Chương 1. Tiểu Linh Nga

Dịch: vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Đương ——

Đương ——

Tiếng chuông du dương phiêu đãng trong mây, là trung tâm của ba ngàn thế giới, Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu chào đón một ngày mới, khi mặt trời mọc lên từ phía đông, những vì sao lui vào bầu trời xanh.

Tây bắc Đông Thắng Thần Châu, tại một nơi hẻo lánh không đáng chú ý gần Trung Thần Châu. Một tòa đại trận trơn láng mỏng manh, giống như chiếc bát lưu ly úp ngược, bao phủ hơn mấy chục ngọn núi xanh biếc vào trong đó.

Dưới ánh mặt trời, vách tường đại trận tỏa ra ánh sáng bảy màu nhàn nhạt, bằng mắt thường có thể thấy được từng cỗ linh khí đang luân chuyển trong trận.

Trên dãy núi, tiên cầm linh thú đang vui đùa. Bên trong mây mù, chợt có mấy thân ảnh hiện ra.

Khói trắng lượn lờ, tiên nhạc vang lên.

Bên cạnh mảnh đất trống trong rừng có một số ngôi nhà, không ít người đang ngồi xếp bằng thổ nạp, bay múa khắp nơi, tạo thành một khung cảnh thần tiên.

Bỗng có một đóa mây trắng từ Đông Hải chậm rãi bay tới gần tòa đại trận này.

Trên mây có hai người đứng, một cao một thấp, cao là một lão đạo tóc bạc, lão mang theo một bé gái xinh xắn khoảng tám ~ chín tuổi.

Mây trắng lững lờ lòng lặng lẽ, gió mát mình ta sao phải buồn?

Bỗng nhiên nghe lão đạo cất tiếng ngân nga:

"Hồng Mông mở đường long phượng kiếp, vạn nguyên ngàn trong nháy mắt qua.

Không gặp tiên đài đăng lâm các, chỉ nghe cửu trùng cửu hoa ca.

Độ người độ mình độ u sông, cười người cười thần tiêu tai họa.

Hỏi quân dùng gì quyến quê cũ, tiên hiền róc xương đến vận rơi."

"Linh Nga, ngươi hãy nghe kỹ! Truyền thuyết kể rằng sau đại chiến Thượng Cổ Vu Yêu, thiên đạo ưu ái Nhân tộc, Luyện Khí Sĩ chúng ta dần chiếm cứ phần lớn đất đai bên ngoài trừ Bắc Câu Lô Châu. Nó trải rộng khắp ba ngàn đại thế giới, nhưng Nam Thiệm Bộ Châu là nơi khí vận của Nhân tộc, nên hạn chế chúng ta ra vào."

"Nơi đây chính là Đông Thắng Thần Châu, nơi tu hành tốt nhất trong tam giới."

"Linh Nga, ngươi nhìn những tiên sơn phía trước, có cảm thấy chúng vô cùng hùng vĩ, hết sức khí khái không?"

Bé gái nhu thuận gật đầu, đôi mắt trong sáng nhẹ nhàng chớp, trên khuôn mặt trẻ con tròn trịa còn mang theo nét vui vẻ chờ mong.

Nàng mở miệng trả lời, thanh âm giống chú chim nhỏ, uyển chuyển dễ nghe, nhưng vẫn mang theo một chút rụt rè: "Dạ, rất hùng vĩ!"

"Có thể chiếm cứ một chỗ linh mạch gần Trung Thần Châu này, thực lực tông môn chúng ta đúng là rất hùng hậu!"

Lão đạo có một chút hài lòng vuốt râu cười, khuôn mặt đắc ý vẫn không quên vung vẩy phất trần.

Bé gái mặc váy hoa sen nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ, vì sao chúng ta không đi Trung Thần Châu chiếm một chỗ linh mạch?"

Lão đạo bị hỏi, lập tức cười ngượng ngùng, nói: "Ở Trung Thần Châu có quá nhiều nhân vật lợi hại, chiếm cứ linh mạch ở đó mỗi ngày đều không được yên ổn, không yên tĩnh thoải mái như ở đây..."

Bé gái chắp tay cúi đầu nói: "Đồ nhi đã hiểu!"

"Hôm nay vi sư mang ngươi vào tiên môn, sau này ngươi phải tu hành thật tốt, không được lười biếng nửa phần, tranh thủ sớm ngày tu luyện có thành tựu, truy cầu tiên đồ, cầu trường sinh, bước đi trên con đường tiêu dao."

Bé gái quay đầu, nhỏ giọng hỏi: "Thế nhưng sư phụ...ngài là tiên sao?"

"Khục!" Lão đạo che miệng, ho khan.

"Mấy năm trước vi sư tu hành có một chút sai lầm, nhưng sớm muộn hai mươi mấy năm nữa cũng sẽ thành tiên."

"Ngươi phải nhớ kỹ, đạo thừa chúng ta tên là "Độ Tiên Môn", tổ sư khai sơn là Độ Ách chân nhân, là vị Kim Tiên lừng lẫy ở Tây Côn Lôn, đạo thừa truyền lại chính là "Nhất Khí Chính Thiên Đạo". Đó là đạo pháp trường sinh cực kỳ cao minh. Đã nhớ rõ chưa, đây chính là điều ngươi phải luôn ghi nhớ trong lòng."

"Dạ, đồ nhi đã ghi nhớ rõ!" Bé gái vô cùng nghiêm túc gật gật đầu.

Lão đạo lắc lắc phất trần, điều khiển mây trắng chậm rãi tới gần phía trước đại trận, lấy ra một khối ngọc phù lớn chừng bàn tay.

Chỉ thấy ngọc phù lóe ra từng luồng ánh sáng xanh, đại trận hộ sơn liền chậm rãi nứt ra một cái khe hở, lão đạo mỉm cười hài lòng dẫn bé gái vào.

Đôi thầy trò vừa mới tiến vào trận, mấy con bạch hạc liền lao đến từ trong mây thấp, trên đó có hai vị nữ tử váy lụa đang đứng, chính là đệ tử phụ trách tuần sơn trong môn phái.

Các nàng đi về phía lão đạo hành lễ chào: "Tề Nguyên sư thúc".

Sau đó hỏi thăm bé gái này có phải đồ đệ mới của lão đạo không, rồi giẫm lên bạch hạc tiêu sái rời đi.

Cặp mắt to của bé gái sáng lấp lánh, phản chiếu bóng lưng thướt tha của hai vị nữ tử kia.

"Sư phụ, khi nào thì Linh Nga có thể giẫm lên tiên hạc bay lượn?"

"Đợi ngươi luyện ra ngũ khí trong tâm, có thể tự ngự vật mà đi." Lão đạo Tề Nguyên vuốt râu cười nói: "Ngươi thấy đó là tiên hạc, kỳ thật đều là do pháp khí biến thành, không nên gấp gáp, tu hành phải từ từ từng bước."

"Vi sư sẽ mang ngươi trở về đỉnh núi của chúng ta trước, làm lễ nhập môn cho ngươi."

"Tuy nói nhất mạch chúng ta bây giờ chỉ có ba người sư đồ chúng ta, nhưng lại độc chiếm một ngọn núi trong môn, điều này thực là vinh hạnh lớn lao."

Lúc Tề Nguyên nói đến đây, trên khuôn mặt già nua có vài phần gian nan vất vả cũng lộ ra một chút ngạo nghễ.

Nhưng bé gái không chú ý tới việc chiếm cứ đỉnh núi, mà là nắm chặt lòng bàn tay thầm đếm.

Ba người?

"Sư phụ, thế nhưng chúng ta chỉ có hai người thôi mà."

"Ồ? Dọc đường vi sư không có nói cho ngươi sao? Là do trí nhớ của vi sư không tốt." Tề Nguyên lão đạo ngẩng đầu nhìn mấy đóa mây trắng thổi trên trời, nhẹ nhàng nói: "Phía trên con còn có một sư huynh, vi sư thu làm đồ đệ vào trăm năm trước, hiện nay, cũng được coi là...ừm, lương tài có thể một mình gánh vác một phương."

"Đúng là như thế, ha ha ha..."

Bé gái nhón chân nói: "Sư phụ cười thật kỳ quái."

"Linh Nga ngươi nhất định phải nhớ kỹ." Tề Nguyên cúi đầu nhìn đồ đệ bảo bối mà mình mới nhặt từ một chỗ đại thiên thế giới về, mặt lộ vẻ nghiêm túc, hai mắt chăm chú, nếp nhăn trên mặt dường như vừa vặn lõm thành hai chữ nghiêm túc.

Bé gái có thiên tư xuất chúng, thông minh lanh lợi, từ khi còn bé đã biết lễ nghi, thấy sư phụ nghiêm túc như thế, cũng lập tức giữ vững tinh thần, chuyên chú nghe dạy bảo.

Lão đạo lại đột nhiên nhẹ nhàng thở dài, thấp giọng nói: "Đại sư huynh ngươi luyện công, ừm, cũng xảy ra một chút vấn đề, sẽ thường xuyên hồ ngôn loạn ngữ, hơn nữa còn có một ít suy nghĩ bàng môn tả đạo. Sau này ngươi có thể tìm hắn thỉnh giáo tu hành, nhưng hàng vạn hàng nghìn lần, đừng nghe hắn nói những đạo lý làm người kia! Về cách đối nhân xử thế, vi sư sẽ dạy ngươi."

Bé gái nháy mắt mấy cái, mặc dù có một chút không rõ cho lắm, nhưng vẫn khéo léo gật đầu đáp ứng: "Vâng! Đồ nhi đã biết!"

Lúc này lão đạo mới nhẹ nhàng thở ra, phất trần trong tay nhẹ nhàng lung lay chỉ về phía trước.

"Nhìn đi, đây chính là Tiểu Quỳnh Phong của chúng ta."

Nhìn theo phất trần, chỉ thấy vài ngọn sơn phong thẳng tắp ở phía dưới, xen lẫn một ngọn núi khá thấp.

Không giống với cảnh tượng "Rường cột chạm trổ ẩn trong rừng, mái cong bảo tháp treo đỉnh nhọn" như những nơi khác bên trong sơn môn, ngọn núi này vừa sơ sài lại vừa đơn giản, giống như là một nơi bình thường ít có người đi lại.

Trong rừng cây rậm rạp có thể nhìn thấy rất nhiều loài chim quý hiếm bay lượn, chỉ có vài công trình kiến trúc, bên cạnh hồ nhỏ giữa sườn núi có hai gian nhà tranh, bên cạnh có mấy tòa dược viên.

Lão đạo dương dương tự đắc, điều khiển mây trắng, mang theo bé gái đáp xuống một chỗ giữa sườn núi, lại đi qua một tòa trận pháp đơn giản.

Trận pháp nơi này chỉ có hiệu quả ngăn cách sự dò xét đến từ bên ngoài, bởi vì hạn chế của môn quy Độ Tiên Môn, ở bên trong đại trận hộ sơn, chỉ có cấm địa ở phía sau núi là được bố trí đại trận phòng hộ.

Rơi xuống trước nhà tranh, mây trắng tự động tiêu tán.

Giày vải của bé gái giẫm trên cỏ còn dính hạt sương, nhu nhu nhuyễn nhuyễn. Hương thơm cỏ cây bay theo gió nhẹ đến, quang cảnh đẹp bên hồ làm cho nàng say mê, miệng nhỏ phấn nộn không nhịn được nhẹ nhàng tán thưởng.

Ánh nắng trong núi chiếu xuống, sóng nước chập chờn trên hồ nhỏ.

Trong nước, mấy con linh ngư mang theo giọt nước óng ánh nhảy ra mặt nước, phảng phất như chào hỏi Luyện Khí Sĩ nhỏ bé mới tới.

Lão đạo mỉm cười quan sát phản ứng của tiểu đồ đệ, cất cao giọng nói: "Trường Thọ à, còn không ra gặp sư muội mà ngươi muốn thấy nhất?"

Bé gái vô thức nhìn về phía cửa căn nhà tranh đang đóng, trong đáy lòng nổi lên một chút chờ mong.

Sư huynh tu hành trong tiên môn, khẳng định là một vị tiên nhân anh minh thần võ, phong độ nhẹ nhàng, cực kỳ giống những anh hùng hào kiệt trảm yêu trừ ma mà mình nghe được trong truyền thuyết từ nhỏ.

Nhưng mà, căn nhà tranh yên lặng, trong đó không hề có động tĩnh gì.

Lão đạo lại kêu lên: "Trường Thọ? Ngươi trốn trong phòng làm gì? Lại còn ngượng ngùng như vậy?"

"Kỳ quái, khí tức rõ ràng là ở bên trong mà?"

Vừa lẩm bẩm, lão đạo kéo bé gái đi về hướng nhà tranh, đưa tay đẩy ra hai phiến cửa gỗ, một cỗ mùi thuốc kỳ dị đập vào mặt. Lão đạo trừng mắt, thấy được nơi phát ra cỗ mùi thuốc kia.

Đó là một người giấy nhỏ đặt trên giường gỗ!

Một già một trẻ đột nhiên bắt đầu lay động, lão đạo biến sắc, túm lấy bé gái nhanh chóng thối lui ra ngoài, không nhịn được chửi ầm lên: "Nguy rồi, là Nhuyễn Tiên Hương do Trường Thọ phối chế!"

Bé gái lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, mặc dù bị sư phụ lôi kéo, nhưng cũng lập tức ngã lệch sang một bên.

Róc rách!

Tiếng nước?

Lúc ngã xuống đất, bé gái không nhịn được nhìn về nơi tiếng nước phát ra.

Trên mặt hồ, một thân ảnh thon dài đang đứng lên, hắn chỉ mặc một chiếc quần dài màu đen, cơ bắp cường tráng lại cân xứng, tóc dài ướt sũng...

Ánh nắng vừa vặn làm cho khuôn mặt của thanh niên anh tuấn kia chiếu vào đáy mắt bé gái, làm cho khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ lên trong nháy mắt.

Nhưng nàng chưa tu hành, làm sao chịu được dược lực mạnh như thế, chưa kịp hoàn toàn ngã xuống đã triệt để ngất đi, khuôn mặt nhỏ vẫn đỏ rực như cũ.

Quả nhiên, giống như mình tưởng tượng...

Đại sư huynh rất oai hùng!

Chương 2. Kiểm tra nhập môn của sư huynh

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Hân Di

Lam Linh Nga chìm vào giấc mộng.

Trong mộng, nàng được một lão thần tiên thu làm đồ đệ, không những thế, lão thần tiên còn đưa nàng về chốn tiên cảnh, gặp một vị sư huynh anh tuấn nhảy ra từ trong nước...

Ặc, hình như đây không phải mộng, mà là chuyện vừa mới xảy ra.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Lam Linh Nga lại nghe thấy giọng của sư phụ mình, có điều lúc này sư phụ hơi bị tức giận, khác xa với lão thần tiên hiền lành trong ấn tượng của nàng.

"Mất dạy! Đủ lông đủ cánh rồi phải không? Bây giờ còn dám chơi xỏ cả sư phụ!"

Sau đó, Lam Linh Nga chợt nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng.

"Xin sư phụ bớt giận, đệ tử chỉ đang phòng xa mà thôi, với lại đúng lúc đệ tử muốn tu hành thuật độn thủy cho nên mới sắp đặt cái bẫy này ở trong hồ tu luyện để phòng trộm. Đệ tử không biết hôm nay sư phụ trở về, có hơi bất ngờ nên không kịp tháo bẫy, kính xin sư phụ tha thứ."

Sư huynh thong thả, bình tĩnh nói chuyện, khiến cho Lam Linh Nga bị cuốn hút muốn nghe thêm nhiều hơn nữa.

Ngay sau đó, Lam Linh Nga lại nghe sư phụ thở dài một hơi.

Đứng bên cạnh giường trúc, lão đạo sĩ vỗ vỗ tay, trách mắng một cách bất đắc dĩ: "Ta nói này Trường Thọ, nơi đây là bên trong sơn môn, ngươi sắp đặt mấy thứ này có tác dụng gì? Phòng trộm cái gì hả, Tiểu Quỳnh Phong của chúng ta chỉ thiếu đường thay chữ Quỳnh bằng chữ Nghèo nữa mà thôi! Đâu có kẻ trộm nào rảnh rỗi đến thăm chúng ta!"

Trường Thọ?

Sư huynh tên là Trường Thọ sao?

Đạo hiệu thật là mộc mạc, hơn nữa còn thể hiện nguyện vọng tốt đẹp chất phác của sư huynh.

Lam Linh Nga chợt nhận ra, mặc dù mình có thể nghe được động tĩnh bên ngoài, thế nhưng không cách nào mở hai mắt ra được, mí mắt vô cùng nặng nề, cả người không có một chút sức lực nào.

Sư huynh lại nói tiếp, giọng nói thật là ấm áp, khiến cho nàng cảm tưởng như đang nghe mẫu thân nói...

"Sư phụ nói oan cho đệ tử rồi, không phải cứ ở trong sơn môn thì không có nguy hiểm. Những năm gần đây, giữa các ngọn núi đang cạnh tranh quyết liệt, các trưởng lão trong sơn môn lại không quan tâm tới những chuyện này, mà nhất mạch chúng ta chỉ có một mình đệ tử, à không, có hai đệ tử, cho nên bắt buộc phải cẩn thận."

"Ở trong sơn môn, địa vị của Tiểu Quỳnh Phong chúng ta vốn dĩ đã hơi thấp rồi, cũng không có chỗ dựa gì, nói không chừng đang có người ngấm ngầm tính toán muốn cướp đi mẫu đất nhỏ này của chúng ta đấy."

Sư huynh vừa dứt lời, lại nghe lão sư phụ sẵng giọng: "Môn quy của Độ Tiên Môn chúng ta sâm nghiêm, sao có thể phát sinh những chuyện như vậy?"

"Thôi thôi! Vi sư không nói nổi ngươi! Cả ngày lý luận vớ vẩn! Cũng không thấy tu vi thăng tiến được chút nào! Ngươi ở đây chờ Linh Nga tỉnh lại, rồi cầm lệnh bài của vi sư, dẫn nàng đến chủ phong đăng ký, nhận lệnh bài đệ tử chính thức và chu cấp hàng tháng!"

"Thật là, làm cho ta tức chết!"

Lão đạo phất ống tay áo, đứng dậy từ ghế trúc, phỏng chừng là dược lực vừa rồi còn chưa hết tác dụng, cho nên cả người hơi lảo đảo, làm cho mặt già của lão đỏ ửng lên.

"Tức chết ta mà!"

"Sư phụ ngài chậm chậm thôi."

"Hừ! Vi sư đi bế quan lĩnh hội diệu đạo vô thượng!"

Tề Nguyên đạo trưởng giận giữ giậm chân một cái, thân hình hóa thành một làn khói xanh biến mất khỏi nhà tranh;

Trong nháy mắt, nhà tranh sát vách vang lên một loạt tiếng loảng xoảng, hiển nhiên là sau khi Tề Nguyên đạo trưởng giải trừ pháp thuật đã bị mất thăng bằng.

"Ài..." Thanh niên đứng trước cửa nhẹ nhàng thở dài.

Cùng với tiếng thở dài này, bé gái nằm trên giường hé mắt nhìn, nhìn thấy một bóng người đang cúi đầu suy tư.

Sư huynh thật là cao.

"Căn cơ sư phụ vẫn còn quá yếu, thần hồn không đủ mạnh, chỉ sợ khó có thể vượt qua thiên kiếp trở thành tiên."

Những lời này có ý nghĩa gì...

Cơn mệt mỏi lại ập tới một lần nữa, Lam Linh Nga không cưỡng lại được nhẹ nhàng nhắm hai mắt, rất nhanh sau đó nàng liền nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng rõ ràng.

Đừng nhìn thấy nàng chỉ có chín tuổi mà cho rằng nàng không biết gì. Bởi vì nàng mở linh trí sớm, lại sinh ra trong gia đình quyền quý, từ nhỏ đã học tập lễ nghi, nên đã hiểu biết lơ mơ một số chuyện.

Tình huống cô nam quả nữ giống như lúc này, một nam nhân xa lạ đang đi tới gần mình, theo quan điểm của Lam Linh Nga là không hề lễ độ.

Nhưng nếu là sư huynh của mình, sau này giống như huynh trưởng, vậy thì chắc không sao đâu nhỉ...

"Lam sư muội, ta là Lý Trường Thọ, sư huynh của muội. Bây giờ ta sẽ làm giảm dược lực Nhuyễn Tiên Hương cho muội, nếu như muội có thể nghe được, xin muội đừng coi ta là kẻ biến thái, ta là một nam nhân có nhân sinh quan rất đứng đắn."

"Ặc, đang nói huyên thuyên gì thế, nàng vừa mới bắt đầu tu hành, đâu có chống đỡ được dược lực này."

Biến thái? Nhân sinh quan?

Những từ ngữ văn phong hoa mỹ chuyên dùng cho tu tiên thật khó lý giải...

Sư huynh không hổ là Luyện Khí Sĩ!

Lam Linh Nga muốn cố gắng đáp lại, tránh thất lễ thái quá trước mặt sư huynh, nhưng nàng hoàn toàn không có tí khí lực nào, chỉ có suy nghĩ đang hoạt động mà thôi.

Trong lúc đó, nàng cảm giác được một bàn tay lớn nhẹ nhàng đặt lên trán mình, từng luồng khí tức mát lạnh nhẹ nhàng thấm vào trán nàng, trong nháy mắt chảy khắp toàn thân, khiến cho nàng vô cùng thoải mái dễ chịu.

Sư huynh đang trị thương cho mình...

Chẳng hiểu sao suy nghĩ của Lam Linh Nga lại có một chút hỗn loạn, tâm tư bay lên tận mây, lúc mê mê mang mang lúc chân chân thực thực.

Lý Trường Thọ nhìn cô bé nằm thẳng trên giường, nhíu mày suy tư một hồi.

Tuy rằng sư phụ đã nói muốn thu thêm một đồ đệ từ rất lâu về trước. Hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý để nghênh đón tiểu sư muội hoặc là tiểu sư đệ, nhưng tóm lại hắn vẫn để tâm một số chuyện.

"Nhân cơ hội này tra xét hồn phách của nàng xem sao."

Lý Trường Thọ tản ra một luồng khí tức mát lạnh, nhẹ nhàng chạm vào vị trí sinh linh bản nguyên của Lam Linh Nga.

Ừm, hồn phách và thân thể hòa hợp hoàn mỹ, không có cảm giác tì vết nào, hẳn là chưa bị đoạt xá.

Dường như tư chất cũng không tệ, thủy và mộc hỗ trợ nhau, cũng không rõ là tính nết như thế nào.

Tuổi này của tiểu sư muội có lẽ đã định hình tính cách rồi, hi vọng không phải loại đi khắp nơi gây ra tai hoạ kia...

Có điều nhìn dáng dấp này, sau này cũng có thể là một mỹ nhân, xưa nay hồng nhan luôn gây ra nhiều tai họa, vậy nên có khả năng sẽ có thời điểm bộc phát, phải hết sức tránh xa mới được.

Còn phải kiểm tra xem có giấu đồ vật ma quỷ gì ở dưới không.

Ừm, chuyện này cũng cần phải kiểm tra, tuy rằng xác suất xảy ra rất thấp, nhưng cũng không thể bỏ qua khả năng nhỏ bé này được, tóm lại là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện là không thừa.

Cùng lúc đó...

Hả?

Cảm nhận được bàn tay lớn kia rời khỏi trán mình, bắt đầu chậm rãi lướt qua khắp người, Lam Linh Nga đang mê man cũng hơi đỏ mặt.

Sư, sư huynh...

Như vậy có phải quá...

Chỗ đó không thể!

Rất nhanh sau đó, Lý Trường Thọ gật gật đầu, sau khi kiểm tra kỹ càng, tiểu sư muội không có vấn đề gì, không bị đoạt xá, không có mấy loại đồ vật như ma chủng, không bị hạ độc, hạ chú, quả thật là hạt giống tu tiên tốt.

Chính thức thông qua bài kiểm tra nhập môn!

Tiếp theo là liên quan tới giáo trình huấn luyện cho sư muội, chuyện này cũng phải chuẩn bị cho tốt.

Tốt nhất sư muội không phải là kẻ thích gây chuyện thị phi, vậy thì xác suất mình dính phải mấy chuyện nhân quả sẽ không thay đổi so với bây giờ...

Lý Trường Thọ ngồi bên cạnh giường thoáng có một chút thất thần, sau đó không nhịn được bật cười, lầm bầm nói khẽ: "Có điều, cũng hiểu được đại khái vì sao kiếp trước có nhiều người yêu thích tiểu loli như vậy rồi, đáng yêu như thế, ai mà chịu nổi chứ?"

Tiểu Loli?

Đáng yêu?

Kiếp trước?

Tuy rằng Lam Linh Nga nghe không hiểu, nhưng cũng cảm thấy sư phụ nói không sai, sư huynh quả nhiên là có một chút là lạ.

Có thể là do luồng khí tức lạnh lẽo kia phát huy tác dụng, nên Lam Linh Nga đã khôi phục được một chút khí lực, muốn mở mắt ra, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, phát ra một tiếng rên rỉ nhẹ.

Mọi thứ trước mắt từ mơ hồ trở nên sáng tỏ, cuối cùng Lam Linh Nga cũng nhìn thấy sư huynh ở khoảng cách gần, quả nhiên là một khuôn mặt góc cạnh, càng nhìn càng thấy khôi ngô tuấn tú, đẹp hơn mấy người thị vệ bên người mẫu thân nhiều.

Nhưng mà, vẻ mặt của sư huynh lúc này, khiến cho người ta có một chút...lo lắng đề phòng...

Ánh mắt sư huynh thật là đáng sợ!

Ực! Lam Linh Nga nuốt nước miếng một cái, vừa yếu đuối bất lực lại vừa khổ sở đáng thương.

Nàng nghe tu sĩ trẻ ngồi ngay ngắn bên giường âm trầm hỏi một câu: "Vừa rồi muội nghe hết rồi hả?"

Lam Linh Nga bỗng luống cuống, run run nói: "Không, không có...có..."

Sư huynh sao vậy? Mình có chỗ nào khiến cho sư huynh tức giận sao? Vẻ mặt này của sư huynh là có gì không hài lòng với mình sao?

"Sư huynh..."

Thanh niên ở bên giường chậm rãi đứng lên rồi cúi đầu quan sát tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác, ánh mắt hơi do dự, nhưng lập tức nói bằng giọng trầm thấp: "Nhìn ta, những lời ta vừa nói, không được kể cho bất luận kẻ nào."

"Vâng." Lam Linh Nga nhỏ giọng đáp, khuôn mặt đỏ rực, lúng túng không biết làm sao.

Sau đó, nàng thấy sư huynh lắc đầu, chậm rãi đứng thẳng người đi đến bên cửa sổ, nhìn ra cửa sổ thất thần một hồi.

Hắn gọi là Lý Trường Thọ, cũng do hắn kiên quyết giữ vững hai chữ Trường Thọ làm đạo hiệu lúc bái sư.

Gần giống với suy đoán của Lam Linh Nga, Lý Trường Thọ muốn mình có thể sống lâu thêm một ít, tốt nhất là kiểu có thể thọ cùng thiên địa.

Lúc này, Lý Trường Thọ đang nhớ lại, chính bản thân mình lúc nãy lẩm bẩm để lộ ra những tin tức trước kia.

Sơ hở lớn nhất chính là hai chữ "Kiếp trước".

Khỉ thật!

Hơn một trăm năm nay ngàn phòng vạn phòng, không ngờ vậy mà bị bại lộ bí mật trước mặt tiểu sư muội! Cũng là do hắn cất giấu bí mật ở đáy lòng quá lâu, không nhịn được bắt đầu nói nhảm một mình!

Quay đầu liếc tiểu cô nương đang ngồi dậy trên giường, Lý Trường Thọ sờ sờ cằm.

Quả nhiên vẫn phải giết người diệt khẩu, giết người diệt khẩu thôi!

Trên giường trúc, Lam Linh Nga đang cố sức ngồi dậy, vừa lúc ngước mắt lên nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của sư huynh nhà mình, sợ run cả người...

"Sư huynh?"

"Lời ta vừa nói, tuyệt đối không được nói với bất luận kẻ nào!"

"Vâng! Linh Nga nhớ kỹ!"

"Nhất định không được nói với bất luận kẻ nào, bao gồm cả sư phụ!"

"Được rồi sư huynh..."

"Tốt lắm, vậy trước hết thề đi, dùng danh nghĩa vô thượng đại đạo!"

"Ấy?"

Trong ánh nắng chiều tà, trên trán của bé gái ngồi trên giường dần dần giăng đầy vạch đen, ở dưới sự giám sát và hướng dẫn của sư huynh, nàng giơ tay nhỏ lên, bắt đầu thuật lại lời thề dài ngàn chữ kia, cân nhắc tất cả các loại tình huống và điều kiện...

Lời thề đại đạo!

Chương 3. Bài học nhập môn đầu tiên

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Mèo Bụng Phệ

Lời thề giữ bí mật lúc nãy, thật sự liên quan đến đại đạo sao?

Sau khi ra khỏi căn nhà tranh, cặp mắt đen nhánh của Lam Linh Nga giống như mất đi ánh sáng, người nàng nhẹ bẫng, bước chân bồng bềnh.

Bỗng nhiên một bàn tay từ bên cạnh đỡ nàng, trong lòng bàn tay đó còn có một viên đan dược màu xanh nhạt.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng nói: "Bồi Nguyên Ngưng Tức Đan, không có bất kỳ độc tính gì, dược tính vô cùng ôn hòa. Người bình thường chưa tu hành cũng có thể dùng để bồi bổ nguyên khí."

Lam Linh Nga rụt rè đáp: "Cám ơn sư huynh..."

Sau đó nàng nhận lấy đan dược, nghiêng người bỏ vào trong cái miệng nhỏ nhắn. Đan dược vừa chạm vào nước bọt đã hòa tan, giống như một dòng suối dịu ngọt, làm nàng không kìm được mà hừ nhẹ một tiếng. Chỉ một thoáng, tinh thần nàng đã tốt hơn.

Bàn tay to lớn của Lý Trường Thọ từ từ tiến tới, xoa nhẹ đầu nàng, rồi nói: "Tiểu sư muội thật là đáng yêu. Sau này muội cũng là người của Tiểu Quỳnh Phong. Trước tiên ta dẫn muội dạo chơi chung quanh, để làm quen hoàn cảnh nơi đây. Đợi sau khi sư phụ tỉnh thuốc…khục…tĩnh tọa xong. Người sẽ truyền thụ tâm pháp nhập môn cho muội, nếu như tu luyện có điều gì không hiểu cứ việc đến hỏi ta."

Lam Linh Nga chắp tay sau lưng nhỏ giọng đáp: "Xin cám ơn sư huynh."

Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng đi về phía bờ hồ, gọi với lại: "Mau tới đây xem đám cá cảnh trong hồ này, đồ tốt đấy. Đây cũng là một phần tài sản quan trọng của Tiểu Quỳnh Phong chúng ta."

Lam Linh Nga vội vàng đi theo, giẫm lên thảm cỏ mềm mại, nhón chân nhìn về phía mặt hồ xa xa. Hồ nước trong suốt đến lạ thường, bên trong có từng đàn cá đang từ tốn bơi lội, chơi đùa.

Lý Trường Thọ chỉ vào mấy con cá có lớp vẩy năm màu hỏi: "Nhìn này, có đẹp hay không?"

Lam Linh Nga bị đám cá cảnh thu hút, gật đầu lia lịa, khen không ngớt miệng: "Ừ...đẹp…ừ.. đẹp…"

Bỗng nhiên nàng nghe được tiếng thủ thỉ của sư huynh:

"Chờ muội luyện được luồng linh khí đầu tiên, chúng ta sẽ mở tiệc cá liên hoan. Đám cá năm màu là một loại cá chuối, hương vị vô cùng ngon. Cho dù là rán, chưng, nướng, hay chiên, đều là món ngon nhất hạng. Càng hiếm thấy hơn là ăn thịt của chúng sẽ tăng chất lượng linh khí cho người luyện khí."

Trán Lam Linh Nga nhăn lại hỏi: "Ăn thật sao?"

Lý Trường Thọ đáp: "Không thì nuôi bọn chúng làm gì?"

Nói xong hắn giơ tay trái lên vãi xuống hồ một nắm gạo, trong miệng còn nói: "Ăn cơm!"

Từng con cá từ khắp mọi nơi bơi tới, bên hồ cũng lập tức trở nên náo nhiệt, Lam Linh Nga thấy vậy hai mắt sáng lên.

Lý Trường Thọ đưa một túi vải nhỏ cho nàng rồi nói: "Cho muội đấy, trong này là thức ăn cho cá. Nếu muội thích, sau này trọng trách cho cá ăn sẽ giao cho muội."

Lam Linh Nga vui vẻ đáp lại: "Vâng! Cảm ơn sư huynh nhiều!"

Sau đó nàng đổ ra một ít thức ăn, rắc xuống hồ. Động tác của nàng rất nhẹ nhàng, cẩn thận, giống như sợ thức ăn rơi quá mạnh sẽ đập nát những chiếc vẩy xinh đẹp của bầy cá.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh bình tĩnh mỉm cười nghĩ thầm: "Khà khà, mỗi ngày cứ bớt đi một việc, là lại có thể dành nhiều thời gian hơn cho việc tu hành rồi...từ góc độ này thì có sư muội cũng không tệ lắm."

Bàn tay nhỏ nhắn của Lam Linh Nga rắc từng chút thức ăn xuống, đám cá năm màu dưới nước kết thành từng đàn lúc ẩn lúc hiện, chơi đến quên cả trời đất.

Lý Trường Thọ đợi ở bên cạnh một lúc, ngón tay bỗng nhiên khẽ búng. Mặt hồ nổi lên hai cột nước nhỏ, hai con cá chuối bị lôi lên khỏi mặt nước. Sau đó bị hắn kéo về, tạo thành một quả cầu nước, cất vào ống tay áo.

Lam Linh Nga đứng ở bên cạnh nhìn đến ngẩn ngơ, nhỏ giọng hỏi: "Sao sư huynh lại bỏ cá vào trong tay áo?"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Quà biếu đấy! Đừng tưởng Độ Tiên Môn chúng ta là môn phái tu tiên, đạo lí đối nhân xử thế so với thế tục cũng không khác lắm. Lát nữa phải dẫn ngươi đi đăng ký, cũng không thể đi tay không."

Lam Linh Nga chớp chớp đôi mắt, mặc dù không hiểu lắm, nhưng nàng vẫn khéo léo nói một câu: "Lại làm phiền sư huynh rồi."

Lý Trường Thọ đáp: "Không có gì, chơi chán thì qua bên này đi."

Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng chậm rãi đi tới vườn thuốc cách đó không xa. Lam Linh Nga nhìn đám cá đang tụ tập bên hồ, nhẹ nhàng vẫy tay với chúng rồi vội vàng đi theo.

Trong vườn thuốc, Lý Trường Thọ giới thiệu sơ lược chủng loại và công hiệu của mấy trăm cây thuốc quý. Lam Linh Nga ở bên cạnh cố gắng nhớ kỹ, nhưng nàng cũng không biết mình đã bị sư huynh xem là người làm vườn mới. Nghe tiếng nói ấm áp của sư huynh, nàng không khỏi nghĩ tới giọng nói nhỏ nhẹ ấm áp của mẹ...

Cảnh sắc Tiểu Quỳnh Phong cũng không tệ, thực sự không cần giới thiệu nhiều.

Lý Trường Thọ mang theo tiểu sư muội dạo quanh căn nhà tranh hai vòng. Rồi làm phép gọi ra một đám mây trắng, mang theo Lam Linh Nga đứng trên đó bay tới dãy núi chính giữa.

Lam Linh Nga tò mò hỏi: "Sư huynh có thể cưỡi hạc tiên không?"

Lý Trường Thọ đáp: "Được, chỉ cần có thể ngự vật là được."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng điểm mây trắng dưới chân, đám mây đột nhiên phát ra một tiếng hót rồi biến thành con hạc tiên lớn. Hai cánh nó dang ra, chở hai người bay chầm chậm về phía trước. Đôi mắt to của Lam Linh Nga lập tức sáng lấp lánh, bàn tay nhỏ túm chặt đạo bào sư huynh, cúi đầu tấm tắc khen.

Lý Trường Thọ nói: "Chỉ là thuật che mắt đơn giản mà thôi. Về sau muội muốn bay lượn trong tông môn, phải nhớ rõ mấy điều."

Bé gái ngạc nhiên hỏi: "Điều gì vậy sư huynh?"

Lý Trường Thọ hắng giọng, sửa sang lại những điều đã chuẩn bị từ trước. Hắn quyết định nên dạy bảo sư muội từ những việc nhỏ nhặt trước, thế là hắn chân thành nói: "Muốn bay trong sư môn, đầu tiên là phải chú ý độ cao. Không được quá cao, cũng không thể quá thấp. Vì chỗ cao thường xuyên có vài tiền bối cao nhân trong sư môn đi ngang qua, chính diện đụng phải bọn họ thì sẽ dễ dàng mạo phạm. Sư muội phải nhớ kỹ, bị đám tiền bối cao nhân này chú ý, sẽ có khả năng năm phần lưu lại ấn tượng tốt, năm phần lưu lại ấn tượng xấu. Lưu lại ấn tượng tốt thì chưa chắc sẽ được lợi lộc gì, nhưng lưu lại ấn tượng xấu thì tất nhiên sẽ để lại chút hoạ ngầm. Cho nên, tốt nhất là đừng để bọn họ chú ý tới, gặp thì hành lễ là được. Cứ làm tròn bổn phận của mình là đủ rồi."

Lam Linh Nga lễ phép đáp: "Vâng, Linh Nga nhớ kỹ!"

Lý Trường Thọ lại nói tiếp: "Còn nữa, cũng không thể bay quá thấp. Bởi vì quá thấp sẽ dễ dàng bay qua một số ngọn núi có người ở. Trong môn phái, mặc dù bề ngoài là hòa thuận với nhau, nhưng sau lưng cũng có cạnh tranh. Lại có rất nhiều người để ý đến mấy cái bảng xếp hạng nhàm chán. Nếu bay quá thấp, dễ bị bọn họ nhằm vào. Cho nên, qua trăm năm tìm hiểu, sư huynh ta đã tổng kết ra một độ cao bay thích hợp trong sơn môn. Từ chỗ chúng ta xuất phát, bay lên không quá ba mươi trượng đến năm mươi trượng, độ cao này rất ít gặp được đồng môn, lại càng không cần phải nói đến tiền bối cao nhân..."

Lam Linh Nga nghe sư huynh của mình nói một tràng dài, cố gắng ghi nhớ những điều này trong lòng. Lại không kìm được ngước lên nhìn khuôn mặt góc cạnh, cân đối của sư huynh. Quả nhiên, sư huynh rất tuấn tú, lại còn vô cùng chu đáo...

...

Cùng với âm thanh của sư huynh không ngừng căn dặn suốt dọc đường, cuối cùng Lam Linh Nga cũng tới chủ phong Độ Tiên Môn.

Ngọn núi này nằm ở trung tâm của Độ Tiên Môn. Đây cũng là ngọn núi hiểm trở nhất, cao nhất trong mấy chục ngọn núi, tựa như một thanh kiếm đâm thẳng lên trời, xuyên vào trong mây xanh. Cho nên, nơi đây cũng được gọi là Phá Thiên Phong.

Phá Thiên Phong có một tòa tiên điện, là nơi chưởng môn và các vị trưởng lão nghị sự. Ngày bình thường cũng là khu vực cấm bay, các đệ tử không có sự cho phép không thể tiếp cận được. Giữa sườn Phá Thiên Phong có một dãy cung điện được xây dựng dựa vào núi, nơi này mỗi ngày đều có rất nhiều người qua lại.

Được sư huynh giới thiệu, Linh Nga cũng biết được nơi này là "cơ quan" quản lí tất cả sự vụ trong tiên môn. Tất cả các đệ tử trong môn mỗi tháng đều tới đây lĩnh trợ cấp, cũng là nơi định kỳ tới báo cáo tiến triển quá trình tu đạo của mình.

Bước trên con đường đá xanh, Lam Linh Nga ngạc nhiên phát hiện ra, mình và sư huynh dường như đang ẩn thân vậy. Ở chỗ này có rất nhiều đồng môn khác, nhưng không hề có ánh mắt nào nhìn hai người bọn họ. Coi như ngẫu nhiên có người nhìn về phía bên này, cũng sẽ nhanh chóng lướt qua...

Giọng nói của Lý Trường Thọ lại vang lên trong tai Linh Nga, vẫn không ngừng dạy bảo như cũ: "Linh Nga muội phải nhớ kỹ, không để cho người khác chú ý, giảm cảm giác tồn tại của mình xuống thấp nhất. Đây chính là phương thức tránh nhiễm nhân quả tốt nhất. Ta đã cải tiến một phép thuật che giấu khí tức bản thân, chờ muội tu hành nhập môn sẽ truyền thụ cho muội."

Lam Linh Nga đáp: "Vâng, cảm ơn sư huynh."

Lý Trường Thọ cười tủm tỉm trả lời: "Không cần, đây đều là việc sư huynh phải làm."

Rồi hắn lại mang theo Lam Linh Nga đi qua cung điện treo bảng hiệu "Bách Phàm Điện".

Trong điện, Lam Linh Nga nhìn sư huynh mình lấy ra hai con cá chuối, cùng với một vị đạo trưởng trung niên phụ trách đăng ký trong môn nói chuyện thân thiết như người trong nhà. Nàng ngạc nhiên, tròn mắt nhìn.

Sư huynh thực sự quá cẩn trọng!

Chương 4. Thế giới rất nguy hiểm

Dịch: Ái Phiêu Diêu

Biên: Mèo Bụng Phệ

Trong căn nhà tranh trên Tiểu Quỳnh Phong, vang lên tiếng giảng bài dõng dạc:

"Linh Nga, con có biết khí là gì không? Khí, chính là sự chuyển động của đất trời, sự hô hấp của sinh linh. Hết thảy sự tu hành đều bắt đầu từ khí, ngàn loại thần thông khi đến tận cùng đều hóa thành khí, thổ nạp luân chuyển, khởi đầu chu thiên. Hôm nay sư phụ sẽ truyền lại cho con "Nhất Khí Chính Thiên Quyết", công pháp nền tảng của Độ Tiên Môn chúng ta. Đây chính là cách thức để xây dựng đạo cơ. Nhìn khắp Ngũ Bộ Châu, đây cũng là phương pháp Trúc Cơ hàng đầu. Sau này nếu con muốn tu luyện những công pháp khác, vẫn có thể dùng pháp môn này để Trúc Cơ."

"Linh Nga…Linh Nga?"

Bé gái đáng yêu vội đáp: "Đồ nhi đã rõ!"

Dưới tán liễu cạnh hồ, Lam Linh Nga lưu luyến thu hồi ánh mắt đang liếc nhìn mặt hồ, hơi chột dạ lè lưỡi.

Tề Nguyên lão đạo quay đầu nhìn về phía giữa hồ rồi cười nói:

"Sư huynh của con đang tu luyện thuật thủy độn, con đừng để hắn làm ảnh hưởng đến tinh thần. Hãy tập trung lắng nghe sư phụ giảng giải về công pháp bản môn."

Lam Linh Nga gật đầu trả lời: "Vâng!"

Bé gái tập trung tinh thần, chăm chú lắng nghe sư phụ giảng giải ảo diệu trong tu hành, cố gắng thấu hiểu ý tứ trong từng câu câu pháp quyết. Nhưng cũng chỉ được một thời gian ngắn…nàng ngạc nhiên hô lên: "Sư phụ, sư huynh biến mất rồi!"

Lam Linh Nga tròn mắt, chỉ vào mặt hồ nước yên ả không một gợn sóng. Tề Nguyên lão đạo quay đầu nhìn lại, bất đắc dĩ cười một tiếng, thở dài nói:

"Đó là độn pháp! Ầy, chúng ta vào trong phòng tiếp tục tu luyện! Sư huynh của con có đam mê cuồng nhiệt đối với các loại độn pháp, đây là loại độn thuật thứ sáu mà hắn nắm giữ được."

Lam Linh Nga hiếu kỳ hỏi: "Sư phụ, độn pháp là cái gì ạ?"

Tề Nguyên vuốt râu cười nói: "Độn pháp là một loại pháp thuật, có thể giúp người làm phép tại các môi trường khác nhau, có thể di chuyển cực nhanh. Thủy độn có thể di chuyển trong nước vô cùng nhanh, so với cá bơi còn nhanh chóng hơn. Nhìn xem, sư huynh của con không phải là đã xuất hiện bên bờ hồ rồi sao? Tốc độ của loại độn pháp này quả là ghê gớm."

Lam Linh Nga nhón chân lên nhìn, vừa vặn thấy thân hình cao gầy của sư huynh nhà mình từ đằng xa lao lên, đứng im trên mặt hồ, nàng nhỏ giọng khen: "Sư huynh thật lợi hại!"

Nét mặt của lão đạo lộ ra vẻ bất đắc dĩ: "Nếu nói tới độn pháp, ở Độ Tiên Môn chúng ta, sư huynh của con chắc chắn sẽ được tán dương bằng hai từ "lợi hại". Chỉ cần hắn để tâm vào những pháp thuật khác bằng phân nửa độn pháp, sư phụ đã có thể an tâm được mấy phần rồi."

Lam Linh Nga nhẹ nhàng chớp mắt, đi theo sư phụ vào trong nhà căn nhà tranh.

Tề lão đạo tiện tay đóng cánh cửa gỗ của căn nhà tranh lại, sau đó lấy ra hai chiếc bồ đoàn, tay cầm phất trần nhẹ nhàng gõ xuống đầu của tiểu đồ đệ: "Chú ý nghe giảng!"

"Vâng!" Lam Linh Nga vội vàng ngồi xếp bằng nghiêm chỉnh, cuối cùng tinh thần của nàng cũng ổn định lại.

Lý Trường Thọ đạp sóng mà đi trên nước, lưu lại trên mặt hồ những gợn nước rất nhanh tan biến. Chỉ vài hơi thở, hắn đã tới giữa mặt hồ, miệng lẩm bẩm: "Thủy độn đã luyện thành, nhưng tốc độ quả thật rất chậm. Có điều khi thi triển thuật thủy độn, làm cho bản thân hòa vào nước cũng có thể chống cự lại sự oanh kích của một số pháp bảo. Nước vỗ về vạn vật mà không tranh, nước chở ngàn thuyền mà không sụp, quả thực rất đáng để tiếp tục tìm hiểu."

Lý Trường Thọ đứng chắp tay, suy nghĩ một hồi, sau đó lại tiếp tục bước đi trên mặt nước, chỉ vài bước hắn đã lại biến mất… hắn không ngừng mày mò tìm hiểu, chẳng mấy chốc hắn chẳng cần phải đi trên mặt nước mà chỉ cần tiếp xúc với hồ nước là lập tức có thể thi triển được thuật thủy độn.

Lý Trường Thọ vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục dốc lòng suy nghĩ, hoàn toàn không phát hiện được thời gian đang dần trôi qua. Tới tận buổi chiều, Tề Nguyên lão đạo phải dùng thuật truyền âm để lôi hắn trở về, bảo: "Linh Nga chưa tích cốc, dù sao cũng không thể ăn đan dược thay cơm. Ngươi đến nhà tranh sửa lại bếp lò. Trước khi con bé tích cốc, mỗi ngày hãy nấu cho con bé một bữa cơm."

Lý Trường Thọ chắp tay đáp: "Đệ tử tuân lệnh!"

Lão đạo lại nói: "Sư phụ tu luyện tiếp đây! Linh Nga ngươi nếu có chuyện gì thì có thể đến tìm sư huynh nhờ giúp đỡ."

Bé gái đáp: "Dạ, vâng ạ!"

Lam Linh Nga bắt chước động tác của sư huynh, ngượng ngịu chắp tay trả lời, nhưng cái bụng nhỏ lại không hợp tác mà sôi lên ùng ục, khiến gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ bừng lên. Tề Nguyên đạo trưởng cười ha ha rồi hóa thành một làn khói xanh biến mất. Trên gương mặt Lý Trường Thọ lộ vẻ mỉm cười nhưng ánh mắt lại nhìn về phía bờ hồ để cho tiểu sư muội không cảm thấy quá xấu hổ.

Lam Linh Nga hỏi: "Sư huynh, sư phụ vừa mới dùng thuật yên độn đúng không?"

"Hả? Yên độn? Lý Trường Thọ nhất thời không kịp phản ứng vô thức lên tiếng, sau đó lại không nhịn được mà cười to: "Đấy là thuật huyễn hình, sử dụng chủ yếu khi đối mặt với kẻ địch nhằm bảo vệ tính mạng. Cũng được dùng để đả thương, vây khốn kẻ địch. Có thể xem như là tuyệt chiêu sở trường của sư phụ chúng ta. Muốn học không? Nếu muốn thì chờ đến khi cảnh giới tu vi của muội có một chút hỏa hầu, khiến sư phụ hài lòng thì sẽ truyền lại cho muội."

Lam Linh Nga lập tức hỏi lại: "Còn thủy độn của sư huynh thì sao? Linh Nga có thể lập tức tu luyện không?"

Lý Trường Thọ đáp: "Muốn học thủy độn phải đợi một thời gian nữa. Muội cần bước vào cảnh giới luyện khí hóa thần mới có thể tu luyện, ngũ hành độn pháp đều vậy. Hiện tại muội mới chỉ là thái điểu trên con đường tu luyện mà thôi, chớ nên tơ tưởng."

Linh Nga chớp mắt mấy cái: "Sư huynh, thái điểu là gì thế?"

Lý Trường Thọ đáp: "Đại khái chính là loại gà mờ mới nhập môn đó."

Hắn cười đến híp cả mắt rồi dẫn Lam Linh Nga đi tới bãi đất trống bên cạnh vườn thuốc, cất tiếng hỏi: "Muội muốn ăn cái gì nào? Nhà ta trên núi không thiếu đặc sản. Nếu muội không ăn kiêng, ta sẽ làm mấy món ngon lành cho muội ăn chơi."

Lam Linh Nga tò mò hỏi: "Đặc sản? Sư huynh, bữa trưa… chúng ta sẽ gặm mấy cây thuốc này sao?"

Lý Trường Thọ trợn mắt nói: "Dĩ nhiên là không phải rồi."

Nói xong, tay phải của hắn giơ ra hút lấy một viên đá, viên đá quay tít trong lòng bàn tay của hắn rồi như một mũi tên rít lên, bay thẳng tắp vào khu rừng. Lam Linh Nga phấn khích vỗ tay hoan hô. Trong khu rừng, chim chóc hoảng sợ nháo nhào vỗ cánh bay lên.

Một con gà ba màu đột nhiên xé gió lao đến, trên ức của nó còn ghim chặt viên đá khi nãy. Thì ra con gà này đã đi đời nhà ma từ nãy rồi. Trước ánh mắt ngỡ ngàng của Lam Linh Nga, sư huynh nàng gỡ viên đá ra, tiện tay quẳng xuống bụi cỏ bên cạnh.

Không lâu sau, Lý Trường Thọ đã mang con gà xuống hồ vặt lông sạch sẽ rồi treo lên nướng. Hắn lấy ra mấy lọ gia vị mà hắn coi như bảo bối, bắt đầu "dụ dỗ"…nước miếng của tiểu sư muội.

Lam Linh Nga hiếu kì hỏi: "Sư huynh vừa rồi dùng pháp thuật gì với viên đá kia, thế mà có thể làm cho nó bay đi xong còn có thể bay trở về?"

Lý Trường Thọ đáp: "Chỉ là thuật ngự vật đơn giản thôi. Trò vặt ấy mà. Giới tu chân ngày nay, thậm chí cả Ngũ Bộ Châu, khi đánh đấm đều khoái trò dùng tu vi điều khiển mấy món bảo bối để đánh người khác. Thuật này gọi là ngự vật, chính là nền tảng để khống chế pháp bảo. Muội mới bắt đầu tu hành, đối với những loại pháp thuật này đương nhiên chưa hiểu rõ, sau này ta sẽ từ từ nói cho muội biết."

Lam Linh Nga đáp: "Vâng!"

Nàng ngồi xổm bên cạnh, bàn tay nhỏ nhắn vén một sợi tóc mai để ra phía sau tai, lí nhí nói: "Muội có cảm giác, pháp thuật của sư huynh thật sự rất lợi hại."

Lý Trường Thọ khẽ lắc đầu, nghiêm giọng lên lớp: "Sư muội lầm rồi, pháp thuật của ta không hề lợi hại. Ta và sư phụ đều giống nhau, đều là kẻ luyện khí chưa thành tiên. Thế giới Hồng Hoang đầy hung hiểm, tu luyện thành tiên cũng chỉ là bước thứ nhất. Sau khi thành tiên lại còn phải trải qua bảy ~ tám cảnh giới lớn mới có thể miễn cưỡng được coi là một tay cao thủ. Mỗi một cảnh giới đều có thể vây chết vô số kẻ được gọi là thiên tài. Mà Hồng Hoang tồn tại từ xa xưa đến nay, cao thủ đứng đầu nhiều vô số kể. Người mới muốn leo lên vị trí cao đã khó càng thêm khó. Tóm lại tu vi chỉ là nền tảng. Giống như, hai người cùng cảnh giới đánh nhau, bên nào không có pháp bảo thì chỉ có một đường là… thân tử đạo tiêu!"

Lam Linh Nga vội rụt cổ, lời của sư huynh vừa nói chẳng khác nào tiếng ma lọt vào tai, làm lông tơ của nàng dựng đứng. Giọng nói của Lý Trường Thọ tiếp tục vang lên: "Mà cho dù muội có pháp bảo lợi hại nhưng nếu không có thần thông lợi hại, rồi thì cũng thân tử đạo tiêu. Lại coi như muội có đầy đủ cả pháp bảo lẫn thần thông, nhưng nếu như thiếu vận khí kiểu gì cũng gặp họa, rồi cũng thân tử đạo tiêu, nói tóm lại…"

Lam Linh Nga nhanh miệng nói: "Thân…thân tử đạo tiêu đúng không ạ?"

Lý Trường Thọ lập tức lộ ra nụ cười thân thiện, cất tiếng tán dương: "Không sai, muội lĩnh ngộ rất nhanh đấy."

Lam Linh Nga hỏi thêm: "Thế nhưng…sư huynh…chúng ta tu luyện không phải là để trường sinh bất lão, để không kẻ nào dám lừa gạt, để tiêu dao, tự tại đi khắp thế gian hay sao?"

Lý Trường Thọ bĩu môi trả lời: "Không, muội nghĩ lầm rồi. Tu luyện cũng chẳng phải chuyện ghê gớm gì cả. Chúng ta tu luyện chính là để bản thân càng ngày càng mạnh, để đủ sức vượt qua mọi khó khăn gian khổ mà sống sót. Trường sinh bất lão cũng chỉ là một cảnh giới mà thôi. Khi đạt tới cảnh giới này muội sẽ không tự nhiên chết, nhưng vẫn sẽ có vô vàn tai họa có thể đe dọa đến tính mạng của muội."

Lam Linh Nga gấp gáp hỏi lại: "Vậy thì…sư huynh…chúng ta nên làm như thế nào thì mới có khả năng sống sót được ạ?"

Lý Trường Thọ khẽ lật cái vỉ nướng trong tay, bình thản đáp lời: "Thứ nhất, cần tránh né nhân quả. Hạn chế tối đa việc tiếp xúc với những chuyện kỳ quái. Biện pháp tốt nhất chính là ngoan ngoãn tu luyện ở trong nhà. Tuyệt đối không chạy rông, cũng không được tiếp xúc gần với người khác."

"Tất nhiên, rất khó để làm được điều này. Chẳng hạn như muội và ta, bởi vì bái sư học đạo cùng một sư phụ. Vậy là giữa chúng ta đã có quan hệ, nên cũng có nhân. Sau này nếu như một trong hai ta có ai gặp rắc rối thì người kia cũng sẽ bị liên lụy, đây chính là một loại quả. Vì vậy, cho dù hết sức tránh né, chúng ta cũng hoàn toàn không thể tránh khỏi nhân quả. Vậy nên chúng ta cần phải học cách xem xét thời thế, căn cứ vào tình huống cụ thể để có phán đoán hợp lý. Cần hết sức cẩn trọng để không làm cho bản thân rơi vào tình thế nguy hiểm. Nếu như ta đã cố gắng làm hết thảy mọi thứ mà vẫn lâm vào tình thế nguy hiểm, vậy thì chỉ có thể dùng đến biện pháp thứ hai để ứng phó."

Lam Linh Nga đưa tay lau nước miếng ở khóe miệng, con gà nướng đã chín đến bảy phần, tỏa ra mùi thơm vô cùng hấp dẫn, nàng hỏi: "Điều thứ hai…là gì vậy?"

Lý Trường Thọ trả lời rất ngắn gọn: "Át chủ bài."

Đôi mắt của Lam Linh Nga tròn xoe, nàng hỏi lại:

"Át chủ bài? Đó là cái gì vậy ạ?

Lý Trường Thọ xé một miếng thịt gà đưa cho Linh Nga đang đói cồn cào sắp tới mức hết chịu nổi, rồi tiếp tục giảng bài: "Cái gọi là át chủ bài, chính là khả năng ẩn giấu năng lực của muội."

Giáo án để dạy dỗ sư muội mới nhập môn đã được hắn chuẩn bị từ lâu, là thành quả mấy tháng trời của hắn, nay được mang ra giảng liên hồi: "Nếu muội có mười phần sức, thì nên giấu đi ba phần. Chỉ thể hiện ra bên ngoài cho người khác thấy bảy phần. Như vậy, nếu có người âm mưu đối phó với muội, muội sẽ có thể đánh cho hắn không kịp trở tay…cụ thể hơn, sau này nếu như muội có pháp thuật, thần thông hay pháp bảo gì lợi hại, thì phải giấu đi xem như một lá át chủ bài của mình. Chớ để cho người khác biết được. Lấy ra sử dụng vào thời khắc mấu chốt, giải quyết phiền toái một cách gọn gàng. Tu vi của bản thân, cũng có thể che giấu một phần, đây cũng là một lá bài lợi hại."

Lam Linh Nga nhanh chóng giải quyết miếng thịt gà trên tay, hai mắt sáng rực, thèm thuồng liếm sạch ngón tay của mình, cẩn thận suy ngẫm về những điều sư huynh vừa dạy bảo, nhỏ giọng hỏi: "Nếu như át chủ bài đều đã dùng mà vẫn đánh không lại đối phương, vậy phải làm thế nào?"

Lý Trường Thọ thủng thẳng đáp: "Đây chính là điều thứ ba."

Hắn búng tay, con gà nướng chín bị chia thành từng khối rồi bay tới trước mặt Linh Nga, tiếp tục nói: "Điều thứ ba thực ra rất đơn giản, chính là…trốn."

Làm Linh Nga ngạc nhiên: "Ồ?"

Nàng chớp chớp đôi mắt to tròn, mặc dù đang mê say ngắm nhìn miếng gà nướng hấp dẫn nhưng vẫn cố gắng để hiểu lời sư huynh vừa nói.

Lý Trường Thọ thản nhiên nói: "Tục ngữ có câu, lưu lại núi xanh, lo gì không có củi đốt, hành động theo cảm tính sẽ chôn vùi tương lai tươi đẹp, sinh mệnh trân quý cũng chỉ có một. Tuy nhiên, nếu có nhân phẩm và phong độ tuyệt hảo biết đâu sẽ dẫm phân chó tới hai lần."

"Khục! Trở lại chuyện chính!"

"Khi lâm trận, muốn bỏ chạy từ trong tay cao thủ cần năng lực phản ứng cực mạnh. Không phải ta muốn cường điệu tác dụng của độn pháp đâu! Học thêm một loại độn pháp, muội sẽ có thêm một phần cơ hội sống…"

Hoàng hôn ngả về tây, khắp nơi đều là mùi thịt nướng.

Ở bên cạnh hồ nước trong veo, một vị thanh niên luyện khí thao thao bất tuyệt dạy dỗ tiểu sư muội mới nhập môn. Cái miệng nhỏ nhắn của tiểu sư muội gặm từng miếng thịt gà, vừa ăn vừa nghe đến mê mẩn.

Chỉ có điều, mặc dù tiểu Linh Nga tấm tắc khen những điều sư huynh nói rất có đạo lý. Nhưng khi cẩn thận suy ngẫm, nàng lại cảm thấy có gì đó…

Có gì đó sai sai.

Chương 5. Buổi tối dạy kèm cho sư muội

Dịch: Hoa Ly Hi Dạ

Biên: Mèo Bụng Phệ

"Sư muội!"

"Vâng!"

"Nghe ta hỏi đây!"

"Vâng!"

Lý Trường Thọ phất tay áo lên, tiểu sư muội đang ngồi thiền trên bãi cỏ bên hồ bỗng giật mình, lập tức nâng cao tinh thần.

Lý Trường Thọ hỏi: "Sư muội, giả sử tu vi của muội là Hóa Thần cấp chín. Trên đường đi, muội đột nhiên phát hiện có một tu sĩ Hóa Thần cấp sáu đang ức hiếp nữ Luyện Khí Sĩ ở nơi không người. Muội sẽ làm thế nào?"

"Có ba lựa chọn!"

"Một, xông lên giết hắn, muội là hóa thân của chính nghĩa!

"Hai, dù ở rất xa nhưng muội vẫn dùng pháp bảo đánh kẻ đó một đòn. Sau đó mới thong dong rời đi, phá hỏng tâm trạng của kẻ đó."

"Ba, coi như mình không thấy gì cả, tránh sang con đường bên cạnh."

Lam Linh Nga chớp chớp mắt, đề bài và những lựa chọn trên đều không phải là những thứ mà nàng có thể hiểu được ở độ tuổi này thì phải...

Lý Trường Thọ cười tủm tỉm nhắc nhở: "Chỉ được chọn một lựa chọn mà thôi, muội chọn đi."

Lam Linh Nga rụt rè đáp: "Một?"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Muội làm thế nào mà biết được kẻ đó không che dấu tu vi của mình? Nhỡ đâu kẻ đó cố ý ngụy trang là Hóa Thần cấp sáu, kỳ thật lại chính là cao thủ Phản Hư?"

"Thông thường, những kẻ đã dám làm việc xấu xa, thì có thể khẳng định bọn chúng là loại người đê tiện vô sỉ. Muội sao có thể trông mong chúng thành thật với muội đây?"

Lam Linh Nga nhíu đôi mày nhỏ trả lời lại: "Vậy...hai?

Lý Trường Thọ thở dài: "Sư muội, muội đừng quên rằng chính mình cũng là nữ tu sĩ. Nếu giả thiết trường hợp một xảy ra, tên cầm thú này nhìn thấy sư muội xinh như hoa như ngọc liền nổi thú tính. Vậy chẳng phải là ngay cả bản thân muội cũng sẽ rơi vào tay kẻ đó sao?"

Khuôn mặt nhỏ của Lam Linh Nga đỏ bừng, đầu óc rối bời, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà sư huynh, lựa chọn thứ ba này lại không phải là chuyện của những người tu hành như chúng ta nên làm. Lúc muội còn rất nhỏ, cha muội cũng đã từng nói những đạo lý như vậy."

"Người luôn mong mấy huynh muội chúng ta có thể đứng ra phạt ác giúp yếu. Người từng nói, nếu như mỗi người gặp chuyện bất bình đều không ra tay cứu giúp. Đến một ngày, người bị hại kia là chính mình, thế chẳng phải..."

Lý Trường Thọ chắp tay nhìn chăm chú vào mặt hồ, cảm thán nói: "Không, sư muội. Muội phải nhớ kỹ. Nếu như ở trong một thế giới hiền hòa, thân thiện, suy nghĩ này của muội hoàn toàn chính xác. Thế nhưng Hồng Hoang không phải là một chốn ôn hòa. Nơi đây cao thủ nhiều như mây, các Luyện Khí Sĩ có thể chỉ vì một pháp bảo hoặc một kẻ có linh căn mà đánh nhau tới chết. Phần lớn các tu sĩ trên đời đều thuộc hạng người tâm ngoan thủ lạt."

"Nếu vẫn còn suy nghĩ lấy tấm lòng nhân hậu, hiệp nghĩa làm đầu thì sẽ rất khó sống tiếp trên thế giới này. Việc mà chúng ta phải làm, đó chính là không đi làm việc ác. Nhưng cũng không cần phải ngăn chặn việc ác."

"So với việc xung phong đi làm anh hùng trong khi bản lĩnh của bản thân còn chưa đủ, chẳng bằng tiếp tục sống."

"Chờ đến khi đứng ở trên đỉnh cao của chúng sinh, lúc đó, muội có thể lập ra những quy tắc mới và thay đổi toàn bộ hoàn cảnh của những kẻ yếu trong mảnh đất Hồng Hoang này."

"Cho nên, muội đã hiểu chưa?"

Lam Linh Nga gật đầu lia lịa, đôi mắt sáng rực: "Vâng!"

Đúng lúc này, hai sư huynh muội không hề phát hiện ra cách ngôi nhà tranh không xa, có một làn khói xanh bốc lên, lặng lẽ bay đến phía sau bọn họ.

Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Sư muội, bây giờ huynh cho muội chọn lại lần nữa. Muội cứ việc thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình đi! Nếu như gặp cảnh nam tu ức hiếp nữ tu, muội sẽ làm thế nào?"

Trong mắt Lam Linh Nga tràn đầy ánh sáng, giọng tuy không lớn nhưng lại cực kỳ kiên định nói: "Ba! Coi như không thấy, cứ thế rời đi!"

"Tốt!" Lý Trường Thọ không nhịn được giơ ngón tay cái lên đối với sư muội của mình, trong lòng cảm động không thôi. Hai ngày trời dạy học coi như cũng có thành quả.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn cũng không cần lo lắng sư muội sẽ xông xáo gây họa, rồi tự liên lụy đến bản thân!

Sư muội của hắn có thể hiểu được rằng phải sống khiêm tốn, thật sự là…

Bỗng nhiên, có một cơn gió lạnh thổi tới, làm cho hai sư huynh muội dựng cả tóc gáy. Một giọng nói già nua lạnh lẽo vang lên từ phía sau: "Lý, Trường, Thọ!"

"Cạch cạch…"

Đây là tiếng hai hàm răng va vào nhau của Lam Linh Nga.

Khóe miệng của Lý Trường Thọ co giật, quay đầu lại nhìn vào đôi mắt của chủ nhân giọng nói, nở ra một nụ cười xum xoe trong nháy mắt: "Sư phụ, ngài đã bế quan xong rồi sao? Có phải bắt đầu từ hôm nay ngài sẽ dạy học cho sư muội không…sư phụ, có chuyện gì thì ngài từ từ nói, ngài đừng lôi phất trần ra làm gì!"

"Ta cũng là đồ đệ của ngài mà, sư phụ không thể có đứa nhỏ liền hắt hủi đứa lớn được!"

"Đồ mất nết!" Râu tóc của Tề Nguyên bay tán loạn, hai mắt trợn tròn, giơ phất trần lên đánh: "Bản thân nhát gan sợ phiền phức, còn muốn dạy hư tiểu sư muội. Hôm nay, vi sư nhất định phải chỉnh đốn lại ngươi!"

Thế nhưng khi phất trần đánh xuống, một luồng ánh sáng xanh xuất hiện bọc lấy cơ thể của Lý Trường Thọ. Trong nháy mắt, Lý Trường Thọ đã hiện ra gần cây liễu bên cạnh, hắn liền chắp tay lại cầu xin sư phụ tha thứ.

Tề Nguyên giận đến nỗi suýt không giữ nổi bình tĩnh, giơ phất trần trong tay lên liền ra sức đuổi theo quát: "Còn dám dùng mộc độn trốn...được lắm, ngươi muốn ăn đòn phải không? !"

Thân hình của Lý Trường Thọ bồng bềnh lui lại, liên tục thoát khỏi sự truy kích từ sư phụ hắn. Tề Nguyên bắt đầu làm phép, phất trần trong tay lớn dần lên, hiện ra một loạt ảo ảnh trên bầu trời.

Thế nhưng Lý Trường Thọ giống như một con cá chạch, luôn tìm ra các khe hở để tránh.

Hắn vừa trốn vừa hô: "Ài sư phụ à, người bớt giận đi mà, đồ nhi làm thế chẳng phải cũng vì muốn tốt cho sư muội sao?"

Tề lão đạo cáu tiết mắng: "Độ Tiên Môn chúng ta thuộc về dòng dõi Nhân Giáo, chính là Tam Giáo của tiên tông! Sao lại có thể có một hậu bối trong đầu chỉ toàn bàng môn tà đạo như ngươi chứ?"

Lý Trường Thọ khen đểu: "Đấy chẳng phải là vì sư phụ ngài có đôi mắt tinh tường, biết trọng anh tài sao?"

Tề lão đạo tức nổ phổi quát: "Hừ! Hôm nay bản đạo sẽ thanh lý môn hộ, tức chết ta rồi!"

Họ Lý dai như đỉa, cố tình trêu: "Sư phụ, lúc tức giận trông người xấu trai lắm đó..."

Dưới bóng cây liễu, hai con mắt của Lam Linh Nga tròn xoe nhìn trò vui trước mặt.

Ngay từ đầu, khi nhìn thấy sư phụ muốn đánh sư huynh, Linh Nga còn vô cùng căng thẳng, nhưng dần dần nàng cũng bị màn rượt đuổi" vui đùa" của hai người này chọc cười. Nàng cũng đã nhìn ra, sư phụ không ra tay thật sự, ngay cả sư huynh né tránh cũng rất nhẹ nhàng.

Màn truy đuổi cứ thế diễn ra trong chốc lát, hình như sư huynh bị vấp nên ngã dúi dụi xuống đất. Sư phụ lập tức nhào tới, đè lên người sư huynh rồi dùng phất trần quất vào mông đen đét.

Một lát sau, dạy dỗ xong đại đồ đệ thì Tề Nguyên mới đứng dậy, sửa sang lại đạo bào xộc xệch rồi gào lên với Lý Trường Thọ đang nằm chật vật trên mặt đất: "Ngươi lập tức kiểm điểm lại mình cho vi sư! Sau này, không được phép dạy sư muội ngươi làm người như vậy nữa! Mau dựng cho xong ngôi nhà tranh của sư muội ngươi đi!"

Lý Trường Thọ tiu nghỉu đáp: "Vâng, đệ tử tuân lệnh."

Lão đạo lại nói: "Linh Nga lại đây, vi sư giảng đạo cho ngươi, hãy quên hết những lời ngụy biện mà sư huynh đã dạy ngươi đi!"

Linh Nga lí nhí đáp: "Vâng!"

Đôi mắt Linh Nga tràn đầy lo lắng nhìn cái mông đang sưng lên dưới đạo bào của sư huynh nhà mình, lại liếc thấy bàn tay phải đang dấu trong ống tay áo của Lý Trường Thọ…bàn tay phải khẽ lắc lắc với nàng, giơ ngón tay cái lên.

Linh Nga yên tâm hơn một chút, nhìn bộ dáng chật vật đang nằm trên cỏ của sư huynh, nàng cúi đầu cười khúc khích. Sau đó nhanh chóng đuổi theo sư phụ. Tiếng bước chân của nàng phát ra càng ngày càng nhẹ nhàng, dần dần đổi thành tiếng chạy.

Lý Trường Thọ nằm đó khẽ thở dài, một đám mây trắng bay tới bên cạnh từ từ nâng hắn lên. Sư phụ thế mà lại ra tay thật. Lý Trường Thọ xoa xoa mông, lập tức xuýt xoa. Sau đó lại khẽ thở dài.

Nếu sớm biết sư phụ sẽ đánh hắn một trận ra trò, hắn nhất định sẽ không để cho sư phụ bắt…

À mà cũng không được. Vẫn nên để ý tới thể diện của sư phụ.

Dù sao thì bây giờ hy vọng thành tiên của người cũng rất xa vời, áp lực lại cực lớn, vốn dĩ đã rất vất vả.

Giống như pháp thuật lúc nãy sư phụ thi triển, trông thì mạnh nhưng thật ra lại rất yếu, khí thế quanh người cũng lúc gãy lúc liền. Đây chính là biểu hiện của việc vội vàng nâng cao cảnh giới tu vi. Ây dà, thôi, vẫn nên nghĩ cách làm tăng xác suất vượt qua thiên kiếp của sư phụ đã.

Lý Trường Thọ gãi đầu, nằm nhoài trên đám mây trầm tư. Đám mây dần dần bay tới căn nhà tranh sắp dựng xong gần đó.

………

Buổi tối, Linh Nga nằm trong căn nhà tranh mà sư huynh đích thân tu sửa cho mình, cảm nhận tấm đệm cỏ mềm mại dưới người. Nàng trằn trọc mãi mà vẫn chưa ngủ được. Mấy ngày nay, nàng giống như đang nằm mơ vậy.

Năm 9 tuổi, lúc nàng theo mẹ đi chợ phiên thì được một ông lão thần tiên chọn trúng. Sau đó, ông lão ấy liền nhận nàng làm đồ đệ.

Tuy rằng cha mẹ đều không nỡ xa con cái nhưng đây chính là chuyện tốt trời ban. Nếu như nàng có thể tu luyện thành công, về sau gia tộc của nàng cũng sẽ được thơm lây. Cho nên, sau khi bữa tiệc bái sư kết thúc, nàng được mẹ căn dặn kỹ càng rồi theo sư phụ tới Độ Tiên Môn.

Tiếp đến, nàng gặp được một sư huynh hơi kỳ quái.

Sư huynh nói cho nàng rất nhiều đạo lý hay, nhưng nàng lại cảm thấy có gì đấy sai sai.

Sư phụ luôn cảnh cáo nàng rằng sư huynh là một kẻ kỳ quái, bảo nàng chớ học làm người như sư huynh. Nhưng mà, nàng luôn có cảm giác sư huynh là một người rất lợi hại.

Ở trên núi, chẳng có quy củ lễ nghi gì mấy, mà khắp nơi đều có đồ ăn ngon. Thực ra, tu đạo là chuyện khá thú vị, chí ít cũng không nhàm chán như nàng nghĩ.

Tất nhiên, vui vẻ nhất chính là nướng đồ ăn cùng với sư huynh, cho cá ăn, dạo chơi trên núi, tìm những món ăn dân dã cực ngon lấp đầy bụng nhỏ của mình. Sau đó, ngồi yên tĩnh bên hồ, nghe những đạo lý xiêu vẹo đó của sư huynh…

Cuộc sống sau này cũng sẽ như thế phải không?

Linh Nga chui vào trong tấm chăn không biết làm bằng chất liệu gì, khẽ thở dài, xoay người nhìn ra cửa sổ.

Đột nhiên, nàng cảm thấy hình như trước mắt mình có bóng người thoáng qua, đôi mắt mơ màng đang ngái ngủ bỗng mở to. Trong nháy mắt, nàng tỉnh cả ngủ, cơ thể nhỏ xinh khẽ run lên.

Ngoài cửa sổ, Lý Trường Thọ đang nằm ườn trên một đám mây trắng, nhẹ nhàng vẫy tay với nàng: "Sư muội, buổi tối học bù nhé."

"Dạ?" Linh Nga chớp chớp mắt, sau đó núp vào trong chăn khẽ gật đầu.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt, bắt đầu hỏi: "Ở bên dưới, nghe câu hỏi thứ hai đây!"

Hả? Sư huynh thật sự là một kẻ kỳ quái.

Chương 6. Sư muội sắp trưởng thành

Dịch: Mèo Bụng Phệ

Biên: BsChien

Mười năm sau.

"Trường Thọ, khẩu quyết hôm qua sư phụ truyền thụ, ngươi đã nhớ chưa? Đọc cho ta nghe nào."

"Lý Trường Thọ! Kẻ luyện khí sao có thể nhát chết như ngươi được. Nếu không trải sự đời, há có thể đoạt được cơ duyên!"

Lý Trường Thọ lẩm bẩm: "Quái! Sao sư phụ trở mặt nhanh thế nhỉ?"

Trong trí nhớ của hắn, mấy chục năm trước khi mới nhập môn, sư phụ hòa nhã dễ gần là thế, ấy vậy mà giờ đây…quá ư là dữ!

Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười, sau đó hắn phát hiện ra thân thể của mình vẫn còn đang ngủ say, cảm giác mệt mỏi vẫn còn vương lại sau khi tu hành liên tục.

Lẽ nào…hắn đang mơ ư?

Đã lâu lắm rồi hắn chưa mơ! Tu vi càng cao, hắn ngủ càng ít. Mà mỗi lần ngủ thì Lý Trường Thọ đều như bây giờ, bởi vì quá mệt mỏi nên dù pháp lực còn nhưng vẫn cần ngủ một giấc để thần hồn được giải lao.

"Tổ Quang, Tổ Quang, đừng giả vờ ngủ! Đứng lên cho ta! Tổ Quang!"

Hắn như nghe được tiếng gào khản giọng từ phía xa truyền tới, rất rõ ràng.

Lý Trường Thọ gượng cười, hắn giống người đi trong đêm quay lại đối mặt với dòng hồi ức đang ùa về. Giống như đang xem một bộ phim tua nhanh, lướt qua câu chuyện quá khứ của kẻ khác.

Trong câu chuyện đó, không có tu sĩ lên trời xuống biển, cũng không có thần linh cao xa. Hoặc giả có, nhưng họ vẫn luôn ẩn giấu ánh mắt người đời.

Nhân vật trong câu chuyện ấy tên là Điền Tổ Quang, gã sống ở một hành tinh màu xanh được gọi là Trái Đất.

Từ cái tên Điền Tổ Quang cũng đủ thấy cha mẹ gã kỳ vọng đứa con của họ có thể làm rạng rỡ tổ tông.

Gia đình gã cũng thuộc diện khá giả, cả đời chẳng lo ăn mặc. Gã có một cuộc sống vui vẻ, nhẹ nhàng. Thuở nhỏ học giỏi, lên cấp ba đã có mối tình đầu. Tới đại học, gã từng có hai cô bạn gái, cùng họ trải qua thời gian say đắm, ngọt ngào.

Sau khi tốt nghiệp đại học, dựa vào vốn liếng trong nhà, gã mở một công ty nhỏ. Nhờ ra sức cày cuốc, chỉ mấy năm gã đã chạm tới cái gọi là tự do tài chính mà bao kẻ ước ao. Sự nghiệp thành đạt, gã chuẩn bị vun vén cho hạnh phúc của bản thân.

Như bao thằng đàn ông khác, gã gặp, yêu và quyết định đi tới hôn nhân với một cô gái.

Nhưng vận mệnh tới giờ mới bắt đầu trêu đùa gã.

Hai mươi tám năm trời yên ả chỉ là giả tạo. Cao trào của câu chuyện cũ được nhồi hết vào mấy tháng ngắn ngủi.

Trước khi kết hôn, Điền Tổ Quang đi khám. Khốn nạn thay, gã bị ung thư giai đoạn cuối. Trước đây tuy có ngờ ngợ những gã chẳng để tâm. Dù với một người đàn ông trưởng thành như gã, đây cũng là một cú sốc tinh thần nặng nề.

Nhưng Điền Tổ Quang đã chấp nhận hiện thực một cách nhanh chóng. Chỉ vài ngày, gã đã suy tính chu toàn cho quãng đời ngắn ngủi còn lại. Tính cách của gã là thế.

Gã cãi nhau cùng với vị hôn thê, rồi mướn người diễn một màn kịch bắt cá hai tay khiến vị hôn thê đòi chia tay gã. Rồi dưới danh nghĩa đền bù, gã mua cho cô gái mấy hợp đồng bảo hiểm. Tuy Điền Tổ Quang bị người nhà cô gái túm được đập cho một trận. Những cũng chẳng sao.

Sau đó, gã chuyển quyền quản lý công ty cho chị hai. Rồi thì nhà cửa, xe cộ, tài khoản tiết kiệm gã quy sạch ra tiền. Một nửa để cho cha mẹ gã dưỡng già. Tuy rằng cha mẹ chưa chắc đã dùng đến, nhưng đây vẫn là bổn phận của kẻ làm con.

Nửa còn lại, Điền Tổ Quang đem quyên cho mấy trường tiểu học. Cuối đời, gã mang chút tiền đi làm từ thiện cũng coi như tích đức cho người nhà.

Đến khi họ Điền cảm giác thời gian của mình sắp hết, gã nhờ thằng bạn thân nhất đưa mình về thăm trường cấp ba gã từng theo học, nhìn quán nét cũ nay đã đóng cửa, nhìn sân vận động đã được xây mới khang trang.

Luyến tiếc ư? Hai mươi tám tuổi, mới trải qua non nửa đời người.

Gã từ nhỏ chưa từng lam lũ, nên hạnh phúc có được cũng không quá trân trọng.

Không luyến tiếc ư? Gã phấn đấu để thỏa mãn kỳ vọng của người khác. Gã nỗ lực để có sự nghiệp kẻ khác hằng ước mơ. Ấy vậy mà, khi gã chuẩn bị có một gia đình yên ấm, chuẩn bị cùng người con gái mình yêu sinh con để cái, thì tai họa ập tới…

"Nếu có kiếp sau, nghèo khổ một chút thì có đáng gì! Chỉ cần có thể gặp đúng người, sống dai thêm một tẹo là được. Nếu ta có thể sống thêm được mười năm thì tốt biết bao, chẳng bao lâu nữa là ngoẹo rồi.

Nghe Điền Tổ Quang nói, hai mắt gã mập đằng sau đỏ lựng, không kìm được mà khóc nấc lên, gã mập mắng: "Chưa gì mà ngươi đã nghĩ tới chia ly rồi. Làm quái gì có kiếp sau, ta và ngươi đi viện kiểm tra lại xem!"

"Đã ba bệnh viện rồi, thằng mập ngươi đừng lôi ta đi hành xác nữa."

Điền Tổ Quang cười bất đắc dĩ, dựa vào xe lăn thở ra một hơi. Gã cảm giác chút sức lực cuối cùng đang dần trôi đi.

Từ tận đáy lòng, gã không cam lòng. Gã gom hết chút sức tàn, hai tay vịn chặt xe lăn cố gắng đứng lên. Nhưng còn chưa kịp bước một bước, gã đã đổ nhào xuống đất…

"Tổ Quang, Tổ Quang, đừng giả vờ ngủ! Đứng lên cho ta! Tổ Quang!"

Dòng hồi ức đến đấy chợt dừng lại, rồi xuất hiện một khoảng thời gian đứt quãng chừng ba năm.

Sau ba năm, hình ảnh hồi ức hiện lên càng rõ ràng.

Một thằng nhóc mặc yếm, tóc kết bím sừng dê chơi đùa trên đồng cỏ…rồi nó lớn dần lên. Tới năm bảy tám tuổi, một lão thần tiên tới và thu nó làm đồ đệ…

"Mô típ xuyên không thường thấy đây mà."

Lý Trường Thọ thở dài, giấu thật chặt những ký ức nơi tận cùng tâm thức. Cho dù thế nào, đây cũng là những ký ức quý giá nhất của hắn.

Trong bóng đêm, Lý Trường Thọ quay lại, cảm thấy thân thể đã không còn mệt nữa. Tuy vậy hắn vẫn không muốn tỉnh dậy.

Cảm giác có thể sống lại một cuộc đời khác quả thực rất tốt. Hắn biết ơn người đã mở cửa sau cho hắn, mặc dù cũng không biết có thực sự tồn tại một vị "đại thần" như thế không…

Hắn cũng không biết, vị kia có thể đưa hắn quay về cuộc sống hiện đại không?

Cho dù không thể quay về thời hiện đại, thì cho hắn về thời Đường, thời Minh cũng được. Chí ít thì khi đó, Lý Trường Thọ hắn vẫn có thể xoay sở, tạo dựng một cuộc sống an nhàn tam thê tứ thiếp.

Đằng này lại đày hắn tới một thế giới tu tiên, mà còn là một thế giới tu tiên lạnh lùng nhất, tàn nhẫn nhất và vô lý nhất.

Thượng Cổ Hồng Hoang.

Sau khi bái sư mười lăm năm, nhờ sách vở trong môn phái và sự giảng giải của sư phụ, Lý Trường Thọ mới hoàn toàn hiểu rõ hoàn cảnh của bản thân.

Đó cũng chính là ngày hắn bật đèn xanh cho chế độ "tự bế".

Không sai, hắn đã lưu lạc tới thời Thượng Cổ theo cách hiểu của đời sau. Sinh ra tại khoảng thời gian giữa hai lần đại kiếp nạn của Hồng Hoang.

Theo lịch sử của thời Hồng Hoang, thời đại này vẫn còn chịu ảnh hưởng của đại chiến Vu Yêu. Mặc dù Nhân Tộc hưng thịnh nhưng tàn dư của Yêu Tộc vẫn còn mạnh mẽ. Do được Thánh Mẫu của Nhân Tộc - Nữ Oa, một trong sáu Thánh Nhân bảo lãnh, Yêu Tộc dựa vào biên giới giữa các châu của Ngũ Bộ Châu có ý đồ phục hận, giao chiến liên miên với Luyện Khí Sĩ của Nhân Tộc.

Sáu vị Thánh Nhân đã sớm quy vị, luôn hầm hè nhau. Chỉ vì một chút thể diện, họ cũng chẳng tiếc tính mạng của vô số sinh linh.

Hai vị giáo chủ Tây Phương Giáo là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chiếm lĩnh vùng đất cằn cỗi Tây Ngưu Hạ Châu. Họ tuyên truyền giáo lý Tây Phương Giáo khắp nơi, đồng thời không ngừng bòn rút người của Đạo Môn.

Đạo Môn Tam Giáo gồm Nhân, Xiển, Tiệt đã nổi danh từ sớm.

Xiển Giáo có mười hai vị Kim Tiên danh tiếng lẫy lừng, đã trở thành đề tài thảo luận giữa đám Luyện Khí Sĩ trong mấy nghìn năm gần đây.

Tiệt Giáo có vạn tiên triều bái, khí thế cao vợi. Các tiên nhân có bản lĩnh cao cường đều tụ hợp tại Thông Thiên Giáo, giằng co cùng với Xiển Giáo. Sự đối đầu tuy gay gắt nhưng cũng chưa tới mức xung đột chính diện.

Đây là thời đại hoàng kim của Đạo Môn. Tam Giáo hưng thịnh, bảo vệ Nhân Tộc. Tại Trung Thần Châu, khắp nơi đều có sơn môn của Đạo Môn. Ba nghìn đại thế giới đâu đâu cũng thấy bóng dáng đệ tử Tam Giáo, Đạo Môn truyền thừa khắp Tam Giới. Đạo Nguyên Thần và Luyện Khí Sĩ trở thành chủ đạo của thời kì Hồng Hoang.

Đây cũng là thời đại ác liệt nhất đối với Luyện Khí Sĩ. Thời kì này cạnh tranh đại đạo vô cùng ác liệt. Thiên Đình mới lập, làm việc đều theo chỉ thị của đám tiên nhân Tam Giáo. Ngũ Bộ Châu và ba nghìn thế giới hỗn loạn, Luyện Khí Sĩ muốn tồn tại đều phải dựa vào sự nỗ lực của bản thân và…vận khí.

Đôi khi vận khí còn quan trọng hơn!

Lý Trường Thọ cảm thấy may mắn duy nhất của hắn đó là sư phụ hắn tuy rằng không quá mạnh, thậm chí chẳng mạnh gì cả, nhưng vẫn có Nhân Giáo chống lưng.

Dù rằng Lý Trường Thọ nghi ngờ tổ sư khai sơn của Độ Tiên Môn cũng chỉ là đệ tử ký danh của Độ Ách Chân Nhân.

Còn Độ Ách Chân Nhân của Tây Côn Lôn, theo Lý Trường Thọ biết thì đó là một vị thần tiên. Trong đại chiến Phong Thần, đồ đệ của lão là Hanh Cáp Nhị Tướng đã từng tham chiến. Ngoài vài chuyện vụn vặt nữa thì hắn không biết gì thêm.

Mà đến tám phần, Độ Ách cũng chỉ là đệ tử ký danh của Thái Thanh Thánh Nhân, địa vị trong tầng lớp thần tiên cũng xoàng xoàng.

Nói tới bản thân thì Lý Trường Thọ chẳng những không có bối cảnh, không có thần thông, không có số mệnh, ở thời đại này sao có thể nổi danh?

Đùa chắc, hắn có thể sống cũng may mắn lắm rồi.

Vì vậy, bắt đầu từ năm đó, họ Lý đặt ra mục tiêu cho mình đó là phải "sống", cố gắng sống càng dai càng tốt. Hắn phải cố gắng tránh né mọi tai nạn, yên bình mà sống. Kiếp người thứ hai của hắn có được đâu dễ dàng gì.

Trở nên nổi bật hơn đời, tiếng lưu muôn thuở là thứ gì đó xa vời với hắn.

Cho dù có nỗ lực tu hành đến mấy, liệu hắn sẽ hơn được mấy lão già khú đế của Tam Giáo không?

Cho dù liều mạng tìm kiếm cơ may, liệu hắn có thể vượt qua được cái gọi là tử kiếp không?

Cơn đại kiếp nạn tiếp theo chính là cuộc chiến Phong Thần. Lý Trường Thọ hắn phải tránh trận chiến này càng xa càng tốt. Đường cùng thì hắn sẽ phong thần làm thần tiên trên Thiên Đình, sau đó tu luyện thật nhanh, đợi Thiên Đình chưa xuống dốc hắn sẽ thừa dịp mà kiếm một cái ghế nguyên lão…

Mạng của mình là trên hết, kẻ mà trên trán đã khắc rõ hai chữ "pháo hôi", tại sao lại không ngoan ngoãn trốn trong núi tu hành, tích lũy tu vi, sống yên ổn qua ngày?

Cho dù không đạt được trường sinh, thì chỉ cần được chết tự nhiên, là hắn đã cảm thấy không uổng phí kiếp này!

Bắt đầu từ đó, Lý Trường Thọ đặt ra mục tiêu cuối cùng cho cuộc đời đó là…sống đến chết già!

Và vì thực hiện cho kỳ được mục tiêu này, hắn…

"Sư huynh?"

"Sư huynh?"

"Sư huynh, sao sư huynh lại ngủ ở đây thế? Chủ phong đang đông vui nhộn nhịp lắm rồi, chúng ta không đi mau sẽ muộn mất!"

Bên tai vang lên giọng nói dễ nghe, Lý Trường Thọ bừng tỉnh, hai mắt chậm rãi mở ra.

Đập vào mắt hắn là một thiếu nữ với khuôn mặt xinh đẹp, mày lá liễu, mũi cao, bờ môi như phấn, đôi mắt long lanh, mặt trái xoan, cổ cao ba ngấn. Đôi mắt nàng lúng liếng linh động…

"Mỹ nữ, nàng là ai?"

"Sư huynh!"

Thiếu nữ thò tay bóp mũi Lý Trường Thọ, nhéo mạnh nói: "Huynh lại nằm mơ rồi!"

"À, Linh Nga đấy à, mới chớp mắt sao đã lớn bằng này rồi?"

Lý Trường Thọ cười hả hả, bò dài trên bãi cỏ ra ngoài, mãi khi bò được ba trượng hắn mới đứng lên được, khẽ thì thào: "Ta vậy mà đã ở đây mười năm rồi!"

Lam Linh Nga dậm chân, phùng môi trợn má, bộ dáng đáng yêu không nói nên lời.

Nàng xưa đâu bằng nay, không chỉ có khuôn mặt đẹp, thân hình trổ mã, đôi chân thon dài, thắt đáy lưng ong. Mà bộ váy nàng mặc còn làm tôn nên những đường cong hoàn mỹ, say đắm lòng người. Làn da nàng trắng như tuyết, mái tóc đen tuyền mềm mại sóng sánh.

Bỗng nhiên tiếng chuông vang tới từ xa, Lam Linh Nga vội vàng nói: "Sư huynh mau cưỡi mây cho nhanh! Không là chúng ta muộn thật đấy!"

Lý Trường Thọ cau mày hỏi: "Đừng nói là muội không bay được chứ?"

Lam Linh Nga ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, dõng dạc đáp: "Muội bay không nhanh."

Lý Trường Thọ miễn cưỡng gọi tới một đám mây trắng, nhảy lên trước rồi nói: "Đi thôi!"

Ánh mắt của Lam Linh Nga lóe lên vẻ tinh quái, đôi chân khẽ nhún bay tới cạnh Lý Trường Thọ. Nàng vừa muốn vịn vào tay của sư huynh, nhưng Lý Trường Thọ đã nhẹ nhàng tránh ra.

Hắn nghiêm giọng nói: "Chớ quên ước pháp tam chương."

"Biết rồi! Sư huynh, sư huynh là đồ quỷ keo kiệt!"

Lam Linh Nga mở miệng làu bàu, lêu lêu rồi dịch sang nửa bước.

"Thế mới phải chứ, phải giữ khoảng cách ba thước."

"Bây giờ muội đã là nhân tài mới nổi của Độ Tiên Môn chúng ta. Mấy nghìn nam đệ tử đều hâm mộ Linh Nga tiên tử. Sư huynh đây cũng không muốn bị bọn chúng thi triển vu thuật nguyền rủa tới chết đâu."

Lý Trường Thọ vươn vai, ngoái đầu nhìn về phía ngôi nhà tranh, hỏi: "Sư phụ vẫn bế quan chưa ra ư?"

"Vâng, sư phụ đang tĩnh tâm bế quan. Lúc nào cũng có thể độ kiếp thành tiên. Nói không chừng lần này chúng ta quay về, sư phụ đã thành tiên rồi." Lam Linh Nga cười khẽ, đôi mắt long lanh đầy mong đợi, khuôn mặt ửng hồng, nàng mím môi, ngượng ngịu nói nhỏ: "Sư huynh chưa từng tham gia thí luyện do môn phái tổ chức, lần này lại tới…là vì lo lắng cho muội sao?"

Bỗng nhiên có một bàn tay to lớn chắn trước mặt nàng, sau đó Lý Trường Thọ trưng ra cái bản mặt "người chết" của hắn nói gắn từng chữ: "Không phải vậy! Ta từ chối, muội là một cô nương tốt, ta vẫn coi muội như là em gái ruột."

"Hừ, muội đã nói gì đâu! Đồ phiền toái! Không thèm để ý tới huynh nữa!" Trán Lam Linh Nga đen lại, tức giận quay người lại, đôi bàn tay nhỏ nhắn nắm thành nắm đấm.

Lý Trường Thọ cười khẽ, bình tĩnh ngắm nhìn mây trắng nơi cuối trời, tính toán thời gian cùng với vị trí hắn và sư muội tới nơi tập hợp.

Chẳng qua tính toán cũng chỉ là công cốc, bên cạnh hắn là một sư muội xinh đẹp lung linh, muốn không ai để ý…thật sự là càng lúc càng khó.

Chương 7. Đại hội thí luyện

Dịch: BsChien

Biên: Mèo Bụng Phệ

Lý Trường Thọ dẫn theo Linh Nga hạ xuống trước Bách Phàm Điện, nơi này không biết từ lúc nào đã tụ tập khoảng mấy trăm người.

Nhìn từ phía xa, có từng nhóm nam thanh nữ tú, người mặc đạo bào dài đang túm năm tụm ba nói chuyện vui vẻ. Người nào người nấy một thân chính khí, hiếm thấy có người nào tướng mạo không đứng đắn.

Số lượng nữ Luyện Khí Sĩ ở nơi đây cũng không hề ít hơn nam, phần lớn các nàng đều có khuôn mặt xinh đẹp, dáng người yểu điệu, có thể nói là xuân lan thu cúc mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười. Đa số nữ nhân đều túm tụm buôn chuyện cùng nhau.

Nhưng ở giữa một đám người, luôn luôn có những người giống như hạc giữa bầy gà, giống như mặt trăng giữa những ngôi sao.

Giống như Lam Linh Nga hiện giờ đang đứng cạnh Lý Trường Thọ…

"Đó không phải là Linh Nga của Tiểu Quỳnh Phong sao? Đúng là trổ mã càng ngày càng đẹp, nghe nói tư chất cũng rất tốt, mới nhập môn mười năm mà đã là Luyện Khí cấp tám, có thể đã sắp đột phá cảnh giới Hóa Thần rồi."

"Nghe nói Thái Thượng trưởng lão có ý muốn thu nàng làm môn hạ, ài, tiếc rằng chúng ta lại không có phúc phần được như vậy."

"Người bên cạnh nàng là ai?"

"Ồ, là sư huynh của nàng đó, Tiểu Quỳnh Phong chẳng có mấy người, người này hình như không được xếp vào ba trăm người mạnh nhất trong môn, nên ta không có ấn tượng gì."

"Ta nhớ đạo hiệu của hắn hình như là Trường Thọ?"

"Đạo hiệu này cũng thật là…giản dị tự nhiên, quả thực rất là đặc biệt."

"Chớ có bình luận đệ tử của phong khác ở sau lưng! Tuân thủ quy định một chút đi! Lỡ bị các vị trưởng bối trong môn nghe được, sẽ đánh giá bản phong không có quy củ đó!"

Tiếng bàn luận xôn xao lọt hết vào tai Lý Trường Thọ, nhưng hắn vẫn làm bộ như không nghe thấy, trên môi vẫn nở nụ cười ấm áp. Hắn không buồn đánh giá xung quanh, chỉ lặng lẽ mang theo Lam Linh Nga đi tới trước điện báo danh, sau đó lẳng lặng đến một góc không người đứng chờ.

Tiếng chuông vang lên không ngừng, càng ngày càng có nhiều Luyện Khí Sĩ trẻ tuổi từ các đỉnh núi bay tới.

Hôm nay là ngày đại hội thí luyện của Độ Tiên Môn, cứ năm năm lại tổ chức một lần. Mục đích là để cho những đệ tử trẻ ra ngoài rèn luyện, trải nghiệm một chút việc đời, tăng tiến cảm ngộ tu đạo.

Mỗi một đệ tử chính thức trong Độ Tiên Môn đều có thể tùy ý báo danh tham gia sự kiện này. Trong đó có mười hai dạng địa điểm rèn luyện dành cho các đệ tử có giai đoạn tu luyện khác nhau.

Độ Tiên Môn chiêu nạp đệ tử quy mô lớn theo chu kỳ là hai trăm năm một lần. Do đó cứ hai trăm năm tính là một đời.

Đám đệ tử đời này có tiến độ tu hành rất nhanh, nghe nói có người đã đạt đến cảnh giới Phản Hư cấp sáu, đuổi kịp rất nhiều "lão khọm" có tư chất bình thường đã tu hành hơn ngàn năm trong môn phái.

Luyện Khí, Hóa Thần, Phản Hư, Quy Đạo, đây là bốn cảnh giới lớn trước khi thành tiên. Là giai đoạn quyết định thực lực mạnh yếu của bản thân sau khi thành tiên, cũng như quyết định tiến cảnh tu luyện và giới hạn của tiên đồ.

Chẳng hạn như Lam Linh Nga, mặc dù mới nhập môn được mười năm, lại bái một vị sư phụ không có danh tiếng gì trong môn phái. Sư phụ nàng thậm chí còn chưa thành tiên, nhưng nàng đã có thể tu hành đến Luyện Khí cấp tám. Điều này đương nhiên dẫn tới sự chú ý của rất nhiều người.

Hai sư huynh muội Lam Linh Nga và Lý Trường Thọ đứng cách nhau ba thước dưới một bóng cây. Không ít kẻ liếc mắt qua và phỏng đoán tình cảm của đôi sư huynh muội này không được tốt lắm.

Linh Nga bẻ một đoạn chồi liễu non, nhẹ nhàng quấn quanh đầu ngón tay, môi mấp máy mấy lần muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Nàng chợt nghĩ tới ba quy định sư huynh đã đặt ra cho nàng, thứ mà hắn gọi là "Ước pháp tam chương".

Ước pháp tam chương điều thứ nhất: Trước mặt người ngoài phải duy trì khoảng cách ba thước.

Ước pháp tam chương điều thứ hai: Ở bên ngoài nếu như không có việc gì thì không được nói chuyện phiếm.

"Sư huynh, huynh muốn đi đâu?"

"Muội đoán xem!"

"Lại vẫn không nói, đã hỏi huynh mấy ngày rồi." Linh Nga khẽ hừ một tiếng, nhỏ giọng thầm thì nói: "Dù sao huynh đi đâu thì muội cũng đi đó, muội sẽ không rời mắt khỏi huynh."

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, bờ môi mấp máy hơi mở ra, thanh âm chui thẳng vào tai Lam Linh Nga, hắn dùng thuật truyền âm nói: "Sư muội, hiện giờ ngươi tu luyện đã có một chút thành tựu, là Luyện Khí Sĩ rồi. Phải làm quen với việc tự mình đối mặt với một số tình huống khó khăn."

Lam Linh Nga khẳng khái cãi lại một câu: "Muội phụng lệnh của sư phụ giám sát huynh chặt chẽ, không để cho sư huynh đi ra ngoài gây họa, làm hỏng danh tiếng của Tiểu Quỳnh Phong chúng ta!"

Lý Trường Thọ mỉm cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Tiếng chuông thứ sáu vang lên, từng thân ảnh lần lượt bay ra từ trong Bách Phàm Điện, tổng cộng có hơn sáu mươi vị đạo sĩ đứng giữa không trung.

Mỗi người bọn họ đều có khí chất phong thái khác nhau, có người râu tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn. Có người thì vẫn như thiếu nữ mười tám đôi mươi…nhưng đại đa số những người này đều toát lên vẻ thành thục ổn trọng.

Sáu mươi ba vị đạo sĩ tỏa ra khí tức bản thân khiến phía trước Bách Phàm Điện lập tức lặng ngắt như tờ. Những bóng người trên không trung đều bao phủ một làn tiên quang.

Đây là tất cả tiên nhân ở các đỉnh núi, có nhiệm vụ bảo vệ đám đệ tử đi ra ngoài thí luyện.

Một tiếng hạc kêu rít lên, một con hạc trắng đầu đỏ từ trong mây bay vút đến, trên đó có một lão già gầy gò ngồi xếp bằng.

Nếu như cẩn thận nhìn kĩ, có thể thấy phía sau lão có mây lành quẩn quanh, hai đóa sen xanh lơ lửng cạnh người, khí độ bản thân toát lên vẻ tiên phong đạo cốt. Trên người lão không có khí tức tu vi nhưng vẫn mang đến cho người khác một loại cảm giác trang nghiêm cao quý.

Đây là Trọng Vũ thượng nhân - phó môn chủ Độ Tiên Môn, nghe nói là một vị cao thủ cấp Thiên Tiên, một trong mười người có tu vi mạnh nhất Độ Tiên Môn.

Trọng Vũ thượng nhân không phát biểu gì nhiều, mí mắt khép hờ, bờ môi hé mở, thanh âm vang vọng quanh quẩn khắp nơi: "Lần này các ngươi đi ra ngoài, cần phải luôn luôn ghi nhớ môn quy, giương danh cho Độ Tiên Môn chúng ta, đừng có làm chuyện nhục nhã tông môn. Lần này tổng cộng có mười hai địa điểm lịch luyện. Gần đây Đông Hải có yêu ma làm hại mấy bộ tộc, mong rằng các ngươi có thể trừ ma vệ đạo, bảo vệ đồng tộc, Cát trưởng lão, bắt đầu đi."

Nói xong, Trọng Vũ thượng nhân cưỡi hạc rời đi, không ở lại thêm chút nào, để lại đám đệ tử phía sau nhao nhao hành lễ đưa tiễn.

Trên không trung trước Bách Phàm Điện, một vị lão già đứng thẳng chắp tay lĩnh mệnh, sau đó cất cao giọng nói: "Những người tới Đông Hải trảm yêu trừ ma, đi ra ngoài cùng phía bên trái, tu vi không được thấp hơn Luyện khí cấp sáu! Nhóm người này, sẽ luận thưởng dựa theo số lượng yêu ma tiêu diệt được."

Nhiều đệ tử ở phía dưới lập tức đứng lên, gần một nửa số đệ tử đi đến bên trái, bên đó lập tức trở nên đông đúc.

Đây đã là lệ cũ của mỗi lần rèn luyện, mười hai nơi rèn luyện, có một số chỗ tuy rằng độ khó và nguy hiểm tương đối thấp, nhưng khen thưởng lại vô cùng phong phú.

Lam Linh Nga quay đầu nhìn chằm chằm sư huynh nhà mình, phát hiện hai chân sư huynh vẫn không nhúc nhích tí nào.

Mục tiêu của sư huynh, quả nhiên là không phải đi kiếm chỗ tốt...

"Sư muội, tu vi muội còn thấp, nên đi theo số đông!"

Lý Trường Thọ truyền âm khuyên nhủ Lam Linh Nga. Nhưng khóe miệng nàng chỉ hơi trầm xuống, cuối cùng Lam Linh Nga vẫn đứng im bên cạnh sư huynh.

Lại nghe Cát trưởng lão tiếp tục hô: "Người đi tới vùng đông nam Trung Thần Châu trảm yêu trừ ma, đứng sang phía bên phải chờ, tu vi không được thấp hơn Luyện Khí cấp tám."

Lần này chỉ có mấy chục vị đệ tử hành động, nhưng tu vi của mỗi người đều không thấp, tất cả đều là cảnh giới Hóa Thần.

Cứ như vậy, trong tiếng hô ầm ĩ không ngừng của Cát trưởng lão, đám đệ tử lần lượt trước sau khởi hành, mỗi người đều tùy ý chọn một nơi tốt để đi.

Cát trưởng lão mỗi lần hô lên địa điểm rèn luyện, yêu cầu tu vi càng lúc càng tăng lên, cái sau cao hơn cái trước. Đến lúc Cát trưởng lão hô lên "thấp nhất là cảnh giới Hóa Thần cấp hai", đôi mắt Lam Linh Nga tràn đầy u oán nhìn chằm chằm vào sư huynh nhà nàng...

Tu vi thật sự của nàng chính là Hóa Thần cấp hai.

"Sư huynh, rốt cuộc huynh muốn đi chỗ nào."

Lý Trường Thọ vẫn chỉ cười không nói.

Rất nhanh, giữa sân chỉ còn có hai mươi ba người vẫn đứng yên, chưa lựa chọn được chỗ rèn luyện, mà địa điểm cũng chỉ còn sót lại hai nơi.

Trong hai mươi ba người này, trừ đôi sư huynh muội đứng khuất trong xó xỉnh nào đó, đám còn đều là "tiên chủng" của các phong. Nhóm đệ tử này đều là những người được bồi dưỡng trọng điểm, có xếp hạng rất cao trong môn phái.

Cát trưởng lão khẽ đưa mắt nhìn Lam Linh Nga, sau đó liền hô: "Ai tới Lân Vân Đảo trên Đông Hải rèn luyện, vào trong điện chờ, tu vi yêu cầu không thấp hơn cảnh giới Hóa Thần cấp chín."

Trong đám người còn lại, có mười bảy người đồng thời khởi hành, từng người tản ra khí tức cảnh giới Phản Hư cấp hai hoặc cấp ba!

Xung quanh truyền đến từng tiếng tán thưởng, mười bảy vị đệ tử này cấp tốc bay vào trong điện.

Lúc này, giữa sân chỉ còn lại sáu người vẫn bất động, mà ánh mắt chúng đệ tử cũng nhanh chóng hội tụ trên người thiếu nữ mặc váy dài màu lửa, trên lưng nàng cõng một thanh bảo kiếm bản rộng.

Lúc này, thiếu nữ khép hờ mắt đứng yên, thần thái phiêu dật giống như tiên trên trời. Quanh người nàng phảng phất tung bay mấy chữ thật to: "Chớ tới gần."

Nàng là một trong những đệ tử nổi tiếng nhất của Độ Tiên Môn. Nàng không chỉ đẹp tới quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn mà tư chất tu tiên lại càng kinh người. Lúc này nàng đã sớm triển lộ ra khí tức cảnh giới Phản Hư cấp bốn.

Nàng chỉ mới nhập môn hơn sáu mươi năm, tu vi đã tới trình độ này. Tư chất kinh người nên rất được Độ Tiên Môn coi trọng, nàng cũng đã sớm bái nhập vào Phá Thiên Phong dưới trướng chưởng môn.

"Có Cầm Huyền Nhã cùng đi Bắc Châu? Cũng không tệ!"

Bên trong xó xỉnh nào đó, Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười thản nhiên, cùng xuất hành với một người "thu hút ánh nhìn" như vậy, càng có thể làm cho mình không bị người khác chú ý.

Ở bên cạnh, Lam Linh Nga nhúc nhích chóp mũi ngửi mấy lần, lập tức nhận ra được hương vị khác thường.

Nàng thấy sư huynh đang mỉm cười, ánh mắt sư nhìn chăm chú vào thiếu nữ mặc váy dài màu lửa…

Quả nhiên có biến!

Lại nghe trong nhóm vang lên tiếng bàn tán:

"Huyền Nhã sư tỷ muốn đi đến Bắc Câu Lô Châu hái thuốc?"

"Huyền Nhã sư tỷ đi Bắc Câu Lô Châu, vậy thì Nguyên Thanh sư huynh chắc hẳn cũng sẽ đi Bắc Câu Lô Châu."

"Đây không phải là điều tất nhiên sao? Không thấy Nguyên Thanh sư huynh nãy giờ vẫn luôn đứng im hay sao, chắc chắn là đang chờ Huyền Nhã sư tỷ quyết định rồi."

"Cẩn thận lời nói, giữ mồm giữ miệng, chớ có đắc tội hai vị kỳ tài tu đạo của Phá Thiên Phong."

Trên không trung, Cát trưởng lão nhíu mày nhìn đôi sư huynh muội Lý Trường Thọ và Lam Linh Nga, hơi lắc đầu rồi tiếp tục cao giọng hô: "Đệ tử đi tới Loạn Chướng Bảo Lâm phía đông nam Bắc Câu Lô Châu, vào trong điện chờ, nơi đó vô cùng hung hiểm. Đệ tử tới đó khó tránh tổn thương, yêu cầu tu vi thấp nhất là cảnh giới Hóa Thần cửu giai!"

Thiếu nữ mặc váy màu lửa mở mắt, đối mắt phượng trong veo vô cùng quyến rũ. Mũi chân nàng điểm nhẹ trên mặt đất, tà váy dài theo gió lắc lư giống như một đóa hoa lửa nở rộ thu hút mọi ánh nhìn. Nàng nhẹ nhàng bay vào trong điện.

Theo sát phía sau, là một thanh niên luyện khí hào hoa phong nhã, ôn tồn lễ độ. Khí tức của gã phát ra đã tới cảnh giới Phản Hư cấp năm.

Cặp mắt của thanh niên từ đầu đến cuối không rời thân ảnh đỏ rực phía trước. Đây dĩ nhiên là vị "Nguyên Thanh sư huynh" kia.

Lý Trường Thọ cũng đồng thời cất bước đi vào, bởi vì có Cầm Huyền Nhã và Nguyên Thanh hấp dẫn lực chú ý của toàn trường, nên lúc này hắn cũng không bị những người khác chú ý tới. Điều này khiến cho Lý Trường Thọ cảm thấy rất thoải mái dễ chịu.

Mà hắn vừa mới đi được hai bước, một đôi mắt tràn đầy u oán nhìn chằm chằm vào người hắn không rời...

"Sư huynh, tự nhiên huynh muốn đi Bắc Câu Lô Châu làm gì?"

Lý Trường Thọ cảm thấy phía sau lưng như có từng trận gió đông rét buốt. Hắn dừng chân, quay đầu lại trầm giọng nói: "Đương nhiên là đi hái thuốc."

"Sư huynh? Thảo dược trong nhà không đủ ngươi dùng sao? Huynh..."

"Linh Nga Tiểu Quỳnh Phong." Trên không trung đột nhiên truyền đến một tiếng hô, chính là Cát trưởng lão đang nhíu mày chăm chú nhìn đôi sư huynh muội này. Lão mở miệng hỏi: "Ngươi có muốn tham dự cuộc rèn luyện lần này không?"

"Có tham dự thưa trưởng lão."

Lam Linh Nga ngẩng đầu đáp lại, cảm nhận được mọi ánh mắt xung quanh đều nhìn về phía mình, gương mặt xinh đẹp của nàng ửng hồng. Rõ ràng mới vừa rồi vẻ mặt nàng còn lạnh lẽo như có thể đóng băng ngàn dặm, vậy mà bây giờ lại là rạng ngời như nở hoa. Có thể nói, nàng trở mặt như trở bàn tay...

Lam Linh Nga không để ý đến ánh mắt mọi người xung quanh nữa, nàng vội nói tiếp: "Đã làm trưởng lão phải nhọc lòng. Đệ tử tu vi còn thấp, nên không biết lựa chọn như thế nào, hiện tại đã quyết định đi Đông Hải cùng với các sư huynh sư tỷ."

Cát trưởng lão gật gật đầu, lộ ra nụ cười hiền hòa, cất giọng ấm áp: "Vậy mau mau về hàng đi, chớ có làm trễ giờ tốt xuất phát."

"Vâng." Lam Linh Nga nhẹ nhàng thở phào rồi quay đầu lại muốn tìm sư huynh nhà mình, nhưng phía trước đã không còn bóng người.

"Hừ! Làm gì mà cứ nhất định phải đi đến loại địa phương nguy hiểm ấy chứ?" Nàng bĩu môi lên, nhỏ giọng oán trách: "Cũng không thèm dặn mình cẩn thận một chút, đồ sư huynh thối!"

Lúc quay người, Lam Linh Nga đã khôi phục vẻ mặt bình thường, đi đến đám người phía xa. Vừa mới chạm mặt, nàng đã nhìn thấy nụ cười rạng rỡ hí hửng của đám thanh niên tài tuấn…

…

Trong điện, hơn chục ánh mắt rơi vào trên người Lý Trường Thọ đang đứng lặng lẽ trong góc, phần lớn đều nghi hoặc không biết kẻ kia là ai.

Lý Trường Thọ yên lặng phát ra khí tức của mình...

Hóa Thần cấp chín, vừa đủ vượt qua tiêu chuẩn tu vi cần thiết...

Chương 8. Tửu tiên nhân

Dịch: BsChien

Biên: Mèo Bụng Phệ

"Nguyên Thanh, Huyền Nhã, tu vi của các ngươi xếp hạng thứ hai và thứ sáu trong thế hệ này, sao phải vội vàng đi hái thuốc?"

"Lưu Nhạn Nhi của Đô Lâm Phong, Vương Kỳ của Tiểu Linh Phong…ừm...cũng là thiên tài xếp trong hai mươi vị trí đầu của thế hệ này, thế quái nào mà lại vội vàng muốn đi Loạn Chướng Bảo Lâm? Nhẽ nào môn phái chúng ta đối xử hẹp hòi với đệ tử trẻ tuổi như vậy sao?"

"Bắc Câu Lô Châu cũng nào phải đất lành gì, hai lần trước đều không có ai đi...Hử?"

Ở một góc hẻo lánh trong Bách Phàm Điện, một nữ tiên người đầy mùi rượu nghiêng đầu, trừng mắt nhìn bốn vị đệ tử trẻ tuổi sáng láng đang đứng phía sau Lý Trường Thọ. Sau đó nàng lại cúi đầu nhìn nhánh trúc ở trong tay rồi ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ một chút, cứ như vậy lặp lại hai lần, sắc mặt dần dần trở nên thâm trầm.

"Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ, tu vi của ngươi là gì? Chỉ mới Hóa Thần cấp chín đã đi Loạn Chướng Bảo Lâm để làm gì? Mau mau! Đi tới Đông Hải đánh đám yêu tôm tướng cá kia đi!"

Nữ tiên này là người ăn nói rất ngay thẳng, có thể gọi là không thèm để lại mặt mũi, nhưng lời nói cũng rất có lý, hiển nhiên là vì lo cho an nguy của Lý Trường Thọ.

Trên eo nữ tiên nhân có đeo hai bầu rượu một lớn một nhỏ, trang phục trên người cũng rất đơn giản, quần dài, áo ngắn, mái tóc ngắn màu nâu nhạt. Đứng giữa ba ngàn nữ Luyện Khí Sĩ đa số đều để tóc dài bay phấp phới, nàng cũng coi như là dị loại hiếm thấy.

Về phương diện hình tượng và khí chất, nàng cực kỳ giống đệ tử tạp dịch bị nội môn bóc lột, thường xuyên phải lao lực.

Cũng may nàng dùng vải thắt chặt vòng eo nhỏ nhắn, thêm vào chiếc áo ngắn bằng vải bố sắp rách, thỉnh thoảng trên người cũng toát ra một chút uy thế, đủ để người ta cảm nhận được, đây là một tiên nhân có thực lực không hề yếu kém.

Người này đạo hiệu là Tửu Cửu, môn nhân Phá Thiên Phong, thoạt nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi, thật ra đã tám, chín trăm tuổi. Nàng thành tiên đã hơn 600 năm, trong thế hệ những người nhập môn cùng thời thì nàng cũng là thuộc hàng đỉnh cấp, bây giờ đã có thể một mình nắm giữ một phương.

Lần này đi tới Loạn Chướng Bảo Lâm ở Bắc Câu Lô Châu, chỉ có một mình Tửu Cửu làm hộ vệ, đủ để thấy thực lực của nàng bất phàm.

Lý Trường Thọ lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, chắp tay hành lễ với Tửu tiên nhân tiếng tăm lừng lẫy, nói: "Tửu sư thúc, đệ tử cần tìm kiếm mấy vị thảo dược, có mấy vị chỉ ở Bắc Câu Lô Châu mới có thể tìm được, lần này phải làm phiền Tửu sư thúc rồi."

"Thảo dược nào?" Tửu Cửu bĩu môi, trên khuôn mặt vô cùng xinh đẹp kia mang theo một chút chán ghét: "Ta và sư phụ ngươi cũng coi như có một chút cảm tình, ta cho ngươi cái này, cầm lấy đi tìm Kỳ Linh trưởng lão của Đạo Tạng Các."

Nói xong, nàng lại lục lọi trong chiếc áo ngắn dính đầy rượu của mình, lấy ra một mảnh ngọc, tiện tay ném cho Lý Trường Thọ.

"Cứ nói là người Nguyệt Cung chúng ta, ngươi đến đó mà lấy thảo dược! Bắc Câu Lô Châu không phải là nơi Hóa Thần cấp chín như ngươi có thể đi? Nếu ngươi thật sự chết trong đó, ta sẽ bị trừ mười năm tiền thưởng, chắc chắn lão sư phụ thích khóc lóc của ngươi sẽ chạy tới tìm ta để sướt mướt..."

"Ài, nghĩ tới thật phiền chết đi được!"

Hai nam hai nữ ở bên cạnh cảm thấy rất kinh ngạc, tất cả ánh mắt bọn họ đều nhìn vào mảnh ngọc bội.

Ngọc bài thân phận của trưởng lão nội môn, lại có thể dễ dàng đưa cho một đệ tử Hóa Thần cấp chín không cùng phong như vậy ư?

"Sư thúc." Lý Trường Thọ cười khổ, bước lên hai bước, tay nâng miếng ngọc bội trả lại cho Tửu Cửu, lễ phép nói: "Nếu được lựa chọn, đệ tử cũng không muốn đi Bắc Câu Lô Châu mạo hiểm, nhưng lần này quả thật là bất đắc dĩ. Dựa theo môn quy, sư thúc cũng không thể cự tuyệt thỉnh cầu của các đệ tử muốn đi ra ngoài rèn luyện, kính mong Tửu sư thúc thành toàn."

Tửu Cửu hơi nhíu mày, nhìn chăm chú vào vị đệ tử đang cúi đầu hành lễ ở trước mặt, nàng hừ lạnh rồi tiện tay lấy lại miếng ngọc bội.

"Hừ, Thật là phiền quá đi! Vậy thì...Nguyên Thanh, Huyền Nhã."

Thiếu nữ mặc váy dài màu lửa và thanh niên Luyện Khí Sĩ hào hoa phong nhã cùng nhau chắp tay trả lời: "Có đệ tử!"

Tửu Cửu hơi bực tức nói: "Nếu hai người các ngươi có dư lực thì giúp đỡ ta trông nom hắn một tay."

Nguyên Thanh và Huyền Nhã mặt không thay đổi lên tiếng đáp ứng: "Đệ tử lĩnh mệnh."

Nguyên Thanh liếc nhìn Lý Trường Thọ với ánh mắt đầy thiện ý, khóe miệng mỉm cười cũng có một chút ôn hòa: "Sư thúc cứ yên tâm! Ta chắc chắn sẽ chiếu cố cho Trường Thọ sư đệ thật tốt."

Tửu Cửu không nhịn được đưa tay day trán, mắng xa xả vào mặt mấy vị đệ tử: "Trường Thọ sư đệ cái con khỉ…hắn nhập môn còn sớm hơn ngươi và Huyền Nhã. Hừm…thật tình…Lý Trường Thọ ngươi làm như thế nào vậy, tu luyện hơn một trăm năm vẫn chưa tới cảnh giới Phản Hư……mà thôi quên đi…"

"Với điều kiện của Tiểu Quỳnh Phong các ngươi, tiến độ tu luyện bắt kịp đại đa số đệ tử cũng đã không tệ rồi."

Nguyên Thanh lộ ra vẻ mặt xấu hổ, nhưng rất nhanh sau đó liền chắp tay thi lễ: "Úi! Xin lỗi, Trường Thọ sư huynh đừng trách tội."

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, đáy lòng cũng có một chút cảm khái. Nữ mặt lạnh, nam mặt ấm, cặp này cũng vô cùng xứng đôi vừa lứa...

Chỉ có điều không có liên quan gì tới mình là được rồi.

Lý Trường Thọ đột nhiên cảm giác được có hai ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn từ phía sau, hoàn toàn không có ý tốt. Hắn cũng không vội xem ai đang nhìn mình đầy bất thiện, chỉ bình tĩnh nói tiếng đa tạ với Tửu Cửu, lại quay người chắp tay hành lễ với Hữu Cầm Huyền Nhã và Nguyên Thanh, sau đó lui đến phía sau bốn người, yên lặng đứng đó.

Những ánh mắt kia đương nhiên là hai người còn lại nhìn tới.

Một là Lưu Nhạn Nhi mặc váy màu vàng nhạt, một người còn lại là Vương Kỳ mặc đạo bào màu xanh. Hai người này đều là đệ tử cảnh giới Phản Hư tài năng, có xếp hạng cao trong thế hệ này, là hai hạt giống có tư chất thượng hạng.

Mặc dù ánh mắt lúc nãy của bọn họ không có ý tốt, nhưng cũng không có nhiều ác ý, cùng lắm chỉ là có một chút ghét bỏ mà thôi.

Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng nghe, bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng xé gió, từng nhóm đệ tử ở dưới sự bảo vệ của các vị tiên nhân bay lên không rời đi.

Hắn cũng chia ra một tia linh thức, kiểm tra toàn bộ một lượt mấy món pháp khí trữ vật trên người mình.

Đó cũng không phải là thói quen sắp xếp gọn gàng, mà là hắn cẩn thận đem đan dược, pháp khí chia ra cất ở nhiều nơi. Thật ra đồ trong mấy túi trữ vật của hắn đều giống nhau như đúc, trong đó cũng chỉ có đan dược, pháp khí, linh thạch…tất cả đều được chia ra làm ba phần.

Vòng đeo trên cổ tay trái là pháp khí trữ vật chính. Vì để phòng ngừa vạn nhất, mặt dây chuyền đeo trên cổ là pháp khí trữ vật dự bị. Vì để phòng ngừa vạn nhất của vạn nhất, túi cột trên đùi chính là pháp khí trữ vật dự bị của dự bị…

Đi ra bên ngoài rèn luyện, cẩn thận chuẩn bị thêm một chút cũng chẳng thừa, đặc biệt là phải đi tới loại hiểm địa như Bắc Câu Lô Châu.

Lần này, Lý Trường Thọ cũng mang hơn phân nửa vốn liếng của mình tới đây.

Mặt khác, non nửa là để phòng thân cho sư muội của hắn.

…

Sau gần nửa ngày, ngay trước điện, một chiếc hồ lô chậm rãi bay lên trên không.

Tửu Cửu tiên nhân khoanh tay đứng trên miệng hồ lô, khí thế bất phàm, mấy vị đệ tử trẻ tuổi yên tĩnh đứng khắp nơi trên hồ lô, tất cả đều đứng vững vàng ổn trọng.

Đợi đến khi hồ lô bay ra khỏi đại trận, hai tay Tửu Cửu tiên nhân ấn lên pháp ấn. Hồ lô rượu tản mát ra từng tia hào quang màu xanh nhạt, tạo thành một lớp màng mỏng ở bên ngoài, ngăn cách tiếng gió thổi bên ngoài.

Pháp ấn của Tửu Cửu chỉ về hướng tây bắc, hồ lô bắt đầu dần dần tăng tốc.

"Tất cả cứ thả lỏng một chút, đừng khẩn trương, ra khỏi sơn môn rồi thì không cần quy củ nhiều như trước."

Tửu Cửu ngáp một cái, rồi ngồi xuống ngay miệng hồ lô, hai chân dạng sang hai bên, không còn chút hình tượng nào. Nàng khẽ ngả ra phía sau một chút, tiện tay cầm hồ lô rượu bên hông lên, miệng lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Từ từ nhấp một ngụm, khuôn mặt Tửu Cửu đỏ hồng, nàng khẽ rên lên, bộ dáng rất thỏa mãn, thoải mái dễ chịu. Sau đó nàng mới quay đầu lại, đánh giá năm vị đệ tử trẻ tuổi ở phía sau.

Cách nàng xa nhất, quả nhiên là Lý Trường Thọ đang ngồi ở phía cuối hồ lô.

Lý Trường Thọ giữ một khoảng cách tương đối với những người khác, cơ thể luôn duy trì trạng thái căng thẳng. Hắn cũng không giống như những người khác đang yên tĩnh ngồi tu hành, đầu ngón tay trái của hắn đang ấn vào hai tấm bùa chú màu vàng.

Lưu Nhạn Nhi và Vương Kỳ ở đoạn giữa hồ lô, vào lúc này cũng đang yên tĩnh điều tức.

Cách Tửu Cửu gần nhất chính là Hữu Cầm Huyền Nhã, nàng đang yên tĩnh ngồi phía sau Tửu Cửu tầm một thước, thanh đại kiếm kia cũng đặt nằm ngang ở trước người.

Phía sau Hữu Cầm Huyền Nhã, chính là Nguyên Thanh, hắn khẽ nói: "Sư muội, lần này ta nhất định sẽ giúp muội tìm được Yếm Hỏa Minh Tâm Thảo."

Hữu Cầm Huyền Nhã lại hơi cau mày, lạnh nhạt nói: "Nguyên Thanh sư huynh không cần vì ta mà hao tâm tổn trí, đây là việc tu hành tự thân của ta, không cần người ngoài nhúng tay vào."

Nguyên Thanh lại cười ôn hòa, đáp: "Tóm lại thêm một người là nhiều thêm một phần cơ hội."

Hữu Cầm Huyền Nhã không nói thêm điều gì, nàng nhắm mắt lại tiếp tục ngồi điều tức, quanh người có từng tia hỏa khí vờn quanh tạo thành một vẻ đẹp hoàn mỹ không góc chết.

Tửu Cửu ở sát gần đó hé mắt xem chuyện vui, nàng khẽ nhíu mày nhìn Nguyên Thanh. Còn Nguyên Thanh thì bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, tiếp tục ngồi phía sau cách Hữu Cầm Huyền Nhã ba thước, nụ cười trên khóe miệng dần dần nhạt đi.

"Ài, lại là một trò hay, lá rụng hữu ý mà nước chảy vô tình."

Tửu Cửu nhấp một ngụm rượu tiên, tỏ vẻ vẫn chưa thỏa mãn. Tuy còn thèm thuồng nhưng nàng chỉ có thể lưu luyến treo hồ lô rượu trở lại bên hông mình.

Nàng dựa vào bên miệng hồ lô, ngửa đầu nhìn mây trắng lững lờ trên bầu trời xanh thẳm, ánh mắt có một chút xuất thần, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Cứ bay đi như vậy một hồi, Tửu Cửu lại không nhịn được, sờ vào hồ lô bên hông, nhưng động tác của nàng hơi do dự rồi cũng dừng lại. Nàng nhìn đám đệ tử trước mắt, nói: "Muốn bay đến Bắc

Câu Lô Châu cần phải mất hai ngày ba đêm, các ngươi định ngồi yên tĩnh như vậy mãi hay sao? Này Vương Kỳ, mau hát một bài dân ca cho sư thúc nghe đi."

Phía sau, Vương Kỳ vội đáp: "Tửu sư thúc…ta làm gì biết hát chứ?"

Tửu Cửu lập tức lộ ra vẻ mặt chán ghét: "Vậy trong các ngươi người nào biết? Trường Thọ, ngươi biết không?"

Lý Trường Thọ lộ ra sắc mặt ngưng trọng lắc đầu, trái lại là thi triển truyền âm, nhắc nhở Tửu Cửu: "Sư thúc, hình như phía sau đám mây có bóng người."

"Hả?" Tửu Cửu ngẩng đầu lên nhìn, mặt không đổi sắc truyền âm đáp lại Lý Trường Thọ: "Ngũ Bộ Châu rộng lớn như vậy, Luyện Khí Sĩ có thể phi thiên độn địa nhiều vô số kể, đừng kinh ngạc. Hơn nữa nơi này cách Độ Tiên Môn của chúng ta không xa…"

Mặc dù nói như thế, Tửu Cửu vẫn tỏa ra tiên thức cảm ứng xung quanh, không lâu sau, tốc độ bay của hồ lô bắt đầu chậm dần.

Lại thêm một lát nữa, chiếc hồ lô lớn cuối cùng đứng yên bất động giữa không trung, Tửu Cửu vẫn ngồi đó với dáng vẻ lười nhác, cao giọng hô: "Không biết mấy vị đạo hữu ở trên mây đi theo chúng ta lâu như vậy là muốn làm gì?"

Ngay lập tức, bốn người đang đả tọa trên hồ lô lập tức mở mắt ra, còn Lý Trường Thọ vẫn luôn quan sát ở phía sau, tay phải rút vào trong tay áo, ngón tay đặt lên pháp khí trữ vật của mình.

Phía sau đám mây, một thân ảnh cao to bay ra, người này mặc áo giáp, khuôn mặt thô ráp, toàn thân từ trên xuống dưới ngưng thực nặng nề, trên lưng gã treo một cây búa rất to.

"Tiên nhân?"

Lý Trường Thọ cẩn thận cảm ứng đối phương, hình như người này thành tiên chưa được bao lâu, cũng không tạo cho hắn quá nhiều uy áp.

Cách trăm trượng, gã cao to này ôm quyền với Tửu Cửu, cất cao giọng nói: "Ta chính là thị vệ Hồng Lâm Quốc, có nhiệm vụ tới để hộ vệ Lục công chúa, nếu có chỗ mạo phạm, kính mong tiên trưởng chớ trách tội!"

"Lục công chúa?" Tửu Cửu quay đầu lại, quan sát hai nữ đệ tử ở phía sau.

Ánh mắt của Lý Trường Thọ cũng vô thức rơi vào khuôn mặt hơi tròn, có một chút khói lửa của Lưu Nhạn Nhi, nhưng Lưu Nhạn Nhi lại nhìn thẳng về phía một nữ đệ tử trẻ tuổi khác...

Bỗng nhiên nghe thấy Hữu Cầm Huyền Nhã dùng giọng điệu cực kỳ lạnh nhạt mở miệng nói: "Trở về đi, không cần hao tâm tổn trí vì ta."

Công chúa? Thị vệ?

Lúc bọn họ định đi đến Bắc Câu Lô Châu lại đột nhiên hiện thân?

Chóp mũi của Lý Trường Thọ hếch lên, hắn ngửi được...mùi của một loại kịch bản nào đó…

Chương 9. Xin mời duy trì băng sơn như cũ!

Dịch: BsChien

Biên: Mèo Bụng Phệ

"Điện hạ, mạt tướng phụng mệnh của quốc chủ đến đây, nếu cứ trở về như vậy...thật sự là khó có thể phục mệnh!

"Gần đây địch quốc đang rục rịch muốn động thủ, quốc chủ lo lắng bọn hắn sẽ âm thầm ra tay với người. Điện hạ, kính xin người cho phép mạt tướng đi cùng, đợi sau khi người trở về Độ Tiên Môn, mạt tướng sẽ tự quay trở lại."

Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ nhíu mày, trên khuôn mặt xinh đẹp vốn không có cảm xúc gì kia, lúc này có thêm sự bất đắc dĩ.

Nguyên Thanh mở miệng khuyên nhủ: "Huyền Nhã sư muội, chúng ta muốn đi Bắc Câu Lô Châu, chỗ đó đều là hiểm địa, có thêm Vũ Văn tướng quân, coi như là có thêm người phối hợp với muội."

Lý Trường Thọ đột nhiên mở miệng, lạnh nhạt hỏi: "Lúc trước Nguyên Thanh sư đệ có quen biết vị tướng quân này sao? Lúc nãy ta vẫn chưa nghe thấy vị tướng quân này báo danh tính."

Nguyên Thanh nhìn Lý Trường Thọ rồi cười nói: "Ừm, không sai, ta và Huyền Nhã sư muội cùng nhau lớn lên, cũng cùng nhau bái nhập vào Độ Tiên Môn."

"Vị tướng quân này tên là Vũ Văn Lăng, là tướng lĩnh tín nhiệm nhất của phụ vương Huyền Nhã, ngày thường phụ trách bảo hộ bên cạnh quốc vương. Lần này hắn lại tới đây hộ vệ, hiển nhiên là tình huống có nguy hiểm."

Hóa ra nữ mặt lạnh và nam mặt ấm này lại là thanh mai trúc mã...

Lý Trường Thọ chắp tay nói: "Là ta nhiều chuyện rồi."

Vũ Văn Lăng nhíu mày nói: "Lục công chúa điện hạ."

Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn về phía Tửu Cửu đang ngồi tựa vào miệng hồ lô, ánh mắt toát ra nét thỉnh cầu.

Tửu Cửu nằm nhoài bên miệng hồ lô khoát khoát tay, giọng nói cũng có một chút lười nhác: "Nếu là hộ vệ của nhà ngươi vậy thì cùng đi đi, một gã đại hán vừa mới thành tiên, ở dưới tay ta cũng không lật nổi sóng gió gì."

"Gã to con, đi tới phía sau hồ lô rồi ngồi xuống đi."

"Sau này không được nói lung tung, để cho ngươi đi theo thật ra cũng không ổn. Cũng may trong môn quy không hạn chế đệ tử nhập môn khi đi ra ngoài không được mang theo hộ vệ của mình."

Vũ Văn Lăng chắp tay nói: "Đa tạ tiên trưởng."

Nói xong, đại hán này vác cự phủ bay tới phía sau hồ lô lớn, ngón tay Tửu Cửu bắt quyết, tiên quang bao bọc xung quanh hồ lô lớn từ từ mở ra một khe hở.

Lý Trường Thọ thấy thế, lặng lẽ bước lên hai bước, lại vòng qua bên thân hồ lô đi lên phía trước, chắp tay hỏi một câu: "Tửu sư thúc, đệ tử có thể ngồi phía sau người không?"

Tửu Cửu dở khóc dở cười, đáp: "Sao vậy, ngươi cũng hơn trăm tuổi rồi, còn sợ người lạ sao? Thôi được, lại đây ngồi đi, sư phụ ngươi nói ngươi có tính cẩn thận chặt chẽ, quả thật đúng là không có sai mà."

Hữu Cầm Huyền Nhã chủ động đứng dậy, mang theo một tia áy náy cười cười với Lý Trường Thọ, chủ động lui về phía sau hai bước nói: "Lý sư huynh, mời ngồi chỗ này."

"Làm phiền rồi." Lý Trường Thọ gật đầu, cũng không để ý phía sau có hai ánh mắt sắc bén đang lia tới. Hắn bình tĩnh ngồi xuống vị trí lúc nãy của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Hai ánh mắt này chính là đến từ Lưu Nhạn Nhi và Vương Kỳ, hiển nhiên là đối với việc Lý Trường Thọ "bài ngoại" hơi có một chút bất mãn. Có lẽ cảm thấy như vậy sẽ làm mất đi khí phách mà đệ tử Độ Tiên Môn bọn họ nên có.

Đương nhiên Lý Trường Thọ chẳng buồn quan tâm.

Tửu Cửu tiên nhân tiếp tục cưỡi hồ lô bay về phương bắc, dường như Lưu Nhạn Nhi và Vương Kỳ vì trào phúng Lý Trường Thọ, còn cố ý đi tìm Vũ Văn Lăng để nói chuyện.

Nhưng mà, đại hán cao to Vũ Văn Lăng này là một người có tính trầm mặc ít nói, ba người trò chuyện một hồi lâu, mấy lần câu chuyện đều đi vào ngõ cụt.

Cuối cùng Nguyên Thanh có một chút không chịu nổi nữa, chủ động góp mồm chém gió mới làm cho bầu không khí cởi mở lên.

Lý Trường Thọ vẫn không nhìn phía sau, từ đầu đến cuối tay phải đều giấu ở trong ống tay áo, từng sợi linh thức tỏa ra xung quanh người.

Trước khi tự quyết định đi đông nam Bắc Câu Lô Châu, Lý Trường Thọ đã từng đắn đo suy nghĩ rất kỹ, cũng sớm tìm mấy vị chấp sự Bách Phàm Điện mà mình quen biết để nghe ngóng tin tức cho thật rõ ràng. Lần này tiên nhân hộ tống đệ tử môn nhân đi ra ngoài rèn luyện, chính là Tửu Cửu tiên nhân trước đây cũng đã phụ trách phương hướng này.

Mặc dù Tửu Cửu tu hành vẫn chưa tới ngàn năm, nhưng thực lực không thể coi thường. Không những vậy, nàng lại có một thân thần thông lợi hại, còn có mấy món pháp bảo ghê gớm do chưởng môn ban cho. Nghe nói cảnh giới tu vi của Tửu Cửu đã tiếp cận gần cảnh giới Thiên Tiên rồi.

Bình thường sau khi Luyện Khí Sĩ đạt được cảnh giới tiên nhân, theo thứ tự là Nguyên Tiên, Chân Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La, Hỗn Nguyên Vô Cực.

Những thứ bậc này được xưng là "Thiên Tiên Đạo".

Càng quan trọng hơn, Tửu Cửu là một trong số ít mấy vị tiên nhân của nội môn có một chút giao tình với sư phụ của Lý Trường Thọ.

Vốn dĩ Lý Trường Thọ cảm thấy, người đi tới Bắc Câu Lô Châu rèn luyện vốn sẽ rất ít, có vị tiên nhân này bảo vệ, dù sao cũng an toàn hơn rất nhiều so với việc một mình đi tới hiểm địa Bắc Câu.

Chỉ là chưa từng nghĩ, giữa đường đột nhiên xuất hiện tình trạng như bây giờ...

Dùng ánh mắt liếc nhìn Nguyên Thanh và Vũ Văn Lăng, trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm suy nghĩ. Mặc dù hai mắt vẫn khép hờ nhưng hắn không cách nào tu luyện tiếp, vẫn luôn duy trì trạng thái bất cứ khi nào có biến liền sẽ thi triển phong độn.

Cũng may, hắn cách Tửu sư thúc gần hơn một chút, cũng có thêm cảm giác an toàn...

Ách?

"Hắc hắc hắc...chỉ nhấp một ngụm nhỏ, khoảng cách đến nơi vẫn còn xa, không hỏng việc được, không hỏng việc được..." Tửu tiên nhân đang nằm dạng chân trên miệng hồ lô, phát ra tiếng cười kỳ quái. Nàng ôm lấy hồ lô đựng rượu của mình rồi lén lút hớp một ngụm lớn, khuôn mặt lập tức trở nên ửng hồng, rồi liếm môi một cái tỏ vẻ chưa đã thèm.

Lý Trường Thọ lắc đầu cảm thấy cạn lời.

Quả nhiên, vẫn nên tìm một lý do rời khỏi đội, đi một mình mà thôi.

..

Nửa ngày không nói chuyện.

Hoàng hôn đã trôi qua, bầu trời chi chít sao sáng.

Ngồi trên hồ lô dài hơn mười trượng, xung quanh là tiên quang mờ mịt, mũi ngửi ngửi mùi rượu nhàn nhạt, tay Lý Trường Thọ cầm một quyển thẻ tre, ngồi yên tĩnh ở đó đọc.

Mấy người khác đã nhập định tu hành, bao gồm cả Vũ Văn Lăng ngồi ở cuối cùng.

Hai mắt Tửu Cửu mở he hé, nàng vẫn nằm nghiêng ở phía trước hồ lô lớn, mặc cho gió thổi mái tóc ngắn bay tán loạn. Bộ dạng nàng quả thực khác xa với những nữ tiên thường thấy, cũng có thể nói là thập phần cá tính.

Lý Trường Thọ yên tĩnh thưởng thức đạo thuật được ghi chép ở bên trong quyển thẻ tre, suy diễn cách vận dụng đạo thuật như thế nào, nhưng linh thức không thu hồi xung quanh người hắn mà vẫn giám sát phạm vi gần mười trượng.

Bởi vì lúc trước hắn từng tận lực tập luyện tính cảnh giác, chuyện này đối với hắn cũng không có gì là gánh nặng.

Một hồ lô rượu đột nhiên xuất hiện trước tầm mắt, sắc mặt Lý Trường Thọ ngưng trọng lắc đầu, nói: "Đa tạ sư thúc, đệ tử không uống được rượu."

"Thật vô vị."

Tửu Cửu trợn mắt, bật cái nắp trên miệng hồ lô lớn rồi ngồi trên miệng hồ lô. Nàng nhẹ nhàng đung đưa đôi bắp chân sạch sẽ trắng trẻo.

Khẽ ợ lên một hơi rượu, Tửu Cửu lơ đãng hỏi: "Trường Thọ, sư phụ ngươi...sắp thành tiên rồi đúng không?"

"Có lẽ sẽ độ kiếp trong vòng ba năm rưỡi nữa." Lý Trường Thọ đặt mớ sách trên đùi, đưa mắt nhìn chằm chằm vị Tửu sư thúc ở phía trước.

Thật ra trong vòng trăm năm sau khi hắn nhập môn, số lần Tửu Cửu đi tới Tiểu Quỳnh Phong cũng không nhiều.

"Ài!" Tửu Cửu thở dài, cố ý dùng giọng điệu bà cụ non, đưa lưng về phía Lý Trường Thọ lên lớp: "Năm đó mấy người chúng ta có giao tình rất tốt. Tiếc rằng vốn dĩ tư chất của sư phụ ngươi không tệ, nhưng sau một lần trọng thương đã đả động đến đạo cơ, đến bây giờ vẫn chưa thể bù đắp."

"Trường Thọ à, chớ tưởng sư phụ ngươi vẫn chưa thành tiên. Lý giải của hắn về những đạo pháp của Độ Tiên Môn chúng ta không hề thua kém bất kỳ tiên nhân ngàn năm nào..."

"Sư thúc nói đi đâu vậy?" Lý Trường Thọ cười khẽ, hai mắt hơi híp lại. Rất ít khi hắn lộ ra vẻ mặt như vậy trước mặt người ngoài, ngoại trừ sư phụ và sư muội.

Lý Trường Thọ nói: "Sư phụ vẫn luôn dốc hết sức dạy bảo ta và sư muội, đối với chúng ta, sư phụ giống như bậc cha mẹ vậy."

Tửu Cửu lại hỏi: "Lại nói, tu vi của ngươi làm sao vậy, đã nhiều năm như vậy mà mới chỉ là Hóa Thần cấp chín, Phản Hư cũng lĩnh ngộ không thấu sao?"

Tửu Cửu quay đầu trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, tiếp tục nói: "Lúc bản sư thúc mới nhập môn đã nghe người ta bảo, Tiểu Quỳnh Phong các ngươi có số mệnh xấu, xem ra quả đúng là không sai."

"Đưa tay ra đây, để bản sư thúc xem tư chất của ngươi nào...ta nhớ lúc ngươi mới nhập môn tư chất rất tốt thì phải? Chẳng lẽ thật sự bị vị sư phụ hồ đồ kia làm cho hồ đồ theo rồi?""

Lý Trường Thọ lập tức chau mày, mặc dù vị Tửu sư thúc trước mặt này vốn có ý tốt, thế nhưng...

Nếu như thân thể hắn bị dò xét trực tiếp, đối phương lại là cao thủ cảnh giới Chân Tiên. Dù cho hắn có dùng pháp quyết che dấu tu vi, chắc chắn vẫn sẽ bị bại lộ!

Tửu Cửu đã vươn bàn tay phải đầy mùi rượu về phía Lý Trường Thọ, hắn vô thức dịch mông ra phía sau, gượng cười nói: "Sư thúc, nam nữ thụ thụ bất thân, chỉ sợ điều này có một chút không ổn."

"Nam nữ thụ thụ bất thân? Lời này là kẻ nào nói? Sao ta chưa nghe bao giờ!" Tửu Cửu lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ: "Chúng ta là Luyện Khí Sĩ, thứ chúng ta theo đuổi chính là vô câu vô thúc, tiêu dao thế gian, những lễ nghĩa vớ vẩn trên thế tục, ngươi để ý làm gì chứ? Mau đưa tay ra!"

"Chẳng lẽ ngươi tu hành sai lầm sao? Ta nhớ được tư chất của ngươi chẳng phải rất tốt sao?"

"Sư thúc, điều này không ổn lắm...mấy năm trước, đệ tử đột nhiên mắc chứng bệnh cứ chạm vào nữ nhân thì sẽ run rẩy toàn thân!"

Lý Trường Thọ đứng bật dậy, bước chân chuyển động, thân hình tạo ra hai đạo tàn ảnh, động tác xoay tròn như chong chóng, nhanh chóng xuất hiện phía sau Hữu Cầm Huyền Nhã, lộ ra khuôn mặt khổ sở nhìn Tửu Cửu.

Tửu Cửu chớp mắt, giống như phát hiện ra điều gì đó.

Bộ pháp tên nhãi này thi triển vừa rồi...

"Du Long Tham Vân Bộ? Tên tiểu tử ngươi có thể học được bộ pháp khó như vậy sao?" Tửu Cửu lộ ra vẻ mặt cổ quái hỏi: "Sư phụ ngươi nói ngươi chỉ cảm thấy hứng thú đối với độn pháp, không phải ngươi dành hơn một trăm năm…chỉ để học những thứ này chứ?"

"Đệ tử vẫn luôn cố gắng tu hành, chưa bao giờ dám trễ nãi...hả?

Cảm xúc mềm mại này, Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn ngón tay nhỏ nhắn màu trắng đang nhẹ nhàng đâm vào trong bắp đùi mình, mặt hắn lập tức đen lại.

Phía trên ngón tay như búp măng là một cánh tay trắng nõn như ngọc. Trên nữa là bờ vai áo màu đỏ rực, cổ áo, cùng với khuôn mặt xinh đẹp hơi nghiêng, hiếu kỳ nhìn hắn.

Hữu Cầm Huyền Nhã!

"Mấy năm trước đột nhiên mắc chứng bệnh chạm vào nữ nhân thì toàn thân sẽ run rẩy?"

Khóe miệng Lý Trường Thọ co quắp, nhưng dường như chỉ trong nháy mắt hắn đã có quyết định.

Hắn cũng là kẻ hung hãn, lúc này không thèm để ý đến hình tượng bên ngoài của mình. Toàn thân hắn bắt đầu run rẩy, cắn răng khống chế bắp thịt khiến nó vặn vẹo, khuôn mặt nhăn nhó, hai mắt trợn ngược, miệng sùi bọt mép...

Mẹ kiếp...

Hữu Cầm Huyền Nhã ngươi không phải là băng sơn mỹ nhân sao?

Khốn kiếp!

Chương 10. Huyền Nhã nhận lỗi

Dịch: BS Chien

Biên: Mèo Bụng Phệ

"Mới vừa rồi đã trót mạo phạm, mong Lý sư huynh rộng lòng tha thứ."

Ngồi ở phía trước của hồ lô, khuôn mặtcủa Lý Trường Thọ trầm tĩnh nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã đang chắp tay cúi đầu ở trước mặt. Mặc dù đáy lòng hắn rất muốn chửi thề nhưng cũng chỉ có thể nói hai chữ: Không sao.

Lý Trường Thọ cảm giác ánh mắt mọi người xung quanh rơi vào trên người mình đã không còn ghét bỏ, bất mãn như trước mà thay vào đó là...tràn đầy đồng tình và thương cảm.

Tửu Cửu tiên nhân ho khan một tiếng, ý vị sâu xa nói: "Trường Thọ, đây hẳn là tâm ma của ngươi, có lẽ nguyên nhân là do quá trình tu hành phong bế lâu dài ở trong núi của ngươi cùng với sư phụ."

Nguyên Thanh ở phía bên kia nhẹ nhàng đi tới, cầm một bình đan dược, thấp giọng nói: "Trường Thọ sư huynh, đây là đan dược thanh tâm ngưng thần, có lẽ sẽ giúp ích một chút đối với chứng bệnh của sư huynh."

"Đa tạ sư đệ, tấm lòng của sư đệ ta xin nhận." Lý Trường Thọ cười một tiếng tỏ vẻ xấu hổ, Nguyên Thanh lập tức hiểu ý, thuần thục chuyển chủ đề.

Nhân cơ hội này, Lý Trường Thọ đưa mắt quan sát phản ứng của mấy người còn lại.

Trong toàn bộ quá trình, Vũ Văn Lăng không hề để ý đến trận náo kịch vừa rồi, gã ngồi nhắm mắt yên lặng tĩnh tọa ở cuối hồ lô, vô cùng trầm ổn.

Lưu Nhạn Nhi thì đang nhìn về phía Lý Trường Thọ với ánh mắt thêm mấy phần cảm thông, Vương Kỳ cũng chăm chú nhìn, ánh mắt tràn đầy đồng tình.

Đại khái là hai người này đang nghĩ: Tư chất tu hành của vị sư huynh này bình thường, đã vậy còn vướng vào tâm ma như thế, sau này muốn tìm một vị đạo lữ sẽ rất gian nan, sinh hoạt trên con đường tu đạo vô cùng khó khăn.

Việc kết đạo lữ để tu hành ở trong Độ Tiên Môn vẫn tương đối phổ biến.

Nguyên Thanh hàn huyên vài câu rồi lui về phía sau hồ lô. Vương Kỳ lại chủ động tới bắt chuyện cùng với Lý Trường Thọ.

Toàn bộ cuộc nói chuyện, Lý Trường Thọ chỉ mỉm cười đáp lại, cũng không nói thêm gì. Hắn đánh giá ngoại trừ Nguyên Thanh ra, những đệ tử cùng thế hệ này phần lớn tập trung tinh thần vào việc tu đạo, "tuổi tác tuy cao" nhưng tâm tư lại đơn thuần đến không ngờ.

Cũng đúng, trong đám đệ tử cùng thời, mấy người này đều có thể xếp vào hàng "học sinh khá giỏi", đại đa số thời gian đều dành vào việc tu hành, kết giao qua lại với người khác không nhiều.

Trận phong ba nhỏ này rất nhanh liền đến hồi kết thúc. Không lâu sau, không khí trên hồ lô yên tĩnh trở lại, mọi người tiếp tục đả tọa tu hành. Lý Trường Thọ lại cầm quyển sách kia lên đọc say sưa, tâm tình hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Tửu Cửu tiên nhân khoanh tay xếp bằng ngồi phía trước hồ lô. Giờ phút này, nàng cũng lâm vào trầm tư, nghĩ xem nên làm như thế nào để giúp Lý Trường Thọ thoát khỏi tâm ma, quay về với cuộc sống tu đạo vui vẻ.

"Chẳng lẽ phải dùng mỹ nhân kế? Lấy độc trị độc?"

Tửu tiên nhân cúi đầu liếc nhìn ngực của chính mình, sau đó là một tràng cười nham hiểm...

Đột nhiên gán cho bản thân một căn bệnh quái gở, nhưng Lý Trường Thọ cũng không buồn để ý.

Mặc dù đây chỉ là biện pháp tạm thời để tránh né Tửu sư thúc dò xét tu vi và tư chất, nhưng đoạn đường tiếp theo, hắn phải luôn luôn chú ý đến chi tiết này. Đối với Lý Trường Thọ thì duy trì cảnh giác cũng không phải việc gì khó.

"Trường Thọ sư huynh."

Sau lưng đột nhiên có tiếng gọi, Lý Trường Thọ quay đầu lại thì thấy khuôn mặt đầy áy náy của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Mặc dù lúc này Lý Trường Thọ rất muốn nói một câu: "Xin hãy duy trì tự trọng và kiêu ngạo cần có của một băng sơn mỹ nhân", nhưng chung quy hắn vẫn chỉ có thể nở một nụ cười mỉm, khoát tay ra hiệu nàng không cần nói nhiều.

Lý Trường Thọ quay đầu tiếp tục cầm cuốn sách đọc. Hữu Cầm Huyền Nhã mím môi, sự áy náy trong mắt đã tiêu tan gần hết. Mà linh thức nhạy bén của Lý Trường Thọ lại thấy ở phía sau, Nguyên Thanh đang nhắm mắt hơi nhíu mày.

...

Hai ngày sau.

Những tiên môn san sát của Đông Thắng Thần Châu nhanh chóng bị bỏ lại sau lưng.

Dọc theo đường đi, chiếc hồ lô lớn này phi hành ở trong mây mù, ngày đêm không nghỉ cuối cùng cũng chạy tới biên giới tây bắc Đông Thắng Thần Châu.

Suốt đoạn đường, Lý Trường Thọ cũng không hề tu hành. Lực chú ý của hắn luôn đặt vào những người xung quanh, khóe mắt cũng thường xuyên bắt được bóng người chợt lóe lên ở chân trời.

Cũng may là đoạn đường này bọn hắn cũng không gặp trở ngại gì.

Tửu Cửu duỗi lưng một cái, hồ lô lớn bắt đầu từ từ giảm tốc độ, đi về hướng dãy núi trùng điệp phía dưới.

Vị Tửu tiên nhân này ngáp một cái, nói với mấy người phía sau: "Các ngươi hãy tập trung giữ vững tinh thần, sắp sửa tiến vào phạm vi biên giới bộ châu, các ngươi hãy nghe cho kỹ!"

"Bắc Câu Lô Châu không phải vùng đất lành gì, lần này các ngươi đến đây cũng chỉ vì rèn luyện, không cần phải liều mạng tranh đoạt linh dược, bảo vật."

"Tiếp theo, ta sẽ mang các ngươi đi đến cửa vào Bắc Câu Lô Châu. Nhớ kỹ chỗ này, về sau muốn tự mình đi đến Bắc Câu Lô Châu thì cũng đừng có ngu ngơ xông loạn khắp nơi."

Năm vị đệ tử đồng thời đứng lên chắp tay hành lễ với Tửu Cửu, đồng thanh đáp: "Xin nghe theo lời dạy bảo của sư thúc."

Tửu Cửu hài lòng gật đầu: "Ừm."

Lưu Nhạn Nhi nhỏ giọng hỏi: "Sư thúc...Bắc Câu Lô Châu không phải là một trong tứ đại bộ châu sao? Vì sao còn có chuyện cửa vào này? Chẳng lẽ chướng khí ở nơi đây tạo thành đại trận thiên nhiên hay sao?"

Khoé miệng Tửu Cửu cong lên, lạnh nhạt nói: "Có ai biết vì sao không? Giải thích cho nàng một chút?"

Nguyên Thanh ở phía sau cười nói: "Chướng khí của Bắc Câu Lô Châu cũng không khó chống đỡ đối với Luyện Khí Sĩ đẳng cấp Phản Hư đã có thể kết thành nội chu thiên."

"Nơi này phiền toái nhất là độc trùng, độc thảo, độc thú, hung thú được chướng khí nuôi dưỡng. Chúng có ở khắp nơi, vô cùng khó đối phó."

"Hỏi một đằng, trả lời một nẻo!" Tửu Cửu liếc mắt, mắng Nguyên Thanh: "Nàng hỏi vì sao có cửa vào, ngươi đáp cái quái gì thế?"

Nguyên Thanh cười xấu hổ, chắp tay ngượng ngịu lùi lại.

Vũ Văn Lăng trầm giọng nói: "Bởi vì Yêu Tộc."

"Không sai, chính là vì Yêu Tộc, tướng quân cũng rất có kiến thức đấy." Tửu Cửu cúi đầu nhìn, khống chế hồ lô đi vào trong dãy núi, rồi hạ xuống một sơn cốc, nghiêm mặt nói: "Khí vận Nhân Tộc hội tụ ở Nam Thiệm Bộ Châu, Bắc Câu Lô Châu là nơi lưu vong của Vu Tộc."

"Từ thời thượng cổ, để chống trời sắp sập, mấy vị Thánh Nhân đã ra tay, mang đến nơi đây một đầu Tiên Thiên Huyền Quy khổng lồ, chặt đi bốn chân làm thành trụ trời."

"Huyền Quy phẫn uất, buồn bực sầu não mà chết, thân thể khổng lồ và pháp lực mênh mông hóa thành chướng khí của Bắc Câu Lô Châu, trải qua nhiều năm vẫn không hề tiêu tan."

"Các ngươi nhìn về phía tây bắc xem, đó nào phải là mây mưa gì."

Mấy người đồng thời nhìn về phía tây bắc, lúc này bọn họ đã nhanh chóng xuống đến chân núi, đúng lúc có thể nhìn thấy chân trời cuộn lên những đám mây mù màu xám đen.

Vùng mây này vô biên vô hạn, mênh mông vô cùng.

Tửu Cửu tiếp tục nói: "Chướng khí nuôi dưỡng ra rất nhiều độc trùng, độc thảo, làm cho sinh linh bình thường không dám đến gần. Nơi chúng ta sắp tới cũng là khu vực có rất nhiều kỳ hoa dị thảo sinh sôi nảy nở, bên trong có các loại hung thú độc thú, ngay cả cấp bậc Thiên Tiên đến cũng không dám xâm nhập vào quá sâu."

"Sau đại chiến Vu Yêu, Vu Tộc còn sót lại bị lưu đày tới nơi này, bọn hắn đi tới cực bắc của Bắc Câu Lô Châu. Nơi đó băng tuyết ngập trời, trùng thú rất ít, miễn cưỡng có thể sinh tồn. Nhưng nghe nói bọn hắn cũng đã sắp đi tới ranh giới diệt tộc, quả thật rất thảm."

"Mà Yêu Tộc còn mang hận ý đối với Vu Tộc, còn có những Yêu Tộc bị Luyện Khí Sĩ của Nhân Tộc chúng ta đuổi đi, tất cả đều hội tụ về biên cảnh Bắc Câu Lô Châu."

"Lâu ngày, khu vực chật hẹp này, từ đông sang tây chỉ có mấy chục vạn dặm trở thành chỗ nương thân trọng yếu nhất của Yêu Tộc."

Giới thiệu tới đây, Tửu Cửu nhìn nét mặt của đám đệ tử, phát hiện ra ngoại trừ Lý Trường Thọ, đám còn lại hoặc ít hoặc nhiều đều bắt đầu trở nên khẩn trương.

"Hiệu quả không tệ, bơm thêm tí nữa". Nghĩ là làm, Tửu Cửu cười một tiếng rồi trầm giọng nói: "Các ngươi xem, xung quanh đồi núi trùng trùng, trong đó không biết có bao nhiêu đại yêu lão yêu. Có một số kẻ thực lực kinh khủng dị thường, đặc biệt rất thích ăn thịt Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc."

Mấy người lập tức càng thêm cảnh giác, Lý Trường Thọ chỉ bình tĩnh gật đầu, sau đó tiếp tục nhìn về xa xa phía dưới.

Tửu Cửu bỗng nhiên cảm thấy tẻ nhạt, nàng chỉ vào phía dưới hồ lô, mặt không thay đổi tiếp tục nói: "Thành trấn phía dưới chính là con đường do cao thủ Nhân Tộc chúng ta cưỡng ép mở ra, nó là một trong những cửa ra vào Bắc Câu Lô Châu. Chúng ta đã ngưng chiến với Yêu Tộc, không biết lúc nào mới lại đánh tiếp."

"Chờ một chút vào trong trấn, ta mang các ngươi đi mua một ít bùa tránh chướng, Giải Độc Đan. Mặc dù trong môn cũng có những thứ này, nhưng không biết là lão già nào định ra quy củ, muốn các ngươi trải nghiệm một chút sinh hoạt của tu sĩ, dạy các ngươi trao đổi đồ vật."

"Nhớ kỹ, chớ có bay loạn ở khu vực trên không của thị trấn này, nơi đây có mấy vị cao thủ trấn giữ, nhớ kỹ phải có một chút lòng kính sợ đối với cường giả. Chúng ta đáp xuống sường núi phía đông nam, đi vòng một đoạn đường núi."

Năm vị đệ tử chắp tay lĩnh mệnh, ghi tạc vào lòng những lời nhắc nhở của Tửu Cửu tiên nhân.

Toàn bộ thành trấn này được xây dựng ở trong một sơn cốc. Hai bên sơn cốc là vách núi thẳng đứng bị tạc ra thành những hang động lớn nhỏ. Sau đó người ta mới dựng lên nhiều lầu các bằng gỗ.

Trong sơn cốc, các kiến trúc chồng lên nhau, từ xa nhìn lại vô cùng lộn xộn.

Có nơi được xây dựng như một cung điện nguy nga, có nơi là bảo tháp sừng sững cao vút. Nhưng nhiều nơi vẫn là nhà gỗ lầu đất, chẳng có một chút quy hoạch tổng thể gì, chỉ có vài ngõ phố hẹp miễn cưỡng có thể qua lại.

Đương nhiên, Luyện Khí Sĩ phần lớn đều bay trên không trung, cho nên cũng không cần đường bộ.

Có thể nhìn ra, tu sĩ đi tới Bắc Câu Lô Châu cũng không hề ít, nơi đây tấp nập người đến kẻ đi. Rất nhiều lầu gỗ, nhà đất đều có Luyện Khí Sĩ bày quầy bán hàng, có thể tìm được rất nhiều dược thảo và sản vật do Bắc Câu Lô Châu sản xuất.

Những dược thảo và tài liệu này phần lớn đều có liên quan đến chữ "Độc".

Tửu Cửu ra vẻ quen đường thuộc bước, nàng gọi ra một đóa mây trắng mang theo năm đệ tử và Vũ Văn Lăng đi vòng quanh nửa thành trấn, so sánh giá cả của mấy quầy hàng trái phải. Sau đó nàng mới để đám đệ tử lấy linh thạch ra mua một ít đan dược phù lục hàng tốt giá rẻ.

Hả? Nhãi con này sao lại đứng yên?

Tửu Cửu liếc nhìn Lý Trường Thọ ở phía sau vẫn luôn đứng chắp tay im lặng. Nàng thở dài, tiện tay lấy một cái hầu bao quăng qua đầu vai mình đập vào trong ngực Lý Trường Thọ.

Loại hầu bao này là pháp khí trữ vật đơn giản nhất, bình thường đều dùng để cất một số lượng linh thạch cố định.

Tửu Cửu nhổ nước bọt nói: "Ta biết ngay mà, sư phụ cũng chẳng có gì nhiều để cho, cũng chẳng hiểu nổi lão nhất định phải trông coi cái đỉnh núi còm đấy làm gì..."

"Giải Độc Đan và bùa tránh chướng thì nhất định phải chuẩn bị. Đi mua nhanh đi, nam nhân chớ lèo nhèo."

"Ách!" Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn vị sư thúc không thích trang điểm trước mặt, hắn nhoẻn miệng cười hiền lành.

Chỉ có ở trước mặt sư phụ và sư muội hắn mới mỉm cười như vậy.

Hắn vừa định giải thích một câu, bản thân đã sớm chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ rồi nhưng lời còn chưa kịp nói ra thì ở bên cạnh lại có một bàn tay đưa tới. Trong tay cầm một chồng bùa màu vàng, hai cái bình sứ.

Là thiếu nữ đeo đại kiếm sau lưng, mặc váy màu lửa. Hữu Cầm Huyền Nhã nghiêng đầu nhìn về phía khác, dùng giọng điệu hết sức bình tĩnh nói: "Coi như là nhận lỗi với sư huynh lúc trước."

Nói đến đó, tay nàng khẽ gảy nhẹ, dùng lực vừa phải đưa đan dược và bùa tới tay Lý Trường Thọ. Sau đó Huyền Nhã lập tức xoay người, ra vẻ vô sự đi tới quầy hàng bên cạnh.

Lý Trường Thọ cảm thấy thú vị, chắp tay về phía bóng lưng của nàng, vẫn chưa buồn nói gì.

Băng sơn mỹ nhân này tuyệt đối là hữu danh vô thực.

Chương 11. Một mình rời đội

Từ thành trấn này xuất phát về phía bắc, đi thêm ba trăm dặm nữa chính là vùng biên giới đầy chướng khí của Bắc Câu Lô Châu. Nơi tận cùng của khu vực biên giới, cũng là chỗ rèn luyện của năm đệ tử Độ Tiên Môn.

Loạn Chướng Bảo Lâm.

Bên ngoài khu vực chướng khí chỉ có núi hoang trơ trọi. Bên trong lại là khu rừng màu đen quanh năm bị chướng khí bao phủ tạo thành sự đối lập rõ ràng. Điều này cũng tạo ra một đường biên giới rất dễ nhận biết.

Càng đến gần khu rừng biên giới chướng khí, Tửu Cửu như biến thành một người khác. Ánh mắt nàng tràn ngập cảnh giác, tiên thức bao trùm mấy trăm dặm. Cho dù chỉ là gió thổi, cỏ lay cũng bị nàng giám sát chặt chẽ.

Nàng sử dụng tiên lực gọi tới một đám mây trắng, chở đám đệ tử bay là là mặt đất. Còn hồ lô thì được biến nhỏ lại chừng ba thước vác ở sau lưng, miệng hồ lô lập lòe ánh sáng màu lam nhạt, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng tế ra…

Phi hành một hồi, cuối cùng cũng đến sát biên giới chướng khí, Tửu Cửu điều khiển đám mây trắng hạ xuống. Nàng quay người, khuôn mặt nghiêm túc nhìn năm vị đệ tử.

"Theo quy củ, lần rèn luyện này sẽ kéo dài trong hai mươi ngày. Bắt đầu tính từ lúc các ngươi tiến vào Loạn Chướng Bảo Lâm, nếu trước hai mươi ngày các ngươi tự ý chui ra, vậy coi như lần rèn luyện này thất bại, khi trở về sẽ chịu sự trách phạt của nội môn."

Tửu Cửu trừng mắt nhìn, giọng điệu đột nhiên chuyển sang nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Kỳ thật hình phạt chỉ là cho có mà thôi, chẳng có gì ghê gớm. Cho nên gặp nguy hiểm, các ngươi phải nhớ bảo vệ tính mạng là trên hết. Một khi cảm thấy đã cố hết sức rồi thì lui ra ngoài ngay, chớ cậy mạnh."

"Ta sẽ ở chỗ này đợi các ngươi. Bởi vì mục đích là để đệ tử ma luyện, cho nên ta không thể đi theo các ngươi, cũng tuyệt đối không phải là cận vệ của các ngươi."

"Đô con cũng ở lại đây chờ đợi đi."

Vũ Văn Lăng chắp tay chờ lệnh: "Mạt tướng phụng mệnh đến đây để hộ vệ cho Lục công chúa điện hạ, kính mong tiên trưởng cho phép..."

Tửu Cửu lạnh nhạt nói: "Ngươi muốn yên ổn ngồi đây nghịch đất, hay là để ta trói lại hả?"

"Vũ Văn tướng quân cứ đợi ở bên ngoài, tất cả đều phải tuân theo sự sắp xếp của Tửu sư thúc." Ở bên cạnh, Hữu Cầm Huyền Nhã cất lời. Bản thân nàng cũng lộ ra vẻ uy nghiêm nhàn nhạt, hiển nhiên là từ nhỏ đến lớn đã quen ra lệnh.

"Mạt tướng lĩnh mệnh!" Vũ Văn Lăng trầm giọng nói, sau đó nhíu mày liếc nhìn Nguyên Thanh.

Nguyên Thanh lập tức cất cao giọng nói: "Vũ Văn tướng quân chớ lo lắng, dù ta liều cả tính mệnh cũng sẽ bảo vệ Huyền Nhã sư muội cẩn thận."

Hữu Cầm Huyền Nhã không hề đáp lại, vẫn tiếp tục duy trì bộ mặt "băng sơn" thường ngày.

Ngược lại, Lý Trường Thọ vẫn luôn đứng phía sau Tửu Cửu, ánh mắt lưu chuyển trên người Nguyên Thanh và Vũ Văn Lăng.

"Quả đúng như ta cảm giác, hai kẻ này ắt có quan hệ mờ ám."

Tửu Cửu hắng giọng, tiếp tục nói: "Ta cho các ngươi hai lời khuyên."

"Một, ở trong đó phải giúp đỡ lẫn nhau, nên nhớ kỹ các ngươi là đồng môn, cố gắng tránh những hành động đơn độc. Nguyên Thanh, Huyền Nhã, tu vi của hai người các ngươi tương đối cao, nếu có dư sức thì để ý chăm sóc những người khác."

Nguyên Thanh cười nói: "Sư thúc yên tâm."

Hữu Cầm Huyền Nhã cũng nói: "Đệ tử lĩnh mệnh."

Tửu Cửu tiên nhân tiếp tục nói: "Hai, chớ tham những cơ duyên quá khó, cũng không nên liều mạng đi tìm thảo dược. Bên cạnh những linh dược quý giá thường có hung thú bảo vệ. Đám hung thú đó không ngu ngốc đâu, các ngươi chính là thuốc bổ tốt nhất của bọn chúng."

Nói đến đây, Tửu Cửu đột nhiên xuất thủ, tay trái nhanh như huyễn ảnh, khẽ nhéo má Hữu Cầm Huyền Nhã: "Nhất là loại tế phẩm cực phẩm da mềm thịt ngọt như ngươi!"

"Sư thúc xin tự trọng." Hữu Cầm Huyền Nhã cau mày nói, Tửu Cửu thì cười khà khà đắc ý.

"Chu choa, mềm mịn như da em bé. Thật ghen tị với những người đẹp trời sinh như ngươi. Bản sư thúc lại không được như vậy, làn da này không được mềm mịn như thế, cũng không có người đi theo phía sau mỗi ngày gọi ta Tửu Cửu sư muội, Tửu Cửu sư muội ~!"

Trong lúc cười đểu, Tửu Cửu lại lấy ra năm khối ngọc hình bán nguyệt, ném cho năm người.

"Ầy, đây là ngọc truyền tin dùng để cầu viện, nếu gặp phải phiền phức thì cứ bóp nát, bản sư thúc sẽ cảm ứng được, xông vào đó cắp đám gà nhép các ngươi ra."

"Sử dụng ngọc truyền tin, cũng đồng nghĩa với việc các ngươi từ bỏ lần rèn luyện này, khi trở về sẽ trừ trợ cấp hàng tháng, cũng không có việc lớn gì."

"Đi mau, nhớ cẩn thận một chút! Đừng có bỏ mạng ở trong đó!"

Năm đệ tử nhận ngọc truyền tin, mỗi người đều chắp tay hành lễ với Tửu tiên nhân, sau đó dán bùa tránh chướng phù lên người. Cả đám do Hữu Cầm Huyền Nhã và Nguyên Thanh xung phong đi đầu, xông về phía khu rừng mờ mịt chướng khí.

Lý Trường Thọ rớt lại phía sau nửa bước, bởi vì hắn...

Đầu tiên hắn dán bùa tránh chướng lên trên đạo bào, lại nhanh nhẹn nhấc vạt áo trường bào lên, dán một lá bùa trên đùi, tiện tay dán lá thêm lá nữa ở sau cổ áo.

Như vậy là không còn một sơ hở nào, không sợ Tị Chướng Phù chẳng may tróc ra. Cứ cách mấy ngày đổi một lần là ổn.

Bỗng tiếng gió nổi lên, bên cạnh có một cẳng chân đạp tới.

Lý Trường Thọ giống như loạng choạng tiến lên phía trước hai bước, nhẹ nhàng tránh thoát một cước kia.

Tửu Cửu tức đến nổ phổi mắng: "Còn không mau đi vào! Nên nhớ phải theo sát người khác! Ngươi chỉ là Hóa Thần cấp chín thôi đấy! Ngươi cẩn thận như vậy, còn tới chỗ chết tiệt này để làm gì?"

"Sư thúc bảo trọng."

Lý Trường Thọ quay đầu chắp tay, miệng khẽ mấp máy truyền âm mấy câu với Tửu Cửu. Sau đó hắn bước nhanh, đi phía sau cùng của đội ngũ.

Chướng khí kéo tới, bùa tránh chướng trên thân bốn người phía trước tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Mỗi người đều có một màng mỏng trong suốt, dán sát trên thân thể.

Bên này, Lý Trường Thọ càng lợi hại hơn, cả người có tới ba tầng mỏng, khiến hô hấp của hắn cũng bắt đầu nặng nhọc. Nhưng nếu hắn dùng sức để hít không khí vào thì lại rất tươi mát trong lành.

Vương Kỳ hắng giọng, cất cao tiếng nói: "Chút nữa Trường Thọ sư huynh đi cùng ta nhé. Thật ra ta tới đây cũng chỉ để thử vận may, không nhất định phải tìm được thảo dược, vì vậy không cần bám đuôi mấy người Nguyên Thanh sư đệ."

"Được." Lý Trường Thọ mỉm cười nháy mắt với Vương Kỳ, Vương Kỳ cũng nháy mắt lại với Lý Trường Thọ, hai người tỏ ra là một cặp đôi ăn ý.

Đại khái, đây chính là giác ngộ của việc không làm kỳ đà cản mũi uyên ương.

...

Hành tẩu trong Bắc Câu Lô Châu, người chưa thành tiên đều phải cố gắng tránh bay trên không. Cách mặt đất ba trượng chính là nơi có chướng khí cực kỳ nồng đậm, hơn nữa lại có rất nhiều độc trùng, hung cầm thường xuyên hoạt động. Trái lại, di chuyển dưới mặt đất sẽ an toàn hơn một chút.

Lúc này dưới chân đám người Lý Trường Thọ chỉ có một con đường, hai bên đường toàn những cây gỗ đen thui. Phần lớn chúng chỉ có cành mà không có lá, nhưng những cành cây đen nhánh đó lại đang vươn lên với một sức sống kỳ lạ.

Năm người đi trên đường, cố gắng khuếch tán linh thức ra xung quanh. Ngẫu nhiên họ có thể nhìn thấy một hai con độc thú trốn trong bóng tối, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào những kẻ đang xâm nhập.

Tối tăm không ánh mặt trời, nguy cơ tứ phía.

Loạn Chướng Bảo Lâm sản sinh ra nhiều loại bảo dược, hàng chục loại thuốc độc, nhưng bởi vì ở khu vực biên giới nguy hiểm khá thấp, dược liệu ở đây đã bị những Yêu Tộc và Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc thu hái bảy tám phần. Nên mấy người bọn họ muốn tìm được dược thảo mình cần, thật sự rất khó.

Huống hồ gốc độc thảo mà Lý Trường Thọ muốn tìm vốn cũng không nằm trong Loạn Chướng Bảo Lâm, mà là ở khu vực sâu hơn.

Đi vào bên trong, Lý Trường Thọ lấy ra một tấm bản đồ bằng da dê lớn chừng lòng bàn tay. Hắn quan sát những chỗ đã đánh dấu ở bên trên, đồng thời xác định nơi tiếp theo mình nên đi.

Đầu tiên, phải tìm một lý do thích hợp để tách khỏi đội. Quan trọng nhất, là khiến cho Tửu sư thúc bây giờ đang lén lút bay theo dõi ở trên cao sẽ không ra tay ngăn cản hắn rời đi...

Đi được khoảng nửa canh giờ, rừng cây phía trước càng âm u, một mùi hôi thối tràn ngập trong không khí, độc trùng kết thành bầy kêu vù vù, hung thú săn mồi thì trốn trong bóng tối chờ thời cơ hành động. Bọn chúng bắt đầu nhìn chằm chằm vào những con mồi tươi ngon này.

Trên đầm lầy lững lờ trôi toàn xương trắng. Hoa thơm quả ngọt nhưng lại nguy hiểm chết người. Đám nhện ma vắt vẻo trên những cành cây cao, phát ra những tiếng cười rin rít...

Mấy người Độ Tiên Môn cũng là loại người tài cao gan lớn, bọn họ càng đi càng nhanh, đã dần dần thích ứng với hoàn cảnh nơi đây.

Lý Trường Thọ theo sát phía sau bốn người, lúc này khoảng cách đến chỗ hắn nhất định phải đi theo hướng khác vẫn còn xa, chưa cần vội vàng tách khỏi đội.

Đột nhiên, một tiếng thú gầm tràn đầy áp bách vang lên, tiếng vù vù của đám độc trùng trong rừng càng lúc càng lớn. Từ phía trước, một luồng sát khí hung ác lao tới!

Có độc thú không nhịn được muốn ra tay với đám bọn hắn rồi!

Hữu Cầm Huyền Nhã dẫn đầu đội ngũ lập tức đưa tay ra hiệu cả nhóm dừng lại, đại kiếm trên lưng nàng bắt đầu ngân lên.

Nguyên Thanh nhẹ nhàng đưa tay rút ra một thanh tiên kiếm màu xanh, toàn thân bộc lộ ra khí tức sắc bén bức người.

Sự chú ý của bốn người bị thu hút bởi một bóng đen chạy vùn vụt tới từ phía bên trái. Lý Trường Thọ lại đưa mắt nhìn sang bên phải, bàn chân phóng tới đứng phía sau Vương Kỳ, thấp giọng nói: "Cẩn thận bên phải."

Gần như ngay khi Lý Trường Thọ vừa dứt lời, bên trái phía trước khu rừng đột nhiên nhảy ra một bóng đen rất dài!

Đây là một con báo đen mọc hai cánh ở phía sau, chân trước lóng lánh hào quang màu xanh sẫm mờ nhạt. Nó vừa lộ diện lập tức hung ác nhào về phía bốn người!

"Nghiệt súc muốn chết!"

Nguyên Thanh khẽ quát, thân hình giống như một cơn gió từ bên cạnh Hữu Cầm Huyền Nhã xông ra, thanh kiếm màu xanh ở trong tay phóng ra nhanh như điện, bộ pháp dưới chân cuốn theo từng đạo tàn ảnh!

Kiếm quang lóe ra tạo thành một chữ "Chi" kéo dài, con báo đen kia chỉ vừa giơ móng vuốt lên thì từng vòi máu đen đã bắn thẳng lên trời!

Lập tức đầu một nơi thân một nẻo!

Đúng lúc này, phía bên phải trong rừng đột nhiên nhảy ra hai bóng đen, lao thẳng tới Lưu Nhạn Nhi và Hữu Cầm Huyền Nhã...

"Để đó cho ta!"

Vương Kỳ hét lớn, lao tới trước mặt Lưu Nhạn Nhi, hai tay gã được ngọn lửa bao bọc, sắp sửa nghiền nát hai con báo vừa xuất hiện này.

Nhưng ánh lửa còn chưa kịp bộc phát, một thân ảnh đỏ rực ở bên cạnh đã lóe lên, thanh đại kiếm rút ra khỏi vỏ mang theo tiếng rít gió nặng nề. Hai con báo đang lao tới bị đại kiếm quét trúng cùng một lúc, chúng giống như hai bao cát bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ một kiếm quét ngang, sau đó cũng không truy kích tiếp. Nhưng khi hai con báo đen bị đánh bay đến giữa không trung, trong cơ thể tỏa ra hai đóa hoa sen đỏ rực, thân thể nổ tan tành, xương cốt và máu đen lại bị ngọn lửa diễm lệ kia hoàn toàn nuốt chửng!

Chỉ trong nháy mắt, hai con báo đen đã không còn sót lại một chút cặn bã...

Vương Kỳ cười gượng, tản đi pháp thuật ở trong tay, thành thật lui qua một bên.

Trái lại, hai mắt của Lý Trường Thọ lại sáng rực lên.

"Cửu Liên Ly Hỏa Kinh? Không ngờ Hữu Cầm Huyền Nhã đã tu thành môn này?

Ba con báo đen bị chém giết trong chớp mắt, những ánh mắt rình mò năm người trong bóng tối cũng lập tức rút đi phân nửa.

Năm người khôi phục trận hình, tiếp tục đi về phía trước. Hữu Cầm Huyền Nhã và Nguyên Thanh bắt đầu thi triển bộ pháp đơn giản, ba người ở phía sau cũng nhẹ nhõm đuổi theo.

Mãi đến khi phía trước xuất hiện ngã rẽ, năm người ăn ý ngừng lại.

Hữu Cầm Huyền Nhã xoay người nói: "Sư huynh, sư tỷ, ta muốn đi phương hướng này để tìm Yếm Hỏa Minh Tâm Thảo, trong môn từng có ghi chép, phương hướng này đã từng phát hiện linh dược như vậy. Các vị xin hãy bảo trọng, đừng xâm nhập quá sâu."

Lưu Nhạn Nhi cũng nói nàng muốn tìm thảo dược, định đi một phương hướng khác.

Ngay lập tức mấy người bắt đầu "Phân tổ", đương nhiên Nguyên Thanh muốn đi cùng Hữu Cầm Huyền Nhã, hắn tới đây vốn dĩ là để giúp đỡ kiêm thêm vai trò hộ hoa sứ giả.

Vương Kỳ thì đi rèn luyện trải nghiệm, thuận thế quyết định giúp đỡ Lưu Nhạn Nhi tìm thảo dược.

Sau đó, ánh mắt bốn người rơi vào người Lý Trường Thọ.

"Ta đi đường này, vì vậy tạm thời phải tách ra với các vị." Lý Trường Thọ chỉ vào một phương hướng khác với bốn người, mấy người còn lại đồng thời nhíu mày.

Hữu Cầm Huyền Nhã hỏi: "Trường Thọ sư huynh muốn tìm loại thảo dược nào?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Việc này không tiện nói, chỉ có điều các vị không cần phải lo lắng, xin hãy bảo trọng."

Nguyên Thanh khuyên nhủ: "Trường Thọ sư huynh, không bằng huynh đi cùng với Nhạn nhi sư tỷ..."

Nguyên Thanh còn chưa nói xong, Lý Trường Thọ đã cất bước đi về phía con đường mình đã lựa chọn. Chân hắn thi triển bộ pháp, đạo bào tung bay, tóc dài không tán loạn, hắn nhanh chóng biến mất ở góc rẽ trong khu rừng phía trước.

"Thật là, lòng tốt lại bị xem như lòng lang dạ thú."

Lưu Nhạn Nhi hơi bất mãn nói thầm, Nguyên Thanh và Vương Kỳ cũng hơi lắc đầu. Đại khái họ cảm thấy bây giờ Lý Trường Thọ chỉ vì sĩ diện, hiếu thắng.

Ngược lại là Hữu Cầm Huyền Nhã như có điều suy nghĩ, nàng quay người đi về phía con đường mình đã chọn, bóng lưng cõng đại kiếm càng tôn thêm vẻ nhỏ nhắn mảnh mai.

Chương 12. Giấu đầu hở đuôi

Dịch: BsChien

Biên: Vì anh vô tình

"Tên nhãi Lý Trường Thọ chết tiệt, đi theo một cặp nào đó không được hay sao, lại còn chia ra làm ba đường!

Trên không trung Loạn Chướng Bảo Lâm, lẫn trong mây mù, Tửu Cửu ngồi xếp bằng trên một đám mây xám. Nàng giận dữ đến mức không ngừng đập tay đôm đốp vào đầu gối, muốn cầm hồ lô rượu lên làm một hơi để xoa dịu cơn tức trong lòng.

Cuộc rèn luyện lần này, nàng đâu ngờ rằng đệ tử chọn đi đến Bắc Câu Lô Châu lại nhiều như vậy. Trong số này lại có tới bốn người là thiên tài bảo bối trong môn phái, nên không được phép để xảy ra sai lầm gì...

Năm người hiện tại, hết người này đến người khác "to gan lớn mật" chia ra làm ba đường, khiến cho Tửu Cửu cũng cảm thấy tràn đầy áp lực.

Mỗi một người trong bọn hắn đều là…nghé con không sợ cọp, một lũ ngựa non háu đá ong non ngứa nọc…(*)

(*) Biên: Nguyên bản chỗ này còn thêm vế "Trẻ con không biết mùi cơm vàng" nữa.

Trong lòng Tửu Cửu lầm bầm chửi rủa mấy vị đệ tử. Nhưng nghĩ lại, nàng năm đó lúc còn là tiểu đệ tử, tính khí chẳng phải cũng cao ngạo bất tuân giống hệt bọn kia hay sao?

Tửu Cửu cười híp mắt, quen tay lấy hồ lô rượu. Nàng mở nắp bình ra nhưng rồi hơi do dự, lại đậy nắp vào.

"Được rồi, cố gắng nhịn hai mươi ngày vậy."

Do ảnh hưởng của chướng khí, nên linh thức cảnh giới Chân Tiên của Tửu Cửu cũng không có cách nào dò xét quá xa.

Cũng may nơi đây chỉ là bên ngoài Bắc Câu Lô Châu, thực lực của độc thú không cao lắm, cũng có rất ít Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc hoặc Yêu Tộc hoạt động. Những kẻ có thực lực cao sau khi tiến vào nơi đây, phần lớn đều đi đến khu vực sâu hơn, cho nên vùng ngoài này vẫn tương đối an toàn.

Nghĩ ngợi một hồi, Tửu Cửu quay đầu lại nhìn Vũ Văn Lăng đang đứng phía sau đám mây xám. Vốn dĩ nàng định để gã đi cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã và Nguyên Thanh, như vậy thì mình có thể giảm bớt rất nhiều áp lực. Nhưng chưa kịp mở lời đề nghị thì Tửu Cửu lại nghĩ lại...

"Tửu sư thúc, gã đại hán này có lai lịch không rõ ràng, từ đầu đến cuối đều rất khả nghi, không thể tin tưởng một cách dễ dàng được."

Nàng chợt nhớ tới lời của Lý Trường Thọ truyền âm lúc nàng định đạp bay hắn.

Đối với điều này, Tửu Cửu hơi xem thường, bởi dù sao thì gã đô con này ở dưới cái nhìn của nàng nào chịu nổi một kích. Nhưng không biết tại sao, cuối cùng Tửu Cửu vẫn nhùng nhằng chưa quyết.

"Được rồi, lúc này năm kẻ kia còn chưa đi xa, vẫn đang trong phạm vi tiên thức của ta dò xét được, tạm thời cũng không cần quá sốt ruột."

Cưỡi đám mây xám tiếp tục bay về trước, Tửu Cửu không quên quay đầu nói một câu: "Đô con, theo sát ta."

"Thượng tiên yên tâm." Vũ Văn Lăng chắp tay đáp lại, gã tiếp tục duy trì khoảng cách ba trượng, cưỡi mây đi theo sau lưng Tửu Cửu.

Năm người chọn ba lối rẽ khác nhau, càng chạy tự nhiên cách nhau càng xa.

Tửu Cửu suy đi nghĩ lại, cuối cùng tạm thời chọn đi theo sau lưng Vương Kỳ và Lưu Nhạn Nhi, đối với Nguyên Thanh và Hữu Cầm Huyền Nhã nàng vẫn yên tâm hơn một chút.

Còn về phần Lý Trường Thọ...

Mặc dù Tửu Cửu hơi lo lắng với tu vi của hắn, nhưng nàng không có khả năng đi theo bảo hộ một kẻ độc hành, như vậy thì quá thiên vị.

Nàng đã chuẩn bị kế hoạch thay phiên theo đuôi ba tổ, cùng lắm thì sự bảo hộ sẽ bị phân tán không còn chặt chẽ như trước!

Theo quy củ cuộc rèn luyện, tiên nhân trong môn chỉ đưa đệ tử đến mục tiêu, để đệ tử tự đi vào rèn luyện, không cần quản nhiều làm gì.

Bởi sống chết có số, phú quý do trời. Ở trong hiểm cảnh mới có thể khiến cho đệ tử nhanh chóng trưởng thành, vậy nên nếu có nguy hiểm cũng phải tự mình đối mặt.

Tửu Cửu dùng tiên thức dò xét. Hữu Cầm Huyền Nhã và Nguyên Thanh đang nhanh chóng đi tới khu vực mà mình muốn đến: Đầm nước nơi sinh trưởng của "Yếm Hỏa Minh Tâm Thảo", nơi đây tương đối an toàn.

Hai người này tuy không phi hành, nhưng tốc độ lúc này cũng không chậm. Toàn bộ hành trình cả hai cũng không nói chuyện với nhau, một trước một sau gấp gáp đi nhanh. Thỉnh thoảng gặp một số độc thú đánh lén thì hai người cũng giải quyết rất nhẹ nhàng.

"Quả nhiên đệ tử Phá Thiên Phong vẫn làm cho người ta yên tâm nhất."

Ánh mắt của Tửu Cửu có thể nhìn thấy trực tiếp tình huống của Vương Kỳ và Lưu Nhạn Nhi. Hai người này vừa đi vừa nói chuyện, dường như khá là thân thiết với nhau. Bọn hắn mặt dù thỉnh thoảng bị độc thú, độc trùng tập kích nhưng đều ứng đối rất bình tĩnh, thực lực của cả hai đều không tệ.

"Mặc dù cũng không có quá nhiều chuyện xảy ra, nhưng không hiểu sao vẫn có một chút linh cảm gì đó khó chịu…" Khóe miệng Tửu Cửu cong lên, nhớ đến Lý Trường Thọ, tiên thức của nàng chuyển về hướng của hắn…

Biến mất!

Nhoáng một cái đã bị độc thú phân thây ư! Hay là bị hung thú nào đó nuốt chửng rồi?

Tửu Cửu chau mày, vội vàng tăng cao cường độ tiên thức để dò xét.

Nàng nghi hoặc: "Không đúng, kẻ này có thủ đoạn gì đó che đậy tiên thức."

Sau khi tăng cường độ lên, Tửu Cửu đã có thể cảm ứng được khí tức của hắn ngay ở phương bắc, hắn đang nhanh chóng di chuyển vào sâu bên trong, lao vọt đi với tốc độ...

Úi chà…so với Hữu Cầm Huyền Nhã và Nguyên Thanh ở bên kia phải nhanh hơn gần gấp đôi!

"Ngươi chỉ là Hóa Thần cấp chín mà lại dám ngự không phi hành tốc độ cao, còn bay vào chỗ sâu trong Loạn Chướng Bảo Lâm, vội vàng đi tìm chết à?"

Tửu Cửu cắn răng muốn chửi bậy nhưng cuối cùng cố nín cơn tức trong ngực lại, khiến cho manh áo vải sắp bục rách lại càng thêm căng phồng.

Nàng nhìn Vương Kỳ và Lưu Nhạn Nhi đang nghiên cứu một gốc hoa độc ở ngay phía dưới, sau đó tay trái nàng chuyển hướng về phía trước một chút, điều khiển đám mây nhanh chóng bay về hướng Lý Trường Thọ.

Phải bắt kẻ này trở lại, kín đáo đưa cho Vương Kỳ trông giữ!

Nhưng một lát sau, khi Tửu Cửu bay tới trên không chỗ Lý Trường Thọ, nàng giữ tốc độ bằng với vị đệ tử đang chạy vùn vụt trong rừng, rồi cúi đầu nhìn chằm chằm xuống lưng hắn.

Kẻ Lý Trường Thọ này...

Hình như hắn dùng ẩn tung phù để che đậy khí tức bản thân, như vậy có thể tránh khỏi một số hung thú phát hiện.

Hơn nữa Lý Trường Thọ đi đường cũng không phải là mạo hiểm ngự không phi hành, mà là dùng thân pháp Du Long Tham Vân Bộ khá cao minh. Hắn di chuyển rất nhanh, dưới chân thậm chí sinh ra vô số tàn ảnh, phát huy tu vi Hóa Thần cấp chín đến cực hạn.

Ồ, trên lưng hắn còn đeo chiếc dược đỉnh kia...

Tửu Cửu hít sâu, ngửi thấy mùi vị cổ quái. Nàng cúi đầu suy tư trong giây lát, trên mặt lập tức lộ ra vẻ giật mình.

Lại là nước bọt của Xích Dương Độc Long? !

Xích Dương Độc Long sinh sống ở Bắc Hải, thích ăn yêu thú độc thú và bất kỳ con gì ăn được. Nhưng bởi quá mức tàn bạo, giết chóc tứ tung, tổn hại khí vận vốn đã không còn nhiều của Long Tộc, cho nên vào mấy vạn năm trước đã bị Long Tộc tàn sát trắng trợn.

Nước bọt Xích Dương Độc Long cũng không phải là bảo vật hiếm thấy, nhưng lại có giá trị không nhỏ, không biết kẻ Lý Trường Thọ này kiếm được một bãi từ chỗ nào…

Có thứ này mang theo bên người, độc vật bình thường không dám tới gần. Như vậy có thể giải thích vì sao Lý Trường Thọ dám cả gan lao vào chỗ sâu trong Loạn Chướng Bảo Lâm.

Tửu Cửu nhẹ nhàng chớp chớp lông mi, nói khẽ: "Kẻ này rõ ràng chuẩn bị rất kỹ, xem ra đúng là hắn cấp thiết muốn tìm dược thảo, là loại gì vậy?"

Phía sau truyền đến tiếng nói của Vũ Văn Lăng: "Tiên trưởng sao không xuống hỏi thẳng hắn?"

"Không cần, nếu như cứ để đệ tử biết tiên môn luôn che chở khi bọn hắn tu hành, thì dù tu thành tiên cũng chỉ là phế vật thôi." Tửu Cửu duỗi vai một cái, mắt liếc nhìn Vũ Văn Lăng sau lưng nói: "Đi thôi, chúng ta lại đi xem điện hạ của ngươi, chớ để người khác ở sau lưng nói sư thúc ta bất công."

Vũ Văn Lăng lập tức gật đầu đáp ứng, bộ dáng gã khá vội vàng, cũng rất phù hợp với phản ứng của một vị hộ vệ trung thành.

Có điều lúc Tửu Cửu quay người bay về phía nơi xa, từ bên cạnh chân Vũ Văn Lăng có một con bọ cánh cứng màu đen bay ra, chui vào đám mây xám dưới chân.

Động tác này quá mức tinh vi, lại thừa dịp tiên thức Tửu Cửu dùng để dò xét tình huống của bốn vị đệ tử khác, dù tu vi Tửu Cửu cao hơn Vũ Văn Lăng rất nhiều nhưng nàng cũng không phát hiện được động tác của kẻ này...

Đợi sau khi hai người rời đi, con bọ kia tiếp tục bay trong mây xám, bám đuôi theo thân ảnh của Lý Trường Thọ.

...

"Hử?"

Lý Trường Thọ đột ngột ngẩng đầu nhìn lên không trung. Hắn đang lao nhanh thì chợt nhận ra một tia bất thường, dường như có một đôi mắt ở trên không trung đang chăm chú nhìn mình.

Nhưng sau khi tra xét kỹ càng, hắn lại không phát hiện ra thứ gì.

Sư thúc?

Hẳn là không phải, ánh mắt này mang theo địch ý.

Dựa vào nguyên tắc thà rằng tin có còn hơn là không, Lý Trường Thọ dừng lại, hai tay nhanh chóng bắt quyết, miệng khẽ lẩm bẩm. Mặt đất màu xám đen phía trước đột nhiên xuất hiện một gợn sóng lăn tăn.

Hắn bước vào trong đó, thân hình nhanh chóng chìm vào trong đất, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm tích đâu nữa.

Đây chính là ngũ hành độn pháp, thổ độn.

Một lát sau, thân ảnh Lý Trường Thọ chui ra từ trong một bụi cỏ ở bên ngoài năm mươi dặm, mấy con độc trùng độc thú đang tụ tập quanh đó vội vàng chạy trốn khắp bốn phương tám hướng.

Cảm giác bị người theo dõi quả nhiên là đã biến mất.

Lý Trường Thọ nhanh chóng phân biệt địa hình quanh mình rồi cúi đầu tiếp tục lao đi. Hắn tiện tay lấy từ trong áo ra hai tấm bùa, dán vào trên bắp đùi mình, tốc độ bạo tăng trong thoáng chốc.

Thần Hành Thiên Lý là một loại bùa chú tương đối phổ thông, có thể tăng tốc độ phi hành. Bình thường Luyện Khí Sĩ chỉ cần vừa bước vào cảnh giới Luyện Khí sơ kỳ là đã có thể sử dụng được.

Lý Trường Thọ dự đoán, nhóm năm người bọn hắn lần này có thể sẽ gặp phải một số chuyện phiền toái ngoài ý muốn.

Loạn Chướng Bảo Lâm mặc dù hung hiểm, nhưng nơi này ở bên ngoài Bắc Câu Lô Châu, chỉ cần Luyện Khí Sĩ cảnh giới Phản Hư chú ý cẩn thận một chút là có thể ứng phó được. Vùng biên giới Bắc Câu Lô Châu cũng chỉ có mỗi cái hung danh bên ngoài mà thôi.

Nhưng nửa đường đột nhiên xuất hiện Vũ Văn Lăng...lại thêm Nguyên Thanh vẫn luôn tỏ vẻ rất hòa hảo…

Hữu Cầm Huyền Nhã bề ngoài băng sơn lạnh lùng, nhưng trên thực tế lòng dạ lại không thâm sâu...công chúa điện hạ, vương quyền thế tục...

Trong đầu Lý Trường Thọ đang phân tích một số manh mối, càng suy luận hắn càng tin chắc lần này nhất định sẽ có chuyện gì đó phát sinh.

Kẻ đứng sau bày trận tự cho là chắc chắn mười phần, không hề lộ chút sơ hở nào, để cho một vị Luyện Khí Sĩ hộ vệ trong vương triều thế tục nửa đường nhảy ra. Hơn nữa còn không phải đi vào tiên môn gặp trưởng lão trình bày hoàn cảnh, nhè ngay lúc Hữu Cầm Huyền Nhã đã ra ngoài để đón đường, chỗ này có một chút không hợp logic thông thường...

Được rồi, những thứ này cũng không liên lụy gì đến mình.

Lý Trường Thọ vừa chạy vừa lấy tấm bản đồ đơn giản kia ra xem, trong ánh mắt toát ra vẻ bất đắc dĩ.

Nếu không phải không còn biện pháp nào khác, hắn cũng không muốn mạo hiểm tới loại nơi hung hiểm này, điều này hoàn toàn vi phạm triết lý nhân sinh "chết già trong núi" của hắn.

Nhưng sư phụ...

"Thái Thanh ở cao, trăm rủi không tới, chư tà mau lui!"

Lý Trường Thọ khẽ quát, giữ vững tinh thần, tiếp tục lao nhanh vào khu rừng tràn đầy độc chướng hắc ám.

Nhưng vừa chạy được một lát, Lý Trường Thọ lại sinh ra cảm ứng vi diệu rằng bản thân hắn đang bị kẻ khác giám sát.

Hắn khẽ cau mày, trong lòng thầm than phiền phức. Lần này hắn không bại lộ thêm những độn thuật khác mà lặng lẽ kiểm tra túi trữ vật của mình, kiểm tra bảo bối chiến đấu, linh thức bắt đầu tìm địa điểm thích hợp để mai phục.

Tuy Lý Trường Thọ rất cẩn thận nhưng hắn hoàn toàn không phải loại người nhát gan sợ phiền phức, giữa hai điều này vẫn có chỗ khác nhau.

Một lúc lâu sau, Lý Trường Thọ chỉ có cảm giác mình bị người nhìn chằm chằm, cũng không bị tập kích nào như hắn tưởng.

Tinh thần căng thẳng như thế ròng rã suốt hai ngày đêm, hắn thi triển mấy lần độn thổ nhưng cảm giác bị theo dõi vẫn tồn tại như cũ.

Lý Trường Thọ suy tính phương vị của mình lúc này, hắn đã xâm nhập vào Loạn Chướng Bảo Lâm, cũng đã rời khỏi phạm vi mà tiên thức Tửu sư thúc có thể dò xét.

Hắn không hề nghỉ chân một giây một khắc nào, cũng chưa cảm thấy mệt mỏi, đó hoàn toàn là nghị lực được huấn luyện từ rất nhiều năm trước đây.

Đột nhiên...

Sát ý?

Lý Trường Thọ tản ra linh thức nhưng không bắt được bất cứ uy hiếp gì, đối phương hiển nhiên là có thủ đoạn tránh né linh thức dò xét.

Ánh mắt hắn quét về phía sát ý phát ra…ở rừng cây âm u phía bên trái.

Lý Trường Thọ tiếp tục chạy nhanh về phía trước, nhưng đầu ngón tay trái nhẹ nhàng vân vê, từng sợi tơ nhện trong suốt tản ra khắp xung quanh thân thể hắn rồi bao phủ cả một vùng sau lưng.

Bảo bối dò xét: Tơ nhện Trọng Đồng Tam Đầu.

Không bao lâu, trong mắt Lý Trường Thọ nổi lên một hình ảnh mơ hồ…

Chương 13. Phản sát

Dịch: BsChien

Biên: Độc Hành

Một bóng người mặc áo gai xám, đầu đội mũ rộng vành đang lao vùn vụt trong rừng. Bởi vì tốc độ quá nhanh mà thân ảnh của kẻ này hơi vặn vẹo, quanh người tạo ra một luồng sáng màu xám nhạt...

Mạng lưới tơ nhện "Trùng Đồng Tam Đầu" cũng chỉ thu được những tin tức này.

Căn cứ vào quan sát của Lý Trường Thọ, thân pháp của kẻ này khá cao minh, trường đao bên hông có lẽ là vũ khí chuyên dùng để giết người. Toàn thân từ trên xuống dưới tràn đầy khí tức hung hãn, có lẽ kẻ này đã quen với việc sát nhân đoạt mạng.

Nhẹ nhàng hít vào một hơi, Lý Trường Thọ thay đổi phương hướng, tốc độ lao đi cũng nhanh hơn một chút.

Trong chốc lát, kẻ phía sau kia cũng điều chỉnh góc độ rồi vọt lên. Mục tiêu của gã chính là Lý Trường Thọ, không còn nghi ngờ gì nữa.

Tu vi của đối phương nhìn sơ qua thì tầm Phản Hư cấp sáu, cấp bảy, nhưng đối phương có lẽ ẩn giấu một ít tu vi, cho nên khả năng là Phản Hư cấp tám hoặc cấp chín.

Bởi vì đối phương không chọn bay trên trời đuổi theo Lý Trường Thọ cho nhanh hơn mà lại chỉ dùng thân pháp, cho nên tỉ lệ kẻ này đạt cấp bậc tiên nhân cũng cực thấp.

Lý Trường Thọ cau mày, quả nhiên chính mình đã bị cuốn vào trong những chuyện kỳ quái.

Loại tình huống như này thì nên xử trí thế nào?

Phản ứng đầu tiên của Lý Trường Thọ chính là thi triển độn pháp né tránh, nhưng hắn nhanh chóng ý thức rằng hai ngày nay mình vẫn luôn bị người theo đuôi, có lẽ đối phương đã dùng thủ đoạn gì đó để truy tung.

Như lần chạy trốn này, đối phương vẫn quyết không buông tha, càng lúc càng tiến gần hơn. Càng chạy thì bản thân hắn sẽ càng nguy hiểm.

Mảnh rừng năm dặm phía trước, có một khu đất trống mọc đầy độc thảo, lại không có cây cối...

Trong lòng Lý Trường Thọ khẽ hừ một tiếng, tay phải cầm hai người giấy nho nhỏ, khí tức trong cơ thể lặng lẽ hội tụ trong lòng bàn tay.

"Ngũ hành luân chuyển, hậu đức hoá sinh, trọng không trở ngại, bản địa tại nhân!"

Mặt đất màu xám trắng ở phía trước xuất hiện nếp gợn sóng, Lý Trường Thọ lại thi triển thổ độn thuật. Nhưng lần này thân hình hắn không chui ngay vào trong lòng đất, bàn tay phải đột ngột phát ra một luồng ánh sáng mãnh liệt...

Kẻ đang đuổi theo Lý Trường Thọ nhướng mày, khẽ hừ một tiếng, cảm ứng đạo khí tức đang nhanh chóng xuyên qua trong lòng đất, gã chuyển hướng một lần nữa rồi gia tăng tốc độ, nhanh chóng đuổi theo.

Một hồi sau, thân hình Lý Trường Thọ chui ra từ trong một bụi độc thảo. Hắn chấn động thân thể, đánh bay những đất đai có độc tính và mấy con độc trùng dính ở trên người. Sau đó hắn đưa tay định đổi mấy lá Tị Chướng Phù của mình, chuẩn bị tiếp tục chạy đi.

Đúng vào lúc này, bên người Lý Trường Thọ đột nhiên xuất hiện tiếng kiếm rít!

Một vệt hàn quang lóe lên, chém thẳng về phía cổ của Lý Trường Thọ!

Lý Trường Thọ vội vàng quay người, nhưng chưa kịp ứng đối gì thì cổ hắn đã bị thanh trường đao pháp khí dài mảnh chém trúng, đầu trực tiếp rơi xuống phía sau!

Một làn khói bụi nhẹ nhàng vặn vẹo, vị Luyện Khí Sĩ mặc áo xám đội mũ rộng vành xuất hiện phía sau Lý Trường Thọ. Tấm màn che mặt bay phất phơ lộ ra khóe miệng đang nở nụ cười lạnh lẽo.

"Quả nhiên chỉ là cảnh giới Hóa Thần, làm thịt không tốn chút công sức nào…"

Lời nói của gã thích khách đột nhiên dừng lại, gã cúi đầu nhìn xuống dưới chân mình.

"Lý Trường Thọ" mới bị chém đứt đầu lại đang đưa tay tóm lấy mắt cá chân của gã!

Phản ứng của gã "Thích khách" này rất nhanh chóng, gã lập tức thối lui về sau, nhưng trước mắt đột nhiên hoa lên, sức lực toàn thân giống như bị rút sạch. Một thân pháp lực, khí tức trở nên trì trệ, hoàn toàn không thể nào vận chuyển được!

Giây phút này, gã thích khách nhìn thấy trên đai lưng của thi thể đang tóm chặt mắt cá chân mình có một bình nhỏ đã được mở ra...

Trúng kế rồi!

Người này ra sức cắn đầu lưỡi, muốn mượn điều này để thanh tỉnh. Thế nhưng lúc này gã thậm chí không còn đủ sức để cắn lưỡi nữa, trước mắt ngày càng mờ mịt.

Mê dược tự nghiên cứu: Nhuyễn Tiên Tán.

Đúng lúc này, một đạo lưu quang bay đến, lơ lửng trên đỉnh đầu thích khách, đó là một chiếc ô bằng giấy khảm đầy các loại linh thạch, bộ dáng có một chút cổ quái.

Ô giấy nhẹ nhàng xoay chuyển, linh thạch khảm nạm trên đó bay tứ tung, một trận pháp có đường kính chừng mười lăm trượng đột nhiên xuất hiện, lấy chiếc ô làm trận cơ, ngăn cách hoàn toàn nơi này với ngoại giới trong nháy mắt!

Pháp bảo tự nghiên cứu: Hoán Thiên Bảo Ô.

Thân hình của Lý Trường Thọ từ từ chui ra từ mặt đất, tay phải giơ lên, ba tấm người giấy phồng lên nhanh chóng rồi đều hóa thành bộ dạng của Lý Trường Thọ, bổ nhào về phía trước.

Thuật pháp Đạo Môn: Cắt giấy thành người.

Người giấy vẫn chưa vọt tới trước mặt gã thích khách, tay trái Lý Trường Thọ đã nâng lên một cái nỏ ngắn bằng đồng. Hắn bóp cò không chút do dự, một mũi tên gỗ được bắn ra, chuẩn xác đâm vào giữa trán của thích khách!

Mũ rộng vành bị hất tung lên, lộ ra bên dưới là một khuôn mặt gầy gò dữ tợn.

Mũi tên đâm ngập sâu vào giữa trán của thích khách, khiến ánh sáng trong đôi mắt gã dần dần mờ mịt.

"Ngươi..."

Gã thích khách phát ra tiếng gầm thét phẫn hận trong những giây phút cuối cùng của sinh mạng. Nhưng miệng gã vừa mở ra, ba người giấy phân thân đã lao vọt tới…

Người giấy thứ nhất lấy ra ba chiếc đinh dài, đâm thẳng vào ba vùng thượng trung hạ đan điền của thích khách, khóa ba hồn, định bảy phách!

Người giấy tiếp theo thì hai tay liên tục kết ấn, há miệng phun ra một ngọn lửa màu trắng nhạt, ngọn lửa này hoàn toàn bao trùm thân hình của thích khách. Nhục thân của thích khách bị ngọn lửa màu trắng cuồn cuộn thiêu đốt, nhanh chóng tan rã giống như người tuyết gặp phải nước sôi.

Thậm chí, gã thích khách này còn không thể phát ra được tiếng kêu nào…

Người giấy thứ ba thì miệng lầm bầm đọc chú pháp trấn hồn diệt quỷ, ngưng tụ ra từng làn sóng trước người, nhanh chóng đánh tan những hư ảnh vừa mới xuất hiện trong ngọn lửa màu trắng!

Đến lúc này, gã thích khách này đã hồn phi phách tán, chỉ còn một nhúm thân thể tàn phế bị ngọn lửa màu trắng nuốt chửng.

Lý Trường Thọ vẫn chưa yên lòng, ném ra một khối bảo châu lớn bằng ngón cái. Bảo châu nhẹ nhàng xoay tròn, một ít hào quang màu xanh nhạt yếu ớt còn sót lại liền bị nó thu nạp, không cho đối phương lưu lại một tia tàn hồn nào.

Cầm theo nỏ đồng đi lên trước mấy bước, Lý Trường Thọ cẩn thận cầm lấy bảo châu. Lúc này ngọn lửa màu trắng đã tắt, trên mặt đất chỉ còn một nắm tro cốt cháy đen, một nửa lưỡi kiếm và một chiếc nhẫn nho nhỏ.

Vào lúc này, ba người giấy phân thân đang ngồi xếp bằng cùng nhau, trong miệng bắt đầu nhanh chóng đọc kinh văn.

Một người giấy đọc độ nhân kinh của Đạo Môn, một người giấy đọc Vãng sinh chú của Tây Phương Giáo được lưu truyền rộng rãi, một người giấy đọc "Tiêu tai cầu phúc chú"của Đạo Môn.

Lý Trường Thọ thu chiếc nhẫn ngọc thạch kia vào lòng bàn tay, vẫn chưa sốt ruột loại trừ cấm chế ở trên đó. Hắn chỉ dùng pháp lực bao bọc chiếc nhẫn lại, ném vào pháp khí trữ vật dự bị thứ tư của mình.

Sau đó, hắn nhìn chầm chầm bảo châu mấy lần, khuôn mặt lộ ra vẻ hài lòng. Lý Trường Thọ vòng qua bên cạnh ba người giấy, bắt đầu thi triển pháp quyết thổ độn.

Đợi ba người giấy đọc xong kinh văn, vừa đúng lúc mặt đất xuất hiện gợn sóng lăn tăn, Lý Trường Thọ vung tay áo dài lên, hất tro tàn còn sót lại của gã thích khách vào trong gió.

Ba người giấy nhảy lên, hóa thành ba trang giấy to bằng lòng bàn tay giữa không trung rồi bay trở về ống tay áo của Lý Trường Thọ.

Hắn thu hồi chiếc ô, từng khối linh thạch trên đất cũng nhanh chóng quay trở về mặt ô, đại trận tan biến trong nháy mắt.

Tay trái Lý Trường Thọ vung lên, một tia kiếm khí phóng vút ra xuyên thấu màn sương độc ở phía trên, chuẩn xác đánh vào một con bọ cánh cứng màu đen. Con bọ này lập tức bị nổ tan xác...

Những động tác của hắn từ đầu đến giờ đều trôi chảy liền một mạch, giống như trước đây đã diễn luyện qua vô số lần.

Lý Trường Thọ quay đầu lại, liếc nhìn khu vực xung quanh đã khôi phục nguyên trạng giống như chưa từng có cuộc chiến nào xảy ra. Hắn điểm nhẹ lên người giấy bị đứt đầu trên mặt đất, mảnh giấy này trực tiếp bốc cháy, không để lại một chút vết tích

nào.

Bước tới một bước, thân hình Lý Trường Thọ chui vào mặt đất, lặng lẽ biến mất không còn bóng dáng.

Ài, luyện chế một người giấy phân thân cũng rất tốn kém tâm lực đó...

Có điều thịt được gã thích khách này làm "vốn liếng" đền bù, tổng thể coi như cũng không lỗ.

Dựa vào đám tàn hồn mà Lý Trường Thọ đã thu vào bảo châu, hắn có thể thấy được khá nhiều mảnh ký ức, nhờ vậy mà hiểu được mục đích của nhóm người này cũng như toàn bộ âm mưu bố cục.

Gã thích khách đánh lén Lý Trường Thọ tên là Thứ Cưu, tu vi Đạo Cảnh cấp hai, là loại Luyện Khí Sĩ chuyên làm những việc hắc ám kiếm linh thạch. Gã được người khác thuê tới nơi này, sở dĩ đến đánh lén Lý Trường Thọ là vì trên người hắn có phủ truyền tin, bọn hắn muốn thông qua phù này để dụ dỗ Tửu Cửu tới đây, là kế điệu hổ ly sơn.

Chỉ cần Tửu Cửu tiên nhân chạy đến phía Lý Trường Thọ, bọn hắn sẽ lập tức ra tay với Lưu Nhạn Nhi và Vương Kỳ, lại dùng hai người này làm mồi dụ, thu hút Tửu Cửu vào khốn trận…mà mục tiêu thực sự của bọn hắn chính là vị Lục công chúa kia.

Hữu Cầm Huyền Nhã.

Nhưng nhóm người này cũng không phải là định giết Hữu Cầm Huyền Nhã, mà bố trí âm mưu phức tạp quanh co như vậy chính là vì đạt được mục đích nào đó bẩn thỉu hơn nữa.

Từ trong tin tức thu được từ mảnh vỡ ký ức của gã thích khách, kẻ chủ mưu ở phía sau hình như chính là đồng môn sư đệ Nguyên Thanh, hoặc là một thế lực phàm tục nào đó ở phía sau

Nguyên Thanh.

Khóe miệng Lý Trường Thọ cong lên, chửi thầm trong lòng: "Quả nhiên không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, đa phần những kẻ đẹp trai ấm áp đều là kẻ giả tạo."

Nhưng những chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Đối phương hao phí tâm tư để dẫn Tửu sư thúc vào khốn trận, hiển nhiên là không dám giao thủ chính diện với Tửu sư thúc, cho nên Lý Trường Thọ cũng không cần phải lo lắng cho an nguy của một vị cao thủ cảnh giới Chân Tiên...

Gió khẽ thổi qua, độc chướng trở về, mảnh đất trống này lại khôi phục yên tĩnh một lần nữa. Từng bụi độc thảo khẽ lắc lư trong gió, ngoại trừ một đống nhỏ cây cỏ bị cháy thành tro tàn thì không còn lưu lại một chút vết tích nào khác.

Cho dù là ai cũng sẽ không nghĩ đến, một giây trước, nơi này đã từng bộc phát một "Cuộc chiến sinh tử" kịch liệt. Một hồi sau, chỗ này chỉ còn tiếng gió nhẹ nhàng vi vu giống như đang khẽ ngâm nga một làn điệu nào đó...

"Giết ngươi trong thời gian một chén trà, còn thiêu sạch tro cốt của ngươi!"

….

Vùng ven Đông Hải, ở một nơi trên bờ cát, mấy trăm vị đệ tử đang chiến đấu kịch liệt với những yêu tôm đang liên tục lao ra từ trong nước biển.

Một góc chiến trường, mấy tiểu đệ tử cảnh giới Luyện Khí đang trốn sau một chỗ đá ngầm, niệm đọc chú pháp, điều khiển pháp khí, gấp rút tiếp viện mấy vị sư huynh sư tỷ đang chiến đấu ở phía trước.

Tràng cảnh chiến đấu vô cùng khẩn cấp nhưng hầu hết ánh mắt của đám đệ tử đều bị thu hút bởi một bóng người xinh xắn đứng cách đó không xa.

Chỉ thấy trong tay Lam Linh Nga cầm hai bình sứ, rắc rắc tung ra những nhúm bột trắng về phía trước, sau đó trong miệng nhỏ nhắn thổi ra một hơi linh khí. Những bột trắng này nhanh chóng bay tới mười mấy con yêu tôm đang hùng hổ xông tới kia.

Những con yêu tôm vốn kém thông minh này lao vào đám bột trắng, bọn chúng ngay lập tức biến thành bầy sứa tôm, từng con từng con chân tay mềm nhũn tê liệt lăn quay xuống đất, miệng sùi bọt mép, hai mắt xoay loạn...

Linh Nga cầm theo một thanh đoản kiếm bay tới bầy tôm đang nằm la liệt. Từng nhát kiếm của nàng bổ ra vô cùng chuẩn xác, đâm rách yêu hồn của đám tôm này, động tác sát phạt nhưng lại kiều diễm như một nàng tiên đang múa lượn.

Rất nhanh, nàng quay người bay trở về vị trí mình vừa đứng, chờ đợi đợt hải triều tiếp theo tiến đến. Linh Nga hoàn toàn không biết chính mình đã trở thành đối tượng quan sát của không ít đệ tử đồng môn.

"Những độc phấn mà sư huynh luyện chế này quả thực lợi hại."

Cũng không biết giờ này sư huynh có bình an không, Bắc Câu Lô Châu nguy hiểm như vậy, nghe nói ở đó, một con côn trùng cũng có thể lấy mạng tiên nhân.

Ài...sư huynh thối luôn bảo người ta phải thận trọng, vậy mà chính mình lại đi xông pha mạo hiểm.

Đã thế lại còn không dẫn theo tiểu sư muội cơ trí dũng cảm của huynh nữa chứ!

Linh Nga càng nghĩ càng giận, đột nhiên phía trước xuất hiện một đám bụi cát...

"Linh Nga sư muội cẩn thận!"

"Mau tránh ra!"

Bên tai truyền đến mấy tiếng la hoảng hốt, Linh Nga ngẩng đầu lên theo bản năng, nàng nhìn thấy bảy tám yêu tôm đã vọt đến trước mặt mình, hơn mười thanh đại kiềm đao sáng loáng vun vút bổ xuống đầu nàng!

Mặt đất vẫn còn lưu lại một đám hố to nhỏ, những yêu tôm này là xông ra từ dưới đất đánh lén!

Trong vòng vây đao ảnh, Linh Nga thở nhẹ, tiện tay lấy một cái bình sứ trong tay áo ném ra ngoài, giọng nói của đại sư huynh văng vẳng trong lòng nàng: "Nếu gặp phải tình huống khẩn cấp hoặc kẻ địch khó chơi thì hãy ném chiếc bình này ra."

Bùm! Chiếc bình sứ nổ tung giữa bầy yêu tôm, từ trong bình tản ra một đám sương mù màu xanh, nhanh chóng bao trùm những con yêu tôm xung quanh.

Trong chớp mắt tiếp theo, từng con yêu tôm lơ lửng giữa không trung giống như bị đông cứng.

Gió biển thổi qua, những yêu tôm với lớp giáp xác cứng cáp bỗng vỡ tan thành những bọt khí bảy màu bay phấp phới đầy trời, nhẹ nhàng phiêu đãng theo gió...

Lam Linh Nga nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhưng sau đó nàng liền phát hiện bầu không khí xung quanh có một chút kỳ quái.

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy mấy sư huynh sư tỷ đang hùng hổ lao về phía mình, thân hình cứng ngắc đứng khựng lại cách đó không xa, sắc mặt của mỗi người đều lộ ra biểu lộ chưng hửng…

"Ủa có chuyện gì thế?" Linh Nga ngơ ngác hỏi.

Keng….

Một vị nam đệ tử cảnh giới Hóa Thần đánh rơi trường kiếm dưới chân, y nhanh chóng cúi người nhặt lên.

"Linh Nga sư muội, muội cứ làm việc của mình đi. Chúng ta chỉ đi ngang qua...đi ngang qua mà thôi..."

Chương 14. Người còn có thể từ trên trời rơi xuống?

Dịch: BsChien

Biên: Độc Hành

"Khí tức Thứ Cưu biến mất, vị đệ tử Hóa Thần cấp chín của Độ Tiên Môn cũng đã biến mất, việc này thật quái lạ."

Trong rừng sâu, tại một chỗ sơn cốc bí ẩn có mấy bóng đen ẩn núp trong bụi cỏ, bọn hắn đang truyền âm thương lượng điều gì đó cùng nhau.

Một tên mắng: "Tám phần là tên kia đã giết được người, chiếm được chỗ tốt rồi chuồn đi mất!"

"Hừ! Những kẻ như thế này hoàn toàn không thể tin tưởng được. Chỉ có thủ hạ do chính mình bồi dưỡng mới đáng tin!"

"Đã chuẩn bị xong Khốn Long Trận chưa?"

"Đã bày xong, tuyệt đối có thể vây khốn vị Chân Tiên của Độ Tiên Môn kia."

"Rất tốt, mặc dù tình huống có biến, nhưng vấn đề cũng không lớn." Người chủ trì trầm ngâm trong giây lát rồi nói: "Tiếp theo đưa tin cho Tứ công tử, an bài một số người cố ý chặn giết Tứ công tử, thu hút vị Chân Tiên của Độ Tiên Môn kia tới. Chúng ta tự mình ra tay bắt hai vị đệ tử kia vào trong Khốn Long Trận, lại dụ vị Chân Tiên kia vào trận vây lại."

"Việc này liên quan đến đại nghiệp phục quốc, Lục công chúa chính là cơ hội tốt nhất. Lần này nhất định phải khống chế Lục công chúa, tiện thể cũng giúp cho Tứ công tử đạt được ước muốn."

Mấy bóng đen nhìn nhau cười đầy gian trá. Người chủ trì giơ nắm tay ra siết chặt lại, đám người lập tức toả đi nhiều hướng, nhanh chóng mất hút trong khu rừng.

Nửa ngày sau, mấy kẻ áo đen tập kích Nguyên Thanh và Hữu Cầm Huyền Nhã. Nguyên Thanh nhanh chóng bóp nát phủ truyền tin.

Tửu Cửu đang ngồi xếp bằng trên không trung chỗ của Vương Kỳ và Lưu Nhạn Nhi, toàn thân nàng đột nhiên chấn động rồi vội vàng quay người phóng về hướng tây nam. Vũ Văn Lăng cũng lập tức theo sát phía sau nàng.

Tửu Cửu vừa mới bay đi, phía dưới liền có hơn mười mấy bóng người xông ra. Hai vị tiên nhân trong nhóm ra tay tập kích, đánh Vương Kỳ và Lưu Nhạn Nhi ngất xỉu rồi mang đi.

Nửa canh giờ trôi qua, Tửu Cửu lại vội vàng bay trở về, Vũ Văn Lăng thì ở lại trên không trung chỗ Nguyên Thanh và Hữu Cầm Huyền Nhã âm thầm bảo hộ.

Lúc này Tửu Cửu cũng ngửi được một chút hương vị bất thường. Nhưng bởi vì nàng quá vội vàng, đến khi tìm được Lưu Nhạn Nhi và Vương Kỳ thì bản thân nàng cũng đã rơi vào trong đại trận.

Khắp xung quanh nơi này đều là sương mù, tiên thức dò xét bốn phía đều chỉ thấy một mảnh trắng xóa.

Kẹp Vương Kỳ và Lưu Nhạn Nhi ở bên hông, Tửu Cửu bay loạn trong khốn trận. Vốn là một người không am hiểu trận pháp, nàng nhanh chóng phát hiện mình đã vòng lại chỗ cũ.

"Cũng may, còn có gã tướng quân to con đi trông coi Nguyên Thanh và Huyền Nhã rồi." Trong đáy lòng Tửu Cửu khẽ thở phào nhẹ nhõm, nàng muốn ổn định lại cảm xúc để suy nghĩ cách phá trận, nhưng bên tai lại nổi lên lời căn dặn của Lý Trường Thọ lúc mới tiến vào Loạn Chướng Bảo Lâm: "Tửu sư thúc, gã đại hán này có lai lịch không rõ, từ đầu đến cuối đều rất khả nghi, không nên quá tin tưởng."

Như vậy Vũ Văn Lăng chính là...

Nhất thời, trán của Tửu Cửu rịn ra mấy giọt mồ hôi lạnh.

Quay qua quay lại, hình như từ lúc mới bắt đầu thì mình đã bị lừa gạt rồi!

Không biết bây giờ Lý Trường Thọ ra sao? Tu vi của hắn thấp nhất, có phải đã bị những kẻ kia giết chết rồi hay không?

Những người này tám phần là hướng về phía Huyền Nhã và Nguyên Thanh, tại sao lúc trước chính mình lại không phát hiện ra chứ?

Tửu Cửu tức không chịu được chửi ầm lên: "Con mẹ bọn đạo chích chúng bây, có bản lĩnh thì bước ra đây đại chiến ba trăm hiệp với ta! Dùng những trò mèo mánh khóe này thì gọi là hảo hán gì chứ!"

Nhưng mà, trong phạm vi đại trận chỉ có mấy bầy độc trùng cùng với mấy con độc thú lạc đường, hoàn toàn không hề có ai đáp lại lời nàng.

"Tức quá mà!"

Tửu Cửu thả hai người đang hôn mê xuống đất, đứng đó dậm chân tỏ vẻ bực tức. Ở một khu vực nào đó trên người nàng, những sợi vải áo gai căng lên bức bối như muốn đứt, lại thêm sự nhún nhảy theo nhịp dậm chân khiến áp lực càng tăng lên gấp bội.

"Toà trận pháp chết tiệt! Thật là tức quá mà!"

...

"Tiên Giải Thảo...thứ này thật đúng là khó tìm."

Tiến vào Bắc Câu Lô Châu ngày thứ mười hai, vượt qua Loạn Chướng Bảo Lâm, Lý Trường Thọ lại đi tiếp về phía tây bắc hơn một ngàn sáu trăm dặm, tới khu vực được đánh dấu "Giới hạn" trên bản đồ.

Phạm vi của khu vực này khoảng hơn ba trăm dặm, có đồi núi, đầm lầy, dãy núi với địa hình được cấu tạo phức tạp. Hắn đánh dấu chữ "Giới hạn" là bởi vì nếu đi sâu thêm nữa vào Bắc Câu Lô Châu, độc thú độc trùng sẽ hung hãn hơn rất nhiều so với bên ngoài.

Lý Trường Thọ vẫn luôn bảo trì tính cảnh giác, cẩn thận từng li từng tí tìm kiếm gốc "độc thảo" mà mình muốn. Suốt sáu ngày liên tục, các loại độc thảo linh dược đã hái được không ít, nhưng "mục tiêu chủ yếu" khiến hắn mạo hiểm đến Bắc Câu Lô Châu này thì vẫn không có một chút tăm hơi.

Buổi chiều ngày hôm đó, Lý Trường Thọ bỗng dưng gặp một trận "Mưa độc", nước mưa từ trên cao rơi xuống đều là kịch độc.

Hắn không dám tùy tiện hành động mà vội tìm một vách núi dựng đứng ở gần đó, mở một hang động nhỏ rồi chui vào trú tạm. Trong khi đợi trời mưa tạnh, hắn vẫn tranh thủ sử dụng linh thức dò xét khắp nơi trên vách núi, hi vọng mong manh tìm được thảo dược mà mình cần.

Suốt sáu ngày qua, hắn đã gần như lục soát hết tất cả khu vực này, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Tiên Giải Thảo.

"Tiên Giải Thảo ơi Tiên Giải Thảo, sao ngươi lại chơi trốn tìm như thế, ra đây mọi người vui vẻ gặp mặt không tốt sao?

Lý Trường Thọ ngáp một cái, ngồi xếp bằng ở trong động, điều tức trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

Hắn đã đọc được một tin tức trên cuốn sách cổ, phát hiện khu vực này có Tiên Giải Thảo sinh trưởng. Đến tận nơi tìm kiếm chính là cách đơn giản ít tốn kém nhất để thu hoạch gốc độc thảo này.

Nếu quả thật không tìm thấy, Lý Trường Thọ quyết định trên đường trở về, hắn sẽ ghé thành trấn kia thử vận may.

Cho dù sử dụng hết tất cả tài sản mà hắn đã ra sức hãm hại lừa gạt…khụ…khụ…ra sức nhịn ăn nhịn mặc…Lấy hết tất cả linh thạch, bảo vật mà hắn tích cóp bao năm nay để đổi lấy một gốc Tiên Giải Thảo cũng xứng đáng.

Nếu như cách này mà còn không được nữa...

Vậy thì Lý Trường Thọ cũng không còn cách nào, chỉ có thể trở về sơn môn tính toán lại.

Trận mưa lớn này ập đến rất nhanh nhưng lại kéo dài mãi không chịu dứt.

Lý Trường Thọ vẫn không dám nghỉ ngơi hoàn toàn, chỉ hơi buông lỏng tinh thần đang căng thẳng. Mặc dù hắn còn một ít nước bọt Xích Dương Độc Long giúp tránh khỏi độc vật quấy nhiễu, nhưng thân ở nơi hiểm địa như vậy, hắn rất khó cảm thấy yên tâm được.

Tửu sư thúc không có việc gì chứ?

Lại nghĩ tới vị Luyện Khí Sĩ mà mình đã giết chín ngày trước đó, Lý Trường Thọ lấy viên "Nhiếp Hồn bảo châu" kia ra. Hắn muốn xem lại những mảnh vỡ ký ức kia một chút, nhưng tàn hồn trong đó đã sớm tiêu tán.

Quên đi, tóm lại không liên quan tới mình.

Kế hoạch của nhóm người này rất chu đáo chặt chẽ, lại có nam nhân ấm áp Nguyên Thanh kia làm nội ứng, với đầu óc của Tửu sư thúc...có lẽ sẽ dễ dàng bị lừa gạt nhốt vào khốn trận.

Vị Tửu sư thúc này, tu vi cao, tính tình cũng có thể xem như là đáng yêu, nhưng có đôi khi hơi nóng vội, rượu bốc lên đầu sẽ chẳng còn quan tâm thứ gì khác.

Ngược lại, đáng tiếc cho Hữu Cầm Huyền Nhã, ở trong tiên môn tu hành lâu như vậy nhưng vẫn không thể tránh khỏi sự tranh đấu của vương quyền thế tục. Mà bên cạnh nàng luôn có một vị thanh mai trúc mã săn đón ân cần, nhưng gã lại là kẻ có dụng ý khó lường nhất.

Lý Trường Thọ chưa từng cảm thấy mình là anh hùng, cũng không có nghĩa vụ phải đi cứu công chúa, thay đổi vận mệnh của người khác.

Hữu Cầm Huyền Nhã trong mắt hắn, cũng chỉ là một "Phiền phức" có dung mạo xinh đẹp hơn người mà thôi. Loại "Hồng nhan họa thủy" đại nhân quả này, chính mình có thể tránh được thì tránh, tránh không thoát thì cũng không thể bị liên lụy quá sâu...

Đùng đùng…

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng sấm, Lý Trường Thọ bắt đầu kiểm tra tài sản còn sót lại của mình.

Đan dược sung túc, bùa chú sung túc, nước bọt Xích Dương Độc Long vẫn còn có thể chống đỡ được chín ngày, đủ để hắn dò xét xong khu vực này rồi thong dong rời đi.

Nếu động tác của mình nhanh hơn, lục soát xong khu vực này, còn có thể đi qua khu vực phía bắc hoặc phía tây để tìm kiếm thêm một chút.

"Tiên Giải Thảo ơi Tiên Giải Thảo, hiện giờ đại ca đang rất bực mình."

Ầm! Vách núi đột nhiên chấn động…

Tần suất chấn động này...

Lý Trường Thọ vội vàng tản ra linh thức, hắn nhanh chóng nhìn thấy điểm khác thường của tầng mây trên đỉnh đầu. Mây mù tạo thành một vòng xoáy, bên trong lôi quang lấp lóe, giống như có thứ gì đó đang muốn "chui" ra ngoài.

Hắn bấm ngón tay tính toán!

Càn khôn có biến!

Lý Trường Thọ tạo một tầng pháp lực bao phủ xung quanh mình rồi lao ra khỏi hang động, dùng bộ pháp Du Long Tham Vân nhanh chóng tiến về phía trước chuẩn bị dò xét.

Nhưng thân hình hắn vừa mới đáp xuống đất, đã nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng nổ vang. Một thân ảnh màu đỏ rực từ trong vòng xoáy xông ra, rớt xuống mặt đất với tốc độ nhanh như sét.

Bóng người này rơi trước điểm dừng chân của Lý Trường Thọ ba trượng, một đống bùn bắn lên tung tóe.

Thân hình Lý Trường Thọ nhanh chóng lui về phía sau, ba người giấy phân thân đã được hắn nắm sẵn trong lòng bàn tay!

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn rõ thân ảnh đang được một tầng ánh sáng màu đỏ nhạt bao bọc, lông mày lập tức cau lại.

Chuyện này...

Là ông trời nhìn thấy hắn đào linh dược độc thảo quá nhẹ nhàng, cho nên cố ý gia tăng độ khó của nhiệm vụ sao?

Hay lần này mình đi ra ngoài đã phạm phải mệnh sát gì đó, số phận của mình là không thể trốn thoát khỏi tai họa?

Thân ảnh mặc váy dài màu đỏ rực không phải ai xa lạ, đó chính là Hữu Cầm Huyền Nhã.

Chỉ là lúc này nàng đang bị thương rất nặng, trên vai trái có một vết chém sâu đến mức có thể nhìn thấy xương. Máu tươi trộn lẫn với nước mưa độc, không ngừng chảy xuống từ cánh tay ngọc.

Tay phải Huyền Nhã đang nắm chặt thanh đại kiếm đã rơi mất vỏ, trên thân kiếm có mấy vết nứt giống như mạng nhện...

Trên người nàng có ít nhất là mười mấy vết thương, nhưng may mắn đều tránh được những chỗ hiểm yếu.

Ngay lúc Lý Trường Thọ nhìn thấy rõ nàng, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng nhận ra trong màn mưa trước mặt có một bóng người. Nàng cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ ra vẻ kiên cường.

Huyền Nhã chống thanh đại kiếm xuống đất từ từ đứng dậy, nhưng nàng lại cảm thấy bóng người này khá quen mắt...

Lý Trường Thọ nhướng mày, vào lúc này trong phạm vi linh thức của hắn dò xét vẫn chưa cảm nhận được có truy binh đột kích.

Nghĩ đến động tĩnh lúc nãy, hiển nhiên là Hữu Cầm Huyền Nhã đã vận dụng bảo vật thoát thân nào đó, truyền tống thẳng đến nơi đây.

Điểm chí mạng chính là, thiếu gì chỗ mà tại sao lại chọn rơi xuống nơi này chứ?

Thấy đồng môn sắp chết không cứu, nếu Hữu Cầm Huyền Nhã sống sót trở về nội môn báo cáo cũng đủ để hắn bị phạt rồi. Nhưng

Lý Trường Thọ cũng không muốn cuốn vào trong cuộc phân tranh này. Chuyện này vốn dĩ không có liên quan gì đến hắn.

Mặc dù bị cáo trạng quả thật sẽ rất phiền phức, nhưng cũng chỉ là bị trừ điểm Nguyệt Cung gì đó...

"Ồ, mưa lớn quá, tầm nhìn hoàn toàn bị cản trở, mình chẳng thấy gì cả."

Lý Trường Thọ thấp giọng thì thầm, bình tĩnh xoay người quay lại vách núi phía sau, hai tay bắt đầu nhanh chóng bấm pháp quyết độn thổ.

Nhanh!

"Trường...Trường Thọ sư huynh?

Hữu Cầm Huyền Nhã kinh ngạc nhìn bóng lưng Lý Trường Thọ trong màn mưa. Nàng cúi đầu ho ra một ngụm máu tươi rồi vội vàng lên tiếng: "Huynh mau đi đi đừng quản ta, tu vi của huynh quá thấp, bọn họ nhiều người như thế...chúng..."

Còn chưa kịp nói xong, hai mắt của Hữu Cầm Huyền Nhã đã vô lực nhắm lại. Khí tức của bản thân nàng hoàn toàn rối loạn, thương thế bộc phát, cả người và kiếm té nhào xuống vũng bùn trên mặt đất.

Mây đen trên đỉnh đầu xuất hiện một tia chớp, tiếng mưa rơi ngày càng ầm ĩ.

"Được rồi, coi như ngươi cũng có lương tâm, ta dùng độn thổ mang ngươi đi một nửa đoạn đường. Nửa còn lại thật sự không quản được, chỉ có thể phó thác cho số phận của ngươi…"

Chương 15. Người đẹp trai ẩn danh

Dịch: BsChien

Biên: Độc Hành

"Khụ! Khụ! Khụ!"

Chỉ mới ho khan mấy tiếng, khắp người truyền đến cảm giác đau đớn khiến cho Hữu Cầm Huyền Nhã nhanh chóng tỉnh lại từ trong mê man.

"Đây là...nơi nào?"

Hữu Cầm Huyền Nhã cảnh giác ngồi dậy, đôi mắt đẹp tỏa ra ánh hào quang màu đỏ lấp lóa. Hang động âm u trong mắt nàng lập tức bừng sáng rõ như giữa ban ngày, từng ngóc ngách đều hiển hiện ra. Luyện Khí Sĩ đã tu hành đến cảnh giới Phản Hư cấp bốn như nàng thì việc nhìn rõ trong bóng tối là chuyện đơn giản, không cần cố gắng tu hành thêm pháp thuật gì.

Thứ đầu tiên đập vào mắt nàng chính là một tảng đá hình tròn rất lớn, chắn ngay giữa lối vào hang động. Tảng đá được đào ra chính từ nơi này, hoàn toàn vừa khít với hình dáng cửa hang, ở xung quanh nó chỉ lưu lại những khe hở thông sáng nhỏ.

Bên ngoài lúc này chắc hẳn là ban đêm, ánh sáng chỉ thấy lờ mờ.

Linh thức Huyền Nhã tản ra, trong phạm vi mấy dặm chỉ có một ít độc thú hoạt động. Nơi này ngoài bản thân nàng ra thì không có bóng người nào khác.

Nàng được cứu?

Trong tâm trí Hữu Cầm Huyền Nhã hiện lên hình ảnh mình bị đám người bịt mặt bao vây tấn công, sau một trận khổ chiến thì bị bắt lại. Nàng lợi dụng thời cơ trong lúc đối phương đang chuẩn bị cổ trùng, xé mở phù bảo mệnh sư phụ ban thưởng, dịch chuyển ngàn dặm.

Truyền tống như vậy không thể xác định được điểm đến, đó vốn là hành động vô cùng mạo hiểm. Cũng may nàng rơi xuống một chỗ có mưa lớn như thác đổ, trong màn mưa lại nhìn thấy vị sư huynh đồng môn mới quen biết gần đây…

"Huynh ấy đã cứu ta sao?"

Nhìn thấy hai chồng phù lục và mấy cái bình sứ nhỏ để cách đó không xa, thân hình Hữu Cầm Huyền Nhã hơi run lên.

Sau đó, nàng cúi đầu liếc nhìn phía dưới cơ thể mình, gương mặt đang tái nhợt đột nhiên ửng hồng, hàm răng trắng như ngọc khẽ cắn nhẹ lên đôi môi căng mọng.

Đáng tiếc, dáng vẻ thẹn thùng trên gương mặt băng sơn mỹ nhân vốn hiếm khi xuất hiện, nhưng lúc này lại không có người thưởng thức.

Lý Trường Thọ không biết đã sớm chạy từ bao giờ.

Hữu Cầm Huyền Nhã sở dĩ đột nhiên biểu lộ e lệ như vậy là bởi vì, cả người nàng trên dưới hơn mười mấy chỗ có vết thương đã được băng bó kỹ càng.

Vật liệu để băng vết thương chính là "Cầm huyết uẩn khí mang" mà bất kỳ đệ tử nào của Độ Tiên Môn cũng có thể nhận ra được, đây là một loại vải bố sạch sẽ đã được ngâm qua rất nhiều vị thuốc.

Thật lòng thì phương thức sơ cứu vết thương này tương đối hoàn mỹ. Bên trong "Cầm huyết uẩn khí mang" còn đắp thêm linh cao chữa thương khử độc, lúc này thương thế của nàng đã khôi phục bảy tám phần, đau đớn đã giảm đi.

Nhưng...

Vết thương ở hõm vai và dưới xương sườn bên trái vốn rất sâu, mà khi băng bó phải cuốn vòng qua trước ngực, lúc ấy nhất định phải tuột váy dài của nàng xuống đến hông…

Trừ chỗ đó ra còn có chân, hông, những chỗ này khá riêng tư...

Tất cả đều bị, bị...

Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên giơ tay phải lên tự tát mình một cái, kiên định nói: "Trường Thọ sư huynh đã cứu ta một mạng, lại kiên nhẫn chữa thương cho ta như vậy, sao trong lòng có thể hoài nghi nhân phẩm của sư huynh chứ?"

Ánh mắt nàng rất nhanh đã khôi phục lại trong sáng như thường ngày. Huyền Nhã cảm giác khí tức trong cơ thể mình đã ổn định, thương thế tổng thể đã gần khỏi hẳn.

Hiển nhiên, khí tức của nàng cũng đã được người ta điều chỉnh cho.

Nghiêng đầu liếc qua vị trí mình mới vừa nằm, nàng phát hiện một tấm da dê gấp lại làm gối đầu. Phía trên tấm da còn dính chút vết máu, dường như còn có viết chữ gì đó.

Huyền Nhã cầm vật này lên xem, trên đó có viết một đoạn văn tự và vẽ một tấm bản đồ đơn giản: "Hỗ trợ đồng môn không cần nghĩ nhiều. Nơi này cách Loạn Chướng Bảo Lâm hai ngàn dặm, phía dưới còn một phần bản đồ, sư muội có thể theo đó để tìm đường rời khỏi đây."

"Mọi chuyện phải lấy giữ mạng của mình làm trọng, bên cạnh có Tị Chướng Phù, Ẩn Tung Phù, Giải Độc Đan, Bồi Nguyên Đan."

"Tặng sư muội một lời: Lòng người khó dò, không được cả tin."

"Con đường phía trước hung ác, tự mình bảo trọng."

"Một người đẹp trai không muốn tiết lộ danh tính…"

Hữu Cầm Huyền Nhã chớp mắt mấy cái, đọc câu cuối cùng nhưng không hiểu hàm nghĩa trong đó. Những chữ viết này đang nhanh chóng mờ nhạt dần, chỉ trong vòng mấy giây đã hoàn toàn biến mất…

Cũng còn may, bản đồ phía dưới không dùng thủ pháp xử lý đặc biệt như vậy. Trên bản đồ, địa hình và tỉ lệ đều được vẽ tường tận, còn cố ý đánh dấu vị trí hiện tại của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Đáng chú ý chính là trên bản đồ chỉ ra một con đường vòng, hoàn toàn ngược lại so với phương hướng Lý Trường Thọ đang đi lúc này.

"Vị Trường Thọ sư huynh này...thật là một người vừa tốt bụng vừa cẩn thận." Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ nhíu mày, cẩn thận đặt tấm da dê xuống đất, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc, thì thầm: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nếu lần này Huyền Nhã còn sống, nhất định sẽ mang tất cả mọi thứ của ta hồi báo ân đức của Lý sư huynh."

Nói xong, nàng hướng về cuộn da dê kia vái chào một cái sau đó cất đi.

Huyền Nhã cúi đầu liếc nhìn Tị Chướng Phù và Ẩn Tung Phù đang dán trên vai, hai tấm phù lục này vẫn còn đủ linh lực nên cũng không cần phải thay đổi ngay.

Nhanh chóng thu thập đan dược và phù lục bên cạnh, Hữu Cầm Huyền Nhã ngồi tại chỗ bắt đầu điều tức, khôi phục lại trạng thái tốt nhất của bản thân. Mà lúc này, đại kiếm của nàng đang nằm trong góc, linh quang trên thân kiếm cũng bắt đầu khôi phục lại.

Dần dần, trong lòng nàng hiện lên hai bóng người…

Kẻ bên trái chính là người được xem như thanh mai trúc mã với mình, bái nhập Độ Tiên Môn cùng với nàng, một khi nàng xuất hiện thì kẻ đó cũng sẽ nhanh chóng theo đến - Nguyên Thanh.

Từ rất sớm trước đây, Hữu Cầm Huyền Nhã đã cảm thấy vị đồng môn đồng hương luôn thân cận mình này có vẻ là loại người hai mặt, cho nên nàng vẫn luôn giữ khoảng cách lạnh lùng với gã.

Nhưng nàng không nghĩ tới khi kẻ này lột mặt nạ giả nhân giả nghĩa thường ngày xuống lại trở thành kẻ ác độc, khốn nạn đến như vậy.

Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì?

Nguyên Thanh không từ thủ đoạn tìm cách bắt nhốt nàng lại, còn muốn gieo cổ trùng vào người nàng, định dùng thứ này buộc nàng trở thành "đồ chơi", thành "quân cờ" để sau này gã mưu phản.

Nếu không phải nàng có bảo phù sư phụ tặng cho, thì giờ phút này nhất định đã bị cổ trùng khống chế, chỉ sợ là muốn chết cũng khó.

Lòng người khó dò, lời này của Trường Thọ sư huynh hoàn toàn không sai chút nào. Nghĩ tới đây, Hữu Cầm Huyền Nhã bật ra tiếng cười bi thương, cảm thấy thế gian nhân tình bạc bẽo, trong lòng vừa tức giận vừa mất mát hụt hẫng.

Nhưng trong lòng Hữu Cầm Huyền Nhã còn một hình bóng thứ hai nữa…

Người bên phải này…

Ban đầu thân ảnh còn khá mờ nhạt nhưng sau đó đã dần dần rõ ràng hơn. Mặc dù cũng chỉ là một nửa bên mặt với vẻ lạnh lùng hờ hững, nhưng bóng lưng ấy càng lúc càng khiến cho nàng ấn tượng sâu sắc.

Trước lần rèn luyện này, Huyền Nhã cũng chưa từng gặp qua vị Trường Thọ sư huynh kia. Nàng cũng chỉ cảm thấy khá kinh ngạc khi biết được, hắn mới Hóa Thần cấp chín đã muốn đi Bắc Câu Lô Châu tìm linh thảo.

Ấn tượng ban đầu chủ yếu của nàng chính là, vị sư huynh này có chứng bệnh lạ: Tiếp xúc nữ nhân sẽ bị run rẩy...

Chờ một chút…

Quên mất Trường Thọ sư huynh còn có chứng bệnh như vậy. Thế mà huynh ấy còn cố nén toàn thân run rẩy, đau đớn sùi bọt mép, cẩn thận băng bó hơn mười vết thương cho mình.

Đây là kiểu "quên mình vì người" cỡ nào? Là nhân nghĩa tốt bụng cỡ nào?

Trong đầu Hữu Cầm Huyền Nhã tự tưởng tượng ra hình ảnh như thế này:

Trong hang động chật hẹp âm u, một nam nhân nào đó toàn thân run rẩy, hô hấp hỗn loạn, tay chân đều biến dạng, khuôn mặt vô cùng đau khổ. Nhưng hai mắt hắn vẫn sáng ngời kiên định, từ từ lột sạch áo váy của nàng đang hôn mê nằm trên mặt đất…

Bốp!

Hữu Cầm Huyền Nhã lại đưa tay tự tát mình một cái.

"Sư huynh chịu đựng thống khổ kịch liệt như vậy để cứu ta, mà mới vừa rồi ta lại tiếp tục còn nghi ngờ nhân phẩm của sư huynh. Hữu Cầm Huyền Nhã, ngươi từ khi nào đã thay đổi thành người nhỏ nhen như vậy..."

Nàng cắn môi, lại chắp tay về phía bản đồ da dê kia vái chào một cái.

"Nếu ngày sau có cơ hội báo đáp Trường Thọ sư huynh, sẽ không có nửa phần keo kiệt, không có nửa phần do dự."

Nói xong lời thề khí phách này, ánh mắt Hữu Cầm Huyền Nhã càng trở nên kiên quyết hơn. Sau đó, nàng thu thập các đồ vật xung quanh, đưa tay cầm chặt chuôi kiếm. Tư thế nàng biến thành nửa ngồi nửa quỳ, làn váy nhuốm máu trải rộng xung quanh, tay trái bắt kiếm quyết giơ lên trước ngực, khí tức toàn thân không ngừng chấn động.

Phải sống sót.

Sống sót trở về, vạch trần bộ mặt của Nguyên Thanh, báo đáp Trường Thọ sư huynh người tốt bụng chân chính, báo tin cho phụ vương để người cẩn thận đề phòng những kẻ nghịch tặc này.

Tay phải Hữu Cầm Huyền Nhã nắm chặt thanh đại kiếm bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu lửa đỏ lấp lánh.

"Cửu nguyên uẩn linh, thiên liên cố tâm!"

Nàng khe khẽ ngâm xướng, đại kiếm trong tay bừng lên ngọn lửa hừng hực. Trên thân kiếm hiện lên những phù văn ngoằn ngoèo, vết nứt như mạng nhện trước đó mờ dần rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Tóc dài bay phấp phới, quanh người Hữu Cầm Huyền Nhã trôi nổi những bông sen lửa chiếu sáng làn da vô cùng mịn màng, làm bừng lên đôi mắt giống như ngôi sao của nàng.

"Tiên tại Bắc, nhân tại Nam, lăng thiên nuốt vân hỏa, tứ hải diệu phi phàm! Hỏa lân hợp kiếm! Mở!"

Âm vang ba tiếng, mười dặm kiếm minh!

Tảng đá tròn che trước cửa hang nổ tung, một thân ảnh đỏ rực nhanh chóng xông ra ngoài, quanh người là mười mấy thanh phi kiếm đang lượn vòng!

Bay vút được tầm hơn mười trượng, ánh lửa quanh người Hữu Cầm Huyền Nhã nhanh chóng lụi tàn dưới chướng khí hắc ám ngập tràn trong rừng, nhưng nàng vẫn cấp tốc lướt đi về hướng tây nam…

Không phải, hình như là hướng đông bắc…

Bằng vào phán đoán trực giác, bên này chắc là hướng tây nam không sai, chỉ cần dựa theo đường vòng trên bản đồ mà Trường Thọ sư huynh lưu lại, mình nhất định có thể né tránh những tên ác tặc kia.

Nhất định!

Phải sống sót trở về!

…..

Cùng lúc đó, cách hang động Hữu Cầm Huyền Nhã ẩn thân khoảng sáu trăm dặm về hướng bắc, Lý Trường Thọ nằm bò ở trên một vách núi, cẩn thận tìm kiếm khắp các khe đá tràn ngập chướng khí.

Lần mò suốt nửa ngày, cuối cùng hắn chỉ có thể lắc đầu, thất vọng rời khỏi nơi này.

Như vậy, phương án đầu tiên: Tìm kiếm Tiên Giải Thảo sinh trưởng ở khu vực này theo như sách cổ ghi chép, xác định là không có thu hoạch…

Lý Trường Thọ tìm một chỗ đất trống ngồi xếp bằng xuống, trong tay cầm một con dao găm vẽ lên mặt đất tất cả các khu vực mình đã lục soát qua, sau đó trầm tư một hồi.

Tìm thêm về hướng bắc hai ba ngày nữa đi…

Mất nhiều tinh thần sức lực như vậy mà không tìm thấy Tiên Giải Thảo, trong lòng hắn cũng không cam tâm. Dù sao hắn đã bỏ ra không ít thời gian tâm huyết chuẩn bị cho kế hoạch "Đi Bắc Châu tìm dược thảo" lần này.

"Tiếp tục cố gắng!"

Vỗ vỗ đầu gối, Lý Trường Thọ đứng dậy lao vút về phía bắc, để lại một đạo tàn ảnh trong đêm.

Có lẽ vì hôm qua mưa lớn, khu vực này xuất hiện một ít khe hở giữa đám mây chướng khí mịt mù. Ánh trăng lọt qua khe hở của mây mù, chiếu xuống con đường phía trước nơi Lý Trường Thọ đang hướng tới.

Trong lòng Lý Trường Thọ chợt nổi lên một chút bệnh lãng mạn. Hắn tìm một vị trí tốt để ẩn thân, đứng dưới ánh sáng trắng bạc lung linh ngửa mặt lên ngắm trăng…

A, trăng hôm nay tròn như bầu ngực sữa…khụ khụ…tròn như cái bánh bao…

Ừm, tháng này trăng vừa tròn vừa trắng vừa mềm…khụ khụ… sao lại nghĩ đến Hữu Cầm Huyền Nhã thế này…

Mây chướng khí cuộn lên che lấp khe hở, ánh trăng khó khăn lắm mới chiếu xuống nhanh chóng bị cắt đứt.

"Ta đã đến tuổi muốn có đạo lữ rồi sao?"

Lý Trường Thọ nhíu nhíu mày, tự lẩm bẩm nói rồi lắc đầu cười khẽ một tiếng, thân hình nghiêng về phía trước, vội vã lao đi biến mất hoàn toàn trong bóng đêm.

Đạo lữ là cái gì, chính là loại sinh vật còn đáng sợ hơn so với sư muội, quả thực là một quả bom nhân quả chỉ chực phát nổ…

Không thể trêu vào, cũng không dám nghĩ đến.

Hơn nữa, Lý Trường Thọ cảm thấy nếu so sánh kiểu nữ tử có dung mạo xinh đẹp xuất sắc nhưng thân phận lại phức tạp, tu vi nhỏ yếu như Hữu Cầm Huyền Nhã thì...

Dạng như Tửu Cửu sư thúc, nữ tiên nhân rất mạnh kia càng có cảm giác an toàn hơn…

Chương 16. Có độc, khẳng định có độc

Lượng nước bọt của Xích Dương Độc Long càng ngày càng giảm bớt, khu vực lưu lại dấu chân của Lý Trường Thọ càng ngày càng mở rộng. Tuy nhiên, chỗ mà sách cổ ghi chép lại tìm kiếm không có kết quả, lục soát xung quanh Loạn Chướng Bảo Lâm cũng không có kết quả.

Ba ngày sau khi cứu Hữu Cầm Huyền Nhã, Lý Trường Thọ vẫn không tìm được Tiên Giải Thảo, ngược lại bởi vì xâm nhập sâu vào Bắc Câu Lô Châu khiến hắn thu hoạch được không ít độc thảo linh dược hữu dụng.

Thậm chí, hắn còn bắt được hai con Phần Thi Trùng quý giá, có thể mang về luyện chế thành Đoán Thi Phấn, giúp thủ đoạn xử lý thi thể tăng lên thành mười hai loại.

Mặc dù trong đáy lòng Lý Trường Thọ cảm thấy phiền muộn, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng quên chính mình đang ở một nơi nguy hiểm như Bắc Câu Lô Châu, tinh thần cảnh giác của hắn chưa bao giờ giảm xuống.

Theo lý thuyết, Tiên Giải Thảo dù quý giá nhưng lại là độc thảo khá đặc thù, có rất ít người cần dùng tới. Mà những khu vực hắn tìm kiếm này đều phù hợp với hoàn cảnh sinh trưởng của Tiên Giải Thảo, nhưng lại một gốc mầm non cũng không gặp được.

Thật lạ lùng.

Chẳng lẽ hắn hao tốn bao nhiêu thời gian, tận dụng những lúc rảnh rỗi, mấy chục năm tìm đọc độc kinh dược điển, tất cả đều là công cốc?

"Quả nhiên, vẫn là vận khí của sư phụ lão nhân gia quá kém."

Lý Trường Thọ chỉ có thể tự an ủi mình một câu như vậy, xua đi sự không cam tâm trong lòng, bắt đầu suy nghĩ xem khi nào thì nên trở về.

Đi tiếp về phía tây hai trăm dặm!

Nếu vẫn không tìm được linh dược thì cũng chỉ còn cách từ bỏ, sau đó đi vào thành trấn kia xem có ai bán Tiên Giải Thảo không.

Hi vọng rất mong manh.

Lý Trường Thọ lao đi vun vút để lại những đạo tàn ảnh ở phía sau. Hắn phải hoàn thành đoạn đường cuối cùng của quá trình tìm kiếm này.

Tìm kiếm năm mươi dặm, không có một chút thu hoạch nào.

Tìm kiếm một trăm dặm, lượn một vòng quanh những khu vực Tiên Giải Thảo có khả năng sinh trưởng nhưng cũng không có kết quả gì. Ngược lại, hắn ngoài ý muốn thu hoạch được vài loại linh dược trân quý dùng để phối chế Nhuyễn Tiên Tán.

Thoạt nhìn, những linh dược độc thảo dùng cho bản thân hắn thì lượm được cả đống, xếp thành lớp lớp trong pháp khí trữ vật. Trong khi đó độc thảo hữu dụng cho sư phụ thì ngay cả một cọng lông cũng không tìm được.

Vậy có lẽ là do chênh lệch khí chất và nhân phẩm rồi.

Không thu hoạch được Tiên Giải Thảo đương nhiên là không thể luyện chế được "Dung Tiên Đan", con đường này coi như là đi vào ngõ cụt rồi.

May là trước đây hắn đã lập sẵn phương án dự phòng thứ hai và thứ ba, mặc dù không được hoàn hảo như "Dung Tiên Đan" nhưng cũng có thể giúp đỡ một ít cho sư phụ.

Ầm!

Thiên địa linh khí chấn động…có người đang chiến đấu.

Lý Trường Thọ lập tức phát ra linh thức dò xét nơi bắt nguồn chấn động, nhưng chướng khí phía trước quá nồng, độc khí cuồn cuộn làm cho hắn chỉ thăm dò được trong phạm vi hơn hai mươi dặm.

Trận chiến xảy ra ở ngoài ba mươi dặm, linh thức của hắn bắt được mấy bóng người di chuyển qua lại.

Ở biên giới Bắc Câu Lô Châu Có rất nhiều tán tu Luyện Khí Sĩ, bình thường bọn họ sẽ xâm nhập sâu mấy ngàn dặm vào Bắc Câu Lô Châu để tìm kỳ hoa dị quả trân quý, trao đổi lấy tài nguyên để phục vụ tu hành.

Chẳng hạn như Thứ Cưu vừa mới bị Lý Trường Thọ tiêu diệt mấy ngày trước, vốn dĩ gã đã tu luyện đến cảnh giới Quy Đạo, ngày bình thường lúc không có nhiệm vụ ám sát bẩn thỉu thì cũng phải dựa vào công việc vào rừng hái linh thảo.

Đi tiếp về phía trước sẽ đến khu vực hoạt động của những "tán tu" này, trong lòng Lý Trường Thọ lập tức nảy sinh ý định thối lui.

Dừng bước lại, Lý Trường Thọ ẩn thân sau một tảng đá, cẩn thận tính toán.

Khu vực cổ tịch ghi chép đã dò xét xong, chính mình sắp đi đến chỗ có mấy Luyện Khí Sĩ đang đánh nhau, lúc này không lùi bước thì còn đợi khi nào?

Có câu "Quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ", chuyến đi đến Bắc Câu Lô Châu lần này chỉ có thể kết thúc trong tiếc nuối như vậy…

Tinh thần Lý Trường Thọ đột nhiên chấn động!

Linh thức của hắn khuếch tán ra, tình cờ thấy cách hai mươi ba dặm về hướng tây bắc, trên đỉnh một vách đá có ba gốc cỏ màu xanh biếc đang lay động!

Chúng có bề ngoài xấu xí, hình dáng rất giống hoa lan nhưng ngắn hơn rất nhiều, trên phiến lá còn có những đường vân quỷ dị, mỗi một gốc đều được bao phủ bởi một tầng hào quang nhàn nhạt.

Tiên Giải Thảo!

Loại cỏ có thể độc chết Nguyên Tiên, làm trọng thương nguyên thần của Chân Tiên.

Hơn nữa, nhìn vào số lượng ma văn trên đó thì gốc cỏ ở giữa ít nhất cũng đã ba ngàn năm tuổi, hai gốc bên cạnh cũng được ngàn năm!

Lý Trường Thọ thiếu chút nữa va đầu vào vách đá phía sau. Nhưng hắn lập tức lẩm nhẩm đọc thanh tâm chú, khiến cho mình nhanh chóng bình tĩnh lại.

Bây giờ dược thảo còn chưa tới tay, không thể vui mừng quá sớm. Tỉnh táo lại, chờ thu hoạch Tiên Giải Thảo, bình an rời khỏi Bắc Câu Lô Châu, lúc đó mới nên ăn mừng một chút...

Cũng chưa được, luyện chế đan dược vô cùng phiền phức, ít nhất phải chờ mình trở về trong núi, luyện chế thành công Dung Tiên Đan, khi đó vui vẻ cũng không muộn.

Bắt đầu thôi!

Lý Trường Thọ vội vàng thi triển thuật độn thổ, chui xuống đất phi thẳng đến chỗ Tiên Giải Thảo, đồng thời linh thức hắn cũng lan ra khắp trong lòng đất, phân tích hoàn cảnh xung quanh ba gốc độc thảo.

Bên cạnh Tiên Giải Thảo có một gốc cổ thụ trụi lủi...ừm, có thể từ thổ độn chuyển sang mộc độn để tiếp cận Tiên Giải Thảo.

Nhưng độc thảo mấy ngàn năm tuổi tuyệt đối là vật đại bổ đối với độc thú, không thể không có một con thú hung hãn ở bên cạnh canh giữ được.

Quả nhiên, Lý Trường Thọ nhanh chóng phát hiện một con rắn độc Tam Tình Bích Ba. Con rắn này vô cùng âm hiểm trốn ở bên vách núi, còn biết cách che giấu khí tức của mình.

Thân rắn dài ba trượng hòa làm một với vách núi đá, lớp vảy mịn màu xanh biếc tỏa ra một thứ ánh sáng u ám khó nhận ra. Nếu như không phải Lý Trường Thọ cẩn thận điều tra từng tấc đất một thì hắn cũng không thể phát hiện ra con rắn độc giỏi ngụy trang này.

Chính giữa đầu rắn Tam Tình Bích Ba gồ lên một cái sừng tròn như bánh bao, nhìn giống bầu ngực của nữ nhân, dễ khiến Lý Trường Thọ liên tưởng đến Hữu Cầm…

Ái da…lại nghĩ đi đâu thế này…

Lý Trường Thọ định thần lại, tập trung đánh giá con rắn đang ẩn núp trên vách đá. Cái đầu hình tam giác của nó đã bắt đầu trở nên hẹp dài, thân thể cũng thô dày hơn loài rắn bình thường một chút...

Rất rõ ràng nó đã ở ranh giới gần với hóa giao thành tiên. Mà gốc Tiên Giải Thảo có năm tuổi lớn nhất kia chính là thứ mấu chốt để nó đột phá hóa giao, chẳng qua lúc này độc tính dược lực có lẽ còn chưa đủ.

"Thật khó đối phó."

Lý Trường Thọ lại để ý tới bên dưới vách núi có rất nhiều xương cốt, trong đó có không ít là xương người...

Không thể liều mạng, phải dùng trí để lấy dược thảo.

Loại độc thú sắp thành tiên này có thực lực rất mạnh, vốn đã là yêu thú kịch độc. Dù hắn mang theo chín loại thuốc độc với hiệu quả khác nhau, có thể uy hiếp được Nguyên Tiên bình thường nhưng ở trước mặt nó đều vô dụng.

Dựa vào pháp thuật của bản thân Lý Trường Thọ, liều mạng chiến đấu có lẽ không thua còn rắn này, nhưng hoàn cảnh xung quanh hắn quá mức nguy hiểm, khắp nơi đều là nhân tố không ổn định...

Dùng trí như thế nào đây?

Dựa vào mộc độn đi tới hái linh thảo rồi chạy? Hung thú loại rắn phần lớn đều vô cùng nhanh nhẹn, phương án này rõ ràng không được.

Ở trong lòng đất, Lý Trường Thọ nhanh chóng đi đến hướng vách núi có Tiên Giải Thảo. Vừa di chuyển vừa suy tính, trong chốc lát hắn đã đưa ra hơn mười phương án.

Càng đến gần Tiên Giải Thảo mà khao khát bao lâu nay mới tìm được, Lý Trường Thọ càng cẩn thận dè chừng. Linh thức của hắn cũng dò xét được tình huống trận chiến đấu ở phía xa xa bên kia…

Vừa nhìn rõ thân ảnh một người trong đám người đang đánh nhau, hắn giật mình không tránh khỏi khí tức đảo nghịch, ho khan mấy tiếng trong lòng đất, thiếu chút nữa quay đầu rời đi..

Tại sao lại gặp được nàng...

Vị Hữu Cầm Huyền Nhã này có độc phải không? Dứt khoát là có độc, nàng nên đổi tên thành Hữu Độc Huyền Nhã thì hơn...

Vẽ bản đồ cho nàng đi hướng tây nam, sao lại xuất hiện ở nơi đây? Đi lệch vị trí mong muốn đến gần hai ngàn dặm?

Khóe miệng của Lý Trường Thọ co giật mấy cái, cảm giác chính mình không còn hiểu được chuyện gì đang xảy ra nữa...

"Ừm? Trong đám người truy sát nàng có xuất hiện uy áp của tiên nhân?"

Trong lòng Lý Trường Thọ chợt lóe lên tia sáng, trong giây lát linh thức liền nắm bắt được tình hình truy đuổi ở bên kia, hắn đột nhiên nghĩ ra kế sách thu lấy Tiên Giải Thảo.

Nghĩ lại một chút, nếu không phải bên này xuất hiện chấn động do chiến đấu thì hắn cũng không thể phát hiện ra ba gốc Tiên Giải Thảo.

Mà phương hướng này, dựa theo con đường mà hắn đã trù tính trước đó có lẽ là không có một chút cơ hội nào tìm thấy được linh dược. Từ góc độ này thì chính hắn còn phải cảm tạ "Hữu Độc Huyền Nhã" mới đúng.

"Lần trước cứu ngươi, lần này lợi dụng ngươi một chút, chúng ta coi như huề."

Lý Trường Thọ thì thầm một câu sau đó tiếp tục thi triển thuật độn thổ. Hắn triển khai toàn bộ pháp lực, cố gắng che giấu khí tức của mình, lặng lẽ mò tới bên cạnh vách đá, bắt đầu quan sát đám người đang truy đuổi Hữu Cầm Huyền Nhã.

Lúc này, quanh người Hữu Cầm Huyền Nhã là những thanh phi kiếm đang bốc cháy hừng hực. Thân hình nàng trôi lơ lửng giữa không trung, di chuyển chậm rãi về phía vách núi.

Phi kiếm xung quanh nàng nhanh chóng xoay tròn tạo thành một tầng phòng vệ kín mít không một kẽ hở. Nhưng Lý Trường Thọ chỉ liếc mắt đã nhìn ra, lúc này Hữu Cầm Huyền Nhã chẳng qua là ngoài mạnh trong yếu mà thôi.

Môn pháp thuật ngự kiếm này nàng còn chưa học được thành thạo, chỉ hiểu chiêu thức cố định, không thể biến hóa khi lâm trận, trong lúc phòng thủ không thể phản công hiệu quả được...

Mà đám người đang truy sát Hữu Cầm Huyền Nhã là người kẻ áo đen, hai người cảnh giới Quy Đạo, bốn người cảnh giới Phản Hư, bọn hắn ra tay mặc dù dùng toàn lực nhưng các chiêu thức đều không tấn công vào chỗ hiểm của Hữu Cầm Huyền Nhã, rõ ràng là muốn bắt sống.

Tính ra vận khí của Lý Trường Thọ khá tốt, nhóm người này có hai vị Nguyên Tiên khác đang bận duy trì Khốn Long Trận kiềm chế Tửu Cửu sư thúc ở nơi xa bên kia.

Nếu chỉ có sáu người này, chỉ sợ là không đủ cho con Tam Tình Bích Ba này nhét kẽ răng. Cũng may vẫn còn hai cỗ khí tức ở trên không trung chưa ra tay, mà hai người này, Lý Trường Thọ cũng coi như quen thuộc…

Đó chính là Vũ Văn Lăng đại tướng của nước gì đó cùng với vị sư đệ đồng môn Phá Thiên Phong Nguyên Thanh.

Trong phạm vi ba mươi dặm này, Lý Trường Thọ chỉ phát hiện được một vị tiên nhân là Vũ Văn Lăng, uy áp tiên nhân cảm nhận được trước đó chính là phát ra từ gã.

Suy nghĩ của Lý Trường Thọ bắt đầu trở nên linh hoạt.

Nguyên Thanh, gã đẹp trai ấm áp này vì sao không hạ độc thủ từ sớm đi? Cứ một mực lôi kéo lằng nhằng như vậy, chẳng lẽ coi Độ Tiên Môn nhà mình không có cường giả hay sao?

Mặc dù Độ Tiên Môn chỉ được tính là một môn phái tu tiên trung đẳng, nhưng dầu gì cũng được công nhận là tiên tông Tam Giáo, vương quyền thế tục cho dù có mấy tiên nhân trấn giữ, Độ Tiên Môn cũng sẽ không để ở trong mắt.

Nếu như Tửu Cửu sư thúc và năm người bọn hắn không trở về sơn môn trong thời gian ước định, tất nhiên sẽ có trưởng lão đi tìm. Đám người Nguyên Thanh lằng nhằng như thế thực sự là tự tìm cái chết.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, gã nam nhân ấm áp này chắc là ham muốn thân thể băng sơn của Huyền Nhã sư muội?

Hừ, đê tiện!

Lúc này, trong ánh mắt của Lý Trường Thọ, từ tiên nhân Vũ Văn Lăng trên mây, cho đến mấy người đang truy sát Hữu Cầm Huyền Nhã ở phía dưới đều đã được đánh số thứ tự là một hai ba bốn...

Linh thức khóa chặt vào Hữu Cầm Huyền Nhã, Lý Trường Thọ lẩm nhẩm phong ngữ chú, truyền âm đến tai nàng.

"Coi trước mặt ngươi là hướng Càn, lui về hướng Chấn tám thước."

Hữu Cầm Huyền Nhã đang ngự kiếm chống đỡ pháp bảo phía trước đánh tới, tinh thần lập tức chấn động.

"Trường Thọ sư huynh! Sao hắn lại ở chỗ này?"

Mặc dù trong lòng thắc mắc, nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn vô thức tuân theo chỉ dẫn, bay sát mặt đất rút lui về sau, hai đạo lưu quang vừa vặn xoẹt qua bên kiếm trận. Đó là một thanh đao ngắn và một chiếc đinh dài âm thầm đánh lén nhưng thất bại.

"Lại lui tiếp, sáu thước hướng Ly."

Lý Trường Thọ truyền âm với giọng điệu khá dồn dập, Hữu Cầm Huyền Nhã lui tránh theo lời, lại có hai đạo lưu quang trượt qua một bên khác.

Sau đó, giọng nói của Lý Trường Thọ liên tục vang lên trong tai nàng: "Đừng có sững người, có thừa lực thì phản kích đi, chú ý vẻ mặt, không được để cho bọn hắn nghi ngờ. Bên dưới vách núi có một độc thú lợi hại, dẫn bọn hắn tới đó, dùng độc vật phản địch. Lùi sang hướng Ly ba thước, chuyển sang hướng Chấn năm thước."

Ánh mắt của Hữu Cầm Huyền Nhã vốn hơi ảm đạm, vào giờ phút này nhanh chóng khôi phục lại vẻ sáng ngời. Nàng ngậm chặt môi, trong đáy lòng vâng một tiếng xem như đáp lại.

Rất nhanh, nàng trái lui phải tránh dần dần thong dong nhẹ nhàng. Ở dưới sự đuổi giết của sáu người dưới đất và hai người trên không, toàn thân Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên trở nên linh động hơn.

Lâm trận đột phá?

Thế công của sáu người kia liên tiếp bị nàng né tránh hơn phân nửa, phi kiếm vốn chỉ có thể phòng thủ đã tìm được chỗ đột phá, bắt đầu phản công. Áp lực của Hữu Cầm Huyền Nhã đã giảm bớt đi rất nhiều, nàng dần dần vừa đánh vừa lui về chỗ vách núi ẩn giấu con rắn Tam Tinh Bích Ba kia.

Cùng lúc đó, thân hình của Lý Trường Thọ đã xuất hiện ở trong tầng nham thạch trên vách núi đá, cách Tiên Giải Thảo khoảng hơn trăm trượng.

Dường như con rắn Tam Tình Bích Ba kia đã cảm ứng được gì đó, nó thò đầu ra khỏi vách núi, cảnh giác quan sát khắp nơi.

Ở trước Tiên Giải Thảo là một bãi cỏ, một gốc cổ thụ vỏ đen cứng rắn đứng sừng sững cách vách núi mười sáu trượng, bóng cây che khuất đám Tiên Giải Thảo.

Lý Trường Thọ tìm đúng rễ chính của gốc cổ thụ vỏ đen này, từ trong tầng nham thạch hủy bỏ thuật độn thổ. Hắn cắn răng chịu đựng áp lực khổng lồ đè ép xung quanh, thi triển thuật độn mộc chui vào trong gốc cổ thụ, che giấu khí tức rồi lặng lẽ di chuyển lên phía mặt đất.

Chương 17. Sống đến cuối cùng mới là chim sẻ

"Tiến lên bốn thước hướng Khôn, lui lại sáu thước hướng Ly, con độc thú kia đã bắt đầu di chuyển về phía bên trái."

Lý Trường Thọ thoải mái trốn ở trong gốc cổ thụ liên tục truyền âm chỉ điểm. Hữu Cầm Huyền Nhã chỉ còn cách gốc cổ thụ không quá ba trăm trượng.

Vách núi này có kết cấu lồi ngang, con rắn Tam Tình Bích Ba kia đã bò ra khỏi khe đá ẩn thân ban đầu, trườn sát dưới vách núi, đầu rắn lắc lư ló ra cạnh gốc cổ thụ.

Nó đã bị kinh động bởi trận chiến giữa Hữu Cầm Huyền Nhã và sáu kẻ truy sát, nhưng Vũ Văn Lăng đang bay trên mây lại không phát hiện ra khí tức của con độc xà.

Điều này đã giúp cho Lý Trường Thọ có thể tiết kiệm phân nửa sức lực. Hắn vẫn luôn tính toán, vừa cực lực áp chế khí tức bản thân, vừa không ngừng truyền âm chỉ điểm Hữu Cầm Huyền Nhã. Ngoài ra hắn còn phải luôn quan sát động tĩnh của con rắn, không thể bỏ mặc sống chết của "Hữu Độc" Huyền Nhã được...

Cá sấu vẫn chưa bắt xong, không thể để con vịt mồi chết đuối...

Đến rồi.

Hữu Cầm Huyền Nhã cách gốc cổ thụ chỉ còn một trăm trượng!

Sự chú ý của con rắn Tam Tình Bích Ba hoàn toàn bị thu hút bởi trận chiến của mấy người kia. Nó từ từ bò lên vách đá, ẩn thân phục kích trên con đường mà đám người đang tiến đến, nhưng nó vẫn không rời quá xa mấy gốc Tiên Giải Thảo.

Con rắn độc này là một kẻ săn mồi có kinh nghiệm già dặn, am hiểu rất sâu về việc phục kích, vừa kiên nhẫn vừa hung hãn. Nó đã coi Hữu Cầm Huyền Nhã và mấy người truy kích phía trước là món ăn ở trên bàn, một bữa điểm tâm nhỏ.

Lý Trường Thọ có thể tưởng tượng được, lúc con độc xà dài ba trượng này phóng ra ngoài sẽ là một cảnh tượng kích thích đến mức nào.

Thế giới này vẫn luôn kinh khủng như vậy.

Tiếp theo...

Miệng lầm bầm đọc khẩu quyết thuật độn mộc, Lý Trường Thọ từ từ di chuyển trong thân cây đi xuống phần rễ.

Những lời truyền âm của hắn vẫn không ngừng chui vào tai Hữu Cầm Huyền Nhã: "Tiến ba thước về hướng Khảm, lui chín thước về hướng Chấn. Bây giờ độc thú đã để mắt tới ngươi, đoạn đường sau này phải tập trung nghe ta chỉ dẫn. Khi ta nói hai chữ "nhảy lên" thì ngươi phải dốc toàn lực phóng lên không trung, tuyệt đối không được do dự một giây nào."

Trong đáy lòng Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ vâng dạ, tay nàng vẫn không ngừng hoạt động, phi kiếm bốc cháy bay quanh thân hình nàng.

Hữu Cầm Huyền Nhã ngự kiếm bay lên, váy dài phấp phới, giống như một tiên nữ đang nhảy múa trong ngọn lửa, đẹp mắt đến mê người.

Trên không trung, Vũ Văn Lăng túm bả vai của Nguyên Thanh, giúp gã chống cự chướng khí xung quanh. Nguyên Thanh thì nhìn chăm chú Hữu Cầm Huyền Nhã ở bên dưới, ánh mắt toát ra vẻ si mê nồng đậm: "Vũ Văn tướng quân! Lần này nhất định không được để cho Huyền Nhã thoát thân!"

Vũ Văn Lăng trầm giọng đáp: "Tứ công tử yên tâm, lần trước là do không đề phòng nàng sử dụng bảo phù. Pháp lực của nàng đã không còn nhiều, đợi đến khi lui đến rìa vách núi, mạt tướng sẽ ra tay bức bách."

"Vào lúc cùng đường, thiếu chủ có thể hiện thân bảo vệ trước mặt nàng. Nếu đáy lòng Huyền Nhã cô nương chỉ có chán ghét Tứ công tử, như vậy tác dụng của độc tình sẽ giảm phân nửa. Cần phải khiến cho nàng có đôi chút tình cảm với công tử mới được."

Sắc mặt của Nguyên Thanh trở nên khó coi, gật đầu đáp ứng: "Vũ Văn tướng quân vất vả rồi."

Vũ Văn Lăng lại lầm bầm nói: "Mạt tướng có điều thắc mắc, vì sao suốt sáu mươi năm qua, Tứ công tử không thể nào chiếm được tình cảm của Lục công chúa?"

"Hôm nay, nếu việc này không thành, hoặc là độc tình không thể phát huy tác dụng, chúng ta nhất định phải giết Lục công chúa ở đây. Vẫn mong Tứ Công tử sớm chuẩn bị tinh thần."

Nguyên Thanh siết chặt nắm đấm, trong mắt lộ vẻ tức giận nhưng gã lại im lặng không nói gì.

Ở bên dưới, Hữu Cầm Huyền Nhã đã lui đến gần vách núi, sắp tiến vào khu vực tán lá bao phủ của gốc cổ thụ.

Lý Trường Thọ đã sớm ẩn thân ở chỗ rễ cây, trong mắt hắn chợt lóe lên tia sáng.

"Nhảy lên!"

Trong tai Hữu Cầm Huyền Nhã vang lên lời truyền âm của Lý

Trường Thọ. Phi kiếm dưới chân nàng lập tức phun trào ánh lửa, thân thể nàng uyển chuyển bay vọt lên trời, làm cho mấy kiện pháp bảo đang lao tới thi nhau đánh hụt.

Mà sáu người truy kích Hữu Cầm Huyền Nhã không biết ở phía trước có hiểm ác, bọn hắn xông thẳng đến vùng tán lá gốc cổ thụ bao phủ mà không biết đang lao vào một cái bẫy rập chết người.

Vút! Tiếng xé gió nổi lên, con rắn độc Tam Tình Bích Ba đã chờ đợi trên vách núi từ rất lâu bất ngờ phóng ra!

Vũ Văn Lăng ở trên không trung gào lên: "Mau lui lại!"

Nhưng đã quá muộn.

Lúc này, người bịt mặt ngoài cùng bên trái đã bị con độc thú cắn trúng. Cái miệng lớn đỏ lòm như chậu máu ngoạm hết nửa thân người bên trên của nạn nhân.

Răng nhọn cắn chặt, đầu rắn lắc mạnh, trong nháy mắt kẻ xấu số đã bị xé đôi thân hình.

Lý Trường Thọ đang trốn trong gốc cổ thụ thầm suy nghĩ, nếu mình chiến đấu trực diện với con độc thú này, quả thật không dễ gì thắng được nó.

Bên ngoài, năm người còn lại cũng muốn rút lui, thế nhưng con rắn Tam Tình Bích Ba này sao có thể bỏ qua mỹ vị dâng lên tận miệng như vậy.

Đuôi rắn vung ra nhanh như chớp, đập trúng một người ngã bệt xuống đất, thuận thế chặn đường lui của những người còn lại. Lớp vảy màu xanh của nó khẽ mở, phun ra màn sương độc dày đặc, trong thoáng chốc đã bao vây tất cả những người còn lại.

"Nghiệt súc ngươi dám!"

Trên không trung truyền ra tiếng gầm giận dữ, Vũ Văn Lăng xuyên qua mây mù, cầm lưỡi búa lớn trong tay ném xuống, thân hình cũng lao thẳng về phía con rắn Tam Tình Bích Ba.

Tam Tình Bích Ba lập tức cảm nhận được uy hiếp, nó vung đầu dùng cái sừng thịt đỡ lấy nhát búa. Cái sừng của con rắn giống như một cái bánh bao nhưng lại là chỗ cứng nhất của nó!

Keng!

Cái búa lớn bị cản văng ngược ra, đầu rắn Tam Tình Bích Ba thì bị đập xuống mặt đất, trên cái sừng bánh bao đã xuất hiện một vết rách, từ đó chảy ra dòng máu màu vàng óng.

Con rắn rít lên giận dữ, vung đuôi lên một lần nữa. Vũ Văn Lăng ở trên không trung vội vàng triệu hồi cái búa rồi giơ đầu búa lên đỡ lại cú quất đuôi.

Ở trong gốc cây, tay phải của Lý Trường Thọ cầm ba tờ giấy hình người. Hắn hơi do dự rồi lấy ra tờ thứ tư; trong chốc lát, lại lấy ra từ thứ năm và tờ thứ sáu. Tay trái hắn cầm thuốc mê mạnh nhất của mình: Siêu phẩm Nhuyễn Tiên Tán.

Lý Trường Thọ đợi thời cơ tung ra Nhuyễn Tiên Tán, hắn muốn đợi đến lúc Vũ Văn Lăng làm thịt được con rắn thì mới ra tay. Tam Tình Bích Ba không sợ độc, nhưng Vũ Văn Lăng thì có.

Đồng thời, Lý Trường Thọ không quên mở hết linh thức ra, xem xét trong phạm vi mười dặm có nguy cơ tiềm ẩn nào không?

Bên kia, Hữu Cầm Huyền Nhã đã dựa theo chỉ dẫn của Lý Trường Thọ, thừa cơ hội rút lui đến bên cạnh vách núi.

Thiếu đi sự bảo vệ của Vũ Văn Lăng, Nguyên Thanh cũng không dám ở lại trong mây mù chướng khí. Gã phóng tới chỗ Hữu Cầm Huyền Nhã, vung thanh trường kiếm định ngăn cản nàng bỏ trốn.

Nhưng mà, lúc này Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn chưa định rời đi, nàng trở tay khống chế đám phi kiếm tấn công ngược lại Nguyên Thanh, trong nháy mắt đã áp chế gã.

Cho dù tu vi của Nguyên Thanh cao hơn Hữu Cầm Huyền Nhã một cấp bậc nhỏ, nhưng gã cũng chỉ có thể phòng thủ trong đau khổ...

Mặc dù đang chiến đấu cùng Nguyên Thanh, nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn dư lực dùng linh thức quan sát trận chiến kịch liệt ở trên sườn núi.

Nàng có thể cảm giác được, Lý Trường Thọ không ngừng truyền âm cho mình từ chỗ đó, nhưng đến giờ vẫn không biết vị trí chính xác của hắn, trong lòng nàng bắt đầu hơi lo lắng.

Thế nhưng toàn bộ cục diện đều nằm trong sự khống chế của Lý Trường Thọ.

Rắn Tam Tình Bích Ba coi Vũ Văn Lăng cảnh giới Nguyên Tiên sơ kỳ là uy hiếp lớn nhất, nó thủ hộ ở phía trước Tiên Giải Thảo quyết không chịu nhượng bộ nửa bước.

Vào lúc này, Vũ Văn Lăng cầm chiếc búa lớn không ngừng chém ngang chém dọc, bảo hộ cho ba vị thủ hạ phía sau lưng đã bị trúng độc rắn, mê man đến mất thần trí. Ở dưới tình huống như vậy, Vũ Văn Lăng rất khó lưu thủ.

Cả hai bên đều dốc toàn lực chém giết, Lý Trường Thọ thì kiên nhẫn ẩn nấp, đứng yên bất động dưới gốc cây, chờ thời cơ xuất thủ. Đồng thời hắn cũng đã làm xong công tác chuẩn bị bỏ chạy.

Bởi vì chuyện xảy ra lần này quá gấp gáp, mọi hành động của Lý Trường Thọ hoàn toàn là ứng biến, cho nên hắn cũng hạ thấp yêu cầu của mình xuống một chút. Chỉ cần nắm chắc tám chín phần thì hắn sẽ ra tay luôn, chứ nếu chờ đợi ăn chắc mười phần thì chỉ sợ sẽ không thực hiện được.

Đại chiến diễn ra quyết liệt, tán lá vốn trơ trụi của gốc cổ thụ đã bị chém rụng non nửa. Chiếc búa lớn trên tay Vũ Văn Lăng chém ra từng đợt sóng xung kích khiến vách núi nứt thành nhiều khe rãnh rồi sụp đổ xuống.

Rắn Tam Tình Bích Ba dù sao cũng chưa hóa giao, coi như đối mặt với một vị Nguyên Tiên sơ kỳ không có pháp bảo lợi hại cũng nhanh chóng không chịu nổi. Toàn thân nó bị chém rách như xơ mướp, máu độc chảy như suối, sắp chết đến nơi.

"Tướng quân cực khổ rồi."

Lý Trường Thọ lẩm bẩm trong miệng, đồng thời tay trái của hắn khẽ vung lên. Siêu phẩm Nhuyễn Tiên Tán không màu không mùi không vị được hắn dùng pháp lực bao bọc, đầu tiên đưa đến thân gốc cổ thụ, sau đó từ trong thân gốc cổ thụ nhanh chóng thấm ra ngoài, lặng lẽ bám lên người Vũ Văn Lăng.

Rất nhanh, động tác của Vũ Văn Lăng trở nên luống cuống, người cũng hơi choáng váng.

"Độc của con rắn chết tiệt này thật lợi hại!"

Vũ Văn Lăng thầm chửi tổ tông ba đời con rắn. Hai mắt gã trợn tròn nổi đầy tơ máu, mặt dù rất buồn ngủ, đầu nặng trĩu, chân mềm nhũn nhưng gã vẫn phát ra một tiếng gào thét đầy khí thế.

"Chết đi!"

Vũ Văn Lăng quyết định tung hết bản lĩnh để kết thúc cuộc chiến. Gã bay lên không trung, tuôn ra tiên lực cố định đầu con rắn độc rồi vung búa chém thẳng về phía cổ nó.

Vào thời điểm này, Tam Tình Bích Ba đã sinh ra ý định rút lui, nó quay người muốn rời đi nhưng vẫn tiếc rẻ liếc nhìn ba gốc Tiên Giải Thảo bên vách núi...

Cũng chính giây phút chần chờ này đã khiến cho nó không còn cơ hội để thoát thân nữa.

Lưỡi búa to lớn chém thẳng xuống phần cổ rắn Tam Tình Bích Ba, đầu nó bay lên, máu độc lập tức phun ra như thác nước.

Chém giết xong con rắn, thân hình Vũ Văn Lăng hạ xuống đất nhưng chân đứng không vững, gã lảo đảo hai bước, phải dùng chiếc búa chống đỡ mới không chật vật té ngã.

Vũ Văn Lăng lấy ra một bình Giải Độc Đan đổ thẳng vào miệng, nhưng động tác của gã vẫn càng ngày càng chậm chạp...

"Đây là độc gì? Sao lại lợi hại đến như vậy?"

"Tướng quân...chúng ta..."

Sau lưng truyền đến tiếng gọi yếu ớt, Vũ Văn Lăng vừa định quay người cứu viện nhưng chân mềm nhũn, xém chút nữa thì ngã xuống. Những Giải Độc Đan kia không hề có tác dụng, gã chỉ thấy trước mắt trời đất quay cuồng.

Đúng vào lúc này đột nhiên có tiếng xé gió!

Một mũi tên gỗ từ phía bên cạnh bay tới, đâm ngập vào cổ của Vũ Văn Lăng. Thân thể của gã run lên, quay người căm hận nhìn về hướng gốc cổ thụ.

Ở đó, thân hình của "Lý Trường Thọ" từ từ đi ra từ trong thân cây. Hắn ném Hoàn Thiên Bảo Ô ra, tay cầm chiếc nỏ ngắn bằng đồng, thuận tiện tung ra ba người giấy.

Bụp, bụp, bụp!

Người giấy lập tức hóa thành phân thân, tấn công về phía Vũ

Văn Lăng! "Lý Trường Thọ" thì vòng qua bên cạnh, nhanh chóng thay mũi tên gỗ trên chiếc nỏ rồi bóp cò một lần nữa.

Bảo quang trên nỏ ngắn phun trào, mũi tên gỗ được bắn ra với tốc độ tia chớp.

Vào lúc này, Vũ Văn Lăng đã trúng độc rất sâu, hoàn toàn không có cách nào phản ứng, trên cổ gã lại trúng một mũi tên nữa, máu phun vọt ra ngoài.

Ba người giấy lao tới bên cạnh Vũ Văn Lăng, bọn chúng lập tức đứng thành hình tam giác, tay cầm bình sứ vẩy thuốc bột màu xanh ở bên trong ra.

Thuốc bột giống như vật sống uốn éo bao phủ quanh Vũ Văn Lăng, toàn thân gã to con này vang lên tiếng "xì xì".

Vũ Văn Lăng dùng một chút sức lực cuối cùng ngửa đầu gào thét, tiếng kêu tràn đầy đau khổ uất hận…Đáng tiếc, Hoàn Thiên Bảo Ô đã lập ra trận pháp ngăn cách tình hình ở nơi này, không thể nào truyền giọng nói ra bên ngoài được.

Thân thể tiên nhân của Vũ Văn Lăng bị đám khói xanh ăn mòn một cách nhanh chóng, không ít khu vực đã lộ ra xương trắng, quanh người xuất hiện từng bọt khí trong suốt.

Gã vận sức muốn phản kích, lưỡi búa cồng kềnh chậm chạp quét ngang, ba người giấy nhanh nhẩu lui ra phía sau.

Vút!

Mũi tên gỗ thứ ba đâm vào lồng ngực đã bị ăn mòn trơ xương của Vũ Văn Lăng, xuyên thủng trái tim của gã!

Ba người giấy đồng loạt bấm pháp quyết, trong miệng phun ra ba ngọn lửa màu trắng, trực tiếp nuốt chửng Vũ Văn Lăng!

Đến lúc này, Vũ Văn Lăng mới nhận ra Lý Trường Thọ, gã bất lực hô lên: "Lại...là ngươi."

Một Nguyên Tiên mặc dù vừa thành tiên chưa được bao lâu, vào giờ phút này đã bước nửa chân vào quỷ môn quan rồi. Nhưng tiên nhân chính là tiên nhân, sao có thể cam tâm kết thúc như vậy?

Vũ Văn Lăng ở trong ngọn lửa màu trắng đột nhiên nhắm hai mắt, trên cơ thể tàn phế kinh khủng tuôn ra mấy đạo tiên quang, ngưng tụ thành hư ảnh nhàn nhạt trên đỉnh đầu.

Nguyên thần xuất khiếu!

"Chết đi!"

Nguyên thần Vũ Văn Lăng gầm nhẹ, cố gắng chống chọi hiệu lực của Nhuyễn Tiên Tán, bổ ra một chưởng về phía Lý Trường Thọ!

Một chưởng này giống như thái sơn áp đỉnh, mạnh mẽ đến cuồng bạo!

Lý Trường Thọ muốn né tránh nhưng mắt cá chân bỗng nhiên bị một bàn tay nắm chặt lại. Hắn cúi đầu nhìn xuống, thì ra là do một gã bịt mặt đã trúng độc rắn và Nhuyễn Tiên Tán đột ngột ra tay.

Toàn thân gã bịt mặt đang run rẩy, không biết đã làm thế nào để kháng trụ kịch độc trong cơ thể. Hình như gã đã thiêu đốt ba hồn bảy phách chỉ vì muốn bóp tắt cơ hội sống sót cuối cùng của Lý Trường Thọ.

Thất sách.

Lý Trường Thọ lắc đầu, một chưởng từ trên cao bổ xuống, đánh nát nửa người của gã kia.

Nguyên thần của Vũ Văn Lăng lộ ra nụ cười vui vẻ, gã gằn giọng: "Mặc dù ngươi có pháp thuật và tính toán lợi hại, nhưng cuối cùng vẫn chưa thành tiên..."

Vù vù vù…

Dưới gốc cổ thụ lại truyền đến tiếng xé gió một lần nữa, bảy chiếc đinh dài bay vút tới, cùng lúc cắm phập vào nguyên thần của Vũ Văn Lăng! Mỗi một chiếc đinh dài đều khắc họa phù văn phức tạp, bốc lên ngọn lửa màu trắng.

Nguyên thần Vũ Văn Lăng kinh ngạc cúi đầu nhìn những chiếc đinh cắm chi chít trên thân thể hư ảo. Gã lại đưa mắt nhìn quanh, phát hiện ba người giấy phân thân từ lúc nãy đến giờ vẫn chưa ngừng phun lửa. Từ lúc nguyên thần xuất khiếu, thân thể gã đã bị đốt chỉ còn trơ lại khung xương.

Vào giờ khắc này, gã bịt mặt đã thiêu đốt hồn phách của chính mình giương ánh mắt đờ đẫn nhìn nửa tờ người giấy đang bay phất phới trong gió. Gã đốt hết tất cả cơ hội chuyển thế, nhưng chỉ đổi lại được nửa tờ giấy chôn cùng.

Dưới gốc cổ thụ, "Lý Trường Thọ mới" xuất hiện, hắn mở bàn tay trái, lòng bàn tay nhắm về hướng nguyên thần của Vũ Văn Lăng, năm ngón tay nhẹ nhàng co lại. Bảy chiếc Diệt Hồn Đinh vốn luyện chế không hề dễ dàng đồng loạt nổ tung…

Trong gốc cổ thụ, Lý Trường Thọ dùng linh thức nhìn chằm chằm khung xương tiên nhân Vũ Văn Lăng vẫn chưa đốt hết, khẽ cau mày. Hắn khống chế người giấy thứ năm ném ra Nhiếp Hồn Bảo Châu, điều khiển người giấy thứ nhất, thứ hai, thứ ba gia tăng cường độ phun lửa.

Huyền hỏa U Lãnh đối phó với tiên nhân sắp chết mà vẫn không đủ dùng, phải nghĩ cách lấy được Tam Muội Hỏa trong nội môn mới được.

Chờ thêm một hồi lâu, bộ xương kia ầm ầm sụp đổ hóa thành tro tàn chất đống trên mặt đất. Ba người giấy dựa theo chương trình bắt đầu đọc kinh văn, Lý Trường Thọ cuối cùng cũng cất bước đi tới.

Công việc dọn dẹp tro tàn kiếm đồ tốt này vẫn phải tự tay làm mới yên tâm…

Chương 18. Ra đi thanh thản

Đường đường một đấng tiên nhân, vậy mà lại nghèo khó như thế này, chỉ có mỗi một chiếc búa, một kiện pháp khí trữ vật….

Quả nhiên, Luyện Khí Sĩ lăn lộn ở thế tục, đa phần đều là đám lưu manh nghèo đói…

Sau khi tro cốt màu đen bay đi, Lý Trường Thọ liền lấy kiện pháp khí trữ vật hình chiếc nhẫn và chiếc búa to bỏ vào túi trữ vật số bốn chữ Thiên. Hắn tiếp tục thu hồi Nhiếp Hồn Châu, nhảy tới vách núi, ngồi xổm trước ba gốc Tiên Giải Thảo.

Lý Trường Thọ lấy ra hai hộp ngọc được chuẩn bị từ trước, bỏ vào miệng hai viên Giải Độc Hoàn do chính mình luyện chế. Hai tay hắn được bao phủ bởi mười tám tầng pháp lực, động tác tuy nhanh nhẹn nhưng vẫn vô cùng cẩn thận, hái xuống hai gốc độc thảo có tuổi thọ tương đối cao, nhanh chóng đặt vào trong hộp ngọc đóng chặt.

Hái thuốc không tuyệt diệt, miễn tổn phúc.

Cuối cùng…

Lý Trường Thọ khẽ mỉm cười.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, cũng chẳng dám ở đây lâu, vì lo sợ Vũ Văn Lang còn có đồng bọn.

Trước tiên Lý Trường Thọ vọt tới đầu của con rắn Tam Tình Bích Ba Xà kia, rồi lấy ra túi trữ vật ghi "Địa Nhị". Sau đó hắn đặt cái đầu rắn này vào, phong ấn bằng phù lục, thu vào túi trữ vật số bốn chữ Huyền

Thứ này chắc có thể luyện chế ra độc dược, để cho tiểu sư muội phòng thân ngừa sói, nếu bỏ ở đây quả thật là quá phí phạm của trời.

Độc rắn vẫn còn vương vãi lung tung xung quanh, thi thể của mấy kẻ bịt mặt đã sớm bị ba người giấy "Chủ Chiến" đốt sạch sẽ.

Các thi thể còn lại không phải tiên nhân nên U Lãnh Huyền Hỏa đốt cháy cũng không quá khó khăn. Lúc này, một chút tro tàn do mấy người kia lưu lại, đã dung hợp với tướng lĩnh của bọn hắn, chờ cơn gió thổi đi…

Sau đó, Lý Trường Thọ và bốn người giấy bèn động thủ, vẩy hai bình thuốc bột khắp nơi.

Máu người đọng lại trên mặt đất lập tức bị đốt cháy, khắp nơi đều toát ra lục sắc quỷ hỏa, làm cho vết máu biến mất trong nháy mắt chẳng còn chút dấu vết nào nữa cả.

Làm sạch hoàn cảnh Hồng Hoang, bảo vệ sinh thái Bắc Châu, đây là nghĩa vụ không thể chối từ.

Lý Trường Thọ lại thu mấy kiện pháp khí trữ vật, ánh mắt liếc nhìn các nơi, linh thức cũng dò xét gió thổi cỏ lay, hai tay đồng thời bấm niệm pháp quyết.

Sau khi xác định không bỏ sót thứ gì, mấy người giấy xung quanh liền chui trở lại trong tay áo của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ thu ô lại, thân hình chìm vào trong tầng nham thạch, lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Sau khi trận pháp tiêu tán, độc vụ chướng khí ở bốn phía liền vọt tới, đồng thời mang theo chút gió thoảng.

Dưới gốc cổ thụ, một đoạn xác rắn không đầu lăn lông lốc, mấy bãi máu rắn độc loang lổ khắp mặt đất, vách núi thì gần như sụp đổ…

Gốc cổ thụ vừa thay lá, tuy không còn nhiều nhánh cây nhưng vẫn nhẹ nhàng đong đưa theo gió, giống như đang bùi ngùi chia tay với kẻ đang ẩn mình ở dưới mặt đất kia.

Dù sao, từ lúc gốc cây này sinh ra đến đây, đó là nam nhân đầu tiên tiến vào thân và rễ của nó.

Lý Trường Thọ dùng thổ độn, lặng lẽ tới dưới mặt đất gần nơi đấu pháp của hai vị sư đệ sư muội đồng môn.

Hữu Cầm Huyền Nhã điều khiển phi kiếm đánh Nguyên Thanh chạy tán loạn. Gã không còn sức chống đỡ, rất nhiều vết thương trên cơ thể, máu tươi ướt đẫm áo bào.

Kẻ Nguyên Thanh này.

Tu vi đạt tới cảnh giới Phản Hư, e rằng là đã dùng cả đống đan dược?

Đây chính là kẻ được xưng tụng xếp thứ hai trong đám đệ tử cùng thế hệ đó hả?

Nếu như đám oắt con đại đệ tử xếp hạng đầu đều là loại trình độ thế này, thi đấu tiên môn mấy năm nữa, mình chuẩn bị cho Linh Nga một chút đan dược và pháp khí do mình nghiên cứu ra. Nàng chắc chắn có thể xếp hạng một trăm trở lên.

Lý Trường Thọ lén lút tới gần chỗ hai người đối chiến, dự đoán tiết tấu Hữu Cầm Huyền Nhã ra tay, một cánh tay thò ra mặt đất, ra sức ném một cái bình sứ về phía Nguyên Thanh.

Chính là bình sứ chứa siêu phẩm Nhuyễn Tiên Tán đã dùng khi nãy.

Tiếng xé gió yếu ớt từ phía sau đánh tới, Nguyên Thanh vừa đập bay hai thanh phi kiếm vừa tiện tay vung một kiếm ra sau. Kiếm chiêu hoa lệ lại chuẩn xác chém vào giữa cái bình sứ này, trong nháy mắt bình sứ bị đánh nát.

Hả? Bình...từ đâu tới...

Mí mắt Nguyên Thanh trợn tròn, cũng không kịp thu kiếm, thân hình liền lắc lư lảo đảo, bổ nhào về phía trước.

Đúng lúc này, bốn thanh phi kiếm phá không bay tới!

Nguyên Thanh giang hai cánh tay bổ nhào về phía trước như vậy, cũng gần như chủ động nhận lấy một kích của phi kiếm!

Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không có ý định giết chết Nguyên Thanh ở đây. Dù cho gã là một kẻ hèn hạ vô sỉ nhưng vẫn là đồng môn, cần phải bắt về sơn môn để cho lão sư xử trí.

Nhưng bây giờ, Nguyên Thanh bỗng không thèm chống đỡ.

Hữu Cầm Huyền Nhã thật giống như suy đoán của Lý Trường Thọ vậy. Nàng kỳ thực chưa thuần thục với bộ pháp Ngự Kiếm này. Hiện tại, nàng không có khả năng kịp thu kiếm, trong nháy mắt xuyên qua trán, cổ, ngực, bụng của Nguyên Thanh.

Nàng ra tay cực kì tinh chuẩn, diệt tam hồn, đâm đan điền, gọn gàng sạch sẽ không chừa đường sống.

"Chuyện này."

Hữu Cầm Huyền Nhã sững sờ, rồi như nghĩ đến điều gì đó, liền nhẹ nhàng thở dài thườn thượt.

Nàng từ giữa không trung hạ xuống, nhảy khỏi phi kiếm, bước nhanh tới thi thể Nguyên Thanh…

Nguyên Thanh ra đi rất thanh thản.

Thật thanh thản, gã cũng không cảm thấy uy hiếp tử vong, tiến vào mộng nháy mắt, cơ thể bị đâm xuyên cũng không thể tỉnh lại, khóe miệng còn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Dù siêu phẩm Nhuyễn Tiên Tán chỉ còn một ít, Nguyên Thanh cũng không thể chống cự được.

Mà nụ cười của Nguyên Thanh đập vào mắt Hữu Cầm Huyền Nhã…

"Dù ác tâm như ngươi, cũng có một chút sám hối sao? Ngươi bị kẻ khác ép buộc chăng?"

Với ánh mắt không đành lòng, Hữu Cầm Huyền nhã lắc đầu, từng thanh phi kiếm nhanh chóng quay lại, bốc cháy hừng hực, dung hợp cùng thanh đại kiếm kia, tự bay sau lưng nàng.

Lý Trường Thọ nghe được lời tự nhủ của nàng, tuy hắn ở dưới mặt đất nhưng vẫn không nhịn được giơ ngón tay cái lên.

Sư muội Hữu Cầm à, không hổ danh là Hữu Cầm, lại còn tự cho mình có bản lãnh lớn!

Đã vậy, ở chỗ lạ lẫm, giết người không lo chạy nhanh lên, còn ở đây cảm khái…

Đúng là không trải qua khó khăn bao giờ, lòng tự tin lại quá lớn.

Lúc này, Hữu Cầm Huyền Nhã ngẩng đầu thoáng nhìn chỗ vách núi im lìm. Nàng không phát hiện được nơi đó có hơi thở người sống, đầu yêu xà độc thú kinh khủng kia cũng không còn động tĩnh…

"Không biết sư huynh Trường Thọ thế nào rồi, thôi thì mang theo thi thể Nguyên Thanh, nhanh chóng đi qua nhìn một chút."

Ngay lập tức, Hữu Cầm Huyền Nhã đi hai bước về phía thi thể Nguyên Thanh. Nàng vừa muốn vận pháp lực bao lại thi thể gã, mí mắt bỗng trợn tròn, thân hình từ từ té ngã.

Loảng xoảng, thanh đại kiếm rớt đập xuống mặt đất…

Đồng thời, mặt đất dưới thân Nguyên Thanh xuất hiện một làn sóng bé nhỏ, những mảnh vỡ đồ sứ nọ cũng lặng yên dung nhập vào mặt đất.

Làn sóng này nhanh chóng lan về phía Hữu Cầm Huyền Nhã. Lúc nó lan tới dưới thân nàng, một cánh tay lộ ra, nắm lấy mái tóc dài của nàng.

Cánh tay sắt đá vô tình này mạnh mẽ kéo cô nương đang hôn mê này thẳng xuống dưới mặt đất…

Làn sóng lắc lư nhẹ nhàng mấy lần liền biến mất, không một dấu vết. Mặt đất cũng khôi phục lại vẻ đẹp vuông vức và kiên cố vốn có.

Lực phòng ngự toàn thân của Luyện Khí Sĩ thì phàm nhân không thể nào so sánh được, lỗ chân lông, da đầu cũng như vậy. Hành động này của hắn tuy có một chút thô lỗ, nhưng thập phần thuận tiện, cầm nắm chắc chắn, lại không gây nên hiểu lầm không cần thiết, cũng không có khả năng làm cho một tu sĩ đạt tới cảnh giới Phản Hư trọc cả đầu.

Lý Trường Thọ xuất thủ, vốn muốn nhanh chóng mang người đi, sớm rời khỏi chốn thị phi này.

Về thi thể của Nguyên Thanh…

Người không phải hắn giết, thì cần gì phi tang, thu thập hết mảnh vỡ bình sứ là đủ rồi.

Nhuyễn Tiên Tán chỉ là thuốc mê, người chết quá hai ngày sẽ hoàn toàn tiêu tán, rất khó bị tra ra dấu vết.

Chưa kể, về sau tiên nhân trong môn tìm tới, nếu tìm không ra vết tích thi thể thì còn nan giải hơn.

Trong lòng đất, Lý Trường Thọ kéo lấy Hữu Cầm Huyền Nhã đang rơi vào trạng thái hôn mê, phi độn thẳng về phía Đông Nam, giống như hai con cá bơi, cấp tốc biến mất không thấy gì nữa.

…

"Hừ! Phá trận pháp này thật phiền phức, muốn mạng người thật!"

Theo tiếng gào phẫn nộ của Tửu Cửu, mặt đất dưới chân nàng không ngừng rung lắc, sương mù mông lung, độc trùng và độc thú run rẩy, thấp thỏm lo sợ.

Bởi vì đại trận phong tỏa, phiến đại địa này vẫn cứng rắn y nguyên, không bị Tửu Cửu làm cho sụp đổ...

Trong một góc xó xỉnh, Vương Kỳ và Lưu Nhạn Nhi dựa chung một chỗ, thần sắc uể oải, tinh thần không phấn chấn.

Bọn họ bị vây ở đây lâu vậy, tinh thần tự nhiên không tốt, nhưng nhờ hoàn cảnh này mới để cho tình cảm hai người nhanh chóng thắm thiết chỉ trong khoảng thời gian ngắn. Lúc này đã xưng hô với nhau là "Nhạn nhi sư tỷ" và "Kỳ Kỳ sư đệ".

Tửu Cửu tức giận như vậy, cũng hơn phân nửa là bị đôi tình nhân nhỏ này đả kích…

Tửu Cửu thoáng phát tiết một chút nóng nảy trong lòng, bèn ôm cánh tay, ngồi xếp bằng lơ lửng cách mặt đất ba thước, tiếp tục tìm cách ứng đối.

Lưu Nhạn Nhi chậm rãi đi tới, ôn nhu nói: "Tửu sư thúc, chớ lo lắng quá, người hiền tự có thiên tướng, sư đệ sư muội nói không chừng đang ở thị trấn chờ đấy."

Tửu Cửu hừ một tiếng: "Đã lâu như vậy, nói không chừng thi thể cũng đã bị hủy rồi!"

"Sư thúc…" Lưu Nhạn Nhi tiếp tục khuyên nhủ: "Hôm qua, sư thúc không phải đã nói, theo tính toán trong môn phái chắc đã phái người tới rồi? Kiên trì, chúng ta có thể sắp thoát khốn."

"Ài…" Tửu Cửu bèn đưa hai tay lên vân vê tóc dài: "Ba kẻ kia cũng không rõ sống chết thế nào! Lý Trường Thọ nếu có mệnh hệ gì, ta làm sao bàn giao với sư phụ của hắn đây. Hai kẻ bảo bối kia nếu như chết yểu, một trăm năm tiền thưởng của ta đều đi tong rồi."

Sắc mặt của Lưu Nhạn Nhi đen như mực, dù biết Tửu sư thúc khẩu xà tâm phật, trong đáy lòng rất lo lắng cho bọn hắn, nhưng nàng luôn cảm thấy Tửu sư thúc…

Đúng là càng để ý tiền thưởng của chính mình hơn…

Bên trong đại trận bỗng có một trận gió nhè nhẹ nổi lên, một tiếng thở dài ở bốn phương tám hướng vang vọng

Cùng với đó chính là một giọng nói già nua không có một chút xíu tình cảm nào.

"Tiểu Cửu, ngươi có biết tội của mình chưa?"

Tửu Cửu khiếp sợ run cầm cập, đôi bàn chân nhỏ bé rơi xuống đất, nhỏ giọng đáp: "Sư...sư phụ?"

Lưu Nhạn Nhi vừa giật mình vừa ngạc nhiên nói: "Vong Tình Thượng Nhân đích thân đến tìm chúng ta sao?"

Sương mù xung quanh nhanh chóng tản đi, tiên thức, linh thức của ba người cuối cùng cũng thoát khỏi khốn trận, không còn trở ngại mở rộng ra bốn phương tám hướng…

Đúng lúc này, hai bóng người từ xa bay tới, rớt xuống trước mặt Tửu Cửu.

Đó là hai lão giả tóc hoa râm, toàn thân mặc một bộ đồ đen, tu vi đều là Nguyên Tiên. Lúc này cả hai đều bị trọng thương hôn mê, trên cơ thể mỗi người có một vết lõm của chưởng ấn.

Vương Kỳ ở bên cạnh hưng phấn hét to: "Tửu sư thúc, là bọn họ! Chính bọn họ tập kích ta và Nhạn nhi sư tỷ!"

Tửu Cửu lập tức không chần chờ nữa, khụy gối quỳ thẳng trên mặt đất, trán đụng đất, lời nói đầy chán nản: "Sư phụ! Đệ tử bị người tính kế, đã mất liên hệ với ba tiểu bối tuổi trẻ. Đệ tử cam nguyện chịu mọi hình phạt, nhưng xin người nhanh tìm kiếm tung tích ba đệ tử này, nhìn xem có người nào còn sống hay không?"

Ngay lúc này, sương mù đã biến mất, mấy bóng người ở xa xa cũng hiện thân.

Vị đạo nhân dẫn đầu thân cao vỏn vẹn chỉ có mét rưỡi, thấy Tửu Cửu thật thà quỳ lạy như vậy, không khỏi có một chút xấu hổ, không nhịn được cúi đầu ho khan, cười nói.

"Sư phụ không có đến, là ta. Khục. Người túc trí đa mưu lại anh tuấn tiêu sái…Ngũ sư huynh…"

"Ừm?"

Có sát khí!

Đạo nhân thấp bé kia lập tức run rẩy, muốn tiếp tục cứu vãn.

Tiểu sư muội mặc áo gai ở nơi xa kia bỗng nhiên dậm chân, bay sát mặt đất tới!

Nhanh như một mũi tên do thần cung bắn ra, mang theo âm thanh vun vút!

Chương 19. Các sư phụ đến giúp

Ôm nửa bên mặt sưng vù, đạo nhân lùn phàn nàn nói: "Ta chỉ đùa một chút để làm dịu bầu không khí thôi, sao ngươi lại thô lỗ như vậy hả Tiểu Cửu? Sư huynh chính là người vất vả dọn cứt nước đái nuôi ngươi lớn đấy!"

"A…a…a…thôi được rồi, nói chuyện nghiêm túc, không đùa nữa!"

Đạo hiệu của đạo nhân lùn là Tửu Ô, khi Tửu Cửu còn nhỏ, nhập môn đúng vào dịp Vong Tình Thượng Nhân bắt đầu bế quan trường kì, một tay Tửu Ô đã nuôi nấng dìu dắt Tửu Cửu lớn khôn.

Bọn họ mặc dù là quan hệ sư huynh muội, nhưng tình cảm lại không khác gì cha con, ngày bình thường cũng hay đùa giỡn với nhau.

Thấy Tửu Cửu lại nổi giận, muốn động tay động chân, con ngươi của Tửu Ô khẽ đảo, vội vàng lảng sang chuyện khác, gã chỉ vào mấy người sau lưng, đặt một tràng câu hỏi: "Sư phụ của bọn họ đã tới rồi kìa, đệ tử nào mất tích? Mất tích ở đâu? Các ngươi bị nhốt ở nơi này bao lâu rồi?"

Sắc mặt của Tửu Cửu lập tức trở nên ảm đạm, cúi đầu chào đám người phía sau lưng, trong lúc nhất thời, nàng không biết nói gì cho phải.

Lưu Nhạn Nhi và Vương Kỳ vui mừng, từ phía sau bay tới, hai người hành lễ sau đó hô lên hai tiếng sư phụ.

Những người phía sau lưng Tửu Ô đạo trưởng, có Khương Kinh San của Phá Thiên Phong, tu vi Chân Tiên, sư phụ của Hữu Cầm Huyền Nhã, hơn nữa còn là đệ tử của chưởng môn đương nhiệm Độ Tiên Môn.

Lâm Thích của Phá Thiên Phong, tu vi Chân Tiên, sư phụ của Nguyên Thanh. Ngoài ra còn có hai vị tiên nhân cùng thế hệ với Tửu Cửu tới từ Đô Lâm Phong và Tiểu Linh Phong, hiện tại cả hai đã tìm được đệ tử yêu quý riêng của mình, nên không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt của Tửu Cửu rơi vào trên người lão đạo đứng ở phía sau cùng, đó chính là Tề Nguyên của Tiểu Quỳnh Phong, sư phụ của Lý Trường Thọ.

Cả người lão đạo lúc này trông tiều tụy buồn bã, trong nhất thời Tửu Cửu không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương…

Nàng cúi đầu thở dài, từ sâu trong đáy lòng nàng biết, Lý Trường Thọ quan trọng tới mức nào với lão đạo này, bao nhiêu mong đợi và kì vọng của lão đều được gửi gắm trên người vị đệ tử kia.

Tửu Cửu nói nhỏ: "Tề Nguyên sư huynh, lần cuối cùng gặp Trường Thọ, ta thấy hắn đi về phía bắc. Nguyên Thanh và Huyền Nhã thì xuôi theo hướng tây bắc. Đi cùng với Huyền Nhã có một tướng quân tên là Vũ Văn Lăng. Nếu ta đoán không lầm, tất cả âm mưu lần này đều nhắm vào Huyền Nhã."

Tề Nguyên lão đạo thở dài, chắp tay hành lễ với Tửu Cửu nói: "Ài…sống chết có số, ra ngoài rèn luyện vốn là như vậy. Các vị, ta chưa thành tiên, khó có thể đi tới Bắc Châu, kính xin…xin các vị hãy giúp ta tìm kiếm tung tích đệ tử. Tiểu Quỳnh Phong nhất mạch vô cùng cảm kích!"

Tửu Ô ở bên cạnh vội nói: "Đều là người một nhà cả, không nên khách sáo, Tề Nguyên sư đệ yên tâm, chúng ta lập tức chia thành hai đường, ta và Cửu Cửu sẽ đi về phía bắc tìm kiếm."

"Sư muội, còn ngẩn ra đó làm gì, hãy ổn định lại tinh thần đi! Muốn chịu phạt thì cũng đợi tìm được đám tiểu bối rồi hẵng nói!"

"Hai gã Nguyên Tiên này là người canh giữ bên ngoài đại trận, lúc bị ta phát hiện, bọn hắn đang không ngừng tu bổ pháp trận, hiển nhiên cũng là một trong số những thủ phạm của vụ này, chúng ta dẫn bọn hắn theo sau đó tra khảo từng người một, nhất định có thể tra ra được điều gì đó!"

"Đi thôi, lên đường đã rồi tính sau!"

Khương Kinh San và Lâm Thích liên tục thúc giục, từ đó có thể nhìn ra được bọn họ đang vô cùng sốt ruột.

Đạo nhân lùn tên Tửu Ô khẽ vung tay áo lên, hai gã Nguyên Tiên đang hôn mê bất tỉnh lập tức bị gã chộp tới tay, sau đó tiện tay ném một gã cho Lâm Thích.

Bọn họ không nói thêm gì cả, việc quan trọng lúc này là nghĩ cách đi tìm đệ tử, sau đó cứu ra.

Sau khi thương lượng ổn thỏa tần suất truyền tin và phạm vi điều tra, bọn họ lập tức chia ra làm ba đường.

Sư phụ của Vương Kỳ mang đệ tử của mình và Lưu Nhạn Nhi đi ra ngoài trấn tìm hiểu tin tức. Sư phụ của Lưu Nhạn Nhi thì đi cùng với Khương Kinh San, Lâm Thích về phía tây bắc tìm kiếm. Tửu Ô mang theo Tề Nguyên, Tửu Cửu thẳng tiến về hướng bắc tìm kiếm.

Thế là mấy vị tiên nhân đến từ Độ Tiên Môn hùng hùng hổ hổ, vội vội vàng vàng tiếp tục lên đường tìm kiếm đồ đệ.

Mà cùng lúc đó, cách cả ngàn dặm xa xôi về phương bắc, một kẻ đẹp trai không muốn bại lộ danh tính nào đó, đang núp trong một hang động vừa được mở trước đó không lâu. Hắn nhóm một đống lửa, cầm quyển sách ngồi đọc kế bên, yên tĩnh chờ đợi tiếp viện đến.

Hắn chẳng những không hoảng loạn, mà thậm chí còn cảm thấy khá hài lòng.

Hữu Cầm Huyền Nhã ngồi xếp bằng ở nơi sạch sẽ nhất trong động, nàng nhắm mắt điều tức, cứ cách một đoạn thời gian lại mở mắt nhìn thân ảnh ở gần cửa động một chút.

Mỗi lần nàng muốn bắt chuyện với hắn, lại luôn cảm giác rằng hắn đang không muốn nói chuyện với người khác.

Sau khi tiêu diệt Nguyên Thanh, nàng đã ngủ mê ba ngày, nửa ngày trước vừa tỉnh lại, thương thế của bản thân đã không còn gì đáng ngại, chỉ có điều…đầu hơi đau một chút.

"Trường Thọ sư huynh, chúng ta chỉ đợi ở đây thôi sao?"

"Ừm." Lý Trường Thọ thuận miệng đáp: "Trong phạm vi ba trăm dặm, ta đã để lại nhiều kí hiệu bí mật của Độ Tiên Môn, bên ngoài hang động này cũng đã bố trí trận pháp che giấu tung tích, ở chỗ này tạm thời coi như an toàn."

"Nếu theo như lời muội nói, đám người Nguyên Thanh còn có đồng mưu khác, chúng ta nếu đi về hướng nam sẽ rất dễ rơi vào tay bọn hắn."

"Tính toán thời gian, bất luận là Tửu Cửu sư thúc có thoát khốn hay không, tiên nhân trong tông môn đến đây viện trợ chúng ta cũng đã đến Bắc Câu Lô Châu." Lý Trường Thọ nói tới đây thì dừng lại, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã: "Nếu muội vẫn chưa yên tâm, chúng ta cũng có thể đi vòng khoảng ba vạn dặm, bất quá chuyện này cũng có nguy cơ gặp phải đối phương dẫn tới nguy hiểm."

"Ta..yên tâm…"

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ giọng nói, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ một chút, ánh mắt hai người vừa vặn đụng vào nhau.

Nàng không biết vì sao, ngày bình thường nàng luôn cảm thấy mình quang minh lỗi lạc, chưa từng có một chút thẹn thùng nào, nhưng lúc này lại vô thức cúi đầu không dám nhìn thẳng nam nhân trước mặt.

Trong lòng nàng cảm thấy hơi trống rỗng, giống như có con mèo nho nhỏ đang ngoe nguẩy. Nàng cảm thấy tâm tình của mình hơi nhộn nhạo, liên tục gợn sóng không ngừng. Nàng tự nhủ, có lẽ chỉ là do mình được vị sư huynh này cứu hai lần nên sinh ra cảm kích mà thôi.

Hữu Cầm Huyền Nhã nghĩ rằng, mình phải tìm cách báo đáp lại ân tình của vị sư huynh này mới được, mặc dù hiện tại mình vẫn đang được Trường Thọ sư huynh che chở…..

"Sư huynh, muội có thể làm gì giúp huynh không?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

Lý Trường Thọ thuận miệng đáp: "Có, muội chỉ cần ngồi yên tĩnh dưỡng và không tùy tiện sử dụng linh thức của mình là được."

"Vâng".

Hữu Cầm Huyền Nhã đáp lại Lý Trường Thọ, giọng nói của nàng hơi nghiêm túc, nhưng từ sâu trong đáy lòng, nàng cảm thấy có gì đó mất mát. Bản thân mình vậy mà trở thành người vướng tay vướng chân sư huynh?

"Tách…"

Đống lửa phát ra tiếng nổ nhỏ, ngọn lửa cháy yếu đi một chút.

Lý Trường Thọ lấy một khúc cây khô màu xám từ trong tay áo ra, ném vào trong đống lửa, khiến ngọn lửa bùng cháy lên.

Lúc này Hữu Cầm Huyền Nhã mới phát hiện ra, ngọn lửa này có một chút kì lạ, hoàn toàn không có tí khói nào, mà nó còn tản ra mùi thơm ngát nhè nhẹ.

"Sư huynh, ngọn lửa cháy thật kì lạ, đoạn gỗ sư huynh vừa ném vào là gỗ gì vậy?"

Lý Trường Thọ nhìn đống lửa trước mặt, lạnh nhạt nói: "Đây là một loại gỗ bình thường, không quý hiếm gì cả, tên là Bắc Nguyên Hàn Tùng, sống tại phía nam Bắc Hải."

Loại gỗ này không ẩn chứa linh căn gì cả, ở thời thượng cổ, nó cũng chỉ là một loại gỗ phổ thông bình thường, nhưng khả năng chịu rét của nó rất cao.

Sau khi Bắc Câu Lô Châu bị chướng khí bao phủ, loại gỗ này gần như bị hủy diệt sạch sẽ, nhưng hiện tại không rõ tại sao lại trở nên tươi tốt um tùm cả một vùng.

Dần dần, người ta phát hiện ra, Bắc Nguyên Hàn Tùng có hiệu quả thần kì nào đó, bản thân loại gỗ này chẳng những không sợ chướng khí, mà nó còn phát ra hương thơm nhàn nhạt, khiến cho đám độc trùng sợ hãi tránh xa.

Đống lửa nhỏ trước mặt có thể giúp chúng ta xua đuổi tất cả mọi loại độc vật trong phạm vi ba trăm trượng.

"Nghe nói, nơi ở của Vu Tộc thường xuyên nhìn thấy Bắc Nguyên Hàn Tùng dạng lỏng, mà loại gỗ này cũng không đáng giá, ước chừng khoảng vài khối linh thạch, nên rất ít người quan tâm."

Hữu Cầm Huyền Nhã nghe cực kì say sưa, trong đôi mắt lấp lánh hình ảnh khuôn mặt của Lý Trường Thọ, nàng nói nhẹ nhàng: "Kiến thức của sư huynh thật rộng rãi…"

"Trong tông môn, đều có điển tịch ghi chép những chuyện này mà." Lý Trường Thọ bình tĩnh đáp lời, sau đó hắn tiếp tục vùi đầu đọc sách, tỏ vẻ không muốn nói thêm gì cả.

Hữu Cầm Huyền Nhã mím môi, sau đó cúi đầu suy nghĩ gì đó.

Một lúc sau…

"Sư huynh đã tìm được thảo dược mình cần chưa?"

"Coi như có một chút may mắn, ta đã tìm được." Lý Trường Thọ cười cười, nghĩ đến việc này, tâm tình của hắn vô cùng vui vẻ.

Hữu Cầm Huyền Nhã không muốn để câu chuyện phiếm kết thúc dang dở như vậy, nàng lại hỏi: "Sư huynh dường như đã chuẩn bị rất nhiều cho chuyến đi lần này phải không?"

"Ừm.." Lý Trường Thọ thuận miệng đáp: "Để chuẩn bị cho chuyến đi Bắc Châu lần này, ngay từ mười lăm năm trước, mỗi ngày ta đều tích cóp một ít đồ vật trị độc."

Mười lăm năm?

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng chớp mắt, nàng lại hỏi: "Vũ Văn Lăng…cùng với bọn ác tặc kia, bọn hắn sao rồi?"

Lý Trường Thọ nói: "Bọn hắn đã đồng quy vu tận cùng con Tam Tình Bích Ba Xà sắp thành tiên kia rồi. Trong việc này, chúng ta cũng vô cùng may mắn."

"Ừm." Hữu Cầm Huyền Nhã thở dài: "Đám người đó hung ác như vậy, nhất định sẽ không có kết cục tốt, nhưng không ngờ báo ứng lại tới nhanh như vậy."

Lý Trường Thọ thuận thế nói: "Hữu Độc…khục…Hữu Cầm sư muội, ta có chuyện muốn nhờ muội."

"Sư huynh cứ việc nói!" Tinh thần của Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức tỉnh táo lại, đôi mắt sáng rực, nhìn chăm chăm vào người Lý Trường Thọ: "Nếu có thể báo đáp ân cứu mạng của sư huynh, ta dù có chết cũng cam lòng!"

"Không cần nghiêm trọng như vậy". Lý Trường Thọ cười nói: "Lần này chúng ta ra ngoài, gặp phải khó khăn trắc trở ly kỳ, sau khi về núi, các trưởng bối chắc chắn sẽ hỏi rất kĩ càng."

"Ta xưa nay không thích phiền phức, cũng không muốn bị người chú ý quá mức, càng không muốn sóng gió cuốn vào người, xin sư muội khi bẩm báo với các trưởng bối sư tôn, không nói sự tình liên quan đến ta."

"Tu vi của ta tuy không cao, chỉ có một chút tài mọn lẩn trốn là giỏi, chuyện này nói ra chỉ sợ làm trò cười cho thiên hạ mà thôi."

"Sư huynh…" Vẻ mặt Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ động, trong lòng như có luồng điện xẹt qua.

"Cứu người không cầu báo, chẳng mưu cầu hư danh.

Một lòng cầu tiên đạo, quân tử chẳng hổ danh."

Trong lòng nàng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang lẫn lộn, sóng mắt lưu chuyển, liên tục cảm khái.

Trường Thọ sư huynh quả thật là quân tử, người có lòng dạ khí độ như vậy, quả nhiên là người mà mình khó có thể với tới được, kẻ Nguyên Thanh kia lại càng khó có thể so sánh được.

Hữu Cầm Huyền Nhã ơi là Hữu Cầm Huyền Nhã, ngày thường có bao nhiêu người vây quanh ngươi, ngươi lại cảm thấy Luyện Khí Sĩ cùng thế hệ chỉ toàn là hạng tầm thường, lại không biết đến người tốt luôn ẩn giấu trong đám đồng môn như Trường Thọ sư huynh. Nếu có thể trở thành bạn thân của sư huynh thật tốt biết mấy.

"Sư huynh yên tâm, Huyền Nhã đã rõ ý của sư huynh, muội sẽ ghi tạc ân tình của huynh trong lòng."

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, vị tiểu sư muội này đã thật sự rõ ràng rồi?

Bỗng nhiên hắn cảm giác như muội muội này vẫn chưa tiêu tan hết độc….

Thôi mặc kệ, sau khi mình trở về Tiểu Quỳnh Phong sẽ đóng cửa không ra, cho dù chuyện này có gây ra sóng gió gì, hẳn là không quá mấy tháng sẽ yên tĩnh trở lại. Phải biết ẩn nấp mới tránh được nhân quả phiền phức.

Tiếp theo nếu không có gì sai sót xảy ra, chuyến đi Bắc Câu Lô Châu của mình lần này coi như kết thúc hoàn mỹ.

Đột nhiên, vẻ mặt của Lý Trường Thọ khẽ động, ba con nhện hắn bố trí bên ngoài động lúc này đột nhiên truyền đến một khung cảnh…

Cách nơi đây vài trăm dặm, có vài thân ảnh đang bay rất vội vã, nhất là người ở ngoài cùng, mặc áo gai, phong thái yểu điệu.

Mặc dù bởi vì đối phương bay quá nhanh, hắn không thấy rõ được khuôn mặt, nhưng căn cứ vào áo gai, cùng với vệt sáng hình vòng cung kinh người khi bay có thể đoán ra, người này chính là Tửu Cửu!

"Chuẩn bị đi, bọn họ đã tới."

Lý Trường Thọ cười, cuối cùng thì tảng đá lớn đè nặng trong lòng cũng đã biến mất.

Chương 20. Hễ có hố là nhảy không qua

"Trường Thọ! Huyền Nhã!"

"Trường Thọ ơi là Trường Thọ! Sao ngươi lại chạy đến nơi hung hiểm như thế này kia chứ!"

Lý Trường Thọ đứng trước hang động, nhìn hai thân ảnh từ trên mây đáp xuống, trên khuôn mặt không nhịn được lộ ra nụ cười.

Sư phụ nhà hắn vậy mà cũng mò được đến đây, xem như đã vượt ra khỏi dự liệu của hắn rồi.

Mặc dù mắt thấy sư phụ lôi ra cây phất trần gia bảo thoạt nhìn giống như muốn quất vào cái mông thân ái của hắn một trận tử tế, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt kích động của sư phụ nhà mình, đáy lòng Lý Trường Thọ bỗng dâng lên một cỗ ấm áp.

Thế nên ở trước mặt trưởng bối nội môn, Lý Trường Thọ quyết giữ thể diện cho sư phụ nhà hắn bằng cách đứng yên không né tránh mặc cho sư phụ nhà mình vung phất trần quất đến hai lần cho hả giận.

Dù sao cũng có đả thương được hắn đâu mà lo.

Tửu Cửu và Tề Nguyên đạo lão cùng nhau từ trên đám mây đáp xuống. Vốn dĩ Tửu Cửu muốn chạy đến nhìn xem Lý Trường Thọ có bị thương gì hay không, nhưng nghĩ đến Tề Nguyên đạo trưởng cũng có mặt ở đây tốt xấu gì cũng là sư đồ nhà người ta quan tâm thăm hỏi lẫn nhau, người ngoài như nàng không tiện xen vào nên đành bấm bụng xông về phía Hữu Cầm Huyền Nhã.

Nhìn thấy sư phụ nhà mình hung hăng giơ phất trần quất tới, Lý Trường Thọ bày ra vẻ mặt nhăn nhó như trái mướp đắng, đau khổ nhắm mắt chịu trận nhưng phất trần chỉ nhẹ nhàng quất trên vai hắn như đang giúp hắn phủi bụi trên y phục, không mang theo tí ti lực đạo gì ráo.

Theo sau là tiếng la mắng càm ràm của Tề Nguyên đạo trưởng: "Nói xem, tại sao ngươi lại chạy đến Bắc Châu hung hiểm này hả!"

Nếu như không phải Linh Nga đề tỉnh vi sư, nếu như tìm đến đây cũng không thấy ngươi, vi sư thật sự cũng không biết phải đi đến đâu để thu thập hài cốt của ngươi mang về đó biết không hả?"

"Sư phụ bớt giận, là do đệ tử tự ý hành động mà không bẩm báo trước, mong sư phụ lượng thứ." Lý Trường Thọ quy củ cúi đầu trả lời nhưng dư quang nơi khóe mắt lại không chút quy củ liếc nhìn sang bên cạnh.

Tửu Cửu ôm lấy Hữu Cầm Huyền Nhã xoay nhẹ một vòng rồi cười rộ lên giống như một đứa trẻ. Khuôn mặt Hữu Cầm Huyền Nhã ửng đỏ vì ngượng, nàng luôn miệng gọi "sư thúc" nhưng không thể nào thoát khỏi ma trảo của Tửu Cửu.

Làn váy tung bay, suối tóc phiêu tán trong gió, vòng xoay người này trông cũng khá đẹp mắt đó chứ.

Quan trọng chính là, bất luận xét về độ khủng hay sự quyến rũ chết ruồi chập chờn ẩn hiện phía sau lớp áo khi hai cơ thể va chạm vào nhau, mặc dù Hữu Cầm Huyền Nhã cũng rất ưu tú nhưng rõ ràng cũng phải cam bái hạ phong trước Tửu Cửu sư thúc…

Khách quan mà nói thì Hữu Cầm Huyền Nhã vượt trội hơn về dung mạo và phong thái hoàn mỹ của con nhà quyền quý, đường cong lại còn không chê vào đâu được. Nếu so với Hữu Cầm Huyền Nhã thì vị sư thúc này của nàng có một chút không đủ phân lượng, khuôn mặt cũng hơi tròn, phong thái của hai người có thể nói là khác nhau cả một trời một vực.

Lý Trường Thọ thoáng nhìn qua rồi lập tức thu hồi ánh mắt, thành thành thật thật lẳng nghe sư phụ nhà hắn đang thao thao bất tuyệt giáo huấn…

Tình huống vừa rồi chỉ đơn giản là do thói quen dựa vào gu thẩm mỹ của mình để tăm tia đánh giá mỹ nhân có từ kiếp trước, khi hắn vẫn còn là phần tử tinh anh trong xã hội.

Mà mấy cái nhận định như thế này bây giờ cũng không mang lại ý nghĩa thực tiễn gì cho lắm.

Ngược lại, lúc này ánh mắt của Lý Trường Thọ càng chăm chú dò xét nhất cử nhất động của vị đạo nhân cục mịch nào đó…

Tửu Ô xách theo lão đạo vừa bị đánh đến bất tỉnh nhân sự từ trên mây đáp xuống trước mặt đám người bọn hắn.

Thấy Lý Trường Thọ và Hữu Cầm Huyền Nhã tứ chi vẫn còn lành lặn không bị sứt mẻ thương tật, gương mặt của vị đạo nhân cục mịch cũng không có một chút biểu hiện gì khác lạ. Lão nhẹ nhàng xoay cổ tay làm cho vị đạo sĩ đang bị xách trong tay lão ta toàn thân co giựt mấy lần, khí tức tản ra bay tán loạn trong không trung trong nháy mắt.

Nếu như Lý Trường Thọ không nhìn nhầm thì nguyên thần của vị đạo sĩ kia vừa mới trực tiếp bị đập nát…

Tửu Ô coi như một màn vừa rồi chưa từng xảy ra, ném thi thể của vị lão đạo Nguyên Tiên vào trong rừng rồi mỉm cười nhìn sang mấy sư đồ đang tụ tập quan tâm lo lắng thăm nom hỏi han tình hình của nhau phía bên này.

Đây chính là biểu hiện điển hình của kẻ hung hãn, giết người như giết kiến trong truyền thuyết.

Ngón tay Lý Trường Thọ giấu trong ống tay áo khẽ động, trong đáy lòng nổi lên từng mảng tin tức có liên quan đến vị đạo nhân cục mịch mà thường ngày hắn nghe ngóng được này, có thể tổng kết đơn giản như sau:

Tửu Ô chính là Ngũ sư huynh của sư thúc Tửu Cửu, là đệ tử chân truyền của đại lão Vong Tình thượng nhân Độ Tiên Môn, nhập môn tu luyện đã hơn hai ngàn năm, tu vi đang ở mức cảnh giới Chân Tiên đỉnh phong, bán Thiên Tiên.

Tính tình người này như một lão ngoan đồng, thích mở miệng trêu ghẹo người khác nhưng trên thực tế là người đa mưu túc trí lại rất gan dạ, trung thành tuyệt đối với môn phái, thường xuyên được tông môn cắt cử ra ngoài xử lý công việc, có mối quan hệ giao hữu rất rộng với cả nội môn lẫn ngoại môn.

Sở trường: chưng cất rượu, luyện đan dược.

Nhược điểm: tạm thời chưa điều tra ra được.

Lý Trường Thọ rất nhanh đã đưa ra được đối sách quan trọng. Nhân vật như thế này, bản thân hắn không cần dốc lòng đi theo vuốt đuôi ngựa để kết giao, chỉ cần thành thật làm tròn bổn phận đệ tử của Độ Tiên Môn là đủ để qua cửa.

Ở bên này, ma trảo của Tửu Cửu cuối cùng cũng chịu buông tha cho Hữu Cầm Huyền Nhã. Nàng ngửa đầu nhìn trời xanh trong lòng đầy cảm khái, lão nương cuối cùng cũng bảo vệ được hơn phân nửa số tiền thưởng, chứ đâu ít ỏi gì cho cam.

Hữu Cầm Huyền Nhã lại nghe tiếng Tề Nguyên đạo trưởng vẫn còn đang tiếp tục giáo huấn Lý Trường Thọ: "Ngươi nói coi, tu vi vỏn vẹn chỉ là cảnh giới Hóa Thần đã vác xác chạy đến nơi này, ngươi không biết làm như vậy chính là cản trở người khác thực hiện nhiệm vụ hay sao hả?"

"Tề Nguyên sư thúc!" Hữu Cầm Huyền Nhã nghiêm mặt lên tiếng nói: "Trường Thọ sư huynh không hề cản trở ai hết, trái lại đệ tử còn được huynh ấy ra tay tương trợ không ít lần ..."

"Đúng vậy sư phụ, đệ tử quả thực không làm tảng đá cản trở người khác mà còn giúp được không ít việc." Lý Trường Thọ bình tĩnh đánh gãy câu chuyện của Hữu Cầm Huyền Nhã, trên khuôn mặt hắn còn lộ ra một chút đắc ý, mỉm cười khoe khoang: "Sư phụ không biết đâu, thực ra đệ tử chính là muốn được đến nơi này để rèn luyện. Sư phụ nhìn xem, tu vi của đệ tử đã đột phá đến cảnh giới Phản Hư rồi."

Dứt lời, Lý Trường Thọ lập tức lộ ra khí tức của bản thân, chính là Phản Hư cấp một.

Khí tức trên người hắn vẫn còn có một chút bất ổn, hoàn toàn phù hợp với bộ dáng trầy vi tróc vảy của một người vừa mới đột phá cảnh giới.

Nghe hắn nói như vậy, Hữu Cầm Huyền Nhã cảm thấy bản thân có thêm vài phần mơ màng khó hiểu.

Sư huynh bị làm sao vậy…

Sao đột nhiên lại biến thành một người khác như thế này?

Trước kia trầm ổn bao nhiêu thì bây giờ đột nhiên quay quắt biến thành một kẻ có phần lỗ mãng xum xoe bấy nhiêu.

Lý Trường Thọ khẽ chớp mắt nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã làm cơ thể nàng hơi run lên, cũng lập tức nhớ tới lời căn dặn của Lý Trường Thọ lúc trước.

Nàng nhẹ mấp máy cái miệng nhỏ nhưng lại không biết mình nên nói gì cho đúng.

"Trường Thọ, ngươi đột phá rồi?" Tề Nguyên đạo trưởng như bị kích động, cẩn thận cảm nhận khí tức của Lý Trường Thọ, trên mặt lộ ra ý cười, hai mắt dường như còn lóe ra tinh quang sáng rực.

Tề Nguyên đạo trưởng rất nhanh liền thu hồi ý cười lộ trên khuôn mặt, nghiêm mặt tiếp tục khiển trách: "Tu luyện cả trăm năm mới lĩnh hội cảnh giới Phản Hư, có gì đáng để tự hào lắm hay sao mà còn vênh váo đắc ý như vậy!"

"Ngươi nhìn Huyền Nhã mà xem! Nàng là sư muội của ngươi mà bây giờ trình độ của nàng đã đạt Phản Hư cấp bốn rồi kia kìa!"

Lý Trường Thọ có một chút bất đắc dĩ mỉm cười, bày ra vẻ mặt giống như vì bị sư phụ nhà mình giáo huấn mà sinh ra cảm giác buồn bực…

Trên thực tế thì chỉ có trời biết, đất biết và bản thân hắn biết, hắn đang nhịn cười muốn đau hết cả bụng.

"Tu luyện một trăm năm, đột phá được đến cảnh giới Phản Hư cũng đã rất tốt rồi, xem như cũng có tư chất thượng đẳng." Tửu Ô đứng ở bên cạnh cười nói: "Tề Nguyên sư đệ không biết rồi, nhị sư huynh nhà ta mất đến hai trăm năm mới cảm ngộ được cảnh giới Phản Hư, sau đó hậu tích bộc phát, chỉ dùng thêm hai mươi năm đã độ kiếp thành tiên."

"Chuyện tu hành đều do duyên phận quyết định, đệ cũng đừng nên giáo huấn đệ tử của mình quá nghiêm khắc."

"Huyền Nhã, ngươi có biết tung tích hiện giờ của Nguyên Thanh không?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã bỗng trầm xuống, nàng lui về phía sau hai bước, trên lưng cõng đại kiếm quỳ một chân xuống nền đất, chắp tay, cuối đầu, bình tĩnh lên tiếng nói: "Nguyên Thanh đã chết, hơn nữa còn chết trong tay đệ tử, xin sư bá trách phạt!"

Tửu Ô nhướn mày, cất tiếng hỏi: "Chính ngươi tự tay giết hắn?"

"Vâng, bốn kiếm xuyên tim, phá tan nguyên thần của hắn." Hữu Cầm Huyền Nhã cuối đầu trả lời: "Việc này đều do một tay đệ tử làm, không liên quan gì đến Trường Thọ sư huynh, sư huynh chỉ dùng độn thuật dẫn đệ tử chạy trốn để bảo toàn tính mạng."

"Đệ tử cam tâm tình nguyện nhận lãnh toàn bộ trách phạt của tông môn!"

Tửu Ô cau mày trầm ngâm.

Tửu Cửu nhảy lên hai bước đến đứng bên cạnh Lý Trường Thọ. Nàng vốn dĩ định dùng cùi chỏ huých nhẹ vào người Lý Trường Thọ nhưng mới thực hiện động tác huých chỏ được một nửa đã kịp thời dừng lại, cùi chỏ của nàng vẫn còn chưa chạm được đến cánh tay của Lý Trường Thọ đã nhanh chóng bị thu về.

"Này, rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện quái quỷ gì vậy?" Tửu Cửu nhỏ giọng hỏi.

Lý Trường Thọ chỉ lắc đầu, bảo trì sự im lặng mà không mở miệng lên tiếng trả lời.

Tửu Ô nghe vậy thì đưa mắt nhìn lại, ánh mắt của vị đạo nhân cục mịch chẳng khác gì hai mũi tên muốn xuyên thủng thân hình của Lý Trường Thọ.

Tửu Ô trầm giọng hỏi: "Trường Thọ sư điệt, ngươi không có lời gì để biện hộ giúp Huyền Nhã sao?"

"Đệ tử không biết tình hình cụ thể nên không dám phán đoán bừa bãi." Lý Trường Thọ đáp lời, ánh mắt thản nhiên đối mặt với Tửu Ô.

"Xem ra ngươi cũng có một chút ổn trọng." Tửu Ô thở dài: "Kỳ thật, ta đã dò xét hồn phách của gã Tiên Nguyên lúc nãy, cũng biết đại khái về sự việc lần này."

"Nguyên Thanh đã nảy sinh ý đồ xấu từ trước, lại đưa cuộc chiến tranh quyền đoạt vị của thế tục vào Độ Tiên Môn, đây chính là trọng tội không thể dung thứ được."

"Huyền Nhã sư điệt thế nhưng lại ra tay sát hại đồng môn, phạm vào đại tội, bất luận là vì lý do gì cũng khó mà thoát tội..."

Tửu Cửu ngược lại là rất tức giận, mắng sa sả: "Những quy củ chó má rách nát này không sửa lại được hay sao? Nguyên Thanh, hắn là người ra tay trước cơ mà? Huyền Nhã chỉ phản kích mà thôi!"

Hữu Cầm Huyền Nhã mím môi, không dám lên tiếng giải thích nhiều lời.

Lý Trường Thọ thấy thế liền giả bộ ho khan vài tiếng: "Tửu Ô sư bá, nếu không có việc gì nữa thì chúng ta rời khỏi đây trước, sau đó triệu tập mấy vị sư thúc, sư bá khác để cho Hữu Cầm sư muội giải thích rõ đầu đuôi ngọn nguồn của sự việc lần này một lượt."

"Chỉ cần Hữu Cầm sư muội thành thật khai rõ, các vị trưởng lão nội môn có thể thông cảm mà giảm nhẹ hình phạt."

Nửa câu sau Lý Trường Thọ nói chính là để cho Hữu Cầm Huyền Nhã nghe thấy. Hữu Cầm Huyền Nhã đưa mắt nhìn về phía Lý Trường Thọ, trong đáy mắt mang theo sự bất đắc dĩ lẫn chua xót.

Lý Trường Thọ than thầm trong bụng nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười mang ngụ ý an ủi động viên rồi nhẹ nhàng gật đầu với nàng.

Coi như cho nàng sự cổ vũ về mặt tinh thần.

Tửu Ô lại lên tiếng nói: "Chúng ta làm theo lời của Trường Thọ sư điệt đi, việc cần làm hiện giờ là nhanh chóng tụ họp cùng với những người khác trước đã."

Nói xong, Tửu Ô không nhịn được đưa tay lên gãi đầu, trong lòng suy tính phải làm như thế nào để Hữu Cầm Huyền Nhã thoát được sự trách phạt của tông môn.

Nhưng khi nghĩ đến việc sư phụ của Nguyên Thanh cũng đang có mặt ở đây, không thể tránh khỏi tình cảnh khó xử.

Vị đạo nhân cục mịch tạo ra một đám mây trắng để cho từng người trong nhóm bước lên, lại căn dặn Hữu Cầm Huyền Nhã theo sát bên mình, tạm thời trông chừng lẫn ý tứ dò xét.

Lý Trường Thọ đi theo bên cạnh sư phụ nhà mình, cả bọn cùng nhau đạp lên đám mây trắng rồi xếp bằng ngồi xuống trên đám mây.

Lúc này Tề Nguyên đạo lão như đổi sang diện mạo mới, tinh thần phấn chấn hẳn lên, lúc đến thì như cha chết mẹ chết, lúc về thì gió xuân phơi phới, đắc ý hả hê.

Cuối cùng cũng có ngày lão được làm sư phụ của một đồ đệ có cấp bậc tu vi cảnh giới Phản Hư rồi…

Đám mây trắng kia còn chưa kịp bay lên, Tửu Ô đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lão quay người nhìn về phía Lý Trường Thọ, cười nói: "Trường Thọ sư điệt?"

"Có đệ tử."

Tửu Ô tỏ vẻ không có việc gì quan trọng, vu vơ hỏi: "Số tơ nhện của Trọng Đồng Tam Đầu Nhện ở đây không thu gom về hay sao? Đó chính là bảo vật hiếm có khó tìm đó."

Lý Trường Thọ vô cùng tự nhiên cười một tiếng rồi mới trả lời: "Để cho sư bá phải lo lắng rồi, số tơ này đã đem ra sử dụng rồi thì rất khó thu hồi lại."

Đệ tử có nuôi mấy con Trọng Đồng Tam Đầu Nhện này ở Tiểu Quỳnh Phong. Nếu sư bá có hứng thú với mấy món đồ chơi này, khi trở về đệ tử sẽ đích thân mang đến hiếu kính sư bá một ổ."

Tửu Ô nhíu mày nhìn Lý Trường Thọ: "Món đồ này sư bá sẽ không từ chối, tiểu gia hỏa ngươi xem ra rất có tiền đồ, về sau nên thân cận với bản sư bá nhiều hơn một chút biết không."

"Đệ tử tuân mệnh!" Lý Trường Thọ nở nụ cười ôn hòa khiêm tốn đáp lời mà không nói gì thêm nữa.

Chương 21. Sư huynh thối

Hoàn hảo, sư phụ của Lý Trường Thọ không hề nghi ngờ gì cả, lại còn ân cần hỏi thăm chứng bệnh này của Lý Trường Thọ có từ khi nào. Ngay cả cổ tay Lý Trường Thọ cũng nắm chặt, kiểm tra kỹ càng một hồi.

Cũng may mắn Tề Nguyên đạo trưởng chỉ là cảnh giới Quy Đạo cấp chín, khoảng cách thành tiên còn cách một bước ngắn. Vậy nên, vào lúc lão dò xét, liền dễ dàng bị Lý Trường Thọ qua mặt, cũng coi như giúp Lý Trường Thọ hóa giải "nguy cơ nhỏ" này...

"Lục thức không ổn định, tâm khí đần độn." Tề Nguyên nghiêm nghị nhắc nhở: "Trường Thọ, sau khi trở về, ngươi hãy an tâm bế quan một thời gian, không thể đi lung tung ra ngoài. Vi sư cũng sẽ dặn dò Linh Nga, không để cho nàng ồn ào phiền nhiễu ngươi."

"Tâm cảnh của ngươi xuất hiện một chút vấn đề, nhưng cũng may là không nghiêm trọng lắm, tĩnh tu một thời gian là ổn."

Lý Trường Thọ trịnh trọng gật gật đầu: "Vâng, sư phụ."

Ở phía trước, Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút khẩn trương, nghe thấy vậy cũng nhẹ nhàng thở ra, mà biểu lộ của nàng như vậy, tất cả đều lọt vào mắt đạo nhân lùn Tửu Ô.

"Có một chút ý tứ!" Đám lông mày vừa dày vừa ngắn của Tửu Ô nhấp nhô, vẻ mặt nhất thời đăm chiêu suy nghĩ...

Nghe Tề Nguyên đạo trưởng nói như vậy, Tửu Cửu cũng yên lòng, đứng dậy nhảy đến bên cạnh Hữu Cầm Huyền Nhã, nhỏ giọng hỏi lúc trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Lý Trường Thọ liếc nhìn Nhiếp Hồn Châu nằm ở bên trong pháp khí trữ vật của mình. Bên trong đấy vẫn còn tàn hồn của mấy người chưa hoàn toàn tan đi, có thể tìm được rất nhiều mảnh vỡ ký ức ở trong đó.

Thế là hắn lặng lẽ thả ra một tia linh thức, cất Nhiếp Hồn Châu vào một góc xó xỉnh, dùng phù lục che lại.

Việc không liên quan đến mình, vạn sự đại cát.

Thực lực của Tửu Ô mạnh hơn Tửu Cửu rất nhiều, nhưng ở bên trong Bắc Châu cũng không dám phi hành hết tốc lực.

Vị đạo nhân lùn này có một chút cẩn thận, trên đường đi không hề nói một lời nào, ánh mắt nhạy bén luôn luôn quét khắp nơi.

Điểm này khiến cho Lý Trường Thọ rất có hảo cảm.

Cuối cùng, cả đoạn đường bình an vô sự rời khỏi Bắc Câu Lô Châu.

Ra khỏi vùng đất bị chướng khí bao trùm, Tửu Ô mang theo cả đám bay khoảng trăm dặm về phía nam, tìm một ngọn núi hoang, rồi truyền tin cho mấy vị đồng môn đến đây tụ họp.

Đợi khoảng nửa canh giờ sau, sư phụ Vương Kỳ mang theo Vương Kỳ, Lưu Nhạn Nhi chạy đến đầu tiên.

Phải đợi hơn hai canh giờ sau thì Khương Kinh San - sư phụ của Hữu Cầm Huyền Nhã, Lâm Thích - sư phụ của Nguyên Thanh, cùng với sư phụ của Lưu Nhạn Nhi mới đến nơi đây.

Khương Kinh San được coi như là tiên tử "khuôn mẫu tiêu chuẩn", gương mặt mỹ lệ, thanh khí vờn quanh, thắt tóc mây, mang váy tiên, cả người mười phần tiên khí, không dính chút bụi trần nhân gian.

"Tiểu Nhã!"

Nhìn ái đồ của mình ngồi quỳ chân trên mặt đất, cả người băng bó vết thương, váy dài tràn đầy vết máu, thần sắc tiều tụy như trở thành một người khác. Vẻ mặt Khương Kinh San lộ vẻ buồn bã, bước nhanh tới trước mặt Hữu Cầm Huyền Nhã, ôm nàng vào trong ngực.

"Sư phụ..."

"Sư phụ ở đây, sư phụ ở đây!"

Là do sư phụ nhất thời hồ đồ, mới đáp ứng lời cầu khẩn của tên tặc tử Nguyên Thanh kia, để cho ngươi đến đây lịch luyện tìm kiếm Yếm Hỏa Minh Tâm Thảo gì đấy, đều là lỗi của sư phụ!"

Vành mắt Hữu Cầm Huyền Nhã hơi hơi đỏ lên, rồi nhẹ nhàng hít vào một hơi, ổn định tâm tình, thấp giọng nói: "Đệ tử vô dụng, đã khiến sư phụ lo lắng."

Lâm Thích đạo trưởng cũng đã nhận được tin Nguyên Thanh bỏ mình, hắn vẫn chưa nổi giận, nhìn sư đồ Hữu Cầm Huyền Nhã đang ngồi quỳ chân ở kia, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc chia nhau ra tìm kiếm, bọn họ cũng mang theo một gã Nguyên Tiên đồng bọn với Nguyên Thanh và Vũ Văn Lăng, lúc này gã Nguyên Tiên kia cũng đã bị bọn họ tiện tay xử lý, hỏi đại khái chuyện lúc trước.

Tửu Ô nói: "Lâm Thích sư đệ bình tĩnh chớ vội, trước hết để cho Huyền Nhã kể toàn bộ sự tình một lần đi."

"Huyền Nhã, ngươi cố gắng nói kỹ càng một chút, không được giấu giếm bất kỳ điều gì!"

Khương Kinh San vội nói: "Tiểu Nhã ngươi cứ việc kể hết ra, vạn sự đã có sư phụ thay ngươi làm chủ!"

"Đệ tử tuân mệnh." Ánh mắt của Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn về phía Lý Trường Thọ, tâm tình đang có một chút không ổn bỗng dưng an tĩnh lại.

Nàng thở dài một hơi, sau đó bắt đầu chậm rãi kể lại từ lúc năm người đệ tử bọn họ vừa chia nhau ra hành động, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, kể lại toàn bộ.

Nói từ buổi chiều đến hoàng hôn, từ hoàng hôn cho đến khi bầu trời đầy sao.

"Này độc tỷ, sao không nói từ lúc khai thiên tích địa luôn đi?" Lý Trường Thọ chọc ngoáy một câu trong đáy lòng, lặng lẽ đi đến một chỗ xa hơn ngồi đả tọa điều tức, cũng đã nghe được đại khái những gì mà Hữu Cầm Huyền Nhã trải qua...

Sau khi Tửu Cửu bị vây khốn, Nguyên Thanh vẫn chưa đánh lén Hữu Cầm Huyền Nhã ngay lập tức, mà là trước tiên đưa tới một đám ác tặc tập sát hai người, rồi nghĩ ra trò làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Kết quả: "Mỹ nhân" Hữu Cầm Huyền Nhã mạnh hơn "Anh hùng" Nguyên Thanh không ít, khiến tình cảnh của Nguyên Thanh trở nên cực kỳ xấu hổ.

Sau đó Nguyên Thanh lại sửa lại sách lược, để cho đồng bọn không ngừng tạo áp lực lên hai người, tạo ra khung cảnh không lối thoát dành cho cả hai, sau đó thừa cơ biểu đạt tâm ý với Hữu Cầm Huyền Nhã.

Nhưng mà Hữu Cầm Huyền Nhã khi đối mặt với tuyệt cảnh, vẫn như xưa, cực kỳ dứt khoát cự tuyệt lời tỏ tình của Nguyên Thanh "Cùng chết cùng chôn, cùng sang thế giới bên kia"...

Mấy chiêu mềm dẻo liên tiếp thất sách, cuối cùng Nguyên

Thanh thẹn quá hoá giận. Gã lật mặt muốn dùng độc tình khống chế Hữu Cầm Huyền Nhã, nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã lại tìm được cơ hội dùng bảo phù na di chạy trốn, vừa vặn gặp Lý Trường Thọ, được Lý Trường Thọ cứu lần thứ nhất...

Sau khi thương thế khôi phục, Hữu Cầm Huyền Nhã định theo đường vòng trở lại Loạn Chướng Bảo Lâm. Nhưng đi mấy ngày, thì phát hiện ra mình không cẩn thận lạc đường, lại không may bị đám người Nguyên Thanh phát hiện tung tích, đành phải đại chiến một trận.

Lần này, lại là Lý Trường Thọ kịp thời đi ngang qua.

Nhờ vào chỉ điểm của Lý Trường Thọ, Hữu Cầm Huyền Nhã đã dẫn đám người kia tới cạnh sào huyệt của một con độc vật lợi hại, cuối cùng khiến đám người kia bị độc vật hạ độc chết, còn Hữu Cầm Huyền Nhã thì tự tay giết chết Nguyên Thanh.

Lúc nghe được những lời này từ miệng Hữu Cầm Huyền Nhã, Lý Trường Thọ cũng nhịn không được cảm khái một câu: "Kẻ Nguyên Thanh này, nhiều cơ hội như vậy, do mình mà không dùng được."

Cảm thấy không đáng cho Vũ Văn Lăng và mấy vị thủ hạ của Nguyên Thanh.

Đợi Hữu Cầm Huyền Nhã nói xong những chuyện đã trải qua, từng ánh mắt nhìn lên người Lý Trường Thọ.

Khương Kinh San tự mình dẫn theo Cầm Huyền Nhã tới, sư đồ hai người trịnh trọng vái chào nói lời cảm tạ với Lý Trường Thọ, cũng nói thêm là sau khi về môn phái sẽ có thâm tạ, Lý Trường Thọ thì có một chút "cẩn thận" liên tục nói không cần.

Sợ Lý Trường Thọ nói lung tung, Tề Nguyên đạo trưởng kịp thời chạy đến, mặt mày hớn hở tiếp nhận lời cảm ơn này.

Giữa sân, lúc này chỉ có Lâm Thích sư phụ của Nguyên Thanh là cực kỳ lúng túng.

"Ài!" Lâm Thích thở dài: "Là do bần đạo không có mắt thu đồ đệ, sau khi về núi sẽ lập tức đi lãnh phạt."

Tửu Ô nói: "Kẻ Nguyên Thanh kia trù mưu rất sâu, lúc nhập môn vốn là tâm thuật bất chính, sư đệ ngươi cũng là bởi vì trực tiếp thu đồ đệ trong lần đại điển khai sơn trước đó, chuyện này không trách sư đệ ngươi được."

Lâm Thích ảm đạm lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Dù Nguyên Thanh làm chuyện ác, nhưng chung quy vẫn là đệ tử của Lâm Thích, lúc này Lâm Thích cũng có một chút thương tâm, từng người trong đám người lần lượt khuyên bảo vài câu.

Chuyện Hữu Cầm Huyền Nhã giết Nguyên Thanh, mặc dù Hữu Cầm Huyền Nhã chiếm cả tình lẫn lý, nhưng vẫn là tội giết sư huynh đồng môn, nên dựa vào môn quy vẫn phải chịu trừng phạt.

Tất nhiên, mức độ trừng phạt cũng cực kỳ nhỏ bé, chỉ phải đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm mấy năm.

Tửu Ô cũng động viên Lý Trường Thọ vài câu, rồi nói sau khi về núi, trong môn nhất định sẽ có khen thưởng cho Lý Trường Thọ, phần thưởng cho Lý Trường Thọ tuyệt đối sẽ không keo kiệt.

Nhóm bọn họ vậy mà không cùng nhau trở về Độ Tiên Môn, Tề Nguyên mang theo Lý Trường Thọ, Lưu Nhạn Nhi, Vương Kỳ cùng với sư phụ của hai người này, chậm rãi chạy ở phía sau.

Còn những người còn lại chạy với tốc độ cao nhất về Độ Tiên Môn, người thỉnh tội, người chịu tội.

Bọn họ sở dĩ gấp gáp như vậy, là do Khương Kinh San thúc giục.

Vị sư phụ của Hữu Cầm Huyền Nhã này cũng không phải là nhân vật đơn giản, nàng thân là đệ tử của chưởng môn, có địa vị khá cao ở trong môn, tu vi hoàn mỹ, pháp bảo rất nhiều, lại còn có một vị đạo lữ cực kỳ tôn trọng thương yêu nàng, đó cũng là một vị cao thủ cảnh giới Thiên Tiên.

Chuyện ở Bắc châu dù đã hạ màn, nhưng Khương Kinh San làm sao có thể để cho đệ tử của mình vô cớ chịu những ủy khuất này?

Trước khi lên đường, Khương Kinh San đã truyền tin thẳng cho đạo lữ nhà mình, để cho y tìm mấy vị đồng môn nhàn rỗi. Chờ nàng sau khi về núi, lập tức chạy tới Nam Châu, nhất định phải nhổ tận gốc thế lực thế tục đứng phía sau Nguyên Thanh kia, không để lại hậu hoạn!

Một đường trở về núi, gió êm sóng lặng, không có một chút gợn sóng nào.

Chỉ là, lúc Lý Trường Thọ nghe được giọng nói tràn đầy nhu tình của Lưu Nhạn Nhi la lên "Kỳ kỳ sư đệ", chung quy vẫn không chịu được rùng mình...

Khụ, văn hóa khác biệt, văn hóa khác biệt.

...

Ban đêm ở Tiểu Quỳnh Phong thật yên lặng. Một đám mây trắng đứng ở giữa không trung, Lý Trường Thọ hạ xuống từ trên cao, Tề Nguyên đạo trưởng thì mặt mày hớn hở, giẫm lên mây bay về phía ngọn núi khác.

"Vừa rồi sư phụ nhận được lời mời từ sư phụ của Lưu Nhạn Nhi, đi qua tụ họp uống vài chén rượu, ăn vài món ăn."

Xuyên qua đại trận do chính tay mình bố trí ngăn cách, dẫm lên bãi cỏ quen thuộc, Lý Trường Thọ tràn đầy thoải mái thở ra một hơi.

An ổn.

"Sư huynh!"

Bên cạnh truyền đến tiếng hô hoán vui vẻ, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, lại thấy nhà cỏ của sư muội có hào quang màu xanh lập loè xung quanh.

Tiểu trận pháp ngăn cách căn nhà khỏi sự dò xét từ bên ngoài dần dần mở ra một khe hở, thanh âm là từ bên trong khe hở này truyền tới...

Lại nghe tiếng nước chảy ào ào vang lên không ngừng, Linh Nga ở đằng kia vui vẻ la lên một trận: "Sư huynh đã trở về!"

"Huynh bị thương sao? Lúc trước đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại về muộn như vậy?"

Chưa dứt lời, một bóng người uyển chuyển xinh đẹp vọt ra từ bên trong nhà cỏ, toàn thân nàng trên dưới chỉ bọc một lớp khăn mỏng, dáng vẻ yểu điệu hết sức mê người, tóc dài ướt sũng, da thịt vô cùng mịn màng thỉnh thoảng chảy xuống một vài giọt nước.

Nàng cũng không để ý những chuyện này, vừa nhìn thấy Lý Trường Thọ đã vui vẻ nhảy dựng lên.

Nàng vừa mới bước vào thùng gỗ không lâu, vừa mới tắm rửa được một lát đã chạy vội ra, không biết có phải do tắm nước vào mắt hay sao, mà bên trong đôi mắt hạnh nhân của nàng đột nhiên dâng lên một tầng nước, giang hai cánh tay lao tới.

Lý Trường Thọ muốn tránh đi theo bản năng, nhưng nhìn thấy đôi mắt của Linh Nga tràn đầy uỷ khuất, đáy lòng buông tiếng thở dài, chắp tay đứng ngay tại chỗ, mặc cho sư muội đâm đầu vào ngực mình.

"Sư huynh thối làm ta sợ muốn chết!"

"Một mực không trở về, ta còn tưởng rằng huynh đã xảy ra chuyện gì!"

Tiếng la hét của Linh Nga không cầm được mang theo một chút nức nở, lại thoáng có một chút nghẹn ngào, nhưng lúc nàng đang muốn khóc nấc lên, thì một bàn tay lớn nhẹ nhàng khẽ xoa đầu nàng.

"Sư huynh..." Linh Nga ngửa đầu nhìn, trong mắt có ánh sáng chớp động, miệng nhỏ nhắn cũng không nhịn được phụng phịu.

Lý Trường Thọ đột nhiên nói: "Đúng rồi, sư phụ..."

"Ấy!"

Linh Nga lập tức kịp phản ứng, còn tưởng rằng sư phụ và sư huynh cùng nhau trở về, vội vàng xoay người, khẽ vèo một tiếng, với khí thế sét đánh xông thẳng vào trong nhà cỏ, bọc lấy chăn chui vào thùng gỗ lớn, trốn ở trong nước không dám ló đầu.

Bộ dáng trước đó bị sư huynh nhìn thấy tự nhiên là không có việc gì, nhưng làm sao có thể để cho nam tử ngoài sư huynh ra nhìn thấy!

Sư phụ cũng không được!

Linh Nga đưa linh thức dò xét ở phía ngoài, tràn đầy nghi hoặc đưa đầu chui lên mặt nước...

Tiếng nói của Lý Trường Thọ từ ngoài nhẹ nhàng vọng tới: "Sư phụ đã đi tới ngọn núi khác dự tiệc."

"Ta cần nghỉ ngơi một lát, giờ dần lại tới tìm muội hỏi chuyện lịch luyện lần này."

Nói xong, thuận tay mở lại trận pháp quanh nhà cỏ cho nàng, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng trở về ốc xá của mình.

Trong thùng gỗ, Linh Nga cúi đầu nhìn khăn mỏng đang bọc trên người mình, khuôn mặt dần dần trở nên đỏ bừng.

"Sư huynh thối..."

Nàng phồng miệng nói thầm một câu, đầu chậm rãi chìm xuống dưới, để lại bong bóng khí nổi trên mặt nước.

Chương 22. Phương án thứ nhất giúp sư phụ độ kiếp

Tề Nguyên uống rượu đến tận lúc nửa đêm mới trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Bảy ~ tám năm nay, Lý Trường Thọ chưa từng thấy sư phụ vui vẻ như vậy, lúc sư phụ đi dường như đang ngân nga điệu hát dân gian, không rõ là biết được từ nơi nào.

Lúc Tề Nguyên đi ngang qua cửa phòng Lý Trường Thọ thì cất giọng hỏi: "Trường Thọ! Đang tu hành à?"

"Thưa sư phụ, đệ tử đang nghỉ ngơi. Hôm nay ta muốn thư giãn một chút, ngày mai mới tiếp tục tu hành."

Lý Trường Thọ ngồi trên giường cỏ nhắm mắt đả tọa, cung kính trả lời, vừa muốn đứng dậy ra mở cửa, thì nghe tiếng sư phụ cười nói: "Ngươi nghỉ ngơi cho khỏe đi, vi sư cũng muốn tiếp tục bế quan. Lần này ngươi làm không tệ, dùng độn pháp cứu được sư điệt Hữu Cầm Huyền Nhã của Phá Thiên Phong, việc này làm rạng rỡ thêm thanh danh của Tiểu Quỳnh Phong chúng ta."

"Nhưng ngươi không thể vì thế mà tự mãn, trong mọi việc thì tu hành phải được đặt lên hàng đầu, không nên quan tâm đến độn pháp nữa, tu vi bản thân mới là điều quan trọng."

"Đệ tử đã hiểu." Lý Trường Thọ ở trong phòng đáp lời.

Lão đạo Tề Nguyên vuốt râu, cười rồi dặn dò: "Ừm, cố gắng củng cố cảnh giới cho tốt đi. Tu hành không thể vội vã, vững vàng thận trọng từng bước mới có thể vượt qua mấy cửa ải lớn kia."

"Ngươi nghỉ ngơi đi, vi sư đi đây. Mấy ngày nay, Linh Nga lo lắng cho ngươi, có một chút tiều tụy, ngày mai nhớ an ủi nha đầu đó nhiều một chút."

"Vâng!" Lý Trường Thọ cao giọng đáp.

Tề Nguyên cười cười, tiếp tuc ngân nga điệu hát dân gian, cất bước trở về ngôi nhà tranh của mình, sau đó mở ra mấy tòa trận pháp xung quanh.

Bế quan tu hành ai mà không muốn yên lặng một chút, nên các loại trận pháp dùng để cách âm và cảnh giới đương nhiên không thể thiếu.

Lý Trường thọ nhìn những hộp ngọc trong túi pháp khí trữ vật, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Chuẩn bị thêm một chút thời gian nữa, xây xong đan phòng theo ý định của mình, là có thể lập tức khai lò luyện chế ra Dung Tiên Đan.

Chỉ cần luyện chế thành công Dung Tiên Đan, để cho sư phụ dùng khi độ kiếp, thì khi đối mặt thiên kiếp, có thể đạt tới chín thành sống sót.

Thành tiên thì phải trải qua thiên kiếp, bất kỳ sinh linh nào muốn trường sinh, đều phải trải qua và đối mặt với thiên kiếp.

Thiên lôi vừa rơi xuống, sinh tử không ai biết.

Từ xưa người độ kiếp thành tiên, không ai dám nói mình chắc chắn sẽ sống sót trong thiên kiếp.

Hơn nữa trước kia sư phụ bởi vì một lần bị thương, đạo cơ bị tổn thương, tu vi của bản thân cũng không quá vững chắc, lực lượng thần hồn yếu hơn gấp đôi so với tu sĩ cấp chín bình thường.

Nếu không suy nghĩ tìm những biện pháp khác, khi sư phụ đối mặt thiên kiếp, chắc chắn phải chết.

Thế nhưng sư phụ, hết lần này đến lần khác lại muốn nhanh chóng độ kiếp thành tiên...

Tề Nguyên không chỉ là sư phụ của hắn và Linh Nga, mà còn là phong chủ của Tiểu Quỳnh Phong thế hệ này. Lão là phong chủ duy nhất trong Độ Tiên Môn chưa thành tiên, cho nên khi nghị sự trưởng lão, tông chủ căn bản không bao giờ thông báo cho Tiểu Quỳnh Phong.

Nếu so sánh với nhau, Tửu Cửu sư thúc nhập môn muộn hơn sư phụ mấy năm nhưng lúc này đã là Chân Tiên, bỏ xa sư phụ tít đằng sau lưng...

Trước khi thành tiên, tuổi thọ Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc không quá ba ngàn năm, đây là do Thiên Đạo quy định. Thật ra Tề Nguyên còn sống ít nhất mấy trăm ngàn năm nữa.

Nhưng Lý Trường Thọ biết, sư phụ cũng không muốn áp chế cảnh giới, càng không muốn chờ đến lúc tuổi thọ gần hết lại đi liều một lần xem có thể thành tiên hay không.

Có khi Lý Trường Thọ cảm giác được, sư phụ đã từng suy nghĩ muốn chết dưới thiên kiếp, muốn lấy tinh thần quyết tử để đi đánh cược một lần, hi vọng tìm ra một con đường có thể sống sót!

Việc này nghe rất nhiệt huyết, nhưng ý tưởng của sư phụ ở dưới quan điểm của Lý Trường Thọ là ngoan cố lại còn ngu dốt.

Cho nên, Lý Trường Thọ mới âm thầm chẩn bị trong mười lăm năm qua...

Vì thế hắn mới lần đầu vi phạm quy tắc của mình, rời nơi trú ẩn của sơn môn, đi đến Bắc Lô Câu Châu, phát hiện ra Tiên Giải Thảo ở đó, lại mạo hiểm suy nghĩ tính kế Tam Tình Bích Ba xà và đám người Vũ Văn Lăng.

Lý Trường Thọ chuẩn bị "Giúp sư phụ độ kiếp", phương án thứ nhất, chính là dùng Tiên Giải Thảo luyện chế ra Dung Tiên Đan.

Sư phụ khi độ kiếp, chỉ cần chịu được đợt thiên kiếp thứ nhất, tự bản thân sinh ra luồng tiên khí đầu tiên. Lúc đó lão có thể lập tức sử dụng Dung Tiên Đan, nhờ đó giả chết mở ra con đường binh giải, tránh thoát đợt thiên kiếp tiếp theo.

Tiên nhân nếu như độ kiếp thất bại, sau khi binh giải có thể hóa thành "Trọc Tiên ".

Dù tu vi, thần thông của Trọc Tiên kém xa Nguyên Tiên bình thường, nhưng tuổi thọ thì bằng nhau, lại còn có thể tiếp tục tu hành đến cảnh giới cao hơn.

Căn cứ vào cổ tịch ghi chép, Trọc Tiên tu luyện đến cảnh giới cao nhất là Chân Tiên. Cho nên con đường này được gọi là Trọc Tiên Đạo, dùng để phân biệt với Thiên Tiên Đạo.

Bên trong phương án thứ nhất này, Lý Trường Thọ thậm chí đã sắp xếp xong cho sư phụ lúc về già.

Sư phụ hóa thân thành Trọc Tiên, tích lũy tu vi mấy trăm năm, rồi mới tiếp tục đi bước tiếp theo, thừa dịp Thiên Đình cần nguồn nhân lực cấp bách, nhận lấy một chức quan nhàn hạ. Như làm thổ địa ở địa phương nhỏ, hoặc sơn thần hay là thần sông, chỉ cần hưởng chút hương hỏa, tuổi thọ đã có thể dài hơn so với Chân Tiên bình thường.

Nếu sư phụ lại đạt được một chút thành tích, được Thiên Đình ghi công thì có khả năng sống lâu hơn so với Thiên Tiên.

Lại để sư phụ đi đến Thiên Đình kết giao hảo hữu, đến khi hắn và sư muội chuẩn bị đầy đủ cũng có thể lên Thiên Đình nhận chức quan nhàn hạ. Tương lai sau này, bọn hắn từ bên trong cơ cấu quản lý nhận lấy một tờ lý lịch nguyên lão, sau đó an tâm dưỡng già.

Kế hoạch đã được quy hoạch hoàn mỹ.

Đan này luyện chế cũng không quá khó. Nếu có thể mời Tửu Cửu sư thúc, một vị Chân Tiên đi hỗ trợ, lại chuẩn bị thêm mấy phần nguyên liệu, là sẽ luyện chế thành công.

Nhưng...sư phụ chính là loại Luyện Khí Sĩ đến chết vẫn thích sĩ diện điển hình của tông môn, muốn thuyết phục người dùng biện pháp này để bảo toàn mạng sống, xem ra còn khó khăn hơn việc đi tìm kiếm Tiên Giải Thảo.

Nhưng, thân là đệ tử thì phải gánh lấy phần nhân quả này, không thể trốn tránh trách nhiệm.

Nếu thực sự không được, hắn chỉ có thể vừa dụ dỗ vừa lừa, bao phủ thêm lớp đường ở bên ngoài Dung Tiên Đan, nói là đan dược cứu mạng...

Nghĩ tới đây, trên môi của Lý Trường Thọ cũng lộ ra một nụ cười nhẹ.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng côn trùng, Lý Trường Thọ ngồi trong nhà, bắt đầu nhớ lại những chuyện đã trải qua khi ra ngoài lần này, để kiểm điểm chỗ thiếu sót của bản thân.

Thủ đoạn đối phó với Nguyên Tiên không đủ, xử lí chưa được nhanh.

Cắt giấy thành người có chỗ cần phải cải tiến, làm ra phân thân từ đầu tới cuối không đạt được giả mà như thật.

Ngũ hành độn pháp chuyển đổi hơi chậm chạp, chính mình lúc tiến vào dưới rễ cây gốc cổ thụ kia, ở trong đất bại lộ ra một ít ba động...

Bản thân phải tự kiểm điểm lại, sau này vẫn còn có nhiều thời gian bù đắp những sai sót đó. Dù sao hắn cũng không nhất định phải đi ra ngoài, ngoan ngoãn tu hành ở trong núi là tốt nhất.

Liên quan tới thiên kiếp của bản thân.

Hắn ngược lại là không sốt ruột một chút nào, nếu như không nắm chắc chín mươi chín phần trăm, tuyệt đối sẽ không đi tới một bước này.

Đông! Tường gỗ của nhà tranh bị cục đá đập trúng, Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, không ngờ đã qua giờ dần.

Lý Trường Thọ đứng dậy cất bước ra khỏi nhà tranh, đi về phía căn phòng sát vách nơi sư muội đang ở.

...

Sư muội nhập môn đã mười năm, dù là dạy học, học bù hay dạy về cách sống thường ngày, phần lớn đều diễn ra ở giờ dần.

Đến trước nhà tranh, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng gõ cửa, cửa gỗ tự động mở ra một khe hở. Hắn lập tức đẩy cửa đi vào.

Màn che màu hồng hiện ra trước mặt, tấm thảm dưới chân cũng đổi thành một màu hồng cùng loại.

Đằng sau tấm bình phong hơi mờ, là bóng hình quen thuộc xinh đẹp đang nằm nghiêng trên giường, mặt thì quay vào bên trong, váy mỏng trên người có một ít cảnh đẹp như ẩn như hiện.

Đặc biệt nhất là cảnh tượng mông lung, làm tâm thần người ta không yên nhưng lại không chút dung tục.

Nhưng hai mắt của Lý Trường Thọ chưa từng liếc nhìn dù chỉ một lần, ngồi ở cái ghế đặt giữa phòng lạnh nhạt nói:

"Đừng giả bộ ngủ nữa, ngủ tư thế hiền hòa như vậy không giống kiểu của muội khi ngủ."

Đằng sau tấm bình phong lập tức truyền tới một tiếng làm nũng: "Sư huynh, vừa rồi người ta học pha chế Nhuyễn Tiên Tán, hiện tại cả người đều mỏi mệt, đầu có một chút mê muội, không thể làm được chuyện gì nữa, thân thể cũng chẳng còn một chút sức lực."

Lý Trường Thọ gật đầu, giả bộ đứng dậy: "Vậy ngày mai, chúng ta sẽ bàn bạc, dù sau cũng không phải là chuyện gì lớn."

"Đợi đã!" Linh Nga thay đổi trong nháy mắt, mang theo một chút bất mãn, phàn nàn: "Ngồi xuống! Muội sẽ ra ngay!"

"Hừ, hôm nay huynh nhất định phải giải thích rõ ràng, vì sao lại trở về muộn như vậy!" Một trận xột xoạt lập tức vang lên, Lam Linh Nga nhanh chóng thay một bộ váy dài đi ra từ bình phong, ngồi ở bên cạnh, thở phì phò trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ.

Hắn đành cười một tiếng, nói: "Đúng là ta gặp một số chuyện ngoài ý muốn, muội có biết Nguyên Thanh của Phá Thiên Phong không?"

"Biết." Linh Nga nhấp nháy đôi mắt, nói: "Là đệ tử Phá Thiên Phong ngày đó đi Bắc châu cùng với sư huynh, tu vi đứng hàng thứ hai trong thế hệ chúng ta, nghe nói rất ấm áp."

"Nhớ kỹ, nam nhân ấm áp vĩnh viễn chỉ là bề ngoài. Lần này gã định mưu đồ với Hữu Cầm Huyền Nhã, kết quả bị nàng giết chết." Lý Trường Thọ lắc đầu, sắp xếp lại những hình ảnh mình thấy được trong trí nhớ của tàn hồn kia: "Gã tự cho mình thông minh, nhưng thật ra là vì chuyện nhỏ mà làm hư mất chuyện lớn. Từ bỏ thân phận đệ tử Độ Tiên Môn của bản thân, quan tâm đến vương quyền như mây khói ở thế tục."

Linh Nga nâng cằm lên, thân thể tựa trên bàn vuông, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Hữu Cầm Huyền Nhã là Lục công chúa của một quốc gia thế tục ở Nam Châu, còn Nguyên Thanh lại không phải là con trai trưởng trong một nhà quyền quý, được gọi là Tứ công tử."

"Mẫu thân của Nguyên Thanh chắc là vợ lẻ của nhà quyền quý này, nhưng bà ta cũng không tầm thường, bản thân là tiểu thư của một nhà quyền quý khác, tự mình có một chút thế lực. Sau đó những người này liền để mắt tới Lục công chúa, người được mang đến Độ Tiên Môn tu hành."

"Nguyên Thanh chỉ cần cưới được Lục công chúa, thì sẽ trở thành phò mã của quốc gia này, sau đó thu được quyền lực càng ngày càng nhiều ở trong gia tộc của mình, từ đó mưu đồ đến hoàng tộc. Cho nên bọn hắn dùng hết mọi biện pháp, để cho Nguyên Thanh gia nhập vào Độ Tiên Môn. Nguyên Thanh mặc dù không thua kém ai, nhưng sáu mươi năm cũng không thể ôm được mỹ nhân về. Nhóm người sau lưng gã lo ngại tình cảnh này, rốt cuộc không đợi được nữa, định bí quá hóa liều..."

Lý Trường Thọ kể sơ lược chuyện đã xảy ra cho sư muội nghe.

"Kết quả hiện tại, những người này ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc, hai gia tộc đều bị liên lụy, xem ra sẽ bị vua của nước họ nhổ tận gốc, để làm dịu cơn giận của Độ Tiên Môn."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Nga lộ vẻ suy tư, Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi: "Tiểu Nga, từ chuyện xưa này, muội học được những gì?"

"Ừm!" Linh Nga đắn đo một chút, sau đó nói một cách quả quyết: "Nữ tử tuyệt đối không được làm vợ lẻ! Không thì khi tranh giành quyền lực trong nhà sẽ rất mệt mỏi!"

"Khụ khụ!" Lý Trường Thọ không nhịn được đưa tay lên trán: "Còn gì nữa không?"

"Kẻ Nguyên Thanh này sắp xếp bố cục quá thiếu sót, hơn nữa nhánh thế lực của nhà quyền quý kia đã đánh giá quá thấp thực lực của Độ Tiên Môn và giá trị của đệ tử đối với môn phái." Linh Nga vô cùng nghiêm túc, tiến hành phân tích: "Ta cảm thấy đúng ra nên chèn ép Hữu Cầm Huyền Nhã, ẩn nhẫn mấy ngàn năm để tu thành Thiên Tiên, sau đó âm thầm làm người trị vì sau lưng của quốc gia này. Tiếp đó cho người vơ vét tài lực quốc gia để cống nạp lên, gia tăng địa vị và tầm quan trọng của chính mình trong thế tục và tiên môn, phát triển song song!"

"Muốn dựa vào con rể để làm vua, không khỏi quá mơ mộng hão huyền, những ông vua này đâu bao giờ thiếu người nối dõi."

Lý Trường Thọ: "..."

"Được rồi, chuyện này xem như ta kể nghe cho vui. Nhà muội cũng là quyền quý thế tục, vốn định nhắc nhở muội một chút, lấy đó mà làm gương."

"Hì hì!" Linh Nga hé miệng cười: "Sư huynh yên tâm, không có huynh Linh Nga sẽ không đi."

Lý Trường Thọ lắc đầu cười khẽ: "Lấy túi thuốc ra đi, ta bổ sung cho muội, lần này chắc là có một chút hao tổn."

Linh Nga chột dạ trong nháy mắt, chậm rãi ngồi thẳng người, khép lại đôi chân nhỏ trắng nõn. hai tay nàng đặt trên đầu gối, đôi tròng mắt nhẹ nhàng chớp chớp, làm ra vẻ...nhu thuận, đáng yêu, ngây thơ.

Đan dược và độc phấn của sư huynh, lần này ra ngoài, sử dụng không có lãng phí bao nhiêu...chỉ là.

Chương 23. Bị sư huynh an bài

Đúng là tiểu sư muội phá của!

Đánh những tôm yêu sức chiến đấu không khác mấy với phàm nhân, vậy mà mang độc phấn mà mình chuẩn bị cho nàng sử dụng đến tám phần.

Số lượng này, dùng để đánh ngã mười vạn đại quân thế tục cũng đủ!

Nhìn ba cái túi pháp khí trữ vật gần như trống rỗng đặt ở trước mặt mình, trên trán Lý Trường Thọ nổi đầy gân xanh, sau khi than nhẹ một tiếng, gió lớn mưa rào lại dường như nổi lên.

Lam Linh Nga quỳ chân trên bồ đoàn ở trước mặt hắn, khóe mắt treo hai giọt nước mắt, âm mưu lấy tư thái điềm đạm đáng yêu trốn khỏi sự chế tài của đại sư huynh.

Lý Trường Thọ co giật khóe miệng, cầm một cái túi hỏi: "Muội đi giết đại yêu Đông Hải sao?"

"Việc này, sư huynh có nói...gặp phải nguy hiểm thì dùng mà...người ta xém chút nữa đã bị quân tôm cá kia chém trúng, nên không tự chủ được rải ra!"

Mặt Lý Trường Thọ đen lại: "Ta nhớ là đã chuẩn bị những thứ này cho muội đến chín bình?"

"Do nhiều lần suýt nữa bị chém trúng..." Lam Linh Nga mấp máy miệng nhỏ, khóc nức nở, ủy khuất giải thích: "Sư huynh đừng có giận, muội biết huynh luyện chế những vật này rất cực khổ, thật tình cũng không muốn lãng phí."

Nhìn bộ dáng của tiểu sư muội như vậy, Lý Trường Thọ cũng không có cách nào nổi giận, chỉ thở dài nói: "Cực khổ ngược lại là chuyện nhỏ, chỉ có điều vật liệu khó tìm. Độ Tiên Môn chúng ta có rất ít người luyện chế độc đan, đây đều là ta dùng trợ cấp hàng tháng để đổi lấy một ít."

"Sư huynh, việc này muội đã nghĩ rồi!" Lam Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhẹ nhàng vỗ vào đai lưng nhỏ nhắn bên ngoài eo, cầm ra bảy, tám túi pháp khí trữ vật.

"Cho nên lần này, muội mang tất cả ban thưởng đều đổi thành độc thảo, thuốc độc trong tông môn đang có, cuộc mua bán này tuyệt đối không lỗ, thậm chí còn có thể kiếm được rất nhiều!"

Lý Trường Thọ có một chút bất đắc dĩ, nhìn chăm chú cặp mắt đẹp như bảo thạch của Lam Linh Nga, tại đáy mắt của nàng thấy được một chút...tránh né.

Tiểu nha đầu này...

"Còn có chuyện gì muốn nói? Hãy nói ra luôn đi, thừa dịp tâm tình của vi huynh xem như không tệ."

Lam Linh Nga hít vào một hơi, đột nhiên nâng hai tay lên, lại dùng sức cúi người, cúi đầu. Cái trán và lòng bàn tay của nàng đồng thời để trên mặt đất, tóc dài xõa xuống hai bên.

Dập đầu, nhận sai!

Nàng nhắm chặt hai mắt lại, dùng sức hô lớn: "Sư huynh, Linh Nga có lỗi với huynh! Trong môn có hai vị sư bá cảm thấy hứng thú đối với độc phấn mà huynh luyện chế, bọn họ cầm đi mấy bình độc lợi hại nhất từ trên người muội!"

"Muội thực sự không biết nên từ chối thế nào, sự tình sư huynh có trình độ luyện độc cao siêu, không cẩn thận đã bị muội làm bại lộ!"

Trong phòng lập tức an tĩnh, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Đầu vai Lam Linh Nga run nhẹ.

Nàng cũng không sợ sư huynh đánh chửi mình, thậm chí còn muốn sư huynh đánh mình còn hơn là sư huynh giận mình.

Nàng là do sư huynh dạy dỗ nên hiểu rõ nguyên tắc làm việc của sư huynh, vì thế nàng mới khẩn trương như vậy, lo lắng sư huynh sau này sẽ "vứt bỏ" chính mình, phân rõ giới hạn với mình.

Tại sao lại an tĩnh như vậy...

Xong rồi, chắc là sư huynh đã triệt để thất vọng đối với mình!

Lam Linh Nga ơi là Lam Linh Nga, ngươi vừa đi ra ngoài như thế nào lại đắc ý mà quên hết, không chịu nhẫn nhịn, cố ý khoe khoang trước người khác, kết quả bị tiền bối trong môn chú ý tới…

Tính tình sư huynh ra sao, trên đời này chỉ sợ có nàng, người sư muội này là hiểu rõ nhất.

Phải giấu chín phần át chủ bài, mọi việc đều không làm ai chú ý, tuyệt đối không dính tới điều gì liên quan đến nhân quả.

Chính mình có thể được sư huynh yêu mến, đơn giản vì mình chính là thân sư muội duy nhất của hắn, có cùng sư phụ, không thì sư huynh sẽ tuyệt đối không nhìn mình dù chỉ là một chút!

Linh Nga mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Sư huynh đánh ta một trận cũng được, nhưng tuyệt đối không nên từ đây về sau không để ý tới ta..."

"Ta biết sai rồi, về sau sẽ không tiếp tục khoe khoang những thứ này!"

Cảm giác được một bàn tay to lớn tiến tới từ phía trước, Lam Linh Nga không tự chủ nhắm hai mắt lại.

Từ khi nhập môn đến bây giờ, bây giờ chẳng lẽ phải nếm trải cảm giác nỗi khổ da thịt, bị sư huynh đánh một trận sao?

Bị đánh một trận cũng là việc tốt, ít ra có thể làm sư huynh bớt giận.

Bàn tay lớn kia lướt qua ba búi tóc đen sau đó rơi thẳng xuống, nhưng cũng không dùng lực để đập mà ngoặc qua một bên, nắm lấy lỗ tai nàng, chậm rãi kéo lên.

"Ái da, sư huynh nhẹ tay một chút...lỗ tai...đau quá."

"Đừng có dùng giọng điệu này, để sư phụ nghe được còn tưởng rằng ta làm chuyện gì đối với muội." Lý Trường Thọ hừ một tiếng, buông lỗ tai nhỏ bé xinh đẹp kia ra, lạnh nhạt nói: "Muội đứng lên đi, đây cũng không phải là việc gì ghê gớm."

Trong nháy mắt, Lam Linh Nga ngồi thẳng người, tư thái yểu điệu biến mất, trong lòng có một chút nghi ngờ.

Nàng buồn bực nhìn đại sư huynh trước mặt, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh không muốn tiếp tục ẩn giấu? Muốn ngã bài với môn phái sao?"

"Ngã bài gì? Có bài gì tốt để ngã?" Lý Trường Thọ có một chút bất đắc dĩ nói: "Muội làm như ta không biết tính tình của muội? Khi đưa những loại độc phòng thân này, ta cũng đã nghĩ đến động tĩnh do nó gây ra."

"Thật ra là huynh cố ý để muội hiển lộ ra, việc này huynh cũng đã dự tính trước."

"Ngồi xuống đi."

"Trong hai vị tiền bối lấy đi độc phấn của muội, có vị nào là Vạn Lâm Quân tiền bối của Đan Đỉnh Phong không?"

"Người này chân trái có tật, chống một cây gậy đồng, khuôn mặt thì luôn lạnh băng, nhưng khi nói chuyện với người khác, thì kiểu gì cũng bày ra nụ cười cứng ngắc."

Cố ý cho nàng để lộ, đã cân nhắc nhiều lần?

Lam Linh Nga nghe vậy thì ngẩn ra: "Sư huynh làm sao biết?"

"Đúng là có vị tiền bối này, không phải vừa huynh mới trở về vào đêm nay sao?"

"Người đầu tiên lấy đi độc phấn, là vị Cát trưởng lão chủ trì cuộc lịch luyện kia."

"Giữa trưa hôm sau, vị lão bá chống gậy kia đến tìm, cho ta rất nhiều dược thảo, lấy đi những thứ kia."

"Sư huynh!" Phản ứng theo tiềm thức qua đi, Lam Linh Nga nhìn cặp mắt thâm thúy của Lý Trường Thọ, cắn răng nói: "Huynh tính toán thật kỹ!"

"Giữa sư huynh muội chúng ta làm gì có chuyện tính toán, đây là bảo hộ có thiện ý, biết càng nhiều thì gánh nặng tâm lý càng lớn." Lý Trường Thọ bình tĩnh khoát tay, cười nói: "Những độc phấn ta cho muội, đều là chú trọng phối hợp các loại thảo dược và độc lý, không cần thủ pháp luyện chế cao minh, bị người chú ý cũng không sao."

"Phương thuốc ở ngay bên ngoài Đạo Tạng Điện, đệ tử của tất cả các phong đều có thể xem, dược thảo thì có thể tìm được ở Bách Phàm Điện."

"Trong môn hiện giờ, hoặc môn phái tu tiên ở Ngũ Bộ Châu, phần lớn đều có một chút xem thường đối với chữ "độc" này. Bọn họ cảm thấy đây là thủ đoạn hèn hạ, nên người thường xuyên dùng độc đều bị xa lánh, ghen gét."

"Cho nên, người khác phát hiện ra trình độ luyện độc của ta không kém, cũng chẳng có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa nó cũng không khiến cho người bên ngoài quan tâm quá nhiều, ngược lại sẽ cảm thấy ta chỉ là một vị đệ tử không những tư chất tầm thường mà đường đi cũng lệch."

Nói xong, khóe miệng Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười gian xảo.

"Còn nữa, huynh cho muội những độc phấn này, có mấy loại kỳ độc nguồn gốc từ một quyển độc kinh do ta sao chép được trong Đạo Tạng, tác giả của quyển độc kinh này là vị trưởng lão Vạn Lâm Quân kia. Lão là tiền bối lĩnh ngộ sâu nhất với độc chi đạo bên trong Độ Tiên Môn chúng ta."

"Nếu như có thể nắm bắt thời cơ lần này kết thiện duyên với lão, thì sau này tại phương diện luyện độc sẽ được vị này chỉ dạy đôi chút."

"Sư huynh!" Lam Linh Nga có một chút bất mãn phàn nàn, nói: "Huynh có phải hay không đều tính toán đến cả ta! Nếu trực tiếp căn dặn chuyện này không phải tốt hơn sao? Ngay cả sư muội ôn nhu đáng yêu của mình cũng giấu diếm, thật là...quá đáng..."

Lý Trường Thọ lườm nàng một cái: "Đừng chuyển chủ đề, bây giờ đang nói đến việc muội lãng phí độc đan. Tóm lại ta muốn cho muội nếm một chút đau khổ, để ghi nhớ trong lòng thật lâu. Ngày mai phạt muội đến sau núi đốn củi khai hoang, nhưng không thể dùng đạo thuật và pháp lực."

"Đốn củi thì đốn củi, có gì đặc biệt đâu!" Mi mắt của Lam Linh Nga cụp xuống, đáp ứng, gương mặt xinh đẹp hiện lên hai chữ "đau lòng".

Nàng lại không nhịn được hỏi: "Chúng ta khai hoang để làm gì?"

"Xây một phòng độc đan để luyện đan."

"Lần này mượn tay của muội, để tầng quản lý trong môn biết ta am hiểu luyện độc, sau này ta đã có thể quang minh chính đại nghiên cứu những thứ này tại Tiểu Quỳnh Phong, không cần phải lén lút như trước."

Giải thích xong, Lý Trường Thọ đứng dậy, thu hồi những túi thuốc trên bàn, duỗi lưng một cái, nói: "Giữa trưa chờ ta đả tọa xong, sẽ đi tìm vị trí thích hợp xây đan phòng."

"Sư huynh rõ ràng muốn lười biếng, làm gì có ai lại để tiểu sư muội yếu đuối đi đốn cây!" Lam Linh Nga làm mặt quỷ sau lưng hắn, có một chút bất mãn oán trách.

"Vật này cho muội, Luyện Khí Sĩ yếu đuối." Lý Trường Thọ đi tới trước cửa phòng đột nhiên nhớ ra chuyện gì, tiện tay ném một cái hộp ngọc trong tay áo ra cho tiểu sư muội.

"Lễ vật sao?" Lam Linh Nga quên đi hết phiền muộn trong nháy mắt, vui vẻ ôm hộp ngọc. Nàng vừa muốn mở hộp ngọc ra, chợt nhớ tới điều gì, dùng pháp lực đưa hộp ngọc ra bên ngoài mấy trượng, rồi mới từ từ mở.

Mùi thơm nhàn nhạt đập vào mặt, trong hộp ngọc là một gốc hoa nhỏ sáu cánh màu trắng đang nằm. Thì ra là dược thảo, còn tưởng là đồ trang sức gì.

Lam Linh Nga vừa định trách móc, Lý Trường Thọ đã ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lưu lại tiếng nói có một chút mệt mỏi của hắn: "Lần sau trước khi tắm đặt nó ở trong nước ấm, có thể giúp muội phát triển kinh mạch, loại bỏ độc tố dưỡng nhan, làm làn da càng ngày càng trắng mịn. Ngày mai chúng ta gặp."

"Thật tuyệt, cảm ơn sư huynh, ngày mai gặp..."

Lam Linh Nga nhẹ nhàng thở ra, ngã ngồi bên trong ghế bành, sau đó đắc ý cười một tiếng.

Bình an thông qua!

Sư huynh vẫn rất thương yêu mình, vốn cho rằng lãng phí nhiều độc phấn như vậy, ít nhất sẽ bị mắng chửi một trận, nhưng không ngờ chỉ bị véo lỗ tai.

Lần lịch luyện này, sau khi mình trở về, giống như đã bị sư huynh an bài xong.

Thật sự có một chút khó chịu, luôn cảm thấy sư huynh vẫn là không tin vào mình.

Thôi vậy, tính tình sư huynh là vậy mà.

Huynh ấy cắt tóc xong đều sẽ dùng chân hỏa đốt đi không còn sót lại chút gì, tỉa móng tay thì phải dùng độc dịch hòa tan hết mảnh vụn, ngay cả tiểu sư muội cố ý uống say cũng nhẫn tâm dùng khóa tiên cột vào trên giường, đắp chăn kín lại...

Ây, dường như mình không cẩn thận để lộ điều gì.

Khuôn mặt Lam Linh Nga đỏ lên, năm ngoái, lần đó người ta không phải là cố ý uống say!

...

Trở lại nhà cỏ của mình, Lý Trường Thọ ngồi trên giường, trong lòng suy nghĩ tới việc bố trí phòng luyện đan.

Trước đây hắn luyện độc đều dùng dược tiểu đỉnh mang theo trong người. Nó đã sớm không thể thõa mãn nhu cầu sử dụng của hắn, hơn nữa muốn luyện chế Dung Tiên Đan cần dùng độc càng mạnh hơn, nên cũng cần dược đỉnh lớn và phẩm chất tốt hơn.

Trước tiên xây dựng phòng đan, sau đó đi đến Bách Phàm Điện tìm sư thúc, sư bá quen biết hỏi một chút thử xem. Dược đỉnh tốt chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, việc này đành nhìn vào vận may.

Tốt nhất là có thể tìm được một ít dược đỉnh vứt bỏ, mình thử sửa chữa xem thử có thể xuất hiện kỳ tích hay không.

Chuyện phòng đan, thật ra hắn đã cân nhắc ba ~ bốn mươi năm, nhưng vẫn luôn có một chút do dự.

Bình thường, mới là ngụy trang tốt nhất.

Từ trận pháp che đậy sinh hoạt hàng ngày của sư đồ bọn hắn ở nơi đây, tới trận pháp bên ngoài nhà cỏ của hắn và tiểu sư muội, cuối cùng là tới trận pháp của Tiểu Quỳnh Phong. Mỗi một ngọn cây, cọng cỏ đều rất bình thường không có bất kỳ chỗ đặc biệt nào.

Nhưng nếu dựng lên phòng đan, hắn phải bố trí đầy đủ, tránh để người ngoài phát hiện một ít "tiểu kỹ xảo" khi hắn luyện độc đan.

Lý Trường Thọ ngay từ đầu đã hiểu rõ, vào lúc hắn vừa mới tu hành, bất luận chuyện gì ngụy trang quá mức, đều không qua được ánh mắt của những vị cao nhân kia, ngược lại sẽ càng bị họ chú ý hơn.

Bị những cao nhân này chú ý, không nhất thiết sẽ có chỗ tốt gì. Nếu không bị bọn họ chú ý tới, thì chuyện xấu vượt qua khả năng khống chế của bản thân sẽ không xảy ra, tối thiểu xác suất xảy ra sẽ ít hơn nhiều.

"Phòng đan không thể cách chỗ ở quá gần, phòng ngừa độc khí lan ra..." Lý Trường Thọ thấp giọng thì thầm, lấy pháp khí trữ vật chuyên dùng để đựng sách trong ngực ra, cầm lấy một chồng da dê thật dày.

Phía trên da dê vẽ một tòa trận pháp và cấu tạo kiến trúc, mỗi một thứ đều lặp đi lặp lại nhiều lần dấu vết sửa chữa, trong mấy tấm da dê cũ nhất, nét vẽ trên đó đã vô cùng mờ nhạt.

Chương 24. Chân Tiên không thể đi làm thuê

Tùng!

Tùng!

Buổi chiều an tĩnh, toà đại trận bảo hộ bao phủ Độ Tiên Môn như một lớp tơ lụa mỏng ôn nhuận.

Bên trong một mảng quần phong rừng rậm tại Tiểu Quỳnh Phong thấp bé, quanh quẩn một loại cảm giác tiết tấu dồn dập...

Trong rừng rậm phía bắc cách ba căn nhà tranh bên cạnh hồ nhỏ, một gốc đại thụ che trời cũng theo tiếng trống dồn dập này không ngừng rung động.

Dưới cây, một thiếu nữ mang quần áo thêu hoa lan đang luyện công, trên đầu quấn một tấm lụa màu tím nhạt mây trôi, đang không ngừng huy động một chiếc rìu lớn, động tác ưu nhã không nói nên lời.

Thiếu nữ này cắn răng nghiến lợi phát ra một trận tiếng cằn nhằn: "Không cho ta dùng pháp lực, chân và cánh tay ta muốn rã rời đây này, làm sao bây giờ?"

Người ta là nữ Luyện Khí Sĩ đó!

Lại còn nói muốn nhìn người ta đốn cây, giờ người đâu rồi? Lại chạy về đả tọa hả?

Hừ hừ, sư huynh thối, chém đứt tận gốc ngươi, chém tận gốc cây, chém hết, không để lại một chút nào!

Nhất định thế!

Két ——

Gốc đại thụ già nua nhăn nhó chậm rãi té ngửa, làm cho bầy chim trong rừng hoảng sợ bay tán loạn.

Đột nhiên, sau lưng truyền đến một tiếng hô lớn: "Ngươi là...Tiểu Linh Nga?"

Lam Linh Nga lập tức cảnh giác, xách theo chiếc rìu lớn lập tức nhảy lên phía trước, lúc rơi xuống đất đã xoay người lại, ngẩng đầu nhìn chăm chú một bóng người đang bay trên không trung, cảm thấy có một chút quen mắt.

Một chiếc hồ lô lớn dài cả trượng, ngồi xếp bằng trên hồ lô là một nữ tiên nhân, áo gai khá bẩn thỉu...

Thật ghê gớm, áo gai đoản sam vậy mà muốn bung ra...

Ách, hóa ra là Tửu Cửu sư thúc...

Lam Linh Nga vội vàng buông rìu lớn xuống, chắp tay vái chào, tróng đáy lòng hồi tưởng lại những tư thế lúc sư huynh chào hỏi, từ đó chọn ra một tư thế hợp nhất, ôn nhu nói: "Đệ tử Linh Nga bái kiến Tửu sư thúc, tu vi đệ tử nông cạn, không kịp nghênh đón, xin sư thúc chớ trách."

"Không có việc gì, không có việc gì, không cần khách khí như thế." Tửu Cửu nhìn tiểu sư điệt xinh đẹp phía dưới hành lễ, nghe nói chuyện êm tai nên cũng rất có hảo cảm.

Tửu Cửu thu hồi hồ lô lớn, nhảy xuống từ không trung.

"Sư huynh ngươi có ở đây không? Ta có việc muốn tìm hắn."

"Sư huynh vẫn đang tu hành." Mí mắt Lam Linh Nga rũ xuống, ôn nhu nói: "Xin sư thúc chờ một lát, ta đi gọi sư phụ xuất quan nghênh đón. Hàn xá không có chỗ chiêu đãi tốt, xin sư thúc thứ lỗi."

"Ài, không cần phiền toái như vậy, ta chỉ đến tìm sư huynh ngươi. Sư phụ ngươi chuẩn bị thành tiên, để cho hắn bế quan đừng quấy rầy." Tửu Cửu khoát khoát tay, quay đầu nhìn khắp nơi: "Tiểu Linh Nga, ngươi chặt cây làm gì vậy?"

"Xem như là một loại phương thức tu hành, làm sư thúc chê cười rồi." Lam Linh Nga trả lời vẫn giọt nước không lọt như cũ, trong đáy lòng lại nổi lên một chút nghi hoặc.

Vị sư thúc này, tìm sư huynh mình làm gì?

Sau khi thành tiên, thọ nguyên Luyện Khí Sĩ dài dằng dặc, trong môn cũng có rất nhiều tu sĩ lánh đời.

Mà vị sư thúc trước mắt này, khuôn mặt xinh đẹp, đường cong lả lướt, tuy có một chút lôi thôi lếch thếch, nhưng cũng là thiên sinh lệ chất, vốn liếng lại càng thêm hùng hậu...

Trọng điểm là, vị Tửu Cửu sư thúc và sư huynh đã cùng nhau đi ra ngoài...

Có vấn đề.

Lam Linh Nga cảnh giác, trong đáy lòng suy nghĩ tìm cách, muốn hỏi bóng hỏi gió ý đồ Tửu Cửu đến.

Nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, mặt đất cách đó không xa xuất hiện gợn sóng, thân hình Lý Trường Thọ chậm rãi chui ra, chắp tay hành lễ với Cửu Tửu.

Một lát sau, bên trong căn nhà tranh của Lý Trường Thọ, Tửu Cửu và Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng bên cạnh một cái bàn khá thấp.

Nàng đến đưa phần thưởng cuộc rèn luyện của Lý Trường Thọ lần trước, thuận tiện còn mang đến tạ lễ của Khương Kinh San phó thác, bày hai kiện pháp khí trữ vật trên bàn thấp.

Lý Trường Thọ cũng không khách khí, thu vào.

Nhìn thấy trong túi trữ vật của Khương sư bá còn đặt mấy loại pháp bảo, trọng bảo và linh thạch xếp thành núi nhỏ, trong đáy lòng hắn cảm thấy vui mừng.

Vừa rồi lúc dò xét địa mạch Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ đang phát sầu vì thiếu tài liệu cần thiết để xây dựng các loại đại trận, phần tạ lễ này vừa đến, đã giải quyết hơn phân nửa nan đề.

Lý Trường Thọ hỏi: "Sư thúc sao không cùng đi đến Nam Châu?"

"Ài!" Tửu Cửu thở một hơi thật dài, hữu khí vô lực nằm ở trên bàn, hai mắt dần dần mất trở nên u ám: "Vốn muốn đi theo đùa nghịch một chút, kết quả lúc về núi bị giữ lại vấn trách đến bây giờ, ta mới đi ra từ Thưởng Phạt Điện."

"Hiện tại ta đang phát sầu."

"Mấy vị trưởng lão vậy mà phạt ta kiêng rượu ba năm, còn không bằng trói ta tại dẫn lôi trụ ba năm..."

Lý Trường Thọ không khỏi mỉm cười, lúc này mới chú ý tới pháp bảo tiểu hồ lô bên người Tửu Cửu đã không thấy, chắc là bị trưởng lão trong môn lấy đi rồi.

Đúng lúc này Linh Nga bưng trà vào nhà, thấy tình hình như vậy, lập tức mím môi một cái.

Tư thế tùy ý như vậy, lại ở chung với sư huynh hoà hợp như thế...

Vị sư thúc này quả nhiên có vấn đề.

Lam Linh Nga rót trà xong, mang bồ đoàn của mình đến bên cạnh sư huynh, sau đó khéo léo ngồi quỳ chân xuống dưới, còn cố ý dùng cánh tay dán chặt lên người sư huynh nhà mình.

Tửu Cửu thấy thế trừng mắt: "Hả? Trường Thọ, bệnh của ngươi?"

"Sư muội tiếp xúc với ta thì không ngại, đại khái là vì ta và sư muội đã sớm chiều ở gần nhau." Lý Trường Thọ bình tĩnh giải thích: "Nếu đụng vào nữ tử khác ngoài sư muội, vẫn khó tránh khỏi xuất hiện triệu chứng run rẩy."

"Khục! Khụ khụ!" Lam Linh Nga che miệng ho khan một trận, nhìn vẻ mặt thống khổ của nàng, tuyệt đối là nín cười quá cực khổ gây nên.

"À, hóa ra là như vậy." Tửu Cửu không hề nghi ngờ, thở dài, hai mắt u ám một lần nữa, vô lực nói khẽ: "Ba năm, ba năm này phải làm sao..."

"Không có rượu thì làm sao bế quan, làm sao tu hành, làm sao ngủ, làm gì cũng không còn khí lực..."

"Tên Nguyên Thanh hỗn trướng kia, làm chuyện gì thì tự mình chịu đi, còn hại bản sư thúc chịu tội ba năm."

Lý Trường Thọ cũng bày ra bộ dáng suy tư, sờ cằm trầm ngâm một trận.

Lam Linh Nga bên cạnh nhìn thấy biểu tình của sư huynh lúc này, vô thức xê dịch sang một bên, ngồi đoan chính lại, nhìn không chớp mắt, hoàn toàn không dám nói lời nào.

Nàng lại vụng trộm nhìn lông mày Lý Trường Thọ hơi cong xuống, xác định đây là điềm báo sư huynh muốn hố người!

Mỗi khi sư huynh lộ ra biểu tình này, chính mình và sư phụ luôn bị gài gì đó!

"Tửu sư thúc, không bằng chúng ta thương lượng một chút."

"Ừm? Thương lượng gì?" Tửu Cửu hữu khí vô lực hỏi.

"Sư thúc không thể uống rượu trong ba năm, nếu không thể tu hành, không bằng giúp đệ tử xây một ít trận pháp." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Để báo đáp lại, đệ tử sẽ giúp sư thúc ngài ủ chế ba loại rượu ngon đã tuyệt tích, ba năm sau vừa vặn để cho sư thúc hưởng dụng."

"Hơn nữa, ở trong đó còn có một loại đồ uống có thể thay thế rượu."

"Rượu ngon tuyệt tích? Đồ uống thay thế rượu?" Tửu Cửu lập tức lên tinh thần, ngồi thẳng lại: "Vật gì? Chẳng lẽ ngươi muốn gạt ta làm không công cho ngươi? Ta nói trước, đối với trận pháp, ta thuộc dạng chả biết gì đâu."

"Sư thúc chỉ cần dùng tiên lực hỗ trợ củng cố trận cơ, áp chế linh lực rung chuyển là được." Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Sư thúc thích uống rượu hay là phẩm rượu? Là ưa thích mùi rượu, hay là muốn cảm giác say rượu?"

"Ừm..." Tửu Cửu trầm ngâm vài tiếng: "Đều có cả, ba tuổi ta đã vào núi, vừa vặn được Ngũ sư huynh mê rượu chăm sóc, có lần ta bị hắn cho tắm lầm trong thùng rượu, từ đó thì không thể rời thứ này được. Nếu nhất định phải nói, mùi rượu rất trọng yếu, cảm giác uống đến say nhẹ nhàng cũng rất trọng yếu."

"Mời sư thúc xem." Lý Trường Thọ chỉ chỉ chén trà trước mặt mình, lấy trong tay áo ra một bình ngọc xinh xắn, mở nắp ra, đổ vào chén trà một giọt chất lỏng màu xanh nhạt.

Chỉ một thoáng, một mùi hương phiêu dật tứ tán, ly nước trà kia lập tức hóa thành màu xanh nhạt.

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư thúc nếm thử xem, phải chăng có loại cảm giác hơi say rượu không."

"Ồ?" Tửu Cửu nhẹ nhàng chớp mắt, bưng chén trà, đặt trước mũi hít hà, chỉ ngửi thấy mùi thơm ngát nhàn nhạt, sau đó lại cúi đầu nhấp một hớp nhỏ, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Tay dốc lên, chén nước trà này bị nàng uống một hơi cạn sạch.

Trên gương mặt xinh đẹp của Tửu Cửu dần dần nổi lên một chút đỏ ửng, hai mắt bắt đầu trở nên có một chút mê ly, nhếch miệng cười không ngừng.

"Đồ tốt...đủ uống..."

Bang, chén trà rơi trên mặt bàn, Tửu Cửu chậm rãi từ từ nằm xuống đất, chậm rãi lật qua lật lại trên mặt đất, lại phát ra từng đợt cười khẽ hắc hắc, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Thất sư huynh ngươi cũng không biết xấu hổ, mỗi ngày dính với Lục sư tỷ, song tu nhiều năm như vậy còn không sinh ra tiểu bảo bảo..."

"Đều có đôi có cặp, lão Cửu ta đáng độc thân nha...hừ, chờ ta tu đến Thiên Tiên, cướp mấy mỹ nam về mỗi ngày rót rượu kỳ cọ tắm rửa cho bản tiên..."

"Tiểu Trường Thọ...ngươi hàng vạn hàng nghìn lần tuyệt đối không nên xem thường sư phụ ngươi...sư phụ ngươi năm đó cũng rất lợi hại..."

Dần dần, tiếng ngáy nhè nhẹ, Tửu Cửu ôm bồ đoàn, nằm trên mặt đất triệt để ngủ thiếp đi.

Lam Linh Nga hiếu kì hỏi: "Sư huynh, đây là cái gì vậy?"

"Thần Tiên Túy." Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Đây là một loại thuốc mê, lại xem như một loại rượu ngon, nhưng bản thân cũng không phải là rượu, ngoại trừ sẽ làm cho người ta say một trận, ngoài ra không có bất kỳ hiệu quả gì khác, vốn là thứ ta muốn bỏ đi."

"Theo cổ tịch ghi chép, tại thượng cổ, rất nhiều tiên nhân yêu thích nếm thử loại Thần Tiên Túy này, bất quá bọn họ đều là người nghiện rượu quá nặng, trực tiếp rót vào trong miệng. Bản thân nó chính là dùng thủ pháp cất rượu luyện chế thành, bất quá, cất rượu phần lớn là dùng tiên quả tiên lương, còn nguyên liệu Thần Tiên Túy là ba mươi hai vị linh thảo."

Lam Linh Nga có một chút bận tâm hỏi: "Thứ này có đến ba loại sao?"

Lý Trường Thọ gật gật đầu cười, nhìn Tửu Cửu đã ngủ say, nghĩ đến chính mình sắp hoàn thành đan phòng, truyền âm trả lời: "Chớ nói ba loại, mười ba loại cũng có thể làm ra được."

Nếu như có Chân Tiên tương trợ, rất nhiều chuyện trước đó không thể thực hiện, hiện tại đã có hi vọng rồi.

Sau khi hoàn thành đan phòng, hệ số an toàn sẽ càng cao hơn.

"Được thôi." Khoé miệng Lam Linh Nga hơi nhếch, nhìn sư thúc đại nhân ngủ say ngoài ý muốn khiến người thương yêu, luôn có một loại cảm giác nguy cơ nho nhỏ.

Thế là, hai năm sau.

...

Bang! Cửa gỗ nhà tranh Lý Trường Thọ bị người đá văng. Tửu Cửu người mang áo gai, mặt mũi tràn đầy sốt ruột hùng hùng hổ hổ vọt vào.

"Nhanh! Thần Tiên Túy và Giai Nhân Mị tháng này..."

"Không có ở đây?"

"Ai nha, tại sao lại đi luyện đan! Lại cột người vào dược lô rồi?"

Tửu Cửu dậm chân một cái, thấp giọng mắng hai câu trong miệng, vội vã xoay người nhảy lên không trung, lập tức muốn xông đến chỗ trọng yếu trong rừng rậm phía sau nhà tranh.

Nhưng thân hình nàng đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn chằm chằm rừng cây tĩnh mịch rậm rạp phía trước, cảm thụ được trong đó có linh khí lưu động chầm chậm, trong nháy mắt cái trán nàng tràn đầy hắc tuyến.

Trong lòng nàng nổi lên cảm giác nửa năm gần đây, bản thân chật vật bị giam ở trong đó hơn mười lần...

Nếu như không phải đã sớm biết phía trước có cái gì, nàng cũng không nhìn ra nơi đây có đến hai mươi tám nơi minh trận, bảy mươi sáu nơi ám trận, lại vòng vòng đan xen khốn trận và mê trận...

Sinh môn ở đâu? Nơi này là do ta hỗ trợ bố trí mà.

Bên này? Giống như không đúng.

Hay là bên này?

Ai nha! Trận pháp gì mà phiền chết người!

"Lý Trường Thọ mau ra! Không thì ta sẽ phá hủy đỉnh núi nhà ngươi!"

Trong rừng có một cơn gió nhẹ thổi qua, cây cối các nơi nhẹ nhàng lay động, linh khí lưu động trong đó cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tiếng nói của Lý Trường Thọ bay tới theo gió: "Trận pháp đã giải, đệ tử đang trông coi đan lô, không tiện ra ngoài nghênh đón."

Tửu Cửu hơi chớp mắt, cẩn thận từng li từng tí dò xét hơn mười trượng phía trước, không phát hiện ra vấn đề gì, lúc này mới bay thẳng về phía chính giữa rừng rậm.

Nơi đó, một toà lầu nhỏ tạo hình lịch sự tao nhã đứng đó, từng sợi thanh khí bay ra từ đó, các nơi trong rừng đều là mùi thuốc tươi mát.

Chương 25. Sư thúc làm công nhân

Lầu nhỏ này cao mười trượng, chia thành hai tầng, nhìn từ phía xa chính là hình một cái hồ lô lớn. Cảm hứng của "Nhà thiết kế trưởng" Lý Trường Thọ hẳn là từ hình dạng pháp bảo của người bạn thân Tửu Cửu, Tru Tà Như Ý Kiếm.

Chính là cái hô lô có thể hóa lớn hóa nhỏ, có thể mang người ngự không bay đi.

Lầu nhỏ đứng ở một chỗ trong ao, cách cửa chính tám mươi trượng có một cái giếng, ao và giếng thông với nhau.

Quan sát từ trên không, sẽ thấy đây là một tấm thái cực đồ có đường kính trăm trượng ở trong rừng, ao nước có hình dạng một con cá âm dương, lầu nhỏ và giếng nước là hai con mắt âm dương.

Đây là một tòa Phong thủy trận, có thể tạo được công hiệu trấn vận trừ tà, là trận pháp của Độ Tiên Môn thuộc về Nhân Giáo nhất mạch, âm dương thái cực đồ cũng thuộc về đạo giáo này.

Ở phía trước lầu nhỏ, có một tấm biển gỗ ghi: "Đan phòng Tiểu Quỳnh Phong."

Nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy hai hàng chữ nhỏ ở dưới: "Bách Phàm Điện cho phép, lầu nhỏ luyện đan xây theo tiêu chuẩn."

Đơn giản thì đây là một tòa kiến trúc đã có giấy chứng nhận.

Đi vào từ cửa chính, có một tấm bình phong bằng gỗ ở phía trước, sau tấm bình phong là một đan đỉnh cao sáu trượng.

Đan đỉnh này chiếm diện tích cực lớn. Nó dùng tử kim rèn đúc mà thành, trên đó khắc hơn trăm phương thuốc, trên thân đỉnh cũng có rất nhiều cấm chế.

Chỉ là có rất nhiều "miếng vá"" ở phần trên của lò đan, khiến nó trông khá tồi tàn.

Đây vốn là một chiếc đan đỉnh bỏ hoang, nhưng chỉ có phần trên của nó là bị nổ, Lý Trường Thọ dùng Linh Ngư quan hệ, mang nó về từ Bách Phàm Điện, lại tốn mất nửa năm không ngừng sửa chữa, cuối cùng mới có thể sử dụng.

Đan đỉnh có ba chân, hai tai, bụng tròn, khắp nơi đều có hình dạng âm dương, tạo thành từng cái "cửa sổ"" nhỏ, ngưng hỏa trận, các linh trận khác và các cấm chế đều vô cùng hoàn chỉnh.

Qua nhiều lần tu bổ của Lý Trường Thọ, uy năng của đan đỉnh này so với nguyên gốc chỉ kém ba thành.

Điều đáng nói đó là, đan đỉnh này được mang về gần như không tốn bất cứ chi phí gì.

Những khối tử kim to lớn của đan đỉnh này còn có thể trấn áp hầu hết các đặc tính của những loại linh dược khác nhau. Lúc này lò luyện đan này đã trở thành bảo vật đáng giá nhất của Tiểu Quỳnh Phong.

Toàn bộ lầu nhỏ, đều lấy cái đan đỉnh này làm trung tâm mà dựng lên xung quanh.

Xung quanh đan đỉnh là mấy hàng giá đỡ, phía trên bày đầy những bình ngọc, hồ lô, hộp ngọc, với đủ các loại kích cỡ, bên trong cũng chứa rất nhiều các loại linh đan diệu dược do đan đỉnh này luyện ra, nhưng đây đều là những đan dược thông thường.

Nơi đây được Lam Linh Nga sắp xếp một cách vô cùng ngăn nắp, vị tiểu sư muội này cũng đang bế quan tu hành, cố gắng tăng cảnh giới của mình lên.

Lúc Tửu Cửu nhảy vào từ bên ngoài, Lý Trường Thọ với một thân trường bào màu xanh nhạt đang đứng cạnh đan đỉnh, hơn mười mấy viên đan dược màu vàng nhạt đang lơ lửng trong lòng bàn tay của hắn.

"Tiểu Trường Thọ, lại luyện được loại đan dược nào mới à?" Tửu Cửu tràn đầy tò mò nhanh chóng bước đến.

"Sư thúc, người muốn nếm thử không? Vừa luyện thành Thanh Tâm Ngưng Thần đan, cải tiến một chút khẩu vị, hiệu quả cũng không tệ."

Lý Trường Thọ thuận miệng hỏi, hai viên linh đan chậm rãi bay đến trước mặt Tửu Cửu. Tửu Cửu cầm lấy nuốt vào, miệng nhai cót ca cót két như nhai kẹo, sau đó ợ một tiếng thật to, miệng tỏa ra một mùi thơm mát.

"Rất ngọt"" Tửu Cửu duỗi tay phải ra: "Cho ta thêm mấy viên đi!"

Lý Trường Thọ tiện tay hút lấy một cái bình sứ bạch ngọc, bỏ đan dược trong tay vào hết trong đó, rồi đưa bình sứ cho Tửu Cửu.

Tửu Cửu vẫn không rút tay về, hỏi: "Thần Tiên Túy và Giai Nhân Mị của tháng này đâu?"

"Yên tâm, ta làm sao dám quên phần của sư thúc." Lý Trường Thọ cười khẽ, thành thật đưa lên hai bình ngọc có kích cỡ bằng bàn tay.

Tửu Cửu vội vàng mở bình ngọc hít một hơi, sau đó thở dài một cách thỏa mãn.

"Hình như kỹ năng luyện đan và cất rượu của ngươi lại tăng lên. Hôm nay có cần ta giúp gì không? Hai tháng qua ngươi cũng không xây dựng trận pháp, ta cũng không thể cứ đến đây ăn không được."

"Hôm nay không cần." Lý Trường Thọ cười nói: "Sau hai mươi ngày, ta định mở lò luyện chế một loại tiên đan với độ khó tương đối cao, cần sư thúc đến đây tương trợ."

Tửu Cửu thoải mái vỗ ngực, áo gai đoản sam lay động một trận.

"Không thành vấn đề! Ta sẽ giúp ngươi hết sức! Hai mươi ngày sau phải không?"

"Không sai, hai mươi ngày sau." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Lần luyện chế đan dược này đối với đệ tử vô cùng quan trọng, một khi bắt đầu sẽ không thể nào dừng lại. Nếu lúc đó sư thúc không rảnh rỗi, mong kịp thời báo trước cho đệ tử biết. Mặt khác, không biết sư thúc có thể giúp đệ tử bảo mật việc này được không?"

"Đan dược gì vậy, sao có vẻ thần thần bí bí thế?"

"Một loại đan dược tên là Dung Tiên Đan."

Tửu Cửu cả kinh: "Dung Tiên Đan? Thứ này hình như còn có thể độc chết cả Chân Tiên, ta đã nghe Ngũ sư huynh nói qua thứ này từ rất lâu về trước. Ngươi luyện thứ đồ chơi này để làm gì?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Độc kỳ thật cũng là một loại dược tính, như đồ ăn có vị chua cay ngọt vậy. Độc đan có thể dùng để giết người, cũng có thể dùng để cứu người, sư thúc cứ yên tâm, đệ tử cũng không có hận thù với ai, mà thực sự yêu thích cuộc sống của một tu sĩ, sẽ không tùy tiện đi làm mấy hành động thương thiên hại lý. Nếu luyện chế Dung Tiên Đan thành công, đệ tử sẽ biếu tặng sư thúc số lượng Giai Nhân Mị của một năm, coi như nằm ngoài thỏa thuận."

"Thành giao!" Tửu Cửu nắm tay lại đưa đến trước mặt Lý Trường Thọ. Lý Trường Thọ cũng nắm tay nhẹ nhàng đụng một cái. Tửu Cửu mặt mày hớn hở nói: "Hai mươi ngày sau ta lại tới."

"Sư thúc đi thong thả."

Trong tiếng cười, Tửu Cửu ngồi trên hồ lô lớn bay lên không trung Tiểu Quỳnh Phong.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua, đã thấy sương mù bay ra khắp nơi. Cơ hồ chỉ trong một cái chớp mắt, sương mù đã che phủ toàn bộ khu rừng, nhưng một trận gió nhẹ thổi qua, sương mù đã biến mất không thấy gì nữa.

Trong phạm vi ba mươi dặm, rừng rậm dường như không có thay đổi gì so với lúc trước, nhưng nàng biết, tầng tầng đại trận bên trong kia đã bắt đầu vận chuyển.

"Về sau nếu muốn trêu chọc đám người lão Thất Bát, có thể dẫn bọn họ đến đây chơi." Tửu Cửu nhỏ giọng lầm bầm, nhưng lại nghĩ đến Lý Trường Thọ vẫn luôn bày ra bộ dạng chững chạc đàng hoàng: "Vẫn nên chào hỏi hắn một cách thật tốt mới được, không thì hắn lại dõng dạc nói cái gì đạo lý ấy."

Lắc đầu, Tửu Cửu ngồi trên hồ lô lớn phá không bay đi, rất nhanh liền trở về Phá Thiên Phong, bay vào mấy tầng đại trận trùng trùng điệp điệp, thân ảnh nhanh chóng biến mất.

Đó là nơi bế quan của chín đồ đệ Vong Tình thượng nhân, dựa vào thế núi mà xây dựng thành một mảnh kiến trúc lầu các dài liên miên.

Mặc dù "Tửu tự Cửu tiên nhân" chỉ là một chi của Phá Thiên Phong nhất mạch, nhưng bọn họ dù có tu vi thấp nhất, thời gian tu luyện ngắn nhất, cũng đã đạt đến cảnh giới Chân Tiên, đãi ngộ lớn hơn hẳn so với ba sư đồ Tề Nguyên.

Nơi đây không chỉ có đại trận tụ linh tuyệt hảo, còn có rất nhiều đệ tử tạp dịch, mấy chỗ xung quanh lầu các còn lập nên đại trận phòng hộ, xem như là một chỗ tu hành vô cùng lý tưởng.

Tửu Cửu nhỏ tuổi nhất, được các vị sư huynh sư tỷ vô cùng sủng ái, nơi ở gần Tửu Ô, ẩn ẩn được các vị sư huynh sư tỷ bảo hộ.

Lúc Tửu Cửu bế quan, những người khác tự nhiên sẽ thủ quan bảo vệ nàng.

Theo mấy ánh mắt nhìn trộm của các đệ tử tạp dịch, Tửu Cửu tự bay trở về phòng, đá đôi giày vải đi, chân trần nhảy lên trên giường bích ngọc, ôm lấy hai cái bình ngọc, khẽ cười hắc hắc...

"Lần này uống ngươi trước, hay là uống ngươi trước đây? Tiểu Thọ Thọ thật không tệ, vậy mà có thể làm ra thứ đồ tốt này. Ba năm sắp trôi qua, "Hằng Hà Thuỷ Lão Bạch Can" trước đó hắn chôn xuống cũng sắp lấy ra được, đến lúc đó nhất định phải uống thật sảng khoái! Hôm nay uống một chút Giai Nhân Mị trước."

"Khụ Khụ Khụ!"

Bên ngoài lầu các, một đạo nhân cao năm thước ho khan một trận. Tửu Cửu đang nằm trên giường lập tức giấu kín hai cái bình ngọc, trừng mắt nhìn ra bên ngoài, thấy được người đến cũng nhẹ nhàng thở ra.

"Ngũ sư huynh nhanh vào đi, ta vẫn còn chưa có mở trận."

"Không phải trước đó ta bị đại sư tỷ răn dạy sao, chúng ta dù quen thuộc, nhưng vẫn phải có sự tôn trọng." Tửu Ô cười nói, vừa mới đi được hai bước, liền ngừng lại.

Thực sự không có chỗ để đặt chân.

Nhìn trước mắt là một đống vò rượu, đoản sam, cái yếm...Tửu

Ô vỗ vỗ cái trán, phàn nàn nói: "Tiểu Cửu ngươi cũng đã một ngàn tám trăm tuổi rồi, vậy mà đến cái phòng cũng không biết dọn."

Tửu Cửu ngửi ngửi mấy lần, khoát tay nói: "Không có mùi gì lạ cả, không sao đâu."

Nàng tiện tay cất bình ngọc nhận được vào trong pháp khí trữ vật, sau đó ngồi xếp bằng trên giường.

Tửu Ô khó khăn đi qua đống đồ lộn xộn trên mặt đất, ngồi vào cái bàn thấp bên cạnh, trầm ngâm vài tiếng.

"Gần đây, Tửu Cửu ngươi hình như rất thường xuyên ghé thăm Tiểu Quỳnh Phong." Tửu Ô cười nói: "Không biết ngươi đến đó làm gì?"

"Đến chơi thôi, còn có thể làm cái gì khác hả Ngũ huynh?" Tửu Cửu nháy mắt mấy cái: "Ngũ sư huynh sao tự dưng lại quan tâm ta vậy?"

"Không có gì, không có gì." Tửu Ô liên tục khoát tay, sau đó lại lúng túng gãi đầu, nghĩ đến nhiệm vụ mà mấy vị sư tỷ sư muội giao cho, lại nhất thời không thể nói nên lời.

Chuyện này phải nói thế nào đây?

Cũng không thể hỏi thẳng tiểu sư muội của mình, có phải ngươi động xuân tâm với ai đó trong Tiểu Quỳnh Phong không?

Tửu Ô lúng túng nói tiếp: "Khục! Ta nhớ là, ngươi mới nhập môn có mấy chục năm, đã khá thân thiết với Tề Nguyên sư đệ rồi."

"Đúng thế." Tửu Cửu gật đầu: "Lúc ấy Tề Nguyên sư huynh rất chiếu cố ta."

Tửu ô ngập ngừng: "Vậy ngươi...có phải hay không..."

Tửu Cửu cau mày nói: "Ngũ sư huynh hôm nay làm sao vậy, cứ ấp a ấp úng mãi thế?"

"Ta, ta chuyện này...ài!" Tửu Ô giậm chân một cái, nói: "Vậy ta cứ hỏi rõ ràng! Trong khoảng thời gian gần đây, Tiểu Cửu ngươi mỗi ngày đều chạy đến Tiểu Quỳnh Phong? Hiện tại ngươi đã bị cấm uống rượu, vậy mà tinh thần vẫn vui vẻ như vậy! Ta và mấy vị sư tỷ suy nghĩ, có phải hay không, có phải hay không..."

"Có phải cái gì?"

"Ngươi!"

"Ta?" Tửu Cửu nhíu mày, trong đôi mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Tửu Ô lấy hết dũng khí, lớn tiếng chất vấn: "Ngươi có phải hay không! Đã sắp đột phá rồi..."

"Sao có thể đột phá dễ dàng như vậy?" Tửu Cửu trợn mắt nói: "Ngươi nói với mấy vị sư tỷ không cần lo lắng, nếu ta gặp bình cảnh sẽ đi hỏi ý kiến các ngươi, sẽ không lỗ mãng đột phá."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, ta về trước đây, ngươi cứ tu hành tiếp đi." Tửu Ô chạy trối chết ra cửa, sau đó quay đầu lại hỏi: "Đúng rồi Tiểu Cửu, trước đó ngươi cầm về hai cái tổ nhện từ Tiểu Quỳnh Phong, ta đã nuôi chết rồi. Ngươi hỏi hộ ta xem Trường Thọ sư điệt có còn hay không, ta dùng bảo vật và đan dược đổi với hắn."

"Ừm, ta biết rồi, lần sau ta sẽ hỏi giúp huynh." Tửu Ô lập tức mỉm cười.

Từ hai năm trước, Tửu Cửu mang về tổ Tam Đầu Trùng Đồng Nhện, Tửu Ô có được mấy sợi tơ nhện, sinh hoạt lập tức có thêm rất nhiều niềm vui thú.

Nhất là khi đem vải tơ nhện đến đầm nước nơi tắm rửa của đạo lữ, một màn kia....

"Chậc chậc." Tửu Cửu cúi đầu bước nhanh, mỗi bước đi đều vang lên tiếng gió.

"Ngũ sư huynh hôm nay sao lại kỳ quái như vậy nhỉ? Mà thôi, chắc là lại cãi nhau với Tứ sư tỷ đây mà." Tửu Cửu lắc đầu, sau đó mở trận pháp bên ngoài lầu các, ghé vào giường lấy ra hai cái bình ngọc, tiếp tục đắm chìm trong khoảng thời gian vui vẻ này.

...

Tại Tiểu Quỳnh Phong, trong đan phòng.

Lý Trường Thọ đứng trước lò luyện đan, sau khi đặt dược liệu vào trong lò, quay người đi về phía bồ đoàn bên trái.

Tay trái hắn cầm một miếng ngọc bài, cẩn thận cảm thụ sự biến hóa của các đại trận ở khắp nơi, liên tục xác nhận không có gì nguy hiểm, tiện tay mở ra mấy cấm chế của đan lô, trong lò lập tức xuất hiện mấy ngọn lửa.

Mà hắn cũng ngồi xuống bồ đoàn phía trái đan lô, nhưng ngay lúc hắn nhập tọa, xung quanh người hắn nổ bùng lên những làn khói xanh, thân hình cũng biến mất trong nháy mất, chỉ để lại một tờ giấy hình người.

Khói xanh xung quanh người giấy lại biến thành hình dáng của Lý Trường Thọ, mà có một sợi khói xanh nhanh chóng bay vào lỗ nhỏ phía dưới bồ đoàn, biến mất không thấy gì nữa.

Huyễn Hình Thuật: "Tuyệt chiêu" của Tề Nguyên lão đạo, đại đệ tử của lão hẳn phải biết thuật này.

Thậm chí, Lý Trường Thọ còn có thể biến ảo đồ vật nhiều hơn mấy lần so với sư phụ.

Chương 26. "Biểu tượng"

Tửu Cửu sư thúc thực sự...quá hoàn mỹ.

Hóa thành một sợi khói xanh, sau đó sợi khói này nhanh chóng bay vào trong khe hở nhỏ bé phía dưới, Lý Trường Thọ cảm thấy mình đang bay qua từng cỗ trận thế, đáy lòng cảm thấy thỏa mãn đôi chút.

Sao lại nói là "Hoàn mỹ"?

Tửu Cửu không hiểu trận pháp, tu vi ở cảnh giới Chân Tiên, cách cảnh giới Thiên Tiên cũng không xa, căn cơ vững chắc, tiên lực vô cùng tinh thuần, khả năng khống chế tiên lực của bản thân càng mạnh mẽ đến mức bất ngờ.

Trọng yếu nhất, bản thân sư thúc mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn để cho một tên tiểu bối như mình tùy ý điều khiển!

Nói là điều khiển cũng có một chút quá phận, Lý Trường Thọ cũng thừa nhận, bản thân mình có "lừa dối" một chút với sư thúc, nhưng một người muốn đánh một người muốn bị đánh, đây cũng là chuyện vô cùng hợp lý.

Lần này Tửu Cửu sư thúc đúng là đã giúp mình một đại ân.

Cảm ơn trưởng lão Thưởng Phạt Điện vì đã phạt Tửu Cửu sư thúc phải kiêng rượu.

Cảm ơn Tửu Ô sư thúc khi còn nhỏ, đã ném Tửu Cửu sư thúc vào trong vò rượu để cho nàng tắm rửa.

Cảm ơn chính mình khi ở ngoài Đạo Tạng Điện, đã tìm thấy mấy quyển sách da cừu tàn tạ ở trên kệ sách, cũng đã "Thử nghiệm" thành công Thần Tiên Túy, Nhuyễn Tiên Tán từ bên trong thuốc mê "Chủ chiến".

Sợi khói xanh này sau khi bay xuống tầm trăm trượng, liền dừng tại một khe hở nhỏ hẹp bên trong tầng nham thạch này, sau đó hóa thành hình người.

Lý Trường Thọ lấy ra ngọc bài khống chế trận pháp, ngón tay của hắn nhẹ nhàng xoa trên tấm ngọc bài mấy lần, đồ án trên ngọc bài xuất hiện một chút biến hóa.

Cùng lúc đó, nham thạch trước mặt hắn lại xao động giống như là mặt nước, Lý Trường Thọ tiến vào bên trong, sau đó nham thạch lập tức khôi phục thành bộ dạng ban đầu.

Lý Trường Thọ đi mấy bước bên trong hang động lớn này, sau đó phía trước xuất hiện một cái cửa gỗ nhỏ, hắn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, rồi tiến vào trong một căn phòng rộng ba trượng vuông, đi thẳng tới chiếc bàn gỗ.

Nhẹ nhàng xoay tròn ngọc bài, trận pháp nhỏ bé bên ngoài lập tức biến hóa, các trận pháp khác bên trong căn phòng này liền biến mất hoàn toàn.

Bất kể là từ hướng nào, cho dù Thiên Tiên có muốn tìm kiếm, thì điều kiện tiên quyết đó là phải phá hư trận pháp bên ngoài, rồi mới có thể tìm đến căn mật thất này.

Nam nhân mà, rốt cuộc vẫn phải có một chút không gian riêng tư mới được.

Trong mật thất có hai giá sách, phía trên chất đầy những cuốn cổ tịch.

Lý Trường Thọ ngồi xuống bàn đọc sách, lấy ra mấy chục tấm da dê nhìn kỹ một lần, lại lấy ra tấm ngọc bài kia, sau đó nhắm hai mắt lại, trong lòng hắn hiện lên cấu tạo phức tạp của một khối lập thể.

Cấu trúc của khối lập thể này giống với những tòa cao ốc trong thành phố kiếp trước của hắn, nhưng tòa "Cao ốc" này thì đặt vào trong Tiểu Quỳnh Phong.

Thở phào nhẹ nhàng một cái.

Đã lâu không gặp, loại cảm giác khiến cho bản thân an toàn một chút này...

"Ha ha!" Lý Trường Thọ khẽ mỉm cười: "Tắm ở đây cũng không tệ lắm. Không đùa nữa, tiếp tục kiểm tra bố trí của các đại trận thôi. May mắn tu vi Tửu Cửu sư thúc cao thâm, mới có thể giúp mình chuẩn bị thực hiện cái ý tưởng đã hơn chục năm này."

Lập thể hợp lại tạo nên tổ hợp hình đại trận.

Dùng thời gian hai năm, mượn bàn tay của Tửu Cửu sư thúc, Lý Trường Thọ suy nghĩ với trận pháp chi đạo của chính mình, liều mạng bước tới từng bước.

Nhờ sự lý giải của Tửu Cửu sư thúc, nàng đã giúp Lý Trường Thọ bố trí hơn trăm trận pháp lớn nhỏ bên trong đó, mà những loại trận pháp này có sự liên hệ với nhau, dường như tạo thành một loại "Trận thế thiên nhiên", bao phủ đan phòng trong vòng ba mươi dặm.

Lý Trường thọ kết hợp với Tửu Cửu, tương đương với một vị Chân Tiên vô cùng lợi hại bố trí nên những trận pháp lớn như vậy, không phải Thiên Tiên thì không thể phá được.

Nếu muốn phá giải, phải là một vị Chân Tiên có lý giải nhất định đối với trận pháp.

Nhưng Tửu Cửu chỉ biết một, lại không biết điều thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Chủ lưu trận pháp, đều lấy các loài tài bảo, linh thạch làm chủ, đặc biệt là các loại bảo vật được luyện chế làm trận cơ. Trận cơ liên thông với nhau, có thể tạo nên các đại trận với những hiệu quả khác nhau.

Trận pháp chi đạo bác đại tinh thâm, Lý Trường Thọ cũng biết bản thân mình không nắm giữ nhiều về trận pháp, cũng không quá tinh thâm.

Nhưng trong đầu hắn luôn có một số ý tưởng, sau đó nghĩ thông suốt những ý tưởng này, rồi biến chúng dần thành hiện thực.

Đại khái vào khoảng sáu bày chục năm trước, mỗi khi Lý Trường Thọ nhàn hạ thường lấy các loại trận pháp tồn tại trong Độ Tiên Môn ra nghiên cứu, ngẫu nhiên phát hiện ra, các loại trận pháp của thời Hồng Hoang này hầu như đều bố trí trên một mặt phẳng ngang.

Vậy nếu trận pháp được phân bố theo chiều dọc thì sao, hiệu quả hẳn là giống nhau.

Lấy một tòa đại trận hộ sơn làm ví dụ, trận cơ được phân bố dọc, xuất hiện nửa vòng tròn che đậy cũng sẽ xoay tròn chín mươi độ.

Hiển nhiên, phần lớn đại trận hộ sơn đều dùng lực lượng địa mạch, vậy nên không thể nào bố trí trận pháp theo chiều dọc.

Nhưng ngoại trừ trận pháp phòng thủ, mê trận, khốn trận, sát trận, lại có thể tùy ý thay đổi phương hướng.

Trên cơ sở này, nếu trận cơ phân bố theo đường chéo thì sẽ thế nào?

Nếu như ta kết hợp cả hai tòa đại trận này bằng cách cho chúng dùng chung một phần ba trận cơ, khi mở ra đại trận theo phương ngang, thì đại trận theo phương dọc đóng lại, khi mở ra đại trận theo phương dọc, thì đại trận theo phương ngang đóng lại, như vậy sẽ tạo thành "đại trận hoán đổi".

Theo sự tìm tòi không ngừng của Lý Trường Thọ, hắn dần dần giải quyết vấn đề về sự lưu thông linh lực, cũng như vấn đề về "tính áp dụng" của các loại trận cơ thuộc các trận pháp khác nhau...

Mãi đến hôm nay...

Dùng đại trận phân chia theo phương ngang, trận pháp nơi đây chia thành ba tầng, mà Tửu Cửu chỉ biết được một tầng phía trên cùng, đó là những trận pháp bao quanh đan phòng, chính là hơn một trăm khốn trận và mê trận.

Tửu Cửu không hề biết rằng, theo độ sâu trăm trượng của ngọn núi này, còn có trung tầng và hạ tầng.

Mà trận cơ chủ yếu thuộc về đại trận của trung tầng và hạ tầng, cũng là do Tửu Cửu hỗ trợ chôn xuống.

Nhưng đây mới chỉ là trận cơ theo phương ngang, còn các loại trận cơ theo phương dọc, chéo, rất nhiều sát trận ẩn chứa trong đó...

Mật thất mà Lý Trường Thọ đang ngồi lúc này chính là trung tâm của tất cả các trận pháp còn lại, mật thất này chỉ xuất hiện khi một vài tòa trận pháp theo phương ngang và dọc được nghịch chuyển.

Muốn đến đây, dù có tu thổ độn đến đại thành, không có ngọc bài và phương pháp khống chế đặc biệt của Lý Trường Thọ, thì chỉ có biện pháp là trực tiếp bổ Tiểu Quỳnh Phong ra.

Nếu có một ngày ngọn núi này bị đánh, thì hẳn lúc đó Độ Tiên Môn đã đến thời khắc sinh tử. Mà trước đó, Lý Trường Thọ đã chín thành chín...

Khục, tồn vong cùng môn phái không có ý nghĩa gì, vẫn nên giữ lại thân thể hữu dụng này rồi tìm cách báo thù mới là chính đạo!

Tiện thể nói đến, trận cơ tầng dưới cùng có công dụng chủ yếu là hấp thu lực lượng địa mạch.

Vì để tránh trường hợp hấp thu quá nhiều lực lượng địa mạch, linh mạch, khiến cho các phong khác phát hiện ra, hoặc là bị cao tầng trong tông môn chú ý tới, Lý Trường Thọ đã chủ động tránh hết tất cả các linh mạch, chỉ hấp thu lực lượng "Đục ngầu", sau đó dùng "Luân chuyển trận" loại bỏ linh khí.

Mặc dù làm như vậy sẽ hao tổn một chút uy lực của sát trận, nhưng sẽ an toàn hơn một chút.

Nếu như trong môn phái có cao nhân chú ý tới trận pháp bố trí trên Tiểu Quỳnh Phong, thì chỉ cần không mở ra các trận pháp theo phương dọc, chéo, thì cũng chỉ là một ít khốn trận và mê trận, không hề trái với môn quy.

Vào thời điểm trước đó, chỉ có thể dùng ngụy trang phổ thông, đây gọi là "Ngụy trang bị động".

Bởi vì hiện tại phòng luyện đan là vô cùng cần thiết, rơi vào đường cùng chỉ có thể bị ép phát huy "Ngụy trang chủ động" đến cực hạn.

Phương hướng phát triển sau này...

Lấy các loại trận cơ phía dưới luyện đan phòng làm trung tâm, chậm rãi mở rộng ra phía ngoài, khiến cho Tiểu Quỳnh Phong trở thành một tòa pháo đài không được chú ý bên trong tiên môn.

Cuộc sống chỉ có một lần, mà Hồng Hoang thì lại rất đặc sắc.

Là Luyện Khí Sĩ, chỉ cần cầu trường sinh, hỏi đại đạo, lãnh ngộ ba ngàn đại thiên thế giới.

Cuối cùng, Lý Trường Thọ xoa xoa đôi bàn tay, cất quyển sách da cừu và ngọc bài đi, lấy ra mấy cái túi trữ vật, sau đó đổ ra mấy kiện pháp bảo có trong đó.

Sau hai năm, những thu hoạch ngoài ý muốn ở Bắc Câu Lô Châu kia, cuối cùng cũng có thể tiến hành kiểm kê.

"Xem thử tiên nhân Vũ Văn Lang này nghèo đến mức nào."

Lý Trường Thọ cười khẽ, lấy ra hai người giấy hóa thành phân thân, hai phân thân này cầm lấy hai cái túi trữ vật, đi vào một góc bắt đầu chậm rãi luyện hóa.

Nửa ngày sau, người giấy trông coi đan lô đã hao gần hết pháp lực, Lý Trường Thọ cũng thu thập xong chiến lợi phẩm, đứng dậy rời khỏi căn mật thất.

Trong tay hắn nâng một cái hộp gấm, trong hộp gấm là hai con "Giáp trùng" đang ngủ say.

Nếu hắn đoán không lầm, thứ này hẳn là...

Độc tình.

"Đồ tốt!" Lý Trường Thọ tán thưởng một tiếng: "Đáng tiếc lại tạm thời vô dụng. Nhưng ta vẫn nên giữ lại. Nếu về sau nuôi tiên cầm linh thú mà chúng không có hứng sinh sản, thì có thể dùng vật này thúc đẩy một chút, tăng số lượng con non lên, cứu vãn chúng khỏi việc bị tuyệt chủng."

...

Hôm nay là ngày thực hiện ước định hỗ trợ luyện đan.

Tửu Cửu ngáp một cái, mặc chiếc đoản sam mà không biết vị sư tỷ tốt bụng nào đã giặt cho, sau đó nàng ngồi lên hồ lô lớn, bay tới phía Tiểu Quỳnh Phong.

Thân là Chân Tiên chủ lực của tông môn, phía sau có thế lực cường đại chống lưng, nàng ngự không mà không cần kiêng kị điều gì, nghĩ đến nơi đâu liền bay thẳng đến đó, ngoại trừ cấm địa thì cũng không có gì hạn chế.

"Hôm nay là ngày thứ hai mươi à?"

Tửu Cửu đếm ngón tay, trong lúc nhất thời có một chút mơ hồ

Trước đây bởi vì nàng theo đuổi sự kích thích, nên đã nếm thử một ngụm Thần Tiên Túy "Nguyên chất", kết quả là mơ màng ngủ năm ~ sáu ngày...

Lúc nàng lên đường cũng không có tản ra tiên thức, cho nên cũng không chú ý một đám mây mù đang bay ở mảng rừng rậm phía dưới.

Chờ sau khi Tửu Cửu đến Tiểu Quỳnh Phong, bên trong mây mù hiện ra hai bóng người, người bên trái thấp hơn chính là Tửu Ô đạo nhân, còn bên phải là một thiếu nữ mới chỉ mười sáu ~ mười bảy tuổi.

Mặc dù bề ngoài là một thiếu nữ, khuôn mặt mỹ lệ, đường cong lả lướt, thể hiện sự căng tràn sức sống, nhưng hai người này cũng đã hơn hai ngàn tuổi.

Đạo hiệu của thiếu nữ Tửu Thi, là Tứ đồ đệ của Vong Tình thượng nhân, đạo lữ là Tửu Ô. Tửu Ô thường xuyên dùng Trọng Đồng Tam Đầu Nhện để bí mật quan sát vị tiên tử này...

Tửu Ô thấp giọng nói: "Chúng ta làm như vậy cũng không tốt lắm đâu, dù sao nơi này cũng là Tiểu Quỳnh Phong."

"Sợ cái gì, không phục thì cùng lắm đánh nhau với phong chủ một trận!" Thiếu nữ tức giận phản bác lại, sau đó liền nheo cặp mắt hạnh: "Vừa tỉnh ngủ mà đã chạy đến nơi này, khẳng định là có vấn đề. Có khi nào ngươi nhìn thấy Tửu Cửu chịu khó như vậy chưa? Hôm nay ta thực sự phải nhìn xem, Tề Nguyên sư đệ rốt cuộc ba đầu sáu tay thế nào, chưa thành tiên lại có thể khiến Tiểu Cửu của chúng ta đến đây mỗi ngày."

Tửu Ô lập tức cười khổ, đột nhiên gã nhướng mày nói: "Nơi đây còn có trận pháp, ta không cảm ứng được khí tức của Tiểu Cửu."

"Sao phải sợ, trận pháp thì ai mà chẳng học qua rồi." Khoé miệng Tửu Thi cong lên, tiện tay nắm lấy cổ áo Tửu Ô, không nói hai lời, lập tức ẩn tàng thân hình, khí tức, hóa thành hai cái bóng bay về phía Tiểu Quỳnh Phong.

"Hai người chúng ta là nửa bước Thiên Tiên, còn sợ trận pháp của một kẻ chưa thành tiên sao?"

Chương 27. Hừ, tiểu trận cỏn con

"Thi Thi! "

"Sư tỷ! "

"Ta nói phu nhân này! "

"Chúng ta đi rình mò vậy thực sự không tưởng tượng nổi, không bằng đến gặp trực tiếp, hỏi thẳng không được sao?"

Trong rừng Tiểu Quỳnh Phong, hai cái bóng đột nhiên dừng lại, hiện ra hai đạo nhân ảnh một cao một thấp, hai người vẫn như cũ vận chuyển thuật pháp ẩn giấu tiên thức dò xét.

Tửu Ô đứng trước người đạo lữ cao hơn mình một đoạn, tận tình khuyên bảo: "Tiểu Cửu đã trưởng thành, chúng ta không thể ép nàng ở bên cạnh được nữa. Dù sao thì nàng cũng đã là tiên nhân được chín trăm sáu mươi hai tuổi sáu tháng mười lăm ngày rồi, cũng không phải là hài tử nữa!"

Tửu Thi bị đạo lữ nhà mình ngăn lại, khẽ nói: "Gặp hỏi thì được cái gì? Loại chuyện này, đương nhiên phải len lén đi rình mới có thể nhìn thấy tình hình thực tế! Ngươi quên chuyện tiểu Lục và tiểu Thất sao, chúng ta làm sao phát hiện ra? Nếu như không phải bắt bọn họ ngay trên giường, khẳng định hiện tại có chết cũng không thừa nhận! Mau tránh ra, kẻo lại bại lộ tung tích!"

Giậm chân một cái, đầu ngón tay Tửu Thi bắt lấy cổ áo Tửu Ô, nhấc Tửu Ô lên.

Thân hình hai người hóa thành hai cái bóng một lần nữa, biến mất trong rừng.

Tửu Ô chỉ có thể cười khổ một trận, dù gã tự xưng túc trí đa mưu, nhưng trước mặt nữ nhân mà mình yêu thương, nửa điểm chiêu số cũng không xài được.

Nhưng mà, lần này bọn họ tiềm hành còn chưa đủ trăm trượng, không thể không dừng lại một lần nữa.

Thân hình của hai người xuất hiện ở một chỗ trên ngọn gốc đại thụ, quan sát tỉ mỉ phía trước.

"Trận pháp này bố trí rất xảo diệu." Tửu Ô tán dương: "Ngay rìa trận pháp và xung quanh gần như hoàn toàn tương dung, cũng chỉ tại góc viền xử lý không đủ tinh tế, cho nên mới bại lộ một chút linh lực ba động."

"Ừm?" Tửu Thi nhìn phía dưới, hai chùm tóc dài trên trán kết thành bím tóc nhỏ nhẹ nhàng đung đưa, nàng cẩn thận nhìn vài lần, sau đó lơ đễnh nói: "Chỉ là Mê Tung Loạn Thần Trận, há có thể làm gì được ngươi và ta? Đi, vào trận, xem mặt mũi của ngươi, chắc là không muốn? Buổi tối có còn muốn lên giường ngủ hay không?"

Nghe uy hiếp như vậy, Tửu Ô cấp tốc thua trận, vội nói: "Muốn, muốn, đương nhiên là muốn, Thi Thi ngươi hiếm khi xuất quan một lần...thôi! Ta đi trước, xảy ra chuyện ta sẽ đảm đương."

Tửu Ô thở dài, khuất phục dưới "dâm uy" của Tửu Thi trong nháy mắt, nhảy xuống trước từ trên cây, chắp tay sau lưng đi tới phía trước, có một chút không yên lòng quét nhìn khắp nơi.

Bây giờ y không phải nghĩ có thể phá trận hay không, kỳ thật cũng không để trận pháp ở Tiểu Quỳnh Phong này vào trong mắt. Dù sao Tiểu Quỳnh Phong cũng không có tiên nhân, bố trí ra trận pháp có thể lợi hại bao nhiêu chứ?

Bây giờ y đang nghĩ chính là, vạn nhất lỡ cắt ngang chuyện đang làm giữa Tiểu Cửu và Tề Nguyên sư đệ...

Tình cảnh khẳng định sẽ rất xấu hổ.

Nhất là...

"Tề Nguyên sư đệ tám thành là không qua được cửa thiên kiếp này, tiểu sư muội nhà mình chẳng lẽ vừa tìm được đạo lữ, liền phải thủ tiết? Phải làm sao mới ổn đây?"

"Đi nhanh một chút." Tửu Thi ở phía sau thúc giục: "Lề mà lề mề như vậy, chúng ta chạy tới thì trễ mất!"

"Đừng vội, phải tìm được cửa ra trận pháp đã." Tửu Ô rất nhanh suy tính ra sinh môn trận pháp này, mang theo Tửu Thi rất nhanh đi ra đạo mê trận thứ nhất.

Nhưng sau đó, Tửu Ô dừng chân lại, giơ tay trái lên, ra thế dừng bước lại.

"Ồ? Còn là liên hoàn trận?" Tửu Ô lập tức vui vẻ, sờ cằm tán thưởng không thôi: "Mặc dù trước sau đều là mê trận đơn giản, nhưng có thể bố trí ra liên hoàn trận, trạo nghệ người bày trận này cũng xem như không tệ."

"Dài dòng!" Tửu Thi hừ một tiếng, đi lên hai bước vượt qua trước người sư đệ mình.

Tiên thức tràn ra, nàng cấp tốc tìm ra cửa ra trận pháp này, nói: "Đi nhanh."

Tửu Ô bất đắc dĩ cười một tiếng, đi theo sau lưng đạo lữ kiêm sư tỷ nhà mình, đáy lòng như cũ suy nghĩ nếu quả thật phá vỡ chuyện này, y phải làm thế nào....

Cùng lúc đó, cách hơn mười dặm bên ngoài đan phòng.

Sửa soạn độc thảo Linh dược trước mặt xong, Lý Trường Thọ hơi nhíu lông mày, bất động thanh sắc nhìn Tửu Cửu đang ngồi thẳng điều tức, trong đáy lòng suy nghĩ, vẫn không nói gì.

ơỞ bên cạnh Tửu Ô sư bá, hẳn là một trong chín Tửu Tiên.

Vừa vặn, hai vị này có thể giúp hắn kiểm nghiệm hiệu quả mê trận bên ngoài.

"Tửu sư thúc?"

"Bắt đầu ở đây sao?"

"Còn phải đợi một lát." Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu sau khi Tửu sư thúc trở về Phá Thiên Phong, có người hỏi sư thúc thời gian qua làm gì ở đây, sư thúc nói rõ sự thật nơi đây cũng được. Chỉ là, trận pháp cụ thể và số lượng trận pháp nơi đây, tốt nhất vẫn là bảo mật thay cho đệ tử."

"Yên tâm! Đạo lý này ta hiểu!" Tửu Cửu dùng sức vỗ ngực một cái, lại một trận kinh đào hải lãng: "Bản sư thúc cũng không phải loại người lấy được chỗ tốt mà không chịu làm việc, vừa rồi ngươi hiếu kính nhiều Giai Nhân Mị như vậy, ta cam đoan thủ khẩu như bình!"

Lý Trường Thọ mỉm cười, tiếp tục điều chỉnh tỷ lệ các loại dược thảo.

Dung Tiên Đan, rốt cuộc cũng sắp khai lò.

Bất quá, còn phai chờ hai vị Chân Tiên bên ngoài rời đi mới được.

...

Trong rừng.

Sau khi hai vị Chân Tiên lót chữ Tửu vào trận nửa canh giờ.

"Ngươi mau tới phá trận." Tửu Thi nói thầm một câu: "Ta chủ tu luyện khí, ở trên phương diện trận pháp thủy chung không sánh bằng ngươi và Tam sư huynh được."

Tửu Ô bình tĩnh cười một tiếng, chắp tay sau lưng đi đến phía trước người yêu, khí khái nói: "Theo sát ta, trận này tên là Linh Càn Lục Chuyển Trận, cơ sở kỳ thật cũng là mê trận, chỉ là sinh môn bố trí tương đối cổ quái mà thôi, sinh môn ở phía trên."

Còn chưa nói xong, Tửu Ô đã tìm được lối ra trận pháp, mang theo Tửu Thi cùng nhảy lên, xâm nhập vào một trận pháp khác.

Quanh thân lập tức nghịch chuyển trên dưới...

Lại sau nửa canh giờ.

"Kỳ quái, chúng ta giống như đã đi một vòng vậy." Sắc mặt của Tửu Ô dần dần trở nên ngưng trọng, bấm ngón tay suy tính: "Vừa rồi chúng ta đi qua hai mươi bốn trận nối liền nhau, nhưng hai mươi bốn tiểu trận liên hoàn, lại tương đương cấu thành một đại trận che giấu, dựa vào chỉ dẫn sinh môn, lại mang chúng ta trở về chỗ cũ. Như vậy phương pháp bày trận mặc dù có một chút gặp may, không được cao minh, nhưng lại vô cùng thú vị, ừm, vô cùng thú vị."

Tửu Thi dùng một tay nâng trán, phàn nàn nói: "Có phá giải được không, nãy giờ ngươi cũng đã nói ba ~ bốn lần rồi!"

"Khục!" Tửu Ô hắng giọng một cái: "Thôi được, bần đạo phải nghiêm túc hơn mới được, đi theo ta!"

Lập tức, gã trở tay nắm chặt đạo lữ mình, bước nhanh vào mê trận một lần nữa, thân hình hai người cấp tốc biến mất trong rừng rậm.

Lại một canh giờ sau...

"Chuyện này không có đạo lý, chuyện này không đúng."

Tửu Ô xếp bằng ở một chỗ đất trống lá rụng đầy đất, hai tay không ngừng bấm đốt ngón tay.

Tửu Thi sờ qua sờ lại cái cằm xinh đẹp trơn bóng hơi nhọn của mình, trong miệng không tuyệt vọng đọc lại một ít khẩu quyết trận pháp mà mình biết, nhưng giờ phút này cũng không giúp được gì.

Vấn đề lúc này, đã không còn là mau chóng tìm được Tửu Cửu bên trong đại trận nữa.

Hiện tại vấn đề mấu chốt nhất, là bọn họ đã...

Lạc mất phương hướng trong liên hoàn trận rồi.

Dù là bay thẳng lên trên, bò xuống phía dưới, đều sẽ tiến vào một mê trận khác!

Vòng đi vòng lại, nghĩ lui nghĩ tới cũng không tìm được đường ra!

Tửu Thi nói: "Nếu không, chúng ta đánh phá tòa đại trận này đi."

"Không được, chúng ta tới bắt người nên không được manh động." Tửu Ô cười khổ nói: "Lại nói, chuyện này nếu truyền đi, phu phụ chúng ta bị vây ở một nơi thuộc Tiểu Quỳnh Phong mà không có tiên nhân tọa trấn, mặt mũi chúng ta để đâu chứ?"

Tửu Thi phàn nàn nói: "Ngươi không phải am hiểu trận pháp sao?"

"Những thứ này xác thực đều là trận pháp cơ sở, nhưng liên hoàn trận không có phương pháp phá giải cố định, chỉ có thể không ngừng tìm tòi phá giải, hoặc là tìm sơ hở giữa trận pháp và trận pháp. Nhưng người bố trí trận pháp nơi đây che giấu sơ hở quả thật quá hoàn mỹ."

Tửu Ô vỗ trán một cái: "Đi, ta nghĩ ra một phương pháp phá trận, thử lại lần nữa!"

Thế là, lại một canh giờ sau...

Cộc! Cách mặt đất năm thước, một cái trán bằng phẳng, không ngừng đụng vào thân một gốc đại thụ.

Vị đạo nhân hơi thấp này, vành mắt lõm vào phía trong, cặp mắt bình thường sáng ngời có thần giờ phút này tràn đầy u ám, đạo bào màu nâu trên người dính một ít cỏ khô lá rụng, khí tức toàn thân uể oải.

Y lại dùng cái trán đụng vào thân cây, trong miệng phát ra hai tiếng cười lạnh "Ha ha", lẩm bẩm nói: "Giả sao, trận pháp chi đạo bần đạo lĩnh hội trước đó đều là giả...nguyên lai trận pháp cơ sở mới có thể tạo thành mê trận và khốn trận cao minh nhất, nguyên lai bần đạo đã đi lầm đường lâu như vậy...đạo của bần đạo có phải cũng đi nhầm hay không? Vô vi kinh cũng là sai lầm sao?"

"Ha ha...nguyên lai bần đạo chỉ là loại Chân Tiên bình thường, ha ha..."

Tửu Thi ở bên cạnh chân tay luống cuống, không biết nên nói cái gì, vội vàng quỳ một chân trên đất, thuận thế ôm đạo lữ của mình.

"Sư đệ ngươi không nên làm ta sợ, chúng ta đánh vỡ đại trận là được."

"Không nên, tuyệt đối không nên, người có thể bố trí ra loại đại trận này, làm sao lại không phòng bị loại phá trận trực tiếp, nói không chừng sẽ lập tức biến thành sát trận..."

"Sư tỷ?" Bờ môi của Tửu Ô run lên, ngẩng đầu nhìn vị tiên tử mỹ lệ làm rung động lòng người trước mắt, đau thương cười một tiếng.

"Nguyên lai ta, vẫn luôn không xứng với ngươi."

Tửu Thi vội vàng ôm sát Tửu Ô: "Ngươi đừng nói lời này, chúng ta đã lập lời thề đại đạo, vĩnh viễn không xa nhau!"

"Ta thật, không xứng với..."

Hưu ——Một cơn gió nhẹ thổi qua, trong rừng đột nhiên dày đặc sương trắng, nhưng những sương trắng này phi tốc biến mất.

Đồng thời, hai người nghe được cách đó không xa truyền đến thanh âm đối thoại:

"Tửu sư thúc, chúng ta bắt đầu diễn luyện một lần đi, sau đó ta bỏ hai vị dược thảo này vào trong lò, sư thúc liền..."

"Ừm, không vấn đề."

Tửu Ô và Tửu Thi liếc nhìn nhau, Tửu Thi lập tức thi triển thuật pháp, hai người biến thành hai cái bóng, phi độn đến hướng âm thanh truyền ra.

Rất nhanh, hai người phát hiện ra, nguyên lai vừa rồi Tửu Cửu chỉ cách vị trí muốn tìm trăm trượng ngắn ngủi!

Trốn sau một gốc đại thụ, hai người lặng lẽ nghe lén, nhìn về phía phòng luyện đan.

Lúc này bởi vì sắp khai lò luyện đan, cửa sổ hai bên đan phòng đều mở ra, ngay góc Tửu Ô vừa vặn có thể nhìn thấy, Lý Trường Thọ và Tửu Cửu đang đứng trước lò luyện đan thương lượng gì đó.

Bất tri bất giác đã gần hoàng hôn, một sợi nắng ngã về phía tây xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu lên người Tửu Cửu.

Nàng hai chắp tay sau lưng, mũi chân trái nhón lên, thân thể hơi nghiêng về phía trước, cẩn thận lắng nghe thân ảnh thon dài trước mặt giảng giải kỹ càng trình tự luyện đan.

Ánh nắng xuyên qua rơi vào trên vai làm lọn tóc nàng sáng lên, da thịt cũng ánh lên màu hồng, cặp mắt càng trong suốt giống như sao trời.

Cái cổ dài nhỏ, xương quai xanh nổi bật lên, áo gai đoản sam mộc mạc cơ hồ không che giấu được bộ ngực lớn, bởi vì quần áo bị căng lên mà như ẩn như hiện eo nhỏ, dưới váy ngắn là đôi chân ngọc nhỏ thon dài tinh tế...

Toàn thân da thịt trắng nõn không tì vết, lộ ra một cỗ đẹp đẽ linh lung khó kiềm chế được.

Mà bên cạnh nàng là một nam nhân thân mặc trường bào màu xanh thẫm, tóc dài buộc quấn lên...

Tửu Ô lộ vẻ mặt không hiểu nhỏ giọng thầm thì một câu: "Trường Thọ sư điệt? Trận pháp nơi này hẳn là..."

Y còn chưa nói hết, miệng lập tức bị một đầu ngón tay che lại.

"Xuỵt!" Tửu Thi ở bên cạnh nói nhỏ: "Đi, trở về rồi hãy nói, đừng quấy rầy bọn họ."

Tửu Ô lập tức có một chút không hiểu: "Giờ chúng ta rời đi sao?"

"Không rời đi bây giờ thì lúc nào? Rất tuấn tú nha, vị tiểu bối này, nhìn cũng rất đáng tin, dù tu vi mới chỉ là cảnh giới Phản Hư...chuyện này cũng không thành vấn đề."

Tửu Thi mỉm cười, lôi kéo Tửu Ô bắt đầu thi triển thuật tiềm hành.

Vừa lúc, một chiếc lá cây xanh nhạt rời khỏi cây, lảo đảo rơi xuống đỉnh đầu Tửu Ô...

...

Cuối cùng cũng đi.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra một hơi ở trong lòng, mở ra đại trận quanh người một lần nữa, lại kiểm tra đại trận các nơi mấy lần.

Còn may, không có bại lộ gì.

Hiệu quả khốn trận tốt ngoài ý liệu, mà bản thân khốn trận cũng truyền ra ngoài tin tức kẻ xông vào trận, cũng phù hợp với mong muốn vốn có của hắn.

"Bắt đầu luyện đan đi."

Hắn nói một câu xong, sau đó quay người đi về hướng đất trống bên cạnh, lấy ra túi đánh dấu "Huyền Thập Nhất", vẩy ra trước người, một đống vật rơi trên mặt đất.

Tạo hình cùng loại với quần áo du hành vũ trụ, có thể thừa nhận phần lớn sự ăn mòn của "chất độc mãnh liệt", bùa hộ mệnh, thuốc giải độc, kẹp và nhíp chống ăn mòn, hộp đựng có hình dạng kỳ lạ ...

"Những thứ này là gì?" Tửu Cửu buồn bực hỏi một câu.

"Một ít thứ cần phải chuẩn bị khi luyện độc đan." Lý Trường Thọ cười nói một câu: "Ta cũng chuẩn bị cho sư thúc một phần, mau mặc vào đi. Mặc dù tiên lực của sư thúc hùng hậu, nhưng loại độc này vô khổng bất nhập, vẫn cẩn thận thì hơn."

"Tốt, tiểu sư điệt vẫn luôn suy nghĩ cho bản sư thúc." Tửu Cửu nháy mắt mấy cái, tràn đầy tò mò tiến tới từ bên cạnh.

Chương 28. Dạ đàm cùng "lão phụ thân"

Ôi! Cái lưng già của bần đạo…

Quả nhiên, phục vụ nương tử mà không dùng tiên lực gia trì thì dù là thân thể Chân Tiên cũng không chịu được! Ta cũng không phải là đi theo con đường luyện thể…

Nhưng chuyện ấy nếu dùng tiên lực thì lại mất đi nhiều điểm thú vị…quả nhiên là lựa chọn rất khó khăn.

Tửu Ô ôm lưng lảo đảo lê thân thể cao mét rưỡi của mình đi về nơi ở, tiên lực của lão hơi vận chuyển và ngay lập tức xua tan cảm giác mệt mỏi.

Hiện tại đã là thời điểm ba ngày sau khi lão và Tửu Thi trở về từ Tiểu Quỳnh Phong. Vừa mới đưa đạo lữ của mình trở về nơi bế quan, mặc dù vị đạo nhân thấp lùn này mệt mỏi không chịu nổi nhưng trên mặt vẫn còn lưu lại vẻ thỏa mãn, tinh thần thoải mái.

Đúng lúc này, một chiếc hồ lô lớn hạ xuống từ trên trời.

Tinh thần của Tửu Ô lập tức chấn động, lão chắp hai tay sau lưng, khôi phục bộ dáng đàng hoàng chững chạc thường ngay, cất cao giọng nói:

"Tiểu Cửu à, đến chỗ sư huynh một chút nào."

"Sư huynh? Muội cũng đang muốn tìm huynh đây, muội cầm về thứ huynh muốn…oáp! !!" Trên hồ lô lớn, Tửu Cửu nghiêng đầu ngó xuống, nàng không nhịn được che miệng ngáp một cái, tinh thần có vẻ mệt mỏi héo hon…

Hồ lô lớn chuyển hướng hạ xuống trước cửa nhà Tửu Ô.

Sư huynh muội bọn họ gồm chín người đều là những tiên nhân có tư chất xuất chúng, tu vi trong cùng thế hệ đều là những tồn tại xếp hàng đầu. Trừ Tửu Cửu, mỗi người trong bọn họ đều phát triển thêm "nghề phụ".

Tửu Thi chuyên luyện khí rèn bảo, Tửu Ô giỏi cất rượu luyện đan. Cho nên trong lầu các của Tửu Ô, ở tầng dưới cùng đều chất đống vò rượu, khắp các ngóc ngách bày biện tràn đầy đan lô và tài liệu luyện đan.

Hiển nhiên, thói quen bừa bộn không thích thu dọn của Tửu Cửu được học tập từ chính nơi này, chỉ là phát huy mạnh hơn một chút.

Tửu Cửu ngáp tiếp một cái nữa, đi thẳng vào nhà tự nhiên thoải mái như ở phòng mình. Nàng ngồi xuống bên cạnh một cái bàn tròn, ném cái lồng nhỏ đang cầm trong tay cho Tửu Ô.

"Sư huynh, đây là nhện con mà huynh yêu cầu, lần này đừng có mà nuôi chết nữa đấy…suốt ngày bắt muội phải đi năn nỉ xin xỏ một kẻ vãn bối, huynh không cảm thấy xấu hổ sao?"

"Thật hiếm thấy, muội còn không quên chuyện này! Tốt quá tốt quá!" Tửu Ô mở miếng vải đen che lồng gỗ ra rồi ghé mắt nhìn, mặt mày lão lập tức trở nên hớn hở.

Trong lồng này là một cặp nhện bị nhốt, mỗi con có ba cái đầu giống như ba chiếc bánh bao, trên đó mọc nhiều mắt nhện.

Tửu Cửu tỏ vẻ mệt mỏi lại ngáp một cái: "Sư huynh còn việc gì nữa không, nếu không muội trở về đây."

"Chờ một chút, ta tìm mấy thứ đồ."

Tửu Ô lạch bạch chạy vào trong kiếm chỗ thoáng mát treo lồng nhện lên, rồi lại quay người chạy đến chỗ giá sách.

Mặt mũi Tửu Cửu tràn đầy vẻ "sống không còn gì luyến tiếc" nằm nhoài trên bàn.

"Sư huynh muốn làm gì, hiện tại muội mệt mỏi quá, muốn trở về uống chút gì đó rồi lăn ra ngủ mấy ngày."

Mệt?

Bên cạnh một giá sách, Tửu Ô nghiêng đầu lại nhìn kỹ mắt Tửu Cửu, lão chợt nhớ tới mình bây giờ còn không có cách nào nhìn thấu tu vi của tiểu sư muội, chứ đừng nói là nhìn thấu tình trạng thân thể của nàng.

Nhưng nghĩ đến trước đây, lúc mình nhìn thấy tình hình trong phòng luyện đan kia, trong đáy lòng Tửu Ô lập tức thở dài ảo não, toát ra vẻ bi thương của một lão cha già.

Thôi, con gái lớn rồi không giữ được.

Ở dưới tập tục đạo lữ đồng môn đang thịnh hành, tiểu sư muội của mình cuối cùng cũng chạy không thoát khỏi xu thế ấy…

Tập tục này từ đâu mà đến?

Chuyện này phải xem lại từ thế hệ Thiên Tiên trước đây, mười mấy vị nguyên lão trong Độ Tiên Môn thì đã có bốn cặp phu thê đạo lữ. Ân ân ái ái từ trên xuống dưới, từ trưởng lão đến đệ tử đều theo trào lưu tìm kiếm đạo lữ trong môn, cũng không có ai có ý kiến gì.

Tửu Cửu nằm bẹp trên bàn kia cũng bất đắc dĩ thở dài, nghĩ đến đoạn thời gian mấy ngày nay bồi tiếp vị sư điệt nào đó luyện độc đan…

Mặc dù rất thú vị, cũng rất mới lạ, hơn nữa vị sư điệt nào đó cũng cho chính mình khá nhiều chỗ tốt, còn chia cho nàng rất nhiều độc đan có thể hạ độc cả Chân Tiên…

Nhưng liên tục mấy ngày tinh thần luôn phải căng cứng không thể thư giãn, đối với nàng, quả thực có phần hao tổn tâm thần. Trước đây cũng chưa có lần nào cảm thấy mệt mỏi như vậy.

Tửu Cửu vừa thở dài vừa lầm bầm nói: "Rõ ràng chỉ là một kẻ cảnh giới Phản Hư, lại có thể giày vò ta lâu như vậy, thật quá mệt mỏi."

Đương! Ngọc bài trong tay Tửu Ô không cẩn thận rớt bẹt xuống mặt đất. Vị đạo nhân thấp lùn này ngửa đầu thở dài, hai mắt hơi ươn ướt…

Tiểu Cửu đã thật sự trưởng thành rồi...

Chính mình bao năm nay kiêm nhiệm một nửa sư huynh nửa như phụ thân, cuối cùng cũng phải thả cho nàng đi hưởng thụ niềm vui trong sinh hoạt tu đạo.

Thu ngọc bài trở lại trong tay, Tửu Ô nhìn mấy chữ viết trên đó:

"Trận pháp tổng cương "Vong Tình tán nhân""

Tiện tay lấy thêm hai khối ngọc bài trong xó xỉnh giá sách, lúc này Tửu Ô mới quay người đi tới chỗ Tửu Cửu.

"Tiểu Cửu, giúp ta mấy thứ này mang cho Trường Thọ sư điệt nhé." Tửu Ô dùng tiên lực đưa ngọc bài đến trước mặt Tửu Ô, dùng giọng trầm ấm nói: "Đây là tổng cương trận pháp cơ sở của sư phụ, còn đây là những tâm đắc nhất của ta và Tam sư huynh nhiều năm nghiên cứu trận pháp rút ra."

"Ừm!" Tửu Cửu tiếp nhận ngọc bài, tiện tay ném vào trong pháp khí trữ vật, buồn bực nói: "Sư huynh, sao huynh đột nhiên để ý đến Tiểu Thọ Thọ như vậy?"

Tiểu…Tiểu Thọ Thọ…

Đây, đây không phải là cách xưng hô của chính mình cùng với Tiểu Thi Thi lúc mới yêu hay sao?

Tửu Ô ngửa đầu hít vào một hơi, lại lộ ra nụ cười thân thiện, nhẹ nhàng nói: "Lần trước đã gặp hắn ở Bắc Châu, cảm thấy Trường Thọ sư điệt là một tiểu bối có vẻ ổn trọng thú vị. Đúng rồi, Tứ sư tỷ luyện chế ra mấy món quần áo mới cho muội này."

Vừa nói, Tửu Ô vừa lấy một túi trữ vật đưa tới tay Tửu Cửu.

"Trong này còn có một ít son phấn bột nước dùng cho nữ tử, cùng với mấy món đồ trang sức. Nếu tiểu muội thích thì cứ nói để sư tỷ luyện thêm cho…"

"Quần áo? Quần áo cái gì?" Tửu Ô cầm túi trữ vật tiện tay luyện hóa sau đó mở ra. Nàng lấy từ trong đó ra một cái váy lụa dài, mặt Tửu Cửu lập tức xạm lại: "Sư huynh...khi nào muội đã từng mặc loại đồ này?"

"Khục, chớ trách sư huynh ta lắm miệng, sư muội mặc dù xinh đẹp trời sinh, nhưng cũng nên trang điểm một chút...à đúng rồi, sư muội và Trường Thọ sư điệt bắt đầu trong hai năm này đúng không?"

"Hai năm này? Bắt đầu?" Tửu Cửu quét mắt nhìn Tửu Ô, đột nhiên trề môi nhíu mày, nàng cầm váy áo nhét trở lại túi trữ vật, dở khóc dở cười hỏi ngược lại: "Không phải hai người sư huynh sư tỷ tưởng muội và Tiểu Thọ Thọ có tình ý qua lại với nhau đấy chứ?"

Tửu Ô lập tức ngẩn ra: "Không có tình ý gì sao?"

"Xùy!" Tửu Cửu bĩu môi nói: "Huynh tưởng sư muội là loại người nào? Là loại có thể hạ thủ với sư điệt vãn bối như vậy sao? Chuyện trâu già gặm cỏ non này muội không làm được."

Tửu Ô trợn mắt ngơ ngác hỏi: "Vậy hai năm qua, muội không có việc gì sao lại liên tục đến Tiểu Quỳnh Phong vậy?"

"Hỗ trợ bố trí trận pháp." Tửu Cửu phất phất tay tỉnh bơ đáp lời: "Muội bị phạt cấm uống rượu ba năm, chỗ Lý sư điệt có một số đồ uống có thể thay thế rượu rất tốt. Để báo đáp lại, muội phải giúp hắn bố trí trận pháp."

Tửu Ô trợn tròn hai mắt: "Trận pháp ở Tiểu Quỳnh Phong là do sư muội bố trí?"

"Không sai, tự tay muội làm!" Tửu Cửu hấp háy mắt tỏ vẻ đắc ý, nhưng rất nhanh sau đó, nàng liền nói rõ sự thật: "Sư huynh thừa biết muội không có hứng thú đối với trận pháp mà. Là Trường Thọ, hắn chỉ cho muội đem thứ gì đặt ở địa phương nào. Sau đó tại thời điểm trận pháp sắp thành hình, muội lại phụ trách trấn áp linh khí phun trào ra. Nhưng mà, khoảng thời gian này đã không cần phải đi bố trí trận pháp nữa. Muội cũng chẳng thể lấy không đồ vật của hắn, cho nên mấy ngày nay phải giúp hắn luyện chế một ít đan dược..."

"Sư huynh? Ngũ sư huynh, huynh sao vậy? Biểu tình sao lại kỳ quái thế?"

"Thì ra là vậy!" Tửu Ô như bừng tỉnh đại ngộ, đứng dậy đi qua đi lại, miệng lẩm bẩm: "Thì ra người bố trí liên hoàn trận kia vốn chưa thành tiên...nhưng mà lại sử dụng toàn là mê trận và khốn trận đơn giản giống như kiểu bố trí của người chưa thành tiên... thành công lừa gạt được người khác. Lấy mưu mô của mình, mượn thủ đoạn của người, lại có tư tưởng như vậy! Hay...Tuyệt hay!"

"Kẻ Lý Trường Thọ này, mặc dù tư chất không được gọi là đỉnh cao, nhưng mới nhập môn trăm năm mà đã tu đến cảnh giới Phản Hư cũng tạm coi là tiêu chuẩn hạng trung thượng. Nếu như tiến hành bồi dưỡng, thành tiên không phải là vấn đề, là một tài năng có thể đào tạo được…"

Bên cạnh lão, Tửu Cửu lại ngáp một cái rồi yên lặng đứng dậy, cúi đầu khom người, buông thõng cánh tay lết ra phía cửa.

"Sư huynh, muội về nghỉ ngơi đây, luyện đan gì đó mệt mỏi quá."

"Ấy ấy, Tiểu Cửu! Ba khối ngọc bài mà vừa rồi ta đưa cho muội kia…" Tửu Ô vội vàng nói: "Hay là trả lại cho ta đi, thứ đó là bảo vật của nhất mạch chúng ta, không thể tùy tiện truyền ra ngoài được."

"Chỉ là một chút tâm đắc mà thôi, bảo vật gì chứ, không nên hẹp hòi." Tửu Cửu trợn mắt một cái, tiện tay ném ra hai cái bình sứ.

"Coi như muội làm chủ, dùng độc đan do Tiểu Thọ Thọ luyện chế đổi lấy một chút tâm đắc tu hành này của huynh. Được chứ? Đây chính là độc đan có thể đánh ngã Chân Tiên đấy! Cũng có một phần cố gắng luyện chế của muội nữa đó."

"Nhưng mà Tiểu Cửu, đó cũng không phải là tâm đắc phổ thông đâu...hử? Độc đan?" Tửu Ô giơ tay tiếp bình sứ, nhíu mắt nhìn.

Tửu Cửu thì đã thừa dịp này quay người bay ra khỏi lầu nhỏ, trở về chỗ ở của mình, lại mở đại trận bên ngoài ra…

Tửu Ô nhìn thấy thế không nhịn được bật cười ha hả nói với theo: "Cửu sư muội muốn đưa cho Lý Trường Thọ cũng không sao, dù sao hắn cũng là đệ tử bản môn."

Nói xong, Tửu Ô phát ra mấy đạo tiên lực bao phủ quanh mình, lại đưa bình sứ cách ra xa mấy trượng rồi mở bình sứ từ xa, sau khi mở thì phát hiện ra trong hai bình sứ đều có ba viên dược hoàn màu đỏ thẫm, tản ra một mùi thơm ngát.

"Lại là Hủ Cốt Thực Tâm Đan và Hóa Hồn Đoạt Mệnh Hoàn? Phẩm chất cũng không tệ, tuy là độc đan nhưng cũng là tiên đan chân chính...thứ này cũng dựa vào hỗ trợ của Tiểu Cửu luyện chế ra? Kẻ Lý Trường Thọ này đúng là rất thú vị…"

Tửu Ô không khỏi bật cười khe khẽ. Đột nhiên lão nhìn thấy trên bình sứ có thứ gì đó, liền thu bình sứ lại gần, mắt nhìn kỹ thân bình.

Trên đó viết hai hàng chữ nhỏ, hai cái bình sứ nối lại vừa vặn đủ một câu.

"Tiên lộ nan đắc tam phân u, bất thượng hư hoa quân tử định."

Đạo nhân thấp lùn cầm bình sứ trầm ngâm một hồi lâu rồi nhanh chóng lộ ra nụ cười mỉm.

"Tiểu tử này, trước đây quả nhiên đã phát hiện ra ta và Thi Thi, cho nên mới cố ý cởi bỏ đại trận. Hai câu này, có ý tứ giải thích hắn và Tiểu Cửu chỉ là bằng hữu quân tử chi giao, bảo mình không cần phải lo lắng."

"Không đúng, hắn có thể tính toán tới mức biết được hai cái bình sứ này cuối cùng sẽ rơi vào tay ta hoặc Thi Thi? Tiểu Cửu chắc chắn sẽ không chú ý chữ trên bình, chú ý tới thì cũng sẽ không quan tâm. Hiển nhiên là để cho chúng ta xem. Hơn nữa chữ này mới dùng pháp lực viết lên cách đây không lâu, còn lưu lại một chút vết tích. Nói bóng gió là hắn muốn bần đạo lờ đi, xem như chưa phát hiện ra rằng: hắn là một kẻ không tầm thường?"

Vị đạo nhân thấp lùn này thu hồi bình sứ, chắp tay sau lưng đi tới bên cạnh bàn tròn, lão sờ tay lên cằm, lộ ra vẻ mặt trầm tư.

Tửu Ô nhớ tới thời điểm ở Bắc Châu, lúc tìm được tung tích của Lý Trường Thọ và Hữu Cầm Huyền Nhã, trong phạm vi trăm dặm, lão ngẫu nhiên phát hiện ra bố trí dày đặc…

Tửu Ô ngẩng đầu nhìn lồng gỗ mình đang treo ở chỗ thoáng mát…loại nhện ma này vô cùng khó nuôi, thế mà bên kia lại có nhiều tổ đang không ngừng sinh sôi…

Lại thêm mấy ngày nay xuất hiện liên hoàn trận và độc đan...

Tửu Ô khẽ thở dài than: "Thật là một tiểu bối lợi hại, không hiển sơn không lộ thủy, thậm chí trước khi đi Bắc Châu, trong môn cũng không có mấy người nghe qua tên tuổi của ngươi, ở trong xếp hạng thế hệ trẻ tuổi cũng không có một chút tung tích nào của ngươi."

"Ngươi hẳn là không muốn bị người chú ý, muốn tránh né yên ổn tĩnh tu. Bản sư bá vốn cũng không muốn quấy rầy ngươi, nhưng thân kiêm nhiệm chức chấp sự Độ Tiên Môn, dù sao cũng không quá yên tâm về ngươi."

Hả…tam phần u, quân tử định...ngươi định thời điểm giờ hợi ba khắc gặp nhau?"

Sửng sốt một chút, Tửu Ô lập tức không nhịn được cười phá lên.

…

Giờ hợi ba khắc, Tửu Ô điều khiển một đám mây trắng, bay đến trên Tiểu Quỳnh Phong.

Lúc này, trận pháp xung quanh phòng luyện đan đã đóng. Trước cửa đan phòng có một thân ảnh cao ráo chắp tay hành lễ với Tửu Ô từ xa xa.

Tửu Ô lập tức cười đến híp cả mắt, hạ mây đi xuống. Lão còn chưa vào phòng đã có thể ngửi được mùi rượu nồng đậm.

Lý Trường Thọ chắp tay hành lễ: "Đệ tử bái kiến sư bá."

"Hay cho ngươi…quân tử định, tam phần u." Tửu Ô vừa cười vừa lắc đầu, khẽ thở dài: "Ngươi không sợ bần đạo không đến mà trực tiếp bắt ngươi đi Chấp Sự Đường trách tội?"

"Chuyện này…" Lý Trường Thọ vẫn giữ tư thế chắp tay hành lễ, chậm rãi đáp: "Kỳ thật trong lòng đệ tử cũng không chắc chắn. Từ khi gặp được sư bá ở Bắc Châu, biết sư bá sẽ lo lắng việc này nhưng cũng biết sư bá đức cao vọng trọng, tuyệt đối sẽ không làm khó tiểu bối trong môn. Huống chi, đệ tử chỉ là không muốn gây sự chú ý với người khác, tuyệt đối không hai lòng đối với Độ Tiên Môn. Thân là đệ tử Độ Tiên Môn, hành xử đúng mực đi đứng trang nghiêm, cây ngay không sợ chết đứng."

"Trước hết xin mời sư bá đi vào nghỉ ngơi. Đệ tử biết sư bá chính là cao thủ luyện chế, nên đã bảo sư muội làm mấy phần rượu thịt, cả gan mời sư bá nếm thử rượu đệ tử tự tay chưng cất. Sư bá nếu có nghi hoặc gì thì tối nay cứ việc đặt câu hỏi, đệ tử sẽ tuyệt đối nói rõ sự thật. Tất cả chỉ để xua tan lo nghĩ trong lòng sư bá, khiến cho đệ tử có thể an ổn tu hành như ngày xưa."

Tửu Ô mỉm cười gật đầu, chắp tay sau lưng đi vào bên trong đan phòng.

Ở một chỗ bên bệ cửa sổ, dưới ánh trăng trong ngần, một cái bàn thấp bày đầy cao lương mỹ vị, bên trong một cái chén dạ quang đã đổ đầy rượu ngon.

Đó chính là rượu "Hằng Hà Thủy Lão Bạch Can" do Tửu Cửu chưng cất, đã bị Lý Trường Thọ mở ra một vò nhỏ.

Chương 29. Phương pháp thứ hai giúp sư phụ độ kiếp

Trăng rơi trên núi, chén đĩa lộn xộn.

Lý Trường Thọ đứng trước đan phòng, nhìn chăm chú về phương hướng Tửu Ô rời đi, nụ cười trên mặt dần dần rút đi.

Tạm thời xem như đã ổn định được vị sư bá này.

Từ ngày ở Bắc Châu, khi Tửu Ô trao cho hắn một ánh mắt đầy ý vị, Lý Trường Thọ liền biết vị đạo nhân thấp lùn với tâm tư kín đáo này đã có một chút "hiếu kì" đối với hắn.

Lại thêm, khoảng thời gian này hắn đi lại rất gần với Tửu Cửu sư thúc, lại nhờ vả Tửu Cửu sư thúc giúp làm rất nhiều chuyện. Điều này tất nhiên sẽ khiến Tửu Ô sư bá càng thêm "hứng thú".

"Hiếu kì" và cảm thấy "hứng thú", sẽ rất dễ dàng phát triển thành "nghi ngờ", đây chính là một loại uy hiếp tiềm ẩn đối với chính mình.

Làm thế nào tiêu trừ uy hiếp từ Tửu Ô sư bá đối với chính mình?

Rất đơn giản, giết đi là xong…khục…chỉ nói đùa chút thôi!

Mình và Tửu Ô sư bá không oán không cừu, hơn nữa Tửu Ô sư bá có thực lực cường hãn, càng là chấp sự có tiếng tăm trong môn.

Trong "Tửu Tự Cửu Tiên Nhân", bất kỳ ai xảy ra chuyện đều sẽ gây nên động đất trong môn.

Đi ám toán Tửu Ô hoàn toàn là chán sống.

Chỉ còn lại một biện pháp ổn thỏa nhất, cũng đáng tin nhất chính là mời vị sư bá này đến đây, thẳng thắn nói chuyện một hồi.

Lập xuống lời thề ở ngay trước mặt Tửu Ô sư bá, hứa hẹn mình sẽ không làm bất kỳ sự tình gì nguy hại cho sư môn. Lại thuận tiện hiển thị ra một chút tu vi ẩn giấu, khiến Tửu Ô sư bá cảm thấy đã mò ra được thực chất của vị tiểu sư điệt này…

Kể từ đó, không những có thể làm cho Tửu Ô sư bá diệt hết nghi ngờ e dè đối với mình, mà còn có thể chiếm được đôi chút hảo cảm từ vị tiền bối này.

Đây xem như là chủ động xuất kích, hoá giải một lần nguy cơ trong tương lai thành một chút cơ duyên.

Lý Trường Thọ hồi tưởng về thời điểm mình cùng với Tửu Ô ngồi tâm tình bên bàn rượu, trong đầu giống như một cuốn phim quay chậm. Hắn kiểm tra kỹ càng từng chi tiết nhỏ nhặt của cuộc đàm đạo.

Hai người nói chuyện trên trời dưới đất, tiết tấu câu chuyện cùng với phương hướng, thậm chí những biểu tình nhỏ xíu và biến hóa thần thái đều là những thứ mà trước đó Lý Trường Thọ đã tập luyện lặp đi lặp lại nhiều lần.

Hắn xác nhận lại một lần nữa mình không để lộ ra tin tức ngoài định mức, cũng không khiến cho sư bá sinh ra những liên tưởng khác.

"Không biết mình có nói câu nào khác gây hiểu lầm hay không?"

Lý Trường Thọ còn chưa yên lòng, tiếp tục ngồi nhớ lại từng câu từng chữ của cuộc nói chuyện vừa rồi. Hắn sờ sờ gương mặt của mình, hồi tưởng từng động tác từng biểu hiện trước đây của mình cũng như ánh mắt không ngừng biến hóa của Tửu Ô sư bá…

Có lẽ là không xuất hiện sai lầm.

Khóe mắt của Lý Trường Thọ xuất hiện một thân ảnh màu hồng nhạt xinh đẹp, hắn quay đầu nhìn qua, là Linh Nga giẫm lên một đám mây trắng bay ra từ trong rừng.

Ba búi tóc đen phấp phới trong gió, váy dài màu hồng phấn bay múa phiêu dật dưới ánh trăng đêm. Nàng cầm một cái giỏ trúc trống rỗng đi tới trước mặt Lý Trường Thọ, gương mặt thanh tú ửng hồng dưới ánh nến toát lên vẻ xinh đẹp đến nao lòng.

"Sư huynh! Thế nào? Giải quyết vị sư bá kia sao rồi?"

"Coi như miễn cưỡng chấp nhận được." Lý Trường Thọ cười cười đáp: "Kỳ thật đây chỉ là di chứng nho nhỏ do lần trước đi Bắc Châu lưu lại, chỉ cần sau này không ra ngoài hoạt động, chắc là sẽ không bị các cao nhân tiền bối để ý tới."

Lam Linh Nga nháy mắt mấy cái, tò mò hỏi: "Sư huynh, làm sao huynh làm được hay vậy? Lộ ra tu vi ẩn giấu của huynh cho Tửu Ô sư bá xem sao?"

Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn sư muội của mình, bất đắc dĩ truyền âm đáp: "Phải lộ ra một phần, không thì cũng không giải quyết được đơn giản như thế. Mà ta đã dặn dò muội rất nhiều lần rồi, mấy chuyện này đừng có bô bô nói ra như thế! Xung quanh tai vách mạch rừng, mây có mắt gió có tai, mười năm nay huynh dạy dỗ cho muội những gì, coi như nửa phần muội cũng không lĩnh ngộ được đúng không? Coi chừng có người nào đó tai thính, đang nghe lỏm chúng ta nói chuyện đấy!"

"Vâng biết rồi!" Lam Linh Nga bĩu môi, giận hờn nói: "Người ta chỉnh là có lòng, cũng là quan tâm hỏi han huynh thôi. Muội đi dọn chén đĩa đây…"

Nàng cúi đầu đi được hai bước thì đột nhiên quay đầu lại, nghiêng người đưa bàn tay níu vai sư huynh, khẽ nhón chân lên kề miệng vào tai hắn hỏi nhỏ: "Sư huynh, bây giờ tu vi của huynh cuối cùng đã đến cảnh giới nào rồi? Đã đuổi kịp sư phụ chưa? Có phải huynh cũng sắp thành tiên rồi hay không?"

"Đoán xem!" Hơi thở mùi đàn hương của Lam Linh Nga phả vào cổ Lý Trường Thọ khiến hắn hơi nhột. Hắn lườm sư muội một cái, buông câu trả lời trống không rồi chắp tay sau lưng đi ra bên ngoài.

Lam Linh Nga trợt mắt phùng má làm mặt quỷ với Lý Trường Thọ rồi vội chạy tới thu thập bát đũa trống không bên kia.

Cùng lúc đó, bên trên đám mây trắng đang bay trở về Phá Thiên Phong…

"Rượu này cũng khá là mạnh đấy, không hổ là "Hằng Hà Thủy Lão Bạch Can", cảm giác muốn bốc hỏa lên đầu."

Gương mặt của Tửu Ô hơi đỏ hồng, thân hình xiêu vẹo lung lay nhưng đôi mắt vẫn trong suốt như cũ. Đây là lão dùng thuật pháp, để cho nguyên thần của mình vẫn tỉnh táo không bị say rượu.

Tới gần Phá Thiên Phong, Tửu Ô khẽ bật cười, trong lòng thầm cảm khái: "Tu vi của vị Trường Thọ sư điệt này vậy mà đã đến Phản Hư cấp năm, ở trong hàng ngũ đệ tử đương đại coi như cũng có thể xếp vào mấy hạng đầu. Mới tu hành mấy trăm năm mà đã có thể đạt đến cảnh giới này, đúng là nhân tuyển có tư chất thượng hạng. Lại còn có khả năng tiếp thu và trí tuệ kinh người, lúc trước thăm dò đôi chút kiến thức trận pháp, hắn có vẻ thông thạo nhiều chỗ. Hiếm thấy nhất chính là tâm tính của hắn lại thuộc hàng tuyệt hảo, so với tên Nguyên Thanh kia đúng là như ánh trăng so với đom đóm."

Tửu Ô cúi đầu thở dài, thấp giọng nói: "Hắn dù không nói ra, nhưng bần đạo làm sao lại không đoán được nguyên nhân hắn phải ẩn giấu tu vi. Lúc uống rượu, hắn mấy lần định nói rồi lại thôi. Việc cố gắng che giấu biểu tình nhỏ bé kia, kỳ thật đã lộ rõ sự bất đắc dĩ trong lòng của hắn."

"Trường Thọ sư điệt ẩn giấu tu vi, tất nhiên là không muốn gây ra nhiều mưa gió thêm cho Tiểu Quỳnh Phong vốn dĩ đã neo đơn ít người. Hắn chấp nhận không nhận được trọng điểm bồi dưỡng trong môn, chính là để cho Tề Nguyên sư đệ không có thêm bất kỳ phiền phức dư thừa nào."

"Đệ tử giỏi, đệ tử giỏi!"

"Nếu như Tề Nguyên sư đệ độ kiếp thất bại, ta sẽ đi mời đại sư huynh rời núi, tiếp nhận Trường Thọ và Linh Nga sư điệt nhập vào Phá Thiên Phong."

Vừa đi vừa suy nghĩ, trong giây lát đã đến trước Phá Thiên Phong. Tửu Ô liếc nhìn lầu các của tiểu sư muội mình, phát hiện ra nàng đã triển khai trận pháp phòng hộ, chắc là nàng đã nghỉ ngơi.

"Hôm sau sẽ đưa tiểu sư muội mấy cuốn điển tịch mang cho Trường Thọ sư điệt mới được. Ừm, vài ngày nữa bần đạo phải đi tìm truyền công trưởng lão tâm sự. Mầm tiên tốt như vậy, trước khi thành tiên bắt đầu tu hành "Vô Vi Kinh" chắc hẳn là không có vấn đề gì…"

"Tiểu Quỳnh Phong...Tề Nguyên sư đệ thu được một vị đồ đệ tốt, thật khiến cho người ta ghen tị."

Lắc đầu cảm khái một tiếng, Tửu Ô quay trở về lầu các của mình, thuận tay mở trận pháp xung quanh rồi đi tới chỗ giường vẫn còn lưu lại hương thơm nhàn nhạt, bắt đầu đả tọa tu hành.

…

Hai ngày sau buổi dạ đàm với Tửu Ô, Lý Trường Thọ cuối cùng cũng xác định được rằng vị sư bá này không làm chuyện gì ngoài định mức. Điều này khiến trong lòng hắn cảm thấy rất vui mừng, sinh hoạt tu đạo cuối cùng cũng trở về trạng thái bình tĩnh như hai trăm năm nay.

Những phong ba hắn quấy lên trong mấy ngày gần đây, thật ra đều là vì hai gốc Tiên Giải Thảo nho nhỏ. Lúc này Dung Tiên Đan đã luyện chế xong, phong ba cũng đã lắng lại, dù là quá trình hay là kết quả thì Lý Trường Thọ cũng tạm hài lòng.

Buổi chiều, Lý Trường Thọ ngồi trong đan phòng, phủ lên mỗi viên Dung Tiên Đan một lớp vỏ bằng đường đặc chế. Đến tận đây, công tác chuẩn bị cho phương án thứ nhất coi như đã đại công cáo thành.

Sau đó hắn nhìn mười một viên Dung Tiên Đan đã luyện chế xong, chia thành ba phần rồi cẩn thận cất hết vào.

Có rất ít người luyện chế thứ này, nó vốn là bảo bối kéo dài tuổi thọ cho một số người vô vọng thành tiên, dùng để tránh né thiên kiếp. Nếu có cơ hội, mình đi đến mấy phường trấn náo nhiệt, bán đi mấy viên Dung Tiên Đan để đổi các loại bảo tài dùng để luyện chế trận cơ.

Tất nhiên, cũng phải giữ lại hai viên dự bị.

Mặc dù lúc này, Lý Trường Thọ nắm chắc tám phần mười có thể chống lại thiên kiếp. Cùng với quá trình tu hành tích lũy tiếp theo thì tỉ lệ thành tiên sẽ chậm rãi tăng lên. Mà sư muội ngày sau xung kích cảnh giới Tiên Nhân, xác suất thành công khẳng định sẽ từ sáu thành trở lên.

Nhưng…

Thế sự khó lường, ai cũng không dám chắc được về sau có xảy ra biến cố bất ngờ gì hay không. Cho nên chính mình có một viên Dung Tiên Đan dự bị, tối thiểu có thể bảo đảm cho ngày sau dù gặp thiên kiếp kinh khủng vẫn có thể còn sống.

Lưu cho sư muội một viên Dung Tiên Đan dự bị, ít nhất cũng có thể giúp nàng sống đến già như sư phụ, tất nhiên là ở trong trường hợp xấu nhất nếu nàng độ kiếp thất bại.

Hắn làm đồ đệ, làm sư huynh cũng chỉ có thể giúp bọn họ đến mức độ này.

Nhưng mà, nhìn viên Dung Tiên Đan, Lý Trường Thọ lại rơi vào suy tư...

Vạn nhất, hắn nói là vạn nhất, sư phụ ngay cả đợt thiên kiếp thứ nhất cũng đều không chịu được…thiên lôi vừa rơi xuống thì lão nhân gia đã tan thành mây khói luôn, vậy phải làm thế nào mới được?

"Phương án thứ nhất tuy rằng đã hoàn mỹ, vẫn phải đồng thời tiến hành phương án thứ hai và thứ ba thôi. Lỡ sư phụ đột nhiên đốn ngộ, có thể may mắn thuận lợi vượt qua thiên kiếp trở thành Tiên Nhân bình thường, đó chính là chuyện không thể nào tốt hơn."

Thở dài, Lý Trường Thọ vươn người đứng dậy, bỏ viên Dung Tiên Đan đã bọc đường vào trong tay áo, cất bước rời khỏi đan phòng.

Nửa canh giờ sau.

Lý Trường Thọ đứng trước chỗ sư phụ mình bế quan, hắng giọng, vái chào đối với cánh cửa rồi cất cao giọng nói: "Sư phụ! Đệ tử muốn thỉnh giáo mấy điểm nghi vấn trong tu hành! Quấy rầy sư phụ thanh tu, đệ tử cảm thấy rất hổ thẹn!"

Cửa gỗ nhanh chóng mở ra, Tề Nguyên lão đạo mỉm cười đi ra, nhìn Lý Trường Thọ vẫy vẫy tay: "Đi, qua chỗ bên hồ. Mấy năm nay, vi sư cũng sơ suất trong việc dạy bảo ngươi!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ thở dài, sư phụ mở cửa nhanh như vậy, vừa rồi rõ ràng không có nhập định tu hành.

Đã đến mức khó có thể nhập định sao? Xem ra thiên kiếp đang thật sự ở trước mắt.

Hai người sư đồ đi tới dưới cây liễu bên hồ, Tề Nguyên lấy ra hai chiếc bồ đoàn, ngồi đối diện với Lý Trường Thọ, nhẹ nhàng nói: "Có nghi vấn thắc mắc gì, ngươi cứ việc hỏi đi."

Ngừng một chút, ánh mắt của Tề Nguyên ảm đạm, thở dài rồi nói tiếp: "Nếu vi sư không qua được cửa thiên kiếp này, về sau chỉ sợ cũng không có cơ hội dạy bảo ngươi nữa."

"Sư phụ đừng nói gở như thế." Lý Trường Thọ cười lạc quan nói: "Ngài nhất định có thể vượt qua thiên kiếp, sư phụ trước đây không phải vẫn hay bảo rằng: nếu ngay cả sự tự tin về bản thân mà còn không có, thì làm thế nào đối mặt với trắc trở và khó khăn mà rèn luyện đại đạo cho mình?"

"Cái tên tham sống sợ chết nhà ngươi, định thuyết giáo ngược lại sư phụ sao?" Tề Nguyên lão đạo lộ ra sắc mặt nghiêm nghị, tỏ vẻ cứng rắn răn dạy một câu.

Lý Trường Thọ híp mắt cười, nhanh chóng đi vào chủ đề chính, hỏi những nghi hoặc mình gặp phải trong quá trình tu hành.

Ba vấn đề đầu tiên mà Lý Trường Thọ hỏi đều là những thứ tương đối phổ thông, là những nghi nan mà cảnh giới Phản Hư tu hành sẽ gặp phải, Tề Nguyên cũng giải đáp kỹ càng cho hắn.

Đến vấn đề thứ tư, Lý Trường Thọ hỏi một câu: "Thần về này thần, khí về này khí, ngũ khí phục thủy, chu thiên như ý. Những điều này phải hiểu như thế nào?"

Tề Nguyên lão đạo bị hỏi làm cho sững sờ, sau đó ngồi ở bên hồ yên tĩnh suy tư. Lý Trường Thọ vẫn chưa dừng lại, liên tiếp hỏi ba vấn đề hóc búa, khiến cho Tề Nguyên lão đạo không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn cũng không phải là cố ý gây khó xử cho sư phụ, chỉ thuần túy là uyển chuyển nhắc nhở sư phụ. Sư phụ tu hành nếu như gặp phải bình cảnh, có thể đi theo mấy phương diện này để tìm kiếm lối ra.

Lúc này, trong tâm niệm Tề Nguyên lão đạo cho rằng mình khó vượt qua được thiên kiếp, định hết sức dạy bảo đệ tử càng nhiều càng tốt. Lão toàn lực suy tư tìm cách lý giải mấy vấn đề mà đệ tử vừa hỏi, trái lại đã khiến cho chính mình rơi vào trong trầm tư.

Không bao lâu, Tề Nguyên lão đạo nhắm mắt ngưng thần. Sau đó xung quanh người lão nổi lên mấy cánh hoa, đây là lúc người sắp độ kiếp nhập định tu hành, sẽ thường xuyên xuất hiện dị tượng như vậy.

Chỉ là màu sắc mấy cánh hoa quanh người Tề Nguyên lão đạo vô cùng nhạt nhẽo, hình dáng cánh hoa cũng héo úa không được đầy đủ…

Lý Trường Thọ thận trọng bố trí một tầng kết giới cách âm phòng hộ đơn giản xung quanh người sư phụ. Sau đó hắn xoay người đi về phía nhà tranh của mình, bắt đầu bận rộn.

Đây chính là bộ phận chủ yếu của phương án thứ hai: Tận lực tăng cường thực lực bản thân cho sư phụ, tăng cường cảm ngộ và lý giải đối với đại đạo của sư phụ.

Ài, nếu như có thể chia sẻ những đốn ngộ mà chính mình thường có cho sư phụ một phần, như thế thì tốt quá.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, bắt đầu chuẩn bị kế hoạch bổ sung cho phương án thứ hai.

Mà bộ phận bổ sung của phương án thứ hai cũng khá lợi hại…

Chỉ thấy Lý Trường Thọ lấy ra túi trữ vật đánh số "Huyền Tam Thập Nhị". Hắn lôi từ trong đó ra từng thanh gỗ dài ba thước màu tím, cùng với sáu chiếc gậy kim loại bảy màu.

"Trụy Lôi Mộc": Bảo tài thường dùng để bố trí trận pháp hệ Lôi, có thể dẫn dắt lực lượng Lôi Đình.

"Uẩn Lôi Thất Thần Thiết": Cũng là bảo tài thường dùng để bố trí trận pháp hệ Lôi, có thể lưu trữ và phân tán lực lượng Lôi Đình.

Căn cứ vào hiểu biết của Lý Trường Thọ hiện tại, lực phá hoại của thiên kiếp đối với tu sĩ hơn phân nửa là đến từ lực lượng Lôi Đình, phân nửa còn lại là đại đạo xung kích đưa tới tổn thương.

Nếu như có thể tạo ra một thứ như "Kim Thu Lôi Chuyển Dời Nhị Cấp", lúc thiên kiếp bổ trúng thân thể người độ kiếp có thể dẫn hơn phân nửa lực lượng Lôi Đình ra ngoài, như vậy có thể gia tăng tỷ lệ độ kiếp thành công.

Theo lý thuyết thì việc này có lẽ sẽ không khiến cho uy lực thiên kiếp tăng lên.

Bất kể thế nào, có biện pháp thì cũng phải thử một lần.

Chương 30. Tình thầy trò

"Sư huynh, huynh lại làm món đồ chơi gì mới đó? Thứ này cũng là trang bị bố trí cho trận pháp sao?"

Theo lời thề của Thái Thanh tổ sư, Lam Linh Nga chỉ mới hỏi câu này, liền bị sư huynh gọi qua, nhốt vào trong lồng gỗ, trở thành chuột bạch nghiệm chứng "thành quả kỹ thuật" này.

Lồng gỗ này cao cỡ một người, dùng ba mươi sáu thanh Truỵ Lôi Mộc dựng đứng lên liên kết lại với nhau, bên trong có một tầng "lưới sắt" mỏng màu sắc rực rỡ bao lại.

Bởi vì dùng Trụy Lôi Mộc ghép lại buộc chặt mà thành, nên lồng gỗ này nhìn có vẻ chật chội.

Phía trên lồng gỗ gắn một cây châm dài bảy màu, phía dưới lại có một vòng Uẩn Lôi Thất Thần Thiết tạo thành sao sáu cánh, nhưng đây cũng không phải là trận pháp gì, trên đó cũng không có bất kỳ cấm chế gì, đơn thuần chỉ là sao sáu cánh mà thôi.

Lúc Luyện Khí Sĩ độ kiếp thành tiên, không thể dùng trận pháp ngăn cản, thiên kiếp sẽ không coi trận pháp ra gì.

Pháp bảo luyện chế ra có rất nhiều diệu dụng, chủ yếu dựa vào khắc hoạ cấm chế trong ngoài pháp bảo.

Căn cứ vào sự nghiên cứu nhiều năm của Lý Trường Thọ, xác nhận một việc —— nguyên lý cấm chế và trận pháp kỳ thật giống nhau, cả hai đều sử dụng "Ký hiệu" và "Đồ án" cố định dẫn động linh khí, chỉ có khác biệt là giản phồn hay là lớn nhỏ.

【 Cấm chế] ngưng ở trên pháp bảo, có thể xem là một trận cơ đơn độc trên pháp bảo, phần lớn dựa vào Luyện Khí Sĩ rót tiên lực vào kích hoạt cấm chế, là có thể phát huy ra uy lực cường đại.

【 Trận pháp] chính là lấy tiết điểm trận cơ, linh khí lưu động trong trận cơ, chủ yếu mượn nhờ lực lượng thiên địa.

Dù nguyên lý cả hai giống nhau, nhưng phương hướng phát triển lại hoàn toàn khác biệt.

Pháp bảo cao minh sau này, thường thường có một bộ cấm chế hoàn chỉnh có diện tích tổng thể to bằng móng tay.

Mà uy lực trận pháp, thường thường có quan hệ trực tiếp với diện tích bố trí, lại theo đuổi tương dung cùng thiên địa, mượn uy lực thiên địa.

Cho nên, Lý Trường Thọ dù am hiểu trận pháp, lại không am hiểu luyện khí.

Điều này cũng không có cách nào, hắn vừa tu tiên hoàn mỹ hai mươi năm, có thể không ngủ cũng rất ít khi ngủ, tu hành và suy nghĩ các mục phụ như luyện đan luyện độc trận pháp, đều cần hao phí thời gian dài.

Hắn hận không thể chém một ngày mười hai canh giờ thành hai mươi tư canh giờ để dùng, nhưng chung quy là năm tháng tu hành ngắn ngủi, ở trên "Nghề phụ" nhất định là theo hoặc bỏ, không có khả năng thông thạo toàn bộ.

Lại nói trở về chuyện ngăn cản thiên kiếp.

Thiên kiếp bỏ qua trận pháp, cũng bỏ qua tuyệt đại đa số pháp bảo phòng ngự, chỉ có một ít pháp bảo hiếm thấy có thể dùng để cắt giảm uy lực thiên kiếp. Linh bảo, chí bảo trời sinh, không thuộc về hàng ngũ đang bàn đến, những thứ đồ chơi đó quá mức hiếm lạ.

Nhưng Lý Trường Thọ đến từ thế giới khác lại có ưu thế —— chín năm giáo dục bắt buộc.

Chiếc lồng gỗ mà hắn làm lúc này là "lồng cách điện" trong sách giáo khoa vật lý ở trường cấp 3. Nó dùng để chống sét, và thường xuất hiện trong một số tiết mục điện giật vui mắt.

Nguyên lý là gì, Lý Trường Thọ cũng đã quên sạch sẽ, nhưng cấu tạo hẳn là như vậy không có nhớ lầm.

Lý Trường Thọ dặn dò kỹ Linh Nga: "Không được chạm vào tấm lưới chung quanh kia."

Lồng gỗ chứa Linh Nga ở bên trong hơi rung rung, chân nàng giẫm lên một tấm ván gỗ, điềm đạm đáng yêu nhìn sư huynh nhà mình, hỏi: "Sư huynh, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

"Không nên động vào." Lý Trường Thọ bình tĩnh nói một câu, lấy mấy tấm phù lục trong tay áo ra, tiện tay ném tới phía trên cách lồng gỗ mười trượng, tay trái chỉ phù lục xa xa một cái.

Đì đùng vài tiếng, trời nắng bỗng nhiên có sét.

Mấy đạo thiểm điện bổ thẳng vào thanh Truy Lôi Mộc phía trên lồng gỗ. "Lưới sắt" quanh lồng gỗ sáng lên hồ quang điện nhỏ bé trong nháy mắt, mà Uẩn Lôi Thất Thần Thiết phía dưới lập tức phân tán lôi quang ra, dung nhập vào mặt đất...

Lam Linh Nga đang ôm đầu co lại thành một đoàn, chậm rãi ngẩng đầu lên, tràn đầy ngạc nhiên nhìn trái nhìn phải, tán thưởng một phen.

"Đây là bảo vật gì? Vậy mà có thể chống được sấm sét."

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Đây là, lồng cách điện...muội chờ thêm một lát, ta sẽ gia tăng thêm cường độ."

"Sư huynh! Từ từ đã...ái!"

Linh Nga còn chưa nói xong, Lý Trường Thọ đã lấy một xấp phù lục màu vàng từ trong tay áo ra, thúc giục pháp lực, ném lên phía trên lồng gỗ.

Những phù lục này dẫn phát từng tia lôi điện, mang theo sét đánh đầy trời, nện như điên xuống lồng gỗ phía dưới.

Chỉ một thoáng, điện quang phun trào, trên Tiểu Quỳnh Phong chim bay thành đàn, linh thú hoảng loạn...

Thực tế đã chứng minh, hiệu quả của chiếc lồng cách điện này không tệ, cũng không biết đến lúc đối mặt với thiên kiếp chân chính, có bị đánh tan ra thành từng mảnh hay không?

Chỉ cần có thể giúp sư phụ kháng trụ đạo thiên lôi thứ nhất, những đạo thiên lôi sau sẽ dễ nói.

"Ra đi, vất vả cho muội rồi." Lý Trường Thọ nói một câu, sau đó bắt đầu suy nghĩ phương pháp gia cố lồng gỗ.

Linh Nga không chịu được phàn nàn nói: "Sư huynh, huynh thay con cá vào bên trong đi, không phải cũng giống nhau sao?"

"Muốn để cho muội cũng có đóng góp công sức vào." Lý Trường Thọ cười nói: "Giúp sư phụ độ kiếp, hai người chúng ta đều phải bỏ ra một chút sức lực."

Linh Nga lập tức khép miệng nhỏ, đưa tay sửa lại mái tóc bên tai, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, kế tiếp còn muốn thử nữa không? Tuy tu vi ta thấp, nhưng làm loại chuyện này này vẫn được đó."

"Tiếp theo không thể để muội ở bên trong nữa, như muội nói, đi tìm thùng gỗ bắt một con cá tới đây." Lý Trường Thọ lấy ra từng sợi dây thừng dài tản ra ngũ thải hào quang, tiếp tục vùi đầu bận rộn nói: "Lát nữa phải thí nghiệm uy lực sấm sét, rơi thẳng vào trên người muội, muội tất nhiên sẽ không chịu nổi."

Linh Nga đáp ứng một tiếng, quay người chạy tới bên hồ, tránh đi kết giới cách âm để sư phụ nhập định, nhảy tới trên mặt hồ đạp sóng mà đi.

Một lát sau, trên Tiểu Quỳnh Phong lại có lôi quang lóng lánh một lần nữa...

Động tĩnh như vậy kéo dài ròng rã ba ngày, người ngoài còn tưởng nơi đây có người đang tu lôi pháp, cũng không có ai chú ý.

Mãi đến khi Tề Nguyên lão đạo tỉnh lại từ trong nhập định, vừa thỏa mãn xoay người, trên trán lão đạo tràn đầy nếp nhăn lập tức treo đầy hắc tuyến.

Nguyên bản bên hồ, cỏ xanh như tấm đệm, phong cảnh tươi đẹp, vào giờ phút này lại biến thành một cái hố to màu đen, hai đồ nhi của hắn đang ngồi xổm ở đáy hố, mân mê một cái lồng chim lớn.

Tề Nguyên bất đắc dĩ thở dài, khiển trách: "Hai người các ngươi không hảo hảo tu hành, ở phía dưới làm loạn cái gì đó?"

"Sư phụ! Ngài tỉnh rồi!" Lam Linh Nga tràn đầy hưng phấn hô lên: "Sư huynh làm giúp ngài một món bảo bối kháng thiên kiếp, dùng sét đánh hơn mấy trăm lần, cá ở bên trong vẫn còn sống!"

Lý Trường Thọ cũng nói: "Xin sư phụ chờ một chút, vật này sẽ lập tức hoàn thành."

"Ồ?" Thần sắc của Tề Nguyên khẽ động, đang muốn đi xuống nhìn xem đại đồ đệ mình đang mày mò món bảo vật gì?

Nhưng dưới chân lão đạo khẽ động, sắc mặt đột nhiên sinh biến, nhìn chăm chú về bầu trời phía đông, thân hình không nhúc nhích.

Lam Linh Nga ngẩng đầu hỏi một câu: "Sư phụ, làm sao vậy?"

"Ài!" Tề Nguyên đứng chắp tay, nói khẽ: "Thiên kiếp đến."

Chỉ ba chữ, liền làm cho ý cười trong mắt Lý Trường Thọ và Lam Linh Nga biến mất trong nháy mắt.

Hai người vội vàng nhảy ra ngoài từ trong hố, nhìn về hướng sư phụ nhìn, bỗng thấy trời đông xuất hiện một đám mây màu xám, đang cấp tốc bay đến Độ Tiên Môn.

"Linh Nga nhanh!" Lý Trường Thọ lập tức nói: "Đưa chiếc lồng này đến chỗ độ kiếp trận phía sau núi mà sư phụ đã chọn! Nhất định phải chôn sáu thanh thần thiết này ở dưới đất!"

"Vâng!" Lam Linh Nga dùng cánh tay nhỏ yếu của mình nâng "Lồng cách điện" lên, vội vàng cưỡi mây bay ra phía sau núi, hoàn toàn không giữ hình tượng tiên tử gì nữa.

Vào giờ phút này, Lý Trường Thọ còn sốt ruột hơn cả sư phụ, lập tức lấy ra một cái hộp gấm từ trong tay áo, vọt tới trước mặt Tề Nguyên.

"Sư phụ, đây là bảo dược mà đệ tử chú tâm luyện chế ra, nó có thể giúp sư phụ vượt qua một đạo thiên kiếp. Sau khi đạo thiên kiếp thứ nhất qua đi, nếu sư phụ cảm thấy không thể ngăn cản được đạo thiên kiếp tiếp theo, lập tức dùng nó."

Tề Nguyên lão đạo mỉm cười nhìn Lý Trường Thọ, ánh mắt nhẹ nhàng lấp lóe, thấp giọng nói: "Ngươi cứ giữ lại bảo dược này đi, sử dụng vào lần độ kiếp sau này, không cần lãng phí ở trên người vi sư."

"Sư phụ!" Lý Trường Thọ quỳ thẳng trước người Tề Nguyên lão đạo, nhét hộp gấm vào tay Tề Nguyên lão đạo, gấp giọng nói: "Sư phụ dưỡng dục đệ tử, dạy bảo đệ tử trăm năm, dẫn đệ tử nhập đạo, chưa hề có bất kỳ trách móc nặng nề nào. Đây là thứ duy nhất đệ tử có thể làm cho sư phụ, nếu sư phụ không thu bảo dược này, đệ tử sẽ phá hủy nó!"

Tề Nguyên lại cười khổ nói: "Ngươi tội gì phải như vậy? Vi sư còn không biết tình trạng của mình sao?"

"Đúng rồi, đệ tử còn có mười một viên khác!" Lý Trường Thọ lập tức chuyển đổi mạch suy nghĩ: "Đệ tử có thể lập lời thề đại đạo, tuyệt đối còn có mười một viên đan dược khác, hơn nữa bảo dược này mỗi một vị Luyện Khí Sĩ chỉ có thể dùng một viên!"

Tề Nguyên lão đạo lập tức có một chút do dự: "Thật chứ?"

"Hoàn toàn chính xác!"

"Thôi được." Tề Nguyên cầm hộp gấm vào trong tay, nói: "Đi, đến hậu sơn đi, đừng để thiên kiếp hủy trụ sở của chúng ta."

Đám mây xám bay tới từ phía đông đã đến Độ Tiên Môn.

Lý Trường Thọ vội vàng điều khiển một đóa mây trắng, lôi kéo sư phụ phóng tới phía sau núi.

"Sư phụ hãy tiết kiệm pháp lực đi, sư phụ, đan dược trên người ngài còn nhiều không? Lúc độ kiếp có thể dùng các loại đan dược, đan chữa thương và khôi phục nguyên khí đã chuẩn bị tốt chưa? Lần thiên kiếp này, sao lại tới mà không có dấu hiệu báo trước gì hết vậy!"

"Đã chuẩn bị tốt, đã chuẩn bị tốt rồi." Tề Nguyên lão đạo mỉm cười nhìn Lý Trường Thọ bay ở phía trước, trong đáy lòng nhớ lại năm đó vừa đón hắn đến trong núi, đứa bé trai đó vừa câu nệ lại không biết làm sao cho đúng...nhoáng một cái, đã nhiều năm như vậy, đứa bé trai năm đó mặc dù về sau phát triển không nổi bật lắm, nhưng tóm lại đã lớn lên thành tài rồi. Chính mình đã dùng tất cả tích luỹ ở Tiểu Quỳnh Phong lên trên người hắn, kỳ thật cũng chỉ muốn để hắn có thể thuận lợi thành tiên..."

"Trường Thọ à, nếu sư phụ sống không qua thiên kiếp, Tiểu Quỳnh Phong sẽ giao cho ngươi xử lý. Nếu trong môn muốn thu Tiểu Quỳnh Phong chúng ta trở về, ngươi không được ngăn cản, nghe theo sự an bài của tông môn. Trước đó ta đã từng năn nỉ mấy vị đồng môn quen biết, bọn họ sẽ mang ngươi và Linh Nga đến phong khác tu hành."

"Sư phụ, ngài nhất định có thể vượt qua thiên kiếp!" Lý Trường Thọ lớn tiếng nói: "Tự tin lên! Hiện tại ngàn vạn lần không được để cho tinh thần sa sút, đây là khảo hạch của Thiên Đạo, qua được chính là trời cao biển rộng. Sinh linh nếu không đi tranh giành một chút hi vọng sống này, cần gì phải sống trên đời! Bất luận tuyệt cảnh gì đều cần phải có hi vọng sống, mới có thể sống sót lúc rơi vào tuyệt cảnh!"

Tề Nguyên lão đạo khẽ thở dài, cười khổ nói: "Đồ nhi ngoan, ngươi cũng biết những đạo lý này sao? Vì sao ngày thường lại cẩn thận chặt chẽ như thế?"

Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Đạo lý sư phụ dạy bảo, đệ tử một khắc cũng chưa từng quên, đệ tử cẩn thận, chỉ là vì phòng ngừa rơi vào tuyệt cảnh."

Đảo mắt đã đến phía sau núi Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga đang đứng trên một mảnh đất trống trong rừng không ngừng vẫy gọi. Lý Trường Thọ lôi kéo sư phụ nhà mình nhảy xuống, không nói lời nào đẩy sư phụ vào trong lồng gỗ vừa làm xong.

Sau đó lại cúi đầu bắt đầu vội vàng kiểm tra lồng gỗ này bố trí như thế nào, lấy ra một đống bình sứ ném vào tay sư phụ, cuối cùng đóng kín lồng gỗ, lôi kéo Linh Nga cấp tốc bay ngược ra sau.

Mảnh mây xám kia, đã xuất hiện ở phía trên Độ Tiên Môn, che khuất làm cho Độ Tiên Môn lâm vào trong âm u.

Lý Trường Thọ la lớn: "Sư phụ, hãy toàn lực chống đỡ, nhất định phải dùng bảo dược kia sau đạo thiên kiếp thứ nhất đấy!"

Tề Nguyên lộ ra sắc mặt ngưng trọng gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía kiếp vân, quanh người đã tuôn ra một cỗ pháp lực, tay áo và đạo bào không gió mà bay.

Linh Nga cao giọng hô: "Sư phụ sẽ nhất định làm được."

"Vi sư cũng phải chống chọi vì mình lần này!" Tề Nguyên lão đạo ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong mắt lấp loé tinh quang.

Đánh cược một lần, thiên mệnh!

Đột nhiên, một tiếng long ngâm rơi xuống từ trong mây, một đầu Thương Long ngàn trượng toàn thân lóng lánh hoả lân màu đỏ xông ra từ bên trong mây xám, long trảo hung hăng đập vào trên đại trận hộ sơn.

Đại trận hộ sơn phun trào quang mang, quần phong rung động nhè nhẹ, mặt đất các nơi nổ vang một trận.

Cùng lúc đó, một âm thanh thô dày rơi xuống từ trên trời.

"Người chủ sự Độ Tiên Môn, ra gặp mặt!"

Chờ một chút!

Thương Long? Kêu gọi?

Mây xám ở bên ngoài đại trận hộ sơn, không thể nhìn thấy hết thảy các đặc tính...

Tuy có uy áp, nhưng cảm giác cẩn thận, lại không phải là thiên uy...

"Hở? Đây không phải kiếp vân đâu sư phụ..."

Lam Linh Nga quay đầu, Lý Trường Thọ không nhịn được dùng một tay vỗ trán, Tề Nguyên lão đạo đứng trong lồng cách điện, khóe miệng cũng co quắp một trận.

Tề Nguyên lão đạo yên lặng xoay người, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Ông trời ơi, lần này ném hết mặt mũi rồi!

Chương 31. Lời mời từ Long Cung

Bầu không khí trở nên cực kỳ căng thẳng.

Lý Trường Thọ và Lam Linh Nga vô cùng ăn ý, đồng thời ngửa đầu nhìn lên trời...

Thương Long bay lượn bên ngoài đại trận hộ sơn, tạo ra từng đám bụi mây cuồn cuộn, cuốn lên mây bụi mù mịt.

Uy áp của Thiên Tiên xuyên qua đại trận hộ sơn, bao phủ khắp Độ Tiên Môn. Người của Độ Tiên Môn đứng trên đỉnh núi đều khiếp sợ bởi luồng uy áp này.

Bất chợt, từ đỉnh núi có mấy luồng ánh sáng bay vút ra khỏi đại trận hộ sơn, sau đó hóa thành bốn bóng người đứng lơ lửng giữa không trung, nhìn về đám mây phía xa.

Đứng đầu là một nam tu mặc đạo bào xanh trắng, chắp tay đứng lơ lửng. Thân hình lão mảnh khảnh như cây tùng, tóc mai đã bạc trắng, khuôn mặt cực kỳ lạnh lùng.

Lão vừa xuất hiện đã làm uy áp bên kia mất tác dụng. Thương Long lập tức ẩn vào trong mây, không dám lại gần đại trận hộ sơn nữa.

Đây là lần đầu tiên Lý Trường Thọ nhìn thấy Vong Tình thượng nhân.

Không sai, lão giả tóc bạc này chính là sư phụ của Tửu Tự, Thiên Tiên của Độ Tiên Môn đạo hiệu Vong Tình thượng nhân.

Đứng sau lưng Vong Tình thượng nhân là một lão giả tay cầm phất trần, miệng mỉm cười và lão phụ đang chống gậy tươi cười.

Ngoài ra còn có một vị tiên tử xinh đẹp mặc nghê thường, quanh nàng có một đám sương mỏng vờn quanh khiến không người nào thấy rõ.

Xích Lân Thương Long lẩn trong đám mây quát: "Các ngươi chính là người đứng đầu Độ Tiên Môn?"

Vong Tình thượng nhân không thèm ngẩng đầu, giọng nói lạnh nhạt truyền khắp bên ngoài đại trận: "Bần đạo cũng chỉ là một kẻ vô danh trong môn phái mà thôi, nào có tư cách chủ trì Độ Tiên Môn. Chẳng qua thấy con rắn nhà ngươi hết sức vô lễ, nên đích thân đến để dạy bảo ngươi một chút."

"Lớn mật!" Xích Long ẩn trong mây nổi giận gầm lên một tiếng, mây bụi khắp trời đa phần bị thu nhỏ lại. long trảo chứa đầy tức giận chụp xuống đầu Vong Tình thượng nhân.

Long Trảo đón gió, thoáng chốc lớn tới mấy trăm trượng, che kín bầu trời. Nó lao xuống như muốn đập nát Phá Thiên Phong và đại trận hộ sơn của Độ Tiên Môn.

Thấy cảnh này, phần lớn đệ tử đều nín thở. những đệ tử tu vi cao hơn cũng lộ ra sắc mặt lo lắng.

Đứng bên cạnh Lý Trường Thọ, Lam Linh Nga vô thức nắm chặt cánh tay sư huynh. Tu vi của nàng quá thấp, lại bị long uy làm kinh sợ, trong đáy lòng tràn đầy lo lắng.

Lý Trường Thọ vội phóng ra một luồng linh khí bao phủ toàn thân sư muội. Hắn chống đỡ giúp nàng một phần áp lực, tránh tâm ma nảy sinh trong lòng nàng.

Cùng lúc đó!

Long trảo giống như một ngọn núi đang rơi xuống đại trận hộ sơn, mang theo kình phong ập đến màn chắn mỏng manh của đại trận hộ sơn, khiến vách tường lóe lên hào quang.

Nhưng long trảo khổng lồ này bỗng nhiên ngừng giữa không trung, chẳng cách nào rơi xuống được nữa.

Lý Trường Thọ tập trung pháp lực vào hai mắt, chăm chú nhìn lên. Chỉ thấy Vong Tình thượng nhân giơ cánh tay trái lên cao, ngón tay trái ghép lại thành kiếm chỉ, đầu ngón tay chỉ cách lớp da cứng rắn của long trảo khổng lồ một tấc.

Vẻn vẹn chỉ một động tác, lão đã đỡ lấy cái long trảo khổng lồ kia.

Chỉ vẻn vẹn một ngón tay đã có thể đỡ được long trảo to như quả núi.

Mái tóc dài của Vong Tình thượng nhân bay phần phật, áo bào phất phơ trong gió.

"Ầm!" Tay trái của Vong Tình thượng nhân nhẹ nhàng ấn nhẹ, long trảo khổng lồ lập tức vỡ nát thành mây mù đầy trời.

Thân hình Thương Long hiện ra giữa lớp mây mù cuồn cuộn, nó bị một luồng sức mạnh vô hình bao bọc, thân hình khổng lồ không ngừng giãy giụa, rồi bị ném lên chín tầng mây xanh...

Một lát sau, Thương Long bay trở về từ không trung, nó nổi giận đùng đùng, gầm lên giận giữ.

Vong Tình thượng nhân ngẩng đầu nhìn nó, trong mắt đã xuất hiện sát ý.

Thương Long ngừng gào thét, thân rồng lóng lánh phát ra ánh sáng đỏ rực, rồi hóa thành một tráng hán đầu rồng thân người cao to mặc chiến giáp, sắc mặt vừa sợ vừa giận.

Vong Tình thượng nhân lạnh nhạt nói: "Mới bước vào Thiên Tiên đã dám đến Độ Tiên Môn giương oai, ngươi chán sống rồi phải không?"

Tráng hán đầu rồng thân người gầm lên một tiếng lớn nhưng cũng không dám tiếp tục ra tay, chỉ đứng trên không trung gào lên: "Độ Tiên Môn được lắm, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt."

"Ta chính là đặc sứ của Đông Hải Long Cung, đại tướng quân của thuỷ quân Long Cung! Đám ngươi các ngươi dám vô lễ như thế, ta sẽ bẩm báo với Long Vương, ít ngày nữa điều binh khiển tướng đến san bằng sơn môn nhỏ bé này!"

Lão đạo đứng sau Vong Tình thượng nhân cười nói: "Long Cung thật có khí phách, hiếm thấy, hiếm thấy. Chỉ có điều, dùng Độ Tiên Môn chúng ta để lập uy có phải là hơi quá quắt không? Dù sao Độ Tiên Môn chúng ta cũng thuộc dòng dõi Đạo Giáo nhất mạch, được Đạo Giáo che chở. Đông Hải Long Cung không bảo vệ Đông Hải, tích công đức cho bản thân, lại dung túng cho ác long đi gây chuyện bốn phương. Không nói lời nào đã tới đánh phá đại trận hộ sơn của Độ Tiên Môn chúng ta. Chẳng lẽ, vị đại tướng quân này định châm ngòi cuộc chiến giữa Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc và Long Tộc sao?"

"Ngươi!"

Thời nay đã khác xưa, thời đại Vu Yêu đại chiến, Nhân Tộc còn nhỏ yếu. Nhưng thời này Nhân Tộc là chủ nhân của thiên địa này, cường thịnh hơn hẳn Vu Yêu.

Không nói tới việc Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc hợp lực tấn công Long Tộc, chỉ cần tiên môn của Đông Thắng Thần Châu cùng với một ~ hai vị đại năng của Tam Giáo đã đủ khiến cho Tứ Hải Long Cung chật vật rồi.

Lần này, Xích Long đâm lao phải theo lao rồi.

Bên ngoài Độ Tiên Môn, lão phụ kịp thời đứng ra mỉm cười nói dăm ba câu giảng hòa, giúp cho Xích Long xuống nước một bậc thang.

Xích Long cũng mượn cơ hội này, nghiêm mặt nói rõ ý đồ...

"Thời gian trước, Độ Tiên Môn các ngươi đến Đông Hải trừ yêu, đệ tử nội môn các ngươi đã ngộ thương binh lính của Long Tộc chúng ta. Nhưng Long Vương cũng không muốn làm to chuyện quá mức. Ba năm sau Đông Hải tổ chức đại yến hội, mời tất cả các tiên môn của Đông Thắng Thần Châu cùng tham dự, không say không về. Khắp Đông Hải Long Cung chúng ta đều có bảo vật, đệ tử Nhân Tộc có biểu hiện xuất sắc sẽ được trọng thưởng. Đây là thiệp mời, chớ vắng mặt, hừ!"

Nói xong, tráng hán đầu rồng ném ra một tấm thiệp mời lóng lánh kim quang, quay người hóa thành Thương Long biến mất trong tầng mây.

Lão phụ thu được thiệp mời, hô lớn: "Đại tướng quân đi thong thả, chúng ta không tiễn."

Tức khắc, ở bên trong Độ Tiên Môn tràn đầy tiếng cười trêu trọc vị tướng quân Long Tộc kia.

Bốn vị trưởng lão trước khi ra ngoài hẳn là đã trao đổi tốt rồi. Vong Tình thượng nhân giả bộ tức giận, lão đạo kia mở miệng uy hiếp, lão bà thì hòa giải.

Ba vị Thiên Tiên diễn kịch một chút, liền giải quyết thoả đáng vị tướng quân Long Cung này.

Xích Long vốn định lập uy với Độ Tiên Môn, ngược lại lại thảm bại, một lời cũng không dám nói liền đạp mây chạy mất hút.

"Mây theo rồng, gió theo hổ", Thương Long đạp mây ở phía chân trời cũng là cảnh hiếm thấy.

"Sư huynh!" Lam Linh Nga nhỏ giọng hỏi: "Đây là cường giả sao?"

Lý Trường Thọ lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Đây chỉ có thể coi là cao thủ, không được tính là cường giả..."

Sau đó, hai huynh muội nhớ tới chuyện lúc trước, đồng thời cúi đầu nhìn lại.

Bên cạnh cái lồng gỗ, Tề Nguyên lão đạo đang lén lút đóng cửa lại, chuẩn bị chuồn đi...

Lam Linh Nga tiếp tục nhìn lên bầu trời, giả vờ không phát hiện ra sư phụ.

Lý Trường Thọ thì nhắm mắt suy ngẫm, giả bộ đang lĩnh ngộ cảnh chiến đấu vừa rồi.

Tế Nguyên làm sao không biết hai vị đồ đệ đang chiếu cố lão.

Trên trán nhiều nếp nhăn của lão đạo nổi lên gân xanh, mặt xụ xuống, môi mấp máy mấy lần nhưng lại không lên tiếng.

"Khục, khục! Không được rồi! Sư phụ cũng là lần đầu Độ Kiếp, không có kinh nghiệm, sư phụ đi trước...về trước tiếp tục bế quan!" Nói xong, Tề Nguyên quay người che mặt, đạp mây cấp tốc chuồn đi.

Hai huynh muội vẫn đứng tại chỗ, đến khi Tề Nguyên về đến nhà tranh mở ra mấy tầng trận pháp, mới dám bật cười thành tiếng.

Xích Long kia, xem như là tập luyện Độ Kiếp.

May mắn không quấy rầy những đệ tử các núi khác đến xem lễ, cũng vì Xích Long hấp dẫn sự chú ý của mọi người, bằng không thì Tề Nguyên đạo trưởng sẽ...

Ý định tự tử cũng đã xuất hiện.

Không đột nhiên Độ Kiếp, thật ra cũng là chuyện tốt.

Lý Trường Thọ có phần lo lắng cho "Bảo dược" của sư phụ sẽ bị sư phụ lấy ra kiểm tra.

Nhưng mà nghĩ lại, dù sư phụ lấy ra nhìn cũng không thể nhận ra đó là Dung Tiên Đan.

Đồng thời Tề Nguyên lão đạo cũng không giỏi luyện dược hay chuyên tu trận pháp.

Nhập môn tu hành cả ngàn năm, Tề Nguyên dành phần lớn thời gian để tăng tu vi bản thân, nhưng vì đạo cơ bị hao tổn nên đoạn đường đi này quá khó khăn.

Mà Tề Nguyên đối mặt với Thiên Kiếp cũng không có nhiều hy vọng, chính là vì đạo cơ bị tổn thương.

Giúp đỡ sư phụ tu bổ đạo nguyên cũng chính là phương án thứ ba của Lý Trường Thọ nhằm giúp sư phụ Độ Kiếp.

Phương án thứ ba này có thể điều trị tận gốc, nhưng lại là phương án hung hiểm gian nan nhất...

Đạo cơ của sư phụ bị tổn hại là do khi xưa bị thương một lần.

Nguyên nhân bị thương, Lý Trường Thọ đã hỏi sư phụ nhiều lần nhưng chưa bao giờ nhận được câu trả lời chính thức, chỉ biết là khi tu hành xảy ra sự cố.

Lần đó bị thương, các tiền bối trong môn phải dùng một lượng lớn đan dược mới có thể giữ được tính mạng của lão.

Tiểu Quỳnh Phong lúc đó chỉ có một mình Tề Nguyên đạo trưởng, sư tổ của Lý Trường Thọ ra ngoài lịch lãm chín trăm năm trước, vẫn chưa trở về.

Trong quá trình tu bổ đạo cơ, tông môn cung cấp cho Tề Nguyên rất nhiều thuốc trị thương nhưng lại thiếu một ít dược liệu quý hiếm.

Sau khi đạo cơ tạm thời ổn định, Tề Nguyên lại dùng mấy trăm năm tu hành để chữa trị tận gốc tổn thương đạo cơ. Nhưng đạo cơ bản thân đã tổn thương, muốn lành lặn lại thì khó khăn biết bao nhiêu.

Giống như cái cây mọc nghiêng, không ngừng sinh trưởng lệch khỏi hướng lên trời, cuối cùng trở thành....

Một cây già xiêu vẹo.

Hiện trạng của Tề Nguyên trưởng lão cũng giống như vậy.

Muốn giúp sư phụ tu bổ đạo cơ, sẽ phải phế đi tu vi sư phụ vất vả tu luyện mấy trăm năm qua, đồng thời dùng lực lượng xé rách đạo cơ đã khép lại của sư phụ một lần nữa, rồi dùng dược liệu quý hiếm bổ sung vào đạo cơ bị tổn thương.

Vì vậy, Lý Trường Thọ mới ưu tiên lựa chọn phương án thứ nhất kèm phương án thứ hai, còn phương án thứ ba và thêm sáu phương án đã chuẩn bị thì để qua một bên, xem tình huống thế nào rồi tính tiếp.

Kết thúc sự kiện Xích Long, Tề Nguyên đạo trưởng bế quan hai tháng.

Hai tháng sau, Tề Nguyên trở lại vị thế của một vị sư phụ, giải đáp kỹ càng mấy vấn đề khúc mắc của Lý Trường Thọ.

Nhưng Lý Trường Thọ đã sớm chuẩn bị, sau khi nghe sư phụ giảng giải lại nêu ra mấy vấn đề mới. Tề Nguyên bị Lý Trường Thọ hỏi khó, lại một lần nữa về nhà tranh bế quan, tiếp tục tham ngộ đại đạo...

Trong khoảng thời gian này, Lý Trường Thọ lại chuẩn bị thêm mấy loại công cụ cần dùng để độ kiếp.

Lần này sư phụ xuất quan, Lý Trường Thọ có thể cảm nhận được xung quanh sư phụ xuất hiện từng sợi khí tức chấn động mờ mịt.

Đây là bị thiên đạo chú ý, dấu hiệu sắp Độ Kiếp.

Chậm nhất là hai năm nữa sư phụ sẽ Độ Kiếp, mà bản thân hắn hiện giờ lại hoàn toàn không thể giúp được gì.

Độ Kiếp dù sao cũng cần tự mình đối diện, người ngoài không thể can thiệp.

Vì vậy một năm chín tháng sau...

Chương 32. Tề Nguyên ta, hôm nay dù bị thiên kiếp đánh chết!

Vào lúc giữa trưa, trên mảnh đất trống trong rừng phía sau Tiểu Quỳnh Phong được Tề Nguyên lão đạo chọn trúng từ vài năm trước.

Tề Nguyên lão đạo cầm phất trần trong tay, đứng một mình trong chiếc lồng gỗ vô cùng chắc chắn.

Quanh người lão lấp lánh vài loại bảo vật. Trên người mặc một bộ đạo bào pháp bảo màu xanh da trời lẫn xanh lá mạ, làm lão trẻ lại mấy tuổi.

Sắp Độ Kiếp rồi, nét mặt lão càng chăm chú hơn.

Từng sợi khí tức khó tả quấn quanh người Tề Nguyên, thỉnh thoảng có một vài cánh hoa bay qua người lão, theo làn gió nhẹ bay đi xa.

Hai đồ đệ của Tề Nguyên thì đứng trên ngọn cây cách đó hơn trăm trượng.

Lam Linh Nga có phần khẩn trương nhìn chăm chú sư phụ, ngón tay nhỏ vân vê lọn tóc xanh buông xuống trước ngực.

Mấy năm nay, thân thể Linh Nga lại nảy nở thêm một chút, thắt lưng ôm trọn vòng eo nhỏ, váy dài ôm gọn những đường cong mềm mại, nhìn tới nhìn lui đều không có một chút tỳ vết.

Khuôn mặt nàng càng đáng yêu hơn so với hai năm trước, nhưng phần nhiều vẫn là hồn nhiên ngây thơ.

Lý Trường Thọ đứng trên ngọn cây cách Lam Linh Nga không xa, vẫn mặc bộ trường bào như ngày thường, tay trái cầm một thẻ tre, tay phải cầm một con dao nhỏ. Linh thức của hắn bao phủ quanh người sư phụ, quan sát dấu hiệu của thiên kiếp.

Đã không còn gì để dặn dò rồi.

Cái gì nên làm cũng đã làm rồi, tiếp theo chỉ cần sư phụ chống đỡ loạt đầu tiên của thiên kiếp, là lúc sư phụ tự quyết định lúc nào nên sử dụng viên "bảo dược" kia.

Mà nhiệm vụ chủ yếu của Lý Trường Thọ là ghi chép lại toàn bộ quá trình Độ Kiếp của sư phụ.

Bởi vì Độ Tiên Môn cứ hai trăm năm mới tuyển đệ tử một lần, sau khi Lý Trường Thọ nhập môn liền trở thành đại đệ tử của lứa tuyển chọn cuối cùng.

Những kẻ có tư chất và ngộ tính có hạn, sẽ không thể nào trở thành đệ tử tiên môn, phần lớn đều rời Độ Tiên Môn trở về quê quán. Trong vòng trăm năm trở lại, những đệ tử mới được Độ Tiên Môn thu nhận chứng kiến người khác độ kiếp thành tiên đã không được bao nhiêu.

Lần này sư phụ Độ kiếp, là lần thứ sáu trong vòng một trăm năm mà Lý Trường Thọ được chứng kiến Luyện Khí Sĩ độ thiên kiếp thuế biến thành tiên, hơn nữa còn được quan sát gần như vậy. Có thể quan sát và ghi lại toàn bộ quá trình độ kiếp để tiến hành phân tích.

Vù! Gió bắt đầu nổi lên, Tề Nguyên lão đạo ở trong lồng gỗ ngẩng đầu nhìn lên trời, quanh người xuất hiện từng tia hào quang.

Chỉ trong chớp mắt, những tia hào quang hội tụ thành cột sáng, bắn lên không trung.

Độ Kiếp, chuẩn bị bắt đầu.

Lý Trường Thọ cầm lấy con dao hạ bút thành văn ghi chép cặn kẽ cả quá trình.

Cột sáng duy trì thời gian khoảng một chén trà, mây gió trên đỉnh Tiểu Quỳnh Phong bắt đầu biến sắc!

Lý Trường Thọ cảm thấy thiên địa linh khí bốn phía nhanh chóng tụ tập về đây, lơ lửng cách đỉnh đầu sư phụ trăm trượng, ngưng tụ thành một đám kiếp vân màu xám.

Mà lúc này, có nhiều đạo thân ảnh từ các nơi của đại trận hộ sơn bay lên không trung, nhìn về hướng Tiểu Quỳnh Phong.

Phía dưới kiếp vân xuất hiện từng tia sét lấp lóe, quanh người Tề Nguyên cũng xuất hiện một tia lôi điện thật nhỏ.

Lý Trường Thọ bấm ngón tay tính toán, ngẩng đầu truyền âm cho sư phụ: "Sư phụ, nhìn độ dày và diện tích của lôi kiếp thì sẽ có năm đạo lôi kiếp."

Tề Nguyên lão đạo nhíu mày, lão còn tưởng chỉ có ba đạo lôi kiếp, không ngờ bản thân lại dẫn đến năm đạo lôi kiếp.

Thiên kiếp thành tiên không quá chín đạo, bình thường chỉ khoảng bốn, năm, sáu đạo thiên lôi.

Đồng thời căn cứ vào tư chất của người Độ Kiếp, độ mạnh yếu thiên lôi giáng xuống cũng khác nhau.

Kiếp lôi càng nhiều chứng tỏ tiềm lực người độ kiếp càng lớn, con đường tu tiên càng rộng rãi, muốn vượt qua lôi kiếp cũng càng khó hơn.

Truyền âm xong, Lý Trường Thọ lại cúi đầu tiếp tục dùng dao khắc lên thẻ tre.

Ầm ầm ầm! Kiếp vân không ngừng chấn động, từng sợi lôi kiếp càng ngày càng rõ ràng. Khi nào những sợi lôi điện đạt đến giới hạn sẽ hóa thành một cột sét giáng thẳng vào người Tề Nguyên lão đạo.

Thiên lôi vừa hiện, trời đất đều biến sắc.

Thiên địa đại đạo chấn động, theo lôi kiếp giáng xuống.

Nhưng lần quan sát độ kiếp này đã khiến cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên, theo lý thì thiên kiếp không thể nào dùng pháp bảo ngăn cản, nhưng đã bị lồng gỗ bao quanh người Tề Nguyên lão đạo "hút" đi.

Xung quanh lồng gỗ lấp lánh ánh điện, nhưng Tề Nguyên lão đạo đứng bên trong lại không hề hấn gì. Tóc dài trắng xóa bay phấp phới, bản thân lại không hề có một chút ánh điện nào.

Lam Linh Nga hưng phấn hô lên: "Sư huynh, lồng chim có hiệu quả rồi!"

Mặt mũi Lý Trường Thọ rạng rỡ, nhưng hắn còn chưa kịp vui mừng thì đại đạo chấn động, lồng chim lóng lánh lôi điện đột nhiên nổ tung.

Con bà nó, Thiên Đạo đúng là không cho phép đầu cơ trục lợi.

Cũng may là đã giúp sư phụ chống lại đạo lôi kiếp đầu tiên.

Nhưng Lý Trường Thọ cũng nhận ra một vấn đề, đó là sư phụ vì không đối mặt trực tiếp với thiên kiếp nên quanh người không xuất hiện tiên linh khí.

Lồng cách điện trợ giúp tránh lôi kiếp, cũng làm mất đi lợi ích của độ kiếp. Có được có mất cũng là lẽ thường tình.

Cũng may sư phụ chưa nuốt Dung Tiên Đan vào, nếu không thì

Lý Trường Thọ đã tự tay giết sư phụ bằng thuốc độc rồi.

Bên trên kiếp vân, một tia lôi điện lớn hơn đã xuất hiện, lực lượng so với đạo đầu tiên còn lớn hơn.

Nét mặt của Tề Nguyên lão đạo càng thêm chăm chú, pháp lực bao phủ quanh người, thân hình chậm rãi bay lên.

Độ thiên kiếp thành tiên, chỉ có thể tự mình chống đỡ!

Tạch....!

Đạo thiên kiếp thứ hai mãnh liệt giáng xuống, từng đạo sấm sét tụ thành cột sét trong nháy mắt bao phủ hoàn toàn thân hình Tề Nguyên.

Lý Trường Thọ và Lam Linh Nga đổ mồ hôi, hai người nhìn thấy thân hình sư phụ bị lôi trụ ép nằm trên mặt đất. Lam Linh Nga hoảng hốt nhắm chặt mắt không dám nhìn nữa.

Cho đến khi âm thanh lôi điện biến mất, Lam Linh Nga nghe thấy tiếng sư huynh thở hắt ra mới dám mở mắt nhìn.

Tề Nguyên lão đạo đầy chật vật nằm trên mặt đất. Lão ngồi trên miệng hố phun ra mấy ngụm máu, ngửa đầu ăn mấy viên đan dược, lại đứng dậy.

Pháp lực của lão vẫn đầy đủ, quanh người xuất hiện một đám tiên quang.

Đạo lôi kiếp thứ hai, rốt cuộc cũng chống đỡ được.

Lý Trường Thọ dừng viết, tay trái lục trong tay áo lấy ra một viên Dung Tiên Đan.

Nhìn dáng vẻ của sư phụ, có thể chịu được đạo thiên kiếp thứ ba, nhưng không thể chống được đạo thứ tư.

Nếu sư phụ bị đạo thứ ba đánh tê liệt không cử động được, hắn sẽ kịp thời cho sư phụ dùng Dung Tiên Đan.

Sợi sét càng lớn hơn xuất hiện trong kiếp vân, Tề Nguyên lão đạo cắn răng đứng dậy, hai tay kết ấn bố trí nhiều tầng pháp lực trước người.

Nhưng vô dụng.

Lần này là một tiếng nổ vang, bên trong kiếp vân như có thiên quân vạn mã lao xuống. Một đạo cột sét to như cối xay mang theo khí tức trầm trọng giáng xuống, trong nháy mắt đánh tan tất cả những tầng pháp lực Tề Nguyên bố trí, ép Tề Nguyên nằm rạp trên miệng hố, phát ra một trận nổ vang...

Gió mạnh táp vào mặt, Lam Linh Nga nghẹn ngào hô lên: "Sư phụ."

Nhưng tiếng la của nàng nhanh chóng bị tiếng gió át đi.

Tề Nguyên tạm thời vượt qua đạo thiên kiếp thứ ba...

Lại nói, số lượng và chất lượng thiên kiếp căn cứ theo tư chất khi bắt đầu tu luyện quyết định. Bởi vì đạo cơ bị thương cho nên Tề Nguyên không thể chống lại "cường độ" so với ban đầu.

Vì vậy Tề Nguyên đối mặt với thiên kiếp mới chật vật như thế, chỉ tạm thời sống qua đạo thứ ba.

Lôi kiếp đánh trên mặt đất tạo thành một cái hố to, Tề Nguyên nằm ở đáy hố, dựa vào một chút pháp lực cuối cùng, thân hình chậm chạp bay lên. Lão đứng dưới lôi kiếp, ngửa đầu nhìn tia sét càng đáng sợ hơn đang hình thành.

Toàn thân lão đầm đìa máu tươi nhưng đôi mắt lại toát lên sự kiên định.

Thiên mệnh, thiên mệnh sao mà bất công.

Bần đạo cũng không oán hận ngươi một câu, đại đạo tuần hoàn, thiên địa chính trực đều là số mệnh của bần đạo. Bần đạo chịu chết thì đã làm sao.

Chỉ còn một chút nữa.

Ta không thể cứ nằm chật vật trên đất như vậy, các đồ đệ còn đang nhìn ta, không thể để các đồ đệ nghĩ rằng sư phụ của bọn hắn là phế vật, mặc dù ta chưa từng che chở cho bọn hắn!

Có chết bần đạo cũng chết đứng ở đây!

Cũng phải có khí khái của nam nhân Luyện Khí Sĩ!

Cũng để cho Trường Thọ và Linh Nga hãnh diện, cho bọn hắn hiểu rằng sư phụ bọn hắn có một trái tim cầu đạo kiên định!

Huống hồ, đại đồ đệ của ta thiên tân vạn khổ chuẩn bị cho ta bảo dược, có thể chống đỡ một đạo thiên kiếp!

Tề Nguyên lão đạo lấy ra một hộp gấm, lấy viên đan dược ở bên trong ra, không do dự nuốt vào.

Thiên kiếp, đến đây đi!

Dù bần đạo biết rõ chỉ là phí công vùng vẫy, nhưng bần đạo muốn thử một chút uy lực của đạo thiên kiếp cuối cùng này.

Chết bởi đạo thiên kiếp cuối cùng, có lẽ cũng không quá xấu hổ đi...

Tia sét lấp lóa, thiên kiếp đang ngưng tụ lực lượng, chuẩn bị giáng xuống lần thứ tư.

"Khục!"

Tề lão đạo đột nhiên ho khan một tiếng, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi. Lão kinh ngạc cúi đầu nhìn bản thân, từng sợi huyết quang xuất hiện quanh người.

Chuyện gì đang xảy ra?

Mình đã bắt đầu tiêu hao rồi sao?

Thái Thanh lão gia ở trên, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Nghiệt đồ đã cho bần đạo ăn là đan dược gì...

Ở trên không, lôi kiếp đang điên cuồng ngưng tụ bỗng nhiên ngừng lại, kiếp vân cũng ngừng xoay tròn.

Đợt thiên kiếp này, giống như một tràng trai muốn thể hiện bản lãnh nam nhân của mình trước mặt người yêu, bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật sự quá mệt mỏi, không muốn tiếp tục nữa.

Trong chớp mắt, Tề Nguyên quay đầu lại nhìn về phía vị đại đồ đệ của mình, thấy hắn đang mỉm cười.

Lão đạo cảm thấy bản thân giống như người tuyết bị rơi vào lò lửa, trong nháy mắt bị tan rã!

Hồn phách, thân thể, thậm chí quần áo đều hóa thành một vũng máu loãng lơ lửng trong không trung.

Kiếp vân chấn động, hóa thành từng cỗ linh khí thuần khiết, tản mát trong không trung, từng tia nắng mặt trời chiếu rọi trên Tiểu Quỳnh Phong.

Những người xem độ kiếp đều ngỡ ngàng, chăm chú nhìn về phía vũng máu do Tề Nguyên hóa thành.

Cùng lúc đó, mặt đất tuôn ra một cỗ trọc khí, tiên quang ba màu rót xuống từ trên trời, tất cả ngưng tụ trong vũng máu.

Không biết từ đâu truyền đến tiếng đàn sáo thật du dương, êm tai.

Những luồng khí chậm chạm ngưng tụ, vũng máu dần dần ngưng thành hình người.

Chợt nghe một loạt âm thanh đùng đùng kéo dài, thân hình Tề Nguyên lão đạo lại xuất hiện giữa không trung, y phục rách rưới vì thiên kiếp vẫn còn trên người.

Huyết quang biến mất, quanh người lão đạo xuất hiện mấy cánh hoa bay, dưới chân là một đám mây trắng, trên đỉnh đầu có một đóa sen nở rộ, tùy thời nhập vào thân thể.

Tề Nguyên lão đạo há miệng phun ra một luồng thanh khí, khí tức toàn thân dần dần tăng lên.

Dị tượng thành tiên đơn giản như thế mà thành!

Tề Nguyên lão đạo chợt hiểu ra, quay người nhìn về phía Lý Trường Thọ, trong ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ nhưng khóe mắt lại có một chút nước mắt.

Tạm thời không nhắc đến quan hệ thầy trò.

Sắc mặt của Tề Nguyên phức tạp, nhìn Lý Trường Thọ chắp tay cúi đầu.

Lý Trường Thọ vội vàng cất hết thẻ tre, dao khắc, đan dược, người giấy, chắp tay cúi đầu hoàn lễ, thật lâu không dám đứng dậy.

Trong gió truyền đến một trận bàn luận...

"Là binh giải! Binh giải hóa Trọc Tiên."

"Đó là Dung Tiên Đan! Không ngờ vẫn còn người biết luyện ra loại đan dược này!"

"Tề Nguyên sư đệ lại chọn con đường này, đúng là biện pháp không tồi."

"Trọc Tiên cũng chỉ là số ít trong phần lớn Tiên Nhân, Thiên Tiên cũng không phải dễ đột phá như thế. Đa phần chúng ta đều dừng bước ở Chân Tiên mà thôi."

Chương 33. Dù sao sư bá cũng không phải là người xấu

Thời gian độ kiếp tuy ngắn ngủn nhưng với Tề Nguyên đạo trưởng lại giống như trải qua một kiếp nhân sinh dài dằng dặc.

Ở trong thiên kiếp lão đã binh giải trở thành Trọc Tiên...

Dưới bao con mắt xăm xoi, lão đã phải dùng tiên đan để binh giải mới giữ nổi cái mạng già này…

"Ha ha, sau này ở trong tông môn, ta đã có thể ngẩng đầu lên được rồi."

Nghĩ đến đó, Tề Nguyên đạo trưởng lại nhớ đến cái ngày mà đồ đệ quỳ gối trước mặt mình, để đưa cho mình viên tiên đan này.

"Thôi, đây đều là nỗi khổ tâm của Trường Thọ, ta thân là sư phụ, khi thiên kiếp đến cũng không quan tâm tới sống chết, nhưng lại không để ý đến sự khổ tâm của hai đứa đồ nhi chỉ mong mình sống sót. Viên tiên đan này e là rất khó có được, chắc hẳn Trường Thọ đã vì nó mà chịu không ít cực khổ rồi. Trường Thọ vừa mới đột phá cảnh giới Phản Hư ở Bắc Châu, làm sao ta có thể lãng phí tâm huyết của hắn đây? Trọc Tiên thì đã sao? Phía trước cũng chưa hẳn đã là đường cùng, dù sao so với kết cục hóa thành ma hay hồn phi phách tán thì cũng tốt hơn rất nhiều. Về sau chỉ cần vẫn có thể che chở cho hai đồ nhi, vậy là đủ rồi."

Nghĩ vậy, Tề Nguyên đạo trưởng chắp tay với Lý Trường Thọ.

Từ khắp nơi dần xuất hiện các thân ảnh, xếp thành từng hàng tới chúc mừng.

Tề Nguyên đạo trưởng hơi ngây người, sau đó chắp tay chào hỏi những bằng hữu nhiều năm chưa gặp.

Dù sao thì Trọc Tiên cũng là tiên, ít ra lão vẫn còn sống sung sướng được vài vạn năm.

Chỉ cần cố gắng lên đến Nguyên Tiên, lão lại thu thêm vài vị đệ tử nữa là có thể làm rạng rỡ thanh danh Tiểu Quỳnh Phong rồi.

Trên mặt Tề Nguyên đạo trưởng dần hiện lên sự vui vẻ.

Đúng lúc này, Tề Nguyên đang ở trong đám người đến chúc mừng, bỗng nhận được truyền âm của đại đồ đệ...

"Sư phụ, nếu có ai hỏi ngài đã dùng đan dược gì để binh giải thì ngài cứ nói là Dung Tiên Đan. Dung Tiên Đan là phương thuốc dân gian, nó được ghi lại trên tấm da dê ở kho tàng Đạo Giáo, bên ngoài điện tây bắc ở góc thứ hai đếm ngược từ dưới lên trên. Nếu có ai hỏi sư phụ còn tiên đan không thì ngài hãy lấy ra nhiều nhất ba viên và cho những người nào có thể tin tưởng, quan hệ khá tốt và thật sự cần nó. Thứ này rất khó luyện, hơn nữa nó còn gây độc chết người, nên rất dễ gây họa sát thân."

Cơ thể Tề Nguyên khẽ run rẩy, nhìn về phía hai đồ đệ của mình ở trong đám người. Sau đó mỉm cười gật đầu, tỏ ý mình đã hiểu.

Lý Trường Thọ buông xuống tảng đá cuối cùng trong lòng, tinh thần thoải mái dễ chịu nói cười với Linh Nga: "Sư muội, muội ở nơi này trông coi. Lát nữa sư phụ mời khách tới uống trà, muội chịu khó nhớ kỹ những gì họ nói nhé."

Linh Nga vội hỏi: "Sư huynh định đi đâu? Huynh không đi chúc mừng cùng sư phụ sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta về nghỉ ngơi một chút, chờ sư phụ hết bận rồi mới đi. Bình thường trong tông môn, thành tiên là chuyện lớn, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến chúc mừng sư phụ, chúng ta không cần phải vội."

"Vâng!" Linh Nga nhẹ nhàng nói: "Sư huynh mau nghỉ ngơi đi, dạo này huynh đã vất vả nhiều rồi. Còn sư phụ cứ để muội lo!"

Vì thế khi mọi người đi lên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ đã lặng lẽ trốn về phòng mình.

Hắn không mở ra trận pháp lớn ở bên ngoài, mà mở ra trận pháp khoảng trăm trượng ở xung quanh căn phòng.

Rời khỏi ghế dựa, hắn ngồi ngay trước phòng, xa có núi rừng, gần có nước trong. Đôi mắt hắn khép hờ, nhẹ nhàng tựa vào ghế.

Chuẩn bị lâu như vậy, cuối cùng sư phụ cũng vượt qua thiên kiếp.

Trải qua lần độ kiếp này của sư phụ, bản thân càng nắm chắc về thiên kiếp hơn vài phần, đợi tích lũy nhiều thêm một chút nữa là hắn không cần phải áp chế tu vi mà có thể bắt đầu mạo hiểm độ kiếp.

Nhưng mà, hắn không thể độ kiếp ở trong tông môn, nếu không những con bài chưa lật mà hắn vất vả tích góp từng tí một trong trăm năm qua đều sẽ trở nên vô ích hết.

Chẳng qua, thực lực của sư phụ trước khi độ kiếp thật sự rất kém. Chỉ trong nháy mắt Dung Tiên Đan đã hòa làm một với thần hồn của sư phụ.

Nhắm mắt lại, Lý Trường Thọ khẽ ngâm nga khúc tiên nhạc xuất hiện lúc sư phụ hóa thành Trọc Tiên, chẳng mấy chốc đã mơ màng tiến vào cảnh giới ngộ đạo.

Hô hấp tuần hoàn, thần dung thiên địa.

Một đóa hoa sen chín cánh ở trước ngực hắn nhẹ nhàng bay ra, màu sắc của nó tươi đẹp, sinh động như thật. Đài sen và cánh sen quay quanh Lý Trường Thọ đang ngộ đạo, huyền diệu tự nhiên, khó nói nên lời.

Đóa hoa sen nhỏ này lặng yên trôi theo gió, nó như dẫn đường khiến các đóa hoa khác dần bay ra từ khắp nơi trên cơ thể Lý Trường Thọ ra, chúng vây quanh cơ thể của hắn. Đôi mắt đang khép hờ hiện lên một chút điềm tĩnh.

Nhưng hắn nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, tản hoa sen trên người mình đi. Vừa rồi, gió nổi lên suýt làm lộ hơi thở của hắn.

Ở trong phòng cũng chưa chắc đã an toàn, vẫn nên tu luyện ở dưới mật thất.

Nói không chừng đột nhiên xuất hiện một cao thủ Thiên Tiên như Vong Tình thượng nhân, tình cờ dùng tiên thức đảo qua Tiểu Quỳnh Phong…

Hắn nằm trên ghế nghỉ ngơi một lát, một đám mây trắng bỗng bay tới.

Lý Trường Thọ lập tức mở to mắt nhìn ra xa, thấy rõ người đang đứng trên đám mây. Hắn vội vàng đóng lại trận pháp ở căn phòng kế bên rồi đứng dậy nghênh đón.

"Đệ tử bái kiến Tửu sư bá."

Tửu Ô cười đùa: "Sư phụ ngươi còn đang bày tiệc tiếp khách mà ngươi lại trốn ở đây ngủ nướng, sư muội ngươi sắp chạy đến gãy chân rồi kìa."

"Đệ tử vốn không thích náo nhiệt, chỉ đành khiến sư muội chịu khổ." Lý Trường Thọ cười đáp lại, đợi Tửu Ô tới gần căn phòng liền mở trận pháp ở hơn mười chỗ xung quanh, chắp tay nói: "Mời sư bá vào trong ngồi."

"Thôi, lần này không kịp, bần đạo chuẩn bị ra ngoài một chuyến nên bớt chút thời gian tới đây nói với ngươi hai chuyện." Tửu Ô đắc ý nói: "Ngươi nhìn xem, đây là cái gì? Sau này cũng đừng nói bổn sư bá chỉ biết uống không của ngươi, chẳng thêm được ích lợi gì cho tên "bạn rượu" như ngươi!"

Lý Trường Thọ: "…"

Lại còn bạn rượu, trong vòng hai năm nay mới uống với nhau được bảy, tám lần mà thôi.

Hơn nữa, mỗi lần vị sư bá này đến nhà, đều lấy Hằng Hà Thuỷ Lão Bạch Can của Cửu sư thúc để trong hầm ra uống.

Lý Trường Thọ dùng tay trái nâng ngọc bài lên, làm cho nó trôi nổi trước người rồi phân ra một tia linh thức tiến vào thăm dò.

Hửm?

Quyển thượng?

Lý Trường Thọ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Tửu Ô đang đứng trên đám mây nói: "Sư bá, đây…liệu có ổn không?"

"Chuyện này thì có gì mà ổn hay không ổn." Tửu Ô cười tủm tỉm nói: "Trong tông môn có một quy củ bất thành văn là cứ mỗi hai mươi đệ tử có tu vi cao nhất đều có thể tìm hiểu về quyển thượng, còn bình thường đệ tử phải thành tiên thì mới có thể tìm hiểu quyển thượng này. Bây giờ, chắc ngươi đã là cảnh giới Phản Hư cấp sáu nhỉ? Ở trong môn chắc chắn có thể xếp trong mười hạng đầu. Bần đạo nhớ rõ, lần trước lúc ngươi uống rượu với ta đã đột phá một cấp."

Lần trước…

Lý Trường Thọ cũng hơi bất đắc dĩ, vì tránh cho mình chưa chuẩn bị đủ mà độ kiếp sớm nên hắn vẫn luôn áp chế cảnh giới, không cho mình đến cấp chín.

Nhưng mấy tháng trước, có lần uống rượu đối thơ với Tửu Ô, bỗng nhiên có một chút cảm giác nên không cẩn thận liền đột phá…

Còn may là vẫn hoãn lại ba cấp, mà lúc ấy Tửu Ô cũng đã uống say.

Tửu Ô nói tiếp: "Yên tâm, bần đạo vẫn chưa lộ ra tu vi thật của ngươi là Phản Hư cấp sáu. Quyển thượng này là để ban thưởng cho nhiệm vụ lần này, bần đạo đã vất vả tranh thủ lấy giúp ngươi từ trưởng lão Truyền Công Đường để đưa cho ngươi trước. Thế nào, có muốn tu luyện không? Đây chính là thứ dùng để trấn núi của Độ Tiên Môn chúng ta!"

"Muốn chứ." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, thu ngọc bài này về, nói: "Nhưng gần đây đệ tử không có ý định đi ra ngoài, sợ là phải cô phụ ý tốt của sư bá."

Cặp mắt to dưới đôi mày rậm của Tửu Ô khẽ nheo lại: "Ta còn chưa nói là chuyện gì, sao ngươi biết là phải ra ngoài?"

"Còn không phải là gần đây Đông Hải Long Cung đến mời tham dự đại hội yêu sao." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Tin tức này đã truyền trong môn được một thời gian, đệ tử không muốn biết cũng khó đó. Không ít các đồng môn xuất sắc trong môn đều tranh nhau muốn cướp đoạt danh ngạch tham gia đại hội yêu này. Nếu đã vậy, sư bá cần gì tìm đệ tử góp cho đủ số người?"

"Thế nếu bọn họ tranh nhau cướp thì tại sao ngươi không muốn đi?" Tửu Ô buồn bực hỏi.

Lý Trường Thọ khẽ than nhẹ, nói: "Cuộc thí luyện lần trước, chúng ta đã giết khá nhiều các lính tôm tướng cua không tuân thủ quy tắc. Lần này đi qua đó, chắc chắn sẽ bị Đông Hải Long Cung gây khó dễ. Sư bá ngài cũng biết, đệ tử không bao giờ muốn dính vào các phiền toái."

"Ngươi quan sát thật sự rất cẩn thận." Tửu Ô khẽ cười, đứng ở trên mây than nhẹ, hắn hạ đám mây xuống thấp một chút, lo lắng nói: "Thật ra lần này ta vốn không muốn làm phiền đến ngươi, nhưng Trường Thọ à, mấy vị đại đệ tử kia không có kẻ nào thông minh lanh lợi cả. Đến cả người xử sự già dặn, nhiều kinh nghiệm như Nguyên Thanh còn tự mình gây hoạ rồi bị chết. Lần này đi Đông Hải không chỉ là Đông Hải Long Cung mà còn có vài tiên môn luôn bất hòa với chúng ta, rất có thể họ sẽ kết bè kéo phái cố ý làm chúng ta khó xử...các trưởng lão đều lo lắng cho những đệ tử còn trẻ sẽ không chịu được lời khiêu khích mà xúc động làm ra những chuyện khiến người khác chê cười. Trong môn, không ai biết Lý Trường Thọ ngươi có một bụng ý nghĩ xấu...Khụ, bọn họ không biết sư điệt ngươi thật ra là người thâm tàng bất lộ. Bần đạo biết ngươi là người ổn trọng, khi làm việc gì cũng luôn nghĩ ra rất nhiều kế nên mới muốn cho ngươi đi theo bọn hắn. Khi cần thiết sẽ nhắc nhở cho các đệ tử khác. Hơn nữa, lần này sư tôn của ta sẽ đích thân dẫn đội, các trưởng lão trong môn cũng sẽ đi theo. Về sự an toàn thì chắc chắn sẽ được bảo đảm. Đó chính là "phương pháp trường sinh chân chính.""

Thật ra, Lý Trường Thọ cũng đúng là có hơi dao động với, tuy nhiên...

"Sư bá, đệ tử vẫn muốn yên ổn tu luyện ở trên núi."

Khóe miệng Tửu Ô hơi run rẩy, sau đó khẽ thở dài, ngửa đầu lên nhìn trời: "Thôi, dù sao sư bá cũng chẳng phải là người xấu gì, cũng không thể ép buộc ngươi làm việc ngươi không muốn. Ài, các đệ tử có thứ hạng trong môn xem ra cũng phải quản giáo lại, tra lậu bổ khuyết rồi..."

Lý Trường Thọ hơi suy tư, có vẻ đang cân nhắc kỹ lưỡng, sau đó mới gật đầu, nói nhỏ: "Đệ tử vẫn lấy trạng thái cảnh giới Phản Hư cấp hai xuất hiện, cũng sẽ làm theo lời sư bá, cố gắng nhắc nhở đồng môn, nhưng họ có nghe hay không thì không liên quan đến đệ tử."

"Ha ha, yên tâm đi, bọn hắn muốn không nghe cũng không được." Tửu Ô ném ngọc bài tới: "Cầm lấy, tìm hiểu cho tốt để sớm ngày đắc đạo. Chính vì biết rõ tên tiểu nhân nhà ngươi không được lợi sẽ không mắc câu nên quyển mà trưởng lão Truyền Công Đường đã đồng ý đưa cho ta hơn một năm trước, bị ta cẩn thận giấu đi là để dùng vào lúc này."

Nói xong, Tửu Ô xoay người cưỡi lên đám mây, khóe miệng hiện lên một nụ cười thản nhiên rồi bay đi.

Lý Trường Thọ nhìn chằm chằm vào ngọc bài trên tay rồi suy nghĩ.

Trong hai năm nay, tu vi của hắn càng ngày càng khó khống chế, hắn biết một khi tới cấp chín thì bản thân mình cũng không thể khống chế được.

Được rồi, lại đi đến Đông Hải tìm một mảnh đất hẻo lánh…

Vả lại, có quyển thượng trong tay, cũng không phải là loại mặt hàng cũ bị hố…

Lần này đi đến đó, cũng không lỗ.

……

Ngày thứ hai sau khi Tề Nguyên thành tiên, trời vừa hừng sáng.

Toàn thân Lam Linh Nga mệt mỏi vỗ vài cái lên vai của mình, ngồi trước cửa căn nhà tranh trống không.

Đêm qua, sư phụ toàn mời những sư thúc, sư bá lạ mặt lên núi dự tiệc, nàng mày mò mất hai canh giờ mới dọn dẹp cả trong lẫn ngoài căn nhà tranh của sư phụ sạch sẽ.

"Sư huynh thối, không chịu tới giúp người ta!"

Miệng vừa phàn nàn được một câu, Lam Linh Nga liếc mắt qua bỗng thấy trên trời xuất hiện một cái hồ lô lớn, khóe miệng hơi run rẩy.

Tửu Cửu sư thúc lại tới tìm sư huynh…

Giữa hai người này chắc chắn có vấn đề!

Mấy năm qua, khoảng thời gian dài nhất mà tiểu sư thúc này không tới Tiểu Quỳnh Phong cũng gần mười hai ngày!

Hừ, tất cả đều là nữ Luyện Khí Sĩ, cảnh giới Nguyên Tiên thì giỏi lắm sao?

Từ từ, cảnh giới Nguyên Tiên mà có thể phát dục đến mức này, hình như cũng hơi quá…

Cúi đầu nhìn xuống ngực của mình, Lam Linh Nga liền lã chã rơi nước mắt.

Sư huynh nhất định là thích BỰ…

"Xin hỏi?"

Sau lưng bỗng truyền đến một tiếng hỏi thăm ân cần, Lam Linh Nga vô thức nhảy cẫng lên, làn váy đang bay lập tức được ghim lại bằng một cái ngân châm. Cảnh giác nhìn về nơi giọng nói truyền ra.

Ngay sau đó, Lam Linh Nga hơi sửng sốt.

Người tới mặc một chiếc váy dài màu xanh lam, trên lưng vác vỏ kiếm bản rộng, mái tóc dài nhẹ nhàng tung bay được buộc lên đơn giản. Khuôn mặt nàng rất đẹp, hơn nữa còn lạnh lùng, nhìn cực kì quen mắt…

"Trường Thọ sư huynh ở chỗ này phải không?"

Chương 34. Tiên giới đại phú ông

Sư huynh cũng dính dáng với người đẹp nổi tiếng như Hữu Cầm sư tỷ?

Bên trong nhà tranh, Lam Linh Nga, sư muội duy nhất của Lý Trường Thọ đang ngồi xếp bằng ngay ngắn bên trên chiếc bồ đoàn sau chiếc bàn thấp, tay bưng chén trà đang phả hơi nóng, nội tâm không ngừng lo lắng.

Ở bên trái, chính là băng sơn mỹ nhân Hữu Cầm Huyền Nhã, đang giữ tư thế ngồi nhắm mắt dưỡng thần, lặng lẽ chờ đợi sư huynh xuất hiện.

Ở bên phải, Tửu Cửu sư thúc thì lại đang úp mặt xuống bàn, ngáy o o như bị thiếu ngủ nghiêm trọng.

Bầu không khí có một chút gượng gạo.

Các nàng sao lại đều đến tìm sư huynh nhà mình.

Sư huynh vẻn vẹn đi Bắc Câu Lô Châu hái thuốc một lần, liền bị hai vị nữ tu đồng hành "để ý" rồi?

Nếu như đại hội năm sau, sư huynh lại đi một chuyến, có phải nhà mình sẽ ngồi một mớ không hả?

Đáy lòng Lam Linh Nga thở dài yếu ớt, hoàn toàn nghĩ mãi không ra sư huynh nhà mình có chỗ nào hấp dẫn người khác. Hắn rõ ràng cẩn thận chặt chẽ như vậy, tính tình lại tham sống sợ chết, tại sao ngoài mình ra lại có nữ tử vừa ý cơ chứ?

Huống hồ, cô nương bên trái này lại là ngôi sao sáng chói nhất trong đám đệ tử cùng thế hệ đó.

Bất quá nghĩ kỹ.

"Hữu Cầm sư tỷ rất đẹp, thời điểm nhập toạ lại đẹp hút hồn như vậy. Nếu ta là sư huynh chắc cũng không chịu nổi mị lực của nàng. Ách! Cũng có thể sư huynh thích ngực lớn."

Lam Linh Nga Lại liếc mắt nhìn sang bên phải, bởi vì tư thế ép xuống mặt bàn của Tửu sư thúc, lại khiến cho nơi nào đó càng thêm phần đầy đặn.

Sau đó Linh Nga ngẩnh đầu nhìn gương đồng sau cửa, một tay ôm trán suy tư.

Sau này hẳn mình vẫn còn có cơ hội dậy thì chứ nhỉ.

Bỏ qua chuyện của sư huynh, Lam Linh Nga, chủ nhân của căn nhà tranh này, nàng cảm thấy mình không thể để cho bầu không khí cứ ngột ngạt mãi như vậy được.

"Hữu Cầm sư tỷ." Linh Nga tươi cười, hỏi nhỏ: "Tại sao sư tỷ lại rảnh rỗi ghé qua Tiểu Quỳnh Phong chúng ta vậy?"

Hữu Cầm Huyền Nhã mở mắt, nhẹ nhàng đáp: "Sau khi trở về núi, ta bị phạt bế môn hối lỗi ở Phá Thiên Phong, chưa có cơ hội đi cảm ơn Trường Thọ sư huynh. Hôm nay ta vừa tỉnh lại từ nhập định, mới biết đã hết thời gian chịu phạt. Được sư phụ cho phép, ta liền đến Tiểu Quỳnh Phong cám ơn Trường Thọ sư huynh."

Lam Linh Nga không nhịn được tò mò hỏi: "Sư huynh ta đã làm gì đáng giá để sư tỷ đích thân tới cảm tạ?"

"Hắn đã cứu mạng ta." Hữu Cầm Huyền Nhã nhỏ nhẹ, thoáng gật đầu, đôi mắt sáng như bảo thạch chớp động lên một chút quang mang: "Đã thế còn tới hai lần."

Đôi mắt Linh Nga chớp chớp, biểu cảm này của Hữu Cầm Huyền Nhã, giống hệt mình lúc nhìn vào gương đồng nhớ nhung sư huynh!

Chỉ một mình Tửu sư thúc đã khiến cho áp lực của mình nặng trĩu, bỗng nhiên lại có thêm một Hữu Cầm Huyền Nhã rơi xuống từ trên trời nữa!

Lam Linh Nga không nhịn nổi dùng một tay đỡ trán, trái tim bé bỏng khi thì phẫn uất la hét, khi thì ai oán thảm thiết, cả người cũng không được ổn.

Quả nhiên vẫn phải dùng thủ đoạn mau chóng giữ lấy trái tim sư huynh, tránh đêm dài lắm mộng.

"Ồ! Tiểu Nhã sao cũng tới đây vậy?" Tửu Cửu bỗng mơ mơ màng màng hỏi một câu, vuốt mắt ngồi dậy.

Hữu Cầm Huyền Nhã cung kính lặp lại lời nói khi nãy, đứng dậy chào Tửu Cửu. Sau khi được Tửu Cửu cho phép nàng mới nhập tọa lần nữa.

Sau đó, Tửu Cửu lại nhìn Lam Linh Nga, lấy tay che lại miệng nhỏ ngáp một cái, hỏi: "Đại trận đã mở ra chưa?"

Lam Linh Nga vội đáp: "Vẫn chưa Tửu sư thúc. Sư huynh hình như đang luyện đan hoặc tu luyện, ta vừa dùng phù truyền tin gọi hắn, cũng không thấy hồi âm."

"Được rồi! Hắn rõ ràng đã định tốt thời gian luyện đan, rất có thể là có một chút cảm ngộ gì đó." Tửu Cửu thoáng nhìn Lam Linh Nga, lại nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã, như nhớ ra điều gì đó, bèn cười nói: "Vừa vặn có thêm Tiểu Nhã. Linh Nga chúng ta chơi trò kia đi!"

Lam Linh Nga khẽ hỏi: "Sư thúc nói trò nào cơ?"

Hai mắt Tửu Cửu tỏa nắng: "Tháng trước chúng ta chơi cùng với sư huynh ngươi trò kia! Không phải hắn bảo, đó là hạng mục được Tiểu Quỳnh Phong các ngươi lưu giữ lại sao?"

"Chuyện này, tất nhiên là có thể, sư thúc chờ một chút." Ngón tay Lam Linh Nga điểm nhẹ, đẩy mặt bàn thấp ra ngoài cửa, lập tức để lại một khoảng trống giữa ba người.

Nàng lấy trong pháp khí trữ vật ra một tấm da thú sạch sẽ, trải ra trước mặt ba người, bên trên vẽ một đoạn " đường mây" thật dài. Đường mây được chia ra thành từng cái ô nhỏ, trên đường vẽ rất nhiều ngọn núi to

Lam Linh Nga hỏi: "Hữu Cầm sư tỷ muốn chơi cùng không?"

Hữu Cầm Huyền Nhã thoáng chần chờ, nhìn tấm "bản đồ" này, có một chút mông lung.

Tửu Cửu ở bên cạnh bồi thêm một câu: "Đây là do Tiểu Trường Thọ làm ra, rất thú vị đó."

Hữu Cầm Huyền Nhã nghe lời ấy, lập tức gật đầu trả lời: "Nếu là kiệt tác của Trường Thọ sư huynh, ta rất vui lòng được tham gia."

"Sư tỷ xem thử, bên này có ghi rõ quy tắc chơi nè."

Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn theo ngón tay của Lam Linh Nga, lập tức thấy được dòng chữ quen thuộc, đọc khẽ.

"Đăng Tiên Lộ, biệt hiệu là "Mô phỏng cuộc sống", "Tiên Giới Đại Phú Ông""

Người tham dự đặt con rối đại diện của mình ở điểm xuất phát, ném xúc xắc điểm số để con rối tiến lên, mỗi điểm rơi trên Đăng Tiên Lộ sẽ có đủ loại sự kiện diễn ra.

Lúc xuất phát, mỗi người đều có ba trăm linh thạch, linh thạch được thể hiện bằng con số. Người đến điểm cuối Trường Sinh đầu tiên giành được chiến thắng, hoặc người tham dự muốn kết thúc trò chơi, liền lấy số linh thạch ít nhiều để phân định thắng thua.

Chú ý: Không được dùng bất luận tiên thức hay linh thức để dò xét các loại bảo rương, cũng không thể dùng pháp lực để khống chế xúc xắc."

Hữu Cầm Huyền Nhã đọc xong, Linh Nga đã đặt một vài hộp gỗ đủ màu sắc ở một bên. Trong hộp gỗ có thật nhiều bảng hiệu vuông, trên mặt bảng hiệu cũng có đủ loại nhãn mác.

Sau đó, Lam Linh Nga lại lấy ba con rối gỗ nhỏ xinh đặt ở điểm xuất phát, lấy ra một cái xúc xắc sáu mặt.

Đầy đủ rồi.

Hữu Cầm Huyền Nhã làm gì đã thấy qua tràng cảnh này? Lập tức có một chút ngơ ngác.

Tửu Cửu cười nói: "Chúng ta chơi một lần cho Huyền Nhã hiểu đi. Bắt đầu! Ta ném trước!"

Lam Linh Nga vội vàng nói: "Phải oẳn tù tì quyết định trình tự ném xúc xắc chứ?"

"Được, được! Hai đứa nhỏ này không biết kính già yêu trẻ gì cả, oẳn tù tì thì oẳn tù tì!"

Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn Tửu sư thúc có một chút không ra gì, Lam Linh Nga thì chững chạc đàng hoàng thuyết giáo cho sư thúc. Tuy nàng có một chút không thích ứng, nhưng vẫn phối hợp cùng oẳn tù tì, sắp xếp trình tự ném xúc xắc.

Đã thế nàng còn oẳn tù tì thắng.

Hữu Cầm Huyền Nhã xuất thủ đầu tiên, nhận được năm điểm, cầm rối gỗ nhỏ của mình, tiến lên năm bước trên đường mây, thấy được nhãn dưới chân con rối.

"Lúc ngươi quét dọn bậc thang sơn môn có biểu hiện xuất sắc, được tiền bối sư môn ban thưởng cho hai mươi khối linh thạch!"

"Sư tỷ đã được cộng thêm hai mươi vào số linh thạch của mình!"

"Ồ! Tốt rồi." Hữu Cầm Huyền Nhã làm theo, cũng đã hiểu sơ lược quy tắc.

Cửu Tửu ở bên cạnh cầm xúc xắc lên, hà hơi thổi phù phù vào xúc xắc trong bàn tay, cẩn thận ném xuống.

Tửu Cửu nhìn thấy xúc xắc hướng lên con số ba, nhếch miệng cười. Nàng đẩy con rối tiến lên ba bước, đứng ở một cái ô vẽ ngôi sao năm cánh màu tím.

"Nhanh! Tử sắc bảo rương đâu! Rút thẻ! Rút thẻ."

Lam Linh Nga đưa chiếc rương màu tím tới, Tửu Cửu thò tay vào tìm tòi một trận, nhanh chóng lấy ra một tấm bảng gỗ nhỏ.

"Đồ tốt! Đồ tốt! Linh Nga, tới phiên ngươi, ném nhanh! Ném cho bản sư thúc một số vốn lớn nào!"

Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn kỹ tấm bảng gỗ kia, mặt trước viết bốn chữ lớn "Ta Cũng Giống Vậy", mặt sau có hai câu giải thích: "Sau khi hoàn thành một vòng sẽ tự động được phát động, chủ sở hữu có thể cưỡng ép sao chép lợi ích của một người chơi khác."

"Đến ta! Hừ hừ!" Lam Linh Nga ném con xúc xắc được hai điểm là ô trống, không có một chút lợi ích nào cả.

Tửu Cửu lập tức ghét bỏ, cầm tấm bảng gỗ nhắm ngay Hữu

Cầm Huyền Nhã hô to: "Ta Cũng Giống Vậy! Thật vất vả mới rút được tấm thẻ này, cũng chỉ được có hai mươi khối linh thạch."

Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không nhịn được cười thầm, động tác rất tự nhiên cầm xúc xắc ném lên điểm số, lần này lại phát động một sự kiện ngẫu nhiên. Nàng rút ra một lá bài trúc ở bên trong một cái hòm gỗ màu lam.

"Duyên Phận Đến": Ngươi tìm được đạo lữ gắn bó cả đời, cử hành hôn lễ, ở chỗ khách mời tham dự thu được tiền mừng một trăm khối linh thạch.

Tửu Cửu và Linh Nga lập tức càm ràm liên tục.

Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ thở dài hỏi: "Ta có thể thoáng nhìn những bảng hiệu này không? Trường Thọ sư huynh có những ý tưởng thật kỳ lạ mà."

Hai người bên cạnh đang hào hứng bừng bừng đành phải ngừng trò chơi lại, đưa ra từng tấm trúc bài, bảng gỗ, đồng bài, ngọc bài ở trong mấy cái rương cho Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn một cái.

Bốn dạng bảng hiệu lại được chia làm mười hai loại, "Kỹ Năng" đối ứng, "Sự kiện may mắn ngẫu nhiên", "Sự kiện đen đủi ngẫu nhiên", "Bảo Vật".

Các loại đều có.

"Ta Khổ Quá": Ngươi tu hành một đường long đong lận đận, cảm khái tu vi tự thân kiếm không dễ, buồn phiền. Ta khổ quá mà, những người khác vì an ủi ngươi, mỗi người tặng cho ngươi năm mươi khối linh thạch.

"Đốn Ngộ": Tiến lên một ô

"Mê Muội Linh Tinh": Ngươi vì mê muội ca hát, nhảy múa. Từ đó lãnh đạm tu hành, mất đi hai vòng ném xúc xắc.

"Đại Lừa Dối": Ngươi thi triển đạo pháp "Đại Lừa Dối thuật", thành công lừa dối người đi trước, thu từ trên người họ được hai trăm khối linh thạch hoặc một kiện bảo vật tùy ý.

Vân…vân…và…vân…vân…

"Đây đều do Trường Thọ sư huynh làm ra?"

Hữu Cầm Huyền Nhã kinh ngạc, hai người kế bên cũng chỉ có thể gật đầu liên tục xác nhận.

"Đừng nhìn nữa! Tiểu Nhã! Nhanh tiếp tục đi!"

"Vâng, sư thúc! Đệ tử có một chút thất thố, thứ đồ chơi này vậy mà thú vị ngoài sức tưởng tượng."

"Chậc chậc, xem ta đây! Ha ha, ta lại rút thẻ! Xuất hiện đi, ta cũng giống vậy!"

"Tửu sư thúc không được gian lận…hmm"

"Ta cũng không thèm gian lận với đám tiểu bối các ngươi!"

Thời gian trôi qua mau, trong nhà tranh ngập tràn tiếng chuyện trò rôm rả, vẻ lúng túng trước đây cũng đã không còn tăm tích.

Chạng vạng tối.

Lý Trường Thọ bởi vì nhìn quyển thượng "Vô Vi Kinh" mà đột phá một tiểu cảnh giới, nhàn nhã đi ra từ trong rừng.

Trước đó hắn luôn ở trong mật thất, giờ này đã củng cố khí tức của mình, chắc hẳn sẽ không bị kẻ khác nhìn ra sơ hở.

Xa xa, có tiếng cười đùa truyền đến, Lý Trường Thọ bèn dùng linh thức thăm dò, liền phát hiện bóng Hữu Cầm Huyền Nhã.

Vì sao Hữu Cầm lại tới đây rồi?

Lý Trường Thọ thoáng nghĩ, lẳng lặng xoay người trở về phòng luyện đan, tiếng cười sau lưng cũng đuổi tới theo gió.

Tửu Cửu cười tương đối thoải mái: "Ha ha ha! Ta cũng giống vậy! Bản sư thúc phát tài rồi!"

Tiếng cười của Hữu Cầm Huyền Nhã thập phần nhã nhặn, hiếm khi nghe được nàng phàn nàn:" Ài! Đệ tử thật là xui xẻo mà, vừa rơi vào mê muội linh tinh."

Lam Linh Nga được một vòng may mắn đắc ý cười, nói với hai người: "Ta khổ quá mà, thu linh thạch nào."

Lý Trường Thọ mỉm cười, mở trận pháp ra, nhớ tới cũng chẳng còn mấy ngày nữa phải đi Đông Hải rồi, mình lại đi kiểm kê dự trữ thôi.

Mấy năm nay, Lý Trường Thọ nhờ có Tửu Cửu sư thúc hỗ trợ, luyện ra rất nhiều độc đan có thể độc chết Chân Tiên. Tiếp đó hắn còn muốn xử lý những độc đan này một chút, làm thành phấn độc hoặc nọc độc để thuận tiện cho đấu pháp.

Dù lần này không có đất dụng võ, nhưng tóm lại vẫn phải chuẩn bị cho kỹ càng.

Chương 35. Tính kế, phản tính kế, phản phản tính kế

Lúc sáng sớm, sau khi Lý Trường Thọ bận rộn cả đêm ở đan phòng, trở lại phụ cận nhà tranh một lần nữa.

Còn chưa tới gần nhà tranh, hắn đã ngửi được mùi rượu nhàn nhạt bay tới, linh thức đảo qua phòng tiểu sư muội mình, nhẫn nhịn không đưa tay nâng trán.

Vẫn nên đi vòng qua thôi.

Mặc dù cảnh trong nhà tranh này cũng không tệ.

Trên mặt đất còn rải rác các loại thẻ "Mô phỏng cuộc sống", cùng với bộ "Bài Poker" trước kia hắn làm cho sư muội.

"Mấy tấm bài này kỳ thật có một chút xa xỉ, làm ra từ loại giấy đặc thù mà Lý Trường Thọ chế tác "người giấy", nguyên liệu đến từ một loại mủ nhựa cây bảo thụ (cây quý), thủ pháp chế tác hết sức phức tạp.

Rõ ràng, hôm qua ba người này chơi cả đêm, cuối cùng lại bị Tửu Cửu dùng rượu ngon thuốc xỉn.

Dùng linh thức có thể nhìn thấy, ở trên mặt đất có một thanh đại kiếm, một chiếc váy dài, một cái áo ngắn, mấy cái vớ giày quăng bừa bộn.

Linh Nga và Tửu Cửu sư thúc một ngửa một sấp ở trên giường đang ngáy o o, Tửu Cửu ôm đùi Linh Nga, Linh Nga lại đang ôm chân ngọc của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Nơi góc giường, Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn nhã nhặn nằm nghiêng, chỉ là...không biết trong tay cầm cái yếm màu hồng của ai.

Không thấy gì cả, không thấy gì cả.

Lý Trường Thọ mở trận pháp bên cạnh nhà tranh ra, xoay người đi xuống dưới tán cây liễu bên cạnh hồ nước, xuất ra hai tấm người giấy chưa hoàn thành, tiếp tục dùng pháp lực cắt may.

Cắt Giấy Thành Người xem như một môn thần thông cao thâm, được ghi chép ở bên trong Đạo Môn với cái tên « Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp », Lý Trường Thọ có được môn thần thông này cũng là bởi vì một lần tình cờ.

Từ khi hắn có được phương pháp này đến nay đã hơn năm mươi năm, mà môn thần thông này cũng chỉ vừa mới có một chút thành tựu.

Chờ sau khi Lý Trường Thọ thành tiên, Cắt Giấy Thành Người mới có thể phát ra uy lực chân chính, khi đó chế tác người giấy đã có thể ký thác một chút nguyên thần của mình, từ đó đạt tới trình độ thân ngoại hóa thân...

Cắt Giấy Thành Người cũng là một trong những thần thông chủ tu của hắn, có thể không bị tổn thương mà vẫn đả thương được địch thủ, cũng chính là tâm ý của hắn.

Mấy môn khác như trận pháp, phù lục, đan dược, luyện độc, kỳ thật cũng chỉ là tùy tiện làm cho vui, xem như sở thích nghiệp dư, gia tăng khả năng yên thân lập mệnh.

Nửa ngày sau, Lý Trường Thọ thu hồi hai tờ người giấy mới làm xong, mắt nhìn nhà tranh, ba người bên trong vẫn chưa có ý muốn tỉnh lại.

Sư phụ ra ngoài dự tiệc cũng một mực chưa về, đoán chừng cũng còn lâu mới về.

Mặc dù sư phụ chỉ tu thành Trọc Tiên, nhưng địa vị ở trong môn cũng đã đề cao rõ rệt.

Không thành tiên chỉ là phàm nhân thì nhiều nhất chỉ được ba ngàn năm tuổi thọ.

Những người trước kia giao hảo với Tề Nguyên, bất luận là tâm tư gì, cảm thấy Tề Nguyên trước đây không có giá trị xã giao cũng tốt, không muốn quá thương tâm khi thọ nguyên Tề Nguyên hao hết cũng được, hay là không muốn để cho Tề Nguyên cảm thấy áp lực, nên mấy trăm năm gần dây, đều một mực giữ khoảng cách với Tề Nguyên.

Lúc này, Tề Nguyên đã tu thành Trọc Tiên, sau này chỉ cần thuận lợi là có thể thành Chân Tiên.

Mặc dù trên danh nghĩa có một chút không dễ nghe, nhưng thọ nguyên là vẫn có, bạn bè Tề Nguyên những năm đó tụ tới một lần nữa...

"Bên trong tiên môn, kỳ thật cũng rất thực dụng."

"Quá trình tu hành sau này của sư phụ, cũng là nan đề."

Đang nghĩ ngợi, Lý Trường Thọ đột nhiên quay đầu nhìn về phía ngoài núi.

Viu..u..u! Một tiếng xé gió truyền đến từ phía trên bên cạnh, Lý Trường Thọ lập tức trốn đến một cây liễu khác, cánh tay trái nâng lên, tay trái nhắm tới thanh tiểu ngọc kiếm đang bay nhanh tới, ngăn nó dừng lại ở mười trượng bên ngoài.

Bên trong ngọc kiếm truyền đến giọng nói của một trung niên đạo trưởng nào đó: "Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ, mau tới Bách Phàm Điện nghị sự."

Lý Trường Thọ đáp một câu "Đệ tử lĩnh mệnh."

Thanh ngọc kiếm này lập tức quay đầu trở về, bay thẳng về hướng Phá Thiên Phong.

Trong chốc lát, lại có hai thanh ngọc kiếm giống nhau từ một hướng phá không bay đến, lần này lại vọt thẳng về phía nhà tranh của tiểu sư muội.

Lý Trường Thọ thấy thế lập tức minh bạch một chút gì đó.

Hắn lắc đầu, gọi mây trắng lên đi trước một bước, tránh đi chuyện hắn và Hữu Cầm Huyền Nhã, Tửu Cửu cùng nhau tiến vào Bách Phàm Điện.

...

Lần này triệu tập, hẳn là vì sự tình đại hội Đông Hải Trừ Yêu.

Vì để tránh cho mình tới quá sớm dễ làm người khác chú ý, Lý Trường Thọ ở ngoài điện chờ dưới một gốc cây một lát...

Quả nhiên không có ai phát hiện ra.

Đợi đến khi ở góc tây nam Bách Phàm Điện có hơn mười thân ảnh hạ xuống, hắn mới cất bước tiến vào điện, tiếp tục "ẩn hình" ở trong góc.

Tửu Ô sư bá mặc dù gian trá hiểm ác, là người hẹp hòi, thích chiếm tiện nghi, nhưng ít nhiều cũng có vài ưu điểm chưa vứt đi, ví dụ như thủ tín hứa hẹn.

Lúc này, ở trong mắt người ngoài, Lý Trường Thọ vẫn là đệ từ "ưu tú" cảnh giới Phản Hư cấp hai, Tửu Ô cũng không tiết lộ "tu vi thật sự" của Lý Trường Thọ đã là "Phản Hư cấp sáu".

Lúc Lý Trường Thọ đến, đệ tử bên trong môn có tu vi xếp hạng mười vị trí đầu đã tới sáu người, Tiên Nhân cảnh giới Chân Tiên tuổi đời nghìn tuổi cũng có sáu, bảy vị tới.

Việc trọng đại giống như loại Đại Hội Trừ Yêu này, quần tiên hội tụ, các tiên môn khó tránh khỏi việc ganh đua nhau. Mà "thiên phú" và tiềm lực của môn nhân đệ tử làm thế nào có thể thể hiện rõ ràng ra? Chính là so sánh ở khía cạnh tiến cảnh tu vi của môn nhân đệ tử, cùng với thọ linh của bọn họ.

Tuổi đời càng thấp, tu vi càng cao, ngộ tính thiên phú tự nhiên cũng càng cao, càng có thể giành được vinh dự cho tiên môn nhà mình.

Cho nên, ngoại trừ Tửu Cửu trùng hợp đang phải bế quan, hầu như chưa bao giờ vắng mặt trong những trường hợp tương tự...

Lý Trường Thọ lại đợi ở trong điện một hồi, liên tiếp có Tiên Nhân cảnh giới Chân Tiên đến đây, đệ tử trẻ tuổi thì lại tới thêm hai ba người.

Đợi Tửu Cửu và Hữu Cầm Huyền Nhã lững thững tới trễ, nơi đây tổng cộng có mười một vị đệ tử trẻ tuổi, mười sáu vị môn nhân cảnh giới Chân Tiên.

Đây là bởi vì hôm nay tất cả mọi người đều bị triệu tập tới.

Vị Cát trưởng lão phụ trách ngoại vụ môn phái, cũng cùng với hai vị trưởng lão khác cùng nhau đến đây, giải thích cặn kẽ mục đích triệu tập bọn họ đến...

Chỉ nghe Cát trưởng lão nói: "Lần này Đông Hải Long Cung tổ chức Đại Hội Trừ Yêu ở Đông Hải Chi Tân, mời tiên môn ở Đông Thắng Thần Châu đến dự họp, Độ Tiên Môn chúng ta cũng được liệt kê vào danh sách mời. Tình huống lần trước ác long kia tập kích sơn môn chúng ta, chắc hẳn các ngươi cũng thấy được, không chỉ có như thế, kẻ ác long kia còn cố ý báo sai ngày tổ chức đại hội cho chúng ta, muốn Độ Tiên Môn chúng ta trở thành trò cười...cũng may mấy tiên môn Đông Châu chúng ta có trao đổi tin tức với nhau, nên trong môn đã sớm biết ngày cử hành đại hội cụ thể sẽ là sau bảy ngày nữa. Sau bốn ngày nữa, Độ Tiên Môn chúng ta và các tiên môn khác sẽ cùng nhau đi tới Đông Hải dự họp. Chưởng môn có lệnh, đại hội lần này sẽ do Vong Tình thượng nhân dẫn theo đệ tử trong môn phái tiến tới đó, và cũng có mấy vị trưởng lão Thiên Tiên đạo nhân khác đi theo..."

Cát trưởng lão ngừng lại một lát, ánh mắt đảo qua hai mươi bảy người này, tiếp tục nói: "Lần này Long Cung tổ chức Đại Hội Trừ Yêu, không nằm ngoài ba mục đích. Thứ nhất, muốn phân rõ ranh giới Đông Hải và Đông Hải Chi Tân. Thứ hai, muốn từ trên người đám tiên môn đi đến Đông Hải trừ yêu chúng ta, tìm lại da mặt trước đây bọn hắn vứt bỏ. Thứ ba, chính là muốn cho đệ tử Long Tộc bọn hắn diễu võ giương oai một phen. Lần Đại Hội Trừ Yêu này, Long Tộc sẽ xuất ra một ít bảo vật làm quà thưởng, để các đệ tử trẻ tuổi của tiên môn tỷ thí với nhau."

"Mười người các ngươi..." Cát trưởng lão vốn đang nhìn mười vị đệ tử trẻ tuổi phía sau, bỗng nhiên ánh mắt lại rơi lên trên người Lý Trường Thọ đang đứng trong góc, sửa lời nói: "Mười một người các ngươi, là những đệ tử có tu vi cao nhất, hoặc là tối thiểu, ừm, là người nhạy bén. Mấy năm trước chúng ta mới vừa trừ yêu ở Đông Hải, đại hội lần này tất nhiên sẽ bị Long Cung nhằm vào, cũng có mấy tiên môn có một chút thù hận với chúng ta, có lẽ sẽ âm thầm ngáng chân, khiến đám đệ tử trẻ tuổi các ngươi xấu mặt. Nhớ lấy, các ngươi không thể ném đi mặt mũi của Độ Tiên Môn chúng ta, càng không thể mất đi phong độ của tiên tông Tam Giáo chúng ta! Nếu như có người lén lút tìm các ngươi khiêu khích, không cần phải để ý đến bọn hắn, đợi đến lúc chính thức luận bàn, khi đó hẵng cho bọn hắn biết thế nào là lễ độ! Đám người tiên môn chúng ta đã sớm thương nghị, lần này đệ tử trẻ tuổi mà các tiên môn ở Đông Châu cử đi đều dưới một trăm năm mươi tuổi, hiếm có kỳ tài nào đã bước vào cảnh giới Quy Đạo. Mấy thứ bảo vật kia, nếu các ngươi có thể thu được, thì coi như là phần thưởng cho riêng các ngươi."

"Đã nghe rõ chưa?"

Vẻ mặt của mười một vị đệ tử phần lớn đều lộ vẻ vui mừng, cùng đồng thanh đáp ứng: "Đệ tử ghi nhớ lời dạy bảo của trưởng lão."

Cát trưởng lão gật gật đầu, sau đó lại trầm ngâm một lát, thuận miệng nói: "Còn một chuyện, là do chính Vong Tình thượng nhân tự mình giao phó."

Tất cả mọi người đều yên lặng lắng nghe.

"Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ ở đâu?"

"Có đệ tử." Lý Trường Thọ thầm nghĩ bị gọi đích danh như thế, chính mình còn đánh giá thấp trình độ xảo trá của tên gia hoả Tửu Ô kia, nhưng cũng bất động thanh sắc, khom mình hành lễ.

Cát trưởng lão trầm giọng nói: "Lần này ra ngoài, các đệ tử trẻ tuổi đều phải nghe lệnh của ngươi, ngươi chính là người lĩnh đội của đám đệ tử trẻ tuổi."

Trong lúc nhất thời, không chỉ mười vị đệ tử có một chút ngơ ngác, mà mười sáu vị Chân Tiên cũng nhao nhao quay đầu dò xét Lý Trường Thọ.

Một vị đệ tử cảnh giới Phản Hư cấp hai, tại sao lại được chọn làm người lĩnh đội?

Cảm nhận được rất nhiều ánh mắt nhìn vào người mình, khoé miệng của Lý Trường Thọ cũng không nhịn được giật giật.

Cố ý, Tửu Ô tuyệt đối là cố ý!

Cái lão đạo nhân lùn này là đang buộc hắn phải bại lộ át chủ bài!

Lúc đầu, Lý Trường Thọ còn cảm thấy rằng, bản thân mình đi theo hoà vào giữa đám đệ tử tới Đông Hải, dù sao cũng có mấy vị Thiên Tiên trong môn bảo vệ, nên sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Thuận tiện còn có thể kiếm chỗ hoang vắng trên đường tới Đông Hải, tìm chỗ thích hợp để bế quan độ kiếp.

Vội vàng không kịp đề phòng, vậy mà bị Tửu Ô gài bẫy!

Trước đó còn cảm thấy sóng gió lần này sẽ không lỗ vốn, hiện tại tất nhiên đã mất luôn cả máu...

Tửu Cửu vui vẻ hỏi một câu: "Sư tôn làm sao biết cái tên nhà ngươi vậy?"

"Đệ tử thấy việc này không ổn." Lý Trường Thọ phản ứng thần tốc, nhíu mày, cúi đầu, khí tức hơi loạn, trán đầy mồ hôi, hắn thấp giọng nói một câu: "Xin trưởng lão thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

"Ồ?" Cát trưởng lão cau mày nói: "Ngươi vậy mà có chỗ bất mãn với mệnh lệnh của Vong Tình thượng nhân?"

"Đệ tử không dám, nhưng việc này hơi kỳ quặc." Lý Trường Thọ cũng không ngẩng đầu lên, do dự một lát, nhỏ giọng hỏi: "Đệ tử cả gan hỏi một câu, đây là mệnh lệnh do chính miệng Vong Tình thượng nhân nói ra, hay là do Tửu Ô sư bá nhắn giùm?"

Cát trưởng lão nhướng mày: "Là Tửu Ô nhắn giùm."

Trong đáy lòng của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra một hơi, biểu lộ chuyển sang vẻ mang theo sợ hãi lại thêm một chút bất đắc dĩ "biết ngay là như vậy".

Tửu Ô tuyệt đối là cố ý mang tên tuổi Vong Tình thượng nhân ra, có khả năng cao là không có báo cho Vong Tình thượng nhân biết về mấy loại việc nhỏ liên quan tới mấy vị đệ tử trẻ tuổi này.

Cứ giả bộ như vậy, cho dù là Tửu Ô tới nói cũng không quan trọng, Vong Tình thượng nhân không những sẽ không truy cứu, vào lúc tất yếu sẽ còn giúp ái đồ che dấu, Tửu Ô cũng chỉ là tiền trảm hậu tấu...

Nhưng, chuyện này cũng tương tự lưu lại nhiều chỗ sơ hở.

Lý Trường Thọ lập tức quyết định thuận thế phản kích.

Nếu sư bá ngươi làm ác trước, cũng đừng trách hắn đánh trả!

Lĩnh đội thế hệ trẻ tuổi, thì tương đương với người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi, ý nghĩa của chuyện này là không thể coi thường, tuyệt đối sẽ đẩy hắn lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Việc này chỉ cần chứng thực, vô luận là Tiên Nhân trên tất cả các núi, hay là đệ tử trẻ tuổi trên tất cả các núi, sau này chỉ sợ sẽ nhìn chằm chằm hắn, phiền phức cũng sẽ liên tục kéo đến!

Tuyệt đối không thể nhận việc này!

Lý Trường Thọ lộ vẻ xấu hổ, thở dài: "Không dám giấu diếm trưởng lão, những năm gần đây, đệ tử và Tửu Ô sư bá của Phá Thiên Phong có giao hảo, có hứng thú cùng nhau nghiên cứu thảo luận cất rượu, phẩm rượu. Trước đây Tửu Ô sư bá và đệ tử uống rượu, lúc say đã từng nói đùa, chính là đệ tử sao có thể trở thành một người tầm thường, vô danh tiểu tốt như vậy, sư bá sẽ giúp đệ tử có thể mở mày mở mặt trước mặt đệ tử đồng môn. Chưa từng nghĩ, sau khi sư bá tỉnh rượu lại cho rằng đã nói ra nhất định phải làm được, sợ mất mặt, nên mới an bài như vậy, khiến đệ tử quả thực kinh hoảng."

Lông mày Cát trưởng lão càng lúc càng nhăn chặt lại, những môn nhân đệ tử khác lại càng thêm giật mình.

Nguyên lai là chuyện như thế.

Lập tức, ánh mắt xung quanh nhìn Lý Trường Thọ không còn địch ý, nhiều người cho rằng Tửu Ô chấp sự quá ỷ vào thế lực trong môn không kiêng nể gì cả, lại đồng cảm với Lý Trường Thọ hơn rất nhiều...

Tửu Cửu cũng nhịn không được thầm nói: "Ngũ sư huynh sao có thể đùa như thế! Thật là!"

Ở bên ngoài, cách đó mấy vạn dặm, Tửu Ô đang ngự không không nhịn được hắt xì hơi liên tục mấy cái...

Bên trong Bách Phàm Điện, Lý Trường Thọ lại thở dài mấy hơi, nói: "Các vị huynh đệ, đệ tử không dám để cho trưởng lão ngài khó xử, cũng không dám trách móc lòng hảo tâm của Tửu Ô sư bá. Nhưng đệ tử thật sự là đảm đương không nổi trọng trách như vậy. Không bằng, mời trưởng lão chỉ định một vị đệ tử tài đức phù hợp khác làm người lĩnh đội, đệ tử cũng dày mặt đi theo tới Đông Hải Chi Tân. Nếu như việc này quả thật là do Vong Tình thượng nhân giao phó, đệ tử không thể đổ cho người khác, chắc chắn sẽ tuân mệnh mà đi, vì môn phái dù đầu rơi máu chảy cũng không chối từ. Nếu như việc này là trò đùa do Tửu Ô sư bá tạo ra, đệ tử cũng không dám mạo hiểm nhận danh vọng như vậy, chỉ cầu lần này có thể thật giả lẫn lộn. Tình hình chuyện này là vậy, kính xin trưởng lão minh giám!"

Nói xong, Lý Trường Thọ khom người cúi đầu, một lúc lâu cũng không ngẩng lên.

Chúng tiên có một chút cảm khái, cảm thấy vị đệ tử này quả nhiên là bị Tửu Ô gài bẫy, thật không dễ dàng.

Thậm chí có nữ đệ tử còn ôn nhu nói: "Trường Thọ sư đệ, không bằng ngươi cứ lĩnh đội đi, chúng ta đều biết chuyện ẩn ở bên trong, tuyệt đối sẽ không có nửa câu bất mãn."

Mấy vị đệ tử khác cũng nhao nhao gật đầu đáp ứng.

"Trường Thọ nói cũng có mấy phần đạo lý." Cát trưởng lão trầm ngâm vài tiếng, trong ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ tràn đầy tán thưởng.

Cát trưởng lão lại nói: "Tửu Ô vừa mới đi Trung Thần Châu, nhất thời cũng không liên lạc được với hắn, việc nhỏ như vậy không đáng để đi phiền nhiễu Vong Tình sư huynh. Cũng được, nếu ngươi đã nói như vậy, thì lại tìm một người lĩnh đội khác đi."

Cát trưởng lão vừa dứt lời, Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên bước về phía trước một bước, chắp tay cúi đầu, bình tĩnh nói: "Đệ tử nguyện gánh trọng trách này!"

Trong trong đáy lòng Lý Trường Thọ cảm thấy ngạc nhiên, Hữu Độc hôm nay...

Sao lại hiểu tâm ý của hắn như thế?

Bế quan mấy năm quả nhiên có tiến bộ, độc tính tiêu tán đi chút ít...

Nhưng mà, Lý Trường Thọ còn chưa kịp thở phào, Hữu Cầm Huyền Nhã lại nói: "Kính xin trưởng lão bố trí hai người lĩnh đội, đệ tử và Trường Thọ sư huynh sẽ cùng nhau đảm nhiệm, như thế là có thể song toàn!"

"Khụ!" Lý Trường Thọ ho khan.

Khốn kiếp!

Độc tính này không những không giảm, ngược lại còn nặng hơn!

Đúng lúc này, Hữu Cầm Huyền Nhã quay đầu đưa mắt nhìn Lý Trường Thọ, trong ánh mắt tràn đầy kiên định, tràn ngập sự nghiêm túc, thậm chí còn có một tia e lệ.

"Giao cho ta đi, Trường Thọ sư huynh, Huyền Nhã nhất định sẽ không để cho ngươi khó xử."

Vào giờ khắc này, Lý Trường Thọ có cảm giác trái tim mình...

Đã vỡ tan rồi...

Chương 36. Gãy kế Trương Lương, vẫn còn thang leo tường

Bên trên một đám mây trắng bình thường, dáng vẻ Lý Trường Thọ đang đứng trên đấy cũng bình thường, đang bay ở độ cao an toàn như bình thường, trở về Tiểu Quỳnh Phong một cách bình thường.

Nhưng đáy lòng lại hoàn toàn không tĩnh lặng được như bên ngoài...

Lúc đầu việc lĩnh đội này đã đẩy ra ngoài rồi, không ngờ lại bị Hữu Cầm Huyền Nhã một cước đá trở về. Tiện thể, nàng còn hàn chết cánh cửa, dán lên hai tấm phù phong ấn cấp Thiên Tiên.

Hoàn hảo, trước đây đã ném nồi cho Tửu Ô, dựng lên hình tượng bản thân "Vừa vô tội vừa bi thảm vừa là người bị hại", cho nên tình cảnh lúc này cũng không quá bị động.

Về phần hình tượng Tửu Ô bị hao tổn, cũng là do Tửu Ô đào hố sẵn, mà Lý Trường Thọ cũng chỉ là trong lúc bò từ đáy hố ra bên ngoài, đạp mạnh một cước vào trán đạo nhân lùn mà thôi.

Dù sao cũng không có ai thật sự dám đi trách tội chín vị tiên họ Tửu, chuyện này chỉ có thể mặc kệ vậy thôi.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi bắt đầu cân nhắc, vì sao Tửu Ô lại muốn hành sự như vậy.

Đoán chừng là do vị đạo nhân lùn này cảm thấy rất thú vị.

Mấy lần uống rượu trước, Tửu Ô đều khuyên bảo hắn chủ động thu hút một chút thanh danh, từ đó được môn phái coi như trọng điểm cần bồi dưỡng.

Lý Trường Thọ có thể cảm giác được, vị sư bá này có một loại "Tinh thần trách nhiệm" cực cao, lần này muốn hắn nhận vị trí lĩnh đội, bại lộ tu vi Phản Hư cấp sáu, từ đó đạt được sự coi trọng từ môn phái, từ đệ tử ưu tú trở thành mầm tiên...

Nhưng làm như vậy...

Hoàn toàn không có ý nghĩa!

Chỉ thêm phiền phức mà thôi!

Lý Trường Thọ không chịu được vuốt vuốt cái trán.

Át chủ bài lớn nhất của hắn là tu vi, lá bài tẩy này bị lộ ra một phần nhỏ, thì cũng sẽ mất đi một phần an toàn. Hơn nữa từ đó sẽ bị người khác chú ý, thậm chí kiêng kị.

Bề ngoài Độ Tiên Môn thoạt nhìn thì bình hoà, nhưng thực ra luôn có các loại sóng ngầm cuồn cuộn. Tổng tài nguyên trong môn cũng nhiều, nhưng đám đệ tử trên tất cả các phong lại đang có xu hướng tăng lên không ngừng. Vậy nên giữa tất cả các phong luôn âm thầm cạnh tranh với nhau dị thường kịch liệt.

Thật sự cho rằng hắn không biết, sư phụ mình trước kia vì sao bị thương?

Dù không lấy được tin tức chuẩn xác, đoán trên đoán dưới, nghiệm chứng, đưa ra kết luận, sư phụ còn không phải là bị người một nhà trong môn ám toán hay sao?

Qua chuyện này, từ đầu đến cuối thái độ của sư phụ chỉ im lặng không nói. Từ đó có thể suy đoán, cỗ thế lực ám hại sư phụ trong môn cũng không nhỏ, đối phương lúc ấy hẳn là muốn phế đi sư phụ mình, định cắt đứt Tiểu Quỳnh Phong nhất mạch. Nhưng sư phụ giãy dụa, dùng đường tu hành của mình, không cho đối phương tiếp tục có cơ hội.

Môn quy của Độ Tiên Môn nghiêm khắc, đệ tử chưa thành tiên ra ngoài đều phải báo trước cho Bách Phàm Điện, sau khi được đáp ứng mới có thể đi ra khỏi đại trận hộ sơn.

Nếu như là mầm tiên được ký thác kỳ vọng, trong môn có thể còn sai khiến Nguyên Tiên thậm chí là Chân Tiên đi theo ra ngoài.

Từ lúc tám mươi, chín mươi năm trước, Lý Trường Thọ trên cơ bản đã có thể suy đoán ra, sư phụ bị thương phát sinh ở dưới những tình huống nào.

Thứ nhất, đi ra ngoài lịch luyện.

Thứ hai, từ một cuộc thi đấu nào đó trong môn lúc trước.

Khả năng thứ hai lớn hơn một chút.

Mấy ngàn năm trước lúc Tửu Ô nhập môn liền lập tức bái làm môn hạ của Vong Tình thượng nhân, điểm xuất phát cao, tiến triển nhanh. Phá Thiên Phong vẫn là nhất mạch mạnh nhất, loại tư duy theo quán tính này, khiến Tửu Ô không nhìn thấy bè lũ xu nịnh trong môn phái.

Nhưng Lý Trường Thọ lại không thể không đề phòng, Tiểu Quỳnh Phong là thế lực đứng chót trong môn, điều này khiến Lý Trường Thọ không thể không cảnh giác với hoàn cảnh nhìn như bình hoà này, để rồi phải lưu lại một...khụ, lưu lại hai, ba mươi cái tay.

"Mà thôi, nước đến chân, cũng không có cách nào né tránh được."

Phàm là mượn cớ ốm, nói mình có một chút dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, tám thành sẽ khiến cho cao thủ trong môn cầm tay dò xét...

Vào lúc mấu chốt này giả bộ mình ngẫu nhiên có cảm ngộ, nhất định phải bế quan tu hành, chín thành cũng sẽ bị kiểm tra thân thể...

Đánh Linh Nga gần chết sau đó mình phải lưu lại quan tâm chăm sóc?

Ách, đùa à, đùa à, sao có thể nỡ ra tay, dù sao cũng là tiểu sư muội đáng yêu lớn lên từ nhỏ mà mình thấy...

Được rồi.

Không có kế Trương Lương, vẫn còn thang leo tường.

Bốn ngày sau là hành trình đi Đông Hải, mình chỉ cần không nói nhiều hơn một câu, không nói thêm nửa chữ, để cho Hữu Cầm Huyền Nhã thực sự trở thành người lĩnh đội thế hệ trẻ tuổi, giảm sự tồn tại của mình xuống là được.

Vì thế, hắn quyết định chỉ làm một người đẹp trai bình thường.

Tướng mạo họ Lý văn nhã, khí chất bình thản, đẹp trai ở mức phổ thông.

Nói đi cũng phải nói lại, lần trước Hữu Cầm Huyền Nhã ở trong chuyến đi Bắc Câu Lô Châu có thể do bị đả kích, trở lại Phá Thiên Phong bế quan mấy năm, tu vi đột phá liên tục, hiện nay đã là cảnh giới Phản Hư cấp tám, vượt qua vị sư huynh Phá Thiên Phong vốn có tu vi đệ nhất.

Đây cũng là lý do hôm nay Hữu Cầm Huyền Nhã dám đứng ra, tự tin "Cứng rắn tiếp nhận".

Loại tình huống liên tục đột phá này, mặc dù chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, nhưng cũng không phải là chuyện tốt, nói không chừng sau này thiên kiếp sẽ chôn xuống tai hoạ ngầm gì cho nàng.

Tu hành cũng có câu "Dục tốc bất đạt", giống như cảnh giới lúc này của Lý Trường Thọ, đều là lặng lẽ từng chút một, từng bước một, làm gì chắc đó rồi mới đột phá.

Đại khái sáu mươi năm trước, sau khi âm thầm đột phá cảnh giới Phản Hư, Lý Trường Thọ tận mắt nhìn thấy một lần có người trong môn độ tiên bị thiên kiếp đánh thành tro bụi.

Sau đó, hắn bắt đầu cưỡng ép áp chế cảnh giới, không ngừng cảm ngộ "chi tiết" mỗi một cảnh giới, lặp đi lặp lại nhiều lần đến thông thấu mới thôi.

Khi đến một tiểu cảnh giới, sẽ bị hắn "giẫm đạp" lặp đi lặp lại như vậy cho đến khi có nền móng vô cùng vững chắc, khi đó hắn mới bước vào bước kế tiếp dù có thể vẫn chưa thỏa mãn. Hắn sẽ tiếp tục cẩn thận tính toán tỷ lệ mình sống sót khi đối mặt với thiên kiếp.

Lúc ấy Lý Trường Thọ đã quyết định "dù là mất hai trăm năm đặt nền móng, cũng phải chuẩn bị tốt cho việc độ thiên kiếp.

Nhưng không biết tại sao, tốc độ tu hành của hắn cũng không vì vậy mà chậm lại, ngược lại áp chế cảnh giới càng ngày càng tốn sức...

Có lẽ, đây chính là cảm nhận đại đạo, rèn luyện dành cho hắn.

...

Trở lại Tiểu Quỳnh Phong, lúc này sư muội đang tu hành.

Lý Trường Thọ ở dưới tàng cây yên tĩnh suy nghĩ một hồi, sau đó lắc đầu chúc phúc cho Tửu Ô một câu. Hy vọng y sớm sinh quý tử, trai cũng được, gái cũng tốt, cả người cao lên tám thước.

Quay người tiếp tục làm việc như bình thường.

Hắn bắt đầu chế tác một bộ "Lồng cách điện" mới.

Lần độ kiếp của sư phụ đã chứng minh, lồng cách điện có tác dụng ngăn cản, suy yếu lực lượng thiên kiếp.

Mặc dù làm cho sư phụ cái lồng cách điện kia, sau khi ngăn cản một đạo lôi kiếp thì đã bị lực lượng thiên kiếp cưỡng ép đánh nát, nhưng thứ này, đúng là ở trong phạm vi cho phép của quy tắc Thiên Đạo.

Một cái lồng có thể ngăn cản một đạo lôi điện?

Vậy thì chuẩn bị chín cái lồng cách điện, chẳng phải có thể vô hại vượt qua thiên kiếp?

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ chỉ có thể lắc đầu cười cười.

Độ thiên kiếp chính là tử kiếp đối với sư phụ, nhưng với hắn, chỉ cần nắm chắc chín mươi chín phần trăm có thể đảm bảo mình không chết, đó chính là cơ duyên lớn nhất từ lúc tu hành đến nay!

Đầu tiên, thiên kiếp là bước mấu chốt nhất để Luyện Khí Sĩ "Phá kén thành bướm".

Kiếp lôi đánh xuống, nguyên thần thăng hoa.

Xác phàm hóa thành tiên thai, thần hồn hóa thành Tiên Anh, từ đó bước vào một thế giới hoàn toàn mới, trở thành một hạt cát trong Hồng Hoang khổng lồ.

Tiếp theo, thiên kiếp cũng là một loại cơ hội đối mặt tiếp xúc với đại đạo.

Khi Luyện Khí Sĩ độ kiếp sẽ có thể có lĩnh ngộ, vào thời khắc sinh tử nhìn thấy diễn biến con đường đại đạo của bản thân sau này, rất có thể sẽ thực sự "Phi thăng".

Bên trong Độ Tiên Môn cũng có ghi chép, Vong Tình thượng nhân chính là người sau khi độ kiếp khoảng một canh giờ, đột phá thẳng lên cảnh giới Chân Tiên, sau khi vượt qua cảnh giới Nguyên Tiên, đạo cơ chẳng những không bất ổn, mà việc tu hành sau này còn thế như chẻ tre.

Mà căn cứ theo cổ tịch ghi chép, thời viễn cổ, có Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc sau khi độ kiếp phi thăng, còn đột phá thẳng lên cảnh giới Thiên Tiên.

Đương nhiên, Lý Trường Thọ không có hi vọng xa vời như vậy, hắn chỉ muốn đạt được một mục tiêu tương đối hơi thấp -- bình ổn vượt qua thiên kiếp, đạo cơ viên mãn là không tồi rồi.

Vì một tương lai từng bước một leo lên đỉnh núi cao "Trường sinh", gây dựng cơ sở vững chắc!

Lý Trường Thọ sở dĩ làm cái lồng cách điện này là để chuẩn bị dùng, nhưng thật ra là đề phòng đạo thiên lôi cuối cùng, hoặc là đạo thiên lôi thứ hai đếm ngược lên.

Trước mặt lôi kiếp, hắn khẳng định là phải ngạnh kháng, từ đó thu hoạch được chỗ tốt lớn nhất, đồng thời nắm chắc ngạnh kháng mười phần!

Vì đề phòng phát sinh chuyện "Dụng cụ bị trục trặc", cái lồng cách điện này, thật ra đã là cái thứ sáu trong hai ngày qua hắn làm.

Có kiện lợi khí này, sinh mệnh của hắn không thể nghi ngờ lại tăng thêm một tầng bảo hộ, tỷ lệ sống sót khi đối mặt với thiên kiếp đã nắm chắc đạt chín mươi chín phần trăm.

Hơn nữa, kế tiếp có thể tìm cơ hội lĩnh hội Vô Vi Kinh, đợi hắn sau khi làm gì chắc nấy đột phá đến Quy Đạo cấp chín, việc thuận lợi vượt qua thiên kiếp chắc chắn có thể đạt tới 99.5%.

Đạt đến mức này đã có thể đủ khiến hắn "liều mạng" đánh cược một lần.

Tiện thể nhắc tới, trước kia, vì để cho mình không kiêu không ngạo, làm gì chắc đó, tạo áp lực đủ lớn cho mình tu hành, từ ban đầu Lý Trường Thọ đã tính toán khả năng chắc chắn độ thiên kiếp. Hắn "mặt dày vô sỉ", cứ tính toán rằng mình sẽ độ chín đạo lôi kiếp.

Vì sao lại nói mình mặt dày vô sỉ?

Dù sao thì cửu lôi thiên kiếp cũng là dành riêng cho những thiên tài kỳ tài, mà Lý Trường Thọ chưa từng cảm thấy mình kỳ tài ở mặt nào.

Hắn chỉ hơn người ở chỗ dùng thời gian người khác nghỉ ngơi, để suy nghĩ chuyện tu hành mà thôi...

"Đúng rồi, còn có một việc quan trọng hơn, trước tiên phải nhớ kỹ."

Lý Trường Thọ đột nhiên nghĩ đến điều gì, dừng việc khắc gỗ, lấy ra một khối ngọc giản, dùng linh thức viết ở trong đó một cái tiêu đề cùng với một đoạn văn.

« Những điều cốt yếu cần tuân theo lúc đối mặt với thiên kiếp »

Thiên kiếp chính là lịch luyện của Thiên Đạo dành cho Luyện Khí Sĩ, mặc dù Thiên Đạo chí công vô tư, nhưng sau khi Đạo Tổ thành đạo, rất có thể đã giao phó cho Thiên Đạo một tia nhân tính.

Trên nguyên tắc thà tin là có, không tin là không có, không cầu công đức, chỉ cầu không sơ suất, lúc đối mặt với thiên kiếp, cần nhắc nhở bản thân, không thể giơ thẳng ngón giữa, không thể chửi ầm lên, không thể quở trách Thiên Đạo từ đáy lòng, phải lặp đi lặp lại với bản thân rằng thiên kiếp chính là cơ duyên của mình, là phong hiểm và kỳ ngộ cùng luôn luôn song hành, là kiếp nạn người người bình đẳng.

Trước tiên phải vái chào thiên kiếp!

"Ngươi có muốn nói lời cảm ơn không? Cảm ơn trong lúc cấp bách, phải chăng Thiên Đạo đại nhân sẽ giơ cao đánh khẽ?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm chừng hai hơi thở, rồi tiếp tục dùng linh thức viết.

Cẩn thận suy nghĩ, mặc dù thực lực và tích lũy của bản thân không tệ, nhưng độ kiếp là một việc khác, còn phải cẩn thận chuẩn bị mấy phen mới được.

Quả nhiên, có Vô Vi Kinh cũng không thể nóng vội.

...

Thời gian bốn ngày nhanh chóng trôi qua, Lý Trường Thọ bận rộn ở trong đan phòng ba ngày rưỡi, còn lại nửa ngày dùng để tập hợp mọi thứ.

Lúc đi đường, mười sáu vị Chân Tiên cùng với mười một vị đệ tử bọn hắn cưỡi một đám mây trắng khá lớn, đều tự mình thành thành thật thật ngồi xếp bằng.

Mấy vị Thiên Tiên thì mỗi người cưỡi một đám mây trắng, bay xung quanh đám mây này, ẩn ẩn hiện hiện lên trận hình bảo vệ.

Vong Tình thượng nhân thì ở trên một đám mây trắng hình hoa sen, bay ở đầu tiên.

Có cao thủ trong sư môn che chở, đúng là thật sự thoải mái.

Lý Trường Thọ ngồi trong góc, cảm thụ được từng cơn gió nhẹ chầm chậm thổi giữa thiên địa. Dùng linh thức dò xét khắp nơi quanh mình, đầu ngón tay vuốt ve hai tờ người giấy.

Thân là người lĩnh đội thật, Hữu Cầm Huyền Nhã ngồi ở phía trước nhất. Thêm nữa, nàng lại mang chiếc váy màu hoả hồng mà nàng yêu thích nhất, lại chuẩn bị tỉ mỉ trang sức đuôi phượng. Nàng một lần nữa giống như một đóa hoa Hoả Linh nở rộ, kiêu ngạo bất phàm, thật sự khiến cho người khác chú ý.

Thân là người lĩnh đội giả, Lý Trường Thọ trốn ở góc hẻo lánh nhất, lúc ngồi xuống hơi híp mắt, trường bào trên người mặc dù sạch sẽ, nhưng không nổi bật như các đệ tử khác.

Nhưng rõ ràng, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không muốn chỉ ở phía trước một mình trong cả đoạn đường này...

Di chuyển ổn định không quá nửa canh giờ, Hữu Cầm Huyền Nhã đứng dậy chậm rãi với tư thế ưu nhã, cõng đại kiếm, đi tới mảng mây lớn bên cạnh người Lý Trường Thọ.

"Trường Thọ sư huynh." Hữu Cầm Huyền Nhã thấp giọng hỏi: "Ta có thể ngồi ở đây không?"

Lý Trường Thọ suy nghĩ: ngươi ngồi cũng được, đợi lát nữa ta sẽ đổi chỗ.

"Hữu Cầm sư muội có gì muốn nói cứ nói, mời." Lý Trường Thọ mỉm cười đáp lời, nhưng ngón tay lại chỉ một vị trí xa hơn một chút.

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng gật đầu, hơi nhấc váy lên ngồi xếp bằng xuống, động tác vẫn thập phần ưu nhã như cũ.

Mà ánh mắt Lý Trường Thọ, trong lúc lơ đãng lại quét qua hai tay nàng...

Trên tay nàng, có một kiện thủ sáo (bao tay) dày không phù hợp với cái váy dài cho lắm.

Cũng có lòng rồi.

Chương 37. Đại tình cảnh, một chút thủ đoạn

"Trường Thọ sư huynh, hôm nay ta và huynh phải chịu trách nhiệm lĩnh đội, kế tiếp cần cùng nhau hiệp lực, bảo vệ tốt uy danh của Độ Tiên Môn chúng ta."

"Ừ, Hữu Cầm sư muội nói rất đúng."

"Trường Thọ sư huynh, trước khi đi trưởng lão đã dặn dò, mấy vị trưởng bối Thiên Tiên trong môn sau đó sẽ phải đi tới chủ đài, còn chúng ta thì phải đi tới khán đài, trong thời gian đó sẽ rất dễ xảy ra sai lầm, chúng ta phải cực kỳ cẩn thận."

"Ừ, Hữu Cầm sư muội nói không sai."

"Trường Thọ sư huynh, mấy năm này, tu hành có thuận lợi không?"

"Ừ, Hữu Cầm sư muội nói vô cùng...vẫn đang còn tu hành, cũng coi như rất thuận lợi." Lý Trường Thọ mỉm cười quay lại, đáy lòng yên lặng tặng thêm một câu: "Cũng là may mắn là Hữu Độc sư muội ngươi đây một mực bị phạt đóng cửa hối lỗi."

Hữu Cầm Huyền Nhã mấp máy môi mỏng, trong lúc nhất thời cũng tìm không thấy chủ đề mới, nhưng vẫn muốn cố gắng tiếp tục nói chuyện phiếm...

Đáng tiếc, nhân sinh của nàng trải qua tuyệt đại đa số đều là tu hành, cũng không thể đem một bụng đạo kinh ra nói...

Có lẽ là nhìn nàng suy tư quá mức cực khổ, Lý Trường Thọ chủ động mở miệng: "Trước tiên dưỡng thần một chút đi, Hữu

Cầm sư muội ngươi vẫn còn phải gánh vác trọng trách."

"Ừm!" Hữu Cầm Huyền Nhã gật đầu đáp ứng, nhắm mắt dưỡng thần theo lời, bờ môi mím lại cũng buông lỏng xuống, khôi phục vẻ thanh lãnh trước sau như một.

Ngay sau đó, bởi vì câu nói này của Lý Trường Thọ, mấy vị đệ tử trẻ tuổi phía trước đang bí mật quan sát hai người bọn họ, cũng cảm thấy thoải mái dễ chịu với một Lý Trường Thọ "Hiểu chuyện"...

Bay khoảng hai canh giờ, khoảng cách tới Đông Hải Chi Tân vẫn còn xa, nhóm Độ Tiên Môn đã gặp bảy, tám "nhóm đại biểu tiên môn".

Vì phải đối phó với lời mời tới đại hội ở Đông Hải Long Cung lần này, mà mấy tiên môn nhận được thiệp đã âm thầm thương nghị xong rất nhiều công việc.

Ví dụ như quy mô đội ngũ lần này, các tiên môn đều phái hơn mười đệ tử, hơn mười Chân Tiên, tổng số khoảng ba mươi người.

Việc này làm ra vẻ như Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc bọn hắn không quá coi trọng Đại Hội Trừ Yêu lần này, nhưng vì cho Long Cung một chút mặt mũi, mới miễn cưỡng tới tham dự.

Lại ví dụ như, đại hội luận bàn đều phải dừng lại ở mức giao lưu, tận lực phòng ngừa cảnh máu chảy, oán hận ngày thường chất chứa cũng phải tạm thời đè nén lại một chút, không thể uổng công làm trò cười cho đám Long Tộc.

Ước định tương tự còn có rất nhiều.

Mấy tiên môn này định ra những ước định này, mục đích chủ yếu chính là để Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc không mất mặt trước Long Tộc, lộ rõ ra khí độ "ai mới là nhân vật chính".

Ở trong đó có một ước định hơi kỳ quái "đệ tử trẻ tuổi các tiên môn phái ra đều phải tìm dưới một trăm năm mươi tuổi".

Vì sao lại như thế?

Đệ tử trẻ tuổi đồng hành phần lớn thì nghi hoặc không hiểu chuyện này, nhưng Lý Trường Thọ ngược lại là biết một hai.

Trứng rồng của Long Tộc muốn ấp ít nhất cần một trăm năm mươi năm mới có thể phá xác, ấu long trong lúc đó sẽ một mực tu hành ở bên trong trứng rồng.

Ấu Long của Long Cung vừa phá xác đã có thực lực bất phàm, tu hành trăm năm là có thể thành tiên, nếu là huyết mạch Long Vương, sẽ còn xen lẫn thêm thần thông lợi hại.

Dựa theo kinh nghiệm mấy loại đại hội tương tự trước đây, mỗi lần như thế Long Cung đều sẽ để ấu long ra diễu võ giương oai, nhờ vào đó chế nhạo Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc.

Đệ tử trẻ tuổi các phái chỉ cần là dưới một trăm năm mươi tuổi, đối đầu với đám ấu long này, phần thắng tất nhiên là thấp hơn một bậc, thắng thì tiên môn sẽ vui vẻ, thua cũng không tính là hao tổn da mặt...

Khí vận Nhân Tộc hội tụ ở Nam Thiệm Bộ Châu, mà cao thủ Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc tụ tập ở Trung Thần Châu.

Nếu như tiên môn Đông Thắng Thần Châu không ngẩng đầu được ở trước mặt Long Cung, cũng sẽ bị mấy đại tông môn ở Trung Thần Châu chỉ trích, cho nên chúng tiên môn Đông Châu mới có thể quan tâm đến hai chữ da mặt như vậy.

Lúc tới gần Đông Hải Chi Tân, từng đám từng đám mây trắng mang theo tiên quang trên không trung phiêu đãng, quả thực là rất nhiều.

Số lượng tiên môn bên trên Đông Thắng Thần Châu tuy nhiều không kể xiết, nhưng đủ tư cách nhận được lời mời từ Long Cung, cũng chỉ có không đến trăm nhà.

Nhưng Long Cung lần này vì phân rõ biên giới Đông Hải, không chỉ mời tiên tông Tam Giáo có nội tình thâm hậu như Độ Tiên Môn, còn mời đám tiên môn to nhỏ ở bên trong khu vực chật hẹp dài dằng dặc nằm sát Đông Hải.

Điều này sẽ dẫn đến chuyện, dù một nhà tiên môn chỉ xuất ra ba mươi người, số lượng tới tham dự vẫn sẽ rất đông. Khi tới gần bầu trời khu vực đại hội, có một chút...

Che kín cả mây.

Đám môn nhân đệ tử Độ Tiên Môn lúc này đã đứng thẳng người lên, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng đã trở về vị trí ban đầu, tùy thời nghe lệnh các sư thúc, sư bá phía trước.

Lý Trường Thọ cũng không nhìn xung quanh nhiều, chỉ đứng bình tĩnh tại nơi hẻo lánh, mắt nhìn mũi, tai nghe tâm.

Phía trước có đệ tử tán thưởng:

"Không hổ là Đại Hội Trừ Yêu do Long Cung tổ chức, thật đúng là vạn tiên dự hội, vô cùng khí phái."

"Các nhà tóm lại cũng cấp cho Long Cung mặt mũi đấy, dù sao cũng là một trong ba đại tộc viễn cổ."

Có một vị nam tiên quay người trách cứ: "Cẩn thận lời nói, nhìn thôi!"

"Chớ có đếm số người theo hầu của nhà người ta, chuyện này dễ phạm vào kỵ húy!"

"Vâng, đệ tử lỡ lời, sư bá chớ trách."

Lại một nữ đệ tử đột nhiên nói: "Bên kia chính là nơi đại hội tổ chức lần này sao?"

Đám người nhìn theo hướng nàng chỉ, lập tức lại phát ra từng tiếng tán thưởng.

Lý Trường Thọ cũng ngắm nhìn chân trời, không chịu được nhíu mày.

Thật khí phái.

Hảo trận pháp!

Ở phía đông nam, mặt biển cách bọn hắn không biết bao xa, một gốc Thủy Long Quyển vô cùng to lớn đứng sừng sững.

Gốc Thủy Long Quyển này giống như một cây hoa sen thân dài, vận một lượng lớn nước biển lên không trung, bày ra một toà Thuỷ Liên Đài to lớn.

Thủy Long Quyển bị cố định bởi tiên lực, sừng sững bất động, khu vực nền phía trên Thủy Liên Đài ổn định rộng lớn, mây mù tràn ngập quanh thân, giống như tiên cảnh ở trên biển vậy.

Nơi đó, chính là chủ tràng Đại Hội Trừ Yêu.

Một vị Chân Tiên trong môn cười trêu chọc nói: "Long Cung tạo ra loại cảnh tượng hoành tráng này, thật đúng là chưa bao giờ khiến cho người ta thất vọng."

Lý Trường Thọ nghe vậy cũng cười khẽ, liếc nhìn Tửu Cửu sư thúc đang đứng cạnh mấy vị nữ tiên...

Đoạn đường này, Tửu Cửu sư thúc giống như là biến thành người khác, vô cùng dịu dàng và ít nói, không những không đụng hồ lô nhỏ bên hông, mà còn không dám nhiều lời.

Dù sao sư tôn của nàng cũng đang ở ngay trên đỉnh đầu.

Không thể không nói, bộ dáng của Tiểu sư thúc thật đúng là nhu thuận đáng khen.

Một mực "Hợp tác" luyện chế đan dược với Tửu sư thúc trong mấy năm này, bố trí trận pháp, tiếp xúc càng lâu, càng cảm thấy vị sư thúc này chỉ có thể dùng năm chữ để hình dung – ngực to óc trái nho.

Khụ, đùa thôi, đùa thôi.

Càng gần Thủy Long Quyển và Thủy Liên Đài, càng có thể trực quan cảm nhận được cảnh hùng vĩ này, đám người đồng hành không ngừng cảm thán đại thủ bút của Long Cung.

Trên mặt biển có vài lính tôm tướng cua đang đứng đấy canh gác, đám binh tướng này tuyệt đối không thể so sánh với đám tiểu yêu trước đó bị Lam Linh Nga giết, khí tức từng kẻ đều ngưng thực.

Quân tôm yếu nhất, khí tức ba động cũng đều có thể so với Luyện Khí Sĩ cảnh giới Quy Đạo, hiển nhiên bày trận nơi đây chính là thuỷ quân tinh nhuệ của Long Cung.

Lúc này, Thiên Đình còn chưa phát triển, Thiên Hà còn không binh không tướng, chức đại nguyên soái thuỷ quân của Thiên Đình không là gì cả, thế lực thuỷ quân mạnh nhất giữa trời đất này, chính là Tứ Hải Long Cung.

Theo từng đám từng đám mây trắng bay tới gần Thủy Liên Đài, bên trong Thủy Long Quyển đường kính chừng mười dặm, truyền ra từng tiếng long ngâm.

Mấy chục đầu Thương Long với đủ chủng loại xông ra từ bên trong Thủy Long Quyển, vây lượn xung quanh Thủy Long Quyển bay từ thấp lên cao!

Ở sát mép phía trên Thủy Long Quyển, từng màn nước chảy xuống, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phủ lên một vòng cầu vồng trên không trung...

Lại nhìn lên trên Thủy Liên Đài, từng thân ảnh lần lượt phá không bay lên, số lượng khoảng chừng ba ngàn, đây là binh lính Tiên Giao, trên người từng người mặc áo giáp sáng chói màu bạc trắng, diện mạo phần lớn đều là hình người, làn da ngăm đen, trên đầu mọc ra sừng rồng.

Bản thể bọn hắn đều là Tiên Giao có huyết mạch tương cận với Long Tộc, cũng là lực lượng chủ chiến trong tay Long Cung, đã từng có tiếng tăm lừng lẫy ở thời kỳ Thượng Cổ.

Ba ngàn Tiên Giao này vây xung quanh Thủy Liên Đài, phân bố đều khắp, bọn hắn phụ trách duy trì trật tự Đại Hội Trừ Yêu lần này.

Đại quân Tiên Giao lơ lững ở trên bầu trời, sau đó từng người tản khí thế ra, tu vi cảnh giới đều là Chân Tiên, tràng diện lập tức càng thêm hùng vĩ, sinh ra đả kích khá lớn cho Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc.

Long Tộc dù sao vẫn là lạc đà gầy vẫn còn lớn hơn ngựa béo...

Không thể trở mặt, cũng không cần giao tiếp tử tế, tốt nhất đừng dính vào nhân quả với bọn họ...

Lý Trường Thọ suy nghĩ như thế.

Một vị sư tỷ ở phía trước hỏi: "Long Cung coi trọng đại hội này như vậy sao?"

Một vị nữ Chân Tiên bên trong môn cười khẽ, nhỏ giọng trả lời: "Long Cung thích làm mấy thứ diễn võ dương oai này, kỳ thật có ai không biết khốn cảnh hiện nay của Long Tộc?"

Nghe thấy hai chữ khốn cảnh, Lý Trường Thọ nghĩ nhiều hơn một chút.

Từ biểu hiện của Long Tộc bây giờ có thể thấy được, Long Tộc bá chủ thiên địa ngày xưa vẫn thật sự không cam tịch mịch.

Thoạt nhìn, Long Tộc hiện tại vẫn còn rất mạnh...

Còn sau Phong Thần, lại phải cam chịu làm phương tiện tạo mưa cho Thiên Đình...

Sau khi Thiên Đình cường thịnh, Long Tộc vi phạm một tí luật trời, cho mưa sai sót một tí thôi cũng sẽ bị trảm, mà gan rồng tuỷ phượng sẽ trở thành đồ ăn thượng phẩm cho Ngọc Đế...

Ba đại cự đầu viễn cổ này, vào sau Phong Thần, rốt cuộc đã trải qua thảm kịch gì?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cảm khái không thôi, lại kiên định hơn với đạo tâm không đạt tới Đại La không ra ngoài xông xáo!

Đại kiếp Phong Thần mặc dù còn xa, nhưng hắn hiện tại nhất định phải bắt đầu chuẩn bị sớm.

Lý Trường Thọ đứng ở trên mây lẳng lặng suy tư, đám mây trắng của Độ Tiên Môn, cũng cùng với mấy chục đám mây trắng khác, đều trôi dạt đến phụ cận Thủy Liên Đài...

Lập tức, một con Kim Quy kim quang sáng chói bay lên từ giữa Thủy Liên Đài.

Hai vị "Quy thừa tướng" đứng trên lưng Kim Quy, trên người đều mặc cẩm bào đỏ chót, đội mai rùa trên người, cuối cổ có một cái đầu nhỏ trông hơi buồn cười.

Quy Nhân bên trái hắng giọng, phe phẩy quạt xếp nho nhỏ trong tay, dùng tiếng nói ôn nhuận chất phác, tràn đầy mị lực của giống đực mở miệng thấp giọng nói: "Mời Thiên Tiên, trưởng lão của các nhà tiên môn tiến lên phía trên Phẩm Tiên Đài."

Đây chính là giọng nói hay trong truyền thuyết ở Long Cung?

Sau đó, lại lập tức nghe Quy Nhân phía bên phải dùng giọng nói chói tai hô to: "Mời môn nhân đệ tử các nhà tiên môn tiến vào bàn bên trong! Bốn phía khán đài đã chuẩn bị tốt các loại trái cây mỹ thực rượu ngon, các tiên môn Đông Thắng Thần Châu xếp hạng đầu đều có bảng hiệu, hãy nhìn cẩn thận! Không biết chữ có thể tìm các thị nữ kia hỏi! Các tiên môn xếp hạng phía sau, không có bảng hiệu thì đứng đấy, rồi tự mình đi ra phía sau tùy tiện tìm chỗ ngồi!"

Cực kỳ giống với sắp xếp chỗ ngồi trong thanh lâu Nhân Tộc thế tục.

"Phì..." Tửu Cửu yên lặng trên cả đoạn đường không nhịn được che miệng cười ra tiếng, đám người Độ Tiên Môn cũng đều bị hai con rùa tiên này chọc cười.

Rùa tiên đúng là rất biết nói giỡn.

Đám người Độ Tiên Môn tự nhiên không cần lo lắng mình không có chỗ ngồi, không chỉ như thế, chỗ ngồi của bọn họ còn là cao nhất ở chỗ này.

Lập tức, Vong Tình thượng nhân cùng với mấy vị Thiên Tiên trưởng lão bay lên đài cao trên không trung;

Mười sáu vị Chân Tiên trong môn đi theo bảo hộ ở xung quanh đám đệ tử, bọn họ rời khỏi mây trắng, bay về phía khu vực chỗ ngồi của Độ Tiên Môn.

Hoàn toàn không có chuyện gì cho hai người lĩnh đội Lý Trường Thọ và Hữu Cầm Huyền Nhã làm...

Tất cả các tiên môn trước đây đã thương lượng, mỗi tiên môn phái ra ba mươi người tới, Long Cung hiển nhiên biết việc này, ở mỗi khu vực chỗ ngồi cho tiên môn, chỉ chuẩn bị hai mươi lăm cái bồ đoàn, hai mươi lăm cái bàn thấp.

Trà bánh trái cây cũng chỉ chuẩn bị hai mươi lăm phần.

Bất quá đây cũng chỉ là việc nhỏ, mấy vị nữ đệ tử ghép lại ngồi chung bồ đoàn với bàn thấp, mọi chuyện cũng êm xuôi.

Ngược lại đãi ngộ cho mấy tiểu tiên môn kia thì có hơi keo kiệt, chỉ là một hàng ghế bằng đá tảng, bàn thấp cũng không có, còn chưa kể tới rượu ngon hoa quả tươi.

Lý Trường Thọ ngồi ở góc khu vực chỗ ngồi dành cho Độ Tiên Môn, bên cạnh có một Bạng Nữ Tì (con ngọc trai) đứng đấy, là một trong những người hầu hạ đám người Độ Tiên Môn.

Ánh mắt hắn đảo qua trái cây rượu ngon trước mặt, trong đáy lòng khẽ ồ lên một tiếng, cầm lấy một quả nho pha lê để ở trước mặt, dùng hai mắt đánh giá, tiện tay ném vào trong miệng.

Bạng Nữ Tì có dung mạo không tệ ở bên cạnh lập tức che miệng cười khẽ, nhưng cũng không nói thêm gì, len lén đánh giá Lý Trường Thọ.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ há miệng ợ một tiếng, trong đáy lòng đã xác nhận đó là vật gì.

Long Cung này, lại dùng đại thủ bút như vậy trêu cợt người, cho mỗi người Độ Tiên Môn một phần "Hậu Thiên Tiểu Linh Căn" có tên là Băng Ngưng Nho Tiên.

Nhìn kỹ các khu vực môn phái khác ở xung quanh, thì lại là một loại nho tiên khác.

Băng Ngưng Nho Tiên là đồ tốt không sai, phục dụng một ít có thể làm nguyên thần Luyện Khí Sĩ thoải mái, điều dưỡng khí tức Luyện Khí Sĩ. Loại nho này lại có một chút hiệu quả tốt đối với người bị thương, hương vị lại tuyệt hảo, giá trị của nó không hề nhỏ.

Nhưng có khuyết điểm, đó là ăn nhiều dễ dàng...thất thủ cửa hậu, khí xì ra ngoài.

Hơn nữa đánh rắm liên miên, khó mà kiềm chế, Tiên Nhân cũng không phòng được.

Lý Trường Thọ nghĩ nghĩ, vẫn nhắc nhở cho Hữu Cầm Huyền Nhã một câu: "Hữu Cầm sư muội, trước khi ăn những thứ này, đi hỏi mấy vị sư thúc sư bá, có vấn đề gì hay không. Ta thấy mấy vị đồng môn đã bắt đầu nói chuyện. Đừng nói là ta nhắc nhở, hãy nói ngươi cảm thấy có gì đó không đúng là được."

Hữu Cầm Huyền Nhã chớp mắt mấy cái, quay đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ, ngón tay đẹp đang bóc vỏ một trái nho tròn đưa vào trong miệng, còn hơi nghiêng đầu.

Lý Trường Thọ: "..."

Được rồi, đừng nói là ta chưa nhắc nhở.

Chương 38. Chỉ cần đủ trấn định, xem như vô sự phát sinh

Phốc!

Xì!

Mỗi khi đến một hoàn cảnh mới, nếu muốn ở lại lâu hơn thì việc kiểm tra “lối ra an toàn” thực sự là một thói quen tốt.

Giống như Bách Phàm Điện tại Độ Tiên Môn, ngoại trừ cửa chính điện ngày bình thường thường có người đi, còn có hai cửa hông, một cửa sau, còn có một toà trận pháp na di cỡ nhỏ hiếm người biết, điểm đến của trận pháp hẳn là nơi chưởng môn bế quan.

Những thứ này, lúc Lý Trường Thọ vẫn còn là con nít, lần thứ hai đi theo sư phụ nhà mình đến Bách Phàm Điện lĩnh Nguyệt Cung, đã thăm dò địa hình rõ ràng.

Đến địa bàn Long Cung này, không bàn đến Long Tộc là dị tộc, thì xung đột lợi ích với tiên môn khác tại địa bàn Đông Hải, nơi đây đã vốn là một chỗ phía trên đại trận, nói không chừng ở giữa Thủy Liên Đài này có ẩn chứa sát trận gì đó?

Cho nên, chuyện cần làm trước hết!

Không phải là tìm kiếm đường lui lúc xảy ra nguy cơ hay sao?

Các sư thúc sư bá còn chưa nói gì, tổng cộng mười một vị đệ tử bao gồm cả hắn, đã có sáu người cầm lấy hoa quả trước mặt bắt đầu ăn.

Quy củ ngày thường của các ngươi đâu rồi?

Mỗi một người đều là mầm tiên, Độ Tiên Môn đã uổng phí công sức cho các ngươi rồi?

Chẳng lẽ "Không ăn nho thì toàn thân khó chịu" sao?"

Khục, thật chán!

Trước mặt mấy sư thúc sư bá cũng có mấy cành nho trống không.

"Được rồi, cũng không quan hệ gì tới ta."

Lý Trường Thọ ngồi nghiêm chỉnh, giống như không có chuyện gì phát sinh, nhắm mắt ngưng thần, dự định tạm thời quên đi đám đồng môn này.

Linh thức tràn ra, bắt đầu tìm kiếm "Lối ra an toàn" ở nơi đây.

Trên đường nhập toạ bay đến đây, Lý Trường Thọ đã tìm hiểu đại khái địa hình, lúc này hắn đang nghiên cứu thuộc tính trận pháp của toà Thủy Liên Đài này, xem có tồn tại sơ hở gì không?

Mặc dù khắp nơi đều là nước, nhưng rõ ràng Phong Độn Thuật lại thích hợp dùng để đào mệnh ở chỗ này.

Một là tốc độ Thủy Độn chậm chạp, Lý Trường Thọ hơn mười năm trước mới bắt đầu tu hành, nắm giữ không thuần thục bằng Phong Độn Thuật.

Hai là, trên biển có gió to, hơn nữa…

Bùm! Bộp!

Giống như cực lực áp chế lại không nổi, bất đắc dĩ từ bỏ mà phóng ra cho thoả thích thành hai tiếng pháo vang!

Còn có hương vị kỳ quái lập tức tràn ngập ra ở chỗ này, loại mùi thơm ngát này mang theo một cỗ mùi chua khó hiểu.

Hẳn là, hôm qua đã ăn đan dược Dưỡng Nhan Đan sao?

Cỗ mùi chua này, giống như là Trú Nhan Thảo trăm năm?

Chắc chắn rồi!

Hai mắt Lý Trường Thọ hé mở, nhìn về phía nơi thanh âm phát ra, phát hiện hai lần pháo nổ này là kiệt tác của một vị sư tỷ nào đó.

Mà lúc này vị sư tỷ kia đang trấn định tự nhiên ngồi tại đó, nếu như không phải hai tay nàng đang cực lực nhấn lấy mép váy, giống như là không có chuyện gì phát sinh.

Hai sư đệ bên cạnh nàng, xấu hổ đến mức không biết nên ngồi hay nên đứng, bờ môi cũng bắt đầu run run!

Kỳ thật đây cũng là một kiểu giáo huấn.

Còn may Long Cung chỉ trêu đùa người, không có hạ độc vào thức ăn.

Mặc dù Luyện Khí cấp sáu đã bắt đầu tích cốc, nhưng hẳn là đã sớm học được khống chế khí dơ bẩn trong cơ thể mới đúng.

Lúc này, hai mươi bảy người Độ Tiên Môn ở đây, có tám người mặt lộ dị sắc, ba người thì cửa hậu đã thất thủ phát ra tiếng vang.

Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên đứng dậy, vội vã đi tới trước hai lão sư bá già nhất ở đây, thấp giọng nói vài câu.

Hai vị sư bá này không có ăn nho, lúc này mới chú ý tới cạm bẫy nhỏ bên trong trái cây trước mặt.

Lý Trường Thọ thật sự có một chút bất đắc dĩ.

Đi theo đội ngũ dạng này, nào có cảm giác an toàn?

Trình độ làm việc của nhóm người này còn không bằng hai người giấy của hắn. Về sau vẫn nên ít đi ra ngoài thì hơn, sau khi trở về nghĩ biện pháp giải quyết Tửu Ô sư bá, để lão vạn ngàn lần đừng có tới làm cho hắn loạn thêm.

Hữu Cầm Huyền Nhã ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ một chút, sau đó cắn môi, sắc mặt ửng đỏ, giống như chạy trốn vội vàng trở về chỗ ngồi của mình, tiếp tục nhắm mắt ngưng thần, cực lực chịu đựng.

Kỳ thật nàng vẫn còn tốt, chỉ ăn một quả nho giống như Lý Trường Thọ.

Nhưng khác biệt chính là, Lý Trường Thọ là cố ý dùng pháp lực bao khỏa, để nho ở trong cơ thể mình tản một tia dược hiệu, cho nên chỉ nấc một cái.

Sau đó Lý Trường Thọ không để lại dấu vết phun quả nho kia ra, nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã thì không giống như vậy.

Bùm! Lại có một vị nhân huynh thất thủ.

Bủm bủm.

Phản ứng dây chuyền?

Ài, mặt vị sư muội này đỏ lên, đoán chừng đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh rồi.

Dù sao thì ở trong ấn tượng của mọi người, tiểu tiên nữ nhất định phải đoan trang không được thả rắm.

Xì…ì…ì! Xin hỏi loại âm thanh có chuyển độ và cao độ này, là do sư tỷ đã dùng bao nhiêu khí lực đè ép rồi mới phát ra vậy?

Lý Trường Thọ không chịu được cúi đầu dùng một tay ôm trán, hắn cũng không nghĩ tới, mình lại còn có kỹ năng phân tích tiếng rắm như vậy.

Đây là hoàn toàn bị ép buộc.

Lúc này, liền nghe một vị sư bá truyền âm nói: "Chú ý một chút, bên trong những trái cây trước người các ngươi có một ít cạm bẫy, đây là Long Cung muốn chúng ta xấu mặt, nho kia tuyệt đối không thể ăn, rượu bên cạnh cũng không thể uống, rượu này do loại nho này ủ chế ra đấy."

Rượu?

Bởi vì trước đây không nghĩ tới việc uống rượu, Lý Trường Thọ vô thức không để ý đến rượu ngon chứa trong chén dạ quang bên cạnh.

Mà cùng lúc đó, Lý Trường Thọ cảm thấy một ánh mắt chăm chú nhìn mình trong nháy mắt.

Lần theo ánh mắt này, đã thấy toàn thân Tửu Cửu sư thúc run rẩy ngồi tại chỗ, đôi mắt to tràn đầy vẻ cầu cứu nhìn chằm chằm vào mình, tư thế ngồi xếp bằng đã đổi thành con vịt ngồi.

Chén rượu trước mặt nàng, đã rỗng tuếch, nửa giọt cũng không còn thừa!

Chuyện này.

Ngươi yêu thích rượu, cũng có thể hiểu được!

Nhưng…sư thúc đại nhân ngài đột nhiên đứng dậy làm cái gì? Còn đi tới đây làm cái gì?

Lý Trường Thọ hoàn toàn không kịp nói cái gì, Tửu Cửu đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lao đến, còn cầm bồ đoàn đặt ở bên cạnh người hắn, trong ánh mắt tràn đầy áy náy.

Ánh mắt này rõ ràng là đang nói: "Xin lỗi sư điệt! Sau khi trở về sư thúc sẽ liều mạng đền bù cho ngươi!"

Chỉ thấy người sư thúc này ngồi bên cạnh cách Lý Trường Thọ ba thước, tay trái nàng điểm một cái nhẹ về phía đạo bào Lý Trường Thọ. Vạt áo đạo bào Lý Trường Thọ bắt đầu nhẹ nhàng bay lên, rơi xuống, bay lên, rơi xuống

Mà nương theo nhịp điệu này, Tửu Cửu ngồi ngay ngắn cách ba thước bên kia truyền ra từng tiếng ——phốc, phốc, bộp, bộp.

Bạng Nữ Tì ở bên cạnh ráng nín cười đến cắn nát cả bờ môi!

Lý Trường Thọ hoàn toàn không sao, không nhịn được mở miệng nói thầm: "Ài, lúc này còn chưa có nhiều người tới, chúng ta hãy bày tiểu trận pháp cách âm ở chỗ này, Long Cung hẳn là sẽ không nói gì đâu. Dù sao chúng ta còn phải thương nghị một chút, nên ứng đối thế nào với bài binh bố trận của các phái."

Trong nháy mắt, một vị nữ Chân Tiên ăn nho phía trước bắt được tín hiệu, cao giọng nói: "Tiếp theo chúng ta nên thương thảo bài binh bố trận thế nào đi!"

Nói xong tiện tay điểm lên đỉnh đầu một cái, dùng tiên lực mở ra một kết giới trong suốt, bao phủ hai mươi bảy người vào trong đó.

Vị sư bá mở miệng nhắc nhở đầu tiên bất đắc dĩ thở dài: "Còn không mau mau xử lý cho tốt đi! Thật mất mặt!"

Trong nháy mắt, sắc mặt của hơn mười người có một chút xấu hổ, thanh âm bum bủm bắt đầu vang bên tai không dứt.

Lý Trường Thọ liếc mắt nhìn Tửu Cửu sư thúc bên cạnh, phát hiện ra nàng dùng vẻ mặt ghét bỏ nhìn hắn, dường như muốn nói tên nhóc ngươi sao lại không chấp nhận chuyện như vậy.

Tiếng vang bên người nàng một mực chưa ngừng hẳn, vạt áo đạo bào phía sau Lý Trường Thọ vẫn như cũ bay lên, rơi xuống, bay lên, rơi xuống.

Mặt Lý Trường Thọ không thay đổi ngửa đầu nhìn lên trời.

Tiểu sư thúc, ngài đã gặp ai đánh rắm mà có thể làm quần áo bay lên không?

Cuối cùng, sau một tràng "Khua chiêng gõ trống", dần dần gió êm sóng lặng.

Khu vực chỗ ngồi gần đó cũng có lần lượt từng thân ảnh rơi xuống, lại là "đoàn đại biểu" đạo thừa Tiệt Giáo nhất mạch của Đông Thắng Thần Châu, Tiêu Diêu Đông Lâm Môn.

Lĩnh đội là hai vị Chân Tiên, chắp tay vái chào đám người Độ Tiên Môn, hai vị sư bá ngồi trước của phe mình thì miễn cưỡng mỉm cười hoàn lễ, sau đó ngồi vào chỗ ngồi.

Nghe thấy trong kết giới cách âm đã không có động tĩnh, một vị Chân Tiên Độ Tiên Môn đưa tay giải trừ kết giới cách âm, xem như không có chuyện gì nói một câu: "Mười một người các ngươi, nhất định phải nhớ kỹ những chuyện vừa rồi, đừng gây ra sai lầm gì nữa."

Lý Trường Thọ và đám đệ tử cùng đồng thanh đáp: "Tuân lệnh sư thúc dạy bảo."

Đúng vào lúc này, một cơn gió biển thổi vào, từ hướng Độ Tiên Môn thổi tới Tiêu Diêu Đông Lâm.

Liền nghe loảng xoảng vài tiếng, mấy vị đệ tử trẻ tuổi của đối phương lui ra phía sau.

Có tiểu cô nương mắt ngọc mày ngài biến sắc, hô to một tiếng: "Tam sư thúc, có yêu khí!"

Một nữ tiên cười khiển trách: "Hiếm khi thấy nhiều mùi vị như vậy, đây là mùi tanh biển cả."

"Lính tôm tướng cua ở phía dưới nhiều như vậy, bên cạnh còn có mấy Bạng Nữ Tì đứng, càng không nói đến đây chính là địa bàn của Long Cung."

Lập tức, ở bên cạnh hai đoàn đại biểu nhà tiên môn, tổng cộng có tám vị Bạng Nữ Tì, đã sớm không nhẫn nhịn nổi, quanh người từng người phiêu khởi tiên quang, rút mình về trong vỏ sò, tám chiếc vỏ sỏ màu trắng tinh lắc lư một trận.

Lý Trường Thọ có một chút hăng hái bí mật quan sát phản ứng của các vị đồng môn, bởi vậy có thể đạt được rất nhiều tin tức.

Ví dụ như Hữu Độc Huyền Nhã thật là đơn thuần, lúc này cái cổ xấu hổ đã biến thành phấn hồng, nàng còn đang dùng tiếng hít thở, có ý đồ vãn hồi một chút "tai nạn" do mình tạo thành.

Mà đám sư thúc sư bá Lý Trường Thọ đều là một đám già đời, lúc này trấn định tự nhiên, không có một chút nửa điểm dị sắc.

Một vị sư bá Độ Tiên Môn nói với hai mươi sáu người: "Chỉ cần chúng ta đủ trấn định, có thể xem như không có chuyện gì phát sinh."

Chúng đệ tử lập tức điều chỉnh trạng thái.

Lý Trường Thọ thu hồi ánh mắt dò xét các nơi, mắt lại nhìn về phía Tửu Cửu, sau đó dời ánh mắt đến vỏ sò lớn khép kín bên kia.

Những Bạng Nữ Tì này, sợ bị đánh hay sao mà lại trốn đi?

Không có đoàn người nhiễu loạn, hắn bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu nguyên lý vận chuyển trận pháp ở nơi đây, cùng với lộ tuyến chạy trốn nhanh nhất lúc phát sinh sự kiện khẩn cấp.

...

"Gió vu vơ thổi, ta hát một mình.

Cảm thấy cô đơn ở Tây An Lâm, đun rượu uống sóng xanh."

Trên mây trắng, trong tiếng hát ngắn ngủi, Tề Nguyên lão đạo mới thành tiên đi dự tiệc đang say rượu trở về.

Tề Nguyên lão đạo đầu tiên là đi tới trước cửa nhà đại đồ đệ hô hai tiếng, phát hiện ra không có ai trả lời, lại nhìn sang tiểu đồ đệ đang bế quan cần cù tu hành, lúc này mới lắc lắc đầu ung dung trở về nhà tranh của mình.

Vừa tính đẩy cửa vào, Tề Nguyên giống như nhớ tới điều gì, cười nói: "Gần mười năm nay ta vẫn luôn bế quan tu hành, cũng không đi dạo Tiểu Quỳnh phong xem sao. Đi xem một chút cảnh sắc các nơi đi, sư phụ lưu lại mạch truyền thừa này, bần đạo cũng coi như đã tạm thời giữ vững."

Khẽ thở dài một tiếng, Tề Nguyên chắp tay đi về phía khu rừng cách đó không xa.

Nếu như lão đạo đi tới phía trước thêm một bước, đẩy ra cửa gỗ trước mặt, là có thể nhìn thấy một phong thư lưu lại trên mặt bàn.

Mà những phong thư giống như vậy, không chỉ ở trên bàn, mà trên bồ đoàn của lão đạo ngồi, trên giường, và xà nhà, đều là những vị trí có thể ngẩng đầu là thấy, đều được đặt cẩn thận ở đó.

Lý Trường Thọ sợ sư phụ không nhìn thấy.

Nhưng cũng có lúc Lý Trường Thọ tính sai, lúc sư phụ say rượu sẽ không trực tiếp trở về căn phòng nhỏ yêu thích nhất của sư phụ...

Thật ra nội dung trong bức thư rất đơn giản, chính là chúc mừng sư phụ thành tiên, sau đó giải thích mình được sư môn phái đi Đông Hải, đại khái phải mất bảy tám ngày mới có thể trở về, cuối cùng căn dặn sư phụ tạm thời đừng đi ra đằng sau, gần đây phòng đan mới xây có rất nhiều mê trận và khốn trận.

Lúc hắn gần đi đã mở ra hơn phân nửa...

Chương 39. Tam Giáo, Luyện khí sĩ, thiên kiếp

Mặc dù ban đầu có một chút bất lợi, vừa đến đã bị Long Cung chơi một vố, chúng tu sĩ Độ Tiên Môn vì thế mà trở nên cẩn thận hơn.

Lý Trường Thọ thoáng vui mừng vì đồng môn nâng cao cảnh giác, nhưng chính mình cũng không buông lỏng cảnh giác một chút nào.

Tu sĩ xung quanh cũng dần dần đến nhiều hơn, Lý Trường Thọ cảm thấy vô cùng khó chịu với tình huống này, nhất là có một số kẻ không quen đến gần chỗ của hắn, khiến cho hắn thời thời khắc khắc càng chú ý những biến động nhỏ nhặt.

Hắn âm thầm khởi động Phong Ngữ Chú.

Chỉ cần là nơi gió nhẹ lướt qua, đều truyền từng sợi tin tức đến cho Lý Trường Thọ. Mà hắn cũng dành ra một phần tâm tư xử lí những tin tức này cho rõ ràng đâu vào đấy.

Khi dùng linh thức dò xét người khác, cũng giống như việc đưa mắt nhìn chăm chú người đó, nếu người đó có một chút cảnh giác sẽ dễ dàng phát hiện ra bản thân bị nhìn lén.

Loại này thuộc về "Chủ động thăm dò...".

Mà lúc dùng Phong Ngữ Chú, ngoài việc chỉ cần tập trung linh thức nghe ngóng âm thanh, còn có thể tự mình tiếp nhận tin tức xung quanh.

Chuyện này được Lý Trường Thọ gọi là "Bị động dò xét...", có ưu điểm là không hao tổn lực lượng thần hồn, khuyết điểm chính là nhiều loại tin tức đồng loạt đưa tới, cần hao phí tâm lực không ngừng phân tích, xử lý.

Từ rất lâu về trước, Lý Trường Thọ đã tự ý thức rèn luyện khả năng quan sát của mình, nghị lực cùng với khả năng tập trung cao độ.

Đổi lại là Luyện Khí Sĩ và cảnh giới Quy Đạo dùng phương thức thăm dò bị động này như hắn, chỉ sợ phần lớn sẽ không chống đỡ được mấy canh giờ mà rơi vào thất thần, lơi lỏng cảnh giác việc giám sát xung quanh.

Mà Lý Trường Thọ đã có thể thi triển Phong Ngữ Chú giám sát tình hình liên tục mấy trăm canh giờ không ngừng nghỉ.

Bất quá....

Cuộc sống tu tiên tốt đẹp như vậy, hắn lại quá cẩn thận sống như một "Máy giám sát hình người", cảm giác có một chút bi thương khó nói nên lời.

Nhưng ít ra nhờ vậy mà tâm hắn yên ổn đôi chút.

Nhờ dùng Phong Ngữ Chú thăm dò các nơi, Lý Trường Thọ nghe được rất nhiều tiếng cười nói cùng với một vài chuyện nhỏ thú vị của các Luyện Khí Sĩ.

Đề tài thảo luận của đám Chân Tiên ở đây phần lớn xoay quanh lần đại hội này, cùng với chủ đài thượng vị, nơi các bậc Thiên Tiên tụ hội.

Trong chuyến đi này, điều bọn hắn quan tâm chính là sẽ đạt được ước định gì với Long Cung, biên giới Đông Hải sẽ được phân chia ra sao, liệu sau này Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc đến Đông Hải có bị Long Tộc gây khó dễ hay không.

Mà ở trong số đề tài thảo luận của các đệ tử trẻ, vĩnh viễn không thể thiếu hai chữ "Thiên kiếp".

Đa phần Luyện Khí Sĩ đều e ngại thiên kiếp, là vì thiên kiếp vô cùng hung hiểm, bất kì ai cũng phải đối mặt.

Dĩ nhiên, nếu như dừng việc tu hành, hoặc gặp bình cảnh ở các cảnh giới Luyện Khí, Hóa Thần, Phản Hư, Quy Đạo, không có cách nào đột phá được, vậy cũng chẳng có mảy may cơ hội đối mặt với thiên kiếp.

Tuyệt đại bộ phận Luyện Khí Sĩ Độ Tiên Môn, chỉ cần tu hành không tẩu hỏa nhập ma, đều sẽ có cơ hội đối mặt với thiên kiếp.

Điều này cũng bởi vì Độ Tiên Môn được xem như tiên tông danh giá, người tư chất bình thường rất khó vào cửa, còn có đại đạo truyền thừa nguyên vẹn, công pháp cao minh, quy định nội môn hoàn chỉnh, phúc lợi sung túc.

Các tiên môn khác so ra nhất định không bì nổi.

Nhìn khắp Hồng Hoang và ba ngàn thế giới, chín thành Nhân Tộc đều không có tư chất tu hành, mà chín thành rưỡi Nhân Tộc đều là phàm nhân.

Một phần Luyện Khí Sĩ bởi vì tư chất hạn chế, công pháp khiếm khuyết, có chín thành không gặp được thiên kiếp.

Mặt khác, cũng chỉ có một, hai thành ít ỏi tu sĩ còn lại may mắn sống sót sau khi đối diện với thiên kiếp.

Tính toán như vậy, số lượng Tiên Nhân Nhân Tộc cũng không nhiều.

Bằng không thì Tiên Nhân Nhân Tộc đã có thể nghiền ép Tiên Nhân hai tộc Vu Yêu thời kỳ cường thịnh cộng lại.

Không còn cách nào khác, Nhân Tộc sinh sản rất nhanh...khụ, là dân số Nhân Tộc thật sự quá lớn.

Sau trận đại chiến với Vu Yêu, Nhân Tộc quật khởi rất nhanh, nghiền ép cả Vu Tộc và Yêu Tộc. Lý Trường Thọ đọc nhiều cổ thư, cuối cùng đã kết luận được ba nguyên nhân chính:

Thứ nhất, Nữ Oa đại đế ban cho Tiên Thiên Đạo Thể.

Thứ hai, nhờ vào tốc độ sinh sôi nảy nở nhanh chóng, khả năng thích nghi với môi trường cao.

Thứ ba, kiến thức và kinh nghiệm được đúc kết và lưu truyền từ tu tiên của Nhân Tộc.

Như mấy cái giả thuyết "Thiên Đạo chấn hưng Nhân Tộc", Lý Trường Thọ hắn thà không tin còn hơn.

Thiên Đạo vốn chí công vô tư, sẽ không thiên vị bất kì chủng tộc nào.

Giữa muôn vàn sự vật luôn biến ảo khôn lường, Thiên Đạo giống như đã "tiên đoán" được Nhân Tộc sẽ hưng thịnh trở lại chứ không hề định trước số mệnh của họ.

Mà lý luận "Nhân Tộc nhờ vào Đạo Môn Tam Giáo mới hưng thịnh" còn buồn cười hơn nữa.

Rõ ràng là sau khi Nhân Tộc quật khởi, bởi vì ba vị sư tổ Đạo Môn nương nhờ vận khí Nhân Tộc, đã được xem là có công đức vô biên trong việc lập ra Tam Giáo.

Tuy rằng hắn là đệ tử Đạo Môn, đánh giá như vậy là có một chút không đúng, nhưng Lý Trường Thọ vẫn cảm thấy, ba vị Thánh Nhân Đạo Môn hưởng nhờ hào quang Nhân Tộc, trong thực tế bọn họ cũng chẳng phải ra sức mấy.

Nhân Giáo lấy "Nhân" làm danh, ban đầu Thái Thanh Thiên Tôn (Đạo Đức Thiên Tôn/Thái Thượng Lão Quân) chỉ thu nhận đời thứ nhất tộc Huyền Đô đại pháp sư làm đồ đệ. Tổ sư Độ Tiên Môn, Độ Ách Chân Nhân theo hầu không rõ, có lẽ còn không thuộc Nhân Tộc, cũng không phải là đệ tử chân truyền của Thái Thanh Thiên Tôn.

Lúc này Thái Thanh Thiên Tôn cũng chưa truyền thụ cho Nhân Tộc "Đạo Đức Kinh".

Điều này cũng làm cho Lý Trường Thọ hoàn toàn không dám lĩnh hội "Đạo Đức Kinh" đương thời.

Nói đến Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn thu không ít đồ đệ, mà những đệ tử Xiển Giáo này cũng khai tông lập phái ở tại Trung Thần Châu, phổ biến rộng rãi phương pháp tu hành đến Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc.

Về phía Tiệt Giáo lại có một chút quá phận...........

Thông Thiên Giáo Chủ lại giống như gây khó dễ cho Nhân Tộc mà nâng đỡ những tộc khác, đệ tử dưới trướng không có mấy người là Nhân Tộc.

Quan hệ giữa Nhân Tộc và Đạo Môn Tam Giáo, đối với hậu nhân, tiền nhân chính là người lập giáo, xây nên gốc rễ ban đầu. Ngược lại, hậu nhân lại là kẻ "dệt hoa trên gấm", đảm bảo cho Nhân Tộc phát triển thêm một phần mà thôi.

Cõi Hồng Hoang......tràn đầy mưu tính.

Những người có cống hiến to lớn chân chính đối với Nhân Tộc, có người hoặc đã rời chốn khói lửa nhân gian, lui về ở ẩn, hoặc là đã sớm tiến vòng luân hồi, đầu thai chuyển kiếp từ lâu.

Nếu nói ra những suy nghĩ này, Lý Trường Thọ chắc chắn sẽ bị xem là "Ly kinh phản đạo". Vậy nên hắn luôn ghi nhớ trong lòng không thể tùy tiện kể cho bất kỳ ai nghe về những lý luận này.

(Chú thích) Ly kinh phản đạo: một câu thành ngữ, chỉ chuyện những tư tưởng lý luận khi rời xa sách kinh, phản lại đạo nghĩa.

Ví dụ như khi chỉ dạy cho Linh Nga, Lý Trường Thọ chỉ dạy nàng làm thế nào để không vướng nhân quả, trong tình huống nguy cấp phải chạy trốn thế nào để thoát chết, cùng với việc bồi dưỡng cho nàng tính cách "Nghĩa bạc vân thiên" (có nghĩa khí), việc mình mình làm, xảy ra chuyện gì cũng không dính líu tới sư huynh.

Tư chất của Linh Nga thực ra khá tốt, có tiềm năng thành tiên, bản thân nàng cũng rất siêng năng, chăm chỉ.

Lý Trường Thọ cảm thấy, thể chất tu tiên kỳ thực có khả năng di truyền ngầm.

Tám mươi thế hệ tổ tiên đều là phàm nhân, cũng có khả năng xuất hiện kỳ tài tu tiên kinh diễm thế nhân. Linh Nga thuộc về loại trường hợp này.

Lý Trường Thọ lẳng lặng chờ đợi một hồi, liền nghe được một chủ đề rất thú vị....

Xác xuất độ kiếp thành công của Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc.

Việc này không thể vơ đũa cả nắm được, tu đạo khác nhau, xác xuất độ kiếp thành công cũng khác nhau.

Đối với đại đa số những kẻ Luyện Khí Sĩ không thuộc Tam Giáo, không có công pháp tu hành thượng đẳng, không có Tam Giáo che chở, chống lưng, mười người độ kiếp thường chỉ có một kẻ sống.

Mà đệ tử Luyện Khí Sĩ Tam Giáo, chỉ cần không có sai sót, tỷ lệ Luyện Khí Sĩ Xiển Giáo sống sót độ qua thiên kiếp có thể lên tới năm thậm chí sáu thành.

Đáng nhắc tới chính là tỉ lệ trung bình sống sót qua thiên kiếp của Tam Giáo nói chung lại chỉ miễn cưỡng đạt tới ba thành, mà nguyên nhân chính là do tỉ lệ thất bại của Tiệt Giáo quá nhiều nên kéo xuống.

Quy tắc Xiển Giáo chọn người ưu tú nhập môn, tỉ lệ đệ tử thành tiên tương đối cao, chiếm tỉ lệ lớn nhất.

Quy tắc Đạo Giáo thuận theo tự nhiên, tỉ lệ đệ tử thành tiên vừa phải, mà Thái Thanh Thánh Nhân lại không thích thu đồ đệ, năm xưa nhận số lượng đệ tử cực ít.

Quy tắc Tiệt Giáo nhận đệ tử khá lơi lỏng, đệ tử thuộc nhiều chủng tộc nhân yêu linh vô cùng hỗn tạp, tỉ lệ sống sót tùy duyên, đến lúc thành tiên còn cần xem mặt, huống chi môn đồ phân bố vô rộng rãi tại ba ngàn thế giới....

Điều này dẫn đến đạo pháp Tam Giáo dù có cao minh hơn nữa, vận khí lai láng, có Tiên Thiên chí bảo có thể trấn áp số mệnh đi chăng nữa, cũng không có cách nào tăng lên tỉ lệ thành tiên.

Huống hồ, Thông Thiên Giáo Chủ sở hữu tứ đại hung khí sát phạt, tru tiên tứ kiếm, cho dù có bao nhiêu chí bảo hợp lại cũng không đủ trấn áp.

Vì vậy, trong lòng Lý Trường Thọ vô cùng cảm kích việc sư phụ nhận hắn gia nhập giáo phái này.

"Tiểu Trường Thọ, qua bên này".

Tửu Cửu sư thúc đột nhiên truyền âm. Lý Trường Thọ lập tức phân ra một chút tâm lực, nhìn về phía Tửu Cửu sư thúc đang vẫy tay với mình.

Lý Trường Thọ khẽ lắc đầu với nàng, tỏ vẻ bản thân không muốn động.

Tửu Cửu sư thúc liếc mắt trừng hắn một cái, ánh mắt tràn đầy uy hiếp.

Lý Trường Thọ làm như không thấy, tiếp tục giả bộ nhắm mắt dưỡng thần, âm thầm duy trì Phong Ngữ Chú.

Không lâu sau, Tửu Cửu mỉm cười bước tới, ngồi ở cái bàn thấp phía sau Lý Trường Thọ.

Tửu Cửu nhỏ giọng hỏi: "Trường Thọ sư điệt, ngươi có mang mấy món đồ chơi kia tới đây không?"

"Không có!" Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Đó là thứ được giữ lại ở Tiểu Quỳnh Phong, không thể mang ra khỏi Tiểu Quỳnh Phong được."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tửu Cửu sư thúc xụ xuống, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế ngồi đoan trang, truyền âm phàn nàn: "Thật nhàm chán, đây rõ ràng là giày vò người ta mà, còn phải ở chỗ nãy hai ba ngày nữa đại hội mới bắt đầu...đã thế còn có sư tôn ở đây, ta muốn trốn đi cũng không được."

Lý Trường Thọ mỉm cười, trong đáy lòng thì lại suy nghĩ nên làm sao để Tửu Cửu sư thúc mau chóng quay về chỗ ngồi của nàng.

Thế này rất dễ gây chú ý ánh mắt của người ngoài, thực không tốt.

Từ trong tay áo lấy ra một khối rubic gỗ khắc sáu màu, Lý Trường Thọ cầm khối rubic tinh xảo trong tay xoay xoay vài vòng liền hấp dẫn sự chú ý của Tửu Cửu...

"Đây là cái gì?"

Lý Trường Thọ tạm dừng động tác, đưa khối rubic gỗ khắc sáu màu ra, sau đó hai tay hắn thoăn thoắt, trong phút chốc liền biến khối rubic gỗ về lại như cũ.

Hai mắt Tửu Cửu tỏa sáng.

Lý Trường Thọ để khối rubic gỗ thần bí ở bên cạnh, truyền âm nói: "Không được cho người khác đấy."

"Ừ, yên tâm đi, quy củ của ngươi sư thúc hiểu mà!"

Tửu Cửu đáp ứng một tiếng, cầm lấy khối rubic gỗ thần bí lên chơi thử, rất nhanh liền tập trung vào đó, chậm rãi đứng dậy, trở về chỗ của mình ngồi.

Cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Lý Trường Thọ lại tiếp tục biến thành "máy giám sát hình người" điều tra tin tức, đợi đại hội này chấm dứt.

Nửa ngày sau, các tiên môn được mời dự tiệc đã tới đông đủ, tuấn nam mỹ nữ ngồi khắp Thủy Liên Đài, mỗi lần nhìn qua đều có một chút đẹp mắt.

Chợt một hồi chiêng trống vang lên, một mảnh mây trắng từ không trung bay tới, mang tới một dàn nhạc gồm hơn mười hải nhân mặc quần áo màu tím, màu đỏ, bọn họ được Long Cung phái tới.

Chỉ thấy Bạng Nữ Tì đánh đàn khảm ngọc châu, Giao Nhân khẽ ngâm nga câu hát khiến người xúc động.

Giao Long thổi tiêu, tôm đánh trống, rùa tiên hô lên một tiếng bắt đầu.

Bên dưới, từng hải nữ dáng người uyển chuyển, mặc váy mỏng yểu điệu bước đến, dịu dàng nhảy múa trong hội trường rộng lớn.

Kỹ thuật nhảy uyển chuyển, tay áo vung lên ngào ngạt hương thơm.

Thời hạn hai ngày, văn nghệ đại hội Long Cung chính thức bắt đầu...

Lý Trường Thọ cũng không phân tâm, nhưng chuyện phiếm xung quanh đã vơi đi phân nửa, đại đa số mọi người đều đang ngắm vũ nữ ca múa, đáy lòng hắn cũng bớt đi phần nào thông tin phải xử lý.

Mấy ngày kế tiếp cũng đều bình an vô sự như vậy thì tốt rồi.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cầu nguyện như thế, nhưng vẫn phân tích một ít phiền toái bản thân có thể gặp phải.

Luận bàn chắc sẽ không có việc của mình, mình ở trong mắt người khác cũng chỉ là cảnh giới Phản Hư cấp hai, sẽ không cần phải ra mặt.

Vậy cũng không sao, chỉ cần làm tốt công việc đệ tử như hắn phải làm là được rồi.

Ngoại trừ....

Hửm? Hữu Độc sư muội đứng lên, còn cầm theo bồ đoàn, lưng đeo đại kiếm đi tới phía hắn.

Chuyện này....

Chúng ta không cừu không oán, cần gì phải hùng hổ dọa người.

Hữu Cầm Huyền Nhã mới vừa đi hai bước, thanh âm bất đắc dĩ của Lý Trường Thọ đã truyền vào trong tai nàng.

"Thật có lỗi, Hữu Cầm sư muội, ta muốn nghỉ ngơi một mình."

Phải cự tuyệt thôi, không thể để nàng muốn gì được nấy.

Ở ngoài hai trượng, Hữu Cầm Huyền Nhã hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ, đánh rơi cả bồ đoàn trong tay ở bên cạnh một vị nữ tu Chân Tiên.

Nữ tu Chân Tiên kia cười nói: "Tiểu Nhã đến đây nào, xem quyển sách luận nhạc Lý sư thúc mới ghi chép gần đây thế nào?"

"Vâng, sư thúc...."

"Thân thể của Trường Thọ sư huynh không khỏe sao?" Hữu Cầm Huyền Nhã truyền âm nhỏ giọng hỏi, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập ân cần.

Lý Trường Thọ bình tĩnh lắc đầu, dùng tay ra dấu mời, mặt mỉm cười nhắm mắt dưỡng thần.

Có, có hơi lúng túng....

Nhưng mà vị sư muội này cũng không giúp hắn hấp dẫn sự chú ý của người khác, đây vốn là chuyện tốt.

Vừa rồi Lý Trường Thọ cảm giác được, Hữu Độc sư muội vừa đứng dậy, xung quanh liền có không ít ánh mắt nhìn tới hướng Độ Tiên Môn.

Mặc dù mọi người đều là Luyện Khí Sĩ, nhưng khí chất, dung mạo, tư thái Hữu Cầm Huyền Nhã đều là cực phẩm, không làm người khác chú ý cũng khó.

Nếu ai mà lấy nàng về nhà, nên nuôi cho béo một chút, sẽ an tâm hơn.

Đây là đề nghị đến từ sư huynh Lý Trường Thọ đồng môn của nàng.

Chương 40. Ta, nhị thái tử Long Cung

Suốt hai ngày dài dằng dặc…

Trong khi mọi người tập trung xem đàn hát ca múa thì Lý Trường Thọ lại tập luyện kỹ năng nhất tâm nhị dụng.

Hắn vừa thi triển Phong Ngữ Chú giám sát quanh mình, vừa cầm điển tịch mà hắn mượn ở ngoại điện Đạo Tàng Điện, chậm rãi nghiên cứu.

Thật nhàm chán không thú vị.

Chuyện đặc sắc nhất của Đại Hội Trừ Yêu lần này có lẽ là giai đoạn tiếp theo: Đệ tử các phái so tài tranh đoạt bảo vật mà Long Cung trao tặng.

Lý Trường Thọ không có nửa điểm quan tâm đối với bảo vật của Long Cung. Mặc dù thứ pháp bảo này không ai ngại nhiều, nhưng mà lần này sói đông thịt ít. Muốn tranh đoạt bảo vật mà chỉ dựa vào tu vi hiện tại hắn đang thể hiện là cảnh giới Phản Hư cấp hai thì không ăn thua gì.

Hơn nữa, hắn suy đoán sau này Long Cung tất nhiên sẽ có đại kiếp nạn, bản thân mình không thể để nhiễm tới nửa điểm quan hệ nhân quả. Nếu như dính phải thì coi như trúng cái nồi đen của Tửu Ô đội cho rồi.

Tính toán canh giờ, đã sắp đến thời điểm Đại Hội Trừ Yêu chính thức khai mạc.

Lý Trường Thọ nhìn trên đài cao, trong hai ngày thương thảo vừa qua, Thiên Tiên các phái đã cùng với Long Cung thương lượng xong rất nhiều việc liên quan đến biên giới Đông Hải.

Bất quá những thứ này và chính mình cũng không có liên quan quá nhiều...

Tửu Cửu vẫn chưa giải được khối rubic sáu màu, chứng tỏ tu vi cảnh giới cao thấp cùng với chỉ số thông minh cũng không có tương quan nhiều với nhau. Nhưng nhờ món đồ chơi ấy, đã giúp nàng yên ổn vượt qua hai ngày nhàm chán không có rượu uống.

Hữu Cầm Huyền Nhã từ sau khi bị Lý Trường Thọ hiểu nhầm, cự tuyệt nàng đến gần, dường như cũng hiểu được ý tứ gì đó. Mặc dù cách mỗi nửa canh giờ nàng lại liếc nhìn về phía đằng sau, nhưng cũng không tiếp tục đi qua chỗ Lý Trường Thọ một lần nào nữa…

Hai ngày này cũng thì có thể tạm coi là yên bình.

Đang tự hài lòng nhẩm đọc kinh văn, đột nhiên không có bất kỳ dấu hiệu nào, Lý Trường Thọ cảm giác được có moođạo ánh mắt sắc bén rơi trên người mình, thế mà lại là ánh mắt rất có địch ý.

Hắn lẳng lặng thu hồi thẻ tre trong tay, tập trung phân tích những tin tức mà Phong Ngữ Chú mang đến. Đồng thời, khóe mắt của Lý Trường Thọ liếc nhanh về phương hướng bên kia, hắn mơ hồ phát hiện ra một thân ảnh thiếu niên…

Hả? Có cừu oán gì với mình à? Hẳn là không có lý do nào…

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện ra người này đứng bên cạnh hội trường, cách khu vực của Độ Tiên Môn ngồi tầm một trăm trượng.

Nói đúng ra, đó cũng không phải "người", trên trán này có hai cái sừng giống sừng hươu non.

Thiếu niên Long Tộc?

Tên này có lẽ là thành viên tuổi trẻ Long Tộc sắp tới sẽ lên sân khấu luận bàn cùng với đệ tử các tiên môn.

Nghi hoặc trong lòng Lý Trường Thọ càng lúc càng không giải thích được, bởi vì hắn phát hiện ra ánh mắt vị Long Tử kia vẫn nhìn chằm chằm vào mình.

Hắn khẽ im lìm nhích thân thể về phía sau một chút, phát hiện ra ánh mắt của tên kia cũng hơi xê dịch theo. Có thể xác định là vị ấu long này đang nhìn chằm chằm hắn không thể nghi ngờ.

Quan sát kỹ, có thể phát hiện ra trong mắt của vị Long Tử này có một sợi ánh sáng màu lam nhạt. Hẳn là bởi vì mình ẩn giấu tu vi, bị vị Long Tử này khám phá ra?

Không thể! Phương pháp ẩn giấu tu vi của mình chính là nghiên cứu sâu sắc từ các loại thuật pháp dò xét tu vi người khác, tiến hành đảo ngược, tổng kết rồi quy nạp ra độc môn kỹ xảo…

"Chẳng lẽ do nhìn thấy ta là người có tu vi thấp nhất trong đội hình Độ Tiên Môn? Cho nên mới để mắt tới ta?"

Trong lòng Lý Trường Thọ suy tính một hồi, vừa lúc đó, Phong Ngữ Chú lại bắt được hình ảnh khóe miệng thiếu niên Long Tộc kia lộ ra một nụ cười có vẻ "tràn đầy tự tin".

Có lẽ vị ấu long này khuyết thiếu tự tin, nhưng bị yêu cầu phải thủ thắng trong đợt luận bàn với đệ tử tiên môn, cho nên trước hết đi tìm một người yếu nhất trong các đại môn phái.

Chiêu thức này…

Thật đúng là rất trực tiếp…

Lý Trường Thọ quay mặt qua, dùng ánh mắt bình thản đối diện với vị Long Tử kia. Trong đôi mắt vị Long Tử kia, ánh sáng màu lam sáng ngời dần dần lui bước lộ ra cặp mắt như ngọc thạch. Hai bên cách nhau hơn trăm trượng bình tĩnh nhìn nhau.

Dựa theo định luật kinh điển "đối mặt mười giây", một người một rồng này đã sắp có tình ý với nhau…

Ánh mắt đôi bên đột nhiên bị một đạo thân ảnh đỏ chót ngăn lại. Trước người thiếu niên Long Tộc kia xuất hiện một lão rùa già.

"Thái tử điện hạ, sao ngài lại chạy tới bên này? Sắp sửa đến lượt ngài lên sân khấu rồi!"

Thái tử? Con trai Long Vương?

Bị loại người này để mắt tới, thật đúng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng Lý Trường Thọ cũng bởi vậy mà càng thêm khó hiểu, vì cái gì ở trong biển người mênh mông, vị Long Vương Tử này chỉ liếc mắt liền thấy được "một vị đệ tử bình thường Độ Tiên Môn" như hắn?

Chẳng lẽ tướng mạo hắn đẹp trai, đối với giống đực Long Tộc có lực hút vô hình gì đó?

Lý Trường Thọ lập tức rơi vào trong trầm tư, cẩn thận phân tích nhân quả trong đó, nghĩ đến hiện tại có nên mượn cớ rời khỏi nơi này hay không...

Tình trạng chỉnh thể của Long Tộc hiện nay, kỳ thật hết sức khó xử.

Bọn hắn từ thời Viễn Cổ liền đã có rất nhiều cao thủ, tích lũy được vô số tài bảo. Nhưng bởi vì đại chiến Viễn Cổ, đánh nát Hồng Hoang nên về sau bị thiên địa bài xích, rơi vào cảnh khốn đốn.

Tuy nói Long Tộc cao thủ nhiều như mây, nhìn như vô cùng cường thịnh, nhưng thực lực tổng thể đã kém xa tốc độ phát triển vũ bão của Nhân Tộc.

Hơn nữa, Long Tộc chủ yếu dựa vào huyết mạch để thu hoạch được lực lượng. Người mạnh nhất Long Tộc là Tổ Long tại thời kì cuối đại chiến Viễn Cổ đã ngã xuống, sau đó trong tộc khôngcó ai có thể vượt qua được trình độ của lão ta nữa.

Đến thời bây giờ, khi Lục Thánh Hồng Hoang quy vị, Long Tộc chỉ có thể hành sự cẩn thận chặt chẽ, sợ chọc giận tới Thánh Nhân dẫn tới họa diệt tộc…

Mặc dù là thế, nhưng Long Tộc vẫn không cam lòng, còn nuôi mộng làm bá chủ thiên địa như ngày xưa.

Mấy năm trước, Đông Hải Long Cung cố ý an bài một làn sóng hải tộc càn quét phá hoại ở Đông Hải Chi Tân, vừa khiêu khích vừa bồi dưỡng quân tôm tướng cá. Nhưng sau khi bị Độ Tiên Môn an bài đệ tử đến Đông Hải trừ yêu, bảo hộ Nhân Tộc, xem như tát mặt Long Cung một cái.

Nhưng Long Cung cũng không dám phản kháng trở lại, bởi vì Độ Tiên Môn thuộc đạo thừa Tam Giáo. Cho nên lần này mới có Đại Hội Trừ Yêu, Long Tộc định mượn cơ hội này khoe khoang sức mạnh, phân chia biên giới Đông Hải cùng với Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc.

Trước đại hội, Long Cung phái một tên ác long đi đến Độ Tiên Môn đưa thiệp mời, lại bị Vong Tình thượng nhân đánh cho chạy cắp đít. Đây cũng là một cái tát vào mặt Long Tộc, so với lần trước còn vang dội hơn.

Nhưng Long Tộc vẫn như cũ không dám ra tay với Độ Tiên Môn, âm thầm nén giận đến mức độ an bài mấy cạm bẫy nho nhỏ ở trong Long Cung quyền quý, muốn mượn chuyện này để đỡ ấm ức…

Trò trẻ con như thế lại lộ ra sự yếu thế, bất đắc dĩ và xấu hổ của Long Tộc.

Lý Trường Thọ nhận định rằng Long Tộc đã ngoài mạnh trong yếu, thói quen khó sửa, tâm lý cả tộc đều trở nên vặn vẹo méo mó…

"Vị thái tử này hẳn là cũng vì nguyên nhân ấy, mới khóa chặt ánh mắt lên người ta?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm suy tư một hồi liền quyết định ở lại chỗ này, yên tĩnh quan sát tình thế biến hóa.

Nếu bây giờ rời đi, mức độ an toàn của chỗ rồng rắn lẫn lộn này kém xa ở lại bên cạnh Tiên Nhân nhà mình. Nhưng ở lại đây, nếu Long Cung có cao thủ âm thầm bóp giết chính mình – một tiểu đệ tử Độ Tiên Môn để phát tiết lửa giận, vậy thì cũng thật là nguy hiểm.

Luận bàn đại hội tiếp theo đây, nếu vị Long Tử kia gọi hắn ra sân ứng chiến, hắn sẽ lấy lý do mình tu vi nông cạn, trực tiếp nhận thua cho xong…

Đám ca múa giữa sân đã tán đi, một lão rùa lông mày trắng toát dẫm lên Kim Quy bay lên sân khấu. Đó là Quy thừa tướng, lão bắt đầu chậm rãi kể lại quá khứ huy hoàng của Long Tộc. Lý Trường Thọ hoàn toàn bỏ ngoài tai những điều này.

Hắn lại cảm thấy ánh mắt vừa rồi quét đến mình một lần nữa, bèn dứt khoát thu hồi Phong Ngữ Chú, lần theo ánh mắt ấy nhìn ngược lại vị thiếu niên Long Tộc sắp sửa bước lên đài ở phía sau sân khấu kia…

…

"Ta, Ngao Ất, Nhị thái tử Đông Hải Long Cung, hôm nay nhất định phải làm một việc trọng đại…" Ngao Ất đứng sau mấy binh lính Tiên Giao, khuôn mặt bình tĩnh chờ đợi Quy thừa tướng giới thiệu chính mình, sau đó cất bước lên võ đài.

Tiên giáp bảo y của Ngao Ất mặc trên người phát ra ánh sáng nhè nhẹ, chiếu lên khuôn mặt thiếu niên thanh tú làm nổi bật lên màu da trắng mịn như ngọc.

Ngao Ất biết, hôm nay trong Đại Hội Trừ Yêu này, mình xem như là nửa phần nhân vật chính.

Đây là sinh nhật mười tuổi của y.

Không nên hiểu lầm, đây đúng ra là mười năm sau khi y phá vỏ mà ra. Nhưng trước đó hai trăm ba mươi năm thì Ngao Ất ở bên trong trứng rồng đã có ý thức, mỗi ngày có thể hoạt động ba canh giờ trong trứng.

Theo thuật ngữ chuyên môn của Long Tộc thì đó gọi là "Trứng động". Bắt đầu kể từ khi đó, mỗi ngày ba canh giờ đều có các loại "lão sư" ở bên ngoài không ngừng dạy bảo y các lễ nghi, thi từ, nhạc luật, tiên pháp…

Chính xác, y là con thứ hai của Đông Hải Long Vương đương đại, huyết mạch do Tổ Long lưu truyền xuống càng thêm thuần khiết so với đại ca của y. Trong tương lại, y có thể xung kích cảnh giới Đại La, trở thành một vị cao thủ trụ cột trong tộc.

Mấy chục năm đầu tiên khi Ngao Ất tiếp nhận dạy bảo, y cảm thấy Long Tộc là những kẻ mạnh nhất thiên địa này, là cường giả trời sinh, là chủ nhân chân chính của Hồng Hoang.

Nhưng, Ngao Ất vẫn còn nhớ rất rõ, đó là một buổi sáng vào một trăm sáu mươi ba năm trước ở Đông Hải Long Cung, chính mình mỗi ngày đã có thể tỉnh lại trong trứng rồng hơn năm canh giờ.

Một vị "lão sư" nhạc luật lúc dạy dỗ y hình như uống quá nhiều rượu, đã giảng thuật cho y rất nhiều điều liên quan đến hiện trạng tồi tệ không chịu nổi của Long Tộc.

Long Tộc cũng không phải là mạnh nhất, Thiên có Thánh Nhân, Địa có Nhân Tộc…

Đại chiến Viễn Cổ, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân đánh nát Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh thảm diệt đồ thán. Từ đó Long Tộc gánh lấy tội nghiệt vĩnh thế không có cách nào rửa sạch được. Bị Thiên địa bài xích, Thiên Đạo phong tỏa khí vận.

Bọn hắn chỉ có thể định cư trong Tứ Hải, phải không ngừng dùng thân thể cao thủ Long Tộc đi bồi đắp những Hải Nhãn(mắt biển) không ổn định, dùng phương thức như thế chậm rãi rửa sạch tội nghiệt năm xưa…

Hải Nhãn là cái gì?

Đó là thiên địa ô tuyền, là địa ngục hung hiểm nhất!

Kể từ ngày đó về sau, Ngao Ất bắt đầu lo lắng, bắt đầu không ngừng suy tư mỗi ngày.

Thân là con trai Long Vương, là người thừa kế huyết mạch Tổ Long, Ngao Ất y nên làm điều gì vì Long tộc, lại có thể vì Long tộc làm những gì?

Dần dần, Ngao Ất phát hiện ra một sự thật đáng buồn.

Đa số nội bộ Long Tộc vẫn như cũ cảm thấy bọn họ là những kẻ mạnh nhất. Thậm chí có vô số tộc nhân, lại coi hình phạt trấn thủ Tứ Hải mà Thiên đạo đưa cho, trở thành phẩm cách cao thượng của Long tộc, chủ động vì sinh linh bốn biển mà mưu phúc lợi!

Càng có vô số tộc nhân la hét ầm ĩ rằng Long Tộc đã từng là bá chủ thiên địa, là tộc Viễn Cổ, so với Nhân Tộc sâu kiến thì cao quý hơn không biết bao nhiêu lần!

Bây giờ Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc gần như tuyệt tích, Vu Yêu biến thành vai phụ, nhưng Long Tộc vẫn như cũ hưng thịnh từ thời Thượng Cổ. Còn được Nhân Tộc xem như là biểu tượng sùng bái, đây chính là minh chứng cho việc Long Tộc là kẻ mạnh nhất.

Thật đáng buồn!

Buồn cười!

Bây giờ Long Tộc cẩu thả ăn xổi ở thì, cuộc sống êm đềm này chính là nhờ vô số Long Tộc tiền bối dùng thân thể bổ khuyết Hải Nhãn đổi lấy!

Trên trời có Thánh Nhân, chỉ một người cũng có thể dễ dàng đồ diệt Long Tộc.

Dưới đất có Nhân Tộc, thực lực cường hãn đã vượt xa trình độ mà Long Tộc có thể ngăn cản!

Hết lần này tới lần khác, tuyệt đại bộ phận tộc nhân Long Tộc vẫn còn chìm trong mộng đẹp bá chủ thiên hạ từ thời Viễn Cổ. Bọn hắn nằm mộng không muốn tỉnh lại, vì vậy không ngừng tìm Nhân Tộc khoe khoang vũ lực nhưng lại không dám khai chiến chính thức với Nhân Tộc.

Mấy ngày trước đây, đại ca của y - Long Cung đại thái tử lại vẫn sắp xếp mánh khóe bẩn thỉu để chơi xấu người Độ Tiên Môn, nhưng không dám đứng ra chính thức quyết đấu.

Đây chính là Long Tộc "mạnh mẽ"!

Đây chính là bá chủ Viễn Cổ đã mục nát vặn vẹo!

Ta, Ngao Ất, một ấu long mười tuổi thì có thể làm cái gì?

Ngao Ất nhìn về phía khán đài cao nhất, phảng phất như thấy được vị phụ vương đã là cảnh giới Đại La của mình.

Đại La Kim Tiên chỉ có đại kiếp mới có thể bị hủy diệt. Mà dù phụ vương coi như thoái vị cũng sẽ chuyển giao lại cho mấy vị thúc bá, y sẽ không có cách nào ngồi lên ngai vàng kia, càng không có cách nào sử dụng quyền hành Long Vương để thay đổi hiện trạng của Long Tộc.

Ngao Ất cười lạnh lẽo…

"Nói trắng ra, ta chỉ là một con rối xinh đẹp bị đồng tộc ký thác kỳ vọng, muốn đi giúp bọn họ giữ gìn tôn nghiêm bá chủ đã sắp mục ruỗng."

"Chỉ lần này thôi, con trai của ta! Hôm nay ở trên Đại Hội Trừ Yêu, con chỉ cần chọn một vị đệ tử Độ Tiên Môn ra trận luận bàn với con. Nhớ là phải thắng thật hoành tráng để cho phụ vương con thấy vui." Đây là lời mẫu thân trực tiếp căn dặn y.

"Điện hạ, lúc ra tay vẫn nên có chừng mực, không được thật sự đả thương người ta, nếu không thì mọi chuyện sẽ không ổn đâu!" Đây là Thừa tướng dặn dò y.

Nhưng tất cả bọn họ cũng không biết được y muốn làm gì hôm nay.

"Cho mời chủ nhân tiệc sinh nhật hôm nay, Nhị thái tử điện hạ Đông Hải Long Cung lên đài!" Quy thừa tướng đã bắt đầu hô.

Ngao Ất với khuôn mặt bình tĩnh bước vào giữa võ đài, cảm thụ được ánh mắt tò mò của chúng nhân các môn phái khắp nơi tụ tập đến mình, nhưng y không để ý đến những kẻ ngoại tộc này.

Quy thừa tướng đã nói trước kịch bản cho y, lát nữa Ngao Ất sẽ tự tay chọn một đối thủ để luận bàn, coi như là "Biểu diễn trợ hứng" trước khi Đại Hội Trừ Yêu chính thức bắt đầu. Cũng muốn ở trước mặt mọi người, tát vào mặt Độ Tiên Môn một cái.

Ngao Ất tự nhiên biết thực lực chân chính của mình như thế nào. Tích lũy thâm hậu bên trong trứng rồng, huyết mạch Tổ Long, thần thông trời sinh. Mặc dù phá xác chỉ có 10 năm, nhưng những người trong tộc mới thành tiên long kia đã sớm đã không phải là đối thủ của y.

Nhưng hôm nay…

Ngay tại nơi này, vào thời điểm các tiên môn lân cận Đông Hải tề tụ, trước ánh mắt hàng vạn người nhìn vào…

Ngao Ất, Nhị thái tử Đông Hải Long Cung tròn mười tuổi phải làm một chuyện đại sự!

Vừa mới nãy y đã quan sát thực lực của đệ tử Độ Tiên Môn, khóa chặt người có thực lực yếu nhất.

Long Tộc cao quý sao, trước đó bị Độ Tiên Môn đánh hai cái tát, còn chưa cảm thấy đủ vang dội phải không?

Còn không có cách nào thức tỉnh các người phải không?

Được thôi!

Hôm nay Ngao Ất, Nhị thái tử Đông Hải Long Cung muốn đường đường chính chính, bại bởi người yếu nhất trong nhóm đệ tử Độ Tiên Môn!

Cái tát này đã đủ chưa?

Tỉnh dậy đi, Long Tộc!

Tỉnh dậy đi, những tộc nhân say mê trong mộng đẹp Viễn Cổ!

Hiện tại vào lúc còn chưa muộn, chúng ta nhất định phải buông xuống thứ gọi là Long Tộc cao quý, tìm kiếm đường ra chân chính cho Long Tộc. Khiến cho những Long Tử Long Nữ có thiên phú đi theo Nhân Tộc, gia nhập làm môn hạ Tam Giáo Thánh Nhân, tu hành pháp thuật đạo lý của Nhân Tộc.

Quy thừa tướng cười nói: "Để chúc mừng cho sinh nhật Nhị thái tử điện hạ của chúng ta, bây giờ sẽ chọn ra một vị cao thủ trẻ tuổi trong tiên môn luận bàn một chút…"

Đến rồi.

Ngao Ất khẽ hít một hơi thật sâu, cất bước đi về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng về phía khu vực của Độ Tiên Môn. Ngay lập tức tất cả mọi người hầu như cũng quay qua nhìn về phía hàng ghế của nhóm người Độ Tiên Môn.

"Ngươi." Ngao Ất nâng tay phải lên, chỉ vào người mà y đã lựa chọn, kẻ yếu nhất của Độ Tiên Môn. Thanh âm còn khá non nớt của Ngao Ất vang lên: "Lên đây luận bàn một trận cùng với bản Thái tử nào..."

Chương 41. Nhân Long quyết đấu "đỉnh phong"

Cái ngón tay này…

Lý Trường Thọ mặt xạm đen như bôi mực, ngồi ở kia như một đống như bùn nhão.

Thế giới này, vì sao lại nhiều ác ý với hắn như vậy?

Ở đây ít ra cũng có bảy ~ tám ngàn Luyện Khí Sĩ. Trong số đệ tử trẻ tuổi, tu vi của mình không cao lắm cũng không gọi là thấp lắm. Có những đệ tử tiểu tiên môn khác còn chưa tới cảnh giới Phản Hư.

Vậy mà tại sao vị Nhị thái tử Long Cung này lại để mắt tới hắn ở trong biển người mênh mông này?

Lý Trường Thọ nghĩ mãi mà không rõ, thật sự nghĩ mãi mà không rõ! Nhưng hắn biết lúc này không phải là thời điểm ngồi ngẩn người, chính mình nhất định phải làm gì đó để thoát khỏi khốn cảnh trước mắt.

Vô số ánh mắt tụ tập đến, từng đạo tiên thức linh thức dò xét tới...

Còn may, chỉ cần không phải cầm tay trực tiếp dò xét cơ thể hắn, tu vi át chủ bài hắn sẽ không lộ tẩy ra.

Nhưng cũng không thể cam đoan được, những đại lão ở trên đài cao có nhìn thấu được thực lực của hắn hay không…

Lúc này Lý Trường Thọ thật sự rất muốn xông tới, đè cái tên

Ngao Ất tiểu long kia xuống đất, banh miệng y ra nhét mấy viên Dung Tiên Đan, Phục Ma Thực Cốt Đan vào!

"Trường Thọ sư điệt? Trường Thọ sư điệt?"

Một nữ Chân Tiên trong môn gấp gáp truyền âm tới. Lý Trường Thọ lập tức định thần, ngẩng đầu nhìn lại.

"Khục!" Ở phía Độ Tiên Môn, một vị nam Chân Tiên hắng giọng đứng dậy, nhìn Ngao Ất đang đứng ngạo nghễ trên võ đài rộng lớn, cười nói: "Ngao Ất điện hạ, ngài thật sự muốn luận bàn cùng với Trường Thọ sư điệt sao?"

"Không sai!" Ngao Ất có vẻ mất kiên nhẫn nói: "Gọi hắn ra sân đi."

Y vừa dứt lời, ngay lập tức có mấy tiếng truyền âm lọt vào tai.

"Điện hạ nhìn lầm rồi, người kia chỉ là Phản Hư cấp hai."

"Điện hạ! Ngài hãy chọn cô gái thân mang váy dài hỏa sắc kia kìa, cô ta đã đạt tới Phản Hư cấp tám!"

Khóe miệng của Ngao Ất khẽ co quắp giật giật mấy cái, không hề nhúc nhích một chút nào.

Lúc này Lý Trường Thọ cũng đứng dậy, chắp tay hành lễ với vị Chân Tiên nhà mình, nói: "Sư bá, tu vi đệ tử nông cạn, trong môn còn chưa được xếp hạng trước một trăm nữa. Chỉ sợ trận này không phải là đối thủ của Ngao Ất điện hạ, tùy tiện ra sân chỉ sợ làm nhục uy nghiêm của Độ Tiên Môn chúng ta. Không bằng mời vị điện hạ này chọn một vị đệ tử xếp hạng trước mười trong môn ở trong nhóm đệ tử Độ Tiên Môn tại đây để luận bàn cho phù hợp. Đệ tử sẽ không phải đi lên bêu xấu..."

Mười vị đệ tử Độ Tiên Môn còn lại cũng liên tiếp đứng dậy, Hữu Cầm Huyền Nhã càng là bước về phía bên cạnh mấy bước, ngăn ở trước vị trí Lý Trường Thọ.

Ngao Ất nhướng mày, người này không chỉ tu vi yếu mà lại còn nhát chết đến thế!

Thế là y cất cao giọng nói: "Ta chính là lựa chọn ngươi! Thế nào, Độ Tiên Môn lại không đặt Đông Hải Long Cung chúng ta vào trong mắt sao?"

Lý Trường Thọ lập tức chau mày, thằng rồng con khùng khùng này vẫn quyết tâm muốn luận bàn với hắn?

Rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào?

Cùng lúc đó, trên đài cao, hai ba trăm vị Thiên Tiên Nhân Tộc đều cúi đầu nhìn chăm chú tình hình phía dưới, hơn một trăm vị cao thủ Long Tộc cũng nhíu mày quan sát nơi đây.

Chỉ có trên chỗ cao nhất, vị lão Long Vương đầu rồng thân người kia vẫn mỉm cười, phảng phất như nhắm mắt dưỡng thần. Lão Long Vương mặc kệ phía dưới không quản, dường như đã sớm biết chuyện gì sẽ phát sinh…

Lý Trường Thọ còn đang phân vân do dự, vị sư bá trong môn chợt xoay người lại, nhìn hắn nở nụ cười tràn ngập bất đắc dĩ: "Trường Thọ sư điệt, hay là ngươi đi lên bồi tiếp mấy chiêu với vị điện hạ kia đi…"

Vị Chân Tiên này cũng sợ Lý Trường Thọ khó xử, nói thẳng: "Lần này vốn định mang ngươi đến đây mở rộng tầm mắt, không nghĩ tới ngươi lại bị Long điện hạ chọn trúng để luận bàn với nhau. Trường Thọ sư điệt ngươi cứ mang sở học thường ngày của mình ra biểu diễn một phen, không cần nhất định phải chiến thắng, đừng làm mất đi sự hào hứng của vị điện hạ này."

Ngay sau đó, Lý Trường Thọ liền nghe được một vị sư bá khác truyền âm: "Trường Thọ sư điệt không cần phải lo lắng, đi lên luận bàn với y mấy chiêu, chúng ta sẽ bảo vệ ngươi từ phía sau. Vị tiểu long này là thái tử Long Cung, bản lĩnh lợi hại, ngươi cảm thấy yếu thế thì lập tức nhận thua, vạn sự lấy bảo trọng làm đầu! Tu vi ngươi không đủ, thua cũng không sao, mặt mũi của Độ Tiên Môn chúng ta cũng không cần lấy tính mạng đệ tử ra đổi!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, bên ngoài cố lộ ra nét tươi cười. Hắn nhìn các vị trưởng bối đang quăng tới ánh mắt lo lắng rồi chắp tay hành lễ, cất bước đi xuống cầu thang tiến về võ đài.

Chính mình, làm tốt những chuyện mà một vị đệ tử Phản Hư cấp hai có thể làm đi.

Hôm nay vị Ngao Ất này là nhân vật chính, đối phương lựa chọn chính mình có lẽ là muốn bảo đảm có thể thắng trận này một cách ổn thỏa. Như vậy mình sẽ giúp y hoàn thành ước vọng, qua mấy chiêu liền địch không lại nhận thua luôn, chỉ cần đừng thua quá khó coi là được rồi…

"Trường Thọ sư điệt!" Tửu Cửu ở bên cạnh bỗng nhiên hô lên, nàng cởi hồ lô lớn trên lưng mình xuống, hơi nháy mắt với Lý Trường Thọ, nói: "Ngươi quên mang theo Tru Tà Như Ý Kiếm của ngươi này! Bản sư thúc đã xem xét không sai biệt lắm, trả kiếm này lại cho ngươi."

Lý Trường Thọ dở khóc dở cười một trận, nhưng hắn cũng thiết thực cảm giác được sự lo lắng của tiểu sư thúc đối với mình.

Tru Tà Như Ý Kiếm là pháp bảo cực phẩm do Vong Tình thượng nhân trực tiếp luyện chế, nghe nói có tiềm năng lột xác thành linh bảo, uy lực tuyệt cường.

Đây là bản mệnh pháp bảo của Tửu Cửu sư thúc, lúc này lại dùng lý do này cấp cho hắn sử dụng…

"Đệ tử chỉ đi lên luận bàn cùng với Nhị thái tử điện hạ." Lý Trường Thọ nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Luận bàn cũng không phải là chiến đấu sinh tử, cho nên cũng không cần dùng loại pháp bảo sát sinh này."

Nói xong, hắn bước vào giữa võ đài mà không lấy cái hồ lô lớn ở chỗ Tửu Cửu. Ánh mắt Lý Trường Thọ lần thứ hai đối diện với thái tử Long Cung.

Khóe miệng của Ngao Ất lộ ra nụ cười mỉm, ánh mắt tràn đầy quyết tâm như muốn nói: "Rất tốt, tới đi. Đánh thẳng vào Nhị thái tử Long Cung ta! Dùng toàn lực của ngươi, đánh ra một đạo pháp thuật hoặc là quyền cước gì cũng được! Ta chắc chắn sẽ bị ngươi đánh phun máu ba lần!"

Lý Trường Thọ thì ngược lại, đáy lòng co quắp lo lắng, ánh mắt của đối phương như thế này là…

Muốn làm gì? Cần phải hùng hổ dọa người như thế không? !

"Vị thái tử Long Cung này chẳng lẽ thật sự muốn giết đệ tử Độ Tiên Môn ngay tại đây? Chẳng lẽ là bởi vì ta đây không phải là tiên chủng, nếu bị giết chết tại đây thì phản ứng của Độ Tiên Môn cũng sẽ không quá lớn, lại có thể khiến cho Long Cung hả giận? Ối thiên địa ơi! Y hẳn là tính toán như vậy rồi, trận đọ sức này phải cẩn thận ứng đối mới được."

Thế là, Lý Trường Thọ càng thêm cẩn thận ba phần.

Tiên giáp quanh người Ngao Ất phát ra ánh sáng rực rỡ, y lao về phía trước một bước, khí thế tăng vọt như cầu vồng.

Lý Trường Thọ ở cách đó hơn ba mươi trượng, lúc này liền cảm ứng được khí tức của Ngao Ất đã hoàn toàn khóa chặt lấy chính mình. Hắn lập tức điều vận pháp lực, giấu giếm khí tức, chuyên chú vận chuyển "Quy Tức Bình Khí Quyết" do mình sáng chế, khiến cho ba động pháp lực của bản thân phù hợp với biểu hiện của một Phản Hư cấp hai.

Sau đó, Lý Trường Thọ cũng phóng về phía trước nửa bước, một người một rồng chính thức bước vào trận quyết đấu đỉnh phong.

"Tới đi!"

Trong cặp mắt màu xanh lam của Ngao Ất hiện lên tinh quang, y không dùng pháp bảo oanh kích từ xa mà lao vọt sát đất tới đối phương. Khí thế như rồng cuốn, Ngao Ất mang khuôn mặt thanh tú của mình lao thẳng vào dưới quyền phong của vị đệ tử yếu nhất Độ Tiên Môn.

"Chậm đã!"

Lý Trường Thọ hét lớn một tiếng, Ngao Ất vội vàng phanh khựng lại, loạng choạng suýt nữa thì té sấp mặt xuống nền đất của võ đài.

Làm sao vậy?

Ngao Ất nhíu mày nhìn lại, trong ánh mắt của mọi người trên khán đài cũng mang theo một chút nghi hoặc.

Đã hô "Tới đi" thì đánh luôn, tại sao lại nói: "Chậm đã" ?

Y liền nghe Lý Trường Thọ oang oang nói: "Đã luận bàn thì cũng nên định trước ra một vài quy tắc. Dù thế nào cũng nên có một trọng tài đức cao vọng trọng để quyết định thắng thua. Ngoài ra còn phải phân chia tốt phạm vi luận bàn, định ra biên giới võ đài, chỗ nào không được phép ra khỏi vòng. Cứ trực tiếp luận bàn không có quy củ như vậy, chỉ sợ là không hợp với phong cách hành sự nghiêm cẩn của Long Cung xưa nay, cũng không đảm bảo công bằng chí công vô tư!"

Người này làm sao lại rắc rối mất công như vậy...

Mặt Ngao Ất xạm đen đứng ngơ ngác trên võ đài, nhưng Quy thừa tướng ở bên kia lại cảm thấy Lý Trường Thọ nói hợp lý có chứng có cứ, không thể nào bác bỏ.

Là do Long Cung bọn hắn chuẩn bị không được đầy đủ…

Ngay lập tức, Quy thừa tướng đứng dậy tự mình nhận làm "Trọng tài" lần luận bàn này, đồng thời dùng tiên lực vẽ một vòng tròn đường kính chừng hai trăm trượng xuống đất.

"Điện hạ luận bàn cùng với vị hiền tài Độ Tiên Môn này, chạm đến là ngưng, hai bên không được dùng pháp bảo sát thương…"

Sân bãi vẽ xong, quy củ định ra, trận luận bàn lập tức có vẻ chuyên nghiệp hơn rất nhiều.

Lý Trường Thọ đối mặt với Ngao Ất một lần nữa, cách xa nhau hơn ba mươi trượng, khí tức tập trung gắt gao vào đối phương vào lần nữa.

Ngao Ất thoáng dậm chân, quanh người lập tức nổi lên mấy viên huyền băng hình thoi, bên trong mỗi viên huyền băng lại có những đám lửa đang phiêu động.

"Khí thế phải làm hoành tráng thì thua trận mới khốc liệt hơn!"

Đề khí, ngưng tức, bước chân Ngao Ất phóng vọt tới trước lần thứ hai …

"Chậm đã!"

Lý Trường Thọ lại hét lớn một tiếng, chân Ngao Ất lại mất thăng bằng lảo đảo trượt về phía trước.

Vị đệ tử Độ Tiên Môn này, mỗi lần cứ nhè tiết điểm vận chuyển pháp lực của y mà hô cái gì "Chậm đã!"

Lại nghe Lý Trường Thọ nói: "Nhị thái tử điện hạ, ta và ngươi ngưng đấu võ đi, hay là chuyển sang đấu văn…"

"Nói nhảm quá nhiều! Xem ta đây!" Ngao Ất gầm nhẹ một tiếng, dậm chân kề sát đất lao vọt tới trước! Thân hình y nhanh như một mũi tên, quanh người đại phóng quang mang huyền băng, để lại ở phía sau một đạo tàn ảnh nhìn thập phần khí thế. Nhưng phía chính diện của Ngao Ất lại lộ ra sơ hở vô cùng rõ ràng, giống hệt như lao mặt vào cho người ta đánh vậy.

Trong tay Lý Trường Thọ nắm một xấp phù lục, vào thời điểm Ngao Ất vọt tới bên cạnh, chân hắn điểm nhẹ, thân hình có vẻ" chật vật" lướt sang bên cạnh né tránh. Nhìn thì có vẻ kẻ đánh hùng hổ người né chật vật, nhưng tinh ý có thể nhận ra Lý Trường Thọ tránh đòn khá nhẹ nhàng, có một chút cảm giác phiêu dật.

Đây là thân pháp thượng đẳng của Độ Tiên Môn: "Du Long Tham Vân Bộ", hắn đã sớm chủ động hiển lộ qua, nhưng đây cũng chỉ là một loại thân pháp chứ không phải thần thông lợi hại gì.

Ngao Ất nhướng mày nhìn Lý Trường Thọ né tránh đòn tự sát của mình, vẻ mặt vô cùng bối rối, y thầm nghĩ: "Chuyện gì đang xảy ra vậy? Phản kích chính diện khó khăn như thế sao? Là do mình quá hung mãnh, hẳn là hù dọa người này sợ quá rồi. Đừng sợ, cứ nhè mặt ta mà đánh, bản thái tử sẽ giúp cho ngươi chiến thắng thật là đặc sắc!"

Chạy về phía trước hai mươi trượng, Ngao Ất lộn một vòng trong không trung, xoay người dừng thân mình lại rồi dậm chân, xông tới chỗ Lý Trường Thọ một lần nữa.

Lý Trường Thọ tiện tay vung ra sáu tờ phù lục, hai tay kết pháp ấn. Phù văn trên mấy tờ phù lục lấp lánh ánh sáng màu đỏ rồi hóa thành những đầu hỏa xà phun về phía đối phương.

Ngao Ất không thèm tránh né mà trực tiếp vọt mạnh đến. Thân hình y nhanh chóng bị ngọn lửa bao trùm, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt Ngao Ất đã xông phá qua những hỏa thuật phổ thông này.

Hung mãnh vô song!

Dưới chân Lý Trường Thọ lại xuất hiện bộ pháp huyền diệu kia. Lần này mặc dù hắn thong dong hơn trước rất nhiều nhưng vẫn hiện lên vẻ "chật vật" như cũ. Hắn hữu kinh vô hiểm né tránh đòn húc mặt của Ngao Ất, còn thuận tay đánh ra hai tờ phù lục vào lưng đối phương.

Ngao Ất cười lạnh một tiếng, lập tức sửa đổi đấu pháp. Y quay lưng về phía Lý Trường Thọ cận thân truy đuổi, lại chủ động tiếp nhận tất cả ngọn lửa mà phù lục đánh ra!

Lý Trường Thọ dùng pháp lực cảnh giới Phản Hư cấp hai thi triển Du Long Tham Vân Bộ, vừa đánh vừa lui, nhanh chóng liền rơi vào thế yếu. Hắn "chật vật" né tránh thân hình Ngao Ất đang hùng hục lao tới, cũng "thuận lợi" lui đến vị trí biên giới võ đài mà chính mình đã lựa chọn từ trước…

Trong nháy mắt, hai bên đối chiến đã qua hơn mười chiêu!

Cặp lông mày của Ngao Ất càng lúc càng nhíu sâu lại. Y với thực lực "viễn siêu" vị đệ tử Độ Tiên Môn này, không ngừng đưa khuôn mặt đầy sơ hở của mình lao đến nắm đấm của đối phương. Nhưng tên kia không biết là cố ý tránh đi chỗ yếu hại của y, không dám ra tay đánh vào mặt thái tử Long Cung, hay là thực lực thật sự quá yếu không nắm bắt được những cơ hội vô cùng rõ ràng này…

Mặt khơi khơi đây mà không chịu đánh cho một cái là sao?

Cũng còn may, phù pháp của tên gia hỏa này mặc dù uy lực tầm thường, nhưng chính mình cũng đã thừa nhận rất nhiều lần hỏa thuật oanh kích…lát nữa có thể trực tiếp biểu diễn "Hỏa bại tiểu long!"

Chiến đấu một hồi lâu, cuối cùng Lý Trường Thọ và Ngao Ất cũng có lần tiếp xúc thân thể đầu tiên…

Lúc này ở sau lưng Lý Trường Thọ tầm ba trượng chính là biên giới võ đài, đã "bị" dồn vào "chỗ chết", trong mắt hắn toát ra một tia quyết liệt. Hai tay Lý Trường Thọ vung mạnh tung ra hơn mười mấy tờ phù lục, toàn thân pháp lực ngưng tụ trong lòng bàn tay rồi hóa thành hai luồng lôi điện lao về phía đối thủ.

Thiên Minh Ngũ Lôi Diệu Pháp!

Đây cũng là pháp thuật hơi cao cấp của Độ Tiên Môn, một nửa số đệ tử bước vào cảnh giới Phản Hư đều đã nắm giữ.

Lôi quang lóng lánh, ánh lửa phun trào!

Thân hình Ngao Ất xông thẳng vào lôi điện, một quyền đánh trúng lòng bàn tay Lý Trường Thọ!

"Hả?" Ngao Ất khẽ nhíu mày, bởi vì vào lúc quyền chưởng tiếp xúc cùng với Lý Trường Thọ, khứu giác linh mẫn chiến đấu trời sinh khiến y cảm nhận được một tia nguy hiểm.

"Hả?" Đối diện, Lý Trường Thọ cũng nhíu mày ngơ ngác.

Nắm đấm của vị tiểu long này hoàn toàn không có một chút khí lực nào. Đây là thể loại tình huống gì vậy?

Dù như thế, Lý Trường Thọ vẫn dựa theo kịch bản của mình để biểu diễn như cũ. Thân hình của hắn hơi bật ngửa ra sau, lảo đảo lùi lại mấy bước thuận thế đưa đầu quyền của Ngao Ất chuyển hướng sang bên cạnh, bản thân thì vẫn tiếp tục "chật vật" lui lại.

Ngao Ất cũng bắt lấy cơ hội tốt này, ra vẻ dưới chân trượt đi, loạng choạng đi vài bước về bên trái, trong lòng thầm nhủ: "Cũng đã đến lúc rồi!"

Đúng lúc này, Ngao Ất nghe được ở bên cạnh mình truyền đến tiếng ho khan, đôi mắt giống như bảo thạch xanh lam của y khẽ liếc nhìn sang…

Lý Trường Thọ cúi đầu ho khan vài tiếng, đầu ngón tay còn dính theo một tia máu tươi. Hắn ngửa đầu thở dài, sắc mặt vô cùng bi ai phẫn hận, thấp giọng nói: "Thôi, hay là nhận thua, tài nghệ không bằng người, về sơn môn tu luyện thêm vậy!"

Dứt lời, hắn lui lại nửa bước, vừa vặn lùi ra khỏi biên giới võ đài mà Quy thừa tướng đã vẽ trước đó.

Trên Thủy Liên Đài, Tiên Nhân, Luyện Khí Sĩ, Long Tộc, Hải Tộc…tất cả đều lộ ra một chút cảm giác tiếc hận.

Thân pháp, phù pháp và lôi pháp vừa rồi Lý Trường Thọ biểu hiện ra, đối với một vị đệ tử Phản Hư cấp hai thì coi như hoàn toàn không tệ nếu không muốn nói là xuất sắc, thật đáng tiếc…

Nhận…nhận thua?

Ngao Ất sững sờ cúi đầu nhìn vạch giới hạn võ đài lấp lóe dưới chân Lý Trường Thọ, nhất thời chưa kịp lấy lại tinh thần.

Giành trước một bước nhận thua là cái quỷ gì?

Còn nhận thua nhanh hơn mình là cái quái gì?

Ngươi không muốn thắng sao, Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc?

Lại nghe Quy thừa tướng ở bên kia hô: "Cuộc tỷ thí này, Nhị thái tử của chúng ta..."

Hai mắt Ngao Ất trợn tròn, khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ dữ tợn!

Chuyện này…chuyện này sao có thể được! Kế hoạch hoàn mỹ của mình! Bước trọng yếu nhất trong đại kế thức tỉnh Long Tộc! Kẻ…kẻ này sao có thể tự nhận thua như thế, bản thái tử đều là đưa mặt qua cho ngươi đánh mà?

Thật sự…thật sự…

Gương mặt của Nhị thái tử đột nhiên trở nên đỏ rực…

Quy thừa tướng vẫn tiếp tục hô: "Có được…"

"A a a!" Ngao Ất đột nhiên ngửa đầu gầm nhẹ, quanh người tuôn ra một đám long huyết màu vàng nhạt, tiên giáp thậm chí còn xuất hiện một vết rách.

Vị Quy thừa tướng có tu vi Thiên Tiên cũng bị dọa cho sửng sốt trong nháy mắt.

Còn Ngao Ất thì tràn đầy vẻ không cam lòng, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, run giọng nói: "Thật là lợi hại...phù lục...chi...pháp..."

Dứt lời, Nhị thái tử chậm rãi té ngửa, nằm ở bên trong "vũng máu". Một đám cao thủ Long Tộc ở xung quanh nhao nhao xông lên hộ giá, tình cảnh lập tức trở nên vô cùng hỗn loạn!

Lý Trường Thọ nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng cảm thấy cạn lời: "Long Tộc tiểu huynh đệ biểu diễn trò này cũng không được xuất sắc cho lắm nha, cùng lắm chỉ đạt tiêu chuẩn diễn viên tập sự…"

Bên cạnh hắn, mấy vị Chân Tiên trong môn lao đến, bảo hộ ở trước mặt Lý Trường Thọ.

Chương 42. Ăn hiếp sư huynh ta

Ngao Ất bị thương, tràng diện lập tức trở nên hỗn loạn. Lý Trường Thọ cảm giác được không ít ánh mắt cao thủ Long Cung đang khóa chặt trên người mình, phát ra tràn đầy địch ý.

Đối với hành vi mê hoặc của Nhị thái tử Long Cung, Lý Trường Thọ đã có thể hiểu ra hầu hết nội tình bên trong, hắn cấp tốc suy tính đối sách.

Vị thái tử này dù là biểu diễn giả vờ thụ thương, nhưng đối với thân phận của y, nếu Long Cung mượn cớ để gây chiến thì chuyện này không hay chút nào.

Lúc này Tửu Cửu đang đứng ở phía trước Lý Trường Thọ, dùng thân thể thấp bé của mình che chắn nửa bên thân hình của Trường Thọ, nàng thấp giọng hỏi: "Trường Thọ sư điệt, có bị thương không?"

"Chỉ là chấn động khí tức một chút, sư thúc sư bá không cần phải lo lắng. Quyền phong của vị Nhị thái tử điện hạ này hơi mạnh, đệ tử cũng không có gì đáng ngại." Lý Trường Thọ bình tĩnh trả lời Tửu Cửu, trong lòng đã có đối sách. Khuôn mặt hắn mang theo vẻ lo lắng, lại có mấy phần hổ thẹn, thở dài nói khẽ: "Không biết thương thế của Nhị thái tử điện hạ ra sao rồi? Đúng ra thì phù pháp của đệ tử không phá nổi tiên giáp trên người y mới đúng. Cũng có thể vì đệ tử không ngừng dùng thân pháp né tránh, thiếu đi dũng khí đối quyết chính diện, khiến cho Nhị thái tử nhất thời cấp bách sốt ruột, pháp lực nghịch chuyển nên tự thụ thương. Sư thúc, ngài có thể đi lên hỗ trợ chẩn đoán bệnh một chút. Không biết y thuật của Long Cung thế nào, coi chừng không tìm ra được bệnh."

Tửu Cửu lập tức bị chọc giận quá mà bật cười, quát khẽ: "Cao thủ bên trong Long Cung nhiều như mây, một chút thương thế ấy sao lại nhìn không ra? Ngươi cũng đừng đoán bậy!"

Mặc dù hai người thấp giọng trao đổi, nhưng đám cao thủ Long Cung đều đang tập trung vào Lý Trường Thọ, làm sao không nghe được rõ ràng câu chuyện. Cả bọn quay lại nhìn Ngao Ất, thấy Quy thừa tướng vừa đỡ Ngao Ất vừa nói lớn: "Nhị điện hạ bình an vô sự. Chỉ là trong lúc nhất thời pháp lực vận chuyển xuất hiện sai lầm, pháp lực tự thân phá rách áo giáp và nghịch chuyển gây bất tỉnh. Một lát sau điện hạ sẽ tỉnh lại, cũng không có gì đáng ngại."

Một vị tướng lĩnh giáp bạc Long Cung lập tức hỏi: "Quy thừa tướng, kết quả của cuộc tỷ thí này tính như thế nào?"

Quy thừa tướng lập tức tỏ vẻ trầm ngâm, vừa liếc nhìn vòng tròn biên giới võ đài, lại nhìn Ngao Ất đang nằm hôn mê bất tỉnh.

Lần này cũng không cần Lý Trường Thọ tiếp tục hao tâm tổn trí. Một vị nam Chân Tiên của Độ Tiên Môn ở bên cạnh cười nói: "Tự nhiên là tính Nhị thái tử điện hạ thắng. Sư điệt của bần đạo đã rời khỏi vòng tròn giới hạn, sau đó Nhị thái tử điện hạ bởi vì pháp lực tự thân vỡ bờ mà bị thương nhẹ. Kết quả này có thể liếc qua là thấy ngay. Ở chỗ của bần đạo có đan dược điều khí luyện thành từ bí pháp của Độ Tiên Môn, mặc dù biết Long Cung cũng không nhìn trúng đan dược phổ thông như vậy, nhưng đây cũng là một điểm tâm ý của Độ Tiên Môn chúng ta."

"Đa tạ ý tốt của Tiên Nhân."

Quy thừa tướng ra hiệu cho vị tướng lĩnh giáp bạc Long Cung kia tiếp nhận đan dược, cũng coi như kết thúc sự việc này ở đây. Sau đó mấy vị Tiên Giao binh đặt Nhị thái tử Ngao Ất đang hôn mê lên một cái ghế ngồi bằng bảo ngọc rồi khiêng xuống phía dưới.

Mấy vị Tiên Nhân Độ Tiên Môn cũng tự mình chắp tay hành lễ, cùng nhau che chở Lý Trường Thọ đi trở về chỗ ngồi của đội mình.

Lúc đi đường, Lý Trường Thọ đột nhiên nhỏ giọng nói với Tửu Cửu ở bên cạnh: "Sư thúc, hình như đệ tử có đọc được trong mấy cổ tịch, nói rằng loại nho trên bàn chúng ta có một chút tác dụng đối với chứng đau xóc hông sau khi luyện công…"

"Đó là nho của Long Cung cho, ta làm sao mà biết?" Tửu Cửu tức giận tìm cách đánh trống lảng: "Ngươi nói đi, tự nhiên nhảy ra ngoài vòng làm gì? Vừa rồi đứng lâu thêm một lúc, nói không chừng ngươi đã thắng rồi!"

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Lúc ấy đệ tử đã không chịu nổi."

Tửu Cửu vẫn rất bất mãn, quở trách Lý Trường Thọ một trận: "Từ nay trở về sau, bản sư thúc sẽ trực tiếp giám sát ngươi tu hành. Tu vi của mình thì không chịu tập trung tăng lên, suốt ngày lo chuyện luyện đan trận pháp để làm gì? Tu vi bản thân mới là chính đạo! Về sau có pháp bảo lợi hại không có mắt rơi vào trong tay ngươi, tu vi nhỏ yếu thì ngay cả nửa thành uy lực pháp bảo cũng không phát huy ra được."

"Vâng, đệ tử biết sai rồi." Lý Trường Thọ cúi đầu tỏ vẻ nhận lỗi, trong đáy lòng ngược lại là nhẹ nhàng thở ra. Bởi vì hắn có thể cảm giác được rõ ràng, những ánh mắt vốn vẫn tập trung trên người hắn đang nhanh chóng tản ra.

Ở phía trước, Hữu Cầm Huyền Nhã vác đại kiếm ra đón, trong mắt mang theo vài phần lo lắng vội vàng.

"Trường Thọ sư huynh, huynh bị thương có nặng không?"

"Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là bị xung kích đảo lộn khí tức một chút thôi." Lý Trường Thọ lộ vẻ hổ thẹn, nói thêm: "Để cho sư muội và các vị đồng môn lo lắng rồi, là do bản lĩnh ta thấp, khiến cho tiên môn chúng ta mất hết mặt mũi."

Một vị sư huynh lập tức truyền âm nói: "Vị Nhị thái tử Long Cung kia rõ ràng là cố ý muốn kiếm chuyện, còn cố tình chọn Trường Thọ sư đệ ngươi! Sư đệ cứ chờ xem, ta chắc chắn sẽ khiến cho long tử long tôn lên võ đài tiếp theo biết mùi lợi hại."

Lý Trường Thọ lập tức ném ánh mắt cảm kích đối với vị sư huynh này.

"Trường Thọ sư huynh, huynh hãy tĩnh tọa điều tức trước đi, chớ có đứng như vậy."

"Long Cung thật là quá phận, vị Nhị thái tử kia càng quá hèn hạ."

Đám đệ tử Độ Tiên Môn nhao nhao bênh vực cho Lý Trường Thọ, chửi rủa Long Cung.

Tửu Cửu xua tay nói: "Thôi được rồi, tất cả đều ngồi xuống đi, nói những chuyện này ít thôi! Còn có các đại tiên ở trên đầu đang nhìn chúng ta!"

Chúng đệ tử mặc dù bị giáo huấn nhưng vẫn có mấy người vì Lý Trường Thọ mà tỏ ra bất bình, cuối cùng bị mấy vị Chân Tiên Độ Tiên Môn khác khiển trách mãi mới chịu im.

Những đồng môn cùng thế hệ này phản ứng như vậy, kỳ thật là rất bình thường. Lý Trường Thọ có thể hiểu được, phản ứng của bọn họ chẳng qua là vì cảm giác vinh dự tập thể, chứ cũng chẳng phải vì liên hệ gì quá lớn đối với hắn.

Trở lại chỗ ngồi tĩnh tọa một lúc, khí tức ba động của Lý Trường Thọ cấp tốc khôi phục bình ổn. Nhìn hơi thở của Lý Trường Thọ trở lại đều đặn bình thường, lúc này Hữu Cầm Huyền Nhã mới cẩn thận rời khỏi chỗ của hắn.

Sau đó, nét lo lắng trên gương mặt xinh đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã mới chậm rãi rút đi, thay vào đó là sự lạnh lẽo càng thêm rõ ràng, trong đôi mắt của nàng dần dần bốc lên ngọn lửa băng lãnh.

Hữu Cầm Huyền Nhã, tu vi cao nhất trong nhóm đệ tử đương đại Độ Tiên Môn lấy đại kiếm trên lưng xuống đặt lên bàn. Tay nàng kết kiếm quyết điểm các nơi trên thân kiếm, khởi phát Thanh Liên Khai Thiên Bảo Ấn. Trên thanh đại kiếm xuất hiện từng đạo hỏa diễm phù vân rồi chậm rãi tách ra thành từng thanh phi kiếm dài nhỏ.

Ở khu vực đệ tử trẻ tuổi Độ Tiên Môn đang ngồi, nhiệt độ bỗng trở nên băng hàn lạnh lẽo.

Hữu Cầm Huyền Nhã lại lấy ra hai bình đan dược kiểm tra một chút, xác định đã chuẩn bị đầy đủ đan dược khôi phục pháp lực cấp tốc. Sau đó nàng lại lấy ra một chiếc khăn tay chậm rãi lau sạch bộ phi kiếm trên bàn. Trên khuôn mặt xinh đẹp băng lãnh không có một chút biểu tình nào, nhưng ánh mắt thoáng có một chút…

Có một chút dọa người.

"Hữu Cầm sư muội."

Tiếng nói của Lý Trường Thọ truyền âm lọt vào tai Huyền Nhã, nàng dừng động tác quay đầu nhìn lại.

"Muội hình như muốn lên võ đài, nhưng nhớ phải khắc chế bản thân. Nơi đây là Long Cung, không nên đối chọi gay gắt với bọn họ."

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt dọa người trước đó vào giờ phút này cũng nhu hòa hơn rất nhiều. Không rõ ràng lắm, hình như trong chớp nhoáng này có hé miệng mỉm cười…cũng có thể là không phải…nhưng biểu lộ và ánh mắt của nàng đúng là muốn nói cho Lý Trường Thọ bốn chữ: "Không cần lo lắng!"

Kẹp ở giữa Lý Trường Thọ và Hữu Cầm Huyền Nhã là ba vị đệ tử Độ Tiên Môn. Đây là lần đầu tiên ba người nhìn thấy Hữu Cầm Huyền Nhã hiển lộ ra vẻ mặt này, cả ba đều tỏ ra kinh ngạc, không hiểu sao đồng loạt có một chút cảm giác chướng mắt.

Lại dư thừa rồi.

Hữu Cầm Huyền Nhã tiếp tục cẩn thận lau phi kiếm của mình, nhìn bộ dạng này của nàng rõ ràng là không vì Lý Trường Thọ truyền âm mà thay đổi chủ ý.

Lý Trường Thọ dứt khoát không quản nhiều, kỳ thật cũng không quản được cái gì.

Hắn thi triển Phong Ngữ Chú, lần này chủ yếu là để nghe tiếng nghị luận xung quanh, giống như kiểm tra "phản hồi trực tiếp của người xem sau khi diễn xuất."

Từng sợi âm thanh theo gió lọt vào tai, gần gần xa xa, vô cùng ầm ĩ.

"Vị đệ tử Độ Tiên Môn này cũng không tệ, Nhị thái tử Long Cung thật là quá nóng nảy, hoàn toàn không phát huy ra được thực lực của bản thân."

"Vừa rồi vị Quy thừa tướng kia không phải đã nói sao? Nhị thái tử dù sao cũng mới mười tuổi, lòng dạ trẻ con không thể tránh được."

"Bần đạo đi lên đài nói không chừng còn có thể thắng được Nhị thái tử, đáng tiếc là vị đệ tử Độ Tiên Môn kia lại bị đánh lui ra khỏi biên giới trước."

Cẩn thận phân tích một phen, trong lòng Lý Trường Thọ tạm thời cảm thấy an ổn.

Lúc này, hình tượng của hắn hoàn toàn là một vị đệ tử ưu tú của Độ Tiên Môn, vuông vức đầy đặn mà không có sơ hở gì.

Hơn nữa hắn lại ngồi chung một chỗ với mười vị đệ tử tài năng, hình ảnh của hắn sẽ nhanh chóng bị hạ thấp đi. Người ở bên ngoài cũng sẽ không thấy ánh sáng gì ở trên người hắn, tự nhiên sẽ không tiếp tục quan tâm kỹ càng.

Quy thừa tướng lại chính thức tuyên bố một lần, nói trận luận bàn vừa rồi là Nhị thái tử Long Cung chiến thắng. Nhưng Nhị thái tử Long Cung bởi vì tính tình vội vàng xao động, khí tức đảo ngược tự mình tạo thành nội thương, đã về Long Cung điều dưỡng. Mấy thủ tục chúc thọ phía sau đó cũng bị hủy bỏ.

Một chút phong ba nho nhỏ này cũng tạm thời có một kết thúc êm đẹp.

Mà Lý Trường Thọ cũng từ sự kiện quái dị lần này thấy được Hồng Hoang vô thường, long tâm phức tạp. Hắn cảm khái mình vẫn còn quá ngây thơ, đánh giá thấp lòng người lòng thú, có nhiều việc chưa cân nhắc chu toàn.

Nhưng đúng là có trời mới biết vị ấu long này sẽ hành động như vậy. Vào trận hùng hổ hoang dã như thế, cuối cùng lại còn cố ý muốn thua ở trong tay hắn.

Cũng may hắn đã sớm bước ra ngoài nhận thua, nếu không tình huống hiện tại không biết sẽ loạn thành bộ dáng gì. Lần sau gặp được tình huống tương tự, liền tự đánh cho mình một quyền trọng thương, trực tiếp rút lui.

Hồi tưởng lại trận luận bàn vừa rồi, vào thời khắc quyết đấu nhìn như bình tĩnh nhưng lại rất hoang đường kia. Khi quyền chưởng tiếp xúc trong nháy mắt, hai người đều có vẻ chật vật nhưng phía sau mỗi người dường như nổi lên hai bóng đen, lặng lẽ nhìn chăm chú đối phương rồi đồng thanh hỏi:

"Ngươi đang diễn đúng không?"

"Ngươi cũng đang diễn đúng không?"

Thôi không suy nghĩ nhiều nữa, vị tiểu long này có thể có tính toán gì đó khác không biết được. Bình an trở về sơn môn đã là kỳ vọng lớn nhất của Lý Trường Thọ lúc này.

Cân nhắc lợi hại, dù sau đó phải bại lộ một phần át chủ bài của mình, nhưng có thể thuận lợi rời khỏi hoàn cảnh nguy hiểm ở đây vậy thì cũng không có gì đáng tiếc.

Dù sao mục đích giấu lá bài tẩy cũng chính là để cho mình sống sót lâu hơn. Ai biết đằng sau còn có biến cố gì xảy ra!

Trận thi đấu biểu diễn coi như xong, Đại Hội Trừ Yêu chính thức khai mạc. Long Cung lại trình diễn mấy cảnh tượng hoành tráng, sau đó lấy ra mười hai kiện tiên bảo cấp độ pháp bảo, làm phần thưởng cho đệ tử các phái luận bàn.

Luận bàn lấy phương thức công thủ võ đài tiến hành, môn nhân đệ tử không giới hạn số lần tham gia, võ đài cũng được phân ra mấy khu vực. Mỗi lần mở võ đài là lấy một kiện tiên bảo làm phần thưởng. Nếu có người có thể liên tục thủ vững võ đài chín lần, đồng thời đánh bại "Đài chủ" do Long Cung phái ra thì có thể nhận được tiên bảo.

Đài chủ là một số thiếu niên Long Tộc, thực lực tương đương với với Luyện Khí Sĩ cảnh giới Quy Đạo cấp một, cấp hai tiêu chuẩn bình thường.

Độ khó đoạt bảo không thấp, nhưng cũng khiến cho sự nhiệt tình của các đệ tử tiên môn tăng vọt, dù sao thì tiên bảo cũng khó cầu.

Tất cả các võ đài đồng loạt khua triêng gióng trống khởi động luận bàn đoạt bảo, đệ tử các phái nhau nhao bay lên thể hiện tài năng, tràng diện lộ ra vẻ hùng vĩ hoành tráng.

Nhưng suốt một canh giờ mới có một đệ tử đại tông môn cấp bậc Quy Đạo sơ giai thắng liên tục chín trận, đạt được cơ hội luận bàn trực tiếp với "đài chủ". Kết quả sau một trận ác chiến người này liền bị vị thiếu niên Long Tộc kia đánh bại.

Lúc này, Hữu Cầm Huyền Nhã vỗ tay xuống bàn, thân hình phiêu khởi bay lên, mười hai thanh Minh Ly phi kiếm vờn múa quanh người. Nàng hạ xuống trước mặt vị thiếu niên Long Tộc.

"Đánh thôi."

Một ngày này, trên đại hội Long Cung, đệ tử Độ Tiên Môn Hữu Cầm Huyền Nhã kinh diễm tứ phương.

Nàng dùng bản lĩnh ngự kiếm thuật trác tuyệt với Khống Hỏa Thuật, liên tục đoạt bốn kiện tiên bảo, đánh tan mười mấy vị Luyện Khí Sĩ, kích thương bốn vị thiếu niên Long Tộc cảnh giới Quy Đạo. Từ hôm nay thanh danh của nàng vang dội khắp Đông Thắng Thần Châu, tiên đồ tương lai khẳng định bất phàm.

Đại chiến qua đi, Hữu Cầm Huyền Nhã mang theo ánh mắt chú ý của toàn trường, lưng mang đại kiếm, toàn thân đầy vết thương, gương mặt mệt mỏi từng bước một đi trở về khu vực chỗ ngồi của Độ Tiên Môn.

Nàng cự tuyệt bàn tay nâng đón của mấy vị đồng môn cùng thế hệ, cũng không để ý mấy vị sư thúc sư bá đang khuyên can nàng lập tức đi trị thương, cứ vậy bước đi ngang qua chỗ ngồi của mình, đi về phía sau…

Nàng cúi đầu, cúi người, đôi tay bởi vì pháp lực hao tổn quá lớn mà khẽ run rẩy cầm bốn kiện tiên bảo đang tỏa ra ánh sáng lung linh. Hữu Cầm Huyền Nhã đặt tất cả phần thưởng võ đài xuống bàn, trước mặt kẻ mà lúc này đã bị tuyệt đại đa số người lãng quên, nam đệ tử Phản Hư cấp hai của Độ Tiên Môn.

Sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn nam đệ tử kia, nở nụ cười vẫn còn mang theo một chút mệt mỏi.

Vào giờ khắc này, chúng Luyện Khí Sĩ trong sân đều nổi lòng tôn kính đối với Hữu Cầm Huyền Nhã, còn Chân Tiên các tiên môn đều liên tục cảm khái.

Còn ánh mắt của Lý Trường Thọ thì rất phức tạp, không thể nói lời nào. Hắn định đứng dậy đưa tay nâng đỡ, nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã nhớ kỹ chứng bệnh kỳ lạ của hắn nên nàng lập tức thối lui né tránh.

Thế là, Lý Trường Thọ chỉ có thể nhìn bóng lưng Hữu Cầm Huyền Nhã, chắp tay vái chào thật lâu, trong đáy lòng lặng lẽ chúc phúc Tửu Ô sư bá sinh con mét tám…mấy trăm lần.

…..

Tại một chỗ tráng lệ trong cung điện dưới đáy biển. Trên cái giường kích thước lớn hơn trăm thước, thiếu niên Long Tộc đột nhiên mở hai mắt, trở tay kéo thị nữ đang quỳ chân bên cạnh lột vỏ nho cho y.

"Ta thua hay sao? Thua sao?"

"Ngài…Điện hạ ngài không cần lo lắng! Ngài đã chiến thắng trận này!"

"Cái gì? Sao lại thế! Ta rõ ràng…Hự!"

"Nhị thái tử! Nhị thái tử! Người đâu mau tới đây! Điện hạ lại bị hôn mê rồi!"

Chương 43. Chỉ cần da mặt đủ dày

Bầu trời trong vắt, một vài đám mây trắng lững lờ soi bóng xuống mặt biển xanh thẳm.

Giống hệt như mấy ngày trước lúc mới đến Đông Hải, bây giờ ở trên đám mây trắng to lớn xé gió bay đi vun vút cũng là mười sáu vị Chân Tiên, mười một vị đệ tử. Trên cao hơn nữa là mấy vị Thiên Tiên bảo vệ tứ phía, tất cả đều nhằm thẳng hướng tây bắc lướt tới.

Hôm nay là ngày thứ ba sau trận "đại chiến" giữa Lý Trường Thọ và Ngao Ất "điên khùng". Đại Hội Trừ Yêu đã kết thúc thuận lợi.

Đội trưởng "giả" Lý Trường Thọ ngồi trong góc, lúc này hắn coi như đã quang vinh từ bỏ chức đội trưởng, không còn ai thèm chú ý.

Đội trưởng "thật" Hữu Cầm Huyền Nhã bởi vì biểu hiện quá xuất sắc trên đại hội, danh chấn tứ phương. Nàng thắng liên tiếp ba mươi sáu vị Luyện Khí Sĩ, bốn vị "đài chủ" Long Tộc, từ đó thanh danh lan truyền xa. Vào giờ phút này nữ đội trưởng đang được mọi người vây quanh, tập trung bảo hộ ở vị trí chính giữa đám mây.

Đối thủ của Hữu Cầm Huyền Nhã ngày đó tính cả bốn vị đệ tử Long Tộc, tổng cộng có bảy tám người thực lực cảnh giới Quy Đạo cấp một cấp hai. Mà nàng đã chiến thắng tất cả chỉ bằng tu vi Phản Hư cấp tám.

Dựa vào tinh thần kiên cường, diệu pháp điêu luyện và bộ phi kiếm có uy lực và phẩm chất siêu việt tiên bảo phổ thông, Huyền Nhã đã vượt qua từng tràng ác chiến, chiến thắng từng đối thủ khó chơi.

Động lực giúp nàng chèo chống đến vinh quang hoàn toàn không phải là bốn kiện tiên bảo Long Cung ban thưởng.

Dưới ánh mắt chăm chú của vạn người xem, nàng cầm bốn kiện tiên bảo để ở trước mặt vị sư huynh trước đó "bị Long Tộc ức hiếp", rồi đi về chỗ ngồi của mình tĩnh tọa, tương đương đưa cho tất cả mọi người một đáp án rõ ràng rằng:

Ta không tranh pháp bảo, chỉ giữ uy nghiêm!

Đệ tử Độ Tiên Môn nhà ta không phải là thứ tùy tiện để người khác khi dễ!

Đồng môn sư huynh của ta không phải quả hồng mềm để ai cũng có thể bóp!

Lúc ấy, có mấy vị nữ sư thúc sư bá cảm tính yếu đuối, hốc mắt đã đỏ lên rưng rưng.

Nếu như Lý Trường Thọ không phải là người bị chuyện này liên luỵ, khẳng định hắn cũng sẽ giơ ngón tay cái lên với Hữu Cầm Huyền Nhã, nói một câu "Rất đẹp gái".

Nhưng hắn chính là kẻ "bị Long Tộc ức hiếp" kia, lại được sư muội bảo hộ ở sau lưng, cuối cùng còn vô duyên vô cớ được không bốn kiện tiên bảo "may mắn".

Vậy sự việc lại hóa thành hơi ngượng ngập.

Bốn kiện tiên bảo này trở thành bốn củ khoai lang bỏng tay, cũng may Lý Trường Thọ phản ứng kịp thời, đưa ngay cho Tửu Cửu sư thúc tạm thời bảo quản. Tửu Cửu vốn là cùng một mạch

Phá Thiên Phong, sau khi về núi chuyển giao cho sư phụ của Hữu Cầm Huyền Nhã là Khương Kinh San sư bá.

Lúc này mọi chuyện coi như đã xử lý thỏa đáng, tiếp theo hẳn là sẽ không sinh ra thêm phiền phức dư thừa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, được người khác bảo hộ, cảm giác có người giúp mình ra mặt cũng hơi xấu hổ đôi chút. Cũng may Lý Trường Thọ vốn mặt dày nên nhanh chóng ném chuyện này ra sau đầu.

Chuyến đi Đông Hải lần này, Lý Trường Thọ cũng không phải không có thu hoạch chút nào.

Sau hai ngày này, xem từng tràng Luyện Khí Sĩ cùng thế hệ đọ sức giúp cho hắn mở rộng không ít mạch suy nghĩ đấu pháp.

Những Luyện Khí Sĩ này đến từ nhiều tiên môn khác biệt, chủ tu nhiều pháp thuật khác biệt, mặc dù đều lấy đạo pháp Ngũ Hành Âm Dương làm chủ, nhưng hình thái phong phú, phối hợp cũng hết sức phức tạp.

Lý Trường Thọ ngồi ngoài xem suốt hai ngày cũng đã học được một chút "tiểu kỹ xảo" vô cùng hữu dụng, làm phong phú hệ thống chiến thuật cho người giấy.

Mở mang tầm mắt, tăng cường lịch duyệt cũng là một loại tu hành.

Bởi vì Hữu Cầm Huyền Nhã bộc phát, Độ Tiên Môn trở thành đội thắng lớn nhất đại hội lần này. Nhóm đệ tử Độ Tiên Môn không chỉ lấy đi một phần ba pháp bảo, uy danh môn phái cũng bởi vậy mà tăng cao hơn một chút.

Lần đại điển khai sơn thu đồ tiếp theo, nói không chừng nhờ vậy mà có thể chiêu nạp mấy mầm tiên thiên tài.

Sau khi Hữu Cầm xuống đài, những đệ tử cùng thế hệ Lý Trường Thọ mặc dù cũng lục tục lên võ đài, nhưng chiến tích tốt nhất cũng chỉ là bảy trận thắng liên tiếp.

Vị đồng môn sư huynh có nói muốn rửa hận cho Lý Trường Thọ kia, cũng chỉ đánh bốn trận thắng ba, còn chưa được nhìn mặt đài chủ ấu long.

Vừa rời khỏi phạm vi Đông Hải, Tửu Cửu vừa khôi phục thành tiên tử ôn nhu đột nhiên nghe phía trên truyền âm tới. Nàng vội vàng đạp mây bay lên cao, đi đến bên cạnh sư tôn của mình - Vong Tình thượng nhân.

Rất nhanh, Tửu Cửu liền bay trở lại từ không trung, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra nét vui vẻ hài lòng.

Nàng bay xuống đám mây trắng chở toàn đội, cầm một bình đan dược đặt bên cạnh Hữu Cầm Huyền Nhã. Trước đó Hữu Cầm Huyền Nhã đã tiêu hao rất nhiều pháp lực, từ sau khi đại chiến kết thúc vào hai ngày trước vẫn tĩnh tọa điều tức.

Sau đó Tửu Cửu đi tới trước mặt Lý Trường Thọ, ngẩng đầu đánh giá vị đệ tử này vài lần, thì thầm nói: "Kỳ quái, sư tôn ta sao lại khen ngươi còn nhiều hơn Huyền Nhã, lại còn dùng hai từ: Thượng hạng?"

Lý Trường Thọ không khỏi giật mình.

Vong Tình thượng nhân đã khám phá ra tu vi thật sự của hắn?

Không đúng, nếu như vậy thì lão thượng nhân nên chất vấn mình, vì sao không xuất lực làm vẻ vang môn phái, mà không phải vô duyên vô cớ dùng hai chữ "Thượng hạng" để khích lệ.

"Ài, cho ngươi thứ này…đây là phần thưởng sư tôn ta đưa riêng cho ngươi, không tính là ban thưởng của tiên môn." Tửu Cửu ném một khối ngọc bài tới, sau đó ngồi xếp bằng cách Lý Trường

Thọ ba thước.

Có mấy vị đệ tử vểnh tai hóng hớt sang bên này.

Hữu Cầm Huyền Nhã được Vong Tình thượng nhân khen thưởng đan dược, điều này tự nhiên không có gì đáng nói. Nhưng chiến tích của Lý Trường Thọ chỉ là một trận chiến mà còn thua, tại sao lại có phần thưởng?

Trong ngọc bài kia hẳn là một loại tiên pháp cao cấp nào đó, dù sao cũng là Vong Tình thượng nhân tự mình khen thưởng.

Tửu Cửu híp mắt cười, cố tình nghiêm túc hắng giọng nói: "Sư tôn nói ngươi vào thời điểm đối mặt với thái tử Long Cung, ứng xử vô cùng thoả đáng.

Vị Nhị thái tử Long Cung kia một bụng âm mưu, muốn cố ý để ngươi đánh hắn trọng thương, sau đó khiến cho Long Cung thuận thế phản công Độ Tiên Môn chúng ta.

Sư tôn nói, ngươi hẳn là đã sớm nhìn thấu âm mưu, dùng dương mưu phản kích, nhận thua trước một bước. Nếu không lần này có lẽ chúng ta đã không thể quay về sơn môn.

Sư tôn còn nói, Ngũ sư huynh ở trước mặt sư tôn đã đề cao ngươi mấy lần, khen ngươi tâm tư kín đáo làm việc cẩn thận, hành sự cực kì ổn trọng. Lần này giao cho ngươi làm đội trưởng đám đệ tử, quả nhiên là không chọn lầm người."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ có nguyên một tảng đá lớn rơi độp xuống trong nháy mắt.

Vong Tình thượng nhân vậy mà…đã khám phá cả một vở kịch âm mưu của Long Cung!

Không hổ là tầm mắt ở độ cao Thiên Tiên, hoàn toàn khác biệt so với tầm mắt tôm tép của bọn hắn!

Mặc dù trước đó Lý Trường Thọ đã từng phân tích kĩ càng, hắn suy đoán vị thái tử Long Cung kia muốn tự thua để làm nhục nhã người Long Cung, từ đó thay đổi thói quen tư tưởng không tốt của Long Tộc hiện tại.

Không nghĩ tới, phía sau chuyện này lại còn có logic như vậy, lại còn có tính toán ác độc như thế!

Lý Trường Thọ lập tức nghĩ lại, phát hiện ra mình từ đầu đến cuối đứng ở độ cao không đủ, tầm mắt hạn hẹp. Chính tư duy quan điểm cho rằng Long Cung không dám chính diện đối kháng với tiên tông Tam Giáo, nhiều lắm cũng chỉ lợi dụng võ đài để Ngao Ất giết hắn - một tiểu đệ tử không trọng yếu để cho đỡ tức.

Hả? Suy nghĩ kỹ một chút, logic của vị Vong Tình thượng nhân này hình như cũng có rất nhiều lỗ hổng.

Được rồi được rồi, xét về kết quả thì phân tích của Vong Tình thượng nhân đối với mình như vậy là hoàn toàn có lợi.

Vị thượng nhân này…

Rất tốt bụng!

Rất ấm áp!

Rất tri kỷ!

Đám đệ tử nghe thấy vậy, tất cả đều như bừng tỉnh đại ngộ, biểu tình của mấy vị Chân Tiên lại như kiểu ta đã sớm biết chuyện này. Phần lớn mọi người đều quăng ánh mắt tán thưởng lên trên người của Lý Trường Thọ.

Vô duyên vô cớ lại thu hoạch một mớ hảo cảm, chuyện này dù sao cũng tốt hơn là bị ác cảm.

Sau khi về sơn môn, Lý Trường Thọ đoán chừng trong môn sẽ cho thêm đôi chút phần thưởng, mặc dù trước đó hắn đã sớm cầm được Vô Vi Kinh.

Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn ngọc bài trong tay, hắn phát hiện ra bên trên ghi tên một môn lôi pháp cao thâm: "La Thiên Dương Lôi Chân Quyết".

Trong lòng hơi suy tư, Lý Trường Thọ nghiêng qua nhìn Tửu Cửu ở bên cạnh, truyền âm nói vài câu rồi trả ngọc bài trở lại.

Tửu Cửu lập tức tỏ vẻ khiếp sợ nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ.

Tu tiên sắp ngàn năm, nàng chưa từng nghe tới sự tình hoang đường như thế!

Trưởng bối trong môn ban cho bảo vật, vãn bối lại còn muốn đổi ba lấy bốn. Hắn vừa bảo nàng đi hỏi xem có thể đổi môn lôi pháp này lấy một môn pháp thuật trợ giúp tốt hơn cho luyện đan hay không?

Ối mẹ ơi, hắn còn đòi luôn cả "Pháp thuật Tam Muội Chân Hỏa".

Lý Trường Thọ tự nhiên cũng biết làm như vậy là hơi không ổn cho lắm, nhưng cũng hi vọng dựa dẫm vào tầng quan hệ sư đồ của Tửu Cửu này, hơn nữa hắn xác thực có nhu cầu cấp bách đối với Tam Muội Chân Hỏa.

Có thể đoạt Tam Muội Chân Hỏa tới tay, thực lực của hắn có thể tăng cực cao. Vì thế, cũng chỉ có thể mặt dạn mày dày…

"Thật sự là, ta nhất định sẽ bị sư tôn mắng đến chết!"

Tửu Cửu trợn mắt một cái, chụp lấy ngọc bài, thở phì phò bay lên không trung. Nhưng nửa đường nàng liền khôi phục lại bộ dáng nhu thuận.

Rất nhanh sau đó Tửu Cửu liền thuận lợi trở về. Nàng dùng khăn tay bao bọc hai khối ngọc bài, thừa dịp người khác không chú ý ném cho Lý Trường Thọ.

Vong Tình thượng nhân cũng không thu hồi lại môn "La Thiên Dương Lôi Chân Quyết" kia. Mà pháp quyết khắc ở bên trên ngọc bài mới cho, khúc dạo đầu có bốn chữ lớn: Tam Muội Chân Hỏa!

Lý Trường Thọ cẩn thận đọc vài câu giảng giải dạo đầu, đến đoạn những pháp quyết chỉ điểm tu hành "Tinh hỏa": "Thần hỏa": "Khí hỏa", trong đáy lòng hắn lập tức tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Cuối cùng thứ này cũng tới tay, chuyến này coi như cũng không uổng công.

Có khả năng, chuyện này sẽ lưu lại cho Vong Tình thượng nhân một chút ấn tượng mình là một kẻ tham lam mặt dày…

Nhưng đáng giá!

Sau khi về núi, hắn sẽ cắm rễ trên Tiểu Quỳnh Phong thành thành thật thật tu hành. Không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng nghiên cứu Chân Hỏa Kinh!

Tam Muội Chân Hỏa cũng không phải chỉ dùng để đả thương địch thủ. Đây là một loại chân hỏa lưu truyền tương đối rộng trong Đạo Môn, nó lấy uy lực lớn, yêu cầu tu vi thấp mà nổi danh. Nhưng muốn thu được công pháp tu hành Tam Muội Chân hỏa thì lại không dễ.

Đợi Tam Muội Chân Hỏa tiểu thành, mình có thể làm theo phương pháp ghi trong một cuốn cổ tịch. Đó là dùng Tam Muội Chân Hỏa cường hóa thần hồn và đạo thể, lúc đối mặt thiên kiếp lại có thêm mấy phần tự tin!

Sau này, mình chỉ cần ra khỏi núi thêm một lần nữa để độ thiên kiếp!

Nếu có thể thuận lợi vượt qua thiên kiếp, về sau mình có thể trốn trong sơn môn, yên bình cầu trường sinh!

Nuôi thêm cá, trồng thêm rau, sáng luyện đan chiều nghiên cứu trận pháp, nhàm chán thì trêu chọc tiểu sư muội. Rảnh rỗi có thể tìm việc, làm một chức vụ gì đó trong Thiên Đình.

Đại khái như thế, hiện giờ hắn đang đạt tới giai đoạn đầu tiên trong mục tiêu sống tới chết già ở thế giới Hồng Hoang này.

Sẽ có phiền phức nào ở trên trời giáng xuống hay không?

Lý Trường Thọ liếc mắt nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã lúc này đang được bảo hộ nghiêm ngặt, không khỏi lộ ra một nụ cười mỉm.

Hữu Độc sư muội sau khi về núi, sẽ được trưởng lão cao tầng trong môn coi trọng. Loại coi trọng này đến một trình độ nhất định cũng sẽ trở thành gông xiềng hạn chế hoạt động của nàng.

Chỉ cần sau khi giải quyết Tửu Ô sư bá, phiền phức tất nhiên không còn đường nào để gặp hắn nữa.

Tiểu Quỳnh Phong cũng chắc chắn sẽ khôi phục an bình ngày thường!

Về phần Tửu Cửu sư thúc, nàng thường xuyên lui tới cũng coi như là chuyện tốt. Như vậy sau này mình thành tiên, sản xuất một số đan dược đặc thù, bố trí một số trận pháp lợi hại, những thứ ấy đều có thể nói là do sư thúc hỗ trợ…

"Ngươi đang suy nghĩ gì đấy?" Tửu Cửu ở bên cạnh truyền âm hỏi, sau đó quệt quệt khóe môi: "Nhìn vẻ mặt của ngươi cười nham nhở, hẳn là đang có ý định xấu xa gì phải không?"

Lý Trường Thọ cười giả lả: "Sư thúc đã giải được khối lập phương sáu màu kia chưa?"

Tửu Cửu lập tức đắc ý cười một tiếng, ném khối rubic gỗ đã giải thành sáu màu trở về, tươi tỉnh nói: "Tìm ra được phương pháp thì rất đơn giản, đổi lại một món đồ chơi khác cho ta đi."

Lý Trường Thọ cười gật gật đầu, lấy ra một viên rubic cấp năm đưa cho Tửu Cửu. Tửu Cửu hoa mắt nhìn khối lập phương đầy những màu sắc loạn xà ngầu, trên trán lập tức treo đầy hắc tuyến. Nàng vội vàng nhập định ngồi xuống, đi vào trạng thái chăm chú tu hành hiếm thấy…

…

Ở chỗ sâu dưới đáy Đông Hải, Thủy Tinh Cung được tôm binh tướng lính và Tiên Giao binh hộ vệ nghiêm mật, còn có đại trận bao trùm…

Trong chủ điện đang ca múa không ngừng, mở tiệc vui vẻ ăn mừng Đại Hội Trừ Yêu lần này kết thúc viên mãn.

Vì mấy thứ pháp bảo mà Long Cung ném ra, những đệ tử trẻ tuổi ưu tú nhất trong các tiên môn Đông Thắng Thần Châu xông vào nhau đánh tới đánh lui. Điều này khiến các cao thủ Long Cung cảm thấy thật thoải mái dễ chịu.

Long Vương ngồi trên bảo tọa được điêu khắc bởi san hô thủy tinh, giống như là uống say, nghiêng người dựa vào nệm êm bện từ tơ tằm Cửu Sí Diệu. Bên cạnh lão Long Vương là mấy hải nữ xinh đẹp, động tác êm ái quạt gió, bóp vai, đấm lưng…

Cuộc sống nhàm chán như vậy, thoải mái dễ chịu mà buồn tẻ.

Văn võ đại thần Long Cung nâng ly cạn chén, kể lại tình hình đệ tử Nhân Tộc tranh đấu, từng người từng người đều cực kì vui vẻ.

Bên ngoài đại điện, vừa tỉnh lại được nửa ngày, ánh mắtcủa thiếu niên Long Tộc kiên định siết chặt nắm tay…

Ta, Nhị thái tử Đông Hải Long Cung Ngao Ất, lại sắp làm một chuyện trọng đại!

Chương 44. Sư huynh ta thật bất phàm

Nơi này…nơi này…có thật sự là Tiểu Quỳnh Phong mà lão đạo ta quen thuộc hay không?

Bên ngoài đan phòng, bị vây trong một chỗ khốn trận, Tiên Nhân mới của Độ Tiên Môn - Tề Nguyên đạo trưởng, ánh mắt ngơ ngác, đạo bào xốc xếch đang mờ mịt luống cuống nhìn ba con đường nhỏ trước mặt.

Suốt mấy ngày qua, Tề Nguyên đi mãi mà không ra khỏi khốn trận này. Mặc dù lão đạo trước đây cũng hao tốn rất nhiều năm tháng nghiên cứu trận pháp, nhưng trình độ trận pháp vẫn hết sức có hạn.

Dù sao trong suốt mấy trăm năm tu hành, đại đa số thời gian Tề Nguyên đều dùng vào việc tu bổ đạo cơ. Mà đối với nghiên cứu trận pháp cũng chỉ cầm trận đồ sắp xếp mấy lần, nhớ kỹ cách bố trí là coi như lĩnh hội tiểu thành, có thể chấp nhận được.

Cho nên, khi lão đối mặt mê khốn liên hoàn trận…

"Đây là trận pháp do vị cao nhân nào bày ra ngay tại Tiểu Quỳnh Phong ta? Chuyện này là có tính toán và mục đích gì?"

Tề Nguyên lão đạo vừa lẩm bẩm vừa cưỡng ép nhớ lại lộ tuyến mình vừa đi vòng quanh trước đây.

Hốt hoảng lo lắng, trong lúc Tề Nguyên đi loạn cuối cùng lại tìm được một con đường mới có vẻ khác biệt. Phía trước con đường không có ngã rẽ, hai bên là cây rừng xanh um tươi tốt, xung quanh không có sương mù mê hoặc thường thấy, cảnh sắc có vẻ hết sức bình thường.

Tề Nguyên cẩn thận từng li từng tí cất bước tiến lên. Lần này lão đạo rất nhanh đã có phát hiện mới.

Một tấm bảng gỗ nhỏ treo ở trên ngọn cây phía trước, trên đó viết ba chữ to: [Lạc đường à?]

Tề Nguyên vô thức gật đầu nhẹ, sau đó liền run run nhìn kĩ lại tấm bảng gỗ, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

Nét chữ này, vì sao lại có vẻ quen thuộc như thế?

Tề Nguyên lão đạo nhìn chằm chằm vào tấm bảng gỗ một hồi lâu, lại thấy gốc cây phía sau cũng có treo một tấm bảng gỗ khác. Lão cẩn thận đi về trước hai bước, thấy cảnh sắc xung quanh dường như có một chút biến hóa, nhưng tấm bảng gỗ thứ hai vẫn còn treo trên cây ở đó.

Trên tấm bảng này cũng có chữ viết: [Đạo hữu đến Tiểu Quỳnh Phong có việc gì?]

"Nhà bần đạo ở chỗ này!" Tề Nguyên tức giận quát lớn một tiếng, nhưng hai tay lão lại run rẩy không kìm chế được.

Chẳng lẽ…

Chẳng lẽ đây là khe hở dòng thời gian trong truyền thuyết?

Theo truyền thuyết Thượng Cổ, có sinh linh Tiên Thiên bước vào một chỗ hẻm núi, đến khi đi hết hẻm núi ra tới chỗ khác thì đã vài vạn năm sau, bản thân còn chưa phát giác tuế nguyệt biến hóa.

Chẳng lẽ, loại sự tình hoang đường này cũng phát sinh ở trên người bần đạo?

Lúc này Tiểu Quỳnh Phong đã không phải là Tiểu Quỳnh

Phong của mình vẫn ở nữa, mà là Tiểu Quỳnh Phong đã trải qua mấy ngàn năm sau?

Thấy phía sau lại có một tấm bảng gỗ thứ ba, Tề Nguyên đi theo hướng bảng gỗ cất bước về phía trước một lần nữa. Khi lão đến chỗ gốc cây treo bảng gỗ thứ ba thì thấy cảnh sắc xung quanh mình có một chút biến hóa di hình hoán vị, dường như chính là trận pháp chuyển dời.

Sau mỗi tấm bảng gỗ lại có một tấm bảng gỗ nữa. Mà chữ viết trên mỗi tấm bảng gỗ kia, Tề Nguyên lão đạo càng nhìn lại càng thấy nó quen thuộc.

Phảng phất như có một bóng đen theo sau lưng lão, không ngừng hỏi han bên tai lão, dụ dỗ lão tới một chỗ cạm bẫy nào đó mà lão không có cách nào cưỡng lại được, vẫn phải đi theo.

[Đạo hữu có phải là môn nhân Độ Tiên Môn chúng ta?]

[Trận pháp này chỉ để bảo vệ đan phòng trọng địa, hoàn toàn phù hợp điều lệ hạn định của môn quy Độ Tiên Môn]

Đan phòng? Dường như ta đã có lần nghe đồ nhi nói qua…

[Đạo hữu chưa được sự cho phép mà đã xâm nhập Tiểu Quỳnh Phong?]

Bần đạo còn cần xâm nhập sao? Bần đạo chính là phong chủ Tiểu Quỳnh Phong!

[Xin đừng phá hư bất kỳ một ngọn cây cọng cỏ nơi đây, đường này đi tới hướng một chỗ đất trống không bị cách âm.]

Sao? Đây là cửa ra vào người bày trận lưu lại?

[Tấm bảng này chỉ là một cột mốc chỉ đường góp cho đủ số]

[Đất trống ngay ở phía trước]

[Đến rồi, mời đi về phía trước ba bước]

Tề Nguyên dừng bước lại, vô thức ngừng thở, ở phía trước là một gốc đại thụ, lão nghi hoặc đi về phía trước thêm ba bước.

Cảnh sắc biến hóa một lần nữa, một chỗ đất trống bị rừng cây vây quanh xuất hiện trước mặt Tề Nguyên. Trên mặt đất phủ đầy lá rụng, chính giữa bày biện một cái bàn thấp, bên cạnh còn đặt một thùng nước suối.

"Nơi đây là địa phương nào?"

Nhìn phía trước còn có một tấm bảng gỗ, Tề Nguyên vội cất bước đi tới đọc xem. Chữ viết trên tấm bảng gỗ hết sức quen thuộc nhưng lão lại không nhớ được đã thấy qua ở đâu.

[Làm phiền đạo hữu chờ ở đây một chút, nếu như bần đạo không thể chạy đến kịp thời, có thể là đang bế quan hoặc luyện đan đến thời khắc mấu chốt. Nếu như đạo hữu chờ không nổi, có thể ở chỗ này dùng tiên lực la lớn vọng ra bên ngoài, sẽ có người tới cứu. Tiểu Quỳnh Phong chân thành hoan nghênh đạo hữu tới chơi. Nhưng lần sau xin mời đến thẳng nhà, đừng lại đi lầm vào phụ cận đan phòng. Tề Nguyên, phong chủ Tiểu Quỳnh Phong chấp bút]

Hai tay của Tề Nguyên run lên, bạch bạch bạch lui lại ba bước, đến khi lưng đụng phải một gốc cây thì mới dừng lại.

Đường lui bất tri bất giác đã bị đóng kín.

"Đây…đây là trận pháp do bần đạo tự mình thiết lập?"

Hai mắt Tề Nguyên lão đạo trợn tròn giống như nhìn thấy quỷ. Mới đi dự tiệc về, nguyên bản còn một chút men say nhưng trong nháy mắt đã không còn sót lại chút gì. Ánh mắt lão đảo qua xung quanh mình, chỉ cảm thấy trời đất như muốn quay cuồng.

Hẳn là bần đạo gặp phải quỷ rồi?

Không…không đúng…chẳng lẽ đây là di chứng của tiến cấp thành Trọc Tiên?

Vừa rồi lúc uống rượu, có một vị tiền bối trong môn đã từng nhắc nhở, nói rằng Trọc Tiên dễ dàng bị địa khí xâm nhiễm, đạo tâm dễ dàng sinh ra ma chướng.

Chẳng lẽ…chẳng lẽ bần đạo chỉ là tâm ma của Tề Nguyên đạo trưởng?

Hai tay của Tề Nguyên lão đạo bắt đầu run lẩy bẩy, lão xông tới trước tấm bảng gỗ, dí mặt sát xem thật kỹ những chữ viết trên đó, trong đôi mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Những chữ viết trên tấm bảng gỗ này…không phải là…không phải là chữ viết của lão!

Dưới chân trượt đi, Tề Nguyên lão đạo đặt mông ngồi phịch trên mặt đất tràn đầy lá rụng. Ánh mắt lão đờ đẫn, tiêu cự tan rã, tóc trắng rối bù xõa xuống khuôn mặt thất thần…

Khe hở dòng thời gian…Trọc Tiên…Tâm ma

Khe hở dòng thời gian…Trọc Tiên…Tâm ma

"Đến cùng thì bần đạo là ai? Chẳng lẽ ta thật sự chỉ là tâm ma của bản thân? Không, không có khả năng, bần đạo tuyệt đối không phải là tâm ma, bần đạo chính là Tề Nguyên. Ta chính là Tề Nguyên, Tề Nguyên chính là ta, ta chỉ bước vào khe hở dòng thời gian, không thể nào là tâm ma! Không đúng, không đúng! Không, không, không…"

Hai tay của Tề Nguyên lão đạo ôm lấy đầu rồi đột nhiên ngửa mặt gào to một tiếng, khiến cho từng mảng từng mảng chim chóc trong rừng cây Tiểu Quỳnh Phong bay tán loạn. Tiếng thét ai oán cũng khiến cho mấy đạo thân ảnh ngẫu nhiên bay ngang qua trên không trung chợt dừng lại, đưa mắt tò mò nhìn rừng cây Tiểu Quỳnh Phong.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một giọng nữ đầy hoang mang nghi hoặc: "Sư phụ?"

Tề Nguyên lập tức dừng la hét, run giọng hỏi một câu: "Linh Nga?"

"Sư phụ, người bị vây ở trong trận à?"

"Ngươi thật sự là Linh Nga?"

"Đúng thế sư phụ, đệ tử còn có thể là ai khác sao?"

"Không…không…ngươi có thể là tâm ma…là tâm ma của vi sư hiện hình…"

Bên ngoài trận pháp, Linh Nga vừa mới hổn hển chạy tới, không chịu được dùng một tay ôm trán nhăn nhó nghĩ thầm: "Thôi xong đời rồi, sư phụ bị sư huynh làm cho hóa điên mất rồi!"

Nàng than nhẹ một tiếng rồi lập tức có chủ ý, vội vàng nói lớn: "Sư phụ đừng đi lộn xộn, trong này có rất nhiều trận pháp! Cũng không cần đi theo phương hướng âm thanh của con truyền tới, nếu sư phụ rời khỏi khu vực kia thì sẽ bị cách ly hết âm thanh từ bên ngoài vào!"

"Chờ một chút, đệ tử sẽ đi vào tìm sư phụ!"

"Nhưng đệ tử phải mất một chút thời gian để tìm đến vị trí của sư phụ. Chỉ có sư huynh mới có thể giải trừ trận pháp nơi đây. Chỗ này đều là do sư huynh bố trí, sư phụ ngài cứ an tâm chờ một lát."

Rất nhanh sau đó, Tề Nguyên lão đạo nghe được âm thanh của

Linh Nga truyền đến từ bên ngoài: "Úi da…ai cha…úi!"

Tiểu đồ nhi của mình vừa nói cái gì?

Sư huynh?

Nơi này là do Trường Thọ bố trí?

Trong đôi mắt của Tề Nguyên lão đạo tràn đầy nghi hoặc rồi chìm vào suy tư, dần dần lão trở nên bình tĩnh lại. Sau nửa canh giờ, Lam Linh Nga với cả người dính đầy vụn cỏ lá rụng, mặt mũi sưng phù xuất hiện phía trước sư phụ. Nàng cúi đầu vái chào: "Sư phụ, đệ tử đến tìm người."

Tề Nguyên nghi hoặc nhìn chằm chằm Lam Linh Nga. Lam Linh Nga hiểu được, liền thi triển mấy môn pháp thuật quen thuộc mà Tề Nguyên lão đạo đã dạy bảo trước đây.

"Sư phụ, con đúng là Linh Nga đây!"

Tề Nguyên nhẹ nhàng thở ra, cười khổ hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

"Ừm!" Linh Nga cắn môi, trầm ngâm giây lát, trong lòng suy nghĩ nên nói như thế nào để giúp sư huynh. Nàng nhanh chóng lấy ra một cái túi trữ vật, đi lại bên cạnh cái bàn rồi bỏ ra hai cái nệm và ấm trà, cười nói: "Sư phụ, trước hết người hãy tới đây ngồi nghỉ ngơi, để cho đệ tử chậm rãi bẩm báo."

Trong ánh mắt của Tề Nguyên vẫn mang theo vài phần hoài nghi. Nhưng chờ lão ngồi xuống trên tấm nệm, nhìn thủ pháp pha trà quen thuộc của Lam Linh Nga, lo nghĩ trong lòng đã biến mất phần lớn.

Trong rừng yên tĩnh, chỉ có gió nhẹ thổi trên ngọn cây tạo thành tiếng vang xào xạc. Từ nơi này ngẩng đầu nhìn lên, bởi vì cây cối chung quanh che lấp, bầu trời xanh thẳm phảng phất như chỉ còn lại một mảnh nhỏ bằng cái sân.

Bỗng nhiên, Tề Nguyên lão đạo chợt hiểu ra, ánh mắt lão đánh giá khắp xung quanh, thấp giọng hỏi: "Nơi này đều là do sư huynh con bố trí?"

Linh Nga vội đáp: "Phải nói là sư huynh thiết kế, rồi nhờ vị Chân Tiên Tửu Cửu sư thúc của Phá Thiên Phong ra tay bố trí."

"À, thảo nào…" Tề Nguyên cười khổ nói: "Hóa ra là do Tửu Cửu sư muội hỗ trợ bố trí."

"Kỳ thật, Tửu Cửu sư thúc tuyệt đối không thông thạo trận pháp. Tất cả đều là do sư huynh dùng từng câu hướng dẫn cho sư thúc, đem cái này thả chỗ này, đem cái kia bỏ chỗ kia." Lời nói của Linh Nga chợt ngừng lại, cúi đầu thì thầm: "Sư phụ, ngài thật sự không phát hiện ra chuyện gì sao?"

Tề Nguyên nâng chung trà lên uống một hớp, đúng là trà hoa cúc hạt sen mà hắn thích nhất.

"Phát hiện ra chuyện gì? Chuyện con thích sư huynh hả?"

"Úi!" Gương mặt xinh đẹp của Linh Nga lập tức đỏ bừng.

Tề Nguyên lão đạo nhíu mày nhìn chăm chú, hỏi: "Chẳng lẽ con không thích Trường Thọ?"

"Chuyện này không thể nói thẳng ra, như thế thật là ngượng chết đi được." Linh Nga ngúng nguẩy đáp, rồi nàng nhanh chóng trấn định lại, nói khẽ: "Sư huynh, kỳ thật huynh ấy rất bất phàm…"

"Ồ?" Trong ánh mắt của Tề Nguyên lão đạo mang theo nét cưng chiều, cười nói: "Trong mắt con, sư huynh của con tất nhiên là bất phàm rồi."

"Không phải như thế sư phụ!" Linh Nga đưa tay vén sợi tóc bên tai của mình, nói tiếp: "Sư huynh thật sự bất phàm hơn so với sư phụ nghĩ đấy, huynh ấy rất có tiền đồ. Ví dụ như trận pháp nơi này, đều là sư huynh dùng trận pháp cơ sở đơn giản bố trí ra liên hoàn trận. Sư huynh mặc dù nhờ Tửu Cửu sư thúc hỗ trợ, nhưng nếu nơi đây để một mình sư huynh bố trí thì kết quả cũng không khác gì."

Tề Nguyên lão đạo lập tức khẽ giật mình. Linh Nga tiếp tục thì thầm nói: "Đệ tử nhập môn mười mấy năm qua, sư huynh dạy đệ tử rất nhiều. Rất nhiều lần, sư phụ giảng đạo xong, đệ tử mê mê man man không hiểu nguyên lý, sư huynh đều bổ túc giảng giải thêm cho đệ tử. Thường thường, sư huynh nói một hai ~ câu là đã có thể làm sáng tỏ chân ý, cho nên tiến cảnh của đệ tử mới nhanh như vậy."

Tề Nguyên chau mày nhìn Linh Nga, trong lúc nhất thời cạn lời không biết nên nói thế nào.

Linh Nga vẫn ôn nhu nói: "Còn nữa, sư phụ nhìn thử tu vi của đệ tử hiện tại là cấp mấy?"

Tề Nguyên nhìn kỹ, trầm ngâm vài giây rồi nói: "Luyện Khí cấp chín?"

Linh Nga dùng hai tay bắt kiếm quyết, bóp ra một loại kết ấn phức tạp, khí tức quanh người đột nhiên tràn ra ngoài, hỏi: "Hiện tại thế nào?"

Tề Nguyên mắt chữ a mồm chữ o, sửng sốt hô lên: "Hóa Thần cấp năm! Linh Nga, con từ khi nào..."

Linh Nga đưa ngón tay lên miệng suỵt một cái, hai tay kết ấn một lần nữa, khí tức quanh người lập tức thu lại, nàng thấp giọng nói: "Đây là [Quy Tức Bình Khí Quyết] sư huynh truyền cho con, có thể che giấu tu vi của bản thân. Chỉ cần không bị người cấp độ

Chân Tiên tiếp xúc thân thể, tu vi cũng đều có thể ẩn tàng, lại mô phỏng ra cảnh giới mà bản thân mình muốn biểu lộ."

Trên mặt của Tề Nguyên lão đạo chỉ còn lại nét kinh hãi.

"Sư huynh nhập môn trăm năm, phần lớn thời gian của sư phụ đều bế quan tu hành xung kích cảnh giới Tiên Nhân. sư phụ, sự hiểu rõ và chiếu cố của người đối với sư huynh thực sự quá ít!"

Linh Nga nâng chung trà lên, hai ngón tay trái nhỏ nhắn đỡ đáy chén, tay phải cầm miệng chén nhẹ nhàng nhấp một miếng, trong mắt hiện lên vẻ lanh lợi.

"Thừa dịp sư huynh bị Tửu Ô sư bá gài bẫy bắt đi đến Đông Hải, đệ tử muốn nói rõ ràng những sự tình này với sư phụ. Đệ tử ở bên cạnh, một mực nhìn thấy sư huynh làm rất nhiều chuyện vì sư phụ. Nhưng sư phụ lại hoàn toàn không biết, mỗi lần nhìn thấy sư huynh là lại quở trách sư huynh không chịu chuyên tâm tu hành nâng cao tu vi. Hiện nay chỉ sợ khoảng cách sư huynh thành tiên đã không còn xa. Mà Dung Tiên Đan sư phụ dùng, nếu như đệ tử đoán không lầm chính là mấy năm trước trong đợt lịch luyện, sư huynh mạo hiểm đi vào sâu trong Bắc Câu Lô Châu tự tay tìm ra Tiên Giải Thảo, sau đó luyện chế thành. Sư phụ, người bởi vì độ kiếp thành tiên mà sầu lo, mà trước đây điều khiến sư huynh lo lắng nhất cũng là thiên kiếp của sư phụ, vì thế huynh ấy đã cố gắng làm rất nhiều thứ. Cái lồng gỗ mà sư phụ nhìn thấy kia, thật ra là do hai năm nay sư huynh đã làm hơn mười món bảo vật chống cự thiên kiếp, nhưng sau khi thí nghiệm đều là không có hiệu quả. Đệ tử mấy lần thấy sư huynh ảo não, là lúc huynh ấy ngồi xổm ở những cái lồng gỗ bị lôi kiếp phá hỏng. Đệ tử chỉ thấy sư huynh khẩn trương lo lắng duy nhất một lần, chính là thời khắc sư phụ độ kiếp."

Linh Nga ngước nhìn Tề Nguyên lão đạo ánh mắt mờ mịt lúc này, ngồi một đống như tượng gỗ.

"Sư phụ, sư huynh thật sự rất bất phàm, đây cũng không phải là đệ tử nói bừa "

Chậm rãi, Linh Nga kể lại những sự tình có liên quan đến sư huynh mà nàng được biết. Bởi vì sư huynh đã dặn dò, cho nên nàng cũng giấu bớt nhiều chuyện, đồng thời không khuếch đại lên bất cứ điều gì.

Tề Nguyên dần dần lấy lại tinh thần, lão đạo bảo Linh Nga thi triển Quy Tức Bình Khí Quyết một lần nữa, lại nhìn thấy trên người tiểu đồ đệ mang theo rất nhiều tiên đan độc đan. Cuối cùng Tề Nguyên lão đạo rơi vào trầm tư suy nghĩ.

Một lát sau, Tề Nguyên có vẻ bất an hỏi: "Linh Nga, con nói là vi sư nên làm như thế nào? Đợi sư huynh con trở về khen ngợi hắn một phen?"

"Sư phụ, tốt nhất là người coi như đệ tử hôm nay không nói cái gì. Sau này cũng không phát sinh chuyện gì bất thường, hằng ngày như thế nào thì vẫn cứ làm như thế ấy." Linh Nga cười tinh quái, nói: "Khi mà sư huynh tiến vào trận tiếp đón chúng ta, sư phụ liền cầm lấy phất trần quất mông huynh ấy thật mạnh vào. Nhớ là phải dùng sức thật nhé, mỗi lần người muốn đánh sư huynh, thật ra đều là huynh ấy cố ý lộ ra sơ hở để cho sư phụ bắt được."

Trên trán Tề Nguyên treo mấy đạo hắc tuyến, cười méo mó: "Chẳng lẽ vi sư lại cùi bắp đến như vậy hả?"

"Ấy!" Linh Nga vội vàng hô: "Sư phụ anh minh thần võ! Tiên pháp vô biên!"

Nụ cười của Tề Nguyên lại càng thêm méo mó: "Thôi được rồi! Vi sư coi như không nghe con nói những lời này."

Linh Nga cười cười giả lả nói: "Sư huynh con mong muốn nhất chính là người khác không chú ý đến huynh ấy, sau đó cứ âm thầm phát tài. Bây giờ đệ tử cũng phải giả vờ biểu hiện ngu ngốc một chút trước mặt sư huynh, làm bộ hồ đồ ngây thơ, nếu không khẳng định sẽ bị huynh ấy dần dần xa lánh."

Linh Nga xoay chuyển lời nói, bắt đầu mách lẻo hằng ngày Lý Trường Thọ ăn hiếp tiểu sư muội như thế nào, có ý đồ làm dịu cảm giác phiền muộn trong lòng sư phụ.

Rất nhanh, Tề Nguyên bị sự nhõng nhẽo của nàng làm cho vui vẻ trở lại, lão liên tục cười to, tinh khí thần sung mãn một lần nữa.

"Con đó! Ha ha ha!"

Tề Nguyên đứng dậy đi tới một bên, giả vờ nhìn xem trận pháp nơi đây với đủ loại bố trí mình không hiểu rõ, nhưng mục đích chính là để cho Linh Nga không thấy khóe mắt hơi có một chút ướt át của lão.

"Là do ta làm sư phụ quá ích kỷ, mấy hôm lại lo lắng độ kiếp, vài bữa lại nghĩ đến bế quan. Ài, sư phụ nhận sư huynh con về, truyền cho hắn công pháp, sau đó một mực bế quan với độ kiếp. Lần này vượt qua thiên kiếp, vốn nghĩ sẽ có thời gian chỉ đạo hai huynh muội con tu hành, cuối cùng lại phát hiện ra vi sư mới là người được chăm sóc lo lắng lâu nay. Thôi, thôi, sư phụ mặc kệ, không quản nhiều nữa...có đồ đệ như thế, vi sư cũng có thể cảm thấy an ủi trước các vị sư tổ Tiểu Quỳnh Phong nhất mạch rồi."

Nói xong, Tề Nguyên quay đầu nhìn về phía Linh Nga, cười nói: "Với lại, tiểu đồ nhi của ta hiện nay cũng coi như là đã trưởng thành hiểu chuyện."

Linh Nga ngượng ngùng cười cười, nhỏ giọng thầm thì: "Để có thể xứng với sư huynh, đệ tử vẫn một mực cố gắng hết sức…"

"Ồ?"

"Ấy, sư phụ uống trà, uống trà đi, trà nguội mất rồi! Chuyện đệ tử mách lẻo hôm nay, sư phụ tuyệt đối không được khai ra với sư huynh đó!"

"Được! Được! Chúng ta cùng nhau giả vờ ngây ngốc, diễn kịch trước mặt sư huynh của con!" Tề Nguyên ngồi trở lại trước bàn trà, lấy phất trần ra…

"Sau đó vi sư giáo huấn sư huynh, con cũng ra tay thử nghiệm chút cảm giác đánh mông hắn!"

Hai mắt của Linh Nga lập tức tỏa sáng: "Được hả sư phụ?"

"Tất nhiên, dám coi vi sư như khỉ đùa giỡn nhiều năm như vậy, đương nhiên trận này phải thu thập hắn cho tốt mới hả giận."

Lam Linh Nga lập tức nhảy cẫng lên vỗ tay hoan hô. Tề Nguyên lại nói: "Yên tâm đi, sau đó vi sư sẽ bế quan lĩnh hội tu hành pháp Trọc Tiên, sau này hai sư huynh muội các con phải chăm lo quản lý Tiểu Quỳnh Phong."

Nói xong, Tề Nguyên cúi nhìn khuôn mặt già nua phản chiếu trong chén trà, lão không khỏi lắc đầu nở nụ cười mãn nguyện.

Chuyện này cũng thật là kỳ diệu không thể tưởng tượng được…

Chương 45. Một chút xíu! Tính toán phong thần

Đã đi mấy ngày, trên núi hẳn là không có chuyện gì.

Trên đường trở về Độ Tiên Môn, trong lòng Lý Trường Thọ suy nghĩ.

Sư phụ hẳn là còn uống rượu trên đỉnh, tiểu sư muội ở bên kia thì mình cũng đã dặn dò, bảo nàng thành thành thật thật bế quan tu hành.

Có khả năng xuất hiện hình huống phiền phức nhất, đó là có người đi vào Tiểu Quỳnh Phong, sau đó xông lầm vào trận pháp quanh đan phòng, khốn trận và mê trận mặc dù không có sát thương trực tiếp, nhưng bị nhốt ở trong đó lâu, tâm cảnh cũng rất dễ mất cân bằng, sinh ra tâm ma...

Bất quá, lần trước suýt nữa bức điên Tửu Ô sư bá, Lý Trường Thọ cũng đã cải biến một ít bên trong liên hoàn trận.

Hắn lưu lại một con đường "Đãi khách".

Nếu như kẻ xâm nhập trận pháp là ngoại tặc, bức điên đối phương, trực tiếp xoá bỏ tự nhiên là không sao, nhưng tiên môn có đại trận hộ sơn, ngoại tặc bình thường làm sao lẫn vào được?

Ở dưới tình huống bình thường, người xâm nhập trận pháp hẳn là đồng môn đến với mục đích gì đó, đánh giết, bức điên đều không thỏa đáng.

Cho nên, Lý Trường Thọ thiết kế một ít thẻ bài dẫn đường ở trên đường đi đến "Ngõ cụt", dẫn kẻ xông vào tới một nơi thoải mái dễ chịu ấm áp, tạm thời ổn định đối phương.

Như vậy có thể tránh khỏi tình huống xấu tiếp theo, cũng có thể làm cho đối phương không đi loạn khắp nơi, chính mình sẽ có đủ thời gian đi bố trí những thứ khác.

Vạn nhất vây khốn Chân Tiên, đối phương không ngừng ra tay oanh kích bốn phía, có khả năng sẽ phát động sát trận che giấu...

Kẻ xông trận bị chết hoặc tổn thương ngược lại là không có quan hệ gì với hắn. Nhưng đến lúc đó trong môn vấn trách hắn vi phạm môn quy tự xây trận, vậy thì thật sự có một chút phiền phức.

Tác dụng của trận pháp tầng ngoài là ngăn cản những người khác tới gần đan phòng, mà "Gian đãi khách" thiết trí ở trong trận, có thể giải quyết thích đáng vấn đề mấu chốt từ hai người trở lên.

Đây cũng là Lý Trường Thọ suy nghĩ sâu xa tính kỹ các biện pháp tất yếu.

Huống chi...

Hắn còn mượn danh sư phụ mình, chữ viết trên thẻ gỗ dẫn đường đều là bắt chước chữ sư phụ.

Dù sao sư phụ cũng là phong chủ, còn hắn chỉ là đại đệ tử Tiểu Quỳnh Phong.

"Cuối cùng cũng đã trở về."

Ánh mắt của Lý Trường Thọ đảo qua dãy núi nơi xa, nhìn thấy đã sắp về núi.

Sau khi trở về hắn sẽ tiếp tục áp chế tu vi, tu luyện Tam Muội Chân Hoả.

Tiểu cảnh giới trước mắt này, nếu như hắn liều mạng áp chế tốc độ đột phá, hẳn là còn có thể áp chế được khoảng hai năm nữa.

Hai năm, chỉ có thể miễn cưỡng giúp hắn tu luyện Tam Muội Chân Hoả đến giai đoạn nhập môn.

Mà lần sau đi ra ngoài, sẽ là độ kiếp chính thức.

Nói đi thì phải nói lại, hắn nên giải thích với sư phụ đan phòng và liên hoàn trận quanh đan phòng như thế nào? Nếu sư phụ hỏi liên hoàn trận này bố trí như thế nào, hắn có nên tiết lộ với sư phụ một chút thực lực được che giấu hay không?

Hắn tự nhiên là tin tưởng sư phụ mình, nhưng lỡ như sư phụ say rượu nói ra thì sao?

Thôi, sư phụ và sư muội đều là người thân nhất của mình, "quyền hạn" và đãi ngộ cũng nên ngang nhau mới đúng.

Trở về tìm sư phụ nói một chút, cho sư phụ biết một chút về trình độ của mình giống như tiểu sư muội biết vậy.

Tới gần sơn môn, gió đêm ngược lại là có một chút ấm áp ngoài ý muốn.

...

Lúc trở lại Độ Tiên Môn, đã là nửa đêm trăng sáng sao thưa.

Mọi người đã giải tán trước Bách Phàm Điện, Lý Trường Thọ và Tửu Cửu sư thúc cáo biệt, cưỡi mây bay về hướng Tiểu Quỳnh Phong.

Hữu Cầm Huyền Nhã rõ ràng là muốn tìm Lý Trường Thọ nói mấy câu, nhưng nàng vừa mới đáp xuống đất liền bị mấy vị sư bá gọi vào trong Bách Phàm Điện, hoàn toàn không có cơ hội thoát thân.

Lý Trường Thọ không bị mấy người chú ý liền phiêu nhiên rời đi. Có câu người gặp việc vui tinh thần sẽ thoải mái, mấy ngày nay hắn thu hoạch cũng tương đối khá.

Nhưng khi Lý Trường Thọ nhớ lại chuyến đi đến Đông Hải lần này, sắc mặt rất nhanh liền trầm xuống...

Hắn đến bây giờ đã rõ, tại sao ngày đó vị Long thái tử kia lại chọn hắn luận bàn.

Để phòng chính mình sau này gặp lại kịch bản không theo ý muốn như Ngao Ất, sau này cần phải tránh xa đại tộc Viễn Cổ này một chút thì ổn thoả hơn.

Trên Tiểu Quỳnh Phong im ắng, Lý Trường Thọ từ xa đã phát hiện ra, tiểu sư muội và sư phụ nhà mình đều không ở trung nhà tranh của họ, linh thức đảo qua đại trận, liền thấy sư muội và sư phụ bị vây trong trận pháp bên cạnh...

Ấy?

Làm sao lại cùng bị nhốt vào vậy?

Sư phụ vẫn luôn bế quan không biết trận pháp phía sau. Linh Nga lại là người trông chừng sư phụ luyện công, làm sao lại cùng chui vào rồi?

Không phải là cảm thấy phong cảnh ở nơi đó quá đẹp, hai người sư đồ cùng nhau đi vào uống trà ngắm trăng sao đó chứ?

Lý Trường Thọ cưỡi mây nhẹ nhàng lướt qua, trước tiên không thả hai người ra, mà kiểm tra trong ngoài đại trận một lượt, rồi mới lấy ra ngọc bài khống chế trận pháp đóng lại khốn trận bên ngoài.

Gió nhẹ quét qua, sương trắng tới lui trong rừng. Rừng cây vốn rậm rạp cũng bị che khuất một ít.

Linh Nga lập tức hô lên: "Sư phụ! Sư huynh đã trở về!"

"Ừm, vi sư thấy rồi."

"Ngươi lại hỗn láo...tốt cho cái tên Lý Trường Thọ nhà ngươi!"

"Còn không qua đây chịu phạt!"

Lý Trường Thọ đang bay tới từ không trung hơi chớp mắt, ngửi được một chút mùi vị không bình thường.

Hắn vừa đáp xuống đất, phất trần trong tay sư phụ đã quăng tới.

Sau khi tấn thăng thành Trọc Tiên, thực lực của Tề Nguyên lão đạo tăng vọt, đảo mắt phất trần đã hóa ra bạch võng đầy trời. Nếu không phải Lý Trường Thọ cố gắng kiềm nén, hắn sẽ trực tiếp bỏ chạy theo bản năng!

Bạch võng rơi xuống, Lý Trường Thọ bị phất trần trói chặt.

Linh Nga ở bên cạnh như hổ đói vồ mồi, Lý Trường Thọ thuận thế bị sư muội đẩy ngã...

Trong rừng vang lên vài tiếng rú thảm và cười nói.

Nhưng lần "giáo huấn" sư huynh này cũng không kịch liệt như Linh Nga tưởng tượng.

Sư huynh hoàn toàn không phản kháng, toàn bộ quá trình sư phụ chỉ quan chiến, làm nàng thoáng có một chút không xuống tay được.

Mình chỉ là tiểu sư muội, sư phụ lại không làm gương đánh trước, nên không thể đánh sư huynh mạnh tay được...

Ngẩng đầu, Linh Nga đột nhiên nhìn thấy sư huynh đang mang theo ánh mắt cảnh cáo.

"Hừ!" Lòng nàng thay đổi, bàn tay trắng nõn giơ lên, hung tợn rơi xuống, nhưng sắp chạm đến thì dừng lại...

Cuối cùng, đầu ngón tay cũng chỉ rơi vào mấy vị trí sư huynh bị sư phụ đánh, lại nghĩ tới nơi này bị sư phụ đánh sưng mấy lần, không chịu được nhẹ nhàng...vuốt vuốt.

"Ách, Linh Nga quả nhiên đã trưởng thành." Lý Trường Thọ lộ vẻ vui mừng, trong nội tâm lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ, tận tình khuyên bảo: "Nữ nhi, nhất định phải hàm súc. Thèm nhỏ dãi thì thèm nhỏ dãi, đam mê thì đam mê, sư huynh cũng không phải không hiểu ngươi, dù sao ngươi cũng đến tuổi rồi. Nhưng thân là Luyện Khí Sĩ, vẫn phải khắc chế xúc động trong lòng. Nếu không sinh ra tâm ma thì làm sao bây giờ? Ngươi nói xem có đúng không?"

"Không phải! Ta chỉ là!" Gương mặt xinh đẹp của Linh Nga đỏ lên trong nháy mắt, có một chút hoảng loạn liếc nhìn sư phụ, lại phát hiện ra sư phụ cũng đang nhíu mày nhìn mình, lộ ra thần sắc khó xử muốn nói lại thôi.

"Ta vừa mới chỉ là...sư huynh thối! Huynh khi dễ người ta! Phập!"

"Quân tử động thủ không động khẩu, muội làm sao lại dùng miệng cắn?"

"Hừ! Nói không lại huynh thì cắn huynh!"

"Sư phụ mặc kệ không quản tiểu sư muội sao, như vậy về sau làm sao gả ra ngoài được?"

"Ai cần ngươi lo! Ta chết già ở Tiểu Quỳnh Phong cũng được!"

Trong rừng, Tề Nguyên lão đạo chẳng biết lúc nào đã quay người rời đi, khoé miệng lão đạo mang theo vẻ mỉm cười, chậm rãi phiêu nhiên trở về nhà tranh của mình.

Không bao lâu, đầu của Lý Trường Thọ đầy cỏ vụn, y quan không ngay ngắn đi ra khỏi rừng, trên cánh tay mang theo mấy dấu răng, thật sự có một chút dở khóc dở cười.

Tiểu sư muội mạng con thỏ, thích cắn.

Linh Nga ở sau lưng thì khuôn mặt hồng hồng, lại làm bộ điềm nhiên như không có việc gì nhìn tinh không.

Đến trước nhà tranh, Tề Nguyên lão đạo truyền âm cho hai người: "Hôm nay vi sư bắt đầu bế quan lĩnh hội phương pháp tu đạo Trọc Tiên. Tất cả mọi chuyện trong Tiểu Quỳnh Phong, Trường Thọ ngươi phải phụ trách xử lý. Nếu có chuyện quan trọng, tuỳ thời có thể đến tìm vi sư thương lượng. Linh Nga, vẫn phải luôn phải chú ý lời nói và cử chỉ, phải có lòng kính trọng sư huynh."

Lam Linh Nga lập tức đáp tiếng nhỏ như muỗi: "Vâng, sư phụ..."

Sau đó, Tề Nguyên lão đạo đi xung quanh nhà tranh, từng tầng từng tầng trận pháp sáng lên, ngăn cách với bên ngoài.

Lý Trường Thọ xoay người, trong ánh mắt có nhiều thâm ý: "Muội đã nói cho sư phụ?"

Trong nháy mắt, Lam Linh Nha ấp a ấp úng một hồi: "Chuyện này, ừm...một chút xíu..."

"Là một chút xíu, hay là một trăm triệu chút xíu?"

"Khẳng định chỉ là một chút xíu!"

Sắc mặt của Lý Trường Thọ nghiêm nghị, lộ ra vẻ mặt cứng rắn nói: "Vào nhà."

Thân thể của Lam Linh Nga khẽ run lên, khuôn mặt nhỏ lập tức xụ xuống, trong nháy mắt lã chã chực khóc. Vào nhà tranh của mình, chuyển đệm, ngồi quỳ chân, cúi đầu, giả khóc, một mạch mà thành.

Tiện tay mở ra trận pháp xung quanh, Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Nói đi, đã nói cho sư phụ cái gì?"

"Sư huynh, kỳ thật là sư phụ cưỡng bức ta..."

Cái trán của Lý Trường Thọ lập tức treo lên mấy đạo hắc tuyến, lời này nếu để cho người khác nghe được, nói không chừng còn cho là Tiểu Quỳnh Phong bọn họ có thảm án người bị cưỡng hiếp.

Lại nói, sư phụ cũng đã già, có nên kiếm cho người một sư nương không?

Chuyện này ngược lại là có thể cân nhắc.

Tiểu sư muội thì cứ quanh co lòng vòng, tin tức mà nàng nói ra cho sư phụ. Lý Trường Thọ ngược lại cũng không quan tâm.

Dù sao thì những gì tiểu sư muội biết cũng có hạn.

Dựa vào việc hiểu rõ tính cách của Tiểu Linh Nga, tình hình hôm nay, hắn đã sớm dự đoán.

...

Lúc trời tối người yên, trận pháp xung quanh đan phòng hoàn toàn mở ra, Lý Trường Thọ mở đan lô tùy tiện luyện chế ra một lò đan dược, để phân thân người giấy trông coi, chân thân thì xuất hiện ở trong mật thất dưới đất.

An ổn.

Lấy ra ba khối ngọc bài thưởng thức một hồi, thu Lôi Pháp và Vô Vi Kinh vào, lại khắc sâu phương pháp tu hành Tam Muội Chân

Hoả vào trong đầu mình, sau đó hắn lại hơi xuất thần.

Đại kiếp Phong Thần...

Mặc dù lén lút tu đến Đại La Kim Tiên ở trong tiên môn là lý tưởng nhất, nhưng cần tích luỹ tháng năm dài đằng đẵng.

Mà Độ Tiên Môn thân là tiên tông Tam Giáo, rất có thể sẽ bị đại kiếp Phong Thần liên lụy.

Đại kiếp Phong Thần, cũng không chỉ là kịch bản đơn giản thế tục Nam Châu Võ Vương phạt Trụ, nó còn liên quan đến Tam Giới, đại kiếp nhằm vào đệ tử Tam Giáo.

Lúc này Trung Thần Châu càng cường thịnh, đến lúc đó, tất nhiên sẽ bị đại kiếp phá hủy càng khốc liệt hơn. Chỉ sợ là các tiên môn Đông Thắng Thần Châu cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Nhưng Lý Trường Thọ cũng không phải là không có biện pháp né tránh đại kiếp này.

Rất đơn giản, sớm lên bờ.

Đại kiếp Phong Thần, là quá trình Thiên Đình Ngọc Đế thành lập được quyền hành chúa tể thiên địa. Thực tế nguyên nhân gây ra cũng là do Ngọc Đế Hạo Thiên đi tìm Đạo Tổ khóc lóc kể lể, nói đệ tử Tam Giáo thế lớn vô lễ, không tuân theo lệnh Thiên Đình. Chính mình chúa tể Tam Giới chỉ có danh nghĩa, mà không có quyền lực thật sự, ở trước mặt Vương Mẫu sư muội cũng không ngẩng đầu lên được, hùng phong của nam nhân không gượng dậy nổi...

Khục, kéo xa quá.

Khi phong thần, đệ tử Tam Giáo vào Thiên Đình làm thần, Thánh Nhân sẽ không còn chủ động hiển hóa tại thế gian, đặt vững cơ sở Thiên Đình quản lý Tam Giới.

Do đó, chỉ cần chính mình sớm lẫn vào Thiên Đình, làm nguyên lão trong thời kỳ Thiên Đình gian nan này, cũng không cần làm đại quan gì, ẩn giấu tu vi làm quan nhỏ, để được ghi danh vào Thiên Đình.

Khi đại kiếp Phong Thần rơi xuống, chính mình đã sớm ghi danh vào Thiên Đình (tiên tịch Thiên Đình), cũng không có quan hệ với kiếp nạn này, kiếp nạn Phong Thần làm sao lại rơi vào trên đầu mình?

Chẳng lẽ lại phong tiên thần của Thiên Đình một lần nữa? Chuyện này không hợp đạo và lý.

Chờ khi phong thần thì chúng tiên sẽ được bổ nhiệm ở Thiên Đình. Khi đó nhân tài Thiên Đình đông đúc, chính mình có thể xuôi theo dòng, dựa thế thoái ẩn, đã có được lý lịch nguyên lão Thiên Đình như vậy, thì có thể về núi tiếp tục an ổn tu hành.

Cớ sao lại không làm?

Ngón tay của Lý Trường Thọ gõ lên mặt bàn, cẩn thận suy nghĩ kế hoạch cụ thể.

Nhất định phải nhận được tiên tịch Thiên Đình trước khi Ngọc Đế đi tìm Đạo Tổ khóc lóc kể lể. Thời gian hẳn là còn dư dả, giúp sư phụ trở thành Thổ Địa Công cũng phải có trình tự, mấu chốt là có thể giúp mình tránh khỏi rất nhiều tính toán.

Để xem sư phụ có đồng ý hay không.

Đất đai tuy nhỏ, số lượng lại đông đảo, quyền hành nhỏ bé, nhưng dầu gì cũng là chính thần phúc đức...

Nói không chừng Thổ Địa Công còn có thể tìm được...Thổ Địa Bà.

Chương 46. Sư điệt cũng không phải là ác nhân

Trước phòng luyện đan, Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi trên ghế dựa, xòe bàn tay trái ra, trong tay hắn xuất hiện một ngọn lửa màu xanh đang chậm rãi bốc cháy.

Đây cũng không phải bản hoàn chỉnh của Tam Muội Chân Hỏa nên có lộ ra cũng không sao cả, dù sao Vong Tình thượng nhân ban thưởng công pháp tu hành Tam Muội Chân Hỏa cho hắn cũng đã được ba tháng. Hắn tu ra được khí hỏa (khí viêm) cũng là hợp tình hợp lí.

Nếu dùng pháp lực tương đương nhau để thi triển, uy lực của Tam Muội Chân Hỏa còn chưa bằng một phần ba uy lực của U Minh Lãnh Hỏa.

Nhưng một khi hợp nhất được ba loại "khí hỏa", "tinh hỏa" và "thần hỏa" thành Tam Muội Chân Hỏa, uy lực dự tính còn mạnh hơn gấp mấy lần so với U Minh Lãnh Hỏa.

Lúc này, Lý Trường Thọ cũng đã tìm ra nguyên lý phương pháp tu hành của Tam Muội Chân Hỏa.

Đại khái chính là dùng khí, tinh, thần của bản thân để tạo ra ba loại hỏa diễm, sau đó lấy ba loại hỏa diễm này dung hợp thành Tam Muội Chân Hỏa. Loại hỏa diễm này tồn tại bên trong cơ thể, thiêu đốt tà ma (tà túy), nung ô trọc, từ đó hình thành Chân Hỏa hộ thân.

Mà làm cho Lý Trường Thọ hài lòng hơn đó là uy lực của hỏa diễm này cùng với hỏa diễm mà tinh khí thần của hắn ngưng ra có liên quan với nhau.

Hơn thế nữa, uy lực của Tam Muội Chân Viêm có thể theo tu vi của bản thân mà không ngừng tăng lên, sẽ không làm lãng phí thời gian của hắn trên một môn công pháp mới tu vài năm đã không có đất dụng võ.

Một đám mây trắng bay đến từ phía chân trời, tay trái Lý Trường Thọ nắm lại, hỏa diễm kia liền vụt tắt.

Hắn đứng dậy, chắp tay hành lễ về phía đám mây trắng kia.

Đạo nhân lùn trên đám mây mỉm cười, mang theo ý thăm dò nhìn xuống nhưng vẫn bảo trì độ cao mười trượng, ấm giọng nói: "Trường Thọ sư điệt, nghe nói ba tháng trước ngươi đi đến Đông Hải có thu hoạch tương đối khá, ứng phó ổn thỏa, chu toàn trước sự khiêu khích của thái tử Long Cung. Đúng là không uổng công bần đạo tiến cử ngươi mà."

Lý Trường Thọ lập tức mỉm cười ôn hòa, nói: "May mà có ý tốt của sư bá, đệ tử mới thu được Hỏa Pháp và Lôi Pháp. Hôm nay đệ tử đặc biệt chuẩn bị tiệc rượu để đáp trả ân tình này của sư bá."

Tửu Ô - người vừa trở về mới có mấy ngày lập tức nheo lại cặp mắt to và đôi lông mày rậm, chặc chặc cười: "Ta cứ cảm giác...có trá? Ngày thường ta đến tìm ngươi uống rượu, người đều rất không tình nguyện. Chuyến đi đến Đông Hải, cũng là bị bần đạo hết dụ dỗ lại lừa gạt mới phải đi. Chẳng lẽ Trường Thọ sư điệt muốn dùng độc đan tính kế sư bá sao?"

Lý Trường Thọ dở khóc dở cười, đáp: "Đệ tử chỉ là một đệ tử nhỏ nhỏ của Tiểu Quỳnh Phong, sư bá là Chân Tiên chân chính, lại còn là người của Phá Thiên Phong, là một chấp sự được các vị trưởng lão coi trọng. Đệ tử dù có tâm tư muốn tính kế sư bá, cũng không có gan thực hiện. Huống hồ, chuyến đi đến Đông Hải, đúng là sư điệt đã lấy được rất nhiều chỗ tốt."

Nói một hồi, Lý Trường Thọ lấy ra hai viên Dạ Minh Châu từ trong tay áo: "Đây là pháp khí Lưu Ảnh Cầu, được đệ tử cải tiến thành Thanh Ảnh Cầu. Sư bá giữ một viên, đệ tử giữ một viên, tiệc rượu hôm nay sẽ được ghi chép lại bên trong Thanh Ảnh Cầu, sư bá thấy thế nào?"

Tửu Ô lập tức vui hẳn lên, chắp tay sau lưng nhảy khỏi đám mây trắng, ngửa đầu nhìn Lý Trường Thọ một cái liền thò tay cầm lấy Thanh Ảnh Cầu.

"Ta trái lại là muốn xem xem trong hồ lô ngươi bán cái gì, mời!"

"Sư bá, mời." Bộ dáng tươi cười của Lý Trường Thọ cũng trở nên đặc biệt....ôn hòa theo đó.

Bên cạnh lò luyện đan có hai cái bàn thấp đặt song song nhau, tiểu Linh Nga được sư huynh bồi dưỡng thành một tay nghề nấu nướng thượng thừa, nhanh chóng dọn ra một bàn rượu và thức ăn vô cùng phong phú, còn có ba vò rượu xếp chồng lên nhau ở một bên.

Hai người cùng ngồi xuống, đồng thời mở ra Thanh Ảnh Cầu đặt ở góc bàn.

Sau đó, Tửu Ô cầm đôi đũa ngọc lên, lần lượt nếm thử các món ăn và một vò rượu.

"Ngươi thật sự mời bần đạo uống rượu sao?" Tửu Ô cười hỏi: "Chẳng lẽ, rượu và thức ăn đều được chế biến từ những nguyên liệu vô hại, nhưng khi kết hợp với nhau lại thành mê dược kịch độc?"

Lý Trường Thọ nhịn không được đưa tay ôm trán, lắc đầu thở dài: "Sư bá ngài gặp phải thứ âm hiểm giả dối gì ở bên ngoài thế, sao lại hoài nghi tâm ý của đệ tử? Dẫu gì đệ tử cũng không phải là kẻ xấu."

"Ha ha ha, chỉ nói đùa thôi." Tửu Ô vẫy vẫy tay, chủ động cầm lấy vò rượu rót ra, hai người uống vô cùng hào phóng.

Không bao lâu, vò rượu đã vơi đi quá nửa, mà Tửu Ô chỉ dám gắp một nửa số món ăn, nửa còn lại lão không hề động đến.

Lý Trường Thọ chầm rãi gắp đồ ăn, mỗi món đều gắp lên ăn một lần, còn không ngừng tán thưởng tay nghề của tiểu sư muội nhà mình.

Chờ hai người đã có một chút men say, Lý Trường Thọ đem vò rượu thứ ba ra.

"Đến rồi đến rồi, ta đoán rằng hắn còn con bài chưa lật quả nhiên không sai mà." Tửu Ô thầm cười trộm trong đáy lòng, chờ xem Lý Trường Thọ rốt cuộc muốn tính kế lão như thế nào.

Lý Trường Thọ lại nói: "Sư bá, đây là tạ lễ của sư điệt dành cho người, Tráng Cốt Độc Long Tửu."

"Hả?" Tửu Ô nhíu mày, dùng tiên lực tiếp nhận vò rượu này, đưa ra xa cách bản thân mấy trượng mới mở ra, sau đó dùng tiên khí điều khiển đũa khuấy chút rượu đưa tới đầu ngón tay nhẹ nhàng dò xét.

Hai mắt của Tửu Ô tỏa sáng, nói: "Rượu ngon!"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Rượu này dùng ba mươi sáu loại độc thảo, mười hai loại độc trùng cùng với Hằng Hà Thủy Lão Bạch Can luyện chế mà thành. Sau đó ngâm ba tháng, độc tính đã bị trung hòa, có tác dụng bổ sung tinh lực, cường kiện xương cốt, tăng cường dương khí, bổ thận tráng dương cho nam tử. Nhưng có một chuyện...dược lực của rượu này có phần mãnh liệt, không biết sư bá có chịu được hay không?"

Tửu Ô nhếch lông mày với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ cũng nháy mắt với Tửu Ô, hai người đối mặt liền hiểu ý nhau cười cười.

Đều hiểu, đều hiểu.

Tửu Ô cười nói: "Có cái gì mà không được? Bần đạo là người đã có đạo lữ đấy!"

"Vì vậy đệ tử mới chế riêng loại rượu này cho ngài. Sư bá, mời."

"Tốt tốt tốt!" Tâm tình của Tửu Ô vui vẻ, nhận hũ rượu đại bổ kia, vốn chỉ nếm một ngụm nhỏ để phân rõ thực hư, sau đó lão liền ngửa đầu tu một ngụm lớn, tinh thần vô cùng sảng khoái.

"Vừa hay Tửu Thi sư bá của ngươi gần đây sắp xuất quan, bần đạo mới không sợ một chút dược lực này!"

"Sư bá đừng uống quá nhiều."

"Bần đạo là Chân Tiên, sợ cái gì?"

Tiếp đó, hai người lại tiếp tục tiệc rượu linh đình, Tửu Ô đã khá say, chén bát trên bàn bừa bộn.

"Tiểu Trường Thọ, nói một chút, rốt cuộc ngươi muốn tính toán sư bá như thế nào?" Tửu Ô ôm vò rượu nhướng mày nói: "Để bổn sư bá uống lẹ một chút rồi còn về."

Lý Trường Thọ cười khổ lắc đầu, thở dài: "Kỳ thật, lần này mời sư bá tới đây, là muốn nhờ ngài giúp một chút chuyện."

"Ồ?"

"Trong các trận pháp tâm đắc của sư bá có một cái gọi là Cửu Quang Minh Ly Trận, đệ tử và Tửu Cửu sư thúc nghiên cứu nửa tháng trời mà vẫn không có cách nào dựng thành, muốn nhờ sư bá chỉ điểm đôi chút."

"Đi, đưa sư bá đi xem."

Lập tức, Tửu Ô thu hồi vò rượu, cùng với Lý Trường Thọ mỗi người cầm theo Thanh Ảnh Cầu, đi tới mảnh đất trống đằng sau phòng luyện đan.

Trên mặt đất đặt tám mươi mốt chiếc gương đồng nhỏ, bố trí theo các phương hướng huyền diệu, khó hiểu. Tửu Ô liếc mắt liền nhìn ra sơ hở của trận pháp, cười chỉ điểm Lý Trường Thọ một chút.

Lý Trường Thọ lộ vẻ vui mừng, cất bước đi về phía trước, theo lời Tửu Ô mà điều chỉnh vị trí vài cái gương đồng, lập tức tám mươi mốt chiếc gương đồng loạt lập lòe phát sáng, khốn trận hiển nhiên đã khởi động, vây khốn cả hai người vào bên trong.

Xung quanh là một mảnh ánh sáng trắng, không thể thấy được khóm hoa hay rừng cây nào.

Tửu Ô không những điềm tĩnh, mà còn cười híp mắt, nói: "Trường Thọ à, đây là kế sách của ngươi sao? Bị vây khốn cùng với sư bá ở đây cho hả giận sao? Ngươi đừng lừa mình dối người nữa."

Lý Trường Thọ xoay người lại, cười nói: "Sư bá nói xem, sư điệt sao có thể tính kế ngài được?"

Giữa cuộc nói chuyện bỗng dưng có một đoàn hỏa diễm bùng cháy từ hai tay hai chân của Lý Trường Thọ.

Tửu Ô sững sờ một lát liền vội vàng hô: "Sao ngươi lại bốc cháy rồi?"

"Sư bá, ngài vì sao..." Lý Trường Thọ run giọng hô lên, tiện tay cầm Thanh Ảnh Cầu ném về một phương hướng nào đó.

Trong nháy mắt, cả người hắn đã bị ngọn lửa nuốt trọn, thân hình bùm một tiếng hóa thành một người giấy, bị thiêu đốt thành tro trong ngọn lửa.

Tửu Ô lập tức trợn tròn hai mắt.

Tam Muội Chân Hỏa trong thần hỏa?

Thuật cắt giấy thành người trong ba mươi sáu phép thần thông Thiên Cương?

Tiểu tử này, nhanh như vậy đã tu ra thần hỏa? Còn có thần thông cao minh như thế?

Không đúng...

Tửu Ô xoay mạnh người lại, vào giờ phút này lão đã bị vây khốn trong trận pháp, khắp nơi lão đứng đều là một mảnh ngân quang.

Thì ra tiểu tử này muốn dùng Thanh Ảnh Cầu quay lại khoảnh khắc xấu hổ của ta, khiến ta mất hết mặt mũi!

Tửu Ô bừng tỉnh đại ngộ, liền cười xuỳ một tiếng, bắt đầu chậm rãi phá trận.

"Trường Thọ ơi là Trường Thọ, ngươi vẫn còn non lắm, ngươi tính tố cáo tội danh gì của sư bá cho Thưởng Phạt Đường đây? Chậc chậc, thật là, bản sư bá đánh giá cao tâm cơ của ngươi. Nhưng sư bá có không ít hảo hữu có địa vị cao trong tông môn đấy. Huống chi trận pháp này chính là do bổn sư bá sáng tạo ra, chẳng lẽ lại không tìm được sinh môn ở đâu sao?"

Nói xong, Tửu Ô bước đến vài bước, quang ảnh xung quanh lập tức thay đổi liên tục, lão hiện ra tại một chỗ bạch quang, bước vào...

Lại đến một mảnh đất bị kim quang bao phủ.

Khóe miệng tươi cười của Tửu Ô lập tức cứng đờ, cúi đầu bấm tay suy tính, lão nhịn không được mắng: "Thế mà lại là liên hoàn trận!"

Lão nhanh nhóng bước đi, tức thì lại đến một nơi tinh quang lập lòe.

Đi tiếp, lại quay lại mảnh đất tràn ngập ngân quang lúc đầu.

Thân hình lão nhảy lên cao, hướng tới không trung, lại lọt vào một mảnh kim quang sáng chói!

Tới lúc này, Tửu Ô mới phát hiện ra, trận pháp đã được cải biến này còn khó chơi hơn lão tưởng tượng, tất cả độn pháp đều che đậy, hơn nữa cơ sở thế trận đúng là dựa trên Cửu Quang Minh Ly Trận mà lão sáng tạo!

Lão đã phải phí biết bao tâm huyết mới tạo ra được trận pháp này, không phải Thiên Tiên là không thể cưỡng ép phá trận!

Thân hình cao năm thước của Tửu Ô chấn động, men say trong người bị xua tan, trong đáy lòng nhanh chóng tính toán...

Ngay từ lúc Trường Thọ sư điệt nhờ Tửu Cửu gửi lời mời cho lão đến đây dự tiệc, cái bẫy đã bắt đầu!

Lúc bản thân đến Tiểu Quỳnh Phong, đã dùng tiên thức dò xét thấy Trường Thọ sư điệt đang tu hành khí hỏa, vì thế thiếu cảnh giác mà không thăm dò ra vị Trường Thọ sư điệt này không phải là chân thân của hắn!

Tiệc rượu vốn chỉ là để che mắt, trận pháp này mới chính thức là trả thù.

Vì cho rằng đây là trận pháp mình tạo ra, bản thân liền vô cùng tự tin mà bước vào trong khốn trận, lại quên mất tiểu tử này thích nhất là bố trí liên hoàn trận!

Thế nhưng...

Vây khốn thì vây khốn được rồi, nhưng thế thì đã làm sao?

Tửu Ô xếp bằng ngồi xuống, lão là Chân Tiên, dù bị vây khốn mấy tháng trời thì có làm sao?

"Tiểu tử này, hắn định dùng cách này để xả giận sao?"

Tửu Ô chưa cười được bao lâu, bộ dáng tươi cười đột nhiên cứng ngắc.

Thật, thật nóng quá...

Huyết mạch toàn thân giống như đang điên cuồng chảy xiết...

Mồ hôi trên cơ thể lão bắt đầu tuôn ra như suối, một cỗ dương khí đục ngầu nhanh chóng bành trướng từ bên trong...

Nguy rồi, là do vò rượu kia!

Có cảm giác sức lực như bị rút đi?

Tửu Ô cảm giác thân thể mình như bị thiêu đốt, trong đầu nổi lên đủ loại hình ảnh lúc ân ái với đạo lữ nhà mình, thở hổn hển như muốn khè ra lửa, toàn thân lão cứ toát ra mồ hôi nóng không ngừng!

Lão lập tức thử bài xuất dược lực, lại phát hiện ra dược lực đã xâm nhập huyết mạch toàn thân!

Đũng quần sau vạt áo dần dần nhô lên, Tửu Ô liền bật dậy trong nháy mắt, thân người cong lại, ánh mắt tràn đầy sốt ruột.

"Trường, Trường Thọ sư điệt! Mau đưa ta ra khỏi đây!"

Không đúng!

Tên tiểu tử này chính là muốn thấy bộ dáng chật vật của mình!

Chịu đựng!

Phải nhịn!

Tửu Ô ta đã là nửa bước Thiên Tiên, còn không cưỡng lại được một chút dược lực ấy? Chỉ cần nhớ tới Thi Thi ở nhà chờ mình, sau khi trở về liền có thể cùng nàng!

Càng ngày càng khó chịu, tuyệt đối không thể nhớ sư tỷ!

Bản thân càng không thể để mất mặt, Thanh Ảnh Cầu của tiểu tử này vẫn còn ghi lại hình ảnh của lão!

Tiện tay bóp nát Thanh Ảnh Cầu trong tay, Tửu Ô ngồi xuống một lần nữa, nhanh chóng niệm Tĩnh Tâm Quyết, Thanh Tâm Chú...

Nửa canh giờ sau.

"Ài, ta từ bỏ...loại dày vò thấm vào tủy này, có miếng mà không về liếm được, làm sao nhịn nổi! Trường Thọ! Trường Thọ à! Sư bá chịu thua! Từ nay sẽ không tính toán ngươi nữa!"

Không ai đáp lại.

Tửu Ô vừa sốt ruột, vừa khổ sở, toàn thân dùng tiên lực áp chế dương khí nóng bỏng tuôn trào, đi tới đi lui loạn xạ trong khốn trận.

Ngay lúc ấy, lão thấy được một tấm thẻ gỗ, bên trên viết mấy hàng chữ liền vội vàng cầm lấy xem.

Đây là?

"Lời thề Thiên Đạo? Đòi ta đọc cả Cảm Niệm Minh Thệ Chú? Ác như vậy?"

Từ nay trở đi, chưa có đệ tử Tiểu Quỳnh Phong - đồ đệ Tề Nguyên trưởng lão - Lý Trường Thọ cho phép, tuyệt đối không được an bài Lý Trường Thọ làm bất cứ việc gì...

Không được tiết lộ nữa điểm tin tức liên quan đến Lý Trường Thọ cho bất kì sinh linh nào, thậm chí cả pháp khí hoặc bất luận công cụ gì cũng không truyền ra ngoài nửa chữ...

Không được...

Hít hà! Bần đạo khó chịu đến chết mất!

Nội dung lời thề ngược lại là khá dễ chịu, chỉ cần giữ bí mật cùng với không được tự ý an bài Lý Trường Thọ là được.

Hậu quả vi phạm lời thề thâm hiểm như thế, sẽ bị mất đi "hùng phong" của nam nhân!"

Tửu Ô gấp đến độ dậm châm liên hồi, tức giận quăng thẻ gỗ trên mặt đất.

"Bổn sư bá sao có thể bị ức hiếp như vậy!"

Lập tức, đạo nhân lùn cong người chậm rãi nằm vật xuống, tiếp tục áp chế đoàn dương khí kia, nghiến răng nghiến lợi nhẫn nại.

Một lát sau...

Đạo nhân lùn đỏ mắt gào rú một tiếng, đứng dậy, cầm lên thẻ gỗ bắt đầu đọc Cảm Niệm Minh Thệ Chú, Thiên Đạo tỏa ra cảm ứng, bầu trời trên đỉnh Tiểu Quỳnh Phong xuất hiện thanh âm sấm rền!

Lời thề mấy trăm chữ vừa đọc xong, đại trận xung quanh liền chậm rãi tiêu tán, liên hợp cùng đại trận bên ngoài toàn bộ đóng lại.

Tửu Ô quay đầu tìm kiếm không thấy bóng dáng ai, vô cùng khẩn cấp nhảy lên, bay nhanh về hướng Phá Thiên Phong.

"Thi Thi! Thi Thi ngươi ngàn vạn lần đừng có bế quan đó Thi Thi----"

Chờ Tửu Ô đi rồi, Lý Trường Thọ chậm rãi đi ra từ trong bụi cỏ, cầm Thanh Ảnh Cầu của mình lên, cẩn thận thu vào tay áo, nhập khốn trận nơi đây vào bên trong đại trận chung quanh.

Cầm tấm thẻ gỗ kia lên, nhìn chữ viết đã bắt đầu biến mất, Lý Trường Thọ nở nụ cười lạnh nhạt.

Tạm thời đã đối phó được.

...

Hai tháng sau, thời hạn ước định luyện đan với Tửu Cửu sư thúc đến.

"Ài, tiểu Thọ Thọ, dược rượu ngươi đưa cho Ngũ sư huynh ta có còn không? Tứ sư tỷ của ta nói muốn dùng một vài môn công pháp trao đổi phương pháp điều chế rượu của ngươi, công pháp tùy ngươi lựa chọn."

"Bên kia còn có nửa vò, ta sửa lại phương pháp điều chế một chút liền đưa cho sư thúc mang về, công pháp thì chọn loại có uy lực mạnh mẽ là được." Lý Trường Thọ không ngẩng đầu lên đáp trả, tiếp tục xử lí dược thảo trong tay.

Tửu Cửu tiến đến trong góc: "Chính là thứ này? Mùi vị tỏa ra thật cổ quái.""

"Ừ, chính là nó." Lý Trường Thọ cười nói.

Hắn vừa định cúi đầu tiếp tục làm việc, lại đột nhiên nhớ ra điều gì, lên tiếng nói: "Rượu này nữ tử cũng không thể uống loạn, đây là rượu đặc biệt chuẩn bị cho nam tử, dương tửu, nữ tử uống sẽ xảy ra chuyện."

Loảng xoảng Đ...A...N...G!

Một cái muôi bị đánh rơi trên mặt đất, rượu văng ra khắp sàn, Tửu Cửu trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ.

"Thứ này, uống vào...sẽ, sẽ như thế nào?"

Động tác nhanh như vậy?

Cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy hắc tuyến, nhịn không được cười khổ.

"Ừm...đại khái là ria mép sẽ dài ra đó."

Chương 47. Nghịch Long nổi loạn, online....

"Chỉ là ria mép dài ra thôi sao...dọa ta sợ chết khiếp."

Tửu Cửu đặt cái muôi lại chỗ cũ, lại ngửi ngửi rượu trong vò, có một chút sợ hãi nói: "Ta còn tưởng sẽ bị âm dương đảo lộn, biến thành cái thứ bất nam nữ gì gì đó nữa chứ."

Lý Trường Thọ lắc đầu cười nhẹ, đối với lối suy nghĩ của sư thúc, hắn luôn luôn cực kì bội phục.

"Sư thúc, hôm nay sau khi luyện chế xong lô đan dược này, ta định sẽ bế quan nửa năm đến một năm, để tu hành Tam Muội Chân Hỏa. Mấy loại rượu kia, ta đã sớm chuẩn bị cho sư thúc đủ một năm, nhưng thứ này uống nhiều không tốt, sư thúc ngài hãy uống vừa phải có giới hạn. Là vò rượu bên cạnh đống thuốc trên kệ, vẫn ở chỗ cũ."

"Nửa năm sao?" Tửu Cửu nhận lấy mấy vò rượu đó, tiện tay để lại mấy vò rượu rỗng lên kệ, chắp tay sau lưng đi tới bên cạnh Lý Trường Thọ, nghiêm túc dặn dò: "Tuy nói cảnh giới Phản Hư đã có thể tu hành Tam Muội Chân Hỏa, nhưng bắt đầu tu luyện thứ này cần thiêu đốt tinh khí thần để cô đọng hỏa chủng! Ngươi ngàn vạn lần không được hấp tấp, đừng có luyện đến hao tổn nguyên khí, kết quả làm cho tinh thần khí hư nhược, vậy thì hỏng bét!"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, tiếp tục vùi đầu vào đống thảo dược.

Tửu Cửu có một chút nhàm chán ngáp một cái, nói nhỏ: "Mấy năm gần đây ta gặp phải bình cảnh, tu hành muốn đột phá cũng có một chút khó khăn. Về sau nếu đột phá còn phải bế quan vài năm, có thể là vài thập niên, khả năng là rất lâu ngươi sẽ không gặp được bổn sư thúc rồi."

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư thúc hiện tại đã chủ tu Vô Vi Kinh rồi phải không?"

"Đúng vậy." Tửu Cửu cầm lấy một cái ghế trúc, ngồi ở bên cạnh bàn, tỏ vẻ vô cùng buồn chán, nằm dài trên bàn: "Đợi ngươi thành tiên, cũng có thể tu Vô Vi Kinh rồi, nếu như tư chất ngươi tốt, cảnh giới Phản Hư đã có thể tu hành. Đáng tiếc...đúng rồi, ta nghe Ngũ sư huynh nói, sư phụ ngươi cũng bắt đầu tìm hiểu Vô Vi Kinh rồi."

"Ừ, hai tháng trước sư phụ đã nhận được kinh văn từ chấp sự trong môn đưa tới." Lý Trường Thọ thuận miệng nói: "Kỳ thực tâm tính của sư thúc như vậy, rất hợp tu Vô Vi Kinh, không bị gò ép hay cưỡng cầu nhiều."

Tửu Cửu chớp mắt mấy cái: "Tiểu Trường Thọ, ngữ điệu nói chuyện của ngươi sao giống sư tôn ta thế."

Lý Trường Thọ: "Lúc trước Tửu Ô sư bá có cho đệ tử một phần Vô Vi Kinh quyển thượng, những lời này không phải đều lấy từ trong kinh văn ra sao?"

"Thì ra là vậy." Tửu Cửu nỉ non một tiếng, ngồi một bên lẳng lặng xem Lý Trường Thọ sắp xếp lại thảo dược, bất tri bất giác có một chút xuất thần...

Một lát sau.

"Tiểu Thọ Thọ...ngươi trông cũng rất tuấn tú nha...Hì hì hì...Lúc trước sao ta không phát hiện ra nhỉ?"

"Hả?" Lý Trường Thọ đang chuẩn bị luyện đan quay đầu nhìn lại, phát hiện ra sư thúc nằm trên mặt bàn đã ngủ từ lúc nào không hay, trong miệng vẫn còn lầm bầm nói mớ.

Sau khi thành tiên, thân thể sẽ không bẩn, tóc dài của tiểu sư thúc quanh năm không chăm sóc mà vẫn mượt mà, đen nhánh óng nhuận.

Chỉ ghim một chiếc lông phượng ở đuôi bím tóc, không mang thêm trang sức gì, không dặm phấn trang điểm, làm cho người ta có cảm giác giản dị thanh thuần trong sáng.

Tiểu sư thúc đã ngủ say được hình dung là "da dẻ nõn nà như ngọc, tâm tính giản dị trong sáng long lanh".

Đáng tiếc, lúc nàng tỉnh lại lại hoạt bát thái quá.

Lắc đầu cười cười, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng đi ra ngoài phòng luyện đan, nhìn mấy con tiểu linh ngư mình nuôi trong cái hồ có hình dạng âm dương ngư, chờ Tửu Cửu nghỉ ngơi tỉnh lại.

Dù sao cũng là mình có việc nhờ người, mượn tiên lực tinh thuần của Tửu Cửu giúp mình luyện đan, cũng không thể làm khó tiểu sư thúc.

Hai ngày sau.

Đan dược đã luyện xong, Lý Trường Thọ tạm thời che lại đan phòng, mở ra trận pháp trong vòng ba dặm xung quanh phòng luyện đan.

Sau khi tiễn Tửu Cửu về, hắn lại đi tìm Linh Nga dặn dò việc mình muốn bế quan.

Lần bế quan này, Lý Trường Thọ muốn chính thức ngưng tụ thành hoả chủng Tam Muội Chân Hỏa, có lẽ sẽ mất khoảng nửa năm.

Lam Linh Nga mặc y phục luyện công rộng thùng thình, ngồi dưới gốc liễu nghiên cứu thảo dược, có một chút cảm giác buồn bực...

"Sư huynh, lần này huynh không bế quan ở phòng luyện đan bên kia sao?"

"Tu hành Tam Muội Chân Hỏa dễ dàng gây nổ." Lý Trường Thọ cười nói: "Ta định làm một cái bè nhỏ, bế quan ở trong hồ, như vậy mới ổn thỏa."

Trong ánh mắt của Lam Linh Nga như có điều muốn nói nhưng lại thôi.

Lý Trường Thọ thả mấy cái bình sứ vào trong tay nàng, dặn dò nàng số lượng và cách dùng mỗi bình đan dược.

Trong đáy lòng vẫn luôn suy nghĩ, Tiểu Linh Nga nhỏ giọng hỏi một câu: "Sư huynh, Tam Muội Chân Hỏa...Không cần phải giấu sao? Pháp thuật kia không phải rất lợi hại sao?"

Lý Trường Thọ tiện tay gõ đầu tiểu sư muội, mặc dù cú gõ chẳng dùng lực đạo gì mấy.

Hai người mặt đối mặt, Lý Trường Thọ vẫn dùng thuật truyền âm, giải thích: "Mấy năm nay không giảng bài nữa, muội đã quên hết nhưng gì ta dạy sao? Tam Muội Chân Hỏa là sư tôn của Tửu Ô, Tửu Cửu sư thúc ban thưởng, cố ý giấu đi không dùng, ngược lại sẽ khiến kẻ khác hoài nghi. Chỉ cần kẻ khác không ngờ được, không thể đoán được, không nhìn ra được từ những hành động ngày thường của ngươi, đó mới là át chủ bài, chứ không phải là vài môn công pháp uy lực lớn thể hiện ra."

Tiểu Linh Nga lè lưỡi, cúi đầu ngoan ngoãn thụ giáo.

Lý Trường Thọ lại cầm tới hai bình sứ, truyền âm nói: "Đặt hai bình đan dược này trước cửa phòng sư phụ, đây là tiên đan luyện chế cho người, có công hiệu phản hóa trọc. Ngươi cũng đừng lén dùng thử, sẽ bị dược lực của tiên đan kích nổ."

Linh Nga lập tức vui vẻ: "Vậy sư phụ ăn thứ này chẳng phải là có thể..."

"Khó." Lý Trường Thọ lắc đầu, than nhẹ một tiếng, chậm rãi đi về phía rừng rậm, chuẩn bị chế tác bè gỗ.

Lam Linh Nga mở bình ngọc ra ngửi ngửi, một cỗ nguyên khí tinh thuần đập vào mặt nàng.

Nàng nhẹ nhàng hít một hơi, đầu liền có một chút nặng nề, chóng mặt, bước đi loạng choạng về phòng của mình, vội vàng ngồi xuống tu hành hóa giải dược lực.

Lý Trường Thọ thấy thế cười khẽ, tìm một chỗ rừng già, vén tay áo lên chuẩn bị làm việc.

Hai ngày sau...

"Tiếng gì vậy?" Lam Linh Nga tỉnh dậy nhìn qua cửa gỗ ra ngoài, chu cái miệng nhỏ, thở nhẹ vài tiếng, cái trán xinh đẹp giăng đầy hắc tuyến...

"Ta định làm một cái bè gỗ nhỏ."

Trong đầu vọng lại câu nói của sư huynh, lại nhìn tới chiếc thuyền "đơn sơ" dài năm mươi trượng trên mặt hồ, Lam Linh Nga không nhịn được vỗ vỗ cái trán.

Sư huynh có hiểu lầm gì với hai từ lớn nhỏ sao?

Lam Linh Nga cúi đầu nhìn y phục luyện công của mình, khóe miệng nhẹ nhàng co quắp.

Sư huynh thối, quả nhiên...

Đã bị Tửu Cửu sư thúc làm cho mất nhận thức tiêu chuẩn lớn nhỏ bình thường rồi!

Kỳ thật Lý Trường Thọ cũng không phải là người quá chú trọng việc hưởng thụ, khi chế tác mấy thứ đồ chơi gì đó, hắn vẫn chú trọng tính thực dụng hơn.

"Bè gỗ nhỏ" được dựng nên từ vật liệu gỗ đơn giản, không có cấm chế gì nên chế tác thứ này dễ như trở bàn tay.

Tại chỗ bế quan, ngược lại có không ít trận pháp cảnh báo, trận pháp cách âm, trận pháp chống thăm dò, trận pháp che giấu những trận pháp này, tóm lại là chiếm một khoảng không gian.

Trừ những thứ đó ra, hắn còn sắp đặt một ít thiết kế riêng.

Hai tầng cao lâu thuyền có bảy gian phòng lớn bằng nhau, mỗi gian phòng đều thông với nhau và đều đặt một cái đệm.

Sau khi bản thân bế quan, mở ra trận pháp, còn đặt thêm mấy tờ người giấy tại mấy gian phòng này.

Nếu có người kích phát những trận pháp này, cấm chế trên người giấy sẽ lập tức được khởi động, hóa thành thân hình của hắn, có thể giả dạng làm loạn kẻ thù!

Quả thực là mấy món đồ thiết yếu để đề phòng ám toán!

Đáng tiếc, thiết kế sắp đặt như vậy vẫn có một chút không hoàn mỹ, vẫn còn một phần bảy tỷ lệ bị ám sát...

"Linh Nga, hiện tại ta sẽ bắt đầu bế quan."

Được Lý Trường Thọ truyền âm, Lam Linh Nga vội vàng đi ra trước cửa, vẫy vẫy tay nhỏ với Lý Trường Thọ trên lâu thuyền.

Hai tay của Lý Trường Thọ kết ấn, từng tầng trận pháp lần lượt mở ra, che lấp một mảng lớn khu vực mặt hồ phía dưới, từng tầng ánh sáng bên trong "bè gỗ nhỏ" cũng trở nên mơ hồ đi nhiều...

Chốc lát, trên mặt nước xuất hiện một mảnh sương trắng, Lam Linh Nga đã không thể nhìn thấy sư huynh đang ở đâu nữa.

Lý Trường Thọ thả tại mỗi gian phòng một tờ người giấy, lại lặng lẽ đến một khoang vắng vẻ, lục lọi trong góc một hồi, mở ra một cái lỗ hổng, phía dưới chính là hồ nước thanh tịnh.

Sử dụng vài thủ pháp, thi triển Huyễn Hình Thuật hóa thành một con tiểu linh ngư, không một tiếng động chui vào trong nước, bơi xuống đáy hồ bị bao phủ tầng tầng trận pháp, chỉ để lại bảy tờ người giấy trên khoang thuyền.

Sở dĩ xây bè gỗ lớn như vậy, chủ yếu là để che đậy mấy tầng trận pháp dưới nước này.

Ở phía dưới, mới chính là nơi Lý Trường Thọ bế quan.

Năm xưa, khi sư phụ mang tiểu Linh Nga lên núi, hắn chính là bế quan tại chỗ này, tu luyện U Minh Lãnh Hỏa đến cảnh giới tiểu thành...

Trong ngũ hành, thủy khắc hỏa, ở dưới nước tu hành Hỏa Pháp thật ra là để phòng ngừa hỏa khí hội tụ quá nhiều sẽ dẫn đến tình trạng tự bạo mà tan xác.

Chỉ là...

Mảnh rừng rậm rạp ở Tiểu Quỳnh Phong, đột nhiên trụi mất một mảnh.

...

Đông Hải, Thủy Tinh Cung.

"Ngao Ất to gan! Xuất khẩu cuồng ngôn, không đặt tôn trưởng trong mắt, có ý sỉ nhục uy danh tộc ta, còn chửi bới lịch sử huy hoàng của tộc! Ngươi có biết, ngươi có biết đây là tội lớn như thế nào không!"

Trong Thái Tử Điện trống trải, thiếu niên Long Tộc Ngao Ất bị một đoạn xiềng xích trói ở bên trên thiết trụ, nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, bên tai ẩn ẩn vang lên từng tiếng tức giận mắng nhiếc ngày đó.

Khóe miếng y nở nụ cười lạnh, cố gắng chịu đựng phần lưng đau nhức, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn kiên định như ngày hôm đó.

Hiện tại Ngao Ất cảm thấy Thủy Tinh Cung này vô cùng vớ vẩn, lại vô cùng buồn cười.

Ngày đó ở tiệc ăn mừng, hắn nói một câu với phụ vương vẫn một mực híp mắt giả bộ ngủ kia: "Hài nhi muốn bái sư Độ Tiên Môn, tu hành pháp thuật của Thánh Nhân Tam Giáo!"

Từng người từng người khiếp sợ, một bộ mặt rồng không dám tin nhanh chóng vặn vẹo...

Từng tiếng mắng đại nghịch bất đạo, sỉ nhục Long Tộc, ngu dốt vô tri...vang lên...

Các cao thủ Long Tộc bạo phát khí tức, ra sức đè ép y, một tiểu long chưa đầy mười tuổi!

Hôm ấy sỉ nhục mắng nhiếc y, tất cả đều là huynh đệ của phụ vương hoặc là các lão long, kẻ có tư cách mắng thế hệ con cháu của họ.

Mà những đại thần Hải Tộc kia và tướng lĩnh Long Tộc không thuộc huyết mạch Long Vương, từng kẻ đều không dám lên tiếng, nhưng lại dùng ánh mắt khinh thường nhìn y.

Bái sư môn hộ Thánh Nhân, sẽ bị coi là đại nghịch bất đạo.

Ra ngoài bái sư tu hành, sẽ bị gọi là phản nghịch Long Tộc.

Buồn cười, thật đúng là buồn cười...

"Buồn cười đến cực điểm!" Ngao Ất không nhịn được tức giận mắng mỏ, khuôn mặt thanh tú lại tràn đầy thống khổ!

Thiết trụ sau lưng y nổi lên lực lượng băng hàn u lãnh, từng tảng băng nhọn đâm vào tấm lưng trắng nõn của y, làm Ngao Ất đau đến tê tâm liệt phế.

Nhưng ánh mắt y vẫn sáng rõ như cũ, sự kiên định không hề biến mất một chút nào!

Lúc nãy, khi Long Mẫu rời đi, đã khuyên hắn mau nhận sai...

"Con của ta, pháp thuật tộc ta còn không đủ dùng sao? Pháp bảo tộc ta còn chưa đủ để ngươi lấy ra chơi đùa? Cớ sao còn muốn làm loại chuyện hoang đường như vậy, còn ở trước mặt nhiều sư thúc, sư bá trong tộc nói ra suy nghĩ phản nghịch? Ngươi muốn bái sư môn hộ Thánh Nhân, ngươi cũng biết môn hộ Thánh Nhân, trừ Tiệt Giáo ra, tất cả đều không thu nhận đệ tử Long Tộc. Xiển Giáo Thánh Nhân năm đó còn thu một đứa con hoang nghiệt long làm đệ tử, mượn chí bảo, làm số mệnh Long Tộc chúng ta bị nghiệt long này hủy hoại. Nhục nhã như vậy, Long Tộc ta sao có thể quên? Con à, con đã bị kẻ nào mê hoặc đầu óc vậy?"

Mẫu hậu nói những lời này, Ngao Ất làm sao không biết, làm sao không hiểu nội tình thật giả thế nào?

Xiển Giáo, Hoàng Long Chân Nhân - một trong Thập Nhị Kim Tiên, rõ ràng là có huyết mạch Tổ Long, năm xưa trọng thương lưu lạc đến Côn Lôn Sơn, được Tam Thanh lão gia lúc đó vẫn chưa thành thánh nuôi dưỡng ở nội viện, coi như là rồng để ngắm.

Lúc Thượng Cổ Thánh Nhân còn chưa xuất hiện, Long Tộc coi đây là hổ thẹn, đoạn tuyệt quan hệ với Hoàng Long Chân Nhân, xóa tên lão ra khỏi gia phả Long Tộc.

Trước khi Tam Thanh lão gia thành thánh, Long Tộc cao ngạo không chịu níu kéo quan hệ với Hoàng Long Chân Nhân, ngược lại là bắt đầu lan truyền tin đồn ở trong tộc, bêu danh gọi lão là con hoang.

Do vậy mới nói môn hộ Thánh Nhân không thu đệ tử Long Tộc...

Mà sau khi Tam Thanh thành thánh, Long Tộc mang ấu long ưu tú đến Kim Ngao Đảo bái sư, một mực cung cung kính kính với Thánh Nhân.

Nhưng nghe xong, chưởng quản thu đệ tử đầu vào tông môn - Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ cho đệ tử Long Tộc ưu tú bái đệ tử Thánh Nhân làm thầy, chứ không cho trực tiếp bái sư Thánh Nhân. Cao thủ Long Tộc quay về, cảm thấy Thánh Nhân cố ý nhục nhã Long Tộc...

Cái gì là hoang đường?

Đây mới là hoang đường!

Toàn thân Ngao Ất khẽ run, hào quang thiết trụ sau lưng dần yếu đi.

Ta, Ngao Ất phải chống đỡ được.

Chỉ có y, Nhị thái tử Long Tộc, triệt để hạ thấp thái độ, bái sư Độ Tiên Môn đứng hàng giữa trong tiên tông Tam Giáo...

Cho dù là quỳ trước cửa Độ Tiên Môn, chỉ vào làm một đệ tử ký danh cũng đủ...

Như thế mới có thể đánh vỡ tính kiêu ngạo nhạt nhẽo của Long Tộc, mới có thể xé nát cái lòng tự tôn vặn vẹo của bọn họ!

Nhưng đám Long Tộc này nhục nhã mãi vẫn không thể đánh họ tỉnh lại từ cơn say. Vậy y, sẽ bước đi trên con đường của Thánh Nhân, đứng trên đỉnh vạn vật sinh linh!

Đến lúc đó, y muốn tới hỏi Chí Tôn Viễn Cổ...

Đâu mới là lối thoát cho Long Tộc!

Hít một hơi, Ngao Ất há miệng hét to:

"Thả ta ra ngoài ------"

"Ta muốn gặp phụ vương!"

"Ta muốn tới Độ Tiên Môn bái sư học đạo!"

Ngoài điện, một đám thị nữ nước mắt lưng tròng, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập đau lòng, nhưng các nàng lại bị Giao Binh ngăn trở, không thể nào tới gần Nhị điện hạ nửa bước.

Chương 48. Tới, tới, tới

Ba tháng sau, dưới đáy biển Đông Hải, trong Thủy Tinh Cung.

Trải qua một chuỗi điều tra nghiêm ngặt, từ lúc Long Tử phản nghịch đến khi Long Mẫu biện hộ xin cho, Long Vương hạ lệnh tra rõ…Một lão sư nhạc luật dạy bảo ấu long bị lôi ra xử tử, bị cắt thành nhiều miếng ngay tại chỗ, khúc thì chiên giòn khúc thì phi hành khúc thì ướp dấm tỏi ăn gỏi…

Đáng tiếc, đáng tiếc.

Hồng Hoang còn không có mù tạt, nếu có thì đúng là món ngon hảo hạng viên mãn…

Lúc này, Nhị thái tử Long Cung Ngao Ất bị trói trong một chiếc thuyền vỏ sò to lớn, nhanh chóng đi về hướng biên giới giữa Đông Hải và Nam Hải.

Trong thuyền không có nhiều người, ngoài Ngao Ất và mấy vị Tiên Giao Binh còn một lão rùa già lông mày trắng bạc, râu dài ba thước.

Vị Quy lão đã về hưu nhiều năm ngồi bên cạnh Ngao Ất, ra sức khuyên bảo: "Điện hạ, sao người lại cứ muốn gia nhập vào cái Độ Tiên Môn nho nhỏ kia? Bọn hắn có tài đức gì? Coi như Lão Long Vương chấp nhận để người hạ mình bái sư, Độ Tiên Môn cũng không dám thu nạp điện hạ đâu. Với lại người cũng phải suy nghĩ cho bệ hạ một chút, Long Vương đã trấn áp mọi lời dị nghị, đè ép tất cả các ý kiến phản đối xuống, đồng ý cho điện hạ ra ngoài đi bái môn hạ Thánh Nhân. Lần này, lão thần cũng coi như bỏ qua mặt mũi, mang điện hạ đến bái nhập vào Đại Tiên Ô Vân Tiên, chính là thuộc hạ dưới trướng của Tam Thánh Nhân Đạo Môn."

"Vị Đại Tiên này mặc dù thanh danh không vang dội, nhưng vốn là người đứng đầu Thất Tiên Tiệt Giáo, rất được Tam Thánh Nhân Đạo Môn coi trọng. Theo hầu bên cạnh Ô Vân Tiên chính là một đầu Kim Ngao, là đồng tộc của lão thần, năm xưa cũng có mấy phần giao tình. Điện hạ, như vậy cũng phù hợp với tâm ý của người rồi. Người ngàn vạn lần đừng có làm chuyện trọng đại gì hết đó!"

Ngao Ất quay đầu nhìn về một bên, sắc mặt vẫn mang theo vẻ không cam lòng. Dù sao y cũng chỉ mới có mười tuổi, mặc dù đã nhận được giáo dục nhiều năm trong trứng, nhưng chân chính xuất thế cũng chỉ mới mười năm mà thôi.

Lão quy ở bên cạnh không ngừng thuyết phục, Ngao Ất dần dần cũng có đôi chút do dự.

"Vị Đại Tiên này có diệu pháp của Thánh Nhân không?"

"Chuyện đó là tất nhiên!" Vị thần rùa này nắm lấy cơ hội, bắt đầu giảng giải cho Ngao Ất về vị Ô Vân Đại Tiên này uy phong bậc nào, lại được Thông Thiên Giáo Chủ coi trọng cỡ nào. Quảng bá hết lời rằng Ô Vân Tiên thần thông quảng đại nhưng tính tình lại khiêm tốn, ở bên ngoài không hiển sơn lộ thủy…

Sau đó, lão thần rùa lại buông tiếng thở dài, truyền âm cho Ngao Ất: "Điện hạ, lão thần biết người muốn làm chuyện gì. Nhưng việc này cũng không phải là đơn giản như người suy nghĩ. Người cũng không phải chỉ cần hành hạ bản thân mình là có được kết quả tốt cho Long Tộc. Mộng đẹp như hoa, thức giấc là hiện thực tăm tối, cho nên ai cũng không muốn tỉnh lại từ trong mộng. Người cũng phải thông cảm cho bệ hạ, lão Long Vương là người quản lý ngồi ở chỗ cao nhất Long Tộc, bệ hạ không thể tùy tiện hành động được, nếu mà vô ý sẽ dẫn đến nguy hiểm cho toàn tộc."

Ngao Ất lộ vẻ suy tư, sau đó y chậm rãi gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Tóm lại, thoát khỏi Long Cung đi ra Hồng Hoang rộng lớn, sau này bản thái tử có thể tự do tùy ý ngao du. Bái làm đệ tử một vị Đại Tiên chẳng qua cũng nhờ vào thân phận thái tử Long Cung, chẳng giúp ích gì cho tình hình quẫn bách của Long Tộc. Những ấu long khác mấy ai có thể bái được sư phụ Đại Tiên lớn như vậy? Thứ Ngao Ất ta muốn là tìm ra lối thoát cho Long Tộc, không phải là lối thoát cho bản thân ta, Nhị thái tử Đông Hải Long Cung, trước tiên sẽ tạm thời ổn định vị lão thần này đã, sau đó lại tính tiếp…"

Trong gió biển gào thét, Ngao Ất dần dần lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, biểu hiện ngây thơ giống như mấy vị ấu long cùng thế hệ. Lão rùa thần nhìn thấy vậy cũng nhẹ nhàng thở phào…

…

Tại Độ Tiên Môn, ở sâu trong rừng Phá Thiên Phong nơi chín vị Tiên họ Tửu tu hành.

Hồ lô lớn của Tửu Cửu bay từ hướng Tiểu Quỳnh Phong chậm rãi trở về. Cả người nàng giống như không còn khí lực, ủ rũ cúi đầu đi về căn lầu nhỏ của mình, chậm rãi ngồi xuống trước bậc cầu thang gỗ, thân hình từ từ ngửa ra rũ rượi.

Toàn thân của Tửu Cửu mềm oặt giống như tượng đất hóa bùn, tay ôm hồ lô nằm xõa giữa cầu thang thở dài thở ngắn.

"Thật nhàm chán, Tiểu Thọ Thọ bế quan mới ba tháng, mà sao ta cảm giác giống như là qua ba năm, không có ai đùa nghịch cùng ta. Ài da! Sư tỷ thì có sư huynh chơi cùng, sư huynh còn đi bồi tiếp người khác. Đại sư tỷ cùng với Nhị sư huynh, Tứ sư tỷ cùng với Ngũ sư huynh, Lục sư tỷ cùng với Thất sư huynh, thật vất vả Bát sư huynh đáng ra nên cùng với Cửu sư muội. Ai ngờ đâu Bát sư huynh học theo Tam sư tỷ, cùi chỏ rẽ ngang đi chơi với người ngoài Phá Thiên Phong. Ài, Cửu muội ta số khổ, cũng bởi vì là số lẻ nên phải chịu cô đơn không ai bồi tiếp. Hết lần này tới lượt khác vẫn chỉ là đệ tử quan môn của sư phụ. Ai da!"

Cửa sổ tòa lầu các bên cạnh đẩy ra, Tửu Thi mặt mày tỏa sáng, thân thể tràn trề viên mãn giống như trẻ lại mấy trăm tuổi. Nàng ngó nghiêng nhìn về phía bên này, nghe được Tửu Cửu than thân trách phận một mình thì không nhịn được cười.

Tửu Thi bay ra từ trong cửa sổ, giống như tiên tử nghê thường phiêu vũ xuất hiện từ những bức cổ họa. Nàng hạ xuống bên cạnh Tửu Cửu, ngồi xuống trên bậc thang gỗ, đưa tay nhéo nhéo chóp mũi Tửu Cửu.

"Sư tỷ!"

Tửu Cửu trở tay ôm lấy Tửu Thi, từ từ nhắm hai mắt rên rỉ một trận

"Đi với muội qua Tiểu Quỳnh Phong, muội muốn chơi Đấu Đại Thần, muội muốn chơi Mô Phỏng Cuộc Sống!"

Tửu Thi khẽ cười, vỗ vỗ đầu tiểu sư muội, nói: "Sư muội ngốc, Tiểu Quỳnh Phong kia là chỗ mà tỷ có thể đi sao?"

"Hả? Vì sao sư tỷ không thể đi?"

"Sư tỷ đi cùng, muội sẽ không có cảm giác xấu hổ sao?"

"Cái gì, xấu hổ chuyện gì?" Tửu Cửu quay đầu, chớp mắt ngơ ngác hỏi: "Tứ sư tỷ, có phải tỷ hiểu lầm chuyện gì không? Muội cùng với Tiểu Thọ Thọ chỉ là quan hệ sư thúc sư điệt thuần khiết."

"Ồ? Thật sao?"

Tửu Thi híp mắt cười một tiếng, ánh mắt tràn đầy vẻ tinh quái. Tửu Cửu chịu không được nháy mắt, rụt cổ một cái: "Chẳng lẽ lại không thật?"

"Ừm, sư thúc và sư điệt thuần khiết mỗi ngày ở một chỗ luyện đan bày trận, sớm tối ở chung, thân mật khăng khít."

"Nào có thân mật khăng khít gì! Hắn có bệnh mà!"

Tửu Thi sửng sốt một chút, vội hỏi: "Bệnh gì? Trường Thọ sư điệt có ẩn tật? Yếu à? Hỏng rồi, đây chính là vấn đề lớn đó!"

"Không phải ẩn tật hay yếu cái gì, Tiểu Thọ Thọ có chứng bệnh lạ, ngoại trừ sư muội ra thì nữ tử bên ngoài đụng vào hắn thì toàn thân run rẩy, đau đớn chịu không nổi. Còn tiểu sư muội hắn là thân cận từ bé cho nên không việc gì. Nếu như muội giới hạn chỉ vô tình đụng chạm, vỗ vai xoa đầu thì hắn cũng không bị gì."

Tửu Thi khoanh tay trầm ngâm giây lát rồi đột nhiên hỏi: "Bệnh này biểu hiện như thế nào, có thể nói rõ chi tiết cho sư tỷ hay không?"

"Là từ lần trước muội mang Tiểu Thọ Thọ đi đến Bắc Châu…"

Một lát sau, Tửu Thi ôm Cửu sư muội của mình cười đến run rẩy cả người, nàng thì thầm bên tai Tửu Cửu mấy câu khiến Tửu Cửu đầu tiên khẽ giật mình, sau đó không chịu được dùng tay ôm trán.

"Tên gia hỏa này dám lừa gạt bản sư thúc!"

"Ấy, Tiểu Cửu muội bình tĩnh một chút. Loại nam tử giữ thân như ngọc này là bảo bối thế gian hiếm thấy, muội tuyệt đối đừng bỏ lỡ!"

Tửu Cửu lập tức trở nên lúng túng, vừa tức vừa ngượng liên tục dậm chân khiến áo gai trước ngực lại nhún nhảy một trận: "Sư tỷ nói lung tung gì đó! Muội làm sao có thể cùng…. ! Ai da, muội sẽ trở về bế quan…"

"Mấy hôm nữa muội không phải là đi làm hộ vệ cho đại hội lịch luyện sao?"

"Ai da, muội bế quan mấy ngày không được sao?"

Tửu Cửu bối rối vội vàng đi lên lầu. Tửu Thi cười khẽ rồi phiêu nhiên đuổi theo.

"Tiểu Cửu Cửu và Tứ sư tỷ thì có gì mà xấu hổ, Tứ sư tỷ trước tiên sẽ dạy muội cách ăn mặc trang điểm cho đẹp."

"Ai da, không...không cần đâu..."

"Đến đây, trước hết để cho Tứ sư tỷ nhìn xem, tư thái của Tiểu Cửu nhà ta hiện tại như thế nào."

"Tứ sư tỷ, tỷ đừng có đụng lung tung nha...Ai da...Chỗ đó không được đụng nha..."

Mặt trời chiều ngã về hướng tây, hai vị tiên tử vui vẻ cười đùa nô giỡn với nhau tạo thành một phong cảnh phiêu dật tuyệt mỹ.

Trong căn lầu sát bên, một đạo nhân thấp lùn có vành mắt hõm sâu, khuôn mặt tiều tụy, tiện tay mở trận pháp phòng hộ bên ngoài ra. Sau đó, đạo nhân thấp lùn nhìn cái bàn trước mặt bày đầy món ăn thập toàn đại bổ ích dương tráng thận, khóe miệng lão không chịu được khẽ co giật mấy lần.

Lần đại hội lịch luyện này, Tửu Cửu vẫn đi đến Bắc Câu Lô Châu làm hộ vệ. Bởi vì lần trước đã xảy ra một số vấn đề, cho nên lần này trong môn tăng thêm một vị Chân Tiên đồng hành.

Nhưng mà, đệ tử đăng ký đi Bắc Châu lần này chỉ có hai người.

Trong buổi tập hợp trước khi đại hội lịch luyện diễn ra, danh vọng của đệ tử thủ tịch đương đại Hữu Cầm Huyền Nhã trong môn gần đây tăng vọt, nàng cũng vác thanh đại kiếm của mình, một thân váy dài màu lửa xuất hiện trước Bách Phàm Điện.

Nhưng nàng chờ đến khi tất cả mọi người phân chia đội hình xong thì lại thẫn thờ lựa chọn không tham gia đại hội lịch luyện lần này, chỉ lặng lẽ quay trở về động phủ bế quan.

Thế là, hai vị đệ tử tiến về Bắc Câu Lô Châu đạt được đãi ngộ siêu cao, mỗi người có một vị Chân Tiên âm thầm đi theo hộ vệ.

Thời gian vừa đi vừa về Bắc Câu Lô Châu tầm hơn một tháng, lại thêm mấy tháng trốn biệt trong lầu các của mình, Tửu Cửu vẫn một mực suy nghĩ về những lời mà Tứ sư tỷ đã nói trước đây.

Lúc đầu nàng chỉ cảm thấy mình và Lý Trường Thọ không có tình cảm gì khác, chỉ là thuần túy chơi. Dần dần, Tửu Cửu bắt đầu lâm vào hoài nghi bản thân.

Hẳn là, nàng đã thật sự động tâm với Tiểu Thọ Thọ mà không hề hay biết?

Điều này không có khả năng, mặc dù loại quan hệ tình ái sư thúc sư điệt cũng có một chút kích thích, nhưng nàng vẫn một mực coi Tiểu Trường Thọ là vãn bối để chiếu cố. Chỉ là nàng không cẩn thận bị Tiểu Thọ Thọ dụ ăn dụ ở rồi sai vặt như nhân công…

Việc này khiến nàng càng nghĩ càng xoắn xuýt, đến mức ngồi xuống cũng không thể tĩnh tâm.

Trôi qua thêm mấy tháng như thế, hạc giấy đột nhiên mang theo tin tức Lý Trường Thọ xuất quan rơi xuống trong tay nàng, Tửu Cửu lập tức vui vẻ nhảy cẫng lên...

Sau đó nàng lập tức sững sờ.

"Chắc không phải ta thật sự động tâm với một tiểu sư điệt chỉ mới hơn trăm tuổi?"

"Có mấy thứ, chỉ có hỏi ra mới biết được." Tiếng cười của Tứ sư tỷ vẫn văng vẳng bên tai, Tửu Cửu ngồi trên giường trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nàng đập tay xuống giường.

Sợ cái gì, đi qua bên kia hỏi!

Lập tức, Tửu Cửu thay một bộ áo gai sạch sẽ, ngồi lên hồ lô lớn bay đến Tiểu Quỳnh Phong.

Lần này Lý Trường Thọ muốn luyện chế độc đan, chuẩn bị đôi chút cho thời gian ra ngoài độ kiếp sắp tới. Khi Tửu Cửu chạy đến nơi, Lý Trường Thọ đã chuẩn bị kỹ càng các loại độc thảo, lại bọc mình trong từng tầng từng tầng khí cụ phòng hộ.

Tửu Cửu chỉ mặc loại "trang phục phòng hộ" cồng kềnh này duy nhất một lần, sau đó nhất quyết không chịu nghe lời khuyên của Lý Trường Thọ, không chịu mặc lại bộ đồ bảo vệ.

Điều này khiến cho mỗi lần luyện độc đan, Lý Trường Thọ phải cẩn thận gấp bội để khống chế lượng độc tố lưu động, tránh ngộ thương cho Tiểu sư thúc - nguồn cung cấp tiên lực.

Lúc luyện đan, hai người vẫn im lặng không hề trò chuyện một câu nào, giống như những lần trước đây. Nhưng lần này, trong đáy lòng Tửu Cửu vẫn quẩn quanh những lời của Tứ sư tỷ. Suốt mười sáu canh giờ của quá trình luyện đan, mấy chục lần nàng định mở miệng hỏi, nhưng đều không tìm thấy ngữ cảnh thích hợp.

"Chỉ một câu hỏi mà thôi, sao lại khó nói ra đến như vậy?"

"Chẳng lẽ mình…?"

"Làm sao có thể! Ta là loại trâu già gặm cỏ non sao!"

"Hỏi!"

"Chỉ cần hỏi ra thì sẽ không sao!"

Tửu Cửu hít vào một hơi thật sâu, đưa tay sửa sang lọn tóc mai bên tai mình, nhìn Lý Trường Thọ phía trước đang chăm chú kiểm soát quá trình thành đan.

Nàng dùng khí lực lớn nhất, nói ra câu hỏi như hụt hơi: "Lần luyện đan này, tiên lực của ta thế nào?"

Lý Trường Thọ bọc ở trong "trang phục bảo hộ" cười đáp: "Hoàn toàn như trước đây không khác biệt một chút nào. tiên lực của sư thúc đúng là đã giúp ta một đại ân."

Độc đan nhẹ nhàng rung động, Lý Trường Thọ lập tức xuất thủ điều vận dược lực.

Tửu Cửu ở bên cạnh chớp mắt mấy cái, âm lượng tiếp tục giảm thấp xuống lí nhí như muỗi kêu: "Ừm, Trường Thọ sư điệt, ngươi cảm thấy bản thân sư thúc thế nào?"

Ngay vào thời khắc mấu chốt thành đan, Lý Trường Thọ tập trung toàn bộ tinh thần chưởng khống dược tính độc đan. Bởi vì mặc lên quá nhiều pháp khí phòng độc, hơn nữa thanh âm nói chuyện của Tửu Cửu thực sự quá nhỏ, hắn không nghe được chữ "bản thân", chỉ nghe được "cảm thấy" "sư thúc thế nào".

Nhưng chủ đề vừa rồi đang thảo luận dường như là...

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng gật đầu, cũng không quay lại, cười nói: "Rất mạnh, cũng rất ổn định, càng khó hơn chính là rất thuần túy, rất trong sáng không có bất kỳ tạp chất nào."

Lời nói ngừng lại một chút, Lý Trường Thọ chau mày nhìn chằm chằm vào viên độc đan sắp thành hình bên trong đan lô, hắn lại nói tiếp một câu: "Nếu ta cũng được sở hữu thì thật tốt biết bao!"

Tửu Cửu há hốc miệng, cả người như hóa đá trong nháy mắt. Nàng giơ tay chỉ vào Lý Trường Thọ, nhưng đầu ngón tay run lên bần bật như thiếu nữ lần đầu được tỏ tình.

"Ngươi...ngươi biết ngươi đang nói cái gì không?"

Lý Trường Thọ đáp: "Sao thế? Có chỗ nào không đúng sao?"

Có chỗ nào không đúng?

Rất mạnh, càng khó hơn chính là rất thuần túy, đơn thuần trong sáng.

Nếu là ta cũng được sở hữu thì thật tốt biết bao!

Sở hữu? Sở hữu ai?

Chuyện này…chuyện này…lại có thể đại nghịch bất đạo như thế sao?

Gương mặt tròn trịa xinh đẹp của Tửu Cửu đỏ rực lên trong nháy mắt, màu đỏ lan tràn xuống cổ rồi lan xuống luôn cả khe núi như ẩn như hiện dưới lớp áo vải gai căng nứt chỉ…

Tửu Cửu trợn trừng con mắt, trên trán như tỏa ra từng sợi khói trắng. Nàng lui về sau nửa bước, há miệng định nói chút gì đó nhưng lại hụt hơi ngáp ngáp không nói được. Cuối cùng nàng quay người chạy ra ngoài, vọt thẳng lên không trung cắm đầu bay nhanh về hướng Phá Thiên Phong.

"Hử?" Lý Trường Thọ ngơ ngác quay đầu lại nhìn…

Đi rồi?

Vội vàng gì thế? Hôm nay rượu thù lao cũng chưa kịp cầm mà?

Tiên lực của Tửu Cửu sư thúc đúng là rất ổn rất mạnh rất thuần túy, bằng không thì cũng khó mà có khả năng mới lò thứ nhất đã đi đến được bước thành đan này. Nhờ tiên lực của sư thúc mà giúp mình tiết kiệm được tám phần vật liệu khác đã chuẩn bị.

Nếu mình có thể sở hữu loại tiên lực thuần hậu như của sư thúc thì tốt quá! Mà dù sao thì mình cũng sắp sửa độ kiếp rồi!

Úi! Sư thúc không phải hiểu lầm gì chứ? Lý Trường Thọ cấp tốc phản ứng lại. Mà thôi, hồi tâm ngưng thần, chuẩn bị thành đan! Những chuyện nhỏ nhặt kia sau này giải thích cũng được.

…

Ngồi trên hồ lô lớn bay vun vút, Tửu Cửu tiện tay lấy bầu rượu trên lưng xuống, ngửa đầu nhấp một ngụm rồi tay phải bắt quyết chỉ về phía trước, miệng hô "Tới tới tới!". Hồ lô lớn tăng tốc phóng vụt đi như một mũi tên rồi đâm thẳng vào sườn núi Phá Thiên Phong.

Rừng cây trên sườn núi bị đâm cực mạnh, cây cối rung lên một trận, chim chóc giật mình bay nhao nhác. Dưới gốc cây rụng đầy lá xanh lá vàng, tiểu tiên tử mặc áo gai nằm sóng xoài, đôi tay nhỏ che ngực cố kìm cơn hô hấp dồn dập.

Nhưng rất nhanh sau đó nàng đã nhẹ nhàng ổn định nhịp thở, cánh tay trắng nõn chuyển lên che trán, tránh cho ánh nắng rực rỡ xuyên qua tán cây làm nàng chói mắt.

"Rất thuần túy…Xí…Nói lung tung cái gì đâu…Thật là…"

Tửu Cửu trở tay lấy ra một cái túi trữ vật, bên trong chính là những váy áo xanh xanh đỏ đỏ mà Ngũ sư huynh và Tứ sư tỷ tặng cho nàng.

"Ta lại nghĩ lung tung cái gì! Tên kia là sư điệt!"

Tửu Cửu vội vàng ném túi trữ vật ra xa, nhưng vừa được một lát, nàng lại quay đầu nhìn sang phía đó.

Chỉ thử một chút chắc cũng không sao, không cho người khác nhìn thấy là được…

Chương 49. Tính cách phiền phức của sư huynh ta

"Hơ!"

"Úi!"

"Ái da, hở hang quá, cái váy này sao giống hệt cái yếm tăng thêm hai miếng vải ở phía sau vậy? Mặc cái này ra ngoài coi chừng đui mắt người nhìn!"

"Hử, cái này còn hở hang bạo hơn, những vị trí trọng yếu đều không được che chắn đầy đủ! Tứ sư tỷ vẫn thường mặc cái này cho Ngũ sư huynh nhìn hay sao?"

Tiếp đó là hàng loạt tiếng xột xoạt, loẹt xoẹt và tiếng cười hì hì hắc hắc.

Từ sáng sớm tinh mơ, Tửu Cửu đã bận rộn hì hục sửa soạn trong căn lầu nhỏ của mình. Mãi cho đến giữa trưa nàng mới đứng trước cửa phòng, đầu ngón tay bối rối đặt trên then cửa, nhất thời lại không kéo mở cửa được.

Chỉ là đi ra ngoài dạo một vòng!

Ừm thì chỉ là đi dạo một vòng thôi mà!

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Tửu Cửu chậm rãi kéo cánh cửa gỗ trước mặt ra, đôi chân nhỏ nhắn mang giày vải thanh lam thêu hoa từ từ bước ra ngoài.

Chỉ một thoáng, toàn bộ khu vực vườn tược phía dưới núi được đại trận bao phủ, tất cả đều biểu hiện chung một sắc thái.

Sững sờ!

Lại nghe loảng xoảng vài tiếng, đệ tử tạp dịch gần đan phòng bỗng dưng trượt đòn gánh, nam đệ tử dọn dẹp cỏ dại trong vườn hoa rơi cuốc vào chân, nữ đệ tử đang bưng mấy bình đan dược bị rớt khay xuống đất…

"Khục!"

Tửu Cửu hắng giọng, khoanh tay đi về phía trước nửa bước. Nàng vô thức lại ưỡn ngực ngẩng đầu, đảo mắt nhìn qua các nơi.

Gần đó, mấy nam đệ tử tranh thủ thời gian cúi đầu không dám nhìn nhiều, nhưng lát sau lại vụng trộm liếc mắt lấm lét ngắm vị sư thúc bốc lửa phía trước. Còn có một vị đệ tử thiếu niên mới lên núi không lâu thì đứng ngẩn người ra, mặt đỏ như gấc chín.

"Cũng không có gì lớn nha, mặc cái gì cũng như vậy mà thôi! Không hở hang lắm, cũng không đồi phong bại tục, thậm chí so với mặc áo ngắn bình thường thì còn che nhiều hơn một chút."

Tửu Cửu thầm tự nhủ rồi dùng đầu lưỡi liếm liếm bờ môi, ánh mắt tỏ vẻ do dự. Nhưng cuối cùng nàng cấp tốc quyết định cứ thế mà đi, tiện tay vẫy hồ lô lớn xém quên trong nhà bay ra, hóa thành kích thước lớn tầm một trượng.

Nàng theo thói quen định dạng chân bước lên hồ lô, nhưng nhìn lại chiếc váy màu hồng nhạt phía dưới, không biết làm bằng vải gì nhưng rất nhẹ nhàng, nếu dạng chân thì hình như là sẽ tốc váy lên hết cả.

Thế là Tửu Cửu lấy tay túm váy, hai chân khẽ khép lại ngồi một bên ở phía trước hồ lô, ngự không bay lên.

Vừa bay ra ngoài Phá Thiên Phong, Tửu Cửu liền gặp một vị đạo nhân thấp bé đôi mắt quầng thâm héo mòn đang giẫm lên mây trắng, trong tay bưng một quyển sách chậm chạp bay tới.

Tửu Cửu lập tức dừng hồ lô lại, dùng tiên lực gia trì cố ý ho khan một tiếng

"Khục! Khụ khụ!"

Đang bay ngang qua, Tửu Ô ngẩng đầu nhìn một chút rồi nở ra nụ cười lễ phép với Tửu Cửu, sau đó lão ôm thư quyển chắp tay một cái, bay về phía sườn núi Phá Thiên Phong.

Tửu Cửu sửng sốt một chút rồi tặc lưỡi, tiếp tục điều khiển hồ lô bay đi.

Mà vừa tiến vào trong đại trận, Tửu Ô đột nhiên gãi gãi đầu ngơ ngác lẩm bẩm: "Vừa rồi hình như thấy tiểu sư muội? Không đúng, tiểu sư muội mấy trăm năm đều mặc mấy bộ quần áo kia, làm sao bỗng dưng thay đổi bộ dạng như vậy được. Hoa mắt hoa mắt. Ài, gần đây mất sức quá, cũng may sư tỷ cuối cùng cũng đã bế quan, tóm lại có thể bồi bổ nguyên khí rồi."

Thở dài, Tửu Ô vừa tiếp tục nghiên cứu quyển sách [Bồi Nguyên Cố Khí Tam Thập Nhị Pháp] trên tay, vừa cất bước đi về phía căn lầu nhỏ của mình.

Vừa mới vào nhà, Tửu Ô đạo nhân liền ngửi được một mùi thơm tiên tử lưu lại trong không khí, lão không nhịn được rùng mình một cái.

Thân thể phản ứng, thuần túy là thân thể phản ứng.

Lão đạo yêu thương Tứ sư tỷ của mình thắm thiết, tình sâu tựa biển đông, tuyệt đối không có nửa điểm e ngại trong tâm trí. Tửu Ô lại nghĩ tới biểu hiện anh dũng trên giường của mình trong khoảng thời gian này, trên mặt lộ ra ý cười thoải mái.

Từ khi uống rượu Độc Long của Lý Trường Thọ sư điệt chưng cất, cái lưng mặc dù đau, cái eo mặc dù mềm nhũn nhưng ở trước mặt sư tỷ lão lại càng thêm tự tin. Đạo lữ sinh hoạt càng ngày càng hòa hợp, tu đạo trường sinh cũng thêm vài phần sắc thái vui thú.

Chỉ là, lần trước bị vị sư điệt này trêu cợt một lần, trong lòng vẫn còn khó chịu.

Tửu Ô trầm ngâm một mình ngồi đọc sách ở bàn, nhanh chóng lâm vào suy tư xem cách nào để trả đũa Lý Trường Thọ.

Lấy chiêu thức của người trị ngược lại người. Cho hắn uống loại rượu cương dương này rồi dụ hắn vào trong khốn trận. Nếu như vị Trường Thọ sư điệt này có thể nhịn được dược lực của rượu mà không bối rối, mình lại cho Tiểu Cửu đến khiêu khích đốt thêm chút lửa!

Úi không được, không được. Đây cuối cùng là trêu đùa hắn hay là đem bánh bao thịt ném chó? Vạn nhất tiểu sư muội không phản kháng, vậy chẳng phải lỗ vốn lớn!

Đấu trí đấu dũng với tên gia hỏa này, hiện giờ bị lời thề kia hạn chế, coi như ít đi nhiều biện pháp. Bất quá càng như vậy thì mới càng thêm thú vị.

Tên tiểu tặc kia cứ chờ đấy, rồi sẽ có lúc bần đạo tìm được sơ hở của ngươi!

…

"Thật sự là, trên đường gặp phải mấy người này, tại sao đều dùng loại ánh mắt kỳ quái kia dò xét người khác. Chẳng lẽ không sợ bị người đánh sao!"

Bay đến trên không trung Tiểu Quỳnh Phong, khoé miệng của Tửu Cửu cong lên, không chịu được lẩm bẩm một câu.

Hồ lô lớn chậm rãi rơi xuống, tiên thức của Tửu Cửu đảo qua các nơi Tiểu Quỳnh Phong. Nàng phát hiện ra Lý Trường Thọ đang giảng bài cho Lam Linh Nga.

Khẽ chớp mắt, Tửu Cửu tận lực giấu diếm ba động khí tức của mình, muốn xem một chút nếu mình đột nhiên xuất hiện, hai sư huynh muội này sẽ có phản ứng gì.

Chắc không phải bị kinh hãi chứ?

Đôi mi thanh tú của Tửu Cửu nhíu một cái, thoáng tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Nàng vụng trộm tới gần nhà tranh, xa xa đã nghe từ trong đó truyền đến tiếng nói trầm ấm: "Tinh thần mịt mờ, đạo hiển trong đó, khí về Trung Hải, ngưng ở nguyên hồn. Trong câu này, điều khó lý giải nhất thật ra là Khí về Trung Hải. Khí ở đây cũng không phải là pháp lực muội tu luyện ra ở đầu ngón tay, cũng không phải thanh khí trọc khí, mà là một điểm Tiên Thiên tinh khí tự thân có ở ngón tay. Đây là bảo vật có từ trong bụng mẹ, vô cùng trọng yếu đối với Luyện Khí Sĩ."

Trong phòng, Lý Trường Thọ đang ngồi ở trên ghế bành, tư thế buông lỏng thoải mái. Tiểu Linh Nga thì xếp bằng ở bồ đoàn chăm chú nghe giảng.

Tửu Cửu rón rén bước đến bên ngoài cửa phòng, xoay người một cái, giơ bàn tay lên làm giống như vuốt cọp rồi lao vọt vào phòng: "Hú òa!"

Tiểu Linh Nga đang nhắm mắt ngồi lập tức không chịu được bật cười ra tiếng. Lý Trường Thọ thì tỏ vẻ bất đắc dĩ thả cuốn kinh văn trong tay ra, mỉm cười nhìn Tửu Cửu trong bộ đồ lạ lẫm.

Tửu Cửu trợn mắt nói: "Sao lại không giật mình?"

"Ui nha! Bị sư thúc hù dọa rồi!" Tiểu Linh Nga làm bộ hốt hoảng kêu nhẹ một tiếng, nhưng nàng vừa quay đầu, cái miệng nhỏ nhắn lại không nhịn được phát ra một tiếng tán thưởng: "Tiểu sư thúc, sao thúc đột nhiên lại mặc váy dài?"

"Thế nào? Không được sao?" Tửu Cửu vụng trộm quan sát phản ứng của Lý Trường Thọ rồi dạo một vòng trước mặt Tiểu Linh Nga, váy dài cùng mái tóc nhẹ nhàng phiêu động khiến trong phòng tràn ngập mùi thơm dễ chịu.

Lúc này Linh Nga cũng đang len lén nhìn phản ứng của sư huynh mình, phát hiện ra sư huynh cũng chỉ mỉm cười gật đầu, trong đáy lòng nàng nhẹ nhàng thở phào.

Sư huynh không bị mê mẩn mất hồn là tốt rồi!

Linh Nga khẽ cười nói: "Đương nhiên có thể mặc váy chứ! Sư thúc bình thường đã rất đẹp rồi, hiện tại lại càng lấp lánh chói mắt hơn. Sau này đệ tử cũng không dám cùng ngồi chung đám mây với sư thúc nữa nha!"

Tửu Cửu nháy mắt hấp háy với Lý Trường Thọ: "Tiểu Trường Thọ, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Rất không tệ!" Lý Trường Thọ gật đầu khen ngợi.

Đương nhiên đối với nữ tử có quan hệ khá thân thiết với mình, giống như hai nàng trước mắt đây, tiểu sư muội và Tiểu sư thúc, Tửu Cửu đột nhiên thay đổi một thân váy mới, có thêm mấy món trang sức mới, lại còn biểu lộ rõ ràng đang mong muốn được khích lệ. Thân là một nam nhân phong độ kỳ thật hắn không nên keo kiệt từ ngữ ca ngợi.

Nhưng nghĩ tới hôm qua có khả năng xuất hiện hiểu lầm gì đó, Lý Trường Thọ lại tăng thêm một câu: "Chỉ là đột nhiên thay đổi phong cách ăn mặc như vậy thì không được quen thuộc cho lắm."

"À vậy hả?" Tửu Cửu cúi đầu nhìn bộ váy áo mình tuyển chọn tỉ mỉ nửa ngày, biểu lộ của nàng thoáng có một chút mất mát.

Bên cạnh, Linh Nga cũng buông tiếng thở dài trong đáy lòng.

Sư huynh quả nhiên vẫn là kiểu này. Tính tình của sư huynh giống như hận không thể cự tuyệt tất cả nhân quả ở ngoài cửa, muốn tới gần quả thật quá khó khăn.

Quả thực rất phiền phức.

Rất nhanh Linh Nga liền nở nụ cười thản nhiên, chủ động tiến tới, nhỏ giọng thì thào bên tai Tửu Cửu: "Sư thúc lần đầu tiên mặc loại trang phục này sao?"

Tửu Cửu vội nói: "Ừm, đúng, ta đột nhiên muốn thay đổi phong cách mặc quần áo, chính là như vậy."

"Vào thời điểm mặc loại trang phục này, trang điểm thêm một chút thì mới thích hợp."

Linh Nga thì thầm bên tai Tửu Cửu vài câu, hai mắt của Tửu Cửu tỏa sáng vội vàng lôi kéo Linh Nga đi vào sau tấm bình phong.

Lý Trường Thọ thấy thế hơi lắc đầu, hắn vừa nâng quyển sách trên bàn lên tiếp tục nghiên cứu, vừa nghe âm thanh thì thầm một bên. Trong lòng hắn như bận tâm chuyện gì đó nhưng biểu lộ bên ngoài cũng không có gì thay đổi.

Không bao lâu, trong tiếng tấm tắc không ngừng của Linh Nga, Tửu Cửu lại đi ra từ sau tấm bình phong, dương dương đắc ý nhìn Lý Trường Thọ.

"Thế nào!"

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn, nở nụ cười toe toét.

Lúc này Tiểu sư thúc giống như là biến thành người khác, mặt bôi phấn trang điểm, chấm chút má hồng môi soi, kẻ lông mày mỏng manh hơn, váy lụa kẹp áo, đuôi phượng bàn mây. Nàng xinh đẹp hơn mấy phần so với trước đó, càng thêm vẻ đáng yêu mềm mại vốn có của nữ tử.

"Không tệ!" Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái lên: "Thực lòng thì trong số nữ tử mà ta đã từng thấy, sư thúc xinh đẹp tuyệt đối xếp hạng trước ba."

"Thật sao?" Tửu Cửu chớp mắt mấy cái, trong đáy lòng không biết làm sao, cảm giác kỳ quái hai ngày nay quấn quanh trong tim bây giờ lại lặng yên tiêu tán, tâm cảnh trở nên vui vẻ thoải mái hơn rất nhiều.

"Quả nhiên như thế thật. Sư thúc hẳn là có chỗ hiểu lầm đối với mình." Lý Trường Thọ nghĩ thầm trong bụng rồi nhìn Tửu Cửu cười nói: "Sư thúc bình thường không trang điểm đã là đối tượng khiến rất nhiều nam đệ tử trong môn hết lòng hâm mộ."

"Xùy, làm gì có!" Tửu Cửu trợn mắt, khóe miệng lại cong lên theo thói quen cũ, lạnh lùng nói: "Bản sư thúc cũng chẳng để ý đến những chuyện này, dù sao tu đạo trường sinh mới là chính sự. Không nói chuyện này nữa, các ngươi còn học bài sao? Hay là đừng giảng bài nữa, chơi Đấu Đại Thần nhé!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Giảng bài dù sao cũng là chính sự."

Linh Nga lập tức ôm lấy cánh tay Tửu Cửu ở phía sau: "Chẳng mấy khi sư thúc đến đây, chơi Đấu Đại Thần đi! Đấu Đại Thần!"

Lý Trường Thọ không nhịn được dùng tay ôm trán, một tháng bình quân đến bảy tám lần sao lại thành "Chẳng mấy khi" rồi?

Tửu Cửu quả quyết phụ họa: "Đấu Đại Thần!"

"Được thôi, khó có thời điểm mọi người hào hứng như vậy, cChơi thì chơi, sau này ta sẽ cho Linh Nga học bù." Lý Trường Thọ lắc đầu, mặc kệ bên cạnh hai người đang reo hò vui vẻ, hắn thuần thục bố trí trò chơi lên bàn thấp trước mặt.

Lúc ngồi xuống, Tửu Cửu có cảm giác hơi khó chịu, liền chạy sang căn nhà tranh sát vách thay bộ đồ thoải mái nhất của mình là áo gai ngắn và váy ngắn. Nàng lại thay đôi giày thêu bằng đôi giày cỏ đặc chế mềm mại dễ chịu, đồng thời xóa đi trang điểm trên mặt.

Giày cỏ này cũng không phải làm từ cỏ phổ thông, mà là từ một loại tiên thảo do Tửu Ô tỉ mỉ bồi dưỡng.

Như vậy thì dễ chịu hơn rất nhiều.

Bước ra khỏi căn nhà tranh, trong lòng Tửu Cửu vang vọng lời nói vừa rồi của Lý Trường Thọ: "Xinh đẹp tuyệt đối xếp hạng trước ba!"

Khóe miệng nàng không tự chủ nhếch lên, thì thầm nói: "Tên gia hỏa này, thật đúng là đại nghịch bất đạo, loại lời này mà cũng dám nói."

Mở cửa ra, Tửu Cửu nhanh chóng xông vào cái bàn ở giữa phòng, ở nơi đó không bao lâu liền truyền ra một hồi âm thanh tranh đoạt chí chóe.

"Đoạt đại thần!"

"Gấp bội!"

"Siêu cấp gấp bội!"

"Ván này đại thần là Linh Nga, sư thúc và ta là tiểu tiên, siêu cấp gấp bội, trước mắt đã mười hai khối linh thạch."

"Hừ hừ, ra tay đi Tiểu Linh Nga! Bản sư thúc có mười bảy tấm bài, hôm nay ngươi còn có thể thắng ta hay sao?"

Trời tối người yên, Lý Trường Thọ chắp tay rời khỏi căn nhà tranh.

Tiểu sư thúc và tiểu sư muội uống hết mấy hũ rượu, lúc này đang nằm ngáy o o trên giường. Hắn phụ trách đóng cửa mở đại trận, tránh cho bộ dáng chật vật của hai người sáng sớm ngày mai bị người bên ngoài nhìn thấy.

Trở về đan phòng, tiến vào mật thất dưới đất, Lý Trường Thọ ngồi trên bồ đoàn, nhắm mắt ngưng thần, hai tay hợp lại làm một rồi khẽ tách ra.

Giữa hai tay của Lý Trường Thọ, một đoàn hỏa diễm màu đỏ cam chậm rãi ngưng tụ sau đó bị hút vào trong cơ thể, bắt đầu chậm rãi du tẩu nung đúc nguyên hồn đạo khu của hắn.

Từng đoá từng đoá hoa sen chín cánh xoay chầm chậm quanh người hắn. Lúc này những đoá hoa sen đã có kích thước lớn cỡ nắm tay, phù văn trên đó vô cùng ngưng thực, cũng đã tới gần mức độ hoàn thiện.

Nhưng Lý Trường Thọ vẫn cảm thấy chưa đủ, hắn chậm chạp không muốn bước vào Quy Đạo cấp chín.

Chương 50. Chọn nơi độ kiếp

Mới sáng sớm, Linh Nga đang ngủ say thì bị ai đó lắc mạnh tỉnh giấc. Nàng còn chưa hoàn toàn tỉnh táo đã nghe giọng nói có vẻ hưng phấn của Tửu Cửu ở bên cạnh: "A ha ha! Bình cảnh của bản sư thúc vậy mà đã đột phá! Tiểu Linh Nga nhớ nói cho sư huynh của ngươi một tiếng, ta về bế quan trước!"

"Hả? Ngủ một giấc liền đột phá?" Lam Linh Nga mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Tửu Cửu đang lò mò dưới sàn đất tìm giày.

Tinh thần của tiểu vị sư thúc lúc này vô cùng phấn chấn, tu vi bước lên một bậc thang nhỏ trên con đường tu luyện tới cảnh giới Thiên Tiên một lần nữa. Nàng xông ra khỏi nhà tranh, nhảy lên hồ lô rồi vội vàng bay vụt về hướng Phá Thiên Phong.

"Nhớ nói cho sư huynh của ngươi một tiếng, ta xuất quan lại đến giúp hắn luyện đan."

Lam Linh Nga nằm lăn qua lăn lại trên giường một hồi, ngáp dài hai cái lười biếng rồi đi tới trước bàn trang điểm. Nghĩ đến những chuyện hôm qua với vị tiểu sư thúc này, nàng nhoẻn cười rồi sau đó thở dài yếu ớt.

Sau khi thành tiên thật tự do tự tại.

"Sư muội."

Một tiếng truyền âm lọt vào tai, Linh Nga vô thức đáp: "Vâng!"

Lý Trường Thọ tiếp tục truyền âm: "Lời nói của Tửu Cửu sư thúc ta đã nghe rồi. Ta định bế quan ba tháng, sau ba tháng sẽ phải ra ngoài một chuyến. Muội có nhu cầu đan dược gì không? Lần này ta ra ngoài, có lẽ cũng phải ba năm mới trở về."

Sư huynh muốn chạy ra ngoài độ thiên kiếp?

Lam Linh Nga đầu tiên là vui mừng, sau đó lại thấy buồn buồn không nỡ. Vui tự nhiên là vì sư huynh thăng cấp tu đạo, buồn cũng chỉ là nghĩ đến sư huynh sẽ đi ra ngoài ba năm, mình lên núi không gặp được sư huynh trong một thời gian dài như vậy.

"Muội không có nhu cầu gì, sư huynh nhớ tự chiếu cố cho mình là tốt rồi." "Lam Linh Nga nhỏ giọng thầm thì.

Lý Trường Thọ khẽ cười, hắn lại dặn dò: "Lúc huynh rời đi sẽ đánh thức sư phụ, nhắn lão nhân gia trong mấy năm này không nên bế tử quan. Muội cũng phải nhớ kỹ đừng chạy loạn lung tung, những thứ huynh đã dặn dò trước đó thì phải thường xuyên ghi tạc trong đáy lòng, chớ có chủ quan bị người khác lấn lướt."

"Biết rồi sư huynh, sư huynh xuất quan rồi nói những chuyện này cũng không muộn." Lam Linh Nga hấp háy đôi mắt xinh đẹp: "Chẳng lẽ huynh định đi luôn bây giờ à?"

Trong đan phòng, Lý Trường Thọ chỉ mỉm cười, không tiếp tục truyền âm nói chuyện. Hắn cúi đầu nhìn một sợi thanh quang nổi lên trong lòng bàn tay mình.

Chính hắn cũng không nghĩ tới, Quy Đạo cấp chín tới sớm hơn so với hắn dự đoán rất nhiều. Lúc này, đạo cảnh của hắn như nấm mọc sau mưa, mỗi giờ mỗi khắc đều có rung động muốn phá cảnh lên trên, không thể chịu áp chế được nữa.

Sau khi xông vào Quy Đạo cấp chín, hắn rất có thể phải trực tiếp đối mặt với thiên kiếp.

Hạng mục công việc chuẩn bị độ kiếp cũng nhất định phải đưa vào danh sách quan trọng.

Đi ra ngoài độ kiếp là kế hoạch mà Lý Trường Thọ đã quyết định từ rất sớm trước đó. Một là hắn không muốn bại lộ tu vi tự thân, hai là không muốn để cho người khác nhìn thấy thiên kiếp của mình.

Độ kiếp dù sao cũng là sự tình của cá nhân mình, đại trận hộ sơn không có nửa điểm hiệu quả. Đi ra bên ngoài tìm một chốn không người so với độ kiếp ở trong tiên môn môn, hệ số an toàn kỳ thật không sai biệt nhiều.

Nhưng muốn thuận lợi chuồn ra khỏi sơn môn cũng cần hao tổn một chút tâm lực. Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài.

"Cũng may trong hồ vẫn còn cá."

Môn quy Độ Tiên Môn nghiêm khắc, nhưng đại bộ phận đều là đối với đệ tử chưa thành tiên, ước thúc ngôn từ hành vi và đốc thúc đệ tử tu hành, đồng thời bảo hộ an nguy cho chúng đệ tử.

Trong danh sách đệ tử của Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ là một đệ tử ưu tú Luyện Khí Sĩ Phản Hư cấp hai, cho nên việc ra ngoài có hạn chế nghiêm khắc. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn phải đợi đến đại hội lịch luyện mới đi đến Bắc Châu tìm dược thảo.

Mà để lần này có thể ra ngoài độ thiên kiếp, Lý Trường Thọ đã sớm chuẩn bị xong lý do đi đến Bách Phàm Điện xin ra ngoài: Mỗi một môn nhân đệ tử đều có thể được một lần trở lại quê hương tảo mộ.

Bước vào tiên môn coi như không còn liên quan đến thế tục, đúng ra nên hoàn toàn đoạn tuyệt liên hệ. Nhưng cơ thể của mỗi người đều do huyết nhục sinh trưởng, đạo tâm cũng có Hồng Trần Kiếp.

Nhân Tộc tiên hiền tôn sùng trung nghĩa lễ hiếu, dùng chuyện này để giáo hóa vạn dân. Luyện Khí Sĩ mặc dù thoát ly thế tục, cũng không thể bỏ qua hiếu nghĩa đối với ân sinh thành dưỡng dục của phụ mẫu.

Ở phương diện này, Độ Tiên Môn tham khảo rất nhiều từ các đại tông môn Trung Thần Châu, hành xử vô cùng trọn vẹn.

Nếu đệ tử mới đến từ phàm tục, sau khi nhập môn thì sẽ có chấp sự chuyên phụ trách ngoại môn, cách mỗi mười năm sẽ đi chiếu cố một lần cho phụ mẫu của đệ tử.

Trong môn sẽ cung cấp vàng bạc tài vật bảo hộ sinh hoạt cho người nhà, thông báo tình hình tu luyện của đệ tử, đồng thời cho bọn họ một ít đan dược trị bệnh, phù lục tránh tai họa.

Bảo hộ người nhà đệ tử ở thế tục chu đáo, nhưng tiên môn tuyệt đối sẽ không trợ giúp bọn họ gia tăng thọ nguyên. Sinh tử đều có định số, thiên mệnh có hạn chế, Độ Tiên Môn cũng không muốn dính quá nhiều nhân quả vô vị.

Đợi khi phụ mẫu đệ tử qua đời, trong môn cũng sẽ thông báo cho đệ tử biết, đồng thời cho phép đệ tử tùy ý chọn thời điểm hồi hương thủ mộ ba năm cho phụ mẫu. Từ đó triệt để chặt đứt liên lụy cùng thế tục.

Mười tám năm trước, Lý Trường Thọ đã nhận được thông tri trong môn rằng phụ mẫu thế tục của mình đã qua đời cùng lúc.

Ở dưới sự chiếu cố của Độ Tiên Môn, cha mẹ hắn vốn chỉ là hai phàm nhân thuộc bộ lạc du mục phổ thông ở Nam Châu, sống qua hơn trăm tuổi, cả đời không bệnh tật tai họa.

Đối với phụ mẫu của kiếp này, Lý Trường Thọ cũng không có quá nhiều ấn tượng. Dù sao từ nhỏ hắn đã được sư phụ mang vào tiên môn, mà nhờ vậy khiến hai người ấy đổi được một đời cơm áo không lo, vô bệnh vô tai.

Lúc nhận được thông báo của tông môn, Lý Trường Thọ định lập tức đi thủ mộ, nhưng bởi vì hắn tính toán sự tình ra ngoài độ kiếp nên tạm thời trì hoãn lại.

Nhưng trong chuyện này còn có một chút ít phiền phức.

Trong ba năm thủ mộ ấy, nếu có chấp sự ngoại môn thỉnh thoảng bôn ba đi ra bên ngoài ngang quê quán đệ tử, thường thường sẽ ghé xem tình hình đệ tử coi như thế nào.

Đối với điểm ấy, Lý Trường Thọ cũng đã có chuẩn bị, hắn đã sớm qua lại với mấy vị "trưởng lão" phụ trách sự vụ đệ tử của Bách Phàm Điện, tạo dựng nên một mối quan hệ thân quen.

Quan hệ linh ngư!

Trưởng lão Bách Phàm Điện phần lớn đều là Chân Tiên cao tuổi trong môn, giống như vị Cát trưởng lão kia, đây là những người chuyện phụ trách xử lý việc vặt vãnh trong ngoài tiên môn.

Trưởng lão Độ Tiên Môn chân chính đều tập trung tu hành tại các đỉnh núi, không hỏi thế sự. Không phải cảnh giới Thiên Tiên thì không thể thu hoạch được danh hào như vậy.

Ba tháng sau.

Lý Trường Thọ đánh thức sư phụ đang bế quan, nói rằng mình muốn về nhà thủ mộ, nhắn nhủ sư phụ để ý chiếu cố sư muội nhiều thêm một chút.

Tề Nguyên lão đạo tự nhiên đáp ứng, lão cũng không suy nghĩ nhiều, còn khuyên Lý Trường Thọ phải buông xuống lo lắng thế tục thật sớm, chuyên tâm tu hành tiên đạo.

Lam Linh Nga ngược lại thì vẫn lưu luyến không rời, nàng nhõng nhẽo nói: "Huynh! Muội có thể đi theo thủ mộ với sư huynh có được hay không?"

"Muội đoán xem!" Lý Trường Thọ híp mắt cười, Lam Linh Nga lập tức biết đáp án, nàng đành ngậm ngùi cúi đầu chấp nhận.

Trong núi mây mù sương trắng, gió hiu hắt thổi qua ngọn cây, cành lá xào xạc vẫy chào trong phút chia tay lưu luyến.

Lý Trường Thọ bắt mấy đầu Linh Ngư trong hồ nhét vào trong tay áo, cưỡi mây bay về hướng Phá Thiên Phong.

Lam Linh Nga đứng ở bên hồ lẳng lặng nhìn chăm chăm theo bóng lưng sư huynh, trong lòng nàng khẽ thì thầm "Độ kiếp bình an", rồi chờ đợi nửa ngày sau mới quay về trong nhà tranh tiếp tục tu hành.

Đến Bách Phàm Điện, Lý Trường Thọ nhanh chóng tìm được trưởng lão mà mình quen biết. Hắn trình bày việc mình muốn trở lại quê hương tảo mộ, Ngụy trưởng lão trực phiên hôm nay liền vui vẻ đồng ý.

"Trường Thọ, ta nhớ được nhà ngươi ở tại khu vực đông bắc Nam Châu. Vừa vặn có chấp sự trong môn ngày mai cần đi đến Nam Châu làm việc, để y mang ngươi đi cùng."

"Chuyện này..." "Lý Trường Thọ lấy mấy đầu Linh ngư trong tay áo ra: "Trưởng lão, có chuyện này kỳ thật đệ tử muốn nhờ trưởng lão hao tâm tổn trí chút ít..."

"Chà, tên tiểu gia hỏa này..."

Ngụy trưởng lão lập tức hớn hở mặt mày, nhanh chóng tiếp nhận mấy con Linh ngư bị bao phủ trong thủy cầu, bỏ tạm vào trong một vạc sứ.

Mỗi người đều có sở thích riêng của mình, người thích uống rượu, người thích ẩm thực mỹ vị, nhất là những món làm từ Linh ngư vốn nuôi dưỡng rất khó khăn này, đây có thể xưng là mỹ vị tuyệt phẩm.

Ngụy trưởng lão cười cười thoải mái nói: "Nói xem nào, người có chủ ý gì?"

"Đệ tử muốn nhân cơ hội này, ở lại Nam Châu lịch luyện mấy năm." Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Trưởng lão xem có thể điều chỉnh giúp không, để cho chấp sự trong môn đừng có đi qua quê nhà ta xem xét, cũng không cần chấp sự nhọc lòng mang ta theo."

"Được, đi thôi!" Ngụy trưởng lão cầm thẻ tre trước mặt lên: "Vừa vặn bớt đi một mảnh trúc, ngươi là hạt giống tốt của tiên môn, tiền đồ sau này vô lượng. Phải nhớ kỹ, không được gây chuyện thị phi, không được trái phản môn quy, cũng không được lưu luyến phồn hoa thế tục, đừng để tục trần bao phủ tâm tư hướng đạo."

Lý Trường Thọ luôn mồm vâng dạ, chắp tay nói: "Đa tạ trưởng lão thành toàn!"

"Việc nhỏ mà thôi! Ngươi đi đi, đi sớm về sớm."

Ngụy trưởng lão khoát khoát tay, đưa một khối ngọc bài xuất môn cho Lý Trường Thọ. Lão cẩn thận căn dặn Lý Trường Thọ vài câu, để hắn đừng đi loạn nơi thế tục nhiễu nhương, miễn cho bị trọc khí thế tục mê loạn đạo cơ.

Sự lo lắng của vị trưởng lão này đối với Lý Trường Thọ cũng không phải là hư giả. Dù sao những năm này, nhiều lần cộng lại, hắn đã đưa biếu hơn trăm đầu Linh Ngư.

Thường có đệ tử trong môn phái mượn lý do hồi hương tảo mộ, sau đó ở lại thế tục hưởng thụ mấy năm bị chấp sự trong môn bắt được, tiếp đó là trách phạt một trận, trừ điểm Nguyệt Cung. Đối với chuyện này, Ngụy trưởng lão đã không còn lạ gì.

Mấy con Linh Ngư, đổi lại vị trưởng lão này sẽ không ghi sổ việc Lý Trường Thọ ra ngoài tảo mộ, tự nhiên sẽ không có chấp sự trong môn đi đến quê hắn xem xét.

Đối với điều này, Ngụy trưởng lão cho rằng đơn giản chỉ là đệ tử trẻ tuổi muốn đi thế tục hưởng thụ một chút, không phải chuyện gì lớn. Nhưng đối với Lý Trường Thọ, đây chính là điểm mấu chốt trong kế hoạch ra ngoài độ kiếp, nhất định phải đạt thành

Một bước nhỏ…

Rời Phá Thiên Phong, cưỡi mây bay thẳng hướng nam, không bao lâu hắn đã tới chỗ cửa tiên môn.

Cầm ngọc bài xuất môn, Lý Trường Thọ nói việc mình trở về quê hương tảo mộ. Tiên Nhân phụ trách thủ hộ sơn môn cũng căn dặn hắn hành sự cẩn thận ở bên ngoài, Lý Trường Thọ nói lời cảm tạ rồi lên mây bay ra sơn môn.

Chu vi ngàn dặm quanh sơn môn thực ra đều là địa phận của Độ Tiên Môn. Mấy mỏ linh mạch trọng yếu trong môn đều phân bố tại khu vực phía nam.

Lý Trường Thọ cưỡi mây bay ra hai ngàn dặm, hạ xuống một chỗ trong rừng, chọn một chỗ hẻo lánh ở đó ẩn nấp hai ngày. Hắn quan sát và xác định trong môn không có ai âm thầm theo dõi mình, lúc này mới thi triển thổ độn, chạy nhanh về phía phương nam.

Đoạn đường này, hắn gặp núi thì thổ độn, gặp nước thì thủy độn. Hắn cũng gặp rất nhiều Luyện Khí Sĩ tranh đấu với nhau, gặp phải sơn yêu đánh nhau, gặp mấy ngàn phàm nhân chiến tranh chém giết, gặp cả mấy đôi lén lút hành lạc trong rừng.

Hắn chỉ đơn thuần liếc nhìn rồi lướt qua, cước bộ không hề ngừng nghỉ. Lý Trường Thọ giống như một u linh không ai có thể phát hiện ra, cứ đi như vậy suốt hàng vạn dặm.

Nửa tháng sau, tại đông bắc bộ Nam Thiệm Bộ Châu, trong một chỗ thảo nguyên cách Đông Thắng Thần Châu không xa.

Lý Trường Thọ dựa theo tin tức trong môn cung cấp, hắn thuận lợi tìm được mộ của phụ mẫu mình ở một chỗ trên sườn núi.

Hai ngôi mộ được xây dựng khá khang trang, hẳn là cũng tốn kém không ít tài vật. Nơi góc mộ bia còn còn tiêu ký của Độ Tiên Môn, bia văn có chữ "Trưởng tử Trường Thọ lập nên".

Trước hai ngôi mộ có không ít cỏ dại mọc lên, Lý Trường Thọ lấy ra một thanh đoản đao, dọn dẹp kỹ càng xung quanh mộ phần.

Sau đó, hắn quỳ gối trước mộ bia, dâng lên trái cây thịt cá đã chuẩn bị từ trên đường. Hắn lại đốt giấy vàng, thắp nhang thơm, dập đầu lạy bốn cái, cảm thấy trong lòng bớt đi một phần ràng buộc.

Tiếp theo, Lý Trường Thọ tìm một chỗ hẻo lánh cách mộ phần không xa, ngồi xuống tu hành, coi như thủ mộ vì phụ mẫu.

Sau bảy ngày, Lý Trường Thọ chuẩn bị tiếp tục hành trình một lần nữa, đi tới chỗ khu vực mà mình dự tuyển làm nơi độ kiếp.

Lựa chọn nơi nào?

Chỗ này là Đông Hải, nhưng kỳ thật vẫn là ở nội bộ Nam Thiệm Bộ Châu. Bởi vì vùng biển thuộc thế tục có rất ít Luyện Khí Sĩ qua lại, trọc khí thế tục hỗn tạp, nơi này cũng chỉ có một ít tiểu yêu thỉnh thoảng làm loạn.

Khí vận Nhân Tộc phần lớn hội tụ tại thế tục Nam Thiệm Bộ Châu, vì sợ va chạm với khí vận Nhân Tộc, Long Cung cũng không đóng binh ở những chỗ này.

Vùng biển thế tục rộng mênh mông, nơi biên giới Đông Hải ẩn giấu vô số đảo nhỏ ít gây chú ý, chính là nơi tốt nhất để độ kiếp.

Lý Trường Thọ lấy trong tay áo ra một túi trữ vật đánh dấu "Địa thập nhị", lôi từ trong đó ra một đống bút phấn trang điểm và một số vật liệu hóa trang. Sau đó hắn bắt đầu tự mình thực hiện biến đổi dung mạo.

Thuật dịch dung có mấy nguyên tắc căn bản, nếu như chỉ dùng Chướng Nhãn Pháp hoặc là Huyễn Hình Thuật, theo Lý Trường Thọ như thế là không đủ.

Trước hết hắn muốn dùng kỹ thuật trang điểm biến đổi dung mạo phương diện vật lý, sau đó lại thêm một lớp mặt nạ siêu mỏng đặc chế bằng tơ tằm, tiếp tục dùng Chướng Nhãn Pháp hóa thành một lão đạo, cuối cùng lại thi triển thêm Huyễn Hình Thuật.

Dạng này nếu có cao thủ nhìn kỹ hắn, khám phá được hai tầng pháp thuật ngụy trang thì cũng không nhìn thấy bộ dáng chân chính của hắn. Luyện Khí Sĩ hành tẩu bên ngoài phần lớn sẽ dùng Chướng Nhãn Pháp, điểm này không có gì hiếm lạ.

Hoá trang gần nửa ngày, Lý Trường Thọ hóa thân thành một lão đạo với khuôn mặt lạnh lẽo. Hắn yên lặng độn thổ đi về hướng Đông Hải, tìm kiếm chỗ bế quan độ kiếp.

…

Cùng lúc đó, tại một chỗ giao nhau của Nam Hải và Đông Hải, có một hòn đảo lớn hình dáng lúp xúp như vỏ sò, tiên quang lượn lờ xung quanh.

Trong hồ nước nhỏ trên đảo, có một tiểu Thanh Long dài chừng mười trượng vừa mới tới đây không lâu, nhô đầu lên khỏi mặt nước, chậm rãi quan sát bốn phía.

Hai lỗ mũi rồng phun ra từng chuỗi bọt khí, cặp mắt hơi híp lại.

"Rất tốt, lại đến thời gian Đại La Kim Tiên giảng đạo, những Tiên Nhân tu hành phụ cận đều đã đi nghe giảng. Các ngươi chắc là nghĩ không ra, bản thái tử từ lúc sáu tuổi đã học thuộc toàn bộ đường thủy tất cả Tứ Hải. Từ đây đi về hướng nam Thiệm Bộ Châu, sát dọc bờ biển Nam Châu, mượn trọc khí thế tục che lấp tung tích, sau đó lại từ chỗ giao giới Nam Châu và Đông Châu xâm nhập đất liền, tiềm hành chạy tới Đông Thắng Thần Châu. Nếu Độ Tiên Môn không có can đảm thu đồ, bản thái tử cũng có thể đi đến Trung Thần Châu, tìm những tiên tông Tam Giáo kia!"

Thanh Long cười lạnh, thân hình chậm rãi thu nhỏ, nhanh chóng hóa thành kích thước ngắn chừng ba thước, bơi theo một chỗ khe hở dưới đáy nước.

Mà khi tiểu Thanh Long rời khỏi phạm vi hòn đảo cực kỳ giống một con Kim Ngao này, ở phía phần đầu của tiên đảo đột nhiên xuất hiện một khe hở, nơi đó có một con mắt khổng lồ chậm rãi hé mở…

Chương 51. Tắm rồng

Kỳ quái, làm sao đột nhiên lại có nhiều tiên thức cường hoành như vậy ở gần đây lướt qua lướt lại điều tra?

Đông Hải Chi Tân, dải bờ biển dài liên miên phía đông Nam Thiệm Bộ Châu, ở một chỗ núi đồi gần biển có một làng chài khoảng hơn chục căn nhà làm bằng đá đơn giản thô sơ. Lý Trường Thọ hóa trang thành lão đạo mặt lạnh đang bưng ly nước của một bà lão đưa cho, vừa uống vừa nhìn mặt biển xa xa.

Hắn vừa mới tặng mọi người trong thôn một ít phù lục, lúc này đang được thôn dân nhiệt tình cảm kích, nhờ đó giúp hắn ẩn dấu, để hắn hoạt động bên cạnh Đông Hải thêm an toàn và hợp lý.

Cũng có rất nhiều tán tu Nhân Tộc sẽ dùng loại biện pháp giúp đỡ phàm nhân này, để kiếm một chút khí vận và công đức cho bản thân. Nhưng cũng có một đạo lý mà Trường Thọ đã sớm hiểu rõ.

Giúp thiện được thiện quả, trợ ác bị ác báo.

Hắn không có cách nào xác định được mình đưa tặng phù lục là giúp cho người tốt hay kẻ xấu. Cho nên biện pháp ổn thỏa nhất chính là cung cấp một vài phù lục miễn phí dạng tăng cường sức khỏe, giúp ăn ngon ngủ yên, ổn định tinh thần, như vậy sẽ không bị dính nhân quả.

Trên mặt biển nơi xa, một bóng hình Thương Long yên lặng lướt qua rồi nhanh chóng ẩn vào trong mây mù.

"Quả nhiên là Long Tộc, dường như bọn họ đang tìm kiếm thứ gì đó! Lúc này mình không nên ra biển, tránh đụng chạm với những vị Long Tộc này."

Thế là, Lý Trường Thọ màn trời chiếu đất theo dọc bờ biển vừa đi vừa nghỉ, từ hướng bắc đi về phía nam. Hắn vừa hành tẩu vừa xem sinh hoạt trần thế dọc đường, từ đó cũng có thể tìm được đôi chút cảm ngộ.

Nửa tháng sau, Lý Trường Thọ đã đi được hơn ngàn dặm về phía nam, cuối cùng hắn xác định những cao thủ Long Tộc kia đã rời khỏi mảnh hải vực này sau khi dò xét nhiều lần không kết quả.

Suy nghĩ một hồi, Lý Trường Thọ vẫn quyết định không thay đổi kế hoạch ban đầu của mình, độ kiếp ở vùng biển này.

Hắn lại đợi thêm hai tháng, cuối cùng xác định trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh đã triệt để an bình trở lại.

Chọn một đêm không trăng sao, hắn lặng lẽ thi triển Huyễn Hình Thuật, hóa thành một con cá không lớn không nhỏ rồi lặn vào trong nước biển ấm áp.

Lý Trường Thọ triển khai thủy độn bơi về hướng mấy đảo nhỏ mà trước đây hắn đã nhìn thấy trên hải đồ của ngư dân.

Nơi độ kiếp không thể cách khu vực Nhân Tộc quá xa. Thế tục Nhân Tộc chính là chỗ ẩn náu của hắn, nếu như quá trình độ kiếp bị tập kích thì hắn có thể trốn vào biển người mênh mông.

Nơi độ kiếp cũng không thể cách thế tục Nhân Tộc quá gần. Trọc khí thế tục hỗn tạp, dễ dàng làm dơ bẩn đạo khu nguyên hồn của Luyện Khí Sĩ.

Nếu như mình có thể thuận lợi độ kiếp, phi thăng hóa thành Tiên Nhân, trọc khí trần thế bị hút đến lúc tự hành thu nạp linh khí trong thiên địa, tuy không tổn thương nặng nề thân thể nhưng vẫn ảnh hưởng đến bề ngoài.

Sư phụ nhà mình độ kiếp không hoàn chỉnh, cho nên khâu thu nạp linh khí thiên địa rất ngắn.

Lý Trường Thọ vừa bơi trong nước, vừa suy tư tỏ vẻ hiếu kỳ. Hai tháng trước, Long Tộc tập trung cao thủ đến đây để tìm cái gì? Là người nào hoặc là bảo vật gì lại có thể dẫn phát đối phương hưng sư động chúng như vậy, cả tháng liền lượn đi lượn lại lục soát kỹ càng ở biên giới Đông Hải?

Lúc ấy, mặc dù hắn không gặp được những cao thủ Long Tộc kia, nhưng bọn hắn căn bản không thèm che dấu khí tức, cách cả ngàn trượng cũng có thể cảm nhận được.

Thôi, chuyện cũng chẳng liên quan đến mình.

Bây giờ hắn lén lút độ thiên kiếp xong, sau đó tìm một chỗ tu hành hai ~ ba năm, vững chắc đạo hạnh, che dấu khí tức, cải tiến Quy Tức Quyết. Tiếp đó hắn sẽ quay về trong sơn môn, tiếp tục đóng vai đệ tử thế hệ trẻ của Độ Tiên Môn, sinh hoạt an ổn.

Hắn bây giờ đã sắp sửa áp chế không nổi cảnh giới, tùy thời đều có khả năng bước vào Quy Đạo cấp chín.

Cẩn thận tiến lên ở trong nước biển, Lý Trường Thọ chậm rãi mò mẫm tới mấy hòn đảo diện tích cỡ trăm mẫu. Hắn cẩn thận quan sát khắp nơi những vẫn không tìm thấy chỗ nào khiến mình hài lòng.

Cũng không phải là những đảo nhỏ không đủ cho hắn ẩn thân, mà là cấu tạo của chúng hơi phức tạp, chỗ ẩn thân quá nhiều ngược lại sẽ khiến cho kẻ khác dễ dàng xâm nhập tập kích. Đó không phải là địa điểm tốt nhất để bế quan độ kiếp.

Lý Trường Thọ nghĩ nghĩ một hồi rồi tiếp tục đi về hướng nam tìm kiếm, bởi vì hai ba tháng trước, cao thủ Long Tộc chính là di chuyển về hướng bắc.

Vừa bơi vừa chậm rãi tìm kiếm, hắn thả lỏng tâm thái, tản rộng tiên thức tìm địa điểm hữu duyên với mình.

Qua nửa đêm, hai mắt của Lý Trường Thọ đột nhiên tỏa sáng. Linh thức của hắn phát hiện ra một hòn đảo nhỏ cũng không tệ lắm. Hòn đảo nhỏ kia có hình dáng tổng thể là một vòng tròn, kỳ thật chính là vài toà núi nhỏ nhô ra mặt biển. Linh thức chỉ cần đảo qua là có thể thấy ngay cấu tạo nơi đây, sẽ không dẫn tới người bên ngoài đến xem xét kỹ càng.

Hóa thành cá bơi tới gần đảo nhỏ này, vẻ mặt của Lý Trường Thọ tỏ ra hài lòng. Hắn thi triển thủy độn, bơi xung quanh hòn đảo nhỏ này chừng mười vòng, sau đó mới quyết định đến gần xem xét.

Khoảng cách còn tầm hơn mười dặm.

Hử? Dòng chảy dường như có vẻ không thích hợp.

Lý Trường Thọ thấy được một chỗ vòng xoáy nhỏ nhỏ trong nước biển. Hắn dùng linh thức xem xét từng tấc từng tấc, rất nhanh liền phát hiện ra ở chỗ dưới nước này lại có một cái hang nhỏ ẩn giấu rất kín đáo.

Hang động rất chật hẹp, có cấu tạo xéo từ trên xuống dưới, thông hướng tới một đầm nước nhỏ nào đó trong đảo.

"Không sai, nơi này rất tốt, lại còn có đường chạy trốn tự nhiên nữa!"

Lý Trường Thọ càng xem càng tỏ ra hài lòng.

Quyết định, chính là nơi đây!

…

"Muốn bắt bản thái tử trở về? Nằm mơ!"

Ngao Ất hóa thành hình người, thân hình dán trên vách đá cứng rắn lạnh lẽo. Y cẩn thận từng li từng tí dò xét tình hình trong phạm vi ba dặm xung quanh đảo nhỏ, đồng thời âm thầm vận chuyển bí pháp Long Tộc "Tiềm Long Quyết".

Y biết rằng mình không thể dùng linh thức dò xét quá xa, bằng không thì cũng cực kì dễ dàng bị bại lộ. Nhưng cũng bởi vậy, y không có cách nào kết luận được các tộc nhân của mình còn dừng lại tìm kiếm ở chỗ này hay không?

Không sao, y rất kiên nhẫn, dù là đã ẩn thân ở chỗ này ba tháng, y vẫn có thể tiếp tục chờ đợi thêm nữa.

Vì truy cầu sinh tử Long Tộc.

Vì huyết mạch đang chảy xuôi trong cơ thể.

Vì trách nhiệm trên người thái tử Long Tộc!

Chỉ cần y kiên nhẫn chờ đợi đến lúc an toàn, sau đó lên bờ rời khỏi phạm vi thế lực Long Cung, tình thế khi đó sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Ngao Ất cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, y không nghĩ tới rằng đến tìm kiếm mình không phải là những Tiên Nhân trên đảo kia.

Ô Vân Đại Tiên vậy mà trực tiếp báo cho Long Cung, Long Cung phái ra số lượng lớn cao thủ từ bắc tiến về hướng nam chặn đường!

Ngày đó, nếu không phải Ngao Ất phản ứng kịp thời, lại một mực lặng lẽ di chuyển trong nước thì có lẽ y đã chạm trán trực diện với đám đồng tộc này.

Cũng coi như số phận y may mắn, lúc tiềm ẩn trong đáy biển, thuận theo địa thế lại nhanh chóng tìm được hòn đảo nhỏ vòng tròn này, phát hiện ra khe đá kín đáo nơi đây để ẩn nấp. Không nghĩ tới thật sự Ngao Ất đã tránh thoát được sự điều tra tìm tòi của những cao thủ đồng tộc kia.

"Hừ, chỗ ẩn thân tuyệt hảo như vậy mà bản thái tử cũng có thể tìm được." Ngao Ất nghĩ đến đây, trong lòng dâng lên một hồi tự đắc. Đột nhiên, y cảm thấy một mối nguy hiểm đang nhanh chóng áp sát…

Đây cũng không phải là Ngao Ất dò xét được cái gì, mà là năng lực tự thân của huyết mạch Long Tộc có thể dự cảm được nguy cơ.

Sắp bị tìm thấy?

Trong lòng Ngao Ất lập tức quýnh lên, y ép sát vào vách đá không dám loạn động, điên cuồng vận chuyển Tiềm Long Quyết. Vào giờ phút này, Ngao Ất chỉ hận đám tiền bối Long Tộc quá mức tự ngạo, không chịu nghiên cứu pháp thuật biến thân tiềm ẩn cao minh!

Đột nhiên, một lão đạo Nhân Tộc hiện thân ngay bên ngoài hang, chui vào khe đá rồi đi gần về hướng Ngao Ất đang lẩn trốn.

Ngao Ất lập tức nhẹ nhàng thở ra, nhướng mày, ánh mắt ngưng tụ. Trong đáy lòng của vị Nhị thái tử Long Tộc này đã có quyết đoán, đang lặng lẽ chuẩn bị một kích mạnh nhất của mình.

Cũng may là khí tức của lão đạo này không mạnh, lại không phát hiện ra mình đang thi triển Tiềm Long Quyết phục kích nơi đây. Vị Nhân Tộc đang lò dò đi vào hang kia chắc chắn sẽ phải chết!

Tiên thiện bị tiên lấn, long thiện bị tiên cưỡi!

Đây là đạo lý mà một vị lão sư đã dạy cho Ngao Ất từ rất lâu trước đó!

Lão đạo Nhân Tộc kia đang chậm rãi bơi tới gần.

Mười trượng!

Tám trượng!

Năm trượng!

Đến rồi!

Hai mắt Ngao Ất nhíu lại, đợi cho lão đạo kia cách mình chỉ còn lại khoảng ba trượng. Thân hình đang dán trên vách đá của y đột ngột lao ra, bạo khởi một đạo thanh quang.

Trong khe đá chật hẹp u lãnh ngập tràn nước biển, đột nhiên một cái đầu Thanh Long xông ra. Ánh sáng màu xanh bừng lên chói lòa, đầu rồng không nói nửa lời mà mở rộng miệng cạp tới, tỏ vẻ muốn nuốt chửng lão đạo mặt lạnh Lý Trường Thọ.

Thần thông trời sinh "Thôn Thiên Thực Địa" !

Lý Trường Thọ rõ ràng run lên, nhưng phản ứng của hắn cũng vô cùng thần tốc. Hắn vô thức né tránh về phía bên cạnh, tay trái móc ra hai bình sứ nhỏ.

Trong ánh sáng chói mắt, đầu rồng ở trong nước táp mạnh cắn đứt cánh tay trái của Lý Trường Thọ, một ngụm nuốt vào!

Lão đạo mặt lạnh Lý Trường Thọ hô lên một tiếng đau đớn, hắn vội vã lui lại, tay phải cấp tốc ấn pháp quyết!

Ngao Ất phát động đòn tập kích mãnh liệt lại bị tránh khỏi, trong lòng cũng hơi kinh ngạc với phản ứng thần tốc của lão đạo mặt lạnh này. Y lập tức lao mình đuổi theo con mồi, nhưng không ngờ đối phương đã nhanh chóng thi triển thủy độn, thân hình vút đi chạy thoát ra khỏi hang.

Không thể để cho hắn chạy trốn!

Trong đáy lòng Ngao Ất vô cùng khẩn trương, đuôi rồng quẫy ngược xoay mình đuổi theo lão đạo. Nhưng vừa bơi được một đoạn ngắn thì y đột nhiên cảm giác trước mặt choáng váng…

Vừa rồi mình nuốt phải cái gì vào trong bụng?

Ngao Ất vừa bơi nhanh về phía trước vừa vội vàng kiểm tra bên trong thân thể mình. Y thấy trong bụng mình có một đoạn cánh tay nho nhỏ bằng "giấy trắng", hai cái bình sứ đã bị thần thông "Thôn Thiên Thực Địa" hòa tan, cùng với hai đoàn dược lực đang tan ra.

Chỉ một thoáng, Ngao Ất đầu nặng đuôi nhẹ, rũ rượi muốn ngủ!

Thuốc mê! ?

Một loại thuốc mê thật là lợi hại!

Ngao Ất hiểu rõ tình thế của mình hiện tại, lực lượng huyết mạch bên trong thân rồng bộc phát, thanh quang trên trán lấp lóe tỏa sáng.

Trong hiểm cảnh như vậy, nếu mình hôn mê thì chắc chắn sẽ chết. Chỉ có tranh thủ lúc hai cỗ dược lực này chưa hoàn toàn phát tác, nhanh chóng tiêu diệt lão đạo cụt tay kia!

Vù! Nước biển phía trước bừng sáng, Thanh Long đã xông ra khỏi khe đá trong chớp mắt.

Để đối kháng với dược lực khuếch tán, thân thể Ngao Ất nhanh chóng phồng lên. Nhưng cũng trong chớp mắt này, y nhìn thấy trong nước biển u ám phía trước, lão đạo mặt lạnh đang lẳng lặng đứng thẳng.

Miệng rồng của Ngao Ất liền mở ra, bổ nhào về phía trước một lần nữa. Quanh thân rồng của y xuất hiện từng viên huyền băng hình thoi, bên trong thiêu đốt hỏa diễm chập chùng. Cái miệng khổng lồ cùng với tất cả những viên huyền băng đồng loạt bắn về phía lão đạo.

Lão đạo mặt lạnh chập hai tay lại, cấp tốc bóp pháp quyết…

Hử? Hai cánh tay của lão này vẫn còn nguyên? Không đúng, đây không phải là cùng một người!

Ngao Ất càng cảm thấy đầu rồng to lớn của mình trầm xuống, cảm giác hôn mê nồng đậm hơn, tư duy trở nên vô cùng chậm chạp khiến trong lòng y tràn ngập lo lắng. Đồng thời y cũng cảm nhận được càng nhiều mê dược từ bốn phương tám hướng trong nước biển tụ tập đến, chui vào khắp toàn thân mình, trực tiếp ăn mòn long hồn của mình!

Cùng lúc đó, sau lưng lão đạo kia đột nhiên xuất hiện mấy đạo thân ảnh giống nhau như đúc, mỗi người đều cầm một bình sứ đã mở nắp trên tay. Bọn hắn đồng thời thi triển thủy độn, sáu bóng người cấp tốc tản ra trong nước biển, nhẹ nhàng né tránh thân rồng to lớn của Ngao Ất đang lao đến theo quán tính.

Trước sau sáu bình Nhuyễn Tiên Tán, một bình siêu phẩm Nhuyễn Tiên Tán.

Ngao Ất cố gắng ổn định thân hình ở trong nước, đôi mắt rồng đã trở nên đờ đẫn mờ đục, thân rồng dài mười trượng lung la lung lay. Y vận hết sức bình sinh phi thẳng lên phía mặt biển.

Giống như là có thể đọc được ý nghĩ của Ngao Ất, sáu bóng người kia đã tập trung sẵn ở phía trên. Mười hai ống tay áo của những người giấy phân thân này phồng lên, từng tờ phù lục cấp tốc bay ra từ đó, đan xen vào nhau tạo thành một cái lưới cực lớn ở trong nước biển!

Một trăm lẻ tám tờ phù lục giống như một trăm linh tám trận cơ loại nhỏ, pháp lực lưu động trên đó, linh khí Thủy thuộc tính trong nước biển cấp tốc bị dẫn động.

Phù trận: Thủy Nguyên Kinh Thiên Ấn!

Trong chớp mắt, một khối đại ấn hình vuông đường kính trăm trượng ngưng tụ thành, đập thẳng về phía đầu Thanh Long đang lao tới!

Xung quanh đại ấn tuôn trào quang mang, đè xuống với khí thế trời sập núi lở. Bởi vì vốn là linh khí ngưng tụ thành nên tốc độ rơi của đại ấn không hề bị ảnh hưởng bởi lực cản của nước biển.

Phía dưới, Thanh Long ngẩng đầu gầm thét, toàn thân quẫy đạp, long trảo thẳng tắp mang theo khí thế quyết chết không lùi lao mạnh tới đại ấn!

Lúc này, Ngao Ất đã không có dư thừa tinh thần để suy tính, choáng váng mãnh liệt khiến cho y không còn đủ tỉnh táo để phán đoán. Trong lòng chỉ còn chiến ý mãnh liệt, còn có quyết tâm không chịu khuất phục bản năng.

Ta, Ngao Ất, Nhị thái tử Đông Hải Long Cung!

"Ầm!" Thanh Long đâm thẳng vào đại ấn!

Mắt trần có thể thấy sóng xung kích phun trào trong lòng biển xanh! Mười dặm mặt biển nhấc lên từng đợt sóng cao ngất, không ngừng vùi dập các hòn đảo xung quanh.

Lại nhìn xem!

Đại ấn ầm ầm nổ nát vụn, còn Thanh Long kia vẫn không bị chút thương tích nào! Nhưng đôi mắt thon dài màu ngọc thạch ở đầu rồng đang chậm rãi nhắm lại, thân thể cao lớn giống như đã mất đi tất cả khí lực, chậm rãi chìm xuống đáy biển sâu trăm trượng.

"Long Tộc chưa thành tiên mà đã có thể chịu đựng đến như thế? Nhuyễn Tiên Tán xem ra cần phải cải tiến lại mới được!"

Trong một khe đá bên ngoài đáy biển chừng ba trăm trượng, Lý Trường Thọ cau mày, linh thức tản ra giám sát phạm vi ba mươi dặm quanh mình.

Phương thức chiến đấu trong nước hoàn toàn khác biệt với trên đất liền, cũng buộc hắn phải dùng một số phương án tiêu hao nhiều pháp lực.

Đây chính là thời điểm để kiểm chứng hiệu quả của Tam Muội Chân Hỏa. Mà phù trận vừa rồi cũng có một chút thanh thế uy lực.

Hai mắt Lý Trường Thọ nhíu lại, hắn tiện tay lấy trong tay áo ra sáu thanh tiểu phi kiếm màu bạc, ném về hướng mấy người giấy phân thân. Sáu thanh kiếm phát ra quang mang màu bạc, đảo mắt liền hóa thành bảo kiếm dài ba thước, được sáu người giấy vững vàng bắt được.

Năm ngón tay trái của Lý Trường Thọ mở ra, sáu người giấy phân thân cầm kiếm múa may, thân hình giao thoa bày ra Lục Mang kiếm trận.

Tay trái bắt quyết ấn xuống, sáu người giấy chổng ngược đầu chỏng chân lên trên, vận chuyển kiếm trận giết tới Thanh Long phía dưới. Trên sáu thanh tiên kiếm cháy rực lên lửa Tam Muội Chân Hỏa! Nước biển xung quanh giống như không có, uy lực của Tam Muội Chân Hỏa hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Đột nhiên…

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ lật ngược pháp ấn trên tay trái, sáu thanh Tam Muội Chân Hỏa kiếm sắp sửa đâm rách da rồng lập tức dừng lại.

Đây cũng không phải là Lý Trường Thọ động lòng nhân từ cái gì. Vị tiểu long này vừa rồi xuất thủ tuyệt tình, rõ ràng là quyết đoạt tính mạng của mình, phản kích giết ngược lại y cũng là hợp tình hợp lý.

Chấm dứt nhân quả ngay tại chỗ, sau đó thong dong bỏ chạy, đổi chỗ khác ở biên giới Nam Hải độ kiếp, thành công trở lại sơn môn. Đây là kế hoạch mà Lý Trường Thọ đã định ra ngay lúc hắn bị Thanh Long đánh lén.

Nhưng, hiện tại phía sau Thanh Long xuất hiện một cái vảy hình tam giác lấp lóe ánh sáng màu tím, trên đó khắc họa phù văn bí pháp, Lý Trường Thọ đã từng đọc thấy điều này trong cổ tịch. Giết đầu tiểu long này, nguyên thần của hắn sẽ bị bí pháp Long Tộc khóa chặt, bị Long Tộc truy sát vĩnh viễn.

Theo quy củ của Long Tộc, người nào nhìn thấy loại tử sắc lân phiến này lấp lóe mà thu tay lại, kẻ đó không những không bị truy sát mà còn có thể đến Long Cung nhận lễ vật hậu tạ.

Tin tức mà cổ tịch ghi lại chính là do Long Cung truyền ra, điều này tương đương với cấp cho ấu long trọng yếu nhà mình một con đường sống, mấy lần nghiệm từ Thượng Cổ đến nay chứng đều không phải là giả.

Tiểu long này là ai? Thân phận tất nhiên rất tôn quý. Tám thành, chính là mục tiêu tìm kiếm của những cao thủ Long Tộc kia.

Lý Trường Thọ lắc đầu, sáu người giấy phân thân cấp tốc trở về, bắt đầu tìm kiếm các nơi mà mình có khả năng lưu lại dấu vết.

Nhưng đúng vào lúc Lý Trường Thọ thu thập xong chiến trường chuẩn bị rời đi, hắn quay nhìn lại thì thấy Thanh Long lúc nãy đã hóa thành hình người từ bao giờ, kẻ nằm ngáy o o ở đó lại là Nhị thái tử Đông Hải Long Cung.

Sao lại là tên này? Sao lại ở chỗ này?

Những cao thủ Long Tộc đi suốt từ nam đến bắc tìm kiếm…Lại liên tưởng đến lần trước, vị tiểu long này cố ý thua mình…Hẳn là suy đoán của mình ngày đó không sai, ấu long Nhị thái từ này ở trên Đại Hội Trừ Yêu đúng là muốn tự thua để làm nhục Long Tộc, kết quả cuối cùng lại là "thắng", tính toán coi như thất bại!

Về sau, có lẽ kẻ này lấy cớ bái nhập môn hạ Thánh Nhân, tiếp tục kích động thần kinh của Long Tộc? Hẳn là vị tiểu thái tử này được đưa đi Tiệt Giáo bái sư, rồi cuối cùng chạy trốn tới nơi đây?

Chuyện này thật đúng là giống hệt như phim bộ!

Nếu như Ngao Ất trốn qua hướng này từ phía nam, xuất hiện ở nơi đây, nhìn lộ tuyến hành động của tên gia hỏa này rõ ràng là muốn đi Trung Thần Châu hoặc là Đông Thắng Thần Châu. Thậm chí có khả năng mục tiêu chính là chạy đến Độ Tiên Môn.

Lý Trường Thọ nhíu hai mắt lại.

Nếu Độ Tiên Môn quả thật bị vị ấu long này sờ đến, phản ứng có khả năng nhất của tiên môn là trước hết ổn định Long Tử, sau đó tìm Long Cung hỏi ý, cuối cùng rất có thể sẽ gây ra chuyện lớn.

Thôi, Độ Tiên Môn dù sao cũng là sư môn của mình, vị tiểu long này thì lại có bí pháp Long Tộc bảo vệ không có cách nào giết chết được.

Quả nhiên rất phiền phức.

Lần này thua lỗ lớn rồi, đã dùng hết nhiều thuốc mê như vậy mà ngay cả long huyết cũng không thu thập được.

Sau khi Lý Trường Thọ trầm ngâm hồi lâu, lại thả ra mấy tờ người giấy, lấy một bình Giai Nhân Mị vốn luyện chế cho Tửu Cửu sư thúc…

Một lát sau, bè trúc nhẹ nhàng lắc lư trên mặt biển …trên bè là Ngao Ất người nồng nặc mùi rượu, trên thân mình lóe ra ánh tím yếu ớt. Khóe miệng Nhị thái tử lộ ra nụ cười mỉm yên bình, cầm vỏ sò trong tay làm "bầu rượu", trôi theo dòng chảy về hướng biển sâu phương bắc.

Bị rót hơn hai mươi bình Giai Nhân Mị nguyên chất, theo dự tính Nhị thái tử có thể ngủ một hơi mấy chục ngày. Mà toàn thân trên dưới Ngao Ất đã bị tắm rửa triệt để mấy chục lần, thanh tẩy không còn sót lại một chút khí tức nào của Lý Trường Thọ.

Thậm chí là mẩu giấy bị Ngao Ất nuốt đi, không có cách nào bị dịch dạ dày tiêu hóa cũng bị Lý Trường Thọ sai người giấy móc họng bắt nôn ra.

Còn tạ lễ của Long Cung, Lý Trường Thọ hoàn toàn không có nửa điểm hứng thú, hắn đã bỏ chạy về phía phương nam từ đời nào…

Chương 52. Cảm tạ thiên kiếp đại nhân

Hồng Hoang thật…thật là đáng sợ…

Tiếng leng keng không ngừng vang lên, Ngao Ất ngồi trên chiếc giường xa hoa dài hơn trăm thước, hai tay không ngừng run rẩy. Chén trà cầm trên tay va vào cái muỗng kêu leng keng, nước trà văng vẩy tung tóe ra giường, không vào miệng Ngao Ất được tí nào.

Y đang run lẩy bẩy, toàn thân trên dưới cũng đang run rẩy.

Nguyên nhân Ngao Ất run rẩy, cũng không phải là bởi vì trước mặt có Long Mẫu, Quy thừa tướng, mấy vị thúc bá Long Tộc. Trong lòng Ngao Ất không sợ hãi bọn họ, cũng không phải lo lắng mình sẽ bị trách phạt gì.

Mặc dù y chỉ mới phá xác hơn mười năm, nhưng có thể tự nhận chính mình là kẻ kiên cường.

Trước khi được đưa đến Nam Hải Kim Ngao Đảo tìm Đại Tiên Tiệt Giáo, Ngao Ất đã chịu ba tháng băng trụ gai sắt tra tấn, y vẫn không hề khuất phục nửa điểm.

Hiện tại run rẩy là tự nhiên phát sinh như vậy, cũng không phải do Ngao Ất có thể khống chế.

Y cảm giác thân thể mình không đề nổi được nửa điểm khí lực, trong đáy lòng giống như có một bóng ma hiện hữu. Bóng ma này chính là căn nguyên của việc toàn thân Ngao Ất không ngừng run rẩy.

Hơi hé lộ một góc nhỏ bóng ma trong lòng, Ngao Ất liền gặp được gương mặt băng lãnh vô cảm của lão đạo sĩ Nhân Tộc kia.

Nhân Tộc sao lại có thể có kẻ gian trá như thế?

Vừa nghĩ tới trận chiến đấu ngắn ngủi kia, toàn thân Ngao Ất lập tức run rẩy với cường độ mạnh gấp đôi. Bên cạnh, Long Mẫu vội vàng thúc giục mấy vị Long thái y kiểm tra tình trạng của nhi tử. Nhưng mấy vị thái y vẫn lặp lại kết luận cũ, cũng chỉ là…

Uống rượu quá độ.

Ngao Ất vừa cảm thấy dạ dày đột ngột quặn lên từng cơn co thắt, linh trà được ôn dưỡng pha chế từ mấy chục loại dược thảo quý giá vừa uống được mấy ngụm đã bị ói mửa hết ra sàn nhà. Y ôm ngực nôn khan kịch liệt.

Mấy vị thị nữ vội vàng chạy tới, nhưng Ngao Ất đột nhiên gào lên thê thảm, trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi: "Không được qua đây! Các ngươi muốn làm gì!"

Mấy thị nữ xinh đẹp mảnh mai vội vàng cúi đầu thỉnh tội, tranh thủ thời gian lui ra phía sau.

Thở hổn hển, Ngao Ất ôm lấy đầu của mình, tiếng nói run rẩy chậm dần chậm dần: "Để cho ta yên tĩnh một chút, không ai được tới gần ta."

Long Mẫu đoan trang tú mỹ, tư thái diễm lệ ở bên cạnh lo lắng hỏi han: "Con trai ta, rốt cuộc con bị làm sao vậy?"

Ngao Ất chậm rãi đặt cái chén trà làm bằng Bạch Ngọc Ngưng Thần Lưu Ly sang một bên, tay run một cái lại không cẩn thận làm cái chén quý giá rớt xuống mặt đất. Hai tay của y ôm trán, chậm rãi nhìn kỹ bóng ma trong lòng mình.

Biện pháp chiến thắng sợ hãi chính là đối mặt trực tiếp với nó!

Thuốc mê…thuốc mê cực mạnh…đại ấn tứ phương đập mạnh xuống giữa đầu mình, sau đó mình bị chấn động choáng váng, nhanh chóng rơi vào hôn mê.

Mặc dù bị mất tri giác nhưng thân thể của mình, huyết mạch của mình vẫn lưu giữ rất nhiều ký ức, rất nhiều cảm giác.

Trong lúc chìm sâu vào hôn mê, thân thể mình trở thành một con cá bị móc ruột ướp muối, bị người ta dùng nước biển cọ rửa lặp đi lặp lại, từ trong ra ngoài từ đầu xuống chân không chừa một chỗ một chi tiết nào.

Sau đó người kia lại tiếp tục thoa lên một loại phấn gì đó, rồi tiếp tục cọ rửa.

Trong quá trình cọ rửa, bảy tám bàn tay không ngừng đánh ra từng đạo pháp thuật rơi trên người mình, cực kỳ giống đầu bếp Long Cung đang đánh bông tuyết món cực phẩm thịt bò Độc Giác Thần Ngưu, để chất thịt càng hoàn mỹ hơn.

Trong hôn mê, Ngao Ất vẫn rõ ràng cảm giác thân thể mình sắp sửa bị tên ma đầu Nhân Tộc kia ăn hết.

Chính là loại kia, không buông tha bất cứ một khối thịt rồng nào trên thân thể Ngao Ất. Lão ma đầu Nhân Tộc chặt chém, cắt miếng, chiên dầu, hấp hơi…Dùng tất cả các loại phương pháp thượng thừa xử lý chất lượng thịt rồng, phát huy hương vị bữa tiệc đến cực hạn!

Loại cảm giác bị xem như nguyên liệu nấu ăn đang được xử lý lặp đi lặp lại tối thiểu mấy chục lần!

Mấy chục lần!

Lão đạo kia không phải người, mà đó chính là loài hung thú đáng sợ nhất chuyên ăn thịt rồng!

Không, đó mới là diện mục thật sự của Nhân Tộc!

Ngao Ất suốt nửa tháng chìm trong giấc ngủ đều không ngừng lặp đi lặp lại dư vị cảm giác này. Khi y tỉnh lại, nhìn thấy mẫu thân mình còn tưởng rằng mình vừa nằm mộng, những chuyện vừa xảy ra chẳng qua là ác mộng lúc mình nằm trong trứng rồng.

Nhưng đó không phải là ác mộng.

Trong lúc đang chém giết chính diện, Nhân Tộc đều dùng phương thức như vậy để chiến đấu với Long Tộc sao?

Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân khiến Long Tộc của y không dám khai chiến với Nhân Tộc sao?

Không có phần thắng…khẳng định không có phần thắng.

Khí tức của lão đạo rõ ràng cũng không mạnh, so với mình hẳn là còn yếu hơn rất nhiều, vậy mà có thể dễ dàng đè mình ra…

Đè ra…

Lại nghe hai vị thúc bá bên cạnh thấp giọng thì thầm: "Vảy rồng bảo mệnh đã sáng lên, kẻ tặc nhân kia cũng không hạ sát thủ mà chỉ rót rất nhiều rượu cho Ngao Ất chất nhi. Vì sao hắn không đến Long Cung lĩnh tạ lễ chứ?"

"Chắc là hắn cảm thấy chúng ta sẽ bội bạc, làm trái lời hứa đi…ài, nhưng vẫn phải dựa theo quy củ, chúng ta nhất định phải cảm tạ người ta mới được."

Cái…cái gì? Long Cung chúng ta còn phải đi cảm tạ gã hung thú ăn thịt rồng kia?

Ngao Ất run rẩy đứng lên, vừa định nói chuyện nhưng lời chưa ra đến khóe miệng, trước mắt y đã phảng phất như nổi lên hình ảnh lão đạo gương mặt lạnh lẽo kia, tay cầm một con rồng con đè xuống đáy biển, ở trong nước biển cọ đi cọ lại, rửa đi rửa lại thân rồng.

Sau đó, Long Tộc người nhà mình còn phải cảm động rơi nước mắt với gã ma đầu đó, còn phải tặng hậu lễ cho đối phương?

Những thứ này đều là tính toán của lão đạo Nhân Tộc kia sao? Một vị Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc tùy tiện nhảy ra liền có thể dễ dàng nhẹ nhõm thu thập mình, một Long Tử với huyết mạch Tổ Long sao?

Hai chân Ngao Ất mềm nhũn, ngồi bệt xuống giường một lần nữa, hít lấy hít để không khí.

Hồng Hoang thật…

Thật là đáng sợ.

…

Cùng lúc đó, tại Nam Hải, ở một chỗ trên đảo san hô ở gần lục địa Nam Châu.

Lý Trường Thọ hóa thành lão đạo mặt lạnh ngồi xếp bằng trong một chỗ lõm giữa bãi đá ngầm. Khí tức toàn thân của hắn đang rung động nhè nhẹ, từng sợi linh khí từ trên mặt biển tụ đến.

Hô hấp thổ nạp, tự tại như ý.

Thiên địa thanh minh, toàn vẹn vong ngã.

Thỉnh thoảng trên trán Lý Trường Thọ có thanh quang lấp lóe, mấy đóa hoa sen chín cánh bay ra rồi chầm chậm xoay quanh thân hình hắn.

Thanh quang vừa lóe lên liền thu liễm lại. Trong cơ thể Lý Trường Thọ truyền ra tiếng ầm ầm như sóng biển đập vào vách núi đá, dần dần tương dung với tiếng sóng xung quanh đảo nhỏ.

Bỗng nhiên một tiếng sét đùng đoàng vang lên, toàn thân Lý Trường Thọ bay ra từng sợi ánh sáng màu xanh, từng đoá từng đoá hoa sen chín cánh phiêu tán ra. Quanh người hắn cũng tuôn ra một hương thơm nhàn nhạt.

Phạm vi trong vòng mười dặm, tôm cá trong biển nghe mùi thơm kéo đến, những đóa hoa sen kia cũng chậm rãi bay về phía một số sinh vật có linh tính.

Nhưng Lý Trường Thọ đột nhiên mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy thanh quang sáng chói. Những đóa sen chín cánh lập tức vỡ vụn, sinh linh trong biển cũng cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt nên lập tức bơi quay ngược về phía xa tránh né.

Điểm hóa sinh linh tại Hồng Hoang thật ra là một việc thiện, có thể được Thiên Đạo ban thưởng một chút ít công đức. Nhưng một khi mình trong lúc vô tình điểm hóa sinh linh, bọn chúng lại hóa yêu hóa ma đi gây tai họa cho Nhân Tộc, khi đó mình cũng phải tiếp nhận một bộ phận nghiệp chướng. Lúc ấy một chút điểm công đức này coi như sẽ không đủ, được chẳng bù mất.

Đột phá.

Lý Trường Thọ thở ra một hơi, nội thị bên trong cơ thể kiểm tra lại thêm một lần nữa.

Coi như dùng ánh mắt nghiêm khắc để kiểm tra thì mọi thứ cũng đều ổn, căn cơ rất vững chắc.

Sắp sửa đối mặt với thiên kiếp của mình sao?

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn lên, bầu trời vẫn xanh thẳm, vạn dặm không một bóng mây.

Úi! Hình như còn kém một chút hỏa hầu. Tình huống đối mặt với thiên kiếp khi đạt đến Quy Đạo cấp chín, so với trong dự đoán của mình dường như có một chút khác biệt. Dù sao, trước đây mình đều tính toán dựa trên những tình huống xấu nhất xảy ra.

Nhắm mắt ngưng thần, Lý Trường Thọ tiếp tục ngồi xuống tu hành. Tiểu trận tụ linh do hắn dùng linh thạch bày ra quanh người vẫn không ngừng phát ra linh khí, bị hắn thu nạp không để lọt nửa điểm.

Trong phạm vi mười dặm tất cả các phương hướng đều có người giấy phân thân ẩn núp dưới đáy biển, giám sát các nơi, nếu có kẻ địch xuất hiện đánh lén thì sẽ thuận tiện cuốn lấy.

Khu vực đá ngầm xung quanh người Lý Trường Thọ không có quá nhiều bố trí, bởi khi thiên kiếp hạ xuống, nơi đây tất nhiên sẽ bị phá hủy. Hắn đặt đa số bố trí ở những chỗ xa hơn một chút, mà cũng chẳng có trận pháp phòng hộ, chỉ toàn là những trận pháp chuyên dụng để đào thoát.

Cũng thuận tiện cho lúc độ kiếp xong, hắn sẽ cấp tốc di chuyển đến nơi an toàn.

Nơi này đã là chỗ độ kiếp lý tưởng nhất mà Lý Trường Thọ tìm được. Trong phạm vi ngàn dặm xung quanh đây không hề có Luyện Khí Sĩ nào hoạt động, ngẫu nhiên có người đi ngang qua trên không trung thì phần lớn cũng cách xa mấy trăm dặm bên ngoài. Điểm này có quan hệ đến phân bố của các thành trấn thế tục trên lục địa.

Ngồi xuống tu hành nửa tháng, Lý Trường Thọ đột nhiên có cảm giác bực bội bất an, quanh người xuất hiện đạo vận mơ hồ khó hiểu.

Thiên kiếp sắp tới.

Bước vào Quy Đạo cấp chín, sau đó vẫn còn để cho mình thời gian nửa tháng củng cố cảnh giới, ổn định một tia đạo cơ cuối cùng. Như vậy Thiên Đạo lão gia cũng là có một chút "từ tâm".

Thân hình Lý Trường Thọ hóa thành con cá nhỏ, thi triển thủy độn tuần tra hai lượt trong phạm vi trăm dặm, sau đó mới phiêu diêu trở về khu vực đá ngầm.

Tới đi, hắn đã chuẩn bị xong.

Loại cảm giác kỳ diệu này, thực sự cũng rất kỳ diệu. Hắn đang trải qua một khảo nghiệm nhân sinh trọng đại, giống như mười hai năm học hành gian khổ của hắn ở kiếp trước, trước ngày đi thi đại học, thao thức suốt một đêm không ngủ được.

"Không thể phập phồng hồi hộp như thế, phải tĩnh tâm ngưng thần mới được."

Trong lòng Lý Trường Thọ khẽ niệm Thanh Tâm Chú, không bao lâu sau hắn lại lấy Vô Vi Kinh ra cầm ở trong tay, tìm hiểu kỹ càng.

Nhiều thêm một phần cảm ngộ, nhiều thêm một tia tích lũy thì sẽ nhiều thêm một phần nắm chắc vượt qua thiên kiếp của mình.

Sau ba ngày, dự cảm thiên kiếp trong tương lai càng phát ra mãnh liệt. Thanh Tâm Chú đã mất hiệu lực, Lý Trường Thọ cũng không có cách nào tĩnh tâm cảm ngộ thêm thứ gì nữa. Trong phương viên ba dặm xung quanh tràn ngập một cỗ uy áp mơ hồ, khiến cho những sinh linh khác đều vô thức tránh xa nơi này.

Lần thiên kiếp của sư phụ trước đây cũng chính là như vậy, xấu hổ e sợ, lề mà lề mề. Cũng không biết thiên kiếp của mình sẽ ôn nhu hơn một chút, hay là cuồng dã mãnh liệt lấy thế không thể ngăn cản mà ập đến…

Thiên kiếp của mình…

Hẳn là…là bảy đạo hoặc là tám đạo thiên lôi đi.

Trong lòng Lý Trường Thọ nghĩ như vậy, hắn buông lỏng tâm thần, cũng không ép buộc mình phải tỉnh táo mà cứ vậy trải nghiệm lấy sự bất an lo lắng trong lòng. Đây là phản ứng của tất cả sinh linh lúc đối mặt với thiên uy, không có liên quan đến đạo cảnh cao hay thấp.

Thiên kiếp thành tiên được xưng là Thành Đạo Kiếp. Từ rất sớm trước đó, Lý Trường Thọ đã suy nghĩ như thế nào là hai chữ "Thành Đạo". Hôm nay hắn đã biết được đáp án.

Luyện Khí, Hóa Thần, Phản Hư, Quy Đạo, kỳ thật đó chính là Luyện Khí Sĩ học tập tự nhiên, bắt chước tự nhiên, từ tự nhiên tổng kết ra đạo của bản thân, nhờ "đạo" ấy chèo chống chính mình trở thành Tiên Nhân trường sinh.

Thiên kiếp thành tiên chính là "kiểm trắc" của Thiên Đạo đối với Luyện Khí Sĩ, xem Luyện Khí Sĩ ngưng ra đạo này có tư cách thành tiên hay không. Đồng thời, thiên kiếp này cũng trợ giúp Luyện Khí Sĩ thoát thai hoán cốt, để đạo bản thân của Luyện Khí Sĩ có thể thăng hoa.

Đạo và đạo cảnh cũng không thể quơ đũa cả nắm, để cho đạo bản thân rập khuôn theo một loại danh hào nào đó, theo Lý Trường Thọ là hành vi hoàn toàn không ổn.

Giống như tính cách con người, có trầm ổn, bối rối, hào phòng, ngượng ngùng, lo nghĩ.

Đạo cũng thế.

"Ta cũng thế." Lý Trường Thọ nhắm mắt lộ ra nụ cười mỉm, quanh người hắn có từng cơn gió nhẹ thổi lên, hóa thành gió lốc bay lên cao trên không trung.

Tiếng sấm rền vang, trên mặt biển phong vân đột biến. Trên không trung cao mấy trăm trượng, từng mảnh từng mảnh kiếp vân màu xám đen cấp tốc vọt tới, bao phủ mười dặm hải vực phụ cận.

Kiếp vân hiện ra rất nhiều dị tượng, mây xám vần vũ tạo thành những hình dáng giống như dãy núi, có bảo tháp, lại như có thiên binh bày trận, có cự thần nổi trống. Phía dưới kiếp vân, gió lốc lại bắt đầu xoay chầm chậm, nhìn từ phía xa giống như một vòi rồng trên biển.

Nhưng vòi rồng xoáy lốc này chỉ ngưng tụ thành một nửa, lôi quang trong đó chớp nháy liên hồi, sấm sét vang dội.

Lý Trường Thọ chậm rãi đứng dậy ở trên bãi đá ngầm. Hắn vỗ vỗ áo rồi tiện tay triển khai mười hai cái lồng cách điện quanh người, kiểm tra mấy thứ đan dược đã chuẩn bị sẵn sàng trong tay áo.

Đạo khu trên dưới bao phủ trong thanh quang, lực lượng nguyên thần đã ngưng tụ hoàn toàn.

Phun ra một ngụm trọc khí cuối cùng, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía trên, sau đó…

Hắn cung kính hành lễ vái chào, cũng chính là trọng lễ Viễn Cổ, sau đó cất cao giọng nói: "Đệ tử Đạo Môn hôm nay ở trước thương thiên. Cảm niệm thương thiên hạ xuống Thành Đạo Kiếp, đệ tử thành tâm tiếp nhận. Lập đạo bản thân, thành tiên vô lo. Nếu như thiên kiếp rơi xuống, đệ tử không thể thừa nhận khiến thân tử đạo tiêu, tất nhiên là do đạo hạnh của đệ tử không đủ đồng thọ cùng trời đất, tâm tuyệt không oán trách. Đại đạo minh minh, Thiên Đạo chính chính. Cảm tạ Thiên Đạo đại nhân hạ xuống tiên cơ duyên!"

Ầm ầm! Kiếp vân dường như đáp lời của Lý Trường Thọ, mà cũng có vẻ như không nghe được những lời hắn vừa nói, uy thế thiên kiếp không có bất kỳ biến hóa nào.

Trong lốc xoáy kiếp vân, mấy đạo lôi đình to bằng miệng giếng lấp lóe. Quanh người Lý Trường Thọ xuất hiện từng đạo hồ quang điện yếu ớt.

Thân hình hắn chậm rãi bay lên, mười hai cái lồng cách điện cũng từ từ phiêu mở trên mặt biển, kéo dài khoảng cách lẫn nhau làm ra biện pháp dự bị.

Khi Lý Trường Thọ bay đến độ cao chín trượng trong không trung, ba cột lôi đình màu bạc ban đầu đồng thời lóe lên, bộc phát ra từng đầu ngân xà điện quang!

Đám lôi xà vặn vẹo chớp giật rồi hội tụ vào với nhau tạo thành những cột lôi điện thô to bằng cối xay, nhằm thẳng vào đầu Lý Trường Thọ lao tới. Đối mặt với tình huống như vậy, linh giác của Lý Trường Thọ lại không phản hồi bất kỳ cảm giác nguy hiểm nào. Hắn vẫn đang nâng cao pháp lực chia đều ra khắp toàn thân, sẵn sàng ứng phó.

Đạo lôi kiếp thứ nhất có vẻ đã mang theo uy lực ngang hàng với đạo lôi kiếp thứ ba khi sư phụ hắn độ kiếp.

Quả nhiên thiên kiếp của mình không thể chủ quan coi thường được.

Tất cả lôi điện đợt một đều bị Lý Trường Thọ nhẹ nhõm tiếp nhận, hắn ngẩng đầu nhìn về phía không trung, tĩnh tâm chờ đợi.

Cảm giác bị lôi điện "bổ" vừa rồi quả thật là…hơi ngứa một chút, cảm giác tê tê, từng sợi tiên linh chi khí đã ấp ủ ở trong cơ thể mình, nguyên thần cũng ngâm tắm ở trong ánh chớp.

Hình như hơi ngoài ý muốn một chút…

Hình như hơi thoải mái một chút…

Chương 53. Mời thiên kiếp đại nhân lại "yêu" ta một lần nữa!

Làm sao mà sư phụ mình, vào thời điểm độ kiếp lại tỏ ra thống khổ như vậy?

Chắc bởi vì duyên cớ không chịu nói lời cảm tạ Thiên Đạo?

Trong lòng Lý Trường Thọ mang theo nghi hoặc như vậy, vừa cảm thụ đạo thiên kiếp thứ hai mình vừa được chịu đựng, vừa phân tích quá trình xung kích của lực lượng đại đạo đối với mình.

Hẳn là không phải bởi vì trước khi độ kiếp không cảm tạ Thiên Đạo. Thiên Đạo chí công vô tư, mình vừa rồi chỉ ôm tâm lý cầu may thử một chút, chứ bản thân điều này chắc là không có hiệu quả gì.

Sở dĩ hai đạo lôi kiếp đầu tiên có cảm giác thật thoải mái, thuần túy là vì....

Hai đạo thiên kiếp này không thể tạo thành tổn thương thực chất đối với hắn.

Đạo lý kia kỳ thật cũng không khó lý giải. Giống như hai khách nhân đến thanh lâu trêu đùa mỹ nhân, bị cùng một nàng kỹ nữ ra tiếp đón rồi nũng nịu đánh một cái "Ấy da, quý khách sao lâu giờ không thấy đến!"

Bởi vì tập luyện chuyên nghiệp, lực đạo đánh người của nàng kỹ nữ hẳn là tương đương nhau, nhưng tùy vào thân thể của từng vị khách nhân sẽ có cảm giác khác biệt.

Tình huống đại khái chính là như vậy…

Úi, cũng không phải nói Thiên Đạo đại nhân là kỹ nữ đâu…chỉ là ví von, ví von…

Đạo lôi kiếp thứ ba đang ấp ủ trên đỉnh đầu, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại nổi lên rất nhiều cảm ngộ.

Hai đạo thiên lôi trước đó giống như đã bổ ra trước mặt hắn một khe hở nhỏ của đại môn, khiến hắn chớm nhìn thấy một thế giới mới rất huyền diệu thâm thúy.

"Đây cũng là đại đạo, hoặc là Thiên Đạo đang không ngừng tiến hành va chạm với đạo bản thân."

Chắc hẳn đây cũng là thời cơ phi thăng?

ẦM! Mặt biển bị tiếng sấm rung ra từng tầng từng tầng gợn sóng. Kèm theo tiếng sấm là mấy đạo lôi đình lóe lên, lại một đạo lôi đình thô to rơi xuống.

Lý Trường Thọ phiêu phù ở giữa không trung, bị lôi đình đè xuống ba trượng. Thân hình hắn gồng lên vững chắc lại một lần nữa, ngăn cản phân nửa lôi trụ đánh xuống. Từng đạo lôi đình ở trên đỉnh đầu hắn vỡ tan, phân liệt rơi về hướng mặt biển phía dưới.

Cũng may mười hai cái lồng cách điện trước đó đã để cách xa một chút, nếu không chỉ sợ lúc này đã bị phá hư mất mấy cái.

Lần này…

Hắn độ kiếp đã xuất hiện tổn thương…

Lý Trường Thọ nhìn một sợi tóc dài trong tay mình vừa bị lôi kiếp đánh rụng. Sợi tóc vẫn còn nguyên màu xám trắng của lớp hóa trang, trong lòng hắn hơi an tâm một chút.

Thiên kiếp của mình cũng không có gì khác biệt với thiên kiếp của các Luyện Khí Sĩ khác.

Đạo bào trên người hắn cũng xuất hiện một sợi cháy đen.

Trước khi độ kiếp, hắn đã dọn dẹp tất cả vật liệu bằng kim loại trên người. Mà sợi cháy đen trên đạo bào này là do vừa rồi, một khối ngọc châu trang trí bị nổ tung tạo thành.

Lúc này, toàn thân trên dưới Lý Trường Thọ y nguyên vẫn lóe ra từng tia hồ quang điện nhỏ bé. Từng sợi tiên linh khí hội tụ nơi cánh tay và bả vai của hắn, đạo khu đã có một bộ phận to bằng móng tay bắt đầu hóa thành tiên khu.

Hắn về tới độ cao chín trượng, pháp lực toàn thân vào lúc này đã có khí tức tiên linh đồng thời bị điều động, chờ đợi đạo thiên kiếp thứ bốn giáng lâm.

Trong lốc xoáy phía trên xuất hiện từng tiếng gầm rú, kiếp vân không ngừng cuồn cuộn xoay chuyển. Bên trên mây xám vẫn có đủ loại dị tượng, giống như là mấy chục con hung thú bị khóa ở trong đó, muốn phá thoát trói buộc lao xuống nuốt chửng Lý Trường Thọ.

"Thiên kiếp lại muốn biến hóa?"

Tay phải của Lý Trường Thọ xuất hiện một thanh đao khắc đơn sơ rỉ sét, nhưng hắn hơi do dự rồi lại cất đao khắc vào. Lý Trường Thọ tiếp tục dùng nhục thân, nguyên thần, pháp lực để ngạnh kháng thiên kiếp, để cho Thiên Đạo và đạo bản thân tiếp tục va chạm.

Hắn cần loại va chạm này!

Trước đây khi khe hở của phiến cửa kia đã được đẩy mở ra gần một nửa, hắn đã thấy rất nhiều cảnh đẹp trên con đường phía trước.

Nguyên thần đắm chìm trong lôi đình khiến hắn lâm vào một loại trạng thái huyền diệu nào đó. Thậm chí Lý Trường Thọ bắt đầu thu nạp những tia lôi điện nhỏ bé kia để tiến hành cải tạo thân thể.

Những tình huống này cho thấy, Lý Trường Thọ chỉ cần chống nổi thiên kiếp, tất nhiên sẽ lập tức nghênh đón "Phi thăng" !

Chỉ là hiện tại biên độ phi thăng hẳn là chưa quá lớn, để xem thử mấy đạo lôi kiếp tiếp theo, hắn có thể có được cơ duyên càng lớn hơn nữa hay không!

Tư…tư…

Trong lốc xoáy phía trên xuất hiện sau đạo lôi đình to bằng miệng giếng, sắp xếp theo phương vị ngôi sao sáu cánh, trong đó thấp thoáng như có khuôn mặt một con Bạch Hổ.

Trong chớp mắt tiếp theo, Bạch Hổ gầm thét, lôi đình phun trào, lôi trụ hội tụ rồi rơi đập xuống Lý Trường Thọ.

Đạo thiên kiếp thứ bốn hùng hổ rơi xuống!

Lực lượng đại đạo dư thừa nương theo lôi quang xung kích ập đến, Lý Trường Thọ hô lên một tiếng đau đớn, thân hình lại bị đè xuống mấy trượng!

Trên bờ biển bên ngoài vài trăm dặm, một đám ngư dân nhìn về hướng xa xa bên đây, không ít người đã bắt đầu lễ bái cầu phúc.

Trong phạm vi ba trăm dặm, mấy Tiên Nhân và Luyện Khí Sĩ ngẫu nhiên đi ngang qua cũng đều đứng xa xa ngắm nhìn, cảm thụ được lực lượng thiên kiếp cuồng bạo.

"Ai đang độ kiếp ở loại địa phương này?"

"Kiếp vân thật là lợi hại, bao phủ khắp mười dặm địa vực, hẳn là sẽ có tám đạo lôi đình trong truyền thuyết?"

Gặp người độ kiếp, tự nhiên là ai cũng muốn tránh ra thật xa, miễn cho mình bị thiên kiếp ngộ thương.

Lôi quang tiêu tán, thân hình của Lý Trường Thọ bay đến giữa không trung một lần nữa.

"Đạo lôi kiếp thứ tứ này coi như không tệ, lực đạo tinh chuẩn, cường độ vừa phải, giúp cho mình cảm ngộ càng nhiều, lại không gây thương tổn đến nguyên thần của mình."

Đây coi như là một đạo lôi kiếp không tệ, đạo thứ năm, đạo thứ sáu tiếp theo đều là như vậy, thế thì đúng là vô cùng không tệ.

Nhưng suy nghĩ lại, trong lòng Lý Trường Thọ cũng hơi buồn bực.

Dựa theo trình độ này cùng với tốc độ tiêu hao của kiếp vân, lại thêm quy luật mà trước đây mình đã tổng kết ra. Tính toán gộp vào tất cả thì thiên kiếp của mình hẳn là tám đạo kiếp lôi không thể nghi ngờ.

Mặc dù trước đó rất sớm mình đã biết ưu thế của bản thân là ở chỗ ngộ tính, ở chỗ tư duy sinh động, ở chỗ thủ đoạn học tập linh hoạt, chứ hoàn toàn không phải ở chỗ tư chất của bản thân mình.

Tư chất ở thời điểm bắt đầu tu đạo sẽ quyết định thiên kiếp ngày hôm nay, đây là quy củ của Thiên Đạo.

Mà xem ra bây giờ, thiên kiếp của hắn cũng không phải ghê gớm gì cho lắm. Lúc độ kiếp, hắn phát hiện ra "chín đạo lôi kiếp" khiến mình lo lắng hơn sáu mươi năm, hiện tại có một chút khác biệt.

Không tránh khỏi đôi chút cảm giác thất lạc.

Bất quá mọi thứ đều có tính hai mặt, tám đạo lôi kiếp như vậy thì mình có thể vững vàng vượt qua, cũng không cần bại lộ ra quá nhiều đồ vật.

Càng hiếm thấy hơn đó là Thiên Đạo va chạm với đạo bản thân, để cho mình đạt được rất nhiều ích lợi, vững vàng thấy được càng nhiều cảnh giới, trong đáy lòng sinh ra một lượng lớn cảm ngộ.

"Chuẩn bị nhiều cho phi thăng một chút cũng là tốt."

Oanh! Đạo lôi kiếp thứ năm rơi xuống, Lý Trường Thọ toàn tâm ngăn cản, khí tức tiên linh trên người càng ngày càng nhiều. Trán hắn xuất hiện thất thải quang mang, đây là dấu hiệu bắt đầu tăng tốc lột xác thành tiên khu!

Sau đó, đạo thứ sáu!

Đạo thứ bảy!

Nhìn nơi này từ nơi xa, chỉ thấy kiếp vân cuồn cuộn không ngừng, trên đó hiện ra từng đầu hung thú Thượng Cổ. Cùng Kỳ đang giương cánh muốn bay, Kỳ Lân toàn thân bùng cháy linh hỏa màu xám, Thao Thiết há miệng rộng trên bụng, Đào Ngột toàn thân mọc đầy gai…

Nhiều như rừng, tổng cộng ba mươi hai con hung thú thay nhau xuất hiện trên kiếp mây kia.

Đám hung thú này mỗi lần đụng vào nhau đều sẽ bộc phát ra một đạo lôi trụ to lớn, chém thẳng vào thân ảnh đang lơ lửng giữa không trung.

Ở ngoài ngàn dặm, có một lão đạo dắt theo đồ đệ đi thăm bạn, trên đường về tiên đảo Nam Hải. Lão đạo đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn về phía chỗ Lý Trường Thọ đang độ kiếp.

Lão bấm ngón tay suy tính, tinh quang trong mắt lấp lóe, kinh ngạc lẩm bẩm: "Kia là thiên kiếp xếp hạng thứ tư trong truyền thuyết: Tam Thập Nhị Hung Bát Cực Bát Hoang Triệu Tiên Kiếp!"

Thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh buồn bực hỏi: "Sư phụ, có chuyện gì thế?"

Lão đạo lắc đầu, thở dài: "Không có chuyện gì, chỉ là có một kỳ tài tu đạo sắp sửa vẫn lạc dưới thiên kiếp của mình mà thôi! Hạm Chỉ, đi về nào! Thiên kiếp như vậy chính là kiếp số mệnh của chính mình. Có khi tư chất của chính mình quá tốt cũng không phải là chuyện hay. Giống như Hạm Chỉ vậy, tư chất tu tiên của con là thượng đẳng, sau này đối mặt với thiên kiếp cũng cần phải chuẩn bị kỹ càng."

Nói xong, lão đạo mang theo thiếu nữ cưỡi mây bay về phía sâu trong Nam Hải.

Đây là người duy nhất có thể uy hiếp đến sự an toàn của Lý Trường Thọ trong toàn bộ quá trình độ kiếp lần này. Nhưng vị Tiên Nhân này cũng không nhìn nhiều, chỉ mang theo đồ nhi của mình bay về, cũng tỏ ra một chút tiếc hận đối với người độ kiếp sắp sửa vẫn lạc.

Lặng yên mà đi, đơn thuần đi ngang qua.

Đây thực sự là một lời khẳng định về sự chuẩn bị công tác độ kiếp của Lý Trường Thọ, không uổng phí hắn bỏ nhiều tâm tư công sức tìm được chỗ độ kiếp như vậy.

Hãy nhìn vào khu vực độ kiếp…

Bảy đạo lôi trụ liên tiếp đánh xuống, tiếng sấm không ngừng vang vọng giữa thiên địa. Trong phương viên mấy trăm dặm, sinh linh trong biển đều thấp thỏm lo âu.

Tính từ lúc đạo thiên lôi đầu tiên giáng xuống còn chưa đến thời gian một nén nhang, nhưng thể tích kiếp vân trên không trung đã giảm bớt hơn phân nửa. Tiếng hung thú rống giận đinh tai nhức óc, ba mươi hai đạo quang mang trên đó đang không ngừng lấp lóe, nổi lên một đạo lôi đình cuối cùng của thiên kiếp lần này.

Ở phía dưới kiếp vân, Lý Trường Thọ tập trung tinh thần, hít sâu một hơi, đè xuống rung động do pháp lực và tiên lực bên trong cơ thể đang xung kích lẫn nhau.

Mới nãy, đạo lôi trụ thứ bảy đã có đường kính một trượng, lần này hẳn là càng thô càng mạnh!

Đạo bào của Lý Trường Thọ đã xuất hiện hơn mười lỗ rách, nhưng từ trán đến cổ của hắn đều đang tản ra thất thải tiên quang vô cùng lộng lẫy.

Những tiên quang bảy màu này, sau khi tiên cơ của hắn ổn định thì sẽ nhanh chóng ẩn xuống dưới.

Nhưng mà…thiên kiếp của hắn có một chút ngoài ý muốn, cũng không thấy kinh khủng hoành tráng cho lắm …

Vốn là một thiên kiếp cấp độ ưu tú, đáng ra phải hoành tráng giống như truyền thuyết. thiên kiếp sẽ cung cấp cho Luyện Khí Sĩ chỗ tốt đủ nhiều, rèn luyện đủ mạnh, trợ giúp Luyện Khí Sĩ hoàn thành quá trình sinh linh thăng hoa, trở thành Tiên Nhân chân chính.

Thiên kiếp của hắn, cường độ hình như có gì đó sai sai…

Hình như quá nhẹ nhàng rồi…

Lúc này, toàn bộ đạo khu của hắn cũng chỉ có phần đầu lột xác thành tiên khu. Đây là kết quả sau khi Lý Trường Thọ mới chỉ dùng pháp lực, nhục thân, nguyên thần ngạnh kháng, hoàn toàn không dùng các thủ đoạn ngăn cản mà hắn đã chuẩn bị trước.

"Chắc là không sao, còn có đạo thiên lôi thứ tám!" Lý Trường Thọ tự an ủi mình như thế, trong đáy lòng cũng đã bắt đầu dự cảm có gì đó không ổn.

Phía trên, quang mang không ngừng lấp lóe, lôi đình không ngừng hội tụ, lực lượng thiên kiếp đang điên cuồng phun trào. Dường như Thiên Đạo nhất định phải xé nát Lý Trường Thọ bằng một tia chớp cuối cùng này.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại hiện ra một vài hình tượng.

Bản thân mình liều mạng áp chế cảnh giới, không ngừng tích lũy cảm ngộ bao nhiêu lâu nay. Mỗi một lần đột phá nhỏ cũng phải trải qua một nhân sinh bước dài, ngậm đắng nuốt cay, trăm năm khổ tu nơm nớp lo sợ như đang giẫm trên băng mỏng.

Kết quả bây giờ…

Đạo khu kiên cố như pháp bảo.

Nguyên thần viên mãn không tỳ vết.

Rốt cục, sự cố gắng của mình, sự phấn đấu của mình, sự liều mạng điên cuồng áp chế cho đến hôm nay đã được hồi báo.

Ba mươi hai miệng quang mang đồng thời phun trào, vô số ngân xà điện mãng bay loạn trên không trung. Điện quang hội tụ trong lốc xoáy thành một lôi trụ to lớn đường kính chừng ba trượng, hung mãnh chém mạnh về Lý Trường Thọ ở dưới.

Khắp thiên địa ngập tràn một mảnh điện quang!

Tại biên giới thế tục Nam Hải, lôi thần xuất thế!

Tâm cảnh của Lý Trường Thọ vào giờ phút này vẫn không hề có ba động, hắn giang hai tay nghênh đón sinh mệnh của mình đạt đến thời điểm thăng hoa!

Cảm xúc bành trướng!

Chỉ vì hắn đã cảm nhận được, sau này đạo bản thân của mình sẽ sừng sững ở giữa thiên địa hào tình vạn trượng!

Ngày hôm nay đạp tiên lộ, ngày mai cầu an ổn vạn năm!

BÙMMM…

Trong nháy mắt, lôi kiếp thôn phệ Lý Trường Thọ, đánh nát luôn tất cả dải đá ngầm phía dưới, trên mặt biển ngập tràn một mảng điện quang.

Sau đó, lôi quang tản mát, giữa thiên địa vang lên từng đợt đạo âm tiên nhạc, trên mặt biển dâng lên một đám mây bảy màu nho nhỏ, nâng thân hình Lý Trường Thọ bay lên.

Một chùm tiên quang từ trong kiếp vân chiếu xuống, bao phủ thân thể Lý Trường Thọ khiến cho tâm tình của hắn khó nén được xúc động trào dâng!

Thành tiên!

Thành Đạo!

Đây chính là tiên lộ…

Hử…chuyện này…

Chuyện này…

Chờ một chút, tình huống hình như có gì sai sai…

Lý Trường Thọ cúi đầu xem xét, ánh mắt chợt trở nên ngốc trệ…

Thân thể của mình, phần đầu và bụng đã hóa thành tiên khu tản ra thất thải tiên quang, nhưng hai cánh tay và từ bụng trở xuống tận mũi chân thì vẫn còn y nguyên như cũ. Phần dưới cơ thể vẻn vẻn chỉ là đạo khu cơ sở, chỉ có thêm vài sợi khí tức tiên linh.

Hắn bây giờ rất giống một pho tượng chưa hoàn thiện, một nửa trên làm bằng chất liệu ngọc cực phẩm, nửa dưới chỉ là đất sét và bùn!

Nguyên thần trong cơ thể cũng vậy, dở dang chập chờn, khi thì chảy xuôi thất thải tiên lực, khi thì vẫn là pháp lực như ban đầu.

Dường như cũng nhận ra tình trạng của Lý Trường Thọ bên này không đúng, cho nên tiên nhạc phía trên cũng ngừng, mây bảy màu cũng tản, các loại thiên địa dị tượng thi nhau biến mất không thấy gì nữa!

Nhưng kiếp vân đã biến thành màu trắng thì vẫn nhanh chóng tiêu tán như cũ.

Lý Trường Thọ cấp tốc lấy lại tinh thần.

Sao lại thế này?

Dù đọc rất nhiều cổ tịch nhưng mình cũng chưa từng thấy nói đến loại tình huống này!

Độ kiếp đã xong nhưng lực lượng thiên kiếp không đủ? Bởi vì mình xây dựng cơ sở quá vững chắc, tám đạo thiên lôi bổ xuống không phá được cho nên không có cách nào để đạo khu chuyển hóa thành tiên khu toàn bộ?

Con bà nó! !!

Bây giờ mình phải làm gì?

Chủ động cắt đôi? Để nửa người trên phi thăng?

Nhưng mà nửa người dưới cũng rất trọng yếu!

Huống chi nguyên thần cũng là nửa sống nửa chín, không có cách nào hóa thành trạng thái Tiên Anh, cũng không thể cắt đôi nguyên thần được! Thứ đồ chơi này cắt kiểu gì?

À còn nữa, phía dưới cũng có một thứ đồ chơi không thể cắt ra! Mình cũng không phải là luyện Tịch Tà kiếm pháp, có nhiều thứ phụ nhưng cũng rất quan trọng không thể cắt được!

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía kiếp vân sắp sửa tiêu tán hoàn toàn trên không trung kia, trong đáy lòng cấp tốc suy tư, sắc mặt cũng lộ rõ vẻ lo lắng.

Lúc này hắn cũng không biết xử lý như thế nào, không biết phương pháp để giải quyết tình hình lúng túng như vậy.

Hắn cũng không muốn làm một Tiên Nhân nửa sống nửa chín!

Cánh cửa lớn cảnh giới Tiên Nhân đã bị đẩy ra, thuận lợi vượt qua thiên kiếp, lại bởi vì mình tu luyện đạo cơ quá vững chắc khiến cho thân thể không hoàn toàn thành tiên được.

Đưa tay, Lý Trường Thọ vọt tới trước hai bước, nhìn kiếp vân còn sót lại chút ít trên không trung rồi hô to: "Chậm đã!"

Kiếp vân ít ỏi tạm ngừng trong giây lát rồi nhanh chóng tiêu tán, đảo mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ há hốc mồm cạn lời khô lời sa mạc lời…

Chạy…chạy con mẹ nó rồi?

Hắn còn chưa kịp định thần thì đột nhiên lại nghe "Đông" một tiếng vang trầm, nguyên thần và đạo khu cùng nhau run rẩy.

Một cỗ uy áp khó nói lên lời giáng xuống từ trên trời, khóa chặt ở trên người hắn!

Chương 54. Cửu tiêu Thần Ma kiếp!

Một câu "chậm đã" trở thành phán định sinh tử!

Bất quá kẻ lần này bị "phán" hình như là mình!

Ngay khi câu "chậm đã" vừa thoát ra khỏi miệng thì trong lòng Lý Trường Thọ đã có thêm mấy phần hiểu rõ.

Mà khi cỗ uy áp kia giáng xuống từ trên trời, Lý Trường Thọ lập tức hiểu rõ thêm mấy phần tình huống hiện tại của mình.

Cũng không hẳn là do hắn mở miệng nói "chậm đã" khiến Thiên Đạo nổi giận quay lại, mà thực ra Thiên Đạo lão gia không gì không biết kia vừa phát hiện ra vấn đề Lý Trường Thọ che giấu thiên cơ lâu nay.

Ông, ông, ông!

Trong không trung đột nhiên xuất hiện từng đợt âm thanh cuồn cuộn giống như lớp lớp sóng dữ trào dâng.

Một cỗ uy áp kinh người bao phủ toàn bộ phương viên trăm dặm, khiến cho tất cả sinh linh ở nơi này run rẩy sợ hãi, không dám nhúc nhích cử động.

Oanh!

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên một lần nữa, đã thấy không trung chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một đám mây đen đường kính chỉ tầm mấy chục trượng.

Trong mây đen chậm rãi tách ra hai cái khe hở, giống như là đôi mắt khổng lồ đang từ từ mở ra. Sau đó cả đám mây đen ngưng tụ thành hình dáng gương mặt một lão đạo già nua. Một gương mặt băng lãnh không có biểu lộ gì, đôi mắt trống rỗng nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ.

Thiên Đạo?

Đạo Tổ?

Lý Trường Thọ cảm giác toàn thân mình từ trên xuống dưới, trong nháy mắt bị nhìn thấu sạch sành sanh. Trong đáy lòng hắn nổi lên một dự cảm nguy hiểm mãnh liệt.

Linh giác nhạy bén đã được rèn luyện nhiều năm nhanh chóng phát hiện ra nguy hiểm đến tính mạng. Toàn thân Lý Trường Thọ cứng đờ như bị đóng băng. Thậm chí nửa người trên vốn đã lấp lóe tiên quang, vào giờ phút này ánh sáng bảy màu cũng bị ép ngược vào trong cơ thể của hắn.

Làm sao bây giờ! ?

Bây giờ loại tình huống này của mình, vạn nhất bị Thiên Đạo coi như nhân tố tính toán sai lầm, bị xem như chỗ thủng trong Hồng Hoang, rất có khả năng sẽ bị Thiên Đạo trực tiếp xóa sổ. Dù cho trước giờ hắn chẳng làm điều gì, dù cho nhân quả gì hắn cũng đều không dính.

Quyết định chắc chắn, lúc này Lý Trường Thọ không quản được nhiều như vậy.

Cố chống đỡ lấy uy áp, hắn cao giọng nói một câu: "Đệ tử Đạo Môn vô ý mạo phạm thiên uy! Quả thật do chủ quan, nhất thời sơ hở! Mời Thiên Đạo lão gia chờ trong giây lát!"

Mẹ nó, mình lại đang nói lảm nhảm cái gì, lúc nãy thì "chậm đã!", bây giờ thì lại "chờ trong giây lát!". Có khi nào Thiên Đạo bực mình sốt ruột cho ăn một nhát Tử Tiêu Thần Lôi để cảnh cáo hay không?

Vừa nghĩ, Lý Trường Thọ vừa vội vàng cởi đạo bào của mình ra, cởi luôn lớp áo ngắn có may mười sáu cái túi vải đựng đồ bên trong, tiện tay ném hết cả hai cái áo vào trong vòng tay trữ vật.

Đúng là thật không nghĩ tới, ở dưới tình huống này mình lại bại lộ một bộ phận át chủ bài.

Bởi vì lần độ kiếp này mà chuẩn bị nhiều như vậy, nhưng hắn vạn lần không ngờ tới…

Thiên Đạo từ trước đến giờ thực ra không để ý đến hắn nhiều như thế, chỉ đến bây giờ phát hiện ra hắn che giấu thiên cơ thì mới ra mặt định thủ tiêu hắn luôn, như đập một con muỗi…

Trên cánh tay trái nơi gần bả vai quấn lấy một sợi dây thừng, trên dây buộc một khối ngọc vỡ đang tản ra một cỗ đạo vận nhàn nhạt khó hiểu…

Lý Trường Thọ lấy được khối [Vô Danh Toái Ngọc] này vào lúc năm tuổi. Khi ấy trên thảo nguyên xuất hiện một đám tặc nhân chuyên đào mộ kiếm sống, bọn chúng cầm đến một số cổ vật đổi lấy dê bò vàng bạc từ bộ tộc của Lý Trường Thọ. Khối ngọc vỡ này bị xem như ngọc phổ thông, Lý Trường Thọ phát hiện ra trên đó có một chữ "Hỏa" cổ thể, nên hắn nũng nịu xin được.

Tác dụng cụ thể không biết. Nhưng mười năm sau Lý Trường Thọ nhập môn, trong một lần hắn vụng trộm đặt khối ngọc vỡ bên người sư phụ mình. Khi đó hắn mới học bí pháp suy tính nên bình thường vẫn dễ dàng tính ra hành tung của Tề Nguyên lão đạo, nhưng khi bỏ thêm khối ngọc vào túi sư phụ thì hắn không có cách nào suy tính tung tích của lão đạo nữa.

Hắn cho rằng tác dụng của khối ngọc vỡ là giúp tránh né được bí pháp suy tính, từ đó vẫn một mực mang theo bên người.

Trên khuỷu tay trái Lý Trường Thọ còn quấn một mảnh vải [Bố Thằng]. Đây vốn là một miếng vải bố, trên đó có nhiễm vết máu, hắn lấy ra từ một quyển sách cổ bằng da thú. Trên sách cổ ghi chép sự tình của một vị thánh hiền Nhân Tộc, miếng vải này là từ y phục của một đại nhân vật nào đó bị thương rách ra.

Trong sách cũng ghi chú tác dụng của [Bố Thằng] là khi đeo vào sẽ được thánh hiền Nhân Tộc che giấu bảo vệ. Nhưng Lý Trường Thọ cho rằng thứ này chỉ có tác dụng tâm lý đơn thuần.

Hắn dùng một tay lột [Bố Thằng] và [Vô Danh Toái Ngọc] xuống, nhét vào vòng tay trữ vật. Sau đó hắn lại lấy từ túi trữ vật ra một cây dao nhỏ, quay đầu nhìn sau lưng mình.

Trên không trung, thiên uy có vẻ giảm bớt một chút…

Trong lòng Lý Trường Thọ có một chút vui mừng, nhưng hắn rất nhanh liền ổn định tinh thần, quay đầu nhìn về phía phần sau vai trái của mình. Trên vai trái có một hình xăm phù lục cổ lão, lúc này ở đó đang lóe ra hào quang yếu ớt.

Lý Trường Thọ vung dao nhọn lên cắt xoẹt qua góc nhỏ phù lục trên vai, bùa này bị phá trong nháy mắt. Cũng may là chỉ cần sau đó vết thương khép lại, phù lục sẽ tự khôi phục.

[Thượng Cổ Vu Tộc Bí Phù] giúp tránh tai, che họa, phòng thôi diễn. Đây là bí phù do Tổ Vu sáng tạo, chuyên dùng để đối kháng Yêu Tộc. Cần phải khắc họa bùa này trên da thú mới có thể phát huy tác dụng, nhưng xăm luôn trên huyết nhục thì hiệu quả càng tốt.

Cũng là dạng bí phù như thế này, bên phải cạnh dưới xương sườn còn có một tấm, Lý Trường Thọ không do dự cầm dao nhọn rạch phá!

Trong nháy mắt, thiên uy hạ xuống từ trên không trung lại giảm bớt một phần một lần nữa.

Nhưng mà những thứ này vẫn chưa xong…

Lý Trường Thọ bắt được điểm mấu chốt: "Phòng thôi diễn". Hắn lập tức lấy tất cả các món đồ phòng chống suy tính vẫn mang theo người, cất vào trong vòng tay trữ vật.

Ví dụ như hai đồng tiền cổ khâu trong túi áo lót. Nghe nói đây là đồng tiền của Nhân Tộc đệ nhất Thượng Cổ, trên đó có một chút ít công đức, cũng có tác dụng phòng suy tính, tránh tai hoạ.

Ví dụ khối xương yêu thú vỡ cột trên cổ chân, hay vảy cá bảy màu dán trên đùi…Nhiều như rừng, tổng cộng bảy món đồ cổ quái kỳ lạ. Những thứ này đều được Lý Trường Thọ lấy sư phụ làm nghiệm chứng, đúng là có thể có tác dụng né tránh bí pháp suy tính với trình độ khác biệt nhau.

Những vật này đều không phải là pháp bảo gì, chỉ khó gặp được chứ không khó thu vào tay.

Lại nói ở Hồng Hoang, thứ làm cho Lý Trường Thọ ấn tượng khá sâu sắc không phải là các loại pháp bảo, thần thông hay các đại cao thủ, mà là pháp thuật suy tính thiên cơ thần kỳ kia.

Những đại lão tu vi cao thâm, lại tinh thông suy tính chi đạo, mượn lực lượng Thiên Đạo, bấm ngón tay tính toán, trong nháy mắt đều rõ như lòng bàn tay những sự tình phát sinh bên ngoài mười vạn dặm.

Bản thân Lý Trường Thọ đã là một cái "Bí mật nhỏ". Mang theo trí nhớ kiếp trước đầu thai đến thế giới Hồng Hoang, ở phương diện bị suy tính thiên cơ này, ý thức đề phòng của hắn vô cùng mãnh liệt. Trải qua bao nhiêu vất vả lại thêm gặp may mắn hắn mới lấy được những món đồ chơi nhỏ này.

Chỉ có điều hắn vạn lần không nghĩ tới…

Thiên Đạo vậy mà cũng bị che mắt mấy phần…

Lúc này, uy áp kinh khủng kia đã từ từ biến mất không thấy gì nữa. Bộ mặt lão đạo phía trên mây đen cũng dần dần tiêu tán, nhưng đám mây đen vẫn còn trôi nổi trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ.

Toàn thân Lý Trường Thọ toát ra mồ hôi lạnh, nếu không phải tố chất tâm lý của hắn coi như quá cứng, lúc này đã nhịn không được mà tê liệt ngã xuống trên mặt biển.

Hắn làm những vật này thuần túy là để phòng ngừa người khác, thông qua bí pháp suy tính đo lường tính toán mình, cũng hoàn toàn không phải để phòng bị Thiên Đạo.

"Lúc tu vi cảnh giới còn quá thấp, bất luận tận lực ngụy trang chuyện gì thì ngược lại sẽ gây nên sự chú ý của cao nhân, đưa tới mầm tai vạ."

Đạo lý kia hắn đã sớm thuộc trong lòng, ở trong tiên môn từ trước đến giờ vẫn một mực dùng phương pháp phổ thông làm màu ngụy trang. Ai dè đến lúc này lại bị Thiên Đạo tưởng nhầm là dị số…

Có thể nào Thiên Đạo sẽ tập trung chú ý vào hắn hay không?

Khục, chắc chỉ là đùa…

Thiên Đạo giám sát sự vận chuyển của thiên địa vạn vật, cũng không quá mức chú ý đối với cá nhân sinh linh nào, nhất là những kẻ chưa thành tiên, những sinh linh chưa có lực phá hoại mực độ cao.

Trước đó Lý Trường Thọ đã độ tám đạo lôi kiếp, đó chỉ là do Thiên Đạo căn cứ tư chất của hắn mà hạ xuống. Đây cũng kiểu như là một loại chương trình đã được thiết lập sẵn nào đó. Nhưng bởi vì sau khi độ kiếp xong, bên mình xảy ra vấn đề nửa tiên nửa phàm nên mới rước lấy sự chú ý của Thiên Đạo.

Mà nguyên bản thì người khác cũng giống như Lý Trường Thọ vậy, nếu tích lũy của bản thân vượt qua quá nhiều so với "tư chất", Thiên Đạo sẽ tự điều chỉnh cường độ lôi kiếp. Độ kiếp sẽ cung cấp cho Luyện Khí Sĩ đầy đủ ma luyện, nếu chịu không được thì coi như thân tử đạo tiêu.

Nhưng không có ai biết trên người Lý Trường Thọ còn mang theo nhiều đồ vật cổ quái kỳ lạ như vậy, toàn những món "phòng thôi diễn". Khiến cho Thiên Đạo trong nhất thời tiết kiệm năng lượng lại tính sai cường độ lôi kiếp.

Mà khi Thiên Đạo chăm chú xem xét, thấy hắn chỉ là một "Bán tiên", toàn thân trên dưới tự nhiên không có nửa điểm bí mật. Cho nên vừa rồi hạ xuống uy áp, cũng không phải là đang dò xét, mà là chỉ cảnh cáo.

Tử Tiêu Thần Lôi cảnh cáo.

"Cũng may, có thể là chỗ tốt của việc trước đó nói năng lễ phép!"

Lý Trường Thọ điều chỉnh hô hấp, cấp tốc mặc đạo bào vào, trong lòng suy nghĩ nên lấy từ ngữ gì để cảm tạ Thiên Đạo lão gia.

Thình lình hắn nghe được tiếng sấm nổ vang rền trên không trung, phong vân trong phạm vi ngàn dặm biến sắc! Lý Trường Thọ vội vàng chắp hai tay vái chào thật sâu rồi một lần nữa cao giọng hô lớn: "Đệ tử Đạo Môn, bẩm báo thương thiên! Biến số độ kiếp vừa rồi thật sựu không phải tâm kế của đệ tử! Chỉ là thủ đoạn của đệ tử né tránh thiên tai nhân họa. Hôm nay tu đến đạo cơ này, đệ tử quả thật vẫn tuân thủ pháp điển Đạo Môn, nghe lời tổ sư dạy bảo, ngày đêm gian khổ tu hành! Khẩn cầu thương thiên thấy đệ tử tu hành không dễ, lại cho giáng lâm một lần lôi kiếp! Cũng xin thương thiên cho đệ tử đổi một chỗ độ kiếp khác, để cầu không bị bỏ mạng trong chuyến này!"

Lời nói của hắn vừa rơi xuống, đám mây đen trên không trung kia đã bắt đầu chậm rãi bành trướng. Bốn phương tám hướng có từng đợt kình phong thổi tới, phương viên trong vòng mấy trăm dặm trên mặt biển sinh ra từng đoá từng đoá mây xám, tụ tập về phía đỉnh đầu của Lý Trường Thọ.

Hắn lập tức hiểu rõ tình hình, vội vàng quay người phóng vào trong nước biển.

Trước đây vì phòng ngừa trước khi độ kiếp có người quấy rối, hắn đã cố ý tìm mấy địa điểm độ kiếp dự phòng, đồng thơi bố trí trận thế gia tốc thủy độn ở ngay dưới đáy biển.

Chuyện này ai mà có thể ngờ tới, khiến hắn đi qua địa điểm độ kiếp thứ hai cũng không phải là do người khác can thiệp, mà là…

Độ thiên kiếp lần thứ hai!

Độ Thành Tiên Kiếp hai lần liền?

Việc này trước đây đều chưa từng nghe nói.

Quả nhiên, đối mặt với thiên kiếp của mình, hắn chuẩn bị rất nhiều thứ như vậy cũng không tính là quá phận!

Lần này, phạm vi kiếp vân bao phủ là hơn một trăm dặm trên mặt biển, độ dày kiếp vân cũng gấp mười lần trước đây!

Lý Trường Thọ phi tốc thủy độn ở trong nước biển, mảng kiếp vân khổng lồ này cũng bám theo hướng di chuyển của hắn với cùng một tốc độ phiêu động.

Lại nhìn kiếp vân phía trên đang ngưng tụ thành một tòa Thiên

Cung nguy nga. Trong Thiên Cung trước sau có vô số bóng người màu xám, bên trong cung còn có một vị đế quân uy nghiêm đang ngồi.

Tất cả những bóng người này đều là kiếp vân ngưng tụ mà thành, không thấy rõ được bất cứ khuôn mặt nào.

Phía dưới Thiên Cung có hai pho tượng Long Phượng to lớn, Long giương nanh múa vuốt, Phượng tung cánh xòe đuôi, dường như chỉ một khắc sau liền hóa thành vật sống chém giết lẫn nhau.

Phía dưới hai bức tượng Long Phượng là từng bầy hung thú, từng đạo bóng người to lớn. Tất cả dường như đang diễn hóa lại trận đại chiến Vu Yêu.

Phía dưới cùng là từng đạo quang mang trắng bạc xuất hiện khắp nơi trong kiếp vân, đang cấp tốc hội tụ tạo thành một lôi trì diện tích chừng mười trượng vuông. Trong lôi trì này, điện quang dày đặc như dịch thể đang chậm rãi dâng đầy.

Địa điểm thứ hai mà Lý Trường Thọ chọn để độ kiếp ở ngay bên ngoài ba trăm dặm, mấy trận thế đã bố trí trên đường đi trước đây khiến hắn liên tục gia tốc thủy độn.

Nhưng mà hắn vừa chạy tới hòn đảo nhỏ thứ hai, trên không trung liền truyền đến tiếng nổ vang.

Không lo được quá nhiều, Lý Trường Thọ tóm lấy một túi trữ vật rồi dùng sức vung vẩy ra xung quanh. Sáu cái lồng cách điện bị ném ra khắp nơi, lần này cũng không kịp mở chúng ra hết.

Vứt túi trữ vật xuống, tay trái Lý Trường Thọ đã nắm chặt một thanh đao khắc, tay phải cầm một thanh kiếm gỗ, từng tờ phù lục bay ra từ ống tay áo.

Lòng có linh cảm, Lý Trường Thọ vừa mới ngẩng đầu, dưới chân lập tức lảo đảo một cái…

Đây là vật gì?

Trên không trung, lôi trì kia chậm rãi nghiêng xuống, một mảnh "Lôi thác" đổ ập xuống đầu hắn. Vô số lôi đình rọi sáng mảnh thiên địa lờ mờ này trong nháy mắt.

Tay trái Lý Trường Thọ cầm đao khắc phi tốc huy động, trống rỗng khắc ra từng chữ cổ. Pháp lực toàn thân hắn tập trung vận chuyển, nửa người trên lần nữa lóe ra thất thải tiên quang, khí tức tiên linh bị hắn chuyển lên trên cùng!

Oanh! Thân hình của Lý Trường Thọ bị thác lôi điện bao phủ, những chữ cổ vừa khắc ra cơ hồ vỡ vụn trong nháy mắt, cơ thể thon dài của hắn bị đè dí xuống trên mặt đất.

Một lát sau, khi lôi quang tiêu tán, Lý Trường Thọ nhảy ra khỏi hố sâu vuông vức trên mặt đất, đạo bào rách rưới như xơ mướp, khí tức phập phồng. Hắn không nhịn được cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi.

Đây mới là thiên kiếp chân chính của ta?

Đủ…đủ mạnh…đủ phê!

Hắn lập tức huy động đao khắc, viết ra hết chữ này đến chữ khác xung quanh người. Nội dung những chữ cổ này hợp thành, là một phần của điển tịch Thượng Cổ [Bố Canh] do tiên hiền Nhân Tộc Thần Nông viết ra.

Những chữ cổ này giống như tạo thành một loại trận thế nào đó, sắp xếp theo bố cục nguyên văn quay xung quanh người hắn rồi chậm rãi dâng lên tới đỉnh đầu.

Cùng lúc đó, thân thể của Lý Trường Thọ tuôn ra một đoàn Tam Muội Chân Hỏa bao phủ từ đầu đến chân. Quanh người hắn, từng đóa từng đóa hoa sen chín cánh chậm rãi phiêu mở, từng đóa to như cái chậu rửa mặt.

Đây là dị tượng xuất hiện lúc hắn thôi động toàn bộ pháp lực của bản thân.

Tới đi, thiên kiếp!

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn lên, tóc dài và đạo bào cùng nhau phiêu động trong gió. Phía trên, lôi trì nghiêng xuống một lần nữa, lại là một mảnh thác lôi điện ầm ầm đánh xuống!

Lần này, hai chân của Lý Trường Thọ khẽ cong bật một cái, cả người phóng vút lên cao, thần quang phun trào trong hai mắt chủ động đón đánh "lôi thác" !

Cửu lôi thiên kiếp!

Đã đợi ngươi thực sự quá lâu rồi.

…

"Sư phụ, tại sao lại không đi tiếp?"

Phía trên Nam Hải, một đóa mây trắng dừng lại phiêu phù trong không trung. Lão đạo đang bị tiểu đệ tử lôi kéo nhưng lại vẫn đứng bất động, chỉ đưa mắt nhìn chăm chú khu vực độ kiếp thứ hai của Lý Trường Thọ. Lão không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đây…đây là loại thiên kiếp gì? Bên trên có Thiên Cung, bên trong có Long Phượng, phía dưới giống như Thần Ma, chẳng lẽ là Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp xếp hạng thứ hai trong truyền thuyết?"

Nhưng ngay sau đó, lão đạo lại lắc đầu thở dài: "Ài! Hôm nay là ngày gì, kỳ tài tu đạo Nam Hải hẹn nhau độ kiếp? Đáng tiếc, lại có một tiểu gia hỏa phải táng thân dưới thiên kiếp. Đi thôi đi thôi, nhìn thứ này cũng vô dụng."

Thiếu nữ nhẹ giọng hỏi: "Sư phụ, người kia không thể vượt qua loại thiên kiếp này sao?"

Lão đạo không đáp mà hỏi ngược lại: "Vừa rồi tám đạo lôi kiếp kia, con có cảm nhận được linh khí phun trào ở xung quanh chỗ người độ kiếp không?"

Thiếu nữ lập tức lắc đầu.

"Đó chính là đáp án! Tám đạo lôi kiếp đã rất khó vượt qua, huống chi là ba mươi hai hung kiếp. Người vừa độ kiếp lúc trước đã hồn phi phách tán, hiện tại lại tới một người nữa."

Lão đạo cười khổ nói tiếp: "Tư chất quá tốt sẽ bị trời ghét. Hồng Hoang quả thực đã có quá nhiều cao thủ, không dựa vào sự kiềm hãm của Thiên Đạo, nói không chừng đại kiếp đảo mắt đã đến. Đi thôi, chớ có đi xem người nghèo túng quẫn."

Lão đạo nói xong, đóa mây trắng này tiếp tục bay về phía nam. Nữ đệ tử kia vẫn hiếu kì quay lại nhìn mặt biển ở ngoài ngàn dặm.

Kiếp vân khổng lồ kia không sai biệt lắm đã sắp ép sát đến mặt biển.

Chương 55. Dế Mèn phiêu lưu ký

Tiếng sấm sét vang truyền xa ngàn dặm, ánh điện quang chiếu rọi khắp tinh không.

Trong phạm vi ngàn dặm trên mặt biển mưa gió cuồng vũ. Còn phương viên trăm dặm quanh chỗ độ kiếp, sóng lớn càng cao đến dọa người.

Thiên địa linh khí ngàn dặm xung quanh hội tụ lại chỗ Lý Trường Thọ đang độ kiếp, tập trung vào kiếp vân rồi hóa thành "nguyên dịch" trong lôi trì, một lần nữa nghiêng đổ thác nước lôi đình xuống dưới.

Hòn đảo bên dưới đã bị phá hủy phân nửa, cũng may là lúc Lý Trường Thọ lựa chọn chỗ độ kiếp đều tuyển những hoang đảo không có vật sống. Mà những sinh linh trong biển thì đã sớm chạy trốn từ đời nào rồi.

Lôi thác liên tiếp dội xuống, mưa gió càng điên cuồng loạn vũ. Đây vốn chỉ là thiên kiếp thành tiên của Luyện Khí Sĩ với phạm vi ảnh hưởng không lớn, bây giờ ngoài ý muốn lại làm ra uy thế của đại ma đầu bị trời phạt.

"Thành Tiên Kiếp" xem như một loại thiên kiếp thông thường, uy lực tương đối nhỏ bé. Dù sao thành tiên tại Hồng Hoang cũng chỉ là chuyện nhỏ không quá thu hút.

Kiếp nạn chân chính có thể được xưng tụng lợi hại, chính là lúc Thiên Tiên đỉnh phong đột phá lên Kim Tiên. Bởi vi nghiệp chướng tự thân phá hoại công đức quá nhiều, Thiên Đạo không cho phép loại sinh linh này thăng cấp, cho nên sẽ hạ xuống "Trường Sinh Kiếp".

Thiên kiếp kia có thể đánh chết Kim Tiên, diện tích kiếp vân bao phủ ngàn dặm, cũng không phải chỉ có một vài loại lôi đình đơn độc như vậy…

Oanh!

Ù Ù!

Cùng lúc đó, phía đông nam cách chỗ độ kiếp một ngàn ba trăm dặm.

"Sư phụ, tại sao chúng ta lại ngừng nữa rồi?" Vẫn là đám mây đi về hướng nam kia, thiếu nữ tên Hạm Chỉ nhỏ giọng hỏi.

Lão đạo chỉ khẽ cau mày, dùng tiên thức cường hoành của mình nhìn chăm chú mặt biển phía ngoài ngàn dặm.

Cho dù là với thực lực nửa bước cảnh giới Kim Tiên, lão đạo này vẫn không thể nhìn thấu khu vực đang bị kiếp vân bao phủ trùng điệp kia.

Nơi đó, lực lượng thiên kiếp có vẻ nồng đậm quá mức. Nhưng căn cứ vào kiếp vân đang không ngừng run rẩy chấn động, lão cũng có thể suy đoán sắp có thêm đạo lôi kiếp nữa rơi xuống.

"Thiên kiếp này có gì đó không đúng. Lúc này đã là đạo lôi kiếp thứ bảy mà kiếp vân vẫn còn chưa tán đi!"

Lão đạo bấm ngón tay suy tính rồi đột nhiên xoay người lại, trừng mắt nhìn về chỗ độ kiếp phía xa kia.

"Hình như ngoài thiên kiếp, bên đó còn có những vật khác!"

Hạm Chỉ buồn bực nói: "Sư phụ, vì sao chúng ta không đi qua đó nhìn xem?"

"Nếu như khoảng cách quá gần, chứng kiến kiếp nạn thành tiên như vậy, vi sư sợ con sau này sẽ có tâm tư e ngại đối với thiên kiếp." Lão đạo cau mày nói tiếp: "Không cần vội, chúng ta ở chỗ này xem hắn có thể chống được đạo lôi kiếp thứ tám hay không. Ừm, có lẽ là không sống qua được!"

Ầm ầm! Thiên địa tiếp tục run lên, đạo thiên kiếp thứ tám đã rơi xuống, lôi thác sáng rực ở ngoài ngàn dặm cũng có thể thấy được rõ ràng.

Kiếp vân còn chưa tiêu tan?

"Người độ kiếp này có thể chống nổi đạo lôi kiếp thứ tám? Hắn không phải là đại năng Viễn Cổ chuyển thế gì đấy chứ? Đi, Hạm Chỉ, chúng ta đi qua xem một chút!"

Lão đạo này không biết hít vào khí lạnh lần thứ mấy, lôi kéo đồ nhi của mình bay về hướng phía Lý Trường Thọ đang độ kiếp. Đám mây trắng dưới chân tăng tốc phóng vút đi.

Nhưng khi hai người lão đạo vừa khởi hành mấy giây, chỉ thấy ở ngoài ngàn dặm bên kia có một quả cầu sét tím khổng lồ, ngưng tụ mà thành từ trong kiếp vân! Phảng phất như một quả cầu sáng rực dâng lên trên mặt biển, giống như nơi này vừa xuất hiện thêm một mặt trời thứ hai.

Quả cầu sét nện xuống ầm ầm, lực lượng thiên kiếp ở nơi đó đạt đến đỉnh phong, mặt biển phía dưới nổ lên ngàn tầng sóng dữ!

Lão đạo dắt theo đệ tử tiếp tục bay nhanh về phía trước, khoảng cách hơn một ngàn dặm đối với cảnh giới của lão cũng là một đoạn không ngắn.

Hưu! Trên mặt biển đột nhiên xuất hiện từng đợt gió táp, đó là linh khí trong phương viên mấy ngàn dặm đang phun trào về chỗ độ kiếp.

Linh khí hội tụ nhanh chóng, thậm chí có thể nhìn thấy từng sợi hào quang bảy màu trên không trung.

"Sư phụ, gió nổi lên!" Hạm Chỉ tràn đầy khiếp sợ hô lên: "Người kia đã vượt qua được kiếp nạn!"

"Không sai! Đây là quá trình thu nạp linh khí sau khi vượt qua Thành Tiên Kiếp!" Thần sắc của lão đạo này cũng có một chút kích động: "Đi, đây chắc chắn là đại nhân vật nào đó chuyển thế, vượt qua chín đạo lôi kiếp, thật kinh khủng. Hạm Chỉ, con nhìn số lượng linh khí đang hội tụ kìa, nói không chừng người này… không…vị Tiên Nhân này có thể trực tiếp phi thăng thành Thiên Tiên! Nhanh nào, chúng ta đi sang đó kết giao một phen! Nếu có thể để hắn gia nhập vào môn hạ Tiệt Giáo chúng ta thì đúng là một chuyện quá tốt!"

Nhưng mà, lão đạo này vừa dứt lời, giữa thiên địa đột nhiên xuất hiện một đạo lôi đình màu tím. Đạo lôi đình này hiện thân từ trên chín tầng trời, xuyên thủng kiếp vân trong nháy mắt, đánh thẳng vào hòn đảo bên kia!

Lão đạo trừng mắt, miệng vẫn há hốc chưa kịp ngậm vào. Gương mặt hồng hào của lão đạo bị thần lôi màu tím chiếu vào trở thành như quả cà tím!

Hôm nay lão bị sao vậy?

Không coi trọng đối phương, đối phương độ kiếp thành công.

Vừa nói đối phương đã bình ổn vượt qua kiếp nạn, một đạo Tử Tiêu Thần Lôi lại đột nhiên rơi xuống!

Chưởng giáo lão gia ở trên cao soi xét, chuyện này cũng không phải tại lời nói xúi quẩy của lão gây ra!

Thiếu nữ Hạm Chỉ buồn bực hỏi: "Sư phụ, đây lại là cái gì nữa?"

"Thiên Phạt…Thiên Phạt chân chính!" Lão đạo trầm giọng nói: "Thiên Đạo cảm thấy hắn là dị số, dù là đã vượt qua chín đạo lôi kiếp, cũng phải hạ xuống Thiên Phạt. Xong! Người này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Thiên Phạt cũng không phải dễ vượt qua như…"

Lần này không đợi lão đạo nói xong, chữ "vậy" còn chưa ra khỏi miệng thì gió xung quanh lại bốc lên, vô tận linh khí hội tụ về phía khu vực người kia độ kiếp một lần nữa!

"Ai da! Cái miệng của bần đạo này!"

Bụp! Thiếu nữ ở bên cạnh thò tay ra, bịt miệng của sư phụ mình.

"Sư phụ ngài không cần nói nữa, mau chóng đi qua nhìn xem."

Lão đạo cười lắc đầu, ngón tay điểm thẳng về phía trước, đám mây trắng lập tức tăng tốc bay về bên kia.

Khi hai người lão đạo cách chỗ độ kiếp chừng tám trăm dặm, nơi ấy đã xuất hiện một mảng mây mù linh khí. Kiếp vân trên không trung hóa thành mây trắng đầy trời, lại nhanh chóng ngưng tụ thành hình dạng cái phễu, chỗ đáy phễu chính là người độ kiếp.

Trong mây trắng, một cỗ linh khí tinh thuần phun trào xuống phía dưới, tụ hợp vào bóng người đã có thể nhìn thấy hình dạng mơ hồ.

Một chùm ánh vàng chiếu xuống từ trên chín tầng trời, bao trùm bóng người trên mặt biển.

Trong cột sáng chói lòa ấy, có từng đạo hư ảnh tiên nữ nhảy múa theo nhạc điệu, các nàng vung tay tung xuống từng đám cánh hoa bay ngập trời. Lại có lão giả tóc trắng cưỡi hạc đi đến, liên tục chúc phúc cho bóng người phía dưới mặt biển…

Tất cả những thứ này đều là thiên địa dị tượng…lúc này lực lượng thiên kiếp đã vô cùng mỏng manh.

Đợi khi hai người lão đạo bay đến khoảng cách còn hơn sáu trăm dặm, dị tượng đầy trời vẫn còn chưa tiêu tán nhưng bóng người kia đã hút hết linh khí nơi kiếp vân. Hắn đột nhiên quay đầu nhảy vào trong biển…

Lão đạo khẽ giật mình, vội vàng vận tiên lực thi triển thiên lý truyền âm:

"Đạo hữu! Sư đồ ta chính là Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo, tới để chúc mừng cho đạo hữu!"

Nhưng mà, trong nước biển chỉ thấy tiên quang lóe lên, người kia đã biến mất tăm mất tích.

"Sư phụ, hắn trốn cái gì thế?" Hạm Chỉ cau mày nói: "Chẳng lẽ coi chúng ta là ác nhân?"

"Ai da! Hắn làm sao biết được chúng ta là người tốt hay kẻ xấu! Cẩn thận thế cũng đúng…" Lão đạo tỏ vẻ cảm khái sau đó bấm ngón tay suy tính. Nhưng tính toán một hồi, lão lại không đạt được bất cứ thông tin nào.

"Tránh né thiên cơ? Có lẽ là một vị đại nhân nào đó chuyển thế, nếu không thì cũng chẳng đến nỗi cẩn thận như vậy! Bí pháp suy tính của vi sư cũng coi như có một chút tạo nghệ, lại không tìm được một chút dấu vết nào của hắn để lại. Xem ra chính là người này đã tu hành từ Thượng Cổ, biết rõ thế đạo gian nguy. Hạm Chỉ, con còn muốn đi qua nhìn sao? Người này đã biến mất rồi."

"Đi qua nhìn một chút đi sư phụ, đồ nhi cũng muốn xem uy lực của thiên kiếp này như thế nào."

"Được!" Ánh mắt của lão đạo tràn đầy cưng chiều, mang theo đồ nhi cưỡi mây bay về phía trước. Sau gần nửa canh giờ, thân ảnh của hai người cuối cùng cũng đứng iwr phía trên mặt biển chỗ Lý Trường Thọ độ kiếp. Nhưng lúc này, trên gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ Hạm Chỉ lại…tràn đầy đường đen.

Đảo nhỏ ở phía dưới chỉ còn lại một nửa xiêu vẹo, nửa bên kia bị hủy hoại hoàn toàn tạo thành một cái hố sâu hoắm, nước biển đang ào ào tràn vào.

"Sư phụ, đây chính là kiếp nạn Thành Tiên sao?"

"Yên tâm đi!" Lão đạo cười cười đáp: "Thiên kiếp của con tuyệt đối không có mạnh như vậy, nhiều lắm là chỉ đạt bằng một phần mười trình độ cái này."

Khóe miệng của Hạm Chỉ co quắp một trận, sư phụ là đang động viên hay đang móc mỉa mình đây…

Lão đạo liếc nhìn mảnh đạo bào thủng lỗ chỗ còn dính một chút máu đang phiêu phù trên mặt biển. Ngón tay lão khẽ điểm, tấm áo rách phía dưới lập tức bị ngọn lửa bảo trùm, nhanh chóng bị thiêu thành tro tàn.

"Người này đi vội vàng, để vật như vậy rơi xuống." Lão đạo cười nói: "Ta giúp hắn quét dọn một chút tai hoạ ngầm này, cũng coi như kết một đoạn thiện duyên. Đi thôi, nếu không một hồi lại có cao nhân sang đây xem náo nhiệt, giải thích cũng phiền phức."

Hạm Chỉ nhẹ nhàng gật đầu, nàng cúi đầu liếc nhìn hố sâu đen ngòm dưới mặt biển một lần nữa, rồi bị sư phụ lôi kéo tiếp tục bay về phía đông nam.

…

"Cũng không biết đạo bào rớt lại có bị người khác phát hiện ra hay không?"

Lý Trường Thọ vừa tính toán, vừa vận toàn bộ tiên linh lực trong cơ thể thi triển Thủy Độn Thuật lao vọt về phía tây.

Hắn đã sớm nhận ra một lão đạo và một thiếu nữ chạy tới chỗ mình độ kiếp, cho nên mới từ bỏ thời gian chữa thương, hút một luồng linh khí cuối cùng rồi tranh thủ thời gian rời đi.

Chiếc đạo bào kia là lúc hành tẩu ở thế tục, hắn lột xuống từ một xác chết binh lính phàn nhân, lại dùng linh khí ngâm một đoạn thời gian, hẳn là có thể quấy nhiễu những kẻ muốn truy tung mình.

Cũng may mắn cho tên lính tốt kia được chính miệng hắn niệm tụng siêu độ kinh văn, xuống Địa phủ đầu thai sẽ nhanh chóng siêu tốc!

"Khục!" Thân thể của Lý Trường Thọ thi triển Thủy Độn Thuật hóa thành dòng nước nhẹ nhàng chấn động, trong đó tràn ra một tia máu, nhưng vết máu này chưa kịp khuếch tán thì đã vòng trở lại vào dòng nước rồi lao nhanh đi.

Toàn thân hắn lúc này từ đầu đến chân lóng lánh thất thải tiên quang, nhưng từ ngực đến phần bụng, tiên khu có từng vết rách giống như mạng nhện.

Kỳ thật, tiên khu coi như còn tạm nhìn được, lúc này Tiên Anh mới thảm hại hơn nhiều, uể oải suy sụp nằm bẹp vào vị trí đan điền, khẽ động một chút cũng không được.

Đạo lý ta đều hiểu, nhưng vì cái gì…

Chín đạo lôi kiếp còn có thêm đạo thứ mười?

"Khục! Khục!" Lý Trường Thọ lại không nhịn được ho khan hai tiếng, toàn thân đau nhức kịch liệt chỉ là chuyện nhỏ, việc không ngừng thổ huyết mới khó xử lý và khó xóa dấu vết.

Từ xưa đến nay, có mấy người độ kiếp thành công mà thê thảm như hắn vậy?

Lý Trường Thọ dừng lại trong nước biển, kiểm tra rồi gỡ xuống miếng ngọc vỡ có chữ "Hỏa" cùng với mấy thứ "đồ chơi" khác. Hắn cảm thấy trước mắt hơi choáng váng, thân hình lung la lung lay trong nước biển.

Lý Trường Thọ tự nhiên biết, đạo thần lôi màu tím cuối cùng kia chính là Thiên Phạt, đây là trách phạt của Thiên Đạo bởi vì trước đó hắn che đậy thiên cơ! Mà một thân trọng thương của hắn bây giờ, cơ bản đều do đạo Thiên Phạt này tạo thành.

Nhưng cũng may lúc ấy Lý Trường Thọ phản ứng cấp tốc. Trong nháy mắt cảm nhận được Thiên Đạo muốn hạ xuống Thiên Phạt, hắn xuất ra mấy món pháp bảo phòng ngự của mình.

Thiên kiếp thành tiên không có cách nào dùng pháp bảo ngăn cản, nhưng Thiên Phạt lại có thể dùng ngoại vật chống cự một chút. Mấy món pháp bảo này mặc dù chất lượng không tốt, cũng coi như giảm xóc một chút lực lượng Thiên Phạt, lúc ấy mới khiến cho hắn có cơ hội bỏ chạy.

Sau khi thần lôi màu tím rơi xuống, Lý Trường Thọ cũng cảm thấy an lòng. Mình coi như cũng trả được món nợ với Thiên Đạo, không tạo thành nhân quả.

"Phụt!" Một ngụm máu tươi trào lên đến cổ, bị Lý Trường Thọ dùng tay gắt gao ấn xuống.

Nguyên thần Tiên Anh thụ thương quá nặng, nhất định phải tìm chỗ để tĩnh dưỡng, nếu không sau khi mình độ kiếp hút mạnh linh khí đột phá, cảnh giới sợ rằng sẽ rơi xuống dưới. Trong lòng còn có vô số cảm ngộ sinh ra khi độ kiếp, những thứ này là cơ sở để tiếp theo sau này mình "phi thăng", cũng nhất định phải nhanh chóng tiếp nhận.

Tiên thức Lý Trường Thọ tản ra, lục soát điên cuồng trong khu vực biển rộng mênh mông. Rất nhanh hắn khẽ mỉm cười rồi phi độn về phía nam biển sâu.

Không bao lâu sau, trong đáy biển sâu truyền đến từng hồi gầm rú trầm thấp. Một con quái ngư chiều cao hơn hai mươi trượng bực bội rời khỏi hải vực mà nó sinh sống mấy trăm năm, cấp tốc bơi về hướng tây.

Ở phần lưng quái ngư này, chỗ mấy tấm sừng hở ra có tiên quang nhẹ nhàng chớp động, ngẫu nhiên sẽ còn bay ra một vài đóa hoa Bạch Ngọc Liên.

Bám vào lưng quái ngư, khí tức của Lý Trường Thọ không hề tiết lộ một chút nào. Cho dù là đang trọng thương nhưng hắn vẫn không quên vận chuyển Quy Tức Quyết.

Lý Trường Thọ vốn định trốn trên lớp vảy sừng dày của quái ngư này chữa thương, nhưng chỉ mấy ngày sau, thương thế của hắn đã ổn định lại, tiên khu Tiên Anh cũng đã tự động phục hồi dần dần.

Tâm thần của hắn khẽ buông lỏng, những cảm ngộ kia nườm nượp mà đến, cưỡng ép kéo Lý Trường Thọ vào trong một tiên cảnh huyền diệu.

Lý Trường Thọ rơi vào một loại cảnh giới kỳ diệu, hắn có thể cảm nhận được hoàn cảnh biến hóa quanh mình, cũng có thể cảm nhận được phương hướng đại khái của quái ngư này đang bơi đến. Nhưng hắn lại không có cách nào tự tỉnh lại được.

Vẫy vùng bên trong đạo cảnh huyền diệu kia, hắn mảy may không phát hiện ra được thời gian trôi qua. Nhưng một tia thần niệm vẫn một mực phiêu đãng quanh người quái ngư, xem như cảnh báo.

Quái ngư không ngừng bơi về phía hướng tây. Thời gian trôi qua tầm năm tháng, một hôm đột nhiên có hai mũi tên sắt phóng xuống từ trên mặt biển, xuyên qua ngực bụng của con cá lớn này.

Lúc ấy Lý Trường Thọ khẽ giật mình một chút, nhưng bởi vì không có cảm giác được nguy hiểm, bản thân hắn cũng không thoát ly khỏi đạo cảnh huyền diệu.

Hắn vẫn lẳng lặng chờ đợi ở phần lưng quái ngư, tiếp tục thể ngộ, lý giải đạo cảnh.

Sau đó, quái ngư mang theo Lý Trường Thọ bị hai chiếc thuyền lớn kéo về bờ. Sau đó lại có một đám thanh niên trai tráng thân thể khỏe mạnh, ăn mặc có vẻ tương đối nguyên thủy, kéo con cá về một cái trại quy mô không nhỏ.

Lý Trường Thọ miễn cưỡng phân ra một sợi tiên thức đảo qua bên ngoài, phát hiện ra nơi này tuyệt đại bộ phận đều là phàm nhân, chỉ có mấy người có thực lực Luyện Khí, Hóa Thần.

Quái ngư bị mổ xẻ ra, Lý Trường Thọ cảm giác mình tuột ra từ phần lưng con cá…

Sau đó, một màn hài kịch liền phát sinh.

Đám ngư dân nguyên thủy này cho rằng Lý Trường Thọ là Hải Thần, quỳ lạy quanh người hắn, lại còn nhảy múa cầu nguyện. Cả trại mở tiệc ăn mừng mấy ngày mấy đêm, cung kính thờ phụng Hải Thần mới nhặt được.

Mà cũng đúng, lúc hắn trượt từ lưng cá ra, quanh người tiên quang lấp lánh, bản thân không nhiễm chút dơ bẩn nào, hình tượng cũng vô cùng…khục…oai hùng.

Suốt hai tháng sau, Lý Trường Thọ vẫn duy trì trạng thái huyền diệu loại này. Hắn được đám ngư dân cung kính đặt vào một cái trại lớn, thờ phụng ngày đêm.

Một thiếu nữ chừng mười hai mười ba tuổi được chọn làm thị nữ, ngày đêm túc trực chăm sóc bên cạnh Lý Trường Thọ.

Lại nửa tháng sau, cuối cùng Lý Trường Thọ cũng đã hoàn toàn tiếp nhận tất cả những cảm ngộ kia, thoát khỏi đạo cảnh huyền diệu. Lúc ấy là nửa đêm, hắn vẫn nhắm mắt dưỡng thần một hồi, mãi cho đến sáng sớm, thiếu nữ kia tỉnh lại từ căn phòng bên cạnh.

Nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, Lý Trường Thọ cũng mở mắt đứng dậy. Hắn chuẩn bị nói lời tạ ơn với vị thiếu nữ này rồi sau đó rời đi.

Thấy bước chân thiếu nữ sắp vào tới cửa, trong miệng Lý Trường Thọ đã phát ra âm thanh: "Đa tạ cô..."

Màn cửa bị xốc lên, một cánh tay to bằng bắp đùi của Lý Trường Thọ nhanh chóng thò vào...

Lý Trường Thọ lập tức chớp mắt một cái.

Tiên thức của mình bị sai hay sao? Không phải thiếu nữ mà là thiếu niên?

Hắn lập tức vội vàng đổi giọng: "Đa tạ tráng sĩ cứu giúp!"

"Ừm?"

Một đạo thân ảnh to uỵch từ sau màn cửa mò vào, đầu tiên là một khuôn mặt xinh đẹp, sau đó chính là thân thể to như cột điện, còn có ba búi tóc đen đang lắc lư. Lại nghe một giọng nói trầm đục thô kệch từ miệng thiếu nữ này truyền đến: "Ồ...! Tiên Nhân, ngài đã tỉnh rồi à?"

Tiên Nhân? Lý Trường Thọ nhạy cảm bắt được chi tiết ấy, trong lòng nổi lên một chút cảnh giác.

Theo như xưng hô trước đây của những ngư dân kia, không phải vẫn gọi hắn là Hải Thần sao?

Chương 56. Hùng thị Hùng trại

Vì tránh nhiều phiền phức, Lý Trường Thọ nói lời cảm ơn xong, thừa dịp thiếu nữ to lớn kia chạy ra ngoài gọi người, hắn để lại một túi vàng bạc tiền của, lặng lẽ...không từ mà biệt.

Hắn cũng không đi xa, thi triển thổ độn chui vào ẩn mình trong thân gốc đại thụ ở trong rừng cây gần bờ biển cách đó trăm dặm, dùng tiên thức đảo qua khắp nơi trong trại này.

Có câu vùng khí hậu thế nào thì dưỡng ra người thế đấy.

Chẳng lẽ trong nước trong đất của trại này có trộn lẫn "Thuốc mãnh hán"?

Tiên thức dò xét tới đó, một đám nam nữ thân thể cường tráng đang bận rộn khắp nơi, thân thể bọn họ không phải cường tráng bình thường, mà là cái loại...

Cái loại...khó mà miêu tả được, hiện ra khí chất cường tráng.

Tiên thức dò xét tới chỗ nào thì cả nam nữ đều tràn đầy cơ bắp bùng nổ, cánh tay mỗi người to gần bằng với eo sư muội nhà hắn. Cối xay lớn mấy trăm cân bị mấy đứa bé lăn qua lăn lại làm đồ chơi...

Ngoại trừ một số ít người già và trẻ nhỏ ra, đa số người trong trại này đều có dáng người giống với mấy vị thiếu nữ to lớn mà hắn nhìn thấy trước đó.

"Có thể là do mình suy nghĩ nhiều, đây chỉ là một cái trại đam mê cơ bắp đẹp đẽ (tập gym) mà thôi".

Trong lòng Lý Trường Thọ cười một tiếng, một lòng dụng tâm quan sát cái trại này, đồng thời cảm thụ kỹ tiên thức còn chưa hoàn toàn khôi phục của mình.

Tiên thức dùng tốt hơn linh thức rất nhiều, không chỉ dò xét được trong phạm vi xa hơn mà hình ảnh "nhìn thấy" cũng hiện ra rõ ràng sinh động hơn.

Trước khi độ kiếp, linh thức của Lý Trường Thọ có thể dò xét được xa nhất trong phạm vi một hai trăm dặm, nhưng hình ảnh nhìn thấy đều rất mơ hồ, chỉ có hình ảnh trong vòng mười dặm mới có thể thấy được rõ ràng.

Bây giờ thì khác, tùy tiện thả ra tiên thức là có thể dò xét ra ngoài hai ngàn dặm.

Giống như lúc này, dù cách ngàn dặm cũng có thể phân biệt được đại khái, hai bóng người đang đánh nhau ở trên đồng cỏ trong rừng, bọn họ đang vật lộn...

Úi, hình như, bên đó cũng không phải đang đánh nhau...

Khục, không cần quan tâm những chi tiết này, tóm lại năng lực dò xét được cường hóa rất nhiều!

Lực chú ý của Lý Trường Thọ trở lại trong trại cách đó trăm dặm.

Vị thiếu nữ chăm sóc hắn trong một thời gian kia vội vội vàng vàng mang theo một đám người xông về phía căn nhà gỗ mà trước đây hắn ở, phát hiện ra một túi vàng bạc tiền của hắn để lại trên giường...

Rời khỏi Độ Tiên Môn đã hơn chín tháng, hắn chỉ có thể ở bên ngoài nhiều nhất ba ~ bốn năm, không thì sư phụ và các chấp sự trong môn chắc chắn sẽ ra ngoài tìm.

Trong khoảng thời gian này đi tìm hải đảo tiếp tục bế quan.

Chuyện cần làm còn rất nhiều, bây giờ mình nhất định phải suy nghĩ rõ ràng, an bài xong từng chuyện trong lịch trình.

Chữa thương và củng cố cảnh giới đương nhiên không cần phải nói.

Nhất định phải nghĩ cách che giấu tiên lực và tiên thể của mình, mô phỏng thân thể người phàm vốn có của mình.

Nếu đã lựa chọn ẩn giấu tu vi làm con át chủ bài, vậy thì phải kiên trì với con đường này tới cùng, ngộ nhỡ đột nhiên bại lộ nhất định sẽ bị cao tầng Độ Tiên Môn hoài nghi.

Tu luyện trang thứ ba《 Quy Tức Bình Khí Quyết 》, nhất định phải đưa vào lịch trình.

Trừ lần đó ra, Lý Trường Thọ còn phải đối mặt với một sự thật xấu hổ.

Bởi vì sau khi hắn vượt qua thiên kiếp, thực lực tiến một bước dài về phía trước, đạt được "Phi thăng" trong truyền thuyết.

Đây đương nhiên là chuyện tốt, nhưng những thủ đoạn ngăn địch làm ra trước đây kia, có một phần ba đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa, còn hiệu dụng của một phần ba đã bị giảm đi nhiều.

Chẳng hạn như Nhuyễn Tiên Tán và rất nhiều độc đan khác đã khá vô dụng rồi.

Lúc thực lực không đủ, thuốc mê và độc đan là vũ khí sắc bén để hộ thân.

Nhưng bây giờ hiệu lực của độc đan còn không bằng hắn đánh rắm...

Nhiều độc đan trước đây hắn luyện chế để đối phó với Chân Tiên, chỉ có thể cất vào kho, về sau dùng ở hoàn cảnh đặc biệt.

Hoặc là đi tới thành trấn gần Trung Thần Châu, đổi lấy tiền và thảo dược là được.

Về phần nỏ ngắn bằng đồng, uy lực sẽ căn cứ vào pháp lực của người sử dụng mà tăng lên.

Món lợi khí công kích này hao tổn rất ít tiên lực, có thể giữ lại, sau này dùng tiên lực tế luyện một trận, phát huy được tiềm lực của nó, có thể để cho người giấy tiếp tục sử dụng.

Tam Muội Chân Hoả cũng như vậy, uy lực tăng lên theo thực lực, sau này chỉ cần tu hành ngưng luyện bổ sung.

Thần thông cắt giấy đã tăng lên, cần lĩnh hội một lần nữa, sau này người giấy sẽ có thêm nhiều diệu dụng, uy lực cũng vượt xa so với trước.

Ngũ hành độn pháp cũng có thể tiến vào cảnh giới hoàn toàn mới.

Kiếm trận phải tế luyện lại một lần nữa.

Một ít phù lục mạnh mẽ trước đây muốn vẽ nhưng vẽ không ra, bây giờ cũng có thể làm được rồi.

La Thiên Bảo Ô có thể làm ra nhiều trận pháp mạnh hơn nữa...

Vân vân và mây mây...

Đếm tỉ mỉ một chút, chuyện mình cần làm đúng là không ít, thời gian ba, bốn năm chưa chắc đã đủ.

Hay là trước tiên chọn chuyện quan trọng nhất, đầu tiên tăng cường mấy loại độn pháp mình thường dùng nhất, thăng cấp từng loại một.

Chuyện có nặng nhẹ, tính mạng mới là quan trọng nhất.

Phi thăng thì thế nào? Thành tiên thì thế nào?

Thành tiên làm cho mình từ một con kiến biến thành một con kiến cường tráng hơn.

Phi thăng là chắp cánh cho con kiến này bay lên không trung, nhưng cũng chỉ là một con kiến biết bay mà thôi. Không những vậy còn dễ trở thành mục tiêu làm người khác chú ý hơn.

Trên có Thiên Đạo, Đạo Tổ, Lục Thánh.

Dưới có đại năng Viễn Cổ, đại lão Tam Giáo, Vu Yêu tàn nhưng không phế, cao thủ mới xuất hiện của Nhân Tộc, các cao nhân chuyển thế...

Bây giờ mình ngay cả cao thủ tam lưu của Hồng Hoang cũng không phải, còn kém rất xa.

Mà trọng điểm là...

Còn rất nghèo.

...

Tiên thức dò được trong trại phía xa có một tràng tiếng ồn ầm ĩ, thiếu nữ cường tráng kia ôm lấy túi tiền mà Lý Trường Thọ để lại, đứng ở chỗ đó than vãn khóc lóc.

"Tiên Nhân thật sự không phải do ta làm mất! Ta cũng không có bán Tiên Nhân đi!"

Nhìn nàng ngồi xổm trên mặt đất khóc như hài tử hai trăm cân, đám "Thiết tháp", "Kim cương" xung quanh vẫn nhẫn tâm và vô tình chỉ trích nàng một trận...

"Để ngươi chăm sóc Hải Thần, Hải Thần lớn như vậy, ngươi trông thế nào mà lại đánh mất chứ?"

"Hừ, ngươi nhất định phải chạy đi gọi người sao? Ngươi đứng ở cửa sổ hô Hải Thần tỉnh là được rồi, chẳng lẽ không được sao? Chạy loạn khắp nơi làm gì!"

"Đã nói rồi, đó là Hải Thần không phải là Tiên Nhân bình thường! Hùng Linh Lỵ ơi là Hùng Linh Lỵ! Ngươi đừng nghe cha ngươi nói bậy! Mạo phạm Hải Thần như vậy là không đúng! Nhanh lên, mang những thứ vàng bạc tục vật này đến trong phòng trưởng thôn ta đi! Miễn cho những tục vật này xúc phạm tới Hải Thần!"

Hùng...

Cái tên dòng họ này cũng rất phù hợp, dáng vẻ rất gấu.

Đám người lớn kia mắng thiếu nữ một trận rồi cũng tản ra, cũng không trừng phạt nàng mà bắt đầu tìm kiếm "Hải Thần" của bọn họ ở ngoài trại.

Lý Trường Thọ tiếp tục bí mật quan sát.

Trại này có một chút dị thường, mà đây cũng là nguyên nhân duy nhất Lý Trường Thọ vẫn dừng lại ở ngoài trăm dặm chưa chịu rời đi.

Chuyện có khác thường nhất định có chỗ yêu dị, cũng có thể có bảo bối ẩn giấu.

Bên trong trại có hơn ngàn Nhân Tộc, sống dựa vào việc đánh cá đi săn trồng trọt, sinh hoạt tương đối phong phú. Nơi đây cũng mưa thuận gió hòa không có thiên tai gì.

Về phần thảm họa do con người tạo ra...

Vương quốc người phàm có tới mấy ngàn quân chính quy, cũng chưa chắc có thể đánh bại cái trại này, chứ đừng nói là những nhóm sơn tặc cướp biển kia.

Nhưng phần lớn người trong trại này đều không tu hành, đều là phàm nhân nhưng lại có dáng người khỏe mạnh giống như thiếu nữ kia, điều này thật không thể giải thích nổi.

Đầu tiên, dinh dưỡng tuyệt đối không thể theo kịp.

Đừng nói là những người ở đây cũng không có tập động tác chuyên rèn luyện cơ bắp...

Lý Trường Thọ nghĩ đến mấy loại khả năng trong đó, xác suất lớn nhất chính là nơi này có thủy mạch, nguyên liệu nấu ăn, hay là các loại rau quả phong phú đặc biệt nào đó.

Thường thường, loại người phàm tục này sẽ không lưu tâm đến những vật thần kỳ như bảo vật luyện đan, luyện khí, bày trận, tu hành.

Hơn nữa nơi đây cũng không có tung tích của Luyện Khí Sĩ từ bên ngoài vào, mấy Luyện Khí Sĩ cấp Hóa thần trong trại chắc là tu hành một loại pháp quyết không hoàn chỉnh nào đó, chuyện này xảy ra trong thế tục Nhân Tộc không ít...

Điều này làm cho Lý Trường Thọ có một chút hứng thú, quyết định dừng lại ở ngoài trăm dặm quan sát sơ qua.

Đám tráng sĩ trong trại tìm kiếm không có kết quả, vì vậy đã điều động một nhóm thôn nhân họ Hùng.

Dốc hết toàn bộ lực lượng Hùng trại tìm tòi nửa ngày, một lão nhân bất đắc dĩ hô lên: "Hải Thần đã trở về đại dương rồi!"

Thế là phần lớn đám thôn nhân họ Hùng này lại trở về trại bắt đầu đại hội nhóm lửa náo nhiệt, vui vẻ đưa tiễn Hải Thần trở về biển khơi.

Lý Trường Thọ quan sát ba ngày, cũng âm thầm đi tra xét nguồn nước nơi đây, điều tra đồ ăn thường dùng trong trại, tìm kiếm vài trăm dặm gần đây nhưng không phát hiện ra một chút dị thường nào.

Chẳng lẽ thật sự là do tổ truyền?

Hắn không muốn chậm trễ quá lâu ở chỗ này, tìm không thấy nguyên nhân dị thường ở đây nên quyết định rời đi.

Nửa đêm, Lý Trường Thọ đi ra ngoài từ trong thân cây to này, hóa thành một con cá có hình dáng vừa phải, nhảy vào trong nước biển ấm áp, tìm nơi để mình tiếp tục bế quan.

Nơi đây là tây nam Nam Thiệm Bộ Châu, thuộc phạm vi thế lực của Long Cung Nam Hải.

Nhưng bởi vì Long Cung Nam Hải cách đất liền quá xa, cũng không sôi động như Đông Hải Long Cung, vùng biển này lại yên lặng an lành dị thường, Lý Trường Thọ rất nhanh đã tìm được một hòn hoang đảo nhỏ, giấu hành tung bế quan ở chỗ này.

Sau ba tháng.

Vết thương của Lý Trường Thọ đã khôi phục hoàn toàn, tất cả uy năng của thủy độn và thổ độn đều tăng lên đáng kể, lại tu hành Tam Muội Chân Hoả một lần nữa, ngưng ra tiên hỏa.

Năm tháng sau.

Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng trên đá ngầm trong động, thu liễm lại toàn bộ tiên quang quanh người, hít vào thở ra lại không lộ thanh khí ra ngoài, trong hai mắt cũng mất đi thần quang bức người, mùi thơm ngát trên người cũng biến mất không thấy gì nữa.

Đứng dậy, cúi đầu đánh giá một lát, khí tức bản thân lại không còn một chút chấn động nào...

Lý Trường Thọ đi đến bên cạnh đá ngầm đứng thẳng quan sát phản ứng của sinh vật trong nước biển.

Trước đây bởi vì có uy thế của Tiên Nhân nên tôm cá trong biển rối rít tránh né.

Bây giờ hắn đứng ở đây, tôm cá trong biển ngoại trừ bị quấy rầy một chút, sau đó lại chơi đùa nhàm chán như bình thường...

Suy nghĩ một chút, đầu tiên Lý Trường Thọ mô phỏng ra khí tức cảnh giới Phản Hư cấp bảy, lại giấu đi phần khí tức này, hiển lộ ra khí tức cảnh giới Phản Hư cấp ba.

[Tiên Quy Tức Bình Khí Quyết] trang thứ ba đã đại thành.

"Sau khi trở về sẽ truyền trang thứ hai cho Linh Nga."

Thở hắt ra một hơi, tâm tình của Lý Trường Thọ rất tốt, không muốn lãnh phí nhiều thời gian, phải trở về hang động ẩn thân trước đó tiếp tục tu hành.

Hắn vừa định quay người thì chân trời phía bắc đột nhiên xuất hiện một luồng bảo quang bảy màu.

Tiên thức của Lý Trường Thọ lập tức quét tới, phát hiện ra nguồn gốc của bảo quang này chính là từ trại của thiếu nữ cường tráng Hùng Linh Ly...

Cái trại kia quả nhiên có đồ tốt.

Nhưng mà gây ra động tĩnh lớn như vậy rất có thể sẽ dẫn tới sự chú ý của Luyện Khí Sĩ khác, mình tùy tiện đi đến sẽ dễ rơi vào nguy hiểm.

Cân nhắc một chút, Lý Trường Thọ lấy một người giấy từ trong tay áo ra, thổi một ngụm khí vào người giấy.

Người giấy này run run mấy cái, từ từ sống lại, giang cánh tay bắp chân nhỏ ra, nhảy từ trong tay Lý Trường Thọ xuống trên mặt biển.

Người giấy nhỏ đạp nước biển đi hai bước, ầm một cái hóa thành một đạo sĩ trung niên, tiếp nhận hai cái bảo túi mà Lý Trường Thọ ném tới, xoay người chui vào trong nước biển biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ trở về nham động, nhắm mắt ngưng thần, tâm thần ký thác vào trên thân người giấy.

Hắn thả lỏng tâm tình vô cùng nhẹ nhõm.

Nếu như có thể nhặt được bảo vật thì nhặt, còn nếu phải tranh giành "nhặt" thì để người giấy bứt ra quay về.

Dù sao theo cảnh giới của hắn tăng lên, người giấy càng cao cấp hơn, luyện chế cũng càng phí nhiều tâm lực hơn.

Mà thế tục ở đây chắc cũng sẽ không có pháp bảo gì lợi hại.

...

Tại ranh giới giữa Nam Hải và Đông Hải, ở một chỗ hẻo lánh trên hải đảo giống như ao lớn.

"Các vị đạo hữu, bần đạo thật sự không hề nói dối, lần trước trên đường trở về tình cờ bắt gặp một người vượt qua Cửu Tiên Thần Ma Kiếp, bần đạo nghĩ hắn không độ được không ngờ lại vượt qua! Sau khi người này độ kiếp xong còn bị Thiên Phạt bổ một cái, bần đạo cảm thấy hắn chắc chắn sẽ không qua khỏi, nhưng...các đạo hữu đoán thử xem thế nào?"

Bên cạnh ao, một lão đạo Luyện Khí Sĩ đang nói chuyện phiếm với hơn mười người có đạo hạnh xấp xỉ, nói sinh động như thật.

Trong góc dưới ao nước, Ngao Ất khôi phục bản thể Thanh

Long, chiếm giữ ở đáy hồ không nhúc nhích...

Hồng Hoang, thật quá đáng sợ.

Ác mộng vẫn chưa lui, nhưng lần này Ngao Ất chủ động xin Long Mẫu đưa mình đến địa bàn của Tiên Nhân Tiệt Giáo.

Bởi vì Ngao Ất biết, bên trong Tiệt Giáo cũng có một số Nhân Tộc, mình có thể quan sát bọn họ, học được những thứ Long Tộc còn khiếm khuyết từ trên người bọn họ.

Nhất là phần xảo trá và tính toán kia.

Bên cạnh ao, chủ đề của đám Luyện Khí Sĩ, bất tri bất giác chuyển lên người tiểu long dưới đáy ao.

Một người thở dài: "Khe hở phía dưới ao đã hạ cấm chế. Cũng không biết vị Long thái tử này ghét bỏ Kim Ngao Đảo chúng ta không tốt ở chỗ nào, lại muốn chạy trốn đi."

"Tiểu hài tử, không muốn nghe lời nói của lão nhân, đây cũng là chuyện bình thường." Lão đạo vừa nói gặp chuyện độ kiếp thú vị trên đường vừa rồi, cười cười an ủi: "Yên tâm đi, chúng ta chỉ cần đối đãi với vị thái tử Long Cung này thật tốt, kiểu gì hắn cũng sẽ cảm kích an tâm tu hành ở đây."

Đám Luyện Khí Sĩ đồng loạt gật đầu.

Trong ao nước, Ngao Ất nhúc nhích đầu rồng, vẫn không phản ứng.

Chương 57. "Công đức"

Đây là, đang làm gì thế?

Do tiên thức bị bảo quang phía bắc quấy phá, phân thân người giấy của Lý Trường Thọ tiếp cận trại, trốn trên ngọn gốc đại thụ, đứng từ xa nhìn tình hình trong trại.

Mấy trăm thôn dân vây quanh cửa trại, ở đó dựng một sân khấu kịch, một vài bóng người mặc đạo bào đang nhảy qua nhảy lại trên đó.

Có người đang truyền đạo…

Thấy rõ nguồn gốc phát ra bảo quang, thực chất là một pho tượng đằng sau mấy "người truyền đạo".

Trong lòng Lý Trường Thọ mỉm cười, trung niên do người giấy hóa thành nhảy xuống khỏi ngọn cây, chuẩn bị rời đi.

Hắn vẫn cho rằng bảo vật nào đó xuất thế nên muốn qua nhặt.

Ở trong thời buổi này, nào có nhiều bảo vật để nhặt như vậy…

Việc truyền đạo này, nếu như xảy ra ở ngoài Nam Thiệm Bộ Châu, tám phần chính là hoạt động tuyên truyền chiêu nạp đệ tử của một số tông môn lớn.

Nhưng nếu như xảy ra trong Nam Thiệm Bộ Châu, không phải là lừa gạt, thì sẽ là thu gom công đức hương hỏa.

Loại chuyện này cũng không hiếm thấy.

Tu vi mà mấy người truyền đạo để lộ ra, đều là cảnh giới Hóa

Thần cấp ba, cấp bốn.

Lão đạo canh giữ bên cạnh pho tượng đất cao ba thước thì có tu vi cảnh giới Phản Hư đỉnh phong, gần đến cảnh giới Quy Đạo…

Tóm lại, là chuyện không liên quan đến mình.

Hai tay người giấy bấm pháp quyết, trốn ở phía sau cây bắt đầu thi triển thổ độn.

Tiếng tụng xướng kinh văn theo gió tới, truyền vào trong tai người giấy, vào trong đầu của Lý Trường Thọ.

Kinh văn được xướng là: "Hoành nguyện chứng đắc vô thượng đạo, hứa khiếu tây phương kết bồ đề…"

Tây Phương Giáo?

Tốc độ hai tay bấm pháp quyết của người giấy càng nhanh hơn, mặt đất trước mặt vừa xuất hiện chút gợn sóng, người giấy đã không kịp đợi chui ngay vào trong đó.

Chạy còn nhanh hơn ba phần so với trước đó.

Cùng lúc đó, bản thể trên hoang đảo của Lý Trường Thọ cũng đứng dậy, thi triển Huyễn Hình Thuật hóa thành một con cá, bơi thẳng về hướng đông.

Tây Phương Giáo chính là đại nhân quả, không chạy thì chờ ở chỗ này làm gì!

Thật không ngờ, nơi này đã là tây nam Nam Thiệm Bộ Châu, cách Tây Ngưu Hạ Châu vô cùng xa xôi, vậy mà Tây Phương Giáo đã đưa xúc tu hương hoả đến đây.

Nhưng Lý Trường Thọ vừa muốn bỏ chạy, tiên thức bỗng bắt được sự thay đổi trong biển ở hướng đông nam.

Hình như bên ngoài tám trăm dặm, có một luồng yêu khí nồng đậm đang di chuyển theo hướng bảo quang lóe lên…

Lý Trường Thọ lập tức dừng lại để thân mình rơi vào đáy biển, ra sức ẩn giấu hành tung.

Hắn cũng để người giấy dừng động tác lại, nán lại ở dưới đất không động đậy.

Có đại yêu trong biển bị bảo quang trong trại hấp dẫn?

Đây không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Quan sát kỹ, tu vi của đại yêu này tương đương với Luyện Khí Sĩ cảnh giới Chân Tiên sơ kỳ, thân thể được bao trong yêu khí, là một con cá lớn bộ dáng cổ quái, khá giống với cá đuối, nhưng thân thể khổng lồ, trải dài rộng hơn trăm trượng.

Nếu cân nhắc đến việc đối phương che giấu tu vi, nói không chừng là cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ.

Dưới yêu khí nồng đậm, quanh thân của yêu vật còn quấn từng sợi huyết quang giống như hỏa diễm.

Đây là tiêu chí cho thứ cùng hung cực ác, sát nghiệt rất nặng, nghiệp chướng đã hiện hình.

Tim Lý Trường Thọ đập thình thịch.

Tất nhiên, không phải hắn yêu thích đặc biệt gì đối với vật có hình thù kỳ quái, chỉ là đơn thuần coi trọng lực nghiệp chướng từ trên người của đại yêu.

Thanh trừ nghiệp chướng dày đặc như vậy, có thể sẽ kiếm được không ít công đức!

Có nên tiện tay giết đại yêu này không?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhanh chóng suy xét.

Sau khi thành tiên, tu vi còn quá yếu, lại thêm bảo vật cũng không nhiều.

Công đức là một thứ tốt, hơn nữa rất khó có được.

Nếu núp ở trong sơn môn tu hành không làm những việc thiện có lợi cho sự ổn định của thiên địa, ở trong mấy trăm năm cũng đừng hòng kiếm được công đức.

Nếu là một kẻ kiên định, có tâm muốn "dùng lực chứng đạo", thì phải tránh bị công đức giữ lại, từ đó đảm bảo thời gian sau này không bị Thiên Đạo ảnh hưởng.

Nhưng Lý Trường Thọ không có lý tưởng cao cả như vậy. vấn đề hắn cân nhắc rất thực tế.

Nếu có thêm một chút công đức hộ thân, hệ số an toàn của mình cũng sẽ cao hơn một chút.

Nếu như bản thân mình sau này có thể đạt được đại công đức, cũng sẽ không học tập các vị đại lão đi nuôi dưỡng pháp bảo, mà chắc chắn trước tiên sẽ luyện thành Công Đức Kim Thân!

Có Công Đức Kim Thân, coi như tương đương với có một tấm kim bài miễn tử, bất kể gặp phải kiếp nạn gì cũng không cần phải quá mức sợ hãi.

Đến lúc đó, dù Thánh Nhân mạnh mẽ muốn loại hắn đi, cũng phải do dự có nên tiêu tốn lực công đức của Công Đức Kim Thân.

Đương nhiên, thứ đồ chơi Công Đức Kim Thân này rất khó luyện thành, cần có lực công đức nhiều như biển.

Cho tới nay, Thiên Đạo hướng tới sự hoàn mỹ, cơ hội đạt được đại công đức đã không còn nhiều.

Nhưng đi đến Thiên Đình sẽ có thêm nhiều cơ hội kiếm công đức, trước đây Lý Trường Thọ cũng từng xem xét những công việc liên quan.

Trước tiên nói đến chuyện hiện tại.

Xử lý con đại yêu này, công đức sẽ không nhỏ.

Có câu tích cát thành núi, tích nước thành biển, vạn sự chung quy đều phải có sự bắt đầu.

Về phần nhiễm nhân quả với Yêu Tộc…

Nhân Tộc với Yêu Tộc vốn là tử địch, mình dù có khách khí với Yêu Tộc, nhưng nếu có ngày rơi vào trong tay cao thủ Yêu Tộc, cũng chỉ có nước bị ném vào chảo dầu.

Đối với Yêu Tộc, hoàn toàn không cần phải khách khí.

Nhưng nếu xét đến việc đối phương có thể đã che giấu tu vi, chính hắn cũng phải thừa nhận có hơi nguy hiểm…

Nơi đây là Nam Hải, không phải là nơi Yêu Tộc tụ tập, hai ngàn dặm xung quanh cũng chỉ có luồng yêu khí của đại yêu này, cùng với vài tiểu yêu lẻ tẻ trên hòn đảo mà thôi…

Nếu bây giờ thủy độn, thổ độn đã thành, ngày đi mười vạn dặm cũng không đáng kể, mình giết đại yêu này rồi lập tức chạy trốn đến thế tục, không sợ sẽ có Yêu Tộc khác trả thù…

Hơn nữa, dưới tiền đề bảo đảm được an toàn của bản thân, có năng lực đi ngăn cản, nhưng lại trơ mắt nhìn con đại yêu này sát hại đồng tộc, thật sự là không nói nổi.

Dù sao hắn cũng đã làm người hai đời...

Dù Lý Trường Thọ có xem những sinh linh ở Hùng Trại có phải là đồng tộc hay không, vẫn phải tỏ thái độ.

…

Ôm tâm thái muốn thử một lần, Lý Trường Thọ triển khai thủy độn, tốc độ so với con đại yêu còn nhanh hơn mười mấy lần, lặng yên không một tiếng động vọt tới một vùng biển cách bờ khoảng trăm dặm.

Trừ tiên tông Tam Giáo, độn pháp trong Hồng Hoang phần lớn đều rất khó tìm.

Lại thêm trong quần thể Luyện Khí Sĩ ngày nay, tập tục coi trọng bảo coi nhẹ pháp rất thịnh hành, làm cho rất nhiều người khinh thường tác dụng của độn pháp.

Tính chuẩn đường đi của đại yêu, Lý Trường Thọ vung tay áo một cái, sáu người giấy bay ra xung quanh, hóa thành nam nữ có diện mạo khác nhau, khí tức thân hình khác biệt.

Sáu người giấy lập tức chui vào đáy biển, bắt đầu lặng lẽ bố trí khốn trận thích hợp trong nước. Dù hiện tại còn tạm thời chưa phát huy được tác dụng, còn chưa hoàn toàn thăng cấp.

Lý Trường Thọ thuỷ độn về bờ biển, tập hợp với người giấy ẩn dưới đất, thu hồi người giấy, tiếp tục tìm một chỗ rừng cây bên bờ biển để ẩn thân.

Nhắm mắt, ngưng thần, gió thổi cỏ lay trong vòng mấy trăm dặm xung quanh, tất cả đều lọt vào mắt hắn.

Một lát sau, sóng gió nổi lên trên mặt biển cách trăm dặm!

Một tòa đại trận hình tròn xuất hiện ở trên mặt biển, trực tiếp vây khốn sóng lớn kia!

Con đại yêu cao trăm mét kia không nhận ra con đường phía trước có mai phục, trực tiếp mắc vào trong khốn trận vừa mới được bố trí. Nó phát hiện ra tình hình không đúng, lập tức vùng vẫy điên cuồng!

Sáu phân thân người giấy đã xuất hiện từ các nơi, vọt tới quanh người đại yêu, từng người giấy tung ra mấy bình phấn độc, dùng tiên lực dính cứng trên người đại yêu.

Chỉ một thoáng, nước biển quanh người đại yêu trở nên đục ngầu, nhiều chỗ trên người đại yêu lập tức bị ăn mòn, yêu hồn cũng bị trọng thương!

"Các ngươi là người…nào…"

Lần này, Lý Trường Thọ sử dụng hết hai bình siêu phẩm Nhuyễn Tiên Tán cuối cùng…

Con đại yêu này tuy có cảnh giới tu đạo tương đối cao, nhưng tính kháng dược rõ ràng không bằng Nhị thái tử Long Cung Đông Hải đã gặp được trước đó, hành động lập tức trở nên vô cùng chậm chạp.

Tinh thần của Lý Trường Thọ căng cứng.

Sáu phân thân người giấy vung hết độc phấn trong tay, từng người cầm bảo kiếm trong tay đan xen vọt tới trước. Trong nước biển cũng xuất hiện các tấm phù lục được tiên quang xâu chuỗi lại.

Kiếm trận và Tam Muội Chân Hỏa đồng thời phát uy!

Phù trận giống như xiềng xích đến từ các nơi khóa con đại yêu lại, uy năng của phù trận bộc phát, gió áp, điện giật, ướp lạnh, nướng than…

Thân đại yêu đã bị độc phấn ăn mòn hơn phân nửa, lúc này đã không còn bao nhiêu sức phòng ngự.

Tiên kiếm được Tam Muội Chân Hoả bao phủ của sáu người giấy xẹt qua, trên người đại yêu lập tức xuất hiện sáu vết rách đan xen!

Một cỗ Tam Muội Chân Hoả chui vào các khe hở, dùng tinh, khí, thần của đại yêu làm nhiên liệu, thế lửa đốt tứ phía!

Lửa lớn trong biển bao vây đại yêu nháy mắt, khiến nó không thể phát ra được bất kỳ tiếng kêu thảm nào…

Trong thân cây ở bờ biển, năm ngón tay bên trái của Lý Trường Thọ nắm thành quyền, sáu phân thân người giấy đều cầm hỏa kiếm, xông vào các nơi trên thân yêu.

Trong trận, trong nước biển, ánh lửa phun trào!

Mặt biển nổ bùng lên nhiều cột nước, mấy miếng cơ thể tàn tạ bị Tam Muội Chân Hoả khóa chặt phóng lên tận trời. yêu hồn trong đó bị chuỗi phù trận khóa giữa không trung, rồi lại bị Tam Muội Chân Hoả dâng lên nuốt sạch sẽ.

Lý Trường Thọ thi triển độn pháp ngũ hành, mộc độn đến thổ độn rồi chuyển thủy độn liền một mạch, thân hình xông tới khốn trận.

Đợi hắn chạy vào trong trận, ba người giấy ngồi xếp bằng trên mặt biển, đọc độ nhân kinh, vãng sinh chú, cầu phúc tiêu tai.

Ba người giấy xử lý độc phấn còn lại trong nước biển, hút nước biển ô nhiễm và Tam Muội Chân Hoả vào trong bụng, sau đó thu về.

Tam Muội Chân Hoả thật sự quá hung mãnh, trong thời gian một chén trà nhỏ, thân hình khổng lồ của đại yêu chỉ còn lại một bãi tro tàn trên mặt biển…

Lý Trường Thọ chui ra khỏi mặt nước, trong đáy lòng chợt nghĩ đến một chuyện.

Uy lực của Tam Muội Chân Hoả quá mạnh, nếu mình dùng nó để luyện đan trong môn, hoặc là người bên ngoài bỗng hỏi mình một câu tu hành Tam Muội Chân Hoả như thế nào, vậy chẳng phải là…

Chân hoả này, nên suy nghĩ làm thế nào để giảm uy năng xuống.

Tốt nhất là khống chế uy năng của nó, có thể tùy ý điều tiết to nhỏ.

Lý Trường Thọ tung ra Nhiếp Hồn Châu, tay áo giương lên, đống tro tàn và nước biển bị hắn hút vào lòng bàn tay, kết thành một quả cầu nước, ném ra không trung, nhẹ nhàng toé ra.

Thật ngạc nhiên, có một chút sảng khoái…

Tiếng tụng kinh vẫn đang kéo dài, Lý Trường Thọ cầm Nhiếp Hồn Châu, kiểm tra mảnh vỡ ký ức ở bên trong.

Ồ, đại yêu này quả nhiên không phải đến từ Nam Hải, nó vốn sinh sống tại Tây Hải…

Tổ tiên cũng không có nhân vật nào lợi hại. Yêu Tộc ở biển sâu bởi vì thiếu thốn khí vận, vẫn luôn đỡ không nổi...

Con yêu ngư này giết chóc vô số, đếm không hết có bao nhiêu ngư dân trên biển đã chôn vùi trong bụng nó, giết nó chính là thay trời hành đạo.

Một tia ánh vàng đột nhiên bay lên trên mặt biển, rót vào cánh tay của Lý Trường Thọ.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên nổi lên cảm ngộ rõ ràng, cảm giác đạo bản thân được che chở nhiều hơn, con đường trường sinh mà hắn cầu, hình như cũng trở nên bình thản hơn.

Đây chính là công đức.

Ước tính sơ bộ, có lẽ giết mấy trăm vạn đại yêu sát nghiệt nặng này, hắn sẽ có thể cô đọng Công Đức Kim Thân…

Hay là vẫn nên quên đi, tu hành ở trong núi không ra ngoài vẫn tốt hơn.

"Ồ?" Lý Trường Thọ nhướng mày, thấy một thứ rất kỳ quái trong mảnh vỡ kí ức.

Đánh lén thôn trang, giả vờ bị tượng đất đánh lui, trở lại trong biển ẩn nấp…

Sau đó lại đánh lén những thôn trang khác, giả bộ bị tượng đất đánh lui, trở lại trong biển ẩn nấp...

Lý Trường Thọ không nhịn được khóe miệng run run, tiếng tụng kinh vừa mới kết thúc, hắn lập tức thu người giấy, pháp bảo, túi bảo lại.

Cũng không thu lại trận pháp, vội vàng hủy đi trận pháp, thi triển Chướng Nhãn Pháp, Huyễn Hình Thuật, điên cuồng dùng thủy độn chạy về hướng đông.

Đại yêu này là người của Tây Phương Giáo!

Là cùng một bọn với đám người truyền đạo tại Hùng Trại!

Trước tiên bọn hắn tuyên truyền tinh thần của Tây Phương Giáo, chờ đại yêu đi qua đánh lén, lại dùng tượng đất đánh lui đại yêu, bày ra "thần tích", từ đó thu được một nhóm tín đồ trung thành, cung cấp phụng dưỡng hương hỏa cho Tây Phương Giáo!

Kế sách này đúng là hèn hạ, nhưng Lý Trường Thọ không có tinh thần trọng nghĩa đi vạch trần việc này, cũng không muốn có bất kỳ liên quan với Tây Phương Giáo.

Nhị Thánh Tây Phương rất thích độ người hướng tây, cũng đang mưu đồ Phong Thần.

Trước sau kiếp nạn Phong Thần, rất nhiều mâu thuẫn không đáng có giữa các môn phái, đều có bóng dáng mưu đồ đằng sau hai vị Thánh Nhân này!

Mà sau Phong Thần, một tay Lão Tử hóa hồ thành phật, buộc Tây Phương Giáo trở thành Phật Môn…

Đây là giao tranh vận mệnh của các giáo, có liên luỵ đến năm vị Thánh Nhân!

Đại La Kim Tiên ở bên trong bàn cờ này, cũng chỉ là quân cờ bị Thánh Nhân tùy ý điều khiển, còn chưa nói đến tiểu Tiên Nhân vừa độ kiếp như hắn.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào, nhanh chạy nhanh chạy.

Nhanh như điện chớp, Lý Trường Thọ dùng thủy độn thổ độn thay nhau chạy về phía đông.

Cứ tưởng hiện tại ngày đi mười vạn dặm là cùng, nào ngờ nửa ngày đã chạy ra khỏi mười vạn dặm.

Tiềm lực cỡ này, đúng là doạ người.

Lên bờ, giấu hành tung, tìm một chỗ hoá trang lại, chuẩn bị nguỵ trang vật lý và pháp thuật đầy đủ.

Lần này Lý Trường Thọ hóa thành một thư sinh yếu đuối, tiến về phía đông bắc.

Trong ống tay áo bên tay phải cầm Nhiếp Hồn Châu, Lý Trường Thọ đang cẩn thận quan sát ký ức lẻ tẻ của đại yêu.

Không bao lâu, hắn đã thật sự tìm được một ít tin tức hữu dụng.

Thậm chí, hắn còn nghe được ba chữ Độ Tiên Môn, ở ngay trong một chủ đề có liên quan đến tiên tông Tam Giáo, chủ đề là người bên ngoài nói về đại yêu…

…

Khi Lý Trường Thọ chạy được năm, sáu vạn dặm.

Ở cổng Hùng Trại, một đám tráng hán, tráng nữ buồn bực ngán ngẩm, ngáp không ngớt, nhìn mấy người trên đài nhảy tới nhảy lui.

Mấy vị Luyện Khí Sĩ cũng có một chút buồn bực, ánh mắt không ngừng nhìn nhau. Theo lý thuyết, lão đại của bọn hắn nên xuất hiện rồi mới đúng, sao giờ vẫn chưa có động tĩnh?

Lão Đại ngủ quên mất rồi? Hay đi sai chỗ rồi?

Đoạn múa cầu chúc đã nhảy đến ba lần, các thôn dân đơn thuần ở phía dưới cũng đã xem thấy phiền.

"Khục!" Lão đạo kia ho nhẹ một tiếng, dừng tiếng tụng kinh, đầu tiên là gật gù đắc ý, rồi lại dùng ngữ điệu cổ quái hô: "Thờ phụng tôn thần, có thể được tôn thần che chở, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm! Vương Tài à, ngươi đến biểu diễn cho mọi người một phen nào."

Người trẻ tuổi được tuyển chọn kia lập tức đáp ứng một tiếng, âm thầm dán lên mình một tấm phù lục, ra trước tượng đất quỳ lạy dâng hương, trước ngực, sau lưng xuất hiện ánh vàng.

Bùa này tên là Kim Cương Phù, chính là phù lục sơ cấp, ngăn cản binh khí thế tục tự nhiên là không thành vấn đề.

Nhưng mà, đệ tử trẻ tuổi này đi ra phía trước nửa bước, vừa muốn theo "quá trình", gọi một hai người đi lên dùng đao chém mình.

Nhưng đột nhiên, linh giác trong đáy lòng cuồng loạn, điên cuồng cảnh báo.

Nhìn từng sinh vật hình người cường tráng không thể tưởng nổi trong sân, cả người Vương Tài dần dần bị bóng đen thôn phệ, khóe miệng co giật mấy lần.

Đột nhiên, gã nhìn thấy sau đám người có một tiểu cô nương khả ái đôi mắt sưng đỏ, trong đáy lòng vui mừng, liền chỉ vào thiếu nữ kia nói:

"Vị cô nương này, có thể đi lên thử xem, có thể đánh bị thương ta không?"

"Ồ? Được sao?" Hùng Linh Lỵ ngẩng đầu nhìn một chút, xoa xoa hai mắt đẫm lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn làm người hết sức thương yêu.

Nhưng khi nàng xuyên qua đám người, hai chân Vương Tài không chịu được run run trong nháy mắt.

Chuyện này...

Chuyện này...

"Thật sự có thể đánh ngươi sao?" Hùng Linh Lỵ nhỏ giọng hỏi.

"Đúng, đúng." Vương Tài quay đầu nhìn nhân vật số hai trong đoàn. Lão đạo kia trừng mắt liếc gã một cái. Vương Tài chỉ có thể đáp ứng, trong đáy lòng không ngừng nói với mình: "Tiểu cô nương này chỉ hơi cường tráng một chút, bất quá chỉ là phàm nhân."

Đúng, nàng chỉ là phàm nhân.

Chúng ta là Luyện Khí Sĩ, chúng ta...sẽ không sợ.

Chương 58. Khắp nhân gian có...Kịch bản

Trong nắng chiều, năm vị Luyện Khí Sĩ ở ngoài cửa trại hốt hoảng điều khiển mây, nhanh chóng bay về phía bờ biển.

Hai người đi đầu khiêng bức tượng đất bị bảo quang che lấp. Đằng sau là một lão đạo và một gã Luyện Khí Sĩ trẻ tuổi, đỡ lấy Vương Tài hai chân đang run lẩy bẩy.

Ngực Vương Tài in rõ một dấu quyền ấn chừng ba tấc, một thân pháp lực như thuỷ triều vỡ bờ, không thể bình phục ngay lập tức, cứ bay lên được một chút lại phun một ngụm máu tươi về phía đối diện...

Vẫn còn may, gã đã đạt tới cảnh giới Hóa Thần, loại tổn thương này còn chưa chết...

Ặc! Có khả năng sẽ chết thật.

Lão đạo vội vàng hô: "Vương Tài! Vương Tài!"

Vương Tài với miệng đầy máu tươi quay đầu nhìn sư phụ, miễn cưỡng cười một tiếng, run giọng nói: "Sư phụ, ta không sao, chúng ta là Luyện Khí Sĩ...sư phụ, sau này chúng ta...không đến trại này nữa, được không?"

"Không tới, chúng ta không tới nữa." Lão đạo kia có một chút rung động nói: "Nhanh, chúng ta tìm nơi an ổn, để ngươi nhanh chóng điều tức. Với lại, lần sau ngươi thổ huyết thì phun vào người sư huynh ngươi ấy, đạo bào của vi sư vừa mới đặt mua đấy."

Vương Tài hữu khí vô lực nói câu: "Vâng, sư phụ...người có thể cho đệ tử một viên đan dược không?"

Lão đạo thở dài: "Vi sư chỉ có đan dược chữa thương, không có đan dược điều khí, ngươi cố nhịn một chút, trở về đả tọa là sẽ tốt thôi."

Tại cửa trại, đám thôn dân kia nhao nhao lên, trước đó mặt mũi bọn họ tràn đầy ghét bỏ, lúc này hai mắt lại phát sáng nhìn bóng lưng năm người trên không trung.

Một vị đại thẩm nhỏ giọng nói: "Bọn họ biết bay kìa?"

"Chẳng lẽ, là tôn thần phái sứ giả tới giải cứu chúng ta?"

"Ấy, thần sứ đừng đi!"

"Mau đuổi theo, mau đuổi theo!"

Một đại thúc gầm thét lên, một đám người ở cửa trại trong nháy mắt tuôn ra bên ngoài, cửa trại lung lay, ầm ầm sụp đổ.

Năm người trên không trung quay đầu nhìn lại, mặt tái mét.

Chỉ thấy mảnh đất phía dưới đang bị một đám nam nữ cường tráng nhanh chân phi tới, mặt đất bụi mù mịt. Đám người như thiên quân vạn mã đang lao nhanh tới, trong miệng còn hô to:

"Đừng đi!"

"Dừng lại!"

Thanh âm của bọn họ quá lớn, tiếng la thực sự rất ầm ĩ!

Lão đạo thay đổi sắc mặt, lấy hai tấm phù lục quăng ra, cuồng phong lập tức gào thét trong không trung. Hai đám mây trắng cấp tốc bay lên phía trên, rất nhanh đã bỏ lại đám thôn dân phía dưới.

"Sư phụ, bọn họ đuổi theo chúng ta làm gì? Chúng ta cũng không có bán phù cho bọn họ mà?"

Lão đạo tức giận mắng: "Các ngươi lại lừa gạt tiểu cô nương trong thôn phải không hả?"

"Sư phụ, chúng ta đợi cả một ngày, lão đại vẫn chưa đến, muốn lừa gạt cũng không có cơ hội…"

"Khục! Khụ khụ!" Vương Tài run giọng nói: "Không có lừa gạt, tuyệt đối không có lừa gạt. Chỉ cần nghĩ đến cô nương kia là đã muốn chết rồi...ọc!"

"Phun bên kia!"

"Sư phụ, ta sẽ nuốt vào."

"Ừm, đồ nhi ngoan, đi mau, vi sư lại tăng thêm pháp lực." Lão đạo lại thôi pháp một lần nữa, nói: "Nơi vắng vẻ này quả nhiên có nhiều chuyện quái đản, chúng ta nhanh đi tìm lão đại tụ hợp rồi tính!"

Không lâu sau đó hai đám mây trắng càng bay càng xa.

Đám thôn dân Hùng Trại đuổi theo ở phía dưới, lúc này từng người cúi đầu ủ rũ, không đánh mà lui.

Đầu tiên là mất một vị Hải Thần, tiếp đó một vị bùn thần lại đi mất, buổi chiều, tất cả mọi người trong trại tập hợp lại một chỗ để họp, tinh thần của tất cả đều suy sụp.

Trại của bọn họ, như vậy là không được thần tiên xem trọng hay sao?

Bọn họ đều là phàm nhân yếu ớt, đều cần được bảo hộ mà…

Là người tham gia chính trong hai sự kiện, Hùng Linh Lỵ không những bị mắng, mà còn bị phạt bưng trà đưa nước cho các lão nhân trong trại.

Thôn trưởng nhìn đám người đều không còn tinh thần phấn chấn, nhìn túi vàng bạc mà Lý Trường Thọ để lại bên cạnh, trong lòng dần dần có chủ ý.

"Mọi người phải cao hứng lên, không phải chúng ta còn có Hải Thần sao? Trại chúng ta trong mấy năm nay, một ít tai hoạ đều là vào thời điểm bắt cá trên biển, đi săn bình thường sẽ không xảy ra chuyện. Theo ta thấy, chúng ta lập tượng Hải Thần, thành tâm tế bái, sẽ nhất định nhận được phù hộ!"

Trong thôn còn có mấy vị Luyện Khí Sĩ nghiệp dư, phụ thân Hùng Linh Lỵ vừa định nói chuyện, cánh tay tráng kiện lại bị vị phu nhân có phong thái yểu điệu hiếm thấy bên cạnh nhẹ nhàng ấn xuống ra hiệu y không nên nói nhiều.

Rất nhanh, các thôn dân của Hùng Trại bắt đầu thảo luận nên bái tế như thế nào, cung phụng Hải Thần như thế nào…

Mẫu thân của Hùng Linh Lỵ cũng chính là phu nhân yểu điệu kia, lấy ra bức hoạ da thú nàng vẽ nhân lúc Hải Thần ngủ say..

Đám thôn dân này lập tức trở nên hưng phấn, bắt đầu kiếm đá để làm tượng thần ngay trong đêm, gánh từng tảng đá lớn về trong trại.

Đến khi trời tối người yên…

Trên giường Lý Trường Thọ nằm lúc trước, Hùng Linh Lỵ đang nằm thành hình chữ đại ngáy o o.

Trong phòng sát vách bên cạnh, một cặp vợ chồng nằm trên giường dựa sát vào nhau.

Hùng Lão Tam trầm giọng nói: "Phu nhân, lúc đó sao nàng không cho ta nhắc nhở thôn trưởng. Vị kia là một vị Tiên Nhân, không phải là Hải Thần."

"Việc tế tự, đơn giản là để trong lòng thôn trưởng được an ủi một chút, Tiên Nhân nào sẽ quản chúng ta chứ?" Phụ nhân nhẹ nhàng thở dài: "Ta vốn muốn Linh Lỵ có thể bái vị này làm sư, học tu tiên. Nhưng không ngờ Tiên Nhân vừa tỉnh lại liền rời đi."

"Không phải phu nhân đã dạy ta tu hành đó sao?" Hùng Lão Tam cười nói: "Truyền cho Linh Lỵ là được rồi mà?"

"Đây chẳng qua chỉ là pháp môn Luyện Khí thô thiển, làm sao so được với những công pháp của Tiên Nhân." Phụ nhân nghĩ nghĩ: "Ta vẫn muốn đưa Linh Lỵ đi đén tiên môn bái sư, nhưng đường xá đến Trung Thần Châu quá mức xa xôi, lại không nỡ để nó đi đường xa xóc nảy."

"Hay là, chúng ta hãy sinh thêm cho con bé một đứa em trai đi phu nhân?" Hùng Lão Tam cười hắc hắc: "Để sau này lớn lên nó có thể tuỳ tiện mang con bé đi xông xáo, được không?"

"Chán ghét! Đừng, con bé đang nằm ở sát vách..."

"Ta đi đánh nó ngất xỉu nhé!"

"Thôi đừng, chú ý một chút là được."

"Hắc hắc."

Không bao lâu, Hùng Linh Lỵ nghe được một chút âm thanh quen thuộc, nàng trở mình rồi ngủ tiếp. Dường như trong mơ lại nhớ tới chuyện ban ngày bị tộc nhân chỉ trích, vị thiếu nữ này nhẹ nhàng nức nở mấy lần, giấc ngủ càng sâu.

Mấy tháng sau, trên mảnh thảo nguyên nọ.

Một đường gắng sức chạy đi, phát hiện ra Tây Phương Giáo vẫn chưa truy sát mình, lại đang ở trong thế tục nên Lý Trường

Thọ tản bộ một vòng, cuối cùng trở về tới nơi đây.

Làm một cái động đất đơn giản gần mộ phần của cha mẹ tại thế tục, nơi ở tạm của Lý Trường Thọ chính là ở đây.

Trong thế tục dù trọc khí nồng đậm, nhưng gần đây hắn cũng không có kế hoạch tăng tiến tu vi, ở tạm tại đây cũng không sao cả.

Hồng trần trôi đi, thịnh cảnh phồn hoa, vốn dĩ không nên vội vàng như thế, nhưng hắn sợ Tây Phương Giáo tìm tới cửa, nên chưa từng thư giãn.

Nam Thiệm Bộ Châu to lớn như vậy, sông núi đẹp đẽ, sông lớn trôi nhanh, lại không có một nơi cảnh đẹp nào để cho hắn dừng độn pháp lại.

Vô số thành quách và bộ tộc tại Hồng Hoang qua bao tháng năm dài đằng đẵng, thúc đẩy sinh trưởng ra vô vàn thịnh cảnh nhân văn, lại không có chỗ nào có thể khiến cho hắn quay đầu trong giây lát...

"Tâm ta muốn trường sinh, không quản chuyện thế tục."

Xếp bằng ở trong động đất, lòng Lý Trường Thọ hoàn toàn tĩnh lặng, tiến hành ngộ đạo, nghĩ cách khống chế uy lực của Tam Muội Chân Hoả.

Tam Muội Chân Hoả được hình thành từ tinh khí thần, nhưng muốn giảm uy lực của Tam Muội Chân Hoả xuống, trên lý thuyết là không có khả năng.

Nhưng, có vài cách xử lý.

Chẳng hạn như, sau khi về núi tìm Linh Nga hỗ trợ, để nàng tạo ra mấy sợi tinh, khí, thần, sau đó hắn ngưng tụ chúng thành hỏa chủng, rồi chứa vào trong cơ thể mình.

Chỉ là tu vi Linh Nga còn thấp, chưa đạt đến cảnh giới Phản Hư, như vậy hỏa chủng ngưng ra được trái lại là quá yếu.

Quá mạnh, quá yếu, đều không được.

Hơn nữa sẽ dễ làm tổn thương Tiểu Linh Nga.

Đầu ngón tay vân vê, lòng bàn tay Lý Trường Thọ lại có thêm một tia Tam Muội Chân Hoả, hắn bắt đầu suy nghĩ những biện pháp khác.

Người sống cũng không thể bị ngẹn nước tiểu chết, Lý Trường Thọ dùng thời gian mấy ngày mới tìm ra đường giải quyết...

Chỉ cần...

Khục, chính là chỉ cần dùng hoả khí.

Bên trong hoả khí dùng lực lượng nguyên thần mô phỏng ba động của hai loại lửa thần, tinh, lúc này uy lực chân hoả của hắn cũng rất tốt nhưng cũng sẽ không quá chói mắt.

Nhân sinh đại khái là như vậy, không có cái gì là hoàn mỹ.

Thực lực của mình tăng lên, dù che lấp khí tức, làm giả khí tức để lừa bịp những tiền bối có tu vi cao hơn nhưng cũng để lại một sơ hở nho nhỏ ở chỗ Tam Muội Chân Hoả.

Về sau, phải thường xuyên chú ý việc này.

Hiện nay hắn dù có bị Chân Tiên nắm chặt cổ tay, đối phương dù tận lực dò xét, cũng rất khó nhìn ra tu vi thật sự của hắn thế nào.

Chứng bệnh chạm đến nữ tử sẽ bị run rẩy này cũng phải tìm một cơ hội để khỏi hẳn.

Đi đến thế tục một lần cũng không phải không có thu hoạch.

"Nói đến kiếm công đức, tuỳ tiện làm một phát minh để ở Nhân Tộc, xem như là cũng có công đức."

Hắn sờ cằm suy nghĩ, rất nhanh sau đó lại phủ định ý tưởng của chính mình.

Cơ hội có thể kiếm công đức trong Nhân Tộc tương đối nhiều, chẳng hạn như y dược, công cụ sản xuất, công đức còn có thể kiếm được ở những phương diện này.

Nhưng muốn làm như vậy tiền đề là chính mình phải có đủ thực lực.

Bằng vào tích luỹ của bản thân lúc này, chỉ cần đại công đức vừa được Thiên Đạo hạ xuống, xuất hiện hiện tượng lạ, chắc chắn sẽ bị sáu vị Thánh Nhân kia biết được. Chính mình chưa có khả năng lên sàn, đã bị các Thánh Nhân lão gia nhìn ra manh mối, sau đó rút hồn mổ xác...

"Thôi, nên thành thành thật thật tu hành đi cho rồi." Trong lòng Lý Trường Thọ cười khẽ, bỏ đi những suy nghĩ khôi hài.

Để chữ yên ổn dung nhập vào đầu, có thể tự đến tự đi...

Ý, ta đây làm sao thế?

Đây lại là thứ gì?

Không có dấu hiệu nào, bản thân có cảm ứng mơ hồ, trong đầu Lý Trường Thọ xuất hiện một ít hình ảnh mờ mịt.

Bên trong hình ảnh kia, có một đám nam nữ cường tráng đang quỳ ở dưới chân mình.

Quỳ lạy cầu phúc?

Hắn vội vàng bấm ngón tay suy tính, sau đó có một chút dở khóc dở cười.

Chuyện này là sao nữa đây?

Hùng Trại kia lại còn làm cho hắn một pho tượng thần, coi hắn là Hải Thần mà thành tâm tế bái ư?

Thiên Đạo tự sinh cảm ứng, nên hiện tại hắn cũng nhận được hưởng hương hỏa?

Việc này ít nhiều cũng có một chút ý tứ "Ép mua ép bán" đúng không?

Lý Trường Thọ lắc đầu cười khổ, lúc đầu còn chưa lo lắng quá mức đến việc này.

Dù sao cũng chỉ là một cái trại ngàn người, làm ra một Hải Thần không linh nghiệm, mấy tháng nữa thấy không có tác dụng sẽ không cúng bái nữa mà thôi.

Hắn không nên can thiệp vào nhân quả.

Nhưng rất nhanh, Lý Trường Thọ thấy được sự tình không hề đơn giản như vậy.

Hiện tại, hắn đang một thân một mình tranh đoạt hương hoả với Tây Phương Giáo.

Việc này nếu như bị Thánh Nhân của Tây Phương Giáo phát hiện ra, hắn trực tiếp bấm ngón tay tính toán...

Không được, phải lập tức chạy về Độ Tiên Môn, trở lại địa bàn của Thánh Nhân Thái Thanh thôi!

Phía trên có lão bảo bọc, cũng sẽ không sợ hai vị kia, vốn đang tẩy não đệ tử Đạo Tổ khắp nơi, nhằm đào chân tường lão!

Trong sáu vị Thánh Nhân, cũng chỉ có Tam Thanh lão gia và Nữ Oa nương nương xem như là đệ tử chân truyền của Đạo Tổ.

Tất nhiên, Thái Thanh Thánh Nhân hiển linh ở Độ Tiên Môn là sự tình rất không có khả năng, nhưng chỉ cần Tây Phương Giáo kiêng kị, như vậy là đủ rồi.

Lý Trường Thọ lập tức sinh ra cảnh giác, thân hình trong động biến mất không thấy gì nữa, đi về phía Đông Thắng Thần Châu.

Đoạn đường này, so với lúc đến còn nhanh hơn rất nhiều, người qua lại trên đường cũng ít đi rất nhiều.

Ngẫu nhiên dừng lại trong núi, nghe tiếng trẻ chăn trâu ca hát, ngay sau đó lại thấy một đôi vợ chồng thu thập hành lý bị một đám thôn dân đuổi theo không ngừng, trận chinh chiến kia hẳn cũng chưa ngừng đổ máu.

Ra khỏi Nam Thiệm Bộ Châu, đi vào Đông Thắng Thần Châu, Lý Trường Thọ quen thuộc đường đi, vừa dò xét, vừa chạy về Độ Tiên Môn.

Chạy như vậy trong hai ngày, cách Độ Tiên Môn còn có hai vạn dặm, hắn cố ý giảm tốc độ độn thổ, để phù hợp với khả năng cực hạn của một vị đệ tử cảnh giới Phản Hư cấp ba, cấp bốn, chậm rãi tới gần tiên môn.

Tiến vào phạm vi hai ngàn dặm, cuối cùng Lý Trường Thọ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có được tiên môn che chở quả nhiên là một chuyện may lớn trong đời!

Nhưng mà, mình lại nói là về nhà thủ mộ cho cha mẹ, nếu ba năm cũng không kiên trì được thì sau khi về núi chỉ sợ sẽ gây nên sự chú ý và nghị luận của người bên ngoài.

Khác thường cũng không phải là chuyện tốt, bình thường phần lớn đệ tử sẽ ở lại nhân gian hưởng thụ hai năm.

Ở chỗ này, cuối cùng cũng an ổn rồi.

Lý Trường Thọ lại tìm một chỗ hẻo lánh ở Độ Tiên Môn ẩn trốn, chuẩn bị tu hành hai năm ở đây rồi lại về núi.

Hồng Hoang, thật quá hiểm ác!

Lòng người, thật sự quá phức tạp!

Rõ ràng hắn cũng không làm gì ở Hùng Trại, vậy mà bị bọn họ cung phụng, cưỡng ép hắn tranh đoạt hương hỏa với Tây Phương Giáo!

Hiện tại độ kiếp cũng độ xong rồi, sau này hắn nhất định phải ở ẩn trong núi đến chết già cũng không ra ngoài!

Thế tục đúng là hung hiểm, nhân gian nào có ngày thanh bình chứ!

Lại đi ra ngoài, hắn liền, liền…

À mà thôi, lời thề ở Hồng Hoang vô cùng linh nghiệm, mặc dù những lời này là ở trong lòng nhưng cũng không thể nghĩ loạn được.

"Sư huynh!" Dưới cây liễu bên hồ, một cô nương mặc quần áo rộng thùng thình ngồi thiền luyện công, là Linh Nga, nàng đột nhiên mở mắt, hơi thở gấp gáp.

"Là nằm mơ thôi."

Linh Nga thở nhẹ ra một hơi, nàng vừa ngồi thiền không cẩn thận ngủ quên, lại còn mơ tới sư huynh bị một đám quái nhân cường tráng vây đánh, tình cảnh vô cùng hỗn loạn, sư huynh còn bị đè trên mặt đất...

May mà chính mình cảm nhận được có người đến, tỉnh lại từ trong mộng.

Hả?

Linh Nga ngẩng đầu nhìn về phía mình cảm nhận được bóng người, cái bóng kia có một chút quen mắt, nhưng cũng không nhận ra là sư tỷ nào đang nấn ná trái phải xung quanh mảnh đất Tiểu Quỳnh Phong, do dự có nên bước vào đại trận cách ly hay không.

Chương 59. Bí mật Hùng trại cường tráng

Đến Tiểu Quỳnh Phong chính là Lưu Nhạn Nhi, người đồng hành với Lý Trường Thọ lúc đi Bắc Châu.

Lưu Nhạn Nhi vừa tới không lâu, lại có hai vị sư huynh đuổi theo......

Dưới cây liễu, Linh Nga cố ý lộ ra mấy phần thần sắc khó xử, nghĩ rằng ba người này sẽ sớm rời đi.

Nhưng lúc này, trái phải là hai vị sư huynh phong khác đến từ Đô Lâm Phong và Tiểu Linh Phong, trong không khí tràn ngập một loại mùi khét…

Nên làm cái gì bây giờ?

Dưới cây liễu, Linh Nga chuyển đến bên cạnh bàn thấp, ba sư huynh sư tỷ đồng môn này đều vô cùng lạ lẫm đối với nàng, đang ngồi ba phía ngay tại bàn thấp.

Ngồi đối diện Linh Nga, là một sư tỷ có khuôn mặt mỹ lệ, tư thái đoan trang, là sư tỷ Đô Lâm Phong, Lưu Nhạn Nhi.

Trước đây lúc vị sư tỷ này đến Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga vốn cho rằng vị sư tỷ này tới tìm sư huynh nhà mình, là dạng "nhân vật nguy hiểm" giống như Hữu Cầm sư tỷ, nhưng hàn huyên một hồi, Linh Nga phát hiện ra mình đã hiểu lầm.

Vị sư tỷ này tìm sư huynh của mình, rõ ràng là có chính sự.

Sự tình bắt nguồn từ lần đại hội lịch luyện bảy năm trước, Lưu Nhạn Nhi sư tỷ và Vương Kỳ sư huynh cùng đi đến Bắc Châu lại nảy sinh tình cảm. Sau khi về núi, hai người liền dùng phi hạc truyền thư, tán tỉnh nhau, một tới hai đi, tình cảm ngày càng sâu đậm.

Gần đây Nhạn Nhi sư tỷ và vị sư đệ này có ý định đồng tu, bọn họ quyết định đi đến Bách Phàm Điện đăng ký, chính thức kết thành đạo lữ, cùng nhau tu hành tại Đô Lâm Phong hoặc Tiểu Linh Phong.

Nhưng ai mà biết được, sư đệ của Lưu Nhạn Nhi, cũng chính là vị nhân huynh bên tay trái Linh Nga, Lưu Tư Triết của Đô Lâm Phong đột nhiên vùng lên.

Gã phản đối mối hôn sự này!

Là do gã đã yêu đơn phương cả trăm năm nay rồi.

Lưu Tư Triết nhập môn từ khi còn nhỏ, luôn nhu thận đi theo sau lưng sư tỷ họ Lưu, suốt ngày một "sư tỷ" hai "sư tỷ".

Dần dần, thiếu niên bắt đầu tương tư giai nhân xinh đẹp trong lòng.

Nhưng Lưu Tư Triết cảm thấy bản thân mới nhập môn, tu vi không bằng sư tỷ của mình, không bảo vệ được sư tỷ nên vẫn để phần tâm tư này ở trong đáy lòng, gian khổ tu hành, cố gắng ngộ đạo, dần bộc lộ tài năng trong tiên môn.

Mãi cho đến hôm nay, Lưu Tư Triết đã đứng thứ sáu trong số các đệ tử, đã tu đến Phản Hư cấp sáu, được môn phái ban thưởng, được Phong chủ Đô Lâm Phong thu làm đệ tử chân truyền.

Gã cho rằng đã đến lúc biểu lộ tâm ý của mình với sư tỷ, ai ngờ lại thấy…

Lại thấy sư tỷ mình thương mến lại đang tay trong tay với đồng môn Tiểu Linh Phong!

Lúc này liền Lưu Tư Triết đứng ra bày tỏ tâm ý với sư tỷ, Lưu Nhạn Nhi bị hù dọa, nhưng lập tức uyển chuyển từ chối Lưu Tư Triết.

"Sư đệ, ta vẫn luôn xem ngươi là sư đệ thân cận nhất mà thôi."

Lưu Tư Triết không cam lòng, không ngừng truy vấn sự tình của Lưu Nhạn Nhi và Vương Kỳ, còn lén ước chiến với Vương Kỳ.

Kỳ Kỳ sư đệ…

Vương Kỳ của Tiểu Linh Phong cũng không yếu, sau khi trở về từ Bắc Châu tu vi đột phá liên tiếp, tâm tính vốn có một chút phóng đãng cũng thu liễm rất nhiều, bây giờ cũng vừa vặn tu hành đến Phản Hư cấp sáu, xếp hạng đệ tử trong môn phái tăng lên rất nhiều, xếp đến thứ tám.

Sau khi Vương Kỳ hỏi ý Lưu Nhạn Nhi, tôn trọng ý kiến của Lưu Nhạn Nhi, nên vẫn chưa đáp ứng trận ước chiến này.

Thế là, sự tình càng nháo càng hăng, Lưu Tư Triết và Vương Kỳ không nhường nhau chút nào.

Mấy ngày nay, còn dẫn đến chuyện nhóm đệ tử Đô Lâm Phong và Tiểu Linh Phong giằng co với nhau, bị trưởng lão trong môn trách cứ.

Chuyện này nhất định phải giải quyết thật nhanh.

Hôm nay Lưu Nhạn Nhi đến Tiểu Quỳnh Phong cũng không phải tới chơi, mà là muốn tìm người đồng hành cùng với bọn họ lúc đó là Lý Trường Thọ, muốn Lý Trường Thọ làm chứng.

Làm như thế để giải thích rõ ràng với Lưu Tư Triết rằng: "Nhạn Nhi sư tỷ" và "Kỳ Kỳ sư đệ" vừa thấy đã yêu như thế nào.

Không ngờ Lưu Nhạn Nhi chân trước vừa tới, Vương Kỳ và Lưu Tư Triết đã đuổi sát theo sau, mới thành cục diện tương đối hung hăng khó xử lúc này.

Lam Linh Nga nhìn bàn thấp gần như sắp bị khí thế của hai người làm cho đổ nát, trong đáy lòng thoáng có một chút đau…

Đây là do sư huynh tự tay làm.

"Hai vị sư huynh?"

"Ừm?"

Hai khuôn mặt nghiêm túc đồng thời nhìn lại, Linh Nga lập tức rụt cổ một cái.

Lam Linh Nga cười nói: "Hai vị sư huynh có thể sang một bên chờ được không? Nữ tử chúng ta có vài lời không tiện để các huynh nghe".

Lưu Tư Triết và Vương Kỳ đồng thời nhìn Lưu Nhạn Nhi, trong ánh mắt Lưu Nhạn Nhi mang theo vài phần bất đắc dĩ và đồng ý.

Lập tức, hai người đứng dậy, đi về phía một bên hồ.

Vương Kỳ lại vô cùng cẩn thận, bày ra một tầng kết giới pháp lực dưới tàng cây. Lưu Tư Triết thấy thế cũng quay trở lại, lại làm thêm một tầng kết giới càng dày ở bên ngoài tầng kết giới đó vây lại.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, trong không khí lập tức xuất hiện vài tia sét nhỏ.

Trong kết giới, Lưu Nhạn Nhi bỗng nhiên có cảm giác sứt đầu mẻ trán.

"Nhạn Nhi sư tỷ, sư huynh ta đi đoạn trần duyên, ít nhất một năm nữa mới trở về". Tiểu Linh Nga nói một hồi, nhắc nhở: "Tỷ có thể đi tìm Hữu Cầm sư tỷ thương nghị việc này không?"

"Ta đã đi qua rồi." Lưu Nhạn Nhi nhẹ nhàng thở dài: "Hữu Cầm sư muội đang còn bế quan, ta cũng không dám quấy rầy, bây giờ việc này chỉ có thể nhờ Trường Thọ sư đệ nói đôi lời."

Linh Nga có một chút khó hiểu: "Thế nhưng mà, sư huynh ta làm sao có thể chứng minh hai người vừa thấy đã yêu được?"

"Người sư đệ này của ta vốn tứ chi phát triển." Lưu Nhạn Nhi cười khổ nói: "Hiện tại hắn cảm thấy ta mang Kỳ Kỳ sư đệ ra làm khiên chắn, không muốn chậm trễ con đường tu tiên. Nhưng thật tình ta...Ài, phải làm sao mới ổn đây, ở phía Tửu sư thúc ta cũng đã từng hỏi rồi. Tửu sư thúc cũng đang bế quan, Trường Thọ sư huynh bây giờ lại không có ở đây".

Lam Linh Nga vừa định uyển chuyển biểu đạt, việc này không có liên quan đến Tiểu Quỳnh Phong nhà nàng. Nhưng nàng còn chưa kịp chuẩn bị tốt ngôn ngữ, đột nhiên cảm nhận được mặt đất dường như rung động…

Ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ lại thấy hai vị sư huynh Phong kia đang "đấu sức" bằng chân trên khu đất trống trước nhà tranh.

Bởi vì môn quy cấm đệ tử tư đấu, nếu có ân oán cần sớm báo cáo cho Bách Phàm Điện chuẩn bị, trong môn phái có an bài nơi giải quyết ân oán..

Thân là những người đứng đầu trong tiên môn, lúc này Vương Kỳ và Vương Tư Triết đều đang cố gắng khắc chế. Bọn họ chỉ bước chân trái lên trước, dùng đầu gối đụng nhau, ánh mắt như muốn ăn thịt người.

Lưu Nhạn Nhi lập tức đưa tay ôm trán, lòng càng rối bời không biết nên làm sao cho đúng.

Tiểu Linh Nga ngược lại là nháy mắt mấy cái, loại tình hình này…so với lúc linh thú sau núi tranh đoạt bạn đời cũng không sai biệt lắm!

Trong đáy lòng cười khẽ, tâm tư của Linh Nga thay đổi, đã có quyết sách.

Nàng đứng dậy đi ra khỏi kết giới, hô lên với hai người kia: "Đừng đánh nữa, các người đánh vậy không chết ai được! À nhầm, không phải, hai vị sư huynh chú ý một chút, trong môn cấm đệ tử tư đấu, nơi này còn là Tiểu Quỳnh Phong nhà ta. Hai vị đã đến đây rồi, không bằng nghe theo quy củ Tiểu Quỳnh Phong nhà ta mà làm, mặc kệ cuối cùng Nhạn Nhi sư tỷ chọn lựa như thế nào, các người trước tiên đừng có tranh chấp ở nơi này?"

Hai người nghe thấy liền tách ra, mặc dù đầu gối đau nhức kịch liệt, những biểu hiện đều phong khinh vân đạm, từng người gật đầu.

Lưu Tư Triết hỏi: "Quy củ thế nào?"

"Sư huynh ta yêu thích cất rượu." Linh Nga mỉm cười: "Còn mời hai vị sư huynh đánh giá".

Một lát sau…

Loảng xoảng hai tiếng, Vương Kỳ và Lưu Tư Triết cùng nhau ngã sấp trên bàn thấp, vò rượu trên tay từng người rơi xuống, đều chỉ uống được một phần ba.

Dù sao cũng là Giai Nhân Mị đã được pha loãng mà Tửu Cửu hay uống.

Lưu Nhạn Nhi thở nhẹ một hơi, nhìn Linh Nga cảm kích cười một tiếng, nhưng vẫn không có ý muốn đi.

"Nhạn Nhi sư tỷ, ta có một biện pháp, có lẽ có thể giúp tỷ giải quyết".

Trong lòng Linh Nga bất đắc dĩ, ra hiệu Lưu Nhạn Nhi đi tới trước một chút, nhẹ giọng nói vài câu bên tai nàng.

Lưu Nhạn Nhi cau mày nói: "Việc này có ổn không?"

"Tất nhiên là ổn, nếu người nào nguyện ý vì tỷ mà nuôi dưỡng con của người khác thì mới là người có thể phó thác chung thân." Linh Nga nháy mắt mấy cái: "Nhưng nhớ là làm việc này phải tìm người làm chứng, miễn cho thanh danh của sư tỷ bị hao tổn".

"Thụ giáo! Việc này nếu có thể thành thì phải đa tạ sư muội rồi!"

Lưu Nhạn Nhi hứng thú bừng bừng đứng dậy, làm động tác vái chào, Lam Linh Nga lập tức khoát khoát tay.

Rất nhanh vị sư tỷ này liền dùng hai đám mây, đưa hai vị sư huynh say không còn biết gì lên không trung, cưỡi mây bay về hướng Đô Lâm Phong.

"Thiệt là, chuyện gì cũng tìm tới sư huynh ta, đại sư huynh của Tiểu Quỳnh Phong rảnh rỗi vậy sao?" Lam Linh Nga khẽ hừ một tiếng, cầm một cái khăn tay, mang theo cái bàn thấp đi đến bên hồ, cẩn thận rửa sạch.

Có nên kêu sư phụ đi đến Đô Lâm Phong xem náo nhiệt không nhỉ?

Được rồi, đừng gây chuyện, không thì sư huynh trở về khẳng định lại mắng mình một trận.

"Sư huynh thối, đoạn trần duyên mang theo sư muội đi cùng cũng được mà? Ta còn có thể giúp huynh cùng nhau dập đầu trước mộ!

Thực sự là...

Về sau bản sư muội đi đoạn trần duyên, huynh không muốn đi cũng phải lôi kéo huynh đi bằng được, hừ!

Ở một nơi cách sơn môn Độ Tiên Môn hai ngàn dặm về phía tây nam, trong một chỗ sơn cốc ở linh mạch thứ sáu chữ Thiên.

"Không biết Linh Nga ở nhà có gây họa hay không?" Lý Trường Thọ tỉnh lại từ đả tọa, miệng lẩm bẩm, trong mắt một mảnh bình yên.

Trong lúc không ngừng cũng cố cảnh giới, tu vi bản thân mặc dù không tăng lên, nhưng thực lực lại tăng trưởng rõ rệt với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Kiểm tra xong mạng nhện bố trí xung quanh, cùng với các tiểu trận cảnh báo, Lý Trường Thọ đổi qua cái động khác, tiếp tục bế quan.

Trong nháy mắt, hắn ra bên ngoài Độ Tiên Môn đã hơn một năm.

Dù ở ngay bên ngoài sơn môn, nhưng hắn không muốn trở về quá sớm, trừ thời gian thủ mộ ba năm bên ngoài, hắn còn phải tính toán cân nhắc thêm thời gian tiêu tốn trên đường, làm tốt chuyện của một vị đệ tử cảnh giới Phản Hư cấp bốn.

Hơn ba năm hắn không có mặt, tất cả tiên chủng trong núi hẳn là lại tăng lên thêm một ~ hai tiểu cảnh giới.

Bản thân mình biểu hiện ra cảnh giới Phản Hư cấp bốn, đuổi theo đệ tử chủ chốt là được rồi, đã có thể hưởng thụ phần lớn đãi ngộ của đệ tử trong môn phái, lại không bị quá nhiều người trong môn quan tâm nhìn chăm chú.

Càng gần đến ngày trở về núi, Lý Trường Thọ càng cảm thấy phiền muộn...

Như tục ngữ nói, một phân tiền làm khó anh hùng.

Tài sản hiện tại của hắn hoàn toàn không phù hợp với tu vi cảnh giới của bản thân.

Tình huống này tương tự với game hắn chơi ở kiếp trước, nhận được gói quà lớn, lại không có trang bị nào tốt để sử dụng.

Đi đâu để kiếm tiền của đây?

Muốn cải tiến đại trận Tiểu Quỳnh Phong, cần một lượng lớn tiền của.

Mà hắn muốn tăng thêm thủ đoạn ngăn địch, cũng cần một lượng lớn tiền của...

Nếu có linh thạch xài mãi không hết thì tốt.

Lý Trường Thọ nâng cằm lặng yên suy tư.

Trước đây kỳ thật hắn có ý định xài mưu ma chước quỷ đánh chủ ý đến linh quáng của Độ Tiên Môn, nghĩ đến việc sang bên cạnh mở một toà linh mạch nho nhỏ, vấn đề về linh thạch sẽ được trực tiếp giải quyết.

Nhưng Lý Trường Thọ cảm thấy làm như vậy thật là không chính trực.

Độ Tiên Môn tốt xấu gì cũng nuôi dưỡng hắn nhiều năm như vậy, bây giờ hắn có một chút thực lực, không muốn đi làm tay chân trong môn thì cũng thôi đi, còn đi đào linh quáng tiên môn nhà mình?

Đây cũng không phải là xài tí lông dê của môn phái, đây là trực tiếp đào thịt dê của môn phái rồi.

"Đi một chuyến đến phường trấn gần nhất? Bán một ít độc đan tiên đan?"

Lý Trường Thọ nghĩ sơ qua, lại cảm thấy ra ngoài như vậy là không cần thiết.

Hiện tại hắn có một chút hoài nghi, chính mình có phải có thể chất "gây sự".

Khi độ kiếp, hắn bỏ sót Thiên Đạo, phải chịu hai lần thiên kiếp, lại rước lấy Thiên Phạt.

Bị Thiên Phạt bổ cho trọng thương, chui vào bụng một con cá bỏ chạy về phía tây. bởi vì lúc ấy phát giác được bóng người chạy đến nơi mình độ kiếp, chính là tới từ phía đông.

Kết quả, con cá lớn như vậy còn bị phàm nhân vớt lên bờ!

Chỉ là gặp một cái Hùng Trại, kết quả là mang danh tiếng Hải Thần.

Diện mạo lúc đó của hắn là nguyên bản, ngụy trang của hắn đều bị hủy trong thiên kiếp, tượng thần bị Hùng Trại dựng lên một năm trước, chính là diện mạo trước đây của hắn...

Nếu còn chủ động đi đến phường trấn ngưu quỷ xà thần hỗn tạp, vậy chẳng phải là sẽ còn náo ra chuyện càng lớn hay sao?

Đúng rồi, tượng thần của hắn hẳn là bị dỡ bỏ rồi chứ?

Hắn không đi hiển linh lần nào, khẳng định đã bị dỡ bỏ.

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, sắc mặt ngẩn ra, sau đó toàn thân bị đường đen phủ kín...

Con bà nó!

Khụ khụ, tiểu nam tiên không thể nói tục như vậy được.

Tại sao lại thế chứ?

Tượng thần của mình, sao lại có trên trăm tòa rồi?

Hương hỏa công đức bất tri bất giác sao lại nhiều như vậy? So với lúc hắn giết một đầu đại yêu còn nhiều hơn mấy thành!

Là cái quỷ gì thế?

Bởi vì trên người hắn có mang theo một ít đồ vật nhỏ che đậy thiên cơ, nhất định phải chủ động suy tính mới có thể cảm ứng được tình cảnh những "tín đồ" kia bái tế.

Như vậy không phải là...

Hẳn là...

Chẳng lẽ lại...

"Trại chủ! Ta biết bí mật của đám người Hùng Trại cường tráng kia! Bọn họ mỗi ngày bái tế một vị Hải Thần! Bái vị Hải Thần này, thân thể không chỉ trở nên cường tráng, mỗi lần ra biển đánh cá thu hoạch còn gấp bội, trong tộc không có bệnh tật không có tai họa, vô cùng linh nghiệm!"

"Nhanh! Chúng ta cũng làm một cái tượng thờ!"

Trong đầu hiện ra hình ảnh như vậy, khóe miệng Lý Trường Thọ điên cuồng run rẩy.

Chuyện này, chuyện này sao lại thành như thế?

Bây giờ hắn nói mình thật sự không có muốn đoạt hương hỏa công đức Tây Phương Giáo, đối phương sẽ tin sao?

Chuyện gì có thể đạp đổ Thánh Nhân?

Chính mình bây giờ, có phải hay không đã xong một nửa đường rồi!

Lý Trường Thọ ngoẹo đầu, từ trong miệng đang mở bay ra một cái hư ảnh nho nhỏ, hắn đang bị chấn kinh đến nguyên thần xuất khiếu, nhưng liền bị hắn dùng sức hút trở về...

Nghĩ biện pháp, nhất định phải nghĩ biện pháp!

Chương 60. Ổn tự kinh

Biện pháp, còn có thể nghĩ ra biện pháp gì đây chứ...

Đắm chìm trong ánh nắng mai, Lý Trường Thọ cưỡi mây mà đi, chậm rãi bay về hướng sơn môn Độ Tiên Môn.

Hôm nay trời trong gió nhẹ, chim hót hoa nở, đúng là ngày tốt lành để trở về sơn môn...

Ngay khi đến ngày "hợp lý về núi", hắn liền gấp gáp bay trở về.

Bên ngoài thật sự là quá nguy hiểm.

Vẫn là ở trong quang huy của Nhân Giáo che chở, mới làm cho tâm thần hắn an bình hơn một chút...

Lấy ngọc bài của mình ra ngoài, đi tới trước sơn môn, Lý Trường Thọ hành lễ vái chào với Tiên Nhân canh giữ tiên môn, rồi nói:

"Đệ tử Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ, đã giải quyết xong trần duyên hôm nay trở về."

Tiên Nhân kia mỉm cười lấy đi ngọc bài trong tay Lý Trường Thọ, hỏi: "Lần này ra ngoài, có thu hoạch được gì không?"

Lý Trường Thọ đáp lời: "Kỳ thật thu hoạch không quá nhiều, chẳng qua là cảm thấy trong đáy lòng bớt đi một phần lo lắng, từ đó một lòng truy tìm tiên đạo."

"Tốt lắm!" Tiên Nhân cười khoát khoát tay: "Về núi ngoan ngoãn tu hành đi."

"Đúng rồi, đệ tử còn muốn đi Bách Phàm Điện bẩm báo một tiếng."

Lý Trường Thọ lại làm động tác vái chào, khống chế cưỡi mây ở độ cao thích hợp, bay về hướng Bách Phàm Điện tại Phá Thiên Phong.

Thủ vệ Tiên Nhân mỉm cười gật đầu, trong lòng cảm thấy, thế hệ trẻ tuổi thật không tệ.

Đến Bách Phàm Điện, tìm được trưởng lão trực ban hôm nay, báo lại hành trình về quê hương lần này.

Như thế, chuyến đi ra ngoài độ kiếp này coi như hạ màn viên mãn.

Viên mãn...cái quỷ ấy...

Lý Trường Thọ vụng trộm bấm ngón tay tính toán, trong đáy lòng không chịu được lại kêu khẽ.

Một trăm ba mươi hai tòa, trong vòng một đêm lại có hai thôn trại làm tượng Hải Thần cúng bái...

Hắn rõ ràng là cái gì cũng không có làm mà.

Trong đáy lòng nén tiếng thở dài, Lý Trường Thọ hỏi trưởng lão trực ban Bách Phàm Điện một câu: "Đệ tử có thể đi bái tượng tổ sư trong điện không?"

"Tự nhiên được." Trưởng lão kia cười nói: "Tượng tổ sư để ở đó chính là để môn nhân đệ tử kính bái, ai đến cũng được. Độ Tiên Môn chúng ta là Nhân Giáo nhất mạch, đệ tử các ngươi tuy thủ quy củ nhiều, trên thực tế theo đuổi chính là vô vi vô cầu, nhưng chỉ được lễ bái, không thể mạo phạm tổ sư."

"Đa tạ trưởng lão, đệ tử đã rõ." Lý Trường Thọ lộ ra sắc mặt trịnh trọng đáp một câu, sau đó nghiêm túc sửa lại trường bào, áo trong một chút, đi tới ngoài đài tròn chính giữa đại điện, ngửa đầu nhìn bức họa phía trên.

Trong bức họa, một vị lão đạo khuôn mặt mơ hồ không thấy rõ, ngồi trên một con trâu đen, phía sau có bảo quang lấp lánh.

Đây chính là bức họa được ghi lại lúc Thái Thanh Thánh Nhân hiển linh.

Sở dĩ khuôn mặt mơ hồ, là do ai cũng không dám vẽ chân dung của Thánh Nhân, vẽ rồi sẽ bị Thánh Nhân biết, nói không chừng sẽ giáng trách phạt.

Lập tức, Lý Trường Thọ chắp hai tay ra trước, từ từ vái chào, sau đó tiến về trước hai bước, dâng hương thờ cúng, lui bước rồi ba bước, vung vạt áo lên, quỳ gối trên bồ đoàn.

Có hai vị chấp sự, một vị trưởng lão Độ Tiên Môn vừa vặn thấy cảnh này, đều hơi gật gật đầu.

Đệ tử đến đây bái tổ sư vào ngày thường như thế này, thật sự không thấy nhiều.

Một lát sau…

"Đệ tử này sao vẫn còn quỳ?"

"Tâm thành thì linh, chắc là muốn tổ sư phù hộ, tiên lộ an thường."

Một lúc lâu sau, trong ‘gian ngăn cách’ các đại điện, hơn mười mấy vị trưởng lão, quản sự bước ra, tò mò nhìn sang bên này.

"Đệ tử này có phải đã gặp phải việc khó gì?"

"Chúng ta đã ăn không ít linh ngư của hắn, có cần đi hỏi thăm, giúp đỡ một chút không?"

"Ài, hắn không chủ động đến xin giúp đỡ, chúng ta cũng không thể thăm dò thêm cái gì, ai mà không có chuyện phiền lòng?"

Nửa canh giờ sau.

"Tất cả mọi người trở về đi, chớ có nhìn nhiều. Đệ tử này vừa chấm dứt trần duyên về, nên tâm cảnh bất ổn, muốn mượn nơi đây bình phục tâm cảnh."

Người xung quanh dần dần tản đi.

Mấy vị trưởng lão tự nhủ trong lòng rằng, lát nữa Lý Trường Thọ tới lấy tiền tiêu hàng tháng, phải hỏi thăm việc tu hành, âm thầm thêm thứ tốt cho hắn…

Đệ tử này hẳn là gặp việc khó, nhưng tổ sư ở "trên kia", làm sao lại quản việc nhỏ của tiểu đệ tử này chứ?

Cuối cùng, Lý Trường Thọ bái đủ một canh giờ, chậm rãi đứng dậy, trong đáy lòng an ổn không ít.

Muốn đối kháng với Thánh Nhân, chỉ có ôm chặt đùi Thánh Nhân khác!

Đây chính là biện pháp duy nhất hắn có thể nghĩ đến.

Dù bị trong môn chú ý đôi chút, nhưng sau khi cân nhắc mãi hắn cũng nhất định phải tới đây lễ bái Giáo Chủ Nhân Giáo, để cho trong lòng Giáo Chủ lão nhân gia ngài có thêm một tí xíu cảm giác tồn tại của mình.

Bị môn quy hạn chế, không thể tự treo bức họa tổ sư để bái tế, chỉ có thể tìm tới nơi treo bức họa tổ sư gia giống như chỗ này.

Đi ra từ Bách Phàm Điện, Lý Trường Thọ cưỡi mây bay về phía Tiểu Quỳnh Phong.

Kỳ thực nghĩ kỹ lại, cũng có khả năng là mình đã suy nghĩ nhiều, đường đường là Thánh Nhân, làm sao có thể bỏ qua mặt mũi, đến nhằm vào một tiểu tiên Nhân Giáo như hắn chứ?

Sau khi thành thánh, đại kiếp không hủy, thứ phải tranh đấu chính là da mặt, vận mệnh giáo phái.

Nhưng, ngộ nhỡ thì sao?

Thánh Nhân, Thánh Nhân, trước "Nhân" tăng thêm "Thánh", không phải là đại biểu còn có "nhân tính" sao?

Tất nhiên, các Thánh Nhân cũng không phải là sinh ra từ Nhân Tộc Thượng Cổ, Tam Giáo Chủ Đạo Môn đều do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần biến thành, ba vị khác đều là sinh linh Tiên Thiên, không xác định được.

Vạn nhất hai vị lão đại Tây Phương Giáo kia, đột nhiên bởi vì nguyên nhân nào đó mà nổi giận, thật sự phải chấp nhặt với một con tôm nhỏ như hắn...

【 Hắc, tiểu tử này còn dám gây sự? 】

Khóe miệng của Lý Trường Thọ co giật mấy lần.

Xem ra, ở bên trong đại trận Tiểu Quỳnh Phong, cần làm thêm chức năng che đậy thiên cơ!

Bất quá loại trận pháp này, chưởng môn Độ Tiên Môn còn chưa chắc có, chớ đừng nói chi là muốn bố trí cần tiền của cực lớn...

Thế đạo thật lắm gian nan.

Mang suy tư đầy trong đáy lòng, Lý Trường Thọ đã bay đến phía trên Tiểu Quỳnh Phong, vừa cúi đầu nhìn, liền thấy Linh Nga đả tọa dưới tàng cây.

"Kỳ thật, cũng chỉ là vấn đề xác suất mà thôi, an tâm tu hành thôi."

Lý Trường Thọ hô hấp thổ nạp một lượt, điều chỉnh tốt trạng thái, lúc này mới chậm rãi bay xuống pháp trận ngăn cách phía dưới.

Rất nhanh, Linh Nga ở dưới tàng cây reo hò một tiếng, chạy mấy bước vọt lên.

Nhưng Lý Trường Thọ làm ra động tác im lặng với nàng, ra hiệu nàng ngoan ngoãn đứng yên, sau đó liền đi tới trước nhà tranh của sư phụ, hành lễ, nói chính mình đã xong trần duyên trở về.

Trong phòng truyền đến vài tiếng cười to, Tề Nguyên lão đạo miễn cưỡng nói với Lý Trường Thọ vài câu rồi tiếp tục bế quan, mở ra mấy tầng trận pháp phía ngoài phòng một lần nữa.

Sư phụ đang lĩnh hội Vô Vi Kinh vào thời khắc mấu chốt.

Tiên thức đảo qua, cảnh sắc các nơi trong Tiểu Quỳnh Phong khắc sâu vào trong đáy lòng, phần bất an kia của Lý Trường Thọ cũng phai nhạt rất nhiều...

Bất kể thế nào, tu hành vẫn phải tu, ngày cũng phải qua.

Mặc dù trước đó hắn cũng nghĩ đến việc đi Nam Hải một chuyến đánh nát tượng thần của mình. Nhưng vừa nghĩ tới, mình mà hiện thân sẽ còn dễ dàng dẫn phát càng nhiều chuyện không biết trước được, nên dứt khoát mặc kệ nó phát triển cho rồi...

"Sư huynh!" Lam Linh Nga nháy cặp mắt sáng ngời, hai cánh tay bên người nâng lên, như là chim non bay nhảy tới.

"Ừm?" Sắc mặt Lý Trường Thọ lại rất nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn: "Muội đi vào với ta."

Lam Linh Nga phát run, lập tức bày ra gương mặt như mướp đắng, cúi đầu đi theo sau lưng sư huynh, ủy khuất đi vào nhà tranh của mình.

Chuyển bồ đoàn, xếp chân, ngồi quỳ chân xuống, cúi đầu, mặt lộ biểu tình buồn bã...

Quá trình vẫn hết sức quen thuộc như cũ.

Lý Trường Thọ ngồi bên trong ghế bành, mở trận pháp xung quanh nhà tranh ra.

Nhìn sư muội trước mặt đã ổn định dung nhan tư thái, hắn thấp giọng thở dài: "Ta mới đi ra ngoài ba năm, mà muội…!"

Tiểu Linh Nga nhắm chặt hai mắt trong nháy mắt, đưa tay nắm lấy vành tai mình, vội vàng hô: "Sư huynh ta biết sai rồi! Lưu Tư Triết sư huynh và Vương Kỳ sư huynh quyết đấu là có nguyên nhân do ta! Ta cũng không nghĩ sẽ xảy ra như vậy, ngày đó chỉ là tùy tiện nói ra chủ ý, thật ra chỉ là muốn đuổi bọn họ rời đi, kết quả cân nhắc thiếu sót, làm sự tình thêm lớn chuyện!"

"Ừm?" Lý Trường Thọ run lên: "Ta đang hỏi muội...chuyện linh ngư trong hồ thiếu đi một phần ba..."

Lam Linh Nga run lên, sau đó thân thể cong cong xoay xoay ngồi bệt xuống tại chỗ.

Xong, xong hết rồi...

Hơn một năm trước, ngày đó sau khi Lưu Nhạn Nhi mang theo hai vị sư đệ của nàng rời đi, ngày hôm sau liền xảy ra chuyện.

Lưu Nhạn Nhi thông báo cho Vương Kỳ, trước đó còn bẩm rõ với sư phụ nàng và phong chủ, sau đó dùng kế, nói cho Lưu Tư Triết là mình đã mang thai, vốn muốn làm Lưu Tư Triết không còn dây dưa nữa. Không ngờ Lưu Tư Triết trực tiếp đi tìm Vương Kỳ đánh một trận.

Một trận này hai người đều không bị tổn thương quá nặng, xem như đánh ngang tay, nhưng lại vì chuyện đệ tử tư đấu nên bị môn quy trừng phạt.

Lưu Tư Triết bị phạt bế môn hối lỗi hai mươi năm, không thể bước ra khỏi Đô Lâm Phong nửa bước. Vương Kỳ cũng bị phạt tiền lương ba năm, sau đó liền kết thành đạo lữ với Lưu Nhạn Nhi, tu hành tại Tiểu Linh Phong...

"Sư huynh...ta sai rồi..."

"Sai ở đâu?"

"Ta không nên...không suy nghĩ kỹ càng phản ứng của mấy người bọn hắn, liền trực tiếp cho Nhạn Nhi sư tỷ chủ ý ngu ngốc như thế." Lam Linh Nga cúi đầu nói: "Kết quả hại ba người bọn họ đều chịu môn quy trừng phạt."

Khoé miệng của Lý Trường Thọ cong lên, mắng: "Ta dạy muội nhiều năm như vậy, muội lại dùng mấy năm ngắn ngủi, liền phun toàn bộ lời ta ra ngoài. Cũng được! Tính cách của muội vốn là như vậy, là ta không nên yêu cầu muội cao như vậy, ài, thôi đi."

"Đừng, đừng thôi! Sư huynh cứ việc yêu cầu cao ta đi mà!" Linh Nga lập tức luống cuống: "Về sau ta không dám gây họa nữa! Huynh không được từ bỏ ta! Về sau ta sẽ yên lặng ở bên cạnh huynh tu hành, gặp người xa lạ một câu cũng không nói!"

"Vậy muội lại nói lại xem, mình sai ở đâu?"

Vành mắt của Lam Linh Nga đỏ lên, chân tay lập tức luống cuống: "Ta, ta..."

"Muội không được quản chuyện của người ta!" Ngón tay của Lý Trường Thọ gõ gõ vào cái bàn, thở dài: "Muội biết mệnh trung nhân duyên của vị Lưu Nhạn Nhi kia, rốt cuộc là với Lưu Tư Triết hay là Vương Kỳ hay không? Một người thầm mến trăm năm, một người quen biết mấy năm, Lưu Nhạn Nhi vì sao lại do dự? Vì sao lại không thể nhẫn tâm nói lời độc ác với Lưu Tư Triết? Còn không phải là do trong đáy lòng có một chút chần chờ. Lưu Nhạn Nhi đã một trăm năm mươi sáu mươi tuổi, nàng ta không thể nghĩ ra những biện pháp khác sao? Không phải là không thể, chỉ là không muốn! Muội như vậy đã tương đương với trực tiếp tuyệt đường của một người, làm nàng vốn đang chưa định thành nhân duyên. Nếu như thuận theo thiên mệnh thì cũng thôi đi, nếu muội sửa lại nhằm người không đúng theo thiên mệnh, một câu của muội liền gánh chịu nhân quả của ba người. Như vậy biết tổn hại bao nhiêu số phận của muội chứ! Không phải muội cảm thấy chính mình thông minh nhất, có chủ ý nhất, là do không có ai đi so với người bên cạnh đần bao nhiêu, chỉ có người thích tự cho là thông minh thôi! Việc này, chính là do tâm tính của muội bất ổn một khắc mà gây hoạ."

Lam Linh Nga méo miệng, run giọng nói: "Sư huynh, ta phải làm thế nào để bổ cứu đây?"

"Làm nhiều sai nhiều, bây giờ muội đi đến chỗ Lưu Nhạn Nhi sư tỷ nhận lỗi, cầu sự tha thứ của nàng." Lý Trường Thọ tựa ở bên trên ghế bành, vuốt vuốt lông mày nói: "Xem ra muội vẫn không hiểu rõ rồi. Cho muội một ví dụ đơn giản nhất. Nếu sau này Lưu Nhạn Nhi sư tỷ và Vương Kỳ sư đệ nháo lên đòi chia tay, nàng sẽ trách ai đầu tiên?"

Linh Nga nhíu đôi mi thanh tú một cái, thấp giọng nói: "Là ta, là người ngoài lúc trước nghĩ kế giúp nàng cự tuyệt một người khác..."

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Cho nên nói, vì sao mà muội lại muốn can thiệp việc riêng tư của người khác? Một chữ tình này, từ xưa đến nay ai có thể nói rõ chứ? Đây cũng không phải là nhu yếu phẩm bắt buộc để tu đạo trường sinh, muội nghĩ nhiều nhất mỗi ngày cũng là việc này, cứ thế mãi, sẽ chỉ lãng phí tư chất và ngộ tính của muội. Sau khi muội đi tìm Nhạn Nhi sư tỷ nhận lỗi, cũng ở yên trên núi ngoan ngoãn mà suy nghĩ lại, lúc nào Lưu Tư Triết xuất quan, thì lúc ấy muội mới được xuất quan."

Lý Trường Thọ đứng lên, lại nói: "Lần này không phạt muội nhiều, cầm lấy bảng đá của muội, chép Ổn Tự Kinh ba trăm lần. Khi nào đã rõ ràng chính mình sai ở đâu, lại tìm Lưu Nhạn Nhi nhận lỗi."

Nói xong, mặt Lý Trường Thọ đen thui, chắp tay muốn rời khỏi.

Linh Nga lại hô lên tiếp: "Sư huynh, còn có một việc nữa."

Lý Trường Thọ không chịu được nữa lại đi trở về, đưa tay ấn đầu Linh Nga xuống, dùng sức xoa nhẹ vài vòng, mặt mũi tràn đầy vẻ hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, làm tóc mây mà nàng tỉ mỉ chải rối lên...

"Muội rốt cuộc còn gây bao nhiêu chuyện nữa, cứ nói hết luôn một lượt đi? ta chắc sẽ bị muội dọa ra tâm ma mất!"

"Không phải gây họa, chuyện này xem như thu hoạch ngoài ý muốn, sau khi ta gây ra họa vừa rồi, thật sự..." Linh Nga nhỏ giọng nói: "Là sự tình liên quan tới sư phụ bị thương năm đó, bởi vì chuyện Nhạn Nhi sư tỷ này, ta nghe được một tin đồn...sư huynh, đưa lỗ tai tới."

Xì xì xào xào, như này như kia.

Lý Trường Thọ cúi người nghe xong, sau đó khẽ cau mày, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường.

"Việc này muội không cần quản nhiều, đi chép Ổn Tự Kinh đi, nhận lỗi rồi về phòng luyện đan tìm ta."

"Vâng!" Linh Nga lên tiếng, đưa mắt nhìn sư huynh đang lướt tới phương hướng đan phòng.

Xong, hảo cảm của sư huynh đối với mình đã giảm đi ít nhất mười năm...

Sau đó nàng yếu ớt thở dài, ôm bồ đoàn đi ra dưới cây liễu.

Lấy ra một phiến đá, lấy ra một kiện pháp khí đao khắc, mu bàn tay cọ cọ nước mắt nơi khóe mắt, tóc tai bù xù ghé vào, chép lại thiên kinh văn sư huynh viết ra vào mười mấy năm trước.

Viết hết một lần, nàng lại lau nước mắt, xóa đi chữ khắc trên phiến đá, tiếp tục viết lần thứ hai.

Cành liễu lả lướt rủ xuống, vuốt ve mái tóc xanh lay động theo gió của nàng, dường như đang giám sát nàng làm bài tập.

“Ổn Tự kinh”

Hồng Hoang - Ẩn danh

Sinh đến và đi, chẳng có việc gì nhàn, tiên đã vững, khó mà tranh trước.

Thấy sự bất bình, phải nghĩ cố gắng, gặp việc khó khăn, cần tự xét lại.

Nếu bạn nhiều, không tránh chuyện, nếu bạn ít, tránh họa ngang.

Chớ tạo kẻ địch, tạo tất sẽ nguy, trước xuống tay, sau thành tro.

Không tự kiềm chế, sau rồi sẽ tự sợ, vạn sự ổn, nhưng phải tĩnh.

Tu lối sai lầm, lùi sẽ tiến, đắc cơ duyên, nghĩ kế rồi định.

Trước kia có mỗ may mắn, người nhân hậu, cuối cùng bị tính toán, sao mà thảm.

Có yêu năng, mưu tính nhiều, bị bắt chẹt đến mê man, vứt ra tai họa.

Chương 61. Tiểu Cùng Phong

"Lần này Linh Nga gây ra tai họa, tất nhiên sẽ hao tổn không ít khí vận của nàng, cấm túc hai mươi năm không để cho sự tình như vậy phát sinh một lần nào nữa, hẳn là có thể bù đắp lại một ít."

Trong đan phòng, Lý Trường Thọ ngồi trên ghế bập bênh, hai mắt nheo lại, trong đáy lòng không ngừng suy tư.

Việc này ngược lại cũng không có quan hệ đến hắn, cũng không cần hắn phải làm hành động gì để khắc phục hậu quả.

Chỉ là kiểu tính nết này của Linh Nga…

Có lẽ là mình và sư phụ thường ngày đã quá nuông chiều nàng, sắp tới chắc là phải an bài cho nàng chịu một chút ma luyện.

Bốn chữ "thế đạo hiểm ác" này, sư huynh như hắn có nói đi nói lại bao nhiêu lần cũng không bằng để nàng tự mình trải nghiệm.

Nghĩ như vậy, ngón tay của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng gõ gõ lên tay vịn ghế bập bênh., hHắn nghe tiếng gió thổi vi vu, lá cây xào xạc, trong lòng chợt thấy cảm khái.

"Bây giờ mình thật nghèo."

Không thì bồi dưỡng cho sư muội đức trí thể mỹ, thi từ ca phú, khiến nàng ‘ngẫu nhiên gặp’ nhà giàu trong Hồng Hoang rồi gả, kiếm chút của hồi môn rồi nuốt riêng?

Đùa thôi, đùa thôi, chỉ là giận tiểu muội một chút, vẫn chưa đến mức vứt nàng đi.

Mình bây giờ đã thành tiên, còn phi thăng, , cũng nên thông báo cho sư muội hiểu rõ một chút tình hình, theo đúng định mức và quyền hạn…

Trong mắt người khác, hiện tại hắn là một đệ tử Phản Hư cấp bốn ưu tú.

Trong mắt Tửu Ô, hắn có lẽ được tính là mầm tiên Phản Hư cấp bảy cấp tám.

Trong mắt sư muội, hắn có lẽ là Nguyên Tiên…

Vậy là đủ rồi.

Bí mật chỉ có một mình bản thân được biết, thế mới gọi là bí mật. Bí mật mà nhiều người biết thì nên đổi thành "tin tức".

Ngồi chơi nửa ngày, tiên thức của Lý Trường Thọ thấy được Linh Nga vẫn luôn sao chép kinh văn ở dưới tàng cây, trong lòng hắn cũng nguôi giận rất nhiều.

Chuyện Linh Nga vừa kể với hắn, có mấy phần giống với sự tình của sư phụ mà hắn đã nghe đồn đại trong môn…

Nếu là thật, vậy thì chuyện của ba người Vương "Lưu" Lưu lần này, vô cùng giống với cuộc lịch luyện của sư phụ hắn vào 8-900 năm trước, nhưng kết quả lại hoàn toàn khác biệt.

Sư phụ năm đó...bị người ta hoành đao đoạt ái.

Tình địch của sư phụ đã làm vỡ nát đạo cơ của sư phụ, có ý đồ trực tiếp phế sư phụ đi, nhưng trách phạt của tông môn, lại chỉ khiến đối phương úp mặt vào tường hối lỗi trăm năm.

Hơn thế nữa, đối phương ở trong trăm năm úp mặt hối lỗi đã độ kiếp thành tiên.

Trước mắt hắn cũng chỉ biết được những tin tức này, bởi vì đây là sự tình không vẻ vang gì, cho nên bị tiên môn ép xuống, đến nay đã trải qua gần chín trăm năm, không còn ai nhắc lại nữa…

Tiểu Quỳnh Phong đời trước nữa, sư tổ có hai đệ tử, bao gồm sư phụ Tề Nguyên và một vị sư tỷ. Đáng ra Lý Trường Thọ và Lam Linh Nga còn có một vị nữ sư bá.

Tề Nguyên và sư tỷ của mình - cũng chính là nữ sư bá của Lý Trường Thọ vốn là thanh mai trúc mã. Nhưng khi Tề Nguyên bị người ta đánh lén, vị sư bá này liền rời khỏi tông môn, nói là đi tìm sư tổ nhưng rồi cũng giống như sư tổ, một đi không trở lại...

Không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nói đi nói lại, đường đường là đạo thừa Nhân Giáo, môn phong loạn như vậy thật sự không sao ư?

Độ Tiên Môn có phải bị người cố ý gây hại hay không?

Hẳn là người của Thiên Đình, cũng có thể chính là Nguyệt lão lâu nay vẫn ít được coi trọng. lão này đã âm thầm quấn loạn một đống dây tơ hồng nhân duyên lên đám đệ tử môn nhân Nhân Giáo?

Cẩn thận phân tích thì thấy Tam Giáo Đạo Môn kỳ thật đều có "điểm yếu".

Chúng tiên của Xiển giáo phần lớn giỏi mưu tính, khiến người ta cảm thấy hơi có tâm kế.

Tiệt giáo thì ngư long hỗn tạp, giáo quy không nghiêm, khiến người ta cảm thấy ô hợp tạp nham.

Mà Nhân giáo vốn nên vô vi vô câu (tùy theo tự nhiên không gò bó), không dính nhân quả, nhưng gần đây đạo trình thiếu vắng, môn quy nhạt nhòa, tạo nên tập tục tìm đạo lữ ngay trong môn.

Nếu như trong môn có cái gì mà “Âm Dương Diễn Thiên

Quyết”, “Hợp Lưu Hối Tâm Công”, “Như Lang Tự Hổ Thiện”, “Độc Thân Thái Nan Chú”, vậy còn có thể cho qua.

Nhưng, Độ Tiên Môn dùng “Vô Vi kinh” làm đạo thừa chủ yếu trong môn, tập tục như vậy…

Một tiên môn bình thường, tuyệt đại đa số Luyện Khí Sĩ trong môn đều an ổn tu hành ở mỗi ngọn núi, tránh né tất cả nhân quả, như vậy không phải là dễ dàng thuận lợi hơn hay sao?

"Nếu có cơ hội, mình phải đi điều tra vài tiên tông Nhân Giáo trong Thần Châu, xem bọn họ có phải là giống như Độ Tiên Môn hay không." Lý Trường Thọ thì thầm một tiếng, ghi nhớ kỹ việc này trong lòng.

Tất nhiên, hắn cùng không quản được người khác nhiều, có thể chú ý bản thân không trêu chọc phải những chuyện phiền phức đã là vô cùng tốt rồi.

Chuyện của sư phụ còn cần tính toán kỹ hơn, nhưng bây giờ đã có manh mối, cũng không còn hoàn toàn mờ mịt đoán mò giống như trước đây nữa.

Nếu sư phụ thật sự có cừu địch như vậy, bản thân mình là đệ tử, nhất định phải mưu tính một phen.

Tránh né nhân quả không phải là e ngại nhân quả.

Việc này, Lý Trường Thọ cũng đã mưu tính nhiều năm. Đối phương vào ngàn năm trước cũng có tu vi không khác sư phụ. Mà hắn cũng đã từng nghe nói, có tư chất tốt nhất trong thế hệ của sư phụ chính là Tửu Cửu sư thúc…

Tạm thời, coi như cừu địch của sư phụ có tu vi Chân Tiên hậu kỳ , nếu như đối phương ẩn giấu tu vi thì coi như y là một Thiên Tiên.

Chính mình bây giờ, chỉ cần có thể kiếm được độc thảo lợi hại, điều chế một số đan dược có khả năng độc chết Thiên Tiên…

Ngày sau chuẩn bị cho sư phụ mình một chút xíu…không, cỡ trăm triệu chút xíu độc phấn độc đan này để phòng thân. Chờ thời cơ chín muồi sẽ bảo sư phụ thể hiện đôi chút bản lĩnh, trở thành một vị Tiên Nhân sinh động sáng chói nổi bật trong tiên môn.

Đối phương nhìn thấy thế sẽ không nhịn được lại ra tay đối với sư phụ, sau đó sư phụ sẽ thuận thế phản kích, như vậy cũng thuận lợi bàn giao với trong môn…

Phía sau đối phương hẳn là một "phong" nào đó trong tiên môn, dù sao cũng phải cân nhắc sau đó phải xử lý bàn giao với trong môn như thế nào cho phù hợp.

Ưu thế của mình là ở chữ "trong tối", đối phương có lẽ tám thành cũng xem thường Tiểu Quỳnh Phong.

Về phần mình phải can thiệp đến loại trình độ nào, tất cả đều tùy thuộc vào mong muốn của sư phụ.

Nếu như sư phụ muốn báo mối thù năm đó, thân là đại đệ tử, mình chắc chắn sẽ âm thầm toàn lực tương trợ. Còn nếu như sư phụ không muốn báo thù, vậy mình cũng chỉ tận nghĩa đệ tử, phá hỏng đạo cơ của đối phương là được.

Đối phương có lẽ đã thành Thiên Tiên, còn sư phụ sau này chỉ có thể là Trọc Tiên. Cẩn thận tính toán, vẫn là sư phụ bị thiệt thòi.

Đã vậy còn mất luôn một vị sư bá..

Nhân quả này Lý Trường Thọ không hề muốn tránh, còn vì đó mà nguyện ý lộ ra một phần át chủ bài của mình.

Không động thì thôi, đã động thì phải làm cho đối phương không có cách nào hoàn thủ.

Lý Trường Thọ nhắm mắt tiếp tục suy tư tính toán. Dần dần, bên ngoài phòng luyện đan, các tầng trận pháp lặng yên mở ra. Tiểu Quỳnh Phong lặng yên hơn ba năm, bắt đầu tụ nguyên khí một lần nữa ...

Sau khi Linh Nga chép đủ ba trăm lần "Ổn Tự Kinh", nàng đi đến Tiểu Linh Phong tìm Lưu Nhạn Nhi xin lỗi và thỉnh cầu tha thứ.

Đợi Linh Nga về đến đan phòng, Lý Trường Thọ lại khiển trách nàng vài câu, đưa cho nàng Quy Tức Bình Khí Quyết trang thứ hai. Sau đó giảng giải một vài pháp thuật tu đạo mới, chính thức bắt đầu xử phạt tiểu sư muội hai mươi năm không được rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong.

"Sự tình lần này, hi vọng muội sẽ lấy đó làm gương."

"Biết rồi, sư huynh!" Linh Nga cắn môi một cái, nói: "Về sau mỗi ngày muội đều sẽ chép kinh văn hai lần."

Lý Trường Thọ đưa cho nàng một túi trữ vật, thở dài: "Cũng không phải là vi huynh nghiêm khắc với muội, mà là từ nhỏ muội đã lớn lên trong môn, trước đó cũng sinh trưởng ở nhà quyền quý thế tục, thực sự không biết thế gian hiểm ác. Như lần này huynh đi ra ngoài, huynh...được rồi."

"Hả?" Linh Nga nháy mắt mấy cái, trong đôi mắt nhiêu hơn mấy phần hiếu kì: "Lần này sư huynh đi ra ngoài gặp chuyện gì thế, kể muội nghe xem!"

Lý Trường Thọ đứng chắp tay, ngửa đầu, cười khổ nhạt nhẽo: "Trở về tu hành đi...à Linh Nga?"

"Muội đây!"

"Lo tập trung tu hành, đừng nghĩ lung tung chuyện khác. Muội phải tranh thủ vào trước lần khai sơn đại điển tiếp theo phải đạt đến cảnh giới Quy Đạo cấp năm, như vậy muội mới được tiên môn coi trọng." Lý Trường Thọ xoa xoa mi tâm, nhẹ nhàng buông tiếng thở dài: "Như vậy, nếu một ngày huynh không còn ở đây, muội vẫn có thể được môn phái chiếu cố tu hành."

Linh Nga nhỏ giọng hỏi: "Huynh, huynh muốn...chạy?"

"Chạy cái gì mà chạy? Đi về nghỉ ngơi đi, ta muốn khai lò luyện đan."

Lý Trường Thọ cười khẽ rồi vẫy tay xua đuổi tiểu sư muội, Linh Nga ngơ ngác bước ra khỏi đan phòng, ra đến cửa còn nghiêng đầu quay lại nhìn một hồi…

Sao hôm nay có cảm giác, sư huynh có gì là lạ?

Trong đan phòng, Lý Trường Thọ thành thạo khai lò luyện đan, luyện chế chính là "Thanh Trọc Tiên Đan" dành cho sư phụ dùng. Vật liệu luyện đan dược này không có độc tính gì, cho nên cũng không cần mặc đồ bảo hộ an toàn.

Đợi lô hỏa ổn định, trong lòng Lý Trường Thọ lại bắt đầu suy tư một chuyện đại sự khác.

Kiếm tiền…

"Tiểu Quỳnh Phong, Tiểu Cùng Phong, quả nhiên là tiểu bối sắp nghèo phát điên."

Hắn cần rất nhiều bảo tài, rất nhiều linh thạch, không có thì làm cái gì cũng đều bó tay bó chân.

Lý Trường Thọ cũng không phải là muốn kiếm tiền một lần cho xong, mà là tính toán một mối thu nhập ổn định lâu dài, một con đường "tài lộ" để cung cấp cho tu hành của mình nhiều năm về sau.

Cẩu trong núi…khục…ổn định trong núi, chỗ cực tốt chính là an toàn, còn khuyết điểm chính là không kiếm được bảo tài và linh thạch.

Những bức tượng thần bên Nam Hải kia, có thể dùng phương pháp thay xà đổi cột, biến thành máy thu hoạch công đức hương hỏa rồi sang tay bán lại cho Tây Phương Giáo?

Quên đi thôi, làm như vậy không khác gì muốn chết, đời này vẫn nên trốn tránh đi Nam Hải thì tốt hơn.

Vậy phải kiếm tiền như thế nào?

Bây giờ chính mình có một vấn đề khó khăn, đó là trong môn, chỉ có Tiên Nhân mới được đi vào nội các của Đạo Tạng Điện, điều này khó mà thực hiện được. Nếu thuật lợi thì có thể đi luyện đan thuê cho mọi người trong môn, nhờ đó kiếm chút thu nhập thêm, dùng tỉ lệ luyện đan thành công để kiếm chút dược thảo, tích lũy qua ngày qua tháng cũng là lợi nhuận vô cùng khả quan.

Tương lai của mình vào mấy chục năm tới cũng không cần bế quan thời gian quá dài. Cảm ngộ phi thăng mặc dù đã thu nạp nhưng vẫn chưa triệt để tiêu hóa, mỗi ngày dành ra vài canh giờ dùng để luyện đan cũng không thành vấn đề.

Loại nghề luyện đan thuê này, đi đến Bách Phàm Điện đăng ký là có thể nhận được nhiệm vụ do tiên môn phân phối, tất cả các đỉnh núi cũng đều có người làm...

Nhưng việc này phải mưu tính cùng với sư phụ, chỉ dựa vào chính mình thì không nhận được đơn 'Tiên đan';

Vì sao không chọn hợp tác với Tửu Cửu sư thúc?

Cũng không phải không tin được Tửu Cửu sư thúc, mà là lúc này Tửu Cửu đang bế quan, hơn nữa bản thân nàng không hiểu sâu về đan dược, trong môn lại quá mức nổi tiếng, dễ làm cho người khác sinh nghi.

Hơn nữa, để cho sư phụ bắt đầu thể hiện bản lĩnh trong môn cũng có thể dụ cừu địch năm đó hiện thân, một công nhiều việc.

Lý Trường Thọ sờ cằm suy tư một trận, thấy hỏa lực bên trong đan lô hơi bất ổn, liền tiện tay quăng một tia chân hỏa vào.

Nhưng động tác của hắn đột nhiên dừng lại.

Có phải vừa rồi mình dùng đã dùng Tam Muội Chân Hỏa chân chính hay không?

Két, két...

BÙM! Đan phòng rung lên mãnh liệt, đan lô nổ tung, nóc nhà bị thổi bay trong nháy mắt!

Lý Trường Thọ mặt mũi cháy đen tóc tai khét lẹt, miệng há hốc á khẩu không nói nên lời, tim như đau thắt lại.

Nhìn đan lô đã hóa thành cục sắt có hình dạng giống như một đóa hoa sen đang nở rộ, nhớ lại trước đây mình hao tốn bao nhiêu tinh lực mới tu bổ được cái lò luyện đan này…

A a a a! Quả nhiên, vẫn là buôn bán mấy món hương hỏa với Tây Phương giáo mới giàu nhanh hơn…chúng tôi trịnh trọng hứa hẹn, chúng tôi sẽ không sản xuất hương hỏa, chúng tôi chỉ là công nhân bốc vác thu gom hương hỏa…

"Đúng là Tiểu Cùng Phong, đã nghèo lại càng nghèo."

Lý Trường Thọ cũng bị bản thân mình chọc cười, cười lắc đầu, đứng dậy bắt đầu thu thập đan lô đã hỏng.

May mà vừa rồi chỉ là một sợi Tam Muội Chân Hoả, nếu như ném vào một đám, phòng luyện đan có thể sẽ bị phá vỡ tại chỗ, ngày mai phải xây lại.

...

Cửu Trọng Thiên Trung Thần Châu, một toà tiên đảo rộng lớn nằm lơ lửng trong mây. Nơi này là Thiên Đình vừa mới thành lập không bao lâu, tung bay ở trên đỉnh Trung Thần Châu, trấn áp khí vận Hồng Hoang.

Lúc này, trong Thiên Đình còn có vẻ hơi quạnh quẽ. Năm thiên môn to lớn thông hướng Ngũ Bộ Châu đều có thiên binh thiên tướng canh giữ nghiêm ngặt. Nhưng ở bên trong Thiên Cung, cửu trọng thiên khuyết thiếu, khắp nơi đều bỏ hoang, đều là những bảo địa trống không.

Vào thời điểm Thiên Đình vừa thành lập, Thái Thanh Thánh Nhân đã tạo dựng một cỗ hóa thân, làm Thái Thượng lão quân để bảo hộ Thiên Đình, chống đỡ cho Ngọc Đế.

Nếu không có như vậy, có lẽ Thiên Đình to lớn này đã bị những lão yêu Yêu Tộc dã tâm bừng bừng xâm chiếm.

Thiên Đình tôn trọng Đạo Môn, tầng trời thứ chín là đạo trường dự bị của Tam Thanh, tiên quang lượn lờ trong đó, khung cảnh nên thơ, nhưng cũng chỉ có một tòa đạo quan nho nhỏ, đó là chỗ tu hành thường ngày của Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử.

Bảo điện Lăng Tiêu nguy nga tráng lệ nằm ở tầng trời thứ tám. Xung quanh bảo điện có xây dựng đông đảo nơi trú binh, bảo vệ cho Hạo Thiên Ngọc Đế - đồng tử theo hầu Hồng Quân Đạo Tổ mấy vạn năm. Rõ ràng là Ngọc Đế khá lo lắng cho an nguy sinh mệnh của mình.

Tại tầng trời thứ bảy chính là đông đảo "Ngoại Vụ Môn" và phủ đệ của chúng tiên. Động Suất Cung của Lão Quân cũng nằm ở nơi đây.

Trong tầng trời thú bảy này, ở một xó xỉnh không chút bắt mắt có một tòa tiên điện tạo hình đơn giản nhưng lịch sự, xây ở trên một tiên đảo phiêu phù trong biển mây. Chỗ bắt mắt của tiên điện này không phải là kiến trúc của nó, mà là kiểu trang trí treo tơ lụa đỏ chót khắp nơi.

Hẳn là Thiên Đình sắp sửa đón dâu?

Cũng không phải như thế, nơi đây chính là chỗ Thiên Đình dùng để quản lý vấn đề đón dâu của Tam Giới.

Trên cửa chính tiên điện treo một bảng hiệu mạ vàng khảm ngọc: [Thiên địa nhân duyên Nguyệt Lão Điện]

Chương 62. Nhân Giáo thủ đồ Thật khó làm

"Ài, làm quan ở Thiên Đình, thật khó khăn."

Bên trong Nguyệt Lão Điện, một lão giả gầy gò mặc hỉ phục đỏ chót đang ngồi trên ghế bành của mình, vừa uống chén trà mà đồng tử dâng lên, vừa xoa xoa cái trán đầy mồ hôi nóng.

Không phải sao, lão vừa phải ứng phó một vị Thiên Tướng, y nhất định bắt lão giúp se tơ kết tóc với một vị tiên tử Dao Trì.

Tơ hồng nhân duyên lại có thể tùy tiện kết hay sao?

Coi như mình là Nguyệt Lão, cũng không thể nào làm loạn số mệnh của người khác được. Mặc dù, đúng là có nhiều con đường thao tác ngầm, nhưng cũng phải nhìn người bị can thiệp kia là ai chứ!

Nguyệt Lão cũng phải tốn hao khí lực thật lớn mới lừa gạt được vị Thiên Tướng kia ra về, mệt đầu đầy mồ hôi.

Vừa phải uyển chuyển từ chối, vừa không được làm mất lòng đối phương, lại vừa không được đắc tội với vị tiên tử Dao Trì được coi trọng kia…

Chức Nguyệt Lão này, quả nhiên không dễ làm.

Phần lớn nhân duyên đều là tự thành, một phần nhỏ nhân duyên là trời ban. Làm Nguyệt Lão đúng là có một bộ phận quyền lực sửa đổi nhân duyên. Nhưng những kim tiễn thanh đao và tơ hồng kia đều là bảo vật công đức của Thiên Đạo, không thể tùy ý vọng động.

Dù chỉ là nhân duyên của một đôi phàm nhân, nếu như xử trí không tốt, chẳng những tổn hại công đức mà mình vất vả tích lũy, mà còn bị trách phạt bởi vị Ngọc Đế bệ hạ đang rất nhiệt tình nghiêm túc phụ trách kia.

Thế nào là nhân duyên tự thành?

Ở hậu điện có một chỗ càn khôn gần như huyền diệu vô tận, trong đó có vô số tượng đất nhỏ. Tất cả sinh linh tại Thiên Địa Nhân Tam Giới, miễn là cần hôn phối thì đều có tượng đất nhỏ đối ứng ở nơi này.

Tượng đất đối ứng với sinh linh thiên địa, phần lớn đều là Nhân Tộc, cùng với một số nhỏ Yêu Tộc, Vu Tộc có quy củ. Bọn hắn nảy sinh tình cảm ở thế gian, tượng đất đối ứng ở nơi này sẽ tới gần nhau. Sau đó mỗi tượng đất sẽ sinh ra tơ hồng nhân duyên riêng biệt, tơ hồng hai bên quấn lấy nhau thì sẽ hình thành một đoạn nhân duyên.

Lâu ngày sinh tình thì tơ hồng nhân duyên sẽ chậm rãi lắc lư, chậm rãi dây dưa.

Vừa thấy đã yêu thì tơ hồng nhân duyên chỉ chạm nhẹ vào liền quấn lấy nhau.

Thỉnh thoảng có tượng đất trôi nhầm phương hướng, dây đỏ quấn vào dây đỏ nhân duyên của người khác thì chính là chen chân vào trong hôn nhân người khác...

Thế nào là nhân duyên trời ban?

Khi sinh linh vừa ra đời, hậu điện nơi này sẽ tự cảm ứng hình thành tượng đất đồng thời quấn lên tơ hồng nhân duyên và đạo lữ của đời mình, đó chính là nhân duyên trời ban.

Trừ những cái đó ra, còn có một số tượng đất thiên tính "thoải mái", sẽ tránh né tơ hồng nhân duyên của mình, kéo lấy một nửa đoạn dây bay loạn khắp nơi. Ngẫu nhiên gặp được tượng đất có tình huống giống mình, dây đỏ nối vào, củi khô bốc lửa, dây đỏ vừa đứt tình duyên mong manh ngắn ngủi.

Yêu cầu mà vị Thiên Tướng kia vừa nói, đối với Nguyệt Lão thì cũng không phải là khó. Chỉ cần lấy sợi dây tơ hồng của vị Thiên Tướng này quấn lên tượng đất của vị tiên tử kia, vậy là coi như thành một đoạn nhân duyên.

Bình thường thì những chuyện như này cũng không có nghiệp lực phản phệ gì, nhưng Nguyệt Lão không thể không cân nhắc bối cảnh của tiên nữ Dao Trì.

Mấy trăm năm trước, Vương Mẫu nương nương đã phái người đến căn dặn kỹ càng không được loạn đụng vào nhân duyên của chúng tiên nữ Dao Trì. Hiện nay Nguyệt Lão vẫn ngàn vạn lần không dám vi phạm quy định ấy…

Kỳ thật Nguyệt Lão vốn cũng chỉ là một tu sĩ Thiên Tiên, nhưng bởi vì lão là một trong những nhóm người sớm nhất đến nương tựa Thiên Đình, được làm Tiên Thần. Lão làm việc chính trực, kỹ lưỡng cẩn thận, cho nên vài vạn năm trước Ngọc Đế đã ban thưởng cho chức vị Nguyệt Lão.

Nhậm chức mấy vạn năm, Nguyệt Lão cảm nhận được cái tiên chức này có rất nhiều chỗ tốt, vì thế lão làm việc càng cẩn trọng hơn, không dám có nửa điểm lười biếng.

Nhưng vấn đề là, hiện nay, càng ngày có càng nhiều Tiên Thần của Thiên Đình biết được quyền lực của dây tơ hồng, cũng biết Nguyệt Lão có thể thay đổi được định mệnh nhân duyên.

Từ đó chỗ Nhân Duyên Điện nho nhỏ của lão thường thường có Thiên Tướng lén lút lui tới nhờ vả…

Cùng là quan Thiên Đình với nhau, đúng là rất khó xử. Một số đến nhờ vả định dựa vào tặng lễ để đổi nhân duyên, những thứ này Nguyệt Lão một mực từ chối không nhận. Bất cứ lễ gì cũng không so được với ban thưởng công đức từ Thiên Đình.

Nhưng còn có một loại tình huống, đó là Nguyệt Lão không thể…cũng không dám cự tuyệt với yêu cầu của những lão đạo có thực lực quá mạnh hoặc bối cảnh quá cứng. Chức quan loại này của lão ở trước mặt đại lão chỉ là một tên tiểu thần tiên.

Ví dụ như…

"Sư phụ!"

Ngoài điện, có hai đồng tử cài bím tóc sừng dê, mặc hỉ phục đỏ đang vội vàng chạy vào, miệng hô: "Đại Pháp Sư đến rồi! Sư phụ mau ra trước điện đón chào!"

Tinh thần của Nguyệt Lão chấn động, vội vàng đứng lên bước nhanh về phía trước điện nghênh đón.

Vị Đại Pháp Sư này là một nhân vật khó lường, chính là đệ tử thân truyền duy nhất của Giáo Chủ Nhân Giáo Thái Thanh Thánh Nhân. Đạo hạnh bản thân của Đại Pháp Sư thâm bất khả trắc, ở phía sau lại là Thái Thanh Lão tử!

Bởi vì Lão Tử là sư huynh trong Tam Thanh lão gia, cho nên vị Đại Pháp Sư này tuy gia nhập tiểu viện trên Côn Luân Sơn chậm một chút, nhưng thủ đồ Xiển Giáo - Kích Kim Chung Quảng Thành Tử trong Ngọc Hư Cung và đại đệ tử Tiệt Giáo - Đa Bảo Đạo Nhân cũng đều phải gọi một tiếng sư huynh, đây chính là đại sư huynh Đạo Môn.

Đại Pháp Sư cũng không có đạo hiệu rõ ràng, bởi vì Thái Thanh thánh nhân vẫn chưa ban thưởng, miễn cho y dính đại nhân quả.

Bởi vì trở thành gương mặt đại diện chấp chưởng của Thái

Thanh Thánh Nhân, cho nên Huyền Đô được xưng là Đại Pháp Sư, dần dần vị cao thủ này cũng tiếp nhận danh hiệu này.

Huyền Đô Đại Pháp Sư!

Mà từ đó, hai chữ Huyền Đô chính là đại diện cho vị thủ đồ Nhân Giáo này, cũng có một chút danh khí và uy nghiêm.

Trong lòng Nguyệt Lão vô cùng sáng rỡ, vị thủ đồ Nhân Giáo này so với mấy đệ tử ký danh của Thái Thanh Thánh Nhân kia hoàn toàn không phải cùng một phân lượng.

Bởi vì Thiên Đình vừa dựng lên, thực lực yếu ớt, mấy ngày này Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng tạm cư ngụ trong Động Suất Cung…

Dù sao, nếu ở Thiên Đình có mấy tên đạo chích Đại La, Kim Tiên đến làm loạn, cũng không nên để Thánh Nhân tự mình xuất thủ, chỉ cần Huyền Đô xuất thủ tiêu diệt là được rồi.

Trước trước sau sau, vị Đại Pháp Sư này cũng đã tới trước cửa Nguyệt Lão Điện làm mấy chuyện, chủ nhà Nguyệt Lão đã là xe nhẹ đường quen.

Nguyệt Lão bước nhanh ra cửa điện, ngẩng đầu liền thấy một thanh niên cưỡi mây bay tới gần.

Nhìn người này, một thân đạo bào màu đen, khuôn mặt thông thường nhưng vô cùng công chính. Thân hình y cao ráo thon dài, đạo bào tung bay, từ trên xuống dưới không hề có treo ngọc bội trang sức gì nhưng lại khiến cho người ta cảm giác uy vũ phản phác quy chân.

Đây là đạo hạnh cực kì cao thâm mới có thể có khí chất như vậy.

Nghe nói Huyền Đô Đại Pháp Sư là nhóm Nhân Tộc đầu tiên sinh ra giữa thiên địa, không cha không mẹ, được Nữ Oa Nương

Nương nặn đất tạo thành. Trên người có một chút công đức trời sinh, cũng có khí vận Nhân Giáo.

Còn chưa tới trước điện, vị Đại Pháp Sư này đã chắp tay hành lễ với Nguyệt Lão, nở nụ cười hỏi thăm:

"Nguyệt Lão gần đây có khỏe không?"

"Mạnh khỏe, mạnh khỏe." Nguyệt Lão liên tục gật đầu, nếu là người bên ngoài không biết, còn tưởng rằng vị Thiên Đình chính thần này vốn là có cái lưng bị còng.

"Đại Pháp Sư, mời ngài vào bên trong...vẫn giống như lần trước sao?"

"Làm phiền Nguyệt Lão." Nụ cười của Huyền Đô Đại Pháp Sư tỏ ra ôn hòa, y bước theo chủ nhà vào Nguyệt Lão Điện, đi vào hậu điện.

Bước qua cửa hậu điện, trước mặt chính là một mảnh tinh không huyền diệu. Nguyệt Lão ở bên cạnh cầm một bồn cây cảnh nhẹ nhàng lay động, một mảnh tinh quang bay đến từ trong tinh không, lơ lửng trước mặt hai người.

Bồn cây cảnh này, thật ra là Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên: Tương Tư Thụ.

Tinh quang biến mất, phân chia thành năm hàng tượng đất. Mỗi một hàng tượng đất có kích thước lớn nhỏ không đều, trên đó đều có mấy chữ phân loại do tinh quang ngưng tụ thành chữ.

Ví dụ như hàng tượng đất ngoài cùng bên trái, trên đó viết ba chữ to "Độ Tiên Môn". Mấy hàng khác viết "Tiêu Dao Tiên Tông", "Tự Tại Môn"…đó chính là mấy nhà đạo thừa Nhân Giáo.

Huyền Đô thở nhẹ, cười nói: "Một ngàn năm này thành được bao nhiêu?"

Nguyệt Lão ở bên cạnh cúi đầu nói: "Theo ngài dặn dò, nếu phát hiện ra nhân duyên thì thúc đẩy luôn. Một ngàn năm nay, trong những tiên tông này tổng cộng thành ba trăm sáu mươi hai cặp đôi."

Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ gật đầu, hài lòng nói: "Ừm, không tệ, có bao nhiêu người mới sinh ra?"

"Chuyện này...ngài phải đi đến Địa Phủ kiểm tra danh sách, ở chỗ của ta chỉ phụ trách nhân duyên."

Huyền Đô không nhịn được cười phá lên, y cười thoải mái đến độ híp cả mắt, nụ cười có vẻ hiền từ ấm áp.

"Ha ha, quên mất chuyện này, Nguyệt Lão chớ trách, ài, lão sư quả thật đã đặt ra cho ta một vấn đề nan giải, muốn cho Nhân Giáo vừa phải hưng vượng, lại không cho ta thu đệ tử..."

Huyền Đô chắp tay sau lưng cảm khái một tiếng, ánh mắt đảo qua, nói: "Cho nên cũng chỉ có thể làm ra hạ sách này. Nguyệt Lão có thể dẫn những cặp đôi sắp thành nhân duyên đến đây, để ta xem có bao nhiêu.."

"Vâng, Đại Pháp Sư ngài chờ một lát."

Bồn cây cảnh trong tay Nguyệt Lão lại khẽ rung rung, rất nhanh liền có vài chục tượng đất bay về phía trước. Khoảng cách ở giữa các tượng đất tùy theo quan hệ xa gần khác nhau, biểu đạt khả năng hình thành nhân duyên cao thấp khác biệt.

Trên người mỗi một tượng đất đều có một hoặc là hai sợi tơ hồng, nhiều thì có ba bốn sợi, nhưng cũng sẽ không quá nhiều. Có người tình cảm đã lâu, tơ hồng dài hơn một chút. Có người mới quen, tơ hồng chỉ ngắn một đoạn.

Rất nhanh, ánh mắt của Huyền Đô Đại Pháp Sư bị hấp dẫn bởi bốn tượng đất đứng chung một chỗ. Y bước tới hai bước, nhìn kỹ bốn cái tượng đất có ghi chú chữ "Độ Tiên Môn" ở dưới.

Nguyệt Lão ở bên cạnh cười nói: "Đây là thế tam tinh củng nguyệt, có phúc lớn."

Huyền Đô Đại Pháp Sư nhẹ nhàng gật đầu, nhìn chằm chằm ra ngoài một hồi.

Ba bức tượng váy dài tóc mây vây quanh một bức tượng trường bào vai rộng, dây tơ hồng của ba nữ tượng đất kia đều đã hướng ra bên ngoài, nhưng ở chính giữa, nam tượng đất kia…

Úi chà…

Huyền Đô Đại Pháp Sư cau mày nói câu: "Của hắn làm sao lại ngắn như vậy?"

"Bức tượng này?" Nguyệt Lão nhớm nửa người về phía trước, nhìn chằm chằm vào thân nam tượng đất kia rồi vội nói: "Tuy hơi ngắn chút, nhưng vẫn có. Đại Pháp Sư ngài nhìn xem, cổ tay cổ chân hắn đều có một chút tơ hồng, chỉ là vừa mới mọc được đầu sợi…có một số ít người là như vậy, chuyện này tất nhiên biểu đạt cho vị hiền tài Nhân Giáo này chỉ một lòng tu đạo, không nghĩ tới tục sự."

"Thật lãng phí!" Huyền Đô nhìn ba đạo tơ hồng bay múa vờn xung quanh nam tượng đất kia, cười nói: "Nguyệt Lão có thể giúp hắn kéo dài sợi tơ hồng một chút, để nối liền với ba sợi tơ hồng kia được không?"

"Chuyện này tất nhiên là có thể, nhưng Đại Pháp Sư, chúng ta chỉ có thể hỗ trợ chứ không nên dùng sức mạnh cưỡng ép thay đổi số mệnh…"

"Ừm, thuận theo tự nhiên, đồng thời gia tăng một chút trợ lực thích hợp cũng không sao đâu!"

"Vâng, tiểu thần sẽ làm!"

Lập tức, Nguyệt Lão nâng bồn cây Tương Tư Thụ lên, nhẹ nhàng điểm một cái về phía nam tượng đất Độ Tiên Môn kia.

Cùng lúc đó, tại Đông Thắng Thần Châu, Độ Tiên Môn, Tiểu Quỳnh Phong, đan phòng.

Vừa tắm rửa sạch sẽ xong, đang buồn rầu vì đan lô bị hỏng, trong lòng Lý Trường Thọ đột nhiên nổi lên một số hình ảnh không phù hợp với trẻ em dưới mười tám tuổi!

"Hả?" Lý Trường Thọ cười khẽ, nhanh chóng khu trục những hình ảnh hoan ái dung tục vừa hiện lên trong tâm hồn mình.

Tại hậu điện Nguyệt Lão Điện, Tương Tư Thụ chậm rãi điểm tới một lần nữa, tượng đất kia bỗng dưng…lui một bước.

"Ấy?" Nguyệt Lão nhướng mày, đổi một phương hướng khác, tiếp tục nâng bồn cây Tương Tư Thụ đâm một cái.

Trong đan phòng ở Tiểu Quỳnh Phong, trí óc của Lý Trường Thọ lại hiện lên một vài hình tượng hấp dẫn kinh người mà hắn đã từng xem trong mấy bộ phim Nhật Bản kiếp trước. Ví dụ như hình ảnh tiểu sư thúc mặc quần áo thủy thủ, tiểu sư muội mặc đồ học sinh, còn có…

Ách, sao mình lại tưởng tượng ra hình ảnh Hữu Độc chỉ mặc mỗi một bộ nội y khêu gợi?

"Đạo tâm củng cố, huyễn cảnh không phá!" Lý Trường Thọ khẽ niệm, hình tượng trong lòng lập tức tiêu tán trong nháy mắt. Hắn lắc đầu, tiếp tục suy tư sự tình kiếm đan lô mới.

Trong Nguyệt Lão Điện, Tương Tư Thụ đâm tới, tượng đất kia nhẹ nhàng uốn éo tránh về phía bên trái.

"Ta…ta…" Nguyệt Lão trừng mắt, cầm chặt Tương Tư Thụ chuyển phương hướng lần nữa, đâm mạnh về phía tượng đất kia.

Lần này, tượng đất…lộn nhào về phía sau, linh hoạt tránh khỏi.

"Ha ha ha!" Ở bên cạnh, Huyền Đô Đại Pháp Sư không nhịn được cười ra thành tiếng.

Sắc mặt của Nguyệt Lão lập tức trở nên khó coi, mình vậy mà lại bị bêu xấu trước mặt Đại Pháp Sư, hơn nữa còn vì một chuyện nhỏ như con thỏ.

"Lớn!" Nguyệt Lão vừa hô vừa sờ sờ Tương Tư Thụ, Tương Tư Thụ bành trướng trong nháy mắt, từng cây từng cành từng lá cường công mãnh liệt về phía tượng đất.

Trong đan phòng, Lý Trường Thọ nhướng mày, trong đáy lòng vậy mà hiện ra một toà đan lô thật xinh đẹp, đan lô mở ra, mấy người đẹp hở hang bay tới…

Hắn nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống, dứt khoát đọc tĩnh tâm ngưng khí chú.

Nói đùa, đời trước có cái gì mà hắn còn chưa thấy qua? Phim Nhật phim Châu Âu Cô giáo Thảo chú Kim, người thật việc thật hắn còn chưa để ý chứ nói gì đến ba cái hình ảnh gợi dục này.

Có khả năng, sau khi mình thành tiên tâm cảnh bất ổn, đến mức luôn luôn nghĩ tới những thứ vô vị này.

Vui thú nhất thời thì có ích lợi gì?

Ít nhất phải đạt được trường sinh thì mới lại cân nhắc đến những sự tình này! Đó mới là kế sách lâu dài vẹn toàn không thẹn với bản tâm.

Không đúng, dù là trường sinh cũng không nhất định có thể tự vệ...vẫn không thể gây nên loại nhân quả nhân duyên không có cũng không sao này.

Lý Trường Thọ khẽ quát một tiếng: "Tĩnh!"

Bên trong Nguyệt Lão Điện, tượng đất làm ra một loạt động tác bất ngờ trong nháy mắt.

Lui lại...

Né tránh...

Lật nhảy...

Nhảy trái nhảy phải.

Xoay vòng...

Mặc cho đầy trời toàn là cành lá Tương Tư Thụ quật đến, nhưng tượng đất kia vẫn tránh né hoàn hảo, ngay cả mảnh lá cũng không dính vào người.

Nguyệt Lão gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, kém chút bị tức đến ói máu. Đại Pháp Sư ở bên cạnh cười ha hả nói: "Ta tới giúp Nguyệt Lão một tay."

Ngay lập tức, tay trái Đại Pháp Sư nổi lên tinh quang, lòng bàn tay kẹp theo âm dương, chộp về phía tượng đất ở xa xa.

Nguyệt Lão trừng mắt, vừa định hô to "không được" nhưng lại trễ nửa giây, Đại Pháp Sư đã tóm được tay trái của tượng đất.

Nhưng...

Cạch!

Cánh tay trái tượng đất gãy rời trong nháy mắt, thân thể tượng đất linh hoạt nhảy ra ngoài, sau đó đứng lại bày ra tư thế: "Ngươi có ngon thì qua đây!"

Toàn bộ hậu điện im lìm một trận …

"Đại Pháp Sư...không được…không thể cưỡng chế!"

"Khục, thứ đồ chơi này có thể sửa lại được không?"

"Có thể sửa được nhưng rất tốn thời gian. Cũng may trên cánh tay trái của hắn vốn không có sợi dây tơ hồng nào, dạng này còn dễ tu sửa một chút…"

"Vậy làm phiền Nguyệt Lão, chuyện kia…làm phiền Nguyệt Lão sửa lại…một thời gian ngắn nữa ta lại tới, mang cho ngươi một chút đan dược Lão Quân luyện chế ra...hãy chú ý tên tiểu tử này nhiều một chút, làm phiền…làm phiền!"

Nói xong, Huyền Đô Đại Pháp Sư vội vàng vái chào rồi hấp tấp quay người đi mất hút. Nguyệt Lão ở phía sau chưng hửng há mồm cứng họng không kịp nói lời nào.

Mấy giây trước, trong đan phòng ở Độ Tiên Môn.

Lý Trường Thọ cau mày nhăn nhó, trong lòng vẫn tràn ngập những hình ảnh khêu gợi nóng bỏng của các thể loại mỹ nhân cổ kim. Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay mò vào trong lòng, trong bảo túi chữ Địa thứ sáu lấy ra một con át chủ bài để mình tĩnh tâm bình khí.

Là một bức tranh, mở mắt ra nhìn, bên trên bức tranh vẽ một gương mặt tinh xảo chi tiết, tô son điểm phấn, thân mặc váy dài, chính xác là gương mặt một…bà lão.

Lý Trường Thọ nhìn kỹ bức tranh, trong miệng lẩm bẩm nói: "Cảm tình chân chính, không chỉ là tham luyến dung nhan của nàng khi còn trẻ mà còn phải tiếp nhận sau khi nàng về già!"

Trong nháy mắt, những hình ảnh trong lòng dần dần vỡ vụn, Lý Trường Thọ an tâm trở lại.

"Nhưng mà, tu tiên làm sao mà già được!" Hắn cười tự đắc một tiếng, cất bức "Bách Mỹ Lão Hậu Đồ" trân quý vào, tâm tư lập tức an bình hơn rất nhiều.

Nam nhân nhiều khi cũng cần phải hung ác với bản thân một chút.

Lại nói, chính mình trong lúc vô tình sẽ nghĩ tới sư muội và tiểu sư thúc thì cũng thôi đi, vì sao lại nghĩ đến Hữu Độc?

Úi, hình như mình bị trúng độc…

Chương 63. Bớt diễn, chân thành vào!

Trong khoảng thời gian gần đây, nách trái sao lại ngứa như vậy?

Lúc luyện đan, Lý Trường Thọ hoạt động cánh tay trái của mình, lông mày hơi nhíu lại.

Bây giờ thân thể của hắn chính là thân thể thần tiên, trong ngoài như một, thuần khiết như ngọc.

Thuần khiết như hắn, làm sao lại đột nhiên...

Ngứa nách?

Đó cũng không phải việc nhỏ, nhưng Lý Trường Thọ kiểm tra đi kiểm tra lại nửa tháng, cũng không phát hiện ta bệnh tật gì?

Không lẽ là di chứng Thiên Phạt? Chắc không phải đâu!

Nghĩ mãi, cũng chỉ có thể kết luận là, tiên thể của hắn còn chưa đủ viên mãn, sau này vẫn nên từ từ củng cố cảnh giới.

Sau khi phi thăng, Lý Trường Thọ cũng cảm giác tâm thái của mình có một chút thay đổi, mặc dù không quá rõ ràng, nhưng lực lượng xác thực có hơi mạnh một chút, đến mức...

Hắn ở trong đan phòng cũng có thể trực tiếp ngộ đạo!

Ài! Vẫn nên cẩn thận một chút mới được.

Cứ theo quy củ cũ, làm vững chắc từng cảnh giới nhỏ một, rồi lại tính đến cảnh giới nhỏ kế tiếp.

Hiện tại thọ nguyên của hắn còn rất dài, đại kiếp Phong Thần cũng còn rất xa, không cần quá sốt ruột.

Chỉ có củng cố tiên cơ cho vững vàng, mới có thể đi tiếp con đường trường sinh, sau này đại kiếp đến mới có thực lực để giữ được tính mạng.

Tiên thức của hắn phát giác được Linh Nga bay từ nhà tranh bên cạnh tới, Lý Trường Thọ đóng lại một phần trận pháp, mở một đường thông suốt tới đan phòng cho nàng.

Rất nhanh, Linh Nga nhảy vào đan phòng từ trên đám mây.

"Sư huynh! Huynh...đang nướng tay sao?"

"Nướng tay cái gì? Đây là đang luyện đan."

Bên trong đan phòng, Lý Trường Thọ dịch người ra, lộ ra lò luyện đan bỏ túi cao ba thước.

Lam Linh Nga ôm hộp cơm bay tới trừng mắt nhìn, trừng mắt nhìn đan phòng trống không và chiếc đan lô ba tấc trên mặt đất, ngón tay nhỏ nhắn vung lên vẽ lên không hình dáng một cái đan lô lớn.

"Cái lớn kia đâu?"

" Nửa tháng trước làm nổ rồi." Lý Trường Thọ cúi đầu thở dài, cẩn thận từng li từng tí khống chế lửa dưới đan lô nhỏ.

Đan lô không có cấm chế, trận pháp, bản thân đan lô cũng không có thủ đoạn ổn định ngọn lửa, việc luyện đan lại trở nên phiền phức như trước, cần hắn không ngừng khống chế hoả hầu, đã vậy một số loại tiên đan cũng vô pháp luyện chế.

"Sư huynh luyện đan cũng phải chú ý phòng hộ, chuyện này nguy hiểm đến như vậy sao?" Lam Linh Nga có một chút không yên lòng dặn dò, xách theo hộp cơm màu tím sậm chạm trổ hình chim phượng, đặt lên trên bàn thấp.

Ngẩng đầu nhìn lên, nóc nhà dường như cũng mới thay.

Nàng bận rộn ghép hai cái bàn ở bên cạnh lại, mở ra cấm chế đơn giản khắc hoạ trên mặt bàn, sau đó lấy ra món ngon vừa làm xong, chậm rãi dọn ra.

Vào lúc không có sư huynh trong núi, đa phần thời gian Lam Linh Nga đều mặc đại mấy bộ quần áo luyện công sơ sài.

Còn lúc sư huynh ở trong núi, dù là mấy ngày không gặp đi nữa, nàng cũng đều thay đổi áo váy đẹp, ngẫu nhiên có lúc còn vẽ mi, bôi thêm chút son đỏ...

"Sư huynh, lần này vẫn mời Tửu Ô sư bá nữa sao?"

"Ừm, hôm qua Tửu Ô sư bá gửi hạc giấy truyền thư, nói là hôm nay tới tìm ta đàm luận."

Lý Trường Thọ thở nhẹ một hơi, ngọn lửa trên đan lô dần dần tắt, đan dược đã tản mát ra từng luồng mùi thuốc...

Nghĩ lại, mấy năm trước hắn chơi ác Tửu Ô một lần, bắt Tửu Ô lập những lời thề kia, Lý Trường Thọ lập tức mỉm cười.

Lần tiệc rượu này, coi như là bồi lễ với Tửu Ô sư bá đi.

Sắp xếp đồ ăn xong, lại xếp lên thêm rượu ngon, Lam Linh Nga liếc nhìn hầu bao đeo trên đai lưng, hì hì cười một tiếng...

"Sao vậy?" Lý Trường Thọ đang chờ đan dược ra lò, thuận miệng nói: "Tâm tình khôi phục nhanh như vậy sao? Xem ra, giáo huấn lần trước chắc cũng quên rồi."

"Chưa! Chưa có quên!" Lam Linh Nga vội vàng nhíu mày, làm ra bộ dáng sầu khổ như trước, buồn bã nói: "Sư huynh, hôm đó chọc cho huynh tức giận, là sư muội không đúng..."

"Được rồi: " Lý Trường Thọ cười nói: "Mang cho ta cái gì đó, lấy ra đi."

Hai mắt Linh Nga tỏa sáng, mừng khấp khởi nói: "Hì hì, quả nhiên sư huynh nhìn lén ta!"

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ nói: "Cần gì nhìn lén, ngươi động đậy cọng tóc thôi là ta đã biết trong lòng ngươi suy nghĩ gì rồi."

"Cái gì chứ!" Linh Nga lập tức có một chút mất hứng, ném hầu bao trong tay tới, khóe miệng phồng lên đi ra ngoài cửa.

"Sư huynh thối, ta làm cho huynh cái trường bào! Ta trở về tu hành, tối nay tới dọn đĩa!"

Lý Trường Thọ tiếp được hầu bao, liếc nhìn phía bên trong, thấy là một chiếc trường bào màu xanh đậm thông thường, mỉm cười lộ ra mấy phần hài lòng.

Quả nhiên, bồi dưỡng tiểu sư muội cũng không uổng phí tâm huyết...

Trường bào này vô cùng hợp tâm ý của hắn.

Lý Trường Thọ yên tĩnh ngồi trên ghế dựa bên ngoài đan phòng, chờ Tửu Ô chạy đến, nhắm mắt suy nghĩ đến thần thông diệu pháp.

Không bao lâu, đạo nhân thân ảnh thấp lùn xuất hiện ở bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ đứng dậy đón chào, đóng trận pháp xung quanh, hành lễ vái chào sư bá, hết thảy giống như đúc lúc trước.

Nhưng lần này, đạo nhân thấp đi loanh quanh vài vòng, cuối cùng đứng cách tầm trăm trượng bên ngoài, chắp tay sau lưng đánh giá các nơi...trong ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Lý Trường Thọ cười không nói, yên tĩnh đứng bên cạnh cửa chờ, xem vị sư bá này từng bước một đi tới, cũng không biểu thị thêm cái gì.

Cách còn có ba trượng, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

"Khục!" Tửu Ô ho nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói: "Thế nào, lần này...không cần bản sư bá chỉ điểm trận pháp nữa sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đệ tử cũng chưa chuẩn bị gì, sư bá nói muốn đi qua, đệ tử liền bảo sư muội làm sẵn một ít thịt rượu. Nếu sư bá ngài muốn chỉ điểm đệ tử trận pháp tu hành, đệ tử ngược lại cũng có vài chỗ nghi hoặc."

"Không được không được." Tửu Ô lập tức lắc đầu: "Sư bá già rồi, chỉ điểm không được, chỉ điểm không được."

"Tạo nghệ trận pháp của sư bá ngài, đệ tử còn xa mới so sánh được." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đệ tử chỉ có vài ý nghĩ trên một vài phương diện khác, cải tiến thêm một chút mà thôi. Còn nếu như muốn bố trí đại trận lợi hại, vẫn cần Tiên Nhân giỏi trận pháp chân chính, tu vi cao, vật liệu đầy đủ như sư bá ra tay mới được."

Tửu Ô chớp chớp mày rậm ngắn ngủi, tươi cười rạng rỡ.

"Lần này không cho bần đạo Lưu Ảnh Cầu nữa sao?"

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, vừa định nghiêng người mời sư bá vào nhà, Tửu Ô lại đắc ý cười một tiếng, thò tay vào bên trong đạo bào lấy ra hai cái pháp cầu lưu ly lớn chừng quả đấm.

"Hừ hừ, ta đã mang theo đây!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Sư bá vui vẻ là được rồi." Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời: "Lần này đệ tử thật không có việc gì muốn nhờ, chỉ là muốn nghe sư bá ngài dạy bảo, mời sư bá vào bên trong."

Thế là, lề mà lề mề, một bước thành ba bước đi vào.

Tửu Ô chú ý tới dị trạng của đan lô, trong lòng không khỏi tự phân tích, một cái đan lô hóa thành đan lô nhỏ, sẽ bố trí tạo ra cái gì chứ.

Cuối cùng, mất đến cả nửa ngày, Tửu Ô cùng với Lý Trường Thọ mới ngồi xuống song song.

Nhìn tiệc rượu trước mặt...

Tửu Ô nhíu hai mắt lại, trong tay áo cầm sẵn một con linh thú thỏ đưa ra, bắt đầu cho con thỏ thử đồ ăn.

Lý Trường Thọ thấy thế vẫn vui vẻ, yên tĩnh chờ Tửu Ô giày vò con thỏ xong.

Cuối cùng, Tửu Ô xác định hôm nay Lý Trường Thọ thực sự không động thủ động cước, lại cầm một đôi đũa ngọc tự mang theo, lúc này mới hắng giọng, mặt lộ vẻ khó xử, trầm giọng nói: "Tửu Thi sư bá của người hiện tại đang bế quan thử đột phá, sư điệt ngươi ngàn vạn lần, đừng có chỉnh như lần trước đó nhé."

Lý Trường Thọ nói: "Đệ tử có thể lập lời thề, lúc này, nơi đây, là thật tâm mời sư bá uống rượu nói chuyện phiếm!"

"Vậy ngươi lập thệ đi!" Tửu Ô lập tức gật đầu: "Mau, nhanh lập."

"Đệ tử chỉ là thuận miệng nói như thế, còn nếu phải lập thệ thật, chẳng phải là nói trong lòng đệ tử thật có quỷ?" Lý Trường

Thọ cười nói: "Sư bá, đệ tử mời ngài một ly."

Tửu Ô cười xòa một tiếng, cầm ly rượu lên đưa xa xa Lý Trường Thọ, lại chỉ nhấp một hớp nhỏ.

"Nói chính sự trước rồi hẵng uống rượu!" Tửu Ô nói: "Lần này, theo lời thề bản sư bá lập ra lần trước, ta tới thương lượng với ngươi một việc. Việc này nếu ngươi đáp ứng, trong môn khẳng định sẽ ban thưởng không tệ cho người. Nếu ngươi không đáp ứng, vậy coi như sư bá chưa đề cập đến."

"Ồ?" Lý Trường Thọ hơi suy tư, cân nhắc rõ ràng chuyện ra sao: "Sư bá nếu muốn mở rộng liên hoàn trận trong môn, kỳ thật không cần hỏi đệ tử."

Tửu Ô cau mày nói: "Làm sao ngươi biết được? Ta cũng không có nói việc này với bất luận kẻ nào!"

"Đoán thôi!" Lý Trường Thọ gắp miếng linh ngư do sư muội nướng, thịt cá trắng nõn vừa vào miệng liền tan đi, ngoài thơm trong ngọt, dư vị đầy miệng.

"Vậy là ngươi đáp ứng?" Tửu Ô lập tức cười híp cả mắt: "Nào nào, nói nghe một chút đi, liên hoàn trận ngươi bố trí như thế nào?"

Hóa ra là không hiểu thấu đáo...

Lý Trường Thọ nói: "Thật ra là đệ tử xem trong cổ tịch thấy qua đôi câu vài lời, tổng kết quy nạp mà ra thôi."

Lập tức, Lý Trường Thọ lấy ra một quyển sách da dê.

Hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng bộc lộ lá bài tẩy của mình ra như thế.

Lúc này lấy ra, kỳ thật chỉ là một cái phương án lý luận, dùng để giải quyết chỗ khó mấu chốt trong liên hoàn trận "khác biệt về cơ chế thích ứng trận pháp", nhưng vẫn giải quyết tương đối phương án lúc đầu.

Phía trên cũng có ghi chú tư liệu tham khảo, đều là một ít cổ tịch ở Đạo Tàng Điện mà không ai hỏi thăm.

Bộ phương án này, cùng với việc hắn sử dụng phương án "Trận cơ đơn nguyên", mạch suy nghĩ hoàn toàn khác biệt, khuyết điểm chủ yếu là lãng phí vật liệu, nhưng cũng có thể đạt tới hiệu quả bố trí liên hoàn trận.

Từ ngày đầu tiên bắt đầu xây dựng trận pháp xung quanh đan phòng, cuốn sách da dê này vẫn đang chờ lấy ra, hôm nay cuối cùng cũng "đạt được ước muốn".

Sau khi Tửu Ô nhận lấy liền nghiên cứu cẩn thận.

Chốc lát, đạo nhân lùn không nhịn được vỗ đùi, liên tục xưng hay.

"Bần đạo còn tưởng rằng phải hao phí miệng lưỡi để khuyên ngươi, không nghĩ tới ngươi lại lấy ra sảng khoái như vậy! Không uổng công bản sư bá coi trọng ngươi như vậy, không uổng công bản sư bá coi trọng ngươi như vậy! Vật này thật sự hiến cho tiên môn sao?"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nói: "Đương nhiên là vậy!"

"Ài, thật chưa từng nghĩ tới! Bần đạo vậy mà lại suy bụng ta ra bụng người, hiểu lầm sư điệt, còn cảm thấy sư điệt ngươi sẽ tàng tư!" Tửu Ô cảm khái không thôi, cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch: "Chuyện này phải phạt, chuyện này phải phạt!"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Sư môn là nhà ta, phồn vinh dựa vào mọi người, sư bá, chuyện này...trong môn có ban thưởng gì không?"

Tửu Ô cười nói: "Tất nhiên không thể thiếu phần của ngươi được! Ngươi muốn cái gì?"

"Nếu có thể..." Lý Trường Thọ chỉ chỉ đan lô đang nằm một bên.

Tửu Ô đầu tiên là ngẩn người, sau đó liền gật đầu đáp ứng, còn nói: "Nếu như trong môn tìm không được đan lô ngươi yêu thích, chờ Tửu Thi sư bá của ngươi xuất quan, ta sẽ bảo nàng làm cho ngươi một cái! Thủ đoạn luyện khí của nàng không so được với mấy vị Thiên Tiên trưởng lão chuyên luyện khí trong môn, nhưng hỏa hầu cũng không kém!"

Lý Trường Thọ lập tức nở nụ cười tươi, liên tục mời rượu Tửu Ô.

Nhất thời, ăn uống linh đình, sư bá và sư điệt ở chung vô cùng hòa hợp...

Bọn hắn uống rượu mãi đến lúc hơi say, con thỏ dùng thử đồ ăn lúc nãy, cũng bị Lý Trường Thọ đề nghị bỏ vào trong đan lô nhỏ trực tiếp nướng thành "Dược Hương Tô Thỏ".

Hương vị cũng không tệ.

Bữa rượu này uống xong, chưa tới ba ngày sau, Tửu Ô liền đến tìm Lý Trường Thọ, dẫn hắn đi Đan Đỉnh Phong chọn lựa đan lô mới.

Đan Đỉnh Phong là nơi chuyên trách luyện đan trong Độ Tiên Môn, nhất mạch này luyện khí, sản xuất đan dược, pháp bảo dù số lượng không nhiều, nhưng vẫn rất có danh tiếng ở Đông Thắng Thần Châu, xem như điểm sáng hiếm có ở Độ Tiên Môn.

Lý Trường Thọ vừa cưỡi mây rời Tiểu Quỳnh Phong cùng với Tửu Ô, một bóng người xinh đẹp từ hướng Phá Thiên Phong bay tới.

Tiên thức của Lý Trường Thọ bắt được bóng hình xinh đẹp này liền hơi nhíu mày.

Không cần nhìn kỹ mặt, chỉ cần xem thân hình yểu điệu kia cùng tư thái đường cong gần như hoàn mỹ, còn có váy dài màu lửa đỏ quen thuộc kia, liền biết người đến là vị nào.

Hữu Cầm Huyền Nhã.

Trên Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga đang tu hành ngay dưới tàng cây...

Lý Trường Thọ nghĩ nghĩ, cũng không thèm quản nhiều, nói chuyện phiếm với Tửu Ô sư bá.

Đôi sư bá sư điệt này, vào lúc không tính toán lẫn nhau, cũng khá là hợp nhau.

Dưới cây liễu, Hữu Cầm Huyền Nhã yên tĩnh đứng đó, nói ra ý định đến đây của mình.

Nàng dù rất muốn đến Tiểu Quỳnh Phong để thấy vị sư huynh kia, nhưng tóm lại không thể vô duyên vô cớ đến Tiểu Quỳnh Phong. Lần này xuất quan, nàng suy tư mất mấy ngày mấy đêm, cuối cùng suy nghĩ ra biện pháp.

Đến lĩnh giáo tâm đắc tu hành thổ độn.

Sau khi nói ra ý đồ đến, Hữu Cầm Huyền Nhã cúi đầu yên tĩnh chờ, trong đáy lòng luôn cảm giác cái cớ như vậy của mình quá gượng ép, cũng không biết có thể lừa được hay không...

Tai nghe được một hồi động tĩnh xột xoạt, nhưng lại không nghe thấy Linh Nga đáp lời. Hữu Cầm Huyền Nhã ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một phiến đá, phía trên khắc mấy dòng chữ:

【 Sư huynh vừa ra ngoài. Ta bị sư huynh phạt không thể nói chuyện. Sư tỷ đi vào trong phòng ngồi chờ chút đi 】

Trong lòng Linh Nga cười thầm, mình đã đáp ứng sư huynh không nói chuyện với người xa lạ. Hữu Cầm sư tỷ đối với mình, cũng rất lạ lẫm nha.

Mặc dù đã từng ngủ cùng nhau.

Giờ mình nói như thế, Hữu Cầm sư tỷ tất nhiên sẽ thức thời rời đi.

Hai chữ "Ra ngoài" này, kỳ thật cũng có một chút mập mờ, rất dễ dàng bị người ta hiểu như là ra khỏi sơn môn.

"Cũng được."

Hả?

"Quấy rầy sư muội rồi." Hữu Cầm Huyền Nhã chắp tay hành lễ với Linh Nga, sau đó phối hợp đi vào nhà tranh đang mở cửa bên cạnh.

Linh Nga ngoẹo đầu, vừa định nói chuyện, lại không nhịn được đưa tay vỗ vỗ lên trán...

Người sư tỷ này...

Có độc hay sao?

Chút xíu nhân tình thế thái lõi đời như này cũng không hiểu sao trời?

Chương 64. Trên độc đạo vui chơi tiến lên

Nói đến Đan Đỉnh Phong, Lý Trường Thọ cảm thấy hứng thú nhất, một là đan lô mới sắp tới tay, còn hai chính là một vị chuyên gia luyện độc trên đó, Vạn Lâm Quân.

Hiện giờ hơn phân nửa lý luận tri thức luyện độc và gần nửa độc phương của Lý Trường Thọ, đều kiếm được trong mấy thiên độc kinh của Vạn Lâm Quân.

Vạn Lâm Quân là trưởng lão Thiên Tiên trên Đan Đỉnh Phong, còn là một vị Thiên Tiên thích luyện độc, thực lực hoàn toàn không thể dùng tu vi, pháp bảo để phân tích.

Lần trước tiểu sư muội đi Đông Hải độc chết tôm yêu, Lý Trường Thọ đã từng cân nhắc, chính là muốn thông qua việc nàng rải độc phấn ra, hấp dẫn sự chú ý của vị lão đại này.

Vị trưởng lão này dù sao cũng là cao nhân trong môn phái, dù lấy đi độc phấn Lý Trường Thọ luyện chế trong tay Linh Nga, tiếp theo cũng không có động tĩnh khác...

Lý Trường Thọ cũng không dám quá chủ động.

Một vị đệ tử trong môn phái, chủ động đi tìm trưởng lão có thủ pháp luyện độc cao minh nhất môn phái thỉnh giáo, rõ ràng sẽ làm cho người hoài nghi, vị đệ tử trong môn phái này hẳn là có tính tình vô cùng âm lãnh, muốn đi độc chết cừu nhân gì đó không đây.

Nhưng nếu đổi lại, một vị trưởng lão thích luyện độc trong môn phái, nhất định phải truyền thụ thủ đoạn luyện độc cho đệ tử trong môn phái, Lý Trường Thọ cảm thấy ấn tượng lưu lại với người khác, sẽ "nhạt nhòa" đi rất nhiều...

Chủ động và bị động là có khác biệt, liếc qua là thấy ngay.

Trong lúc cùng với Tửu Ô đạp mây chạy tới Đan Đỉnh Phong, trong lòng Lý Trường Thọ suy tư dữ dội, thật vất vả mới có một lần cơ hội đi đến Đan Đỉnh Phong, có nên an bài một dịp "Gặp gỡ bất ngờ" với vị chuyên gia luyện độc này...

Không thể quá tận lực, cũng không thể quá tùy duyên.

Nếu có thể nhận được một ít độc đan và độc kinh ở chỗ Vạn Lâm trưởng lão, quả nhiên là không thể tốt hơn, cho dù là vì vậy mà bị một bộ phận chú ý đến cũng xứng đáng.

Mây trắng chuyển qua nơi hai sơn phong, Tửu Ô chắp tay cười nói: "Nhìn đi, đó chính là Đan Đỉnh Phong."

Lý Trường Thọ cười gật gật đầu, nhìn về dãy sơn phong hình bầu rượu phía trước kia, ánh mắt toát ra mấy phần chờ mong.

"Để xem lần này có thể gặp được Vạn Lâm Quân tiền bối không, cưỡng cầu ngược lại không hay lắm"

Trên Đan Đỉnh Phong có hai tòa nhà, đúc khí và luyện đan các.

Phía trên đỉnh ngọn núi này, số lượng Luyện Khí Sĩ cũng không quá nhiều, chỉ có hơn trăm người. Bao gồm ba vị Thiên Tiên trưởng lão, hơn ba mươi vị Chân Tiên, Nguyên Tiên, cùng mười mấy vị đệ tử, còn lại tất cả đều là đệ tử tạp dịch.

Lý Trường Thọ cùng với Tửu Ô hạ xuống tiểu viện đãi khách giữa sườn núi Đan Đỉnh Phong, liền có đệ tử tạp dịch dẫn đường dâng trà.

Rất nhanh, một vị nam Chân Tiên mang trường bào xanh thẳm, đầu buộc đạo quan bát quái đến gặp mặt, vị nam tiên này có thể hình hơi tròn, mặt lộ vẻ phúc hậu, cực kỳ giống...

Di chứng ăn nhiều đan dược.

"Tửu Ô sư đệ, mấy năm này làm sao ít đi tới bên này vậy?"

Tửu Ô thở dài: "Ài, luôn bị phái đi ra ngoài hối hả ngược xuôi, không được thanh nhàn chút nào."

"Còn không phải do sư đệ ngươi được môn phái tín nhiệm sao!" Tiên Nhân mặt tròn mỉm cười nói xong, liếc nhìn Lý Trường Thọ, liền dùng tay làm dấu mời: "Bách Phàm Điện đã cho chỉ lệnh, vừa vặn có mấy chiếc đan lô để đó không dùng, ta mang các ngươi đi chọn lựa."

Lý Trường Thọ đứng sau lưng Tửu Ô, dù cao lớn hơn rất nhiều so với Tửu Ô sư bá, nhưng cứ giống như là không khí vậy.

Tửu Ô cũng giới thiệu cho Lý Trường Thọ, vị Tiên Nhân mặt tròn này tên là Liễu Phi Tiên, cũng là chấp sự trong môn phái như Tửu Ô, ngày thường phụ trách xử lý tạp vụ cho Đan Đỉnh Phong.

Lý Trường Thọ hành lễ hô một câu sư bá, Liễu Phi Tiên cũng cười động viên Lý Trường Thọ vài câu, sau đó không trò chuyện thêm gì cùng hắn.

Ba người cưỡi mây bay ra từ tiểu viện, không nhanh không chậm bay về hướng một u cốc.

Liễu Phi Tiên cùng với Tửu Ô một đường nói chuyện phiếm, Lý Trường Thọ ở phía sau mắt nhìn mũi, tai nghe tâm, cũng không nhìn nhiều cảnh sắc chung quanh.

Bên ngoài u cốc có một tòa đại trận, ngoài việc ngăn cách tiên thức điều tra, còn có hiệu quả phòng hộ nhất định.

Vào tới trong đại trận, hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von đập vào mắt vào tai, tiên quang lưu chuyển khắp nơi.

Một mảnh rừng thưa tô điểm mấy chục nhà cỏ và lầu nhỏ, lúc này hơn phân nửa đều mở ra trận pháp ngoài phòng, Tiên Nhân, đệ tử trong đó đều đang tu hành.

Nơi này khúc kính thông u, trong rừng có cười nói.

So với Tiểu Quỳnh Phong nhà mình, nơi này xác thực...nhìn giàu hơn không ít.

Đi theo sau hai vị Chân Tiên, đến được một phòng lớn có trận pháp che đậy.

Liễu Phi Tiên nhanh chóng đóng trận mở cửa, có thể thấy khắp nơi trong đó chứa một ít bụi đất, mấy đan lô cao đến mấy trượng đặt trong góc, các nơi còn có một ít bồ đoàn tạp vật.

Lý Trường Thọ xem một chút liền chọn được một lò luyện đan trong đó.

Chất liệu của lò luyện đan này vốn không bằng Tử Kim Đại Lô do hắn tu bổ, nhưng mà là bảo vật mới tinh, cấm chế trong đó cũng không thiếu, uy năng tổng thể, còn cao hơn một chút so với đan lô kia.

Thứ này cũng không tệ, dù sao bề ngoài hắn chỉ là một vị đệ tử cảnh giới Phản Hư, cũng không dùng đến lò luyện đan quá tốt...

Bên kia, Tửu Ô lộ ra mấy phần ý cười, miệng vẫn cười mắng: "Liễu sư huynh này, ngươi cho mấy món đan lô này, cũng không tránh khỏi quá keo kiệt đi! Công lao lần này Trường Thọ sư điệt lập không nhỏ, trong môn phái khen thưởng, cho hắn đến Đan Đỉnh Phong tự tay lựa chọn một đan lô để sử dụng. Tới đây rồi, da mặt ta dày thêm cũng được, nhưng ngươi cũng đừng nghĩ cứ tuỳ tiện như vậy liền đuổi người đi!"

Sắc mặt của Liễu Phi Tiên có một chút xấu hổ, vội nói: "Sư đệ nói sớm không phải được sao, đi qua đây, chúng ta đi một chỗ khác."

Trong lòng Lý Trường Thọ muốn nói với Tửu Ô tiếng cám ơn, vừa định nói một câu lò này được rồi, thình lình lại nghe một tiếng kêu nhẹ từ ngoài cửa vọng vào.

"Trường Thọ? Người đến là đệ tử Tiểu Quỳnh Phong, Trường Thọ ư?"

Tửu Ô ngẩn ra, Liễu Phi Tiên sững sờ, trong lòng Lý Trường Thọ lại vui mừng tưng bừng.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, ngoài cửa có một lão giả gầy gò chống gậy.

Cây gậy có một tầng da bao bọc, lão giả này có khuôn mặt dúm dó có một chút lạnh lẽo cứng rắn, nhưng hai mắt lão sáng ngời có thần, tóc dài xám trắng không gió mà bay, đạo bào trên người tản ra một chút hương vị gay mũi...

Vạn Lâm Quân trưởng lão!

Liễu Phi Tiên và Tửu Ô vội vàng tiến lên hành lễ.

Tửu Ô vội truyền âm với Lý Trường Thọ nói: "Vị này là trưởng lão Đan Đỉnh Phong! Ngươi hô một tiếng tổ sư bá là được."

"Đệ tử Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ, bái kiến tổ sư bá."

Lão giả này gật đầu đáp lại, khóe miệng rung động, nở nụ cười nhìn vô cùng âm lãnh.

Liễu Phi Tiên và Tửu Ô cùng nhau khẽ run rẩy, vô thức lui về sau hai bước.

Bọn họ làm sao lại chọc tới vị Độc Tiên ngày thường cực ít ra ngoài giao du này vậy?

Vạn Lâm Quân cũng không hàn huyên nửa câu, chỉ thẳng vào Lý Trường Thọ, hỏi một câu: "Hồ Tâm Đan luyện chế như thế nào?"

Cuối cùng cũng đến rồi, phục bút chính mình chôn xuống từ mấy năm trước!

Lý Trường Thọ trầm ngâm một chút, cúi đầu bảo trì tư thế vái chào, mồm miệng rõ ràng mang theo thần sắc khẩn trương, nói: "Theo tỉ lệ, lấy ba phần tinh huyết Linh Hồ, một phần Trọc Mục Thảo, hai phần Mật Ô Đoạn Hồn Thảo, một phần Hồng Vũ Thảo, một chút Phi Trại Thủy, một chút bụi phấn Nhất Không Thảo...dùng lãnh hỏa nung sáu canh giờ, là được Hồ Tâm Đan."

Vạn Lâm Quân trưởng lão chậm rãi gật đầu, khóe miệng tươi cười trở nên càng...dọa người!

"Nếu như thêm hai phần Thi Lan Phấn, đổi thành u hỏa luyện chế mười hai canh giờ, thì được cái gì?"

Lý Trường Thọ đáp: "Minh Hồ Tán Tâm Đan."

"Nếu bỏ đi Mật Ô Đoạn Hồn Thảo, thêm vào ba phần Đan Dương Liên Phấn, hai phần Phiêu Sương Sa, dùng Bạch Minh Hỏa luyện chế hai mươi bốn canh giờ, thì được cái gì?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm, thời gian trầm ngâm lần này hơi dài chút.

Tửu Ô ở bên cạnh có một chút nóng nảy, liên tục nháy mắt với Liễu Phi Tiên.

Liễu Phi Tiên lại không ngừng lắc đầu nhẹ, ra hiệu Tửu Ô tuyệt đối đừng nói chuyện...

Vị trưởng lão này, chỉ cần một cục cứt mũi, cũng có thể độc chết hai Chân Tiên bọn họ!

Ngoài cửa, nụ cười tươi của Vạn Lâm Quân trưởng lão càng lúc càng âm lãnh, hai mắt cũng hơi híp lại, tinh quang lấp lóe.

Tửu Ô không ngừng cân nhắc lời nói, lão thật không quen với vị trưởng lão này, nhưng xem biểu tình vị trưởng lão này...

Nhìn kiểu gì cũng giống như muốn cho Lý Trường Thọ bốc hơi!

Mà lúc này Lý Trường Thọ lại trả lời: "Một viên đan vô dụng."

Khóe miệng của Tửu Ô lập tức co quắp, muốn cầu xin giùm cho hắn.

Nhưng lúc này, nụ cười của Vạn Lâm Quân trưởng lão lại biến mất, mặt lộ vẻ nghiêm trọng, hỏi: "Vì sao vô dụng?"

"Dược tính trung hòa." Lý Trường Thọ cau mày nói: "Bạch Minh Hỏa vốn là ôn hòa, lại là hoả trung tính, mà lúc này bên trong đan phương nóng lạnh trung hoà, dược tính các dược liệu bị triệt tiêu...mặc dù có thể thành đan, lại là đan vô dụng."

"Ồ?" Vạn Lâm Quân chống gậy bước nửa bước về phía trước.

Tửu Ô vội vàng bước tới, hành lễ vái chào: "Trưởng lão, vị tiểu bối trẻ tuổi này rất được đệ tử của sư tôn coi trọng, nếu như có lỡ xúc phạm ngài, nể mặt mũi đệ tử của sư tôn, xin trưởng lão tha thứ cho!"

Vạn Lâm Quân liếc nhìn đạo nhân lùn một chút, vẫn không thèm nói chuyện với đạo nhân lùn, tiếp tục nhìn Lý Trường Thọ, hỏi: "Hai chữ dược tính ngươi mới vừa nói, rõ ràng là độc vật."

Lý Trường Thọ lộ ra vẻ khẩn trương, lại cúi đầu cúi người, nói ra một câu hắn đã chuẩn bị sẵn suốt mấy chục năm, dựa theo sự tích bình sinh của vị trưởng lão này mà hắn tìm được, có khả năng đâm một nhát vào trái tim vị trưởng lão này, nói: "Độc, là thuộc về dược, giống như nấu nướng thức ăn, có đủ vị ngọt bùi cay đắng, dược cũng thế."

Cả căn phòng lớn lập tức an tĩnh lại, Liễu Phi Tiên quay đầu trừng mắt với Lý Trường Thọ, trong mắt cũng mang theo vài phần nôn nóng.

Nói mò cái quái gì vậy?

Độc và dược làm sao lại nói nhập làm một được!

Mà Tửu Ô cảm giác được một ánh mắt rơi vào đỉnh đầu mình, đạo nhân lùn ngẩng đầu nhìn lên vừa vặn trông thấy cặp mắt hẹp dài của Vạn Lâm Quân, cùng với...

Khóe miệng cười lạnh cứng ngắc của Vạn Lâm Quân.

Lão giả nói: "Ta mượn hắn mấy ngày, được không?"

"Ngài, ngài xin cứ tự nhiên."

"Ừm!" Vạn Lâm Quân gật gật đầu, nói với Lý Trường Thọ: "Ngươi, đi theo ta."

Lý Trường Thọ cúi đầu xác nhận, sau khi hành lễ với Tửu Ô và Liễu Phi Tiên, chậm rãi rời đi, cúi đầu đi theo sau lưng lão giả.

Còn chưa đi được vài chục bước, Vạn Lâm Quân trưởng lão lại quay đầu hỏi một câu: "Ngọc Minh Đan luyện chế như thế nào?"

"Đệ tử chỉ biết tàn phương, chủ tài là ba phần nước U Minh Vong Xuyên, ít nhất phải ngàn năm, hai lõi hoa Ưng Sầu Lan từ ngàn năm đến nhiều nhất ba ngàn năm..."

"Ưng Sầu Lan vì sao nhất định phải từ ngàn năm đến ba ngàn năm?"

"Dù dược tính không xung đột hay mâu thuẫn với nhau thì chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, nếu tuổi quá cao và dược tính quá mạnh sẽ dễ phá hủy sự cân bằng bên trong đan. Đệ tử thấy trên kinh văn có ghi, luyện đan, cũng không phải cứ số năm càng cao là càng tốt, trọng yếu nhất là phải thích hợp."

"Ngươi đọc kinh văn kia ở đâu?"

"Ngoại điện Đạo Tàng Điện, trên giá sách có mấy quyển kinh văn liên quan không ít tới luyện đan, đệ tử đọc kỹ, cũng suy nghĩ rất nhiều...hẳn là, những độc kinh đó là do ngài viết?"

"Ha ha, không tệ." Gió nhẹ mang theo lời nói đến trước khi thân ảnh hai người biến mất tại một con đường nhỏ vắng vẻ.

"Phù..." Tửu Ô thở dài một hơi, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Vừa mới nảy vị Thiên Tiên trưởng lão này vẫn chưa hiển lộ nửa điểm uy nghiêm Thiên Tiên, nhưng năm chữ "độc chết Tiên Nhân khác" làm cho lông mao toàn thân người ta dựng đứng...

Tiên Nhân hơi mập bên kia tiến tới, truyền âm hỏi một câu: "Tiểu bối này có lai lịch gì? Ta chưa bao giờ thấy sư bá có vẻ mặt ôn hòa như vậy!"

"Ngươi nói đó là vẻ mặt ôn hoà?" Tửu Ô trừng mắt nhìn Liễu Phi Tiên, vừa định trả lời, sau đó nghĩ đến điều gì, lập tức lắc đầu ngoay ngoảy: "Đừng hỏi ta, ta cái gì cũng không thể nói."

Liễu Phi Tiên ngoẹo đầu, chau mày.

Nửa tháng sau, lúc chạng vạng tối.

Lý Trường Thọ cưỡi mây trắng, khuôn mặt bình tĩnh rời Đan Đỉnh Phong, bay về phía Tiểu Quỳnh Phong nhà mình.

Một đường không có một chút gợn sóng nào, lúc hắn trở lại Tiểu Quỳnh Phong, Hữu Cầm Huyền Nhã đã đi từ lâu.

Trở về đan phòng, từ trong pháp khí trữ vật xuất ra một toà đan lô cao hai trượng đen nhánh, sắc mặt hắn cũng không có dị động gì.

Chờ đến lúc hắn mở ra trận pháp các nơi xung quanh, thì thay xà đổi cột, lấy người giấy canh giữ ở nơi đây, chính mình chui lỗ nhỏ vào mật thất dưới đất, nghiêm mặt, ngồi ở sau bàn đọc sách.

Tay trái phất qua mặt bàn, từng khối ngọc bài, một loạt bình ngọc bày đầy mặt bàn...

Lý Trường Thọ mỉm cười, trong lòng bùi ngùi mãi.

Cuối cùng, cũng ép khô độc kinh của vị trưởng lão này!

Còn lấy đi của vị trưởng lão này một số lớn độc đan linh đan!

Nhưng cũng bởi vậy mà thiếu một nhân tình lớn, về sau nhất định phải tìm cơ hội trả lại, kết thúc phần nhân quả này mới được.

Nói tới những độc kinh này, đối với Lý Trường Thọ là rất trọng yếu.

Mà những "bản mẫu, tham chiếu" của Vạn Lâm Quân trưởng lão cho hắn cầm về, còn trọng yếu hơn!

Bởi vì những thứ này có thể giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ của Lý Trường Thọ "làm như thế nào giải thích đối với môn phái, khi sau này chính mình vạn nhất phải dùng, những độc đan kia có thể độc chết Thiên Tiên, rốt cuộc đến từ đâu!

Nói thẳng ra Vạn Lâm Quân trưởng lão ban thưởng là được.

Trên đời này, làm gì có cơ duyên tự nhiên lấy được, đơn giản là một lần mưu tính vượt qua mấy năm, mấy chục năm.

Vị Độc Tiên trưởng lão này...

Trong đáy lòng hiện lên vẻ cười lạnh cứng ngắc của vị trưởng lão kia, Lý Trường Thọ mỉm cười càng sâu.

Kỳ thật tính cách cũng rất khả ái, say mê đan, độc chi đạo, cũng không có quá nhiều tâm cơ tạp niệm.

Đột nhiên, Lý Trường Thọ cảm giác hai đùi trong có một chút, có một chút...ngứa?

Giống hệt với khoảng thời gian trước, thường xuyên bị ngứa nách!

Ui cha!

Cái quỷ gì đây?

Lý Trường Thọ ngoẹo đầu, trong lòng vội vàng xua tán đi khuôn mặt vị trưởng lão kia, cẩn thận cảm thụ được trạng thái của mình, cảm giác "ngứa" rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Dọa hắn nhảy dựng lên, còn nghĩ nguyên nhân là do hắn xem «Bách Mỹ Lão Hậu Đồ» quá nhiều đột nhiên có đam mê kỳ lạ.

Lý Trường Thọ nhăn nhó một hồi.

Chính mình bị làm sao vậy? Gần đây thân thể vẫn luôn có dị động không thể giải thích được?

Sau khi thành tiên, thật sự phải cũng cố tiên cơ một phen.

...

Chỉ chốc lát trước...

Tại Thiên Đình, Nguyệt Lão Điện.

Chương 65. Đợt kiểm tra này, ít nhất ta phải đạt ưu tú

"Nguyệt Lão, ngươi chính là thần tiên quản lý nhân duyên, ngươi biết cái gì là tình yêu nam nữ cơ mà!"

Tiền điện, có một vị Thiên Tướng say rượu đang gào khóc. Trong điện, mặt mũi Nguyệt Lão tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể đi ra nói đôi lời an ủi, vẫn không dám hứa hẹn giúp vị Thiên Tướng này nối dây tơ hồng.

Làm chức quan nhỏ này đã vạn năm, chuyện gì mà Nguyệt Lão chưa từng gặp qua? Loại tình huống này thấy rất nhiều. Lão chỉ có thể ở đó lựa lời an ủi, nói một ít đạo lý, sau đó liên lạc cho một vị Thiên Tướng khác đến xử lý.

Nhân duyên chủ yếu là dựa vào cố gắng của chính mình, phải bám theo vị tiên tử kia, nảy sinh một ít chuyện lãng mạn mỹ diệu, nhất định phải có kế hoạch kỹ càng, tán gái phải có nghệ thuật…

Trước đó một lúc, Nguyệt Lão đang ngồi hí hoáy tu bổ lại nam tượng đất mà hôm bữa bị Huyền Đô Đại Pháp Sư bẻ gãy tay. Tượng đất là do lực lượng Thiên Đạo biến thành, mỗi giây phút đều có Thiên Đạo cảm ứng, mặc dù vẫn có thể tu bổ nhưng quá trình hết sức phức tạp.

Chủ yếu là phải "loại bỏ" tượng đất ra khỏi mảng tinh không Nhân Duyên Luân Bàn, hoàn thành tu bổ sau đó mới trả về chỗ cũ.

Vừa mới đây, lúc Nguyệt Lão sắp hoàn thành tu bổ thì trước cửa xuất hiện vị Thiên Tướng kia đến khóc lóc kể lể.

Bởi vì tượng đất không thể rời khỏi Nhân Duyên Luân Bàn trong thời gian quá dài, Nguyệt Lão đành đưa công đoạn cuối cùng - là việc lắp lên vô cùng đơn giản – giao cho hai vị đệ tử, còn bản thân mình thì ra ứng phó vị Thiên Tướng say rượu kia.

Trong hậu điện, hai vị đồng tử cẩn thận từng li từng tí lắp đặt cánh tay lại cho tượng đất. Trên thân tượng đất bay ra một tia đạo vận huyền diệu, rồi toàn thân tượng đất khôi phục lại nguyên vẹn tay chân như lúc ban đầu.

Sau đó...

Vị đồng tử bé hơn chỉ tay lên trên mặt bàn còn sót lại một mẩu đất sét, nhỏ giọng hỏi:

"Sư huynh, thứ này làm sao bây giờ?"

"Nguy rồi! Đầu vai ghép sai rồi!"

"Chết! Sư phụ có thể trách phạt chúng ta hay không?"

"Ừm..."

Vị đồng tử lớn hơn trầm ngâm một lát, mặt lộ vẻ suy tư, cầm tượng đất trong tay lật nhìn một lần khắp trên dưới, hai mắt lập tức tỏa sáng. Y phát hiện ra giữa hai chân tượng đất chỗ đũng quần có một chút khe hở…

Hai vị đồng tử đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhau ra tay, cẩn thận từng li từng tí nhét mẩu đất sét vào khe hở giữa hai chân tượng đất.

Đồng tử lớn hơn còn cẩn thận lấy một cây trâm nhỏ xíu, cắm thẳng vào mẩu đất sét kia, nhẹ nhàng ghim chặt…

Đại công cáo thành!

Hai đồng tử ở bên này vừa tu bổ xong tượng đất, phía ngoài tiền điện, vị Thiên Tướng uống say đã bị hai người bạn tốt đến khiêng về.

Nguyệt Lão chắp tay sau lưng dạo bước mà đến, nhẹ nhàng hỏi: "Hai ngươi tu bổ tượng xong chưa?"

"Tu…tu bổ xong rồi sư phụ!"

Nguyệt Lão nhận lại tượng đất, liếc nhìn rồi gật đầu hài lòng, tiện tay ném hai bình đan dược cho đồ nhi.

"Làm không tệ, tới tiền điện tu hành đi."

Nói xong, Nguyệt Lão nâng tượng đất đến mảng tinh không, đưa lại chỗ đám tượng đất Độ Tiên Môn, nhẹ nhàng đẩy một cái.

Nhân Duyên Luân Bàn hiện, đại đạo luân chuyển gian.

Nam tượng đất chậm rãi bay trở về vị trí nguyên bản, ba nữ tượng đất xung quanh kia lập tức sinh ra cảm ứng, ba sợi dây tơ hồng chậm rãi vươn về phía nam tượng đất.

Nguyệt Lão nhẹ nhàng thở phào, cuối cùng cũng làm xong.

Sau đó chỉ thấy, nam tượng đất kia nhẹ nhàng lung lay, đơn giản né tránh một sợi dây tơ hồng vừa lò dò vươn tới.

"Gia hỏa này thật sự một lòng cầu đạo?"

Nguyệt Lão đỡ râu mà cười, nhìn ba sợi chỉ đỏ không có mấy thay đổi trên tượng đất.

"Thú vị, ta lại muốn xem ngươi có thể tránh tới khi nào, việc này trái lại không thể miễn cưỡng ngươi, ta chỉ có thể hỗ trợ đôi chút, không thể cường bạo ép buộc."

Lão vừa nói dứt lời, nam tượng đất lại nhẹ nhàng né tránh một sợi tơ hồng khác quấn tới. Cùng lúc đó, thân thể tượng đất khẽ lắc một cái, mẩu đất sét giữa hai chân rớt xuống, phiêu phù giữa mảng tinh không luân bàn…

Nguyệt Lão sững sờ trợn mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ ngốc trệ, há hốc mồm nhìn nam tượng đất vừa mới tu bổ lại, bị ba nữ tượng đất vờn quanh…

Hở?

Sao, sao lại như vậy?

Kẻ này sao lại ngoan tuyệt như thế?!

Cắt phăng luôn à?

Không đúng, đây có thể là khi sửa tượng đất, một chút mảnh vụn không cẩn thận rớt vào.

Nói trở lại...

Coi như tượng đất này thật sự thiếu…thiếu một chút…hẳn là cũng không sao chứ?

Đại Pháp Sư có lẽ sẽ không chú ý tới?

Đây chính là tượng đất Thiên Đạo nhân duyên, cũng không có ý nghĩa tượng trưng nào khác. Nhiều lắm là sẽ sinh ra vài điểm cảm ứng vi diệu với bản thân, sẽ không ảnh hưởng đến cơ thể ngươi này…

A?

"Chú ý tên tiểu tử này nhiều hơn!" Lời nói của Huyền Đô Đại Pháp Sư trong lúc vội vàng chạy đi vẫn còn văng vẳng bên tai. Nguyệt Lão nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng bước lên trước rồi đưa tay nắm lấy mẩu bùn đất đang phiêu phù trong tinh không.

Bóp nát, ép vụn, giấu vào trong ống tay áo, nhìn quanh trái phải…

"Không có chuyện gì, ha ha ha, không phát sinh chuyện gì… Tam Tinh Củng Nguyệt chi thế! Phúc duyên tốt! Phúc duyên tốt! A ha ha, ha ha ha..."

Chỗ cửa điện, tiểu đồng tử muốn nói lại thôi, bị đồng tử lớn kéo tay dắt chạy ra ngoài, hai đồng tử cùng nhau ước định, chôn giấu bí mật nhỏ này vào trong đáy lòng.

…

Tại Tiểu Quỳnh Phong, trong mật thất dưới lòng đất.

Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn tĩnh tâm tu hành, thân như lưu ly, tiên hồn không một hạt bụi. Một đoàn Tam Muội Chân Hỏa chậm rãi di chuyển trong cơ thể, ánh ra ngoài làn da hắn tạo thành một bóng mờ lấp lóe tiên quang.

Hắn vừa tỉ mỉ kiểm tra một lần, vẫn không phát hiện ra thân thể mình có điểm nào dị thường. Sau mấy tháng bế quan an ổn, lúc này tiểu cảnh giới gần như viên mãn, hắn nghĩ ngợi một lúc rồi hơi thả lỏng tinh thần…

Cũng không có vấn đề.

Mặc dù tiểu cảnh giới trước mắt đã vững vàng, Lý Trường Thọ cũng không nóng nảy lập tức đột phá, mà vẫn thực hiện nghiêm chỉnh quy trình tu luyện trước đến giờ, dành thời gian để cảm ngộ cảnh giới thêm một lần nữa.

Bước đầu tiên: ôn lại điều cũ để biết điều mới.

Bước thứ hai: chuyển đổi góc nhìn, nghiệm chứng đạo quả, tìm chỗ thiếu để bổ sung cho đủ.

Bước thứ ba: áp chế cảnh giới, đã tốt càng phải tốt hơn.

Lặp đi lặp lại ba bước này mấy lần, như vậy có thể hạ thấp xác suất "sơ hở" xuống đến mức thấp nhất, lúc đó mới gọi là hoàn toàn củng cố một tiểu cảnh giới.

Tiên cơ Hồng Hoang đã bị những lão đại trời sinh kia cướp sạch. Nếu như sau này chính mình muốn có được thực lực tự vệ, thì giai đoạn trước chỉ có thể cầu ổn, giai đoạn giữa cầu ổn, giai đoạn cuối cầu ổn, giai đoạn cuối của cuối mới hậu tích bạc phát.

Ý nghĩ của hắn vẫn luôn rất rõ ràng.

Trong Hồng Hoang bây giờ, thực lực của tuyệt đại bộ phận cao thủ đều đã định hình. Thứ hắn muốn theo đuổi đó là độ cao sau này có thể đạt được, chứ không phải hiện tại đi giành giật thứ hạng từng phút từng giây.

Lại bế quan hơn nửa năm, cuối cùng Lý Trường Thọ mới xác định thân thể của mình cũng không có dị dạng gì, hiện tượng ngứa nách cũng không xuất hiện trở lại nữa.

Bởi vì từng có một đoạn phi thăng, cảnh giới của bản thân đã tới, cho nên hắn đã hiểu thấu đáo quyển thượng "Vô Vi Kinh". Nhưng hiện tại hắn cũng không có cơ hội thích hợp đi lấy quyển hạ "Vô Vi Kinh". Tự mình lén lút tu luyện công pháp chủ yếu của tiên môn là điều tối kỵ, cũng có một chút nguy hiểm.

Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được.

Bỏ qua hết những chuẩn bị bảo mệnh, không tính đến những át chủ bài. Biện pháp hộ thân cuối cùng của hắn kỳ thật chính là bản thân không làm trái môn quy Độ Tiên Môn, không hề làm những việc tổn hại lợi ích tiên môn.

Chuyện gì cần đến từ từ sẽ đến thôi.

"Vô Vi Kinh" bác đại tinh thâm, quyển thượng là đại cương sơ cấp nhưng nếu tìm hiểu kỹ càng, chậm rãi trải nghiệm từng câu từng chữ cũng có thể đạt được thu hoạch mới. Nói không chừng còn có thể suy nghĩ ra những thần thông mới…

Chờ tiếp qua trăm năm, nhóm đệ tử thiên tài mầm tiên cùng thế hệ trong môn phái bắt đầu lần lượt độ kiếp, hắn cũng có thể an bài một lần ra ngoài "trùng hợp" vượt qua Thành Tiên Kiếp, khi đó lại tu luyện quyển hạ "Vô Vi Kinh" cũng không muộn.

Từ mật thất trở về đan phòng, Lý Trường Thọ thu hồi tờ phân thân người giấy ngồi ngay ngắn nãy giờ. Người giấy của hắn bây giờ đã hoàn toàn có thể lấy giả làm thật đánh lừa người khác nhìn vào.

Hắn ngồi xuống bên cạnh đan lô, bắt đầu chậm rãi tế luyện chiếc đan lô mới. Chiếc lò luyện đan này tên là "Thiên Độc Bách Kim Lô", tiên bảo thượng đẳng, chính là đan lô dự bị của Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Thân lò dùng Bách luyện Minh Viêm Kim, là hỗn hợp của hơn trăm loại bảo tài trân quý rèn đúc mà thành. Đừng nói là sử dụng để luyện chế Thiên Tiên Đan như Vạn Lâm Quân, dù cho luyện Kim Tiên Đan phổ thông cũng không bị nổ lò.

Nhìn kỹ thành ngoài chiếc lò luyện đan này, màu sơn kim loại đen lấp lánh, lưu động một cỗ linh lực thuần túy. Trên thành lò dùng thủ pháp tỉ mỉ khắc họa hình ảnh trăm loại độc trùng, mười hai loại kỳ thú kịch độc.

Ưu điểm của lò luyện đan này là không bị độc tính ăn mòn, như vậy lúc luyện chế độc đan có thể áp chế độc dược bay hơi, gia tăng hệ số an toàn hơn mấy phần.

Vốn dĩ, Vạn Lâm Quân trưởng lão định đưa cho Lý Trường Thọ một chiếc đan lô còn trân quý hơn, có thể gia tăng tỉ lệ thành đan và tăng phẩm chất độc đan. Nhưng Lý Trường Thọ vẫn kiên trì lựa chọn chiếc đan lô dự bị này…

Điểm ấy, làm Vạn Lâm Quân trưởng lão có một chút cảm khái.

Dù sao bây giờ hoàn cảnh Hồng Hoang đã không phải như thời Viễn Cổ Thượng Cổ, bảo vật khó kiếm. Đa số kẻ tu hành đều trọng bảo khinh pháp, thế hệ trẻ tuổi đối mặt trọng bảo không lay chuyển như hắn thực sự quá ít…

Mặc dù Lý Trường Thọ vốn là tập trung về phía hệ số an toàn.

Khai lò luyện một lô độc đan, Lý Trường Thọ hết sức hài lòng đối với lò luyện đan này...

Sau đó, có thể thương lượng kế hoạch "Phát tài" cùng với sư phụ.

"Trước ủy khuất ngươi dùng những tiểu trận pháp này hộ thân!" Lý Trường Thọ vỗ vỗ đan lô, lẩm bẩm nói: "Đợi có bảo tài, ta nhất định sẽ xây một trận pháp ngon lành để ngươi được bình yên vô sự nơi đây, không ai có thể đụng đến!"

Lò luyện đan này cũng không phải linh bảo gì đó, đương nhiên sẽ không đáp lại hắn.

Trở về đã nhiều ngày, cũng nên đi Đan Đỉnh Phong thăm Vạn Lâm Quân trưởng lão lần thứ hai. Không nên cầm chỗ tốt của người ta rồi sau đó mai danh ẩn tích.

"Ừm...đi bắt mấy con linh ngư, bảo Linh Nga làm chút thức ăn, chính mình mang hai vò rượu ngon đi qua chào hỏi Vạn Lâm Quân trưởng lão."

Lý Trường Thọ tính toán như thế rồi chậm rãi đi ra khỏi đan phòng, cưỡi mây bay về phía nhà tranh.

Tiên thức của hắn tuỳ tiện xuyên thấu trận pháp xung quanh căn nhà nhỏ của Linh Nga, trông thấy nàng đang dựa vào bàn nghỉ ngơi ngay phía trước cửa sổ. Mái tóc xanh như thác nước rủ xuống qua vai chạm tới eo thon, dưới lớp áo mỏng là những đường cong tinh tế lả lướt.

Cảnh sắc bên cửa sổ thực sự đẹp đủ chấn động tâm hồn người khác, nếu không phải nàng vừa ngủ vừa thỉnh thoảng cười "Hắc hắc hắc", trong miệng lại lầu bầu "sư huynh…sư huynh…"" phá hủy phần lớn ý cảnh…

Phiến đá trên tay nàng còn một bộ phù điêu chưa hoàn thành, khắc họa hình ảnh Lý Trường Thọ đang cưỡi mây…

"Không tập trung lo lắng tu hành."

Lý Trường Thọ lắc đầu nhưng lại không gọi Linh Nga dậy, hắn vén tay áo đi đến chỗ bếp lò bên hồ, bận rộn một hồi.

Chừng hai canh giờ sau, một bữa ăn ngon tuyệt đã được làm xong.

Nhớ tới Linh Nga vừa tới trong núi hai năm đầu tiên, bé gái đã quen ăn ngon mặc đẹp có vẻ không chịu nổi kham khổ trong núi tu hành, Lý Trường Thọ đã mài luyện học nấu ăn. Về sau hắn lại tích cực bồi dưỡng sư muội chịu đựng vất vả gian khổ, cần cù làm giàu. Sau khi nàng có thể tích cốc thì hắn cũng truyền thụ tất cả kỹ năng đầu bếp cho nàng.

Lý Trường Thọ bỏ hết thức ăn còn lại trên bàn vào hai hộp cơm, một hộp lặng yên để bên cạnh sư muội, một hộp khác đặt trước cửa phòng sư phụ.

Sau đó, Lý Trường Thọ xách theo chút thức ăn và hai vò rượu ngon, cưỡi mây chọn một độ cao thích hợp bay về hướng Đan Đỉnh Phong.

Hắn vừa đi không lâu, chóp mũi Linh Nga nhẹ nhàng run run. Nàng bị mùi đồ ăn hấp dẫn, chậm rãi mở mắt ra.

"Hở?"

Chép chép miệng nhỏ, Lam Linh Nga thấy được hộp cơm bên cạnh, phía trên đặt một mảnh trúc có chữ viết:

"Tu hành chớ có lười biếng, cần cù mới được chính quả."

Linh Nga đầu tiên là sững sờ, sau đó liền lộ ra mừng khấp khởi tươi cười.

Sư huynh đã tới!

Còn làm đồ ăn cho mình!

Hả?

Có điểm khác thường.

Trong nháy mắt, Lam Linh Nga đứng dậy, tay trái đỡ khuỷu tay phải, tay phải đỡ cằm nhỏ, trầm ngâm một hồi.

"Hừ, sư huynh tất nhiên là đang thử kiểm tra, xem mình còn nhớ những bài học cảnh giác hay không!"

Ngón tay khẽ động, một tờ phù lục từ trong tay áo của nàng bay ra dán lên trên hộp cơm. Sau đó hộp cơm bị nàng ném ra cửa sổ, phù lục bên trên lấp lóe ánh lửa, hộp cơm nổ nát vụn trong nháy mắt.

Đợt kiểm tra này kết quả không thể nói hoàn mỹ, nhưng ít nhất ta cũng đạt ưu tú đi!

Linh Nga đắc ý cười một tiếng, sau đó cất bước ra khỏi nhà tranh của mình, tìm kiếm thân ảnh sư huynh. Nhưng mà ánh mắt của nàng…rất nhanh bị hấp dẫn bởi một hộp cơm đang nằm trước cửa nhà sư phụ.

Nụ cười đắc ý dần dần cứng lại trên gương mặt xinh đẹp, Lam

Linh Nga đưa tay ôm trán, khẽ than thở tiếc hận:

"Thật sự là sư huynh nấu cơm."

Đã nhiều năm không được ăn rồi...Chính mình như thế nào...

Ài, đều bị sư huynh dạy hư mất rồi!

Sư phụ đang bế quan, khẳng định cũng không có phát hiện ra hộp cơm. Mà đồ ăn lại nằm bên ngoài trận pháp…

Để lâu cũng sẽ hư mất…

Linh Nga liếc ngang liếc dọc xung quanh một chút rồi rón rén tới gần cửa gỗ nhà sư phụ, cúi đầu nhặt hộp cơm trên đất lên.

"Sư phụ, đệ tử không phải là đoạt thức ăn trước miệng cọp. Ngài bận rộn lĩnh hội tiên lộ, chắc chắn sẽ không xuất quan, lãng phí chung quy là không tốt đúng không?"

Kít…

Cửa gỗ chậm rãi bị kéo mở, Tề Nguyên đạo trưởng vặn eo bẻ cổ bước ra. Lão đạo cúi đầu liền thấy tiểu đồ nhi của mình ở trước cửa, lập tức nở nụ cười ôn hòa: "Linh Nga, con ở đây làm cái gì?"

"Chuyện này...sư phụ...sư huynh làm một ít đồ ăn, bảo đệ tử đưa lại đây cho sư phụ!"

"Ồ?" Tề Nguyên lập tức mặt mày hớn hở, nhận lấy hộp cơm rồi cười nói: "Khó mấy khi các ngươi có hiếu tâm, vi sư ăn xong rồi đi Phá Thiên Phong cũng không muộn."

Linh Nga xoay người đưa lưng về phía sư phụ mình, miệng nửa mếu nửa cười…

Con đang khóc nha sư phụ, con thật sự đang khóc nha sư phụ...

Nàng hít vào một hơi, thuận miệng hỏi một câu: "Sư phụ, người đi Phá Thiên Phong có chuyện gì sao?"

"Ừm khục!" Tề Nguyên đạo trưởng ra vẻ tỉnh bơ nói:

"Cũng không phải đại sự gì, vi sư đây không phải đã thành tiên sao?

Trước đó vi sư nhận được thông báo từ Bách Phàm Điện, đại hội phong chủ mười năm một lần, Tiểu Quỳnh Phong chúng ta cũng có thể tham gia."

"Úi chà!"

Chương 66. Thì ra có người đang giở trò quỷ

Một bữa yến tiệc, mọi người ai cũng vui vẻ.

Lý Trường Thọ mang rượu tới, Vạn Lâm Quân chỉ uống một chút còn hai vò đều lưu lại.

Vị trưởng lão này không thích uống rượu, đối với ẩm thực cũng không nhiều hứng thú lắm. Vạn Lâm Quân chỉ cùng với Lý Trường Thọ vừa ăn vừa thảo luận về độc kinh độc lý, nói say sưa ngon lành.

Từ Đan Đỉnh Phong trở về, Lý Trường Thọ lại được Vạn Lâm Quân trưởng lão cho một đống dược thảo. Hắn cũng không có ý xin xỏ gì, dù sao cũng chỉ đi qua chỗ đặt thảo dược nhìn nhìn mấy lần. Nhưng vị trưởng lão này…xác thực là quá nhiệt tình.

Trong môn ít có Luyện Khí Sĩ cảm thấy hứng thú với chữ Độc này. Mà trình độ nghiên cứu về độc của Lý Trường Thọ cũng không tính thấp, quả thật có thể trò chuyện.

"Cũng không thể đến Đan Đỉnh Phong quá nhiều lần, miễn cho bị người khác chú ý tới. Thôi để hai năm sau lại đến thêm một lần…"

Lý Trường Thọ vừa tính toán, vừa hạ mây xuống trước đan phòng Tiểu Quỳnh Phong.

Lam Linh Nga đang ngồi trên ghế xích đu, bưng một cuốn thẻ tre đã trải qua tiên pháp xử lý để bảo tồn trường kỳ, vừa đọc vừa cảm ngộ. Nàng phát giác được đại trận xung quanh đan phòng vừa giải khai bèn lặng yên bay tới, gương mặt xinh đẹp tràn đầy phiền muộn, định nói gì đó rồi lại thôi…

Muốn cầu sư huynh khen ngợi thao tác "nổ cơm" của mình, nhưng lại sợ sư huynh trách mình phụ công hắn vất vả nấu ăn.

Lý Trường Thọ chờ một hồi, không thấy Linh Nga nói chuyện, bèn ngẩng đầu nhìn sư muội trước mặt, hỏi: "Sao rồi?"

"Sư huynh!" Lam Linh Nga cúi đầu nói: "Sư phụ đi tham gia đại hội phong chủ, nơi đó sẽ có vấn đề gì hay không?"

Lý Trường Thọ nghĩ nghĩ, sau đó liền khẽ lắc đầu, truyền âm nói: "Không có vấn đề gì, cừu địch của sư phụ bây giờ cũng không lên được phong chủ, cứ yên tâm. Hiện tại, sư phụ hẳn là cũng chỉ ngồi trong góc dự thính. Nơi đó bối phận thấp nhất, lại không dám nói chuyện. Với tính cách ưa lễ nghi thích sĩ diện của sư phụ, lúc này nhất định lão nhân gia giống như đang ngồi trên bàn chông."

Phá Thiên Phong, trong xó xỉnh Bách Phàm Điện.

Ngồi trên một bồ đoàn nơi góc hẻo lánh, Tề Nguyên lão đạo cúi đầu, hơi xê dịch cái mông để cho mình ngồi càng đoan chính hơn một chút.

Tiểu Quỳnh Phong, trong đan phòng.

Lý Trường Thọ nhìn Linh Nga đang có vẻ không yên lòng, hắn cười nói: "Ngược lại, tiểu sư muội lần này làm không tệ. Biết lo lắng cho sư phụ, còn biết tới thương lượng cùng huynh một phen. Trước đây, cẩn thận như vậy của muội đi chơi chỗ nào? Tốt, sự tình lần trước không so đo cùng muội nữa, sau này an tâm tu hành là được."

Linh Nga nhẹ nhàng chớp mắt: "Sư huynh, huynh vừa mới khích lệ muội sao?"

Lý Trường Thọ nhịn không được cười phá lên: "Ta hung ác đến nỗi mỗi ngày mắng muội hay sao?"

"Huynh bình thường toàn là chê trách người nhà..." Linh Nga trợn mắt làm cái mặt quỷ, tâm tình biến đổi đột ngột như vừa mưa lại nắng. Trước đây thâm xì như cà pháo gặp sương muối, lúc này lại tươi sáng như cà chua tắm mưa.

"Sư huynh, cái lò này xem ra thật là lợi hại."

"Không được đụng lung tung, nó sẽ cắn muội đó…"

"Xùy...sư huynh, người ta cũng không phải mười hai mười ba tuổi như năm đó…đụng nè, có sao đâu…"

Xẹt! Úi cha!

Sao lại có lôi điện ở lò đan?

"Vi huynh thêm một trang bị an toàn, miễn cho người bên ngoài mở loạn lò luyện đan này." Lý Trường Thọ tỉnh bơ cười đáp rồi ngồi ngoài cửa tiếp tục xem sách.

Bên cạnh đan lô, Linh Nga ôm lấy ngón tay đỏ hồng, nghiêng đầu đánh giá phù điêu phía trên. Sau đó, nàng đi dạo nửa vòng trong phòng, tìm một bản kinh văn trước đây đã đọc một nửa rồi cầm bồ đoàn ra ngoài cửa.

Hai sư huynh muội ngồi đọc sách trước cửa, một trái một phải như môn thần.

Buổi chiều ánh nắng ấm áp, gió rừng nhẹ thổi lá cây xào xạc, côn trùng kêu vang cộng hưởng với tiếng nước chảy róc rách… Trong lòng Lý Trường Thọ chợt có cảm ngộ, hắn bất động thanh sắc tiếp nhận mọi cảnh sắc xung quanh, không bộc lộ nửa phần ba động khí tức.

Bây giờ cảnh giới hắn tăng cao, quyền chủ động tiến vào trạng thái ngộ đạo cuối cùng cũng có thể nắm giữ ở trong tay mình.

Liên quan tới đốn ngộ, trước đây hắn lo lắng nhất là mình đang lâm trận quyết đấu cùng người khác thì bị kéo vào trạng thái đốn ngộ…

"Sư huynh, huynh bây giờ đến cảnh giới gì rồi?"

"Cảnh giới Phản Hư cấp bốn."

"A, thật là lợi hại!" Lam Linh Nga thuận miệng đáp lời, cúi đầu tiếp tục nâng quyển sách đọc nhưng lại không nhập tâm được chữ nào.

…

Thiên Đình, Nguyệt Lão Điện đang bị đại trận bao khỏa. Hai vị đồng tử giơ hai tấm bảng gỗ, ngồi trước cửa điện đang đóng chặt

Bên phải viết:

[Nguyệt Lão không ở trong nhà]

Bên trái viết:

[Thiên Đạo che chở nơi đây]

Đồng tử bé nói thầm một câu: "Sư huynh, chúng ta không nói cho sư phụ tình hình thực tế, có thể nào gây ra rắc rối lớn hay không?"

"Xuỵt, ngươi không sợ bị sư phụ biến trở về hay sao?" Đồng tử lớn hơn trợn mắt dọa: "Chúng ta nguyên bản chỉ là hai nhánh cây Tương Tư, thật vất vả mới được sư phụ điểm hóa thành người. Yên tâm đi, sư phụ khẳng định có biện pháp."

"A!" Đồng tử bé nhếch miệng không nói nữa, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Sau đó, hai vị đồng tử ngồi trước cửa một ngày lại một ngày, chờ đằng đẵng nửa năm nhưng vẫn không thấy Nguyệt Lão quay trở về.

Nguyệt Lão đi nơi nào?

Kỳ thật lão cũng không rời khỏi Nguyệt Lão Điện quá xa, chỉ là đi vào một tiên điện vắng vẻ hơn, tìm được một vị tiên quan rảnh rỗi để biếu xén chút lễ, chuẩn bị đền bù lỗi lầm của mình.

Trong đáy lòng Nguyệt Lão vẫn hiểu rõ, mình không có hậu trường không có bối cảnh, không dám đắc tội cùng ai.

Nhưng cũng bởi vậy, Ngọc Đế bệ hạ mới đặt mình ở vị trí Nguyệt Lão này, chỉ có lão như vậy mới không hành xử thiên lệch về phía thế lực nào…

Ngày bình thường Thiên Tướng, tiên tử đến cầu nhân duyên, đó cũng là việc nhỏ. Nếu như Nguyệt Lão thật sự mượn Thiên Đạo cho quyền hành định đoạt nhân duyên, có thể gây ra nghiệp chướng hoặc làm thành chuyện rắc rối lớn.

Bất quá, Thiên Đạo cũng từng giờ từng khắc giám sát Nguyệt Lão Điện. Nguyệt Lão có lẽ chỉ vừa suy nghĩ làm loạn thì đã bị Thiên Đạo cảnh cáo một lần, lần thứ hai sẽ trừng trị, lần thứ ba là giáng Tử Tiêu Thần Lôi trực tiếp tiêu diệt...

Thiên Đình suy thoái, Đạo Môn cường thịnh.

Cho dù là đệ tử Nhân Giáo phổ thông, Nguyệt Lão cũng không muốn đắc tội.

Tượng đất không may trục trặc, căn nguyên là do Huyền Đô Đại Pháp Sư tùy tiện xuất thủ. Nhưng Huyền Đô có Thánh Nhân che chở, có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của Thánh Nhân trấn áp bản thân, không dính nhân quả, thực lực của y lại rất mạnh mẽ…

Một Nguyệt Lão nho nhỏ làm sao dám đẩy nồi cho Huyền Đô Đại Pháp Sư?

Cho nên việc này cũng chỉ có thể lão tự mình giải quyết tận gốc.

Trước đó Nguyệt Lão đã suy nghĩ cả đêm, chuyện để càng lâu càng dễ xuất hiện biến cố. Mình nhất định phải nhanh chóng xử lý thỏa đáng.

Nghĩ trước nghĩ sau, Nguyệt Lão hạ quyết tâm, rời khỏi Nhân Duyên Điện đi tới "Thần Uy Điện".

Lúc này, Nguyệt Lão đang cùng với người chủ trì Thần Uy Điện - một vị tiên quan nào đó toàn thân Kim Giáp uy vũ. Hai người đứng trước bảo vật Thiên Đạo - Tinh La Mộng Thiên Nghi.

Vị tiên quan không biết kia vừa thao tác điều khiển Tinh La Mộng Thiên Nghi, vừa giải thích tường tận cho Nguyệt Lão: "Nguyệt Lão yên tâm...nói đến chuyện báo mộng loại này, Đại La Kim Tiên siêu thoát thế gian thì ta nhập mộng không được, nhưng đối với Kim Tiên Thiên Tiên chỉ là chuyện đơn giản. Chứ đừng có nói gì đến một tên tiểu Luyện Khí Sĩ thọ linh hơn trăm tuổi. Nhưng có một vài điểm cần ngài rõ ràng rằng: trong lúc báo mộng chỉ được trò chuyện, không được làm chuyện gì. Đây chính là bảo vật Thiên Đạo hạ xuống, để cho Thiên Đình chúng ta hiển lộ thần uy. Món này chỉ dùng dọa người thôi, cho nên nơi của tiểu quan này mới gọi là Thần Uy Điện. Chỉ cần đối phương có điểm phân thần, ngây người, hoặc là say rượu, tâm lực tiều tụy, suy yếu rã rời, hoặc là thời khắc tâm thần buông lỏng, hoặc lúc bế quan ngộ đạo chợp mắt…lúc dó ta có thể mời đối phương nhập mộng. Nhưng nếu như đối phương không nguyện ý nhập mộng, vậy cũng không có cách nào. Ngài muốn tìm đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ đúng không? Yên tâm, chỉ là một vị đệ tử trẻ tuổi, chỉ mất vài giây liền có thể… Hả? Làm sao tìm không ra người này?"

Vị tiên quan Kim Giáp này há miệng cứng họng, trừng mắt nhìn "Tinh La Mộng Thiên Nghi" đang đứng im không nhúc nhích chút nào.

Nguyệt Lão ở bên cạnh lộ ra nụ cười ôn hòa, tiếp tục chờ đợi.

Tiên quan Kim Giáp vội nói: "Nguyệt Lão ngài xác định là đạo hiệu này đúng chứ? Có ngày sinh tháng đẻ gì không?"

"Có, có, Nhân Duyên Điện có ngày sinh tháng đẻ!" Nguyệt Lão tươi tỉnh đáp rồi vội vàng lấy trong tay áo ra một tờ giấy.

Lần này, tiên quan Kim Giáp cúi đầu mân mê một hồi, Mộng Thiên Nghi to lớn kia cuối cùng cũng bắt đầu chậm rãi vận chuyển.

Sau nửa canh giờ, tiên quan nhẹ nhàng thở ra thật dài, xoa xoa cái trán bóng nhẫy mồ hôi nóng...

"Phù! Mộng Thiên Nghi đã tìm được, vào giờ phút này hắn đang ở ngay bên trong sơn môn Độ Tiên Môn. Không hổ là đệ tử Nhân Giáo, đại giáo có Tiên Thiên Chí Bảo che chở khí vận, quả là thật khó điều tra! Nguyệt Lão ngài cứ nhìn bên này, chờ đợi điểm tinh quang này sáng lên có nghĩa là hắn đi ngủ hoặc là thất thần. Khi đó chúng ta liền có thể mời hắn tiến vào mộng cảnh..."

"Như vậy là được hả?" Nguyệt Lão nhỏ giọng hỏi.

Vị tiên quan kia cười nói: "Được chứ! Nguyệt Lão ngài chờ một lát, bình thường thì khoảng nửa ngày, nhất định hắn sẽ có thời điểm thất thần."

Nguyệt Lão vội vàng cảm tạ liên tục, tiên quan khoát khoát tay, nói rằng tất cả mọi người cùng là quan Thiên Đình, không cần nói những lời khách sáo này.

Nhưng mà, nửa ngày sau...

Một ngày sau…

Hai ngày sau...

"Sao thế, sao không sáng?" Tiên quan phụ trách báo mộng nhíu mày nói thầm.

Nguyệt Lão cười nói: "Không sao không sao, tiểu lão nhân cũng rảnh rỗi, chỉ sợ là làm phiền đạo hữu."

"Việc nhỏ việc nhỏ, nơi này của tiểu tiên, mấy năm cũng có ai tới! Ta không tin kẻ này còn có thể một tháng không thất thần một lần."

Thế là, một tháng sau.

Nguyệt Lão và tiên quan ngồi xếp bằng trước Tinh La Mộng Thiên Nghi, bốn con mắt nhìn chằm chằm vào một viên tinh quang ảm đạm.

Hai tháng sau...

Trong đôi mắt tiên quan Kim Giáp tràn đầy tơ máu, khàn giọng nói: "Bảo bối này có phải là hỏng rồi hay không? Một vị tiểu đệ tử tiên môn nho nhỏ, ở trong sơn môn nhà mình, làm sao có thể lâu như vậy mà tâm thần không có một chút buông lỏng? Cho dù báo mộng cho những Kim Tiên kia cũng không cần chờ lâu như thế..."

"Chuyện này..." Nguyệt Lão thấp giọng nói: "Nếu không coi như xong đi."

Tiên quan vung tay lên: "Không được! Ta là người đã làm việc là phải làm đến nơi đến chốn. Hay là Nguyệt Lão ngài cứ về trước lo chuyện nhân duyên đi, ta sẽ tiếp tục chờ đợi ở chỗ này. Có tin tức gì ta sẽ thông tri ngay cho ngài!"

Nguyệt Lão vội nói: "Nhân duyên tự có Thiên Đạo chưởng quản, tiểu lão nhân cũng chỉ là ở bên đó ứng phó những người đi cầu nhân duyên. Ở đây trốn tránh coi như cũng là thanh tịnh, chỉ sợ làm phiền đạo hữu!"

Nhân Duyên Điện nếu như Thiên Đạo có việc nhân duyên cần Nguyệt Lão xử lý, lão đều có thể cảm ứng được để chạy về. Cho nên chờ đợi ở chỗ Thần Uy Điện này cũng không có vấn đề gì.

"Khách khí, khách khí."

Sau ba tháng...

Một vị tiên quan nào đó quay đầu nhìn Nguyệt Lão, bởi vì không nháy mắt trong thời gian dài, đôi mắt của tiên quan khô cứng, hốc mắt lõm khọm thâm quầng. tiên quan lo lắng lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là hỏng thật? Bảo bối Thiên Đạo tạo nên lại bị hỏng? Lâu như vậy còn không có động tĩnh gì, khiến mình thật sự mất mặt trước Nguyệt Lão! Về sau còn muốn nhờ Nguyệt Lão hỗ trợ thúc đẩy một đoạn nhân duyên, vậy mà hôm nay bảo bối này như xe tuột xích làm sao có thể đi!"

Tiên quan trầm ngâm hồi lâu rồi tỏ vẻ sợ hãi thì thầm: "Mộng Thiên Nghi này không phải là cùng một thể với Thiên Đình sao? Làm sao có thể xuất hiện trục trặc được?"

Nguyệt Lão cau mày nói: "Đạo hữu, không bằng..."

"Chờ! Ta sẽ tiếp tục chờ! Nguyệt Lão ngài có việc thì về trước đi, ta quyết định chơi tới cùng với tên oắt con này. Không được nữa thì ta đến tận nhà tìm hắn."

Nguyệt Lão vội vàng nói không cần, ở bên cạnh tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi, tiên thức của lão vẫn để ý quan sát đến Nhân Duyên Điện nhà mình, sợ có Đại Tiên nào đó đến cửa…

Nửa năm sau...

Nằm rạp trên mặt đất, tiên quan Kim Giáp đờ đẫn ngáp ngáp lấy hơi rồi thở dài nói: "Hay là chúng ta đổi cách khác. Trước hết báo mộng cho người khác trong Độ Tiên Môn, nhờ thông tri cho kẻ lì đòn này, kêu hắn nhập mộng gặp mặt Nguyệt Lão ngài?"

Đang ríu mắt buồn ngủ, tinh thần Nguyệt Lão lập tức trở nên tỉnh táo: "Biện pháp tốt!"

"Chỉ có điều cảm giác bị vị tiểu đệ tử này hố một lần, thần uy không còn gì…"

"Chuyện này..."

"Ài...hắn đã làm như thế nào, nửa năm cũng không cho nửa điểm cơ hội!"

Thế là, nửa ngày sau...

Lý Trường Thọ đang suy nghĩ "Vô Vi Kinh ", Linh Nga vội vàng bay tới từ ngoài rừng. Hắn vội dừng tu hành, mở trận pháp bên ngoài ra.

"Sư huynh! Có một thiên thần Kim Giáp vừa mới báo mộng cho muội. Y nói muốn báo mộng cho sư huynh, bảo huynh buông lỏng tâm thần nhập mộng. Y nói là chính thần Thiên Đình Nhân Duyên Điện Nguyệt Lão có chuyện quan trọng muốn gặp huynh!"

Báo mộng? Nguyệt Lão?

Lý Trường Thọ nhướng mày, lập tức ý thức được sự tình có lẽ cũng không đơn giản.

Không có chuyện vô duyên vô cớ tìm tới cửa, chỉ do mình chưa nhìn ra duyên cớ thôi!

Trước đây tâm thần hắn đột nhiên lo lắng, sau đó tạp niệm loạn sinh, bức bách hắn không thể không lấy ra bí bảo "Bách Mỹ

Lão Hậu Đồ".

Sau đó chính là nơi nách đạo thể vô duyên vô cớ bị ngứa...

Trong này tất có vấn đề!

Chính mình lúc trước đã phân tích về môn phong Độ Tiên Môn đang dần dần lệch lạc, nguyên nhân cân nhắc kĩ thì bây giờ có khả năng liên quan đến Nguyệt Lão và tơ hồng nhân duyên.

Chẳng lẽ đúng thật là Nguyệt Lão đang giở trò?

Nhưng Nguyệt Lão làm sao dám hạ thủ đối với đạo thừa Nhân Giáo…

Lam Linh Nga vội nói: "Sư huynh mau mau nhập mộng đi."

Lý Trường Thọ ngưng ánh mắt lại, lạnh nhạt nói: "Từ từ đã, tạm thời không đi!"

"Không đi…chuyện này cũng có thể cự tuyệt sao?"

"Bọn họ nếu có thể nhập mộng của a, vì sao còn nhất định phải nhờ muội đến báo với ta như vậy?" Lý Trường Thọ cười cười: "Lần này hẳn là Nguyệt Lão muốn cầu cạnh ta, cũng là không cần phải lo lắng. Để ta hảo hảo châm chước một phen. Linh Nga, muội lên ghế nằm ngủ tiếp một hồi, hoặc thẫn thờ buông lỏng tinh thần cũng được. Nếu vị thiên thần Kim Giáp kia báo mộng cho muội một lần nữa, muội nhớ hỏi hắn cụ thể chuyện gì. Lúc này huynh đang bận luyện đan, không tiện nhập mộng."

"Vâng…được rồi." Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhu thuận đáp ứng rồi nhẹ nhàng lướt tới ghế bập bênh ngoài cửa.

"Ài, lại bị sư huynh coi như công cụ để sử dụng." Nhưng trong đáy lòng Linh Nga nhẹ nhàng thở phào, khóe miệng lộ ra nụ cười chúm chím: "Miễn có thể giúp đỡ được sư huynh chút nào đó thì cũng thật là vui vẻ."

Chương 67. Người hiểu ta chỉ có Trường Thọ

Thiên Đình, Thần Uy Điện, trước Mộng Thiên Nghi.

Lần thứ hai báo mộng cho đệ tử Độ Tiên Môn Lam Linh Nga …

Tâm thần tiên quan Kim Giáp quay trở về từ trong Mộng Thiên Nghi, nổi giận đùng đùng xách ra một thanh trường thương, nghiến răng nói: "Hắn lại không chịu đến! Nói đang bận luyện đan! Nguyệt Lão, để tiểu quan xuống dưới bắt hắn lên đây cho ngài!"

Ở bên cạnh, Nguyệt Lão sững sờ rồi vội vàng tiến lên ngăn cản.

Trong lòng mặc dù biết tiên quan cũng chỉ làm bộ cho có, đạo thừa Nhân Giáo dù nhỏ cũng là đạo thừa Nhân Giáo, Độ Tiên Môn chưa chắc đã để hai tiểu quan Thiên Đình như bọn lão trong mắt, chớ đừng nói là đi xuống đập tiên môn bắt người.

Nhưng dù sao cũng là mình có việc cầu người...

"Tiên quan không thể, tiên quan không thể…việc này chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn, bàn bạc kỹ hơn!"

Nguyệt Lão khuyên can một trận, vị tiên quan Kim Giáp này cuối cùng mới "hết giận".

Nguyệt Lão hỏi: "Bên kia nói như thế nào?"

Tiên quan đáp: "Sư muội hắn trái lại là dễ thương khách khí, cấp bậc lễ nghĩa cũng chu toàn. Nàng nói sư huynh nhà mình đang luyện đan đến thời khắc mấu chốt, không có cách nào phân tâm.

Còn hỏi chúng ta tìm sư huynh nàng có việc gì, nếu là sự tình gấp gáp thì mời nói rõ với nàng."

"Chuyện này..." Nguyệt Lão lập tức nhăn nhó tỏ vẻ khó xử. Việc này cũng không thể tùy tiện nói ra ngoài, quan hệ thanh danh của mình truyền đến tai Ngọc Đế, bệ hạ khẳng định cũng sẽ trách tội.

Nguyệt Lão trầm ngâm một lát rồi nói: "Có thể nhờ tiên quan ngài hỗ trợ tìm sư muội hắn một lần nữa hay không, tiểu lão nhân xin đa tạ."

"Nguyệt Lão khách khí, chuyện nhỏ như con thỏ."

Tiên quan quay người đối diện với Mộng Thiên Nghi, không chịu được nở ra nụ cười méo xẹo. Mỗi lần báo mộng, lực lượng nguyên thần của y tiêu hao không nhẹ, lại làm đến mấy lần, phen này nhất định choáng váng sấp mặt rồi…

Độ Tiên Môn, trong đan phòng.

Lý Trường Thọ nghe sư muội nói xong tình hình vừa mới gặp mặt, căn dặn nàng vài câu. Rất nhanh, Linh Nga sửng sốt nhìn thấy một đám mây mù trong tâm thần.

"Sư huynh! Lại tới!"

"Đi thôi!" Lý Trường Thọ cười gật gật đầu.

Linh Nga nhắm mắt rồi tiến vào mộng cảnh rất nhanh, còn Lý Trường Thọ thì ở bên cạnh cẩn thận quan sát trạng thái của Linh Nga.

Chỉ là ngủ...

Hoàn toàn không có đạo vận lưu chuyển, cũng không có động tĩnh gì khác.

Lý Trường Thọ đưa tay chọc chọc cánh tay Linh Nga, nàng chỉ khẽ ư ử vài tiếng, giống như là nửa mê nửa tỉnh.

"Thiên Đình không hổ là cơ cấu chưởng quản thiên địa do Thiên Đạo định ra, báo mộng cũng hẳn là do một loại bảo vật nào đó Thiên Đạo đưa tới. Quả thực là thần kỳ!"

Tiên thức đảo qua các nơi trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ rơi vào trong suy tư.

Đứng phía sau giở trò chưa hẳn chỉ có mỗi một mình Nguyệt Lão.

Nguyệt Lão tám thành cũng giống như Tiên Thần Kim Giáp kia, chỉ là một loại công cụ…

Đại kiếp Phong Thần còn xa mới đến, Thiên Đình vừa xây dựng không bao lâu, Ngọc Đế cũng đều phải cẩn thận chặt chẽ. Ngọc Đế an bài Nguyệt Lão chưởng quản Nhân Duyên Điện có lẽ bởi vì lão là người nhát gan.

Bây giờ, giống như đệ tử thân truyền của Giáo Chủ Tam Giáo, lên Thiên Đình xưng hô với Ngọc Đế là Hạo Thiên sư thúc chứ không phải là xưng bệ hạ. Mà Ngọc Đế nhất định phải dùng lễ tiếp đón với đệ tử Đạo Môn đời thứ hai…

Đạo thừa Nhân Giáo rải rác, phía sau chính là Thái Thanh lão tử.

Thái Thanh Thánh Nhân hóa thân Thái Thượng Lão Quân, đã vào ở trong Động Suất Cung Thiên Đình, Ngọc Đế tất nhiên không dám tính toán Nhân Giáo, cũng không có động cơ tính toán.

Vả lại, Thiên Đình lúc này vẫn là hậu hoa viên của Đạo Môn, Tây Phương Giáo tạm thời không thể thò tay vào…

Hai giáo Xiển Tiệt, dù đám đệ tử dần dần tỏ ra không hợp với nhau nhưng vẫn còn chưa tới trình độ vạch mặt. Nhân Giáo vốn không có nhiều đạo thừa, cũng không có va chạm với hai giáo Xiển Tiệt, khả năng hai giáo kia gây sự cũng không cao…

Dùng phương pháp bài trừ để suy tính…

Chẳng lẽ là bên trong Nhân Giáo có cao nhân, cảm thấy chúng đệ tử đạo thừa Nhân Giáo quá ít, muốn dùng tơ hồng nhân duyên để các nhà đạo thừa nảy mầm ra lá trong chính nội bộ?

Điểm này cũng giống như mình vẫn thường dùng độc tình thúc đẩy sinh sản của một đôi linh thú trân quý, gia tăng số lượng đời sau. Như vậy tập tục tìm đạo lữ trong môn có thể hiểu được…

Cao nhân này là ai?

Tổ sư khai sơn Độ Tiên Môn - Độ Ách Chân Nhân tu hành ở Côn Luân Sơn?

Rất không có khả năng...

Chỉ là đệ tử ký danh của Thánh Nhân, vị tổ sư khai sơn này cũng phải hết sức cẩn thận tu hành. Trên cơ bản Độ Ách tổ sư Độ Tiên Môn không có vai trò gì to lớn, thật sự không dám tiếp nhận lực phản phệ nhân quả như vậy.

Chỉ cần nghe Thánh Nhân giảng đạo cũng đều có thể tự xưng đệ tử ký danh.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thánh Nhân Nhân Giáo chỉ có một đệ tử thân truyền. Người này rảnh rỗi, lại có thực lực và mức ảnh hưởng, cũng dám yêu cầu Nguyệt Lão xuất thủ làm lệch lạc tập tục của đạo thừa Nhân Giáo…

Huyền Đô, Đại Pháp Sư!

Đại khái chính là y rồi!

Nhưng lần này Nguyệt Lão muốn báo mộng gặp mình, Lý Trường Thọ liên tưởng đến dị trạng trước đây của mình…

Tình huống hiện tại, rất có thể là phương diện nhân duyên của hắn đã bị Đại Pháp Sư làm ra vấn đề rắc rối nhỏ nào đó, khiến Nguyệt Lão phải hiện thân giải quyết sự tình…

"Ta đã nói, Hữu Độc làm sao có thể vô duyên vô cớ yêu thích ta như thế!" Lý Trường Thọ nhíu mày tỏ vẻ hiểu ra, nhưng cũng có một chút buồn bực.

Nếu như hảo cảm của Hữu Cầm Huyền Nhã đối với mình đúng là do Nguyệt Lão an bài, vậy tại sao lại an bài cho mình?

Chẳng lẽ hắn đã bị Đại Pháp Sư để mắt tới rồi?

Sau đó phải có biện pháp thật tốt để nói chuyện mới được.

Phương diện nhân duyên, bên cạnh mình đã có tiểu sư muội làm tấm mộc. Đây coi như là một trong mấy điểm tốt của việc có một sư muội, lúc trước sư phụ mới mang Linh Nga về thì mình cũng đã nghĩ tới.

"Tạo hóa Thiên Đạo thật sự khó mà nắm lấy. Hồng Hoang rộng lớn, chúng nhân cũng chỉ là phù du." Lý Trường Thọ khẽ than thở, tiếp tục suy tư biện pháp đổi từ thế bị động sang chủ động.

Hắn chắp tay chờ tiểu sư muội tỉnh lại, thuận tiện mở các nơi trận pháp xung quanh ra. Nếu Nguyệt Lão đã không dám đắc tội với ai xung quanh, muốn tìm mình một phương yếu thế nhất này để ra oai hoặc là thương lượng…

Vậy mình có thể từ chuyện này tính toán kiếm chút gì đó… Không…Không thể cưỡng cầu tính toán. Thôi hành sự tùy theo hoàn cảnh, không còn gì tốt hơn bình an vô sự.

Hắn là một tiểu đệ tử Độ Tiên Môn, có quy hoạch lộ tuyến do mình quyết định, không cần phải trèo lên cành cây cao của người bên ngoài. Mình nắm chắc chủ động thì mới có thể an tâm chút.

Bất quá, nếu như có thể lưu lại giao tình cùng Nguyệt Lão, sau này mình, sư phụ và sư muội lên Thiên Đình thì cũng đã có an bài rồi…

Nguyệt Lão quản nhân duyên, nhân mạch quen biết trên Thiên Đình khẳng định cực lớn. Lần này, mình ngược lại có thể bắt đầu từ sự việc bản thân, bán một cái nhân tình cho Nguyệt Lão. Nhưng phải không để cho Nguyệt Lão biết mình cố ý bán ân tình cho lão, còn không được bại lộ cái gì...

Xác thực cần phải xử trí hết sức tinh tế.

Một lát sau, Linh Nga tỉnh lại. Nàng suy nghĩ một chút rồi trình bày lại cho Lý Trường Thọ. Nguyệt Lão nhờ Tiên Thần Kim Giáp, Tiên Thần Kim Giáp nhờ nàng, muốn chuyển đạt cho sư huynh nàng mấy câu: "Nguyệt Lão nói, trước đây lão kiểm kê tượng đất nhân duyên, sơ ý đụng phải tượng đất của sư huynh, khiến tượng bị hư hao nhẹ. Trong lòng Nguyệt Lão có một chút bất an, muốn gặp mặt cùng với sư huynh để trao đổi việc này, cũng xem xét sư huynh có bị di chứng gì hay không."

Lý Trường Thọ giật mình, thái độ này của Nguyệt Lão hẳn là muốn tìm hắn chấm dứt nhân quả, vậy liền...dễ nói chuyện rồi!

Linh Nga tỏ vẻ khẩn trương, thấp giọng hỏi: "Sư huynh, huynh không sao chứ? Tượng đất nhân duyên nếu như hỏng, có phải là về sau không có nhân duyên rồi?"

"Ta cũng không biết!" Lý Trường Thọ lắc đầu: "Thôi được, gặp mặt Nguyệt Lão một chuyến thôi."

Bất kể như thế nào, đối phương đã tìm tới cửa, thái độ cũng coi như thành khẩn. Mình chỉ cần bảo trì tốt thân phận một vị đệ tử trẻ tuổi Độ Tiên Môn đương đại, hành sự tùy theo hoàn cảnh là được.

"Sư muội, giúp ta hộ pháp."

"Được!" Linh Nga nhanh chóng đáp ứng, động tác nhẹ nhàng đứng lên từ trên ghế, trong tay cầm sẵn mấy túi trữ vật.

Lý Trường Thọ nằm xuống ghế, bàn tay chế trụ hai tờ người giấy, thử để cho mình buông lỏng tinh thần, chậm rãi giãn ra…

Quả nhiên, hắn dần dần tiến vào một đám mây mù mông lung trong mộng cảnh. Phía trước có một tòa tiên đình trên đỉnh núi, trong đình có một lão nhân gầy gò thân mang hỉ phục đang nhìn mình, khom người làm tư thế mời chào.

Lý Trường Thọ phát giác mình giống như đang giẫm lên một đám mây, tâm niệm vừa động thì mây bay lên phía trước. Hắn chắp tay hành lễ cùng lão nhân kia: "Đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ, xin ra mắt tiền bối."

Nguyệt Lão lộ ra nụ cười già nua khắc khổ, nói: "Cuối cùng cũng gặp được ngươi, không cần khách sao, không cần khách sáo. Đây chỉ là bên trong mộng cảnh, nên ta cũng không chiêu đãi tiếp đón tốt được. Mời ngồi xuống đây trò chuyện cùng nhau."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, hai người vái chào lẫn nhau rồi riêng phần mình ngồi xuống.

Cả hai đồng thời nhìn nhau cười một tiếng, đánh giá đối phương.

Nguyệt Lão nghĩ tới là: "Người này hẳn là rất dễ nói chuyện."

Lý Trường Thọ trong lòng lại đang nghĩ là: "Nguyệt Lão này, xem ra…cũng không già lão lọm khọm lắm."

Vừa nghĩ, hắn vừa nhanh nhảu cất lời trước: "Tiền bối, mời ngài nói thẳng sự tình ra sao đi, vãn bối biết ngài có nhiều việc bận bịu, cũng không dám làm chậm trễ công việc của ngài."

"Ai da, tốt!" Nguyệt Lão cân nhắc ngôn ngữ một chút rồi hỏi: "Khục...Một hai năm gần đây, thân thể ngươi không có vấn đề gì chứ?"

Lý Trường Thọ cười đáp: "Chỉ là có một chút ngứa, cũng không phải trở ngại gì."

Nguyệt Lão lập tức nhíu mày, vội hỏi tiếp: "Vậy…Vậy thứ kia…Không biết có còn cảm giác dương khí hội tụ, cảm xúc bành trướng, ngo ngoe muốn đứng dậy hay không?"

"Chuyện này, vãn bối cũng không biết."

"Ngươi chờ một lát" Nguyệt Lão phất phất tay, bồn cây Tương Tư Thụ xuất hiện trong tay.

"Đây là Linh Bảo Tương Tư Thụ, ta dùng nhánh cây đâm ngươi một chút, xem thử có cảm giác hay không?"

Lý Trường Thọ rất phối hợp gật đầu, trong đáy lòng lại đăm chiêu suy nghĩ.

Mộng cảnh này quả nhiên không thể coi thường. Suy nghĩ kỹ một chút, hình như cũng có một số thư tịch đã ghi chép về sự tình "Báo mộng truyền vật"...

Một cành cây Tương Tư Thụ đâm về phía Lý Trường Thọ, hắn để nó tùy ý chạm vào mình. Nghe nhói một cái, trong đáy lòng hắn lập tức nổi lên tầng tầng dục vọng hư cảnh, hô hấp có một chút gấp rút.

Nguyệt Lão nhìn Lý Trường Thọ, lo lắng hỏi: "Có cảm giác sao?"

"Cũng có…" Lý Trường Thọ cười một tiếng trong đáy lòng, cảm nhận được trong cơ thể mình có một đoàn Tiên Thiên dương khí đang bành trướng như sóng thần. Hắn lại ra vẻ nhíu mày nhăn nhó: "Cũng có một chút cảm giác, nhưng không nhiều…"

"Chuyện này…chuyện này…" Nguyệt Lão nhướng mày, lập tức lộ ra nụ cười khổ: "Chúng ta đâm thêm thử mấy cái nữa xem sao."

Lý Trường Thọ ho lục khục, vội vàng cự tuyệt. Nếu lại bị đâm một cái nữa, không chừng xảy ra chuyện thật…

"Không sao, tiền bối, ta trở về điều trị điều trị là được. Sư muội đang còn ở bên cạnh, không tiện lắm."

Nguyệt Lão tỏ ra sầu khổ lo âu, Lý Trường Thọ thì nói vài câu động viên, vừa mỉm cười vừa an ủi đối phương…

…

Sau nửa canh giờ.

Thiên Đình, phía trước Mộng Thiên Nghi.

Thân thể Nguyệt Lão khẽ động, đã tỉnh lại, không chịu được đỡ râu mà cười, trong đáy lòng cảm khái không thôi.

Lão sờ sờ trong tay áo, chiếc nhẫn pháp khí trữ vật của lão lúc này đã không còn thấy đâu nữa, trong lòng nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Giải quyết viên mãn.

"Thật là một vị hậu bối quá tốt, có phong phạm đệ tử đại giáo!"

"Khụ, khụ khục!" Tiên Thần Kim Giáp ở bên cạnh loạng choạng xiêu vẹo bước tới, y vội vàng ổn định thân hình, mặt mỉm cười nhìn Nguyệt Lão.

Mộng cảnh vừa rồi mặc dù y không tham dự, nhưng lại là dùng tiên lực của y để làm cơ sở tạo thành. Nhất là thao tác chuyển vật qua mộng gần như đã rút khô lực lượng nguyên thần của y, hơn nữa trước đây còn liên tục báo mộng mấy lần...

"Nguyệt Lão, xong việc rồi?"

"Làm phiền đạo hữu, làm phiền đạo hữu!" Nguyệt Lão lấy một cái hộp gấm từ trong ngực ra: "Tạ lễ nho nhỏ, không thành kính ý."

Mặt mũi tiên quan Kim Giáp tràn đầy chính khí, quả quyết cự tuyệt nói: "Ấy, ta cũng không phải loại Tiên Thần kia!"

Nguyệt Lão lại là quen thuộc nói lời khách sáo: "Cũng không thể để ngài tay trắng vất vả tương trợ, trong đáy lòng tiểu lão nhân sẽ rất băn khoăn."

Một người đẩy một người chối, mấy giây sau, cái hộp gấm đã nhanh chóng chui vào trong ống tay áo tiên quan Kim Giáp.

Nguyệt Lão vái chào thật sâu rồi cáo từ rời khỏi Thần Uy Điện.

Tiên quan kia đưa tiễn Nguyệt Lão xong, đặt mông ngồi phịch xuống trước cửa điện, há mồm ngáp ngáp lấy không khí. Cả người vị tiên quan này gầy xọm đi mấy phần so với nửa năm trước…

Một bên khác, tâm tình Nguyệt Lão lại có một chút thư sướng, mỉm cười đứng trên đám mây bay về Nhân Duyên Điện. "Trường Thọ, thật là một vị hậu bối tốt."

Vị tiểu đệ tử Độ Tiên Môn này, trách không được lại có thể nhận Tam Tinh Củng Nguyệt. Phương diện làm người không có điểm nào chê trách, hắn lại biết cấp bậc lễ nghĩa, kính lão tôn hiền, lại còn vất vả cân nhắc mọi thứ vì lão tiểu thần này.

Người bình thường nhìn thấy Nguyệt Lão, nói được ba câu liền đề cập đến nhân duyên.

Lão và Trường Thọ đàm đạo lâu như vậy, lại hoàn toàn không hề nghe thấy nửa chữ "nhân duyên".

Điều này khiến Nguyệt Lão cảm thấy vô cùng thoải mái.

Một câu "Thuận theo tự nhiên" kia Trường Thọ, coi như so với đa phần thiên binh Thiên Tướng quả thật cao minh hơn không biết bao nhiêu lần!

Nhân duyên, nói cho cùng không phải là thuận theo tự nhiên mới đúng Thiên Đạo hay sao?

Trường Thọ còn cân nhắc vô cùng chu đáo, hẹn nhau lập lời thề để lão nhân mình an tâm…

Chỉ là, lúc hai người cùng một chỗ tuyên thệ, trong lời thề vãn bối này đề xuất ra có một chút dông dài.

Nhưng cẩn thận suy tính kĩ lại thì quả là vô cùng hoàn thiện, cơ bản đã cân nhắc đến tất cả mọi điều kiện và tình huống.

Lập ra lời thề đại đạo, song phương sau này sẽ không nhắc lại sự tình làm hư hại tượng đất nhân duyên. Nguyệt Lão không can thiệp nhân duyên Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ cũng không nói chuyện báo mộng lần này với người ngoài.

Kỳ thật lúc Nguyệt Lão xem xét kĩ càng, tượng đất kia đã được lực lượng Thiên Đạo bao phủ, không còn tổn thương gì, có thể tạo ra tơ hồng bình thường, công năng đầy đủ…

Lúc đầu, Nguyệt Lão cũng chính là lo lắng quá mức thôi...

Chỉ là không nghĩ tới, Lý Trường Thọ lại lo lắng thay cho Nguyệt Lão, nhất là mấy câu nói kia, đâm thẳng vào tâm can của lão.

Lão cũng sống không dễ dàng mà!

Mình vốn là không có bối cảnh gì, tu vi cũng không cao lắm. Bị Ngọc Đế bệ hạ bỏ vào trên vị trí này, vừa phải lo ngoại giao với bên ngoài, vừa phải tận chức làm một người hầu cho Thiên Đạo, Thiên Đình…

Những người trong Thiên Đình có chức quan lớn hơn mình, lão không dám chọc. Chức quan nhỏ hơn nhưng tu vi cao hơn mình, lão cũng không dám gây. Mấy kẻ có bối cảnh, lão lại càng không dám để họ phiền lòng…

Hết lần này tới lần khác, vẫn là loại vị trí Nhân Duyên Điện mẫn cảm này, chỉ cần nảy lên tư tâm là sẽ có nguy cơ bị Tử Tiêu Thần Lôi trực tiếp đánh thành tro bụi...

"Tiền bối, ngài cũng sống không dễ dàng gì!"

Nguyệt Lão ngửa đầu nhìn lên bầu trời, hai tay chắp sau lưng, trong đôi mắt già nua tràn đầy cảm khái.

Vạn năm làm Nguyệt Lão, gian khổ chỉ một mình lão biết! Bây giờ người hiểu cho lão còn có thêm một Trường Thọ nữa! Vị đệ tử Độ Tiên Môn này, nếu là có thể, quả thật muốn nhận hắn làm tri kỷ!

Hắn đã đề cập tới cố sự của sư phụ hắn. Tề Nguyên đạo hữu trải qua rất nhiều việc khó khăn, nhưng vẫn không để ý ánh mắt chỉ trích quanh mình, lấy đại nghị lực binh giải hóa thành Trọc Tiên.

Trường Thọ dùng cố sự này là để khích lệ chật vật Nguyệt Lão mình đây.

Sau này, Tề Nguyên đạo hữu nếu nghĩ đến việc lên Thiên Đình làm một cái chức quan nhàn tản, mình làm sao cũng phải xuất lực giúp đỡ một phen mới được!

Đưa cho Trường Thọ tiểu hữu những quà tặng nhận lỗi kia, coi như cũng chưa được đủ đầy gì.

Chỉ hận mình chuẩn bị thiếu!

…

Độ Tiên Môn, Tiểu Quỳnh Phong, trong đan phòng.

Lý Trường Thọ tỉnh lại từ trong mộng, cấp tốc xem xét xung quanh. Trong nháy mắt hắn liền phát hiện ra tiểu sư muội đang quay lưng về phía mình, khuôn mặt đỏ bừng như gấc chín.

Lý Trường Thọ cúi đầu mắt nhìn xuống phía dưới đạo bào của mình….

Úi…

Đứng hẳn dậy như thế kia à?

Bị Tương Tư Thụ đâm một cái trong mộng, việc này cũng chịu thua rồi. Dù sao hắn cũng là nam tiên bình thường, tuyệt đối không chặt đứt dục niệm tự thân…

Chậm rãi đứng dậy, Lý Trường Thọ kín đáo kéo vạt áo bào phía sau che phủ ra trước, lại cầm chiếc nhẫn không biết cách nào xuất hiện trong tay, cười nói: "Ta tỉnh lại rồi."

"Sư…sư huynh!" Bả vai của Tiểu Linh Nga khẽ run rẩy, không dám quay đầu lại, nhỏ giọng nói: "Muội…muội đi về trước…Chờ chút muội lại tới!"

Nói xong Linh Nga leo lên mây chạy mất hút, không dám quay mặt lại, đỉnh đầu đều bốc lên từng sợi khói trắng...

Lý Trường Thọ cười khổ thu hồi trận pháp xung quanh mình, trong lòng lầm bầm một câu: "Đúng là Diệp Công thích rồng." (*)

(*)Chú thích: Diệp Công rất thích rồng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rồng. Rồng thật biết được, đến thò đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vắt giò lên cổ bỏ chạy.

Chương 68. Cải biến thần thông sơ khởi

Lúc này Thiên Đình đã giàu có như vậy rồi?

Trong mật thất trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ lộ ra vẻ mặt【 nghèo 】, nhìn vào trong chiếc nhẫn do Nguyệt Lão nhận lỗi, có một đống linh thạch thượng hạng phát ra linh quang mờ mịt...

"Không giống nhau, chúng ta không giống nhau..." Lý Trường Thọ lắc đầu, không ngừng cảm khái.

Nếu mang đống linh thạch này ra phường trấn ngoài tiên môn, sẽ mua được một đống bảo vật, cô đọng trận cơ mạnh hơn, gia cố, cường hóa đại trận Tiểu Quỳnh Phong.

Lúc trước Lý Trường Thọ đã có kế hoạch cải tiến trận pháp, có thể hoàn thành một phần ba!

Nhưng nếu tiêu tốn như vậy quả thực không hợp lý.

Hắn có thể dùng đống linh thạch này trở thành khoản tài chính để đầu cơ.

Mua dược thảo ngoài phường trấn, lấy dược thảo về làm thành đan dược, lại mang đan dược đi trao đổi bảo vật, bán thành linh thạch, như thế có thể không ngừng sinh ra lợi nhuận!

Còn không tì kiếm một khoản chênh lệch giá ở giữa.

Lý Trường Thọ nhíu mày suy tư...

Bản thể đi ra ngoài làm những việc này quá nguy hiểm, vì một chút linh thạch bảo vật mà đánh đổi tính mệnh, nặng nhẹ trong đó nhất định phải phân định rõ ràng.

Nhưng nếu người giấy có thể hoàn thành những công việc nguy hiểm này, sẽ không như vậy...

Làm tròn không tương đương với việc kiếm tiền với rủi ro bằng không.

Nếu quả thật như thế, chính mình hoàn toàn có thể đồng thời làm cả hai ——

Để sư phụ nhận "Tiên đan" trong Bách Phàm Điện, tích lũy dược thảo.

Còn mình sử dụng người giấy, đi ra phường trấn ngoài tiên môn thu thập dược thảo, bán đan dược...

Trong vòng năm mươi năm hẳn sẽ kiếm được một chút tiền lời, tích lũy hơn mười mấy món tiên bảo, có lẽ không phải là vấn đề khó khăn gì!

Chỉ cần bảy ~ tám mươi năm, Tiểu Quỳnh Phong 【hệ thống phòng ngự liên hoàn】 do mình bố trí, cũng có thể lấp hơn phân nửa lỗ hổng bảo tài!

Như vậy, mình không chỉ có thể giải quyết chuyện thiếu "tài", mà còn có thể giúp sư phụ và sư muội thoải mái hơn...

Vấn đề ở đây là, làm thế nào để người giấy đi tới phường trấn?

Chuyện đệ tử trẻ tuổi ra ngoài, quả thực rất phiền phức.

Nhưng sư phụ mình lại không bị hạn chế phạm vi trong môn quy, sư phụ đã trở thành Tiên Nhân, có thể tìm lý do để đi ra ngoài.

Trọc Tiên cũng là tiên đó.

Để sư phụ mang phân thân người giấy của mình ra khỏi đại trận hộ sơn, người giấy có thể rời đi xa, tới phường trấn mua bán giao dịch...

Vậy thì hoàn thành bước đầu tiên.

Sau đó mới là điểm khó mấu chốt —— chính là tính hạn chế của thần thông Cắt Giấy Thành Người.

Cho dù sơn môn Độ Tiên Môn cách khá gần phường trấn【Lâm Hải Trấn】nổi tiếng trong Đông Thắng Thần Châu, nhưng cũng cách đến hơn hai vạn dặm...

Mà bây giờ Lý Trường Thọ chỉ có thể khống chế người giấy đi xa nhất hơn ngàn dặm.

Dựa vào việc Cắt Giấy Thành Người, nói một cách khác thần thông Cắt Giấy Thành Người, không thể nào để cho người giấy đi đến phường trấn gần nhất.

Hồng Hoang thật sự quá lớn...

Hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được, lúc trăm tộc Long Phượng Kỳ Lân Viễn Cổ hưng thịnh, gần như chiếm cứ mặt đất Hồng Hoang vô biên vô tận, không biết rộng lớn đến mức nào!

Quay lại chuyện chính sự.

Lý Trường Thọ ngồi trầm tư đến nửa ngày, tính toán tỉ mỉ, lên kế hoạch, ước định những nguy hiểm về "sinh ý đan dược", cuối cùng mới hạ quyết tâm.

Đồng thời làm hai việc, chăm chỉ làm giàu!

Tu thần thông!

Tiên muốn làm việc thiện, đầu tiên phải thông thạo pháp thuật.

Đợi phong độn và hỏa độn lĩnh hội tiến cấp, như vậy sẽ chuyên tâm cải tiến thần thông Cắt Giấy Thành Người!

Nếu muốn bản thể trong núi bất động, người giấy đi ra phường trấn ngoài môn giao dịch, nhất định phải cải tiến Cắt Giấy Thành Người.

Còn phải cải tiến không tầm thường!

Nguyên lý của Cắt Giấy Thành Người chính là đưa pháp lực, tiên lực của bản thân vào trong người giấy.

Người giấy hóa thành hình người, nhưng thật ra là dùng Chướng Nhãn Pháp, bởi vì chất liệu đặc thù của người giấy, tự mình mang theo khí tức sinh linh, vì vậy có thể giả đánh tráo.

Sau khi Lý Trường Thọ thành tiên, thần thông Cắt Giấy Thành Người càng thêm hoàn thiện, trong phạm vi tiên thức bao phủ, có thể ký thác một phần tâm trí của mình lên người giấy.

Bây giờ, dù Lý Trường Thọ không khống chế người giấy, người giấy cũng sẽ giống như một vật sống bình thường, có thể hoàn thành những mệnh lệnh và thi triển thần thông đơn giản.

Chẳng hạn như quét rác, nhổ cỏ, mát xa, khiêu vũ, chiến đấu chém giết đơn giản, cùng với một số chức năng không thể miêu tả.

Nhưng bây giờ điều Lý Trường Thọ cần không phải là hiệu quả này.

Hắn muốn Cắt Giấy Thành Người, cải biến dễ nhất, giá thành thấp nhất...thân ngoại hóa thân!

Tương đương với việc tạo cho mình một ít "thân thể giấy" có thể thay đổi tạm thời, trong đó tồn trữ một phần tiên lực, tâm thần vào ở, tùy ý hoán đổi.

Hóa thân người giấy chỉ cần có thể phát huy một phần hoặc nửa phần thực lực của mình, như vậy đã đủ.

"Muốn làm đến điểm này, tất nhiên phải luyện chế pháp bảo cấm chế..."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, lần này ngược lại phải cấp tốc, rất nhanh hắn đã quyết định kế hoạch tu hành mười năm sau…học luyện khí, làm thần thông!

Không biết phải học, không hiểu phải nhìn.

Bây giờ tuổi thọ mình đã dư dả, cũng nên học thuật luyện khí rồi.

"Ưu tiên nghiên cứu cấm chế có thể ký thác tâm trí đã."

Lại đưa ánh mắt vào trong chiếc nhẫn...

Không thể không cảm tạ Nguyệt Lão đã giúp xây dựng duy trì Tiểu Quỳnh Phong!

Ngoại trừ tiên thạch có chất lượng cao, Lý Trường Thọ còn nhìn thấy một đống bình sứ, hồ lô, bên trong đều là đan dược.

Hơn nữa đều là đan dược có cùng hiệu quả với rượu Độc Long...

Không hổ là Nguyệt Lão, đưa đan dược cũng độc như vậy.

Lý Trường Thọ vốn định dùng Tam Muội Chân Hoả thiêu hủy những đan dược này, nhưng lại do dự.

Quả thực quá lãng phí.

Những tiên đan này đều do Nguyệt Lão luyện chế, là tin vui của rất nhiều nam Luyện Khí Sĩ!

Cứu vãn nhân duyên, hạnh phúc lứa đôi.

Có công dụng kép, không lừa không gạt.

Hắn lấy ra một ít bình sứ không, phân loại xử lí tốt những đan dược này, lại xoá đi khí tức Nguyệt Lão trên những bình sứ kia.

"Giữ lại làm lễ vật sau này, hoặc là cầm đi đổi..."

Nếu những thứ này được hoan nghênh, chính mình cũng có thể thử phân tích ngược ra đan phương, tìm kiếm phương pháp luyện chế, sản xuất một số lượng lớn, kiếm thật nhiều lợi nhuận!

"Uầy, tâm hồn tham tiền cũng không tốt à, tài bảo cũng chỉ vì tốt cho tu đạo, đạo mới là căn bản của Luyện Khí Sĩ."

Dạy dỗ chính mình hai câu, Lý Trường Thọ cũng không nhịn được cười lên.

Những đồ bên trong chiếc nhẫn trữ vật, đều chuyển dời vào trong ba chủ pháp khí trữ vật của mình, lại niêm phong chiếc nhẫn kia lại...

Cẩn thận ngẫm nghĩ mấy lần đoạn đối thoại của mình với Nguyệt Lão, xác định nét mặt, ngôn ngữ của mình không có bất kỳ sơ hở nào, cuối cùng cũng tạm thời buông lỏng chuyện này xuống.

Chính mình đi Thiên Đình vẫn còn một khoảng thời gian dài nữa, lúc này sư phụ cũng chưa đến cảnh giới Chân Tiên, những việc này cũng không cần nóng vội.

Làm xong những chuyện này, Lý Trường Thọ lặng lẽ rời khỏi mật thất dưới đất, cưỡi mây bay ra khỏi Tiểu Quỳnh Phong.

...

Đạo Tạng Điện nằm trên sườn núi phía sau Phá Thiên Phong.

Lý Trường Thọ đi tới đó không gây nên sự chú ý của bất kỳ người nào.

Thậm chí trong ngoài điện đều có trưởng lão đả tọa tu hành, cũng chẳng thèm mở mắt liếc nhìn hắn.

Sau đó, Lý Trường Thọ ở trong đan phòng, bắt đầu nghiên cứu lĩnh vực mới.

"Không biết khi nào Tiểu sư thúc xuất quan."

Trong ngoài Đạo Tàng Điện, có thể tìm được môỵ chút cơ sở luyện khí cấm chế.

Nếu có thể nhờ tiểu sư thúc đi vào trong điện, hỗ trợ ghi lại một số cấm chế cấp cao của Chân Tiên, như vậy thì quá tốt.

Ngược lại trong môn phái cũng không cấm Chân Tiên truyền thụ những công pháp này cho đệ tử chưa thành tiên.

Ngón tay Lý Trường Thọ gõ lên mặt bàn, trong đáy lòng tính toán tỉ mỉ, liền nghĩ tới một vị trưởng bối nào đó trong môn phái.

Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Thiên Độc Bách Kim Lô mà mình đang dùng chính là Vạn Lâm Quân trưởng lão tự mình luyện chế, đương nhiên có thể tìm vị trưởng lão này lĩnh giáo thuật luyện khí.

Chỉ là mình đã lấy được quá nhiều thứ tốt từ trưởng lão này, cho dù da mặt có dày cũng có một chút xấu hổ...

"Thực sự không được, chỉ hỏi một chút cấm chế ký thác tâm trí trong pháo bảo thôi." Lý Trường Thọ khẽ thở dài.

Càng ngày càng thiếu nợ ân tình của vị trưởng lão này, thật sự không phải chuyện tốt, sau này phải tìm cách trả lại.

Ngây người trong đan phòng nửa ngày, lại sờ soạng trong mật thất.

Lấy ra mấy tờ người giấy, tiện tay vung lên bàn, mấy người giấy này giống như sống lại, sau khi đứng vững trên bàn, bắt đầu...

Nhảy, nhảy, đánh nhau, khiêu vũ.

Lý Trường Thọ ngưng thần nhìn chăm chú, cẩn thận đánh giá, rất nhanh bắt đầu cảm ngộ...

Không bao lâu, hắn lấy đao ra khắc thẻ tre, bắt đầu ghi chép nghiên cứu liên quan tới "Người giấy - thân ngoại hóa thân tiến giai" lần đầu tiên.

Hắn đang không ngừng thử nghiệm sáng tạo thần thông mới.

Muốn cải tiến thần thông, nhất định phải mạnh dạn, dám nghĩ dám làm, mở mang ý tưởng, kiểm chứng xác minh cẩn thận, vững vàng chắc tay, kết hợp lý thuyết với thực hành ...

Thế là, sáu năm sau.

...

Trên bầu trời xanh thẳm, mấy đám mây trắng chậm rãi bay qua.

Trước sơn môn Độ Tiên Môn, Tề Nguyên lão đạo mặc đạo bào màu nâu cầm phất trần, đang nói với Tiên Nhân thủ vệ là mình có chuyện phải ra ngoài.

"Tề Nguyên sư đệ, ngươi muốn đi ra ngoài mấy ngày?"

"Đại khái ba ngày sẽ trở về, đột nhiên trong lòng có điều cảm ngộ, muốn ra ngoài xem một lát."

"Được rồi." Tiên Nhân thủ vệ vẫn không hỏi nhiều, đại trận hộ sơn mở ra một khe hở, để cho Tề Nguyên tự mình đi ra ngoài.

Tề Nguyên nói tiếng cám ơn, cưỡi mây ra khỏi đại trận hộ sơn, đi thẳng về phía đông hải.

Bay được khoảng ngàn dặm, Tề Nguyên bỗng nghe thấy một câu truyền âm: "Sư phụ, người tìm một chỗ giấu kỹ chiếc hộp đi, người cứ đi tới linh quáng bên kia chờ là được, đừng đi quá xa. Sau ba ngày, ta chắc chắn sẽ trở về, người lại mang chiếc hộp trở về là được."

"Ồ, được rồi." Tề Nguyên đáp ứng, nhỏ giọng nói với ống tay áo: "Không cần vi sư làm điều gì chứ?"

Lý Trường Thọ tiếp tục truyền âm: "Sư phụ đừng quá lo lắng, đệ tử chỉ đi tới phường trấn bán chút đan dược, lại mua một ít thảo dược, như vậy có thể kiếm được chút linh thạch và bảo tài."

Trong đáy lòng Tề Nguyên thở dài, trong mắt mang theo vẻ áy náy, lại nghe theo lời đệ tử dặn dò, bay đến một nơi trong núi rừng.

Tìm một nơi không hề có dấu chân người, không để lại vết tích, mới lấy một hộp gỗ hình vuông to như nắm đấm ở trong ngực ra, đặt dưới bụi cây.

Làm xong những chuyện này, Tề Nguyên lão đạo giả bộ đi dạo thưởng thức phong cảnh ở nơi này, một tia tiên thức đang quan sát chiếc hộp này.

Một lát sau, chiếc hộp mở ra một khe hở, một viên bảo thạch hình thoi to bằng móng tay ló ra, bay lượn chung quanh.

Viên bảo thạch này nhẹ nhàng loé lên quang mang.

Lý Trường Thọ truyền âm, một lần nữa truyền vào tai Tề Nguyên lão đạo.

"Sư phụ, người thu tiên thức lại đi."

"Được, được." Tề Nguyên thu tiên thức của mình lại, trong đáy lòng có một chút bực bội.

Lập tức, viên bảo thạch hình thoi không nhấp nháy nữa.

Một "nhánh cỏ lau" giống với kính tiềm vọng ló ra, nhìn xung quanh một lát.

Ngay sau đó, chiếc hộp khẽ mở ra, một người giấy nhỏ màu vàng nhạt nhảy ra bên ngoài.

Người giấy này lớn hơn người giấy bình thường mấy lần, đầu cũng lớn hơn một chút, vác một bao vải nhỏ xinh xắn trên vai.

Nó bóp eo, cơ thể lắc lư qua lại, từng tia quang mang bao quanh người nó.

Trong nháy mắt, người giấy biến thành một đạo nhân gầy gò cao tám thước, mặc đạo bào màu xanh, tóc dài tùy ý buộc lên, đeo chéo một thanh trường kiếm.

Khí tức đạo nhân nhẹ nhàng chập chùng, sau khi ổn định cảnh giới Nguyên Tiên, lại cấp tốc hạ xuống cảnh giới Quy Đạo, tùy ý che lại.

Ánh mắt đạo nhân nhẹ nhàng chuyển động, trong đó lộ ra mấy phần linh quang, giống người sống như đúc.

Lấy tấm gương ra soi, đạo nhân lẩm bẩm nói: "Suy cho cùng tướng mạo vẫn có một chút giống ta."

Lắc đầu, thu hồi hộp vuông trên đất, hai tay bấm khởi động pháp quyết. Thân hình chui xuống đất, biến mất trong nháy mắt không còn bóng dáng...

Người giấy này chính là thành quả nghiên cứu sáu năm của Lý Trường Thọ!

Thần thông Cắt Giấy Thành Người cải tiến!

Người giấy nãy, thực tế là thân ngoại hóa thân.

Nhưng Lý Trường Thọ dùng rất nhiều kỹ xảo, hóa thân này thực chất chỉ là một cái vỏ rỗng.

Trừ điều đó ra, đạo nhân giấy số một vẫn còn rất nhiều chỗ không hoàn mỹ.

Chẳng hạn như, Lý Trường Thọ không thể không ký thác một phần lực lượng nguyên thần vào trong đó. Nếu phân thân bị chém, nguyên thần bản thể của hắn cũng sẽ bị tổn thương.

Điểm ấy phải không ngừng cải thiện.

Vì đề phòng phân thân người giấy bị chém, Lý Trường Thọ cũng tốn rất nhiều tâm huyết.

Như bảo kiếm trên lưng đạo nhân giấy, nhìn như là kiếm, nhưng thật ra là pháp khí có thể phun độc dược và thuốc mê hỗn hợp...

Vốn dĩ, chuyến này Lý Trường Thọ cũng không có ý định kiểm nghiệm sức chiến đấu của "phân thân số một".

Nhưng lòng người hiểm ác, việc lộ tài gây tai hoạ, hắn đi ra ngoài lần đầu tiên đã gặp phải.

Rời khỏi Độ Tiên Môn, dùng nửa ngày thổ độn, tiến đến【Lâm Hải Trấn】rất nổi tiếng trong Đông Châu.

Để sắp xếp ổn thỏa, hắn chia thành tốp nhỏ, nhiều lần tại những địa điểm khác nhau, ở những cửa hàng thu mua đan dược khác nhau, dùng ngụy trang khác biệt, bán ra nhiều đan dược do mình luyện chế, còn phát hiện ra mấy cửa hàng của Độ Tiên Môn ở đây...

Sau đó lại dùng linh thạch, dựa theo phương thức giống nhau mua vào một số lượng lớn linh dược, độc thảo, bảo tài, linh thú non. Không tính khoản tiền nhập vào lần đầu, lợi nhuận đan dược lần này đại khái đạt được sáu phần, coi như không tệ rồi.

Vì che giấu tai mắt người khác, hắn vẫn ở nơi đây thêm nửa ngày, luyện tập luyện chế pháp khí cho mình, bày ra một số đan dược có chất lượng không tệ.

Để giá cả vừa phải, cũng bán được một ít linh thạch.

Nhưng dù cẩn thận, Lý Trường Thọ phát hiện ra phân thân người giấy của mình vẫn bị người để mắt tới...

Cách nửa ngày sau kỳ hạn ba ngày, Lý Trường Thọ lặng lẽ rời khỏi "Phường trấn" có quy mô có thể so với quốc đô đại quốc thế tục, cưỡi mây, thi triển độn thổ bay vào rừng.

Nhưng lại có mấy thân ảnh từ Lâm Hải Trấn theo ra bên ngoài, từng người ẩn giấu tu vi, lặng lẽ bám sát...

"Xem ra, đây chính là Hồng Hoang."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ thở dài, cưỡi mây bay càng nhanh hơn một chút.

Từng phân thân hóa thành kiếm tu trong ống tay áo, từng người cầm tiểu kiếm, bình sứ, đang làm nóng người, thủ thế chờ sẵn.

Chương 69. Đừng ép ta rút kiếm!

Ban đầu chuyển ý thức lên người người giấy này, Lý Trường Thọ cũng không thích ứng nổi.

Loại cảm giác này…

Cảm giác của hắn là rất mỏng, rất nhẹ, rất yếu đuối, rất bất lực, không có lực phòng ngự gì, không có một chút cảm giác an toàn nào…

Nhưng hoạt động trong chốc lát cũng quen dần.

Ra khỏi phường trấn, Lý Trường Thọ xác định bị người khác theo đuôi, hắn làm ra vẻ không biết, vẫn cưỡi mây bay về hướng địa điểm mình dự định sẵn.

Bởi vì xung quanh Lâm Hải Trấn có bố trí trận thế phản Ngũ Hành, không thể tùy ý dùng cấm chế độn pháp, cho nên nhất định phải đi ra một khoảng cách mới có thể thi triển thổ độn để rời đi.

Những vị "đại hán kỳ quái" theo đuôi hắn, lúc này đã có hai người đợi sẵn phía trước, bố trí một ít trận pháp cạm bẫy trong rừng rậm.

"Hẳn là lúc lấy ra linh thạch thượng phẩm, bị những người này để mắt tới." Lý Trường Thọ suy nghĩ trong lòng, cảm thấy có một chút bất đắc dĩ.

Linh thạch xem như là đồng tiền mạnh ở Đông Thắng Thần Châu và Trung Thần Châu, bởi vì thứ này có công dụng phổ biến nhất, hơn nữa Luyện Khí Sĩ đều có nhu cầu, lại sản xuất ổn định.

Mà linh thạch thượng phẩm, thường chỉ có thể sản xuất ở các linh mạch trọng yếu nhất, hiếm thấy lại trân quý, giá trị cao hơn rất nhiều so với linh thạch phổ thông.

Khu rừng rậm cách ba trăm trượng phía trước, hẳn là nơi đối phương tính ra tay.

Nơi đó vừa ra khỏi đại trận phản ngũ hành, là ranh giới mình có thể thi triển thổ độn rời đi…

Đối phương hiển nhiên cũng đã tính toán tỉ mỉ.

Sức chiến đấu của vị đạo nhân giấy này của hắn còn phải chờ tính lại, phương diện phòng ngự khẳng định không được tích sự gì, cấp độ chỉ tương đương với Luyện Khí Sĩ cảnh giới Phản Hư.

Nhưng tiên lực lại do hắn tự thân quán chú, có thể trực tiếp cường hoành thi triển pháp thuật…

Nơi này khá gần phường trấn, dù vắng vẻ, nhưng nếu nguyên khí dao động mãnh liệt, khẳng định sẽ dẫn tới không ít chú ý của các Luyện Khí Sĩ khác.

Hơn nữa nếu đạo nhân giấy hao tổn quá nhiều tiên lực, dễ bị "hết xăng" không về được cửa nhà.

Trên người đạo nhân giấy, hiện đang mang theo một phần ba tài sản của hắn.

Mặc dù còn có đạo nhân giấy số hai và số ba làm hậu bị, nhưng nếu có thể không tổn thất, tự nhiên là không thể bị tổn thất mới thỏa đáng…

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng, không để đối phương đụng tới người mình!

Càng gần nơi đối phương bố trí cạm bẫy, cảm giác ánh mắt hội tụ trên người hắn càng phát ra mãnh liệt.

Bởi vì bản thể không ở chỗ này, nên không có linh giác cảnh báo.

Lý Trường Thọ liếc nhìn bảo thạch hình thoi mang theo bên hông mình, đây là thành quả luyện khí hắn hài lòng thứ hai - Cảm Giác Thạch, thành quả hài lòng thứ nhất là Nhiếp Hồn Châu.

Sáu năm nay, ngoại trừ "ký thác tâm thần" lên người giấy, "Củng cố tiên lực" cho cấm chế, hắn cũng làm ra được một món đồ chơi nhỏ như vậy.

Lúc này bảo thạch hiện ra màu đỏ tím, đại biểu có ba đạo tiên thức linh thức trở lên, khóa trên người mình.

Trong rừng phía trước, thân ảnh hai kẻ trốn ở phía sau thân cây, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Còn có một người trốn ở sau mây trên không trung, nhìn như chỉ đi ngang qua, lại duy trì tốc độ ngự không cùng phương hướng với Lý Trường Thọ…

Trắng trợn như vậy?

Phường trấn xác thực hỗn loạn, tán tu đông đảo, ngư long hỗn tạp, ra phường trấn là không có quy tắc gì cả.

Khoảng cách cạm bẫy đối phương còn có trăm trượng…

Năm mươi trượng…

Mười trượng…

Lý Trường Thọ đột nhiên dừng mây, lẩm bẩm nói: "Còn quên mua vài món đồ."

Nói xong, quay người hướng về hướng phường trấn, tính quay lại.

Đột nhiên, ở phía trên có một tia bảo quang đập xuống, phía sau, phía trước, đều có hai thân ảnh hiện thân, vội vàng xông đến Lý Trường Thọ, bảo quang trong tay lấp lóe!

Khóe miệng Lý Trường Thọ run nhẹ, lại lập tức làm ra bộ dáng sắc mặt đại biến, sốt ruột đáp xuống phía dưới rừng cây.

"Các ngươi là ai!"

Hiểm càng thêm hiểm, một khối bảo ấn cao đến ba thước mang theo tư thế vạn quân bôn lôi, ập thẳng xuống trước mặt hắn!

Gió mạnh thổi mớ tóc dài đạo nhân giấy của Lý Trường Thọ bay loạn!

Hắn vừa đáp xuống đất, năm thân ảnh từ trước sau, phía trên cùng nhau đánh tới.

Lý Trường Thọ nhanh chóng thối lui hai bước, tay phải nắm chặt chuôi kiếm trên đầu vai, trong miệng hét lớn: "Chậm đã! Chúng ta thương lượng một chút!"

Động tác năm người này không ngừng lại chút nào, hai người thôi pháp, hai người ném bảo vật, nhằm vào Lý Trường Thọ vội vàng xông đến.

Hai mắt của Lý Trường Thọ ngưng lại, trường kiếm phía sau rút ra ba tấc, từng tia từng tia bột phấn không màu không dấu vết, bị tiên lực hắn thôi động, lặng yên lướt tới năm người.

Dưới chân hắn thi triển ra bộ pháp tinh diệu, tránh thoát nguy hiểm của pháp bảo, pháp thuật, phù lục đang đánh tới, thân hình nhìn có một chút chật vật.

Kẻ đánh lén trên không trung kia có tu vi cao nhất, nhìn Lý

Trường Thọ mở tay trái ra. Chung quanh Lý Trường Thọ lập tức xuất hiện từng tia từng tia sóng huyền diệu, động tác cũng theo đó mà chậm lại.

Khối bảo ấn kia đập xuống một lần nữa!

Khí tức quanh người Lý Trường Thọ chấn động, trực tiếp bộc lộ ra tu vi Nguyên Tiên, ép làn sóng xung quanh mở ra, mạo hiểm tránh được bảo ấn đập xuống một lần nữa!

Trong mắt hắn mang theo lửa giận, gầm nhẹ một tiếng: "Đừng ép ta xuất kiếm!"

Vị trung niên đạo nhân tu vi cảnh giới Chân Tiên sơ kỳ trên không trung cười lạnh, tiếp tục thu hồi bảo ấn, lại ném ra bảo ấn, nhằm vào trán Lý Trường Thọ đập tới.

Bốn người kia lại thúc ra thần thông pháp thuật một lần nữa, phong bế ép Lý Trường Thọ lùi về phía góc chết …

Hồng Hoang, chuyện vác gạch đập người, là chuyện rất thịnh hành.

Đột nhiên, vị Luyện Khí Sĩ cảnh giới Quy Đạo tu vi yếu nhất trong mấy người, run giọng hô: "Không…!"

Mấy người theo tiếng nhìn lại, lại đồng thời thấy hoa mắt.

Sắc mặt của vị Chân Tiên trên không trung kia trắng nhợt, vừa muốn quay người bay nhanh, thân hình không hiểu lảo đảo một cái, trực tiếp ngã xuống đất từ trên không trung!

Bốn người trên mặt đất ngã còn nhanh hơn, trong nháy mắt liền nằm la liệt giữa khu rừng.

Lý Trường Thọ giương tay trái lên, La Thiên Ô bảo bay lên không, mở ra một tầng trận pháp ngăn cách.

Hắn vẫn luôn nắm lấy chuôi kiếm lùi về sau bỗng dừng lại, đột nhiên tiếp đất xông lên phía trước, cuối cùng rút trường... kiếm của mình ra?

Ở đâu ra trường kiếm như thế này!

Dưới chuôi kiếm có một nửa thân kiếm, phần thân kiếm còn lại không lưỡi, mũi kiếm lại là bảy sợi dây thừng pháp bảo!

Lý Trường Thọ vung vẩy thanh trường kiếm kỳ quái này, dây thừng trên đó kéo dài trong nháy mắt, giống như phất trần của Tề Nguyên lão đạo, đảo mắt liền trói vị Chân Tiên còn chưa rơi xuống đất kia, cùng với bốn người nọ lại!

Lý Trường Thọ tiện tay kéo một cái, năm thân ảnh gom lại trước người hắn trong nháy mắt!

Cùng lúc, trong ống tay áo của Lý Trường Thọ, ba tờ người giấy ngã lộn nhào nhảy ra ngoài, còn chưa rơi xuống đất đã hóa thành ba vị lão đạo mặt lạnh.

Người giấy số một lấy ra một tấm Trấn Tà Mộc Ngư, người giấy số hai nắm chặt một khối Chiêu Hồn Kim Linh, lấy ra hai bình Phần Tiên Phấn, người giấy số ba làm tư thế hổ đói vồ mồi…

Năm người xếp chồng người rơi vào trước mặt Lý Trường Thọ, số hai lập tức vẩy ra Phần Tiên Phấn, số ba đào đi pháp khí trữ vật mấy người.

Trong lúc đó lòng bàn tay Lý Trường Thọ thả ra một đoàn Tam Muội Chân Hỏa, nhét vào năm người.

Ánh lửa tăng vọt trong nháy mắt …

Mõ gỗ gõ vang, từng tiếng chuông, tiếng tụng kinh vang lên.

Ánh mắt Lý Trường Thọ nhìn chằm chằm hướng phường trấn, đã thấy nơi đó dường như có người quan sát bên này, nhưng cũng không có người nào lại gần.

Tiên thức nhìn mười dặm xung quanh, cảnh giác gió thổi cỏ lay các nơi, Nhiếp Hồn Châu ném ra bắt đầu cấp tốc xoay tròn, thu nạp tàn hồn năm người trong một lần.

Từ khi hắn phản kích, đến khi trước mặt chỉ còn lại có một đám tro tàn, thời gian trước sau cũng chưa tới một chén trà nhỏ.

Lý Trường Thọ thôi động thổ độn thuật, cầm trường kiếm trở về vỏ kiếm sau lưng, người giấy theo thứ tự nhảy trở về ống tay áo hắn.

Trên mặt đất có mấy món pháp bảo đã bị Tam Muội Chân Hỏa đốt hư một nửa, cũng bị hắn thu nhập vào bên trong một cái bảo nang xử lý rác rưởi chuyên dụng.

Còn một bước cuối cùng, tay áo Lý Trường Thọ chấn động, tro tàn theo gió tung bay, hóa thành chất dinh dưỡng cho cỏ cây nơi này.

Thu hồi La Thiên Ô cải tiến, hắn bước vào bên trong "cát chảy" trên mặt đất, thân ảnh cấp tốc phi độn về phương bắc.

Những người đang dò xét nơi đây, cũng chỉ bắt được bóng lưng hắn rời đi, cùng với câu tự lẩm bẩm kia…

"Đã nói, đừng ép ta rút kiếm."

Đây chắc là kiếm tu, thiệt là quá lợi hại…

Lý Trường Thọ tính toán thấy tiên lực dự trữ của đạo nhân giấy còn dồi dào, đầu tiên chạy đến phía bắc một vạn dặm đường, sau đó lại chuyển hướng đi dạo phía đông một vòng, rồi mới độn trở về Độ Tiên Môn.

Tình huống khi trước thật đúng là hung hiểm…

Còn may là, vị Chân Tiên kia chủ quan khinh địch, cũng quen thuộc dùng pháp bảo đánh người, còn chưa phát huy ra mấy phần thực lực, đã bị độc phấn hắn thả ra đánh ngã chổng vó.

Hiện tại, Lý Trường Thọ đã có thứ thay thế thuốc mê Nhuyễn Tiên Tán, chính là Mê Tâm Túy Hồn Tán.

Vừa rồi lúc hắn rút kiếm thả ra tổng cộng sáu loại độc phấn, trong nháy mắt vị Chân Tiên kia rơi từ không trung xuống, kỳ thật đã chết một nửa, cuối cùng bị Tam Muội Chân Hoả nuốt mất chỉ còn nguyên thần run rẩy mà thôi.

"Nếu mình cũng bất cẩn như vậy, vậy người toi đời sẽ là mình."

Trong lòng Lý Trường Thọ cảm khái, lấy đó làm gương cho chính mình.

Hoàn toàn không có cảm giác mừng rỡ khi vừa thắng một trận, tự nhiên thu được của cải của mấy người liền.

Chuyện này cũng không có gì phải mừng rỡ, bị người khác để mắt tới, vẫn là mình không đủ thận trọng, làm việc hấp tấp.

Trở về viết bản kiểm điểm, lần sau để sư phụ tản bộ lâu thêm mấy ngày nữa.

Chỉ là…

Nhìn bảo nang trong tay áo mình tràn đầy linh dược độc thảo, linh thú non, 3 đến 5 năm tới mình hẳn là có việc làm rồi.

Phát tài!

Tài bảo hộ đạo!

Một đường gắng sức bay, Lý Trường Thọ đúng canh giờ đã ước định, chạy về rừng rậm lúc đầu hắn rời đi.

Ở trong lòng đất vừa ló cái đầu ra, đạo nhân giấy cấp tốc mở nắp hộp vuông, liếc nhìn Cảm Giác Thạch của mình, phát hiện ra đang có một chút lấp lóe sáng ngời.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền tìm kiếm được thân hình sư phụ mình trốn cách đó hơn mười dặm, truyền âm nói: "Sư phụ, ngài thu lại tiên thức trước đã."

Tề Nguyên lão đạo đang tò mò đánh giá đạo nhân giấy này lập tức ứng tiếng, thu hồi tiên thức.

Tiên thạch hình thoi kia quả nhiên không nhấp nháy sáng ngời nữa.

Đạo nhân giấy chậm rãi nhún vai lay động thân hình, miệng niệm: "Thu, thu, thu…"

Từng tia từng tia tiên quang vờn quanh, đoàn quân người giấy kia xuất hiện một lần nữa, trên vai vác mớ bao bố nhỏ căng phồng, động tác linh hoạt nhảy tới trong hộp, chính hắn còn thuận tay đóng nắp hộp lại.

"Xong rồi sư phụ, cất hộp đi, coi như không có chuyện phát sinh, về núi là được rồi. Lần sau, chúng ta tìm lý do thích hợp đi ra tản bộ tiếp."

Tề Nguyên lão đạo lập tức cười khẽ một tiếng, cưỡi mây đến, lấy hộp vuông mang đi.

Tâm thần Lý Trường Thọ trở về bản thể đang ở bên trong đan phòng, lập tức nhẹ nhàng thở ra một hơi dài.

Cái loại cảm giác yếu ớt, bất lực, nhỏ yếu lại đáng thương, cuối cùng cũng biến mất rồi.

Vẫn là bản thể thoải mái…

Lại an ổn.

"Trường Thọ sư huynh, rốt cuộc thích cái gì nhỉ?"

Bên trong Phá Thiên Phong tại Độ Tiên Môn, cách nơi ở của Tửu Cửu tiên không xa, một động phủ trên vách đá.

Vẻ ngoài của động phủ này không đẹp, nhưng cách bài trí bên trong bên tay trái có thể thấy một hồ sen dài mười thước, đáy ao khảm ngọc linh, nước tỏa ra ánh sáng, thỉnh thoảng có một hai con cá chép ẩn hiện dưới tán lá sen.

Phía bên tay phải là phòng tiếp khách rộng rãi với bồ đoàn, bàn thấp, bình phong, hai bên có rèm che, một số bức tranh phong cảnh treo trên tường đá.

Tiếp tục đi vào bên trong, thì có hai lối rẽ, một lối rẽ trong đó dẫn đến nơi ở của chủ nhân nơi đây, nơi Chân Tiên Khương Kinh San bế quan, sinh hoạt thường ngày.

Một lối rẽ khác dẫn đến nơi ở của đệ tử thân truyền Khương Kinh San, thủ tịch Độ Tiên Môn đệ tử thế hệ trẻ tuổi đương đại, khuê phòng của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Lúc này, Hữu Cầm Huyền Nhã mới tỉnh dậy từ trạng thái ngộ đạo, đang suy tư vấn đề phía trên…

Sư phụ trước đây đã từng nói, nhận lễ vật của nhau, là một cách hữu hiệu để tăng cường giao tình đôi bên.

Nàng muốn tặng cho Trường Thọ sư huynh một phần lễ vật, cũng muốn lấy được hoàn lễ từ Trường Thọ sư huynh, nhờ vào đó mà chứng minh rằng, Trường Thọ sư huynh cũng xem mình là "bạn".

Một người bạn thân cần giao lưu thường xuyên, tăng tiến giao tình, tiếp đến là bạn bè không có gì giấu nhau, cũng là cảnh giới Hữu Cầm Huyền Nhã muốn hướng tới.

Chỉ tiếc, nàng cho đến bây giờ...một chút gì đó cũng đều không có.

"Tu vi của ta không cao, chỉ có một chút tài thổ độn, nếu nói ra điều này chỉ sợ làm trò cười cho người khác."

Thổ độn.

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng chớp mắt, lông mi rung động, dường như đã nghĩ đến điều gì đó.

Nàng xoay người đi về phía tủ quần áo ở bên cạnh.

Thật ra trong phòng bày biện rất đơn giản, nhưng mấy thứ đồ dùng trong nhà này đều có chất liệu bất phàm.

Nàng lấy ra một hộp trang sức trong tủ treo quần áo, vừa mở ra đã tỏa ra hào quang bốn phía, có thể nhìn thấy rất nhiều linh quang lấp lóe.

Đây đều là những thứ do phụ hoàng mẫu hậu nàng ban thưởng, trước khi nàng xin đến Độ Tiên Môn cầu tiên.

Mặc dù nói bây giờ thế tục Nam Châu trọc khí hỗn tạp, đế hoàng, quốc quân Nhân tộc liên lụy nhân quả quá lớn, không có Luyện Khí sĩ nào dám can thiệp đến thọ nguyên, mệnh cách của quốc quân.

Nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến việc những quốc quân này thông qua các loại thủ đoạn, tìm hiểu được cách luyện khí.

Gần như một nửa quốc quân thế tục Nhân tộc, đều có thủ đoạn tăng tuổi thọ của mình lên, Hữu Cầm Quốc cũng là loại tiên phàm hỗn tạp điển hình, từ quốc quân đến tướng lĩnh đều có tu vi, có thể so với tiên tông cỡ nhỏ.

Hữu Cầm Huyền Nhã tìm một hồi bên trong hộp trang sức, rất nhanh liền lôi ra một viên bảo châu màu vàng đất.

Đây cũng không phải là pháp bảo, mà là bảo châu tự hình thành trong linh mạch, trong đó ẩn chứa lực lượng ngũ hành thổ tinh thuần, cho dù không phải là bảo vật, nhưng chắc chắn có thể tăng cường đối với pháp thuật chữ Thổ.

Đối với thổ độn cũng vậy.

Loại bảo châu tự nhiên này, so sánh hiệu quả với pháp bảo, pháp khí, độ trân quý đâu chỉ gấp trăm lần.

"Sư huynh sẽ không cảm thấy lễ quá nhẹ đâu nhỉ?"

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng suy nghĩ châm chước một phen, vẫn quyết định lấy một hộp gấm nhỏ tinh xảo, đặt bảo châu vào trong đó.

Ngẫm nghĩ một lát, nàng lại lấy một chiếc khăn gấm, suy nghĩ do dự nửa canh giờ mới viết lên một câu ở phía trên:: "Tặng, Trường Thọ sư huynh."

Lấy khăn mùi soa gói viên bảo châu lại, đóng hộp gấm, nàng nở nụ cười, bước chân đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Chương 70. Đây là chiêu số gì vậy?

Vị Chân Tiên này…

"Sao lại còn nghèo hơn so với ta khi vừa độ kiếp xong?"

Trong mật thất dưới đất, Lý Trường Thọ nhìn bảy ~ tám kiện pháp khí trữ vật trước mặt mình, lần lượt lấy những đồ vật hữu dụng bên trong ra, đặt những thứ vô dụng và những pháp khí trữ vật này vào bên trong bảo nang phân loại rác rưởi để xử lý.

Dù tỉ lệ bị nhận ra rất thấp, Lý Trường Thọ cũng không dùng những pháp bảo "chiến lợi phẩm" này.

Tất nhiên, ngoại trừ linh bảo và bảo vật loại một.

Vấn đề là, những thuốc mê, độc đan hắn dùng kia cũng có một chút giá trị cao.

Đây đều là đồ tốt không lấy ra bán đi được, một bộ phận độc thảo bắt nguồn từ viện trợ của Vạn Lâm Quân trưởng lão, không có cách nào tính toán giá trị cụ thể.

Kết quả của đợt theo đuôi này, trên thực tế chính là…

Hắn hơi thua thiệt.

Vị Chân Tiên này xác thực không có vốn liếng gì, cũng phản ảnh quẫn cảnh của đại bộ phận tán tu.

Nhân Tộc hưng khởi, Đạo Môn hưng thịnh, đạo thống san sát trên đất, tiên môn xuất hiện như măng mọc sau mưa, đại bộ phận tài nguyên đều bị tiên môn khống chế.

Những tán tu này bởi vì tư chất, hoàn cảnh cá nhân hoặc là nguyên nhân khác, không có tiên môn dựa vào, có thể duy trì tu hành ngày thường của mình đã là không dễ, rất khó để dành được nhiều vốn liếng.

Lúc ấy Lý Trường Thọ cho đối phương cơ hội thu tay lại, thuần túy là hắn không nỡ dùng độc phấn bên trong những kiện pháp khí kia, sở dĩ hô câu "chậm đã" kia…

Nếu như đối phương dừng tay, hắn làm cho đối phương hôn mê coi như xong, dù sao đan dược có thể độc chết Chân Tiên quả thực cũng hơi đắt.

Nhưng đối phương vẫn không dừng tay, rất chuyên nghiệp, cũng rất quả quyết, quyết tâm muốn giết hắn đoạt bảo.

Điều này khiến Lý Trường Thọ rất bất đắc dĩ.

Bản thân linh thạch thượng phẩm có lẽ không có lực hấp dẫn lớn như vậy, nhưng một gã cảnh giới Quy Đạo lấy linh thạch thượng phẩm ra, trên người nói không chừng cũng còn có những bảo vật khác…

Đây chính là căn nguyên làm đối phương mang toan tính thử một lần.

Chuyện này cho Lý Trường Thọ bài học, một là bản thân phải đặt ra kế hoạch giao dịch kỹ càng, phòng ngừa lại bị người để mắt tới.

Hai là, sau này nếu như chính mình thấy bảo mà động tâm, muốn mưu tính thì ngẫm lại hậu quả mà mấy kẻ này đã đối phó với chính mình.

"Bảo vật cho dù tốt, cũng phải có mệnh dùng mới được."

Những kiện pháp bảo loại rác rưởi đó, hiện tại không dùng được, chờ tiêu chuẩn luyện khí của hắn tăng lên, nói không chừng có thể dùng tới.

Bất quá, càng tiếp xúc với luyện khí cấm chế, hắn càng cảm thấy môn "ngành học" này bác đại tinh thâm, hơn nữa địa phương có thể mưu lợi xác thực không nhiều.

Việc cải tiến, khai sáng cấm chế, không có mấy ngàn mấy vạn năm nghiên cứu là khó có thể thành sự.

Lại nói, pháp bảo chân chính lợi hại ở nơi Hồng Hoang này cũng không phải là dùng bảo tài luyện chế ra được, mà là vật tự nhiên.

Luyện chế ra pháp bảo đỉnh cao, chính là Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên, hai chữ công đức vẫn tương đối trọng yếu.

Thay vì tiếp tục con đường nghiên cứu luyện khí, không bằng dùng tinh lực vào trận pháp, tiếp tục tìm tòi "trận pháp làm giảm hỏa lực đi" cho rồi.

Thay vì luyện khí, nghiên cứu pháp khí trữ vật và Cắt Giấy Thành Người còn hơn.

Vẫn nên đặt tinh lực dư thừa chủ yếu vào trận pháp và luyện đan.

Nghề chính?

Dĩ nhiên chính là đốn…khụ khụ, ngộ đạo tu hành, vấn đạo trường sinh!

Lý Trường Thọ ngồi sau bàn đọc sách, bắt đầu phân loại độc thảo linh dược hắn kiếm được lần này.

"Đan mình luyện thành sau này, mang đưa cho Vạn Lâm Quân trưởng lão một ít đi."

Mặc dù có một chút ngại múa rìu qua mắt thợ, nhưng dầu gì cũng là một phần tâm ý của hắn.

Làm xong công tác chỉnh lý, Lý Trường Thọ đặt mười mấy viên cầu pháp khí trấn áp linh thú con non ở một bên, đợi lát nữa ném vào bên trong Linh Thú Quyển nuôi thả.

Trong này còn có hai con non là cho Linh Nga, trước đây nàng đã oán trách thật lâu, nói bên trong Linh Thú Quyển đại bộ phận đều là độc vật, nàng muốn tìm thỏ con nai con…làm một chút món ăn cũng đều rất khó.

Lần này, Lý Trường Thọ liền mua cho nàng hai loại linh thú có mùi vị không tệ, ngoại hình cũng không tệ, có thể nuôi làm thú cưng, thả rông mấy năm cũng có thể làm nguyên liệu nấu ăn.

Lấy ra thanh pháp khí như kiếm mà không phải kiếm - 'Mê Độc Thôi Tán', Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng …

Lại nghiêng người đeo cho mình găng tay, mặt nạ, trang phục bảo hộ đặc chế phòng độc, cùng một vài cái nhíp tự chế, ống nghiệm và các dụng cụ khác, trên tay đặt Giải Độc Đan, tiếp tục bận rộn.

Muốn thoải mái, trước khi làm việc cần phải chuẩn bị kỹ càng.

Làm chuyện gì cũng đều như vậy, niềm vui và thu hoạch lớn, đều là sau khi làm việc chăm chỉ.

Sau hai ngày ở trong mật thất, lúc Lý Trường Thọ ra khỏi phòng luyện đan, bất ngờ phát hiện ra Tiểu Quỳnh phong hôm nay có một chút náo nhiệt.

Trước đây tiên thức của hắn vẫn luôn xoay quanh trong trận pháp xung quanh phòng luyện đan.

Đôi đạo lữ Lưu Nhạn Nhi, Vương Kỳ đến đây tìm Linh Nga uống trà nói chuyện phiếm.

Chuyện này, Lý Trường Thọ trái lại là biết tiền căn hậu quả.

Lần trước sau khi Linh Nga đến xin lỗi, Lưu Nhạn Nhi sợ trong lòng Linh Nga suy nghĩ nhiều, liền truyền tin hạc giấy cho Linh Nga, nói rất nhiều chuyện.

Một tới hai đi, hai người này cũng dần thân quen.

Tu vi bên ngoài của Linh Nga lúc này, đã vọt tới cảnh giới Hóa Thần cấp ba, tuổi như vậy, tiến cảnh như vậy, chính là tiêu chuẩn mầm tiên.

Bởi vì Linh Nga bị hắn phạt cấm túc hai mươi năm, mấy năm này Lưu Nhạn Nhi cũng tới Tiểu Quỳnh Phong gặp Linh Nga mấy lần.

Hôm nay Lưu Nhạn Nhi cùng nhau tới với Kỳ Kỳ sư đệ của nàng, chỉ là đi dạo bình thường sau khi tu hành.

Nhưng…

Tiên thức Lý Trường Thọ "nhìn" thấy, vị Hữu Cầm Huyền Nhã ngồi ngay ngắn ở một bên, giống như Băng Lam Tuyết Liên hóa thành tiên tử kia, đang cùng nhau chơi Mô Phỏng Cuộc Sống với ba người…

Sao nàng lại ở đây?

Tu vi còn đạt tới cảnh giới Quy Đạo cấp hai?

Bớt đi sự quấy rối của Nguyên Thanh, cho nên tu vi nhanh chóng tăng lên?

Không sai, nàng đã ngồi vững với vị trí thủ tịch các đệ tử đương thời.

Nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã luôn đến Tiểu Quỳnh phong cũng không phải là chuyện nhỏ, nàng quá mức chói mắt, mọi cử động từ trên xuống dưới đều bị trong môn phái chú ý.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng.

Người tới là khách, hắn cũng không thể trực tiếp đuổi nàng đi, vì chút chuyện nhỏ này mà đắc tội nhất mạch của Chưởng môn.

Đi ra từ trong rừng, Lý Trường Thọ trực tiếp trở về nhà tranh, không tận lực giấu diếm hành tung.

Mở ra trận pháp che đậy, thay một bộ đạo bào, ngồi dưới chỗ vách tường treo chữ Huyền lớn, an tĩnh đả tọa suy nghĩ giải quyết chuyện Hữu Cầm Huyền Nhã như thế nào.

Rất nhiều Luyện Khí Sĩ đều thích treo chữ to tại chỗ ở của mình.

Giống các vị đại năng có thực lực mạnh mẽ, sống sót từ Viễn Cổ, thích treo hai chữ "Thiên Địa".

Mà mấy vạn năm gần đây, Luyện Khí Sĩ thích treo chữ "Đạo", hoặc là hai chữ "Đại đạo".

Những chữ này tương đối phổ biến, Luyện Khí sĩ thường sẽ căn cứ sở thích của từng người mà treo chữ lớn, chẳng hạn như mấy chữ 'Tĩnh', 'Lực', 'Huyền', 'Diệu'.

Hơi cầu kỳ một chút thì treo 'Hồi', 'Muội' cái gì đó.

Mà chữ lớn dán trên tường phía sau Lý Trường Thọ rất lợi hại, có lẽ, Hồng Hoang to như vậy, Luyện Khí sĩ đếm không hết, cũng không có mấy người giống như hắn.

Đó là chữ 'Ổn'!

"Sư huynh!"

Ngoài cửa sổ, bên ngoài tường ánh sáng trận pháp, Tiểu Linh Nga đang dùng lực phất tay.

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ cười một tiếng, đứng dậy, mở trận đi ra ngoài.

"Làm sao vậy?"

"Sư huynh cũng tới uống trà tâm sự đi! Hữu Cầm sư tỷ nàng… chờ sư huynh đã rất lâu rồi."

Linh Nga nhìn hắn nháy mắt mấy cái, sư huynh muội giao lưu ánh mắt một phen, đã rõ ràng chuyện ra sao.

'Sư huynh, Hữu Cầm sư tỷ lại tới tìm ngươi, ta ứng phó không được, huynh hãy tự thân xuất mã đi!'

Lý Trường Thọ cười nói: "Vừa luyện đan xong có một chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi chút, thấy mọi người chơi vui vẻ nên không có đi qua quấy rầy."

Trước nhà cỏ bên kia, Hữu Cầm Huyền Nhã nghe vậy, lập tức đi về phía trước hai bước, nàng nói: "Trường Thọ sư huynh nếu như mệt mỏi thì nghỉ ngơi là được, ta cũng không có chuyện gì gấp. Chỉ là bế quan quá lâu, đi dạo ở trong môn, muốn đến tìm sư huynh xin chỉ giáo chút việc."

Lý Trường Thọ vái chào Hữu Cầm Huyền Nhã và hai người khác: "Có sơ sót xin mọi người tha thứ."

Từng người đáp lễ, Vương Kỳ và Lưu Nhạn Nhi liên tục nói không sao.

Lưu Nhạn Nhi dường như đã nhìn ra điều gì, trong vẻ tươi cười càng thêm phần nghiền ngẫm.

Đôi tròng mắt của Hữu Cầm Huyền Nhã vào giờ phút này sáng ngời vô cùng, trên khuôn mặt thanh lãnh mỹ lệ, lại thêm một tia do dự.

Nhưng nàng rốt cuộc cũng không phải người xà nẹo, nàng nhanh chóng lấy một chiếc hộp gấm ra cầm trong tay, đi về phía Lý Trường Thọ…

"Trường Thọ sư huynh, đây là lễ vật ta tặng ngươi."

Lý Trường Thọ giật mình.

Hắn còn đang chờ Hữu Cầm Huyền Nhã giải thích vì sao tặng lễ cho hắn, là có chuyện muốn nhờ, hay là muốn đích thân cảm ơn ân đức cứu mạng trước đó…

Kết quả, Hữu Cầm Huyền Nhã chỉ nói một câu như vậy, liền đưa hộp gấm tới.

Bên trên gương mặt xinh đẹp như tiên ngọc, không chút tỳ vết nào của nàng cũng không có quá nhiều biểu cảm, nhưng chỗ sâu trong ánh mắt, lại cất giấu sự khẩn trương.

Lý Trường Thọ: "…"

'Thôi, loại chuyện hảo cảm này lại cũng không thể trách nàng, còn có phần do Nguyệt lão bên kia mà.'

Nhưng hắn nhất định phải điều chỉnh mọi thứ trở lại như bình thường.

Đã vô tâm, thì cũng đừng làm cho em gái người ta có quá nhiều tưởng niệm, loại chuyện này khi cần quyết đoán thì phai quyết đoán.

"Đa tạ Hữu Cầm sư muội." Lý Trường Thọ cười đáp lời, nhận lấy hộp gấm.

Sau đó, hắn từ trong tay áo lấy ra một quả cầu pháp khí trấn áp linh thú con non, nói: "Nhất thời gấp gáp nên vẫn chưa chuẩn bị cái gì, thứ này coi như là đáp lễ cho sư muội, mong rằng sư muội chớ có ghét bỏ."

"Ừm...vâng!" Hữu Cầm Huyền Nhã hơi giương khóe miệng, nâng cầu pháp khí linh thú non ở trong lòng bàn tay, nói: "Đa tạ Trường Thọ sư huynh."

Ở bên kia, Linh Nga không nhịn được nhếch khóe miệng, nhưng không có nói thêm cái gì.

Lý Trường Thọ bưng hộp gấm, chậm rãi nói:

"Năm đó cùng một nhóm đi đến Bắc Châu với Hữu Cầm sư muội, ta cũng đã thu hoạch được rất nhiều, sau này nếu trong lúc rảnh rỗi Hữu Cầm sư muội cũng có thể đến Tiểu Quỳnh phong ngồi một chút. Ta và Linh Nga cũng không có mấy vị bạn tốt trong môn, trừ Vương Kỳ sư đệ, Nhạn Nhi sư tỷ, cũng chỉ còn các vị tiền bối cao nhân Tửu Cửu sư thúc, Tửu Ô sư bá mà thôi. Hữu Cầm sư muội nếu không chê, hai người sư huynh muội bọn ta, đều có thể là đồng môn, cũng là bạn tốt với Hữu Cầm sư muội."

Nghe lời ấy, Vương Kỳ cùng Lưu Nhạn Nhi lập tức rõ ràng ý tứ, hai người đều có một chút không hiểu nổi.

Theo lý thuyết, có thể lọt được vào mắt xanh của Hữu Cầm Huyền Nhã, đối với Lý Trường Thọ phải là cơ duyên lớn lao và phúc khí mới đúng, tại sao lại cự tuyệt quả quyết như thế?

Vương Kỳ giật mình hiểu rõ. Đại khái…hẳn là bởi vì tu vi của hai người không ngang nhau, Trường Thọ sư huynh cảm thấy kém vị đại đệ tử thủ tịch này quá nhiều, cho nên mới cự tuyệt…

Mà đáy lòng Linh Nga thì là bất đắc dĩ.

Sư huynh nhà mình thật khó tính…

Mặc dù Linh Nga cũng rất vui vẻ, sư huynh lại cự tuyệt nữ Luyện Khí Sĩ khác, nhất là người như Hữu Cầm Huyền Nhã.

Nhưng chuyện này cũng cho thấy, Linh Nga muốn bước vào trái tim sư huynh, tại bậc thang sư muội đi ra một bước mấu chốt, cũng sẽ có lực cản rất lớn.

"Sư huynh rốt cuộc thích người như thế nào?" Linh Nga ở bên cạnh cảm thấy khó hiểu.

Nhưng mà, khiến mấy người đột nhiên không kịp đề phòng chính là, Hữu Cầm Huyền Nhã nghe một lời của Lý Trường Thọ, vậy mà…nở nụ cười hiểu ý!

Ánh mắt nàng có một chút sinh động, dù không có biểu lộ quá nhiều cảm xúc, lại làm cho mấy người cũng có thể cảm giác được tâm tình nàng vô cùng không tệ.

Ánh mắt nàng hơi sống động, dù không có biểu lộ ra quá nhiều cảm xúc, nhưng lại làm cho người ta cảm giác được tâm trạng của nàng vô cùng tốt.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ nhiều thêm một tia đỏ bừng, khiến Linh Nga là nữ Luyện Khí sĩ nhìn cũng phải tim đập thình thịch.

"Thật sao?" Lời nói của Hữu Cầm Huyền Nhã cũng thêm một chút ngữ điệu.

Ngữ điệu này, đều là ngữ điệu vui vẻ…

"Tất nhiên." Lý Trường Thọ cười gật gật đầu, đáy lòng thì buồn bực.

Ý tứ bên trong lời nói của hắn rõ ràng như vậy, Hữu Cầm nghe không hiểu?

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức chắp tay cúi đầu, lớn tiếng nói:

"Sau này, xin sư huynh chỉ giáo nhiều hơn! Cũng xin Linh Nga sư muội chỉ giáo nhiều hơn! Ta, nhất định sẽ tới thường xuyên!"

Ách? Trong lòng Lý Trường Thọ chậm rãi xuất hiện mấy cái dấu hỏi.

Chờ chút, tình huống này, hắn có hơi khó hiểu…

Bên kia, Vương Kỳ không chịu được gãi gãi cái ót, mặt Lưu Nhạn Nhi thì lộ vẻ không hiểu.

Ngược lại thì trong đáy lòng Linh Nga nổi sóng lớn, ánh mắt thậm chí còn lấp lóe, trong lòng nổi lên cảm giác đồng bệnh tương liên.

Khiêm tốn như vậy sao?

Hữu Cầm sư tỷ lại.. lại…cảm thấy làm bạn với sư huynh là đã đủ, không đòi hỏi gì nữa sao?

So sánh với vị sư tỷ này, bản thân mình có ưu thế địa lý, gần quan quan được lộc, vớt được thân phận sư muội thật sự là…

Quá hạnh phúc…

"Sư tỷ!" Linh Nga đi về phía trước hai bước, vái chào đáp lễ đối với Hữu Cầm Huyền Nhã, nói: "Sau này xin tỷ chỉ điểm nhiều hơn!"

Lý Trường Thọ không chịu được cảm thấy sai quá sai.

Hai người này làm sao còn trực tiếp hành lễ bái nhau? Độc tính còn có thể lây nhiễm sao?

"Ừm!" Hữu Cầm Huyền Nhã mỉm cười gật đầu, trong mắt có quang mang đang lóe lên.

Nàng thấy sắc mặt của Lý Trường Thọ có một chút kém, vội nói: "Trường Thọ sư huynh cứ đi nghỉ ngơi thật tốt, đợi lần sau Huyền Nhã xuất quan lại tới thăm sư huynh. Sự tình luyện đan tu hành, còn mong huynh không nên quá miễn cưỡng bản thân. Linh Nga sư muội cũng thế…vậy, ta cáo từ trước đây."

"Sư tỷ đi thong thả, thường tới chơi nha."

"Ừm, nhất định!"

Hữu Cầm Huyền Nhã cáo biệt Vương Kỳ, Lưu Nhạn Nhi, cưỡi mây phiêu nhiên mà đi, như thể những ngọn tóc của cô ấy đang múa trong gió sống động hơn nhiều.

Mà Vương Kỳ và Lưu Nhạn Nhi có biểu hiện bị kích thích quá lớn, cũng thuận thế cáo từ rời đi.

Nhìn chăm chú bóng lưng ba người rời đi theo hai phương hướng, Lý Trường Thọ không khỏi nhíu mày.

Hắn thật sự không đoán được ý tứ của Hữu Độc…

Vừa rồi chưa nói rõ ràng sao?

Về sau làm đồng môn và bạn bè, không phải là ý từ chối tình cảm sao?

Chuyện này…

Đây là độc tận xương tủy rồi!

"Sư huynh thối, lễ vật của ta đâu!"

Lý Trường Thọ từ trong tay áo cầm một quả cầu pháp khí chứa linh thú con khác ra, đưa cho sư muội, đứng tại đó hoài nghi cuộc đời thần tiên.

Linh Nga tán thán nói: "Hữu Cầm sư tỷ thật là đẹp, tu vi cũng thật cao."

"Ài!" Lý Trường Thọ chán nản thở dài, cảm thấy vô lực đối với Hữu Cầm Huyền Nhã: "Có thể không cao sao? Với tính tình này của nàng, đời này đoán chừng là không gặp tâm ma."

Linh Nga lập tức không rõ ràng cho lắm.

"Hả? Tại sao vậy? Không phải nói, đạo tâm bất ổn, ma chướng tùy thời đều có khả năng xuất hiện sao?"

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn trời, cũng không đáp được cụ thể.

"Đại khái là mệnh đi!"

Ở bên cạnh, Linh Nga đã bắt đầu giải phong cầu pháp khí, rất nhanh liền tán thưởng một tiếng, ôm linh thú con non trong đó ra.

"Oa! Thật đáng yêu! Đây là…Truy Mệnh Bách Xỉ Phệ Kim Thú con non sao? Thật cảm tạ sư huynh!" (dịch thuần Việt: thú ăn kim loại – có trăm cái răng – truy tìm sinh mệnh)

"Ừm, muội thích là được."

Chương 71. Ngao Ất...Nhỏ bé

Quả thật, sau khi sư muội nhận được linh thú con non, nàng liền ôm khư khư mấy ngày liên tục…

Ném vào trong Linh Thú Quyển phía sau núi.

Cũng may Lý Trường Thọ sớm có chuẩn bị, sửa lại cái lồng nhỏ để đựng Phấn Trúc Thử. Lồng này có thể hút lấy những thứ cấp thấp như chất thải, tăng thêm hai tầng trận pháp đơn giản, hạn chế khu vực hoạt động của nó.

Mỗi tháng Linh Nga đều ghé qua Linh Thú Quyển ba lần, mấy linh thú này phần lớn đều có thể thu nạp thiên địa nguyên khí, cũng không sợ bị chết đói.

Thổ Linh Châu mà Hữu Cầm Huyền Nhã đưa tới được Lý Trường Thọ bày biện ở vị trí dễ thấy nhất trong phòng đan, không mang theo bên người.

Kiện bảo vật này có giá trị không hề nhỏ.

Sau này nếu có được bốn viên bảo châu với những phẩm chất khác nhau, có thể làm ra trận pháp “Ngũ Hành Luân Sát Trận”.

Tạm thời vẫn chưa có nhiều tác dụng.

Đến giờ Lý Trường Thọ chưa thể hiểu rõ, vì sao Hữu Cầm Huyền Nhã...

Bỏ đi.

Chỉ có thể nói, không phụ danh Hữu Độc.

Khi Hữu Độc lại tới Tiểu Quỳnh Phong, mình liền nghỉ ngơi trong phòng luyện đan, để Linh Nga tiếp đón, chuyện trò, uống trà là được rồi.

Sau khúc nhạc dạo ngắn ấy, Lý Trường Thọ cắm rễ ở trong phòng luyện đan, bắt đầu cắm đầu luyện đan.

Lấp đầy túi tiền mới là việc cấp bách

Lần trước, hắn đi dạo nửa vòng Lâm Hải Trấn, cũng đã nghiên cứu điều tra đơn giản.

Đan dược mà Lý Trường Thọ luyện chế lúc này, là mấy loại đan dược chính mà tán tu có nhu cầu rất lớn, đại loại là Tiên Đan dùng để chữa thương, khôi phục, tăng tu vi, phụ trợ đột phá bình cảnh.

Những Tiên Đan cấp thấp này, bên dưới có thể cho những Luyện Khí sĩ cảnh giới Phản Hư dùng, bên trên cũng có thể thỏa mãn nhu cầu ngày thường của những “Tán Tiên cấp cao”.

Làm thứ này, chính là một vốn bốn lời, lợi nhuận được đảm bảo.

Dựa vào phương pháp và kỹ xảo luyện đan được tổng kết nhiều năm của Lý Trường Thọ, tỉ lệ thành đan quả thật không hề thấp.

Phần lớn Luyện Khí Sĩ luyện đan đều dựa vào cảm giác, kinh nghiệm, trong phương luyện đan, những từ “chút ít”, “số lượng vừa phải” cũng giống như những tiểu yêu tinh thường xuyên đi tản bộ trong thế tục Nam Châu, tương đối bẫy người…

Lý Trường Thọ đã sớm có khả năng ứng biến với chuyện này.

Hắn vừa tiếp xúc với đan phương sẽ làm ghi chép tổng kết, không ngừng tìm tòi sắp xếp phân lượng chuẩn xác trong đan phương.

Lấy thời gian luyện đan làm chủ, thay đổi hoả lực trong lúc luyện đan, trình tự cho dược liệu vào, số năm và hình dạng lớn nhỏ,vân vân, ghi chép riêng từng phần, rồi dựa vào đó tìm ra phương án hoàn mỹ nhất.

Như thế mới có thể đảm bảo tỷ lệ thành đan!

Trong khi luyện chế những loại tiên dược chính này với số lượng lớn, Lý Trường Thọ cũng có kế hoạch luyện chế một số tiên dược cấp cao với giới hạn trên hiện tại của mình——

Nhất chuyển, nhị chuyển Linh Đan.

Tiên Đan bình thường chỉ phân chia thành thượng, trung, hạ phẩm.

Trung phẩm Tiên Đan là vật phẩm tiêu thụ tốt nhất trong phường trấn, có không ít tiên môn không có sở trường về luyện đan sẽ tới đây mua với số lượng lớn.

Đan dược vượt qua Tiên Đan, được xưng là "Linh Đan", phân cấp từ nhất chuyển đến cửu chuyển.

Nhưng có thể được mệnh danh là Linh Đan, đều là bảo vật.

Tiện thể nhắc tới, cửu chuyển Kim Đan, chính là thương hiệu của Thái Thượng Lão Quân hóa thân của Giáo Chủ Nhân Giáo!

Cũng vì vậy, mấy nhà đạo thừa Nhân Giáo đều giỏi luyện đan. Hiện tại Lý Trường Thọ không giám dùng đan phương đặc thù của Nhân Giáo, trong lúc vô hình lại tăng thêm một chút độ khó...

Vì lý do ổn thỏa, cũng chẳng có cách nào khác.

Kế hoạch "Luyện đan phát tài" mà Lý Trường Thọ định ra cũng rất đơn giản…

Từ bỏ con đường cạnh tranh giá cả, ưu tiên nâng cao phẩm chất Tiên Đan.

Lúc đầu giả cả hơi hạ xuống, đánh vào thị trường đan dược ở "Lam Hải Trấn".

Bình ổn trong thời gian dài, bảo đảm sau này mình vừa hiện thân, đan dược sẽ bị các cửa hàng đan dược thu mua sạch sẽ!

Cho dù có thể luyện chế ra đan dược “cấp Linh Đan”, nhưng tỉ lệ Linh Đan thành công không được bảo đảm, hắn cũng không dám thu mua quá nhiều linh dược vạn năm.

Chỉ cần có được lợi nhuận cố định ở đan dược trung cấp, hắn mới có thể dùng phần linh dược còn lại để làm liều một phen.

Việc phát tài cũng phải ổn định mới được.

…

Lần này đổi bảo tài để luyện chế trận cơ, một phần nhỏ của bản thể Tiểu Quỳnh Phong đã dung hợp với đại trận.

Mỗi ngày mười hai canh giờ, Lý Trường Thọ đều tận dụng không bỏ sót.

Ba canh giờ ngộ đạo, hai canh giờ hoàn thiện thần thông Cắt Giấy Thành Người, một canh giờ đọc cổ tịch, gia tăng kiến thức, sáu canh giờ còn lại lao vào phòng đan, tập trung tinh thần luyện đan.

Những đan dược này đều được mang ra bên ngoài tiêu thụ, cũng không cần lo lắng sẽ thu hút sự chú ý của môn phái...

Cảm giác này cực kỳ giống tình hình ban đầu khi hắn tiếp xúc với luyện đan, làm ra một đống “hậu quả”, mất ăn mất ngủ, đả tọa cũng ôm tiểu dược lô.

Bất tri bất giác, mặt trời từ đông ngả về tây.

Khi Lý Trường Thọ chuyên tâm tu hành luyện đan, cũng không hề hay biết thời gian đang trôi qua.

Tu hành kỳ thật chính là như vậy.

Ngày rộng tháng dài trôi qua với chính mình dường như trở nên rất chậm, không như phàm nhân vì cơm no ba bữa mà vội vàng, hối hả, cũng không cần lo lắng tuổi thọ vẻn vẹn chỉ có trăm năm.

Thỉnh thoảng chuyên chú luyện đan khiến tinh thần mệt mỏi, di dạo một vòng trong núi, ngắm nhìn, trêu chọc sư muội, chăm sóc đàn cá dưới hồ nước, linh thú trong núi, thảo dược trong ruộng...

Thật ra hắn rất hài lòng với cuộc sống sinh hoạt như vậy.

Ngày tháng cứ trôi qua như thế.

Coi danh lợi như khói sương.

Sự trầm ổn khắc vào trong xương cốt...

Hồng Hoang chỉ có Nam Thiệm Bộ Châu là phân chia bốn mùa rõ ràng, ngoại trừ Bắc Câu Lô Châu, phần lớn các nơi đều là bốn mùa như mùa xuân.

Lý Trường Thọ xử lý xong nhóm đan dược này, cũng đã tốn hơn ba năm thời gian của hắn.

Giấy đạo nhân càng thêm hoàn thiện, cải thiện ba ~ bốn điểm thiếu sót rõ ràng trước đây, chẳng hạn như khuôn mặt giấy đạo nhân, cuối cùng cũng có thể thay đổi theo ý muốn.

Mà người giấy trải qua sự đo ni đóng giày của Lý Trường Thọ, tăng cường cấm chế vốn vụng về, nhờ đó thực lực giấy đạo nhân có thể phát huy ra sẽ đạt tới cảnh giới Chân Tiên sơ kỳ.

Như vậy hệ số an toàn của tài sản cũng được bảo hộ nhiều hơn.

Lý Trường Thọ chờ sư phụ xuất quan, lại thương lượng với sư phụ, để sư phụ đi dạo ngoài đại trận hộ sơn nửa vòng, hắn mới dùng giấy đạo nhân đi đến Lâm Hải Trấn chuyến thứ hai.

Lần này ra ngoài, giấy đạo nhân sẽ bày ra cảnh giới Nguyên Tiên hậu kỳ, dạng tu vi cảnh giới này sẽ không dễ bị đánh cướp.

Tất nhiên ngoại trừ việc này ra, còn có rất nhiều hạng mục cần phải chú ý...

Ngồi trên ghế xích đu, sửa sang lại mạch suy nghĩ, Lý Trường Thọ lấy ra một tấm ngọc bài, viết lên những loại bảo tài cần phải đổi.

Chỉ cần những đan dược này có thể thuận lợi tới tay, không chỉ có thể thăng cấp trận cơ đại trận trung tâm, vây khốn mê liên hoàn trận bên ngoài phòng luyện đan cũng có thể được cường hóa một lần…

"Cũng không biết đến khi nào tiểu sư thúc mới xuất quan, thật sự rất nhớ nàng."

Lý Trường Thọ liếc nhìn bảo nang mình đã chuẩn bị cho Tửu Cửu sư thúc, bên trong đã chuẩn bị xong đan dược có mùi vị không tệ, và rượu mà tiểu sư thúc thích.

Trận cơ dưới mặt đất hắn có thể tự ra tay chôn giấu, mà tầng đại trận ngoài, vẫn phải nhờ tiểu sư thúc ra tay mới ổn thỏa hơn.

Liệt kê xong danh sách, Lý Trường Thọ đứng dậy duỗi lưng một cái.

“Sau đó, đi vấn an Vạn Lâm Quân trưởng lão, rồi đi ra ngoài chuẩn bị.”

Ài….

Năm tháng tu tiên phong phú, mệt nhọc nhưng nhàn nhã...

Nếu có thể tiếp tục giữ vững cũng không tệ.

…

"Hừ, đám Nhân Tộc tu sĩ này nhận được thiên địa đại vận, nhàn nhã tu hành, mỗi ngày đều đàm kinh luận đạo. "

Trong Kim Ngao Đảo, một con Thanh Long chậm rãi bơi lượn trong ao nước, trong mắt rồng thon dài mang theo một chút vẻ bất đắc dĩ.

Lúc này y đã không còn là ấu long mười mấy tuổi nữa.

Nhưng chút bóng ma đó vẫn luôn tồn tại trong lòng hắn, chưa thể tiêu tan.

Dần dần, Ngao Ất bị một loại tâm bệnh, nhìn thấy lão đạo hình người, tinh thần cũng có chút bất ổn.

Y biết bản thân mình có tâm ma nhưng không thể nào vượt qua.

Bởi vậy thân thể cũng xuất hiện chút vấn đề, nhưng y từ đầu chí cuối không giám đối mặt.

Cách đó không xa chính là mấy vị Kim Tiên Tiệt Giáo, đang vì đông đảo tiên nhân chưa trưởng thành mà giảng giải đại đạo trường sinh.

Ngao Ất rất muốn tới nghe một chút, nhưng trong đấy…

Thật sự có quá nhiều lão đạo.

Đặc biệt còn có mấy kẻ thích ra vẻ lạnh lùng, khiến y không khỏi nhớ lại một chút ký ức đau buồn.

Thông qua nhiều năm, quan sát Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc, Ngao Ất phát hiện ra nhiều vấn đề, cũng có càng nhiều nghi hoặc.

Có đôi lần suy nghĩ…hẳn là mình đã hiểu lầm Nhân Tộc?

Đám lão đạo mặt lạnh mà lúc trước mình gặp phải kia chính là dị loại trong Nhân Tộc?

Không, sẽ không!

Đừng nhìn những Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc này, hằng ngày hòa hòa khí khí, vui vui mừng mừng, hòa bình với Yêu, Linh, Tinh, không phân biệt, hô hào Tiệt Giáo là một nhà, hữu giáo vô loài.

Trên thực tế, chắc chắn mỗi một người...

Tâm rất ghê tởm!

Bề ngoài, đại đa số Luyện Khí sĩ Nhân tộc đều gọi ta là “sư đệ”, “đạo hữu”.

Sau lưng, chắc hẳn sẽ coi Nhị thái tử Long Cung Đông Hải ta như rồng kiểng?

Làm chủ nhân chân chính của thiên địa đúng là rất ghê gớm…

Những năm này, trên Kim Ngao Đảo có mấy con Giao long thành tinh, thỉnh thoảng cũng sẽ trò chuyện với Ngao Ất một hai câu, điều này đã an ủi Ngao Ất được phần nào.

Về phương diện tu hành, vị Ô Vân đại tiên kia đã truyền cho y một chút tiên pháp trong mộng, sau khi vứt lại hai kiện linh bảo, cũng không thèm đếm xỉa đến y nữa.

Tuy vị sư phụ này không quan tâm đến y lắm, nhưng trong lòng Ngao Ất không hề phàn nàn.

Bởi vì lần trước y đã chạy trốn một lần, đây là cái giá phải chịu.

Ngao Ất dựa vào việc liên tục thúc giục huyết mạch Long Vương, tu vi cảnh giới vững vàng tiến đến Nguyên Tiên, đạt được càng nhiều thần thông Long Tộc.

Long Tộc vượt qua tiên kiếp cũng không khó, trực tiếp hóa thành bản thể xông vào trong kiếp vân, vừa vặn mượn lôi kiếp hoàn thành thay đổi lớp vảy.

"Đến bao giờ, ta mới có thể được nghe Thánh Nhân giảng đạo. " Trong đáy lòng Ngao Ất thầm thở dài.

Tiệt Giáo chia thành hai môn nội, ngoại, thật ra số lượng đệ tử nội môn không nhiều, chuyên tu đạo do Thông Thiên Giáo Chủ truyền xuống

Đệ tử nội môn của Thánh Nhân, lấy tứ đại đệ tử của Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu vi tôn, còn có một số đồ tử đồ tôn của bọn họ.

Còn đệ tử ngoại môn của Thánh Nhân thì không thể nào thống kê được, quả thực có quá nhiều.

Tứ đại đệ tử ngoại môn là Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu. Lúc bốn người bái sư Thông Thiên Giáo Chủ, đã có con đường của chính mình, cho nên bị quy về đệ tử ngoại môn.

Những người khai chi tán diệp ở trong ba ngàn thế giới kia, tất cả đều là đệ tử ngoại môn do Thông Thiên Giáo Chủ truyền đạo.

Thông Thiên Giáo Chủ và tứ đại đệ tử nội môn đều ở lâu dài trong Bích Du Cung.

Bích Du Cung là chỗ ở của Thánh Nhân, chỗ ở phiêu diêu mờ ảo, nghe đâu chỉ có Đại La Kim Tiên mới có thể tìm được.

Trên Kim Ngao Đảo liền có con đường tiến về Bích Du Cung, chỉ là không ai biết con đường kia ở đâu.

Dù cho Ngao Ất vụng trộm lật tung toàn bộ Kim Ngao Đảo, cũng không tìm ra được con đường Thánh Nhân kia.

Đây chính là không có duyên.

Bây giờ, trong Tam Giáo Đạo Môn, Tiệt Giáo bởi vì một câu: "Hữu giáo vô loài", đạo thừa càng ngày càng phát triển, vạn tiên triều bái đã không cần tự biên tự diễn nữa.

Lúc này, Ngao Ất đã hiểu rõ hoàn toàn về Nhân Giáo, bản thân đại giáo này là một vị Thánh Nhân, một vị đệ tử thân truyền của Thánh Nhân. Nhưng mà không ai giám chọc hai giáo Xiển, Tiệt. Mấy nhà đạo thừa Nhân Giáo Thần Châu trong đó, cũng vô sự quanh năm, không ai dám động.

Thái Thanh Lão Tử, đứng đầu trong Lục Thánh, được vinh dự Thánh Nhân mạnh nhất dưới Đạo Tổ.

"Nếu năm đó mình kiên trì thêm một chút, liều chết đi bái đạo thừa Nhân Giáo, nói không chừng có thể vì Long tộc vãn hồi một ít vận khí, tìm được một lối ra."

Về phần Độ Tiên Môn…

Lúc này Ngao Ất quả thật có một chút ngứa mắt.

Độ Tiên Môn Đúng là thuộc về đạo thừa Nhân Giáo, cũng xác thực có đạo thừa Thánh Nhân, nhưng thực lực bản thân cũng không tính là mạnh, trong môn phái cũng không có cao thủ tọa trấn thành danh trong Hồng Hoang.

Ngao Ất nghe mấy vị Kim Tiên kia giảng kinh văn một phen, trong đáy lòng thở dài, chậm rãi lặn xuống đáy ao.

Thân rồng cuộn ở trong góc xó xỉnh nào đó, lặng lẽ tu hành.

Không thể tiến vào giấc ngủ, nếu chìm vào giấc ngủ sẽ mơ thấy ác mộng, mơ thấy mình bị xử lý làm nguyên liệu nấu ăn.

Càng hiểu biết rộng, Ngao Ất càng sáng tỏ, nước Hồng Hoang sâu và đáng sợ đến như thế nào.

Đại kiếp Long phượng cùng nhau rơi xuống, không chỉ có khí vận Long tộc, mà còn có cao thủ Long tộc chân chính.

Bây giờ, Thánh Nhân hiển hiện giữa thiên địa, Long Tộc chỉ có thể tránh lui ở Tứ Hải, Nhân Tộc và Đạo Môn mới là nhân vật chính giữa thiên địa.

Những suy nghĩ trước đây của mình thật đúng là có chút ngây thơ.

Nhục nhã là vô dụng.

Nhiều bàn tay góp lại cũng sẽ đánh bất tỉnh rồng giả say.

Nếu muốn Long Tộc hưng thịnh, con cháu Long Tộc xác thực chỉ có một con đường chính là bái nhập môn hạThánh Nhân.

Ngao Ất ta nên làm gì đây?

Thật ra mấy năm trước hắn đã có một suy nghĩ không tệ.

Dương danh.

Chỉ cần y có thể dùng thân phận thái tử Long Cung, cộng thêm đệ tử Tiệt Giáo, dương danh ở năm châu bốn biển. Y liền có thể ảnh hưởng và thay đổi ý nghĩ của tộc nhân, dần dần khiến cho tộc nhân hạ thấp tư thái…

Đó mới là cơ hội thay đổi vận mệnh Long Tộc, cũng là sự tình y có thể làm được.

Trong lúc tu hành, Ngao Ất bỗng nhiên nghe thấy cuộc đối thoại của hai đạo nhân đi ngang qua ao.

"Lần này có mấy tiên môn đi đến Đông Châu luận đạo, theo những phong tục cổ hủ lạc hậu của những tiên môn này, nói không chừng lại muốn cho đệ tử trẻ tuổi so tài, chỗ ta làm gì có đệ tử trẻ tuổi nào..."

Ngao Ất ở dưới đáy áo chấn động tinh thần, đuôi rồng vung xuống, thân rồng nhanh chóng thu nhỏ lại, xông ra khỏi ao nước.

Thương Long xuất thủy, Thanh Lân diệu quang.

Hai vị Luyện Khí Sĩ Thiên Tiên nọ quay đầu ra xem, thấy Thanh Long đã hóa thành một thiếu niên nhanh nhẹn, đang từ từ hạ xuống không trung, vái chào hai người bọn họ.

"Hai vị…đạo hữu." Ngao Ất nói: "Ta cũng muốn đi mở mang tầm mất, ta tu hành ngắn, cũng xem như là đệ tử trẻ của Tiệt Giáo chúng ta."

Không còn cách nào khác, hắn là đệ tử của Ô Vân đại tiên, trên Kim Ngao đảo có quá nhiều Luyện Khí sĩ, hắn thường xuyên không hiểu rõ được bối phận.

Mà thân hình người dường như chỉ là một thiếu niên mười ba ~ mười bốn tuổi này...

Hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, từ khi mình bị đám lão đạo kia tính kế, trạng thái hình người, thân thể chính là…

Không lớn lên.

Hai vị Thiên Tiên Tiệt Giáo liếc nhìn nhau, vội vàng đáp lễ.

Chương 72. Yên tâm, lần này tuyệt đối đánh không được

"Tề Nguyên sư điệt có chuyện gì phải đi ra ngoài sao?"

Lại vào ngày trời trong gió mát, Tề Nguyên lão đạo mặc trường bào, tay cầm phất trần, từ Tiểu Quỳnh phong bay ra ngoài sơn môn.

Tề Nguyên lão đạo nghe Tiên Nhân thủ sơn hỏi thế, bèn hành lễ, đáp lời: "Đi ra ngoài dạo một vòng, cũng không phải chuyện đại sự gì, gần đây trong lòng luôn có chút bồn chồn."

"Được rồi." Lão Chân Tiên thủ vệ cũng không hỏi nhiều, mặt mũi hiền lành nở nụ cười, liền mở sơn môn, để Tề Nguyên cưỡi mây bay ra ngoài núi.

Bởi vì chuyện binh giải Trọc Tiên, bây giờ Tề Nguyên cũng có chút “danh tiếng” ở trong núi.

Bất quá, thanh danh này đôi khi không dễ nghe, ngẫu nhiên có kẻ mang việc này ra chế nhạo và đùa giỡn.

Lý Trường Thọ luyện chế xong nhóm đan dược này, phải chờ tới bốn tháng, sư phụ mới kết thúc bế quan, ra ngoài tản bộ.

Hắn và sư phụ bàn bạc một phen, lần này bảo sư phụ ở bên ngoài lâu thêm mấy ngày, để cho giấy đạo nhân có nhiều thời gian hành động.

Sau đó, Lý Trường Thọ lại căn dặn nhiều lần, khuyên sư phụ không nên rời sơn môn quá xa…

Vì để sư phụ có thể giấu kín hành tung, Lý Trường Thọ hiến Quy Tức Bình Khí Quyết bản thứ hai cho sư phụ. Tránh cho trường hợp sư phụ đang chờ hắn trở về, bị người nhìn chằm chằm, tính kế.

Bản thể Lý Trường Thọ cũng ở trong sơn môn, vạn nhất sư phụ xảy ra chuyện, hắn cũng có thể lòng sinh cảm ứng chạy đến cứu viện.

Trước đó Lý Trường Thọ đã quyết định để sư phụ và tiểu sư muội có cấp độ ngang hàng trong việc hiểu rõ mọi chuyện của hắn.

Tề Nguyên cất kỹ hộp, lặng yên mà đi.

Giấy đạo nhân hiện thân lần nữa, rõ ràng có một chút "cồng kềnh", chiếc túi vác trên vai cũng đổi thành chiếc ba lô hai vai.

Lần này, Lý Trường Thọ hóa thành bộ dáng của một lão đạo, cũng quyết định sau này sẽ lấy hình tượng lão đạo như vậy để bán đan dược.

Giấy đạo nhân dùng thổ độn, nhanh chóng chạy tới Lâm Hải Trấn.

Nửa ngày sau, Lý Trường Thọ di dạo nửa vòng ở phía đông, mạnh mẽ bẻ con đường hành động của mình từ “dấu chấm than” thành “dấu chấm hỏi”.

Cuối cùng, hắn chui ra từ một chỗ không người trong khu rừng phía tây, cưỡi mây, đeo kiếm, bay về phía phường trấn to lớn kia.

Kiếm trên lưng, chuôi kiếm, vỏ kiếm đều đổi kiểu dáng và màu sắc, trên vỏ kiếm mới tăng thêm cấm chế ngăn cách tiên thức dò xét.

Tất nhiên, chức năng chủ yếu sẽ không thay đổi.

Thứ này nhìn giống như thanh kiếm, nhưng trên thực tế vẫn là pháp khí thuốc mê trộn lẫn với thuốc độc, là độc phấn không màu có thể lan ra trong lúc vô hình khiến thần không biết quỷ không hay, đưa chất độc tiến vào nguyên thần phế phủ của kẻ địch, từ đó tăng khả năng nắm chắc độc chết Chân Tiên...

Đương nhiên bên ngoài không tìm ra được thứ này, cũng giống như La Thiên Bảo Ô đều thuộc về pháp bảo Lý Trường Thọ tự nghiên cứu.

Mà lần này, Lý Trường Thọ còn chuẩn bị kiện pháp khí thứ hai cũng tương tự như vậy.

Đó là một cây sáo, có thể thổi vào lỗ thủng để phóng độc, chỉ là có một chút tai họa ngầm.

Lúc hít thở phải chú ý, nếu không thì dễ bị hút phải chất độc.

Nếu không thì sẽ hài hước giống như: " Cây đao này của ta có kịch độc, thấm vào sẽ chết, chạm vào cũng chết…ấy!"

Bốn phía phường trấn có bốn cửa lớn để ra vào đại trận nơi này, cũng giống như cửa thành của thành lớn thế tuc. Chỉ khác chỗ đây là đại trận lưu lại cửa ra vào, mà không phải tường thành.

Phụ trách duy trì bình yên nơi đây, là "Lâm Hải Kiếm Phái"- đại Tiên tông Đông Thắng Thần Châu. Theo quy củ Hồng Hoang, họ phái người thu "phí vào cửa"ở trước cửa đại trận.

Phí tổn này có thể là linh thạch, bảo tài, linh dược, chỉ cần có một chút giá trị là được.

Phường trấn mà có quy mô như thế này thật ra cũng có thể mang đến một số lượng lợi nhuận lớn cho tiên môn, chỉ là ngày bình thường phải có một số lượng lớn cao thủ đóng quân ở đây, miễn cho có người sinh sự, không phải đại phái là không thể làm được.

Độ Tiên Môn cũng đã từng thử làm một phường trấn, nhưng bởi vì vị trí địa lý, các nhân tố không hợp cho kinh doanh…

Phường trấn chỉ duy trì mấy ngàn năm liền không có tán tu thường trú hay qua lại, Độ Tiên Môn đã thua lỗ không ít.

Điểm ấy, Lý Trường Thọ cũng hiểu rất rõ.

Dù sao trong môn tu "Vô Vi Kinh", môn nhân thích thanh tĩnh vô vi, dư thừa chút tinh lực cũng liền giành cho đạo lữ rồi còn đâu…

Chế giễu sư môn nhà mình hai câu trong đáy lòng, Lý Trường Thọ bảo giấy đạo nhân hiển lộ ra tu vi cảnh giới Nguyên Tiên hậu kỳ, cưỡi mây đứng chờ phía sau mười mấy thân ảnh đang đứng phía trước.

Bên cạnh thì liên tục có người đi ra ngoài, phần lớn đều là cưỡi mây bay sát mặt đất mà thôi.

Ra ngoài cũng không cần nộp thuế, nhưng đi vào thì phải xếp hàng nộp phí.

Lúc sắp đến lượt Lý Trường Thọ vào cửa, hắn liếc thấy bảy tám thân ảnh đang muốn ra phường trấn...

Đó là hai vị lão đạo, ba vị đạo giả trung niên, và ba thiếu nữ xinh đẹp.

Bọn họ bay cao hơn những người khác một chút. Lúc chuẩn bị bay ra khỏi lỗ hổng đại trận, bên cạnh còn có hai đôi tiên binh tuần tra của Lâm Hải Trấn hộ tống, vô cùng phô trương.

Nhưng thật ra tầm mắt của Lý Trường Thọ bị một vị thiếu niên trong đó hấp dẫn.

Trên đầu người này... có sừng thú, ngược lại, ở phía sau...không có đuôi...

Ngao Ất?

Tại sao lại gặp phải vị tiểu long này?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng rất bình tĩnh. Hắn và con rồng nhỏ này hữu duyên hay là thế nào?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, con rồng nhỏ này làm sao vậy…vẫn là bộ dáng như lúc bị hắn đánh gục, đầu cũng không có lớn hơn.

Đại khái, hẳn là thời kỳ dậy thì của Long Tộc dài hơn rất nhiều so với Nhân Tộc, bằng ấy năm còn chưa đủ để y dậy thì.

Giấy đạo nhân đành thu hồi ánh mắt, vừa vặn tới lượt hắn đi về phía trước nộp phí vào cửa.

Lý Trường Thọ cầm linh thạch trong tay đưa cho một nữ tiên ở phía sau bàn.

Nữ tiên cười nói: " Nhìn đạo hữu không quen mắt, không biết có thể nói ra đạo hữu đến đây để làm gì không?"

Thế là, Lý Trường Thọ báo ra tên giả, nói mình tới đây để mua bán đan dược, dược thảo, đối phương ghi chép lại, rồi để hắn tiến vào phường trấn.

Trong quá trình này, Ngao Ất và hai thiếu nữ đi sau lưng năm vị Thiên Tiên Tiệt Giáo, lướt qua giấy đạo nhân…

Tâm tình của năm vị Thiên Tiên này cũng không tệ, đang thương thảo nên trở về Kim Ngao Đảo, hay là tiếp tục đi tìm tiên môn uống trà luận đạo.

Lý Trường Thọ nghe một lão đạo trong đó khen: "Ngao Ất sư đệ mới tu đạo bao lâu? Bây giờ đã thành Nguyên Tiên, không hổ là huyết mạnh Long Tổ, tư chất hơn người…"

Sư đệ?

Quả nhiên, Ngao Ất bái nhập môn hạ Tiệt Giáo, có lẽ là bái một vị cao thủ đời hai.

Lúc này cảm giác Ngao Ất cho Lý Trường Thọ là trầm ổn thành thục hơn rất nhiều, ánh mắt nội liễm, khuôn mặt trầm tĩnh.

Mặc dù vẫn là cơ thể thiếu niên, nhưng đã có đầy kinh nghiệm, dáng vẻ trầm ổn đã từng trải qua vận mệnh rèn luyện.

Bất quá…chẳng có quan hệ gì với mình.

Giấy đạo nhân cất bước đi vào Lâm Hải Trấn, cưỡi mây bay thẳng đến những nơi lầu các, thạch ốc, cửa hàng đan dược tụ tập.

"Lại phải đoạt mối làm ăn với sư môn nhà mình. " Lý Trường Thọ thở dài.

Cửa hàng Độ Tiên Môn ở đây cũng chủ yếu kinh doanh đan dược.

Chỉ có điều, cách mấy năm hắn mới đến đây mấy ngày, mặc dù nói hoặc nhiều hoặc ít sẽ ảnh hưởng việc làm ăn của sư môn nhà mình, nhưng có lẽ cũng sẽ không khiến chuyện làm ăn của sư môn trở nên đạm mới đúng.

Dù sao hắn cũng chỉ buôn bán nhỏ.

Mặc dù số lượng lớn, chất lượng cao, mẫu mã đẹp, giá cả lại thấp...

…

Lại nói tới nhóm Luyện Khí Sĩ của Kim Ngao Đảo, sau khi ra khỏi phường trấn, đầu tiên là bay về phía tây nam, rồi đột nhiên thay đổi phương hướng, cưỡi mây bay vun vút về phía tây bắc.

Lần này ra ngoài luận đạo, thật ra là có mấy cao thủ tiên môn Đông Châu mời Thiên Tiên Kim Ngao Đảo đến làm quen.

Kim Ngao Đảo là đạo trường tương đối nổi danh của Tiệt Giáo, thường xuyên có một ít tiên môn mời Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo đi tới giảng đạo, luận đạo.

Vốn dĩ, chuyến đi lần này bọn hắn đã ra ngoài luận đạo ba tháng, ăn nhờ ở đậu mấy nhà tiên môn Đông Thắng Thần Châu...khụ, giảng kinh trò chuyện...

Chuyến này đã viên mãn rồi, cũng nên thành công trở về.

Bởi vì lần này, lúc mấy lần luận đạo, biểu hiện của Ngao Ất rất xuất sắc, nhẹ nhàng thắng Nguyên Tiên của mấy nhà tiên môn.

Cũng bởi vì, bối phận của Ngao Ất cũng giống như năm vị Thiên Tiên Tiệt giáo này, bọn hắn cũng không tiện trực tiếp ban thưởng gì.

Thế là lôi kéo Ngao Ất đến Lâm Hải Trấn, để cho Ngao Ất tự mình chọn lựa lễ vật.

Ngao Ất chia những lễ vật này cho hai vị thiếu nữ sư điệt ở bên cạnh, làm cho hai vị thiếu nữ này vui vẻ, mấy vị Thiên Tiên Kim Ngao Đảo cũng có chút hưởng thụ.

Nếu như nói, con trai chưởng môn của đại tiên môn chính là trong nhà có mỏ.

Thì vị Ngao Ất - thái tử Long Cung Đông Hải này, hoàn toàn chính là trong nhà có mỏ...

Đưa những lễ vật này cho đồ đệ, ngược lại lấy được sự vui vẻ của mấy vị “sư huynh”, đối với Ngao Ất mà nói cũng không có chút đau lòng nào.

Nếu cảm thấy cần thiết, y chỉ cần dùng phù truyền tin nói một tiếng cho người nhà. Ngày mai Ngao Ất liền có thể đưa cho mỗi vị Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo một phần hậu lễ.

Rời phường trấn, đoàn người liền phải chọn tuyến đường đi Kim Ngao Đảo.

Nhưng Ngao Ất thoáng nghĩ trong đáy lòng, sau vài tiếng trầm ngâm, bỗng mở miệng nói: "Các vị, ta có một yêu cầu quá đáng."

Năm người lập tức xoay người lại, đầy lo lắng nhìn Ngao Ất.

"Không có yêu cầu nào quá đáng, có cầu tất có ứng, Ngao Ất sư đệ cứ nói."

"Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo chúng ta, tương thân tương ái, không phân biệt giàu nghèo, lá lành đùm lá rách, vinh nhục cùng hưởng!"

"Không sai, không chỉ Kim Ngao Đảo chúng ta, trên dưới Tiệt Giáo chính là như vây, một người gặp nạn, bát phương đến giúp!"

Nội tâm Ngao Ất cười thầm, nhưng vẫn biểu lộ một thoáng ngưng trọng, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật, trong lòng ta một mực có… lời khó nói."

Hai thiếu nữ ở bên cạnh nhìn lại trong nháy mắt, hai mắt sáng lấp lánh.

Trong đó có một thiếu nữ thắt hơn mười bím tóc nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu, chính là Hạm Chỉ lúc trước quan sát Lý Trường Thọ độ kiếp.

Trong năm vị Thiên Tiên ở phía trước, có một người cũng chính là sư phụ của Hạm Chỉ, Nguyên Trạch lão đạo.

Ngao Ất thở dài: "Nhớ tới Đại Hội Trừ Yêu tại Đông Hải năm đó, ta chỉ mới có mười tuổi, phụng mệnh thay mặt Long Cung tìm người luận bàn, lại bại trong tay một vị đệ tử cảnh giới Phản Hư của Độ Tiên Môn. Chuyện này, trong đáy lòng một mực không bỏ xuống được. Bây giờ ta đã độ kiếp thành tiên, tuy chỉ là Nguyên Tiên, nhưng cũng muốn tìm người ta, lại so tài luận đạo một lần."

"Chỉ là việc này sao?" Nguyên Trạch lão đạo cười hỏi.

Vẻ mặt Ngao Ất lộ ra vẻ hổ thẹn, cúi đầu nói: "Chỉ có việc này."

"Việc này thì đơn giản." Lại có một đạo giả trung niên cười đáp lời, tiện tay chỉ một cái, cưỡi mây trắng bay về phía sơn môn Độ Tiên Môn: "Đi thôi, chúng ta đi tới Độ Tiên Môn một lần."

Bần đạo và phó môn chủ Đạo Tiên Môn Trọng Vũ cũng rất có giao tình. Độ Tiên Môn là đạo thừa Nhân Giáo, Kim Ngao Đảo chúng ta là đạo trường Tiệt Giáo, đến bái phỏng, có gì không tiện?"

Tất cả mọi người đều xưng phải.

Một người cười nói: "Chúng ta có nên thông báo cho bọn hắn sớm một chút hay không? Miễn cho đến lúc đó xảy ra sự tình xấu hổ."

Nguyên Trạch lão đạo khoát tay: "Không cần, không cần. Chúng ta không phải đi tìm bọn hắn đấu pháp, mà là đi luận đạo, để đám tiểu bối luận bàn một chút là dừng."

Một nhóm phía sau cùng, hai thiếu nữ đang nắm tay nhau nghe vậy thì liếc nhìn nhau.

Một thiếu nữ mở ra pháp khí vòng tay trên cổ tay, để hai người tán gẫu sẽ không bị người ngoài nghe thấy.

Nàng thỏ thẻ nói: "Hạm Chỉ, sư phụ ngươi lại bắt đầu."

Khóe miệng Hạm Chỉ hếch lên, buồn bực nói: "Chuẩn bị chút đi, ài, sư phụ ta quả thực có thể so với pháp khí Thiên đạo. Trước đó, khi ta độ kiếp, sư phụ ta một câu "Ngươi yên tâm, thiên kiếp của ngươi ắt chỉ có sáu đạo". kết quả đưa tới tám đạo thiên kiếp, ta suýt chút nữa liền thân tử đạo tiêu…tư chất và tích lũy của ta, theo lý thuyết nhiều nhất chỉ bảy đạo mới phải."

Một thiếu nữ khác che miệng cười khẽ: "Cũng bởi vậy mà ngươi được chỗ tốt, thăng cấp lên một đoạn."

"Nói đến việc này." Ánh mắt của Hạm chỉ có một chút thất thần: "Tám đạo thiên kiếp mà ta trải qua, vẫn xếp sau chín đạo thiên kiếp. Như vậy mới biết Thành Tiên Kiếp là khủng bố bực nào. Thật là nghĩ mãi không ra, người vượt qua chín đạo thiên kiếp tại Nam Hải, là nhân vật cỡ nào.

"Tất nhiên là đại nhân vật Viễn Cổ, Thượng Cổ chuyển thế trùng tu."

"Có lẽ vậy…"

Hai thiếu nữ này cười khẽ vài tiếng, chủ đề rất nhanh được chuyển sang thiếu niên Long Tộc.

Bộ dạng thiếu niên thanh tú như vậy, làm cho thiếu nữ vui vẻ.

Nửa ngày sau, nhìn thấy tầng đại trận hộ sơn mỏng manh của Độ Tiên Môn ở phía xa xa, trong lúc nhóm người Kim Ngao Đảo nói cười nhẹ nhàng bay qua, Ngao Ất mỉm cười, thoáng mang theo chút thâm ý.

…

"Hả?" Trong khu rừng, Tề Nguyên đang suy nghĩ về « Quy Tức Bình Khí Quyết » thì ngẩng đầu nhìn chân trời một chút, phát hiện nhóm người Kim Ngao Đảo đang cưỡi mây bay tới đây.

Tề Nguyên cảm nhận được uy áp của mấy vị Thiên Tiên, trong đáy lòng có một chút buồn bực, không biết mấy vị cao thủ này đột ngột đi đến Độ Tiên Môn bọn hắn từ nơi nào.

"Không quan hệ đến Tiểu Quỳnh Phong nhà ta."

Tề Nguyên lão đạo cười híp mắt, nhìn phù truyền tin mà đại đồ đệ cho, cũng cảm thấy đây chỉ là mấy tên cao thủ tới đây kết bạn hỏi thăm, cho nên không nói chuyện này cho Lý Trường Thọ biết. Mà tiếp tục suy nghĩ pháp môn ẩn tàng khí tức do đồ đệ mình sáng tạo ra.

Rất nhanh Tề Nguyên lão đạo thu liễm hoàn toàn khí tức của chính mình, hứng thú bừng bừng thi triển Hóa Hình Thuật, hóa thành một gốc cây.

Cẩn thận cảm thụ một hồi…

"Đúng là yên ổn đến bất ngờ."

Chương 73. tiên thức quét qua, nằm nửa tiếng

"Trận chiến này, đối với kế hoạch dương danh lâu dài sau này của mình, cực kỳ quan trọng." Trên mây, Ngao Ất nhìn sơn môn Độ Tiên Môn, nơi y luôn hướng tới, tâm cảnh của y bây giờ, đã không còn như khi mười tuổi.

Ngao Ất tới nơi đây, chính là để tìm Lý Trường Thọ.

Y thậm chí không biết rõ danh hào và địa vị của Lý Trường Thọ ở Độ Tiên Môn.

Nhưng Ngao Ất biết: y hôm nay nhất định phải ở Độ Tiên Môn, tìm lại thể diện tự tay làm rớt!

Pha "rồng nổ" tại Đại Hội Trừ Yêu năm ấy, tuy do chính Ngao Ất biểu diễn, nhưng 'chiến tích' lại tính vào Lý Trường Thọ.

Ngao Ất hiểu được, muốn sau này dương danh không có vết nhơ, trận so tài năm mười tuổi kia, nhất định phải đảo ngược!

Mà chính mình cũng có thể nhờ vào đó, tạo hình tượng ‘Tri si nhi hậu dũng’ (biết thẹn sau gan dạ), từ đó nhất long trùng thiên…

Y muốn làm gương cho Long tộc.

Muốn vì con cháu Long tộc, tạo nên một tấm gương, xác lập sức ảnh hưởng của mình!

Để Long Tộc dần dần từng bước buông xuống lòng tự cao tự đại, đây mới là con đường tắt tốt nhất để cứu vãn Long Tộc…

Ngao Ất nhẹ nhàng hít vào một hơi, trong đáy lòng suy tư sau đó nên nói như thế nào.

Năm vị "sư huynh" Tiệt Giáo của y đã đến ngoài đại trận Độ Tiên Môn, cũng không đi vào cửa mà trực tiếp phóng khí tức.

Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo đến phá nhà…

Khục, đến luận đạo mà thôi!

…

Mấy vị Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo bỗng nhiên tới bái phỏng, từ trên xuống dưới Độ Tiên Môn, lập tức bị tiếng chuông trong môn phái làm cho kinh động.

Lúc mới đầu, tiếng chuông vang lên, phàm là phong chủ, trưởng lão không bế quan, đều tiến đến Phá Thiên Phong.

Nhưng sau đó, phó chưởng môn và mấy vị trưởng lão đều cảm thấy như vậy là quá mức long trọng. Mấy vị Luyện Khí Sĩ kia chắc chỉ là tới thăm hảo hữu…

Kim Ngao Đảo là đạo trường Tiệt Giáo nổi danh Hồng Hoang, Độ Tiên Môn mà so sánh với, hơi có vẻ vô danh bừa bãi một chút.

Nhưng Độ Tiên Môn chung quy cũng là đạo thừa Nhân Giáo, quá gióng trống khua chiêng đi đón mấy vị Tiên Nhân không quá mức nổi danh của Tiệt Giáo, không khỏi tự lột da mặt.

Nếu như hôm nay đến, là một vị Tiên Thần đại danh đỉnh đỉnh của Tiệt Giáo, chẳng hạn như Triệu Công Minh - đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo tu hành tại phúc địa động thiên núi Nga Mi kia. Chúng tiên Độ Tiên Môn sẽ tụ tập với nhau, tự mình nghênh đón.

Nhưng đến đây chỉ là mấy vị Thiên Tiên…

Chỉ thoáng một cái, các phong chủ và trưởng lão bị phái trở về hơn nửa, chỉ để lại hơn mười vị trưởng lão Thiên Tiên.

Phó chưởng môn Trọng Vũ thượng nhân và những trưởng lão này, dẫn theo mấy vị chấp sự Chân Tiên thông minh cơ trí, đi tiếp đãi mấy vị Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo mới đến.

Tửu Ô ở trong mắt của những trưởng lão này, chính là một vị "hậu bối" tương đối cơ trí.

Theo mệnh lệnh của trưởng lão, Tửu Ô bận túi bụi, lúc một nhóm tám người Kim Ngao Đảo được mời vào chủ điện "Độ Tiên Điện" ở Phá Thiên Phong, gã dẫn đầu mấy vị đệ tử Phá Thiên Phong dâng trà thơm.

Nếu như khách tới chơi Long Cung, bưng trà đổ nước đều là nữ tỳ Hải Tộc nhu mì, thanh tịnh.

Độ Tiên Môn thì ngược lại, bưng trà đổ nước đều là nam đệ tử có bộ dáng đoan chính, đạo cơ vững chắc.

Đây có lẽ chính là chỗ khác biệt của một phương thế lực và một phương tiên môn.

An bài cho khách nhân ngồi, hai bên nhìn nhau vài lần, còn chưa bắt đầu nói đã bắt đầu vuốt râu cười to...

Tửu Ô có kiến thức rộng rãi, biết đây là một loại xã giao, hời gian cười càng dài, càng cho thấy chính mình không có địch ý.

Tại Hồng Hoang, cũng không có nhiều chuyện vui mừng như vậy.

Cười xong, phó chưởng môn Độ Tiên Môn Trọng Vũ thượng nhân mở miệng trước nói một câu: "Chúng đạo hữu đến Độ Tiên Môn của ta, quả thật là khiến Độ Tiên Môn ta nhà tranh thêm sáng (1)..."

(1) nhà tranh thêm sáng, khách đến nhà tôm, khách quý đến nhà, biểu thị khiêm tốn.

Đôi bên hàn huyên vài câu, Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo mở lời nói ý đồ đến, nói là đến luận đạo với Độ Tiên Môn.

Toàn bộ các vị trưởng lão Độ Tiên Môn ở đây đều tỏ vẻ mỉm cười, lập tức có người âm thầm đi mời mấy vị trưởng lão có tu vi cao nhất trong môn phái, đến đây áp trận.

Luận đạo giảng đạo cũng là chuyện tương đối thịnh hành ở trong Hồng Hoang. Kỳ thật chính là việc từng người lấy ra lý giải của mình về đạo so với nhau, bình luận, trao đổi lẫn nhau một phen…nhưng mà, luận đạo còn chưa bắt đầu, đoàn người Tiệt Giáo liền đưa ra một cái yêu cầu, đứng ở dưới góc nhìn của Tửu Ô lại có một chút hoang đường…

Một vị Thiên Tiên diện mạo trung niên chậm rãi nói: "Tại Đại Hội Trừ Yêu lần trước, Ngao Ất sư đệ nhà ta mới mười tuổi, bị Long Vương của Long Cung phái ra tỷ thí với cao đồ của quý môn, kết quả bại trong tay cao đồ của quý môn. Lần này, sư đệ nhà ta độ kiếp thành tiên, lập tức muốn luận bàn với vị cao đồ của quý môn kia, không biết có tiện hay chăng."

Nghe lời này, mấy vị trưởng lão Độ Tiên Môn liếc nhìn nhau, một vị trưởng lão cười nói: "Đám tiểu bối luận bàn mà thôi, chuyện này cũng không có to tát gì. Bất quá thái tử Ngao Ất chính là dòng dõi Long Vương, tu vi tự tiến cảnh không phải đệ tử trẻ tuổi của Nhân Tộc ta có thể so được. Bây giờ Ngao Ất Thái tử đã thành tiên, cũng không nhất định phải so tài một vị đệ tử trẻ trong môn ta đâu nhỉ.”

Nghe vậy, Ngao Ất lập tức đứng dậy, chắp tay hành lễ với các vị trưởng lão Độ Tiên Môn, nói: "Thực không dám giấu giếm, từ lần đó về sau, đáy lòng ta liền có một khối đá nghẹn. Sợ việc này sau này sẽ hóa thành ma chướng trở ngại tu hành, lúc này mới mặt dày đến đây, muốn so tài một lần nữa với vị cao đồ đó của Độ Tiên Môn. Khi luận bàn, ta sẽ mời mấy vị sư huynh, phong bế cảnh giới tu vi của ta."

"Chuyện này..." Mấy vị trưởng lão Độ Tiên Môn lập tức lộ vẻ khó xử.

"Vốn không phải là đại sự gì cả." Phó chưởng môn Trọng Vũ thượng nhân cười nói: "Người đâu, đi gọi Huyền Nhã tới đây.

Lập tức liền có một vị chấp sự Chân Tiên lĩnh mệnh, quay người bước nhanh ra khỏi Độ Tiên Điện, hướng về một bên khác của Phá Thiên phong mà đi.

Ngao Ất nhớ lại, bèn nói: "Hôm đó luận bàn với ta, có lẽ không phải là vị đệ tử tên là Huyền Nhã. Ta hình như nghe người ta gọi hắn là...Trường Thọ."

"Trường Thọ?"

"Đó là đệ tử của phong nào"

Trong lúc nhất thời, mấy vị trưởng lão Thiên Tiên Độ Tiên Môn đã bế quan lâu bấm ngón tay suy tính, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Mấy vị trưởng lão khác ngược lại là biết việc này, từng người cười không nói.

Tửu Ô thấy vậy, ý nghĩ trong lòng nhanh chóng xoay chuyển.

"Thì ra vị thái tử Long Cung này đến cậy nhờ Tiệt Giáo, hôm nay là tới tìm Trường Thọ sư điệt báo thù! Bây giờ tu vi thật sự của Trường Thọ chắc mới chỉ cảnh giới Phản Hư cấp tám, yếu hơn không ít so với vị Ngao Ất này, thần thông Long Tộc lại có một chút lợi hại. Tiểu Quỳnh Phong vốn là không có chỗ dựa, nếu ta không thay Tiểu Trường Thọ giải thích đôi lời, sợ hắn sẽ bị con rồng con này hố nặng! "

Nghĩ tới đây, Tửu Ô lập tức đứng dậy hành lễ, cao giọng nói: "Trường Thọ chính là đệ tử Tiểu Quỳnh Phong, đệ tử của Tề Nguyên sư đệ. Đại Hội Trừ Yêu tại Đông Hải lần trước, chính là do ta tiến cử hắn tham gia. Nhưng ta đã từng nghe Cửu sư muội nói, lần luận bàn kia, hình như là Ngao Ất Thái tử thắng mới đúng… Trường Thọ sư điệt chậm một chiêu, thắng bại liền đã phân rõ vào lúc đó!"

Đám trưởng lão Độ Tiên môn đang ngồi, cùng với mấy vị Luyện Khí Sĩ của Kim Ngao Đảo, cùng nhau nhìn về phía Ngao Ất một lần nữa...

Ngao Ất trầm ngâm vài tiếng, khuôn mặt thiếu niên tràn đầy u ám, thở dài: "Không, là ta thua, bất luận là nói theo góc độ nào, đều là ta thua. Ta bị phù pháp của đạo hữu Trường Thọ gây thương tích, tu dưỡng hơn tháng, mà vị đạo hữu này vẫn chưa bị thương. Lúc ấy, chắc là hắn cố ý nhường ta nửa chiêu, miễn cho Long Cung mất hết thể diện. Hôm nay ta tới đây, chính là muốn tìm đạo hữu Trường Thọ giải quyết cho xong đoạn nhân quả này, nói câu cảm tạ trước mặt hắn …"

Câu nói này, rất đáng để tâm.

Một vị trưởng lão Độ Tiên Môn cười nói: "Tửu Ô, đi gọi Trường Thọ tới đây."

"Chuyện này…vâng." Tửu Ô cúi đầu đáp ứng, liền vội vàng xoay người, cưỡi mây bay về hướng Tiểu Quỳnh Phong

Ở trên mây, Tửu Ô đã nghĩ rất nhiều cách ứng đối.

Các vị trưởng lão trong môn phái, khẳng định không muốn xem đệ tử bổn môn thua trận.

Vị Ngao Ất kia tự phong bế tu vi, nếu như tự phong đến cảnh giới Phản Hư cấp bốn mà Trường Thọ sư diệt che giấu. Sau đó ở trong quá trình luận bàn, Trường Thọ sư điệt sơ sẩy bại lộ tu vi ở trong mắt Thiên Tiên đôi bên. Chẳng phải sẽ khiến cho thanh danh của Độ Tiên Môn mất hết….

Nhất định phải khuyên Trường Thọ sư điệt từ bỏ ngụy trang, trong quá trình đấu pháp, toàn lực đánh một trận!

Tửu Ô hạ quyết tâm, lấy ra mấy món tiên bảo trong ngực, sau đó kín đáo đưa cho Lý Trường Thọ để hắn tế luyện dọc đường.

Nhưng mà, Tửu Ô cũng không nghĩ đến…

Gã đã vồ hụt!

Tiên thức của Tửu Ô đảo qua, nhà tranh bên hồ chỉ có Tiểu Linh Nga trong phòng đả tọa tu hành, chung quanh phòng luyện đan trong rừng linh khí lưu chuyển, nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng hung hiểm trong đó...

Gã biết.

Tửu Ô không dám vào trong trận, bay tới trên không phòng luyện đan, vận chuyển tiên lực, ra sức hô to:

"Trường Thọ!"

"Trường Thọ —— "

Trong đan phòng, 'Lý Trường Thọ' đang nằm trên ghế xích đu 'Nghỉ ngơi'.

Nhưng bản thể chân chính thì trốn ở trong mật thất dưới đất, nhắm mắt ngưng thần ở trong góc.

Tâm thần và lực chú ý của hắn thì lại ở trên người đạo nhân giấy xa ngoài hai vạn dặm…

Chỉ cần có người xâm nhập ngoài đại trận, ngọc bài trong tay hắn liền sẽ chấn động, nhờ đó làm cho hắn tỉnh lại…

Đó chính là một trong những điểm thiếu sót của đạo nhân giấy. Sau khi rời khỏi phạm vi tiên thức, tâm thần cần ký thác hoàn toàn ở trên người.

Tửu Ô gào to hai tiếng mà không thấy người, gấp đến độ đầu toát đầy mồ hôi, bay loạn xạ ở trong không trung.

Linh Nga thò đầu ra từ trong nhà tranh, nhớ tới lời dặn dò của sư huynh, vội vã lên tiếng: "Tửu Ô sư bá! Sư huynh ta đã bế tử quan!"

Tử Ô nghe vậy, dậm dậm chân trên mây: "Ôi trời! Giờ này bế tử quan làm cái quái gì! Vậy ta phải làm sao bây giờ!"

Linh Nga không hiểu rõ cho lắm, vừa định tiếp tục hô, Tửu Ô lại cưỡi mây vội vàng đi.

Bế tử quan, chính là để đột phá bình cảnh, nên Luyện khí Sĩ chọn bế quan không màng mọi việc, không đột phá, không xuất quan.

Lý Trường Thọ bế tử quan, tuy không khéo, nhưng cũng có thể quay về giải thích.

Nhưng Tửu Ô thân là chấp sự của Độ Tiên môn, không khỏi suy nghĩ nhiều hơn…

'Nói thẳng là Trường Thọ bế tử quan, không tránh khỏi sẽ làm cho người ta cảm thấy hắn thủ mà không chiến, hơn nữa một đệ tử Phản Hư cảnh, không có việc thì bế tử quan làm gì? Tất nhiên sẽ khiến cho Trường Thọ gây ấn tượng xấu với mấy vị trưởng lão da mặt mỏng trong môn. Phải làm sao mới ổn đây, hết lần này tới lần khác ta lại còn có lời thề kia ước thúc, không thể nói bất kỳ bí mật gì liên quan tới Trường Thọ…"

"Ồ? Trận pháp! Liên hoàn trận bên ngoài phòng luyện đan Tiểu Quỳnh Phong là do Trường Thọ thiết kế, tiểu sư muội của mình ra tay bố trí, chuyện này miễn cưỡng xem như thể hiện bản lĩnh trận pháp của Lý Trường Thọ."

Hai mắt của Tửu Ô tỏa sáng, nội tâm đã có chủ ý.

Tửu Ô cưỡi mây trở về Độ Tiên Điện, mấy vị trưởng lão thấy Tửu Ô trở về một mình, sắc mặt lập tức có một chút khó coi.

Đại điện vốn đang trò chuyện vui vẻ, cũng nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

"Tửu Ô, đây là có chuyện gì?" Trọng Vũ thượng nhân tóc bạc mặt gầy lạnh nhạt nói: "Đệ tử đó vì sao không đến?"

"Bẩm phó chưởng môn." Tửu Ô cúi đầu nói: "Hôm nay không khéo, Trường Thọ đã bế tử quan đột phá cảnh giới. Ta không giám quấy nhiễu, sợ làm hắn đang lĩnh hội khẩn yếu quan đầu, đi nhầm lối rẽ."

Trọng Vũ thượng nhân nghe thế, vuốt râu cười khẽ, nhìn mấy vị Thiên Tiên Tiệt Giáo thở dài: "Mấy vị xin tha lỗi, đệ tử Trường Thọ Độ Tiên Môn chúng ta, gần đây cố gắng tu hành, bế tử quan. Không bằng liền mời thái tử Ngao Ất, chọn một vị đệ tử trong môn ta để luận bàn, như thế nào?"

Ở một bên, Hữu Cầm Huyền Nhã vừa đến chưa ấm chỗ, một thân váy đỏ, lưng cõng đại kiếm, phóng ra nửa bước về phía trước.

Nàng vừa muốn đứng ra trực tiếp nghênh chiến Ngao Ất, lại bị sư phụ nhà mình âm thầm kéo lại.

Theo tới cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã - Khương Kinh San, nhíu mày liếc nhìn thanh trường kiếm Ngao Ất treo bên hông... nàng cảm nhận được dao động của linh bảo.

Ngao Ất lại đứng dậy, trầm ngâm vài tiếng, sắc mặt có chút do dự.

Đến Độ Tiên môn tìm kẻ năm đó luận bàn một trận, là kế hoạch mà hắn đã suy nghĩ hồi lâu mới định ra.

Hơn nữa, lời đã nói ra ngoài.

Ngao Ất cũng đã nói cho mấy vị sư huynh biết, vì chuyện này mà trong đáy lòng có bóng ma.

Tùy tiện đổi một người, tuyệt đối không thể...

Kế hoạch của mình, cũng không thể bị nhiễu lọan như vậy!

"Hắn bế tử quan, đại khái cần bao lâu?" Ngao Ất nhỏ giọng hỏi, rồi nhân tiện nói: "Đợi mấy vị sư huynh luận đạo giảng đạo kết thúc, ta sẽ ở ngay ngoài sơn môn, chờ hắn đột phá là được."

Đám lão đạo, đạo giả trung niên ở đây, lập tức động dung vì sự kiên trì của Ngao Ất.

Tửu Ô bí mật quan sát, mắt thấy một vị trưởng lão sắp mở miệng, tất nhiên là bảo mình suy nghĩ biện pháp đánh thức Trường Thọ…

"Khụ, khụ!" Đạo nhân lùn giành trước lên tiếng, hướng về phía trước phóng ra hai bước, khom người nói: "Bẩm Phó Môn chủ, các vị trưởng lão, các vị tiền bối! Trường Thọ sư điệt dù bế quan, nhưng một thân bản lĩnh của hắn kỳ thật không ở phù pháp mà ở trên trận pháp!"

Trong đáy lòng nghĩ ngợi chính mình làm như thế nào để tránh đi lời thề ngày đó. Tửu Ô hạ giọng giới thiêu, thiết kế từ Lý Trường Thọ, thi công từ Tửu Cửu, chế tạo trận pháp Tiểu Quỳnh Phong, đưa ra một phương án luận bàn…

"Ài, Trường Thọ, sư bá chỉ có thể giúp ngươi tới đây thôi"

…

Một lát sau, một đám mây bay tới trên Tiểu Quỳnh Phong.

Hai vị trưởng lão Thiên Tiên Độ Tiên Môn, đi cùng với Nguyên Trạch lão đạo và hai vị thiếu nữ Kim Ngao Đảo kia, cùng nhau đứng từ trên mây xa xa nhìn xuống.

Hạm Chỉ chăm chú nhìn bóng lưng Ngao Ất, lo lắng hỏi: "Tiểu sư thúc phá trận được không?"

"Không sao." Nguyên Trạch lão đạo vung tay lên nói: "Trận pháp nơi đây nhìn cũng không tính huyền diệu, há có thể vây khốn Ngao Ất sư đệ?"

Hạm Chỉ không nhịn được, đưa tay bóp trán, nhìn nhau với thiếu nữ bên cạnh kia, lập tức tràn đầy sầu lo.

Phía dưới, Tửu Ô dẫn Ngao Ất, từ từ rơi xuống ngoài đại trận của phòng luyện đan Tiểu Quỳnh Phong.

Tửu Ô dùng tay làm dấu mời Ngao Ất, đồng hành cùng với Ngao Ất bước vào trong trận…

Cũng ngay một chớp mắt này.

Đạo nhân giấy đang đi dạo ở Lâm Hải trấn, lập tức xoay người đến 'Khách sạn' lân cận, thuê một phòng gắn trận pháp, lại bố trí cho bản thân mấy tầng trận pháp nữa, để đạo nhân giấy ngồi ngay ngắn ở chỗ này, như đang tu hành…

Đạo nhân giấy cầm mấy bình sứ nhắm mắt, tâm thần Lý Trường Thọ, trong nháy mắt bị lôi trở lại về bản thể.

Ai đang xông vào trong trận?

Tiên thức nhẹ nhàng quét qua, cái trán Lý Trường Thọ treo đầy hắc tuyến.

Chuyện này…

Là như thế nào?

Nhưng tâm thần của hắn đã trở về trễ, lúc này Ngao Ất đã hoa mắt, cùng với Tửu Ô, thấy được cái thẻ gỗ kia...

[Lạc đường sao?]

Chương 74. Ta ngả bài

Hiện giờ Lý Trường Thọ cảm thấy rất khó hiểu.

Vì điều gì!

Lại đột nhiên có ba lão đạo cảnh giới Thiên Tiên xuất hiện ở phía trên không trung Tiểu Quỳnh Phong?

Trong đó có hai người là trưởng lão trong môn phái, vị kia hắn không biết, nhưng trước đây đã từng gặp qua tại cửa vào của Lâm Hải Trấn, khí tức có một chút quen thuộc.

Nhưng vì điều gì!

Ngao Ất và Tửu Ô lại đảo quanh khắp nơi ở vòng ngoài mê trận?

Phía trước là một thiếu niên sừng rồng, đằng sau là một đạo nhân thấp bé, người trước bước đi có một chút nôn nóng, người sau lại hể hả híp mắt cười.

Cả hai còn cùng nhau dựa theo chỉ dẫn của thẻ gỗ, đi về phía không gian trống dùng để tiếp khách.

Rốt cuộc hai người này làm thế nào lại đi chung?

Đây nhất định là duyên phận đặc biệt, mới có thể khiến hai người cùng tới và biến thành hai hố thần.

Đây rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì?

Do Tửu Ô sư bá an bài?

Không thể nào, mấy năm nay giao tình của mình và Tửu Ô sư bá càng lúc càng sâu, hiệu quả của lời thề với đại đạo cũng còn.

Hả?

Phương hướng chủ phong còn có thật nhiều khí tức cảnh giới Tiên Nhân cảnh giới Thiên Tiên, đều ở bên trong chủ điện.

Lý Trường Thọ phản ứng lại rất nhanh.

Mình ngẫu nhiên gặp một nhóm Tiệt Giáo ở Lâm Hải Trấn, nghe được vài câu nói chuyện của bọn họ, hình như là tìm tiên môn giảng đạo luận pháp, luận bàn đạo hạnh.

Nhưng ngàn lần không nghĩ tới, nhóm Tiệt Giáo này chính là tìm Độ Tiên Môn để luận đạo!

Ngao Ất và Độ Tiên Môn cũng coi như có một chút ân oán, dù sao Ngao Ất cũng là Nhị thái tử của Long Cung Đông Hải, mà mấy chục năm gần đây quan hệ giữa Đông Hải Long Cung và chúng tiên môn Đông Thắng Thần Châu có vẻ hơi căng thẳng...

Chẳng lẽ lần này tiểu long muốn gây ra mâu thuẫn giữa hai giáo Nhân, Tiệt?

Chắc là không, Ngao Ất có vẻ không ngu xuẩn đến vậy. Nếu thật sự làm như vậy, Long Tộc sẽ bị Giáo Chủ Tiệt Giáo một kiếm xiên lên làm thịt rồng nướng trong nháy mắt.

Mặc dù bộ dáng của vị tiểu long này quả thật có một chút...

Cũng không thông minh cho lắm.

Hay do uống quá nhiều Giai Nhân Mị nên thương tổn đến long não rồi?

Trong lòng của Lý Trường Thọ nhanh chóng suy nghĩ. Lúc đầu hắn bị thế cục này làm cho mơ hồ, nhưng rất nhanh đã phản ứng kịp.

Hiện giờ, hắn có thể cảm giác được, toàn bộ ánh mắt ở Độ Tiên Môn đều chú ý đến Tiểu Quỳnh Phong. Từng đạo tiên thức, linh thức cũng đang tập trung quan sát xung quanh đan phòng.

So với đám đệ tử bên trong Độ Tiên Môn, tu vi mình biểu hiện ra ở khoảng trung bình khá, nên phương diện này chắc sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Thường việc gì cũng có nhân quả.

Trước khi mình độ kiếp có gặp một lần với Ngao Ất, đây là việc ngẫu nhiên.

Hắn xác định Ngao Ất không có nhận ra chính mình. Lúc ấy toàn bộ hành trình lên sân khấu hắn đều dùng hình dạng lão đạo mặt lạnh, khí tức thân thể cũng mô phỏng như vậy.

Nên tám mươi phần trăm, là vì luận bàn trên Đại Hội Trừ Yêu ở Đông Hải.

Lần trước, con tiểu long này cố ý thua trong tay hắn mà không được, nên trong lòng thấy không được thoải mái, suy nghĩ bế tắc. Nhiều năm như vậy, dù hai bên cách xa vạn dặm nó nhất định phải đến để thua thêm một lần?

Lý Trường Thọ ngồi trong mật thất dưới đất, yếu ớt thở dài.

"Ài! Long Tộc, nữ nhân, ta vĩnh viễn không thể hiểu rõ trong não bọn họ suy nghĩ như thế nào!"

Giờ phải xử lí làm sao?

Lý Trường Thọ quan sát người giấy hoá thân bên trong đan phòng, nhìn ba khối Cảm Ứng Thạch mang theo bên mình đang nhẹ nhàng lấp lóe…là do tiên thức của hứn gây ra.

Do dự một chút, Lý Trường Thọ hóa thành một tia khói xanh bay trở về đan phòng. Sau đó hắn đi tới bồ đoàn sau đan lô, nhập tọa nhắm mắt suy nghĩ, dựa theo lời bản thân căn dặn sư muội trước đây, giả bộ như chuyên tâm ngộ đạo.

Lý Trường Thọ nghĩ, nếu như chính mình bế tử quan đột phá bình cảnh, thì nên có một chút đột phá. Thế là hắn âm thầm điều chỉnh Quy Tức Bình Khí Quyết.

Tầng ngoài hắn ngụy trang thành: cảnh giới Phản Hư tầng năm.

Tầng bên trong ngụy trang thành: Phản hư tầng chín,

Tầng sâu nhất cuối cùng ngụy trang thành: cảnh giới Nguyên Tiên.

Sau khi làm xong những thứ này, Lý Trường Thọ lại bắt đầu điên cuồng tự tra xét lại. Hắn xác định bên trên Tiểu Quỳnh Phong không có bất kỳ điều gì có khả năng bại lộ kho át chủ bài của mình.

Lúc này Linh Nga cũng khéo léo trốn ở bên trong nhà tranh của mình, làm bộ đang tu hành.

Lần này, biểu hiện của sư muội rất tốt, sau này phải khen ngợi một chút.

Lý Trường Thọ biết, bây giờ mình chỉ có thể làm bộ đang bế tử quan ngộ đạo, để chờ cao thủ trong môn phái đánh thức hoặc bị động tĩnh trong trận pháp kinh động. Sau đó chỉ có thể lấy lui làm tiến, tìm cơ hội chuyển dời sự chú ý của đối phương!

Bên trong đại trận.

Ngao Ất và Tửu Ô đi theo chỉ dẫn của thẻ gỗ, từng bước một đến "phòng trà ngoài trời"kia. Cả hai không chịu được liếc mắt nhìn nhau.

Lúc này thân hình của Ngao Ất vẫn là thiếu niên mười hai mười ba tuổi, tính luôn sừng thì cao sáu thước, cao hơn một cái đầu so với Tửu Ô. Y đọc xong chữ viết trên thẻ gỗ, quay đầu nhìn xung quanh, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không hiểu.

Tửu Ô cười nói: "Thái tử Ngao Ất, rất rõ ràng nơi đây lại là lối rẽ."

Ngao Ất cau mày nói: "Ta đã tìm được tất cả sinh lộ của trận pháp này, vì sao vẫn không thể ra được?"

Tửu Ô nói: "Đây là liên hoàn trận do sư điệt Trường Thọ sáng tạo, sau khi đi qua một chỗ sinh lộ thì phía sau lại là trận thế tiếp theo. Muốn phá giải trận này thì phải có hiểu biết cao minh về trận pháp, Ngao Ất thái tử chớ có miễn cưỡng."

"Hừ!"Ngao Ất hừ nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói: "Ta thật không tin, hôm nay sẽ bị vây khốn ở đây!"

Sau khi nói xong, y lấy ra một khối Bảo Băng Châu màu xanh lam từ trong ngực. Bảo châu này nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng lấp lóe, khiến cho linh lực đang lưu động trong đại trận bị tắc nghẽn trong nháy mắt.

Ngao Ất cười nhạt một tiếng, quay người đi về phía lối vào, rất nhanh đã phát hiện ra lối đi mới. Tửu Ô ở phía sau vội vàng đuổi theo, khóe miệng lại càng nở ra nụ cười toe toét.

Năm đó, mình và Thi Thi hai vợ chồng liên thủ cũng đều bị đại trận này làm cho choáng váng đầu óc, hôm nay trận pháp này, so với lúc trước rõ ràng càng muốn hoàn thiện, hoàn mỹ hơn.

Trên bản chất, liên hoàn trận này là do một số trận pháp cơ sở tạo thành nhưng ở dưới sự thiết kế tỉ mỉ của sư điệt Trường Thọ, thực sự đã trở thành "Bút pháp thần kỳ sinh hoa."

Sau nửa canh giờ.

Ngoa Ất nhìn thẻ gỗ trước mắt, khóe miệng méo xệch.

[Lạc đường sao?]

Lại trở về!

"Ghê tởm!" Khuôn mặt thanh tú của Ngao Ất bởi vì cắn răng quá mạnh mà co rúm lại, sau đó y hất đầu tiếp tục đi một phương hướng khác.

Bên trong đan phòng, mắt trái của Lý Trường Thọ hé mở ra khe hở nhỏ: "Vật trong tay tiểu long hình như là pháp bảo phá trận, nhưng vẫn cũng chỉ đi quanh ở bên ngoài, y rõ ràng là chỉ biết một chút da lông về trận pháp."

Ngẫm lại, Lý Trường Thọ âm thầm cởi bỏ mấy tầng trận pháp trong phạm vi trăm trượng quanh đan phòng, khiến những Thiên Tiên kia chỉ cần nhìn kĩ vị trí đan phòng, có thể thấy hắn đang bế quan đả tọa chỗ này.

Như thế sẽ càng thêm hợp lí.

...

Lại qua nửa canh giờ.

Trên không trung Tiểu Quỳnh Phong, ba vị Thiên Tiên có sắc mặt khác nhau, trưởng lão Độ Tiên Môn đương nhiên là lộ vẻ mặt tươi cười nhưng lại không thể cười quá lớn.

Bọn họ có thể thấy rõ tình hình trong trận, thấy Ngao Ất đang đi loạn khắp nơi như con ruồi không đầu, làm trong lòng Nguyên Trạch lão đạo có một chút nóng nảy.

Phía trong trận.

Hai mắt Ngao Ất đã tràn đầy tơ máu, tâm cảnh cũng có một chút bất ổn, xách theo một thanh bảo kiếm và viên băng châu bước nhanh trong đại trận.

Tửu Ô không nhanh không chậm đi theo ở phía sau, đề phòng vị này cầm trường kiếm linh bảo dùng lực phá trận. Thêm một lúc sau, Tửu Ô sẽ trực tiếp mời sư phụ mình ra tay, mang hai người bọn họ ra ngoài để vị thái tử Long Cung này chính thức nhận thua.

Không cần sư điệt Trường Thọ xuất quan, mọi chuyện cũng đã xong.

Dần dần, hô hấp của Ngao Ất bắt đầu gấp rút, nhưng xem ra vẫn thanh tĩnh. Mặc dù trong lòng sốt ruột nhưng y cũng không gây ra hành động bất lợi gì.

Xông trận là do y đáp ứng, nếu vượt qua được thì coi như thắng!

Trận pháp nơi đây đúng là của Luyện Khí Sĩ cảnh giới Phản Hư bố trí, nhưng rốt cuộc chính mình lại không thể đi ra...

Thậm chí, đến cả trận nhãn cũng không tìm được!

Lúc trước mình được chỉ dạy, học được nhiều nguyên lí trận pháp...Long Tộc tại phương diện trận pháp cũng đều tệ như vậy sao?

Không, Long Tộc của ta còn có thể đứng lên!

Tửu Ô nhỏ giọng nói: "Thái tử Ngao Ất, nếu không hay là..."

"Ta sẽ phá trận."Ngao Ất quay đầu gầm nhẹ một tiếng.

"À, xin ngài cứ tự nhiện, tự nhiên đi." Tửu Ô lập tức cười đến híp cả mắt, chắp tay đi theo ở sau sợ để mất dấu Ngao Ất.

Phía ngoài trận, trên mây.

Hai vị thiếu nữ thương lượng vài tiếng, Hạm Chi nói khẽ: "Sư phụ, ngài cũng truyền cho con không ít bản lĩnh về trận pháp, không bằng để con và sư tỷ Nhu Nhu cùng đi xuống thử xem sao. Việc này không có quan hệ với sư thúc Ngao Ất đang luận bàn, căn bản là đệ tử nóng lòng không đợi được."

Lão đạo Nguyên Trạch nhìn về phía hai vị trưởng lão Độ Tiên Môn, hai vị trưởng lão tự nhiên gật đầu đáp ứng. Bọn họ cũng muốn nhìn xem, liên hoàn trận bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong có bao nhiêu huyền diệu.

Ngoài ý muốn phát hiện ra nhân tài trận pháp!

Sau đó căn dặn Bách Phàm Điện, phải trọng điểm bồi dưỡng Trường Thọ ở phương diện này mới được.

"Đi đi!" Lão đạo Nguyên Trạch khoát tay, Hạm Chi và thiếu nữ kia nhẹ nhàng đáp xuống, đi vào trong trận.

Một lát sau...

Hai vị thiếu nữ cảnh giới Nguyên Tiên nhìn miếng thẻ gỗ kia, trên trán cùng treo đầy hắc tuyến.

[Lạc đường sao?]

Hạm Chi thấp giọng nói:

"Người bày trận này có một chút phách lối!"

"Đằng sau còn có thẻ gỗ."

"Xem hắn còn chiêu gì, đi qua nhìn một chút!"

Hôm nay, khách nhân đến "Phòng trà ngoài trời" còn nhiều hơn so với mười năm trước cộng lại.

...

Bên trong đan phòng, Lý Trường Thọ dùng tiên thức nhìn thấy, trong lòng yên lặng thở dài, tiếp tục giả bộ như bế quan đột phá.

May mắn là trước đây, bí mật mấu chốt của liên hoàn trận, hắn đã thông qua Tửu Ô hiến tặng cho môn phái, còn được trong môn ban thưởng lò luyện đan.

Một chút tai họa ngầm cuối cùng cũng bị hắn bóp chết trước thời hạn. Chỉ là sau ngày hôm nay, trận pháp chung quanh đan phòng, đoán chừng sẽ trở thành một nơi tham quan trong môn phái...

Hạng mục của Tiểu Quỳnh Phong: Mê trận khốn trận đại mạo hiểm!

Chuyện lần này lại cộng thêm đủ loại trước đây, 'Đệ tử ưu tú' như hắn đã gây nên quá nhiều chú ý.

Điều này thật sự làm Lý Trường Thọ có hơi đau đầu.

Thân phận đệ tử ưu tú đã là không thể giấu nổi!

Lần này liền nhân cơ hội biểu lộ ra cấp độ thực lực [Lý Trường Thọ thấp kém] đi, không thì đủ loại tình huống quá mức khác thường trái lại sẽ càng khó giải thích.

Lý Trường Thọ nhanh chóng suy nghĩ trong lòng.

Muốn ngụy trang thì các phương diện cần phải cân đối, phải có hạn độ, khiến cho người khác cảm giác họ đã nhìn thấy lai lịch của mình, vậy mới là cảnh giới ngụy trang cao siêu.

Năm đó ứng phó với suy đoán của Tửu Ô, chính là bại lộ ra một chút, làm cho lão Tửu Ô tưởng mình đã biết toàn bộ.

Lần này ứng phó với các cao thủ trong môn phái, cũng chỉ có thể tiếp tục dùng cách này, từ đó kiếm được một ít chỗ tốt.

Hiện giờ, cần biểu lộ cấp độ tu vi "chuẩn Lý Trường Thọ", hấp dẫn lực chú ý đến trên tu vi từ đó che dấu những điều bất thường khác. Tóm lại phải khiến người khác cảm thấy "Thì ra tư chất của hắn không tệ, chẳng trách có thể làm ra được nhiều chuyện như vậy".

Sau đó, Lý Trường Thọ chỉ cầu an ổn mấy năm lại cố ý đụng đến bình cảnh, rồi tiến cảnh tu vi trở về thành "đệ tử ưu tú bình thường", trong môn phái cũng sẽ không quá chú ý đến vị đệ tử Tiểu Quỳnh Phong này nữa.

Át chủ bài tu vi lộ ra một chút, về sau có thể bù lại, nếu bại lộ cái khác thì tương đối phiền toái. Sau này, mình phải cẩn thận gấp bội.

Chính mình vất vả giấu đi con át chủ bài là vì ứng phó với đủ loại nguy hiểm, vì sống tiếp tốt hơn.

Dưới loại tình huống này bại lộ một phần dù là một phần này rất nhỏ bé thì đó cũng là thua thiệt.

Nếu có thể quay lại, ban đầu ở dưới đáy biển...nên cho vị Ngao Ất này một chút Thất Tâm Tán!

Chỉ một chút xíu, liều lượng khoảng trăm triệu chút xíu mà thôi!

Tiếp tục qua nửa canh giờ...

Ráng chiều phủ kín bầu trời phía tây, chiếu sáng khuôn mặt dúm dó mỉm cười rực rỡ như hoa cúc của các trưởng lão Độ Tiên Môn.

Có hai vị Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo và ba vị trưởng lão Độ Tiên Môn tới đây.

Trong lòng trưởng lão Độ Tiên Môn, từng người đều khen Lý

Trường Thọ và Tửu Cửu lên tận trời, đối với biện pháp đuổi Ngao Ất của Tửu Ô cũng tán thưởng rất nhiều.

Quả nhiên đủ cơ linh.

Một vị trưởng lão Độ Tiên Môn chủ động đưa ra bậc thang, vuốt râu cười nói: "Trận pháp nơi này là do đệ tử Lý Trường Thọ của Độ Tiên Môn chúng ta dùng nhiều năm nghiên cứu bố trí thành liên hoàn trận pháp, được thiết kế tỉ mỉ, do sư điệt Tửu Cửu tu vi cảnh giới Chân Tiên bố trí mà thành. Mặc dù đều là trận pháp đơn giản nhưng tương đương với Chân Tiên làm ra, thái tử Ngao Ất và hai vị tiên tử không qua được là điều bình thường."

"Ài!" Lão đạo Nguyên Trạch thở dài, nói: "Để ta vào mang ba người bọn nó ra, lần này sư đệ Ngao Ất lại bại một trận."

Nói xong, Nguyên Trạch chắp hai tay sau lưng hạ xuống đại trận.

Bằng vào thủ đoạn của Thiên Tiên, tiên lực cuốn lên lập tức có thể thổi đổ hết trận cơ ở đây, nhưng như vậy quá mức mất mặt.

Lão đạo Nguyên Trạch đứng bên ngoài nhìn hồi lâu, cảm thấy mình đã nhìn ra phương pháp phá trận, lúc này lòng tràn đầy tự tin muốn vãn hồi một chút mặt mũi cho Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo...

Hai đứa tiểu bối và một tiểu sư đệ, lần này đúng là bêu xấu, cũng không còn cách nào khác.

Nhưng mà...

Lão đạo Nguyên Trạch không ngờ tới chính là...

Một lát sau...

[Lạc đường sao?]

Lão đạo Thiên Tiên không chịu được ngửa mặt lên trời thở dài, trận pháp này quả nhiên giấu diếm huyền cơ.

Xoay người, Nguyên Trạch lão đạo tiếp tục phá trận.

Mấy vị Thiên Tiên trên mây đưa mắt nhìn nhau, lúc này lại không biết nên nói điều gì...

Lý Trường Thọ độ kiếp xong trở về quả thực có ngầm thay đổi qua tầng ngoài trận pháp nhưng cũng chỉ thay đối mấy chỗ trận cơ.

Vị Thiên Tiên này muốn mạnh mẽ phá trận vô cùng dễ dàng nhưng lúc này Nguyên Trạch lão đạo còn nổi lên tính tình nhất định phải ở trong trận phá vỡ trận này, nhưng trận này thật ra là bế hoàn liên hoàn trận...trên lý thuyết, phương pháp giải trận duy nhất là cưỡng ép phá mở, phá hư cơ sở trận pháp bên trong.

Nhưng lão đạo này có thể trực tiếp dùng man lực sao?

Việc này liên quan đến tiêu chuẩn tạo nghệ trận pháp của Luyện Khí sĩ Kim Ngao Đảo hắn.

Hơn nữa còn quan hệ đến da mặt của lão đạo Nguyên Trạch!

Thế nên không biết đây là cái sau nửa canh giờ thứ mấy...

Ngao Ất và Tửu Ô nhìn về phía lão đạo cảnh giới Thiên Tiên đang đi qua đi lại phía trước, cả hai sững sờ tại chỗ.

"Nguyên Trạch sư huynh!"

Ngao Ất hô to một tiếng, đi về phía trước thì cảnh sắc xung quanh lại biến hóa. Lão đạo Nguyên Trạch nhấc tay áo che mặt, nhưng trận pháp chuyển dời, thân ảnh của lão nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

"Chuyện này..." Ngao Ất trừng hai mắt, cả người run rẩy.

Tửu Ô vội vàng chạy tới, cười nói: "Thái Tử, trời không còn sớm, nếu không…?"

"Ta nhất định có thể phá trận này! Ta nhất định có thể phá trận này!"

Ngao Ất run giọng nói, rút kiếm tiếp tục chạy nhanh về phía trước cả người toàn thân đều đang run lẩy bẩy.

…

Bên trong đan phòng, ánh sao đầy đất.

Tiên thức của Lý Trường Thọ chú ý các vị Nguyên Tiên Thiên Tiên rục rịch trên không trung dường như muốn vào trận thể nghiệm kia...

Nếu không thì đêm nay thu thập tài vật mang sư phụ và sư muội đi chạy trốn.

Qủa nhiên vẫn nên chạy đi.

Độ Tiên Môn...không có cách nào trông đợi!

Đây đương nhiên là lời nói đùa, mình vất vả kinh doanh núi Tiểu Quỳnh nhiều năm như vậy, nơi này mới là địa phương tương đối an toàn.

Đúng lúc này, một tia tiên thức đột nhiên rơi xuống từ trên không, khóa chặt trên người Lý Trường Thọ, nhẹ nhàng nhiễu loạn một chút tinh thần của hắn.

Nhiễu loạn vô cùng nhẹ nhàng, Lý Trường Thọ hiểu, đây là cao thủ trong môn phái muốn tỉnh lại hắn nhưng lại sợ ảnh hưởng đến tâm cảnh.

Có thể để ý một vị đệ tử như vậy xem ra cũng có lòng. Hai mắt của Lý Trường Thọ mờ mịt mở ra, giống như bị đánh thức trong khi tu hành.

Tiếng nói của Vong Tình thượng nhân vang lên từ bên tai: "Đừng tu hành nữa, thả người trong trận ra đi. Ngao Ất đến tìm ngươi luận bàn, y đã là tu vi cảnh giới Nguyên Tiên, tiếp theo có lẽ y sẽ áp chế cảnh giới quyết đấu với ngươi. Ngươi không nên quá để ý thắng bại, chỉ cần không thua quá nhanh ở trong tiên môn nhà mình."

Lý Trường Thọ vội vàng đứng lên vái chào về hướng không trung: "Đệ tử tuân mệnh."

Áp chế cảnh giới động thủ với mình?

Hắn bước nhanh đi tới trước cửa đan phòng, làm bộ hướng về phía trước nhìn xung quanh, trong lòng quét ngang, thầm hạ quyết tâm nắm chặt quả đấm!

Ngả bài đi!

Ngọc bài lưu chuyển, một trận gió nhẹ nổi lên khắp nơi trong rừng.

Lý Trường Thọ cưỡi mây bay lên từ trước đan phòng, chậm rãi bay tới giữa không trung, biểu lộ ra tu vi cảnh giới Phản Hư cấp bảy không thể nghi ngờ!

Hình như cảnh giới này vừa đột phá không lâu, còn có hơi bất ổn...

Không trung, trong rừng, các vị trưởng lão và Tiên Nhân Tiệt Giáo, Tửu Ô, Ngao Ất và hai vị tiên tử Tiệt Giáo, còn có vị Thiên Tiên kia đồng thời nhìn lại...

Trong tiên môn, dường như có từng đạo ánh mắt đều rơi vào trên ngươi Lý Trường Thọ.

Điều này làm hắn có một chút khó chịu nhưng xem ra có thể sống sót qua đợt này.

Hắn bỗng nghe Tửu Ô vội vàng truyền âm nhắc nhở: "Ngươi chưa che giấu tu vi!"

Lý Trường Thọ ngẩn ra, chắp tay vái chào Tửu Ô, sẵn tiện nói: "Đệ tử Lý Trường Thọ của Tiểu Quỳnh Phong, bái kiến các vị trưởng lão, sư bá, sư thúc và các vị tiền bối."

Chương 75. Chủ yếu lấy ổn cầu thắng

"Sư phụ, người như thế nào cũng ở bên trong?"

"Chuyện này...không phải vi sư tới tìm các ngươi sao? Nhanh đi lên đi! Chớ ở chỗ này làm vi sư thêm mất mặt!"

Ánh mắt của Ngao Ất trống rỗng, lão đạo Nguyên Trạch mang theo hai thiếu nữ vội vàng bay lên trời, nhanh chóng trở lại trong đám người, xem như mọi việc chưa hề xảy ra...

Ngay sau đó, Lý Trường Thọ bay đến giữa không trung, hành lễ với bên này.

"Đệ tử Lý Trường Thọ của Tiểu Quỳnh Phong, bái kiến..."

Tiếng nói giống như đã từng quen biết ở trong trời đêm chậm rãi truyền ra, hai chân Ngao Ất khẽ run, lảo đảo bước về phía trước.

Y thua rồi...

Phải nói là lại thua rồi.

Năm y mười tuổi là muốn mình thua, lại bị người trước mặt lùi về sau một bước nhận thua trước, y liền thua...

Hôm nay...

Trong tay cầm Thủy Ngưng Linh Châu do mẫu thân cho, cũng không phá nổi những khốn trận đơn giản này. Hơn nữa bản thân lại xách theo Băng Ly Kiếm do sư phụ ban thưởng, cuối cùng vẫn chém không đứt một tấc vuông mê loạn ở đây.

Ta còn mặt mũi nào mà rút kiếm tìm người này luận bàn nữa? Nhưng làm sao có thể cam tâm?

Chính mình thật vất vả nghĩ ra kế hoạch dương danh, dựa vào thân phận Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo đi khắp nơi luận đạo, khiêu chiến một đám tuấn kiệt Nhân Tộc...

Vì sao, ngay tại đây, bước đầu tiên trong kế hoạch liền...

Ngao Ất đứng đó, ánh mắt tràn đầy mơ màng, hắn không biết kế tiếp mình nên dựa theo bản tâm, vái chào với Lý Trường Thọ, nói một câu 'Ta không bằng ngươi', sau đó quay người rời đi. Hay là vẫn dựa theo kế hoạch của chính mình, không cần giữ thể diện, tiếp tục luận bàn với vị đệ tử Nhân Giáo này...

Trong lòng Ngao Ất thở dài, dù rất muốn nhưng không thể làm việc mất mặt như vậy. Y thu hồi bảo châu, cho linh kiếm trở vào bao, đi về phía trước hai bước, chắp tay vái chào với Lý Trường Thọ đang đứng trước đan phòng xa xa:

"Trận pháp của đạo hữu tuyệt diệu, hôm nay Ngao Ất đã lĩnh giáo rồi."

Sau khi nói xong, Ngao Ất quay người muốn rời khỏi, nhưng một vị Thiên Tiên Tiệt Giáo trên không trung nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Vị tiểu hữu Trường Thọ này đã xuất quan, thì cũng không cần phải luận bàn trận pháp làm gì. Để hai người bọn họ trực tiếp luận bàn một chút cũng được. Đây cũng không phải là vì thắng thua, hôm nay Kim Ngao Đảo chúng ta đã thua trận này. Giờ chỉ muốn trợ giúp sư đệ Ngao Ất thoát khỏi tâm ma trong lòng."

Ngao Ất ngẩng đầu nhìn lên, muốn nói lại thôi.

Nhưng một vị trưởng lão của Độ Tiên Môn đã mở miệng: "Trường Thọ, ngươi có nguyện ý so tài một trận với thái tử Long

Cung? Y sẽ tự phong bế tu vi, cảnh giới giống như ngươi đều là Phản Hư cấp bảy."

Lý Trường Thọ không tỏ ra quá do dự, hắn cũng đã sớm đoán trước phản ứng của đối phương. Trận luận bàn này là không thể tránh khỏi, bởi vì trận pháp và mặt mũi, hai bên đã có một chút so kè.

Hắn cúi đầu nói: "Mọi việc, đệ tử đều nghe theo môn phái an bài."

Lập tức, vẻ mặt tươi cười của những trưởng lão trên không trung kia càng sáng lạn hơn. Các trưởng lão đã ăn ý thống nhất, đợi nhóm Kim Ngao Đảo rời đi, sẽ khen thưởng Lý Trường Thọ - vị tiểu đệ tử ngoài ý muốn này một phen.

Sau đó, một đoàn người trở về Phá Thiên Phong.

Lúc đi chỉ có năm sáu bóng người, lúc trở về lại là một đám đen nghịt, một mảnh mây bay kín cả trời sao...

Lý Trường Thọ thành thật theo đằng sau quần tiên. Tửu Ô chạy tới bên cạnh, khẽ kéo cánh tay của hắn, từ từ nhích lại gần...

"Cho ngươi cái này."

Tửu Ô bí mật nhét vào trong ống tay áo của Lý Trường Thọ, thì ra là một kiện bảo nang, sau đó truyền âm nói: "Vị thái tử Long Cung này mang trên người hai kiện Linh Bảo Hậu Thiên, thanh kiếm kia là không thể coi thường. Tiếp đó, nếu như y muốn đả thương ngươi, thì hãy cầm đồ vật bên trong bảo nang ra để đánh trả. Đây là Tử Lăng Ấn của sư phụ ta, cũng là Linh Bảo, ta đã van cầu sư phụ cho ngươi mượn dùng một lát. Nhớ rõ, đây là cho ngươi mượn! Chứ không phải cho ngươi!"

Lý Trường Thọ nhất thời không nhịn cười được, lại lấy bảo nang ra, nhét trở về ống tay áo của Tửu Ô.

Hả? Trong tay áo của người sư bá này cũng có đính mấy kiện bảo nang.

Không biết bên trong có vật gì tốt không?

"Sư bá không cần phải lo lắng, ta đã có biện pháp đối phó." Lý Trường Thọ truyền âm trở về: "Trận chiến này, đương nhiên ta sẽ không để cho hắn thắng...chỉ cần hắn đừng đánh đi đánh lại rồi trực tiếp biến thành long thân là được."

Tửu Ô lập tức hơi nghi hoặc một chút, tỏ vẻ không hiểu. Lý Trường Thọ bèn truyền âm nói thầm mấy câu.

Đạo nhân lùn nghe xong nhíu mày, cười xùy một tiếng: "Ha ha...như vậy, có phải không tốt lắm hay không."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đấu pháp phải linh hoạt, đây là đạo lý sư phụ thường dạy ta."

"Đúng rồi, sư phụ ngươi đâu? Ngươi luận bàn cùng với người khác, lão cũng nên tới xem một chút mới đúng."

"Ầy!" Lý Trường Thọ dùng tiên thức liếc nhìn vài trăm dặm ngoài sơn môn, phát hiện ra gốc cây kia giấu ở trong rừng rậm ngủ rồi. Khóe miệng hắn khẽ co quắp, đành lưu lại một tia tiên thức giám sát xung quanh.

"Ta cũng không biết, gần đây sư phụ tâm tình phiền muộn, chắc là ra ngoài tản bộ."

Tửu Ô nghe vậy thở dài: "Cũng đúng, sư phụ ngươi hóa thành Trọc Tiên, tiên lộ khẳng định không quá dễ dàng. Trước mắt đừng suy nghĩ nhiều, trận này hãy chuẩn bị thật tốt, thắng hay không cũng không quan trọng, đừng thua quá chật vật là được."

Lý Trường Thọ gật nhẹ.

Phía trước, đã có trưởng lão quay đầu nhìn xem hai người bọn họ. Tửu Ô cũng không dám nhiều lời, cưỡi mây mang Lý Trường Thọ đuổi theo.

...

Một lát sau, trước Độ Tiên Điện tại Phá Thiên Phong, trên một quảng trường bằng phẳng trước điện.

Một vị trưởng lão ném ra mấy chục viên dạ quang pháp châu, khiến nơi đây sáng lên giống như ban ngày. Hơn trăm bóng người đứng ở trước điện, bên trong Độ Tiên Môn, hơn phân nửa linh thức, tiên thức của Luyện Khí Sĩ nhìn chăm chú nơi đây.

Nhóm người Kim Ngao Đảo cũng không nói gì thêm.

Tửu Ô và mấy vị trưởng lão thương lượng một lúc, sau đó chủ động đứng dậy cất cao giọng nói: "Luận bàn hay luận đạo, là để nghiệm chứng đạo hạnh của từng người. Mục đích chủ yếu là giúp bản thân tự hiểu ra, chứ không phải tranh đấu ác liệt. Nên hai bên chạm đến là dừng, không được cố tình đả thương người khác. Khối đất trống trước đại điện chính là ranh giới, sử dụng quy củ như ngày đó tại Long Cung, ra ngoài bị tính thua, cũng không thể dùng vũ khí sát thương."

Ngao Ất và Lý Trường Thọ cùng đáp ứng.

Sau đó, Ngao Ất thu hồi Linh Bảo trường kiếm bên hông. Y lấy ra một đôi bao tay màu trắng bạc từ trong ngực, chậm rãi đeo vào, lại quay người chắp tay nói với năm vị Thiên Tiên Kim Ngao Đảo: "Còn thỉnh sư huynh ra tay, phong ấn tu vi của ta đến cảnh giới Phản Hư cấp bảy."

"Được!" Một đạo giả trung niên nhẹ nhàng gật đầu, tay trái vẽ ra một tờ phù lục, đánh vào trên người Ngao Ất. Trong nháy mắt, khí tức của y đã giảm xuống.

"Phù này, có thể phong ấn ngươi một canh giờ."

"Đa tạ sư huynh."

Tiếp đó, Ngao Ất và Lý Trường Thọ lần lượt đi vào trong đài, đứng đối diện cách nhau mười lăm trượng.

Bên cạnh chợt có người hô: "Trường Thọ sư huynh!"

Lý Trường Thọ đưa mắt nhìn lại, thì ra là Hữu Cầm Huyền Nhã mặc một bộ váy đỏ đang đứng tại trước điện nhìn chăm chú mình, bên trong đôi mắt còn mang theo lo lắng.

"Đừng có hiếu thắng."

"Ừm!" Lý Trường Thọ gật đầu mỉm cười theo phép lịch sự. Hắn quay nhìn về phía Ngao Ất, mở miệng nói: "Thái tử Ngao Ất, hôm nay có một chút khác biệt với Đại Hội Trừ Yêu, ta có lẽ sẽ thắng mà không dùng nhiều sức."

Khuôn mặt thiếu niên của Ngao Ất tràn đầy nét hổ thẹn, trả lời: "Đạo hữu cứ việc ra tay đi."

Lý Trường Thọ gật đầu, dùng một tay vén đạo bào, thuận thế vắt ra phía sau, lại dùng tay làm dấu mời.

Vừa mở màn đã mười phần khí thế!

Nhưng, trong lòng Lý Trường Thọ đã có chủ ý, trận chiến này, hắn đã suy nghĩ cặn kẽ phương thức chiến đấu.

Lấy chữ "Ổn" làm đầu, ổn để cầu thắng, không để bại lộ bất kỳ điều gì!

Ngao Ất khẽ hít nhẹ, sắc mặt ngưng trọng, từng đoàn huyền băng hỏa xuất hiện quanh người.

Trong ống tay áo của Lý Trường Thọ bay ra từng tờ giấy màu vàng, chỉ qua chớp mắt hàng trăm tấm phù lục đã tràn ra! Trước đây Ngao Ất đã lãnh giáo qua chiêu thức này, nhưng uy lực của phù lục màu vàng lại lớn hơn không ít so với trước.

Bước chân dừng lại, thân hình Ngao Ất kề sát mặt đất vọt tới, huyền băng hoả biến thành long ảnh xoay quanh bên người y, mạnh mẽ xông về phía Lý Trường Thọ!

Lần này, Lý Trường Thọ không thi triển bộ pháp để tránh né, mà là bình tĩnh đứng yên, trong miệng cấp tốc niệm chú pháp, âm tiết nhanh đến mơ hồ không rõ, giống như là đang ngâm nga.

Chỉ trong chớp mắt Ngao Ất đã tới!

Một quyền mạnh mẽ như muốn mở núi phá đá, trực tiếp đánh tới ngực Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lại không đỡ…

Ngao Ất nhướng mày, đã sẵn sàng chuẩn bị thu quyền.

Nhưng...

Chíu! Thân hình của Lý Trường Thọ hạ xuống, chui vào mặt đất trong nháy mắt!

Thổ độn!

Trước đây tại Bắc Châu, hắn từng dùng thổ độn cứu được Hữu Cầm Huyền Nhã hai lần. Điều này đã sớm bị người trong môn phái biết rõ, nên lúc này cứ việc thoải mái sử dụng.

Một quyền của Ngao Ất trực tiếp đánh hụt, thân hình rơi xuống đất, xông về phía trước hơn mười mấy bước...

Vị Nhị thái tử Long Tộc này quay đầu nhìn lại, phù lục ở phía sau đã kết trận, từng đạo ánh lửa liên tiếp bộc phát!

Tuy chỉ là hỏa thuật phổ thông, nhưng hiện giờ Lý Trường Thọ mô phỏng pháp lực của cảnh giới Phản Hư cấp bảy để bày ra, khiến cho uy lực cũng không tệ.

Ngao Ất dùng hai tay bảo vệ khuôn mặt, thân hình tránh trái tránh phải, nhưng cũng bị một số lớn cầu lửa không ngừng đập trúng...

Lý Trường Thọ lặng lẽ ở di chuyển dưới đất, tìm cơ hội đánh lén…hắn có thể thua, cũng có thể thắng, nếu đem ra so sánh, thật ra đối với hắn cũng không có gì khác biệt.

Quan trọng là ở chỗ, là thua như thế nào và thắng ra làm sao.

Chính diện đối quyết với Ngao Ất, đại chiến một trận, nở mày nở mặt, bất luận thắng hay thua thì hình tượng của mình cũng sẽ được môn nhân đệ tử trong môn phái ghi tạc trong lòng.

Nhưng nếu như bằng thổ độn cộng thêm phù pháp, không đối đầu chính diện, thắng không vẻ vang, thất bại không tiếc, sẽ khiến cho phần lớn người cảm thấy, hắn cũng không hơn gì...một kẻ am hiểu trận pháp và thổ độn.

Cuối cùng hình tượng của Lý Trường Thọ sẽ trở nên thấp kém.

Dùng phương thức như vậy để thắng, người khác thấy thế chỉ cho là mưu lợi mà thôi, nên cũng sẽ không có người xem hắn như là nhân vật "anh hùng".

Ặc, Hữu Độc ở bên kia không nhất định nghĩ vậy, nhưng đây là lỗ hổng, không nằm trong phạm vi suy nghĩ.

Cho dù như vậy sẽ không có thanh danh tốt, nhưng cũng không quan trọng.

Lý Trường Thọ chỉ muốn sự việc nhanh chóng lắng lại, để việc tu đạo và sinh hoạt của mình mau trở về sự bình ổn vốn có!

Vì vậy...

Đắc tội rồi, tiểu long long!

Phù trận không ngừng bộc phát ra ánh lửa, đánh cho Ngao Ất có một chút chật vật, nhưng lại không khiến Ngao Ất bị quá nhiều thương thế. Trong lòng Ngao Ất có một chút lo lắng, không ngừng tìm kiếm thân hình của Lý Trường Thọ.

Mặt đất bình tĩnh không dao động, hình như có một tia khí tức lưu lại...ở chỗ đó!

Ngao Ất lập tức vọt tới trước đấm ra một quyền. Mặt đất ầm ầm nổ ra một cái hố, phía dưới lại không bắt gặp một chút thân ảnh của Lý Trường Thọ.

Ngay lúc này, một cánh tay lặng lẽ nhô ra trên đất phía sau Ngao Ất, trong tay cầm một kiện pháp bảo dao găm sắc bén, nhằm vào gót chân Ngao Ất...

Đâm! Một dòng máu nhỏ lập tức bắn ra, Ngao Ất liền nhảy lên, quay đầu nhìn lại, bàn tay cầm dao kia chui vào trong mặt đất trong nháy mắt.

Ngao Ất hít vào một hơi thật sâu, nhanh chóng đánh ra một chưởng nhưng lại hụt một lần nữa. Y chỉ có thể trợn tròn hai mắt, lập tức nhảy lên không trung!

Phù trận chờ đợi đã lâu đồng loạt phát uy, trên không trung bỗng lại có thêm mấy chục tấm phù màu vàng bộc phát ra ánh lửa đầy trời, đánh cho thân hình Ngao Ất trực tiếp rơi xuống!

Lần này bên trong hỏa thuật có một tia chân viêm không tầm thường, đốt cho da thịt Ngao Ất đau nhức kịch liệt, khiến trên người y tràn đầy vết cháy, chật vật không chịu nổi...

Vật kia là khí viêm của Lý Trường Thọ cộng thêm một tia tinh thần của hắn để mô phỏng ra "Tam Muội Chân Hỏa uy lực thích hợp".

Ngao Ất vừa rơi xuống đất, một bàn tay lại hiện ra từ một góc mà tiên thức không phát hiện ra được. Lần này, trong lòng bàn tay nắm một thanh pháp bảo đoản kiếm, nhằm vào đầu gối Ngao Ất...

Đâm! Dòng máu nhỏ thứ hai bắn ra!

Trước điện truyền ra vài tiếng cười khúc khích...

Ngao Ất tức giận quay đầu nhìn, bàn tay lại chui vào trong mặt đất trong nháy mắt, vẫn không thấy thân ảnh Lý Trường Thọ dù chỉ một chút!

Khuôn mặt thanh tú bắt đầu nhăn nhó, Ngao Ất lại bắt được một tia khí tức lưu trên mặt đất. Y lập tức giáng một quyền làm mặt đất xuất hiện một cái hố sâu cỡ nửa trượng...

Quảng trường trước chủ điện, đều được lát đá đã trải qua luyện chế đơn giản, vô cùng kiên cố.

Tu vi bị phong ấn mà còn có thể một quyền đánh ra một cái hố, thực lực của Ngao Ất cũng làm Tiên Nhân hai bên ghé mắt...

Nhưng vô dụng…

Những khí tức lưu lại kia vốn là sơ hở Lý Trường Thọ dùng để dụ địch. Ngao Ất đánh tới, hắn liền đánh lén ở phía sau, khiến Ngao Ất chỉ có thể bay lên không trung tránh đi.

Nhưng phù trận phía trên biến hóa, một đạo cột lửa bỗng đập xuống, đánh Ngao Ất rơi bẹt trên mặt đất một lần nữa!

Thân hình Ngao Ất vừa rơi xuống, hai chân giống như rơi vào vũng bùn, mặt đất ngưng kết trong nháy mắt, y trực tiếp bị khóa tại chỗ!

Câu nói kia của Lý Trường Thọ "ta có lẽ sẽ thắng mà không tốn nhiều sức" văng vẳng trong tâm trí Ngao Ất, y như bừng tỉnh đại ngộ...

Hôm nay không giống với Đại Hội Trừ Yêu, nơi đây là "mặt đất", mặt đất thật chứ không phải do nước ngưng tụ thành như lúc trước!

Vị đệ tử Độ Tiên Môn này có thể thi triển ra sở trường của hắn là độn thổ! Không thể không nói, thuật thổ độn này rất lợi hại!

Nhưng…

"Ngao!" Ngao Ất khẽ quát một tiếng, hai tay cấp tốc kết ấn, từng đoàn huyền băng hỏa quanh người ngưng tụ thành hư ảnh Thanh Long! Long ảnh gào thét bốn phía, điên cuồng công kích mặt đất, làm các mảnh đá bay loạn khắp nơi, hiệu quả hình ảnh tăng lên trong nháy mắt!

Lý Trường Thọ trốn ở dưới mặt đất thấy thế, cũng không nhịn được thầm khen...

Vị thái tử Long Tộc này lại còn xài Giáng Long Thập Bát Chưởng! ?

Thật sự không sợ bị lão phụ thân Long Vương mắng "Nghiệt tử" gì đó sao?

Tràng cảnh hoành tráng như bây giờ phải có thêm nhạc nền nổi lên mới đúng…

Trước điện, phần lớn các vị trưởng lão Độ Tiên Môn đều là có một chút dở khóc, dở cười. Bọn họ tự nhiên đều biết, Lý Trường Thọ dùng độn pháp phòng thủ mà không chiến, có một chút không hay.

Nhưng vị tiểu thái tử này rõ ràng đã không làm gì được đệ tử nhà mình. Tóm lại Lý Trường Thọ đứng ở thế bất bại, các trưởng lão lại cảm thấy việc này là chuyện tốt.

Chỉ có mấy vị trưởng lão phụ trách quản lý tài vụ trong môn phái mới cảm thấy đau xót. Quảng trường này muốn sửa chữa cũng phải tốn không ít bảo tài!

Hơn nữa!

Ngao Ất thôi phát long ảnh đập loạn khắp nơi, trong bụi mù, bàn tay của Lý Trường Thọ lặng lẽ chui ra phía sau y, lần này trong tay nắm chặt một…thanh kiếm dài ba thước...

Nhắm ngay đùi Ngao Ất, đâm một cái.

Đinh! Nhưng lần này không có đâm ra vết thương!

Ngao Ất quay đầu nhìn chằm chằm, bên ngoài đùi xuất hiện một tầng hư ảnh vảy rồng, hai chân dùng sức rút ra khỏi mặt đất!

Thế nhưng phù trận phía trên bắt đầu công kích điên cuồng một lần nữa, hoàn toàn không cho Ngao Ất thời gian để suy nghĩ.

Lý Trường Thọ tránh dưới mặt đất, yên tĩnh đợi cơ hội xuất kích lần nữa. Hắn âm thầm khống chế phù trận, không ngừng bổ sung phù lục cần thiết.

Phù trận trên không bày ra hình một con rắn, một hồi lại là hình số tám, hỏa thuật bao quanh, bổ sung cho hỏa trụ, đánh cho Ngao Ất vô cùng chật vật.

Mà thân hình Ngao Ất chỉ cần vừa rơi xuống đất, bàn tay không có cách nào dùng linh thức để dò xét kia lập tức theo góc chết cầm ra dao găm, đoản kiếm, trường kiếm, không ngừng đâm hai bắp chân của y.

Ngao Ất không ngừng gầm thét, cũng chỉ có thể tức giận. Lý

Trường Thọ đánh lén lặp đi lặp lại, khiến cho hai chân y xuất hiện rất nhiều vết thương nhỏ.

Trong lúc nhất thời, từ trên xuống dưới Độ Tiên Môn tràn ngập tiếng cười vui vẻ của đám đệ tử.

Hữu Cầm Huyền Nhã vốn tràn đầy lo lắng, lúc này cũng không nhịn được hé miệng mỉm cười.

Vong Tình thượng nhân luôn luôn ăn nói có ý tứ, vào giờ phút này lại quay người nhìn chăm chú lên mặt tường trong điện, không biết đang suy nghĩ gì, bả vai ngẫu nhiên có một chút rung lên.

Một lát sau, toàn thân Ngao Ất cháy đen như khoai nướng. Y không ngừng thở dốc, mái tóc dài rối tung.

Phù trận phát uy, thân ảnh y bị hỏa trụ đè xuống mặt đất một lần nữa, nhưng vẫn ráng chống đỡ để không bị ngã xuống.

Đúng vào lúc này, mặt đất phía sau Ngao Ất, nhô ra một bóng đen…

Từng cỗ khí tức lạnh buốt ở trong sân lan ra.

Bóng đen này, ai cũng biết, nhất định lại là bàn tay kia xuất hiện, nhưng lúc này...lúc này...

Một tia hàn quang theo trong bụi mù lộ ra, đó là một cây gai nhọn. Không…không phải một cây, mà là vô số cây gai nhọn!

Lần này, bàn tay thình lình cầm một kiện pháp khí Lang Nha Bổng chĩa ra chi chít mũi nhọn!

Bàn tay giơ Lang Nha Bổng thò ra khỏi mặt đất, nhắm ngay vị trí yếu ớt nhất dưới đũng quần Ngao Ất, lặng yên không một tiếng động đâm tới! !!

Hiện giờ Ngao Ất đang dò xét khắp nơi, tinh thần đã có một chút hoảng hốt, vẫn không phát hiện ra được nguy hiểm đang tiến đến chỗ trọng yếu giữa hai chân mình.

Trong lúc nhất thời, mọi người xung quanh trừng lớn hai mắt.

Hữu Cầm Huyền Nhã, Hạm Chỉ, Nhu Nhu và không ít nữ đệ tử Độ Tiên Môn đều che mặt không dám nhìn.

Còn có hai vị Luyện Khí Sĩ khí Kim Ngao Đảo hai tay run rẩy.

Có không ít nam đệ tử hầu kết run lên, trong lòng điên cuồng thề, sau này tuyệt đối không được luận bàn hay đấu pháp cùng với Lý Trường Thọ của Tiểu Quỳnh Phong!

"Được rồi! Chúng ta nhận thua!"

Lão đạo Nguyên Trạch mặt lộ vẻ bất đắc dĩ kêu lớn. Trong nháy mắt, thanh Lang Nha Bổng kia biến mất xuống dưới mặt đất.

Ngao Ất quay đầu, tràn đầy vẻ ngơ ngác không hiểu nhìn Nguyên Trạch, nhưng sau đó y lại cúi đầu thở dài.

Mình đúng là không có biện pháp đối phó thuật thổ độn.

Tâm thần buông lỏng, Ngao Ất mệt mỏi lui lại hai bước, khí tức trong người quay cuồng, ngồi bệt trên mặt đất.

Thật...

Thật sự thua...

Mình...

Nhưng vào lúc này, một bàn tay trắng nõn từ bên cạnh duỗi tới trước mặt Ngao Ất.

Ngao Ất ngẩng đầu nhìn lại, thấy gương mặt ôn hòa của Lý Trường Thọ đang mỉm cười.

"Lần này, tính là hoà được không? Nếu như chính diện quyết đấu với ngươi thì chắc chắn không phải đối thủ của ngươi, nên ta chỉ có thể dùng kế sách âm hiểm như vậy. Dù sao nơi này cũng là Độ Tiên Môn, ta cũng chỉ có thể dốc hết toàn lực. Không thể để cho sư môn thua trận, mong rằng ngươi có thể hiểu được. Đã đắc tội."

Ngao Ất giọng run run, lập tức lộ ra mấy phần kiên cường, mỉm cười, hốc mắt đều có một chút hồng nhuận.

Nhân Tộc, cũng không chỉ có những lão đạo mặt lạnh giống như ma đầu. Còn có người ấm áp giống như Trường Thọ huynh đệ.

Ngao Ất đưa tay nắm chặt bàn tay của Lý Trường Thọ, thuận thế đứng lên.

Chương 76. Sư muội kinh hoảng

Thế nào là "Xong chuyện phủi áo đi, thâm tàng bất lộ" ?

Trong mắt của Hữu Cầm Huyền Nhã, Lý Trường Thọ chính là như vậy.

Trường Thọ sư huynh hao hết tâm trí, trải qua biết bao gian khổ, mạo hiểm, mới miễn cưỡng chiến thắng đệ tử Tiệt Giáo, Nhị thái tử Ngao Ất của Long Cung Đông Hải. Nhưng huynh ấy lại hết sức khiêm tốn, không cầu thanh danh, lặng lẽ rời đi.

Thế nhưng!

Trên thực tế.

Trước hết Lý Trường Thọ tự tay kéo Ngao Ất lên, nói mình đã đắc tội nhiều với y.

Đây là để tiêu trừ địch ý tiềm ẩn, làm nhóm người Tiệt Giáo đi cùng với Ngao Ất giảm bớt ác cảm với mình.

Tiếp đó Lý Trường Thọ lại đứng trước điện xin lỗi, nói bản thân thắng mà không võ, chỉ dùng độn pháp do môn phái truyền thụ và ỷ vào phù pháp, làm hại đến uy danh của đạo thừa, nên cam tâm nhận trách phạt từ tông môn.

Việc này là để giảm ác cảm xuống mức thấp nhất, cũng giương oai cho tiên môn thuận tiện ám chỉ cho Tửu Ô sư bá, để mình trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Cuối cùng Lý Trường Thọ vái chào đối với nhóm người Kim

Ngao Đảo, mặt tỏ vẻ xấu hổ.

Chỉ đơn giản mấy câu, hai ba động tác, Lý Trường Thọ đã che lấp mọi dấu vết đồng thời cho hai bên đầy đủ mặt mũi.

Trưởng lão Độ Tiên Môn cũng là người thông tình đạt lý, thấy Lý Trường Thọ không muốn kết thù oán cùng với Kim Ngao Đảo và Long Cung. Nên lão cố tình xụ mặt răn dạy hắn vài câu, rồi cho trở về Tiểu Quỳnh Phong bế quan nhận lỗi.

Thật ra vị trưởng lão Độ Tiên Môn này cũng chỉ làm dáng một chút, ngụ ý chính là để cho Lý Trường Thọ trở về Tiểu Quỳnh Phong, sau đó đợi lĩnh thưởng.

Nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã ở một bên không ngừng nhíu mày, nếu không phải nàng vẫn luôn bị sư phụ giữ lại, tuyệt đối sẽ đứng ra, đòi lại công bằng vì "bằng hữu thân thiết" Trường Thọ sư huynh.

Nhìn bóng lưng của Lý Trường Thọ dưới bầu trời đầy sao, Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng thở dài.

"Lúc nào, ta mới có thể ưu tú như sư huynh đây."

Lý Trường Thọ cỡi mây rời khỏi Phá Thiên Phong, trong lòng cũng khẽ thở dài.

"Cuối cùng cũng xong, thật là phiền phức."

Nhưng bất kể thế nào, qua lần này Tiểu Quỳnh Phong đã bị mọi người từ trên xuống dưới trong môn phái chú ý đến.

Lần này đạo nhân giấy ra ngoài rồi trở về, hắn sẽ bắt đầu tiếp tục luyện chế đan dược, sau đó an ổn tám đến mười năm, sau đó mới tính đến kế hoạch lâu dài.

Mà không được, tám đến mười năm là không đủ, ít nhất phải hai mươi năm!

"Nhìn ánh mắt và sắc mặt của tiểu long, có khả năng cao y sẽ tới Tiểu Quỳnh Phong nhận lỗi."

Lý Trường Thọ nghĩ một chút, bèn giấu hết Giai Nhân Mị trong bảo nang đi, tránh cho sau này mình chủ quan lại lỡ tay lấy ra.

Hơn nữa Giai Nhân Mị cũng không phải chỉ có một mình hắn có thể luyện chế, Luyện Khí Sĩ ở Hồng Hoang thích uống rượu nhiều không đếm hết.

Nếu chỉ dựa vào điểm này, thì án Tẩy Long Đông Hải cũng không thể định tội cho hắn được.

Hiện giờ Phá Thiên Phong vô cùng náo nhiệt, các vị Thiên Tiên đã bắt đầu giảng kinh và luận đạo, những người đến xem thi đấu trước đó cũng đã ở lại nghe Thiên Tiên hai bên giảng đạo.

Nhưng Lý Trường Thọ thấy nhóm người Kim Ngao Đảo vừa rồi đều là kìm nén lửa giận, xem ra sau đó, vẫn phải cọ xát một chút cùng với mấy vị Thiên Tiên nhà mình...

Việc này không có quan hệ với mình, đã hoàn thành nhiệm vụ môn phái giao cho, giờ trở về Tiểu Quỳnh Phong thôi.

Trước tiên Lý Trường Thọ đi dạo vài vòng ở chung quanh đan phòng, tự hỏi chính mình có chỗ nào còn sơ hở, nếu có thì làm như thế nào để bù đắp.

Hôm nay, nếu như kẻ thù của sư phụ cũng đang nhìn, thì sẽ suy nghĩ gì? Nếu như có thể khiến kẻ địch ra tay với mình thì quá tốt rồi. Có nên cho gã một cơ hội, cố ý ra ngoài, dẫn dụ đi theo rồi giết.

Trước khi mình động thủ có thể dùng Thanh Ảnh Cầu lưu lại làm bằng chứng, là do đối phương ra tay định hại tính mạng mình, may mà có thuốc độc do trưởng lão Vạn Lâm Quân ban thưởng để phòng thân.

Sau đó phạt hắn bế quan mấy trăm năm tại Tiểu Quỳnh Phong theo như môn quy, việc này cũng không thành vấn đề, dù sao thì hắn cũng không muốn đi đâu hết.

Lý Trường Thọ cười khẽ, đây chỉ là suy nghĩ không thực tế của mình. Một vị "chuẩn Lý Trường Thọ" cảnh giới Phản Hư cấp bảy, dù sao cũng chỉ là đệ tử trẻ tuổi, đối phương chắc sẽ không cảm giác được uy hiếp gì.

Chuyện này để sau vậy.

Lý Trường Thọ mặc dù cũng muốn hỏi sư phụ, cừu địch năm đó rốt cuộc là ai. Nhưng thứ nhất sợ sư phụ lại nhớ tới chuyện cũ, thứ hai là vì chú ý đến mặt mũi của sư phụ.

Hay là hỏi những người khác, trước kia kẻ đó và sư phụ xảy ra chuyện gì, nhưng sau đó chính mình cũng sẽ có khả năng bị người khác nghi ngờ.

Việc này phải thiết kế tỉ mỉ mới được.

Lần này mình tự nhiên bị "lộ ra ánh sáng", cũng không phải là do mình không chuẩn bị đủ. Điểm này cũng không thể trách Lý Trường Thọ hắn được, các hạng mục tự vệ đều đã tận lực đi làm.

Nhưng, ai có ngờ được…

Bản thân mình vui vẻ dạo phố tại Lâm Hải Trấn, mua linh thảo bán đan dược. Nhưng khi tâm thần trở về bản thể vừa mở mắt đã thấy "hai người không chút liên quan " Tửu Ô và Ngao Ất đang lang thang như ruồi bay trong hũ ở khốn trận quanh đan phòng.

Đây là chuyện quái quỷ gì?

Mặc dù trước đây có dấu hiệu: Hắn ngẫu nhiên gặp được nhóm người Kim Ngao Đảo ở Lâm Hải Trấn. Nhưng ai có thể đoán được sự việc sẽ phát triển như thế này.

"Sau này nói sư phụ, Tiểu Quỳnh Phong xin miễn tiếp khách vậy."

Lý Trường Thọ thở dài, chủ động cảm ứng lực lượng nguyên thần của đạo nhân giấy, trong nháy mắt tâm thần hoán đổi. Sau đó hắn phát hiện ra xung quanh yên lặng không có uy hiếp gì, lại nhanh chóng hoán đổi trở về bản thể.

Gian "Khách sạn" kia, là do Lâm Hải kiếm phái xây dựng, một căn phòng nhỏ giá tiền ít nên không quá thoải mái. Nhưng được cái nó tương đối an toàn, cũng do có cao thủ Thiên Tiên của Lâm Hải kiếm phái ở lại gần đây, nên được tiên binh chú ý tuần tra. Hiện giờ bản thân nên chờ trong môn phái trong an tĩnh lại đã, sau đó hãy tính tiếp.

Lý Trường Thọ còn có một chút không yên lòng, lại đi dạo hai vòng trong núi, kiểm tra trận cơ ở các nơi dưới mặt đất. Sau khi hắn bận rộn một lúc lâu, bỗng nhiên tiên thức phát hiện ra một thân ảnh đang bay tới từ Đan Đỉnh Phong, rất nhanh đã đến nhà tranh bên hồ.

Hắn vội vàng cưỡi mây trở về, từ xa đã thấy thân ảnh bên hồ kia.

Linh Nga trong nhà tranh ló đầu ra nhìn, chỉ chỉ về phía bên hồ đối với Lý Trường Thọ, nơi đó là một lão nhân đang đứng chống quải trượng bằng đồng.

Chính là trưởng lão Vạn Lâm Quân.

...

"Trưởng lão, sao ngài lại tới đây?" Lý Trường Thọ vội vàng đi lại chào hỏi.

Vạn Lâm Quân quay đầu nhìn Lý Trường Thọ, trong mắt mang theo sự tán thưởng, khóe miệng khẽ cong, lộ ra một nụ cười lạnh.

"Ta dùng tiên thức, thấy ngươi thắng vị Long Tử kia, lại bị các trưởng lão khác trách móc nặng nề, nên lập tức tới xem một chút, lần này ngươi...làm không tệ. Độn pháp cũng là bản lãnh của ngươi, không cần quá để ý những cách nhìn của người khác. Sau này nếu như trong môn phái có người chỉ trích ngươi, thì cho bọn họ xem cái này."

Vạn Lâm Quân trưởng lão nói xong, bàn tay khô khốc xòe ra, dùng tiên lực đưa tới một khối ngọc bài màu đen. Lý Trường Thọ dùng hai tay tiếp nhận, cúi đầu liếc nhìn, thấy bên trong ngọc bài ẩn chứa một tia khí tức, chính giữa lại có một chữ "Quân" rồng bay phượng múa.

"Nói là ta cho!" Vạn Lâm Quân trưởng lão "dữ dằn" nói một câu: "Sau này Tiểu Quỳnh Phong nhất mạch các ngươi là do ta che chở, không phải ai cũng có thể răn dạy, trách móc nặng nề!"

Trong lòng Lý Trường Thọ ấm áp, vội vàng cảm ơn.

Hắn biết, vị trưởng lão này cũng không phải muốn mưu đồ điều gì, Tiểu Cùng Phong cũng không có thứ gì tốt.

Vạn Lâm Quân trưởng lão là do phong bế bản thân nhiều năm, nên không hiểu nhân tình thế sự.

Trước đó, Lý Trường Thọ cùng với mấy vị trưởng lão tạo bậc thang cho Kim Ngao Đảo, nên mới làm bộ như vậy. Nhưng Vạn Lâm Quân trưởng lão lại hiểu lầm, tưởng Lý Trường Thọ bị môn phái quở trách.

Độn pháp thì bị mọi người xem thường, độc cũng như vậy.

Trong lòng Lý Trường Thọ suy nghĩ, Vạn Lâm Quân trưởng lão có lẽ là nhớ tới sự việc năm xưa, mới "Kích động" như thế.

Chân của Vạn Lâm Quân trưởng lão bị tật, là do sư phụ của trưởng lão làm. Bởi vì Vạn Lâm Quân nghiên cứu độc kinh, nên bị sư phụ mắng là làm phản y kinh, làm nhục đan đạo.

Vài vạn năm sau, Vạn Lâm Quân trưởng lão khổ tu độc đạo, chính là muốn ở trước mặt sư phụ chứng minh: "Độc, cũng có thể là thuốc", câu này được viết tại mỗi thiên độc kinh sau cùng của Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Dù Vạn Lâm Quân trưởng lão dựa vào bản lĩnh một thân độc đan, vào thời điểm vạn năm trước đã cứu vãn Độ Tiên Môn dưới nanh vuốt của bầy yêu thú, nhưng lão sư phụ lại sớm đi về cõi tiên.

Lý Trường Thọ nắm chặt ngọc bài, chắp tay vái chào thật sâu.

"Đệ tử cảm ơn trưởng lão đã quan tâm."

Vạn Lâm Quân lại lộ ra nụ cười cứng ngắc, nói: "Ngươi nghỉ ngơi đi, ta trở về tiếp tục luyện đan."

"Ngày khác đệ tử lại đi thăm người."

"Ừm, lúc nào đến cũng được." Vạn Lâm Quân thu hồi nụ cười có thể làm trẻ khóc thét, sau đó cỡi mây quay về Đan Đỉnh Phong.

Vị lão giả này tới nơi đây để động viên Lý Trường Thọ một phen. Các trưởng lão khác không ngợi khen Lý Trường Thọ, lão khen ngợi. Các tiền bối khác trong môn phái không che chở Lý Trường Thọ, lão sẽ che chở.

Chỉ đơn giản như vậy.

Nâng ngọc bài trong tay, Lý Trường Thọ đứng tại bên hồ, nhìn về phía xa trong lòng có một chút cảm khái.

Hồng Hoang dù hiểm ác, nhưng không phải ai cũng là ác nhân.

"Sư huynh!" Linh Nga bên cửa sổ lại thò đầu ra, nhỏ giọng hô: "Bên kia lại có người đến!"

"Ta đã biết." Lý Trường Thọ thu hồi ngọc bài, chắp tay than nhẹ, hôm nay thật là nhiều khách.

"Hôm nay sư muội rất ngoan." Lý Trường Thọ quay đầu khen ngợi một câu.

Linh Nga ghé vào trên bệ cửa sổ làm mặt quỷ: "Còn không phải sợ huynh thêm phiền sau đó lại bị huynh mắng một trận! Đúng rồi, vừa rồi sư huynh đã...nhận thua?"

"Không thua nhưng cũng không đánh thắng." Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Trong sơn môn vẫn phải để ý chuyện này. Đúng rồi, muội chuẩn bị chút đi, rồi đưa chút nước trà vào phòng huynh. Vị thái tử Long Cung Ngao Ất sắp mang theo bạn gái tới, Tiểu Quỳnh Phong chúng ta cũng phải phái ra người đảm đương giá trị nhan sắc mới được."

Linh Nga chớp chớp mắt rồi hé miệng cười trộm hai tiếng. Sau đó nàng vội vàng mở ra gian phòng bên ngoài của mình, sử dụng trận pháp vừa được được sư huynh cải tiến qua, nhanh nhẹn thay y phục và trang điểm.

Rất nhanh, Ngao Ất, Hạm Chỉ được Tửu Ô sư bá dẫn đường, đã chậm rãi cưỡi mây đáp xuống.

Lý Trường Thọ đi về phía trước nghênh đón, liếc nhìn nhau cùng với Tửu Ô, hai người lập tức ngầm hiểu.

Trước đây Lý Trường Thọ đã đoán được đối phương sẽ đến, cũng đoán được Ngao Ất sẽ nhận lỗi, nhưng không nghĩ tới, vị tiểu thái tử này vừa xuống gặp mặt đã vái chào.

"Nhị Thái Tử Điện hạ không cần đa lễ, nhanh mời vào bên trong, nhà cửa đơn sơ làm điện hạ chê cười."

Lập tức, Lý Trường Thọ mang Ngao Ất và Hạm Chỉ dẫn vào trong nhà.

Không đợi Ngao Ất nói, Lý Trường Thọ đã mở miệng: "Điện hạ có rành về hội họa?"

Dẫn chủ đề đi hướng khác.

Lực chú ý của Ngao Ất và Hạm Chỉ rất nhanh đã bị Lý Trường Thọ làm lệch đi.

Mà Lý Trường Thọ cũng lấy ra rất nhiều bức tranh, một số do chính mình thu thập, một số khi nhàn hạ hắn tự vẽ, để bọn họ xem. Ngay từ đầu chủ đề đã bị Lý Trường Thọ nắm trong tay, Ngao Ất và Hạm Chỉ ở bên cạnh chỉ có thể không ngừng gật đầu, còn cảm thấy hết sức thú vị.

Tửu Ô vốn lo lắng bầu không khí sẽ xấu hổ, nhưng rất nhanh, đạo nhân lùn này cũng bị chủ đề hấp dẫn. Lão đạo cũng gia nhập bình luận giám thưởng và liệt kê, cũng lấy ra mấy bức tranh quý do mình sưu tập.

Sau nửa canh giờ sửa soạn trang điểm, Linh Nga đã bưng trà đến, làm mắt ba vị "khách nhân" ai cũng tỏa sáng.

Chỉ thấy vị tiểu sư muội này của Lý Trường Thọ:

Váy Tố La, tóc vấn mây, trâm ngọc nghiêng, bạch châu rơi.

Mắt mũi nàng đẹp như ngọc phấn, môi tinh xảo, hai tai thanh tú gọn gàng. lông mày giống như trăng non, cái cổ trắng muốt nõn nà thơm ngát.

Da thịt trắng hơn tuyết, eo nhỏ nhắn hoàn mĩ.

Lần đầu tiên nhìn thấy sẽ có cảm giác, nàng vốn là tiên tử ca múa trong cung điện trên bầu trời. Nếu nhìn lần thứ hai sẽ cảm thấy, nàng chính là mỹ nhân bước ra từ trong bức tranh có nhiều mỹ nhân...

Khí chất, khuôn mặt của Linh Nga đều có giá trị trên các phương diện, tạo nên sức ép nho nhỏ đối với nữ tiên Hạm Chỉ Tiệt Giáo.

Sau đó Linh Nga ngồi ngay ngắn ở bên cạnh sư huynh, đôi mắt đẹp sáng ngời, làm Tửu Ô không khỏi suy tư.

"Tiểu Cửu, hẳn là không có ý gì đối với Trường Thọ chứ? Nếu quả thật có ý gì, thì người sư muội bên cạnh Trường Thọ này…ây da! Không được, phải nhắc nhở Tiểu Cửu."

Người từng trải thường rất nhạy cảm với nguy cơ.

Chủ đề hội họa kéo dài từ nửa đêm cho tới lúc trời sáng mới hết. Ngao Ất và Hạm Chỉ đều cảm thấy, Lý Trường Thọ là một người "Hào hoa nho nhã".

Chủ khách đều vui mừng, nhưng Lý Trường Thọ thấy bọn họ còn không muốn đi, chỉ có thể đưa đề tài sang hướng âm luật.

Nhưng Hạm Chỉ đột nhiên được sư phụ truyền âm, nói nhẹ bên tai Ngao Ất vài câu. Vị thiếu niên Long Tộc này nhíu mày trầm ngâm, mặt lộ vẻ tiếc nuối rồi đứng dậy cáo từ Lý Trường Thọ.

Bên Phá Thiên Phong kia có một chút việc, hai vị sư huynh của Ngao Ất muốn luận bàn đấu pháp cùng với hai vị trưởng lão Độ Tiên Môn, nên bọn họ phải đi qua nhìn một chút.

Lý Trường Thọ đưa bọn họ ra khỏi nhà tranh, đến bên hồ "Lưu luyến chia tay".

Cuối cùng cũng đã đi…

Nhị thái tử Long Tộc bộ dáng thiếu niên cười nói: "Trường Thọ huynh đến đây là được rồi, không cần tiễn, lần sau phải đến Kim Ngao Đảo ngồi chơi. Ngao Ất ta sẽ quét dọn giường chiếu sẵn sàng chào đón, để chúng ta lại tiếp tục tâm sự."

"Được thôi."

Ngao Ất và Hạm Chỉ vội vàng chạy tới Phá Thiên Phong, Tửu Ô lặng lẽ giơ ngón tay cái đối với Lý Trường Thọ rồi cũng cưỡi mây đuổi theo.

Lý Trường Thọ đưa tay lắc lắc, trong lòng nói một câu: "Có duyên lại gặp...tất nhiên tốt nhất là không nên có duyên rồi."

Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, tiên thức nhìn chăm chú lên Phá Thiên Phong.

Vong Tình thượng nhân lại sắp ra tay rồi.

Mặc dù Lý Trường Thọ cũng rất muốn đi xem, nhưng cuối cùng cảm thấy chuyện phiền toái hôm nay đã đủ nhiều, cho nên chỉ đứng từ xa nhìn Thiên Tiên "Luận bàn".

Bên trong nhà tranh, Linh Nga tâm tình không tệ bắt đầu chịu khó thu thập các nơi, thu hồi chén bàn, dọn dẹp các bức tranh ở xung quanh

Bỗng nhiên ánh mắt nàng bị một bức tranh hấp dẫn, ngoẹo đầu liếc nhìn, thấy viết một câu.

[Ta yêu thích nhất]

Chữ viết là của sư huynh, bức tranh sư huynh yêu quý nhất?

"Hừ hừ, ta muốn xem, ngươi thích nữ tử như thế nào."

Linh Nga vụng trộm liếc nhìn bóng lưng Lý Trường Thọ ở bên hồ, rút bức tranh khỏi vỏ, từ từ mở ra.

Thứ này, đúng thật ra là...bí bảo đã về hưu.

Đây chính là bức vẽ mà lần đầu Lý Trường Thọ chế tạo ra, là bí bảo dùng để tĩnh tâm, đã bị vứt xó nghỉ hưu từ lâu lắm rồi…

Có tên là "Bách Mỹ Lão Hậu Đồ" !

Bởi vì là lần đầu tâm huyết dâng trào, nét vẽ đột nhiên tinh xảo đạt tiêu chuẩn cao hơn so với bình quân của bản thân, cho nên bức tranh này được Lý Trường Thọ lưu lại, làm bí bảo dự bị lúc khẩn cấp.

Nó bị nhét trong vỏ hộp rồi ném vào bên trong bảo nang. Đã qua mấy chục năm, trước đây chưa bị Lý Trường Thọ đem ra một lần nào nên vẫn chưa hề lộ ra.

Linh Nga không ngừng mở cuộn tranh ra, rất nhanh đã thấy vị "mĩ nhân" kia. Trong giây lát, bàn tay nhỏ của Linh Nga run lên từng chặp, chân cũng mềm nhũn, ngã người ngồi bên cạnh án thư.

Chuyện này…

Làm sao bây giờ?

Chương 77. Lão thân hữu lễ

Vong Tình thượng nhân quả nhiên rất lợi hại, tu vi cao thâm, thần thông hung ác, pháp bảo rất nhiều.

Trọng điểm là ra tay cũng rất đen.

Vong Tình thượng nhân và Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo luận bàn ở bên ngoài đại trận hộ sơn, dư âm của đấu pháp làm đại trận đung đưa qua lại, nguyên khí trong phạm vi mấy trăm dặm rung chuyển...

Mà ở mấy trăm dặm ngoài sơn môn, vị Trọc Tiên hóa thành gốc cây kia vẫn đang nằm ngáy o o ở đó, hoàn toàn không bị quấy nhiễu...

Lý Trường Thọ cũng rất khâm phục đối với sự "Trấn định tự nhiên" và "Ngủ ngon bất chấp" của sư phụ mình.

Trận chiến này của Vong Tình thượng nhân đánh rất có khí thế, thể hiện ra phong thái làm cho Lý Trường Thọ hiểu thêm về "đấu pháp của Tiên Nhân".

Không tính những người thường xuyên bế quan như chưởng môn và các vị thái thượng trưởng lão, Vong Tình thượng nhân xem như một trong những người đứng đầu có chiến lực cao nhất trong Độ Tiên Môn.

Nhưng dù tu đạo vạn năm, Vong Tình thượng nhân vẫn không thể đột phá được cảnh giới Kim Tiên, nên dù là ở trong phạm vi Đông Thắng Thần Châu cũng không thể gọi là cao thủ.

Thiên Tiên vẫn có đại nạn tuổi thọ, thần thông mạnh hơn, pháp bảo nhiều hơn nữa, trước mặt năm tháng cuối cùng vẫn không tránh khỏi hai chữ tro bụi.

Chỉ có Kim Tiên mới có thể trường sinh...

Phải cố tu đạo để tự bảo vệ bản thân, thoát khỏi mệnh số sinh lão bệnh tử, đồng thọ cùng trời đất là bước đi đầu tiên ở trong Hồng Hoang.

Việc này chỉ là bước đầu tiên.

Chỉ để đại biểu cho có một chút tư cách để trở thành cao thủ chân chính, miễn cưỡng được người khác ghé mắt nhìn.

Lý Trường Thọ chắp tay đứng ở bên hồ quan sát cuộc chiến, trong đáy lòng có điều cảm ngộ. Nhưng hắn cũng chỉ đơn thuần tiếp nhận cảm ngộ, tự áp chế cảnh giới, không để đột phá.

Tiểu cảnh giới này vẫn chưa đủ vững chắc.

Dù "Vô Vi Kinh" coi trọng thuận theo tự nhiên, vô vi chủ yếu là để người tu hành không cưỡng cầu cảnh giới, không vội vàng ảnh hưởng tu hành.

Lý Trường Thọ theo đuổi tiểu cảnh giới đến viên mãn cũng không tính là vi phạm ý nghĩa của "Vô Vi Kinh".

Một luồng gió nhẹ thổi qua khiến tay áo nhẹ nhàng phe phẩy, cảm giác phiêu dật xuất trần. Hắn xoay người lại thì đã không thấy thân ảnh tiểu sư muội.

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua đã thấy Linh Nga đang ngồi ở trước bàn trang điểm. Nàng nhìn chăm chăm vào tấm gương Lưu Ly trước mặt, càng nghĩ càng xót cho bản thân mình.

"Xú mỹ."

Lý Trường Thọ cười khẽ một tiếng, quay người đi về phía đan phòng. Sau đó hắn mở ra trận pháp xung quanh, mấy tấm thẻ gỗ dựng lên ở bên ngoài đại trận đều khắc một câu:

[Có việc cứ trực tiếp vào trận, đang bế quan củng cố cảnh giới ở trong, sẽ tự cảm ứng được].

Hắn lại ngồi xếp bằng ở sau đan lô, tay nắm chặt ngọc bài khống trận. Lý Trường Thọ suy tính về biến cố sau này, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhân quả tuần hoàn, khó suy tính được.

Chỉ vì nhóm người Bắc Châu, lần này mình chọc tới một tầng và hàng loạt các loại sự cố ở đằng sau.

Do mình ra ngoài độ kiếp, kết quả lại chọc tới sự tình Hải Thần Nam Hải...

Đúng rồi, bây giờ hương hỏa công đức của mình đã được bao nhiêu?

Lý Trường Thọ thử cảm nhận lực lượng công đức của mình, mơ hồ có thể thấy quanh nguyên thần của mình có thêm một đám mây màu vàng nhạt.

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, một tia khí tức trào ngược lên, thiếu chút nữa chửi ầm!

Lúc này mới mấy năm làm sao lại có hơn sáu trăm tòa tượng thần rồi?

Hơn sáu trăm thôn trại thành trấn đều đang tế bái thờ phụng một vị Hải Thần vô tác dụng?

Hương hỏa ở thế tục thực sự dễ kiếm như vậy sao?

Hắn cẩn thận cảm ứng sau đó nghiến răng ken két…

Ép người quá đáng!

Cái Hùng Trại này thật ép người quá đáng!

Bọn hắn không chịu lao động, toàn bộ Hùng Trại tự phong làm sứ giả của Hải Thần Nam Hải, đi khắp nơi khuếch trương khoe khoang cơ bắp, nói là do thần thông của Hải Thần, nhờ vào đó phát tài!

"Tin Hải Thần, được thần lực."

Thần lực cái em gái ngươi!

Khóe miệng Lý Trường Thọ co quắp một trận, vội vàng suy nghĩ đối sách.

Không thể để phát triển tiếp như vậy, nếu không thì Hải Thần Giáo sẽ thật sự cất cánh!

Nhiều năm như vậy, mặc dù Tây Phương Giáo cũng không tìm tới cửa, hắn cũng kiếm được rất nhiều hương hỏa công đức...

Nhưng đây là tai họa ngầm to lớn!

Trong việc này, người làm "Hải Thần" như hắn, có thể làm được những gì?

Không thể lộ diện, có xác suất rất lớn sẽ bị người khác nhắm vào.

Mình nhất định phải tránh thật xa Nam Hải, ở tại Đông Thắng Thần Châu, trong Độ Tiên Môn này, ngay dưới con mắt của Thánh Nhân lão gia.

Bản thân Độ Tiên Môn cũng đã từng chịu một số thảm họa, chẳng hạn như lần Vạn Lâm Quân trưởng lão thành danh kia. Lần đó cũng là vì Tiên Nhân trong môn trảm yêu, khiến một bầy yêu đánh lén trả thù.

Còn có lúc Độ Tiên Môn vừa mới xây, đã từng tranh đoạt linh mạch với những tiên môn khác, từ đó bộc phát đại chiến tiên môn.

Loại xung đột cấp bậc này, Thánh Nhân lão gia sẽ quản như thế nào?

Coi như Độ Tiên Môn là do tổ sư gia Độ Ách Chân Nhân lập ra, nhưng ngài cũng không có quá nhiều "động lực" để hiện thân.

Nhưng nếu như Tây Phương Giáo bởi vì chuyện Nam Hải, tìm đến Độ Tiên Môn, cao thủ Nhân Giáo tất nhiên sẽ không để yên.

Đây chính là da mặt của Thánh Nhân, tính chất tự nhiên sẽ khác biệt.

"Vẫn nên đi Bách Phàm Điện bái lạy nhiều một chút."

Nhưng nói cho cùng, việc này còn không phải là do Tây Phương Giáo không ra sức hay sao?

Một đám người đi làm hương hỏa, phí hết tâm tư tính toán kết quả, lại không tranh nổi với một vị Hải Thần không bao giờ hiển linh?

Lý Trường Thọ ngửa đầu thở dài, sau đó cũng có một chút vô lực oán thầm.

Việc này về sau đúng là sẽ đưa tới phiền toái, vậy cũng chỉ có thể nói một câu...

"Các ngươi muốn tìm chính là Hải Thần Nam Hải, liên quan gì đến đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ ta?"

Nhắm mắt ngưng thần, tinh thần quay lại trên người đạo nhân giấy, Lý Trường Thọ quan sát một lượt hoàn cảnh phường trấn xung quanh, nhanh chóng tính toán.

Lần này làm xong đan dược, đổi đủ linh thảo và linh thạch sẽ ở trong núi bế quan hai mươi năm!

Kế hoạch sau này tạm thời gác lại.

Dù sao...

Tính mạng là quan trọng nhất.

...

Lý Trường Thọ phát sầu ở trong đan phòng "bế quan", cũng không biết tiểu sư muội nhà mình đang làm cái gì.

Lúc này, trong lòng Linh Nga...

Bất lực, bàng hoàng lại lộn xộn.

"Thì ra sư huynh hắn..."

Không thích nhỏ.

Không thích lớn.

Không thích người giống Hữu Cầm sư tỷ, bề ngoài băng sơn mỹ nhân trong nội tâm lại ấm áp.

Cũng không thích dạng ôn nhu hiền thục, ngoan ngoãn phục tùng, nghe lời hiểu chuyện như tiểu sư muội...

Mà là thích...

"Già!"

Linh Nga dùng hai tay che mặt, khẽ than một tiếng ở trước bàn trang điểm, sau đó thở dài một hơi dựa vào bàn giả chết.

Có lẽ nàng nhất định là một con cá khô bị phơi nắng ướp muối.

"Vậy làm sao đây, dung mạo đã cố định rồi..."

Sau khi Luyện Khí Sĩ đột phá đến cảnh giới Hóa Thần, đã có thể ảnh hưởng và biến hóa bề ngoài của mình. Cho nên trong môn phái, phần lớn nữ tử thế hệ trẻ tuổi là dung mạo đều xinh xắn như hoa, nam tử cũng đều đẹp trai phong độ.

Tu vi cao thâm, trong lòng cũng sẽ chú trọng diện mạo.

Nhưng những đạo lữ trong môn phái hay những Luyện Khí Sĩ có người trong lòng thì cũng đều sẽ cẩn thận khóa chặt dung mạo của mình...

Phần lớn nam tử sẽ bảo trì ở hình dạng hơn ba mươi tuổi, anh tuấn tiêu sái, lại không mất đi sự thành thục chững chạc.

Nữ tử thì không giống nhau, thường sẽ để ý đến khi cảm thấy mình đẹp nhất thì sẽ "khóa" khuôn mặt ở lúc đó.

Giống như Linh Nga biết, bản thân nàng cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, Lưu Nhạn Nhi, Tửu Cửu sư thúc, còn có mấy vị sư tỷ sư muội quen biết khác đều đã khóa xong. Năm tháng dài đằng đẵng sau này đều là dung mạo thân hình này...

Điều này sẽ dẫn đến...

Bây giờ Linh Nga tự nhiên muốn già đi cũng rất khó làm được.

Mặc dù biết muốn đi vào lòng sư huynh rất khó, muốn trở thành ý trung nhân của sư huynh còn gặp đủ kiểu trắc trở, nhưng thật không nghĩ tới…

Lại khó như vậy!

"Chuyện này nên làm sao bây giờ."

Linh Nga thở dài yếu ớt, nhớ đến nội dung bức tranh nhìn thấy trước đó, trong lòng lại suy nghĩ cách đối phó.

Rất nhanh, Linh Nga ngồi dậy lấy một số son phấn bột nước ít ỏi của mình ra, tay trái xoa cằm lộ ra vẻ suy tư.

Chỉ có thể trang điểm da mặt bằng tay...

Nếu sư huynh đã thích già, nàng làm sư muội cũng đã thông suốt!

Đây mới gọi là sư muội của sư huynh!

Vì vậy, nửa tháng sau...

...

Lần này Lý Trường Thọ coi như thắng lợi trở về ở Lâm Hải Trấn. Bởi vì quyết định tiếp theo sẽ tạm dừng kế hoạch phát tài kia, nên trọng điểm của hắn là vơ vét bảo tài để bố trí đại trận, giảm bớt việc thu mua tích lũy linh dược và dược thảo.

Cá và tay gấu không thể ăn cả hai, trong tình huống hiện nay, hệ thống phòng ngự của Tiểu Quỳnh Phong mới là công việc ưu tiên hàng đầu.

Lần này đạo nhân giấy thuận lợi chạy về từ Lâm Hải Trấn, quỹ đạo trở về vòng vèo tạo thành hình chữ bát.

Chờ hắn tìm được sư phụ nhà mình...

Bên gốc cây, nghe được tiếng ngáy nhịp nhàng.

Đạo nhân giấy liếc mắt nhìn Cảm Ứng Thạch, phát hiện ra không có ai dò xét chỗ này, hắn lại lục soát cặn kẽ xung quanh một trận.

Xác định chỗ này an toàn, đạo nhân giấy đi tới trước gốc cây. Thân hình hắn lảo đảo lắc lư, miệng niệm "Tiểu, tiểu, tiểu", hóa thành nguyên hình là một tờ người giấy thật dày...

Người giấy cõng bao trống lên hai vai, giơ chiếc hộp vuông lên đỉnh đầu, chạy tới gốc cây, phát ra một tiếng kêu "Hây a", ném hộp gỗ kia ra ngoài, đập nhẹ vào gốc cây.

"Ừ?"

"Gốc cây" Tề Nguyên đang ngủ say lập tức hóa thành một đoàn sương mù. Tiếp đó lão đạo hiện nguyên hình, vặn eo bẻ cổ đứng dậy, thấy bên chân mình có một hộp vuông.

"Sư phụ, cầm hộp trở về."

"Xong việc rồi?" Tề Nguyên cười nói, cất hộp gỗ vào trong tay áo đi về phía sơn môn.

Ý thức của Lý Trường Thọ lập tức trở về trong bản thể, không ngừng truyền âm với sư phụ, nói về chuyện xảy ra trước đó.

Cũng chính là sự tình Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo đến môn phái luận đạo, mình luận bàn cùng với Ngao Ất và chiến thắng.

Tề Nguyên nghe vậy hối tiếc một trận, nói mình đã bỏ lỡ chuyện náo nhiệt như vậy...

"Sư phụ, gần đây không cần ra ngoài nữa." Lý Trường Thọ dặn dò: "Tiếp theo sư phụ cứ yên tâm bế quan tu hành, cố gắng tránh ra ngoài. Lần luận đạo trước, môn nhân Tiệt Giáo có tổng cộng ba trận chiến, tất cả đều bại dưới tay Vong Tình thượng nhân và đệ tử, sợ là còn có rắc rối ở phía sau."

Tề Nguyên nhìn thấy sơn môn ở xa xa nhỏ giọng thì thầm hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì? Tiệt giáo tội gì bởi vì chuyện nhỏ này mà gây khó dễ với Nhân Giáo ta."

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Cũng không phải sợ Tiệt Giáo mà là sợ có người dựa vào chuyện đó lấy cớ. Bây giờ hai giáo Tiệt, Xiển va chạm càng ngày càng nhiều, nói không chừng sẽ có người muốn..."

"Muốn gì?"

"Mượn đao giết người."

Tề Nguyên lão đạo không nhịn được giật cả mình lại nói thầm: "Trường Thọ à, việc này có cần phải nhắc nhở cho môn phái không?"

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Sư phụ, chúng ta thấp cổ bé họng, vẫn nên yên lặng theo dõi diễn biến thì tốt hơn. Hơn nữa đệ tử có thể nghĩ đến, trong môn phái nhiều cao nhân như vậy sao lại không nghĩ ra?"

"Cũng đúng." Tề Nguyên ngẫm lại thấy hợp lí.

Ngay tại trong đan phòng, Lý Trường Thọ đang tĩnh tọa, tiên thức phát giác sư muội đang muốn vào trận, tiếp tục truyền âm căn dặn sư phụ một câu: "Sư phụ trở lại rồi hẵng nói chuyện này đi, đệ tử còn có một số việc muốn báo cáo với sư phụ."

Nói xong Lý Trường Thọ mở cửa trận pháp ở bên ngoài, để Linh Nga đi vào.

Tiên thức của hắn vẫn nhìn chằm chằm Tề Nguyên lão đạo đến tận khi Tề Nguyên lão đạo đi vào sơn môn, lúc này Lý Trường Thọ mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tu vi của sư phụ quá nhỏ bé, ra ngoài cứ có cảm giác nơm nớp lo sợ.

Lý Trường Thọ ngồi ở đó tính toán kỹ càng, sự tình nhóm người Ngao Ất đến môn phái luận bàn đến cùng có thể bị người lợi dụng hay không.

Hắn ở trong Lâm Hải Trấn nghe được không ít người đàm luận về việc này, mới có thể chú ý đến ảnh hưởng tiếp theo của câu chuyện.

Tất nhiên, lúc này người bàn luận đều nói Vong Tình thượng nhân lợi hại như thế nào, không ai nhắc đến đệ tử trẻ tuổi thích dùng độn thổ đánh lén kia.

Chuyện này làm Lý Trường Thọ khá hài lòng.

Thật ra Lý Trường Thọ vẫn cảm thấy ở bên trong nhiều nhân tố đại kiếp Phong Thần xảy ra, Tây Phương Giáo chiếm tỉ lệ tương đối lớn.

Bởi vì từ kết quả của đại kiếp Phong Thần có thể thấy Tây Phương Giáo cũng có được quá nhiều chỗ tốt.

Độ người, đoạt bảo, vớt sủng vật...

Tam Giáo bởi vì do Tam Thanh phân chia sinh ra một chút mẫu thuẫn vẫn luôn bị phóng đại, luôn có va chạm, điều này có phải cũng nằm trong tính toán của hai vị Thánh Nhân Tây Phương hay không?

Về việc này...

"Sư huynh ơi!"

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới một tiếng kêu nũng nịu..

Sư muội lại tới, cứ cách một đoạn thời gian kiểu gì cũng sẽ làm loại chuyện không có ý nghĩa này.

Lý Trường Thọ theo tiếng kêu nhìn sang. Hắn lập tức nhìn thấy trước đan phòng, Linh Nga giơ tay trái lên dùng váy dài và tay áo che đi khuôn mặt của mình. Nàng từ từ đi vào trong đan phòng.

"Sư muội, ta đang suy nghĩ chính sự, muội làm sao vậy?" Lý Trường Thọ cười nói: "Là bị Bách Độc Phong đốt mặt sao?"

"Sư huynh thật đáng ghét!"

Linh Nga khẽ kêu một tiếng, sau đó vô cùng xấu hổ và rụt rè, cởi bỏ tay áo che mặt và để lộ...

Để lộ...

Một khuôn mặt trang điểm đậm, dán rất nhiều mảnh giấy làm thành nếp nhăn...

Tạo thành nét mặt già nua.

Linh Nga thấy biểu tình ngây người của sư huynh, trong lòng đắc ý cúi người về phía trước, cố ý làm giọng già nua nói: "Lão thân có lễ."

Lý Trường Thọ há hốc mồm, ngồi bất động trên bồ đoàn, cả người giống như hóa đá.

...

Trên một hoang đảo ở Nam Hải cách lục địa không đến trăm dặm, ba gã đạo nhân đang run rẩy quỳ gối trên đá ngầm, sắc mặt trắng bệch.

Ông! Tiếng muỗi càng lúc càng rõ trong từng đợt sóng, tu vi của ba người đều là Chân Tiên, nhưng mồ hôi lạnh trên trán lại không ngừng rơi xuống.

Đột nhiên, ở đây xuất hiện một đạo trận pháp, từng luồng khí xám bay ở khắp nơi, trời đất xung quanh đều trở nên u ám.

Từng luồng huyết quang hội tụ ở bên cạnh hóa thành một bóng hình xinh đẹp mặc váy màu máu.

Nữ tử này đẹp một cách yêu mị, khuôn mặt quá mức diễm lệ, dáng vẻ cũng rất hấp dẫn. Cả người từ trong ra ngoài dường như chỉ mặc một bộ huyết bào này, nàng để chân trần đi tới trước mặt ba người.

Nữ tử huyết bào vươn một ngón tay dài nhọn ra điểm ở trên trán một người, nhắm mắt hít nhẹ một hơi, khuôn mặt yêu mị xẹt qua một tia huyết quang...

Vị Chân Tiên kia trong nháy mắt liền hóa thành cát bụi không kịp kêu một tiếng, phiêu tán theo gió.

Nữ tử phát ra một tiếng hừ nhẹ từ mũi, thưởng thức ngón tay thon dài, dùng giọng nói có một chút khàn khàn lại mềm mại đáng yêu nói: "Mùi vị này thật tệ, ta bảo các ngươi điều tra thứ gọi là chân thân của Hải Thần ở Nam Hải, các ngươi lại chỉ biết quỳ gối ở đây cầu bổn tọa tha mạng. Thế nào, cảm thấy bổn tọa không đói bụng thì sẽ không ăn uống sao?"

Hai vị đạo nhân còn lại vội vàng cúi đầu, toàn thân run rẩy không dám thở mạnh.

Chương 78. Đạo Tạng nội điện chuẩn nhập lệnh!

"Sứ giả đại nhân!" Trên đá ngầm, một đạo nhân run giọng nói: "Chúng ta đã thăm hỏi khắp các nơi, cũng nhìn chằm chằm thật lâu ở bên ngoài Hùng Trại kia … Nhưng hoàn toàn tìm không thấy chỗ hạ lạc của vị Hải Thần kia! Xin sứ giả đại nhân tha mạng! Chúng ta nguyện ý vì sứ giả đại nhân, tìm máu của phàm nhân suốt một ngàn năm!"

"Phàm nhân?" Trong mắt nữ tử huyết bào mang theo vài phần lãnh ý: "Máu phàm nhân có chỗ tốt gì? Không chỉ có không có linh khí, mà còn hao tổn công đức. Các ngươi đi theo bản tọa lâu như vậy, cũng nên biết, bản tọa hiện nay sớm đã rửa sạch nghiệp chướng tu hành lúc đầu để lại, đã không còn giết nhiều phàm nhân. Về phần các ngươi, hừ! Nể tình giáo phái đang lúc cần dùng người, tạm miễn tội cho hai người các ngươi làm việc kém cỏi!"

Hai đạo nhân cùng nhau nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói:

"Đa tạ sứ giả đại nhân!"

"Đa tạ sứ giả đại nhân!"

Nữ tử lạnh lùng liếc nhìn hai người một chút, hai đạo nhân Chân Tiên này vội vàng ngậm miệng, tiếp tục quỳ ở đó, không dám thở mạnh.

"Những Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc này thật sự vô dụng."

Nữ tử hừ lạnh một tiếng, đôi mắt phượng hẹp dài nhíu lại. Nàng nhìn chăm chú mặt biển xa xa, trong đáy lòng suy nghĩ về mệnh lệnh mới lấy được từ trong giáo.

Đạo hiệu của nàng là Văn Tịnh, vốn là Huyết Sí Hắc Văn Vương đắc đạo, không phải yêu không phải linh, đích thật là Thượng Cổ hung ma.

Nghiêm túc mà nói thì nàng vẫn là một nữ vương đại nhân!

Thượng Cổ lúc Lục Thánh chưa đắc đạo, nàng đã dẫn dắt bầy Huyết Sí Hắc Văn gây tai họa cho sinh linh phương tây. Sau đó bị hai vị Thánh Nhân "Dự khuyết" phương tây xuất thủ chế trụ, nhưng lại không bị hai vị này đánh chết.

Lúc ấy Nhị Thánh Tây Phương Giáo đã được đạo tổ ban thưởng Hồng Mông Tử Khí, nhưng lại chưa lĩnh hội được phương pháp công đức thành thánh.

Bây giờ đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng, Văn Tịnh đạo nhân âm thầm tu đạo có thành tựu, trở thành Tịnh Ôn sứ giả của Tây Phương Giáo. Nàng chuyên làm một số công việc bẩn thỉu không thể phơi ra ngoài ánh sáng, nếu để lộ sẽ ảnh hưởng đến uy danh của Tây Phương Giáo.

Bản tính của nàng hung tàn hiếu sát, giết hàng vạn sinh linh không chớp mắt chút nào. Lựa chọn hóa hình với diện mạo xinh đẹp như vậy cũng là để tiện cho một số hoạt động hiểm ác.

Sau khi bị ép đầu nhập vào Tây Phương Giáo, Văn Tịnh đạo nhân lại không ngừng sử dụng hương hỏa công đức thanh tẩy nghiệp chướng trên người mình, bây giờ đã tẩy được nghiệp chướng về không.

Nhưng Thiên Đạo xúc động, không cho phép nàng được một tơ một hào công đức. Điều này cũng làm cho Văn Tịnh đạo nhân vô cùng tức giận.

"Quả thật muốn đâm cho một nhát, đồ Thiên Đạo bất công thiên vị Nhân Tộc!"

Văn Tịnh đạo nhân đang suy tư tính toán, lại nghe hai người kia mở miệng: "Sứ giả đại nhân, Hải Thần Giáo kia cũng chỉ chiếm khu vực ngoài lề. Còn hương hỏa chúng ta bố trí thì chiếm một mảng lớn địa vực biên giới tây nam Nam Thiệm Bộ Châu…kỳ thật, lần này cũng không có thua thiệt quá nhiều."

"Sứ giả đại nhân, không bằng chúng ta âm thầm diệt Hùng Trại kia..."

Văn Tịnh đạo nhân quay đầu liếc mắt nhìn tên thuộc hạ này, thân thể gã lập tức run lên không dám nói thêm cái gì…

Chỉ hận mình lắm miệng!

"Giết phàm nhân chỉ làm gia tăng nghiệp chướng uổng phí, không có nửa điểm chỗ tốt. Bản tọa muốn tìm chính là người bố cục mưu đồ hương hỏa ở chỗ này, hút khô công đức và tinh huyết của hắn. Tốc độ nhanh như thế, mới đó đã có nhiều tượng thần cung phụng như vậy, chứng tỏ mưu đồ của người này sâu sắc, hơn xa mấy kẻ phế vật các ngươi."

Nữ đạo nhân xinh đẹp thân mang huyết bào vừa lạnh giọng quở trách, vừa đi vài bước về phía trước. Dáng người nàng chập chờn, đẹp không sao tả xiết, nhưng hai người đang quỳ kia mí mắt cũng không dám nhấc một chút.

Văn Tịnh đạo nhân hơi suy nghĩ một chút, lại nói: "Địa vuejc Nam Hải vốn là cách phương tây chúng ta rất xa. Nơi đây bất quá chỉ có được hương hỏa của mấy chục vạn sinh linh, mất thì cũng thôi, không nên tiếc nuối! Hiện nay, bản tọa có một sự tình càng khẩn yếu hơn muốn các ngươi tiến đến tìm hiểu. Đông Thắng Thần Châu có một tiên môn tên là Độ Tiên Môn, miễn cưỡng xem như đạo thừa Nhân Giáo. Mấy ngày trước bọn này có luận bàn đấu pháp cùng với vài Thiên Tiên sứt sẹo Kim Ngao Đảo. Hôm nay các ngươi liền đi đến Đông Châu điều tra rõ ràng việc này, xem có thể tính cớ dự mưu được gì hay không. Nếu như làm tốt việc này, có thể giúp các ngươi lấy công chuộc tội, bản tọa cũng sẽ cho các ngươi một chút ban thưởng."

Hai người này liếc nhìn nhau, trong mắt đều là may mắn sống sót sau tai nạn. Sau đó, hai người vô cùng sung mãn hô:

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Đi thôi, làm hư hại công việc hoặc là bại lộ thân phận, chính các ngươi biết hậu quả."

Ngón tay dài nhọn của Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng thả xuống. Hai vị Chân Tiên vội vàng cáo lui, thân hình lập tức nhảy vào trong biển, cấp tốc rời khỏi khu vực có trận pháp bao phủ nơi đây.

"Phế vật thật đúng là phế vật, cũng chỉ có thể dùng để tìm hiểu một chút tin tức."

Trong mắt Văn Tịnh đạo nhân toát ra một chút lãnh ý. Nàng cong ngón tay búng ra, hai con muỗi đen cấp tốc bay ra, không có một chút thanh âm rơi vào phần gáy hai vị Chân Tiên kia. Hai người này hoàn toàn không phát giác được gì…

"Nếu bọn hắn có dị thường, cứ giết chết hút khô, không nên để lại vết tích."

Văn Tịnh lẩm bẩm hạ lệnh, rất nhanh tiếng muỗi đen liền nổi lên đáp lại: "Tuân mệnh nữ vương."

Trước đây, truyền lệnh cho nàng, để nàng mưu tính gây hiềm khích giữa Nhân Giáo Độ Tiên Môn và Tiệt Giáo Kim Ngao Đảo, chính là Phó Giáo Chủ Tây Phương Giáo - một vị đệ tử nào đó của

Đại Thánh Nhân.

Chuyện này nhìn như chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng trong đáy lòng Văn Tịnh đạo nhân vô cùng sáng tỏ, trong này liên lụy đến Tam Giáo Đạo Môn, da mặt Thánh Nhân…

Nàng nhất định phải mưu đồ kỹ càng một phen, tuyệt đối không thể đích thân hiện thân.

Nếu như sơ sẩy một cái, từ nàng bại lộ ra sự tình Tây Phương Giáo một mực ý đồ phân hoá Tam Giáo Đạo Môn. Bị người khác bắt được tận tay, không cần cao thủ Đạo Môn xuất thủ, nàng chắc chắn sẽ bị hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo xóa bỏ trước.

Đến lúc đó, nàng, vị hung ma này liền trở thành kẻ cầm đầu châm ngòi xích mích Tam Giáo Đạo Môn…

Mặc dù vẫn đang làm những công việc bẩn thỉu mệt nhọc cho Tây Phương Giáo, nhưng cũng không đại biểu Văn Tịnh đạo nhân nàng cam tâm tình nguyện thần phục.

Thần phục?

Nàng thế nhưng vẫn là nữ vương một tộc!

Hai Thánh Nhân Tây Phương Giáo nắm trong tay muỗi đen nhất tộc từ trên xuống dưới, từ lớn tới nhỏ, dùng điều này làm thứ uy hiếp nàng. Nếu không thì Văn Tịnh đã sớm hút khô mấy vị Phó Giáo Chủ vẫn làm ra vẻ đạo mạo thường ngày kia.

"Hừ!" Văn Tịnh đạo nhân quét ống tay áo qua, thân hình xinh đẹp hóa thành một vòng huyết sắc, cùng với trận pháp quanh mình biến mất không thấy gì nữa.

Trên mặt biển không còn lại vật gì, chỉ lưu lại thanh âm muỗi kêu vo ve.

Chỉ nghe thấy thanh âm mà không biết tung tích…đây đại khái cũng là bí kỹ tổ truyền của Muỗi đen tộc.

…

"Sư huynh thối!"

Tại Tiểu Quỳnh Phong, dưới cây liễu bên hồ, Lam Linh Nga đang ngồi quỳ chân sát mặt nước, dùng khăn tay thấm nước hồ rồi thanh tẩy lớp hóa trang trên mặt mà nàng đã vất vả nửa ngày làm ra.

"Sư huynh xấu! Không nói rõ ràng bức tranh đó là cái gì, khiến cho ta làm mặt già xấu thấy gớm như vậy! Kết quả còn nói tâm tư hướng đạo của ta bất ổn, mỗi ngày làm những hành vi vô ích này…ta làm những chuyện này còn không phải để cho ngươi thấy vui vẻ hay sao? Không phải chỉ là chép Vô Vi Kinh một trăm lần, chép thì chép! Có cái gì to tát đâu!"

Ở trong nhà tranh của sư phụ, nghe Lam Linh Nga lầm bầm phàn nàn ở bên hồ, Lý Trường Thọ cũng không chịu được đưa tay ôm trán.

Chuyện này…

Tề Nguyên lão đạo ngồi trên ghế bành, ra hiệu Lý Trường Thọ ngồi xuống bên cạnh, hỏi: "Trường Thọ à, ngươi có chuyện gì muốn thương lượng với vi sư?"

"Sư phụ, trước hết mở trận pháp xung quanh ra đi, đệ tử sợ tai vách mạch rừng."

"Ừm!" Tề Nguyên lão đạo gật gật đầu, mở trận pháp chung quanh nhà tranh ra, sau đó nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ dò xét một trận.

Trước đây lúc Linh Nga chưa mách lẻo "sư huynh rất bất phàm", Tề Nguyên lão đạo chẳng qua chỉ cảm thấy vị đại đồ đệ này của mình nhát gan ngại phiền phức, trời sinh tính sợ chết nhưng tư chất thượng giai, tiến độ tu vi vẫn một mực thăng cấp ổn định.

Nhưng lần đó sau khi bị vây ở mê trận đan phòng, Tề Nguyên lão đạo suy tư nhớ lại đủ loại chung đụng trước đây cùng với đại đồ đệ…

Vẫn không thể nào phát hiện ra manh mối gì.

Nhưng, đại trận xung quanh đan phòng…

Còn có "Quy Tức Bình Khí Quyết" vô cùng huyền diệu này…

Còn có thần thông Cắt Giấy Thành Người mà lão vẫn nhìn không thấu…

"Trường Thọ!" Tề Nguyên lão đạo nghiêng người về phía trước, thấp giọng hỏi dò: "Có thể bày tỏ cho sư phụ thấu hiểu đôi chút được không? Ngươi bây giờ đã đến cảnh giới gì?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Trước đây ra ngoài trở về nhà, chính là đệ tử đi độ kiếp."

"Sau khi độ kiếp không cẩn thận phi thăng một cái lên Chân Tiên..."

Nửa câu sau tất nhiên là hắn chỉ nghĩ thầm thôi chứ không thể nói thẳng ra.

Tề Nguyên lão đạo gật gật đầu, trong lòng hơi an ổn một chút.

Cuối cùng, mình đã xác nhận được tu vi chân thực của đại đệ tử.

Sau khi độ kiếp, chính là Nguyên Tiên.

Một trăm hai ba mươi năm đã thành tiên, đây chính là mầm tiên tư chất thượng đẳng!

Tề Nguyên lão đạo lại cau mày hỏi: "Vậy vì sao ngươi muốn ẩn tàng cảnh giới? Hiển lộ ra cảnh giới bình thường, được trong môn chiếu cố và che chở, chuyện này không phải rất tốt sao?"

"Sư phụ, thế đạo gian nan, lòng người khó lường." Lý Trường Thọ thấp giọng đáp: "Sư phụ ngẫm lại mà xem, lúc đệ tử ở cảnh giới Phản Hư vẫn một mực biểu hiện là cảnh giới Hóa Thần. Vậy nếu như có người muốn đối phó với đệ tử, tự nhiên là dựa theo đối phó Luyện Khí Sĩ cảnh giới Hóa Thần để suy tính. Như vậy đối phương có khả năng rất lớn sẽ lộ ra sơ hở, đệ tử cũng có thể nhiều hơn một chút cơ hội sống sót…đạo lý kia, ngài hẳn là có thể minh bạch."

Tề Nguyên lão đạo gật gật đầu, mặt lộ vẻ suy tư, luôn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra.

Lý Trường Thọ lại nói: "Đệ tử một mực ngụy trang thành đệ tử ưu tú trong môn, thực lực theo sát sau lưng thế hệ mầm tiên, điểm Nguyệt Cung có thể đạt được mỗi tháng chỉ kém hai thành so với đám mầm tiên kia. Nhưng chỗ tốt đạt được, vừa không bị người bên ngoài nhớ tên, không biết pháp thuật của mình, như vậy sẽ không bị ai tính toán. Sư phụ ngài ngẫm lại xem. Tiểu Quỳnh Phong chúng ta nếu như xuất hiện một mầm tiên, tất nhiên sẽ bị những người khác đỏ mắt. Nếu như ra một vị thủ tịch đệ tử, nói không chừng lập tức sẽ bị các phong khác nhằm vào…giữa các phong với nhau cũng sẽ tranh đoạt tài nguyên tu đạo. Dù sao mục đích trong môn cũng chính là bảo trì bình ổn các phương diện thu nhập."

Tề Nguyên suy tư một trận, lại chậm rãi gật đầu.

Trước kia luôn cảm thấy đại đệ tử này toàn đi theo đạo lý bàng môn tà đạo. Bây giờ thực lực đại đệ tử còn mạnh hơn đôi chút so với mình, đột nhiên lại cảm thấy những đạo lý này…

Kỳ thật, cũng có lý…

Tề Nguyên lão đạo vuốt râu thở dài: "Thật sự đúng là như vậy, là trước đây vi sư suy nghĩ nông cạn."

Lý Trường Thọ khẽ cau mày, không nghĩ tới sư phụ còn dễ lừa gạt…khục…dễ nói chuyện hơn so với trong tưởng tượng của mình.

"Sư phụ, đệ tử hôm nay định nói với ngài việc này, là có liên quan tới đường ra sau này của ba người chúng ta."

"Đường ra?" Tề Nguyên lão đạo lập tức có một chút dở khóc dở cười, mắng: "Cái tên nhà ngươi, làm sao lại nói chuyện đến đường ra rồi? Chúng ta tu hành ở trong môn, mỗi ngày yên vui, há không đẹp ư? Hay là cảm thấy trong môn không chứa nổi cao thủ Tiên Nhân nhà ngươi?"

"Trong môn đối với chúng ta tự nhiên là cực tốt. Nếu như môn phái gặp nạn, đệ tử khẳng định sau điều kiện tiên quyết là bảo mệnh, tiếp đó sẽ tận lực giúp đỡn tiên môn, sau này nếu có thể báo thù cũng sẽ hết sức báo thù." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói tiếp: "Nhưng sư phụ, ngài không nghĩ đến chuyện thọ nguyên càng dài hơn một chút?"

"Thọ nguyên hả, chuyện này ta tự nhiên cũng đã nghĩ đến." Tề Nguyên khẽ thở dài, nói: "Nhưng ngươi không cần nhọc lòng vì sư phụ. Có thể hóa thành Trọc Tiên, còn có cơ hội tu hành đến Chân Tiên, sư phụ đã là vừa lòng thỏa ý..."

Lý Trường Thọ cười đáp: "Sư phụ, có một biện pháp, có thể khiến ngài sau khi tu đến Chân Tiên cũng kéo dài thêm tuổi thọ. Vả lại, cũng có rất nhiều chỗ tốt đối với đệ tử và sư muội sau này."

"Có chỗ tốt đối với ngươi và Linh Nga? Nói nghe xem thử."

Lý Trường Thọ chỉ chỉ phía trên, ngón tay viết hai chữ to ở trên bàn: THIÊN ĐÌNH.

Tề Nguyên lão đạo nhướng mày, trầm ngâm một hồi lâu. Lý Trường Thọ thấy thế, trong đáy lòng cũng thở dài.

Sư phụ nhà mình hẳn là như đại đa số Luyện Khí Sĩ tu hành, có đôi chút kháng cự đối với loại hình thái "Nhà nước" Thiên Đình này.

Điều này cũng không có cách nào, dù sao tu hành tiêu dao tự tại trong núi vẫn còn hơn xa đi lên Thiên Đình chịu thiên quy quản thúc, đã vậy còn bị người người sai bảo, đến kêu đi hét.

Lý Trường Thọ đã chuẩn bị tốt một phen lí do đầu đuôi, thử xem có thể thuyết phục sư phụ lên Thiên Đình làm quan hay không.

Nếu như sư phụ không muốn lên Thiên Đình, hắn cũng sẽ không cưỡng cầu, lần này cũng chỉ là ôm tâm thái thử nghiệm một chút…

"Sư..."

Lý Trường Thọ vừa mở miệng, Tề Nguyên lại buồn bực nói:

"Nơi này, có được ích lợi gì đối với thọ nguyên?"

Hả?

Lý Trường Thọ run lên: "Sư phụ ngài hẳn là không biết chỗ tốt của Thiên Đình?"

"Vi sư đã từng nghe người ta nói, sau Vu Yêu đại chiến, mấy vị Thánh Nhân lão gia lập nên một tòa Thiên Đình tại chỗ Yêu Đình vỡ vụn." Tề Nguyên cau mày nói: "Còn tình huống cụ thể như thế nào, ngược lại là không hề nghe nói thêm."

Lý Trường Thọ cảm thấy cạn lời.

Lúc này cảm giác sự tồn tại của Thiên Đình…quả thực không được người ta để ý đến!

"Sư phụ, ngài nghe đệ tử nói kỹ càng một chút đi."

Tề Nguyên lão đạo lập tức gật đầu, tỏ vẻ hăng hái nghe Lý Trường Thọ bắt đầu chậm rãi giảng thuật.

Nửa ngày sau.

Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng đi trở về đan phòng, cái hộp nhỏ đã thu hồi từ chỗ của sư phụ.

Không nghĩ tới, sư phụ vậy mà đối với việc đi đến Thiên Đình nhậm chức cũng không kháng cự, hơn nữa còn cảm thấy mới lạ, đoạn tu hành xung kích cảnh giới Chân Tiên tiếp theo cũng càng có động lực...

Suy nghĩ kỹ một chút, sau khi sư phụ hóa thành Trọc Tiên, ở lại trong môn kỳ thật có một chút không hợp lắm. Nếu như sư phụ có thể sớm ngày đột phá tới cảnh giới Chân Tiên, đi đến Thiên Đình làm một chức quan nhỏ, hoặc là làm một phương thổ địa có lẽ sư phụ cũng sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều…

Lý Trường Thọ lưu lại cho sư phụ rất nhiều đan dược mới gia tăng tu vi. Đều đã là Trọc Tiên, cũng không cần nói nhiều đến chuyện sau này, tiềm lực phát triển bản thân liền có hạn, dùng đan dược chất đống thành tu vi cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Đợi sư phụ đến cảnh giới Chân Tiên, mình lại sử dụng quan hệ nhân mạch Nguyệt Lão, để sư phụ lẫn vào Thiên Đình làm văn lại, chắc cũng không thành vấn đề...

Tiến hành bước kế hoạch thứ hai ngược lại là có một chút dễ dàng.

Sau đó, chờ xem lúc nào sư phụ có thể đột phá đến cảnh giới Chân Tiên, đoán chừng còn phải trải qua khoảng một ngàn năm…

Thậm chí hai ngàn năm...

Nhưng khẳng định vẫn còn ở xa thời điểm đại kiếp Phong Thần hình thành!

Trọc Tiên tu luyện khó hơn rất nhiều so với Nguyên Tiên Thiên Tiên Đạo. Một bộ phận nguyên nhân cũng là không thể nhận được hoàn toàn cơ duyên trong Thành Tiên Kiếp.

"Trước đó, có nên xây dựng một căn phòng an toàn bên ngoài Độ Tiên Môn hay không?" Trong lòng Lý Trường Thọ chậm rãi cân nhắc.

Vạn nhất trước thời điểm ba người sư đồ bọn hắn lên Thiên Đình, Độ Tiên Môn gặp nguy cơ diệt môn, mình và sư phụ sư muội vẫn còn một chỗ đặt chân trú ẩn…

Dạo bước trong khu rừng một hồi, cuối cùng Lý Trường Thọ vẫn tạm thời bỏ đi cái chủ ý này.

Hiện tại hạng mục công việc ưu tiên nhất là chỉnh lý đại trận của Tiểu Quỳnh Phong. Mà trên thực tế, mình cũng không có nhiều bảo tài như vậy, không đủ để chế tạo thêm một "Nhà an toàn" đầy đủ trận pháp phòng hộ.

Vừa đi về đan phòng, tiên thức Lý Trường Thọ liền bắt được thân ảnh Tửu Ô bay tới.

Lần này Ngao Ất đột nhiên tới chơi, Tửu Ô sư bá đúng là giúp mình rất nhiều, bất kể có phải vô tình hay hữu ý thì trong tâm mình vẫn phải cảm ơn Tửu Ô.

Lúc này tâm tình vị đạo nhân thấp lùn dường như vô cùng thoải mái. Lão đạo tiến vào ngoại vi đại trận ngăn cách Tiểu

Quỳnh Phong, vừa cưỡi mây bay vừa cười lớn.

"Ha ha ha ha! Trường Thọ sư điệt, ngươi đoán bản sư bá lấy cái gì đến cho ngươi? Lần này ngươi ứng đối với nhóm Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo coi như thoả đáng, trong môn cho ngươi rất nhiều phần thưởng!"

Nói xong, Tửu Ô đạo nhân đứng trên đám mây, ném tới hai cái bảo nang.

"Đều là mấy thứ bảo tài dùng để bày trận, xem như trong môn cổ vũ ngươi tiếp tục nghiên cứu trận pháp chi đạo!"

Lý Trường Thọ dùng tiên lực khống chế bảo nang ở xa xa, kiểm tra một lát rồi mới cầm tới tay.

Đối với điểm này, Tửu Ô đã không cảm thấy kinh ngạc, lão cưỡi mây dừng ở trên không có cách mười trượng biên giới đại trận.

Lý Trường Thọ chắp tay hành lễ

"Đa tạ sư bá."

"Ai da, hiện tại cảm ơn ta quá sớm." Tửu Ô lại lấy ra một thanh tiểu kiếm màu bạc tiện tay ném tới, giả bộ tỉnh bơ nói: "Đây là Chuẩn Nhập Lệnh của nội điện Đạo Tạng. Bản sư bá hao tốn mấy phần miệng lưỡi mới cầu được cho ngươi. Nội điện Đạo Tạng, có một lượng lớn điển tịch trận pháp, luyện đan mà chỉ có Chân Tiên trong môn mới được tham khảo...cảm thấy thế nào?"

Vừa nói, Tửu Ô vừa hấp háy mắt tỏ ý vui vẻ. Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ động, lập tức bắt lấy thanh tiểu kiếm trắng bạc trong tay, khóe miệng nhếch lên nụ cười thỏa mãn.

Không nghĩ tới, lần này lại còn có chỗ tốt như vậy!

Trước đó bại lộ tu vi, gây nên sự chú ý, xem như hơi thua thiệt một đợt. Lúc này xem ra cũng không lỗ vốn chút nào.

"Sư bá, vào đây nói chuyện chút đi."

"Không được không được!" Tửu Ô khoát khoát tay, thở dài: "Ai da, ta thế nhưng là số vất vả, bây giờ có việc phải lập tức đi ra ngoài đây. Ngươi sớm thành tiên một chút, đi làm chấp sự trong môn, sẽ biết việc này có bao nhiêu mệt mỏi."

Trong lòng Lý Trường Thọ hơi động, hỏi: "Lần này sư bá ra ngoài cần làm chuyện gì?"

Tửu Ô cười nói: "Trung Thần Châu dường như muốn tổ chức một lần đại hội tiên tông Tam Giáo, dự tính tầm năm mươi năm sau hoặc là một trăm năm sau. Bản sư bá lập tức phải đi cùng hai vị trưởng lão đến họp mặt, đại biểu cjp Độ Tiên Môn, cùng với những đại môn đại tông kia thương nghị cụ thể việc này. Bất quá, Độ Tiên Môn chúng ta so với những đại tông môn kia thì quá nhỏ bé, xem phân lượng Thái Thanh, cũng không dám nói nhiều, chủ yếu nghe theo các tiên tông Nhân Giáo khác."

Đại hội tiên tông Tam Giáo?

Đây là...thứ đồ gì?

Có quan hệ với đại kiếp Phong Thần?

Lý Trường Thọ hơi cúi đầu suy tư. Tửu Ô có vẻ sốt ruột, căn dặn nửa câu lo chăm chỉ tu hành rồi lập tức quay người định rời đi.

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên, vội nói: "Sư bá, chậm đã!"

Lại thuận mồm rồi, đúng ra phải hô là "Dừng bước" mới đúng.

Chương 79. Đạt được ước muốn, Tửu Cửu xuất quan

Sau khi rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong, Tửu Ô nhìn bình sứ trên tay, âm thầm tán thưởng.

"Không nghĩ đến Trường Thọ sư điệt lại có thể thân quen với Vạn Lâm Quân trưởng lão, người vốn được xem là bất cận nhân tình. Đây chính là đan dược có thể đầu độc cả Thiên Tiên, là đồ tốt khiến tu sĩ nào cũng thèm thuồng...Trường Thọ cũng là có tâm, tặng độc đan quý như vậy cho bần đạo phòng thân."

Tửu Ô cười khẽ, bộ dáng vô cùng cẩn thận cất bình độc đan vào một bảo nang riêng biệt không dễ lấy nhầm. Sau đó lão đạo tiếp tục cưỡi mây bay về hướng Phá Thiên Phong.

Trước phòng luyện đan, Lý Trường Thọ ngồi trên ghế dựa vuốt ve tiểu kiếm màu trắng bạc kia.

Nội điện Đạo Tạng...

Chao ôi, nội điện Đạo Tạng!

Trung tâm truyền thừa của Độ Tiên Môn, pháp thuật cao cấp, thần thông, đan phương, trận pháp, điển tịch luyện khí trân quý...

Còn nữa, còn có thể dùng phiếu Nguyệt Cung để đổi lấy dược thảo, vật liệu luyện khí!

Lý Trường Thọ cảm thấy, tâm trạng vui vẻ của mình bây giờ cứ như tên hán tử đói khát thấy được thanh lâu, lại hết lần này tới lần khác được lão cha phú thương cho cái túi bạc lớn...

Ho khan hai tiếng, hắn lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh ngày thường.

Việc này quả thật làm cho hắn vô cùng vui vẻ.

Sau khi độ kiếp phi thăng, bản thân hắn thiếu nhất chính là những nội tình này.

Bất quá...Hiện tại không thể lập tức đi được.

Trước đó cần phải điệu thấp lại chút, để cho sự chú ý của nội môn với mình lắng xuống, rồi đi nội điện Đạo Tạng cũng không muộn.

Dù sao đó cũng là Phá Thiên Phong, chẳng có chân để chạy đi đâu được, cũng không có sự tình gì đáng lo ngại.

Độc đan tặng Tửu Ô sư bá làm tạ lễ, đúng là lấy từ chỗ của Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Mỗi viên Tiên Đan cao cấp của mỗi luyện đan sư đều có dấu ấn cá nhân rất nhỏ. Ví dụ, đan dược Lý Trường Thọ luyện ra sẽ hơi có một chút cải biên.

Tạ lễ mà dùng đan dược hắn luyện thì không được, nên cũng chỉ có thể lấy độc đan trị liệu của Vạn Lâm Quân trưởng lão ra làm quà tặng...

Tửu Cửu sư thúc vẫn chưa xuất quan, mình ở nội môn tùy tiện đem ra độc đan cao cấp do bản thân tự luyện chế. Như thế sẽ rất khó để giải thích rõ ràng lúc luyện đan, áp chế, trộn lẫn hỗn hợp độc tính thì lấy tiên lực ở đâu ra?

Lại nói, Tửu Cửu sư thúc bế quan lâu như vậy...Lần này, chẳng lẽ là muốn đột phá Tiên Thiên?

Không đúng, nàng vẫn còn kém mấy cảnh giới nữa...

Ngược lại, Lý Trường Thọ có một chút bận tâm Tửu Ô sư bá, ở nội môn hối hả ngược xuôi không ngừng, quá trình tu hành của bản thân khó tránh khỏi ảnh hưởng nhất định.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến cho tu sĩ Đạo Môn không muốn gia nhập Thiên Đình.

Thu hồi tiểu kiếm màu bạc, Lý Trường Thọ dùng tiên thức quét qua bên hồ, thấy ở đằng kia Linh Nga vẫn đang thành thành thật thật viết kinh văn, trong đáy lòng nhẹ nhàng thở dài.

"May mà năng lực thừa nhận của ta đủ mạnh mẽ, không có bị ngươi dọa cho liệt dương luôn."

Hắn mở đại trận xung quanh ra, dùng người giấy ngụy trang thân hình rồi hóa thành một làn khói xanh nhẹ nhàng chui xuống mật thất dưới đất.

Cẩn thận nhớ lại, lần này lại phải cảm ơn Ngao Ất điện hạ, Nhị thái tử Long Cung rảnh rỗi đi gây chuyện, cho hắn không ít ích lợi...

Tuy rằng mỗi lần gặp được vị thái tử Long Cung này đều có chuyện phiền toái xảy ra, nhưng ngược lại kết quả lần nào cũng đều thật ngoài ý muốn.

Đại Hội Trừ Yêu ở Long Cung, bản thân lấy được công pháp tu hành Tam Muội Chân Hỏa.

Lần này Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo đến đây quậy phá, bản thân lấy được chứng nhận của nội điện Đạo Tạng...

Lại nói tới lần gặp gỡ kia, cũng là hắn không may, tốn một đống thuốc mê, lại không dám đến Long Cung nhận hậu tạ cho "Cảm ơn không giết"...

Lần sau nếu có gặp lại vị thái tử Long Cung này...

Được rồi, tốt nhất là đừng gặp lại.

Lý Trường Thọ lắc đầu, đã đến trung tâm đại trận, cất bước đi về hướng tầng nham thạch phía trước...

Cùng lúc đó.

Bên trong Kim Ngao Đảo.

Ngao Ất đang núp dưới đáy ao hẻo lánh tu hành công pháp "Ngưng thổ thành băng" không hiểu sao rùng mình một cái.

Lần rùng mình này, đánh cho y từ trong trạng thái ngộ đạo tỉnh lại.

Nhớ lại chuyến đến Độ Tiên Môn trước kia, bản thân y lại hai lần thua ở trong tay đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ, Ngao Ất lại không ôm oán hận gì nhiều với việc này.

Pháp thuật thần thông không bằng người, có gì mà oán với than.

"Nếu ngay cả chuyện thắng thua còn chẳng thể buông xuống, không thể thừa nhận thất bại bản thân thì làm sao thay đổi được Long Tộc đây?"

Ánh mắt Ngao Ất xẹt qua một chút thoải mái.

Lại nhớ tới, bản thân và Trường Thọ huynh thức thâu đêm bàn luận công pháp, ngâm thơ đối ẩm...

Nhìn biểu hiện của Trường Thọ huynh mà xem, đây rõ ràng là một quân tử luôn tỏ ra thái độ khiêm cung, là người ôn nhã hiếm thấy trong đám Nhân Tộc.

Về sau nếu như có cơ hội, lại đi Độ Tiên Môn bái phỏng mới được.

Về phần năm vị sư huynh của Kim Ngao Đảo cũng đã nếm mùi vị thất bại ở Độ Tiên Môn...

Trên đường trở về, tám người bọn họ đã bàn bạc với nhau rồi.

Chuyện này, sau khi về Kim Ngao Đảo không nhắc lại nữa là được…điều này là vì giữ vững quan hệ giao hảo giữa hai giáo, chứ không phải cảm thấy mất mặt!

"Ngao Ất sư thúc?" Bên cạnh ao vang lên tiếng gọi khẽ, đầu Thanh Long ngẩng lên, thấy được một thiếu nữ đang đứng trên bờ.

Thanh Long khẽ mỉm cười, hóa thành hình người chậm rãi đi lên.

Tuy rằng không hiểu sao thân thể hình người của hắn không cao lắm, tóm lại là thân hình của một thiếu niên...Nhưng dù sao có một số việc sẽ không bị ảnh hưởng.

Thiếu nữ đứng bên bờ ao hỏi: "Sư thúc không phải đang tu hành sao? Ta có làm phiền ngươi hay không?"

"Ta...vừa rồi đang suy nghĩ một số việc, cũng không tu hành. Hôm nay muốn đi Đông Hải dạo chơi không?

"Đông Hải có mỹ cảnh sao?"

"Ừ, bên kia có vài nơi rất đẹp, san hô bảo lâm, hải lâm thác nước…"

Sau đó, đôi thiếu niên thiếu nữ cưỡi mây hướng về phía Đông Hải mà đi.

Một đầu Kim Ngao khổng lồ ở một chỗ nào đó trên đảo, cặp mắt to lớn của nó khẽ mở.

Nhưng lần này trong ánh mắt lại có thêm mấy phần chấn động, thoạt nhìn rất vui vẻ.

...

Đi ở bên trong đường đá lát cự thạch, tiên thức của Lý Trường Thọ khuếch tán xung quanh Tiểu Quỳnh Phong, đề phòng có người tiếp cận.

Tiếp đó, Lý Trường Thọ mua rất nhiều bảo vật, dược liệu, luyện chế trận cơ để đổi mới, mở rộng hệ thống đại trận của Tiểu Quỳnh Phong.

Tửu Ô sư bá đưa tới những vật liệu quý giá này, chính là quà khen thưởng từ nội môn. Số bảo tài này có thể dùng để cải tạo tầng ngoài của mê khốn trận, tăng thêm tính sát thương đối với kẻ vô lễ xông vào trận...

Tầng ngoài đại trận thì phải chờ Tửu Cửu sư thúc xuất quan bố trí lại. sư phụ nhà mình thực lực có hạn, khó có khả năng áp chế linh lực phân bố khi bắt đầu khởi động liên hoàn trận.

Đẩy mở cánh cửa gỗ. Trong mật thất lúc này bày ba mươi hai cái ô vuông được sắp đặt tinh tế cẩn thận, bên trong mỗi ô vuông đã ngưng kết ra "mủ nhựa cây".

Đây là "giấy" để dùng cho thần thông cắt người thành giấy.

Những mủ nhựa cây này cũng đã trải qua hơn mười lần xử lí, giữ được khí tức sinh linh, lại có thể chứa đựng pháp lực, tiên lực.

Khi chế tác người giấy, chỉ thấy Lý Trường Thọ cầm một trang giấy cắt may tùy ý, trên thực tế bản thân giấy này đã được xem như là một loại pháp bảo...

Hắn nhanh chóng mang những trang giấy đã phơi kỹ chồng lại một chỗ, lại dùng một tấm da thú có cấm chế đặc thù chặn lại. Sau đó Lý Trường Thọ mới đi tới bàn đọc sách.

Chế tác người giấy thực quá hao tốn vật liệu, khiến cho hắn cứ cách mỗi hai năm lại phải làm ra một đống giấy.

Điều này dẫn tới việc mấy gốc linh thụ già chuyển đến trước kia đã gầy yếu đi rất nhiều...

"Hiện tại chỉ có thể tiết kiệm giấy thôi, phương pháp cắt đạo nhân giấy còn chưa ổn, dùng nhiều giấy sẽ lãng phí."

Vừa nghĩ tới bản thân có cơ hội tiếp cận với vô vàn trận pháp cao cấp, pháp bảo, cấm chế đẳng cấp cao. tiếp tục hoàn thiện thủ pháp chế tạo thân ngoại hóa thân đạo nhân giấy, Lý Trường Thọ lại không nhịn được cười khẽ...

Người gặp việc vui tinh thần thoải mái, mặt mày hớn hở phúc vận sẽ đến.

Bất quá, rất nhanh Lý Trường Thọ liền áp chế phần vui mừng này xuống dưới.

Dựa vào kinh nghiệm của hắn, thời điểm càng vui vẻ, lại càng dễ có tai họa rơi xuống từ trên trời.

Ví dụ như kiếp trước lúc hắn tốt nghiệp đại học, từng có tình cảm với một cô gái. Khi ấy trong nhà cho hắn một khoản tài chính để gây dựng sự nghiệp, Lý Trường Thọ liền vui vẻ bắt đầu mưu sự tương lai, đồng thời đều muốn chuyện tình cảm cũng gặt hái được thành công...

Nhưng mà...

Ngay trước khi hắn định nói ra kế hoạch của mình, bạn gái hắn liền nói lời chia tay, chính thức trở thành bạn gái cũ.

Đây chính là liên tưởng điển hình nhất cho việc vui quá hóa buồn!

Lý Trường Thọ thu liễm tâm cảnh, bắt đầu xem xét tài bảo, vật liệu.

Nửa năm kế tiếp, Lý Trường Thọ đều bận rộn bên trong mật thất, chuyên tâm luyện chế trận cơ, mở rộng đại trận bên trong Tiểu Quỳnh Phong.

Chuông gió được làm từ Cảm Ứng Thạch treo trước đan phòng cũng đã hai tháng chưa từng phát ra ánh sáng lần nào...

Phong ba do đám Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo đưa tới cũng đang dần lắng xuống.

Lý Trường Thọ lại đợi nửa năm mới từ trong mật thất đi ra, thay một thân trường bào sạch sẽ, cưỡi mây bay ở độ cao phù hợp, đi về hướng Đạo Tạng Điện sau Phá Thiên Phong.

Như thế nào là Đạo Tạng?

Nơi cất giấu đạo thừa, chính là Đạo Tạng.

Điển tịch nơi đây, chỉ có một phần nhỏ là do Tiên Nhân Độ Tiên Môn sáng chế, coòn lại đa số đều là lấy từ bên ngoài đem về.

Những khi Thiên Tiên, Chân Tiên Độ Tiên Môn ra ngoài du lịch thu thập được công pháp, điển tịch, bảo vật không có tác dụng với bản thân, đều sẽ để ở trong Đạo Tạng Điện.

Một ít điển tịch có giá trị tương đối cao hoặc là phiên bản sao chép của công pháp cao thâm đều được thu vào nội điện.

Quy mô Đạo Tạng Điện tương đối lớn, bên ngoài điện có thể chứa được hơn ngàn người, khắp nơi đều bày điển tịch được gửi đến, hàng hàng giá sách.

Trong mấy chỗ xó xỉnh còn có đống đồ lộn xộn tích lũy lâu năm không được ai xử lý.

Đừng xem thường những đống đồ lộn xộn này.

Đó thật ra chính là nội tình của Độ Tiên Môn!

Lý Trường Thọ đã từ trong đống lộn xộn không biết đã bao nhiêu năm này tìm được bí lục rách nát của Vu Tộc, ở trong một tấm da thú, tìm được 'Mảnh vải bố nhuốm máu'.

Lúc ấy, hắn không hề có chủ ý đến đây làm những việc này, mà là do nhận được nhiệm vụ quét dọn từ Bách Phàm Điện.

Lý Trường Thọ dùng thời gian vài năm, vừa chăm chỉ quét dọn vừa tìm kiếm. Bởi vậy còn được Bách Phàm Điện ngợi khen, cho hắn gấp đôi điểm Nguyệt Cung suốt mấy năm …

Bây giờ, Lý Trường Thọ cũng sẽ không đi lục lại những đống đồ lộn xộn này...bất luận hắn có tìm như thế nào, mấy thứ hữu dụng cũng đều không còn nữa rồi!

Đáng tiếc là thanh đao khắc vẫn còn sót lại chút lực lượng công đức tìm được ở chỗ này, đã bị hủy trong Thành Tiên Kiếp của hắn.

Nhưng mảnh da thú tàn quyển mà hắn nhờ vào đó tìm hiểu ra được thần thông "Tả Kinh Thành Pháp", vậy mà không bị thiên kiếp phá hủy.

Bên ngoài Đạo Tạng Điện, lúc này đã có vài chục vị đệ tử, đáng chú ý hơn chính là có hơn mười người đều tụ tập tại giá sách lưu trữ các loại độn pháp, cả bọn đang xem mấy bản Ngũ Hành độn pháp vốn xưa nay không người hỏi thăm, cùng với một vài loại độn thuật đặc thù khác...

Lý Trường Thọ cũng không nhìn nhiều, cúi đầu đi tới chỗ sâu nhất bên ngoài điện, tìm được hai phiến cửa lớn khảm nạm trong vách đá, tản ra hào quang yếu ớt...

Dạ Quang Châu tản ra ánh sáng nhu hòa, một vị trưởng lão ngồi trên bồ đoàn trước cửa đang nhắm mắt dưỡng thần.

Vị trưởng lão này trông không quá cao, khuôn mặt gầy gò, tóc dài xám trắng, trên mặt không có bất kì nếp nhăn nào, lại toát ra vẻ già nua khó hiểu khi nhìn đến.

Kỳ Linh trưởng lão, cao thủ nội môn, tu vi không rõ, quanh năm trấn thủ Đạo Tạng Điện, cực ít ra ngoài, pháp thuật không rõ.

Về danh hào của vị trưởng lão này, lần trước đi Bắc Châu, Lý Trường Thọ có nghe Tửu Cửu sư thúc nhắc qua vài lần.

Hai tay cầm tiểu kiếm màu trắng bạc, Lý Trường Thọ khom người về phía trước, nói: "Đệ tử muốn vào xem thêm điển tịch nội môn."

Kỳ Linh trưởng lão chậm rãi mở mắt, đôi con ngươi màu xám không có bất kì dao động nào, chỉ đưa mắt nhìn tiểu kiếm trong tay Lý Trường Thọ, cũng không liếc hắn một chút nào.

"Vào đi."

"Vâng."

Có tiếng ma sát khe khẽ, cửa chính nội điện Đạo Tạng từ từ mở ra một khe hở nhỏ, Lý Trường Thọ đi vào trong đó, lách mình biến mất không thấy gì nữa.

Cuối cùng...

Cũng trà trộn vào được...

...

Bên này Lý Trường Thọ vừa vào Đạo Tạng Điện, bên kia tại Phá Thiên Phong, chỗ cư ngụ của chín vị Tiên họ Tửu.

Chợt nghe thấy tiếng sét đánh nổ vang, lôi quang lấp lóe trong một tòa lầu các, trận pháp bên ngoài bị tách ra trong nháy mắt, một bóng hình thon thả xinh đẹp từ từ bay lên không trung.

Vài vị đệ tử tạp dịch vĩnh viễn không hết việc làm cũng ngẩng đầu lên, lộ ra ánh mắt ao ước, ngưỡng mộ.

Tiên nữ lơ lửng trên không trung, quanh người không ngừng có tiên quang lấp lánh, làm cho khuôn mặt nàng càng thêm linh động động lòng người.

Mái tóc nàng bay phấp phới theo gió, trên thân áo gai vẫn như cũ căng muốn đứt chỉ, làn váy ngắn nhẹ nhàng đong đưa, chân ngọc nhẹ nhàng hạ xuống...

Sau đó, nàng mở ra đôi mắt thuần túy trong sáng, khóe miệng lộ ra nụ cười tự tin.

Cảnh giới Chân Tiên, đại hậu kì!

Một lần đột phá vậy mà vượt qua cả Ngũ sư huynh và Lục sư tỷ!

Lần này không nghĩ đến lại có tiến cảnh lớn như vậy! Một mực ở trong trạng thái ngộ đạo, bất tri bất giác đã qua lâu như vậy rồi!

Xoa xoa eo một lát, đắc ý mà mệt mỏi!

Ha ha ha, Ngũ sư huynh đâu?

Tiểu Thọ Thọ đâu?

Không có ai nghênh đón ta xuất quan sao?

Tửu Cửu thuận tay sờ bên hông của mình, cầm tiểu hồ lô.

Thật là, lần này ta bế quan có đột phá lớn, sư phụ cũng nên khoa trương khen ta vài câu mới đúng...

"Ách!" Tửu Cửu cúi đầu nhìn tiểu hồ lô mà mình âu yếm, nhẹ nhàng quơ quơ, bên trong lại không có một chút tiếng nước nào.

Nguy rồi!

Trước khi bế quan nàng đã uống cạn sạch rượu, mới tìm về được cảm giác đột phá bình cảnh, tiến vào cảnh giới ngộ đạo!

Hítttt….! Hít vào một hơi thật sâu, Tửu Cửu bất chấp tất cả vội vàng bay trở vào trong lầu các, bên trong lập tức truyền tới một trận tiếng lục lọi...

Đáng giận, mình sao lại không trữ mấy vò!

Không có rượu căn bản là không thể sống nổi!

"Ngũ sư huynh! Nhanh cứu mạng!"

Tửu Cửu lao ra khỏi lầu các, vội vội vàng vàng chạy tới nơi ở của Tửu Ô. Nhưng xa xa chỉ thấy toàn bộ đại trận xung quanh lầu các của Tửu Ô đều khởi động, trước cửa còn treo một tấm thẻ gỗ ghi rõ bốn chữ:

[Có việc ra ngoài]

"Ôi chao! Tiểu Thọ Thọ! Lấy tiền công sớm có được hay không?"

Tửu Cửu vội vàng gọi ra hồ lô lớn rồi phóng lên trời, bay về phía Tiểu Quỳnh Phong.

Tốc độ ngự không nhanh như lưu quang huyễn ảnh, dọa cho mấy vị đồng môn đi ngang cả kinh không thôi....

Một lát sau, tại Tiểu Quỳnh Phong.

Lam Linh Nga đang yên tĩnh tu hành, đột nhiên nghe được thanh âm vật nặng rơi đập bên ngoài nhà tranh.

Linh Nga lòng sinh cảnh giác, linh thức hướng ra phía ngoài dò xét, thuận tiện âm thầm cầm lên mấy cái bình sứ.

Nhưng mà nàng vừa định đứng dậy xem xét, liền phát hiện ra có người cưỡng ép phá tan trận pháp bên ngoài nhà tranh của mình.

Một cái bóng xám vọt thẳng vào trong phòng, dừng bước, ngã sấp trên mặt đất dọa Linh Nga thiếu chút liền cầm bình sứ trong tay ném ra.

Không đúng…loại kích cỡ nở nang căng nứt chỉ đáng ghét này…còn có mức đàn hồi có thể bắn ngược thân thể lên không trung này…

"Tiểu sư thúc? Ngài làm sao vậy!" Linh Nga vội vàng bước lên trước, tỏ vẻ lo lắng hô lên.

Toàn thân Tửu Cửu vô lực rơi trở lại trên mặt đất. Nàng chậm rãi quay đầu, lộ ra một khuôn mặt…xám xịt, thiếu sinh khí giống như kẻ khát nước sắp chết trong sa mạc…

Tiểu Linh Nga vừa sợ vừa luống cuống.

"Ngài đừng làm ta sợ! Sư huynh ta vừa đi Phá Thiên Phong rồi!"

"Nhanh..." Bờ môi Tửu Cửu run rẩy, tràn trề hy vọng vươn bàn tay nhỏ bé về phía Linh Nga

Cứ như là nói lời trăn trối, nàng dùng hết sức lực cuối cùng phun ra một chữ: "Rượu..."

Chương 80. Nguyên Trạch: "Việc này nhất định thành công!"

"Ha ha ha…thoải mái!" Tửu Cửu nằm ở trên bàn thấp, khuôn mặt đỏ rực, cầm bầu rượu rỗng trong tay, phát ra hai tiếng than nhẹ đầy thỏa mãn.

Bên kia, Linh Nga có một chút dở khóc dở cười khuyên nhủ: "Sư thúc, người mê rượu quá mức rồi."

"Ôi chao, hắc hắc." Tửu Cửu than nhẹ một tiếng: "Đây là đam mê của ta, cũng không thể tùy tiện vứt bỏ! Vứt bỏ sẽ không còn tinh khí thần nữa rồi! Tiểu Linh Nga, vài năm không gặp, lại đẹp lên rồi nhé. Để sư thúc nhìn xem!"

"Sư thúc, trận pháp bị người làm hỏng rồi, người đừng nháo nữa..." Linh Nga cười khổ nhẹ nhàng né tránh, Tửu Cửu hơi ngà ngà say cũng không lỗ mãng, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ xinh của Linh Nga rồi lại nằm vật ra.

Đối với Tửu Cửu, ngồi là quá mệt mỏi, còn không bằng thoải mái nằm sấp.

"Linh Nga, sư huynh ngươi đi Phá Thiên Phong làm gì."

"Là đi đến Đạo Tạng Điện, rất nhanh sẽ quay trở về."

"À, Đạo Tạng Điện..."

Linh Nga vén lại làn váy, ưu nhã quỳ ngồi ở một bên, điều phối thêm một bình Thần Tiên Túy cho Tửu Cửu.

May là sư huynh lưu lại cho nàng chút ít thuốc mê...khục…là rượu nguyên chất…bằng không Linh Nga thực sự sợ tiểu sư thúc sẽ tẩu hỏa nhập ma trong tình huống vừa rồi.

"Cảm ơn tiểu Linh Nga! Hắc hắc, đệ tử Tiểu Quỳnh Phong thật tốt, nói chuyện lại êm tai, ta rất là thích nơi này đấy." Chợt nghe Tửu Cửu âm thầm nói: "Nói đến chuyện tu đạo, đại đạo mỗi người khác nhau, mà đạo của ta chính là tửu, chẳng lẽ không được sao?"

Linh Nga cười khẽ: "Đương nhiên là được."

Tửu Cửu nâng bầu rượu lên, trút hết mấy giọt rượu còn sót lại vào miệng, chậc lưỡi liếm liếm.

Vừa rồi uống gấp gáp, lúc này có hơi buồn ngủ.

"Tiểu Linh Nga, cho ta mượn giường ngủ nhé..."

Lời còn chưa dứt, Tửu Cửu đã mang theo hồ lô đi đến bên giường, nghiêng người cái liền nằm xuống, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Linh Nga chỉ biết cười khổ, thu dọn chén bát trên bàn, lại ngồi ở đó, âm thầm tạ lỗi hạ thuốc mê với tiểu sư thúc...

Cuối cùng nàng âm u thở dài, rồi cầm bồ đoàn ra trước cửa nhà tranh ngồi xuống.

Trận pháp ngoài phòng đã bị Tửu Cửu sư thúc đánh vỡ.

Mà lúc Tửu Cửu sư thúc uống say, lại có thói quen cởi loạn quần áo trên người ra...

Thế là nàng phải ngồi đây canh phòng, tránh cho tiểu sư thúc bị người ngoài nhìn lén.

Ngồi xuống, ngộ đạo.

Ngộ chính là sư chi đạo, nghĩ tới chuyện của sư huynh.

Linh Nga rất nhanh liền thất thần, lại bắt đầu suy nghĩ không biết sư huynh ưa thích loại nữ tử như thế nào, không biết một ngày hay hai ngày sư huynh mới về…

Nhưng lần này, Linh Nga đoán chừng đã sai rồi...

Lý Trường Thọ đi Đạo Tạng Điện nửa tháng rồi vẫn chưa về.

Lúc Tửu Cửu ngủ dậy, cùng với Linh Nga chơi Mô Phỏng Cuộc Sống cho tới Con Rối Giả Dạng, lại từ Con Rối Giả Dạng chơi đến Mô Phỏng Cuộc Sống.

Cuối cùng, sau khi uống cạn sạch chút rượu còn lại của tiểu Linh Nga xong, Tửu Cửu trở nên vô cùng buồn chán một lần nữa...

Đợi nửa tháng trời, định tìm Lý Trường Thọ khoe khoang tu vi bản thân tinh tiến, thuận tiện làm chút rượu cho nàng uống, Tửu Cửu nhịn không được đứng lên!

"Tiểu tử này, đi Đạo Tạng Điện làm cái gì mà lâu quá vậy! Ta đi Đạo Tạng Điện tìm hắn!"

"Ấy, sư thúc..."

Linh Nga vẫn không khuyên bảo được, Tửu Cửu nổi giận đùng đùng mà nhảy lên không trung, đạp lên trước miệng hồ lô, vội vã bay đi về hướng Phá Thiên Phong!

Nhưng mà, đã đến bên ngoài Đạo Tạng Điện, Tửu Cửu lượn hai vòng vẫn không tìm được thân ảnh của Lý Trường Thọ.

Tiên thức dò xét mấy lần nhưng mà nửa điểm khí tức của Lý Trường Thọ cũng không cảm giác được.

Hay là ở nơi khác?

Tửu Cửu mang theo hồ lô lớn chạy tới trước cửa nội điện, lén lén lút lút làm sao lại đụng tới Kỳ Linh trưởng lão đang ngồi bên cạnh, mất hồn mất vía hô to một tiếng: "Trưởng lão!"

Kỳ Linh trưởng lão chậm rãi trợn mắt, hai mắt có một chút vô thần, sau khi nhìn thấy Tửu Cửu tinh thần liền tươi lên chút ít, khóe miệng hơi mỉm cười...

"Tiểu Cửu, lại tìm không thấy cái gì? Ta giúp ngươi lấy ra."

"Trưởng lão người có thấy một vị đệ tử cảnh giới Phản Hư không? Hắn tên là Lý Trường Thọ, đệ tử của Tiểu Quỳnh Phong, hắn...cao như thế này!" Tửu Cửu giơ cánh tay lên, khoa tay múa chân phác họa chiều cao của Lý Trường Thọ, nói: "Hắn thoạt nhìn rất sạch sẽ, nhưng mà bụng dạ rất xấu xa, thường xuyên dùng rượu ngon để dụ tiểu sư thúc đáng yêu thiện lương của hắn, còn bắt tiểu sư thúc hắn làm cái này làm cái kia!"

Kỳ Linh trưởng lão cẩn thận suy nghĩ một hồi, rất nhanh liền cười nói: "Hắn ở nội điện."

Tửu Cửu sững sờ: "Người sao lại cho hắn vào nội điện thế?"

"Hắn dường như cầm theo lệnh kiếm thông hành.. "

Kỳ Linh trưởng lão thì thào tự nói, vừa muốn tiếp tục nói chuyện, thân ảnh bên cạnh đã biến mất đâu không thấy.

Cửa chính nội điện bị Tửu Cửu đẩy ra, nàng ở bên trong nhìn mấy lần, vẫn không tìm được thân ảnh của Lý Trường Thọ.

"Hả? Hắn không có ở đây sao?"

Tửu Cửu tản mát ra tiên thức dò tìm mấy lần, cuối cùng ở một nơi tầm thường hẻo lánh thấy được Lý Trường Thọ đang dựa vào tường đọc ngọc giản...

"Tiểu tử này, trốn kỹ như vậy, là đang đọc xuân cung đồ sao?" Tửu Cửu lập tức híp mắt cười cười, trong đáy lòng nổi lên ý định xấu xa.

"Trưởng lão, ta đi vào nha."

"Đi đi đi đi."

Kỳ Linh trưởng lão cũng không quay đầu lại mà vẫy vẫy tay, ngồi xuống lại tiếp tục nhắm mắt, khóe miệng vẫn còn sót lại nụ cười vui vẻ.

Tửu Cửu rón ra rón rén tiến vào nội điện, mượn các giá sách che lấp thân mình, vụng trộm đi tới chỗ Lý Trường Thọ trong góc.

Bên trong nội điện cũng có vài người, đều là Chân Tiên ở nội môn. Người thì hoặc đang tìm đọc điển tịch, hoặc đang ở trong góc lĩnh hội những gì đọc được.

Quy mô nội điện so với ngoại điện nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng điển tịch nơi đây, tùy tiện sao chép một bản đem ra ngoài đều có thể dễ dàng đổi được rất nhiều linh dược, bảo vật tại phường thị trong trấn.

Ngoại trừ Vô Vi Kinh cùng với tư tàng của các phong chủ, trưởng lão, các pháp thuật cao cấp còn lại của Độ Tiên Môn đều có thể tìm thấy ở chỗ này.

Ví dụ như lúc này Lý Trường Thọ đang đọc một cuốn Thiên Phàm Cấm Phù Lục, trong đó sử dụng không ít luyện khí cấm chế đẳng cấp cao, có thể theo đó mà rèn đúc ra tiên bảo cao giai.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có kỹ thuật và vật liệu cao cấp để gia cố.

Bản thân ngọc giản này chính là một kiện pháp bảo, một mảnh ngọc trúc hẹp dài tản ra bảo quang mờ mịt. Chỉ cần là nội dung được khắc trên ngọc giản đều sẽ không bị thời gian làm phai mờ, hư hỏng.

Trốn ở đằng sau giá sách, Tửu Cửu liếm liếm bờ môi, trong đầu đã tưởng tượng ra cảnh tiểu sư điệt bị mình hù đến kinh hồn tán đảm...

Nói thì chậm mà làm thì nhanh!

Dưới chân Tửu Cửu thi triển bộ pháp, linh hoạt uyển chuyển lách qua giá sách, định làm ra mặt quỷ đồng thời tỏa ra khí tức của mình!

"HÙ!"

Nhưng...

Tay trái của Lý Trường Thọ chẳng biết đã giơ lên từ lúc nào, cong ngón tay búng ra một viên đan dược màu lam nhạt, viên đan dược này tinh chuẩn chui vào miệng Tửu Cửu.

"Ấy?" Thân hình Tửu Cửu cứng đờ đứng trước người Lý Trường Thọ, miệng cắn cắn liền nhai vỡ khỏa đan dược trong miệng.

Ực ực vài tiếng, một làn hương rượu vờn quanh trong khoang miệng Tửu Cửu, vị ngọt nhu hòa tan cùng nước bọt, một đoàn linh khí tản ra quanh quẩn bên người nàng...

Cái cảm giác hơi say rượu đầy thoải mái dễ chịu này làm cho Tửu Cửu nhịn không được khẽ hừ một tiếng, trên khuôn mặt đẹp hiện lên một rạng mây đỏ ửng.

"Ồ...thật ngon! Đây là cái gì?"

"Xuỵt!" Lý Trường Thọ đưa tay lên miệng ra hiệu đừng nói chuyện, buông ngọc giản xuống, nhìn tiểu sư thúc đã lâu không gặp này làm hắn muốn...đưa tay tới xoa xoa đầu của nàng.

Khục, nhớ lại bối phận của mình chút.

Cuối cùng tiểu sư thúc cũng xuất quan.

Lý Trường Thọ cười nói: "Linh Tửu Đan, dùng mười hai vị linh dược, cùng với rượu được chiết xuất từ dịch thể tinh hoa mà luyện chế thành, có công dụng bổ sung nguyên khí, mùi vị cũng thật không tệ."

Bàn tay nhỏ bé của Tửu Cửu lập tức duỗi ra, nàng giống như tên trộm dè dặt đưa mắt nhìn quanh nội điện, phát hiện ra không có ai nhìn về phía bên này mới nhỏ giọng nói: "Cho ta thêm mấy viên nữa!"

Nàng vẫn còn cần thể diện, bị tiểu sư điệt ném cho ăn, cũng có một chút xấu hổ với người khác.

Lý Trường Thọ tiện tay sờ soạng lấy ra một cái bảo túi: "Trong này có 60 viên, xem như hạ lễ mừng sư thúc xuất quan."

"Vẫn là ngươi hiểu chuyện đó Tiểu Thọ Thọ!" Tửu Cửu vô cùng hài lòng vỗ cánh tay Lý Trường Thọ một cái, tiếp nhận bảo nang, lấy ra một kiện pháp khí dạng bình sứ.

Nàng để hồ lô trên lưng qua một bên, bắt chước tư thế của Lý Trường Thọ, thân thể cũng dựa lên vách đá bằng phẳng, lại ló đầu nhìn về phía bên này...

"Ngươi đang đọc cái gì thế?"

"Luyện khí loại cấm chế." Lý Trường Thọ nói: "Có mấy loại cấm chế, ta muốn thử xem có thể dùng để luyện lên trận cơ hay không. Đúng rồi, sư thúc có muốn nhận thầu giúp cải tiến đại trận bên ngoài đan phòng ở Tiểu Quỳnh Phong không?"

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái: "Trận pháp đan phòng không phải mới xây xong sao? Còn chưa tới trăm năm đâu, sao lại muốn cải tiến? Là áp chế linh lực giống như lúc trước, sắp đặt trận cơ cho ngươi sao?"

"Không sai."

"Ta đây bao hết!" Đôi mắt Tửu Cửu xoay động, duỗi ra hai ngón tay: "25 bình Thần Tiên Túy, Giai Nhân Mị, Hằng Hà Thủy Lão Bạch Can! Còn có ba trăm loại linh đan dạng viên này!"

Lý Trường Thọ quyết đoán gật đầu: "Thành giao."

Tửu Cửu lập tức có một chút xấu hổ, cảm giác giống như mình lừa bịp tống tiền tiểu sư điệt vậy.

Vốn hiện tại nên thưởng thức rượu ngon, Tửu Cửu lại chắp hai tay sau lưng, tựa ở trên vách đá thoáng có một chút xuất thần...

Lý Trường Thọ nhìn nàng một cái, liền cúi đầu tiếp tục đọc.

"Ta đại khái định ở chỗ này một tháng, sư thúc người hãy về trước tu hành đợi ta một hồi."

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: "Ừ, vậy ta cũng ở chỗ này đợi, một tháng...cũng qua nhanh thôi."

Lý Trường Thọ đột nhiên nhớ tới Tửu Ô sư bá đang ở Trung Thần Châu, tham gia bàn bạc ở đại hội trù bị của Tam Giáo đến nay vẫn chưa trở về.

Nếu như tiểu sư thúc vừa mới phá quan, rất có thể không tìm thấy rượu để uống.

Tiện tay lại lấy ra một cái bảo nang, đưa tới trước mặt Tửu Cửu: "Tiền công đưa trước, bất quá tạm thời chỉ có Giai Nhân Mị."

Tửu Cửu lập tức gãi gãi trán: "Chừng này ít quá..."

"Vậy thì thôi..."

Lý Trường Thọ làm bộ định rút tay về, Tửu Cửu liền nhanh tay đoạt lấy bảo nang.

"Đều đã đưa ra rồi! Làm gì có đạo lý lấy lại! Hừ hừ, bổn sư thúc liền nhận vậy!"

Lý Trường Thọ lập tức cười híp mắt, tiếp tục đọc và nhớ kỹ những cấm chế trong sách. Ở bên cạnh, Tửu Cửu ngáp một cái, tìm một khối ngọc bài ghi chép pháp thuật rồi cũng chậm rãi đọc, tiện tay ném vào trong miệng mấy viên Linh Tửu Đan.

Lý Trường Thọ nói: "Ăn ít thôi, thứ này ăn nhiều cũng say đấy."

"Ừm...thế nhưng loại đan dược này ăn vào rất ngon!"

Không lâu sau, Lý Trường Thọ liền nghe thấy tiếng ngáy nhỏ truyền đến từ bên cạnh...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, cứ cảm giác tính cách của tiểu sư thúc, chỉ tương đương với số dư niên kỷ của nàng.

Vậy cũng tốt.

Lý Trường Thọ kỳ thật còn làm mấy loại đan dược cùng loại với Linh Tửu Đan này, bất quá phải lấy ra từ từ cho sư thúc, đưa hết một lần thì lại không đẹp.

Tĩnh tâm tập trung tư tưởng suy nghĩ, tiếp tục tăng cường trí nhớ.

Bản thân hắn xem như là một vị đệ tử cảnh giới Phản Hư, ra vào Đạo Tạng Điện cũng có một chút không thỏa đáng, đến một lần thì tốt nhất là nhớ kỹ tất cả đồ vật công pháp muốn dùng.

Bắt đầu từ bây giờ...ta, là một kiện pháp khí sao chép không có tình cảm.

...

Đông Bắc bộ Trung Thần Châu, tại dãy núi cấm trùng trùng điệp điệp.

Một tòa tiên đảo lơ lửng ở phía trên dãy núi, ở trên có vô số cung điện nguy nga, mây trắng vờn quanh, tiên âm lượn lờ, từng tầng từng tầng đại trận bao bọc chung quanh tiên đảo.

Đây, mới đúng là khí khái hùng vĩ của một đại tông!

Nơi này là Kim Cung Môn của Xiển Giáo, là nơi Xích Tinh Tử bái nhập tổ sư Xiển Giáo.

Xích Tinh Tử tu luyện tại động thiên phúc địa Thái Hoa Sơn Vân Tiêu động, đã từng hiển lộ ra hành tung tại Kim Cung Môn.

Tiên tông này, thuộc mạch chính của Xiển Giáo, thực lực vô cùng mạnh mẽ đồng thời cũng là một trong thập đại Tiên Tông...

Đại hội nguồn gốc Tam Giáo lần này, Kim Cung Môn chính là một trong những bên đề xuất.

Lần đại hội này với ý muốn hòa hoãn mâu thuẫn đang dâng cao giữa hai giáo Xiển Tiệt.

Tam Thanh vốn là một nhà. Sau khi khai thiên tích địa, đại thần Bàn Cổ vẫn lạc, nguyên thần hóa thành ba vị huynh đệ Thái Thanh lão tử (Thái Thượng Lão Quân), Ngọc Thanh Nguyên Thủy (Nguyên Thủy Thiên Tôn), Thượng Thanh Linh Bảo (Linh Bảo Thiên Tôn). Đây là điển cố Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Đạo Môn.

Ba huynh đệ ban đầu đều ở tại tiểu viện trên Côn Lôn Sơn, sau khi bái Hồng Quân lão tổ làm sư phụ thì đã trở thành đệ tử chân truyền của Hồng Quân, sửa Huyền Môn Thành Đạo Môn, xem Hồng Quân là Đạo tổ.

Nhưng bởi vì thu đồ đệ, dạy đồ đệ quan niệm lý luận bất đồng, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Linh Bảo Thiên Tôn dần dần có một chút không hợp.

Về sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn quở trách Linh Bảo Thiên Tôn vì thu đại đệ tử "Đa Bảo", Linh Bảo Thiên Tôn ở trong cơn tức giận đã rời sư môn dọn tới Nam Hải.

Lúc Tam Thanh thành thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập ra Xiển Giáo, lan truyền chủ trương "Xiển minh đại đạo, giáo hóa chúng sinh", đệ tử nhập môn phải có đủ các mặt đức, phúc, vận.

Linh Bảo Thiên Tôn lập ra Tiệt Giáo, lấy danh hiệu Thông Thiên Giáo Chủ, ý định "Vì chúng sinh mang đến một đường sinh cơ", chủ trương "hữu giáo vô loài", đệ tử nhập môn ...chỉ cần nhìn thuận mắt là được.

Lão Tử lập ra Nhân Giáo, ẩn ở trên chín tầng trời, tìm hiểu thiên địa đại đạo, chủ trương thanh tĩnh vô vi, chỉ thu vẻn vẹn một vị đồ đệ cũng chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn "Hờn dỗi", cách thức thu đồ khác nhau chính là căn nguyên dẫn đến mâu thuẫn giữa hai giáo Xiển Tiệt.

Nhưng Tam Thanh tình nghĩa thâm sâu, Tam Giáo vốn cùng một nguồn, Tiệt Giáo và Xiển Giáo trên cơ bản cũng đều thuộc Đạo Môn...

Vì vậy khi có Đại Tiên tông chủ động đứng ra, tổ chức đại hội nguồn gốc Tam Giáo lần này với mong muốn nối lại các mối giao hảo trong Tam Giáo.

Đến đây thương nghị tổ chức lần đại hội hai phái Xiển Tiệt, đều là những "đại gia" Hồng Hoang.

Mà truyền thừa Nhân Giáo vốn chỉ có năm sáu nhà nên Độ Tiên Môn cũng bị kéo đi cho đủ số lượng...

Nhưng mà, lần đại hội này đã bắt đầu được trù bị hơn một năm...

Mà vẫn chưa đến được chủ đề.

Tửu Ô và hai vị chấp sự khác của Độ Tiên Môn, từ lúc đi theo hai vị trưởng lão, mỗi ngày chính là vái, chào, hành lễ, đi dạo khắp nơi, kết bạn, nghe cao nhân diễn giải thuyết pháp.

Đây là ngồi lý luận suông trước đại hội trù bị, đoán chừng còn muốn kéo dài ba đến năm năm nữa.

Đại hội nguồn gốc Tam Giáo bắt đầu trù bị sớm trăm năm, quả nhiên là cực kỳ sáng suốt...

Một đêm này, Tửu Ô không áp được tửu lực, được hai vị đệ tử Kim Cung Môn đưa về chỗ ở.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Tửu Ô giống như nghe được tiếng muỗi vo ve...

"Nơi đây sao lại có muỗi?"

Nàng tiện tay vỗ vỗ, thanh âm muỗi kêu liền lặng yên không thấy gì nữa.

Nhưng mà, cách lầu các cho khách Độ Tiên Môn ở không xa, chính là nơi trú ngụ của chúng Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo.

Một đoàn huyết quang đi ra khỏi phòng Tửu Ô, lặng yên không tiếng động phá vỡ trận pháp bên ngoài lầu các, tiến tới chỗ một lão đạo đang ngồi tu hành...

Kim Ngao Đảo, Nguyên Trạch.

Vo ve vo ve…

"Hả?" Nguyên Trạch quay đầu nhìn nhìn, trong đáy lòng thoáng có một chút hồ nghi, vừa định dùng tiên thức dò xét xung quanh, cái cổ liền hơi có một chút đau.

Trong nháy mắt, toàn thân Nguyên Trạch lão đạo run rẩy, cúi đầu ngồi đó, giống như là đang tiếp tục tu hành...

Một đoàn huyết quang nhẹ nhàng xuyên vào nguyên thần của Nguyên Trạch lão đạo, làm nhơ bẩn thần hồn và ý thức của lão.

Một lát sau, Nguyên Trạch lão đạo khẽ hô, hai mắt vô thần dần dần khôi phục thần thái, thấp giọng nói: "Chủ nhân yên tâm! Thuộc hạ lấy tính mạng ra để đảm bảo, việc này nhất định sẽ thành công!"

Ngoài vạn dặm, trong một rừng rậm hoang vu.

Văn Tịnh đạo nhân lẳng lặng xếp bằng trên một tảng đá lớn, khuôn mặt yêu mị kia khẽ lộ ra một nụ người mê hoặc...

Tính kế đám Thiên Tiên này, quả thực quá đơn giản.

Chương 81. Một cái bình sứ dẫn đến...

"Bày ở nơi này?"

"Ừm, di chuyển thêm ba tấc, cách mặt đất sáu thước ba tấc."

"Xong!"

Ba tháng sau khi Tửu Cửu xuất quan, bên ngoài phòng luyện đan của Tiểu Quỳnh Phong có ba người đang vô cùng bận rộn.

Lý Trường Thọ chỉ huy còn Linh Nga thì giúp đỡ.

Tửu Cửu nhất tâm mấy dụng, phụ trách áp chế linh khí đại trận, khống chế những nơi tiểu trận kết nối, kiểm tra lại các phương vị trận cơ. Ngoài ra nàng còn dùng tiên lực bao khỏa các trận cơ đã luyện chế tốt, chậm rãi vùi sâu xuống dưới lòng đất.

Quá trình này không thể ra xảy ra bất kì sai lầm nào.

Xử lý xong một trận cơ, Tửu Cửu hít một hơi thật dài sau đó dựa vào thân cây thở hồng hộc.

"Xong rồi sao? Còn bao nhiêu nữa?"

Lý Trường Thọ nhìn vào bảo nang của mình, bên trong còn chừng một phần ba, tức là còn hơn sáu mươi trận pháp trận cơ chưa được sắp đặt.

Nhưng...

Điều hắn muốn chỉ là Tửu Cửu sư thúc "hỗ trợ sắp đặt trận pháp trên danh nghĩa", đồng thời nàng phải nhớ kĩ chuyện này, chứ cũng không cần nàng phải bố trí tất cả các trận cơ của đại trận.

Thực sự thì, đa số các trận cơ đã được bố trí xong hắn đều cẩn thận tỉ mỉ bố trí lại.

Lý Trường Thọ cười nói: "Còn có ba cái, sư thúc vất vả rồi."

Nghe được chỉ còn ba cái, trong đáy mắt Tửu Cửu lập tức như nhìn thấy "ánh sáng cuối đường hầm."

"Làm suốt mấy tháng, cuối cùng cũng xong."

Ở một bên, Linh Nga quan sát nét mặt của Lý Trường Thọ phát hiện ra có một chút gì đó khác lạ.

"Sư huynh đã có thể tự bố trí trận pháp mà không cần sự hỗ trợ của Tiểu sư thúc rồi?"

Tửu Cửu lấy Linh Tửu Đan ra cắn luôn hai viên, tinh thần vô cùng phấn chấn một lần nữa!

"Nào, mang tất cả mấy cái còn lại ra đây, ta chấp hết!" Hô xong khẩu hiệu, Tửu Cửu lại nhảy lên chạy tới địa điểm chôn trận cơ tiếp theo.

Linh Nga ở một bên vừa sửa sang lọn tóc vừa cười khẽ, vội vàng xách theo giỏ trúc đi theo.

"Tiểu sư thúc nghỉ ngơi ăn chút trái cây đi."

"Vẫn là tiểu Linh Nga quan tâm ta, sư huynh của ngươi thì chỉ toàn bắt người ta làm việc cho hắn thôi."

"Sư huynh cũng chỉ vì nghĩ cho Tiểu Quỳnh Phong của chúng ta mà thôi. Tiểu sư thúc vất vả rồi ta đấm bóp vai cho ngài."

"Ây, đấm bên trái mạnh chút. Chúng ta đều là những người số khổ mà."

Bên trong tiếng cười nói, Linh Nga và Tửu Cửu từng bước dần dần đi đến giữa khu rừng.

Lý Trường Thọ dạo bước đi theo, trong đáy lòng nghĩ ngợi nguyên lý vận chuyển đại trận, hoàn thiện lý luận liên hoàn trận.

Bận rộn thêm nửa ngày nữa.

Đến lúc mặt trời lặn, ba tòa trận cơ cũng xem như đã an trí thỏa đáng.

Tửu Cửu như hoàn toàn biến thành người khác, tinh thần phấn khởi hẳn lên. Nàng lôi kéo Linh Nga và Lý Trường Thọ đi vào bên trong nhà đòi chơi "Đấu đại thần".

Tận sâu trong đáy lòng Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài. Trận pháp ở đây còn phải tỉ mỉ tinh chỉnh một phen, tuy nhiên hiện tại việc tu chỉnh này cũng không vội lắm.

Đi trong rừng được một lúc, Lý Trường Thọ đột nhiên tâm huyết dâng trào.

"Đây là..." Hắn nhìn về phía trước, sư thúc và sư muội đang nhảy tới nhảy lui. Tay phải Lý Trường Thọ lùi về trong tay áo bấm ngón tay suy tính, rất nhanh đã có đáp án.

Đan dược mình đưa cho Tửu Ô sư bá đã bị lấy ra khỏi bình sứ!

Đó không phải là một cái bình sứ bình thường, bản thân nó có thể chứa đựng Tiên Đan và bảo tồn dược tính của pháp khí. Chẳng những thế, Lý Trường Thọ còn tăng thêm hai cấm chế và truyền một tia linh thức của mình vào trong bình sứ.

Chỉ cần đan dược bên trong bị lấy ra, hắn đều cảm nhận được.

Chuyện gì đã xảy ra...

Chẳng lẽ Tửu Ô sư bá gặp nguy hiểm phải dùng đến Hủ tiên Lăng Hồn Đan?

Hoặc là Tửu Ô sư bá đã đưa viên đan dược này cho người khác sử dụng?

Nhưng cũng có khả năng bình sứ tự vỡ?

Mặc dù Tửu Ô đôi lúc cũng có một chút không đáng tin, nhưng khi ở bên ngoài vị sư bá này lại hành sự rất cẩn thận. Nếu không thì trong môn cũng không có khả năng giao việc quan trọng này cho Tửu Ô sư bá.

Bởi trên đại hội trù bị Tam Giáo này, chỉ cần không cẩn thận sẽ đắc tội với các đại phái thì hỏng bét mọi chuyện.

Có khả năng rất cao Tửu Ô sư bá đã gặp chuyện.

Nhưng Trung Thần Châu lại cách nơi này trời cao nước xa, bản thân hắn cũng không có biện pháp nào can thiệp được gì ngay lúc này.

Lý Trường Thọ vắt óc suy nghĩ, lập tức có chủ ý.

Hắn hô một câu: "Tửu sư thúc!"

"Ừm? Có chuyện gì thế? Muốn đến đây chơi cùng bọn ta! Ha ha ha!"

Lý Trường Thọ ho khan, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tửu Cửu rồi nói mấy câu.

….

Nghe hắn nói xong, sắc mặt của Tửu Cửu và Linh Nga lập tức có một chút...

Cổ quái...

Tửu Cửu còn không dám tin hỏi ngược một câu: "Thật sự?"

"Tất nhiên là thật." Lý Trường Thọ nghiêm túc gật gật đầu.

"Chuyện này..." Tửu Cửu không nhịn được nháy mắt mấy cái, đưa tay nhéo nhéo vành tai nhỏ của mình.

"Hôm qua ngươi nằm mơ, mơ thấy Ngũ sư huynh của ta gặp phải nguy hiểm? Hắn bị bảy tám người cường tráng như gấu săn mồi, điên cuồng đuổi giết?"

"Không sai!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Hôm nay ta suy đi nghĩ lại, luôn cảm thấy có một chút không an tâm. Luyện Khí Sĩ chúng ta có cảm ứng gì đó trong cõi u minh thì mới nằm mơ thấy. Giấc mơ thường rất có ý nghĩa."

Tửu Cửu lập tức nhăn đôi lông mày nhỏ, thấp giọng nói: "Nhưng chuyện này...nếu như Ngũ sư huynh gặp phiền phức, người nằm mơ cũng nên là Tứ sư tỷ chứ. Nếu không thì ta nằm mơ thấy mới hợp lý…vì lúc bé Ngũ sư huynh yêu thương chăm sóc ta như cha mẹ. Ngươi làm sao...lại nằm mơ thấy sư huynh ta…đây là đã xảy ra chuyện gì!"

"Ta và Tửu Ô sư bá vốn coi như rượu ngon bạn hiền, vì vậy nên có thể xem hai chúng ta cũng là tri kỉ của nhau." Lý Trường Thọ cười khổ nói: " Hiện tại không cần để ý đến những việc không mấy liên quan ấy. Tửu Thi sư bá có thể có cách liên lạc với Tửu Ô sư bá. Sư thúc, người có đồng ý tin ta lần này không?"

"Tất nhiên là tin ngươi." Tửu Cửu nghiêm túc nói: "Nếu không thì cũng không có khả năng ngươi ném cho ta cái gì ta cũng ăn."

Linh Nga quay đầu đi hướng khác, nàng biết sư huynh đang bàn chính sự nên cố gắng chịu đựng để bản thân không phải cười ra tiếng.

"Nhờ sư thúc giữ kín việc này." Lý Trường Thọ nói: "Ta thật sự rất ít khi nằm mơ nhưng đa phần đều rất linh nghiệm."

Tửu Cửu thoáng có một chút do dự, thấp giọng nói: "Nhưng chỉ vì giấc mơ của ngươi mà chúng ta lại đi quấy rầy Tứ sư tỷ bế quan...thôi được, ta thử đi gặp Tứ sư tỷ xem sao."

Lý Trường Thọ lại nói: "Nhờ sư thúc nói là chính sư thúc đã nằm mộng thấy Tửu Ô sư bá."

"Tại sao? Ngươi mà cũng sợ bị mắng hay sao?"

"Không phải sợ bị mắng mà là dễ bị người khác hiểu lầm. Ta thật sự không muốn bị người trong môn phái chú ý đến."

Tửu Cửu phì cười một tiếng, mắng: "Mọi người ít khi nào để ý đến dạng người như ngươi đâu. Ta đi gặp Tứ sư tỷ, các ngươi ở chỗ này chờ ta. Ta về lại cùng nhau đánh Đại Thần!"

Lý Trường Thọ và Linh Nga đều đáp ứng, Tửu Cửu ngáp một cái, ngồi lên hồ lô lớn bay vút lên trời.

Tửu Cửu vừa đi, Linh Nga vừa chắp tay sau lưng vừa đi lại chỗ Lý Trường Thọ, dùng thân hình mảnh khảnh của mình huých nhẹ vào người Lý Trường Thọ.

"Sư huynh là thật hay giả thế?"

"Cái gì?""

"Huynh nằm mơ thấy Tửu Ô sư bá bị mấy vị đại hán truy sát đó."

"Nằm mơ thì là giả." Lý Trường Thọ đứng chắp tay, cau mày tỏ vẻ bất đắc dĩ, truyền âm nói: "Nhưng chuyện xảy ra có thể là thật. Muội mau trở về chuẩn bị hành lý, mang theo tất cả những vật dụng tùy thân."

Linh Nga cũng sửng sốt tròn mắt: "Có chuyện gì sao sư huynh?"

"Đề phòng vạn nhất." Lý Trường Thọ hai mắt hơi nhắm lại, đáy mắt có thần quang lấp lóe. "Mọi thứ cũng nên chuẩn bị thật tốt."

Linh Nga hé miệng chớp mắt, gật đầu đáp ứng vội vàng chạy về nhà tranh.

…

Lý Trường Thọ ném một viên đá này, tạo ra ngàn đợt sóng ở Độ Tiên Môn.

Tửu Cửu về Phá Thiên Phong kể cho Tửu Thi chuyện nàng mơ thấy Ngũ sư huynh bị một đám người truy sát.

Tuy ngộ đạo bị quấy rầy nhưng Tửu Thi lại không hề bất mãn. Nàng ở ngay trước mặt Tửu Cửu lấy ra phù truyền tin Vạn Lý Nhất Tuyến Khiên do bản thân và Tửu Ô luyện chế.

Nhưng không hề nhận được hồi âm.

Tửu Thi sững sờ sau đó lấy ra một tấm bảo kính…

Bảo kính này có tên là Đồng Tâm Bảo Kính, trên đó có tinh huyết của Tửu Ô nên chỉ cần sử dụng pháp lực, ngay lập tức có thể biết được tình hình của Tửu Ô lúc này.

Đây cũng coi như là thiết bị mà Tửu Thi dùng để giám sát đạo lữ, đề phòng lão có quan hệ ngoài luồng tiểu tam tiểu tứ.

Nhưng Tửu Thi liên tục thôi pháp bảo kính mấy lần cũng không hề có phản ứng.

Lúc này, Tửu Thi đã có một chút hoảng loạn, nàng vội vàng lôi kéo Tửu Cửu đi tìm sư tôn xin giúp đỡ.

Nửa canh giờ sau, tiếng chuông vang dồn dập phía trên Phá Thiên Phong

Phá Thiên Phong đột nhiên xuất hiện uy áp cường hãn, một bóng người bọc trong thanh quang xông ra khỏi đại trận hộ sơn, bay nhanh như chớp về phía tây!

Chốc lát, lại có bốn đạo thân ảnh xông ra ngoài đại trận hộ sơn, đứng quay về bốn phía, tràn đầy cảnh giác.

Trong mấy người này có một người mà Lý Trường Thọ khá quen - Vong Tình thượng nhân.

Cùng lúc, bên trên tất cả đỉnh núi đồng loạt xuất hiện từng sợi khí tức Thiên Tiên, làm kinh động tất cả các trưởng lão trong môn phái.

Người vừa bay lên về hướng Trung Thần Châu chính là chưởng môn Độ Tiên Môn...

…

Lý Trường Thọ đứng trước nhà tranh, cẩn thận cảm ứng một hồi, nhận ra đạo vận huyền diệu đặc trưng của cảnh giới Kim Tiên Trường Sinh.

Độ Tiên Môn quả nhiên có Kim Tiên!

Kim Tiên Trường Sinh, là đạo bản thân đã được Thiên Đạo tán thành, bất tử bất diệt. Nhưng cảnh giới Kim Tiên rất mơ hồ, giữa các Kim Tiên với nhau có sự khác biệt khá rõ ràng, bản lĩnh cũng chênh lệch như ngày với đêm.

Đạo cảnh, chỉ là cơ sở, chỉ là cầm tới một cái "vé tàu" trên đường trở thành cao thủ. Thần thông, bảo vật mới là yếu tố quyết định sức mạnh của cảnh giới Kim Tiên.

Tuy chưởng môn Độ Tiên Môn đạt đến cảnh giới Kim Tiên nhưng vẫn không thể nào so sánh với Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Huống hồ Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo xuất đạo từ đại võ đài Hồng Hoang, lúc đó đa số đã là nửa bước Đại La nhưng vẫn gọi chung là Thập Nhị Kim Tiên.

Những người giống như Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử bái nhập môn hạ Thánh Nhân từ lâu, hẳn là đã sớm đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên cũng xem như Kim Tiên, Đại La chính là đạo bản thân viên mãn, tiểu kiếp không hủy, đại kiếp khó diệt.

Bát đại đệ tử nội ngoại môn Tiệt Giáo cùng theo hầu Thất Tiên, phần lớn cũng đã xác nhận cảnh giới Đại La.

Nghĩ đến đây, Lý Trường Thọ bỗng nghĩ đến Tửu Ô sư bá.

Tửu Ô sư bá tu đạo ở mức cảnh giới Chân Tiên, đứng ở Hồng Hoang cũng không là gì cả, ngay cả hai chữ "Pháo hôi" đều không được gọi.

Nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoặc sư bá đã gặp họa cũng không phải lạ lẫm gì.

Hồng Hoang vốn rất hung hiểm.

"Sư huynh, Tửu Ô sư bá thật sự xảy ra chuyện rồi sao?" Linh Nga lo lắng hỏi.

"Ừm." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Muội cũng không cần lo lắng. Sự tình có quan hệ đến Tam Giáo, Nhân Giáo cũng sẽ có cao thủ bảo vệ Độ Tiên Môn."

Vừa dứt lời, Tửu Cửu vừa trở về từ Phá Thiên Phong vội vội vàng vàng chạy đến.

Cả người Tửu Cửu còn chưa chạm đất đã vội vàng chạy đến trước nhà tranh của hai sư huynh muội la lên: "Trường Thọ, Linh Nga! Xảy ra chuyện!"

Lý Trường Thọ chau mày, vội hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Sư thúc người bình tĩnh từ từ rồi nói."

Lúc này Tửu Cửu làm sao còn có thể bình tĩnh?

Nàng gấp giọng nói: "Phù truyền tin tạm thời không liên lạc được với Ngũ sư huynh. Mặc khác, phù truyền tin của hai vị trưởng lão cùng với hai vị chấp sự chỉ liên thông được có một cái. Nhưng nghe được lại là âm thanh đang đánh nhau! Chuyện này đã kinh động chưởng môn cùng mấy vị Thái Thượng trưởng lão. chưởng môn đã xuất quan đi Trung Thần Châu. Chúng ta cũng đã liên lạc được với Kim Cung Môn. Bọn họ đã đáp ứng sẽ cử một số đại cao thủ để điều tra."

Lý Trường Thọ vội nói: "Nếu đã như vậy chúng ta càng không cần phải gấp. Sư thúc đi vào bên trong nghỉ ngơi đi. Chúng ta ở quá xa muốn giúp cũng không thể làm được."

"Làm sao có thể không vội, sắp gấp chết rồi." Tửu Cửu dậm chân một cái, mặt đất xoay chuyển mấy vòng. Sau đó lại nhìn Lý Trường Thọ, trong mắt tràn ngập áy náy, nàng nhỏ giọng nói: "Ta cũng không nên gấp với ngươi. Đa tạ Trường Thọ, nếu không phải nhờ ngươi nằm mơ thì sự tình có lẽ sẽ càng hỏng bét."

Lý Trường Thọ thở dài: "Tửu Ô sư bá và ta có giao tình sâu đậm. Việc này không cần nói cám ơn với ta. Nhưng sư thúc phải nhớ, nếu có ai hỏi nhất định phải nói là do sư thúc nằm mơ thấy."

"Ừm, ta biết..." Tửu Cửu nhìn chăm chú lên Lý Trường Thọ, ấp a ấp úng nói: "Kỳ thật ta...ta muốn nhờ ngươi một việc."

"Việc gì?"

Tửu Cửu cau mày nói: "Ngươi có thể ngủ thêm một lần nữa không? Xem xem tình hình bên kia như thế nào rồi? Ta biết như thế là ép buộc ngươi. Nằm mơ cũng phải dựa vào cảm giác mà tìm vận may...nhưng..."

Lý Trường Thọ lập tức gật đầu nói: "Được! Ta thử một chút xem có thể mơ hay không? Linh Nga muội tiếp đãi sư thúc đừng để sư thúc lo lắng."

"Đa tạ ngươi, Tiểu Thọ Thọ..." Tửu Cửu thấp giọng nói, sắc mặt bởi vì lo lắng mà có một chút tiều tụy.

Lý Trường Thọ ứng tiếng, cúi đầu đi về phía nhà tranh của mình. Linh Nga kéo cánh tay của Tửu Cửu nhẹ giọng an ủi.

Tất nhiên Lý Trường Thọ sẽ không nằm mộng. Sau khi trở về phòng, hắn chỉ nằm ở trên giường mà tĩnh tâm phân tích khả năng Độ Tiên Môn gặp phiền phức và mức độ mà chuyện này có thể phát triển.

Lo lắng? Loại tâm tình này ở trong mắt Lý Trường Thọ thật sự rất vô dụng. Còn không bằng để đầu óc suy nghĩ giải pháp.

Nhưng lần này, Lý Trường Thọ cũng không ngờ rằng, hắn xem như đã âm thầm cứu về ba mạng của Tửu Ô cùng với hai vị trưởng lão trong môn.

Khi phát hiện ra độc đan bị sử dụng, Lý Trường Thọ ngay lập tức nói với Tửu Cửu. Khi Tửu Cửu và Tửu Thi phát hiện ra Tửu Ô có khả năng gặp nguy hiểm thì ngay lập tức bẩm báo trong môn. Trong môn nghiệm chứng Tửu Ô và tất cả những người đồng hành đều mất liên lạc liền bẩm báo lại với chưởng môn.

Chưởng môn Độ Tiên Môn lập tức xuất quan, cấp tốc chạy tới Trung Thần Châu. Thái Thượng trưởng lão cũng vội vã liên lạc với các đạo hữu quen biết ở Kim Cung Môn.

Kim Cung Môn phái cao thủ đi, nhưng chỉ một lát sau ở địa phương cách sơn môn Kim Cung Môn vài ngàn dặm, dò xét được một tòa đại trận bị che giấu. Trong đại trận là nhóm người Độ Tiên Môn đang bị vây khốn.

Mấy cao thủ trực tiếp xông lên bắt những kẻ vây công lại, cố ý kềm giữ những kẻ còn sống. Nhưng không ngờ, những bóng người vừa bị bắt, nguyên thần quỷ dị "khô quắt" trong nháy mắt rồi chết đi.

Nhóm năm người Độ Tiên Môn chẳng biết tại sao lại xuất hiện ở chỗ này. Hai vị trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên cũng bị thương. Tửu Ô cũng bị trọng thương còn hai vị chấp sự cảnh giới Chân Tiên thì...

Thân tử đạo tiêu.

Hầu hết các tông Tam Giáo đều tức giận!

Người chết là ai không quan trọng, quan trọng chính là khiến tiên tông Tam Giáo bọn họ mất hết mặt mũi.

Các cao thủ của đạo thừa Nhân Giáo lập tức đứng lên bảo vệ mấy người Tửu Ô, lập thệ nghiêm tra sự tình nhóm người Độ Tiên Môn bị tập kích.

Lý Trường Thọ nhận được tin tức Tửu Cửu đưa đến là lúc Tửu Ô và hai vị trưởng lão đã được chưởng môn và hai vị cao thủ Nhân Giáo hộ tống đang trên đường về Độ Tiên Môn.

Nguyên nhân xảy ra cớ sự và kẻ nào đã đánh lén đều chưa được điều tra rõ ràng.

Lý Trường Thọ đứng ở trước cửa đan phòng, nhẹ nhàng thở ra.

Hắn cũng không nghĩ tới những vật dụng nhỏ này ngẫu nhiên có thể phát huy tác dụng ở những thời khắc mấu chốt. Sau này phải làm thêm nhiều một chút mới được.

Thuận tiện…

Việc thiết kế đại trận dưới lòng đất của Tiểu Quỳnh Phong, để phòng khi bất trắc hắn còn có thể chạy trốn, xác thực nên nhanh chóng đưa vào danh sách quan trọng.

Chương 82. Chuẩn bị chiến đấu

"Trường Thọ à! Nếu không phải ngươi tặng cho ta viên độc đan của Vạn Lâm Quân trưởng lão, thì ta thật sự là không thể nào gặp lại được ngươi nữa! Ài…!"

Tại Phá Thiên Phong, trong nơi ở của chín tiên họ Tửu, trong lầu các của Tửu Ô.

Từ lúc nhóm người Độ Tiên Môn bị tập kích bình an trở về sơn môn đã qua hai tháng rưỡi.

Lý Trường Thọ chờ thương thế của Tửu Ô bình ổn, những người đến thăm cũng đã vãn bớt, hắn mới đưa Linh Nga đến thăm Tửu Ô sư bá.

Sư phụ hắn vẫn còn đang bế quan tu hành, chưa bị việc này ảnh hưởng gì.

Trong vòng hai tháng rưỡi, Lý Trường Thọ ngày đêm không ngừng chỉnh sửa đại trận tầng ngoài, tầng trong của Tiểu Quỳnh Phong đến mức cực hạn khả năng của hắn, dùng hết mớ tài bảo tích lũy trước nay của hắn không còn một chút nào. Đổi lại là hắn cảm thấy an tâm được một chút.

Vừa được Tửu Cửu dẫn vào lầu các của Tửu Ô, Lý Trường Thọ liền nghe được Tửu Ô đang ngồi xếp bằng ở trên giường cảm khái như vậy.

Lý Trường Thọ lộ ra vẻ mặt nghiêm túc cùng với sư muội vái chào Tửu Ô. Sau đó Linh Nga đang cầm bầu rượu đứng kế bên liền bị Tửu Cửu lôi kéo sang phòng bên cạnh. Đây là rượu bổ Lý Trường Thọ đặc biệt ủ chế vì Tửu Ô, có thể bồi bổ nguyên khí, giảm bớt tiêu hao, củng cố bản nguyên, làm mạnh gân cốt.

"Ài…" Lý Trường Thọ cũng thở dài, đi đến bên cạnh giường.

Do Lý Trường Thọ đã căn dặn đủ điều, nên Tửu Cửu cũng không có nói toạc ra hết sự tình Lý Trường Thọ "nằm mộng". Mặc dù vậy, Tửu Ô vẫn cảm động rơi nước mắt đối với Lý Trường Thọ. Lý do là bởi viên độc đan nọ đã cứu hắn một mạng vào thời khắc mấu chốt.

"Sư bá, thương thế của ngài như thế nào rồi?"

"Vẫn ổn, Tửu Ô thở phào nhẹ nhàng, xúc động nói, chỉ tiếc là hai vị đồng môn cùng đi với ta gặp phải tai ương bất ngờ tại Trung Thần Châu, hồn phi phách tán không thể trở về!"

Lý Trường Thọ gật gật đầu, cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng thế đạo vô thường.

Hai người thở dài một lát, Trường Thọ liền đi thẳng vào vấn đề…

"Sư bá, việc này điều tra thế nào rồi?"

"Có một chút dấu vết, nhưng cũng không bao nhiêu!" Trong mắt Tửu Ô toát ra một chút bất đắc dĩ: "Ta cũng không biết nên nói thế nào…việc này có thể là có quan hệ cùng với Xiển Giáo. Có người không muốn đại hội Tam Giáo được tổ chức thuận lợi nên âm thầm gây chuyện!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nói thầm một tiếng: "Việc này tất nhiên không có đơn giản như vậy."

Nhưng hắn cũng chưa nói thêm cái gì, chỉ thở dài nói: "Việc này thật sự là liên lụy quá nhiều."

"Cũng không phải!" Tửu Ô lắc đầu, trong mắt tràn đầy thổn thức: "Trường Thọ, độc đan kia của ngươi..."

"Sư bá ngài muốn có thêm vài viên để phòng thân sao?"

Tửu Ô trầm giọng nói: "Không sai, ta có thể dùng tiên bảo, Tiên Đan, hoặc là bất kỳ bảo vật gì khác để trao đổi!"

Lý Trường Thọ lại chậm rãi lắc đầu, mặt lộ vẻ nghiêm trọng nói: "Độc đan lần trước cho sư bá là của Vạn Lâm Quân trưởng lão ban thưởng vì đệ tử suy luận ra phương pháp luyện đan. Hay sư bá đi tìm Vạn Lâm Quân trưởng lão hỏi thử xem...sư bá, ngài làm thế này này..."

Hắn kề vào tai Tửu Ô thì thầm. Tửu Ô rất nhanh liền gật đầu đáp ứng, mặt lộ vẻ suy tư.

Dù Vạn Lâm Quân trưởng lão đúng là "Hung danh vang xa", nhưng có dùng qua độc đan của y một lần rồi mới biết được....có khi Tiên Đan bảo mệnh cứu được một mạng mà độc đan để giết người cũng cứu được một mạng.

Tửu Ô nói: "Được, ta sẽ mang Thi Thi đi cùng để bái kiến vị Vạn Lâm Quân trưởng lão này."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó liền nhớ đến sự việc thần thông Vạn Lâm Quân trưởng lão tự nghĩ ra. Chính mình kế tiếp cũng phải đi bái kiến để nhờ trưởng lão truyền thụ môn thần thông "Độc Thiên Tịnh La Thủ" để phòng thân.

Lý Trường Thọ cẩn thận hỏi Tửu Ô rất nhiều chi tiết liên quan đến việc bị tập kích trước sơn môn Kim Cung Môn. Tửu Ô cũng trả lời hết những gì lão biết. Mãi đến khi Lý Trường Thọ hỏi đến việc vì sao năm người bọn hắn lúc đó lại phải bí mật ra ngoài như vậy, Tửu Ô mới nói: "Việc này ta chỉ nói cùng chưởng môn và các trưởng lão, cũng được căn dặn không được nói cho người khác trong môn phái. Nếu không phải là ngươi hỏi, ta cũng sẽ không nói ra. Là một sư huynh…à, là một chấp sự bên đó, bảo rằng có cao nhân Nhân Giáo muốn bí mật gặp nhóm người Độ Tiên Môn chúng ta để dặn dò một số sự tình trong đại hội Tam Giáo, ai ngờ lại đưa bốn người chúng ta vào chỗ mai phục. Nhóm mai phục có ba gã cảnh giới Thiên Tiên, mười sáu gã cảnh giới Chân Tiên. Còn chưa khai chiến, gã chấp sự này đã ngã xuống ngay lập tức. Sau khi kết thúc trận đánh, xem xét những người vây công chúng ta. Bọn chúng cũng y hệt gã chấp sự nọ, tất cả nguyên thần, thần hồn đều đã bị rút sạch. Chỉ có thể dựa vào thân phận người đánh lén để suy đoán đó, có thể là tiên tông Xiển Giáo ".

Lý Trường Thọ sững sờ, sắc mặt toát ra vẻ sợ hãi, lại than thở cùng với Tửu Ô một chút. Hai người thì thầm với nhau một lúc lâu, đến mức phải tỏa ra vài sợi linh thức, tiên thức để dò xét phòng kế bên. Sau đó, Lý Trường Thọ lại hỏi một vấn đề cuối cùng: "Tửu Ô sư bá, tại Đạo Tạng Điện, đệ tử phát hiện ra một khối ngọc giản. Bên trong ngọc giản dường như có ghi rằng phía dưới địa mạch của môn phái, có một đường chạy trốn dùng Địa Mạch Na Di Trận..."

Tửu Ô cười khổ nói với Lý Trường Thọ: "Đúng là có, trưởng lão, phong chủ, cùng với chấp sự thế hệ trước đều biết, chỉ là không ai nói ra việc này thôi. Vạn năm trước, khi tai kiếp do bị chúng yêu đánh lén đã trôi qua, chưởng môn Độ Tiên Môn cảm thấy cần phải lưu lại một con đường để môn nhân đệ tử nếu không đủ thực lực chiến đấu còn có cách mà chạy trốn. Đầu địa mạch kia thông đến bờ Đông Hải. Nếu có cường địch tấn công, môn nhân đệ tử có thể đi xuống dưới mặt đất tại Bách Phàm Điện, dùng đại trận Na Di rời đi để không bị liên lụy. Tuy nhiên, chỉ có Bách Phàm Điện mới có con đường đi xuống."

Khuôn mặt của Lý Trường Thọ lộ vẻ bất ngờ, nhưng lại cười thầm trong lòng....

Hiện tại hắn có thể chính thức tuyên bố lối đi đến Địa Mạch

Na Di Trận có hai con đường...

Hắn cũng không thấy trong ngọc giản nói đến con đường chạy trốn này, chính xác là…hắn đã trực tiếp đào trúng nó.

Hơn nửa tháng trước, khi Lý Trường Thọ đang làm một con đường chạy trốn theo địa mạch từ Tiểu Quỳnh Phong, hắn đào xuyên xuống địa mạch phía dưới, suýt chút là đã phá hủy mất đại trận kia.

Địa Mạch Na Di Trận thực ra cũng không phức tạp. Mặc dù có hai chữ Na Di, nhưng không phải là "đại trận Càn Khôn". Trận này dựa theo thế của địa mạch để "truyền tống" theo nó, xuất hiện ngoài vạn dặm trong nháy mắt.

Môn phái bố trí như vậy giúp cho Trường Thọ đỡ phải bỏ thêm nhiều công sức. Nhưng để chắc chắn, Lý Trường Thọ đã bố trí một toà Địa Mạch Na Di Trận nhỏ tại một vị trí vắng vẻ, có phương hướng ngược lại với Địa Mạch Na Di Trận của môn phái.

Vì thế cũng hao tổn hết phần tài bảo còn lại của hắn.

Tửu Ô dặn dò: "Không nên nói việc này ra ngoài, dễ khiến cho các đệ tử hoảng hốt."

Lý Trường Thọ gật đầu đáp ứng, đổi sang chủ đề chữa thương, dưỡng thương.

Sau nửa canh giờ, Tửu Thi đưa một chén nước và bình đan dược từ phòng bên cạnh sang, ôn nhu nói: "Ô Ô, tới giờ uống thuốc rồi."

Lý Trường Thọ dựa vào kinh nghiệm kiếp trước nhìn tình cảnh "Đại Lang, đến giờ uống thuốc rồi" này thì biết điều đứng dậy cáo từ hai vị sư bá ra về. Sư muội cũng từ nhà bên ra chào từ biệt Tửu Ô và Tửu Thi.

Tửu Cửu vốn định qua Tiểu Quỳnh Phong chơi với bọn hắn, nhưng lại nghĩ làm thế thì mình quả là quá vô tâm. Cuối cùng nàng chỉ đi cùng Tửu Thi tiễn Lý Trường Thọ và Linh Nga ra ngoài xong quay vào chăm sóc cho Ngũ sư huynh.

Muốn đi chơi cũng phải biết xem thời thế.

Lý Trường Thọ đưa sư muội đi đến Bách Phàm Điện, vào trong cúng bái bức họa của Thái Thanh Lão Tử rồi quay trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Trên đường đi, Linh Nga thấy sắc mặt sư huynh có vẻ âm u, bèn hỏi nhỏ: "Sư huynh, vấn đề rất nghiêm trọng sao?"

"Hiện tại tin tức quá ít không có cách nào kết luận được." Lý Trường Thọ nói: "Ta đi đan phòng bên kia bế quan mấy ngày để suy nghĩ kỹ việc này. Nếu như trong môn phái có bất kỳ chuyện gì kỳ lạ, muội liền lập tức bóp nát phù truyền tin báo cho ta biết. Đừng sợ lãng phí, hết ta lại luyện chế thêm."

"Vâng!" Linh Nga thanh tú động lòng người gật đầu, nhìn theo sư huynh đi đến đan phòng, đứng trên mây nhẹ nhàng thở dài.

Mặc dù chính nàng cũng muốn cảm thấy khẩn trương giống như sư huynh, nhưng mà nhìn quanh môn phái, đập vào mắt vẫn là tình cảnh mây khói lượn lờ, tiên hạc bay múa thanh bình như ngày thường.

"Sư huynh có phải...quá mức nhạy cảm hay không?" Linh Nga khe khẽ thở dài, cưỡi mây hướng về nhà tranh của mình.

Đại trận xung quanh đan phòng được mở ra. Trong rừng lúc này khá yên bình, không thấy linh khí di chuyển. Nhưng nếu là người có linh giác nhạy cảm, đứng bên ngoài phiến rừng rậm này, nhìn vào bên trong, có thể cảm thấy rùng mình ớn lạnh...

Vào đan phòng, Lý Trường Thọ tiện tay thả một phân thân người giấy, riêng hắn thì hóa thành một làn khói xanh chui xuống mật thất dưới đất.

Lấy ra một xấp giấy trắng trải đầy trên mặt đất, sau đó hắn cởi giày bước tới bước lui ở bên trên.

Đây cũng không phải là hắn cần một điều kiện đặc biệt để có thể tĩnh tâm suy nghĩ mà là...

Sau nửa canh giờ, Lý Trường Thọ lấy ra một cây bút than tự chế, ngồi xếp bằng xuống, viết một hàng chữ nhỏ lên tờ giấy ngoài cùng bên trái:

[Nếu ta là người đứng phía sau màn…]

Sau đó hắn vẽ ra 2 mũi tên, một mũi tên theo đường thẳng, viết:

[Bị tập kích không có liên quan đến việc trước đây luận đạo với Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo.]

Một mũi tên xéo xuống dưới, viết:

[Có liên quan đến luận đạo cùng với Kim Ngao Đảo.]

Suy nghĩ một lúc, hắn vẽ tiếp một số mũi tên vào 2 mục đó, từ từ liệt kê các lộ trình phát triển có thể xảy ra và phân tích từng cái một. Cho dù là một khả năng nhỏ bé cũng không bỏ qua!

Hiện tại tin tức biết được khá ít.

Chỉ biết rằng người có thể gài bẫy Độ Tiên Môn có thần thông quảng đại, có thể khống chế cả Thiên Tiên lẫn Chân Tiên, có thể diệt sát những khôi lỗi này trong nháy mắt, động cơ có thể là…

Có thù oán với Độ Tiên Môn, mưu tính tài sản của Độ Tiên Môn. Nhưng khả năng cao nhất cũng là động cơ gây ra sự việc trên chính là "quấy nhiễu việc tiến hành đại hội Tam Giáo, châm ngòi mâu thuẫn giữa 3 giáo phái.

Lý Trường Thọ vẽ một vòng tròn ngay tại suy đoán này.

Phân tích từ khởi đầu, dựa theo kết quả thu được, không bỏ qua bất kỳ một mắt xích logic nào.

Lý Trường Thọ cúi đầu tô tô vẽ vẽ, tiên thức bao phủ toàn bộ Tiểu Quỳnh Phong, bút than trong tay càng lúc càng ngắn.

Sau ba ngày, Lý Trường Thọ thở ra một hơi, ngồi sau bàn đọc sách trong mật thất. Trước mặt hắn là một sơ đồ đen trắng dày đặc những ký hiệu, mũi tên, hoa văn...

Mười mấy câu chuyện, hàng trăm tình huống có thể xảy ra. Mặc dù không biết ai là thủ phạm, chỉ cần sau đó đối phương vẫn tiếp tục hành động, hắn liền có thể tìm ra được "câu chuyện" để theo dõi.

Lý Trường Thọ cũng không phải là muốn tìm ra thủ phạm, vì việc đó vốn không có ý nghĩa. Bởi vì đến tám thành đối phương hiện tại là người hắn không thể chạm vào được, nếu không muốn bị giết chết ngay lập tức.

Lý Trường Thọ chỉ muốn là khi đối phương có hành động, hắn có thể phát giác ngay lập tức, để nhanh chóng tìm ra cách ứng đối chính xác.

Việc trực tiếp bại lộ tu vi của mình, cũng chỉ là bổ sung thêm một phần chiến lực thuộc hàng trưởng lão, không có tác dụng gì lớn. Trưởng lão ở các phong không hề ít, nên ở trong một khoảng thời gian ngắn, hắn không thể nào có được quyền phát ngôn ở Độ Tiên Môn.

Thay vì thế, chẳng thà giữ kín tu vi dùng làm con át chủ bài, âm thầm tận lực tự bảo vệ mình cùng với sư môn. Hơn nữa, nhìn vào hiệu quả thực tế, chính mình trốn trong tối, sẽ phát huy được nhiều tác dụng hơn.

Lấy ra ba tấm thẻ gỗ và một con dao khắc, Lý Trường Thọ bắt đầu hí hoáy khắc lên đó ba kế sách bằng một loại mực nước sẽ biến mất sau khi đọc xong, làm xong hắn liền cất vào trong ba cái cẩm nang.

Kế thứ nhất: Khóc.

Chính mình đã chôn một phục bút tại nơi của Tửu Ô sư bá. Lát sau lão sư bá này sẽ đi tìm Vạn Lâm Quân trưởng lão. Cái cẩm nang này là để cho Vạn Lâm Quân trưởng lão chuyển giao cho Tửu Ô sư bá. Cũng nhờ Vạn Lâm Quân trưởng lão ra nghiêm lệnh cho Tửu Ô sư bá phải luôn ở trong môn phái, nếu như môn phái bị tấn công, đại trận hộ sơn bị phá, lão phải mở cẩm nang này ra.

Cái gọi là "Khóc", không phải là tùy tiện khóc loạn lên, mà phải khóc theo hướng dẫn của hắn viết trên cẩm nang: "Đi đến Bách Phàm Điện, đứng trước bức họa của tổ sư, cất lời gào khóc phát ra từ tâm can, ý nói là Độ Tiên Môn đề cao diệu pháp Thái Thanh, vốn không tranh quyền thế, vậy mà lại bị người tính kế, có ý đồ diệt đạo thừa Nhân Giáo Độ Tiên Môn, dùng đó để châm ngòi mâu thuẫn Tam Giáo, cầu sư tổ hiển linh..."

Cái cẩm nang thứ hai dành cho Tửu Cửu sư thúc. Cái cẩm nang này phải chờ đến sau khi đại sự phát sinh, không thể trực tiếp đưa cho nàng được.

Cái thứ ba dành cho sư phụ, trên đó viết rằng mình có sự tình cần sư phụ hỗ trợ, nhưng thực chất là để sư phụ che chở sư muội rời đi.

Nếu như bộc phát môn phái đại chiến, sư phụ chắc chắn sẽ ở tuyến đầu, nên nhất định phải làm tốt biện pháp ứng đối trước thời hạn.

Chính bản thân Lý Trường Thọ thì không cần người che chở. Khi hắn phát hiện ra các dấu hiệu báo động, bản thể của hắn chắc chắn đã ở tại một nơi cực kỳ an toàn.

Niêm phong cẩn thận ba cái cẩm nang, Lý Trường Thọ quát khẽ: "Toàn quân chuẩn bị chiến đấu!"

Ơ, hình như toàn quân chỉ có một mình hắn!

Hắn tiện tay quơ qua mặt bàn, trong tay áo nhảy ra hai hàng người giấy nhỏ, đồng loạt hành lễ với Lý Trường Thọ. Hắn cười cười lại khẽ quát: "Toàn quân chuẩn bị chiến đấu!"

Đội quân người giấy bé nhỏ đằng đằng sát khí trong nháy mắt, vẻ hung tợn lúc ẩn lúc hiện, vừa nhìn liền biết không phải chuyện đùa.

Chính mình giờ phải làm ba chuyện thiết yếu nhất:

Nhanh chóng mở rộng kho "pháp khí" độc dược, gia tăng số lượng độc phấn lên mức cao nhất.

Cường hóa đạo nhân giấy, luyện tập để chính mình có thể phân thần điều khiển, tuyệt đối không thể đặt toàn bộ tâm thần lên một đạo nhân giấy được.

Tạo dựng được tín nhiệm tuyệt đối từ Vạn Lâm Quân trưởng lão. Đây chính là lực uy hiếp không kém bám đùi Kim Tiên.

Lý Trường Thọ dứng dậy nhìn vào sơ đồ, viết xuống ngay ở giữa hai từ "Thủ phạm", trong mắt lấp lóe tinh quang.

"Mặc kệ ngươi từ phương tây hay phương bắc, hay có thù với Độ Tiên Môn hoặc thù với hai giáo phái Xiển Tiệt, không muốn Tam Giáo hòa thuận như lúc đầu. Chỉ cần ngươi dám động....Hừ! Ta đây liền dám chạy..."

Nửa năm sau, Trung Thần Châu, tại sơn môn Kim Cung Môn.

Có ba đạo thân ảnh bay ra từ tiên đảo. Đây là ba vị Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo, hẹn nhau cùng trở về nên nhàm chán đợi ở nơi này. Ba kẻ này cũng chính là ba kẻ ngày đó đi qua Độ Tiên Môn.

Hai người khác nghe lời phàn nàn của Nguyên Trạch lão đạo, cảm thấy khá hợp lý, nên dã quyết định trở về Kim Ngao Đảo tu hành trước thời hạn.

Ở đây cho hết thời gian, còn không bằng trở về tiêu dao tự tại!

Cưỡi mây bay được nghìn dặm, Nguyên Trạch lão đạo đang đứng ở phía sau chót, chợt đôi mắt lão xẹt qua một tia huyết sắc, bước hai bước về phía trước, bất ngờ lên tiếng: "Hai vị đạo hữu..."

Hai người quay đầu nhìn lại. Đột nhiên nghe được âm thanh vo ve của muỗi. Họ chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào thì sau gáy đã tê rần, thân hình đổ gục xuống.

Nguyên Trạch lão đạo thuận tay đỡ lấy hai kẻ nam nhân trung niên này, tiếp tục cưỡi mây bay nhanh về phía đông nam giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lại nửa tháng sau...Nguyên Trạch lão đạo cưỡi đóa mây trắng, dừng chân ở giao giới của Trung Thần Châu và Đông Thắng Thần Châu, hạ xuống một khu rừng rậm trong địa bàn Yêu Tộc.

Giống như có hẹn trước, từng đạo bóng đen từ khắp nơi trong rừng tụ tập lại, quỳ rạp xuống vòng quanh ba người. Những thân ảnh này có yêu, có người, có linh hồn, toàn thân quấn chặt trong quần áo màu đen, tận lực che giấu đi khí tức của mình.

Điểm giống nhau duy nhất giữa bọn họ là trên cổ có một vết thương đã khép miệng nhỏ đến mức khó nhìn thấy được.

Có một Yêu Tộc nâng đến ba cái khay, quỳ gối trước mặt ba người. Bên trong khay huyết quang lấp lánh, có ba đóa huyết liên bảy cánh to cỡ nắm tay.

Lúc này đây, chỉ có Nguyên Trạch lão đạo nhìn thấy được xoay quanh bọn họ là một bóng hình xinh đẹp không ngừng lấp lóe, phiêu động. Bóng người này khuôn mặt mơ hồ, tư thái xinh đẹp quá mức. Nàng ghé vào tai ba người nhẹ nhàng thì thầm. Từng tiếng nói ôn nhu chui vào tận trong đáy lòng ba người.

"Phục dụng nó…Phục dụng nó….Đây chính là con đường trường sinh các ngươi vẫn truy cầu….Đại hội Tam Giáo, vốn là Xiển Giáo muốn mở ra để áp chế Tiệt Giáo….Các ngươi hiện tại đã có cách để ngăn cản. Chỉ có các ngươi mới có thể ngăn cản….Nhanh đi diệt Độ Tiên Môn…diệt Độ Tiên Môn..."

Lấy Nguyên Trạch lão đạo cầm đầu, ba vị Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo từng người nâng lên một đóa huyết liên bảy cánh, đồng thanh nói: "Thuộc hạ tuân lệnh! Lần này tuyệt đối sẽ không thất thủ"

Bên ngoài mấy vạn dặm, sâu trong một hẻm núi nào đó, Văn Tịnh đạo nhân đang xếp bằng trên một bồ đoàn xanh ngọc chợt cười lạnh. Nàng cũng không thèm để ý, xoay người bay về hướng tây.

Khống chế Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo, an bài khôi lỗi tập kích năm người Độ Tiên Môn tại Kim Cung Môn để thu hút ánh nhìn của các bên. Sau đó lại để cho Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo ngụy trang thành tiên tông Xiển Giáo liên thủ với Yêu Tộc hủy đi Độ Tiên Môn nhỏ yếu. Chỉ cần như vậy là xong việc.

Chuyện này đối với nàng mà nói cũng chỉ là một mưu kế nhỏ, ba vị Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo chỉ là một bố trí ngụy trang. Chỉ cần việc này xảy ra, mặc kệ kết quả thế nào, đều sẽ làm tăng thêm khoảng cách của Tam Giáo. Đây là âm mưu, cũng đồng thời là dương mưu.

Mà nàng thì không thể tiếp tục lộ diện. Nếu không cẩn thận khiến cho vị đại sư huynh Nhân Giáo kia phát hiện ra, nàng cũng không chắc chạy trốn được. Tốt nhất là nên thoát thân trước khi chuyện đó xảy ra.

Âm thầm trở về Tây Phương Giáo ngồi xem trò hay mới là hành động sáng suốt. Cho dù ba người này đắc thủ hay thất thủ, chỉ cần khiến bọn hắn hôi phi yên diệt. Manh mối để lại sẽ chỉ hướng đến Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo. Thế là việc liền thành.

"Lần này xong việc, không biết mấy vị Phó Giáo Chủ khốn kiếp kia sẽ thưởng gì đây? Hừ, phải lấy cái gì đó đến hiếu kính bản nữ vương mới được! Mấy cái đồ bỏ đi đó, nếu không phải được hai vị lão gia che chở…sớm muộn gì ta cũng hút khô các ngươi!"

Văn Tịnh đạo nhân cười lạnh. Thân ảnh lại biến mất không thấy. Chỉ lưu lại tiếng muỗi vo ve càng ngày càng xa.

Chương 83. Nhị độc liên thủ

Tiểu Quỳnh Phong, phía sau núi.

Bên cạnh mấy gốc cây già khô héo, Lý Trường Thọ đang nhíu mày thở dài, hắn đưa tay vỗ nhẹ vào thân cây.

"Vất vả cho các ngươi!"

Một cơn gió nhẹ thổi tới, những cành cây khô héo lắc lư như muốn nói rằng: "Không có việc gì, không có việc gì!"

Trên thực tế, bọn chúng dường như đang run rẩy.

Cũng không có cách nào khác, vì muốn có càng nhiều người giấy tham gia vào chiến đấu, trong vòng nửa năm qua, Lý Trường Thọ thường xuyên lấy mủ nhựa cây. Hắn cũng dùng tất cả các biện pháp, để giữ cho mấy gốc già này không vì hết nhựa cây mà chết.

Ài...

Vốn là có thể sống thêm hàng vạn năm nữa, trong tương lai còn có thể hình thành mộc linh, nhưng bây giờ chúng cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

"Cố gắng lên!" Lý Trường Thọ thở dài, trong đáy lòng nổi lên một chút áy náy, hắn liếc nhìn mấy cây non mới trồng cách đó không xa, nói một câu trong lòng.

"Nếu các ngươi mà không chịu được, vậy ta cũng sẽ đối đãi tốt với con của các ngươi!"

Một cơn gió thổi qua, những gốc cây già lại run rẩy một lần nữa.

Có thể đây chính là cảm động.

Khụ…thôi không đùa nữa.

Mũi chân Lý Trường Thọ điểm một cái, thân nhẹ như tơ liễu theo gió bay đi.

Hắn bay tới bên cạnh một cái hồ gần đó, đứng trên ngọn cây của một gốc đại thụ.

Nhắm mắt ngưng thần, tóc dài buộc đơn giản phất phới bay theo gió, vạt trường bào cũng tùy ý rung lên theo nhịp lắc lư của ngọn cây.

Lúc tĩnh nhẹ như lông hồng, lúc động băng vân địa liệt.

Không thi triển pháp thuật mà có hiệu quả như vậy, chứng tỏ cảnh giới dưỡng khí của hắn đã vô cùng cao thâm.

Sau hơn nửa năm...

Nhờ vào sự nỗ lực của nhóm cây già, mà kế hoạch chuẩn bị chiến đấu giai đoạn thứ nhất cũng coi như miễn cưỡng hoàn thành.

May mắn chính là, đoạn thời gian này kẻ địch của Độ Tiên Môn cũng không có dị động, cho hắn thời gian chuẩn bị đầy đủ. Nếu không, đại chiến mà lập tức bộc phát, hắn cũng không làm được quá nhiều chuyện.

Khoảng thời gian này, những trận pháp của Tiểu Quỳnh Phong mới thêm vào trước đó cũng không được hắn cải tiến thêm. Nhưng những trận pháp này đã hoà làm một thể với nhau.

Các nơi trong rừng, có những bức đồ án cổ xưa, nhưng chúng hoà hợp với cây cỏ nơi đây, khiến cho người ta cũng không còn cảm giác hoảng sợ.

Khốn trận, mê trận là vì ngăn địch, còn sát trận chính là vì giết địch. Sát trận mà khiến cho kẻ địch cảm thấy nguy hiểm lúc chưa bước vào, tất nhiên là loại sát trận không ưu tú.

Những đại trận ở dưới mặt đất Tiểu Quỳnh Phong, tất cả đã đang ở trạng thái tốt nhất.

Thần thông đạo nhân giấy, do được pháp bảo cao giai và cấm chế bí lục cải tiến nên đã được tu bổ hoàn thiện đôi chút, đạt đến yêu cầu thấp nhất của Lý Trường Thọ - không cần phải hoàn toàn ký thác tâm thần.

Môn thần thông này mà muốn hoàn toàn trở thành thuật hoá thân, thì vẫn còn một đoạn đường dài phải đi. Nhưng lúc này coi như đã có thể sử dụng được. Dù sao chỉ là một cỗ phân thân không có cảm xúc, vung độc, phun lửa, niệm kinh, điều khiển thời tiết, mọi việc đều có thể làm. Đây là một "Sản phẩm thần thông" đa năng.

Tất nhiên cũng có một số việc hoàn toàn không được như ý.

Từ chỗ Vạn Lâm Quân trưởng lão, hắn lấy được thần thông Độc Thiên Tịnh La Thủ, nhưng do thời gian tu hành ngắn ngủi, nên chỉ mới được coi là nhập môn.

Thần thông này biến việc hạ độc trở thành một môn kỹ nghệ, xuất thần nhập hóa, biến ảo khôn lường. Giúp cho những lần vung độc càng có hiệu quả cao, càng làm cho những lần dụng độc tiếp theo của hắn thêm tự tin.

Lý Trường Thọ mở mắt ra, nhìn về ngôi nhà phía bên kia hồ, nơi đó sư phụ và sư muội của hắn đang tu luyện độn pháp.

Bởi vì Lý Trường Thọ khăng khăng yêu cầu, mà sư phụ hắn cũng không có cách nào từ chối, nên Tề Nguyên lão đạo cũng đã bắt đầu tu luyện độn pháp từ hơn nửa năm trước.

Ngược lại, sư muội thì đã tiếp xúc với ngũ hành độn pháp từ sớm, nên có một chút tự cao tự đại. Nhưng Linh Nga cũng bị Lý Trường Thọ nghiêm lệnh bắt gia tăng tu hành. Lúc này nàng đang nghiêm túc nghiên cứu thủy độn.

Ngẫu nhiên có thể thấy sư muội với hình dáng uyển chuyển, chiếc váy bồng bềnh như đang múa trong làn nước xanh. Linh Nga lúc thì hiện lên trên mặt hồ, lúc thì lại đi xuống, mang theo từng giọt nước nhỏ, khiến cho người ta thấy cảnh này thật là thoải mái.

Chỉ là...

"Tốc độ quá chậm!"

Mặc dù hắn đã truyền thụ khẩu quyết của thủy độn siêu tốc cho nàng, nhưng nàng vẫn chỉ chú ý đến việc "biến mất" và "xuất hiện" làm sao cho đẹp mắt.

Tiểu nha đầu xú mỹ nữ này. Thế thì sao ngươi không làm luôn hai viên bảo châu, tạo cho mình chút hiệu ứng ánh sáng đi!

Lý Trường Thọ cũng không nói gì với Linh Nga về điều này, dù sao sư muội cũng đã đến tuổi thích chưng diện, mà bản thân nàng vốn cũng là thiên sinh lệ chất.

"Nhưng sao những kẻ kia còn chưa ra tay vậy?" Lý Trường Thọ tự lẩm bẩm, nhắm mắt suy nghĩ một lần nữa...

Tính toán thời gian thì cũng đã qua hơn mười tháng, từ khi Tửu Ô sư thúc và hai vị trưởng lão bị thương trở về. Môn phái lại trở nên yên tĩnh giống như cũ, dường như việc bị tập kích cũng không gây ảnh hưởng gì.

Lý Trường Thọ hỏi Tửu Ô sư thúc những sự tình tiếp theo, nhưng lão đạo cũng chỉ nói qua loa. Hẳn là việc điều tra kế tiếp cũng không thành.

Cao thủ Tam Giáo Đạo Môn cũng không ngốc, loại kế sách mượn đao giết người cấp thấp này đã bị họ nhìn thấu rõ ràng. Nhưng ai mượn cây đao này thì không thể nào truy ra. Do vậy khoảng cách giữa các phe bắt đầu được tạo ra dựa trên sự ngờ vực lẫn nhau này.

Ngược lại là kẻ đứng sau màn này tính toán lại khá cao minh.

Trong khoảng thời gian này, Lý Trường Thọ luôn suy nghĩ về kẻ đứng sau màn, kẻ sử dụng thuật điều khiển.

"Thuật điều khiển khôi lỗi…trong nháy mắt đã có thể làm cho nguyên thần khôi lỗi khô quắt."

Đây là thần thông gì?

Hẳn là một loại tà pháp nào đó.

Cao thủ Hồng Hoang thực sự quá nhiều, cao thủ ở bên ngoài thực là đếm không xuể, còn chưa kể đến những kẻ âm hiểm luôn ẩn mình trong bóng tối.

Tiên thức chậm rãi tản ra.

Việc chuẩn bị chiến đấu cũng đã bắt đầu bước vào giai đoạn hai, hắn chờ Vạn Lâm Quân trưởng lão truyền tin, sau đó hai người cùng hành động...

……

Lý Trường Thọ ở trong mật thất dưới lòng đất ba ngày liên tục, suy nghĩ về các tình huống có thể xảy ra tiếp theo, sau đó hắn lập tức đến Đan Đỉnh Phong, gặp mặt Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Việc hắn thuyết phục Vạn Lâm Quân trưởng lão cũng là vô cùng đơn giản.

Chỉ cần bày cái cớ về việc mình được báo mộng, thề qua rằng đây không phải nói dối, sau đó lại nói thêm một chút suy đoán của mình. Như vậy là hắn đã có thể khiến cho Vạn Lâm Quân trưởng lão hoàn toàn tin tưởng, lão cũng cảm thấy rằng có khả năng sẽ có kẻ địch xâm phạm Độ Tiên Môn.

Lý Trường Thọ phát hiện ra rằng, từ sau lần Nguyệt Lão "báo mộng", thì việc sử dụng cái cớ "báo mộng" này là vô cùng tiện lợi.

Chỉ là, việc hắn được "báo mộng"...

Xảy ra hơi thường xuyên chút thôi...

Do đề nghị nhắc nhở của Lý Trường Thọ, Vạn Lâm Quân trưởng lão cũng lấy danh nghĩa trưởng lão của mình mà đi cảnh báo chưởng môn cùng các vị trưởng lão khác.

Việc này nếu mà lấy danh nghĩa của Lý Trường Thọ, thì chắc chắn độ coi trọng sẽ bị giảm bớt đi rất nhiều. Nhưng hiệu quả của việc Vạn Lâm Quân nhắc nhở như thế nào, thì Lý Trường Thọ cũng không nắm chắc trong tay.

Dù sao, hắn cũng đã làm hết sức của mình.

"Tại sao Vạn Lâm Quân trưởng lão vẫn chưa đến, đã đến giờ xuất phát rồi"

Lý Trường Thọ thì thào một tiếng, trong đáy lòng có chút buồn bực, hắn vẫn luôn dùng tiên thức dò xét Đan Đỉnh Phong.

Ngẫm lại thời gian nửa năm qua, việc hắn làm cũng không có nhiều. Phần lớn thời gian hắn đều ở phòng luyện đan để luyện độc, không thì cũng mải mê làm người giấy. Lần này luyện độc, thuần túy là theo đuổi số lượng và uy lực của độc đan.

Lý Trường Thọ đem tất cả số độc thảo mình thu được từ Lâm Hải Trấn, Bắc Câu Lô Châu, cùng với cả những độc thảo từ chỗ

Vạn Lâm Quân, tất cả đều luyện thành độc đan. Lại đem những độc đan này xử lý một cách đặc thù, liền tạo thành những độc phấn vô sắc vô vị.

Trừ cái đó ra, cùng với thanh bảo kiếm vung độc phấn đặc biệt kia, thì những thứ còn lại không yêu cầu quá nhiều tài bảo, chỉ là khó ở một cái "tài trí", nhưng Lý Trường Thọ cũng không cần phải dùng quá nhiều thời gian cho việc này, hắn trực tiếp cho đạo nhân giấy từ chữ Thiên số một đến số mười hai đi điều phối mấy cái.

Khoảng thời gian mân mê người giấy, Lý Trường Thọ còn phát hiện ra một tác dụng khác của thần thông này.

Đây dường như là một cỗ máy chứa đựng tiên lực. Hắn có thể đưa tiên lực vào trong người giấy, hắn cũng có thể trực tiếp rút tiên lực ra từ trong đó. Nếu sau này mà trong giao đấu hắn bị cạn kiệt tiên lực, thì cũng có thể lấy ra mấy đạo nhân giấy rồi rút tiên lực bổ sung cho mình...

Thứ này chắc cũng có thể mạo xưng là tiên bảo Hồng Hoang đi!

Để tiên lực của bản thể có thể khôi phục nhanh chóng, nên hắn tranh thủ lúc rảnh rỗi giữa các lần luyện chế độc đan, liên tục nhét đầy tiên lực vào mười hai người giấy.

Kỳ thật suy nghĩ kỹ một chút, tác dụng này có một chút gân gà. Hắn làm sao có thể bị rơi vào tình trạng khô kiệt tiên lực chứ?

Nhiều năm nghiên cứu độn pháp như vậy cũng không phải là để chơi cho vui…

Bước cuối cùng của việc chuẩn bị chiến đấu giai đoạn thứ nhất, đó là an bài cho đạo nhân giấy.

Trong mấy lần "liều chết" ra ngoài của sư phụ mình trước đây, hắn đã sắp đặt cho bảy đạo nhân giấy ẩn núp ở trong khe núi bên ngoài đại trận hộ sơn, mỗi người đều mang theo một lượng lớn độc đan và người giấy khác.

Suy nghĩ của Lý Trường Thọ rất đơn giản…

Nếu có ngoại địch đánh vào đại trận hộ sơn, thì chính bản thân hắn sẽ khống chế bảy người giấy này từ xa, làm cho hắn xuất hiện từ phía sau bọc lấy đám ngoại địch. Mỗi người đều sử dụng độc đan, xuất kỳ chế thắng tập kích phía sau lưng, tạo nên hiệu quả sát thương lớn nhất cho kẻ địch!

Ngoài ra, cả hai người sư phụ và Linh Nga cũng đều mang theo một đạo nhân giấy, để bảo vệ hai người vào lúc nguy cấp.

Hai người Tửu Ô và Tửu Thi sư bá đều đã đi đến Đan Đỉnh Phong bái kiến Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Mà Vạn Lâm Quân trưởng lão cũng dựa theo lời nhắc nhở của Lý Trường Thọ, giao cẩm nang "Khóc" cho Tửu Ô. Lão còn nghiêm khắc dặn dò, rằng chỉ khi sư môn gặp phải thời khắc nguy nan nhất thì Tửu Ô mới được mở cẩm nang này ra.

Chuẩn bị chiến đấu giai đoạn thứ hai, Lý Trường Thọ muốn ra tay bố trí cùng với Vạn Lâm Quân trưởng lão...

Đến rồi…

Lý Trường Thọ dùng tiên thức cảm nhận được một tia lưu quang từ phía Đan Đỉnh Phong, hắn cũng không nghĩ tới Vạn Lâm Quân trưởng lão lại trực tiếp bay thẳng đến Tiểu Quỳnh Phong.

Cúi đầu liếc nhìn cỗ hoá thân đạo nhân giấy này...

Hẳn là sẽ không bại lộ nhỉ!

Chỉ cần Vạn Lâm Quân trưởng lão không chạm tay vào cỗ thân thể này...

Được rồi, vẫn nên chủ động giải thích cho Vạn Lâm Quân trưởng lão một chút, rằng cỗ thân thể này chỉ là do thần thông" Cắt Giấy Thành Người" tạo thành hoá thân.

Càng là những người có nội tâm đơn thuần, thì càng không nên lừa gạt họ.

Không đợi Vạn Lâm Quân trưởng lão hạ xuống, Lý Trường Thọ đã bay lên không trung để gặp lão.

Cùng lúc đó, bản thể của Lý Trường Thọ ở dưới mật thất, cũng ngẩng đầu nhìn lên một chút.

Lực chú ý phải đặt trên người đạo nhân giấy…

Mặc dù mình đã luyện tập nhất tâm đa dụng hơn trăm năm, nhưng không cẩn thận vẫn có thể lộ ra biểu tình không yên lòng.

…

Việc Vạn Lâm Quân trưởng lão nhắc nhở cho cao tầng môn phái, hẳn là cũng phải có một chút hiệu quả. Những người thủ vệ nơi sơn môn quả thực đã nhiều hơn bình thường.

Lý Trường Thọ cúi đầu đi sau lưng Vạn Lâm Quân trưởng lão, mấy vị Tiên Nhân phụ trách trấn giữ sơn môn đồng thời hành lễ, nói câu: "Trưởng lão, ngài muốn đi ra ngoài?"

"Ừ!" Vạn Lâm Quân trưởng lão "cười lạnh".

Sắc mặt của mấy vị Tiên Nhân này lập tức nhăn lại, cúi đầu vội vàng dùng pháp khí khống trận mở ra đại trận sơn môn, cung tiễn vị trưởng lão này ra ngoài tuần tra. Bọn họ thực sự sợ hãi, về phần vị trưởng lão này ra ngoài làm cái gì, có chuyện gì cũng không dám hỏi.

Đi ra ngoài đại trận hộ sơn, cảm ứng của Lý Trường Thọ càng mãnh liệt hơn với bảy đạo nhân giấy mà mình đã sắp đặt trước đó.

Vạn Lâm Quân trưởng lão quay lại liếc nhìn Lý Trường Thọ, trên khuôn mặt lộ ra mấy phần "ôn hoà", lão mỉm cười, thấp giọng nói: "Chúng ta nên đi nơi nào tuần tra trước tiên".

"Đi phía đông trước đi trưởng lão, Lý Trường Thọ mỉm cười, nói: "Trước hết chúng ta nên ẩn tàng khí tức đã. Vạn Lâm Quân trưởng lão, ngài có thể biểu lộ khí tức của cảnh giới Chân Tiên được không?"

"Ừm, đơn giản." Bàn tay của Vạn Lâm Quân trưởng lão xuất hiện một cái đồng trượng, sau đó khí tức tự nhiên biến hoá.

Cưỡi mây bay liên tục về phía đông, Lý Trường Thọ không ngừng quan sát cảnh núi sông hùng vĩ xung quanh, trong đáy lòng lặng lẽ suy tư.

Mây trắng nhanh chóng bay ra ngoài tiên môn hơn ngàn dặm, sau đó tốc độ bắt đầu chậm lại, dường như là đang tìm kiếm cái gì đó...

Vạn Lâm Quân trưởng lão đột nhiên hỏi: "Ngươi xem toà sơn cốc bên kia kìa, trông nó có vẻ bí ẩn, liệu nó có ẩn giấu cường địch hay không?".

"Trưởng lão!" Lý Trường Thọ đưa cho Vạn Lâm Quân trưởng lão một mặt dây chuyền.

"Đây là một món đồ chơi nhỏ mà đệ tử làm ra lúc rảnh rỗi, tên là Cảm Ứng Thạch. Tác dụng duy nhất của nó, đó là giám sát xem có linh thức hay tiên thức của kẻ khác dò xét chúng ta hay không. Ngài xem, lúc này Cảm Ứng Thạch màu xanh nhạt, đây là do tiên thức, linh thức của ngài và ta dò xét gây nên. Nếu màu sắc của nó đậm hơn, thì có nghĩa rằng chúng ta đang bị linh thức hoặc tiên thức của kẻ khác dò xét."

"Ồ?" Trưởng lão cảm thấy hòn đá này khá thú vị, liền cầm lên đánh giá qua nó một lần, sau đó không nhịn được cười, nói: "Đây là tác dụng của hoa Hàm Sắc, khi cảm ứng được linh thức thì sẽ đổi màu."

"Quả nhiên không thể nào qua mắt được ngài." Lý Trường Thọ cười nói: "Luyện khí không phải lúc nào cũng dùng cấm chế. Trưởng lão ngài thường dạy đệ tử, học thì phải đi đôi với hành, nên ta liền áp dụng vào cái này."

Vạn Lâm Quân trưởng lão vuốt râu cười cười.

Hai người bọn họ sau khi dò xét hết phía đông, lại chuyển hướng sang phía bắc. Mục đích thật sự của cuộc tuần tra lần này, là để Lý Trường Thọ dò xét địa hình.

Nếu có kẻ địch đánh lén Độ Tiên Môn, thì chắc chắn bọn họ sẽ không nghênh ngang bay trên không trung, mà sẽ lợi dụng địa thế gần với Độ Tiên Môn.

Rất có thể, đối phương sẽ bố trí trước thời điểm giao chiến một đống khôi lỗi ở bên ngoài Độ Tiên Môn, sau đó sẽ dùng chúng đi gây khó khăn cho sơn môn.

Gia đoạn thứ hai của việc chuẩn bị chiến đấu, đó chính là theo cách [Nếu ta là đối phương], giả sử nếu mình là đối phương, vậy thì ta sẽ ẩn nấp ở đâu. Nếu có thể tập kích bất ngờ kẻ địch trước thời điểm giao chiến, vậy thì phần thắng tất nhiên sẽ lớn hơn một chút.

Kiểm tra phía bắc xong, hai người họ lại chuyển hướng sang phía tây. Bản thể của Lý Trường Thọ ở dưới mật thất nhanh chóng vẽ lại địa hình mấy ngàn dặm. Mà khi hai người chuyển hướng sang phía tây nam, thì hai khối Cảm Ứng Thạch lại chuyển thành màu sắc đậm hơn.

"Trường Thọ, nhìn xem..."

"Trưởng lão, làm bộ như không phát hiện ra gì!" Lý Trường Thọ lập tức truyền âm.

Mà khuôn mặt nguyên bản của Vạn Lâm Quân trưởng lão là vô cảm, nên lúc này cũng không hề nổi lên bất cứ gợn sóng gì.

Hai người tiếp tục tuần tra như trước, họ cưỡi mây điều tra bốn phía, mà Lý Trường Thọ và Vạn Lâm Quân trưởng lão đều phát hiện ra dị thường ở một dốc núi trong rừng rậm.

Có từng tia khí tức dao động.

Vạn Lâm Quân trưởng lão truyền âm: "Quả nhiên có người rình mò Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ ngươi về trước, ta xuống gặp bọn hắn."

"Trưởng lão, đánh rắn động cỏ ngược lại không tốt, theo phán đoán của đệ tử, dựa trên khoảng cách bọn hắn ẩn thân, thì có vẻ bọn hắn chưa chuẩn bị ra tay."

Lý Trường Thọ truyền âm nói tiếp: "Tốt nhất là chúng ta vẫn nên tuần tra xung quanh sơn môn như cũ, sau đó yên lặng quay lại giết bọn hắn, khiến bọn hắn trở tay không kịp, như vậy mới có thể thành công."

"Không sai, Trường Thọ nói có lý!" Vạn Lâm Quân trưởng lão liếc nhìn Lý Trường Thọ, lại tiếp tục nở một nụ "cười lạnh".

"Ta dù đã lớn tuổi hơn ngươi rất nhiều, nhưng về những việc như thế này lại không bằng ngươi."

Lý Trường Thọ cười nói: "Trưởng lão, đệ tử chỉ hơi cơ trí một chút, còn ngài thì đã có thành tựu cực lớn trên đan đạo, ở Độ Tiên Môn từ trước đến nay chưa ai đạt đến."

Vạn Lâm Quân trưởng lão lắc đầu, cười nói: "Chỉ tiếc, tiên sư không thể thấy, Trường Thọ, tiếp theo nên làm thế nào?"

"Chúng ta liền..."

Như thế này, như thế kia.

Hai người tiếp tục tuần tra, dần dần bay xa khỏi dốc núi kia, dáng vẻ dường như vẫn không phát hiện ra được điều gì dị thường.

Mà khi hai người bọn họ rời đi hơn ngàn dặm, thì hai đạo tiên thức kia vẫn khoá chặt trên người họ, chỉ khi gần đến sơn môn, thì chúng mới biến mất.

Lý Trường Thọ truyền âm: "Trưởng lão, sợ rằng ở nơi đó có ít nhất là hai Thiên Tiên, chúng ta có nên gọi thêm người giúp đỡ không?"

"Không sao, nhiều thêm hai kẻ nữa cũng không làm được gì. Trường Thọ, ngươi cứ việc bày mưu kế, còn việc giao chiến để ta lo."

"Trưởng lão ngài quên rồi à, đây vốn dĩ chỉ là một cỗ hoá thân của đệ tử, vậy nên đệ tử sẽ đi xem phong thái diệt địch của ngài."

Vạn Lâm Quân trưởng lão cười cười gật đầu, hai người vào trong sơn môn chỉ liếc qua nhau, ăn ý không nói thêm gì nữa.

Nhưng chỉ nửa canh giờ sau, có hai sợi khói xanh lặng lẽ bay ra khỏi sơn môn, ẩn vào trong mặt đất...

Những người thủ vệ ở cửa sơn môn, lúc này đã bị hai chấp sự của Bách Phàm Điện giám sát, nên không ai dám nói gì, không ai dám có hành động lỗ mãng.

Có một số tình huống "theo Lý Trường Thọ " là không thể không phòng xa.

Chương 84. Trường Thọ, ngươi nói nên làm gì bây giờ?

Lúc này Lý Trường Thọ cảm thấy vô cùng may mắn....

May mắn vì hắn đã đi cùng với Vạn Lâm Quân trưởng lão đến đây...

Nếu như hắn không kịp ngăn cản, lão đạo này sẽ thật sự xông lên cứng rắn đối diện với đám đại hán!

Nơi đây cách Độ Tiên Môn hai ngàn năm trăm dặm, tương đương với ranh giới "Địa bàn danh nghĩa" của Độ Tiên Môn.

Từ ước định của Đông Thắng Thần Châu tạo thành quy củ: Tất cả tài nguyên, linh thạch trong khu vực hai ngàn dặm quanh đây đều thuộc Độ Tiên Môn.

Đối phương ở khoảng cách vi diệu này, còn cố ý bố trí đại trận che giấu và ẩn mình ở vị trí Độ Tiên Môn không dò xét đến…cũng tính là cao minh.

Hành vi của đám người này, rất có vấn đề!

Có điều nếu chỉ vì như vậy mà trực tiếp xông lên chém giết, hình như cũng có hơi quá bá đạo.

Nhưng mà…

Khi Vạn Lâm Quân trưởng lão lấy ra một kiện pháp bảo hình dáng hai con cá giống như Thái Cực Âm Dương Đồ, Lý Trường Thọ lôi phân thân người giấy của mình ra, vô thanh vô tức xâm nhập vào mặt đất phía dưới đại trận…

Nếu như không phải Lý Trường Thọ lần thứ hai nhanh tay lẹ mắt ngăn cản vị Độc Tiên cảnh giới Thiên Tiên Đại hậu kỳ này xuống, Vạn Lâm Quân tất nhiên sẽ lao ra, giận dữ gầm lên "Nghiệt súc muốn chết"!

Chắc chắn là như thế rồi…

Trong đại trận bên kia, yêu khí cuồn cuộn, nghiệp chướng hội tụ. Nơi ấy có vài chục vị đại yêu, tu vi không đồng đều từ cảnh giới Chân Tiên đến cảnh giới Thiên Tiên!

Trừ điều đó ra còn có hơn trăm người, tu vi phần lớn ở cảnh giới Chân Tiên, còn có hơn mười vị Thiên Tiên...

Vạn Lâm Quân trưởng lão quay đầu trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, vừa định truyền âm, Lý Trường Thọ lại ra hiệu im lặng.

Hắn lấy ra hai khối ngọc bội, đưa cho Vạn Lâm Quân trưởng lão một khối.

Là "Tâm Thanh Ngọc" trong hàng loạt đồ chơi nhỏ của hắn.

Hai bên cầm ngọc bội này là có thể dùng tiếng lòng trao đổi với nhau, không cần tiên lực, pháp lực, nguyên khí, không gây dao động không khí, tính ẩn nấp vô cùng tuyệt hảo. Khuyết điểm là hai bên không thể cách nhau quá xa.

Lý Trường Thọ truyền âm: "Trưởng lão, có thể trực tiếp nói ra lời muốn nói ở trong lòng, đệ tử có thể nghe được."

"Ài! Trường Thọ ngươi ngăn cản ta làm gì!" Vạn Lâm Quân trưởng lão nghiến răng, nói trong lòng: "Đợi ta đi diệt những đại yêu này, giết sạch những kẻ đồng đảng bại hoại kia!"

"Trưởng lão ngài đừng vội, đừng nóng vội…bớt giận, xúc động là ma chướng!" Lý Trường Thọ vội nói: "Trưởng lão có thể cho đệ tử biết, ngài diệt những đại yêu này như thế nào không?"

"Tất nhiên là dùng thần thông và độc đan!"

"Trực tiếp xông lên?"

"Đánh lén, trước tiên là phải gây khó khăn đột ngột, tiêu diệt một ~ hai kẻ mạnh trong chớp mắt!" Có lẽ cảm thấy đối phương vẫn chưa phát hiện ra mình, nên lúc này Vạn Lâm Quân trưởng lão vẫn quyết tâm nhịn, dặn dò Lý Trường Thọ:

"Gặp phải trường hợp này, Trường Thọ ngươi sau này cũng không thể xúc động, rơi vào cảnh bao vây chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng ta không sợ! Bọn chúng càng gần ta, công kích của độc đan càng phát huy tác dụng!"

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Nhưng trưởng lão ngài ngẫm lại xem, nếu như ngài bị thương ở nơi này thì làm sao bây giờ? Đối phương người đông thế mạnh là điều thứ nhất. Chúng ta chỉ mới đơn thuần cảm giác được cảnh giới của đối phương, ngộ nhỡ có Kim Tiên giấu mình ở đây, cố ý dẫn dụ chúng ta mắc câu, đây là điều thứ hai..."

Vạn Lâm Quân trưởng lão nhướng mày, khuôn mặt già nua nghiêm túc lộ ra thần sắc suy tư.

Trường Thọ nói rất có đạo lý!

Lý Trường Thọ tiếp tục "Dụ hoặc": "Sau đó trưởng lão ngài tất nhiên sẽ đại phát thần uy, chỉ bằng thần thông mà ngài dạy đệ tử, có độc đan tích lũy mấy vạn năm của ngài, diệt sạch địch nhân chỗ này, hoàn toàn không đáng kể. Nhưng lỡ như bọn hắn thấy tình thế không ổn, chạy tứ tán, chẳng phải là lưu lại tai hoạ ngầm cho môn phái sao? Đây là điều thứ ba."

"Cũng đúng." Vạn Lâm Quân trưởng lão đáp.

Lý Trường Thọ lại nói: "Đệ tử thấy ở đây dù Thiên Tiên đông đảo, nhưng người, yêu, linh đều có. Trưởng lão nhìn xem, chỗ ngồi của bọn hắn được phân bố, người, yêu, linh ba phe trộn lẫn với nhau, nhưng trong đó lại không có sự liên kết nào. Nếu ở tình huống bình thường, đúng ra phải là người với nhau sẽ thân cận hơn, yêu với yêu sẽ tụ tập gần nhau hơn? Ngài lại nhìn xem! Hai đại yêu toàn thân bộ lông màu xanh lam kia, khí tức bọn hắn trộn lẫn gần gũi nhau, chắc hẳn đã ở cạnh nhau lâu ngày, không phải huynh đệ thì là vợ chồng, tất nhiên cũng có thể là…khụ, nhưng lúc này bọn hắn lại đứng cách xa nhau cả trăm trượng…ngài hãy suy xét cẩn thận, điều này tất có chỗ bất thường. Rất có thể, tâm thần của những người, yêu, linh này đã bị kẻ nào đó khống chế! Giống như những Luyện Khí Sĩ tập kích phe Tửu Ô sư bá ở ngoài Kim Cung Môn, chỉ là khôi lỗi! Đây là điều thứ tư…"

Hai mắt của Vạn Lâm Quân trưởng lão nhíu lại, chậm rãi gật đầu, có hơi hổ thẹn.

Lão nói trong lòng: "May mà Trường Thọ người cùng đến đây, nếu không e rằng ta sẽ mắc sai lầm lớn!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngài say mê đan đạo, lòng có chính khí, vốn cũng không phải người hiểm ác, không nghĩ tới phương diện này là chuyện rất bình thường. Đệ tử cũng chỉ là luôn suy nghĩ lo lắng sẽ xảy ra trường hợp này, không ngờ vẫn xảy ra…"

"Ài, Trường Thọ, ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?"

Lý Trường Thọ âm thầm thở phào nhẹ nhõm...

Cuối cùng đã thuyết phục được.

Trong lòng Lý Trường Thọ hỏi một câu: "Trưởng lão, ngài có từng luyện chế qua thuốc mê, hoặc là độc đan dược tính ôn hòa, trong lúc nhất thời không dễ bị người phát hiện ra chưa?"

"Tất nhiên là có, vì sao ngươi muốn dùng vật này?" Cặp mắt già nua của Vạn Lâm Quân trưởng lão mang theo sự khó hiểu:

"Trực tiếp dùng độc mạnh nhất không được sao?"

"Nếu trực tiếp rải sương độc ở chỗ này, địch nhân tất nhiên sẽ kịp phản ứng, chạy tứ tán. Giống như ném một con ếch vào nồi nước nóng, nó chắc chắn sẽ nhảy thẳng ra ngoài. Nhưng nếu như cho vào nồi nước lạnh rồi từ từ đun nóng lên, con ếch sẽ mất cảnh giác và bất tri bất giác bị nấu chín..."

Hai mắt Vạn Lâm Quân trưởng lão tỏa sáng, "cười lạnh" với lý thuyết "nước ấm nấu ếch" của Lý Trường Thọ, nói trong đáy lòng: "Hoá ra là vậy."

Từ chiếc nhẫn trên tay, vị trưởng lão lấy ra bảy tám cái bình sứ, thấp giọng nói: "Vật này có thể khiến nguyên thần Thiên Tiên mê say, thân thể tê dại, tên là "Mê Tâm Túy Hồn Tán"."

Lý Trường Thọ chớp mắt mấy cái: "Phải chăng đan này cũng là từ đan phương do trưởng lão ngài tạo ra?"

"Không sai!" Vạn Lâm Quân trưởng lão lại lộ ra nụ "cười lạnh": "Là trong lúc rảnh rỗi ta suy nghĩ ra, nhưng độc đan cũng quá mức mạnh. Thứ này luyện chế phức tạp, cho nên trong độc kinh trước đưa cho ngươi không có đan phương này. Trở về ta sẽ truyền thụ cho ngươi."

Lý Trường Thọ tán thưởng nói: "Trưởng lão, đệ tử ở ngoại điện đã có được đan phương. Đan phương đó ghi ở trong một quyển ngọc giản đã hỏng, không ngờ lại là đan dược trân quý do trưởng lão ngài sáng tạo ra."

"Ha ha...ngươi cứ cầm lấy những thứ này phòng thân là được. Trước đây quên mất cái này, đây cũng chỉ là thuốc mê, ngươi dùng phòng thân cũng thích hợp."

Vạn Lâm Quân trưởng lão thuận tay nhét mấy bình sứ nhỏ vào tay Lý Trường Thọ, sợ Lý Trường Thọ chối từ, lại lấy từ trong chiếc nhẫn ra hơn mười cái bình sứ nữa.

Độc đan dự trữ của vị Độc Tiên này, làm Lý Trường Thọ cũng thấy có hơi…

Đỏ mắt.

Đây chính là vốn liếng gia sản!

Nhưng tính cách không một lời liền "Cho cho cho" của Độc Tiên trưởng lão, cũng thật sự khiến cho Lý Trường Thọ khâm phục…

Thật vừa vặn, tính cách của hắn cũng sẵn có "Lấy lấy lấy" !

"Trường Thọ." Vạn Lâm Quân chủ động hỏi: "Hiện tại ta có thể ra tay chưa?"

Lý Trường Thọ tiếp tục nói trong lòng: "Trưởng lão, đệ tử thấy chỗ này có lẽ chỉ là quân tiên phong của đối phương, đối phương muốn tiến đánh sơn môn chúng ta, tất nhiên không thể chỉ có chừng đó cao thủ. Tốt nhất là phải diệt sát toàn đội, một người cũng không tha."

"Vậy, Trường Thọ, phải dùng những thuốc mê này thế nào mới có thể lưu tất cả những tặc nhân này lại?"

"Trước ngài dùng tiên lực bao lại, từ dưới đất thấm qua toàn bộ phạm vi đại trận, sau đó cho thuốc mê từ dưới mặt đất chậm rãi tràn ra…đệ tử lấy hai bình phòng thân là được, ngài lấy hết ra để diệt địch đi."

"Không cần, vật này ta luyện chế ra không ít, vốn là muốn dùng lúc vây khốn địch, không phải giết địch." Vạn Lâm Quân trưởng lão đáp, lại lộ ra ý cười.

Thứ lão thưởng thức nhất, chính là đức tính này của Lý

Trường Thọ, thấy đồ giá trị nhưng chưa từng muốn độc chiếm…

Dựa theo sự "chỉ điểm" của Lý Trường Thọ, Vạn Lâm Quân trưởng lão vận dụng mười tám bình Mê Tâm Túy Hồn Tán. Lão dùng từng tia tiên lực đưa thuốc mê đến phía dưới nơi ẩn núp của từng tên địch, sau đó chậm rãi phát tán ra.

Lý Trường Thọ vẫn chưa yên tâm, không ngừng truyền âm căn dặn trong đáy lòng: "Trưởng lão, cho những đại yêu kia hàm lượng cao hơn một chút, tính kháng dược của Yêu Tộc bọn hắn mạnh hơn nhiều so với Nhân Tộc chúng ta…"

"Trưởng lão cẩn thận, dao động tiên lực có thể sẽ quấy nhiễu đến bọn hắn."

"Trưởng lão, trên mấy tàng cây phải đặc biệt chú ý..."

Sau nửa canh giờ.

Trong đại trận hoàn toàn yên tĩnh, mấy thân ảnh từ trên cây rơi xuống như đống cát nện trên đất...

Dưới mặt đất, Vạn Lâm Quân trưởng lão tán thưởng không thôi, muốn xông ra kết thúc những người này một lần nữa.

"Trưởng lão!" Lý Trường Thọ vội vàng kéo vị đại lão này lại, nói: "Vì sao chúng ta không lập tức ra ngoài? Ngộ nhỡ có người cố ý giả bộ bị mê choáng, dụ chúng ta hiện thân, chẳng phải là đúng lúc rơi vào bẫy của bọn hắn sao?"

"Ừm, Trường Thọ nói có lý, thế phải làm thế nào?"

Lý Trường Thọ nói trong lòng: "Dùng phương thức như thế, phóng thuốc độc ra ngoài…nhưng lần này, nhất định phải là thuốc độc mạnh hơn, không cho đối phương cơ hội nào để trở tay. Cũng phải cân nhắc đến thời khắc sinh tử, có thể bọn hắn sẽ tránh thoát được ảnh hưởng của thuốc mê, với cả nguyên thần xuất khiếu, yêu hồn đào thoát..."

Hắn vừa nói, Vạn Lâm Quân trưởng lão ở bên cạnh không ngừng gật đầu biểu thị tán thành.

Lúc này hai mắt vị trưởng lão tràn đầy vẻ hiền lành và ôn hòa.

Trước đây, Vạn Lâm Quân trưởng lão cũng có một chút lo lắng…

Lo lắng tu vi Lý Trường Thọ quá yếu, không phát huy được lợi ích độc đan, lãng phí những đan dược không dễ luyện chế này.

Nhưng chuyện hôm nay đã làm Vạn Lâm Quân trưởng lão biết được…

Vị đệ tử này, và độc đan của lão…còn phù hợp hơn so với chính lão!

Lý Trường Thọ căn dặn vài câu xong lại nói: "Nếu như trong lòng ngài còn nghi ngờ, trước tiên có thể độc chết những đại yêu kia. Đệ tử có Nhiếp Hồn Châu, có thể rà soát ký ức không trọn vẹn của bọn hắn, do đó sẽ kết luận được lai lịch của bọn hắn. Nếu những Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc kia cũng đáng phải giết, chúng ta giết sau cũng không muộn. Dù sao, Yêu Tộc đã giết thì hãy giết cho hết."

"Được!" Vạn Lâm Quân trưởng lão đáp ứng một tiếng, trong đáy lòng suy nghĩ, quyết định ra tay toàn lực.

Chỉ thấy, vị trưởng lão nâng lên cây trượng đồng của mình từ dưới mặt đất, hướng chếch lên trên, từng tia sương độc đậm màu xanh lá từ lòng đất tràn ra, chui vào trong cơ thể của những đại yêu đã bị hôn mê ngã xuống...

Không bao lâu, toàn thân đám đại yêu bắt đầu run rẩy.

Ban đầu Lý Trường Thọ còn có một chút bận tâm, chuyện này dù sao cũng không phải tự mình ra tay, không có trận pháp trấn áp, trước sau chậm trễ quá lâu, cũng không có chiêu dự bị, nói không chừng thật sự có một hai yêu hồn trốn mất …

Nhưng mà, chỉ một lúc sau, Lý Trường Thọ cũng chấn kinh.

Độc Thiên Tiên thật là lợi hại!

Còn là kịch độc trực tiếp độc chết nguyên thần yêu hồn của đại yêu cảnh giới Thiên Tiên!

Rất nhanh, tất cả đại yêu nơi đây đều hiện ra bản thể, mấy kẻ có cảnh giới cao siêu nhảy nhót được mấy lần rồi cũng không còn động tĩnh.

Khí tức hoàn toàn không còn, nhưng yêu lực vẫn tràn đầy.

Vạn Lâm Quân trưởng lão lại muốn ra ngoài, Lý Trường Thọ lại ngăn lại một lần nữa.

Đây là lần thứ mấy rồi…

Vị trưởng lão này không hiểu sao cứ muốn chui ra ngoài làm cái gì, rõ ràng vẫn có thể làm được mọi việc ở phía dưới mà!

"Trường Thọ, vẫn còn chưa được sao?"

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Trưởng lão, nếu ngài có Tam Muội Chân Hoả, hoặc là chân hỏa lợi hại, thì cứ đốt bọn hắn từ xa là được rồi."

Vạn Lâm Quân nói: "Tất nhiên là có, ta có một chân hỏa tên là Vạn Độc Luyện Hồn Hỏa, uy lực còn trên cả Tam Muội Chân Hoả."

Tức khắc, vị lão giả khuôn mặt gầy gò theo chỉ điểm của Lý Trường Thọ, thả từng đám lửa ra mặt đất…

Nếu có người vẫn luôn từ trên không trung nhìn chăm chú xuống tòa đại trận này, đoán chừng sẽ nhìn thấy được câu chuyện kì bí kinh khủng của Hồng Hoang.

Những thân ảnh ẩn nấp ở đây, đầu tiên là lặng yên hôn mê không tiếng động, đám đại yêu dần dần bị sương độc bao phủ, rất nhanh toàn thân run rẩy mà chết.

Chết không kịp ngáp…

Sau đó, trên mặt đất lại tỏa ra từng đám lửa màu xanh lục, nuốt chửng lấy những thi thể đại yêu, biến thành từng đống tro tàn…

Từ đầu đến cuối, nhóm đại yêu không có một chút giãy dụa nào, ra đi rất an tường…

Những bóng người bị hôn mê kia, còn không phát giác được gì.

Rốt cuộc, mặt đất chui ra một thân ảnh.

Đó là nữ tử trẻ tuổi người mặc váy dài, cầm trong tay một hạt châu đi ngang qua những đống tàn tro.

Nhiếp Hồn Châu, hút lấy tàn hồn, tìm kiếm mảnh vỡ kí ức...

Chốc lát, lại có một cỗ sương mù dày đặc từ mặt đất toát ra, cũng trực tiếp diệt nguyên thần của Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc.

Ngọn lửa nổi lên bốn phía, trong toà đại trận tràn ngập màu xanh lá.

Nữ tử trẻ tuổi đi tới đi lui, Nhiếp Hồn Châu xoay tròn như bay...

Đột nhiên, một đoàn huyết quang từ trong lục hỏa chui ra, bay thẳng đến nữ tử trẻ tuổi, đâm vào trên cổ nữ tử.

Nữ tử ngoẹo đầu, quay đầu liếc nhìn huyết quang, sau đó nhẹ nhàng vỗ.

Bốp! Một con muỗi cánh đen thân đỏ bị nữ tử này vỗ chết.

Lại có huyết quang bay tới, nhưng lại bị từng đám chân hỏa trực tiếp quấn lấy, huyết quang bị đốt rụi trong nháy mắt.

Con muỗi này cũng không phải là con muỗi thật, hình như là từ thần thông biến thành, ngưng tụ từ huyết khí.

…

Cùng lúc đó, ở cách nơi đây không biết bao xa, trong một động đá gần Tây Ngưu Hạ Châu Linh Sơn, Văn Tịnh đạo nhân thân mặc huyết bào mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy chấn kinh.

Khôi lỗi mà mình đã sưu tập, sao lại…vô thanh vô tức bị diệt mất một phần ba?

Bởi vì cách quá xa, nên giờ Văn Tịnh đạo nhân mới phát hiện ra dị thường ở nơi đó.

Quan trọng nhất vẫn là…

Nữ tử vừa rồi, là tồn tại thế nào? Vì sao mình hoàn toàn không thể tìm được nguyên thần của nàng? Hay là, có vị cao nhân nào đã ra tay?

Hai mắt Văn Tịnh đạo nhân híp lại, trong đáy lòng thoáng có một chút kiêng kị.

Mặc dù tử thương đến mức đột ngột không kịp đề phòng. Nhưng ba Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo trọng yếu nhất, do tránh ở hậu phương để thu nạp tinh lực huyết liên nên vẫn chưa bị ảnh hưởng đến, tính toán của mình cũng không hoàn toàn thất bại.

Văn Tịnh đạo nhân tiếp tục nhắm mắt cảm ứng, nhưng lúc này đã hoàn toàn không thể "Nhìn thấy" trong đại trận xảy ra cái gì nữa.

Khôi lỗi, đã chết sạch.

…

Đông Thắng Thần Châu, vùng sơn lâm.

Dưới mặt đất.

Bởi vì đã bắt được những huyết quang kia, Lý Trường Thọ và Vạn Lâm Quân quay mặt nhìn nhau…

Vạn Lâm Quân trưởng lão suy nghĩ khá đơn thuần, trong đáy lòng thở dài: "May mà Trường Thọ ngươi đủ cảnh giác, nếu chúng ta bị ám toán, Độ Tiên Môn sẽ nguy mất!"

Lý Trường Thọ thì suy nghĩ nhiều hơn…

Con muỗi ư? Có thể thông qua muỗi để khống chế tâm thần của con người? Hồng Hoang có muỗi lợi hại như vậy sao?

Không lẽ là...Quy Linh Thánh Mẫu hút khô đệ tử nội môn Tiệt Giáo trong đại kiếp Phong Thần, lại hút rớt Thập Nhị Phẩm Kim Liên…

Huyết Sí hắc văn! Quần thể muỗi?

Chẳng lẽ thật sự là đại lão đó?

Hồng Hoang quả thực quá mức hung hiểm!

"Trưởng lão, đừng đi ra ngoài, dùng chân hỏa từ đây đốt cháy hết đi."

"Được!"

Lập tức, ánh lửa màu xanh lá nổi lên khắp trên mặt đất, cây cối đều bị ngọn lửa thôn phệ.

Nửa canh giờ sau, trong đại trận vô cùng sạch sẽ, nửa dấu vết cũng không còn, mặt đất một mảnh hoang vu, có thể nói là không còn một ngọn cỏ…

Có mấy thân ảnh chui ra mặt đất, bọn hắn nhanh chóng dùng pháp lực cuốn lại tro tàn khắp nơi, chất thành một đống. Bọn hắn lại hí hoáy thu các pháp bảo, bảo vật còn sót lại, trữ vật bị cháy hỏng vào trong một cái túi.

Sau đó, một người cầm mõ nhẹ nhàng gõ, mấy người bắt đầu niệm tụng kinh văn.

Dưới mặt đất, Vạn Lâm Quân không hiểu hỏi: "Trường Thọ, bọn hắn đang làm cái gì đấy?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đọc kinh văn, xóa đi nhân quả, nếu có tàn hồn không có cách nào bị Nhiếp Hồn Châu thu nạp, thì đưa bọn hắn xuống Địa phủ luân hồi, miễn trừ mối lo sau này. Sau đó trưởng lão ngài lại ra tay, đánh vỡ tro tàn này, tán đi khắp các nơi. Bụi về với bụi, đất về với đất. Tu hành vốn là cướp linh khí từ thiên địa, để bọn hắn sau khi chết quay về tự nhiên, cũng coi như phù hợp với đạo của Độ Tiên Môn chúng ta."

Vạn Lâm Quân trưởng lão cười gật đầu.

Đợi đến lúc tiếng tụng kinh trên mặt đất dừng lại, Độc Tiên dưới mặt đất quơ quơ đạo bào, đống tro tàn lớn tung bay, rơi vào khắp các nơi đại trận.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra.

Viên mãn…

Mặc dù không phải tự mình ra tay…

Nhưng cảm giác nghi thức vẫn tồn tại...

Vạn Lâm Quân trưởng lão chớp mắt mấy cái: "Viên mãn? Đây là ý gì?"

Lý Trường Thọ vội nói: "À, ý là không có nỗi lo về sau."

Sau đó vội vàng thu ngọc bội về trong tay mình, dừng truyền âm.

Vạn Lâm Quân trưởng lão nhìn toàn bộ quá trình hai người giết địch, trong đáy lòng cảm khái không thôi, ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ…

Càng thêm yêu thích.

Sau đó, những bóng người kia chui xuống dưới đất, hóa thành từng tờ người giấy, bị Lý Trường Thọ thu vào trong một bảo nang trống không.

Sau khi trở về phải tiêu độc mới có thể tiếp tục dùng…Độc của Vạn Lâm Quân trưởng lão, hắn cũng không dám khinh thường.

"Trưởng lão, chúng ta trở về đi, giao những vật này và Nhiếp Hồn Châu cho môn phái, để bọn họ xử trí là được."

"Được."

"Đúng rồi trưởng lão, còn có một chuyện, lần này, xin đừng nói là đệ tử ở bên cạnh…"

Xì xồ xì xồ.

Lý Trường Thọ căn dặn một đường, một già một trẻ thi triển thổ độn chạy về Độ Tiên Môn…

Chương 85. Kế sách diệt muỗi ở chỗ...

"Trưởng lão, ngài lên Phá Thiên Phong trước đi, đệ tử trở về đỉnh núi tĩnh tu."

Mới vừa vào đại trận hộ sơn, tiến vào sơn môn được điêu khắc từ ngọc trứng, Lý Trường Thọ cầm Nhiếp Hồn Châu và cái bảo nang "Chiến lợi phẩm" kia...cung kính đưa cho Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Cũng không phải là hắn không muốn giấu đi.

Lần này pháp khí trữ vật thu được, hơn phân nửa đều đã bị hủy bởi độc đan của Vạn Lâm Quân trưởng lão, cũng không còn bao nhiêu giá trị...

Huống hồ đây là chính sự liên quan đến sinh tử tồn vong của môn phái.

Hồng Hoang rộng lớn, thật vất vả mới có một nơi làm chỗ dựa.

Trong lòng tự hỏi, Độ Tiên Môn đối xử với vị đệ tử "Ưu tú" như hắn không hề tệ chút nào. Dù hắn là đệ tử của ngọn núi vừa yếu nhất vừa nghèo nhất trong môn phái, nhưng từ lúc tu hành đến nay cũng không bị ai cố ý gây khó xử hay trách móc nặng nề gì.

Trái lại, rất nhiều trưởng lão Bách Phàm Điện bởi vì có thêm mỹ vị linh ngư nên vẫn để tâm chiếu cố đối với hắn...

Vì vậy nên Lý Trường Thọ cũng không muốn nhìn thấy môn phái bị sụp đổ như vậy.

Như hôm nay, ở trước mặt Vạn Lâm Quân trưởng lão, hắn đã lộ ra hai át chủ bài là Cảm Ứng Thạch và Nhiếp Hồn Châu.

Những thứ này đối với hắn mà nói, cũng là một phần lực nhỏ đấy.

Nguyên tắc của hắn chính là xác định điều kiện tiên quyết có thể tự bảo vệ bản thân, sau đó có thể giúp thì giúp, tận lực bảo vệ.

Vạn Lâm Quân trưởng lão nhìn Lý Trường Thọ cúi đầu đưa bảo nang và Nhiếp Hồn Châu tới, hai mắt híp lại lộ ra một chút "Cười lạnh", đưa mấy thứ này thu vào trong tay áo.

Mấy vị chấp sự Chân Tiên cúi đầu đứng ở chỗ tiên môn thay phiên nhau canh chừng Tiên Nhân thủ vệ thấy thế đều lau mồ hôi thay cho Lý Trường Thọ.

Không biết vị tiểu đệ cảnh giới Phản Hư này có lai lịch thế nào, nhưng...

Độc Tiên trưởng lão lại "cười lạnh" một tiếng như vậy, chỉ sợ sau này vị đệ tử này phúc họa khó lường.

Vạn Lâm Quân trưởng lão lập tức cưỡi mây bay về phía Phá Thiên Phong, đi tìm chưởng môn và Thái Thượng trưởng lão nói về việc này.

Lý Trường Thọ cũng quay người, vái chào với mấy vị Tiên Nhân trong môn phái, sau đó cáo lui.

Hắn cưỡi mây bay ở độ cao khá thấp, tìm đường bay có ít người qua lại, chậm rãi bay về Tiểu Quỳnh Phong.

Trên đường trở về, Lý Trường Thọ vẫn một mực suy nghĩ chuyện liên quan đến con muỗi bị người giấy chụp chết kia...

Con muỗi này...

Cũng không biết xịt "thuốc diệt muỗi" có tác dụng hay không.

Lúc trở về Tiểu Quỳnh Phong, sư muội và sư phụ còn đang siêng năng luyện tập độn pháp.

Lý Trường Thọ cũng không đi quấy rầy, đi về thẳng đan phòng.

Mở ra trận pháp mọi nơi, liếc nhìn những nơi treo Cảm Ứng Thạch, sau đó phân thân đạo nhân giấy này liền khôi phục thành bộ dạng người giấy vốn có...

Một tia khói xanh từ dưới mặt đất bay lên, ngưng tụ thành thân hình Lý Trường Thọ, đưa tay cầm lấy người giấy thu vào trong tay áo.

"Nói đến thuốc diệt muỗi…chế tạo thứ này như thế nào? Con muỗi sẽ sợ cái gì? Chẳng lẽ trộn lẫn độc vào trong máu?"

Tự lẩm bẩm một câu xong Lý Trường Thọ cũng bị ý tưởng này của mình làm cho bật cười.

Nếu quả thật là loại nhân vật hung ác như "Văn đạo nhân" hiện thân, vậy thì tuyệt đối không phải chuyện mình có thể đối phó được...

Nhưng nếu giống như hôm nay, con muỗi khống chế khôi lỗi có thể bị người giấy tiện tay chụp chết, vậy thì Lý Trường Thọ đúng là có thể nghĩ ra một số biện pháp để ứng phó.

Thần thông Cắt Giấy Thành Người chính là thiên địch khắc chế của bọn muỗi này!

Nói đi cũng phải nói lại...

Nửa năm qua mình đã làm ra đủ loại bố trí, đúng là không có uổng phí.

Mấy gốc cây già kia hi sinh cũng rất đáng!

Trong đáy lòng chợt cảm khái như vậy, sau đó Lý Trường Thọ lại lấy ra mấy tờ người giấy trước đây thu dọn chiến trường, lúc nãy vừa mới niệm kinh.

Mở đan lô ra rót Tam Muội Chân Hỏa vào, cầm mấy người giấy thần thông bản gốc này ném vào trong đó.

Ngọn lửa nhẹ nhàng bùng lên, người giấy thoáng cái đã hóa thành tro bụi.

Sau đó Lý Trường Thọ kiểm tra trên người mình từ trên xuống dưới, mấy đồ vật linh tinh đề phòng suy diễn...

Bận rộn một phen, sau khi xác định các phương diện đều không có vấn đề gì, lúc này hắn mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ lại vô thức lâm vào trầm tư, lẳng lặng suy nghĩ, xem thử vừa rồi mình có bại lộ ra cái gì ở phương diện nào đó không.

Người giấy đập chết con muỗi kia, khí tức mô phỏng của người khác…

Mình và Vạn Lâm Quân trưởng lão từ đầu đến cuối đều không lộ diện...

Một chút Chân hoả của Trưởng lão đã nhanh gọn đốt trọc cả ngọn núi kia…

"Theo lý sẽ không có sơ hở gì."

Trái lại là Lý Trường Thọ phát hiện ra một điểm, Vạn Lâm Quân trưởng lão và sư phụ nhà mình đều có một điểm chung…

Dễ dàng bị qua mặt.

Chắc lẽ là do thời gian ở trong núi tu hành quá dài nên quên mất sự hiểm ác của Hồng Hoang?

May mà mấy lần trước mình đều kịp thời ngăn cản vị trưởng lão này, nếu không thì trưởng lão tự mình hiện thân sẽ bị con muỗi kia đánh lén một cái, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Lý Trường Thọ đi qua đi lại ở trong đan phòng, trong đáy lòng không ngừng tính toán, mạch suy nghĩ dần dần thông suốt...

Chuyện hôm nay, cũng không tính là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Bởi vì nửa năm trước, hắn đã liệt kê ra hết tất cả những hướng mà có thể xảy ra.

Trận chiến ngày hôm nay, cũng chỉ để xác nhận lại hai ba chuyện trong tuyến đó thôi.

"Quả nhiên là vậy."

Độ Tiên Môn ngoại trừ đạo thừa Nhân Giáo ra thì cũng không có chỗ đặc thù gì.

Sở dĩ việc người bên ngoài rình mò chính là bởi vì trước đây Độ Tiên Môn và Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo náo loạn một trận không vui.

Sau đó lập tức có người lợi dụng điểm này xuyên tạc ra mọi chuyện.

Kẻ đứng sau màn, trước kia xếp đặt một nhóm người trước sơn môn Kim Cung Môn ở Trung Thần Châu, mai phục Độ Tiên Môn. Mục đích chính là làm cho Độ Tiên Môn tăng độ "Nổi tiếng" lên, để cho Tam Giáo đều biết ở Đông Thắng Thần Châu có một nhà đạo thừa Nhân Giáo như vậy.

Sau đó, kẻ đứng sau màn này sẽ thừa dịp tiên tông Tam Giáo ở Kim Cung Môn thương thảo chuyện "Đại hội nguồn gốc Tam Giáo", dùng biện pháp khống chế khôi lỗi tiêu diệt Độ Tiên Môn...

Đối với kẻ đứng sau màn mà nói, cái giá phải trả rất nhỏ, mạo hiểm rất nhỏ lại vẫn có thể đạt được mục đích không hề nhỏ!

Lý Trường Thọ giống như thấy được, một cái bóng đen đứng ở phía sau Độ Tiên Môn đưa bàn tay về hướng Phá Thiên Phong.

Nhưng phía sau bóng đen này, còn có một thân ảnh còn khổng lồ hơn nhưng lại có một chút mơ hồ, chỉ cần một chưởng cũng có thể đánh bay bóng đen trước mặt...

Đại giáo ngầm tranh đấu.

Độ Tiên Môn cũng không phải là không có phần thắng.

Kẻ đứng sau màn bày ra tất cả những chuyện này không dám đích thân hạ tràng, chỉ dám thông qua con muỗi điều khiển khôi lỗi từ xa.

Điểm này là thông qua mảnh vỡ tàn hồn kí ức, cũng đã có thể xác minh được, những người này, thật kì lạ là trong trí nhớ đều có tiếng muỗi.

Quang trọng chính là ở chỗ tiếp theo Độ Tiên Môn sẽ ứng phó ra sao.

Nếu như Lý Trường Thọ đoán không lầm, rất nhanh sẽ có…

"Đương đương đương đương, đương đương đương…"

Đây không phải tiếng tăng sư gõ mõ tụng kinh.

Chợt nghe...

Đương…

Đương…

Phá Thiên Phong vang lên tiếng chuông.

Tiếng chuông lần này tràn đầy lực lượng xuyên thấu.

...

Tiếng chuông vừa vang lên, phía trên mỗi đỉnh núi có một ~ hai người bay lên, mấy đạo thân ảnh này nhanh chóng bay về phía Độ Tiên Điện ở ngọn núi chính.

Bên hồ, Tề Nguyên lão đạo nghe thấy tiếng chuông này vang lên, lập tức cưỡi mây bay tới Phá Thiên Phong. Dù gì trên danh nghĩa lão cũng là đứng đầu một ngọn núi.

Lý Trường Thọ thấy thế vội truyền âm căn dặn sư phụ nhà mình vài câu, dặn sư phụ sau khi nghe được bất luận về cái gì, nhìn thấy cái gì, đều không cần tùy tiện lên tiếng, nghe theo an bài từ trong môn phái là được.

Loại tiếng chuông khi gặp tình huống khẩn cấp này, ngàn năm cũng không vang lên một lần, lúc này các Luyện Khí Sĩ trên các đỉnh núi đều đang quan sát không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Không lâu sau, mười sáu thân ảnh từ Phá Thiên Phong bay ra, lao thẳng ra đại trận hộ sơn, tiến về phía "Hiện trường thảm sát cỡ lớn" vừa rồi.

Người đi trước nhất chính là chưởng môn Độ Tiên Môn, sau đó là các cao thủ trong môn phái như Vạn Lâm Quân, Vong Tình thượng nhân...

Thật ra Lý Trường Thọ đã hiểu rõ...

Bọn họ không phải đi nghiệm thu thành quả mà chắc là đi tìm kiếm chủ lực của địch nhân.

Nhưng lần này ra ngoài, thế nào cũng tay không quay về, nhiều lắm chỉ phát hiện ra một ít dấu vết đối phương lưu lại lúc rời đi vội vàng mà thôi.

Lần sau đối phương hiện thân tất nhiên chính là khởi xướng thế công toàn diện với Độ Tiên Môn, thời gian cũng sẽ không có cách nhau quá xa...

Trong vòng ba năm, nhất định có chuyện!

Gió thổi dự báo giông bão sắp đến….

Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ nằm ở trên ghế xích đu, nâng một tấm thẻ ngọc sao chép điển tích Đạo Giáo nội điện, lẳng lặng đọc chữ viết và đồ lục trong đó.

Loại cảm giác thấy rõ toàn cục này, thật ra cũng rất sảng khoái...

Đương nhiên, cuộc sống thoải mái nhất, tốt nhất là không xảy ra chuyện gì...

Thẻ ngọc này tên là "Bách Linh Lục", thu nhận rất nhiều loại món ăn mùi vị không tệ…khục…thu nhận rất nhiều linh thú linh cầm hiếm thấy.

Thật ra thiên địch của con muỗi cũng không ít.

Nhưng muốn tìm được một số ít có linh lực tốt để có thể khắc chế đám huyết muỗi nhìn thấy hôm nay, hơn nữa quan trọng hơn là bây giờ khi lấy được đám linh thú, phải lo cho nó sinh sôi ra số lượng lớn nữa, thật sự vô cùng phiền phức.

Công phu không phụ lòng người.

Sau nửa canh giờ, hai mắt Lý Trường Thọ tỏa sáng, quả thật là phát hiện ra một loại linh thú có ở ngay trong Linh Thú Quyển của Tiểu Quỳnh Phong...

Khóe miệng lộ ra một chút mỉm cười, từ trong ngực lấy ra một bình sứ.

Năm đó, thời điểm đi đến Bắc Châu Lô Châu hái thuốc, tiện tay diệt đám người Nguyên Thanh, đạt được một cặp Tình Cổ.

Tình Cổ là một loại cổ trùng, coi như là vu tà chi thuật, không phải pháp Đạo Môn.

Lúc ban đầu Lý Trường Thọ muốn là mang cặp Tình Cổ này cho linh thú quý hiếm nhất của mình dùng, để bọn chúng cố gắng phối với nhau một chút, tạo ra một ít sinh mệnh có giá trị...

Nhưng một mực không tìm được mục tiêu thích hợp.

Đoạn thời gian trước lúc luyện đan "phát tài", Lý Trường Thọ đã nghiên cứu rất nhiều đan phương của Thiên Môn, không ngờ lại tìm được phương pháp để Tình Cổ có thể kéo dài hạn sử dụng.

Cho Tình Cổ ăn Cố Linh Độc Thảo, làm cho nó hóa thành hòn đá gọi là Tình Thạch. Lại dùng Linh Tuyền Chi Thủy, phối hợp với rất nhiều dược thảo, để Tình Thạch vào trong đó, ngâm trong bảy bảy bốn mươi chín ngày sẽ được một loại dược thuỷ bí mật.

Bản thân dược thuỷ này đã là một vật hiếm có, có công hiệu giống như Tương Tư Thụ của Nguyệt Lão châm vào một cái, còn có thể dùng lúc đang luyện đan...

Bình đan dược trong tay Lý Trường Thọ chính là được luyện chế thành từ dược thuỷ này.

Tất nhiên vẫn là chuyên để phối linh thú trân quý!

"Vất vả rồi...Đại Ngọc và Nhị Ngọc."

Đứng dậy, Lý Trường Thọ mang theo một chút mỉm cười, bay tới Linh Thú Quyển phía sau núi.

Linh Nga đang luyện tập thủy độn "Hết ngày dài lại tới đêm thâu" ở bên hồ, nhón chân quan sát hướng đan phòng, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng Lý Trường Thọ chắp tay bay qua.

"Sư huynh thối cũng không tới nói chuyện với người ta. Người ta đều luyện tập mấy ngày mấy đêm không có nghỉ ngơi, một chút quan tâm cũng không có..."

Sư huynh đi hướng kia...

Linh Nga phồng phồng cái miệng, cũng vội vã đi theo, muốn nhìn xem sư huynh đi tới Linh Thú Quyển làm gì.

Cũng không phải muốn đi theo trò chuyện với sư huynh!

Không lâu sau, Linh Nga cưỡi mây bay đến trên không Linh Thú Quyển, liếc mắt đã thấy sư huynh đang ngồi xổm ở một chỗ cạnh đầm nước.

Lý Trường Thọ cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay với Linh Nga...

Linh Nga hiểu ý, thu liễm khí tức, cưỡi mây bay đến bên cạnh sư huynh nhà mình, thu váy ngồi quỳ chân trên đồng cỏ, nhìn theo ánh mắt của sư huynh.

"Ách..."

"Xuỵt."

Lý Trường Thọ đưa ngón tay lên miệng ra dấu im lặng, Linh Nga không khỏi ôm trán không dám nhìn thêm.

Phía trước đầm nước, trên một lá sen, hai "Con ếch ngọc Tu Linh Thực." vô cùng trân quý, đang làm chuyện...không thể miêu tả, không thể miêu tả...

Linh Nga không khỏi bĩu môi, dời ánh mắt, nhỏ giọng nói với sư huynh: "Sư huynh, mặc dù bổn sư muội đối với huynh mối tình thắm thiết, nhưng huynh cũng phải chú ý đến hình tượng! Có một số việc không thể để lộ hẳn ra bên ngoài, sẽ ảnh hưởng đến đánh giá của muội đối với huynh."

Lý Trường Thọ thuận miệng đáp: "Vậy thì cảm ơn, giúp ta điều chỉnh đánh giá đến mức trung bình đi."

Linh Nga trợn mắt một cái, hừ một tiếng: "Không thèm...Vẫn đánh giá là tốt nhất!"

Nàng đột nhiên chớp mắt mấy cái, nhìn đôi ếch ngọc bên kia lập tức nhớ ra cái gì đó.

"Sư huynh không phải đã nói là loại linh thú này rất khó sinh sản, luyện đan, nhắm rượu đều không nỡ dùng bọn chúng sao?"

Lý Trường Thọ quơ quơ bình sứ trống trong tay cười nói: "Sơn nhân tự có diệu kế."

"Thứ này là..." Linh Nga lập tức hiểu được gì đó, khuôn mặt đỏ lên, trước tiên là có chút ghét bỏ sau đó lại trừng mắt nhìn, cố ý nói:

"Chậc…sư huynh quả nhiên vụng trộm luyện chế ra loại đan dược này! Trên sách nói quả nhiên không sai, Luyện Khí Sĩ thích luyện đan đều không tránh khỏi loại suy nghĩ này! Ài, xem ở trên mặt mũi muội là tiểu sư muội của huynh...sư huynh muốn bồi dưỡng linh thú sao? Bổn sư muội sẽ cố mà làm, ra tay giúp huynh!"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Đừng có ý nghĩ lớn mật gì, bình đan dược loại này, mỗi bình đều đã được ta hạ cấm chế đặc thù."

"Quỷ hẹp hòi...nào có đại sư huynh đề phòng sư muội của mình như vậy."

"Không còn cách nào, dù sao ta cũng có một tiểu sư muội có suy nghĩ phức tạp bậy bạ."

Linh Nga lập tức trợn mắt, dời ánh mắt nhìn sang Linh Thú Quyển ở bên cạnh, tâm tư lại không biết bay tới nơi nào.

Nàng đương nhiên không biết lúc này Lý Trường Thọ đúng là đang bận chính sự.

Loại linh thú này, sẽ trở thành một khâu vô cùng quan trọng trong hệ thống phòng ngự của Tiểu Quỳnh Phong...

Hơn nữa kiếp nạn lần này qua đi, ếch ngọc cũng sẽ không lãng phí, cũng có thể kêu Tửu Ô sư bá tới cùng làm nồi lẩu, ăn một bữa.

Mùi vị có lẽ không tệ!

...

Nửa ngày sau khi tiếng chuông vang lên, hơn mười mấy vị cao thủ ra ngoài tất cả đều đã trở về Phá Thiên Phong.

Một lát sau, chưởng môn đích thân hạ lệnh, từ hôm nay trở đi, tất cả môn nhân đệ tử bị cấm ra ngoài, đại trận hộ sơn hoàn toàn phong bế.

Sau đó, chưởng môn cùng với mấy vị thái thượng trưởng lão và Vạn Lâm Quân trưởng lão cùng nhau cẩn thận thương thảo kế sách đối địch tiếp theo...

Bối phận của Vạn Lâm Quân trưởng lão cũng đã đủ tấn chức thái thượng rồi, chẳng qua là lão vẫn luôn không thèm để ý đến mấy thứ này. Như thường ngày luôn ở trong Đan Đỉnh Phong vùi đầu vào luyện đan, tu hành.

Bây giờ danh vọng cùng với lực ảnh hưởng của lão ở trong môn hơi kém nhưng địa vị lại không thấp.

Mà lần này một mình Vạn Lâm Quân trưởng lão giết được nhiều cường địch như vậy, hóa giải một lần nguy cơ cho Độ Tiên Môn, về tình về lý trong môn phái đều phải làm chút bày tỏ...

Chẳng qua là đối với một vị trưởng lão công lao to lớn như này, dùng "Ban thưởng" cũng không được, mà dùng "Tạ lễ" cũng không ổn...

Chưởng môn Độ Tiên Môn suy đi nghĩ lại cũng chỉ có thể cười nói một câu: "Lần này Vạn Lâm Quân trưởng lão chắc là đã phải dùng không ít độc đan trân quý, trong môn phái cũng nên bổ sung lại những tổn thất này cho Trưởng lão mới phải."

Vạn Lâm Quân trưởng lão lại hơi nhíu mày, nhìn chiếc nhẫn trữ vật trưởng môn nhân đưa tới trước mặt, muốn lắc đầu cự tuyệt theo bản năng.

Vì môn phái làm những chuyện này là đương nhiên nên không thể nhận ban thưởng như vậy.

Nhưng rất nhanh Vạn Lâm Quân trưởng lão nhớ ra cái gì đó, nhếch miệng liếc qua, lộ ra một tia cười lạnh.

Ngược lại có thể coi như là khen thưởng cho Trường Thọ...

"Vậy, ta nhận."

Nói xong, Vạn Lâm Quân trưởng lão xoay người chống gậy đi về cửa điện, để lại cho mấy người già nua phía sau một cái bóng lưng tiêu sái.

Chưởng môn Độ Tiên Môn thực ra cũng là người cùng thế hệ với Vạn Lâm Quân trưởng lão lập tức nhướng mày, nhìn mấy vị Thái thượng Trưởng lão phía sau, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi có phải ta nói sai cái gì hay không, khiến Vạn trưởng lão mất hứng à?"

Mấy vị Thái thượng Trưởng lão chỉ có thể cười khổ một trận, thật ra bọn họ cũng không quá quen biết với Vạn trưởng lão...

Chương 86. Nếu ta là kẻ đánh lén...

Phía tây nam Độ Tiên Môn, ngoài vạn dặm.

Một nơi nào đó trong sơn cốc dùng trận pháp để che đậy, từng đạo bóng đen lặng lẽ ngồi xếp bằng.

Bên ngoài đại trận còn có mấy thân ảnh, đang ẩn thân ở các hướng, đề phòng có địch tập kích.

Dưới mặt đất, cũng có ba, bốn người đang ẩn nấp...

Chỗ sâu nhất trong sơn cốc, ba đạo nhân ngồi theo hình tam giác đang lơ lửng, dưới thân đều có một đóa huyết liên bảy cánh nhẹ nhàng xoay tròn.

Ba đóa huyết liên này đến từ U Minh Huyết Hải, đã bị mỗi người bọn hắn thu nạp phân nửa.

Từng tiếng muỗi vo ve vang lên trong đáy lòng bọn họ, ba người tự ngưng tu hành, nghiêng tai lắng nghe.

Rất nhanh, ba người đã mở mắt ra, cúi đầu đáp: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Tiếng muỗi trong đáy lòng bọn họ dần dần đi xa.

Nguyên Trạch lão đạo khẽ hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: "Lần này mặc dù quân tiên phong bị thiệt hại, nhưng đạo bản thân của các ngươi và ta chưa viên mãn, không thể kịp thời ra tay bố trí. Các ngươi và ta được chủ nhân ban thưởng cho những tạo hóa này, nhất định có thể làm được!"

"Đạo hữu! Khoan hãy nói!" Đạo giả có khuôn mặt trung niên phía bên trái vội vàng lên tiếng cắt ngang: "Nói suông không bằng làm, chúng ta sớm đi công thành, hoàn thành việc sắp xếp của đại nhân mới đúng!"

"Đúng vậy!" Nguyên Trạch lão đạo cười ngượng ngùng, dần dần nhắm hai mắt lại, nói lẩm bẩm: "Chúng ta sẽ ngưng tụ thành Kim Tiên đạo quả, chỉ là Độ Tiên Môn mà thôi, không phải dễ như trở bàn tay sao?"

Nói xong, khóe miệng của Nguyên Trạch lão đạo lộ ra một nụ cười vừa tự tin lại vừa yên ổn...

Hai Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo đã bị huyết muỗi ăn mòn đạo tâm nguyên thần ở bên cạnh, cũng không nhịn được nhíu mày liếc nhìn nhau.

"Hắn vẫn đã nói ra rồi."

"Nếu không thì đưa cho đại nhân một lời khuyên...đổi người khác đi."

Hai người lắc đầu lộ ra vẻ mặt suy tư, nhưng rất nhanh đã khôi phục thành vẻ mặt đờ đẫn, từ từ nhắm mắt lại ngưng thần.

Lúc này tất cả tâm trí của bọn họ đều bị âm thanh kia chiếm giữ...

"Thu nạp hoa sen, ngưng thành đạo quả, hủy diệt Độ Tiên Môn"

Thật ra bọn hắn đã không còn nhiều cơ hội để tự chủ suy nghĩ...

Ba đóa huyết liên xoay chầm chậm một lần nữa, từng tia huyết quang bay ra, chui vào trong đạo bào của ba người bọn hắn, bổ sung hư vô đạo quả cho từng người...

...

"Tiểu Nhã, gần đây sơn môn có bọn đạo chích quấy nhiễu tập kích, trong môn phái có phần không an ổn. Ngươi tạm thời không cần bế quan tu hành, nếu môn phái gặp tai họa, ngươi lập tức chạy tới Bách Phàm Điện đi."

Đứng trên mây trắng, cảm thụ được sự mát mẻ của linh phong phả vào mặt, trong đáy lòng Hữu Cầm Huyền Nhã vang vọng lời căn dặn của sư phụ.

Tai hoạ...

Nếu môn phái bị tập kích, thân là thủ tịch đệ tử đương đại, nàng nên làm gì đây?

Cường địch xâm phạm sơn môn, những đệ tử chưa thành tiên như bọn họ không có khả năng ngăn cản được.

Nếu như thật sự phát sinh tai hoạ như vậy, lúc đại trận hộ sơn tràn ngập nguy hiểm, đệ tử các phong có thể chiếu cố tốt bản thân, không để cho Tiên Nhân trong môn phái phải phân tán tinh thần. như vậy coi như cũng đã là tăng thêm sức mạnh cho môn phái ngăn địch bên ngoài.

Chỉ hận mình lúc này chưa thành tiên, không thể giúp sư phụ, sư tổ chia sẻ hoạn nạn.

Nàng nhất định phải làm điều gì đó.

Hữu Cầm Huyền Nhã mấp máy môi mỏng, trong mắt càng tỏ ra kiên định, quay người bay về phía Bách Phàm Điện.

Rất nhanh, nàng đã nhận được sự đồng ý của Bách Phàm Điện, dùng lệnh bài của trưởng lão lần lượt thông báo cho từng phong cùng với các thế hệ đệ tử, thông báo cho bọn họ biết chuyện có địa mạch đào thoát trong môn phái.

Từ khi ra khỏi Bách Phàm Điện, Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn chìm trong suy tư, mãi cho đến lúc...

Đi tới Tiểu Quỳnh Phong.

"Tiểu Quỳnh Phong chỉ có ba người Tề Nguyên sư thúc, Trường Thọ sư huynh và Linh Nga sư muội, chắc chắn lúc gặp phải địch sẽ là nơi nguy hiểm nhất, ta đi thông báo cho họ trước cũng là chuyện hợp tình hợp lý."

Trong đáy lòng Hữu Cầm Huyền Nhã tìm cho mình một lý do, mang theo chút bất an bay đến Tiểu Quỳnh Phong.

Từ xa, nàng đã thấy Linh Nga đang bay tới bay lui trên mặt hồ, tâm tình cũng thả lỏng hơn rất nhiều. Huyền Nhã giẫm lên đám mây, chậm rãi đáp xuống.

Vừa bước vào tầng đại trận cách ly bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong đã nghe được...

Ộp...

Ộp...

Tiếng ếch vang lên xa gần không dứt, ánh ngọc lấp lóe bên hồ.

Một nơi vốn là linh địa tu tiên, lại có âm thanh đồng quê đu đưa phát ra.

Hữu Cầm Huyền Nhã đáp xuống bên hồ, quan sát mấy con ếch ngọc đang nhảy nhót tưng bừng, trong đáy lòng có một chút vui vẻ.

Từ lần trước, Trường Thọ sư huynh tặng nàng một con linh thú heo hồng nhạt cực kỳ đáng yêu, bất ngờ mở ra một cánh cửa lớn đưa nàng vào thế giới mới.

Mặc dù bởi vì mình bế quan quá thường xuyên, con tiểu linh trư kia không được nuôi cẩn thận nên chết rồi. Điều này đã khiến nàng thương tâm mấy tháng, nó chôn ở dưới Phá Thiên Phong…

Nhưng từ đó về sau, Hữu Cầm Huyền Nhã vô cùng yêu quý những linh thú đáng yêu này.

Đứng ở bên hồ, nhẹ nhàng cúi người, hồ nước phản chiếu dung mạo say đắm lòng người của nàng, thêm cả dáng vẻ nhỏ nhắn mềm mại mê người của nàng.

Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn chằm chằm mấy con ếch ngọc Tu Linh Thực tinh xảo kia, trên khuôn mặt mỹ lệ trước giờ vẫn luôn băng lãnh chợt nở ra một nụ cười mê hồn.

Nhưng hình như cảm nhận được ánh mắt của nàng, hai con ếch vừa mới "làm chuyện xấu hổ" không bao lâu, cùng nhau nhảy về xuống hồ nước, chân đạp một cái, cùng với gợn nước biến mất không thấy gì nữa.

Hữu Cầm Huyền Nhã đưa tay sửa lại lọn tóc bên tai, ánh mắt cực kì nhu hòa.

Đúng lúc này, mặt hồ xuất hiện từng làn sóng, ba viên bảo châu xoay chầm chậm, chiếu ra từng ánh sáng lung linh.

Rồi sau đó, một bóng người xinh đẹp từ từ nổi lên khỏi mặt hồ, hai tay nâng hai thủy cầu. Bên trong thủy cầu bên trái là một con linh ngư, bên trong thủy cầu bên phải là một con ếch ngọc...

Trong ánh sáng lấp lánh, Linh Nga híp mắt, thản nhiên nói:

"Sư tỷ thật xinh đẹp nha, có muốn ăn con linh ngư ngon lành này không, hay là muốn con Ngọc Oa ngon lành này. Hay là muốn Linh Nga sư muội hiền lành đáng yêu của sư tỷ, giúp sư tỷ đi pha chén trà xanh, làm chút điểm tâm."

Hữu Cầm Huyền Nhã không nhịn được bật cười, khuôn mặt rạng rỡ như hoa mai đua nở, sen hồng khoe sắc.

Linh Nga nhảy ra khỏi mặt hồ, cười nói: "Sư tỷ, ngươi đi vào phòng ngồi đi, sư huynh ta đi Đan Đỉnh Phong rồi."

"Được." Hữu Cầm Huyền Nhã ôn nhu đáp lại, bước tới trước Linh Nga.

Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên lấy lại tinh thần, nghĩ đến điều gì đó, thoáng chút kinh ngạc...

Ngon lành?

"Thứ này, thứ kia đều có thể ăn được sao?"

Linh Nga chớp chớp mắt: "Sao lại không? Linh ngư ăn rất ngon, rán chiên chưng luộc nấu súp đều được, còn có gia vị mà sư huynh ta bí mật chế ra nữa! Ếch ngọc cũng có thể làm thành ếch xào sả ớt, ếch xào bông hẹ, ếch xào tía tô...tài nghệ nấu ăn của sư huynh năm đó đều truyền thụ cả cho muội đây!"

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức nhíu mày lại: "Chúng ta đều đã tích cốc, vì sao nhất định phải ăn những thứ này?"

Linh Nga cười nói: "Lời này có lẽ Tửu Cửu sư thúc có thể giải thích. Rượu không có tác dụng trong việc tu hành, nhưng Tửu Cửu sư thúc lại cho rằng rượu là nửa tính mạng, ham muốn ăn uống không phải cũng thế sao?"

"Thực sự là có đạo lý như vậy..."

"Nói suông thì không có bằng chứng." Linh Nga vén tay áo lên, lấy bảo nang gia vị ra, đi về phía bếp lò ven hồ: "Sư tỷ người đợi một lát, hôm nay sư muội sẽ bộc lộ tài năng cho ngươi xem!"

Hữu Cầm Huyền Nhã chớp chớp mắt, đang muốn nói chuyện, Linh Nga đã khẽ hát điệu dân gian, nhảy hai bước tới bên bếp lò.

Linh Nga búng đầu ngón tay ra một ngọn lửa, sau đó bếp lò bắt đầu phát ra lửa nhỏ.

Vỗ tay một tiếng, theo đó một con linh ngư bay ra khỏi mặt hồ, còn tự mình nhảy lên trên thớt gỗ.

Linh Nga lấy ra một pháp khí dao găm sắc bén "Khử tanh", tiện tay đập ngất linh ngư, bắt đầu thuần thục làm cá...

Hữu Cầm Huyền Nhã tò mò tiến tới, tạm thời quên mất chuyện chính sự rồi.

Nửa canh giờ sau...

"Nhìn qua có vẻ cũng không tệ."

"Sư tỷ nếm thử xem, tay nghề của ta cũng không thua sư huynh nhé."

"Ừm…thơm quá!"

Hữu Cầm Huyền Nhã cầm một đôi đũa ngọc, hai mắt toả sáng.

Linh Nga ở bên cạnh lấy ra một chiếc bàn vuông thấp, bỏ rượu nhẹ chưng cất từ hoa quả lên bàn, cùng uống rượu và thưởng thức món cá với Hữu Cầm Huyền Nhã ngay bên hồ.

Không bao lâu, một đám mây trắng từ Đan Đỉnh Phong bay về...

Linh Nga liếc nhìn độ cao của đám mây trắng, lập tức nói câu: "Sư huynh trở về rồi, không phải sư tỷ có chính sự muốn đợi sư huynh trở về để bàn bạc sao?"

"Ừm." Hữu Cầm Huyền Nhã vội vàng buông đũa xuống, đứng dậy nghênh đón.

Lần này Lý Trường Thọ thực sự không trốn tránh, cưỡi mây bay thẳng tới.

"Sư huynh! Hữu Cầm sư tỷ đợi huynh được một lúc rồi!"

"Trường Thọ sư huynh."

Linh Nga thanh tú động lòng người hô lên, Hữu Cầm Huyền Nhã cúi đầu chắp tay hành lễ với Lý Trường Thọ.

"Hữu Cầm sư muội không cần đa lễ như vậy." Lý Trường Thọ làm đạo bái hoàn lễ: "Không biết ngươi tìm ta có chuyện gì không?"

Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ, kể lại chuyện Địa Mạch Na Di Trận kia rồi nói: "Nếu có ngoại địch tấn công núi, đại trận hộ sơn nguy cấp, Trường Thọ sư huynh và Linh Nga sư muội cứ chạy thẳng đến Bách Phàm Điện, trong đó có con đường đào thoát. Chúng ta chưa thành tiên, nếu ở lại đây, ngược lại chỉ làm quấn chân các vị trưởng bối trong môn phái."

Lý Trường Thọ nhướng mày, vội hỏi: "Hữu Cầm sư muội, việc này ngươi đã nói cho đệ tử các phong khác biết rồi sao?"

"Vẫn chưa..." Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút xấu hổ: "Ta...đến Tiểu Quỳnh Phong trước. Đang nghĩ tới có thể nhờ Trường Thọ sư huynh giúp ta, cùng ta đi tới các phong tìm mấy người cùng thế hệ nói việc này được không?"

Linh Nga ở bên cạnh trừng mắt nhìn, nhưng không nói gì thêm.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ thở dài, căn dặn: "Việc này phải đổi một lí do thoái thác, không được nhắc đến chuyện Địa Mạch Na Di Trận. Hữu Cầm sư muội ngươi đã từng nghĩ tới, đệ tử đương đại nhập môn từ mấy chục đến mấy trăm năm không phải ai cũng giống nhau. Nếu có ngoại địch cố ý lẫn gian tế vào mật báo, nói rõ chuyện địa mạch này như vậy. Lúc thật sự có ngoại địch tấn công núi, chẳng phải chặt đứt đường lui của môn nhân đệ tử sao?"

Hữu Cầm Huyền Nhã ngẩn ra, sau đó khẽ nhíu mày: "Trường Thọ sư huynh nói rất có đạo lý. Chỉ là, nếu không tin người, vậy làm thế nào khiến người khác tin mình?"

"Ba chữ "người đáng tin" luôn đứng sau ba chữ "người quen biết"." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nếu ngươi còn chưa quen biết người ta, vậy dựa vào điều gì để tin tưởng? Lòng người khó đoán, biết mặt không biết lòng. Còn nữa, Hữu Cầm sư muội lấy gì để xác nhận rằng, trong môn chúng ta có người không có tham sống sợ chết, đầu hàng địch để cầu sinh?"

"Nhưng..." Hữu Cầm Huyền Nhã yên lặng, không biết nên biện hộ như thế nào, trong đáy lòng cũng đang không ngừng suy nghĩ.

Lý Trường Thọ lại ấm giọng nói: "Tất nhiên chúng ta phải tâm niệm cảm kích trung thành với môn phái. Nhưng cũng chỉ là chúng ta, ngươi và ta không thể nào yêu cầu người bên cạnh cũng giống như mình được. Đạo pháp thiên địa, chính là tùy tâm mà ra. Phạm vi thuật quy, vẫn tùy tâm sinh ra. Hữu Cầm sư muội có thể thấy được trong thiên hạ này, cho dù là sư đồ, phụ tử, có người nào nhân chi đạo là hoàn toàn giống nhau?"

"Huyền Nhã thụ giáo..." Hữu Cầm Huyền Nhã làm đạo vái chào thật sâu với Lý Trường Thọ, trong đôi mắt đẹp mang theo mấy phần khâm phục, nói khẽ: "Là Huyền Nhã suy nghĩ không chu toàn, đa tạ Trường Thọ sư huynh đã chỉ điểm. Việc này vẫn mong sư huynh dạy ta, nên xử trí như thế nào."

"Sư muội không cần giữ lễ tiết như thế." Lý Trường Thọ trả lại một đạo bái, trong đáy lòng lại âm thầm tổng kết.

Đối phó với người có tính cách như Hữu Độc, nói bừa đạo lý ngược lại kết quả tốt đến không ngờ...

Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu sư muội muốn thông báo môn nhân đệ tử các phong trước một tiếng, không bằng đổi thành một lí do khác để thoái thác. Ví dụ như là, nói rằng trong môn phái có tình huống khẩn cấp, mời các vị đồng môn chưa thành tiên, lập tức chạy tới Phá Thiên Phong để lánh mặt. Đến lúc đó, chỉ cần chỉ dẫn cho bọn họ đi vào trong Bách Phàm Điện, như vậy sẽ khá hơn là để tất cả mọi người như ong vỡ tổ ùn ùn lao tới Bách Phàm Điện."

"Đúng vậy." Trong mắt Hữu Cầm Huyền Nhã tràn đầy ánh sáng, nói khẽ: "Nếu không có Trường Thọ sư huynh chỉ điểm..."

"Hữu Cầm sư muội chỉ hơi nóng lòng một chút thôi, chỉ cần suy nghĩ kĩ một tí là có thể nghĩ ra." Lý Trường Thọ không để lại dấu vết cắt ngang lời của nàng, sau đó dùng tay ra hiệu mời: "Việc này nên làm sớm chớ chậm trễ, Hữu Cầm sư muội không nên ở đây làm lỡ chuyện."

"Vâng." Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ gật đầu, cúi người hành lễ với Lý Trường Thọ, sau đó cưỡi mây vội vàng bay đến Phá Thiên Phong.

Hiển nhiên là nàng đi tìm trưởng lão trong Bách Phàm Điện để thương nghị việc này, nhắc nhở các vị trưởng lão đừng để lọt tin tức.

Được Trường Thọ sư huynh chỉ điểm như vậy...

Rất có thể trong núi...

Thật sự có gian tế của kẻ thù!

Bên hồ, Linh Nga chớp mắt nhìn Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ cười cười với nàng rồi cưỡi mây bay về phòng đan.

Một lát sau.

Đan phòng dưới mặt đất, trên bàn đọc sách trong mật thất.

Lý Trường Thọ vuốt ve nhẫn trữ vật có ấn ký chưởng môn mà Vạn Lâm Quân trưởng lão vừa đưa cho mình, nhìn chằm chằm vào bản đồ địa hình đã được bày ra trên bàn trước mặt.

Trong nhẫn trữ vật có số lượng lớn các loại độc thảo hiếm thấy, hẳn là môn phái ban thưởng cho Vạn Lâm Quân trưởng lão. Ngoài ra còn bị Vạn Lâm Quân trưởng lão nhét thêm một đống mê đan độc đan...

Có đi có lại, Lý Trường Thọ quyết định để nhóm độc đan này thành "khoản quỹ công cộng", dùng để âm thầm bảo vệ sư môn.

Hiện tại...

Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, Lý Trường Thọ bắt đầu phân tích từng mục.

"Nếu như ta là những kẻ kia, thì sẽ chọn hướng nào để phát động tập kích bất ngờ?"

...

Nửa năm sau, cách Độ Tiên Môn sơn môn ba ngàn dặm về phía tây bắc.

Từng đạo bóng đen bay sát đất, nhanh chóng lao qua một mảnh hoang cốc. Đám người này vẫn chưa chú ý tới, đó là trên một hòn đá nào đó ở vách núi bên cạnh, có một lớp mạng nhện quấn quanh đá vụn đang nhẹ nhàng phiêu đãng trong gió.

Cùng lúc đó, lộ tuyến đi tới của bọn hắn, trong khu rừng rậm hơn ba trăm dặm ở trước mặt.

Một chiếc hộp gỗ được chôn vùi ở dưới gốc cây nhẹ nhàng mở ra, một người giấy treo đầy bao vải nhảy ra ngoài, trong nháy mắt thi triển mộc độn…

Chui xuống bên cạnh thân cây già.

Chương 87. Trận chiến độc... Trận độc chiến...

Đã đến rồi...

Phải nói là cuối cùng cũng đến rồi.

Trong bóng tối, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra.

Không sợ bị trộm chỉ sợ bị kẻ trộm ghi nhớ.

Đám địch nhân này vẫn chưa từng hiện thân, khiến Lý Trường Thọ cũng cảm thấy hơi áp lực.

Nửa năm trước kể từ khi hắn được Vạn Lâm Quân trưởng lão ban thưởng cho chiếc nhẫn kia, Lý Trường Thọ lại bắt đầu giai đoạn thứ ba, bố trí chuẩn bị chiến đấu.

Bây giờ đã đến lúc nghiệm thu thành quả...

Nếu đối phương muốn phát động đánh lén, có lẽ là từ mặt đất và dưới mặt đất nhanh chóng tới gần Độ Tiên Môn, sau đó đột ngột gây khó dễ.

Điều này đã cho Lý Trường Thọ có rất nhiều không gian để hành động.

Đối phương xuất hiện từ hướng này, con đường mòn này...

Quả nhiên mình đoán không sai!

Mặc dù để ổn thỏa, Lý Trường Thọ cũng đã mai phục năm đạo nhân giấy chữ Địa trên năm con đường có khả năng.

Mà đối phương cũng coi như rất phù hợp, lựa chọn con đường đánh lén đúng vào một trong ba con đường hắn tập trung bố trí.

Nhưng điều duy nhất khiến Lý Trường Thọ cảm giác không đạt tới lý tưởng, đó chính là thời gian đối phương phát động đánh lén cách dự tính của mình hai ba tháng...

Thậm chí trước đây, Lý Trường Thọ đã từng phỏng đoán, có khả năng bởi vì Vạn Lâm Quân trưởng lão và mình ngấm ngầm cùng nhau đâm lén đối phương. Việc đó đã khiến kẻ đứng sau màn kia từ bỏ tính toán hủy diệt Độ Tiên Môn...

Nhưng mà...

Địch mặc dù chậm trễ, nhưng vẫn đã tới rồi. Lúc này đạo nhân giấy chữ Thiên Thất vẫn "án binh bất động" như cũ, trốn ở bên ngoài sơn môn, lẳng lặng ẩn nấp.

Tác dụng của bọn hắn vẫn là sau khi đại chiến bộc phát, bọc đánh từ phía sau. Lối suy nghĩ chiến thuật này vẫn chưa thay đổi.

Còn sáu đạo nhân giấy Địa thì được Lý Trường Thọ phân bố ở trên sáu con đường nhỏ trước kia hắn đã tìm ra. Hơn nữa trên sáu con đường này, hắn còn dùng thời gian hai ba tháng để bố trí rất nhiều độc trận đơn giản.

Thế nào là độc trận?

Trận pháp cộng thêm độc đan, tất nhiên chính là độc trận.

Điểm khác biệt chính là, Lý Trường Thọ bố trí những độc trận này, nặng về ẩn nấp, nhẹ về khốn mê, mục đích chủ yếu là không bị phát giác dễ dàng.

Một khi có người vào trận sẽ làm sương mù độc phấn bộc phát trong nháy mắt, không lãng phí một chút độc tính nào!

Đây mới là chân lý độc trận mà Lý Trường Thọ hiểu!

Lúc Lý Trường Thọ bố trí những độc trận này, chưa hề nghĩ tới hy vọng xa vời có thể chỉ dựa vào những thứ này trực tiếp hủy diệt toàn bộ quân địch.

Đạo lý rất đơn giản, bởi vì đối phương dám can đảm đánh lén Độ Tiên Môn có Kim Tiên trấn giữ, tất nhiên cũng có cao thủ Kim Tiên...

Thậm chí, Lý Trường Thọ còn tính tới tình huống có khả năng cực thấp, chính là đối phương có Đại La Kim Tiên, cũng đã có bố trí tương ứng.

Chỉ dựa vào những thứ "Thần thông" này của hắn bố trí độc trận, cho dù đối phương là Kim Tiên cũng có thể tiện tay đánh tan. Những độc trận này còn có thể dùng như địa lôi, phát nổ tạo ra hiệu quả cực mạnh trong nháy mắt.

Cũng bởi vì đối phương ít nhất cũng có hai vị Kim Tiên, cho nên Lý Trường Thọ mới quyết định để đạo nhân giấy mai phục bốn phía, chứ không gọi Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Để tránh, Vạn Lâm Quân lão gia tử giơ quải trượng thanh đồng, hét lớn "vì Nhân Giáo" rồi xông ra liều mạng với đám Kim Tiên của đối phương.

"Quấy nhiễu, vây khốn quân địch, khiến chúng bị bại lộ hành tung, kịp thời cảnh báo cho sư môn, gây suy yếu một phần lực lượng của đối phương."

Những điều này mới là tác dụng chính của người giấy chữ "Địa" này!

Trốn trong thân cây, đạo nhân giấy chữ "Địa Tam" khẽ lắc lư, thân hình nhanh chóng bành trướng, hóa thành một Tiên Nhân trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái, mặc một bộ trường bào.

Khí tức và hình dáng kẻ này hoàn toàn khác biệt với bản thân Lý Trường Thọ.

Lúc này, phân nửa tâm thần của Lý Trường Thọ đã ký thác vào đạo nhân giấy này. Hắn dựa vào mạng nhện "Trọng Đồng Tam Đầu" bố trí khắp nơi ở trước đây, giám sát hai trăm dặm bên ngoài, chính là nơi mấy bóng đen đang chạy như bay sát mặt đất...

Rất nhanh Lý Trường Thọ đã phát hiện ra, dưới mặt đất còn có mấy chục thân ảnh đang kết đội đi tới.

Những thân ảnh này chia nhau đi theo sau mấy vị đại yêu biết đào đất. Mặc dù ai ai cũng đã ẩn tàng sự dao động của khí tức, nhưng tính ra lại không bằng thổ độn.

Ồ? Sử dụng Xuyên Sơn Giáp Tinh?

Nhưng không sao, trước đây Lý Trường Thọ cũng đã cân nhắc đến điểm này.

Hắn bố trí những độc trận này, có vài chỗ cố ý chôn trận cơ rất sâu, đại trận thành ra được bố trí theo một mặt phẳng nghiêng...

"Hả? Không đúng."

Trong bóng tối, Lý Trường Thọ nhướng mày, trong đáy lòng nổi lên một vài hình ảnh giao thoa trùng điệp. Hắn nhanh chóng tổng hợp và phân tích…

Phía tây nam cũng có một nhóm người đánh lén!

Vậy là đối phương chia binh thành hai con đường!

Bất quá...

Cũng không sao...

Tâm trí Lý Trường Thọ phân ra hai nơi, nhất tâm đa dụng, kích hoạt đạo nhân giấy chữ Địa Ngũ.

Nhờ đạo nhân giấy này để mở sẵn từng tầng độc trận ở phía tây nam, rồi cho đạo nhân giấy tìm một đầm nước để lẩn trốn đi.

Quan sát kỹ trong chốc lát, Lý Trường Thọ cười thầm hai tiếng.

Tình huống hiện tại quả thực đã vượt qua dự đoán của hắn trước đây, có lẽ do phần may mắn nào đó…

Ba con đường nhỏ được hắn tập trung bố trí binh lực độc trận chủ đạo để "đánh lén", vậy mà bây giờ có hai đường đã được sử dụng rồi!

Quả nhiên đối phương thật sự vừa ấm áp lại vừa tri kỷ, sợ tâm huyết của hắn bị lãng phí.

Rất nhanh, hai đạo nhân giấy của Lý Trường Thọ đều đồng thời cảm nhận được uy áp của Kim Tiên.

Hai người phía tây nam, một người phía tây bắc.

Ba vị Kim Tiên?

Mặc dù Lý Trường Thọ ngay lập tức phát giác được, đạo vận của ba vị Kim Tiên này có một chút kỳ quái, nhưng uy áp của Kim Tiên là thật.

Ba vị Kim Tiên...

Thế cục có một chút không chắc chắn, quả thực không dễ ứng phó.

Trong bóng tối, Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại lần nữa, trong đáy lòng niệm một câu...

Đạo nhân giấy chữ "Nhân Tam", khởi động!

Trong phòng đan Tiểu Quỳnh Phong, "Lý Trường Thọ" đang ngồi ngẩn người trước lò luyện đan run lên, trong đôi mắt dần dần có linh quang.

Hắn lập tức đóng đại trận xung quanh Tiểu Quỳnh Phong, truyền âm với Linh Nga.

Linh Nga đang tu hành thuỷ độn và thổ độn hoán đổi ở trên mặt hồ, lập tức ngơ ngác một chút, sau đó nhảy hai bước lên không trung, bay về phía nhà tranh bên hồ...

"Sư phụ! Sư huynh luyện đan ở trong phòng đan bị bất tỉnh rồi! Người mau đi qua đó xem một lát!"

Khi Linh Nga ở bên kia đang hô hoán hoảng loạn, bên này, tâm thần Lý Trường Thọ lại bị thu hút bởi nhóm địch ở hướng tây bắc cách đó ba ngàn dặm.

Nhóm cường địch này đã bắt đầu tiến vào độc trận...

Bọn chúng vẫn luôn bay nhanh sát mặt đất, chỉ lo ẩn nấp thân hình mà lại không chú ý đến việc dò xét con đường phía trước.

Hơn mười mấy đạo thân ảnh đi phía trước xông thẳng vào độc trận thứ nhất hướng tây bắc.

Sương độc bộc phát, lập tức có hai người trực tiếp ngã gục!

Nhưng hơn mười người có khuôn mặt đờ đẫn không hề có một chút dao động nào. Phản ứng của bọn hắn cũng rất nhanh, tiên quang quanh người sáng chói, yêu lực nở rộ, lấy đan dược giải độc ra nhét vào trong miệng, đồng thời cấp tốc lùi về phía sau...

Trận hình của đám người này vọt tới phía trước tức đại loạn.

"Có trận pháp!"

"Là độc đan làm thành cạm bẫy đơn giản, quả nhiên bọn hắn đã có đề phòng, dùng pháp lực thổi ra phá trận!"

"Mau mau phá đi! Đừng bỏ lỡ thời cơ tập hợp!"

Ngay lập tức, mấy vị đại yêu cảnh giới Thiên Tiên hướng về phía trước, thúc dục thần thông nhẹ nhàng thổi đám độc này ra.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hơn mười người lúc trước đã xông vào độc trận kia, đã có bốn năm người thổ huyết, gào rú thảm thiết, nguyên thần trực tiếp bay ra.

Độc đan của Vạn Lâm Quân, phẩm chất siêu nhiên.

Thành quả trước mắt: Sáu Chân Tiên, một Thiên Tiên.

Tiếp sau đó, đám "Quân địch" ở phía tây nam cũng xông vào độc trận thứ nhất ở bên trong rừng rậm.

Lý Trường Thọ tìm đúng thời cơ, chủ động thôi phát độc trận ở nơi đây. Sương mù màu lục phiêu đãng, kết quả lại tăng lên "năm người" nữa.

Có một vị Thiên Tiên khác bị độc thương nguyên thần, trong thời gian ngắn đã mất đi sức chiến đấu.

Chiến thuật độc trận quấy rối: Lục khai môn!

Nói trở lại, Vạn Lâm Quân trưởng lão thật sự quá mức thiên vị màu xanh, khói độc phấn độc đều hiện ra một màu xanh nồng đậm...

Nhưng Lý Trường Thọ lại khác biệt, hắn theo đuổi vô sắc vô vị cực hạn.

Hai đạo nhân giấy thân mang trọng trách, được Lý Trường Thọ duy trì độn pháp, dung hợp với cây cối và đầm nước.

Lúc này Lý Trường Thọ tiếp tục âm thầm quan sát, thông qua hai đạo nhân giấy này khống chế bước kế tiếp của độc trận...

Đám người đánh lén này vẫn cứ chưa ý thức được con đường phía trước của bọn hắn có cái gì. Bọn hắn không hề thay đổi đường đi, tiếp tục bay sát đất xông về phía trước...

"Xem ra, sau khi tâm thần bị khống chế, suy nghĩ của mấy tên gia hỏa này cũng xảy ra vấn đề." Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thầm cảm khái, tiện thể quan sát tình hình bên trong môn phái.

Ừ...

Vẫn yên bình như cũ.

Độ Tiên Môn đã an bài trạm gác ngầm, để phòng địch ở ngoài ngàn dặm xung quanh sơn môn.

Bởi vì chưởng môn và các vị trưởng lão cảm thấy, khoảng cách này đủ để phát hiện ra địch nhân, để có thể kịp thời đối ứng.

Nhưng Lý Trường Thọ lại cho rằng, chưởng môn và các vị trưởng lão...

Có một chút quá tự tin rồi.

Tất nhiên, hắn cũng sẽ không đứng ra nói những lời này, hắn chỉ là một "mầm tiên thấp kém" trong Tiểu Quỳnh Phong mà thôi.

Trong khả năng của hắn cũng chỉ có thể âm thầm mở rộng phạm vi giám sát lên đến ba ngàn năm trăm dặm, tập trung vào mấy tuyến đường đi.

Tâm thần tiếp tục theo dõi hướng tây nam, tây bắc.

Hai nhóm bóng đen cũng rất ăn ý, hầu như đồng thời vòng qua một nơi có độc trận mà Lý Trường Thọ đã giấu giếm, nhưng lại xông vào một vị trí có độc trận khác.

Sương mù màu xanh bộc phát một lần nữa, hai nơi cách xa nhau mấy ngàn dặm, mỗi nơi càn quét bảy, tám thân ảnh...

Lý Trường Thọ dựa vào mạng nhện tìm kiếm cẩn thận, quả nhiên từ trên người mấy vị Chân Tiên bị độc chết, một lần nữa nắm bắt được bóng dáng của mấy con huyết muỗi kia.

Lần này huyết muỗi xuất hiện, nhanh chóng hóa thành huyết khí tiêu tán.

Loại tình huống này...

Rất có thể, vị "Văn đạo nhân" kia, lúc này đã không còn quản sự tình ở nơi đây. Kẻ đứng sau màn này hẳn đã sớm thoát ra, tránh bị cao thủ Nhân Giáo để mắt tới...

Nếu đã như vậy, phần thắng của Độ Tiên Môn sẽ càng nhiều hơn một chút.

Tổng số người đánh lén ở hai con đường có bảy mươi tám người cảnh giới Thiên Tiên, ba người cảnh giới Kim Tiên tình trạng kỳ quái, còn Chân Tiên thì hơn mấy ngàn.

Nguồn sức mạnh này rõ ràng đã hoàn toàn áp đảo Độ Tiên Môn. Hơn nữa, Lý Trường Thọ cũng chưa xác định, ở những nơi mà mình chưa thể kiểm tra được, liệu có còn người đánh lén nào khác không...

Nhất định phải cân nhắc những tình huống này.

Như vậy xem ra, lần này quả thực coi như là đại kiếp của Độ Tiên Môn.

Theo như hắn biết, cảnh giới Kim Tiên trong môn phái chỉ có một mình chưởng môn, số lượng trưởng lão Thiên Tiên chỉ có hơn năm mươi người, Chân Tiên, Nguyên Tiên ngược lại thì có một đống, nhưng có thể phát huy ra bao nhiêu sức lực chiến đấu thì không thể biết rõ được.

Như thường ngày, Độ Tiên Môn thanh tĩnh vô vi đã quen, cũng rất ít diễn luyện đại trận trăm người, ngàn người.

Nếu mọi người dùng một nửa quan tâm của "Đạo lữ chi phong" vào trong diễn luyện "Tiên trận" thì...

Hôm nay không cần một vị tiểu đệ tử như hắn phiền muộn mất công như thế!

Đám người đánh lén ở hai hướng kia cũng thật sự cứng đầu. Bọn hắn tiến về phía trước hơn trăm dặm, liên tục ăn ba đợt thiệt thòi, lúc này mới giảm tốc độ lại, bắt đầu dùng pháp bảo thăm dò con đường phía trước.

Hoàn toàn đúng kiểu là...

Độc trận của ngươi lợi hại lắm sao? Bần đạo lấy tính mạng đồng bọn đến đối kháng!

Cười khẽ một tiếng, Lý Trường Thọ không nghĩ nhiều nữa, chăm chú khống chế hai đạo nhân giấy, lựa chọn thời cơ mở độc trận ra...

Rất nhanh, thành quả đã tăng lên đến hơn bốn mươi vị Chân Tiên, ba vị Thiên Tiên bị giết, trọng thương bốn vị Thiên Tiên.

Mặc dù chưa làm cho đối phương tổn thương nặng nề, nhưng lại làm cho tốc độ tiến đến của đối phương chậm lại, để cho Lý Trường Thọ có thêm nhiều cơ hội để chuẩn bị.

Hiệu quả độc trận cũng không tệ, về sau có thể nghiên cứu sâu hơn...

Cảm nhận được sư phụ và sư muội đã tới gần Đan phòng, Lý Trường Thọ phân ra một tia tâm thần lên người đạo nhân giấy ở trong Đan phòng.

Bởi vì chính mình đã bố trí rất nhiều đạo nhân giấy, Lý Trường Thọ cũng phân chia thật cẩn thận.

"Đạo nhân giấy chữ "Thiên" thì chịu trách nhiệm vây đánh sau khi khai chiến.

Trên người chúng mang theo hàng loạt người giấy nguyên bản và độc phấn. Khí tức, hình dạng bảo đảm không hề có điểm nào giống với Lý Trường Thọ.

Sau khi cuộc đại chiến bộc phát, bọn chúng sẽ xuất quân. Đợi cho đến khi đại chiến kết thúc, mấy đạo nhân giấy này cũng sẽ nhanh chóng thối lui.

"Đạo nhân giấy chữ Địa" thì phụ trách việc khai chiến, báo động cho tông môn, đả thương địch thủ, chủ yếu dùng để khống chế độc trận. Khí tức và hình dạng của mỗi người cũng hoàn toàn khác biệt với Lý Trường Thọ.

Lúc này có hai đạo nhân giấy chữ Địa đang phát huy tác dụng.

"Đạo nhân giấy chữ Nhân" thì chịu trách nhiệm bảo hộ cho sư muội và sư phụ. Mặc dù số lượng ít, nhưng đều sắp xếp bên cạnh sư phụ và sư muội.

Cũng giống như lúc này đạo nhân giấy chữ Nhân số ba đang phụ trách bồi tiếp sư muội và sư phụ, giả bộ là chân thân của hắn, cùng sư muội chạy tới địa mạch thoát thân...

Đại trận mới trên Tiểu Quỳnh Phong đều đã có đạo nhân giấy chữ Thiên tiếp nhận, nơi này cũng coi như là một "Cạm bẫy" có thể mai táng cường địch.

Bên ngoài phòng đan truyền đến mấy tiếng phù phù vang động, đó là mấy con ếch ngọc Tu Linh Thực nhảy vào ao nước...

Chỉ nghe thấy Linh Nga và Tề Nguyên lão đạo ở bên ngoài la lên:

"Sư huynh!"

"Trường Thọ ngươi làm sao vậy!"

Hai đạo thân ảnh vội vàng xâm nhập vào trận pháp bên ngoài phòng đan...

Chương 88. Dịch vụ mai táng tặng kèm

Tề Nguyên nhìn Lý Trường Thọ đang ngồi xếp bằng, thoáng sửng sốt, quay đầu trừng mắt nhìn Linh Nga.

"Không phải ngươi nói sư huynh ngươi bị hôn mê sao? Không phải hắn vẫn yên ổn sao!"

Linh Nga chớp chớp mắt, đột nhiên chỉ vào phía sau lưng Tề Nguyên nói một câu: "Sư phụ mau nhìn xem, nguyên thần sư huynh xuất khiếu rồi!"

"Hả?" Tề Nguyên lão đạo quay người nhìn lại, nhưng lại thấy đại đồ đệ của mình đang lộ ra một nụ cười mang theo vẻ áy náy với mình.

Một mùi hương nhẹ nhàng chui vào trong chóp mũi của Tề Nguyên lão đạo, thấm vào ruột gan. Lúc lão đạo chưa kịp phản ứng lại thì cỗ dược lực đã tác động lên nguyên thần của lão.

Nội tình của Trọc Tiên vốn đã rất yếu ớt, Tề Nguyên lão đạo chớp mắt, thân hình chậm rãi ngã ra sau...

"Lý Trường Thọ" nhanh tay lẹ mắt, lấy một bao tải da thú ra trực tiếp che phủ lên người sư phụ.

Khẽ quát một tiếng: "Thu nhỏ!"

Bao tải chứa người "bản đặc chế chuyên dùng cho sư phụ" này được luyện chế từ mười mấy loại da linh thú, trong nháy mắt hóa thành kích thước cỡ hầu bao, sau đó được "Lý Trường Thọ" đưa cho Linh Nga.

Linh Nga nhận bình sứ đã được che lại ở trong tay, có một chút bất an nói một câu: "Sư huynh, chúng ta tính toán sư phụ như vậy, sau này có bị...sư phụ mắng chết hay không..."

"Lý Trường Thọ" đứng chắp tay, truyền âm nói: "Muội cũng biết tình tình của sư phụ rồi đó, nếu có cường địch xâm phạm, chắc chắn sư phụ xông ra đầu tiên, sau này ta sẽ giải thích thật tốt với sư phụ. Giống như mấy lần diễn luyện trước đây, sư muội cứ chờ ở đây, đợi sau khi tiếng chuông trong môn phái vang lên, lúc đám môn nhân đệ tử tiến đến Phá Thiên Phong, muội hãy dùng thổ độn, đưa sư phụ và ta đi tới địa mạch trước nửa bước. Ta phải dùng người giấy đi hỗ trợ chiến đấu, tâm thần không có ở đây."

Linh Nga cũng lộ ra vẻ nghiêm túc, nói một câu: "Vâng! Sư huynh cứ yên tâm! Ta sẽ chiếu cố tốt cho huynh và sư phụ!"

"Không cần lo lắng quá mức, ta vẫn một mực canh giữ bên cạnh muội và sư phụ." "Lý Trường Thọ" truyền âm nói: "Cho dù lần này Độ Tiên Môn không thoát khỏi trận đại kiếp này, ta cũng sẽ bảo trụ hai người."

Linh Nga cắn môi dưới, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, trong lòng ta vẫn có một chút bất an...huynh bây giờ, rốt cuộc đang ở cảnh giới gì?"

Khóe miệng "Lý Trường Thọ" nhếch lên: "Phản Hư cấp tám."

"Ồ!" Linh Nga mấp máy môi, không hỏi nhiều nữa.

Lý Trường Thọ cười, không tổn hao tinh thần nữa, dù sao phía sau vẫn còn rất nhiều chỗ phải dùng tâm lực...

Đạo nhân giấy này ngồi trước lò luyện đan, nhắm hai mắt lại.

Linh Nga cũng ngồi quỳ xuống bên cạnh sư huynh của mình, đeo chiếc túi có chứa sư phụ vào đai lưng rồi lẳng lặng chờ đợi tiếng chuông vang lên.

Mặc dù lúc này nàng không biết rốt cuộc cường địch là có hay không, nhưng sư huynh nói có, vậy tám phần là không sai rồi...

Hai phần còn lại chính là – có khả năng đây là bài khảo thí nhỏ của sư huynh đối với mình!

...

Trong khi sư huynh muội hợp lực cùng nhau đánh ngất sư phụ.

Bên ngoài ba ngàn dặm, trên hai hướng, hai nhóm "quân địch" cũng đã xông vào khu vực có độc trận dày đặc nhất.

Nếu quan sát từ trên không, có thể nhìn thấy một số "kỳ cảnh".

Hai nhóm bóng đen như châu chấu đang chạy như bay ở sát mặt đất, nhưng lại vừa đi vừa nghỉ, trận hình thỉnh thoảng lại bị nhiễu loạn.

Phía trước bọn hắn, với đủ loại địa hình hai bên, thỉnh thoảng lại có một làn sương mù bất ngờ phun ra, cuộn lại thành bột phấn.

Cho dù bọn hắn đều có một chút đề phòng, nhưng mỗi lần độc trận bộc phát, thì vẫn luôn có mấy thân ảnh ngã xuống mặt đất.

Với tình hình này, Lý Trường Thọ cũng có một chút tán thưởng...

"Lúc này đối phương đã không còn tinh thần nữa rồi."

Theo lý mà nói, khi bọn hắn phát hiện ra độc trận thứ nhất thì phải hiểu rằng bọn hắn đã bị bại lộ.

Trước đây điều mà Lý Trường Thọ lo lắng nhất chính là mấy cỗ khôi lỗi này sẽ bay thẳng lên không trung, nhào về phía sơn môn Độ Tiên Môn, như vậy những độc trận kế tiếp sẽ không còn quá nhiều hiệu quả...

Nhưng đúng như giả thiết của Lý Trường Thọ, sau khi trở thành "khôi lỗi", những yêu, người, linh này đều mất đi hơn phân nửa năng lực suy tính, chỉ biết nghe lệnh làm việc.

Coi như đã cho độc trận một không gian triển khai thật hoàn hảo.

Tính khoảng cách một trong hai nhóm cường địch đến sơn môn, chỉ còn tầm hai ngàn năm trăm dặm nữa thôi.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, mượn tay hai đạo nhân giấy, mở ra hoàn toàn độc trận còn sót lại ở hai hướng.

Sớm biết đối phương đầu sắt như vậy, hắn đã tăng số lượng độc trận lên mười lần ở các phương hướng, nói không chừng có thể hóa giải hơn phân nửa nguy cơ lần này của sư môn...

Mà thôi, trưởng lão cũng không cho nhiều độc đan như vậy, bớt ảo tưởng vô ích.

Bên trong thân cây, dưới đáy hồ nước, hai đạo nhân giấy đã hoàn thành nửa sứ mệnh lúc trước của mình, che dấu biệt tích, tạm thời rời trận.

Còn tâm thần Lý Trường Thọ...

Trong nháy mắt đã chuyển qua đạo nhân giấy chữ "Bạo" số ba, số năm!

Chỉ trong chốc lát, ở một nơi trong khu rừng rậm cách đại trận hộ sơn chỉ có mấy dặm, trong một dòng suối có hai lão đạo mặt lạnh lần lượt bay ra.

Bọn hắn bay thẳng lên không trung, ở hai hướng tây nam, tây bắc, quan sát Độ Tiên Môn.

Vị trí của hai lão đạo hoàn toàn khớp với hai nhóm quân địch đang tiến đánh!

Khí tức trên người bọn hắn đang run rẩy, tiên lực tuôn trào từ trên xuống dưới toàn thân.

Trong Độ Tiên Môn, từng đạo tiên thức ló ra, lập tức bị thu hút bởi thân hình hai lão đạo này.

Một trưởng lão có vẻ mặt già nua thì thào nói ra tiếng lòng của chúng tiên: "Hai vị đạo hữu này muốn làm gì vậy? Tại sao lại nhìn lạ mặt như thế..."

Đùng! Trong bóng tối, Lý Trường Thọ vỗ tay, nhanh chóng thu hồi tinh thần của mình trên người hai đạo nhân giấy.

"Các ngươi hãy mở to mắt ra mà xem!" Hai lão đạo này ngửa đầu rống to, bộc phát ra tiên quang rực rỡ từ trong ra ngoài...

Nói xong, lại đứng bên ngoài đại trận tự phát nổ tại chỗ!

Tiếng nổ cuồn cuộn như thiên lôi, tiên lực tuôn trào hóa thành sóng khí lao về phía trước, làm cho đại trận hộ sơn không ngừng run rẩy!

Chuyện này khiến cho các Tiên Nhân từ trên xuống dưới trong Độ Tiên Môn đều tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này...

Hoàn toàn không nghĩ ra.

Đây là chuyện gì vậy?

Đột nhiên có hai đạo nhân nhảy ra, rống lên hai tiếng, trực tiếp tự phát nổ, là muốn chấn động đại trận hộ sơn sao?

Để bọn họ nghe thấy tiếng động sao?

Chưởng môn của Độ Tiên Môn cũng bừng tỉnh, mở choàng hai mắt ra...

Tiên thức Kim Tiên nhìn theo hai hướng kia, lập tức phát hiện ra hai nhóm bóng đen đang nhanh chóng lao về phía Độ Tiên Môn!

"Không tốt!" Vị đạo trưởng có khuôn mặt trung niên bước ra khỏi nơi mình bế quan, hiện thân trên Phá Thiên Phong, nhìn về phía tây bắc, rồi nhìn về phía tây nam, trong miệng hét lớn một tiếng, âm thanh truyền mấy ngàn dặm: "Đạo chích phương nào, dám to gan đến xâm phạm Độ Tiên Môn chúng ta!

Trưởng lão, môn nhân các phong nghe lệnh! Chuẩn bị chiến đấu nghênh địch, bảo vệ sơn môn!"

Trụ gõ chuông lớn bên cạnh chủ điện, lập tức được hai chấp sự Chân Tiên với sắc mặt hoảng loạn xúm lại, ra sức gõ vang chuông lớn trong môn phái!

Lúc trước trong môn phái chỉ có bế quan, tu hành, đánh cờ, nói đùa, sinh hoạt đạo lữ…tất cả môn nhân trưởng lão đều bị một tiếng hét của chưởng môn đánh thức!

Tất cả các phong lập tức có từng thân ảnh vọt ra...

Mặt khác, còn có hai đám muỗi khôi lỗi cách sơn môn hơn hai ngàn dặm, cuối cùng cũng phát hiện ra sự thật là bọn chúng đã bị bại lộ tung tích...

Nguyên Trạch lão đạo đeo một chiếc mặt nạ cây khô, cùng với hai vị "Ngụy" Kim Tiên khác ở hai phương hướng đồng thời hạ lệnh!

Mấy thân ảnh vốn đang bay nhanh sát mặt đất, từng tốp từng tốp nhanh chóng phóng lên không trung, kết thành hai đám mây thật dày, đồng thời bay tới Độ Tiên Môn.

Ba vị Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo vốn giấu kín thân hình và khí tức, lập tức bộc phát hoàn toàn uy áp của Kim Tiên!

Trong Độ Tiên Môn, chưởng môn và một người có khí tức cảnh giới Kim Tiên lao vút lên không trung, đối đầu ứng phó!

Lý Trường Thọ âm thầm quan sát, trong môn phái có một cỗ khí tức Kim Tiên khác, lao ra ngoài từ trong Đạo Tạng Điện...

Đó là...

Kỳ Linh trưởng lão?

Ồ, đạo hiệu này quả nhiên có gì đó kỳ lạ!

Không đợi Lý Trường Thọ suy nghĩ nhiều, tất cả các phong đều truyền đến tiếng nổ vang.

Ở trên mười sáu toà sơn phong tương đối cao, mười sáu cột sáng đủ màu phóng lên tận trời, liên tục hội tụ linh lực vào đại trận hộ sơn!

Đại trận hộ sơn đã thay đổi từ mỏng manh như lúc trước, bây giờ trở nên dày thêm thô thêm, toàn bộ uy lực đều được triển khai!

Ở hai phía tây nam, tây bắc, hai đám mây đen với khí thế hung hăng liều chết lao tới, tốc độ nhanh hơn bay sát đất lúc nãy...kỳ thật cũng không nhanh hơn bao nhiêu.

Liều lĩnh, mạnh mẽ tấn công chính diện!

Bởi vì phát hiện ra tung tích của địch tương đối kịp thời, Độ Tiên Môn cũng bắt đầu bài binh bố trận từng bước.

Chân Tiên, Thiên Tiên các phong bắt đầu tập trung về phía Phá Thiên Phong, sau đó chia thành hai đội, rồi từng người bay đi tây nam, tây bắc, vài ngọn núi bên ngoài.

Cảnh giới Nguyên Tiên tụ tập ở Phá Thiên Phong, chuẩn bị bắt đầu kết trận.

Tất cả đệ tử các phong cũng nhao nhao được dẫn đến Bách Phàm Điện tại Phá Thiên Phong.

Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với mấy vị đệ tử Phá Thiên Phong bận rộn dẫn dắt đám đệ tử, môn nhân không thể nào tham chiến, tập hợp xếp hàng trước Bách Phàm Điện.

Lúc này cũng không cần phải gấp gáp chạy trốn ngay lập tức.

Đại trận hộ sơn là tầng bình chướng thứ nhất.

Cao thủ trong môn phái là tầng hộ vệ thứ hai.

Với tình hình chiến đấu bất lợi như thế này, thật sự đến lúc sinh tử tồn vong, những đệ tử và các Nguyên Tiên này sẽ được đưa xuống dưới mặt đất, từ rời đi Địa Mạch Na Di Trận...

Độ Tiên Môn vào lúc này, phần lớn các Tiên Nhân đều có một chút mơ màng, không biết tại sao lại đột nhiên bị cường địch tấn công.

Nhưng bọn họ sẽ không đưa cổ ra để bị giết!

Từng vị Tiên Nhân trong Độ Tiên Môn, cũng thu hồi ý cười hiền lành ngày thường.

Hoặc là nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn những kẻ địch "không biết" đang nhanh chóng vọt tới từ phía xa xa, quấy rầy tu hành thanh tĩnh của bọn họ.

Hoặc là sắc mặt đen lại, trong mắt tràn đầy lửa giận, trong đạo tâm cũng bắt đầu tức giận.

Mặc dù cũng có người lộ ra vẻ khẩn trương, sinh ra cảm giác lo lắng, nhưng phần lớn những người Độ Tiên Môn, vào giờ phút này cũng không giống như xe bị tuột xích...

Lúc này trên Tiểu Quỳnh Phong.

Các tầng đại trận được Lý Trường Thọ bố trí đã mở ra, chỗ này bây giờ đã là một nơi nguy hiểm.

Còn Linh Nga đã khiêng đạo nhân giấy "Nhân Tam", và sư phụ đang bị hôn mê, thi triển thổ độn, chậm rãi lần mò về phía địa mạch...

Bả vai nhỏ nhắn mềm mại của Lam Linh Nga, giống như đang nâng cả tương lai của Tiểu Quỳnh Phong lên!

Vào giờ khắc này, nàng cũng thay đổi tính cách vui đùa ngày thường, ánh sáng trong con ngươi không ngừng lấp lóe, trình độ cơ cảnh đã vượt xa người thường.

Trong phòng đan trống không, một góc nào đó trên giá sách.

Một cái hộp trúc đẩy ra, một người giấy hiện thân, trên lưng viết hai chữ "Thiên Bát".

Đạo nhân giấy này nhảy xuống mặt đất, thân hình lắc lư lảo đảo, hóa thành bộ dáng Tề Nguyên lão đạo, trong tay cầm ba khối ngọc bài khống chế trận pháp.

Lý Trường Thọ để lại một tia tâm thần ở chỗ này, dùng để quan sát đại chiến trong môn phái.

Sau đó hắn lập tức nhất tâm đa dụng, tìm hai vị đạo nhân giấy Địa Tam và Địa Ngũ vốn khống chế độc trận từ trong thân cây, trong đầm nước đưa ra ngoài.

Bọn hắn vẫn còn chưa làm xong việc.

Động tác của hai đạo nhân giấy gần như đồng bộ với nhau, trong tay áo từng người nhảy ra từng người giấy nguyên bản.

Sau đó, hai đạo nhân giấy thi triển thổ độn, mò mẫm tới những nơi độc trận đã bộc phát.

Hai bên đều có bốn người giấy, hóa thành già, trung niên, trẻ tuổi, nam nữ không đồng nhất, theo sát phía sau đạo nhân giấy, bay về phía trước...

Những khôi lỗi kia có thể mặc kệ thi thể của đồng bọn, nhưng Lý Trường Thọ thì không thể bỏ qua.

Ngoại trừ những thi thể kia, nhóm người giấy còn bắt đầu xử lý những nơi đã phát tán khói độc, để tránh lưu lại hậu họa, trêu chọc ra nhân quả mới.

Bảo vệ môi trường Hồng Hoang, ai ai cũng đều có trách nhiệm.

Hai hướng, tổng cộng có tám người giấy nguyên bản chuyên môn làm cu li, hai đạo nhân giấy có sức mạnh nguyên thần của Lý Trường Thọ trong đó thì trốn dưới mặt đất trong bóng tối, không dám thò đầu ra...

Không còn cách nào khác, công tác phòng muỗi luôn luôn cần phải kỹ càng!

Hai nhóm tám người giấy này phân công rất chuẩn xác, phối hợp ăn ý, hiệu suất hành động cao mà lại an toàn.

Dùng bảo túi Nạp Độc thu hồi độc tố tràn ngập khắp nơi.

Cần phải phá hỏng những độc trận trước kia chưa bị phát động.

Thu thập thi thể ở khắp nơi, thuận tiện sờ soạng pháp khí trữ vật trên người đối phương...

Xử lý được một nửa, trong sơn môn Độ Tiên Môn truyền đến từng trận sấm rền.

Bên ngoài đại trận hộ sơn, năm vị Kim Tiên đã giao thủ, đấu pháp chấn động khắp nơi, khiến phiến tiểu thiên địa ở đó biến sắc.

Chưởng môn Độ Tiên Môn bay về phía tây nam lấy một địch hai, Kỳ Linh trưởng lão thì bay về hướng tây bắc ngăn một vị cường địch Kim Tiên khác, ngăn cản ba vị cao thủ Kim Tiên đối phương tới gần đại trận hộ sơn của Độ Tiên Môn.

Các loại bảo quang giao thoa, hai bên nện gạch vào nhau!

Nhưng bên ngoài đại trận hộ sơn, mấy vị Thiên Tiên với khí thế hung hăng kia đã bắt đầu oanh kích vào vách trận...

Lý Trường Thọ cũng không quản nhiều, tiếp tục bận rộn với công việc của mình.

Bây giờ chưa phải thời cơ đạo nhân giấy chữ "Thiên" lên sàn, đối phương oanh kích đại trận cũng phải có một quá trình.

Hai nhóm đạo nhân giấy tăng tốc hành động. Cuối cùng trước khi đại trận hộ sơn bị oanh phá, đạo nhân giấy đã tập trung thi thể của đối phương lại với nhau, quét dọn sạch sẽ những nơi tràn ngập khí độc kia.

Sau đó, ném hai kiện Hoán Thiên Bảo Ô lên không trung, mở ra hai trận pháp ngăn cách với bên ngoài.

Bốn người giấy mỗi người ném ra một khối Nhiếp Hồn Châu, lục soát tàn hồn với cường độ cao, lại lần lượt lấy mõ gỗ, chuông đồng, kèn trống các loại.

Người gõ mõ gỗ tụng Độ nhân kinh.

Người gõ mõ tụng Tiêu Tai Cầu Phúc Chú.

Người lắc chuông đồng tụng Vãng Sinh Chú.

Còn hai người giấy cầm kèn thì đưa tay vẩy ra từng luồng Tam Muội Chân Hỏa, đốt mấy thi thể yêu, nhân, linh thành tro bụi. Sau đó bọn hắn hít sâu một hơi, ngửa đầu thổi lên giai điệu bi thương...

Hiện tại vào lúc này, ngoại trừ cưỡng ép làm lễ cầu siêu sau trận chiến, còn tặng kèm dịch vụ mai táng và linh cữu!

Năm vị Kim Tiên đang chiến đấu gần Độ Tiên Môn, đánh ra hào quang đầy trời, khiến mặt đất rung động mãnh liệt.

Lý Trường Thọ âm thầm chú ý một hồi, đợi một lát khi đốt thi thể hai bên xong, mỗi người cũng đã đọc kinh văn xong, sẽ để lại hai đống tro tàn lớn màu đen trên mặt đất.

Lần này bốn người giấy đồng thời ra tay, thổi tan đám tro tàn kia...

Thời kì đặc thù, chỉ có thể hi sinh một chút nghi thức cảm tưởng.

Dù sao trận chiến này vẫn còn rất nhiều cơ hội...

Tám người giấy quét dọn xong dấu vết, thi triển thổ độn chui xuống dưới đất, trở về tay áo hai đạo nhân giấy kia.

Mà hai đạo nhân giấy này cũng chính thức "hoàn thành nhiệm vụ", ẩn thân đi về phía trước, đợi Lý Trường Thọ thu về hoặc tiêu hủy.

Nếu Độ Tiên Môn có thể giữ vững, đương nhiên là có cơ hội thu về, luyện chế đạo nhân giấy không hề dễ.

Nhưng nếu lần này Độ Tiên Môn thất thủ, vậy thì không còn cách nào khác, đành phải tiêu huỷ toàn bộ đạo nhân giấy và người giấy này, không thể lưu một chút vết tích...

Chương 89. Nhanh đi mời...

Tại Phá Thiên Phong, trước Bách Phàm Điện.

Hữu Cầm Huyền Nhã mặc một bộ váy xanh dài thướt tha, lưng mang đại kiếm vội vàng chạy trước chạy sau.

Không có ai yêu cầu Hữu Cầm Huyền Nhã phải làm những việc vặt này. Nhưng nàng cảm thấy bản thân được nội môn trao cho danh vọng của một thủ tịch đệ tử nên càng phải có trách nhiệm gánh vác những việc như vậy.

Tuy nhiên, nếu chỉ đơn thuần dựa trên cấp bậc tu vi để phán đoán thì thủ tịch đệ tử phải là...

Một vị họ Lý đẹp trai không biết tên nào đó.

Lúc này bản thể của vị thủ tịch đệ tử chân chính lại đang thi triển thuật hóa hình, trốn ở một chỗ tự cho là vô cùng an toàn. Mặc dù tránh xa được đại chiến bên ngoài nhưng hắn cũng phải hao tâm tổn trí mưu đồ, bố trí, dùng sức cố gắng chống đỡ Độ Tiên Môn...

"Huyền Nhã!" Một vị trưởng lão Bách Phàm Điện gọi Hữu Cầm Huyền Nhã tới.

Mấy vị trưởng lão cảnh giới Chân Tiên này có công việc thay phiên nhau xử lý ngoại vụ. Trưởng lão giao Ngọc Phù có thể khai mở Địa Mạch Na Di Trận cho Hữu Cầm Huyền Nhã, bọn họ cũng muốn ra ngoài núi tham gia chiến đấu!

"Xin các vị trưởng lão yên tâm ra đi!" Hữu Cầm Huyền Nhã cầm Ngọc Phù trong tay, ánh mắt tràn đầy kiên định.

Mấy vị trưởng lão ngoại vụ này gật đầu mỉm cười, tuy nhiên...

Trong đáy lòng lại cảm thấy, lời nói của Hữu Cầm Huyền Nhã nghe có vẻ không ổn.

Mấy vị trưởng lão cảnh giới Chân Tiên cưỡi mây bay về phía tây nam ngay lập tức.

Nơi này vẫn còn hơn trăm vị Nguyên Tiên lưu lại, tiến hành kết trận bảo vệ đệ tử các phong, miễn cho nơi này bị tranh đấu ảnh hưởng mà xảy ra hư hại. Mà những đệ tử được bảo vệ cũng tập hợp lại, tùy thời chuẩn bị chiến lược rút lui.

Lúc này chúng đệ tử cũng không giúp đỡ được gì, chỉ có thể ngửa đầu nhìn không trung bên ngoài đại trận…Linh thức của bọn họ không thể dò xét quá xa, nhưng tâm thần vẫn không khỏi kinh hãi như cũ.

Nếu như những người ngày thường đọc nhiều sách hơn chút, miệng lúc này sẽ không ngừng thốt ra những lời quan chiến hoa mĩ như:

"Nhìn đấu pháp này xem, quả nhiên là…long phi phượng vũ, gió táp mưa sa, hải lãng kinh đào, thần thông bất phàm! Khi thì đất rung núi chuyển, khi thì bảo quang lóe sáng tứ phương! Uy áp khủng bố của Kim Tiên, không ngừng kinh động tâm thần đang buộc chặt của chúng ta!"

Bên cạnh còn có mấy người không ngừng gật đầu phụ họa, liên tục nói: "Không tệ, không tệ",

Cũng có kẻ thường ngày chuyên tâm tu đạo, ngoại trừ đọc kinh văn không nhiều lắm, phần lớn đều là lầm bầm từng tiếng:

"Lợi hại quá!"

"Ừ, thật lợi hại."

"Khi nào chúng ta mới có thể lợi hại như vậy!"

Trong chúng đệ tử có người tinh thần cũng không chán nản, đã sớm hạ quyết tâm sống chết với tông môn.

Mà tin tức Địa Mạch Na Di Trận rất nhanh đã lan truyền trong chúng đệ tử, khiến cho không ít người nhẹ nhàng thở ra. Mọi người có suy nghĩ như vậy cũng đều hợp tình hợp lí.

Nhưng tình thế xung quanh đại trận hộ sơn lại càng lúc càng cấp bách.

Hai phía tây nam và tây bắc đều có mấy trăm bóng đen đang không ngừng oanh kích tầng chắn màu xanh lá của đại trận hộ sơn.

Nhưng chúng Chân Tiên, Thiên Tiên nội môn ngược lại là đang chuẩn bị đợi lúc này để bộc phát!

Sau khi đại trận hộ sơn đã hoàn toàn mở ra, giống như một mai rùa kín không kẽ hở, ngoại nhân không có cách nào tiến công trong lúc nhất thời. Mà người bên trong, cũng không có cách nào thi triển thần thông hoặc dùng pháp bảo tấn công kẻ bên ngoài.

Xem thế công dữ dội của đoàn bóng đen này, một hồi nữa đại trận hộ sơn chỉ sợ là sẽ không chống đỡ nổi.

Những bóng đen này đều là khôi lỗi bị huyết muỗi khống chế, mặc dù nguyên thần mất kiểm soát, phần lớn không suy nghĩ mà chỉ làm theo mệnh lệnh đã được truyền đạt trước đó. Nhưng lúc chiến đấu, độ ăn ý giữa bọn hắn lại cao hơn nhiều so với đội hình Độ Tiên Môn.

May mà những độc trận Lý Trường Thọ bố trí cũng đã tiêu hao khoảng hai thành chiến lực của đám khôi lỗi huyết muỗi này.

Lúc này lại dựa vào đại trận hộ sơn, lực lượng địa mạch và linh thạch để tiêu hao hết tiên lực, yêu lực, linh lực của đám khôi lỗi này.

Nói đến trận đại chiến, Độ Tiên Môn mặc dù vẫn ở trong tình cảnh bất lợi như cũ, nhưng bất lợi này cũng không còn quá lớn.

...

Trước Bách Phàm Điện, Hữu Cầm Huyền Nhã lại bận rộn một hồi. Nàng đứng trên mái cong của điện nghỉ ngơi, ánh mắt đảo qua khắp nơi.

"Trường Thọ sư huynh sao không có ở đây?"

Trong lòng Hữu Cầm Huyền Nhã thất kinh, cẩn thận tra tìm một lần nữa.

Nàng rất nhanh liền phát hiện ra, trong ngoài Bách Phàm Điện cũng không có thân ảnh của Lý Trường Thọ và Lam Linh Nga.

Hữu Cầm Huyễn Nhã lập tức nhìn về hướng Tiểu Quỳnh Phong, khẽ nhíu đôi mi thanh tú, muốn đi qua chỗ Tiểu Quỳnh Phong mang Lý Trường Thọ cùng với Lam Linh Nga đến đây.

Nhưng ngay khi Hữu Cầm Huyền Nhã vận chuyển pháp lực chuẩn bị bay lên, một giọng nói được truyền âm đến...

"Hữu Cầm sư muội, lúc này ta cùng với Linh Nga không tiện hiện thân. Sau khi đại trận hộ sơn bị phá, ta và mọi người sẽ gặp lại ở chỗ đại trận dưới mặt đất."

Nghe lời nói ấy, trong đáy lòng Hữu Cầm Huyền Nhã mới nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù không biết vì sao Trường Thọ sư huynh cùng với Linh Nga sư muội phải ẩn nấp trong đám người, nhưng Trường Thọ sư huynh đã nói như vậy rồi thì mình cũng không cần quá sốt ruột...

Cùng lúc đó, tại nơi hẻo lánh nào đó vừa tối vừa hẹp, Lý

Trường Thọ cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hoàn hảo, hắn đã sớm đoán được "chiêu" này của Hữu Độc!

"Giải quyết" xong mối tai họa ngầm này, Lý Trường Thọ tiếp tục quan sát, sau đó Tửu Cửu cùng với Tửu Ô cũng định đến "thăm hỏi" hắn, còn truyền âm nhắc nhở...

Đây cũng là tai hại khi có quá nhiều "bạn bè".

Ba nghìn dặm bên ngoài phía tây nam, tây bắc, hai đạo nhân giấy khống chế độc trận đã hoàn thành đầy đủ sứ mạng của mình, thuận lợi trở về hộp nhỏ của bản thân.

Lý Trường Thọ cũng có thể tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Loại tình huống hiện tại so với lúc trước Lý Trường Thọ dự kiến, kỳ thật còn đơn giản hơn một ít.

Đối phương chỉ có ba gã cao thủ cảnh giới Kim Tiên, cũng không có tồn tại siêu cường như Đại La.

Hơn nữa, chúng tiên Độ Tiên Môn cũng không phải chỉ biết dùng cơ bắp.

Nhìn chúng tiên Độ Tiên Môn bày ra trận thế như vậy, rõ ràng cho thấy ý định vừa đánh vừa lui.

Môi mấy vị thái thượng trưởng lão không ngừng mấp máy, hẳn là đang truyền âm tới đệ tử các nơi, chỉ dẫn sau đó nên đối phó như thế nào.

Điều này làm cho Lý Trường Thọ yên tâm không ít.

Đạo nhân giấy chữ Thiên Bát mang bộ dáng Tề Nguyên lão đạo đang ngồi xích đu trước phòng luyện đan.

Lý Trường Thọ chính là nhờ đạo nhân giấy này quan sát Kim

Tiên đấu pháp, quan sát chuyển động của đại trận.

Trong đáy lòng nhanh chóng suy nghĩ tính toán phương vị kế tiếp để điều khiển đạo nhân giấy xuất thủ, chờ đợi thời cơ khi đại trận hộ sơn bị đánh nát liền bắt đầu kế hoạch tác chiến chính thức của hắn...

"Tiểu sư thúc cùng với Tửu Ô sư bá có Vong Tình thượng nhân bảo vệ, ta ngược lại không cần quá lo lắng."

Lý Trường Thọ dùng tiên thức dò xét phía tây nam, dựa vào cỡ ngực để tìm người, lập tức nhìn thấy được Tửu Cửu sư thúc.

Chín vị Tiên họ Tửu từng người xếp thành một hàng, đều cầm pháp bảo, vận chuyển thần thông, đứng đằng sau lưng sư phụ Vong Tình thượng nhân của mình.

Trong chín người bọn hắn, vị đại sư tỷ Tửu Y Y có phong tư trác tuyệt là dễ thấy nhất.

Vị tiên tử này mặt như phủ băng, quanh người lơ lửng ba ~ bốn kiện pháp bảo, tu vi cảnh giới của bản thân nàng cũng là cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ.

Bên cạnh Vong Tình thượng nhân chính là hai vị thái thượng trưởng lão, bọn họ và mười hai vị trưởng lão Thiên Tiên cùng nhau đứng đầu hàng ngũ phía tây nam.

Môn phái bị tập kích, người có tu vi cao phải đứng trước, đây là quy định của Độ Tiên Môn.

Vong Tình thượng nhân như nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn tiểu đồ đệ của mình nói: "Tiểu Cửu?"

Tửu Cửu đang ôm hồ lô lớn, ánh mắt có một chút bất an, thỉnh thoảng nhìn về phía Tiểu Quỳnh Phong vội vàng thưa một tiếng: "Sư phụ, có tiểu Cửu!"

"Ừ." Khóe miệng Vong Tình thượng nhân hạ xuống không có dấu vết.

Tu vi của tiểu Cửu không tệ.

Vong Tình thượng nhân sửa lời nói: "Sau khi loạn chiến bắt đầu, các ngươi nhớ kỹ phải hỗ trợ lẫn nhau, chiếu cố tiểu Ngũ nhiều hơn một chút, vết thương cũ của hắn vẫn chưa phục hồi nguyên vẹn."

Mặt Tửu Ô lộ vẻ xấu hổ, tám vị sư huynh muội khác đồng loạt cúi đầu đồng ý.

Đồng thời, Tửu Ô cũng nhớ tới trước đây, lúc lão đi bái phỏng Vạn Lâm Quân trưởng lão, bị Vạn Lâm Quân trưởng lão đe dọa...

Khục, là bị Vạn Lâm Quân trưởng lão dặn đi dặn lại.

"Nếu như đại trận hộ sơn bị cường địch công phá, ngươi liền lập tức thối lui về Phá Thiên Phong, không được cứng đối cứng cùng với địch nhân, mở ra cái túi gấm này!"

Cái túi gấm kia, Tửu Ô để ngay trong tay áo, thời thời khắc khắc đều mang bên người.

Lúc Vạn Lâm Quân trưởng lão nói lời này còn mang một bộ mặt hung thần ác sát, hù lão và Tửu Thi mấy ngày vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Tửu Ô suy nghĩ một chút, bước về phía trước hai bước, ở sau lưng Vong Tình thượng nhân bẩm báo việc trước đó được Vạn Lâm Quân trưởng lão dặn dò.

Vong Tình thượng nhân cũng không hỏi nhiều, dặn Tửu Ô cứ theo lời Vạn Lâm Quân trưởng lão mà làm.

Tửu Ô lui về vị trí của mình, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài đại trận, nhìn chăm chú lên những thân ảnh đang oanh kích đại trận hộ sơn, nắm chặt trường kiếm trong tay, đợi...

Lão giữ cẩn thận mấy bình đan, tùy thời liền có thể phóng thích "Vạn bài" độc đan. (*)

(*) Chữ "Vạn bài" này tác giả để trong ngoặc, là kiểu chơi chữ hài hước. Thực ra độc đan này là của Lý Trường Thọ điều chế, tặng cho Tửu Ô dưới chiêu bài của Vạn Lâm Quân, còn mấy viên đan đúng của Vạn Lâm Quân thì Tửu Ô đã dùng hết từ lần bị tập kích ở Kim Cung Môn rồi.

Tửu Ô nghĩ thầm: "Lúc này chắc Trường Thọ sư điệt đã qua Phá Thiên Phong rồi."

Tiên thức đảo qua Phá Thiên Phong trước Bách Phàm Điện, Tửu Ô chợt nhướng mày.

Lại cẩn thận tìm kiếm, đạo nhân lùn này không khỏi sợ run.

Lý Trường Thọ cùng với Lam Linh Nga lại không có ở Bách Phàm Điện, thậm chí trên Phá Thiên Phong cũng không có tung tích hai người!

Tửu Ô lập tức nghĩ tới điều gì, trong đáy lòng vô cùng lo lắng...

Suy tới suy lui, lão chung quy vẫn không yên lòng về an nguy của Lý Trường Thọ cùng với Lam Linh Nga.

Tiến lên phía trước một lần nữa, Tửu Ô đối nói với bóng lưng sư phụ mình: "Sư phụ, đệ tử muốn đi đến Tiểu Quỳnh Phong một chuyến, mang Trường Thọ sư điệt cùng với Linh Nga sư điệt đến Bách Phàm Điện. Trường Thọ sư điệt còn trẻ tuổi nóng nảy, đệ tử lo lắng hắn sẽ dùng trận pháp bản thân tự bố trí để đả thương địch thủ!"

Vong Tình thượng nhân vuốt cằm nói: "Được."

Tửu Cửu đứng ở bên cạnh muốn nói lại thôi, khóe miệng hơi mấp máy, tiếp tục ở lại nơi này, kề vai sát cánh tác chiến cùng với các sư huynh sư tỷ.

Chỉ là mang Trường Thọ cùng với Linh Nga đi đến Bách Phàm Điện mà thôi, một mình Ngũ sư huynh là đủ rồi.

Tửu Ô liếc nhìn đại trận hộ sơn xem như vững chắc, vội vã rời hàng ngũ, bay nhanh về hướng Tiểu Quỳnh Phong.

"Quả nhiên..." Trong bóng tối, Lý Trường Thọ thấy một màn này lập tức thở dài, định lập tức truyền âm cho Tửu Ô sư thúc.

Ngay vào lúc này!

Giữa tầng trời cao kim quang lóng lánh, trường kiếm mang theo một chút lực lượng công đức xé mây chém ra một nhát. Kiếm quang tỏa ra muôn trượng, lấy khí thế bôn lôi phá núi không gì cản nổi trảm ngay phía trên đại trận hộ sơn!

Một gã Kim Tiên trong đối phương đã xuất thủ, đột nhiên công kích đại trận hộ sơn!

Kiếm này chém xuống một nhát, tầng ánh sáng xanh lá của đại trận hộ sơn chấn động kịch liệt, chưởng môn Độ Tiên Môn hét lớn một tiếng, gắt gao ngăn chặn hai gã địch nhân Kim Tiên một lần nữa...

Thừa dịp đại trận hộ sơn bất ổn, hai phía tây nam, tây bắc bên ngoài đại trận, vô số lưu quang đồng thời bộc phát!

Khôi lỗi huyết muỗi phối hợp rất ăn ý, lúc này ra sức phát huy tác dụng đến cực hạn!

Ánh sáng xanh lá lập lòe trên đại trận đột nhiên dừng lại, tiếp đó trực tiếp nổ tan tành trong nháy mắt. Từng cỗ nguyên khí tiêu tán khắp bốn phương tám hướng, quét một vòng giống như biển gầm!

Một vị Thái Thượng trưởng lão Độ Tiên Môn giơ pháp bảo đang lóe ra hào quang sáng chói lên cao, âm thanh trấn định vang lên: "Xuất thủ!"

Thoáng chốc, hai phía tây nam, tây bắc bộc phát ra vô số lưu quang. Chúng tiên đồng loạt thi triển pháp bảo, thần thông!

Hướng tây bắc, độc thủ đang che khuất bầu trời hạ xuống, tay áo Vạn Lâm Quân trưởng lão phấp phới, râu tóc đều dựng lên, uy phong lẫm liệt.

Nhưng bảy ~ tám đại yêu cảnh giới Thiên Tiên đã sớm có chuẩn bị đối với việc này, cũng phát động pháp bảo của mình, hợp lực ngăn cản vị Độc Tiên này!

Đám Tiên Nhân còn lại của song phương lúc này chỉ dám ở xa dùng pháp bảo, dùng thần thông oanh kích. Không kẻ nào dám xông vào thảm độc vụ màu xanh lục đang nhanh chóng lan tràn.

Hướng tây nam, mười mấy vị Thiên Tiên vọt tới trước cận thân chiến đấu. Song phương lao vào nhau chém giết, lưu quang đầy trời không ngừng xung kích, lập tức có người bị thương do đạn lạc xung kích mà rơi xuống từ trên mây...

Tửu Ô thấy thế, lập tức phải trở về gấp rút tiếp viện.

Nhưng hắn vừa quay đầu, bên tai liền nghe được có người truyền âm: "Mở túi gấm ra, sư tình xung quanh chớ quản. Một mình ngươi cũng không thay đổi được chiến cuộc!"

"Vạn trưởng lão!" Tửu Ô sợ run lên, lấy túi gấm ra từ trong tay áo, nhìn thoáng qua một lát, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ.

Chuyện này...

Sự tình như vậy, làm sao trước đây bản thân lại không nghĩ tới!

Liếc nhìn về nơi kịch chiến đang diễn ra, đạo nhân lùn này cắn răng một cái, dậm một chân quay người vội vàng bay về hướng Phá Thiên Phong!

Vừa rồi truyền âm cho Tửu Ô, tự nhiên là Lý Trường Thọ đang tránh trong âm thầm, bắt chước giọng nói cùng ngữ điệu của Vạn trưởng lão. Lúc này Vạn trưởng lão đang kịch chiến đấu pháp tại phía tây bắc sơn môn, rảnh đâu mà lo lắng đến Tửu Ô bên này.

Tiếp đó...

"Bây giờ phải nhìn xem trình độ khóc của ngươi như thế nào rồi, sư bá." Tâm trí của Lý Trường Thọ âm thầm suy nghĩ, bắt đầu nhất tâm đa dụng một lần nữa.

Ở hai hướng bắc nam Độ Tiên Môn, trong rừng rậm ngoài mấy trăm dặm, bốn cái hộp gỗ đồng thời bị bàn tay nhỏ của người giấy đẩy ra.

Đạo nhân giấy có độ dày kinh người, toàn thân đeo đầy bao vải nhảy ra ngoài từ trong hộp. Thân hình của bọn hắn lung la lung lay, nhanh chóng biến lớn, hóa thành bốn vị đạo nhân gồm hai nam hai nữ.

"Đóng cửa, thả chó!"

Ấy, như thế khác nào tự mình chửi mình, phải nói là đóng cửa đánh chó mới đúng!

Ở mỗi hướng bắc nam đồng thời có hai đạo thân ảnh thi triển thổ độn, nhanh chóng phi tới hai nơi đang kịch chiến ở Độ Tiên Môn…

Chương 90. Khóc cũng cần phải có kỹ thuật

Đại trận hộ sơn bị phá trong chớp mắt, dùng Tiên Giai Phong Ngữ Chú ngụy trang thành giọng nói của Vạn trưởng lão, truyền âm cho Tửu Ô sư bá.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một tia nghi hoặc.

Chưởng môn...

Đến cùng là có được hay không...

Thân là chưởng môn Độ Tiên Môn, hẳn là phải có liên hệ nào đó với Độ Ách Chân Nhân- người vẫn nhận là tổ sư khai sơn của Độ Tiên Môn.

Theo lý thuyết thì vị chưởng môn nhà mình cũng chỉ được xem là tiểu nhân vật trong Nhân Giáo.

Ra ngoài chiến đấu chính là để bảo vệ đại trận hộ sơn, rồi lại để đại trận hộ sơn bị đối phương dùng một kiếm bổ vỡ!

Bất quá, xét thấy chưởng môn đang lấy một địch hai, hơn nữa kẻ đứng sau lưng của ba gã Kim Tiên không rõ lai lịch này còn là loại người hung ác trong Hồng Hoang- Văn Tịnh đạo nhân...

Ài, làm chưởng môn một phái mặc dù uy phong, nhưng lại không hề dễ dàng.

Lý Trường Thọ ngoài tăng cường chuẩn bị tùy thời chạy trốn, cũng đồng thời âm thầm hạ quyết tâm. Sau này dù bản thân hắn có may mắn tu thành Đại La, cũng tuyệt không khai sơn lập phái, rước lấy nhân quả.

Đại trận hộ sơn vừa nát, nội môn đã không còn lá chắn.

Phá Thiên Phong nhìn như là trung tâm, chỗ an toàn nhất, trên thực tế, đây mới là nơi hung hiểm nhất.

Nhóm Kim Tiên Đang kịch đấu trên không trung, mỗi một kiếm hạ xuống, tất nhiên là sẽ chém về hướng chủ phong!

Vì vậy, Lý Trường Thọ thà rằng hi sinh một chút tính bí mật mà hắn vẫn theo đuổi thường ngày, vẫn quyết định sắp xếp để cho ba người sư đồ nhà mình không xuất hiện ở Phá Thiên Phong. Hắn cũng để cho Linh Nga mang theo Nhân Tam và sư phụ đi trước một bước, tới phụ cận nơi Địa Mạch Na Di Trận chờ đợi.

Che dấu bản thân, là để khỏi bị tính toán, chung quy cũng chỉ vì hai chữ bình an.

Từ ngữ không thể lẫn lộn đầu đuôi.

Có ba tờ người giấy thủ hộ, lúc này cũng không cần lo lắng cho an nguy của Lam Linh Nga.Đạo nhân giấy chữ Nhân Nhất, Nhân Nhị trước đó đã được Lý Trường Thọ đưa cho sư phụcùng với sư muội.

Sau khi truyền âm cho Tửu Ô sư bá xong, tiên thức Lý Trường Thọ đảo qua Phá Thiên Phong, thấy được mấy vị đệ tử trẻ tuổi cùng thế hệ...

Hắn lần lượt nhìn từng khuôn mặt mang đầy vẻ mờ mịt mất định hướng kia, trong lòng chỉ có thể khe khẽ thở dài.

"Ngược lại cũng không thể yêu cầu người khác quá nhiều. Làm tốt việc của chính mình, cố gắng hết sức mình là đủ rồi."

Lập tức, hắn tiếp tục khống chế đạo nhân giấy du hành trong đất, chạy tới sơn môn Độ Tiên Môn.

...

"Phá rồi?"

"Đại trận bị phá rồi!"

Trước Bách Phàm Điện, chúng đệ tử nhìn đại trận nổ tan kia, cảm nhận được uy áp của Kim Tiên đột nhiên gia tăng lên gấp mấy lần, đa phần đều đã tâm thần khí loạn, vô cùng luống cuống.

Hữu Cầm Huyền Nhã cắn môi, đứng trên mái hiên của đại điện, ngửa đầu trực diện nhìn Kim Tiên kịch chiến trên không trung.

Lại có từng luồng áp lực do đấu pháp tạo ra, hóa thành từng trận sóng gió quét tới!

Hai phía tây bắc, tây nam, hai trận đại chiến với hàng ngàn Tiên Nhân hừng hực khí thế!

Lưu quang lập lòe khắp tinh không, từng đạo bóng người cũng đang hướng về Phá Thiên Phong chậm rãi đến gần...

Dựa vào tình hình mà phán đoán, phe Độ Tiên Môn bọn họ đã rơi vào thế hạ phong.

Chuyện này, phải làm sao bây giờ?

Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn ngọc phù trong tay, đây là chìa khóa để mở ra Địa Mạch Na Di Trận, cũng là một con đường sống nhỏ bé để chúng đệ tử có thể chạy trốn.

"Nếu Trường Thọ sư huynh ở đây, hắn sẽ làm thế nào?" Ừ, chắc chắn là sau khi đưa được sư đệ, sư muội ra ngoài, hắn sẽ quyết một trận sinh tửcùng với địch nhân!"

Nàng ôm ý nghĩ như vậy, trong lòng cũng dần dần trở nên quyết đoán.

"Mang các đệ tử cùng lứa, toàn bộ bình an không sót một ai trốn ra ngoài, ngày sau trở về liền sẽ là một phần lực lượng của nội môn!"

Ngay lúc này, Tửu Ô cầm trường kiếm vội vàng phi tới, trực tiếp lướt qua đầu chúng đệ tử, bay về phía nội điện. Thân hình Hữu Cầm Huyền Nhã thoắt một cái, nhảy xuống từ mái cong, vội vàng đi vào trong điện.

Nàng vốn tưởng rằng, vị chấp sự Chân Tiên của nội môn này vội vã chạy đến nơi đây để xác nhận việc chuẩn bị mở ra thông lộ phía dưới. Nàng vội vàng đi theo Tửu Ô định giúp đỡ một phen.

Nhưng, khiến cho Hữu Cầm Huyền Nhã và các đệ tử ngoài điện không nghĩ tới đó chính là...

Đạo nhân thấp lùn này kêu rên một tiếng, ngay trước bức họa trong Bách Phàm Điện kia, dập đầu khóc lóc:

"Giáo Chủ tại thượng! Giáo Chủ tại thượng! Mong Giáo Chủ đại hiển thánh uy, đến cứu Độ Tiên Môn đi! Độ Tiên Môn chúng ta phụng thừa răn dạy của Giáo Chủ, thanh tĩnh vô tri, an tâm tu hành, hộ vệ Nhân Tộc. Rồi lại không may gặp phải tai họa bất ngờ này, bị người lợi dụng, ý đồ châm ngòi ly gián giao hảo giữa Tam Giáo ta! Giáo Chủ tại thượng! Xin hãy cứu chúng đệ tử!"

Bộp…Bộp…Bộp…

Sau mấy lần đập đầu đôm đốp xuống sàn nhà, Tửu Ô nằm ở đó khóc nức nở nghẹn ngào một hồi.

Hữu Cầm Huyền Nhã thấy vậy, chóp mũi cũng như có vị cay cay...

Chẳng lẽ, hôm nay Độ Tiên Môn thật sự không qua khỏi kiếp nạn này sao?

Rõ ràng thấy, hiện tại chỉ mới vừa giáp chiến, đại trận hộ sơn mặc dù bị phá, nhưngthương vong Tiên Nhân phe mình cũng không quá lớn. Phá Thiên Phong vẫn còn đại trận có thể thủ, vẫn chưa bị địch nhân đánh tới…

Vị chấp sự này sao mà lại khóc cứ như là toàn quân đã bị diệt sạch vậy?

Trước tình thế cực kỳ nghiêm trọng này, trong đáy lòngHữu Cầm Huyền Nhã cũng có một chút mờ mịt.

Tửu Ô cúi đầu kêu khóc một hồi, tinh thần vẫn không có một chút cảm ứng gì, không có nửa điểm hồi đáp từ bức tranh Thánh Nhân phía trước…

Đạo nhân lùn này ngẩng đầu lên nhìn bức họa, đáy mắt mang theo một chút nghi hoặc, sau đó lại hít vào một hơi, thanh âm đau buồn khóc lại "lời kịch" một lần.

Không ít đệ tử vọt đến đứng bên ngoài cửa điện, nghe Tửu Ô khóc nức nở nghẹn ngàoở đằng kia, phần lớn đều lộ vẻ mặt bi thương.

Cùng lúc đó, ở bên kia...

Lý Trường Thọ âm thầm khống chế bốn đạo nhân giấy đã cấp tốc chuẩn bị bọc đánh đường lui của kẻ địch. Mấy người giấy chữ "Thiên" này hao phí hết gấp mười lần nguyên liệu giấy, được rót đầy linh lực của hắn, mang theo độc đan độc phấn có tiêu chuẩn vô vị vô sắc cao nhất mà hắn luyện ra.

Đội quân giấy chữ "Thiên" lẳng lặng ẩn nấp dưới mặt đất, men theo chiến tuyến song phương mà di chuyển, chậm rãi tiến về phía trước...

Bây giờ kịch chiến như vậy, bốn tờ người giấy chỉ cần vừa ló đầu ra, tất nhiên sẽ bị giết sạchtrong nháy mắt.

Nhất định phải kiên nhẫn, bình tĩnh chờ đợi thời cơ!

Chỉ có phát huy tác dụng của bốn đạo nhân giấy này đến mức tốt nhất, mới không cô phụ…mấy gốc cây già đã hết lòng hi sinh!

Loại chuyện đánh lén này, đáng được xem là "Cẩn trọng can đảm, ra tay tàn nhẫn, nghiền xương thành tro, ẩn núp thối lui.

Chúng tiên hai bên chiến trường phe Độ Tiên Môn, đúng như Lý Trường Thọdự đoántrước đó, chính là vừa đánh vừa lui.

Điều này làm cho thời cơ mà Lý Trường Thọ chờ đợi đã chính thức đến.

Chúng tiênĐộ Tiên Môn ở dưới trận chiến cỡ lớn này, biểu hiện vô cùng đoàn kết. Nếu có người bị thương, nhất định sẽ nhanh chóng được kéo ra phía sau, đồng môn bên cạnh vẫn còn lực lượng sẽ gấp rút tiếp viện.

Nhưng cũng chính vì vừa lo chiến đấu vừa lo bảo vệ lẫn nhau như vậy, khiến cho không ítTiên Nhân không thể triển khai toàn bộ thực lực, tổng thể chỉ có cách không ngừng lui về phía sau.

Bên ngoài đã mất đi sáu tòa sơn phong. Mặc dù bởi vì gấp rút tiếp viện kịp thời, chúng tiênĐộ Tiên Môn vẫn lạc không nhiều, nhưng hết năm thànhTiên Nhân đã bị thương...

Những đám muỗi khôi lỗi kia vậy mà vô cùng cực đoan. Bọn chúng căn bản không để ý đến sống chết của đồng bọn, chỉ một mực điên cuồng tiến công. Giống như một đám hung thú tâm thần tương thông, phối hợp với nhau vô cùng ăn ý. Mục tiêu của bọn chúng là chỉ cần bạo phát được hoàn toàn thực lực của mình trong thời gian ngắn.

Trong đáy lòngLý Trường Thọ thở dài...

Văn đạo nhân này cũng là một kẻ khó chơi.

Lúc này vẫn chưa tới thời cơ thích hợp, Lý Trường Thọ không khỏi phân ra một chút tâm thần, dùng tiên thức tra xét, quan sát nhân vật hắn xem là trọng yếu nhất trong trận chiến này…

Tửu Ô.

Nếu muốn hóa giải nguy cơ của Độ Tiên Môn, làm cho Tây Phương Giáo hoặc bọn đạo chích không dám lại tính toán Độ Tiên Môn, kỳ thật chỉ có một biện pháp.

Mời "Đùi" hiện thân!

Tại thời khắc sinh tử tồn vong của Độ Tiên Môn, sư bá nếu như khóc tốt, có thể mời được một ~ hai vị cao thủ Nhân Giáo ra tay, nguy cơ của Độ Tiên Môn không những có thể giải, mà sau này cũng không còn phải sầu lo! Ôm được bắp đùi đại nhân thì sợ gì Văn Tịnh tính toán nữa…

Nhưng...

Lý Trường Thọ cẩn thận cảm ứng một hồi, âm trầm nhíu mày.

Tửu Ô sư bá không ngừng kêu rên khóc nức nở nghẹn ngào, thật đúng là bộ dáng con người bi thống tột độ, khiến cho người khác thương cảm. Nhưng bức họa trên tường kia…

Không dao độngchút nào.

Khóc chưa đủ độ mạnh?

Nhân số chưa đủ?

Hay là lời kịch không hay?

Trong đáy lòngLý Trường Thọ nhanh chóng suy nghĩ, nhưng hắn vẫn không quên chú ý đại chiến hai bên, âm thầm khống chế đạo nhân giấy đuổi kịp.

Tửu Ô lại "khóc" một lần nữa, xung quanh bức họa vẫn không có mảy may chấn động nào.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ ẩn thân trong bóng tối đã làm ra quyết đoán. Hắn thi triểnTiên Giai Phong Ngữ Chú, lặng lẽ truyền âm cho Hữu Cầm Huyền Nhã đang đứng ở cửa điện...

"Hữu Cầm sư muội, tới ngoài điện nói chuyện một chút."

Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ giật mình, sau đó liền quay người ra khỏi đại điện, không chút do dự.

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Ta nghe Tửu Ô sư bá khóc lóc kể lể, đột nhiên nghĩ tới, đây có lẽ là một cách để cứu chúng ta. Chỉ là biện pháp khóc lóc gào thét của Tửu Ô sư bá chưa đúng. Vi huynh thấp cổ bé họng, sư muội thân là thủ tịch đệ tử Độ Tiên Môn, có nguyện ý lên thử một lần? Nếu như đồng ý, trực tiếp gật đầu là được."

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức gật đầu, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm thấy thân ảnh của Lý Trường Thọ.

Chợt nghe phía trên có tiếng vang thật lớn, chúng đệ tử liền vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên tầng mây hào quang lóng lánh, lôi đình ngang dọc, từng cỗ nguyên khí dao động đánh úp xuống phía dưới.

Bên ngoài đại điện, hơn hai trăm Nguyên Tiên tất cả đều bộc phát tiên lực, dựa vào trận pháp đơn giản khởi động một tầngbình chướngtiên lực, bảo vệ chúng đệ tử khỏi bị đấu pháp trùng kích.

Lại nghe thấy tiếng gầm giận dữ, trong mây đột nhiên xuất hiện một đầu thần thú toàn thân bao bọc bởi ngọn lửa tím!

Nó ngửa đầu gầm thét, hỏa diễm quanh người quét ra bốn phương tám hướng, khiến cho vị địch nhân Kim Tiên mang mặt nạ gỗ khô vội vàng lui về phía sau!

Uy phong lẫm liệt, không ai bì nổi!

Nhưng xung quanh thần thú này còn bị bao lấy bởi một đám hắc khí, làm cho người ta có một loại cảm giác suy yếu.

Kỳ Linh trưởng lão Độ Tiên Môn, đã hóa ra bản thể!

Mà Hữu Cầm Huyền Nhã đứng trước Bách Phàm Điện, cũng đã nghe được một phen dặn dò của Lý Trường Thọ, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại.

Lý Trường Thọ truyền âm hỏi: "Những lời ta nói ngươi đã nhớ kỹ chưa? Nếu như nhớ rõ, hãy gật đầu."

Hữu Cầm Huyền Nhã nặng nề gật đầu.

Lý Trường Thọ vội nói: "Nhớ kỹ một chữ cũng không thể thiếu, cưỡng ép ghi nhớ những lời này ở trong nguyên thần của ngươi. Việc này ngươi cũng đừng để ta nhắc bài đấy, ngươi phải dùng cảm xúc nói ra!"

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng gật đầu, đã sớm vô cùng khâm phụcđối với "đức độ" của Trường Thọ sư huynh.

Lý Trường Thọ lại nói: "Kế tiếp, hãy nhớ đến loại chuyện nào đó đau khổ, để cảm xúc xuất ra từ nội tâm, chuyện gì đó khiến ngươi vô cùng bi phẫn."

Để cảm xúc xuất ra từ nội tâm...

Sự tình bi phẫn?

Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn chưa hiểu, được Lý Trường Thọ chỉ điểm thêm một lần nữa, nàng liền lục lọi trong lòng tìm kiếm cảm giác bi phẫn.

Nhưng hình như, nàng không có chuyện gì đáng bi thương cả. Thân nhân khỏe mạnh, tu hành trôi chảy, sư phụcực kì yêu thươngđối với mình.

Hữu Cầm Huyền Nhã vội nói: "Sư huynh, ta nhất thời nghĩ không ra!"

Giọng nói của nàng hơi lớn, mấy vị đệ tử xung quanh liền nhìn lại.

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức quay mặt về phía nội điện.

Lời truyền âm của Lý Trường Thọquanh quẩntrong tai nàng, vẫn như cũ không nhanh không chậm: "Không nên gấp, vào loại thời điểm này, càng gấp càng dễ chậm trễ đại sự. Ừm...bây giờ ngươi lập tức nghĩ tới một thứ gì đó, một vật gì đó ngươi yêu thích tha thiết, có thể là sủng vật cũng được."

Hữu Cầm Huyền Nhã lẩm bẩm nói: "Nghĩ về con linh thú mà sư huynh đã tặng cho ta có được không?"

"Ừ, rất tốt, chú ý tâm tình của mình, tưởng tượng nó ở trước mặt ngươi, lắc lắc cái đuôiđối với ngươi, sau đó...đột nhiên bị một khối đá nện xuống, cái đầu nát bét, chết oan ức thê thảm, ngươi phải mang nó đi mai táng!"

Hữu Cầm Huyền Nhã cắn nhẹ môi dưới, trong đầu tưởng tượng tình huống bản thân mai táng tiểu linh thú kia, ánh mắt tự trách một hồi, sắc mặt vô cùng ảm đạm.

Nhưng Lý Trường Thọ rất nhanh phát hiện ra, tâm tình của nàng chỉ đơn giản là bi thương, thiếu phần phẫn nộ.

Vì vậy, Lý Trường Thọ lại bỏ thêm một câu: "Sau đó, ngươi không canh phòng kỹ, thi thể của tiểu linh thú kia liền bị người ta đánh cắp. Ngươi xem xét dò tìm tung tích, một đường tìm kiếm chậm rãi tiến về phía trước..."

Hữu Cầm Huyền Nhã vô thức cất bước về phía trước, đi vào nội điện một lần nữa, mà tiếng nói của Lý Trường Thọ như ma âm lọt vào tai, dẫn dắt tinh thần nàng.

"Nó đang bị người ta treo lên nướng, chuẩn bị ăn thịt..."

Đôi mắt đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức tràn đầy bi phẫn.

Trong bóng tối, Lý Trường Thọ lập tức truyền âm: "Đúng! Chính là trình tự như vậy, giữ như thế! Đi tới bên cạnh Tửu Ô sư bá! Đốt ba nén hương, khấu đầu ba lượt rồi quỳ xuống, nói ra đoạn lời thoại kia!"

Hữu Cầm Huyễn Nhã khẽ hít một hơi, lập tức cất bước về phía trước, Lý Trường Thọ giải khai Phong Ngữ Chútrong nháy mắt.

Tiên thức của hắn không dám tiến vào nội điện, chỉ dám quan sát ở xa xa.

Chỉ thấy, thủ tịch đệ tử trẻ tuổi của Độ Tiên Môn, Hữu Cầm Huyền Nhã đi qua chỗ Tửu Ô đang khóc nức nở nghẹn ngào, cầm lấy ba nén hương, đốt lên rồi cắm vào bên trong lư hương.

Sau đó lại lui về phía sau hai bước, quỳ gối trên bồ đoàn bên cạnh Tửu Ô, cúi đầu dập đầu ba cái.

Tóc dài của nàng có một chút tán loạn, váy dài màu lam như hoa sen nở rộ, sắc mặt có một chút buồn bã...

"Đệ tử Đạo Môn Huyền Nhã, hôm nay kính thưa bản nguyên đạo thừa - Tam Giáo Thái Thanh Thánh Nhân lão gia!

Độ Tiên Môn được Độ Ách Chân Nhân truyền thụ Vô Vi Kinh, coi đây là nền móng lập môn. Nhận Thái Thanh Thánh Nhân lão gia làm tổ sư, tồn tại như là Đạo Môn chính thống. Hôm nay, bị ác nhân tính kế, làm loạn đạo thừa Độ Tiên Môn, rắp tâm ác độc. Những kẻ này vô duyên vô cơ đến định đồ diệt Độ Tiên Môn. Cũng tuyệt không phải Độ Tiên Môn chúng ta tự rước lấy họa này! Mong Thánh Nhân lão gia minh xét!"

Nói xong, Hữu Cầm Huyền Nhã quỳ sát xuống một lần nữa, trong miệng bắt đầu đọc Vô Vi Kinh quyển thượng.

Tửu Ô ở bên cạnh sửng sốt, làm sao lại cảm thấy...những lời nàng nói, còn cao cấp hơn mấy phần so với lời thoại của mình...

Lần này...

Theo việc Hữu Cầm Huyền Nhã đọc đến câu thứ hai của Vô Vi Kinh, bức họa đằng trước kia nhẹ nhàng dao động.

Một vòng đạo vận tối nghĩa rất khó để hình dung, khó có thể cảm nhận, từ bức họa bay ra rồi lại biến mất trở lại trong bức họa!

Chương 91. Giấy quân đoàn xuất kích!

Hôm nay cơn gió ở Động Suất Cung đột nhiên đưa tới tiếng động lớn ầm ĩ...

Làm sao lại có người khóc sướt mướt ở bên tai mình?

Ngồi dưới thân cây tại một hậu viện hẻo lánh của Động Suất Cung, một thanh niên khoác trên mình một bộ trường bào xanh thẳm thoáng nhíu đôi mày kiếm lại.

Y ngồi thẳng dậy, nhìn một vài hình ảnh mơ hồ đang hiện lên trong đầu.

Có một đạo nhân lùn thân cao khoảng năm ~ sáu thước đang cúi người khóc bù lu bù loa. Bên cạnh đạo nhân lùn còn có một nữ đệ tử tướng mạo xinh đẹp cũng đang lộ ra vẻ mặt buồn bã...

Thanh niên này cười khổ một tiếng, âm u thở dài.

"Lão sư người lại như vậy, người không muốn ra ngoài đi đi lại lại, đệ tử cũng chỉ muốn an tâm tu hành."

Mấy người kia hẳn là đang bái bức họa của lão sư, bởi vì bức họa hay tượng điêu khắc của mình cũng không có lưu truyền ở Hồng Hoang mới đúng. Cảnh giới của lão sư quả nhiên là quá mức huyền diệu, trực tiếp "đẩy" nhân quả lên trên người đệ tử là mình.

"Tuy nhiên, có thể kinh động đến lão sư quanh năm đóng cửa không xuất đầu lộ diện, không thích quan tâm đối với mọi thứ, điểm này chứng tỏ mấy người kia cũng thật lợi hại..."

Cười khẽ một tiếng, đạo sĩ trẻ tuổi này chậm rãi đứng dậy.

Y bấm tay suy nghĩ, theo chỉ dẫn của lão sư mình liền lí giải được một chút, nói khẽ: "Nguyên lai là có kẻ thù bên ngoài gây phiền toái cho Độ Tiên Môn, khiến Độ Tiên Môn bỗng nhiên gặp nạn... Đạo thừa Nhân Giáo chúng ta còn chưa chủ động gây chuyện, có người đã muốn ra tay với chúng ta. Định châm ngòi xích mích quan hệ giữa các tiên tông Tam Giáo? Ấy dà! Chuyện như vậy không thể không quản được rồi! Lần trước ở Nguyệt Lão Điện còn làm bể tượng đất nhân duyên của tiểu gia hỏa nào đó ở Độ Tiên Môn, lần này đi giúp Độ Tiên Môn một chút, coi như là kết thúc đoạn nhân quả này."

Đạo sĩ trẻ tuổi còn chưa dứt lời, tùy ý phóng ra một bước, thân hình đã xuất hiện ở bên ngoài Động Suất Cung.

Lại đi vài bước, y đã đến trước cửa Tây Thiên, thân ảnh đứng phấp phới phiêu diêu nhưng những thủ vệ Thiên Binh Thiên Tướng kia lại không hề phát hiện ra...

Trong chốc lát, thanh niên này đã rời khỏi Cửu Trọng Thiên Khuyết, quan sát mảnh Hồng Hoang bao la rộng lớn ở trên không trung, sóng dậy ầm ầm.

"Đạo thừa của Độ Tiên Môn là do Độ Ách đạo hữu truyền lại, vậy thì mang Độ Ách đạo hữu cùng đi, nhờ đạo hữu ấy ra tay can thiệp. Như thế, nhân quả mà mình vướng phải sẽ ít đi rất nhiều. Còn có một chút phiền toái... Độ Ách đạo hữu tuy chỉ là đệ tử ký danh của lão sư, nhưng cũng được nghe lão sư giảng đạo một đoạn thời gian, nhập môn trước cả mình, mình nên gọi một tiếng Độ Ách sư huynh mới đúng. Nhưng mình là đệ tử thân truyền duy nhất của lão sư, Độ Ách chỉ là ký danh, vị kia nên gọi mình một tiếng sư huynh...chuyện này nên xưng hô thế nào?"

Đạo sĩ trẻ tuổi lập tức xoắn xuýt một hồi, thân ảnh bồng bềnh bay về hướng Côn Lôn Sơn mờ ảo - giao giới giữa ba đại châu Tây

Ngưu Hạ Châu, Bắc Câu Lô Châu và Trung Thần Châu.

Bay một hồi đã thấy được Côn Lôn Sơn ở phía xa, vị Đại Pháp Sư "đặc biệt đáng tin cậy" Huyền Đô rất nhanh lại nhớ ra một vấn đề.

"Độ Ách sư huynh tu hành ở động phủ nào tại Côn Lôn Sơn nhỉ?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư bấm tay một lúc, rất nhanh liền gật gật đầu.

"May thay Độ Tiên Môn vận số lâu dài, trong lúc nhất thời không dễ bị diệt. Tai họa lần này giống như là đã được định sẵn nên không cần phải quá sốt ruột...trước tiên đi tìm Độ Ách sư huynh đã, miễn cho việc này xử lý không viên mãn lại bị lão sư nhốt mấy nguyên hội (nguyên hội: đơn vị thời gian)..."

Khe khẽ thở dài, thân ảnh đạo sĩ trẻ tuổi tan biến trên Côn Lôn Sơn. Y vượt qua phụ cận Hư Ngọc Cung để đi tìm tổ sư gia tiện nghi của Độ Tiên Môn.

...

Trước đó, tại Độ Tiên Môn.

Hữu dụng!

Thánh Nhân lão gia có phản ửng, khục, bức họa Thánh Nhân có phản ứng!

Quả nhiên là do "lời kịch" có vấn đề!

Tửu Ô ở bên kia kích động một hồi, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng nhẹ nhàng thở ra...

Nhưng Lý Trường Thọ lại chẳng cao hứng chút nào mà còn âm thầm tự cảnh tỉnh bản thân.

Trước đây hắn có một chút thiếu cân nhắc để cho Vạn Lâm Quân trưởng lão cấp cho Tửu Ô sư bá túi gấm kia, dùng khổ nhục kế giả vờ đáng thương, lại không để ý kỹ chi tiết cùng với ý nghĩa chân chính của Nhân Giáo.

Vừa rồi Tửu Ô sư bá nhiều lần khóc lóc kể lể, chưa nói đến việc Thánh Nhân có cảm ứng được hay không, nếu có cũng rất khó cho bọn hắn cái liếc mắt...

Nếu phân tích cẩn thận lại lí do thoái thác của Tửu Ô sư bá, thật ra trước khi sơn môn bị diệt liền muốn mời Giáo Chủ Nhân Giáo đến đây tương trợ. Đây cũng là bản thân Độ Tiên Môn chủ động làm cho Giáo Chủ tăng thêm nhân quả.

Mà Lý Trường Thọ nhanh phục hồi tinh thần, kịp thời tìm được "lời kịch" thứ hai bổ sung, giúp cho Hữu Cầm Huyền Nhã chú trọng tâm tình hơn, đọc chi tiết hơn tôn hiệu của Thánh Nhân.

Trước tỏ rõ Độ Tiên Môn bọn họ là nhất mạch của Độ Ách Chân Nhân, rút ngắn quan hệ. Sau đó lại đọc Vô Vi Kinh, để Thánh Nhân lão gia kiểm nghiệm bọn hắn đúng là đạo thừa Nhân Giáo.

Như thế liền trở thành tình huống là ngoại địch cưỡng ép quấy nhiễu Độ Tiên Môn, định gia tăng nhân quả cho Giáo Chủ.

Bức họa Thánh Nhân Giáo Chủ lập tức phản ứng!

Nhưng đạo vận của Thánh Nhân trên bức họa rất nhanh đã thu liễm, điều này cho thấy Thánh Nhân lão gia hoặc vị cao thủ Nhân Giáo nào đó đã biết chuyện này.

Có thể giúp hay không giúp, giúp lúc nào, còn không biết số lượng người tới.

Lý Trường Thọ nhanh chóng phân tích trong đáy lòng...

Kế tiếp tỷ lệ mời được cao thủ Nhân Giáo có lẽ cao tới bảy thành, nhưng liệu có thể đến trợ giúp kịp thời hay không, điều này quả thực không thể nói trước được.

Không thể ký thác hi vọng vào người bên ngoài được.

Tại phương diện triệu hoán "đùi" này, những việc có thể làm mình cũng đã làm rồi, không cần phải hao tổn tâm thần nhiều hơn nữa.

Để đạt được mục đích ổn thỏa thì trước khi kế hoạch bắt đầu, mình vẫn nên kiên trì thêm một chút.

Nếu tông môn thật sự khuynh đảo, nên chạy...vẫn phải chạy.

Lý Trường Thọ truyền âm cho Hữu Cầm Huyền Nhã: "Việc đã thành, kính xin sư muội vạn lần không nên nói với người khác việc ta truyền âm cho ngươi."

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng gật đầu, có một chút muốn nói lại thôi.

Mà tiên thức của Lý Trường Thọ đã rời khỏi nơi này, dùng tâm thầm chăm chú khống chế đạo nhân giấy...

Trước đó chậm trễ ở Bách Phàm Điện, đại chiến hai phía tây nam, tây bắc đã hừng hực khí thế.

Song phương từ bên ngoài sơn môn đã đánh tới trên không trung vài ngọn núi ở đoạn giữa Độ Tiên Môn.

Chúng tiên Độ Tiên Môn vừa đánh vừa lui, Thiên Tiên, Chân Tiên đã bị thương hơn phân nửa, cảnh giới Chân Tiên đã có vài chục người vẫn lạc, cũng may lúc này cảnh giới Thiên Tiên chỉ tổn thất hai người.

Đám muỗi khôi lỗi mặc dù rất hung ác, cũng đã hao tổn không ít chiến lực. Chỉ riêng số lượng đại yêu cảnh giới Thiên Tiên chết trong tay Vạn Lâm Quân trưởng lão đã có tới ba kẻ!

Nếu như nhìn vào chiến tích, theo sát phía sau chính là Vong Tình thượng nhân chiếm vị trí thứ hai nhờ giết một vị Thiên Tiên Nhân Tộc, một đại yêu cảnh giới Tiên Thiên.

Còn có mấy vị trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên khác cũng đều có thu hoạch...

Nhưng nhìn chung thì tình huống vẫn không quá lạc quan.

Vào giờ phút này, Vạn Lâm Quân trưởng lão như trở lại trận chiến vạn năm trước, hào khí ngất trời, lấy một địch trăm!

Chỉ là trong đáy lòng vị lão gia tử này cũng âm thầm phiền muộn...

Trước đây theo như Trường Thọ chỉ điểm, giết chết nhiều đại yêu như vậy mà có cảm giác chẳng phí sức chút nào, cũng chỉ là dùng nhiều độc đan hơn mà thôi…

Hôm nay chiến đấu chính diện như vậy, uy lực của độc đan, độc công, độc thần thông dường như giảm đi rất nhiều…

Cảm giác tương đối tốn sức, hơi có một chút mất công mà không thu lại kết quả tốt. Thủy chung không bằng kết bạn cùng với Trường Thọ nhanh chóng ám toán địch nhân.

Quả nhiên, độ am hiểu đối với độc của Trường Thọ không chỉ có khả năng kiến giải đặc biệt, mà tiềm lực phát triển sau này cũng tuyệt đối không thể đo lường.

Trong đáy lòng Vạn trưởng lão đắn đo có nên ra tay hung ác hay không.

Hiện tại lão đã hạ quyết tâm, trận chiến này nếu có thể bảo vệ được tông môn, liền dốc sức truyền thụ cho Trường Thọ Độc kinh mà lão đắc ý nhất. Đồng thời báo cho nội môn khen thưởng việc Trường Thọ âm thầm cảnh báo tại họa lần này.

Ngay lúc đó, Vạn Lâm Quân trưởng lão cảm nhận được bên tai có gió nhẹ nhiễu loạn, liền nghe được âm thanh quen thuộc...

"Vạn trưởng lão, đệ tử Trường Thọ. Kính xin trưởng lão đừng nên ham chiến, phân đều tâm thần mà quan sát chiến cuộc phía nam. Hai bên tốt nhất nên cùng nhau lui vào Phá Thiên Phong, sau đó mượn đại trận Phá Thiên Phong ngăn địch mới có thể giảm bớt thương vong cho tông môn."

Vạn Lâm Quân trưởng lão âm thầm gật đầu, quan sát tình hình các nơi liền phát hiện ra mình đã tiến lên chiến đấu một mình phía trước. Chuyện này cũng không phải vì Vạn trưởng lão vọt…tới trước quá nhanh, mà là do đám đồng môn Tiên Nhân …lui lại quá mạnh.

Lý Trường Thọ lại truyền âm nói: "Trưởng lão không cần lo lắng cho đệ tử, đệ tử sẽ cùng với chúng đệ tử các phong khác tiến vào Địa Mạch Na Di Trận, trưởng lão nên chú ý bảo trọng mới phải."

Nghe những lời ấy, hai mắt của Vạn Lâm Quân trưởng lão hơi nhíu lại, khóe miệng lộ ra nụ "cười lạnh".

Vài vị đại yêu đang ngạnh kháng với Vạn Lâm Quân trưởng lão, tâm thần của bọn hắn đột nhiên hoảng hốt, vội vàng lui về phía sau.

Mà Vạn Lâm Quân trưởng lão cũng đồng thời thối lui về sau, kéo gần khoảng cách với đám Tiên Nhân cùng phe.

Lão vừa rồi, thuần túy là vì Lý Trường Thọ đã an toàn không lo, trong đáy lòng vui sướng...

Giải quyết xong chi tiết nhỏ này, Lý Trường Thọ lại tiếp tục âm thầm quan sát thế cục song phương.

Lúc này, nghìn Tiên Nhân đang chiến đấu ở hai nơi, chỉ còn cách Phá Thiên Phong có mấy ngọn núi.

Tiên thức của Lý Trường Thọ thấy được vài vị trưởng lão ngoại vụ cảnh giới Chân Tiên một thân thương thế đang vội vội vàng vàng đi về hướng Bách Phàm Điện.

Xem ra là muốn cho các đệ tử rời đi trước...

Tiếp theo, Phá Thiên Phong liền bị biến thành chiến trường đấu pháp.

Mặc dù đại trận phòng hộ vẫn còn, nhưng có rất nhiều đệ tử chưa thành tiên tu vi nông cạn. Nếu như sơ sẩy một cái thì vài đạo thần thông, vài món pháp bảo tùy tiện rơi xuống, Bách Phàm Điện có tám thành liền sẽ máu chảy thành sông...

Thái Thượng trưởng lão hạ lệnh mang những đệ tử tu vi chưa đủ tạm thời tránh họa, sau đó mấy vị trưởng lão ngoại vụ cảnh giới Chân Tiên bị thương này sẽ chịu trách nhiệm đi theo bảo vệ bọn họ.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thoáng suy nghĩ, truyền âm dặn dò vài câu cho Linh Nga đang trốn ở phụ cận Địa Mạch Na Di Trận. Để cho nàng trà trộn vào giữa chúng đệ tử rồi dẫn bản thể của hắn và sư phụ cùng nhau ly khai.

Linh Nga lập tức gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, tiếp tục tiềm phục ở trong khe một mỏm núi đá, lẳng lặng chờ đám đệ tử Độ Tiên Môn đến.

Mà chân thân Lý Trường Thọ lúc này...

Từ hai tháng trước đã tìm được nơi ẩn thân, rất trùng hợp là sau khi ẩn thân trong đó rốt cuộc cũng không ra ngoài hoạt động nữa.

Một lát sau, trong góc Bách Phàm Điện đã xuất hiện một cái hố hướng xuống phía dưới.

Ở dưới sự thúc giục không ngừng của Tửu Ô, Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với vài vị trưởng lão, từng vị đệ tử trẻ tuổi nhanh chóng nhảy vào cửa động thẳng đứng phía dưới, vội vàng bay xuống lòng đất.

Chờ từng đám đệ tử đi đến Địa Mạch Na Di Trận, Linh Nga tìm được cơ hội liền dẫn "Lý Trường Thọ" cùng nhau đi ra từ trong góc, tụ hợp với chúng đệ tử...

Quá trình coi như hoàn mỹ, sư muội đã lập được đại công.

Chờ Hữu Cầm Huyền Nhã chạy đến, sau khi nàng nhìn thấy Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nàng cầm lấy ngọc phù khống chế trận pháp, đi về phía trước mở ra Địa Mạch Na Di Trận.

Dưới mặt đất trống không lập tức xuất hiện một trận bàn đường kính trăm trượng, đường vân phức tạp, phía dưới trận bàn phảng phất như phát ra từng trận long ngâm...

Có trưởng lão Bách Phàm Điện hô to: "Nhanh, mỗi lần năm người tiến vào đại trận! Huyền Nhã, ngươi và Cát trưởng lão cùng nhau đi phía trước mở đường! Điểm đến của Địa Mạch Na Di Trận là phía đông của một sơn cốc!"

Hữu Cầm Huyền Nhã lĩnh mệnh, mang theo đám đệ tử gần đại trận nhất nhanh chóng nhảy vào trận bàn. Thân ảnh nàng thoáng trầm xuống, lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa!

Đại địa chủ mạch, kỳ thật là tương đương với "mạch máu" của đại thần Bàn Cổ. Mà Địa Mạch Na Di Trận có thể làm cho Luyện

Khí Sĩ xuôi theo xu thế địa mạch, từ hướng bên này dịch chuyển về hướng bên kia.

Các đệ tử Độ Tiên Môn cũng không cuống quýt, thậm chí có không ít đệ tử chủ động đi sau, nhường cho các đệ tử mới nhập môn kém cỏi đi trước...

Toàn bộ đều ngay ngắn trật tự mà rút lui, Linh Nga cũng được rất nhiều sư huynh các phong khác chiếu cố, dịch chuyển đi ở nhóm thứ ba.

Lý Trường Thọ tạo ra môt đám tiên thức thủy chung đi theo bên người sư muội, để bản thân sau này khỏi phải lo âu.

Đệ tử trẻ tuổi đã rút đi hơn phân nửa, mà chúng tiên Độ Tiên Môn cũng đã thối lui đến phụ cận Phá Thiên Phong.

Lúc này, chiến tuyến đã bị kéo lại mà đại trận ở chủ phong vẫn chưa mở ra.

Chúng tiên Độ Tiên Môn lộ ra xu thế suy yếu, còn muỗi khôi lỗi thì hoàn toàn đặt lực chú ý trên người mấy vị cao thủ cảnh giới Tiên Thiên của Độ Tiên Môn!

Thời cơ mà Lý Trường Thọ một mực chờ đợi, chính là lúc này!

"Quân đoàn người giấy xuất kích!"

Phụ cận Phá Thiên Phong, bên trong lòng chảo sông giữa khe hở của mấy ngọn núi, bốn đạo nhân giấy lặng yên hiện thân, chui ra nửa người ở trong đất.

Theo ống tay áo, khe hở quần áo của bọn hắn chảy ra từng tờ tiểu người giấy, rồi sau đó bốn đạo nhân giấy này lại nhanh chóng chìm xuống dưới đất.

Lòng chảo sông hai bên nam bắc có tất cả hai mươi tờ người giấy, nhanh chóng tản ra xung quanh bốn đạo nhân giấy…

Số lượng này đã là cực hạn mà Lý Trường Thọ có thể thông qua đạo nhân giấy đồng thời khống chế, vả lại căn bản không thể kéo dài lâu...

Bốn mươi tờ người giấy, hóa thành bốn mươi vị tiên binh mặc chiến giáp màu lam nhạt.

Khuôn mặt bọn hắn khác nhau, thực lực không mạnh, phòng ngự lại càng "mạnh" như giấy! Từng người đeo một kiện pháp khí trường cung đơn giản, cầm trong tay một mũi tên có một chút đặc thù.

Những trường cung này cũng chỉ có một chút cấm chế trụ cột, hoàn toàn không thể gọi là bảo vật.

Bọn hắn nhanh chóng lao về phía rừng núi phía trước, đến những chỗ ẩn nấp tốt mà Lý Trường Thọ tìm được trước đây, giương pháp khí trường cung và kéo căng dây cung.

Trên đầu mũi tên sáng lên từng đạo đường vân phức tạp!

Vô Thanh Thiên Độc Tiễn - pháp khí tự nghiên cứu chỉ dùng được một lần, có phạm vi lớn, độ chính xác cao, có thể phóng ra một lượng lớn bột phấn ngay lập tức!

"Giết địch cũng không cần phải sử dụng thần thông pháp bảo, mà là phát huy một vài ưu thế đến mức tận cùng. Khổ luyện một thân cơ bắp, chẳng địch lại một cục gạch vào đầu, phóng!"

Trong góc hẹp u ám, Lý Trường Thọ vỗ tay phát động, bốn mươi thanh trường cung liền ngay ngắn bắn ra!

Từng kiện pháp khí mũi tên nhanh chóng mà lại vô thanh, từ sau lưng quân địch phóng về nơi muỗi khôi lỗi dày đặc nhất...

Chương 92. Các ngươi có ngon qua đây...

Viu! Đây là một âm thanh vô cùng nhẹ nhàng. Từng mũi Thiên Độc Tiễn phá không tiến thẳng về phía trước, lặng lẽ tập kích vào sau lưng của đám "địch tiên".

Không hề có một chút tiên lực dao động, cũng không lộ ra bất kỳ sát ý nào. Chỉ có một chút khuyết điểm không thể tránh khỏi, đó là những mũi tên này vẫn tạo nên ma sát với không khí.

Vì phòng ngừa địch nhân cảm ứng, những mũi tên này không hề nhắm chuẩn vào bất cứ kẻ địch nào, chúng cố ý bay đến vị trí cách khá xa với địch nhân…

Lý Trường Thọ nắm thời cơ vô cùng chuẩn xác.

Tại hai nơi xảy ra chiến đấu, bốn mươi mũi tên thuận lợi đến được độ cao dự định.

Những ống tròn dài nửa xích được gắn trên độc tên lúc này vỡ ra, độc phấn vô sắc vô vị bắt đầu tràn ra, hình thành một đám sương mù tràn ngập không gian...

Phốc phốc...

Như là từng quả pháo hoa không màu, chúng nở rộ dưới bầu trời quang đãng.

Các nơi trên trận địa, hơn hai mươi vị Chân Tiên phe địch còn chưa kịp quay đầu, thì đã thấy trước mắt một mảng tối đen, rơi thẳng xuống phía dưới.

Từng tia gió nhẹ thổi qua, làn sương độc có thể giết chết cả Thiên Tiên này nhanh chóng lan ra, từng vị đại yêu bắt đầu ngã xuống, xác chồng lên nhau nhìn như bánh bao kẹp thịt.

Mà nhóm khôi lỗi này hiển nhiên là vô cùng sợ bị độc chết.

Lúc này bọn chúng phản ứng cực nhanh, có đại yêu Thiên Tiên phát hiện ra tình huống không ổn, liền hét lớn: "Mau sử dụng pháp lực ngăn làn sương kia, có người đang phóng độc ám toán chúng ta ở hậu phương!"

Lập tức, từng làn tiên lực, linh lực, yêu lực bay tới hậu phương, thổi mạnh phân tán làn sương độc này.

Nhưng trước đó, đã có hơn năm mươi Chân Tiên bị trúng độc chết oan uổng. Còn có hơn trăm kẻ địch nữa cũng bị nhiễm độc, bọn hắn buộc phải liều mạng áp chế độc dược, chiến lực của phe địch nhất thời bị giảm đi khá nhiều.

Đám khôi lỗi bị huyết muỗi điều khiển lập tức đi tìm kiếm kẻ ám sát.

Vào giờ khắc này, chúng tiên Độ Tiên Môn cũng có một chút mờ mịt, không biết "viện quân" này tới từ đâu.

Nhưng lúc này bọn họ vẫn đang bị hai nhóm cường địch hung mãnh áp chế tại Phá Thiên Phong, rất khó để tiếp ứng cho đội "viện binh" rơi xuống từ trên trời này.

Trọng điểm là, các Tiên Nhân Độ Tiên Môn…

Hoàn toàn không phát hiện ra bất cứ tung tích gì của viện binh!

Hiệu quả của tên độc dù chưa hoàn mỹ, nhưng Lý Trường Thọ vẫn không hề hưng phấn hay buồn bực, mà chỉ âm thầm xem lại những khuyết điểm của loại vũ khí này.

Cách đầu độc chiến trường toàn diện này, xem ra vẫn còn kém hơn trực tiếp dùng tiên thức của mình vô thanh vô tức đưa độc phấn vào nguyên thần địch nhân xung quanh.

Tính toán lại, thì cách này đã lãng phí hơn phân nửa độc tính của độc đan.

Để phòng ngừa những độc phấn này có thể hại cả đồng môn, Lý Trường Thọ đã sử dụng đến hai loại Thiên Tiên độc đặc biệt rất khó luyện chế, có đặc tính "chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian nào đó."

Chỉ chốc lát sau, những độc dược còn sót lại sẽ tự động biến mất.

Loại mũi tên độc này dù có tốt, nhưng lại khá dễ bị khắc chế, còn không bằng cách trực tiếp đầu độc địch nhân với một liều lượng độc ngang nhau.

Lý Trường Thọ tổng kết lại một chút kết quả chiến đấu lần này, chiến cuộc lại xuất hiện một chút biến hoá.

Đám khôi lỗi bị huyết muỗi điều khiển đã tìm ra được phương hướng bắn tên, bọn chúng nhanh chóng truy ngược lại kẻ ám sát.

Hai hướng nam bắc Phá Thiên Phong, phía hậu phương của trận địa địch, có mười mấy thân ảnh thoát ly khỏi đại chiến, nhào về phía chỗ người giấy ẩn thân.

Bọn hắn tế pháp bảo lên, ngưng tụ thần thông, sau đó đập loạn lên hai mảnh sơn lâm!

Trong bóng tối, khoé miệng Lý Trường Thọ lộ ra một nụ cười khó hiểu…

Bốn mươi người giấy còn lại, vẫn chưa rút lui về phía sau để ẩn nấp!

Đợi cho đến khi hơn ba mươi khôi lỗi Chân Tiên bay xuống hai mảnh sơn lâm. Hai bên nam bắc, mỗi bên có tầm ba người giấy xông ra, hấp dẫn sự chú ý của đối phương.

Nhưng mà, sáu người giấy chỉ mới vọt về phía sau hơn trăm trượng, liền bị lưu quang của đám Chân Tiên kia trực tiếp đánh nát.

Nhưng đúng vào lúc này!

Ba mươi tư người giấy còn lại cấp tốc xông ra từ chỗ ẩn thân! Khí tức toàn thân bọn hắn dao động mãnh liệt, thân pháp lại quỷ dị, lao thẳng đến đám Chân Tiên đối phương.

Hai nhóm khôi lỗi Chân Tiên này nhanh chóng phản ứng lại, chúng vội vàng ra tay ngăn cản. Nhưng vẫn có hơn một nửa số người giấy vọt được tới sát người bọn chúng!

Không có một chút do dự, những người giấy này trực tiếp tự bạo!

Tổng cộng mười mấy đạo thân ảnh, ở hai bên nam bắc, đều trực tiếp nổ tung!

Tình cảnh vô cùng "thảm liệt", chúng tiên Độ Tiên Môn vô cùng giận dữ, nhưng cũng không biết làm gì đối với những viện binh đột ngột xuất hiện này.

...

Nhưng khi đòn tự bạo qua đi…

Đám khôi lỗi Chân Tiên này cũng không tổn hao một sợi lông tóc nào, cả lũ ngơ ngác không hiểu bản thân mình vừa mới trải qua chuyện gì.

Hình như…uy lực tự bạo hơi yếu …

Dù là những người, yêu hay linh lúc này tâm thần bị huyết muỗi khống chế. Bọn hắn hiện tại chỉ lưu lại một nửa "bản ngã", nhưng tâm thần vẫn cảm thấy hoang mang dao động.

Nhớ lại từ lúc ban đầu, khi cả lũ vừa mới xông lên kịch chiến với Tiên Nhân Độ Tiên Môn thì có một làn sương độc từ phía hậu phương tràn tới, nhưng bọn hắn cũng may mắn thoát chết…

[Một chút may mắn]

Sau đó bọn chúng nhận được lệnh, phải truy sát ngược lại kẻ đã phóng tên độc ám sát người phe mình. Cả bọn không mất nhiều công sức, liền tìm được mấy vị đạo nhân đang hốt hoảng bỏ chạy, liền xuất thủ tiêu diệt, đây gần như là miếng ăn được đưa tới tận miệng vậy…

[Tương đối bình tĩnh]

Tình huống đột biến này, sáu thân ảnh này cũng chỉ là thu hút sự chú ý của bọn hắn. Hoàn toàn không có dấu hiệu nào cho thấy bất cứ đạo tiên binh nào từ phía dưới mảnh sơn lâm này xông lên, dữ dội nhào về phía bọn hắn.

[Hơi khẩn trương]

Dù sau đó có mấy vị tiên binh lao tới, nhưng mấy vị tiên binh này lại vô cùng yếu ớt, chẳng thể tổn thương đến một cọng lông của bọn hắn.

[Vì sao như vậy?]

Nhưng đối phương hữu tâm tính vô tâm, nhờ việc ẩn nấp kỹ càng không để lộ dấu vết, gần như một nửa số tiên binh lọt đến được gần thân bọn hắn, đồng thời quyết liệt tự bạo!

[Dọa hết hồn!]

Buồn cười chính là, nấy người kia tự bạo nhưng không hề có một chút uy lực gì. Chỉ là phô trương thanh thế, còn không bằng một vị Nguyên Tiên cầm pháp bảo tầm thường đập một cái...

[Như vậy là vì sao]

Đột nhiên!

Hơn ba mươi khôi lỗi Chân Tiên này mắt tối sầm lại, nguyên thần đau nhức kịch liệt. Tất cả bọn hắn hoàn toàn mất đi cảm ứng với ngoại giới, tiên lực tán loạn, đầu ngửa ra phía sau.

Lúc này bọn hắn mới hiểu ra.

[Lần tự bạo này, là có độc]

Ở phía trên mảnh sơn lâm này, hơn ba mươi vị Chân Tiên như diều đứt dây rơi rụng xuống phía dưới.

Lý Trường Thọ ở trong bóng tối nhíu máy, trong đáy lòng có một chút bất đắc dĩ.

Tại sao lại không có bất cứ Thiên Tiên nào dính bẫy tự bạo này chứ?

Khống chế bốn vị đạo nhân giấy tiếp tục tiềm ẩn dưới đất, lúc này Lý Trường Thọ không cần xem nhiều, cũng có thể đoán ra phản ứng của hai phe.

Chúng tiên Độ Tiên Môn tất nhiên là vẫn sẽ lơ ngơ không hiểu tình huống, còn đám yêu kia sẽ càng điên cuồng hơn…

Tổng thể mà nói, hiệu quả của đợt tấn công thứ nhất này cũng không tệ, giúp cho phe ta giảm được khá nhiều áp lực, còn thế công của phe địch thì lại khó khăn hơn.

Lúc này, bốn vị đạo nhân giấy ở bên Phá Thiên Phong không thể vọng động. Sau đó Lý Trường Thọ chuyển nguyên thần vào đạo nhân giấy "Thiên Bát", xem xét một chút tình huống trận pháp của Tiểu Quỳnh Phong.

Tiếp đó hắn lại chú ý đến trận chiến trên bầu trời kia.

Kỳ Linh trưởng lão sau khi hoá về bản thể, càng đánh càng hăng, vững vàng ngăn chặn được một vị cao thủ Kim Tiên phe địch.

Chưởng môn Độ Tiên Môn đại nhân…

Mặc dù có một chút vất vả, nhưng vẫn có thể giữ chân hai vị cao thủ cảnh giới Kim Tiên khác.

"Xem ra còn phải đánh một hồi." Nguyên thần Lý Trường Thọ nhanh chóng trở về phía bốn vị đạo nhân người giấy, chuẩn bị kỹ càng những pháp khí tiếp đến sẽ phải dùng.

Đợt đánh lén thứ nhất đã kết thúc, giờ đến giai đoạn thứ hai…

Dẫn lửa thiêu thân, gậy ông đập lưng ông, bắt rùa trong hũ!

Mà thời cơ ra tay, sẽ đến rất nhanh thôi.

....

"Chỉ là một cái Độ Tiên Môn, sao mãi vẫn chưa thể giải quyết!"

Tây Ngưu Hạ Châu, tại đạo trường Linh Sơn thuộc Tây Phương Giáo, trong một động phủ bí ẩn, Văn Tịnh đạo nhân mặc một bộ váy dài màu lam nhạt, đang nằm nghiêng trên giường…

Mỗi bên đều có hai thị nữ hầu hạ, cả hai đều ngồi quỳ chân. Một người thì đang quạt cho Văn Tịnh đạo nhân, một người thì đang bưng chén ngọc đựng máu, chờ đợi chủ nhân thưởng thức.

Văn Tinh đạo nhân vào lúc này, nhờ vào đám huyết muỗi mình cử đi để quan sát chiến trường Độ Tiên Môn.

Nàng đơn thuần là chỉ đang xem kịch.

Chỉ cần nàng không chủ động ra tay, thì chính bản thân ở đây, trừ Tam Giáo Thánh Nhân lão gia tự mình suy tính, còn không thì không ai có thể biết được chuyện này là do nàng làm.

Điều này là do Nhị Thánh Nhân Tây Phương Giáo đã sớm che đậy tiên cơ cho nàng.

Hồng Hoang lúc này, còn chưa có nhiều người biết nàng là ai, vậy nên đám huyết muỗi mà bị lộ thì có lẽ cũng chỉ được coi là một loại thần thông nào đó.

Trong đáy lòng Văn Tịnh đạo nhân vô cùng rõ ràng, nàng là một lưỡi dao giấu trong bóng tối, nếu bị bại lộ, thì sẽ không còn chút giá trị nào.

Vào giờ phút này, nàg phải tập trung nhìn vào đại chiến Độ Tiên Môn.

Nếu phát sinh tình huống ngoài ý muốn, ví dụ như Nhân Giáo đột nhiên có cao thủ đến cứu viện Độ Tiên Môn thì nàng sẽ trực tiếp hủy đi thần hồn ba vị Kim Tiên, để lại thể xác của bọn hắn coi như là hậu lễ đối với Tiệt Giáo.

"Mưu tính như vậy còn thú vị hơn đối với việc chém giết nhiều." Văn Tịnh đạo nhân nở một nụ cười vũ mị say động lòng người, thị nữ hai bên cúi đầu, không dám nhìn loạn.

Văn Tịnh đạo nhân bắt đầu xem kịch, vào lúc năm vị Kim Tiên kia bắt đầu đấu pháp, nàng vẫn luôn chỉ chú ý đến những trận đấu của Thiên Tiên, Kim Tiên.

Chân Tiên đối với nàng, cũng chỉ giống như đám Luyện Khí Sĩ chưa thành tiên, bọn hắn đấu pháp vừa đơn điệu vừa buồn tẻ.

Vẫn là Kim Tiên đấu pháp hay hơn, nhất là con Kỳ Lân kia -

chủng loại trân quý bậc nhất Hồng Hoang khiến nàng có cảm giác muốn thử ăn một miếng.

Lý Trường Thọ dùng đạo nhân giấy phát động lần đánh lén thứ nhất, trước sau độc chết hơn tám mươi Chân Tiên, tổn thương hơn trăm Chân Tiên, làm cho chiến trường xuất hiện nghịch chuyển với trình độ nhất định.

Cán cân thắng bại, tạm thời cân bằng.

"Hả, phía dưới đã xảy ra chuyện gì?" Văn Tịnh đạo nhân quét mắt qua Phá Thiên Phong, khoé miệng tràn đầy ghét bỏ.

Đám khôi lỗi này thực sự vô dụng, vậy mà sắp bị phe kia đánh trở về!

Thôi, hôm nay không thể diệt Độ Tiên Môn được rồi.

Nếu tiếp tục trì hoãn, thì lực lượng huyết liên ở trong cơ thể mấy kẻ ngụy Kim Tiên này cũng sẽ bị tiêu hao sạch sẽ.

"Hừ, nếu như các con của chính mình ra tay, thì Độ Tiên Môn nho nhỏ này qua một khắc sẽ không còn sót lại cái gì." Đúng rồi, những vị đệ tử Độ Tiên Môn kia trốn ở nơi nào?

Văn Tịnh đạo nhân thoáng có một chút nghi hoặc, nàng quan sát thêm một lúc liền nở ra một nụ cười lạnh.

Phía dưới mặt đất có lưu lại một chút linh lực ba động, hình như là...Địa mạch Đại Na Di Trận? Chạy tới phía đông?

Thủ đoạn nho nhỏ như vây, mà còn đòi che mắt được nữ vương ta đây!

"Đã không thể diệt môn các ngươi, vậy thì ta sẽ diệt hết đệ tử các ngươi, cảnh tượng kia hẳn sẽ rất thú vị..."

Mặc dù nếu chủ động khống chế, liên hệ với những đám yêu này thì nàng sẽ có khả năng bị bại lộ. Nhưng trong đáy lòng Văn Tịnh đạo nhân lại cảm thấy có một chút kích thích, nàng quyết định sẽ mạo hiểm nho nhỏ một lần.

....

Độ Tiên Môn, gần Phá Thiên Phong, hơn ngàn Tiên Nhân đại chiến khắp nơi.

Một vệt đạo vận lặng yên buông xuống, rơi vào trên huyết muỗi đang điều khiển một vị Thiên Tiên Nhân Tộc, sau đó vệt đạo vận này nhanh chóng rút đi.

Lão đạo cảnh giới Thiên Tiên này lập tức run rẩy, sau đó nhanh chóng thoát ly chiến trường. Một đầu Bằng Yêu cảnh giới Chân Tiên được đưa tới, lão đứng trên lưng Bằng Yêu bay đi.

Vì để hoàn thành tốt mệnh lệnh của chủ nhân, lão đạo này lệnh cho Bằng Yêu bay thật nhanh về phía bắc, khi khoảng cách đã đủ xa, lại rẽ hướng bay về phía đông…

Bằng Yêu vốn là một loài giỏi về bay lượn, lại có mấy phần huyết mạch của Kim Bằng, nên lúc này nó toàn lực phi hành, nhanh như chớp biến mất khỏi chiến trường.

Mấy vị trưởng lão Thiên Tiên của Độ Tiên Môn cũng chú ý đến lão đạo và đầu Bằng Yêu kia, suy đoán ra được bọn hắn đang bay về phía đông, chắc hẳn là định hãm hại đệ tử của môn phái.

Bọn họ truyền âm cho nhau, trong đáy lòng tất nhiên là lo lắng vạn phần. Nhưng bản thân bọn họ lúc này cũng đang bị vây khốn ở Phá Thiên Phong, kể cả khi thoát ly được nơi đây, thì họ cũng không thể nào bắt kịp được tốc độ của con Bằng Yêu kia.

Một vị thái thượng trưởng lão tranh thủ thời gian thoát ly khỏi chiến trường. Vị trưởng lão này vội vàng lấy ra ngọc truyền tin, liên lạc với mấy vị trưởng lão ngoại vụ cách nơi đây hơn mười sáu ngàn dặm về phía đông, bảo tất cả nhanh chóng mang đệ tử trốn đi.

Cũng có thể chỉ làm một chút chuyện như vậy…

Những Trưởng lão Độ Tiên Môn này, thực ra vẫn đã tính sai hai chuyện.

Một, bọn họ không ngờ đối phương có thể tâm ngoan thủ lạt đến như vậy. Đại chiến nơi đây còn chưa kết thúc, mà đối phương đã phái người đi tiêu diệt những đệ tử chưa thành tiên kia!

Thứ hai, địa mạch đã nằm sâu trong lòng đất, làm sao đối phương có thể đoán được bọn họ đang che dấu Na Di đại trận ở dưới đó?

Dù các trưởng lão Độ Tiên Môn có đoán sai những chi tiết nhỏ ấy…

Thế nhưng, vẫn có một vị đệ tử đã lường trước chuyện này.

Ba chữ "Văn đạo nhân" này khiến cho Lý Trường Thọ quá ấn tượng, bởi vì "Văn đạo nhân" thực sự quá hung tàn, vậy nên Lý Trường Thọ lại tăng thêm cảnh giác.

Lão đạo Thiên Tiên và đầu Bằng Yêu này vừa thoát ly khỏi chiến trường, Lý Trường Thọ liền nắm bắt được động tĩnh của bọn hắn.

Trong đáy lòng thầm nói một câu "phiền phức", nhưng hắn cũng không có một chút khẩn trương gì.

Tuyệt đối không phải là do Lý Trường Thọ không quan tâm đến sư muội và sư phụ, mà là hắn đã sớm có cách đối phó, cho dù là mười vị Thiên Tiên thì hắn cũng...Khục…số lượng này cũng hơi nhiều.

Dù ba ~ bốn vị Thiên Tiên đến, thì hắn cũng có thể giải quyết không có gì khó khăn.

"Thời cơ đến rồi, đợt tác chiến thứ hai, bắt đầu!" Lúc này, Lý Trường Thọ phải chuyển một bộ phận nguyên thần vào người giấy ký hiệu "Nhân Tam" trên người Linh Nga, chuẩn bị nghênh chiến.

Hắn cũng chỉ có thể để người giấy "Thiên Nhị" tiếp tục ẩn nấp dưới mặt đất, ba người giấy còn lại chỉ có thể ngoi đầu lên…

Lần này, hắn cũng không thả ra quân đoàn người giấy.

Đạo nhân giấy hoá thành ba đạo thân ảnh, trực tiếp phi không mà lên!

Hai nam một nữ xuất hiện hai bên nam bắc, chủ động bại lộ tu vi, cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ!

Đây là do lúc này Lý Trường Thọ để cho người giấy mô phỏng ra cảnh giới cao nhất. Dù vậy, đạo nhân giấy cũng chỉ có thể chứa được tiên lực ở một giới hạn nhất định.

Sau đó, ba vị đạo nhân giấy này vận chuyển tiên lực, lớn tiếng hô quát!

Đầu tiên, ở phía bắc, đạo nhân trẻ tuổi cõng trường kiếm hô lớn: "Chúng ta đi ngang qua đây, lại thấy bầy yêu tấn công núi! Thật là càn rỡ! Độ Tiên Môn đạo hữu, huynh muội chúng ta đến giúp đỡ các ngươi chút sức lực đây!"

Chính khí tràn đầy, hào khí cao tận trời xanh!

Nữ tiên ở bên cạnh tay cầm một chiếc sáo ngọc cũng cất cao giọng nói: "Lanh lảnh càn khôn, Thiên Đạo sáng tỏ, trảm yêu trừ ma, hộ vệ nhân đạo! Độ Tiên Môn đạo hữu không phải lo lắng đến hai người chúng ta, chúng ta sẽ không cường công, trước hết sẽ chỉ dẫn đi một vài kẻ yêu ma!"

Lời nói này vô cùng có lý, chúng tiên Độ Tiên Môn vô cùng phấn chấn, vô cùng cảm kích đối với hai vị đạo hữu "ngẫu nhiên đi qua" này. Mặc dù có không ít Tiên Nhân cảm giác được sự xuất hiện của bọn hắn...có một chút quỷ dị.

Khác với hai đạo nhân phía bắc, tráng hán ở phía nam trực tiếp nói: "Một đám yêu ma quỷ quái! Có giỏi thì ra đây so chiêu cùng với bần đạo, ông đấy chấp cả tổ tông đám yêu ma các ngươi!"

Ngay lập tức, đám khôi lỗi kia phản ứng lại.

Mười mấy đạo bóng đen bay về phía đôi nam nữ kia.

Đạo nhân giấy cõng kiếm cười haha, hai người nhanh chóng lui lại đánh ra mấy đạo tiên lực tụ thành pháp thuật, nghênh kích phía trước.

Phía nam...còn lợi hại hơn.

Hơn hai mươi đại yêu xông tới người giấy tráng hán kia, cầm đầu là hai đại yêu cảnh giới Thiên Tiên! Người giấy tráng hán thấy vậy, miệng nở nụ cười càn rỡ, không hề sợ hãi, trực tiếp…bỏ chạy về phía Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ vì muốn hấp dẫn sự chú ý của đám yêu này, hắn liền thông qua đạo nhân giấy này, vừa chạy vừa mắng chửi kẻ địch.

Tráng hán bỏ chạy nhưng cũng không quên quay lại hùng hùng hổ hổ mắng chửi đám yêu, hắn dùng những từ ngữ tương đối hạ lưu nhưng được phổ biến khắp Hồng Hoang như:

"Lũ chúng mày không phải con người!"

"Có yêu sinh nhưng không có yêu dưỡng!"

Những từ này còn tương đối nhẹ nhàng, Lý Trường Thọ quyết định dùng những lời nói "cao cấp" hơn một chút, dù đám yêu này đã trở thành khôi lỗi nhưng lửa giận vẫn ngập trời.

Chẳng hạn như....

"Rõ ràng là có hai vị Yêu Hoàng, vậy mà lại chỉ có một vị Yêu Hậu!"

"Tổ tông các ngươi năm đó bị Vu Tộc đánh cho răng rơi đầy đất, vậy mà còn dám không biết xấu hổ tuyên bố rằng mình cùng phân chia thiên hạ với Vu Tộc! Liêm sỉ đâu? Mặt mũi đâu?"

Từng đạo lưu quang bắn về phía tráng hán, đám yêu nhao nhao ra tay, muốn xé nát tráng hán này.

Nhưng mà phong độn của Lý Trường Thọ vô cùng cao minh, lại kết hợp với bí pháp mượn lực, né trái né phải ở trên không trung, miệng vẫn không ngừng mắng chửi.

Trong lúc bất tri bất giác, tráng hán đã bay tới không trung Tiểu Quỳnh Phong, phía sau có một đạo lưu quang bay tới. Lý Trường Thọ cố ý khống chế cho tráng hán bị lưu quang bảo châu đập trúng…

Tráng hán bị đánh trúng, liền rơi xuống Tiểu Quỳnh Phong. Nhưng hắn nhanh chóng ổn định lại thân hình giữa không trung, quay đầu nhìn về phía bầy yêu đang bay vụt đến.

Nhưng, vào giờ phút này, mấy vị đại yêu lại cảm thấy một tia nguy hiểm, trong mắt bọn hắn lộ vẻ chần chờ…

Trong bóng tối, Lý Trường Thọ hừ lạnh một tiếng.

Tráng hán quay người lại, đứng bên cạnh Tiểu Quỳnh Phong đại trận, giơ ngón tay trỏ về phía bầy yêu, sau đó khinh miệt ngoắc ngón tay.

"Lão tử trốn lâu như vậy, hoá ra các ngươi chỉ có một chút năng lực ấy, đánh ta nhưng chẳng còn bằng vợ ta gãi ngứa cho ta! Các ngươi có ngon qua thì qua đây, đơn đấu với lão tử, lão tử đánh sấp mặt cả lũ các ngươi, đảm bảo về phụ mẫu nhận không ra!"

Hơn hai mươi đại yêu hơi ngẩn ra, sau đó cùng nhau lao về phía tráng hán, bị huyết muỗi ảnh hưởng, bọn hắn tất nhiên là có thừa trí tuệ để…cả đám xúm vào đánh hội đồng một người.

Chương 93. Tiểu Quỳnh Phong hỏa táng tràng khai trương đại hạ giá

[Lạc đường sao?]

Tiểu Quỳnh Phong, trong mê trận bên ngoài đan phòng.

Một đám đại yêu đã hóa hình đang trừng mắt nhìn vào tấm bảng gỗ, khuôn mặt cứng đờ cũng có một chút run rẩy.

Đám Nhân Tộc Luyện Khí Sĩ khốn kiếp đáng xé xác, lại dám lừa chúng ta vào trong mê trận!

Vừa rồi còn nhìn thấy bóng người, sao giờ lại không thấy đâu rồi.

Lão yêu cảnh giới Tiên Thiên đứng đầu tiên híp mắt lại, tiện tay đập nát tấm bảng trước mặt.

"Cút ra đây!" Một nữ yêu gào lên, nhưng xung quanh vẫn lặng như tờ.

Lão yêu đánh nát tấm bảng gỗ vận yêu lực toàn thân, từng sợi yêu lực lóng lánh bộc phát quanh người.

Cuồng phong thổi mạnh trong nháy mắt phá tan mê trận.

Xung quanh trở nên rõ ràng, tầm nhìn không bị ngăn cản nữa, bọn hắn lập tức nhìn xung quanh dò xét.

Đồng thời, đám đại yêu nhìn thấy tráng hán Nhân Tộc đang thảnh thơi uống nước dưới tán gốc đại thụ ở phía xa.

Giống như là...vừa nãy chửi mắng bọn chúng đến khô cả miệng.

Đám đại yêu lập tức nổi giận!

Ngay cả huyết muỗi đang khống chế tâm thần cũng suýt chút nữa bị cơn giận này làm nổ tung!

Tráng hán phản ứng hơi chậm, nghe thấy tiếng động ầm ĩ mới ngẩng đầu nhìn lên, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

"Đám yêu ma nhãi nhép này! Vậy mà có thể tìm thấy lão tử!"

Nói xong, hắn cầm rìu lớn hấp tấp chạy trốn về phía sau.

Hơn hai mươi đại yêu ánh mắt như phun lửa, pháp bảo thần thông đánh loạn về phía trước, hung dữ đuổi theo!

Toàn thân bọn hắn bộc phát yêu lực, từng kẻ từng kẻ đều như hung thần ác sát.

Dẫn đầu là hai lão yêu cảnh giới Thiên Tiên!

Bên trái là một nữ yêu mập mạp toàn thân phát ra ánh sáng xanh biếc chói mắt. Hai cánh tay trắng nõn hóa thành hai cánh màu xanh giang ra hai bên, tạo thành thế "Lục kê độc lập" (*). Yêu lực ngưng tụ thành lông vũ xanh biếc đầy trời đánh về phía trước.

(*) Kim kê độc lập là một thế võ hai tay giang rộng, co một chân, đứng trụ một chân. Thế này học theo dáng đứng của con Gà Vàng co chân tung cánh. Ở đây tác giả đổi chữ Kim thành chữ Lục do màu sắc của nữ yêu không phải màu vàng mà là màu xanh lục.

Còn lão yêu cảnh giới Thiên Tiên vừa mới phá vỡ mê trận cũng xông tới, tay cầm một cái đầu chuột mọc lởm chởm lông đen, quét một vòng quanh người. Ngay lập tức, thân hình lão yêu tuôn ra cát đen cuồn cuộn, ngưng tụ thành từng thanh lợi kiếm đen kịt kích xạ tới bóng lưng đại hán phía trước.

Nhưng mà tráng hán này chạy được mấy bước, đột nhiên hét lớn một tiếng thân hình bổ nhào về phía trước. Toàn bộ thân hình biến mất một cách quỷ dị.

Đầy trời lông vũ, hắc kiếm, cùng với hơn mười đạo ánh sáng cũng đồng thời biến mất không tung tích!

Trận pháp!

Trong rừng các nơi bỗng xuất hiện dao động giống như gợn nước, hơn hai mươi đại yêu lập tức phóng lên trời không chút chậm chễ. Nhưng bọn hắn vừa rời khỏi mặt đất liền thấy hoa mắt, bị nhốt vào một mảng tinh không. Trong chớp mắt trời đất quay cuồng, mất phương hướng không biết cao thấp.

Bọn hắn không kịp phản ứng, hai bên trước sau phải trái đều bị lấp đầy bởi những ngôi sao lóng lánh.

Đám huyết muỗi khôi lỗi ngơ ngác không biết tình huống hiện tại của chúng là như thế nào…

Vừa mới gặp chỉ là những mê trận bình thường cơ bản nhất, vì sao đi vài bước liền xuất hiện trận pháp cao cấp như vậy? Ngay cả lão yêu cảnh giới Thiên Tiên cũng không thể nhìn thấu hay sao?

Ngọn núi tầm thường này làm sao lại có trận pháp huyền ảo như thế?

Phía sau những ngôi sao đó có một đôi mắt chăm chú nhìn bọn hắn…

Bên trong tinh quang phảng phất như đang có một đám cuồng ma hiếu sát ẩn nấp, lại giống như có mấy trăm vị chiến binh cường tráng đằng đằng sát khí, sẵn sàng xông ra ăn thịt đám đại yêu trong trận.

Hai vị đại yêu cảnh giới Chân Tiên liếc nhìn nhau, lập tức dò xét về hai bên trái phải. Nhưng bọn hắn mới đi được hai bước, rời khỏi chỗ cũ chừng bốn thước, đột nhiên có hai ngôi sao lóe lên như hai luồng kiếm quang, quỷ dị xẹt qua cổ hai bọn hắn…

Trong nháy mắt có hai cái đầu lâu bay lên, yêu huyết bắn tung tóe!

Lại đột ngột xuất hiện thần lôi giáng xuống, nguyên thần bên trong hai cỗ thi thể bị nghiền nát trong nháy mắt! Càng đáng sợ hơn là yêu lực trên hai cỗ thi thể nửa người nửa yêu cũng bị đại trận hút sạch trong nháy mắt.

Đám đại yêu hoảng sợ, không dám di chuyển...

Hai vị đại yêu cảnh giới Thiên Tiên lập tức ra tay oanh kích lên tinh không. Yêu lực điên cuồng tuôn ra, nhưng đòn tấn công của bọn hắn không hề tạo ra được một chút tiếng vang nào.

Dù bọn hắn đứng bất động có thể tạm thời không làm trận pháp phát động công kích, nhưng không có nghĩa bọn hắn sẽ yên ổn.

Từng sợi độc phấn không mùi không vị được ánh sao che dấu lặng lẽ phát tán đến chỗ đám đại yêu.

Chỉ trong chớp mắt, mấy vị đại yêu tu vi hơi yếu liền trợn trắng mắt, trực tiếp hôn mê. Tiếp đó, dám đại yêu nhao nhao bất tỉnh. Hai vị đại yêu cảnh giới Thiên Tiên cũng chỉ chống cự được trong chốc lát, rồi không cam lòng gầm lên hai tiếng trước khi rơi vào hôn mê.

Ngoài trận.

Lý Trường Thọ ký thác một phần tâm thức lên tráng hán. Hắn đang ngồi trên một chạc gốc đại thụ, chậm rãi thu hồi mấy bình sứ trong tay.

Bên sườn núi Tiểu Quỳnh Phong, ba mươi sáu ròa trận cơ đang chậm rãi thu lại linh lực. Sát trận này có tên "Tinh Táng Thiên Đấu Huyễn Lâm Tuyệt Tâm" này đã khôi phục lại trạng thái chờ đợi.

So với độc đan, Lý Trường Thọ càng để ý quan tâm đến linh lực tiêu hao của trận cơ. Dù sao hôm nay sát trận trên Tiểu Quỳnh Phong còn phải sử dụng tiếp.

Chờ đại trận đóng lại, không trung lại xuất hiện tầng tầng làn sóng. Từng cỗ thi thể Yêu Tộc hình thù kỳ lạ xuất hiện, rơi xuống từ trên không, xếp thành một ngọn núi nhỏ. Bọn hắn phần lớn đều là nửa người nửa yêu, yêu hồn đều đã bị kịch độc ăn mòn…

"Đúng là tự tay phóng độc, sẽ không lãng phí độc tính."

Lý Trường Thọ nói thầm, ba đạo nhân giấy nhảy ra từ trong tay áo, hóa thành ba gã đạo nhân mặt lạnh, thuần thục đi lên.

Bởi vì đồng thời phân thần điều khiển quá nhiều người giấy, chiến cuộc khẩn cấp. Đám "khách quý" tiếp theo đang trên đường được đưa tới, nên công đoạn xử lý mai táng cũng được đơn giản hóa!

Đám người giấy vãi ra ba bình Thực Cốt Tán Thần Thủy, ném ra ngoài hai khối Nhiếp Hồn Châu...

Lý Trường Thọ tự tay vung ra hai đoàn Tam Muội Chân Hỏa. Những thứ này phá hủy phần lớn phòng ngự trên thi thể Yêu Tộc rồi thiêu bọn hắn thành tro trong nháy mắt.

Vì bảo vệ cảnh quan của Tiểu Quỳnh Phong, ba người giấy cẩn thận khống chế phạm vi thiêu đốt của Tam Muội Chân Hỏa, trong miệng lầm rầm đọc kinh văn.

Cùng lúc đó, âm thanh rất nhỏ của một đám muỗi xuất hiện trong rừng.

Lý Trường Thọ đã chuẩn bị sẵn, quanh đạo nhân giấy lập tức xuất hiện từng sợi quang điện nhỏ.

Nhưng huyết muỗi còn chưa kịp đến gần ba thước quanh người Lý Trường Thọ, một chiếc lưỡi dài từ trên chạc cây đột nhiên phóng ra, quấn lấy huyết muỗi kéo về một bên.

Oa oa! Con ếch ngọc nằm trên chạc cây nhẹ nhành kêu một tiếng, như là báo công với Lý Trường Thọ.

Các nơi trong rừng lập tức vang lên một loạt tiếng ếch kêu vui sướng.

Lý Trường Thọ thầm than đáng tiếc, bản thân đang định thử xem "vợt muỗi điện" có hiệu quả hay không...

Còn tranh công...

Đánh xong trận này liền bắt ngươi xào sả ớt…

Quay người nhảy xuống từ trên cây, Lý Trường Thọ lại thêm một chút Tam Muội Chân Hỏa. Trong giây lát, những thi thể bị đốt cháy chỉ còn tro bụi. Hắn đánh ra một chưởng, tro tàn lập tức phiêu tán trong không trung.

Thoải mái...

"Lại kiếm thêm một chút công đức."

Mặc dù so với công đức "trong lúc vô tình tích cóp" của bản thân, chút ít công đức trừ nghiệp này nhỏ bé không đáng kể...

Ba lão đạo mặt lạnh nhanh chóng quét dọn sạch sẽ chiến trường, khôi phục lại hình dạng người giấy nhảy vào trong tay áo của tráng hán đạo nhân giấy.

Lý Trường Thọ nhìn về phía rừng cây đã bị phá nát, trong lòng chợt thấy thương xót.

Rất nhiều cây trong đó đều là do hắn sau khi lên núi trồng xuống...

Nhưng vì bảo vệ sơn môn, một chút hi sinh là điều không thể tránh khỏi.

Nếu như Độ Tiên Môn có thể qua đại chiến lần này, hắn phải đi sang núi khác trộm ít linh mộc linh căn về trồng. Coi như là môn phái ban thưởng cho mình...

Lý Trường Thọ khẽ mỉm cười đi ra ngoài mê trận, đặt một tấm bảng gỗ [Lạc đường sao?] khác. Sau đó, tráng hán này vỗ vỗ khuôn mặt, lấy một chút máu linh thú vẩy lên người mình. Hắn xé rách quần áo, làm rối tung mái tóc dài, khí tức toàn thân trở nên hỗn loạn giống như bị trọng thương, ngoài mạnh trong yếu...

Tráng hán khôi phục lại khí chất đường hoàng ngang ngược, cầm rìu lớn nhảy lên không trung, bay về phía Phá Thiên Phong, miệng hô to.

"A ha ha ha! Đám yêu nhóc con! Ông nội các ngươi đã trở về! Có bản lĩnh đến đây gặp ta a! Đám phế vật kia đều bị lão tử làm thịt rồi! Ha ha ha ha!"

Trên đỉnh Tiểu Quỳnh Phong

Mê trận bên ngoài vừa bị gió thổi tan đang hồi phục. Những trận cơ được giấu bên trong, một lần nữa tỏa ra ánh sáng, được trận pháp vận chuyển trở lại vị trí ban đầu.

Liên hoàn trận chân chính cũng không phải chỉ là một trận nối tiếp một trận như thế. Mà là phía dưới đại trận còn có trận pháp chữa trị đại trận nữa.

Tráng hán đạo nhân giấy rời đi không lâu, cả khu rừng khôi phục lại dáng vẻ bình thường như ban đầu. Nhưng không thể tránh khỏi việc bên trong có nhiều chỗ bị thần thông phá hủy, vẫn lưu lại dấu vết.

Một lát sau, có hai đạo thân ảnh vọt lên Tiểu Quỳnh Phong từ hướng khác. Đó chính là hai đạo nhân giấy làm mồi nhử địch khác.

Tiết mục cũ lại được biểu diễn.

Nữ đạo nhân giấy cố ý bị pháp bảo phía sau đánh trúng rơi xuống dưới. Đạo nhân giấy đeo kiếm vội vàng đuổi theo. Phía sau có hơn mười đạo thân ảnh đuổi sát không buông.

Đồng dạng ở biên giới trận pháp, có mấy người đã nhận ra nguy hiểm liền dừng lại. Nhưng động tác của nam đạo nhân giấy lập tức hấp dẫn sự chú ý của bọn hắn.

Nam đạo nhân giấy đẩy "sư muội" vào trong rừng, quay người đối mặt với chúng địch, tay phải nắm chặt lên chuôi kiếm trên lưng.

"Các ngươi đừng ép ta rút kiếm!"

Đám truy binh có người không nhịn được vọt lên trước, một người dẫn đầu lao về phía trước.

Tại một nơi âm u hẻo lánh..

Lý Trường Thọ cảm thấy nếu có người nhìn thấy nét mặt của mình chắc chắn sẽ nghĩ mình bị bệnh thần kinh.

Hắn khi thì lộ vẻ mặt nghiêm túc, vẻ mặt chính khí. Khi thì cười đùa hớn hở, trong miệng hùng hùng hổ hổ. Khi thì vân đạm phong khinh, lạnh lùng cười cười, trong đáy mắt tràn đầy khinh miệt.

Thật ra là do hắn điều khiển nhiều đạo nhân giấy cùng một lúc, mỗi đạo nhân lại có khí chất, biểu lộ khác nhau cần Lý Trường Thọ cẩn thận điều khiển…

Ba đạo nhân giấy bay ra bên ngoài luân phiên dẫn địch. Đại trận Tiểu Quỳnh Phong phát huy tác dụng, ngăn cách địch nhân với bên ngoài, lấy sát trận và độc đan tiêu diệt địch.

Tuy rằng bản thể không ở trong Độ Tiên Môn nhưng Lý Trường Thọ hiện tại cũng đang cố hết sức có thể.

Trước mắt, không tính lần ra ngoài cùng với Vạn Lâm Quân trưởng lão đánh lén…

Thông qua một loạt động tác độc trận, độc tiễn, người giấy tự bạo, đạo nhân giấy dẫn địch. Đã có một phần ba số địch nhân chết dưới tay Lý Trường Thọ, giúp Độ Tiên Môn giải tỏa áp lực thật lớn.

Thậm chí, hắn đã trực tiếp làm thay đổi cán cân của trận chiến…

Ấy…Hồng Hoang còn khôngcó thứ đồ chơi "cán cân" này!

Mọi người trong Độ Tiên Môn chỉ có Vạn Lâm Quân trưởng lão có thể đoán được chút gì đó. Những người khác đối với "viện binh" đều không hay biết gì, đầu đầy sương mù,

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ còn đặt một phần chú ý lên sư muội ở bên cạnh.

Có một lão đạo Thiên Tiên và một đầu cảnh giới Chân Tiên Bằng Yêu đang bay về hướng đông, muốn đột kích nhóm đệ tử đang chạy nạn thông qua địa mạch.

Thật may đã có một vị thái thượng trưởng lão kịp thời truyền tin, để trưởng lão ngoại vụ kịp thời bảo vệ đám đệ tử.

Nhưng cả hơn một ngàn đệ tử môn nhân trong phút chốc làm sao có thể di chuyển hết được. Lập tức, đám người trong sơn cốc đều dấy lên hoảng sợ, không ít đệ tử lộ vẻ sợ hãi.

Một gã Thiên Tiên giết tới, đối với họ là một hồi tai họa.

Vì vậy…

Hữu Cầm Huyền Nhã đứng dậy!

"Các vị trưởng lão, đệ tử nguyện đi dẫn dụ cường địch!"

"Không được!"

Một vị trưởng lão ngoại vụ Chân Tiên hô: "Lý nào chúng ta lại tham sống sợ chết để cho chúng đệ tử ra ngoài chịu chết! Điền trưởng lão, ta và ngươi đi nghênh chiến với ác tặc kia!"

"Được!" Lại có một vị trưởng lão đứng dậy, hai người lập tức bay lên không trung.

Đúng lúc này, trong đám người truyền đến âm thanh hơi bất an: "Vì sao không thể dùng trận pháp dịch chuyển hai vị cảnh giới Thiên Tiên cao thủ từ tông môn qua đây?"

Mọi người lập tức nhìn lại nơi phát ra âm thanh, đúng là Lam Linh Nga. Không ít người thầm giật mình, ý kiến của Lam Linh Nga đúng là không tệ.

Nhưng có một số môn nhân đệ tử lập tức cười khổ. Những người vừa cười khổ chính là nhóm đệ tử cuối cùng sử dụng địa mạch Na Di đến đây.

Đúng ra là còn mấy trăm vị môn nhân cảnh giới Nguyên Tiên cùng nhau dịch chuyển đến đây, nhưng cuối cùng bọn họ lựa chọn ở lại tông môn, sống chết cùng với tông môn. Vì phòng ngừa hành tung các đệ tử bị bại lộ, Địa Mạch Na Di Trận cũng bị họ phá hủy, tự tay chặt đứt đường lui của mình.

Sau khi mấy đệ tử thấp giọng giải thích, mọi người đều xúc động!

"Chúng ta liều chết với bọn chúng ở chỗ này là được!"

"Không sai! Sư phụ ta còn đang ở bên trong liều chết giết địch, chúng ta cũng không thể chết uất ức như thế này được."

"Cùng lắm chính là hồn phi phách tán, dù sao ta cũng cảm thấy mình tám phần không vượt qua được thiên kiếp!"

Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày, cục diện này khiến phe mình thật bất lợi.

Thật may mắn Hữu Cầm Huyền Nhã lại ở đây.

"Lý Trường Thọ" kéo sư muội xuống dưới thì thầm mấy câu, hai người chủ động đi về phía Hữu Cầm Huyền Nhã.

Kế hoạch tiếp theo cần lợi dụng thân phận và uy vọng của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Đây là công cụ người thật chứ không phải bằng giấy…

Chương 94. Cầu ổn

Thì thầm, thì thầm.

""Lý Trường Thọ" cùng với Linh Nga đứng ở trước mặt Hữu Cầm Huyền Nhã. Linh Nga cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã đang nhỏ giọng không ngừng nói chuyện gì đó, mà "Lý Trường Thọ" chỉ nhẹ nhàng gật đầu, lắc đầu.

Thực tế là "Lý Trường Thọ" đang âm thầm truyền âm, kín đáo đưa một cái bình sứ cho Hữu Cầm Huyền Nhã...

"Vì sao Trường Thọ sư huynh không tự đứng ra làm việc này?" Hữu Cầm Huyền Nhã dùng phương pháp truyền âm trả lời: "Ta biết sư huynh không muốn bị làm phiền bởi tục danh, nhưng đây vốn là danh tiếng mà sư huynh đáng nhận được."

"Lý Trường Thọ" cười cười, lại truyền âm nói: "Hữu Cầm sư muội, nếu như ngươi có thể thấy những gì ta thấy, nghe những gì ta nghe được, liền sẽ không hỏi như vậy."

Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ giật mình.

Nàng nhìn Lý Trường Thọ chăm chú, rồi đối với khuôn mặt tươi cười ôn hòa của vị đồng môn sư huynh này nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng dường như đã hiểu ra chút gì đó.

Tuy rằng Lý Trường Thọ không hiểu nàng đến cùng đã "hiểu ra" điều gì...

Nhưng nàng có lẽ là đã hiểu ra chút gì đi...

Lý Trường Thọ cảm thấy, bản thân dần dần nắm giữ được một ít mẹo để đối phó với vị Hữu Cầm sư muội này.

Xung quanh cũng có không ít đệ tử thấy được một màn này, nhưng không hề biết ba người bọn họ đang thì thầm cái gì.

"Vị đồng môn kia là ai?"

"Sư huynh của Lam Linh Nga sư muội, trước đây không phải đã thi đấu một trận cùng với Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo - thái tử Long Cung sao?"

"À...Lang Nha Bổng! Sao ta lại quên hết chứ, trí nhớ cũng thật kém."

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Hữu Cầm sư muội, việc này không nên chậm trễ, nói không chừng đối phương sẽ lập tức đuổi đến đây."

Hữu Cầm Huyền Nhã nhanh nhẹn gật đầu, lưng cõng đại kiếm đạp mây bay lên không trung, nhìn đám người hỗn loạn phía dưới.

Hữu Cầm Huyền Nhã hô: "Chư vị, thời gian cấp bách, xin nghe ta nói một lời! Ta có cách khiến cường địch thối lui. Kẻ địch tập kích có Bằng Yêu phi hành tốc độ cao, lại tìm địa mạch đánh tới, chạy trốn khỏi đây đã là chuyện bất khả thi!"

Chúng đệ tử ở phía dưới ngửa đầu nhìn chăm chú.

Cũng may là Hữu Cầm Huyền Nhã mặc váy đứng trên một đám mây trắng không thể nhìn xuyên thấu...

Nàng lấy ra một cái bình sứ, nói: "Mời các vị xem, vật này chính là do Vạn Lâm Quân trưởng lão ban thưởng, là độc đan tuyệt thế có thể giết chết Thiên Tiên! Sau đó, ta và các vị sư huynh sư tỷ cùng nhau ra tay, dùng độc đan bố trí trận pháp, xem vật này có thể làm trọng thương địch nhân hay không! Kính xin chư vị lui về địa huyệt, chờ đợi tại phụ cận địa mạch. Các vị trưởng lão xin hãy nghe lời của Huyền Nhã! Nếu như mấy vị sư huynh sư tỷ và Huyền Nhã không thể đắc thủ, khi đó còn cần các vị trưởng lão mạo hiểm tính mạng bảo vệ chúng đệ tử!"

Lời nói của Hữu Cầm Huyền Nhã trầm bổng du dương, dõng dạc giàu tình cảm…

Lý Trường Thọ vốn đã sắp xếp xong xuôi kế hoạch tác chiến kế tiếp. Vả lại đại chiến vừa rồi ở sơn môn, thực lực của lão đạo Thiên Tiên đột kích kia đã bị Lý Trường Thọ thăm dò được, coi như hắn đã có chín thành chín tự tin có thể tiêu diệt kẻ địch này…

Nếu không phải như thế…có lẽ, bản thân Lý Trường Thọ cũng xém chút nữa bị lời nói của Hữu Cầm Huyền Nhã làm cảm động.

Tiện thể nhớ tới, một phần trăm xác suất thất thủ cuối cùng vẫn như cũ không thể loại trừ…Thiên Đạo tùy thời đều có thể thay đổi.

Phải thời thời khắc khắc cho Thiên Đạo lão gia đủ sự tôn trọng!

Mấy vị trưởng lão lập tức đứng dậy, muốn thay Hữu Cầm Huyền Nhã sử dụng độc đan này.

Điền trưởng lão nói: "Huyền Nhã, Thiên Tiên không phải là chuyện đùa..."

"Trưởng lão!" Trong mắt Hữu Cầm Huyền Nhã như có tinh quang nở rộ, thanh âm trấn định nói: "Hãy tin ta!"

"Chuyện này..."

"Huyền Nhã, ta cùng với Điền trưởng lão ở lại trợ trận cho ngươi, ngươi thấy thế nào?" Một vị trưởng lão ngoại vụ cảnh giới Chân Tiên cũng nói: "Hai người chúng ta hộ vệ đệ tử, bố trí thêm một trận pháp nữa ở trong địa huyệt để dùng làm chỗ mai phục thứ hai."

Hữu Cầm Huyền Nhã thoáng suy tư, lại nghe thấy Lý Trường Thọ truyền âm liền lập tức đáp ứng.

Các trưởng lão nhắc nhở chúng đệ tử vừa bay ra ngoài từ dưới đất, rồi lập tức bay vào sơn cốc sâu trong địa huyệt...

Hôm nay, những đệ tử chưa thành tiên bọn họ thật đúng là có một chút chật vật.

Trong góc bên cạnh, Linh Nga nhỏ giọng nói thầm: "Chuyện này cũng được nữa hả?"

"Lý Trường Thọ" đứng chắp tay, truyền âm nói: "Có ít người, có một số việc, không thể lí giải theo lẽ thường."

Linh Nga lập tức như có điều suy nghĩ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn sư huynh của mình, thấp giọng nói: "Vậy còn sư huynh thì sao?"

"Nghiêm túc một chút đi, kế tiếp còn có nhiều chuyện phiền toái phải xử lí."" Lý Trường Thọ truyền âm nói, đồng thời lui về phía sau nửa bước, tránh đi tầm nhìn từ hướng địa huyệt.

"Linh Nga, từ giờ muội phải đi theo bên cạnh ta, không được chạy loạn."

"Vâng!" Linh Nga vươn đầu ngón tay về phía trước, nắm lấy trường bào của Lý Trường Thọ. Mặc dù đang trong hiểm cảnh nhưng khuôn mặt nàng cũng không khỏi lộ ra vẻ đỏ ửng.

Lý Trường Thọ bình tĩnh truyền âm: "Ước pháp tam chương."

"Hừ." Linh Nga dịch qua bên cạnh nửa bước, chắp tay sau lưng đứng ở đó, bày ra bộ dáng như thể chẳng thân quen với sư huynh lắm.

Vào loại thời điểm này, cũng không có ai chú ý nhiều tới nàng, một nữ đệ tử dung mạo xinh đẹp nhưng tu vi chưa đủ.

Có không ít đệ tử đến trước mặt Hữu Cầm Huyền Nhã nói mình muốn ở lại ngăn địch với nàng. Nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã nhớ tới lời dặn của Lý Trường Thọ liền không ngừng cự tuyệt.

Cuối cùng nàng chỉ giữ lại Lý Trường Thọ cùng với Lam Linh Nga, với lý do đệ tử Tiểu Quỳnh Phong sở trường thổ độn.

Không lâu sau, mấy vị trưởng lão hợp lực nhanh chóng bố trí trận pháp che giấu lối vào địa huyệt, ngăn trở dò xét từ bên ngoài.

Nói không chừng cường địch sẽ tới đây vào bất cứ lúc nào. Có lẽ lúc này vị Thiên Tiên kia đang cưỡi Bằng Yêu tìm kiếm theo địa mạch, hẳn là sẽ chậm trễ một chút…

"Hay là đối phương có tính toán khác? Chuyện này ngược lại không thể không phòng."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không ngừng suy ngẫm, vừa trông chừng Linh Nga, vừa âm thầm tiếp tục chỉ điểm Hữu Cầm Huyền Nhã.

Nếu như chọn Hữu Cầm sư muội làm một món công cụ hình người, vậy thì phải phát huy được tối đa giá trị của nàng. Sau đó lại dùng một chút thủ đoạn để bảo đảm nàng không làm lộ những chuyện này ra là được.

Hai vị trưởng lão ngoại vụ cảnh giới Chân Tiên mang theo ba vị đệ tử bọn hắn bay ra khỏi sơn cốc. Cả nhóm dừng lại chỗ con dốc thoai thoải bên cạnh sơn cốc rồi hiển lộ khí tức bản thân. Nơi này trống trải dễ phát hiện ra từ trên cao, mục đích chính là để hấp dẫn sự chú ý của cường địch...

Lúc này, có một vị trưởng lão quay đầu nhìn Lý Trường Thọ cùng với Lam Linh Nga, vốn định bảo bọn họ cẩn thận một chút, nhưng lời nói đến bên miệng cũng chỉ có thể than khẽ: "Hai người các ngươi có sở trường là thổ độn, nếu chuyện này thất bại thì nhớ ưu tiên tự bảo vệ bản thân trước!"

Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga liếc nhìn nhau, cúi đầu đồng ý.

Hai tòa khốn trận và phòng hộ trận nhanh chóng hình thành ngay trên sườn núi.

Hai vị trưởng lão cũng đã cầm độc đan, cẩn thận dò xét từng li từng tí.

Đây đúng là đan dược do Vạn Lâm Quân trưởng lão luyện chế. Lúc hai người bọn họ dò xét thì tinh thần cũng nhảy lên một hồi, liền biết rõ đây là vật khó lường thế nào. Vì vậy, ánh mắt của hai vị trưởng lão cũng bớt một chút lo lắng, thay vào đó có thêm vài phần hi vọng...

Kỳ thật đây là thuốc mê…Mê Tâm Túy Hồn Tán.

Thừa dịp bọn họ đang bố trí, Lý Trường Thọ mang theo Linh Nga trốn đằng sau một tảng đá lớn, tâm thần lại tập trung vào màn kịch chiến trong sơn môn.

...

Tráng hán đạo nhân giấy hiện thân lần hai, hiệu quả lại không được lý tưởng.

Huyết muỗi khôi lỗi lúc này cũng đã đã phản ứng lại, cũng không lập tức phái người đuổi theo mà là liều lĩnh điên cuồng tiến công Phá Thiên Phong.

Dù sao trước đây một đám đồng bọn kia vô thanh vô tức bị diệt trên một ngọn núi. Sự kỳ lạ ở đó, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng thấy có vấn đề.

Đại đa số chúng tiên Độ Tiên Môn sẽ cảm thấy tráng hán này trở về với bộ dạng chật vật như thế, tất nhiên đã trải qua một trận huyết chiến, có thể chém giết nhiều đại yêu như vậy thật sự làm cho người khác khâm phục.

Tráng hán kia tiếp tục hùng hùng hổ hổ chửi mắng. Đáp lại hắn cũng chỉ có thần thông, pháp bảo đập qua, trong lúc nhất thời không có cách nào dẫn dụ địch.

"Mà thôi."

Dẫn quá nhiều địch nhân tới Tiểu Quỳnh Phong, một lần, hai lần liền coi như trùng hợp, chứ nhiều lần hơn thì lại khó giải thích...

Chiến cuộc tại chủ phong Độ Tiên Môn gần như đã bình ổn, huyết muỗi khôi lỗi đã mất đi nhuệ khí.

Một phương Độ Tiên Môn lúc này mặc dù còn bị áp chế, nhưng tốc độ thương vong gia tăng đã chậm lại. Tác dụng của nhóm cao thủ Vạn Lâm Quân trưởng lão, Vong Tình thượng nhân cũng càng trở nên nổi bật.

Nhưng thế cũng cũng không tính là hoàn toàn ổn định.

Hiện nay, chờ đợi Kim Tiên phía trên phân ra thắng bại, đó mới là điểm mấu chốt.

Nếu như cao thủ Nhân Giáo đuổi đến trước khi một trong hai người chưởng môn hoặc Kỳ Linh trưởng thất bại, vậy thì Độ Tiên Môn hôm nay vẫn sẽ thua...

"Làm sao để giúp đỡ quyết đấu cấp độ Kim Tiên này?" Trong đáy lòng Lý Trường Thọ toát ra suy nghĩ này, sau đó liền chau mày mà tự điều tra dò xét lại.

Bản thân có phải đã quản quá nhiều chuyện hay không?

Vấn đề này, rõ ràng đã vượt qua phạm vi năng lực của bản thân. Cũng không phải là sự tình mà bắt buộc hắn sống chết phải nhất định làm.

Sẽ không phải có loại đồ vật kiếp vận nào đang quấn ở trên người mình?

Bằng không thì mình sao có thể nghĩ ra cái ý tưởng hoang đường đến cực điểm này?

Lý Trường Thọ cũng không xoắn xuýt quá nhiều, sau khi làm rõ mạch suy nghĩ liền tiếp tục theo kế hoạch của mình mà tiến hành.

Một lát sau.

Đạo nhân giấy chữ Nhân Tam ở bên cạnh Linh Nga đã cảm ứng được yêu khí của Bằng Yêu, đối phương mặc dù mò mẫm dò tìm theo địa mạch, nhưng vẫn "thuận lợi" truy sát tới.

Lập tức, Lý Trường Thọ lập tức điều khiển ba đạo nhân giấy bay ra. Cả ba người giấy chữ Nhân gồm tráng hán cầm búa và hai sư huynh muội cầm kiếm chủ động tấn công vào đám Huyết muỗi khôi lỗi.

Cả ba rất nhanh liền rơi vào khốn cảnh, vô lực xoay chuyển trời đất. Nhưng bọn hắn cương liệt bất khuất, thấy chết không sờn. Cuối cùng vọt tới chỗ đại yêu dày đặc nhất, tự bạo trong nháy mắt!

Nhìn chúng tiên Độ Tiên Môn lớn tiếng kêu gọi "đạo hữu không thể" khiến không ít lão tiên bế quan quanh năm ngửa đầu thở dài...

Bất quá...

Cảnh tượng này, song phương đều cảm thấy như đã gặp qua rồi...

Lý Trường Thọ cũng rất đau lòng.

Ba đạo nhân giấy này dù sao cũng là người giấy phẩm chất cao nhất, hao tốn nguyên liệu nhất mà hắn có thể làm được.

Nhưng không có cách nào, ba đạo nhân giấy này đã phát huy được tác dụng của bọn hắn, vả lại còn dính không ít nhân quả.

Nhất là hóa thân tráng hán cầm búa kia đã mắng chửi Yêu Tộc rất thoải mái. Ngày sau nếu bị một vài đại lão Yêu Tộc như Lục Áp đạo nhân lôi lại chuyện cũ bắt chẹt, vậy thì liền khó mà đối phó.

Nhưng hiện tại tự bạo, mọi chuyện cũng liền xong.

Yêu Hoàng là do tráng hán kia mắng đấy, liên quan gì tới đệ tử Nhân Giáo - mầm tiên Tiểu Quỳnh Phong thấp kém -Lý Trường Thọ?

Âm thầm liếc nhìn những món đồ nhỏ phòng ngừa thôi diễn trên người mình, Lý Trường Thọ cũng không lo lắng việc này nhiều.

Kỳ thật Yêu Tộc sớm đã thối lui ra khỏi vũ đài Hồng Hoang rộng lớn. Yêu Hoàng năm đó vì đối phó Vu Tộc mà đồ sát Nhân Tộc trắng trợn, lấy hồn phách Nhân Tộc luyện chế trọng bảo nghịch thiên. Nhân Tộc gần như bị diệt sạch, Yêu Tộc đã sớm kết xuống thiên đại nhân quả không chết không thôi cùng với Nhân Tộc.

May mà Nữ Oa Thánh Nhân đã sớm kết oán với Yêu Hoàng, nàng và cao thủ Đạo Môn ra tay bảo vệ huyết mạch Nhân Tộc...

Thân là Nhân Tộc, đừng nói là trêu chọc Yêu Hoàng không đến nơi đến chốn, dù cho có đứng trên mộ phần Yêu Hoàng nhảy disco cũng không tính là thất lễ.

Đúng là đã từng có tình huống như vậy…

Tại thời Thượng Cổ, sau trận Vu Yêu đại chiến lần thứ ba khiến cho Yêu Tộc nguyên khí đại thương, Nhân Tộc nắm chắc thời cơ đại thắng Yêu Tộc. Lúc ấy có một vị Nhân Hoàng Nhân Tộc sai người tấu nhạc nhảy múa ăn mừng mấy chục năm liền tại Yêu Đình.

Nhân Tộc đại hưng, cũng không phải chỉ cần cúng bái Thiên địa, tôn thờ Giáo Chủ Tam Giáo là liền có được.

Một câu "thương vong không tính nổi" là đủ biết được đại hưng khó khăn thế nào.

Chỉ là hậu thế khi nói về chuyện cũ, hay gặp những câu như là "Vu Yêu không hợp số trời" nhờ vậy Nhân Tộc mới nổi bật "thuận theo thiên địa mà hưng thịnh" mà thôi.

Lúc trận chiến này đã đến tận đây cũng là lúc Lý Trường Thọ cảm giác sâu sắc...

Kẻ đứng sau màn chỉ là muốn tính toán Độ Tiên Môn mà chôn vùi nhiều Chân Tiên, Thiên Tiên như vậy...

"Ngụy trang tránh né nhân quả, át chủ bài đoạn nhân quả, cả hai đều rất trọng yếu."

Về sau không thể nói chuyện giấu hay không giấu.

Lúc này, đạo nhân giấy chữ Thiên Nhị ẩn nấp dưới mặt đất tại Phá Thiên Phong.

Đạo nhân giấy chữ Thiên Bát hóa thành bộ dáng sư phụ Tề

Nguyên đang tĩnh tọa tại đan phòng, âm thầm khống chế đại trận ở Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ dồn đại bộ phận tâm thần trên đạo nhân giấy chữ Nhân Tam để bảo vệ sư phụ, sư muội. Hắn tập trung chuẩn bị xuất thủ giết chết lão đạo Thiên Tiên để bảo vệ các "cành lá non" của Độ Tiên Môn.

Xung quanh chiến cuộc ở Phá Thiên Phong đã không cần tới Lý Trường Thọ ra tay.

Từ nơi lúc khai chiến cho đến tận bây giờ, kỳ thật thời gian cũng chưa lâu lắm, nhưng Lý Trường Thọ cảm thấy hắn xác thực đã làm rất nhiều.

Mọi việc, hăng quá hóa dở.

Lúc này chúng tiên Độ Tiên Môn đối với ba vị đạo hữu "chân thực nhiệt tình tốt bụng" vừa rồi vì bị vây công mà tự bạo đến cả "thần hồn câu diệt", phần lớn đều ngập tràn áy náy và cảm kích...

Như vậy là đủ rồi.

Đương nhiên, Lý Trường Thọ cũng sẽ không nghĩ tới loại chuyện tương đối hoang đường đó là Thái Thượng trưởng lão sau đó lại muốn thờ phụng ba đạo nhân giấy ở tế điện.

Ở hướng đông Độ Tiên Môn khoảng một vạn sáu nghìn dặm, Bằng Yêu màu xanh lướt gió mà đến quanh quẩn trên không trung một hồi, hai cỗ tiên thức đã tập trung trên mấy người ở phía dưới.

Lý Trường Thọ truyền âm cho Linh Nga nói: "Dựa vào ta gần một chút, dùng ta làm bia chắn cũng không sao."

"Hả?" Linh Nga nháy mắt mấy cái liền vội vàng núp ở phía sau sư huynh, "Lý Trường Thọ" cũng hoàn toàn che chở nàng.

Hữu Cầm Huyền Nhã và hai vị trưởng lão ngoại vụ lúc này đã như lâm đại địch, trận pháp quanh người tùy thời khởi động.

Dưới mặt đất, trong đáy lòng Linh Nga có một chút buồn bực, khuôn mặt có một chút đỏ ửng nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, ngươi hôm nay thế nào mà lại..."

"Nhìn nhiều, nói ít, nghiêm túc học."

Nghe "Lý Trường Thọ" nói như thế, Linh Nga lập tức gật đầu đáp ứng, cũng thoáng có một chút khẩn trương.

Hai đạo lưu quang phía trên đánh xuống, hai vị trưởng lão hợp lực ra tay, trận thế xung quanh tự động kích phát, miễn cưỡng hấp thu được mấy đòn tấn công ban đầu này.

Sau đó, Bằng Yêu kia thu hai cánh lại, lao xuống từ trên không, tốc độ vô cùng mau lẹ!

Nhưng đạo nhân ảnh vẫn cưỡi trên lưng Bằng Yêu thì lại dừng lại ở không trung.

Lão đạo Thiên Tiên bị thần thông huyết muỗi khống chế này, đối với "Độc" của Độ Tiên Môn đã có ấn tượng vô cùng sâu sắc...

Chương 95. Một chút xíu át chủ bài

Khi Bằng Yêu lao xuống, phản ứng của năm người phía dưới cũng không hề giống nhau.

Tiên lực của hai vị trưởng lão cảnh giới Chân Tiên cuộn dâng, đồng thời tăng cường trận pháp, chuẩn bị sẵn sàng dốc toàn lực chém giết.

Hữu Cầm Huyền Nhã vọt tới phía của Lý Trường Thọ và Linh Nga, rút phi kiếm phía sau ra khỏi vỏ, chuẩn bị sẵn sàng để bảo vệ an toàn của ba người.

Mà Linh Nga và "Lý Trường Thọ"...

Đất dưới chân dập dềnh thành những gợn sóng giống như mặt nước, bàn chân của hai người đã chui vào lòng đất nửa tấc, chuẩn bị sẵn sàng...

Độn thổ chạy trốn!

Rítttt…

Trên không trung, Bằng Yêu còn cách một trăm trượng đột nhiên kêu lớn, xòe đôi cánh dài hơn trượng. Từ hai cánh Bằng Yêu bay ra mấy chục thanh đinh dài, đánh thẳng vào trận pháp phía dưới!

Lý Trường Thọ lập tức truyền âm cho Hữu Cầm Huyền Nhã để nàng tạm thời ổn định.

Tay trái của Hữu Cầm Huyền Nhã cầm bình sứ "Gánh chịu vận mệnh" của cả đội, tay phải kết kiếm quyết đặt trước ngực. Mái tóc dài buộc đơn giản nhẹ nhàng phất phới. Nàng ngẩng cao đầu chăm chú nhìn Bằng Yêu đang lao xuống.

Nàng cảm nhận được phía sau Bằng Yêu còn tồn tại một thứ đáng sợ hơn nhiều...

Cho dù lúc này vẫn chưa thành tiên, tu vi chỉ dừng lại cảnh giới Quy Đạo nhưng trong mắt Hữu Cầm Huyền Nhã không có nửa phần khiếp nhược.

Chỉ có quyết tâm phải đánh cược một lần!

Linh Nga nhìn Lý Trường Thọ, ánh mắt nàng tràn đầy tán thưởng như đang nói: "Hữu Cầm sư tỷ thật oai hùng."

"Lý Trường Thọ" không đáp lời, bình tĩnh cười một tiếng. Ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn vị Thiên Tiên trên không trung...

Tên gia hỏa ngoài ý muốn này ngược lại là có một chút khó chơi.

Đinh dài dày đặc rơi xuống, hai vị trưởng lão Chân Tiên đồng loạt ra tay. Bức tường ánh sáng của trận pháp phòng hộ rung lên bần bật, mấy lần bị đinh dài chọc thủng thành từng lỗ toang hoác.

Dù sao cũng là trận pháp phòng hộ dựng lên trong lúc vội vàng.

Bằng Yêu đã dò xét được mức độ mạnh yếu của trận pháp phía dưới, miệng chim cười lạnh phát ra tiếng kêu "cạc cạc"...

Nó ngẩng đầu nhìn về phía lão đạo Thiên Tiên trên không trung, cúi đầu lao vọt xuống phía dưới một lần nữa!

Lúc này, thanh âm của Lý Trường Thọ chui vào tai Hữu Cầm Huyền Nhã: "Sư muội, chuẩn bị."

Tinh thần của Hữu Cầm Huyền Nhã chấn động, hết sức chăm chú quan sát thế cục.

Đợi Bằng Yêu vọt tới, nàng quát nhẹ một tiếng: "Mời trưởng lão rút trận!"

Hai vị trưởng lão cảnh giới Chân Tiên đồng thời thu hồi tiên lực, bức tường ánh sáng phía trên biến mất trong nháy mắt!

Thấy con đường phía trước không còn trở ngại, Bằng Yêu hung hoành xông tới, gia tăng thêm yêu lực, hùng hổ đánh úp về phía hai vị trưởng lão ngoại vụ vốn đang có tổn thương trong người.

Hai vị trưởng lão vào giây phút này cũng toát mồ hôi lạnh trước thế công hung hãn của địch nhân…

Vào giờ khắc này, Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn vô cùng tỉnh táo. Nàng bình tĩnh đối mặt với uy áp mãnh liệt của đại yêu cảnh giới Chân Tiên, dùng pháp lực bao khỏa bình sứ, tìm kiếm cơ hội mở nút gỗ để vung độc…

Ở dưới tình hình này, tuy nàng chỉ là một đệ tử Quy Đạo nho nhỏ nhưng không hề run tay một chút nào.

Đợi Bằng Yêu vọt tới phụ cận hai vị trưởng lão cảnh giới Chân Tiên. Theo lời Lý Trường Thọ trước đây truyền âm dặn dò, Hữu Cầm Huyền Nhã quát khẽ trong miệng, vung tay ném thẳng bình sứ ra ngoài.

"Trưởng lão mau lui lại!"

Hai vị trưởng lão lập tức né ra hai bên, nhưng bọn hắn không hẹn mà cùng nhớ ra cái gì đó, đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Trong nháy mắt, bốn con mắt trợn tròn, tròng mắt suýt nữa rơi ra ngoài!

Độc đan là phải dùng tiên lực thôi phát độc tính của nó, sau đó lặng yên không một tiếng động đả thương địch thủ, chứ không phải mang cả bình thuốc ra nện người ta như thế!

Bằng Yêu dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã. Một cỗ yêu lực cuốn về phía bình sứ đang bay tới, định đánh văng độc đan…

Ngay vào lúc này!

Phía sau bình độc đan có ánh lửa bùng phát. Hữu Cầm Huyền Nhã dùng phi kiếm đánh thẳng về phía bình sứ. Bình sứ bị chém nát vụn trong nháy mắt, độc đan nổ tung theo đó, độc dược tản ra tứ phía…

Cỗ yêu lực của Bằng Yêu đánh ra vừa rồi, không hiểu sao bỗng dưng biến mất không thấy đâu nữa…

Hai vị trưởng lão há hốc mồm, cứ ngỡ mình đang nằm mộng…

Bằng Yêu đang lao vụt xuống cách mặt đất hơn mười trượng đột nhiên toàn thân run rẩy, mắt nhắm lại không biết trời đất gì nữa. Nó phi thẳng đầu xuống biên giới đại trận như một chiếc lá rụng, nằm quay đơ trên đất hôn mê bất tỉnh…

Thế này...

Thế này cũng được nữa hả?

Hai vị trưởng lão mắt chữ A mồm chữ O, thậm chí chính bản thân Hữu Cầm Huyền Nhã vào giờ phút này cũng đều ngơ ngác trước tình huống vừa xảy ra.

Trong đáy lòng ba người đều không hẹn mà cùng cảm khái: "Độc đan do Vạn Lâm Quân trưởng lão luyện chế quả nhiên ghê gớm!

Nhưng mà, tình huống thực tế lại là...

Bình độc ném như thế cũng vô dụng, chẳng qua vừa rồi là do Lý Trường Thọ âm thầm ra tay mà thôi.

Trong chớp mắt trước đó, Bằng Yêu phát ra một cỗ yêu lực, chính cỗ yêu lực này đã bị đạo nhân giấy chữ "Nhân Tam" âm thầm ra tay tán đi. Mà viên độc đan kia trực tiếp nổ tung chỉ khuếch tán một chút độc tính yếu ớt.

Làm Bằng Yêu hôn mê là do Lý Trường Thọ vụng trộm thả ra thuốc mê. Hắn bố trí như vậy để cho mọi người "cùng nhau nhìn thấy" Hữu Cầm Huyền Nhã ném ra độc đan khiến tất cả hôn mê.

Mà hắn âm thầm phát tán thuốc mê nhưng phân lượng thuốc khá lớn, mục đích không phải chỉ gây mê mỗi con Bằng Yêu kia…

Đứng gần với Bằng Yêu nhất là hai vị trưởng lão cũng sắp ngất đi, thân hình lảo đảo lắc lắc rồi chậm rãi nằm vật xuống.

Điền trưởng lão dùng ngụm tiên lực cuối cùng của mình nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã, nhịn không được cười khổ nói: "Huyền Nhã...độc không thể ném trực tiếp như vậy..."

Loảng xoảng vài tiếng, phi kiếm của Hữu Cầm Huyền Nhã rơi xuống từ không trung. Nàng không kịp đáp lời, hai mắt chậm rãi nhắm lại, thân thể vô lực rớt xuống đất…

Lam Linh Nga chạy về phía trước hai bước, vội vàng ôm lấy sư tỷ. Sau đó nàng định thi triển thổ độn chạy trốn.

Nhưng đột nhiên, Linh Nga cũng có cảm giác mắt tối sầm lại. Nàng ôm Hữu Cầm Huyền Nhã, cùng nhau ngã trên mặt đất...

"Sư huynh quả nhiên..." Trong đáy lòng Linh Nga chỉ kịp thở dài, thành thành thật thật ngất đi, cũng không có lo lắng gì nhiều.

Thân hình của "Lý Trường Thọ" cũng lung la lung lay, ôm đầu than nhẹ hai tiếng rồi chậm rãi ngã xuống, lại vừa vặn bảo hộ sư muội ở bên cạnh.

Một yêu, bốn người, cộng thêm một đạo nhân giấy cùng nhau ngã trái ngã phải trên sườn núi.

Nhìn qua xác thực không có hề có một chút sơ hở nào. Tình huống diễn ra rõ ràng là Hữu Cầm Huyền Nhã vung độc không đúng cách, bị thuốc mê của mình thả ra đánh ngất cả đồng bọn.

Nhưng lão đạo Thiên Tiên trên bầu trời thấy thế cũng chỉ cười lạnh…

Lão không hề hạ xuống đất!

Lão đạo xuất ra một khối đại ấn, một khối bảo châu. Trước hết tế bảo châu lên, để nó lơ lửng trên đỉnh đầu của mình, tạo thành một vòng lục quang bao phủ toàn thân.

Sau đó, lão điều khiển đại ấn tấn công xuống mấy người đang nằm la liệt trên đất xa xa.

Đại ấn đón gió phình to, trong nháy mắt liền đạt kích thước chừng mười trượng vuông, bảo quang lấp lóe xung quanh. Sức nặng của đại ấn cộng thêm cảnh giới tu vi Thiên Tiên gia trì trên đó, lão đạo kia dường như muốn một đòn đập nát cả sơn cốc!

Ở một nơi vừa hẻo lánh vừa chật hẹp, khóe miệng Lý Trường Thọ khẽ run rẩy mấy lần.

Lão đạo này rõ ràng là cảnh giới Thiên Tiên, phía dưới là năm người đã tự đánh thuốc mê nằm vật ra đó. Vậy mà lão già vẫn e ngại không hạ xuống dưới, mà lại dùng pháp bảo đả thương đối thủ từ xa.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài.

Vậy mà lại gặp được đồng đạo…khục...gặp được đối thủ cẩn thận khó chơi như thế!

Thật may mắn, trước đó hắn đã tính toán tình huống này, chuẩn bị đầy đủ và chu đáo.

Nhìn đại ấn rơi rất nhanh mang theo tầng tầng khí lãng, nguyên khí bốc lên cuồn cuộn, uy thế rất hoành tráng nhưng lại có vẻ như chỉ là đòn tấn công thăm dò.

Lý Trường Thọ không chút hoang mang. Hắn kiểm tra Cảm Ứng Thạch một chút rồi lại nhìn lối vào địa huyệt sâu trong thung lũng, hắn mở tiên thức ra, bao phủ bên trong phương viên ba trăm dặm, dò xét xem có hiểm nguy tiềm ẩn nào hay không.

Trên mặt đất, đạo nhân giấy chữ "Nhân Tam" vẫn nằm không nhúc nhích. Nhưng trong ống tay áo của hắn, bảo nang luyện chế bằng da linh thú lặng lẽ mở ra. Mấy con ếch ngọc nhảy ra ngoài, tò mò dò xét hoàn cảnh xung quanh, sau đó không có việc gì nên yên lặng đợi ở một bên.

Ngay vào lúc này, một lão đạo thân hình khô gầy xông ra từ một cánh đồng cỏ cách đó không xa. Lão không nói một lời, lấy trong ngực ra một chiếc "bàn cờ" vuông vức. Sau đó cũng ném "bàn cờ" lên không trung.

Chỉ thấy bảy mươi hai quân cờ bay vụt ra giống như một bộ "trận cơ loại nhỏ".

Trong lúc trận cơ đang gắn kết với nhau, linh lực trong đó du tẩu tạo thành một bức tường ánh sáng.

Đúng lúc đại ấn cũng rơi xuống!

Nhưng tường ánh sáng chỉ lay động đôi chút, không chỉ vững vàng ngăn bảo ấn lại mà còn đánh nó bay ra hướng khác.

Chiếc bàn cờ này không phải là trận bàn cũng không phải pháp khí. Đây là Lý Trường Thọ dựa theo kết cấu của Hoán Thiên Bảo Ô, tiến hành xây dựng lại, thu hẹp và kiên cố hơn…một chút xíu!

Nhưng trận pháp khi thu nhỏ lại thì nhược điểm của nó chính là linh lực bản thân trận cơ không đủ. Trận pháp này mặc dù ngăn trở bảo ấn được một lần, nhưng dần dần suy yếu, tự động tiêu tán. Khi linh lực của trận cơ cũng tiêu hao hết thì tự động biến trở lại thành bàn cờ.

Đây giống như trận pháp phòng hộ dùng một lần!

Xét tổng thể thì, hiệu quả của trận pháp cỡ nhỏ này rất tốt. Mặc dù còn kém xa so với pháp bảo phòng ngự, nhưng cũng giúp tranh thủ đủ thời gian để bản thân chuẩn bị...

Ngay trong chớp mắt khi "Bàn cờ tiểu trận" triển khai, trên mặt đất nhô lên mấy bàn tay, túm lấy đầu hai vị trưởng lão, Linh Nga và Hữu Cầm Huyền Nhã đang hôn mê rồi lôi tuột xuống đất.

Bình thường Lý Trường Thọ và hai vị trưởng lão ngoại vụ Bách Phàm Điện xem như quen biết, nhưng khi vội vàng đào thoát cũng không thể không nắm tóc họ.

Không có cách nào khác, phần lớn Luyện Khí Sĩ đều tóc dài phiêu dật, mà vị trí này...tóm lấy kéo đi là thuận tay nhất.

Duy chỉ có người giấy "Nhân Tam" là còn ở lại trên mặt đất.

Còn lão đạo nhân đã cứu mạng bọn họ là ai...

Đạo nhân giấy của Lý Trường Thọ cũng không chỉ có ba loại. Người giấy tổng cộng chia làm năm loại được đánh dấu theo năm chữ là: Thiên, Địa, Nhân, Thần, Quỷ.

Phía sau năm chữ kia chính là số thứ tự Nhất, Nhị, Tam…

Đạo nhân giấy chữ "Thần" chính là một trong những át chủ bài của Lý Trường Thọ, chuyên dụng cho chiến đấu cấp cao và bảo vệ hai bên trái phải bản thể của hắn. Người giấy chữ "Thần" có phẩm chất giống người giấy chữ "Thiên", đồng thời còn mang theo rất nhiều át chủ bài khác.

Lão đạo đột nhiên hiện thân kia chính là người giấy chữ "Thần Nhất".

Hắn mô phỏng ra khí tức của cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ. Tiên lực toàn thân bành trướng, giằng co từ xa với lão đạo Thiên Tiên phía bên trên.

Trên không trung, hai mắt lão đạo Thiên Tiên tập trung lại. Tay lão nâng đại ấn, đỉnh đầu là bảo châu màu xanh, tay áo phồng lên hùng hổ bay nhào về phía mặt đất.

Đạo nhân giấy "Thần Nhất" nắm chặt một cây phất trần, trên từng sợi tơ bạc được bôi độc phấn Thiên Tiên. Hắn khẽ quát một tiếng, thân hình phóng lên tận trời, miệng lầm bầm đọc pháp quyết, lòng bàn tay trái nổi lên lôi đình màu xanh thẳm.

Một bay lên một lao xuống, hai lão đạo này cách nhau mấy trăm trượng đã tế pháp bảo tấn công lẫn nhau!

Phía trên, trong đôi mắt lão đạo Thiên Tiên lấp lóe huyết quang. Tay trái lão tế bảo ấn nện xuống vùn vụt, tay phải cầm một thanh trường kiếm màu tím, chém ra đạo đạo thần quang.

Phía dưới, tiên lực bao khỏa toàn thân lão đạo "Thần Nhất", thân pháp quỷ mị lại khó bắt giữ. Lòng bàn tay hắn nở rộ thần lôi, dùng chính là "La Thiên Dương Lôi Quyết"!

Trên không trung ngay lập tức xuất hiện một trận đại chiến, thần lôi kích xạ, bảo vật bay loạn, kiếm đãng phất trần, bảo quang lấp lóe!

Lão đạo cảnh giới Thiên Tiên rất nhanh đã phát hiện ra đối thủ đột nhiên xuất hiện này, dù khí tức thể hiện ra là cảnh giới Chân Tiên nhưng uy lực pháp thuật, phẩm chất tiên lực của đối phương dường như còn mạnh hơn một chút so với chính mình...

Một chiêu lại một chiêu, lão đạo Thiên Tiên cũng không có cách nào kiềm hãm lão đạo Chân Tiên.

Lợi dụng thời cơ, phất trần của lão đạo "Thần Nhất" bắn ra mấy sợi tơ bạc trông như ngân châm, âm thầm đâm vào cổ lão đạo Thiên Tiên.

Bảo châu trên đỉnh đầu lão đạo Thiên Tiên khẽ run lên, từng sợi lục quang rải xuống, trực tiếp hòa tan ngân châm.

Đó là...

Trong bóng tối, lông mày Lý Trường Thọ nhíu lại. Bản thân hắn cảm ứng được chút khí tức quen thuộc.

Bảo châu màu xanh lục này là...

Là Tị Độc Bảo Châu, dùng Xích Dương Độc Long do Long Châu luyện chế thành!

Đồ tốt....

Đối phương có bảo vật này, nếu mình dùng độc hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng Lý Trường Thọ không hề có một chút hoang mang nào, tâm thần rơi vào trên người đạo nhân giấy "Thần Nhất". Hắn nhanh chóng tính toán mức độ tiêu hao tiên lực trên đạo nhân giấy này.

Phất trần trong tay đạo nhân giấy giống như bút lông, viết trên không trung từng chữ lớn tỏa ra đạo đạo kim quang.

Thần thông: Tả Kinh Thành Pháp.

Trong lúc nhất thời, mấy chục chữ lớn lấp lánh ánh vàng bay loạn xạ.

Lão đạo Thiên Tiên kia bỗng cảm thấy áp lực đè nặng. Lão bị từng chữ lớn đánh đến, khiến tiên lực trên người khuấy động một trận.

Chỉ mới đấu một trận, lão đạo Thiên Tiên đã bị vài vết thương nhẹ...

Đạo nhân giấy "Thần Nhất" chỉ hao tổn có hai thành tiên lực, nhưng lại cố ý để lộ sơ hở. Trong chớp mắt hắn bị bảo ấn quẹt vào, khiến cho toàn thân tiên quang loạn chiến, thân hình rơi vào trong rừng.

Đạo nhân giấy có tiên lực bảo vệ, ở một trình độ nhất định có thể đền bù phòng ngự yếu ớt của bản thân, chỉ có điều tiêu hao tiên lực càng nhiều mà thôi.

Trên không trung, huyết muỗi khôi lỗi cảnh giới Thiên Tiên cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Đấu pháp chủ yếu ở Hồng Hoang là "Thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn". Lão đạo cảnh giới Thiên Tiên nhanh chóng đuổi theo đạo nhân giấy.

Mặc dù Lý Trường Thọ cũng muốn thử xem, bằng vào thần thông của mình, một người giấy chữ "Thần" mang theo nhiều át chủ bài, có thể chiến đấu trực diện với Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên trung kì hay không.

Nhưng đấu pháp không phải trò đùa, lúc nào nên chém thì chém, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Trong rừng, ba tờ người giấy đã ẩn thân sẵn sau mấy gốc đại thụ chậm rãi mở mắt. Bảo nang bên trong ống tay áo của từng tờ người giấy này, trận bàn cỡ nhỏ đã được tiên lực kích hoạt…

Chương 96. Dọa muỗi

Theo cách nhìn của Lý Trường Thọ.

Lão đạo cảnh giới Thiên Tiên bị huyết muỗi khống chế này, trên ý nghĩa bình thường thì đã đầy đủ cẩn trọng. Khi thấy năm người phía dưới, bề ngoài chỉ có hai vị cảnh giới Chân Tiên, nhưng trước hết lão đạo vẫn để cho Bằng Yêu dò đường.

Chờ năm người đối phương và Bằng Yêu đồng thời không chú ý. Lão sẽ đứng từ xa tế pháp bảo lên, thăm dò rồi ra tay, giết chết tất cả bao gồm luôn Bằng Yêu.

Nhưng đáng tiếc, lão đạo này thủy chung vẫn chưa được cẩn trọng.

Nếu như lão đạo cảnh giới Thiên Tiên vẫn luôn bay trên không trung, không cho Lý Trường Thọ cơ hội đánh lén. Thì Lý Trường Thọ rất có thể sẽ bị ép phải hiện ra bản thể, nhanh chóng giết chết đối phương.

Thế nhưng, người này bị dụ dỗ một chút liền đáp xuống từ trên không trung, còn không biết đạo lý "Gặp rừng thì đừng vào", lập tức đuổi theo phía trước để truy sát.

Trăm dặm cẩn trọng bị hủy bởi vì nóng vội.

Ngàn dặm cẩn trọng lại đánh mất cũng vì chủ quan.

Cỗ huyết muỗi khôi lỗi cảnh giới Thiên Tiên này, chính là vừa vội lại còn chủ quan.

Ba người giấy ở trong rừng thi triển mộc độn ẩn nấp ở cạnh thân cây đợi đã lâu, tùy thời ra tay.

Tâm thần Lý Trường Thọ nhanh chóng vận chuyển, khống chế bốn người giấy ở khoảng cách gần, một người giấy lo chạy trốn dụ địch, ba người giấy nằm chờ tập kích.

Tới gần chỗ bị mai phục, lão đạo Thiên Tiên dường như đã ngửi được mùi nguy hiểm, trong mắt lộ ra một chút chần chờ.

Mà trong rừng phía trước, đạo nhân giấy "Thần Nhất" đang lao vùn vụt sát đất lại há miệng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức toàn thân càng thêm lộn xộn, dường như đã không có cách nào chống đỡ thêm nữa.

Thấy vậy lão đạo Thiên Tiên quả quyết đuổi theo, hiên ngang vọt tới bên cạnh chỗ mai phục!

Lý Trường Thọ lại không hề hoang mang, quyết định bình tĩnh yên lặng đợi thời cơ tốt nhất.

Nhưng thời cơ không chỉ đợi nó đến, mà cũng có thể chủ động đi sáng tạo.

So với bị động, Lý Trường Thọ càng thích sự chủ động hơn.

Lão đạo "Thần Nhất" bay nhanh về phía trước mấy chục trượng, bỗng nhiên quay người. Trên mặt lão đạo lộ vẻ tuyệt vọng, xách phất trần phóng ngược về phía địch nhân Thiên Tiên, bộ dạng như muốn liều mạng.

Khóe miệng của lão đạo Thiên Tiên hiện ra nụ cười lạnh, Tị Độc Bảo Châu trên đỉnh đầu lấp lánh quang mang.

Lão tế bảo ấn ra, giơ trường kiếm Linh Bảo trong tay lên, bổ ra một đạo kiếm mang sắc bén dài chừng mười trượng!

Mà Lý Trường Thọ bởi vì tốc chiến tốc thắng, đã quyết định chịu một chút thiệt thòi nhỏ, định "Một đổi một" với lão đạo Thiên Tiên này.

Dùng đạo nhân giấy chữ "Thần" đi đổi tính mệnh của một vị Thiên Tiên, so với việc dùng độc thì đúng là thua lỗ.

Thân hình "Thần Nhất" cố gắng di chuyển, miễn cưỡng né tránh đạo kiếm quang, lại tỏ vẻ không quan tâm một chút nào đối với bảo ấn chính diện đập tới.

Mắt thấy bảo ấn sẽ đập trúng kẻ địch, khóe miệng của lão đạo Thiên Tiên lộ ra một chút cười lạnh, nhưng quanh người đột nhiên bất ngờ xuất hiện làn sóng xanh lục bát ngát.

Có mai phục!

Tâm thần của lão đạo Thiên Tiên hơi kinh hãi, chưa kịp làm ra ứng đối gì, đã bị một mảnh sóng xanh biếc quấn lấy thân hình!

Nguyên thần của lão bị đại trận trói buộc, tiên thể hoàn toàn không có cách nào động đậy.

Khốn trận: "Bích Thủy Khốn Lao"

Lập tức tận dụng thời cơ!

Trận cơ cỡ nhỏ vốn cũng không còn nhiều linh lực!

Dù cách xa nhau trăm trượng, lại có hai kiện pháp khí trận bàn đồng loạt xuất hiện trên hai gốc cây. Trận cơ cỡ nhỏ lập tức bay ra, bố trí thành trận thế trong nháy mắt!

Ba trận trùng điệp nhưng lại không hề quấy nhiễu lẫn nhau!

Loại trận pháp này chỉ có thể dùng một lần trong thời gian ngắn, mỗi lần dùng cần điều chỉnh tỉ mỉ hơn trăm sát trận cỡ nhỏ. Lúc này Lý Trường Thọ lại trực tiếp tế ra hai cái.

Chỉ thấy hàn quang lấp lóe trong rừng.

Vô số đao mang bắn ra, trảm lên trên người lão đạo kia!

Lại có một bãi nước bùn đen nhánh, quỷ dị xuất hiện ở dưới chân lão đạo, bảo châu màu xanh lục trên đầu lão sáng rực lên!

Trong thoáng chốc, khuôn mặt chết lặng của lão đạo Thiên Tiên lộ ra mấy phần hoảng loạn, tiên lực toàn thân miễn cưỡng tuôn ra, định dùng cách này chống cự lại thế công xung quanh.

Nhưng chỉ là toà sát trận thứ nhất đã khiến lão bị trọng thương.

Lão đạo dùng tiên lực và tiên bảo pháp y trên người làm bình chướng phòng hộ. Nhưng chèo chống không đủ một hơi thở thì đã bị hàn mang chém loạn đập cho vỡ vụn.

Trong lúc nhất thời, huyết quang văng tung tóe.

Sau khi hàn quang bộc phát, thân thể lão đạo tràn đầy vết thương từ trên xuống dưới, khí tức yếu ớt, xem ra đã trọng thương.

Đột nhiên, một vệt đạo vận tối nghĩa tuôn ra từ mi tâm lão đạo, nhanh chóng khuếch tán ra toàn thân lão!

Cặp mắt lão lập tức trở nên âm lãnh, ngoan độc.

Lý Trường Thọ lập tức phát hiện ra được chi tiết này, trong lòng cũng cả kinh.

Văn đạo nhân? !

Tám thành là vậy.

Thế nhưng tình huống này, trước đây hắn cũng không phải là không có cân nhắc đến…

Lý Trường Thọ không hoảng loạn một chút nào, tiếp tục hành động theo trình tự. Ba đạo nhân giấy chui ra từ bên trong thân cây, thừa dịp khốn trận còn có thể duy trì, cấp tốc nhào về phía lão đạo

Thiên Tiên đang bị trọng thương.

Cho dù ngươi là Đại La Kim Tiên.

Coi như ngươi là kẻ hung ác trong Hồng Hoang

Nhưng nơi đây cũng chỉ có một tia thần niệm, chỉ cần giết lão đạo này, thì không bột đố gột nên hồ.

Chỉ trong chớp mắt, sâu dưới lòng đất.

Lam Linh Nga vẫn đang mê man, một chiếc trâm đỏ cài trên tóc bỗng nhiên nhẹ nhàng lấp lóe bảo quang, trong đó phảng phất như có thứ gì muốn vọt ra.

Chiếc trâm này là một kiện pháp bảo đơn giản do Lý Trường Thọ tự tay luyện chế vào hai tháng trước, đưa cho Linh Nga. Nàng rất thích nên khi ngủ cũng không muốn gỡ xuống.

Phía trong rừng, nơi ba pháp trận trùng điệp, đạo vận trên người lão đạo Thiên Tiên càng ngày càng rõ ràng, cả người tuôn ra một tia huyết quang uy áp mạnh mẽ!

Nhưng...

Bộp! Một bàn tay nhuốm máu từ bên cạnh đánh tới. Trong lòng bàn tay, quang mang huyết sắc chú văn sáng rực, lướt qua đỉnh đầu lão đạo, đập vào Tị Độc Bảo Châu!

Tị Độc Bảo Châu bị đánh bay ra ngoài!

Mất đi bảo châu che chở, nước đen phía dưới lập tức phát uy, trong thoáng chốc đã hòa tan hai chân và bắp đùi của lão đạo.

Lúc này ở Tây Ngưu Hạ Châu xa xa, Văn Tịnh đạo nhân đang nằm nghiêng trên giường, lông mày bỗng nhiên khẽ nhíu một cái.

Đúng như Lý Trường Thọ đoán trước, lúc này nàng cách quá xa, chỉ có thể hạ xuống một tia thần niệm.

Nhưng làm sao mà nàng lại…

Bại rồi?

Không đợi Văn Tịnh đạo nhân thu hồi thần niệm.

Ba đạo nhân với khuôn mặt và thân hình hoàn toàn khác nhau kia đã vọt tới quanh người lão đạo Thiên Tiên, tạo thành thế tam giác.

Động tác của bọn hắn đều nhịp nhàng, tay phải co thành kiếm chỉ vạch lên cổ tay của tay trái, bàn tay trái lại vẩy về phía trước!

Trong lòng bàn tay của bọng hắn đều có một viên chú văn như ngọn lửa bình thường, ba chú văn này đồng thời dùng để nhóm lửa.

Tam Muội Chân Hỏa bùng lên, thân hình lão đạo lập tức bị ngọn lửa nuốt hết. Lão vốn đã trọng thương nên bị đốt không thành hình người trong nháy mắt!

Trong lòng Lý Trường Thọ đột nhiên hơi động.

Đạo nhân giấy đạo sĩ trung niên đứng chính diện lão đạo Thiên Tiên kia, mở miệng, lãnh đạm nói: "Hừ! Mặc kệ ngươi là yêu ma phương nào, hôm nay cũng sẽ bị bản tọa diệt trừ!"

Nói xong, tất cả tiên lực của ba đạo nhân giấy đều hóa thành Tam Muội Chân Hỏa, điên cuồng thiêu đốt lão đạo cảnh giới Thiên Tiên.

Bởi vì thần niệm Văn đạo nhân buông xuống, Lý Trường Thọ phải bỏ hết thảy trình tự. Dùng Tam Muội Chân Hỏa cứng rắn nung chảy nguyên thần của lão đạo cảnh giới Thiên Tiên. Sau khi tiên thể bị đốt thành tro, thì một tia huyết khí ở bên trong cũng bị sấy khô nháy mắt.

Cuối cùng vệtt đạo vận làm Lý Trường Thọ run như cầy sấy này dần biến mất không thấy gì nữa...

Trong bóng tối, Lý Trường Thọ thở ra một hơi, nhưng không dám chủ quan, lập tức làm thủ tục siêu độ.

Vừa rồi hắn nói những lời này, cũng không phải là tùy ý nói cho vui.

"Mặc kệ ngươi là yêu ma phương nào", là ám chỉ Văn đạo nhân, ta đây không biết đích danh ngươi.

Lại cố ý nói hai chữ "Bản tọa", chính là để bày ra mê chướng.

Lý Trường Thọ cũng không biết, những lời mình nói này có hiệu quả hay không, nhưng dù sao vẫn tốt hơn so với không hề làm gì.

Nhìn tro tàn tung bay trong rừng, trong lúc nhất thời Lý Trường Thọ cũng có một chút bất đắc dĩ.

Việc này...

Chính mình vừa mới độ kiếp được bao nhiêu năm?

Vậy mà lại thông qua khôi lỗi và người giấy gián tiếp đối mặt đánh nhau với hung thú Hồng Hoang - Văn đạo nhân.

Hồng Hoang quả nhiên còn muốn hung hiểm hơn so với mình nghĩ...

Sâu trong lòng đất, chiếc trâm cũng nhẹ nhàng lung lay sau đó cắm sâu hơn vào trong tóc của Linh Nga.

...

Thất bại...

Nàng vậy mà bại? !

Thần niệm của bản nữ vương đích than buông xuống, lại không thể kịp làm gì thì đã bị đốt thành tro rồi? !

Bản tọa? Kẻ kia là ai?

Trong một động phủ ở nơi nào đó gần Linh Sơn, Tây Ngưu Hạ Châu. Văn Tịnh đạo nhân nằm nghiêng trên giường đột nhiên mở hai mắt ra, sắc mặt có một chút bực bội.

"Cút!"

Hai vị thị nữ quỳ ở bên không dám thở mạnh, vội vàng đứng lên, cúi đầu đi ra.

Văn Tịnh đạo nhân lập tức ngồi xếp bằng, trong đáy lòng nổi lên tầng tầng gợn sóng...

Người này là ai?

Chỉ chốc lát trước, nàng còn đang thưởng thức trận ngàn tiên loạn chiến tại Độ Tiên Môn.

Bỗng nhiên nàng phát hiện ra đám khôi lỗi do mình triệu tập đã không còn được bao nhiêu hỏa lực nữa, tự nhiên có một chút bất mãn.

Theo lý thì đám khôi lỗi này sẽ vững vàng áp chế Độ Tiên Môn, không hiểu sao lại bị giết ngược gần hết.

Hơn nữa, tính toán rõ ràng, trận chiến này chỉ có thể tạo thành một ít tử thương cho Độ Tiên Môn, không thể dao động căn cơ của bọn hắn.

Nàng mặc dù có một chút bất mãn, nhưng cũng không để ý, bởi vì trận chiến này không tốn nhiều thời gian để tính toán.

Lúc này ở trên chiến trường, đám khôi lỗi sắp thua rồi, Văn Tịnh đạo nhân cũng không định tiếp tục xem.

Trong lòng nàng bỗng nhiên hơi động, muốn nhìn một chút Thiên Tiên do mình phái đi giết đệ tử của Độ Tiên Môn, lúc này đã giết sạch mục tiêu chưa.

Văn Tịnh đạo nhân liền lập tức chuyển dời tâm thần đến chỗ của lão đạo.

Tầm mắt của nàng vừa tới, liền thấy lão đạo Thiên Tiên bị trận vây khốn, sau đó bị sát trận oanh kích...

Lại chết một cách rất thảm!

Khôi lỗi mà lần này nàng tạo ra, thế mà đều không dùng được!

Trong cơn tức giận, Văn Tịnh đạo nhân mới quyết định khống chế lão đạo định đích thân ra tay.

Nhưng không ngờ nàng còn chưa kịp phát uy, mới vừa vào trú trong tâm thần cỗ khôi lỗi này, liền bị ba vị đạo nhân "Cảnh giới Chân Tiên" trực tiếp thiêu thành tro tàn.

Không đúng, thứ kia dường như không phải là sinh linh chân chính, hẳn là một loại thần thông tạo hóa?

Người sau lưng kia, nói không chừng cũng là cao nhân!

Trước mắt Văn Tịnh đạo nhân, tự động bắt đầu hiện ra ngọn lửa ba màu.

Đây là hình ảnh do thần niệm mang về, trong lúc nhất thời cũng không áp chế được.

Người này rốt cuộc là ai?

"Chẳng lẽ cũng giống như bản nữ vương, muốn mượn khôi lỗi mưu đồ Nhân Giáo?" Trong lòng Văn Tịnh đạo nhân hừ lạnh một tiếng, cưỡng ép đánh tan những hình ảnh kia, khóe miệng lại lộ ra một chút mỉm cười mê người.

Độ Tiên Môn này, ngược lại là càng ngày càng thú vị...

"Ồ? Chính là ngươi?" Đột nhiên, Văn Tịnh đạo nhân nhướng mày, trong lòng nàng lại có một tiếng nói của nam nhân quỷ dị vang lên.

Lại nghe người này nói: "Có người che đậy thiên cơ cho ngươi? Chẳng trách, tính toán nửa ngày cũng không tính ra ngươi là ai."

Ai? !

Là ai đang nói chuyện!

Thân thể Văn Tịnh đạo nhân run lên, hai tay lập tức bấm quyết kết ấn, huyết quang phun trào trên dưới toàn thân, trực tiếp bóp tắt tiếng nói kia.

Nhưng nàng không kịp suy tính chuyện gì đang xảy ra, thì trước mắt bỗng trở nên mờ mịt. Một cỗ đạo vận huyền diệu đến cực điểm đang vờn quanh ở trên người nàng.

Chỉ trong chớp mắt, Văn Tịnh đạo nhân đột nhiên cảm giác được, thứ cảm xúc mà chính mình đã rất lâu rồi chưa từng xuất hiện.

Nỗi sợ!

Nó đến từ chỗ sâu trong nguyên thần, là loại e sợ tự nhiên!

Trong cơn hoảng hốt, Văn Tịnh đạo nhân phảng phất như thấy được một mảnh sương mù, phía sau có người nào đó đang tiến đến đây. Nhưng đúng lúc này, một màn nước xuất hiện ở trước người nàng, che đậy thân hình nàng lại.

Văn Tịnh biết đây là đại đạo dị tượng hiển hóa, màn nước này chính là bí thuật Thánh Nhân giúp nàng che đậy thiên cơ.

Còn sương mù này…

Văn Tịnh đạo nhân lại hoàn toàn nhìn không thấu.

Hình dáng màn nước vặn vẹo, từ phía trong sương mù có thứ gì đang tới.

Văn Tịnh đạo nhân mơ hồ nhìn thấy, người này giơ bàn tay trái lên. Lòng bàn tay dường như có hai cỗ khí tức đen trắng nhàn nhạt, hai cỗ khí tức này truy đuổi lẫn nhau vô tận, ẩn chứa chí lý huyền diệu.

"À."

Văn Tịnh đạo nhân lại nghe thấy tiếng nói kia, đối phương vẫn luôn mang theo một chút ý cười.

"Mượn một chút uy năng Thái Cực Đồ của lão sư, lại còn tính không ra ngươi là ai, xem ra là đệ tử của Thánh Nhân."

Cách màn nước, thân hình của đạo nhân này không ngừng vặn vẹo, lắc lư, nhưng trong lòng Văn Tịnh đạo nhân lại là một mảnh lạnh lẽo.

Lúc này nàng lại bị một loại đạo vận nào đó khóa chặt, cố gắng giãy dụa mà không thể thoát khỏi huyễn cảnh.

Bỗng nghe người này nhẹ nhàng nói: "Bần đạo Huyền Đô, là đại đệ tử của Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn Giáo Chủ. Đạo hữu vô duyên vô cớ muốn hại đạo thừa Nhân Giáo ta, dụng tâm hiểm ác, thủ đoạn ti tiện. Nhưng lần này xem ở trên mặt mũi của Thánh Nhân lão gia sau lưng ngươi, bần đạo tạm thời tha ngươi một lần.

Nếu sau này ngươi lại đến xâm phạm Nhân Giáo ta, dù chỉ là nơi không đáng chú ý như Độ Tiên Môn. Thì vị sư thúc sau lưng kia cũng không nhất định bảo vệ được ngươi."

Sau khi nói xong, bóng người bên ngoài màn nước, cùng với sương mù xung quanh chậm rãi tiêu tán.

Văn Tịnh đạo nhân trong nháy mắt lại thấy được chính mình đã trở về bên trong động phủ.

Nàng cúi đầu nhìn hai tay của mình, cảm thụ được đại đạo của bản thân.

Bọn chúng, đều đang run rẩy...

...

Bên ngoài vạn dặm, tại phương hướng tây bắc của Độ Tiên Môn

Huyền Đô đang đứng trên mây nhắm mắt ngưng thần, chậm rãi mở hai mắt ra.

"Đại sư huynh, thế nào?"

Lão đạo bên cạnh y liền vội hỏi thăm.

Chương 97. Đùi

"Quả nhiên có người muốn mưu hại ở phía sau. Lúc nãy khi ta phát hiện ra vệt đạo vận này đã lập tức đuổi theo, nhưng có Thánh Nhân ra tay che đậy thiên cơ giúp người đó nên ta chỉ có thể dựa vào uy lực của Thái Cực Đồ, miễn cưỡng dọa tên gia hỏa kia một chút."

Phía trên không, Huyền Đô giải thích đơn giản. Nhưng lão đạo ở bên cạnh nghe xong lập tức nhíu mày than nhẹ.

So với trang phục có một chút tùy ý của Huyền Đô thì khí chất của người này nhã nhặn hơn nhiều.

Đạo bào, nón mũ, giày và phất trần đang cầm trong tay của lão đạo này đều rất sang trọng, có khí phách của một cao nhân thế ngoại.

Nhưng vị lão đạo này lại nói chuyện rất khách khí với Huyền Đô, lúc nói khóe miệng còn mỉm cười, thân thể cũng hơi nghiêng về phía trước.

Lão đạo lại hỏi: "Đại sư huynh, ngài xem kế tiếp nên xử trí như thế nào?"

"Đạo huynh hãy đi tới Độ Tiên Môn dẹp loạn trước đi!" Huyền Đô cười nói: "Nếu ngươi đi qua đó muộn một chút, nói không chừng bọn họ đã đẩy lui ngoại địch, không còn chuyện gì cho tổ sư khai sơn như ngươi làm nữa đâu. Đợi đạo huynh an bài xong những chuyện ở Độ Tiên Môn, hãy mang mấy thi thể của Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo kia trở về đây. Chúng ta còn phải đi tới Kim Ngao Đảo một chuyến nữa."

Thi thể...

"Ài..." Lão đạo ngầm hiểu, mặt lộ vẻ hổ thẹn: "Lần này vẫn phải làm phiền đại sư huynh vất vả như thế, quả nhiên là do bần đạo quá chủ quan."

Huyền Đô khoát tay, thúc giục nói: "Không sao, chỉ là việc nhỏ, việc nhỏ thôi, đạo huynh mau đi đi! Nếu ngươi đã khai sơn lập phái ắt sẽ có nhân quả, về sau nhất định phải cẩn thận quan tâm nhiều hơn mới được."

"Xin nghe theo lời dạy bảo của đại sư huynh."

Thì ra lão đạo này chính là Độ Ách Chân Nhân của Côn Luân Sơn.

Lão cũng không dám chậm trễ thêm, lập tức vận dụng pháp thuật càn khôn, thân hình nhanh chóng biến mất không còn bóng dáng.

Vạn dặm chẳng qua chỉ trong chốc lát, Độ Ách Chân Nhân đã đến bầu trời của Độ Tiên Môn.

Lão cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy bên dưới sơn môn, xung quanh chủ phong không ngừng có lưu quang, huyết quang tràn ngập khắp nơi.

Chân Nhân lập tức giận tím mặt!

Thời Thượng Cổ lão cứu giúp con Kỳ Lân kia, lúc này vết thương cũ của nó gần như tái phát.

Trong những đệ tử ký danh của Độ Ách Chân Nhân, vất vả lắm mới có một vị cảnh giới Kim Tiên, để cho lão đi đến Côn Luân Sơn khoe khoang với các đạo hữu khác. Nhưng lúc này "ái đồ" của mình lại đang bị hai người bao vây tấn công, cũng đã bị thương rồi!

Độ Ách Chân Nhân vung phất trần lên, uy áp bao phủ Độ Tiên Môn.

Sau đó khẽ hít sâu, vận khởi thần thông "Khiếu Trung Nhị Khí", chóp mũi rung động, phát ra một tiếng hừ lạnh như sấm rền!

Phía bên dưới, ba vị ngụy Kim Tiên đang lao lên tấn công nghe một tiếng "Hừ" này thì đều phun ra máu, nguyên thần gần như bị đánh tan...

Thần thông của lão Kim Tiên Hồng Hoang tất nhiên rất bất phàm!

Ở xa ngoài vạn dặm, Lý Trường Thọ đang âm thầm quan sát tình hình trong Độ Tiên Môn thông qua đạo nhân giấy, thuận tiện quét dọn chiến trường, hai mắt lập tức tỏa sáng.

"Đùi to" đến rồi!

Tinh thần hắn khẽ động, bèn đóng đại trận bên trong Tiểu Quỳnh Phong lại, chỉ để lại trận pháp bao quanh đan phòng ở trạng thái mở.

Đạo nhân giấy chữ "Thiên" số hai và số tám trong sơn môn, đã khôi phục thành người giấy, tiên lực hóa thành linh khí tiêu tán.

Sau khi làm xong những chuyện này, Lý Trường Thọ lập tức tập trung tinh thần, giả vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Ở Địa Mạch Na Di Trận, chỗ địa huyệt nơi đám đệ tử Độ Tiên Môn ẩn núp, phía bên cạnh sườn cốc.

Năm người kia sớm đã bị thuốc mê làm cho ngã trái ngã phải trên mặt đất.

Bằng Yêu cũng nằm sấp trên đất ngáy o o, mọi thứ giống như bị ngừng lại từ sau khi Hữu Cầm Huyền Nhã ném độc đan.

Hữu Cầm Huyền Nhã nằm trên mặt đất, xung quanh rơi đầy phi kiếm. Linh Nga đang nằm cạnh Hữu Cầm Huyền Nhã, giống như bị ai ném vào bụi cỏ...

Đúng là khuôn mặt đang úp sâu trong bụi cỏ.

Không còn cách nào khác, Lý Trường Thọ đành để nguyên "hiện trường vụ án".

"Lý Trường Thọ" đang hôn mê bên chân Linh Nga cũng chậm rãi chui vào lòng đất, hóa thành một người giấy.

Không một chút tiếng động, ngọc trâm màu đỏ trên đầu Linh Nga khẽ vỡ vụn, thân hình Lý Trường Thọ xuất hiện bên cạnh. Hắn nhanh chóng thu hồi đạo nhân giấy trong đất, lại nằm xuống nhắm mắt giả vờ hôn mê.

Hắn hồi tưởng lại toàn bộ quá trình, xem chính mình có điểm nào sơ hở hay không.

Sau trận chiến này, nếu hắn đoán không lầm chắc chắn Độ Tiên Môn sẽ xuất hiện một đống chuyện bí ẩn nhưng không có câu trả lời.

Ở cuộc chiến ngoài sơn môn, mấy vị "anh hùng hào kiệt" không biết đến từ đâu, đã hi sinh bản thân bảo vệ đạo thừa Nhân Giáo...

Trong trận chiến bảo vệ đệ tử Độ Tiên Môn này, cũng có một vị lão đạo "đi ngang qua" đây, trực tiếp ra tay tiêu diệt mấy vị Thiên Tiên, sau đó thong dong rời đi.

Chỉ có một tai họa ngầm duy nhất, là Vạn Lâm Quân trưởng lão có lẽ đã đoán ra được điều gì đó.

Hơn nữa, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng đã biết quá nhiều rồi.

Sau này vẫn nên chủ động nói với Vạn Lâm Quân trưởng lão một chút, sẵn tiện giảng giải một chút nhân sinh học với Hữu độc sư muội.

Thật ra hiện giờ tâm trạng của Lý Trường Thọ đang vô cùng vui vẻ.

Không phải vì giết chết lão đạo Thiên Tiên kia, lấy được một thanh bảo kiếm cấp độ Linh Bảo Hậu Thiên và viên Tị Độc Bảo Châu quý giá nọ.

Cũng không phải vì Độ Tiên Môn của mình không bị ngã xuống, hắn chỉ cố gắng dùng hết sức mình để giúp đỡ thôi.

Mà là phía sau Độ Tiên Môn thật sự có một tổ sư khai sơn đang sống sờ sờ.

Một tiếng sấm rền kia không phải là thần thông mà Hanh Cáp Nhị Tướng đã dùng trong kiếp nạn Phong Thần hay sao?

Hình như Độ Ách Chân Nhân là sư phụ của hai vị tướng kia.

Nếu Độ Tiên Môn vượt qua kiếp nạn này, được thừa nhận là đạo thừa Nhân Giáo. Sau này cho dù môn nhân đệ tử không có đi tranh giành, đạo hạnh có yếu hơn nữa, thì đó cũng thực sự là người của đạo thừa Nhân Giáo.

Con đường về sau của mình sẽ vững chắc hơn rất nhiều.

Đáng tiếc là lần "khóc" này cũng không thể đến được vị Huyền Đô Đại Pháp Sư trong truyền thuyết kia. Nếu như vị thủ đồ Nhân Giáo này hiện thân, hiệu quả chắc chắn sẽ càng tốt hơn.

Nói không chừng, nhờ đó Độ Tiên Môn có thể chuyển từ Đông Thắng Thần Châu tới Trung Thần Châu...

Nhưng lần này, mình đã bị Văn đạo nhân chú ý rồi…

Nghĩ đến đây, niềm vui sướng trong lòng Lý Trường Thọ đã dần biến mất, cảm giác nguy hiểm bắt đầu gia tăng mãnh liệt.

Làm thế nào mới có thể không bị Tây Phương Giáo để mắt tới?

Nghĩ đến vấn đề này, Lý Trường Thọ không khỏi nhớ tới, một thôn trại nào đó ở vùng ven biển Nam Hải mà mỗi khi nghĩ đến hắn lại hãi hùng khiếp vía.

Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn bận rộn chuyện nghênh địch, chưa thể xem xét tình hình bên phía nam Hải.

Lý Trường Thọ vừa giả vờ nằm hôn mê trên mặt đất vừa âm thầm suy tính, thình lình khóe miệng co quắp một trận.

Hương hỏa công đức lúc này vậy mà...

Tăng lên gấp đôi so với lúc trước!

Chuyện quái gì vậy?

Đám người Hùng Trại dựa vào thanh danh Hải Thần Nam Hải để giáo vơ vét của cải, còn tiếp tục tuyên truyền mở rộng phạm vi sao?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lặng lẽ cảm ứng thử, suýt nữa thì ngất đi.

Một ngàn sáu trăm hai mươi mốt tòa...

Còn có hơn mười mấy tòa tượng thần đang xây dựng.

Hơn nữa hắn mơ hồ cảm ứng được, bởi vì Hải Thần Giáo và một tiểu giáo nào đó tranh giành công đức nên bắt đầu xung đột, còn dùng binh khí đánh nhau.

Đây là tình tiết gì vậy...

Miệng Lý Trường Thọ méo xệch như trúng gió, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể nằm ở đó giả chết.

Thế nhưng giáo chúng của mình đi tranh đấu, đánh đến đầu rơi máu chảy sẽ có thể không hao tổn công đức hoặc khí vận của hắn sao?

Con bà nó...

Giáo chúng cái củ cải!

Từ giờ trở đi, hắn căn bản không quen biết Hải Thần Nam Hải gì đó nữa!

Nghĩ một cách vẹn toàn.

Thì sau khi về núi, nên làm thêm mấy bí chú hình xăm của Vu Tộc.

Mặc dù chính mình coi như đã ôm được gót chân sau của Độ Ách Chân Nhân, nhưng chung quy vẫn còn quá yếu ớt.

Lúc này cũng chỉ có thể trông cậy vào sư phụ, để người sớm bước vào cảnh giới Chân Tiên rồi đi vào Thiên Đình kiếm một chức quan. Sau đó lại lừa dối sư phụ đi vào Động Suất Cung bái kiến Thái Thượng lão quân, kéo thêm một chỗ dựa.

Văn đạo nhân.

Nam Hải giáo.

Lý Trường Thọ nằm ở đó, trong đáy lòng có một chút bất lực oán trách. Cảm giác mệt mỏi vì lúc trước điều khiển đạo nhân giấy từ từ kéo tới, lại bị hắn lặng lẽ hóa giải.

Giờ không phải là lúc để nghỉ ngơi.

Lúc này chính là thời điểm tinh thần dễ dàng thả lỏng nhất và sẽ trở nên lơ là bất cẩn, khiến một số việc ngoài dự liệu dễ dàng xảy ra.

Lý Trường Thọ lẳng lặng quan sát các nơi, đợi nửa canh giờ, từng thân ảnh lần lượt bay ra từ trong địa huyệt vội vàng chạy tới nơi đây.

Hắn vẫn luôn đang âm thầm quan sát những đệ tử này. Ba vị trưởng lão ngoại vụ của Bách Phàm Điện vội vàng phóng tới phía con Bằng Yêu kia để tra xét, rồi trực tiếp chém giết khi nó đang ngủ mê.

Đám đệ tử thì đang vây quanh bên cạnh mấy người bọn hắn. Có một vị Nguyên Tiên bên Đan Đỉnh Phong tỉ mỉ chẩn đoán bệnh cho năm người, nói bọn hắn chỉ trúng thuốc mê nên không có gì đáng lo ngại.

Bình sứ vỡ vụn kia cùng với tàn tích của đan dược bị nổ tung cũng bị nhanh chóng bọn họ phát hiện ra.

Không cần năm người bọn hắn sau khi tỉnh lại và giải thích, mọi người đã tự mình suy đoán ra, lúc trước ở đây đại khái đã xảy ra chuyện gì rồi...

Ba vị đệ tử là Lý Trường Thọ, Lam Linh Nga, Hữu Cầm Huyền Nhã được một vị trưởng lão dùng tiên lực nâng lên, cẩn thận từng li từng tí đặt ở một chỗ trong sơn lâm để nghỉ ngơi.

Đám môn nhân đệ tử này vừa lao ra khỏi địa huyệt, trong môn phái đã truyền đến tin tức.

Tổ sư gia Độ Ách Chân Nhân hiện thân, trực tiếp đánh chết ba vị Kim Tiên xâm phạm, chưởng môn và Kỳ Linh trưởng lão lập tức ra tay thu dọn tàn cục.

Độ Tiên Môn trải qua huyết chiến, sơn môn không có gì đáng lo, trưởng lão và môn nhân các phong đều bị tổn thương một ít...

Đối với đại đa số bọn họ mà nói, trận kiếp nạn này đến mà không hề có một chút nguyên do, kết thúc cũng hết sức nhanh chóng.

Đối với vị đẹp trai nào đó, người hiểu rõ toàn bộ nội dung cốt truyện…

Thì việc này hết sức phức tạp, lại nhọc lòng.

Mấy canh giờ sau, Vong Tình thượng nhân, Vạn Lâm Quân trưởng lão dẫn hơn trăm vị Chân Tiên trong môn phái chạy đến nơi đây.

Lý Trường Thọ đang giả vờ hôn mê đột nhiên nghe thấy một tiếng la lên quen thuộc: "Tiểu Trường Thọ! Tiểu Linh Nga! Các ngươi đừng làm ta sợ, tại sao lại nằm im như vậy?"

Trên mây, Tửu Cửu sư thúc đang ngồi trên hồ lô lớn trực tiếp nhảy xuống dưới, vội vã vọt tới bên rừng. Bên cạnh có một vị trưởng lão trong Bách Phàm Điện vội vàng giải thích là bọn hắn chỉ bị thuốc mê đánh ngã, cũng không có gì trở ngại.

Lúc này Tửu Cửu mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi bên cạnh Linh Nga, áo gai ngắn ngủn khẽ rung động.

Nàng cũng không còn bao nhiêu tiên lực, vai trái, thân eo còn có lưng áo đều bị tổn thương, nguyên thần cũng có một chút uể oải suy sụp.

Trong trận đại chiến bảo vệ tiên môn lúc trước, nàng cũng dốc hết toàn lực. Sau trận đại chiến vẫn chưa được nghỉ ngơi thì đã chạy đến đây tìm đệ tử mà mình quan tâm.

Rất nhanh sau đó, ba người Khương Kinh San, Tửu Ô và Tửu Thi cũng đã tới.

Bọn họ dùng tiên lực đưa ba người Lý Trường Thọ đang ngủ mê man đi, cùng với đội ngũ nhân mã trở về môn phái.

...

Hai vị trưởng lão cảnh giới Chân Tiên hôn mê suốt một ngày đã tỉnh lại.

Còn Hữu Cầm Huyền Nhã ngủ mê ròng rã bảy ngày, cũng vừa mới tỉnh dậy.

Vì để cho tình huống của mình tương đối hợp lý, Lý Trường Thọ chỉ có thể nằm trên giường nhắm mắt lại không nhúc nhích, ngây người suốt bảy ngày rưỡi. Sau đó hắn mới từ từ mở mắt ra, trong con ngươi tràn đầy mờ mịt...

Vừa mở mắt đã thấy một chiếc giường đầy lạ lẫm.

Đương nhiên Lý Trường Thọ biết rõ, hắn và sư muội được mang đến Phá Thiên Phong, bây giờ vẫn đang nằm trên giường của Tửu Cửu sư thúc.

Linh Nga được Tửu Thi sắp xếp trong lầu các của mình, vẫn luôn an ổn ngủ, không bị ai quấy nhiễu.

Trong bảy ngày này, Tửu Cửu sư thúc thường xuyên bị Tửu Thi sư bá giật dây, không ngừng đụng chạm sờ mó tới thân thể mình.

Nhưng mỗi lần đều không phải vị trí quan trọng nên Lý Trường Thọ cũng không quản nhiều thêm.

Quay đầu nhìn lại, Tửu Cửu sư thúc đang ngồi dưới đất, dựa vào bên giường trong tay còn có hai bầu rượu rỗng, phát ra một tiếng ngáy khe khẽ...

"Có người nào chăm sóc bệnh nhân như vậy không?"

Lý Trường Thọ có một chút dở khóc dở cười, từ từ ngồi dậy, quan sát khắp nơi.

Hắn nhớ rõ khi mình bị Tửu Ô sư bá khiêng vào đây, lần đầu tiên dùng tiên thức quan sát thì thấy được.

Đó đã không phải một chữ "loạn" có thể hình dung được.

Hắn vừa muốn đứng lên, một tấm lệnh bài màu trắng bạc bay tới từ bên ngoài cửa sổ. Lý Trường Thọ lập tức đưa tay, ngăn cản lệnh truyền tin ở ngoài cửa sổ.

Một tiếng nói có một chút lạ lẫm vang lên: "Đệ tử Lý Trường Thọ của Tiểu Quỳnh Phong!"

Lý Trường Thọ đứng dậy chắp tay, đáp: "Có đệ tử."

"Mau tới Độ Tiên Điện, chưởng môn đợi ngươi đã lâu."

Lý Trường Thọ vô thức nhíu mày, thấp giọng nói: "Đệ tử tuân lệnh."

Chưởng môn sao?

Chẳng lẽ lúc trước mình giải quyết không tốt hậu quả và mấy thứ ngụy trang nên bị chưởng môn phát hiện ra?

Không thể như vậy được, sau khi mình trở về đã dùng tiên thức theo dõi Vạn Lâm Quân trưởng lão, cũng chú ý tới hoạt động "dâng hương bái tế các anh hùng vô danh" trong môn phái...

Từ các dấu hiệu này cho thấy, không ai có thể hoài nghi mình mới đúng.

Nhưng bất kể ra sao, chưởng môn cho gọi, chính mình cũng không thể trốn tránh không gặp được.

Lý Trường Thọ đứng dậy sửa sang lại đạo bào, cúi đầu đặt vào tay Tửu Cửu hai bình linh đan "ngon miệng" mà trước đây chưa đưa cho nàng. Xong hắn lại liếc nhìn Linh Nga đang ngủ say rồi vội vàng đi tới Độ Tiên Điện.

Lý Trường Thọ vừa đi tới Độ Tiên Điện, chiếc túi đeo bên hông của Linh Nga đã bắt đầu khẽ lắc lư.

Chỉ là tu vi của Lam Linh Nga quá thấp, lúc này vẫn đang mê man, hoàn toàn không cảm nhận được sự khác thường của chiếc túi da thú...

Chương 98. Đệ tử của ngươi, ta sẽ chăm sóc

Tu vi che giấu đã bại lộ rồi?

Trong lúc Lý Trường Thọ cưỡi mây bay về phía Độ Tiên Điện vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Hiện nay, bởi vì chuyện Hải Thần Giáo mình có khả năng phải đối đầu chính diện với vị Văn đạo nhân trong truyền thuyết kia...

Chính mình che giấu tu vi không chỉ đơn giản là vì một lá bài tẩy.

Mà còn trực tiếp liên quan đến tài sản, tính mạng của mình!

Môn pháp quyết "bàng môn" "Quy Tức Bình Khí Quyết" này thật ra đã hao tốn rất nhiều tinh lực của Lý Trường Thọ.

Lúc đầu, hắn thông qua việc không ngừng phân tích các loại phương pháp dò xét tu vi, tổng kết tất cả lại, tiếp đó hắn cũng tiến hành tìm hiểu các loại phương pháp che giấu hơi thở có trong Độ Tiên Môn, sau đó mới tìm ra được pháp quyết che giấu này.

Trước khi hắn độ kiếp, môn pháp quyết này đã được cải thiện vài chục lần. Sau khi Lý Trường Thọ thành tiên càng cải tiến môn pháp quyết này tăng lên tới cấp độ mới ngang bằng với độn pháp.

Nhưng đối mặt với vị Kim Tiên đã sống không biết bao lâu này, trong lòng Lý Trường Thọ cũng có một chút không chắc.

"Chỉ có thể làm tốt biện pháp chuẩn bị, nếu như chưởng môn cố ý thăm dò thì mình sẽ bắt đầu dùng phương án dự bị số ba."

Cái gọi là phương án dự bị, đơn giản chính là lập tức tự chứng nhận sự trong sạch của bản thân.

Ngay lập tức chứng minh mình không phải gian tế của địch nhân, cũng không phải là tà ma ngoại đạo, mà thực sự là đệ tử Độ Tiên Môn. Chỉ có điều hắn gặp được cơ duyên nên tốc độ tu hành nhanh hơn chút, khi độ thiên kiếp lại không cẩn thận phi thăng một chút...

Sau khi rơi xuống trước cửa điện, Lý Trường Thọ nhìn về phía tòa cung điện to lớn phía trước, trong lòng yên tĩnh. Hắn thu liễm tiên thức, khiến khí tức bản thân ổn định ở cảnh giới Phản Hư cấp tám, sau đó cất bước đi vào trong.

Mới vừa vào điện hắn đã nghe được một truyền âm có một chút suy yếu: "Khụ, khụ khục...Đệ tử Lý Trường Thọ của Tiểu Quỳnh Phong? Được rồi, đi vào đây."

Mặt của Lý Trường Thọ không biến sắc, nhẹ nhàng gật đầu.

Âm thanh kia lại nói: "Đi đến bên trái, ở góc điện có cái cửa nhỏ, đi vào là được. Không cần khẩn trương, bần đạo là chưởng môn Độ Tiên Môn, gọi ngươi tới là vì muốn nói với ngươi một số chuyện nhỏ, khụ, khụ khục."

Lý Trường Thọ: "..."

Trước không đề cập đến chuyện khác, nghe giọng nói truyền âm này thì chưởng môn có vẻ bệnh tình đang nguy kịch?

Lý Trường Thọ cúi đầu bước nhanh trong chủ điện có hơi trống trải của môn phái, đi về phía góc bên trái đại điện, rất nhanh đã đến trước hai cánh cửa gỗ.

Hắn đứng đó, nghe thấy chưởng môn truyền âm lần thứ hai thì mới khẽ đẩy cửa đi vào…

Bên trong là một gian phòng trà đơn giản trang nhã, bày mấy cái bàn ghế bình phong, hai cánh cửa sổ mở ra, bên ngoài chính là cảnh đẹp "Vân Hải Phong Đảo".

Lý Trường Thọ lại không có lòng dạ nào thưởng thức những thứ này. Hắn ngẩng đầu nhìn đạo sĩ trẻ tuổi đang ngồi ở trước cửa sổ.

Đây chính là chưởng môn nhà mình, đệ tử ký danh của Thái Thanh Lão tử...Quý Vô Ưu.

Khuôn mặt như ngọc, mày kiếm mắt sáng, anh tuấn tiêu sái, nhưng việc này đương nhiên không cần nói nhiều…

Bình thường mà nói, Luyện Khí Sĩ đều duy trì khuôn mặt trung niên hoặc thanh niên. Nếu như không phải do mình hoặc đạo lữ có sở thích đặc thù gì, thì hình tượng đều sẽ không quá khó nhìn.

Chưởng môn tươi cười ôn hòa, khí chất nho nhã cho người ta một loại cảm giác ôn tồn lễ độ...

Nhưng đây cũng không phải điều quan trọng.

Quan trọng là...

Sắc mặt của vị chưởng môn đại nhân cảnh giới Kim Tiên này trắng bệch, khí tức suy yếu hai mắt lại vô thần, mặc dù dáng người thẳng tắp nhưng lộ ra cảm giác đầy tiều tụy yếu ớt.

Nếu không phải biết chưởng môn nhà mình tên là Qúy Vô Ưu, đạo hiệu là "Vô Ưu", ở Đông Thần Châu được xưng là "Vô Ưu chưởng môn"…thì trong lòng Lý Trường Thọ đã không nhịn được treo cái ngoại hiệu "Hồng Hoang Hư Không công tử" cho chưởng môn.

Nhìn thấy Lý Trường Thọ đi tới, chưởng môn đại nhân mỉm cười, bên miệng lại có một tia tiên huyết chảy xuống...

Lý Trường Thọ bị dọa cho hết hồn, vội hô: "Chưởng môn!"

"Chuyện nhỏ thôi không cần phải lo lắng. Là nguyên thần bị tổn thương một chút, đã dùng linh đan chữa thương."

Chưởng môn Qúy Vô Ưu lau khóe miệng, hơi ho khan, ổn định thương thế của mình.

"Chút thương thế này bế quan là có thể hồi phục như cũ. Trường Thọ đúng không, cầm lấy…bần đạo chờ ngươi mấy ngày cũng vì đưa cho ngươi vật này."

Vị chưởng môn Qúy Vô Ưu này lấy ra một chiếc bình ngọc từ trong tay áo, dùng tiên lực nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Lý Trường Thọ, hắn cúi đầu nhận lấy bằng hai tay.

Hiện giờ trong lòng Lý Trường Thọ cũng có một chút cảm khái.

Chưởng môn nhà mình vì bảo vệ tiên môn mà bị thương thế như vậy. Trước đây mình còn cho rằng chưởng môn thần thông quá yếu, bản lĩnh hơi kém, thật sự là...

Ài! Trong lòng của Lý Trường Thọ cảm thấy hổ thẹn, đối với việc vị chưởng môn liều mạng bảo vệ môn phái thực sự cảm thấy vô cùng cảm kích.

"Chưởng môn, ngài có thương tích trong người xin ngài hãy sớm ngày đi bế quan tĩnh dưỡng. Ngài vì bảo vệ môn phái đã dốc sức chiến đấu với tà ma ngoại đạo, thật sự vất vả."

"Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ." Quý Vô Ưu cười một tiếng, sắc mặt có một chút xấu hổ, thở dài: "Thật ra mấy ngày trước, bần đạo được tổ sư khai sơn truyền xuống một môn thần thông then chốt trong việc tu dưỡng tiên khí. Nên mấy ngày nay bần đạo thử tu hành, nhưng có hơi nóng vội, không cẩn thận làm bị thương nguyên thần của mình. Ha ha ha…Khục khụ khụ khụ khụ!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Trường Thọ à." Quý Vô Ưu bình tĩnh lau vết máu trên khóe miệng, nhìn bình sứ trong tay Lý Trường Thọ, ánh mắt mang theo sự do dự nhưng vẫn uyển chuyển nói: "Thứ trong tay ngươi phải giữ thật tốt. Ngươi có biết, tổ sư đạo thừa Độ Tiên Môn chúng ta, cũng là sư phụ của bần đạo, chính là người của Nhân Giáo, một vị thanh đức thần tiên của Côn Luân Sơn, Độ Ách Chân Nhân. Bình sứ này là do một vị đại tiền bối, đại cao nhân, chịu trách nhiệm trông coi đạo thừa...của Nhân Giáo chúng ta, khục, nhờ chuyển giao cho ngươi, nói là muốn kết thúc một chút đoạn nhân quả với ngươi. Việc này bần đạo cũng không tiện nói nhiều, nhưng đây cũng là duyên phận của ngươi, linh đan bên trong phải dùng cho tốt. Đã hiểu chưa?"

Trong lòng Lý Trường Thọ bừng tỉnh, cúi đầu nói: "Đệ tử đã biết."

"Đi đi, nhớ kỹ việc này là được. Tu vi tư chất của ngươi cũng không tệ, sau này độ kiếp thành tiên thì hãy an tâm tu hành ở trong môn phái."

Qúy Vô Ưu khoát tay, Lý Trường Thọ khom người lĩnh mệnh rời khỏi phòng nhỏ.

Vẫn chưa hoàn toàn đóng cửa lại, Lý Trường Thọ đã nghe thấy một trận ho kịch liệt, cùng với một tiếng "Phốc", hình như là tiếng phun máu...

Khóe miệng co giật, Lý Trường Thọ đóng kỹ cửa gỗ lại, coi như chưa hề nghe thấy cái gì quay người đi về phía cửa điện.

Câu nói sau cùng của chưởng môn thật ra là cho hắn một viên thuốc an thần.

Độ Tiên Môn cứ hai trăm năm lại chiêu nạp một nhóm đệ tử.

Lúc chiêu nạp đám đệ tử tiếp theo sẽ cho nhóm đệ tử cũ của hai trăm năm trước một lựa chọn, có thể tiếp tục ở lại trong môn phái cũng có thể ra ngoài tu hành, xông xáo.

Lời nói của chưởng môn có ý tứ: Chỉ cần Lý Trường Thọ hắn an tâm tu hành sau này vượt qua tiên kiếp, ở trong môn phái đãi ngộ sẽ không quá thấp.

Rời khỏi cửa điện, tinh thần Lý Trường Thọ lại yên bình.

Cũng may chỉ là sợ bóng sợ gió một trận.

Tu vi của mình cũng không có bại lộ.

Qúy Vô Ưu chưởng môn thân là chủ của một môn phái, đặc biệt chiếu cố một vị đệ tử Tiểu Quỳnh Phong như hắn, chẳng qua cũng là bởi vì cái bình hắn đang cầm trong tay.

Nếu như hắn đoán không lầm, đây là do Huyền Đô Đại Pháp Sư ban thưởng.

Nhân quả muốn kết thúc chính là chuyện mà lúc trước Nguyệt Lão tìm mình.

Ừm...

Huyền Đô Đại Pháp Sư và Nguyệt Lão rốt cuộc đã làm cái gì với tượng đất nhân duyên của hắn?

Lý Trường Thọ liếc nhìn linh đan trong bình sứ. Không nói viên linh đan này như thế nào, nhưng cái bình sứ này cũng không phải là pháp khí bình thường. ngoại trừ có thể bảo trì dược tính trong đan mà còn có thể củng cố đan dược và có tác dụng tránh va chạm...

Trong lòng hắn phân tích dược liệu của viên Lục Chuyển Linh Đan này, sau đó khóe miệng co quắp một trận.

Bồi nguyên cố đan, củng cố nguyên thần, tăng cường dương khí Tiên Thiên...

Có thể nhìn ra, tiêu chuẩn luyện đan của vị thủ đồ Nhân Giáo này tương đối lợi hại, dù sao đan dược bổ dương cấp bậc "Lục Chuyển Linh Đan" không phải ai cũng có thể tùy tiện lấy ra.

Đan dược này...

Cho sư phụ dùng đi.

Dù sao cũng là Lục Chuyển Linh Đan, bỏ qua tác dụng tăng cường dương khí trời sinh, còn có thể củng cố nguyên thần, vô cùng có lợi đối với Trọc Tiên như sư phụ.

Chỉ là đan dược này dù sao vẫn sẽ làm thân thể nam Luyện Khí Sĩ sinh ra một ít ảnh hưởng không thể ức chế được.

Có nên khuyên sư phụ đi tìm sư nương?

Nếu như chỉ bởi vì một viên đan dược thì cũng không cần thiết.

"Hay làm, lấy viên đan dược này làm quà tặng lúc sư phụ tìm được đạo lữ."

Sau đó Lý Trường Thọ mỉm cười, cất cái bình sứ này vào.

Cách Độ Tiên Điện xa hơn một chút, Lý Trường Thọ mới từ từ thả tiên thức ra.

Sư muội vẫn còn nằm ở chỗ Tửu Thi sư bá ngáy o o, chỉ là cái túi buộc vào đai lưng nàng đang không ngừng giãy dụa...

Sư phụ tỉnh rồi?

Lý Trường Thọ vội vàng cưỡi mây bay tới.

Tiếp theo nên giải thích với sư phụ như thế nào thì hắn đã sớm nghĩ xong lý do thoái thác.

Trên đường đi, Lý Trường Thọ đi ngang qua Bách Phàm Điện ở gần đó, liếc nhìn qua quảng trường trước điện.

Ở dưới bóng mát của một gốc cây có hai tấm bia đá được dựng đứng lên. Một tấm ghi lại Độ Tiên Môn đột nhiên gặp phải đại kiếp, môn nhân dốc sức chiến đấu bảo vệ sơn môn vững vàng.

Trên một tấm bia đá khác lại viết tên những Tiên Nhân của Độ Tiên Môn đã ngã xuống ở trong trận chiến này.

Một môn phái an ổn thật ra chính là dựa vào từng vị Luyện Khí Sĩ trong môn giữ gìn bảo vệ.

Hang ổ của mình đương nhiên phải bảo vệ cẩn thận.

Nhưng mà Lý Trường Thọ rất nhanh lại nhìn thấy, ở đối diện hai tấm bia đá kia, trong một góc khác của quảng trường.

Ở đó có ba bức tượng đá vừa được đặt vào.

Bên trái là khuôn mặt nữ tiên dáng vẻ lung linh, mặt mũi xinh xắn. Ở giữa là khuôn mặt nam tiên công chính đeo kiếm, phía bên phải là cái tráng hán khiêng cái rìu lớn đang nhe răng cười.

Ba bức tượng đá này rất sinh động, người tượng đá được chế tác tinh chuẩn, bắt được chính xác "thần vận" của mỗi một vị đạo nhân giấy.

Hai bên của ba bức tượng đá này còn có hai tấm bia dựng thẳng, trên đó viết:

[Nghĩa sĩ Nhân Tộc thiên cổ]

[Độ Tiên Môn vĩnh viễn kính ngưỡng]

Phía trước còn có một lư hương nhỏ cắm ba cây hương dài.

Lý Trường Thọ không nhịn được vuốt nhẹ mi tâm, sau đó làm như không nhìn thấy đi đến chỗ sư muội.

Hiện nay, Độ Tiên Môn đang truy xét lai lịch khôi lỗi huyết văn, cùng với tung tích mấy vị "Nghĩa bạc vân thiên chân đạo hữu" này.

Truy xét là để bù đắp một ít lợi ích cho thân nhân của ba vị đạo hữu.

Liên quan đến Văn đạo nhân, Lý Trường Thọ ngược lại cảm thấy không nên tiết lộ những tình báo mà mình biết cho Độ Tiên Môn. Tốt nhất là giấu diếm việc này đi để Độ Tiên Môn không có mục tiêu điều tra.

Mà mấy vị "Nghĩa sĩ" này...

Trong đầu Lý Trường Thọ suy nghĩ.

Có nên làm mấy vị đạo nhân giấy đến khóc tang giả mạo trong môn để kiếm chút bảo tài linh thạch?

Lý Trường Thọ cười một tiếng, thôi bỏ ý nghĩ này đi...

Một trận chiến này làm hắn nhận thức rõ ràng được tác dụng của trận pháp, cũng tính toán xa hơn về tương lai.

Đại trận của Tiểu Quỳnh Phong có thể liên tục cường hóa, càng hoàn thiện hơn. Trong đó trận cơ hoàn toàn có thể tổ hợp thành một tòa đại trận chỉnh thể, luyện chế Tiểu Quỳnh Phong thành một trận cơ thật lớn có thể di động.

Hồng Hoang có Tiên Nhân tu vi cao thâm, luyện chế động phủ của mình thành pháp bảo, có thể lớn có thể nhỏ, tùy theo ý mình.

Đợi tu vi mình cao hơn một chút cũng có thể làm như vậy.

Khi đó nếu như lại gặp tai họa uy hiếp cả môn phái...

Tiến, có thể dùng Tiểu Quỳnh Phong đi tiêu diệt cường địch.

Lui, có thể trực tiếp thu Tiểu Quỳnh Phong vào trong tay áo, chui xuống mười vạn dặm dưới mặt đất.

Chỉ là việc này cần số lượng lớn bảo tài và cần chuẩn bị lâu dài.

"Bây giờ mình cũng không thiếu thời gian, vẫn nên bắt đầu làm thôi."

Trong lòng Lý Trường Thọ hạ quyết tâm, không xa trước mắt đã là chỗ của chín Tiên chữ Tửu. Hắn xua tan suy nghĩ rồi chậm rãi hạ xuống…

Trước tiên đánh thức sư muội, cùng trở về Tiểu Quỳnh Phong, trấn an xong sư phụ rồi nói tiếp.

…

"Bây giờ ta có thể làm gì cho Hạm Chỉ sư điệt?"

Bên cạnh cái ao trên Kim Ngao Đảo.

Ngao Ất bộ dạng thiếu niên thanh tú nhìn Hạm Chỉ đang đau buồn bên cạnh, ánh mắt cũng mang theo mấy phần ảm đạm.

Nguyên Trạch sư huynh bị người hãm hại, tâm thần bị khống chế làm ra những chuyện sai lầm hoang đường, mấy ngày trước được đại sư huynh Nhân Giáo đưa thi thể và một tia tàn hồn về Kim Ngao Đảo.

Chuyện này kinh động mấy vị cao nhân Xiển Giáo, lại cầu tình ở trước mặt đại sư huynh Nhân Giáo. Cuối cùng tàn hồn của Nguyên Trạch sư huynh hơn phân nửa không bị xử phạt, có thể đi đầu thai chuyển thế, nhưng không còn liên quan đến Tiệt Giáo nữa...

Nhớ tới bình thường Nguyên Trạch sư huynh chiếu cố cho mình, Ngao Ất không khỏi thầm hạ quyết tâm.

Đệ tử của ngươi, ta sẽ đối xử tử tế.

"Hạm Chỉ..." Ngao Ất vừa định nói gì đó, đột nhiên tiên thức phát hiện ra ở ngoài Kim Ngao Đảo có hai vị lão đạo bay tới.

Hắn lập tức giữ vững tinh thần, vội nói: "Hai vị sư huynh đưa hồn phách Nguyên Trạch sư huynh đến địa phủ đã trở về!"

Hạm Chỉ ngẩng đầu nhìn một chút hốc mắt lại lập tức phiếm hồng, vội vàng cưỡi mây ra nghênh đón, muốn hỏi một chút sư phụ của mình trên đường xuống hoàng tuyền đi như thế nào...

Một lát sau, hai lão đạo bị Ngao Ất và Hạm Chỉ ngăn lại. Hai vị này đều nhíu mày im lặng, không biết nên mở miệng như thế nào.

Ngao Ất vội hỏi: "Hai vị sư huynh, có phải xảy đã ra chuyện gì rồi không?"

"Việc này..."

"Ài, vốn dĩ mọi việc đều vô sự!" Lão đạo bên trái thở dài, thấp giọng nói: "Xem mặt mũi của Tiệt Giáo ta, Tiên Nhân địa phủ đương nhiên sẽ không gây khó dễ.

Nhưng theo quy củ Thánh Nhân lão gia định ra, chúng ta không thể can thiệp vào lục đạo luân hồi. Cho nên Tiên Nhân địa phủ chỉ có thể thể cam đoan an bài cho Nguyên Trạch sư đệ chuyển kiếp, đời sau phúc nguyên thượng đẳng, cũng không có dính dấp gì đến đời này. Nhưng thật không nghĩ đến chính là..."

Lão đạo phía bên phải ngửa đầu thờ dài: "Trước khi Nguyên Trạch sư đệ uống canh Mạnh bà thì một tia hồn phách kia lại mở miệng."

"Cái…Cái gì?" Hạm Chỉ run giọng hỏi: "Sư phụ ta nói cái gì?"

"Nguyên Trạch nói rằng: Yên tâm đi, đầu thai chỉ là chuyện nhỏ, chắc cũng không xảy ra vấn đề gì đâu!"

Hạm Chỉ không nhịn được đưa tay lên ôm trán, chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt...

Ngao Ất vội hỏi: "Kết quả thế nào?"

"Lão qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh bà rồi đi tới con đường phía trước. Lại chẳng hiểu sao từ dưới sông Vong Xuyên có cơn sóng cuộn lên, bọt nước đánh trúng hồn phách của y, bay qua bên cạnh súc sinh đạo. Chúng ta muốn cứu cũng không được, hồn phách của y đã bị Luân Hồi Bàn hút đi. Sau này chúng ta cũng nhờ quan hệ nghe ngóng được. Nguyên Trạch sư đệ hình như đi đầu thai vào đời sau của Yêu Tộc bên kia, làm một con báo đen."

"Sư phụ..." Hạm Chỉ nghe thấy lời này, lại bi thương quá độ, nguyên thần hỗn loạn tinh thần suy kiệt, thân hình lảo đảo muốn ngã, được Ngao Ất bên cạnh vội vàng nâng lên.

Chương 99. "Dã thần" sầu lo

Phá Thiên Phong, chỗ ở của chín Tiên chữ Tửu.

Lý Trường Thọ trở về nơi đây từ Độ Tiên Điện, vẫn chưa nhìn thấy hai người Tửu Ô và Tửu Thi, cũng không thấy Tiên Nhân chữ Tửu khác.

Bọn họ đều bận đi đến các nơi trong sơn môn.

Tiểu sư thúc vẫn say rượu ngủ bên giường, Lý Trường Thọ không muốn qua đó quấy rầy.

Bế tiểu sư thúc từ dưới đất lên giường?

Chuyện vượt khuôn phép lại còn dễ dàng bị người ta hiểu lầm như thế, hắn đương nhiên sẽ không làm.

Không chỉ vậy, Lý Trường Thọ còn đi nghiên cứu lầu các xung quanh của sư thúc, rất nhanh đã hiểu rõ nguyên lý bố trí trận pháp phòng hộ nơi đây.

Lý Trường Thọ khởi động trận cơ và trận pháp để bảo hộ khiến tiểu sư thúc ngủ một cách thoải mái nhất không bị bó buộc.

Trận pháp ở đây, vừa nhìn đã biết là do Tửu Ô sư bá bố trí, mang đậm phong cách của "đạo nhân lùn".

Sau đó, Lý Trường Thọ tìm được một vị đệ tử tạp dịch, cho hai bình đan dược dành cho cảnh giới Hóa Thần dùng.

Sau khi hàn huyên vài câu, Lý Trường Thọ nhờ gã đợi tiểu sư thúc tỉnh lại thì nhắn dùm một tiếng, nói hắn và Linh Nga đã trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Làm xong những việc này, Lý Trường Thọ mới mang theo Linh Nga, để sư muội nằm ở trên mây, bay ở độ cao quen thuộc trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Cảm giác tồn tại của Tiểu Quỳnh Phong, thật sự quá mỏng manh.

Mặc dù Lý Trường Thọ hết sức hài lòng vì điều này…

Nhưng sư phụ đã biến mất lâu như vậy, tiên môn vậy mà không có người nào chủ động đến hỏi thăm!

Chuyện này khiến cho một số chi tiết nhỏ Lý Trường Thọ đã chuẩn bị từ trước, hoàn toàn không thể phát huy được tác dụng!

Tất nhiên, không cần dùng cũng là chuyện tốt…

Điều vô cùng may mắn là, trên hai mặt tấm bia đá "Liệt sĩ" ở Bách Phàm Điện vừa lập không lâu, Lý Trường Thọ không phát hiện ra tục danh của sư phụ nhà mình, nếu không thì thật sự không biết nên giải thích như thế nào với sư phụ.

Ba bức tượng đạo nhân giấy kia, được cúng bái lâu thêm nữa, có lẽ cũng không có chuyện gì phát sinh.

Loại "tế lễ truy điệu" này chỉ đơn thuần là để kỷ niệm, không hề sinh ra hương hỏa công đức…

Trở về nhà tranh, Lý Trường Thọ lập tức đánh thức Linh Nga. Hai sư huynh muội thương lượng một lúc, quyết định theo bộ kế hoạch [Ổn sư] thứ nhất mà làm.

Lý Trường Thọ nằm xuống giường của mình, bờ môi khô quắt, hai mắt vô thần, ánh mắt lại mang theo vài phần lưu luyến với thế gian.

Lam Linh Nga vội vàng chạy tới nhà tranh của sư phụ, quỳ gối trên bồ đoàn, mang sư phụ…

Thả ra.

"Ai dám ám toán bần đạo! Xem chiêu!" Tề Nguyên lão đạo nhảy ra khỏi túi, giơ phất trần trợn mắt nhìn bốn phía, cúi đầu đã thấy tiểu đồ đệ quỳ trên mặt đất.

Vành mắt của Linh Nga đỏ lên, nhẹ nhàng cắn môi, âm thầm véo bắp đùi mình, thậm chí còn dùng thêm chút tu vi thực sự.

"Sư phụ…"

Tề Nguyên ngẩn ra, sau đó liền nhớ lại trước đó chính là mình đã bị hai người đệ tử đánh ngất.

Tiên thức đảo qua, Tề Nguyên lập tức thấy được đại đồ đệ nằm ở nhà tranh bên cạnh, vội hỏi: "Linh Nga, con sao vậy? Sư huynh của ngươi hắn…Hắn bị sao vậy? !"

"Sư phụ, trước đây có một lượng lớn yêu ma xâm phạm sơn môn, sư huynh lo lắng ngài sẽ xông lên liều mạng với yêu ma, nên chúng ta mới cùng nhau đánh ngất sư phụ...sư huynh ở trong trận đại chiến này..."

Linh Nga còn chưa nói xong, Tề Nguyên đã vội vàng chạy tới bên giường Lý Trường Thọ.

Tề Nguyên lão đạo nhìn thấy đệ tử bị trọng thương lập tức hối tiếc không thôi, vội vàng lấy ra một đống bình thuốc, trong lúc nhất thời lại không biết nên dùng cái nào cho thích hợp.

Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, thấp giọng nói: "Sư phụ."

"Ừ, sư phụ ở đây!" Tề Nguyên run giọng đáp: "Sư phụ ở chỗ này, ngươi có gì cứ nói."

"Ta không sao!" Lý Trường Thọ khàn giọng, yếu ớt thở dài: "Sư phụ, trước đây đệ tử làm ngài hôn mê..."

"Việc này không sao, không có gì đáng ngại, ngươi cũng là suy nghĩ cho vi sư, ta làm sao không hiểu?"

Tề Nguyên lão đạo ngồi ở bên giường, cầm cổ tay Lý Trường Thọ, thận trọng dò xét.

Chỉ thoáng chốc, sắc mặt của lão đạo biến đổi.

Tiên lực trong cơ thể của đại đệ tử, so với mình còn tinh khiết hơn, thanh tịnh hơn rất nhiều, đây chắc chắn là tiên lực cảnh giới Nguyên Tiên.

Nhưng hiện giờ, những tiên lực này trong cảm giác của lão, lại vô cùng ít ỏi. Khí tức trong cơ thể Lý Trường Thọ vào giờ phút này vô cùng lộn xộn, tâm mạch ầm ĩ như nổi trống, nếu xem xét kĩ, giống như…

Đang tại gõ trống tấu nhạc, rất là có tiết tấu!

Lý Trường Thọ cố gắng mỉm cười, nói: "Sư phụ, đệ tử không có việc gì, người không cần phải lo lắng."

Trong mắt của Tề Nguyên tràn đầy sự áy náy, thở dài: "Ài, là vi sư vô năng, không thể bảo vệ ngươi và Linh Nga, còn khiến các ngươi lao tâm lao lực như vậy."

"Đệ tử phải làm cho sư phụ mê choáng, không thì sư phụ nhất định sẽ...Khụ, khụ khụ.."

Tề Nguyên lão đạo vội nói: "Đây không tính là gì, vi sư sẽ không trách ngươii."

Lý Trường Thọ suy yếu ho khan hai tiếng, cười khổ nói: "Sư phụ nói mà không có gì chứng minh, làm trong lòng đệ tử thật sự áy náy không chịu nổi."

"Vi sư, vi sư…đúng, vi sư thề, lần này tuyệt đối sẽ không trách ngươi!"

"Sư phụ, ngài vừa thề cái gì?"

"Tất nhiên là đối với đại đạo…"

"Sư phụ, không niệm [Cảm Niệm Danh Thệ Chú], đại đạo sẽ không có cảm ứng."

"Được, sư phụ làm ngay đây! Hả"

Tề Nguyên lão đạo run lên, nhìn Lý Trường Thọ nằm trên giường.

Lý Trường Thọ nhắm hờ hai mắt, khí tức yếu ớt, lại suy yếu ho khan hai tiếng.

Lão đạo liếc nhìn Linh Nga trốn ngoài cửa nhà tranh, tiên thức cũng xoay nửa vòng xung quanh Tiểu Quỳnh Phong, lập tức lấy lại tinh thần.

Tề Nguyên lãnh đạm nói: "Trường Thọ, Quy Tức Bình Khí Quyết của ngươi, hình như không chỉ để che dấu tu vi."

"Sư phụ, đệ tử…"

"Phìiiii!" Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng phì cười, như đang cực lực nhẫn nại, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được.

Cái trán Tề Nguyên lão đạo treo đầy hắc tuyến.

Lý Trường Thọ ho khan, yên lặng ngồi dậy, lộ ra nụ cười chân thành.

"Sư phụ, đệ tử thật sự không có việc gì."

"Cái tên khốn nạn nhà ngươi!"

Tề Nguyên nâng phất trần lên đánh, Lý Trường Thọ trốn chui trốn nhủi, nhưng ở cửa ra vào lại bị tiểu sư muội "ám toán", thình lình ôm lấy!

"Sư huynh, đừng trách sư muội lòng dạ độc ác!" Linh Nga híp mắt cười, gọi vào trong phòng: "Sư phụ, ta bắt được sư huynh rồi! Mấy chuyện này đều là sư huynh ép ta làm! Ta đã nói, sư phụ ra ngoài giết địch, cũng có thể góp chút phần trách nhiệm cho Độ Tiên Môn chúng ta. Nhưng sư huynh nói ngài ra ngoài chỉ có nước liều mạng với người ta, không an tâm nên mới vạch ra mưu kế!"

Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn Linh Nga, Tề Nguyên ở phía sau đã vọt tới, giơ phất trần hét lớn một tiếng, đánh vào mông hắn.

Nếu thật muốn chạy, hắn tất nhiên có thể chạy nhanh như chớp. Nhưng lúc này là cho sư phụ bậc thang, để sư phụ bớt giận thôi.

Liền thấy "Bốp bốp bốp" mấy tiếng, khu vực quen thuộc kia sưng đỏ một lần nữa …

Lý Trường Thọ thật không dễ dàng.

Khi sư phụ cầm phất trần quật, hắn cực lực áp chế tiên lực trong cơ thể phản kích lại, để tránh làm cho sư phụ xảy ra chuyện.

Một lát sau…

Lý Trường Thọ và Linh Nga lần lượt quỳ gối trước mặt sư phụ.

Tề Nguyên ngồi ở ghế bành, nhíu mày nghe Lý Trường Thọ từ từ nói.

Ban đầu có một chút tức giận, đến nghi hoặc sau đó lại tới giật mình, cuối cùng biểu cảm của Tề Nguyên lão đạo trải qua một loạt thay đổi.

Chờ Lý Trường Thọ nói hết câu chuyện dài, Tề Nguyên lão đạo lẩm bẩm nói: "Là như vậy sao?"

Trong lúc nhất thời…

Luôn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, nhưng lại không nói ra được.

"Sư phụ, xác thực là như thế."

Lý Trường Thọ và Linh Nga cùng gật đầu, Tề Nguyên lộ vẻ suy tư.

Linh Nga ở bên cạnh vụng trộm quệt khóe môi, nàng trái lại là hoàn toàn rõ ràng, gặp được tình hình như vậy, tuyệt đối không thể cho sư huynh cơ hội mở miệng!

Không thì, sư huynh thật sự có thể nói đen thành trắng, nói trắng thành đen!

Rõ ràng chính là bọn họ đánh lén sư phụ, nhưng lúc này sư phụ cũng đã cảm thấy mình có lẽ nên bị hôn mê.

Như vậy tránh khi đại chiến đến, phe mình không xuất hiện lỗ hổng, tạo thành tình huống "Vỡ đê vì lỗ mối"

Tề Nguyên lão đạo thở dài, rất nhanh liền theo ý kiến của Lý Trường Thọ, cưỡi mây bay vào Bách Phàm Điện.

Lão thân là phong chủ Tiểu Quỳnh Phong, như thế nào cũng phải lộ mặt để hỏi xem có cái gì có thể làm hay không…

Sư phụ vừa đi, Linh Nga liền cảm thấy bên cạnh có một trận hàn ý đánh tới, không chịu được run cầm cập.

"Sư, sư huynh..."

"Sư muội!" Lý Trường Thọ cười vô cùng hiền lành, lại ôn nhu:

"Cánh đã cứng cáp rồi nhỉ."

Linh Nga co rụt cổ, cười ha ha, thấp giọng nói: "Còn không phải do sư huynh người dạy sao, chết hai người không bằng chết một người…sư huynh muội sai rồi!"

"Hừ!" Lý Trường Thọ đỡ cái mông chậm rãi đứng lên, tiên lực lưu chuyển, làm vết thương ngoài da nhanh chóng biến mất.

"Sư huynh, có muốn muội giúp huynh bó thuốc không?"

"Không cần…" Lý Trường Thọ vừa muốn trêu đùa trả thù Linh Nga, nhưng trong đáy lòng chợt có linh cảm, không khỏi nhíu mày.

Tay phải bấm ngón tay suy tính, lông mày Lý Trường Thọ nhăn càng lúc càng nhiều.

Lần này, không phải Tửu Ô sư bá lại xảy ra chuyện, hắn cũng không tiếp tục cho Tửu Ô sư bá những "Đồ chơi nhỏ" kia.

Nhưng không biết có lý do gì, trong lòng Thọ Lý Trường bỗng nhiên nổi lên báo động…

Hắn liếc nhìn sư muội, nói: "Linh Nga đi ra ngoài chơi đi, huynh muốn đả tọa suy nghĩ một số việc."

"Vâng!" Linh Nga cũng nhìn ra sư huynh hình như có chính sự, mặc dù đối với chữ "chơi" có hơi bất mãn, nhưng vẫn nhu thuận đáp một tiếng, nhanh chóng rời khỏi nhà tranh.

Mở ra trận pháp xung quanh, Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, trong lòng bắt đầu không ngừng cảm ứng suy diễn.

Đã xảy ra chuyện…

Hải Thần Giáo bên đó nhất định xảy ra chuyện.

Một tòa tượng thần của hắn vừa bị người ta đập.

Lý Trường Thọ đầu tiên là vui mừng, dù sao kể từ hôm đó, hơn một ngàn sáu trăm tòa tượng thần của mình đã thành công "bớt một".

Nhưng sau đó, hắn lại hoàn toàn không cười nổi…

Trong miếu nhỏ của thôn trại thờ bái hắn, hai nhóm phàm nhân đang cầm đao chém lung tung, máu tươi bắn tung tóe.

Đây là tranh chấp giữa các giáo phái, Lý Trường Thọ trước đây đã từng cảm ứng được, không ngờ chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng, náo loạn lớn tới mức này, đã có phàm nhân bắt đầu đầu rơi máu chảy vì Hải Thần Nam Hải …

Nhưng, Lý Trường Thọ rất nhanh đã phát hiện ra một tia khí tức màu đen nhạt quấn quanh nguyên thần của hắn, cuối cùng cột vào trên cổ tay hắn.

Thứ này hình như là…

Nghiệp chướng!

Lý Trường Thọ liền vội vàng lấy ra một tia hương hỏa công đức vẫn giấu kín tới gần chỗ hắc khí, cả hai thứ quấn vào nhau, sau đó thì dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Công đức, nghiệp chướng triệt tiêu lẫn nhau.

"Đây là vì sao?" Lý Trường Thọ có một chút dở khóc dở cười ngồi đó, rất nhanh lại bắt đầu cẩn thận suy tư.

Hương hỏa công đức, kỳ thật là tới từ "sự che chở" và "giáo hóa" phàm nhân.

Sự tồn tại của Hải Thần Giáo, trên một trình độ nhất định, khiến sự đoàn kết, hỗ trợ của thôn trại trong một khu vực tăng thêm sự chặt chẽ với thiên địa.

Lại thêm hương hỏa các nơi thờ bái không ngừng, tương đương với việc Thiên Đạo đã công nhận "Dã Thần" như hắn.

Đây chính là bái nhiều thì có nhiều.

Nghiệp chướng là từ tranh đấu giáo phái, dẫn đến phàm nhân chém giết, tử thương chảy máu là một phần nhân quả, cho nên hóa thành nghiệp chướng tìm đến Lý Trường Thọ…

"Việc này, nhất định phải giải quyết cho tốt." Lý Trường Thọ ngồi đó rơi vào suy tư.

Hiện nay hắn có đạo nhân giấy, được miễn cưỡng tính là thân ngoại hóa thân "bản nhập môn". Chỉ cần mượn một chút pháp bảo ngự không, độn địa, cũng có thể tiết kiệm tiên lực chạy tới Nam Hải.

Thế nhưng hắn nên làm những gì, mới có thể đạp đổ Hải Thần Giáo của chính mình?

Chút hương hỏa công đức ấy, kỳ thật còn không bằng đi Thiên Đình lấy công đức, công đức ở đó thuần túy mà lại thoải mái. Không giống như ở đây, tùy thời còn có thể bị Tây Phương Giáo thanh trừ.

Suy nghĩ kỹ một chút, thân là "Dã Thần" được cung phụng, lại một lòng muốn phá đổ thần giáo của chính mình, đây cũng thật sự là độc nhất.

"Ừ, nhất định phải sắp xếp kín đáo."

Lý Trường Thọ thở nhẹ, bắt đầu cẩn thận tính toán.

Hùng Trại tập trung tinh thần vơ vét của cải kia, quả nhiên là phải dọa bọn họ một trận!

Vài ngày sau, trên Phá Thiên Phong.

Tửu Cửu vừa tỉnh ngủ đứng dậy đẩy cửa gỗ ra, liên tục bấm pháp quyết, nhưng tường ánh sáng bên ngoài trận pháp lại không phản ứng chút nào.

Hả? Tửu Cửu quay đầu nhìn căn phòng, căn phòng được Tứ sư tỷ dọn dẹp quá mức sạch sẽ, nên nàng có hơi không thích ứng.

Đây…là ổ nhỏ của mình sao?

Đôi mi thanh tú của Tửu Cửu nhíu lại, phát hiện ra chuyện cũng không đơn giản như vậy.

…

Trên Kim Ngao Đảo.

"Hạm Chỉ, ngươi cứ thế cũng không giải quyết được gì." Ngao Ất nhìn khuôn mặt tiều tụy của thiếu nữ, nói: "Không bằng đi ngao du tứ phương cùng với ta? Nếu ngươi đã xem chán cảnh sắc ở Đông Hải rồi, thì chúng ta đi Tây Hải, Nam Hải dạo chơi đi? Bốn biển đều có cảnh đẹp, tinh thần cứ tiếp tục sa sút như vậy, thật sự là không được."

"Ài!" Hạm Chỉ cười khổ nói: "Sư phụ ta lại..."

"Đây thực ra cũng không phải chuyện gì xấu!" Ngao Ất nói: "Sau khi Nguyên Trạch sư huynh chuyển thế, tất nhiên cũng có thể tu hành. Yêu thì sao? Chỉ là thiếu chút khí vận mà thôi, nhưng cũng có thể hóa hình tiếp tục truy cầu đại đạo. Hơn nữa, ngươi nghĩ lại xem..."

Ngao Ất trầm ngâm một tiếng, con ngươi xoay chuyển: "Nguyên Trạch sư huynh chuyển thế rồi, hẳn là rất lâu không thể nói chuyện, vậy chẳng phải là giúp cho bản thân không phải gặp tai họa sao? Huynh ấy vốn nổi tiếng với mệnh số: Ước gì được ngược lại! Cho nên làm Yêu Thú một thời gian coi như cũng an toàn."

Hạm Chỉ nháy mắt mấy cái, giật mình nói: "Đúng là như vậy!"

Ngao Ất không ngừng thuyết phục, tâm tình Hạm Chỉ cũng dần dần tốt hơn.

Nàng khẽ thở dài, ôn nhu nói: "Vậy chúng ta ra ngoài đi dạo đi, ta cũng muốn tìm nơi để giải sầu, đa tạ sư thúc vẫn luôn an ủi Hạm Chỉ."

"Chỉ là chuyện nhỏ." Ngao Ất nở nụ cười.

Ta chắc chắn sẽ thay sư phụ ngươi, chăm sóc ngươi thật tốt!

Không lâu sau, hai đạo nhân ảnh bay ra khỏi Kim Ngao Đảo, tùy tiện chọn một phương hướng, chậm rãi tản bộ.

Chương 100. Nam nhân nên tàn nhẫn đối với...

"Trận pháp Ngũ sư huynh thiết lập cho ta, sao lại mất linh rồi?" Tửu Cửu ngồi ở trên hồ lô lớn, hai tay ôm trán, trong miệng lại nhai "đậu linh đan co dãn vô cùng không dính răng, hồi linh, bồi bổ chân nguyên tăng tinh thần", trong phút chốc đã tới Tiểu Quỳnh Phong.

Hiện giờ Tửu Cửu có một chút choáng váng.

Bản thân ở trong trận pháp phòng hộ, không hiểu là do nóng nảy nên dẫn đến thao tác sai lầm, hay do đùa nghịch quá trớn, làm trận pháp không mở ra được.

Tửu Cửu đã thử mấy lần nhưng không có kết quả, đương nhiên không thể mặc kệ nó!

Nàng thân là một Luyện Khí Sĩ cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ, mặc dù không giỏi về trận pháp nhưng cũng có phương pháp đặc biệt để phá trận…

Lấy tiên lực hộ thể rồi dùng đầu đụng vào, chỉ chốc lát là phá được.

Sau đó Tửu Cửu dựa vào kinh nghiệm làm công thường xuyên ở Tiểu Quỳnh Phong để tu sửa lại trận cơ.

Kết quả nguyên bản trận pháp của lầu các, mấy tầng phòng hộ, ngăn cách trận, tụ linh trận...không còn cái nào có thể sử dụng được.

Tửu Cửu không nhịn được lại dùng tay ôm trán, trận pháp, đan đạo, luyện khí, ba thứ đồ này thật sự quá phức tạp.

Nàng muốn tìm người hỗ trợ làm trận pháp, bỗng nhiên phát hiện ra...

Đại sư tỷ, Nhị sư huynh thì theo sư phụ ra ngoài dò xét lai lịch của địch nhân từ những thi thể còn sót lại.

Tam sư tỷ lại đi theo đạo lữ của nàng, Bát sư huynh cũng đi theo bồi tiếp đạo lữ của mình xử lý hậu sự cho các đồng môn chết trận ở các phong khác.

Hai người Tứ sư tỷ và Ngũ sư huynh thân cận với mình nhất cũng cùng đi ra ngoài với trưởng lão Bách Phàm Điện, để mua tài liệu bổ sung vào trận cơ của đại trận hộ sơn.

Còn Lục sư tỷ và Thất sư huynh đang bế quan, chữa thương cho nhau, nghe nói bọn họ còn có một loại công pháp huyền diệu gì đó, hắc hắc hắc, có thể hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ...

Nghĩ tới đây, Tửu Cửu mỉm cười, ngồi ở trên hồ lô lớn bay tới Tiểu Quỳnh Phong.

Hôm nay nàng tới cũng không phải chỉ vì tìm rượu mà còn việc quan trọng phải làm.

Tìm Trường Thọ để giúp giải quyết về trận pháp bên ngoài lầu các của mình.

Tửu Cửu đã tổng kết lại kinh nghiệm, phát hiện ra mình sửa chữa trận pháp thất bại chắc là do thiếu Lý Trường Thọ ở bên cạnh nói lải nhải...

Sau khi tiến vào đại trận phòng hộ của Tiểu Quỳnh Phong, Tửu Cửu không khỏi lộ ra nụ cười vui vẻ.

Linh Nga thì đang tĩnh tọa ở dưới tán cây, Lý Trường Thọ đang luyện đan trong đan phòng, Tề Nguyên sư huynh thì không thấy tung tích.

Tiểu Quỳnh Phong giống như không hề trải qua trận kiếp nạn đột nhiên xuất hiện kia, hoàn toàn tĩnh lặng bình yên như trước đây, lại còn lộ ra một chút âm điệu thú vị.

Tửu Cửu cũng không đi quấy rầy Linh Nga tu hành, trực tiếp bay thẳng đến đan phòng, trận pháp phía trước tự động đóng lại.

Đi được nửa đường nàng phát hiện ra...

Cánh rừng gần đan phòng không hiểu sao lại trọc đi vài chỗ, còn có thêm mấy cái ao nước.

Để làm phong thủy sao?

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái cũng không quản nhiều.

Lý Trường Thọ dĩ nhiên đã sớm phát hiện ra Tửu Cửu.

Hắn đứng ở trước đan phòng, âm thầm điều khiển "Đại đội trưởng đạo nhân giấy" dùng để giải quyết công việc ở Nam Hải do hắn vừa phái đi, tạm thời dừng lại ở dưới mặt đất tại một chỗ hẻo lánh của Đông Thắng Thần Châu.

Lý Trường Thọ để lại một tia tâm thần để giám sát các nơi, phần lớn tâm thần đều trở về bản thể, sau đó lộ ra nụ cười nhẹ với tiểu sư thúc đang bay đến từ không trung.

Một lát sau, Tửu Cửu có một chút ấp úng nói rõ ý đồ mình đến đây, rồi đưa tay sửa lại lọn tóc mai bên tai.

"Có thể giúp ta một lần hay không...chuyện này có thù lao."

"Tiểu sư thúc nếu có việc cần, ta đương nhiên sẽ toàn lực giúp đỡ." Lý Trường Thọ cười nói: "Thù lao thì không cần phải nói. Lần này sơn môn gặp nạn cũng giúp ta suy nghĩ thông suốt hơn rất nhiều, về sau nếu như sư thúc không có rượu uống thì cứ đến chỗ này lấy là được."

Hai mắt của Tửu Cửu lập tức tỏa sáng, chậc chậc cười: "Nói, có phải muốn ôm đùi bổn sư thúc hay không."

Lý Trường Thọ vội vàng lắc đầu, cố ý xụ mặt, nghiêm nghị nói: "Sư thúc, động tác ôm đùi này có một chút không ổn, dù sao chúng ta cũng có chênh lệch bối phận. Mặc dù bối phận cũng không phải vấn đề gì lớn nhưng đệ tử vẫn luôn xem người như một vị tiền bối đáng kính."

"Ta không phải có ý này, ta nói là chỗ dựa, cũng không phải..." Khuôn mặt của Tửu Cửu ửng đỏ, chắp tay sau lưng xoắn xuýt một trận.

Lý Trường Thọ không nhịn được cười khẽ một tiếng, Tửu Cửu lập tức phản ứng lại, phát hiện ra mình đang bị vị sư điệt này trêu chọc.

Nàng trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, giận dữ nói: "Đi theo ta! Sửa trận pháp! Còn dám trêu ghẹo bổn sư thúc, ngứa da phải không! Hừ! Ngày bình thường ta giúp ngươi luyện đan mệt mỏi đến vậy, hôm nay không làm ngươi mệt chết thì cũng phải để ngươi chết mệt."

Lý Trường Thọ đáp ứng nhưng lại nói Tửu Cửu trở về trước đã, nửa canh giờ sau hắn sẽ tới Phá Thiên Phong.

Làm như vậy vừa có thể tránh việc đi cùng với Tiểu Tửu làm người ta chú ý, cũng có thể sắp xếp ổn thỏa cho đạo nhân giấy.

Tửu Cửu cũng không nghĩ nhiều, vừa hay có thể trở về chuẩn bị chút bảo tài chữa trị trận pháp. Nàng nhảy lên trên hồ lô, tâm tình không tệ bay trở về chỗ ở của mình.

...

Đợi Tửu Cửu đi rồi, Lý Trường Thọ mới đứng ở trước cửa đan phòng, suy nghĩ một chút sau đó trở về trong đan phòng tĩnh tọa.

Nhắm mắt, tâm thần lại chuyển dời đến trên người của đạo nhân giấy.

Vì muốn mau chóng giải quyết vấn đề Hải Thần Giáo, lần này Lý Trường Thọ "Tự khiêu chiến bản thân", "Chấp nhận mạo hiểm", trong mấy ngày gom góp phần lớn đạo nhân giấy, sau đó nhờ sư phụ hỗ trợ thả đại đội đạo nhân giấy ra ngoài.

Chuyến đi Nam Hải này, phái đi ra có:

Đạo nhân giấy chữ "Thần Nhất" mới làm đội trưởng, đạo nhân giấy "Thần Nhị" làm phó lĩnh đội.

Sáu tờ người giấy "Thiên" phụ trách đi đường, bỏ chạy, hỗ trợ chiến đấu.

Để chuẩn bị cho thời khắc chiến đấu quan trọng, bọn hắn ngoài một số thần thông nguyên bản của người giấy ra thì còn mang theo hỏa lực, trận bàn cỡ nhỏ, mấy kiện pháp khí chứa độc, cùng với mấy loại Độc Đan chưa dùng đến trong lần Độ Tiên Môn đại chiến này.

Mục tiêu hành động:

Trong thời gian nhanh nhất, lấy ra thủ đoạn ẩn giấu, làm Hải Thần Giáo tự nhiên sụp đổ, từ đó khiến cho bản thân thoát khỏi "quả bom" không ổn định này.

Khống chế, phụ trách mang theo đám đạo nhân giấy, người giấy chữ "Thiên Nhị" lên đường. Hắn thi triển thổ độn, giấu bản thân mình kỹ hơn, lưu lại một tia tâm thần tiếp tục bảo trì cảnh giác.

Làm xong những thứ này từ khoảng cách xa, Lý Trường Thọ lại ngồi tĩnh tọa trong đan phòng một lúc.

Đoán chừng đã đến thời điểm thích hợp, đứng dậy thay một bộ trường bào sạch sẽ, thuận tiện kiểm tra các loại vật trên người, suy nghĩ xem mình còn có chỗ nào chuẩn bị chưa đầy đủ không...

Hắn không dám đi Nam Hải chủ yếu là lo lắng bị người Tây Phương Giáo mai phục, cao thủ Tây Phương Giáo có lẽ đang ở bên kia ôm cây đợi thỏ.

Nếu như bây giờ đã bắt đầu xuất hiện tranh đấu giáo phái.

Tiếp tục phát triển thành huyết chiến quy mô lớn giữa người phàm, thì Lý Trường Thọ nhất định phải đi ngăn cản.

Cân nhắc tất cả mọi chuyện, lần này những đạo nhân giấy Lý Trường Thọ phái đi này đã xác định là không thể về.

Hơn nữa vì không muốn gây ra thêm nhiều phiền toái, mấy ngày này Lý Trường Thọ đã điều chỉnh những đạo nhân giấy, trọng điểm là tập trung vào cường hóa thuộc tính "Tự sát" của đạo nhân giấy.

Làm đạo nhân giấy có thể "chết" tùy nơi tùy lúc, đạo nhân giấy có thể vẫn bảo trì hình dạng mà mình biến thành rồi tự cháy, tự đốt, trực tiếp hóa thành tro tàn, tự mình kết thúc mọi chuyện.

Là một nam nhân nên tàn nhẫn đối với người giấy của mình một chút.

Hơn nữa trước đây lúc Lý Trường Thọ kiểm tra cũng ngoài ý muốn phát hiện ra, có thể là do trước đây ở Tiểu Quỳnh Phong có chôn một đống tro cốt của các cao thủ Yêu Tộc nên...

Mấy gốc lão linh thụ kia lại bừng bừng tỏa ra sinh cơ mới!

"Trước khi cây con lớn lên vẫn phải nhờ các ngươi rồi." Lý

Trường Thọ cười cười, ngồi ở trước lò luyện đan, lẳng lặng suy nghĩ kế hoạch sau này của mình.

Công đức, nghiệp chướng, hai thứ này vô cùng huyền diệu, quan hệ cũng tương đối mật thiết.

Mặc dù công đức và nghiệp chướng có thể triệt tiêu lẫn nhau, nhưng theo Lý Trường Thọ hiểu:

Nghiệp chướng thì tương đương với Độc Đan.

Công đức thì tương đương với Giải Độc Đan.

Dù hắn có chuẩn bị một vạn viên Giải Độc Đan cũng không muốn phải nuốt một viên Độc Đan!

Coi như nghiệp chướng bị công đức triệt tiêu, nhưng vẫn để lại di chứng gì đó.

Mặc dù hắn vượt qua thiên kiếp, được phi thăng, tu vi cũng đã ổn định lại, bắt đầu vững vàng, thận trọng từng bước từng bước một tiến về phía cảnh giới Trường Sinh.

Nhưng sau này còn có một cửa ải khác đang chờ hắn...

Là Kim Tiên Kiếp.

Thiên địa cũng không cho phép sinh linh trường sinh, sinh linh vốn phải có sinh lão bệnh tử, đây mới là đạo lý của tự nhiên.

Nếu như không có chết thì làm sao được sinh?

Trừ khi có công đức che chở, Thiên Đạo lão gia cảm thấy để mình trường sinh có lợi cho trời đất, ổn định thế cục mới có thể miễn cho xuống Kim Tiên Kiếp rơi xuống.

Nếu như có nghiệp chướng quấn thân, khi đối mặt với thiên kiếp thì gần như chỉ có con đường chết, Thành Tiên Kiếp, Kim Tiên

Kiếp đều như vậy.

Cho nên, Lý Trường Thọ không muốn dính đến bất kỳ nghiệp chướng gì, chuyện Hải Thần Nam Hải nhất định phải nhanh chóng xử lý.

Tất nhiên hắn cũng sẽ làm mấy chuẩn bị khác, không ngừng củng cố bản thân.

Mặc dù Kim Tiên Kiếp rất kinh khủng, ở trong các loại cổ tịch cũng ghi chép vô cùng ít, nhưng vẫn phải có một cái cường độ hạn mức cao nhất...

Bản thân tích lũy đạo và tu vi, chỉ cần phóng qua hạn mức cao nhất của thiên kiếp vậy thì cũng sẽ nắm chắc bảy phần độ kiếp thành công.

Ba phần còn lại chính là chuẩn bị từ bên ngoài của mình.

"Ài..." Lý Trường Thọ đứng ở trước đan phòng thở dài.

Cuối cùng vẫn phải tu hành gian khổ.

"Lúc tu hành cho mình một tia khoan dung, thì khi độ kiếp sẽ nhận lấy quả đắng do mình chôn xuống."

Lý Trường Thọ tự lẩm bẩm, cảm thấy câu này cũng có thể viết vào phiên bản tiếp theo của "Ổn Tự Kinh", sau đó cười khẽ rồi cưỡi mây bay lên, từ từ bay về phía Phá Thiên Phong...

Những lời này dù bị người nghe được cũng không sao.

Hiện giờ tu vi bên ngoài của hắn là cảnh giới Phản Hư cấp tám, bắt đầu lo lắng thiên kiếp thành tiên cũng là chuyện đương nhiên.

…

"Ngươi, thật sự muốn động thủ?"

Sâu trong Nam Hải, một chỗ tiên đảo nào đó ở gần trên mặt biển.

Ngao Ất bộ dáng thiếu niên nhìn thiếu nữ đứng trước mặt, tu vi còn cao hơn mình một chút, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú ba đồng tộc trước mặt.

Trên tiên đảo có không ít Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc bay đến giữa không trung, dù bận vẫn ung dung nhìn một màn này.

Nguyên nhân thật ra rất đơn giản.

Ngao Ất và Hạm Chỉ ở Nam Hải giải sầu, đi dạo đến chỗ "Phường trấn" hải đảo này thì đụng phải người gần như cùng lúc ra đời, cùng lúc phá trứng với mình - tiểu biểu ca Nhị thái tử Long Cung Nam Hải.

Lúc này, ba người mặc cẩm y, đầu có sừng thú đang đứng ở trước mặt Ngao Ất.

Người ở giữa có thân hình gầy yếu, hai mắt hẹp dài, mặc dù khuôn mặt không anh tuấn bằng Ngao Ất nhưng có một số điểm Ngao Ất không thể so được...

Người này có thân hình bình thường, thân cao tám thước.

Hắn chính là Nhị thái tử của Long Cung Nam Hải, Ngao Mưu.

Việc này cũng vì Ngao Mưu mở miệng mỉa mai Ngao Ất, nói hắn làm nhục Long Tộc. Vốn là Ngao Ất cũng không nói gì, chỉ muốn đưa Hạm Chỉ rời đi, không muốn nổi lên xung đột với đồng tộc.

Nhưng Hạm Chỉ làm sao có thể nhìn sư thúc nhà mình chịu ủy khuất?

Câu một trào phúng lập tức đáp trả, câu hai quát khẽ, câu ba nổi giận, câu bốn cãi lại, câu năm không hợp, câu sáu lại giơ quyền.

Người xung quanh vây xem ra sức thảo luận, chín phương dò xét, vô cùng náo nhiệt.

Đơn giản mà nói chỉ là hai bên nổi lên xung đột, hẹn đánh nhau trên biển.

Ngao Ất hỏi câu "Thật sự muốn động thủ?", Ngao Mưu cười lạnh hai tiếng, ra hiệu hai vị người hầu lui ra.

Lúc này tu vi của Ngao Mưu và Ngao Ất không chênh lệch nhiều, cả hai đều có sức mạnh huyết thống gần nhau, đều là con Long Vương.

Mặc dù Ngao Ất đã bị lột sạch tẩy rửa một lần, nhưng cũng nhận được không ít chỗ tốt ở Tiệt Giáo.

Ban đầu Ngao Mưu còn tự kiềm chế thần thông huyền diệu, hôm nay muốn giáo huấn "Nhị biểu đệ nhà đại bá" làm Long Tộc bị mất mặt.

Lập tức, ở xa xa trên mặt biển xảy ra sự việc hai vị Long Tử giằng co sau đó liền ra tay đánh nhau.

Trận đánh này có hơi kịch liệt, hai bên cũng coi như kỳ phùng địch thủ nhưng Ngao Ất rất nhanh đã chiếm thế thượng phong, áp chế Ngao Mưu xuống.

Ngao Mưu lại không chút hoang mang, không kiềm chế nữa mà lập tức thi triển thần thông, thân hình biến mất ở trên mặt biển trong nháy mắt.

Ở trong biển, gã coi như bất bại!

Thần thông: Du Long Hóa Thủy!

Hai mắt của Ngao Ất ngưng lại, huyền băng thiên hỏa quanh người vận sức chờ phát động, ánh mắt không ngừng tìm kiếm trên mặt biển.

Loại cảm giác này, y đã từng trải qua...

Đột nhiên trên biển xuất hiện mấy đạo thân ảnh, tất cả đều là bộ dạng Ngao Mưu, giơ trường thương, trường kiếm, liều mạng đánh về phía Ngao Ất.

Ngao Ất lại không chút hoảng loạn, đột nhiên giậm chân một cái ở trên mặt biển. Nước biển ngưng tụ thành Thương Long, ở xung quanh đập mạnh nổ tung, đánh tan tất cả những bóng người kia.

Từng cơn sóng nổi lên trên mặt biển!

Đúng vào lúc này, thân hình của Ngao Ất đột nhiên vọt về phía sau bên trái. Bàn tay y đầu tiên là nắm lại thành quyền, sau đó lại hóa thành một chưởng.

Trong tiếng ầm ầm, mặt biển nhấc lên mấy đạo cột nước, càng lộ vẻ hỗn loạn.

Đợi khi nước biển hạ xuống, nhìn chỗ Ngao Ất đứng...

Hai chân y cách mặt biển ba thước, tóc dài gọn gàng ở sau lưng nhẹ nhàng lay động, tay trái chắp sau lưng, tay phải đang nắm cổ Ngao Mưu, nâng Long Tử cao gầy tám thước này lơ lửng giữa không trung.

Ngao Mưu trợn tròn hai mắt, giọng run run nói: "Ngươi...Ngươi làm sao tìm được thân hình của ta..."

Ngao Ất lạnh nhạt nói: "Loại thần thông này của ngươi, còn kém vị bằng hữu kia rất nhiều."

Nói xong, trước mắt Ngao Ất lại hiện lên hình ảnh của vị Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc ôn nhã lễ độ kia, tiện tay ném Ngao Mưu sang một bên.

"Đi, nhận lỗi với sư điệt của ta."

Chương 101. Trở thành người nghèo

Đôi khi giao tình giữa nam nhân, chỉ đơn giản như thế.

Ngao Ất tam quyền lưỡng cước, gần như không cần dùng hết thực lực của mình, đã đánh cho đường ca của mình là Ngao Mưu - Nhị thái tử Long Cung Nam Hải văng ra mặt biển, sau đó kẹp cổ Ngao Mưu.

Rồi Ngao Ất lại ném Ngao Mưu sang một bên, bảo y đi nhận lỗi với Hạm Chỉ.

Để duy trì thể diện của Tiệt Giáo, Hạm Chỉ cũng không tiếp tục trách cứ người này, về sau sẽ không gây thêm mẫu thuẫn giữa Long Cung và Kim Ngao Đảo.

Đối với biểu hiện của Ngao Ất, Hạm Chỉ cũng không phản ứng quá nhiều, chỉ hơi nhếch khóe miệng lên.

Ngược lại…

Ngao Mưu bị đánh một trận, ánh mắt không ngừng chớp động.

Trên mặt gã xuất hiện một ngôi sao nho nhỏ….

Ánh mắt của hai vị tiểu long tùy tùng của Ngao Mưu nhìn Ngao Ất cũng nhiều thêm mấy phần kính ý.

Long Tộc đối ngoại, luôn có một cảm giác ưu việt của "Bá chủ Viễn Cổ".

Nhưng trong tộc, Long Tử trẻ tuổi cũng thừa kế nguyên tắc nhất quán, nắm tay của người nào lớn thì người đó là lão đại.

Ngao Mưu ngã ngồi trên mặt biển, có tiên lực nâng đỡ nên không bị chìm xuống.

Trong mắt gã mang theo vài phần do dự, ngẩng đầu nhìn khóe miệng Hạm Chỉ đang mỉm cười, lại quay đầu nhìn Ngao Ất.

Sau đó, Ngao Mưu đứng dậy, nghiêm mặt nói:

"Vừa rồi, ta...thua quá nhanh, ngươi và ta lại đọ sức một lần nữa, nếu ta tiếp tục thua, ta sẽ tâm phục khẩu phục, việc này liền nghe theo ngươi!"

Ngao Ất bình tĩnh gật đầu, tiêu sái đưa tay ra, làm dấu mời.

Ngao Mưu phóng về trước một lần nữa, lần này trong ánh mắt gã tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Chỉ nghe thấy, vị Nhị thái tử Long Cung Nam Hải khẽ quát một tiếng, xuất ra các chiêu thức.

Từng hồi long ngâm, sóng cuộn mây bay.

Trong chốc lát, Ngao Ất lại nắm lấy cổ Ngao Mưu.

Ngao Ất vẫn duy trì thân hình thiếu niên, toàn thân trên dưới không có nửa điểm vết thương, chỉ thấy trên trán có hai cọng tóc ẩm ướt.

Ngao Ất vung nhẹ tay, Ngao Mưu lại ngã trên mặt biển, lần này thì ngã nhẹ hơn một chút.

Lập tức, Ngao Mưu ngẩng đầu nhìn Ngao Ất, trong mắt loé lên tinh quang…

"Ta còn có một chiêu thần thông nữa!" Mặt Ngao Mưu lộ vẻ hổ thẹn, nhưng vẫn cắn răng đứng dậy: "Nếu ta lại thua ngươi, không chỉ việc này, mọi thứ ta đều nghe ngươi!"

Ngao Ất nhíu mày lại, nhìn đường huynh trước mặt.

Như vậy vẫn không bỏ được hai chữ thắng thua.

Để giữ mặt mũi của Long Cung Nam Hải, Ngao Ất đành gật đầu đáp ứng, lần này sẽ đánh với Ngao Mưu thêm vài chiêu...

Thế là, sau nửa canh giờ…

Đánh bảy hồi, Ngao Mưu dùng hết bản lãnh của mình, bảy trận đều bại…

"Ngao Ất nhị ca tại thượng! Xin nhận một bái của tiểu đệ!"

Ba Long Tử vốn rất ương ngạnh cùng lúc chắp tay với Ngao Ất. Ngao Ất bình tĩnh gật đầu, hỉ nộ không rõ.

Không cần Ngao Ất mở miệng, ba người lại quay người khom mình thi lễ với Hạm Chỉ. Hạm Chỉ cũng không nói gì.

Ngao Mưu mặc dù xuất thế sớm trước hai năm, nhưng lúc này lại mở miệng hô một tiếng "Nhị ca" còn thuận miệng hơn cả gọi thân đại ca của mình.

Nhị thái tử Long Cung Nam Hải thực sự đã bị đánh cho bái phục.

Lập tức, Ngao Mưu làm dấu mời, mời Hạm Chỉ và Ngao Ất đi ngao du Nam Hải. Y phái hai vị tùy tùng trở về Long Cung, mang ra một chiếc bảo thuyền, chuẩn bị thêm một thuyền lễ vật làm bồi lễ cho Nhị ca.

Đã xác định đánh không thắng, không bằng triệt để nhận thua.

Ngao Ất hỏi Hạm Chỉ có muốn chuyển sang nơi khác giải sầu hay không. Hạm Chỉ lại nói muốn dạo chơi Nam Hải hơn.

Cứ như vậy, hai người bọn họ lại có thêm một "Hướng dẫn viên du lịch rồng", tiếp tục ngao du ở Nam Hải …

"Nhị ca, thần thông của ngươi thật tuyệt, có phải là học được từ Tiệt Giáo không?"

Nghe Ngao Mưu hỏi như thế, Ngao Ất lập tức mỉm cười, nghiêm mặt nói: "Đạo thừa do Thánh Nhân sở truyền, đúng là bác đại tinh thâm, có muốn bái nhập Tiệt Giáo ta không?"

"Chuyện này, vẫn là quên đi thôi, tiểu đệ ta chịu không nổi khổ tu, ở Long Cung tự tại hơn."

Ngao Ất cau mày nói: "Đường ca ngươi…"

"Đường đệ, đường đệ, hiện tại ta là đường đệ của ngươi."

"Bất kể thế nào, ngươi cần phải tiết chế chuyện nam nữ." Ngao Ất quở trách: "Khi luận bàn với ngươi, ta phát hiện ra cảm giác thân thể của ngươi đã suy nhược vô cùng nghiêm trọng. Long Tộc chúng ta mặc dù thâm hậu lâu đời, nhưng cũng không phải không kiêng nể gì như thế. Chớ có cả ngày quấn những thị nữ Hải Tộc kia. Nếu không quản được bản thân, thì sớm đi tìm một vị đồng tộc mà thành hôn, sẽ giúp ước thúc lẫn nhau đấy."

Ngao Mưu cười ha ha không ngừng, liền nói trong lòng mình đã ngưỡng mộ Tây Hải Long Nữ.

Hạm Chỉ ở bên cạnh lúc đầu nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, sau đó giật mình hiểu ra. Hai gò má nàng đỏ hồng, nhất thời không dám nhìn thẳng khuôn mặt thanh tú của Ngao Ất.

Ngao Ất cũng không có cảm giác gì, trạng thái bình thường của Long Tộc là như thế. Đại ca Ngao Giáp của y cũng cả ngày sống mơ mơ màng màng.

Long Tộc trẻ tuổi còn giữ thân trong trắng như y…

Quả thật, không nhiều.

…

Cùng lúc đó, chếch về phía tây Phá Thiên Phong, nơi ở của chín vị Tiên họ Tửu.

Lý Trường Thọ đang đứng trước lầu của tiểu sư thúc Tửu Cửu, nhìn trận pháp bố trí ở lầu các này, trong đáy lòng bỗng nhiên có cảm giác vi diệu, hơi nhíu mày.

"Sao lại cảm giác như sắp có chuyện liên quan đến mình xảy ra?"

Âm thầm cảm ứng tình hình Nam Hải bên cạnh, tạm thời không có dấu hiệu bộc phát loạn chiến…

"Tiểu Trường Thọ..." Tửu Cửu ở bên cạnh nhìn Lý Trường Thọ nhẹ nhàng nhíu mày, không chịu được nhỏ giọng hỏi: "Thật không chữa được sao?"

Lý Trường Thọ lập tức lộ ra nụ cười khổ, thở dài: "Sư thúc, đệ tử mạo muội hỏi vài câu."

"Ừm, ngươi hỏi đi!" Lý Trường Thọ ngửa đầu than: "Ngài làm như thế nào, chỉ là xông ra khỏi đại trận phòng hộ, mà lại phá hoại luôn cả sáu phần trận cơ phía dưới lầu vậy?"

"Ha ha, tiểu sư điệt ngươi đừng quá khen, ta luôn luôn tài giỏi như thế!" Tửu Cửu nhướng mày, tiện tay vỗ vai Lý Trường Thọ: "Giao cho ngươi, tùy tiện tạo ra một trận pháp là được! Ta thường xuyên uống say, hơn nữa ngủ lại hay nhăn mặt, thường xuyên ném quần áo lung tung…nếu không thì cũng chẳng cần trận pháp này!"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Sư thúc, ngài không cần nói những điều này với đệ tử."

"Hả?" Tửu Cửu híp mắt xông tới: "Chẳng lẽ ngươi thấy hết rồi?"

"Tất nhiên không." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Xin sư thúc lấy những trận cơ dưới mặt đất ra, ta vào bên trong đợi ngài, sau đó cần thêm một số tài liệu để luyện chế trận cơ. Sư thúc, ta sẽ lấy sở học của mình để làm ra vài tổ hợp trận pháp khác nhau, để cho ngài lựa chọn."

Tửu Cửu lập tức trừng mắt nhìn, tiện tay quăng một chiếc nhẫn tới, phóng khoáng vung tay: "Cứ thoải mái sử dụng! Bản sư thúc lăn lộn hơn một ngàn năm, có một chút đồ tích lũy."

Lý Trường Thọ mỉm cười, nhận lấy chiếc nhẫn, đi thẳng vào trong lầu các.

Trận pháp ở nơi bế quan sinh hoạt thường ngày luôn vô cùng quan trọng, nhưng Lý Trường Thọ sẽ không triển lộ ra trận pháp cao minh của mình.

Phải dùng những trận pháp Tửu Ô sư bá cho mà kiến giải, bố trí ra trận pháp có thể bảo vệ Tửu Cửu sư thúc chu toàn.

Cũng là một cuộc khiêu chiến nho nhỏ.

Ngồi ở trước bàn tròn, Lý Trường Thọ tìm mấy phiến đá, lấy đao khắc ra bắt đầu tô tô vẽ vẽ.

Hứng thú khác hẳn.

Tửu Cửu rất nhanh chui xuống dưới đất, lần lượt lấy ra những trận cơ nàng đã mân mê hồi lâu trước đó.

Bởi vì chỉ là trận pháp nhỏ, nên Lý Trường Thọ thiết kế cũng hết sức nhanh chóng. Tửu Cửu ôm trận cơ chạy về, Lý Trường Thọ đã chuẩn bị xong vài loại trận đồ.

"Ứi, Trường Thọ ngươi làm nhanh vậy?"

"Trước đây đã từng tìm hiểu." Lý Trường Thọ đẩy mấy phiến đá tới: "Nhìn xem, ngài muốn bố trí trận nào? Sau ta sẽ tìm ra phương vị, sư thúc ngài lần lượt chôn trận cơ xuống là có thể đại công cáo thành."

Tửu Cửu nhận lấy phiến đá nhìn, lập tức hoa mắt choáng váng đầu óc.

"Ngươi quyết định đi, ta xem không hiểu những thứ này."

"Sư thúc." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Chuyện liên quan đến tính mệnh thân gia, không được xem là trò đùa."

"Ừm" Tửu Cửu nghiêm túc gật đầu: "Vậy ngươi giải thích cho ta đi, mấy cái này có gì khác nhau? Không phải đều là trận pháp sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Nhìn thì giống nhau, kì thực khác nhau rất nhiều. Sư thúc hãy xem bộ trận pháp thứ nhất này, thiên về chống dò xét. Nếu bố trí xong, có lẽ sư tôn của sư thúc ngài cũng nhìn không thấu nơi đây."

"Ồ?" Lập tức hai mắt Tửu Cửu tỏa sáng: "Vậy chọn cái này đi!"

Lý Trường Thọ hắng giọng, tiếp tục nói: "Sư thúc đừng nóng vội, trước tiên cứ xem hết các trận rồi hẵng quyết định. Bộ trận pháp này bố trí xong, tiêu chuẩn chống dò xét thuộc trung đẳng, nhưng thiên về phòng hộ, nếu gặp cường địch, có thể gia tăng tỉ lệ sống sót. Kiên trì lâu hơn một chút, nói không chừng có thể chờ cứu viện đến. Bản thân ta tương đối thích bộ này."

Tửu Cửu chỉ vào hai phiến đá khác: "Hai trận này thì sao?"

"Bộ trận pháp thứ ba, thiên về tụ linh trận, có thể cho sư thúc linh khí tu hành liên tục, hơn nữa còn có thể chống dò xét và phòng hộ..."

Nghe một hồi, Tửu Cửu hơi choáng váng, nói câu: "Không thể làm tất cả các trận pháp này thành thượng đẳng sao?"

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ nhìn chiếc nhẫn trong tay, cười nói: "Thật ra là từ số tài liệu sư thúc ngài cho thì không đủ để làm như thế. Đệ tử trước đây đã ném tất cả tài sản quý báu của mình vào trận pháp ở Tiểu Quỳnh Phong."

"Còn tưởng rằng là nguyên nhân gì, chỉ có mỗi chuyện này."

Tửu Cửu hừ nhẹ một tiếng, lại lấy ra một chiếc vòng tay, một túi bảo vật, để trước mặt Lý Trường Thọ, nói: "Tất cả đều phải làm thượng đẳng đấy!"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, xác nhận lại: "Thật chứ?"

"Thật!" Tửu Cửu chống nạnh: "Cứ dùng thoải mái!"

Chỉ là một trận pháp cho lầu các thôi mà, chả lẽ lại dùng hết sạch vốn liếng ngàn năm của ta?

Nhưng rất nhanh, tâm cảnh Tửu Cửu, lại bắt đầu xuất hiện biến hóa vi diệu...

Lý Trường Thọ lấy hết bảo tài nàng đã góp nhặt nhiều năm ra ngoài, phân loại sắp xếp xong, cực kỳ giống dược liệu luyện đan đã xử lý trước đó...

Quan trọng là, bảo tài sau khi được Lý Trường Thọ suy xét, đều có đất dụng võ.

Lý Trường Thọ cũng không tính kế gì tiểu sư thúc, hắn cũng vô cùng coi trọng sự an toàn của Tửu Cửu.

Dù sao đây là "bằng hữu luyện đan tốt", "người che chở" của hắn.

Về trận pháp bảo vệ cho nơi sinh hoạt bế quan thường ngày, Lý Trường Thọ vốn cảm thấy vô cùng trọng yếu.

Để giúp sư thúc bố trí được đại trận cao hơn, Lý Trường Thọ bắt đầu luyện chế lại những thứ có thể sử dụng làm trận cơ, phá giải trận cơ đã phế bỏ, thứ có thể sử dụng đều dùng tới.

Thậm chí, Lý Trường Thọ còn lấy ra mấy thứ vật liệu của mình…

Tửu Cửu ở bên vốn dĩ muốn nói lại thôi, thấy Lý Trường Thọ còn lấy ra đồ của mình trợ giúp cho trận pháp của nàng, cũng không tiện nói thêm...

Hai ngày sau.

Lý Trường Thọ cưỡi mây bay về Tiểu Quỳnh Phong, khóe miệng mang theo vẻ mỉm cười thỏa mãn.

Xây được "bộ trận liên động" gần như hoàn hảo, tương đương với việc đã hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật.

Sau này hắn sẽ không lo lắng nhiều về sự an toàn của tiểu sư thúc nữa.

Trước lầu các, Tửu Cửu nhìn chăm chăm thân ảnh Lý Trường Thọ rời đi, quay đầu nhìn về đại trận phía sau đã rực rỡ hẳn lên, nhìn là biết khó phá…lại cúi đầu nhìn ngọc phù khống trận trong tay…

Bắt đầu từ vào giờ phút này, chỉ có tiên lực của nàng rót vào ngọc phù này, mới có thể mở ra trận pháp nơi đây.

An toàn, ẩn mật, thân thiện, thoải mái dễ chịu, ban đêm không thừa ánh sáng, ban ngày cũng sẽ không có chuyện linh lực nhiễu loạn.

Nhưng…

Tửu Cửu nâng mấy món pháp bảo trữ vật của mình lên, nhìn vào khoảng trống rỗng trong túi trữ vật, hai chân mềm nhũn, từ từ ngồi xuống cầu thang trước cửa.

Hơn một ngàn năm tích lũy của nàng…

Thật sự đã dùng hết, không hề lãng phí cái gì…

Nhưng vì sao, cảm giác trong lòng mình, không hề mừng rỡ, chỉ có sự trống rỗng.

Nếu như sau này mà mình không có rượu, muốn đi mua rượu thì…

Trong thoáng chốc, Tửu Cửu lại nghe thấy lời an ủi bên tai của Lý Trường Thọ trước khi đi: "Sư thúc, bảo tài và linh thạch của ngài cũng không phải là biến mất, chúng chỉ là đổi lấy một hình thức khác ở bên cạnh ngài mà thôi."

"…"

Tửu Cửu chậm rãi nằm vật xuống, thời gian dần qua, hai mắt dần mất đi thần thái.

"Ta là kẻ nghèo hèn, uống say không có chuyện gì làm.

Một ngàn năm tới, vẫn là kẻ nghèo hèn."

Về sau, nhập tịch vào Tiểu "Cùng" Phong đi…

Chương 102. Ngươi căn bản không hiểu Hải thần!

Trở lại Tiểu Quỳnh Phong, vào trong đan phòng.

Lý Trường Thọ lại dùng tiên thức thưởng thức vài lần bộ trận thế phòng ngự lầu các do Tửu Cửu sư thúc cùng mình tạo ra.

Quả nhiên, nếu không phải mình lưu lại một "cửa sau" thì cũng vô pháp nhìn thấu bức tường ánh sáng kia…

Trải qua một lần này, hệ số an toàn của tiểu sư thúc bên trong sơn môn cũng tăng lên khá nhiều.

Mặc dù xác thực tiêu tốn bảo tài hơi bị hao quá hao….

Nhưng giá trị mạng sống còn đáng giá rất nhiều, không phải những này bảo tài có khả năng so sánh!

Tính toán lại số bằng hữu có dính dáng đến mình, bây giờ có Tửu Cửu sư thúc, Tửu Ô sư bá, Vạn Lâm Quân trưởng lão…

Tính nữa thì còn Hữu Độc sư muội.

Số lượng "bạn bè" bây giờ đã vượt qua tính toán của hắn. Sau này vẫn phải chú ý giảm bớt, miễn cho kết giao bằng hữu quá nhiều, mà bị cuốn vào một ít chuyện kỳ quái.

Sau đó, hắn kiểm tra trận pháp các nơi trên Tiểu Quỳnh Phong, quan sát động tĩnh các phong trong môn phái một hồi. Tiếp tục, hắn cảm thụ đạo vận sư muội lộ ra lúc tu hành trong chốc lát, vụng trộm liếc nhìn sư phụ đang cố gắng tu hành bên trong nhà cỏ…

Xác định hết thảy như thường, lúc này Lý Trường Thọ mới mở ra mê trận vây khốn bên ngoài đan phòng. Hắn lưu lại một tia tâm thần trông coi bản thể, hơn phân nửa tâm thần buông xuống trên vị đạo nhân giấy.

Hiện nay, việc cấp bách chính là nhân quả Hải Thần ở Nam Hải, tuyệt đối không thể bỏ mặc để cho Hải Thần Giáo tự phát, tự do khuếch trương.

Trong khe hở nham mạch dưới mặt đất, đạo nhân giấy chậm rãi mở hai mắt ra.

Lý Trường Thọ kiểm tra Cảm Ứng Thạch trên thân thể người giấy, cùng với trận pháp đơn giản bố trí xung quanh.

Rất tốt, không bị người khác phát hiện ra…

Củng cố khí tức đạo nhân giấy, Lý Trường Thọ thi triển độn thuật dưới mặt đất, từ độ sâu ngàn trượng, tiến lên đến độ sâu trăm trượng.

Dưới mặt đất chiều sâu trăm trượng, hắn cũng đã cẩn thận suy nghĩ qua.

Chiều sâu này, tốc độ thổ độn tương đối nhanh, sẽ không lưu lại khí tức nhiễu loạn trên mặt đất, cũng không độn đụng vào một ít bảo tài khoáng mạch cứng rắn…

Mặc dù nếu thật sự có đụng vào, cũng có khả năng phát tài một phen…

Lý Trường Thọ lúc này, ngay tại giao giới khu vực Đông Thắng Thần Châu cùng Nam Thiệm Bộ Châu, đi ngang qua địa bàn Yêu Tộc một chút, cấp tốc tiếp cận thế tục Nam Châu.

Vì tăng hệ số an toàn, lần này Lý Trường Thọ chọn vẫn là con đường trước đây từng đi qua…

Tiên thức đảo qua, sơn sơn thủy thủy vội vàng vùn vụt trôi về sau.

Tâm niệm vừa động, lại gặp cảnh sắc như đã từng quen biết.

Thí dụ như thường xuyên xuất hiện Luyện Khí Sĩ đấu pháp, thí dụ như yêu núi tinh linh phổ thông chém giết.

Chỗ hùng quan kia chiến sự cuối cùng cũng ngừng, tường thành đều bị nhuộm thành đỏ sậm.

Mà đôi thúc tẩu chạy về phía tình yêu và tự do xưa kia, Lý Trường Thọ cũng trùng hợp tìm được tung tích bọn họ tại một sơn lâm gần đó.

Chỉ là, thúc thúc vẫn còn, tẩu tẩu đã đi đâu mất, xuất hiện thêm một thiếu niên ở gần đây đốn củi nhóm lửa…

Đây đại khái chính là thế tục hồng trần đi.

Thổ độn hai ngày, Lý Trường Thọ ở dưới mặt đất thành lớn nào đó nơi thế tục. Hắn tìm một góc ẩn nấp, đổi một vị đạo nhân giấy khác rồi lên đường.

Tiên lực đạo nhân giấy không có cách nào tự động khôi phục, bởi vì đi đường mà không công lãng phí hết chiến lực một vị đạo nhân giấy, tự nhiên là không có lời.

Như vậy cứ đi không ngừng, Lý Trường Thọ lại dùng bảy tám ngày công phu mới chậm rãi tiếp cận giáo phái của mình…

Cái gì mà của mình với không của mình chứ!

Sự tình Hải Thần Giáo Nam Hải vốn dĩ không có quan hệ gì cùng hắn!

Nếu như có thể trả những hương hỏa công đức này, đổi lấy sự tiêu vong của Hải Thần Giáo, Lý Trường Thọ tất nhiên sẽ giơ hai tay tán thành.

Quy mô của Hải Thần Giáo lúc này cũng không phải là lớn, chủ yếu phân bố ở thôn trại thành trấn bên cạnh Nam Hải, phần lớn ngư dân đều cung phụng Hải Thần…

Điểm dừng chân Lý Trường Thọ lựa chọn trước hết là thế lực bên cạnh Hải Thần Giáo, là một thị trấn phổ thông tọa lạc trên bình nguyên. Nơi này có chừng năm sáu ngàn hộ gia đình, có không ít tiểu thương đặt chân nghỉ ngơi, cũng coi như tương đối phồn hoa…

Trên đường lớn xuyên qua thị trấn, có thể nhìn thấy một ít "tẩu thú" ôn hòa, hình thể gần giống với trâu ngựa, lôi kéo một ít xe cộ, chở người đưa hàng.

Một tòa miếu của Hải Thần Giáo liền xây dựng ở phía nam tiểu trấn, sát bên đại lộ.

Nơi đó hương hỏa cường thịnh, người đi ra ngoài hay trở về nhà, phần lớn đều tới nơi đây thắp nén hương, khẩn cầu một đường an bình.

Tìm một góc tối không người, sau mấy canh giờ bí mật quan sát, Lý Trường Thọ cuối cùng cũng quyết định chui ra từ mặt đất trong rừng rậm…

Lúc này hình tượng đạo nhân giấy là một lão đạo sĩ râu tóc bạc trắng, mặt mũi hiền lành. Lão đạo mặc một thân trường bào màu xám trắng sạch sẽ, đầu búi cao, bưng phất trần, đi đường đều như tung bay trên mặt đất, giống hệt một vị thế ngoại cao nhân tràn đầy tiên khí…

Lý Trường Thọ trước tiên đi dạo ở trong trấn, không ít phàm nhân quăng ánh mắt tới hắn.

Nơi đây là khu vực biên giới thế tục Nhân Tộc, dân phong tương đối thuần phác, hình ảnh đại gia Luyện Khí Sĩ này cũng không nhìn thấy nhiều, trong đáy mắt mọi người đều mang theo vài phần hiếu kì.

Trừ hiếu kì, dân chúng trong trấn cũng hiển lộ ra sự nhiệt tình của mình.

Đi ngang qua cửa hàng bánh bao, có tiểu thương đưa bánh bao nóng hôi hổi tới.

Đi qua quán trà trước, lại có tiểu tử chạy tới, bưng một chén trà nóng cười chào hỏi.

Ngẫu nhiên đi ngang qua một tòa lầu gỗ nho nhỏ lịch sự tao nhã, một cánh cửa sổ ở phía trên bị đẩy ra và cẩn thận chống đỡ bằng một thanh gỗ ngắn, sau cửa sổ tiểu nương tử che miệng cười khẽ…

Lý Trường Thọ hoàn toàn không thấy, dạo bước mà qua, dần dần tới gần miếu thờ Hải Thần Nam Hải.

Miếu tu cũng không mấy khí phái.

Kỳ thật chính là một nhà có sân hình vuông, ở trong viện có dựng lên một bức tượng đá cao cao.

Vào cửa viện, Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn bức tượng thần. Khuôn mặt, thân hình bức tượng so với bộ dáng bản thể của hắn vô cùng giống.

Trong lòng Lý Trường Thọ thở dài một hơi.

Cũng do bản lĩnh chính mình chưa tới đâu, còn không có tu thành thần thông làm cho người ta không nhớ được hình dáng tướng mạo.

Lúc ấy bị thiên kiếp Thiên Phạt thay nhau đánh xuống, bản thân bị trọng thương lại rơi vào bên trong cảm ngộ phi thăng, Lý Trường Thọ xác thực không có cách nào lo lắng những chi tiết này…

Lúc này đây chỉ có thể suy nghĩ tìm kiếm cách bổ cứu.

"Ồ? Ngài tới từ đâu?"

Góc viện đột nhiên truyền đến một tiếng chào hỏi, một vị "Luyện Khí Sĩ" mặc bộ đạo bào rách rưới vô cùng bẩn, thân hình vừa gầy vừa lùn, chầm chậm chạy tới.

Tu vi của người này dường như chỉ tới cảnh giới Luyện Khí cấp ba, chỉ có thể miễn cưỡng thi triển một ít pháp thuật uy lực nhỏ bé.

Hắn bày quầy hàng cầu quẻ, giải quẻ tại góc sân, thuận đường bán thêm một ít hương dài giá tiền khác nhau, kiếm miếng cơm ăn ở chỗ này.

Nhưng, Lý Trường Thọ hoàn toàn không dám khinh thường.

Người này có khả năng chính là mật thám Tây Phương Giáo xếp vào, có thể là cao thủ có một chút lợi hại, hắn cũng không có cách nào nhìn thấu…

Có điều xác suất tình huống này cũng không phải là lớn.

Tóm lại, đi vào phạm vi ảnh hưởng của Hải Thần Giáo, Lý Trường Thọ sẽ thời khắc nhắc nhở chính mình, nhất định phải cẩn thận mọi chuyện.

Lão quẻ sư bước nhanh mà đến, cách còn có ba trượng, Lý Trường Thọ đã làm động tác vái chào…

"Vị đạo hữu này, bần đạo hữu lễ."

"Chuyện này?" Lão quẻ sư đầu tiên là run lên, cặp mắt không lớn kia dạo qua một vòng, lập tức ra dáng làm động tác vái chào hoàn lễ, cười nói: "Đạo hữu đa lễ, đạo hữu đa lễ. Đạo hữu ngài này là đến từ đâu, đến tòa miếu nhỏ của chúng ta có gì muốn làm?"

Lý Trường Thọ trả lời: "Bần đạo đi xa đến tận đây, thấy hương hỏa nơi đây cường thịnh. Nhưng tôn thần trong miếu này, bần đạo lại chưa từng nghe qua, trong lòng có một chút hiếu kỳ, liền tới xem thử."

Lão quẻ sư này nhíu nhíu mày: "Ngài chẳng lẽ chưa từng nghe qua Hải Thần đại nhân?"

Lý Trường Thọ lắc đầu, cười nói: "Bần đạo chỉ mới tới nơi đây thôi, Hải Thần là ai bần đạo chưa từng biết đến..."

"Lão nhân gia! Chớ có nói loại lời này trước mặt Hải Thần chúng ta!" Lão quẻ sư khẽ quát một tiếng, xụ mặt lớn tiếng nói: "Tên tuổi của Hải Thần chúng ta nổi tiếng thiên hạ! Ở ngay trước mặt tượng thần Hải Thần, mong rằng ngài nói cẩn thận làm cẩn thận. Vào thời gian trước đây ít lâu, có phú hộ trên trấn kia, cũng bởi vì mạo phạm Hải Thần, nói sai một câu ở đây. Kết quả ngày hôm sau, ở ngay trong nhà, lão uống một chén rượu liền say chết, tiểu nương tử mà hắn vừa cưới liền thành quả phụ!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Ồ? Hải Thần này vậy mà linh nghiệm như thế?"

"Đúng vậy." Lão quẻ sư cảnh giới Luyện Khí đắc ý cười vài tiếng, ngay cả khách hành hương cũng ở bên cạnh cũng hùa theo, nói đúng là như thế.

Sau đó, lão quẻ sư này liền theo lời nói vừa rồi, thao thao bất tuyệt nói về…sự tích của Hải Thần.

Có hơn mười phàm nhân đến đây dâng hương, cũng tụ lại ở bên cạnh.

Lúc lão quẻ sư kể lại truyền thuyết Hải Thần, những phàm nhân này liền góp lời nói thêm vào, mỗi người đều là có việc này nọ mình biết, kinh nghiệm bản thân "nói như đúng rồi".

Lý Trường Thọ kiên nhẫn nghe "truyền thuyết" lão quẻ sư không ngừng kể trong miệng, trong đáy lòng không ngừng run rẩy.

Trước mắt, tại Nam Hải gần đây, mấy giai thoại phổ biến nhất có quan hệ đến Hải Thần Nam Hải lưu truyền theo thứ tự là:

« Hải Thần đại chiến cá chép tinh »

« Hải Thần lục hí Tiểu Long Nữ »

« Hải Thần nói: Trong mưa gió điểm ấy đau nhức tính là gì »

« Hải Thần mang đến bầy cá »

« Tin Hải Thần, có đại lực »...

Mặc kệ người khác có tin hay không, trong này dù là một chuyện nhỏ nhất, Lý Trường Thọ đều tuyệt nhiên không tin.

Hắn tuyệt đối cái gì cũng không làm!

Cái gì mà có cá chép tinh, tiểu Long Nữ, hắn vốn dĩ đều chưa từng thấy!

Còn có chuyện thiếu nữ kia yêu đương cùng với Hải Thần, chưa kết hôn mà có con, có thể cẩn thận tra một chút tiền căn hậu quả hay không, hắn không chịu đựng nổi loại tội danh đổ vỏ ốc này!

Lão nhân kia nói nửa ngày, cũng có một chút miệng đắng lưỡi khô, thấy Lý Trường Thọ nãy giờ không nói gì, cũng khẽ hừ một tiếng.

"Ta nói nãy giờ, ngươi có nghe rõ chưa vậy?"

"Nghe là nghe được, nhưng không hiểu mấy." Lý Trường Thọ lộ ra một chút mỉm cười, lúc này này bộ dáng mặt mũi hiền lành, coi như có mấy phần tương tác.

Lý Trường Thọ tha thiết nói: "Thu thập hương hỏa, cũng là phương pháp tu hành. Ta thấy nơi đây dường như vẫn chưa có thần tích gì. Vị đạo hữu này, sự tình như lời ngươi nói, phải chăng cũng có một chút nói ngoa?"

Lão quẻ sư lập tức vừa trừng mắt, cao giọng hô: "Nói ngoa? Hắc! Ta nói này, ngươi là đến từ chỗ nào? Tới nơi đây làm gì? Nơi này của chúng ta chính là Hải Thần Giáo, chúng ta là nhóm thần sứ Hải Thần Giáo, từng người đều có lực lớn vô cùng!"

Suy nghĩ trong lòng Lý Trường Thọ nhanh quay ngược trở lại, lại nói: "Lực lớn vô cùng, tu hành một chút là có thể làm được, không thể không nói các ngươi đã bị người lợi dụng. Nếu như Hải Thần Nam Hải thật sự linh nghiệm như thế, bần đạo đứng ngay tại đây, bảo y hiển linh thử xem."

Phàm nhân xung quanh lập tức làm tư thế muốn đánh người, lão quẻ sư cũng là mặt mũi tràn đầy đau đớn.

"Ngươi, ngươi...ngươi căn bản không hiểu được Hải Thần của chúng ta! Thôi, ngươi đi mau, đi nhanh đi! Hiện tại Hải Thần coi như khoan hồng độ lượng đối với ngươi, nhưng nói không chừng sau này sẽ muốn trừng trị ngươi!" Lý Trường Thọ còn muốn lên tiếng, lão nhân kia đã tiến về phía trước, trong miệng nói lời đuổi khách.

Hai người vừa lui vừa đuổi, phàm nhân chung quanh cũng đuổi hắn ra phía trước.

Lý Trường Thọ thừa dịp lộn xộn để lại một chút tơ nhện ở góc cửa viện, lúc này mới bị lão đạo và nhóm khách hành hương đánh đuổi ra bên ngoài…

Đứng trước cửa viện, trong lòng Lý Trường Thọ có một chút dở khóc dở cười.

Bị tín đồ của mình đánh đuổi ra khỏi miếu thờ cung phụng tượng thần của mình, đây cũng xem như chuyện lạ.

Lý Trường Thọ cố ý thở dài, lão thần tiên do đạo nhân giấy hóa thành tiện tay quăng phất trần mấy lần, liền đi dọc theo đại lộ về hướng phía nam…

Vốn dĩ, tơ nhện Trùng Đồng Tam Đầu hắn để lại, kỳ thật cũng chỉ là muốn tìm hiểu kĩ càng hơn về Hải Thần Giáo.

Muốn không đánh mà thắng, phá đổ được Hải Thần Giáo, hắn nhất định phải hiểu rõ, vì sao lại có nhiều người thờ phụng hắn như vậy. Hải Thần này chưa hề hiển linh, tìm được mấy điểm mấu chốt kia mới có thể dần dần lật đổ.

Nhưng chỗ tơ nhện Lý Trường Thọ đặt ở đó, vào lúc trời tối người yên lại mang đến cho hắn thu hoạch nho nhỏ ngoài ý muốn…

Lúc nửa đêm, lão quẻ sư kia chạy tới từ trong sương phòng, lấy ra một lá bùa. Lão đốt lá bùa lên rồi lẳng lặng chờ đợi ở trong viện.

Không bao lâu, dưới ánh trăng, một con quạ rơi vào trong nội viện. Nó xem xét bốn phía một hồi rồi hóa thành một bóng người.

Lão quẻ sư kia vẫn luôn cúi đầu, cũng không dám nhìn nhiều, run giọng kể lại chuyện ban ngày gặp được lão thần tiên nọ…

Chương 103. Tự hủy thần giáo "Trận chiến đầu tiên

Đối với sự tình lão quẻ sư trời tối người yên riêng tư gặp "Quạ Yêu", Lý Trường Thọ chỉ hơi có cảm giác ngoài ý muốn, vẫn chưa quá mức kinh ngạc.

Dù sao đời trước hắn cũng từng trải, đồ vật phức tạp thứ hai trên đời này, chính là lòng người.

Nói đến bóng người "Quạ Yêu" hiện thân vào đêm khuya kia, kỳ thật cũng không nghiêm cẩn.

Lúc này Lý Trường Thọ chỉ dùng tơ nhện Trùng Đồng Tam Đầu nhìn chăm chú nơi đây, sử dụng một tia tiên thức quan sát từ xa xa.

Ngoại trừ có thể biết "kẻ này" có tu vi cảnh giới Chân Tiên sơ kỳ, cũng không thể trực tiếp đánh giá ra được đối phương có phải là yêu tu hay không.

Cũng có thể, "Quạ Yêu" vừa rồi chỉ là Chướng Nhãn Pháp, hóa hình thuật.

Nghe lão quẻ sư kia cúi đầu bẩm báo một hồi, bóng người rất nhanh liền gật gật đầu, ném hai khối kim bài và một lá bùa trên mặt đất. Sau đó gã hóa thành quạ đen một lần nữa, vô thanh vô tức bay khỏi nơi đây, đảo mắt liền mất tung tích…

Lý Trường Thọ suy tư một chút, cân nhắc ổn thỏa, quyết định không vội truy tung về phía trước.

Lại qua nửa canh giờ, Lý Trường Thọ thi triển thổ độn từ trong rừng cách đó trăm dặm, lặng lẽ đến chỗ mặt đất dưới miếu thờ.

Việc này nếu như thay một góc độ khác thì có thể nói là: "Tin chấn động: Trời tối người yên, Hải Thần vụng trộm trốn vào miếu thờ của mình, bàn tay đen vươn về người giữ miếu!"

Còn có một chút tiểu kích thích.

Bởi vì không thể không cân nhắc đến khả năng mới vừa rồi đối phương diễn một tuồng kịch cho mình xem, cố ý dẫn mình mắc câu.

Cho nên, lúc này Lý Trường Thọ hành động vô cùng cẩn thận.

Hắn vẫn chưa trực tiếp hiện thân, chỉ từ dưới mặt đất, dùng móng tay câu một tia Nhuyễn Tiên Tán. Làm cho lão quẻ sư đang ôm kim bài ngủ say triệt để hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, Lý Trường Thọ lấy ra một dây pháp khí nhỏ như sợi tóc. Dây nhỏ tự động kéo dài tới, lặng lẽ chui ra khỏi mặt đất, quấn quanh ở trán lão quẻ sư.

Tiểu thuật sưu hồn: Mê La Khinh Mộng Quyết.

Pháp này có thể khiến cho người bị thi pháp lâm vào trong mộng cảnh, chủ động bày ra trí nhớ của mình trong mộng. Khuyết điểm là chỉ có thể thi triển đối với người có tu vi khá thấp, do đó chỉ được xưng là tiểu thuật.

Một lát sau, Lý Trường Thọ đọc xong "cuộc đời long đong" của lão quẻ sư. Hắn thi triển thổ độn lặng lẽ chạy đi, không dừng lại chỗ này quá lâu.

Thuận tiện, lúc gần đi hắn không quên thả ra một tia "thuốc tỉnh rượu", để trung hoà dược lực Nhuyễn Tiên Tán, làm cho lão quẻ sư tỉnh lại như bình thường vào ngày mai ...

Hắn lặng lẽ qua lại một lần, không để lại nửa điểm vết tích.

Sau đó, Lý Trường Thọ tìm một mảnh lão lâm hoang sơn, cho đạo nhân giấy dưới mặt đất dừng hoạt động, bắt đầu chỉnh lý lại rất nhiều thông tin tình báo mình lấy được từ nơi lão quẻ sư.

Lão quẻ sư này...

Thân phận bên ngoài là người coi miếu Hải Thần Giáo, trên thực tế là người của "Nha Thần Giáo", "Nam Nữ Giáo", "Lão Thần Giáo", "Đại Hung Giáo"…vân vân, trong ba ngàn dặm gần đây, lão này làm tay trong cho trọn vẹn bảy giáo phái!

Đối với kẻ khốn kiếp cỡ này, vị Hải Thần Lý Trường Thọ này, trong đáy lòng…hết sức cảm động!

Nếu như dạng người này có nhiều thêm một ít, hắn chẳng cần tân tân khổ khổ chạy đến nơi đây, tự tay phá đổ giáo phái của mình?

Con quạ đen vừa rồi kia, chính là thần sứ Nha Thần Giáo sai khiến lão quẻ sư giám sát các "kỳ nhân dị sĩ" xuất hiện ở chỗ này …

Xung đột giáo phái Lý Trường Thọ cảm ứng được trước đây, chính là Nha Thần Giáo cùng với Hải Thần Giáo tranh hương hỏa, đoạt địa bàn. Nha Thần Giáo đơn phương phát khởi thế công trước.

Lý Trường Thọ không thể không suy nghĩ vô cùng nghiêm túc đến một vấn đề.

Phần lớn thần sứ Hải Thần Giáo, kỳ thật chính là thành viên Hùng Trại, tổng cộng mấy trăm trại dân cường tráng hối hả ngược xuôi.

Bọn họ, dùng biển cả biểu đạt lòng dạ Hải Thần, dùng cơ bắp tuyên dương đại nghĩa Hải Thần Giáo, dùng nắm đấm biểu hiện ra sự cường đại của Hải Thần…

Lý Trường Thọ chưa từng quản qua nơi đây, thậm chí là các sự việc như báo mộng, cảm ứng chỉ dẫn các loại này nọ kia cũng đều chưa làm qua nửa lần.

Đám Hùng Trại dân này hoạt động mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc là dựa vào cái gì, lấy cái gì đối kháng với những giáo phái có "thần sứ cảnh giới Chân Tiên" kia?

Lý Trường Thọ có một chút khó hiểu đối với việc này, thậm chí là không thể không hoài nghi, có người muốn vỗ béo Hải Thần Giáo rồi làm thịt!

Liên quan tới tin tức nội bộ Hải Thần Giáo, lão quẻ sư ngược lại biết được không ít.

Mặc dù lão quẻ sư hiện tại chỉ là một người coi miếu nho nhỏ, đồng thời có tới bảy vị trí kiêm chức, nhưng lão vẫn có một dã tâm leo lên trên, trở thành thần sứ chính thức!

Đối với chuyện này…

Lý Trường Thọ thậm chí nghĩ đến việc hiển linh một lần, chủ động đề bạt lão quẻ sư này, đặt lão ở một cái vị trí cao cấp thì lại càng dễ phá đổ Hải Thần Giáo.

Khục, không nói đùa nữa…

Lý Trường Thọ tới nơi đây là vì muốn làm Hải Thần Giáo tự nhiên sụp đổ, thoát khỏi nhân quả này, quét dọn tai hoạ ngầm này đi cho sạch sẽ.

Quá trình này, không thể dẫn phát đại chiến giữa phàm tục bên trong giáo phái, không thể rước lấy nghiệp chướng. Ngoài ra cũng còn phải phòng ngừa gây ra hiệu quả trái ngược, làm Hải

Thần Giáo tiến một bước lớn mạnh hơn.

Trước khi tới nơi đây, Lý Trường Thọ đã suy tư mấy bộ phương án.

Trong đó cách đơn giản nhất, hữu hiệu nhất, chính là nghĩ biện pháp làm Hải Thần Nam Hải mất đi linh nghiệm. Làm những giáo chúng phàm nhân này cảm thấy chính mình tin lầm thần.

Rút củi dưới đáy nồi!

Lúc này Lý Trường Thọ cũng đã biết được, sau ba ngày nữa, ở bờ biển "An Thủy Thành", sẽ có một đợt đại điển Hải Thần quy mô to lớn.

Lão quẻ sư bởi vì là người coi miếu nơi này, lại cách khá xa, lần này cũng không thể đến.

Nhưng căn cứ tin tức lão quẻ sư nhận được, rất nhiều "nhân vật trọng yếu" Hải Thần Giáo, cùng với giáo chúng phải tính đến hàng vạn, sẽ tụ tập tại An Thủy Thành, cử hành long trọng nghi thức cúng bái Hải Thần!

Đây chính là cơ hội vô cùng tốt.

Đến lúc đó, chỉ cần Lý Trường Thọ cho đạo nhân giấy hiện thân, đánh nát tượng thần nơi đó, đánh bại những "nhân vật trọng yếu" kia của Hải Thần Giáo…

Thế là đã trực tiếp chứng minh Hải Thần cũng không tồn tại.

Sau đó chỉ cần làm loại việc tương tự nhiều thêm mấy lần, Hải Thần Giáo tự nhiên là sẽ sụp đổ!

Trình tự kế hoạch mặc dù đơn giản, cũng không có cao thủ gì cần đối phó, nhưng tâm trí Lý Trường Thọ vẫn như cũ không dám chậm trễ chút nào…

Cần phải cẩn thận tìm hiểu, mưu đồ kỹ lưỡng, bố trí tỏ tường, cân nhắc chu toàn!

Tranh thủ thời cơ, không động thì thôi, một khi đã động…đạp đổ Hải Thần!

Lý Trường Thọ đợi màn đêm buông xuống thì lại bắt đầu hành động.

Trước tiên, hắn ở trong phạm vi thế lực Hải Thần Giáo cấp tốc dạo qua một vòng, dùng tiên thức xem xét miếu thờ Hải Thần Giáo các nơi.

Hai ngày trước khi bắt đầu đại điển Hải Thần, Lý Trường Thọ đến gần An Thủy Thành, điều tra kỹ càng thần sứ nơi đây, cũng âm thầm thăm dò trại dân Hùng Trại.

Lý Trường Thọ đã có thể xác định, những "thần sứ" này của hắn - "người phổ thông" nhiều nhất có một ngàn tám trăm cân khí lực, có mấy người còn có tu vi nhưng bất quá cũng chỉ là cảnh giới Luyện Khí, cảnh giới Hóa Thần…

Tiếp theo, Lý Trường Thọ không ngừng điều tra bổ sung thêm kế hoạch của mình.

Vì phòng ngừa đại điển Hải Thần bị Nha Thần Giáo nhiễu loạn, hắn giấu hai đạo nhân giấy chữ Thiên ở bên ngoài An Thủy Thành, tùy thời chuẩn bị ra tay đánh chặn.

Nếu Nha Thần Giáo đến đây quấy rối, tất nhiên sẽ dẫn phát các giáo phái tranh đấu, có lẽ sẽ có thảm án đổ máu, tăng thêm nghiệp chướng cho chính Hải Thần hắn.

Không thể không phòng…

Sau đó, Lý Trường Thọ lại âm thầm điều tra các Luyện Khí Sĩ có khả năng liên quan với Hải Thần Giáo.

Cuối cùng cũng chỉ thăm dò được là nữ nhi của một vị đại thần trong Hải Thần Giáo, đi đến giới Tiên Nhân phía bắc, bái Tiên Nhân làm sư phụ.

Đó chính là tiểu cô nương nào đó trong Hùng Trại, bái nhập tiên môn ở Trung Thần Châu.

Trong lòng Lý Trường Thọ không khỏi nổi lên thân ảnh thiếu nữ tên là Hùng Linh Lỵ giống như cột sắt kia…

Nhưng mà thời gian có một chút vội vàng, cũng không kịp đi xác nhận.

Chỉ là đệ tử vừa bái nhập tiên môn không được mấy năm, cũng không phải là chuyện gì nghiêm trọng…

Mặc dù nhất định phải cân nhắc các loại tình huống bên trong này, nhưng cũng không cần vì thế mà quá căng thẳng.

Trong thời gian hai ngày, Lý Trường Thọ không ngừng thêm thắt các chi tiết, xóa bỏ lỗ thủng, cố gắng đạt tới kế hoạch hoàn mỹ vô khuyết.

Đề phòng và sắp xếp mọi tình huống mà hắn có thể cân nhắc.

Lần này hẳn là ổn…

Khục, loại lời này cũng không thể tuỳ tiện nói ra.

Lúc này không thể khinh thường, cũng không thể loại trừ bất luận cái khả năng hoang đường nào…

Vào đêm trước đại điển Hải Thần, ở trong An Thủy Thành.

Đạo nhân giấy của Lý Trường Thọ trốn ở trong tiểu viện mới thuê, không ngừng rơi vào suy tư.

Đại điển khai mạc vào sáng sớm, hoạt động chúc mừng sẽ kéo dài một ngày một đêm.

An Thủy Thành cũng bởi vì giáo chúng Hải Thần Giáo tràn vào quá nhiều, lúc này vô cùng chen chúc, đường phố đặc biệt náo nhiệt.

Lý Trường Thọ ở trong phạm vi ngàn dặm vẫn không thể phát hiện ra uy hiếp gì.

Cảnh giác cao độ qua nửa đêm, bất tri bất giác đã là sáng sớm, mặt trời đã bắt đầu lấp ló ở phía đông.

Trong âm thanh chiêng trống huyên náo, toàn thành ồn ào xao xác tiếng người, các nơi đã phủ lên vải vóc màu sắc rực rỡ.

Một bức tượng Hải Thần cao hai trượng, được tám vị thần sứ Hùng Trại cường tráng chuyển ra từ miếu thờ ở đây, bắt đầu diễu phố thị chúng…

Đếm không hết bao nhiêu giáo chúng chen chúc xung quanh tượng thần, nam nữ già trẻ ven đường tranh nhau dâng hương lễ bái.

Lý Trường Thọ cũng đều có thể cảm giác được rõ ràng, hương hỏa công đức của mình vừa tăng mạnh một đoạn!

"Nếu như hiện tại ta là Đại La Kim Tiên, phần công đức này cũng liền thu nhận, đáng tiếc…" Âm thầm thở dài, Lý Trường Thọ cũng không cảm thấy có gì để tiếc.

So với công đức, mạng nhỏ mới là căn bản.

Hiện tại vẫn là khâu dạo phố trước khánh điển, đợi tượng thần ra đến ngoài thành, bọn giáo chúng cùng nhau hội tụ…

Lúc đó mới là thời cơ phù hợp nhất để hắn ra tay!

Tiếp tục giám sát các nơi, cho dù là đối phó với phàm nhân, Lý

Trường Thọ cũng không có một chút buông lỏng nào.

Cùng lúc đó, tiên thức Lý Trường Thọ trên người đạo nhân giấy dò xét đến nơi…

Nam Hải, trên mặt biển cách An Thủy Thành hơn hai ngàn dặm.

Một chiếc bảo thuyền tiên quang lượn lờ tung bay. Bảo thuyền này giống như một chiếc vỏ sò, đường kính trước sau chừng trăm trượng.

Ở bên cạnh bảo thuyền, có một đám Tiên Giao Binh Long Cung Nam Hải đứng.

Vì muốn chiêu đãi tốt Ngao Ất cùng với Hạm Chỉ, Nhị thái tử Nam Hải Long Cung Ngao Mưu, điều "Đội thân vệ" của mình đến làm hộ vệ.

Mấy trăm Tiên Giao Binh này, mỗi kẻ đều là cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ!

Loại Tiên Giao Binh này, cũng là mặt mũi của Long Cung.

Lấy cảnh giới Chân Tiên làm vũ khí, dù là Thiên Đình lúc này muốn kiếm ra đại thủ bút như vậy cũng khó khăn.

Suốt gần nửa tháng, Ngao Mưu dẫn Ngao Ất cùng với Hạm Chỉ du sơn ngoạn thủy tại Nam Hải, quên cả trời đất.

Thăm viếng tiên đảo trên biển, thưởng thức thịnh cảnh đáy biển, tham quan bảo ao Long Cung, tìm kiếm mật địa Hải Tộc.

Tâm tình Hạm Chỉ cũng hơi thư giãn phần nào.

Sư phụ nuôi lớn nàng gặp kiếp số, tương đương với nỗi thống khổ mất đi thân nhân, Hạm Chỉ muốn quên đi hoàn toàn chuyện này thì còn cần thêm nhiều ngày.

Hôm nay bay qua vùng biển này, kỳ thật cũng là đi dạo nhàm chán.

Lúc này, Hạm Chỉ cùng với lĩnh giáo âm luật mấy vị nữ nhạc sĩ Hải Tộc cảnh giới Nguyên Tiên.

Một đám Hải nữ xinh đẹp đang nhanh nhẹn nhảy múa. Nhưng hai vị Nhị thái tử của hai nhà Long Cung, lại đứng ở đầu thuyền nhìn về lục địa phía bắc xa xa, vẫn chưa đi thưởng thức dáng múa của đám Hải nữ này…

Ngao Ất nói đến khốn cảnh của Long Tộc lúc này, Ngao Mưu cũng thở dài thở ngắn, uyển chuyển nói một chút cái nhìn của mình.

Ngao Ất vào lúc mười tuổi, cảm thấy "mọi người đều say mà chỉ có mình ta tỉnh".

Ngao Ất mười một mười hai tuổi, phát hiện ra quanh người mình có không ít tộc nhân chỉ là giả say.

Ngao Ất hiện nay sớm đã rõ ràng, rất nhiều tộc nhân đều biết được vấn đề Long Tộc, chỉ là vô lực thay đổi.

Nhưng cũng có mấy con rồng không quá quan tâm với loại đại sự này, cả ngày sống mơ mơ màng màng.

Ngao Mưu chính là như vậy.

Ngao Ất chắp hai tay sau lưng, khuôn mặt thiếu niên kia có một chút thanh tú, nhưng lại có một phần lão thành trầm ổn sau khi bị hiện thực cọ rửa.

"Tộc ta, khi nào mới có thể bay lên trên chín tầng mây một lần nữa, tiếu ngạo trong trăm tộc."

"Nhị ca ngài quản cũng quá rộng rãi." Ngao Mưu ở bên cạnh cười nói: "Sống như vậy không mệt mỏi sao? Việc chúng ta có thể nghĩ đến, thế hệ trước khẳng định đã sớm nghĩ đến. Có thể làm, bọn họ khẳng định cũng đã làm, chúng ta cũng chỉ là phí công quan tâm."

"Không thử một chút sao mà biết được?" Ngao Ất nhẹ nhàng thở dài, vừa muốn tiếp tục nói chuyện, chợt thấy phương bắc có một đám mây sương mù bốc lên.

Trong mây mù mang theo một tia kim quang, lặng yên tiêu tán giữa trời cao…

Ngao Ất ngạc nhiên nói: "Kia là…?"

"Ta cũng không biết." Ngao Mưu quay đầu rống lên: "Quy thừa tướng, tới giải thích!"

Quy Tiên Nhân đang đợi mệnh tại cách đó không xa vội vàng đáp ứng một tiếng. Lão cõng mai rùa, chống gậy, hai mắt hướng về phía trước quan sát rồi đáp: "Hồi bẩm hai vị điện hạ, kia là Nhân Tộc đang bái tế Hải Thần Nam Hải, sinh ra dị tượng mây công đức. Mấy năm gần đây, Hải Thần Giáo hưng khởi tại Nam Hải, phát triển càng ngày càng mạnh. Chúng ta cũng có âm thầm điều tra nhưng không biết vị Hải Thần kia rốt cuộc là thần thánh phương nào."

"Khí vận phúc nguyên…thật tốt!" Trong ánh mắt của Ngao Ất mang theo một chút cảm khái, bên miệng lộ ra một chút cười khổ.

Ngao Mưu ở bên cạnh thấy thế, lửa giận lập tức ngút trời.

"Ta đây đường đường là Long Cung Nam Hải cũng không dám tự xưng Hải Thần Nam Hải! Các ngươi, điểm binh mã! Đi với ta tới chỗ dị tượng kia xem một lần! Ta muốn nhìn thử, Hải Thần của Hải Thần Giáo, rốt cuộc là cái quỷ gì!"

Quy thừa tướng kia muốn nói lại thôi, nhưng mấy vị tướng lĩnh Tiên Giao Binh ở cách đó không xa đã hô vang tuân lệnh!

Chương 104. Kịch bản này bị sai sai!

Công tâm mà nói, Lý Trường Thọ thân là Hải Thần cũng phải đồng ý đại điển Hải Thần lần này ở An Thủy Thành…

Làm coi như không tệ.

Chưa kể, thế tục Nhân Tộc ở rìa Nam Hải còn mới mẻ như vậy, bản thân việc có thể tụ khởi giáo chúng quy mô lớn như vậy đã vô cùng khó khăn.

Mặc dù trong thành ngoài thành quả thực có quá nhiều người, mới nhìn có một chút hỗn loạn, nhưng các nơi cũng không có sinh ra bất kỳ rối loạn nào, giáo chúng đều tự động duy trì trật tự…

Điểm ấy liền vô cùng khó được.

Nhưng mà, hảo cảm của Lý Trường Thọ đối với Hải Thần Giáo, còn không có quá nồng nhiệt…

Thôn trưởng Hùng Trại nguyên bản, bây giờ là đại tế tự Hải Thần Giáo, giữa ngày mùa hè chói chang lại mặc một tấm áo da gấu đen to sụ, ngồi ở trên bảo tọa mạ vàng, do bốn vị tráng hán nâng lên đăng tràng…

Vị Thôn trưởng này vốn là thân thể khoẻ mạnh, một màn này, cực kỳ giống khiêng một đầu hắc hùng tinh từ trong thành ra!

Lý Trường Thọ: "..."

Quả nhiên, vẫn phải mau chóng hủy Hải Thần Giáo đi thôi.

Tượng Hải Thần ra đến một chỗ trên sườn núi ngoài thành chừng mười dặm thì chuyển hướng, mười mấy vạn giáo chúng toàn thành đi theo ra.

Lý Trường Thọ vẫn luôn dùng tiên thức bao phủ nơi đây, rất nhanh liền phát hiện ra một ít hình ảnh thú vị.

Dọc theo con đường này, các thiếu nữ trang điểm lộng lẫy, mang theo vòng hoa tay cầm tay nhau hát ca dao.

Đám thanh niên thân thể khoẻ mạnh tinh thần phấn chấn, khi bọn hắn nhìn thấy mấy cô nương đang tỏ ánh mắt ngưỡng mộ, liền đi lên hô lớn "Này lên này" giống như lúc kéo lưới đánh cá, lại thuận tiện khoe ra thân thể rắn chắc của mình.

Loại đại điển quy mô lớn này cũng là dịp để người trẻ tuổi dụ dỗ lẫn nhau…khục…là dịp những người trẻ tuổi quen biết nhau, cơ hội thật tốt để phát triển những mối quan hệ nam nữ không thuần khiết.

Các lão nhân đi lại chậm chạp, bên cạnh đều có thanh niên trai tráng nâng đỡ.

Đám trẻ con hoạt bát chạy loạn, bị người lớn trong nhà gắt gao lôi kéo.

Trong đám người, còn có một ít nữ tử thân mặc váy dài, khuôn mặt trang nghiêm.

Nhóm các nàng vung ra một ít cánh hoa và lá xanh còn dính hạt sương, đây là Hải Thần Giáo chúc phúc cho giáo chúng.

Đại bộ phận giáo chúng hát bài ca dao truyền giáo, mặt luôn tươi cười, cùng nhau đeo đuổi bóng lưng Hải Thần…

Không khí toàn bộ đại điện hòa thuận lại ấm áp.

Đợi tượng thần ổn định, tám vị thần sứ Hùng Trại cũng mệt mỏi mồ hôi đầm đìa.

Bọn họ điều ổn lại khí tức rất nhanh, chắp hai tay sau lưng, hai chân chuyển hướng, phân chia trái phải đứng thẳng bên cạnh tượng thần.

Lại có hơn trăm thanh niên trai tráng Hùng Trại hình thể bưu hãn, trên người mặc đoản sam màu đen, quần dài xà cạp. Bọn hắn đeo đại đao, song chùy, toàn binh khí hạng nặng, vây lại bảo hộ tượng thần…

"Cũng nên đi qua rồi." Lý Trường Thọ thì thào một tiếng, thân hình từ bên trong tiểu viện chậm rãi biến mất, thi triển thổ độn chạy tới chỗ tượng thần.

Thời cơ không sai biệt lắm.

Tiên thức hắn nhìn chăm chú lên những giáo đồ chạy tới mảnh dốc núi kia, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể thầm nói câu xin lỗi.

Bản thân mình không phải là cao thủ có thể che chở một phương, Hồng Hoang quá lớn, cũng quá mức hung hiểm.

Hiện tại, hắn đến cả trường sinh đạo quả của bản thân còn chưa thể hái được, coi như tiếp tục làm Hải Thần, cũng vô pháp bảo vệ những giáo chúng này.

Cầm những hương hỏa công đức này, thì phải che chở những người bái tế cho mình, đây là quy tắc Thiên Đạo.

Hôm nay, để cho tự tay hắn đánh vỡ mơ tưởng của những giáo chúng này…

"Đại yêu?"

Dưới mặt đất, Lý Trường Thọ vừa muốn ngoi đầu lên, động tác đột nhiên dừng lại.

Đạo nhân giấy Lý Trường Thọ để lại bên ngoài, tiên thức tràn ra bắt được dị cảnh nơi chân trời.

Quả nhiên đến rồi.

Lần đại điển Hải Thần Giáo này là lớn nhất trong suốt bao năm qua.

Lại bởi vì Hải Thần Giáo khuếch trương quá nhanh, năm nay đã bắt đầu xung đột cùng với các giáo phái khác. Đại điển chúc mừng hôm nay, sẽ đưa tới một ít yêu ma quỷ quái quấy rối, chuyện này cũng nằm trong suy đoán của Lý Trường Thọ.

Ở trong Nam Hải tiểu giáo san sát, Lý Trường Thọ luôn cảm thấy, đằng sau có tám thành bóng dáng của Tây Phương Giáo.

Đại điển Hải Thần Giáo hôm nay, hẳn là có người muốn thăm dò một phen, tìm hiểu một chút thực chất của Hải Thần Giáo…

"May mà ta ở đây. Không thì để các ngươi mở sát giới, tăng thêm cho ta một đống nghiệp chướng?"

Tại Độ Tiên Môn ở Đông Thắng Thần Châu, bên trong đan phòng ở Tiểu Quỳnh Phong.

Bản thể Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, đưa tay hút tới cái hộp trong góc đan phòng, lấy từ trong đó ra ba tấm phù lục màu đen chữ đỏ, âm thầm dán bên trong ống tay áo.

Sau đó, hai tay hắn lập tức kết pháp quyết Liên Hoa Ổn Thần Bảo Ấn của Độ Tiên Môn.

Từng tia từng tia tiên quang củng cố nguyên thần, tăng cường cảm ứng tâm thần của bản thân đối với đạo nhân giấy…

Cùng lúc đó, ở phương hướng tây bắc An Thủy Thành, đại khái ngoài một ngàn hai trăm dặm, ba bóng đen cuốn lên một cỗ mây đen, lao vùn vụt tới hướng An Thủy Thành.

Đám mây đen này cách còn xa, chưa bị các phàm nhân An Thủy Thành phát hiện ra.

Lý Trường Thọ chậm rãi nhắm hai mắt lại, tâm thần đồng thời trở về trên người mấy vị đạo nhân giấy.

Lần này, khác biệt với trước đó.

Ngay từ khi hắn phát hiện ra ba vị đại yêu này thì đã quyết ý ra tay, không có bất cứ chút do dự nào.

Nên suy nghĩ, trước đây đều đã suy nghĩ xong.

Tất nhiên, một điểm mấu chốt nhất, là Lý Trường Thọ vì chuyến đi đến Nam Hải lần này, đã làm đầy đủ các bước chuẩn bị.

Phương diện phòng ngừa dò xét, đã có thể đạt tới cực hạn của hắn.

Đạo nhân giấy nếu như tao ngộ bất luận cao thủ nào, có thể tự hủy trong nháy mắt, tự động sử dụng "thần thông" xóa sạch dấu vết.

Lại thêm, Độ Tiên Môn vừa mới gặp nạn, Độ Ách Chân Nhân hiện thân, Độ Tiên Môn chính thức được Tam Giáo tán thành trở thành đạo thừa Nhân Giáo.

Thủ đồ Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư dù chưa trực tiếp hiện thân, nhưng trong môn phái Độ Tiên Môn có nghe đồn, nói Đại Pháp Sư đi đến Kim Ngao Đảo, nói một chút chuyện đạo lý cùng với mấy đại đệ tử Tiệt Giáo.

Phía sau có chỗ dựa, cảm giác này khiến cho Lý Trường Thọ có lực lượng để…ở bên cạnh vụng trộm nhìn Tây Phương Giáo một chút…

Đạp đổ Tây Phương Giáo là không dám đạp rồi, mới nhìn một chút cũng đều đã hãi hùng khiếp vỉa.

Vì lý do ổn thỏa, kế tiếp đạo nhân giấy giết yêu cũng nhất định phải giả bộ như là Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc đi ngang qua.

Nếu như bỏ mặc ba vị đại yêu cảnh giới Chân Tiên đi nhiễu loạn đại điền ở An Thủy Thành, tử thương một phàm nhân nào, cũng đều coi là một tia nghiệp chướng của hắn.

Đây là lý do hắn nhất định phải ra tay.

Thế lực phía sau phái ba vị đại yêu này tới, khó tránh khỏi có một chút "hiếp người quá đáng"…

Trong mắt một số sinh linh Tiên Thiên, phàm nhân có lẽ chỉ là đối tượng cung cấp hương hỏa công đức, giống như lúa mạch bình thường.

Tập trung ý chí, Lý Trường Thọ cấp tốc bắt đầu nghênh kích.

Đón đầu ba vị đại yêu, Lý Trường Thọ khống chế một vị đạo nhân giấy chữ "Thần" thổ độn ra ba trăm dặm, hiện thân tại một chỗ sơn lâm không người.

Đầu tiên phải thi triển Chưởng Nhãn Pháp cùng với hóa hình thuật, đạo nhân giấy từ một lão đạo áo gai mặt mũi hiền lành ngụy trang thành một đạo sĩ trung niên.

Sau đó lại thả ra năm tờ người giấy thần thông nguyên bản, ở chỗ này nhanh chóng bố trí đại trận ngăn cách, cũng chuẩn bị công việc siêu độ sau này.

Ngay sau đó, thân hình Lý Trường Thọ vọt tới không trung, đối đầu trực diện với đám mây đen đang bay tới từ hướng tây bắc. Hắn nắm chặt một thanh trường kiếm trong tay, thoải mái ngăn ở con đường phía trước ba vị đại yêu!

Khác biệt với ngày trước chính là, lần này Lý Trường Thọ đã rút thanh trường kiếm này ra khỏi vỏ, hàn quang nhất thời chớp động.

Đây…

Đúng là một thanh kiếm thật!

Nhưng mà, đừng để bị biểu hiện này làm mê hoặc, trên thực tế đây vẫn là một kiện pháp khí vung độc.

Nói là pháp khí cũng không hẳn, xem như là một kiện pháp bảo phẩm chất không tệ.

Là "pháp bảo vung độc chuyên dụng" thật sự.

Ba vị đại yêu trốn ở bên trong mây đen bay gần đến, phát ra một tiếng gầm thét như sấm rền: "Cút!"

Lý Trường Thọ lại đáp lễ một tiếng: "Thiên địa càn khôn, nơi đây Nhân Tộc ta hưng thịnh, há lại cho đám yêu ma các ngươi làm hại!"

Nói xong, bảo kiếm trong tay ném ra phía trước!

Hắn đạt được dẫn dắt từ hộp kiếm của Hữu Cầm Huyền Nhã, tìm ra ngự kiếm thuật đơn giản. Vào giờ phút này hai tay đạo nhân giấy cũng không ngừng kết thành từng đạo kiếm ấn, có vẻ cũng rất ra dáng.

Chỉ một thoáng, bảo kiếm kia chia ra làm ba, ba hóa thành chín, mang theo đạo đạo kiếm quang đánh úp về ba vị đại yêu phía trong mây đen!

Ba vị đại yêu cảm nhận được rõ ràng, tu vi của đối phương là cảnh giới Chân Tiên.

Bọn hắn cũng không dám khinh thường, từng người nhao nhao ra tay, vừa bảo trì hình thể Yêu Tộc vừa tế khởi mấy đạo bảo quang.

Nhưng mà, bảo kiếm bay tới, ba vị đại yêu ngạnh kháng mấy lần, lập tức sững sờ.

Ngự kiếm pháp thuật này nhìn uy phong lẫm liệt, vì sao uy lực lại…yếu như vậy?

Ba vị đại yêu cười lạnh một tiếng, dùng mây đen bao khỏa bản thân, hung mãnh đánh tới Lý Trường Thọ. Bọn hắn không quan tâm đối với chín chuôi kiếm ảnh không ngừng bay qua bay lại.

Nhưng mà, trong kiếm ảnh chấn động, từng tia từng tia sương độc vô sắc vô vị từ lưỡi kiếm tản ra, chui vào trong cơ thể ba vị đại yêu, tới gần yêu hồn bọn hắn…

Đám mây đen miễn cưỡng vọt tới trước người Lý Trường Thọ, quỷ dị ngừng lại…

Ba vị đại yêu kia, từng người bay nhảy hai lần trong mây đen, cũng không có tru lên tiếng nào. Ba thân thể cao lớn rơi về phía sơn lâm phía dưới, vừa vặn đụng vào đại trận cách ly.

Lý Trường Thọ: "..."

Còn dễ dàng hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hắn.

Đưa tay một cái, thanh bảo kiếm nhuộm yêu huyết bay về tới tay hắn.

Lý Trường Thọ hừ lạnh một tiếng: "Chỉ bằng ba tên tiểu yêu các ngươi, còn không thể bức ra mười hai kiếm của bần đạo!"

Nói xong, hắn rút kiếm hạ xuống phía dưới, bày ra phong phạm một bậc kiếm sĩ cao nhân.

Chốc lát sau, trong trận pháp ngăn cách.

Lý Trường Thọ đánh bay tro cốt ba vị đại yêu, thu hồi người giấy, cầm lấy Nhiếp Hồn Bảo Châu, cấp tốc điều tra những hình ảnh còn sót lại trong đó.

Quả nhiên là yêu quái phương tây.

Hơi lắc đầu, Lý Trường Thọ phá bỏ đại trận, đạo nhân giấy cấp tốc chìm vào trong đất, tiến về chỗ ẩn thân nguyên bản.

Kế tiếp…

Sao lại còn có nữa?

Một đám đã san bằng, một đám khác lại tới. Tiên thức của Lý Trường Thọ lại bắt được một mảnh mây đen bay tới từ hướng bắc!

Trong đó lại có từng con quạ đen đen nhánh, mà đám quạ đen này dường như cũng có một chút tu vi…

Phía dưới dốc núi, Lý Trường Thọ đang tính tiến tới đập bay tượng Hải Thần, khóe miệng hơi co quắp một hồi.

Hắn đưa hơn phân nửa tâm thần, tiến đến trên vị đạo nhân giấy phía bắc, tiếp tục diệt yêu…

Hắn hôm nay, rốt cuộc là đến hủy thần giáo, hay là đến bảo vệ thần giáo?

Nghiệp chướng quả nhiên là chuyện phiền toái!

Ở bên ngoài An Thủy Thành.

Lúc này đã có không ít giáo chúng đến gần tượng thần, sau khi từng người lễ bái hành lễ, cùng đọc lên giáo nghĩa Hải Thần Giáo của bọn họ.

Một bộ phận tâm thần Lý Trường Thọ ký thác vào nơi đây, nghe vạn người hát tụng bên ngoài, trong đáy lòng cũng thoáng có một chút cảm khái…

Hắn mặc dù không có quan tâm đến Hải Thần Giáo, nhưng qua mấy ngày nay quan sát, cũng coi như hiểu rõ một chút.

Thần giáo này hương hỏa thật không tệ.

Ngoại trừ nhóm thần sứ trong giáo có một chút tham tài, bản thân Hải Thần Giáo, đối với phương diện an ổn người dân phát huy hiệu quả khá tích cực…

Nếu không thì, Thiên Đạo lão gia cũng không có khả năng cho hắn nhiều hương hỏa công đức như vậy.

Giáo nghĩa Hải Thần Giáo cũng không phức tạp, còn có ca dao truyền miệng. Ngoài việc bái tế Hải Thần như thế nào, chính là tuyên dương "hiền lành", "bình thản", "ra biển rơi vào tuyệt cảnh không nên từ bỏ", "Hải Thần vĩnh viễn bầu bạn với ngươi"…

Ngoài những điểm này…

Trong đó còn có một phần giáo nghĩa, Lý Trường Thọ phán đoán là nguyên nhân quan trọng giúp Hải Thần Giáo nhanh chóng phát triển.

"Hải Thần sẽ đưa hồn phách thất lạc ở trong biển vào vòng luân hồi, để bọn họ sau rất nhiều năm lại xuất hiện trong chúng ta một lần nữa ."

Đây rõ ràng là có người Hùng Trại tham khảo sự tình địa phủ luân hồi.

Nhưng giáo nghĩa này tồn tại, lại làm cho giáo chúng Hải Thần Giáo lúc ra biển, khi gặp một ít hoàn cảnh ác liệt sẽ có nhiều hơn một phần quyết tâm chống lại, có lòng cầu sinh.

Cũng bởi vậy, có thật nhiều ngư dân vượt qua tai hoạ.

Bản thân Hải Thần Giáo hoàn toàn không có làm chuyện xuất sắc đặc biệt gì, nhưng bởi vì hương hỏa công đức nơi đây bị chiếm, liền có thế lực âm thầm phái yêu ma tới phá hoại…

Hành động lần này nhanh chóng hơn!

Lý Trường Thọ dùng đạo nhân giấy phát động đánh lén, một phần Tam Muội Chân Hỏa đốt rụi đám yêu quạ kia.

Cấp tốc xử trí xong tro tàn những yêu quạ này, tâm thần Lý Trường Thọ, lần nữa chuyên chú vào đạo nhân giấy ẩn nấp gần tượng thần.

Thời cơ đã thành thục.

Không dám chậm trễ thêm, Lý Trường Thọ trực tiếp huỷ bỏ thổ độn.

Cỗ đạo nhân giấy này duy trì thân hình một người đạo sĩ trung niên, chắp tay sau lưng, giẫm lên mây, từ nơi hiện thân hậu phương bay lên cao trăm trượng.

Dốc núi to như vậy đứng đầy bóng người, vào giờ phút này tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Một nữ tử chỉ vào đạo sĩ trung niên phát ra một tiếng hét:

"Hiển linh! Hải Thần hiển linh!"

"Mọi người chạy mau!"

"Chạy cái gì mà chạy! Đó là Hải Thần!"

"Mọi người nhanh dập đầu mới là chính sự! Cám ơn Hải Thần phù hộ phu nhân hài tử mẫu tử ta bình an!"

"Tạ Hải Thần đại nhân phù hộ con ta sống sót trong tai nạn trên biển!"

Tình cảnh lập tức hỗn loạn không chịu nổi!

"Tất cả mọi người không được quỳ!"

Thôn trưởng Hùng Trại đột nhiên hét lớn một tiếng: "Đây là yêu ma, nhìn hắn có chỗ nào giống với Hải Thần của chúng ta!"

"Ngu muội! Trong Nam Hải làm gì có Hải Thần!" Lý Trường Thọ hét lớn một tiếng, âm thanh truyền trăm dặm.

Tay áo dài vung lên, một chưởng vỗ ra, Lý Trường Thọ ngưng tụ tiên lực thành một bàn tay lớn màu xanh, vỗ xuống tượng thần!

Xin lỗi, các vị…

Đợi ta tìm được biện pháp, trả phần hương hỏa công đức này lại cho các vị, mỗi người chúng ta không ai nợ ai...

Trong lòng Lý Trường Thọ thở dài, phát giác được chính mình có một chút hơi thất lạc, cũng không nhịn được cười khổ một tiếng.

Chưởng ảnh sắp hạ xuống!

Khóe mắt của Lý Trường Thọ đột nhiên liếc về bên cạnh tượng thần, có từng tia từng tia ánh sáng màu vàng đất đang nhanh chóng ngưng tụ…

Trong một cái chớp mắt tiếp theo, một hư ảnh cự phủ không có một chút dấu hiệu nào, đột nhiên quỷ dị xuất hiện ở phía trên tượng thần.

Cự phủ này bị một đạo quang mang ngưng tụ thành bàn tay lớn cầm lấy, trực tiếp bổ vào phía trên chưởng ảnh Lý Trường Thọ đánh ra.

Đạo chưởng ảnh Lý Trường Thọ tiện tay đánh ra này, tương đương với một kích chưởng ảnh của Tiên Nhân bình thường, lại bị cự phủ…

Đánh tan trong nháy mắt…

Chương 105. Bí mật thật sự của Hùng Trại cường tráng!

Chưởng ảnh, cự phủ, bàn tay to lớn…

Chuyện này?

Lý Trường Thọ vẫn luôn biết, Hồng Hoang rất lớn, kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, hắn chỉ là một vị Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc bình thường.

Nhưng hắn quả thực không nghĩ tới, chính mình vậy mà lại có thời điểm hoàn toàn nhìn nhầm!

Bên cạnh tượng thần, có một vị tráng hán mở miệng rộng ra, trong miệng phun ra một cỗ vầng sáng màu vàng đất.

Chùm sáng này, ngưng tụ thành cánh tay to lớn cầm cự phủ kia, nhẹ nhõm đánh tan chưởng ảnh của Lý Trường Thọ!

Trong chốc lát…

Nhận biết của Lý Trường Thọ về Hùng Trại triệt để đổ sụp.

Ban đầu mặc dù nhìn ra Hùng Trại có một chút không giống bình thường, nhưng chính mình lúc ấy sau khi vội vàng củng cố tu vi cảnh giới phi thăng, quan sát một đoạn thời gian rồi cũng liền lặng yên rời đi.

Về sau, Hùng Trại bọn họ bắt đầu gây dựng kế hoạch Hải Thần Giáo phát tài, cũng phát triển Hải Thần Giáo đến thành quy mô như bây giờ.

Trong quá trình này, Lý Trường Thọ ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn chăm chú người Hùng Trại.

Nhưng những người này mới nhìn chính là một đám gia hỏa tứ chi phát triển, Lý Trường Thọ vẫn không thể phát hiện ra bọn họ có sơ hở gì, chỉ có đôi khi cảm thấy bọn họ có chút ít tham tài.

Thậm chí nhiều lúc nhìn dáng vẻ bọn họ ngu ngơ, sẽ còn cảm thấy đây là những kẻ thuần phác, đơn giản và thiện lương…

Không nghĩ tới…

Vạn vạn lần không nghĩ tới!

Hắn lại bị những tên gia hỏa nhìn ngu ngơ này lừa bịp nhiều năm như vậy!

Lý Trường Thọ tự nhận, chính mình có đôi khi đúng là giấu diếm sâu một chút!

Nhưng so sánh cùng với đám người Hùng Trại này, tuyệt đối mặc cảm, cam bái hạ phong trong nháy mắt!

Hải Thần Giáo cái quỷ, dứt khoát đổi tên thành [Đoán không ra] thần giáo là được rồi!

Những nam nữ già trẻ Hùng Trại này, có thể kết phường diễn một vở kịch. Năm đó đầu quái ngư kia chở mình đi, nói không chừng chính là do bọn họ cố ý bắt giết…

Trong tích tắc này, trong lòng Lý Trường Thọ tràn đầy hai chữ to:

TÍNH TOÁN!

Nhưng Lý Trường Thọ vẫn chưa bối rối, trong đáy lòng rung động thì rung động, cũng không ảnh hưởng đến phán đoán của mình đối với tình thế.

Lý Trường Thọ khống chế đạo nhân giấy lập tức lui lại, tốc độ nhanh vô cùng. Nhưng cánh tay cự nhân kia sau khi bổ ra chưởng ảnh, lại cầm rìu lớn chém tới.

Hình tượng này quỷ dị không nói lên lời…

Một tráng hán cả người đầy bắp thịt, há mồm phun ra hào quang màu vàng đất. Quang mang ấy ngưng tụ thành một cánh tay cầm cự phủ, giống như vật sống đuổi theo Lý Trường Thọ chém tới tấp.

Một kích này nhìn như vô cùng chậm chạp, nhưng Lý Trường Thọ lại nhận ra trên đó có đạo vận huyền diệu yếu ớt.

Như chậm lại thực nhanh, như nhẹ lại thực nặng!

Cùng với các đạo pháp, thần thông Lý Trường Thọ biết, hoàn toàn là hai loại lực lượng khác biệt!

Lý Trường Thọ cảm giác không ra lực đạo ẩn chứa trong đó, nhưng lại không dám xem thường uy lực một búa này.

Hắn cấp tốc hoành chuyển trên không trung, miễn cưỡng tránh thoát búa này!

Vừa vặn sau dốc núi, lại vô thanh vô tức xuất hiện một khe hở dài mấy trăm trượng…

Tiên thức hắn đột nhiên bắt được, bên cạnh lại có quang mang nở rộ!

Trong thời khắc ánh sáng lóe lên, thân hình Lý Trường Thọ lập tức phóng lên tận trời. Một mũi tên cực nhanh bay sát qua dưới chân hắn, uy lực của nó tuyệt đối có thể một kích xuyên thấu lớp tiên lực bảo vệ đạo nhân giấy!

Lý Trường Thọ cúi đầu liền thấy, lại có một thanh niên lực lưỡng xuất hiện dị dạng.

Người này không có biểu diễn lưỡi búa to, miệng phun cánh tay. Hai tay gã vốn dĩ vô cùng tráng kiện, lúc này biến thành kích cỡ như thường nhân…

Trên hai đầu cánh tay, lại lưu chuyển quang mang như lưu ly.

Sau đó, hai tay người này trống rỗng làm hình "Kéo cung xạ điêu". Quang mang trên cánh tay tự động ngưng tụ thành trường cung và mũi tên.

Lý Trường Thọ lách mình phóng tới trong mây, đồng thời lập tức nghiêng trái tránh phải, miễn cưỡng tránh thoát thêm một tiễn của đối phương…

Một tiễn này bắn thủng đám mây trắng phía trên, sau đó nổ tung.

Lý Trường Thọ tiếp tục bay nhanh về không trung. Hắn bay đến độ cao mũi tên nổ tung vừa rồi, uy hiếp ở phía dưới lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Cúi đầu nhìn lại…

Một đám hán tử mặc thiết giáp màu đen, đứng đó quơ binh khí trong tay. Cả đám ngửa mặt nhìn đạo nhân giấy Lý Trường Thọ, diễu võ giương oai một hồi, trong miệng phát ra tiếng nói xì xồ xì xào, giống như đang cười chế nhạo.

Mấy năm nay Hải Thần Giáo phát triển, nam nam nữ nữ Hùng Trại vào nam ra bắc, cũng đều xem như có kiến thức rộng rãi.

Bọn họ đã không còn là Hùng Trại dân đơn thuần.

Năm đó bọn họ nhìn thấy có Luyện Khí Sĩ biết bay, liền sẽ cho rằng đây là thần linh Tiên Nhân, phải quỳ lạy cầu phúc.

Bọn họ hôm nay, trực tiếp đánh cho hóa thân của Hải Thần nhà mình chạy lên trời không dám hạ xuống, còn vui cười một hồi ở phía dưới, lại còn chửi rủa:

"Xuống đây đi! Đồ hèn nhát!"

"Giả thần giả quỷ! Có bản lĩnh xuống đây xoay cổ tay, so lực cánh tay một lần!"

Lúc này, không chỉ Lý Trường Thọ có chút ngơ ngác, giáo chúng phàm nhân người người tấp nập phía dưới cũng đều ngớ ra hết rồi!

Thôn trưởng Hùng Trại trang điểm thành Hắc Hùng Tinh, phản ứng hết sức nhanh chóng.

Thôn trưởng xoay động nhãn châu, lập tức hô to: "Hải Thần hiển linh! Là Hải Thần hiển linh hạ xuống thần lực cho thần sứ! Tạ Hải Thần phù hộ! Uy nghiêm của Hải Thần, không thể xâm phạm!"

Lập tức, giáo chúng xung quanh nhao nhao cao giọng la lên, tiếng gầm giống như núi kêu biển gầm.

Đám giáo chúng này lễ bái tượng thần một lần nữa, trong ánh mắt không ít người tràn đầy cuồng nhiệt, tình cảnh vô cùng hùng vĩ...

Như vậy cũng được nữa hả?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ dở khóc dở cười, mình dùng người giấy hóa thân đến đây, là vì nói cho những giáo chúng này, Hải Thần không tồn tại.

Nhưng hôm nay, hắn vì muốn chu toàn kế hoạch, cũng vì bảo vệ giáo chúng nơi đây, diệt sát hai nhóm đại yêu đột kích…

Kết quả là, chính hắn trái lại lại bị thần sứ thần giáo của mình đuổi theo chém một hồi!

Đây là chuyện hoang đường gì đây?

Quả thực chính là bị Hồng Hoang cười chê!

Đại khái, chính mình hẳn là "Hương hỏa thần" thứ nhất mất mặt như vậy!

Ban đầu Lý Trường Thọ chẳng qua cảm thấy, Hải Thần Giáo sẽ trở thành tai hoạ ngầm sau này của mình, sau đó rước lấy nghiệp chướng, nên mới phải nhanh chóng giải quyết việc này.

Lúc này xem ra, có lẽ chính mình cũng chỉ là bị người Hùng Trại lợi dụng.

Lòng dạ bọn gấu đất này cũng quá bẩn thỉu đi!

Trên bầu trời, trong mắt Lý Trường Thọ xẹt qua một tia ngoan tuyệt, trở tay lấy ra hai bình sứ…

Nhưng hắn lập tức ý thức được, nếu như chính mình thật sự làm như thế, sẽ vô duyên vô cớ trêu chọc nghiệp chướng cho chính mình.

Huống chi, bọn người Hùng Trại kia, ở phía sau có thể có tồn tại đáng sợ.

Trước hết làm rõ ràng nội tình của bọn người kia rồi tính.

Một chi tiết nhỏ cấp tốc bị Lý Trường Thọ bắt lại, tráng hán phun từ trong miệng ra cánh tay và cự phủ vừa rồi, lúc này tinh thần của gã uể oải suy sụp ngồi bên cạnh tượng thần.

Mà tráng hán cánh tay biến thành tay thường nhân vừa rồi, lúc này cũng buông thõng cánh tay, không có cách nào nâng lên…

Hẳn là…lực lượng huyết mạch?

Nhân Tộc làm sao có thể có loại lực lượng huyết mạch này?

Trong lòng Lý Trường Thọ đột nhiên xẹt qua một đạo thiểm điện, nhìn thân ảnh đám tráng hán diễu võ giương oai phía dưới, nhớ tới mấy điển cố ghi chép trong cổ tịch.

…

Sau khi Bàn Cổ khai thiên địa, nguyên thần hóa thành Tam Thanh, thi thể lại dưỡng dục ra một chủng tộc…

Vu!

Vu Tộc chậm rãi phát triển tại thời Viễn Cổ, có công đức che chở, lại có một chút thần lực Bàn Cổ đại thần để lại. Mười hai Tổ Vu hô phong hoán vũ, khống chế lực lượng quy tắc Viễn Cổ. Cao thủ đại vu, chiến vu trong tộc tầng tầng lớp lớp.

Sau đại chiến Long Phượng, Vu Tộc trở thành tộc mạnh nhất trong trăm tộc, dần dần tự mãn lấn áp các tộc khác.

Trăm tộc không phục, dần dần liên hợp, cùng với sự lãnh đạo của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất – Đại năng Kim Ô tộc sinh ra từ Thái Dương Tinh. Đội ngũ này tự xưng là Thánh Tộc, liên tục chinh chiến mấy năm cùng với Vu Tộc.

Về sau, Thánh Tộc dần dần được xưng là Yêu Tộc. Đông Hoàng, Đế Tuấn tự lập làm Yêu Hoàng, lập nên Yêu Tộc Thiên Đình tại đỉnh Bất Chu Sơn…

Ba lần đại chiến Vu Yêu, đánh rớt khí vận cả hai tộc, từ đó mới có Nhân Tộc dần dần hưng khởi.

Bởi vì Nhân Tộc cùng với Yêu Tộc không có cách nào hóa giải mối hận diệt tộc, trong năm tháng dài đằng đẵng trước đại chiến

Vu Yêu lần ba, Vu Tộc cùng với Nhân Tộc dần dần thông hôn, sinh ra "Vu Nhân" nhất tộc.

Đại chiến Vu Yêu kết thúc, Vu Tộc bị phong trấn tại Bắc Câu Lô Châu, Yêu Tộc tránh lui tại giao giới lục địa, mà Vu Nhân nhất tộc có uy thế của Nhân Tộc, cũng có uy nawg nửa Vu, đã từng có khí thế lớn mạnh.

Nhưng bên trong quá trình Nhân Tộc quật khởi cuối thời kì Thượng Cổ, bộ lạc Vu Nhân tương đối hung tàn dần dần bị chèn ép.

Trong đó tương đối nổi danh, chính là trận chiến đoạt vận giữa Hiên Viên Hoàng Đế và Xi Vưu.

Từ đó về sau, Vu Nhân dần dần biến mất không thấy đâu nữa.

"Hẳn là..." Lý Trường Thọ nhìn những đám tráng hán nhảy nhót tưng bừng phía dưới, trong lòng nổi lên hồ nghi như vậy.

Đây thật sự là Vu Nhân nhất mạch thời Thượng Cổ?

Bởi vì nguyên quán ở một góc Nam Hải, tránh thoát đại kiếp Vu Nhân, mới tồn tại đến nay?

Ách, đúng là càng nghĩ càng có khả năng...

Lý Trường Thọ thu bình sứ vào trong tay, nhíu mày nhìn chăm chú tình hình phía dưới.

Sự tình càng ngày càng phiền toái.

Bên trong đại chiến Vu Yêu, suốt năm tháng dài đằng đẵng, từng đám sinh linh chết thảm giữa thiên địa, vô số cô hồn lưu lạc ở trong thiên địa, cuối cùng dần dần tiêu tán.

Tổ Vu Vu Tộc, Đại Đức Hậu Thổ không đành lòng, chủ động hi sinh bản thân, thân hóa thành lục đạo luân hồi.

Bởi vậy, sinh linh hôm nay phần lớn thiếu Đại Đức Hậu Thổ một phần nhân quả, hơn nữa tàn quân Vu Tộc có một bộ phận cũng đi địa phủ nhậm chức.

Bọn người Hùng Trại kia có thể thi triển ra loại thần thông này, nói rõ tỉ lệ huyết mạch Vu Tộc trong cơ thể tuyệt đối không thấp…

Suy nghĩ của Lý Trường Thọ không ngừng chuyển động, lúc này đã cho ra hàng đống phương pháp đối phó với Hùng Trại này!

Thuốc mê, trận pháp, đều có thể nhẹ nhàng đạt được hiệu quả.

Nhưng phương án thứ nhất tự hủy thần giáo, đã không có tác dụng gì.

Trừ phi hắn tàn nhẫn tiêu diệt Hùng Trại, không thì người Hùng Trại sẽ không ngừng hiển thánh ở trước mặt người khác, Hải Thần Giáo vẫn sẽ nhanh chóng phát triển lớn mạnh…

Đúng vào lúc này, Lý Trường Thọ lại đột nhiên phát giác được, trên mặt biển hướng tây bắc, lại có một mảng lớn mây đen hạ xuống.

Trong đó có sáu vị đại yêu, yêu khí cuồn cuộn che khuất bầu trời.

Hoàn toàn vô cùng càn rỡ như trước đây!

Hiển nhiên, có người vẫn không định bỏ qua cơ hội lần này, muốn thừa dịp lần giáo chúng Hải Thần Giáo tụ hội này, phá hủy Hải Thần Giáo…

Lý Trường Thọ cũng có một chút bất đắc dĩ, mặc dù mục đích của hắn và đối phương giống nhau, nhưng hắn lại không thể để giáo chúng Nhân Giáo vô duyên vô cớ bị hại.

Còn có cái Hùng Trại này…

Lý Trường Thọ khống chế đạo nhân giấy đột nhiên hướng về phía dưới lao xuống, né tránh một tiễn rồi bay nhanh về hướng tây bắc.

Hắn âm thầm thi triển Phong Ngữ Chú, bắt chước tiếng nói vị thôn trưởng Hùng Trại hóa trang thành "Hắc Hùng Tinh" kia hét lớn một tiếng bên tai người Hùng Trại:

"Đuổi theo! Đừng để hắn chạy!"

Chỉ một thoáng, hơn trăm tráng hán đồng thời nhấc chân chạy như điên, tốc độ quả thực không chậm.

"Ta mở miệng nói chuyện lúc nào vậy?" Thôn trưởng Hùng Trại sững sờ, sau đó vội vàng hô to, gọi lại hơn phân nửa tộc nhân.

Hơn hai mươi người chạy nhanh nhất đã vòng qua đám đông giáo chúng, chạy như điên về hướng tây bắc, trong miệng "ngao ngao" gọi bậy…

Tốc độ bọn họ chạy, so với Luyện Khí Sĩ phổ thông chưa thành tiên cưỡi mây lại còn nhanh hơn một chút.

Vu giỏi chạy, vì vậy làm chủ mặt đất.

Lý Trường Thọ bí mật quan sát những "người nghi ngờ là Vu Nhân " này, đồng thời làm xong chuẩn bị để độc chết sáu vị đại yêu kia.

Hắn ngược lại muốn nhìn một chút, những thần sứ Hùng Trại này rốt cuộc có bao nhiêu thực lực, còn có thể gây cho hắn "kinh hãi" nào khác hay không.

Nhưng mà…

Tiên thức của Lý Trường Thọ, lại phát hiện ra một khối mây đen phía nam, trong lòng có một chút cảm giác vô lực.

"Hôm nay là ngày gì? Một đợt đại điển Hải Thần Giáo, lại rước lấy phản ứng của nhiều thế lực như vậy?"

Trên mặt biển rộng phía nam, một đóa mây đen cấp tốc áp sát An Thủy Thành!

Đây không phải Yêu Tộc, từng dãy Tiên Giao Binh đứng trên mây đen, hẳn là tinh binh Long Cung Nam Hải.

Lý Trường Thọ nghĩ nghĩ, dứt khoát không đi quản. Hắn tiếp tục dẫn hơn hai mươi người Hùng Trại phía dưới, nghênh kích đại yêu còn ở ngoài ngàn dặm…

Nhưng mà, lực bền bỉ của những hán tử Hùng Trại này cũng không phải mạnh.

Bọn họ chạy đuổi theo Lý Trường Thọ mấy chục dặm đã bắt đầu thở hồng hộc, tốc độ dần dần chậm xuống.

Chuyện diệt yêu vẫn phải để Lý Trường Thọ hắn tự mình ra tay thôi.

Sau đó cố ý thả một vị đại yêu tới, thử chiến lực của những người Hùng Trại này một lần?

Lý Trường Thọ rất nhanh liền bỏ đi cái ý nghĩ này, hắn hoàn toàn không cần làm loại kiểm tra "vẽ vời thêm chuyện" này…

Ở phía An Thủy Thành, đã sắp đánh nhau đến nơi!

Đám mây đen từ Nam Hải đã bay đến trên không An Thủy Thành.

Từng dãy Tiên Giao Binh ở trên cao nhìn xuống, giữa thiên địa lộ ra một cỗ sát khí, các phàm nhân phía dưới bị dọa ngơ một lần nữa.

Hàng Tiên Giao Binh phía trước nhất lùi lại, hai thân ảnh sóng vai đi ra.

Lý Trường Thọ đảo tiên thức qua, tâm thần xiết chặt, suýt nữa cắm đầu xuống đất từ trên mây!

Ngao Ất!

Không may rồi, tên gia hỏa này nhận biết tượng thần của mình!

Vào giờ khắc này Lý Trường Thọ đột nhiên có suy nghĩ từ bỏ, nước chảy bèo trôi, đốt hết đạo nhân giấy, không bao giờ đến Nam Hải nữa.

Nơi này hẳn là vận xui của hắn!

Sự tình phát triển còn vượt quá dự đoán lúc đi đường của Lý Trường Thọ, càng chạy càng xa…

Lúc này "nhân vật chính" giữa toàn trường cũng không phải là Ngao Ất, mà là bên cạnh Ngao Ất, vị tiểu long lạ lẫm cao cao gầy gò, có một chút hư nhược…

Ngao Mưu quét mắt nhìn phía dưới, không cảm giác được chút khí tức ba động nào, chỉ phát giác được hai ba vị Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc cảnh giới Hóa Thần.

Lập tức, y hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến việc khoe khoang trước mặt Ngao Ất Nhị ca, lạnh nhạt nói: "Chỉ có đám các ngươi cũng dám tự xưng là Hải Thần Giáo? Người đâu, đi lấy cái tượng thần kia cho bản điện hạ đập chơi cho vui!"

"Vâng!" Mấy vị tướng lĩnh Tiên Giao Binh cùng nhau lĩnh mệnh, cũng không biết bản thân sau đó phải đối mặt với cái gì!

Chương 106. Lý Trường Thọ không dám nắm chắc!

Trong rừng, dưới trận pháp ngăn cách…

Đống lửa màu đỏ cam phóng lên tận trời, bên trong hỏa diễm, thi thể sáu vị đại yêu đang nhanh chóng tan rã.

Những ngọn lửa này bốc lên cao hơn mười trượng, tràn ra một cỗ sóng nhiệt, dâng trào ra từng tia từng tia linh khí, cũng chiếu sáng…đôi mắt có một chút vô thần của Lý Trường Thọ.

Hắn giơ hai tay lên, như là đang cảm thụ được nhiệt độ đám chân hỏa này.

Trong lòng, lại thật lạnh, thật lạnh, lạnh quá đi!

Ba người giấy màu xanh không hóa thành người, đứng thẳng thành hình tam giác cạnh đống lửa, miệng tụng kinh văn.

Vẫn là tụng Vãng Sinh Chú, Độ Nhân Chú, Tiêu Tai Cầu Phúc Chú, trong tay cầm mõ gõ gõ đập đập, lắc lư chuông trấn hồn.

Nơi đây cách An Thủy Thành bảy trăm dặm về phía tây bắc, một chỗ hoang cốc sâu.

Hắn ngăn sáu vị đại yêu lại, "huyết chiến" một trận, lãng phí một chút Độc Đan, độc chết tất cả bọn hắn ở chỗ này.

Đạo nhân giấy Lý Trường Thọ giấu ở phía dưới An Thủy Thành tràn tiên thức ra, quan sát từng màn một phát sinh bên kia.

Sau khi phát hiện ra người Hùng Trại là Vu Nhân đã khiến cho

Lý Trường Thọ vô cùng đau đầu.

Nhưng việc này cũng không phải là không thể giải quyết.

Nhưng một nhóm Long Tộc đột nhiên hiện thân, còn làm bộ dáng muốn tới đánh nhau, nhất là còn có Ngao Ất ở chỗ này…

Chuyện này làm Lý Trường Thọ có một chút suy nghĩ hoặc nhiều hoặc ít, liều lĩnh diệt nhân quả này đi cho xong.

Xúc động là ma chướng, không thể loạn không thể loạn.

Trong lòng đọc thầm "Ổn Tự Kinh", Lý Trường Thọ cấp tốc suy tư tìm đối sách.

Hiện tại vấn đề khó giải quyết nhất, chính là Ngao Ất nhận biết chính mình. Hải Thần Nam Hải và mầm tiên thấp kém Lý Trường Thọ Độ Tiên Môn sẽ bị Ngao Ất liên hệ với nhau.

Biện pháp đơn giản nhất, kỳ thật chính là giết sạch toàn bộ, xong hết mọi chuyện!

Nhưng đây cũng là biện pháp thô bạo nhất, không ổn trọng nhất, nhân quả nhiều nhất, hơn nữa xử lý quá mức thô ráp.

Càng ở loại tình huống này càng không thể sốt ruột, nhất định phải kịp thời nghĩ ra phương pháp hoàn thiện để ứng đối.

Ngồi chờ chết xưa nay không phải là tính tình của Lý Trường Thọ.

Kiểu lỗ mãng thủ thắng kia là hành vi của Tửu Tiên tiểu sư thúc, nàng cũng được phù hộ bởi chiêu bài "Ta ngực to, ta chính nghĩa".

Thực lực không đủ lại cố ý mưu tính, đó là kiểu làm xiếc đi dây thừng trên núi đao biển lửa…

Lý Trường Thọ vẫn luôn kiên trì nguyên tắc "Trường sinh ổn trung lấy, phú quý ổn trung cầu", đã tạo thành một kiểu tư tưởng siết chặt. Hắn không muốn gây lên bất luận nguy hiểm gì cả.

Vấn đề hiện tại là, nguy hiểm không phải do chính hắn gây ra.

Giờ hắn đứng ở chỗ này, nguy hiểm giống như vòng lửa bình thường, từng tầng từng tầng hướng về thân thể hắn.

Lý Trường Thọ kỳ thật cũng thấy có một chút may mắn, còn may hắn kịp thời phát hiện ra vấn đề nơi này.

Nhóm người Long Cung, hẳn là bị đại điện Hải Thần hấp dẫn đến, không quan hệ với việc Lý Trường Thọ tới hay không tới nơi đây.

Nếu như Lý Trường Thọ không tới đây, chỉ sợ…

Chính mình, có chuyện xảy ra cũng không biết!

"Trước đó lúc sửa chữa trận pháp vì tiểu sư thúc, tâm huyết đột nhiên dâng trào. Mình cũng đoán là có chuyện gì sắp phát sinh, lúc này đã đối mặt rồi." Trong lòng Lý Trường Thọ dần dần có đối sách, tâm thần bắt đầu chia ra ba đường đồng thời thao tác…

Bản thể bay ra khỏi đan phòng, đi về hướng bên hồ!

Đạo nhân giấy chữ "Thần" tiếp tục xử lý thi thể ở chỗ này.

Đạo nhân giấy chữ "Thiên" trốn phía dưới An Thủy Thành, tùy thời chuẩn bị ra tay dùng thuốc mê đánh ngã đám người Long Cung.

An Thủy Thành lúc này chưa hoàn toàn khai chiến, nhưng hai bên đã giương cung bạt kiếm.

Lúc nhóm người Long Cung đăng tràng, mặt thôn trưởng Hùng Trại lộ vẻ khiếp nhược, bị người Long Cung hù dọa.

Nhưng mắt lão Thôn trưởng thấy, có mười mấy vị Tiên Giao Binh lao xuống, muốn đập tượng thần Hải Thần của bọn hắn.

Đối với không ít phàm nhân mà nói, tài lộ bị chặt đứt, giống như giết cha giết mẹ.

Lão Thôn trưởng Hùng Trại lập tức gấp gáp hét lớn một tiếng: "Đánh rụng bọn chúng xuống cho ta!"

Hơn hai mươi tộc nhân bên cạnh mở miệng rộng phun ra quang mang màu đất, hóa ra cánh tay, đùi, đầu lâu hung thần, các kiểu thần thông, đánh cho đám Tiên Giao Binh kia một trận tơi tả.

Mấy vị Tiên Giao Binh bị đập rớt trên mặt đất, bảy ~ tám vị Tiên Giao Binh bị đánh lùi trở về, trên người thương tích bầm dập.

Một đám đại hán ùa lên, đè mấy vị Tiên Giao Binh rơi trên đất, quyền cước tương giao, lập tức đánh đập điên cuồng một hồi.

Vu có sức lực cầm long giữ phượng, mà còn nắm giữ thần thông trời sinh.

Nơi đây còn có mười mấy vạn phàm nhân, đầy khắp núi đồi đều là giáo chúng Hải Thần Giáo, thấy thần sứ đại phát thần uy, từng người đều tinh thần phấn chấn.

Trong lúc nhất thời, tình cảnh vô cùng hỗn loạn, rất nhiều đại nhân đều che mắt tiểu hài tử lại, không cho bọn nhóc xem cảnh bạo lực hung tàn…

Nhưng cũng may vẫn chưa xuất hiện rối loạn quy mô lớn, không có phát sinh sự cố chà đạp.

Ngao Mưu đang đứng trên mây cũng bị đám người Hùng Trại Vu Nhân hung ác dọa lùi, bất tri bất giác đứng núp ở phía sau Ngao Ất…

Còn may là lão Thôn trưởng còn có một chút lý trí, lại hô lên: "Chớ tổn thương tính mạng bọn họ!"

Lúc này mới cứu được mấy vị Tiên Giao Binh kia, suýt nữa là bị xé sống.

Trong rừng, Lý Trường Thọ ở bên này tiếp tục sưởi ấm…khụ khụ…tiếp tục xử lý thi thể sáu vị đại yêu.

Đợi kinh văn tụng không sai biệt lắm, ngọn lửa cũng yếu xuống. Bên cạnh có một người giấy hóa thành tráng hán lấy kèn ra, ngửa đầu thổi đầy vẻ bi thương. Lại có một người giấy hóa làm nữ tử, ngồi đó đọc thi từ, thuận đường đốt một ít giấy vàng an ủi cô hồn dã ngoại…

Nhìn dịch vụ linh cữu và phục vụ mai táng do chính mình tỉ mỉ thiết kế ra, trong lòng Lý Trường Thọ cười khổ một hồi.

Né tránh được chút xíu nhân quả đó thì có ích lợi gì chứ?

Chính mình bây giờ, đã chọc tới một cái nhân quả lớn vô cùng, nếu xử lý không tốt, sợ rằng chung quy sẽ không tránh được thân tử đạo tiêu.

Nhưng, hắn vẫn không bị buộc lên tuyệt lộ.

Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, còn để lại một chút hi vọng sống, có thể để cho hắn tiếp tục cầu ổn…

Mà chính mình bây giờ còn có khả năng ổn định thế cục.

Lý Trường Thọ hơi nheo hai mắt lại, đưa tay thổi tan tro cốt trước mặt, trong đáy lòng hơi có một chút cảm giác thoải mái dễ chịu.

Bởi vì một chút cảm giác thoải mái dễ chịu này, hắn cũng suy nghĩ nhiều them một chút.

Chắp hai tay sau lưng, nhất tâm đa dụng…

Tiên thức nhìn chăm chú tình hình bên kia, Tiên Giao Binh phía trên đang muốn lao xuống, lại bị Ngao Ất hô một tiếng "dừng tay" gọi lại.

Lão thôn trưởng Hùng Trại cũng hô to một tiếng: "Thả bọn họ trở về!"

Đám tráng hán Hùng Trại lúc này mới lui về phía sau, thả mấy vị Tiên Giao Binh vừa bị một trận đánh tơi bời ra, mặt mũi bầm dập bay trở về trên mây…

Ngao Ất như phát hiện ra điều gì, cưỡi mây bay đến chính diện tượng thần, cẩn thận chu đáo quan sát.

Trên khuôn mặt thanh tú, rất nhanh liền xuất hiện một chút chấn kinh.

Thời gian còn lại cho Lý Trường Thọ không còn nhiều lắm…

"Đã vậy, chủ động ra tay thôi." Lý Trường Thọ thở nhẹ một hơi, trong ánh mắt chỉ còn sự kiên định, nhất tâm đa dụng, ba đường cùng động!

Trong rừng cây chỗ sâu hoang cốc, đạo nhân giấy chui xuống dưới đất, tiến đến hướng An Thủy Thành.

Đạo nhân giấy dưới An Thủy Thành, đã lặng lẽ mò tới phía dưới tượng thần, chuẩn bị sẵn sàng tùy thời phun trào tiên lực.

Đồng thời, tại Tiểu Quỳnh Phong Độ Tiên Môn, trong nhà tranh bên hồ.

Lý Trường Thọ hô hào sư muội Lam Linh Nga của mình, đánh thức sư phụ đang vừa tu hành vừa ngủ gật!

Sau đó, Lý Trường Thọ mở ra trận pháp nhà tranh, vung lên vạt áo đạo bào, quỳ gối trước mặt sư phụ, làm Linh Nga và Tề Nguyên lão đạo giật nảy mình…

"Sư huynh sao vậy?" Linh Nga lập tức hoảng hồn.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy sư huynh lộ ra biểu tình trang nghiêm như thế, cho dù là trước đây môn phái gặp nạn, sư huynh vẫn luôn phong khinh vân đạm.

Tề Nguyên lão đạo cau mày nói: "Trường Thọ, có lời cứ nói."

"Sư phụ, đệ tử bất tài." Lý Trường Thọ cúi đầu nói: "Hôm nay trêu ra thiên đại nhân quả, ngày sau có lẽ sẽ liên lụy tới sư phụ cùng với Linh Nga.

Nếu như ngày sau việc này bị bại lộ, có cao nhân muốn đưa ta vào chỗ chết, còn thỉnh sư phụ, còn có Linh Nga …đừng quan tâm tới ta."

Tề Nguyên vội nói: "Trường Thọ ngươi chớ có dọa vi sư, ngươi đây không phải đang yên đang lành sao?"

"Sư huynh sao vậy?" Linh Nga vội vàng đi về phía trước, ngồi quỳ chân bên cạnh Lý Trường Thọ, kéo cánh tay Lý Trường Thọ lại, vành mắt lập tức có một chút phiếm hồng: "Ngươi chớ có nói loại lời này, chúng ta tránh đi chân trời góc biển không được sao?"

"Lần này không có chỗ trốn." Lý Trường Thọ lắc đầu, thở dài: "Sư phụ, sư muội, thời gian không nhiều, các ngươi đáp ứng trước đi."

Tề Nguyên thở dài từng hồi, mặt mày mang theo vài phần ý cười ôn hòa.

Lão đạo cười nói: "Đệ tử chọc họa, sư phụ làm sao có thể không quản?"

Lý Trường Thọ lộ ra khuôn mặt ảm đạm, nói: "Việc này nếu ta xử trí không ổn, có lẽ sẽ liên lụy tới bậc Đại La, còn liên lụy tới đại giáo. Có lẽ sẽ liên lụy ra vô số nhân quả, cùng với vô số ác quả."

Tề Nguyên vừa cười nói: "Vi sư chỉ là một Trọc Tiên, sợ cái gì?"

"Sư phụ!" Trong lòng Lý Trường Thọ ấm áp, trong mắt có quang mang chớp động.

"Ài, đồ nhi!" Tề Nguyên đưa tay, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Lý Trường Thọ, trong lúc nhất thời, bên trong nhà tranh cũng trở nên ấm áp rất nhiều.

Linh Nga ở bên cạnh lại nhẹ nhàng chớp chớp mắt.

Phải không? Có lẽ?

Linh Nga nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, việc này…Huynh có phải còn chưa làm hay không?"

Lý Trường Thọ gật đầu nói: "Không sai, ta đang chuẩn bị làm."

"Khụ khụ, ngươi!" Khí tức của Tề Nguyên lão đạo nghịch đảo, giơ phất trần liền muốn đánh: "Ngươi còn chưa làm! Ở đây nói nói cái quỷ gì!"

Thân hình của Lý Trường Thọ lóe lên hướng về phía sau, lộ ra khuôn mặt mỉm cười.

"Vì lý do ổn thỏa, trước khi đệ tử đi làm việc này, phải nói trước cho sư phụ cùng sư muội một tiếng. Sau đó nếu thật sự xảy ra chuyện, các ngươi không cần quản ta. Sư phụ ngài trực tiếp trục xuất đệ tử, đoạn tuyệt quan hệ cùng với đệ tử là được. Sư phụ, đệ tử coi như ngài đã đáp ứng, hiện tại sẽ đi về, kế tiếp không biết ra sao."

Nói xong, Lý Trường Thọ quay người muốn bay trở về đan phòng, Tề Nguyên lão đạo muốn nói lại thôi, Linh Nga bận bịu đuổi theo ra ngoài nhà tranh.

"Sư huynh! Lần này huynh nắm chắc được nhiều hay ít!"

Lý Trường Thọ cũng không quay đầu lại, truyền âm nói câu: "Không nhiều."

Linh Nga vội hỏi: "Cụ thể là bao nhiêu!"

"Đại khái, tám thành rưỡi đi." Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài, thân hình đã biến mất trong rừng.

Linh Nga cũng nhăn nhăn đôi mi thanh tú, nắm chắc tám thành rưỡi, xác thực không phải là nhiều…

"Ừm?" Linh Nga nhẹ nhàng hơi chớp mắt!

Cảm giác ý nghĩ của mình, giống như có chỗ nào đó xuất hiện vấn đề, nhưng trong lúc nhất thời, cũng tìm không ra là chỗ nào.

Thân hình trở lại đan phòng, Lý Trường Thọ mở ra mê trận các nơi, khốn trận, ẩn trận, cảnh báo trận, phủ lên Cảm Ứng Thạch.

Đốt một mồi lửa dưới đan lô, để người giấy chăm sóc đan lô, trong lòng hiện lên tình hình An Thủy Thành.

Trận chiến người với rồng bên kia đã vào thế vận sức chờ phát động!

Vào giờ phút này Ngao Ất hoàn toàn nhận ra tượng Hải Thần, biểu tình có một chút do dự, ánh mắt lại tràn đầy vẻ không dám tin.

Thi triển yên độn, Lý Trường Thọ chui xuống dưới đất, đến một thông lộ lớn bằng đá khác. Hắn đẩy ra một phiến cửa gỗ, ngồi xuống ghế bành sau bàn đọc sách bên trong mật thất dưới đất của

mình.

Tới đi! !!

Quyết một trận thắng thua! !!

Trong nháy mắt, Lý Trường Thọ quyết tâm hạ quyết định, suy nghĩ bỗng nhiên thông suốt, toàn tâm phân tích các loại tình huống có thể sẽ xuất hiện kế tiếp.

Bây giờ nguy cơ của mình ở chỗ, thân phận Hải Thần Nam Hải sắp bại lộ.

Ngao Ất là không có cách nào trực tiếp giết chết, giết sẽ chọc đến sự trả thù điên cuồng của Long Tộc ...

Trừ cái đó ra, thần sứ Hải Thần Giáo là Vu Nhân, cao thủ Tây Phương Giáo muốn đối phó với Hải Thần Giáo...

Trước mặt Lý Trường Thọ, phảng phất như xuất hiện từng sợi dây thừng lắc lư, những sợi dây thừng này chỉ có một sợi là an toàn, cầm trúng có thể tiếp tục leo lên con đường trường sinh.

Mấy sợi dây thừng khác, dùng sức kéo một cái, sẽ kéo xuống đao kiếm kịch độc...

Từng sợi dây thừng lung la lung lay, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại một mảnh an bình, lúc này khóe miệng lộ ra một chút mỉm cười.

Phảng phất như, hắn đã cầm một sợi trong đó...

"Các ý nghĩ trước đây đều không được, vậy thì đổi suy nghĩ khác."

Trong lòng Lý Trường Thọ chủ động cảm ứng, lần theo hương hỏa. Hắn rất nhanh liền buông một tia tâm thần xuống đến tượng thần mới đang yên ổn ngoài Nam Hải, bên trên tượng thần kia vào giờ phút này đang hội tụ một lượng lớn hương hỏa công đức.

Cùng lúc đó, bên ngoài An Thủy Thành.

Ngao Ất vẫn luôn nhìn về phía khuôn mặt tượng thần, nhận ra đó là "Trường Thọ huynh" của mình, trong lòng sau khi chấn kinh, nổi lên rất nhiều ý nghĩ lộn xộn.

Trường Thọ huynh tại sao lại trở thành Hải Thần Nam Hải?

Đây là…tính toán của Nhân Giáo sao?

Nhưng vì sao lại là Trường Thọ huynh, một đệ tử vẫn chưa thành tiên chứ?

Trường Thọ huynh tuy rằng hết sức ưu tú, ấm áp nho nhã, nhưng tóm lại…

Đột nhiên, Ngao Ất ngẩn ra.

Ngao Ất cảm thấy, tượng thần dường như đã sống lại, có một tia linh tính.

Phía dưới, những tráng hán Hùng Trại đã thương lượng xong, trợn mắt nhìn từng người trên mây, quyết tâm bảo vệ vinh dự của Hải Thần.

Mà Ngao Mưu vào giờ phút này cũng đã bắt đầu nhẫn tâm, lập tức muốn để Tiên Giao Binh giết xuống dưới, giáo huấn đám thần giáo Nam Hải này một phen.

Nhưng biến cố đột ngột phát sinh!

Mặt đất truyền đến tiếng chấn động, tượng đá cao hai trượng lung la lung lay, sau đó liền chậm rãi bay lên không, tiên quang lượn lờ, quang mang lấp lóe trên trán tượng thần! Bên trong tượng thần, cũng truyền ra tiếng tụng kinh nhàn nhạt…

Những dị tượng này, tự nhiên là do đạo nhân giấy dưới nền đất giở trò.

Chỉ một thoáng, người Long Cung ở phía trên đưa mắt nhìn nhau.

Giáo chúng phàm nhân đầy khắp núi đồi cùng nhau lễ bái, từ lão ẩu tám mươi tuổi, đến thiếu nữ mười mấy tuổi, đều lộ ra biểu tình vô cùng kích động.

Mà Ngao Ất vừa định mở miệng, một tia dẫn âm đã truyền vào trong tai hắn…

"Ất huynh, ngươi đối với khốn cảnh hiện nay của Long Tộc, hiểu được bao nhiêu?"

Ngao Ất ở trên mây lập tức giật mình.

Chương 107. Rồng khờ kinh ngạc

Trường Thọ huynh?

Ngao Ất lập tức nhìn bốn phía, lại căn bản tìm không được thân ảnh của Lý Trường Thọ.

Y nhìn bức tượng đá trước mặt này, trong lòng càng thêm chấn kinh.

Hẳn là, Trường Thọ huynh còn chưa có thành tiên, cũng đã bắt đầu đi con đường hương hỏa thành thần, dẫn âm cho mình thông qua tượng thần?

Dường như nhìn thấu được ý nghĩ của Ngao Ất, trong truyền âm của Lý Trường Thọ vang lên thêm tiếng cười khẽ…

"Ất huynh, tạm thời đừng lên tiếng, nhân quả khúc chiết trong việc này, nhất thời khó mà giải thích rõ ràng. Lúc này ta đang ở đây, tượng thần bay lên không hiển linh cũng chỉ là một chút trò diễn xiếc. Lần trước hai ta trò chuyện với nhau, ta biết được Ất huynh vô cùng sầu lo đối với Long Tộc bây giờ, gần đây cũng thay Ất huynh suy tư một chút đối sách. Nếu như Ất huynh tin tưởng ta, còn nhờ huynh bảo đám Tiên Giao Binh Long Cung Nam Hải tạm thời thối lui, Ất huynh ở đây chờ một lát. Đợi ta hiển linh làm xong đại điển này, ta lại gặp nhau cùng với Ất huynh, có được hay không?"

Biểu tình của Ngao Ất hơi có một chút biến hóa, bất động thanh sắc gật gật đầu.

Y vừa định ngự không rời đi, lại nghe Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Có một chuyện, còn nhờ Ất huynh tương trợ..."

Như thế như vậy, như vậy như thế...

Lý Trường Thọ dẫn âm nói hai câu, Ngao Ất gật đầu rất nhanh.

Ngao Ất quát nhẹ một tiếng, không trung vang lên một tiếng long ngâm!

Chỉ một thoáng, hào quang trải rộng, mây mù cuồn cuộn kéo đến!

Ngao Ất hiện ra long thân dài trăm trượng của mình, đầu rồng cúi xuống chạm nhẹ vào tượng Hải Thần một cái, thân hình thon dài khẽ lay động rồi bay lên không trung, tràng diện rất là hùng vĩ.

Đám tráng hán Hùng Trại ở phía dưới kia, cùng với giáo chúng nơi đây đều trợn trừng mắt ngỡ ngàng...

Thanh Long xoay quanh hai vòng ở trên không, chậm rãi bay trở về trước mặt chúng Tiên Giao Binh, nhanh chóng hóa thân thành thiếu niên kia.

"Nhị ca!" Ngao Mưu vén tay áo lên, lập tức tiến lên đón.

"Nhị ca, ta đã sai người trở về điều binh, hôm nay chúng ta liền san bằng Hải Thần Giáo này! Đập nát bét hết Nam Hải Thần miếu của bọn hắn!"

"Không thể!" Ngao Ất nhíu mày: "Việc này giao cho ta xử trí, trước hết ngươi hãy mang binh trở về mặt biển. Không được gây thương tích cho phàm nhân, tăng thêm nghiệp chướng."

Ngao Mưu nhíu mày: "Nhị ca, chúng ta làm như vậy..."

Hắn xích lại gần Ngao Ất, cúi đầu nói thầm: "Chúng ta làm như vậy, có phải quá mất mặt hay không?"

"Mặt mũi quan trọng, hay là mệnh quan trọng?" Ngao Ất lạnh nhạt nói: "Người chúng ta nếu có thể không đắc tội thì không được đắc tội. Ta nói cái chữ "người" này, cũng không phải là để chỉ sinh linh."

"Người", không phải chỉ sinh linh? Vậy thì là…

Nhân Giáo?

Mặt Ngao Mưu lộ vẻ giật mình, trừng mắt nhìn tượng Hải Thần kia: "Nhị ca, đây là…!"

"Không được nhiều lời, đi trước đi, việc này ta sẽ xử trí thỏa đáng." Ngao Ất đưa tay vỗ vỗ cánh tay Ngao Mưu: "Sau đó nếu có cơ hội, ta tự sẽ giới thiệu một vị diệu nhân cho ngươi."

Ngao Mưu lập tức ngầm hiểu, cười nói: "Đã hiểu, Nhị ca hãy ở đây bận bịu. Vị Hạm Chỉ tiên tử bên kia, ta sẽ giải thích nói ngươi có chính sự ở đây. Sau đó ta cũng đưa tới một diệu nhân…không, ta đưa hai người tới!"

Nói xong, Ngao Mưu nháy mắt ra hiệu, sau đó cười ha ha, phất ống tay áo một cái, vô cùng khí thế nói một câu triệt binh.

Chúng Tiên Giao Binh mang theo thương binh, đám mây đen này cũng lập tức bay về hướng nam Hải.

Ngao Ất cưỡi mây bay đến sơn lâm cách đó không xa, không để ý nhiều đến những người phàm tục kia lễ bái và nhìn y chăm chú.

Mặc dù Ngao Ất có thể cảm giác được, vừa rồi mình nói chuyện với Ngao Mưu có một ít hiểu lầm, nhưng lúc này y cũng lười quản những việc nhỏ vô nghĩa này.

Ngao Ất đối với hai câu mà Lý Trường Thọ nhắc tới kia, cảm thấy hết sức hứng thú.

"Khốn cảnh Long Tộc hiện nay."

"Hải Thần Giáo này cũng không phải là ta lập ra."

Một câu trước, làm cho Ngao Ất hoàn toàn không có cách nào rời khỏi nơi đây. Y nghĩ đến việc thỉnh giáo cùng với Lý Trường Thọ, xem Lý Trường Thọ có thể cho mình một ít dẫn dắt hay không.

Câu nói sau làm suy nghĩ của Ngao Ất lập tức bay loạn…

Hải Thần Giáo không phải Trường Thọ huynh lập, còn có thể là ai lập?

Ngao Ất sớm biết sự tình Đạo Môn, Tây Phương Giáo, Đại Giáo, Đại Tiên Tông, các lộ cao thủ, tất cả đều mưu đồ hương hỏa Nhân Tộc tại Nam Thiệm Bộ Châu lâu nay.

Trên đường tới đây, Ngao Ất cũng nghe Quy Tiên Nhân nói, Hải Thần Giáo này vẻn vẹn chỉ mấy năm công phu liền phát triển đến quy mô hiện nay, đúng là hiếm thấy…

"Phía sau, không phải rõ ràng có cao thủ Nhân Giáo mưu đồ sao? Nhưng vì sao lại một ~ hai buộc Trường Thọ huynh phải ra mặt?"

Trong rừng, Ngao Ất lập tức rơi vào suy tư, thuận tiện nhìn chăm chú tình hình Hải Thần hiển thánh bên kia.

Lúc này Ngao Ất cũng không biết, y đã rơi vào "vòng xoáy" do Lý Trường Thọ ném ra.

Nếu như muốn lừa dối một người…

Nói "lừa dối" cũng không quá chuẩn xác! Dù sao Lý Trường Thọ cũng là đệ tử Đạo Môn đứng đắn, đi trước đứng đầu, thanh thanh bạch bạch, ngoại trừ thích giấu một chút xíu át chủ bài bên ngoài, bản tính cũng không phải đại ác nhân gì.

Chuẩn xác mà nói hẳn phải là: "Nếu như muốn thay đổi quan điểm một cá nhân, trước hết phải làm gì?"

Bước đầu tiên, trước hết phải làm người này cảm thấy hứng thú đối với lời nói của mình, giữ chân đối phương.

Bước thứ hai, vừa rồi Lý Trường Thọ đã tiến hành, chính là cho Ngao Ất một chút ám chỉ, lại cho Ngao Ất đầy đủ không gian tưởng tượng, làm cho Ngao Ất tự mình ấp ủ một chút tư duy.

Sau đó, Lý Trường Thọ sẽ căn cứ vào phản ứng của Ngao Ất, lựa chọn trình tự kế tiếp…

Theo như Lý Trường Thọ, sánh vai cùng với "Ổn Tự Kinh", xem như một trong các quyển sách giáo khoa dùng để dạy Linh Nga sư muội: "Kịch Bản Luận" - có thể coi là "Tam bảo điển chữ Ổn của Tiểu Quỳnh phong ".

Bước thứ ba kế tiếp, có thể là muốn bắt phải thả, có thể là lấy lui làm tiến, cũng có thể là khéo léo dẫn dắt…

Tóm lại, Ngao Ất lựa chọn ở lại nơi đây, đã bước một chân vào vũng bùn.

Lý Trường Thọ suy tính xong, xác suất bản thân hắn có thể vượt qua kiếp nạn này lại đề cao thêm hai ~ ba phần nữa!

Ổn định Ngao Ất, tiếp theo chính là dọn dẹp cái Hùng Trại này thật kỹ.

Tượng thần tán phát một hồi tiên quang trên không trung, sau đó chậm rãi rơi xuống đất. Phía dưới bất luận là tráng hán Hùng Trại hay là những giáo chúng kia, đều đang không ngừng lễ bái.

Bên trong tượng thần bay ra một cái bóng mờ, khuôn mặt mơ hồ, thân hình phảng phất như chính là ngưng tụ thành từ tia sáng.

Đây thật ra là một con át chủ bài nhỏ của Lý Trường Thọ, chuyên dùng lúc chạy trốn "Phi Vũ Thế Thân Pháp", chỉ trong nháy mắt, làm ra ba cỗ giả thân giống như đúc chính mình.

Giả thân là ngưng tụ thành từ tiên lực, có thể trực tiếp tạo hình từ trong tượng đá. Chỉ là không nghĩ tới, môn pháp quyết chạy trốn này, hôm nay lại bị Lý Trường Thọ dùng tại nơi đây…

Bất quá cũng không có việc gì, Lý Trường Thọ có mấy bộ pháp thuật đào mệnh hoàn chỉnh.

"Độn pháp chỉ là cơ sở, tùy cơ ứng biến những "tiểu kỹ xảo" này, kỳ thật cũng quan trọng ngang nhau."

Giả thân này chậm rãi mở miệng, thanh âm truyền khắp các nơi sơn dã, mười mấy vạn phàm nhân yên lặng không tiếng động, quỳ rạp dưới đất, lẳng lặng nghe giảng.

"Bản tọa hiển hóa chân linh tính, là vì nói chuyện tạo hóa với chúng nhân các ngươi. Chỉ cần quyết tâm, bất kể già trẻ, không sợ gian nan sẽ đạt đến quả ngọt. Hôm nay bản tọa truyền giáo nghĩa Hải Thần Giáo, các ngươi phải luôn ghi nhớ, làm người tốt, thuận theo thiên địa…"

Lập tức, Lý Trường Thọ đem giáo nghĩa Hải Thần giáo mà mấy ngày nay mình đã nghe chỉnh sửa lại, dùng ba câu chữ đơn giản nói một lần, trộn thêm chút Ổn Tự kinh của mình vào…

Lúc đạo nhân giấy ở dưới tượng thần đọc kinh văn, một vị đạo nhân giấy khác đã trở về nơi đây.

Lý Trường Thọ bí mật quan sát phản ứng của người Hùng Trại, phát hiện ra tuyệt đại bộ phận tráng hán Hùng Trại, mặt mũi tràn đầy kính sợ quỳ trên mặt đất.

Nhưng lão thôn trưởng cùng với mấy vị đại thần sứ, sắc mvào giờ phút này lại là ặt phức tạp, ngồi quỳ chân tại kia, mặt lộ vẻ mờ mịt.

Sao lại thật sự có Hải thần rồi?

"Hừ!"

Mấy người kia đột nhiên nghe một tiếng hừ lạnh, trong lòng nghe được một đạo nhân giấy khác của Lý Trường Thọ dẫn âm.

Lý Trường Thọ nói: "Năm đó lúc bản tọa tuần tra trong biển, tọa giá bị các ngươi mò lên từ bên trong đáy biển, thấy chân dung bản tọa. Các ngươi đã biết bản tọa là Hải Thần, còn thay bản tọa xây miếu lập chùa tại nơi Nam Hải này. Hiện tại, bản tọa đích thân hiện thân, các ngươi lại quỳ mà không bái?"

Lão thôn trưởng nhíu nhíu mày, vừa muốn nói mấy người kia giả vờ, tạm thời dập đầu…

Mấy vị đại thần sứ ở bên cạnh đột nhiên trợn trắng mắt, thân hình chậm rãi nằm vật xuống ngổn ngang trên đất.

Lão thôn trưởng lập tức giật mình.

Tiếng nói của Lý Trường Thọ chui vào trong tai lão thôn trưởng: "Bản tọa thu hồn phách bọn hắn chịu phạt mấy ngày, sau khi hết trừng phạt sẽ tự tỉnh dậy. Đến lúc đó ngươi có thể hỏi bọn hắn một chút, xem có nhớ được gì chăng."

Kỳ thật chỉ là một ít Nhuyễn Tiên Tán, Lý Trường Thọ tăng phân lượng lên một chút.

Lão thôn trưởng sợ toát mồ hôi đầu, hầu kết run rẩy, mà những lời Lý Trường Thọ truyền âm không ngừng nhập trong tai hắn như ma âm…

"Ngươi thật sự cho rằng, trên người các ngươi có mấy phần Huyết mạch Vu Tộc, bản tọa liền không làm gì được các ngươi? Chỉ bất quá nể mặt tình cũ với tổ tiên các ngươi, đối với việc các ngươi mượn danh nghĩa của ta làm mấy chuyện vơ vét của cải, ta vẫn luôn mặc kệ không hỏi thôi. Tổ tiên ngươi phải chăng có truyền xuống răn dạy, nghiêm lệnh các ngươi không thể ra ngoài qua lại nhiều, chỉ được an toàn sinh sống ở ngay bên trong nơi hẻo lánh kia? Phải chăng còn truyền xuống răn dạy, để các ngươi không thể cưới nhiều nữ tử bên ngoài trại, nữ tử trong trại chỉ kén rể mà không thể gả ra ngoài? Phải chăng còn có răn dạy đặc thù đối với mỗi đời trại chủ, bảo các ngươi yên phận làm người, không thể gây sự? Mà ngươi những năm này, đã làm cái gì?"

Toàn thân lão thôn trưởng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cơ thể run rẩy lợi hại, trong đôi mắt, tròng mắt như tan rã.

Hải Thần chân, chân chính…

Mỗi một lần "phải chăng", đều phảng phất như gánh nặng ngàn cân, đặt ở trên lưng lão thôn trưởng này, làm gã không ngừng bị đè thấp xuống.

Tiếng nói kia xuất hiện ở trong lòng hắn một lần nữa: "Hùng Trại các ngươi, muốn tiếp tục tồn tại nữa không? Nếu không muốn, ta sẽ xóa các ngươi đi cho xong, miễn cho cho các ngươi bôi nhọ tổ tiên."

"Muốn, muốn, muốn!" Lão thôn trưởng vội vàng hô to, ngẩng đầu nhìn tượng thần một chút, lại vừa vặn nhìn thấy, hư ảnh tượng thần trên cao vẫn đang giảng kinh.

Sau đó gã thành thật rủ thấp hai mắt, cúi đầu nhìn xuống.

Một cái chớp mắt này, phảng phất như tượng thần sống lại, trong cặp mắt kia tràn đầy lãnh ý.

Lão thôn trưởng chung quy bất quá chỉ là một "phàm nhân", vào giờ khắc này phòng tuyến trong lòng triệt để sụp đổ. Gã nằm rạp trên mặt đất, không ngừng dập đầu, nước mắt nước mũi giàn giụa…

"Hải Thần ngài xử phạt ta, xử phạt ta là được! Là ta tham tài, là ta tham tài! Chủ ý này là do ta đưa ra, người trong trại đều nghe theo ta!"

"Đã như vậy, hồn phách của ngươi cũng tới chịu phạt mấy ngày đi."

Lý Trường Thọ lại hừ lạnh một tiếng, một tia thuốc mê chui vào chóp mũi lão thôn trưởng, lão nhân kia ngã nhào xuống đất trong nháy mắt.

Vừa vặn, ở bên kia hắn cũng vừa mới nói xong giáo nghĩa "Hải Thần", thân ảnh tượng thần ở phía trên chậm rãi tiêu tán.

Một tia dẫn âm chui vào trong lòng những người Hùng Trại còn lại.

"Đại điển tiếp tục, giữ gìn trật tự nơi đây cho tốt, chớ để có người bị thương. Đại tế ti tham tài lâu nay, nhưng may mà vẫn chưa tạo thành sai lầm lớn. Hôm nay bản tọa trừng trị còn nhẹ, dẫn hồn phách của y trở về chịu phạt, mấy ngày sau y có thể thức tỉnh. Đã tôn thờ bản Hải Thần, các ngươi sau này cũng nên tạo hóa chúng sinh, khai ngộ lý lẽ ngu muội. Chớ có làm sự tình dơ bẩn cẩu thả, gánh vác trách nhiệm thần sứ, bảo vệ cẩn thận các vị giáo chúng!"

Thanh âm này từ từ rơi xuống, cùng lúc với quang mang trên tượng thần cũng đồng thời tiêu tán…

Toàn thân đám tráng hán Hùng Trại run lên, nhìn về phía dưới chân tượng thần có bảy ~ tám Đại tế ti cùng với Đại thần sứ nằm thẳng cẳng, nhất thời không dám tiến lên trước nâng dậy.

Quả nhiên, Thôn trưởng tham tài quá phận, bị Hải Thần trừng phạt…

Không ít giáo chúng thấy thế, cũng là nhao nhao reo hò, ca tụng anh danh Hải Thần.

Đại điển Hải Thần tiếp tục tiến hành, đám giáo chúng kích động chưa từng có, thay phiên hướng về Hải Thần dâng hương, cầu phúc.

Lý Trường Thọ bấm ngón tay tính toán, hương hỏa công đức của chính mình …

Đang nhanh chóng tăng vọt.

Ngao Ất xếp bằng trên đất trống ở trong rừng, lẳng lặng suy nghĩ. Y vừa nghe được giáo nghĩa Hải Thần Giáo, trong lòng lại nhiều thêm mấy phần khâm phục đối với "Trường Thọ huynh".

Cách đó không xa, mười mấy vạn người tiếp tục chúc mừng, Ngao Ất nhìn chăm chú mây mù công đức bay lên ở nơi đó, trong ánh mắt lộ ra một chút ghen tị.

Đã từng có lúc, Long Tộc đã từng như vậy…

"Ất huynh?"

Bên cạnh truyền đến tiếng người, Ngao Ất liền vội vàng đứng lên nhìn lại, đã thấy một đạo sĩ trung niên dạo bước mà tới.

Người này cười cười, niệm câu thi từ lần trước hai người gặp mặt lúc trước từng đọc qua. Ngao Ất cũng nhìn ra Chướng Nhãn Pháp thi triển trên người đối phương, lập tức rõ ràng một chút.

Ngao Ất cẩn thận cảm ứng, tu vi cảnh giới của người này vẫn là Phản Hư cấp tám, thân phận đã xác nhận không thể nghi ngờ.

Đệ tử Nhân Giáo Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ hành lễ nói: "Làm Ất huynh chê cười."

"Trường Thọ huynh nói quá lời." Ngao Ất ôm quyền đáp lễ rồi sánh vai dạo bước cùng với Lý Trường Thọ.

Mà lúc này Lý Trường Thọ đã quan sát được phản ứng của Ngao Ất, cho ra một chút kết luận, biết được chính mình tiếp theo nên chọn "bước thứ ba" như thế nào.

Lý Trường Thọ nhìn Ngao Ất, bố trí một tầng kết giới cách âm đơn giản quanh người hai người, nghiêm mặt nói: "Ất huynh cảm thấy, Hải Thần Giáo này như thế nào?"

Ngao Ất chậm rãi gật đầu, nói: "Giáo nghĩa dạy người làm việc thiện, cũng không phải là giáo phái cướp đoạt hương hỏa đơn thuần, có ý nghĩa phi phàm."

Lý Trường Thọ cười cười, dường như đã sớm đoán trước đối với câu trả lời của y.

Ngao Ất không nhịn được thấp giọng hỏi: "Trường Thọ huynh, ngươi có thể cho ta biết được ngọn nguồn, Hải Thần Giáo này rốt cuộc là..."

Lý Trường Thọ lập tức lắc đầu, chỉ chỉ phía trên, vừa chỉ chỉ miệng của mình, vừa chỉ chỉ dưới mặt đất.

Ngao Ất cái hiểu cái không, hốt hoảng, lập tức rõ ràng một chút cái gì.

"Quả nhiên đúng như mình nghĩ, Trường Thọ huynh chỉ là người bị đẩy lên trước sân khấu, là cao thủ Nhân Giáo thu thập hương hỏa công đức."

Lý Trường Thọ lại cười cười, thở dài: "Những thần sứ vừa rồi kia, gây một chút tổn thương cho tiên binh Long Cung, trong đáy lòng ta cũng thực băn khoăn."

Ngao Ất sững sờ, sau đó lại nghĩ tới điều gì đó.

"Không chỉ là cao thủ Nhân Giáo, phía sau còn có Vu Tộc tính toán!"

Hải Thần nào đó: Ta không nói cái gì nha!

Ngao Ất lập tức cười nói: "Yên tâm, đây bất quá chỉ là việc nhỏ, sau đó ta căn dặn bọn họ một câu là được."

Ngao Ất ngửa đầu nhìn "Lý Trường Thọ" ở bên cạnh, trong đáy lòng cảm khái không thôi.

"Trường Thọ huynh vừa rồi hỏi ta, có biết nỗi lo âu của Long Tộc, Trường Thọ huynh lại hiểu được bao nhiêu?"

Lý Trường Thọ thở dài: "Bên ngoài không lo lắng việc gần, lại có cổ họa tồn lại, sống mơ mơ màng màng, Hải Nhãn khó chống đỡ. Ất huynh, ta đại khái biết ngươi muốn làm cái gì, nhưng chỉ là dựa vào sức một người, ngươi rất khó thay đổi cục diện này."

Lý Trường Thọ nói một trận, bí mật quan sát ánh mắt của Ngao Ất.

Vừa rồi, hắn dùng một loạt thủ pháp lừa dối, chẳng hạn như [Cố ý để trống], [Có sự ám chỉ], [Tùy ngươi suy nghĩ], [Từng bước vào bẫy]…

Nhưng cảnh giới tối cao của lừa dối, lại chính là mình không mở miệng, mà là khiến cho đối phương chủ động đưa ra điều thỉnh cầu mà mình muốn.

Như thế, liền có thể gán nhân quả cho người khác.

Nói không chừng đến cuối cùng, Ngao Ất sẽ còn cảm động đến rơi nước mắt đối với hắn, nói một câu:

"Tạ ơn Trường Thọ huynh nhắc nhở."

Chương 108. Công đức ta lấy, rủi ro các ngươi gánh!

"Tạ ơn Trường Thọ huynh nhắc nhở!" Bên cạnh sơn lâm, Ngao Ất thân hình thiếu niên, đỉnh đầu có sừng rồng, làm động tác vái chào thật sâu đối với Lý Trường Thọ.

Y vừa mới vi phạm nguyên tắc làm rồng của mình, đưa ra thỉnh cầu quá phận như thế đối với Trường Thọ huynh…

Chuyện này tuy là "hợp tác cùng có lợi", nhưng y đúng là có ý nghĩ xấu, làm khó Trường Thọ huynh.

Trường Thọ huynh khổ vì đạo thừa Nhân Giáo quá ít, lại theo đuổi danh thanh tĩnh vô vi (tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ). Sự tình Hải Thần Giáo chỉ có thể âm thầm tiến hành, còn phải giữ nghiêm bí mật.

Mặc dù Trường Thọ huynh không có trực tiếp nói ra, nhưng chuyện đã rõ ràng như vậy, Ngao Ất y cũng không phải là con rồng ngu dốt, như thế nào lại không đoán được?

Bây giờ Hải Thần Giáo Nam Hải đã bắt đầu hưng khởi, có Vu Nhân làm thần sứ, có tuyên dương giáo hóa, giáo nghĩa vô cùng sâu sắc, cũng có cao thủ Nhân Giáo làm hậu thuẫn!

Hương hỏa công đức tích lũy kia là Ngao Ất tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không giả được.

Long Tộc hiện tại thiếu nhất chính là cái gì?

Công đức!

Vào thời đại Viễn Cổ xa xôi, hai tộc Long Phượng bởi vì đánh nát Hồng Hoang, rước lấy nghiệp chướng khôn cùng.

Phượng Tộc trực tiếp tàn lụi, bị trấn áp tại Bất Tử Hoả Sơn.

Long Tộc có năng lực sinh sôi khá mạnh, dùng vô số bảo vật trấn áp tộc vận, dùng vô số thân thể tộc nhân đi tu bổ chín ô tuyền bạo động thiên địa lúc ấy, mới miễn cưỡng tồn tại…

Tại thời kỳ Thượng Cổ, Long Tộc âm thầm kết thiện duyên cùng với Nhân Tộc khi ấy còn chưa lớn mạnh, trở thành đồ đằng của một số bộ tộc. Bởi vậy lén lút góp nhặt một chút công đức, lúc này mới hóa giải được rất nhiều nghiệp chướng của Long Tộc.

Sở dĩ, công đức trọng yếu bao nhiêu, nghiệp chướng đáng sợ bao nhiêu, Long Tộc lĩnh ngộ sâu sắc không gì sánh được.

Mới trước đó, mặc dù rất khó mở miệng, nhưng Ngao Ất vẫn nói ra câu kia: "Trường Thọ huynh, ta có thể đến Hải Thần Giáo giúp một tay, làm hộ pháp, cũng kiếm chút công đức hộ thân được không?"

Trên thực tế, Ngao Ất nghĩ là dựa vào bản thân, kéo một chút công đức cho Long Tộc mà thôi.

Làm cho Ngao Ất có một chút ngoài ý muốn chính là…

Lý Trường Thọ đáp ứng rất mau.

Nhưng có thể nhìn ra, Lý Trường Thọ đồng ý có một chút miễn cưỡng.

Trong lòng Ngao Ất cũng hiểu được, dù sao Lý Trường Thọ cũng không phải là người chủ trì chân chính, chỉ là bị đẩy ra làm người đại diện.

Lý Trường Thọ coi trọng giao tình giữa hai người, nên mới có thể miễn cưỡng đáp ứng mình, để cho mình nửa tháng sau đến An Thủy Thành…

Vừa vặn, nửa tháng này, mình cũng trở về Long Cung Đông Hải đi tìm phụ vương, bàn tính một phen thật tốt cùng với phụ vương.

Mưu sự tại long, thành sự tại thiên!

Hiện tại trong lòng Ngao Ất tràn đầy nhiệt tình, nói lời cảm tạ, lại liên tục làm động tác vái chào Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ liên tục đáp lễ, lại trầm ngâm vài tiếng, uyển chuyển biểu đạt một chút lo lắng của mình…

Rất nhanh, Ngao Ất lập lời thề đại đạo ở trước mặt hắn, niệm cảm niệm chú. Y thề tuyệt đối không nói liên hệ của Lý Trường Thọ cùng với Hải Thần Giáo Nam Hải cho người thứ ba biết được.

Như thế, trong lòng Lý Trường Thọ cũng coi như hơi nhẹ nhàng thở ra.

Mà trong đáy lòng Ngao Ất cảm khái không thôi…

Bằng hữu này, Ngao Ất y nhất định phải giữ gìn rồi!

Đưa mắt nhìn rồng con cưỡi mây phi tốc rời đi, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng lắc đầu.

Về sau, phải đối xử tốt hơn một chút với vị Nhị giáo chủ này thôi.

Đã vào Hải Thần Giáo của ta, há có thể để ngươi chỉ vẻn vẹn làm hộ pháp?

Lý Trường Thọ đã sớm an bài không sai biệt lắm, trực tiếp lập Ngao Ất làm Nhị giáo chủ Hải Thần Giáo, kiêm Thanh Long đại hộ pháp hộ giáo!

Sau khi chỉnh đốn tốt giáo vụ, thu thập những vị thần sứ kia xong, bên cạnh mỗi bức tượng thần của mình hắn sẽ thêm một tòa tượng thần Nhị giáo chủ, trực tiếp chia cho Long Tộc hai thành hương hỏa công đức Hải Thần Giáo!

Nếu như không phải Thiên Đạo đã nhận định hắn là Hải Thần Nam Hải - trừ phi hủy giáo, nếu không sẽ không có cách nào thay đổi Giáo Chủ. Thì Lý Trường Thọ đã sớm bắt chước tiên hiền Nhân Tộc thời cổ, tặng lại vị trí Giáo Chủ Hải Thần Giáo cho cao nhân Nhân Giáo nào đó của nhà mình.

Những hương hỏa công đức này không thể tự nhiên tiện nghi cho Long Tộc.

Thi triển thổ độn, Lý Trường Thọ bắt đầu tiếp tục bận rộn.

Một bước mấu chốt nhất đã hoàn tất, kế tiếp còn chờ xem phản ứng của Long Tộc bên kia.

Sự kiện lần này, tính là gì?

Kế hoạch vốn dĩ là đến đây phá hủy Hải Thần Giáo, nhưng hành động của hắn liên tiếp bị đánh gãy. Bản thân Lý Trường Thọ cũng bởi vì nhiều thế lực lẫn lộn vào, rơi vào nguy cơ bị lộ ra ánh sáng…

Lý Trường Thọ không phải làkhông cân nhắc, thân phận Hải Thần Nam Hải của mình một khi bại lộ, Độ Tiên Môn, Nhân Giáo sẽ có phản ứng ra sao. Mình liệu có thể ôm chặt đùi cao thủ Nhân Giáo, nhờ vào đó chống cự tính toán của Tây Phương Giáo?

Nhưng hắn không ngừng thôi diễn, kết quả cuối cùng đều là một con đường chết.

Chưa nói đến uy nghiêm của Thánh Nhân, chỉ cần cỡ như "Đinh Đầu Thất Tiễn thư" mà thôi, khai đàn làm phép liền có thể cách không rủa chết Đại La Kim Tiên!

Vào thời khắc mấu chốt, Lý Trường Thọ trực tiếp nghịch chuyển tư duy, tìm đường sống trong chỗ chết, khiến nhân tố vốn có hại với mình chuyển hóa thành điều kiện có lợi cho mình.

Chủ động tiếp nhận Hải Thần Nam Hải, sử dụng thân phận đệ tử Nhân Giáo, cùng với hiểu biết đối với Ngao Ất, kéo Long Tộc xuống nước.

Sau đó xem Long Tộc như tấm chắn thừa nhận áp lực của Tây Phương Giáo sau này, hấp dẫn lực chú ý các phương.

Sau này Lý Trường Thọ lại sẽ chỉnh đốn nội vụ Hải Thần Giáo, tu bổ chi tiết giáo nghĩa, hoàn thiện kết cấu quản lý thần sứ, tăng cường giám sát của bản thân trong giáo…

Đồng thời, biến Long Tộc trở thành công cụ hiển thánh tốt nhất, cũng để cho Long Tộc ra mặt hộ vệ giáo chúng, phòng ngừa giáo chúng vì đấu tranh mà đổ máu.

Như vậy đã giải quyết mục đích căn bản hành trình đi đến Nam Hải lần này của hắn: Phòng ngừa trêu chọc nghiệp chướng.

Hắn cho Long Tộc thù lao, chính là cho Ngao Ất lấy đi hai thành hương hỏa công đức.

Lý Trường Thọ tính như thế nào, cũng đều không lỗ.

Long Tộc hiện tại thiếu nhất chính là công đức và khí vận.

Lý Trường Thọ đoán là lần này Ngao Ất trở về Long cung Đông Hải mặc dù sẽ có chút trắc trở nhưng vẫn sẽ trở về đúng hạn.

Hơn nữa có xác suất rất lớn, Ngao Ất sẽ mang cao thủ Long Tộc đến trú đóng ở bên cạnh Nam Hải.

Chính mình chỉ cần lại làm thêm ba chuyện, liền có thể bứt ra mà quay về sơn môn, để cho Hải Thần Giáo tự động vận chuyển!

Dùng thuốc mê thu thập thần sứ Hùng Trại đâu vào đấy.

Nghĩ biện pháp che lấp khuôn mặt của mình ở trên đông đảo tượng thần.

Hạn chế Hải Thần Giáo Nam Hải phát triển thêm, để bọn hắn chỉ có thể truyền đạo trong phạm vi nhất định ở duyên hải, không đụng vào lợi ích Đạo Môn.

Đây coi như là đại sự đầu tiên Lý Trường Thọ chủ động mưu đồ …

Cũng không thể nói chủ động, thật sự là bị đám người kia dồn đến bên bờ vực, chỉ có thể mạo hiểm phản kích hung ác một phát.

Chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, sửa chữa chi tiết nhiều nhất!

Lý Trường Thọ cho đạo nhân giấy trực tiếp chạy tới Hùng Trại, sử dụng điều duy nhất mình có thể làm được thông qua tượng thần lúc này: Báo mộng.

Tiếp đó lại phối hợp thuốc mê, không ngừng hiển thánh bên trong Hùng Trại, biến tám thành họ hàng gần, bà con bên vợ của những tên thiết tháp ngu ngơ này thành tín đồ Hải Thần.

Vu Tộc sẽ có cao thủ truy cứu không?

Truy cứu như thế nào chứ?

Thần sứ Hải Thần Giáo cải thiện sinh hoạt của những Vu Nhân này, để bọn họ cũng đạt được chỗ tốt.

Huống chi, Hải Thần Giáo này vốn chính là những Vu Nhân này lập, Lý Trường Thọ vốn chính là "người bị hại".

Thời gian nửa tháng vội vàng mà qua.

Lý Trường Thọ bị giày vò sức lực tại biên thuỳ Nam Hải. Thậm chí bởi vì đạo nhân giấy tiêu hao quá nhiều tiên lực, hắn lại âm thầm đưa thêm một nhóm đạo nhân giấy tới.

Hắn hao hết tâm lực, mưu đồ toàn cục, quyết tâm tiêu diệt bất luận sơ hở gì.

Công phu không phụ lòng người.

Thời gian nửa tháng, một ngàn bảy trăm tòa tượng thần, hơn phân nửa đã bị che lấp khuôn mặt lúc đầu, tượng thần mới sẽ chế tạo khuôn mặt cố ý mơ hồ một ít.

Thần giáo lúc mới đầu, xác thực cần khuôn mặt rõ ràng, như thế mới định ra hướng đi cho hương hỏa công đức. Nhưng Hải Thần Giáo phát triển đến lúc này, đã không cần lại hiển lộ chân dung.

Ngao Ất cũng không làm cho Lý Trường Thọ thất vọng.

Ban đầu Ngao Ất mang theo ba trăm Tiên Giao Binh trở về, còn có mấy vị cao thủ cảnh giới Thiên Tiên.

Nhưng Lý Trường Thọ âm thầm lệnh thần sứ Hùng Trại tụ tập giáo chúng, hiển thánh một lần nữa. Hắn tuyên bố Ngao Ất là Nhị giáo chủ kiêm Thanh Long đại hộ pháp, Ngao Ất có một chút choáng váng.

Sau đó, Lý Trường Thọ nói ra lý do đã sớm chuẩn bị xong với Ngao Ất: Nam Hải xa xôi, Lý Trường Thọ ngày thường không thể chú ý đến. Long Tộc có thể phải hao tổn nhiều tâm trí, sở dĩ cho Ngao Ất nhiều thêm một chút công đức cũng là hợp tình hợp lý.

Ngao Ất cũng không thể chối từ, dùng phù truyền tin gọi người một lần nữa.

Long Tộc cũng có một chút hoài nghi đối với chuyện này.

Nhưng cao thủ Long Tộc thay phiên ra tay, suy diễn đủ kiểu về thân phận Giáo Chủ Hải Thần Giáo Nam Hải, kết quả thu được đều là…

Không có kết quả gì!

Mà hết lần này tới lần khác, Ngao Ất lập thệ nói y và Giáo Chủ Hải Thần Giáo là trực tiếp giao lưu.

Đây tất nhiên là một vị cao nhân Nhân Giáo nào đó, có "nội tình" muốn thuận tiện ngồi vững với thân phận Hải Thần Giáo Nam Hải…

Thế là, Long Cung Đông Hải phái tới sáu vị cao thủ, một ngàn Tiên Giao Binh, thường trú bên cạnh Nam Hải, binh lực Long Cung Nam Hải cũng có thể tùy thời điều động.

Bởi vì Ngao Ất muốn về Kim Ngao Đảo tu hành, không thể ở lại thế tục quá lâu. Ngao Ất được Lý Trường Thọ cho phép, an bài mấy vị cao thủ Long Tộc làm chân long hộ pháp Hải Thần Giáo Nam Hải, thuận tiện cũng có thể kiếm một chút ít hương hỏa công đức.

Mấy vị hộ pháp này ngày bình thường sẽ tuần tra các nơi, hộ vệ giáo chúng Hải Thần Giáo cương vực duyên hải.

Ngao Ất vô cùng nhiệt tình, không ngừng quy hoạch trình tự truyền đạo kế tiếp của Hải Thần Giáo. Y định tranh thủ ba mươi năm phát triển lớn mạnh, ba trăm năm trải rộng bên cạnh Nam Hải!

Liên quan tới Hùng Trại, Lý Trường Thọ cũng đã nói qua kỹ càng với Ngao Ất, dặn dò Ngao Ất không cần liên lụy quá sâu với Hùng Trại.

Lúc này Ngao Ất đối với Lý Trường Thọ không thể nói là bảo gì nghe nấy, nhưng cũng là vô cùng cảm kích và tín nhiệm.

Hắn cũng không còn gọi "Trường Thọ huynh", mà là đổi giọng thành "Giáo Chủ ca ca".

Không có ý gì khác, chỉ là tỏ ra thêm thân cận!

Lý Trường Thọ không thể nói gì hơn đối với chuyện này, cũng may mắn mình chỉ là Giáo Chủ ca ca, mà không phải là "Ngự Long ca ca".

Tuy nói hắn đã có thể thoát thân từ đây, nhưng Lý Trường Thọ làm sao có thể hoàn toàn thật sự yên tâm?

Lý Trường Thọ giả bộ âm thầm rời đi, ba tháng sau, đại bộ phận đạo nhân giấy hao hết tiên lực, bị Lý Trường Thọ tiêu hủy ngay tại chỗ.

Hắn để lại hai đạo nhân giấy bên cạnh Nam Hải để ứng biến.

Đến tận đây, kế hoạch của Lý Trường Thọ cơ bản coi như đạt thành viên mãn.

Công đức hắn lấy, nồi đen thì giao cho rồng vác!

Hơn nữa còn là Long Tộc chủ động nói muốn gia nhập thần giáo, thiếu hắn một phần nhân quả, ngày sau cũng có thể bắt Long Tộc hoàn lại.

Tất nhiên, Lý Trường Thọ cũng không làm loại sự tình này, chỉ hợp tác cùng có lợi thôi.

Hải Thần Giáo cũng bước lên quỹ đạo, tập tục vơ vét của cải trong giáo bị ngăn lại, thần sứ Hùng Trại cũng coi như có chính danh Hải Thần.

Bởi vì chân long không ngừng hiển hóa, bảo vệ giáo chúng, số lượng giáo chúng mỗi ngày đều tăng vọt.

Nhưng Lý Trường Thọ vẫn không thể hoàn toàn yên tâm. Hắn vẫn như cũ tinh tế mưu đồ mấy tháng, tiếp tục thôi diễn các khả năng xuất hiện vấn đề, cũng làm tốt chuẩn bị ứng biến …

Nửa năm sau.

Lý Trường Thọ cuối cùng cũng đi ra từ mật thất dưới nền đất, quyết định đi nói cho sư phụ và sư muội, vấn đề đã tạm thời giải quyết, không cần quá mức nơm nớp lo sợ.

Nhưng mà, hắn vừa nhìn thấy Linh Nga, đã làm Linh Nga giật nảy mình.

"Sư huynh ngươi sao vậy! Sao tiều tụy thành như vậy!"

Bên trong nhà tranh, Linh Nga vội vàng thả ra đồ thêu thùa trong tay, đứng dậy nghênh đón, lo lắng nhìn khuôn mặt có một chút chột dạ của Lý Trường Thọ.

Làm sao vậy?

Bận rộn đại sự nửa năm, thôi diễn thiên địa đại thế lâu như vậy, tâm lực tiều tụy mà thôi.

Dù sao, những thứ này đều dính đến tồn tại bậc Thánh Nhân, Đại La Kim Tiên…

Lý Trường Thọ ngáp một cái, cầm trong tay hai người giấy, bay đến bên giường sư muội, xoay người nằm xuống.

"Vi huynh ngủ ở chỗ này một hồi khôi phục tinh thần, làm phiền sư muội làm hộ pháp cho ta. Sau đó muội nói cho sư phụ một tiếng, bảo là tạm thời không có chuyện gì, để người không cần phải lo lắng…"

Nói xong, hắn nhắm mắt nghỉ ngơi, vẫn lưu lại một bộ phận tâm thần sinh động như cũ, trong tiềm thức cũng luôn cảnh giác.

Linh Nga nhẹ nhàng chớp mắt…

Sư huynh, huynh ấy…

Chủ động lên trên giường của mình nằm…

"Sự tình giải quyết là được rồi, sư huynh, huynh nằm nghỉ chút đi."

Linh Nga nhẹ giọng nói rồi chậm rãi đi tới phía trước, đưa tay bê hai chân sư huynh còn ở bên ngoài giường dời vào trong.

Nàng cúi đầu nhìn chăm chú lên khuôn mặt mệt mỏi của Lý Trường Thọ, Linh Nga mím mím khóe miệng, trong mắt mang theo một chút thương xót…

Nhưng, thương xót thì thương xót, loại cơ hội ngàn năm một thuở này, nàng sao có thể bỏ qua!

Linh Nga dùng đầu lưỡi liếm môi một cái, sau đó bắt đầu định kế ở trong lòng. Nàng rón rén đi ra sau bình phong, tìm ra bộ váy ngủ mỏng tanh mặc vào, da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện.

Nàng tất nhiên không dám đè sư huynh mình ra trực tiếp cưỡng bức rồi…

Nhưng thừa dịp sư huynh đang ngủ, nằm xuống ngay bên cạnh hắn, sau đó âm thầm nhắn cho sư phụ tới bắt gặp một màn này…

Chỉ cần chính mình cầu sư phụ làm chủ, hôn sự của mình cùng với sư huynh chẳng phải thành rồi hay sao…

Kế hoạch này nàng sớm đã nghĩ kỹ, chỉ là sư huynh vẫn luôn không chịu lộ ra sơ hở.

Hôm nay…

Cơ hội trời cho…ông trời tác hợp cho, nhân duyên tự nhiên là đến rồi!

Nhất định phải không ngừng nỗ lực cho đến phút cuối cùng, khi cơ hội đến là nhất định đạt được mục đích…

"Tiểu Quỳnh Phong có môn nhân nào chưa bế quan không? Ta là đệ tử phụ trách thủ vệ sơn môn. Hôm nay, bên ngoài sơn môn có ai đó muốn tìm người của Tiểu Quỳnh Phong."

Vừa nghe được bên ngoài truyền đến tiếng la lớn, có một đạo thân ảnh đã xâm nhập đại trận ngăn cách bên ngoài.

Mà Lý Trường Thọ, lúc này đã mở hai mắt ra ở trên giường, chậm rãi ngồi dậy.

Bụp! Bức bình phong bị một nắm tay nhỏ đấm một phát.

"Làm sao vậy?" Lý Trường Thọ ngáp một cái hỏi một câu.

"Không, không có gì, đập con muỗi thôi!"

Con muỗi?

Lý Trường Thọ giật mình một cái, lại không hỏi gì thêm.

Chương 109. Sư huynh cười một tiếng

Theo lời của đệ tử tuần sơn nói, ngoài sơn môn có Luyện Khí Sĩ đến đây dò xét, bảo là tìm người Tiểu Quỳnh Phong.

Tiên thức Lý Trường Thọ đảo qua, mắt nhìn thẳng đến ngoài sơn môn, có hai thân ảnh cưỡi mây rời đi, dường như phó thác đồ vật nào đó tại nơi Tiên Nhân thủ vệ.

Căn cứ vào thiết luật "lớn sai bảo nhỏ" của Hồng Hoang, Lý Trường Thọ vung tay lên…sai Linh Nga đi qua một chuyến.

Lý Trường Thọ hắn thì cẩn thận điều tra ở Tiểu Quỳnh Phong, xem phải chăng có con muỗi nào làm loạn.

Huyết muỗi cũng không phải là chuyện đơn giản...

Có lẽ là vì Lý Trường Thọ gần đây quá mức mệt mỏi, lúc này lại lên dây cót tinh thần, tâm thần lại có một chút cấp bách…

Hắn ở bên hồ, đứng bên trong một đám Tu Linh Thực ếch ngọc, dùng tiên thức tinh tế xem xét các nơi trong núi.

Trong tâm chợt có lĩnh ngộ, biết được bí pháp Thức Vi.

Thức Vi là như thế nào?

Kỳ thật đây chỉ là kỹ xảo vận dụng tiên thức, không có hệ thống phương pháp tu hành nào, Luyện Khí Sĩ cần phải tự lĩnh ngộ, tìm hiểu.

Thần thông này có thể xem được sâu kiến ngoài ngàn dặm, phá chưởng pháp trong vòng trăm dặm.

Cứ như thế đến lúc Linh Nga bay tới từ sơn môn.

Tiên thức của Lý Trường Thọ lúc trước nếu khóa chặt ở trên người nàng, chỉ có thể nhìn thấy thân hình, khuôn mặt của Linh Nga. Cố gắng tập trung thì hắn cũng chỉ nhìn thấy nét mặt, miễn cưỡng nhận ra biên độ tung bay sợi tóc của nàng.

Bây giờ thì khác, tiên thức thậm chí có thể thấy rõ từng lỗ chân lông trên da thịt sư muội…

Nói đi cũng phải nói lại, làn da Linh Nga thực là không tồi, Lý Trường Thọ chính là dùng bí pháp Thức Vi quan sát, cũng không tìm được bất luận tì vết nào.

Da trắng nõn nà, oánh oánh như ngọc, kiểu như có thể phá hư trong nháy mắt.

Đến chất da cũng hoàn mỹ như vậy, không cần phải sử dụng linh thảo áp chế, nhìn thật là đã mắt.

Lý Trường Thọ thu hồi tiên thức, tiếp tục điều tra các nơi Tiểu Quỳnh Phong. Có thần thông Thức Vi, việc dò xét trở nên nhanh chóng thuận tiện.

Làm gì có con muỗi nào?

Trước đó trên Tiểu Quỳnh Phong, hắn đã làm mấy lần công tác diệt muỗi toàn diện, bây giờ con muỗi phổ thông cũng không thấy nửa con.

"Sư huynh! Nhìn ta cầm về cái gì nè!" Linh Nga nhảy xuống từ mây trên, hô hào tranh công.

Một viên ngọc phù xoay chầm chậm trong lòng bàn tay Linh Nga, tản ra một chút ánh sáng, nhìn có một chút phổ thông.

"Kiểm tra qua chưa?"

Linh Nga nói: "Muội đã kiểm tra qua, chính là một khối ngọc phù truyền tin, không có cấm chế."

Lý Trường Thọ tiện tay tiếp nhận, lại kiểm tra mấy lần.

Linh Nga vội nói: "Sư huynh, đây là cho sư phụ, chúng ta không thể tùy tiện mở ra xem."

"Cho sư phụ?"

"Ừm, Tiên Nhân thủ vệ nói, hai vị Luyện Khí Sĩ lưu lại khối ngọc phù này, nói là còn có chuyện quan trọng nên rời đi trước. Hai người này hỏi rõ ràng Tiểu Quỳnh Phong còn có người ở không. Rồi bọn họ nói ngọc phù này là do cố nhân của sư phụ ủy thác mang đến, mời chuyển giao cho sư phụ…"

"Muội không nói việc này, ta còn không cảm thấy có hứng thú." Lý Trường Thọ nhíu mày, ước lượng ngọc phù trong tay, dường như muốn nhìn thấu cấm chế bên trong.

Hắn cũng không dám trực tiếp mở ra, dù sao có thật nhiều ngọc phù truyền tin chế tác thô ráp, nội dung nếu như bị xem một lần sẽ tự động biến mất.

Nhưng, nếu vạn nhất đây là cạm bẫy gì, bên trong có giấu thủ đoạn hại người gì …

Sư phụ thật vất vả mới tu thành Trọc Tiên. Coi như về sau đi Thiên Đình nhậm chức, cũng miễn cưỡng lại kiếm được mấy vạn năm tuổi thọ, nhưng sẽ không chịu được giày vò như vậy.

Linh Nga nhỏ giọng nói: "Sư huynh, sư phụ còn có bằng hữu ở bên ngoài sao?"

"Theo ta được biết, không có." Lý Trường Thọ nói: "Đừng nói là bên ngoài, mấy người trong môn phái kia cũng là giao tình nhàn nhạt, dù sao thì sư phụ vào ngàn năm trước đây, tuyệt đại đa số năm tháng đều buồn khổ tu hành."

Linh Nga yếu ớt thở dài: "Sư phụ thật đúng là một nam tiên thê thảm."

Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Ngọc phù truyền tin này rất có thể là người bên cạnh tính toán… Linh Nga, ngươi có nhớ lần trước ta thủ mộ trở về, ngươi nói với ta cái tin đồn kia không?"

Sư huynh muội liếc nhìn nhau, lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Thế là…đôi sư huynh muội này bèn trở về nhà tranh của Lý Trường Thọ, mở ra mấy tầng trận pháp cỡ nhỏ, tụ tập lại mân mê một hồi.

Một lát sau.

"Ha ha ha ha! Sư huynh ta đã nói rồi mà…!" Linh Nga ngã lệch trên giường sư huynh phình bụng cười to, cười đến mức trâm cài nghiêng lệch, cười đến tóc mây tán loạn.

Đáng tiếc, tiểu sư thúc không có ở chỗ này, không thì tiểu sư thúc mà cười đến loại trình độ này, chắc chắn vòng một sẽ rung động thành một tràng cảnh vô cùng hùng vĩ.

Bên cạnh bàn thấp, trán Lý Trường Thọ treo đầy hắc tuyến, trừng mắt nhìn ngọc phù nổi lên hiện ra một phong "thư nhà", cùng với những văn tự sắp biến mất…

Thật đúng là một phong thư tin tức phổ thông…

Hơn nữa còn là một vị nhân vật trọng yếu đưa tin cho sư phụ, tên đề là [Hoàn Giang Vũ].

Nếu như Lý Trường Thọ nhớ không lầm, lúc mình còn niên thiếu, một lần sau khi sư phụ say rượu đã từng niệm qua danh tự này rất nhiều lần…

Hẳn là sư bá nhà mình không thể nghi ngờ.

Lý Trường Thọ vốn không muốn xem nội dung bức thư, nhưng cũng chỉ còn có thể thừa dịp văn tự còn chưa biến mất để ghi lại nội dung của nó.

Ngọc phù truyền tin này tương đối "Thấp kém", Lý Trường Thọ nghĩ cách dùng lại một lần nữa, lại phát hiện ra linh lực trong đó đã tiêu hao hầu như không còn.

Hắn ngẫm nghĩ, tay phải lấy ra tấm vải, tay trái nâng bút viết lại nội dung trong thư, sau đó sử dụng tiên lực hong khô mực nước, ngụy trang làm một phong thư.

Ngọc phù kia cũng bị hắn đặt ở một bên, trên đó còn có một chút khí tức của vị "Hoàn Giang Vũ" này.

"Sư huynh, trong thư viết cái gì vậy."

Lý Trường Thọ nói: "Người viết thư nói cho sư phụ, nàng những năm này rất tốt, trôi qua không tệ. Sự tình năm đó nàng cũng đã sai, làm sư tỷ chưa thể bảo vệ sư phụ…vân vân."

Linh Nga nhẹ nhàng nhíu mày, khóe miệng nhếch nhếch, thấp giọng nói: "Sư huynh, ta có một chút không ưa thích vị sư bá này."

"Ừm, vừa đi tám ~ chín trăm năm không trở về, mặc kệ không hỏi đối với sư phụ, ta cũng không ưa thích." Thanh âm của Lý Trường Thọ chậm dần, ngữ điệu ôn nhu hiếm thấy, nói: "Đối với mọi người, đối với mọi sự, ta nhất quán đều sẽ chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, chỉ có như vậy mới có thể kịp thời ứng đối tình huống bết bát nhất. Nhưng chỉ có chuyện này, trong lòng ta hi vọng, có thể là khả năng tốt nhất."

"Sư huynh cảm thấy, tốt nhất sẽ là khả năng nào?" Linh Nga xếp lại váy, ngồi quỳ chân tại bên người sư huynh, cặp mắt tràn đầy nhu tình, ngồi tử tế lắng nghe.

"Khả năng tốt nhất...là vị sư bá này lúc trước ra ngoài, tìm cách chữa thương cho sư phụ, tìm bảo vật bù đắp đạo cơ, cực khổ tìm không có kết quả, mấy trăm năm cứ thế trôi qua. Trong đáy lòng sư bá tuyệt vọng lại không dám trở về, sợ nhìn thấy một sư phụ tự sa ngã, thậm chí chỉ là một đống bạch cốt, một phần mộ. Do đó, trong tám ~ chín trăm năm qua, sư bá nàng mới dám dùng thư hỏi thăm..."

Lý Trường Thọ chậm rãi nói xong, ánh mắt Linh Nga đã như si như say.

Linh Nga ôn nhu nói: "Sư huynh, nếu như ngày nào đó muội bị người ta đả thương, huynh có thể cũng vì muội mà đi hối hả ngược xuôi, cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi hay không?"

"Yên tâm." Lý Trường Thọ gật gật đầu, nghiêm mặt nói: "Chỉ cần muội không phải bị trực tiếp đánh chết, ta đều nghĩ biện pháp cứu sống muội. Cho dù chết, chỉ cần không phải hình thần câu diệt, ta cũng có thể làm cho muội đi địa phủ đầu thai không phải sao? Lại nói muội tại sao lại bị người ta đả thương? Ổn Tự Kinh không có chép đủ sao?"

"Muội..." Linh Nga nổi cáu trong nháy mắt, tức giận đến trợn trắng mắt, muốn đi lên cắn sư huynh mình một phát!

Nhưng sau đó, Linh Nga liền chú ý tới, sư huynh mình hơi híp hai mắt lại, khóe miệng cũng có đường cong nhỏ bé giương lên.

Mỗi khi sư huynh lộ ra loại biểu tình vi diệu này...

Linh Nga lập tức rúc về phía sau co lại, trong lòng rất gấp gáp.

Lần này lại là ai, sẽ bị sư huynh an bài đây…

"Linh Nga, muội không phải có quen biết với mấy đệ tử phong khác sao?" Lý Trường Thọ nói: " Muội mau âm thầm khuếch tán chuyện sư phụ với người tên Hoàn Giang Vũ này ra đi. Tùy muội bố trí như thế nào, chỉ cần để người ta biết, Tiểu Quỳnh Phong Hoàn Giang Vũ trở về tìm Tiểu Quỳnh Phong Tề Nguyên, như vậy là đủ rồi."

Tâm tư của Linh Nga nhất chuyển, đã rõ ràng dự định của sư huynh, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, huynh dự định…"

"Không cần nhiều lời." Lý Trường Thọ liếc nhìn sư muội nói: "Việc này muội làm vậy cho có cảm giác tham dự là được rồi, chuyện phía sau ta sẽ an bài thỏa đáng."

"Vâng!" Linh Nga nhếch nhếch khóe miệng, cũng không dám nói nhiều.

Trong đáy lòng nàng cũng đã bắt đầu suy tư, làm thế nào để phát tán tin tức này ra...

Sư huynh muốn làm gì, nàng đương nhiên hiểu rõ, đơn giản là vì đoạn nhân quả năm đó của sư phụ, thanh toán mối thù hận kia.

Lúc giao thư cho sư phụ, không ngoài sở liệu của Lý Trường Thọ, Tề Nguyên lão đạo đã phát hiện ra chuyện hắn nhìn lén thư.

Kết quả tự nhiên là bị sư phụ giơ phất trần, đuổi khắp núi đồi nửa canh giờ…

Tề Nguyên đọc xong thư, thở dài liên hồi. Mãi sau lão đạo vẫn chưa nói thêm gì, cũng không có biểu tình vui vẻ.

Thậm chí thân hình lão đạo càng lộ vẻ già nua, tiếp tục đả tọa bế quan ở trong phòng.

Linh Nga không khỏi lo lắng nói: "Sư huynh, sư phụ làm sao vậy, nhìn tuyệt đối không có một chút cao hứng nào?"

Lý Trường Thọ xoa nắn bộ vị mông mình, khóe miệng cong lên, nhịn không được dẫn âm đối với sư muội, nói xấu sư phụ hai câu: "Sư phụ người này, lý lẽ tu đạo cứng nhắc, đầu óc chuyển biến chậm. Hiện tại còn đắm chìm bên trong thất lạc chuyện năm đó sư bá rời sư phụ mà đi, chính mình thì bị thất bại trong trận giao đấu kia, tạm thời không có kịp phản ứng. Muội không tin chờ nửa canh giờ nữa xem, sư phụ khẳng định sẽ nhảy tới nhảy lui trong phòng."

Nói xong, Lý Trường Thọ lắc đầu, cưỡi mây hướng về đan phòng mà đi, trước khi đi cũng nói thầm một hồi.

Hắn mở ra xem trước ngọc phù truyền tin, còn không phải vì suy nghĩ cho an nguy của sư phụ sao!

Sau nửa canh giờ…

Linh Nga ghé vào bên cửa sổ, đột nhiên nghe được một hồi động tĩnh đinh cạch loạn xạ. Bên trong nhà tranh của sư phụ truyền đến một hồi cười to, cửa gỗ bị sư phụ trực tiếp phá tan.

Lão đạo trực tiếp nhảy ra ngoài, giơ phất trần trong miệng hô to: "Trường Thọ! Linh Nga! Sư bá các ngươi rốt cuộc đã chủ động gửi tin về!"

Linh Nga không chịu được dùng tay ôm trán, lại phối hợp hô lên: "Sư phụ, thật sao?"

"Ài! Đúng đúng! Linh Nga ngươi mau đến xem, mau đến xem!"

"Được rồi sư phụ, đệ tử tới liền." Linh Nga mặt mỉm cười, chạy tới lại nhìn một lần phong thư Lý Trường Thọ sao chép kia…

Bên trong đan phòng, tiên thức của Lý Trường Thọ thấy cảnh này, cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Kế tiếp chính là chờ tin tức.

Chờ sư muội thả ra tin tức có quan hệ đến "Hoàn Giang Vũ", xem có thể tìm ra vị trí cừu địch của sư phụ hay không.

Tốt nhất, là có thể kích thích đối phương một chút, dẫn hắn đến Tiểu Quỳnh Phong gây sự…

Nhưng Lý Trường Thọ lúc này cũng chưa đặt toàn bộ lực chú ý ở trên chuyện này, chính hắn bây giờ mỗi ngày cũng có hai chuyện đại sự phải làm.

Một, dĩ nhiên chính là tu hành cảm ngộ.

Thứ hai, chính là mỗi ngày tiêu tốn một canh giờ, thông qua cảm ứng tượng thần, quan tâm đến việc thần giáo phát triển…

Ngẫu nhiên báo mộng thần sứ để phó thác ban thưởng chúc phúc cho thiện nhân thế tục bái tế bản thân mình.

Hiện tại hắn đã chủ động lựa chọn con đường này, cũng phải tận lực làm "Dã Thần" hợp cách, sau đó lại từ từ tìm cơ hội thoát thân…

Đáng nhắc tới chính là, mấy vị hộ pháp Long Tộc ra sức vô cùng nhiệt tình.

Những chân long hộ pháp này, vào đoạn thời gian trước, lại phát hiện ra yêu khí tại khu vực bên ngoài Hải Thần Giáo.

Bọn họ không nói hai lời, không đối chiếu căn cứ thực chất, gặp mặt trực tiếp trở mặt. Thậm chí đám Chân long hộ pháp còn truy sát một đại yêu cảnh giới Thiên Tiên bay ba vạn dặm, giết chết đối phương ngay phía trên một tòa đại thành thế tục.

Hồng Hoang có Long Ca, thủ đoạn tàn nhẫn không cần phải nói.

Sau đó, có thế lực âm thầm giở trò quỷ, làm ra một đám đại yêu. Tiên Giao Binh và cao thủ Long Tộc ẩn giấu bên trong Nam Hải cùng nhau xuất chiến, bất quá trong chốc lát liền trực tiếp đánh tan đám đại yêu này…

Một trận chiến này, Lý Trường Thọ thông qua tượng thần "đứng ngoài quan sát" toàn bộ quá trình, xem vô cùng thoải mái.

Dưới mấy trận xung đột, Long cung đã tuyên cáo với tất cả các thế lực ở khu vực tây nam Nam Thiệm Bộ Châu đã chen chân vào ——Hải Thần Giáo Nam Hải là nơi Long tộc bọn họ thu hương hỏa.

Long Tộc có nội tình thâm hậu, bây giờ lại kìm nén một bụng lửa uất ức. Dù là Tây Phương Giáo cũng thoáng có một chút kiêng kị đối với bọn họ, còn có một chút sự tình không thể bày ra ở ngoài sáng…

Cho nên, những kẻ âm thầm mưu đồ chỉ là dùng một ít đại yêu bị khống chế thăm dò sơ sơ, liền không dây dưa nhiều cùng với Hải Thần Giáo.

Lý Trường Thọ cảm thấy đáng tiếc chính là, hiện tại còn không thể mở rộng dịch vụ "siêu độ linh cữu và phục vụ mai táng" bên trong Hải Thần Giáo, không thì…

Tràng diện tất nhiên sẽ vô cùng hùng vĩ.

Đồng thời chú ý Hải Thần Giáo, Lý Trường Thọ cũng bí mật quan sát môn phái trong hơn ba tháng.

Trong môn phái có không ít người đều biết chuyện bát quái của Tiểu Quỳnh Phong, nhưng đều đàm luận vài câu liền cười trừ.

Cừu địch kia vẫn như cũ không lộ mảy may vết tích, đang đấu trí đấu dũng cùng với Lý Trường Thọ.

Nhưng không sao cả, Lý Trường Thọ có thể kiên nhẫn chờ…

Nhưng mà, làm cho hắn có một chút ngoài ý muốn là, ba tháng sau, phong thư thứ hai cho sư phụ có người mang hộ qua một lần nữa.

Mà lần này, sau khi xem hết thư, Tề Nguyên lão đạo càng thêm kích động.

Lão đạo gọi Lý Trường Thọ cùng với Lam Linh Nga ở phụ cận đến, toét miệng cười làm râu bay đến tận lông mày, trịnh trọng tuyên bố: "Trường Thọ, Linh Nga, vi sư hiện tại muốn ra cửa một chuyến, các ngươi trông coi Tiểu Quỳnh Phong cho tốt!"

Lý Trường Thọ nhướng mày, sư phụ đã cưỡi mây bay về phía sơn môn.

Vội vàng như vậy?

Vạn nhất bị gài bẫy thì làm sao bây giờ?

Lý Trường Thọ vội vàng la lên: "Sư phụ! Dừng…"

Hai chữ "Dừng bước" quá không may mắn, lời đến khóe miệng, Lý Trường Thọ lâm thời đổi từ mình gọi thuận mồm kia thành "Chậm đã!"

Chương 110. Đạo hữu, ngài có nghe nói qua…

Trước nhà tranh bên hồ, trời xanh mây trắng.

Bị đại đồ đệ gọi lại, Tề Nguyên lão đạo vừa hạ xuống đất, Lý Trường Thọ cùng với Lam Linh Nga lập tức chạy về phía trước, ngăn cản đường đi của sư phụ.

Tình hình này lập tức làm Tề Nguyên lão đạo nhớ tới tao ngộ lần trước tại đan phòng.

Lão đạo vô ý lui về sau nửa bước, biểu tình ngưng trọng mà nhìn hai đứa thân đồ đệ của mình…

"Hai người các ngươi, lại muốn làm cái gì?"

"Sư phụ, ngài yên tâm, lần này ta cùng sư muội tuyệt đối sẽ không làm mê choáng người." Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười hiền lành khiêm tốn.

Lam Linh Nga liền nói: "Sư phụ, vị sư bá này nhiều năm như vậy không gửi tin tức cho ngài, mấy tháng này đột nhiên gửi đến tận hai lần thư, còn hẹn ngài gặp mặt, đây không phải là quá…quá đột ngột một chút?"

Tề Nguyên lão đạo thở dài, nói: "Sư bá các ngươi chỉ là trách ta năm đó không được."

Lý Trường Thọ vội nói: "Sư phụ, nam nhân nhất định không thể nói hai chữ "Không được" này."

Tề Nguyên không rõ ràng cho lắm, Linh Nga ở bên cạnh lại liếc mắt nhìn sư huynh, cười ý vị thâm trường…lại còn e lệ.

Lý Trường Thọ lại nói: "Sư phụ, vị sư bá này của chúng ta cũng là Tiểu Quỳnh Phong nhất mạch, nếu nàng muốn thấy ngài, vì sao không trở lại trong môn phái? Sư bá năm đó lúc ra ngoài vẫn chưa thành tiên, dùng lý do là đi ra ngoài tìm sư tổ đang đi du lịch. Nhưng gần ngàn năm chưa về, theo môn quy, lúc này có thể mang tội phản sư môn. Sư phụ, nếu như ngài tùy tiện đi tìm vị sư bá này, nên bàn giao như thế nào đối với trong môn phái? Nếu như trưởng lão trong môn phái hỏi, sư phụ ngài đáp như thế nào mới có thể không thẹn với lương tâm?"

Tề Nguyên lão đạo lập tức nhíu mày suy tư, cầm phất trần, chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại trên đồng cỏ ở bên hồ.

Linh Nga ở bên cạnh vụng trộm cho Lý Trường Thọ một ngón tay cái, Lý Trường Thọ chỉ là cụp mi rũ mắt, vẫn chưa nói thêm cái gì.

Lý Trường Thọ cũng biết, chính hắn ngẫu nhiên cũng sẽ có một chút cân nhắc sự tình quá phức tạp, nghĩ quá nhiều chuyện vặt.

Nhưng cân nhắc nhiều, dù sao cũng tốt hơn là không cân nhắc.

Huống chi chuyện này của sư phụ, xác thực lộ ra rất nhiều điểm kỳ quặc.

Mặc dù vừa mới nói sẽ không mê choáng sư phụ, nhưng nếu lời nói mình không thuyết phục được, làm một cái mê trận, cũng không tính là sai lời.

Lý Trường Thọ vừa muốn tiếp tục lấy lý phục sư, liền nghe sư phụ thở dài: "Đạo lý đúng là như vậy, năm đó sư bá các ngươi đi thẳng một mạch, trong môn phái đã xoá tên nàng trong danh sách môn nhân."

Tề Nguyên nhìn Lý Trường Thọ, mặc dù có một chút khó có thể mở miệng, nhưng vẫn hỏi một câu: "Trường Thọ, ngươi nói nên làm như thế nào?"

Lý Trường Thọ thi triển bí pháp dẫn âm, nói: "Không bằng sư phụ viết một lá thư, lại nói cho đệ tử biết nơi hai người hẹn nhau gặp mặt. Đệ tử sẽ dùng người giấy thay thế sư phụ đưa phong thư này đi qua. Giống như trước đây đệ tử ra ngoài chọn mua thảo dược vậy, sư phụ ngài cũng đã biết. Vô luận như thế nào, chúng ta không thể chỉ đứng trên góc độ của bản thân để đối đãi với việc này. Sư phụ ngài có thể ở trong thư, trước hết khuyên sư bá nhận sai với trong môn phái. Môn quy chúng ta mặc dù nghiêm, nhưng xử phạt lại không phải quá nghiêm khắc, nhiều lắm là chính là bế môn hối lỗi ngàn năm. Sư phụ ngài xem, đạo lý có phải là như vậy hay không?"

Tề Nguyên trầm ngâm không nói, đã có vẻ xiêu lòng.

Lý Trường Thọ lại dẫn âm cho Linh Nga, dặn Linh Nga nên nói cái gì, hai người trái một câu phải một câu, hát xướng giật dây.

Không bao lâu, Tề Nguyên lão đạo gật gật đầu, cũng coi như bị hai người thuyết phục.

Lão đạo vội vàng trở về bên trong nhà, dùng ngọc phù truyền tin viết một phong thư, sửa chữa lại lặp đi lặp lại mấy lần, châm chước từ ngữ, trước sau bận rộn hai canh giờ, mới đưa ngọc phù truyền tin trịnh trọng giao cho Lý Trường Thọ.

"Ngươi cũng đừng nhìn lén!"

"Sư phụ ngài yên tâm." Lý Trường Thọ cười nói: "Vào thời điểm ngài viết, đệ tử đã xem hết."

"Ngươi..."

"Nói đùa, nói đùa, sư phụ ngài đừng tức giận."

"Sớm muộn cũng bị hai người các ngươi chọc tức ra tâm ma!"

Sau đó, Tề Nguyên lão đạo lại nói ra địa điểm hẹn nhau lần này

Thế tục Nam Châu, Đông Hải Chi Tân, một tòa thành lớn của phàm trần tên là "Lâm Đông". Thời gian ước định là vào hai tháng sau, tại đầu tường phía đông thành lớn, hai người hẹn nhau vào lúc trời chiều…

Lý Trường Thọ căn dặn sư phụ, khoảng thời gian này ở yên trong phòng tu hành. Hắn củng cố thêm trận pháp bên ngoài nhà tranh của sư phụ, ngăn cách bên ngoài dò xét.

"Sư huynh, huynh muốn làm thế nào?" Linh Nga lén lén lút lút xông tới, nhỏ giọng thầm thì, Lý Trường Thọ chưa nói thêm gì, chỉ dặn nàng không được đi loạn trong khoảng thời gian này.

"Ta vào hai tháng này cũng không đi đan phòng, tu hành ở ngay bên trong nhà tranh." Ánh mắt của Lý Trường Thọ vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ.

Linh Nga sửa sang lọn tóc, nhỏ giọng hỏi: "Vậy thì muội đưa người giấy rời sơn môn hay sao?"

"Cũng không cần." Lý Trường Thọ liếc nhìn sư muội nhà mình, cười nói: "Muội ngược lại rất quen việc nhỉ. An tâm tu hành đi, chờ muội vượt qua thiên kiếp thành tiên, gặp lại loại chuyện này, ta sẽ để cho muội tham gia một chút."

"Ừm! Sư huynh yên tâm, muội sẽ cố gắng!" Linh Nga lập tức vô cùng nhiệt tình đáp ứng.

Chờ Lý Trường Thọ trở về bên trong nhà tranh của mình tu hành, nàng mới hồi phục tinh thần lại, ôm trán ngâm khẽ.

Bây giờ nghĩ đến việc làm pháp bảo hình người cho sư huynh dùng cũng cũng đều phải có tu vi Tiên Nhân trở lên…

Tiểu sư thúc thật là!

Làm sư huynh đối với nhận biết lớn nhỏ cũng lệch lạc, lại làm tiêu chuẩn nhu cầu của sư huynh đối với "Pháp bảo người" cũng cao hơn nhiều!

Trong lòng đang oán trách như thế, Linh Nga đột nhiên nghe được tiếng hô hoán từ xa đến gần trong không trung truyền đến: "Tiểu Linh Nga…"

Linh Nga ngẩng đầu nhìn lại, một vệt bóng đen bay tới cực nhanh.

Nàng vô thức cầm sẵn hai cái bình ngọc, nhưng nghĩ lại sư huynh đang ở ngay bên cạnh, không có người ngoài nào có thể đánh lén Tiểu Quỳnh Phong…

Trong điện quang hỏa thạch, Linh Nga ngẩng đầu nhìn một chút.

Hoàn toàn không cần thấy rõ khuôn mặt người này, chỉ nhìn một chút vòng một "ngập trời tội ác" của đối phương kia, nàng liền biết đây là tiểu sư thúc mình vừa thầm phàn nàn giá lâm!

Thở nhẹ một tiếng, Linh Nga vừa thu hồi bình ngọc, liền bị hai cái bánh bao khổng lồ co giãn mềm mại đụng trúng. Nàng lại bị Tửu Cửu bế lên, quay vài vòng tại chỗ, hai người cười đùa một hồi trước nhà tranh.

"Sư thúc, ngài ép ta thật là khó chịu…"

"Ha ha ha ha, cảm nhận yêu thương quan tâm của sư thúc với ngươi đi! Tiểu Linh Nga!"

"Sư thúc ta sai rồi, ha ha ha! Đừng chọc lét ta nữa…sư thúc ta sai rồi..."

Trong nhà tranh sát vách, Lý Trường Thọ thấy thế cũng lộ ra một chút mỉm cười. Nhưng trong lòng hắn cũng có một chút bận tâm việc tu hành của Linh Nga.

Mỗi ngày chơi đùa cùng với Tửu Cửu như vậy, chuyện tu hành không thể tránh khỏi bị chậm trễ, điểm ấy nhất định phải nhắc nhở nàng một chút.

Không bao lâu, Linh Nga không chịu nổi sự tiến công của tiểu sư thúc, chỉ có thể dẫn hoạ sang chỗ khác, liền gọi sư huynh cứu mạng...

Hai mắt của Tửu Cửu lập tức tỏa sáng: "Hở? Sư huynh ngươi xuất quan? Gọi hắn tới cùng nhau đấu đại thần đi! Nửa năm rồi ta không thấy hắn!"

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ lắc đầu, dạo bước ra nhà tranh, bồ đoàn cũng không kịp ngồi nóng mông.

Nhà tranh của Linh Nga rất nhanh liền trở nên náo nhiệt.

Lý Trường Thọ lấy ra hai vò rượu ngon, Linh Nga lấy ra một chút tâm làm trước đây cho sư thúc, ba người cầm bài lá, giết loạn một hồi.

"Một đôi Chân Tiên!"

"Hừ hừ! Một đôi Thiên Tiên!"

"Ván này hai ta là tiểu tiên, sư huynh là đại thần! Sư thúc ngươi áp ta làm gì!"

"Ây...nhất thời ngứa tay, nhất thời ngứa tay."

"Ta cảm thấy các ngươi vẫn nên nhận thua đi." Lý Trường Thọ bình tĩnh lắc đầu: "Hai lá bài Kim Tiên đều ở trong tay ta, các ngươi còn có thể xoay người hay sao?"

Linh Nga lập tức khẽ hừ một tiếng: "Nói bậy, rõ ràng tiểu Kim bài ở chỗ ta…nguy rồi, mắc lừa!"

Tửu Cửu ôm bàn chân cười to một hồi, suýt nữa liền cười bật ngữa: "Ngươi như vậy, còn dám trào phúng bản sư thúc…"

Đúng vào lúc này, lão đạo ngoài cửa lảo đảo đi đến, chính là "Tề Nguyên".

"Sư phụ!"

"Tề Nguyên sư huynh!"

Ba người vừa muốn đứng lên, "Tề Nguyên" đưa tay ra hiệu bọn họ không cần đứng dậy, nói: "Các ngươi cứ chơi đi, Trường Thọ, Linh Nga, bồi rượu ngon với Cửu sư muội, vi sư có việc muốn ra ngoài một chuyến."

Lam Linh Nga lập tức hơi chớp mắt, Lý Trường Thọ đã đứng dậy làm động tác vái chào.

"Tề Nguyên" khoát khoát tay, cười ha hả cưỡi mây, bay về phương hướng sơn môn.

Dường như là nhớ ra điều gì đó, Lam Linh Nga nhìn Lý Trường Thọ hơi chớp mắt, Lý Trường Thọ mỉm cười, chào hỏi xong hai người bọn họ tiếp tục đánh bài.

Tửu Cửu lập tức dương dương đắc ý, nói: "Có nghe thấy không, sư phụ các ngươi bảo các ngươi bảo bồi tiếp bản sư thúc cho tốt! Nhanh hầu hạ rượu ngon thức ăn ngon, vào thời điểm đánh bài lại nhường ta thắng!"

Sư huynh muội cười khẽ, tiếp tục vui đùa cùng với Tửu Cửu.

Lúc này Lý Trường Thọ nhất tâm nhị dụng, thực sự không ảnh hưởng đến chiến thắng liên tiếp của hắn…

Tề Nguyên lão đạo vừa rồi, tự nhiên là Lý Trường Thọ dùng đạo nhân giấy giả trang, cũng trải qua sự cho phép của sư phụ. Bởi vì lúc trước liên tục thao tác nhiều lộ giấy đạo nhân, lúc này nhất tâm nhị dụng đã không còn gánh nặng nào nữa.

Bên này bản thể đang bồi tiểu sư thúc đánh bài nói chuyện, bên kia đã nhẹ nhàng ra khỏi sơn môn, cưỡi mây bay về phương nam...

Một lát sau, Lý Trường Thọ liếc nhìn Cảm Ứng Thạch do đạo nhân giấy có bộ dáng sư phụ mang theo, trên Cảm Ứng Thạch lóe ra một chút quang mang.

Có một đạo tiên thức, dò xét đạo nhân giấy một hồi lâu.

Lý Trường Thọ bất động thanh sắc, tiếp tục bay về phía nam, biểu tình khuôn mặt đạo nhân giấy này lập tức có một chút phức tạp.

Có cảm khái, có cấp bách, cũng có một chút muốn gặp, một chút khiếp nhược không dám gặp, quả thực so với sư phụ thật… càng giống sư phụ hơn…

Đạo tiên thức kia vẫn luôn đuổi theo ra hơn bốn trăm dặm, sau đó liền dần dần suy yếu.

Mặc dù không biết người âm thầm dò xét là ai, nhưng tu vi của đối phương, nếu như suy đoán căn cứ theo tình hình như vậy, có thể là cảnh giới Chân Tiên trung kỳ.

Ngược lại là đã hỗ trợ xác minh cho suy đoán của hắn trước đây.

Bất quá đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi, Lý Trường Thọ sẽ không làm phán đoán gì, tin tức biết được từ đầu đến cuối có một chút ít.

Khí tức Trọc Tiên của sư phụ, kỳ thật rất khó mô phỏng, khó là khó tại mấy phần trọc khí kia.

Cuối cùng Lý Trường Thọ nảy ra ý tưởng, trộm cây phất trần sư phụ vẫn thường xuyên dùng để trừng trị đệ tử cho đạo nhân giấy mang theo. Tiếp đó lại thu liễm hơn phân nửa khí tức bản thân của đạo nhân giấy, dùng điểm này để dĩ giả loạn chân.

Cây phất trần này, Lý Trường Thọ tới khi trở về sẽ đổi cho sư phụ một cây khác lông càng mềm mại hơn…

Rời núi hơn vạn dặm, chọn tuyến đường đi về phía Nam Châu.

Chim bay mây nhẹ đùa, cười ta nhiều ưu phiền.

Cỗ đạo nhân giấy đóng vai thành bộ dáng sư phụ ngự không, tiên thức của Lý Trường Thọ tại bên ngoài ba trăm dặm phía đông, phát hiện ra một đóa mây trắng, trên mây có mấy người Tiên Nhân Độ Tiên Môn…

Là mấy Tiên Nhân ra ngoài làm việc trở về, gồm có Tửu Ô, Tửu Thi, cùng với hai vị chấp sự khác trong môn phái.

Tửu Ô cũng phát hiện ra thân hình "Tề Nguyên".

Đạo nhân lùn này lộ vẻ lo lắng, nói gì đó với Tửu Thi bên cạnh rồi để ba người đi về sơn môn trước, chính mình cưỡi mây ngoặt một cái đuổi về phía bên này.

Nhưng mà, Tửu Ô vẫn chưa đi thẳng về phía trước, lão thoải mái đi theo phía sau chừng ba trăm dặm, dùng tiên thức khóa trên người "Tề Nguyên", muốn nhìn Tề Nguyên tính đi làm cái gì.

Lý Trường Thọ: "..."

Chẳng lẽ Tửu Ô sư bá nghĩ sư phụ là gian tế…

Chính mình bây giờ đóng vai sư phụ, phạm vi dò xét tiên thức của sư phụ khẳng định không phát hiện ra được Tửu Ô sư bá.

Lý Trường Thọ suy tư sơ qua, cũng không đi quản Tửu Ô sư bá, mặc cho lão đi theo.

Hắn vừa bồi tiếp Tửu Cửu sư thúc nói chuyện phiếm vui đùa, vừa khống chế đạo nhân giấy, cưỡi mây chậm rãi bay đi về hướng Nam Châu.

Tửu Ô vô cùng nhẫn nại, vẫn luôn duy trì khoảng cách ba trăm dặm, thỉnh thoảng sờ cằm suy nghĩ điều gì…

Một lần này, chính là nửa tháng…

Lý Trường Thọ thậm chí có một chút hoài nghi, Tửu Ô sư bá có thể có quan hệ cùng với cừu địch của sư phụ hay không.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, Tửu Ô sư bá chỉ là ngẫu nhiên gặp. Hơn nữa lão đạo này cùng với sư phụ hoàn toàn rất ít giao thiệp với nhau, hai người cũng đã đối mặt nhau mấy lần nhưng biểu hiện không có bất kỳ dị dạng gì.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, "Tề Nguyên" trước thời hạn nửa tháng đã tới nơi lão hẹn nhau cùng với sư tỷ …

Đông Hải Chi Tân, Lâm Đông Thành ở phía đông bắc Nam Châu.

Hóa thành một lão đạo phổ biến vân du bốn phương, đạo nhân giấy cầm phất trần, cau mày, lẫn vào bên trong tòa thành lớn này từ cửa thành.

Tửu Ô lại dừng chân ngoài thành, vò đầu một hồi tại đó, hiển nhiên là cảm thấy kỳ quái đối với hành tung của vị sư đệ này.

"Sẽ không phải là có quan hệ với đại kiếp lần trước của môn phái? Là sư phụ của Trường Thọ sư điệt, bần đạo cũng không thể mặc kệ..."

Trong lòng Tửu Ô vừa dâng lên ý niệm này, tiên thức liền bắt được "Tề Nguyên sư đệ" vừa mới vào thành, liền bị một kẻ khác mặc đạo bào trên người đón đầu, thấp giọng nói câu gì đó.

"Có vấn đề, quả nhiên có vấn đề." Tửu Ô lập tức che giấu khí tức, hướng về thành lớn âm thầm lẻn đi, muốn cẩn thận điều tra một phen.

Vị đạo nhân lùn này tự nhiên là hiểu lầm. Vừa rồi lúc đạo nhân giấy Lý Trường Thọ vào thành, kẻ khoác đạo bào có tu vi cảnh giới Hóa Thần kia trực tiếp tiến lên nói chuyện, cũng không phải là tiếp đón gì, cũng không phải nói chuyện "Hoàn Giang Vũ".

Lão đạo này khuôn mặt đoan chính, khí tức bình thản, đến trước đầu tiên chắp tay hành lễ, sau đó chính là nói một câu: "Đạo hữu, ngài có nghe qua Hải Thần Giáo Nam Hải chưa?"

Chương 111. Lão đạo sĩ thì không nên đến lầu xanh

"Đạo hữu, ngươi đã truyền giáo trúng phải Giáo Chủ nhà mình rồi!" Trong lúc này, mặc dù Lý Trường Thọ rất muốn trả lời một câu như thế, nhưng hắn cũng chỉ nhếch miệng mỉm cười: "Ta tôn sùng đạo đức Nhân Giáo."

Nói xong hắn chắp tay lại, cầm phất trần đi về phía giữa đường. Lão đạo kia cũng không dây dưa nhiều, y chỉ vái chào nói một câu "đã làm phiền" xong rồi quay lại ngồi ở đầu đường.

Chuyện này Lý Trường Thọ đương nhiên cũng biết trước. Bởi vì trước đây, Ngao Ất đã thông qua tượng thần nói chuyện với hắn, hắn cũng đã đồng ý.

Long Cung Đông Hải phía sau Ngao Ất quan sát thấy công đức của Hải Thần Giáo thịnh vượng như vậy, tốc độ phát triển cũng nhanh chóng, cho nên lập tức muốn phổ biến rộng rãi ở ven biển Đông Hải Nam Thiệm Bộ châu.

Lý Trường Thọ đồng ý chuyện này, nhưng vẫn phải nhắc lại những quy củ cũ, đó là Hải Thần Giáo không được rời khỏi vùng duyên hải bờ biển.

Trong lòng hắn cảm ứng một lúc thì phát hiện ra, hành động của Long Cung thật sự rất nhanh. Bên Đông Hải này đã dựng lên hơn một trăm tòa tượng thần.

Nhưng điều khiến Lý Trường Thọ an tâm, đó là tượng thần mới xây hay là tượng đã xây trước đó thì khuôn mặt của hắn đều rất mơ hồ. Nếu cố nhìn lắm cũng chỉ nhìn thấy ngũ quan, không có "thần vận" như trước.

Tuy nhiên, đứng bên cạnh tượng thần của hắn, nhỏ hơn một chút chính là tượng Thanh Long đại hộ pháp thì lại có sự khác biệt.

Nhất là đôi tượng thần vừa mới xây dựng ở thôn trấn ven biển Đông Hải.

Tượng thần Lý Trường Thọ dùng những vật liệu đá thượng đẳng để làm, do công tượng của Long Cung tỉ mỉ điêu khắc. Trừ những điểm trên khuôn mặt thì các chi tiết khác vô cùng tinh xảo.

Tượng thần Ngao Ất bên cạnh dùng ngọc thạch thượng đẳng để làm, được trên trăm công tượng dốc hết tâm quyết tỉ mỉ mài thành. Mặt mũi, ngũ quan trên tượng rõ ràng, sừng rồng cũng được mài chi tiết nhẵn nhụi. Bên ngoài tượng ngọc còn được khoác lên một bộ bảo y…

Lý Trường Thọ quả thật muốn khuyên bọn họ một câu trong chuyện này:

Các ngươi…không sợ bị trộm sao?

Nhưng mà nghĩ đến việc Long Tộc bị hạn hán lâu năm bỗng gặp mưa rào, và xem nội tình của nhà giàu Long Cung thì Lý Trường Thọ cũng không lắm lời.

Dù sao mình cũng nắm bảy thành hương hỏa công đức, xem như cũng an toàn. Hai thành công đức của Ngao Ất cũng không vì vậy mà tăng thêm.

Còn lại một thành thì phân cho các vị hộ pháp, thần sứ. Một ít được Lý Trường Thọ ban thưởng cho những giáo chúng hành thiện tích đức.

Một trăm tòa tượng thần bên Đông Hải này kết hợp thêm tượng thần ven biển Nam Hải kia…hừ? Cảm ứng sao lại phản hồi chậm trễ vậy nhỉ…

Ven biển Nam hải kia lại có thêm ba ngàn sáu trăm trăm chín mươi hai tượng thần đã xây xong và bốn trăm sáu mươi ba tòa đang xây…

Khục!

Tại nhà tranh, nơi mà bản thể Lý Trường Thọ đang tu luyện cùng với đạo nhân giấy, hai người gần như đồng thanh mắng to.

Sao đột nhiên lại nhiều đến vậy?

Lúc hắn kiểm tra vào ba tháng rưỡi trước, nhiều lắm cũng khoảng hai ngàn! Sao bây giờ lại gấp đôi thế này!

Bây giờ hắn thiếu hương hỏa đến vậy ư?

Thiếu, thứ này trái lại là không ai chê nhiều. Có thể tụ ra Công Đức Kim Thân sớm hơn một ngày cũng là một chuyện tốt.

Nhưng nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy. Tứ Hải Long Cung có chịu được áp lực các phía dồn đến hay không?

Tình thế này nếu tiếp tục phát triển…

Đừng nói là một hai vạn năm sau, Hải Thần Giáo sẽ hoàn toàn bao phủ tất cả lộ tuyến ven biển. Vì vậy đại kiếp Phong Thần sẽ xảy ra trước thời hạn, lão Giáo Chủ Đạo Môn Tam Giáo đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

Thông Thiên Giáo Chủ mang theo Tru Tiên Trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn mang Bàn Cổ Phiên, Lão Tử Giáo Chủ Nhân Giáo nhà mình lạnh lùng nói một câu: "Đạo hữu, chúng ta thương lượng một chút về Phong Thần Bảng đi?"

Nhất thời cả người Lý Trường Thọ trùm trong bóng đen.

Trước đây, hắn cảm thấy tạm thời đã giải quyết được tai họa ngầm ven biển Nam Hải, không ngờ lại xuất hiện tai họa ngầm mới.

Thật sự phát triển quá nhanh!

Quả nhiên, dính tới loại nhân quả này muốn cắt đứt thật khó khăn.

Nhưng rất nhanh Lý Trường Thọ liền tỉnh lại.

Bây giờ Hải Thần Giáo xem như là hắn một nửa chủ động mưu đồ công đức hương hỏa. Để tính đường ra cho Hải Thần Giáo sau này, thật ra vào thời điểm lừa gạt Long Tộc thì hắn cũng đã suy tính kĩ…

Bây giờ chỉ cần Hải Thần Giáo ổn định, đầu của Tiểu Long Long đừng nóng lên khiến Tây Hải Long Cung chặn đường lui của Tây Phương Giáo, vậy thì không có vấn đề gì lớn cả.

Chắc sẽ không sao…

Xem ra Long Tộc không nông cạn như vậy…

Mục đích của Hải Thần Giáo là gì?

Rất đơn giản, đó là quy thuận Thiên Đình, quy về Nhân Giáo rồi chuyển đến ba ngàn thế giới.

Chỉ cần bây giờ Long Tộc giúp hắn ổn định chuyện này. Sau này, Lý Trường Thọ sẽ cho bọn họ một cơ hội khác.

Gần đây Lý Trường Thọ cũng đã nghĩ ra cách thoát thân khi khẩn cấp, đó là đổi Giáo Chủ. Lý Trường Thọ tự nhiên thoát thân được, lại để cho Long Tộc chuyển từ hộ vệ sang làm chủ Hải Thần Giáo.

Biện pháp này lấy cảm hứng từ chuyện "Lão tử hóa Phật".

Tuy nhiên, trăm tộc cạnh tranh sinh sôi.

Trong Hồng Hoang, quan hệ giữa Long Tộc và Nhân Tộc là cạnh tranh. Nếu mình đưa Hải Thần Giáo cho Long Tộc thì chẳng khác gì tạo thêm áp lực cho Nhân Tộc.

Thế nên, chỉ cần Hải Thần Giáo ổn định không gây phiền toái cho hắn. Lý Trường Thọ có thể không cần phải làm thì nhất định sẽ không làm như vậy.

Hôm nay, phần hương hỏa công đức của Long Tộc kia hội tụ lại trên người Ngao Ất, tương lai chính là bồi dưỡng ra một cao thủ cho Long Tộc…

Ôi…

Ngày hai trăm lẻ bốn chính thức trở thành người đứng đầu của một bổn giáo…

Suy tính, lo âu, lại thận trọng.

…..

Hơn nửa tháng từ khi "Tề Nguyên" rời sơn môn, bên phía Tiểu Quỳnh Phong, Tửu Cửu đã tới chơi lần thứ hai.

Lúc này, Tửu Cửu đã uống say, chiếm đoạt chiếc giường nhỏ Linh Nga tiếp tục trình diễn tuyệt kỹ của mình sau khi say rượu.

Ở Lâm Đông Thành bên Nam Châu Đông Hải này, Lý Trường Thọ ký thác tâm thần trên đạo nhân giấy, tìm một căn nhà trong thành hay một "tửu lâu" để dừng chân lại đây.

Thế tục Nam Châu sầm uất chưa được vài vạn năm, nhưng các tửu lâu nhạc phường cũng đã sớm xuất hiện.

Cũng bởi vì Nam Thiệm Bộ quá lớn mà cước lực của phàm nhân có hạn. Vì vậy các phong tục tập quán cũng không giống nhau.

Tiên thức khuếch tán trong thành một cách thận trọng. Lý Trường Thọ nhanh chóng phát hiện ra được Tửu Ô sư bá đang lén lén lút lút.

Lúc này Tửu Ô sư Bá đang cố che giấu khí tức của mình, khả năng ẩn tàng cũng không tệ.

Nhưng sư bá quên rằng ở đây là hồng trần thế tục, ẩn tàng giống như lão…kỳ thực, chỉ nhìn sơ qua cũng có thể nhận ra đó là một kỳ nhân dị sĩ.

Nhất là Tửu Ô sư bá đang mặc một đạo bào cầu kỳ, trên người toát ra một vẻ uy nghiêm phiêu dật khiến cho không ít người phàm không nhịn được vây lại xem, âm thầm chỉ chỏ.

Tửu Ô sư bá cũng phát hiện ra bản thân mình có một chút bắt mắt. Lão học theo "Tề Nguyên" tùy tiện tìm một tửu lâu rồi ném hai khối ngọc thạch ra thuê một gian phòng riêng biệt. Tửu Ô đi vào căn phòng của mình, luôn dùng tiên thức chú ý vị sư đệ Tề Nguyên kia.

Thấy vậy, Lý Trường Thọ suy tư một chút, miệng lộ ra một nụ cười. Hắn ở lì trong phòng ba ngày hai đêm. Mãi cho đến khi màn đêm hạ xuống lần nữa, bọn người chưởng quỹ tiểu nhị trong quán lo lắng không biết hắn có chết đói hay không, nhịn không được mà muốn đập cửa đi vào. Lúc này Lý Trường Thọ mới quyết định ra ngoài hoạt động.

Lý Trường Thọ lo lắng Tửu Ô sư bá làm xáo trộn kế hoạch dụ địch của mình, định liên lạc với Tửu Ô sư bá. Nhưng ngẫm nghĩ một hồi, hắn lại muốn nắm thế chủ động…

Vì vậy…

Hắn giả dạng làm sư phụ của mình, cởi đạo bào xuống và thay cẩm y vào, chú trọng ăn mặc một chút.

Lý Trường Thọ tản bộ trong thành nửa vòng, sau đó chờ trời tối hẳn mới chạy đến con đường phồn hoa về đêm nhất Lâm Đông Thành.

Nơi này đèn sáng lung linh, mọi nơi oanh oanh yến yến, tiếng kêu "đại gia" nũng nịu vang lên không ngớt. Khắp nơi có các lầu gỗ tráng lệ, ngoài ra cũng có những tiểu viện ở vị trí u tĩnh.

Đi khoảng mười bước thì nghe được những tiếng nhạc đan xen lẫn nhau. Con đường đông đúc sầm uất về đêm này rất dài, đi ngàn bước cũng không đến được điểm cuối.

Sự phát triển của loại phố đèn đỏ này nói lên rằng người dân Lâm Đông Thành không phải lo chuyện cơm áo gạo tiền. Chỉ có giàu có, nhiều tiền bạc vật chất chống đỡ thì mới có thể theo đuổi được…đời sống tinh thần sa hoa như thế này…

Lý Trường Thọ cải trang thành "Tề Nguyên" để bước vào con đường này. Hắn tìm một hoa lâu lịch sự tao nhã rồi đi vào, tỏ vẻ ngựa quen đường cũ.

Nếu muốn bắt được yếu điểm của Tửu Ô sư bá, đương nhiên phải hạ thủ từ trên người của Tửu Thi sư bá….

Nửa bình siêu phẩm Nhuyễn Tiên Tán, một quả Lưu Ảnh Cầu thì chuyện này tất nhiên sẽ giải quyết xong…

Cùng lúc đó, Tửu Ô vẫn âm thầm một đường theo sau, khi thấy "Tề Nguyên" sư đệ đi vào lầu xanh, mắt lão không khỏi trợn ngược lên…

"Tề Nguyên sư đệ, trước đây trên đường, vẻ mặt của đệ vội vàng như vậy. Hóa ra chính là sốt ruột chuyện này sao?"

Điều này sao có thể? Hồng trần thế tục vốn là nơi có trọc khí hỗn tạp, những chỗ thanh lâu này lại càng chướng khí mù mịt. Nếu Tề Nguyên tiếp xúc da thịt trăng hoa với kỹ nữ phàm nhân, thì điểm thanh khí của y sẽ nhanh chóng bị vấy bẩn…

Chẳng lẽ y tu thành Trọc Tiên cho nên mới cam chịu như vậy?

Tửu Ô trốn ở góc tường, xoắn xít sờ cằm một lúc. Lão là người đã có vợ, không thể nào vào đây được.

Nhưng…

Tửu Ô dùng tiên thức liếc nhìn một vòng. Nơi đây không hề có trận pháp nào trở ngại, các khung cảnh khó coi trong lầu xanh lập tức đập vào mắt lão đạo…

"Loại động tác như vậy rất mới lạ, bần đạo cũng không có… phi! Bần đạo đang nói bậy gì vậy!" Tửu Ô lắc đầu một cái rồi nghiêng đầu bỏ đi nhưng trong lòng tự nhủ: "Ta không thể để Từ Nguyên sư đệ đi vào con đường lầm lạc…bây giờ đi dọa cho y giật mình, như vậy cũng tốt…."

Tử Ô lập tức tiến về phía trước, bước tới khoảng sân nhỏ nơi "Tề Nguyên" vừa mới đi qua.

Khoảng cách chỉ vài trăm trượng đối với Tửu Ô mà nói không có gì khó khăn…

Bỗng kế bên có một cô nương mời chào khách: "Chà, đây là tiểu thiếu gia tuấn tú nhà nào, sao lại ăn mặc như vậy. Ngươi đến chơi cùng đại nhân nhà mình sao?"

Tửu Ô ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn cô nương kia một cái.

Nhất thời, sắc mặt người kia trắng bệt, son phấn trên mặt loạn hết lên, hô hấp có một chút không thoải mái.

"Hừ!" Tửu Ô quét ống tay áo qua, tiếp tục nhìn về phía trước, nhanh chóng đi về mục tiêu.

Đạo nhân lùn mặt lạnh kia cứ đứng trước cửa hoa lâu không có ý định đi vào, chuẩn bị thả ra khí tức của mình…

Chợt lão nghe một tiếng truyền âm lọt vào bên tai: "Tửu Ô sư huynh bình tĩnh, đừng nóng vội."

Tửu Ô sững sờ một chút rồi nhếch miệng cười.

"Phương pháp ẩn thân của bần đạo thật là bất cẩn, lại khiến cho Tề Nguyên sư đệ dễ dàng phát hiện ra như vậy"

Lý Trường Thọ bắt chước giọng nói của sư phụ mình tiếp tục truyền âm vào tai của Tửu Ô: "Sư huynh chớ động thanh sắc, mời sư huynh hãy cẩn thận cảm ứng tòa hoa lầu ở hướng tây nam, cách đây chín trăm trượng…ở đó có vài cỗ yêu khí không tầm thường."

Tửu Ô theo lời dò xét qua, sau đó chau mày một cái.

Lập tức, lão đạo nhân thấp lùn bước vào hoa lầu này, tiện tay ném cho chưởng quầy một khối vàng nén. Rồi sau đó lão theo lời "Tề Nguyên" nói, bước vào một căn phòng trang nhã ở lầu hai.

Lúc mới bước vào cửa, mắt của Tửu Ô quan sát bốn phía, cẩn thận từng li từng tí dò xét khắp nơi. Cuối cùng nhìn chằm chằm vào "Tề Nguyên" đang đứng cạnh cửa sổ.

Lý Trường Thọ tiếp tục dẫn âm, niệm ba mươi sáu điều môn quy của Độ Tiên Môn.

Lúc này, Tửu Ô mới bớt cảnh giác, chắp tay sau lưng bước tới. Lão tiện tay thi triển tiên lực tạo ra một tầng kết giới, thấp giọng hỏi: "Sư đệ, ngươi tới đây làm gì? Chạy xa như vậy, chắc không phải nhắm vào mục đích trừ yêu đấy chứ!"

"Tề Nguyên" cười khổ nói: "Việc này ta xin sư huynh cho phép để bẩm báo sau, thật sự ta không có ý định làm gì cả. Chỗ dị thường nơi đây cũng là mới tình cờ phát hiện ra."

"Được, cứ theo quy củ của Tiểu Quỳnh Phong, hãy lập một lời thề trước đi."

Tửu Ô hất cằm lên một cái, khóe miệng của Lý Trường Thọ không chịu được mà co quắp mấy lần. Hắn giơ tay lên lập một lời thề, nói rằng mình vào giờ khắc này không có lừa gạt Tửu Ô.

Đương nhiên là dùng danh nghĩa "Tề Nguyên"

Lý Trường Thọ âm thầm cất siêu phẩm Nhuyễn Tiên Tán và Lưu Ảnh Cầu vào lại trong túi.

Trước đó, hắn muốn bắt lấy điểm yếu của Tửu Ô sư thúc, dùng Lưu Ảnh Cầu ghi lại một ít hình ảnh kỳ diệu. Nhưng hắn lại ngẫu nhiên phát hiện ra yêu khí ở hoa lâu cách đó không xa.

Xem xét kỹ lại, Lý Trường Thọ phát hiện ra chỗ này có gì đó sai sai…

Trong yêu khí lại có công đức.

Trong ô uế lại ẩn giấu thanh khí.

Phản ứng đầu tiên của Lý Trường Thọ là nghĩ nơi đây có ẩn giấu Linh Bảo Công Đức.

Hai người cân nhắc, Lý Trường Thọ trực tiếp dùng danh nghĩa của sư phụ mời Tửu Ô cùng nhau vào phòng bàn bạc. Sau đó hắn lại âm thầm nhắc nhở Tửu Ô sư thúc một chút.

Nếu bây giờ mình và Tử Ô sư thúc cùng nhau liên thủ thu bảo vật thì cũng không tệ…

Chờ "Tề Nguyên" lập lời thề xong. Hai người cuối cùng cũng cùng nhau ngồi xuống nhìn về chỗ ở của yêu khí.

Vừa vặn, chỗ hoa lâu đầy yêu khí kia lại đang có một chút náo nhiệt.

Mấy vị "tiểu nhị" thân hình gầy gò đang đẩy một nam nhân mặc quần áo thông thường ra khỏi cửa hoa lâu.

Tiếp theo, nơi cửa hoa lâu rực rỡ ánh đèn lồng, một thân ảnh yểu điệu nhẹ nhàng bước ra.

Cô nương này mặc bộ quần áo mát mẻ, dáng vẻ thướt tha mềm mại, trên tay cầm một tẩu thuốc bằng bích ngọc. Đôi môi đỏ mọng đang nhẹ nhàng nhả ra một luồng khói mờ ảo, trên trán nàng có một ấn ký hình con bướm sặc sỡ, khuôn mặt nói chung cũng khá xinh đẹp.

Nàng bước tới hai bước, đứng trước mặt nam nhân kia, chậm rãi mở miệng: "Hạ công tử, ngươi có biết đàn ông buồn rầu nhất là chuyện gì không?" Cuộc đời còn lại rất dài ngươi chỉ mới đi rất ngắn thôi, vào hoa lầu mà không mang tiền. Thế nào, ngươi muốn chơi quỵt sao? Nơi này của ta cũng không mở thiện đường?"

Nói xong, người đàn bà này hừ một tiếng, cầm tẩu thuốc nhấp một miếng, ánh mắt lướt qua mấy người bên cạnh, lại giống như nhìn về phía của Lý Trường Thọ và Tửu Ô.

Nhưng nàng không có phản ứng gì, giống như không nhìn thấy Lý Trường Thọ và Tửu Ô. Đợi đến lúc nàng xoay người đi vào trong, những người đang đứng xúm xít bên ngoài cũng dường như không chịu nổi mà đi theo…

Trong phòng nhỏ, Lý Trường Thọ và Tửu Ô liếc nhìn nhau.

Lý Trường Thọ giả trang Tề Nguyên bưng chén trà lên trước mặt, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thấp giọng nói: "Sư huynh thấy thế nào?"

Tửu Ô trầm ngâm một tiếng, trả lời: "Những gì nàng nói...trái lại cũng có lý."

"Hả?"

"Khục, nói chính sự đi. Tề Nguyên sư đệ này. Chúng ta liên thủ tiêu diệt yêu quái ở đây, để bảo vệ bình yên cho thiên địa, chẳng phải tốt lắm sao?"

Chương 112. Dịch vụ đám tang ở thanh lâu

"Tề Nguyên sư đệ, vi huynh có chuyện này phải hỏi đệ..."

Ở dưới mặt đất Lâm Đông Thành khoảng trăm trượng, có hai thân ảnh đang co rụt lại thành một đoàn. Bọn hắn đang âm thầm tiến tới trong bóng tối, tìm một chút ánh sáng lẻ loi tại mảnh Hồng Hoang tàn khốc này.

"Tề Nguyên" cũng chính là người giấy giả danh của Lý Trường Thọ đang đi theo Tửu Ô sư bá, từng chút một đến gần hoa lầu nơi có khí tức của Yêu Tộc.

Tửu Ô quay đầu nhìn Tề Nguyên truyền âm hỏi: "Sư đệ, theo như bình thường thì khi đánh lén hay có ý đồ xấu, thì phải chọn thời điểm đêm tối mới đúng chứ. Còn đằng này thì huynh đệ chúng ta lại đi giữa ban ngày, thanh thiên bạch nhật. Đã vậy lại còn chọn thời điểm chính giữa trưa nắng nóng nữa chứ....không bằng chúng ta trực tiếp tấn công chính diện từ cửa vào còn hơn."

"Sư huynh nói vậy là không đúng." Lý Trường Thọ giả tiếng sư phụ trả lời: "Sư huynh có chỗ không biết, những nơi giống như thế này thì vào buổi trưa rất ít khách nhân, có một chút phàm nhân thì đều đi nghỉ ngơi hết rồi. Với lại huynh cũng đã thấy tối qua rồi phải không, vào buổi tối thì nơi đây cực kỳ náo nhiệt, không tốt để hành động."

Tửu Ô nghe vậy thì đồng ý, sau đó nhìn Lý Trường Thọ với ánh mắt đầy ẩn ý và cười nói: "Không nghĩ tới, Tề Nguyên sư đệ lại hiểu về nơi này như vậy."

"Không giống như sư huynh nghĩ đâu, đây là do Lý Trường Thọ từng nói với ta." Lý Trường Thọ thở dài trong lòng, vì giữ lại thanh danh trong trắng cho sư phụ mà phải dội nước bẩn lên người mình. Ài, thương cho tấm lòng đồ đệ khắp thiên hạ.

Tửu Ô sư bá nghe vậy liền chậc chậc cười khẽ, lão nhìn Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Ngươi nói cái này thì vi huynh chắc chắn tin, đại đồ đệ của ngươi đó, tấm lòng đen như đáy lò, toàn ý nghĩ xấu xa. Toàn thân hắn đầy mưu ma chước quỷ, quả đúng là Nguyên Tiên đấu không lại, Chân Tiên gặp té nhào. Sau này hắn độ qua Thành Tiên Kiếp phỏng chừng Thiên Tiên cũng đều dám tính kế."

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn bỗng nhiên có ý muốn rút kiếm ra chém người.

"Khụ khụ." Lý Trường Thọ liền giả tiếng sư phụ Tề Nguyên trả lời: "Đệ nghe Lý Trường Thọ nói hắn rất kính nể sư huynh. Sao sư huynh có thể nói về đồ đệ siêu cấp đẹp trai, giỏi giang của đệ như vậy được! Hắn nói nể sư huynh vì hắn cảm thấy sư huynh vừa tu hành vừa lo lắng nội vụ sư môn rất đa năng. Huynh đóng góp rất to lớn trong việc giữ ổn định cho Độ Tiên Môn."

"Ài! Sau này sư đệ không được nói chuyện này nghe chưa, nói đến sư huynh lại phát sầu. Ngày nào cũng có việc làm, chẳng có ngày nào là rảnh cả. Có lúc sư huynh còn muốn về quê làm ruộng luôn đó, lúc nào cũng phải làm việc, chạy đông chạy tây, nhiều chỗ không có ta lại không được…"

Thấy Tửu Ô sư bá muốn bật mode than thở thì Lý Trường Thọ liền truyền âm cắt đứt: "Khoan đã sư huynh, đệ thấy chúng ta nên giải quyết xong việc này đi rồi đợi đêm nào đẹp đẹp rồi nói."

"Đúng, sư đệ nói đúng, đây không phải nói chuyện phiếm, chúng ta phải giải quyết đám yêu vật hại dân này trước." Tửu Ô liền đáp ứng rồi tiếp tục bước tới.

Bởi vì Tửu Ô sư bá chưa hiểu sâu đối với độn pháp, nên không thể đạt đến cảnh giới vô thanh vô tức giống như Lý Trường Thọ.

Khi hai người đồng thời ẩn giấu khí tức riêng phần mình, Lý Trường Thọ còn âm thầm che lấp khí tức cả hai thêm một vòng nữa…

Tình hình này khiến Lý Trường Thọ nhớ đến những ngày hoạt động cùng với Vạn Lâm Quân trưởng lão, ài, thật hoài niệm a…

Hai người lặng lẽ đến dưới hoa lầu rồi cẩn thận dò xét. Rất nhanh Tửu Ô và Lý Trường Thọ liền phát hiện ra bảy nguồn yêu khí.

"Ghê thật, vậy mà có tới hai vị đại yêu cảnh giới Chân Tiên." Tửu Ô nhăn mày nói: "Bọn hắn chiếm cứ hoa lầu này cũng lâu rồi mà sao đến giờ vẫn chưa có người nào phát hiện ra nhỉ…"

Lý Trường Thọ đáp: "Những chỗ bướm hoa như này, đa số Luyện Khí Sĩ rất ít tới đây, nên chưa có ai phát hiện ra cũng là điều bình thường."

Tửu Ô nghe vậy liền cười nói: "Vậy Tề Nguyên sư đệ có thể cho ta biết tại sao trước đó lại đến nơi này không?"

Lý Trường Thọ nghe vậy liền cười trong lòng nói: "Không có gì đâu sư huynh, đệ chỉ tìm chỗ uống rượu giải buồn thôi. Bởi vì gần đây nhận được hai phong thư đó mà. Sư huynh, giờ không phải lúc nói chuyện này, chúng ta vẫn nên giải quyết bảy vị đại yêu trước đi."

Thư tín?

Tửu Ô nghe xong thì tò mò trong lòng nhưng nhất thời không hỏi nhiều.

Lý Trường Thọ lặng lẽ quan sát những biến hóa trên khuôn mặt của Tửu Ô sau khi nghe về thư tín. Hắn khẽ cười thầm trong lòng, biết rằng mình đã gợi lên được sự chú ý của Tửu Ô và thành công hạ xuống một hạt giống tò mò.

Sau này hắn có thể thuận lý thành chương để tiếp tục trao đổi với sư bá về việc này.

"Một bước tính mười bước, phục bút giấu trong bụng" - [Chiêu thức luận] - Tác giả Lý Trường Thọ, đệ tử Nhân Giáo, Giáo Chủ Hải Thần Giáo.

Hai người thăm dò bên dưới chỗ đám yêu vật. Tửu Ô sư bá lặng lẽ lấy ra một thanh trường kiếm, định lặng lẽ xuất thủ, trước hết chế trụ hai vị đại yêu rồi tiêu diệt…

Trong hai vị đại yêu cảnh giới Chân Tiên đó có một kẻ mà hai người đã thấy qua, chính là nữ chưởng quỹ đẹp mê người của đại hoa lâu này!

Chưởng quỹ nữ yêu này đang ở bên trong một căn nhà gỗ nhỏ, xem hai thiếu nữ luyện tập đánh đàn, thổi tiêu…

"Tề Nguyên sư đệ, đệ ở chỗ này lược trận cho huynh."

Tửu Ô nói như thế đương nhiên là không muốn để Tề Nguyên tham gia chiến đấu rồi. Mà đạo nhân giấy "Tề Nguyên" vội vàng ra tay, dùng tiên lực ngăn chặn Tửu Ô lại.

Trưởng lão Độ Tiên Môn bọn họ chẳng lẽ ai cũng thông dụng "kỹ năng bị động" là [nóng đầu] hay sao?

"Sư huynh này, chúng ta chiếm cứ ưu thế ở bên trong bóng tối. Bọn hắn không biết là có ta tập kích, vậy thì tại sao chúng ta không lợi dụng ưu thế này, mà cứ phải trực tiếp ra đấu với bọn chúng? Đây sư huynh, đệ có hai bình độc dược phòng thân do Trường Thọ hiếu kính. Tại sao chúng ta không âm thầm phát tán độc dược, lặng yên diệt sát bọn yêu vật đó rồi mang đồ chạy đi?"

Vừa nói, Lý Trường Thọ vừa lấy ra hai bình độc dược, mê dược do Vạn Lâm Quân trưởng lão tặng. Hắn còn cố ý giải thích từng chút một về cách phát tán độc dược này cho Tửu Ô sư bá nữa.

Sao khi nghe xong thì Tửu Ô nhìn "Tề Nguyên" một cách nghi ngờ. Lão hấp háy mắt cười nói: "Thì ra là vậy, không ngờ nha…"

Lý Trường Thọ nghe xong liền giật thót trong lòng: "Không lẽ Tửu Ô sư bá nhìn ra điểm nào sơ hở của mình rồi?"

Tửu Ô liền cười hắc hắc mà nói: "Không ngờ nha Tề Nguyên sư đệ, ta còn tưởng Trường Thọ sư diệt là trời sinh cơ linh như thế! Không nghĩ tới cuối cùng là do sư phụ dạy dỗ. Cao nhân không lộ mặt à Tề Nguyên sư đệ!"

Lý Trường Thọ thở phào trong lòng.

"Ài!" ""Tề Nguyên" thở dài nói: "Thế đạo gian nan, pháp lực yếu kém, đệ không thể không chú ý một chút."

"Tốt."

Tửu ÔlLập tức sử dụng linh lực âm thầm phát tán mê dược. Từng tia mê dược bay ra, rất nhanh liền bao phủ tòa hoa lâu này. Tiền viện hậu viện tổng cộng hơn ba trăm người bị trúng thuốc mê lăn ra ngủ.

Tuy rằng hiện tại là buổi trưa, đại đa số mọi người đều cũng đang ngủ say.

Lý Trường Thọ còn ở bên cnahj căn dặn rằng loại mê dược này khá mạnh, phàm nhân bị trúng quá nhiều thì không phải chết cũng lê lết.

"Sư huynh, nữ nhân chỗ này cả đời đều cực khổ rồi, sư huynh cố thả mê dược né tránh bọn họ ra. Tập trung thả ở chỗ những con yêu vật hại người là được rồi."

"Hắc hắc, không ngờ nha! Tề Nguyên sư đệ cũng là người thương hoa tiếc ngọc."

"Khụ khụ, sư huynh hiểu nhầm rồi, là ta kiêng kị sát nghiệp thôi."

"Hắc hắc, được rồi, sư đệ yên tâm đi, sư huynh biết mà."

Nói rồi Tửu Ô tập trung phát tán mê dược theo ý của Lý Trường Thọ.

Nữ chưởng quỹ cầm tẩu thuốc lúc này cũng không nhịn được, nâng tay đỡ cái trán rồi lui về phía sau hai bước, chậm rãi tựa vào ghế bành. Tẩu thuốc bích ngọc rơi lăn lóc trên đất, nàng ngửa người trên ghế bành say ngủ, dáng vẻ vẫn hấp dẫn mê người.

Sau khi mê dược phát tán xong thì không cần Lý Trường Thọ nhắc, Tửu Ô liền lập tức đi điều tra một cách kĩ càng. Phải nói Tửu Ô làm việc so với Vạn Lâm Quân thì cẩn thận hơn nhiều.

Đã không cẩn thận điều tra thì thôi, chứ đã tỉ mỉ xem xét thì cả hai người Tửu Ô và Lý Trường Thọ đều được mở rộng tầm mắt…

Đêm qua dưới ánh đèn mông lung thì hai người thấy được rất nhiều nữ nhân mặt đẹp như ngọc.

Còn bây giờ là ban ngày, họ không trang điểm để lộ ra dung mạo tràn đầy tang thương tuế nguyệt.

Những nữ tử phàm nhân thật ra cũng không tính là xấu, chỉ là thiếu một chút trang điểm và ánh nến ban đêm khiến cho dung nhan có một chút biến hóa, không được đẹp như trước.

Còn năm "hoa khôi" của thanh lâu này, chính là năm vị Yêu Tộc tu vi tầm cảnh giới Nguyên Tiên. Vào giờ phút này bọn hắn đã bị mê dược làm cho hôn mê, hiển lộ diện mạo thật là ba con cóc tinh là hai con bạch hồ tinh.

Tửu Ô lắc đầu thở dài nói: "Không hiểu sao đám phàm nhân có thể có hứng thú với đám yêu vật gớm ghiếc này được nhỉ?"

"Bị mê hoặc mà thôi." Lý Trường Thọ lắc đầu trả lời như thế một câu, rồi lặng lẽ quan sát phụ cận mấy trăm dặm gió thổi cỏ lay.

Tửu Ô lắc đầu thở dài, khống chế độc dược lặng lẽ tiêu diệt năm "tiểu yêu tiên" này.

Đám yêu vật ở đại hoa lầu này thường dựa vào hấp thu dương khí phàm nhân để tu luyện, cho nên yêu lực có rất nhiều tạp chất, không tinh thuần. Vào giờ phút này bọn hắn không thể nào chống lại độc tính của Thiên Tiên Độc, trong chớp mắt liền bị diệt sát.

Đám này dựa vào biện pháp hoa lâu để tu luyện kì thật cũng có một chút cao minh. Các nàng tiếp khách thông thường cũng không phải nhằm vào đúng một phàm nhân, sẽ không lấy đi tính mệnh của người đó.

Giống như hôm qua, vị "Hạ công tử" bị đuổi ra khỏi cửa, dương khí và tài sản của y đã không còn nhưng tính mạng vẫn được giữ lại, chỉ là không sống được lâu.

"Giết mấy tiểu yêu không ngờ còn có công đức." Tửu Ô nhỏ giọng thì thầm, sau đó tiếp tục ra tay. Lần này lão định diệt sát hai đại yêu cảnh giới Chân Tiên kia.

Một con rết thành tinh trúng liều độc dược thứ hai, lập tức nằm chết thẳng cẳng.

Nhưng còn nữ chưởng quỹ một mạch không hiện ra bản thể thì vẫn chưa trúng độc ngay, quanh người nàng xuất hiện một đoàn ánh vàng…

Đoàn ánh vàng kia dần hóa thành một con yêu hồ, sau lưng có sáu cái đuôi đang hợp lại chống cự độc dược.

Tửu Ô nhướng mày, định tăng cường độc dược thì Lý Trường Thọ liền hô lên: "Sư huynh dừng lại, thu hồi độc đi, yêu vật này không thể giải quyết đơn giản như vậy."

"Hả?" Tửu Ô tuy rằng không hiểu nhưng vẫn thu hồi độc lại. Lão cũng đã nhận ra là đoàn ánh vàng kia nhất định không đơn giản, bên trên còn tản ra một chút lực lượng công đức nữa.

Hai người phát hiện ra công đức thanh khí không phải là pháp bảo mà là công đức của bản thân yêu vật này. Hoặc là món bảo vật kia ở trên người của chưởng quỹ đại hoa lầu…

Tửu Ô đạo nhân cũng là cực kì chú ý, trước hết thu hồi độc tố xung quanh. Lão dùng tiên lực bao phủ, cẩn thận thu hết độc dược vào một bình sứ rồi ném vào trong một túi trữ vật chứa rác, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Tửu Ô nhíu mày nói: "Sư đệ, ngươi cảm thấy đây là như thế nào? Chẳng lẽ yêu vật mở hoa lầu rồi làm việc thiện hay sao? Vậy mà tích lũy được nhiều công đức như thế."

Lý Trường Thọ không quan tâm mà hỏi: "Sư huynh, ngươi có mang pháp bảo loại giam cầm không?"

"Thứ này ngược lại là không có…"

"Không sao đâu sư huynh, ta có mang."

"Cái gì? Ngươi mang theo?" Tửu Ô cười khổ hỏi: Sư đệ, sư huynh thắc mắc là rốt cuộc ngươi ra đây làm gì? Vừa mang mê dược vừa mang pháp bảo trói người…"

Lý Trường Thọ thở dài nói: "Bất đắc dĩ chỉ là Trọc Tiên, đương nhiên là không dám đấu pháp với người khác nên mới phải chuẩn bị những thứ này..."

"Ta hiểu." Tửu Ô hổ thẹn vì đã lỡ lời động chạm đến nỗi đau của sư đệ.

Lý Trường Thọ lấy ra cái túi da linh thú lúc trước có dùng để nhốt sư phụ mình, dặn dò nói: "Cho đầu yêu vật này thêm một chút mê dược, sau đó chúng ta nghĩ biện pháp xử trí. Sư huynh, ngươi mang yêu vật này rời khỏi đây đi qua biên giới Đông Hải, ta ở lại đây bố trí một chút, xóa dấu vết để cho không có ai biết rõ."

"Được." Tửu Ô rất nhanh liền chui ra khỏi mặt đất, dùng túi linh thú bao bọc nữ chưởng quỹ phong tình vạn chủng kia thành cái bánh chưng. Sau đó lão phóng lên cao, bay về hướng biên giới Đông Hải.

Tửu Ô vừa đi, Lý Trường Thọ liền tạo dựng một tòa trận pháp ngăn cách bao phủ toàn bộ hoa lầu này. Trên mặt đất lại chui ra vài đạo thân hình, đây đều là do đạo nhân giấy biến thành.

Lý Trường Thọ cố ý tách khỏi Tửu Ô là để không làm lộ ra những đạo nhân này.

Hắn cẩn thận kiểm tra mấy lần ở đại hoa lầu này, sau đó vận chuyển xác chết của mấy đầu yêu vật kia đưa đến một chỗ hậu viện hẻo lánh.

Mấy đạo nhân giấy hành động nhanh chóng lại có hiệu suất cao. Tụng kinh niệm chú, đánh chiêng gõ mõ, tung Nhiếp Hồn Châu kiềm chế tàn hồn. Sau đó, kèn đưa tang inh ỏi vang lên, tiếng khóc than ỉ ôi, giấy vàng phiêu khởi, chân hỏa thiêu xác…

Không bao lâu thì chỗ này chỉ còn một chút tro tàn.

Trước đó, mỗi lần mở dịch vụ đám tang miễn phí này phần lớn là ở sâu trong rừng hoặc trên núi cao. Đây là lần đầu tiên hắn thực hiện ở chỗ phong cảnh tao nhã, đại hoa lầu nhân văn khí tức nồng đậm.

Người giấy Lý Trường Thọ mang dung mạo sư phụ hắn, phất phất ống tay áo, đám tro tàn trước mắt nhất thời bay tản ra khắp nơi…

Xúc cảm lần này rất khác, không giống với những lần vung tro trước đó, có lẽ là do phong cảnh sân bãi xung quanh…

"Nếu các ngươi tới khu vực Nhân Tộc làm ác, chịu một hồi kiếp nạn này thì cũng chính là số mệnh của các ngươi rồi!"

Nói xong, Lý Trường Thọ thu hồi những người giấy và trận pháp xung quanh. Hắn để lại trong không khí một chút bột phấn giải mê dược, giúp cho những phàm nhân nơi này có thể tỉnh lại sau đó.

Tiên thức của Lý Trường Thọ nắm bắt được, lúc này Tửu Ô sư bá đã mang theo nữ nhân Yêu Tộc xinh đẹp kia đi được mấy trăm dặm…

Vì hòa bình của chín vị Tiên họ Tửu, Lý Trường Thọ liền bay lên đuổi theo…

Tiểu Quỳnh Phong, chỗ nhà tranh.

Bản thể Lý Trường Thọ nghe được bên ngoài nhà tranh truyền đến âm thanh. Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy sư thúc và sư muội đang chèo thuyền du ngoạn chơi đùa trên hồ.

Trước đó, hắn ngược lại không nhìn quá rõ ràng. Nhưng vừa rồi mới đi dạo một vòng ở bên trong thế tục hoa lầu như vậy, lúc này xem lại…

Tiểu sư thúc không chỉ có vòng một kinh người, dáng thon eo nhỏ, lưng ong mông cong, dung mạo khí chất đều thượng đẳng…

Sư muội nhà mình càng là thanh tú bức người, dáng người yểu điệu lung linh tinh tế, khuôn mặt xinh đẹp thánh thiện rạng rỡ…

Nhất thời, Lý Trường Thọ cũng liên tục cảm khái…

Tu hành hay không tu hành, rõ ràng là có ảnh hưởng rất lớn đến dung mạo của nữ tử!

Tâm thần hắn nhanh chóng quay trở lại chỗ đạo nhân giấy. Sau khi kiểm tra sơ qua Nhiếp Hồn Châu, đang định thổ độn thì hắn đột nhiên nhướng mày…

Vừa rồi giết con rết tinh cảnh giới Chân Tiên kia, thế mà lại có quan hệ với việc hắn đi đến Lâm Đông Thành lần này.

Đúng là chó ngáp phải ruồi rồi.

Chương 113. Chuyên khắc chế tất cả thần thông mị hoặc!

Chuyện này…bây giờ phải làm sao?

Trên đường tiến đến gặp Tửu Ô sư bá, Lý Trường Thọ để người giấy này duy trì tốc độ thổ độn của sư phụ. Hắn vừa đi vừa xoắn xuýt suy nghĩ.

Vốn dĩ hắn để người giấy giả dạng sư phụ đến Lâm Đông Thành là để tóm được "đuôi cáo" của kẻ gửi hai bức thư tín kia.

Kết quả hiện tại: "đuôi cáo" bị hắn dùng Tam Muội Chân Hỏa nướng thành tro, vừa rồi còn thổi bay thành phân bón cho cây cối trong hoa lâu rồi.

Tàn hồn trong Nhiếp Hồn Châu tuy rằng còn một chút nhưng cũng không trụ được lâu, lát nữa sẽ tan biến mất thôi.

Lý Trường Thọ đã suy đoán ra loại khả năng này: sư phụ có một kẻ cừu địch, hai phong thư tín kia là giả, với mục đích lừa sư phụ qua nơi này để âm thầm diệt sát.

Nhưng Lý Trường Thọ lại không nghĩ tới, đó là kẻ cừu địch kia lại đi thuê một yêu vật cảnh giới Chân Tiên để giết sư phụ hắn.

Lý Trường Thọ thông qua tàn hồn của con rết tinh đã nhìn thấy được một nam nhân che mặt bận bộ pháp bảo áo choàng. Cân nhắc đến việc đối phương làm sự việc này thì chắc chắn sẽ dùng bí pháp che mặt, một chút thông tin ấy cũng chẳng có tác dụng gì.

Con rết tinh này cũng coi như không may.

Nó từ Bắc Câu Lô Châu ngàn dặm xa xôi đến chỗ này, tìm nơi tạm thời nương tựa ở Lâm Đông Thành. Đại hoa lâu này là nơi nó chọn lựa, vốn là của một người quen biết trong Yêu Tộc.

Nó tưởng rằng đây là một món mua bán dễ dàng thuận lợi, chỉ cần ẩn núp vài tháng, chờ cùng nhân vật mục tiêu "đêm khuya gặp gỡ, loạn chân đạp chết vị Trọc Tiên này là được…

Ai ngờ cách ngày giao ước còn hơn một tháng, con rết tinh này đã không còn giữ được tính mạng nữa...

Lý Trường Thọ thu hồi Nhiếp Hồn Châu, trong đáy lòng thở dài, cũng chưa từng quan tâm quá nhiều đến việc này.

Đại khái đây là số phận đi…

Lý Trường Thọ cố ý để lộ một tia khí tức cho Tửu Ô. Lão đạo thấp lùn rất nhanh liền tìm đến chỗ của Lý Trường Thọ ở dưới đất.

Tửu Ô ho một tiếng, chắp hai tay sau lưng, biểu thị chính mình vừa rồi không có cử động gì quá phận. Còn nữ chưởng quỹ phong tình vạn chủng lúc này đang bị tiên thừng trói cứng, ném bên gốc cây.

"Sư huynh, còn chưa hỏi được gì sao?"

"Tề Nguyên" chậm rãi chui ra khỏi bụi cỏ, Tửu Ô ở bên cạnh lắc đầu.

Tửu Ô cau mày nói: "Sư đệ, vừa mới nãy sư huynh có tính một trận. Chỉ là bí pháp suy tính của sư huynh không được giỏi, chỉ có thể tính ra được công đức trên thân yêu vật này có lai lịch không nhỏ."

Lý Trường Thọ cố buông tiếng thở dài: "Ài, cực khổ cho sư huynh rồi, vốn tưởng lần này có được bảo vật công đức gì chứ…"

Tửu Ô nghe vậy thì liền nghiêm mặt nói: "Sư đệ, không được nói như vậy. Chúng ta đều là Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc, nhập Nhân Giáo tu hành, hộ vệ Nhân Tộc vốn là trách nhiệm của ta. Nếu như mặc kệ bầy yêu vật gây họa ở hoa lầu kia, không biết có bao nhiêu phàm nhân cửa nát nhà tan, thê ly tử tán. Không biết có bao nhiêu nam tử bị các nàng hút cạn dương khí, tổn hại thọ nguyên..."

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nghe Tửu Ô nói mà lắc đầu cười, sư bá giác ngộ ngược lại không sai.

"Yêu nữ này cũng đã làm ác." Tửu Ô nói tiếp: " Tuy có công đức hộ thể, nhưng chúng ta nhất định phải quản. Bây giờ chỉ việc đợi nàng tỉnh lại, chúng ta tra hỏi một chút rồi động thủ..."

Tửu Ô đưa tay làm cái dấu hiệu cắt cổ, "Tề Nguyên" ở bên cạnh dựng thẳng ngón tay cái mỉm cười xưng "Thiện".

Chữ [Thiện] này kỳ thật là "Được", "Có thể" biểu đạt sự đồng ý, đa số Luyện Khí Sĩ lớn tuổi đều thường sử dụng.

Thử nghĩ coi, một vị lão thần tiên hạc phát đồng nhan, tiên phong đạo cốt cưỡi mây đến, khi đệ tử nhà mình nói xong liền gật đầu khẽ cười, nói một câu:

"Tốt!" "Được!" "Trúng!" "Cứ như vậy mà làm!"

Không khỏi quá mất phong phạm đi.

Nhưng nếu lão thần tiên này mà vung phất trần, bình tĩnh nói một chữ "Thiện". Như thế sẽ không để cho người khác nhìn thấu ý tứ, mà bản thân khí chất lại càng huyền diệu.

Thật ra, Lý Trường Thọ cũng không thích nói cái chữ "Thiện" này. Đợi sau này hắn có được trường sinh đạo quả, sống qua năm tháng dài dằng dặc, tâm thái già lão rồi. Khi hắn cùng hậu bối nói chuyện, tám phần sẽ nói một chữ: "Ổn."

Thôi, quay về việc chính.

Tửu Ô và Lý Trường Thọ mang theo chưởng quỹ hoa lâu vẫn đang hôn mê, cả ba nhanh chóng lặn mất tích ở biên giới Đông Hải. Bản thể của têu nữ này có lẽ là Lục vĩ hồ ly, bọn hắn cũng lo lắng có cao thủ Yêu Tộc đến đây tìm kiếm phục thù nên không ngừng đổi chỗ ẩn núp.

Giết sinh linh có công đức hộ thân đương nhiên sẽ mang tới nghiệp chướng. Nhưng yêu nữ này lại làm điều ác tại thế tục, cho nên nếu không giết thì sẽ trái với quy tắc của Độ Tiên Môn bọn hắn.

Tửu Ô và "Tề Nguyên" cũng đang thương lượng, nếu như không được thì sẽ mang nữ yêu hồ này về bên trong Độ Tiên Môn giam giữ, đợi công đức của nàng tiêu tán hết thì mới giết.

Trước đó cần phải tra khảo rõ ràng, yêu hồ này đã làm qua việc thiện gì…

Nửa tháng sau…

"Sư huynh, huynh rốt cuộc cho nàng uống bao nhiêu thuốc mê thế?"

"Khụ khụ, cho không nhiều, chỉ khoảng…một bình mê dược của Vạn trưởng lão thôi…"

Lý Trường Thọ trợn mắt, cảm thấy cạn lời.

Ài, hoa lâu chưởng quỹ này chỉ có tu vi là cảnh giới Chân Tiên trung kỳ thôi, tự nhiên là không chịu được dược lực cỡ này rồi.

Việc hẹn gặp ở Lâm Đông Thành đã sớm kết thúc, Lý Trường Thọ cũng không muốn đợi chỗ này lâu nên hắn đành lén cho yêu hồ kia dùng giải dược.

Thế là sau 3 ngày, nữ yêu này cuối cùng cũng tỉnh lại.

Thời điểm nàng tỉnh lại vừa vặn là lúc hoàng hôn. Yêu hồ xinh đẹp bị tiên thừng cột vào gốc cây trên bờ biển của một tòa hải đảo không người, yêu lực toàn thân không thể nào vận chuyển…

Lý Trường Thọ trước tiên liền nhận thấy nữ yêu này đã tỉnh, muốn nhắc nhở Tửu Ô nhưng lúc này lại đang giả danh sư phụ nên không tiện mở miệng.

Mà nữ yêu này cũng không đơn giản. Nàng tỉnh lại nhưng không có bất kì động tác gì, chỉ từ từ nhắm mắt lại, âm thầm dùng tiên thức quan sát hai đạo nhân phía trước.

Sau nửa canh giờ, trên trán nữ chưởng quỹ, ấn ký hình con bướm nhẹ nhàng lóe sáng, một mùi hương nhàn nhạt từ thân thể nàng lặng lẽ tràn ra ngoài.

Nàng rất nhanh kêu "ôi" một tiếng, mở mắt ra…

Đang đả tọa trên bờ biển phía trước, Tửu Ô và "Tề Nguyên" cũng đồng loạt mở mắt.

"Hừ, cuối cùng thì ngươi cũng tỉnh!" Tửu Ô liền đứng dậy, nâng thanh bảo kiếm còn nguyên vỏ lên, bước tới định tra khảo yêu nữ trước mặt.

Nhưng mà…

Tửu Ô vừa mới di chuyển bước chân thì lại thấy bên gốc cây kia ánh sáng mờ ảo, nữ yêu hồ đang bị dây thừng vây khốn, vậy mà nhìn lại thật…thướt tha, kiều mị động lòng người!

Gương mặt kia nhìn phảng phất như có vài phần tương tự với sư tỷ nhà mình, dáng người kia cùng ánh mắt hấp dẫn mê người…

Tửu Ô hạ kiếm, cước bộ cũng dừng. Lão đạo nhìn chằm chằm về phía trước, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

"Tề Nguyên" ở bên cạnh cũng là bộ dáng như vậy, thậm chí hô hấp còn hổn hển hơn Tửu Ô một chút. Nhưng mà bộ dáng kiểu này của đạo nhân giấy chính là do Lý Trường Phong cố tình làm.

Thần thông mị thuật này thật là lợi hại!

Cải trang thành sư phụ, nguyên bản chính là một người giấy có một bộ phận lực lượng nguyên thần. Nữ yêu hồ này thi triển thần thông cũng khiến cho bản thể Lý Trường Thọ nhận được một chút biến hóa…

Hắn niệm thanh tâm chú, trong đáy lòng nhất thời một mảnh sáng tỏ.

Đây là lần đầu tiên Lý Trường Thọ gặp được loại thần thông này, cho nên hắn muốn dùng đạo nhân giấy tỉ mỉ dò xét một chút.

Loại thần thông này xưng là mị thuật. Tại thời kỳ Thượng Cổ, có một số yêu vật tu loại thuật này để nô dịch các cao thủ Yêu Tộc khác, mục đích là kiếm cho mình một chỗ dựa vững chắc.

Nữ yêu hồ này không chỉ đơn giản là thi triển mị thuật mà bản thân nàng cũng lộ ra mị lực nữ tử. Tư thế, thần thái, ánh mắt, thậm chí là biên độ khép mở của đôi môi cũng đều được phối hợp cùng với thần thông mị thuật.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ liền phát hiện ra Tửu Ô sư bá đã có vẻ chịu không được…

Đạo nhân lùn mờ mịt bước ra phía trước một bước nhỏ…

Nếu để sư bá bị mị thuật khống chế thì cũng có một chút phiền toái.

Thế là…

Đùng!

Bỗng dưng từ trong cổ tay áo của "Tề Nguyên" rơi ra một bức họa, đập ở trên mặt cát rồi sau đó tự động hé mở ra.

"Tề Nguyên" cúi đầu nhìn xuống, trong đáy mắt có một chút mê man, lẩm bẩm nói: "Thứ này…không phải là bức tranh mà Trường Thọ cho sao…sư huynh, Tửu Ô sư huynh?"

"Hả?" Tửu Ô không quay đầu mà hỏi: "Sư đệ, có chuyện gì, nói nhanh đi, ta còn ngắm gái?"

"Tề Nguyên" nhặt bức tranh kia lên, đi đến bên cạnh Tửu Ô rồi mở ra. Hắn tỏ vẻ không cẩn thận dùng khuỷu tay đụng phải bả vai Tửu Ô sư bá.

Tửu Ô theo bản năng cúi đầu, nhìn thấy bức tranh cuộn tròn đang từ từ được mở ra…

Lúc này, thế giới bên trong mắt của Tửu Ô đều là một mảnh hồng nhạt. Khi bức tranh mở ra được một nửa dưới, nhìn thấy váy áo là lượt, trong đáy lòng Tửu Ô có một chút tò mò, nửa muốn ngắm mĩ nhân hồ ly dưới gốc cây, nửa lại muốn nhìn xem người trên bức vẽ là ai…

Ngay lúc đó, bức tranh đột ngột mở bung lụa hết ra, khuôn mặt người đẹp trong bức hình hiển hiện toàn bộ trước mắt lão đạo.

Một gương mặt bèo nhèo đầy nếp nhăn, đôi mắt ti hí mờ đục, ngón tay gầy guộc trơ xương với móng tay vàng ố sứt sẹo đang để bên khóe miệng, cố tạo hình điệu đà…

Trong nháy mắt, Tửu Ô phảng phất như nghe được tiếng gì đó vỡ vụn trong lòng, tà âm bên tai cũng tiêu tán trong nháy mắt.

Đạo nhân lùn lạch bạch lui về sau ba bước, ngừng thở, hai mắt khôi phục sáng tỏ, cả người phấn chấn nhưng vẫn nhịn không được run rẩy vài cái.

Dưới gốc cây, yêu nữ nhíu mày, tiếp tục phát lực nhưng…

Giống như, thần thông của nàng hoàn toàn vô dụng vào giờ phút này.

Tửu Ô cảm thấy sau lưng một mảnh lạnh buốt, thấp giọng hỏi: "Vừa rồi là sao…sao lại thế này?"

"Tề Nguyên" ở bên cạnh tiếp tục chậm rãi giơ bức tranh sát mặt Tửu Ô, nói: "Sư huynh, ngươi xem, nét vẽ của bức tranh này thật là vi diệu."

"Ta..." Tửu Ô xem bức tranh đã mở ra gần hết kia, trên đó vẽ một "Mỹ nhân" với tư thái yểu điệu khêu gợi, nhưng trong lòng lão đạo không thể có nổi một tia gợn sóng.

Tửu Ô nhíu mày hỏi: "Sư đệ, đây là thứ gì?"

"Ài, đây là đồ vật Trường Thọ tặng ta." "Tề Nguyên" cười khổ nói: "Vừa rồi không biết làm sao mà rơi ra đây rồi. Ài, vị đệ tử Trường Thọ này lại trêu chọc ta, nói ta già rồi, chỉ nên ngắm mấy bức tranh mỹ nhân già nua cổ quái này thôi!"

"Ài, cũng còn may có thứ này ở đây!" Tửu Ô thở dài nói, đồng thời đưa mắt nhìn nữ yêu hồ dưới gốc cây.

Xoẹt một tiếng sắc lạnh, Tửu Ô rút bảo kiếm ra, nghiến răng mắng: "Ngươi còn định dùng mị thuật để lấn át bọn ta, có phải muốn chết hay không?"

Dưới cây, chưởng quỹ hoa lâu chớp đôi mi thanh tú, mắt phượng lúng liếng gợi tình, môi nở nụ cười mềm mại đáng yêu giống như một đóa hoa lan e ấp giữa chốn phong trần…

Tửu Ô lại sững người, đôi mắt trở nên mờ mịt…

"Tề Nguyên" ở bên cạnh thở dài trong lòng…Nam nhân gì đâu mà định lực kém thế không biết, hắn lại bưng bức tranh đưa tới trước mặt Tửu Ô.

"Sư huynh, huynh xem "mỹ nhân" trong tranh này, Trường Thọ vẽ quả thật là sắc sảo."

Tửu Ô cúi đầu nhìn bức họa, bà lão trong tranh phảng phất như sống lại, nhẹ nhàng nháy mắt đưa tình với lão.

Đạo nhân lùn này lại khẽ run rẩy một lần nữa.

Lão đưa mắt nhìn yêu nữ dưới gốc cây, bây giờ cảm giác nụ cười của nàng không phải là "Hoa lan nở e ấp giữa phong trần" nữa, mà là…

"Hoa cứt lợn phơi dọc bờ sông!"

Tửu Ô vung tay, phóng thanh bảo kiếm vào nữ yêu hồ. Lưỡi kiếm sắc bén xoẹt qua bên tai nàng rồi đâm phập vào gốc đại thụ.

Lần này, hoa lâu chưởng quỹ đã triệt để chấn kinh.

Nàng nhìn chằm chằm vào bức họa trong tay "Tề Nguyên", đương nhiên là không thể nhìn thấy nội dung bức hình là gì. Nhưng nàng xác định, đây là một bức tranh vẽ người đẹp nào đó, khiến cho hai người kia trong nháy mắt thoát khỏi mị thuật mà nàng toàn lực thi triển.

Đây là pháp bảo gì?

Tửu Ô liền phóng ra vài chục tờ phù lục, không hề giữ sức, trấn áp yêu lực và yêu hồn của hoa lâu chưởng quỹ vốn đã bị tiên thừng trói chặt như đòn bánh tét.

Tửu Ô nhìn "Tề Nguyên", truyền âm hỏi: "Sư đệ, đây rốt cuộc là vật gì?"

"Chỉ là một bức vẽ mà thôi!" "Tề Nguyên" truyền âm trả lời, sau đó cuộn bức tranh lại và cất vào túi.

[Bách Mỹ Lão Hậu Đồ] – Bảo bối chuyên dùng cho Luyện Khí Sĩ tu đạo tĩnh tâm, chống cự mị thuật.

"Khụ khụ, cho sư huynh xem thêm một chút…"

"Chuyện này…được rồi, đây tuy là đồ tốt, nhưng sư huynh hãy xem ít một chú, dù sao thì ngài còn có đạo lữ ở nhà nữa!"

Tửu Ô cười cười, bình tĩnh đáp: "Ha ha ha, sư đệ yên tâm đi, không thành vấn đề."

Đạo nhân lùn cầm bức tranh "Tề Nguyên" đưa qua, giơ lên tấm tắc khen: "Trường Thọ sư điệt vẽ thật đẹp, thể hiện đúng bản chất của nhan sắc. Dù đẹp thế nào thì cũng hóa thành bộ xương khô phấn hồng. Cuộc đời quả thật sống uổng, chẳng bằng trường sinh tiêu dao, sống tu đạo thanh tĩnh tinh thần."

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này…hiệu quả hình như hơi mạnh rồi thì phải.

Sau này lại luyện chế cho sư bá một chút Độc Long Tửu đi, dù sao nếu Tửu Ô sư bá trở thành liệt dương lão đạo, thì chính mình coi như đã kết thành nhân quả với Tửu Thi sư bá rồi!

….

Nửa ngày sau, Tửu Ô và đạo nhân giấy của Lý Trường Thọ cưỡi mây bay về hướng đông Thắng Thần Châu.

Hai người không trực tiếp chém giết nữ yêu, bọn hắn đã hỏi ra được lai lịch của yêu hồ này. Sau khi mị thuật của đối phương vô pháp phát huy thì nữ yêu hồ không còn tha thiết chống cự nữa, rất thoải mái khai ra lai lịch của mình.

Đơn giản mà nói, nữ yêu hồ này không có sợ hãi, bởi vì nàng biết hai người kia sẽ không giết kẻ có công đức hộ thân như mình.

Như người có thiện có ác, yêu cũng vậy. Đầu Lục vĩ yêu hồ này tu hành đã hơn sáu ngàn năm, chỉ làm chưởng quỹ hoa lâu, thu tiền tài, thuần dưỡng tiểu yêu, tự thân nàng chưa bao giờ hấp thu dương khí nam nhân.

Nhưng nàng nhất định cũng chưa từng làm việc tốt gì. Công đức này là do "Tổ Truyền", tổ tiên nàng từng giúp Nhân Tộc tại đại chiến Vu Yêu năm đó, bây giờ Nhân Tộc đại hưng thì Yêu hồ nhất tộc cũng được hưởng một ít công đức.

Loại yêu nhân có công đức hộ thân, tổ tiên lại từng có công với Nhân Tộc, hai người Lý Trường Thọ không biết giải quyết như thế nào nên định mang về cho môn nội xử lý.

"Khụ khụ, sư đệ!" Tửu Ô nói: "Có thể cho ta mượn bức Mỹ Nhân Đồ kia được không? Khụ khụ, đừng hiểu lầm! Ta chỉ là sợ trưởng lão nội môn bị nàng mê hoặc, tuy không có đại sự gì nhưng tóm lại sẽ khiến các tiền bối cao nhân xấu mặt."

Lý Trường Thọ có một chút do dự, nhưng vẫn đưa bức họa cho Tửu Ô. Đây vốn chỉ là một bức tranh bình thường, chỉ là nét vẽ tinh xảo tỉ mỉ chứ không có gì đặc biệt…

Với lại thứ đồ vật này…hắn còn có rất nhiều!

Chương 114. Hung thủ bắt nạt sư phụ

"Sư huynh, sơn môn đã ở ngay trước mắt. Đám yêu hồ kia cũng không làm gì được nữa đâu. Chúng ta từ biệt nhau tại đây thôi!"

Lơ lửng trên mây tại ba trăm dặm ngoài sơn môn Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ đang giả trang "Tề Nguyên lão đạo" bất ngờ nói lời cáo biệt với Tửu Ô.

"Tề Nguyên sư đệ! Sao không cùng nhau đi đến Thưởng Phạt Điện?" Tửu Ô có một chút kinh ngạc: "Lần trừ yêu này, sư đệ cũng có một nửa công lao, hẳn là nên cùng nhau đi lĩnh thưởng chứ?"

"Tề Nguyên" cười nói: "Nhờ sư huynh chuyển giao giúp ta phần ban thưởng cùng với túi linh thú này cho hai đồ đệ của ta. Không dối gạt sư huynh, ta còn có chuyện quan trọng cần phải chạy về Lâm Đông Thành. Giờ mà quay về môn phái là sẽ bị lỡ thời gian ước hẹn."

Ước hẹn?

Tửu Ô nhíu mày gật đầu, có vẻ muốn nói lại thôi.

"Tề Nguyên" vái chào, quay người lại cưỡi mây mà đi.

Nhưng "Tề Nguyên" mới vừa bay được khoảng nửa trượng, Tửu Ô đã lên tiếng: "Sư đệ chậm một chút! Đệ có thể nói cho vi huynh biết là đệ hẹn với ai được không?"

Trong lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra...sư bá đã hỏi đến, vậy là dễ làm rồi.

"Việc này." Lý Trường Thọ cố ý làm ra bộ dáng khó xử, sau đó liền ảm đạm thở dài: "Không giấu gì sư huynh, mấy tháng trước sư tỷ của ta đã hai lần truyền thư đến hẹn gặp ta tại Lâm Đông Thành."

Tửu Ô rõ ràng ngẩn ra, bấm ngón tay suy tính, xác nhận lại mấy lần đoạn trí nhớ đã khắc sâu ở tận trong đáy lòng. Ít lâu sau, sắc mặt lão đạo trở nên kỳ quái. Mà câu kế tiếp của Tửu Ô cũng ngoài dự liệu của Lý Trường Thọ.

"Tuyệt đối không có khả năng này. Tề Nguyên sư đệ, việc này chắc chắn có người nào đó cản trở hoặc tính kế với ngươi!"

"Ý sư huynh là sao?" Trên khuôn mặt của đạo nhân giấy lộ ra vài phần nôn nóng đúng mực, vội vàng nói: "Mong sư huynh nói rõ cho ta hiểu!"

"Điều này." Tửu Ô trầm ngâm một hồi, không trả lời mà chỉ nói: "Tóm lại việc này không có khả năng xảy ra."

"Tửu Ô sư huynh!" "Tề Nguyên" lập tức nhìn thẳng Tửu Ô, liên tục làm động tác đạo bái, khẩn cầu Tửu Ô nói chi tiết cho mình.

Tính tình của Tửu Ô cũng không chịu được khi nghe van nài. Không lâu sau lão thở dài, trầm giọng nói: "Sư tỷ ngươi tám trăm năm trước đã vẫn lạc, tàn hồn đã đi đầu thai. Việc này ta tận mắt nhìn thấy. Năm ấy ngươi và Khoái Tư sư đệ của Tiên Lâm Phong xảy ra tranh đấu. Khoái Tư sư đệ đánh lén khiến ngươi bị thương tổn đạo cơ. Mặc dù ngươi giữ lại được tính mạng nhưng không thể nào tiếp tục tu hành. Sư tỷ ngươi Hoàn Giang Vũ một mình rời sơn môn, nói là đi tìm sư phụ của các ngươi đang dạo chơi Tứ Hải trở về giúp sư đệ. Nhưng trên thực tế là nàng đi Bắc Câu Lô Châu để tìm bảo dược tu bổ đạo cơ cho ngươi. Khi trưởng lão nội môn phát hiện ra, trong môn liền phái ta và hai vị chấp sự khác đuổi theo nàng. Nhưng lúc chúng ta đuổi đến nơi, nàng đã ở sâu trong Bắc Câu Lô Châu, bị hung thú làm thương tổn nguyên thần, đang ở trong tình trạng hấp hối. Bản lĩnh của ba người chúng ta cũng không thể cứu vãn được tính mạng của nàng. Di ngôn của sư tỷ ngươi lúc lâm chung dặn dò chúng ta, trở về trong môn báo lại là không tìm được nàng và càng không thể nói ra việc này với ngươi. Thi cốt của nàng cũng là do ba người chúng ta an táng. Nếu như ngươi không tin, ta cũng có thể bảo hai người bọn họ nói cho ngươi biết. Sư đệ…Tề Nguyên sư đệ? Ngươi...Có ổn không?"

Thân hình của "Tề Nguyên" run lên, hai mắt mất đi thần sắc, lui lại mấy bước về phía sau, trong mắt ẩn ẩn ngấn lệ.

Lý Trường Thọ ngày thường cũng chưa từng cân nhắc qua phải diễn loại kịch bản bi tình này như thế nào, lúc này chỉ đành phát huy trí tưởng tượng của mình.

May mà Tửu Ô đã nhắm mắt thở dài, không nhẫn tâm nhìn hắn lâu hơn.

Sự tình này vốn Tửu Ô không muốn nói ra, nhưng lại lo lắng "Tề Nguyên sư đệ" thật sự rơi vào mưu ma chước quỷ của người khác.

"Nàng...nàng được an táng ở nơi nào?"

"Chỗ đấy khói độc mịt mù. Nàng sớm đã thi cốt vô tồn. Sư đệ ngươi chớ có chấp niệm với việc này nữa. Có lẽ nàng cũng đã đi đầu thai rồi."

Tửu Ô còn muốn an ủi, nhưng Tề Nguyên đã chắp tay vái chào, im lặng cúi đầu bay về hướng sơn môn.

"Sư huynh, ta muốn yên tĩnh một chút."

"Tề Nguyên sư đệ..." Tửu Ô cũng biết lúc này "Tề Nguyên" đang thương tâm nên không nói nhiều nữa. Lão cầm lấy túi linh thú, chậm rãi bay theo phía sau.

Vị đạo nhân lùn này bất chợt nảy sinh cảm khái, đắc ý rung đùi ngâm khẽ 2 câu:

"Tình kiếp vốn dĩ rất khó qua

Người lụy tình đạo tâm bất ổn

Càng theo tình thì tình càng đi trốn

Người theo người vốn chỉ khổ đau hơn!"

Chợt nghĩ đến đạo lữ nhà mình, Tửu Ô lộ ra một nụ cười ôn nhu. Đột nhiên một bà lão quyến rũ xuất hiện che trước mặt đạo lữ của lão...

Đinh! Tửu Ô run lên trong nháy mắt.

Hồng phấn khô lâu chỉ là cái bên ngoài. Tu đạo mới là chính sự!

...

Cùng lúc đó, trong gian nhà tranh Tiểu Quỳnh Phong. Lý Trường Thọ mở choàng mắt. Ánh mắt của hắn cực kì phức tạp.

Việc này không ngờ lại có ẩn tình như thế...

Đáng tiếc lại là đạo nhân giấy đóng vai thành sư phụ. Chiếu theo tình lý thì không thể hỏi quá nhiều. Nếu không thì đã có thể hỏi kỹ lưỡng hơn và tỉ mỉ tra xét chi tiết việc này.

Lần này từ Tửu Ô sư bá, hắn đã biết được kẻ thù của sư phụ đến cùng là ai. Thu hoạch như vậy cũng khá phong phú.

Tiên Lâm Phong, Khoái Tư. Đây là một Chân Tiên không nổi danh trong nội môn. Lý Trường Thọ ngẫu nhiên bắt gặp cái danh hiệu này trong danh sách Bách Phàm Điện. Cùng là Chân Tiên nội môn, mức độ nổi tiếng của gã không bằng Tửu Cửu sư thúc, Tửu

Ô sư bá. Người này...ác ý tư đấu, làm thương tổn sư phụ của ta, hại sư phụ ta phải binh giải hóa Trọc Tiên. Càng là bức ta vì vài cọng tiên thảo mà phải chủ động đi một chuyến đến Bắc Châu, khiến ta gặp phải nhiều nhân quả. Đến nay lại biết thêm ngươi còn gián tiếp hại chết sư bá của ta, hại chết sư tỷ yêu quý của sư phụ.

"Khoái Tư đạo hữu…" Trong mắt Lý Trường Thọ xẹt qua một chút kiên quyết, nhưng rất nhanh liền biến mất không tăm tích, chỉ nghe hắn thì thào một tiếng: "Nhân quả này của chúng ta có vẻ kết quá lớn rồi."

Đi qua lại trong nhà tranh, trong lòng Lý Trường Thọ không ngừng cân nhắc.

Việc này không vội được. Giết hoặc phế một Chân Tiên lúc này đối với mình cũng không phải là việc khó. Nhưng việc này liên quan đến tình cảnh của ba sư đồ tại Độ Tiên Môn sau này, nên cần phải xử lý thật ổn thỏa mới được.

Việc cấp bách hiện giờ là có nên nói việc này cho sư phụ biết hay không? Ngẫm lại thật kỹ, sư phụ cũng là một người rất thảm...

Đạo cơ bị hủy, sư tỷ và sư phụ đều ra ngoài rất lâu không thấy quay về. Đã hóa thành Trọc Tiên còn bị người tính kế. Trong tiên môn cũng không có tri âm hảo hữu. Lại còn bị đồ đệ đùa bỡn mỗi ngày....

Ừm, điều cuối cùng này không tính!

Không lâu sau, trong lòng Lý Trường Thọ đã suy tính ra được phương án giải quyết. Hắn lấy ra một khối ngọc phù truyền tin chất lượng kém, mô phỏng bút tích hai phong thư kia rồi viết xuống hai câu: "Biết ngươi mạnh khỏe, ta đã an tâm. Chớ lại nhớ ta, ta tự có tính toán."

Sau đấy lại giải thích với sư phụ rằng chính mình ngây người mấy ngày tại Lâm Đông Thành. Bất chợt phát hiện ra ngọc phù này ở dưới gối mà không gặp được người ước hẹn. Rồi sau đó gặp Tửu Ô sư bá, cùng với Tửu Ô sư bá liên thủ trừ yêu...

Trực tiếp nói tình hình thực tế với sự phụ sẽ khiến sư phụ đau khổ, gây ảnh hưởng đến đạo tâm của Trọc Tiên. Dùng cách này để khiến sư phụ nghĩ rằng sư bá vẫn còn sống, chỉ là không muốn gặp mặt sư phụ. Tâm tình sư phụ lúc này có lẽ là: "Bông tuyết phiêu phiêu, gió Bắc rền vang, thiên địa một mảnh mênh mang..."

Tuy rằng bi thương, nhưng vẫn còn có thể chịu đựng được.

"Sau này lại nghĩ biện pháp tìm chuyển thế thân của vị sư bá này vậy." Trong lòng Lý Trường Thọ khẽ thở dài, ánh mắt hắn dừng tại chữ "ỔN" trước kia mình dán trong nhà tranh, tâm tình gợn sóng dần bình ổn lại.

Sự tình cũng cần làm từng bước một.

Đạo nhân giấy ngụy trang thành sư phụ cưỡi mây quay về Tiểu Quỳnh Phong, tiến vào nhà tranh. Sau đó Lý Trường Thọ cùng đạo nhân giấy đi vào phòng của sư phụ.

Nhiệm vụ của đạo nhân giấy xem như đã hoàn thành.

Một lát sau chỉ có Lý Trường Thọ đi ra.

Lại qua mấy ngày, Tửu Ô sư bá đến thăm "Tề Nguyên sư đệ" mình mới vừa quen thân, thuận đường đưa ban thưởng của nội môn và báo cho Tề Nguyên biết kết quả xử trí nữ yêu kia.

Lý Trường Thọ dùng lý do "Sư phụ ta mấy ngày gần đây không hiểu tại sao lại có vẻ mặt bi thương" để cản Tửu Ô sư bá, nói về chuyện tình năm đó với sư phụ. Tửu Ô nói lại câu chuyện lần trước một lần nữa, Lý Trường Thọ hỏi thêm một số chi tiết, lão cũng đều trả lời tường tận.

Sau đó Lý Trường Thọ nhiều lần khẩn cầu Tửu Ô sư bá nhờ hai vị chấp sự năm đó giữ bí mật này, không được nói ra cho người khác biết...

Tửu Ô trịnh trọng nhận lời, đối với lão đây chỉ là việc nhỏ.

Cứ như thế khúc nhạc đệm Lâm Đông Thành nho nhỏ này cũng xem như là kết thúc.

Nói tới hồ yêu, nó bị nội môn trưởng lão trấn áp ba trăm năm bên trong địa mạch đại trận nằm ngoài sơn môn Độ Tiên Môn. Hồ yêu không chết, cũng không làm loạn. Nó rất an tĩnh chấp nhận bị trấn áp bên dưới một ngọn núi và chưa từng tỏ ra oán giận.

Theo Lý Trường Thọ suy nghĩ thì tốt nhất là nên trực tiếp giết chết nữ yêu này. Nhưng chúng tiên nội môn không ai muốn hao tổn công đức, tăng thêm nghiệp chướng, nên đành phải phong cấm nó tạm thời ở bên ngoài sơn môn.

Lý Trường Thọ chưa từng xem nhẹ đối với hồ yêu này. Chung quy vẫn là chính "sư phụ" của mình cùng với Tửu Ô sư bá ra tay bắt lấy nó tại hang ổ thế tục của nó.

Pháp môn làm ô uế và hủy hoại công đức hắn đã nhìn thấy vài loại trong sách cổ. Tuy rằng phiền toái nhưng cũng không phải là không thể làm được. Nhưng hiện tại việc xử trí hồ yêu này không phải là hạng mục công việc được ưu tiên.

Xác định cừu địch của sư phụ là Khoái Tư tại Tiên Lâm Phong, Lý Trường Thọ nhanh chóng bắt đầu bí mật điều tra và lập kế hoạch. Tiên thức của hắn luôn bao phủ toàn bộ Tiên Lâm Phong, một khắc cũng không ngừng.

Diều hâu bắt thỏ còn phải dùng toàn lực.

Hắn muốn thực thi hoàn mỹ kế hoạch "trừ địch" nên cần phải mưu tính thật tốt.

Xây dựng phác thảo hành động, đánh dấu các chỗ khó khăn và phân tích từng chỗ một. Cuối cùng hắn xây ra ra được mấy phương án, tuyển ra một phương án hoàn mỹ nhất, những phương án còn lại để làm dự bị. Cân nhắc toàn diện làm sao để cho đối phương một cú bất ngờ mà lại an toàn nhất đối với bản thân mình.

Đại khái nửa năm sau, Lý Trường Thọ cuối cùng được gặp mặt vị Khoái Tư này. Đó là một đạo nhân trung niên có khuôn mặt trung chính, khí độ bất phàm, mày kiếm mắt sáng, xem như là có vài phần "tư sắc".

Khoái Tư đạo nhân xuất hiện từ hướng sơn môn, hẳn là trở về Độ Tiên Môn từ bên ngoài. Vào thời điểm gã về Tiên Lâm Phong, có bốn lần ngó về hướng Tiểu Quỳnh Phong, ánh mắt hiện lên một chút lãnh ý.

Lý Trường Thọ cầm thẻ tre ghi chép lại những chi tiết này.

...

Khoái tư đạo nhân...

Chết nhanh đạo nhân?

Từ khi biết được cái tên này, Lý Trường Thọ đã bắt tay vào chuẩn bị. Bên ngoài sơn môn, hai đạo nhân giấy chữ Thiên tùy thời đợi lệnh. Trong tay mang theo số lượng Độc Đan đủ diệt sát hai mươi vị Thiên Tiên.

Lý Trường Thọ có thể bảo trì thời gian nhất tâm đa dụng trong một thời gian dài. Phân ra một tia thần thức, thời thời khắc khắc dùng tiên thức giám sát Tiên Lâm Phong đối với hắn mà nói cũng không phải là việc khó.

Tuy nhiên, điều khiến Lý Trường Thọ lo lắng một chút chính là...từ khi sư phụ nhìn thấy mười sáu chữ kia, người chưa từng ra khỏi nhà tranh. Nếu không phải Lý Trường Thọ có thể cảm ứng được trạng thái của sư phụ, sợ là hắn đã sớm phá trận pháp đi vào để xem xét.

Theo dõi thì theo dõi. Quá trình tu hành của bản thân cũng không thể dừng lại.

Lý Trường Thọ vẫn đi luyện đan, tu luyện, giác ngộ, dạy sư muội theo lẽ thường, định kỳ đi đến bên ngoài phòng sư phụ ân cần thăm hỏi vài câu.

Cứ theo dõi như thế, thoáng chốc đã mười hai năm. Khoái Tư đạo nhân một mạch bế quan tu hành tại động phủ của gã.

Có lẽ đến vào giờ phút này gã vẫn chưa biết rằng trận pháp ngăn cách bên ngoài đã bị người bí mật phá vỡ. Một sợi tiên thức luôn nhìn chằm chằm vào gã đã hơn mười năm chưa từng thay đổi. Cho dù Khoái Tư đạo nhân trước đó lờ mờ cảm cảm thấy có người nhìn chăm chú vào mình, thì qua thời gian dài như thế cũng đã thành thói quen.

Đối với Chân Tiên thì bế quan tu hành mấy chục đến mấy trăm năm cũng rất bình thường. Đối phương nếu không động, Lý Trường Thọ cũng không nhúc nhích. Nhưng Lý Trường Thọ không nghĩ đến, chính mình chưa đợi được Khoái Tư phá quan ra, hắn đã nhận được một tin tức...

Vì kiếp nạn của Độ Tiên Môn lần trước, nội môn muốn làm giảm bớt áp lực của môn nhân đệ tử, cũng là để lựa chọn đệ tử ưu tú cho đại hội Tam Giáo Nguyên Lưu, nên cuộc đại tỷ thí nội môn mỗi hai trăm năm cử hành một lần được sắp xếp cử hành sớm hơn vào ba năm sau...

Chương 115. Dám mạo danh bần đạo

"Cuộc thi đấu của đệ tử trong môn phái..."

Trên đỉnh Tiểu Quỳnh Phong mưa phùn rơi lất phất.

Một mình Lý Trường Thọ ngồi trong đan phòng sắp xếp đan dược rồi đi về phía nhà tranh, trong lòng suy nghĩ, mình và tiểu sư muội chẳng có cách nào để tránh khỏi đại sự lần này của môn phái.

Hiện giờ ở bề ngoài tu vi của hắn là cảnh giới Quy Đạo cấp một, đứng ở vị trí hai mươi mấy trong đám đệ tử đồng lứa.

Đối với môn phái mà nói, hắn là một mầm tiên nhưng có một chút đi lệch đường, chỉ thích luyện đan và nghiên cứu trận pháp.

Nhưng đối với Lý Trường Thọ thì vị trí này lại rất thích hợp, vừa không gây ra quá nhiều sự chú ý, lại có thể nhận được đãi ngộ tốt hơn một chút.

Sau khi để lại một tia tiên thức giám sát Khoái Tư đạo nhân đang bế quan ở Tiên Lâm Phong, Lý Trường Thọ rút phần lớn tinh thần trở về lo liệu việc nhỏ trước mắt...

"Nên đi ra tiễn Hữu Độc một chút."

Hôm qua Hữu Cầm Huyền Nhã vừa tới, có lẽ bây giờ vẫn chưa rời đi.

Mười mấy năm qua, thời gian Hữu Cầm Huyền Nhã đến Tiểu Quỳnh Phong rất có quy luật.

Cứ khoảng hai năm một lần, nàng sẽ đúng hẹn xuất hiện ở Tiểu Quỳnh Phong.

Giống như làm theo thông lệ, để duy trì tình hữu nghị của bản thân.

Cũng thuận tiện để cho nàng thấy được một vị sư huynh nào đó sau thời gian dài không được gặp, để trong lòng không cảm thấy thất lạc.

Theo suy nghĩ của nàng, Trường Thọ sư huynh là tấm gương mình nên học tập, nên tới thăm nhiều mới biết được đường mình đi có bị sai lệch hay không...

Nhưng mỗi lần nàng đến đây, Lý Trường Thọ đều lảng tránh, để cho Linh Nga trò chuyện cùng nàng, cùng chơi và uống trà.

Chỉ đến khi Hữu Cầm Huyền Nhã sắp rời đi, trở về Phá Thiên Phong để tiếp tục bế quan tu hành, thì Lý Trường Thọ mới hiện thân, nói vài câu cùng nàng rồi từ biệt.

Nhưng dù vậy Hữu Cầm Huyền Nhã cũng cảm thấy chuyến đi đã hoàn hảo, lúc trở về cũng sẽ không quay đầu nhìn lại dù chỉ một lần.

Mưa phùn thêm mịt mờ, mây mù càng nhiều hơn.

Thoáng chốc Lý Trường Thọ đã đến bên hồ, lấy chút thức ăn cho cá rải xuống mặt hồ.

Nhìn từ xa mặt hồ như bị núi che khuất không thấy, khi lại gần lại có từng cơn sóng nhỏ lăn tăn.

Bên trong nhà tranh, sau hai tầng trận pháp, chén bàn bừa bộn, tiệc rượu thì đã sớm tàn. Ba bóng hình xinh đẹp lại đang say rượu, ngủ thiếp trên giường Linh Nga...

Vị trí dành riêng cho Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn là chân giường, ngồi ngủ say.

Còn Linh Nga nằm bên cạnh, Tửu Cửu thì ôm vò rượu ngã ngồi trên giường.

Trên mặt ba người đều dùng son phấn vẽ một số mặt quỷ, mặt Tửu Cửu được vẽ nhiều nhất, tự nhiên là hôm qua thua thảm nhất.

Lý Trường Thọ nhìn thoáng qua tu vi của Hữu Cầm Huyền Nhã...

Cảnh giới Quy Đạo cấp sáu, còn kém ba cảnh giới nữa là nàng có thể đến thiên kiếp của mình.

Hắn có một chút lo lắng về việc độ kiếp của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Dựa vào tư chất biểu hiện của Hữu Cầm Huyền Nhã, thiên kiếp của nàng ít nhất cũng là bảy đạo, có khả năng sẽ là tám đạo lôi kiếp.

Nhưng từ khi Hữu Cầm Huyền Nhã tu đạo đến nay, tích lũy hơi ít, ngộ nhỡ gặp phải thiên kiếp giống như hắn, nói không chừng sẽ...

Mặc dù Hữu Cầm Huyền Nhã đối với mình mà nói, cũng không có quá nhiều "liên quan", nhưng tóm lại cũng xem như là một nửa bằng hữu...

Phần độ kiếp chuẩn bị cho Linh Nga, chia cho nàng một phần đi.

Trong lòng khẽ cười, Lý Trường Thọ dò xét tình hình của sư phụ, lại nhìn chằm chằm kẻ thù kia.

So sánh hai bên, trong lòng Lý Trường Thọ có một chút bất bình.

Lúc trước từ chuyện của "Kỳ Kỳ sư đệ" và "Nhạn Nhi sư tỷ", Linh Nga đã nghe được tin đồn của sư phụ, sư bá và Khoái Tư đạo nhân.

Trong tin đồn đó, sư phụ và Khoái Tư đạo nhân bởi vì chuyện đạo lữ mà nảy sinh mâu thuẫn, dẫn đến hai bên quyết chiến một trận.

Nhưng, trước đây Tửu Ô sư bá có nhắc tới một câu "đánh lén".

Căn cứ những gì Lý Trường Thọ đã âm thầm điều tra hơn mười năm, kết hợp với nội dung mà hắn đã hỏi được từ chỗ sư phụ, thì mọi chuyện gần như đã biết được đầy đủ.

Khoảng ngàn năm trước, có ba sư đồ trong Tiểu Quỳnh Phong. Người sư phụ thu nhận hai người đệ tử, đợi đệ tử tu hành đi vào quỹ đạo, vị sư phụ kia quyết định đi du ngoạn tứ phương, tìm kiếm cơ hội đột phá.

Để lại sư tỷ Hoàn Giang Vũ, và sư đệ Tề Nguyên.

Năm đó bọn họ đều là mầm tiên trong nhóm đệ tử kia, xếp hạng của Hoàn Giang Vũ và Tề Nguyên là mười bốn, mười lăm.

Hai người là thanh mai trúc mã, trong hoàn cảnh Độ Tiên Môn phần lớn đều là đạo lữ trong một phong, thì tất nhiên dễ ngầm nảy sinh tình cảm với nhau.

Nhưng sau đó, mầm tiên Khoái Tư bên Tiên Lâm Phong vừa thấy Hoàn Giang Vũ đã bị tiếng sét ái tình, từ đó theo đuổi tới mười mấy năm nhưng lại không được nên gã giận lây sang Tề Nguyên.

Người này âm thầm khiêu khích, đối chọi gay gắt khắp nơi, cuối cùng hẹn Tề Nguyên ra ngoài giao đấu, nhưng thật ra lại âm thầm ra tay đánh lén khiến cho Tề Nguyên trọng thương...

Vì vậy mới có chuyện Hoàn Giang Vũ mạo hiểm ra ngoài, tìm kiếm dược thảo cho Tề Nguyên.

Còn tin đồn mà lần đầu tiên Linh Nga thăm dò được là: "Hoàn Giang Vũ tức giận vì mình bị nam tu xem như món "bảo vật" tranh tới tranh lui, vì vậy quyết định rời khỏi tiên môn đi tìm sư phụ của mình, còn ước chiến giữa Tề Nguyên và Khoái Tư là do Tề Nguyên không địch lại nên bị trọng thương."

Thật ra đây là tin tức do Tiên Lâm Phong làm ra năm đó, để bênh vực Khoái Tư mà thôi.

Lúc trước Hoàn Giang Vũ sư bá và Tề Nguyên sư phụ lại không có ai để nương tựa, Tiểu Quỳnh Phong hoàn toàn không có trưởng lão, hai người không phải Tiên Nhân, đành phải nuốt quả đắng này.

Thế nhưng...

Sư bá Hoàn Giang Vũ chết thảm ở Bắc Câu Lô Châu, may mắn còn lại tàn hồn đầu thai lục đạo luân hồi.

Tề Nguyên thì đạo cơ tổn thương, dằn vặt tám chín trăm năm, vốn đã chết dưới thiên kiếp lại được đại đệ tử của mình là Lý Trường Thọ cho một viên đan dược cứu sống.

Lý Trường Thọ cảm thấy tức giận về việc này.

Sở dĩ hắn tức không nhịn nổi, cũng không phải vì Khoái Tư hèn hạ vô sỉ, hắn đã sớm lĩnh giáo từ đời trước đối với loại người như Khoái Tư.

Lý Trường Thọ tức giận vì hai chuyện:

Một là, sự trừng phạt sau đó trong môn phái, dựa theo nguyên tắc chuyện lớn hóa thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không, Khoái Tư của Tiên Lâm Phong được bảo vệ.

Nên hiện giờ Khoái Tư an nhàn, có đạo lữ, thành Thiên Tiên, theo đuổi trường sinh. Còn sư phụ nhà mình, nhiều nhất cũng chỉ có thể đến cảnh giới Chân Tiên.

Việc thứ hai, lúc trước sư bá Hoàn Giang Vũ bị Tiên Lâm Phong bức đến tình trạng như thế nào, mới phải bất lực đến nỗi dù trong môn phái có nhiều Tiên Nhân như vậy, lại muốn đơn độc đi tới Bắc Châu…

Nhưng không sao.

Nếu môn phái không trừng phạt thủ phạm, hắn thân làm đệ tử, sẽ tự mình đi thay sư phụ đòi lại công đạo!

Quan hệ giữa các phong vốn có mâu thuẫn và không hợp nhau, đây là Lý Trường Thọ sau khi nhập môn, chú ý quan sát hai ba năm từ đó cho ra được kết luận.

Vì vậy hắn cũng sẽ không cố tình nhằm vào Tiên Lâm Phong, cùng lắm thì trong thi đấu môn phái, gặp phải đệ tử phong này, sẽ ra tay đen một chút mà thôi.

"Hiện tại chỉ chờ ngươi động một cái..."

Hai mắt Lý Trường Thọ khẽ nheo lại, trong cơn mưa bụi nhìn chằm chằm vào Tiên Lâm Phong, nơi có thân ảnh đang đả tọa ở chỗ sâu trong động phủ.

"Sư huynh? Huynh tới đây khi nào vậy?"

Từ phía sau truyền đến một tiếng gọi khẽ, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, là Linh Nga đang đi ra từ nhà tranh.

Nàng đang dùng ngón tay chải mái tóc dài mềm mại của mình, trên khuôn mặt xinh đẹp có một chút ửng đỏ vì vừa tỉnh ngủ, mỉm cười với Lý Trường Thọ.

Bên trong nhà tranh, hai thân ảnh kia cũng từ từ tỉnh lại...

Lý Trường Thọ mỉm cười với Linh Nga.

Năm đó sư tỷ không bảo vệ được sư đệ, không có ai vì Tiểu Quỳnh Phong mà ra mặt.

Bây giờ, sẽ không thế nữa.

...

Một lát sau.

"Chậc chậc, Tiểu Trường Thọ, Tiểu Linh Nga. Tiểu Quỳnh Phong các ngươi đã chuẩn bị lấy thứ hạng nào trong cuộc thi đấu nội môn lần này?" Tửu Cửu sư thúc dựa trên khung cửa nhà tranh, khóe miệng mang theo một chút ý cười, ôm cánh tay, hỏi một câu như thế.

Linh Nga chớp đôi mắt, nhìn về phía sư huynh nhà mình.

Hữu Cầm Huyền Nhã đang ở trong phòng cũng nhanh chóng chỉnh sửa lại váy của mình, khẽ nhón chân, nhìn ra bên ngoài.

Hiển nhiên, các nàng rất chú ý đến "dã tâm" của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ trầm ngâm một tiếng, vốn muốn nói chính mình tranh thủ đứng ở năm mươi vị trí đầu tiên là được rồi, có thể lấy được phần lớn khen thưởng trong môn phái. Cố gắng đi tranh hai mươi vị trí đầu cũng không có tác dụng gì.

Nhưng lý vì ổn thỏa, hắn do dự một chút, rồi nói ra xếp hạng mà mình mong muốn: "Giữ vững một trăm lẻ tám, tranh lấy bảy mươi hai...đi."

Phì, Linh Nga nhịn không được cười ra tiếng.

Tửu Cửu lập tức liếc mắt, Hữu Cầm Huyền Nhã vừa buộc lại đai lưng nghe thấy vậy cũng khẽ nhíu mày.

Hữu Cầm Huyền Nhã thầm suy nghĩ: "Bất luận là điểm nào Trường Thọ sư huynh đều hết sức ưu tú, nhưng có lúc lại quá mức khiêm tốn, có một chút thiếu tự tin."

Nàng vừa muốn nói chuyện, tiểu sư thúc đã chống nạnh bắt đầu quở trách: "Tiểu Trường Thọ, ngươi có thể có một chút tiền đồ được không! Hiện giờ ở Phá Thiên Phong ai cũng biết, bản sư thúc có quan hệ thân thiết với ngươi! Nếu ngươi xếp vị trí quá thấp trong thi đấu nội môn, bản sư thúc sẽ mất hết mặt mũi vì ngươi đó!"

Linh Nga ở bên cạnh cười khẽ, biết sư huynh của mình đã vượt qua thiên kiếp thành tiên, nên hoàn toàn không lo lắng về biểu hiện của sư huynh trong thi đấu nội môn lần này.

"Trường Thọ sư huynh."Hữu Cầm Huyền Nhã đi ra khỏi nhà tranh, nhìn chằm chú Lý Trường Thọ, nói: "Thi đấu vẫn còn ba năm nữa, gần đây ta tu hành cũng gặp chút trở ngại. Không bằng, ta thường xuyên tới đây, chúng ta luận bàn đấu pháp, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau."

Lý Trường Thọ cười đáp lại một câu: "Hữu Cầm sư muội cứ an tâm tu hành là được, đến lúc đó ta sẽ cố gắng một chút, có lẽ thi đấu sẽ đạt tới hạng trước ba mươi."

"Như vậy mới được!" Tửu Cửu hừ một tiếng, nhưng vẫn có một chút bất mãn, lại nói: "Môn nhân đệ tử hai trăm năm sẽ làm một định sổ, lần thi đấu này trong môn phái cực kỳ trọng yếu, có liên quan đến việc sau này ngươi có thể ở lại tiếp tục tu hành trong sơn môn hay không. Thời gian Linh Nga vẫn còn khá ít, còn ngươi nhập môn đã một trăm mấy chục năm rồi. Nhất định phải trụ vững vị trí ba mươi sáu mới được!"

"Sư thúc dạy phải!" Lý Trường Thọ nghiêm túc làm đạo vái chào, hít vào một hơi, nghiêm mặt nói: "Vậy lần này, sư điệt sẽ dũng cảm một chút. Giữ bảy mươi hai, tranh ba mươi sáu!"

Tửu Cửu lập tức cảm động không nói nên lời, giơ ngón tay cái với Lý Trường Thọ: "Mặc dù cuộc thi đấu trong môn phái, khẳng định không thể để cho ngươi dùng Độc Đan và thuốc mê, cũng sẽ không có không gian để thi triển trận pháp. Nhưng nếu như ngươi toàn lực ứng phó, nhất định có thể làm được!"

Linh Nga ở bên cạnh khoanh tay nhỏ, ngửa đầu nhìn trời...

"Trường Thọ sư huynh." Hữu Cầm Huyền Nhã cũng đi lên phía trước nửa bước, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự chờ mong: "Sư huynh có kỳ vọng gì đối với ta?"

"Đã là thủ tịch, đương nhiên..." Lý Trường Thọ nói tới đây thì ngừng lại, cảm thấy lời mình nói có lẽ sẽ mang đến không ít áp lực cho Hữu Cầm Huyền Nhã, thế là sửa lại lời nói: "Cố gắng ba vị trí đầu."

"Phì!" Tửu Cửu hừ lạnh, có một chút chấn động, khí thế hùng hổ.

Nàng dữ dằn nói một câu: "Đương nhiên Huyền Nhã phải cố gắng dành vị trí đứng đầu, lúc đó thủ tịch đại đệ tử mới đúng với tên gọi."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đấu pháp cũng không phải chỉ dựa vào tu vi, phản ứng khi lâm trận, thần thông khắc chế, bảo vật nhiều hay ít đều có ảnh hưởng nhất định. Những điều phía sau ảnh hưởng thậm chí càng lớn hơn một chút..."

Đang nói chuyện, Lý Trường Thọ bỗng dừng lại.

Tiên thức phát hiện ra, Khoái Tư đạo nhân của Tiên Lâm Phong đã đứng dậy, đi ra bên ngoài động phủ.

Bên ngoài động phủ có ba gã đệ tử trẻ tuổi đang đứng ở đó, bẩm báo tin tức có liên quan đến thi đấu trong môn phái lần này...

Lý Trường Thọ nhanh chóng suy nghĩ, mặt không biến sắc, vừa cười nói một câu: "Nếu Hữu Cầm sư muội không chê, thì ngày mai hãy tới đây, chúng ta luận bàn mấy ngày."

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức cười nói: "Vậy, sáng sớm ngày mai ta sẽ đến."

"Mong sư muội ghé qua."

Lý Trường Thọ và Hữu Cầm Huyền Nhã chắp tay hành lễ với nhau, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Hữu Cầm Huyền Nhã không suy nghĩ nhiều, chỉ đơn thuần vui mừng.

Còn Lý Trường Thọ ở đứng bên cạnh suy nghĩ, nếu lần này Khoái Tư đạo nhân muốn ra ngoài, vậy thì...nhân chứng ngoại phạm cho hắn đã đến rồi.

Dựa vào sự hiểu biết của Lý Trường Thọ về ba người trước mặt, nhân chứng ngoại phạm thứ hai sắp sửa nhảy ra…

"Nếu đã như vậy! Khụ khụ!" Tửu Cửu chắp tay ra sau lưng, ra vẻ như một cao nhân, bước lên phía trước hai bước: "Vậy bản sư thúc cũng sẽ cố mà làm, tới đây chỉ điểm cho các ngươi mấy ngày đi. Các ngươi nhớ chuẩn bị cho tốt phần tạ lễ, ta muốn...một trăm viên Đường Đậu Đan và rượu vô cùng ngon!"

Lý Trường Thọ lập tức cười gật đầu.

Trong nhà tranh bên cạnh, Tề Nguyên lão đạo có một chút tiều tụy đứng trước cửa. Lão đạo nghe thấy bên ngoài có tiếng cười nói, khóe miệng lộ ra một chút vui mừng, tay giơ lên rồi hạ xuống lần nữa.

Sau đó, Tề Nguyên lão đạo lập tức quay người đi về phía bồ đoàn, ngồi xếp bằng, tiếp tục tu hành.

Đương nhiên Lý Trường Thọ nhìn thấy rõ cảnh tượng này, trong lòng hơi suy tư, đã có tính toán...

Mặc dù báo thù rất quan trọng, nhưng lại để cho sư phụ phấn chấn một lần nữa, vui vẻ hưởng thụ quãng đời còn lại, cũng quan trọng không kém.

Dù sao Lý Trường Thọ không phải vì "hả giận" mới đi tìm Khoái Tư đạo nhân gây khó dễ.

Hắn chỉ là bất bình thay sư phụ nhà mình thôi.

...

Khoái Tư đạo nhân cũng không làm cho Lý Trường Thọ thất vọng.

Vị Chân Tiên đạo nhân này ở trong núi tu hành hơn mười năm này đã hứa hẹn với mấy đệ tử nhà mình: Trước cuộc thi đấu, sẽ mua cho mỗi người một pháp bảo thượng hạng.

Vì vậy, ngày hôm sau Khoái Tư đạo nhân lập tức rời núi, đi về phường trấn phía bắc quen thuộc.

Tất nhiên Lý Trường Thọ sẽ không bỏ qua cơ hội đã chờ đợi hơn mười năm này. Hai đạo nhân giấy đồng thời lên đường, mà trên người hai đạo nhân giấy đương nhiên đều mang theo đạo nhân giấy dự bị.

Đối phương bay phía trước, đạo nhân giấy thi triển thổ độn âm thầm theo dõi. Đi theo ròng rã hai ngày, đến một nơi gần ranh giới phường trấn Bắc Châu.

Muốn ra tay tập kích, đương nhiên phải cách sơn môn Độ Tiên Môn càng xa càng tốt.

Nơi đây nhân yêu hỗn tạp, có một chút náo nhiệt, hội tụ không ít kẻ làm công việc bẩn thỉu để kiếm tiền.

Suy nghĩ một chút, sau đó Lý Trường Thọ bắt đầu thực hiện phương án thứ hai.

Nửa canh giờ sau...

Khoái Tư đạo nhân đi tới một số cửa hàng pháp bảo mà mình quen biết, chọn cho đồ đệ của mình một số pháp bảo không rõ nguồn gốc. Đột nhiên lão nhìn thấy ở góc đường có một thân ảnh quen thuộc đi qua.

Đầu tiên đạo nhân này sững sờ, tiên thức lập tức đuổi theo, ánh mắt có một chút mê mang.

Đối phương vẫn luôn khoác áo choàng, nhưng khuôn mặt, thân hình...lại giống bản thân Khoái Tư như đúc!

Nhưng tu vi người kia chỉ miễn cưỡng đến cảnh giới Chân Tiên. Mặc dù người này đã cực lực "thổi phồng" tu vi đến cảnh giới Chân Tiên trung kỳ, nhưng người sáng suốt một chút có thể nhìn thấu, người này ngoài mạnh trong yếu.

Đây là...

"Thật can đảm! Dám giả mạo thành bần đạo ở nơi này, quả nhiên muốn chết."

Ngay lập tức, Khoái Tư đạo nhân nói với chưởng quỷ cửa hàng pháp bảo lát nữa sẽ quay lại. Sau đó lão bước nhanh ra khỏi cửa tiệm, che giấu khí tức, âm thầm đuổi theo. Một trước một sau, cả hai rất nhanh đã ra khỏi phường trấn, cưỡi mây bay về phía trước.

Cùng lúc đó, trong Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã xinh đẹp đến chói mắt ở trước mặt, dùng tay ra dấu mời.

"Sư muội ra tay đi...hôm nay phải nhớ có ra thêm chút lực."

Hữu Cầm Huyền Nhã lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị, làm đạo vái chào với Lý Trường Thọ, sau đó lập tức cầm kiếm vọt lên phía trước.

Chương 116. Gậy ông đập lưng ông

Bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Hỏa kiếm xuyên qua, phù trận luân chuyển, hai thân ảnh không ngừng đấu tới đấu lui trên không trung.

Hôm nay Hữu Cầm Huyền Nhã mặc một bộ váy dài màu băng lam, vẫn giống như mọi ngày, đẹp tựa thiên thần, phương hoa tuyệt đại.

Trước ngôi nhà tranh, tiểu sư thúc và tiểu sư muội đang ngồi tại bàn trà, ngẩng đầu lên nhìn hai người họ giao chiến, không ngừng ăn điểm tâm và uống trà.

Mỗi khi Hữu Cầm Huyền Nhã bay qua đỉnh đầu bọn họ, tiểu sư thúc lại "oa" lên một tiếng,…

"Hôm nay Tiểu Nhã lại mặc…!"

Linh Nga vội vàng cắt đứt: "Sư thúc!"

"Úi, hê hê, Tiểu Nhã vẫn xinh đẹp như mọi hôm."

Ở trên cao, Lý Trường Thọ mỉm cười khởi động phù trận, dựa vào thân pháp linh hoạt di chuyển. Nhìn thì giống như hắn và Hữu Cầm Huyền Nhã đánh qua đánh lại, nhưng trên thực tế…

Lại là bị người ta đuổi đánh.

Hữu Cầm Huyền Nhã nghe theo lời căn dặn của Tửu Cửu, tuy chỉ dùng tám phần tu vi nhưng cũng sử dụng pháp bảo, nghiêm túc giao đấu một trận…

Phù lục phù trận là vật phẩm tiêu hao, cho dù giá có rẻ, nhưng đấu pháp suốt mấy ngày cũng khiến Lý Trường Thọ có một chút đau lòng.

Tiểu "Cùng" Phong bọn hắn, bất luận tài nguyên gì cũng đều có giá trị!

Nhưng chút lãng phí ấy coi như cũng đáng giá…

…

Biên giới giữa Bắc Câu Lô Châu và Nam Thiệm Bộ Châu, trên không trung của một phường trấn phụ cận khu rừng.

Một người khoác áo choàng cưỡi mây bay qua, không bao lâu lại có thêm một thân ảnh khác đuổi theo ở đằng sau…

Hai thân ảnh nhưng lại cực kì giống nhau.

Kẻ vượt lên đằng trước, là đạo nhân giấy mang bộ dáng Khoái Tư do Lý Trường Thọ dùng phép hóa thành. Còn đằng sau chính là Khoái Tư đạo nhân, người mà Lý Trường Thọ giám sát gắt gao một khắc cũng không ngừng.

Hơn mười năm chờ đợi…

Không biết đã đuổi giết biết bao nhiêu dặm đường…

Đối phương dễ dàng bị dẫn dụ tới như vậy, làm cho mấy kế hoạch Lý Trường Thọ chuẩn bị từ trước không có cơ hội lên sàn.

Chẳng có một chút cảm giác kỳ phùng địch thủ nào cả.

Mặc kệ đối phương coi thường mình, nhưng Lý Trường Thọ lại rất coi trọng đối thủ.

Lý Trường Thọ chưa thiết kế mai phục hoặc bố trí trận pháp tại chỗ này, bởi nếu làm vậy sẽ khiến linh giác của đối phương bị chấn động.

Cũng vì lẽ đó, lúc này Lý Trường Thọ đang khắc chế sát ý của mình lại, trong đáy lòng suy nghĩ đến những hình tượng hảo hữu giao lưu cùng với đối phương, để tránh cho Khoái Tư nảy sinh ra nghi ngờ hay dự cảm gì đó.

Liếc mắt nhìn qua Cảm Ứng Thạch, Lý Trường Thọ thấy đã có cơ hội ra tay, lúc này rất ít người chú ý tới…

Không vội, cứ giữ ổn định thêm chút nữa…

Tiên thức của hắn một khắc cũng không ngừng, truy quét qua hơn mấy trăm dặm lân cận, từ trên trời cao cho xuống dưới sâu hàng ngàn trượng trong lòng đất.

Tâm lực của Lý Trường Thọ được triển khai toàn bộ, không ngừng tính toán suy luận.

Ở chỗ này, một đạo nhân giấy dẫn dụ mãng xà xuất động, trong khi một đạo nhân giấy khác bay xa hơn, thả ra thêm những đạo nhân giấy khác. Tổng cộng thêm tám đạo nhân giấy nguyên bản, lặng lẽ bố trí "sân đấu" tiếp theo…

Tài sản kiếm được trong mười mấy năm qua nhờ luyện đan, tích lũy điểm Nguyệt Cung trong môn phái, hơn một nửa đều tập trung tại đây.

Vì để Linh Nga có một chút cảm giác được tham dự, Lý Trường Thọ còn lấy mấy tháng điểm Nguyệt Cung định mức của nàng, bảo nàng đi đổi thành vật liệu luyện chế trận cơ để bố trí đại trận.

Đương nhiên, Linh Nga cũng không biết sư huynh của mình dùng những tài bảo kia vào mục đích gì, nhưng chỉ cần sư huynh cần, nàng sẽ đồng ý vô điều kiện.

Lý Trường Thọ thích nắm chắc chủ động, nhưng cũng không thích trêu trọc nhân quả. Hôm nay hắn chủ động ra tay, bởi vì đã có kế hoạch chu toàn, và cả phương án ứng đối sau đó.

Mặc dù không thể nói là nắm chắc được vô cùng, hắn lại đang mưu sát Khoái Tư đạo nhân, cũng là một đệ tử của Nhân Giáo. Nhưng lúc này đối phương đã mắc câu, mọi thứ coi như đã an bài, tỉ lệ thành công tới chín thành tám.

Hai thân ảnh trước sau bay xa ngàn dặm, Khoái Tư đạo nhân phát ra sát ý nồng đậm đối với kẻ giả mạo mình.

Có thể nhìn ra, gã là kẻ chuyên giết người đoạt bảo, việc bám đuôi cũng đã thực hiện không ít lần. Khoái Tư âm thầm ở đằng sau theo dõi, duy trì khoảng cách vừa phải không gần cũng chẳng xa, cho thấy kinh nghiệm vô cùng lão luyện…

Bay qua một ngàn hai trăm dặm, Khoái Tư đạo nhân yên lặng tăng tốc độ, tiếp tục ẩn đi khí tức đang dao động, từ đằng sau bất động thanh sắc tiến lại gần.

Trong chớp mắt, Khoái Tư đạo nhân đã sắp sửa ra tay với kẻ giả mạo mình ngay phía trước mặt...

Lý Trường Thọ lại để ý tới mấy khối Cảm Ứng Thạch trên tay, đã không còn tiên thức dò xét.

Hiển nhiên, loại sự tình theo đuôi giết người tại chốn phường trấn hỗn tạp này cũng được coi như chuyện bình thường, chẳng phải việc gì hiếm lạ.

Đạo nhân giấy giả trang thành Khoái Tư âm thầm mở bình sứ, tiếp tục bay về phía trước khoảng chừng mấy trăm trượng rồi đột nhiên quay người lại.

Phía sau, cách đó chừng ngàn trượng.

Khoái Tư đạo nhân nhướng mày, cả thân thể ngừng lại. Nhưng sau đó gã cười lạnh, chậm rãi bay lên giữa không trung bằng với độ cao của đạo nhân giấy.

"Đạo hữu." Khoái Tư đạo nhân lạnh nhạt nói: "Giả trang thành bần đạo, rêu rao khắp nơi như vậy có tiện không, xin cho bần đạo một lời giải thích? Đạo hữu và bần đạo đã kết thành nhân quả này, sợ rằng hôm nay khó tránh phải đấu với nhau một trận."

Khoái Tư giả biến sắc, lơ lửng trên không trung chậm rãi lui về sau, chắp tay với Khoái Tư đạo nhân, nói: "Đạo hữu chớ trách, bần đạo biến thành thế này, chỉ là vì tùy cơ ứng biến, vô ý mạo phạm."

"Tùy cơ ứng biến?" Khoái Tư đạo nhân cưỡi mây tiến về phía trước, trong tay sau lưng đã thủ sẵn một thanh trường kiếm, một đầu phi toa, tiên lực cũng được rót sẵn vào pháp bảo…

Trên khuôn mặt của Khoái Tư giả lộ ra vẻ bối rối, lại lên tiếng nói: "Đạo hữu, ta cũng chỉ là bất đắc dĩ mới giả trang thành ngài, cũng chưa làm ô uế thanh danh của ngài, không cần phải làm quá lên thế đâu."

"Ha ha." Khoái Tư đạo nhân híp hai mắt lại, phi toa trong tay cũng biến mất không dấu vết.

Phi toa này có thể ẩn hình tung, lúc này lại lượn quanh một vòng tròn lớn, yên lặng bay tới đằng sau Khoái Tư giả.

Lý Trường Thọ khẽ nhếch khóe miệng, tên gia hỏa này cũng là kẻ âm hiểm trong nghề…

Ừm…chữ "cũng" thấy sai sai sao đó, khác gì bảo mình âm hiểm…

Đáng tiếc, tuy Khoái Tư đạo nhân này có pháp bảo phi toa trong tay, nhưng lại thiếu đi mấy phần cảnh giác…

Ở trên không trung khó có thể hạ độc, phải cần thời gian lâu mà lại dễ bị đối phương phát hiện ra. Nhưng lúc này, hai bên một lui một tiến, cộng thêm việc một nửa ý thức của Khoái Tư đạo nhân còn dùng để khống chế phi toa kia.

…

Chợt nghe thấy tiếng xé gió, phi toa hiện ra sau lưng Khoái Tư giả, kèm theo ánh lửa hừng hực đánh vào gáy đạo nhân giấy.

Khóe miệng của Khoái Tư đạo nhân lộ ra nụ cười lạnh, nhưng nụ cười này lập tức ngưng kết trên khóe miệng y.

Khí tức của kẻ giả trang kia đột nhiên tăng vọt, từ cảnh giới Chân Tiên sơ giai đã tăng lên tới cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ!

Phi toa của Khoái Tư sắp đánh được vào gáy đối phương, nhưng lại bị một bàn tay lớn chụp lấy từ đằng sau. Bàn tay hội tụ tiên lực, bóp tắt tiên hỏa của phi toa vừa tóm được.

"Đạo hữu" Khoái Tư giả cầm phi toa đang không ngừng chấn động, lãnh đạm nói: "Xem ra hai ta hôm nay không tránh khỏi trận đấu này."

Khoái Tư đạo nhân biến sắc, không nói một lời, nhanh chóng thối lui! Nhưng gã còn chưa kịp quay người, mới bay được hơn mười trượng, trước mắt đột nhiên tối sầm, suýt ngã cắm đầu…

Nguyên thần mông lung, ý thức gián đoạn.

Khoái Tư giả lại nhanh chóng bay về phía trước, tay trái giữ chặt phi toa, tay phải xách Khoái Tư đạo nhân, phong tỏa tu vi toàn thân của Khoái Tư trong nháy mắt. Cả hai nhanh chóng đi tới khu rừng phía dưới, thi triển thuật độn thổ biến mất không thấy tăm hơi.

Bước đầu tiên…hoàn thành cũng không tệ.

Mặc dù chỉ là ám toán Chân Tiên, nhưng cũng phải chú trọng tới kỹ năng diễn xuất cũng như kịch bản, tính toán được phản ứng của đối phương, phát huy hoàn mỹ kĩ xảo dùng độc…

Một lát sau…

Cách chỗ phường trấn kia hai nghìn năm trăm dặm, ở một chỗ sâu nhất trong hoang cốc, được trận pháp che đậy cẩn thận…

…

Đau nhức, nguyên thần đau nhức kịch liệt…

Khoái Tư đạo nhân tỉnh lại từ trong mê man, cảm giác như gã vừa trải qua một cơn ác mộng đáng sợ. Trong cơn mộng, đầu gã hiện lên từng hình ảnh, như có ai đó đang điều tra ký ức của mình vậy.

Trên thực tế, từ lúc gã bị mê choáng đến nay thời gian chỉ tầm nửa nén hương, xác thực cũng đã bị sử dụng sưu hồn đại pháp.

Để ổn thỏa mọi việc, Lý Trường Thọ cũng muốn xác định lại một chút, xem cuối cùng có phải kẻ này chính là hung thủ hãm hại sư phụ của mình không.

Mặc dù sưu hồn đại pháp ít được lưu truyền vì tổn thương thiên hòa, nhưng cũng không phải quá khó nắm bắt. Lý Trường Thọ đã tìm thấy trong một bản cổ tịch rách nát.

Lục soát linh hồn một chút cho chắc, cũng đỡ hơn là ngộ sát người vô tội…

Không sưu hồn còn tốt, nhưng vừa lục soát…

Một Lý Trường Thọ ôn hòa, nho nhã, thanh niên tốt có nội hàm ý chí Nhân Giáo, ấy vậy mà cũng suýt chút nữa nổi điên lên trực tiếp đốt tên gia hỏa này thành tro!

Mặc dù Độ Tiên Môn chỉ là một tiên môn ở tầm trung đẳng, nhưng người trong môn cũng không ít, khó tránh khỏi có mấy kẻ bại hoại cặn bã, vì vậy việc này cũng có thể lý giải được…

Tốc chiến tốc thắng, ra tay xong tức khắc trốn biệt, đó là yêu cầu mà Lý Trường Thọ luôn luôn nghiêm khắc với chính mình.

Nhưng lần này, bởi vì bố trí xong pháp trận ngăn cách trước thời hạn, lại muốn để lại một vài "chứng cứ". Hắn còn muốn cho cừu địch thêm một ít thể nghiệm không tốt đẹp, cho nên mới tốn thêm chút thời gian.

Lúc này, Khoái Tư đạo nhân đã tỉnh lại, nội thị đã hoàn thành…

"Không…nguyên thần của ta…"

Khoái Tư đạo nhân hữu khí vô lực hô lên. Gương mặt trung niên cũng có nét đoan chính của gã hiện tại trắng bệch, đôi mắt đang đờ đẫn vô định nhưng sau đó lập tức trở nên khẩn trương…

Nguyên thần thế mà lại khô héo!

Gã cũng không hiểu thế nào, sao nguyên thần của mình lại tụt cảnh giới, đau nhức, vô lực, tiên lực nội tại cũng chẳng còn bao nhiêu.

Chín chiếc trường đinh đâm phía trên đạo thể, phong bế Tử Phủ, Huyền Khiếu, Thiên Linh…Tổng cộng chín nơi yếu hại cũng chính là chỗ đang phát ra đau nhức…

Không chỉ có thế, từng luồng trọc khí địa mạch không biết từ nơi nào xâm nhập vào tiên thể, làm dơ bẩn tiên quang của gã. Ba đóa đạo hoa còn chưa kịp hé nở, lúc này đã bị tàn lụi…

Trong chớp mắt, Khoái Tư đạo nhân hiểu rõ, gã đã bị người ta phế bỏ.

Đạo cơ bị hủy hoàn toàn!

Hai mắt Khoái Tư đại nhân phiếm hồng, nổi giận mắng: "Ai? Rốt cuộc ngươi là ai? Sao có thể ác độc tới vậy? !"

Đất trước mặt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh. Người này mặc áo đen, khuôn mặt dài nhỏ, quanh người có tầng tầng lớp lớp hắc khí, cười lạnh với Khoái Tư đạo nhân.

Khoái Tư đạo nhân ngẩn người, lập tức nhận ra kẻ trước mặt, gã không chịu được tức miệng mắng to: "Lại là ngươi! Đã thu linh tài bảo thạch của ta, sao ngươi còn lật lọng, đánh lén ta!"

Người này cũng không phải ai xa lạ, chính là con rết tinh mà ngày đó đã bị Lý Trường Thọ và Tửu Ô tiện tay tiêu diệt ở trong hoa lâu.

Rết tinh lúc này đương nhiên cũng là người giấy của Lý Trường Thọ giả trang thành.

Bởi vì chưa nghe thấy giọng của rết tinh, nên lúc này Lý Trường Thọ chỉ có thể khàn giọng nói: "Đối thủ của ngươi cho nhiều hơn."

"Đáng ra ta không nên tin ngươi mới phải! Tên kia chỉ là một Trọc Tiên, có thể cho ngươi được cái gì!"

Đột nhiên, Khoái Tư đạo nhân nhận thấy có điều không đúng

Gã vẫn chưa lộ mặt trước rết tinh cơ mà…

Ầm ầm!

Trên đỉnh đầu truyền tới tiếng sấm rền vang vọng. Khoái Tư đạo nhân ngẩng đầu nhìn, chẳng biết từ lúc nào trên cao đã xuất hiện mây đen dày đặc. Sắc mặt gã càng lúc càng trắng bệch…

Đám mây đen này áp sát tới, ánh sét lấp lánh, linh khí bốn phía đổ vào chỗ này, những đạo thiên lôi không ngừng hội tụ.

Trên đồng cỏ cách đó không xa, một cánh tay lớn duỗi ra, cầm lấy viên Lưu Ảnh Cầu đã đặt sẵn trước đó.

Lưu Ảnh Cầu này dùng để phòng ngừa lỡ sau này sự tình náo động lớn, khiến kinh động cao thủ Nhân Giáo thôi diễn sự việc.

Mặc dù xác suất xảy ra cực kỳ thấp, nhưng cũng phải cân nhắc chu toàn.

Đạo nhân giấy đóng vai rết tinh phát ra tiếng cười lạnh, thân hình chậm rãi lui hai bước, khuôn mặt dần biến hóa. Nó đưa tay nhào nặn gương mặt, ở ngay trước mắt Khoái Tư đạo nhân, hóa thành bộ dáng của gã.

Khoái Tư đạo nhân nổi giận nói: "Ngươi…"

"Nhìn lên trên kìa." Đạo nhân giấy chỉ lên không trung.

Trong trận pháp, Khoái Tư đạo nhân ngẩng đầu nhìn. Mây đen trong không trung phát ra những tia lửa xèn xẹt, vô số sấm sét đột nhiên bộc phát, hợp thành một đạo lôi trụ!

Như Thiên Hà mở cống, như Lôi Hải cuồn cuộn.

Lôi quang lóng lánh nuốt sạch Khoái Tư đạo nhân đang ngửa đầu quỳ chân trên mặt đất…

Tam Tuyệt thiên lôi trận!

Đây là lôi trận do Lý Trường Thọ bố trí, uy lực mạnh nhất, cũng gần bằng Thành Tiên Kiếp.

Trận cơ, trận bàn, Lý Trường Thọ đã sớm luyện chế kỹ càng. Song ở đây hắn cũng chỉ bố trí sơ sài, sử dụng mấy Tụ Linh Trận nho nhỏ để hội tụ linh khí nhanh hơn.

Đại trận này, tổng cộng có ba đợt sấm sét.

Đạo lôi trụ thứ nhất rơi xuống, Khoái Tư đạo nhân vốn cũng không có tiên lực chống đỡ, nên tiên thể bị nổ tan, nguyên thần trực tiếp bị xé nát, mặt đất cũng bị đánh thành một lỗ lớn.

Thừa dịp hơi thở hắn còn mong manh, Lý Trường Thọ thôi động thêm đợt sấm sét thứ hai, lôi trụ lại giáng xuống một lần nữa…

Lý Trường Thọ lẩm bẩm kêu đáng tiếc. Thứ này chung quy cũng không phải thiên kiếp chân chính, không có sức mạnh lực lượng thiên kiếp có thể khiến Luyện Khí Sĩ tan thành mây khói trong nháy mắt.

Lôi đạo thứ ba đi qua, Khoái Tư đạo nhân chỉ còn lại nửa người cháy đen tàn phế.

Ý thức Lý Trường Thọ ký thác lên trên vị đạo nhân giấy, lúc này chạy tới trước thi thể Khoái Tư đạo nhân, không nói một lời, trong đáy lòng thầm nghĩ: "Đạo cơ bị hủy, đối kháng thiên lôi… cảm giác này, ngươi nên tự cảm nhận."

Tay áo hắn vung lên, mấy đạo nhân giấy nhào lộn nhảy ra ngoài, nhanh chóng dọn dẹp thu thập trận pháp còn lưu lại nơi đây.

Lại thêm ba viên Nhiếp Hồn Châu bị ném ra ngoài, điên cuồng hấp thu tàn hồn của thân thể cháy đen kia.

Lần này, ban tang lễ lại không tuân theo trình tự niệm kinh siêu độ.

Lý Trường Thọ không có khả năng để cho kẻ này có cơ hội đầu thai.

Bù lại, hắn sử dụng Tam Muội Chân Hỏa đốt một lần, sau đó lại dùng U Lãnh Quỷ Hỏa đốt tiếp thêm một lần nữa.

Cuối cùng vẫn chưa yên tâm được, hắn lại thả thêm hai con Phệ Hồn Trùng, để cho hai con trùng độc nhảy nhót trên đống tro tàn kia thêm một trận. Sau đó hắn dùng Tam Muội Chân Hỏa đốt sạch cả Phệ Hồn Trùng lẫn tro tàn…

Lý Trường Thọ vung tay thổi bay ít tro tàn còn sót lại trên mặt đất. Trong mắt hắn toát ra chút thoải mái, tận trong đáy lòng cũng cảm thấy yên bình nhẹ nhõm, ẩn ẩn lại có một chút lĩnh ngộ.

Nhưng lần này Lý Trường Thọ chỉ có thể cự tuyệt trạng thái đốn ngộ, bởi vì còn có rất nhiều chuyện đằng sau chưa xử lý xong…

Cừu địch có thể giết dễ dàng, chuyện sau khi giết địch vẫn còn cần phải bố trí cẩn thận.

Chương 117. Tình cảm tan vỡ

"Còn bỏ sót điểm nào nữa không?"

Càng là lúc mình có thể buông lỏng thì càng phải cảnh giác không được chủ quan.

Lý Trường Thọ đứng bên hồ, trong lòng không ngừng suy nghĩ.

Lúc này cách Khoái Tư đạo nhân rời núi đã trôi qua bảy ngày, trong Tiểu Quỳnh Phong cũng yên tĩnh lại một lần nữa.

Dù sao Hữu Cầm Huyền Nhã cũng cần bế quan tu hành, nên hôm nay sẽ bắt đầu không tới đây nữa.

Mà nàng ở Tiểu Quỳnh Phong lâu rồi, cũng chứng kiến Lý Trường Thọ hắn và sư phụ chưa từng rời khỏi núi mấy ngày nay như vậy đã đủ rồi.

Lý Trường Thọ không thể không dùng chiêu này.

Hiện giờ hắn chỉ là mầm tiên thấp kém trong môn phái, một Chân Tiên xảy ra chuyện, tất nhiên không ai có thể hoài nghi hắn.

Nhưng sau này, một khi tu vi của hắn bại lộ, lại vì chuyện lúc trước của sư phụ. Rất có thể khi đó, bên Tiên Lâm Phong sẽ liên tưởng tới Lý Trường Thọ thâm tàng bất lộ, trực tiếp quan hệ đến vụ Khoái Tư biến mất...

Hữu Cầm Huyền Nhã là một Luyện Khí Sĩ rất có tinh thần trọng nghĩa, xác suất nàng chủ động đứng ra làm nhân chứng ngoại phạm cho mình là rất lớn.

Đến lúc đó, thật thật giả giả, mình có thể tận dụng càng nhiều lỗ hổng để đối phó.

Hiện giờ, bên Tiên Lâm Phong, có người đã phát hiện ra không liên lạc được với Khoái Tư đạo nhân, hoài nghi có phải Khoái Tư đạo nhân đã xảy ra chuyện gì rồi không.

Có mấy vị Chân Tiên cùng thế hệ kết giao với Khoái Tư đã ra ngoài tìm kiếm.

Nếu bọn họ không phát hiện ra manh mối Lý Trường Thọ để lại, vậy thì chuyện này coi như xong.

Còn nếu như phát hiện ra manh mối, sẽ bị dẫn đến Bắc Câu Lô Châu rộng lớn, sau đó như thế nào thì sao Lý Trường Thọ biết được.

Dù sao đạo nhân giấy ngụy trang thành Khoái Tư đã tìm một khe đá ở dưới một sơn cốc, tự mình châm một đốm Tam Muội Chân Hỏa, tan vào hư vô rồi.

Cho đến bây giờ, ngoại trừ độ kiếp, không tính những việc nhỏ thường ngày, chỉ có hai chuyện đại sự mà Lý Trường Thọ chủ động mưu tính.

Việc đầu tiên là đi Bắc Châu tìm thảo dược giúp sư phụ độ kiếp, chuẩn bị mất mấy chục năm.

Chuyện thứ hai, chính là lần báo thù rửa hận này cũng đã chuẩn bị mấy chục năm.

Không nói tới chuyện Hải Thần Giáo, đơn thuần chỉ là trời xui đất khiến, hắn bất đắc dĩ bị ép phản kích, nhân tiện kiếm một chút lợi nhuận công đức...

Muốn không trêu chọc nhân quả, thì tốt nhất chính là ngồi im trong núi.

Nhưng giống như Đại Huyền Quy của Bắc Câu Lô Châu năm đó, việc gì cũng không làm. Nhưng nồi đen giáng xuống từ trên trời, bị Thánh Nhân lão gia chém đi bốn chân để chèo chống thiên địa.

Câu chuyện này, Lý Trường Thọ cũng không dám sắp xếp vào « Ổn Tự Kinh ».

Cho nên ở trong núi lén lút tu hành, làm tốt công tác bảo hộ bản thân, để cho chính mình thoạt nhìn không có gì đặc biệt, làm tốt việc chuẩn bị thoát thân một cách đầy đủ, cũng rất quan trọng.

Lý Trường Thọ yên lặng bế quan ở trong nhà tranh, không ngừng quan sát phản ứng của Tiên Lâm Phong.

Cho dù thực lực của hắn có thể chính diện lấy cứng đối cứng với mấy vị trưởng lão các phong. Nhưng hiện tại Độ Tiên Môn không dễ gì mới bình ổn lại, được tán thành là đạo thừa Nhân Giáo, hắn cũng không muốn mất đi chỗ dựa này.

Lúc sưu hồn của Khoái Tư đạo nhân, Lý Trường Thọ cũng nhìn thấy, năm đó vị trưởng lão đứng sau Khoái Tư đạo nhân, bắt nạt sư phụ và sư bá hắn là ai.

Sư tôn của Khoái Tư đạo nhân, là một vị trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ trong Tiên Lâm Phong.

Chính vì người này mà trong cuộc quyết đấu mới khiến sư phụ mình bị Khoái Tư đạo nhân đánh lén. Sau đó thủ phạm lại không phải chịu sự trừng phạt của môn quy, làm cho Tiểu Quỳnh Phong lúc đó hoàn toàn bị cô lập.

Món nợ này, Lý Trường Thọ nhớ rất kỹ.

Sau này nếu có cơ hội bỏ đá xuống giếng với trưởng lão Thiên Tiên này, vậy thì chắc chắn hắn cũng sẽ lén lút ném một tòa Tiểu Quỳnh Phong tới..

Trên thẻ tre ghi chép những chuyện có liên quan đến Khoái Tư đạo nhân lúc trước, giờ đã biến mất trong lò đan.

Hơn nửa tháng sau đó, Tiên Lâm Phong xuất hiện rối loạn.

Bình thường, một vị Chân Tiên ra ngoài, mấy chục hay trên trăm ngày không về cũng là chuyện thường xảy ra.

Nhưng trước khi đi, Khoái Tư đạo nhân đã nói đi mua chút pháp bảo cho đệ tử, để ứng đối với cuộc thi đấu trong môn phái. Kết quả lâu như vậy vẫn chưa có động tĩnh gì, ngọc phù truyền tin cũng không liên lạc được...

Có trưởng lão sở trường xem bói, lúc thôi diễn xem cát hay hung thì mai rùa trực tiếp vỡ nát...

Đạo lữ của Khoái Tư đúng là hiểu rõ không ít chuyện của gã, dẫn người đi tới phường trấn kia để điều tra, cũng lần theo manh mối từng bước một đi tới ranh giới Bắc Câu Lô Châu.

Lại qua một tháng nữa, Tiên Lâm Phong gần như đã xác định Khoái Tư đã bỏ mạng, nguyên nhân được quy kết là do đấu pháp cùng người nào đó ở bên ngoài phường trấn.

Những chuyện như thế này luôn xảy ra trong Hồng Hoang.

Các trưởng lão trong Độ Tiên Môn cũng liên thủ suy tính, nhưng chỉ có thể tính ra, Khoái Tư chết vào một ngày nào đó, hoàn toàn không có tin tức nào về những chuyện khác.

Việc này, chỉ có thể làm được đến vậy.

Nếu xác định được kẻ thù nào đó, Độ Tiên Môn tự dưng sẽ đứng ra, vì môn nhân nhà mình mà đòi một lời giải thích.

Nhưng hoàn toàn không có một chút tung tích của kẻ thù, đầu mối có tác dụng cũng không lưu lại, Độ Tiên Môn cũng chỉ có thể an ủi đạo lữ và đệ tử của Khoái Tư đạo nhân mà thôi.

Tiếp đó sắp xếp mấy đệ tử của Khoái Tư cho những Chân Tiên khác hỗ trợ dạy bảo, giúp đạo lữ Khoái Tư tìm kiếm...

Khục, việc này phải xem ý nguyện cá nhân đã.

Còn ba sư đồ của Tiểu Quỳnh Phong, không hề có một chút cảm giác liên quan đối với toàn bộ quá trình này.

Lý Trường Thọ yên lặng quan sát một năm, cũng tạm thời buông việc này xuống.

Ngoài việc Khoái Tư đạo nhân ám hại sư phụ nhà mình, gã còn làm những chuyện xấu khác, Lý Trường Thọ không muốn nhắc đến.

Hắn cũng không phải là Hữu Độc sư muội, không cần tràn đầy tinh thần trọng nghĩa như thế.

Chỉ cần lương tâm mình không có trở ngại là được rồi.

Lúc này trên các phong của Độ Tiên Môn đều náo nhiệt, cuộc thi đấu của các thế hệ trẻ tuổi trong môn phái được cử hành trước thời hạn, đệ tử nào cũng phải thi đấu một lần.

Những người thế hệ trước cũng ồ ạt xuất quan, chỉ điểm những thế hệ nhỏ tuổi nên đấu pháp với người khác như thế nào.

Những người làm sư phụ đều bận rộn, ban thưởng những pháp bảo mà mình dư thừa, dạy một chút đấu pháp để tùy cơ ứng biến.

Một số đệ tử thực lực không quá mạnh, năm đó trước Độ Tiên Điện, chứng kiến mầm tiên thấp kém Tiểu Quỳnh Phong được đệ tử Tiệt Giáo, Nhị thái tử Long Cung chỉ đích danh đấu một trận. Từ đó, bọn họ như được dẫn dắt, bắt đầu tu hành độn pháp cường hóa.

Nhưng phần lớn bọn họ đều có một nghi hoặc...

Vì sao độn thổ của bọn họ lại khó khăn như vậy?

Chui lên, chui xuống đều rất phiền phức, kém xa năm đó Lý huynh đệ kia giơ cao Lang Nha Bổng...trôi chảy tự nhiên như vậy.

Có lẽ đây chính là do thiên phú và khí chất rồi.

...

Ngày thi đấu trong môn phái đang không ngừng tới gần.

Lý Trường Thọ luyện đan mấy tháng, sử dụng đạo nhân giấy ra ngoài buôn bán hai lần, cuối cùng cũng bổ sung được kho Độc Đan tồn trữ của mình.

Một ngày nọ, hắn và Lam Linh Nga đã thương lượng xong, cùng nhau ra tay.

Làm thịt hai con thải vũ giả phượng kê, giết hai đầu lễ vĩ, làm một nồi thực ngọc oa, lại xào mấy cọng rau xanh tiên linh, kèm thêm hai bầu rượu ngon, Lý Trường Thọ bày ra một bữa tiệc trong nhà tranh...

Mặc dù Linh Nga không biết tại sao sư huynh lại đột nhiên muốn làm như thế, vì trong núi cũng không có chuyện nào đáng để ăn mừng.

Nhưng vì có thể để cho sư phụ sớm ra khỏi trạng thái u ám tự bế, giữ vững tinh thần, nàng đương nhiên cũng dốc toàn lực tương trợ.

Sau khi bận rộn nửa ngày, đôi sư huynh muội đứng trước nhà tranh của sư phụ.

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Sư phụ, thi đấu trong môn phái vẫn còn một năm nữa, người có muốn chỉ điểm cho chúng con một chút đấu pháp không?"

Trong nhà tranh không có sự đáp lại nào.

Thế là, Lam Linh Nga ở bên cạnh khẽ ho hai tiếng, giữ cuống họng hô to: "Ah Ah Áh! Sư huynh, huynh đừng như vậy mà! Chúng ta phải được sự đồng ý của sư phụ, chưa kết hôn thì không thể làm như vậy được!"

Oanh!

"Nghịch đồ dừng tay! Các ngươi làm như vậy sẽ làm người khác chế nhạo. Trước tiên đi vào Bách Phàm Điện đăng ký mới được!"

Cánh cửa nhà tranh lập tức bị đá văng, Tề Nguyên lão đạo giơ phất trần, mang theo một chút cảm ngộ đạo vận còn lưu lại, trực tiếp vọt ra ngoài.

Nhưng khi thấy hai vị đệ tử đang đứng trước mặt, lão đạo này lập tức cười khổ, mắng: "Chuyện như vậy cũng có thể lấy ra đùa giỡn? Thật mất mặt!"

"Hì hì." Linh Nga vội vàng làm một mặt quỷ: "Sư phụ! Mau tới đây nếm thử xem, con và sư huynh hùn vốn…khục…không phải… là hai chúng con liên thủ làm cả bàn thức ăn ngon này!"

Lý Trường Thọ cũng cười nói: "Còn có hai bình rượu ngon mà đệ tử ủ chế riêng đây."

Tề Nguyên lão đạo thấp giọng thở dài, lộ vẻ mặt chán nản, ánh mắt nhìn chăm chú về phía xa xa, mái tóc dài xám trắng tung bay.

"Tâm vi sư đã chết, quãng đời còn lại bầu bạn với đạo. Thức ăn và rượu ngon, người trẻ tuổi như các ngươi cứ từ từ thưởng thức đi...ài, Trường Thọ à, gần đây sư phụ đã nghĩ thông suốt một đạo lý."

"Sư phụ người cứ nói đi." Lý Trường Thọ nghiêm túc lắng nghe.

Tề Nguyên nói: "Trân trọng người trước mắt, đừng nói chuyện sau này. Phong vân biến đổi khó lường, ai có thể biết là phúc hay họa?"

Linh Nga ở bên cạnh khẽ chớp mắt, há miệng nhìn lén sư huynh một chút, khuôn mặt có một chút phiếm hồng.

Nàng cũng là người sĩ diện.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đệ tử ghi nhớ, sư phụ người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận bảo vệ sư muội chu toàn."

"Vậy thì tốt." Tề Nguyên khoát tay: "Bản lãnh của ngươi còn lớn hơn ta, trong cuộc thi đấu trong môn phái, ngươi và Linh Nga cứ tự mình quyết định là được. Sư phụ tiếp tục bế quan tu hành, sớm ngày thấu hiểu cảnh giới Chân Tiên, đi đi làm chuyện lúc trước đã nói. Quãng đời còn lại về sau, sư phụ sẽ ngóng trông hai người các ngươi thật tốt."

Nói xong, Tề Nguyên lão đạo quay người trở về nhà tranh, bóng lưng có vẻ hơi đìu hiu, hình như xung quanh vang lên một khúc ca...

[Bông tuyết bồng bềnh, gió bấc rền vang...]

Két.. một tiếng, cửa gỗ nhà tranh được đóng lại, trận pháp mở ra một lần nữa.

Lý Trường Thọ và Linh Nga liếc nhìn nhau, hai người đều mang theo vẻ mặt lo lắng.

Linh Nga thấp giọng hỏi: "Sư huynh, phải làm sao bây giờ?"

Lý Trường Thọ lắc đầu, nhưng lòng thấy có một chút may mắn.

Sư bá đối với sư phụ mà nói, không chỉ là tình kiếp, còn là tâm kết, càng là chấp niệm.

Cũng may lúc trước hắn lựa chọn không nói tình hình thực tế cho sư phụ nghe, nếu không thì với tâm trạng hiện tại của sư phụ, đoán chừng chính là "treo cổ trên cành cây rồi"...

"Chậc, rất khó khăn." Trong lòng Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, nhưng tạm thời chưa có kế sách nào tốt.

Linh Nga cảm khái nói: "Một chữ tình này, thật đúng là làm khổ người."

"Không." Lý Trường Thọ lắc đầu, bình tĩnh nói: "Những gì bây giờ muội thấy, không chỉ như vậy. Làm khổ người không phải chữ tình này, mà làm khổ người nhất chính là một thứ gì đó âm thầm gây nên đại loạn…mà thôi, không nói về vấn đề này nữa. Đợi sau khi tu vi muội cao hơn, tiếp xúc với Vô Vi Kinh sẽ biết."

Linh Nga chớp đôi mắt, không hiểu rõ cho lắm.

Lý Trường Thọ vung tay lên,

"Không được lãng phí đồ ăn, muội làm nhiều thêm mấy món ăn nữa, ta đi Phá Thiên Phong mời tiểu sư thúc và vợ chồng Tửu Ô sư bá. Muội mau dọn đồ ăn qua bên đan phòng đi."

"Vâng!" Linh Nga ngoan ngoãn đáp ứng.

"Thuận tiện nấu thêm hai con cá, chuẩn bị một hộp cơm, lát nữa ta còn phải đi tới chỗ Vạn Lâm Quân trưởng lão để thăm hỏi."

"Nữ đầu bếp trong Tiểu Quỳnh Phong đang đợi phân công!"

"Còn nói nữ đầu bếp, đến tạp dề cũng không biết là vật gì."

Lý Trường Thọ đưa tay vuốt đầu Linh Nga, rồi cưỡi mây bay lên độ cao quen thuộc, chậm rãi bay tới Phá Thiên Phong.

Còn Linh Nga thì tiếp tục suy nghĩ, làm thế nào để giúp sư phụ ra khỏi tình cảnh trước mắt, đi tới bếp lò bên hồ tiếp tục bận rộn...

Làm thế nào mới có thể giúp được sư phụ?

Linh Nga nhớ tới ký ức trong núi của mình một chút, trong lòng đều là bóng dáng của sư huynh, không có giá trị tham khảo nào về chuyện này.

Lại nhớ tới tình hình trong nhà ở thế tục một chút, ngược lại mơ hồ nhớ rõ khi còn bé, nghe được cuộc thảo luận nào đó của mẫu thân mình và Nhị mẫu.

Lần kia, là một vị thúc thúc làm tướng quân của nhà mình bị mất vợ, vô cùng đau khổ...

Sau đó mẫu thân và Nhị mẫu đã giới thiệu cho ông ấy một vị cô nương xinh đẹp, chưa tới hai tháng...Vị thúc thúc kia lại làm một đám cưới khác.

Mặc dù ý nghĩa giáo dục câu chuyện này nằm ở chỗ "Nam nhân có mới nới cũ, trong tim rất nhiều chỗ trống, nên phải giám sát chặt chẽ bọn họ mới được".

Nhưng phương pháp này, cũng có thể tham khảo được nha.

Linh Nga chớp chớp mắt, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ, để lát nữa đề xuất cho sư huynh.

Chính nàng cũng không dám sắp xếp lộn xộn những thứ này, cũng không muốn bị phạt chép mấy ngàn lần Ổn Tự Kinh.

...

Phá Thiên Phong.

Lý Trường Thọ bay một mạch đến nơi ở của chín vị Tiên họ Tửu, còn chưa cưỡi mây đáp xuống đã thấy một vở kịch.

Không chỉ có hắn, mấy vị đệ tử tạp dịch, Tửu Cửu tiểu sư thúc và mấy vị Tiên Nhân chữ Tửu xuất hiện trong cuộc đại chiến Độ Tiên Môn cũng có mặt ở đây, đang lén lút nhìn trộm lầu nhỏ của Tửu Ô sư bá...

Đã nghe thấy...

"Nếu trong lòng ngươi có người khác thì cứ nói! Tửu Thi ta nhất định sẽ không quấn lấy ngươi!" Sau đó đã thấy Tửu Thi bay ra khỏi lầu các, che miệng vội vã bay ra ngoài.

Đầu tiên Lý Trường Thọ ngẩn ra, sau đó lại là cười khổ.

Chậc, trước đó bởi vì nghe chuyện của Hoàn Giang Vũ sư bá, rồi vội vàng theo dõi Tiên Lâm Phong, nên quên chưa đưa cho Tửu Ô sư bá rượu Độc Long.

Lúc ấy sớm nghĩ, hắn đã đưa cách phối chế rượu Độc Long cho Tửu Ô và Tửu Thi rồi, không ngờ tới vẫn xảy ra chút vấn đề...

Lý Trường Thọ trực tiếp đáp xuống trước lầu các của Tửu Ô sư bá, nói một câu: "Đệ tử Trường Thọ, có việc bái kiến Tửu Ô sư bá."

"Trường Thọ à." Bên trong truyền đến tiếng thở dài: "Vào đi."

Lý Trường Thọ cất bước đi vào trong, vào cửa đã nhìn thấy trên mặt đất ném đồ vật lung tung, Tửu Ô sư bá mở trận pháp xung quanh lầu các.

"Có chuyện gì vậy?" Lý Trường Thọ nhỏ giọng hỏi: "Sư bá, việc này là thế nào?"

Tửu Ô ngồi bên cạnh, dùng tay ôm trán, chậm rãi thở ra một hơi...

"Ài, tình cảm tan vỡ."

Chương 118. Đặc sản Hùng Tâm đan của Tiểu Quỳnh Phong

"Đạo lữ không phải là bạn lữ cùng nhau tu đạo sao? Khi nào thì đạo lý về đạo lữ và vợ chồng lại giống nhau rồi? Một lòng truy cầu đại đạo không được sao! Ở bên nhau thanh tịnh tu hành không được sao!"

Trong đan phòng ở Tiểu Quỳnh Phong, sắc mặt của Tửu Ô ửng đỏ, tay không ngừng đập bàn, miệng liên tục phát ra tiếng gầm nhẹ.

Trong buổi tiệc rượu này, Tửu Ô ngồi ở vị trí chủ vị, bên cạnh là lục sư muội Tửu Lục Nhi và thất sư đệ Tửu Tề. Tửu Cửu tất nhiên cũng ở đây, nhưng lúc này đang ngồi ở một bên cùng với Lý Trường Thọ và Linh Nga, giống như là chủ nhà đang chiêu đãi các vị khách.

Tửu Lộc Nhi là một vị tiên tử xinh đẹp, thông minh. Nàng dường như rất thích màu xanh lá, một thân váy nhuyễn hương màu xanh nhạt, trên đó phối thêm kẹp áo màu xanh lá mạ, toàn bộ trâm cài đều được điêu khắc bằng bích ngọc.

Bộ dáng của nàng trung đẳng, tư thái yểu điệu linh lung nhưng khi so với Tửu Cửu lại không bằng. Trên khuôn mặt nhỏ tròn, là đôi mày liễu, mắt to đen, chiếc miệng nhỏ nhắn, đôi môi mỏng cùng với cái cổ thon dài trắng nõn.

Cảm giác đầu tiên nàng mang đến cho người khác chính là vô cùng ôn nhu, mà khi nàng nói chuyện cũng ấm giọng thì thầm không nhanh không chậm, dường như sợ mình nói chuyện lớn quá sẽ thất lễ, làm người ta cảm thấy bị mạo phạm.

Nhưng nhìn Tửu Tề bên cạnh lại hơi...

Hai người đều lo lắng cho Ngũ sư huynh nên mới cùng nhau đến đây dự tiệc.

Sau khi Tửu Ô uống cạn hai chén rượu, Tửu Lộc Nhi nhỏ giọng hỏi: "Ngũ sư huynh ngươi và Tứ sư tỷ xảy ra chuyện gì rồi".

Thế là Tửu Ô bắt đầu mở ra máy hát, oán than một trận. Tửu Lộc Nhi và Tửu Tề nghe vậy đều im lặng, nhíu mày.

Kẻ gây ra tội ác, thủ phạm là Lý Trường Thọ thì ở bên cạnh, không ngừng an ủi, rót canh gà cho Tửu Ô.....

Chỉ có hai người hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra là Linh Nga và Tửu Cửu, đang bốn mắt nhìn nhau.

Linh Nga biết một ít chuyện về nam nữ nhưng không nhiều. Ngược lại từ nhỏ Tửu Cửu đã mưa dầm thấm đất, tu hành cũng hơn ngàn năm đối với mấy chuyện này cũng hiểu. Nhưng nàng không có kinh nghiệm gì, nên cũng không hiểu Ngũ sư huynh rốt cuộc là vì sao lại đột nhiên bực bội trong lòng.

Từ lúc tiệc rượu bắt đầu, mọi người đều chỉ nghe Tửu Ô không ngừng càu nhàu.

Cũng may Lý Trường Thọ đề nghị Tửu Ô cùng nhau đi dạo cho khuây khỏa, để bốn người kia ở lại ăn uống chơi đùa mới không làm lãng phí cả bàn thức ăn ngon.

Sau khi dạo một vòng bên trong Linh Thú Quyển, trong lòng Lý Trường Thọ cứ mãi suy nghĩ nên giải quyết việc này như thế nào.

Thấy tâm trạng Tửu Ô đã bình tĩnh hơn một chút, Lý Trường

Thọ thấp giọng hỏi: "Tửu Ô sư bá, nơi này không có người nào khác. Người tuy là sư bá của ta cũng là bạn tri tâm, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Không phải người và Tửu Thi sư bá vẫn luôn mặn nồng sao?"

"Ài!" Tửu Ô thở dài, không nói gì.

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Tửu Ô sư bá, có phải hiện tại người gặp chuyện gì đó...khó nói?"

"Ài!" Tửu Ô lại thở dài, có một chút muốn nói lại thôi.

Lý Trường Thọ trầm ngâm thấp giọng hỏi: "Sư bá, có một việc ta không biết có nên nói hay không."

Tửu Ô nói: "Ngươi nói đi, ta nghe."

"Sư bá ở phương diện này có một chút không quá tự tin." Lý Trường Thọ nói: "Thật ra sư bá người đã rất tốt rồi, nếu người cứ như vậy sẽ làm ta kinh sợ theo, về sau cũng tránh xa chuyện đạo lữ này."

"Ta không..." Tửu Ô nói một nửa, rồi cười khổ, vỗ vỗ đùi.

"Được rồi, ta sẽ nói thật cho ngươi biết! Hiện tại ta không biết tại sao, lại...có một chút, không muốn gần nữ sắc..."

Lý Trường Thọ nghe vậy lập tức lùi về sau nửa bước.

Tửu Ô thấy vậy cười, mắng: "Ngươi đừng nghĩ sai ý! Bần đạo cũng không phải Cô Dương đạo nhân ưa thích nam giới!"

"Vâng vâng." Lý Trường Thọ chỉ là giỡn chơi, hắn cũng thừa biết tâm bệnh của Tửu Ô nằm ở đâu.

Trầm ngâm một chút, Lý Trường Thọ nói: "Sư bá, ta nghe sư phụ kể lại chuyện trừ yêu của hai người, có phải ngươi đã nhìn qua bức tranh...Bách Mỹ Lão Hậu Đồ do ta vẽ?"

"Ừ, đã nhìn qua." Tửu Ô cau mày nói: "Bức tranh đó của ngươi chỉ là một bức tranh bình thường, tại sao lại ảnh hưởng đến ta? Dù sao tu vi của ta cũng là Chân Tiên, tâm cảnh cũng rất vững chắc."

"Chỉ là một bức tranh tự nhiên thì không đến mức như vậy. Nhưng khi đó, hình như sư bá đã trúng Mị thuật của hồ yêu, lúc ấy tinh thần đã hoàn toàn nằm trong tình huống mất cảnh giác..."

Lý Trường Thọ khẽ nhắc nhở hai câu, Tửu Ô có một chút suy nghĩ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

"Thật sự như vậy sao?"

"Đúng là như vậy." Lý Trường Thọ thở dài, nói: "Việc này bắt nguồn từ bức họa do ta vẽ, mặc dù nói là do di chứng của Mị thuật kia, nhưng đệ tử cũng có một phần trách nhiệm. Sư bá, nếu người tin tưởng ta, hãy để đệ tử thử một chút, xem có thể cứu vãn việc này hay không."

Cặp chân mày nhỏ của Tửu Ô nhíu lại: "Ngươi muốn làm gì để cứu vãn?"

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, tất nhiên đã tính trước việc này rồi.

Chỉ một lát sau, tinh thần Tửu Ô đã phấn chấn, trong mắt tràn đầy hi vọng, trở về tiệc rượu trong đan phòng.

Dường như lão đã hoàn toàn thay đổi thành người khác, không ngừng chào hỏi với mấy người đang uống rượu dùng bữa, rất nhanh bầu không khí đã trở nên sinh động...

Nhưng mà ba vị sư đệ và sư muội lại không hiểu rõ cho lắm, trong lòng mỗi người đều mang một bụng nghi hoặc.

Lý Trường Thọ không trở về cùng với Tửu Ô. Hơn một canh giờ sau, hắn quay trở lại chỗ Tửu Ô, trịnh trọng nhét một bảo nang vào tay lão đạo.

Tửu Ô thấp giọng hỏi: "Có bao nhiêu?"

"Ba mươi sáu cuốn, phù hợp số lượng sao Bắc Đẩu."

"Rất tốt! Làm phiền sư điệt rồi!" Tửu Ô lập tức cười đến híp cả mắt.

Thấy Tửu Cửu ngồi bên cạnh đang nhìn chằm chằm bảo nang trong tay mình với ánh mắt sáng rực thì đạo nhân lùn cười mắng một câu:

"Đừng có nhìn nhiều, đây không phải thứ cho tiểu hài tử như ngươi xem đâu!"

Sau đó, Tửu Ô trịnh trọng thu bảo nang này vào, giơ ngón tay cái với Lý Trường Thọ.

"Vẫn là sư điệt ngươi đáng tin cậy!"

"Chỉ là việc nhỏ, xin sư bá đừng quên ước định trước đây của chúng ta là được."

"Điều đó là đương nhiên, nào! Sư bá ta mời ngươi một chén! Nếu việc này có thể thành, sư bá ta tất có hậu tạ!"

"Sư bá không cần khách khí như thế, nhớ rõ đừng truyền ra ngoài là được."

Hai người ngươi một câu ta một câu, coi mấy người chung quanh như không khí. Nhưng bốn người kia bất kể là hỏi bóng gió gần xa thế nào, hai người Tửu Ô Lý Trường Thọ đều mỉm cười không nói gì.

Rất nhanh sau đó, Tửu Ô đã ném lại sư đệ và sư muội của mình, một bước cưỡi mây vội vàng đi trước.

Tửu Lộc Nhi và Tửu Tề cũng cáo biệt rời đi.

Đợi sau khi bọn họ rời đi, Tửu Cửu nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ không ngừng truy vấn, Lý Trường Thọ rơi vào đường cùng, đành giải giải vài câu về tình hình của Tửu Ô.

"Thân thể của Tửu Ô sư bá có một chút vấn đề, dương khí có một chút hao tổn. Thế nên ta lấy một chút đan dược cho sư bá, lại cho xem một số cảnh đẹp vui vẻ mà ta đã vẽ."

"Chỉ có như vậy?"

"Ừ, chỉ như vậy."

Nhưng mà Lý Trường Thọ vừa dứt lời, Linh Nga ở bên cạnh thu dọn bát đĩa đột nhiên nhớ ra điều gì đó, tay nhỏ chợt run rẩy, suýt chút nữa làm ngọc bàn vỡ nát.

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn nàng, Linh Nga lập tức cúi đầu nín cười, động tác càng nhanh nhẹn hơn một chút.

Nàng nghĩ tới lý do đám ếch ngọc nhanh chóng sinh sôi...

Phá Thiên Phong, nơi ở của chín vị Tiên chữ Tửu.

Tửu Ô vội vã bay trở về, vội vàng lao vào trong lầu các của mình, lấy ra hai bảo nang.

Lấy ra mấy bình đan dược trong một bảo nang, còn trong bảo nang khác thì lấy ra một chồng tranh vẽ tinh xảo.

Trong lòng của đạo nhân lùn nhớ tới lời căn dặn của Lý Trường Thọ.

"Sư bá nhớ kỹ, trước khi xem bức tranh này, trong đáy lòng phải hoàn toàn xóa bỏ những hình ảnh kia. Thử dùng thêm một viên "Hùng Tâm Đan" này nữa, xem có hiệu quả hay không. Nhưng người nhớ kỹ, đan dược này không thể dùng nhiều, một viên đã có thể làm tinh thần hưng phấn, hai viên sẽ không bao giờ biết mệt, nhưng ba viên sẽ dễ dàng xảy ra chuyện."

Tửu Ô hít sâu một hơi, thấp giọng nói: "Trường Thọ sư điệt, tương lai của sư bá đều giao vào tay ngươi!"

Nói xong, lão đạo mang tâm lý có một chút trịnh trọng ở trong lòng, từ từ mở ra bức tranh thứ nhất một cách chậm rãi, đầu tiên là thấy hai câu thi từ:

Xuân hoa thu nguyệt đến khi nào

Tàn mộng lưu luyến biết bao nhiêu.

Sau đó lão từ từ quan sát bức tranh được Lý Trường Thọ dùng bút mực, tỉ mỉ phác họa ra những hình ảnh rất khó miêu tả này...

Tửu Ô dần có cảm giác, từ từ nhìn xuống, khóe miệng lộ ra một chút nụ cười hiểu ý...

Nửa canh giờ sau, lão đạo đã mở hết tất cả các bức tranh ra, lại sử dụng một viên đan dược, lẳng lặng ngồi ở đó xuất thần.

Nhưng Lần này, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, Tửu Ô đã đứng lên rồi.

Hầu kết rung động, trong đáy lòng rung động, vành mắt hồng nhuận...

Đây chính là!

Đúng chính là cảm giác mà mấy chục năm rồi y chưa từng có!

"Thi Thi, Thi Thi! Ta không sao rồi!" Đạo nhân lùn vội vàng thu hồi đan dược, ôm những bức tranh kia, vội vàng ra khỏi lầu các. Lão nhanh chóng bay về phía chỗ ở của đạo lữ của mình.

Nửa tháng sau.

Tửu Ô và Tửu Thi dắt tay, cùng nhau đến Tiểu Quỳnh Phong nói lời cảm tạ, khen Lý Trường Thọ biết cách cải tử hồi sinh, thầy thuốc nhân tâm...vân vân.

Chuyện này làm Linh Nga cười đến mức không nói được suốt mấy ngày sau đó.

Do gần tới cuộc thi đấu trong môn phái, lần này Tửu Ô cầm theo một tiên bảo, hai pháp bảo có phẩm chất thượng đẳng để làm vật tạ lễ.

Lý Trường Thọ cũng không từ chối, biết Tửu Ô sư bá làm chấp sự trong thời gian dài, vốn liếng phong phú. Hắn vui vẻ nhận ba bảo vật đó, lại cho Tửu Ô sư bá ba vò rượu Độc Long lớn.

Củng cố hiệu quả, bồi bổ nguyên khí, nhìn bộ dáng này của Tửu Ô sư bá, rõ ràng đã gầy mòn hơn nửa tháng trước một chút.

Điểm nhân quả này, Lý Trường Thọ vốn cho rằng đến đây cũng nên kết thúc rồi...

Tiên bảo này là môt thanh đoản kiếm, Lý Trường Thọ cho Linh Nga dùng để phòng thân.

Còn hai pháp bảo có phẩm chất thượng đẳng kia thì Lý Trường Thọ lại giữ lại cho chính mình, nghĩ đến sau này lúc nghiên cứu luyện khí cấm chế, lấy đi làm nghiên cứu.

Lần thi đấu trong môn phái này, Lý Trường Thọ đã định ra một mục tiêu cho Linh Nga…

Cho dù Linh Nga chủ động bại lộ tu vi thật sự của nàng, cũng phải nỗ lực tranh giành đến vị trí một trăm linh tám trở lên!

Như vậy, Linh Nga mới có thể được nhiều sự coi trọng trong môn phái.

Bây giờ Lý Trường Thọ đã là át chủ bài của Tiểu Quỳnh Phong, thì sư muội có ẩn giấu tu vi hay không cũng không còn ý nghĩa gì lớn.

Chỉ cần lúc Linh Nga ở bên ngoài, chú ý bảo trì ước pháp tam chương, đừng gây thêm phiền phức là tốt rồi.

Còn bản thân Lý Trường Thọ, đối với cuộc thi đấu trong môn phái, cũng không có mong đợi gì. Hắn định lẫn lộn đến ba mươi sáu vị trí đầu là ổn, có tranh giành thêm cũng vô dụng.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, nhóm tiểu linh thụ được trồng trước đó ở phía sau núi, hiện tại đã phát triển khỏe mạnh, mủ nhựa cây đủ cung ứng liên tục cho người giấy.

Mà mấy cây già cao lớn có công lao kia cũng bị Lý Trường Thọ...

Chặt làm củi nhóm lửa.

Dù sao bọn chúng cũng biết được nhiều chuyện, nếu để sau này thành tinh mới giết, vậy thì có một chút quá tàn nhẫn.

Hiện tại vẫn là cây, chặt cũng chặt rồi, lại không đau khổ, đi rất thanh thản.

Mấy tháng nay tiểu sư thúc cũng an phận hơn rất nhiều, hình như sợ quấy rầy Lý Trường Thọ và Linh Nga tu hành.

Mà đôi sư huynh muội này, có lẽ chính là hai đệ tử trẻ tuổi có tâm trạng ổn định nhất trước khi thi đấu trong môn phái.

Hai người rảnh rỗi sẽ thương lượng, làm thế nào để giúp sư phụ xua đi chướng ngại trong lòng.

Tiểu Linh Nga đề nghị: Tìm kiếm cho sư phụ một vị đạo lữ, Lý Trường Thọ cũng tỏ vẻ đồng ý.

Nhưng Lý Trường Thọ cũng nói, việc này cần thuận theo tự nhiên, không thể gấp gáp trong nhất thời.

Cứ như vậy, mấy tháng lại vội vàng trôi qua, mỗi ngày các phong trong Độ Tiên Môn đều có lưu quang bay vụt, bóng người không ngừng truy đuổi, khua chiêng gõ trống trù bị cho việc thi đấu.

Bầu không khí này cực kỳ giống lễ Tết trong thế tục.

Lý Trường Thọ cũng bắt đầu dạy Linh Nga nên chiến đấu như thế nào, chia sẻ một số kịch bản nhỏ đơn giản cho sư muội, để cho sư muội có thể thăng cấp càng đơn giản hơn một chút.

Trong nhóm đệ tử này, Linh Nga là người nhập môn trễ nhất, nhưng tu vi lại không phải kém cỏi nhất.

Cách thi đấu còn nửa tháng nữa, chân núi Phá Thiên Phong đã bắt đầu bố trí sân bãi. Phần lớn các vị trưởng lão bế quan trong thời gian dài cũng đã thức tỉnh xuất quan, chuẩn bị quan sát việc quan trọng hai trăm năm một lần trong Độ Tiên Môn...

Không chỉ như vậy, Độ Tiên Môn còn phát thiệp mời ra bên ngoài, mời mấy môn phái có quan hệ không tệ ở Đông Thắng Thần Châu và mấy nhà đạo thừa Nhân Giáo đến dự khán.

Chưởng môn với khí tức cảnh giới Kim Tiên thỉnh thoảng cũng sẽ hiển lộ một hai lần.

Lý Trường Thọ cũng có một chút mong nhớ, không biết lần này chưởng môn còn thổ huyết nữa không...

Vốn dĩ, Lý Trường Thọ cho rằng, có lẽ trước cuộc thi đấu sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Dường như Tiên Lâm Phong đã tạm thời quên đi vị Chân Tiên Khoái Tư này, xung quanh Độ Tiên Môn cũng đã bình ổn, không ai tính toán.

Bên Hải Thần Giáo, cuối cùng tình thế phát triển hung mãnh đã được ổn định lại. Long Tộc cũng thu liễm một chút, vẫn chưa đi lấy cứng đối cứng với mấy thế lực khác, chỉ trông nom phần công đức mình có thể cầm lấy kia.

Hiện tại Lý Trường Thọ đã góp nhặt một khoản hương hỏa công đức không nhỏ, gần đủ để ngưng luyện ra...Một móng tay ngón út của Công Đức Kim Thân...

Nhưng điều mà Lý Trường Thọ không tưởng tượng ra là, Tửu Ô sư bá cưỡi mây đến Tiểu Quỳnh Phong, còn mang theo một đống lễ vật.

Đạo nhân lùn nhìn thấy Lý Trường Thọ thì lộ ra một nụ cười tràn đầy thâm ý.

"Trường Thọ à, có còn Hùng Tâm Đan nữa không?"

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Sư bá, đáng lý ra người không dùng hết những đan dược kia mới đúng..."

"Đúng là không dùng hết." Sắc mặt Tửu Ô có một chút xấu hổ, bố trí một tầng cách âm kết giới, nói: "Đây không phải do ta và Thi Thi nói, nhưng không biết tại sao sư phụ lại biết. Sư phụ hỏi ta đầu đuôi câu chuyện, thì ta liền giải thích một cách đơn giản. Ta không nói chuyện gì liên quan đến ngươi, ta vẫn nhớ lời thề đó. Chỉ là khi đó sư phụ đang hỏi ta, đúng lúc lại có hai vị trưởng lão ở đó, sau đó một vị trưởng lão âm thầm tìm ta... Trường Thọ ngươi cũng biết, năm tháng tu hành quá dài, tâm tính sẽ trở nên đạm bạc. Các vị trưởng lão cũng có đạo lữ, đương nhiên cũng có một chút sầu não về phương diện này, ta cũng không tiện từ chối, vì vậy lấy Hùng Tâm Đan ra...ngươi đoán xem thế nào? Hắc! Thật đúng là có tác dụng!"

Lý Trường Thọ không chịu được dùng tay ôm trán, một lúc lâu sau mới chậm rãi bình ổn tinh thần.

Hắn ở trong Nhân Giáo là vì an ổn tu hành, tìm chỗ dựa bảo vệ bản thân, để thuận lợi hái được trường sinh đạo quả!

Chứ không phải ở đây mở dược đường bán Hùng Tâm Đan, phối hợp với một vị sư bá nào đó vô căn cứ làm loạn bầu không khí trong môn phái!

Tửu Ô cười nói: "Trường Thọ, ngươi còn có thể luyện chế Hùng Tâm Đan không? Muốn nguyên liệu gì? Ta lập tức lấy tới cho ngươi!"

"Không có." Lý Trường Thọ quả quyết lắc đầu: "Nguyên liệu để luyện chế rất ít, tuyệt đối không có nhiều."

Tửu Ô sư bá lập tức mang vẻ mặt tiếc nuối, thấp giọng nói: "Thật sao? Vậy ta trở về nói một câu với các vị trưởng lão. Ài, bọn họ vốn chuẩn bị rất nhiều tạ lễ, Truyền Công trưởng lão còn tới hứa hẹn, đợi khi ngươi thành tiên sẽ ban thưởng Vô Vi Kinh hạ quyển..."

Lý Trường Thọ mỉm cười, hắn là loại người có thể động tâm vì ngoại vật hay sao?

Phải!

Lý Trường Thọ lấy ra sáu bình sứ trong ống tay áo.

"Cho các vị trưởng lão dùng một phần đi, thật sự không thể có nhiều hơn nữa."

Dù sao, hắn vẫn muốn để lại một ít cho linh thú trong Linh Thú Quyển nhà mình...

Chương 119. Thi đấu bắt đầu, Nhị Giáo Chủ trợ uy

Gần tới ngày đệ tử tiên môn thi đấu, ngay cả Lý Trường Thọ ở Tiểu Quỳnh Phong cũng có thể rõ ràng cảm giác được có một mạch nước ngầm đang bắt đầu khởi động tại nội môn.

"Cát trưởng lão, Hùng Tâm Đan này ngươi có còn dư không?"

"Ài, tiểu Ngũ cho ba viên, quả thực không tệ, ta dường như tìm lại được sự rung động năm đó..."

"Vật này quả thật không tệ, trước đây ta đã thử qua không ít linh đan diệu dược…nhưng cũng chỉ có thứ này mới khiến cho đạo tâm cô quạnh của ta nổi lên chút gợn sóng năm nào."

"Không tệ, không tệ, ngược lại dược liệu của vị thuốc này còn cực kì hiếm thấy. Bần đạo cân nhắc hồi lâu mà vẫn không hiểu thấu."

"Không thể không nói, tiểu đệ tử luyện chế ra đan dược này, đúng là một nhân tài..."

"Loại đệ tử này nhất định phải lưu lại bên trong nội môn, bồi dưỡng trọng điểm mới được..."

Đây là cuộc đối thoại giữa hai vị trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên Đang cưỡi mây bị Phong Ngữ Chú của Lý Trường Thọ ngẫu nhiên thu được.

Vị dược liệu của Hùng Tâm Đan mà mấy lão đoán không ra kia, chắc hẳn là Tình Thạch do Lý Trường Thọ "tự chế" ra…

Vốn Lý Trường Thọ chỉ cần truyền đan phương ra ngoài, chuyện này đối với bản thân sẽ không còn liên quan quá nhiều.

Nhưng Hùng Tâm Đan này cũng không chỉ dùng để kích thích Luyện Khí Sĩ lão niên trở nên nhiệt tình trong chuyện đó. Nếu có người cầm đan này đi làm chuyện xấu thì có thể khiến Lý Trường Thọ bị vướng vào nhân quả không mong muốn.

Đan này khác với Độc Long Tửu.

Độc Long Tửu thì bổ sung nguyên khí, dương khí cho cơ thể, dựa trên phản ứng của thân thể mà ảnh hưởng hành vi của bản thân. Nhưng Hùng Tâm Đan này lại trực tiếp tác dụng lên tâm cảnh.

Hiện nay, thông qua Tửu Ô sư bá để khống chế hướng đi của những đan dược này mới là việc quan trọng sau cùng.

Thủ pháp luyện chế đan dược này cũng không quá phức tạp, ngưỡng tinh chế cũng không quá cao, khó là khó ở chỗ "Tình Thạch". Như thế sẽ không khiến cho Lý Trường Thọ bị nghi ngờ về phương diện tu vi.

Cuối cùng mọi người cũng chỉ có thể cảm khái, đầu óc của tiểu đệ tử này thật lanh lợi, trận pháp và đan đạo đều ưu tú...

Vốn cách ngày tiên môn thi đấu còn có nửa tháng, vị đệ tử trẻ tuổi Lý Trường Thọ này cũng nên chuẩn bị một chút cho việc đấu pháp cùng với đồng môn.

Tuy rằng vô dụng nhưng như vậy mới hợp tình hợp lí.

Nhưng hiện tại...

"Thi đấu cái gì mà thi đấu? Ngươi thi đấu nội môn có được nhiều chỗ tốt hơn hay là luyện chế ra Hùng Tâm Đan được nhiều chỗ tốt hơn? Trường Thọ à, ngươi đây không phải là kinh doanh đan dược, ngươi là vì sự "hài hòa" và "ổn định" của nội môn Độ Tiên Môn mà cống hiến hết mình! Tình Cổ có phải không? Bản sư bá liền cấp cho ngươi một trăm tám mươi cặp, người chỉ cần chờ là được!"

Tửu Ô sư bá để lại những lời này xong liền vội ràng rời khỏi tiên môn, đi đến phường trấn để tìm tòi tung tích loại độc trùng Tình Cổ kia.

Lý Trường Thọ cũng dặn dò lão một tiếng, Hùng Tâm Đan này là bí mật không thể truyền ra ngoài của Tiểu Quỳnh Phong, không được tiết lộ những chuyện liên quan đến Tình Cổ, Tình Thạch.

Tửu Ô đương nhiên liền đáp ứng. Có lời thề Thiên Đạo lúc trước, lão đạo cũng sẽ không lấy quãng đời dài đằng đẵng còn lại của mình ra làm trò đùa.

Tửu Ô ra ngoài sáu ngày đã kiếm được ba cặp Tình Cổ liền lén lút đưa cho Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ cũng không có qua loa.

Ở ngay trước mặt của Tửu Ô, Lý Trường Thọ cho Tình Cổ ăn độc thảo, hóa thành Tình Thạch. Hắn chuẩn bị xong dược thủy đặc chế thiết yếu để luyện Hùng Tâm Đan rồi niêm phong cất ở trong đan phòng.

Nhưng nhóm Hùng Tâm Đan tiếp theo ít nhất cũng phải mất bảy bảy bốn chín ngày sau mới có thể luyện chế. Đã có Tình Thạch mới, Lý Trường Thọ liền cầm ra hai phần ba hàng còn tồn dư lại của bản thân. Hắn vẫn giữ lại cho mình một phần ba Hùng Tâm Đan, để chuẩn bị cho tình huống bất ngờ.

"Sư bá, ta có ý tưởng này." Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, dùng âm thanh trì hoãn nói: "Hùng Tâm Đan này, sau này kính xin sư bá quản lý kỹ hơn. Mỗi một viên đan dược đưa đi cần phải ghi chép lại thật kỹ càng. Cho dù là trưởng lão cầm lấy đi đi lại lại, tặng lễ, cũng phải hỏi rõ mục đích mới được. Thứ này có thể kích thích đạo tâm, cũng có thể dùng để làm điều ác nên cần phải cẩn thận nhiều hơn. Đệ tử cũng không thể để sư bá làm việc không công được, những chỗ tốt có được từ các trưởng lão, ta và sư bá phân chia năm năm, như thế nào?"

Tửu Ô cười nói: "Ngươi chú ý cẩn thận như vậy, cũng chỉ là lo quá mức thôi! Không cần phân chia năm năm, chuyện này quá mức bất công đối với ngươi."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đệ tử cung cấp Hùng Tâm Đan, còn sư bá chuyển tới cho các vị trưởng lão. Cả hai khâu đều vô cùng trọng yếu. Thành phẩm này luyện ra được cũng từ Tình Cổ, mà sư bá lại là người cung cấp vật liệu luyện đan. Theo lời của sư bá trước đây, chúng ta thực ra không phải kinh doanh đan dược mà làm chính là vì chuyện nhân tình. Các vị trưởng lão có ban thưởng bao nhiêu thứ thì về tình về lý sư bá cũng phải được phân năm phần. Sư bá không cần khách khí với ta."

"Chuyện này..." Tửu Ô hơi trầm ngâm một chút, trông thấy ánh mắt "chân thành" kia của Lý Trường Thọ thì lão cũng đành gật đầu đồng ý.

Lý Trường Thọ lại dặn dò vài câu, để cho Tửu Ô lúc "hiến đan" không cần phải lộ ra tin tức có liên hệ tới hắn, rồi lại đưa một phần đan phương cho Tửu Ô.

Tửu Ô tuy rằng cảm thấy mình được một sư điệt chiếu cố nhiều như thế, có một chút không quá dễ chịu.

Nhưng...

Vị "Tổng đại lý Hùng Tâm Đan Độ Tiên Môn" này cũng thật sự vô cùng cảm động ...

Vì vậy lại có một nhóm Hùng Tâm Đan được Tửu Ô "tuồn" ra ngoài, đến tay đạo lữ của các vị trưởng lão.

Điều này lại đưa tới một hiện tượng thoáng có một chút dị thường.

Mấy ngày sau, thi đấu nội môn khai mạc, hơn phân nửa trưởng lão Thiên Tiên, trưởng lão Chân Tiên ngoại vụ nội môn đều tụ tập tại tầng mây trên không trung.

Trên trăm vị xuất hiện vốn nên là các lão giả tóc trắng xóa, tóc bạc mặt hồng hào, tiên phong đạo cốt. Hôm nay nơi này lại toàn là một đám nam tiên với khuôn mặt cỡ thanh niên, trung niên cùng với một vài nữ tiên xinh đẹp, mềm mại động lòng người...

Các đệ tử coi như được mở rộng tầm mắt, cũng làm cho chưởng môn Độ Tiên Môn hiện tại suýt chút nữa tưởng là mình đi nhầm sơn môn.

...

Nửa ngày trước khi trận thi đấu chính thức khai mạc.

Tề Nguyên đạo lão cuối cùng cũng đi ra khỏi nhà tranh, nhìn xem hai ái đồ sắp "xuất chinh". Trong mắt lão tràn đầy cảm khái.

Dù gì lão đạo cũng đã nhìn hai đồ nhi này chậm rãi khôn lớn đấy, lại lập tức phải tiễn bọn hắn đi Phá Thiên Phong thi đấu khiến trong đáy lòng Tề Nguyên nổi lên một chút rung động.

Nhưng khi Tề Nguyên cẩn thận nhìn lên, lại phát hiện ra có một chút không đúng.

Đại đồ đệ Lý Trường Thọ vẫn tự nhiên như là ngày thường vậy. Một thân trường bào bình thường, khí chất bản thân cũng không có nửa điểm nổi bật làm cho người ta liếc mắt liền vô thức xem nhẹ hắn.

Tiểu đồ đệ Linh Nga hôm nay ngược lại là có một chút bất đồng.

Nàng một thân váy dài màu vàng ấm áp, váy dài này kiểu dáng bình thường nhưng chế tác tinh xảo, nhìn qua liền biết không phải phàm vật. Trọng điểm là ở trên váy còn lưu chuyển một chút lưu quang giống như là tiên bảo.

Không chỉ có cái váy dài này, trên đầu Linh Nga còn cài cây trâm đỏ thắm, cánh tay đeo vòng ngọc, trong tay nắm đoản kiếm, thậm chí trên vành tai còn xuyên hai chiếc khuyên tai tạo hình độc đáo. Tất cả đều là tiên bảo ẩn chứa tiên quang...

Lý Trường Thọ vì giúp cho sư muội có thứ hạng tốt, nên đã vũ trang cho nàng tiên bảo khắp toàn thân.

Hơn nữa những tiên bảo này toàn bộ đều là tạ lễ của Tửu Ô sư bá và đồ được ban thưởng từ các vị trưởng lão nội môn.

Chuyện này tuy rằng không thích hợp lộ ra, nhưng các vị trưởng lão cũng sẽ không hoài nghi vì sao Tiểu Quỳnh Phong lại có nhiều bảo vật như vậy.

"Trường Thọ." Tề Nguyên nhìn về phía Lý Trường Thọ mà thấp giọng nói: "Ngươi đây là đang che giấu tâm sự gì?"

Lý Trường Thọ lập tức cười cười, đưa bảo nang cho sư phụ nhà mình.

"Sư phụ, người hãy cầm lấy mấy bảo vật này phòng thân. Sư phụ người yên tâm đi, những bảo vật này đều là được các vị trưởng lão ban thưởng."

Sau đó, Lý Trường Thọ bẩm báo lại chuyện Hùng Tâm Đan cho sư phụ khiến cho Tề Nguyên đạo lão dở khóc dở cười một hồi.

"Chúng ta đường đường là đạo thừa Nhân Giáo, xu hướng đạo lữ sao lại thế...ài, mà thôi. Trường Thọ à, người hiến đan thì cũng được, nhưng không nên tham đồ mà chúng trưởng lão ban thưởng. Độ Tiên Môn chúng ta nhờ có các vị trưởng lão này bảo vệ, có các vị đồng môn tận sức, mới có chúng ta an ổn tu hành ngày hôm nay."

Lý Trường Thọ liên tục gật đầu, đối với sư phụ tự nhiên vẫn phải ứng phó. Nhưng muốn hắn cho không đan dược là điều không có khả năng. Có Hùng Tâm Đan tương trợ, kế hoạch cải tạo Tiểu Quỳnh Phong của Lý Trường Thọ liền có thể hoàn thành sớm mấy năm...

Tiếng chuông ở Phá Thiên Phong vừa vang lên, hai người cũng từ biệt sư phụ, cưỡi mây hướng về phía Phá Thiên Phong mà đi.

Trên đường đi đều có thể thấy không ít đám mây bay ra từ tất cả các phong khác, hoặc cao, hoặc thấp, toàn bộ đều tiến đến sân thi đấu nội môn.

Sân đấu nằm ở chân núi Phá Thiên Phong, chỗ đó có một mảnh dốc thoải, một cái lòng chảo sông mà lúc này đã được bố trí đơn giản một phen.

Phương thức thi đấu cũng không quá phức tạp, chúng đệ tử rút thăm đấu pháp, mỗi vị đệ tử đều có cơ hội tỉ thí mười hai vòng. Dựa trên số lần thắng bại trong mười hai vòng đấu pháp mà chọn ra ba trăm sáu mươi người tiến vào vòng tiếp theo, thi đấu theo kiểu vòng tròn.

Không ngừng lặp lại như thế, từ ba trăm sáu mươi người còn một trăm lẻ tám người, từ một trăm lẻ tám người lại có bảy mươi hai người thắng, trong bảy mươi hai người thắng lại chọn được ba mươi sáu người...

Bởi vì số lượng đệ tử rất nhiều, thi đấu nội môn cũng không hạn chế thời gian, ban ngày đấu pháp, ban đêm lại có trưởng lão nội môn giảng kinh.

Nhìn từ góc độ này, đây đúng là chuyện trọng đại của nội môn hai trăm năm mới có một lần, có thể so sánh với cả đại điển khai sơn.

Sư huynh muội Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga sau khi đến nơi này liền rất tự nhiên tìm một nơi hẻo lánh mà đứng.

Những phong có địa vị cao như Đan Đỉnh Phong, Tiên Lâm Phong đều làm một cây cờ xí, bên trên ghi chữ "Đan": "Lâm", mà các đệ tử các phong cũng sẽ tụ tập lại cùng một chỗ.

Lại nhìn một chút, các đệ tử đều cùng với các hảo hữu quen biết tụ lại một chỗ tùy ý bàn luận.

Tiếng chuông ung dung vang lên chín lần.

Mây trắng lên xuống khắp nơi, trong phút chốc dốc núi lòng chảo sông đã tràn đầy bóng người.

Lần trước nhiều đệ tử tụ tập lại như vậy là lúc Độ Tiên Môn gặp nạn, bất quá khi đó chúng đệ tử chỉ biết tháo chạy để thoát chết nên có một chút chật vật. Mà hôm nay bọn họ đều tràn đầy hăng hái, kích động, rất có phong phạm tiên môn Đại Giáo.

"Khắp núi đều là trai đẹp, trong tầm mắt đều là mỹ nhân. Giương mắt nhìn mấy đám mây, chúng lão giả cũng không đơn giản."

Chứng kiến các trưởng lão thay đổi hình tượng già nua ngày xưa, Lý Trường Thọ liền thoáng có một chút vô lực thở ra.

Chợt nghe từng tiếng tán thưởng xung quanh, hơn mười đám mây trắng bay tới trên Phá Thiên Phong.

Hầu hết Tiên Nhân đều chú ý đến một thân váy dài rực lửa, tóc xanh được buộc đơn giản, mặt phủ băng sương, khí chất xinh đẹp như Hằng Nga, lưng cõng theo đại kiếm, trở thành vị trí bắt mắt nhất, thủ tịch đệ tử Hữu Cầm Huyền Nhã.

Hữu Cầm Huyền Nhã còn chưa hạ xuống đất liền đưa mắt về phía đám người tìm kiếm cái gì. Nàng nhìn hai vòng cuối cùng cũng thấy được huynh muội Lý Trường Thọ, khóe miệng nàng toát ra một chút tươi cười, nhẹ nhàng gật đầu chào hỏi.

Lập tức, từng đạo ánh mắt hướng về phía Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga hội tụ mà đến.

Vào lúc Hữu Cầm Huyền Nhã gật đầu, Lý Trường Thọ liền không dấu vết mà lui về sau nửa bước khiến cho mọi ánh mắt hướng tới đều bị Linh Nga hấp dẫn.

Linh Nga cũng thoải mái hạ thấp người hoàn lễ, cái cằm trơn bóng thoáng giơ lên, khóe miệng nở nụ cười ôn nhu, biểu hiện ngược lại là có một chút tự tin...

Chợt nghe một đoạn truyền âm vào bên tai: "Ổn Tự Kinh một trăm lần, ghi nhớ."

Linh Nga lập tức cúi đầu xuống, thầm nghĩ vừa rồi thế nào lại không nhịn được, nổi lên tâm tư so đo với Hữu Cầm sư tỷ.

Cùng lúc đó, chúng đệ tử tề tụ xung quanh dốc núi, lòng chảo sông cũng càng ngày càng nhiều. Phần lớn chúng tiên Độ Tiên Môn đã tụ tập tại đây.

Khoảnh khắc tiếng chuông lại vang lên, ngọc đài tại một chỗ trong Độ Tiên Điện bay lên, bên trên có hơn mười bóng người đang ngồi.

Hư Không chưởng môn...khục…Vô Ưu đạo nhân, phó chưởng môn Trọng Vũ thượng nhân, Vong Tình thượng nhân cùng với mấy vị trưởng lão cảnh giới Tiên Thiên đang tiếp đãi hơn mười vị tân khách mới đến mấy ngày trước, chậm rãi mà đến từ ngọc đài.

Lý Trường Thọ âm thầm cảm thụ khí tức trên ngọc đài xong liền nhíu mày.

Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo lại tới nữa.

Hơn nữa lần này còn là hai gã cao thủ cảnh giới Kim Tiên tới, ẩn ẩn tản ra uy áp cảnh giới Kim Tiên, có lẽ là người thuộc Thập Thiên Quân.

Lý Trường Thọ chưa thấy qua nên cũng chỉ có thể suy đoán.

Trước đây khi huyết muỗi khôi lỗi tập kích Độ Tiên Môn, trong đó có ba kẻ là Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo. Về sau Huyền Đô Đại Pháp Sư ra mặt, điều tra ra tâm thần ba người này bị điều khiển.

Hôm nay Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo lại đến đây quan chiến, cũng là muốn nối lại giao hảo và thể hiện ý tứ nhận lỗi với đạo thừa Nhân Giáo.

Chuyện này ngược lại không có quan hệ gì với tiểu đệ tử như hắn.

Nhưng mà ở đằng sau mấy vị Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo này còn có mấy vị đệ tử, một thiếu niên mà Lý Trường Thọ vô cùng quen thuộc...

Lúc này, thiếu niên cũng phát hiện ra Lý Trường Thọ.

Y nói hai câu ở bên tai một gã Kim Tiên Tiệt Giáo, liền nhảy xuống dưới ngọc đài, trực tiếp bay về hướng Lý Trường Thọ và Linh Nga.

Cũng chẳng phải là con rồng nào khác, đúng là đệ tử Tiệt Giáo, Nhị thái tử Long Cung Đông Hải, nhị Giáo Chủ Hải Thần Giáo kiêm Thanh Long đại hộ pháp - Ngao Ất!

"Trường Thọ huynh!"

"Ồ, Ất huynh, từ lúc chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Nhờ phúc của Trường Thọ huynh, gần đây đều mạnh khỏe."

Hai người này liếc nhìn nhau, đều không cần phải nói thêm lời nào.

Dựa theo quy củ Hải Thần Giáo, đoạn đối thoại đơn giản vừa rồi, hàm nghĩ chân chính phải là:

"Bái kiến Giáo Chủ!"

"Nhị Giáo Chủ miễn lễ, nơi đây vạn chúng nhìn trừng trừng."

"Gần đây Hải Thần Giáo đều rất ổn định, Giáo Chủ không cần thấp thỏm nhớ mong, cứ an tâm tu hành là tốt rồi..."

Vân vân...

Tuy rằng hai người có vẻ bí ẩn, cũng không bại lộ điều gì. Trước đây Ngao Ất giao hảo cùng với Lý Trường Thọ, cũng không phải là bí mật gì.

Nhưng Lý Trường Thọ vào giờ phút này có một chút khó chịu.

Phía bên trái là tiểu sư muội như hoa như ngọc, gần đây xếp hạng tăng vọt trên bảng xếp hạng tiên tử nội môn, đôi khi sẽ có nam đệ tử nhìn qua.

Phía bên phải là một thiếu niên lai lịch không nhỏ, thân hình và tướng mạo cũng có một chút xuất chúng, một đôi sừng rồng đáng yêu cũng khiến một vài nữ đệ tử thi thoảng nhìn qua.

Lý Trường Thọ bị kẹp ở giữa...

Hắn cảm giác trước đây bản thân mới nhập môn được tám mươi chín mươi năm, sự an tâm, thoải mái dễ chịu xuất hiện trong tu đạo ngày thường vốn đã càng ngày càng ít, nay đã một đi không trở lại.

Chương 120. Thật sự là một trận chiến ngang tay

Ngao Ất thân là đệ tử của Tiệt Giáo mà luôn đứng cùng một chỗ với đệ tử Độ Tiên Môn cũng không hợp lý cho lắm.

Cũng may, vị thái tử đệ đệ này cũng tính là thông minh, biết rõ Lý Trường Thọ là người đại diện công đức của một vị cao thủ Nhân Giáo nào đó, nên phải bảo trì thân phận thần bí.

Lý Trường Thọ truyền âm nhắc nhở y hai câu, Ngao Ất liền ngại ngùng cười nói: "Sau trận đại tỷ thí nội môn này, đệ sẽ ôn lại chuyện xưa cùng với Trường Thọ huynh."

Nói xong thì Ngao Ất liền bay về trời…à không, bay về ngọc đài, trở lại bên cạnh Hạm Chỉ muội muội và các sư huynh của y…

Không bao lâu, Quý Vô Ưu chưởng môn cưỡi mây bay ra từ ngọc đài. Các đệ tử, môn nhân các nơi ở bên dưới đều nín thở ngưng thần, bên trong sơn môn bỗng rơi vào im lặng, không có bất kỳ âm thanh nào…

Lý Trường Thọ cẩn thận cảm ứng một chút, hắn phát hiện ra vị chưởng môn này khả năng là còn bị thương, khí tức vẫn không ổn định lắm…

Sau đó, Quý Vô Ưu mở miệng ra nói, âm thanh truyền khắp sơn môn: "Khụ khụ…nhân ngày lành tháng tốt, tất cả đệ tử trẻ đã thu nạp gần hai trăm năm qua của Độ Tiên Môn đã tề tụ về đây… khụ khụ…thi đấu nội môn lập ra hôm nay không phải là để các ngươi phân chia cao thấp. Mà là để đốc thúc việc tu hành của các ngươi, cho dù là bây giờ nhất thời yếu hơn người khác nhưng cũng không có nghĩa là mãi mãi không thể người sau vượt người trước. Trận kiếp nạn yêu ma tập kích kia, các ngươi một lòng đồng hành cùng với sư môn khiến cho ta cảm thấy rất vui mừng. Đến nay, đại hội nguồn gốc Tam Giáo sắp tổ chức, Độ Tiên Môn chúng ta vì là thanh đức phúc tiên của Nhân Giáo, tôn sư Độ Ách Chân Nhân sáng thế truyền thừa nên cũng được mời tham gia. Thi đấu nội môn lần này, những ai có xếp hạng từ ba mươi sáu trở lên hay được trưởng lão tiến cử thì đều có thể tiến tới Trung Thần Châu cùng với ta…"

Lý Trường Thọ nghe vậy thì nhíu mày.

Trước ba mươi sáu là phải tham gia đại hội nguồn gốc Tam Giáo?

Có vết xe đổ của Đại Hội Trừ Yêu Long Cung lần trước, Lý Trường Thọ đương nhiên là không muốn tham gia lần "thịnh hội" này, hắn chỉ muốn an ổn tu hành ở trong núi thôi.

Nhất là khi tu vi của Hữu Cầm Huyền Nhã không ngừng tăng lên, càng ngày càng chói mắt. Đến lúc đó lỡ đâu có một ~ hai kẻ não tàn nhảy ra thách đấu với hắn - một "bằng hữu bình thường của Hữu Cầm sư muội"…vậy thì rất mệt!

Tại lần đại hội này, có khả năng là sẽ có loại đại lão như Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo thường lui tới.

Cho nên ngụy trang hiện tại của chính mình là không đủ. Nếu như bị chú ý, rất dễ sẽ dẫn tới những việc vượt ngoài tầm kiểm soát…

"Hay là mình chỉ khống chế thứ tự từ khoảng ba mươi bảy đến bốn mươi thôi nhỉ?" Lý Trường Thọ đang muốn quyết định như thế thì phát hiện ra có rất nhiều ánh mắt đang nhìn mình.

Lặng lẽ kiểm tra một chút những ánh mắt này …

Lý Trường Thọ liền phát hiện ra những ánh mắt này là từ Vạn Lâm Quân trưởng lão, còn có vài vị trưởng lão Bách Phàm Điện quen biết bên ngoài và vài vị trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên nét mặt tỏa sáng "Hùng tâm tái khởi"...

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn cạn lời, đành lắc đầu thở dài.

Vẫn phải cải tiến "Quy Tức Bình Khí Quyết" thôi.

Nhìn bộ dạng này, hắn cùng với cái đại hội Tam Giáo này đã là "Đại Minh ven hồ, không gặp không về". Hắn chỉ có thể làm trước chuẩn bị để ứng đối thôi.

Thi đấu nội môn, dựa theo số thứ tự đã định trước mà tiến hành.

Chưởng môn nói xong, phó chưởng môn lên giảng, phó chưởng môn nói xong thì Thái Thượng trưởng lão lại trình bày...

Đến cuối cùng thì cũng phải nhờ Cát trưởng lão Bách Phàm Điện ra tay, thông báo đại hội bắt đầu.

Sau đó, có hai vị Thái Thượng trưởng lão bay ra ngọc đài, tóc bạc bay múa trong gió, đạo bào vần vũ trên mây. Bốn cái tay áo của các trưởng lão phồng lên, rải ra một mảng lớn tinh quang, tràng diện cũng có một chút đồ sộ.

Những tinh quang này lại biến thành rất nhiều ngọc giản, rơi xuống phía dưới, cứ mỗi một vị đệ tử thì lấy được một cái.

Bên trên ngọc giản có đánh ký hiệu, phía trước là một trong mười chữ "Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý", sau đó là ba số thứ tự.

Ngọc giản của Lý Trường Thọ ký hiệu là Đinh - tam nhị lục, còn của Linh Nga là Tân - nhất nhị nhất.

Chuyện này không ngờ lại giống với phương pháp ký hiệu các bảo nang, túi trữ vật và người giấy của Lý Trường Thọ.

Sau khi khối ngọc giản này sáng lên thì sẽ phải lên đài đấu pháp.

Ngoài ra bên trên ngọc giản còn có mười hai cái ô vuông trắng tinh, mỗi khi thắng một trận liền sẽ sáng lên một ô vuông.

Những ngọc giản này là bộ pháp bảo trọn vẹn, luyện chế không dễ, do đó sau lưng có in dòng chữ nhỏ:

[Không được làm hư, sau khi xong thì phải trả lại. Nếu làm hư hỏng thì sẽ bị phạt nửa năm điểm Nguyệt Cung]

Lập tức có mấy chục chấp sự nội môn cảnh giới Chân Tiên đi ra trước, đứng vào từng vị trí xung quanh sân đấu.

Trận đầu tiên, hai vị đồng môn đệ tử cầm ngọc giản đã sáng lên, ra sân chờ đợi. Các nhóm đệ tử khác cũng bắt đầu tìm chỗ ngồi xuống. Một số đệ tử hơi cẩn thận thì sẽ lấy bồ đoàn, nệm êm ra để ngồi. Còn tùy ý một chút thì ngồi trên mặt đất, thân mật tiếp xúc cùng với thiên địa.

"Sư huynh…" Linh Nga ở kế bên nhỏ giọng hô, nàng lấy từ bên trong vòng tay trữ vật ra hai cái bồ đoàn và một cái giỏ trúc, còn cố ý đặt bồ đoàn cách nhau nửa trượng.

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Rất tốt, Ổn Tự Kinh giảm năm mươi lần."

Lam Linh Nga nhất thời giật giật khóe miệng, nói nhỏ: "Sư huynh thối, người ta cũng không phải vì bớt một chút chép phạt…"

"Vậy thì thôi, khỏi giảm."

"Khoan sư huynh, đừng…đừng…"

Lý Trường Thọ nhất thời cười đến híp mắt. Hắn vén tà đạo bào rồi ngồi xuống cùng sư muội …

Hai người mới vừa ngồi xuống, Linh Nga còn chưa kịp lấy điểm tâm, trà lạnh trong cái giỏ mà mình chuẩn bị mấy ngày ra. Thì từ đằng sau có hai bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt thò ra trộm mất giỏ trúc…

"Hắc hắc, để sư thúc xem Linh Nga của ta lại làm cái gì ăn ngon nè?" Tửu Cửu đã vụng trộm chạy qua từ lúc nào, ngồi giữa hai người Lý Trường Thọ và Linh Nga, mở giỏ trúc tìm tòi đồ ăn trong đó.

Nhất thời từng đạo ánh mắt bay tới, khá nhiều đệ tử chưa từng thấy qua Tửu Cửu sư thúc, trong ánh mắt tràn đầy rung động.

Lý Trường Thọ đã đoán trước việc này nên không quan tâm nhiều, hắn lặng lẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Linh Nga thành thành thật thật chào Tửu Cửu sư thúc. Trước ánh mắt của nhiều người như vậy, nàng cũng không dám đùa giỡn cùng với Tửu Cửu, đành trơ mắt nhìn sư thúc ăn mất đồ điểm tâm mà nàng đã vất vả làm. Trong lòng Linh Nga hậm hực cộng thêm mấy điểm tội ác cho tiểu sư thúc ngực to kia.

Tửu Cửu cùng với Linh Nga ở chung một chỗ, trong ánh mắt các đệ tử, đây chính là cảnh đẹp ý vui, song mỹ gặp nhau.

Mà khi Tửu Cửu đi đến bên cạnh Lý Trường Thọ hỏi hắn đấu pháp làm sao, những ánh mắt đệ tử kia nhất thời có một chút biến hóa vi diệu.

"Đấu pháp làm sao à? Tùy cơ ứng biến thôi." Lý Trường Thọ nhẹ nhàng trả lời.

Tửu Cửu nghe vậy cũng không hỏi nhiều, cổ vũ hắn vài câu rồi quay về cẩn thận chỉ điểm Linh Nga.

…

Đấu pháp đã bắt đầu tiến hành, Lý Trường Thọ âm thầm dùng tiên thức để quan sát.

Tuy rằng những trận đấu của các Luyện Khí Sĩ cùng thế hệ này đã không còn cái gì để cho hắn tham khảo. Có một số chiêu thức, trước đây nhìn cứ như rồng bay phượng múa, bây giờ xem lại thì giống như khỉ đột gãi đầu…

Nhưng hắn vẫn nhìn nhiều một chút là để lát nữa có thể ngụy trang càng tốt hơn.

Vòng thứ nhất, trận thứ bảy mươi chín, Linh Nga ra sân. Nàng cầm trong tay mấy món tiên bảo, hiển lộ ra tu vi Hóa Thần cấp chín, dễ dàng áp chế một vị đồng môn nửa bước Phản Hư.

Lý Trường Thọ cũng rất vừa lòng đối với biểu hiện của Linh Nga, hắn chủ động truyền âm khen nàng hai tiếng.

Đừng nhìn Linh Nga bề ngoài bình tĩnh, bên trong nàng đã như mở cờ khua trống.

Lý Trường Thọ tiếp tục chờ, vòng đấu pháp thứ nhất của hắn phải chờ đến giờ Ngọ mới được.

Trận thứ ba trăm sáu mươi, ngọc giản trong tay Lý Trường Thọ nhẹ nhàng rung động rồi phát ra ánh sáng. Chấp sự nội môn cũng đã hô lên số hiệu ngọc giản của hắn.

Lý Trường Thọ đứng dậy, cưỡi mây bay về sân đấu pháp.

Cùng lúc đó, ngay tại khu vực dưới ngọn cờ chữ "Lâm", cũng có một đệ tử bay ra sân, mỉm cười với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ thấy vậy liền nhíu mày…

Quan sát Tiên Lâm Phong nhiều năm như vậy nên hắn biết người này là ai.

Đây là một mầm tiên của Tiên Lâm Phong, bài vị trong môn xếp hạng thứ mười chín, cảnh giới Quy Đạo cấp hai, vừa vặn bằng với Lý Trường Thọ.

Thật sự trùng hợp như vậy sao?

Đây hẳn không phải là trùng hợp, trước đây cũng có mấy trận gặp gỡ của các mầm tiên có thực lực tương đương nhau trong môn. Dường như là do các trưởng lão cố ý an bài, cách mỗi nửa canh giờ sẽ có một trận đọ sức "thực lực ngang nhau".

Hai người đồng thời rơi vào sân đấu bằng đất đã được trận pháp gia trì.

Hai vị chấp sự trong môn đi về phía trước, kiểm tra ngọc giản trong tay hai đệ tử, đồng thời nói rõ với hai người về quy củ luận bàn "Chạm đến là ngừng".

Trước đây đã có đệ tử bởi vì đấu pháp quá kịch liệt, thu tay không kịp nên ngộ thương đồng môn…

Đợi hai vị chấp sự xác nhận số hiệu ngọc giản không sai và lui ra ngoài sân đấu. Lý Trường Thọ và đệ tử Tiên Lâm Phong này chắp tay cúi đầu bái chào.

Đúng vào lúc này, Lý Trường Thọ nghe được một tiếng truyền âm lọt vào tai: "Lý sư huynh, không bằng hôm nay ngươi và ta buông tay đánh cược một lần, không cần quy củ "chạm đến là ngưng", được không?"

Lý Trường Thọ nghe vậy cũng cười một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu, từng tờ phù lục bay ra từ trong tay áo hắn.

Phòng thủ một đợt đã, sau đó lại đi phản kích!

Đối với đệ tử Tiên Lâm Phong, hắn đương nhiên sẽ không trực tiếp nhận thua, nhưng cũng sẽ không thắng quá dễ dàng, dù sao hai người cũng có tu vi "gần bằng nhau".

Vị đệ tử Tiên Lâm Phong này cũng chịu khó nghiên cứu đối thủ, trước đây gã đều đã nắm rõ chiến thuật đấu pháp và thần thông của các đệ tử bài danh phía trên.

Hơn nữa, năm đó Lý Trường Thọ luận bàn cùng với Ngao Ất, phần lớn môn nhân đều nhìn thấy.

Lập tức, vị đệ tử Tiên Lâm Phong này tế lên ba loại pháp bảo, tay cầm Dẫn Lôi Mộc Kiếm, trên đỉnh đầu có một đóa hoa Hồng Mai, quanh người tung bay một viên bảo châu. Toàn thân cũng có vẻ là khí thế bất phàm, bốn phía phòng hộ không có góc chết nào.

Sau đó gã bay thẳng lên không trung, kiếm gỗ điểm một cái về phía Lý Trường Thọ xa xa.

Mấy chục đạo lôi quang nhỏ bé nở rộ, ngưng tụ thành một con Lôi Điểu có đôi cánh rộng chừng một trượng, bay vụt đến tấn công Lý Trường Thọ.

Dưới chân Lý Trường Thọ điểm nhẹ, thân hình tung bay lùi về phía sau. Hai tay hắn cấp tốc kết ấn, đỉnh đầu có bảy mươi hai tấm phù lục màu vàng ngưng tụ thành Địa Hỏa Phù Trận.

Phù trận phun ra đạo đạo hỏa trụ, miễn cưỡng đánh tan Lôi Điểu.

Mà lúc này, hai chân Lý Trường Thọ đã tiếp xúc mặt đất một lần nữa, thân hình cấp tốc chìm xuống.

Đệ tử Tiên Lâm Phong kia thấy thế cười lạnh, hai tay gã bắt đầu cấp tốc thôi pháp, miệng lầm rầm đọc Băng Phong Chú. Trên mặt đất lập tức xuất hiện một mảnh hàn băng, nhanh chóng lan tràn ra khắp nơi.

Quả nhiên đã sớm chuẩn bị.

Nhưng mà, Địa Hỏa Phù Trận liên tiếp phát uy. Có vẻ Hỏa trận không bị ảnh hưởng chút nào bởi Băng Trận, vẫn thúc ra Hỏa Xà đầy trời, đuổi theo vị đệ tử Tiên Lâm Phong kia.

Viên bảo châu kia phát ra ánh sáng rực rỡ, đóa hoa Hồng Mai trên đỉnh đầu cũng rọi quang mang xuống, vững vàng bảo vệ cho đệ tử Tiên Lâm Phong.

Nhất thời ánh lửa văng khắp nơi, lôi quang lấp lóe.

Nhưng Lý Trường Thọ lúc này đã vô thanh vô tức biến mất không có tăm hơi, thoát ly khỏi tầm nhìn linh thức của đối phương…

Một trận chiến này vừa mới bắt đầu, đại đa số đệ tử đã xem đến say sưa ngon lành, đúng là một trận đọ sức cấp độ cảnh giới Quy Đạo.

Lý Trường Thọ trốn ở dưới mặt đất không nhanh không chậm, nắm trong tay phù trận không ngừng quấy nhiễu địch nhân.

Hắn quyết ổn định một điểm, đại chiến một trận "ngang tay" cùng với đệ tử cảnh giới Quy Đạo này, sau đó lại thắng hiểm một chiêu…

Kịch đấu như thế một lát, phù trận phù lục của Lý Trường Thọ đã lặng yên thay đổi hai nhóm. Còn bảo vật trên người vị đệ tử Tiên Lâm Phong kia đã bắt đầu chống đỡ không nổi…

Pháp bảo tuy tốt nhưng cũng phải hao phí pháp lực bản thân mới có thể duy trì uy năng. Người này đồng thời tế lên ba loại bảo vật, lại mãi vẫn tìm không thấy tung tích Lý Trường Thọ, bị động lâm vào đánh lâu dài...

Cho dù là ai cũng đều có thể nhìn ra, Lý Trường Thọ mặc dù là mượn thổ độn mưu lợi có một chút ám muội, nhưng hắn đã nắm vững thắng lợi.

Dần dần, trên mặt vị đệ tử Tiên Lâm Phong này lộ vẻ nôn nóng, đột nhiên cất cao giọng nói: "Thế nào, Lý sư huynh sẽ chỉ dám trốn chui trốn nhủi ở trong đất như vậy? Chẳng lẽ đây là phong phạm chuột chũi của Tiểu Quỳnh Phong nhất mạch các ngươi?"

Không ít môn nhân đệ tử đều hơi nhíu mày, cảm thấy vị đệ tử Tiên Lâm Phong này có một chút thất lễ.

Dưới mặt đất, sắc mặt Lý Trường Thọ lại không thay đổi chút nào.

Miệng lưỡi điêu ngoa thì có tác dụng gì?

Lý Trường Thọ hiện tại không phải đẳng cấp để so đo những thứ này cùng với một đệ tử cảnh giới Quy Đạo đồng môn...

Nhưng hắn cũng phải cân nhắc, mình nên biểu hiện như thế nào mới tương đối hợp lý. Dù sao hai bên Tiểu Quỳnh Phong và Tiên Lâm Phong cũng có một chút ân oán từ trước.

Thế là...

Phù lục trên không trung bất tri bất giác nhiều lên một chút.

Từ bảy mươi hai tấm phù lục hóa thành một trăm lẻ tám tấm, lại vẫn đang tiếp tục tăng trưởng. Phù trận dần dần tăng trưởng đến số lượng ba trăm sáu mươi phù lục xoay vòng.

Trên ngọc đài, Ngao Ất nhíu lông mày lại, loại uy lực phù trận này...

Y đã từng từng trải nghiệm qua, coi như không tệ.

Ba trăm sáu mươi tờ phù lục cùng nhau phát uy, giống như thiên hỏa bùng nổ, hỏa trụ không ngừng rơi xuống…

Đệ tử Tiên Lâm Phong kia ngăn trái đỡ phải, tiên quang của ba loại pháp bảo dần dần mờ mịt, tỏ vẻ chống đỡ không nổi. Gã đang muốn ra sức đánh cược một lần, vừa định tế bảo châu lên thì chợt thấy âm thanh thiên hỏa gào thét ở phía sau.

Gã ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy thiên hỏa cuồn cuộn phía trên, lại ngưng tụ thành một cái chân to dẫm thẳng xuống đầu mình!

Đệ tử Tiên Lâm Phong này biến sắc, toàn lực ngăn cản, huy động tất cả pháp lực bảo vệ bản thân. Nhưng gã vẫn bị một cước hung mãnh đạp xuống, thân hình cấp tốc rơi xuống dưới đất!

Mắt thấy người này sắp bị đạp rớt xuống đất, một vị chấp sự nội môn định hô lên tên người chiến thắng, thì đột nhiên…

Trong điện quang hỏa thạch, mặt đất bất ngờ xuất hiện một vật…

Vật này đầu thô đuôi mảnh, quanh thân tràn đầy gai nhọn sắc bén. Nó dễ dàng đâm thủng tầng băng cứng kia, nhô ra ngoài nửa thước, chờ sẵn thân ảnh đang bị đạp trên không rơi xuống…

Lang Nha Bổng!

Chúng đệ tử giống như đã từng quen biết, kia chính là pháp khí Lang Nha Bổng!

Toàn thân pháp lực của vị đệ tử Tiên Lâm Phong này còn thừa không được bao nhiêu, lúc này đã là bất lực điều vận pháp bảo!

Mà Lang Nha Bổng kia không biết là hữu tâm hay là cố ý, vừa vặn nhắm ngay vào vị trí giữa háng của thân ảnh đang rơi xuống…

Huyết quang phun trào, tung tóe ba thước!

Dhúng đệ tử đồng môn cùng nhau ngừng thở, một đám nữ đệ tử xung quanh che mắt không dám nhìn nhiều!

Trên đài ngọc, mồ hôi lạnh phía sau lưng Ngao Ất bất giác chảy ròng ròng...

Lang Nha Bổng vừa thấy máu liền thu, chỉ là cho đối phương một chút trừng trị. Nhưng đệ tử này hô lên một tiếng đau đớn, nằm trên mặt đất, máu tươi chảy xối xả, chớp mắt ngất lịm đi!

Thân ảnh Lý Trường Thọ chậm rãi chui ra từ bên cạnh ...

Khí tức toàn thân hắn phù phiếm, hiển nhiên là pháp lực tiêu hao quá nhiều, hai tay trống trơn, không hề thấy kiện pháp khí dọa người kia!

Lý Trường Thọ nhìn nhìn đối thủ nằm ngay đơ trên mặt đất, nhíu mày nói: "Đó chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, sư đệ vì sao lại ngất đi rồi? Còn mời sư thúc sư bá mau mau nhìn xem!"

Hai vị chấp sự trong môn đã bay lên đài, sắc mặt đều có một chút đen xạm lại.

Vì sao ngất đi...

Ngươi nói xem bị chọc vào đúng chỗ đấy có ngất được không?

Rất nhanh, hai vị chấp sự hô lên, đệ tử Tiên Lâm Phong chỉ là khí tức công tâm, cũng không lo ngại. Lúc này Lý Trường Thọ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ài, thật vất vả, đúng là một trận chiến đấu ngang tay!" Nói xong, được chấp sự cho phép, Lý Trường Thọ quay người bay trở về chỗ ngồi của mình.

Nơi đó, Tửu Cửu và Linh Nga bíu chặt lấy nhau, một người lật ra cười đến sắp bung nút áo gai, một người thì cực lực nín nhịn đến mặt đỏ như gấc chín…

Chương 121. Biện pháp duy nhất chiến thắng sợ hãi

Ánh mắt của đông đảo đồng môn xung quanh đều có một chút hốt hoảng…

Tuy nhiên việc này cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ cần không phải là quá hiếu kì, muốn tìm tòi nghiên cứu, cảm thấy quá kích thích, thì cũng không phải là chuyện gì cần lo lắng.

Lý Trường Thọ đã sớm đoán trước được phản ứng của nhóm người cùng thế hệ ở xung quanh.

Điểm đáng lo nhất chính là cách thức trừng phạt đối phương khiến các trưởng lão trong môn không thích, từ đó chỉ trích trách tội.

Lý Trường Thọ đã cẩn thận cân nhắc.

Khi đối phương mở miệng khiêu khích cũng như gián tiếp mắng tiền bối đời trước của Tiểu Quỳnh Phong.

Nếu hắn không phản ứng thì sẽ dễ khiến người khác nghĩ hắn tâm cơ âm trầm. Từ đó bản thân sẽ bị người khác đề phòng, ảnh hưởng xấu đến hình tượng mầm tiên của bản thân.

Nhưng phải biết cách đối phó sao cho vừa có thể trừng trị nhưng lại khiến đối phương bị thương vừa phải thích đáng. Như thế sẽ khiến người khác nghĩ hắn là kẻ có thù liền báo, tâm cơ không sâu…

Lý Trường Thọ quay lại bồ đoàn của mình, mắt đảo khắp nơi nhìn chúng đệ tử lần lượt quay đầu rồi lập tức cúi đầu xuống, không dám đối mặt với hắn.

Hắn nhìn tiểu sư thúc cười đến đau sốc hông, trong đáy lòng tán thưởng “thiên địa tạo hóa kỳ diệu, sinh linh chúng tu đặc sắc”, rồi phối hợp nhắm mắt dưỡng thần, giả vờ 'khôi phục pháp lực', âm thầm thi triển Phong Ngữ Chú, nghe lén các nơi.

Rất nhanh, trong đáy lòng Lý Trường Thọ mỉm cười.

Phản ứng của các vị trưởng lão cho thấy hơn nửa đều nghiêng về phía mình.

Dù hiện tại các trưởng lão nợ hắn ân tình Hùng Tâm Đan, nhưng mọi người ở đây đều là người hiểu lý lẽ. Đa phần đều thấy do trước đây vị đệ tử Tiên Lâm Phong kia nói năng lỗ mãng.

Lý Trường Thọ đã mưu tính rất tỉ mỉ, sau lần này mấy lần ra trận của bản thân sẽ đấu pháp bình thường, không thi triển thổ độn, không cần quan tâm đến thắng thua. Như vậy mới có thể xây dựng hình tượng của mình thật bình thường, không quá nổi.

Trận quyết đấu tiếp theo giữa các đệ tử lại bắt đầu.

Năm đó sau khi cả hai lần đều thua dưới tay Lý Trường Thọ. Ngao Ất trở về, liền đi nghiên cứu học hỏi thổ độn. Lúc nãy nhìn Lý Trường Thọ đấu pháp, khóe miệng Ngao Ất khẽ cười, hắn tin rằng lần này phần thắng nhất định sẽ thuộc về hắn.

Chấp sự căn dặn hai bên chạm nhau lập tức ngừng lại, đấu pháp bắt đầu.

Hai vị nam đệ tử tiến hành vái chào, mắt đối mắt, khí thế phun trào, gần như đồng thời bay ngược về phía sau!

Cả hai nhanh chóng tay kết pháp quyết, động tác tương tự nhau, chẳng khác nào đang đồng diễn!

Phát quyết hoàn thành, hai bên vung ra hai kiện pháp bảo, phi kiếm, ngọc như ý, phi đao, tiểu hồ lô...

Thổ độn!

Thổ độn!

Bụp, bụp hai tiếng nhẹ vang lên, hai thân ảnh trong nháy mắt đã chui xuống dưới đất, giống như mặt đất xuất hiện một cái hố bẫy, bất thình lình chui xuống hố, biến mất không thấy gì nữa!

Chúng đệ tử nhìn khắp xung quanh. Các vị Tiên Nhân trong mây, trên đài ngọc cũng hết sức chăm chú quan sát.

Bốn kiện pháp bảo treo giữa không trung, đảo quanh sân đấu...

Mục tiêu...biến mất...

Hai vị đệ tử dưới mặt đất cũng có một chút vỡ mộng.

Bọn hắn học theo Tiểu Quỳnh Phong, bắt chước Lang Nha Bổng, dùng thổ độn ẩn núp bản thân, dùng pháp bảo oanh kích đối thủ, nghĩ rằng như vậy chắc chắn có thể đứng ở thế bất bại.

Nhưng mà...

Thổ độn làm sao có thể đánh với thổ độn?

Chẳng biết vị nữ đệ tử của phong nào đó bật cười một tiếng, sau đó khắp nơi cũng càng lúc càng nhiều tiếng cười.

Trên ngọc đài, các cao thủ Độ Tiên Môn cố nén chút xấu hổ nhưng đột nhiên có tiếng cười lớn, chưởng môn Vô Ưu đạo nhân lập tức cười thành tiếng.

"Các đệ tử nên giữ ý...ha ha, Khụ khụ khụ!"

Kim Ngao Đảo, đạo thừa Nhân Giáo và cả mấy tiên môn không trọng yếu cũng đều mỉm cười nhìn về phía dưới.

Lúc đầu bọn họ còn tưởng chừng nửa tháng này sẽ sống rất nhàm chán nhìn những tiểu đệ tử chưa thành tiên đấu pháp với nhau. Nhưng chưa từng nghĩ đến Độ Tiên Môn này thật là có một chút thú vị.

Sau một lúc lâu, hai vị đệ tử đang đấu pháp cũng nghĩ ra biện pháp ứng đối. Bắt đầu tìm kiếm lẫn nhau và âm thầm đánh bất ngờ.

Một trận đại chiến địa long đấu nham hổ qua đi. Một đệ tử thất thủ bại đánh bay lên mặt đất. Ngay lập tức bị hai kiện pháp bảo nện thành vết thương nhẹ, kết cục đã thành.

Các trận thi đấu về sau, lại có một ít đệ tử thi triển thổ độn đấu pháp.

Cũng vì vậy, tuyệt kỹ thổ độn của Lý Trường Thọ lại khiến người khác cảm thấy không hề đơn giản chút nào, dường như có một chút bí pháp ẩn mình. Như thể đây chính là tiên pháp tuyệt kỹ của Độ Tiên Môn.

Chỉ là trận đấu pháp bị kéo dài một chút.

Một canh giờ trôi qua, Hữu Cầm Huyền Nhã ra sân, giải quyết đối thủ một cách gọn gàng, linh hoạt, không hề mất phong độ thủ tịch đại để tử danh tiếng có một không hai...

Hoàng hôn ngã về tây, ngày đấu pháp đầu tiên kết thúc, các đệ tử cũng đều đã đánh qua một vòng.

Trong mười hai vòng thi đấu, thì vòng đầu là vòng tốn thời gian nhất. Càng về sau tiến trình thi đấu càng nhanh, đấu pháp cũng sẽ càng đặc sắc hơn.

Nửa canh giờ sau, sẽ có trưởng lão Thiên Tiên giảng đạo thuyết pháp cho đám đệ tử, vì vậy tranh thủ nửa canh giờ này, đám đệ tử cũng tính toán tổng kết sơ bộ...

Lý Trường Thọ tập trung tĩnh tọa bỗng nghe được bên cạnh truyền đến âm thanh ngâm tụng.

Tửu Cửu ôm nửa bầu rượu, gật gù đắc ý: "Phía tây Đông Hải có một Đông Thắng Thần Châu. Ở Đông Thắng Thần Châu có một đạo thừa Nhân Giáo chính là Độ Tiên Môn. Bên trong Độ Tiên Môn, ở Tiểu Quỳnh Phong có một đệ tử tên là Lý Trường Thọ. Hiện tại đã là cảnh giới Quy Đạo, thiện luyện đan, thông trận pháp, có độn thuật, tuyệt kỹ Lang Nha Bổng!"

Linh Nga ở bên cười nói: "Sư thúc, đừng niệm, sư huynh sẽ tức giận đó."

"Tiểu Trường Thọ!"

"Ừm?" Lý Trường Thọ mở mắt nhìn lại, mỉm cười lấy ra hai bình Đậu Đường Đan, bị Tửu Cửu nhanh tay cướp đi.

Tửu Cửu hài lòng cười thành tiếng, lại nói: "Đưa pháp bảo kia cho ta chơi một chút đi!"

"Chỉ là một kiện pháp khí thôi. " Lý Trường Thọ tiện tay rút Lang Nha Bổng ra, đưa cho sư thúc.

"Hiện tại khách lạ khá nhiều, sư thúc lấy chơi nhưng tuyệt đối đừng đi trêu cợt người khác."

"Hừ! Bản sư thúc không đáng tin tưởng như thế sao?" Tửu Cửu trợn mắt, gánh Lang Nha Bổng lên trên vai, hơi đắc ý ngẩng đầu ưỡn ngực, sau đó cưỡi mây bay ra ngoài.

Không bao lâu sau, từ xa truyền đến một tiếng kêu thảm thiết...không biết là của ai...

Pháp khí này rất lợi hại, gai nhọn nhuộm tiên huyết, chúng đệ tử vừa nhìn đến lập tức đều không dám nhìn nhiều.

"Quả nhiên sảng khoái!" Tửu Cửu trả Lang Nha Bổng lại cho Lý Trường Thọ, nói: "Lần sau ta lại mượn chơi tiếp!"

Khóe miệng của Lý Trường Thọ hơi run rẩy nhưng cũng không dám hỏi nhiều, thu Lang Nha Bổng vào.

Ngày đầu tiên vị trưởng lão bắt đầu bài giảng kinh văn đạo pháp, chính là phó chưởng môn Trọng Vũ thượng nhân.

Vị lão đạo này cưỡi mây bay đến nói vài câu hư hư ảo ảo, khả năng chính mình cũng không rõ ý nghĩa liền bắt đầu giảng « Giáo Thiện Kinh » của Nhân Giáo.

Tóm lại là không thể nào giảng nội dung bên trong Vô Vi Kinh.

Một đêm này, chúng đệ tử cố gắng nhịn ngáp, tỏ ra chăm chú nghe giảng.

Những vị tân khách trên đài ngọc đã sớm đi đến bên trong Độ Tiên Điện tham dự tiệc rượu chiêu đãi, cùng ngồi đàm đạo, hàn huyên chuyện phiếm.

Sáng sớm ngày thứ hai, chúng đệ tử tinh thần phấn chấn. Trận đấu đầu tiên của vòng thứ hai đã khai mạc.

Vào lúc nửa đêm hôm qua Tửu Cửu cũng mò đến Độ Tiên Điện xin kẹo ăn chơi cũng xuất hiện đúng giờ, đứng sau lưng Lý Trường Thọ và Linh Nga.

Tửu Cửu nói: "Tiểu Linh Nga phải tiếp tục cố gắng, lát nữa lên đài cũng phải giống như hôm qua, không cần phải sợ, đánh bọn hắn đến khóc mới thôi! Tiểu Trường Thọ...vạn nhất gặp phải nữ đệ tử, ngươi tuyệt đối đừng dùng chiêu thức ngày hôm qua!"

"Sư thúc yên tâm." Lý Trường Thọ cười nói: "Ta tự có chủ ý."

Cũng không biết có phải là Tửu Cửu sư thúc miệng mở ánh sáng, Lý Trường Thọ hôm nay ra sân trận thứ một trăm ba mươi hai, nghênh chiến với hắn, thật đúng là một vị nữ đệ tử xinh đẹp.

Hôm nay không có sự sắp xếp. Hình như các trưởng lão không có an bài trận chiến ngang tay.

Tu vi của nữ đệ tử này chỉ mới là cảnh giới Phản Hư cấp sáu, bản thân kém Lý Trường Thọ khá nhiều...

Nhìn thấy Lý Trường Thọ cưỡi mây bay qua đỉnh đầu đám đệ tử, đáp xuống giữa sân đấu cùng mình. Nữ đệ tử lập tức hoa dung thất sắc, nghĩ đến "Lang Nha Bổng" mà chấn kinh.

Lý Trường Thọ tiếp tục theo kế hoạch trước đây của mình. Trận này nhất định không thi triển thổ độn cũng không cần dùng Lang Nha Bổng mà sẽ dùng phù trận để đối phương phải nhận thua.

Nhưng khiến Lý Trường Thọ không nghĩ tới lại là...

Hai vị chấp sự trong môn kiểm tra ngọc giản trong tay bọn họ, sau đó lùi sang một bên sân. Một vị chấp sự đưa tay ra hiệu đấu pháp bắt đầu. Nữ đệ liền lui lại hai bước, nhìn Lý Trường Thọ đầy cảnh giác.

Lý Trường Thọ cố gắng lộ ra nụ cười bình thản, phù lục bay ra từ hai ống tay áo, vẫn là bảy mươi hai lá.

Mở màn vô cùng quen thuộc...

"Ta nhận thua!"

Lý Trường Thọ dừng động tác lại.

Nữ đệ tử lộ vẻ bi phẫn, nghiến răng nghiến lợi, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng, cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Nói xong ba chữ, nữ đệ tử quay đầu bay đi, bóng lưng vô cùng kiên quyết.

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn đã làm cái gì rồi?

Nhất thời toàn bộ ánh mắt điều nhìn về phía Lý Trường Thọ. Đa số là bất đắc dĩ cùng khiển trách, ngoài ra còn có e ngại. Giống như vừa rồi hắn đã mạo phạm nữ đệ tử kia.

Lý Trường Thọ lắc đầu bay trở về vị trí của mình. Hắn ngồi xếp bằng nhập tọa, trong lòng buồn bực.

Trận đấu ngày hôm nay đúng là không tài nào mà hiểu được.

Nhưng không chỉ duy nhất trận ngày thứ hai như vậy...

Ngày thứ ba vòng thứ ba, giữa trưa Lý Trường Thọ ra sân, đối thủ là một vị đệ tử ưu tú trong môn tu vi cũng đến cảnh giới Phản Hư cấp chín.

Người này đứng trước mặt Lý Trường Thọ, trong ánh mắt xuất hiện kiêng kị nồng đậm, không ngừng bấm ngón tay suy tính, dường như là hy vọng có thể sử dụng pháp lực suy tính, có thể tìm ra sách lược đối phó với thổ độn cũng như Lang Nha Bổng.

Chấp sự trong môn còn chưa kịp đi lên, vị đệ tử này liền hành thành thật thật thở dài...thở dài thật dài...

"Bộ pháp thuật này của Trường Thọ huynh, ta thật sự không thể giải được." Nói xong, vị đệ tử này vái chào Lý Trường, lập tức quay người bay về phía đám đông đệ tử, cũng vẫn là không dám quay đầu nhìn.

"Đệ tử Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ thắng!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Thôi cũng không sao, còn có bảy trận phía sau cũng đủ để mình vãn hồi thanh danh rồi." Lý Trường Thọ nghĩ thầm trong bụng.

Hắn tiếp tục dùng Phong Ngữ Chú, nghe thấy mọi người xì xầm bàn tán: "Kẻ tàn nhẫn ở Tiểu Quỳnh Phong đã dọa lùi hai đối thủ."

"Không thể không rút lui. Thổ độn của hắn và Lang Nha Bổng không có cách nào phá giải...nghe nói Lang Nha Bổng là tiên bảo chuyên phá tiên quang hộ thể."

"Ài, không nghĩ tới lần này sẽ xuất hiện một cường giả như vậy. Trước đây chúng ta đều đánh giá thấp kẻ tàn nhẫn ở Tiểu Quỳnh Phong này rồi."

"Ngày mai nếu hắn là đối thủ của chúng ta thì chúng ta nên làm cái gì đây?"

"Nhận thua đi, dù sao cũng còn rất nhiều trận. Không thể xui xẻo đến mức gặp hắn tận hai lần."

Ngày thứ tư...

Xuất hiện giữa sân vẫn là khuôn mặt thân thuộc của Lý Trường Thọ. Chỉ khác mỗi thời gian từ giữa trưa đổi thành buổi chiều.

Không đợi chấp sự trong môn đi lên, Lý Trường Thọ lập tức nói: "Vị sư đệ này, không bằng chúng ta đối mặt..."

"Tại sao lại là sư huynh..." Trên khuôn mặt lộ ra bất đắc dĩ, đối thủ của hắn ngửa đầu thở dài đầy bi phẫn.

"Đúng là số mệnh mà. Cuối cùng ta vẫn không thể phá giải pháp thuật của huynh. Sư phụ từng dạy ta trên đời này luôn tồn tại một số việc mà chúng ta không thể làm được. Làm người không thể quá miễn cưỡng. Tu đạo cầu chính là hai chữ tự tại. Sư huynh...ta nhận thua!"

Nói xong, vị đệ tử mang theo vẻ mặt u ám quay người đi về sân bãi. Lại một lẫn nữa không hề quay đầu lại.

Tấm lưng đìu hiu, phảng phất như có một chiếc đàn dương cầm quen thuộc đang tấu vang...

Khóe miệng của Lý Trường Thọ co giật nhìn ô vuông thứ tư bên trên ngọc giản phát sáng lên. Mặt không đổi sắc quay trở về chỗ ngồi của mình.

Phong Ngữ Chú nghe được tiếng nói, đa phần đều là cảm khái:

"Thật hung ác mà. Lại còn gặp 2 lần, vị sư đệ này thật sự bị ép điên."

"Là do sư đệ thiếu may mắn. Lỡ như lần thứ ba..."

"Ài, lời này chớ nói, kẻo mồm miệng xui xẻo gánh lấy phiền phức!"

Khóe miệng của Lý Trường Thọ run rẩy. Linh Nga ở bên cạnh muốn nói lại thôi, sau đó nàng bị Tửu Cửu lôi kéo căn dặn một số kỹ xảo để ngày mai ra sân đối chiến.

Linh Nga chiến đấu bốn trận, ba thắng một thua. Nàng thua dưới tay một vị sư tỷ xếp hạng bảy mươi hai. Tu vi cũng không bị lộ hoàn toàn.

Ngày thứ năm, Lý Trường Thọ đang trong tình trạng "thanh danh gặp khốn cảnh" thì cuối cùng cũng có thể đường đường chính chính thi đấu.

Hắn đang nghênh chiến người xếp hạng thứ sáu trong môn - mầm tiên của Đô Lâm Phong - Lưu Tư Triết.

Cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại mà đánh một trận với đối thủ ngang bằng thực lực!

Lý Trường Thọ - "thủ hộ giả Độ Tiên Môn ẩn tàng " trong đại kiếp trước đây, lúc này cũng có một tia kích động, chờ mong.

"Lưu sư đệ." Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Hôm nay, ngươi và ta toàn lực ứng phó, quang minh chính đại đánh một trận. Ý ngươi như thế nào?"

Lưu Tư Triết cười khó coi, nghiêm mặt nói: "Hôm nay chắc chắn sẽ lĩnh giáo pháp thuật của Lý sư huynh thật tốt. Tư Triết sẽ không như những kẻ khác không đánh mà lui. Nhưng đợi Tư Triết chuẩn bị một chút."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, trong đáy lòng cảm khái không thôi!

Nhìn xem!

Cái gì là mầm tiên?

Đây mới chính là mầm tiên!

Tự tin, thong dong, lại có phong độ. Không những có thể thể hiện ra tinh thần và diện mạo của đệ tử Độ Tiên Môn hơn nữa còn tăng thêm thể diện cho sư môn.

Thân là đồng môn của mầm tiên, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng không khỏi có một chút kiêu ngạo, tự hào.

Theo thông lệ, hai vị chấp sự trong môn tiến lên xem xét ngọc giản trong tay hai người.

Lưu Tư Triết lấy ra mấy món bảo vật. Thân là mầm tiên của

Đô Lâm Phong tất nhiên Lưu Tư Triết không thể thiếu mấy món bảo vật này rồi.

Quan trọng nhất, hắn còn có một kiện giáp trụ cấp bậc tiên bảo. Lấy giáp trụ ra, hơi do dự ngần ngại một chút, cuối cùng hắn cũng lấy giáp trụ trói lại phía dưới phần eo của mình, bảo vệ khu vực nhược điểm yếu hại lại vô cùng quan trọng của bản thân.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lưu Tư Triết vẫn cảm thấy chưa thể yên tâm, lại lấy ra thêm một kiện bảo y, cẩn thận tỉ mỉ gia cố thêm một lớp.

Làm xong hết thảy, Lưu Tư Triết cầm một thanh trường kiếm nhìn Lý Trường Thọ mỉm cười.

"Sư huynh, xin chỉ giáo."

Lý Trường Thọ: "..."

Chương 122. Đại chiến giữa cảnh giới Quy Đạo và Giả cảnh giới Quy Đạo

Một hồi phong vân mầm tiên tranh đấu.

Lúc này, một thanh trường kiếm dí cách cổ Lý Trường Thọ nửa tấc, Lý Trường Thọ đã "hao hết pháp lực", vẻ mặt chán nản vứt Lang Nha Bổng trong tay xuống, thở dài: "Ta thua".

Ở trước mặt hắn, mầm tiên của Đô Lâm Phong Lưu Tư Triết toàn thân run rẩy vô lực, ánh mắt lộ vẻ tiếc hận.

Đây đúng là một trận thắng hiểm, thực sự là thắng hiểm.

Trận chiến bại này hoàn toàn do Lý Trường Thọ diễn xuất để tránh người khác nghi ngờ mình.

Lưu Tư Triết thu hồi trường kiếm, hướng về phía Lý Trường Thọ định nói gì lại thôi, sau một hồi thỏ thẻ hỏi nhỏ: "Sư huynh, vì sao ngươi không dùng thổ độn..."

Lý Trường Thọ liếc nhìn xuống dưới eo của Lưu Tư Triết, bảo y và giáp trụ của vị sư đệ này đang toả ra ánh sáng nồng đậm, cười khổ: "Sư đệ đã chuẩn bị từ trước, sao còn phải hỏi câu này."

Lưu Tư Triết giật mình, dù trong đáy lòng cảm thấy hình như có gì đó không đúng, nhưng nhất thời lại cảm thấy lời nói của Lý Trường Thọ vô cùng có lý.

Không đợi Lưu Tư Triết kịp phản ứng, Lý Trường Thọ khẽ thở dài, chắp tay thi lễ đối với Lưu Tư Triết, cưỡi mây bay về chỗ ngồi của mình.

Vì để cho phù hợp với tình huống bản thân đang bị hao hết pháp lực, đám mây dưới chân Lý Trường Thọ cũng biểu hiện mỏng manh hơn so với bình thường một chút, khi hắn bay đi, cũng không quên lấy mấy viên Tiên Đan cấp thấp ăn vào để bổ sung pháp lực.

Ánh mắt của mọi người xung quanh đã bớt e ngại, kiêng kị, mà thay vào đó là một chút kính trọng và tán thưởng.

Lý Trường Thọ âm thầm tính toán: "Cuộc tỉ thí lần này, hẳn là có thể đền bù hình tượng hung ác mà mình đã tạo ra mấy lần trước đó. Mặc dù có mang trong mình hình tượng này cũng không ảnh hưởng quá lớn đến bản thân mình. Nhưng tóm lại, hình tượng tốt một chút, cũng có thể giúp cho mình tiếp tục ở trong Độ Tiên Môn dễ dàng hơn."

"Lý sư huynh!" Đột nhiên phía sau có tiếng Lưu Tư Triết gọi lại: "Lang Nha Bổng của huynh!"

Lý Trường Thọ hơi quay đầu, mỉm cười nói: "Pháp khí này, ta tặng sư đệ làm kỷ niệm."

Vẻ mặt của Lưu Tư Triết khẽ động, cúi đầu nhìn xuống thanh "tiên binh" này, trong đáy lòng nổi lên một chút gợn sóng, vừa đam mê vừa sợ hãi. Nhưng khi Lưu Tư Triết chuẩn bị cúi người để cầm lấy thanh Lang Nha Bổng, thì nó lại tự bay lên, rơi vào trong một đôi tay trắng nõn nhỏ nhắn...

"Đại" danh lừng lẫy nhất trong hàng ngũ chín Tiên thuộc Phá Thiên Phong-Tửu Cửu, chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, nàng nham nhở cười nói: "Lúc nãy quên nhắc nhở Trường Thọ sư điệt ngươi, thanh Lang Nha Bổng này sư thúc đã xí trước từ lâu, xin lỗi, Lưu sư điệt."

(*) Chữ "Đại" trong ngoặc kép hẳn là chỉ ngực to.

Nói xong, Tửu Cửu phất tay, cưỡi mây bay tới chỗ của Lý Trường Thọ và Linh Nga.

Lưu Tư Triết vái chào Tửu Cửu, sau đó rời sân ở dưới sự thúc giục của chấp sự, mang theo cảm giác thoả mãn mà quay về chỗ của mình.

Đây thực sự là một trận đại chiến vô cùng kinh điển.

Nhưng vừa đi được hai bước, Lưu Tư Triết đột nhiên nghĩ đến một điểm...

Thổ độn và việc dùng Lang Nha Bổng ra sức đánh nhược điểm bộ vị đối phương, có liên hệ gì trực tiếp đâu?

...

Nhìn tiểu sư thúc mang về thanh Lang Nha Bổng bị chính mình cố ý vứt đi, Lý Trường Thọ cũng có một chút dở khóc dở cười...

"Sư thúc, đây cũng chỉ là một kiện pháp khí hàng dởm." Tửu Cửu trừng mắt nhìn hắn một cái, dữ dằn nói một câu: "Bản sư thúc thích thì lấy, không được sao?"

"Ngươi cũng thực sự vô tâm, nếu ngươi không muốn, thì sao không hỏi bản sư thúc, với Tiểu Linh Nga xem chúng ta có muốn hay không hả! Thứ này mặc dù chỉ là pháp khí dởm, chẳng có tí uy năng nào, nhưng tạo hình cũng rất độc đáo, nhìn rất doạ người! Chỉ cần ta vác nó trên vai, thì cũng sẽ tạo thành lực uy hiếp đối với địch nhân."

Linh Nga ngồi bên cạnh che miệng cười khẽ, nàng muốn nói điều gì đó, nhưng lại sợ lộ ra một số chuyện, nên cũng chỉ cười không nói.

Loại đồ vật như này, năm đó sư huynh làm rất nhiều, nàng cũng có hai ba kiện vũ khí tạo hình doạ người, nhưng trên thực tế chúng lại chẳng có tí uy lực gì cả.

Cũng không thể khác được, khi làm những đồ vật này, Lý Trường Thọ còn không có tinh lực đi suy nghĩ đến phương pháp luyện khí.

Hiện nay nếu Lý Trường Thọ thực sự muốn làm một thanh Lang Nha Bổng, hắn sẽ phải phát huy hết đặc tính của thanh Lang Nha Bổng này, hắn sẽ gia tăng thêm một số thuộc tính như "Địa sát trọc khí hộ thể tiên quang", cùng với "Chấn phá hộ thể pháp bảo".

Đến cả việc quảng cáo thanh Lang Nha Bổng này như thế nào, Lý Trường Thọ cũng đã nghĩ kỹ:

[Tráng hán cường tráng nhất Hùng Trại, vai vác thanh Lang Nha Bổng, lông mày thô nhướng lên, nhẹ nhàng nói một câu: "Lúc đấu pháp, thanh Lang Nha Bổng này múa che cả bầu trời, lúc đấy trông thật uy vũ...."]

Hiệu quả quảng cáo khẳng định không tệ.

Tất nhiên, mấy ý nghĩ này cũng chỉ là đùa vui chút thôi, thanh Lang Nha Bổng này thực chất vẫn là một pháp khí trông có vẻ hung ác, còn uy lực thì không có bao nhiêu.

Hiện tại, Lý Trường Thọ vẫn còn rất nhiều đấu pháp mạnh mẽ, có Độc Đan, có trận pháp cỡ nhỏ, còn có thể bộc lộ hoàn toàn tu vi bản thân, ngoài ra còn có Tam Muội Chân Hoả và Lôi Pháp, cùng với vô số át chủ bài chưa bộc lộ.

Trận đại chiến với huyết muỗi khôi lỗi lần trước, hắn còn lấy được một thanh Linh Bảo trường kiếm, uy lực bất phàm. Ngoài ra còn một viên Tị Độc Bảo Châu, tất nhiên Lý Trường Thọ cũng đã lấy.

[Độc sư giỏi, còn phải biết cách phòng độc]

Hắn chuẩn bị những đấu pháp này, để phòng ngừa việc bắt buộc phải chiến đấu với những kẻ khác, lúc đó mỗi đấu pháp sẽ sử dụng tùy theo thực lực địch nhân, chứ không phải dùng để chủ động đi tìm người khiêu chiến.

Trốn chui trốn lủi trong núi tu hành yên ổn, chỉ có Thiên Đạo lão gia mới biết đến sự tồn tại của hắn, đó mới chính là lý tưởng sống mà Lý Trường Thọ không ngừng theo đuổi.

Cũng đành phải vậy, mái nhà của Hồng Hoang thật sự quá cao, trường sinh bất lão cũng chỉ là bước đầu tiên để trở thành cao thủ.

Cho dù có là cao thủ, thì khi đại kiếp hạ xuống mà không biết cách tránh né, thì cũng sẽ hoá thành tro bụi.

Hiên tại, chỉ có Công Đức Kim Thân, Linh Bảo trời sinh, mới có thể mang lại sự ấm áp cho tâm linh bất lực, đau khổ của Lý Trường Thọ, cho hắn một chút xíu cảm giác an toàn đáng quý...

Tiểu sư thúc cầm thanh Lang Nha Bổng có tạo hình uy vũ kia, nhỏ giọng bình luận không ngừng cùng với Linh Nga ở bên cạnh.

Lý Trường Thọ sử dụng Phong Ngữ Chú nghe lén, khoé miệng lộ ra một chút điệu cười vui mừng.

Hướng dư luận bắt đầu biến hoá.

Việc bản thân mình bại trận, đã làm cho hình bóng mạnh mẽ đáng sợ của hắn trong lòng các vị đồng môn tiêu tán hơn một nửa.

Chỉ cần tiếp theo không phải gặp...Thôi, lời này cũng không thể tùy tiện nói ra, mà kể cả chỉ là suy nghĩ cũng không được.

Tiếp đến vẫn là lấy bất biến ứng vạn biến.

Lý Trường Thọ thông qua Phong Ngữ Chú, nghe được một chút động tĩnh kỳ quái, tiên thức quét qua, khoé miệng hắn thoáng có một chút run rẩy. Dốc núi, thung lũng các nơi, đã có một ít đệ tử sau khi xem qua trận chiến giữa hắn và Lưu Tư Triết, bắt đầu chuẩn bị trước các đồ vật chống lại thổ độn, chống lại gai đất đâm lên.

Chẳng hạn như bọn hắn đặt một số bảo kính ở phía sau...

Hay là chế một ít pháp bảo giáp trụ thành quần cộc...

Cũng có thể coi như là khá sáng tạo.

Từng trận giao đấu tiếp theo lại bắt đầu tiến hành, đám đệ tử cũng dốc toàn lực tham gia thi đấu.

Vận khí của Linh Nga cũng không tệ, năm ngày liên tiếp nàng đều gặp những đối thủ thực lực không quá mạnh, dựa vào mấy món tiên bảo, nhẹ nhõm thắng được bốn trận, cũng không khác mấy so với sư huynh của mình.

Ngày thứ sáu, ngày thứ bảy....

Các trận đấu tiến hành không ngừng, xếp hạng các đệ tử trong vòng thi đấu đầu tiên cũng dần dần rõ ràng.

Lý Trường Thọ tự nhiên là vào được ba trăm sáu mươi hạng đầu, Linh Nga thì lại thua mất một trận, vậy nên trong năm ngày tiếp theo, nàng cần phải thắng ít nhất là ba trận.

Đối với điều này, Linh Nga có một chút xoắn xuýt lo lắng.

Trận đấu trước đó, nếu nàng có thể bộc lộ tu vi thực sự của bản thân, thì đã có thể chiến thắng rồi.

Kết thúc ngày thi đấu thứ bảy, đêm đó, Tửu Cửu hân hoang vác Lang Nha Bổng đi đến Độ Tiên Điện ăn tiệc miễn phí.

Linh Nga có được cơ hội riêng tư với sư huynh, liền nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, nếu muội không vào được một trăm linh tám hạng đầu, vậy muội sẽ...bị trừng phạt sao?"

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn khuôn mặt của tiểu sư muội nhà mình, ánh trăng chiếu rõ sự bất an trên khuôn mặt nàng.

Chính mình, có phải đã yêu cầu quá nhiều đối với nàng...dù sao, nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử mấy chục tuổi...

Lý Trường Thọ mỉm cười, truyền âm nói với nàng: "Cũng chỉ cần quét rác ở đan phòng, giặt quần áo cho sư huynh, cứ thoải mái mà đánh...lần thi đấu này, muội cứ làm thế nào cho bản thân thấy vui vẻ là được."

Linh Nga thở phào nhẹ nhõm, nàng làm mặt quỷ với Lý Trường Thọ: "Mấy ngày hôm nay ta đều lo lắng về điều này đấy."

"Ước pháp tam chương." Lý Trường Thọ lạnh lùng nói nhỏ.

"Ấy!" Linh Nga quay đầu ngoái nhìn xung quanh, nhanh chóng thu liễm biểu cảm.

Đáng chú ý hơn cả trong vòng đầu tiên này chính là Hữu Cầm Huyền Nhã, nàng lấy thế áp đảo chiến thắng cả bảy trận đấu.

Thậm chí khi đối chiến với đối thủ dùng thổ độn, nàng cũng chiến đấu một cách rất thong dong. Ngự kiếm thuật của nàng đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, tiên kiếm chui vào trong đất, nhẹ nhàng bức bách đối thủ chui ra.

Bản thân là thủ tịch đệ tử, tất nhiên nàng đã trở thành người đại diện cho thế hệ đệ tử trẻ tuổi Độ Tiên Môn lần này.

Tư chất của nàng xuất chúng, tiên bảo hộ thân, thần thông, pháp thuật đều không thiếu, lúc thi đấu lại hết sức tập trung, cực kì nghiêm túc, phản ứng nhanh nhạy.

Đám đệ tử xôn xao bàn tán, nếu Lang Nha Bổng của Tiểu Quỳnh Phong đang ở "trạng thái đỉnh phong" thi đấu với thủ tịch đệ tử Hữu Cầm Huyền Nhã, không biết trận đấu sẽ đi đâu về đâu.

Nhưng tiếc cho bọn họ, sau mười hai vòng đầu, thì Lý Trường Thọ và Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không có gặp nhau.

Tuy nhiên nếu Lý Trường Thọ gặp phải Hữu Độc sư muội, thì hắn cũng đã sớm có phương án chu toàn...

Hắn không phải là chuyên gia trong việc nhận thua hay sao, còn nhận được chứng chỉ nhận thua của Long Cung cấp cơ mà.

Cuối cùng thì vòng thi đấu đầu tiên cũng đã kết thúc, nhưng trong tiềm thức Lý Trường Thọ lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Đã hơn mười năm, tự nhiên lần này tâm huyết của hắn lại bỗng dâng trào, tâm niệm khẽ động, Lý Trường Thọ cảm nhận được hình như có sự tình nào đó liên quan đến bản thân mình.

Vấn đề là gì vậy?

...

Bình thường khi tâm huyết dâng trào, chắc là sẽ có việc sắp xảy ra, nhưng là họa hay phúc thì hắn cũng không thể đoán biết được.

Việc đầu tiên khiến Lý Trường Thọ nghĩ đến là mấy vị Kim Tiên ở trên Ngọc Đài đã có thể phát hiện ra tu vi thật của hắn. Hắn ngước nhìn lên Ngọc Đài, không có gì bất thường cả, không phải lý do này rồi.

Hắn liền bấm ngón tay suy tính coi Hải Thần Giáo của hắn thì sao. Hải Thần Giáo cũng không có sự kiện gì phát sinh, cũng không có cuộc chiến thảm khốc nào xảy ra.

Bỗng...

Hả? Có gì đó không đúng.

Chỉ trong chốc lát, Lý Trường Thọ đã phát hiện ra chỗ bất thường, chính là ở chỗ bức tượng thần của hắn.

Hắn cũng không dám toàn tâm toàn ý dò xét việc này, chỉ dám lén lén lút lút để ý một chút.

Cùng lúc đó, hắn điều khiển Đạo Nhân Giấy đang được giấu sẵn gần miếu thờ, lặng lẽ tiến lại gần.

Không chỉ riêng Lý Trường Thọ, Nhị Giáo Chủ Ngao Ất cũng cau mày.

Tuy nhiên bởi vì tu vi của Ngao Ất là cảnh giới Nguyên Tiên, cách cảnh giới Chân Tiên một đoạn dài, và hắn cũng chỉ là Nhị Giáo Chủ, Thanh Long đại hộ pháp, nên chỉ hơi cảm giác được rằng có việc gì đó không ổn đang phát sinh.

Ngao Ất dùng tiên thức nhanh chóng đảo qua bức tượng của "Giáo Chủ Ca Ca" một vòng, cũng không hề phát hiện ra vấn đề gì cả.

Tất nhiên hiện tại sự tình của Hải Thần Giáo, Long Cung sẽ đứng ra xử lý thay cho Ngao Ất.

Bản thân Ngao Ất thì vừa tu hành, vừa nhận công đức, mục đích là để nhanh chóng phát huy ra lực lượng huyết mạch của Long Tộc, trở thành trụ cột của Long Tộc!

Bên này, Lý Trường Thọ điều khiển Đạo Nhân Giấy lại gần miếu thờ, tỏa ra tiên thức, điều tra tỉ mỉ, cuối cùng cũng phát hiện ra sự tình.

Bên trong miếu, dường như có nhân vật không hề tầm thường xuất hiện...

Đó là một thanh niên áo bào trắng, một lão giả áo xám, cùng với tám người mặc trường bào màu xanh, khí tức mạnh mẽ, giống như là thị vệ.

Mà tám vị thị vệ này, tu vi đều đạt tới cảnh giới Thiên Tiên....

Thông qua tiên thức, Lý Trường Thọ thấy được xung quanh thanh niên áo bào trắng có từng tia từng tia ánh vàng xoay quanh. Khiến trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc.

Ánh vàng này chỉ có thể là công đức hộ thân, được thiên địa bảo vệ mới xuất hiện như vậy.

"Ồ" một tiếng, thanh niên áo báo trắng dường như đã cảm ứng được điều gì đó, chắp tay với tượng thần cười một tiếng.

"Đi thôi, kinh động đến chủ nhân nơi này rồi."

"Vâng!" Lão giả áo xám bên cạnh cúi đầu trả lời, đồng thời mang theo tám vị hộ vệ theo sau thanh niên áo bào trắng hướng về phía cửa miếu đi ra ngoài.

"Người kia rốt cục là ai?" Lý Trường Thọ xoắn xuýt một hồi, sau đó hắn lớn mật suy đoán.

Thanh niên áo bào trắng, tu vi nhìn không thấu, còn có công đức hộ thân, đi ra ngoài còn cố ý phô trương...

Hẳn là!

Đạo Nhân Giấy thu liễm khí tức ngay lập tức, sử dụng Phong Ngữ Chú để nghe lén.

Sau khi ra khỏi miếu Hải Thần, thanh niên áo bào trắng cười nói với lão giả bên cạnh: "Ta quan sát đám Dã Thần của Nam Thiệm Bộ Châu, ngoại trừ việc bọn hắn cung phụng Đạo Môn thì cũng không tệ. Giáo phái dạy phàm nhân hướng thiện, bảo hộ phàm nhân an khang, cho thiện nhân công đức, trừng phạt đạo chích, ác đồ. Chỉ là, mạo hiểm lấy công lao của địa phủ, cũng không hợp lý cho lắm."

Lão giả kia cười nói: "Ngài chọn chỗ tốt này sao?"

"Ngươi nhìn kỹ một chút, ở đây còn có một chân của Long Tộc, bọn hắn thường tự cao tự đại, coi mình là di tộc Viễn Cổ, ta cũng không muốn nói chuyện với bọn hắn."

Sau khi Lý Trường Thọ nghe được những lời này đã hiểu ra đôi chút.

Hắn nhanh nhẩu tính toán, đưa ra hai kế sách:

Thứ nhất, chủ động kết giao, tạo quan hệ gây dựng tiềm lực chân chính của mình tại Hồng Hoang.

Thứ hai, thuận theo tự nhiên...

Tuy nhiên, nghe bọn họ nói chuyện, hắn cũng hiểu rằng nhóm người kia muốn hắn quy thuận bọn họ, để bọn họ dễ dàng mở rộng địa bàn.

Lựa chọn sao đây...

Ta nhất định phải nhanh chóng đưa ra lựa chọn...

Chương 123. Người hiểu tâm ý của ta chỉ có Hải Thần Nam Hải

Lý Trường Thọ gần như không do dự một chút nào, liền lựa chọn...lựa chọn thứ ba!

Đi làm quen với thanh niên này một chút, không nói ra thân phận của người này, khiến cho y có một chút hảo cảm với Hải Thần Giáo.

Trong nháy mắt, Lý Trường Thọ phân tích xem việc mình chủ động đi kết nhân quả, liệu sẽ xảy ra tình huống xấu nhất nào.

Hắn hoàn toàn không quen biết thanh niên áo bào trắng này, không biết phẩm cách, tính tình như thế nào.

Lý Trường Thọ cũng cân nhắc đến việc mình là một đệ tử Nhân Giáo, nếu mình quá chủ động, thì liệu có làm phật lòng cao thủ Nhân Giáo hay không...

Tâm thần Lý Trường Thọ nhanh chóng quay ngược trở lại Đạo Nhân Giấy bên Nam Hải. Lúc này Đạo Nhân Giấy chậm rãi hoá thành một ông lão râu tóc bạc phơ, hiền lành phúc hậu.

Trước đây khi hắn dò xét Hải Thần Giáo, cũng dùng hình tượng như vậy.

Lão ông tay cầm phất trần, bay ra từ mảnh rừng rậm, giả vờ cố gắng che giấu hành tung của bản thân nhưng lại lộ ra một chút nguyên khí nhiễu loạn.

Trước miếu Hải Thần, nhóm người kia chuẩn bị rời đi, thì hơn một nửa số người đã phát hiện ra hành tung của Đạo Nhân Giấy.

Lão giả áo xám hướng về phía trước, thấp giọng nói vài câu với thanh niên áo bào trắng. Thanh niên khẽ mỉm cười, vẫn tiếp tục đi về hướng thành trấn cùng với đám thủ hạ của mình, coi như không phát hiện ra lão giả theo đuôi phía sau.

Lý Trường Thọ lập tức hiểu ra, hắn tiếp tục cầm phất trần cưỡi mây bay về phía trước, trong đáy lòng đang nghĩ nên "bắt chuyện" như thế nào.

Cũng không thể nói câu kinh điển "Đạo hữu xin dừng bước".

Cũng không thể tự dưng cầm bừa một cục gạch ở dưới đất, sau đó nói: "Đạo hữu, có phải ngươi làm rơi cục gạch này không?"

Lúc đó chắc chắn tám vị thị vệ sẽ lập tức xé nát cỗ hoá thân này.

Lý Trường Thọ không ngừng suy nghĩ trong đáy lòng, khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng gần.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ để ý tới một chi tiết nhỏ:

Mười người này, thì tám vị thị vệ cùng với lão giả áo xám đều dùng tiên lực bọc lấy giày của mình, nhìn như là đang bước đi, nhưng thật ra là không dính nửa điểm trọc khí trên mặt đất. Mà người thanh niên thì ngược lại, giày trắng đã nhuộm bùn đất.

Lúc này vòng mười hai trong thi đấu môn phái đang tiến hành, Lý Trường Thọ đấu pháp xong, lấy thành tích mười thắng hai thua, vững vàng tiến vào trong ba trăm sáu mươi hạng đầu.

...

Lúc này Linh Nga đã có tám trận thắng ba trận thua, dù trận tiếp theo nàng thắng hay thua, thì đều có thể tiến vào vòng tiếp theo.

Lý Trường Thọ nhất tâm lưỡng dụng, tâm thần lúc này đều đang ký thác trên Đạo Nhân Giấy.

Việc này, xác thực vô cùng quan trọng đối với hắn.

Lý Trường Thọ mưu đồ việc tránh né đại kiếp Phong Thần đã lâu, mà phương án đáng tin nhất trước đây chính là giúp sư muội, sư phụ và bản thân lấy được một chức quan nhỏ trong Thiên Đình.

Nhưng như vậy cũng không phải là an toàn tuyệt đối.

Nếu hắn vào trước khi đại kiếp Phong Thần bắt đầu, vẫn không thể chiếm được vị trí của một vị chính thần nào đó, thì cũng không được coi là hoàn toàn tránh thoát kiếp nạn.

Theo như sự quan sát của Lý Trường Thọ đối với thiên hạ đại thế, thì trong đại kiếp Phong Thần rất có thể chia thành hai phe.

Bộ phận chủ yếu chính là Tiên Nhân Tam Giáo tại Nam Thiệm Bộ Châu, mượn việc Võ Vương phạt Trụ, tuyển chọn "Chính thần" vì Thiên Đình.

Mà bộ phận còn lại, thì sẽ khiến cho đạo thừa Đạo Môn gặp một trận đại thanh tẩy, một đại kiếp nạn. Trận kiếp nạn này sẽ khiến cho hơn nửa cao thủ tiên môn phải chấp nhận gia nhập Thiên Đình làm Thiên Binh Thiên Tướng.

Lý Trường Thọ dù tu vi vẫn chưa quá cao, nhưng hắn đã tính toán việc này từ trước khi thành tiên.

Trong đại kiếp này, phần lớn Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo sẽ bị tước mất tam hoa đỉnh, khiến cho đạo hạnh bản thân suy yếu, mà Tiệt Giáo thì sẽ chết càng nhiều, bị thương vô số…

Chình mình phải chủ động thoát khỏi đại kiếp Phong Thần!

Lý Trường Thọ cũng chưa từng nghĩ tới, Hải Thần Giáo lại hấp dẫn cơ duyên lớn đến như thế.

Hơn nữa, nghe đối phương nói chuyện, dường như là đang đi "khảo sát" các Dã Thần xung quanh đây, sau đó thu lấy một hai vị Dã Thần, mở rộng thế lực bản thân.

Ý nghĩ này…

Không hề có vấn đề gì, cũng phù hợp với tình huống hiện tại của Thiên Đình.

Nhưng chính mình cũng phải tính toán ổn thoả, Nhân Giáo, Thiên Đình, Long Tộc, Đạo Môn, tất cả các phương diện đều phải chu toàn.

Hôm nay, thử tiếp xúc với người này một một lần, tốt nhất là tạo thiện duyên, không quá tính toán, mưu lợi.

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ cũng tỉnh táo suy nghĩ:

Cơ duyên tuy tốt, nhưng không thể cưỡng cầu, cũng không thể khúm núm cầu xin, khiến cho da mặt của Nhân Giáo trực tiếp bị vất đi.

"Đạo hữu!" Trước cửa thành, một ông lão nở nụ cười hiền hậu, cầm trong tay một bản giáo nghĩa Hải Thần Giáo, đưa về phía trước nói với thanh niên áo bào trắng: "Đạo hữu, có phải ngươi làm rơi quyển sách này?"

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng chỉ có cách bắt chuyện này.

"Hả?" Thanh niên áo bào trắng quay lại, cũng giúp cho Lý Trường Thọ "tận mắt" thấy được tướng mạo của người này…

Anh tuấn...có một chút bình thường, nhưng cũng có một cỗ khí độ khó tả. Nhất là cặp mắt kia, phảng phất như đã trải qua tang thương, bị hồng trần rèn luyện đến mức vô cùng trong suốt, giống như có thể nhìn thấu hết thảy u mê thế gian.

Mấy vị thị vệ quay về phía Lý Trường Thọ cách đó mười trượng, phất tay áo làm động tác vái chào. Bên này, lão giả áo xám cũng làm động tác vái chào, đáp lễ thay thanh niên áo bào trắng.

Thanh niên áo bào trắng cười nói: "Ta chưa từng thấy cuốn sách này, làm sao mà có thể làm rơi nó?"

Lý Trường Thọ: "..."

Định làm trò bí hiểm với mình? Kiếp trước Lý Trường Thọ ta đã từng học qua chín năm giáo dục bắt buộc, đời này học nhiều kinh văn Nhân Giáo như vậy, cũng coi như một nửa người trong nghề.

Lập tức, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" nở nụ cười hiền hậu, nói: "Nếu đạo hữu chưa từng thấy cuốn sách này, thì làm sao biết không phải là sách của mình bị rơi?"

Thanh niên áo bào trắng mỉm cười, cẩn thận nghĩ lại, nhận thấy lời này cao thâm mạt trắc, dường như nhắc tới mệnh cách, số mệnh.

"Thiện!" Thanh niên áo bào trắng vươn tay ra.

Lý Trường Thọ dùng tiên lực bao lại, cách không đưa vật này đến chỗ người thanh niên, cũng không khiến cho mấy vị thị vệ phải mất công.

Ngoài cửa thành đều có không ít khách qua đường, đều là người phàm trần.

Mà đoàn người của thanh niên áo bào trắng này không biết dùng thần thông gì, khiến cho phàm nhân không phát hiện ra bọn họ. Ngẫu nhiên cũng có một số người liếc mắt qua đây, cũng sẽ cảm thấy nơi này hoàn toàn bình thường, nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, môn thần thông này, Lý Trường Thọ cũng muốn học tập một chút…

Thanh niên áo bào trắng tiếp nhận bản "Giáo nghĩa Hải Thần Giáo" này, lật ra vài trang, chậm rãi gật đầu cười: "Cuốn sách này xác thực có duyên với ta. Đạo hữu mặc dù chạy đến đây đưa sách, nhưng cũng hẳn đã nhận ra ta là người phương nào?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm, không nghĩ tới đối phương sử dụng luận điệu vòng vo thâm sâu như thế!

Thật là hợp với phong cách của mình!

Thế là, Lý Trường Thọ nói: "Tâm biết, nhưng mắt lại không biết. Đạo hữu vốn nên ở tại Cửu Trọng Thiên, nhưng lúc này lại hiện thân ở trước giáo phái hương hỏa của ta!"

Thanh niên áo bào trắng nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Ngươi xuất hiện như vậy, hẳn là muốn nhờ ta chuyện gì? Nếu như thế, tại sao ngươi không đích thân mình đến, mà lại dùng một cỗ hoá thân bằng giấy như vậy."

Người giấy?

Mấy vị thị vệ kia biến đổi sắc mặt.

Lý Trường Thọ thầm than trong đáy lòng, không hổ là đạo đồng Đạo Tổ, sư đệ Thánh Nhân, liếc mắt đã nhìn thấu thân phận của mình.

Tất nhiên, cũng có thể là do lão giả áo xám nói cho thanh niên này biết…

Lý Trường Thọ nói: "Thân bất do kỷ, bệ hạ rộng lòng tha thứ."

Hắn trực tiếp xác định thân phận của đối phương.

"Ồ!" Ánh mắt của thanh niên áo bào trắng có một chút nghiền ngẫm, y liếc nhìn xung quanh, khẽ nói: "Chúng ta nói chuyện ở nơi này có một chút không tiện, hay là đi nơi nào kín đáo hơn."

Lập tức, lão giả áo xám lấy ra một bức tranh, đó là một bức sơn thủy đồ. Nam thanh niên bước một bước về phía bức tranh, sau đó biến mất.

Lý Trường Thọ suy nghĩ trong giây lát. Hắn kiểm tra lại cấm chế tự thiêu, tự bạo của Đạo Nhân Giấy, cùng với một số vật phòng thôi diễn, rồi cầm phất trần đi về phía trước.

Tới gần bức sơn thủy đồ, Lý Trường Thọ liền cảm giác được một cỗ lực kéo. Hình ảnh trước mắt nhanh chóng lưu chuyển, Lý Trường Thọ chưa kịp phản ứng thì đã phát hiện ra mình đang ở trong bức vẽ.

Thanh niên áo bào trắng đang ngồi tại một tòa tiểu đình ở trong núi. Lão giả áo xám vốn phải ở bên ngoài cầm bức tranh, nhưng lúc này lại cũng đang đứng bên cạnh nam thanh niên.

Lý Trường Thọ suy nghĩ, liệu có cách nào để mình vừa có thể khiến cho đối phương hiếu kỳ, lại kết xuống thiện duyên, mà không tạo quan hệ nhân quả quá sâu…

Hắn vừa bay đến gần tiểu đình, thì cũng đã nghĩ ra phương án suy tính.

Thử diễn mấy trò bí hiểm, để xem hiệu quả thế nào…

Mấy canh giờ sau, lúc trời tối người yên.

Ba đạo lưu quang bay ra khỏi bức sơn thủy đồ, Đạo Nhân Giấy hoá thành ông lão hiền lành, hướng về phía trước vái chào, cười nói:

"Bần đạo không quấy rầy nhã hứng của đạo hữu nữa."

"Mời." thanh niên áo bào trắng đưa tay làm dấu mời, trong mắt lộ ra chút tiếc nuối: "Chuyện ta vừa mới nói đến, còn thỉnh đạo hữu châm chước."

"Đạo hữu cũng đã biết nỗi khổ tâm của ta."

"Ài." Trong mắt người thanh niên tràn đầy cảm khái, đưa tay khẽ cúi người chào người trước mặt này.

Lý Trường Thọ bình tĩnh đáp lễ, hắn vái chào còn sâu hơn một chút, sau đó liền cáo lui rời đi, cưỡi mây bay về hướng miếu Hải Thần.

Hắn vừa đi, cỗ đạo vận che lấp hành tung của bọn họ, càng phát ra nồng đậm hơn.

Thanh niên áo bào trắng nhìn chăm chú về hướng hắn rời đi một hồi, thở dài: "Chưa từng nghĩ tới, người hiểu tâm ý ta lại là một vị Dã Thần! Đông Mộc Công, ngươi thấy người này thế nào?"

"Thâm tàng bất lộ, tâm trí hơn người, vô cùng hiểu rõ đối với thiên hạ đại thế, phân tích vô cùng sâu rộng." Lão giả áo xám, cũng chính là Đông Mộc Công, đứng ở phía sau thấp giọng nói: "Vị đạo hữu này hiến cho bệ hạ mười hai điều gián ngôn, thực sự là chữ chữ như châu ngọc."

"Không sai, trong đáy lòng ta phần lớn cũng suy nghĩ như vậy, đúng là không mưu mà hợp. Có mấy điều gián ngôn, trước đây ta cũng chưa từng cân nhắc đến."

Thanh niên áo bào trắng suy nghĩ cẩn thận, mấy canh giờ nói chuyện này, mang cho y lợi ích không nhỏ. Nhưng y cũng cảm thấy, có nhiều chỗ cao thâm mạt trắc, chính mình cũng không hiểu được.

Câu [Không mưu mà hợp] cũng chỉ là để giữ mặt mũi cho bản thân mình mà thôi.

Bất luận phán đoán từ góc độ nào thì vị Giáo Chủ Hải Thần Giáo này cũng rất lợi hại, phép thân ngoại hoá thân cũng không phải bình thường…

Đúng là trong Hồng Hoang thiên địa còn có rất nhiều người thâm tàng bất lộ.

Nghĩ tới đây, thanh niên áo bào trắng thản nhiên nói: "Hiền thần như thế, nếu có thể đứng bên cạnh ta, thì hoàn cảnh khốn khó hơn vạn năm của Thiên Đình nhất định có thể giải vây."

"Nhưng bệ hạ..." Đồng Mộc Công ngập ngừng, có điều muốn nói lại thôi: "Lão thần cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy chúng ta không hề biết thân phận thật sự của người này là gì. Chỉ biết hắn là Giáo Chủ Hải Thần Giáo, có liên quan đến Long Tộc, cũng có một chút quan hệ với Vu Tộc.

Những điều còn lại...chúng ta không biết chút gì."

"Trước đó ta đã suy đoán qua một lần, thấy Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ trấn áp đạo vận và khí vận của hắn, đây hẳn là một đệ tử Nhân Giáo." Thanh niên áo bào trắng mỉm cười: "Thân phận người này cũng không đơn giản, phải cố kỵ một chút là điều không tránh được. Hôm nay dùng hoá thân đến gặp nhau, hẳn là muốn kết thiện duyên với ta. Long Tộc, Vu Tộc, Nhân Giáo...Hải Thần Giáo này cũng có một chút ý tứ. Trở về đi, chuyến đi này cũng thu hoạch tương đối khá rồi. Sau đó ái khanh nhớ làm một phần tấu biểu, lấy nội dung là chiêu an chúng Dã Thần Nam Châu, sau đó đưa tới Hải Thần Giáo này. Các Dã Thần khác cũng chỉ là để thu hoạch hương hoả, riêng Hải Thần Giáo này thực sự không tệ."

Đồng Mộc Công khom người nói: "Lão thần tuân chỉ...Bệ hạ, không phải người định dùng ý chỉ để bức hắn hiện thân đấy chứ?"

"Không, ta sẽ không làm việc thiển cận như vậy." Thanh niên áo bào trắng lại cười nói: "Hắn nói câu kia quả thực không sai, người hiểu ta chưa chắc đã hợp với ta, mà người hợp với ta chưa chắc đã hiểu ta. Nếu sau này hắn có thể vì ta hiến thượng sách, giúp ta giải nghi hoặc, đừng nói là Hải Thần Nam Hải, cho dù là Hải Thần Tứ Hải ta cũng cho hắn làm. Đông Mộc Công, sau khi đợi ta suy nghĩ cẩn thận một phen, rồi ngươi lại đến Hải Thần Giáo gặp hắn. Thiên Đình ta thiếu người thiếu Tiên Nhân, nhưng thứ không thiếu nhất chính là công đức Thiên Đạo."

"Lão thần tuân mệnh."

....

Độ Tiên Môn, thung lũng của Phá Thiên Phong.

Lý Trường Thọ chậm rãi thở hắt ra, cảm giác nguyên thần của hắn suýt nữa bị hút cạn ra ngoài.

Hôm nay dường như đã hao phí quá nhiều nguyên thần rồi.

Chính mình vừa rồi, liệu có nói lộ ra điều gì không, hoặc là có chỗ nào biểu đạt không rõ rệt, khiến đối phương hiểu lầm?

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, xem đi xem lại liệu mình có sai ở chỗ nào không.

Hôm nay, mấy điều hắn nói cũng không phải hoàn toàn dối trá, hắn cũng lấy ra ít kế sách, giúp chỉnh đốn nội bộ Thiên Đình, làm dịu áp lực phía bên ngoài.

Bởi vì có thể nhìn thấy đại khái con đường quật khởi của Thiên Đình, nên lấy ra những kế sách này cũng khá đơn giản, khi hắn đề cập đến điều thứ ba, thì chín điều còn lại đã được tính toán kĩ.

Quát sát phản ứng của đối phương, hẳn là mình đã kết được thiện duyên, bản thân mình cũng không mưu đồ chuyện gì khác.

Ảnh hưởng xấu nhất của việc này là gì?

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, đó chính là việc bị cao thủ Nhân Giáo phát hiện ra mình đang bày mưu tính kế cho Ngọc Đế.

Nhưng Nhân Giáo cũng ủng hộ Thiên Đình, mà bản thân Thiên Đình cũng được che chở bởi Thái Thanh Thánh Nhân. Hắn thân là đệ tử Nhân Giáo, vì Ngọc Đế mà bày mưu tính kế, điều này vẫn còn chấp nhận được.

Chỗ tốt của việc này là vô cùng nhiều…

"Sư huynh!" Linh Nga ở bên cạnh đột nhiên hỏi: "Sao tự nhiên đầu huynh đầy mồ hôi vậy?"

Lý Trường Thọ xoa xoa cái trán, lại phát hiện ra toàn thân đầy mồ hôi lạnh. Hắn cười nói: "Tu hành gặp ít bình cảnh, không sao đâu, muội không cần phải lo lắng."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, trong mắt tràn đầy sự lo lắng, nàng muốn hỏi thêm vài câu, nhưng nhớ đến ước pháp tam chương nên lại thôi.

Lý Trường Thọ bất động thanh sắc tản mồ hôi lạnh đi, tính toán trong đáy lòng, xem việc này liệu có mấy phần khả năng phát triển.

Hồng Hoang…Hồng Hồng Hoang Hoang…Lão Tử trên cao…

Hắn dường như...đã lừa gạt được vị Ngọc Đế trẻ tuổi này.

Chương 124. "Quỷ tài" tu đạo Lam Linh Nga

"Hở? Một đêm không gặp, sắc mặt của tiểu Trường Thọ làm sao lại trở nên kém như thế? Có phải vụng trộm làm chuyện xấu gì hay không, khi dễ Tiểu Linh Nga của chúng ta?"

Lúc sáng sớm, vòng thi đấu thứ hai trong môn phái sắp bắt đầu.

Tửu Cửu khiêng Lang Nha Bổng nhẹ nhàng trở về, nhìn khuôn mặt Lý Trường Thọ thoáng có một chút tiều tụy: "lo lắng" hỏi han.

"Áp lực hơi lớn một chút, dù sao bây giờ cũng sắp bắt đầu đến vòng tranh đoạt xếp hạng rồi!" Lý Trường Thọ vừa cười vừa trả lời, trong đáy lòng thì khẽ thở dài.

Hắn…cuộc sống thật không dễ dàng!

Vì bản thân, cũng vì sư phụ sư muội sau này đi Thiên Đình tránh né đại kiếp Phong Thần...

Hôm qua hắn không thể không nắm chắc cơ duyên, dùng Đạo Nhân Giấy thực hiện một hồi "ta và Ngọc Đế có thiện duyên".

Về sau hắn lại điên cuồng thôi diễn, gián ngôn mà mình đưa ra có hại gì với Nhân Giáo, với Đạo Môn hay không? Mức độ nguy hiểm bản thân bại lộ cao bao nhiêu, có thể rước lấy Thánh Nhân hoặc cao thủ Tam Giáo cảm thấy bực bội hay không?

Mãi cho đến nửa canh giờ trước, Lý Trường Thọ mới thuyết phục chính mình: Không cần lo lắng, để mọi thứ diễn ra rồi sau đó sẽ tính toán tiếp…

Điều này gây ra cho hắn tình trạng tâm lực tiều tụy, sắc mặt có một chút khó coi.

Những vị Thiên Tiên, Kim Tiên của Độ Tiên Môn kia hoàn toàn không biết nhà mình có một vị tiểu đệ tử, đã vụng trộm qua lại với người có cấp bậc cao nhất Thiên Đình…

Trong lòng Lý Trường Thọ rõ ràng, chỉ cần một chút chủ động đi tính toán cái gì, tất nhiên sẽ dẫn phát rất nhiều nhân quả. Nhưng có một số việc, không chủ động tính toán chắc chắn sẽ không có kết quả...

…

Lại nghe đương đương đương vài tiếng chuông vang lên, ngọc đài bay tới trước chủ điện một lần nữa. Hôm nay tân khách lại nhiều thêm mấy vị.

Lý Trường Thọ duy trì Phong Ngữ Chú, chờ đợi thi đấu môn phái diễn ra.

Vòng đấu xếp hạng bắt đầu.

Lúc này, số hiệu ngọc giản trong tay Lý Trường Thọ và Linh Nga vẫn giống như cũ, nhưng số trận thắng đã trở về không.

Đối với thi đấu kế tiếp, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không có quá nhiều lo lắng. Nhưng vị trí xếp hạng từ ba trăm sáu vào một trăm linh tám lại khiến cho Linh Nga cảm thấy áp lực.

Tư chất của nàng mặc dù xuất chúng, lại có sư huynh không ngừng truyền đạt thần thông, còn có thêm mấy món tiên bảo hộ thân, nhưng từ đầu đến cuối vẫn thể hiện ra một mức "tu vi" ít ỏi.

Mặc dù, Lý Trường Thọ bảo nàng không cần phải lo lắng chuyện thắng bại. Nhưng trước đây sư huynh đã đưa cho nàng một mục tiêu nhỏ, khiến trong đáy lòng nàng có một chút chấp niệm.

Trước khi bắt đầu thi đấu, trong lòng Linh Nga do dự hồi lâu. Thừa dịp có lỗ hổng khi "tiểu sư thúc khiêng Lang Nha Bổng đi tuần sơn", nàng nói nhỏ bên tai sư huynh một câu: "Sư huynh, muội có thể...đốn ngộ đột phá một chút hay không?"

Ngụ ý là mượn cớ đốn ngộ để cho chính mình bày ra thêm một chút tu vi thật sự. Loại sự tình đốn ngộ này, tự nhiên là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Tuy một số người dị loại có thể thường xuyên ngẫu nhiên gặp đốn ngộ, nhưng những kẻ ấy thường không nhiều.

Linh Nga từ khi bắt đầu tu đạo đến nay, tổng cộng chỉ có ba lần đốn ngộ, vẫn là ở dưới sự chỉ điểm của sư huynh Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ hơi suy tư, truyền âm trả lời: "Được! Nhưng cần chú ý chi tiết, đã diễn là phải diễn cho nó hợp lý như thật!"

Linh Nga lập tức bày ra sắc mặt trịnh trọng gật đầu. Nàng bắt đầu suy nghĩ chi tiết đốn ngộ sau đó.

Tiếp đến, nàng nhắm mắt ngưng thần, làm bộ tiến vào cảnh giới ngộ đạo, âm thầm điều chỉnh "Quy Tức Bình Khí Quyết" bản thứ hai, làm ra hiện tượng khí tức bất ổn.

Phía trên, phó chưởng môn bắt đầu phát biểu khai mạc, động viên các đệ tử bị đào thải, cổ vũ những đệ tử được tiến vào vòng tiếp theo. Dặn dò đệ tử giữ phong thái thi đấu, thuận theo tự nhiên, khen thưởng trong môn phái đang trên đường tới.

Sau khi phó chưởng môn nói xong, "Người chủ trì" cố định của Độ Tiên Môn là Cát trưởng lão đứng ra, tuyên bố vòng so tài thứ hai bắt đầu. Phía dưới lập tức có hai vị đệ tử, ngọc giản trong tay sáng lên...

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, cái gọi là rút thăm, có phải hay không là có trưởng lão trong bóng tối tiện tay chọn ra hai khối ngọc giản?

Hắn âm thầm quan sát, rất nhanh liền phát hiện ra điểm kỳ quặc...

Đúng thật là có hai vị Thái thượng trưởng lão, trước mỗi lần ngọc giản trong tay các đệ tử sáng lên, ngón tay của bọn họ đều sẽ nhẹ nhàng động một cái.

Khóe miệng Lý Trường Thọ thoáng có một chút run rẩy, hắn vốn cho rằng ngọc giản này là một bộ pháp bảo thần kỳ đầy đủ, không ngờ rằng...

Quả nhiên, một số đồ vật thường ngày nhìn cao siêu thần bí, lại có thể có nguyên lý vô cùng đơn giản.

Hôm nay Lý Trường Thọ lên sân khấu hơi sớm, trận thứ mười sáu chính là giữa hắn và một vị đồng môn sư tỷ.

Toàn bộ quá trình thi đấu diễn ra trôi chảy, hai bên đều thể hiện rất tốt, Lang Nha Bổng Tiểu Quỳnh Phong mà vị sư tỷ kia lo lắng cũng không có xuất hiện.

Cuối cùng, Lý Trường Thọ nhờ vào phù trận thắng hiểm một chiêu. Suốt quá trình đấu pháp cũng chỉ thi triển một lần thổ độn để tránh đòn tấn công của đối phương, sau đó liền nhanh chóng chui ra chiến đấu chính diện.

Thi triển thổ độn chui dưới váy người khác như vậy là không tốt cho nhân phẩm, Lý Trường Thọ tự nhiên là sẽ không làm...

Chờ Lý Trường Thọ cưỡi mây trở lại vị trí của mình, hắn đã thấy Linh Nga đang nhắm mắt ngưng thần, một chút đạo vận phiêu đãng quanh người...

"Kỹ năng biểu diễn của sư muội gần đây đã tăng mạnh!" Trong lòng Lý Trường Thọ vui mừng một hồi, nếu không phải trước đây Linh Nga nói cho mình một tiếng, hắn cũng bị hiệu quả dĩ giả loạn chân của sư muội lừa gạt.

Lý Trường Thọ cũng không quản thêm, hắn ngồi xuống trên bồ đoàn, lặng lẽ nhích về phía sau chỗ ít người, hoạt động một chút.

"Sư muội thật sự cũng đã trưởng thành dần dần rồi..."

Vòng so tài tiếp tục tiến hành, ba trăm sáu mươi vị đệ tử phải đánh chín vòng, để chiếm được bài vị xếp hạng cuối cùng.

Giờ Tỵ ba khắc, ngọc giản để trên mép váy Linh Nga nhẹ nhàng chấn động, quang mang trên đó phát sáng lên.

Linh Nga vẫn nhắm mắt, từng tia đạo vận quanh người phiêu đãng. Hai tay nàng kết thành hình hoa lan đặt trên đầu gối, gương mặt thanh tú càng trở nên rạng ngời xinh đẹp.

Lý Trường Thọ thấy thế cười thầm...

"Tiểu sư muội, diễn cũng hơi quá rồi!"

Nhìn kĩ, Lý Trường Thọ phát hiện ra sự tình có một chút không đúng, hắn lập tức định bố trí một tầng kết giới quanh người Linh Nga. Nhưng hắn còn chưa kịp có hành động thì chợt nghe ngọc giản kia truyền ra tiếng vang "rè rè" khá lớn…

"Ừm?"

Linh Nga chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt một mảnh trong suốt như bầu trời đêm không trăng không mây. Nhưng trong ánh mắt thâm thúy như tinh không ấy còn có một chút mờ mịt…

Lý Trường Thọ thấy thế, trong đáy lòng nhẹ nhàng thở phào.

Linh Nga là đột phá thật, nhưng vào thời khắc mấu chốt bị quấy rầy, cũng may không bị tẩu hỏa nhập ma…

Bất quá, tại loại hoàn cảnh ầm ĩ này lại tìm kiếm đột phá tu vi, thật đúng là quá không ổn thỏa.

Lại nghe giữa sân truyền đến tiếng của một vị chấp sự la lên: "Đệ tử số 121! Đến lượt ngươi ra trận đấu pháp!"

"Vâng!" Linh Nga vội vàng đáp lời, cầm ngọc giản liền đứng lên. Nhưng nàng vừa vặn đứng dậy, khí tức quanh người bỗng nhiên như thủy triều phun trào, bởi vì vừa vặn đột phá, một cỗ đạo vận huyền diệu khuếch tán ra xung quanh!

Chỉ một thoáng, phía trên ngọc đài và các nơi xung quanh, từng cỗ tiên thức, linh thức tập trung nhìn về nơi đây!

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Linh Nga đầu tiên là trắng nhợt, sau đó nàng liền ý thức được vấn đề không ổn.

"Quy Tức Bình Khí Quyết" bởi vì chính mình vừa rồi đột phá cảnh giới, trong chớp mắt bị mất hiệu lực!

Tu vi cảnh giới Phản Hư cấp năm thật sự cứ như vậy bại lộ!

Bây…bây giờ phải làm sao?

Cái cổ trắng nõn thon dài của Linh Nga cũng đều có một chút cứng ngắc. Nàng yếu ớt quay đầu nhìn về phía sư huynh nhà mình, đã thấy sư huynh đang nhìn mình, trên mặt tràn đầy tán thưởng...

Giống nhau như đúc với biểu tình của những người khác xung quanh!

Chuyện này...

Xong…xong...

…

Linh Nga vào giờ khắc này cuống đến phát khóc, sự tình lâm trận đột phá không may như vậy, làm như thế nào hết lần này tới lần khác đều phát sinh ở trên người nàng!

"Sư muội! Muội làm sao lại một lần đột phá nhiều cảnh giới như vậy? !"

Lý Trường Thọ tràn đầy khiếp sợ cất tiếng hỏi, các sư huynh, sư tỷ xung quanh cũng phát ra từng tiếng cảm khái.

"Một lần đột phá sáu cấp?"

"Đây là tư chất thần tiên gì? Độ Tiên Môn chúng ta lại sắp xuất hiện một kỳ tài tu đạo sao?"

"Người so với người thật quá bất công mà, mình so với nàng ấy đúng là phế vật!"

Linh Nga không chịu được dùng tay ôm trán. Phía dưới giữa sân, hai vị chấp sự vào giờ phút này cũng không thúc giục, đồng dạng hơi tán thưởng nhìn về phía nơi đây.

Lúc này, nàng liền nghe Lý Trường Thọ truyền âm: "Đừng bày ra khuôn mặt khóc tang! Hiện tại biểu tình của muội phải là bên ngoài bình tĩnh, trong đáy lòng mừng rỡ, lại không muốn để cho người khác nhìn ra muội đang rất vui vẻ…không cần lo lắng, không có vấn đề gì đâu, vi huynh vô cùng dễ tính. Sau khi muội trở về, chép phạt Ổn Tự Kinh ba ngàn sáu trăm lần là được."

Khóe miệng Linh Nga méo xệch như muốn khóc, nhưng trong đáy lòng lại có một tảng đá rơi xuống.

Sư huynh còn phản ứng với mình là tốt rồi…

Nàng lập tức điều chỉnh biểu tình của mình, cầm ngọc giản, nhận lấy từng tia ánh mắt xung quanh kia, cưỡi mây bay về phía trước, khí tức còn thoáng có một chút không ổn định.

Đây cũng không phải là ngụy trang, mà là khí tức thật sự không ổn định.

Nếu nói ở trong chuyện này, xui xẻo nhất vẫn là đối thủ trận này của Linh Nga, một vị đệ tử cảnh giới Phản Hư cấp ba. Bởi vì Linh Nga vội vã trở về giải thích với sư huynh của mình rằng nàng cũng không phải là cố ý, cho nên uy năng tiên bảo của nàng đều mở toàn bộ, dứt khoát đánh bay nam đệ tử này…

Kết thúc nhanh chóng, nàng nhẹ nhàng thi lễ rồi tiêu sái cưỡi mây mà đi.

Giữa sân kia, từng tia ánh mắt lập tức tỏ ra cảm khái cùng tán thưởng nhiều hơn.

Nhưng mà, Linh Nga vừa mới về đến chỗ ngồi liền phát hiện ra, bồ đoàn của mình và vị trí của sư huynh, khoảng cách…

Đã xa hơn mười trượng.

Lý Trường Thọ truyền âm vào tai nàng: "Ước pháp tam chương. Kế tiếp muội nhớ cẩn thận một chút."

"Vâng!" Linh Nga ném cho Lý Trường Thọ một ánh mắt đầy ủy khuất, sau đó ngồi yên trên bồ đoàn của chính mình, âm thầm buồn rầu.

Kế hoạch trăm năm dụ dỗ sư huynh, bị hủy bởi một lần đột phá!

Chính mình trước đó làm thế nào mà lại rơi vào đốn ngộ cơ chứ?

Sau sự kiện "Nhạn Nhi sư tỷ và Kỳ Kỳ sư đệ", thật vất vả mới tới gần sư huynh một chút xíu, thế nhưng lại bị hủy ở lần thi đấu trong môn phái này!

Thiên lý ở đâu!

Sao mà bất công!

Đúng lúc này, Tửu Cửu xách theo Lang Nha Bổng nhỏ máu vội vã bay tới, sợ hãi thốt lên: "Tiểu Linh Nga! Tu vi của ngươi làm thế nào mà một lần đột phá nhiều cấp như vậy!"

Lý Trường Thọ ở bên cạnh cũng là âm thầm sợ hãi thán phục...

Vị tiểu sư thúc này hàng ngày dính chung một chỗ cùng với Linh Nga, lại không hề dò xét được Linh Nga có ẩn giấu tu vi hay không…

"Sư thúc ngươi đừng nói nữa, ta hiện tại...áp lực rất lớn."

"Đột phá là chuyện tốt."

"Ta…ta..." Linh Nga lập tức tỏ vẻ khổ sở, quay đầu úp mặt vào ngực tiểu sư thúc. Mọi ủy khuất trong lòng hóa thành những tiếng nức nở nghẹn ngào mơ hồ.

"Ta sợ...sinh ra tâm ma..."

"Ngoan, đừng sợ đừng sợ, loại tâm ma này ngươi càng sợ càng dễ dàng xuất hiện. Đột phá quá nhanh mặc dù không phải chuyện tốt, nhưng ngươi cứ coi đây như là cơ duyên trời ban. Không có việc gì…Không có việc gì."

Tửu Cửu quay đầu tìm nửa vòng, cuối cùng cũng thấy được Lý Trường Thọ "nơi xa xa", nàng lập tức trừng hắn một cái.

Lý Trường Thọ thì đang nhắm mắt ngưng thần, hoàn toàn chưa tỉnh, toàn lực né tránh ánh mắt mọi người xung quanh. Đồng thời, hắn thi triển Phong Ngữ Chú, cũng nghe được một vài tin tức không quá tốt lắm đối với Tiểu Quỳnh Phong.

Có thái thượng trưởng lão động ý nghĩ thu đồ, muốn nhận

Linh Nga làm đồ đệ.

Liếc nhìn Linh Nga, Lý Trường Thọ tuy biết rằng để nàng đi theo một vị thái thượng trưởng lão tu hành là lựa chọn tốt. Nhưng Linh Nga dù sao cũng do chính hắn một tay nuôi nấng, trong đáy lòng vẫn có một chút gì đó không nỡ rời xa.

Lại nói, những thứ mà thái thượng trưởng lão có thể dạy nàng, chính mình không dạy được sao?

Nếu là trước khi độ kiếp và phi thăng, Lý Trường Thọ khẳng định sẽ cân nhắc suy tính, hẳn là không ngăn cản việc này. nhưng bây giờ...

"Sư muội biết quá nhiều bí mật của mình, vẫn nên giữ bên cạnh mình mới tương đối ổn thỏa." Lý Trường Thọ rất nhanh liền quyết định chủ ý, trừ phi tự bản thân Linh Nga nguyện ý, nếu không dù là chưởng môn đến cũng vô dụng.

Việc này xảy ra cũng thật cấp tốc.

Ngày thứ mười bốn đấu pháp trong môn phái, thi đấu xếp hạng qua vòng thứ tư, có hai vị nữ Chân Tiên, cùng với một vị lão ẩu Thiên Tiên đến đây, bố trí một tầng kết giới ở bên cạnh Linh Nga, thấp giọng nói gì đó.

Lý Trường Thọ cau lông mày lại, xách theo bồ đoàn của mình từ đằng xa đi trở về, ngồi ở bên người sư muội cách nửa trượng như cũ.

Hừ...

Linh Nga quay đầu nhìn sư huynh, nàng nhẹ nhàng khẽ chớp mắt, hé miệng lộ ra nụ cười mỉm.

Không bao lâu, vị lão ẩu cảnh giới Thiên Tiên trên mặt lộ vẻ tiếc hận, đưa một kiện tiên bảo dạng khăn mùi soa cho Linh Nga.

Linh Nga lại lắc đầu cự tuyệt, đứng dậy vái chào lão ẩu kia.

Lý Trường Thọ kỳ thật có thể nghe được bọn họ nói cái gì, nhưng lúc này vẫn chưa quan tâm nhiều, chỉ là nhắm mắt dưỡng thần.

Trùng hợp, đấu pháp cũng đến phiên hắn lên đài. Lý Trường Thọ sắc mặt như thường, lên sân đấu rồi nhẹ nhõm chiến thắng.

Lúc trở lại cho ngồi, hắn đã không thấy lão ẩu cùng với hai nữ Chân Tiên kia. Chỉ còn Linh Nga ngồi ở chỗ cũ, mỉm cười nhẹ nhàng nhìn mình.

"Sư huynh, huynh ~ ~"

Lý Trường Thọ vẫn chưa nói gì, ngồi xuống bồ đoàn của chính mình.

Linh Nga nắm mép bồ đoàn của nàng, bất động thanh sắc, khe khẽ dịch người dời một chút xíu tới…

Mắt nàng vẫn nhìn phía trước, tiếng nhỏ như muỗi kêu thì thầm: "Sư huynh, vừa nãy huynh lo lắng khẩn trương đúng không?"

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Ước pháp tam chương."

"Biết rồi, chép phạt bốn trăm lần…ấy nhầm…bốn ngàn lần...sư huynh trả lời trước đi, mới vừa rồi là huynh khẩn trương phải không?"

Lý Trường Thọ quét qua ống tay áo, hai tay khoanh lại trước người, truyền âm trả lời: "Bốn ngàn không trăm năm mươi lần, trước đây còn thiếu năm mươi."

Linh Nga không chịu được trợn mắt một cái, lại mừng khấp khởi hé miệng cười, ở bên cạnh khe khẽ hát một điệu dân ca.

Không bao lâu, Tửu Cửu vội vàng bay tới, nhỏ giọng hỏi Linh Nga sao lại cự tuyệt vị thái thượng trưởng lão kia…

"Hì hì, lừa các vị ấy, nói là…" Linh Nga ghé vào tai Tửu Cửu sư thúc, nói nhỏ như thế như vậy.

"Khục!" Lý Trường Thọ ở bên cạnh khí tức nghịch tuôn, suýt nữa ra tay thay thế sư phụ thanh lý môn hộ.

Tửu Cửu hoảng sợ hỏi: "Thật hay giả?"

"Đều là để gạt người thôi!" Linh Nga trở tay lôi kéo Tửu Cửu, cười đến toàn thân run rẩy.

Nàng vừa cười vừa nói: "Trên Tiểu Quỳnh Phong người ít tự tại, còn có chỗ để mỗi ngày chơi đùa cùng sư thúc. Ta hoàn toàn không muốn đi đến phong khác."

Tửu Cửu lập tức cười đến híp cả mắt, ngồi xuống chỗ giữa Linh Nga cùng với Lý Trường Thọ, lôi kéo Linh Nga thì thầm to nhỏ một hồi.

Tình hình thực sự lại là…

Chỉ mới ban nãy, trong kết giới, Lam Linh Nga vái chào rồi nói khẽ: "Đệ tử không cầu trường sinh, không cần hư danh, chỉ có mong muốn duy nhất là được ở bên cạnh một người. Nếu như sư môn không cho phép, Linh Nga tự xin quay lại phàm trần, lòng không hối hận."

Cũng may mắn là Độ Tiên Môn bao năm nay vẫn không thay đổi môn phong, vẫn chấp nhận đạo lữ trong môn như một tập tục thông thường.

Vị thái thượng trưởng lão kia và hai chấp sự Chân Tiên đối với tình cảm tha thiết của nữ đệ tử này có một chút cảm thông, không làm khó xử nàng…

Chương 125. Điểm du lịch phải đến ở Độ Tiên Môn

"Giáo Chủ ca ca...không...Trường Thọ huynh, nguyên lai trước đây đã hạ thủ lưu tình với ta."

Từ ngày thi đấu đầu tiên của đệ tử các môn phái trong Độ Tiên Môn, trận chiến kia đã khiến Lang Nha Bổng Tiểu Quỳnh Phong thanh danh vang dội. Trong lòng Ngao Ất nổi lên ý niệm như vậy, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể dằn xuống.

Đệ tử Độ Tiên Môn thi đấu đến hôm nay đã tiến hành đến ngày thứ mười sáu, vòng đấu giữa một trăm linh tám chọn ba mươi sáu cũng sắp đến gần hồi cuối.

Ngao Ất chứng kiến Lý Trường Thọ ra tay hai mươi lần, quan sát kỹ lưỡng, cũng phát hiện ra Lý Trường Thọ có một số chỗ" đặc dị".

Hoặc là nói, hết sức ưu tú.

Đầu tiên chính là căn cơ vững chắc, pháp lực của Trường Thọ huynh vô cùng thuần hậu. Lúc đối mặt với một số Luyện Khí Sĩ cảnh giới cao hơn so với hắn, thường thường có thể bằng lượng pháp lực tiêu hao ít, lại dùng khá nhiều phù trận, cuối cùng thủ thắng mỗi lần hiểm lại càng hiểm.

Tiếp theo, chính là bí pháp thổ độn của Trường Thọ huynh, so với bí pháp thổ độn của những đệ tử khác ở Độ Tiên Môn, càng lộ vẻ tinh diệu hơn rất nhiều…

Mặc dù Ngao Ất chẳng biết tại sao, nhưng nhìn Giáo Chủ ca ca của mình lúc biến mất vào đất, sự thông thuận tự nhiên giống như tạo thành một kiểu đạo vận huyền diệu.

Cảnh đẹp ý vui, khiến người thán phục!

Phải như vậy mới được xem là bí pháp thổ độn, mà những đệ tử Độ Tiên Môn khác dùng thổ độn…

Ách, đại khái là tiểu thuật chui đất ngay tại chỗ.

Thiếu đi "thứ mùi vị" của Trường Thọ huynh.

"Trường Thọ huynh sở dĩ được cao thủ Nhân Giáo chọn làm người đại diện lấy công đức, tất nhiên là có một vài lý do mà mình không thấy được."

Hai ngày này, trong lòng Ngao Ất cũng có một chút bất đắc dĩ.

Độ Tiên Môn thi đấu đã chuẩn bị kết thúc, ngày mai là thi đấu xong, những khách mời như bọn họ cũng đến ngày rời đi.

Ngao Ất chọn cùng nhau đi theo đến Độ Tiên Môn, chính là muốn tìm cơ hội gặp mặt tâm cùng với Trường Thọ huynh sự.

Y gần đây mặc dù tu hành thuận lợi, nhưng phương diện tình cảm cá nhân, cũng gặp phải một chút ngăn trở…

Đều là đám rồng trẻ tuổi, ai mà không có chuyện yêu hận khó khăn trắc trở.

Chỉ là Ngao Ất thực sự không biết lần này đến Độ Tiên Môn, còn có cơ hội ngồi đàm đạo, tâm tình chuyện phiếm tại nhà tranh bên hồ kia cùng với Trường Thọ huynh hay không...

"Tiểu Ất?" Phía trước truyền đến một tiếng hô.

Ngao Ất lập tức dừng suy tư, tiến về phía trước hai bước, đứng ở phía sau một đạo nhân khuôn mặt gầy gò, thấp giọng nói:

"Tần sư thúc, ta ở đây."

Người được gọi là Tần sư thúc, chính là Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo, Tần Hoàn.

Người này là đệ tử ký danh của Thánh Nhân Thông Thiên Giáo Chủ, thời gian nhập Kim Ngao Đảo rất sớm. Tần Hoàn đạo sĩ từng được trực tiếp nghe Thánh Nhân giảng đạo, cũng vì huynh đệ mà nhận phải thương tích, thanh danh ở trong chúng Luyện Khí Sĩ tại Kim Ngao Đảo rất nổi bật.

Năm đó, Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo đi ra khỏi Ngọc Hư Cung, xuất đạo tại Hồng Hoang, dương danh ba ngàn thế giới. Tiệt Giáo, Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo bọn họ không cam lòng yếu thế, cũng làm ra nhóm Thập Thiên Quân.

Mặc dù thanh danh không có quá nổi bật, khí thế cũng yếu hơn mấy cấp bậc, tu vi cũng không thể sánh bằng với người ta...

Nhưng Thập Thiên Quân bọn họ, bây giờ ở bên trong Tiệt Giáo cũng coi như là một "nhóm" tương đối nổi danh, thực lực lại không tệ!

Tần Hoàn, chính là lão đại trong Thập Thiên Quân.

Người này tu vi cao thâm, thiện đan đạo, tinh trận pháp, giao thiệp rất rộng, trong Tiệt Giáo cũng coi như rất có danh khí.

Lần này Tần Hoàn đến Độ Tiên Môn, cũng là để sửa chữa quan hệ cùng với đạo thừa Nhân Giáo. Mục đích chủ yếu của nhóm người bọn họ là tăng cường giao hảo, cho thấy Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo trước đây cũng không phải cố ý tập kích nhằm vào Độ Tiên Môn.

"Nên biểu đạt thiện ý của Kim Ngao Đảo chúng ta như thế nào?"

Tần Hoàn có chuẩn bị mấy phần lễ vật, sau đó tặng thưởng cho đệ tử Độ Tiên Môn đoạt ba vị trí đầu.

Nhưng chỉ như vậy, Tần Hoàn cảm thấy còn không đủ.

Cho nên, Tần Hoàn gọi Ngao Ất ở phía trước một tiếng, ôn hòa nói: "Môn phái thi đấu cũng sắp kết thúc rồi, ngươi với Hạm Chỉ không phải đã nói rằng ở chỗ này có vài hảo hữu sao? Đi tìm mấy vị hảo hữu kia của ngươi đến đây đi, ta tặng bọn họ một ít đan dược. Miễn cho người ta nói cấp bậc lễ nghĩa của Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo chúng ta không đủ."

Ngao Ất nghe vậy lộ ra một nụ cười, nói: "Sư thúc ngài chờ một lát, ta đến hỏi thử chấp sự Độ Tiên Môn, lại dẫn họ đi lên... Hạm Chỉ, ngươi muốn đi cùng không?"

Thiếu nữ Hạm Chỉ ngồi một bên trên ghế quay đầu nhìn lại, nhẹ nhàng gật đầu, cười ứng tiếng.

Ngao Ất vốn định cùng nhau cưỡi mây, nhưng Hạm Chỉ lại lui về sau nửa bước, ra hiệu Ngao Ất đi đầu cưỡi mây, nàng đi theo bên cạnh.

Ánh mắt Ngao Ất toát ra một chút ảm đạm, một trước một sau bay ra ngọc đài cùng với Hạm Chỉ.

Tần Hoàn nhìn thấy những việc này ở trong mắt, lại chỉ mỉm cười lắc đầu, vẫn chưa nói thêm cái gì...

Đệ tử trẻ tuổi, chính là thích làm những chuyện phong nguyệt vô dụng này.

Thực thuận lợi, Ngao Ất cùng với Hạm Chỉ được trưởng lão Độ Tiên Môn đáp ứng. Trưởng lão từ trong đám chấp sự nội môn gọi ra Tửu Ô đi cùng tiếp đãi Ngao Ất, cùng nhau bay đi qua lòng chảo dốc thoai thoải, tìm được Lý Trường Thọ.

Ngao Ất mở miệng nói ngay một câu: "Trường Thọ huynh, Tần sư thúc nhà ta muốn gặp ngươi!"

Lý Trường Thọ mỉm cười.

Hắn vẫn luôn dùng Phong Ngữ Chú bị động giám sát các nơi, biết vị Kim Tiên Kim Ngao Đảo kia chỉ là muốn cho chút quà ban thưởng. Nếu không Ngao Ất đột nhiên nói một câu như vậy, hắn còn thật sự nghĩ rằng mình đã bị bại lộ ở chỗ nào rồi.

Tùy theo vậy!

Lý Trường Thọ liền có một chút vô lực thở hắt ra. Bởi vì Linh Nga đột nhiên đột phá, tu vi thật sự không cẩn thận bị lộ hàng, tổ hai người Tiểu Quỳnh Phong bọn họ, đã rước lấy không ít chú ý.

Thật vất vả, hiện tại "nhiệt độ" mới hơi giảm được chút ít thì Ngao Ất cùng với Hạm Chỉ lại tới chỗ hắn...

Ánh mắt tò mò của đồng môn các nơi mấy ngày nay liên tục tia tới đây không dừng, giờ lại tới một đám nữa!

Lúc này cũng không phải là thời điểm quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này.

Lý Trường Thọ trầm ngâm hai tiếng, giả vờ hỏi:

"Ất huynh có biết, quý sư thúc cho gọi là cần làm chuyện gì?"

"Chuyện này..."

Ngao Ất trầm ngâm hai tiếng, nói rằng chỉ là muốn cho chút ban thưởng.

Lý Trường Thọ tìm một cái cớ coi như ổn thỏa cự tuyệt đi qua, tiếp theo liền nhìn về phía bên cạnh, nơi đó là hai gương mặt tiểu sư thúc và tiểu sư muội thiện lương đơn thuần ...

Chốc lát sau…

Có Tửu Ô cùng đi, Hạm Chỉ mang theo hai người Linh Nga, Tửu Cửu đến bên này lĩnh thưởng, biểu tình của Tửu Ô ở bên cạnh hơi có vẻ xấu hổ.

Trường Thọ sư điệt cũng không biết làm sao vậy nữa, ngay cả ban thưởng của Kim Tiên lâu năm cũng đều không để ý…

Mặt Tần Hoàn lộ vẻ hiền lành tươi cười, cầm mấy bình Tiên Đan tặng cho Linh Nga cùng với Tửu Cửu, cũng ấm giọng miễn cưỡng nói thêm hai câu, biểu đạt Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo bọn họ vừa hữu hảo vừa hiền lành.

Tam Giáo một nhà thân thiết, Tam Hữu hòa thuận với Côn Lôn.

Linh Nga cùng với Tửu Cửu cùng nhau hành lễ nói tạ ơn. Lúc đối mặt với cường giả, Tửu Cửu cũng trở nên ngoan ngoãn rất nhiều.

Sau đó Tần Hoàn mỉm cười gật đầu, Tửu Ô ở bên cạnh lập tức hiểu ý chắp tay cáo lui rồi mang hai người Tửu Cửu Linh Nga rời đi.

"Hạm Chỉ, Ngao Ất vì sao chưa về đến?"

Nghe Tần Hoàn vừa hỏi như thế, Hạm Chỉ vội nói: "Hồi bẩm sư thúc tổ, Ngao Ất sư thúc đang cùng hảo hữu của thúc ấy là Lý Trường Thọ trò chuyện với nhau, sau đó liền trở về. Lý Trường Thọ hôm nay còn chưa ra sân, sợ đến đây lĩnh thưởng làm chậm trễ trận đấu. Cho nên, vẫn chưa cùng nhau đi tới."

Tần Hoàn chậm rãi gật đầu, tiên thức đảo qua, nhìn thấy Ngao Ất đang trò chuyện với một đệ tử Nhân Giáo phía dưới, cũng không nhìn nhiều.

Đối với Tần Hoàn mà nói, đây vốn chỉ là một chút việc nhỏ.

Nhưng ý nghĩ trong lòng này vừa dứt, Tần Hoàn liền nhớ tới một chuyện. Lão đạo quay đầu nhìn về Hạm Chỉ nhập tọa phía sau, cười nói: "Ta nghe mọi người nói đến, lần trước Tiểu Ất đấu pháp luận bàn ăn quả đắng cùng người ta tại Độ Tiên Môn, người kia là ai?"

Hạm Chỉ đáp khẽ: "Chính là vị Lý Trường Thọ này."

"Ồ?" Tần Hoàn nói: "Hai người bọn họ, hẳn là không đánh nhau thì không quen biết?"

"Ừm, đúng là như vậy." Hạm Chỉ cũng mỉm cười: "Đệ tử luôn nghe Ngao Ất sư thúc kể lại chuyện vị Lý Trường Thọ nào như thế nào như thế nào. Nói đến vị Trường Thọ huynh này, cũng là người có bản lãnh không tệ. Mặc dù chưa thành tiên, nhưng tiểu trận liên hoàn mà hắn bố trí, sư phụ ta đi vào cũng bị nhốt ở trong..."

Nói chuyện một hồi, sắc mặt của Hạm Chỉ lập tức có một chút ảm đạm.

Tự nhiên là nghĩ đến "tiên sư" số khổ kia của nàng, cũng không biết "Tiên sư" hiện nay ở hang hùm ổ báo nơi hoang sơn dã lĩnh, vì no bụng mà phải bôn ba...

Tần Hoàn trấn an Hạm Chỉ hai câu, sau đó hơi trầm ngâm một chút, trong mắt ngược lại là nổi hào hứng.

[Chưa thành tiên, bố trí trận pháp, liền có thể vây khốn Thiên Tiên?]

Vị Tần Thiên Quân này, tính tình cũng là nghĩ đến cái gì thì làm cái đó.

Lão đạo đứng dậy đi về hướng một vị trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên Độ Tiên Môn ở phía bên kia nói vài câu.

Vị trưởng lão này lập tức đi bẩm báo chưởng môn, Vô Ưu đạo nhân tự nhiên đáp ứng, cũng an bài thêm một chút.

Nhưng Tần Hoàn vừa có động tác, Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo đã nhàm chán ở chỗ này nửa tháng, cũng nhao nhao đứng dậy, biểu thị muốn cùng đi Tiểu Quỳnh Phong quan sát.

Mà nghe nói Độ Tiên Môn bọn họ còn có "diệu địa" như vậy, mấy nhà cao thủ đạo thừa Nhân Giáo kia, cũng nhao nhao biểu hiện ra một chút hứng thú.

Thế là…

Lý Trường Thọ đang nói chuyện thi từ ca phú, nhân sinh triết học cùng với Ngao Ất ở phía dưới, toàn bộ quá trình đều dùng Phong Ngữ Chú nghe lén biết được việc này, miệng lập tức méo xệch như trúng gió!

Cửa ải này, hắn đoán chừng là tránh không khỏi.

Vị này là Thập Thiên Quân đại danh đỉnh đỉnh, chẳng lẽ cũng có độc hay sao vậy trời?

Thân là nhãn hiệu Kim Tiên lâu đời ở Hồng Hoang, như thế nào hôm nay lại so kè cùng với một tiểu đệ tử như hắn?

Hẳn là, có tính toán gì chăng?

Lý Trường Thọ nhanh chóng xoay chuyển tâm niệm, Tửu Ô ở trên không trung cũng vô cùng lo lắng lao đến.

Bên cạnh ngọc đài, Chưởng môn Vô Ưu tự mình tiếp khách, mấy chục đạo bóng người cưỡi mây, chậm rãi hướng về phía Tiểu Quỳnh phong.

Trên dốc lòng chảo thoai thoải, Tửu Ô dùng một phát bắt được cánh tay của Lý Trường Thọ, hô một câu: "Không kịp giải thích thêm, mau cùng ta đi, một đám cao nhân tiền bối đang đi về phía liên hoàn trận của ngươi đó!"

Lý Trường Thọ lộ ra vẻ mặt chấn kinh, trong lòng cũng lẩm bẩm một hồi.

Nếu đại trận hợp lại của mình cứ như vậy bị bại lộ, vậy thì nhân quả giữa hắn và Thập Thiên Quân cũng coi như kết lại.

"Sư bá, ta vẫn còn một trận đấu chưa xong…"

Đạo nhân lùn vội la lên: "Hai trận kế tiếp tính ngươi thắng, đợi lát nữa ứng phó bên kia, trở về bổ sung thêm là được! Đây chính là mấy vị Kim Tiên, một đám Thiên Tiên! Nói không chừng lần này ngươi sẽ dương danh lập vạn!"

Lý Trường Thọ: @%$#&^*#

Lời thô tục mà Nhân Giáo hay nói.

…

Cùng lúc đó, ở phía trên Trung Thần Châu, tầng mây thứ chín.

Trước Nguyệt Lão Điện, hai đồng tử đang ngồi đàng hoàng ở đó, lại dựng lên hai tấm ván gỗ.

Trên tấm ván gỗ bên trái có viết:

【 Thiên đạo che chở nơi đây 】

Trên tấm ván gỗ bên phải có viết:

【Tham dự hội triều đi】

Thiên Đình lại đến thời điểm triều hội bảo điện Lăng Tiêu mười năm một lần, các lộ Tiên Thần tề tụ ở trung tâm bảo điện Lăng Tiêu nơi tầng trời thứ tám.

Bản thân Thiên Đình là một kiện pháp bảo công đức, bảo điện Lăng Tiêu chính là thành phần chủ yếu của món pháp bảo này, là do mấy vị Thánh Nhân liên thủ luyện chế mà thành.

Nơi đây mặc dù vàng son lộng lẫy uy nghiêm đại khí, nhưng mà vị chúa tể Tam Giới ngồi trên đài cao trong điện kia, hoàn cảnh lúc này lại vô cùng xấu hổ và bất đắc dĩ…

Không sai, trên danh nghĩa là chúa tể Tam Giới, nhưng thực sự chỉ là một vị tiểu sư thúc Đạo Môn làm dáng ở đây mà thôi.

Lệnh không truyền được năm châu, pháp không thông được Tứ Hải.

Toàn bộ ba ngàn thế giới đều chỉ nghe danh của Lục Thánh, rất ít người chú ý đến cái Thiên Đình mới toanh không có một chút cảm giác tồn tại này.

Thậm chí, người có khuôn mặt thanh niên mặc áo bào trắng ngồi tại địa vị cao thượng - "Ngọc Hoàng đại đế kia cũng thường xuyên tự giễu, chính mình còn không bằng trở về gõ chuông cho Đạo Tổ lão gia…

Triều hội hôm nay, chỗ ngồi cao nhất trong chúng Tiên đang để trống không. Đây là vị trí lưu lại cho Thái Thượng Lão Quân, khi bình thường không có đại sự gì, hóa thân thiện thi của Thánh Nhân này cũng sẽ không hiện thân.

Trừ chuyện này ra, mặc dù vị trí chính thần của Thiên Đình đa phần đều là ghế trống, nhưng các lộ Tiên Thần khác thì đang chỉnh chỉnh tề tề đứng thành bốn nhóm.

Mặt mũi Thiên Đình vẫn phải chú ý giữ gìn.

Nguyệt Lão là chính thần chưởng quản nhân duyên, mặc dù tu vi khá thấp, nhưng lại đứng hơi gần phía trước.

Chỉ là, vị lão quan này chưa từng tuỳ tiện mở miệng, chỉ ở bên cạnh lắng nghe mà thôi.

Hôm nay Nguyệt Lão cũng như thế, cúi đầu nghe các vị văn thần võ tướng ở phía trước bẩm báo một ít việc nhỏ lông gà vỏ tỏi.

Hiện nay Thiên Đình không có cách nào truyền chính lệnh xuống Tam Giới. Điều này cũng đại biểu cho bọn họ kỳ thật không có nhiều việc làm cho lắm. Tất cả chỉ phối hợp với vị bệ hạ "Chăm lo quản lý" này, diễn một hồi vở kịch "Cúc cung tận tụy".

Nhưng vị bệ hạ trên bảo tọa kia, lại rõ ràng chưa vừa lòng với chừng đó.

"Các vị ái khanh."

Thanh niên áo bào trắng cụp hai mắt xuống, nhìn ngọc giản trước mặt, lạnh nhạt mở miệng, thanh âm lưu chuyển qua lại bên trong đại điện.

"Đông Mộc Công nói, Ngũ Bộ Châu bây giờ, lập loạn thần miếu, tế tự Dã Thần, phi thiên chính số. Dĩ nhiên, Thiên Đình ta bây giờ binh mã trống rỗng, không thể không đòi lại. Nhưng dùng chức vị chính thần chiêu nạp những Dã Thần này nhập Thiên Đình, ta lại cảm thấy có một chút không ổn, việc này không khỏi chứng tỏ Thiên Đình ta quá thiếu uy nghiêm. Các vị ái khanh, có thượng sách gì không?"

Chương 126. : Học được, học được

[Lạc đường sao?]

Kẹt kẹt, kẹt kẹt...

Thẻ gỗ nhẹ nhàng lắc lư phất phơ theo gió thổi.

Một đám Tiên Nhân khuôn mặt thanh kỳ, tiên phong đạo cốt đứng lố nhố trước tấm thẻ gỗ lay động kia. Bầu không khí… thoáng có một chút xấu hổ.

Bọn họ tự nhiên đều không thể sử dụng tiên lực cưỡng ép thổi tan khốn trận nơi đây. Mọi người đều là nhân vật có tên tuổi, làm sao có thể hành động mất mặt như vậy được.

Cũng không biết ai bật cười trước, tất cả đám cao nhân đều chắp hai tay sau lưng, đồng loạt cười lên ha hả tỏ vẻ đã tính trước…

Bên ngoài trận, Lý Trường Thọ, Ngao Ất, Tửu Ô từ cao xuống thấp xếp thành một hàng, thành thành thật thật đứng. Khóe miệng Ngao Ất mang theo nét cười vui vẻ.

Sau đó, trong trận truyền đến tiếng nói của Tần Hoàn Tần Thiên Quân của Kim Ngao Đảo:

"Bố trí nơi đây cũng xứng đáng được khen một chữ Hay! Mượn phương pháp trận cơ tương thông, chuyển các loại trận thế gần nhau, một vòng lại một vòng, một hồi tiếp một hồi. Phương pháp phá giải duy nhất chính là cưỡng ép thổi tan khốn trận nơi đây… không thể không nói, bởi vì người bố trí nơi đây tu vi không cao, uy lực trận cơ không đủ, đại trận dễ dàng bị thổi tan. Nếu như là bần đạo luyện chế trận cơ kiểu này, dùng phương pháp bố trí này, chỉ sợ là Kim Tiên cũng có thể vây được. Hay, đúng là hay, ha ha ha ha!"

Lý Trường Thọ ở ngoài trận nghe những lời ấy, trong đáy lòng ngược lại là không có một chút gợn sóng nào.

Đường đường là Kim Tiên đại lão, cao thủ Tiệt Giáo nhãn hiệu lâu đời, nếu như ngay cả điểm ấy bố trí cũng đều nhìn không thấu, vậy mới thật sự khôi hài.

Đồng dạng, Lý Trường Thọ cũng hoàn toàn không có được khen ngợi mà tỏ ra mừng vui, ngược lại là có một chút cảm giác may mắn.

May mắn là "Quy Tức Quyết" của hắn vừa rồi chống đỡ được ánh mắt của cao thủ cảnh giới Kim Tiên…

Nếu nhìn từ điểm này, chuyện hôm nay cũng không phải là không có chỗ tốt.

Có đợt nghiệm chứng này, con đường che giấu khí tức bản thân mà trước kia hắn định ra cũng không bị sai đường lạc lối.

Nếu như tiếp theo, hắn không tránh khỏi việc tham dự đại hội nguồn gốc Tam Giáo. Công tác cải tiến môn pháp quyết này cũng có thể đỡ tốn sức rất nhiều.

Hắn cảm ứng sơ qua, phát hiện ra một đám lão thần tiên chậm rãi đi qua đi lại trong trận. Chúng tiên vừa bình luận vừa giao lưu trận pháp chi đạo, tất cả đều bày ra bộ dáng mình đã học hỏi được đôi chút gì đó…

Có thể nhìn ra cái gì? Lại có thể học được cái gì?

Bản chất của chỗ này, chính là mê trận khốn trận tiêu chuẩn

Chân Tiên!

Hả?

Lý Trường Thọ đột nhiên linh quang lóe lên, trong đáy lòng xẹt qua một tia chớp. Hắn quay đầu nhìn Tửu Ô, hai mắt đột nhiên trợn tròn.

Tửu Ô sư bá run lập cập: "Trường Thọ ngươi nhìn ta làm gì? Sao ánh mắt ngươi lại dọa người như thế?"

"Không việc gì, không có việc gì!" Lý Trường Thọ lập tức thu liễm biểu tình bên ngoài, nhưng trong lòng lại nổi lên sóng lớn ngập trời.

Suýt nữa quên mất, sau này vị Tần Hoàn Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo cũng là nhân vật nổi danh trên Phong Thần Bảng!

Thần thông lợi hại nhất của Thập Thiên Quân chính là Thập Tuyệt Trận!

Ở trong đại chiến Phong Thần tương lai, Thập Thiên Quân xem như là nhân vật trọng yếu của Tiệt Giáo, ra trận khá sớm. Sau khi bày ra Thập Tuyệt Trận, giết được một lượng lớn pháo hôi Xiển Giáo, cuối cùng bị cao thủ Xiển Giáo ra sức phá mất trận.

Đồng dạng, chính là bởi vì Thập Thiên Quân liên tiếp chiến bại, Thập Tuyệt Trận liên tiếp bị phá, mới dẫn xuất đại đệ tử ngoại môn Triệu Công Minh, đẩy đại chiến Phong Thần lên "cao trào".

Những chuyện này cơ bản đều không có quan hệ gì với Lý Trường Thọ…

Nhưng nếu như...

Nếu như...

Nếu như Tần Thiên Quân bởi vì xem những trận pháp đồ chơi nhỏ của chính mình, thu được một chút xíu dẫn dắt rồi nâng cấp Thập Tuyệt Trận của bọn họ lên phiên bản mới, làm thành liên hoàn trận. Vào thời điểm đại kiếp Phong Thần, có lẽ sẽ thật sự vây chết mấy vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo!

Như thế...

Cùng với hắn, vị đệ tử Nhân Giáo này…hẳn là…có khả năng… đại khái không có nhân quả quan hệ gì...

Ây cha? Lý Trường Thọ không nhịn được dùng tay ôm trán. Hắn đột nhiên rất muốn ngay lập tức mang theo sư phụ sư muội, tìm một cơ hội chạy đi Thiên Đình, hô một câu: "Hải Thần Nam Hải nay tới nhờ vả!"

Không đúng, thật sự chọc giận Thánh Nhân, Ngọc Đế cũng không bảo hộ được mình. Hắn chỉ có thể ôm chặt đùi Thái Thanh Thánh Nhân nhà mình...

Chuyện này, thật sự xem như tai bay vạ gió.

Lý Trường Thọ đang lo lắng, liền nghe một tia truyền âm của chưởng môn Vô Ưu đạo nhân như muỗi kêu lọt vào tai: "Trường Thọ á, khụ khụ...giải đại trận ra đi..."

Lý Trường Thọ vội vàng củng cố tâm cảnh, mở trận pháp ra hết.

Một đám lão thần tiên từng người cười lớn, đi ra từ lối thoát trong trận pháp.

May mắn thay, bọn họ vẫn chưa dò xét kỹ càng nơi đây, chỉ là đi dạo đơn giản, không có phát hiện ra những trận cơ chưa mở ở tầng ngoài cùng.

Chưởng môn Độ Tiên Môn - Vô Ưu đạo nhân đi ở phía trước nhất, chỉ vào Lý Trường Thọ, ấm giọng cười nói: "Trận pháp nơi đây chính là do tiểu đệ tử này bố trí."

Ngao Ất cùng với Tửu Ô lập tức thối lui về hai bên, để Lý Trường Thọ hiện ra phía trước, một người lùn và một rồng ngược lại là khá ăn ý.

Lập tức, từng đạo ánh mắt tụ vào Lý Trường Thọ.

Thân thể của Lý Trường Thọ căng cứng, khẽ khom người, trên trán lấm tấm mồ hôi. Sắc mặt hắn vừa tỏ ra có một chút khẩn trương, tiên lực trong cơ thể như một đầm nước đọng, mô phỏng ra pháp lực cảnh giới Quy Đạo đang bồi hồi vận chuyển...

Cũng may, từng đạo ánh mắt dần dần dịch chuyển khỏi hắn, vẫn chưa bị ai nhìn ra cái gì.

Sau đó, hắn liền nghe một hồi âm thanh tán dương. Người này nói đạo thừa Nhân Giáo quả nhiên không tầm thường, danh sư xuất cao đồ, người kia nói kẻ này sau này tất thành đại khí, vạn năm về sau, trận pháp chi đạo lại xuất hiện thêm một nhân tài…

Quy Tức Quyết vượt qua đợt thứ hai bị đại lão Kim Tiên nhìn chăm chú, nhưng lúc này Lý Trường Thọ không hề cảm thấy vui vẻ một chút nào.

Nếu như vì chuyện hôm nay, hướng đi của đại chiến Phong Thần bị thay đổi, đây chính là thiên đại nhân quả!

Nếu như bị Thánh Nhân thôi diễn, chính mình không thể có chỗ nào để đi trốn!

Hết lần này tới lần khác...

Tần Thiên Quân lại cười nói: "Vô Ưu chưởng môn, bần đạo muốn dùng mấy thứ bảo vật, đổi lấy pháp môn bố trí liên hoàn trận nơi đây. Ta muốn lấy về thưởng thức bàn luận một chút cùng với mấy vị huynh muội, không biết có thể hay không?"

Không! Khẳng định phải không! Mau nói đây là bí mật bất truyền của Nhân Giáo, chưởng môn lão đại!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lớn tiếng kêu gọi.

Đáng tiếc, "Hư KHông" chưởng môn Quý Vô Ưu cũng không thể nghe được tiếng lòng của Lý Trường Thọ. Thế là Vô Ưu đạo nhân vung tay lên: "Chớ nói bảo vật gì, chỉ là một chút tiểu pháp xử lý trận cơ, đúng không Trường Thọ?"

Lý Trường Thọ mặt lộ vẻ chần chờ, thấp giọng nói: "Vâng..."

Tửu Ô còn tưởng Lý Trường Thọ bị hù dọa, lão nghĩa khí đứng dậy, nói thêm: "Hồi bẩm chưởng môn, Trường Thọ đã sớm hiến tặng phương pháp liên hệ trận cơ cho môn phái."

"Ồ?" Quý Vô Ưu lập tức cười đến híp cả mắt, càng nhìn Lý Trường Thọ càng thấy thuận mắt, thậm chí đều động ý nghĩ thu đồ.

"Vậy hãy nhanh chóng mang tới, tặng cho Tần tiền bối!"

Tửu Ô vội vàng xác nhận.

Tần Hoàn cười nói: "Tóm lại là không thể lấy không chỗ tốt, nếu không đạo tâm ta khó có thể bình an."

Vừa nói, Tần Hoàn vừa lấy trong tay áo ra một chiếc sáo ngọc màu trắng. Toàn thân chiếc sáo ngọc này trắng noãn, linh quang lấp lóe trên đó, lại có từng tia từng tia thanh quang vờn quanh.

Đây có lẽ là một kiện Linh Bảo thượng giai, thậm chí có thể miễn cưỡng đạt đến cánh cửa "Linh Bảo Hậu Thiên"!

Tần Hoàn đưa sáo ngọc màu trắng cho Quý Vô Ưu, cười nói: "Vô Ưu chưởng môn chớ có chối từ, không thì trong lòng bần đạo coi như không thoải mái."

Quý Vô Ưu mỉm cười nhận lấy sáo ngọc màu trắng, dùng tiên lực bao khỏa, tiện tay đưa đến trước mặt Lý Trường Thọ, nói: "Còn không tạ Tần tiền bối ban thưởng bảo?"

Lý Trường Thọ dùng hai tay cầm sáo ngọc màu trắng, thấp giọng nói: "Tạ tiền bối ban thưởng bảo vật."

Lại nghe chưởng môn cười: "Tiểu Ngũ, bây giờ ngươi đi lấy pháp môn luyện chế trận cơ liên hoàn trận, lại thêm cho Trường Thọ ba trăm năm điểm Nguyệt Cung, xem như ngợi khen của môn phái đối với hắn. Sau này, trận pháp chi thuật trong môn phái tùy ý cho Trường Thọ lấy dùng. Nếu như Trường Thọ thiếu bảo tài luyện trận, có thể để Bách Phàm Điện phân phối nhiều hơn một chút."

Tửu Ô lộ ra sắc mặt vui mừng, lập tức lĩnh mệnh. Lão cưỡi mây vội vàng bay về hướng Phá Thiên Phong.

Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể kềm chế nỗi bất đắc dĩ trong đáy lòng, hành lễ cảm tạ chưởng môn.

Tóm lại, cũng được thêm một chút chỗ tốt.

Quý Vô Ưu hiển lộ thái độ của một chưởng môn, coi trọng và bồi dưỡng đối với đệ tử có tài. Sau đó cả đoàn lão thần tiên cưỡi mây trở về ngọc đài, tiếp tục xem lễ.

Tần Hoàn Tần Thiên Quân cũng cảm thấy có thu hoạch lớn, trước khi đi còn cố ý nhìn Lý Trường Thọ mấy lần, nhớ kỹ khuôn mặt và khí tức của hắn.

Trên đường bay trở về ngọc đài, vị Thập Thiên Quân lão đại ca này đã bắt đầu thỉnh thoảng nhíu mày cau mặt. Dường như Tần Thiên Quân đang thôi diễn tính toán trong lòng, nên làm thế nào để cải tiến Thập Tuyệt Trận của mười huynh muội mình…

Lý Trường Thọ đưa mắt nhìn nhóm đại lão này rời đi. Đợi bọn họ đi khỏi, hắn nhịn không được vuốt vuốt thái dương…

Ngao Ất ở bên cạnh cười nói: "Trường Thọ huynh biết thổi sáo không? Thổi một khúc xem!"

Lý Trường Thọ nở nụ cười méo mó khó coi, liếc nhìn đại trận của mình rồi mở khốn trận mê trận ra một lần nữa.

Trong đáy lòng hắn không nhịn được nổi lên hình ảnh như vậy:

Trên bầu trời âm u, cát vàng trận trận vần vũ. Hai nhánh đại quân giằng co trên mặt đất và trong không trung, phi cầm tẩu thú, kỳ nhân dị sĩ các nơi dàn thành đội hình sẵn sàng quyết chiến.

Bỗng nhiên đại quân một phương cấp tốc rút lui về phía sau. Trong thiên địa xuất hiện mười cái vòng xoáy to lớn. Những vòng xoáy này liên kết lẫn nhau, sát cơ trong đó lăng liệt hung thần ác bá.

Chín nam một nữ từ hiện ra trong vòng xoáy, cùng nhau hô to một tiếng:

"Chúng tiên Xiển Giáo, có dám nhập Thập Tuyệt Liên Hoàn Sát Đại Trận!"

Lý Trường Thọ cầm chiếc sáo ngọc màu trắng trong tay, miệng méo xệch dở khóc dở cười...

Ngao Ất vội nói: "Trường Thọ huynh, ngươi sao thế?"

"Không có việc gì, không có việc gì!" Lý Trường Thọ thở dài, liếc nhìn "phòng trà" cách đó không xa, khẽ nói: "Chút nữa hãy quay về khu vực thi đấu, giờ ta và ngươi qua chỗ kia trò chuyện một lát!"

"Ừm!" Ngao Ất ứng tiếng, trên mặt vẫn lộ rõ vẻ ảm đạm.

Hai người đi vào chỗ bàn trà giữa khu rừng nhập tọa. Lý Trường Thọ lấy lá trà ra, pha một ấm trà xanh rồi bắt đầu suy tư. Phen này pháp môn trận cơ liên hoàn lưu truyền ra ngoài, kế tiếp sẽ xảy ra vấn đề gì.

Tuy nói chính mình hiến cho môn phái pháp môn luyện chế trận cơ liên hoàn đại trận, đó cũng chỉ là phiên bản cũ trước kia đã đào thải. Nhưng phiên bản đó cũng có thể sử dụng, hơn nữa nghiên cứu theo ý tưởng ban đầu, chưa hẳn đã không phát triển ra biện pháp càng có ưu thế hơn…

Nghĩ lại, chính mình chỉ cung cấp một tí xíu ý tưởng và kỹ thuật duy trì. Thánh Nhân lão gia không đáng bởi vì chuyện này mà đi so đo với một tiểu đệ tử như mình.

Tuy nói mọi thứ đều phải tính toán chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, nhưng chuyện này...

Cũng phải tổng hợp cân nhắc.

Lý Trường Thọ đặt sáo ngọc màu trắng lên bàn, nhìn thấy sắc mặt của Ngao Ất có một chút ảm đạm, nhân tiện hỏi: "Thế nào, tu hành không thuận sao? Hay là Long Tộc lại gặp phiền toái gì?"

"Ài, Long Tộc vẫn như cũ, tu hành ngược lại là có một chút thuận lợi." Ngao Ất thở dài nói: "Trường Thọ huynh, ngươi cũng coi như người trong nghề, có thể cho ta ít giải pháp hay không?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Nói đi, trận pháp chi đạo có chỗ nào không hiểu?"

Gương mặt thiếu niên non nớt của Ngao Ất thoáng có một chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Không phải trận pháp chi đạo, cũng không phải sự tình tu hành, là...là mấy chuyện nam nữ…"

Lý Trường Thọ: "..."

Thối đệ đệ, con mắt nào của ngươi nhìn thấy ca ca là người trong nghề?

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Là chuyện của ngươi và Hạm Chỉ?"

"Ơ, thế là Trường Thọ huynh đã nhìn ra." Ngao Ất đỏ mặt gãi gãi đầu, thấp giọng nói: "Ta hiểu như vậy là có một chút không đúng, Hạm Chỉ xem như sư điệt của ta. Nhưng từ khi sư phụ nàng xảy ra chuyện không may, trong lòng ta liền…liền có một chút ý tưởng không nên có… Trường Thọ huynh, ngươi nói xem, ta đây có phải là...hơi bệnh hoạn một chút hay không?"

"Đừng nói vậy!" Lý Trường Thọ lắc đầu nói. Hắn xuất ra một cái bảo nang rồi từ trong đó lấy ra từng viên đan tỏa mùi thơm ngát. Sau đó vò nát tất cả những viên đan này rồi dùng pháp lực ngưng tụ thành một đoàn, chậm rãi vò.

Lý Trường Thọ thuận miệng hỏi: "Ngươi thổ lộ tâm ý với nàng rồi?"

"Ừm!" Ngao Ất nghiêm mặt nói: "Ta là nam nhi Long Tộc, thích ai liền thoải mái nói ra, vòng vo thì không phải là thật tình!"

"Bị cự tuyệt rồi?"

"Ừm!" Ngao Ất rũ cụp đầu: "Nàng nói không có rung động gì với ta, còn nói cảm giác ta giống như đệ đệ của nàng! Ai, cũng không biết làm sao vậy, từ năm đó, gặp một lão đạo mặt lạnh ở bên kia Nam Hải, ta bị lão ấy…về sau, thân thể hình người không cao lên được nữa!"

Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu, trong đáy lòng cũng có một chút xấu hổ. Trong tay hắn vẫn xoa nắn, trầm ngâm một hồi lâu...

"Ở chỗ ta có một ít rượu thuốc, ngươi có muốn thử một chút hay không?"

"Ừm?" Ngao Ất chớp mắt mấy cái: "Rượu thuốc gì?"

"Tăng cường dương khí, chuyên dụng cho nam nhi. Sau khi uống vào, thân thể có thể sẽ có một chút phản ứng...Cũng không đúng…Phương diện này…Cùng với chuyện thân thể hình người của ngươi không cao rõ ràng không có liên quan gì!"

Lý Trường Thọ chậm rãi xoa nắn, lặng lẽ suy nghĩ việc này.

Ngao Ất hiện tại xem như một công cụ hình người quan trọng của mình…Khục…xem như một đồng bạn sinh ý công đức quan trọng của mình, nếu có khả năng giúp đỡ thì vẫn phải giúp đôi chút!

Ngao Ất nhìn trong tay Lý Trường Thọ đã dần dần thành hình ba thanh "hình trụ to lớn" mùi thơm ngát, ngạc nhiên hỏi: "Trường Thọ huynh, ngươi làm cái gì vậy?"

"Lát nữa đi dâng hương cúng bái tổ sư gia." Lý Trường Thọ cười khẽ: "Không có ý gì, cầu an tâm mà thôi."

Ngao Ất run lên, sau đó mặt lộ vẻ giật mình.

Chẳng trách, Trường Thọ huynh có thể được chọn làm đại diện công đức...

Biện pháp dâng hương cho Thánh Nhân này, so với những người khác mà mình nhìn thấy thì hoàn toàn khác biệt!

Nên học, nên học.

Đúng lúc này, đám lão thần tiên kia trở lại phía trên ngọc đài. Cả nhóm vẫn như cũ thảo luận về sự tình liên hoàn tiểu trận, câu chuyện bàn tán càng lúc càng rôm rả.

Ngược lại có một vị trưởng lão Thiên Tiên Độ Tiên Môn khuôn mặt trung niên, vào giờ phút này cũng không nhịn được, đứng dậy cười nói: "Tiểu đệ tử Trường Thọ kia, cũng không chỉ có phong cách riêng trong trận pháp nhất đạo. Hắn tại phương diện đan đạo cũng là..."

"Khục! Khụ khụ!"

Vô Ưu đạo nhân che miệng ho khan một hồi, hung hăng trừng mắt nhìn trưởng lão kia. Vị trưởng lão Thiên Tiên kia lấy lại tinh thần, vội vàng ngậm miệng.

Thế là, trong lòng chúng lão thần tiên lại càng buồn bực và tò mò hơn chút...

Chương 127. Lễ vật lúc chia tay của Trường Thọ

Rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong, trên đường vội vàng trở về tham gia thi đấu trong môn, Lý Trường Thọ cố ý rẽ vào Bách Phàm Điện, dâng lên ba trụ "hương cao" cho Giáo Chủ Nhân Giáo.

Ba nén hương hôm nay, dường như phát huy một chút tác dụng...

Lý Trường Thọ trở lại nơi hẻo lánh chỗ dốc thoải, duy trì Phong Ngữ Chú giám sát các nơi. Hắn nghe được những đoạn thảo luận có quan hệ đến mình đã lác đác không còn mấy.

Lão thần tiên trên ngọc đài, đệ tử các nơi trong lòng chảo sông, tất cả ánh mắt đều đặt ở trên vòng đấu tranh đoạt vị trí ba mươi sáu người mạnh nhất...

Lý Trường Thọ nắm chặt chiếc Linh Bảo Bạch Ngọc Sáo, bắt đầu chậm rãi luyện hóa.

Hắn để ý Linh Nga đang ở gần đó chờ đợi đến vòng đấu, phát hiện ra trạng thái của Linh Nga vẫn bình thường, bên cạnh lại có Tửu sư thúc bồi tiếp, Lý Trường Thọ cũng không quản nhiều.

Tửu Ô đã giao ba trăm năm Nguyệt Cung cho Lý Trường Thọ, hơn nữa đều đổi thành bảo tài luyện chế trận cơ.

Có một khoản "tiền của phi nghĩa" nho nhỏ này, kế hoạch tổng hợp đại trận Tiểu Quỳnh Phong có thể sớm hoàn thành...đại khái ba phần ngàn.

Chỉ là, lời hứa hẹn lúc trước của Tửu Ô sư bá "tính ngươi thắng trận kế tiếp" cũng không được thực hiện, sau đó Lý Trường Thọ vẫn phải đi bổ sung một trận đấu pháp.

Cúi đầu nhìn chiếc sáo ngọc trong tay, Lý Trường Thọ cũng không khỏi hơi suy nghĩ, thứ này...

Có thể đổi được bao nhiêu bảo tài?

Nói đùa thôi!

Linh Bảo do Tần Hoàn Tần Thiên Quân ban thưởng, nếu hắn thật sự mang ra bán, đó chính là cố ý nhục nhã Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo, đoán chừng là sẽ bị treo lên đập chết.

Đại trận là vì tự vệ, Độc Đan cũng là vì tự vệ, có Linh Bảo hộ thân cũng có thể đề cao năng lực tự bảo vệ mình...

Vả lại, từ sau khi mình phi thăng, trong tay không còn Linh Bảo nào có thể phát huy đầy đủ toàn bộ thực lực của mình.

Chờ luyện chế xong chiếc Bạch Ngọc Sáo này, ở phần cuối cây sáo có thể đính thêm một chút lông linh thú, cũng có thể tạo thành "Tiên Bút", thi triển thần thông Tả Kinh Thành Pháp.

Lý Trường Thọ suy nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Sáo trong tay lập tức rung động hai lần, truyền ra một cỗ ý chí kháng cự yếu ớt.

Trong đáy lòng hắn vội vàng bỏ ngay ý nghĩ kỳ diệu này đi, tiếp tục dụng tâm trấn án linh tính của chiếc Bạch Ngọc Sáo này.

Trước hết phải "thuần phục" tốt nó đã, sau đó mới nghĩ đến chuyện làm "Tiên Bút".

Cái gọi là Linh Bảo là chỉ những bảo vật đã tự thân sinh ra linh tính cơ bản. Nhưng bởi vì sự hạn chế của Thiên Đạo, Linh Bảo Hậu Thiên cũng không thể hóa thành sinh linh, cũng không thể gánh chịu đại đạo, uy lực kém xa Linh Bảo Tiên Thiên.

Linh Bảo Tiên Thiên, sinh linh Tiên Thiên, xuất hiện rất nhiều ở thời Viễn Cổ. Khi đó Thiên Đạo chưa hoàn thiện, Tiên Thiên thụ đạo mà thành bảo vật, sinh linh có thể trực tiếp tiếp xúc đến đại đạo. Sinh linh có thể vô câu vô thúc tu hành mạnh lên, bảo vật cũng có thể lạc ấn uy thế đại đạo.

Niên đại ấy, đi trên đường có thể gặp được Linh Bảo, tùy tiện vào núi có thể thấy động thiên phúc địa.

Nhưng tương tự, đó cũng là một niên đại càng thêm hung hiểm hắc ám.

Các đại lão đều là tỉnh tỉnh mê mê, cũng không có khái niệm liêm sỉ là gì. Chỉ cần trông thấy bảo vật tốt liền nói hữu duyên cùng mình, trông thấy phúc địa ngon liền nói đây là chỗ ở trong số mệnh của mình…

Đối phương không đồng ý, vậy liền đánh một trận, nắm tay người nào lớn thì lẽ phải thuộc về người ấy.

Hiện nay, thế lực kế thừa tập quán từ thời Viễn Cổ sâu sắc nhất, hẳn là Nhị Thánh Tây Phương Giáo. Chỉ một câu "Ta thấy ngươi hữu duyên cùng với Tây Phương Giáo ta ", có thể độ cho người từ không thành có…

Lý Trường Thọ vừa suy nghĩ lan man, vừa tiếp tục luyện hóa Bạch Ngọc Sáo.

Không bao lâu, Linh Nga ủ rũ bay tới từ đằng xa. Nàng thoáng tỏ vẻ mất mát ngồi xuống bên cạnh sư huynh mình, nhẹ nhàng thở dài.

Linh Nga vừa bị bại bởi một đệ tử mầm tiên cảnh giới Quy Đạo cấp một, bị cắt đứt con đường tiến vào hạng ba mươi sáu người mạnh nhất.

"Sư huynh..." Linh Nga ủy khuất nũng nịu kêu.

"Chừa một chút mặt mũi cho đệ tử các Phong khác cũng tốt." Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Muội mới tu đạo được bao nhiêu năm? Ở đây muội nhỏ tuổi nhất, đã làm cho không ít sư huynh sư tỷ xấu hổ."

Ngồi cách xa nhau chỉ nửa trượng nhưng lại truyền âm nói chuyện, đây đại khái cũng là đặc sản chỉ có ở Tiểu Quỳnh Phong.

Linh Nga chớp mắt mấy cái, lập tức trở nên linh hoạt: "Sư huynh đang an ủi muội sao?"

"Ước pháp tam chương."

"Vâng!" Linh Nga mừng khấp khởi cười cười, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn của mình. Sau đó nàng lắc lư mông khẽ nhích bồ đoàn sang bên cạnh, tới gần chỗ sư huynh một chút xíu...

Thảm cỏ trên mặt đất có lẽ sắp bị trụi lủi…

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ truyền âm nói một câu: "Hiện tại đã có bốn ngàn năm mươi lượt."

Linh Nga lập tức dừng mông lại, cặp mắt to tròn kia tràn đầy vẻ đáng yêu, đôi môi cong lên nũng nịu nói: "Sư huynh, huynh thật nhẫn tâm, nhìn đôi tay nhỏ bé này của tiểu sư muội…bắt chép phạt vậy sẽ phế luôn cả hai tay thì sao?"

"Ừ! Nhẫn tâm đấy!"

"Xí! Chép phạt thì chép phạt!"

Linh Nga lập tức ngúng nguẩy quay đầu nhìn về phía khác. Lý Trường Thọ tỉnh bơ cười một tiếng, tiếp tục chờ đợi đến lượt mình lên sàn thi đấu…

Lại một ngày sau, thi đấu trong môn đi tới giai đoạn đặc sắc nhất: tranh đoạt giải nhất. Đây cũng là hồi cuối thi đấu trong môn lần này.

Lực chú ý trên tràng chiến đấu vào giờ phút này đều bị hấp dẫn bởi Hữu Cầm Huyền Nhã, cùng những mầm tiên xếp hạng trước mười. Những tân khách trên ngọc đài cùng với các trưởng lão cũng đều có một chút hăng hái quan sát, xem những đệ tử phía dưới này, có thể xuất hiện 'Cao thủ' trong tương lai hay không.

Hữu Cầm Huyền Nhã dù tư chất xuất chúng, nhưng trên con đường trưởng thành sau này vẫn còn quá nhiều yếu tố không xác định. Nàng có thể đạt đến cảnh giới Thiên Tiên hay không, lúc này không ai dám nói chắc được…

Nhất thời tranh phong không quý giá!

Ngay mai vấn đỉnh mới xưng hùng!

Ngay từ giai đoạn đầu tranh đoạt xếp hạng, tu vi "cảnh giới Quy Đạo cấp một" của Lý Trường Thọ có vẻ không đủ sức. Hắn dựa vào thổ độn, "dốc hết tất cả vốn liếng" thắng được ba trận, nhưng trận thứ tư lại gặp phải Hữu Cầm Huyền Nhã.

Lý Trường Thọ cũng không để cơ hội cho bất luận kẻ nào, mong chờ hí hửng được chứng kiến một trận thư hùng giữa Thủ tịch đệ tử và Tiểu Quỳnh Phong Lang Nha Bổng.

Ngọc giản của hắn vừa rung lên báo hiệu gặp Hữu Cầm Huyền Nhã...

"Ta nhận thua!"

Trên sân, Hữu Cầm Huyền Nhã nghe Trường Thọ sư huynh nhận thua liền run lên, sau đó quăng tới một ánh mắt áy náy.

Lý Trường Thọ: "..."

Nàng áy náy là vì cái gì? Thôi, mạch não của Hữu Độc sư muội hắn tóm lại là không thể hiểu rõ.

Thế là Lý Trường Thọ dừng bước ở hạng thứ mười tám, không sai biệt lắm so với quy hoạch thứ tự hắn định ra trước đây.

Hai đệ tử Tiểu Quỳnh Phong, một người thứ mười tám, một người ba mươi chín. Sau đó Tề Nguyên lão đạo đoán chừng là muốn khiến cho mấy vị cố sư tổ Tiểu Quỳnh Phong phải cúi đầu thán phục.

Những trận đấu tiếp theo, càng lúc càng kịch liệt tưng bừng hơn. Thi đấu trong môn cũng có càng nhiều thời khắc "hoành tráng" "trầm trồ". Nhưng một màn Lang Nha Bổng phá băng kia, thủy chung khiến cho những tràng cảnh phía sau không thể nào vượt qua được…

Cuối cùng, Hữu Cầm Huyền Nhã một mạch quá quan trảm tướng, lấy được danh hiệu đứng đầu bảng.

Lý Trường Thọ xem hết trận đấu pháp cuối cùng, liền lấy cớ đi tìm Ngao Ất cáo biệt, lập tức vụng trộm chạy đi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn…

Hữu Cầm Huyền Nhã vào thời điểm phát biểu cảm nghĩ chiến thắng của mình, nàng nói rất nghiêm túc:

"Lần thi đấu trong môn này không khỏi có một chút tiếc nuối, chưa thể gặp nhau trên đài cùng với vị sư huynh mà ta muốn luận bàn nhất."

Lúc này ở ngay trên mây, Lý Trường Thọ đang cáo biệt cùng với Ngao Ất, trong lòng hắn không khỏi nổi lên một chút cảm khái...

Rốt cục, đối với mạch tư duy của Hữu Độc sư muội, mình cũng dần dần có thể dự đoán được một bộ phận.

"Trường Thọ huynh, ngươi cứ an tâm tu hành trong môn. Không cần phải lo lắng nhiều những chuyện khác!" Ngao Ất khẳng khái nói.

Lý Trường Thọ lấy ra một cái bảo nang, nghiêm mặt: "Bên trong có mấy bức tranh, đây là những tác phẩm đắc ý gần đây của ta. Còn một cẩm nang nữa, có lẽ sẽ trợ giúp được đôi chút đối với sự tình khiến ngươi buồn rầu lâu nay…nhớ kỹ, chớ có mở ra trước mặt người khác."

Ngao Ất cười cười, lấy trong ngực ra hai khối ngọc phù truyền tin đưa cho Lý Trường Thọ, nói: "Trường Thọ huynh, hai khối ngọc phù này có thể giúp huynh trực tiếp liên hệ với ta. Nếu Trường Thọ huynh có cái gì...muốn nói, có thể dùng vật này truyền đạt."

Lý Trường Thọ nhận lấy ngọc phù truyền tin, hai người cùng nhìn nhau cười rồi đứng trên mây chắp tay vái chào lẫn nhau.

"Mây gió mênh mang, núi cao sông dài, hôm nay từ biệt cùng với Ất huynh, hẹn ngày gặp lại."

"Trông mong huynh an khang, sớm Đăng Tiên Lộ. Kim Ngao Đảo ở ngay tại chỗ giao hội Nam Hải và Đông Hải, Trường Thọ huynh nếu như rảnh rỗi có thể đến trên đảo chơi một chút, chúng ta nâng cốc trò chuyện cùng nhau…"

Sau đó, một người một rồng bèn nhìn nhau cười.

Ngao Ất quay người cưỡi mây chạy về bên kia, nơi Tiên Nhân Kim Ngao Đảo đang đứng thành một nhóm. Lý Trường Thọ lại xa xa chắp tay vái chào, Hạm Chỉ và mấy vị "Tiểu bối" cũng riêng phần mình hoàn lễ.

Lúc này, chưởng môn Quý Vô Ưu trực tiếp tiễn đưa nhóm khách nhân Kim Ngao Đảo cũng mỉm cười gật đầu.

Chưởng môn đại nhân nhìn tiểu đệ tử phía xa, lần này nhờ hắn mà Độ Tiên Môn kiếm được thêm chút mặt mũi, nghĩ đến tiếp theo làm thế nào để hắn vững vàng vượt qua Thành Tiên Kiếp...

"Cuối cùng cũng xong..." Lý Trường Thọ cưỡi mây bay về phía Tiểu Quỳnh Phong. Hắn vừa hạ xuống trên Tiểu Quỳnh Phong, từng mảnh từng mảnh mây trắng bay ra từ lòng chảo sông dưới Phá Thiên Phong.

Tất cả đệ tử các phong riêng phần mình trở về đỉnh núi. Có người cười, cũng có người mặt mày ủ rũ đau khổ tiếc hận…

Lý Trường Thọ đang làm tổng kết sơ bộ thì thấy Linh Nga đang cùng bay trở về với Tửu Cửu yêu thích Lang Nha Bổng không buông tay. Hắn cũng liền nghĩ đến việc cùng nhau đi tìm sư phụ bẩm báo "Tin vui".

Trước đây, nhiều đại lão đến Tiểu Quỳnh Phong như vậy, sư phụ lại còn có thể tỉnh bơ vững như Thái Sơn!

Nếu như không phải Lý Trường Thọ đã sớm phát hiện ra, sư phụ vẫn nằm trên giường ngáy o o, khẳng định hắn phải "Lau mắt mà nhìn" đối với sư phụ mình.

Nhưng không đợi Linh Nga bay về tới Tiểu Quỳnh Phong, tâm thần của Lý Trường Thọ nhảy một cái, lập tức sinh ra cảm ứng.

Nơi miếu Hải Thần trước đây đã từng tiếp đãi khách quý áo trắng, lần này dường như lại có "quý khách" tới thăm. Thế là, Lý Trường Thọ dùng Phong Ngữ Chú truyền âm cho Linh Nga còn ở hơn mười dặm bên ngoài: "Ta đột nhiên có cảm ngộ, đi trước bế quan tu hành, muội chiêu đãi Tửu Cửu sư thúc cho tốt."

Linh Nga lập tức gật đầu đáp ứng, Lý Trường Thọ quay người bay về phía đan phòng.

Tâm thần của Lý Trường Thọ hơi cảm ứng một chút, bên trong miếu Hải Thần chỗ kia đang có không ít khách hành hương. Lão giả áo xám trước đây đi theo Ngọc Đế hạ phàm đang đứng chắp tay ngay tại bên cạnh tượng thần, sau lưng mang theo hai vị "Thị vệ" cảnh giới Thiên Tiên.

Lý Trường Thọ ổn định lại tâm thần, trong đáy lòng trải qua một hồi thôi diễn, tính toán những chuyện mà lão giả áo xám kia sẽ nói với mình. Sau đó hắn lặng lẽ khởi động Đạo Nhân Giấy vẫn giấu ở dưới mặt đất chỗ miếu Hải Thần…

…

Cùng lúc đó, phía nam Độ Tiên Môn cách ba ngàn dặm, trên một đám mây trắng lớn chở đoàn Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo.

Ngao Ất trầm ngâm vài tiếng, trái lo phải nghĩ. Lúc này y đã không nhịn được, lấy bảo nang mà Trường Thọ huynh cho mình ra.

Ngao Ất cảm thấy hứng thú với những bức họa mà Trường Thọ huynh tâm đắc, chứ không phải vì xem những "Cẩm nang diệu kế" mà Trường Thọ huynh tặng mình!

Thế là, Ngao Ất lặng lẽ tách riêng đám mây của mình ra xa khỏi đoàn một chút. Mấy vị Kim Tiên, lão Thiên Tiên Kim Ngao Đảo lập tức quăng tới một sợi tiên thức, nhưng tất cả cũng đều chỉ mỉm cười không nói gì.

"Chỉ là xem bức họa..." Ngao Ất lầm bầm khẽ nói rồi lấy ra hai cuộn tranh, nhìn thấy cạnh ngoài cuộn tranh viết hai hàng chú giải:

[Tâm tình phấn chấn, nhiệt huyết dâng lên, cảm thấy mình ức chế không nổi, muốn đi thổ lộ tâm tình thì xem cuốn này]

[Tâm tình chán nản, sức không nâng được, cảm thấy kiếp này không còn hi vọng, lúc long sinh vô lực buồn đời thì xem cuốn này]

Ngao Ất ngẫm nghĩ, đầu tiên mở ra cuốn họa trục thứ hai. Y nhìn thấy câu thơ mở đầu:

"Xuân hoa thu nguyệt khi nào

Mộng trung nhân thế biết bao nhiêu người"

Mở bức tranh ra, ánh mắt Ngao Ất dao động, trên khuôn mặt thiếu niên non nớt lập tức đỏ bừng như gấc chín. Y vô thức nhắm chặt mắt lại, rồi nhịn không được hé ra một khe hở nhỏ, cẩn thận từng li từng tí nhìn hơn mười mỹ nhân khác nhau phía trên...

Thứ này, chẳng lẽ chính là nguyên nhân khiến Nhân Tộc sinh sôi nhanh chóng sao?

Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc đúng là có chỗ độc đáo...

Nhưng bức tranh mỹ nhân gợi tình này đối với thiếu niên còn chưa hoàn toàn lớn như Ngao Ất, thực tế là quá...

Liền nghe phía sau đột nhiên truyền đến vài tiếng tán thưởng: "Họa sĩ vẽ tranh này cũng thật là tỉ mỉ, hình người sinh động như thật, khó mà có được thần vận như thế."

"Không sai, quả thật không tệ."

"Bằng vào ta thấy, điều khó để vẽ bức tranh này chính là giữ được vẹn toàn hai chữ "nhã tục". Rõ ràng những mỹ nhân này đều thanh nhã không tục nhưng lại có thể khiến người ta miên man bất định. Chúng ta cũng coi như sống qua nhiều năm như vậy, được xem bức tranh thu thủy phẩm chất như này cũng là không nhiều."

Trên trán Ngao Ất treo đầy hắc tuyến, quay đầu nhìn, đã thấy mấy vị sư thúc vô thanh vô tức đứng ngay sau lưng mình, bình luận rôm rả.

Thấy Ngao Ất ấp úng nhất thời không nói ra lời, mấy vị Tiên Nhân Kim Ngao Đảo cố ý tới đùa cợt lập tức cười to một trận.

Bên trên mây phía trước, Tần Thiên Quân cũng mỉm cười nhìn chăm chú bọn họ. Mấy vị tiểu bối trẻ tuổi ở bên cạnh mặc dù hiếu kỳ muốn đi qua, nhưng lại không dám tùy ý như đám Luyện Khí Sĩ thế hệ trước.

"Ngao Ất sư đệ, mở một bức khác nhìn chút xem sao."

"Đồ tốt phải cùng hưởng chứ."

"Tới tới tới..."

Ngao Ất không ngăn trở kịp nữa, cũng không biết nên ngăn cản như thế nào, bức họa thứ hai đã bị một vị lão đạo cảnh giới Thiên Tiên cầm đi.

Mấy người khác xúm lại, lão đạo rung tay một cái, bức tranh cấp tốc được mở ra...

Nguyên bản một đám nhỏ náo nhiệt trên mây đột nhiên trở nên trầm mặc …

Khóe miệng của Tần Thiên Quân ở phía trước cũng run rẩy méo xệch mấy phần…

Một lão đạo yên lặng cuộn hai bức tranh lại, đưa cho Ngao Ất. Cả đám Tiên Nhân sắc mặt trầm tĩnh, thần như cây khô, cúi đầu bay trở về đám mây phía trước, tất cả đều hai mắt vô thần…

Ngao Ất hiếu kì mở ra nhìn, thấy trên đó ghi bốn chữ "Bách Mỹ Lão Hậu", y nhịn không được cười lên, lại không dám nhìn nhiều.

"Cũng chỉ có diệu nhân Trường Thọ huynh mới có thể thần ý thiên mã hành không như vậy!"

Sau đó, Ngao Ất thừa cơ lấy luôn cẩm nang kia ra, mở xem thì thấy bên trong là một tấm bảng gỗ, trên đó thình lình viết bảy chữ to: [Nếu Cầu Không Được, Đổi Cái Khác.]

Ngao Ất hơi suy tư, chắp tay khẽ thở dài. Sau đó y liền chấn tác tinh thần, thu hai bức tranh và cẩm nang vào túi, bay về phía trước.

Lúc Ngao Ất quay nhìn Hạm Chỉ sư điệt, ánh mắt trở nên trong suốt vô cùng thoải mái…

Chương 128. Khi sư huynh nổi giận

Bên trong miếu Hải Thần, hai vị thị vệ Thiên Tiên đứng ở đằng sau tiểu viện hẻo lánh, trên tay cầm bức Sơn Thủy Linh Đồ kia.

Nếu cẩn thận nhìn chằm chằm bức Sơn Thủy Linh Đồ này một hồi liền có thể thấy được trong đó có hai đạo nhân ảnh giống như đang sống, đang làm vài động tác nhỏ như đưa tay lên, chắp tay lại.

Dĩ nhiên hai thân ảnh này chính là Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ và vị Đông Mộc Công kia.

Hai người hàn huyên vài câu, bố trí mấy tầng trận pháp ngăn cách bên ngoài miếu Hải Thần. Sau đó cùng tiến vào tấm bảo đồ có thể ngăn được tiên thức dò xét, né tránh được thôi diễn thiên cơ.

Tấm bảo đồ này có lai lịch không nhỏ, chính là…bản mô phỏng của Linh Bảo Tiên Thiên Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Bên trong bức đồ, hai người hàn huyên vài câu, Đông Mộc Công cũng nói rõ ràng đơn giản mục đích tới.

"Lần trước Ngọc Đế bệ hạ trò chuyện với Hải Thần, đạt được rất nhiều lợi ích. Mấy ngày trước là dịp quần tiên hội tụ ở bảo điện Lăng Tiêu, bệ hạ đã ban chiếu chiêu an Hải Thần Nam Hải, dự là vài ngày nữa thánh chỉ sẽ tới nơi đây. Đạo hữu, sau này ta và ngươi sẽ là thần tử cùng điện rồi."

Lý Trường Thọ thoáng nhíu mày, nói: "Hai chữ "vài ngày" có thể ngắn có thể dài. Kính xin đạo hữu chỉ rõ, đại khái bao lâu nữa thánh chỉ sẽ được ban xuống."

"Nhanh thì trăm năm, chậm thì hai ba trăm năm." Đông Mộc Công vuốt sợi râu cười khẽ, trên khuôn mặt có một chút khô gầy kia lộ ra vài phần lúng túng.

"Tình trạng Thiên Đình hiện nay, đạo hữu có lẽ cũng đã biết rõ. Nguyên nhân là vì vị trí chính thần tại Thiên Đình hiện giờ đa phần vẫn đang bỏ trống, sự vận chuyển của Thiên Đạo hầu như đều dựa vào một mình bệ hạ để duy trì. Vì vậy một đạo thánh chỉ ban thưởng chức vị chính thần cần tối thiểu là một trăm năm mới có thể được Thiên Đạo chấp thuận."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười cười, nói: "Việc này không cần sốt ruột, chờ nghìn năm cũng không sao. Vả lại ta còn muốn nhờ Đông Mộc Công trở về báo cáo lại cho bệ hạ, ta có được thần vị cũng không có cách nào lập tức lên Thiên Đình tiếp chỉ. Cũng không thể để cho một tờ người giấy lên thay, chuyện này sẽ trở thành trò cười. Chờ thời cơ chín muồi thì ta sẽ vào Thiên Môn, nhập Lăng Tiêu, trở thành một phần lực lượng non nớt của bệ hạ."

"Đạo hữu không nóng cũng không vội, tâm tính thật đúng là ổn trọng." Đông Mộc Công tán thưởng một tiếng, hiển nhiên đã sớm đoán trước được Lý Trường Thọ sẽ nói như vậy.

Dù sao thì trong lần gặp mặt lúc trước, Lý Trường Thọ cũng đã từng đề cập qua việc bản thân tạm thời không tiện lên Thiên Đình.

Khi nào thánh chỉ được ban xuống, Lý Trường Thọ ắt sẽ lên Thiên Đình lãnh thần vị.

Rồi sau đó, hắn chỉ cần làm thần sứ, treo thêm bức họa của Ngọc Đế cạnh tượng thần của mình cùng với Ngao Ất tại mấy ngôi miếu lớn hương hỏa thịnh vượng, tuyên cáo rằng Hải Thần đã quy về Thiên Đình.

Đến lúc đó, hương hỏa công đức thì vẫn là hương hỏa công đức, sẽ giống như hiện tại không có gì thay đổi.

Mà Thiên Đạo cũng sẽ ban xuống Thiên Đạo công đức lên Hải Thần chính là hắn, hình thức giống như phát tiền lương vậy...

Nhưng mà phần Thiên Đạo công đức này cũng không lấy được dễ như vậy.

Lần này gặp mặt, Đông Mộc Công liền trực tiếp mang đến sáu vấn đề.

Trong đó, năm vấn đề đầu tiên là những sự tình mà Ngọc Đế vẫn chưa đưa ra được quyết định, muốn thỉnh giáo cao kiến của Hải Thần…Kỳ thật chính là muốn xác định giá trị của một mưu thần như hắn.

Lần này Lý Trường Thọ cũng không hấp tấp, mà sau khi suy nghĩ chu toàn rồi mới bắt đầu đưa ra một vài "thiển kiến" của hắn.

Hỏi rõ mục đích cần đạt được, hắn tự mình hạn chế "tầm nhìn", đưa ra những điều mà Ngọc Đế cũng có khả năng gặp phải.

Những thứ này cùng với mười hai điều trước đây có sự khác nhau rõ ràng, vì chuyện này hơn phân nửa được Lý Trường Thọ tổng kết thông qua các câu chuyện được kể lại trong tương lai mà hắn đã biết...

Nhưng câu cuối cùng mà Đông Mộc Công hỏi lại có liên quan tới bản thân lão. Đó mới chính là việc khó khiến Lý Trường Thọ đau đầu.

Chuyện này, liên quan đến Thánh Nhân.

Về thân phận, huyết mạch, thậm chí chuyện xưa của Đông Mộc Công, tại lần gặp mặt lúc trước thì Lý Trường Thọ cũng đã phỏng đoán được đại khái.

Hôm nay lại cẩn thận nghe Đông Mộc Công nói chuyện, Lý Trường Thọ cũng không khỏi cảm khái.

Vị lão giả trước mắt này...

Quả thực cũng không dễ dàng.

Gọi là Đông Mộc Công, kỳ thật chính là Đông Vương Công, kiếp sau người này chính là Thuần Dương Tiên Nhân "Lữ Động Tân".

Thiên Đình thuở sơ khai, Thánh Nhân lão gia vì kiềm hãm thực quyền của Ngọc Đế mà lập ra một Đông Vương Công, chuyên quản lý nam tiên Thiên Đình.

Vốn chuyện này cũng không có gì, tuy rằng quyền hành hiện tại và Ngọc Đế ngang bằng nhau, nhưng bản thân Đông Vương Công lại chính là thủ hạ của Ngọc Đế.

Phiền toái ở chỗ, có thần vị tương ứng với Đông Vương Công lại là Tây Vương Mẫu, một người quản lý nam tiên, một người quản lý nữ tiên của Thiên Đình.

Mà Tây Vương Mẫu và Vương Mẫu nương nương sau này chính là cùng một người!

Nàng và Ngọc Đế đều cùng thuộc Tử Tiêu Cung, từng là đồng nữ, đồng tử đi theo tùy tùng bên cạnh Đạo Tổ, hai người chính là thân sư huynh muội.

Căn cứ vào sự quan sát âm thầm của Đông Mộc Công, Ngọc Đế và Vương Mẫu chính là thanh mai trúc mã, tỏ ra vô tư trong sáng, chỉ lo cai quản các chư thần Thiên Đình.

Nhưng Đông Mộc Công thường xuyên chứng kiến Ngọc Đế ra vào Dao trì ở Thiên Đình. Có đôi khi hai người còn cùng nhau đi Dao trì ở Tây Côn Lôn...

Mà bây giờ Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu lại thành một cặp quản lý nam tiên, nữ Tiên Thiên Đình, thường xuyên được các Tiên Nhân trên Thiên Đình xem là một đôi với nhau...

Ngọc Đế có thể không nhịn đến nghẹn sao?

Vốn ban đầu Đông Vương Công nghĩ rằng bản thân được Thánh Nhân lão gia bổ nhiệm, cho dù là Ngọc Đế bệ hạ cũng không dám động tới mình.

Nhưng rất nhanh, lão liền...bị Ngọc Đế dạy dỗ trở nên trung thành và tận tâm!

Càng biết rõ thủ đoạn của Ngọc Đế, lão càng cảm thấy vẻ vang khi có thể phò trợ cho người đứng đầu Tam Giới!

Tuy rằng Ngọc Đế không có đề cập qua sự tình "Đông Vương Công - Tây Vương Mẫu", nhưng Đông Vương Công cũng không dám không biết điều.

Vì vậy, Đông Vương Công tự sửa thành Đông Mộc Công. Ngày thường cẩn thận dè dặt, tuyệt đối không sử dụng quyền hành "quản lí nam tiên" trong tay. Ngọc Đế nói cái gì thì Đông Mộc Công lão làm cái đó.

Nhưng hiện giờ thế lực của Ngọc Đế vẫn chưa đáng kể, dưới trướng lại không có nhân tài.

Một khi Ngọc Đế đủ lông đủ cánh, bất luận là thu hồi quyền lực hay cân nhắc thanh danh, Đông Mộc Công lão nhất định sẽ bị...

Nhất định sẽ bị...

Đông Mộc Công sầu lo nhiều năm mà không có người để cùng thương lượng. Mấy ngày gần thấy Ngọc Đế rất tán thưởng đối với Hải Thần Nam Hải, lão cũng thực là không còn cách nào khác mới đến nơi này.

"Đạo hữu thiện mưu đa trí, có thể vì bần đạo vạch ra một hướng đi chăng?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, trên khuôn mặt lão tiên do Đạo Nhân Giấy hóa thành cũng lộ ra vài phần khó xử.

Đông Mộc Công đứng dậy vái một cái, lấy ra hai kiện pháp bảo từ trong tay áo, thấp giọng nói: "Nếu như đạo hữu có thể chỉ điểm đôi chút, bần đạo tất có hậu tạ!"

Tính tình của Lý Trường Thọ cũng không dễ dàng động tâm với ngoại vật, nhưng Đông Mộc Công cho thực nhiều...

Khụ…chuyện này, cho nhiều hơn nữa cũng không được!

Dù là dạng đề khó năng này, Lý Trường Thọ vốn đã có giải pháp tối ưu.

Nhưng nếu mình giúp Đông Mộc Công, đó chính là phá hủy tính toán của Thánh Nhân lão gia.

Vô luận là Thánh Nhân lão gia nào bổ nhiệm Đông Vương Công này đến gây ảnh hưởng lên Ngọc Đế, thì cũng không phải là dạng nhân quả mà Lý Trường Thọ dám đi trêu chọc.

Mạng và tiền tài, Lý Trường Thọ tự nhiên nhận thức rõ ràng.

Lý Trường Thọ thở dài: "Ta cũng không giúp được đạo hữu chuyện gì, việc này chủ yếu phải xem đạo hữu có thể lui một bước hay không."

Đông Mộc Công vội nói: "Nếu như sau này có thể không lo tính mạng, có thể bảo vệ được con đường trường sinh, thì cũng đã quá đủ!

Lý Trường Thọ suy nghĩ một chút, nói: "Mọi chuyện không thể gấp, thối lui ba bước, cây khô nở hoa!"

"Xin hỏi, ba bước kia là…?"

"Ta quả thực là không dám nói." Lý Trường Thọ cười cười lắc đầu, đẩy hai túi pháp khí trữ vật kia trở về.

Nhân quả này hắn không muốn vướng vào, cũng không thể vướng.

Nhưng bây giờ Đông Mộc Công là sứ giả của Ngọc Đế, Lý Trường Thọ cũng không thể làm khó người này.

Chỉ cần trên cơ sở không phải gánh chịu nhân quả, hắn có thể đưa ra một cái chủ ý miễn phí cho Đông Mộc Công...

...

"Gần đây sao mọi người lại cứ thi nhau đưa cho ta bảo tài thế nhỉ?"

Trong đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ nói thầm một tiếng, đã sớm để cho Đạo Nhân Giấy bên ngoài sơn môn chạy tới biên giới Nam Hải.

Đông Mộc Công khăng khăng lưu lại hai túi pháp khí trữ vật kia, vừa đưa quà vừa cảm động rơi nước mắt với Lý Trường Thọ.

Rõ ràng, Lý Trường Thọ chỉ đưa cho lão một chút biện pháp trị được phần ngọn chứ không trị được tận gốc, vậy mà Đông Mộc Công lại giống như được mở ra cánh cổng tới một thế giới mới...

Lý Trường Thọ âm thầm tính toán, những bảo tài lần này nhận được đủ để hắn tu hành mấy năm.

Sau khi chấm dứt thi đấu nội môn, các phong ở Độ Tiên Môn cũng nhanh chóng an tĩnh lại, đám đệ tử trẻ tuổi quay về với cuộc sống tu tiên ngày thường một lần nữa.

Linh Nga, Tửu Cửu, còn có Hữu Cầm Huyền Nhã vừa tới cách đây mấy canh giờ trước, hiện đang ở trong nhà tranh uống rượu mua vui.

Đây là cuộc tụ hội của các tiểu tiên nữ, Lý Trường Thọ hiện thân thì thật không đúng lúc, liền dứt khoát không qua.

Lý Trường Thọ lấy ra một tấm thẻ tre, ở trên viết xuống rất nhiều hạng mục công việc bắt đầu từ hôm nay cho đến trước đại hội nguồn gốc Tam Giáo.

Thứ nhất, luyện chế trận cơ, cải tạo bổ khuyết hệ thống trận cơ hạch tâm của đại trận ở Tiểu Quỳnh Phong.

Thứ hai, tiếp tục cải tiến Quy Tức Bình Khí Quyết, để chính mình ứng phó với tình huống "tai họa" vạn nhất không thể tránh khỏi.

Về đại hội nguồn gốc Tam Giáo lần này, Lý Trường Thọ quyết định mượn cớ bị ốm (luyện công tẩu hỏa nhập ma) để khỏi đi. Khi đó chỉ cần hai vị Kim Tiên nội môn không đến khám chữa bệnh cho hắn, liền có thể dễ dàng qua mắt.

Nhưng Lý Trường Thọ mơ hồ cảm thấy, việc này cũng không có đơn giản như vậy...

Sau hai việc cần làm ở trên, hắn mới nghĩ tới chuyện luyện đan phát tài.

Mà không có được ghi trên thẻ trúc còn có hai loại sự tình nhất định phải làm: Theo dõi động tĩnh Tiên Lâm Phong và khích lệ sư phụ thoát khỏi việc tự bế.

Từ đó, sau cuộc thi đấu nội môn, mọi chuyện sinh hoạt lại khôi phục phong phú như ngày thường.

Lý Trường Thọ hao tốn thời gian ba năm mới biến tài bảo nội môn ban thưởng, cùng với một phần tạ lễ của Đông Mộc Công thành "lực phòng ngự" của Tiểu Quỳnh Phong.

Còn hai túi pháp khí trữ vật trống rỗng của Đông Mộc Công, Lý Trường Thọ lo lắng có công hiệu "truy tung" nên trực tiếp phế bỏ.

Hắn kiểm tra kỹ càng từng kiện bảo tài, linh thạch sau đó mới dùng phù lục bí mật của Vu Tộc lần lượt phong bế lại, cất vào trong bảo nang của mình.

Mấy pháp bảo Đông Mộc Công cho thì được Lý Trường Thọ trực tiếp an bài trong tay Đạo Nhân Giấy bên Nam Hải, tuyệt đối không mang theo bên người mình…

Sau đó, Lý Trường Thọ tính toán đường về của Đạo Nhân Giấy. Hắn để cho Đạo Nhân Giấy đi vài vòng mới trở lại phụ cận Độ Tiên Môn, nhờ sư phụ ra ngoài mang về Tiểu Quỳnh Phong.

Thân phận bây giờ của hắn tuyệt đối không thể bại lộ trước mặt Ngọc Đế. Nếu không hình tượng "lão thần tiên đa mưu túc trí" do mình vất vả dựng nên sẽ bị hủy hoại chỉ trong giây lát...

Giải quyết xong một mớ trận cơ, Lý Trường Thọ lại luyện chế ra một ít đan dược, vì tiểu sư thúc yêu rượu như mạng mà ủ thêm một đống rượu ngon.

Giai Nhân Mị đã bị hắn triệt để đào thải, dù sao vẫn có một chút nhân quả liên quan đến loại rượu ấy.

Một ngày này...

Bận rộn mấy năm, xử lí ổn định, Lý Trường Thọ cũng muốn nghỉ ngơi thư giãn một tí.

Tu hành chính là như vậy, cần phải chặt lỏng vừa phải. Nếu cứ căng thẳng mãi sẽ chỉ làm cơ thể và đầu óc bản thân trở nên mệt mỏi.

Hiện giờ, tản bộ tại Tiểu Quỳnh Phong, tùy ý dạo vài vòng chính là sự nghỉ ngơi khó có được. Hơn nữa còn giúp hắn dễ dàng có một chút cảm xúc sinh ra từ trong đáy lòng, bỗng nhiên giác ngộ.

Bước chầm chậm trong rừng, hít thở không khí trong lành, trong đáy lòng chảy xuôi từng đợt cảm khái.

Đi dạo một hồi, hắn đã đến Linh Thú Quyển mà bản thân năm đó vất vả dựng nên.

Lý Trường Thọ dưỡng linh thú, chủ yếu là vì máu của chúng có giá trị cho việc luyện đan. Trừ lần đó ra, còn có nuôi thêm một vài dị thú hữu dụng như nhện Tam Đầu Trùng Đồng.

Lúc này nhìn lại Linh Thú Quyển, kỳ thật phần lớn linh thú đã sớm vô dụng.

Nhưng Lý Trường Thọ dù sao cũng là có một chút cảm xúc với chỗ này. Khi không có việc gì liền trêu đùa "Nhị Bàn", chọc chọc cái kia "A Hoa", vui vui mừng mừng, dương dương tự đắc.

Hôm nay, Lý Trường Thọ theo thói quen đi tới chỗ của Nhị Bàn, khóe miệng lộ ra bộ dáng tươi cười điềm đạm, nhưng dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Hả?

Nhị Bàn đâu?

Các nơi trong Linh Thú Quyển hoàn hảo không hỏng, không giống như là chạy đi mất.

Tiên thức đảo một vòng...

Ôi chao?

Linh thú trong Linh Thú Quyển của mình làm sao lại thiếu đi hơn phân nửa?

Lý Trường Thọ lập tức điều tra sư muội, sư phụ, cùng với...Tiểu sư thúc đang nằm trên giường Linh Nga ngáy o...o..., phát hiện ra Tiểu Quỳnh Phong cũng không có dị trạng gì.

Ngày thường, lúc hắn luyện chế trận cơ hay lúc tu hành cũng đều tản ra tiên thức khắp Tiểu Quỳnh Phong. Nếu có sự tình dị thường thì hắn nhất định phải biết.

Nếu như không có sự tình dị thường gì, những hình ảnh này sẽ hóa thành một bộ phận trí nhớ không trải qua tâm thần hắn mà trữ ở trong đáy lòng…tuổi của Tiên Nhân động một chút là trăm năm ngàn năm, cho nên loại "pháp thuật" này cũng rất cần thiết.

Lúc này Lý Trường Thọ bấm tay suy tính, lục lại trí nhớ bản thân. Hắn rất nhanh liền thấy được một màn mà trước đây mình vô thức xem nhẹ...

Đại khái ba năm trước đây, ngày nào đó sau giờ ngọ, ba muội tử xinh đẹp cũng xuất hiện bên trong Linh Thú Quyển.

Linh Nga trông tràn đầy buồn rầu đang nhìn một ấu thú đã chết do nàng quên cho ăn, ngồi ở đằng kia cảm thấy sầu não một hồi.

Hữu Cầm Huyền Nhã thở dài: "Sư muội, hãy bớt đau buồn."

"Trái lại chuyện này không có sao, trước đây bởi vì thi đấu nội môn, ta không để ý mấy việc này thì sư huynh cùng lắm cũng chỉ mắng vài câu."

Linh Nga nhẹ nhàng lắc đầu, vừa cười nói: "Vừa vặn hôm nay sư muội ta bộc lộ tài năng, chúng ta đến suối nước sau núi nướng nó lên ăn, như thế nào?"

Tửu Cửu lập tức hoan hô một tiếng, Hữu Cầm Huyền Nha tuy chỉ nhỏ nhẹ nhíu mày, nhưng cũng không có ngăn cản.

Thế là, nửa tháng sau...

"Tiểu Linh Nga, ngươi xem con này, thoạt nhìn không có bị bệnh."

"Ừ…Có thể bị bệnh ngầm!""

"Loại này nướng kiểu gì đây?"

"Loại này hầm cách thủy nấu canh, mùi vị mới là ngon nhất."

"Làm!"

Thế là, lại mười ngày sau...

"Hôm nay tiểu Nhã khó lắm mới đến được một chuyến, sao không có linh thú đáng yêu nào tự đâm đầu vào cây nhỉ?"

Tiểu sư thúc âm thầm phất tay một chút, hai đầu linh thú bỗng nhiên chạy nhanh, đâm đầu vào ngay gốc gốc đại thụ chết ngay tại chỗ, hết sức mới lạ.

Lại bảy ngày sau...

"Con này hình như bị cảm nắng rồi!""

Lại ba ngày sau...

"Oa, con này thoạt nhìn tuyệt đối là có tâm ma rồi! Tiểu Nhã ngươi nói có đúng hay không!"

"Ừ!" Hữu Cầm Huyền Nhã dùng sức gật gật đầu.

"Chuyện này…cũng có thể nhìn ra được?" Tiểu Linh Nga có một chút chột dạ hô hào.

Lại…

Lại…

Lý Trường Thọ không dám xem tiếp, đưa tay lên bóp chặt cái trán.

Không được, có một chút chóng mặt.

Nếu mà hắn xuất quan muộn một năm, toàn bộ Linh Thú Quyển đều sẽ bị ba nữ Luyện Khí Sĩ kia ăn hết sạch rồi!

"LAM LINH NGA!""

Thân thể thiếu nữ đang ngồi dưới gốc liễu chép Ổn Tự Kinh bỗng run lên, đưa tay che hai mắt.

Chết rồi, vụ án bị lộ rồi...

Linh Nga chợt nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo giống như Cửu U hàn phong từ phía sau lưng đến bên tai mình.

"Mau, đi mời Hữu Cầm sư tỷ của ngươi đến đây, ta có mấy lời, muốn nói chuyện "vui vẻ" với nàng."

"Ài...!"

Chương 129. tiên thức độc đan: Tâm Hỏa Thiêu Thân

Lý Trường Thọ nhìn ba nữ Luyện Khí Sĩ một lớn hai nhỏ trước mắt…

Tửu Cửu đôi mắt mơ màng chưa tỉnh ngủ, vẫn còn vặn eo bẻ cổ ngáp một cái, quần áo trên người xộc xệch chỗ căng chỗ nhúm…

Hữu Cầm Huyền Nhã ở bên cạnh thì nhìn thẳng Lý Trường Thọ, đôi mắt đẹp trong sáng khẽ chớp chớp, vẻ mặt dường như đã chuẩn bị sẵn sàng chịu nhận án phạt…

Linh Nga vào giờ phút này cúi đầu đứng bên giường, mặt mũi tràn đầy vẻ sống không còn gì luyến tiếc. Nếu như hỏi Linh Nga - người trong cuộc này, tâm tình bây giờ của nàng như thế nào, câu trả lời khẳng định là rất hối hận.

Lúc trước đáng ra nàng không nên khoe khoang thủ đoạn nướng thịt kia, từ đó để cho tiểu sư thúc cùng với Hữu Cầm sư tỷ lần lượt vây hãm dụ dỗ.

Nàng biết rất rõ ràng sư huynh sau khi xuất quan khẳng định sẽ chửi mắng mình một trận, nhưng lại ôm mấy phần tâm lý "Huynh không trách đám nữ nhi"…

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, chậm rãi thở ra một hơi.

"Trường Thọ sư huynh!" Hữu Cầm Huyền Nhã hai tay chắp lại, cúi đầu nhận sai, mái tóc dài chải thành đuôi ngựa nhẹ nhàng lắc lư.

"Huyền Nhã thấy mấy con linh thú nên yêu thích, mới giật dây Linh Nga sư muội tìm đủ kiểu lừa gạt, biến bọn chúng thành đồ ăn… Huyền Nhã nguyện lĩnh hết thảy trách phạt của sư huynh!"

Lý Trường Thọ mỉm cười, ôn thanh nói: "Ăn ngon không?"

"Ngon!…Ớ!"

Trên gương mặt vốn nên là băng sương mỹ nhân của Hữu Cầm Huyền Nhã nổi lên rặng mây đỏ ửng. Tửu Cửu bên kia thì ngáp một cái: "Tiểu Trường Thọ, chẳng phải ăn mấy con linh thú của ngươi hay sao, để sư thúc lấy bảo tài linh thạch đền bù cho ngươi là được chứ gì?"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Sư thúc, bảo tài linh thạch của ngươi đã hóa thành một loại phương thức khác, làm bạn bên cạnh ngươi."

"Hỏng bét! Xém chút quên mất vốn liếng đều đã dùng hết!" Tửu Cửu lập tức giật mình một cái, cả người thanh tỉnh lại, chân trần váy ngắn đứng trên mặt đất, ngơ ngác hồi lâu. Nàng mặc dù có đôi khi hơi "man" một chút, nhưng thân là sư thúc, còn không đến mức khi dễ một vị tiểu sư điệt.

Linh Nga khe khẽ thở dài, nhẹ nhàng cắn môi. Nàng biết mình lúc này nhất định phải thống nhất mặt trận, kéo tiểu sư thúc cùng với Hữu Cầm sư tỷ lên thuyền hải tặc.

Thế là, Linh Nga thấp giọng nói: "Sư huynh, toàn bộ nguyên nhân của việc này bắt nguồn từ muội..."

"Sư muội, không cần khẩn trương như vậy!" Lý Trường Thọ cười híp mắt nói câu: "Dù sao bản sư huynh cũng không phải là ma chướng gì, muội sợ hãi như thế làm gì."

Khóe miệng của Linh Nga co quắp một trận, vô thức lui lại nửa bước.

"Bỏ qua cho tiểu Linh Nga đi! Có chuyện gì cứ đặt hết lên đầu ta đây!" Tửu Cửu quả quyết kéo Linh Nga bảo hộ ở sau lưng, ưỡn ngực ngẩng đầu, nói: "Thiếu nợ thì lấy thân đền! Sư thúc ta phụng bồi tới cùng!"

"Sư thúc chớ nói như vậy!" Lý Trường Thọ cau mày nói: "Đệ tử đối với ngài thủy chung vẫn là tôn kính, không có ý nghĩ xấu gì."

"Xùy! Ta nói là ta thiếu nợ thì ta sẽ ra sức giúp ngươi luyện đan luyện trận cơ để đền bù lại!" Tửu Cửu khẽ hừ một tiếng, vừa mới rồi cũng biết mình nói hớ hênh, hơi đỏ mặt một chút. Nhưng nàng vào giờ phút này lại là không thể buông xuống "Uy nghiêm" thân là sư thúc, mạnh miệng nói thêm câu: "Hóa ra là ngươi có ý nghĩ xấu kia? Vậy ngươi định bắt Linh Nga và bọn ta đền bù cái gì, nói ra để bản sư thúc được thêm kiến thức!"

Lý Trường Thọ hơi run rẩy khóe miệng, không dám nói tiếp đề tài "thiếu nợ lấy thân đền" này, hắn chắp tay thở dài: "Ăn thì cũng ăn rồi, ta còn có thể bắt các vị phun ra hay sao? Nhưng Tiểu Quỳnh Phong ta không thể vô duyên vô cớ gặp tổn thất như vậy, giá trị của những linh thú kia ta sẽ tính toán kỹ càng. Hiện tại ta cho ba vị một cái phương thức để đền bù lại…ba vị nhìn qua đây…"

Nói xong, hắn móc trong tay áo ra hai tấm da cừu cuộn tròn, chậm rãi mở ra, trên đó lại là một bản thiết kế khá phức tạp.

"Nếu mọi người cảm thấy không có vấn đề, vậy ngay ở phía trên quyển trục này, tự điểm chỉ vào rồi lập lời thề. Sau đó tùy thời gian mà khởi công xây dựng."

"Đây là cái gì?" Tửu Cửu bu lại trước nhất, ba người xúm đầu vào xem rồi thoáng có một chút buồn bực...

Thế là, tầm nửa ngày sau.

Bên ngoài Linh Thú Quyển, ba nữ Tiên Nhân một lớn hai nhỏ cùng xắn tay áo, thu gọn váy dài dây lưng. Các nàng dùng tiên lực, pháp lực kéo lấy một đống vật liệu vừa xử lý tốt, chậm rãi bay tới từ đằng xa...

Tiểu Quỳnh Phong rất nhanh liền vang vọng một trận âm thanh nũng nịu hổn hển của nữ nhân đang làm việc nặng.

Bên trong đan phòng, ngón tay Lý Trường Thọ hơi động một chút, gia cố thêm hai tầng đại trận ngăn cách xung quanh Tiểu Quỳnh Phong.

Mặc dù hắn không để ý tới người khác nói gì mình, nhưng nếu để đệ tử phong khác ngẫu nhiên nhìn thấy: Vị thủ tịch đại đệ tử bên ngoài giống như băng sơn, chạm tay có thể bỏng lại làm thợ mộc phụ hồ ở Tiểu Quỳnh Phong nhà hắn …

Những đệ tử đồng môn cùng thế hệ kia vẫn ôm ánh mắt mỹ hảo hâm mộ vị thủ tịch đại mỹ nhân này, nếu nhìn cảnh này đoán chừng sẽ sinh ra tâm ma mất.

Khẽ lắc đầu, Lý Trường Thọ tiếp tục khai lò luyện đan.

Dược liệu luyện chế Hùng Tâm Đan sung túc, có thể làm mấy lô đan thấp giai bán đi, mua thêm linh thú con non về mới là hợp lý. Để Linh Thú Quyển trống rỗng khiến cảm thấy giống như cảnh sắc Tiểu Quỳnh Phong cũng không được viên mãn.

Lần này, có lẽ phải mua một số loại linh thú giá rẻ, thịt ngon!

Hiện nay, luyện đan phải dùng máu của linh thú ít nhất cũng phải là loại sống mấy ngàn năm. Trên Tiểu Quỳnh Phong cũng không có những thứ này, khi cần phải đi Đan Đỉnh Phong kiếm chác đôi chút…

Luyện đan nửa tháng, phụ cận Linh Thú Quyển cũng náo nhiệt nửa tháng.

Lý Trường Thọ cũng không gây khó xử cho ba nàng công nhân xây dựng, dù sao một người là thân sư muội, một người là tiểu sư thúc quan hệ thân cận, còn có một vị Hữu Độc sư muội luôn tỏ ra quá nghiêm túc với mọi thứ.

Lý Trường Thọ cũng chỉ bắt các nàng ở phụ cận Linh Thú Quyển, chỗ sơn linh thủy tú cảnh đẹp tự nhiên dựng thêm một cái lầu các, để làm nơi chơi đùa của các nàng sau này.

Bên hồ là khu hắn và sư phụ nghỉ ngơi, để các nàng nô đùa ở gần đây cũng không quá tốt.

Tổng thể công trình trừ toà lầu các này ra thì còn có thêm một chút xíu quy hoạch cải tạo Linh Thú Quyển.

Dựa theo hiệu suất lúc này của các nàng…hừm…đoán chừng trong vòng ba mươi năm nhất định có thể hoàn thành, cũng không ảnh hưởng đến việc Hữu Cầm Huyền Nhã đi tham gia đại hội nguồn gốc Tam Giáo.

Vừa làm việc vừa vui đùa ầm ĩ, phần công việc đắp kín lầu các có thể làm trong nửa ngày nhưng lại kéo dài luôn thành nửa tháng…

Lý Trường Thọ cảm thấy bất lực sâu sắc đối với điều này. Hắn cũng quyết định sau này phải bảo trì khoảng cách nhất định với các nàng, tránh bị truyền nhiễm thói hư tật xấu.

…

Mấy tháng sau, trên Đan Đỉnh Phong.

Lý Trường Thọ theo lệ cũ, cứ cách một quãng thời gian lại tới thăm Vạn Lâm Quân lão gia tử.

Con đường mòn trong rừng Đan Đỉnh Phong uốn lượn quanh co, ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu thành những quầng sáng lắc lư theo gió. Hai người một già một trẻ dạo bước nhàn nhã, vừa đi vừa đàm đạo.

"Trường Thọ, gần đây ta ngẫu nhiên có vài ý tưởng, cũng là được dẫn dắt bởi viên Cảm Ứng Thạch kia của ngươi, ta nảy ra ý nghĩ luyện chế một loại Độc Đan đặc biệt..."

"Ồ?" Lý Trường Thọ cười nói: "Trưởng lão ngài lại có ý tưởng sáng chế ra loại Độc Đan nào vậy? Loại Độc Đan này có phải liên quan đến tiên thức hay không?"

Vạn Lâm Quân trưởng lão "Lạnh lùng" cười một tiếng, đáp: "Không sai! Trường Thọ ngươi có biết tiên thức, linh thức là thứ gì hay không?"

Lý Trường Thọ nói: "Đệ tử có đọc trong kinh văn của bản môn. Linh thức, tiên thức chính là thần tư mà nguyên thần tràn ra, là cảm ứng của nguyên thần đối với thiên địa. Theo luận điểm "Thiện Tiên Kinh", nguyên thần chính là tâm chi đều, còn linh thức tiên thức chính là tâm chi thức. Phàm nhân dựa vào mắt, tai, mũi, lưỡi, xúc giác để cảm nhận thế giới, phàm tâm mông muội không biết đại đạo. Luyện Khí Sĩ lấy tâm để cảm nhận thiên địa, nên gọi là linh thức."

Vạn Lâm Quân trưởng lão càng phát ra nụ cười "lạnh lẽo", trong mắt lộ thêm mấy phần tán thưởng. Mặc dù tùy tiện tìm một đệ tử nào khác trong môn phái cũng có thể nhận được câu trả lời không sai biệt nhiều lắm.

Vạn Lâm Quân trưởng lão nói: "Từ lần trước thấy qua Cảm Ứng Thạch của ngươi, ta về nhà liền vơ vét cổ tịch, tìm kiếm trong Đạo Tạng Các. Sau đó ta lại cùng mấy vị trưởng lão thiện luyện đan cùng nhau suy nghĩ qua mấy lần. Loại nước ép từ hoa Hàm Sắc khi gặp linh thức, tiên thức dò xét thì sẽ đổi màu. Nhựa cây Bích Tú Uẩn Linh Mộc nếu như gặp linh thức, tiên thức dò xét thì sẽ phân thành dạng lưới. Ngoài ra, còn có bảy ~ tám loại đồ vật có phản ứng khi gặp linh thức, tiên thức. Ta thử nghiệm từng loại, cuối cùng nghiên cứu ra được đan phương này..."

Nói xong, Vạn Lâm Quân trưởng lão đưa một trang giấy cho Lý Trường Thọ, cười lạnh: "Ngươi xem thử thế nào?"

Lý Trường Thọ mặc dù đã quen với nụ cười "lạnh lẽo" của Vạn Lâm Quân trưởng lão, nhưng đôi khi cũng vẫn bị hù dọa hết hồn.

Hắn nhận lấy đan phương xem xét kỹ càng, trong lòng trầm ngâm tính toán, trên mặt khi thì nhíu mày, khi thì lộ vẻ ngạc nhiên, cuối cùng lại là nhẹ nhàng gật đầu.

Lý Trường Thọ nói: "Đan phương này có thể thành công. Bất luận dược tính hay dược lý đều khiến đệ tử có cảm giác hiểu ra..."

"Tiếp theo chính là tìm tòi phân lượng, liều dùng của các loại nguyên liệu." Vạn Lâm Quân trưởng lão nói: "Ít ngày nữa ta liền đi Bắc Câu Lô Châu, tìm kiếm Bích Tinh Thứ Thần Trùng. Nếu như có thể bắt được nhiều một chút thì đan này trong ba năm có thể luyện thành."

"Trưởng lão muốn đích thân đi đến Bắc Câu Lô Châu?"

"Không sai, ta đã sai bảo đám hậu bối trên Đan Đỉnh Phong đi các nơi điều tra, trong Đông Thắng Thần Châu không tìm được Bích Tinh Thứ Thần Trùng." Vạn Lâm Quân trưởng lão chống gậy đồng đứng lại, ánh mắt nhìn chăm chú đám cây rừng xanh mướt, nói: "Tiên Thức Độc Đan vốn hiếm thấy trên đời, nếu có thể luyện chế được nó thì quả là một chuyện đáng mừng. Trường Thọ, thọ nguyên Thiên Tiên của ta đã đi qua hơn phân nửa, cơ hội trường sinh lại chưa hiển hiện ra. Có lẽ là đời này không đạt được Trường Sinh đạo quả. Nếu như có thể trong lúc còn sinh thời, có thể lưu lại thêm mấy quyển độc kinh, có thể sáng chế ra thêm mấy đan phương mới, coi như chuyến đi Bắc Câu Lô Châu này cũng đáng."

Lý Trường Thọ nghe vậy, trong đáy lòng cũng thoáng có một chút cảm khái, nhưng hắn vẫn chưa nói thêm cái gì, chỉ mỉm cười lắng nghe.

"Đúng rồi Trường Thọ, Hùng Tâm Đan kia của ngươi..."

"Khục!" Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới, chủ đề lại chuyển đổi nhanh chóng như vậy, nói: "Trưởng lão ngài muốn dùng sao? Sau khi thi đấu nội môn kết thúc, ta luyện chế rất nhiều, nhưng những đan dược kia đều bị Tửu Ô sư bá lấy đi. Gần đây ta vừa mới ngâm chế thêm tình thủy, nếu như trưởng lão ngài có cần, ta luyện chế xong liền đưa tới cho ngài."

Vạn Lâm Quân trưởng lão khoát khoát tay, nói: "Ta dùng cái này làm gì? Ta cũng đâu có đạo lữ."

"Quả nhiên là dọa đệ tử hết hồn..."

"Ha ha ha, Hùng Tâm Đan của ngươi kia dường như là dùng Tình Cổ hóa thành Tình Thạch để luyện chế thành" Vạn Lâm Quân trưởng lão nghiêm mặt nói: "Ta lấy một viên ở chỗ của Liễu Phi Tiên, có nghiên cứu sơ qua dược lý trong đó. Vật này cũng không phải chỉ hữu hiệu đối với nam tu tâm tính mờ nhạt, đối với nữ tu cũng có tác dụng. Ngươi cần phải dặn dò những người cầm đan dược, chớ có lấy đi làm hại kẻ khác."

"Đệ tử ghi nhớ." Lý Trường Thọ cười nói: "Trưởng lão ngài chỉ dựa vào một viên đan dược, liền có thể kết luận chủ vị trong đó là Tình Thạch. Đệ tử...quả nhiên là bội phục vô cùng. Gần đây đệ tử cũng muốn cải tiến đan phương, thêm hai vị Cố Dương dược thảo ở trong đó."

Vạn Lâm Quân cười nói: "Như vậy cũng không tệ, ngươi biết việc này liền tốt."

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, lấy trong ngực ra một cái bảo nang, nói: "Trưởng lão ngài đi Bắc Câu Lô Châu, xin mang vật này theo ở trên người. Bắc Châu hung hiểm, đệ tử dù không thể giúp quá nhiều, nhưng trong này cũng có hai tờ người giấy không sợ độc chướng."

"Ừm!" Vạn Lâm Quân nhận lấy bảo nang, có một chút trịnh trọng bỏ vào bên trong ống tay áo. Điểm ấy, ngược lại là thuần túy chiếu cố mặt mũi của Lý Trường Thọ.

…

Trở về từ Đan Đỉnh Phong, Lý Trường Thọ vẫn miên man suy nghĩ về tư tưởng "tiên thức chi độc" của Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Độc Đan này sau khi luyện thành cũng giống như Cảm Ứng Thạch, nhưng đeo ở trên người. Tác dụng của nó là độc phản gây tổn thương lại kẻ dùng tiên thức dò xét mình. Nhưng tổn thương này cũng không lớn, cùng lắm là khiến cho đối phương đau đầu choáng váng.

Lý Trường Thọ ngược lại là cảm thấy Độc Đan này có một chút gân gà, luyện chế vất vả, tác dụng không được bao nhiêu.

Nếu như đổi chủ dược "Bích Tinh Thứ Thần Trùng" sang một loại dược thảo khác, đạt tới hiệu quả "âm thầm đánh dấu chỗ tiên thức phát ra", đó mới là giết người cướp của...Khục.. đó mới là "Phản trinh sát", một tác dụng vô cùng hữu ích!

"Có thể sử dụng thứ gì để thay thế?"

Lý Trường Thọ vô thức rơi vào trong trầm tư. Ở phương diện này, tri thức dự trữ của hắn khẳng định không phong phú bằng Vạn Lâm Quân trưởng lão, vả lại hành động của hắn cũng không thuận tiện bằng vị trưởng lão ấy…

Hả? Lý Trường Thọ đột nhiên nghĩ đến một sự kiện.

Con hồ yêu bị hắn và Tửu Ô sư bá bắt về…

Mị thuật của con hồ yêu kia...

Tình Thạch mình đang cầm trong tay hiện nay …

Tiên thức chính là tâm chi thức...đánh dấu tiên thức của kẻ dò xét mình, ảnh hưởng tâm thần của kẻ ấy…

"Ngược lại, mọi thứ có thể đã ở trong tay…"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng rồi tiện tay hút tới một cuốn thẻ tre. Hắn ngồi trên ghế xích đu trước đan phòng, bắt đầu dùng đao khắc tô tô vẽ vẽ.

Rất nhanh, trên thẻ tre chậm rãi thành hình đan phương, một loại Tiên Thức Độc Đan tạm đặt tên là [Liếc ta một cái, ngươi liền bị đánh dấu, đồng thời bị tâm hỏa thiêu thân]

Cảnh giới tối cao của đầu độc chính là khiến cho đối phương chủ động tiếp cận độc, lại bất tri bất giác trúng chiêu.

Bận bịu nửa ngày, Lý Trường Thọ cũng có một chút hoa mắt váng đầu, tiên thức của hắn quét qua mấy thân ảnh bên trong Linh Thú Quyển…

Ba bóng hình xinh đẹp nơi đó đang vội vàng chẻ củi, đốn cây, đào đất, từng người so với trước đó có vẻ chịu khó hơn rất nhiều.

Lý Trường Thọ ngắm nhìn các nàng lao động chân tay, oanh oanh yến yến, hắn cũng thoáng có một chút xuất thần, trong đáy lòng âm thầm cười một tiếng.

"Quả nhiên, người lao động mới là xinh đẹp nhất…"

...

Tại Thiên Đình, trong Nguyệt Lão Điện.

Thân ảnh Đông Mộc Công quay trái quay phải nhìn chung quanh, cẩn thận từng li từng tí rồi mới đi vào…

Chương 130. -

"Chuyện này..." Nhìn vị Đông Mộc Công đang ngồi trước mặt, Nguyệt Lão nhíu mày, thoáng có một chút khó xử nói: "Chuyện này...ừm..."

Lúc này hai người đang ngồi trong đại sảnh của điện Nguyệt Lão. Đông Mộc Công hơi nghiêng nghiêng thân thể, gần nửa thân hình chúi về phía trước.

Nguyệt Lão lại vô cùng quen thuộc đối với hành động này. Bình thường những người đến tìm lão nhờ vả mà lại không muốn kẻ khác biết rõ, đều vô thức lộ ra cử chỉ như thế.

Không chỉ vậy, động tác nâng bảo nang kia, ánh mắt né tránh khi nói chuyện của Đông Mộc Công...

Nguyệt Lão đều đã quá quen thuộc rồi.

Nhưng hôm nay, yêu cầu mà Đông Mộc Công nói ra quả thực là chưa nghe bao giờ, làm cho Nguyệt Lão khó xử muôn phần.

Bình thường nếu là nối dây tơ hồng se duyên, dựa vào thân phận, địa vị, lai lịch của Đông Mộc Công, Nguyệt Lão tuyệt đối không dám chối từ, có bị trừ điểm công đức cũng không sao.

Nhưng...

"Nguyệt Lão có thể cho ta một lời chắc chắn không?" Đông Mộc Công thấp giọng hỏi, trong mắt hiện lên chút bất đắc dĩ.

"Đông Mộc Công." Nguyệt Lão chắp tay, nghiêm mặt nói: "Thực không dám giấu giếm gì, tiểu tiên nối tơ hồng se duyên cho người ta, nhưng là dựa trên hai sợi tơ hồng vốn gần nhau, cũng có một chút tình ý đối với nhau thì mới có thể nối lại. Tiểu tiên cũng cắt bỏ tơ hồng của các cặp đôi chỉ khi hai bên tượng đất trái phải trốn tránh lẫn nhau, để cho đôi bên thoải mái một chút. Nhưng tiểu tiên tuyệt đối không thể làm ra chuyện như cắt bỏ sạch sẽ tất cả nhân duyên của tượng đất được. Đây là mệnh cách Thiên Sát Cô Tinh, kẻ đó hẳn sẽ phải chịu thiên đại nhân quả!"

Nghe Nguyệt Lão nói lời chân tình thực lòng, Đông Mộc Công trầm ngâm hai tiếng, trong đáy lòng lại hiện lên lời nói của vị "lão tiên sinh" kia.

Nếu phương án thứ nhất không suôn sẻ, Đông Mộc Công có thể suy nghĩ lại, chọn một người lương phối nhanh chóng thành hôn.

Rồi sau đó sẽ nghĩ ra cái cớ để xin bệ hạ một bức hoành phi hay cái gì đó, đề vài chữ chúc ngươi và phu nhân nên duyên trời định. Rồi sau đó Đông Mộc Công sẽ ân ân ái ái cùng với phu nhân trước mặt nhiều người khác.

Há lại không thể giúp cho bản thân tránh được hiềm nghi sao?

Đông Mộc Công dĩ nhiên không biết, vị "tiên sinh" đã cho lão chủ ý này, kỳ thật còn phức tạp hơn rất nhiều so với suy nghĩ của lão...

Đông Mộc Công trầm ngâm hai tiếng rồi nói: "Vậy thì, Nguyệt Lão có thể dẫn bần đạo đi xem nhân duyên của mình một lần không?"

Nguyệt Lão cười khổ nói: "Đông Mộc Công đã nói, tiểu tiên không dám không nghe, xin mời ngài đi theo ta."

Nói xong, Nguyệt Lão dẫn Đông Mộc Công đi đến hậu điện, mang tượng đất nhân duyên của Đông Mộc Công và tượng đất có thể thành đôi với lão tới.

Hai mắt của Đông Mộc Công lập tức tỏa sáng, phát hiện ra xung quanh tượng đất của mình lại có tới bốn năm tượng đất có khả năng nên duyên. Vả lại tơ hồng của mấy tượng đất này đều đã từng có ý tứ, dò xét tượng đất của mình.

"Thường ngày bần đạo vậy mà được nhiều người nhớ thương vậy sao?"

"Đông Mộc Công rất được bệ hạ tín nhiệm, lại là một nam tiên..."

"Nguyệt Lão chớ nói nữa!"

Đông Mộc Công cắt đứt mấy lời lấy lòng của Nguyệt Lão, trầm tư một chút, cẩn thận tìm hiểu mấy tượng đất đã từng có ý với bản thân.

Đúng là phúc chí tâm linh (*), đang suy nghĩ thì trong đáy lòng Đông Mộc Công đột nhiên xẹt qua một vòng ánh sáng...

(* Phúc chí tâm linh: Vận khí tới thì đầu óc cũng sáng suốt linh lợi hơn)

Vài ngày trước, lúc lão và bệ hạ mới gặp gỡ Hải Thần Nam Hải, vị Hải Thần kia đã hiến cho bệ hạ mười hai điều gián ngôn, mà điều gián ngôn cuối cùng có câu "Mượn dáng phàm, cầu an ổn".

Đông Mộc Công trầm ngâm một tiếng...

Mượn dáng phàm ý là cố gắng khiến cho vẻ ngoài mình bình thường một chút, do đó sẽ không làm cho kẻ khác phải đề phòng.

Cầu an ổn, cầu an ổn...

"Nguyệt Lão!"

Đông Mộc Công đột nhiên ngẩng đầu lên, tinh quang trong mắt chớp động, nắm chặt cánh tay Nguyệt Lão khiến cho lão bị hù dọa giật nảy mình, líu lưỡi hỏi: "Đông Mộc Công…ngài…ngài muốn nối tơ hồng như thế nào?"

Đông Mộc Công duỗi tay trái ra, năm ngón tay chậm rãi xòe ra rồi từ chưởng nắm thành quyền.

"Tất cả, ta đều muốn!"

Nguyệt Lão lập tức run cả người.

Đông Mộc Công đây là làm sao vậy? Trước đây còn muốn biến bức tượng của mình thành cục đất trụi lủi, không dính nhân duyên, bây giờ lại...

Quả nhiên là cao nhân!

Đông Mộc Công quyền cao chức trọng, bản thân mình là một vị tiểu tiên cũng chẳng dám nói gì.

Huống chi những tượng đất nhân duyên vừa rồi Nguyệt Lão đưa tới, đều là những tượng đất có thể xây dựng nên một mối lương duyên cùng với Đông Mộc Công.

Chỉ là Đông Mộc Công tu vi cao thâm, bản thân nếu như không có loại ý niệm này trong đầu thì sợi tơ hồng của những tượng đất này cũng chỉ dừng ở mức có tình ý, không hơn không kém.

"Được…được, tiểu tiên liền bắt đầu làm việc." Nguyệt Lão thấp giọng đáp ứng một câu, sau đó lập tức bắt đầu bận rộn.

...

Độ Tiên Môn, bên cạnh Linh Thú Quyển vừa sửa chữa được một phần ba.

Ba vị nữ Luyện Khí Sĩ mấy trăm mấy vạn năm tuổi lại như thiếu nữ mười tám cuối cùng cũng phát hiện ra, nếu như các nàng cứ mãi vừa làm vừa chơi thì mất mười năm hai mươi năm cũng chưa sửa chữa xong nơi đây.

Vì vậy, Linh Nga cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã thương lượng với nhau, sau khi chuốc say tiểu sư thúc, hai người liền động thủ...

Hiệu suất lập tức tăng vọt không chỉ gấp mười lần!

Chỉ vỏn vẹn ba tháng, một phần ba nơi đây đã hoàn thành cải tạo!

Mấy ngày gần đây, Hữu Cầm Huyền Nhã bị sư phụ thúc giục nên phải trở về tu hành mấy tháng. Linh Nga thì cũng một mình bận rộn ở Linh Thú Quyển.

Còn một nghìn sáu trăm lần chép phạt Ổn Tự Kinh.

Còn phải bận việc ở Linh Thú Quyển ít nhất nửa năm...

Nghĩ tới đây, Linh Nga lại âm u thở dài, vén làn váy lên mà ngồi chồm hỗm trên đồng cỏ bên cạnh hồ nước nuôi bầy ếch ngọc Tu Linh Thực.

Thật sự là...

Nếu như không phải vì sớm ngày mong đả động được tâm tư của sư huynh, làm cho sư huynh sinh ra một chút ý niệm về phương diện nam nữ trong đầu, thì bản thân nàng cũng không đến mức phải cùng với tiểu sư thúc và Hữu Cầm sư tỷ chịu phạt.

Linh Nga cảm thấy cái tính tình phiền toái này của sư huynh, tự mình một người đại khái là không lay chuyển được.

"Linh Nga?"

Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng chào hỏi quen thuộc, Linh Nga vô thức nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn sư huynh nhà mình.

"Sư huynh! Huynh đi đường như thế nào không phát ra tiếng động!"

"Ta chẳng phải cứ như vầy đi tới sao?" Lý Trường Thọ cau mày mà nói: "Trái lại muội đang ở đây thẫn thờ cái gì, thả toàn bộ tâm thần trên mây hết rồi. Nếu có địch nhân đánh lén thì muội phải ứng phó thế nào?"

Linh Nga lè lưỡi một cái, ủy ủy khuất khuất mà nói: "Gần đây quá mệt mỏi …Hơn nữa sư huynh một mực ở trong phong, làm sao có người đến đánh lén được."

Lý Trường Thọ nhăn đôi lông mày đang thoáng buông lỏng, ánh mắt cũng thêm vài phần nghiêm khắc mà nói: "Giúp ta một chút, sau đó liền quay lại tu hành đi, toà Linh Thú Quyển này cứ để Tửu Cửu sư thúc làm."

Linh Nga lập tức nhoẻn miệng cười khẽ: "Vâng...giúp sư huynh như thế nào đây."

Lý Trường Thọ suy nghĩ một chút, nói: "Đi theo ta."

Nói xong, Lý Trường Thọ và Linh Nga cùng nhau đi vào bên trong lầu các.

Lầu các này được tu sửa khá cẩn thận, vật liệu xây dựng hay nước sơn đều là hàng thượng đẳng. Nếu Lý Trường Thọ nhớ không sai, mọi trang trí bố cục nơi đây đều là do một tay Hữu Cầm Huyền Nhã tự mình làm đấy...

Không hổ là xuất thân công chúa thế tục, bố cục nơi này rất có phong phạm quý phái của một sòng bạc Hoàng Gia!

Lý Trường Thọ lấy từ trong tay áo ra một bức họa, trên bức họa vẽ một nam tử anh tuấn soái khí mà hắn cho Đạo Nhân Giấy biến hóa thành.

Rồi sau đó, hắn treo bức tranh này lên, lại âm thầm thả một cái túi thơm phía sau, bảo Linh Nga phải dùng linh thức để xem xét bức tranh...

Chốc lát, Lý Trường Thọ hỏi: "Như thế nào?"

"Cái gì mà như thế nào?" Linh Nga yếu ớt nháy mắt mấy cái.

Lý Trường Thọ nói: "Có phải hay không trong đáy lòng muội có xuất hiện một vài hình ảnh?"

"Hả?" Linh Nga hơi nghiêng đầu: "Bức họa này chính là một bức họa thôi, xuất hiện được…hình ảnh gì?"

Lý Trường Thọ nhướng mày, nói: "Muội lại tiếp tục dò xét."

"Vâng!" Linh Nga nhu thuận đáp ứng, dứt khoát ngồi xuống bên bàn mà dùng linh thức tiếp tục kiểm tra bức họa này.

"Chuyện này không đúng." Lý Trường Thọ thu bức họa lại, cầm túi thơm kia vào trong tay, sau đó mở niêm phong của túi thơm ra giải phong bế đan dược bên trong...

Chính lúc đó, chợt nghe được một tiếng "Ừm", cả khuôn mặt Linh Nga đỏ bừng, ngồi ở đằng kia đang nhè nhẹ thở ra một hơi, dùng sức cắn môi: "Sư huynh..."

Trong nháy mắt Lý Trường Thọ che túi thơm lại, tiện tay lấy một viên Thanh Tâm Đan đưa đến bên mũi Linh Nga, trực tiếp xóa bỏ dược lực của túi thơm kia.

Một lát sau...

Ling Nga nhẹ nhàng thở ra, có một chút sợ hãi nhìn Lý Trường Thọ, nhưng khuôn mặt lại dần dần phiếm hồng, ấp úng mà nói: "Nếu như …nếu như huynh…Kỳ thật không cần dùng thủ đoạn như vậy…nói một tiếng là được rồi..."

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn bầu trời, nói: "Lo tu hành cho thật tốt, đừng có suy nghĩ lung tung. Ta chỉ đang thí nghiệm đan dược định cho sư phụ dùng mà thôi."

Sau đó, Lý Trường Thọ mang vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc đi ra ngoài.

Đan dược này không tác dụng với những ai đã có người thương trong lòng sao?

Vậy thì trước đây lúc mình cho Tửu Ô sư bá dùng Hùng Tâm Đan, còn để Tửu Ô xem một bức họa mỹ nữ, đằng sau bức họa cũng có viên đan dược kia, vì sao Tửu Ô sư bá lại...

Là do dược tính bất ổn, hay là do bản thân Tửu Ô sư bá...

Ài!

Không được rồi, không được rồi.

"Sư huynh!" Linh Nga đuổi theo ra tới bên ngoài lầu các, tay vịn khung cửa, ở đằng kia khẽ hô hào: "Có muốn muội cầm thứ kia, rồi để huynh dùng linh thức kiểm tra một chút hay không? Tự mình trải nghiệm mới biết được hiệu quả."

Bước chân Lý Trường Thọ dừng lại, đưa tay chỉnh lại vạt áo rồi hấp tấp cưỡi mây bay về hướng đan phòng.

"Hứ! Biết thừa là huynh không dám, suốt ngày chỉ muốn ổn ổn ổn!" Linh Nga hừ một tiếng, nguýt dài mấy cái rồi cất bước trở về gian phòng mình trong lầu các...

Nhưng mà Lý Trường Thọ lúc này lại đang bắt đầu không ngừng suy tư, làm thế nào để cải tiến hai loại đan dược mà bản thân vừa làm ra.

Tiên Thức Độc Đan, đây coi như là Vạn Lâm Quân trưởng lão dẫn đầu luyện chế, Lý Trường Thọ bất quá chỉ là đứng trên cành của một gốc đại thụ cường tráng, thúc đẩy một cái nhánh đi lệch ra...

Lúc này hắn đã luyện ra được hai loại Tiên Thức Đan, hao phí mất một lượng lớn tiền tài, thảo dược và bảo vật có được. Nhưng hiệu quả đã khá rõ ràng, mở rộng được một phần nho nhỏ kho át chủ bài của hắn.

Loại đan dược ban nãy bị Lý Trường Thọ trực tiếp thu lại chính là linh đan chính thống để phản lại việc tiên thức bị tra xét, đặt tên là Phản Tra Đan, là bảo đan mà Lý Trường Thọ không định đưa tặng cho bất cứ kẻ nào.

Bằng không nếu đan dược này bị truyền ra ngoài, nói không chừng còn bị dùng trên chính người mình.

Lúc bản thân dùng Phản Tra Đan mà có kẻ dùng tiên thức dò xét, thì quanh người kẻ đó sẽ xuất hiện một đám linh vụ yếu ớt đến gần như không thể nhận ra.

Linh vụ này còn có thể giúp Lý Trường Thọ định vị được kẻ đã dò xét hắn.

Loại Tiên Thức Đan thứ hai được hắn đặt tên là Tâm Hỏa Thiêu Thân.

Lý Trường Thọ tìm được ý tưởng từ yêu thuật mị hoặc, dùng Tình Cổ, Tình Tửu làm nguyên liệu gốc. Thử nghiệm trong vòng vài tháng, tại một lần may mắn ngẫu nhiên tìm được đan phương chính xác.

Tiên Thức Độc Đan của Vạn Lâm Quân trưởng lão thật ra là nhờ Bích Tinh Thứ Thần Trùng, để thông qua việc bị tiên thức thăm dò, công kích ngược lại nguyên thần của kẻ thăm dò bằng một loại độc tố đặc thù.

Còn bản thân Tâm Hỏa Thiêu Thân của Lý Trường Thọ, là do thay thế Bích Tinh Thứ Thần Trùng bằng Tình Cổ, lại dùng thêm một ít yêu thuật mị hoặc.

Thuận tiện nhắc tới, Lý Trường Thọ vì nghiên cứu pháp thuật mị hoặc. Ở dưới tình huống được sư phụ cho phép, hắn cố ý dùng hình dáng của sư phụ, âm thầm đi tìm yêu hồ cảnh giới Chân Tiên bị vây khốn trong đại trận ở địa mạch.

Hắn tiếp xúc yêu hồ kia mấy lần, cũng trùng hợp mà hóa giải được nhân quả giữa nó với Tiểu Quỳnh Phong.

Về phần quá trình...

Chuyện đó không quan trọng, tóm lại đối phương đã chịu lập lời thề Thiên Đạo.

Lại điều chỉnh tốt dược tính của Tâm Hỏa Thiêu Thân trong vòng hai tháng, Lý Trường Thọ để một Đạo Nhân Giấy, một viên Tâm Hỏa Thiêu Thân cùng một viên Phản Tra đan đều đặt trong túi thơm đã được xử lý qua.

Sau đó, sư phụ chỉ cần mang túi thơm trên người, đi dạo bốn phía.

Nếu tiên thức bị dò xét, Lý Trường Thọ liền dựa vào Đạo Nhân Giấy để phán đoán đối phương thế nào. Nếu như cảm thấy đối phương cũng không tệ lắm thì sẽ mở ra cấm chế của Tâm Hỏa Thiêu Thân.

Thế thân của sư bá nhất định là sau này phải tìm.

Nhưng vì để khiến cho sư phụ nhanh chóng xuất quan, mau mau tìm nữ Luyện Khí Sĩ ân cần hỏi thăm làm quen, mới có thể làm cho tinh thần của sư phụ vui vẻ hơn.

Làm đồ đệ, cũng chỉ có thể vì sư phụ làm được tới một bước này thôi.

Lý Trường Thọ sửa sang lại túi thơm cho tốt rồi đạp mây hướng nhà tranh của sư phụ mà bay đi.

Liếc mắt nhìn ba đạo bóng hình xinh đẹp đã nghiêm túc hơn nhiều so với trước kia. Ba nàng đều đang bận rộn tại phụ cận Linh Thú Quyển, Lý Trường Thọ không khỏi lộ ra chút vui vẻ.

Bất quá, hắn còn chưa kịp bay đến nhà tranh sư phụ thì đột nhiên cảm thấy tâm huyết dâng trào.

Bấm tay suy tính, Đông Mộc Công lại đang chờ đợi ở trong thần miếu ngoài biển...

Lại nói, hắn hiện tại có...có...khục, sáu nghìn sáu trăm chín mươi hai tòa thần miếu. Vì sao Đông Mộc Công vẫn chỉ đi mỗi tòa ở chỗ đó?

Đi thần miếu ở chỗ kín đáo, bí mật xíu không được sao?

Trộm lông cừu nhưng chỉ cắt trên người một con cừu duy nhất, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác để ý.

Trong lòng Lý Trường Thọ không ngừng rủa thầm, quyết định lát nữa phải nhắc nhở Đông Mộc Công một tiếng, để cho lần sau Đông Mộc Công tới cũng nhớ mà che giấu kỹ hành tung.

Hắn cưỡi mây lượn mấy đường lại quay về nhà tranh của mình.

Đồng thời, Lý Trường Thọ nhất tâm tam dụng, thông qua Đạo Nhân Giấy để quan sát, tìm kiếm tung tích của Vạn Lâm Quân lão gia tử ở Bắc Câu Lô Châu. Sau khi phát hiện ra Độc trưởng lão mọi sự đều ổn, lúc này hắn mới khởi động Đạo Nhân Giấy đặt dưới miếu Hải Thần...

Chương 131. Ngươi thật là đẹp trai

Lý Trường Thọ ngàn vạn lần không nghĩ tới, vị Thuần Dương tán nhân nổi tiếng phong lưu đa tình kiếp trước kia, nhân quả vậy mà đã được chôn xuống từ thời điểm này…

Lần này Đông Mộc Công đến, chỉ để bày tỏ sự biết ơn với Lý Trường Thọ. Hai người vừa gặp ở bên trong Sơn Thủy Linh Đồ, Đông Mộc Công đã vội nói: "Bệ hạ! Bệ hạ ngài…nở nụ cười khi nghe chuyện của ta!"

Lý Trường Thọ nghĩ một chút rồi quyết định hỏi một cách tường tận, tránh cho sau này một trong những đùi của mình lại xảy ra biến cố gì.

Tiếp đó là nghe Đông Mộc Công than ngắn thở dài, nói về cuộc sống mình trải qua trong vài vạn năm trước đây cũng không phải dễ dàng.

Y vốn là một Trường Sinh Tiên bình thường theo hầu Thánh Nhân, tại thời kì cuối đại chiến Vu Yêu, lúc Nhân Tộc quật khởi cũng là tình cảnh thập tử nhất sinh. Nhờ y lập được công lao không nhỏ, có được không ít công đức, sau đó được Thánh Nhân chọn trúng, trở thành Đông Vương Công của Thiên Đình vừa mới được thành lập.

Ngọc Đế là đồng tử của Đạo Tổ, gọi mấy vị Thánh Nhân là sư huynh, tu vi bản thân cũng chưa bao giờ để lộ ra.

Y có mấy mạng mà muốn tranh quyền cùng với Ngọc Đế?

Đã từ lâu, Đông Mộc Công vẫn luôn một mực cẩn trọng, nhưng trong giấc ngủ chưa bao giờ có cảm giác an ổn...

Dù rằng y cũng không cần ngủ.

Chỉ vào mấy ngày trước đây, Đông Mộc Công vội vàng thành hôn cùng với một vị tiên nữ quen biết đã lâu, sau đó mời Ngọc Đế ban thưởng chúc phúc.

"Ngọc Đế bệ hạ đã cười, một nụ cười thật cởi mở và thoải mái…" Đông Mộc Công thở ra một hơi thật dài, đứng dậy cúi người hành lễ với Lý Trường Thọ, nói: "Đại ân, chỉ một tiếng cảm ơn là không đủ, nếu đạo hữu có gì cần, bần đạo sẽ cố gắng hết sức."

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, lại không yên tâm, hỏi thăm một chút chi tiết về những chuyện Đông Mộc Công đã làm.

May mà hắn hỏi câu này…

Sau khi nghe được câu nói "Ta muốn tất cả" kia của Đông Mộc Công, bản thể Lý Trường Thọ suýt phủ đầy hắc tuyến.

"Đạo hữu, hăng quá hóa dở, thanh danh và tình cảm quan trọng như nhau. Hôm nay ngươi thành hôn với một vị tiên tử, mai kia lại có nhân duyên tới cửa, ngươi có nhận hay không?"

Đông Mộc Công cười nói: "Tất nhiên là đều nhận hết, nhiều thì mới ổn."

"Lời chúc mà Ngọc Đế bệ hạ ban cho ngươi, chẳng phải sẽ thành trò cười?" Lý Trường Thọ thở dài, nói tiếp: "Đối với đạo hữu mà nói, đa tình tốt hơn lạm tình, chung tình sẽ tốt hơn đa tình… Đạo hữu vẫn sợ bệ hạ suy nghĩ nhiều về chuyện Tây Vương Mẫu, vậy sao đạo hữu lại muốn vẽ rắn thêm chân, tự cho mình một đao này?"

"Việc này..." Đông Mộc Công đứng dậy đi qua đi lại, mặt lộ vẻ khó xử: "Suy nghĩ của bần đạo lúc ấy, là nhiều người thì càng ổn thỏa."

"Như vậy không phải là ổn." Lý Trường Thọ trầm ngâm rồi nói: "Đạo hữu, việc này còn có thể cứu được. Nhưng đây là lần cuối cùng, ta vì đạo hữu đưa ra chủ ý trong việc này. Ngươi và ta cũng không nên lén lút gặp nhau nữa, đạo hữu hiểu chứ?"

"Tất nhiên là hiểu rõ." Đông Mộc Công vái chào, Lý Trường Thọ đứng dậy đáp lễ.

Sau đó, Lý Trường Thọ giúp Đông Mộc Công lập kế hoạch đơn giản cho lần hành động tiếp theo.

Đơn giản chính là dựng lên hình tượng người chung tình, tốt nhất là thỉnh một cái phong hào cho phu nhân, tạo nên một vài câu chuyện nhỏ lãng mạn, lưu truyền ra bên ngoài.

Đông Mộc Công vốn chỉ để tâm đến việc tu đạo và giúp đỡ Ngọc Đế, lúc này lại liều mạng tiếp thu "Tri thức" của quân sư Lý Trường Thọ.

Dần dần, Đông Mộc Công có một chút...nắm bắt được mấu chốt.

Sau đó, Lý Trường Thọ nói một, Đông Mộc Công đã có thể nghĩ ra ba.

Có lẽ, đây chính là thiên phú kiếp trước của Thuần Dương tán nhân nào đó.

……

"Quên hỏi thăm một chút, người Mộc Công cưới là ai..."

Bên trong nhà tranh, Lý Trường Thọ vén đạo bào rồi đứng lên từ bồ đoàn, hơi duỗi lưng một chút.

Sau đó tiếp tục theo hành trình lúc trước, đi đến nhà tranh của sư phụ ở bên cạnh.

Trong một chữ tình này, liên lụy ra biết bao nhiêu nhân quả.....

Ngay cả Đông Mộc Công, là Đại Tiên đầy quyền lực của Thiên Đình, đã tích góp không biết bao nhiêu công đức, còn do Thánh Nhân chỉ định, bây giờ lại vì chữ tình này mà lo sợ bất an.

Đương nhiên, phần lớn sự bất an của Đông Mộc Công, là bắt nguồn từ quyền hành quá lớn của bản thân y.

Bản thân sư phụ vì một chữ tình, đã mất nền tảng trở thành tiên, bây giờ càng là sầu não, đóng cửa tại nhà tranh không ra, tinh thần ý chí sa sút.

Hả?

Tại sao sư phụ lại...ngủ...

Lý Trường Thọ tự cởi bỏ trận pháp, hắng giọng một cái, nói lớn vào trong phòng: "Sư phụ, đệ tử có chuyện quan trọng muốn thương lượng với người."

"Ồ?" Tề Nguyên nhanh chóng kéo cửa gỗ ra, mặc dù tinh thần sung mãn, những bộ dạng và ánh mắt vẫn có một chút sa sút tinh thần.

"Vào đi, có chuyện quan trọng gì?"

"Sư phụ có biết đại hội nguồn gốc của Tam Giáo không?" Lý Trường Thọ cười hỏi một câu.

Cuối cùng, Tề Nguyên cũng lộ ra mấy phần mỉm cười, trước đây Linh Nga đã báo qua tin vui về cuộc thi đấu trong môn phái, có hai đồ đệ không chịu thua kém như thế, trong lòng kẻ làm sư phụ như lão cũng cảm thấy cao hứng.

Tất nhiên, Tề Nguyên cũng đoán được, tiểu đồ đệ liên tiếp thăng sáu cấp, chắc hẳn là vì lộ ra tu vi…

"Đại hội này, vi sư đương nhiên biết, không phải đã có trưởng lão tiến cử, để Linh Nga cũng tới tham gia?"

"Vì sao Linh Nga phải đi?" Lý Trường Thọ giải thích, nói: "Đi đại hội nguồn gốc Tam Giáo không có gì tốt, đường đi mệt nhọc, sơ ý một chút sẽ dễ dàng gây ra thị phi nhân quả, thật sự không phải là chuyện tốt."

Tề Nguyên cau mày nói: "Đồ nhi, ngươi lúc nào cũng muốn chỗ tốt, chính vì như vậy, nên chỉ có thể nhìn trúng địa phương lớn cỡ bàn tay như Tiểu Quỳnh Phong. Đây là đi mang vẻ vang về, nhận thêm vinh dự cho Độ Tiên Môn! Có thể đi theo cao nhân trong môn phái tham gia, đó là vinh hạnh đặc biệt lớn lao, sao có thể đòi chỗ tốt gì!"

Lý Trường Thọ: "..."

Thôi, nếu như có trưởng lão trong môn phái tiến cử Linh Nga, vậy đến lúc đó bản thân mượn cớ ốm, để Linh Nga ở lại chăm sóc đi.

Thật ra, đại hội này còn lâu mới diễn ra, lúc này vẫn chưa xác định thời gian, có lẽ còn phải ba mươi đến năm mươi năm sau nữa.

"Sư phụ, chúng ta tạm thời không nói việc này, hôm nay đệ tử có việc muốn nhờ người." Lý Trường Thọ thấy sư phụ muốn bắt đầu dạy dỗ, vội vàng nói sang chuyện khác, giải thích với sư phụ một lượt.

Nói nhỏ, như thế rồi lại như vậy...là được

Sau nửa canh giờ, cửa nhà tranh rộng mở, hai thân ảnh cất bước đi ra.

Nhìn về phía người bên trái:

Thân hình thon dài bình thường, khuôn mặt tuấn tú bình thường, tóc dài phiêu dật bình thường, dĩ nhiên chính là Lý Trường Thọ.

Người ở phía bên phải thì cũng bình thường, thân hình thấp hơn một chút, khuôn mặt trung niên, ánh mắt lại thoáng có một chút chán nản, lông mày cũng không có nếp nhăn…

Tề Nguyên lão đạo khôi phục hình dạng lúc trung niên, mặc trường bào màu lam nhạt trên người, nhìn cũng có bốn ~ năm phần sức sống.

Sự bình thường của Lý Trường Thọ, thật ra có năm phần là pháp quyết ngụy trang.

Sự bình thường của Tề Nguyên lão đạo, lại là khắc sâu ở trong xương tủy…

Lý Trường Thọ chắp tay vái chào, nói: "Xin nhờ sư phụ".

Tề Nguyên lão đạo…

Không, lúc này đã là Tề Nguyên đạo trưởng!

Tề Nguyên đạo trưởng miễn cưỡng cười một tiếng, cưỡi mây đi thẳng về phía sơn môn, đi làm một chuyện nhỏ mà đồ đệ nhờ mình giúp đỡ.

Trong lòng lão, cũng đang nhớ lại những lời nói vừa rồi của Lý Trường Thọ…

"Sư phụ, trước đây đệ tử dùng khuôn mặt của người, ở bên ngoài trừ yêu diệt ma cùng với Tửu Ô sư bá, việc này rất có thể sẽ nảy sinh một chút tai họa ngầm. Cho nên, khi sư phụ ra ngoài, không thể dùng hình dáng ngày thường. Hay là sư phụ khôi phục thành bộ dạng lúc trung niên, mang theo túi thơm tùy thân này để che giấu khí tức của người, như vậy sẽ không còn gì phải lo lắng."

Tề Nguyên cũng không nghĩ nhiều, theo thói quen làm như lời đệ tử, cưỡi mây ra khỏi sơn môn, đi về phía phường trấn gần nhất là Lâm Hải Trấn...

Trong lòng Lý Trường Thọ cười khẽ.

Làm loại việc này, tất nhiên là không thể ở trong môn phái, nếu không sẽ dễ gây ra một chút nhiễu loạn.

Trước tiên, Lý Trường Thọ truyền âm căn dặn Linh Nga một tiếng, nếu có khách lạ thì để nàng ứng phó một chút.

Sau đó hắn trở về mật thất đan phòng dưới mặt đất, tâm thần phân tán ở trên người ba Đạo Nhân Giấy.

Tiếp đó một Đạo Nhân Giấy mang theo binh đoàn người giấy, ở dưới mặt đất đi theo sư phụ mình.

Tuy sư phụ ra ngoài, nhưng công việc phòng vệ vẫn phải làm.

Một Đạo Nhân Giấy khác theo dõi Vạn Lâm Quân trưởng lão ở bên kia, Lý Trường Thọ luôn cảm thấy, lần này Vạn Lâm Quân trưởng lão ra ngoài, có thể sẽ chịu chút khó khăn trắc trở.

Đạo Nhân Giấy còn lại, tất nhiên là trốn ở túi thơm trong tay áo của sư phụ, ôm hai viên đan dược ở đó, chờ đợi thời khắc thể hiện.

Sư phụ cưỡi mây…

"Thật chậm."

Ba ngày sau, Tề Nguyên đạo trưởng chậm rãi đáp xuống cửa thành bắc của Lâm Hải Trấn, xếp hàng vào thành.

Binh đoàn đạo nhân người giấy dừng ở bên ngoài "Phản Ngũ Hành Đại Trận", lúc này sư phụ còn có Đạo Nhân Giấy ở trên người, binh đoàn đạo nhân người giấy cũng tùy thời tiếp ứng.

Sư phụ vừa mới vào trong thành, Lý Trường Thọ liền bắt đầu âm thầm tìm kiếm, nhân tiện có thể "cổ vũ" sư phụ nhà mình chọn lựa.

Cũng không phải là hắn muốn để sư phụ đi trêu chọc nhân duyên mới, chỉ là đơn thuần để sư phụ biết…

"Ngươi vẫn có mị lực vô cùng, hơn nữa rất dễ dàng đạt được hảo cảm của nữ Luyện Khí Sĩ."

Rất nhanh sau đó, Lý Trường Thọ đã phát hiện ra Phản Tra Đan bị phát động, hắn lập tức tìm đến được màn linh vụ kia.

"Sao lại là lão đạo?"

Lý Trường Thọ lắc đầu, mặc cho một tia linh vụ kia tản mất, dựa vào Đạo Nhân Giấy tiếp tục cùng với sư phụ đi dạo về phía trước.

Hiệu quả của đan dược cũng có hạn, không thể tùy tiện lãng phí.

Ngược lại, Tề Nguyên đạo trưởng không nghĩ gì nhiều, đi thẳng về phía quầy bày bán linh thảo dược thảo ở đầu con đường kia.

Sư phụ đi khoảng ba mươi trượng, cuối cùng, Lý Trường Thọ phát hiện ra có một người dùng tiên thức dò xét sư phụ của mình, là nữ Nguyên Tiên khoảng hai bốn hai lăm tuổi.

"Chính là ngươi, đại tỷ."

Bên trong túi thơm, Đạo Nhân Giấy dùng tay giấy nhỏ hơi mỏng, mở ra cấm chế Tâm Hỏa Thiêu Thân Đan.

Tề Nguyên đạo trưởng chỉ đi không tới mười lăm bước…

"Vị đạo hữu này…có thể dừng bước không."

"Hả?" Tề Nguyên đạo trưởng quay đầu nhìn, nhíu mày với vị nữ Nguyên Tiên gọi mình, chắp tay nói: "Vị đạo hữu này, không biết là có việc gì?"

"Ngươi..." Sắc mặt của nữ Nguyên Tiên đỏ bừng, lấy một cái khăn tay che mặt, thấp giọng nói: "Ngươi có thể cùng ta tìm một nơi yên tĩnh, có mấy lời muốn nói với ngươi."

Tề Nguyên rõ ràng sợ run lên, trong lòng lập tức cảnh giác: "Ta với đạo hữu không có gì hay để nói."

Nói xong, lão đi nhanh về phía trước.

"Đạo hữu…" Nữ Nguyên Tiên kia đuổi theo hai bước, tâm tình hơi hoảng hốt, như thoát ra từ trong tình huống vừa rồi.

Trong lòng nàng mơ hồ kỳ quái, lại nhìn thấy những hình ảnh kia trong lòng mình, vội vàng che mặt mà đi.

Vừa rồi Lý Trường Thọ chỉ mở ra Tâm Hỏa Thiêu Thân Đan trong nháy mắt, thì lập tức phong ấn linh đan này lại.

Tề Nguyên vừa đi được mấy bước, lại nghe thấy âm thanh ôn nhu ân cần chào hỏi từ bên cạnh truyền đến: "Vị đạo hữu này…"

Tề Nguyên quay đầu nhìn lại, thì thấy một nữ Luyện Khí Sĩ oai hùng ôm trường kiếm, đứng đối diện với mình ôm quyền hành lễ.

Người này còn ôn nhu nói: "Có thể ngồi một chút ở quán trà gần đây cùng ta không?"

"Việc này, ta còn có chuyện quan trọng phải làm, đồ đệ trong nhà đang bị trọng thương cần thảo dược, xin lỗi, xin lỗi." Tề Nguyên vái chào, tiếp tục bước nhanh về phía trước, trong lòng lại là nổi lên nghi hoặc.

Tướng mạo kiểu này của lão, loại khí chất chán nản, âu sầu này…

Lại được hoan nghênh như vậy?

Nhưng mà, hai lần cự tuyệt lời mời của nữ Luyện Khí Sĩ, đã thu hút không ít sự chú ý.

Con đường trăm trượng ngắn ngủi kế tiếp này, một đạo lại một đạo bóng hình xinh đẹp đến từ bên cạnh, phía trước và phía sau tiến đến.

"Đạo trưởng, ngài từ đâu đến đây, muốn đi nơi nào?"

"Đạo hữu, xin hãy đợi ta một chút."

"Đạo hữu, vì sao không dám mở mắt nhìn ta?"

Tề Nguyên lão đạo hoàn toàn bối rối, chỉ có thể liên tục từ chối, sau đó thậm chí che đi khuôn mặt, trong lòng buồn bực, cắm đầu đi về phía trước.

Phường trấn này bị sao vậy?

Bản thân đã lâu không ra ngoài đi dạo, tập tục của Đông Thắng Thần Châu, đã thay đổi như vậy rồi?

Trong bóng tối, Đạo Nhân Giấy ký thác tâm thần của Lý Trường Thọ, cũng là mệt mỏi lau "mồ hôi".

"Hắc! Đạo hữu!"

Chợt nghe một tiếng chào hỏi thô cuồng, trước người Tề

Nguyên, đột nhiên hiện ra một tòa thiếp tháp.

Tề Nguyên ngẩng đầu nhìn lại, trước mắt đúng là một vị "nữ tử" cao lớn, có vẻ là người rèn luyện thân thể, cánh tay và eo kia của nàng ta đều thô, lúc này lại dùng đôi mắt chuông đồng to lớn nhìn mình chằm chằm.

"Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ta đây thích ngươi, cùng ta trở về động phủ làm đạo lữ đi!"

Tề Nguyên nhướng mày, vội nói: "Đạo hữu, ngươi có phải là tìm nhầm người không?"

Lý Trường Thọ cũng nhướng mày, hắn cũng không có "thiêu thân" vị nữ đạo hữu này…

Hả?

Tâm thần của Lý Trường Thọ nhìn vào bên trong túi thơm, khóe miệng đột nhiên co quắp, đã thấy Tâm Hỏa Thiêu Thân Đan trong tay Đạo Nhân Giấy, vào giờ phút này lại…

Vỡ nát rồi!

Việc này là sao? Trong một cái chớp mắt trước vẫn còn hoàn hảo!

Chẳng lẽ là do bản thân đã mở ra đóng lại cấm chế quá nhiều lần, dược tính của đan dược này còn bất ổn, nên trực tiếp vỡ nát?

Đan dược vỡ nát sẽ có hậu quả gì?

Theo như bình thường mà nói, dường như là dược tính hơi bộc phát một chút…

Tiên thức của Lý Trường Thọ lập tức khuếch tán ra, sắc mặt hắn biến đổi trong nháy mắt, truyền âm nói: "Sư phụ đi mau! Nhanh thu túi thơm vào pháp khí trữ vật!"

Tề Nguyên lão đạo hơi sửng sốt, lập tức kịp phản ứng, sau đó vội vàng thu túi thơm trong tay áo vào bên trong pháp khí trữ vật.

Mà lúc này, lão chợt nghe từng tiếng kêu lớn nũng nịu trong vòng trăm trượng, ầm ĩ truyền đến, mấy chục đạo thân ảnh cùng nhìn về bản thân lão.

"Đạo trưởng…"

"Đạo hữu…"

"Đạo hữu!"

Bên góc đường một vị lão đạo đột nhiên lấy ra chiếc khăn tay màu hường từ trong tay áo, phất lên rồi nói: "Vị đạo hữu này, ngươi có ngại hay không, ngươi cùng ta kết làm đạo lữ, ngày đêm đấu kiếm, làm cái loại tu hành đơn thuần kia."

Hai chân Tề Nguyên run lên…

"Các ngươi…các ngươi không được qua đây!"

Ầm ầm…

Đột nhiên mặt đất truyền đến từng đợt trầm vang, lập tức có người hô to một tiếng:

"Các vị đạo hữu cẩn thận! Linh thú trong phố bạo động rồi!"

Chương 132. Đan dược thật giả

"Sư muội cũng nên trải qua một ít đả kích của sinh hoạt và tu đạo, thì mới có thể tự lập giữa thiên địa, mới đủ sức tranh sáng tối cùng nhật nguyệt, đạt được trường sinh. Tu hành không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, cho nên chúng ta phải cố gắng tránh né nhân quả. Hơn nữa, giữa thiên địa này luôn có một vài kiếp nạn bất chợt nổi lên, nên chúng ta nhất định phải có đủ thực lực, sớm trải qua một ít trắc trở thì càng có nhiều kinh nghiệm dễ dàng sinh tồn hơn bên trong kiếp nạn..."

"Vì việc này…mà sư huynh bị sư phụ treo lên đánh suốt hai canh giờ sao?"

Bên trong nhà tranh của Lý Trường Thọ, Linh Nga không nhịn được dở khóc dở cười một trận, nhíu mày nhìn sư huynh nhà mình đang nằm sấp trên giường.

Sư huynh vừa mới bị đánh vô cùng thê thảm, đây là từ khi Linh Nga gia nhập Tiểu Quỳnh Phong được chứng kiến…lần thứ hai.

Không biết sư phụ sao lại như vậy, rất lâu rồi cũng không thấy người nổi giận đến thế.

"Sư huynh, rốt cục là huynh đã làm gì?"

"À, việc đó không quan trọng." Lý Trường Thọ cố gắng nặn ra một nụ cười méo xẹo: "Tuy rằng quá trình xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn nhưng hiện tại tinh thần của sư phụ tốt hơn nhiều rồi."

"Hả?" Linh Nga nhẹ nhàng chớp mắt, có một chút không rõ.

Vốn dĩ Lý Trường Thọ muốn để sư phụ đi phường trấn dạo chơi. Sau đó sắp xếp một hay hai nữ Luyện Khí Sĩ có tu vi khá thấp, chủ động tới bắt chuyện với sư phụ từ đó khiến sư phụ khôi phục một chút sự tự tin.

Như vậy cũng không gây ra nhân quả gì, vì hai bên chỉ là nói chuyện. Hơn nữa, có hắn khống chế dược tính của Tâm Hoả Thiêu Thân Đan, sẽ không thật sự làm hai bên sinh ra hảo cảm.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ...

Người đi rồi, nhưng việc xấu hổ lại đến, đan dược lại vỡ nát...

Tuy là chỉ trong chốc lát ngắn ngủi nhưng bị một đám nữ Luyện Khí Sĩ hỗn tạp kỳ quái, chen chúc lao về phía sư phụ, thật làm cho người ta...

Có cảm giác mới mẻ, lại còn khắc sâu ấn tượng.

Khiến cho Lý Trường Thọ có một chút ngoài ý muốn chính là đám linh thú đột nhiên bạo động kia.

Lúc ấy nếu không phải Lý Trường Thọ phản ứng kịp thời, trực tiếp thừa dịp rối loạn dùng Đạo Nhân Giấy mang theo sư phụ lao ra khỏi phường trấn. Sau đó dựa vào độn thổ để nhanh chóng đào thoát, nói không chừng…sẽ bị giữ lại đền bù tổn thất của phường trấn.

Tiểu Bần Phong bọn hắn quả thật là không chịu nổi.

Có điều, lần thí nghiệm ngẫu nhiên này lại phát hiện ra, Tâm Hoả Thiêu Thân Đan có hiệu quả ngoài dự liệu đối với linh thú và yêu thú.

Qua giáo huấn lần này, Lý Trường Thọ quyết định tạm thời bắt đầu niêm phong Tâm Hoả Thiêu Thân Đan lại. Với tư cách là một trong những con át chủ bài, sau này tuỳ vào tình huống để mà sử dụng.

Đúng là, sau khi Phản Tra Đan có cảm ứng thì nên thu tay lại.

Nhưng suy nghĩ ban đầu của Lý Trường Thọ là sau này, vào lúc đấu pháp, dùng Tâm Hoả Thiêu Thân Đan nhiễu loạn tâm cảnh của đối phương, từ đó đạt được hiệu quả để đánh bại địch.

Lần này giúp sư phụ thử xem, cũng là "thực chiến để đánh giá" với dược tính của đan dược...

Hơn nữa Tâm Hoả Thiêu Thân Đan lần này bể nát chỉ là linh đan phẩm giai nhất chuyển.

Hiện giờ trong tay Lý Trường Thọ còn có vài viên linh đan Tâm Hoả Thiêu Thân Đan tam chuyển. Cũng không biết trong lúc đấu pháp có thể ảnh hưởng đến tâm cảnh của cao thủ cảnh giới Thiên Tiên không.

Điều này, cũng không phải là một thí nghiệm tốt.

"Sư huynh, để muội xoa giúp nhé?"

"Không cần đâu." Lý Trường Thọ thở dài: "Chỗ tổn thương đó có thể tùy lúc hồi phục như cũ, lần này vi huynh làm việc có một chút bất ổn, lấy việc này coi như để cảnh cáo đi. Muội đi bồi tiếp tiểu sư thúc đi, đừng để nàng tới đây, nếu không thì chắc chắn tổn thương càng thêm nhiều."

"Được rồi..." Lam Linh Nga cẩn thận bước đi, như không yên lòng rời xa bảo vật.

Lý Trường Thọ hít sâu một hơi, nằm ở đó yên lặng lấy ra một phiến đá, bắt đầu tu bổ cải tiến Ôn Tự kinh.

Ở nhà tranh bên cạnh đột nhiên truyền ra tiếng cười. tiên thức của Lý Trường Thọ quét qua, đã thấy sư phụ nhà mình đang không ngừng thay đổi đạo bào, cả người cũng bắt đầu phát ra sức sống...

Tuy có khúc chiết nhưng trải qua giằng co một trận hình như cũng đạt được hiệu quả.

Trong mật thất ở đan phòng dưới mặt đất, bản thể của Lý Trường Thọ mỉm cười, liếc nhìn Đạo Nhân Giấy trong nhà tranh bị đòn thay hắn, sau đó mới bắt đầu nhắm mắt tập trung tu luyện.

...

Đông Mộc Công từ sau lần trước đến cảm tạ, hai năm qua cũng không có lộ diện tại miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ cũng không nóng vội, tâm tính vẫn vô cùng vững vàng.

Có thể để Ngọc Đế thấy được tiềm năng của mình tự nhiên là tốt nhất, nếu không chính là do những dự đoán của mình quá nông cạn. Sau này lại tiếp tục lẫn vào quan trường ở Thiên Đình, đạt được thần vị là ổn.

Mọi thứ có được có mất mới đúng là đạo lý của Thiên Đạo.

Hơn nữa đây cũng chỉ là hai năm mà thôi, đối với Ngọc Đế, Đông Mộc Công là những tồn tại cấp độ cao hơn Kim Tiên, khoảng thời gian này có lẽ chỉ bằng một lần bế quan, hơi chút cảm ngộ, cũng không đủ để bọn họ xử lý đại sự gì...

Điều làm Lý Trường Thọ khá an tâm chính là, Vạn Lâm Quân trưởng lão đã bình an trở về từ Bắc Câu Lô Châu, còn cố ý kêu Lý Trường Thọ qua thưởng thức mấy con độc trùng có bộ dáng hung ác.

Sau đó Vạn Lâm Quân trưởng lão cũng bắt đầu bế quan luyện thử Độc Đan Tiên Thức. Hai vị Đạo Nhân Giấy kia vì vậy mà lưu lại bên người Vạn trưởng lão.

Mặc dù Lý Trường Thọ từng nghĩ, có nên âm thầm cung cấp Tâm Hoả Thiêu Thân Đan mà hắn đã luyện chế hay không...

Nhưng nghĩ lại, Lý Trường Thọ đã bỏ đi suy nghĩ này.

Vạn Quân Lâm trưởng lão da mặt rất mỏng, hơn nữa Lý Trường Thọ cũng muốn xem, bằng công phu độc đạo của trưởng lão có thể luyện ra loại Độc Đan Tiên Thức lợi hại như thế nào.

Cũng thuận tiện kiếm mấy viên để mở rộng kho át chủ bài.

Hai năm qua, thời gian tu đạo cuối cùng đã trở về sự ổn định như ngày thường.

Linh Nga và Hữu Độc sư muội, sau khi phát hiện ra cách để hiệu suất làm việc bí mật tăng lên, thì tiến độ sửa chữa Linh Thú Quyển cực kỳ khả quan, chưa đầy một năm đã tuyên bố hoàn thành.

Lý Trường Thọ vung tay lên, miễn trừ khoản "nợ nước miếng" này.

Sau khi Linh Thú Quyển hoàn thành, Hữu Cầm Huyền Nhã tự biết khoảng thời gian này đã chậm trễ quá nhiều thời gian tu luyện, bèn trở về động phủ của mình bế quan lâu dài.

Theo lý mà nói, khả năng tự kiềm chế của Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không tệ lắm. Trước đấy cũng chỉ là trúng pháp thuật dụ dỗ kỳ diệu của Tửu Cửu sư thúc.

Gần đây, trong khoảng thời gian này, kỳ thật Lý Trường Thọ cũng muốn hỏi Tửu Cửu một vấn đề...

Mỗi ngày nàng đều sống mơ mơ màng màng tại Tiểu Quỳnh Phong, ngàn năm vốn liếng dùng chế tạo ra trận thế phòng ngự lầu các nhà mình để làm gì?

Nhưng Tửu Cửu tu hành luôn là như thế, thuộc về nhóm "Bình thường không đốn ngộ, một lần đốn ngộ đủ ăn trăm năm".

Thuận theo ý mình, theo tâm mà động, đúng là chân ý của Vô Vi Kinh.

Tổng thể mà nói tiến độ tu vi của Tửu Cửu nhanh hơn chừng ba ~ bốn phần so với Luyện Khí Sĩ "tư chất cùng tuổi" bế quan mỗi ngày kia.

Nhưng muốn làm đến vô cầu vô vi, quả thực rất khó, Tửu Cửu sư thúc là như vậy…Một nửa công lao cũng là của việc uống rượu quá độ.

Bên phía Tiên Lâm Phong vẫn luôn không có động tĩnh quá rõ ràng. Việc Khoái Tư biến mất cũng không sinh ra quá nhiều ảnh hưởng đối với Tiên Lâm Phong.

Từ trên xuống dưới Tiên Lâm Phong, từ goá phụ đến các đồ đệ đều cho rằng cái chết của Khoái Tư là do tranh đấu với người khác, lại bất hạnh bị giết...

Điều này làm cho Lý Trường Thọ bớt đi không ít tâm tư, từ đó quyết định rút ngắn việc giám sát Tiên Lâm Phong chỉ còn ba trăm năm.

Việc này nếu như không ai nhắc lại, đã tạm thời ổn.

Nhưng nếu có người nhắc lại…Lý Trường Thọ chỉ có thể mưu đồ một chút, triệt để kết thúc một chút nhân quả này.

Lý Trường Thọ vốn tưởng rằng thời kỳ bình yên này có thể tiếp tục kéo dài đến ngày khai mạc đại hội nguồn gốc Tam Giáo quan trọng của Đạo Môn ở Trung Thần Châu, nên đem trọng tâm ngày thường đặt vào việc ngộ đạo và cải tiến Quy Tức Quyết.

Không ngờ rằng mới bình yên được hai năm...

Ngày hôm đó, Tửu Ô cưỡi mây vội vã bay tới từ Đan Đỉnh Phong, lập tức làm Lý Trường Thọ bị kinh động.

Rõ ràng hai tháng trước mới cầm đi hai bình Hùng Tâm Đan, bây giờ còn chưa đến ngày "giao hàng".

"Trường Thọ! Nhanh! Xảy ra chuyện rồi!"

"Hả?" Lý Trường Thọ đi ra đan phòng nghênh đón: "Sư bá, nói chậm một chút."

Tửu Ô vội la lên: "Hùng Tâm Đan đã xảy ra vấn đề! Có trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên sau khi ăn Hùng Tâm Đan, hôm nay thần trí bỗng hỗn loạn, hành vi điên cuồng. Lúc này đang được các vị trưởng lão trị liệu tại Đan Đỉnh Phong."

Lý Trường Thọ nhíu mày, lập tức nhận ra sự khác thường trong đó.

Hùng Tâm Đan là do hắn luyện chế, mỗi loại dược liệu đều phải qua tay hắn, dược tính của mỗi viên đan cũng đều trải qua sự kiểm tra kỹ càng.

Hơn nữa, mấy năm nay các vị trưởng lão, đạo lữ trong tông môn hầu như đều dùng qua, còn có ít nhất mười một mười hai vị lão Chân Tiên, cũng nhờ vào nó kích thích tâm tình già nua...

Thứ này chỉ có hiệu quả "miên man bất định", "cảm xúc phập phồng". Hơn nữa sau khi Lý Trường Thọ cải tiến qua còn cố ý giảm bớt liều lượng nước Tình Thạch.

Tửu Ô nói: "Việc này đã kinh động đến thái thượng trưởng lão, phải làm sao bây giờ?"

"Sư bá, ngươi có chắc là do đối phương bởi vì ăn Hùng Tâm Đan của chúng ta mới thành ra như thế?"

"Nghe lời nói của vị trưởng lão này thì đúng là vậy..."

"Đi, chúng ta qua đó xem một chút."

Lý Trường Thọ hiếm khi lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nhảy lên mây của Tửu Ô sư bá, hai người cùng nhau rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong, đi về hướng Đan Đỉnh Phong.

Trên đường đi, Lý Trường Thọ không ngừng suy nghĩ. Hắn cũng thông qua tiên thức đã quan sát khắp nơi trên Đan Đỉnh Phong, trong đáy lòng đã có kết quả phân tích.

Việc này có khả năng là do người bên ngoài cố ý tính toán.

Đợi hắn nhảy xuống đám mây, Tửu Ô truyền âm căn dặn hai câu rồi đi về phía chỗ lầu các có bảy tám vị lão đạo đang đứng.

Cũng may, Vạn Quân Lâm trưởng lão cũng ở chỗ này, điều này giúp Lý Trường Thọ bớt đi không ít lời nói.

Tửu Ô nói một câu: "Trường Thọ sư điệt đến rồi."

Mấy vị lão đạo ở phía trước lập tức quay người nhìn lại, phần lớn khuôn mặt đều mang thần sắc lo lắng. Có người còn cầm một viên Hùng Tâm Đan trong tay, hẳn là đang phân tích dược tính trong đó.

Nơi đó còn có một vị đạo nhân trung niên quần áo không chỉnh tề, đang ngồi bên trong ghế bành, cúi đầu mê man.

Lý Trường Thọ lập tức bắt được một tia dược lực của Mê Hồn Tán, đúng là do Vạn Quân Lâm lão gia tử ra tay, làm người này mê man đến ngất đi.

"Trường Thọ, Hùng Tâm Đan này có giải dược không?"

"Bần đạo đã từng dùng qua một viên Hùng Tâm Đan nhưng cũng an ổn, tại sao giờ lại có tai hoạ ngầm như vậy?"

"Các vị trưởng lão đừng vội." Lý Trường Thọ vái chào một cái. "Có thể để cho đệ tử đến phía trước, nhìn kỹ càng tình hình của vị trưởng lão này một chút hay không? Mặc dù tu vi của đệ tử nông cạn, đan đạo chưa đủ, nhưng dù sao Hùng Tâm Đan cũng là do đệ tử luyện chế, có lẽ sẽ có thể nhìn ra manh mối gì."

Vạn Quân Lâm trưởng lão mở miệng nói: "Để cho Trường Thọ nhìn xem sao."

Các vị trưởng lão khác lập tức nhường ra một con đường. Lý Trường Thọ vái chào rồi lách qua bên cạnh các vị trưởng lão.

Chú ý cẩn thận là thứ nhất, cấp bậc lễ nghĩa cũng nên như thế.

Lý Trường Thọ vẫn chưa hiển lộ tiên lực mà dùng một tay đặt lên cánh tay của vị trưởng lão đang mê man kia, sau đó tĩnh tâm cảm nhận.

Rất nhanh trong lòng Lý Trường Thọ đã có tính toán, quay đầu nhìn về phía Tửu Ô

"Sư bá, vào lúc hiến đan có dặn dò lúc dùng Hùng Tâm Đan, trong ba ngày không được dùng các loại đan dược khác có dược tính gần giống Hùng Tâm Đan không?"

Tửu Ô lập tức gật đầu đáp: "Những hạng mục công việc sư điệt ngươi dặn dò, mỗi một điều ta cũng chưa từng quên."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng gật đầu nói: "Còn nhờ mấy vị trưởng lão làm chứng, lại hỗ trợ điều tra pháp khí trữ vật của vị trưởng lão này một chút, xem có lưu lại Hùng Tâm Đan không."

Không đợi những người khác mở miệng, Vạn Lâm Quân trưởng lão đã bước về phía trước, nói: "Để ta."

Mấy vị trưởng lão khác đành phải nuốt xuống những lời đã đến bên miệng.

Chủ phong "Mặt lạnh" xuất hiện dọa người.

Mặc dù điều tra pháp khí trữ vật bên người có một chút thất lễ, hơn nữa cưỡng ép mở pháp khí trữ vật của đối phương có lẽ sẽ gây tổn hại đến cấm chế.

Nhưng Lý Trường Thọ biết phải giải thích sự việc này rõ ràng, miễn cho bản thân không hiểu sao lại bị vô cớ cõng nồi đen.

Rất nhanh Vạn Lâm Quân trưởng lão đã cởi bỏ cấm chế pháp khí trữ vật của đối phương, tìm tòi trong đó một hồi. Độc trưởng lão lấy ra một bình ngọc, bỏ ra ba viên đan dược màu lam nhạt từ trong đó.

Lý Trường Thọ tiện tay hút tới một viên, bóp trên đầu ngón tay. Sau đó lắc đầu lui lại hai bước, không nói điều gì.

Mấy vị trưởng lão khác lập tức đi về phía trước, xem xét dược tính của hai viên đan dược còn lại. Suy đoán đan được này sẽ có "biểu hiện" cỡ nào, rất nhanh sắc mặt đã hơi đổi...

"Đây là đan do ai luyện chế?"

"Nhìn như không khác Hùng Tâm Đan chút nào, nhưng Hùng Tâm Đan do Trường Thọ sư điệt luyện chế có dược tính ôn hòa công chính. Còn hai viên đan dược này sao lại lộ ra chút bạo ngược?"

Vạn Lâm Quân trưởng lão hừ lạnh một tiếng, lập tức muốn ra tay làm vị trưởng lão đang trong cơn mê tỉnh lại.

Thật vất vả lắm lão mới có một hậu bối vừa ý, cuối cùng lại bị người khác vu hại!

"Trưởng lão!" Lý Trường Thọ vội vàng hô lên: "Trưởng lão đừng nóng vội!"

Vạn trưởng lão bình tĩnh nói: "Chuyện này sao lại không vội được? Kẻ khác luyện đan lung tung, hại người trúng độc, còn vô duyên vô cớ làm tổn hại oan ức thanh danh của ngươi."

Lý Trường Thọ cười khổ, bí mật quan sát biểu cảm của mấy vị trưởng lão ở đây, thở dài: "Việc này thật sự không nên lộ ra. Người luyện chế đan này cũng là vì các vị tiền bối trong môn phái. Bởi vì đệ tử tu vi quá yếu, sản xuất quá ít Hùng Tâm Đan, cho nên mới có tiền bối đứng ra phân tích đan phương, rồi tự đi luyện chế. Đệ tử chưa hề nghĩ tới dùng Hùng Tâm Đan cầu danh lợi, vốn chỉ muốn tặng cho Tửu Ô sư bá, giúp Tửu Ô sư bá hùng tâm tráng chí. Sau vì các vị trưởng lão có một chút cần, Tửu Ô sư bá lại dâng Hùng Tâm Đan lên. Kỳ thật đệ tử cũng hao tốn không ít tâm tư sức lực lên đan dược này, đến mức ngày bình thường bỏ bê cả tu hành. Nhưng đan dược này quả thực không dễ dàng luyện chế. Nguyên do của mọi việc vẫn là từ trên người đệ tử."

Vạn Lâm Quân trưởng lão nhướng mày, vừa muốn nói chuyện, Lý Trường Thọ lại nói: "Sau này đệ tử sẽ cùng với Tửu Ô sư bá hiến Hùng Tâm Đan cho Bách Phàm Điện, để sau này tự điều phối trong môn phái. Còn nhờ các vị trưởng lão hỗ trợ, âm thầm nói cho các vị trưởng lão muốn Hùng Tâm Đan sau này chớ nên tìm Tửu Ô sư bá mà trực tiếp đến bên trong Bách Phàm Điện. Trong lò đan của đệ tử còn có đan dược đang luyện dở, xin được cáo lui trước."

Nói xong Lý Trường Thọ vái chào, bước ra bên ngoài điện.

Lúc này mấy vị trưởng lão mới hồi phục tinh thần, vội vàng gọi lại:

"Trường Thọ, ngươi chớ để việc này làm cho tức giận, chúng ta chắc chắn sẽ cho ngươi một cái công đạo."

"Trường Thọ, đan dược này vẫn đừng để ở Bách Phàm Điện..."

Nhưng Lý Trường Thọ cũng không quay đầu lại.

Kết hợp với tình cảnh này, hắn biểu hiện ra hình tượng một "Đan nghệ thanh niên" cao ngạo và khí phách.

"Hừ!" Đồng trượng trong tay Vạn Lâm Quân trưởng lão nện xuống mặt đất, mấy vị trưởng lão khác khẽ run.

"Sống hơn vài vạn năm còn không bằng một vị tiểu bối! Nếu để ta biết là ai luyện chế ra đan dược giả hại người này, nhất định sẽ không tha cho kẻ đó!"

...

Thấy Lý Trường Thọ cỡi mây bay ra khỏi Đan Đỉnh Phong, Tửu Ô vội vàng đuổi theo phía sau.

Nhưng Tửu Ô còn chưa mở miệng nói chuyện, Lý Trường Thọ đã thấp giọng nói: "Tửu Ô sư bá, ta nhớ rằng Đan Đỉnh Phong có một vị chấp sự nội môn, tên là Liễu Phi Tiên..."

"Không sai, làm sao vậy?"

"Sư bá, ghé lỗ tai tới đây..." Lý Trường Thọ xoay người, thì thầm mấy câu bên tai Tửu Ô.

Chương 133. Kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong lang thang

Tiểu Quỳnh Phong, trong mật thất dưới đất, ngày thứ tư kể từ khi trở về từ Đan Đỉnh Phong.

"Nếu cứ làm như vậy, Độ Tiên Môn sớm muộn sẽ hỏng mất." Lý Trường Thọ ngồi trên ghế sau bàn đọc sách, ngón tay gõ lên mặt bàn, trong đáy lòng chậm rãi tính toán.

Nếu như Linh Nga nhìn thấy hình ảnh như vậy, đoán chừng nàng sẽ lập tức thẳng thắn khai thật ra rằng mình trong quá trình cải tạo Linh Thú Quyển đã lười biếng, làm việc qua loa đại khái những chỗ nào chỗ nào…

Đúng thế, đây là biểu lộ chuyên dụng của sư huynh khi đang suy nghĩ đại sự.

Đột nhiên, mí mắt Lý Trường Thọ nháy một cái, mạch suy nghĩ miên man hơi dừng lại, tiết tấu gõ nhịp đầu ngón tay cũng hơi dừng lại.

Tiên thức của hắn bắt được, Tửu Cửu sư thúc đang ngồi trên hồ lô lớn, khiêng Lang Nha Bổng, miệng khẽ hừ nói: "Sư huynh gọi ta đi tuần sơn một lát"

Sau đó nàng nhanh chóng rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong, bay về hướng sơn môn.

Lý Trường Thọ tự nhiên biết, Tửu Cửu sư thúc là nhận được Tửu Ô sư bá truyền tin, chạy tới giúp Tửu Ô sư bá cùng nhau...

Yêu thương kẻ nào đó có thể xác tinh thần khỏe mạnh.

Nếu như bắt buộc, cũng có thể làm cho đối phương không còn thể xác tinh thần khỏe mạnh nữa! !!

Theo bố trí trước đây của Lý Trường Thọ, Tửu Ô sư bá vào giờ phút này đã gặp Đan Đỉnh Phong Chân Tiên chấp sự Liễu Phi Tiên, mời ra sơn môn...

Tửu Ô sư bá bây giờ dù cũng thiện dùng độc trận đối địch, nhưng gọi thêm Tửu Cửu sư thúc cùng nhau tham gia đánh hội đồng thì càng thêm chắc ăn…

Vì sao Lý Trường Thọ lại lập tức nghĩ đến Liễu Phi Tiên?

Bởi vì trước đó Vạn Lâm Quân lão gia tử từng nói một câu: Trưởng lão đã lấy từ chỗ Liễu Phi Tiên một viên Hùng Tâm Đan.

Hùng Tâm Đan mà Lý Trường Thọ luyện chế ra đều nắm rõ mục tiêu hạ lạc, đều là đưa tặng cho những tiền bối thế hệ trước, chuẩn bị cho những người có nhu cầu. Còn Liễu Phi Tiên nơi đó tại sao lại có Hùng Tâm Đan?

Chỉ bằng vào điểm này là đủ để trở thành đối tượng nghi vấn hàng đầu.

Nửa ngày sau, Tửu Ô và Tửu Cửu cùng nhau cưỡi mây trở về, Tửu Cửu khiêng Lang Nha Bổng còn dính máu me đầm đìa bên trên...

Tiến vào sơn môn, Tửu Ô trực tiếp chạy đến Tiểu Quỳnh Phong.

Tửu Cửu lại do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn bay về chính lầu các nhỏ của mình trên Phá Thiên Phong, tu hành mấy ngày.

Gói phục vụ trận pháp phòng hộ xa hoa kia của nàng, nếu như xây xong không dùng chút nào thì cũng quá lãng phí.

Làm sao cũng phải vào đó ngủ thêm mấy giấc, lấy về một chút tiền vốn!

Đợi Tửu Ô đuổi tới trong đan phòng, bản thể của Lý Trường Thọ vẫn chưa hiện thân, chỉ dùng Đạo Nhân Giấy tiếp đãi.

Vừa gặp mặt, Tửu Ô liền tức giận nói: "Chính là Liễu Phi Tiên làm! Tên gia hỏa này luyện đan tù mù, không biết hiểu được chuyện Tình Thạch từ đâu! Gã lại dựa vào đan phương mình phân tích ra để luyện chế một phen, cuối cùng lại làm thành một loại đan dược tà ma!"

"Sư bá không nên tức giận." Lý Trường Thọ cười nói: "Vừa vặn, ta phải nhân cơ hội này thoát thân ra khỏi sự tình Hùng Tâm Đan. Sư bá có làm tổn thương vị Liễu Phi Tiên kia không đấy?"

"Ài, ta và gã cũng là giao tình hơn ngàn năm." Tửu Ô thở dài: "Tất nhiên là không có tổn thương gã, chỉ là dựa theo lời nói của sư điệt, dọa nạt một hồi thì gã đã khai ra tất cả."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, hai người tiếp tục thương lượng, sau này làm thế nào nộp Hùng Tâm Đan lên Bách Phàm Điện.

Tương lai, Lý Trường Thọ sẽ không luyện chế quá nhiều Hùng Tâm Đan. Một năm cung ứng hai mươi khỏa, coi như hắn cùng với Tửu Ô sư bá hiếu kính các vị tiền bối trong môn.

"Chỉ là, sau này không còn cách nào cùng sư bá chia đôi lợi nhuận nữa rồi!" Lý Trường Thọ tràn đầy tiếc nuối nói.

Tửu Ô cười đáp: "Mấy năm này, cũng là nhờ hồng phúc của ngươi. Việc này đến đây kết thúc có khi lại là chuyện tốt, dù sao các trưởng lão có nhu cầu chân chính, phần lớn đều đã dùng qua Hùng Tâm Đan. Ngược lại là kẻ Liễu Phi Tiên kia..."

Lý Trường Thọ hỏi: "Sư bá xử trí toàn diện rồi chứ hả?"

"Trừ Tiểu Cửu hạ thủ hơi hung ác một chút, chuyện khác cũng không có vấn đề gì, bất quá cũng chỉ là bị thương ngoài da."

Tửu Ô nói tiếp: "Trường Thọ ngươi cứ yên tâm, gã đã lập xuống lời thề đại đạo, các thứ đều chu toàn không hề bỏ sót điều gì. Sau đó Liễu Phi Tiên liền sẽ đi cầu kiến chưởng môn, chỉ là..."

"Làm sao? Sư bá có gì cứ nói đi!"

Tửu Ô trầm ngâm hai tiếng, hỏi: "Chỉnh đốn môn phong, bốn chữ này nói đơn giản, nhưng cụ thể thì phải làm như thế nào? Hơn nữa, việc này đối với chúng ta có chỗ tốt gì? Vì sao nhất định phải để Liễu Phi Tiên đi dùng việc này lấy công chuộc tội?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cảm thấy vui mừng, Tửu Ô sư bá có thể nghĩ như vậy, bây giờ đã tính là đại đạo tiểu thành!

Trong đáy lòng đột nhiên nhớ tới mấy câu mà sư phụ thường xuyên nhắc tới, Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Sư bá, trước có Độ Tiên Môn sau có Tiểu Quỳnh Phong. Cho nên, Độ Tiên Môn hưng, thì Tiểu Quỳnh Phong hưng."

Tửu Ô mặt lộ vẻ giật mình, tròng mắt dưới cặp lông mày rậm rạp lộ ra vẻ kính nể nồng đậm.

"Là tầm nhìn của sư bá quá hẹp!"

Lý Trường Thọ cười cười, cùng với Tửu Ô tiếp tục trò chuyện những sự tình khác trong môn.

...

Đưa tiễn Tửu Ô, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng là cảm khái liên tục.

"Tập tục đạo lữ chi phong trong môn đã gần thành căn bệnh mãn tính rồi..."

Tuy nói là trên làm dưới theo, tập tục này ban đầu là bị những trưởng lão kia mang đến. Hơn nữa lại có vị đại lão không đáng tin cậy nào đó âm thầm ra tay, quấy nhiễu nhân duyên bên trong đạo thừa Nhân Giáo.

Nhưng tiếp tục làm như vậy, sẽ chỉ có hiệu quả mặt trái mà không hề có tăng thêm chính diện gì.

Tinh lực của con người nhiều như vậy, đều dùng trên phong hoa tuyết nguyệt, làm sao có thể cam đoan tiến độ tu hành?

Trừ phi trong môn tạo ra mấy bộ đạo pháp cao minh "Âm dương hòa hợp song tu". Nếu có môn nhân đệ tử kết thành đạo lữ, trải qua Bách Phàm Điện đăng ký lĩnh chứng liền phát miễn phí cho bọn họ một bộ…

Nhưng giống như độc đạo, độn thuật…Song tu chi pháp cũng không phải là đạo pháp thanh nhã, vẫn bị người đời dè bỉu.

Tại Hồng Hoang thiên địa này, thở một cái đều là linh khí nồng nặc. Tu tiên chính là như vậy, chúng Luyện Khí Sĩ lấy bảo vật, thần thông, tu vi làm vinh quang. Còn lại song tu, độc, độn chi pháp thì vẫn không ngừng bị gièm pha.

Lý Trường Thọ chủ yếu là cảm thấy oan uổng cho độc đạo, độn pháp! Song tu bổ sung chi pháp hắn cũng không thấy có chỗ nào cao minh.

Ban đầu, Lý Trường Thọ đúng là muốn dùng Hùng Tâm Đan để vơ vét của cải trong môn, mở rộng đại trận phòng ngự Tiểu Quỳnh Phong nhà mình, mấy năm này cũng thu hoạch tương đối khá.

Nhưng trải qua sự kiện "thuốc giả" lần này, Lý Trường Thọ lại phát hiện ra:

Hùng Tâm Đan đã bắt đầu dao động căn cơ Độ Tiên Môn.

Căn cơ của Độ Tiên Môn không phải ở chỗ số lượng môn nhân đệ tử, mà ở chỗ số lượng tu sĩ cảnh giới Thiên Tiên, cùng với khả năng bọn họ xung kích cảnh giới Kim Tiên.

Trưởng lão là trụ cột, chúng đệ tử như dòng nước chảy quanh…

Hắn muốn an ổn tu luyện trong môn thì Độ Tiên Môn trường thịnh không suy mới là trọng yếu nhất.

"Nói cho cùng, đây cũng là do ta quan tâm quá mức rồi!"

Cũng không biết chưởng môn đại nhân tu hành "Hanh" Tự Quyết bị tổn thương, bây giờ đã khôi phục như thế nào rồi.

Ách, Lý Trường Thọ đột nhiên ý thức được:

Lúc trước kia, những sự tình mà chưởng môn quan tâm, hắn quan tâm.

Dần dần, những sự tình mà chưởng môn không quan tâm, hắn cũng quan tâm.

Cho tới bây giờ, liền ngay cả bản thân chưởng môn, hắn cũng đang quan tâm...

Lý Trường Thọ có một chút dở khóc dở cười nhưng cũng không cảm thấy mệt mỏi, dù sao đây đều là vì mạng nhỏ của mình mà cân nhắc.

Nếu như trong môn, đạo lữ chi phong hay hưởng lạc chi phong không được kìm hãm, cứ thế mãi thì Tiểu Quỳnh Phong của hắn vô sự, nhưng những phong khác sẽ tự dần dần suy bại, không người kế tục. Vậy một mình Tiểu Quỳnh Phong cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Dù rằng một tiên môn không có khả năng trường tồn, mãi mãi không suy. Nhưng tối thiểu trước khi hắn có năng lực tự bảo vệ mình, Độ Tiên Môn không thể suy thoái như vậy được.

Cho nên, mấy năm nay Lý Trường Thọ cũng đang suy tư vấn đề này.

"Nên nghĩ biện pháp gì để đồng môn cẩn thận chăm chỉ tu hành?"

Suy đi nghĩ lại, việc này vẫn là vô cùng khó khăn.

Cho nên, nhân câu chuyện đan dược giả lần này, lúc ấy Lý Trường Thọ liền quyết định thuận nước đẩy thuyền: "Vô tư kính dâng" đan phương một lần.

Dù sao trong quy hoạch của Lý Trường Thọ, hắn vẫn còn muốn ru rú tu luyện tại Độ Tiên Môn năm rộng tháng dài về sau.

Chỉnh đốn môn phong là bắt buộc phải làm! Nhưng không thể do hắn trực tiếp ra mặt...

...

Hai ngày về sau, Liễu Phi Tiên đã dưỡng tốt những vết thương ngoài da, cưỡi mây lảo đảo trở về từ ngoài sơn môn.

Vị chấp sự cảnh giới Chân Tiên này thân thể hơi mập mặt hơi tròn, ánh mắt vẫn còn hốt hoảng thất thần. Y đến trước sơn môn, khom người hành lễ, trải qua giây lát do dự mới bước vào tiên môn.

Thủ vệ lão đại…khục…thủ vệ lão tiên cười nói: "Liễu sư điệt, nhìn sắc mặt ngươi có vẻ sai sai, bị làm sao thế?"

"Ta có một chút tâm sự! Tạ sư thúc quan tâm." Liễu Phi Tiên gượng cười, chắp tay vái chào rồi cúi đầu đi về hướng Phá Thiên Phong.

Y vừa cưỡi mây bay đi, tiên thức tản ra liền nghe mấy vị Chân Tiên thủ vệ đứng ở sơn môn nói chuyện phiếm...

"Cũng không biết là ai thất đức như vậy, lại luyện ra Hùng Tâm Đan giả! Tiểu Ngũ sư điệt bên kia không còn cách nào khác, quyết định giao Hùng Tâm Đan cho Bách Phàm Điện phân phối."

"Thứ này phân phối thế nào? Khi nào mới đến lượt chúng ta?"

"Hừ hừ! Thật muốn lôi cổ kẻ luyện chế đan dược giả kia ra, đánh cho hắn một trận tơi bời thì mới hết tức được! Ta với sư tỷ đều đang nổi cơn điên hết lên đây!"

Thế là, Liễu Phi Tiên nâng mông hóp bụng, cưỡi mây bay càng nhanh hơn chút.

Đi đến Độ Tiên Điện, Liễu Phi Tiên bồi hồi một lát rồi đột nhiên vọt tới trước cấm chế đại môn, hai chân nửa quỳ xuống, ngửa đầu hô to: "Chưởng môn! Chấp sự trong môn Liễu Phi Tiên cầu kiến!"

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, hai vị trưởng lão thủ hộ chủ điện đi ra từ trong điện.

Một người nhẹ giọng nói: "Chưởng môn đang lúc bế quan, ngươi có chuyện gì quan trọng? Nếu như là chuyện khẩn yếu, trước hết nói ra một chút, chúng ta có thể đi đánh thức chưởng môn."

"Chuyện này..." Liễu Phi Tiên cất lời: "Trưởng lão, việc này quan hệ trọng đại, ta phải nói chuyện trực tiếp với chưởng môn."

"Ồ?" Hai vị trưởng lão liếc nhìn nhau, lập tức lắc đầu: "Theo môn quy, nhất định phải thông truyền từ trưởng lão chấp điện. Chuyện này liên quan đến an nguy của chưởng môn Độ Tiên Môn, kể cả tu hành ngày thường cũng cực kỳ trọng yếu."

"Ngươi nói trước đi, có chuyện gì!"

"Ta...ta..." Liễu Phi Tiên nhãn châu xoay động, nhớ tới căn dặn của Tửu Ô, đột nhiên ngửa đầu kêu khóc: "Ta vì Độ Tiên Môn mà chảy máu, ta vì Độ Tiên Môn chịu vết đao, ta muốn gặp chưởng môn!"

Hai vị trưởng lão cau chặt lông mày, vừa định động thủ bắt giữ Liễu Phi Tiên liền nghe vài tiếng ho khan truyền đến...

Tiếng nói của chưởng môn Vô Ưu đạo nhân vọng vào trong tai cả ba người: "Khóc sướt mướt còn ra thể thống gì, vào đi."

Liễu Phi Tiên vuốt mặt một cái, liền vội vàng đứng lên, hai bước xông vào đại điện...

Trong lòng đất Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ dùng tiên thức nhìn thấy chuyện xảy ra liền không tiếp tục đuổi theo xem tiếp.

Hắn lúc này cũng thật không dám tuỳ tiện dò xét xung quanh người một vị Kim Tiên, lại còn là chủ điện trong môn.

Sự tình phát triển sau đó, một nửa đúng như Lý Trường Thọ đã suy tính từ trước:

Chấp sự nội môn tìm chưởng môn Độ Tiên Môn khóc lóc kể lể, rằng trong Độ Tiên Môn đang hưng thịnh quá độ đạo lữ chi phong. Tình hình này đối với môn nhân đệ tử tu hành tạo thành ảnh hưởng cực lớn.

Chấp sự này xin chưởng môn tiến hành điều chỉnh, triển khai cái gì mà "Làn gió mới" "Đại tu hành" để khuyến khích chúng đệ tử tập trung tu đạo, giảm bớt mê luyến tình ái…

Chưởng môn Vô Ưu đạo nhân tiếp thu những điều gián ngôn này, cũng ngợi khen vị chấp sự kia một phen, sau đó triệu tập tất cả các phong chủ, trưởng lão thương nghị việc này.

Ngay sau đó, Độ Tiên Môn bắt đầu oanh oanh liệt liệt vận động chỉnh đốn môn phong…

Nhưng sự tình phát triển đến đoạn sau thì một nửa đã vượt quá Lý Trường Thọ tính toán:

Bởi vì đạo lữ trong môn rất đông, công trình chỉnh đốn môn phong duy trì được ba tháng thì âm thầm chấm dứt.

Người đưa ra việc này là Đan Đỉnh Phong Liễu Phi Tiên, gần đây bởi vì bị đánh lén với bị dọa dẫm quá nhiều nên được các trưởng lão trọng điểm bảo vệ.

Lý Trường Thọ cũng cảm thấy cạn lời.

Được thôi, coi như hắn uổng phí công phu. Quả nhiên không thể làm được những chuyện quá khó như thay đổi tập tục đã hàng vạn năm.

Vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ bắt đầu tiến hành sửa chữa quy hoạch, luyện chế Tiểu Quỳnh Phong thành pháp bảo di động được.

Bắt đầu từ hôm nay, hắn thay đổi một chút xíu cấu tạo đại trận bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong. Lấy trận cơ hiện hữu trong hạch tâm đại trận làm cơ sở, chế tạo Tiểu Quỳnh Phong thành chỉnh thể vững chắc.

Sau đó, khi đạt đủ điều kiện thì mới mở ra…

"Kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong lang thang\1"

…

Tây Ngưu Hạ Châu, phụ cận đạo trường "Linh Sơn" Thánh Nhân, chỗ động phủ bí ẩn kia.

Một vòng kim quang bao phủ thân ảnh xinh đẹp đang nằm nghiêng trên giường, lấp lánh chiếu sáng toàn bộ động phủ.

Theo kim quang này lui tán, Văn Tịnh đạo nhân chậm rãi mở cặp mắt phượng hẹp dài kia, nhẹ giọng lẩm bẩm nói: "Nhị Giáo Chủ yên tâm, Văn Tịnh chắc chắn toàn lực ứng phó."

Một vòng đạo vận tối nghĩa khó hiểu quanh người Văn Tịnh đạo nhân chậm rãi tiêu tán.

Sau đó, Văn Tịnh đạo nhân ngồi dậy, tiện tay túm ra một cái áo dài phủ lên thân mình rồi dạo bước đi đến hồ sen trong động.

Rốt cục lại có thể nhìn thấy các con mình...

Khóe miệng Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng kéo ra một nụ cười lạnh lẽo.

Thánh Nhân lão gia cao cao tại thượng, tùy thời có thể xóa bỏ sinh mệnh của nàng, nhưng vẫn như cũ thận trọng phòng bị nàng. Lần này sai nàng đi tính toán Long Cung Tây Hải và Long Cung Nam Hải, lại chỉ thả cho nàng một phần ba tộc nhân...

"Long Tộc dù suy bại, nhưng vẫn y nguyên không thể khinh thường. Muốn ta đi gây áp lực, sau đó Tây Phương Giáo hiện thân giúp đỡ, độ Long Tộc nhập Linh Sơn. Quả nhiên là muốn lấy sinh mạng của các con ta lấp đầy âm mưu này."

Văn Tịnh đạo nhân trầm ngâm vài tiếng.

Việc này, ngược lại là khác biệt với lần mưu đồ Độ Tiên Môn trước đây, nhất định phải cẩn thận tính toán. Lúc trước trận diệt môn kia chỉ là nàng tiện tay vung lên, mặc dù vậy thì kết quả có một chút dọa người, nàng xém chút thì bại lộ trước mặt vị đại sư huynh Nhân Giáo kia.

"Lần này đi tính toán Long Tộc, nên không liên quan sự tình

Tam Giáo Đạo Môn. Long Tộc và Đạo Môn cũng không giao thiệp nhiều, hẳn là sẽ không gặp phải vị đại sư huynh ghê gớm kia!"

Nhớ tới đây, Văn Tịnh đạo nhân khẽ run rẩy, khóe miệng giật giật, một chút sợ hãi ánh lên trong đôi mắt đẹp.

"Có thể khiến cho bản nữ vương đại nhân lo lắng hãi hùng lâu như vậy, đệ tử Thánh Nhân, quả thật cũng không thấy nhiều.

"Hừ! Còn có kẻ dùng khôi lỗi diệt khôi lỗi của ta kia, ngươi cũng gây nên sự hứng thú của bản vương!"

Chương 134. Ta...Có một đạo hữu

Thiếu Hùng Tâm Đan "phát tài", doanh thu của Lý Trường Thọ lập tức giảm bớt non nửa.

Hắn nhìn bản thiết kế trận pháp lít nha lít nhít vừa mới vẽ ra trước mặt, đánh giá sơ bộ số lượng bảo tài cần dùng để luyện chế trận cơ. Tạm ước lược giá trị và chất lượng trận cơ cần có để xây dựng đại trận Tiểu Quỳnh Phong, hắn không nhịn được trầm ngâm hồi lâu.

Quy hoạch lâu dài nhất chính là pháp bảo hóa Tiểu Quỳnh Phong, chế tạo thành một cái động phủ đa năng, có thể tấn công, phòng thủ, ở lại và giải trí.

Hiện nay, con đường "Pháp bảo hóa" phải phân thành ba bước đi.

Để cho ổn thoả, bước đầu tiên chính là chế tạo Tiểu Quỳnh Phong thành đại trận tái hợp có thể công thủ biến chuyển dễ dàng, lại có thể di dộng được. Đó chính là yêu cầu cơ bản nhất của "Pháp bảo hóa", có thể phóng to thu nhỏ.

Nếu tiên lực không đủ để trực tiếp luyện chế toàn bộ Tiểu Quỳnh Phong, như vậy chỉ có thể đền bù từ trận pháp càn khôn. Mà càn khôn đạo đối với cường độ bản thân trận cơ thì yêu cầu khá cao...

Lý Trường Thọ tính toán cộng trừ một chút…

"Nếu như chỉ dựa vào Nguyệt Cung của bản thân ta, sư phụ, sư muội, cùng với hạn ngạch cố định của Tiểu Quỳnh Phong, đại khái còn cần ba...vạn năm. Nếu như dựa vào tốc độ "phát tài" hiện tại, luyện đan cầm đi mua bán ở phường trấn, đại khái cần hơn một ngàn năm..."

Ngàn năm, mặc dù so với thọ nguyên bây giờ của mình thì cũng không tính là dài lắm, hơn nữa Độ Tiên Môn cũng không có khả năng chỉ ngàn năm đã gục ngã…nhưng tóm lại, Lý Trường Thọ vẫn muốn nhanh chóng hoàn thành, như thế mới có cảm giác an toàn nhiều hơn một chút. Thế là, Lý Trường Thọ tốn hao thời gian nửa ngày, định ra mấy phương pháp mà hắn không cần ra khỏi sơn môn, không bại lộ át chủ bài của mình, không ảnh hưởng hài hòa trong môn hài hòa, mà vẫn...kiếm được tiền.

Nhưng tổng hợp suy đi tính lại, Lý Trường Thọ liên tiếp bỏ đi mấy phương pháp…

Giống như cái gì "Du lịch một ngày trong khốn trận Tiểu Quỳnh Phong", "Tiểu Quỳnh Phong đồ nướng sơn trang", những cách này đều sẽ ảnh hưởng sư muội và sư phụ tu hành.

Cuối cùng, Lý Trường Thọ chỉ để lại một phương pháp "phát tài" có ảnh hưởng nhỏ nhất, ích lợi cũng ít nhất. Đồng thời hắn cũng tiện tay làm xong dụng cụ để thực thi phương án này, bày ở bên hồ Tiểu Quỳnh Phong...

Tạm thời coi như nửa ngày thời gian của hắn không có uổng phí.

Đó là một cái hòm gỗ cao nửa trượng, mở nắp ra, trong đó bày một bức tượng gỗ "Mèo bụng phệ", sơn phết màu sắc đẹp đẽ bắt mắt.

Bên cạnh hòm gỗ đặt một tấm bảng, bên trên viết:

[Đây là thùng bói toán "Mèo Tiên""

Nói là bói toán, nhưng thực tế đây là Thùng Đối Sách, sẽ căn cứ vào lời nói của khách hàng để đưa ra vài điểm đề nghị. Muốn sử dụng thì xin mời bỏ linh thạch, pháp bảo, đan dược hoặc các loại đồ vật có giá trị cho vào trong miệng Mèo Tiên. Thẻ trúc ghi đối sách sẽ xuất hiện ở phía dưới thùng gỗ.

Chú thích: Khách hàng sử dụng coi như đã thừa nhận các điều khoản tương quan của "Thùng Đối Sách Tiểu Quỳnh Phong". Xin phép không trả lại chi phí đã giao nộp.

Phong chủ Tiểu Quỳnh Phong Tề Nguyên]

"Thứ vớ vẩn này, ai mà mắc lừa cơ chứ?"

Lý Trường Thọ lắc đầu, âm thầm để lại một mảnh nhỏ tơ nhện Trùng Đồng Tam Đầu ở thùng gỗ. Sau đó hắn phiêu nhiên rời đi, quay về đan phòng tiếp tục luyện đan ngộ đạo.

Trong thùng gỗ có một ít thiết kế nho nhỏ, đặt sẵn bốn mươi chín thẻ trúc, trên mỗi thẻ trúc đều viết những đối sách được gọi là "Không tính quá xấu", "Lập lờ nước đôi".

"Mình thật đúng là, không có thiên phú lừa gạt người khác!"

Lý Trường Thọ cảm khái một tiếng rồi mở đan lô đen nhánh kia, bắt đầu để vào dược liệu đã chỉnh lý tốt trước đây.

Nửa ngày sau...

Tâm thần của Lý Trường Thọ khẽ động, trong đáy lòng hiện ra hình tượng trước thùng gỗ:

Một cái đầu nhỏ đang ngó nghiêng vào bên trong!

Một khuôn mặt động lòng người, ngũ quan tinh xảo, nàng có mái tóc ngắn màu nâu nhạt, đôi mắt đẹp lung linh đang nghi hoặc đánh giá con mèo gỗ.

Đột nhiên ở khoảng cách gần như vậy ngắm gương mặt này, Lý Trường Thọ nhất thời cũng không kịp phản ứng.

Nhưng đối phương muốn nhìn kĩ hơn mèo gỗ nên cúi người xuống, khiến cho áo gai ngắn bị kéo căng ra, phần cổ áo hở ra một mảng trắng tròn như dưa hấu…khục…bánh bao!

Tửu Cửu sư thúc!

Cùng lúc đó, Phong Ngữ Chú mà Lý Trường Thọ thi triển cũng mang đến âm thanh thì thầm của tiểu sư thúc…

"Thùng Đối Sách? Lừa gạt ai đây? Bày ra một cái này là định có thể kiếm chác linh thạch của người khác hay sao?"

Tiểu sư thúc chậc chậc khẽ cười rồi tiện tay hút tới một cục đá, ném vào trong miệng mèo gỗ.

Sau đó, nàng giở giọng cùn gây sự ra nói: "Mèo đối sách hãy nghe kỹ! Ta đây hiện tại có một vấn đề nhỏ, đó là làm thế nào mới có thể thu hoạch được nhiều rượu ngon, mỹ vị và mỹ nam? Ừm...cái cuối cùng có thể bỏ đi."

Lý Trường Thọ lập tức cười đến híp cả mắt, tâm thần hắn hơi động một chút! Trận pháp cỡ nhỏ trong thùng gỗ mở ra, một cái thẻ trúc từ lỗ nhỏ phía dưới thùng gỗ bắn ra, bị Tửu Cửu nhanh tay bắt được.

Tửu Cửu nhìn chữ phía trên thẻ trúc, nhỏ giọng đọc: "Trong lòng có nghi vấn, lời đáp ở trong tâm. Gieo nhân nào thì hái quả ấy, mọi thứ đều có nguồn cơn giá trị của nó!"

Tửu Cửu hơi chớp mắt, trầm ngâm giây lát rồi thầm nói: "Ngược lại cũng có đôi chút ý tứ!"

Nàng nhìn phía sau thẻ trúc, thấy viết [Xin chớ mang đi, vui lòng trả lại vào lỗ bên cạnh thùng gỗ.] Tửu Cửu tiện tay nhét cái thẻ trúc trở về trong thùng gỗ.

Nàng tự nhiên không nhận ra đây là chữ viết của Tề Nguyên.

Tửu Cửu ngẫm nghĩ, lại lấy ra một khối linh thạch sắp hao hết linh khí, ném vào trong miệng "Mèo bụng phệ", sau đó nói: "Ta hỏi lại ngươi một vấn đề, gần đây ta luôn luôn nghe Lục sư tỷ và Tứ sư tỷ ta than phiền về đạo lữ của bọn họ. Loại sự tình đạo lữ này, đến cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu?"

Lý Trường Thọ trong đan phòng hơi suy tư rồi cong ngón tay búng ra, trận pháp cỡ nhỏ kia bắn ra một cái thẻ trúc một lần nữa.

Tửu Cửu bắt được thẻ liền nhỏ giọng đọc: [Tiên lộ mờ mịt, nhân đạo sáng tỏ. tiên phàm cuối cùng cũng ly biệt, không cần buồn rầu]

Ờ, cảm giác nói cũng có đạo lý!

"Thứ này, rất linh nghiệm đấy!"

Trầm ngâm một hồi nữa, Tửu Cửu quay đầu nhìn trước ngó sau một chút. Tiếp đó nàng bố trí một tầng kết giới cách âm ở chung quanh rồi lấy ra một khối mỹ ngọc thượng đẳng, cẩn thận bỏ vào miệng Mèo Tiên.

Ba, ba!

Nàng ra dáng chắp hai tay trước ngực, nhẹ nhàng hít vào một hơi rồi lầm rầm nói: "Là như thế này, Mèo Tiên, ta…có một đạo hữu. Vị đạo hữu kia thiếu rất nhiều nhân tình đối với một sư điệt nhỏ hơn so với mình rất nhiều, cũng kém bối phận rất nhiều. Phần nợ nhân tình kia nhiều đến không biết nên làm sao để trả được. Chuyện này thì nên làm cái gì?"

Lý Trường Thọ không nhịn được cười phá lên! Hắn xem mặt mũi của khối mỹ ngọc kia, lần này đưa cho nàng một cây thăm trúc thuộc hạng "Tốt nhất".

[Tiêu dao và tự tại, không lo lắng ưu phiền. Đã đạp bước tiên lộ, lo gì chuyện mai sau?]

Tửu Cửu đứng ở kia suy nghĩ một hồi, sau đó trên mặt lộ ra vẻ thấm thía. Nàng chắp tay vái chào Mèo Tiên một cái thật sâu rồi xoay người rời đi, mặt mũi tràn đầy gió xuân thư thái.

"Đoán chừng, cũng chỉ có loại người uống rượu quá nhiều như tiểu sư thúc, đầu óc tổn thương...khục, mới có thể mắc lừa trò này."

Lý Trường Thọ cười khẽ trong đáy lòng, khối mỹ ngọc kia cũng không tệ, sau này có thể cầm đi đổi một ít bảo tài.

Nhưng mà, khiến Lý Trường Thọ không ngờ được chính là...

Hai ngày sau, Tửu Cửu lại kéo Tửu Lộc Nhi tới...

Tửu Lộc Nhi cũng có sự tình phiền lòng, đến để hỏi đối sách liên quan tới nhân duyên của mình, nhưng mở miệng lại là một câu: "Ta...có một đạo hữu..."

Lý Trường Thọ tự nhiên không thể làm người ác. Hắn đưa cho nàng thẻ trúc cũng chính là khuyên bảo giải sầu, để tâm tư vào tu đạo, chỉ cần tự tin, trên đời liền không có việc gì khó.

Tửu Lộc Nhi trầm tư một chút, lập tức lộ ra nụ cười mỉm ngọt ngào, thi lễ một cái đối với Mèo Tiên rồi phiêu nhiên mà đi.

Lần này thu nhập cũng không tệ, Tửu Lộc Nhi cầm tới một khối linh thạch lớn.

Sau đó nửa tháng, lục tục ngo ngoe, chín vị Tiên họ Tửu đến bốn vị, còn có năm ~ sáu vị Chân Tiên Phá Thiên Phong quen biết với nhóm Tửu Tiên. Lý Trường Thọ vô duyên vô cớ thu hơn trăm khối linh thạch, linh ngọc.

Tính toán một chút thì cũng tương đương với một tháng Nguyệt Cung của hắn rồi!

Mà mỗi lần, những người này đều hài lòng rời đi. Thực tế thì đối sách trên thẻ tre cũng không có gì ghê gớm, mọi người cũng không thu hoạch được điều gì mới mẻ, chỉ là thông qua loại phương thức này để xác nhận suy nghĩ trong đáy lòng mình. Lý Trường Thọ cũng không có dính nhân quả gì.

Phương pháp kiếm tiền này thật sự có thể thực hiện?

Mình chỉ là ngẫu nhiên bỏ ra một chút tâm tư, không hề tốn sức.

Lý Trường Thọ cũng có một chút ngoài ý muốn. Hắn dành suốt đêm chế ra ba trăm sáu mươi cây thăm trúc, lại mở rộng thùng gỗ thêm một chút, cũng thiết trí trận pháp và cấm chế bên trong càng tinh tế hơn chút.

Nội dung ghi trên thẻ trúc kỳ thật không phải rất phức tạp, cũng không có ý nghĩa thực tế. Người nhận được thẻ trúc có thể lý giải theo chính hướng, cũng có thể suy nghĩ đảo ngược lại. Tổng thể là kiểu nói lập lờ nước đôi, còn lý giải ra sao thì tùy vào người nhận đối sách, tùy thuộc vào trong đáy lòng người đó có khuynh hướng đáp án nào…

Mà nếu như là thật sự có người gặp nghi nan đến đây tìm kiếm đường giải quyết, Lý Trường Thọ cũng chuẩn bị ba loại thăm trúc.

Loại thứ nhất là [Con đường phía trước có quý nhân phù trợ]

Loại thứ hai là [Lui một bước trời cao biển rộng]

Loại thứ ba là [Cần phải hỏi tự tâm của mình]

Thế là, một cái Thùng Đối Sách sơ bộ đã nhanh chóng hoàn thiện, mỗi ngày đều có một hai người đến đây hỏi đối sách.

Lý Trường Thọ cũng dọn thứ này vào rừng phía sau Tiểu Quỳnh Phong, miễn cho quấy rầy sư phụ tu hành.

Điểm khiến hắn buồn cười chính là, những người đến cầu đối sách, phần lớn đều sẽ bắt đầu bằng một câu: "Ta...có một đạo hữu..."

...

Lại nửa tháng sau, lúc hoàng hôn sắp hạ xuống.

Một đạo thân ảnh mà Lý Trường Thọ rất quen thuộc lặng yên xuất hiện trước Thùng Đối Sách.

Nàng mang một bộ váy dài băng lam, gương mặt vô cùng xinh đẹp lại tỏ rõ nét nghiêm túc...Dĩ nhiên chính là Hữu Cầm Huyền Nhã.

Mới thấy nàng, Lý Trường Thọ còn tưởng rằng nàng đến đập phá quán Mèo Tiên. Nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã rất nhanh liền làm mấy động tác có một chút quen thuộc...

Nghiêng đầu nhìn chung quanh, bố trí kết giới, nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi cũng...ném hai khối tiên linh thạch vào miệng Mèo Tiên!

Đang luyện đan nhưng Lý Trường Thọ cũng không khỏi lộ vẻ mặt nghiêm trọng. Khối Tiên Linh Thạch này có giá trị không nhỏ, Hữu Độc sư muội đang gặp phải vấn đề gì to lớn hay sao?

Nhưng mà, khiến Lý Trường Thọ không ngờ tới chính là...

"Mèo Tiên, ta...ta có một đạo hữu." Hữu Cầm Huyền Nhã nói khẽ: "Vị đạo hữu này của ta cũng không biết làm sao lại như vậy, gần đây tâm thần ngẫu nhiên có một chút không tập trung, trong đáy lòng nàng thường xuyên hiện ra bóng hình một vị sư huynh. Nếu những lúc rảnh rỗi không tu đạo, thì chuyện thứ nhất nàng nghĩ đến là đi đến bên cạnh vị sư huynh kia. Mặc dù cũng không nhất định có thể nhìn thấy hắn, nhưng chỉ cần ở phụ cận chỗ hắn thì tâm tư nàng đều sẽ an ổn đôi chút. Vị đạo hữu này của ta, trong lòng nàng vô cùng khâm phục và hâm mộ sư huynh kia, cũng đồng thời lấy hắn làm gương…nhưng sư phụ…sư phụ của nàng lại nói rằng, đây có lẽ là động tình niệm, điều này khiến nàng rất là hoang mang. Mèo Tiên, chuyện này nên làm thế nào cho đúng?"

Lý Trường Thọ: "..."

Thừa cơ hội này, hắn phải ám chỉ Hữu Cầm Huyền Nhã để nàng đừng hao tốn tâm tư sức lực vào trên người mình.

Lý Trường Thọ cấp tốc lựa chọn trong những thăm trúc kia, tuyển một cái thuộc hạng "Tốt nhất", dùng trận pháp cỡ nhỏ bắn ra.

[Tiên lộ lắm chuyện vui, không cần câu nệ nhiều. Tự tin được tạo hóa, sau này đại đạo thành.]

Hữu Cầm Huyền Nhã đọc xong thăm trúc, trên mặt lập tức lộ vẻ suy tư đăm chiêu.

Nàng rất nhanh liền tỏ ra đã hiểu cái gì đó, nở nụ cười mỉm thoải mái, chắp tay vái chào "Mèo bụng phệ" thật sâu.

"Đa tạ Mèo Tiên chỉ điểm."

Nói xong, Huyền Nhã quay người cưỡi mây, vừa mỉm cười vừa bay nhanh về phía chỗ nàng đích thân xây dựng, là sòng bạc Hoàng Gia…khục…lầu các Hoàng Gia trong Linh Thú Quyển.

"Hữu Độc sư muội hẳn là đã hiểu ý tứ của mình!"

Lý Trường Thọ trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu. Vừa rồi cây thăm trúc kia cũng chỉ có một nghĩa duy nhất, đó là khuyên nàng tập trung tu đạo, tin vào bản thân để có hi vọng đại đạo, tu hành đạp tiên lộ sau này sẽ càng có nhiều cảnh hay ý đẹp.

Bất quá, mạch não của Hữu Độc sư muội luôn luôn không giống bình thường, có một phong cách riêng. Lý Trường Thọ cũng không biết cây thăm trúc này của mình hiệu quả đến cùng như thế nào...

Lại nửa ngày sau, Tửu Ô cau mày bay tới.

Vị sư bá này không rút quẻ hỏi đối sách, mà chỉ đi vòng quanh thứ này hai vòng. Sau đó vị sư bá này liền tỏ vẻ hiểu ra, cười nói: "Tiểu Trường Thọ làm vật này cũng không tệ lắm, có thể chủ động giúp trong môn đưa chút ý kiến. Cũng là chuyện tốt, không phí hoài cái đầu óc gian trá kia."

Lý Trường Thọ dở cười dở mếu truyền âm nói: "Sư bá, ta nghe được đấy nhé!"

"Khục, sư bá còn có việc bận, còn có việc bận. Lần này chính là thay mặt Bách Phàm Điện tới xem một chút, ta bây giờ phải trở về báo cáo."

Nói xong, Tửu Ô cưỡi mây vội vàng chạy đi như sợ bị đòi nợ.

Có Tửu Ô sư bá hỗ trợ báo cáo với Bách Phàm Điện, cái Thùng Đối Sách Mèo Tiên này cũng danh chính ngôn thuận được tồn tại.

Thời gian kế tiếp, mỗi ngày đều sẽ có một ~ hai người đến đây nơi đây hỏi sách, phần lớn đều là người Phá Thiên Phong.

Thanh danh của Thùng Đối Sách này vẫn chưa truyền ra quá xa, nhưng thu hoạch của Lý Trường Thọ đã coi như vô cùng khả quan.

Dù sao đây cũng là mua bán không bỏ vốn, chỉ mất chút tâm tư miệng lưỡi, so với những thần sứ coi miếu bên Hải Thần Nam Hải kia là khác loại nhưng đồng tác dụng.

Mà Lý Trường Thọ rất nhanh lại nghĩ ra biện pháp kiếm tiền mới…

Đó là xây dựng xung quanh Thùng Đối Sách một trận pháp ngăn cách đơn giản. Mỗi lần chỉ cần bỏ vào năm khối linh thạch vào chỗ hòm gỗ có ghi [Mở trận pháp], liền có thể kích hoạt trận pháp nửa canh giờ!

Năm khối linh thạch này, Lý Trường Thọ có thể ăn lời bốn khỏa.

Đương nhiên, hắn cũng vẫn lưu lại cho mình "Cửa sau", để có thể tùy thời nghe được bất cứ lời nói gì của khách hàng kể lể với "Mèo Tiên".

Hai tháng sau, Liễu Phi Tiên mang sắc mặt u buồn, tinh thần tan rã phiên đãng đi qua. Y ngó trước nhìn sau không thấy ai liền lấy ra năm khối linh thạch đặt ở hòm gỗ, mở trận pháp ra.

Vị Chân Tiên chấp sự Đan Đỉnh Phong hơi mập mạp này yên lặng thở dài, lấy ra hai bình đan dược bỏ vào trong miệng Mèo Tiên.

"Tề Nguyên sư đệ...A không, Mèo Tiên. Ta...Có một đạo hữu… Đạo hữu này của ta trước đây vì hồ đồ động tham niệm, làm một vài chuyện ngoài ý muốn…bây giờ y đi trên đường thỉnh thoảng lại bị người ta vô cơ đánh một trận. Có lần y đang tu hành trong động phủ thì không hiểu sao ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh lại thì đã bị lột quần áo treo trên cành cây…vị đạo hữu này của ta cũng tự biết mình làm sai, đã thành tâm nghĩ cách bổ cứu. Nhưng cứ bị tội như vậy, tu hành đều không thể an tâm, phải làm sao mới ổn đây?"

Lý Trường Thọ không nhịn được cười lên, ngón tay khẽ vẩy ra, đưa cho Liễu Phi Tiên một cây thăm trúc cổ vũ.

Nhưng động tác vừa mới làm xong, Lý Trường Thọ liền vô thức nhíu mày.

Tâm huyết dâng trào, hẳn là Hải Thần Giáo bên kia có việc!

Mà lần này trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên nổi lên một vòng huyết sắc.

Huyết quang quanh quẩn...

Hắn bấm ngón tay suy tính...

Đúng là điềm dữ!

Chương 135. Ếch mù gặp muỗi chết

Làm cái chức Giáo Chủ này cũng chẳng yên ổn mấy.

Bên này, Thùng Đối Sách vừa có một chút khởi sắc, Lý Trường Thọ tạm thời chỉ có thể treo lên thẻ gỗ "Mèo Tiên không có ở nhà" rồi ngồi ở trong đan phòng, trong đáy lòng cẩn thận thôi diễn.

Lần này linh cảm mang đến lại có huyết quang cùng với điềm gở.

Tại sao lại có cảm giác như vậy?

Lý Trường Thọ cũng không biết chính xác, có lẽ là Thiên Đạo đang che chở cho những người có công đức hộ thân.

Nếu suy nghĩ sâu hơn một chút, còn có khả năng là Thánh Nhân Nhân Giáo lão gia ở trong tối tiện tay chỉ điểm hắn một chút.

Ngồi ở trong đan phòng, Lý Trường Thọ bày ra tư thế tu hành. Hắn sắp xếp lực lượng hương hỏa công đức từ trên xuống dưới cơ thể mình, ngưng tụ lại ở xung quanh nguyên thần tạo thành một cái quần đùi hơi mỏng!

Cũng không còn biện pháp nào khác, hiện giờ hương hỏa công đức của hắn cũng không quá nhiều, tích lũy chưa đủ. Hơn nữa nguyên thần cũng không có vị trí yếu hại cụ thể, bởi vì nó vốn là hồn phách thăng hoa.

Cho nguyên thần "trẻ sơ sinh" mặc quần áo, đương nhiên là phải bắt đầu mặc từ quần đùi đầu tiên, cũng không thể mặc bít tất trước...

Lại nói chuyện chính sự.

Trước tiên Lý Trường Thọ dựa vào tượng thần của bản thân để cảm ứng, tra xét rõ ràng một lần toàn bộ tình huống của Hải Thần Giáo.

Các nơi vẫn bình thường, không có dấu hiệu khả nghi.

Ở một mảng khu vực lớn tại Nam Thiệm Bộ Châu Nam Hải, một ít khu vực ven biển Đông Hải lúc này đều là những địa phương có hương hỏa thịnh vượng.

Mười mấy vị cao thủ Long Tộc chia ra đóng quân tại các nơi, gồm hai gã cảnh giới Kim Tiên, mười hai vị cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong. Tất cả đều là hộ pháp của Hải Thần Giáo, bọn họ cũng được phân chia một ít hương hỏa công đức.

Dù sao Lý Trường Thọ cũng sẽ không để cho "nhân viên" làm việc không công. Tuy rằng mục đích chủ yếu của cao thủ Long Tộc là theo hộ tống Nhị thái tử Long Cung Đông Hải Ngao Ất.

"Điềm gở này, chẳng lẽ có liên quan đến người trên Thiên Đình?"

Hiện nay, ngày Hải Thần Giáo được Thiên Đình sắc phong đã đến gần, cũng chỉ còn lại một hai trăm năm nữa. Mà Ngọc Đế cũng đã nói qua việc này ở bảo điện Lăng Tiêu...

Thật sự là có người không muốn thế lực Thiên Đình càng ngày càng lớn mạnh, nên muốn ra tay với Hải Thần Giáo?

Không hợp lí, đối nghịch với Thiên Đình, chính là đối nghịch với Ngọc Đế. Mà đối nghịch với Ngọc Đế, tức là đối nghịch với Đạo Tổ.

Nếu bị Đạo Tổ phán định là kẻ "ngỗ nghịch thiên ý" thì không cần vị cường giả đệ nhất Viễn Cổ Hồng Hoang này tự mình ra tay, chỉ cần Tam Thanh lão gia động thủ cũng đã có thể loại trừ được kẻ ở đằng sau tính kế...

Không, chỉ cần một loạt Tử Tiêu Thần Lôi, ngay cả bụi cũng không còn!

Cho dù như thế nào thì Ngọc Đế cũng là một tấm "bảo mệnh phù" của Hải Thần Giáo.

Lúc này, thiên cơ về đại kiếp Phong Thần vẫn chưa lộ ra, nhưng chỉ một Hải Thần Giáo nho nhỏ được Thiên Đình thu nhận thì sẽ bị ai nhắm vào được đây?

Vả lại, lực ảnh hưởng của Thiên Đình lúc này quá thấp, trước mặt các Đại Giáo của Thánh Nhân có cảm giác giống như không tồn tại...

Vì vậy Lý Trường Thọ không thể loại trừ khả năng này nên chỉ cho một thành xác xuất.

Còn dư lại chín thành, Lý Trường Thọ để lại cho tình huống hỏng bét sau cùng…

Tây Phương Giáo muốn xuất thủ.

"Nếu thật sự là bọn họ thì động cơ là gì? Chỉ đơn thuần là muốn đoạt hương hỏa thôi sao?"

Lý Trường Thọ cảm giác mạch suy nghĩ có một chút hỗn loạn. Hắn mở ra trận pháp bên trong Tiểu Quỳnh Phong, đi xuống mật thất dưới đất.

Cầm giấy bút trải dài trên mặt đất, hắn bắt đầu từ từ phân tích, ghi chép.

Không thể gọi trực tiếp tục danh của Thánh Nhân, đương nhiên cũng không thể ghi chép lại tục danh của họ. Vì vậy, Lý

Trường Thọ đặt ra một ít "danh hiệu" mà chỉ có hắn hiểu là được.

Nếu như nói đến Thái Thanh Thánh Nhân nhà mình, vẫn là dùng một cái đùi gà để đại diện đi, cho thấy đây là "đùi".

Còn về Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn, sẽ lần lượt được đại diện bởi một cái chén dạ quang và một cái giỏ trúc.

Nhị Thánh Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn sẽ là một đóa hoa lan, Chuẩn Đề sẽ là một cây cung.

Nhưng thứ này đều không có ý nghĩa thực tế gì, vả lại cũng khó khiến người khác liên tưởng đến các vị Thánh Nhân.

Cho dù suy diễn, minh họa việc Thánh Nhân tính kế lẫn nhau, thì thể hiện ra cũng chỉ là hoa lan cọ xát cây cung, cây cung đánh bay chén dạ quang...

Đương nhiên, Lý Trường Thọ vốn cũng sẽ không suy nghĩ theo lối này, hắn cũng thu hẹp phạm vi sự tình chỉ quay xung quanh bản thân và Hải Thần Giáo. Sau đó, hắn phân tích và phỏng đoán một số khả năng cho việc này.

Chỉ có cẩn thận suy nghĩ xem mục đích, động cơ của địch nhân là gì, hắn mới có thể tìm biện pháp đối phó.

Lý Trường Thọ cầm bút ghi ghi, vẽ vẽ, rất nhanh liền rơi vào trầm tư.

Nhưng Lý Trường Thọ vậy mà không ngờ tới, một lần tính sai này của hắn, khiến cho quan hệ nhân quả...không hiểu trời xui đất khiến thế nào, bị hắn sửa đổi loạn thành một mớ.

Ba ngày sau...

...

Tại An Thủy Thành, bên trong một tòa miếu vàng son lộng lẫy, chính là tổng đàn của Hải Thần Giáo.

Đêm đã khuya, khách hành hương giờ đã về hết.

Cánh cửa của đại điện Hải Thần cũng bị hai thần sứ cường tráng đóng lại, cùng với sáu vị thần sứ khác cùng nhau gác đêm.

Bức tượng Hải Thần cao ba trượng được mạ vàng kia dần tản ra một vầng tiên quang, mà tiên quang này rất nhanh đã thu liễm lại.

Bên trên khuôn mặt mơ hồ của tượng Hải Thần kia dường như có ánh sáng từ mắt chiếu ra. "Ánh mắt" này rẽ ngoặt một cái, rơi vào bức tượng bên cạnh. Bên đó chính là tượng của Nhị Giáo Chủ cao chừng hai trượng, được "nạm bằng vàng ngọc, đế bằng san hô, người mặc bảo giáp, vai khoác áo choàng".

"Ngao Ất...Ngao Ất?"

Giữa hai tượng thần, từng sợi thần niệm đang lặng yên truyền qua truyền lại.

Cùng lúc đó, bên cạnh cái ao tại Kim Ngao Đảo, cũng là nơi giao nhau giữa hai vùng biển là Nam Hải và Đông Hải.

Ngao Ất đang ngồi trên một đóa hoa sen tĩnh tâm tu hành, vào giờ phút này đột nhiên mở ra hai mắt, rồi như nghĩ tới điều gì liền lập tức nhắm mắt lại.

Trong khi đang hốt hoảng, mê mê mang mang, Ngao Ất đã đến một mộng cảnh mây mù phấp phới, thấy được một bức tượng Hải Thần cực lớn.

Lý Trường Thọ đang đứng bên chân của tượng thần này, ở phía xa chờ y...

Hình ảnh như vậy thể hiện ra rằng thân phận Lý Trường Thọ chỉ là "người đại diện công đức", còn cao thủ chân chính thì vẫn đứng phía sau…

Một vài chi tiết nhỏ.

Ngao Ất bước nhanh về phía trước, vái Lý Trường Thọ một cái liền vui vẻ nói: "Bái kiến Giáo Chủ ca ca!"

Lý Trường Thọ lại lộ vẻ mặt u sầu, thấp giọng nói: "Không nên nói chuyện phiếm nhiều, trước tiên phải bàn chính sự. Ất huynh, Long Tộc gặp nạn rồi."

"Chuyện này, là kiếp nạn như thế nào?" Ngao Ất sửng sốt xong lại vội vàng hỏi: "Kính xin Giáo Chủ ca ca chỉ rõ!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài.

Hắn cũng không muốn lừa bịp Ngao Ất, nhưng việc này phải có Long Tộc xuất lực tương trợ mới được, cho nên hắn mới biến hóa một ít lí do để thoái thác.

Nếu đúng như suy tính của Lý Trường Thọ, điềm xấu tiếp theo sẽ là Tây Phương Giáo ra tay "thu phục địa phương có hương hỏa đã bị mất" mà phát động nhân, tiên đồng thời tấn công.

Giáo chúng phàm Nhân chiến đấu lẫn nhau, cùng với đó là cử cao thủ Tiên Nhân đánh lén phá hủy miếu Hải Thần, hai đường đồng bộ tiến hành...

Nếu trực tiếp nói những chuyện này cho Long Tộc, Long Tộc có thể sẽ vì kiêng kị Thánh Nhân Tây Phương Giáo mà tiết lộ về Hải Thần Giáo.

Vì vậy, Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể dùng biện pháp không chính thức để ổn định cường viện Long Tộc này.

Nếu như Long Tộc có tổn thất quá lớn, hắn có thể chia bốn thành hương hỏa của Hải Thần Giáo cho Long Tộc, xem như là đền bù tổn thất...

Lý Trường Thọ nói: "Ất huynh, ngươi cũng biết thế lực tồn tại ở phía tây kia, thèm thuồng đã lâu đối với Long Tộc?"

Ngao Ất sợ run lên, nhớ lại lần mình ở đại tiệc Long Tộc từng nghe được hai vị lão long đàm luận với nhau.

Tây Phương Giáo có ý đồ chiếu cố Tứ Hải Long Cung, biến Tứ Hải Long Vương thành Thiên Long hộ vệ của Tây Phương Giáo, đồng thời đồng ý tặng Thập Nhị Phẩm Kim Liên giúp Long Tộc trấn áp khí vận.

Nhưng Long Tộc làm sao lại không biết, số lượng khí vận mà Thập Nhị Phẩm Kim Liên kia hiện đang trấn áp đã chia sẻ cho rất nhiều cao thủ, những người đã được Tây Phương Giáo thu nhận!

Linh Bảo Tiên Thiên dù có mạnh hơn nữa cũng sẽ có giới hạn.

Đại vận của Long Tộc, Tây Phương Giáo không trấn được, cũng không thể trấn.

Vì vậy, Long Tộc thẳng thắn từ chối.

Đây là chuyện xảy ra mới mấy năm trước.

Hôm nay Lý Trường Thọ nói một câu này, Ngao Ất lập tức phản ứng lại, còn liên tưởng thêm rất nhiều...

"Trường Thọ huynh, ngươi thấy thế nào?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm hai tiếng, nghiêm mặt nói: "Ân uy tịnh phi, thu phục chi đạo. Đối phương nếu nửa trong tối nửa ngoài sáng, âm thầm công kích Long Tộc. Sau đó, vào thời khắc mấu chốt xuất hiện cứu giúp Long Tộc, lúc đó Long Tộc làm sao lại không phục?"

Nói tới đây, Lý Trường Thọ cũng suýt chút nữa tin lời của mình.

Ngao Ất nghe vậy hít sâu một hơi, đi qua đi lại ở trong mộng cảnh.

Y cũng không phải là kẻ ngu dốt, tuy rằng lúc mười tuổi và mười mấy tuổi, cuộc đời y có hai cái vết nhơ...

Rất nhanh, Ngao Ất thấp giọng nói: "Đối phương chẳng lẽ...là muốn lấy Hải Thần Giáo làm mồi nhử? Dụ cao thủ Long Tộc ta tới để mưu sát hoặc là vây khốn, sau đó bọn hắn lại giả vờ đến cứu?"

"Không sai! Chính là như thế, ít ngày nữa Hải Thần Giáo sẽ phát huyết quang tai họa, vừa hay tương ứng cùng với việc này." Lý Trường Thọ nói: "Ất huynh, chuyện này không nên chậm trễ, xin ngươi nhanh chóng liên lạc phụ vương để báo cáo sự tình. Ta có hai kế hoạch. Thứ nhất, hai bên chúng ta từ bỏ Hải Thần Giáo, Long Tộc nhờ đó có thể bảo toàn tính mạng. Nếu như đối phương đến xâm phạm, ta sẽ trực tiếp báo mộng cho thần sứ và các tín đồ, để bọn họ tự bảo vệ mình và không cần tranh chấp với đối phương. Thứ hai, nếu như Long Tộc không muốn bỏ qua phần công đức này, muốn "cọ xát" cùng với đối phương. Thế thì chúng ta nên trù tính trước, sớm bố trí cục diện, đóng cửa đánh chó, đánh một trận với địch!"

Lý Trường Thọ ngừng một chút rồi nói: "Việc này không được chậm trễ, Ất huynh nên mau chóng liên lạc cho Long Cung, để bọn họ nhanh chóng quyết định."

Ngao Ất lập tức gật đầu đáp ứng, vái chào vài cái với Lý Trường Thọ liền nhanh chóng rời khỏi mộng cảnh.

Trong đan phòng dưới lòng đất của Tiểu Quỳnh Phong, Lý

Trường Thọ mở mắt ra, thở phào một cái.

Quyết định nằm ở Long Tộc...

Đây chính là tính kế Long Tộc một lần, nên hắn thiếu những người này một phần nhân tình.

Vả lại giải quyết được cái "điềm gở" sắp tới đi rồi hẵng nói.

Lý Trường Thọ cũng không dừng lại mà tiếp tục hao tổn tinh thần, thông qua tượng thần để tìm thần sứ có uy tín trong Hải Thần Giáo để báo mộng.

Trưởng lão Hùng Trại, lão già…khục…lão thần sứ tự nhiên là người được ưu tiên để báo mộng.

Cho dù như thế nào, cũng nên chuẩn bị kỹ càng trước.

Để cho thần sứ Hùng Trại bắt đầu hành động, ước thúc tín đồ thu hẹp lại phạm vi hoạt động, chuẩn bị tốt để tùy thời ứng phó với xung đột.

Thế lực Hải Thần Giáo phân bố tương đối hẹp dài, phòng thủ cũng là một chuyện phiền toái.

Dù là lần huyết quang điềm gở này, kỳ thật cũng chỉ là xung đột giữa vài Thần Giáo nho nhỏ với nhau, nhưng cũng coi như là diễn luyện phòng khi có đại họa xảy ra...

Sau khi báo mộng xong, Lý Trường Thọ còn có hàng tá việc phải làm. Đạo Nhân Giấy của hắn lúc này đã được phái đi bảy thành, chạy tới Hải Thần Giáo ở Nam Thiệm Bộ Châu.

Thần Giáo của hắn, bản thân hắn tự nhiên phải xuất lực thủ hộ.

Kế tiếp còn phải tìm "con cháu" của mấy gốc cây kia, ép nhựa cây lấy mủ để làm thành người giấy dự bị.

Lý Trường Thọ có dự cảm, bóng đen của cái bàn tay bẩn thỉu đang hướng về Hải Thần Giáo, đã cách đó không xa.

Vì để phòng ngừa vạn nhất, đề phòng khả năng cực nhỏ có thể phát sinh.

Một số lượng lớn ếch ngọc Tu Linh Thực ở Tiểu Quỳnh Phong lần này cũng bị Đạo Nhân Giấy bỏ vào túi linh thú, mang hơn phân nửa gấp rút đi tiếp viện cho Hải Thần Giáo.

...

Cùng lúc đó...

Trong một cánh rừng ở Tây Ngưu Hạ Châu, mấy tầng đại trận che lấp phía dưới lòng chảo sông.

Có mười mấy đạo thân ảnh bay tới theo từng phương hướng khác nhau, nhảy vào bên trong lòng chảo sông, tu vi phần lớn là cảnh giới Thiên Tiên.

Bọn họ nam nữ đều có, phần lớn là khuôn mặt già nua, trong ánh mắt mỗi người đều hiện ra vài phần cảnh giác.

Nhưng những người này đều tính là quen biết lẫn nhau, bọn họ đều có chung một thân phận...

Tây Phương Giáo, người đại diện công đức.

Riêng mỗi người bọn họ đều có tượng thần của mình phân bố ở tây nam của Nam Thiệm Bộ Châu, khá gần phạm vi thế lực của Hải Thần Giáo.

Vào giờ phút này được mời tụ tập tại đây, nhưng người này cũng đều mơ hồ phỏng đoán được, đây là muốn xuất thủ với Hải Thần Giáo.

Cái gọi là người đại diện công đức, chính là lấy riêng danh nghĩa của mình lập ra Thần Giáo, thu nhận tín đồ, thu nạp hương hỏa công đức. Nhưng phần hương hỏa công đức này, đã bị rút đi hết chín thành rưỡi.

Có thể được lưu lại nửa thành này, đối với bọn họ đã là chuyện tốt khó cầu, huống chi sau lưng còn có Thánh Nhân Đại Giáo làm chỗ dựa...

"Ồ, đều đã đến hết rồi?"

Một tiếng gọi khẽ, trong lòng chảo sông xuất hiện một thân ảnh xinh đẹp.

Nàng mặc quần lụa mỏng màu hồng nhạt, tóc dài thướt tha tới tận thắt lưng, nhìn từ xa đã vô cùng mê người.

Thân ảnh ấy phóng ra một bước, liền xuất hiện tại chỗ đứng của hơn mười người này, khiến cho mấy người lập tức cả kinh.

Người này đương nhiên là Văn Tịnh đạo nhân.

Lúc này, Văn Tịnh đạo nhân lấy từ trong ngực ra một tấm lệnh bài màu vàng, nhẹ nhàng quơ quơ khiến mấy người này lập tức cúi đầu không dám nhìn thẳng.

"Các ngươi không cần biết bổn tọa là ai, cũng không cần biết ta từ đâu tới. Bổn tọa chỉ muốn thương lượng với các ngươi một chút chuyện nhỏ."

Hơn mười người vừa định nói chuyện, lại phát hiện ra giọng nói giống như bị kim đâm, bất tri bất giác, bản thân mỗi người đã đổ mồ hôi lạnh đầy mình.

Một cỗ tâm lý sợ hãi, e ngại từ dưới trong đáy lòng đoàn người chậm rãi hiện lên.

Bước đi của Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng lay động, thân ảnh xinh đẹp bước lên mấy bước, mắt phượng hẹp dài đảo qua lần lượt nhìn những người này...

"Linh tính kém một chút, công đức lại không ít, coi như là mỹ vị. Nhưng mà các ngươi yên tâm, các ngươi đã có chức trách bên người, bổn tọa sẽ không bắt các ngươi để làm bữa ăn ngon, còn có một đại tiệc lớn vô cùng phong phú đang chờ bổn tọa. Ta lệnh cho các ngươi, một tháng sau đồng thời kích động phàm nhân, khiến bọn chúng đến Hải Thần Giáo gây chuyện, quậy phá. Đến lúc đó, ta sẽ ban thưởng cho các ngươi một ít khôi lỗi phù hợp. Mục đích của các ngươi là dẫn bọn hộ pháp Long Tộc trong Hải Thần Giáo kia hiện thân. Sau đó giết hết một nửa, còn một nửa lưu lại để dụ thêm cao thủ Long Tộc mắc bẫy. Đến lúc đó, chuyện các ngươi phải làm chính là kích động những phàm nhân khác, để bọn chúng ngăn trở đám Long Tộc này..."

Văn Tịnh đạo nhân nói xong, cũng không nhiều lời thêm nữa.

Ánh mắt đảo qua hơn mười người, Văn Tịnh đạo nhân phát hiện ra bọn họ bị khí tức của chính mình hù đến không có cách nào nói được.

Cười lạnh nửa tiếng, Văn Tịnh đạo nhân lạnh nhạt nói: "Chuyện vừa rồi ta nói, nếu có phản đối, đi lên phía trước nửa bước."

Một bà lão mặt lộ vẻ do dự, bước về trước nửa bước định mở miệng nói chuyện.

Thế nhưng Văn Tịnh đạo nhân thoáng một cái, thân ảnh đã xuất hiện ở trước mặt bà lão, ngón tay dài nhọn cong lại búng ra.

Thân hình của bà lão đã là nửa bước cảnh giới Kim Tiên này lập tức hóa thành những sợi bụi màu đen, cuốn theo chiều gió.

"Hiện tại, ai đồng ý, ai phản đối?"

Sắc mặt của mấy người còn lại trắng bệch, riêng phần mình cúi đầu không dám ho he gì thêm.

Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng cười cười, trong đáy lòng không khỏi hiện ra thân ảnh cách một tầng nước nàng chứng kiến được kia...

"Ừ...so với đám đồ ăn này, kẻ kia mới gọi là sinh linh chân chính."

Chương 136. Mời chào vào phá nhà

Lại là một đêm dài vắng lặng, ở đại miếu Hải Thần An Thủy Thành.

"Trường Thọ huynh?""

Tượng thần khảm ngọc bên kia phát ra từng sợ thần niệm kèm theo tiếng hô gọi.

Lập tức, tượng chủ thần giống như có phản ứng, hai sợi thần niệm cùng nhau tiến vào mộng cảnh. Sau khi tiến vào, Ngao Ất lại thấy được thân ảnh đang lẳng lặng đứng dưới chân tượng thần.

Ngao Ất bước nhanh về phía trước, đôi mắt y lập lòe ánh sáng, khuôn mặt thiếu niên tràn đầy thần thái sáng láng.

"Trường Thọ huynh! Phụ vương ta đã bắt đầu điều động binh lực! Tây Phương Giáo…những kẻ kia rình mò Long Tộc chúng ta lâu như vậy! Lần này nhất định phải khiến bọn chúng nhận ra rằng Long Tộc chúng ta cũng không dễ bắt nạt đến thế!"

Nghe lời nói ấy, trong đáy lòng Lý Trường Thọ trái lại không có gợn sóng gì, vì chuyện này hoàn toàn nằm trong dự kiến của hắn.

Hiện nay, Long Tộc ngạo khí ngút trời, sẽ không có khả năng chưa đánh đã lui.

Nhưng sự tình sau đó sẽ cần một vài tính toán nho nhỏ.

Cũng không thể đuổi cùng giết tận Tây Phương Giáo, tránh việc "đánh tiểu nhân lại dẫn tới lão nhân", cũng không thể gây thương vong cho quá nhiều phàm nhân, khiến cho mình tăng thêm nghiệp chướng.

Lý Trường Thọ nói: "Chớ để mất cảnh giác, lần này kẻ chúng ta phải đối phó cũng không phải là địch nhân bình thường. Huống chi, nếu như dẫn tới chiến tranh thì sẽ không khỏi có thương vong xảy ra, đây đương nhiên chẳng phải là việc vui vẻ gì."

"Ừm, Trường Thọ huynh giáo huấn rất đúng." Ngao Ất lập tức thu liễm ý cười, chắp tay vái một cái, trên mặt lộ vẻ hổ thẹn.

Sau đó, Ngao Ất thuật lại hành động của mình hai ngày này.

Theo dặn dò của Lý Trường Thọ, y chạy về Long Cung Đông Hải để trần thuật lại sự việc này cho phụ vương. Đông Hải Long Vương suy nghĩ một chút rồi triệu tập tất cả trưởng lão Long Tộc đến cùng thương nghị.

Chỉ có một ~ hai vị lão Quy Tiên là cảm thấy họ không nên cứng đối cứng với Tây Phương Giáo. Còn các vị trưởng lão còn lại thì lòng đầy căm phẫn, không ngoài dự đoán tất cả đều đồng ý chiến một trận.

Ngao Ất dùng thanh âm trấn định nói: "Lần này, phụ vương quyết định phái ra ba vạn Tiên Giao Binh, hơn sáu trăm cao thủ Long Tộc và hai mươi vị lão long cảnh giới Kim Tiên! Nếu như tình hình chiến sự khẩn cấp, mấy vị trưởng bối trong tộc cũng đã chuẩn bị đầy đủ tùy thời tham dự chiến cuộc!"

Lý Trường Thọ: "..."

Trong đáy lòng hắn thoáng…có một chút cảm giác tội lỗi...

Không như hắn, đại huynh đệ Long Tộc thật đúng là…quá thành thật rồi.

Động một cái là hai mươi Kim Tiên, sáu trăm cao thủ Long Tộc, ba vạn Tiên Giao Binh!

Nếu không cân nhắc đến các nhân tố bất ngờ nào khác, binh lực cỡ này đã đủ để diệt một cái Đại Tiên Tông rồi!

Không động thì thôi, một khi đã động chính là băng sơn địa liệt, sóng cuộn biển gầm.

Long Tộc có thể sinh tồn được từ Viễn Cổ cho tới nay, đương nhiên là có chỗ lợi hại riêng...

Lý Trường Thọ không khỏi có một chút chột dạ, Long Tộc gióng trống khua chiên như vậy, nếu Tây Phương Giáo bên kia chỉ tới hơn mười vị đại yêu cảnh giới Chân Tiên...

Như vậy thì rất lúng túng.

Ngao Ất hỏi: "Trường Thọ huynh còn có chuyện muốn nhắc nhở sao? Ta đây sẽ phải đi cùng mấy vị thúc bá, chạy đến Nam Hải từ trên biển."

"Ất huynh, tu vi ngươi còn thấp, không thích hợp tham chiến cho lắm..."

"Ta là đại hộ pháp của Hải Thần Giáo, sao có thể vắng mặt ở trận chiến này được?" Ánh mắt của Ngao Ất hiện rõ sự kiên định: "Ta đã nhận nhiều công đức như vậy rồi, nhất định sẽ vì tộc nhân, tín đồ của mình mà đổ máu, dốc sức liều mạng! Phụ vương đã chỉ thị ta làm thống soái rồi, lần này nhất định phải đẩy lui cường địch! Trái lại là Trường Thọ huynh, trận chiến này huynh không cần lo lắng, cũng không cần phải tham gia."

"Ta sao lại không lo lắng? Nếu đã như vậy, lúc đó ngươi nhớ ưu tiên tự bảo vệ chính mình, không nên cậy mạnh."

Lý Trường Thọ nói: "Mấy ngày nay ta đã soạn xong kế sách đối phó quân địch, để trong một cái túi màu xanh đặt cạnh tượng thần của chúng ta. Ngươi có thể để cho mấy vị cao thủ đi trước, âm thầm đến lấy đi, trong đó còn có thư gửi cho ngươi nữa. Ta cũng hơi phóng đại tính nghiêm trọng của sự việc quá. Chỉ cần ngươi có thể thực hiện được kế sách mà ta đưa ra, Long Tộc có thể tiến có thể lùi. Chỉ cần không phải là cao thủ có lực lượng siêu việt cả thiên địa ra tay, trận chiến lần này khẳng định không có quá nhiều thương vong."

Ngao Ất trừng mắt nhìn, lập tức nghĩ tới điều gì, thấp giọng nói: "Kế sách đẩy lùi quân địch này, thế nhưng là..."

Lý Trường Thọ nở một nụ cười cao thâm mạt trắc, cũng không nói thêm gì nữa.

Phất tay một cái, mộng cảnh tiêu tán.

Trên Tiểu Quỳnh Phong của Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ tập trung tinh thần, bắt đầu tiến hành bước tiếp theo.

Cùng lúc đó, bên trong Long Cung Đông Hải...

Ngao Ất theo lời của Lý Trường Thọ, nhờ một vị cao thủ Long Tộc có sở trường phi hành xuất mã, mau chóng đến An Thủy Thành âm thầm lấy đi phương pháp đẩy lùi quân địch này.

Chờ vị Kim Tiên Long Tộc này đằng vân giá vũ nhanh chóng bay trở về Long Cung Đông Hải, thì ba vạn thủy quân Long Cung đã ở đáy biển chuẩn bị sẵn sàng.

Nhị thái tử Ngao Ất nắm chức thống soái, mặc một thân chiến giáp ngọc bích, sau lưng y còn có mấy vị cao thủ khí tức cao thâm theo cạnh bảo vệ.

Một vị cao thủ xa xa truyền âm nói: "Điện hạ, đã lấy về rồi!"

Ngao Ất đang đi qua đi lại dưới đáy biển hai mắt tỏa sáng, lập tức đi lên đón tiếp: "Làm phiền thúc thúc bôn ba!"

Vị cao thủ Long Tộc kia hóa thành hình người phiêu nhiên đi tới, từ trong tay áo lấy ra...một cái hòm gỗ vuông vức dài chừng hai thước, được bao bọc cẩn thận trong vải xanh.

Ngao Ất cùng với rất nhiều cao thủ Long Tộc tỏ ra sững sờ trước bức thư đồ sộ của vị Giáo Chủ kia. Ngao Ất vội vàng dùng tiên lực bao bọc hòm gỗ, để cho nó khỏi bị áp lực của nước ép vỡ.

Sau khi mở ra hòm gỗ, y thấy được mấy chồng thẻ trúc được đặt vô cùng chỉnh tề.

Trên đống thẻ trúc còn có một ngọc phù truyền tin. Cầm lấy ngọc phù, Ngao Ất dùng tiên thức để kiểm tra, rất nhanh thấy được mấy câu đơn giản:

"Ngộ biến tòng quyền, không thể thuật lại nguyên do rõ ràng. Sau đó, ngươi hay làm theo trình tự được ghi trong này, tổng cộng có hai mươi sáu bước. Bước đầu tiên, nhất định phải đọc trước "Chiến Lược Hành Quân", đọc xong rồi mới có thể hiểu được bước thứ hai tiếp theo."

Ngao Ất thu hồi ngọc phù, cúi đầu tìm, rất nhanh liền lấy lên một cái thẻ trúc.

Từ từ mở thẻ trúc ra, chữ viết phía trên rõ ràng, văn tự được khắc trên thẻ phảng phất như có một loại ma lực nào đó, làm cho Ngao Ất rất nhanh liền xem đến nhập tâm...

Không bao lâu sau, Ngao Ất đã đọc xong quyển thứ nhất.

Thoáng cân nhắc, Ngao Ất quyết định làm việc theo như kế sách này. Y lập tức lấy ra Cửu Long Ngạo Thiên Đại Ấn mà phụ vương ban cho, cất cao giọng nói: "Chư vị sư bá, sư thúc, các vị đồng tộc, xin lập tức phân chia binh lính đi trước! Một thành binh mã sẽ xuất hành trên mặt biển, dùng đường thủy đi vào Nam Hải, nhưng phải thu liễm hơi thở, không nên treo cờ, không nên rêu rao! Đại quân còn lại che giấu hành tung rồi hướng phương bắc đi đường vòng. Theo địa mạch, từ Đông Thắng Thần Châu tiến vào Nam Thiệm Bộ Châu để tránh đi sự dò xét của chúng tiên, nhanh chóng đến tây nam Nam Châu!"

Một cao thủ Long Tộc cau mày nói: "Điện hạ, vì sao phải tách ra?"

Ngao Ất nghe vậy, trong đáy lòng lập tức nhớ lại câu nói trên thẻ trúc kia: "Nếu có người hỏi vì sao phân chia binh lực, hãy nhắc tới quân địch các ngươi phải đối phó."

Ngao Ất lạnh nhạt nói: "Thúc thúc có thể biết được kẻ địch phải đối phó lần này có thực lực như thế nào sao?"

Cao thủ Long Tộc kia nhướng mày, lập tức không còn nhiều lời nữa.

Lại có lão long nói: "Long Tộc chúng ta luôn ngao du trên chín tầng trời, nào có chuyện chui tới chui lui ở trong đất?"

Trong đáy lòng Ngao Ất thoáng kinh ngạc, thầm nghĩ, cao thủ sau lưng Trường Thọ huynh chẳng lẽ có thể biết trước tương lai?

Vấn đề này, cũng được đề cập qua trong thẻ trúc kia.

Lập tức, Ngao Ất bình tĩnh mà nói: "Đại địa chính là thần thể của đại thần Bàn Cổ hóa thành, mây mù chính là hơi thở của đại thần, làm sao lại không thể mượn địa mạch để thông hành?"

Lão long kia trầm ngâm hai tiếng, khom mình hành lễ, không còn dám nhiều lời.

Các cao thủ Long Tộc còn lại vốn có dị nghị, cũng đều thu lại tâm lý khinh thường đối với Ngao Ất.

Lập tức, thủy quân Long Tộc tách ra tiến về tây nam Nam Châu, một Nam một Bắc, một minh một ám.

Ngao Ất lại dặn dò: "Kính xin các vị trưởng lão ra tay, giúp đại quân Long Tộc che lấp thiên cơ."

"Thái Tử Điện hạ yên tâm." Một vị lão long tóc trắng xóa cười nói: "Đã làm xong."

Ngao Ất gật gật đầu, cầm thẻ trúc trong tay nhìn lại một lần, rất nhanh đã đọc xong liên tiếp mấy cái thẻ trúc bên dưới.

Có xa giá Giao Long chạy tới, Ngao Ất và các vị cao thủ Long Tộc ngồi vào trong đó, cũng đi đường biển để thu hút sự chú ý của quân địch.

Tranh thủ trên đường đi tới Nam Hải, Ngao Ất bắt đầu đọc qua hết hai mươi sáu tấm thẻ trúc này.

Sau "Chiến Lược Hành Quân" chính là "Chiến Lược Tổng Luận", được chia thành…"Lựa Chọn Chiến Cục", "Chiến Lược Mai Phục" (quyển trung "hạ), "Chiến Lược Dụ Địch".

Sau "Chiến Lược Dụ Địch" lại phân thành ba nhánh, dựa vào phản ứng của đối phương mà lựa chọn kế sách đối phó, tiếp đó còn phải cẩn thận phân tích tình hình.

Không bao lâu, Ngao Ất cầm thẻ trúc càng đọc càng si mê.

"Không hổ là cao thủ Nhân Giáo, những kế sách này được cân nhắc quá mức chu toàn, quả thực khiến cho người ta thán phục!"

Rất nhanh, Ngao Ất theo lời dặn của thẻ trúc, vừa cười vừa lấy ra quyển "Chiến Lược Mai Phục", trước tiên để cho các vị cao thủ Long Tộc cùng lý giải những thứ này...

"Các vị sư thúc sư bá, hãy xem phương pháp bố trí mai phục này, đúng là rất hiếm thấy!"

Mấy vị cao thủ Long Tộc mỉm cười gật đầu, vốn cũng không để tâm. Cả bọn cầm ba tấm thẻ trúc này lên quan sát. Rất nhanh, tất cả đều lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

"Chia chẵn ra lẽ, chia thành tốp nhỏ, tản ra hành quân nhưng lại thống nhất một cách thần kỳ..."

"Mai phục tầng ngoài là để dụ địch, khiến địch không phân biệt rõ được tình thế. Mai phục tầng tiếp theo được dùng để đả thương địch thủ, sau đó còn có mai phục tầng giữa, tầng sâu, binh lực dự bị...nhịp nhàng ăn khớp, quả thực lợi hại."

"Đây là nguyên do năm đó Nhân Tộc thắng được hai tộc Vu Yêu?"

Nhưng mà...

Mặc dù bọn họ đối với phương pháp mai phục như vậy cảm thấy rất hay, nhưng cuối cùng lại đề nghị không dùng những mưu kế có một chút gian trá này.

Nhưng Ngao Ất nói một câu: "Hai quân đối chọi, tại sao lại nói là gian trá? So với da mặt mỏng vô vị của mấy người, ta càng quan tâm tính mạng của tộc nhân hơn!"

Mấy vị cao thủ Long Tộc đồng lứa với Long Vương gật gật đầu, tuân mệnh mà đi.

Pháp lệnh của Long Tộc vô cùng nghiêm khắc, mà trận chiến này Ngao Ất giữ ấn soái nên có quyền quyết định mọi thứ.

Vì vậy, mấy ngày sau...

Ba nghìn Tiên Giao Binh, hơn mười vị cao thủ Long Cung "lén lút" đã tới được Nam Hải, ẩn nấp tại hải vực gần phụ cận An Thủy

Thành.

Hành tung của bọn họ, tự nhiên không thể lừa được "địch nhân" vẫn luôn xem chừng trên đường thủy.

Binh mã Long Cung này sớm đã bị mấy con muỗi đen theo dõi sát sao.

Lại qua mấy ngày.

Sâu trong lòng đất, lần lượt có từng đoàn Tiên Giao Binh hội tụ mà đến, bọn họ ẩn thân dưới mặt đất, cũng không hiện thân.

Cho dù cao thủ Long Tộc có chú ý cẩn thận tới đâu, phương pháp xóa dấu vết hành động có cao minh tới đâu đi nữa...

Tung tích của những Tiên Giao Binh này vẫn như cũ bị người giám sát.

Nhưng mà, giám sát bọn họ chính là một người đã an bài thỏa đáng hết thảy mọi thứ chỉ trong thời gian ngắn: Hải Thần Nam Hải.

Lại có mấy người có thể nghĩ tới...

Long Tộc vẫn luôn tự phụ, vậy mà trong lúc chưa có chuyện gì xảy ra, đã vô cùng chú ý cẩn thận chui xuống đất hành tẩu?

Khi Lý Trường Thọ chứng kiến gần ba vạn binh mã đã bắt đầu "xoắn ốc" đi về phía trước, ở một sơn mạch đã chọn trước, bố trí một tầng cạn sáu tầng sâu, tổng cộng bảy tầng mai phục!

Sau đó các cao thủ hợp lực lại che giấu hành tung...

Cuối cùng, tảng đá trong nội tâm Lý Trường Thọ mới được bỏ xuống một phần năm.

...

Mấy ngày nay Lý Trường Thọ cũng không nhàn rỗi.

Tại những tòa miếu Hải Thần dễ dàng bộc phát xung đột tín đồ nhất, hắn an bài những thần sứ đáng tin cậy và Đạo Nhân Giấy, rồi lại để thần sứ trấn an tín đồ thật ổn thỏa.

Đối phương đại khái định mượn xung đột của tín đồ phàm nhân để ra tay...

Quả nhiên.

Đại quân Long Tộc ở vị trí mai phục mới có sáu ngày, một vài giáo phái gần Hải Thần Giáo đã hội tụ phần lớn tín đồ, bắt đầu dũng mãnh lao về phía vài tòa thành lớn của Hải Thần Giáo…

Thật sao? Vượt thành dùng binh khí đánh nhau.

Thế lực các quốc gia phàm tục cũng phái binh giám sát, nhưng bọn họ cũng không giám trêu chọc những giáo phái này.

Mà đám tín đồ này, dĩ nhiên là muốn đi "nện" miếu Hải Thần.

Kỳ thật phần lớn bọn họ đều là người nghèo khổ, đại bộ phận người tham gia việc này, là bởi vì một chút tiền công nhận được để mưu sinh...

Lý Trường Thọ không muốn dính nghiệp chướng nên tự nhiên sẽ không ra tay tàn nhẫn với bọn họ.

Mà trong kế sách đẩy lùi quân địch đưa cho Long Tộc cũng đã đề cập nhiều lần, tuyệt đối không thể gây thương tích đến phàm nhân.

Vài ngày sau, mấy nghìn tín đồ giáo phái khác tìm đến trước một tòa miếu Hải Thần ở ngoài thành...

Vào giữa ban trưa, sắc trời ảm đạm.

Trước miếu Hải Thần, một gã thanh niên trai tráng, tay giơ một thanh côn dài ầm ĩ hô to: "Hải Thần Nam Hải là ác thần chuyên đi mê hoặc lòng người! Phá hủy nơi đây, khiến cho nhiều người phải tiếp nhận Lê Mã thần của chúng ta! Đập!"

Lập tức, mấy nghìn phàm nhân người trước ngã xuống, người sau tiến lên, trùng trùng điệp điệp!

Bọn hắn giơ cuốc sắt, cầm côn gỗ, đao bổ củi, hô hào khẩu hiệu, đổ về hướng đại môn đang đóng chặt của miếu Hải Thần...

Nhưng, cách mấy ngàn người đang chạy tới chỉ còn mười trượng, đại môn miếu Hải Thần đột nhiên mở ra!

Hai gã đại hán cường tráng nhảy ra ngoài, giận giữ hét lên: "Chậm đã!"

Đám người lập tức bị hai gã đại hán có vẻ hung thần ác sát này dọa hết hồn, từng người đều có vẻ khó hiểu nhưng cũng nhanh chóng dừng bước chân lại.

Xen lẫn trong đám phàm nhân, mấy đạo bóng đen đang muốn xuất thủ lúc này cũng thoáng nhíu mày, tạm thời quan sát.

Đại hán bên trái lớn tiếng hỏi đám người: "Các ngươi…là tới "nện" miếu Hải Thần chúng ta phải không?"

Thanh niên tiên phong lúc nãy kiên trì hô lên: "Không sai! Các ngươi là đám giả mạo thần linh, là ác thần!"

"Mời!" Hai tráng hán cùng rống to, đồng thời nghiêng mình làm ra động tác mời.

Một người móc từ trong ngực ra một cái trống nhỏ, cầm trong tay vỗ nhè nhẹ mấy cái.

Gã đại hán còn lại thì hắng giọng, theo tiết tấu của trống bắt đầu hô to từng câu:

"Chúng ta đều là đồng hương, ta có đôi lời xin hãy nghe giảng!

Tượng thần trong miếu đập cứ đập, chớ có đau lòng người quá giang!

Đại môn đây rộng hai trượng, các vị đừng tranh chớ vội vàng!

Trước phá cửa sau hủy tường, phá cả môn đình lẫn tượng thần tan hoang!

Các vị chớ có hoảng hốt, mỗi người một chưởng liền sập nát banh!

Tượng thần không đáng mấy đồng, hỗn loạn cẩn thận mất mạng nhỏ của các anh!

Huynh đệ chúng ta xin mời mọi người vào nhanh!

Đập xong rồi thì nghỉ ngơi một lát, đằng sau vẫn còn có trận tiếp theo đánh phá thả phanh!"

Nói xong, hai tên đại hán đối với đám người chắp tay mời chào, tiếng đọc rap cũng theo đó mà ngừng lại.

"Tốt!"

"Lại hát thêm một đoạn! Đang hay!"

"Thêm cái gì mà thêm! Các ngươi nghe hát thì như thế nào!"

Giữa tràng tiếng ồn, hai gã đại hán kia lập tức quay vào trong thần miếu. Trước mắt bao người, cả hai nhanh như chớp lao đến hậu viện thần miếu rồi...trèo tường chạy.

Một đám người nhất thời chẳng hiểu gì, nhưng vẫn có người xông vào, kéo theo một đám khác đập phá bức tường, chạy vào trong thần miếu.

Dưới lòng đất, Đạo Nhân Giấy mà Lý Trường Thọ ký thác tâm thần mỉm cười.

Có thể không tăng nghiệp chướng, thần miếu bị đập, cũng chỉ là chút tài vật của Hải Thần Giáo bị tổn thất mà thôi.

...

Lúc này, trong một động phủ tại biên giới Tây Ngưu Hạ Châu, Văn Tịnh đạo nhân thông qua huyết muỗi khôi lỗi âm thầm quan sát, thấy được một màn này cũng thoáng có một chút mờ mịt...

Đây là có ý gì?

Nhưng rất nhanh, huyết muỗi khôi lỗi mà Văn Tịnh đạo nhân âm thầm bố trí phát hiện ra hơn mười cỗ khí tức Long Tộc đang chạy tới hướng miếu Hải Thần bị đập.

Mà "đại quân" Long Tộc bên kia cũng bắt đầu trồi lên tập kết trên mặt biển.

"Hừ." Khóe miệng Văn Tịnh đạo nhân nhếch lên, tiếp tục xem trò vui, cùng với đợi thời cơ tốt nhất để thả ra các con của mình...

Chương 137. Nam Châu khởi tiểu chiến, Trường Thọ bái Thánh Nhân

"Trơ mắt" nhìn tượng thần của chính mình bị đập, trong đáy lòng Lý Trường Thọ vẫn rất bình tĩnh, không có một chút cảm xúc dư thừa nào.

Chỉ là hắn cảm thấy đau lòng thay cho Ngao Ất...

Tượng thần của Ngao Ất được làm bằng chất liệu vô cùng đắt đỏ, nên bị những phàm nhân kia phá huỷ chia nhỏ làm của riêng, toàn thân bức tượng tràn ngập chữ "Thảm".

Kỳ thực cũng chỉ có Lý Trường Thọ đau lòng vì tiếc của, và cũng chỉ có nghèo mạt kiếp như hắn mới thấy xót xa, chứ Ngao Ất nhung lụa từ bé, chút tiền của này đâu có để vào mắt.

Tình huống lúc này, trước đây khi Lý Trường Thọ lập kế hoạch "Tự hủy Thần Giáo" cũng đã từng nghĩ đến.

Bây giờ, Long Tộc đã bố trí xong mai phục, chỗ nào đã đặt vào chỗ đó, những gì được Lý Trường Thọ có thể an bài đều đã được hoàn tất...

Nhưng trong lòng Lý Trường Thọ vẫn là lo lắng không dứt, không thể cảm thấy an ổn.

Hắn đâu phải loại người có thể an ổn ngồi tại Tiểu Quỳnh Phong quan chiến vạn dặm, bàn tay thần bố trí sát cục.

Đẹp trai phong cách cũng không có ích gì!

Đối với hắn, sống sót mới là đạo lí quyết định, trường sinh mới là mục tiêu lớn nhất đời!

Bởi vậy mà tại thời điểm Hải Thần Giáo mới xuất hiện vấn đề, đại chiến còn chưa nổ ra, Lý Trường Thọ đã bắt tay vào suy tính sự tình hậu chiến...

Đi một bước, nhất định phải tính mấy...à không phải mấy mà là "mười mấy" bước.

Sự việc lần này nếu náo động quá mức, đánh Tây Phương Giáo quá thê thảm, Hải Thần Giáo của hắn chắc chắn sẽ bị Tây Phương Giáo chú ý càng nhiều hơn.

Mặc dù, chuyện như vậy không có nhiều khả năng dẫn tới Thánh Nhân ra tay tính toán đối với Hải Thần Giáo, nhưng cũng không thể không tính đến.

Thế lực Tây Phương Giáo đâu phải chỉ có mỗi Nhị Thánh, đệ tử của hai vị Thánh Nhân lão gia cũng không ít. Mặc dù danh tiếng của họ không sánh bằng Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, hay bát đại đệ tử Tiệt Giáo, nhưng suy cho cùng thì thực lực chưa hẳn đã chênh lệch quá nhiều.

Nhất là, còn có con muỗi cái Văn đạo nhân...

Suy đi tính lại, Lý Trường Thọ vẫn chưa trở thành Kim Tiên, vậy mà đã muốn âm thầm phân cao thấp cùng với các vị "Tiền bối" này, ám ám muội muội cùng nhau đấu sức.

Đoán chừng hắn làm loại chuyện này nhiều lần, sau này sẽ lưu lại bóng ma tâm lý không nhỏ…

Lý Trường Thọ tiếp tục tập trung tâm thần dùng Đạo Nhân Giấy xem xét các nơi.

Đại quân Long Tộc được bố trí mai phục dưới mặt đất, chỉ có

Ngao Ất cùng với mấy vị cao thủ Long Tộc và ba ngàn Tiên Giao Binh đang tập kết tại Nam Hải.

Lúc này, mười mấy vị cao thủ Long Tộc đang tụ tập về hướng tượng thần đang bị đập phá, chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện ở thần miếu.

Nếu đoán không lầm, bọn họ chắc chắn sẽ bị Tây Phương Giáo phục kích.

Những cao thủ Long Tộc này trước đó đã được Ngao Ất truyền lệnh chỉ dẫn cách phá vây nếu như bị phục kích và làm thế nào để tự vệ..

Luận về mồi nhử, trọng tâm thực chất chính là Ngao Ất và ba ngàn binh mã kia, thời điểm Ngao Ất động binh mới là thời điểm dụ địch lộ diện.

Về sau, cũng chỉ là nhìn xem vị "Thiếu niên" Nhị Giáo Chủ sẽ thể hiện như thế nào. Tất cả đối sách, chiến lược mà Lý Trường Thọ chuẩn bị kỹ càng đều đã giao hết cho Ngao Ất rồi.

Về phía Hùng Trại Vu Nhân thần sứ, lúc này cũng đã tập kết hơn ba trăm người.

Lý Trường Thọ cho hai Đạo Nhân Giấy ngụy trang thành tráng hán, trà trộn vào bên trong đám thần sứ, ẩn núp ở một chỗ trong sơn cốc, nơi mà Long Tộc đang mai phục. Tính toán tại thời điểm chiến sự nổ ra sẽ bộc phát một lượt rồi lặng lặng rút lui về phía sau tránh sự chú ý.

Mặc dù địch vẫn chưa xuất hiện, nhưng Lý Trường Thọ dựa vào xu thế trận chiến cũng có thể đoán được đại khái.

Điều khiến hắn lo lắng nhất bây giờ, đó là Tây Phương Giáo có thể tra rõ quan hệ giữa mình và Hải Thần Giáo.

Sau khi trầm ngâm hai tiếng, Lý Trường Thọ cưỡi mây chạy như ma đuổi đến Bách Phàm Điện Phá Thiên Phong.

Vừa bay đến trước cửa Bách Phàm Điện, trong lòng hắn liền có cảm ứng: "Đánh nhau rồi!"

Nhanh chân vọt một cái, Lý Trường Thọ tới phía trước pho tượng "Ba nghĩa sĩ can đảm" đứng chắp tay, tâm thần ký thác trên mấy Đạo Nhân Giấy, trong đáy lòng hiện lên một vài hình ảnh...

Quan chiến:

Miếu Hải Thần bị đập, hộ pháp Long Tộc đã đuổi đến, mấy cỗ chân thân Thương Long hiển hiện ra, Long ngâm gầm thét vang vọng khắp không trung.

Giáo chúng phàm nhân của Lê Mã Thần Giáo lập tức thất kinh, hoảng loạn bỏ chạy như bầy ong vỡ tổ, một phần nhỏ thì vội vàng quỳ xuống…gia nhập Hải Thần Giáo ngay tại chỗ!

Quá trình này, hẳn là cũng không gia tăng nghiệp chướng gì cho hắn.

Ngay vào lúc hỗn loạn này, biến cố đột ngột phát sinh!

Bên trong giáo chúng Lê Mã đang hỗn loạn, mấy đạo bóng đen xuất hiện bay lên không trung, tập kích đám hộ pháp Long Tộc.

Lý Trường Thọ vừa chuyển sự chú ý đến, liền thấy long trảo vung vẩy đầy trời, cả mấy trăm đạo bảo quang phát sáng lấp lóe...

Đám hộ pháp Long Tộc Hải Thần Giáo bình quân mỗi người đều tế lên hơn mười đạo bảo quang, vùi hoa dập liễu một trận, mấy đạo bóng đen kia bị xét tan nát trong nháy mắt!

Lý Trường Thọ: "..."

Không hổ danh là đại gia Long Tộc Hồng Hoang, quả nhiên là vác tiền đập người!

Nhưng ngay lập tức, trong lòng Lý Trường Thọ phát hiện ra điểm không đúng.

Vừa rồi mấy cái bóng đen kia, có hai vị Chân Tiên, ba vị cảnh giới Thiên Tiên, lao thẳng ra tự sát là có mục đích gì?

Không đúng, tình hình này, Lý Trường Thọ đã gặp qua ở đâu đó rồi...

Huyết muỗi!

Trong đầu Lý Trường Thọ vừa vặn hiện lên hai chữ này, trên không trung, một đầu Thương Long kim quang lóng lánh đột nhiên ngửa đầu gầm thét. Đôi mắt rồng của người này hóa thành huyết hồng, giương nanh múa vuốt đánh thẳng về phía đồng tộc!

Tiếp sau đó, ba đầu Thương Long khác cũng xuất hiện dị trạng, hộ pháp Long Tộc rơi vào cảnh đại loạn.

Đúng vào lúc này, vẫn đang lẩn trốn bên trong "Giáo chúng phàm nhân", hơn trăm bóng người phóng lên không trung.

Khí tức của đám người hỗn tạp, cao thủ cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ cũng không thiếu, chủng tộc người, yêu, linh đều có cả.

Mắt thấy cảnh này, cách xa cả vạn dặm Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Vì sao thù, vì sao oán?

Văn đạo nhân này vẫn cố ý đối chọi với hắn không buông được hay sao?

Muốn kết thúc nhân quả này, nếu bản thân có khả năng tự vệ tại Hồng Hoang, hắn nhất định sẽ xử lý Văn đạo nhân mới được.

Mà phải nói, Văn đạo nhân tìm được những cỗ khôi lỗi này từ chỗ nào mà nhiều không đếm xuể như thế?

Nếu như Lý Trường Thọ suy đoán không sai, có lẽ là nàng đã lục soát, cướp đoạt khắp ba ngàn thế giới để kiếm được những Huyết khôi lỗi này về sử dụng.

Trên chiến trường lúc này, cao thủ Long Tộc đã "lửa giận công tâm", nhưng mệnh lệnh của Nhị thái tử vẫn văng vẳng bên tai, một cao thủ Long Tộc hét lớn: "Rút lui về phía sau!"

Ngay lập tức, hơn mười vị cao thủ Long Tộc chưa ham chiến quá mức, chủ động phá vây. Toàn đội chỉ để lại mấy bộ Long thi và mấy vị Long Tộc đã bị huyết muỗi khống chế tâm thần, còn lại dẫn quân chạy trốn về hướng đông nam.

Phía sau, đám huyết muỗi khôi lỗi vẫn đuổi theo không bỏ. Nhưng bay lượn vốn là thiên phú của Long Tộc, khoảng cách trong chốc lát đã được kéo dài.

Không lâu sau đó, trên con đường hộ pháp Long Tộc đang bay phía trước đột nhiên xuất hiện phục binh.

Bị ngăn đường thối lui, hộ pháp Long Tộc nhanh chóng chuyển hướng đông bắc, cả đám chạy trốn tỏ ra vô cùng chật vật.

Lúc này trong lòng mấy chục vị hộ pháp Long Tộc cảm thấy vô cùng ủy khuất. Nếu không phải vì Nhị thái tử nghiêm lệnh yêu cầu tuân thủ, bọn họ đã liều mạng "rồng chết lưới rách" để bảo vệ sự kiêu ngạo của Long Tộc.

Ngoài ngàn dặm về phía nam, ba ngàn Tiên Giao Binh Long Tộc đang trùng trùng điệp điệp đánh tới.

Cùng lúc đó, từng đạo từng đạo bóng đen, cũng từ bên ngoài mấy trăm dặm sơn cốc nào đó lướt đến, quân số cũng lên tới ba bốn ngàn.

Mười mấy vị hộ pháp Long Tộc đã trở thành mồi nhử hai mặt.

...

"Hết thảy quả nhiên như Trường Thọ huynh…à không, vị cao thủ phía sau huynh ấy biết trước tiên cơ!"

Đang cấp tốc hành quân trên không trung, Ngao Ất được hai vị cao thủ Long Tộc bảo hộ, trong lòng y cảm khái không thôi đối với Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc.

Nhưng nghĩ kỹ một chút, Ngao Ất tự thấy những lời này cũng không phải thỏa đáng. Nếu như có thể biết trước tiên cơ, sao không nói toạc ra, đấy mới là chân chính liệu sự như thần.

Đằng này cùng lắm, vị cao thủ Nhân Giáo kia chỉ là tính toán khả năng phát sinh tình huống và bày ra đối sách mà thôi.

Thế là, Ngao Ất lại đổi một tiếng cảm khái khác: "Cao thủ Nhân Giáo làm việc, thật sự quá cẩn trọng!"

Chiến sự liên tiếp diễn ra, về cơ bản cũng là ăn khớp cùng với "Hai mươi sáu bước" kế sách.

Đám hộ pháp Long Tộc miễn cưỡng chạy được tới mảnh rừng núi hoang vui, nơi mà đại quân Long Tộc đang mai phục, kéo theo phía sau là mấy ngàn kẻ địch cùng đến.

Ngao Ất thống lĩnh ba ngàn Tiên Giao, mấy chục cao thủ Long Tộc gấp rút chạy đến, cũng là kịp thời tiếp viện, làm dáng vẻ đối kháng chính diện, đại chiến bắt đầu.

Nơi chiến trường rộng lớn, bốn phía rừng núi, hai bên chiến đấu giáp lá cà, dư ba chấn động khắp ngàn dặm. Đột nhiên, từ đâu xông ra ba ngàn Tiên Giao Binh, chặn lại đường lui của mấy ngàn quân địch.

Chỉ trong chốc lát, Thương Long đầy trời, Giao Long gầm thét.

Sáu ngàn Tiên Giao Binh, hơn trăm cao thủ Long Tộc, vây quanh ba bốn ngàn huyết muỗi khôi lỗi đánh cho tả tơi, bóng người từ trên không trung rụng xuống lả tả như lá rơi mùa thu.

Trước lúc bắt đầu đại chiến, Long Tộc đã biết đối phương có thần thông khống chế tâm thần. Bản thân Long Tộc đã lăn lộn không biết bao nhiêu tuế nguyệt tại Hồng Hoang, hiển nhiên đã tự có cách chống lại. Chiến cuộc lập tức rõ ràng nghiêng về một bên.

Mặc dù vậy, đám Huyết muỗi khôi lỗi có đặc thù không sợ chết, liều mình phản kích cũng khiến cho Long Tộc gặp phiền toái không nhỏ.

Đúng vào lúc này...

Nơi giao giới giữa Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu, ở bên trong một động phủ bí ẩn nơi sơn dã.

Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng cau mày.

"Đám Long Tộc này, vì sao có một chút...không giống Long Tộc? Còn biết cả thiết kế mai phục? ??"

Văn Tịnh đạo nhân cười lạnh, đối với việc mấy ngàn khôi lỗi tử thương cũng chẳng cảm thấy gì. Chỉ cần bản thân muốn thì lúc nào cũng có thể khống chế một nhóm như vậy.

"Nhưng chỉ có như vậy thì hôm nay tất cả vẫn phải chết. Luận về ám toán, đám Long Tộc các ngươi làm sao vượt qua được bản tọa?"

Khóe miệng của Văn Tịnh đạo nhân mỉm cười, khuôn mặt trở lên sinh động mê người, đưa tay lấy ra một khối huyết sắc ngọc điệp.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng hoạt động, ngọc điệp phát ra âm thanh vo ve vù vù.

Văn Tịnh đạo nhân chậm rãi mở miệng: "Các con, đi diệt nhóm tiểu long đong này đi."

Ngọc điệp truyền ra âm thanh vù vù, lập tức vang dội hơn...

Phía tây nam Nam Thiệm Bộ Châu, bị dính vào mai phục của binh mã Long Tộc, mấy ngàn Huyết muỗi khôi lỗi đã tử thương hơn phân nửa.

Cách bọn họ hơn ngàn dặm, tại một chỗ trên núi hoang, từng con "muỗi to" màu đen lao ra, tuôn trào bay lên không trung.

Bầy muỗi đen này khi bay lên không trung liền hóa thành những thân ảnh có khuôn mặt tương tự con người, mang trên mình giáp trụ màu đen.

Chớp mắt một cái, số lượng bóng người giáp đen đã vượt qua một vạn.

Bọn chúng bày trận thành một mảnh trời đen kịt tại không trung, vô thanh vô tức di chuyển lại gần chiến trường.

Viễn Cổ hung thú: Huyết Sí Hắc Văn!

Nếu bàn về cá thể tu vi, một con Huyết Sí Hắc Văn có thể so với một Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc cảnh giới Chân Tiên, trong đó còn có không ít cá thể thực lực ngang ngửa với cao thủ Nhân Tộc!

Nhưng điểm kinh khủng nhất của bọn chúng là ở khả năng hợp lực chiến đấu!

Gần như lập tức, một mảnh đen kịt tản ra huyết khí đầy trời, chen chúc lao về phía đại chiến Long Tộc.

Ở bên này, Long Tộc sắp "Đại thắng khải hoàn" thì đột nhiên cường địch xuất hiện, tuy nhiên thế trận của Long Tộc cũng không bị loạn.

Ngao Ất nhanh chóng quyết định, lệnh cho toàn quân ra tay giết sạch địch nhân đang giao chiến, đồng thời bày ra thế trận nghênh chiến.

Vạn quân huyết muỗi trùng trùng điệp điệp tiếp cận, hơn năm ngàn Tiên Giao Binh đã kết thành trận thế phòng hộ, Ngao Ất âm thầm lau mồ hôi lạnh...

Chỉ sau một lát, đại quân huyết muỗi cũng đã đánh tới, đại chiến thực sự sắp bắt đầu.

Lúc này, trong rừng núi phía dưới đột nhiên xông ra tiên quang ngập trời. Một tòa đại trận hình bát úp áp xuống, bao phủ khu vực núi hoang trăm dặm vào bên trong!

Sau đó, tiếng trống ù ù từ sâu trong lòng đất truyền ra, từng đoàn từng đoàn Tiên Giao Binh chui ra từ mặt đất, bay thẳng lên trời!

Tứ phía, Bát phương, Chín tầng trời, Thập địa!

Chính diện, năm ngàn Tiên Giao Binh đang bày trận phòng thủ, đột nhiên lộ ra long trảo dữ tợn, ngang nhiên tấn công thẳng về phía trước.

Huyết muỗi là Viễn Cổ hung thú, nhưng Long Tộc cũng là chủng tộc Viễn Cổ bá đạo, sao lại phải sợ mấy con muỗi nhãi nhép này?

Hai vạn Tiên Giao Binh cùng với hơn ba trăm cao thủ Long Tộc dàn trận, bắt đầu vây đánh đợt quân địch thứ hai.

Đại chiến diễn ra ác liệt trên không, hơn ba trăm tráng hán xông ra từ trong rừng núi bên dưới. Cả đám vung cánh tay lực lưỡng, quang mang phun trào ngưng tụ thành trường cung, kéo cung bắn muỗi. Đồng thời trong miệng đám tráng hán không ngừng gào thét tỏ vẻ vô cùng khí thế.

Lẩn trốn đã lâu trong đám tráng hán, hai Đạo Nhân Giấy khiêng ra hai túi linh thú, thả những con ếch màu bích ngọc ra khắp nơi...

Chiến trường lại càng thêm phần ác liệt.

Đại cục đã định!

Đứng tại vị trí chủ soái, Ngao Ất chăm chú nhìn chiến cuộc, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó?

Hắn lấy ra một tấm thẻ tre trong ngực, phía trên thình lình viết: "Sách Lược Lui Địch "Bước thứ hai mươi bảy: Đốt ra tro."

Bây giờ là thời điểm mở ra cuốn này...

...

Tại Đông Thắng Thần Châu Độ Tiên Môn, Bách Phàm Điện Phá Thiên Phong.

"Làm sao lại xuất hiện nhiều Huyết muỗi như vậy?" Lý Trường Thọ vuốt vuốt mi tâm, cẩn thận suy nghĩ tỉ mỉ.

Văn đạo nhân muốn diệt Hải Thần Giáo của hắn, chỉ cần phát động tập kích bằng mấy ngàn huyết muỗi khôi lỗi là đủ...

Vì sao lại trực tiếp xuất ra hơn vạn Huyết muỗi đạo nhân áo đen?

Cũng may mà trước đây mình đã thương lượng ổn thỏa với Long Tộc...

Hắn suy nghĩ mãi vẫn không thể hiểu được việc này, nhưng bản thân nhìn thấy chiến cuộc cũng đã ổn định, kết cục chiến thắng chắc chắn thuộc về Long Tộc nên cũng không quản nhiều nữa.

Lý Trường Thọ cất bước vào Bách Phàm Điện, đi về hướng quen thuộc của mình.

Sau khi chào hỏi mấy vị trưởng lão quen biết, đút lót...khục...hiếu kính chút rượu ngon và linh ngư, được các trường lão đồng ý, hắn mới trực tiếp đi vào Bách Phàm Điện, đi thẳng tới chỗ bức họa Thánh Nhân.

Lý Trường Thọ lục lọi tìm tòi trong tay áo, lấy ra ba cây "Cao hương" lớn bằng ngón cái, dài ba thước, châm hương, cung cung kính kính cắm vào bên trong lư đồng.

Đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, mấy vị trưởng lão ngoại vụ cũng quen thuộc không nói một lời nào.

Lý Trường Thọ lui lại ba bước, vén vạt đạo bào, thành thành thật thật quỳ xuống.

"Nhân Giáo Giáo Chủ tại thượng, đệ tử Lý Trường Thọ thành tâm...cầu che đậy."

Ban đầu mục đích Lý Trường Thọ đến đây cũng chỉ là cầu an tâm. Nên hắn cũng không đọc niệm, cũng không ấp ủ tình cảm gì, chỉ thắp hướng thi lễ ở đây theo lệ cũ.

Nhưng làm cho Lý Trường Thọ không nghĩ tới chính là...

Hôm nay...

Bức tranh Thánh Nhân lại nhẹ nhàng lắc lư, một tia đạo vận lưu chuyển ra, rơi vào trên người hắn...

Chương 138. Nhân Giáo "đùi" thứ hai

Cây đơ thì quả cũng đơ.

Thánh Nhân thấy kẻ giả khờ cũng run.

(Trích Bẻ Cua ngôn)

Tại sao tự nhiên lại linh nghiệm?

Khóe miệng Lý Trường Thọ không ngừng co quắp, nhưng hắn vẫn giữ im lặng dập đầu dâng hương, nín thở chờ tin tức.

Tia đạo vận này giống như trước kia, khi Tửu Ô sư bá và Hữu Độc sư muội khóc lóc, bản thân thì hao tổn không ít tâm trí sửa chữ kịch bản để cầu bức họa này hiển linh.

Bây giờ chẳng tốn chút tâm sức nào cũng hiển linh là sao?

Lý Trường Thọ cũng chẳng biết làm sao, chỉ có thể giữ vững tinh thần, dập đầu thi lễ thật sâu.

Nếu bản thân được Thánh Nhân lão gia nhìn thuận mắt, dù độ an toàn sinh mệnh không có nắm chắc, nhưng so với lúc trước thì chắc chắn sẽ ổn hơn gấp nhiều lần!

Đợi chờ hồi lâu mà không có gì khác biệt xảy ra, đạo vận kia vẫn luôn quấn quanh bản thân mình. Hắn trông chờ một lời giáo huấn cũng không thấy, cảm ngộ cũng không có...

Lại thêm một lúc...

Đạo vận vẫn còn, bức tranh đã bình tĩnh trở lại.

Hai vị trưởng lão ban nãy cảm giác được màn đạo vận mặt cũng đầy hồ nghi, vẫn chưa phát hiện ra được thêm gì mới. Hai vị này nhìn ba cây "Cao hương" đoán già đoán non.

"Chắc hẳn là do cách dâng hương khác biệt đây."

Lại một lát sau...

Chỉ còn Lý Trường Thọ có thể cảm nhận được đạo vận kia vẫn chưa tiêu tán, bức tranh Thánh Nhân đã trở về bình thường. Việc hắn đến dâng hương cũng thường xuyên, nên các trưởng lão cũng không quan tâm đến nữa.

Riêng phần mình, Lý Trường Thọ vẫn lơ ngơ không hiểu, quyết tâm duy trì trạng thái dập đầu thi lễ, chờ đợi chỉ thị của Thánh Nhân lão gia.

Đồng thời lúc này, có một người khác cũng đang ngạc nhiên không kém Lý Trường Thọ...

...

Tầng trời thứ chín, hậu viện Động Suất Cung, dưới gốc cây già quen thuộc. Gió thổi hiu hiu, không khí thanh tịnh, nhưng lại lộ ra một chút mùi hương kỳ quái...Hai tiểu đồng tử của Lão Quân đang thử luyện chế linh đan, dường như sắp thất bại.

Dưới gốc cây, Huyền Đô Đại Pháp Sư mặc trường bào đen, xếp bằng trên bồ đoàn, mặt nhăn nhó không ngừng bấm đốt ngón tay. Trong đầu y xuất hiện hình ảnh một vị đệ tử trẻ tuổi đang quỳ gối dập đầu trước bức tranh lão sư nhà mình, một lời cũng không nói.

"Tình hình này chắc chỉ là vì quá kính yêu Thánh Nhân lão sư mà ra hay sao?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư không thể nào lý giải được, đành tiếp tục bấm đốt ngón tay cảm ứng.

Càng suy tính, Huyền Đô Đại Pháp Sư càng cảm thấy khó hiểu. Tính tới tính lui, y chỉ có thể biết được vấn đề đang phát sinh là ở Đông Châu Độ Tiên Môn, chỗ mà lần trước xém chút nữa bị người ta diệt môn. Còn vị đệ tử này cầu chuyện gì mà lại quỳ như vậy thì không thể nào biết được.

Cẩn thận xem xét lại Độ Tiên Môn kia, các nơi đều vẫn an bình, không có chuyện gì lớn phát sinh. Huyền Đô Đại Pháp Sư lẩm bẩm một mình:

"Kinh động đến cả lão sư, nhất định là phải có việc gì lớn..."

Không có cách nào khác, đại sư huynh Nhân Giáo đành thử tính toán những chuyện xung quanh vị đệ tử trẻ tuổi này xem sao, kết quả...

"Có một chút ý tứ, người nào đó đã giúp hắn che đậy thiên cơ?"

Huyền Đô nhíu mày, tay trái kéo một cái, đầu ngón tay chậm rãi vung vẩy, một cái hư ảnh Thái Cực Đồ xuất hiện trôi nổi trên lòng bàn tay. Tiếp theo, đại sư huynh giơ tay phải bấm kiếm chỉ, điểm nhẹ vào Thái Cực Đồ một cái, nhắm mắt ngưng thần, tỉ mỉ xem xét.

Rất nhanh, Huyền Đô đã nắm bắt được thông tin. Tiểu tên gia hỏa kia tên là Lý Trường Thọ, đệ tử trẻ tuổi ở Độ Tiên Môn, tuổi tác chưa tới hai trăm…

"Xong rồi?"

Huyền Đô vẫn còn chưa hết kinh ngạc, lại cẩn thận tỉ mỉ dùng Thái Cực Đồ thôi diễn tìm thêm tin tức, sau đó liền nhíu mày.

"Chỉ là một vị tiểu đệ tử, còn mình thân là Đại Pháp Sư, đứng thứ hai Nhân Giáo, lại phải mượn uy năng của Thái Cực Đồ để tính toán mà vẫn chỉ thu được vài thông tin ngoài lề như vậy? Chuyện này có hoang đường không?"

Lại thêm một hồi tính toán, cuối cùng Huyền Đô cũng xác định được: Cách đây không lâu, vị tiểu đệ tử này đã được lão sư nhà mình xuất thủ che đậy điều gì đó…

"Thật có ý tứ, lão sư bao nhiêu năm cũng chưa từng có ra tay. Từ sau khi đại chiến Vu Yêu, tiên hiền Nhân Tộc Tam Hoàng Ngũ Đế quy về Hỏa Vân Động, sáu vị Thánh Nhân ẩn cư không ra, tuyệt không hiển thánh trước mặt người khác. Nhưng lúc này, lão sư lại chủ động ra tay, giúp đỡ che lấp thiên cơ cho một tiểu đệ tử quan hệ đạo thừa xa xôi "bảy khẩu đại bác bắn không tới"...

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Dĩ nhiên Đại Pháp Sư cũng không dám đi hỏi Thánh Nhân lão sư của mình, vớ vẩn còn bị lão sư phạt cấm túc, mà mỗi lần cấm túc thì…cũng cỡ vạn năm.

Đơn giản hơn là đi ép cung vị tiểu đệ tử kia là được rồi.

Huyền Đô chậm rãi đứng dậy, trường bào mềm mại như dòng nước lưu chuyển bình thường, trong đáy lòng chợt nổi lên cảm ngộ...

[Long Tộc Nhập Thiên]

Đây chính là nhắc nhở của Thánh Nhân lão sư.

Huyền Đô cũng đã rõ ràng, vị đệ tử trẻ tuổi đang quỳ phục dưới kia chính là nhân vật mấu chốt cho chuyện "Long Tộc Nhập Thiên" !

Nhưng mà, Long Tộc sẽ nhập thiên như thế nào, vì sao lại nhập thiên, vị đệ tử trẻ tuổi kia có tác dụng gì trong việc này...thì Đại Pháp Sư cũng không biết...

Suy nghĩ hồi lâu, Huyền Đô nhíu mày ca thán: "Lão sư ơi lão sư, người có thể trực tiếp truyền âm cho đệ tử một cái có phải đơn giản không? Chứ như thế này khiến đệ tử cảm giác, pháp lực của bản thân không có một chút ý nghĩa nào cả."

Vừa nói xong, Huyền Đô nhận được cảm ngộ một lần nữa...

[Lần sau nhé!]

Huyền Đô cũng cạn lời chỉ biết cúi đầu thở dài chán nản, sau đó bước ra một bước, thân hình biến mất khỏi Động Suất Cung.

Tầng trời thứ chín mây mờ mịt, ra thần không biết, vào quỷ không hay. Mấy bước đi qua, muôn sông nghìn núi, năm châu cũng là đi qua.

Chỉ trong chớp mắt, Huyền Đô đã xuất hiện trên không trung Độ Tiên Môn, đứng ở bên ngoài đại trận hộ sơn mỏng manh. Đại Pháp Sư vẫn là thần không biết quỷ không hay dùng tiên thức quét qua Độ Tiên Môn.

Ở Độ Tiên Môn, Luyện Khí Sĩ kết đạo lữ cũng rất nhiều, thật là hợp ý đại sư huynh Nhân Giáo. Nếu có thể tăng cường độ hôn phối, sinh dưỡng thật nhiều thế hệ mới, Nhân Giáo lo gì không lớn mạnh?

Không làm kinh động bất cứ ai, Huyền Đô đưa ngón tay chỉ hướng Phá Thiên Phong, thân hình lặng lẽ biến mất.

Bách Phàm Điện Phá Thiên Phong.

Đúng lúc này, Lý Trường Thọ cảm nhận được đạo vận xung quanh mình đã chậm rãi tiêu biến, vừa có một chút nhẹ nhàng thở phào, vừa có một chút mất mát thất vọng. Thánh Nhân lão gia cũng không có nói gì với mình...

Hắn quả thật muốn nghe một câu: "Hải Thần Giáo cứ lớn mật mà làm, sau lưng đã có Thánh Nhân ta che chở!"

Lắc đầu cười một cái, Lý Trường Thọ gạt bỏ đi ý nghĩ cuồng vọng của mình.

"Độ Tiên Môn chỉ là do đệ tử ký danh Thánh Nhân sáng tạo ra, đến chưởng môn nhà mình cũng sợ rằng không có được đãi ngộ như vậy từ Thánh Nhân...Đấy là còn chưa nói đến vị "Đùi gà" này nổi danh thanh tĩnh vô vi, mặc kệ sự đời."

"Hay là lại quỳ thêm một lúc xem sao?" Hắn đang suy nghĩ thì có tiếng truyền âm tới, ngữ điệu trong sáng: "Đi ba ngàn dặm về hướng tây nam Độ Tiên Môn, gặp ta."

Hả? Lý Trường Thọ nhướng mày, tiên thức tại các nơi đảo qua một cái rồi lập tức thu liễm.

"Không thấy ai cả?"

Hắn đứng dậy, nhìn lại bức hình Thánh Nhân một lần nữa xác nhận không hề có một chút ba động nào. Trong lòng đầy nghi hoặc, hắn quyết định tiếp tục tại đây lễ bái là an toàn nhất.

"Người truyền âm cho mình nếu là cao thủ Nhân Giáo, tại sao không xuất hiện bên trong Độ Tiên Môn, rõ ràng là có vấn đề?"

Một lát sau...

Lại có người truyền âm đến: "Vừa rồi không nghe thấy ta truyền âm sao? Ta chính là Nhân Giáo Đại Pháp Sư, thấy ngươi hành lễ trước bức tranh lão sư, hẳn có chuyện muốn cầu, đến đây gặp ta."

Lý Trường Thọ thất kinh, sau đó liền nhanh chóng trở thành hồ nghi.

"Thực sự có chuyện tốt như vậy sao? Bản thân chỉ dâng ba nén hương "hơi có một chút đặc biệt", cũng không có cầu khẩn gì, sao có thể kinh động Thánh Nhân, khiến ngài phái đệ tử duy nhất đến giúp đỡ mình?"

Mặc dù biết đâu bất ngờ, nhưng dù sao muốn hưởng cơ duyên vẫn phải giữ được tính mạng...

Lý Trường Thọ lẩm bẩm nói: "Tiền bối có thể chứng minh thân phận một chút không?"

"Hử?" Huyền Đô Đại Pháp Sư ngẩn ra, trải qua không biết bao năm tháng, lần đầu gặp phải tình huống như vậy.

"Ta làm như thế nào chứng minh ta là ta ư? Vị tiểu đệ tử này thật có ý tứ."

Huyền Đô trầm ngâm hai tiếng, dẫn âm nói cho Lý Trường Thọ nghe mấy câu Vô Vi Kinh. Sau đó lại giảng thuật cho Lý Trường Thọ hai câu, cũng là Vô Vi Kinh nhất mạch tương đồng, nhưng so với Vô Vi Kinh mà Lý Trường Thọ đã biết thì cao thâm hơn hẳn.

Mặc dù vậy, ánh mắt Lý Trường Thọ vẫn thể hiện sự nghi ngờ khiến Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng phải dở khóc dở cười, đành cách không đưa một chút khí tức bản thân đến Lý Trường Thọ xem xét.

Vị Đại Pháp Sư này rơi vào đường cùng, truyền âm thêm bốn chữ: "Long Tộc Nhập Thiên."

Cuối cùng cũng chúc mừng Huyền Đô Đại Pháp Sư đã lấy được lòng tin từ Lý Trường Thọ.

Thật ra thì Lý Trường Thọ dựa vào một tia khí tức kia đã biết được người đang truyền âm có tu vi kinh khủng khiếp, nếu muốn ra tay với mình hay kể cả Độ Tiên Môn, hoặc nguyên cái Đông Thắng Thần Châu cũng có thể làm biến mất mà không ai hay biết.

Trước mặt nhân vật như vậy, bản thân cũng chỉ có cách thành thành thật thật nghe theo.

Lý Trường Thọ đứng dậy tại trong điện, biểu cảm bình thường, tìm các trưởng lão xin ngọc bài rời núi rồi đi ra ngoài.

Ra khởi Bách Phàm Điện, Lý Trường Thọ lại nói thầm một câu: "Tiền bối, người có muốn gọi chưởng môn nhà ta đến?"

"Không cần, một mình ngươi đến đi! Nếu ta là kẻ xấu muốn hại ngươi, cần gì phải nói nhiều như vậy?"

"Tiền bối chớ trách." Lý Trường Thọ lẩm bẩm nói: "Đệ tử nhất thời chưa biết làm sao, lập tức đến bái kiến tiền bối."

Nói xong, hắn chậm rãi cưỡi mây đi về bên ngoài sơn môn hướng tây nam.

Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy vậy cũng không có thúc giục hắn.

Lý Trường Thọ cẩn thận quan sát Cảm Ứng Thạch, thấy không có ai để ý đến mình mới hạ xuống một mảnh rừng, thi triển thổ độn cấp tốc vượt qua hai ngàn dặm. Trong lòng hắn suy nghĩ: "Hay là sử dụng người giấy thăm dò trước?"

Rất nhanh sau đó, hắn liền bỏ ý nghĩ này. Loại cao thủ như người kia, bất luận có phải Huyền Đô Đại Pháp Sư hay không thì mình cũng không thể che mắt...

Chỉ có cách "Dùng chân thành, đổi cơ duyên."

Vừa di chuyển vừa dùng tiên thức dò xét khắp nơi, Lý Trường Thọ không thể thấy người nào ở xung quanh. Nhưng khi chui ra từ trong lòng đất, định "cưỡi mây" bay tiếp thì hắn chợt cảm giác gì đó, ngẫu nhiên cúi đầu nhìn lại.

Bên trong thung lũng, một người mặc trường bào màu đen đang ngồi cạnh bờ sông, đang nhóm một đống lửa, ung dung tự đắc nướng mấy con cá.

Một chớp mắt này, Lý Trường Thọ đã yên tâm phân nửa. Hắn cưỡi mây chậm rãi hạ xuống, cách xa mười trượng, chắp tay vái chào thật sâu:

"Đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ, bái kiến tiền bối!"

Huyền Đô Đại Pháp Sư lắc đầu thở dài, bưng cá nướng, nói: "Ta tu hành cũng có thể coi là nhiều năm rồi, chưa từng thấy qua vị tiểu đệ tử nào dài dòng như ngươi...hả?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư đột nhiên phát hiện ra điều gì đó bất thường, y quay đầu nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ, nhịn không được cười phá lên.

"Bí pháp che dấu tu vi có một chút cao minh, ta trước đây chưa nhìn kỹ, cũng đã bị lừa rồi. Tu vi của ngươi...như thế nào vẫn chỉ là một vị đệ tử, ở Độ Tiên Môn đúng ra ngươi phải có vị trí trưởng lão rồi chứ?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm cúi đầu nói: "Đệ tử độ kiếp mới hơn mười năm, khi độ kiếp may mắn được cơ duyên phi thăng, đạt được tu vi như vậy. Nhưng trước khi độ kiệp, đệ tử chỉ là một vị đệ tử phổ thông của tông môn. Bây giờ đột nhiên bày ra tu vi thật của bản thân, sợ rằng bị đồng môn gán cho là dị loại. Cho nên, đệ tử mới dùng cách này, tuyệt đối không có ý giấu diếm tiền bối, cũng không hề có một chút nào ác ý đối với đạo thừa Nhân Tộc."

Huyền Đô chậm rãi gật đầu: "Chuyện này cũng là chuyện nhỏ thôi, lại đây ngồi đi. Ngươi càng giữ lễ tiết, ta càng không vui, Nhân Giáo chúng ta sao lại có lắm quy củ như vậy...bây giờ ta có một chút rõ ràng, vì sao lão sư lại muốn ta tìm ngươi nói chuyện. Phi thăng giả không hiếm, nhưng phi thăng như ngươi quả là hiếm thấy. Là một nhân tài."

Lý Trường Thọ ngẩng đầu cười cười, lúc này mới dám quan sát tỉ mỉ vị Nhân Giáo Đại Pháp Sư này.

Cảm giác đầu tiên, chính là phổ thông!

Cẩn thận lĩnh hội, lại cảm thấy như núi cao sông lớn, nhưng không mang cảm giác áp bách, lại càng không thể nào nhìn thấu một chút gì.

Đại Pháp Sư chỉ tùy ý ngồi ở đây, trong tay cầm nhánh cây đơn giản nướng cá, lại phảng phất như tương dung cùng tự nhiên, hô ứng cùng thiên địa, hòa thành một thể.

Đến lúc này, Lý Trường Thọ dám xác định, đây chính là người đứng thứ hai Nhân Giáo đương thời.

Huyền Đô Đại Pháp Sư!

"Thất thần cái gì vậy?"

"Lần đầu đệ tử được gặp cao thủ như tiền bối, vẫn cảm giác mình đang nằm mơ..." Lý Trường Thọ chậm rãi thở ra một hơi, hướng về phía trước hai bước, ngồi trước mặt Huyền Đô, chủ động đưa tay nói: "Hãy để đệ tử nướng."

"Ngươi cũng biết trên biết dưới đấy."

"Trưởng bối có việc muốn làm, đệ tử gánh vác vốn là chuyện đương nhiên cần làm."

Nghe trả lời như vậy, Huyền Đô cười đến híp cả mắt, thêm một thanh củi vào đống lửa, duỗi lưng nghỉ ngơi.

Đại Pháp Sư như nhớ ra chuyện gì đó, thuận miệng nói: "Đúng rồi, lúc trước ta đã làm hư tượng nhân duyên của ngươi, đã kết một chút duyên phận với ngươi. Sau đó có gửi Độ Ách đạo huynh chuyển tặng người linh đan, ngươi phục dụng rồi chứ? Hiệu quả ra sao?"

"Đệ tử vẫn chưa dùng." Lý Trường Thọ cười nói: "Thân thể đệ tử cũng không có vấn đề gì, viên linh đan dự định tặng cho gia sư. Đại Pháp Sư, đệ tử xin mạo muội hỏi một câu, gia sư của đệ tử là Trọc Tiên thật sự chỉ có thể tu hành đến Chân Tiên sao?"

"Ừm, Trọc Tiên vốn là chỉ là Địa Tiên chi đạo, chỉ có thể tu thành Chân Tiên." Huyền Đô chậm rãi gật đầu: "Ngươi...cũng nên bớt đau buồn đi."

Lý Trường Thọ: "..."

"Thôi, nói chuyện phiếm đủ rồi. Ngươi nói đi, có việc gì khó khăn sao? Lão sư muốn ta tới tìm ngươi, ta sẽ giúp ngươi giải quyết vấn đề. Còn nữa, quan hệ giữa ngươi cùng Long Tộc là như thế nào?"

Lý Trường Thọ khóe miệng cười khổ nói: "Đại Pháp Sư có biết Hải Thần Giáo chứ?"

Huyền Đô bấm ngón tay suy tính, liền nói: "Gần đây có nghe qua, Thiên Đình đồn đại rằng, Ngọc Đế tiểu sư thúc tán thưởng Thần Giáo này, muốn quy tụ giáo phái này về Thiên Đình"

Lý Trường Thọ thở dài, chậm dãi nói: "Đệ tử chính là...Giáo Chủ Hải Thần Giáo."

"Ồ?" Huyền Đô hai mắt tỏa sáng: "Ngươi còn chưa đủ hai trăm tuổi, sao có thể trở thành Giáo Chủ Hải Thần Giáo? Năm xưa, ta cũng cho người âm thầm xây dựng Thần Giáo của mình, chưa được mấy trăm năm liền hỏng... Khục! Mau nói, chuyện là như thế nào?"

Chương 139. Đại pháp sư dặn dò

"Ha ha ha ha...như vậy mà cũng được nữa sao? Bị Vu Nhân cưỡng ép trở thành Giáo Chủ Hải Thần Giáo, ha ha ha ha...nếu có người khác biết được chắc sẽ tức chết vì ghen tị, ha ha ha ha. Đã vậy lại còn được một đám cường tráng trâu bò làm hộ pháp miễn phí...đến Long Tộc cũng muốn nhúng một chân vào? Hay! Thật không thể ngờ, chuyện thế gian quả nhiên là hay!"

Ngồi bên suối nước trong thung lũng, tay Huyền Đô cầm xiên cá nướng, miệng cười như bắt được của.

Ngồi ở bên cạnh, Lý Trường Thọ không dám thất thố, cố gắng duy trì hình tượng mỉm cười nho nhã. Hắn tiện tay lấy hai con linh ngư vốn chuẩn bị sẵn để đút lót cho trưởng lão môn phái đem ra nướng tiếp.

Hấn tự ngẫm trong đầu: "Muốn ôm đùi to, yếu tố đầu tiên phải là chân thành, sau chân thành thì phải...hợp ý."

Huyền Đô cười ngả nghiêng một hồi, lại hỏi tiếp: "Sau đó như thế nào, tiếp tục nói đi. Ta cũng không để ngươi phí sức kể chuyện cho ta, ngươi có thể chọn một môn thần thông. Miễn là ta có thể dạy và ngươi có thể học, ta sẽ truyền thụ cho ngươi."

Ngoài dự đoán của Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ nghe xong cũng không hề cao hứng, chỉ nhẹ nhàng thở dài, tiếp tục kể ra câu chuyện dẫn đến sự phát triển của Hải Thần Giáo, cũng giải thích rõ ràng mối liên quan với Long Tộc.

Khi nghe đến đoạn Lý Trường Thọ khổ sở vì không có đùi nào có thể ôm, cố ý nói nửa vời khiến cho Long Tộc tự suy diễn đến thế lực đằng sau hắn. Đại Pháp Sư lại không thể nhịn được, vừa cười to vừa tán thưởng "trí kế" của hắn.

"Ngươi quả là đầy đủ tâm cơ lẫn tư chất tu luyện, thảo nào lão sư lại ra tay che đậy thiên cơ cho ngươi!"

Câu nói này thực sự đã khiến Lý Trường Thọ động dung: "Chẳng lẽ Thánh Nhân lão gia đã thấy hắn vừa mắt rồi sao?".

Nhưng rồi hắn lập tức nhận thức rõ ràng nhân quả của việc này.

Nếu Long Tộc gia nhập Thiên Đình, hẳn là sẽ giúp uy danh Thiên Đình tăng mạnh, mà chính mình lại đang là vấn đề mấu chốt.

Nói về Thánh Nhân lão gia đã dùng thiện thi hoá thành Thái Thượng Lão Quân Thiên Đình, rõ ràng là muốn nâng đỡ Thiên Đình.

Cũng bởi vì Thái Thanh Thánh Nhân phát hiện ra việc Hải Thần Giáo có thể thúc đẩy Long Tộc gia nhập Thiên Đình, nên đã ra tay giúp hắn che đậy thiên cơ, để phòng ngừa chuyện hắn bị Long Tộc cũng như Tây Phương Giáo dò xét ra.

Nếu là như vậy thì cũng tốt, chắc hẳn thời điểm Thánh Nhân ra tay che đậy thiên cơ giúp mình, cũng chính là lúc mình gặp nhau với Ngọc Đế.

Suy nghĩ thì là như thế, nhưng cũng không thể kết luận chính xác được, hắn cũng không dám làm liều đi dò xét ý tứ của Thánh Nhân lão gia. Tóm lại, chăm chỉ dâng hương thi lễ cũng không hề phí công.

"Trường Thọ!" Huyền Đô tươi cười nói: "Hiện tại lão sư giao cho chúng ta nhiệm vụ, chính là dẫn nhập Long Tộc vào dưới trướng Thiên Đình. Ngươi nghĩ sao?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đệ tử nghe theo an bài của Đại Pháp Sư."

"Vừa rồi ta có nghe ngươi nói: Trưởng bối có việc muốn làm, đệ tử gánh vác vốn là chuyện đương nhiên?" Huyền Đô cười híp mắt, nói tiếp: "Việc này đã đến tay ngươi rồi, vậy cứ tiếp tục làm đi. Chỉ là xưa nay Long Tộc luôn cuồng ngạo, vốn không coi Thiên Đình ra gì. Cũng khó trách, năm đó Yêu Hoàng lập Yêu Đình, lúc Yêu Tộc mạnh mẽ nhất cũng chỉ có thể mời Long Tộc làm "khách khanh" mà thôi. Mặc dù bây giờ là lúc Long Tộc thiếu công đức lẫn cơ duyên, đang dần suy yếu, nhưng nếu không gặp kiếp nạn vẫn rất khó thu phục."

Lý Trường Thọ: "..."

Lời này của Huyền Đô, ngụ ý rõ ràng là muốn xúi hắn đi tính toán mài dũa Long Tộc. Đại Pháp Sư sai một vị tiểu bối không có chỗ dựa, tông môn nhỏ nhoi như vậy đi tạo kiếp nạn cho Long Tộc. Chuyện này không phải là xúi trẻ con đi chọc chó sao? ??

"Đại Pháp Sư..." Lý Trường Thọ mặt khó xử nói: "Đệ tử tính kế sử dụng thế lực Long Tộc để bảo vệ Hải Thần Giáo, vốn đã vô cùng bất an. Bây giờ ngài lại sai đệ tử cố ý tính toán Long Tộc..."

"Ngươi chờ chút, để ta suy tính xem sao." Huyền Đô bấm ngón tay suy tính một lúc, thu liễm nụ cười, dáng vẻ trở nên nghiêm túc nói: "Việc này thật không đơn giản. Hai vị Thánh Nhân của Tây Phương Giáo cũng đã bắt đầu ra tay, âm thầm tạo áp lực cho Long Tộc, mục đích là thu phục Long Tộc về phía mình...chậc, đã nhiều năm như thế mà cũng chỉ có chiêu này."

Lý Trường Thọ thấp giọng hỏi: "Chúng ta bàn chuyện ở nơi này, có cần phải làm trận pháp chống dò xét không?"

"Yên tâm." Huyền Đô tự tin nói: " Ở xung quanh ta mười trượng, ngươi cứ nói thoải mái."

Trong lòng Lý Trường Thọ cảm khái không thôi: "Giá mà mình cũng được như vậy..."

Ngồi ở bên kia, Huyền Đô vừa suy tư làm sao an bài cho thoả đáng, vừa dùng tay xé cá nướng đưa vào miệng.

Lý Trường Thọ ở bên này cũng trầm tư suy nghĩ, chỉ có điều hắn đang nghĩ là: "Nên cầu thần thông gì?"

"Độn pháp luôn cần ưu tiên đầu tiên, tiếp nữa là pháp thuật che giấu tu vi, khí tức bản thân hoặc là mười trượng xung quanh không thể bị dò xét như Đại Pháp Sư..."

Hả? Lý Trường Thọ đột nhiên nhớ ra, vội hỏi: "Đại Pháp Sư vừa nói, Nhị Thánh Tây Phương Giáo đã ra tay với Long Tộc sao?"

Huyền Đô nói: "Không sai, thiên cơ thể hiện Long Tộc đang gặp tai hoạ, nhưng tạm thời đã ổn thoả."

Lý Trường Thọ không thể nhịn bật cười, vừa lắc đầu khó tin.

Đối với hành động này của hắn, Huyền Đô lại cảm thấy thật thú vị, rất vừa mắt với vị tiểu đệ tử này.

Huyền Đô hỏi: "Còn chuyện gì vui mà chưa kể cho ta sao?"

"Trước đây đệ tử cảm ứng được Hải Thần Giáo có..."

Lý Trường Thọ lập tức kể lại kỹ càng chuyện chiến sự tại Nam Thiệm Bộ Châu cho Huyền Đô nghe.

"Nguyên lai, lời nói của đệ tử là để lừa gạt Long Tộc, không thể ngờ rằng đó lại là tình hình thực tế. Chẳng trách Long Tộc lại tin tưởng và động binh lớn như vậy!"

"Ha ha ha ha..."

Huyền Đô ở bên cạnh lại phá lên cười một hồi, Lý Trường Thọ cảm thấy con người này thật thú vị, sảng khoái. Đại Pháp Sư đưa tay vỗ vỗ bả vai Lý Trường Thọ nói:

"Chuyện này ngươi làm rất tốt! Ta đã hiểu chủ ý của lão sư, ngươi cứ chủ trì việc Long Tộc Nhập Thiên, nếu gặp phải phiền phức thì ngay tại Độ Tiên Môn...không đúng, ngươi vẫn luôn ở trong tông môn, làm sao có thể tính toán nhiều như vậy?"

"Đệ tử có một môn thần thông thô thiển, tên là Cắt Giấy Thành Người." Vừa nói Lý Trường Thọ vừa lấy trong tay áo ra một vị đạo nhân giấy: "Đệ tử cải tiến nó một chút, sử dụng như thân ngoại hoá thân."

Sau khi Huyền Đô nhìn chằm chằm Đạo Nhân Giấy, lại ngó qua nhìn Lý Trường Thọ, cuối cùng phải lắc đầu thán phục.

Thời gian tu hành chưa tới hai trăm năm, tu vi đạt thiên địa tạo hoá, tâm cơ linh hoạt, giờ lại thêm pháp thuật thân ngoại hoá thân...

"Ta thật sự rất muốn đem ngươi về Động Suất Cung, thu làm đệ tử. Tiếc là lão sư không cho ta thu đồ đệ. Nhưng Trường Thọ này, ta vẫn phải căn dặn ngươi một chuyện."

Lý Trường Thọ lập tức nghiêm mặt, ngồi ngay ngắn ở trên hòn đá, cẩn thận lắng nghe.

Ánh mắt Huyền Đô dần chìm vào hồi ức, chậm rãi mở miệng, đầu tiên nói một câu thâm thuý đầy kinh nghiệm: "Hồng Hoang, vốn không yên bình, ngươi không thể tượng tượng nó hung hiểm như nào đâu."

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn còn tưởng được đại lão chỉ dạy gì, chứ việc này hắn đã quá rõ ràng.

Huyền Đô Đại Pháp Sư vẫn không ngừng thổn thức bên cạnh, Lý Trường Thọ cũng tỏ ra ngưng trọng lắng nghe để phối hợp...

Huyền Đô nói tiếp: "Thời Viễn Cổ, lúc đó ta còn chưa sinh ra nên không nói đến. Từ Thượng Cổ đến nay, cũng có không ít người kỳ tài ngút trời, kinh diễm thiên địa xuất chúng, nhưng rút cục đều trở về với tro bụi. Muốn tồn tại ở Hồng Hoang, quan trọng nhất phải biết tính toán..."

Mấy lời này đối với Lý Trường Thọ lại rất quen tai, đây chính là tâm niệm của hắn mà.

"Ngươi có biết vì sao lão sư lại dạy không nên dính nhân quả không?" Huyền Đô thở dài: "Nhân quả là thứ không thể cưỡng ép ngừng tiếp diễn, cũng không thể cắt đứt. Có những việc ngươi thấy rất nhỏ bé, nhưng theo năm tháng về sau có thể khiến ngươi gặp họa sát thân. Từ Thượng Cổ đến giờ, ta chỉ có thể cho người biết một điều chân chính là...Hồng Hoang có quá nhiều hung hiểm!"

Lý Trường Thọ duy trì thái độ ngưng trọng gật đầu, trong lòng cảm động, mặc dù những điều này không có gì mới mẻ, nhưng lại thể hiện Huyền Đô thực tâm đối với hắn.

Huyền Đô lại nói tiếp: "Ngươi xem, ngày xưa Yêu Sư Côn Bằng giương cánh chao liệng bên ngoài chín tầng trời, cuối cùng bị đánh cho tàn phế bỏ chạy vào Hỗn Độn Hải. Ngươi xem, Song Yêu Hoàng đã từng sừng sững tại đỉnh Bất Chu Sơn, cuối cùng thì thân tử đạo tiêu, chết không toàn thây. Lại xem, Chiến Vu Tộc, Thập Đại Yêu Thánh, Huyết Hải Tu La, những kẻ có thể gào thét ở trong thiên địa, đều là bậc đại năng đại thần thông...nhiều như sao trời, đếm mãi không hết. Trường Thọ à, thiên địa này không có tồn tại cái gì là thắng hay thua. Chỉ có người còn sống và người đã chết."

Lý Trường Thọ rất tán thành gật đầu nói: "Đại Pháp Sư, sao ngài không dạy những đạo lý này cho chúng đệ tử bản giáo?"

"Chỉ là nói vậy thôi, làm gì có ai có thể không dính chút nhân quả nào?" Huyền Đô tươi cười trở lại, nói tiếp: "Ta nói những lời này, chỉ là muốn ngươi có thể tỉnh táo. Trường Sinh Kim Tiên không đáng gì, cảnh giới Đại La cũng không ra làm sao! Đừng vì bản thân lúc phi thăng đạt được thiên địa tạo hóa mà tự đắc, kiên trì tu hành mới là điều cần làm!"

Lý Trường Thọ thành thật đứng dậy vái tạ, trong lòng cảm thấy gần gũi với Đại Pháp Sư hơn một chút. Hắn vất vả kiềm chế bản thân, nay cũng muốn bộc bạch tâm tình với Huyền Đô.

Nhưng, không thể! Nói nhiều sai nhiều, không thể bất cẩn như vậy được!

Dù Đại Pháp Sư vô cùng chiếu cố, trong lòng mình cũng cảm kích, nhưng không thể ỷ lại, cũng không thể tin tưởng hoàn toàn. Y đâu thể lúc nào cũng để ý đến mình, cùng lắm khi gặp tình huống bất ngờ, y cũng chỉ có thể đến nhặt xác giúp mình mà thôi...

"Về chuyện Long Tộc Nhập Thiên, ngươi cứ tùy ý xử lý." Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy đống lửa cũng sắp tàn, chậm rãi đứng dậy, nói: "Hôm nay đến đây thôi, ngươi muốn học thần thông gì? Ta sẽ không nuốt lời."

Lý Trường Thọ trầm ngâm suy đi nghĩ lại, vẫn đưa ra quyết định: "Độn pháp."

Huyền Đô ngẩn người một lúc rồi vỗ tay cười to, lấy ra từ trong tay áo hai khối ngọc giản.

"Vốn định để dành chia hai lần khen thưởng cho ngươi, nhưng thôi ngươi nhận cả đi. Độn pháp thì ta có một bộ, nhưng tu vi ngươi quá thấp chưa thể học được. Hai cái này, một cái là thần thông thân ngoại hóa thân, ngươi có thể dùng nó để hoàn thiện thần thông người giấy. Còn một cái là kinh văn của lão sư, sẽ giúp ngươi có thêm tu đạo cảm ngộ. Nhưng ngươi phải nhớ rõ, tuyệt đối không được khoe khoang những kinh văn này, chỉ có thể lĩnh hội một mình."

Lý Trường Thọ cầm ngọc giản trong tay, lộ vẻ vui mừng nói: "Đa tạ Đại Pháp Sư."

"Nhiều năm như vậy, trong các tông môn đạo thừa Nhân Giáo, giờ mới xuất hiện một tiểu đệ tử có thể khiến lão sư coi trọng, ta tất nhiên cũng sẽ cố gắng chiếu cố ngươi." Huyền Đô vỗ vỗ vai Lý Trường Thọ: "Thừa dịp ta tới lần này, có muốn ta đến Hải Thần Giáo ra mặt? Trước kia sau lưng ngươi không có ai, hiện tại thì có rồi đấy. Nhưng mà, lão sư thích mấy vị đệ tử tâm tính an ổn, ngươi cũng đừng tạo ra quá nhiều nhân quả, nếu không lão sư sẽ trực tiếp ra tay thanh lý không chừng!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Đệ tử tuân mệnh, những việc sau này chắc chắn sẽ cẩn thận hơn nhiều lần."

Lý Trường Thọ suy nghĩ thêm một chút rồi nói: "Hiện tại ở Nam Hải, cao thủ Long Tộc đang tụ tập, đệ tử tính mời Đại Pháp Sư đi ra mặt một chút. Thánh Nhân tổ sư đã an bài việc Long Tộc Nhập Thiên, cũng không cần phải hoảng sợ Tây Phương Giáo..."

Huyền Đô híp mắt lại: "Ồ, ngươi có thượng sách gì thì nói ra đi, ta vốn không thích suy nghĩ mấy thứ này."

"Vâng...đệ tử xin nói bậy vài câu, nếu có chỗ nào không đúng, mong Đại Pháp Sư bỏ qua." Lý Trường Thọ nhỏ giọng nói vài câu.

Huyền Đô nghe xong mỉm cười gật đầu nói: "So với suy nghĩ của ta thì cũng không khác biệt lắm."

Lý Trường Thọ lại nhanh nhẩu: "Đệ tử vắt óc suy nghĩ hồi lâu, ngẫu nhiên có ý tưởng này, vẫn là nhờ Đại Pháp Sư chỉ điểm."

"Ngươi cũng thật biết nói chuyện!"

Lý Trường Thọ nghĩ thầm: Cao nhân ai cũng có phong cách riêng.

Thấy Đại Pháp Sư chuẩn bị đi, Lý Trường Thọ do dự một chút: "Đại Pháp Sư, đệ tử có một câu, không biết có nên nói hay không..."

"Cứ nói đi."

"Bên trong các Nhân Giáo tông môn, ngài là vì hưng thịnh Nhân Giáo nên thúc đẩy chuyện đạo lữ…nhưng..."

Huyền Đô cười nói: "Nhưng thế nào? Kế sách của ta có vấn đề sao?"

Lý Trường Thọ thấp giọng: "Kế sách rất hay, có điều vấn đề ở chỗ bọn họ…chỉ ấy ấy mà không có sinh con..."

Huyền Đô nhướng mày: "Tại sao lại thế? Theo lý thuyết thì âm dương giao hợp, sẽ tạo ra sinh linh mới đúng chứ?"

Lý Trường Thọ lập tức cảm khái…Đại Pháp Sư nhiều năm tác hợp đạo lữ cho người khác, nhưng bản thân lại…lẻ bóng đơn côi...

"Không lẽ có thể tự mình khống chế việc này?" Huyền Đô lẩm bẩm.

Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể nói: "Đệ tử cũng không thực sự hiểu…nhưng tám thành là vậy, chuyện này thật quá phức tạp."

...

Phía tây nam Nam Thiệm Bộ Châu, nơi Long Tộc tổ chức mai phục.

Tại sườn núi, Ngao Ất nheo mắt nhìn tro bụi đầy trời, lòng cảm khái không thôi...

"Nếu lần này không có cao nhân phía sau Trường Thọ huynh đưa kế sách, Long Tộc chiến thắng cũng là thắng thảm, tổn thất chắc chắn không nhỏ. Ta thật thiếu Trường Thọ huynh một cái đại nhân tình rồi."

Về phần kế sách "Hai Mươi Sáu Bước Lui Địch", Ngạo Ất dự định chỉnh lý nó thành một bộ binh pháp. Nếu Lý Trường Thọ đồng ý sẽ mang binh pháp này dâng tặng Long Vương...

Đúng vào lúc này, mấy vị trưởng lão Long Tộc lộ ra vẻ mặt lo lắng đi tới.

"Điện hạ, địch nhân lần này là Viễn Cổ hung thú, Huyết Sí Hắc Văn…chúng ta có thể mời cao thủ Nhân Giáo hiện thân giải trừ bớt mối họa ngầm không?"

Ngao Ất trầm ngâm một lúc, chậm rãi gật đầu: "Việc này, ta cần thương lượng với Giáo Chủ ca ca mới quyết được..."

"Ồ?" Trên không trung chợt truyền đến một tiếng cười khẽ.

Long Tộc hoảng hốt như lâm đại địch, tất cả ánh mắt tập trung nhìn lên không trung.

Nơi đó, một thân ảnh mặc trường bào màu đen, đứng chắp tay, không biết đến như nào và đến từ khi nào?

Người này quét mắt nhìn xuống phía dưới nói một câu: "Không được tổn thương phàm nhân."

Nói xong, thân ảnh kia nhẹ nhàng lóe lên liền biến mất không thấy gì nữa, chỉ lưu lại một tia đạo vận.

Phía dưới, Long Tộc quay mặt nhìn nhau.

"Đó là..."

"Đại Pháp Sư! Đạo vận này chính là Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư!"

Đồng thời tại nơi khác, Văn Tịnh đạo nhân đang lửa giận công tâm, đột nhiên giật nảy mình, hỏa khí tiêu tan như bong bóng xì hơi...

Chương 140. Một viên đá kinh động cả bầy chim

Cưỡi mây bay ở giữa non xanh nước biếc, tâm tình Lý Trường Thọ rất thỏa mái, lưng cũng ưỡn thẳng hơn so với trước kia.

Ngạo nghễ thiên địa chi tinh túy, thổ nạp nhật nguyệt chi tinh hoa.

Hồng Hoang vốn là thiên địa hắc ám, âm lãnh, yếu ớt rả rích, một tia sáng mặt trời ấm áp đột nhiên chiếu vào...

"Đạo của ta, coi như cũng không phải cô độc như vậy!"

Cuối cùng cũng tìm được cảm giác tán đồng!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ bỗng nổi hứng muốn làm thơ, hắn trầm ngâm hai tiếng rồi đọc một câu:

"Mặc dù đã có đùi to

Vẫn không thể lỏng mối lo tinh thần."

Đại Pháp Sư đúng là mang thuốc trợ tim cho hắn, hệt như che dù lên đỉnh đầu, như mang đùi đến cho mình ôm. Từ nay mình chân chính ôm được đùi to, đạp lên chiếc thuyền lớn Nhân Giáo vừa kiên cố lại vô cùng rộng rãi.

Nhưng hai người đứng đầu Nhân Giáo là Giáo Chủ và đại đệ tử, bọn họ đều là người thừa hành thanh tĩnh vô vi.

Sở dĩ Huyền Đô Đại Pháp Sư khuyên nhủ Lý Trường Thọ, vì mong hắn không nên cảm thấy bản thân được Thánh Nhân lão gia ưu ái mà sinh ra tự phụ, tự mãn...

Nhưng lời khuyên nhủ của Đại Pháp Sư không có nhiều ý nghĩa với Lý Trường Thọ. Thậm chí khi mới vừa cáo biệt cùng với Đại Pháp Sư, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đã suy tư một vấn đề...

Tại sao mình lại được Thánh Nhân lão gia ưu ái?

Lý Trường Thọ trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi suy nghĩ.

Đầu tiên là do Hải Thần Giáo liên lụy đến Thiên Đình, sau đó lại là nhân quả của Long Tộc. Vì thế nên hắn mới may mắn được Thánh Nhân chú ý tới.

Tiếp theo là do trước đây hành vi cử chỉ của hắn đều vừa ý Thánh Nhân lão gia. Lúc này lão gia mới giúp hắn che lấp thiên cơ đồng thời đặt nhiệm vụ Long Tộc Nhập Thiên lên người hắn.

Mấy vấn đề khó hiểu rối tinh rối mù gom lại cùng một chỗ, nhưng tất cả đều được Lý Trường Thọ chậm rãi phá giải.

Lý Trường Thọ hiểu rất rõ không phải vì tổ sư gia thấy hắn đẹp trai sáng láng nên cho hắn chỗ tốt.

Nếu hắn muốn có được sự che chở của Thánh Nhân, thì hắn nhất định phải chứng minh bản thân có giá trị. Còn nữa, phải luôn kiên trì quan điểm yên ổn mà sống, né tránh nhân quả rồi từ từ hành động.

Đồng thời tu vi của bản thân cũng không thể thụt lùi, chỉ có cách đạt được cảnh giới Kim Tiên hắn mới có thể trường sinh. Khi đó hắn mới có thể giúp Thánh Nhân làm việc và cũng có tư cách đón nhận sự bảo hộ của Thánh Nhân.

Lý Trường Thọ cười khổ, trong đáy lòng khe khẽ thở dài...

Lúc trước mình dùng người làm công cụ bây giờ mình lại thành công cụ của người.

Cái này cũng giống như kiểu "Thiếu niên đồ long cuối cùng hóa thành ác long"…

Tiên thức quét qua thung lũng ven sông, phát hiện ra Đại Pháp Sư đã không còn ở đó, Lý Trường Thọ cưỡi mây bay về phía Sơn Lâm.

Sau cùng hắn lặng lẽ dùng thổ độn chạy về bên trong Độ Tiên Môn.

Bây giờ mình ôm đùi Đại Pháp Sư, theo Lý Trường Thọ mà nói cũng chỉ có hai ý nghĩa thực tế...

Một là có một số việc thành hiện thực. Sau sự kiện này, bản thân mình ở Hải Thần Giáo lại có thêm nhiều lực lượng.

Hai là trực tiếp triệt tiêu hơn phân nửa áp lực của "Muỗi đạo nhân".

Tại Nam Hải, chỉ cần Đại Pháp Sư hiện thân nói một câu "Không được tổn thương phàm nhân", lập tức có hiệu quả như một viên đá làm kinh động cả bầy chim.

Long Tộc bên kia đại khái sẽ cảm thấy Đại Pháp Sư hiện thân vì ngài là chỗ dựa chính thức của Hải Thần Giáo. Hải Thần Giáo ngồi vững vị trí đại lý thu gom công đức của Nhân Giáo

Long Tộc tự nhiên càng thêm coi trọng Hải Thần Giáo. Mặt ngoài bọn họ vô cùng kiêu ngạo nhưng hiện tại đã rơi vào khốn cảnh, trong đáy lòng khiếp sợ, nhất định sẽ tìm cách ôm chặt lấy cọng rơm cứu mạng này.

Mà phía Tây Phương Giáo, chắc chắn Muỗi đạo nhân sẽ thêm một phần kiêng kị.

Tuy Đại Pháp Sư chỉ nói là "Không được tổn thương phàm nhân", vẫn chưa nói bóng gió những cái khác nhưng thật ra là...

Các ngươi có thể đi ra biển mà đánh.

Câu nói này, phù hợp với hình tượng đại sư huynh Nhân Giáo.

Lúc Tây Phương Giáo thu gom công đức tại Tây bộ Nam Thiệm Bộ Châu, hẳn là cũng sẽ phải chú ý thêm một chút.

Lý Trường Thọ đoán không lầm, Tây Phương Giáo phía sau vẫn tiếp tục tính toán Long Tộc, muốn thu nhập Long Tộc vào thế lực Tây Phương Giáo.

Mình nhất định phải mưu tính một phen, lợi dụng Hải Thần Giáo khiến Long Tộc cảm giác được không chịu nổi gánh nặng mà kéo Long Tộc vào Thiên Đình, trợ lực cho Ngọc Đế...

Tranh Long cùng với Tây Phương Giáo, không khác gì đoạt thức ăn trước miệng cọp.

Trước đó, hậu trường của Lý Trường Thọ chỉ loáng thoáng mỗi mình Ngọc Đế, hắn dĩ nhiên là không dám làm liều.

Nhưng hiện nay, Lý Trường Thọ có thêm một vị Thánh Nhân đã trực tiếp ra tay che đậy thiên cơ cho mình. Chẳng những thế, vị Thánh Nhân này còn được công nhận là người mạnh nhất trong Lục Thánh …

Chỉ cần Lý Trường Thọ chuẩn bị cẩn thận đầy đủ, không sơ suất để lộ chân thân, cũng không liên lụy đến nhân quả của hắn thì cớ sao không thể thử một lần!

Việc này xem như là nhiệm vụ đầu tiên mà Thánh Nhân lão gia bàn giao cho hắn.

Sự tình có liên quan đến tiền đồ và mệnh đồ "an ổn" sau này của mình, nên hắn nhất định phải cẩn thận đối đãi, toàn lực ứng phó.

Lúc đầu Lý Trường Thọ dự tính sau khi về núi, còn muốn rủ sư phụ và sư muội cùng ăn một nồi ếch ngọc để chúc mừng, sau đó mới nghiên cứu hai khối ngọc phù vừa được tặng.

Hiện tại ngược lại là cảm thấy...

Trước hết phải mưu tính, liệt kê những phản ứng tiếp theo của Tây Phương Giáo và Long Tộc. Sau đó căn cứ vào những khả năng này mà tính toán kế hoạch hành động, nhằm đề phòng gặp phải những tình huống luống cuống tay chân. Hiện tại đây mới là việc quan trọng nhất!

Thổ độn một đường thẳng đến địa phương cách Độ Tiên Môn sáu trăm dặm. Lý Trường Thọ lập tức đổi phương hướng, lấy tốc độ của đệ tử cảnh giới Quy Đạo cưỡi mây chậm rãi trở về.

Giống như lúc Đại Pháp Sư biết được hắn là Giáo Chủ của Hải Thần Giáo thì hơi kinh ngạc...một chút...

Bây giờ Thái Thanh Thánh Nhân xuất thủ che lấp thiên cơ, chỉ cần Ngao Ất không khai ra thì chẳng ai có thể nghĩ đến, Giáo Chủ Hải Thần Giáo Nam Hải lại chính là một vị đệ tử trẻ tuổi "chưa thành tiên" bên trong Độ Tiên Môn chứ?

Lớp ngụy trang này cũng chính là một trong những át chủ bài của Lý Trường Thọ.

Là át chủ bài thuộc hàng trọng yếu.

...

Tây Ngưu Hạ Châu, phụ cận Linh Sơn, trong động phủ của Văn Tịnh đạo nhân.

Tiếng muỗi vang lên, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện trước mặt hai thị nữ đang tu hành, chính là Văn Tịnh đạo nhân.

Hai thị nữ toàn thân run lên, không đợi bọn họ kịp mở mắt, Văn Tịnh đạo nhân tiện tay xẹt qua một cái. Hai thị nữ này lập tức hóa thành cát bụi...

"Bản nữ vương để các ngươi tu hành sao?"

Văn Tịnh đạo nhân lãnh đạm nói một câu, váy dài trên người tung bay, đồng thời trong động phủ cũng vang lên tiếng nước róc rách. Đợi váy sa rơi xuống, nàng đã ngồi an ổn trong hồ nước đang tản ra linh khí mờ mịt…

Ngón tay nhỏ nhắn của Văn Tịnh bóp một đóa Linh Liên, cầm lấy từng cánh hoa chậm rãi xé nát.

Đây chính là biện pháp duy nhất có thể giúp nàng giữ tỉnh táo.

Dù sao cũng là người sống qua bao năm tháng dài dằng dặc, đa phần ai cũng có một chút đam mê mà người khác không thể hiểu được.

"Hay cho một đám Long Tộc gian trá! Các con ta đều bị các ngươi giết chết! Lại còn đốt xác thành tro rồi vứt đi!"

Văn Tịnh đạo nhân nghiến răng mắng chửi một hồi, nhưng sau đó nàng chậm rãi thở ra một hơi.

Xuất sư bất lợi thôi.

Lần này Nhị Giáo Chủ thả cho nàng ba thành tộc nhân. Nàng an bài một thành tộc nhân đi phục kích nhóm Long Tộc vốn cho rằng đã là chắc thắng.

Nhưng lại không nghĩ tới đối phương quá mức gian trá, giết hết tộc nhân của nàng!

Tộc nhân chết nhiều như vậy, thân là nữ vương tất nhiên nàng rất đau lòng.

Nhưng đau lòng thì đau lòng, chỉ cần đám muỗi trong tộc vẫn còn, mấy vạn năm sau lại có thể sinh thêm một đám tộc nhân mới.

Từ từ kìm chế lửa giận, trong đáy lòng Văn Tịnh đạo nhân lại hiện ra một đạo thân ảnh khác...

Huyền Đô Đại Pháp Sư!

Nàng vốn định cắn răng mắng vài câu cho bõ giận, nhưng trong đáy lòng lại nhẹ nhàng run rẩy mấy lần. Hồi tưởng lại ngày đó bị Huyền Đô tìm tới cửa...nghĩ đến đây trong đáy lòng nàng chỉ toàn sợ hãi và bất lực...

Người nam nhân này không thể trêu chọc.

"Tốt nhất nên tránh xa Nhân Tộc. Hải Thần Giáo đó quả nhiên có Nhân Giáo chống lưng."

Văn Tịnh đạo nhân hừ khẽ hai tiếng, những cánh hoa đã bị xé thành từng mảnh nhỏ bị nàng vứt vào trong nước hồ.

Xem ra vẫn nên trực tiếp ra tay từ bản thân Long Tộc.

Bình thường mà nói, sự tình Nhị Giáo Chủ bàn giao nàng nhất định phải đạt được kết quả trong ngàn năm.

Có thể lợi dụng nhược điểm nào của Long Tộc?

Văn Tịnh đạo nhân bấm ngón tay suy tính, mắt phượng hẹp dài hơi híp lại, khóe miệng cực kì mị hoặc nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

Nàng nhớ rất kỹ, cách đây vài năm có vài tên Giao Long binh tướng có một chút bất mãn đối với Long Tộc.

"Có thể lợi dụng việc này..."

Cùng lúc đó, tại hải vực phía nam An Thủy Thành.

"Thật sự là Huyền Đô Đại Pháp Sư?"

"Thiên chân vạn xác, đúng là Huyền Đô Đại Pháp Sư, việc này không sai một chút nào!"

"Nếu đúng là Huyền Đô Đại Pháp Sư thì thế nào? Chẳng lẽ Long Tộc chúng ta phải dựa vào bọn họ hay sao?"

"Không sai, hương hỏa của Hải Thần Giáo vốn là chút quà vặt dành cho Ngao Ất chất nhi thôi."

Ngồi trong xa giá Giao Long, Ngao Ất nghe mấy vị Long Tộc thúc bá bên ngoài nói, không chịu được cười khổ hai tiếng.

Tóm lại là có người không muốn thừa nhận sự thật Long Tộc đã suy yếu lại còn cưỡng ép mạnh miệng, còn nói đại sư huynh Đạo Môn không gì hơn cái này.

Thế nhưng Ngao Ất trông thấy, hai vị sư bá đang nói chuyện lớn tiếng nhất, ngay vào thời điểm Huyền Đô Đại Pháp Sư hiện thân, cằm của bọn họ đều rớt hết xuống dưới đất.

Lắc đầu, Ngao Ất lấy từ trong ngực ra một tấm bảo kính lớn chừng bàn tay, từ từ giải khai cấm chế.

Ong ong…

Bảo kính chấn động mấy lần, lập tức hiện ra hình ảnh.

Ngao Ất nhìn thấy phụ vương mà mình vẫn nhìn không thấu. Long Vương Đông Hải nằm trên bảo tọa thất thải san hô. Bên cạnh còn có mấy vị Hải Nữ ôn nhu, người bóp vai quạt gió, kẻ đấm chân dâng trà.

Long Vương Đông Hải bây giờ chính là tộc trưởng của Long Tộc, có được Tứ Hải, bảo vật lại vô số.

Cuộc sống của rồng vốn là như vậy…

Vừa nhàm chán hoang đường lại vô cùng buồn tẻ.

Ngao Ất nghe thấy một giọng nói già nua run rẩy hô: "Bệ hạ, Nhị điện hạ cầu kiến."

Ngao Ất tự nhiên biết, giọng nói này là của Quy Thừa Tướng.

"Ất nhi đó à!" Long Vương gia mở hai mắt ra, vẫy lui tất cả Hải Nữ, xuyên thấu qua bảo kính chăm chú nhìn Ngao Ất.

Ngao Ất lập tức ngồi thẳng, thân thể thoáng có một chút kéo căng.

"Phụ vương, hài nhi phục mệnh!"

"Ừm! Chiến sự bên kia ta cũng đã biết. Ngươi làm không tệ."

Ngao Ất nghe vậy, khóe miệng hơi nhếch lên nhưng rất nhanh liền cúi đầu nói: "Tất cả đều nhờ các vị cao nhân đứng sau chỉ điểm. Hài nhi không dám lĩnh công về mình."

Long Vương Đông Hải cười nói: "Đại thắng mà không cần kể công! Ngươi ở Kim Ngao Đảo cũng không có phí công tu hành. Ngươi nên nhớ kỹ, gửi bảo vật đến tặng cho Hải Thần Giáo nhiều một chút. Tộc ta không thể thiếu ân tình vị Hải Thần này."

"Hài nhi minh bạch, sau đó tất cả đều do phụ vương an bài. Phụ vương, hài nhi sẽ trở về Kim Ngao Đảo tiếp tục tu hành."

"Đi đi." Long Vương Đông Hải khoát khoát tay: "Con ta làm được việc, lòng ta cảm thấy rất an ủi. Những việc còn lại không cần ngươi quản nữa, bản vương sẽ tự an bài."

Sau đó, bảo kính nhẹ nhàng chấn động, hình ảnh trong kính dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Ngao Ất nhẹ nhàng thở ra, thu bảo kính vào.

Hắn thực sự rất sợ phụ vương sẽ hỏi Giáo Chủ của Hải Thần Giáo là ai. Nếu phụ vương thực sự hỏi, Ngao Ất hắn cũng không biết bản thân có nên trả lời thật hay không.

"Trường Thọ huynh, ta nên làm thế nào mới có thể báo đáp huynh?"

Rất nhanh ý chỉ của Long Vương Đông Hải đã được truyền tới.

Ngao Ất rời khỏi đại quân, được hộ tống về Kim Ngao Đảo. Cùng lúc đó, một nhóm mấy trăm Tiên Giao Binh khiêng theo mấy chục cái rương lớn đi về phía An Thủy Thành.

Không cần phải đoán thứ trong rương là gì, chỉ cần nhìn bản thân cái rương thôi cũng đã là đồ quý giá hiếm có rồi!

Hai ngày sau.

Trên chín tầng trời, bên trong bảo điện Lăng Tiêu trống rỗng.

Đông Mộc Công cưỡi mây đến từ bên ngoài, trực tiếp đi vào bảo điện Lăng Tiêu, đến dưới đài cao khom mình hành lễ, nói: "Bệ hạ, đã điều tra rõ sự tình phát sinh ngày trước của Hải Thần Giáo."

"Ồ?" Thanh niên mặc áo bào trắng đang phê chữa thiên lệnh ở trên đài cao lập tức buông bút ngọc trong tay xuống.

"Nói."

"Lão thần tuân mệnh, thật ra có người mưu hại Long Tộc nên đã dùng Hải Thần Giáo để làm mồi nhử, có ý định phục kích binh mã của Long Tộc nhưng lại bị kéo vào mai phục của Long Tộc. Tính toán người của Long Tộc, lão thần không có cách nào điều tra ra là kẻ nào. Nhưng lúc đó một bầy Viễn Cổ hung thú Huyết Sí Hắc Văn đã hiện thân. Vào thời điểm này, có thể thả ra một số lượng lớn Huyết Sí Hắc Văn chỉ có duy nhất hai nhà..."

Thanh niên mặc áo bào trắng chậm rãi gật đầu, t cũng đã hiểu người mà Đông Mộc Công đang ám chỉ là ai.

"Bọn chúng không bao giờ chịu đặt ta vào mắt." Thanh niên mặc áo bào trắng chậm rãi thở dài, trong mắt chợt lóe lên tinh quang nhưng lập tức khôi phục lại thành dáng vẻ mỉm cười như ngày thường.

"Tiếp theo, Đông Mộc Công hãy mang theo một chút ban thưởng, đi qua Hải Thần Giáo một chuyến. Lúc này ý chỉ chưa thành, chỉ có thể dùng chút ban thưởng như vậy để trấn an vị này...vị này..."

Ngừng lại lời chuẩn bị nói, Ngọc Đế bấm ngón tay suy tính, vừa cười khổ vừa nói:

"Đông Mộc Công, ngươi phải nhớ hỏi thật kỹ tính danh đạo hiệu của Hải Thần ái khanh."

Đông Mộc Công cũng run lên, lúc này mới đột nhiên ý thức được, mình hoàn toàn không biết một chút gì về đạo hiệu của Hải Thần Nam Hải.

Dù chỉ là một cái tên giả cũng không hề biết.

Chương 141. Trường Canh đạo nhân

Long Tộc và Huyết muỗi đánh nhau một trận, bản thân mình lại biến thành người thắng cuộc?

Lúc thu nhận lễ vật cảm tạ của Long Tộc đưa tới, Lý Trường Thọ vẫn có cảm giác mơ hồ. Phải đợi đến khi nhận được ban thưởng của Ngọc Đế do Đông Mộc Công mang tới, thì Lý Trường Thọ mới bừng tỉnh và hiểu ra mọi chuyện...

Trận chiến này mặc dù là Long Tộc thắng, nhưng hắn đúng là buôn bán có lời rồi.

Chỉ cần tốn một chút miệng lưỡi, lãng phí chút tiên lực, lại tổn thất mấy tòa miếu thần của Hải Thần Giáo, mà đã lấy được một đống bảo vật có thể xếp thành ngọn núi cỡ nhỏ.

Hơn nữa lại nhận được sự cảm kích của Long Tộc, cho Long Tộc ân tình không hề nhỏ.

Vụ mua bán như thế này thì dù đến bao nhiêu lần, hắn đều tiếp hết...

Mà thôi, tốt nhất vẫn đừng phát sinh chuyện gì cả.

Bảo vật mà Long Cung tặng hơn phân nửa là bảo tài và linh thạch, gần một nửa còn lại là những thứ quý hiếm như san hô, trân châu và Dạ Minh Châu.

Mấy thứ vật phàm như vàng bạc, Long Cung tất nhiên khinh thường không mang tới.

Bảo tài linh thạch, cộng thêm hơn mười rương lớn kia, Lý Trường Thọ đều để Đạo Nhân Giấy thu nhận, thứ này cũng không có tác dụng gì trong thế tục.

Trữ vật bảo nang nhiều, hiện tại đã phát huy ra tác dụng cực kỳ quan trọng của chúng!

Những tài bảo kia, Lý Trường Thọ ban một phần cho những thần sứ Vu Nhân trong Hùng Trại có biểu hiện không tệ, số còn thừa thì giữ lại dùng để xây dựng thần miếu.

Việc kế tiếp...Lý Trường Thọ đoán chừng, chỉ để kiểm kê và xử lý xong những bảo tài này, đánh cấm chế bí mật lên tất cả những thứ kia, thì hai Đạo Nhân Giấy sẽ phải bận rộn chừng mười ngày đến nửa tháng.

Nhưng nhờ có nguồn trợ lực này...

Đại trận phòng ngự tổng hợp và kế hoạch "Tiểu Quỳnh Phong lang thang" mới có thể tiến một bước dài về phía trước!

Mặc dù hiện giờ đã có đùi, nhưng vẫn phải tính kế chạy… khục…tuy hôm nay đã có đại lão làm chỗ dựa, nhưng bản thân mình vẫn nên làm tốt mọi việc và chuẩn bị chu đáo, để có thể ứng phó với bất cứ tình huống nào.

"Lúc chuyện tốt xảy ra, nếu như vui mừng quá mức, chắc chắn sẽ có chuyện xấu xảy ra tùy mức độ khác nhau."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, sự vui sướng trong lòng dần dần hóa thành lo lắng, bắt đầu tự kiểm tra sự việc xung quanh.

Nhưng khi Lý Trường Thọ vừa kiểm lại bảo vật Long Cung tặng khoảng nửa ngày, thì thân ảnh quen thuộc kia lại tới con phố cũ quen thuộc, vào cửa miếu quen thuộc...

Người đến tất nhiên là Đông Mộc Công mang theo quà ban thưởng của Ngọc Đế.

Lý Trường Thọ để một Đạo Nhân Giấy hóa thành lão giả gầy gò với mái tóc trắng xoá, cầm phất trần, mặc một thân áo bào trắng, từ dưới đất đi ra để gặp mặt Đông Mộc Công.

Trước đây Lý Trường Thọ đã căn dặn, Đông Mộc Công nên đổi một miếu Hải Thần khác để gặp mặt, nhưng hoàn toàn như gió thoảng bên tai.

Hắn vừa bước vào Sơn Thủy Linh Đồ, Đông Mộc Công đã lộ ra vẻ mặt lo lắng, hỏi một tiếng: "Hải Thần dạo này có khỏe không?"

"Vẫn tốt, đa tạ Mộc Công đã nhớ tới."

"Lần này không chỉ là bần đạo thấp thỏm nhớ mong, còn do bệ hạ phái bần đạo tới đây."

"Ồ? Đa tạ bệ hạ đã nhớ đến tiểu thần!" Lý Trường Thọ chắp tay về phía không trung, vẻ mặt mỉm cười.

Đông Mộc Công âm thầm dò xét nhưng không biết như thế nào, lần này khi nhìn thấy vị…người giấy Hải Thần, luôn cảm thấy thần thái và đạo vận của đối phương đều có sự khác biệt nhỏ.

Giống như...

Vị Hải Thần này so với trước càng thong dong, tự tin hơn một chút, đầu tóc bạc phơ cũng trở nên mềm mại bóng bẩy hơn rất nhiều.

"Hải Thần, đây là lễ vật bệ hạ ban thưởng cho ngươi." Đông Mộc Công cầm hai chiếc vòng tay trữ vật, cười nói: "Bởi vì lúc này ý chỉ của Thiên Đình chưa ngưng tụ xong, nên thần vị chưa được thừa nhận chính thức, thành ra lần ban thưởng này không thể làm theo nghi thức."

Lý Trường Thọ cúi người về phía trước, cầm bảo vật này ở trong tay, nghiêm mặt nói: "Đa tạ bệ hạ đã ban thưởng!"

Sau đó, hắn cũng không nhìn, tùy ý cầm một chiếc vòng tay, đi tới nửa bước rồi đưa về phía trước cho Đông Mộc Công.

"Mộc Công..."

"Ây, ngươi làm gì vậy? Ta không phải loại thần tiên như thế!"

Đông Mộc Công nhíu mày khoát tay, Lý Trường Thọ mỉm cười đưa tới, trong miệng nói một số câu như "Đều do Mộc Công nói ngọt trước mặt bệ hạ": "Coi như đây là quà bổ sung mừng tân hôn của Mộc Công."

Nếu ở bên ngoài Sơn Thủy Linh Đồ có thể thấy được, bên trong đó có hai thân ảnh đang ngươi đẩy ta nhường, ngươi nhường ta đẩy, một hồi lâu mới dừng lại sự giày vò này.

Thế là ban thưởng của Ngọc Đế bệ hạ cứ như vậy mà ít đi một nửa.

Điều này làm lòng của Lý Trường Thọ quặn đau, nhưng việc này là một khâu quan trọng.

Dựa vào sự hiểu biết của hắn với Nguyệt Lão, thì thần tiên trên Thiên Đình đều hứng thú với mấy chuyện này…

Sau đó hai người nói chuyện phiếm với nhau mấy câu, nhưng đều nói tới những chủ đề không hề quan trọng.

Lý Trường Thọ vẫn không nóng vội nói chuyện Long Tộc với Ngọc Đế, vì hiện tại không chỉ thời cơ chưa tới, mà nói nhiều quá, cũng dễ khiến Ngọc Đế bệ hạ sinh nghi.

Còn Đông Mộc Công đã mấy lần thay đổi chủ đề, để gợi lên chuyện "hỏi tên" nhưng năm lần bảy lượt đều bị Lý Trường Thọ dẫn dắt ra chủ đề khác không chút dấu vết.

Đến cuối cùng với Đông Mộc Công không còn cách nào khác, đành phải trực tiếp nói thẳng: "Tương giao cùng với đạo hữu đã lâu, nhưng lại không biết đạo hiệu của đạo hữu là gì, quả thực thất lễ. Không biết tôn hiệu của đạo hữu là gì? Để bần đạo cũng dễ trở về bẩm báo với bệ hạ chúng ta một tiếng."

Lý Trường Thọ lập tức mỉm cười gật đầu, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển.

Lẽ nào phải báo tên thật của mình sao?

Đây chẳng phải là lãng phí một cách vô ích việc Thánh Nhân lão gia đã vì hắn mà che lấp thiên cơ?

Mặc dù quy hoạch sau này vẫn là đi lên Thiên Đình làm viên quan nhỏ, theo phía sau Ngọc Đế và Lão Quân làm việc, dù điểm ấy chưa từng thay đổi. Nhưng nếu để cho Ngọc Đế biết, Hải Thần Nam Hải cũng không phải là cao thủ ẩn giấu trong Nhân Giáo, mà là một tiểu đệ tử, vậy thì hình tượng lão thần tiên cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Uy tín cũng bị giảm đi nhiều, làm việc cũng vô cùng bất tiện.

Hiện giờ đối với Ngọc Đế, Lý Trường Thọ vẫn muốn duy trì cảm giác thần bí nhất định…

Trong đáy lòng đột nhiên dao động.

Bản thân mình tên là Lý Trường Thọ, vậy không bằng...

Lý Trường Thọ cười nói:

"Huyền Môn chân diệu cảnh, tiên Linh dưỡng tự sinh.

Vốn không có kỳ ý, đắc đạo hỏi trường sinh."

Đông Mộc Công cau mày nói: "Đạo hiệu của đạo hữu ẩn giấu trong bốn câu này sao?"

Lý Trường Thọ mỉm cười hỏi ngược lại: "Mộc Công có biết, mạnh nhất từ trên xuống dưới trong Nhân Giáo có danh hào gì không?"

Đông Mộc Công suy nghĩ một chút, mạnh nhất từ trên xuống dưới trong Nhân Giáo không phải chỉ có hai vị thôi sao?

Một vị là Thái Thanh Thánh Nhân lão gia, một vị là Huyền Đô Đại Pháp Sư...

Không sai, bản thân của Huyền Đô Đại Pháp Sư không có bất kỳ đạo hiệu hay danh hào nào, lại thêm Thái Cực Đồ trấn áp khí vận của bản thân, nên mới có thể không dính nhân quả.

Chẳng lẽ cao thủ Nhân Giáo đều không thích dùng tên?

Vậy thường ngày ở bên ngoài làm sao để báo danh tính nhà mình?

Bần đạo Huyền Đô trung pháp sư, bần đạo Huyền Đô tiểu toàn phong, bần đạo Thái Thanh quan tiểu bá vương...

Đông Mộc Công lấy lại bình tĩnh, cười khổ nói:

"Nhưng nếu như vậy thì ta về bẩm báo với bệ hạ như thế nào đây?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Bần đạo bỗng nghĩ tới một đạo hiệu, từ hôm nay trở đi, tự xưng là Trường Canh đạo nhân! Mộc Công cứ về bẩm báo bệ hạ như thế."

"Thiện!" Đông Mộc Công lập tức lộ ra mỉm cười, thở dài rồi cáo biệt với Lý Trường Thọ, chạy về Thiên Cung phục mệnh.

Đưa tiễn Đông Mộc Công xong, Lý Trường Thọ mới liếc nhìn đồ vật được Ngọc Đế ban thưởng, đơn giản là một chút linh thạch, bảo tài, cũng không có đồ vật gì quý giá.

Hiện giờ mặc dù Thiên Đình có nhiều công đức, nhưng bảo vật có lẽ không nhiều.

Được Long Tộc tặng bảo vật rồi Ngọc Đế ban thưởng, Lý Trường Thọ trước sau tiêu tốn thời gian một tháng mới âm thầm chở hết những bảo tài mà mình có thể dùng đến về Độ Tiên Môn.

Lý Trường Thọ tìm đến Linh Nga, căn dặn nàng không nên lơ đãng việc tu hành.

Rồi lại đi tìm sư phụ bẩm báo, nói mình muốn bế quan tu hành từ năm đến mười năm, nhờ sư phụ thường xuyên đốc thúc chuyện tu hành của sư muội.

Sau đó, Lý Trường Thọ mới hoàn toàn mở ra những trận pháp bao quanh phòng đan.

Hắn phải lĩnh hội thật tốt hai miếng ngọc phù mà Huyền Đô Đại Pháp Sư đã cho. Đồng thời dùng bảo tài để luyện chế thành trận cơ, rồi suy tính làm thế nào để cho Long Tộc tiến vào Thiên Đình.

Về phần đạo hiệu mình đã báo lên cho Ngọc Đế...

Chỉ nghe qua Trường Canh đạo nhân, thì rất khó để có thể liên hệ trực tiếp đến tên thật của chính mình.

Thiên hạ nam nhân họ Trường nhiều đến mức nào?

Huống hồ, ra khỏi Độ Tiên Môn, trên đời lại có mấy người biết hắn là Lý Trường Thọ?

"Canh" có nghĩa là "Tuổi", hỏi người "đã bao nhiêu canh", chính là hỏi tuổi tác bao lớn.

[Trường Canh] chính là để chỉ tuổi tác kéo dài, cũng gần giống như ý nghĩa tên [Trường Thọ].

Hắn họ là Lý, vị Trường Thọ, đạo hiệu Trường Canh đạo nhân, không có điều gì bất thường.

Nếu như vô lại một chút, chẳng qua Trường Canh đạo nhân chỉ là danh hiệu của một cỗ Đạo Nhân Giấy của hắn thôi, điều này thì thế nào?

"Hả? Cái danh tự Trường Canh đạo nhân này..."

Ngồi trong mật thất dưới đất, Lý Trường Thọ nhíu mày suy ngẫm, trong lòng hiện ra một chút nghi hoặc.

Nếu như thêm họ của mình vào đạo hiệu này...

Lý...Trường Canh?

Hình như cái tên này nghe hơi quen tai, nhưng cẩn thận nghĩ lại trong trí nhớ của mình, rốt cục lại không nhớ ra đã nghe qua ở đâu.

Có lẽ là trong cõi u minh có cảm ứng gì đó.

Về vấn đề này, Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư mấy ngày, đến khi cảm thấy đạo hiệu này của mình cũng không có chỗ nào không ổn, thì mới đi tìm gặp Ngao Ất trong mộng.

Hắn thông qua Ngao Ất nhắc nhở Long Tộc, Tây Phương Giáo tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ đối với Long Tộc.

Đồng thời, Lý Trường Thọ cũng căn dặn Ngao Ất, nếu như không có cao thủ Long Tộc nào hộ tống, tuyệt đối không thể tuỳ tiện rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Kim Ngao Đảo có đường mòn thông đến Thiên Cung - đạo trường của Thánh Nhân.

Mà Thông Thiên Giáo Chủ lại chấp chưởng Tru Tiên Tứ Kiếm, quét ngang, vô địch trong Hồng Hoang cự lão. Tu hành trong Kim Ngao Đảo và tu hành trong Côn Luân Sơn hay Ngọc Hư Cung thì đều an toàn như nhau.

Sau khi thương lượng mấy lần cùng với Ngao Ất, Lý Trường Thọ không làm thêm một việc dư thừa nào...

Chuyện của Long Tộc nhất định phải từ từ chờ đợi thời cơ.

Nếu chỉ dựa vào mình, thậm chí dựa cả vào thực lực của Đại Pháp Sư, tất nhiên vẫn không có cách nào trực tiếp áp đảo Long Tộc.

Lý Trường Thọ suy nghĩ rất rõ ràng:

Phải tùy theo thời thế để tiến hành, chứ không thể làm chuyện rút đao chém dòng nước chảy được.

Hắn không chỉ muốn hoàn thành viên mãn nhiệm vụ Long Tộc Nhập Thiên, mà còn muốn hoàn thành thật xuất sắc, để bản thân không phải dính nhân quả!

Mật thất phía dưới đan phòng trong Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ lấy hai tấm ngọc phù ra, đặt qua một bên, lúc này vẫn như cũ không vội quan sát.

Hắn lại mở ra vải vẽ tranh sơn dầu, đi chân trần giẫm lên, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, nhưng rất nhanh đã nâng bút vẽ xuống...

Một cái đùi gà, một bông hoa lan, và một cây ná nhỏ bằng cao su.

Phải mưu tính trước một phen, rồi suy nghĩ thật tốt các đối sách thì mới an tâm được.

Cơ hội chỉ để cho người có sự chuẩn bị, còn tiếp được hay không là do ngươi.

…

Năm tháng như dòng nước chảy rẽ rồi lại hợp, rừng núi thì thầm lặng lẽ với niềm vui.

Lý Trường Thọ bế quan đến năm thứ hai, Tiểu Quỳnh Phong khai trương "Thùng Đối Sách" một lần nữa. Chỉ có điều lần này đặt thêm một quy củ, chính là mỗi ngày tổng cộng chỉ cho ba thẻ trúc.

Điều này đại biểu cho việc Lý Trường Thọ đã làm xong kế sách có liên quan đến Long Tộc, đã viết đầy ba rương vải vóc.

Lúc này hắn đang luyện chế trận cơ, cũng thuận tiện tìm hiểu pháp thuật thân ngoại hóa thâm ảo mà Huyền Đô Đại Pháp Sư đã cho.

Kinh văn của Thánh Nhân, tên là "Thái Thanh Đạo Hàm".

Trong đó, Lý Trường Thọ thấy được một ít "Đạo Đức Kinh" của đời sau, nhưng bản thân hai thứ đều có sự chênh lệch khá lớn.

Lý Trường Thọ chỉ nhìn một chút khúc dạo đầu cũng không dám tiếp tục xem tiếp…

Bởi vì hắn chỉ đọc khúc dạo đầu thì cảm ngộ đã liên tiếp bộc phát, ép không được phải đốn ngộ, bất đắc dĩ cảnh giới lại tiến về phía trước một tiểu cảnh giới.

Đây cũng không phải là tiểu cảnh giới trước khi phi thăng thành tiên. Đến cấp độ của Lý Trường Thọ giống như các vị trưởng lão trong môn phái, một tiểu cảnh giới, ít nhất cũng phải mất trăm năm mới có thể ngộ ra.

Kinh văn của Thánh Nhân, quả nhiên không thể coi thường!

Lý Trường Thọ xem chừng, chính mình lĩnh hội "Thái Thanh

Đạo Hàm" một lần nữa, thì cách Kim Tiên Kiếp cũng không xa.

Mà lúc này chính mình cũng không nắm chắc quá nhiều về việc độ kiếp, thậm chí có thể nói là không nắm chắc một chút nào, Kim Tiên Kiếp còn chưa tìm được đối tượng để tham khảo.

Lý Trường Thọ cũng không nóng nảy, muốn tích lũy càng thâm hậu hơn một chút, cũng nắm chắc lớn hơn nữa rồi độ kiếp cũng không muộn...

Pháp môn thân ngoại hóa mà Huyền Đô Đại Pháp Sư cho Lý Trường Thọ thân, tất nhiên không thể nào là Thái Thanh Lão Tử "Nhất Khí Hóa Tam Thanh".

Đây chỉ là một bản hóa thân thần thông có tên là "Đạo Hợp Ngự".

Huyền Đô Đại Pháp Sư đúng là "tùy theo khả năng tới đâu mà dạy". Y nhìn thấy Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ liền cho một môn, để cho Lý Trường Thọ có thể đi hoàn thiện thần thông hóa thân này, nhằm bù đắp những điểm thiếu sót của Đạo Nhân Giấy.

Đây chính là dùng chân tình để đổi lấy cơ duyên!

Hơn nữa Lý Trường Thọ lật qua lật lại, nghĩ đến khúc đầu nội dung của "Thái Thanh Đạo Hàm" thì đột nhiên có một chút hiểu ra…

Trong khúc dạo đầu rõ ràng viết đầy chữ "ổn" !

Đùa chút thôi.

Đây là Thái Thanh Vô Vi, cùng với đạo hạnh ổn trung cầu ổn của hắn, vẫn có sự khác nhau rất lớn.

Một ngày kia…Lý Trường Thọ phát giác có một đệ tử tuần sơn vội vàng đi tới từ trong tiên môn.

Tiên thức quét qua phòng cờ bạc Hoàng Gia trong Tiểu Quỳnh Phong, nhìn thấy ba đạo thân ảnh đang chơi đùa bên trong, hắn cũng không quan tâm đến chuyện này nữa.

Mấy ngày trước Hữu Cầm Huyền Nhã đã tới đây, tu vi lại có đột phá, cách Thành Tiên Kiếp cũng chỉ một bước nhỏ nữa.

Nhưng nàng vẫn không thấy Lý Trường Thọ, nên...liền ở đây bồi Tửu Cửu sư thúc và Linh Nga sư muội chơi bời náo loạn lên.

Còn vị nam đệ tử cưỡi tiên hạc kia là do Chưởng Nhãn Pháp biến thành, bay đến trên không trung Tiểu Quỳnh Phong. Linh thức của gã đảo qua, trong lúc nhất thời không tìm ra được một bóng người.

Thế là, gã bèn lần theo tiếng cười phát ra từ trong Linh Thú Quyển, vội bay nhanh tới.

Đúng lúc đệ tử này bay đến chợt nghe thấy...

"Hữu Cầm sư tỷ, lúc trước ngươi không phải là người như thế! Sao có thể chơi xấu, thua là phải chịu phạt!"

"Lát nữa ta thắng trừ lại là được, đừng có vẽ những thứ này trên mặt ta! Để cho người ta bên ngoài trông thấy thật sự sẽ vô cùng xấu hổ."

Đệ tử kia không khỏi tò mò nhìn xuống dưới, xuyên qua cửa sổ đập vào mắt là hai bóng hình xinh đẹp đang đùa giỡn, cũng nhìn thấy trên khuôn mặt kia đang bị vẽ lên một con rùa đen bằng mực tàu...

Thủ…Tịch…Đại…Đệ…Tử?

Trong phòng, Tửu Cửu đột nhiên cười lớn rồi nói một câu: "Bên ngoài thật sự có người đang nhìn đó."

"Hả?"

Keng một tiếng, Hỏa Lân Kiếm được rút ra khỏi vỏ!

Chương 142. Trên trời rơi xuống...

Cái tên này...

Lý Trường Thọ đang chuyên tâm luyện chế trận cơ phân một tia tâm thần nhìn bóng lưng đang run rẩy của vị đệ tử tuần sơn. Gã này quả là vô cùng xui xẻo nên mới bắt gặp ba vị thúc điệt tiểu tiên nữ đang chơi bài quẹt mực tàu lên mặt.

May mà mọi người vẫn còn rất khắc chế nên không tạo thành sự kiện đổ máu, nhưng cũng đã dọa cho vị đệ tử nho nhỏ này một phen kinh hồn bạt vía.

Tửu Cửu làm vẻ mặt hung hãn, tay vác Lang Nha Bổng, một chân giẫm lên ghế gỗ. Nàng liếc một phát khiến vị đệ tử tuần sơn này lo sợ mà run rẩy không ngừng.

Hữu Cầm Huyền Nhã đã rửa mặt sạch sẽ, gương mặt xinh đẹp lạnh như băng, biểu tình hờ hững, càng khiến gã lo lắng bất an thêm.

Lúc này Linh Nga mới mỉm cười đứng lên. Nàng đưa ra lý do để giải vây cho vị nam đệ tử này, bắt gã phải lập một lời thề hơn ngàn chữ mới cho phép gã rời đi.

Gã này đến Tiểu Quỳnh Phong chỉ là để đưa một khối ngọc phù truyền tin. Vậy mà trước khi rời đi lại phải mang theo một mảng lớn bóng ma tâm lý cùng với cơ số ảo tưởng đã vỡ tan.

"Lại là tin gửi cho sư phụ..."

Lý Trường Thọ hơi nhíu mày. Trực giác nói cho hắn biết nếu sư phụ đọc được tin này thì sẽ phát sinh chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Không cần Lý Trường Thọ phái Đạo Nhân Giấy qua, ba vị nữ Luyện Khí Sĩ ưu tú đang ở trong lầu các đã bắt đầu nghiên cứu khối ngọc phù truyền tin kia.

Linh Nga nhẹ nhàng nhíu mày nói: "Lại có tin gửi cho sư phụ?"

Tửu Cửu buồn bực nói: "Tề Nguyên sư huynh có bằng hữu bên ngoài sao? Huynh ấy hẳn là chưa từng rời khỏi sơn môn mới đúng."

Gương mặt của Hữu Cầm Huyền Nhã đã không còn băng lãnh, khẽ nói: "Cửu sư thúc, nếu Tề Nguyên sư thúc chưa từng rời núi, vậy người thu nhận sư huynh Trường Thọ và sư muội Linh Nga bằng cách nào?"

"Đúng thế! Trường Thọ và Linh Nga đều không phải vào sơn môn tại đại điển khai sơn." Tửu Cửu sờ sờ cái cằm xinh đẹp trơn bóng, trực tiếp biểu lộ quan điểm của mình: "Thật muốn mở ra nhìn xem quá..."

Hữu Cầm Huyền Nhã vội nói: "Như vậy làm sao được?"

Nhưng mà trong khi hai người còn đang nói chuyện, Linh Nga đã lấy giấy bút ra để đề phòng nội dung trong ngọc phù truyền tin biến mất sau khi mở ra.

Sư muội mình quả đúng là con nhà nghề mà! Dễ đào tạo!

Tận trong đáy lòng, Lý Trường Thọ đã cho Linh Nga mười điểm ở chi tiết lấy giấy bút ra.

Kế tiếp Linh Nga bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra cấm chế của ngọc phù, đề phòng có chú thuật tà pháp gì đó...Cho thêm mười điểm nữa!

Nhưng mà sau khi kiểm tra xong, nàng lại trực tiếp rót pháp lực vào ngọc phù, không hề tận dụng vị Chân Tiên bên cạnh để xác định tính an toàn thêm một bước nữa…trừ sáu mươi điểm.

Đợi phía trên ngọc phù phát ra từng điểm quang mang, ngưng tụ thành một thiên thư, Lý Trường Thọ mới truyền âm vào tai Linh Nga: "Ổn Tự Kinh, chép bốn mươi lần."

Linh Nga đưa tay ôm trán thở dài, sau đó nhanh chóng nhấc bút lên viết văn tự trên đó xuống.

Trong mật thất dưới đất, Lý Trường Thọ dùng tiên thức đọc nội dung của ngọc phù, mày khẽ nhíu. Hắn dừng luyện chế trận cơ, đứng lên từ sau bàn đọc sách.

Quả nhiên là lại có việc phát sinh. Tuy nhiên chuyện lần này không biết là tốt hay xấu. Có điều đối với chính mình sẽ không có ảnh hưởng gì nhiều.

….

Trong lầu các cạnh Linh Thú Quyển, Tửu Cửu đã bắt đầu dùng chất giọng không có biểu tình chậm rãi đọc: [Gửi đồ nhi Giang Vũ và Tề Nguyên!

Vi sư năm đó vì tìm kiếm cơ duyên đột phá Thiên Tiên nên đã rời khỏi thiên địa Hồng Hoang đi du lịch tại Đại Thiên Thế Giới. Cuối cùng cũng đã đạt được cảm ngộ, vừa mới phá quan mấy hôm trước để bước vào cảnh giới Thiên Tiên.

Đợi vi sư củng cố cảnh giới xong sẽ quay về môn phái thăm hai người các ngươi.

Bấm tay tính toán, sư đồ chúng ta cũng đã gần ngàn năm không thấy, không biết các ngươi ở trong môn phái vẫn tường an?

Vi sư lúc trước chỉ lo đột phá của chính mình, trong đáy lòng vô cùng áy náy với các ngươi. Nhưng vi sư cũng là bởi sự tình bất đắc dĩ nên không có cách nào ở cùng các ngươi trong môn phái.

Chi tiết sự việc để khi vi sư về lại nói tiếp.

Sau khi đột phá trong lòng vui vẻ, vi sư liền nhờ một vị Chân Tiên là bạn tốt của mình mang một phong thư đến cho hai người các ngươi.

Vi sư tạm dừng bút.]

Linh Nga nói: "Đây là...sư phụ của sư phụ? Sư tổ của ta cùng với sư huynh?"

Tửu Cửu cũng có một chút buồn bực nói thầm: "Sư thúc này gọi là gì nhỉ? Ta nhớ được thời điểm mới nhập môn cũng đã từng bái kiến vài lần..."

Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ nói: "Sư phụ của Tề Nguyên sư thúc gọi là Lâm Giang tán nhân. Bởi vì bị vây khốn tại cảnh giới Chân Tiên hơn ba ngàn năm không đột phá được, nên ngàn năm trước đã quyết định đi ra ngoài lịch luyện. Sau đó ngài đã mất liên lạc với môn phái"

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái, cười trộm: "Tiểu Huyền Nhã, điều tra rất rõ ràng nha...."

"Ơ, cũng không phải đâu mà..." Hữu Cầm Huyền Nhã tâm thần luống cuống trong một chốc nhưng nàng đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tỉnh bơ nói: "Sư thúc chớ có nghĩ nhiều, ta chỉ là muốn hiểu rõ hơn về Trường Thọ sư huynh nên mới đi nghe ngóng chuyện này."

Thấy lời nói của Hữu Cầm Huyền Nhã quang minh chính đại như thế, Tửu Cửu lại có một chút chột dạ khó hiểu...

Linh Nga chép xong thư, nhẹ thở dài: "Lần này có một chút phiền phức."

"Phiền phức gì?" Tửu Cửu nói: "Đây là chuyện tốt mà. Có cần chúng ta giúp một tay hay không? Dựng thêm một ngôi nhà tranh mới ở bên hồ?"

Linh Nga cười khổ.

Nàng không thể nói chính sư huynh mình thật vất vả mới lừa gạt…ấy…mới ổn định được sư phụ, giờ có thể tùy ý làm bất cứ việc gì tại Tiểu Quỳnh Phong.

Nếu xuất hiện thêm một vị sư tổ cấp bậc cảnh giới Thiên Tiên, một số bố trí, át chủ bài của sư huynh có thể sẽ bị bại lộ....

Bất chợt một giọng nói vang lên: "Sư tổ trở về chính là đại hỉ sự. Sư muội không nên lo lắng như vậy"

Ba vị nữ Luyện Khí Sĩ quay đầu nhìn về phía lối vào con đường rừng nhỏ, không ai phát hiện ra được là có người đến gần.

Lý Trường Thọ đang chậm rãi đi đến. Hắn mặc một thân trường bào màu lam sẫm thông thường, chân mang một đôi giày màu xám, mái tóc dài được búi lại theo kiểu phổ thông giống như các đệ tử khác trong môn phái, khóe miệng giương ra một nụ cười nhẹ, tạo cho người khác cảm giác dễ dàng thân cận.

Hữu Cầm Huyền Nhã bước về phía trước hai bước để nghênh đón, hô lên: "Trường Thọ sư huynh!".

"Ừ." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, lại ném cho Linh Nga một cái ánh mắt "Hãy cứ an tâm".

Lý Trường Thọ vào thẳng chủ đề nói: "Xem nội dung trong thư, sư tổ cũng không biết sự tình sư phụ và Hoàn Giang Vũ sư bá gặp phải. Cũng không biết tính nết của sư tổ thế nào. Việc này cần bẩm báo với sư phụ và Bách Phàm Điện."

Nghe Lý Trường Thọ nói như vậy, Tửu Cửu, Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với Linh Nga mới giật mình đánh thót. Trong thư, vị Thiên Tiên mới tấn thăng này tràn đầy áy náy đối với hai người đệ tử. Sau khi Lam Giang tán nhân trở về, nếu như phát hiện ra một đệ tử biến mất không tăm tích, một bị phế...

Tửu Cửu khoanh tay, thấp gọng nói: "Ta nhớ trước kia nghe Ngũ sư huynh nói qua, sư tôn ta và sư tôn Tề Nguyên sư huynh cũng xem như là có một chút giao tình. Có cần đến lúc đó ta mời sư tôn đến, để hai bên không đến mức phải đánh nhau đổ máu?"

Lý Trường Thọ lắc đầu nói: "Nếu như không ngăn cản được thì loại an bài này cũng chẳng có một chút tác dụng gì."

"Hở? Là ý gì?" Tửu Cửu hơi bối rối.

Linh Nga nói: "Sư huynh, sư tổ cấp độ cảnh giới Thiên Tiên...có thật sự không có vấn đề gì không?"

"Yên tâm đi!" Lý Trường Thọ mỉm cười nói tiếp:

"Sư phụ gần đây mặc dù tinh thần đã không còn sa sút như trước, nhưng vẫn chưa phục hồi lại được như cũ. Đến khi sư tổ trở về, tinh thần của sư phụ tất nhiên sẽ tốt hơn một chút."

Tửu Cửu ở bên cạnh có vẻ như chợt nhớ ra điều gì đó, ngập ngừng muốn mở lời. Tuy nhiên thấy Lý Trường Thọ đã bắt đầu an bài công việc, Tửu Cửu cũng đành nuốt lời sắp nói ra vào trong bụng.

"Lát nữa vẫn nên đi tìm sư phụ nói với người một tiếng nếu sư phụ không bế quan." Trong đáy lòng nàng nói thầm một câu.

Trong ấn tượng của nàng, vị sư thúc này vô cùng dữ dằn, còn có vẻ như là kiểu người không thích nói nhiều...

...

Tề Nguyên lão đạo đọc xong bức thư, đầu tiên là vui mừng khôn xiết, kế đó nữa lại ngửa mặt lên trời thở dài, lệ rơi lã chã, hai bàn tay già lão co quắp không ngừng run rẩy, lặp đi lặp lại: "Sư phụ còn sống...thật là quá tốt!"

Đối với vị sư tổ đột nhiên rơi xuống từ trên trời này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng không có quá nhiều hảo cảm. Để hai đồ nhi chưa thành tiên ở lại trong núi rồi bỏ đi mất, ít nhiều cũng có một chút vô trách nhiệm.

Nhưng Lý Trường Thọ cũng không nói gì vì hắn chỉ là tiểu bối, và việc hắn có thích hay không thích cũng không ảnh hưởng gì đến phán đoán của hắn.

Chỉ cần sư phụ không trách sư tổ, hắn cũng sẽ kính vị sư tổ này mấy phần. Mặc dù sư tổ trở về sẽ làm cho Tiểu Quỳnh Phong nguyên bản đang đơn giản an nhàn trở nên hơi phức tạp. Nhưng chung quy cũng chỉ là Thiên Tiên mới tấn thăng...

Lý Trường Thọ có lòng tin đối phương không thể nhìn ra sơ hở của mình, ngoài ra còn có thể nhờ vị sư tổ Thiên Tiên mà che giấu được một ít dị thường của Tiểu Quỳnh Phong sau này.

Dĩ nhiên Lý Trường Thọ cũng dặn dò sư phụ Tề Nguyên không nói sự tình của hắn cho sư tổ. Tề Nguyên suy nghĩ xong rồi đồng ý với hắn.

Mấy ngày kế tiếp, Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga hết sức bận rộn. Hữu Cầm Huyền Nhã, Tửu Cửu cũng chạy đến Tiểu Quỳnh Phong hỗ trợ.

Lý Trường Thọ tự mình ra tay, ở "Phong thủy bảo địa" lại dựng một ngôi nhà tranh kế bên nhà của sư phụ.

Tửu Ô nghe nói về việc này, sau đó cũng cùng với Tửu Thi ghé qua....gia nhập vào hàng ngũ chỉ trỏ.

Tề Nguyên lão đạo đã nhanh chóng chạy ra canh giữ sơn môn, mong ngóng cả ngày lẫn đêm.

Lý Trường Thọ âm thầm điều chỉnh một ít bố trí, kiểm tra những "tay chân" đã sắp xếp tại Tiểu Quỳnh Phong, tạm dừng việc luyện chế trận cơ.

Nhà tranh mới hoàn thành xong được sáu ngày đã thấy Tửu Cửu cưỡi trên hồ lô, bay nhanh qua từ Phá Thiên Phong...

"Đến rồi! Đến rồi! Hai vị trưởng lão trong môn phái đã gặp sư tổ các ngươi. Tề Nguyên sư đệ bảo các người nhanh chóng đi đến sơn môn!"

Lam Linh Nga đang trang trí trong nhà cỏ và Lý Trường Thọ đang vẽ tranh bên hồ cùng đáp ứng. Không lâu sau, Lý Trường Thọ cưỡi mây, đưa Lam Linh Nga đi đến sơn môn.

Lâm Giang tán nhân trở về từ Tam Thiên Thế Giới. Nếu đi đến từ phía đông, thì sẽ đi qua Thiên Nhai Hải Giác nằm phía đông của Đông Hải. Mấy hôm trước Độ Tiên Môn đã phái hai vị trưởng lão đến chờ tại Thiên Nhai Hải Giác, giờ đã nhắn tin về.

Hai vị trưởng lão này không chỉ là đi qua nghênh đón, bọn họ còn phụ trách xác minh bản thân Lâm Giang tán nhân, hỏi thăm các sự việc bên ngoài của y, xác định xem Lâm Giang tán nhân có khuynh hướng nhập ma hay nhập tà không.

Những việc này nếu được thực hiện khi về đến môn phái thì không ổn. Trước đây cũng không phải chưa từng phát sinh qua chuyện tương tự...

Cho nên sư đồ Tề Nguyên, Lý Trường Thọ, Lam Linh Nga và hai người Tửu Cửu và Tửu Ô đợi cả nửa ngày tại sơn môn mới thấy một đóa mây trắng chậm rãi bay đến từ hướng đông nam. Trên mây có thể thấy hai vị trưởng lão trong môn phái đứng phía trước, phía sau có bóng dáng một người đang đứng.

Sắc mặt của Lý Trường Thọ có một chút quái dị, nhưng vẫn không nói gì...

Linh Nga tò mò nhón chân xem, nhưng tu vi của nàng quá thấp, linh thức dò xét không đến.

Lại qua một khoảng thời gian, tiên thức của Tề Nguyên lão đạo đã nhìn thấy được bóng người sau lưng hai vị trưởng lão. Tinh thần của Tề Nguyên chấn động, vội vàng bay lên, chủ động nghênh đón.

Hai vị trưởng lão liếc nhìn nhau, mỗi người bước về bên cạnh tránh ra một bước, lộ ra người đứng ở phía sau...

Người kia...

"Đây là sư tổ?" Linh Nga ngoẹo đầu, trong đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc.

Sau lưng hai vị trưởng lão cũng không phải là một lão đạo tóc trắng xóa với gương mặt đầy nếp nhăn, mà là một người mặc giáp trụ chiến váy, cõng một trường đao huyết sắc to bản, khuôn mặt có một chút động lòng người...

Thiếu nữ?

Lý Trường Thọ liếc nhìn Tửu Ô.

Tửu Ô nháy mắt mấy cái, dùng một loại giọng điệu khẳng định nói: "Đây chính là sư tổ hai người các ngươi, Lâm Giang tán nhân, Giang Lâm Nhi."

Lý Trường Thọ: "..."

Kỳ thật bề ngoài như thế nào cũng không trọng yếu. Quan trọng là Lý Trường Thọ nhận thấy trên người thiếu nữ không biết mấy ngàn tuổi này có một cỗ khí tức hung sát.

Trên người này có tính sát phạt rất nặng, có lẽ là trong thời khắc sinh tử mới tự sờ soạng lần mò ra được cách đột phá Thiên Thiên đã ràng buộc trên người bấy lâu nay. Điều này đã đi ngược lại với Vô Vi Kinh của Độ Tiên Môn.

Trong nháy mắt Lý Trường Thọ đã có thể nhìn ra trường đao sau lưng thiếu nữ nhuộm không ít sinh linh huyết hồn. Trên cần cổ trắng nõn của nàng có một vết sẹo nhạt, kéo dài đến đầu vai xương quai xanh...

Lúc này vị sư tổ thiếu nữ này chưa thể hiện ra vẻ ngoài dữ dằn nào, chỉ chăm chú nhìn Tề Nguyên lão đạo, trong mắt hạnh tràn đầy áy náy. Sau khi nhìn thấy Tề Nguyên, nàng không nhịn được bật cười, vốn định giễu cợt nhị đồ đệ hai câu...

Nhưng vẻ tươi cười của nàng nhanh chóng biến mất, dần dần nhíu mày.

Tề Nguyên ở trên mây quỳ xuống thẳng tắp, hô lên: "Đệ tử Tề Nguyên! Bái kiến sư phụ!"

Lúc này vị sư tổ thiếu nữ mới mở miệng, giọng nói thanh thúy: "Lão Nhị, ngươi tại sao lại thế này....Độ kiếp xảy ra sai sót gì? Sao lại hóa thành Trọc Tiên? Lão đại đâu? Sao không thấy nàng đến bái kiến ta?"

Tề Nguyên há hốc mồm, không biết nên trả lời thế nào. Tám chín trăm năm gian khổ, đau đớn khi hóa thành Trọc Tiên từ trong đáy lòng lão phun trào ra...

"Sư phụ, đệ tử vô năng, bị người ta phế bỏ đạo cơ, chỉ có thể hóa thành Trọc Tiên để tạm giữ cái mạng nhỏ này!"

Trong phút chốc, không khí bên ngoài sơn môn như đông cứng lại. Một tia băng hàn sát ý từ quanh người vị sư tổ thiếu nữ này tràn ra. Cánh tay mang một vết sẹo nhỏ đã đưa lên cầm lấy chuôi đao sau vai, nhưng sau đó lại chậm rãi buông ra, để xuôi hai tay ở bên người.

"Lão Nhị, là ai phế ngươi, nói ta nghe."

Chương 143. Tiểu Quỳnh Phong có Giang Lâm "Ca"

Lý Trường Thọ nhìn thấy vị sư tổ như vậy, khóc thầm trong lòng. Chuyện này có vẻ còn phiền phức hơn cả tình huống xấu nhất mà hắn dự đoán...

Trên đám mây phía trước, Tề Nguyên đang thở ngắn than dài với sư phụ mình. Giang Lâm Nhi sắc mặt băng lãnh, rõ ràng đang cố gắng kiềm chế hỏa khí.

Lúc mới nhập môn, Lý Trường Thọ nhìn thấy trong nhà của của sư phụ mình có mấy cái bài vị. Hắn vô thức nghĩ rằng "Lâm Giang tán nhân" là một vị lão nhân có khuôn mặt hòa ái, còn vị này là nam hay nữ thì hắn cũng không quan tâm.

Nhưng...

Giang Lâm Nhi hiện tại, khuôn mặt và thân hình đều trẻ trung, hẳn là cố định dung mạo từ khi còn trẻ. Khả năng cao là sư tổ trước đây đã có người trong lòng, có xác suất lớn bị dính nhân quả tình kiếp!

Sư tổ vì muốn đột phá cảnh giới Thiên Tiên nên ra ngoài lịch luyện, bây giờ trở về mang theo phong phạm hung thần.

Đối với Luyện Khí Sĩ, việc hồi phục vết thương, xóa đi vết sẹo là chuyện dễ dàng, nhưng trên người Giang Lâm Nhi lại cố ý lưu lại những vết sẹo nhàn nhạt, dường như để thể hiện công trạng chiến tích.

Điều này thể hiện, có thể sư tổ đã trải qua một loạt hoàn cảnh khác nhau, cũng mang theo rất nhiều nhân quả hệ lụy.

Hơn nữa, tính tình của vị sư tổ này có vẻ không được tốt cho lắm, đôi mắt hung ác, ngực phẳng dáng lùn…

Khục…

Lý Trường Thọ nhanh chóng truyền âm cho Tửu Ô: "Sư bá, người nhanh đi đến Đan Đỉnh Phong mời Vạn Lâm Quân trưởng lão đến Tiên Lâm Phong."

Tửu Ô không hiểu ý hắn, hỏi lại: "Mời độc trưởng lão đến Tiên Lâm Phong làm gì vậy?"

Lý Trường Thọ gấp gáp: "Đến cứu người!"

Tửu Ô khẽ nhíu mày rồi nhanh chóng biến chuyển thành giật mình, kéo tay Tửu Nhi thì thầm vài câu. Sau đó một người bay hướng Đan Đỉnh Phong, một người bay hướng Phá Thiên Phong.

Bên kia, Tề Nguyên lão đạo đã kể lại sự tình năm đó cho sư phụ mình nghe.

Tay Giang Lâm Nhi nắm lại, nghiến răng mắng: "Lão Nhị, ta đã dạy dỗ ngươi như thế nào? Người ta nói gì ngươi cũng sẽ làm theo sao?"

Tề Nguyên cúi đầu, lão đạo mặt mày nhăn nhúm đứng trước nữ tử trẻ trung, cúi mặt thở dài đầy ấm ức: "Đệ tử hồ đồ, xin người trách phạt!"

Giang Lâm Nhi lạnh nhạt: "Trở về Tiểu Quỳnh Phong diện bích hối lỗi, ta đi gặp mấy vị lão hữu rồi sẽ quay về trách tội sau."

"Chuyện này..." Tề Nguyên lão đạo giọng run run trả lời, nghe lệnh đứng dậy, quay người thì thấy hai đồ nhi của mình vẫn đứng đó.

"Sư phụ, đệ tử còn có hai đồ nhi... Trường Thọ, Linh Nga, hai ngươi đừng lo lắng, mau tới bái kiến sư tổ đi!"

Lập tức, Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga cưỡi mây bay tới phía trước, khom mình hành lễ.

Luyện Khí Sĩ chỉ quỳ lạy trời đất, quỳ trước Thánh Nhân. Nếu không phải do cảm xúc dâng trào tuyệt sẽ không trực tiếp quỳ bái, chỉ hành lễ vái chào mà thôi.

"Bái kiến sư tổ."

"Lão Nhị ngươi cũng thu được đệ tử rồi à?"

Giang Lam Nhi tạm thời đè nén lửa giận, mỉm cười rồi lấy từ đai lưng ra hai cái nhẫn ngọc, dùng tiên lực đưa cho Lý Trường Thọ và Linh Nga. Nàng cố gắng xây dựng hình tượng sư tổ hiền lành nhu hòa.

Đứng ở khoảng cách gần có thể thấy khuôn mặt Giang Lâm Nhi xinh đẹp xuất chúng, nhưng toàn thân lại nồng nặc sát khí, khiến cho Linh Nga không dám nhìn thẳng.

Giang Lâm Nhi nói: "Bất ngờ trở thành sư tổ, ta cũng không biết nên nói gì cho ngầu. Hai người các ngươi bái phải một vị sư phụ Trọc Tiên, cũng đã chịu ủy khuất rồi. Nhẫn trữ vật này vốn chuẩn bị cho sư phụ và sư bá các ngươi, hiện tại các ngươi nhận lấy đi. Giờ ta có việc phải đi xử lý, hai đứa và sư phụ mình hãy về Tiểu Quỳnh Phong trước."

Giang Lâm Nhi cũng chỉ nhìn Linh Nga và Lý Trường Thọ một chút, chân ngọc vội vàng rảo bước, trực tiếp sử dụng một loại thân pháp cao minh tiến vào sơn môn.

Đến lúc này hai vị trưởng lão đi cùng mới nhận ra Giang Lâm Nhi có gì đó không đúng, nhanh chóng đuổi theo phía sau.

Một trưởng lão gọi với theo: "Lâm Nhi sư điệt, chuyện này môn phái đã xử lý trừng phạt rồi..."

Giang Lâm Nhi cũng không đáp lại, vẫn bước nhanh đến trước sơn môn.

Đứng bên trong đại trận hộ sơn, Tiên Nhân thủ vệ thấy cảnh này cũng tỏ ra ái ngại, không biết nên để nàng đi vào hay không?

Giang Lâm Nhi lạnh nhạt nói: "Khi ta rời môn phái đi ra ngoài là được môn phái chấp nhận. Giờ ta đột phá cảnh giới trở về, không lẽ đã bị ghét bỏ rồi sao?"

"Chuyện này..." Hai lão Tiên Nhân thủ vệ nhìn nhau, pháp khí đồng thời sáng lên, mở cửa sơn môn cho nàng đi vào.

Giang Lâm Nhi chắp tay nói cám ơn, cất bước tiến vào đại trận. Vừa qua cửa, hai bàn chân ngọc chỉ lớn cỡ lòng bàn tay của nàng nhẹ giẫm, phiến đá sơn môn được gia cố thêm cấm chế đã bị nứt vỡ nhìn như mạng nhện...

Chớp mắt một cái, thân ảnh Giang Lâm Nhi biến mất, giữa không trung chỉ lưu lại một vệt huyết mang sắc bén kéo dài về phía Tiên Lâm Phong.

Hai vị trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên vội vàng đuổi theo, tiếc là tốc độ bay không làm sao bắt kịp Giang Lâm Nhi phía trước!

Lý Trường Thọ nhìn thấy cảnh này nhíu mày, khoé miệng lóe lên một nụ cười rồi nhanh chóng biến mất.

Bên cạnh hắn, Linh Nga thì thầm: "Sư huynh, sư tổ thật là...lợi hại."

Lý Trường Thọ định nói chuyện thì đã nghe thấy tiếng nói băng lãnh bên kia truyền tới: "Tiên Lâm Phong, ai là sư phụ của Khoái Tư, bước ra đây!"

Tề Nguyên lão đạo thành thành thật thật định dẫn hai đệ tử trở về Tiểu Quỳnh Phong, lúc này mới phát hiện ra vấn đề, vội vàng hô: "Trường Thọ! Nhanh đi khuyên nhủ sư tổ ngươi!"

"Linh Nga, muội hãy cùng với sư phụ trở về Tiểu Quỳnh Phong trước đi." Lý Trường Thọ nói với Linh Nga xong liền quay người tiến vào đại trận hộ sơn, không nhanh không chậm bay về phía Tiên Lâm Phong.

Giang Lâm Nhi không tìm Khoái Tư mà đi tìm sư phụ Khoái Tư, điều này khiến cho Lý Trường Thọ có thêm chút hảo cảm với sư tổ nhà mình.

Phía trên Tiên Lâm Phong bay lên mấy cỗ khí tức cảnh giới Thiên Tiên. Giang Lâm Nhi lẳng lặng đứng trên không trung, chiến váy nhẹ nhàng phiêu động, tóc dài bồng bềnh trong gió.

Lý Trường Thọ càng nhìn càng thấy vị sư tổ này thuận mắt hơn.

...

Giang Lâm Nhi trực tiếp đòi sư phụ Khoái Tư ra mặt. Phong chủ Tiên Lâm Phong cùng với một số trưởng lão trong môn phái khuyên nhủ, nàng cũng chỉ nói một câu "ta cần một lời giải thích!", khiến cho mấy vị kia cũng không thể nhiều lời.

Rất nhanh sau đó, vị trưởng lão mà Lý Trường Thọ để ý từ lâu, sư phụ của Khoái Tư cũng đã xuất hiện.

Giang Lâm Nhi chỉ hỏi một câu: "Là ngươi?"

Đối phương vừa mới gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện, huyết mang trong tay Giang Lâm Nhi đã nở rộ bắn ra, đâm trúng vai trái của vị trưởng lão Thiên Tiên này!

Kích này thi triển quá nhanh, ngoại trừ Lý Trường Thọ, mấy vị

Thiên Tiên trên không trung đều không thể nhìn ra Giang Lâm Nhi ra tay như thế nào.

Vị sư phụ của Khoái Tư cũng không ngoại lệ, chưa kịp phản ứng thì vai trái đã bị huyết mang xuyên thấu, hộ thể tiên quang bị phá, máu tươi tung toé!

Lý Trường Thọ thầm than: "Nếu sư tổ cố ý nhắm vào điểm trọng yếu, vị trưởng lão Thiên Tiên này không chết cũng trọng thương rồi!"

Vẫn giữ thế sét đánh, Giang Lâm Nhi vọt tới, trong tay cầm ngược hai con dao găm. Hai mắt nàng lăng lệ, đại đao phía sau lưng đã hoá thành huyết văn Hung thú Bạch Hổ bao lấy thân thể nàng...

Mấy vị Thiên Tiên ở xung quanh nhanh chóng thi triển pháp thuật ngăn cản. Hung thú Bạch Hổ bảo vệ quanh người Giang Lâm Nhi, cuốn lên trận trận huyết phong, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Phong chủ Tiên Lâm Phong giận dữ, toàn lực đánh một chưởng về phía Giang Lâm Nhi. Đúng lúc này, một đạo thân ảnh lao tới từ phía Đan Đỉnh Phong.

Vạn Lâm Quân trưởng lão vừa tới, phất tay đẩy bay chưởng ấn của phong chủ Tiên Lâm Phong ra ngoài. Đồng thời Độc trưởng lão ấn một tay khác xuống, tạo thành một lồng giam bằng tiên linh lực vây khốn Giang Lâm Nhi.

"Dừng tay!" Vạn Lâm Quân trưởng lão lãnh đạm nói, nhíu mày chăm chú nhìn Giang Lâm Nhi.

Giang Lâm Nhi vẫn không nói một lời, thân hình xoáy nhẹ, quanh người xuất hiện mấy chục lưỡi đao cắt, nhìn từ xa giống như từng cánh hoa đang phất phơ bay trong gió, nhưng ẩn ẩn sát cơ thực chất. Trong nháy mắt, lồng giam bằng tiên linh lực của

Vạn Lâm Quân trưởng lão đã bị phá vỡ.

Giang Lâm Nhi thoát ra khỏi lồng giam, thân hình quỷ mị di chuyển, để lại hơn mười cái hư ảnh. Nàng nhẹ nhàng lướt qua mấy vị trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên, lao tới sư phụ của Khoái Tư!

Lý Trường Thọ chứng kiến kỹ năng sát thủ của sư tổ mình thầm thán phục.

"Sinh tử lịch luyện thật không uổng phí, ra tay nghiêm túc, không có động tác thừa thãi, thân pháp uyển chuyển, chiêu thức khó dò. Chỉ tiếc là sư tổ lần này chỉ muốn đánh bị thương đối phương chứ không muốn giết người."

Sư phụ của Khoái Tư cũng không cam lòng chịu trận, lão nhanh chóng tế lên mấy kiện pháp bảo hộ thân. Tiếc là quá chậm, một con dao găm đã quỷ mị xuất hiện, trực tiếp đâm vào vai phải của lão!

Chợt nghe một tiếng thở dài truyền đến...

"Dừng tay đi."

Nghe thấy giọng nói này, động tác của Giang Lâm Nhi dừng lại, lập tức lui mấy bước, quay đầu nhìn chằm chằm về hướng Phá Thiên Phong.

Từ hướng ấy có hơn mười đạo lưu quang đang bay vụt đến, người dẫn đầu có hai bên tóc mai màu trắng, khôn mặt lạnh lùng nhưng anh tuấn.

Đây không phải ai khác, chính là trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên mạnh nhất Độ Tiên Môn...Vong Tình thượng nhân!

Vong Tình thượng nhân nói tiếp: "Giang Lâm Nhi, đừng làm sự tình đi quá xa nữa."

Đứng bên ngoài nhìn, Lý Trường Tượng nghĩ rằng với tính tình của sư tổ, người sẽ chỉ cười lạnh chẳng thèm ngó tới Vong Tình thượng nhân. Nhưng hắn đã được một phen trố mắt.

"Ừ!" Giang Lâm Nhi gật gật đầu, cất dao găm đi, hai tay cấp tốc kết ấn. Hung thú Bạch Hổ nhanh chóng hóa thành từng tia huyết quang, ngưng tụ lại thành cây đại đao sau lưng nàng.

Giang Lâm Nhi nhìn chăm chú Vong Tình thượng nhân, ánh mắt long lanh chớp động.

Vong Tình thượng nhân cũng không nói thêm lời nào, chỉ đưa mắt nhìn qua, thấy không có chuyện gì lớn xảy ra, liền nói: "Việc này dừng lại ở đây thôi, Tiên Lâm Phong và Tiểu Quỳnh Phong không ai được tiếp tục gây chuyện với nhau, nếu không sẽ nghiêm trị theo môn quy."

Giang Lâm Nhi hờn dỗi nói: "Không thể dừng, đợi ta điều tra rõ tung tích đại đồ đệ, sau đó mới có thể kết thúc!"

Bên cạnh Vong Tình thượng nhân, một vị trưởng lão lên tiếng: "Khoái Tư sư điệt đã bị hại ở gần Bắc Câu Lô Châu, cũng coi như đã nhận quả đắng rồi!"

Giang Lâm Nhi lườm một cái nói: "Không phải lão Nhị nhà ta tự mình ra tay, đoạn nhân quả này làm sao tính kết thúc?"

Đúng vào lúc này, có người truyền âm với Giang Lâm Nhi: "Sư tổ, đệ tử Trường Thọ, việc này cần bàn bạc thêm, âm thầm trả thù vẫn là hợp lý hơn. Huống chi, Vong Tình thượng nhân đang ở đây."

Giang Lâm Nhi nghiêng đầu liếc Lý Trường Thọ, sau đó lại nhìn chăm chú Vong Tình thượng nhân. Nàng mím môi, dứt khoát quay đầu, cõng đại kiếm bay về Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ xác định, sư tổ nhà mình và Vong Tình thượng nhân...chắc chắn có chuyện xưa...

Hắn quay sang vái chào Vạn Lâm Quân trưởng lão, rồi lẳng lặng chạy theo Giang Lâm Nhi, tránh không để các vị trưởng lão khác chú ý đến mình.

...

Kết thúc một hồi hỗn loạn, đám người đã chạy về đến Tiểu Quỳnh Phong.

Ở bên trong nhà tranh của mình, Tề Nguyên đứng khom người bên cạnh Giang Lâm Nhi, kể lại chuyện mình độ kiếp hóa Trọc Tiên. Lý Trường Thọ và Lam Linh Nga thì đứng ở bên ngoài chờ đến lượt được gọi vào.

Sau trận phong ba ở Tiên Lâm Phong, mọi người đều cảm thấy kiêng kị vị sư thúc - sư thúc tổ mới trở về này. Cho nên Tửu Cửu, Tửu Ô, Hữu Cầm Huyền Nhã, Tửu Thi chỉ dám đứng xa xa quan sát tình hình.

Trong mắt họ, vị này là người mà một lời không hợp có thể chém người, không những thế còn chém rất tiêu sái, mấy trưởng lão Thiên Tiên hợp lực cũng không cản được.

Chẳng mấy chốc, Lý Trường Thọ và Linh Nga cũng được gọi vào trong nhà tranh, nhưng cũng rất nhanh sau đó, Tề Nguyên và Linh Nga đi ra...Cửa nhà tranh đóng lại, xung quanh xuất hiện thêm hai tầng trận pháp chống dò xét.

Thấy Lý Trường Thọ bị giữ lại, Tửu Ô vội vàng chạy tới. Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với Tửu Cửu khẩn trương, Linh Nga thì nhíu mày, trong mắt mọi người đều thể hiện lo lắng cực độ.

Tửu Ô vội hỏi: "Tề Nguyên sư đệ, sao Trường Thọ lại bị giữ lại vậy?"

Tề Nguyên trầm ngâm một hồi trả lời: "Gia sư muốn nói chuyện riêng với Trường Thọ. Không sao đâu, đừng lo."

Tửu Cửu mặt đầy bất mãn: "Làm sao có thể yên tâm, sư thúc quá táo bạo, vừa về đã chém giết không thôi!"

Tửu Ô vội vàng bịt miệng Tửu Cửu nhắc nhở: "Nói cẩn thận!"

Bên trong nhà tranh, Giang Lâm Nhi ngồi trên ghế bành, thanh đại đao được dựng bên cạnh, dáng vẻ lúc này khá nhỏ nhắn thon gọn. Nàng liếc ra ngoài nhìn Tửu Cửu, lại cúi đầu nhìn xuống ngực của mình, chợt than thở: "Ngàn năm không gặp, tiểu nha đầu này tại sao lại lớn đến như thế..."

Lý Trường Thọ giả vờ không nghe thấy gì, đứng lẳng lặng một bên chờ sư tổ hỏi chuyện.

Giang Lâm Nhi thoáng chút ngượng ngùng nói: "Ngươi tên là Trường Thọ phải không? Lần này ta trở về cũng không ở lại trong môn phái lâu, bên ngoài còn việc quan trọng phải làm, sau đó còn đi tìm tung tích của sư bá ngươi. Cho nên về sau, ngươi vẫn cần phải quan tâm để ý đến sư phụ mình."

Lý Trường Thọ khẽ giật mình, không lẽ sư tổ đã nhìn ra hắn sử dụng Quy Tức Quyết?

Chắc là không phải, hắn đã cải tiến thêm Quy Tức Quyết rồi, không thể nào lại có thể nhìn ra...

Cũng may Giang Lâm Nhi lại tiếp tục nói: "Sư phụ ngươi tính tình ngoan cố, lại không biết đề phòng kẻ gian, ta thấy ngươi tính tình thận trọng, cũng chỉ có thể nhờ ngươi để ý hắn."

Chương 144. Chỉ có sư tổ mới thắng được tiểu sư thúc!

Nghe sư tổ nói sẽ không ở trong môn ở lâu, trong đáy lòng Lý Trường Thọ thoáng có một chút thất vọng.

Hắn vốn định nhờ sư tổ tham dự vào thiết kế trận pháp, vì Tiểu Quỳnh Phong vớt thêm nhiều chút bảo tài...

Nhưng mà...

Những điều này kỳ thật đều không trọng yếu.

Sư tổ nếu là chỉ trở lại thăm một chút, ở mấy ngày, Tiểu Quỳnh Phong sau này vẫn có thể bảo trì bình tĩnh và yên ổn như trước đây. Như vậy cũng chưa hẳn không phải chuyện tốt.

Trong lòng Lý Trường Thọ sớm có tính toán, đợi Giang Lâm Nhi nói xong sự tình "Phó thác", hắn liền mở miệng: "Sư tổ, có hai chuyện đệ tử giấu diếm sư phụ, nhưng cần phải bẩm báo sư tổ."

"Chuyện gì giấu diếm sư phụ ngươi mà lại nhất định phải bẩm báo với ta?" Giang Lâm Nhi đánh giá Lý Trường Thọ từ trên xuống dưới, tự nhiên không nhìn ra điều gì khác thường.

Nàng lâu ngày lưu lạc bên ngoài chém giết, đã dưỡng thành trực giác bén nhạy.

Vào giờ phút này, trực giác nói cho Giang Lâm Nhi, trong số ba người đồ đệ đồ tôn của mình, vị đồ tôn cảnh giới Quy Đạo trước mắt lần đầu gặp mặt này, so với Nhị đồ đệ của mình...

Đáng tin hơn rất nhiều.

Lý Trường Thọ cố ý hiển lộ mấy phần vẻ mặt bất đắc dĩ, đáp lời: "Sư phụ dễ dàng bị cảm xúc chi phối, cho nên nhất định phải giấu diếm. Nhưng tâm thần của sư tổ tất nhiên vô cùng cứng cỏi, sẽ không nhất thời xúc động mà làm ra chuyện đáng tiếc."

Ngón tay Giang Lâm Nhi khẽ run rẩy, thấp giọng hỏi: "Hẳn là...Sư bá ngươi cũng xảy ra chuyện rồi?"

Quả nhiên là người thông minh. Vậy mình trình bày tiếp theo cũng đỡ tốn sức rất nhiều.

Lý Trường Thọ thở dài: "Năm đó sư bá đi Bắc Châu hái thuốc, bị độc thú gây thương tích, chấp sự trong môn cứu viện không kịp. Sư bá khoảng hơn tám trăm năm trước đã đầu thai chuyển thế."

Giang Lâm Nhi nhắm hai mắt lại, khí tức run rẩy một trận, rất nhanh liền thở ra một hơi.

"Việc này, cũng có quan hệ với Tiên Lâm Phong bọn chúng?"

"Hoàn Giang Vũ sư bá, là tìm linh dược tu bổ đạo cơ vì sư phụ. Tiền căn chính là Khoái Tư đạo nhân thấy sắc khởi tà ý, tự nhiên có quan hệ với Tiên Lâm Phong rồi."

Giang Lâm Nhi siết chặt tay trái, thanh đao Bạch Hổ hung lệ phát ra trận trận tiếng gầm gừ.

"Ngươi có biết tên Khoái Tư đạo nhân kia chết như thế nào không? Bị ngoại địch giết, như thế cũng coi thật là tiện nghi cho gã!"

Lý Trường Thọ suy nghĩ một phen trong đáy lòng, nhìn chăm chú lên Giang Lâm Nhi, đợi cảm xúc sư tổ ổn định rồi mới truyền âm nói: "Đây là chuyện thứ hai đệ tử muốn bẩm báo. Đệ tử có lần nằm mơ, trùng hợp nhìn thấy...dường như là một chỗ phường trấn biên giới Bắc Câu Lô Châu, Khoái Tư đạo nhân phát hiện ra có người giả trang mình cho nên mới đuổi theo. Khoái Tư đạo nhân tâm ngoan thủ lạt, muốn chặn giết kẻ giả trang mình, nhưng lại bị người kia dùng Độc Đan làm cho hôn mê. Người kia mang Khoái Tư đạo nhân đến một chỗ hạp cốc, lấy Độc Đan hủy đạo cơ của gã. Sau đó lại dùng Lôi Pháp đại trận mô phỏng thiên kiếp thành tiên, oanh kích thân thể Khoái Tử, khiến cho gã thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán. Sau đó người kia lại giả mạo thân hình Khoái Tư đạo nhân đi sâu vào Bắc Câu Lô Châu, không có tung tích gì nữa. Giấc mơ của đệ tử cũng kết thúc, sau đó tỉnh lại."

"Tốt!" Giang Lâm Nhi nghiến răng ken két mắng: "Nếu không như thế, khó tiêu mối hận trong lòng ta!"

Sau đó, Giang Lâm Nhi nhắm mắt ngưng thần, khí tức quanh người dần dần quy về an bình. Chờ lúc nàng mở mắt ra, khuôn mặt đã trở nên ảm đạm, ngồi lặng lẽ xuất thần trong ghế bành.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh không nói chuyện nhiều, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Ngược lại, Giang Lâm Nhi điều chỉnh cảm xúc hết sức nhanh chóng, nàng thấp giọng nói: "Sau này, dù ta phải lật khắp Ngũ Bộ Châu và ba ngàn thế giới, dùng hết quãng đời còn lại cũng phải tìm về thân thể chuyển thế của sư bá ngươi."

"Sư tổ, có lẽ ngài nên lấy thân phận đệ tử Nhân Giáo, mang chút lễ vật đi địa phủ tìm quỷ sai hỏi mấy câu. Đó cũng là một biện pháp không tồi!" Lý Trường Thọ lắc đầu thở dài: "Chỉ là đệ tử tu vi quá thấp, không có cách nào thông qua cửa miếu Thành Hoàng trong thế tục đi vào địa phủ. Nếu không đệ tử quyết sẽ đi hỏi thử một chút."

"Đúng! Ta làm sao lại không nghĩ tới cách này chứ…hả?"

Trong mắt Giang Lâm Nhi mang theo vài phần hồ nghi, đánh giá Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ thầm than trong đáy lòng, vị sư tổ này quả nhiên không dễ dàng dụ dỗ! Bất quá cũng không có gì, lúc này hắn đã làm tốt chuẩn bị tùy thời xuất thủ, đánh ngã vị sư tổ này.

Ánh mắt của Lý Trường Thọ vẫn rất thẳng thắn nhìn nhau cùng với Giang Lâm Nhi, không hề có nửa phần đuối lý.

Giang Lâm Nhi lẩm bẩm nói: "Dường như, lão Nhị đã thu một vị đệ tử khó lường..."

"Linh Nga sư muội ta xác thực có tư chất xuất chúng." Lý Trường Thọ nói: "Hôm nay nhìn thấy sư tổ anh dũng hùng tráng, trong đáy lòng đệ tử khâm phục không thôi. Chỉ là sư tổ, sự tình đệ tử nhìn thấy trong mộng, vẫn là không nên truyền ra ngoài thì mới thỏa đáng."

Giang Lâm Nhi lạnh nhạt nói: "Ta chẳng lẽ lại là kẻ ngu như thế? Ngươi...Kẻ trong mộng kia, là như thế nào làm được?"

"Đây chính là chỗ đệ tử không biết."

"Không biết sao? Không biết cũng tốt." Giang Lâm Nhi chậm rãi gật đầu: "Có thể nhìn ra, ngươi đối với lão Nhị đã là chiếu cố vô cùng chu đáo! Đã vất vả cho ngươi rồi!"

Lý Trường Thọ chắp tay vái chào: "Lời nói của đệ tử vừa mới có một chút thất thố, sư tổ chớ trách."

"Trách cái gì? Những năm này xông xáo bên ngoài, ta gặp qua không ít kỳ nhân dị sĩ, đã thấy nhiều điều thất thố. Chuyện của lão nhị Tề Nguyên, nói cho cùng nguyên nhân cũng là do ta không ở trong núi, không thể bảo hộ hai người bọn hắn chu toàn, để bọn hắn chịu thiên đại ủy khuất…"

Giang Lâm Nhi cúi đầu nhìn hai tay của mình, đột nhiên đưa tay vận sức…

Lý Trường Thọ vô thức lui lại một bước, lòng bàn tay trái đã nắm chặt một thanh đao khắc.

Cùng lúc đó, trong núi Tiểu Quỳnh Phong, mấy chục chỗ trận cơ lấp lóe sáng ngời. Mà Đạo Nhân Giấy trong ống tay áo Lý Trường Thọ đã mở nắp một cái bình sứ ra, tùy thời có thể thôi động dược lực!

Nhưng...

Giang Lâm Nhi chỉ là đưa tay vận sức tát chính mình một cái!

Lý Trường Thọ: "..."

Sư tổ ngài cứ làm động tác bất ngờ như vậy, rất dễ dàng xảy ra chuyện ta thu tay không kịp!

Phía trước, gương mặt Giang Lâm Nhi sưng phồng lên, khóe môi chảy xuống máu tươi đỏ thắm. Trong đôi mắt ngấn lệ lấp lóe, nhưng nàng rất nhanh hít mũi một cái, bình ổn trở lại như cũ.

Giang Lâm Nhi đứng lên nói: "Ta bây giờ đi địa phủ luôn."

"Sư tổ, chuyện này tạm thời không vội!" Lý Trường Thọ nhanh nhẩu ngăn cản: "Ngài vừa về trong môn, cũng nên ở bên cạnh sư phụ ta thêm một chút mới đúng! Việc sư bá tử nạn đệ tử vẫn một mực giấu diếm sư phụ, còn dùng chút kế sách lừa bịp sư phụ, nói sư bá không muốn gặp sư phụ. Chính vì thế sư phụ mới không suy sụp tinh thần…"

"Không sai, chuyện này đã không cần phải gấp gáp. Là ta nôn nóng sơ ý…"

Giang Lâm Nhi ngồi trở lại trong ghế, đưa tay xoa lên mặt mình, dùng tiên lực san bằng những vết sưng đỏ do tự tát. Nàng lại nghĩ tới cái gì, nhìn chăm chú lên Lý Trường Thọ, nở ra một nụ cười khó coi.

"Ngươi là...cao nhân chuyển thế?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đệ tử từ nhỏ đã được sư phụ thu nhập trong môn, một mực đi theo sư phụ tu hành, việc này sư tổ có thể hỏi sư phụ."

Giang Lâm Nhi lại hỏi: "Hôm nay, Vạn Lâm Quân trưởng lão kia vì sao che chở cho ta? Ta cùng với vị trưởng lão này vẫn chưa gặp nhau bao giờ."

"Đệ tử được Vạn Lâm Quân trưởng lão ban thưởng mấy thiên độc kinh, cũng thường đi lại cùng Vạn trưởng lão. Vạn trưởng lão đối với đệ tử cũng khá coi trọng."

Giọt nước không lọt.

Giang Lâm Nhi hơi suy tư, dường như hiểu ra điều gì, cười khổ: "Có ngươi bên cạnh Tề Nguyên, ta cũng không lo lắng thêm điều gì. Ngươi gọi là Trường Thọ thật sao?"

"Vâng đệ tử đây!"

"Thế có cầu xin vật gì không?"

Lý Trường Thọ lắc đầu, ngược lại lấy trong ngực ra một cái bảo nang, dùng tiên lực đưa tới. Trong này đặt vào không ít đan dược chữa thương, cố nguyên, khôi phục tiên lực, còn có hai viên linh đan có thể ổn định trọng thương.

"Đây là đôi chút hiếu kính của đệ tử, đều là đan dược cầu được từ nơi Vạn trưởng lão. Mời sư tổ nhận lấy, cũng xin sư tổ đừng nói với ai."

Giang Lâm Nhi nhận lấy bảo nang, tiên thức dò xét một phen, sau đó khóe miệng méo xẹo như bị trúng gió.

Lý Trường Thọ nói: "Sư tổ bôn ba ở bên ngoài, cần phải chú ý chăm sóc tốt cho bản thân mới được!"

"Ngươi..." Giang Lâm Nhi lập tức có một chút dở khóc dở cười.

Nàng đột nhiên phát hiện ra, hai chiếc nhẫn pháp khí trữ vật mình vừa cho đồ tôn lúc nãy, linh thạch, bảo tài, đan dược đựng bên trong, tổng giá trị chỉ bằng một phần ba cái bảo nang mình đang cầm…

Hơn nữa, linh đan có thể cứu mạng đối với người vừa đột phá Thiên Tiên, lại thường xuyên trong cảnh mũi đao liếm máu như nàng, quả thật vô cùng trân quý.

Giang Lâm Nhi mặt dạn mày dày, thu bảo nang vào, lại cảm thấy có một chút xấu hổ.

Thế là, nàng đứng dậy, đưa tay vỗ ngực, đập lớp áo giáp bằng phẳng rung động bang bang, nói một câu: "Bằng hữu như ngươi, Giang Lâm Nhi ta nhất định kết giao!"

"Sư tổ, ta là đồ tôn của ngài."

Giang Lâm Nhi giật mình, lại thì thầm nói: "Tự mình luận giao là được, chớ có để ta cảm giác mình quá mức vô dụng."

Lý Trường Thọ: "..."

"Ngài vui vẻ là được rồi, còn nhờ sư tổ lúc ở trong núi có thể khuyên bảo sư phụ ta nhiều hơn một chút."

"Yên tâm, lúc đầu ta chỉ tính toán ở trong núi đợi ba ngày, lần này xem mặt mũi của người...Nán lại mười ngày nửa tháng ta mới đi."

Lý Trường Thọ vốn định hỏi thêm chút sự tình ba ngàn thế giới, nhưng ngẫm nghĩ, hắn vẫn là ngậm miệng không nói.

Hỏi nhiều liền dễ dàng dính nhiều nhân quả.

Rất nhanh, Giang Lâm Nhi cùng với Lý Trường Thọ nói chuyện xong, giải khai trận pháp, đẩy cửa gỗ ra để mấy người bên ngoài cùng nhau đi vào.

Cảm xúc của Giang Lâm Nhi đã khôi phục bình thường, tỏ ra tỉnh bơ giống như chưa hề nghe Lý Trường Thọ kể hai chuyện kia. Nàng mở miệng quở trách vài câu Tề Nguyên vô dụng, rồi bắt đầu tán thưởng tư chất của Linh Nga.

Mấy người khác hồ nghi nhìn về phía Lý Trường Thọ, Tề Nguyên cũng nhịn không được kéo Lý Trường Thọ sang một bên, hỏi hắn nói cái gì cùng với sư tổ.

Lý Trường Thọ đã sớm nghĩ kỹ lí do thoái thác, chỉ nói là sư tổ răn dạy hắn một phen, cũng cho hắn một chút chỗ tốt, để hắn sau này bảo vệ Tiểu Quỳnh Phong thật tốt.

Tề Nguyên...

Tin.

...

Hôm nay bên trên Tiên Lâm Phong đổ máu, khắp nơi tràn ngập một bầu không khí bất phục.

Mà Tiểu Quỳnh Phong thì đã vô cùng náo nhiệt, bắt đầu nhóm lửa nấu nướng.

Bên cạnh bếp lò, Lý Trường Thọ và Lam Linh Nga liếc nhìn nhau, riêng phần mình lộ ra nụ cười mỉm rồi cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã luôn tay luôn chân bận rộn.

Bất quá, Hữu Cầm Huyền Nhã chỉ chuyên trách thử đồ ăn, còn lại chuyện nấu nướng thì không dám nhúng tay.

Linh Nga tìm một cơ hội, nhỏ giọng hỏi: "Sư tổ, giải quyết sao rồi?"

Lý Trường Thọ khóe miệng cong lên, truyền âm trả lời: "Tất cả ổn thỏa. Lúc sư tổ ở trong núi, muội nhớ theo bên cạnh sư tổ phụng dưỡng nàng."

"Vâng!" Linh Nga gật đầu đáp ứng rồi tiếp tục vùi đầu bận rộn.

Lúc chạng vạng tối, bên trong nhà tranh đã bày lên tiệc rượu.

Trừ ba vị Tiên họ Tửu ra thì hôm nay không còn khách nhân nào khác đến quấy rầy.

Lý Trường Thọ lại truyền âm căn dặn Tửu Ô một lần, Tửu Ô ném cho hắn một cái ánh mắt yên tâm.

Tửu Ô sợ say rượu nói bậy, cho nên cũng không dám uống nhiều. Giang Lâm Nhi thì lại uống cũng không ít rượu, sau khi ba chén rượu vào trong bụng, đã lộ ra mấy phần Luyện Khí Sĩ có lối sống phóng khoáng. Nàng cởi bản giáp ra, mặc áo ngắn vải thô, trong đó lại bọc lấy áo ngực vải quấn thật chặt.

Lý Trường Thọ dùng kiến thức hình học không gian tính toán mấy lần, dường như đúng thật…không có cái gì gọi là đường cong!

Thế là, cảm giác thân cận của Linh Nga đối với sư tổ tăng lên gấp bội, mà sư tổ dần dần bắt đầu tích lũy từng chút nộ khí đối với Tửu Cửu, lôi kéo Tửu Cửu nâng ly liên tục.

Nhưng...

Tửu Cửu, Phá Thiên Phong nhất mạch, Vong Tình thượng nhân quan môn đệ tử, từ nhỏ bơi lặn trong vạc rượu, ngàn năm tu hành chưa từng đứt đoạn hơi rượu…Tửu lượng của nàng đâu chỉ như sông như biển!

Không bao lâu, Giang Lâm Nhi đã chấp choáng men say, Tửu Cửu thì chép miệng một cái, tỏ vẻ còn chưa đủ nhấp môi…

Tề Nguyên lão đạo hỏi một câu: "Sư phụ, ngài ở bên ngoài ngàn năm qua như thế nào?"

"Cũng tạm được." Biểu lộ của Giang Lâm Nhi thoáng có một chút phức tạp, có mừng rỡ, cũng có đắng chát, nhiều nhất chính là cảm khái. Đưa tay vỗ vỗ bả vai Tề Nguyên, Giang Lâm Nhi bình thản nói: "Vi sư hiện tại cũng coi như có khá nhiều hồ bằng cẩu hữu, bên ngoài kia, ngươi cũng có một số đại gia, di nương. Bất quá yên tâm, vi sư chắc chắn sẽ không để cho bọn họ tới trong môn, chiếm tiện nghi của ngươi."

Tề Nguyên lập tức cười khổ một trận.

Giang Lâm Nhi lại thở dài sâu kín, duỗi lưng một cái, nói: "Hôm nay có thể lại nhìn thấy được các ngươi, cũng tính vi sư gặp may, thời thế xoay chuyển. Nguyên bản, ta đã không ôm bất cứ hi vọng nào với việc đột phá Thiên Tiên. Đại khái mấy năm trước, ta bị tập kích trọng thương, lúc sắp chết, trong đáy lòng chợt có linh quang lấp lóe, nhờ vào đó có đột phá. Cũng coi như ngàn năm số phận, đều dùng trên lần đột phá này! Ta có một hảo hữu giỏi bói toán, sau đó bói cho ta một quẻ. Tên kia nói ta được quý nhân tương trợ trong cõi u minh, khí vận được người cứu giúp…"

Vừa nói, Giang Lâm Nhi vừa nhìn về phía Lý Trường Thọ, cười khan một tiếng, ý vị thâm trường thốt lên: "Hiện tại, ta ngược lại là hiểu được một chút gì đó!"

Đạo nhân lùn Tửu Ô cười nói: "Khí vận vốn là thứ mờ mịt."

"Đấy là tiểu Ngũ ngươi không biết bí pháp vọng khí."

Giang Lâm Nhi sẵng giọng tỏ vẻ tức giận, Tửu Ô liên tục cười bồi.

Khuôn mặt của Giang Lâm Nhi có một chút phiếm hồng, đột nhiên nhìn Tửu Cửu hỏi: "Sư phụ các ngươi ngàn năm nay...có tìm đạo lữ không?"

"Tự nhiên không có khả năng." Tửu Cửu đáp: "Gia sư đạo hiệu Vong tình, tự nhiên sẽ không động tình niệm."

"Sẽ không động tình niệm?" Giang Lâm Nhi hừ một tiếng: "Cái đạo hiệu Vong tình này là năm đó tự y thay đổi, không tin ngươi cứ về hỏi một chút...bất quá, nói đi nói lại…"

Giang Lâm Nhi lảo đảo đứng lên, thân hình thoắt một cái, đã xuất hiện sau lưng Tửu Cửu, cúi đầu nhìn nàng.

"Đạo lý ta đều hiểu, nhưng vì cái gì có thể lớn như thế...híttttt hà..."

Trong đáy lòng Tửu Cửu không hiểu sao có một chút chột dạ, những ký ức bị men rượu say che dấu lặng yên hiển hiện ra.

Ngàn năm trước, nàng giống như thường xuyên bị...

Tửu Cửu giật cả mình, lập tức muốn đứng dậy né tránh nhưng lại bị Giang Lâm Nhi dùng một tay ấn xuống. Tửu Cửu liền không thể động đậy.

"Giang…Giang sư thúc, ngươi đừng làm loạn! Ta đã hơn một ngàn tuổi!"

"Hơn một ngàn tuổi rất đáng gờm sao, ta và sư phụ ngươi cùng nhập sơn môn một lúc đấy, nhóc con! Để bản sư thúc kiểm tra một chút, ngươi khẳng định giấu tội nghiệt nào đó trong áo!"

Nói xong, Giang Lâm Nhi vòng tay ra trước ngực Tửu Cửu, xoa bóp một trận mò mẫm tìm "tội nghiệt", mặc kệ cho Tửu Cửu la lên chí chóe: "Á! Trường Thọ nhanh quản lý sư tổ ngươi!"

"Hắc hắc hắc hắc...hiện tại nơi này ta lớn nhất, sư phụ ngươi không đến, ta sợ cái gì?"

Bên cạnh, Linh Nga, Lý Trường Thọ, Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Tửu Cửu tiểu sư thúc tính tình phóng khoáng, ngẫu nhiên nói chuyện và hành động có một chút không bị trói buộc. Hôm nay giống như tìm được nguồn cơn khởi phát…

Nhưng mà, chơi đùa thì chơi đùa, Lý Trường Thọ vào giờ phút này vẫn duy trì thói quen thường ngày: Giám sát Tiên Lâm Phong.

Từ phản ứng của bên kia, có lẽ tiếp theo sẽ có một chút phiền phức phải xử lý.

Chương 145. Ổn môn Tứ thư: Hải Thần Binh Lục bản sơ bộ

Đêm đó, lúc Tửu Cửu rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong là một tay che lấy cổ áo, một tay che mặt ngượng ngùng leo lên hồ lô lớn, vội vàng bay đi…

Sau đó Tửu Ô, Tửu Thi, Hữu Cầm Huyền Nhã cùng nhau cáo từ rời đi, không quấy rầy thêm một nhà Tiểu Quỳnh Phong thời khắc đoàn tụ vui vẻ khó mà có được này.

Lâm thời, Tiểu Quỳnh Phong nguyên bản ba người sư đồ giờ đã biến thành bốn.

Bóng trăng phản chiếu xuống hồ nước thanh tĩnh, gió đêm thổi lao xao gợn sóng lăn tăn…

Trước nhà tranh, Linh Nga lấy đến hai cái bồ đoàn, cùng với sư huynh ngồi xuống cạnh nhau.

Lâm Giang tán nhân Giang Lâm Nhi thân hình nhỏ nhắn xinh xắn ngồi lọt thỏm ở trong ghế bành. Hung đao Bạch Hổ vẫn như cũ không rời khỏi người, nàng cầm một cái bầu rượu trong tay, thỉnh thoảng nhấp một ngụm.

Nàng sẽ không để cho mình uống say, khi cảm thấy ngà ngà liền sẽ bức hơi rượu ra, từ đầu tới cuối vừa duy trì mấy phần thanh tỉnh, vừa hưởng thụ mấy phần men say.

Nơi này lúc không có người ngoài, Giang Lâm Nhi hỏi Tề Nguyên lão đạo làm sao làm được chuyện "Binh giải hóa Trọc Tiên".

Tề Nguyên mắt nhìn đại đồ đệ của mình, thấp giọng nói: "Là Trường Thọ từ chỗ Vạn trưởng lão cầu được một viên Dung Tiên Đan."

Giang Lâm Nhi cười như không cười, nói: "Vị Vạn trưởng lão này, quả là đã giúp Tiểu Quỳnh Phong chúng ta thật nhiều."

Tề Nguyên lão đạo gật đầu đáp: "Sư phụ ngài nói rất đúng, vị Vạn trưởng lão này thậm chí còn chẳng nói một lời nào với đệ tử, cứ thế cho đan dược thôi..."

Bốp!

Giang Lâm Nhi nhịn không được, đưa tay đánh vào trán Tề Nguyên lão đạo một cái, vừa bực mình vừa buồn cười, cắn răng nghiến lợi mắng: "Năm đó ta làm sao lại không khai não được cho ngươi cơ chứ! Ai nói cái gì cũng tin, nói gì tin nấy!"

Tề Nguyên lão đạo cười khổ, thở dài: "Sư phụ, đệ tử hiện tại chính là một Trọc Tiên, Trường Thọ... Trường Thọ và Linh Nga đều là đệ tử một tay nuôi lớn, bọn hắn nói, đệ tử tự nhiên là phải tin."

Bàn tay nhỏ kia vẫn không ngừng vỗ đôm đốp lên trán Tề Nguyên. Bất quá Giang Lâm Nhi cũng không dùng sức, Tề Nguyên lão đạo có một chút xấu hổ nhưng đáy mắt cũng mang theo ý cười.

Giống như một lão ông phàm nhân, bị lão bà đánh là một niềm hạnh phúc.

Hiện tại Tề Nguyên kỳ thật cũng rất vui vẻ...

Liền nghe Giang Lâm Nhi không ngừng dạy dỗ: "Trọc Tiên thì Trọc Tiên, ngươi buồn rầu cái gì? Tư chất nguyên bản cyả ngươi còn không bằng vi sư, cơ hội tu thành Thiên Tiên vốn là cực kì nhỏ bé. Địa Tiên Đạo cũng ngang ngửa thọ nguyên với cảnh giới Chân Tiên, còn không phải tiêu dao khoái hoạt giống nhau hay sao? Giang Vũ không muốn gặp ngươi, muốn đi ra ngoài xông xáo, ta là sư phụ đây còn không quan tâm, ngươi nhọc lòng cái gì? Có phải là lại muốn bị vi sư đánh đòn!"

"Sư phụ, ta…chuyện này…đệ tử nghe sư phụ giáo huấn là được rồi!"

Bên cạnh, Lý Trường Thọ truyền âm cho Linh Nga nói mấy câu. Linh Nga lấy ra bài lá đấu đại thần, cười nói:

"Sư tổ, ngài có muốn cùng chơi món đồ chơi nhỏ này không?"

"Ồ? Đây là vật gì?"

"Sư tổ ngài nhìn một lần liền biết..."

Rất nhanh, trước nhà tranh sư đồ cùng nhau bắt đầu đại thần chi tranh, Giang Lâm Nhi càng thoải mái buông lỏng đôi chút, Tề Nguyên cũng có những phút giây cười đùa vui vẻ hiếm thấy.

Vừa chơi đùa, Giang Lâm Nhi vừa nói chuyện về cảm nhận cuộc đời, kỳ thật là đều âm thầm bóng gió khuyên nhủ Tề Nguyên lão đạo.

Ví dụ như là…

"Lão nhị, vi sư đi qua rất nhiều con đường, hiểu rất nhiều đạo lý, vẫn như cũ không có cách nào cảm thấy thực sự tiêu dao tự tại. Vì sao? Bởi vì chấp niệm, bởi vì quan tâm lo lắng. Mỗi người ai cũng có chấp niệm, đều có lo lắng, không phải như vậy thì không còn là con người, trở thành tuyệt tình vô tri. Trong lòng ngươi có lo lắng cũng không sao, nhớ thương sư tỷ của ngươi cũng không có việc gì. Nhưng đừng hãm quá sâu, ngươi đã đi được con đường Địa Tiên, thọ nguyên còn rất dài, chậm rãi sống tiêu dao mới là chính đạo."

Tề Nguyên lão đạo thở dài gật đầu, ghi tạc lời răn dạy của sư phụ vào trong đáy lòng.

Lý Trường Thọ thấy cảnh này, cảm thấy những đan dược mà mình hiếu kính sư tổ kia cũng xem như có giá trị...

Lúc Giang Lâm Nhi ở lại trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ cũng không đi xuống mật thất dưới đất. Hắn quyết định dùng nửa tháng thời gian này, làm bạn vui vẻ cùng với vị sư tổ "màn hình phẳng", lão sư phụ "mất bạn cô độc" và tiểu sư muội đang tuổi "thanh xuân nảy mầm".

Cùng với sư phụ thả câu bắt linh ngư ở bên hồ, dẫn sư tổ đi dạo một vòng "thắng cảnh" mê trận Tiểu Quỳnh Phong.

Lại cùng với sư muội tự tay làm thịt mấy linh thú đã được vỗ béo, bày một bàn mạt chược trước đan phòng, lần đầu tiên lấy ra bộ mạt chược phiên bản Hồng Hoang "Thần Điểu Bài".

Tự nhiên, Lý Trường Thọ cũng chưa từng lơi lỏng giám sát đối với Tiên Lâm Phong.

Về phần sau đó Tiên Lâm Phong có trả thù hay không…

Kỳ thật lúc Lý Trường Thọ diệt sát Khoái Tư đạo nhân đã làm tốt biện pháp ứng đối.

Chỉ là tình hình xấu nhất mà hắn dự đoán lúc ấy lại không phát sinh. Bây giờ sư tổ đột nhiên trở về, chạy đến Tiên Lâm Phong vung đao trút giận, khiến cho những biện pháp mà Lý Trường Thọ bày bố tự nhiên có đất dụng võ.

Hiện tại mọi điểm cừu hận của Tiên Lâm Phong đều tập trung trên người sư tổ nhà mình. Sau này sư tổ rời khỏi sơn môn, trở lại ba ngàn thế giới tiếp tục chạy loạn…khục…tiếp tục xông xáo…

Điều này cũng có điểm hữu ích mà cũng có điểm vô ích.

Vô ích ở chỗ: Tiên Lâm Phong hoặc nhiều hoặc ít sẽ mang một bộ phận cừu hận tính toán lên người ba người sư đồ bọn hắn.

Hữu ích chính là, có sự uy hiếp từ thực lực của vị sư tổ Thiên Tiên "chém giết đồng cấp", Tiên Lâm Phong chắc chắn sẽ thêm mấy phần cố kỵ.

Đương nhiên, chỗ tốt lớn nhất đối với Lý Trường Thọ thì thật ra là, hắn sau này nếu như muốn biến mất bộ phận tai họa ngầm này, có thể để Đạo Nhân Giấy mô phỏng ra thân hình và khí tức sư tổ…

Về phần sau này ứng đối như thế nào, áp dụng loại phương thức ứng đối trình độ nào, đều xem Tiên Lâm Phong phản ứng ra sao.

Vận mệnh nắm giữ trong tay chính bọn họ, Lý Trường Thọ cũng chỉ làm thêm mấy điểm chuẩn bị mà thôi!

...

Chỗ sâu nơi giao hội Đông Hải và Nam Hải, đạo trường trứ danh Tiệt Giáo, Kim Ngao Đảo.

Hôm nay Kim Ngao Đảo có một chút náo nhiệt, lại đến thời gian Kim Tiên giảng đạo, nghe nói còn có Đại La Kim Tiên hiện thân. Một đám Luyện Khí Sĩ ở trên đảo tề tụ xung quanh mấy tòa cung điện.

Nơi đó, Tần Hoàn Tần Thiên Quân hăng hái dựng lên một liên hoàn trận đơn giản, cũng giới thiệu với các đạo hữu sự tinh xảo của liên hoàn trận.

Một bên dao trì, dưới gốc ngọc thụ…

Gió nhẹ thổi qua, thiếu niên Long Tử ống tay áo xanh nhạt nhẹ nhàng lắc lư, sợi tóc phất phơ bay múa vờn quanh sừng rồng nhỏ xinh của y.

Một bên, Hạm Chỉ ngồi quỳ chân trên bồ đoàn, đang phụ giúp mài mực liên tục.

Án thư bên trái chất đống từng cái thẻ tre, những chữ viết trong đó đã sớm khắc ghi trong tim Ngao Ất.

Trên án thư còn có những cuộn vải màu vàng, ghi kín những hàng chữ nhỏ đều đặn, chính là tâm huyết trong đoạn thời gian này của Ngao Ất.

Từ "Hai Mươi Sáu Bước Lui Địch" và "Bước Thứ Hai Mươi Bảy: Đốt ra tro", Ngao Ất tổng kết ra lý luận chiến thuật, tư tưởng. Những thứ này bây giờ dưới ngòi bút của Ngao Ất, hóa thành chiến thuật binh pháp trật tự rõ ràng.

Hoàng hôn ngã về tây, thanh âm giảng kinh vang vọng quanh quẩn trên Kim Ngao Đảo. Hạm Chỉ vẫn chịu khó mài mực ở một bên, giờ này cũng bị một vị sư tỷ quen biết gọi lên trước điện nghe giảng đạo.

Chỉ có Ngao Ất là không nhúc nhích tí nào, châm chước từng câu ở chỗ này, căn ke từng chữ viết.

Rốt cục, khi chân trời chỉ còn lại một tia nắng yếu ớt cuối cùng, Ngao Ất chậm rãi thở phào một cái, bút mực vẫn cầm trong tay từ từ buông xuống.

"Hải Thần Binh Lục" xong rồi!

Ngao Ất đọc lại mấy lần, khóe miệng không ức chế nổi khẽ giương lên, trong đôi mắt thanh quang chớp động, mang theo cảm giác mừng rỡ nồng đậm.

"Thuật dụng binh của Nhân Giáo quả thật là cao minh. Long Tộc chúng ta tích lũy vô số tuế nguyệt, lại thiếu thốn duy nhất một binh pháp lấy chữ Ổn làm đầu như vậy. Cũng không biết, vị tiền bối Huyền Đô Đại Pháp Sư kia có đáp ứng việc này hay không!"

Ngao Ất nhớ tới đây, trong đáy lòng không kìm nén được. Y nhắm mắt ngưng thần, miễn cưỡng thông qua linh thức tràn ra từ tượng thần của mình, câu thông với chủ thần tượng bên cạnh…

Chốc lát, tại An Thủy Thành, lại tại chủ điện trong miếu Hải Thần xây dựng thêm, hai bức tượng thần đứng cạnh nhau liếc mắt đưa tình…khục…giao lưu thần niệm.

Đang chèo thuyền du ngoạn câu cá cùng với sư phụ, Lý Trường Thọ nhắm mắt nhập mộng, mượn tượng thần của mình tạo dựng mộng cảnh rồi kéo thần niệm Ngao Ất vào.

Trong thoáng chốc, Ngao Ất nhìn thấy Lý Trường Thọ đang đứng sẵn dưới chân tượng thần. Y lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, bước nhanh đến nghênh đón.

"Giáo Chủ ca ca, gần đây có bận việc gì hay không?"

"Ở nhà tu hành, tất nhiên là không bận gì."

Lý Trường Thọ và Ngao Ất vái chào lẫn nhau. Ngao Ất mở miệng chính là vài câu cảm ơn, Lý Trường Thọ cũng liền tùy tiện nghe một chút, vẫn chưa coi là thật.

Nhưng đối với Ngao Ất, Lý Trường Thọ đã được tính là vô cùng tín nhiệm…mặc dù tổng thể là thang điểm một trăm.

"Giáo Chủ, gần đây ta đã xem kỹ kế sách "Hai Mươi Sáu Bước Lui Địch" kia, chỉnh lý thành một bản binh pháp. Gần đây Long Tộc nhà ta sắp có đại điển, ta liền muốn mang bộ binh pháp này làm lễ vật của Hải Thần Giáo chúng ta để hiến cho phụ vương, như thế có được hay không?"

Lý Trường Thọ hơi suy tư rồi nói: "Ngươi đọc lại binh pháp mà ngươi đã sửa sang cho ta nghe!"

"Việc này không cần hỏi đại..." Ngao Ất chỉ chỉ phía trên.

"Không cần." Lý Trường Thọ cười nói: "Lần này bởi vì Long Tộc các ngươi đẩy lùi địch nhân mà lại không thương tổn phàm nhân, hiện tại ta cũng có thể toàn quyền xử trí một ít việc nhỏ."

Bây giờ Lý Trường Thọ đã không cần phải nói lấp lửng, để cho đối phương tự do tưởng tượng. Hắn có thể trực tiếp nói với Ngao Ất, sau lưng của hắn xác thực có người, trước đây Long Tộc bọn hắn cũng vừa gặp qua người kia...

Bây giờ, hắn đã là phụng pháp chỉ lừa gạt!

Ngao Ất lộ ra mấy phần vui vẻ, đọc lại một lần binh pháp mà mình đã viết ra.

Lý Trường Thọ cẩn thận nghe một hồi, phát hiện ra Ngao Ất cũng chỉ là ngộ ra một chút da lông sơ bộ. từ đó Hắn cũng rất thống khoái đáp ứng đưa bộ binh pháp này tặng Long Vương làm lễ vật đại điển, thuận tiện chỉ điểm cho Ngao Ất một chút.

Trải qua một năm thôi diễn phân tích trước đó, Lý Trường Thọ đã kết luận, Long Tộc không đấu lại Tây Phương Giáo.

Chỉ xem Tây Phương Giáo có thể hạ quyết tâm bao nhiêu, chuẩn bị trả giá lớn đến bao nhiêu trong việc thu phục Long Tộc cho bọn họ sử dụng.

Lý Trường Thọ có ưu thế biết trước lịch sử tương lai, cũng nắm khá rõ đối với mạch suy nghĩ phát triển của Tây Phương Giáo.

Hiện tại "hoa lan" và "súng cao su" đang tập trung tinh thần đào người để làm lớn mạnh Tây Phương Giáo. Tiếp đó dùng thực lực để gia tăng khí vận, khiến cho Tây Phương Giáo đại hưng.

Cục thịt béo Long Tộc này, Tây Phương Giáo tất nhiên không chịu nhả ra.

Chiến lực Long Tộc nếu như có thể mạnh hơn chút, sau này giày vò thêm Tây Phương Giáo, khiến Tây Phương Giáo hao phí càng nhiều binh lực. Điều này hoàn toàn có lợi đối với Đạo Môn, Thiên Đình, cũng có lợi đối với chính Lý Trường Thọ…

Thuận tiện, Long Tộc có thể kiên trì càng lâu hơn một chút, Lý Trường Thọ cũng có nhiều thời gian hơn để mưu đồ sự tình "Long Tộc Nhập Thiên".

Nếu hắn hoàn thành việc này thuận lợi, chính là thành công thực hiện xong nhiệm vụ Thánh Nhân lão gia đưa cho. Đồng thời cũng kiếm được một ít công huân từ phía Ngọc Đế, coi như tích lũy trước chút vốn liếng cho chính mình sau này thượng thiên.

Trước đó, thời gian một năm trong mật thất dưới đất, Lý Trường Thọ đều là tính kế những thứ này.

Ngao Ất nói: "Đa tạ Trường Thọ huynh, ta liền mang binh thư này hiến cho Long phụ vương!"

"Ừm!" Lý Trường Thọ nhẹ nhàng gật đầu, cười nói: "Sau đó ta sẽ đặt một phong thư chúc mừng ở vị trí cũ. Lấy danh nghĩa Hải Thần tặng lễ cho Long Tộc, ngươi nhớ kỹ phái người đến lấy."

Ngao Ất nghe vậy lập tức mặt mày hớn hở, gật đầu lia lịa. Lý Trường Thọ lại căn dặn Ngao Ất vài câu, không được bại lộ thân phận Hải Thần. Việc này vị đại lão phía trên kia rất để ý, dù sao Nhân Giáo thanh tĩnh vô vi, trù tính điểm công đức ấy lộ ra sẽ làm trò cười cho người khác.

Da mặt Thánh Nhân chính là sự tình không hề nhỏ.

Ngao Ất liên tục đồng ý, lại lấy lời thề năm đó ra nói lại một lần.

Mà trước khi Ngao Ất đi, Lý Trường Thọ lại trầm ngâm giây lát rồi bàn giao một chuyện cho Ngao Ất tự mình đi xử lý. Ngao Ất không có một chút nào do dự liền gật đầu đáp ứng.

Rời khỏi mộng cảnh, Ngao Ất ngồi sau án thư yên lặng suy tư một hồi, sau đó cười một trận thoải mái hài lòng.

Trường Thọ huynh, quả thật là...

Quá mức chiếu cố đối với Long Tộc!

Nhân sinh phải như thế, có được một tri kỷ coi như tâm huyết đời này thỏa mãn rồi!

Ngao Ất thầm nghĩ trong đáy lòng:

"Sau này, bảo vật của Ngao Ất ta chính là bảo vật của Trường Thọ huynh! Công đức của Ngao Ất chính là công đức của Trường Thọ huynh! Đạo lữ của Ngao Ất ta chính là…ách, chính là đệ muội của Trường Thọ huynh…"

Khẽ cười một mình, Ngao Ất lại nâng bút, mở binh pháp mà mình viết ra, đánh dấu mấy điểm mà Lý Trường Thọ đã chỉ bảo thêm, ngày mai chỉnh lý một lần nữa liền có thể chân chính đại công cáo thành.

Kỳ thật điều làm cho Ngao Ất mừng vui nhất là, bởi vì ảnh hưởng của Hải Thần Giáo, tập tục của Long Tộc đã lặng yên phát sinh biến hóa.

Mặc dù lúc này biến hóa còn không tính quá rõ ràng, nhưng, thật sự đã phát sinh cải biến...

Cùng lúc đó, bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, tiếp tục ngồi trên bè trúc câu cá.

Nghĩ đến hướng phát triển của Long Tộc tiếp theo, cùng với mấy khả năng phương hướng xuất thủ của Tây Phương Giáo kia, trong lòng hắn thì thầm hai chữ:

Đáng tiếc!

...

Thời gian nửa tháng vội vàng trôi qua, trong mắt Giang Lâm Nhi mang theo vài phần luyến tiếc, nhưng vẫn theo suy nghĩ trước đây của nàng, nói với Tề Nguyên việc mình muốn rời khỏi sơn môn.

Sau khi nói xong, Giang Lâm Nhi liền đi Bách Phàm Điện bẩm báo trong môn, ngày mai nàng sẽ rời khỏi.

Giống như nàng, môn nhân đã tu thành Thiên Tiên muốn ra ngoài xông xáo, trong môn cũng sẽ không ngăn cản.

Khác biệt so với lần trước rời núi chính là, bây giờ chiến lực của Giang Lâm Nhi được cao tầng Độ Tiên Môn có một chút coi trọng. Tiên môn cho nàng ba khối ngọc phù truyền tin, nếu như trong môn có việc quan trọng cũng sẽ triệu hồi nàng về.

Giang Lâm Nhi tự nhiên một lời đáp ứng, còn nói nếu là Độ Tiên Môn gặp phải cường địch, nàng có thể mang thêm mấy đạo hữu về núi trợ trận.

Giống hệt phong cách của một sơn trại vương.

Đêm trước khi Giang Lâm Nhi rời đi, Tửu Ô và Tửu Cửu đến đây tiễn đưa, Tiểu Quỳnh Phong lại mở một trận tiệc tùng vui vẻ ầm ĩ.

Nhưng chờ lúc Tửu Ô cáo từ còn Tửu Cửu chạy trối chết, Tiểu Quỳnh Phong lại có một vị "khách quý" mà Lý Trường Thọ không hề nghĩ tới…

Trong môn, cao thủ cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, Vong

Tình thượng nhân.

Chương 146. Đồ Tôn này…

Dưới gốc cây bên hồ, Lý Trường Thọ nhìn một màn này trong nhà tranh, cũng thoáng có một chút cảm khái.

Trong nhà tranh, hai người đang ngồi mặt đối mặt. Một nữ tử khí phách mặc bộ giáp trụ trải qua phong trần gian nan vất vả rèn luyện, một lão đạo trung niên nho nhã mang bộ trường bào ánh lên lưu quang tiên bảo.

Ánh nến lay lắt, mặt như hoa đào

Sầu tư không gặp, tóc mai bạc màu.

Tiếng huyền cầm tấu lên điệu nhạc ai oán réo rắt thảm thiết. Hai người lặng lẽ hồi lâu rồi cũng chỉ cất lên vẻn vẹn hai câu nói.

Giang Lâm Nhi nói: "Ngươi không nên đến."

Vong Tình thượng nhân nói: "Ta đã đến."

Đoạn đối thoại ngắn ngủi này khiến cho Lý Trường Thọ xúc cảnh sinh tình, nhớ tới kiếp trước của mình…

Hả?

Lý Trường Thọ đưa mắt nhìn qua, thấy Linh Nga không biết lấy ở đâu ra một cây huyền cầm đang đàn một bản nhạc ai oán như đưa tang. Khóe miệng hắn co giật, thấp giọng mắng: "Đàn lung tung gì đó, đi vào dâng trà mau!"

"Vâng!" Linh Nga làm cái mặt quỷ rồi cất đàn vào, cúi đầu bước nhanh đi đến bên cạnh bếp lò loay hoay pha trà.

Lúc này Vong Tình thượng nhân cùng với Giang Lâm Nhi vẫn ngồi trong phòng, duy trì trầm mặc.

Trong nửa tháng này, đây là lần đầu Lý Trường Thọ thấy vị tiểu sư tổ này tỏ ra quy củ, ngồi khép nép quỳ chân. Bình thường nàng đều là ỷ vào chiến váy rộng dài bên dưới, nên ngồi dạng chân khoanh chân rung đùi đủ kiểu.

Nghe Vong Tình thượng nhân lại nói một câu: "Đã đột phá, vì sao còn muốn rời đi? Hồng Hoang hung hiểm, cơ duyên khó cầu, không bằng ở trong núi an ổn tu hành."

"Ta còn có một số đạo hữu thâm giao, không muốn rời xa bọn họ." Giang Lâm Nhi lạnh nhạt nói: "Cái mạng này của ta cùng với lần đột phá này, vốn là nhặt được từ bên bờ sinh tử, cũng không muốn tiếp tục ở trong núi yên ả vượt qua quãng đời còn lại."

Vong Tình thượng nhân dường như muốn nói thêm gì đó, lời vừa đến bên miệng lại chỉ là chậm rãi thở hắt ra.

Hai người lại trầm mặc một trận, ánh sáng lắc lư theo bấc nến nhẹ nhàng nhảy lên.

"Ngươi vẫn còn để ý sự tình năm đó?" Giang Lâm Nhi nói: "Hiện tại ta chẳng qua là cảm thấy, đồ nhi ta bị ủy khuất, ngươi lại chẳng quan tâm, trong tâm cũng cảm thấy có một chút lạnh lẽo."

Vong Tình thượng nhân nói: "Lúc đó ta đang bế tử quan tìm kiếm đạo chi viên mãn. Khi xuất quan sáu trăm năm trước thì đã muộn."

Dưới cây liễu ven hồ, Lý Trường Thọ truyền âm cho sư phụ mình tò mò hỏi: "Sư phụ, vị Vong Tình thượng nhân này, cùng với sư tổ..."

"Ta cũng không biết." Tề Nguyên lão đạo lắc đầu, truyền âm đáp: "Sau khi vi sư nhập môn, có gặp qua vị thượng nhân này đến Tiểu Quỳnh Phong chúng ta, mỗi lần tới đều mang theo Tửu Cửu sư muội khi đó cũng vừa nhập môn. Đúng thật là không biết, sư phụ và Vong Tình thượng nhân còn có loại quan hệ không ai hay như thế này…Ừm! Trách không được, vi sư một mực chưa thể độ kiếp thành tiên, nhưng Tiểu Quỳnh Phong chúng ta ngàn năm qua vẫn chưa từng bị hạ hạn ngạch trong môn. Nguyên lai còn có tồn tại tầng quan hệ này."

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng không biết nên nói sư phụ vô tâm quá mức hay là môn phong của bọn hắn quá phức tạp.

Điều này cũng làm cho Lý Trường Thọ hiểu ra, vì sao Tửu Cửu sư thúc lại quen biết cùng với sư phụ. Sau khi Lý Trường Thọ nhập môn, Tửu Cửu sư thúc vẫn thường lui tới Tiểu Quỳnh Phong thăm viếng.

Hơn nữa trong lần đầu mình đi ra ngoài, lúc đi Bắc Châu lịch luyện kia, Tửu Cửu sư thúc có chiếu cố phá lệ đối với mình.

Thì ra nguyên nhân là từ đây.

Biết được sự thật là không phải bởi vì khí chất và nhan sắc của mình, từ đầu dẫn tới sự chú ý của tiểu sư thúc, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức...an ổn không ít.

Linh Nga bưng trà đi vào trong phòng, sau khi dâng trà lại khéo léo lui trở về...

Lại nghe Giang Lâm Nhi nói: "Sau này lúc ta không ở trong núi, nếu như ngươi còn nhớ giao tình năm đó, vậy giúp ta để ý Tiểu Quỳnh nhất mạch, chớ có lại để cho Tiên Lâm Phong kia khi dễ."

"Ừm, ta đáp ứng với ngươi! Vật này, ngươi dùng để phòng thân đi." Vong Tình thượng nhân vừa gật đầu vừa lấy trong tay áo ra một cái bảo nang giống như Lý Trường Thọ đã từng nhìn thấy một lần.

Ấy, đây không phải là món Linh Bảo lần trước, lúc mình phải luận bàn cùng với Ngao Ất tại Bách Phàm Điện, Tửu Ô sư bá cấp cho mình sao?

Linh Bảo quý như vậy cũng đều trực tiếp lấy ra đưa tặng, giao tình của hai người này tất nhiên không nhẹ.

Cho Linh Bảo xong, Vong Tình thượng nhân liền đứng dậy, chắp tay vái chào Giang Lâm Nhi.

Giang Lâm Nhi cũng vái chào đối với Vong Tình thượng nhân, hai người nhìn nhau, nhưng cũng không có nhiều lời...

Vong Tình thượng nhân quay người đi ra cửa, bước chậm rãi về phía trước. Thấy phía sau không có lời nào nói thêm, Vong Tình đạp chân lên mây, chắp tay bay về hướng Phá Thiên Phong.

Lúc này Giang Lâm Nhi mới đuổi theo ra ngoài nhà tranh, nhìn chăm chú lên bóng lưng đi xa kia rồi bần thần đứng trong gió đêm, lặng lẽ hồi lâu.

Thế là, một tiếng tiêu nghẹn ngào, như khóc như than văng vẳng vang lên...

Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn Linh Nga bên cạnh lại bắt đầu thực hiện bối cảnh âm nhạc làm nền. Tiểu sư muội lập tức dừng thổi tiêu, chột dạ hỏi: "Sai cảm xúc à? Đổi sang nhạc vui vẻ chút hay sao sư huynh?"

Linh Nga ngẫm nghĩ rồi móc trong tay áo ra hai cái trống nhỏ, trưng cầu ý kiến sư huynh trong nháy mắt.

Lý Trường Thọ lập tức dùng tay ôm trán, nói một câu được rồi được rồi.

Trước cửa nhà tranh, ống tay áo Giang Lâm Nhi phất phơ, phía trước đã không còn thấy hình bóng Vong Tình thượng nhân. Nàng thấp giọng mắng: "Tên đầu đất!"

Sau đó nàng quay người về trong nhà tranh, tiếp tục thu dọn hành lý để sáng mai rời đi…

…

Trước khi Giang Lâm Nhi đi, sợ Tề Nguyên khóc sướt mướt, trực tiếp dùng Định Thân Thuật nhốt Tề Nguyên lão đạo trong nhà tranh, chỉ để Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga đưa tiễn.

Tiếp theo, nàng phải đi về chỗ mình cư ngụ trong ba ngàn thế giới, kéo thêm mấy bằng hữu đi qua địa phủ tìm người quen thương lượng, điều tra lưu lạc của hồn phách đại đồ đệ Hoàn Giang Vũ.

Giang Lâm Nhi nói: "Sư phụ của các ngươi đã làm phiền hai người các ngươi hao tâm tổn trí...được rồi, trở về đi. Chớ có bày ra thái độ thương cảm, bản sư tổ lần này cũng đã nhận không ít chiếu cố từ hai người các ngươi, điểm này thật đáng xấu hổ."

Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga bèn nhìn nhau cười, chắp tay vái chào Giang Lâm Nhi.

Linh Nga nói: "Sư tổ trên đường bảo trọng."

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư tổ không có việc gì thì cũng phải nhờ người ta gửi một phong thư trở về Tiểu Quỳnh Phong."

"Được, các ngươi về..."

"Chậm đã."

Chợt nghe bên trong sơn môn truyền đến một tiếng gọi.

Hai vị lão đại gia thủ hộ sơn môn lập tức căng thẳng tinh thần, đạo thân ảnh từ nơi xa còn chưa bay tới gần thì cả hai đã vội vàng kéo mở đại trận hộ sơn.

Người đến chính là trưởng lão Đan Đỉnh Phong, Vạn Lâm Quân!

Lý Trường Thọ tự nhiên không hề tỏ ra kinh ngạc, trước đây hắn đã phát hiện ra động tĩnh của lão gia tử này.

Linh Nga thì đứng tựa ở bên cạnh người sư huynh mình, cũng không thiếu cảm giác an toàn.

Nhưng vào giờ phút này trên trán Giang Lâm Nhi đã rịn ra mồ hôi lạnh. Nàng nhìn chăm chú vào đạo thân ảnh bay tới từ nơi xa, vô thức chợt khẩn trương lên, khí cơ toàn thân nội liễm, nguyên thần giống như sợi dây cung bị kéo căng, không tự giác còn nuốt một ngụm nước bọt...

Vạn trưởng lão bay đến phụ cận, nhìn Giang Lâm Nhi lộ ra một nụ "cười lạnh".

Giang Lâm Nhi như rơi xuống hầm băng, không chịu được rùng mình run rẩy, xém chút thì đã...trực tiếp chạy.

Cũng may, Lý Trường Thọ kịp thời ở bên chắp tay vái chào rồi nhanh nhảu nói lớn: "Bái kiến trưởng lão."

"Ừm: " Vạn Lâm Quân trưởng lão nhíu mày, vẫn chưa có hành động gì khác.

Lý Trường Thọ truyền âm cho Giang Lâm Nhi nói: "Ta đi xin cho sư tổ chút đan dược, ngài cứ ở đây chứ đừng có chạy!"

Không cần Lý Trường Thọ mở miệng, Vạn Lâm Quân trực tiếp cầm hai cái bảo nang đưa cho Lý Trường Thọ

"Cho sư tổ ngươi phòng thân."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đa tạ trưởng lão quan tâm."

Vạn Lâm Quân trưởng lão lại nói: "Ngày mai ta lại khai lò luyện chế...Đan dược như vậy, ba tháng sau ngươi đến gặp ta một chuyến."

"Vâng, ba tháng sau đệ tử liền đi bái kiến."

Vạn Lâm Quân trưởng lão liếc Lý Trường Thọ rồi nở nụ cười "hiền hậu" sau đó quay người trở về sơn môn.

Lão gia tử này vừa đi, Giang Lâm Nhi thở ra một hơi, toàn thân bất tri bất giác ướt đẫm mồ hôi…

"Vị Vạn trưởng lão này đúng thật là lợi hại."

"Sư tổ!" Lý Trường Thọ đưa hai cái bảo nang qua: "Nhớ dùng tốt những đan dược này, đừng gây tăng thêm nhân quả cho Vạn trưởng lão."

"Đây là..." Giang Lâm Nhi chớp mắt mấy cái, tiếp nhận bảo nang xem xét một phen, mặt mày lập tức mừng rỡ như nhặt được chí bảo.

Độc Đan do Vạn trưởng lão luyện chế!

Lập tức, Giang Lâm Nhi cũng không dám chậm trễ thêm, trước khi đi quay nhìn chăm chú Lý Trường Thọ một hồi, lắc đầu rồi lại gật gật đầu, tỏ vẻ cao thâm mạt trắc.

Nàng chọn tuyến đường đi về hướng Đông Hải, chạy tới phía đông tìm Thiên Nhai Hải Giác.

Hồng Hoang thiên địa tại thời Viễn Cổ vốn là vô biên vô hạn, sau đại chiến ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, thiên địa vỡ nát, Hồng Hoang thiên địa chỉ còn lại Ngũ Đại Bộ Châu.

Mà những mảnh vỡ bị đánh nát rải rác xung quanh Hồng

Hoang thiên địa, đã diễn biến thành ba ngàn thế giới.

Ba ngàn thế giới – Ba là một chữ tượng trưng, ba ngàn ý nghĩa là vô tận.

Đại chiến Vu Yêu tại Thượng Cổ đánh tới trung hậu kỳ, Yêu Sư Côn Bằng âm thầm châm ngòi hai vị Tổ Vu - "Hung Bạo" thủy chi - Tổ Vu Cộng Công, và "Cuồng Bạo" hỏa chi - Tổ Vu Chúc Dung.

Hai "bạo" gặp nhau, đánh đến mức Bất Chu Sơn ngã sập. Trụ trời sụp đổ dẫn đến chuyện Thiên Hà Chi Thủy rót vào nhân gian, thiên địa muốn quy về hỗn độn một lần nữa.

Tiếp theo nhờ có Nữ Oa Bổ Thiên, Bắc Câu Lô Châu Huyền Quy gặp nạn, Thánh Nhân chặt bốn cái chân to của Huyền Quy chống trời lên, tạo thành thiên địa như hôm nay.

Sau đó, Đạo Tổ và sáu vị Thánh Nhân xuất thủ, dùng vô thượng thần thông bao phủ Hồng Hoang thiên địa, cũng bảo vệ bốn cái trụ trời.

Vì không muốn cắt đứt liên hệ giữa Ngũ Đại Bộ Châu và ba ngàn thế giới, Đạo Tổ ở phụ cận bốn cái cột trụ trời lưu lại lối ra vào Ngũ Châu chi địa. Đây chính là lý do hình thành "Thiên Nhai Hải Giác" bốn phía.

Dần dần, Thiên Nhai Hải Giác bốn phía này bởi vì Luyện Khí Sĩ lui tới, kỳ quan cảnh đẹp nhiều không kể xiết, từ đó cũng riêng phần mình hình thành thánh địa tu tiên cho tán tu…

Giang Lâm Nhi xuất phát từ Độ Tiên Môn, tiềm hành biệt tích đi một ngày một đêm, đến Thiên Nhai Hải Giác phía đông Đông Hải.

Nhìn từ xa xa, một tòa thành lớn liên miên nối nhau, mấy chỗ tiên đảo nổi bồng bềnh giữa không trung.

Lúc Giang Lâm Nhi đến nơi đây, mặt trời đã lặn về phía tây. Trên mặt biển kim quang lấp lánh, phía tây chỉ còn lại vài ánh mặt trời le lói, phía đông đã có sao trời xuất hiện…

Một cột mây vô cùng to lớn đứng sừng sững ở giữa thiên địa, phía trên không biết cao bao nhiêu, trong tầm mắt không biết rộng bao nhiêu.

Suốt đoạn đường đi, Giang Lâm Nhi đều hoài niệm về hành trình trở lại sơn môn lần này.

Hai đồ nhi gặp tai hoạ, nhưng cũng may hồn phách lão đại đã được đầu thai chuyển kiếp, kế tiếp nàng còn có hi vọng tìm được tung tích của lão đại, còn lão nhị dù hóa thành Trọc Tiên nhưng thọ nguyên cũng là có.

Thứ làm cho Giang Lâm Nhi nhìn không thấu, chính là cảnh giới của đồ tôn Lý Trường Thọ.

Rõ ràng, nàng có thể nhìn thấu tu vi của vị đệ tử này, cũng có thể tiếp nhận đệ tử này có thiên phú hơn người tại đan đạo và trận pháp.

Nhưng dựa vào bản lĩnh và nhạy bén nhìn người nhiều năm phiêu bạt lần mò bên ngoài của Giang Lâm Nhi, nàng luôn cảm thấy, vị đệ tử nàng chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấu này, ngược lại là như vực sâu không thấy đáy.

Nhất cử nhất động nàng ở trong núi dường như cũng dưới sự giám sát của người này. Thậm chí trong lúc lơ đãng, sự tình nào đó mình muốn làm đều đã được người này an bài tốt.

Càng có...

Tiên thức của Giang Lâm Nhi quét mắt nhìn "Thu hoạch" lần này.

Tên đầu đất khô khốc Vong Tình kia cho một món Linh Bảo, cầm trong tay có thể tăng lên không ít chiến lực.

Trong môn cho một chút ngợi khen, có thể bỏ qua không tính.

Lý Trường Thọ cho Tiên Đan, giá trị nổi bật.

Mà Vạn Lâm Quân trưởng lão bởi vì tầng quan hệ với Lý Trường Thọ, Độc Đan ban thưởng còn trân quý hơn so với món Linh Bảo kia...

"Đây rốt cuộc là một đồ tôn như thế nào?" Trong đáy lòng Giang Lâm Nhi nhẹ nhàng thở dài, không nhịn được rên rỉ hai tiếng, cảm thấy đau đầu.

Nhưng nàng biết, đồ tôn này là cơ duyên của lão nhị nhà mình. Bản thân mình sau này cũng không cần lo lắng nhiều cho lão Nhị, mình chỉ cần nhanh chóng tìm được chuyển thế thân của lão đại mới là đúng lý.

Giang Lâm Nhi lách qua thành lớn nơi đây, chạy tới lối ra thiên địa đại trận. Tại một chỗ tiên đảo, nàng đi ngang qua một chỗ bia đá viết bốn chữ "Thiên Nhai Hải Giác", liền định hóa thành hồng quang bay vụt về nơi tinh không xa kia…

"Đạo hữu, chậm đã!"

Giang Lâm Nhi dừng bước, lập tức bày ra bộ dáng cảnh giác.

Trên mặt biển có ba đạo thân ảnh bay nhanh đến, hai lão giả đầu rồng ở hai bên trái phải dùng khí tức khóa chặt trên người nàng, khiến cho sắc mặt Giang Lâm Nhi trở nên trắng bệch.

Uy áp như vậy, đúng là Kim Tiên!

Hai vị lão giả đầu rồng nghiêng người tránh ra, một vị thiếu niên Long Tộc khuôn mặt thanh tú cất bước đi về phía trước, chính là Ngao Ất.

Ngao Ất dùng hai mắt dò xét Giang Lâm Nhi, ngược lại là không có cảm giác gì đối với khuôn mặt của nàng. Đợi khi nhìn thấy bộ dáng như Giáo Chủ ca ca nhà mình miêu tả"Thân mang bản giáp, ngực phẳng như bức tường", hai mắt y lập tức tỏa sáng, mở miệng nói: "Đạo hữu chính là sư tổ của Lý Trường Thọ Độ Tiên Môn?"

Giang Lâm Nhi khẽ giật mình, lơ ngơ, nhưng biết tình thế bản thân lúc này, chạy trốn đào mệnh đã là không thể...

Nàng trầm giọng nói: "Không sai, các ngươi là người phương nào?"

"Hai vị trưởng lão xin thu lại uy áp." Ngao Ất cười cười chắp tay vái chào, nói tiếp: "Long Cung Đông Hải Ngao Ất, bái kiến tiền bối."

Lão giả đầu rồng ở bên cạnh bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền quay qua Ngao Ất gật đầu nhẹ xác minh.

Giang Lâm Nhi cau mày nói: "Xin hỏi tôn giá..."

Ngao Ất cười đáp: "Tiền bối không cần khẩn trương, ta chỉ là được Trường Thọ huynh nhờ gửi, chờ ở chỗ này đưa cho tiền bối một phong thư."

Nói xong, một vị lão giả đầu rồng phất tay đưa một khối ngọc giản qua cho Giang Lâm Nhi.

Ngao Ất lại nói: "Ngoài ra còn có một chút lễ vật, xin tiền bối vui vẻ nhận."

Một vị lão giả đầu rồng khác lại lấy ra một túi pháp khí trữ vật, dùng tiên lực đưa đến tay Giang Lâm Nhi.

Sau đó, Ngao Ất vái chào, nói: "Việc của ta đã xong, bây giờ xin cáo từ cùng tiền bối. Bên trong pháp khí trữ vật kia có một tấm lệnh bài của ta, nếu như tiền bối ngao du ba ngàn thế giới, lúc gặp khó xử, xin mời cầm lệnh bài này tìm chỗ Long Tộc chúng ta trú binh, có thể mượn để điều động ba ngàn binh mã. Tiền bối là sư tổ của Trường Thọ huynh, chính là…trưởng bối của Ngao Ất ta, xin tiền bối đừng chối từ, nhất định phải nhận lấy."

Nói xong, Ngao Ất lại chắp tay vái chào, tiêu sái quay người, cùng với hai vị lão Long cưỡi mây bay về hướng tây.

Giang Lâm Nhi lập tức kịp phản ứng...

Nàng nhìn qua trái phải, sau đó thân hình cấp tốc rời khỏi tòa tiên đảo này, ẩn vào tinh không bên ngoài thiên địa.

Trốn trốn tránh tránh một trận, Giang Lâm Nhi cuối cùng mới xác định mình vẫn chưa bị người khác để mắt tới. Lúc này nàng mới luyện hóa pháp khí trữ vật kia rồi nhìn vào bên trong.

Bảo vật trong túi phát ra có một chút chói mắt…

Giang Lâm Nhi chỉ cảm thấy đạo tâm run rẩy, trong đáy lòng thốt lên hai câu chửi tục của Nhân Giáo…

Đồng thời, nàng cũng nhìn thấy mặt lệnh bài kim quang lóng lánh kia...

Ngạo Long Lệnh Long Cung Đông Hải!

"Lão nhị đến cùng đã thu trúng cái đồ đệ gì..."

Giang Lâm Nhi vẫn còn hơi choáng váng trước đống của cải quà cáp trong túi trữ vật. Ngón tay nàng run rẩy mấy lần cầm ngọc giản kia nhìn, bên trong chỉ có mấy câu ít ỏi.

Giang Lâm Nhi đọc một trận, trong mấy câu kia tràn ngập hai chữ [bảo mật], trong đáy lòng nàng nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

...

Ngao Ất tiễn biệt với Giang Lâm Nhi, cưỡi mây mỉm cười đi về.

Lý Trường Thọ chỉ bảo y đến đưa lá thư kia, Ngao Ất lại là tự tác chủ trương, thêm một chút quà cáp hàng lậu.

Giống như Thiên Đình không bao giờ thiếu công đức, Long Cung nhà y cũng không bao giờ thiếu bảo vật.

Chút đồ vật hiếu kính sư tổ của Giáo Chủ ca ca kia...cũng chỉ là tiền tiêu vặt của Nhị thái tử thôi.

Ngao Ất đang cao hứng, trong đáy lòng chợt có một chút cảm ứng, dường như là tượng thần của mình đang bị kêu gọi.

"Hai vị trưởng lão..."

Lập tức, Ngao Ất để trưởng lão giúp mình tiếp tục bay về phía trước, tâm thần thì chuyển đến một tượng thần của mình ở trong gian miếu nhỏ.

Mà lúc này, một sợi thần niệm của Lý Trường Thọ truyền đến, nói với Ngao Ất:

"Nhìn ra cửa miếu, nữ tử kia."

Ngao Ất run lên, thông qua tượng thần "nhìn" xem…

Chương 147. Ta có hẹn với Hải Thần

Nữ tử đứng ngoài miếu kia, nhìn sơ qua lần đầu tiên thì dường như nàng là một phàm nhân. Nàng mặc một cái váy dài vải thô màu lam nhạt trên người, tư thái cũng có vẻ phổ thông, không giống dáng vẻ thướt tha mềm mại, mình hạc sương mai của đa số nữ Luyện Khí Sĩ.

Nhưng mặc dù nàng che dấu như thế nào…

Xung quanh người nàng, một sợi đạo vận tối nghĩa huyền diệu đã tố cáo thân phận cao thủ của nàng.

Đây chính là điển hình của ngụy trang thất bại…

Cũng có thể là một loại ngụy trang càng cao minh hơn: "ngươi cho rằng đã khám phá ra ta ngụy trang, nhưng thực tế chỉ là một lớp ngụy trang phía ngoài…"

Trước đây, sau khi Lý Trường Thọ đưa tiễn tiểu sư tổ, hắn trở về sơn môn căn dặn sư muội vài câu rồi đi vào mật thất dưới đất. Hắn tiếp tục luyện chế trận cơ, đồng thời nghiên cứu biện pháp cải tiến thần thông Đạo Nhân Giấy.

Vừa qua một ngày, Lý Trường Thọ sinh lòng cảm ứng, cảm thấy có việc phát sinh ở chỗ miếu Hải Thần Nam Hải này, cho nên hắn chuyển tâm thần đến trong tòa miếu nhỏ này.

Mấy năm này, Hải Thần Giáo chính là thời buổi rối loạn, một khi Lý Trường Thọ đã quyết định chủ động cầm lấy phần nhân quả này, hắn cũng không phàn nàn gì nhiều với những chuyện ấy…

Hậu trường có đùi to, không cần lo lắng!

Nhưng khiến cho Lý Trường Thọ kỳ quái là, lần cảm ứng này của mình không thể phân định được là tốt hay xấu.

Không có điềm dữ, cũng chẳng có điềm lành.

Dường như là nửa tốt nửa xấu, chuyện tốt chuyện xấu đồng thời kéo đến thăm nhà…

Thần niệm của Lý Trường Thọ giáng lâm chỗ miếu nhỏ này, lập tức phát hiện ra "nữ tử" bên ngoài miếu kia đang không ngừng bồi hồi. Hắn cảm nhận được đạo vận trên người đối phương, kết luận người này tuyệt đối không phải là Kim Tiên phổ thông.

Lý Trường Thọ ngay lập tức liền nghĩ đến Tây Phương Giáo. Mà đối phương lại dám trực tiếp hiện thân, nên sẽ không phải là những "lưỡi dao" âm hiểm kia của Tây Phương Giáo. Kẻ này có lẽ là cao thủ có danh vọng.

Lại theo thôi diễn của Lý Trường Thọ, lúc này cũng nên có cao thủ Tây Phương Giáo tìm tới cửa, bàn luận chuyện Long Tộc cùng với hắn …

Nếu là đệ tử Phương tây Thánh Nhân?

Đây là người nào?

Vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ triệu hồi tâm thần Ngao Ất cùng đi qua.

Vì không để cho Long Tộc có bất kỳ không gian nghi ngờ nào, sau này Lý Trường Thọ gặp mặt bất kỳ người nào của Tây Phương Giáo, đều sẽ kéo Ngao Ất "đến đây".

"Giáo Chủ, người kia là ai?" Ngao Ất dùng thần niệm giao lưu hỏi ý.

"Ta cũng không biết." Lý Trường Thọ nói: "Nhưng tám thành không phải người phía đông tới. Trước đây, có một vị cao nhân truyền thụ cho ta một môn thần thông, ta chế tạo ra một cỗ hóa thân đơn giản. Hôm nay trước hết ta dùng cỗ hóa thân này ở nơi đây, đi ra gặp mặt với nàng kia, tìm hiểu đôi chút sâu cạn của nàng. Ất huynh, ngươi ở bên cạnh nhìn, nếu như hóa thân của ta gặp bất trắc, ngươi liền kịp thời thông tri cao thủ Long Tộc đến đây ứng đối."

Ngao Ất lập tức đáp ứng: "Giáo Chủ cẩn thận."

Lý Trường Thọ trầm ngâm giây lát, không vội trả lời, thần niệm của hắn chậm rãi lui về hơn phân nửa.

Dường như là phát giác được chủ thần tượng trong miếu, thần niệm chuẩn bị rút đi. Nữ tử ngoài cửa kia lập tức phóng về phía trước mấy bước, xông vào cửa miếu Hải Thần.

Nàng cấp tốc đi vào, thoáng có một chút sốt ruột, nhìn tượng thần hô lên một câu bằng "giọng nữ thô cuồng" vô cùng chính khí: "Kìa...Hải Thần xin mời dừng bước! Bần...tiểu phụ nhân có việc muốn nhờ!"

Lý Trường Thọ: "..."

Vị Đại Tiên này đến cùng là làm được như thế nào, một câu có thể để lộ ra nhiều tình báo như vậy?

Không đúng, loại xác nhận "cao thủ trong cao thủ", cố ý để lộ trăm ngàn chỗ hở như thế, ngược lại là khiến cho mình giảm bớt tinh thần cảnh giác…

Chuyện này chỉ có thể nói…đạo hữu…khó tránh khỏi có một chút coi thường Lý Trường Thọ ta rồi!

Lai lịch của nữ tử này không rõ nhưng đạo vận dọa người, hoặc là một kẻ có khả năng ngụy trang cực kém cỏi, hoặc chính là hạng người tâm cơ thâm trầm.

Theo nguyên tắc của Lý Trường Thọ, xưa nay hắn ưu tiên cân nhắc khả năng xấu nhất...

"Chỉ sợ là một nhân vật khó chơi."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hạ quyết tâm, duy trì một sợi thần niệm bên trên tượng thần của mình. Đồng thời triệu hồi cỗ Đạo Nhân Giấy mà hắn đã xác định sau này dùng làm hình tượng Hải Thần, cưỡi mây chạy đến từ phụ cận An Thủy Thành.

Hình tượng của Đạo Nhân Giấy kia chính là một lão giả gầy gò hiền hòa, thường xuyên gặp nhau cùng với Đông Mộc Công.

Nữ tử này bước nhanh đến trước chủ thần tượng. Trong miếu, người coi miếu và mấy vị khách hành hương vào giờ phút này đều có một chút hiếu kỳ đánh giá nàng...

Những ánh mắt phàm nhân xung quanh này khiến nàng có vẻ khó chịu.

"Cầu người quả nhiên là bị tội!"

Trong đáy lòng nàng than thầm một tiếng, nhíu mày nhìn tượng Hải Thần rồi ra dáng chắp tay một cái, lại trầm ngâm hồi lâu.

Ngọc tượng bên cạnh ngược lại là nhìn quen mắt, nhưng trước khi nàng đến đã nghe ngóng, đây chỉ là một vị hộ pháp thôi. Nàng muốn tìm tự nhiên là chính chủ của Hải Thần Giáo này.

Do dự một hồi, cuối cùng nàng mở miệng, dùng một loại giọng điệu tràn ngập không chắc chắn, hỏi một tiếng: "Chuyện này…Hải Thần đại nhân, có thể hiện thân gặp mặt hay không?"

Khục khục vài tiếng, khách hành hương đang dâng hương ở bên cạnh lập tức phì cười ra tiếng.

Ngao Ất đang bí mật quan sát, vào giờ phút này cũng bị đại tỷ Tây Phương Giáo "hiềm nghi" này làm cho ngơ ngác.

Nếu đổi lại thành bản thân Ngao Ất năm đó lúc vừa đi Kim Ngao Đảo bái sư, lúc này y tất nhiên đã gây ra chút động tĩnh, hiện thân đối chất trực tiếp cùng với người này, căn bản không biết sợ hãi là gì.

Nhưng Ngao Ất bây giờ đã không phải là kẻ lỗ mãng năm kia.

Y học xong phân tích nhân quả, học xong kiên nhẫn ẩn núp, bí mật quan sát...

Lão coi miếu mặc áo vải dài màu lam hướng về nữ nhân phía trước, chắp tay một cái, cười nói: "Vị tiểu nương tử này, không thể thất lễ trước mặt Hải Thần như vậy. Nếu như ngươi muốn mời Hải Thần hiển linh, tối thiểu nhất phải dâng hương quỳ lạy, nói không chừng Hải Thần sẽ báo mộng cho ngươi."

Nữ nhân này nhướng mày: "Như thế làm sao được?"

Người coi miếu cũng cau mày nói: "Như thế làm sao không được?"

"Thôi, thôi, không hỏi không hỏi, ta không chấp nhặt cùng với phàm nhân như ngươi!"

Nữ tử này có một chút mất hứng khoát khoát tay, quay người đi về phía cửa miếu, dáng đi lại rất có vẻ long hành hổ bộ!

Ngao Ất âm thầm cau mày. Y đột nhiên phát giác được, tia đạo vận mà nữ tử này quên che giấu…hình như khá quen thuộc!

Đúng vào lúc này, Đạo Nhân Giấy đã bay đến nơi đây, từ trên không trung nhìn nữ tử phía dưới, truyền âm nói: "Đạo hữu có phải muốn tìm bần đạo?"

Lý Trường Thọ nhìn thấy nàng muốn đi, phản ứng đầu tiên của hắn là để mặc nàng tùy ý rời khỏi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nhưng đối phương đã hiện thân tất có toan tính mưu kế, mình nếu bỏ mặc nàng rời đi, trong đáy lòng cũng không thể an ổn...

Cho nên, hắn quyết định trực tiếp lên tiếng giữ người.

Nữ tử phía dưới ngẩng đầu nhìn lên, vốn cho rằng lão giả trên không trung chỉ là cưỡi mây đi ngang qua, sau khi nghe lời truyền âm thì mới tập trung nhìn kỹ.

Hóa thân?

Nàng nhìn chung quanh, đang định nói chuyện thì Đạo Nhân Giấy ở phía trên đã hạ mây rơi xuống.

Mấy vị khách hành hương lập tức sợ hãi thán phục vây lấy xung quanh, thấy thần tiên thật sự xuất hiện thì tất cả đều chân tay luống cuống.

Lý Trường Thọ lấy trong ống tay áo ra một tấm lệnh bài gỗ, đưa về hướng lão giả coi miếu khiến cho lão kia tinh thần chấn động.

Đạo Nhân Giấy này cười nói: "Mời những giáo chúng này tránh lui, đóng cửa miếu lại, ngươi thì ra đứng chờ ngoài cửa miếu."

"Tiểu nhân tuân mệnh!"

Người coi miếu cúi đầu đáp ứng, nghe theo lời mà đuổi mấy vị khách hành hương ra ngoài miếu, sau đó đóng chặt cửa gỗ lại.

Lý Trường Thọ phất tay điểm ra một tầng kết giới, lúc này hắn mới quay người, vái chào đối với "nữ tử" kì quái này.

Lý Trường Thọ nói: "Làm cho đạo hữu chê cười rồi. Xin mời vào trong điện nói chuyện."

"Nữ tử" kia vô thức khoanh tay, ưỡn ngực ngẩng đầu theo thói quen…

Nhưng nàng nhanh chóng phát hiện ra trạng thái của mình lúc này không ổn, hai tay lập tức vụng về thừa thãi không biết để đâu.

Trong lòng Lý Trường Thọ vẫn không dám chủ quan. Hắn âm thầm tỉnh táo, cùng với nữ tử này một trước một sau đi vào trong điện. Cả hai dừng lại trước tượng Hải Thần, cố ý đứng ngay trước mặt Ngao Ất để trò chuyện với nhau.

...

"Nữ tử" âm thầm bấm ngón tay suy tính, nhưng nàng căn bản suy tính không ra chút tin tức gì về cỗ hóa thân trước mắt này.

Lý Trường Thọ mở miệng trước, dùng giọng nói hiền hòa với ngữ điệu chậm rãi, cười nói: "Bần đạo chính là Hải Thần nơi này, đây chỉ là một cỗ hóa thân của bần đạo. Đạo hữu nói thẳng muốn gặp nhau cùng với bần đạo, không biết có chuyện gì không?"

Trong ánh mắt Lý Trường Thọ mang theo nét đề phòng vừa phải, lại có một chút thái độ "Ta đây bất quá chỉ là cỗ hóa thân, cũng không sợ ngươi tập kích".

Kỹ xảo ngụy trang thượng thừa.

Liền nghe nữ tử kia nói: "Ngươi đây là hóa thân, bần đạo đây cũng là thân hình khuôn mặt giả, chúng ta coi như hòa nhau. Không bằng ngươi mang chân thân ra, ta cũng khôi phục gương mặt thật, như thế nào?"

Lý Trường Thọ nghe nói lời ấy, trong đáy lòng thầm khen một câu "Cao minh".

Đối phương nhìn như chỉ là thuận miệng nói vài lời, lại là giấu giếm nét sắc bén trong câu nói, chỉ hai ba câu liền điểm đến chỗ yếu hại.

Mặc dù, cũng không loại trừ khả năng đối phương là một kẻ "thẳng tính thật thà".

Nhưng loại tu vi này, loại đạo vận này, tại loại hoàn cảnh Hồng Hoang này...

Lý Trường Thọ thà rằng tin tưởng, Tam Thanh lão gia không hợp là bởi vì xảy ra tranh chấp khi chơi Đấu Đại Thần, còn hơn là tin tưởng lời nói của người kia chỉ có một tầng ý tứ bên ngoài.

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Đạo hữu nói đùa, nếu chân dung của ta dễ dàng mang ra gặp người khác, thì cần gì phải để tượng thần cũng đều mang khuôn mặt mơ hồ như thế?"

"Cũng đúng, là bần đạo thiếu cân nhắc."

"Đạo hữu không bằng biến thành thân hình nam tử." Lý Trường Thọ lại cười nói: "Giọng điệu, ngữ khí của đạo hữu quá khác biệt so với nữ tử, cũng khiến người ta có một chút không quen!"

"Chuyện này, ha ha ha, có chuyện này sao?"

"Nữ tử" kia xấu hổ cười cười, đứng dậy xoay người một cái. Quanh người tiên quang lấp lóe rồi nhanh chóng biến thành hình tượng một nam nhân với khuôn mặt uy nghiêm, dáng người cường tráng.

Khuôn mặt y vuông vức công chính, râu đen ba chòm, hai mắt hẹp dài thanh quang lấp lóe. Đây chính là điển hình của một nam tử "trời sinh chính phái".

Cỗ đạo vận huyền diệu kia vào giờ phút này đã trở nên rõ ràng hơn một chút.

Người này vuốt râu cười nói: "Đây đây! Bần đạo liền lấy chân thân gặp mặt, đạo hữu hẳn là nhận biết bần đạo?"

Trong lời nói của y còn mang theo vài phần cảm giác chờ mong.

Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày...

Chân thân?

Mở to mắt nói lời bịa đặt, biểu lộ lại tự nhiên như thế, Lý Trường Thọ hắn cam bái hạ phong, coi như trình độ của mình thua kém vậy!

Lý Trường Thọ cười nói: "Tha thứ bần đạo cô lậu quả văn, chuyện này, xác thực không biết chân thân đạo hữu."

"Ách, ngươi thật sự là không biết ta?" Người kia cau mày tỏ vẻ sửng sốt.

"Bần đạo ở lâu trong núi, không đi lại bên ngoài, nên đúng thật là không biết đạo hữu!"

"Hay! Như thế thì lại càng dễ!"

Người này vỗ hai tay vào nhau, ngửa đầu cười to tỏ vẻ rất là vui sướng. Y ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, ngữ điệu trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

"Ha ha ha! Không biết càng tốt, không biết bần đạo coi như là không mất mặt! Bần đạo hôm nay đến đây, thật ra là muốn tìm Hải Thần lãnh giáo một chút. Người làm thế nào mà có thể cấp tốc như vậy, phát triển Hải Thần Giáo từ lúc còn nhỏ bé sơ khai đến quy mô như bây giờ. Thực không dám giấu giếm, trong giáo của ta có không ít hảo hữu cũng đã lập rất nhiều Thần Giáo tại Ngũ Bộ

Châu, nhưng đều không ngóc đầu lên được. Mặc dù dùng sức mạnh tài bảo cưỡng ép lập ra, khách hành hương cũng chỉ rải rác, hương hỏa công đức kém xa kiểu đầy tràn như nơi này của ngươi. Ta hôm nay là thay mặt bọn họ đến hỏi, đạo hữu, có thể chỉ điểm cho chút ít bí quyết hay không? Bần đạo đương nhiên sẽ không tay trắng bắt giặc, nếu được đạo hữu đáp ứng chỉ điểm, ta tự có bảo vật quý giá dâng lên!"

Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày.

Mở miệng liền muốn điều tra bí quyết Hải Thần Giáo phát triển nhanh chóng như vậy?

Việc này kỳ thật cũng đơn giản, đầu tiên chính là phải có một đám Vu Nhân thần sứ tâm hồn tham tiền thể tráng như trâu, dùng cơ bắp đi thuyết phục phàm nhân gia nhập giáo phái.

Khi phát triển đến giai đoạn nhất định, lại để cho Viễn Cổ Long Tộc trộn vào một chân. Từ đó sử dụng hai thành rưỡi công đức lừa gạt Long Tộc toàn lực ủng hộ Thần Giáo phát triển, đưa mấy đầu Chân Long không ngừng hiển linh khắp nơi...

Tự nhiên, Lý Trường Thọ sẽ không nói ra những lời này, hắn quyết định chém gió với đối phương một hồi.

"Nếu nói đến bí quyết, kỳ thật chính là dùng chân tình đổi chân tình, ta dùng chân tình chăm lo cho giáo chúng, giáo chúng thực tình cung phụng hương hỏa."

Nghe thật hay...

"Dùng chân tình đổi chân tình?" Người này vuốt vuốt sợi râu, trầm ngâm một trận rồi lộ vẻ mặt đã hiểu ra điều gì đó, cảm khái nói: "Đạo hữu nói không sai, là bần đạo suy nghĩ nhiều. Bọn họ chỉ là muốn dùng Thần Giáo làm công cụ thu hoạch hương hỏa công đức, mà xem nhẹ việc che chở phàm nhân tín nhiệm mình."

Nói xong, người này đứng dậy chắp tay vái chào Lý Trường Thọ. Sau đó y lại lấy trong ngực ra một cái quạt xếp, nghiêm mặt nói:

"Chỉ là món đồ nhỏ, không đủ tỏ bày kính ý, đa tạ đạo hữu chỉ giáo."

Nói xong, y liền quay người dậm chân đi ra thần miếu, ngửa đầu cười to sảng khoái rồi cưỡi mây chậm rãi bay lên.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên hồ nghi nồng đậm. Hắn nhìn cái quạt xếp đang phát tán ra một chút linh quang, lại không biết có nên cầm lên hay không.

Chuyện này so với suy nghĩ của hắn, có một chút…không đúng lắm.

Đúng vào lúc này, Ngao Ất dùng thần niệm truyền âm cho chủ thần tượng: "Giáo Chủ, câu Cchân tình đổi chân tình thật sự khiến người khâm phục."

Lý Trường Thọ: "..."

Lời nói chém gió lừa gạt người ngoài, cuối cùng Nhị Giáo Chủ nhà mình lại tin răm rắp!

Lại nghe Ngao Ất vừa cười vừa buông tiếng thở phào: "Đối mặt với vị sư thúc này của ta, còn có thể thong dong ứng đối như thế, ta thật đúng không biết nên tán thưởng Giáo Chủ như thế nào!"

Lý Trường Thọ khẽ giật mình, dùng thần niệm truyền âm hỏi: "Người này là tiên nhân Tiệt Giáo? Y đến cùng là người phương nào?"

"Giáo Chủ ngươi thật sự không biết?" Ngao Ất buồn bực hỏi một câu.

"Tất nhiên, ta lừa ngươi làm gì."

Ngao Ất cười nói: "Đạo vận của y, thân hình, khuôn mặt, còn có cái kiểu tính nết này, ta chắc chắn là không nhận sai. Y là đại đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo chúng ta, một trong bát đại đệ tử của Giáo Chủ lão gia. Đây cũng coi như là vị đại năng thường lộ diện nhất trong giáo chúng ta, danh hào…Công Minh đạo nhân."

Lý Trường Thọ trợn trừng mắt, Đạo Nhân Giấy này liền quay người bay nhanh ra ngoài miếu, tiện tay nắm lấy cái quạt giấy kia vào tay.

Con bà…

Khục, không thể nói lời xấu xa thô tục…

Tên gia hỏa đóng vai nữ nhân tới trong miếu, đúng là Triệu Công Minh!

Nghĩa huynh của Tam Tiêu Nương Nương, một nhân vật mấu chốt trong Phong Thần, thực lực một mình liên tiếp đánh bại mấy vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo!

Món Linh Bảo này cũng không thể tùy tiện lấy…

Cái vụ lừa gạt này phải đi bổ cứu!

Cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ vội vàng đuổi theo ra ngoài, chốc lát đã là qua trăm dặm. Từ xa xa, hắn nhìn thấy bóng lưng của Triệu Công Minh, lập tức ở trên mây la lên: "Đạo hữu, xin mời lưu…Chờ một chút!"

Phía trước kia, Triệu Công Minh đang muốn quay người, Lý Trường Thọ bên này bỗng nhiên lại xuất hiện biến cố.

Một đạo lưu quang đột nhiên từ đằng xa bay vụt mà đến, hóa thành một đạo nhân lưng còng mặc áo vải rách lam lũ, tay cầm quải trượng, ngăn lại đường đi của Đạo Nhân Giấy.

Vị đạo nhân lưng còng này toàn thân khí tức vô cùng hiền hòa, mặt mỉm cười, khuôn mặt hết sức bình thường, lại cho người ta một loại cảm giác thân cận.

Hôm nay ở đây là có chuyện gì?

Sao lại có cao thủ liên tiếp xuất hiện?

Lý Trường Thọ lập tức dừng thân hình, ánh mắt tràn đầy đề phòng. Nơi chân trời xa, Triệu Công Minh kia cũng xoay người lại.

Đạo nhân lưng còng đột nhiên hiện thân, khóe mắt cũng quét về phía Triệu Công Minh, nhưng lại có vẻ không để ý nhiều lắm, chỉ trực diện Lý Trường Thọ, cười nói: "Bần đạo là Tam đệ tử của Linh Sơn Thánh Nhân, ở chỗ này chờ Hải Thần lâu vậy. Nếu như bần đạo suy tính không sai, Hải Thần và Tây Phương Giáo ta có…"

"Chậm đã!" Lý Trường Thọ hét lớn một tiếng, khiến cho đạo nhân lưng còng này cũng bị giật mình sững sờ.

Đúng vào lúc này, Triệu Công Minh bên kia cũng cưỡi mấy vội vàng chạy tới, mà tâm niệm của Lý Trường Thọ cấp tốc tính toán.

Cao thủ Tây Phương Giáo mà hắn suy đoán sẽ xuất hiện, thật sự đã xuất hiện!

Vào giờ phút này...

Một là hắn có một chút sợ Hồng Hoang chân ngôn "Ngươi và Tây Phương Giáo ta có duyên", hai là không muốn rơi vào vòng xoáy Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo…

Lý Trường Thọ quyết định thật nhanh.

Cỗ Đạo Nhân Giấy này hét lớn một tiếng, lập tức cắt đứt nhân quả tuần hoàn!

"Bần đạo chính là Luyện Khí Sĩ Đạo Môn, Huyền Môn Chân Diệu Tông! Làm sao lại có duyên với Tây Phương Giáo các ngươi? Đạo hữu đừng có nói bậy!"

Nói xong, các nơi quanh người Đạo Nhân Giấy này đột nhiên hiện ra từng sợi ánh lửa, nổ tung tan nát ngay trước mặt đạo nhân lưng còng và Triệu Công Minh!

"Ta lấy hóa thân giám Đạo Huyền, không liên quan cùng với Tây Phương Giáo!"

Cấm chế tự bạo chuẩn bị nhiều năm, cuối cùng cũng đã phát huy được tác dụng.

Chương 148. Triệu đại gia nghĩa bạc vân thiên

"Chuyện này...chuyện này?"

Lão đạo lưng còng áo rách kia đứng trên mây, thân là môn hạ đệ tử Thánh Nhân, cao thủ Hồng Hoang đương đại, trong lúc nhất thời lại có vẻ…

Lơ ngơ không kịp chuẩn bị!

Nổ tung rồi?

Không chỉ nổ tung, mà còn!

Trong nháy mắt, không cho hắn cơ hội để nói nửa câu, đã đốt cháy toàn thân từ trên xuống dưới!

Đây là con đường gì?

Mình mấy vạn năm không có đi lại bên ngoài, con đường Luyện Khí Sĩ Đạo Môn liền đã dã man dữ dội như thế rồi?

Lão không nói gì, chỉ nói một câu dạo đầu mà Tây Phương Giáo quen dùng: "Đạo hữu, ngươi có duyên cùng với Tây Phương Giáo ta, chúng ta có thể kết chút duyên phận."

Chuyện này không bình thường sao? Chuyện này có vấn đề sao?

Tại sao lại như vậy?

Làm sao liền trực tiếp tự bạo hóa thân?

Hẳn là sự tình Tây Phương Giáo bọn hắn châm ngòi Tam Giáo trong bóng tối đã bại lộ rồi?

Nhưng nếu như đã bại lộ, tất nhiên đã sớm xảy ra vấn đề, sao lại thế...

"Ha ha!"

Đạo nhân lưng còng còn đang tự mình hoài nghi, thình lình nghe phía sau truyền đến một tiếng cười lạnh lẽo.

Lúc này lão mới phát giác ra, bản thân mình đã bị một cỗ đạo vận quấn quanh. Trên trời dưới đất, thập phương bát diện, thiên địa càn khôn đều bị cỗ đạo vận kia phong tỏa kín mít.

Đạo nhân lưng còng này bình thường cũng có một chút cơ trí, tự kiềm chế tu vi, trước đây vẫn chưa để Tiên Triệu mỗ Tiệt Giáo nào đó vào mắt. Cho nên lúc nãy lão trực tiếp hiện thân ngăn cản hoá thân Hải Thần, đàm đạo chút ít sự tình.

Nhưng biến cố phát sinh!

Hải Thần tự bạo, tro cũng đều bay không còn một hạt, Triệu Công Minh dường như bởi vậy...mà nổi giận.

Chuyện này giống như một trận tính toán nhằm vào lão!

Lúc này, trong đáy lòng đạo nhân lưng còng nổi lên báo động mãnh liệt. Lão đột nhiên phát hiện ra mình dường như đã xem thường vị đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo kia...

Đạo nhân lưng còng xoay người, liền thấy Triệu Công Minh đã đến sát bên ngoài mười dặm.

Lúc này trên dưới toàn thân Triệu Công Minh còn quấn hai mươi bốn viên bảo châu màu lam nhạt, trong tay nắm chặt một thanh roi gỗ màu vàng. Thân hình vốn khôi ngô vạm vỡ tản ra một cỗ khí tức kinh người!

Hai mươi bốn khỏa bảo châu kia trực tiếp định trụ càn khôn quanh người đạo nhân lưng còng. Ý tứ muốn động thủ của Triệu Công Minh đã hết sức rõ ràng!

Trong đáy lòng đạo nhân lưng còng càng mơ mơ hồ hồ. Trong tay lão xuất hiện một bông hoa sen màu trắng, thân hình chậm rãi lui lại, âm thầm tìm kiếm phương pháp phá giải càn khôn phong cấm.

Đạo nhân lưng còng cất tiếng nghi hoặc: "Đạo hữu, cớ gì như thế?"

"Cớ gì như thế?" Sắc mặt của Triệu Công Minh vô cùng âm trầm, chòm râu rậm rạp không ngừng run rẩy, lạnh lùng nói: "Đạo hữu ở ngay trước mặt bần đạo, bức hiếp người trong Đạo Môn chúng ta như thế, có phải là không hề đặt Triệu Công Minh ta vào trong đáy mắt? Triệu Công Minh ta da mặt ít không có tiếng tăm, ngươi không cho ta chút mặt mũi thì cũng coi như thôi! Nhưng ngươi hành xử bức bách như thế, chính là chà đạp lên mặt mũi Đạo Môn chúng ta! Chà đạp da mặt Đạo Môn chính là chà đạp Tiệt Giáo nhà ta, chà lão sư ta, đạp luôn mặt mũi hai vị sư bá của ta! Ngươi nói cớ gì như thế! Ngươi còn định vừa làm đĩ vừa tỏ ra trinh tiết ngây thơ hay sao?"

Đạo nhân lưng còng nhướng mày, Đạo Môn dạo này làm sao đều trở nên điên dại điêu ngoa như thế?

Chuyện này còn có nói đạo lý hay không chứ?

"Đạo hữu, ngươi..."

Triệu Công Minh quát: "Nói ít thôi! Nhìn ta đánh đây!"

Triệu Công Minh lại hét lớn một tiếng, roi gỗ màu vàng trong tay quang mang nở rộ, hai mươi bốn khỏa Định Hải Thần Châu trực tiếp ẩn vào quanh người. Thân hình y hóa thành một chùm ánh đỏ, đảo mắt liền lướt qua càn khôn, xông phá bích chướng, xuất hiện ở trước mặt đạo nhân lưng còng!

Trong đáy lòng đạo nhân lưng còng kinh hãi!

Lão chỉ biết bình thường Triệu Công Minh dạo chơi cả ngày, là đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, lại không biết Triệu Công Minh lại có loại pháp bảo thần thông này. Mấy thứ đồ chơi của kẻ này lại lợi hại như thế!

Lập tức, quanh người đạo nhân lưng còng lấp lóe bảo quang!

Một đóa hoa sen nở rộ dưới chân lão, tầng tầng cánh hoa bao vây lấy thân hình đạo nhân lưng còng này.

Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, ánh vàng lấp lóe, roi gỗ đập mạnh xuống hoa sen, cánh hoa gần như bị xé nát bét!

Cũng may là càn khôn nơi đây đã bị hai mươi bốn khỏa Định Hải Thần Châu định trụ, nếu không chẳng biết sẽ có bao nhiêu sinh linh bị tác động đến...

Trên không khu vực sơn dã này, Triệu Công Minh vung roi vàng mãnh liệt đập tơi bời xuống hoa sen, trong miệng hùng hùng hổ hổ hô hào lời thô tục chuyên nghiệp của Tiệt Giáo.

Không bao lâu, Triệu Công Minh đã đập cho đóa hoa sen vỡ vụn rồi tiếp tục đè đạo nhân lưng còng xuống, dồn sức đánh một trận tưng bừng.

Thật là uy mãnh!

...

Mình gần đây là bị làm sao rồi?

Trong khi Triệu Công Minh đang hành hung lão đạo lưng còng kia…

Tại Tiểu Quỳnh Phong, trong mật thất dưới đất, Lý Trường Thọ ôm cái trán sắp nứt vỡ, phát ra vài tiếng rên.

Vừa rồi Đạo Nhân Giấy nổ quá nhanh, chính hắn cũng không kịp rút tâm thần trở về hoàn toàn.

Giống như kiếp trước chơi pháo dịp Tết, còn chưa kịp ném ra thì pháo trong tay đã nổ. Lần này Đạo Nhân Giấy tự bạo, tâm thần hắn cũng bị vạ lây xé rách đau đớn…

Bất quá, trước đây Lý Trường Thọ đã sớm có cân nhắc đến loại tình huống này. Hắn giờ chỉ bị đau đớn mà thôi, nguyên thần vẫn chưa bị tổn thương.

Đau đớn đến nhanh đi cũng nhanh, Lý Trường Thọ ngồi trong ghế bành, dùng một cỗ Đạo Nhân Giấy khác để quan sát trận đại chiến của hai vị cao thủ trên không trung từ xa.

Đây cũng chẳng phải đại chiến gì, hoàn toàn là một bên ra sức đánh, một bên nằm im chịu đánh…

Lý Trường Thọ hoàn toàn không vui, chuyện này cũng không có gì đáng để vui vẻ, chỉ là mình cơ trí vượt qua một kiếp nạn mà thôi.

Trong đáy lòng hắn không ngừng tính toán, nghĩ lại mình trong khoảng thời gian này, tâm tính xuất hiện biến hóa vi diệu.

Trong thời điểm một tháng này, hắn liên tiếp phạm hai sai lầm lớn.

Trước đây, lúc tiểu sư tổ về núi, Lý Trường Thọ tự cho rằng mình đã chuẩn bị đầy đủ rồi, nhưng cuối cùng lại xem nhẹ vấn đề cơ bản nhất là giới tính của sư tổ.

Chuyện này cũng may không có xảy ra đại loạn gì, tiếp đó Lý Trường Thọ cũng đã làm xong công đoạn kết thúc nhân quả.

Nhưng hôm nay, lúc Triệu Công Minh sắp rời đi, hắn rõ ràng đã suy tính ra mình bị cao thủ Tây Phương Giáo để mắt tới, nhưng cuối cùng lại trực tiếp nghênh ngang đuổi theo!

Nếu như không phải có một chút chuẩn bị hậu thủ, nói không chừng giờ này hắn đã bị Tây Phương Giáo siêu độ!

Lý Trường Thọ bị hù dọa một thân mồ hôi lạnh, nhắm mắt thở dài, cười khổ không thôi.

Mình mấy ngày nay sao lại trở nên chủ quan như thế, bỏ qua mất hai chữ trọng yếu nhất cuộc đời: Ổn thỏa!

Tự xét lại, nhất định phải tự xét lại.

Vị lão đạo lưng còng này đột nhiên xuất hiện, giống như lời cảnh tỉnh.

Lý Trường Thọ tự kiểm điểm lại, từ khi Đại Pháp Sư trở thành chỗ dựa cho mình, sầu lo ít đi rất nhiều, cho nên suy nghĩ tính toán cũng ít đi rất nhiều.

Đợi việc này chấm dứt, mình phải tiếp tục hoàn thiện "Ổn Tự Kinh", đồng thời...

..Nam nhân, phải hung ác đối với chính mình một chút!

Tự phạt đọc lại "Ổn Tự Kinh" ba ngàn lần!

Cấp tốc điều chỉnh tốt tâm tính, trong lòng Lý Trường Thọ dần dần trở nên tĩnh lặng, suy tư tiếp theo đây nên xử trí như thế nào mới có thể ổn thỏa.

Trong quãng thời gian ngắn ngủi Lý Trường Thọ tự vấn tâm tính của mình, Triệu Công Minh đã tranh thủ đè lão đạo lưng còng kia ra...đánh tới thổ huyết.

Triệu Công Minh vẫn chưa hạ sát thủ, chỉ là cầm roi gỗ quất một trận mãnh liệt. Hộ thể tiên quang của lão đạo kia chập chờn như ngọn nến sắp tắt, Linh Bảo hộ thân đã hư hỏng mất hai món.

Chờ khi lão đạo lưng còng không còn chút sức lực chống đỡ nữa, Triệu Công Minh mới chuyển hai mươi bốn khỏa Định Hải Thần Châu vẫn bay quanh mình, trực tiếp đến định trụ lão đạo kia.

Hai mươi bốn khỏa Định Hải Thần Châu này không thể coi thường, chính là Linh Bảo Tiên Thiên được Thông Thiên Giáo Chủ ban thưởng. Nó là một bộ phận của Hỗn Độn Châu lúc khai thiên tịch địa bị vỡ vụn biến thành, bản thân nó có lực lượng che lấp Tứ Hải, tự thành càn khôn.

Lúc này hai mươi bốn khỏa Định Hải Thần Châu trấn áp lão đạo lưng còng, khiến cho lão đạo vốn đã rất chật vật, giờ không còn cách nào động đậy dù chỉ một ngón tay.

Lão đạo lưng còng mặt mũi bầm dập, trán bị đánh chảy máu bê bết, toàn thân trên dưới tràn đầy vết thương, áo thủng lam lũ càng chồng chất lỗ thủng, dính đầy vết máu...

Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày cau mặt. Đầu tiên là hắn tính rõ ràng những ảnh hưởng của việc này đối với mình, lại lập tức suy tính làm thế nào hất cái nồi đen này ra một cách hoàn mỹ...

Lão đạo lưng còng này cũng không phải người mà hắn chọc nổi.

Cùng lúc đó, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng có một chút suy đoán.

Hẳn là Triệu Công Minh thật sự...

..Là người đơn thuần khờ dại?

Trước đây mình đối thoại với Triệu Công Minh hóa ra toàn mình tự biên tự diễn, nghĩ nhiều ra các tình huống phức tạp.

Không, Lý Trường Thọ vẫn cảm thấy vị đại đệ tử Tiệt Giáo này tuyệt đối không phải loại người chất phác đơn thuần.

Điểm ấy, từ trước khi Triệu Công Minh đã mở lời dẫn nhân quả tới trên da mặt chúng tam thánh Đạo Môn, như vậy cũng có thể thấy được kẻ này không đơn giản...

Đương nhiên cũng có thể là Triệu Công Minh cũng đơn giản là đang nghĩ như vậy!

Nếu đúng như thế thì vị đại lão này, cảm giác vinh dự tập thể, tinh thần đoàn kết giữ mặt mũi Đạo Môn quả thực hơi mạnh một chút!

Hả?

Trong đại kiếp Phong Thần, dường như Triệu Công Minh một mực tâm niệm "Tam Giáo đều là một nhà, tất cả mọi người là sư huynh đệ", cho nên y không ra tay độc ác dù đã đánh bại Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo.

Nhưng kết cục của vị Triệu đại gia này lại hết sức thê thảm. Cuối cùng là bị một phương Xiển Giáo, vị Lục Áp đạo nhân thần thần bí bí kia giật dây Khương Tử Nha, dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư rủa chết, lên bảng đếm số...

Trong một chớp mắt này, Lý Trường Thọ linh quang lóe lên, đột nhiên nghĩ đến Hữu Cầm Huyền Nhã!

Trên đời này có một loại người mà Lý Trường Thọ không đoán chính xác được hành vi đối phương, đó chính là người mà trong mọi chuyện mọi thứ đều suy nghĩ hướng về điểm tốt…

Mà Triệu Công Minh rất có thể chính là loại tồn tại "siêu khó đoán" này.

Kỳ thật kể một ngàn cũng phải nói một vạn, đối với cao thủ Hồng Hoang nhất lưu như vậy, Lý Trường Thọ tự nhiên giấu kính sợ trong lòng, cũng sẽ không đi mưu đồ tính toán cái gì.

Vả lại mình là đệ tử Nhân Giáo, cũng không cần nhất định phải kết thiện duyên cùng với Triệu Công Minh.

Sau đó, mình hơi bổ cứu một phen, cho đối phương một bản giáo nghĩa Hải Thần Giáo làm tham chiếu. Lại lấy lý do "Thuận theo Thiên Đạo", "Che chở phàm nhân", một lần nữa giải thích Hải Thần Giáo vì sao có thể phát triển nhanh như vậy, như thế liền có thể cắt đứt phần nhân quả này.

Nhưng khiến cho Lý Trường Thọ không tưởng tượng được chính là...

Hành động kế tiếp của Triệu Công Minh không chỉ có vượt quá dự kiến của Lý Trường Thọ, khiến Lý Trường Thọ hoàn toàn không thể nào hiểu được, mà còn làm cho hắn toát hết mồ hôi lạnh toàn thân.

Vị đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo này, đã đánh người còn không chịu bỏ qua. Y lại dùng Định Hải Thần Châu trấn áp lão đạo lưng còng, không ngừng gào to chửi mắng, lôi xềnh xệch lão đạo kia về hướng miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ cũng cảm thấy cạn lời sa mạc lời hạn hán lời.

Triệu đại gia này chẳng lẽ cũng…cũng có độc hay sao?

Món nhân quả này, một vị Hải Thần nho nhỏ như hắn có thể dính sao? !

Lão đạo lưng còng thế nhưng là đệ tử Thánh Nhân! Ngài xuất thủ đánh một trận, đối phương tự nhiên chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, nói một câu "thần thông không bằng".

Nhưng nếu sau đó Tây Phương Giáo tính toán sổ sách, vung hỏa khí này đến trên thân Hải Thần, vậy thì hắn một vị tiểu đệ tử nho nhỏ đạo thừa Nhân Giáo xa xôi phải làm như thế nào để ứng đối?

Coi như mình có thể mời Đại Pháp Sư xuất mã, lại phải làm thế nào trình bày bàn giao chuyện này với Đại Pháp Sư?

Lý Trường Thọ có một chút dở khóc dở cười, vội vàng suy tính đối sách.

Đồng thời, một cỗ Đạo Nhân Giấy khác cũng thi triển thổ độn, vội vàng chạy về chỗ miếu Hải Thần kia.

Chỉ thấy...

Triệu Công Minh bay về trên không trung tòa miếu nhỏ, hạ xuống rồi ném lão đạo lưng còng tới hậu viện miếu Hải Thần, lại còn hung ác nói: "Đi, đến nhận lỗi với Hải Thần."

Hai chân Lý Trường Thọ mềm nhũn như bánh mì ngâm nước, bản thể xém chút co rút lại, trực tiếp chạy trốn xuống mật thất dưới bàn đọc sách.

Lão đạo lưng còng kia vào giờ phút này bị Định Hải Thần Châu trấn áp, nằm trên mặt đất không thể động đậy, trong ánh mắt tràn đầy bi phẫn.

Chuyện này còn giảng đạo lý hay không đây?

Chuyện này Tam Giáo Đạo Môn còn nói phải trái được nữa hay không đây?

Tây Phương Giáo ngày bình thường đã được gọi là không giảng đạo lý, nhưng so với vị đại đệ tử Tiệt Giáo trước mắt này, còn có vị Hải Thần này, Tây Phương Giáo căn bản không đáng được nhắc tới!

Lão đạo lưng còng dứt khoát nhắm mắt ngậm mồm không nói, nguyên thần khẽ run rẩy.

Triệu Công Minh cười lạnh: "Thế nào, còn dám giả chết? Ngươi bức tử một cỗ hóa thân của Hải Thần, vũ nhục Đạo Môn chúng ta, há có thể từ bỏ ý đồ như thế!"

Đúng vào lúc này, Triệu Công Minh nghe một sợi truyền âm lọt vào tai: "Tiền bối, tiền bối, chớ có nói thêm gì đi nữa, việc này đã trở thành không có cách nào kết thúc!"

"Ồ?"

Ánh mắt của Triệu Công Minh nhìn về nơi nào đó phía dưới mặt đất, chính là chỗ Đạo Nhân Giấy ẩn thân, y lạnh nhạt nói: "Chớ sợ, chúng ta chiếm lẽ phải!"

Lý Trường Thọ không chịu được dùng tay ôm trán, lập tức xốc lại tinh thần. Hắn căn cứ tính cách Triệu Công Minh để hốt thuốc đúng bệnh, trong đáy lòng đã có một bộ phương án chính thức cùng với hai bộ phương án dự bị.

Phải giải quyết việc này, trước hết thuyết phục Triệu Công Minh, lại để cho Triệu Công Minh giải quyết lão đạo lưng còng này.

Về phần mình, hắn tuyệt đối không thể hiện thân!

Lý Trường Thọ không dám chờ lâu, lập tức dùng hóa thân truyền âm: "Tiền bối, tuy nói chúng ta chiếm lý, nhưng ngài cũng biết, hai vị lão gia phía sau người này cũng không...tiền bối, uy vọng của ngài trong Tiệt Giáo quá cao. Tiệt Giáo lại có nhiều cao nhân tiền bối nghĩa bạc vân thiên, khoáng đạt cởi mở giống như ngài. Nếu như ngài bị phương tây nhằm vào, Tiệt Giáo há có thể khoanh tay đứng nhìn? Việc này nếu như làm lớn chuyện, nói không chừng sẽ dẫn phát chiến tranh giữa Tây Phương Giáo cùng với Tiệt Giáo! Đến lúc đó khẳng định sẽ có tử thương, ngài làm thế nào nhẫn tâm thấy đạo hữu nhà mình bị hao tổn? Tiền bối, ngài cũng không phải người không quan trọng giống như vãn bối. Mỗi tiếng nói cử động của ngài đều sẽ ảnh hưởng đến đại vận xu thế của Hồng Hoang."

Triệu Công Minh nghe vậy lập tức chau mày, vuốt vuốt sợi râu hít sâu một hơi, truyền âm cho Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ": "Lời này nghe cũng có mấy phần đạo lý, nhưng kẻ này bức người phải tự hủy hóa thân..."

"Vãn bối chính là Luyện Khí Sĩ Nhân Giáo, cùng với tiền bối ngài xem như một nhà, bối phận thấp hơn không ít so với tiền bối." Lý Trường Thọ thở dài truyền âm tiếp: "Vãn bối sở dĩ không muốn dùng gương mặt thật gặp người, là bởi vì Nhân Giáo nhà vãn bối thừa hành thanh tĩnh vô vi, vãn bối thu liễm hương hỏa công đức sẽ khiến cho Đại Pháp Sư không thích. Đại Pháp Sư nhà vãn bối dù không hỏi thế sự, nhưng đối với Tam Giáo Đạo Môn chung một nguồn gốc, huynh đệ một nhà, Đại Pháp Sư hết sức để tâm. Những năm gần đây vì hai nhà Xiển, Tiệt xích mích không ngừng, trong đáy lòng Đại Pháp Sư có một chút gian nan khổ cực. Cho nên, người Tây Phương Giáo này tìm vãn bối, vãn bối sẽ lập tức hủy đi hóa thân, không muốn có nửa điểm liên lụy cùng với bọn họ."

Triệu Công Minh mặt lộ vẻ giật mình, sau đó chính là cúi đầu trầm tư, thấp giọng nói: "Hay là giết béng lão già này, chấm dứt luôn nhanh gọn?"

"Chuyện này làm thế nào giấu giếm được Thánh Nhân lão gia?"

"Vậy phải làm thế nào cho đúng?"

Lý Trường Thọ nói: "Vãn bối cả gan, có mấy cái đối sách nhỏ dâng lên, tiền bối ngài nếu như tin được thì liền cân nhắc sử dụng."

"Ngươi không cần khách khí!" Triệu Công Minh khoát khoát tay, truyền âm cho Lý Trường Thọ nói:

"Đạo Môn một nhà thân huynh đệ, ta không tin ngươi chẳng lẽ tin lão già kia hay sao? Có đối sách gì, nói nghe một chút."

Chương 149. Quy phạm ăn vạ trong Hồng Hoang

Trong lúc nói mấy lời này với Triệu Công Minh, Lý Trường Thọ đã suy nghĩ kỹ bước tiếp theo.

Cái gọi là ứng biến, tuyệt đối không chỉ nhìn vào ảnh hưởng trước mắt.

Cho dù thời gian cấp bách, nhất định phải suy nghĩ kỹ khả năng xuất hiện biến cố phía sau, từ đó tìm ra một con đường ít nguy hại nhất với mình.

Trừ điều đó ra, mấy nguyên tắc kia cũng rất quan trọng.

Nhất định phải kiên trì thân phận đệ tử Đạo Môn, kiên định không thay đổi phe cánh Đạo Tổ, Tam Thanh Thánh Nhân lão gia.

Nhất định phải kiên trì nguyên tắc tư tưởng một nhà tình thân Đạo Môn, Tam Giáo bản đồng nguyên.

Nhất định phải kiên trì bảo vệ lợi ích của Nhân Giáo, phải chú ý coi trọng mặt mũi của bất kỳ một vị Thánh Nhân lão gia và cao thủ hàng đầu, không thể để mình tự rước lấy họa.

Loại trừ ba điều [Nhất định phải kiên trì], vẫn còn năm điều [Chuẩn bị tất yếu], và [Cửu đại cương lĩnh hành động].

Cuối cùng điều quan trọng nhất...Không được khoe khoang.

Hai chữ khoe khoang chính là đại kị trong Ổn đạo.

Khắc sâu nhất trong ký ức Lý Trường Thọ kiếp trước là câu chuyện lịch sử "Dương Tu bị chém".

Việc chủ động khoe khoang này gọi là "Nghịch dại mà chết".

Sau khi bước vào Hồng Hoang, ảnh hưởng khắc sâu nhất với hắn chính là câu chuyện "Huyền Quy bị chém". Con rùa vô tội này, cơ thể quá lớn nên bị chém bốn chân làm trụ chống trời.

Đây chính là khắc họa tốt nhất việc bị động khoe khoang, cái này gọi là "Lơ ngơ mà chết" !

Nếu Huyền Quy ngày thường trốn đi, hoặc sớm đi Hỗn Độn Hải, trốn vào trong hư không, tám phần các Thánh Nhân lão gia sẽ dùng những núi lớn khác luyện chế lại một thiên trụ, sẽ không thuận tay mà chém con rùa này.

Cho nên...

Có thể không cần bại lộ thì không nên bại lộ. Có thể không để người khác biết mình đang theo dõi, vậy tuyệt đối không để bất kỳ manh mối nào liên quan đến việc mình theo dõi!

Năng lực tự vệ giai đoạn đầu chính là tìm chỗ dựa ổn thỏa, hoàn toàn không để lộ tung tích, tốt nhất là Tam Giới không biết danh tính của mình.

Năng lực tự vệ trung kỳ là Công Đức Kim Thân cộng thêm chỗ dựa, Tam Giới vẫn không biết sự tồn tại của mình...

Nếu không thì chẳng phải đã phụ lòng Thánh Nhân lão gia đã giúp mình che giấu thiên cơ sao?

Về sau ngoại trừ cái tên giả Trường Canh đạo nhân được dùng ở bên ngoài, Lý Trường Thọ quyết định sẽ tạo thêm tên mới "Huyền Đô tiểu pháp sư", "Huyền Đô tiểu lang quân", nhờ vào đó để né tránh nhân quả.

Tất nhiên, những chuyện này cần phải tính toán cẩn thận.

Hiện tại chuyện phải làm chính là giải quyết nguy cơ lúc này…

[Triệu Công Minh hành hung đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, Hải Thần Giáo bị liên lụy vào trong đó, sợ sau này sẽ bị thanh toán]

Chuyện này có ba điểm khó chủ yếu:

Đệ tử Thánh Nhân này không thể giết.

Sau này đối phương có thể trút giận trả thù Hải Thần Giáo, hơn nữa sẽ kéo theo thể diện của Thánh Nhân.

Hắn chỉ tiếp xúc với Triệu Công Minh lần đầu, không biết tính cách cụ thể, có thể sẽ càng tính càng loạn, còn phải nhìn mặt mũi của hai bên...

Thế là, Lý Trường Thọ nhằm vào ba điểm khó xử này, dựa theo nguyên tắc của mình, kiên trì, chuẩn bị cương lĩnh hành động. Hắn chọn lựa cách giải quyết ổn thỏa nhất, dùng tiên thức truyền âm sẽ không bị phát hiện ra, nói cho Triệu Công Minh nghe...

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Nghe tiên thức truyền âm, lúc đầu Triệu Công Minh khẽ nhíu mày.

Nhưng Lý Trường Thọ nói mấy câu khéo léo, đưa "sinh tử của chúng huynh đệ tỷ muội trong giáo" mà Triệu Công Minh để ý nhất ra, rất nhanh Triệu Công Minh đã gật đầu đáp ứng.

Đến khi Lý Trường Thọ thảo luận xong, ngay cả Triệu Công Minh cũng cảm thấy xử trí như vậy, mặc dù phiền phức, còn có một chút gian trá...

Nhưng nếu quả thật có thể thành công, vậy thì hiệu quả mà Hải Thần nói tới đúng là cao minh hơn rất nhiều so với trực tiếp giết người diệt khẩu!

Trong đáy lòng Triệu Công Minh thầm nghĩ: "Hình như vị Hải Thần Nam Hải này là đồng môn của Nhân Giáo…đáng tiếc, nếu có thể đưa về Tiệt Giáo nhà mình, có thể kiếm chút công đức lại có thể đưa ra mưu ý, so với mấy tên Thập Thiên Quân kia thì đáng tin cậy hơn nhiều."

…

Thế là, trong miếu nhỏ Hải Thần này.

Đạo Nhân Giấy của của Lý Trường Thọ càng ẩn sâu dưới mặt đất, đã chuẩn bị xong sẵn sàng "tự hủy" vào bất cứ lúc nào.

Hắn dùng thần niệm nhìn chằm chằm hai vị cao thủ trong viện kia, lại cùng với Ngao Ất vẫn luôn xem kịch ở bên cạnh, giao lưu thần niệm, căn dặn mấy trăm câu.

Nửa canh giờ sau, tiên thức của Lý Trường Thọ truyền âm, mở miệng nói: "Chuẩn bị ổn thỏa, xin nhờ tiền bối."

Chỉ thấy trong viện...

Triệu Công Minh gật đầu, phất ống tay áo, thu hồi hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu. Y cúi đầu nhìn chằm chằm đạo nhân lưng gù, nghiến răng nói: "Đứng dậy, đi cùng bần đạo tới Linh Sơn của các ngươi!"

Đạo nhân lưng gù nằm dưới đất kia nhướng mày, mở trừng mắt nhìn Triệu Công Minh rồi lãnh đạm nói: "Ngươi còn dám đi cùng bần đạo đến Linh Sơn?"

"Ta có gì không dám?" Triệu Công Minh mắng: "Hôm nay ngươi bắt nạt Đạo Môn chúng ta trước, bần đạo cũng phải đi hỏi hai vị sư thúc một chút, chuyện này rốt cuộc nên giải quyết thế nào!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ suy nghĩ, cảm thấy diễn xuất của Triệu đại gia vẫn thiếu một chút ý tứ.

Có lẽ phải thêm một chút bi phẫn mới được.

Đây là bước đầu tiên: "cưỡng ép việc này thành xung đột giữa Đạo Môn và Tây Phương Giáo".

Lão đạo lưng gù kia nghe vậy thì lập tức nhảy dựng lên, tay đang cầm thanh gậy kia nhìn giống như muốn đánh người...

Triệu Công Minh nhích về phía trước nửa bước, trong mắt có thần quang bức người, chòm râu bay phất phới về phía trước.

Lão đạo lưng gù vô thức run lên, lùi về phía sau mấy bước, ánh mắt tràn đầy kiêng kị.

Càn khôn nơi này vẫn bị Triệu Công Minh phong cấm, lão đạo lưng gù này vừa lĩnh giáo sự lợi hại của vị đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo này, biết mình không trốn thoát được.

Lão đạo lưng gù mắng: "Ngày hôm nay là người trong Đạo Môn ngươi đặt bẫy hại ta! Tại sao bây giờ ngươi lại cắn ngược lại ta chứ? Ngươi xem lúc này bần đạo thê thảm đến cỡ nào! Ta cũng phải đi tìm Thiên Cung của ngươi nói chuyện một chút!"

"Ngươi thê thảm sao?" Triệu Công Minh cười lạnh, nhớ tới cách mà Hải Thần Nam Hải truyền âm lúc nãy, trong đáy lòng ngược lại dâng lên mấy phần hào hứng.

Đột nhiên, không có dấu hiệu nào báo trước, Triệu Công Minh oa một tiếng, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, che ngực không ngừng ho khan kịch liệt...

Đồng thời, khí tức Triệu Công Minh uể oải, đạo vận tan rã, khí thế lập tức tan thành mây khói, giống như bị trọng thương.

Triệu Công Minh nghiến răng nói: "Rõ ràng là ta bị Linh Bảo của ngươi gây thương tích, lúc nãy đấu pháp với ngươi, ta đã bị ngươi chấn thương đạo cơ, chỉ sợ mấy vạn năm cũng không khôi phục được! Đi, đi cùng ta tới Linh Sơn, chuyện ngày hôm nay chúng ta chưa xong đâu!"

Lão đạo lưng gù kia trừng mắt, cho dù lão mưu lược hơn người nhưng cũng chưa hề gặp phải tình huống như thế này.

Lý Trường Thọ dùng tượng thần quan sát, trong đáy lòng khẽ thở ra, một bước này khó khăn nhất, ngược lại đã tiến hành thuận lợi.

Không thể không nói, phản ứng của Triệu đại gia vẫn tương đối xuất sắc, không hổ là tồn tại lão luyện trong Hồng Hoang đến bây giờ...

Bước thứ hai: "Đánh tráo khái niệm, dùng khổ nhục kế chiếm lẽ phải".

Bước thứ ba kế tiếp, phân thành sáu loại tình huống, tương ứng với sáu tuyến đường.

Triệu Công Minh lau vết máu trên khóe miệng, lại mắng: "Còn ai thảm hại hơn Hải Thần đạo hữu chứ? Hóa thân của hắn đã bị ngươi bức đến nổ tung rồi! Thân ngoại hóa thân, tu luyện khó biết bao nhiêu, hắn tổn hại bao nhiêu đạo cơ, bao nhiêu đạo hạnh! Việc này, ngươi sẽ tính như thế nào đây?"

Lão đạo lưng gù mạnh mẽ phản bác: "Ngươi đang cãi chày cãi cối! Ngậm máu phun người!"

Triệu Công Minh mắng: "Bần đạo có thương thế làm chứng, ngươi mới là thủ phạm gây nên tội! Đi cùng ta đến Linh Sơn tranh cãi!"

"Ngươi…Ngươi…Triệu Công Minh! Ngươi còn mặt mũi nữa không!" Lão đạo lưng gù mắng to, trong đầu bỗng nhiên nảy ra kế sách. Tay lão cầm gậy giơ lên, đập mạnh vào bả vai mình một cái.

Chỉ nghe trong phạm vi trăm dặm vang lên tiếng sấm rền!

Một cánh tay của lão đạo lưng gù này rủ xuống, vị trí bả vai bị đập nát, cười lạnh nói: "Ngươi mới là thủ phạm gây tội! Đi Thiên Cung!"

Triệu Công Minh thấy thế thì nghiến răng, bạch bạch bạch lui lại mấy bước, bỗng nhiên ngửa đầu cuồng phun ra một ngụm máu...

Lão đạo lưng gù hung ác lại đưa tay đánh mấy chưởng vào ngực mình, dường như hai người đang so nhau khả năng tự ngược.

Đột nhiên, cơ thể Triệu Công Minh chấn động, những ngụm máu vừa phun ra kia trong nháy mắt được sấy khô, khí tức khôi phục như thường, cả người lại thay đổi thần thái sáng láng, chòm râu vẫn sạch sẽ như cũ.

Lão lấy ra một Lưu Ảnh Cầu được tầng tầng tiên lực bao bọc trong một ống tay áo, cho dù bận vẫn ung dung tế lên hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, mở Lưu Ảnh Cầu ra.

Ngay lập tức, trước mặt Triệu Công Minh xuất hiện một bóng mờ, bên trong hiện ra hình ảnh, chính là lão đạo lưng gù tự đánh vào mình ăn vạ...

Lão đạo lưng gù này phản ứng kịp trong nháy mắt, lập tức muốn động thủ.

Nhưng hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu phát uy, lão đạo đã tổn thương càng thêm tổn thương hơn nằm bẹp ngay tại chỗ một lần nữa!

Đây là tình huống thứ tư sau bước thứ ba: "Phản giội nước bẩn, nắm nhược điểm đối phương".

Bước này có thể tiến hành thuận lợi như vậy cũng vượt qua dự kiến của Lý Trường Thọ.

Triệu Công Minh nhìn chằm chằm lão đạo lưng gù, lạnh nhạt nói: "Đạo hữu, vì sao ngươi lại tự hại mình trước mặt bần đạo như thế? Tại sao lại vô duyên vô cớ hắt nước bẩn vào bần đạo? Muốn dùng chuyện này để gây lên chiến tranh giữa Đạo Môn với Tây Phương Giáo sao? Xem ra, bần đạo chỉ có thể cầm vật này đi tìm một số hảo hữu trao đổi một chút. Nếu bần đạo nhớ không lầm, đạo hữu đã từng nói, ngươi là Tam đệ tử của Tây Phương Giáo. Bần đạo biết, hai vị sư thúc tạo dựng Linh Sơn nhất mạch không hề dễ dàng, nhưng dùng cách này để lừa người khác…Chậc chậc… Có một chút không được vẻ vang cho lắm."

"Ngươi…. Ngươi!" Lão đạo lưng gù tức đến á khẩu, miệng không ngừng run rẩy rồi đột nhiên cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi, trong đôi mắt tràn đầy bi phẫn.

"Triệu Công Minh, mọi người đều nói tính tình ngươi thẳng thắn, lòng dạ trong sạch, hôm nay bần đạo đã được lĩnh giáo! Quả thật đã được lĩnh giáo!"

Triệu Công Minh chắp tay ngửa đầu nhìn lên trời, trong đáy lòng lại khẽ thở dài.

Không nghĩ tới, bản thân mình cũng làm ra chuyện tính toán gian trá như thế này...

Chỉ có điều, Hải Thần Nam Hải nói rất đúng, nói chuyện nghĩa khí là đối với huynh đệ tỷ muội, đệ tử Đạo Môn nhà mình, chứ không phải với người ngoại giáo này.

Một chút gian trá, cũng là để việc này không dẫn đến tranh chấp giữa Đạo Môn và Tây Phương Giáo, từ đó bảo hộ đồng môn của mình.

Sau đó, Triệu Công Minh cũng không nói gì nữa, từ từ đợi lão đạo lưng gù mở miệng.

Vào giờ phút này lão đạo lưng gù đã hiểu rõ điều gì đó, kìm nén cơn tức giận, lãnh đạm nói: "Đạo hữu, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

"Chuyện gì? Ngày hôm nay bần đạo bị ngươi bắt nạt, còn có thể làm chuyện gì chứ." Triệu Công Minh lạnh nhạt nói: "Thả lỏng chút đi, đạo hữu muốn việc này lớn hóa nhỏ, chúng ta giải quyết riêng, hay muốn tiếp tục làm lớn hơn?"

Lão đạo lưng gù kia tức đến toàn thân phát run, muốn dẫm chân một cước san bằng phạm vi trăm dặm, nhưng lại không muốn uổng phí hao tổn công đức của mình...

Mặc dù lúc này lão vẫn bị Định Hải Thần Châu trấn áp, muốn dẫm chân cũng không ngọ nguậy được!

Lão đạo lưng gù lãnh đạm nói: "Giải quyết riêng như thế nào? Còn làm lớn chuyện thì thế nào?"

"Nếu đạo hữu muốn giải quyết riêng, hôm nay ngươi và ta sẽ nói rõ việc này, đạo hữu lập ra một lời thề đại đạo, ta sẽ lập tức bóp nát vật này." Triệu Công Minh lắc lư pháp bảo Lưu Ảnh Cầu trong tay, nói: "Còn nếu đạo hữu muốn làm lớn chuyện, vậy bần đạo đành phải cầm vật này tới cho tam nghĩa muội ta xem náo nhiệt trước đã. Sau đó đi Kim Ngao Đảo, Bồng Lai đảo, những nơi hội tụ Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo của ta, cho mọi người mở mang tầm mắt một chút, để bọn họ lấy đó làm gương. Thói đời bây giờ, gian manh hơn rất nhiều so với Viễn Cổ, Thượng Cổ. Cuối cùng nếu không được nữa thì tới Ngọc Hư Cung chào hỏi, đi dạo Thiên Đình, đi các nơi Trung Thần Châu một chút."

Triệu Công Minh nói một tràng, trong đáy lòng vang vọng lời căn dặn lúc nãy của Hải Thần...

Mặc dù không hiểu rõ ý nghĩa, nhưng việc này đã phát triển thuận lợi, ngược lại đã đáp ứng được tính toán của Hải Thần Nam Hải. Triệu Công Minh thầm nghĩ: "Nếu không phải vì suy tính cho đạo hữu trong giáo chúng, mình tuyệt đối sẽ không làm những chuyện này."

Nhưng cảm giác này...

Cũng không tệ.

Thế là Triệu Công Minh nói câu kia ra: "Bần đạo là vô ý dính vào những chuyện mờ ám của các ngươi ở Tứ Hải, nhưng thật ra bần đạo cũng chỉ tới nơi này nhàn rỗi trò chuyện với Hải Thần Nam Hải."

Lão đạo lưng gù kia nghe vậy, ánh mắt lấp lóe, đã có quyết định, thấp giọng nói: "Việc này, là bần đạo...đuối lý. Bần đạo sẽ lập ra lời thề đại đạo."

"Khoan đã, khoan đã." Triệu Công Minh lại cười nói: "Vẫn mong đạo hữu đợi một lát."

Lão đạo lưng gù kia cũng không hiểu rõ lắm, đang muốn nói chuyện thì trên bầu trời Nam Hải bỗng nhiên truyền đến một tiếng Long ngâm trầm thấp.

Một lão giả đầu rồng cưỡi mây bay đến, ở trên không trung vái chào, dùng tiên lực đưa một tấm vải đến tay Triệu Công Minh.

Lão giả đầu rồng này cũng không nói gì, trực tiếp cưỡi mây rời đi.

Đây chính là bước thứ năm mà Lý Trường Thọ đã mưu tính: "Di dời sự chú ý của đối phương, buộc sự cừu hận của kẻ này vào

Long Tộc và Tiệt Giáo".

Lúc này lão đạo lưng gù chẳng lẽ còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Hóa ra hôm nay là Tiệt Giáo và Long Tộc đặt một cái bẫy nhắm vào lão!

Quả nhiên Long Tộc không cam lòng bó tay chịu trói!

Triệu Công Minh ném tấm vải kia tới, lão đạo lưng gù mở tấm vải được bao bọc bằng tiên lực, trên đó có vô số chữ nhỏ.

Mở đầu chính là Cảm Niệm Minh Thệ Chú...

Nội dung trong đó là sau này lão tuyệt đối không được làm khó xử Tiệt Giáo, Long Tộc, Hải Thần Giáo. Chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra.

Nếu không thì, bản thân bị đại đạo vứt bỏ, công đức sẽ về không, khí vận không còn!

Thật ác độc...

Hơn nữa, nội dung lời thề rất tỉ mỉ!

Triệu Công Minh lắc lắc pháp bảo lưu niệm châu trong tay, cười nói: "Đạo hữu còn thất thần làm gì? Một lời thề đại đạo đơn giản lại phiền phức như vậy sao?"

Vào lúc này, vị đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo nhìn thì nghiêm mặt, nhưng trong đáy mắt lão đạo lưng gù đúng là cùng hung cực ác.

Lão đạo lưng gù nghiến răng, nội dung lời thề chỉ là ràng buộc bản thân lão. Sau này lão phải tránh xa nhưng sự tình tính toán liên quan đến Long Tộc, sẽ không được tới nơi này nữa đồng thời không được đề cập với người khác về chuyện này.

Lời thề này sẽ không quấy nhiễu đến mưu đồ đại sự của Tây Phương Giáo...

Thật ra dù không lập lời thề đại đạo này, lão đạo lưng gù cũng sẽ không nhắc đến chuyện này với người bên cạnh.

Lão đường đường là đệ tử Thánh Nhân, chẳng lẽ không cần thể diện nữa sao?

Vào lúc này, tác giả chính chủ của bản lời thề này, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" không biết đã trốn sâu bao nhiêu, đoán chừng sắp đến "thiên khung" của địa phủ u minh rồi.

Lý Trường Thọ làm theo cách thức giống lời thề năm đó của Ngao Ất, lại cộng thêm sáu tình huống giả định, cân nhắc toàn bộ các chi tiết có thể xảy ra. Lúc này hắn mới viết ra lời thề đại đạo rồi đưa cho cao thủ trong Long Cung Nam Hải nhanh chóng mang tới đây.

Rất nhanh, lão đạo lưng gù ngồi xếp bằng xuống, đầu tiên đọc Cảm Niệm Minh Thệ Chú, rồi mới đọc nội dung lời thề.

Cao thủ lập thệ, Thiên Đạo lập tức sinh cảm ứng, một cỗ thiên uy buông xuống, Thiên Đạo ghi chép lời thề của lão đạo lưng gù.

Triệu Công Minh ở bên cạnh cũng không nhịn được trừng mắt nhìn, nghe được nội dung lời thề này, dùng thần thông liếc nhìn những chữ viết chằng chịt trên tấm vải, khóe miệng lập tức méo xẹo.

Vị Hải Thần Nam Hải này...

Chính mình vẫn nên làm bạn, đừng nên làm địch.

Chương 150. Sư huynh ta lại dạy học

Khi rời đi, sắc mặt của vị đạo nhân lưng gù cực kì phức tạp, vẻ mặt u ám.

Ban đầu vốn là một lão đạo mang trên mình học thức của Tây Phương Giáo, lúc đi ra bước chân vốn nhẹ nhàng lại trở nên thất thiểu.

Triệu Công Minh thấy thế trong lòng hả hê.

Đánh người ta xong còn khiến người ta không nói được gì, cuối cùng còn phải tự nhận lỗi về mình…

Loại cảm giác này từ trước tới nay bản thân chưa từng được cảm nhận, có chút mới lạ.

Triệu Công Minh nhìn tấm vải bị ném xuống đất, ngón tay khẽ động thu bản ghi lời thề về, nhét vào ống tay áo.

Đúng là đồ tốt mà…

Sau khi cất đi, Triệu Công Minh mới chậm rãi nói: "Đạo hữu, người đã đi rồi, ngươi cũng nên xuất hiện."

Lý Trường Thọ truyền âm đáp ứng. Bởi vì ban nãy hắn chui xuống dưới hơi sâu cho nên phải một lúc sau, một lão đạo với vẻ mặt hiền lành, mái tóc trắng xóa mới chui từ mặt đất lên.

Lão đạo này giơ tay bày ra một lớp kết giới bằng tiên lực, chắp tay với Triệu Công Minh: "Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp."

"Ha ha ha." Triệu Công Minh vuốt chòm râu cười lớn: "Lần ra tay này rốt cuộc là do bần đạo hay là do ngươi chỉ điểm đây? Hôm nay có thể tránh được một tai họa, là bần đạo nên đa tạ đạo hữu mới đúng!"

"Tiền bối, ngài sao có thể nói…"

"Đừng cứ gọi tiền bối như vậy, Triệu Công Minh ta trước giờ luôn thích kết giao bằng hữu, bây giờ ngươi cũng chính là bằng hữu của ta."

Lý Trường Thọ: "…"

Ta đâu có muốn trở thành bằng hữu của ngươi, cũng đâu muốn cùng ngươi chia sẻ chuyện cũ, lại càng không muốn nói chuyện nghĩa khí gì với ngươi.

Tất nhiên, những lời dưới đáy lòng này nhất định không thể nói ra.

Không chỉ không thể nói ra mà dưới tình huống ép buộc, Lý Trường Thọ còn phải lộ ra nụ cười chân thành, đúng bệnh bốc thuốc nói với Triệu Công Minh: "Vậy vãn bối liền không khách khí, xưng danh đạo hữu."

"Ha ha ha ha." Triệu Công Minh cười lớn: "Hải thần ngươi quả là một người kì lạ. Phải rồi, biệt hiệu của ngươi là gì?"

Vừa nói xong, Triệu Công Minh chắp tay với đạo nhân giấy, chính thức giới thiệu về mình: "Bần đạo là Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo – Triệu Công Minh."

"Bần đạo…" Đầu óc của Lý Trường Thọ nhanh chóng xoay chuyển, danh "Huyền Đô tiểu pháp sư" cũng không báo ra được. Huyền Đô đại pháp sư bị người ta gọi là "thiếu niên không ai biết bao tuổi" nên mới lấy cái danh này…Bây giờ mình mở miệng xưng theo, vậy cũng không hợp lý…

Xấu hổ hay không xấu hổ thật ra cũng chẳng quan trọng mấy, quan trọng là sợ bị trách phạt...

"Tự xưng là Trường Canh đạo nhân."

"Ồ? Trường Canh? Biệt hiệu này cũng không tồi."

Triệu Công Minh thầm suy tính, lại chẳng tính ra điều gì nhưng gã cảm nhận được một tia đạo vận từ Thái Cực Đồ, cũng coi như xác định được đây là người trong nhà.

"Những lời chỉ điểm lúc trước của Trường Canh đạo hữu thật sự rất hay, giờ cẩn thận nghĩ lại quả đúng là cao minh." Triệu Công Minh cân nhắc một chút, sau đó cũng không do dự mà nói thẳng: "Về sau bần đạo vẫn có thể sử dụng biện pháp này chứ?"

Dưới đáy lòng, Lý Trường Thọ khẽ lẩm bẩm, vị thần tài tương lai này không lẽ còn muốn đi ăn vạ người khác sao?

"Chuyện hôm nay, chỉ cần đạo hữu không nói ra bên ngoài tất nhiên sẽ chẳng liên quan gì tới vãn bối. Nói cho cùng, đây cũng chỉ là một ít đối sách dùng cho những trường hợp khẩn cấp. Tiền bối vẫn nên cân nhắc kĩ lưỡng, dù sao…Nó cũng dễ khiến danh dự của tiền bối tổn hại."

"Ha ha ha." Triệu Công Minh cười to, cực kì sảng khoái.

Gã cầm chiếc quạt xếp ra, lại bỏ thêm một viên châu màu trắng ngà lấy từ trong bảo khố, cười nói: "Đây là thứ đạo hữu đã làm rơi khi ngã xuống. Còn viên hạt châu này, xem như là quà tạ ơn của bần đạo tặng cho đạo hữu. Nếu đạo hữu coi Triệu Công Minh ta là bằng hữu thì hãy nhận lấy, xin đừng từ chối."

"Vậy…đa tạ đạo hữu." Lý Trường Thọ nhận lấy chiếc quạt, nhưng khi hắn cầm viên đá kia lên, trong đáy lòng hơi chấn động.

Hỗn độn linh thạch!

Đây là bảo vật cực kì hiếm có ở dưới biển, có thể dùng để luyện chế ra Linh Bảo hay cũng có thể lập tức luyện hóa thành một viên Hỗn Nguyên Bảo Châu để hố người, đánh lén hay hủy linh căn trọng yếu…

Chậc, Triệu đại gia không hổ là Triệu đại gia, bảo vật luyện chế ra Linh Bảo cũng có thể tùy tiện tặng người khác.

Vậy người mình gặp được là Đại đệ tử nội môn Tiệt Giáo thì những bảo vật được tặng này chẳng phải là sẽ...

Tất nhiên, có thể không gặp thì vẫn là đừng nên gặp.

"Đạo hữu." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Trước đây bần đạo từng nói một phần bí mật về việc vì sao Hải Thần Giáo có thể hương khói cường thịnh, thật ra vẫn còn một phần nữa cũng tương đối quan trọng."

"Ồ?" Triệu Công Minh khoanh tay lại, cười mắng: "Đạo hữu, ngươi vậy mà vẫn còn che giấu."

Lý Trường Thọ nói: "Lúc trước ta với đạo hữu cùng không tính là quá thiết nên không dám nói nhiều..."

"Cũng đúng." Triệu Công Minh khoát khoát tay, sau đó liền gật đầu nói: "Chúng ta bây giờ coi như là cùng trải qua nhiều chuyện, vượt qua hoạn nạn, đây cũng là giao tình sâu đậm."

Lý Trường Thọ: "…"

Cái phong cách này…quả nhiên là giống hệt Hữu Độc sư muội mà!

Chỉ là...Hữu Độc sư muội thích ngẫm nghĩ tự đoán mò. Còn vị đại lão này có tu vi cao thâm, bảo vật đầy mình, thuận miệng liền nói ra không cần ý tứ.

Thôi, vẫn là không nên nhiều lời, nói xong ngộ nhỡ bị lôi tới thần miếu kết nghĩa thì rất phiền.

Sau đó, Lý Trường Thọ liền lấy bản bìa cứng giống lúc trước đã tặng Ngọc Đế đưa cho Triệu Công Minh.

Nội dung giáo lí trong này, từ việc khuyên phàm nhân làm việc thiện, đến làm cho cuộc sống của giáo chúng trở nên tích cực hơn.

Nếu như các vị Tiệt Giáo này được thêm hương hoả công đức từ giáo chúng của họ, chắc hẳn Lý Trường Thọ cũng thêm được một chút công đức.

Đây là việc tốt, cũng sẽ không kết nhân quả gì. Hơn nữa, phần lớn hương hoả công đức của Tiệt Giáo là ở ba ngàn thế giới ngoài kia, cũng không xung đột gì với Nhân Giáo nhà mình.

Triệu Công Minh cầm quyển giáo lí đọc cẩn thận hết một lượt, rất nhanh liền ngộ ra, thở dài: "Quả thật, Đạo Môn đáng lẽ phải bảo vệ Nhân Giáo, thế hệ Luyện Khí Sĩ như chúng ta thường coi nhẹ việc này. Đa tạ đạo hữu đã chỉ bảo, hôm nay bần đạo xem như cũng đã hiểu được. Mấy cái hương khói, công đức này căn bản đều là râu ria, sau khi đi về ta nhất định sẽ nói cho họ hiểu, khiến cho bọn họ có thể an ổn mà tu hành."

Lý Trường Thọ nghe vậy xém chút nữa liền trượt chân té ngã.

Hắn quả nhiên là không thể nào đoán trước được ý nghĩ của Triệu Công Minh mà…

Khi rời đi miếu nhỏ Hải Thần, Triệu Công Minh có vẻ cực kì hăng hái, rạng rỡ. Cả người đều tản ra loại khí tức "muốn bạo động".

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đang cẩn thận suy tính xem tiếp theo sẽ có chuyện gì sẽ xảy ra.

Vị đạo nhân lưng gù kia bị lời thề đại đạo ràng buộc, lại thêm phía trước có Triệu Công Minh và Long Tộc che chắn giúp…

Tóm lại tai họa ngầm này vẫn là không thể tránh được, mà trước đó cũng đã có một cái như thế, có lẽ mình cũng nên chuẩn bị tốt để tùy thời hủy đi phân thân.

Lần này, Triệu Công Minh cường thế chen vào một chân thực ra cũng đã tăng thêm không ít biến số.

Đầu tiên, Tây Phương Giáo nhất định sẽ đoán rằng Tiệt Giáo và Long Tộc có quan hệ, nếu bọn họ cố ý đi thăm dò nhất định sẽ phát hiện ra được Ngao Ất tu hành ở Kim Ngao Đảo.

Như vậy thì Long Tộc sẽ bớt được chút áp lực.

Nhưng không ổn ở chỗ, nếu Tây Phương Giáo nhất định muốn thu phục Long Tộc, chắc chắn sẽ nâng tầm âm mưu thủ đoạn.

Chuyện này đối với mình cũng không hẳn là chuyện tốt.

Lúc trước còn lo lắng nghĩ xem lần này nên làm thế nào để ứng phó với Tây Phương Giáo, bây giờ có vẻ cũng chẳng cần thiết nữa rồi.

Mượn việc này để khiến Hải Thần Giáo thoát ra khỏi âm mưu với Long Tộc của Tây Phương Giáo, coi như cũng không tồi…

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" gọi người trông coi miếu tới, đưa cho gã một ít tài bảo, rồi sai hắn đi trấn an giáo chúng trong thành.

Sau đó, Lý Trường Thọ liên lạc và phân tích lại sự việc cho Ngao Ất để Ngao Ất có thể nắm lấy cơ hội kết duyên lành với vị đại gia này. Ở thời khắc mấu chốt có lẽ sẽ giúp đỡ được Long Tộc.

Đối với vị Nhị Giáo Chủ của mình, Lý Trường Thọ cũng nhắc nhở đôi chút.

Lý Trường Thọ tặng lại cho Ngao Ất hai câu mấu chốt có thể đoạt được độ hảo cảm của Triệu đại gia - giảng nghĩa khí, trọng da mặt.

Muốn kết giao với Triệu Công Minh, trước tiên phải có phong thái điệu thấp, chừa lại mặt mũi cho Triệu Công Minh.

Rồi từ từ lui nửa bước, chờ Triệu Công Minh đồng ý bàn luận ngang hàng thì nói bản thân tu vi thấp, bản lĩnh không đủ nên không dám kết giao.

Đến lúc đó, Triệu Công Minh sẽ vung bàn tay lớn lên rồi nói mấy lời kiểu như: "Ta kết giao bằng hữu chưa bao giờ để ý đến chuyện hắn có tu vi hay không..."

Ngoài vấn đề này, Lý Trường Thọ lại dặn dò Ngao Ất...mấy trăm câu, để Ngao Ất giải quyết tốt mọi chuyện.

Xử lý xong việc này, Lý Trường Thọ trốn ở một nơi bí mật quan sát ba tháng, sau khi xác định trong khoảng thời gian tiếp theo cũng sẽ không xảy ra chuyện gì thì mới để Đạo Nhân Giấy tiến vào trạng thái "nghỉ ngơi".

"Vẫn nên phái một nhóm người giấy qua."

Ở dưới mật thất Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra.

Vạt tay áo lướt qua quyển thư pháp, mấy người giấy lộn nhào nhảy ra ngoài, đồng loạt cúi chào Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ cười khẽ nhưng rất nhanh liền thu liễm lại, dùng Phong Ngữ Chú truyền âm với Lam Linh Nga nói rằng mình muốn bế quan sau đó mới đứng dậy đi về một góc.

Kế hoạch [Long Tộc Nhập Thiên] xem ra cũng chẳng mấy ổn thỏa.

Sau đó, Lý Trường Thọ tự điều tức lại thì đã hiểu ra vì sao đạo tâm của mình lại dao động, cũng liền nện vững đạo tâm của mình.

"Kế đến vẫn phải tăng cường thêm chuẩn bị cho việc ở thời khắc mấu chốt Đại Pháp Sư sẽ không hiện thân. Vả lại dưới một số nguyên do, mà cao thủ của cả hai giáo đều tham dự vào việc này, đến lúc đó tình thế hẳn là sẽ phát triển theo một đường lối khác..."

Thở dài một hơi, Lý Trường Thọ xóa bớt những ý nghĩ không cần thiết đi, sau đó không nhanh không chậm mà bắt đầu suy ngẫm lại.

Long Tộc đầu nhập Thiên Đình, việc này giống như là "Đùi Gà" ra tay, ngăn chặn quá trình tính kế của "Hoa Lan" và "Súng Cao Su". Nhưng như thế cũng có khả năng sẽ được hai vị đại lão "Chén Dạ Quang" và "Giỏ Trúc" để mắt tới...

Những tình huống này, vẫn cần phải cân nhắc cẩn thận hơn mới được.

Vài tháng sau...

"Giấy vẽ cần dùng có vẻ còn chưa đủ."

....

"Trường Thọ sư huynh còn chưa xuất quan sao?"

"Vâng, ba năm trước sư huynh có truyền âm cho muội, nói là phải bế quan. Mãi đến hôm nay vẫn chưa đi ra."

Tiểu Quỳnh Phong cũng đã sớm khôi phục lại dáng vẻ an bình ngày trước, Linh Nga và Hữu Cầm Huyền Nhã đang chậm rãi dạo bước ở Linh Thú Quyển, trò chuyện với nhau.

Hữu Cầm Huyền Nhã vuốt nhẹ cằm, trong đôi mắt đẹp lộ vẻ mừng rỡ.

Linh Nga cười nói: "Sư tỷ có chuyện gì vui phải không?"

"Vẫn chưa." Hữu Cầm Huyền Nhã nói: "Chỉ là có cảm giác lần này lâu như vậy mà Trường Thọ sư huynh vẫn chưa xuất quan, hẳn là đã lĩnh ngộ được điều gì, nhất định là cảnh giới tăng lên không ít."

Kẻ tên Thọ nào đó đang định đi ra khỏi đan phòng, yên lặng nâng tu vi giả của mình lên thêm một cảnh giới.

Cảnh giới Quy Đạo cấp hai.

Đột phá cũng thật không dễ dàng.

Sau đó, Lý Trường Thọ dạo bước ra khỏi phòng, nhịn không được giơ tay ngáp một cái. Nhìn Cảm Ứng Thạch treo ở xung quanh vài lần, gỡ bỏ trận pháp bên ngoài đan phòng.

Lý Trường Thọ vốn cho rằng, mình vừa xuất quan, sư muội có thể dò xét đến hành tung của mình.

Nào biết, hắn ở trên mây bay quanh cả một vòng ngoài Linh Thú Quyển, phát hiện ra hai người này đang nghiên cứu con linh thú nào đó bị "cảm nắng" hay không, hoàn toàn không phát hiện ra sự xuất hiện của hắn.

Chẳng lẽ mình có mở tiềm tung pháp thuật?

Lý Trường Thọ tự tra xét lại trạng thái, rất nhanh liền lắc đầu, cho sư muội chép lại Ổn Tự Kinh ba trăm lần.

Sau đó lại đọc cho hắn nghe thêm ba ngàn lần!

Lý Trường Thọ bay vào trong Linh Thú Quyển, cuối cùng thì hai người này cũng phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

"Sư huynh!"

"Trường Thọ sư huynh!"

Hai giọng nói đồng thời cất lên, các nàng cùng nhau tiến lên đón. Nhưng khi tới gần, hai người đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Linh Nga vội la lên: "sư huynh, sao trông người như đã hao tâm tổn trí quá mức vậy? Lại làm cho bản thân mình biến thành như này."

"Trường Thọ sư huynh, vì sao đôi mắt ngươi lại lõm vào, vành mắt thâm quầng, cả người đều là dáng vẻ tiều tụy thế kia?"

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ cười khan, nói: "Tu hành quả nhiên là quá hao tổn tâm trí, miễn cưỡng đột phá cũng không được…Đợi chút nữa, ta sẽ đến đan phòng ngủ một lát, trước đó tới xem thử."

Hữu Cầm Huyền Nhã vội nói: "Trường Thọ sư huynh, ngươi mau trở về nghỉ ngơi đi, ta xin cáo từ trước."

Nói xong, Hữu Cầm Huyền Nhã nhanh chóng chắp tay lại, toàn thân mang theo nỗi lo lắng cưỡi mây bay về phía Phá Thiên Phong, cả chặng đường đi nàng cũng không quay đầu lại.

Lý Trường Thọ chớp mắt vài cái, cảm giác như mình vừa thu hoạch thêm được một…kĩ năng mới?

Linh Nga ở bên cạnh tới gần, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, ngươi thật sự mệt mỏi hay là cố ý?"

Lý Trường Thọ giơ tay gõ vào cái trán trơn bóng của sư muội mình, thở dài nói: "Vi huynh là mệt thật, có rất nhiều chuyện do tu vi của người quá thấp nên còn chưa tiếp xúc được, đợi sau này…

thôi, ngươi chỉ cần an tâm tu hành, đừng chạy loạn khắp nơi là được."

"Vâng!" Linh Nga lập tức hớn hở cười một tiếng.

Lý Trường Thọ lại nói: "Ngày mai mang theo phiến đá tới đan phòng tìm ta, hiện tại cảnh giới tu vi của muội cũng sắp đủ rồi, chờ qua mười mấy hai mươi năm sau là có thể bước chân vào cảnh giới Quy Đạo. Cho nên ta sẽ truyền thụ cho muội vài kỹ xảo đấu pháp và cách để chấm dứt nhân quả sau khi đấu pháp. Ráng mà học, đây đều là công sức vi huynh tìm lại cho muội từ những bí mật thất truyền."

Linh Nga chớp chớp mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Lý Trường Thọ lại ngáp một cái, quay người bay về phía đan phòng, hắn xác thực cần phải nghỉ ngơi một lát.

Cơ mà nói ngủ thì cũng không dám ngủ, chỉ có thể đả tọa, phân chia các phần tâm thần để luân phiên nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, ở nơi hẻo lánh của Tây Ngưu Hạ Châu, bên trong mấy tầng trận pháp cấp cao.

Một lão đạo mặc trên người chiếc áo thủng, mặt mũi bầm dập, nước mắt chảy tứ tung bị hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu trấn áp nằm trên mặt đất.

"Hừ, Sổ Nguyên Hội ngươi trước đó đả thương hảo hữu của nghĩa muội ta, bần đạo ngày hôm nay đắc được diệu pháp, há có thể không ác khí vì bạn cũ?'

Triệu Công Minh thầm nghĩ trong lòng, lại ôn lại trình tự kế tiếp một lần, tự tin thu Định Hải Thần Châu về. Chuẩn bị tốt mấy pháp bảo có thể lưu trữ ảnh và bản lời thề viết trên tấm vải kia.

Triệu Công Minh cắn răng mắng: "Hừm! Ngày hôm nay bần đạo bị ngươi lấn thật thê thảm!"

Ở trên mặt đất, người kia nghe vậy lập tức nhảy dựng lên, trừng mắt với Triệu Công Minh. Ánh mắt dần trở nên mơ hồ, nhưng Triệu Công Minh đã lùi về sau vài bước, từ trong miệng phun ra một ngụm máu.

"Ngươi đã tổn thương đến đạo cơ của bần đạo, vết thương này phải mất đến mấy vạn năm mới có thể khôi phục lại được! Đi, ngươi theo ta đến Linh Sơn! Chuyện hôm nay của chúng ta nhất định không xong được!"

Chương 151. Lớp học nhỏ trên Tiểu Quỳnh Phong

Một buổi sáng yên bình tại Độ Tiên Môn, trời trong gió mát, mùi hoa cỏ dìu dịu phảng phất khắp núi non.

Lý Trường Thọ tỉnh dậy sau một đêm dài nghỉ ngơi, mệt mỏi cả người đã tan biến, tinh thần thoải mái, đầu óc thông suốt, ngước nhìn trời trong mà lòng thấy thư thái.

Hiếm khi được sư huynh hẹn đến nhà, Linh Nga đã sớm chạy đến bên ngoài khu vực pháp trận bao quanh đan phòng.

Kỳ thật, Lý Trường Thọ cũng đã biết nàng đến đây từ hơn một canh giờ trước, bởi vì dù nói là nghỉ ngơi, nhưng hắn chỉ phân chia tâm thần ra từng phần, luân phiên nghỉ ngơi mà thôi. Khi hắn phát hiện ra Linh Nga đến gần trận pháp, đã âm thầm gỡ bỏ hầu hết các sát trận bên trong, đề phòng vạn nhất tiểu sư muội vô ý tiến vào mà thân tử đạo tiêu...

Mặc dù vậy, Linh Nga cũng rất ngoan ngoãn, chỉ đứng thẳng, ưỡn ngực chờ đợi bên ngoài trận pháp cho đến khi hắn gỡ bỏ hoàn toàn. Lúc này, nàng mới tươi cười, vừa đi vừa ngâm nga hát, tiến đến đan phòng.

Hôm nay Linh Nga cũng hết sức lộng lẫy, nàng mặc một chiếc váy dài mỏng màu xanh nhạt, tóc dài nhẹ bay như mây trôi. Trên khuôn mặt thanh tú động lòng người tô điểm thêm chút phấn hồng nhẹ nhàng. Gió thổi nhè nhẹ, dưới tà váy ẩn ẩn chiếc eo nhỏ, chân dài thon thả...

Lý Trường Thọ dẫn sư muội vào đan phòng, định mở lại trận pháp xung quanh thì tiên thức phát hiện ra Tửu Cửu sư thúc bay ra khỏi Phá Thiên Phong...

Hắn ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy thi thoảng cũng nên cải tạo tư tưởng cho vị tiểu sư thúc đáng yêu này một chút. Khục, cái gì tư tưởng với không tư tưởng...chỉ là đả thông một chút suy nghĩ, thêm một chút đề nghị, mong sư thúc sau này có gặp phải nhân quả thì cũng có thể tự kết thúc, đừng làm liên luỵ đến môn phái cũng như Tiểu Quỳnh Phong.

Chẳng mấy chốc Tửu Cửu đã mò tới gần, "a lê hấp " một tiếng, đã nhảy vào bên trong đan phòng. Linh Nga nhanh nhảu vỗ ngực chào đón khiến Tửu Cửu hết sức vui mừng lẫn tự tin.

Lý Trường Thọ đưa mấy bầu rượu ngon cho Tửu Cửu, sau đó mỉm cười nói: "Sư thúc, hôm nay ta sẽ dạy bổ túc cho Linh Nga, ngài có muốn dự thính hay đi chỗ khác chơi đùa?"

"Học bổ túc?" Tửu Cửu chớp chớp mắt mấy cái, ưỡn ngực tỏ vẻ tiền bối nói: "Được được, hôm nay bản sư thúc sẽ ngồi xem, tiện chỉ điểm thêm cho các ngươi!"

Lý Trường Thọ nham hiểm gật đầu cười, trong bụng nghĩ thầm "ngươi lớn, ngươi nói gì cũng được" --"câu này chính là nói bối phận lớn (sư thúc) của Tửu Cửu, nhưng mình thích suy nghĩ của các bạn!"

Ngay sau đó, hắn dùng ngọc phù khống trận mở ra lớp lớp trận pháp bao phủ đan phòng, nghiêm nghị nói với Tửu Cửu: "Đệ tử rất vui khi người ở lại chỉ điểm, tuy nhiên nội dung buổi học bổ túc hôm nay không thể để cho người ngoài ba chúng ta biết, trước hết sư thúc cần lập một lời thề. Dù sao đây cũng là truyền thừa Tiểu Quỳnh Phong nhất mạch!"

Tửu Cửu nhíu mày nói thầm: "Tiểu Cùng Phong mà cũng có pháp môn độc hữu sao?"

Ngay sau đó hai mắt nàng sáng lên, quay lại hỏi họ Lý: "Đây là vị sư tổ hung ác của các ngươi truyền lại sao?"

Đúng là ăn mày gặp chiếu manh, Lý Trường Thọ và Linh Nga nhìn nhau mỉm cười. Tửu Cửu đắc ý, hào hứng lập thệ xong liền kéo chiếc xích đu lại gần, ung dung ngồi dự giảng.

"Được rồi, các ngươi bắt đầu đi, bản sư thúc nghe thử xem sao!"

Buổi học bổ túc bắt đầu, Lý Trường Thọ lấy ra "giáo án" đã chuẩn bị từ trước, bỏ bớt đi một ít sự tình do chính mình trải qua, từ từ giảng giải cho Linh Nga.

Nội dung chính là:

Cầu ổn trọng thắng chân diệu pháp, kết thúc nhân quả tam sự trọng. Cơ duyên bảo vật chớ động tham, trường sinh đạo quả tại tự thân.

Vẫn như mọi lần, Linh Nga nghiêm túc lắng nghe, đầu gật như bổ củi. Ngồi bên cạnh, mặt Tửu Cửu biến sắc, lúc trắng lúc xanh, vô cùng kinh hãi thán phục.

"Giang Lâm Nhi sư thúc xông xáo bên ngoài quả không uổng phí, những đạo lý này có vẻ đều rất hữu dụng!"

Thế là, Tửu Cửu ở bên càng nghe càng say sưa, càng lộ ra dáng vẻ hưng phấn hơn.

Lý Trường Thọ nói nửa canh giờ, lớp học chuyển sang phần vấn đáp.

"Nếu sư muội gặp một người ngang cảnh giới, không biết người này đang có ý đồ gì mà chủ động tới gần, muội sẽ xử lý như nào?"

Linh Nga ngẫm nghĩ một hồi trả lời: "Dùng thuốc mê đánh gục hắn."

Lý Trường Thọ tiếp tục truy vấn: "Nhưng nếu hắn chỉ tìm ngươi hỏi thăm danh tính..."

Không cần phải nghĩ, Linh Nga lập tức trả lời: "Tăng thêm liều lượng thuốc mê!"

Tửu Cửu ở bên kia giật mình, xém chút là ngã khỏi xích đu. Lý Trường Thọ hỏi tiếp: "Giải thích ta xem?"

Linh Nga nghiêm mặt: "Nếu như hắn biết tên muội, không phải có thể dùng chú pháp vu thuật với muội sao?"

Lý Trường Thọ không nhìn được, tay vuốt vuốt mi tâm, lắc đầu nói: "Chữ thầy lại trả thầy! Chỉ có vậy cũng đi gây mê người ta sao, đây cũng không phải cử chỉ sáng suốt, tập trung học đi!"

Linh Nga tỏ vẻ ấm ức, khoé miệng cong lên, nhỏ giọng nói: "Nhỡ sư huynh hiểu nhầm ta với hắn có quan hệ thì làm sao..."

"Phụt!" Tửu Cửu bấm môi nhịn cười nãy giờ, không chịu được nữa cười ra tiếng.

Lý Trường Thọ nói: "Muội suy nghĩ thêm một chút xem!"

Linh Nga nhíu mày suy tư, rất nhanh lại nhỏ giọng nói: "Hay là dùng độc gây mê hắn...sau đó muội thay đổi khí tức và hình dạng, dùng tiên tửu rải lên khắp người hắn, xong việc liền rời đi."

"Tạm tạm!"

"Hì hì, đều là nhờ sư huynh dạy dỗ!"

Lý Trường Thọ vẫn lắc đầu: "Muội thiếu quan sát hoàn cảnh xung quanh, không tính toán xem liệu người này sau khi bị hôn mê có gặp hoạ sát thân hay không? Nếu hắn chết, không phải sẽ để lại một mối nhân quả sao?"

Linh Nga hỏi ngược lại: "Nhưng trong tình huống muội ra ngoài một mình, bản thân đã tự thay đổi dung mạo cũng như thân hình, hết sức hoà hợp với hoàn cảnh để không gây chú ý rồi mà?"

Lý Trường Thọ tươi cười: "Có một chút tiến bộ, tiếp tục!"

Cứ tiếp tục như thế, Linh Nga ngồi một bên không ngừng trả lời câu hỏi, Lý Trường Thọ thì đi qua đi lại, đặt câu hỏi, giải đáp câu hỏi. Riêng chỉ có Tửu Cửu ngồi trên xích đu nhìn tưởng nhàn nhã nhưng biểu tình thay đổi liên tục, lúc kinh ngạc, lúc đờ đẫn, nhiều khi giật mình sáng tỏ, chắc cũng đã hấp thu không ít truyền thừa bí thuật của Tiểu Quỳnh Phong nhất mạch.

Sau hai canh giờ...

Lý Trường Thọ nói: "Được rồi, khoá học tiếp tục phần mới, nhớ ôn tập cho kỹ phần vừa học."

Linh Nga nhẹ nhàng gật đầu, thở phào nhẹ nhõm như vừa qua một kiếp nạn, một phần chờ mong học điều mới.

Ôn, ôn tập?

Tửu Cửu há hốc mồm, định nói gì đó nhưng cũng không biết nói thế nào, im lặng ngẫm nghĩ: "Những đạo lý này...kỳ thật cũng không sai!"

Kế tiếp...

"Sư muội, nếu có người muốn giết muội, muội may mắn phản sát thành công, hoặc tự mình đã giết sinh tử cừu địch, ngay sau đó muội sẽ làm gì?"

Linh Nga không nghĩ ngợi nói: "Trốn xa vạn dặm."

Lý Trường Thọ lắc đầu: "Trốn xa cũng không tệ, nhưng trước khi trốn xa thì làm gì? Ví như thi thể của địch còn sót lại tàn hồn, mang theo thù oán với muội bỏ trốn, chuyện gì sẽ xảy ra? Trên đời này có rất nhiều tàn hồn tìm cách trùng sinh, tu luyện âm tu chi pháp, sau đó quay lại báo thù!"

Bàn tay mềm mại của Linh Nga sờ sờ cằm mình, lên tiếng: "Mong sư huynh chỉ dạy!"

"Đây chính là nội dung chính của hôm nay. Dịch vụ mai táng Tiểu Quỳnh Phong!"

Lý Trường Thọ hài lòng gật đầu, phất tay một cái, phía sau liền xuất hiện một tấm bảng gỗ.

Trên tấm bảng vẽ hơn mười bức hoạ đơn giản, bên cạnh mỗi bức hoạ đều có phần chú thích chi tiết. Hắn bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ, thao thao bất tuyệt: "Muốn xử lý thi thể, đầu tiên phải chuẩn bị thủ đoạn, có thể dùng Độc Đan hoặc chân hoả đều được. Vào lúc xử lý thi thể, phải tập trung chú ý phán đoán xem trên người đối phương có loại pháp bảo tự động báo tin hay không, tốt nhất huỷ hết pháp bảo trữ vật của đối phương, không nên động lòng tham lượm nhặt bảo vật. Tiếp đến là phần quan trọng nhất, xử lý hồn phách của đối phương. Tam Giới đều ưu tiên tu luyện nguyên thần, dù thân thể bị huỷ nhưng hồn phách vẫn có thể thoát xác, cải tử hoàn sinh, vì vậy luôn phải lưu tâm xử lý hồn phách của cừu địch. Hôm nay ta sẽ truyền cho muội pháp khí mạnh nhấtTiểu Quỳnh Phong nhất mạch."

"Pháp khí mạnh nhất?" Linh Nga hào hứng.

Lý Trường Thọ lấy ra hai hạt châu màu lục bích, trịnh trọng đưa vào tay Linh Nga.

"Đây là truyền thừa nhất mạch!"

"Vật này có tên là Nhiếp Hồn Châu, nó chỉ có một tác dụng là thu nhiếp tàn hồn."

Chợt bên cạnh có tiếng hô hoán của tiểu sư thúc: "Cũng cho ta một viên đi!"

Lý Trường Thọ mỉm cười, lấy ra thêm hai viên Nhiếp Hồn Châu, mô phỏng pháp lực ở cảnh giới Quy Đạo giới đưa nó đến cho sư thúc: "Sư thúc cũng cảm thấy đây là việc cần làm sao?"

Tửu Cửu nặng nề cúi người gật đầu, phần thân trên của áo gai lập tức cảm giác như không thể chịu nổi áp lực gánh nặng nữa...

Tửu Cửu cười nói: "Các ngươi đừng thấy sư tổ không đứng đắn, thường xuyên lấy lớn hiếp nhỏ...à mà không đúng, hừ, lấy nhỏ hiếp lớn! Hôm đó ta đã tận mắt nhìn thấy bản lĩnh của người, nếu không phải sư phụ ta đến, hay Vạn trưởng lão ra tay ngăn cản thì mấy người khác đều không thể làm gì được."

Lý Trường Thọ lập tức lộ ra nụ cười vui mừng, tiếp tục giảng bài.

"Đây chỉ là bước đầu tiên." Lý Trường Thọ nói: "Nhiếp Hồn Châu không nhất định có thể hút hết toàn bộ hồn phách, còn có thể lưu lại những tia hồn phách không trọn vẹn. Ở trong Tam Giới, có một món chí bảo tên là lục đạo Luân Hồi Bàn, có công hiệu uẩn dưỡng tàn hồn. Tàn hồn cũng là có thể đầu thai chuyển thế. Lúc này, chúng ta cần ba loại kinh văn! Để mà tiêu trừ tự thân nghiệp quả có « Tiêu Tai Kỳ Phúc Chú », « Độ Nhân kinh »để dẫn dắt tàn hồn, cùng với « Vãng Sinh Chú »phương tây truyền tới. Kết hợp ba chú với Nhiếp Hồn Châu, sử dụng thêm thủ đoạn thiêu đốt nguyên thần, như vậy chỉ cần quan sát cẩn thận, đối phương khẳng định sẽ không còn lưu lại cái gì. Tất nhiên, những thứ này chỉ là thủ đoạn thực hiện, ngoài ra còn cần chú ý làm ở nơi yên tĩnh vắng vẻ, nhanh chóng kết thúc!"

Linh Nga và Tửu Cửu đồng thời chậm rãi gật đầu, ánh mắt hai người đều lộ ra tán thưởng lẫn ngưỡng mộ. Tất nhiên, sau hôm nay Lý Trường Thọ sẽ truyền cho Linh Nga thần thông Cắt Giấy Thành Người để thuận tiện thực hiện dịch vụ mai táng này, còn về phần Tửu Cửu lại không thể tùy ý truyền thụ được.

Chẳng mấy chốc, mặt trời đã ngả về tây, bên trong đan phòng, Lý Trường Thọ đi qua đi lại, Linh Nga không ngừng gật gù, người hỏi người trả lời qua qua lại lại.

Tửu Cữu cũng bất chi bất giác ngồi cạnh Linh Nga, gia nhập đội ngũ "học sinh lớp thầy Lý" từ lúc nào không hay. Đối với những tư tưởng mà Lý Trường Thọ truyền thụ, nàng lại tiếp nhận hết sức tự nhiên và nhanh chóng, đây chắc là nhờ phúc của sư tổ Giang Lâm Nhi.

Lý Trường Thọ cũng không thể nghĩ đến, sư tổ ở bên ngoài mất liên lạc bao năm đột nhiên trở về, lại khiến cho những hành động của bản thân mình càng dễ biện hộ hơn. Có việc gì khó giải thích, đều có thể lấy lý do "sư tổ truyền thụ" là có thể che giấu được rồi.

...

Sau khi Giang Lâm Nhi ra ngoài được sáu năm, vị sư tổ này có gửi một phong thư đầu tiên về Độ Tiên Môn. Tuy nhiên phong thư này lại gửi cho Lý Trường Thọ chứ không phải cho Tề Nguyên lão đạo, dù vậy Lý Trường Thọ cũng dễ dàng lừa gạt sư phụ khỏi sự nghi hoặc.

Nội dung trong thư, Giang Lâm Nhi đã an ổn về cùng với "đội Tiên Nhân" của mình. Nàng đã đi địa phủ ba bốn lần, tạo được mối quan hệ và điều tra được tung tích đầu thai của Hoàn Giang Vũ. Vào mấy trăm năm trước, Hoàn Giang Vũ đầu thai vào một gốc linh thụ, thọ nguyên cũng đã gần hết...cho nên Giang Lâm Nhi quyết định chờ đợi lần đầu thai kế tiếp của Hoàn Giang Vũ, sau đó mới xem có thể trực tiếp đưa về Độ Tiên Môn nối lại tiên duyên.

Nhận được tin này, Lý Trường Thọ và Linh Nga đều vui vẻ, riêng phần mình, Lý Trường Thọ quyết định sẽ nghiên cứu ra một loại đan dược để giúp sư tổ thoát khỏi những phiền não tình cảm đang gặp phải. Hiện hắn có Hùng Tâm Đan, cũng nên có một loại tác dụng ngược với nó, như vậy mới là viên mãn.

Nhắc đến đan dược, do mải mê thôi diễn thế cục ở dưới mật thất mà Lý Trường Thọ đã không tới chỗ Vạn Lâm Quân trưởng lão để hỏi thăm tình hình Tiên Thức Độc Đan. Tuy nhiên, Vạn Lâm Quân lão gia tử hình như vẫn đang mông lung, lạc đường, chưa thể luyện thành Tiên Thức Độc Đan, vì thế hắn càng không thể mang Phản Tra Đan và Tâm Hỏa Thiêu Đan ra luận bàn với trưởng lão, đành chờ trưởng lão tự mình tìm ra cách rồi mới tới.

Về phía Hải Thần Giáo lại trải qua một thời kỳ dài yên tĩnh, nhưng Long Tộc lại liên tiếp gặp phiền toái, khắp bốn biển không ngừng xuất hiện những cuộc phản loạn. Những việc này chắc chắn là do Tây Phương Giáo giở trò, mặc dù vậy Lý Trường Thọ cũng không vội vàng can thiệp, bởi những điều này đều đã nằm trong tính toán thôi diễn đại cục của hắn.

Nhiệm vụ do Thánh Nhân lão gia giao cho, hắn tất nhiên phải hoàn thành ổn thỏa, nhưng điều kiện tiên quyết là dựa trên yếu tố tự vệ là chính.

Thiên Đình vẫn chưa có ý chỉ cho "Hải Thần Giáo" gia nhập dưới trướng Thiên Đình, nhưng cứ mười lăm năm một lần, Đông Mộc Công lại xuống hỏi han hắn ba vấn đề do Ngọc Đế đưa ra. Lý Trường Thọ dĩ nhiên cũng ổn thỏa trả lời, nhưng tuyệt không bộc lộ chủ ý quá "tuyệt diệu", chỉ trả lời ở mức "trung thượng", chắc chắn có thể giải quyết vấn đề, có điều cách này sẽ khiến Ngọc Đế tốn thêm không ít tâm lực mà thôi.

Sau đó...Đông Mộc Công cũng không thực hiện công việc "phản hồi đánh giá dịch vụ của người dùng" cho Lý Trường Thọ, nên hắn cũng không biết hiệu quả đến đâu.

Chuyện Tây Phương Giáo tính toán Long Tộc sẽ còn lâu dài, ít cũng trăm năm hay vài trăm năm, có khi còn lâu hơn. Trong thời gian này, Lý Trường Thọ chỉ yên lặng ở trong núi tu hành, chậm rãi chờ đợi và liên lạc với Ngao Ất định kỳ, cũng không nóng vội hay chủ động ra tay giúp đỡ Long Tộc.

Đêm qua ngày tới, vạn vật xoay vần...thời gian qua đi, những gì Lý Trường Thọ thôi diễn về sự tình của Long Tộc cũng đã có mấy cái ăn khớp, tuy nhiên hắn cũng chưa thể nắm chắc được Tây Phương Giáo sẽ có hành động lớn nào...Nhưng trước mắt, còn phải đối phó "đại hội nguồn gốc Tam Giáo" trước, trong môn phái đang lưu truyền tin tức đại hội sẽ diễn ra sớm hơn, tiên tông Tam Giáo sẽ tập trung về Kim Cung Môn tại Trung Thần Châu...

Lý Trường Thọ âm thầm suy tính và quyết định, đợi sự kiện "đại hội nguồn gốc Tam Giáo" lắng xuống, hắn sẽ gửi Ngọc Đế một phong thư để nói rõ sự tình Long Tộc, cũng muốn dẫn dắt sự tình [Long Tộc Nhập Thiên], còn bây giờ phải tính toán trốn tránh tham gia đại hội.

Kế sách này không thể dùng việc đánh lén Linh Nga gây trọng thương, để mình xin ở lại chăm sóc được...chẳng may môn phái bắt sư phụ chiếu cố Linh Nga, chỉ định mình tham gia đại hội, vậy há không phải sẽ uổng phí công sức sao...

Chương 152. Giả bệnh

Lý Trường Thọ đột nhiên ngã bệnh.

Một ngày trước khi Bách Phàm Điện đưa ra thông báo triệu tập những đệ tử lần trước thi đấu môn phái đạt vị trí Thiên Cương đến nghị sự điện...

Lý Trường Thọ đã nắm bắt chuẩn xác cái thời điểm này - thực ra là tin tức dùng Phong Ngữ Chú nghe trộm được.

Hắn suy đoán đại hội sẽ diễn ra trong vòng nửa năm nữa...

"Các trưởng lão định chọn hắn làm người lĩnh đội? Muốn hắn tiếp tục xuất hiện nơi đầu sóng ngọn gió, ban cho hắn thêm không ít phiền phức sao?"

Lý Trường Thọ hắn, nhất định không thể chấp nhận ở cùng một nơi lại cùng đón nhận hai cái kịch bản giống nhau, dẫm vào vết xe đổ cũ!

Lần này hắn nhanh trí, cân nhắc chu toàn, tính toán tỉ mỉ đối sách, ngã bệnh đúng thời điểm.

Linh Nga dường như nói dối cũng đã quen, hớt hơ hớt hải chạy đến Phá Thiên Phong tìm Tửu Cửu báo tin. Tửu Cửu lo lắng chạy đi tìm Ngũ sư huynh - Tửu Ô, cùng nhau chạy đến Tiểu Quỳnh Phong thăm bệnh.

Bên trong nhà cỏ, mặt Lý Trường Thọ trắng bệch, khí tức yếu ớt, nằm bất động trên giường cỏ, toàn thân thấy rõ dáng vẻ [hư hỏng], à chỉ là [hư] thôi...

Sau khi cẩn thận chuẩn bệnh, Tửu Ô nhẹ nhàng thở ra: "Không có gì nghiêm trọng, chỉ là do xông quan thất bại, gây tổn thương đến nguyên thần hơi lớn, khiến cho đạo cơ bất ổn. Tình trạng này thì không thể sử dụng pháp lực, nguyên thần. Nhưng an tâm điều dưỡng bảy tám năm là có thể khôi phục, không có để lại tai họa ngầm."

Linh Nga mặc dù biết chắc chắn sư huynh mình đang giả bệnh, nhưng nghe Tửu Ô chuẩn đoán xong cũng không nhịn được hỏi thêm: "Nếu sử dụng pháp lực thì sẽ như nào sư bá?"

"Tổn thương một ít đạo cơ, ảnh hưởng đến con đường tu hành, tốt nhất không được dùng pháp lực!"

Nằm trên giường bệnh, Lý Trường Thọ mặt không huyết sắc, yếu ớt nói: "Ài...đệ tử vốn định tiến vào một tiểu giai, không ngờ lại quá mức miễn cưỡng...Khụ khụ khụ..."

Tửu Ô trầm ngâm một lúc: "Để ta đi tìm Vạn trưởng lão xin giúp ngươi ít đan dược củng cố nguyên thần, bản thân ta luyện chế ra đan dược không được tốt cho lắm!"

Linh Nga lại vội hỏi: "Nếu dùng đan dược thì sư huynh có thể hồi phục sớm hơn đúng không sư bá?"

Lý Trường Thọ thấy Linh Nga như vậy cười thầm [Thật không uổng công dạy dỗ bao nhiêu năm nay].

Tửu Ô lắc đầu, trầm giọng nói: "Khó, thương thế loại này chỉ có thể tự thân điều dưỡng, đan dược chỉ giúp không bị tổn thương sâu thêm trong lúc hắn tự dưỡng thương mà thôi."

Linh Nga buồn bã thở dài, thực chất là thở phào nhẹ nhõm, nàng chỉ sợ có đan dược giúp sư huynh sớm bình phục thì hỏng bét.

Sau đó Tửu Ô liền tất bật đi cầu đan dược, đi thông báo cho Bách Phàm Điện...cũng đỡ được kha khá việc cho Linh Nga.

Lý Trường Thọ tiếp tục nằm trên giường, mô phỏng trạng thái pháp lực hỗn loạn. Loại sự việc này đâu dễ dàng kết thúc như vậy chứ!

Tửu Ô vừa rời đi, Tề Nguyên lão đạo cũng ngửi thấy việc này, chạy tới xem xét cẩn thận thương thế của Lý Trường Thọ, suýt chút nữa còn quên mất đệ tử mình cũng đã thành tiên. Lão xem đi xem lại, kết luận thương thế không nặng, chỉ dặn dò nghỉ ngơi dưỡng bệnh, rồi thành thành thật thật trở về bế quan tu hành.

Lần giả bệnh này đối với Lý Trường Thọ có ý nghĩa vô cùng lớn...không thể sơ suất được...

Tiếp theo là từng đoàn từng đoàn người đến thăm...

Trước nhất đúng như dự liệu của Lý Trường Thọ, Vạn Lâm Quân trưởng lão đến, cũng cẩn thận tỉ mỉ xem xét rồi đưa ra kết luận không khác biệt so với Tửu Ô. Đây có thể coi như cao thủ nhất lưu trong môn phái cũng không thể dò xét ra hắn giả bệnh, khẳng định phần nào trình độ giả bệnh của hắn.

Vạn lão gia tử chậm rãi dặn dò: "Từ hôm nay ngươi...không được lộn xộn, tu dưỡng sáu bảy năm là có thể hồi phục. Tư chất của ngươi vốn đã thuộc loại tốt, ngộ tính lại cao, phẩm tính lại tốt, sau này nhất định có tiền đồ, cho nên không được gấp gáp xông quan. Đây là đan dược ta đã luyện chế cho ngươi dưỡng thương."

Vẫn theo như Lý Trường Thọ dự liệu, sau Vạn trưởng lão là mấy vị trưởng lão quan hệ "Linh Ngư" của Bách Phàm Điện, mỗi người đến đều sờ sờ nắn nắn cổ tay hắn rồi dặn dò nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Không bao lâu sau, tốp năm tốp ba các vị trưởng lão Thiên Tiên cũng đến, phàm là người đã sử dụng qua Hùng Tâm Đan, hôm nay đều đến hỏi thăm, tiện cũng nhắc khéo Lý Trường Thọ còn Hùng Tâm Đan dự trữ không. Chuyện này dĩ nhiên hắn cũng đã chuẩn bị từ trước, nhanh nhẹn hiếu kính mỗi vị một viên.

Đến lúc này, việc Lý Trường Thọ luyện công gấp gáp mà bị tổn thương nguyên thần đạo cơ đã được cao tầng trong môn phái biết đến...

Nhưng đối với đại đa số đệ tử môn phái mà nói, chuyện này chẳng có quan hệ gì với họ.

Tuy nhiên vẫn có những người mà Lý Trường Thọ không thể đoán được suy nghĩ và mức độ "độc" của họ sẽ dẫn đế sự việc leo thang khó kiểm soát...ví như Hữu Cầm Huyền Nhã...

...

"Trường Thọ sư huynh!"

Từ bên ngoài nhà cỏ, Hữu Cầm Huyền Nhã mặc một chiếc váy dài màu xanh băng lạnh bước nhanh đến bến giường. Nàng nhìn sắc mặt trắng bệch của Lý Trường Thọ, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Ngồi bên giường bệnh, Linh Nga vội vàng: "Sư tỷ yên tâm, tất cả các vị trưởng lão trong môn phái đều đã xem qua, sư huynh chỉ vì tu luyện gấp gáp mà bị tổn thương, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian sẽ hồi phục bình thường thôi."

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt long lanh nhìn chăm chú Lý Trường Thọ...

Không biết tại làm sao...

Lý Trường Thọ đã từng đối mặt, nhìn chằm chằm đại sư huynh Nhân Giáo, Đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, vẫn giữ được bình tĩnh. Nhưng lần này, khi nhìn thấy ánh mắt của Hữu Cầm, hắn lại bất tri bất giác cảm thấy bồi hồi, hoảng hốt...

【Hữu Độc ngươi...】

Liền nghe từ bên cạnh, Hữu Cầm Huyền Nhã thấp giọng nói: "Sư huynh, ta biết."

Cuống họng Lý Trường Thọ lung lay, có một chút cảm giác run rẩy: [lại biết cái gì nữa rồi...?]

"Huynh vội vàng tu hành, chắc hẳn vì mong muốn làm cho môn phái thêm vẻ vang vinh dự tại đại hội nguồn gốc Tam Giáo."

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này, thật không phải...

"Trường Thọ sư huynh đừng quá sốt ruột, Huyền Nhã thân là thủ tịch đệ tử thế hệ này, chắc chắn sẽ gánh vác cùng người, toàn lực ứng phó, đánh cược một lần vì môn phái!"

Lý Trường Thọ thở phào nhẹ nhàng, nếu như nàng chỉ hiểu như vậy, mặc dù hắn có một chút xấu hổ, nhưng cũng không có sao.

"Hữu Cầm sư muội..."

"Sư huynh ngươi không cần nói gì cả, nhất định phải an tâm dưỡng thương!" Hữu Cầm Huyền Nhã vội cúi người, nhẹ nhàng giữ bả vai Lý Trường Thọ ấn xuống, tóc dài của nàng rũ xuống trước mặt hắn. Nhìn nàng lúc này đẹp không sao tả xiết, ánh mắt kiên định: "Huyền Nhã nhất định sẽ không khiến Trường Thọ sư huynh thất vọng!"

Lý Trường Thọ lộ ra vẻ mặt vui mừng mỉm cười nghĩ thầm: "Cũng may, lần này suy nghĩ của nàng đi lệch hướng, nhưng cũng không nghiêm trọng..."

Hai canh giờ sau, Hữu Cầm Huyền Nhã để lại không ít đan dược rồi cáo từ trở về tu luyện.

Nhưng mà Hữu Cầm vừa đi, Tửu Cửu từ khi rời đi cùng với Tửu Ô, đến nay vẫn chưa thấy quay lại lần nào, bây giờ đang phi hồ lô từ Phá Thiên Phong tới. Nếu chỉ có vậy thì thôi, nhưng ngồi bên cạnh Tửu Cửu còn có một thân ảnh xa lạ...lần này Lý Trường Thọ thực sự cảm thấy bất an, kinh hãi...

Người này khí tức nội liễm, toàn thân không lộ nửa phần khí tức ba động, dáng vẻ nhỏ gầy, trán hơi có màu xám đen. Nhìn kỹ một chút, Lý Trường Thọ lập tức chấn động, thật sự muốn lao ra bắt lấy tiểu sư thúc để xả giận...

Kỳ Linh trưởng lão! Viễn Cổ Kỳ Lân nhất tộc, một trong hai vị Kim Tiên của môn phái!

Mặc dù Lý Trường Thọ không biết những gì Kỳ Linh trưởng lão đã trải qua ngày xưa, nhưng nhãn lực, tu vi của người này thì Vạn trưởng lão còn xa xa không thể so sánh!

Hắn nhanh chóng suy tính...« Quy Tức Bình Khí Quyết » phiên bản cải tiến lần thứ sáu có lẽ vẫn che giấu được tu vi bản thân trước mặt vị trưởng lão này, nhưng việc "giả bệnh" chắc chắn sẽ bị phát hiện ra!

Chuyện này...làm sao bây giờ? Ài, không lẽ độc tính của Hữu Cầm sư muội lại lây lan sang cho tiểu sư thúc rồi sao? ?? Sao người lại có thể mời được vị trưởng lão thủ điện Đạo Tạng Điện ra ngoài chứ, chẳng lẽ...vị chưởng lão này cũng thích lớn! Khục...chuyện này không quan trọng, phải tính việc giả bệnh đã...

Hắn cũng đã có cân nhắc một chút vấn đề này, bây giờ chuẩn bị đối mặt với Kim Tiên, đành phải dùng chiêu hạ sách này vậy...

Lý Trường Thọ cắn răng, tay nắm lại, Quy Tức Quyết biến hóa, khí tức tuôn ra như vỡ bờ, mấy tầng ngụy trang được bung ra, trực tiếp...

Tự chấn nguyên thần!

Một tiếng phù trầm đục vang lên, nguyên thần Lý Trường Thọ chấn động, khóe miệng chảy máu, đã thật sự bị thương nhẹ! Bây giờ cơ thể hắn suy yếu, thực sự là từ trong tán ra ngoài!

Hắn tự giễu [Đây chính là cảnh giới tối cao của giả tổn thương --"Tổn Thương Thật Sự!]

Linh Nga ngồi bên cạnh thấy hắn như vậy chưa kịp hiểu chuyện gì xả ra thì đã thấy tiểu sư thúc đang kéo vị trưởng lão đến trước nhà cỏ, nàng vội vàng chạy ra nghênh đón...

Liền nghe thấy Tửu Cửu sư thúc làm nũng hô hào: "Trưởng lão, người mau vào xem xem sao! Tu vi người cao như vậy, tiện tay xử lý một chút, chắc hẳn liền khỏi bệnh đi! Hắn chính là đệ tử ưu tú của môn phái chúng ta, cần nhanh chóng khôi phục để tham gia đại hội nguồn gốc Tam Giáo, biết đâu lại oanh oanh liệt liệt như lần trước đi Long Cung..."

Lý Trường Thọ: "..."

Kỳ Linh trưởng lão thở dài đi theo, đúng vẻ ông nội cưng chiều đứa cháu gái: "Ngươi đấy..."

Vị trưởng lão này bước vào nhà cỏ, liếc nhìn Lý Trường Thọ liền nói: "Nguyên thần xông quan bị chấn thương, không cần lo lắng, cũng không có cách nào khác ngoài an tĩnh dưỡng thương, ta phải quay trở về Đạo Tạng Điện đây."

Lý Trường Thọ tỏ ra hữu khí vô lực nói: "Đa tạ trưởng lão..."

Kỳ Linh trưởng lão bình tĩnh gật đầu, quay lại cười hiền lành với Tửu Cửu. Thủ điện Đạo Tạng Điện không thể ra ngoài lâu, vị trưởng lão này đến nhanh mà đi cũng nhanh, Tửu Cửu dù sao cũng hiểu lễ nghĩa, tận tình đưa trưởng lão về Đạo Tạng Điện.

【Khi có cơ hội nhất định phải nói chuyện thật tốt cùng với tiểu sư thúc mới được! 】

Nhất thời không chú ý đến sư thúc, tý nữa thì hỏng hết việc của hắn...

Sau khi Kỳ Linh trưởng lão rời đi, vẫn còn có tình huống khiến hắn bất ngờ xảy ra...đạo nhân mập mạp Liễu Phi Tiên, xách theo một ít lễ vật tới từ Đan Đỉnh Phong, ngồi nói chuyện vài câu động viên Lý Trường Thọ rồi cũng rời đi,

Cuối cùng cũng đến lúc trời tối người yên...

Linh Nga ngồi ở bên giường mệt mỏi, nhỏ giọng oán trách: "Sư huynh, từ lúc nào mà nhân duyên của người tốt như vậy?"

"Đại khái là do khí chất tốt đi!" Lý Trường Thọ cũng thoáng buông lỏng, vẫn duy trì nằm trên giường ai oán không thôi...Từ việc chỉ giả bệnh mà giờ trở thành bệnh thật...

Nhưng, hắn chỉ cần không phải tham gia đại hội nguồn gốc Tam Giáo, chịu một chút thiệt thòi như vậy chỉ như mưa bụi thoảng qua mà thôi.

ĐÁNG GIÁ!

Linh Nga tiếp tục cười nói: "Hôm nay khiến muội kinh ngạc nhất lại không phải là Hữu Cầm sư tỷ mà là tiểu sư thúc đấy."

"Ta cũng không nghĩ tới sư thúc lại để tâm đến như vậy, đây chỉ là vết thương nhỏ mà cũng nhất định đi mời cao thủ thứ hai môn phái tới..."

Lý Trường Thọ cười khổ lắc đầu, đang định tám chuyện thêm mấy câu thì đột nhiên tiên thức phát hiện ra có hai thân ảnh từ Phá Thiên Phong đang bay tới.

Hai thân ảnh này, một người chính là Hữu Cầm Huyền Nhã, còn một người khác là...

Lại là...

Một bộ áo trắng như tuyết, tiếng ho đứt quãng, khuôn mặt anh tuấn tiêu sái, toàn thân nhìn như hư không, hài hòa với thiên địa.

Chương môn Độ Tiên Môn, Hư Vô...khục...Vô Ưu đạo nhân Quý Vô Ưu!

Khóe miệng Lý Trường Thọ co quắp, đúng là nói trước bước không qua, dở khóc dở cười. Nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy an tâm hơn, như vậy mới đúng với quy luật. Dù sao sư thúc chỉ ngẫu nhiên có "độc" một lần, xa xa không thể so với "độc tính" của Hữu Độc sư muội được!

Trong cuộc đời Lý Trường Thọ, chắc điều khiến hắn hối hận mà bất khả kháng nhất, chính là tại Bắc Câu Lô Châu, khi mà Hữu Cầm Huyễn Nhã ngã từ trên trời xuống, hắn thi triển thổ độn chậm một bước để nàng có thể thấy hắn!

Mà kể cũng lạ, ngày thường hắn chỉ ăn uống thanh tịnh ở Tiểu Quỳnh Phong, sao lại có thể dẫn đến nhiều mối quan hệ như vậy?!

Lão Tử tại thượng!

...

Ban nãy Lý Trường Thọ có thể giấu diếm Kỳ Linh trưởng lão, tất nhiên cũng có thể giấu được chưởng môn, mà giấu được chưởng môn thì việc hắn bị thương hẳn là được cả môn phái tin tưởng rồi!

Mặc dù lần này có một chút sóng gió, nhưng vẫn nằm trong phạm vi Lý Trường Thọ có thể khống chế, cũng có thể coi như là kiểm nghiệm chất lượng phiên bản nâng cấp thứ sáu « Quy Tức Bình Khí Quyết ». Như vậy có thể yên tâm truyền cho sư phụ và sư muội phiên bản thứ ba được rồi.

Nhưng Lý Trường Thọ cũng không thể yên tâm vượt qua mười hai canh giờ.

Ngày hôm sau khi giả bệnh, trong Bách Phàm điện hội tụ 46 tên đệ tử trong môn phái, đóng cửa cấm chế của đại điện, bắt đầu căn dặn bọn họ chuyện có liên quan đến đại hội nguồn gốc Tam Giáo.

Bàn luận xong, Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với Tửu Ô, một trước một sau ù ù bay đến Tiểu Quỳnh Phong, báo cho Lý Trường Thọ một tin giật gân!

【 Chưởng môn đích thân chọn, xét thấy Lý Trường Thọ vì môn phái mà đưa ra cống hiến như thế, cũng coi trọng đại hội nguồn gốc Tam Giáo, trước khi bắt đầu đại hội đã ra sức tu hành, cố gắng xông quan.

Vì vậy, đặc biệt do Lý Trường Thọ, Hữu Cầm Huyền Nhã đặt song song làm đệ tử lĩnh đội lần này, tất cả những đệ tử phải nghe theo lời chỉ huy của hai người bọn họ】

Nhận được tin này, đầu Lý Trường Thọ ong ong, sao bay đầy trời, nhưng mây mù vẫn cuồn cuộn...hắn thấp giọng hỏi lại: "Có nhầm không sư thúc?"

"Không, đây cũng là thể hiện sự nhìn nhận của môn phái đối với ngươi. Yên tâm đi, lần đại hội này ngươi chắc chắn sẽ tới kịp!" Tửu Ô cười nói.

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng gật đầu tiếp lời: " Không sai, nhất định sẽ kịp. Mười hai năm nữa đại hội sẽ cử hành, chúng ta chỉ cần tới đó trước nửa năm là được."

Mười…mười hai…!

Lý Trường Thọ trừng mắt, rồi lại chậm dãi nhắm lại, hít sâu một hơi, cười sầu thảm, thầm thán trong lòng…Nhân sinh vô thường!

Chương 153. Giấy đạo nhân cấp Thiên Tiên

Họp bàn và nhắc nhở chúng đệ tử trước thời hạn mười hai năm...

Cố ý sao?

Chưởng môn và mấy vị trưởng lão này cố ý đặt bẫy hắn sao?

Lý Trường Thọ nằm ngẫm nghĩ lại sự việc...người đầu tiên tiếp nhận thông tin đại hội nguồn gốc Tam Giáo là chưởng môn Vô Ưu đạo nhân. Theo như hắn bí mật quan sát, mấy ngày trước có một thanh 【 Xuyên Vân Linh Kiếm 】phá không bay đến, sau đó chưởng môn liền triệu tập các vị trưởng lão đến nghị sự.

Bởi vì vẫn cần phải theo dõi Tiên Lâm Phong, cho nên hắn cũng tiện thể...giám sát môn phái từ trên xuống dưới. Nhưng hắn sử dụng Phong Ngữ Chú là bị động dò xét, nên chỉ có thể nghe được thông tin về ngày Bách Phàm Điện triệu tập đệ tử thương nghị...

Dù cho phán đoán thế nào đi nữa, đây không phải là tập trung bàn bạc "trước khi xuất phát" hay sao?

Dù cho suy luận kỹ càng hơn thế nữa, một khi đã triệu tập đệ tử răn dạy trước khi xuất phát, thời gian diễn ra tối đa cũng không thể vượt quá hai ba năm mới đúng chứ?

Việc triệu tập đệ tử, không phải chỉ đơn giản là nhắc nhở môn quy, nghiêm minh chỉnh đốn đệ tử đừng đi làm mấy việc mất mặt hay sao...

Căn dặn trước tận mười hai năm, không sợ đám đệ tử quên hết sao?

Như lần đi đại hội Long Cung trước, triệu tập để tử trước thời hạn có bao lâu? ??

Lần này sao lại như thế!

"Thôi!"

Lý Trường Thọ nghìn tính vạn tính, vẫn tính sai lòng người sâu cạn.

Mặc dù biết, Độ Tiên Môn chỉ miễn cường có tư cách tham gia, cho nên chưởng môn và các trường lão rất coi trọng đại hội nguồn gốc Tam Giáo, nhưng hắn không thể ngờ tới, bọn họ lại coi trọng đến mức độ như vậy! !!

Lòng Thọ giận sôi, tâm hồn heo hắt!

Lý Trường Thọ nằm trên giường cỏ, gạt bỏ tâm trạng, chậm rãi tĩnh lặng, bắt đầu tiếp tục tìm kiếm đối sách.

Lần này phát sinh sự việc ngoài ý muốn, cũng chỉ là thất bại nho nhỏ thôi, đâu có thể cứ thế thuận buồm xuôi gió, trực tiếp tiên lên Đại La Kim Tiên cơ chứ?

Linh Nga đứng ở bên cạnh bấm môi bấm lợi, dường như muốn cắn nát bờ môi đỏ mọng xinh xắn, chỉ chờ Tửu Ô và Hữu Cầm Huyễn Nhã rời đi...liền lấy tay che miệng bật cười...

Lý Trường Thọ im lặng ngắm nhìn nàng, Linh Nga lập tức thu liễm, biểu lộ dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, ánh mắt long lanh tràn đầy yêu mến cùng thương cảm, thấp giọng nói:

"Sư Huynh...huynh làm muội đau lòng."

Giọng điệu lạnh lùng điềm tĩnh, Lý Trường Thọ căn dặn: "Đi tu hành đi, ta đang dự định thay đổi đối sách, đổi người bị bệnh nằm bất động là muội đây!"

"Quấy rầy rồi! Cáo từ! Có việc thì gọi muội!"

Linh Nga liền thoáng vái chào, che miệng cười trộm, lướt nhanh như gió về nhà cỏ của mình.

Để được một lần thấy sư huynh mình phải chịu thiệt cũng quá khó khăn, nàng hưởng thụ vô cùng khoái trí!

Đã diễn thì phải diễn đến cùng, Lý Trường Thọ cũng thành thành thật thật nằm trên giường ba năm mới trở về đan phòng, tập trung nghiên cứu thần thông thân ngoại hoá thân.

Đại hội nguồn gốc Tam Giáo lần này chắc không quá nguy hiểm. Dù sao đến đây cũng có rất nhiều đại lão của Đạo Môn tụ tập, mà mâu thuẫn chỉ ở Tiệt Giáo và Xiển Giáo, Nhân Giáo cũng không có liên quan lắm.

Độ Tiên Môn của hắn lần này đi chắc cũng chẳng ai quan tâm để ý đâu…

Mặc dù vậy lần hội tụ mười hai năm tới là toàn bộ thiên địa nhân quả Hồng Hoang hội tụ, chỉ cần tuỳ tiện đụng phải đại lão là sẽ dẫn đến hàng loạt sự kiện tiếp diễn, bản thân bây giờ đã bám được đùi to, không nên để cho các cao thủ khác nhìn thấy mình vẫn hơn.

Hắn hiện tại đã nằm trong đường dây của Huyền Đô Đại Pháp Sư, lại mang trong mình nhiệm vụ do Thái Thanh Thánh Nhân giao cho, nên việc quan trọng là cần duy trì an ổn "Thanh tĩnh vô vi, vô sự phát sinh" thì tiền đồ chắc chắn sẽ vững vàng!

Lần đại hội này, Tam Giáo chắc sẽ có cao thủ đến dự, đoán chắc Xiển Giáo cũng phải có mấy vị trong Thập Nhị Kim Tiên đến, Tiệt Giáo thì không thể thiếu mấy vị đại đệ tử nội môn, ngoại môn được rồi.

Mục đích của đại hội là hoá giải mâu thuẫn giữa Tam Giáo, để Đạo Môn càng ngày càng hưng thịnh. Cái mục đích này mang lại nhân quả quá to lớn, dĩ nhiên Lý Trường Thọ muốn tránh càng xa càng tốt. Thậm chí, nếu có thể loạn ngôn không sợ Thánh Nhân trách phạt, hắn còn dám nói rằng Thánh Nhân cũng suy đoán không bằng hắn!

【Đại hội nguồn gốc Tam Giáo lần này chỉ nhằm khơi lại chuyện cũ, nhắc lại những ký ức ngọt ngào của Tam Giáo, để giảm nhiệt mâu thuẫn giữa các bên, phân định ranh giới cho Tiệt Giáo và Xiển Giáo, từng bên chiếm giữ khu vực riêng, cũng như truyền đạo không xâm phạm xung đột lẫn nhau.

Sau đó Tam Giáo nhất định sẽ càng phát triển, gây uy hiếp đến sự ổn định của thiên địa. Điều này sẽ khiến Thiên Đạo lão gia bày ra vô lượng sát kiếp...

Như vậy không phải Phong Thần sẽ càng diễn ra sớm hơn sao?
】

Lúc này Lý Trường Thọ đã nắm được đầu dây thừng để sống sót qua đại kiếp Phong Thần rồi, nên cũng không muốn bị liên luỵ vào việc này. Hắn một mạch suy nghĩ cải tiến « Quy Tức Bình Khí Quyết » ba lần liên tiếp trong mấy năm nay cũng chỉ vì đảm bảo nguỵ trang vượt qua lần giả bệnh này...ai ngờ...

Thôi, không nhắc chuyện này nữa. Từ giờ đến khi đại hội nguồn gốc Tam Giáo còn chín năm, bản thân phải nhanh chóng quyết định làm như nào?

Đi ư, không đi vẫn là hơn!

...

Trong ba năm giả bệnh nằm trên giường dưỡng thương, kỳ thật Lý Trường Thọ cũng không hề có nhàn rỗi.

Hắn điều động một cỗ Đạo Nhân Giấy vội vàng đi chuẩn bị "căn cứ địa an toàn" ở bên ngoài, phòng trừ trường hợp phải chạy khỏi Độ Tiên Môn.

Một phần khác được điều đi Nam Hải thay quân, sẵn sàng đối ứng với các tình huống phát sinh từ Tây Phương Giáo, Long Tộc, cũng như Đông Mộc Công.

Tất nhiên chuyện tu hành cũng không thể lơ là, hắn dùng ba năm này nghiên cứu thần thông thân ngoại hoá thân...

【 Sử dụng pháp thuật do Huyền Đô Đại Pháp Sư ban thưởng để hoàn thiện thần thông Cắt Giấy Thành Người】

Nói về thần thông thân ngoại hoá thân chân chính thì thực sự rất khó tu hành, thần thông này hoàn toàn khác biệt với phiên bản Cắt Giấy Thành Người cải tiến của Lý Trường Thọ, không thể nào vơ đũa cả nắm được. Nhưng chỉ cần ngộ ra thêm một chút thần thông thân ngoại hoá thân thì cũng có thể khiến Đạo Nhân Giấy có biến hoá lớn về chất lượng rồi!

Tuy nhiên cũng có một nguyên tắc mà hắn không bao giờ quên, nếu không sẽ lưu lại tai hoạ ngầm cho chính mình:

【 Muốn an toàn thì không thể để Đạo Nhân Giấy có thể sinh ra nửa điểm ý thức riêng, nó chỉ được phép là một món pháp bảo mà thôi! 】

Về vấn đề này, Lý Trường Thọ đã có ý tưởng dựa vào nhiều lần xem qua "bộ phim truyền hình kinh điển" "« Tây Du Ký »

Trong đó có đoạn "Bạch cốt giả trang ba lần, Tôn Ngộ Không tức quá dơ gậy đập chết!". Lúc ấy Bạch Cốt Tinh đóng giả nữ thôn dân ba lần, dùng yêu pháp lừa gạt Đường Tăng...mỗi lần Tôn Ngộ Không đánh chết chỉ là cái xác không mà thôi.

Ý tưởng của Lý Trường Thọ chính là phát triển Đạo Nhân Giấy theo cách như vậy "Đạo Nhân Giấy chỉ như là quần áo, bên trong có thể chứa đựng tâm thần của hắn, ý thức na di qua lại, chỉ có duy nhất một bản thể là chính mình.

Cũng bởi vì thế mà Lý Trường Thọ không trực tiếp tu hành thần thông thiên ngoại hoá thân, chỉ tập trung thời gian cho việc cải tiến Đạo Nhân Giấy. Sau ba năm giả bệnh thì Đạo Nhân Giấy cũng đã có bước tiến không nhỏ.

Ngồi trong đan phòng dưới mặt đất, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng gõ tay lên mặt bàn, suy tư chuyện đại hội nguồn gốc Tam Giáo. Hắn không biết nên đóng vai một vị đệ tử được truyền thừa xa xôi của Nhân Giáo đi đến dự thính, hay trước khi đi cố ý gây ra chuyện để trốn tránh?

Tính đi tính lại, hắn vẫn cảm thấy việc môn phái triệu tập đệ tử sớm tận mười hai năm có gì đó bất thường, không lẽ cả môn phái cố ý nhằm vào hắn sao? Nếu quả như vậy thì phải tìm hiểu kỹ càng mới có thể quyết định được...

Biết đâu việc này lại liên quan đến tính toán an bài của Thánh Nhân lão gia, tác động đến Độ Tiên Môn...vậy chờ thêm bốn năm cho "thương thế hoàn toàn bình phục" rồi đi Bách Phàm Điện thắp hương thi lễ với người, biết đâu người sẽ chỉ điểm cho mình...

Thế là, một buổi chiều của bốn năm sau đó...

"Thời tiết hôm nay cũng không tệ!"

Lý Trường Thọ đang ung dung cưỡi mây chậm rãi bay từ Đan Đỉnh Phong trở về, nhìn qua Linh Thú Quyển thì phát hiện ra Linh Nga cùng tiểu sư thúc đang lén lút...dòm ngó xem con linh thú nào bị bệnh hay tự đâm đầu vào gốc cây chết không...

Lần này đi đại hội, Linh Nga không phải đi nhưng sư thúc cũng là một trưởng lão Chân Tiên có tư chất cao nên cũng không thể tránh khỏi. Bên trong môn phái, đâu đâu cũng đầy không khí khẩn trương, nếu so với lần thi đấu môn phải trước đây thì phải hơn hẳn nhiều lần. Thời gian chỉ còn lại ba bốn năm, nhóm người Độ Tiên Môn đi tham dự cũng chuẩn bị đến lúc lên đường rồi.

Hôm nay là ngày mà Lý Trường Thọ "Khỏi bệnh, hắn cố ý đi đến Đan Đỉnh Phong đầu tiên, thăm Vạn Lâm Quân trưởng lão cô độc, nói chuyện với lão mấy canh giờ, cùng nhau đi tản bộ, sau đó mới trở về Tiểu Quỳnh Phong, vừa đi vừa trầm ngâm, giơ hai tay lên nhìn, trong lòng thầm nghĩ: "Vạn trưởng lão cũng không nhìn ra..."

Lý Trường Thọ lượn qua Tiểu Quỳnh Phong rồi chạy tiếp qua Phá Thiên Phong đi vào Đạo Tạng Điện...Tại đây, hắn bái phỏng Kỳ Linh trưởng lão, cảm tạ trưởng lão lần trước đến thăm bệnh cho hắn, rồi tiếp tục mặt dày bắt chuyện với trưởng lão thêm một lúc.

Sau nửa canh giờ, hắn chạy về Tiểu Quỳnh Phong từ Đạo Tạng Điện, khoé miệng tươi cười...cuối cùng cũng có thể khẳng định được - Kỳ Linh trưởng lão cũng không thể phát hiện ra Đạo Nhân Giấy phiên bản mới!

"Thần thông của đại sư huynh cho quả thật rất lợi hại!"

Lý Trường Thọ tiêu tốn nửa năm khổ công nghiên cứu, Đạo Nhân Giấy của hắn bây giờ đã có thể mang theo khí tức của "người sống", ngoài ra còn có thêm khả năng nguỵ trang tu vi bốn tầng - Thiển, Thấp, Trung, Cao, có thể tuỳ cơ ứng biến mà hiển lộ ra tu vi phù hợp. Hơn thế nữa, Đạo Nhân Giấy thế hệ mới này còn có thể đạt tới tu vi cảnh giới Thiên Tiên sơ giai.

Kết hợp với khả năng nhất tâm đa dụng của mình, hắn có thể điều khiển ba ~ bốn Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên cùng một lúc, cùng nhau phối hợp chiến đấu.

Từ đây Lý Trường Thọ bắt đầu xây dựng 【 tiểu đội người giấy tinh anh 】, phối hợp những người giấy cảnh giới Thiên Tiên, tấn công, phòng thủ, hạ độc, tấn công thần hồn...như thế có thể dễ dàng chém giết không ít những vị cảnh giới Thiên Tiên lợi hại...

Tất nhiên, ra tay luôn phải nhanh gọn và nắm chắc phần thắng mới làm.

Những Đạo Nhân Giấy này vẫn còn điểm thiếu hụt mà hắn chưa có cách nào bù đắp được, đó là "tiên lực không thể tự động hồi phục giống như người sống". Hơn nữa, việc chế tạo người giấy này cũng tốn kém hơn rất nhiều, như là hao phí nguyên liệu gấp ba lần, tiêu hoa nhiều linh thú bảo huyết, dẫn đến cần nhiều lực lượng nguyên thần để điều khiển.

Chế tạo Đạo Nhân Giấy kiểu mới hao tốn như vậy, nếu gặp trường hợp phải tự bạo thì thật là đau lòng. Nhưng nhớ đến lợi ích từ tình huống tự bạo lần trước, hắn nhất định vẫn phải thiết kế cấm chế tự bạo cho những hoá thân này.

Lý Trường Thọ trở về Tiểu Quỳnh Phong được nửa ngày thì lại đi đến Phá Thiên Phong một lần nữa, lần này là đi bái phỏng Thánh Nhân lão gia, dĩ nhiên phải dùng chân thân để đi rồi.

Vẫn theo thói cũ, hắn dâng ba cây "cao hương" trước bức hoạ, thấp giọng nói:

"Đệ tử lần này đi về phía đông Trung Thần Châu, lòng đầy nghi hoặc, không biết mình có thể đảm đương được nhiệm vụ hay không?"

Mấy vị trưởng lão Bách Phàm Điện cũng nghe thấy lời nói thầm của Lý Trường Thọ, từng người đồng thời gật đầu cười, tăng thêm một chút thiện cảm đối với hắn.

Bức hoạ Thánh Nhân không có động tĩnh gì, cũng không có xuất hiện đạo vận nào cả. Nhưng trong lòng Lý Trường Thọ đột nhiên xuất hiện cảm ngộ lạ lẫm, từ từ ngưng tụ thành tám chữ, dần dần xuất hiện trong đầu hắn, xong lại nhanh chóng tiêu tán như chưa từng tồn tại vậy.

[Tĩnh], [Tâm], [Vô], [Vi]

[Thủy], [Nhất], [Ổn], [Chung].

Đây là...

Thánh Nhân chỉ điểm!

Đại lão không những thấy mình thuận mắt, lúc này còn thân thiết hơn chút, đích thân chỉ điểm cho mình!

Lý Trường Thọ lập tức phấn chấn tinh thần, trong lòng đã có quyết đoán về việc tham gia "Đại hội nguồn gốc Tam Giáo", sau khi dập đầu ba cái liền đứng dậy ra về.

Cùng lúc đó, dưới gốc cây bên trong hậu viện Động Suất Cung, Huyền Đô Đại Pháp Sư nháy mắt mấy cái, ánh mắt hiền lành.

"Lão sư có thể thông qua đại đạo truyền cảm ngộ cho người khác...biện pháp này thật hữu dụng!"

...

Trung Thần Châu, một trong số ít tông môn đạo thừa Nhân Giáo, Tiêu Dao Tiên Tông...

Tại một ngọn núi đông đúc người ở, bên trong đại trận hộ sơn...

Một lão đạo cảnh giới Thiên Tiên, đang cầm phất trần trên tay, lướt tới "thạch ốc" của ái đồ mình...

Khi vừa đến gần thạch ốc, vị này liền cảm thấy run cầm cập, trong vô thức liền khởi động mấy tầng tiên lực bảo hộ xung quanh mình.

Ngẫm nghĩ thêm một chút, lão đạo lấy ra một chiếc hộ tâm kính, dán ngay tại ngực mình, lại lấy thêm một giáp trụ lóng lánh tiên quang rồi mặc vào.

Sau khi võ trang đầy đủ, cẩn thận tỉ mỉ, nhẹ nhàng đẩy cửa thạch ốc, trong miệng hô lớn: "Linh Lỵ à, vi sư tới báo cho ngươi một sự kiện."

Hô ——

Bên trong truyền đến tiếng gió vun vút, một thân ảnh vạm vỡ mặc thiết giáp, tay không ngừng quơ quơ trường côn. Cây trường côn này nặng đến ba ngàn cân, được chế tạo từ Thổ Huyền Linh Thiết, ở trong tay Linh Lỵ lại chỉ nhẹ nhàng như một chiếc côn gỗ.

Lần này lão đạo phải dùng tiên linh lực hô lớn: "Linh Lỵ à, sư phụ đến báo cho người một sự kiện!"

Lúc này thân ảnh to lớn kia mới quay đầu lại, hiện ra trước mắt lão là một khuôn mặt thiếu nữ đáng yêu. Nàng nhìn thấy sư phụ mình liền mừng rỡ: "Ồ, sư phụ! Người đến thăm đệ tử à!"

Lời còn chưa dứt, vì quá vui mừng kích động mà nàng tuột tay, cây trường côn kia bay thẳng đến trước mặt lão đạo...Trong nháy mắt, mặt mày của lão đạo trở nên tái mét...

Chương 154. -

Hôm nay gió trong Động Suất Cung có một chút yên bình, nhưng...

Tại sao lại có mùi phân bò nướng?

Huyền Đô Đại Pháp Sư liếc nhìn hai tiểu đồng tử đang ngồi xổm trong một sân khác luyện đan, sau đó nhìn qua lão Thanh Ngưu cũng đang nằm sấp dưới gốc cây thở hổn hển, sắc mặt trở nên cổ quái, rồi lắc đầu mở miệng nói: "Tiểu Kim, Tiểu Ngân, đừng luyện đan lung tung, quấy rầy Lão Quân thanh tu."

Hai đồng tử nghe vậy vội vàng đứng lên, khéo léo đáp lại.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không răn dạy nhiều.

Sau khi bị đánh thức, y bèn bấm ngón tay suy tính theo thường lệ, cũng để xem thử gần đây Hồng Hoang có xảy ra đại sự gì, hay liên quan gì đến Nhân Giáo không.

Sư phụ ném những giáo vụ này cho mình thì đành phải quan tâm nhiều hơn.

Việc trước nhất cần tính tự nhiên là [Đại hội nguồn gốc Tam Giáo].

[Đại hội nguồn gốc Tam Giáo] cũng không tệ, có điều đạo thừa Nhân Giáo quá ít, sau khi tới đó lại lộ ra thế đơn lực bạc...

Vị tiểu đệ tử đó được lão sư xem trọng, vậy mà muốn giả bệnh không đi!

Vậy còn gì hay nữa?

Đại Pháp Sư hiểu rõ, loại người được lão sư thích tất nhiên tính cách cũng sẽ gần giống như lão vậy, y chính là một ví dụ.

Cũng may Huyền Đô Đại Pháp Sư phát hiện ra kịp thời, trong lúc vị tiểu đệ tử này âm thầm chuẩn bị các bước, đã đoán được là hắn muốn dùng thủ đoạn giả vờ bị thương, cho nên đã lặng lẽ làm mấy điểm bố trí tương ứng...

Đây chính là:

Đạo cao một thước, sóng cao ba trượng.

"Tiểu Trường Thọ, nếu ngươi không đến Động Suất Cung, thì sao ta có thể tiêu dao tự tại?"

Đại Pháp Sư nghĩ tới đây lập tức mỉm cười, rồi tiếp tục suy tính chuyện liên quan đến Nhân Giáo.

Rất nhanh, Đại Pháp Sư đã phát hiện ra được điều gì đó...

"Mấy năm gần đây Triệu Công Minh của nhà Tam sư thúc đặc biệt sôi nổi, không ngừng đập phá động phủ người khác ở Tây Ngưu Hạ Châu, truy đuổi đánh đập cao thủ trong Tây Phương Giáo. Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, là những chuyện này cũng không bị làm lớn ra, người bị đánh lại thường lựa chọn dàn xếp ổn thỏa."

"Điều này có liên quan gì cùng với Nhân Giáo ta không?"

Đại Pháp Sư tiện tay hút hư ảnh Thái Cực Đồ lại, cẩn thận suy tính, nhưng đạt được rất ít.

Đệ tử Thánh Nhân đều bị Thánh Nhân ra tay che lấp thiên cơ, mặc dù Thông Thiên Giáo Chủ xếp hạng cuối cùng trong Tam Thanh, nhưng đối với cảm ngộ Thiên Đạo lại đứng ở hàng ba vị trí đầu trong Lục Thánh!

Sẵn tiện nói luôn, Thánh Nhân của Đạo Môn ôm cả ba vị trí đầu.

Hơn nữa trong Tru Tiên Tứ Kiếm, Thanh Bình Kiếm mặc dù không thể trấn áp khí vận, nhưng có sở trường về trảm thiên cơ, cho nên Thái Cực Đồ cũng không có cách nào thôi diễn những chuyện có liên quan đến Triệu Công Minh.

Vậy nên...

"Rốt cuộc chuyện này có liên quan gì đến Nhân Giáo ta không?"

Đại Pháp Sư có một chút khó hiểu, lại nhớ tới lời căn dặn của lão sư, đành phải đứng dậy.

Việc này, y cần phải đi xem một chút.

[Triệu Công Minh là cao thủ thành danh vào cuối thời kì Thượng Cổ, gã và ba vị nghĩa muội cùng nhau bái làm môn hạ của Thông Thiên Giáo Chủ, trước khi bốn người bái sư thì đã thành danh một phương, đại đạo bản thân cũng đã định rõ ràng. Cho nên bọn họ chỉ có thể trở thành tứ đại đệ tử ngoại môn, được Thông Thiên Giáo Chủ ban thưởng cho pháp bảo và truyền đạo pháp, nhưng không tu hành "Thượng Thanh đại đạo".]

Mặc dù Huyền Đô Đại Pháp Sư có Thái Cực Đồ tương trợ, nhưng cũng không thể suy tính ra nhân quả liên quan, mà chỉ có thể miễn cưỡng suy tính ra vị trí của Triệu Công Minh...

Trong thiên cơ, tràn đầy [dấu chân] của Triệu Công Minh!

Y ra khỏi Tây Thiên Môn, đi qua Côn Lôn, đứng bên ranh giới đại lục đã nhìn thấy mấy bóng người.

Chỉ trong phút chốc, Huyền Đô Đại Pháp Sư đã chạy tới chỗ phát sinh vụ án, cách mấy vạn dặm, tiên thức đã phát hiện ra khí tức của Triệu Công Minh.

Nhưng lúc này Triệu Công Minh đã trốn trong mấy đại trận, không biết đang làm cái gì.

Đại Pháp Sư lặng lẽ tới gần, mượn uy lực hình chiếu của Thái Cực Đồ, không để lộ một chút tiếng động, đến bên cạnh đại trận, trực tiếp nhìn thấu vào trong mấy tầng đại trận.

Thì thấy...

Lúc này miệng của Triệu Công Minh đang phun ra một ngụm máu, đạo thể run rẩy, chỉ vào cao thủ Tây Phương Giáo người đầy vết thương ở trước mặt, nghiến răng tức giận mắng: "Hôm nay bần đạo bị Linh Bảo của ngươi gây thương tích, cần phải mấy vạn năm mới có thể hồi phục như cũ...Khục, khục khục! Ngươi hãy cùng bần đạo tới Linh Sơn, hôm nay ta quyết không để yên cho ngươi đâu!"

Nghe vậy Huyền Đô Đại Pháp Sư chau mày, lập tức muốn xông vào đại trận để bảo vệ cao thủ trong Đạo Môn, nhưng rất nhanh đã phát hiện ra có gì đó không đúng.

Hình như Triệu Công Minh cũng không thật sự bị thương...

Sau đó, Huyền Đô Đại Pháp Sư coi như được mở rộng thêm tầm mắt.

Trong đại trận, hai bên mắng chửi mỉa mai nhau đến nửa canh giờ, Triệu Công Minh thuần thục vòng lại một vòng, mang đối phương vào phân đoạn "Xem ai thảm hơn".

Tiếp đó đợi đối phương tự đánh bản mình một trận, Triệu Công Minh lại lấy ra một quả Lưu Ảnh Cầu, nhanh chóng trấn áp đối phương...

Trong quá trình này, mặc dù phiền toái hơn lần thứ nhất mấy lần, nhưng Triệu Công Minh vẫn làm rất trôi chảy, mọi thứ đều hoàn hảo!

Điều này cũng rất bình thường, người chuyên nghiệp thì đều sẽ như vậy.

Triệu Công Minh như có dự tính từ trước khẽ cười nói: "Đạo hữu, ngươi nói chúng ta nên giải quyết riêng, hay mang thứ này lan truyền rộng rãi trong Hồng Hoang?"

Trên trán Huyền Đô Đại Pháp Sư hiện ra mấy đường hắc tuyến, nhìn đến đây, thì đột nhiên hiểu rõ ra một số chuyện.

Không phải là....

Cũng may là Đại Pháp Sư vẫn chưa trực tiếp hiện thân.

Đợi Triệu Công Minh kết thúc nghiệp vụ của ngày hôm nay, thì vị cao thủ Tây Phương Giáo kia cũng đã lập xong một đống lời thề, sau đó chán nản rời đi...

Huyền Đô Đại Pháp Sư giả vờ ngẫu nhiên chạm mặt với Triệu Công Minh.

Sau khi Hai người hàn huyên mấy câu, Huyền Đô Đại Pháp Sư lập tức hỏi những điều mình nghi hoặc trong lòng: "Triệu sư đệ, gần đây có phải ngươi đã gặp một người nào đó trong Nhân Giáo đúng không?"

Triệu Công Minh sợ run lên, sau đó liền hiểu, chuyện lúc nãy mình vừa làm đã bị vị đại sư huynh Đạo Môn này nhìn thấy.

Khuôn mặt già nua của Triệu Công Minh lập tức đỏ ửng, có một chút xấu hổ, giải thích nói: "Sư huynh đừng trách, lúc nãy người kia là do trước đó Lục Nguyên Hội đã khi dễ hảo bằng hữu của ta, nên ngày hôm nay ta mới tìm hắn trút cơn giận thôi."

Lục Nguyên Hội...

Huyền Đô mỉm cười gật đầu, lại đổi một góc độ khác: "Triệu sư đệ, có phải gần đây ngươi đã gặp Hải Thần Nam Hải không?"

"Sư huynh đúng là liệu việc như thần."

"Đó là người trong Nhân Giáo ta." Trong lòng Huyền Đô khẽ than, nói một câu quả nhiên.

Huyền Đô nghĩ đến những hình ảnh ban nãy và lời thề rườm rà của người Tây Phương Giáo, thì trong lòng đã hạ quyết tâm...

Phải nghĩ ra biện pháp, để tiểu đệ tử này trở thành tiểu sư đệ của mình mới được!

Nếu hắn gia nhập Nhân Giáo, chính thức trở thành người bên cạnh Huyền Đô Đại Pháp Sư y, đợi tu vi cao lên, sau đó xử lý sự vụ trong Nhân Giáo, như vậy còn cần đại sư huynh như y phải tự tay làm việc gì nữa?

"Sư huynh..." Triệu Công Minh thay đổi chủ đề: "[Đại hội nguồn gốc Tam Giáo] lần này, sư huynh có xuất hiện không?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư thuận miệng muốn nói một câu "còn chuyện quan trọng khác."

Những chuyện phiền toái này, y sớm đã đặt trên vai "tiểu sư đệ tương lai", đương nhiên bản thân không cần đi.

Cũng là lúc cho "tiểu sư đệ tương lai" một cái sân khấu để phát huy, làm lão sư sớm có ý niệm muốn thu đồ đệ.

Lời nói của Huyền Đô Đại Pháp Sư đã ra đến cửa miệng: "Ta vẫn còn..."

"Đi!" Trong đáy lòng nổi lên một chữ rõ ràng, lời nói ra của Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng đổi thành: "Ta vẫn còn chút việc cần phải giải quyết, đợi xử lí xong sẽ qua xem một chút."

Hai mắt của Triệu Công Minh lập tức sáng lên, vái chào với

Huyền Đô Đại Pháp Sư nói: "Sư đệ sẽ bảo bọn họ sớm chuẩn bị, xin đợi Đại Pháp Sư đại giá quang lâm!"

Huyền Đô Đại Pháp Sư: "..."

Kịch bản hình như lặp lại rồi.

...

Cùng lúc đó, ở Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ bay ở độ cao quen thuộc, đang trở về từ Bách Phàm Điện.

Thật ra lúc đầu Thánh Nhân lão gia đã cho mình một chút nhắc nhở, để mình nhất định phải tới [Đại hội nguồn gốc Tam Giáo] lần này, không cần âm thầm ảnh hưởng cao tầng trong môn phái, cũng không cần thiết biểu hiện quá mức chói sáng.

Trong lòng Lý Trường Thọ nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ, âm thầm chỉ trích Thánh Nhân lão gia ở trong lòng là việc rất hung hiểm.

Giống như một câu danh ngôn trong kiếp trước vẫn còn chưa phai trong ký ức của Lý Trường Thọ—— "Nếu như có sự lựa chọn khác, ai nguyện ý đi làm lốp xe dự phòng chứ.".

Nếu không phải Hồng Hoang quá hung hiểm, ai lại muốn...

Không, ta hết sức vui vẻ vì có thể làm chân chạy một số việc vặt cho Thánh Nhân lão gia!

Thánh Nhân lão gia bảo hắn đi [Đại hội nguồn gốc Tam Giáo], vậy chắc chắn có nguyên nhân trong đó.

Cẩn thận nghĩ lại, quả thật cũng có một chút đạo lý.

Tuy Long Tộc và Tây Phương Giáo, nhìn như là chuyện bên ngoài của Đạo Môn, nhưng trên thực tế...

Thực tế thì...

"Điều này sẽ có ảnh hưởng như thế nào?

Đạo Môn vì chuyện này sẽ càng thêm hưng thịnh? Để Tây Phương Giáo nhanh chóng tiến hành hợp nhất Long Tộc?

Hay Tây Phương Giáo sẽ đi tính kế đại hội lần này?

Vậy một tiểu đệ tử Nhân Giáo như ta đi qua đó có thể làm gì chứ?"

Lý Trường Thọ không ngừng lẩm bẩm, đi qua đi lại trong mật thất dưới đất.

Hắn không ngừng suy nghĩ, nhưng do các sự việc đều không dính dáng và ăn khớp với nhau nên chỉ có thể làm ra loại trừ ——

Nếu Thánh Nhân lão gia an bài, tất nhiên sẽ có đạo lý mà mình không thể nhìn thấy được.

Lý Trường Thọ tự biết, mình chỉ là một cái ốc vít trên cầu gỗ chứ không phải là vị trí quan trọng, nếu thiếu hắn, cầu gỗ vẫn có thể sử dụng, chỉ hơi bị chút bất ổn.

Lý Trường Thọ đã đọc gần nửa cuốn, chủ trương trong đó chính là ổn, yên, lười...

Khục, chủ trương này chính là thanh tĩnh vô vi, không nhiễm nhân quả!

Tìm một nơi ổn, yên và lười!

Lý Trường Thọ nhìn vách tường trong mật thất, được treo lên những chữ ổn to lớn, trong đáy lòng có một chút cảm khái.

Trên con đường này, chính mình còn kém xa Thái Thanh Thánh Nhân lão gia...

Nếu đã không tránh được, vẫn phải đi, vậy cần làm tốt việc chuẩn bị.

Các loại Độc Đan, trận bàn loại nhỏ, đương nhiên là những thứ cần thiết khi đi ra ngoài.

Việc cần làm kế tiếp, là làm nhiều thêm mấy Đạo Nhân Giấy kiểu mới, đầu tiên phải bổ sung biên chế vào đội [Nhân], để lại bên cạnh cho sư phụ và sư muội mỗi người một cỗ.

Còn phải biên chế hai cỗ vào đội [Hải], phái đi bảo vệ Hải Thần Giáo.

Bản thân cũng phải mang theo một đội Đạo Nhân Giấy kiểu mới [Thần], bảo đảm khi gặp phải nguy hiểm, thì giúp bản thân có khả năng chủ động cao hơn.

Nếu như không phải chế tạo Đạo Nhân Giấy kiểu mới quá hao tốn thời gian, Lý Trường Thọ nhất định phải dùng hơn phân nửa thời gian, dùng để lĩnh hội « Thái Thanh Đạo Hàm », áp chế cảnh giới của bản thân.

Trước khi ra ngoài, phải nâng cao thực lực của bản thân mình lên một chút, thì hệ số an toàn cũng bảo đảm hơn nhiều.

Kiểm tra mấy lần trang phục và những vật bố trí trên người, các vật bảo vệ thần hồn, và bảo châu tị độc cũng được luyện chế một lần nữa, màu sắc đã được sửa lại, Linh Bảo trường kiếm, và Linh Bảo dùng để phòng thân...

Sau khi cẩn thận kiểm tra các bảo nang to nhỏ trên người mình và mấy món đồ được gọi là át chủ bài trên người mình một lần nữa, cuối cùng trong lòng cũng có một chút cảm giác an nhàn.

Hai khối ngọc bài lưu lại khí tức của Huyền Đô Đại Pháp Sư, thật ra là bùa bảo mệnh của bản thân, Lý Trường Thọ đương nhiên không thể nào quên mang theo bọn chúng.

Gần nhất hắn thỉnh thoảng còn có được linh cảm, dường như có thể thấy được công đức đã có của bản thân, giúp bản thân có được biện pháp làm Công Đức Kim Thân, gia nhập thêm vào kho át chủ bài bảo mệnh...

Sai khi thu dọn những vật mà mình muốn mang theo khi ra ngoài, Lý Trường Thọ còn nghĩ ra một bộ "khảo đề ổn đạo".

Hỏi: trước mặt có một kẻ địch và trăm ngàn kẻ địch thì sẽ có phản ứng khác nhau như thế nào?

Câu trả lời chính xác: Những gì tai nghe, mắt thấy thì đều khác biệt.

« Ổn luận » lý luận ủng hộ: Lựa chọn dùng thổ độn có khả năng che giấu, hoặc chạy trốn bằng thủy độn hay nên dùng phong độn, hỏa độn có tốc độ nhanh nhất.

Lý Trường Thọ khẽ cười, khôi phục tâm cảnh, tiếp tục làm công tác chuẩn bị.

Vài ngày sau, hắn lại bắt đầu không ngừng lĩnh hội « Thái Thanh Đạo Hàm », lại tính toán khả năng tiến triển cảnh giới, không ngừng củng cố mỗi tiểu cảnh giới của mình.

Đạo cơ giống như một tòa tháp cao.

Trước khi Lý Trường Thọ thành tiên, nền móng của tháp đã được chín mươi chín phần trăm củng cố. Nhưng sau khi thành tiên, cảnh giới hắn phi thăng, vượt qua hai đại cảnh giới là Nguyên Tiên, Chân Tiên...

Theo đánh giá của Lý Trường Thọ, nền móng lớn như vậy thì không thể kiên cố được.

Cho nên hiện tại hắn cũng chỉ có thể tại tầng tháp cao hơn, không ngừng nỗ lực mang tầng tháp thấp hơn làm thêm vững chắc.

Con đường phía trước còn có Trường Sinh Kiếp, kiếp nạn này vẫn đang mịt mờ như cát bụi vậy.

Lý Trường Thọ cũng đã bắt đầu chuẩn bị phương án độ kiếp Kim Tiên, trong đó có hai chỗ đáng tin cậy nhất, một là công đức hộ thân, hai là công huân Nhân Giáo.

Cho nên ở phương diện tu vi, hắn cũng không nóng lòng tăng lên thêm nữa...

Thậm chí còn muốn dậm chân tại chỗ.

[Có nên chế tạo hóa thân kiểu mới cấp độ cảnh giới Quy Đạo, để điều đi đại hội nguồn gốc Tam Giáo không?]

Lý Trường Thọ nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, nhưng sau khi phân tích lợi và hại, đã bỏ ngay ý tưởng đó.

Làm như vậy không phải là cố ý đối phó với nhiệm vụ mà Thánh Nhân lão gia bàn giao sao?

Nếu chỉ cần mấy món ăn, mấy câu chuyện xưa cùng mấy bầu rượu, để uống cho say mềm, coi trời bằng vung mới dám làm chuyện không muốn sống như vậy!

Rất nhanh Lý Trường Thọ đã chuẩn bị xong cho bản thân mình, rồi lại chuẩn bị thêm một số việc nhỏ.

Chẳng hạn như, lúc này, bảng thống kê cao thủ đạo thừa Nhân Giáo của hắn còn đến hơn nửa chưa biết, trên đó còn cần có tính tình, thói quen, sở thích, xếp hạng, v.. v…đến lúc đó phải nhờ vào Phong Ngữ Chú để thu thập những tình báo này.

Tiếp theo, Lý Trường Thọ còn chuẩn bị một chút "Đồ chơi nhỏ cho sư thúc", "cho trưởng lão một tiểu đối sách khẩn cấp".

Để đảm đương đủ chức trách dẫn đội, bảo đảm nhóm người Độ Tiên Môn không gây chuyện, sinh sự, Lý Trường Thọ còn hao tốn không ít tâm tư, làm một cuốn « sổ tay hành vi của đệ tử Độ Tiên Môn tham gia đại hội ».

Sau này, sẽ giao sổ tay cho Tửu Ô sư bá, lấy danh nghĩa của Tửu Ô sư bá để dâng lên cho môn phái.

Nhưng đương nhiên khen thưởng vẫn chia theo quy tắc cũ, mỗi bên năm thành…

Chương 155. Linh Nga giúp sư huynh trước khi lên đường

Đương —— Vào lúc sáng sớm, tiếng chuông trong môn phái lại vang lên lần nữa.

Trước đây, đệ tử của các phong được triệu tập tổng cộng có bốn mươi tám người, cưỡi ba mươi hai đám mây, bay về phía Bách Phàm Điện từ bốn phương tám hướng.

Số lượng đám mây ít hơn là do có mấy cặp đạo lữ trong đó.

Lần ra ngoài này, Lý Trường Thọ là một trong hai vị đệ tử lĩnh đội của Độ Tiên Môn, mọi người cũng không cảm thấy có gì khác thường đối với chuyện này.

Môn phong là thế, đã sớm thành thói quen.

Cũng bởi hai năm qua, có người mỗi lần đi tới Bách Phàm Điện, đều nghe vị "Nhạn Nhi sư tỷ" hô "Kỳ Kỳ sư đệ" nhiều lần, thì trong lòng...đã không còn chút xấu hổ đối với chuyện này nữa.

Nhân dịp này, cũng có thể đi xem Tiêu Dao Tiên Tông, là đại tông Nhân Giáo, đã bị Huyền Đô Đại Pháp Sư và Nguyệt Lão làm thành hình dáng gì rồi!

Nếu suy nghĩ lạc quan một chút, trong số đông đảo đạo thừa Tam Giáo, thì Nhân Giáo bọn họ có giá trị nhan sắc bình quân cao nhất!

Nữ thì xinh đẹp động lòng người, nam thì khôi ngô tuấn tú, cơ bản chính là như vậy.

Thật ra phía trên còn có vị đại sư huynh Đạo Môn vì chuyện Nhân Giáo hưng thịnh mà phát sầu, nên bên dưới dù xuất hiện bất kỳ vấn đề dị thường nào, Lý Trường Thọ cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Sau lần trò chuyện cùng với Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ đã từng uyển chuyển ám chỉ việc này, muốn làm Nhân Giáo hưng thịnh, nếu bắt tay làm từ phương diện nhân duyên, sinh dục, thì kết quả chỉ là việc nhiều công ít.

Cũng không biết Huyền Đô Đại Pháp Sư có tiếp thu ý kiến nhỏ này không.

Sau lần đó, trong lòng Lý Trường Thọ đã cho Huyền Đô Đại Pháp Sư danh xưng bao bọc bởi kim quang lóng lánh, dương khí ngút trời ——đó chính là người đàn ông độc thân già nhất Nhân Tộc!

Nghe người ta nói, Huyền Đô Đại Pháp Sư là nhóm Nhân Tộc đầu tiên được Nữ Oa nương nương nặn ra.

Căn cứ vào điển tịch Nhân Giáo ghi chép:

Lúc đó, Thái Thanh Lão Tử đã có một tia Hồng Mông tử khí, cũng đã chứng xong tam thi, nhưng lại thiếu một chút nữa nên chưa thành Thánh. Một ngày lão ngẫu nhiên thấy Nữ Oa nương nương tạo ra con người, bèn suy tính, biết được sau này Nhân Tộc có thiên mệnh bất phàm và duyên phận sâu sắc với mình.

Nên Lão Tử đã lập ra Nhân Giáo để che chở cho Nhân Tộc, đồng thời được Thiên Đạo ban xuống công đức, lập địa thành Thánh.

Mà sau khi thành Thánh, để tỏ lòng thành, Lão Tử đã tiện tay chỉ điểm một chút, cũng từ nhóm người đầu tiên chọn trúng Huyền Đô Đại Pháp Sư ngày hôm nay, rồi mang về trong Côn Luân

Sơn truyền thụ đạo pháp.

Vì vậy Đại Pháp Sư mới vinh dự có danh hiệu là [Sư huynh già nhất...]

Vừa có lý lẽ lại có chứng cứ, thực chí uy danh, đúng là không có cách nào chối được!

Tất nhiên, đây chỉ là lời nói đùa mà thôi.

Lý Trường Thọ đã sớm biết điều đó, Huyền Đô Đại Pháp Sư là cao thủ thâm tàng bất lộ, quả xứng với danh xưng đại sư huynh Tam Giáo trong Đạo Môn.

Cho đến giờ, Đại Pháp Sư từng xuất hiện, ra tay trước mặt người khác chỉ có hai lần, nhưng mỗi lần đều làm uy danh của Thái Thanh Thánh Nhân thêm vang dội.

Lý Trường Thọ đã đọc kỹ bản ghi chép điển tịch của Nhân giáo...

Khi đại chiến Vu Yêu thời Thượng Cổ diễn ra lần thứ hai.

Trước Ngũ Trang Quan của tổ tiên Địa Tiên Trấn Nguyên đại tiên, trên đỉnh đầu của Huyền Đô đại pháp sư là【 Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp 】, đã đối đầu trực diện với Yêu hoàng Đông Hoàng Thái Nhất muốn đuổi tận giết tuyệt Nhân tộc để luyện chế 【 Lục Vu Kiếm 】.

Một trận huyết chiến, Yêu Hoàng bị ngăn cản.

Nhờ có Huyền Đô Đại Pháp Sư bảo vệ căn cơ của Nhân Tộc, lại bày ra thủ đoạn của Thánh Nhân lão gia, để cho Yêu Tộc lúc cường thịnh cũng không dám tùy ý làm bậy với Nhân Tộc nữa.

Lúc đó, Huyền Đô Đại Pháp Sư bái sư chưa đủ một nguyên hội, nhưng thực lực thể hiện ra đã có thể đánh ngang tay với Đông

Hoàng Thái Nhất.

Lần thứ hai Đại Pháp Sư ra tay được ghi chép lại, chính là cuộc đại chiến Vu Yêu thời Thượng Cổ lần thứ ba, Nhân Tộc phản kích quyết chiến...

Lúc đó, Vu Tộc dùng hết toàn bộ cường giả, cao thủ Yêu Đình chết trận hầu như không còn. Nhưng Yêu Tộc Thiên Đình vẫn chưa rơi xuống thế yếu, các cao thủ trong Nhân Tộc còn chưa hoàn toàn trổ mã vẫn quyết tử chiến đến cùng, thừa cơ hội này Yêu Tộc định đánh một kích tuyệt mệnh.

Thế là trong cuộc trận đại chiến này, Huyền Đô Đại Pháp Sư lại hiện thân.

Chân giẫm chí bảo Thái Cực Đồ, đỉnh đầu là Huyền Hoàng Linh Lung tháp, tay cầm một sợi Càn Khôn Xích. Một mình y đơn độc xông vào Yêu Đình, đánh cho Đông Hoàng Thái Nhất trọng thương, đẩy Chí Bảo Tiên Thiên [Đông Hoàng Chung] vào Hỗn Độn Hải, không để Đông Hoàng Thái Nhất truyền món bảo vật này cho đại năng khác của Yêu Tộc!

Trận chiến kia, Nhân Tộc đã đánh bạc vận khí của cả tộc.

Hoặc là lật đổ Yêu Tộc Thiên Đình, Nhân Tộc sẽ trở thành nhân vật chính trong thiên địa, được Thiên Đạo tán thành.

Hoặc là, rơi vào hoàn cảnh bị Yêu Tộc bức bách đến diệt tộc!

Chuyện sau này đã trở thành truyền thuyết trong Hồng Hoang, nam nhân cay độc đó đã không còn cơ hội để ra tay lần nữa...

Hồng Hoang cũng dần dần không còn bao nhiêu người nhắc đến tên gọi của y nữa.

Nhiệm vụ của vị Nhân Tộc này là bảo vệ Nhân Tộc thay Nhân Giáo, bản thân cũng là đại sư huynh trong Nhân Giáo...

Nhưng bây giờ nhìn lại cũng chỉ là một thanh niên bình thường, luôn thích cười khẽ híp mắt, việc làm y tiêu tốn nhiều sức lực nhất chính là « Đại kế vạn năm sinh dưỡng cho Nhân Giáo »!

Trong lòng hắn còn đang nghĩ những điều này, thì trước mắt đã thấy Bách Phàm Điện.

Tuy trong lòng Lý Trường Thọ tặng danh hiệu vinh dự này cho đại sư huynh, nhưng có bị đánh chết cũng không dám nói cho bất kỳ ai biết...

Vẫn còn thời gian hơn nửa năm, nhưng nhóm người Độ Tiên Môn đã muốn xuất phát đi tới Trung Thần Châu.

Số lần bốn mươi tám vị đệ tử được triệu tập tới Bách Phàm Điện cũng từ trước đây là một năm một lần giờ đã biến thành ba tháng một lần.

Theo lệ cũ trong Trung Thần Châu và Đông Thắng Thần Châu, phàm là những đại hội như thế này, tất nhiên sẽ có thêm khâu trợ hứng chính là "đệ tử đấu pháp".

Đến lúc đó, đệ tử lên sân khấu, thọ nguyên càng thấp, tu vi càng cao, bản lĩnh càng lớn thì đương nhiên đạo thừa ở đó càng có mặt mũi.

Giống như Hữu Cầm Huyền Nhã, tuổi còn trẻ đã là cảnh giới Quy Đạo tầng tám, giỏi đấu pháp, lại có thần thông, tu thái tướng mạo đều xuất sắc. Lại là thế hệ đệ tử trẻ tuổi sắp độ kiếp thành tiên, như vậy có thể tranh cho Độ Tiên Môn không ít hào quang.

Còn ngụy trang bên ngoài như Lý Trường Thọ, đã gần hai trăm tuổi rồi mà vẫn là cảnh giới Quy Đạo tầng bốn bất ổn, chỉ miễn cưỡng ở cấp ba. Tướng mạo thì tàm tạm, ngoại trừ trận pháp và độn pháp, tất cả những thứ khác đều chỉ có thể xem là bình thường, trong thế hệ đệ tử chỉ có sở trường về thổ độn...

Nên chắc chắn sẽ không ai an bài để hắn lên đài!

Do đó, Lý Trường Thọ thuận nước đẩy thuyền, đặt mình vào vị trí "chân chạy" việc.

Thành ra mỗi lần triệu tập chúng đệ tử để nghị sự, Lý Trường Thọ cũng không có bất cứ ý kiến hay phát biểu nào, luôn kiên trì "ba câu nói bất hủ":

[Hữu Cầm sư muội nói rất đúng!

Hữu Cầm sư muội nói có lý!

Lời các vị trưởng lão răn dạy, chúng ta đều phải nhớ kỹ!]

Kẻ họ Lý luôn thận trọng và luôn hiểu mọi chuyện, một lần nữa online trên bản đồ môn phái!

Sau khi "hoàn toàn khỏi bệnh", Lý Trường Thọ đã liên tục ứng phó rất nhiều cảnh tượng như thế này, dối trên giấu...Khục, việc chịu trách nhiệm với phía trên, và quan tâm mọi việc phía dưới cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, coi như vì sau này đi Thiên Đình công tác mà tích lũy không ít kinh nghiệm.

Phương diện này, từ đầu đến cuối Lý Trường Thọ đều nắm giữ rất chừng mực.

Hắn duy trì một khoảnh cách nhất định với mầm tiên, đệ tử ưu tú của các phong, lại xem như quen thuộc lẫn nhau, mọi người quen sơ giao, sau đó quên nhau cũng được.

Bây giờ, Lý Trường Thọ đã ngụy trang trong môn một cách tự nhiên, vượt qua giai đoạn thứ ba rồi.

Giai đoạn thứ nhất là người trong suốt, vẫn luôn cực kỳ khiêm tốn, nhưng ngoại trừ Nguyệt Cung, chỉ có thể tới Đạo Tạng Điện để bới đống rác, không lấy được quá nhiều tài nguyên.

Giai đoạn thứ hai là ngụy trang tự nhiên, duy trì ấn tượng mầm tiên ở mức thấp kém, để cho chính mình tỏ ra không dễ nhận lấy sự chú ý, nhưng rất nhiều "dị tượng" đều có thể càng thêm hợp lý.

Giai đoạn thứ ba chính là bây giờ biết nghe lời, làm tốt một "phó" lĩnh đội khiêm tốn, ổn trọng, không gây sự...

Ngày hôm nay, bốn mươi tám vị đệ tử tề tụ tại một góc trong đại điện một lần nữa, phân thành hàng vị, vô cùng chỉnh tề.

Hữu Cầm Huyền Nhã và các đệ tử đứng trong tám vị trí đầu trong môn phái, đang ngồi trên bồ đoàn hàng thứ nhất.

Lý Trường Thọ ngồi trong góc, cũng chuẩn bị đáp ứng nhiệm vụ chân chạy do các trưởng lão giao cho bất cứ lúc nào...

Lần tập trung này cũng vẫn diễn ra các quá trình như những lần trước.

Vị đệ nhất trưởng lão ngoại vụ - Cát trưởng lão, cùng với mấy vị trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên cùng đến, ngồi ở phía trên, đối diện với đám đệ tử, cười mỉm thân thiện.

Cát trưởng lão nhẹ nhàng nói: "Các nhiệm vụ trước đây đã giao cho từng người, các ngươi đem ra đi."

"Vâng."

Chúng đệ tử nhao nhao gật đầu, từng người lấy ra, nào là trâm gài tóc, chiếc nhẫn, đai lưng ngọc...pháp khí trữ vật, từ đó lại lấy ra một chiếc hòm gỗ kích thước cỡ hai thước vuông, mở ra đều có vài cuộn tranh.

Mỗi cuộn tranh được mở ra đều thấy lít nha lít nhít những hàng chữ nhỏ.

Cát trưởng lão nói: "Huyền Nhã, người tới kiểm tra xem bọn họ chép lại « quy tắc đệ tử » đã đầy đủ số lượng chưa?"

"Dạ." Hữu Cầm Huyền Nhã nghiêm túc trả lời, đứng dậy đi kiểm tra từng người một.

Rất nhanh, Hữu Cầm Huyền Nhã bẩm báo: "Đều đã đầy đủ."

"Được." Cát trưởng lão chậm rãi gật đầu, nói tiếp: "Bản « quy tắc đệ tử » có nội dung vô cùng quan trọng, bên trong cũng có rất nhiều biện pháp đối ứng với các tình huống, các ngươi cần nhớ kỹ.

Còn ba tháng nữa, các ngươi sẽ đi theo chưởng môn cùng chư vị trưởng lão, chấp sự, đi đến Kim Cung Môn tại Trung Thần Châu.

Những điều đã căn dặn trước đây ta cũng không nói nhiều nữa.

Ngày hôm nay chúng ta tiếp tục giảng giải « quy tắc đệ tử », mời các vị trưởng lão bắt đầu."

Lập tức, chúng đệ tử cúi đầu nghe theo, mấy vị trưởng lão luân phiên giảng thuật, giải thích cặn kẽ hơn ba ngàn chữ của nửa đoạn sau bộ « quy tắc đệ tử ».

Lý Trường Thọ: "..."

Môn phái coi trọng đến mức nào đối với đại hội Tam Giáo lần này, khoản thời gian này hắn quả thật đã có thể cảm nhận được.

Nhưng mà, bộ « quy tắc đệ tử » này chính là từ những kinh nghiệm của hắn, các vị trưởng lão cũng không cần nghiêm trọng quá như thế. Không những vậy, các trưởng lão còn yêu quý mà liên tục khảo thí hắn nói lại những nội dung do "chính mình viết ra" để cho đỡ quên...

Trọng điểm nhất, hắn thường xuyên bị các trưởng lão nhắc nhở là "hỏi một đằng trả lời một nẻo", mãi không đạt tiêu chuẩn.

...

Trong lầu các bên cạnh Linh Thú Quyển ở Tiểu Quỳnh Phong.

"Linh Nga, ngươi thật sự không muốn đi Trung Thần Châu cùng với ta sao?" Tửu Cửu cầm hồ lô rượu, ngồi trên giường nhìn ra bên ngoài cửa sổ, giọng điệu rất nghiêm túc hỏi.

Linh Nga ở bên cạnh đang thu dọn bát đũa chỉ mỉm cười gật đầu: "Tu vi đệ tử quá thấp, nên ở trên núi an ổn tu hành mới là tốt."

"Rõ ràng trước đó có trưởng lão tiến cử ngươi, tại sao lại cự tuyệt?" Linh Nga chỉ cười không nói gì, nhanh nhẹn thủ tiêu hết chứng cớ phạm tội rồi rửa tay.

Tửu Cửu cũng không hỏi thêm nữa, nằm trên giường ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ, vừa nhìn vừa ngáp.

Vì việc tham gia đại hội nguồn gốc Tam Giáo, Tửu Cửu đã bị các trưởng lão nhắc nhở hai lần, khiến nàng phải chú ý hơn trong ngôn hành cử chỉ.

Cho nên bây giờ, cả người lẫn khí chất của Tửu Cửu cũng có một chút biến hoá, dáng vẻ nghiêm túc hơn trước khá nhiều, kèm theo một chút đứng đắn, một chút u buồn, ánh mắt toát ra vẻ thâm thuý của người đã trải qua ngàn năm nhân sinh.

Vào giờ phút này, nàng cầm hồ lô, hớp một ngụm rượu, mắt nhìn xa xăm, thâm trầm từ trong ra ngoài...

Thực ra, trước khi gặp tiểu sư điệt Lý Trường Thọ, khí chất của nàng cũng là như vậy. Về sau được hắn chiều chuộng chu đáo, ăn sung mặc sướng, chơi bời quá độ cho nên...

Một lát sau, Linh Nga bung đến một mâm trái cây vào phòng, cởi giày, leo lên giường ngồi ở một bên, cùng với Tửu Cửu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, âm thầm suy nghĩ "làm sao giúp sư huynh lần này đi ra ngoài có thể giảm bớt một ít phiền toái."

Thế là, Linh Nga nhỏ giọng nói: "Tửu sư thúc, nếu thấy sư huynh ngồi ở một góc..."

Tửu Cửu nhanh nhảu nói: "Yên tâm đi, đến lúc đó, tự ta sẽ chạy qua vui đùa cùng hắn cho đỡ chán!"

"Còn thỉnh sư thúc tạm thời không thèm đếm xỉa đến sư huynh." Linh Nga thở dài: "Kỳ thật lúc ở bên ngoài, sư huynh thực thẹn thùng, da mặt đặc biệt mỏng. Nếu có nữ tử cùng hắn áp sát quá gần, hắn đều cảm thấy trước mắt bao người..."

"Ra là như thế?" Tửu Cửu đột nhiên nhớ tới năm đó đi Bắc Châu, Lý Trường Thọ mắc một căn bệnh kỳ quái.

Linh Nga nghiêm túc gật đầu, lại nhờ vả Tửu Cửu thêm vài câu.

Tửu Cửu trầm ngâm vài tiếng, cũng nghiêm túc đáp ứng.

Dù sao lúc đó, sư tôn Vong Tình thượng nhân cũng cùng đồng hành, chính mình tóm lại không có khả năng...Quá mức bạo động.

...

"Ngao Ất, ít ngày nữa đại hội nguồn gốc Tam Giáo sẽ được cử hành ở Kim Cung Môn tại Trung Thần Châu."

"Có đệ tử!"

Ở trên bảo trì trong Kim Ngao Đảo, Ngao Ất đang đứng trước mặt một vị đạo sĩ trung niên có dáng vẻ khôi ngô.

Vị đạo nhân này có khuôn mặt đoan chính, không giận không uy, cảm giác nhu hoà, nói chuyện đều đều, không nhanh không chậm.

Đây chính là sư phụ của Ngao Ất, đứng đầu Thất Tiên theo hầu Thông Thiên Giáo Chủ - Ô Vân Đại Tiên.

Ngao Ất hỏi: "Sư phụ muốn đệ tử đi tham gia việc này sao?"

"Ừm!" Ô Vân Đại Tiên trả lời một câu, gật đầu nói: "Đại hội nguồn gốc Tam Giáo lần này có quan hệ đến khí vận Đạo Môn, ngươi là đệ tử duy nhất của ta, cho nên hãy thay ta đến đó. Vật này ngươi hãy giữ lấy."

Ô Vân Đại Tiên lấy ra một khối ngọc mai rùa xinh xắn đưa cho Ngao Ất.

"Ta thường xuyên nghe Thánh Nhân lão gia dặn dò "Tam Giáo là một nhà", người cũng không muốn chúng ta và Xiển Giáo có bất kỳ xung đột nào. Việc này ngươi cần nhớ kỹ, nếu cần thương nghị chuyện gì với ta thì hãy cầm vật này trong tay, ta sẽ tự cảm ứng được."

"Vâng, đệ tử tuân mệnh." Ngao Ất cung cung kính kính đáp ứng, Ô Vân Đại Tiên mỉm cười, vỗ vỗ đỉnh đầu Ngao Ất.

Nhưng...ngay lập tức có một tia thanh khí rót vào đỉnh đầu Ngao Ất, y ngẩn ra, từ trong đáy lòng xuất hiện từng đợt cảm ngộ tuôn trào, khí tức cũng như cảnh giới chậm rãi tăng lên, lực lượng huyết mạch sôi trào cuồn cuộn!

Tiên sư phủ đỉnh, thụ lấy huyền cảnh. Thể hồ ngộ ra, đạo pháp tự sinh.

Không bao lâu sau, Ngao Ất cầm khối ngọc mai rùa, nhẹ nhàng lặn xuống dưới bảo trì.

Ô Vân Đại Tiên mỉm cười, thân ảnh tiêu tán theo gió, từ đầu đến cuối không có gây ra một chút sự chú ý nào của các Luyện Khí Sĩ khác trên Kim Ngao Đảo.

Nhưng nửa ngày sau...Triệu Công Minh giẫm trên một đóa mây trắng, vội vã bay đến Kim Ngao Đảo...

Chương 156. Bản tấu chương đầu tiên của Trường Canh

"Giáo Chủ ca ca, đệ đã đột phá cảnh giới Chân Tiên đỉnh phong!"

"Ồ? Không ngờ là huyết mạnh Long Tổ thức tỉnh, tu hành lại nhanh chóng như vậy."

Tại An Thuỷ Thành, trong chủ miếu của Hải Thần Giáo, hai bức tượng thần đang dùng thần niệm thậm thụt bàn bạc kế hoạch "làm bậy".

Đây là Lý Trường Thọ tìm Ngao Ất để thể hiện sự quan tâm lo lắng của mình đối với Long Tộc trước khi hắn khởi hành cùng nhóm người Độ Tiên Môn.

Vừa nhìn thấy Lý Trường Thọ, Ngao Ất đã không kìm được hưng phấn khoe khoang về tốc độ tu luyện, cũng như kể lại chuyện "Tiên sư quán đỉnh" của mình khiến cho Lý Trường Thọ cảm khái không thôi...

[Long Tộc sinh ra đã hơn người thì cũng thôi đi, giờ lại còn bật hack tăng tốc độ tu luyện!]

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta có đọc qua điển tịch của Nhân Giáo, trong đó có nói: "Tiên sư quán đỉnh" chỉ là giúp đệ tử khai ngộ, còn cảnh giới của bản thân cần thuận theo tự nhiên, duy trì vững chắc, không thể cưỡng cầu. Tất nhiên, ngươi là đệ tử của Tiệt Giáo nhất mạch, lý luận truyền thừa cũng có chỗ khác nhau, không cần thiết phải quá quan tâm những điều ta nói."

Ngao Ất liền nghiêm túc, khom người cảm tạ: "Giao Chủ dạy rất đúng, Ất nhất định sẽ chú ý."

Sau đó Lý Trường Thọ cùng với Ngao Ất thương lượng một chút về đại sự của Thần Giáo, cũng hỏi han vài câu về tình trạng của Long Tộc đang ra sao?

Về việc Hải Tộc Tứ Hải nổi loạn vẫn y nguyên không hề giảm bớt, Long Tộc cũng không thể ra tay độc ác với những Hải Tộc đã theo mình bao năm nay, họ cũng biết nguyên nhân là có kẻ giở trò sau lưng mà thôi.

Có điều, Long Tộc không tìm ra được biện pháp tốt, chỉ có thể không ngừng đi trấn an, trấn áp rồi lại trấn an...

Nghe xong những chuyện này, Lý Trường Thọ nói: "Gần đây ta cũng có một ý tưởng có lợi cho Long Tộc, nhưng vẫn còn một chút mơ hồ, chưa thể rõ ràng chi tiết."

Ngao Ất chấn động, vội vàng hỏi: "Liệu có phải "bề trên"...chỉ điểm không?"

"Đúng là Đại Pháp Sư từng có đề cập." Lý Trường Thọ trầm ngâm, cố ý thể hiện mình đang khó xử rồi nói tiếp: "Đừng vội, tạm thời cứ chờ ta suy nghĩ chu toàn, xong sẽ nói rõ ràng với Ất huynh."

"Đa tạ Giáo Chủ ca ca!" Ngao Ất hổ thẹn khom người vái tạ, trên mặt cũng hiện ra tràn đầy cảm động.

Nhân Tộc quả là một chủng tộc kỳ diệu, tồn tại những cao thủ lãnh đạm cao ngạo, nhưng cũng có những người như Giáo Chủ ca ca, ổn trọng, nho nhã, ôn hoà mà oai hùng, hiền lành nhẹ nhàng mà lại quân tử...

Đây có lẽ là phong thái của nhân vật đứng trên đỉnh cao đi!

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Sư phụ quán đỉnh cho ngươi là để ngươi đi tham gia đại hội nguồn gốc Tam Giáo phải không?"

"Ừm!" Ngao Ất nặng nề gật đầu, không do dự liền kể hết sự tình từ việc Ô Vân Đại Tiên ban cho ngọc mai rùa, đến việc cho hắn toàn quyền quyết định thay sư phụ.

Lý Trường Thọ lập tức lưu lại thông tin quan trọng này, thuận miệng hỏi tiếp: "Kim Ngao Đảo sẽ có rất nhiều tiền bối tham gia đại hội lần này sao?"

Ngao Ất có một chút khó nghĩ, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Đúng ra thì đại hội lần này chỉ có mười hai mười ba vị sư thúc, sư huynh tham gia thôi. Nhưng mấy hôm trước, Triệu sư thúc đến Kim Ngao Đảo, nhắc nhở chúng đệ tử ở đây cần tăng thêm người tham gia đại hội nguồn gốc Tam Giáo để làm tăng uy danh Tam Giáo. Cho nên, xem chừng có khoảng ba bốn trăm Tiên Nhân trên đảo sẽ cùng nhau đi Trung Thần Châu. Trong đó cũng sẽ có sáu vị Thập Thiên Quân xuất hiện!"

Lý Trường Thọ: "..."

Đây là muốn...vượt châu đánh nhau sao?

Nói trở lại, mình được Thánh Nhân lão gia chỉ thị phải đến đại hội nguồn gốc Tam Giáo.

Mà Thánh Nhân cũng không có đi, lại để cho hắn, một vị tiểu đệ tử còn chưa đủ hai trăm tuổi, không có một chút danh tiếng nào...đi ngăn cản hai phái Xiển Tiệt?

Chuyện này nhất định là không có khả năng!

Thánh Nhân lão gia là cơ trí bực nào, như thế nào lại làm như vậy...

Ài, cũng là thật khó mà nói.

Mình vẫn phải chuẩn bị sẵn mấy phương án chạy trốn, đến lúc đó nếu sự việc phát sinh vượt tầm kiểm soát, liền lập tức tìm cơ hội chuồn.

Ngao Ất lại nói tiếp: "Đệ cũng nghe một vị sư thúc nói lại, những tiên đảo khác như Bồng Lai, Cửu Long...Triệu sư thúc cũng đều đến và kêu gọi không ít cao thủ đã thành danh từ Thượng Cổ tham gia."

Lý Trường Thọ chán nản, đặt tay lên trán thở dài: "Đại hội lần này không phải chỉ để tiên tông Tam Giáo tụ họp về Trung Thần Châu thôi sao? Tiệt Giáo có rất nhiều đệ tử ký danh của Thánh Nhân lão gia, sao lại..."

Ngao Ất cười nói: "Cụ thể như thế nào, chúng ta cũng không quá rõ ràng, nhưng lần này chắc chắn vô cùng náo nhiệt!"

Náo nhiệt?

Đúng là sẽ vô cùng náo nhiệt.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi nổi lên hình tượng náo nhiệt này.

Tiên tông Tam Giáo tề tụ một chỗ, mấy vị Đại La Kim Tiên của Xiển Giáo Ngọc Hư Cung, mang theo hơn mười vị Tiên Nhân cùng nhau đi tới nhìn Tiệt Giáo, chư tiên đảo cũng đồng sức đồng lòng mà tới...

Xiển Giáo thấy thế, lập tức sử dụng ngọc phù truyền tin báo cáo: "Quảng Thành Tử đại sư huynh! Tiệt Giáo, bọn hắn quá đông! Thập Nhị Kim Tiên ngài đều đến, còn không đủ, có thêm Vân Trung Tử, Nam Cực tiên Ông và Nhiên Đăng phó Giáo Chủ bọn hắn cũng tới một chuyến! Nhớ kỹ mang theo bảo vật và trận đồ!"

Nếu như một lời không hợp, hai bên đánh nhau là sự việc không tránh khỏi.

Nhân số của Nhân Giáo không thể so sánh với hai bên kia, cùng lắm là được hai ba thành mà thôi...căn bản không đáng vào đâu.

Lý Trường Thọ rên rỉ hai tiếng trong lòng, đối với con đường phía trước lần nữa tràn đầy sầu lo và bất an.

Thủ đoạn chuẩn bị, vẫn cần nhiều thêm một vài cái.

Đến thời khắc này, nhóm người Độ Tiên Môn sắp xuất phát, nhưng Lý Trường Thọ vẫn chưa thể nhìn thấu được Thánh Nhân muốn hắn đi đến đại hội nguồn gốc Tam Giáo để làm cái gì?

Lý Trường Thọ dặn dò Ngao Ất thêm một chút sự việc của Hải Thần Giáo, sau đó cắt đứt liên lạc thần niệm.

Thần niệm vừa trở về bản thể, Lý Trường Thọ chậm rãi mở mắt, liền nhìn thấy sư phụ và sư muội đang đi đến bên ngoài đan phòng.

Đương —— Tiếng chuông từ Bách Phàm Điện vang lên, Lý Trường Thọ vắt vạt áo đạo bào, vươn người đứng dậy, bái chào sư phụ.

"Sư phụ, đệ tử theo chỉ thị của tông môn đi tới Trung Thần Châu." Tề Nguyên lão đạo dặn dò: "Không được gây chuyện thị phi, nhớ kỹ vì vinh dự của tông môn, đảm đương tốt trách nhiệm dẫn đội."

"Đệ tử lĩnh mệnh." Lý Trường Thọ cười nói, bước ra khỏi cửa, dưới chân dần dần sinh ra một khỏa mây trắng.

Lý Trường Thọ quay lại nhìn tiểu sư muội của mình và nói:

"Linh Nga, ngươi nhớ tập trung tu hành, chớ có làm sư phụ thêm buồn phiền. Nhớ kỹ, bảo túi ta đưa cho ngươi không được phép rời khỏi người. Nếu như trong tông môn phát sinh phiền phức gì, ngươi liền đi Đan Đỉnh Phong tìm Vạn Lâm Quân trưởng lão."

"Muội nhớ rồi." Linh Nga hé miệng gật đầu, ôn nhu nói: "Sư huynh...nhớ bảo trọng, ta đợi người trở về..."

Lý Trường Thọ nói một cách thờ ơ: "Một trăm lần."

Linh Nga lập tức nhớ tới nội dung trong « Ổn Tự Kinh »: 【 đợi ngươi trở về... 】 chính là một câu trong thập đại cấm kị.

Linh Nga chép miệng, ủy ủy khuất khuất đáp ứng.

"Ừm!" Lý Trường Thọ cười hời hợt vái chào, Linh Nga cũng liền vội cúi đầu đáp lễ.

Sau đó, Lý Trường Thọ quay lại phía Tề Nguyên lão đạo [người mà đang chẳng hiểu gì nhưng vẫn cứ cười cười] chào tạm biệt:

"Sư phụ, đệ tử nên đi rồi."

"Đi thôi đi thôi" Tề nguyên khoát khoát tay.

Lý Trường Thọ điều khiển mây lùi lại mấy trượng mới xoay người lại, bay đi về hướng Phá Thiên Phong.

Lúc này ở cạnh Phá Thiên Phong, có một chiếc Linh Chu dài trăm trượng cao mấy chục trượng, làm bằng vàng son lộng lẫy, đã trôi lơ lửng ở đây mấy ngày nay.

Phía dưới Linh Chu là từng phiến đá bằng phẳng, trên đó khắc hoạ vài toà trận pháp và chi chít cấm chế. Nhìn cũng biết để tạo ra chiếc Linh Chu này thì tốn chi phí khổng lồ, nhưng dù sao Độ Tiên Môn cũng không phải không thể làm ra được.

Chiếc Linh Chu này không khác gì một cái máy nghiền linh thạch. Bay một ngàn dặm tốn hơn một trăm linh thạch.

Nếu không phải có việc lớn như vậy xảy ra, các trưởng lão nhất định không lấy món hàng xa xỉ này ra dùng.

Vừa đến Bách Phàm Điện, Lý Trường Thọ nhanh chóng tìm một góc ít người chú ý, ngay phía trước ba pho tượng "nghĩa sĩ vô danh" để lẩn trốn...

Nửa canh giờ sau, chưởng môn Quý Vô Ưu và hai vị Thái Thượng trưởng lão đã lên trước. Theo sau là Vong Tình thượng nhân, mười hai vị trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên, ba mươi sáu vị chấp sự cảnh giới Chân Tiên, cùng với bốn mươi tám đệ tử trẻ tuổi cũng bước lên Linh Chu.

Tiếp theo đó, màn sáng đại trận hộ sơn dần biến mất. Chiếc Linh Chu được mười mấy tầng ánh sáng bao phủ bay đi về phía tây, tốc độ cũng không chậm.

Đợi bảo thuyền bay đi, đại trận hộ sơn được đóng lại một lần nữa, ở lại bảo vệ tông môn có một trưởng lão Kim Tiên, mấy vị Thái Thượng trưởng lão, đều lộ ra khí tức của riêng mình.

Trước khi chưởng môn trở về, bọn họ đều đặt mình trong trạng thái sẵn sàng chiến đâu, không tiếp tục bế quan.

…

Bên trong bảo thuyền có không ít gian phòng, nhưng đều phân cho chưởng môn và các trưởng lão.

Bay ra khỏi Độ Tiên Môn, chưởng môn Vô Ưu vừa ho vừa nói với những người bên cạnh:

"Không cần giữ kẽ, cứ tự nhiên như ở nhà mới phù hợp…khụ khụ…đó là điều Nhân Giáo chúng ta hướng tới."

Nói xong, chưởng môn liền tiến tới gian phòng xa hoa nằm ở vị trí cao nhất, để tất cả đệ tử tự do hoạt động trên khoang thuyền.

Lý Trường Thọ theo thói quen, chào hỏi các vị đồng môn "ba phần quen biết", treo mấy viên Cảm Giác Thạch ở những nơi hẻo lánh và ít bị chú ý. Rồi đi đến phía sau khoang thuyền tìm một nơi yên tĩnh, nhắm mắt tĩnh tọa.

Nhìn hắn như đang tập trung tu luyện, nhưng thật ra là đang toả ra tiên thức, giám sát khắp nơi.

Thuận tiện, Lý Trường Thọ cũng kiểm tra lại việc bố trí tám Đạo Nhân Giấy kiểu mới đã chế tạo.

Hai cỗ chữ Nhân không có việc gì.

Sáu cỗ cất giữ để dự trữ tiên lực cũng không có việc gì.

Đạo Nhân Giấy chữ Địa cũng không có vấn đề gì.

Mất nửa canh giờ, Lý Trường Thọ cũng kiểm tra xong vị trị các Đạo Nhân Giấy. Sau đó tập trung tinh thần vào miếu Hải Thần tại An Thủy Thành.

Cỗ Đạo Nhân Giấy cấp cảnh giới Thiên Tiên này xuất hiện tại hậu viện Thần Miếu, nằm yên lặng trong lầu các, nơi được các vị thần sứ trấn giữ.

Ở đây hắn tự nhiên không có kim ốc tàng kiều, nếu có như thế thì cũng phải là nơi bản thể ở mới đúng...

Khục, nói chính sự.

Lý Trường Thọ ước tính, theo chu kỳ thì Đông Mộc Công sẽ sớm xuất hiện thôi.

"Trước tiên chuẩn bị việc này thật tốt, tránh việc lúng túng tay chân khi gặp."

Lý Trường Thọ lấy ra một tấm vải tinh xảo chứa đầy linh khí, đặt lên trên bàn, bắt đầu viết, chữ đầu tiên là "tấu" được viết ở góc trên bên phải.

Sau đó xuống dòng viết "tiểu thần Trường Canh Nam Hải "

Tiếp tục xuống dòng viết "Ngọc Đế bệ hạ giám cẩn…

Viết xong ba hàng liền viết vào nội dung chính:

[Bệ Hạ chưa ban xuống ý chỉ, tiểu thần đã tự ý viết những lời này, cầu xin thứ tội.

Nhưng tiểu thần gần đây trằn trọc suy nghĩ, tâm chí không thể bình tĩnh được, có một việc quan trọng cần báo cáo với bệ hạ, cho nên đã dùng cách vượt quá quy củ này.

Gần đây Tứ Hải có nhiều biến cổ xảy ra, phản loạn Hải Tộc nổi lên bốn phía, Long tộc cũng sứt đầu mẻ trán, sinh linh trong biển tử thương rất nặng nề.

Tiểu thần ngẫu nhiên biết được, việc này có bàn tay của người bên ngoài động vào, bức bách Long Tộc sát nhập Tây Phương Giáo, trong lòng tiểu thần cảm thấy bất an.

Nếu như Long Tộc đầu quân vào Tây Phương Giáo, sẽ nắm trong tay rất nhiều lợi thế với Đạo Môn, sắp tới Thiên Đình muốn quật khởi là không thể được.

Tứ Hải, là một nơi quan trọng đối với Tam Giới, sinh linh trong biển nhiều vô số kể, thủy quân Long Tộc, Hải Tộc mạnh mẽ, không thể khinh thường được.

Long Tộc là đại tộc từ thời Viễn Cổ, tuy làm trái với Thiên Địa và bị trừng phạt không gượng dậy nổi, nhưng số phận chưa tận, trong tộc vẫn còn rất nhiều cao thủ.

Nếu Long Tộc chịu vì Thiên Đình, quy thuận dưới trướng của bệ hạ, nghe theo lệnh của bệ hạ, tuân thủ quy định của Thiên Đình, thì Tứ Hải sẽ vào tay Thiên Đình, đây là cái lợi thứ nhất.

Bệ Hạ lấy công đức làm phần thưởng, làm Long Tộc nghe lệnh bệ hạ, chưởng quản biển rộng Nam Thiệm Bộ Châu, lại giương cao lá cờ Thiên Đình tại Nam Thiệm Bộ Châu, lộ ra tấm lòng Thiên Đình, tăng căn cơ của Thiên Đình, đây là cái lợi thứ hai.

Ba nghìn thế giới mà Tam Giới chưởng quản, đều nằm trong lòng bàn tay Bệ Hạ, đương nhiên Long Tộc cũng thuộc trong số đó, có rất nhiều thủy quân đóng quân trong ba ngàn thế giới xuất thân từ Long Tộc, bọn họ vì bệ hạ có thể lập nên công lao, đó là cái lợi thứ ba.

Tiểu thần kiến thức nông cạn, chỉ nhìn thấy ba cái lợi này...]

Lý Trường Thọ đột nhiên dừng bút, Đạo Nhân Giấy có mái tóc trắng xóa liền nhắm mắt, hơn một nửa tinh thần đã quay về bản thể.

Trên Linh Chu có người tìm hắn.

Không chỉ có một người tới, đi đầu là Hữu Cầm Huyền Nhã, phía sau nàng còn có hai người Vương Kỳ cùng Lưu Nhạn Nhi.

Lý Trường Thọ đứng dậy đón tiếp, hỏi: "Hữu Cầm sư muội có chuyện gì quan trọng sao?"

Hữu Cầm Huyền Nhã chăm chú nhìn Lý Trường Thọ, khẽ nói: "Không có chuyện gì cả, Huyền Nhã không biết đi nơi nào, liền tới tìm sư huynh."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, trong lòng không để ý quá nhiều.

Không có gì lạ, trình độ kháng độc đã dần dần tăng hơn nhiều.

Ngược lại, Vương Kỳ và Lưu Nhạn Nhi không phải tới nói chuyện phiếm, mà Vương Kỳ có chuyện quan trọng cần nhờ Lý Trường Thọ.

"Là như thế này, Trường Thọ sư huynh…" Tay Vường Kỳ sờ sờ mũi, thoáng có một chút ngượng ngùng, thấp giọng nói: "Ta có một vị sư bá…có một vị bằng hữu, cũng là người cùng tông môn chúng ta, muốn cầu một viên đan dược do huynh luyện chế."

Lý Trường Thọ nhìn Vương Kỳ chớp mắt mấy cái, Vương Kỳ tràn ngập chân thành, bồi thêm câu: "Đương Nhiên sẽ không để Trường Thọ huynh phí công luyện chế."

"Chuyện này…" Lý Trường Thọ vừa muốn đáp lời, trong lòng đột nhiên có cảm ứng.

Đông Mộc Công đã xuất hiện trong thần miếu quen thuộc.

Đến cũng rất đúng lúc!

Lý Trường Thọ đành phải nhất tâm nhị dụng, một nửa tâm thần quan tâm đại sự Tam Giới, Đạo Nhân Giấy cấp tốc dâng "Tấu chương", kết thúc công việc.

Một nửa tâm thần, chiếu cố đồng môn sư đệ "tiểu phiền não sau kết hôn", mỉm cười với Vương Kỳ, cầm hai vò rượu Độc Long đưa cho y.

"Sư đệ, không bằng ngươi...sư bá của vị bằng hữu kia, thử trước một chút rượu thuốc này. Nếu như sư bá của vị bằng hữu kia tu vi không cao, mỗi lần không nên uống quá nhiều, uống một ly liền có thể thấy hiệu quả. Còn có...tốt nhất đợi khi trở về môn phái hãy dùng."

Kỳ Kỳ sư đệ trầm ngâm hai tiếng, nhận lấy Độc Long Tửu, có một chút chột dạ nói cảm tạ, Lưu Nhạn Nhi ở bên cạnh lại là nhìn về phía nơi khác, hai gò má hơi ửng hồng.

Lý Trường Thọ lại dặn dò thêm một câu: "Nhớ kỹ, trở về hãy dùng."

Vương Kỳ liên tục gật đầu, nói nhất định sẽ làm theo.

Chương 157. -

"Tốt!" Trên đài cao của bảo điện Lăng Tiêu, tiếng hét của thanh niên mặc áo bào trắng làm Đông Mộc Công dưới đài run rẩy.

Liền nghe tiếp, Ngọc Đế Hạo Thiên cao giọng cười to. Bàn tay không ngừng vỗ nhẹ vào bản tấu chương, trong miệng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Lời nói của Trường Canh ái khanh rất hợp lòng ta! Việc này đã tồn tại trong lòng ta nhiều năm nay, cuối cùng hôm nay cũng có vị ái khanh nói ra! Ha ha ha ha! Vì sao đến hôm nay, ta mới gặp được Trường Canh? Ha ha ha! Tứ Hải có tiến triển rồi!"

Đông Mộc Công cúi đầu không dám nói lời nào. Trong lòng vang lên từng hồi tán thưởng.

Phần tấu chương này hắn có được vào hai canh giờ trước, tại miếu Hải Thần Nam Hải.

Sau khi tới tay, Đông Mộc Công lập tức ngựa không dừng vó, mây không ngừng phiêu, nhanh chóng trở về dâng cho bệ hạ.

Bao năm trôi qua, cũng không thấy Ngọc Đế vui vẻ như vậy.

Đông Mộc Công cũng hiểu được. Trong lời nói của bệ hạ bao hàm rất nhiều ý nghĩa.

Tâm bệnh nhiều năm, cuối cùng cũng có người nói ra lời này. Đồng nghĩa với việc buông bỏ được một tâm sự. Làm cho con người ta sảng khoái.

Chuyện này, tầm nhìn của Trường Canh đạo hữu thật là tốt!

"Chúc mừng bệ hạ." Đông Mộc Công chắp tay nói: "Bây giờ, trấn an Tứ Hải, Tam Giới quy tâm đã nằm trong tầm tay của bệ hạ."

"Ngươi nói có một chút phóng đại rồi." Ngọc Đế cười nói: "Bây giờ Tam Giới có mấy vị Thánh Nhân lão gia chủ trì, Tam Giáo Đạo Môn hộ vệ thiên địa bình ổn. Việc Tam Giới có quy thuận ta hay không cũng không quan trọng, chỉ cần ổn định là được."

Đông Mộc Công lập tức động dung nhưng trong lòng lại cười thầm.

Từ sau khi Bệ hạ và Nam Hải gặp nhau, cử chỉ hàng ngày của bệ hạ cũng trở lên thận trọng hơn rất nhiều.

Đương nhiên, lời này lão chỉ dám nói trong lòng. Còn ngoài mặt thì cúi đầu cảm thán: "Bệ hạ lòng dạ bao dung, lão thần thực sự khó với tới."

Hạo Thiên nhìn bản tấu chương mới được viết chưa kịp khô mực mà mỉm cười trong lòng, trong mắt hiện ra vài tia tán thưởng, nhưng trong lòng thì cảm xúc chập trùng.

Thu Long Tộc bình định Tứ Hải. Qua việc này thể hiện uy tín của Thiên Đình.

Lấy Tứ Hải ổn định thiên địa. Tiếp đến, mượn Tứ Hải mưu đồ thống nhất thiên địa!

Thông qua bản tấu chương này, Hạo Thiên cảm giác thời điểm Thiên Đình quật khởi đã đến.

Giống như tìm thấy một cánh cửa lớn. Chỉ cần mở ra được là có thể thấy con đường đầy ắp ánh sáng và bằng phẳng!

Trong bản tấu chương này, Lý Trường Thọ còn viết hai câu.

Một là: mọi việc không thể nóng vội, mượn gió đẩy thuyền, hướng sự việc dần dần theo hướng mình muốn, ôn nhu cầu thắng.

Mà câu thứ hai thì có ý cảnh tỉnh.

"Dệt hoa trên gấm, kém xa đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi..."

Hạo Thiên suy nghĩ nghiền ngẫm, rất nhanh có chỗ hiểu ra, khóe miệng lộ ra mấy phần tự tin mỉm cười.

"Mộc Công!"

"Có lão thần."

"Ngươi đi Thông Minh Điện nhìn, đạo ý chỉ ta mới lập thế nào rồi?"

"Vâng, lão thần đi ngay."

Lập tức, Đông Mộc Công quay người bước nhanh ra ngoài. Mà Hạo Thiên ngồi lại trong thư phòng, cầm tấu chương phe phẩy, không nhịn được cười ra thành tiếng.

"Mặc dù, giáo chúng Nhân Giáo không nhiều. Nhưng trong đó lại xuất hiện nhiều kỳ tài."

Mộc Công về báo cáo tình hình ý chỉ đã hoàn thành được một phần ba, Hạo Thiên liền nhẹ nhàng gật đầu, lại nói: "Lại làm phiền Mộc Công đi một chuyến, lấy cho ta một ít linh thảo bảo dược thượng đẳng, mang đến Động Suất Cung, tặng cho Lão Quân dùng luyện đan."

Đông Mộc Công cúi đầu tuần mệnh rồi ra ngoài đi về hướng bảo khố của Thiên Đình.

"Trường Canh, Trường, Canh..."

Hạo Thiên đứng dậy thư giãn gân cốt, tại thư phòng nhìn chằm chằm vào mái vòm của Lăng Tiêu Điện, thấy từng ánh sao lặng lẽ trôi dạt trên bầu trời.

"Danh tự này, vị cao thủ kia của Nhân Giáo? Thái Thanh sư huynh có mấy vị đệ tử ký danh. Người nào sẽ dùng đạo hiệu này đây?"

Trong đại điện trống rỗng, chỉ có Hạo Thiên Ngọc Đế thấp giọng thì thào. Trên sàn mây vẫn lững lờ trôi, cũng không thể cho hắn nửa câu trả lời.

Đột nhiên, bệ hạ nghĩ đến một điều gì đó. Liền nhìn kỹ tấu chương của Lý Trường Thọ lại một lần nữa. Lại lấy thêm một bản tấu trương khác mà đem ra so sánh.

Một lúc sau, hai mắt Ngọc Đế tỏa sáng, tiện tay cầm một tờ thánh chỉ, nâng bút viết từng hàng chữ nhỏ.

Rất nhanh, Hạo Thiên hướng ngoài điện kêu một vị văn thần chuyên đi tuyên chỉ, dùng tiên lực đẩy đạo thánh chỉ vừa viết cho y.

"Thông báo với tất cả Thiên Đình. Sau này, bất kể là ai thượng tấu đều cần viết theo mẫu này. Nếu không làm được thì phạt 10 năm bổng lộc công đức."

Ngọc Đế lời nói vừa xong. Vị văn thần phía dưới vội vàng cúi đầu lĩnh mệnh.

Ngay lúc đó, một đạo kim quang từ đỉnh bảo điện Lăng Tiêu, ánh sáng màu vàng chợt lóe lên và tan biến tại Thiên Đình.

Thấy như vậy, Ngọc Đế tự nhiên hiểu đây là chuyện gì xảy ra.

Hắn thốt ra một lời, Thiên Đạo xúc động. Bởi vì "Biểu mẫu tấu chương" nên Thiên Đạo tặng công đức cho Hải Thần Nam Hải.

Lượng công đức này có thể ngưng tụ thành Kim Quang, chứng tỏ cũng không hề ít.

Ngọc Đế khẽ cười.

Nhưng sau đó, Ngọc Đế cũng cảm thấy phần công đức này vẫn còn hơi ít.

Đáng tiếc, cho dù mình là Ngọc Đế cũng không thể điều chỉnh số lượng Thiên Đạo Công Đức, chứ không thì cũng muốn hào sảng một lần.

Cùng lúc đó, trên Linh Chu đang bay tới Đông Thắng Thần Châu, quanh người Lý Trường Thọ hiện lên đạo đạo kim quang.

Hắn lập tức mở mắt, dùng pháp lực làm phồng áo bào lên, che dấu kim quang ở bên trong.

Chuyện gì thế này?

Lý Trường Thọ kiểm tra thân thể của mình, kiểm tra nguyên thần của mình. Liền thấy kim quang lấp lánh, nguyên thần nhỏ bé đang được ngâm mình trong "ao công đức"!

Cỗ công đức bỗng nhiên xuất hiện này tinh khiết hơn rất nhiều so với công đức hương hỏa trước đây hắn thu thập được từ Hải Thần Giáo!

Chuyện này...

Bản tấu chương của mình đã đến tay Ngọc Đế. Cho nên, Ngọc Đế ban thưởng công đức cho mình?

Lý Trường Thọ cấp tốc luyện hóa chỗ công đức này. Trước đã luyện được chiếc quần cho nguyên thần, bây giờ nên mặc cho nó thêm cái áo lót trấn thủ. Nếu như vậy chỉ số an toàn sinh mệnh sẽ tăng lên ba thành!

Lúc này, Lý Trường Thọ tập trung tinh thần ở mức cao nhất, phát ra tiên thức giám sát khắp nơi.

Còn may mắn, không một ai phát hiện ra dị tượng phát sinh xung quanh mình.

Bẩy viên Cảm Giác Thạch bên người hắn cũng không sáng lên.

Bên ngoài mười hai trượng, tại một góc khác ở phía sau khoang thuyền, Hữu Cầm Huyền Nhã đã tiến vào trạng thái toàn bộ tinh thần đều đả tọa.

Lý Trường Thọ nghĩ đi nghĩ lại, không nên vọng động, chuyên tâm luyện hóa cỗ công đức mới xuất hiện này là quan trọng nhất.

"Chuyện này…Ngọc Đế bệ hạ cũng quá hào phóng rồi!"

Lý Trường Thọ lên tiếng tán thưởng. Hắn cũng biết rằng kiếm được chỗ công đức này không hề dễ dàng, đây chắc là phần thưởng khích lệ cho việc hắn tính toán Long Tộc.

Rất hiển nhiên, hắn còn chưa đặt chân lên Thiên Đình, có một chút hiểu lầm về chỗ công đức này cũng không lạ...

Lý Trường Thọ chợt nhận ra một vấn đề khác.

Có phải Ngọc Đế sẽ cảm ứng được nơi công đức giáng xuống?

Nếu chuyện này làm mình bại lộ thân phận thì họa sẽ nhiều hơn là phúc, nên khóc hay nên cười đây!

"Cần tìm ra một phương án khiến hóa thân có thể lưu giữ lại lực lượng công đức, để thời điểm Thiên Đạo lão gia ban phát công đức sẽ ban cho hóa thân của mình…"

Lý Trường Thọ bấm tay tính toán, rất nhanh liền rơi vào trầm tư.

…

Theo Lý Trường Thọ đánh giá, có hai tính cách mà con người không nên có đó là quá phận và lòng hiếu kỳ.

Hắn đã dặn dò hàng nghìn, hàng vạn lần Vương Kỳ không nên thử Độc Long Tửu.

Hắn không thể tin được, mới đi được 12 canh giờ, vị sư đệ Vương Kỳ này liền…

Ngày thứ hai sau khi xuất phát về Trung Thần Châu, bảo thuyền ung dung lướt đi trên mây. Trên thuyền, phần lớn tu sĩ dù tu vi thế nào cũng tìm cho mình một góc để tu hành. Mặc dù không biết có phải họ cố tình tạo ra hình dáng như vậy hay không.

Lý Trường Thọ đã dùng công đức may xong áo lót cho nguyên thần, lén lén lút lút trốn xa Hữu Cầm Huyền Nhã đến một nơi hẻo lánh khác.

Hắn ngồi xuống, lấy ra một tờ giấy được ngưng tụ tinh hoa của Linh Thụ trưởng thành, dùng ngón tay tỉ mỉ cắt may. Ngay lúc này, Vương Kỳ khom người, vội vàng chạy tới...

Tu vi của Vương Kỳ đã tới cảnh giới Quy Đạo cấp năm, nhưng trên đầu vẫn không ngừng tỏa ra hơi nóng, mặt mày đỏ au, trong đôi mắt thần quang chớp động. Ngày thường tự nhiên tiêu sái, vào giờ phút này, không giữ được một chút bộ dáng nào...

"Trường Thọ sư huynh…rượu kia, có thuốc giải không? Ta không cẩn thận uống nhầm một chén."

Lý Trường Thọ: "..."

"Không cứu được, khiêng đi khiêng đi, người tiếp theo…"

Đương nhiên, lời này không thể nói thẳng ra được, dù sao cũng là đồng môn huynh đệ.

Lý Trường Thọ cười khổ: "Rượu này làm gì có thuốc giải? Vương sư đệ, ta dặn đi dặn lại rồi. Tại sao ngươi vẫn làm?"

"Ta có một chút hiếu kỳ…" Vương Kỳ không chịu được dậm chân nói: "Sư huynh, bây giờ ta phải làm thế nào đây."

Lý Trường Thọ: "..." "Ngươi và Nhạn Nhi sư tỷ kết thành đạo lữ, việc này sẽ không làm khó được ngươi mới đúng."

Vương Kỳ than thở nói: "Hàng trăm cặp mắt đang ở quan đanh, không những thế chưởng môn cùng các Thái Thượng trưởng lão đều ở đây!"

Nói cho cùng, loại chuyện này chưởng môn cùng Thái Thượng trưởng lão muốn nhìn trộm, dù ngươi có bố trí trận pháp phòng ngự ngoài động phủ thì cũng không ngăn được tiên thức của cao thủ như vậy!

Tất nhiên, Lý Trường Thọ biết được sức mạnh tiên thức của cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ.

Tửu Cửu sư thúc bỏ ra rất nhiều vốn liếng, cùng với hắn cẩn thận tỉ mỉ bố trí tổ hợp pháp trận, mới có thể miễn cưỡng ngăn cản mà thôi.

Lời này hắn cũng không thể nói thẳng ra được, tránh gây hoang mang cho các cặp đạo lữ trong môn phái.

Vạn nhất, một vài đệ tử trẻ tuổi trong môn phái truy cầu sự kích thích như kiểu Tokuda. Khi họ biết được chuyện này sẽ xấu hổ mà bộc phát tâm ma, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, sẽ kết cho hắn một đạo nhân quả không nhỏ.

Lý Trường Thọ trầm ngâm: "Hay ngươi tìm chưởng môn cầu cứu, mời người ra tay giúp ngươi luyện hóa dương khí trong cơ thể. Chưởng môn đối với những đệ tử trẻ tuổi như chúng ta vô cùng chiếu cố, mà việc này người cũng chỉ có thể tìm chưởng môn, tìm chưởng lão khác ngươi sẽ bị trách phạt đấy."

Vương Kỳ suy nghĩ cẩn thận, thấy lời nói của sư huynh có lý.

"Làm Trường Thọ sư huynh thêm phiền toái." Vương Kỳ khom người vái chào, trong lòng thở dài: "Ta đi cầu kiến chưởng môn, chưởng môn phạt thế nào ta cũng xin nhận."

Lý Trường Thọ khẽ gật đầu, Vương Kỳ cũng là một người dám làm dám chịu, sau khi uống trộm Độc Long Tửu cũng không gây thêm phiền phức cho đạo lữ của mình.

Lý Trường Thọ lắc đầu cười khổ, dõi theo Vương Kỳ đang cúi đầu bước đi vội vã.

Cũng còn may, không đưa cho Vương Kỳ Hùng Tâm Đan, nếu không bây giờ Vương Kỳ không chỉ là cúi người đơn giản như vậy, mà phải ở mũi tàu ôm cột nhảy múa rồi.

Lý Trường Thọ nhắm mắt dưỡng thần, tiên thức giám sát khắp nơi, thuận tiện để ý tình hình Vương Kỳ.

Hắn cũng nhanh chóng tìm được đường thoát thân khỏi Linh Chu.

Nếu trên đường bị tấn công, mà quân định thì mạnh hơn bên mình, hắn có thể trốn thoát bằng tốc độ nhanh nhất để kiếm viện binh…trong chiến đấu mà chọn phương án rút lui quan trọng nhất là phải có lý do, chuyện này rất quan trọng.

Tiên thức Lý Trường Thọ nhìn thấy Vương Kỳ gõ cửa căn phòng xa hoa nhất ở tầng trên cùng của Linh Chu.

Vương Kỳ trực tiếp đi vào, quỳ xuống trước chưởng môn Quý Vô Ưu, thấp giọng trình bày, mình nhất thời tò mò đã uống Độc

Long Tửu.

Vô Ưu đạo nhân cũng có một chút buồn bực, mắt nhìn Vương Kỳ, bảo Vương Kỳ lấy Độc Long Tửu đưa ra.

Sau đó, Quý Vô Ưu dùng ngón tay chấm một chút rượu, kiểm tra dược tính, không nhịn được liền cười phá lên, lại hỏi Vương Kỳ có được rượu này từ đâu?

Vương Kỳ do dự một chút, cũng không dám giấu diếm liền khai ra Lý Trường Thọ, cũng nói là mình tìm Lý Trường Thọ sư huynh đòi chứ Trường Thọ sư huynh không quan hệ.

Vô Ưu đạo nhân càng buồn cười, nhiệt tình nói: "Ngươi không cần khẩn trương, rượu này cũng không tệ, ta cũng sẽ không trách phạt ngươi. Ta đã truyền âm gọi đạo lữ của người tới, nàng đang ở sau lưng người..."

Vương Kỳ quay đầu nhìn lại đằng sau, Lưu Nhạn Nhi vội vàng tiến vào giữa phòng quỳ gối cạnh Vương Kỳ, mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

Sau đó, Quý Vô Ưu chắp tay cười, không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, liền nhanh chóng ra khỏi căn phòng.

Chưởng môn tự mình mở ra phòng ngự xung quanh gian phòng, bố trí giúp họ tầng tầng kết giới.

Vương Kỳ cùng Lưu Nhạn Nhi vẫn đang ù ù cạc cạc, thì đã bị vây trong đó, không có cách nào ra được.

Làm xong hết thảy, Quý Vô Ưu đi đến đỉnh Linh Chu, thưởng thức cảnh tráng lệ non sông nước biếc nằm giữa thiên địa, không nhịn được cảm khái một phen: "Tuổi trẻ thích thật...Khụ Khụ Khụ!"

Quý Vô Ưu cúi đầu xuống ho khan, vừa vặn thấy Lý Trường

Thọ đang tĩnh tọa nơi hẻo lánh bên mạn thuyền.

Thấy hắn, chưởng môn Độ Tiên Môn có một chút hào hứng, thân hình nhẹ nhàng bay xuống.

Lý Trường Thọ vội vàng đứng dậy, trong lòng có một chút bất đắc dĩ, cung cung kính kính lên tiếng: "Đệ tử bái kiến chưởng môn."

"Ừ, không cần đa lễ." Vô Ưu đạo nhận bố trí tầng kết giới rồi đi thẳng vào vấn đề cần nói: "Độc Long Tửu và Hùng Tâm Đan mà ngươi luyện chế, trên người ngươi còn nhiều không?"

Lý Trường Thọ lập tức lấy ra ba bình Hùng Tâm Đan, sáu vò Độc Long Tửu, bỏ vào trong nhẫn trữ vật dâng cho chưởng môn.

"Chưởng môn, nguyên thần của ngài tổn thương còn chưa khỏi hẳn, hai thứ này dùng kết hợp với nhau…đại bổ…"

"Ngươi nghĩ lung tung cái gì, bần đạo làm gì có đạo lữ. Bao năm tháng qua đi, vẫn lẻ loi một mình."

Vô Ưu đạo nhân thấp giọng nói: "Bần đạo có mấy vị lão bằng hữu, bọn hắn sống đã lâu, tâm tính phai nhạt, nảy sinh bất hòa cùng với đạo lữ của họ, vì chuyện này họ thường xuyên buồn rầu. Khụ khụ…việc này người làm không tệ, đến đại hội, ngươi và Huyền Nhã đi theo ta, ta dẫn ngươi đi gặp những cao thủ chân chính trong Tam Giáo."

"Đa ta chưởng môn, đệ tử đã hiểu."

Vô Ưu đạo nhân gật đầu cười, cất nhẫn chữ vật, đang định quay người rời đi, đột nhiên nghĩ đến một việc.

"Trường Thọ, ngươi và Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư…"

Lý Trường Thọ giật mình run lên.

Sự tình hắn âm thầm gia nhập đường dây của Đại Pháp Sư… đã bại lộ?

Chương 158. Sao Hải Thần lại ở đây?

"Ngươi cũng coi như có một chút thiện duyên với Huyền Đô Đại Pháp Sư. Tối thiểu thì cũng được người biết đến tên, đây có lẽ chính là cơ duyên của ngươi."

Vô Ưu đạo nhân nói với âm điệu ấm áp nhẹ nhàng, ánh mắt mang theo một chút hy vọng vào tương lai.

Nghe chưởng môn nói xong, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở phào...Thì ra chưởng môn chỉ đang nói về nhân duyên tượng đất, cùng với việc đại sư huynh gửi cho mình linh đan tráng dương, chứ người không biết nhiệm vụ mà hắn đang gánh trên vai.

Tuy nhiên, hắn vẫn bảo trì yên lặng, chỉ cúi đầu coi như đã xác nhận sự việc.

Chuyện này cũng không phải là tin tức gì quan trọng...

Vô Ưu đạo nhân tiếp tục cảm khái nói: "Trường Thọ à, Đại Pháp Sư mới là đại năng phong hoa tuyệt đại. Bần đạo tuy là chưởng môn Độ Tiên Môn, đã đạt được trường sinh đạo quả, có thể gặp tiểu tai cũng không bị huỷ tu vi, nhưng cùng với người tài ba như vậy, thật không biết kém bao nhiêu trăm ngàn lần... Khụ khụ...Cảnh giới Kim Tiên giới cũng có gì đáng để kể đâu...khụ..."

Lý Trường Thọ lo lắng hỏi: "Chưởng môn, vết thương của ngài vẫn chưa khỏi hẳn sao?"

"Không sao, vết thương nhỏ thôi, qua mấy trăm năm sẽ tự phục hồi như cũ." Vô Ưu đạo nhân khoát khoát tay, nói tiếp:

"Ngươi ở đây tiếp tục tu hành đi, bần đạo đi một vòng ngó nghiêng. Ài, đã qua nhiều năm như vậy, mấy nhà đạo thừa Nhân Giáo vẫn không thể ngăn được đạo lữ chi phong, rốt cuộc là tại sao đây..."

Lý Trường Thọ: "..."

Không lẽ bao năm rồi, ngài cũng không có một chút nào hoài nghi về chuyện này sao?

Chăm chú nhìn theo bóng lưng chưởng môn, Lý Trường Thọ cảm khái, lại suy tư thêm một hồi.

Nếu chẳng may hai bên Xiển Tiệt xung đột, Thánh Nhân lão gia muốn hắn tìm cách ngăn cản, chưởng môn cũng coi như một cái pháp...có tiếng nói!

Lúc này, ở trên Linh Chu, các vị chấp sự cảnh giới Chân Tiên đều đang tập trung cảnh giới, quan sát các nơi. Không có ngoại lệ, Tửu Ô và Tửu Cửu cũng như vậy, nên hai người cũng không thể đến chỗ Lý Trường Thọ hàn huyên được.

Lần này đi cùng đoàn còn có chấp sự Đan Đỉnh Phong - Liễu Phi Tiên trưởng lão...

Lý Trường Thọ kết hợp toan tính, nếu sau này cần chưởng môn lên tiếng, hắn sẽ tìm Tửu Ô nói chuyện, xúi Tửu Ô đi nói với Liễu Phi Tiên, cuối cùng bắt Liễu Phi Tiên đến gián ngôn với chưởng môn...

Đối với Lý Trường Thọ, càng có nhiều tầng che giấu thì càng an toàn, cho nên hắn luôn làm mấy chuyện lòng vòng, bày ra tầng tầng giấu giếm như thế...

Khụ...nếu không làm như vậy, không lẽ muốn hắn đứng ra thuyết phục mọi người sao? Đại hội lần này, cảnh giới Thiên Tiên chỉ như lợn con, làm gì có cơ hội mà phát biểu...Không những thế, hắn chỉ là một vị đệ tử nhỏ nhoi tầm thường, làm sao dám can dự vào tranh chấp giữa các vị đại lão nổi danh từ thời Thượng Cổ đến giờ cơ chứ?

Có ăn mấy triệu cái gan gấu thì hắn cũng không dám đi làm cái chuyện hoang đường như thế!

Thử ngẫm nghĩ mà xem...

Trong tình huống hỗn loạn như vậy, hắn chưa kịp mở miệng nói hết câu, chắc hẳn đã có đại lão nào đó dơ tay "đấm phát chết luôn" hắn rồi, đấm chết xong vị đại năng này sẽ hùng hổ nói: "Đệ tử nhà ai mà không biết quy củ lễ nghĩa gì hết, đến lượm xác mang về đi!"

Bởi vậy nên không thể trực tiếp lộ diện được...Chủ động bước ra đứng nơi đầu sóng ngọn gió, cái sự việc này tuyệt đối không thể làm!

Lý Trường Thọ chỉ có thể tự hứa rằng, nếu cao thủ hai giáo thực sự giao tranh, việc đầu tiên hắn làm là..."chạy thật nhanh", tìm cách duy trì đạo thừa Nhân Giáo, trong lòng sẽ không ngừng kêu gào gọi tên nam nhân cô độc kia...

...

Từ khi tiến vào Trung Thần Châu, Linh Chu cố ý bay cao hơn một chút, mũi tàu phát ra dấu hiệu của Độ Tiên Môn, chưởng môn cũng bắt đầu thả ra khí tức cảnh giới Kim Tiên. Trên đường đi cố gắng đi vòng qua các loại đại trận bao phủ sơn môn, hồ nước...

Ở Đông Thắng Thần Châu thì Độ Tiên Môn cũng có một chút danh tiếng, nhưng đến nơi ngoạ hổ tàng long như Trung Thần Châu thì cũng chỉ có thể coi như trung đẳng tiên môn, nếu xét rộng trong cả tiên tông Tam Giáo thì lại càng thấp hơn, chỉ ở tàm tạm...trung hạ mà thôi...Mà thực chất được như vậy cũng là do có hậu trường khủng bố...Đại sư huynh Nhân Giáo đứng đằng sau...

Linh Chu đi một mạch không nghỉ, vén mây đi về phía tây, đây là lần đầu tiên Lý Trường Thọ đặt chân đến Trung Thần Châu, cũng coi như một lần được mở mang tầm mắt.

Đêm khuya sông vắng bóng trăng mờ

Mây đêm cuồn cuộn sóng nhấp nhô

Xuyên mây trăng sáng sao bầu bạn

Cảnh đẹp lòng người bỗng ngẩn ngơ!

[Phổ thơ: Cua Đá "Đại đệ tử Độc phong "Hành Tông "Bạch Ngọc Sách]

Đáng nhắc tới chính là...

Ngày đó chưởng môn chủ động nhường gian phòng của mình cho hai đệ tử trẻ tuổi xử lý việc gấp, chuyện này đã được một nhóm bí mật truyền ra, trở thành giai thoại của Độ Tiên Môn.

Cũng may là ngày hôm đó trên Linh Chu không có gì bất thường, giả như có động tĩnh lạ khiến thuyền lắc lư...thì thật không biết sẽ như nào...Về phần nhân vật chính...sau khi "giải trừ dược tính" xong thì hai người Vương Kỳ cùng Lưu Nhạn Nhi dắt nhau đi trốn biệt, xấu hổ không dám gặp người...

Bay liên tục hai mươi mốt ngày, Linh Chu của Độ Tiên Môn cũng đã đến cách Kim Cung Môn ba vạn dặm, trên không trung dần dần trở lên náo nhiệt hơn, đủ các loại đồ vật kỳ kỳ quái quái xuất hiện...

Có lúc bất chợt xuất hiện một con phi cầm to lớn, giương đôi cánh ngàn trượng bay xẹt qua...

Có lúc lại thấy nguyên một ngọn núi lớn lầm lũi đâm nát từng đoá từng đoá mây trắng mà đi...

Luôn đứng trong bóng tối quan sát, khi nhìn thấy ngon núi bay qua, ánh mắt Lý Trường Thọ sáng lên, đây chính là mục tiêu giai đoạn đầu của kế hoạch "Tiểu Quỳnh Phong lưu lạc"!

Mặc dù đại hội nguồn gốc Tam Giáo còn phải đến nửa năm nữa mới bắt đầu, nhưng đa số các tiên tông đều chọn thời điểm này để đến, cũng là để bày tỏ sự coi trọng đại hội của mình. Đám người Độ Tiên Môn còn cách "Hội trường" tập trung của đại hội nguồn gốc Tam Giáo tám ngàn dặm, đã có không ít bóng người xuất hiện xung quanh.

Linh Chu tiếp tục đi đến cách hội trường một ngàn dặm, không có gì bất ngờ...vẫn chỉ là dùng mây che chắn tầm nhìn...

Lý Trường Thọ dùng tiên thức quét qua sân bãi nơi tổ chức đại hội...

Sân bãi là một khoảng không gian bồn địa hình tròn, nhìn có vẻ như đã dùng thần thông để dựng lên, thấp nhất ở giữa là hồ nước có linh quang lấp loé bốn phía, trên mặt nước xuất hiện từng đoá từng đoá hoa sen màu vàng.

Xung quanh hồ nước được sắp xếp thành từng khu từng khu bồ đoàn, nhìn tổng thể bố cục giống như một đoá hoa sen lớn dần lớn dần.

Theo quy định, số người tham dự của mỗi tiên tông không vượt quá một trăm, cũng vì vậy mà lần này nhóm người Độ Tiên Môn có tổng cộng vừa vặn chín mươi chín người.

Đại hội nguồn gốc Tam Giáo lần này được năm nhà Đạo Môn truyền thừa liên thủ tổ chức, trong đó Tiệt Giáo và Xiển Giáo đều có hai tông môn tham gia, Nhân Giáo lại chỉ có một mà thôi. Cũng không có gì lạ, Nhân Giáo tổng cộng cũng chỉ có sáu cái tông môn.

Nhưng nhìn lại khu vực chỗ ngồi, sáu tông môn thuộc đạo thừa Nhân Giáo lại chiếm một phần sáu toàn bộ khu vực sân bãi.

Cũng vì thế, Độ Tiên Môn cho dù thực lực gần như không đáng nói, vẫn có thể chiếm một chỗ ngồi ngắm cảnh không tệ ở ngay gần hồ nước.

...

Nhóm người Độ Tiên Môn đến cách sân bãi còn mấy trăm dặm thì xuất hiện hơn mười thân ảnh cưỡi mây bay đến nghênh đón. Những người đến nghênh đón này hiển nhiên là một nhà đạo thừa Nhân Giáo tham gia tổ chức đại hội - Tiêu Dao Tông.

Tông môn này nổi danh là thoải mái vô vi, tuỳ tiện, lại phổ thông, nhưng xét về đạo thừa thì không hề đơn giản. Ví như tiếp khách lần này cũng có đến hai vị Kim Tiên, tám Thiên Tiên, cùng với sáu vị đệ tử trẻ tuổi tư chất tuyệt hảo...

Đứng trước nhóm người tiếp đón này, đội ngũ Độ Tiên Môn không khỏi áp lực trùng trùng...

Lý Trường Thọ thoáng nhìn qua liền phát hiện ra, về phương diện kia...Tiêu Dao Tông này cùng với Độ Tiên Môn bọn hắn cũng không sai biệt lắm...Thậm chí còn nghiêm trọng hơn rất nhiều...

Trong sáu vị đệ tử đến đón khách, mặc dù đều chưa thành tiên, nhưng đã có bốn người không còn Tiên Thiên âm dương khí tức trong mình...

Còn về mấy vị Thiên Tiên thì Lý Trường Thọ nhìn không thấu, nhưng xem xét cử chỉ phối hợp cùng mức độ thân mật khi cưỡi mây đến thì ít nhất cũng có hai cặp đôi đạo lữ trong đó...

Nhân Giáo thật đặc sắc!

Thế mới thấy công sức Đại Pháp Sư bỏ ra để phát triển Nhân

Giáo đến cỡ nào...có thể làm cho chúng đệ tử Nhân Giáo cũng muốn dốc hết sức lực...mà làm...

Đoàn người đón khách của Tiêu Dao Tông đi gần đến thì hai vị Kim Tiên mặc phổ thông đạo bào, khuôn mặt trung niên, liền ngửa đầu cười to, âm thanh truyền ra ngoài mấy trăm dặm, cứ như sợ người khác không nghe thấy vậy...

Bốn nhà tiên tông tham gia tổ chức đại hội của Xiển Giáo và Tiệt Giáo đã tiếp đãi không biết bao nhiêu đợt khách, mà Nhân Giáo Tiêu Dao Tông tổng cộng cũng chỉ có thể có cơ hội tiếp đón vẻn vẹn năm lần mà thôi...

Theo như quy củ cũ của Hồng Hoang, lúc gặp nhau mà cười càng lâu thì càng tỏ ra gần gũi và không có địch ý...

"Ha ha ha ha!"

"Ha ha ha ha, khụ khụ, a ha ha ha ha!"

"Vô Ưu sư đệ, sáu ngàn năm không gặp, vẫn mạnh khoẻ chứ! Ha ha ha ha!"

"Nhờ phúc của sư huynh, hết thảy vẫn may mắn, ha ha ha ha..."

Các vị trưởng lão của Độ Tiên Môn cũng tiến lên đón tiếp, trừ Vong Tình thượng nhân ra thì mỗi người cùng đều vừa cười vừa tìm người bắt chuyện.

Về phía đám đệ tử, sáu vị đệ tử của Tiêu Dao Tông cũng thân thiện chào đón, cùng nhau giao lưu.

Dù đại hội lần này có thể giải quyết mâu thuẫn, khiến Tam Giáo về lại một nhà hay không đi nữa, thì bọn họ vẫn cùng một nhà đạo thừa Nhân Giáo. Sau này nếu có thể đạt được trường sinh đạo quả, tu thành Kim Tiên, tất cả đều xưng hô với nhau là sư huynh đệ tỷ muội...

Hữu Cầm Huyền Nhã thân người lĩnh đội, nhẹ nhàng nhíu mày, cõng đại kiếm đi tới trước đám đệ tử. Nàng đi đến đâu đều khiến nơi đó thêm phần rạng ngời...Đối lập hoàn toàn, vị lĩnh đội cho đủ số - Lý Trường Thọ chỉ mỉm cười trốn trong nhóm đệ tử, thấy các đệ tử khác tiến lên trước chủ động nghênh đón sáu vị đệ tử Tiêu Dao Tông...Không ai chú ý đến hắn, đây luôn là cảm giác dễ chịu khó tả...

Sau một hồi chào hỏi xã giao, một vị trưởng lão Độ Tiên Môn thu hồi Linh Chu, chín mươi chín người cùng cưỡi mây theo đoàn tiếp khách của Tiêu Dao Tông tiến vào bên trong hội trường.

Như Lý Trường Thọ quan sát từ trước, bọn họ được dẫn tới một khu vực nhỏ bên cạnh hồ. Lần này tất cả Kim Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên hay cả Luyện Khí Sĩ chưa thành tiên đều cùng nhau ngồi tại một khu tĩnh toạ. Tất cả các nhà tiên tông đều được sắp xếp giống nhau như vậy, cũng là để xác nhận không có phân biệt đối xử...

Trên mặt hồ, những đoá hoa sen vàng lấp lánh, loại sen này chắc là được đưa đến từ hải ngoại, tiên đảo của Tiệt Giáo - Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn. Lý Trường Thọ bắt đầu âm thầm tính toán số lượng bồ đoàn, đoán chừng chỉ đợi mấy nhà Tiệt Giáo đạo thừa đến nơi chắc sẽ che kín hết xung quanh mặt hồ.

Đám người Độ Tiên Môn vừa nhập toạ thì chưởng môn cũng cưỡi mây đi tám chuyện với mấy vị bằng hữu Kim Tiên. Các vị trưởng lão thì dặn dò đám đệ tử giữ dáng vẻ "Thanh tĩnh vô vi"...

Nhưng trong đám người có Hữu Cầm Huyền Nhã, làm sao có thể khiến người khác không chú ý đây...Chỉ một lát sau, có một mầm tiên Tiêu Dao Tông, thân mặc đạo bào màu trắng, tướng mạo nho nhã, sử dụng bộ pháp nhẹ nhàng uyển chuyển đi tới gần nàng. Người này nở nụ cười ấm áp đầy mị lực, phong thái nam tử lỗi lạc bất phàm, nhẹ nhàng nói: "Vị sư muội này, ta chính là đệ tử của chưởng môn Tiêu Dao Tông nhất mạch - Tào Tri..."

Keng!

Đại kiếm phía sau Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên rời khỏi vỏ, nàng khẽ gảy đầu ngón tay, đại kiếm xoay nửa vòng rồi cắm thẳng tắp tại trước mặt vị đệ tử Tiêu Dao Tông.

Lưỡi kiếm cách mũi chân đối phương chỉ có nửa tấc!

"Đắc tội, cáo từ, sư muội chớ trách."

Người này xem như cũng biết thức thời, vội vàng rời đi, chạy về phía đám đệ tử Tiêu Dao Tông, kèm theo tiếng cười không ngớt của đồng bạn mình.

Mặt Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn giữ vẻ băng lạnh, coi như không có chuyện gì xảy ra, chỉ lặng lặng ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

Ở bên này, vẫn như thường lệ, Lý Trường Thọ ngồi thu lu một góc, nơi mà không ai để ý ở trong đám người Độ Tiên Môn. Bên cạnh là chỗ ngồi của Tửu Ô, nhưng vị chấp pháp này còn đang bận chạy vặt nên chỉ có hắn ngồi đây một mình.

Kể từ lúc vừa tiến vào hội trường, Lý Trường Thọ đã âm thầm tìm kiếm đường thoát thân khỏi nơi đây...

Phía dưới hội trường có nghịch Ngũ Hành đại trận, như vậy ngũ hành độn thuật của hắn không thể thi triển được rồi.

Chiêu cũ dùng lại, hắn thi triển Phong Ngữ Chú để nghe ngóng bốn phía...tiếc là lại không được. Phong Ngữ Chú vừa được thi triển, bên tai Lý Trường Thọ liên nghe vù vù một hồi, nguyên thần choáng váng...

Hồng Hoang chi địa, một khi có các bàn tay lớn sắp xếp thì thật không thể khinh thường...cấm chế như vậy cũng thiết lập sao?

Đây là lần đầu tiên Phong Ngữ Chú của hắn không thể sử dụng được từ sau khi phi thăng đến giờ. Lý Trường Thọ nhíu mày, nhắm mắt đả toạ, tổn thương nguyên thần lập tức khôi phục.

Không tệ!

Có loại này cấm chế quả không tệ, nhưng thật có thể ngăn cản hắn dò xét sao? Hắn đâu phải chỉ có một loại giám sát bị động là Phong Ngữ Chú đâu...

Mặc dù thần thông chủ động dò xét có rất nhiều nhiều loại, nghe lén bị động thì lại vô cùng khó kiếm được, nhưng hắn vẫn còn có một phương pháp khác!

Trong lúc Lý Trường Thọ đang suy tư đối sách, tiên thức cũng lan tràn ra xung quanh, phát hiện ra có một đoàn người hình như là đệ tử Tiêu Dao Tông đang đi ngang qua phía sau lưng mình.

Nổi bật giữa đám người có một hán tử thân hình vô cùng cường tráng, hẳn là tu hành pháp thể...

Hả?

Khí tức của người này có cảm giác quen thuộc?

Cùng lúc đó, "Hán tử" kia cũng dừng lại ngay phía sau, dò xét hắn. Trên gương mặt đáng yêu tràn đầy nghi hoặc, nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ...

Khí tức này, thân hình thì như cây cột điện, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu...

Trong lòng Lý Trường Thọ run lên, giật mình...hắn đã nhận ra người này!

Gần như đồng thời, ánh mắt của thiếu nữ cường tráng cũng toả sáng, cố gắng mở miệng xinh xắn, kinh ngạc hét lên: "Hải!"

"Linh Lỵ!"

Lý Trường Thọ phản ứng, nhanh nhẩu quát lớn, trực tiếp lấn át, đánh gãy tiếng nói của đối phương!

Trong chớp mắt, tay trái hắn hướng về phía trước, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, ghì vào cổ thiếu nữ, trực tiếp dúi mặt nàng xuống dưới thảm cỏ phía trước!

Chương 159. Lịch sử bái sư của Hùng Loli

Oành!

Một âm thanh trầm đục vang lên làm cho mặt đất rung lên mấy lần.

Thân hình Lý Trường Thọ bất động nhưng tay trái của hắn đã nhanh chóng vươn ra ấn chiếc đầu nhỏ nhắn xinh xắn cùng thân thể to lớn của đối phương in sâu vào mặt cỏ.

Vừa rồi nếu mình không xuất thủ kịp thời thì nàng đã nói ra hai từ "Hải Thần".

Không biết lúc ấy phải làm thế nào?

Linh Ly nói: "Hải", không lẽ muốn mình đáp lại "xin chào" chăng?

Xung quanh có bao nhiêu con mắt đang nhìn, mình cũng không có khả năng dùng Tam Muội Chân Hỏa đốt nàng được.

Trong nháy mắt, Lý Trường Thọ đã đưa ra quyết định.

Hắn âm thầm dùng tiên thức truyền âm trực tiếp cho nàng, trên mặt không lộ ra một tia cảm xúc nào nhưng miệng nhanh nhẩu chữa cháy: "Linh Ly! Sao ngươi có mặt ở đây?"

Trong khi đó hắn đồng thời truyền âm: "Người dám hô lên hai chữ kia thì ngày mai ta để trưởng thôn thu thập ngươi! Lập tức gọi…Biểu ca! Ta có mặt ở đây để làm việc đại sự có quan hệ tới sự tồn vong của Hùng Trại. Nếu ngươi làm bại lộ thân phận của ta thì

Hùng Trại nguy rồi! Nếu hiểu lời ta nói hãy hừ lên ba tiếng!"

Thân thể to lớn của Hùng Linh Lỵ động đậy, trên mặt đất không ngừng phát ra những tiếng động "Hừ hừ hừ".

Không biết nàng có thật sự hiểu không?

Lúc này những người Tiêu Dao Tiên Tông đứng bên cạnh mới có phản ứng, nhíu mày nhìn qua. Các đệ tử đi cùng Hùng Linh Lỵ trên mặt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Nhóm đệ tử Độ Tiên Môn cũng chăm chú nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Buông cánh tay vừa đè ép Hùng Linh Ly ra, Lý Trường Thọ đảo mắt nhìn mọi người, lộ ra khuôn mặt mỉm cười nhiều cảm xúc.

Hùng Linh Lỵ chống hai tay xuống đất, từ từ rút khuôn mặt của mình ra khỏi mặt đất.

Khuôn mặt đáng yêu của nàng hiện ra với đôi mắt to, hai hàng lông mi như được họa sĩ vẽ ra vậy. Nhưng vào giờ phút này, trên khuôn mặt ấy lại dính đầy bùn đất cùng cỏ vụn, biểu tình kích động nhìn Lý Trường Thọ há mồm hô lên:

"Hải..."

Lý Trường Thọ Trừng mắt, Hùng Linh Lỵ hoảng hồn rụt cổ lại, đổi giọng hô lên: "Biểu ca..."

"Ài, Linh Lỵ nhiều năm không gặp, ngươi cao lớn lên rất nhiều nha."

Lý Trường Thọ cười nói, Hùng Linh Lỵ gật đầu liên tục nhưng vành mắt lại có một chút đỏ, thấp giọng lẩm bẩm một câu: "Ta, ta cũng không làm gì có lỗi với người, cũng không đi nói xấu ngươi."

Xung quanh bọn họ, những đệ tử Tiêu Dao Tiên Tông, Độ Tiên

Môn cùng những trưởng lão, chấp sự, các đệ tử không trọng yếu của Nhân Giáo tiên tông đồng loạt hiện lên dấu chấm hỏi nhỏ trên đỉnh đầu.

Ngay lúc này, Tửu Cửu, người đã cố nhịn không tìm Lý Trường Thọ nói chuyện suốt cả dọc đường, hay là người trên mặt lúc nào cũng như hàn băng Hữu Cầm Huyền Nhã đều đứng dậy nhìn chăm chú vào đấy.

Chuyện này là thế nào?

Trong lòng Lý Trường Thọ thầm tính toán, suy tính lại chuyện vừa xảy ra, cho dù mình có lộ ra một phần nhỏ tu vi cũng không thể để mọi người đoán ra thận phận của mình là Hải Thần Nam Hải!

Một khi chuyện này lộ ra, ảnh hưởng đến "Uy tín" của mình chỗ Ngọc Đế thì cũng thôi đi, nhưng làm cho Tây Phương Giáo chú ý thì cái mạng nhỏ của mình không còn an toàn nữa!

Do đó, Lý Trường Thọ chỉ còn cách cùng Hùng Linh Lỵ nhẹ giọng giải thích.

"Ài, lần đó ta khăng khăng rời đi là để tìm đường tu tiên." Lý Trường Thọ thở dài "Ngược lại ủy khuất cho ngươi, khẳng định là ngươi đã bị thôn trưởng quở trách một phen đi."

Hắn tiếp tục dùng tiên thức vụng trộm truyền âm: "Đừng đề cập đến việc ta là Hải Thần, mặc dù thân phận đó không tệ nhưng hiện giờ ta chỉ là một hóa thân của Hải Thần mà thôi. Hải Thần cứu khổ cứu nạn chất chứa hàng vạn hóa thân, cỗ hóa thân này cũng có sứ mạng của nó. Linh Lỵ, kể cho ta nghe cuộc sống gần đây của ngươi đi?"

Hùng Linh Lỵ nháy mắt vài cái, trong đôi mắt to tràn đầy sùng bái.

Lý Trường Thọ lại mở miệng cười nói: "Nhưng sao Linh Ly ngươi lại ở nơi này?"

Trên mặt Hùng Linh Ly càng biểu hiện ra sự ủy khuất, nhẹ giọng nói: "Biểu ca, cha mẹ ta sinh được một đệ đệ, họ liền đưa ta tới nơi này để ta tìm sư phụ học pháp thuật. Quả nhiên như Lục thúc gần nhà có nói: có đứa nhỏ thì đứa lớn ra rìa."

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này nói sao đây.

Năm đó, khi Lý Trường Thọ phái quân đoàn hóa thân đi giải quyết tai họa ngầm cho Hải Thần Nam Hải, Hùng Linh Ly đã bị đưa tới Trung Thần Châu gia nhập vào tiên môn.

Quả thật, Lý Trường Thọ không nghĩ đến Hùng Linh Ly lại bái nhập Tiêu Dao Tiên Tông.

Nhìn bộ dạng này của nàng chắc vẫn ấm ức về việc mình vừa làm với nàng và vẫn còn bất bình do cái cách cha mẹ đối xử với mình.

Lý Trường Thọ mỉm cười, tiện tay đưa tới trước mặt nàng một tia thanh tuyền.

Hùng Linh Ly chớp chớp đôi mắt nhìn Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ gật đầu mỉm cười ra hiệu cho nàng rửa mặt.

Nhưng Hùng Linh Ly lại há miệng ngậm lấy dòng nước này hút vào trong miệng. Ực ực hai tiếng, nuốt xuống hết sạch.

Đây là chúc phúc của Hải Thần đó!

Trán Lý Trường Thọ hiện ra mấy đạo hắc tuyến. Đột nhiên hắn ý thức được một việc...

Tửu Cửu tiểu sư thúc lúc nào cũng biểu hiện ra bộ dạng lất khất vì nàng suốt ngày uống say, bởi thế nó ảnh hưởng đến tính cách của nàng có một chút bất cần. Nhưng khi không có rượu trong người, bản thân nàng cực kỳ thông minh.

Nhưng Hùng Linh Lỵ lại là người được sinh ra tại Hùng Tộc trong hoàn cảnh "Kết hôn cận huyết".

Quả thật rất ngây thơ.

Loại người như thế này rất khó giữ miệng. Có khi vừa đi ra khỏi chỗ này, nàng lại đem chuyện hắn là "Hải Thần" bô bô nói hết.

Làm sao bây giờ? Hay tìm nơi nào kín đáo đem nàng diệt khẩu?

Bây giờ, Hùng Tộc xem như là thủ hạ của mình. Mình đối xử Hùng Linh Lỵ như vậy quá mức không ổn.

Hắn là một người quyết đoán nhưng cũng là một người có lương tâm.

Lý Trường Thọ trầm ngâm suy nghĩ. Muốn giải quyết chuyện này ổn thỏa, mình và Hùng Linh Lỵ phải có quan hệ thân thích và mình phải nói làm sao cho cố ấy cam tâm tình nguyện gọi mình hai tiếng "Biểu ca".

Lý Trường Thọ lại đưa tới một dòng thanh thủy, ôn nhu nói: "Đây là ta đưa cho ngươi dùng để rửa mặt."

Hùng Linh Lỵ gãi đầu ngượng ngùng cười rồi nói: "Tạ ơn…"

"Gọi biểu ca."

"Biểu ca!"

"Ài!" Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười như nụ cười của phụ thân dành cho con cái, dùng thanh thủy rửa mặt cho Hùng Linh Lỵ, còn dùng chiếc khăn vốn định tẩm thuốc mê để lau mặt cho nàng.

Cùng lúc đó, nhóm đệ tử Tiêu Dao Tiên Tông đi cùng với Hùng Linh Lỵ đã tiến lại gần.

"Hùng sư muội đây là…biểu ca của ngươi?"

"Ừm!" Hùng Linh Lỵ từ dưới đất đứng dậy trước mặt Lý Trường Thọ như một bức tường chắn ngang hắn.

Hùng Linh Lỵ gãi đầu, buộc lại mái tóc dài còn đang lộn xộn, trên mặt lộ ra nụ cười có một chút ngượng ngùng, nói ra một câu yếu ớt: "Đây là…Biểu ca của ta."

Lý Trường Thọ đứng dậy, vái chào mấy đệ tử của Dao Tiên Tông và nói: "Biểu muội nhà ta đã gây ra cho các vị đạo hữu nhiều phiền toái."

Mấy đệ tử này cũng đáp lễ lại nhưng trên mặt lại có biểu hiện cực kỳ phức tạp, ai nấy đều sờ vào ngực mình cười khổ nói: "Không phiên phức chút nào, chỉ có...đau thôi."

Nữ đệ tử đứng cạnh bên trừng mắt nhìn tên gia hỏa này, sau đó nhìn Lý Trường Thọ cười ôn hòa trả lời: "Linh Lỵ sư muội ngoại trừ khí lực lớn một chút, còn lại ở cùng chúng ta vô cùng hòa hợp, cũng được môn phái coi trọng."

Trên mặt Hùng Linh Lỵ lộ ra nụ cười ngại ngùng giống như đứa trẻ được người lớn khích lệ vậy.

Lý Trường Thọ nói thêm vài câu liền hỏi sư phụ Hùng Linh Lỵ đang ở đâu, hắn muốn đến bái kiến một phen.

Làm như vậy chỉ để phù hợp với vai trò của người biểu ca như hắn.

Nhưng mà trên mặt mấy vị đệ tử Tiêu Dao Tiên Tông lập tức lộ ra vẻ cổ quái, mỗi người đều biểu hiện sự lúng túng.

Hùng Linh Lỵ mím môi, thấp giọng nói: "Biểu ca, ta không cẩn thận đã làm sư phụ bị thương, lần này không thể đến đây được..."

Lý Trường Thọ: "..."

"Biểu muội, ngươi vừa nói gì! Làm sao ngươi có thể đả thương sư phụ ngươi được?" Bên cạnh, mấy vị đệ tử trẻ cảm thấy xấu hổ, nhưng vị sư tỷ dịu dàng kia vẫn nói: "Việc này trong môn đã trách phạt Linh Lỵ...Không biết vị đạo hữu này xưng hô thế nào?"

Lý Trường Thọ: "Trường Thọ, Lý Trường Thọ, đệ tử Độ Tiên Môn."

"Nào, Linh Lỵ, ngươi có muốn cùng biểu ca của mình tâm sự một chút không?"

"Muội có thể chứ?" Hùng Linh Lỵ hai mắt tỏa sáng, hỏi bằng giọng dịu dàng.

Mấy vị đệ tử Tiêu Dao Tông cùng nhau gật đầu, động tác đều và ăn khớp với nhau như thể đã luyện qua vô số lần.

Lý Trường Thọ nhìn thấy vậy, trong lòng đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Thế là Hùng Linh Lỵ tạm thời lưu lại ôn chuyện cũ. Lý Trường Thọ truyền âm, nhấn mạnh tầm quan trọng của việc gọi mình là biểu ca mà không phải là Hải Thần.

Đồng thời căn cứ vào vị trí địa lý Hùng Trại bịa ra câu chuyện đơn giản liên quan đến mẫu thân Hùng Linh Lỵ và hắn có họ hàng ở Nam Thiệm Bộ Châu - Nhị Di gả đi xa.

Hung Linh lỵ lấy ra một cái nệm trông giống bồ đoàn, đặt xuống ngồi cạnh Lý Trường Thọ.

Bởi đùi quá to khiến việc ngồi xếp bằng có một chút khó chịu, nên Hùng Linh Lỵ trực tiếp ngồi xuống, hai chân co lên, dùng một cái áo giáp lớn tên là "Nhu đề" đặt lên che mép váy.

Ở gần đấy, Tửu Cửu đã muốn tiến lại gần gặp mặt chào hỏi nhưng lại nghĩ tới những lời dặn dò của tiểu Linh Nga trước khi đi, liền lắc đầu ngồi đấy rung chân một cách nhàm chán.

Điều này khiến Lý Trường Thọ có cảm giác hơi kỳ quái.

Hữu Cầm Huyền Nhã là một người lợi hại…

"Biểu muội của Trường Thọ sư huynh…ắt hẳn cũng ưu tú như thế. "

Nàng ngồi suy nghĩ cũng không tiến lên chào hỏi, để huynh muội bọn nói chuyện cho tự nhiên.

Tửu Ô sư bá từ xa đi tới cũng giật nảy mình, còn tưởng bên cạnh Lý Trường Thọ là một hòn giả sơn, nhìn kĩ mới thấy trên hòn giả sơn xuất hiện một cái đầu thiếu nữ xinh xắn.

Hơi kinh hoàng.

Đạo nhân lùn nhíu mày tập trung suy nghĩ lại phát hiện ra, từ Tiêu Dao Tiên Tông đến Độ Tiên Môn nhà mình cùng mấy người của tông môn khác, có không ít người lén lút nhìn thiếu nữ kỳ quái ngồi cạnh Lý Trường Thọ.

Hắn vừa ra ngoài một lát, đã xảy ra chuyện gì thế này?

Không phải thiếu nữ này thấy Trường Thọ sư diệt nhà mình mi thanh mục tú, anh tuấn tiêu sai, đa mưu túc trí, nho nhã lễ độ nên muốn bắt về làm tiểu tình lang đấy chứ?

Nếu vậy thì hạnh phúc của Tiểu Cửu phải tính sao đây?

"Khụ!" Tửu Ô ho khan một tiếng, tiếp tục cất bước tiến lại gần.

Mà Tửu Ô tới gần thêm chút nữa, lại nghe thiếu nữ thì thầm nói với giọng điệu tràn đầy u oán.

"Về sau cha mẹ ta không thích ta liền đem ta ném về phía bắc. Nói ta không tìm được một vị sư phụ thì đừng về đây nữa. Ta lúc đó đã cố gắng tìm kiếm, nhưng tất cả mọi người đều không chịu thu nhận ta. May mà kĩ năng săn bắn của ta rất tốt, ngày ngày trong núi đi săn, có thịt ăn cũng không bị đói bụng. À mà biểu ca, ngươi biết cái này chưa, có một chút dã thú cỡ lớn ý, bọn nó còn có thể biến thành hình người cơ."

Tửu Ô nghe xong bước chân loạng choạng, còn Lý Trường Thọ thì hít thở không thông, ho khan vài tiếng.

Đây là việc…

[Vu Nhân đi săn yêu thú, cố gắng sinh tồn để tìm Nhân Tộc cầu tiên đạo trường sinh?]

Hùng Linh Lỵ bộ dạng ủy khuất thầm nói: "Mãi rồi cũng có tiên môn thu nhận ta, bọn họ để cho ta làm tạp dịch. Vì họ cho ta cơm ăn nên ta đã đáp ứng. Mẫu thân đã dặn ta ăn thịt nhiều không tốt. Nhưng có một lần khi đi săn thú, ta không cẩn thận nướng ăn hết linh thú hộ sơn. Ai mà biết quy định trong môn không cho ăn động vật sống trên núi, kết quả bọn hắn trục xuất ta ra ngoài…"

[Ăn nhầm hộ sơn linh thú nên bị trục xuất khỏi tiên môn?]

Tửu Ô lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, tiếp tục sự nghiệp nghe lén của mình.

Hung Linh Lỵ thở dài tiếp tục kể lại hành trình bái sư đầy gian khổ của mình.

"Về sau, ta lăn lộn trong núi mấy năm, khiến dãy núi ta đang ở không còn con mồi nào để săn bắt nữa, ta lại di chuyển sang nơi ở khác…làm người là không để mình bị chết đói có phải không! Vào một ngày đẹp trời ta nhìn thấy một con rắn lớn đang đánh nhau với một vị lão thần tiên, ta liền nhớ tới một biện pháp cha ta đã dạy, vác một khối đá nhỏ từ bên cạnh ném tới làm cho đầu con rắn lớn bị đập dập.

Sau đó, Biểu ca người đoán xem việc gì xảy ra tiếp theo?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Lão thần tiên hẳn thu người làm đệ tử?"

"Ừ Ừ!". Hùng Linh Lỵ nặng nề gật đầu, nói: "Đó là sư phụ đầu tiên của ta!"

"Sư phụ đầu tiên?"

Lý Trường Thọ một hơi thở gấp đứng dậy, thiếu chút nữa là muốn quỳ xuống trước mặt vị "Đại" muội bên cạnh này rồi.

Hùng Linh Lỵ thở dài, tiếp tục nói: "Sau khi ta lên núi đã đổi bốn lần sư phụ nữa…sư phụ thứ nhất nói ta cùng ngươi hữu duyên, đưa ta về tông môn, truyền tiên pháp cho ta, hướng dẫn ta học tập pháp thuật."

Lúc này Hùng Linh Lỵ đã đạt đến cảnh giới Phản Hư cấp một, tính thời gian tu luyện thì nàng là một mầm tiên đạt tiêu chuẩn để tu tiên.

"Sau đó thì sao?" Lý Trường Thọ lộ ra thần sắc cổ quái hỏi thêm.

Hùng Linh Lỵ thầm nói: "Vào thời điểm ta học ngự vân không cẩn thận ngã xuống làm vỡ đan lô của sư phụ. Lúc ấy ta rất bối rối muốn lén lút ném đan lô ra sau núi, nhưng vào thời điểm ném ta không cẩn thận đã dùng quá sức một chút, ném trúng sư phụ lúc người đang ngồi tu luyện trên cây...bất tỉnh nhân sự. Sau đó…Có hai vị lão gia gia bên trong tiên môn tìm ta giáo huấn, rồi cho ta bái sư phụ thứ hai…"

Lý Trường Thọ không nhìn được một tay vỗ trán.

Huyết mạch Vu Nhân tuy là Nhân Tộc, nhưng sức mạnh lại đạt được một nửa của Vu Tộc. Sức mạnh bộc phá trong nháy mắt, cho dù đối phương có đủ thời gian chuẩn bị thì cũng đủ để diệt Nguyên Tiên làm tổn thương Chân Tiên.

Sư phụ đầu tiên của Hùng Linh Lỵ không suy nghĩ kĩ càng đã trực tiếp thu nhận một đệ tử bán Vu …

"Ài!" Hùng Linh Lỵ thở dài yếu ớt, nói: "Khả năng việc ở đây xong xuôi, khi trở về ta liền có vị sư phụ thứ năm…biểu ca, ngươi nói ta bây giờ nên làm thế nào?"

Lý Trường Thọ suy nghĩ, truyền âm nói: "Hiện giờ đừng nên suy nghĩ đến chuyện khác, mà trong lòng âm thầm niệm ba trăm lần "biểu ca" cho ta."

"Vâng!" Hùng Linh Lỵ đáp ứng ngay lập tức, ngoan ngoãn âm thầm niệm.

Sau đó, Lý Trường Thọ cố sức rướn người ngó qua Hùng Linh Lỵ "to lớn và mạnh mẽ" cũng có thể nhìn thấy Tưu Ô sư bá "nhỏ mà ranh ma".

Hắn truyền âm nói: "Sư bá, ngài…có thiếu một vị đệ tử hay không?"

Tửu Ô lập tức run rẩy, mặt mày trắng bệch.

Chương 160. Tam Giáo tề tụ, khẩn cấp truyền tin

[Gần đây mình có làm gì đắc tội Trường Thọ sư điệt sao?]

Nghe Lý Trường Thọ hỏi xong Tửu Ô trong lòng hoảng hốt, nhíu mày trầm tư.

Ngay sau đó Tửu Ô liền cân nhắc câu chữ trả lời: "Có chuyện gì thế? Trước giờ ta vẫn luôn bôn ba vì môn phái, đến tu hành của bản thân mình còn bị ảnh hưởng, cho nên cũng không muốn thu đồ đệ, chắc ngươi cũng hiểu được mà phải không?"

Vừa nói Tửu Ô vừa ngẩng đầu nhìn "tòa núi nhỏ" trước mắt...

"Trường Thọ, ngươi thật sự muốn đưa biểu muội về môn phái sao?"

"Chỉ có để biểu muội ở bên cạnh, ta mới có thể an tâm được một chút!" Lý Trường Thọ trả lời.

Tai họa ngầm như vậy, nếu không thể ngoan tuyệt hạ thủ thì chỉ có cách là để ở bên cạnh trông chừng chứ biết làm sao.

Thủ đoạn mà hắn hay dùng – lời thề đại đạo, cũng không thích hợp áp dụng cho Hùng Linh Lỵ.

Dù chỉ có làm cho Hùng Linh Lỵ nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, rồi bắt nàng lập lời thề đại đạo tàn nhẫn nhất, thì vẫn có thể gặp tình huống khi nàng mơ ngủ sẽ nói ra những chuyện này, sau đó...à không có sau đó nữa...vì nàng sẽ bị Thiên Đạo dùng Thiên Phạt đánh cho tan tành...

Vì vậy Lý Trường Thọ mới động tâm tư muốn tìm biện pháp đưa Hùng Linh Lỵ, người đang bị Tiêu Dao Tiên Tông ghét bỏ, đưa về Độ Tiên Môn.

Tiểu Quỳnh Phong rộng rãi như vậy, Lý Trường Thọ tự tin có chín thành tám chắc chắn trấn áp được Hùng Linh Lỵ này....tuy nhiên hắn cũng để dành ra "không chấm hai" thành cho trường hợp Linh Lỵ bỏ trốn cũng như sự tùy hứng của Thiên Đạo lão gia.

Vu Nhân có năng lực di sơn đảo hải. Nếu đem Hùng Linh Lỵ về môn phái và dốc lòng bồi dưỡng, biết đâu trong thời khắc mấu chốt nàng có thể khiêng cả Tiểu Quỳnh Phong, vắt chân lên cổ bỏ chạy, mang theo cả người lẫn của.

Do đó, nếu nhìn từ góc độ này, đây là một việc làm có ý nghĩa chiến lược vô cùng quan trọng.

Hơn nữa, Hùng Linh Lỵ xuất thân từ gia tộc thần sứ Hải Thần Giáo, có nguồn gốc sâu xa với chính mình. Giữ nàng bên người để sai khiến thì mới bớt đi phần nào nhân quả cho chính mình.

Ngoài ra Lý Trường Thọ còn có một cái ý đồ nho nhỏ, thực ra cũng không quan trọng lắm...

Tiểu Quỳnh Phong bây giờ còn thiếu một vị đội trưởng an ninh đáng tin cậy lại biết nghe lời. Hùng Linh Lỵ tư chất tự thân cũng không tệ, có thể xem như là tiểu hung thú hộ sơn hình người.

Tất nhiên, việc này cũng không phải là trăm lợi mà không có một hại nào.

Lý Trường Thọ cũng đã suy nghĩ kỹ mới đi hỏi Tửu Ô việc này.

Thứ nhất, vận khí của Hùng Linh Lỵ rõ là không đủ, chỉ có trở thành đệ tử của Phá Thiên Phong nhất mạch thì mới trấn lại được. Nếu nàng chỉ là đệ tử bình thường, chắc chắn sẽ liên tục gặp xui xẻo.

Thứ hai, Lý Trường Thọ vẫn luôn phòng ngừa bị dính quá nhiều nhân quả, nên không muốn vô duyên vô cớ có thêm một tiểu sư muội.

Tửu Ô đã không dám nhận, Lý Trường Thọ suy nghĩ một lát, bắt đầu xem xét đến người tiếp theo...

Chỉ cần chịu dụng tâm thì nhất định sẽ tìm ra cách!

Dù là kiếp trước Lý Trường Thọ thường xuyên nghe người ta nói câu [trên đời an đắc song toàn pháp, bất phụ Như Lai bất phụ khanh], nhưng thực ra là vẫn có cách giải quyết. Nhảy ra khỏi khuôn khổ đang có, nghĩ biện pháp bức "Như Lai" sửa lại giáo quy chính là một biện pháp.

Ặc! Nói đùa thôi, quay lại chính sự nào!

Muốn mang Hùng Linh Lỵ về Độ Tiên Môn, ngoài việc tìm cho Hùng Linh Lỵ một sư phụ, còn phải đi thuyết phục Tiêu Dao Tiên Tông chịu giao người...

Ngay sau đó, Lý Trường Thọ lại truyền âm với Tửu Ô. Tửu Ô thoạt đầu còn nhíu mày do dự, kế tiếp liền đồng ý. Nhưng xem sắc mặt Tửu Ô có vẻ như chỉ là miễn cưỡng đồng ý.

Lý Trường Thọ đã chuẩn bị sẵn cho tình huống này, liền nói: "Sư bá, đệ tử luyện chế được hai khỏa linh đan muốn dâng lên cho ngài. Một viên là là Bạo Thai Dịch Cân Hoàn, một viên là Long Hổ Tăng Cao Đan."

Tửu Ô lộ vẻ mặt không hiểu, nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ mỉm cười chân thành, hắn mô phỏng pháp lực bao lấy hai bình sứ, từ phía sau lưng của Hùng Linh Lỵ chuyển qua cho Tửu Ô rồi nói: "Đệ tử cũng không dùng nhân tình để ép buộc sư bá. Hai viên đan dược này là mấy năm trước đệ tử luyện chế ra, luôn muốn tìm cơ hội để hiếu kính người."

Tửu Ô nhận lấy bình sứ, cẩn thận từng chút một mở nắp bình và ngửi nhẹ. Lão phân tích dược tính của đan dược xong lập tức chấn động tinh thần

"Đó là Bạo Thai Dịch Cân Hoàn!" Lý Trường Thọ nói: "Chiều cao có thể tăng thêm ít nhất là nửa tấc, nhưng chỉ có thể dùng một viên."

"Yên tâm! Việc của biểu muội ngươi cứ tin vào ta!"

Tửu Ô thần tình kích động cất bình sứ vào. Cẩn thận từng ly từng tí chuyển vào bên trong pháp bảo trữ vật của mình, trong đáy lòng ngũ vị tạp trần.

Hồng Hoang có chân tình, Hồng Hoang có đại ái!

Thật sự là thế!

Không biết bao nhiêu năm rồi, ngoài Thi Thi thì người có thể hiểu Tửu Ô hắn chính là Trường Thọ sư điệt!

Mặc dù biết rõ là hắn bị Trường Thọ lợi dụng, nhưng cứ cho là lợi dụng đi nữa, đấy vẫn là một việc...rất hạnh phúc!

Tửu Ô lập tức đứng dậy, liếc nhìn cái đầu tròn đáng yêu của Hùng Linh Ly, mỉm cười tự tin cất bước tìm sư phụ Vong Tình thượng nhân của lão.

"Biểu huynh..." Hùng Linh Ly mở mắt ra, nói nhỏ: "Ta đã niệm xong ba trăm lần rồi."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, cầm một viên đan dược đưa cho Hùng Linh Ly, nói: "Đây là đan dược ngưng tâm an thần, có lợi ích đối với hồn phách của ngươi, dùng nó xong thì nghỉ ngơi một lát đi."

"Đa tạ biểu huynh ban thưởng."

"Chú ý cách sử dụng từ ngữ, không nên dùng từ "ban thưởng"." Lý Trường Thọ lại truyền âm hỏi: "Linh Ly, ngươi có muốn đổi sang tông môn khác tu hành không?"

Hùng Linh Lỵ nhận lấy viên đan dược. Ở trong tay nàng nó bé xíu như một hạt gạo. Nàng nghiêng đầu ngẫm nghĩ.

"Mọi người ở đây đều đối xử với ta rất tốt."

Thế là Lý Trường Thọ phải đổi cách nói khác, tiếp tục truyền âm: "Linh Lỵ, trong Hùng Trại ngươi là kỳ tài tu tiên hiếm có. Cỗ hóa thân này của ta có một nhiệm vụ gian nan cần ngươi toàn lực hỗ trợ. Nhưng việc này nguy hiểm trùng trùng, thậm chí còn có khả năng giao ra cả tính mạng của mình. Ngươi có nguyện ý vì Hùng Trại, vì Thần Giáo mà kính dâng bản thân mình, cống hiến hết sức lực hay không?"

Đôi mắt to của Hùng Linh Lỵ trợn lên, bỏ đan dược vào trong miệng nuốt xuống, sắc mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc, hướng về Lý Trường Thọ ôm quyền nói nhỏ: "Biểu huynh! Linh Lỵ nghĩa bất dung từ!"

Ba trăm lần niệm quả nhiên đã khiến nàng gọi biểu huynh thuận miệng hơn rất nhiều.

Lý Trường Thọ gật gật đầu cười nói: "Chớ gọi, chớ gọi, nghỉ ngơi trước đi."

"Được!" Hùng Linh Lỵ đồng ý. Sau khi ăn đan dược kia nàng cũng có cảm giác hơi buồn ngủ.

Mơ mơ màng màng, nàng ngủ thiếp đi tại chỗ. Nước mũi chảy ra tạo thành một cái bong bóng phập phù khi lớn khi nhỏ, lặp lại không ngừng. Cùng lúc đó, bên cạnh Lý Trường Thọ bắt đầu xuất hiện âm thanh rền vang như tiếng sấm, vang lên nhịp nhàng thu hút nhiều ánh mắt nhìn chăm chú. Có không ít người nhíu mày nhìn chăm chăm vào cái "bong bóng" có sinh mệnh lực ương ngạnh kia, muốn xem xem nó đến khi nào sẽ vỡ…

Lý Trường Thọ khẽ thở dài. Vấn đề cần phải giải quyết xem ra khá nhiều đây!

Nhưng mà làm cho Lý Trường Thọ có một chút ngoài ý muốn là sự việc Hùng Linh Lỵ chuyển sang Độ Tiên Môn lại có thể giải quyết một cách thuận lợi đến lạ kỳ.

Lý Trường Thọ muốn nhờ Tửu Ô thỉnh Vong Tình thượng nhân ra mặt đi tìm Tiêu Dao Tiên Tông nói việc này. Bái ai làm sư phụ cứ để đó tính sau.

Vong Tình thượng nhân vốn đang do dự, nghe Tửu Ô nói đến sự tình "Biểu huynh biểu muội" liền gật đầu đáp ứng, dẫn theo Tửu Ô trực tiếp đi tìm chưởng môn Quý Vô Ưu.

Vong Tình thượng nhân bình thường khá cao ngạo lạnh lùng hôm nay lại có vẻ nhiệt tình không nên có.

Lý Trường Thọ trước đây đã suy đoán giữa "sư tổ hung ác cùng cực" với "trưởng lão mặt đơ lạnh lùng" có một đoạn tình cảm khó nói, nên Vong Tình thượng nhân mới có biểu hiện bất thường như vậy.

Nhưng rõ ràng hắn đã tính toán sai mức độ chú ý của Vong Tình thượng nhân đối với sự tình của Tiểu Quỳnh Phong, dẫu sao lần này cũng là chuyện tốt.

Vừa nghe nói thỉnh cầu của Lý Trường Thọ, Vong Tình thượng nhân liền dẫn theo Tửu Ô tìm chưởng môn Quý Vô Ưu.

Quý Vô Ưu không chút do dự liền gật đầu đáp ứng, lập tức đi tìm hai vị Kim Tiên Tiêu Dao Tiên Tông kia...

Tất cả mọi người đều là tiên tông Nhân Giáo nên phương pháp tu hành khá giống nhau. Trước đây cũng từng có việc trao đổi đệ tử qua lại. Vì thế, việc này gần như được giải quyết mà không phí chút sức lực nào.

Hơn nữa, nhìn vào mặt mũi của Vong Tình thượng nhân, cùng với việc Quý Vô Ưu tự mình đề xuất...

Không lâu sau, Hùng Linh Lỵ đã từ đệ tử phổ thông của Tiêu Dao Tiên Tông trở thành đệ tử ký danh của chưởng môn Vô Ưu đạo nhân Độ Tiên Môn.

Khi trưởng lão hai bên thông báo việc này với các môn nhân đệ tử, tất cả môn nhân đệ tử Độ Tiên Môn đều nhìn về phía Hùng Linh Lỵ. Các nữ đệ tử mang vẻ mặt có vài phần hiếu kỳ, một số nam đệ tử lộ vẻ mặt lo lắng, cũng có một vài trưởng lão tỏ vẻ nơm nớp lo sợ...

Lời Hùng Linh Lỵ nói lúc nãy họ đều nghe thấy được cả đấy!

Bên phía Tiêu Dao Tiên Tông thì ngược lại, chúng đệ tử không có phản ứng gì mấy đối với việc này. Chỉ có vài nữ đệ tử lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, nhưng các trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên cùng đến lại lộ ra vẻ mặt mỉm cười an tâm, thở phào nhẹ nhõm.

Thật tốt quá! Bọn họ sẽ không phải là người kế tiếp bị hại...

"Cho nên nói..." Lý Trường Thọ nhìn thiết tháp thiếu nữ bên cạnh mình: "Ta đây vô tình lại tạo cho mình một vị sư thúc hay sao?"

Nhưng Lý Trường Thọ nhanh chóng nhận ra chỗ tốt của việc này.

Có Hùng Linh Lỵ ở bên cạnh mình, hơn phân nửa ánh mắt của người khác đều bị thân thể giống như cột điện của nàng ngăn trở, hắn như được ngồi trong bóng râm mát mẻ...

Hùng Linh Lỵ ngủ say sưa, lực lượng nguyên hồn hơi tăng trưởng một chút.

Lý Trường Thọ tĩnh tâm suy tư, sau này nên an trí, bồi dưỡng Hùng Linh Lỵ thế nào, cùng với các sự tình có thể phát sinh kế tiếp từ việc này...

Không hề có điềm báo trước, Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với Tửu Cửu gần như đồng thời đứng lên. Sau đó hai người cùng liếc nhìn nhau một cái, giao lưu ánh mắt với nhau, liền muốn cùng nhau đến bên người Lý Trường Thọ.

Người khác không biết rõ nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã lại biết chắc trong nhà Lý Trường Thọ không có biểu muội.

Còn Tửu Cửu thì đơn giản là thấy vị muội tử to con này có một chút thú vị, nên muốn đến cạnh nàng để chọt chọt thử một thân cơ thịt hiếm thấy này xem nó ra sao.

Tuy nhiên hai vị "hội viên thâm niên của đoàn thực khách Tiểu Quỳnh Phong" chưa kịp hành động thì đã có người truyền âm đến.

"Khi nào trở về ta sẽ giải thích cặn kẽ, giờ không được qua đây, miễn cho...hai người các ngươi bị nàng ngộ thương."

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức dừng chân lại, nhìn Lý Trường Thọ rồi gật gật đầu, quay về ngồi trên bồ đoàn của mình.

Tửu Cửu thì che tai lại vờ như không nghe thấy, đi đến khoảng cách gần nhìn chăm chú Hùng Linh Lỵ vài lần.

Vị tiểu sư thúc này không biết nghĩ đến điều gì mà đôi mắt lại sáng bừng lên.

Sau đó Tửu Cửu lại nhìn Tửu Ô bên cạnh, thuận miệng nói: "Ngũ sư huynh thật là anh tuấn."

"Hở?" Tửu Ô đang thưởng thức hai bình đan dược, lập tức cười lên: "Thật vậy sao? Ta lại không phát hiện ra."

"Không phát hiện ra là tốt." Tửu Cửu liếc mắt, khoanh tay nâng ngực đi về lại vị trí của mình.

Đáng nhắc tới chính là ngay khi Tửu Cửu đứng dậy, ánh mắt xung quanh nhìn nàng cũng không ít hơn nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã...

Đúng là người trong Hồng Hoang "đại" giáo.

...

Đoàn người Độ Tiên Môn đến đây trước khi đại hội khai mạc nửa năm.

Mà môn nhân đệ tử của các nhà tiên tông, vì cho rằng tiên tông nhà mình là môn phái chính đáng, cả đám đều thành thật đả tọa tu hành, cố gắng cảm ngộ đại đạo, không có mấy người tùy ý đi lại.

Vậy mà thật sự có khá nhiều đệ tử có thể đột phá cảnh giới trong nửa năm này.

Dần dần trong khu vực bảo trì này, Luyện Khí Sĩ Tam Giáo hội tụ càng ngày càng nhiều, nhưng vẫn không có bao nhiêu tiếng ầm ĩ.

Thường xuyên nhất có thể thấy là mấy vị Tiên Nhân trường sinh trò chuyện với nhau ở trên mây.

Khắp nơi đều có thể thấy được thân ảnh các vị cao nhân mang dáng vẻ tiên phong đạo cốt, già mà tráng kiện, cùng dạo bước nói chuyện phiếm ở bên ngoài.

Tửu Cửu trước đây đã từng nói qua cũng không ngoa, thịnh hội như vậy, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi nếu bỏ qua thì có khi cả đời cũng không có cơ hội gặp được lần thứ hai.

Trừ sự việc Hùng Linh Ly, trong mấy tháng kế tiếp, Lý Trường Thọ cũng không gặp phải chuyện ngoài ý muốn nào khác nữa.

Hùng Linh Lỵ vẫn luôn lặng yên ngồi bên cạnh Lý Trường Thọ, thủ hộ cho "Hải Thần đại nhân tốt nhất trên thế giới".

Ngoài việc tự thân tu hành, Lý Trường Thọ cũng bắt đầu chương trình "Huấn luyện".

"Dạy dỗ" là việc không thể làm với sư thúc, dùng từ này không ổn, nên Lý Trường Thọ đã bỏ từ này ra khỏi đầu.

Đầu tiên là tập cho Hùng Linh Lỵ học cách khống chế lực đạo của mình.

Lý Trường Thọ đưa nàng mấy bình sứ nhỏ, hướng dẫn nàng chậm rãi chạm vào hoa văn trên thân bình mà không làm sứt mẻ bình sứ. Nếu nàng có thể làm được, hắn sẽ tặng nàng một tờ "bằng khen" để khi về lại Hùng Trại, nàng sẽ đọc "bằng khen" này trước mặt mọi người trong trại, cho thấy Hải Thần đã tán dương nàng như thế nào!

Kế tiếp hắn cho Hùng Linh Lỵ rất nhiều điển tịch không dùng để tu hành. Khiến nàng đọc sách nhiều một chút, để gia tăng...Đúng! Là gia tăng khí chất nho nhã lịch thiệp.

Nhật thăng nguyệt lạc, tinh trầm vân khởi.

Cảnh trí nơi này tuy đẹp, nhưng nhìn mãi suốt nửa năm cũng sẽ có người mất kiên nhẫn.

Bất chợt một ngày kia, trong thiên địa xuất hiện mấy cỗ đạo vận huyền diệu tối nghĩa, bốn phương tám hướng truyền đến thanh âm kỳ trân dị thú gào thét, chung quanh hàng vạn linh điểu đầy màu sắc bay lượn, tiên quang rực rỡ tỏa khắp bầu trời.

Ba đạo thân ảnh phong thái bất phàm đạp mây mà đến từ phía Côn Luân Sơn.

Bay ở giữa là một lão đạo có ánh mắt thần thái sáng láng. Đây chính là tam đệ tử của Ngọc Hư Cung Nguyên Thủy Thiên Tôn, Xích Tinh Tử.

Hai bên trái phải Xích Tinh Tử cũng là Thập Nhị Kim Tiên đại danh đỉnh đỉnh của Xiển Giáo.

Tuy nhiên khi ba người vừa đến gần địa điểm tổ chức đại hội, ngoài vạn dặm ở hướng đông nam xuất hiện một mảnh mây xám đông nghịt

Sở dĩ nhìn thấy mây xám chẳng qua là vì mây trắng quá nhiều, chồng chất lên nhau dẫn đến ánh sáng không thể xuyên qua.

Trên mảnh mây xám to lớn xuất hiện vô vàn thân ảnh, nhất thời không thể đếm được số lượng...

Ba vị đại lão của Xiển Giáo vừa nhìn thấy vậy sặc mặt lập tức thay đổi, khẩn trương lấy ra ngọc phù truyền tin.

"Tình huống khẩn cấp! Địch nhân quấy nhiễu!"

Chương 161. Giang sơn tiểu xã tắc đồ

Ủa, đến đánh nhau thật sao?

Lý Trường Thọ nhìn chằm chằm vào đám mây lớn màu đen đến từ phía nam, cùng đám mây trắng đến từ phương bắc, tỉ mỉ cảm nhận khí tức trên đó...

Tâm thần sẵn sàng, chỉ cần động suy nghĩ một cái liền...trốn ngay!

Thậm chí Lý Trường Thọ đã nghĩ đến một tờ báo với tiêu đề:

【Thảm sát: Đại chiến bùng phát tại đại hội nguồn gốc Tam Giáo, các đại năng của Tiệt Giáo và Xiển Giáo liên tiếp ra tay, số lượng thương vong không thể đếm hết! 】

Sở dĩ hắn vẫn còn tạm thời nán lại cũng bởi vì nhìn thấy một vị Tiên Nhân bay ra từ trong đám người Xiển Giáo...

Người này đầu đội mũ gắn minh châu, chân đi giày thêu hình phượng, mặc trường bào màu trắng nhạt, trên trường bào thêu từng con tiên hạc, tay áo rộng lớn như chứa đựng càn khôn bên trong.

Tất cả Tiên Nhân cũng như đám đệ tử bên dưới đều không thể nhìn rõ khuôn mặt của vị Tiên Nhân này, chỉ mơ hồ có cảm giác là một vị trung niên mà thôi.

Người này chỉ bước mấy bước liền đã đến vị trí chính giữa hai bên, nhìn về "đại quân" Tiệt Giáo mà cười sảng khoái vài tiếng, giọng nói hào sảng truyền khắp bốn phương: "Chư vị sư đệ sư muội Tiệt Giáo, các ngươi hùng hùng hổ hổ kéo tới đây có chuyện gì thế?"

Lý Trường Thọ tiếp tục than vãn trong lòng "Thật sư là muốn đánh nhau sao?", đồng thời lén lút lấy ra hai tờ phù lục đặc biệt...

Ngay sau đó từ bên trong đám mây đen khổng lồ của "đại quân" Tiệt Giáo truyền đến một tiếng cười dịu dàng uyển chuyển động lòng người: "Tất nhiên chúng ta đến đây để tham gia náo nhiệt rồi. Quảng Thành Tử sư huynh, lâu ngày không gặp, vẫn mạnh khoẻ chứ?"

Từ trong đám mây bay ra là một vị tiên tử mặc váy dài, đứng từ xa hạ thấp người thi lễ với Quảng Thành Tử.

Mặc dù nữ tử này cũng sử dụng thần thông che lấp khuôn mặt, nhưng dáng dấp thon thả, tóc dài được buộc nghiêng như đuôi phượng, như vậy cũng đủ để thấy khuôn mặt chắc chắn khiến hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn. Nhưng khiến người khác thán phục hơn lại là vì tu vi, khí chất cùng đạo vận của nàng...

Quảng Thành Tử thấy vậy, lập tức cười nói: "Đa tạ Kim Linh sư muội đã nhớ đến, ta và chúng đệ tử Ngọc Hư Cung, lễ bái Tam sư thúc tại đây."

Nói xong, Quảng Thành Tử - "người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên" hướng về phía phương đông nam xa xa cúi đầu. Tất cả chúng Tiên Nhân Xiển Giáo cũng nhao nhao bái theo...

Vị "Kim Linh sư muội" này chính là tứ đại đệ tử nội môn của Tiệt Giáo - Kim Linh Thánh Mẫu, nàng nhanh nhẹn học theo: "Đông đảo chúng đệ tử của Tiệt Giáo, xin lễ bái Nhị sư bá tại đây."

Lập tức, hơn ngàn...à mà phải, hai ngàn Tiên Nhân Tiệt Giáo hướng về phía Côn Luân Sơn cùng nhau hành lễ...Trong lòng bọn họ âm thầm cảm khái:

【 Thấy đệ tử Thánh Nhân mà cách không bái Thánh Nhân từ xa. 】

Chính bọn họ cũng không nghĩ tới việc này, cấp bậc lễ nghĩa của Xiển Giáo đúng là hơn hẳn Tiệt Giáo bọn họ.

Ngồi ở phía dưới, Lý Trường Thọ cũng âm thầm tán tưởng, ngày hôm nay đến đây cũng không uổng phí. Văn hoá giao tiếp của Xiển Giáo đối với đạo bản thân của hắn cũng sẽ có rất nhiều lợi ích...Đồng thời trong lòng hắn cũng an tâm hơn một chút khi nhìn thấy không trung bái qua bái lại như vậy...chắc là sẽ không đánh nhau...

Nếu không đánh nhau thì...Đại hội nguồn gốc Tam Giáo hẳn sẽ khiến Đạo Môn tiếp tục hưng thịnh. Mâu thuẫn lúc này của hai nhà Xiển Tiệt cũng chỉ do giáo nghĩa lý niệm có một chút xung đột mà thôi, cũng không hẳn là không thể hoả giải được.

Tất nhiên, với tình huống hai bên như bây giờ cũng không đảm bảo chắc chắn. Phải đến lúc hai bên có thể cùng nhau ca hát, nhảy múa, không còn địch ý thì mới khẳng định được.

Trên không trung, Quảng Thành Tử lại nói tiếp: "Ngày hôm nay tại Trung Thần Châu, tiên tông Tam Giáo tổ chức đại hội, chư vị sư đệ sư muội đều đến hết rồi chứ?"

Kim Linh Thánh Mẫu vẫn dịu dàng cười nói, nụ cười này dường như có thể khiến trăm hoa đua nở. Một tia đạo vận của nàng cũng có thể ảnh hưởng đến tâm tình của người khác, một đám đệ tử tu vi hơi thấp một chút liền lộ ra..."nụ cười ngây ngô!".

"Hiện tại mới đến được khoảng ba phần, Triệu sư huynh còn đang đi mời đại sư huynh đến."

"Ồ?" Quảng Thành Tử nghe vậy liền cười nói: "Ta chưa từng nghĩ đến Tam sư thúc lại coi trọng truyện này như vậy."

Lập tức, Kim Linh Thánh Mẫu cảm thấy có một chút xấu hổ, vẫn chưa nói gì thêm chỉ biết mỉm cười. Trong lòng thầm than, nhớ lại hỉnh ảnh nàng bị Triệu Công Minh nhất quyết ép đến đây...Lúc bấy giờ, Triệu Công Minh thề thốt hô nào: "Tất cả đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo đều sẽ đến, Tiệt Giáo chúng ta nếu không tụ tập đủ năm phần thì cũng nhất định phải đủ hai ba phần mới trọn lễ nghĩa!"

Chắc hẳn với ai thì Triệu Công Minh cũng rêu rao như vậy, cho nên sự tình ngày hôm nay mới thành ra như vậy!

Quảng Thành Tử cũng không hỏi thêm, chậm rãi cúi đầu nhìn xuống phía dưới, lạnh nhạt nói: "Người tổ chức đại hội còn không mau tiến lên đây."

Lời nói vừa xong liền có ba nam hai nữ, à phải nói là năm vị lão ông lão bà bay đến giữa không trung. Đây là các vị chưởng môn của Kim Cung Môn, Tiêu Dao Tiên Tông cùng với các nhà tổ chức đại hội.

Ngay sau đó, mấy trăm đạo thân ảnh cũng bay lên phía sau năm người, đây đều là chưởng môn các nhà tiên tông đến tham dự đại hội lần này. Tại trên không trung, các vị chưởng môn thi nhau hành lễ. Tuy nhiên vì không có được diễn tập cho nên...hơi loạn!

Chỉ trong chốc lát sau, bốn phương tám hướng bay đến từng người từng người tiên tử, áo váy phất phới, ngón tay nhỏ nhắn khẽ vẩy lên không trung một ít bột phấn lấp loé cùng với những cánh hoa tươi...

Trong thiên địa cũng vang lên tiếng trống cùng tiếng nhạc.

Bên hồ phía dưới, tất cả Tiên Nhân cùng chúng đệ tử đều đứng dậy, hướng lên không trung vái chào...tràng diện rất là hùng vĩ.

Kim Linh Thánh Mẫu nhìn xuống hồ nhỏ chật hẹp, liền nói một câu: "Quảng Thành Tử sư huynh, hay là chúng ta ngồi luôn tại đây, tránh xuống dưới làm ảnh hưởng đến đám tiểu đệ tử?"

Quảng Thành Tử liếc mắt một cái liền gật đầu đồng ý.

Thế là Tiên Nhân của cả hai giáo đều ngồi xếp bằng tại chỗ trên không. Thấy vậy các tiên tông tổ chức đại hội liền mang các toà tiên đảo đến, lơ lửng tại không trung làm thành khán đài. Thật không thể để để Tiên Nhân hai bên ngồi mà người bên dưới nhìn thấy mông được!

Ngay sau đó, sự việc phiền toái phát sinh...

Theo dự định chương trình ban đầu, năm vị chưởng môn tham gia tổ chức đại hội, từng người sẽ hô lớn giới thiệu từng vị cao thủ trong giáo của mình khi họ đến tham gia đại hội.

Mà đến tận bây giờ, Nhân Giáo chưa có cao thủ nào tới, nhưng điều này cũng khiến chưởng môn Tiêu Dao Tông trả thành người thoải mái nhất...

Về phía Xiển Giáo đệ tử đến cũng không tính là quá nhiều, chỉ khoảng hơn sáu mươi người. Trong số đó hơn nửa đều đã thành danh từ lâu, ví như Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Vân Trung Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Tiêu Dao tán nhân...Đối với những người này thì hai vị chưởng môn tham gia tổ chức đại hội của Xiển Giáo cũng đã thuộc lòng nên cũng không quá khó khăn để báo danh.

Nhưng Tiệt Giáo thì khác...

Nhóm Tiên Nhân Tiệt Giáo đến đây lần này quá đông, lại cũng quá hỗn tạp...

Hai vị chưởng môn có trách nhiệm báo danh người của Xiển Giáo nhìn nhau trán lấm tấm mồ hôi...

Cũng may mắn vẫn còn có thể thương lượng, cuối cùng năm nhà tổ chức đại hội quyết định chỉ báo danh các vị đệ tử của Thánh Nhân mà thôi.

Như vậy, trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo đến từ Ngọc Hư Cung có sáu vị, ngoài ra còn có thêm ba vị đệ tử ký danh của Thánh Nhân. Tiệt Giáo thì có ba vị đệ tử thân truyền của Thánh Thân đã đến, còn ba vị vẫn đang trên đường đến.

Sau khi quyết định, năm vị chưởng môn liên tiếp thông báo danh tính của các vị đại lão, mỗi lần thông báo là một lần chúng đệ tử khắp bốn phương tám hướng cúi đầu, hành lễ vái chào.

Bên dưới, Hùng Linh Lỵ nhỏ giọng hỏi: "Biểu huynh, những vị Tiên Nhân này là ai thế?"

"Đây đều là các vị cao nhân tiền bối, là đệ tử của Thánh Nhân lão gia, thần thông quảng đại, đều là cao thủ số một số hai trong thiên địa này!"

Lý Trường Thọ mỉm cười trả lời, cũng không quên truyền âm dặn dò Linh Lỵ không nên tuỳ ý mở miệng.

Hùng Linh Lỵ sau sáu tháng được "đào tạo" cũng trở lên khéo léo hơn chút, cũng càng không dám gây ra sự cố gì cho Hải Thần đại biểu ca...

Nửa ngày trôi qua, ba vị Tiên Nhân bay tới từ ngoài thiên ngoại...

Một vị ở giữa có khuôn mặt như viên đỗ, miệng luôn tươi cười hoà khí khiến cho người nhìn vào liền thấy thiện cảm, đây chính là đại đệ tử nội môn Đa Bảo đạo nhân của Tiệt Giáo.

Bên trái Đa Bảo đạo nhân là một người có khôn mặt uy nghiêm, khôi ngô tuấn tú, toát ra khí thế đường đường chính chính, không ai khác đây chính là đại đệ tử ngoại môn của Tiệt

Giáo, người mà vừa đoạt danh hiệu - tổ sư gia ăn vạ Hồng Hoang - Triệu Công Minh.

Đứng ở bên phải là một thiếu nữ, cả thân hình lẫn diện mạo đều được giấu bên trong mây mù, khi được báo danh hào thì ra đây chính là Quỳnh Tiêu tiên tử đại danh đỉnh đỉnh trong Tam Tiêu.

Từng người từng người hướng phía trước hành lễ, thiên địa xuất hiện đầy tiên quang, khung cảnh phi thường náo nhiệt.

Lần này tụ tập nhiều như vậy đại lão của hai giáo Xiển Tiệt đến thật là sự việc hiếm thấy, khiến cho đại hội còn chưa bắt đầu mà không khí đã lên đến cao trào.

Như vậy cũng chưa tới đỉnh cao trào...Trong lúc từng người đang quay về hai bên "khán đài" tiên đảo thì trong không trung truyền đến một tiếng cười khẽ.

Xa xa tận chân trời, một đoàn mây mù đang bay tới, đảo mắt một cái đã xuất hiện tại trước mặt chúng tiên. Bên trong đám mây giống như có một đạo thân ảnh mang theo một tia đạo vận bình thản nhưng huyền diệu, chậm rãi hiển hiện.

Lý Trường Thọ cảm thấy hết sức quen thuộc với tia đạo vận này!

Hắn chăm chú ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thân ảnh mờ ảo nhảy ra từ trong mây mù. Kì thật nếu nói thân ảnh này được mây mù che đậy cũng không chính xác, phải nói là thân hình được ngưng tụ thành từ mây mù mới đúng.

"Đại pháp đây là...sử dụng bao nhiêu tầng tranh khảm tạo thành vậy..."

Trên không trung, Quảng Thành Tử nhanh nhảu đứng dậy, hô lớn một tiếng: "Huyền Đô đại sư huynh cũng đã đến, thật khó để có được ngày này! Chúng đệ tử Xiển Giáo xin lễ bái Đại sư bá tại đây!"

Phía bên kia, Tiệt Giáo cũng không chịu yếu thế, Đa Bảo đạo nhân hô lớn: "Thật vinh hạnh được gặp Huyền Đô đại sư huynh, chúng đệ tử Tiệt Giáo xin lễ bái Đại sư bá."

Ngay lập tức, Tiên Nhân đệ tử Tam Giáo, ở trên không cũng như dưới mặt đất, tất cả đều hành lễ vái chào.

Bản thân đang là nhân vật tập trung sự chú ý của mọi người vào lúc này, Huyền Đô Đại Pháp Sư cởi mở cười vài tiếng, đứng tại không trung không ngừng đáp lễ.

Đứng trước tình cảnh này, trong lòng Đại Pháp Sư càng thêm quyết tâm "Cần sớm có một tiểu sư đệ để ứng phó tình huống loại này, một thân một mình không có ai bên cạnh thật xấu hổ quá đi..."

Ngồi phía dưới ở bên hồ, sáu tiên tông của Nhân Giao đang trong cảnh "Thế cô lực bạc" thì Huyền Đô xuất hiện, từ các vị chưởng môn cho đến đám đệ tử đều kích động không thôi.

Riêng phần Lý Trường Thọ nãy giờ tâm thần căng thẳng, vào giờ phút này cũng cảm thấy có thể buông lỏng một chút. "Huyền Đô đại sư huynh đã tới rồi thì mình có thể thanh thản ổn định trốn ở đây, thuận theo sự sắp xếp của sư huynh là được rồi."

Tình cảnh bây giờ cho thấy:

Khí số Tam Giáo định cường thịnh, Xiển Tiệt đối mặt giấu lời sắc bén.

Đạo nguyên Côn Luân tam hữu viện, pháp khởi thiên ngoại Tử Tiêu Cung.

[Cái này đại khái chỉ là sự cường thịnh sau này của Tam Giáo đã được khẳng định, hai giáo Xiển Tiệt sẽ không đánh nhau...]

...

Sân bãi đại hội thay đổi, trên không trung có ba toà tiên đảo, phía dưới trăm nhà tiên tông Tam Giáo...Đại hội nguồn gốc Tam Giáo chính thức khai mạc...Tuy nhiên vì số lượng cao thủ đến quá nhiều so với dự kiến, chương trình đại hội cũng bị xáo trộn theo.

Lúc này, ngũ đại Tiên Tông tổ chức đại hội trở thành người chạy việc vặt.

Đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, Quảng Thành Tử rất tự nhiên đứng dậy, tiến lên phía trước ngồi, bắt đầu thao thao bất tuyệt về nguồn gốc của Tam Giáo.

Câu chuyện bắt đầu từ khi khai thiên tích địa...

Đầu tiên là nói về Bàn Cổ khai thiên lập địa, sau đó nguyên thần hoá thành tam hữu.

Tiếp theo là tam hữu kết giao, cùng nhau ngao du trên mặt đất Hồng Hoang, cùng giao lưu với các sinh linh Tiên Thiên khác, dần dần tiếp xúc thân cận với đại đạo.

Rồi nói đến việc Quảng Thành Tử bái Nguyên Thuỷ Thiên Tôn Thánh Nhân lão gia trở thành môn hạ Xiển Giáo, trải qua những tháng ngày sung sướng ở trong một tiểu viện của thánh địa Đạo Môn - Côn Luân Sơn.

Chờ Quảng Thành Tử nói xong, Đa Bảo đạo nhân cũng không muốn kém phần, tiến lên nói về những năm tháng được Thánh Nhân Giáo huấn của mình mà cảm xúc đầy sung sướng.

Từng người từng người, hồi ức về thời còn hồn nhiên ngây thơ, cùng nhau đùa nghịch dưới ánh tà dương...

Cứ như vậy mà chương trình đầu tiên của đại hội Tam Giáo diễn ra - các vị đệ tử Thánh Nhân thay nhau kể về - Ký ức khổ tu đầy ngọt ngào!

Đến phần thứ hai, các vị chưởng môn đã có sự chuẩn bị từ trước, tiến lên kể về sự thành lập tông môn nhà mình, cũng như theo hầu vị Tiên Nhân nào.

Về phần Độ Tiên Môn, chưởng môn Vô Ưu đạo nhân nhắc tới sư phụ Độ Ách Chân Nhân, hồi tưởng những năm tháng đi theo sư phụ tu hành, cho đến nguyên nhân khai sơn lập phái...

Với số lượng ít ỏi chỉ có sáu nhà đạo thừa của mình, Nhân Giáo tông môn vừa nói đã hết.

Nhưng đến khi hai giáo Xiển Tiệt bắt đầu thao thao bất tuyệt...Một số lão thần tiên tại tiên đảo nhanh chóng vụng trộm bấm ngón tay suy tính, vừa toát mồ hôi vừa giật mình. Hoá ra trước đây mình đã từng có lúc chỉ điểm cho những người này sao...

Ngồi ở xó xỉnh không ai chú ý, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn chăm chú lên đám mây bên trên, trong lòng thầm cảm khái.

"Nếu đại kiếp không xảy ra thì tốt biết mấy."

Tất nhiên hắn biết rõ, đây chỉ là "nằm mộng nói si" mà thôi, rất nhiều chuyện đã định là sẽ xảy ra, con người không thể nào thay đổi được.

Vạn vật vạn sự cực thịnh mà suy, vạn sự vạn pháp đều tuân theo.

Thiên Đạo không cho phép sinh linh nào quá mạnh, cũng như việc cầu trường sinh cũng...

"Chậm đã!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ quát, cứng rắn cắt đứt dòng cảm ngộ của mình, lẳng lặng thu hồi cảm ngộ, dằn lòng tĩnh tâm.

Chỉ thiếu một chút nữa thôi là hắn sẽ không thể khống chế mà đốn ngộ, không những thế lần đốn ngộ này sẽ đột phá một tiểu cảnh giới!

Thật sự, quá mức hung hiểm...

Hắn đã chứng kiến vết xe đổ của Linh Nga lần trước, tự nhiên không thể để mình lâm vào hoàn cảnh như vậy.

"Chớ đoán mò, đừng tham muốn..."

Lý Trường Thọ thở phào một cái, tiếp tục nghe tiên tông Tam Giáo kể chuyện xưa. Có thể thấy quãng thời gian tiếp theo sẽ là giai đoạn hưng thịnh của Tam Giáo.

Nếu như đại hội Tam Giáo chỉ như vậy thì Lý Trường Thọ cảm thấy rất có ý nghĩa mà lại an toàn. Nhưng mà, không ngoài dự liệu của hắn, tiết mục "ganh đua đánh giá" cũng đã tới, mà phương thức thực hiện lại khiến hắn không thể ngờ đến.

Lúc này, các đại lão đều đang ở đây, ở phía bên dưới thì quá nhiều đệ tử chưa thành tiên, nếu tổ chức từng tràng so tài e rằng không phù hợp...

Thế là Phúc Đức Kim Tiên của Xiển Giáo, người được mệnh danh là tông sư luyện khí Hồng Hoang, hậu thế lưu truyền là đệ nhất "Hồng Hoang Nhạn Hoa" - Vân Trung Tử, tay xách theo lẵng hoa đứng dậy tiến lên phía trước.

Lão Tiên Nhân lấy ra một món Linh Bảo Hậu Thiên tên là 【 Giang Sơn Tiểu Xã Tắc Đồ 】. Bên trong Linh Bảo này chứa hàng ngàn tiểu thế giới. Vân Trung Tử cũng tiện tay chế tạo mấy trăm kiện "tiểu bảo vật", đưa vào bên trong các tiểu thế giới này.

Các vị Tiên Nhân của Tiệt Giáo cũng tiện tay bắt một đám hung thú yêu thú thả vào bên trong bảo đồ.

Lúc này năm đại Tiên Tông chủ sự cũng đưa ra quy tắc, những đệ tử dưới hai trăm tuổi đều có thể đi vào, nếu thể hiện ưu tú đều được nhận thưởng phong phú...Người muốn tham gia chỉ cần đứng dậy, tự động sẽ được đưa vào bên trong【 Giang Sơn Tiểu Xã Tắc Đồ 】.

Ngay lập tức, chưởng môn và trưởng lão của các tông môn liền truyền âm căn dặn, một nửa số đệ tử trong hội trường đều đứng dậy, bị bảo đồ hút vào bên trong.

Lý Trường Thọ ngồi im không nhúc nhích, lù lù một cục, cứ như sợ chỉ cần thở nhẹ sẽ có người chú ý đến mình.

Thật tâm hắn không muốn đi cũng chỉ vì...vì sợ làm Độ Tiên Môn mất thể diện...

Nhưng chạy đâu cho khỏi nắng, một mảnh tầng tranh khảm nào đó trong đám mây bên trên khẽ mỉm cười, liền thoáng cong ngón tay búng một cái.

Lý Trường Thọ bỗng xuất hiện một tia cảm ngộ, ngưng tụ thành một chữ:

【 Đi 】

Hắn lập tức nhíu mày, trong đầu xoẹt qua một tia hồ nghi, cũng không dám do dự, nói thầm một tiếng "tuân theo Thánh Nhân chỉ dạy", sau đó liền kéo "Hùng Linh Lỵ" đứng dậy.

Lúc này, Huyền Đô Đại Pháp Sư đang ngồi trên mây, mắt nháy nháy mấy cái, chợt nhìn thấy bên cạnh Lý Trường Thọ còn có một "nữ tử cường tráng", trong lòng bỗng có một chút nghi hoặc.

Lúc này, từ bảo đồ bay ra một vệt kim quang, mang Lý Trường

Thọ và Hùng Linh Lỵ kéo vào bên trong bảo đồ.

Phúc Đức Kim Tiên Văn Trung Tử khẽ nhíu mày:

"Sao hai vị đệ tử Nhân Giáo này lại...nặng như vậy?"

Chương 162. Hùng loli trong sáng còn Thọ thì trong tối

Vân Trung Tử còn chưa kịp nhìn kỹ, Lý Trường Thọ cùng với Hùng Linh Lỵ đã bị 【 Giang Sơn Tiểu Xã Tắc Đồ 】 thu vào.

Vị Phúc Đức Kim Tiên này cũng không truy cứu thêm, tiếp tục thi triển thần thông đưa các đệ tử trẻ tuổi khác vào trong bảo đồ.

Trong đám đệ tử được bảo đồ thu vào, người mà Vân Trung Tử thấy bắt mắt nhất chính là Hùng Linh Lỵ. Nhưng "Hùng Linh Lỵ" này cũng không phải quá đặc biệt, chỉ là một thiếu nữ mang huyết mạch nửa Vu nửa người, ngàn năm khó gặp mà thôi.

Vân Trung Tử sống bao lâu, có cái gì mà chưa từng thấy?

Đừng nói là nửa Vu nửa người, mà Luyện Khí Sĩ Nhân tộc hai phần huyết mạch Vu, Yêu, Long, Phượng, Vân Trung Tử cũng đã gặp qua rồi.

Nếu nhìn vào tấm 【 Giang Sơn Tiểu Xã Tắc Đồ 】trong tay của lão thần tiên, thì chưa thấy có bất kỳ biến hoá nào, nhưng nếu nhìn thật kỹ sẽ thấy có những điểm nhỏ xíu đang phân bố đồng đều tại bên trong khắp các nơi.

Một lát sau, xung quanh bảo trì đã không còn ai đứng dậy nữa. Vân Trung Tử xốc lẵng hoa lên, lập tức có sáu viên bảo châu bay ra, phát ra linh quang rực rỡ.

Tiếp đó, Vân Trung Tử phẩy tay một cái, tấm bảo đồ kia chậm rãi bay xuống, lơ lửng ở trên mặt hồ. Sáu viên bảo châu cũng bay tới, bay lượn xung quanh, tiên quang lượng lờ, ngưng tụ thành một mảnh sương mỏng, hiện ra tình hình bên trong bảo đồ.

Vân Trung Tử đắc ý, vuốt ve sợi dâu, lạnh nhạt nói:

"Chư vị đạo hữu, chỉ cần dùng tiên thức thăm dò những viên bảo châu này là có thể nhìn thấy toàn cảnh, cũng có thể tuỳ ý xem xét khắp nơi bên trong bảo đồ."

Nói xong, lão thần tiên mang diện mạo gầy gò, tay xách lẵng hoa, trở về khán đài của đám người Xiển Giáo.

Vân Trung Tử chỉ đem ra một bộ Linh Bảo cũng đủ khiến Tiên Nhân khắp nơi tán thưởng không thôi.

"Phúc Đức Kim Tiên của Xiển Giáo thật sự không tầm thường!"

Mà những gì "Bảo châu cùng Tiểu Xã Tắc Đồ" vừa thể hiện cũng chỉ là một phần nhỏ khả năng của Linh Bảo Hậu Thiên 【 Giang Sơn Tiểu Xã Tắc Đồ 】. Có điều, nếu ai luyện chế ra được Linh Bảo có uy năng như thế thì đã có thể coi là "Tuyệt chiêu" Hồng Hoang rồi!

Cùng lúc đó, những đệ tử trẻ tuổi chưa thành tiên không tiến vào bên trong bảo đồ đều ngửa đầu nhìn vào đám sương mù, quan sát hình ảnh bên trọng.

Từng đạo từng đạo tiên thức tiến vào thăm dò bên trong sáu viên bảo châu, tìm kiếm và quan sát đệ tử môn phái mình.

Đối với các vị đai lão thì có thể tuỳ ý "thưởng thức tình hình bên trong", chủ yếu là xem chỗ nào náo nhiệt nhất...

Lẻ loi đơn bóng, Huyền Đô Đại Pháp Sư ngồi xếp bằng trơ trọi trên một đám mây, thi triển thần thông che lấp, khiến cho những người có tu vi chưa tới Đại La Kim Tiên thì không thể nhìn thấy hình dáng của mình.

Phía bên kia, hai vị thủ đồ của Xiển Giáo và Tiệt Giáo, Quảng Thành Tử và Đa Bảo đạo nhân đều đang âm thần quan sát đại sư huynh Nhân Giáo...

Kỳ thật, Quảng Thành Tử cũng không hẳn là thủ đồ của Xiển Giáo, thủ đồ thực sự phải nói đến Nam Cực Tiên Ông. Nhưng vị thủ đồ thực sự này luôn theo hầu bên cạnh Thánh Nhân lão gia, cho nên Quảng Thành Tử trở thành người phụ trách công việc của Xiển Giáo, vị trí này cũng cao hơn Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng một bậc. Bởi vậy phần lớn mọi người đều gọi Quảng Thành Tử là thủ đồ...

Người khác có thể không biết, nhưng Quảng Thành Tử và Đa Bảo đạo nhân thì quá hiểu rõ lão sư nhà mình tôn kính người đứng đầu Tam Thanh - Thái Thanh Lão Tử đến bực nào.

Mà Thái Thanh Lão Tử lại bao che khuyết điểm cỡ nào...

Chỉ cần nhìn mấy món chí bảo nổi danh Nhân Giáo mà xem, Âm Dương Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Phong Hoả Bồ Đoàn...có món nào mà chưa thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư sử dụng qua?

Bởi vì thế, Đa Bảo đạo nhân cùng với Quảng Thành Tử đều tự thấy cần đối xử kính trọng hơn với người đệ tử duy nhất của đại sư bá này.

Bên này, khoé miệng của Huyền Đô nở nụ cười, hai mắt đang nhìn chằm chằm dò xét tình hình bên trong bảo đồ.

"Huyền Đô sư huynh đang nhìn ai?"

Đa Bảo đạo nhân cùng với Quảng Thành Tử đồng thời hiện lên câu hỏi này, cùng suy tính một chút, nhưng lại không thể tính ra được gì.

Vào giờ phút này, tất nhiên ánh mắt của Đại Pháp Sư đang nhìn vào vị tiểu đệ tử vô danh bừa bãi nào đó...

Với bản lĩnh của mình, Đại Pháp Sư có thể trực tiếp nhìn xuyên thấu bảo đồ, quan sát từng tiếng nói, cử động của Lý Trường Thọ. Không chỉ có vậy, thậm chí Huyền Đô còn có thể tính ra ai đang dò xét Lý Trường Thọ cùng với mình...

"Chỉ có một mình mình mà thôi!"

Cũng không sao, Lý Trường Thọ lúc này còn chưa tới hai trăm tuổi mà đã độ kiếp phi thăng tới cảnh giới Thiên Tiên, thậm chí cách cảnh giới Kim Tiên không xa, trong đám đệ tử Nhân Giáo...

Tóm lại là sáng chói như vầng thái dương!

"Thừa dịp này cũng muốn quan sát tên tiểu gia hoả này. Phẩm chất như vậy, cùng với biểu hiện trò truyện lúc trước như vậy, ta phải an bài hắn đến Động Suất Cung, tìm cách thuyết phục lão sư thu hắn làm tiểu sư đệ của ta. Sau này, gặp phải mấy loại đại hội kiểu này, cho hắn đại diện Nhân Giáo hiện thân, ta há không phải sẽ hoàn mỹ an nhàn sao?"

Nghĩ đến đây thôi Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng đã nồng nặc ý cười, cảm giác thư sướng chảy khắp toàn thân...

Cùng lúc đó, đang ngồi ngay ngắn trên khán đài của Tiệt Giáo, Triệu Công Minh không nhịn được ngáp dài.

Xem những vị tiểu đệ tử đấu này pháp thật sự không thú vị chút nào. Chẳng bằng đi đến miếu Hải Thần, tìm vị Hải Thần lão huynh kia, cùng nhau thảo luận về thần thông "ây chà, không có mất vạn năm dưỡng thương thì làm sao hồi phục được".

Nhưng mà lần này mình mang theo Quỳnh Tiêu muội muội, nếu nàng cũng cùng đi gặp Hải Thần Nam Hải, nói không chừng về sau mình sẽ phải ăn một chút thua thiệt mất!

...

Bên trong bảo đồ, một chỗ núi rừng xa xôi...

Lý Trường Thọ đang ngồi đằng sau một tảng đá lớn, mà Hùng Linh Lỵ đi cùng với hắn lại...chính là tảng đá lớn phía trước...

"Phạm vi bản đồ có hạn, một đám người bị nhốt ở bên trong. Ai ai cũng muốn tìm kiếm bảo vật, gặp nhau sẽ phải đấu pháp phân định thắng thua..."

Hoàn cảnh này dường như rất quen thuộc. Nó làm Lý Trường Thọ đột nhiên nhớ tới những trò chơi ngày xưa mình hay chơi...

Có thể tên gọi của những trò này thì mỗi người sẽ có cách gọi khác nhau, chẳng hạn như hắn có "Dota", "Liên minh huyền thoại", "Võ lâm truyền kỳ", "Counter strike", "Đột kích"...nhưng chờ chút...

Đây không phải là "trò chơi"!

Tiên thức của Lý Trường Thọ khuếch tán ra, đã sớm phát hiện ra không ít thân ảnh lạ lẫm. Bây giờ cũng mới chỉ bắt đầu nên mọi người đều hết sức cẩn thận, thăm dò lẫn nhau, rồi cũng nhanh chóng rút đi. Hơn nữa, ở trước mặt bao nhiêu người xem, có đấu pháp cũng chỉ để phân cao thấp, không có ai dám thực sự huyết chiến.

Người sáng suốt lúc này sẽ lẳng lặng đi vơ vét bảo vật. Nhưng người ổn thoả nhất phải như Lý Trường Thọ, tìm kiếm nơi hẻo lánh lẩn trốn. Dẫu vậy, hắn vẫn đang tiếp tục tìm kiếm vị trí bí mật hơn, ẩn thân đến cuối cùng.

Nhưng Lý Trường Thọ cũng không khỏi phải suy nghĩ, người thúc giục hắn "đi" có mục đích gì?

"Hải...Biểu huynh!" Hùng Linh Ly đang ôm đầu gối cuộn thành tảng đá nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta tránh ở chỗ này đến bao giờ?"

"Đến cuối cùng!" Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Tự niệm năm trăm lần biểu huynh, chớ có làm bại lộ cỗ hoá thân này của ta!"

"Vâng!" Hùng Linh Lỵ nghiêm túc gật đầu, bắt đầu nhắm mắt vừa niệm vừa đếm.

Lý Trường Thọ xoè bàn tay trái, ấn nhẹ xuống mặt cỏ xanh dưới đất, cẩn thận cảm nhận. Hắn đã đọc qua một cuốn cổ tịch, trên đó có nói qua, muốn luyện một khu vực thành tiểu thiên địa, cái quan trọng nhất cần ngũ hành viên mãn, âm dương cân đối.

Như vậy thì độn thuật của hắn có thể thi triển tuỳ ý. Chỉ có điều đất ở đây không đủ lớn khiến hắn cũng không thể động mạnh được.

"Mình có nên đi giúp Hữu Độc sư muội và mọi người không? Môn phái có thể đạt được nhiều hơn mấy món Linh Bảo cũng là chuyện tốt."

Lý Trường Thọ suy nghĩ một lát, liền gạt bỏ ý định, quyết định duy trì phương án ẩn mình.

Cũng đã đến lúc cần sử dụng...ẩn thân thuật chân chính.

Một lát sau, Hùng Linh Lỵ nhỏ giọng nói: "Biểu huynh, ta niệm xong rồi."

"Linh Lỵ, ngươi không biết độn thuật phải không?"

"Vâng."

"Ừ, cũng không sao cả. Bây giờ như này nhé, ta sẽ di chuyển dưới lòng đất và truyền âm phương hướng cho ngươi, ngươi cứ đi lại trên mặt đất. Chúng ta cần tìm kiếm nơi ẩn mình, tránh trường hợp nơi này xảy ra xung đột mà dính vạ lây."

"Vâng!" Hùng Linh Lỵ khéo léo đáp ứng.

Sau đó, Lý Trường Thọ thi triển thổ độn, ẩn thân ở dưới đất chỉ phương hướng cho Hùng Linh Lỵ ở ngoài sáng, bản thân mình thì ở trong bóng tối, cả hai tiến dần đến rìa tiểu thế giới.

Nếu không phải ngoài kia đang có quá nhiều cao thủ theo dõi trong này khiến Lý Trường Thọ không dám thi triển nhiều thần thông của mình, thì hoàn cảnh bây giờ sẽ là 【 Hùng Linh Lỵ ở ngoài sáng, Đạo Nhân Giấy ở trong tối, mà bản thể của hắn sẽ trốn ở trên người Đạo Nhân Giấy 】.

Như vậy có vẻ sẽ an toàn hơn một chút...

Ban đầu Huyền Đô Đại Pháp Sư chờ mong có thể nhìn thấy Lý Trường Thọ đấu pháp cùng với những người khác, xem khả năng thi triển thần thông phép thuật của hắn.

Nhất là từ khi Lý Trường Thọ tiến vào trong lòng đất, phối hợp cùng với Hùng Linh Lỵ hành động, Huyền Đô Đại Pháp Sư cảm thấy "gia hoả này quả nhiên lợi hại", tiếp tục nhìn chằm chằm nửa canh giờ...

Dần dần, cứ ngồi nhìn, lại ngồi nhìn, trong lòng Huyền Đô Đại Pháp Sư không khỏi mang đầy nghi hoặc...

"Sao hắn lại phải trốn tránh? Trong này, ngoại trừ hắn ra thì chỉ có hai ~ ba vị cảnh giới Chân Tiên!"

Sau một hồi, Lý Trường Thọ đến được một chỗ sơn cốc, tìm một khe đá rồi chui vào, bố trí thêm hai tầng Chướng Nhãn Pháp bên ngoài, chỉ dẫn Hùng Linh Lỵ núp ở một khe đá khác cách hắn hơn trăm trượng...

Thấy vậy, Huyền Đô pháp sư đã mất hoàn toàn hy vọng, khoé miệng co quắp mất lần.

"Tiểu tử này không đi tìm người khác đấu pháp, dương danh môn phái, trốn ở đây làm kẻ bù nhìn là sao?"

Huyền Đô dở khóc dở cười, nhưng một lát sau đột nhiên hiểu ra.

"Có ý tứ, gia hoả này lại có tính nết giống như lão sư, chắc đây là nguyên nhân khiến lão sư chú ý hắn."

Nhưng...

Huyền Đô Đại Pháp Sư bất động thanh sắc, khẽ lắc lư nhẹ ngón tay.

Bên trong bảo đồ, hai con yêu thú đang ẩn nấp gần chỗ Lý Trường Thọ đồng thời run nhẹ, vọt ra khỏi nơi ẩn nấp, trèo đèo lội suối chạy về phía sơn cốc kia...

Ngay lúc hai con yêu thú vừa hành động, tiên thức của Lý Trường Thọ đã phát hiện ra và khoá chặt trên người chúng...

Nói về yêu thú, bình thường chúng hút tinh hoa nhật nguyệt để tăng tiến tu vi, đa phần linh trí chưa có khai mở, nhưng khi đấu pháp giết người lại hết sức lợi hại. Hai con yêu thú đang tiến về phía Lý Trường Thọ có thực lực tương đương với cảnh giới Nguyên Tiên, rất thích hợp cho đám đệ tử ma luyện...

Lý Trường Thọ âm tầm tính toán, nhanh chóng phát giác ra khả năng có người cố ý đưa chúng tới để thăm dò hắn...

Ngẫm nghĩ, Lý Trường Thọ lấy từ trong tay áo ra hai bình Độc Đan cấp thấp, đồng thời truyền âm căn dặn Hùng Linh Lỵ hai câu.

Hùng Linh Lỵ lập tức nhảy ra ngoài, đập mạnh hai quyền vào vách núi đá, nhặt mấy khối đá vừa tay lên.

Chốc lát sau, hai con yêu thú đã xông vào sơn cốc, yêu khí cuồn cuộn, gào thét không dứt!

Một con thanh hoa cự mãng dài mười trượng, một con hổ yêu có đôi cánh mọc ra ở hai bên xương sườn, quanh thân có khói đen bao bọc, cả hai cùng nhìn chằm chằm vào Hùng Linh Lỵ!

Hùng Linh Lỵ cũng không vừa, thân thể ẩn chứa lực đạo kinh người, xách lên hai khối cự thạch, trừng mắt nhìn hai con yêu thú.

Không chút do dự, hai con yêu thú vừa gào thét vừa phóng tới phía nàng.

Đám người bên ngoài thấy có động tĩnh hấp dẫn, liền có mấy chục tia tiên thức hướng tới dò xét...

Nhưng họ chỉ nhìn thấy:

Trên không trung có một con yêu hổ đang nhào tới, dưới mật đất một con yêu mãng nhẹ lướt, đều đang ở phía trước Hùng Linh Lỵ năm mươi trượng, chớp mắt liền có thể bổ vào nàng.

Đúng vào lúc này, Lý Trường Thọ truyền âm: "Ném."

Hắn vừa dứt lời thì hai con yêu thú cũng đồng thời hành động, yêu mãng ngửa đầu gào thét, yêu hổ thì trực tiếp cắm đầu lao xuống.

Hùng Linh Lỵ khẽ xoay người, vòng tay quăng hai tảng đá về phía trước. Hai khối đá lớn xé gió bắn nhanh vun vút!

Bồng! Bồng!

Đầu yêu mãng trực tiếp bị biến dạng, cả thân hình khổng lồ lật ngược về phía sau.

Ở bên kia, tình trạng của yêu hổ còn thê thảm hơn, tảng đá lớn trực tiếp nện nó xuống mặt đất, toàn thân co quắp mấy cái rồi chết thẳng cẳng.

Giải quyết xong!

Từ đầu đến cuối, Lý Trường Thọ ngồi điều khiển cũng không phải nhấc mông lần nào.

Phía bên ngoài, những người dùng tiên thức quan sát nãy giờ đều nhao nhao tán thưởng thần lực của Hùng Linh Lỵ...

Huyền Đô Đại Pháp Sư chán nản lấy tay vuốt vuốt mi tâm, âm thầm lắc đầu, tiếp tục tìm đám yêu thú hung thú xung quanh.

Đại Pháp Sư không tin, ngày hôm nay mình lại không thể bức cho Lý Trường Thọ phải ra tay!

Chẳng mấy chốc, lại có thêm mấy con yêu thú vọt tới sơn cốc...

Lý Trường Thọ nhanh chóng cảm ứng, nhướng mày nhìn sang Hùng Linh Lỵ, thấy nàng đang nhìn chằm chằm hai con yêu thú, miệng chảy đầy nước miếng...Không cần phải nghĩ, hắn liền quyết định...

Chạy trốn!

Chương 163. Nhân Giáo cao giai thí luyện

Lý Trường Thọ ẩn núp trong bóng tối dẫn đường, còn Hùng Linh Lỵ thì vắt chân lên cổ mà chạy, hai người rất nhanh đã tìm được nơi ẩn nấp mới.

Chỗ ẩn nấp trước đó đã không thể ở lại thì nhất định phải nhanh chóng di chuyển đến chỗ mới!

Tự nhiên có hai con yêu thú cùng lúc chạy đến chỗ mình ẩn nấp, điều này khiến hắn không thể đoán già đoán non các khả năng.

Một là có người cố ý can thiệp vào bảo đồ, dẫn dắt yêu thú đến chỗ mình. Hai là tự bảo đồ có thiết kế hệ thống trừng phạt những kẻ chỉ biết lẩn trốn ở vòng ngoài.

Nhưng mà muốn động tay động chân vào bảo đồ trước mắt bao nhiêu người như hiện tại là một việc cực kỳ khó khăn.

Nếu vậy chỉ thì có thể là trong đại hội đã đặt ra một số quy tắc ngầm.

[Vị tiền bối Vân Trung Tử này đúng là suy nghĩ cẩn thận.]

Dựa vào tiên thức của mình có thể dò xét khá rộng, Lý Trường Thọ vận chuyển Phong Ngữ Chú, chuẩn bị tốt lưới tơ nhện, rồi tiếp tục thi triển thuật độn thổ đi phía sau Hùng Linh Lỵ.

Chẳng mấy chốc, Hùng Linh Lỵ đã tới bờ một con sông lớn. Bên cạnh sông có một sườn núi và trên đó xuất hiện một cái hố lớn do nước sông bào mòn qua năm tháng. Hai người cùng nhau trốn tại chỗ này.

Lý Trường Thọ bố trí hai tầng Chướng Nhãn Pháp cấp thấp xung quanh, rồi tiếp tục dùng tiên thức quan sát khu vực năm trăm dặm xung quanh.

Bây giờ, bọn hắn đã tiến vào khu vực có đông đảo Luyện Khí Sĩ, không còn ở vị trí vòng ngoài nữa.

Đối với tu vi của những Luyện Khí Sĩ này, nếu có va chạm với họ thì mình sẽ không để lộ ra át chủ bài, tránh làm mọi người chú ý không cần thiết.

Hùng Linh Lỵ cố gắng cuộn tròn lại trong một góc, cúi đầu nhìn Lý Trường Thọ, hỏi: "Biểu huynh, chúng ta một mực trốn tránh sao?"

"Tuỳ tình hình." Lý Trường Thọ cười nói. Bỗng có tiếng sấm sét vang lên từ trong áo giáp của Hùng Linh Lỵ.

Hùng Linh Lỵ gãi đầu ngượng ngùng nói: "Vừa rồi nhìn thấy hai con yêu thú kia làm ta đói bụng."

"Không thể ăn hai con yêu thú kia." Lý Trường Thọ lấy ra một bình đan dược, nói: "Cảm thấy đói thì ăn một viên…theo lý thì ngươi đến cảnh giới tích cốc rồi mới đúng chứ."

"Ừm, hiện tại ta không ăn cũng sẽ không chết được, nhưng không ăn thịt thì thân thể ta sẽ không có sức lực."

Hùng Linh Lỵ ngượng ngùng nói. Nàng ở sơn môn thường xuyên đói bụng, phần lớn mọi người đến cảnh giới tích cốc sẽ không thích ăn gì nữa.

Lý Trường Thọ gật đầu. Hắn đã hiểu một chút về thể chất của Vu Nhân.

Hắn đang muốn hỏi tiếp, thì tiên thức phát hiện ra có ba con yêu cầm bay tới từ vòng ngoài, đang nhanh chóng tiếp cận chỗ ẩn nấp của hắn cùng với Hùng Linh Lỵ.

Lý Trường Thọ nhíu mày, loại bỏ ngay suy đoán [luật lệ ngầm dùng để trừng phạt ở vòng ngoài].

Còn lại mấy khả năng [có người cố tình hãm hại hắn] hoặc [huyết mạch Vu Nhân hấp dẫn yêu thú], hắn thiên về hai khả năng này nhất.

"Linh Lỵ, ngươi thường xuyên đi săn, đã thử săn bắt yêu cầm bao giờ chưa?"

Hùng Linh Lỵ lập tức gật đầu, trả lời với khuôn mặt vui mừng: "Tất nhiên ta đã từng săn bắt rồi. Trong trại của chúng ta ai cũng phải bắt chim, mò cá. Nhưng thời điểm đi bắt chim, mọi người đều mang theo một thanh phi lao, hiện tại trên người ta không có..."

"Ta có thể làm cho ngươi một thanh." Lý Trường Thọ tiện tay hướng bên ngoài xuất chiêu, một dòng cát bùn dưới sông vọt tới tay Lý Trường Thọ và nhanh chóng ngưng tụ thành ba thanh phi lao màu vàng đất.

Mỗi thanh này Lý Trường Thọ đều cố ý làm to và nặng hơn bình thường, kết cấu đồng đều, cảm giác xuất chúng.

Hùng Linh Lỵ ở bên cạnh nhìn thấy thế rất hưng phấn...

Như thể Hải Thần hiển linh trước mặt nàng vậy!

Lý Trường Thọ đưa cho Hùng Linh Lỵ một bó phi lao, nghiêm mặt nói: "Có vài đầu đại yêu cầm đang bay tới, cần ngươi ta ray. Không cần áp lực lớn, nếu ngươi không đối phó được, ta sẽ xuất thủ."

Hùng Linh Lỵ mím môi, trong đôi mắt to tràn đầy ánh sáng, hướng về phía Lý Trượng Thọ nặng nề gật đầu, thấp giọng nói: "Biểu Ca! Ta nhất định bảo vệ ngươi cẩn thận."

Lý Trường Thọ mỉm cười lộ ra mấy phần cổ vũ, vẫy vẫy tay. Hùng Linh Lỵ ôm bó phi lao đi ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Một lát sau, ngoài động truyền đến tiếng xé gió, ngay sau đó là tiếng thét thê lương của mấy đầu yêu cầm.

Đang ngồi dưới mặt đất, Lý Trường Thọ âm thầm cất mấy bình độc trong tay đi. tiên thức của hắn cũng phát hiện ra hơn mười vị Luyện Khí Sĩ đuổi theo ba con yêu cầm đang lặng lẽ rút lui.

Ba con yêu cầm xanh xanh đỏ đỏ rớt xuống cánh rừng cách chỗ hắn tầm trăm trượng.

Nhìn mấy con yêu cầm rớt xuống, Hùng Linh Lỵ vội vàng lau sạch nước miếng đang dính quanh miệng, thành thật quay đầu chuẩn bị trở về trong động.

Liền nghe thấy giọng nói lọt vào tai: "Ngươi chặt cánh của con yêu cầm bên trái mang theo, chúng ta đi nơi khác nướng cho ngươi ăn cho đỡ đói. Loại yêu cầm này có tên là Thải Vũ Đại Cẩm Kê, cánh của nó là món ngon hiếm có trên đời."

Hung Linh Lỵ vui vẻ lao tới, động tác nhanh nhẹn, tay nắm lấy đôi cánh dài hơn ba trượng của yêu cầm, chân đạp thi thể, dùng sức mạnh kéo một cái, làm cho huyết yêu văng ra khắp nơi…

Một lát sau, Hùng Linh Lỵ cầm hai "cánh gà" dài một trượng kẹp dưới nách, hùng hùng hổ hổ lao đi vun vút.

Những Luyện Khí Sĩ của tiên tông Tam Giáo ven đường đều nhượng bộ lui ra, ánh mắt ngu ngơ, không dám bình luận nửa câu về hình ảnh đó.

Trường hợp này, tự nhiên không có ai dám đánh lén.

Mỗi người đều biểu hiện ra bộ dáng quân tử, nhẹ nhàng lễ độ. Cho dù muốn tranh đoạt bảo vật thì phải hét lên mình muốn xuất thủ.

Nửa canh giờ sau, tại một chỗ đất trống trong rừng, Hùng Linh Lỵ ngồi đầu bên này của đống lửa dài và hẹp, tay trái cầm một đầu của phi lao bằng đất, xiên qua hai cái cánh dài một trượng…Đặc sản Hồng Hoang? Cánh gà cực lớn, dài khoảng một trượng.

Đây không phải là ngọn lửa thông thường, nó là "Đoán Minh Chân Viêm" mà khi luyện đan Lý Trường Thọ thỉnh thoảng sử dụng, uy lực trung đẳng.

Lý Trường Thọ ẩn thân trên một gốc đại thụ cách đó không xa, yên lặng quan sát bốn phía và suy nghĩ về những chuyện mình gặp phải từ trước đến giờ…

Hùng Linh Lỵ cầm muối ăn, gia vị đã chuẩn bị từ trước tẩm lên "cánh gà", bàn tay lớn nhanh thoăn thoắt, động tác hết sức nhẹ nhàng tự nhiên.

Nàng không ngừng liếm môi, còn vui vẻ ngâm nga bài ca trên Tiêu Dao Tiên Tông:

"Xanh xanh bờ cỏ bên sông, rùa đen chạy trên bờ, vì sao chạy không nhanh, trên đầu cỏ mọc xanh ~ "

Nếu có người ngoài nghe được bài đồng dao này, sẽ cảm nhận được bầu không khí bên trong Tiêu Dao Tiên Tông thật không thanh tịnh.

Nhưng Lý Trường Thọ lại có suy nghĩ khác.

Hắn nghe được lời này thì nhíu mày lại, trong lòng suy nghĩ. Bên ngoài kia có mấy vị đại năng có quan hệ cùng "rùa". Tiệt Giáo có một vị Quy Linh Thánh Mẫu.

Từ giờ cần phải chú ý những chi tiết này nhiều hơn.

Lý Trường Thọ nói: "Hừ, đổi bài khác đi".

"Vâng." Hùng Linh Lỵ vội vàng rụt cổ, nhu thuận lên tiếng. Vốn nàng không dám nói chuyện, nhưng nghĩ đến khả năng Hải Thần muốn nghe nàng hát.

Nàng ngẫm nghĩ, rất nhanh sau đó lại ngâm nga bài hát khác của Tiêu Dao Tiên Tông...

...

Bên ngoài bảo đồ, Đại Pháp Sư ngồi trên mây cũng đã tạm dừng hành động dẫn dụ yêu thú.

Lão cũng không cố tình cưỡng ép làm khó Trường Thọ, mà đang thực hiện một kế hoạch, làm cho Lý Trường Thọ toả sáng chói loà trong đại hội nguồn gốc Tam Giáo, trải đường cho Lý Trường Thọ tiến vào Động Suất Cung.

Mà lúc này, đại sư huynh Nhân Giáo đã bắt đầu suy nghĩ về một vấn đề khác…

"Nguyên nhân nào khiến Lý Trường Thọ cẩn thận như vậy, không ngừng ẩn nấp?"

"Chẳng lẽ, có người đang âm thầm uy hiếp đệ tử Nhân Giáo?"

Ánh mắt Huyền Đô Đại Pháp Sư vô cùng bình tĩnh, ngồi đó bấm tay tính toán.

Tiểu Trường Thọ được sư phụ mình xuất thủ che giấu thiên cơ, nên lão không suy tính được, nhưng môn phái của hắn là Độ Tiên Môn thì lão có thể tùy ý thôi diễn.

Bỏ qua Lý Trường Thọ, lão quan sát cuộc sống hàng ngày xung quanh Lý Trường Thọ, để có thể đạt được một vài đáp án.

Huyền Đô lập tức tĩnh tâm ngưng thần, bấm ngón tay, lòng bàn tay liền xuất hiện hư ảnh Thái Cực Đồ không ngừng xoay vòng.

Những chuyện quan trọng trước kia hiện lên rõ ràng:

"Lần duy nhất Độ Tiên Môn gặp nạn trong vòng ba trăm năm gần đây là do cao thủ nào đó của Tây Phương Giáo âm thầm mưu tính, dùng khôi lỗi tập kích sơn môn. Việc này có thể ảnh hưởng tới tâm lý của hắn lớn như vậy sao? "

Huyền Đô Đại Pháp Sư suy nghĩ trong lòng. Lão quyết định rất nhanh, tiếp tục xuất thủ thăm dò, nhưng lần này sẽ sử dụng phương pháp cao cấp hơn.

Lão muốn kiểm tra toàn bộ năng lực của Lý Trường Thọ.

Lập tức, Huyền Đô Đại Pháp Sư bắt đầu tính toán, nhanh chóng tạo ra một tình huống và bắt đầu hành động trong âm thầm…

Khảo thí "Nhân Giáo cấp bậc cao nhất"!

Đợt thứ nhất:

Mấy vị đệ tử của Tiệt Giáo nhất mạch đang liên thủ vây công một con yêu thú, trên lưng yêu thú mang một thần chùy được lôi điện màu tím bao quanh, sức lực yêu thú đã suy yếu.

Mấy vị Luyện Khí Sĩ này đã bắt đầu phân chia bảo vật, ngoài mặt ai cũng tỏ ra mình khiêm nhường, luôn miệng nói: "Ngươi lấy đi", "Ngươi lấy đi".

Một tiếng nổ vang lên như sấm, thần chùy màu tím dung nhập vào thân thể yêu thú, thực lực yêu thú tăng mạnh trong nháy mắt!

Mấy vị Luyện Khí Sĩ thấy thế phản ứng thật nhanh, quay đầu bỏ chạy, trong tai bọn hắn truyền đến những âm thanh mơ hồ, hướng dẫn bọn hắn chạy trốn về phía vị trí Lý Trường Thọ cùng với Hùng Linh Lỵ đang ẩn nấp.

Lý Trường Thọ thấy tình hình như vậy, lập tức chuyển mộc độn thành thổ độn, truyền âm cho Hùng Linh Lỵ.

Hùng Linh Lỵ vừa gặm xong hai cái "cánh gà" siêu to siêu khổng lồ liền đứng dậy cầm theo bó phi lao bằng đất, theo chỉ dẫn của Lý Trường Thọ, đến gần nơi ẩn núp của hắn, chuẩn bị chiến đấu.

Rất nhanh, mấy thân ảnh kia xuất hiện, phía sau họ là yêu thú đang đuổi theo rất sát. Bỗng một tia thuốc mê không màu không mùi chui vào yêu hồn của yêu thú, làm yêu hồn ngất đi ngay lập tức.

Đồng thời, Hùng Linh Lỵ đã tiến vào trạng thái săn bắt quát nhẹ một tiếng, giơ lao đất, nhảy lên, động tác rất chuẩn và dứt khoát, khuôn mặt lạnh tanh, hai tay nắm chặt phi lao đâm xuyên qua cổ yêu thú, đó là điểm yếu nhất của nó.

Yêu huyết tuôn ra tung tóe, Hùng Linh Lỵ cầm lao đất ngoáy mấy cái, yêu thú không rên được tiếng nào, chết ngay tại chỗ.

Mấy vị đệ tử Tiệt Giáo bị yêu thú đuổi theo liền quay đầu nhìn lại, họ chỉ thấy một Luyện Khí Sĩ có thân thể cường tráng, người đẫm máu đứng trên lưng con yêu thú...

Mấy nữ Luyện Khí Sĩ hai mắt mơ màng, khuôn mặt ửng hồng, ôn nhu nói: "Vị đạo hữu này là…"

"Ừm? Đạo hữu hỏi ta ta sao?"

Hùng Linh Lỵ quay đầu nhìn sang, hiện ra khuôn mặt còn xinh đẹp hơn so với nữ tu sĩ đối diện ba phần, làm cho nữ tu sĩ mím chặt bờ môi và nuốt những lời định nói vào bụng.

Lý Trường Thọ truyền âm cho Hùng Linh Lỵ dặn bảo. Hùng Linh Lỵ trừng to đôi mắt, hỏi những người kia: "Trong con yêu thú có cái chùy, các ngươi muốn lấy sao?"

"Đạo hữu cứu mạng chúng ta, làm sao chúng ta có thể lấy bảo vật?"

"Đây là chút lễ vật,mong đạo hữu nhận lấy."

Lập tức, mấy vị đệ tử Tiệt Giáo này, mỗi người lấy ra một chút linh thạch và đan dược, dùng pháp lực đưa đến trước mặt Hùng Linh Lỵ, rồi vội vàng cáo từ.

Hùng Linh Lỵ có một chút buồn bực. Làm theo lời Hải Thần đại nhân, thu lại tất cả những vật này, rồi lấy thần chùy trong cơ thể yêu thú ra, kinh ngạc hô lên: "Biểu huynh, cái chùy nhỏ này là cái gì, sao nó nặng thế?"

Lý Trường Thọ nói: "Ta chỉ ngươi phương pháp luyện hóa, ngươi luyện hóa món Linh Bảo này, về sau dùng nó làm vật phòng thân đi."

"Vâng!" Hùng Linh Lỵ ưng thuận lên tiếng, siết chặt cây chùy ở trong tay, rất nhanh liền hoàn thành bước đầu luyện hóa.

Thanh lôi chùy này không hổ là vật được luyện khí đại tông sư Vân Trung Tử luyện ra, tác dụng mạnh mẽ, hoa văn tinh xảo.

Hùng Linh Lỵ luyện hóa xong, lôi chùy hóa dài nửa trượng, Hùng Linh Lỵ cầm rất vừa tay.

"Đi." Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Tiếp tục đổi chỗ."

Hùng Linh Lỵ liền đồng ý, nâng chùy lên, bắt đầu di chuyển.

Bên ngoài bảo đồ, thân ảnh cô độc ngồi trên đám mây cười cười thỏa mãn, chuẩn bị đợt khảo sát tiếp theo…

Trong ba canh giờ sau đó, Lý Trường Thọ không ngừng gặp được những việc lạ lùng, hiếm thấy.

Có nữ đệ tử bị yêu thú làm cho hôn mê liền rơi xuống trong hồ nhỏ, toàn thân ướt đẫm.

Lại có hai đầu yêu thú chém giết lẫn nhau, trùng hợp là cả hai cùng lăn ra chết cách Lý Trường Thọ không xa, mà gần đó lại có mấy Luyện Khí Sĩ đang đi đến…

Đa dạng, phong phú.

Lý Trường Thọ cũng không vì thế mà xuất thủ, hành vi từ trước đến nay vẫn theo nguyên tắc "không dính nhân quả", tránh được liền tránh, nếu không tránh được thì khéo léo sử dụng "Pháp bảo người" mới lấy được…

Chỉ có duy nhất một điểm hắn khác ngày thường. Ngày thường hắn không quan tâm đến những phiền toái của người khác. Nhưng ở bên trong bảo đồ, nếu hắn không mất gì thì hắn sẽ tiện tay giúp người ta, rồi nhanh chóng rời đi, làm việc tốt không lưu danh.

Nếu hắn biết có người đang thử hắn, chắc chắn trong lòng Lý Trường Thọ sẽ gửi cho người đó hai chữ "Nhàm chán", nhưng ngoài mặt thì biểu hiện ra lúc nào mình cũng là "Người khiêm tốn".

Lần khảo nghiệm này ngưng tụ trong đáy lòng Huyền Đô Đại Pháp Sư một chữ rất to —— Ổn

Huyền Đô Đại Pháp Sư đã hiểu.

Nhưng cảm giác rất mông lung, chỉ hiểu được chứ không nói thành lời được.

Lúc này, Huyền Đô Đại Pháp Sư đã rất hăng hái, xuất ra đòn sát thủ, bấm tay bắn một tia đạo vận vào bảo đồ.

Ở một chỗ bên trong bảo đồ, dưới lòng suối, Lý Trường Thọ đang từ từ thi triển thủy độn, trong lòng chợt xuất hiện cảm ngộ, dần dần ngưng tụ thành bốn chữ lớn:

[Dương], [Uy], [Nhân], [Giáo],

Lý Trường Thọ nhíu mày, ngay lập tức hiện thân từ trong nước, hướng lên bầu trời hành lễ.

Hắn vừa học được "Hồng Hoang Cầu Sinh Tiểu Kỹ Xảo" từ Thập Nhị Kim Tiên Tiệt Giáo, liền bắt chước sử dụng với Thánh Nhân lão gia.

Không lẽ nhiệm vụ của mình khi đến đây là để "dương uy"?

Nhưng điều này…không phù hợp với giáo nghĩa Nhân Giáo…

Hẳn là...Đại Pháp Sư?

Chương 164. Lý Trường Thọ chỉ điểm pháp sư

Cảm giác này của Lý Trường Thọ càng ngày càng thấy chắc chắn.

Bắt đầu từ việc mình nhận chỉ khi bái lạy bức tranh Thánh Nhân, mãi cho đến khi tới đây bị an bài một chữ "đi" để tiến vào bên trong bảo đồ...giờ thì nhận được mệnh lệnh cụ thể.

Cũng không phải Thánh Nhân lão hạ mệnh lệnh đi.

« Thái Thanh Đạo Hàm » có đoạn: "Không phải ta nghĩ, không phải ta làm, không phải ta thiện ác, không phải ta lặp đi lặp lại."

Lý Trường Thọ nhìn viên Cảm Ứng Thạch có phẩm chất cực cao trên cổ tay mình.

Hắn đeo khối đo Cảm Ứng Thạch này ngay từ lúc đầu tiến vào đây, và nó vẫn phát ra ánh sáng lập loè từ đó đến giờ.

Có một cỗ tiên thức tuyệt cường đang ẩn nấp xung quanh đây, một mực chăm chú nhìn chính hắn.

Cùng với những tiên thức thỉnh thoảng xuyên thấu qua [Giang Sơn Tiểu Xã Tắc Đồ] quét đến mình không giống nhau.

Đạo tiên thức này trực tiếp khóa chặt lên người mình.

Đáng tiếc, dù Đại Pháp Sư ở sau lưng sai sử mình, mình cũng không thể không làm theo mệnh lệnh của Đại Pháp Sư, mà việc này còn hoàn toàn không có cách nào xác minh được.

Đại Pháp Sư là người bảo kê cho mình, mình cũng phải nộp cho người một chút phí bảo hộ thôi.

Kỳ thật Lý Trường Thọ có thể đoán được sự việc Đại Pháp Sư đang làm có thể có một nguyên nhân khác, dễ đoán nhất là thực thi ý chỉ của "bên trên".

Dương uy Nhân Giáo?

Nhân Giáo không cần dương uy?

Thái Thanh lão tử không người nào dám trêu chọc, Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không có khả năng nhận kiếp nạn, trên Hồng Hoang thiên địa, hơn một nửa số Luyện Khí Sĩ biết Nhân Giáo thần bí, chuyện này đã có đầy đủ "Uy" rồi.

Lý Trường Thọ tiếp tục ẩn thân dưới nước suy nghĩ.

Cách đó không xa, Hùng Linh Lỵ vác tiên chùy chạy đến, kéo lê hai thi thể yêu thú phía sau, mang theo một đường bụi mù vì chạy quá nhanh.

Lý Trường Thọ nhìn nàng chăm chú, rất nhanh liền nghĩ ra một ý tưởng.

"Dương Uy Nhân Giáo" tuy chỉ là bốn chữ, nhưng bên trong nó ẩn chứa một mưu đồ rất lớn. Hắn chỉ cần giúp Nhân Giáo biểu hiện uy phong, hào quang rực rỡ trong lần đại hội nguồn gốc Tam Giáo là đủ rồi. Chứ hắn cũng không nhất định phải tự mình toả sáng.

Lý Trường Thọ toàn lực tản ra tiên thức, tìm kiếm hình bóng mà trước đây hắn đã phát hiện ra mấy lần nhưng đều tránh đi… Hữu Độc sư muội.

Để hoàn thành việc này, thì một cái "pháp bảo người" là không đủ.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Lý Trường Thọ đã nhìn thấy Hữu Cầm Huyền Nhã đang đấu pháp cùng với yêu thú, cách vị trị của hắn tầm sáu trăm dặm.

Xung quanh Hữu Cầm Huyền Nhã còn có mấy vị đệ tử Nhân Giáo đang phối hợp với nàng, chém giết hai con yêu thú.

Có một điều đặc biệt, mấy nam đệ tử Nhân Giáo này đều không phải đệ tử Độ Tiên Môn.

Hai mắt Lý Trường Thọ tỏa sáng, liền đưa cho Hung Linh Lỵ mấy tấm Thần Hành Phù và Khinh Thân Phù vừa vẽ xong, để nàng giảm bớt tiêu hao khí lực trong quá trình di chuyển.

Sau đó hắn liền thi triển độn pháp, chạy về phía Hữu Cầm Huyền Nhã.

"Làm loại sự tình náo động này, cần tìm diễn viên chuyên nghiệp mới chắc ăn được."

Không lâu sau…

"Hữu Cầm sư mội?"

Trường Thọ huynh!

Hữu Cầm Huyền Nhã đang ngự kiếm chiến đấu với yêu thú nghe được tiếng gọi, lập tự xoay người, nhìn về hướng có âm thanh vừa rồi.

Đã thấy…

Vị sư huynh làm nàng lo lắng, giờ đang đứng ở ngọn một gốc đại thụ cách đó trăm trượng, tóc dài cùng đạo bào đung đưa trong gió, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng với mình.

Vào giờ phút này, nụ cười ấy đã lấp đầy trái tim của nàng. Vốn gương mặt lầm tấm mồ hôi, giờ lộ ra mấy phần mừng rỡ, dù đã kìm nén, nhưng nụ cười vẫn xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Tâm hoa có một chút nở rộ, vào giờ phút này thế giờ đối với nàng chỉ có một người.

Chợt nghe:

"Hữu Cầm sư muội mau ra tay! Bên này chịu không được nữa rồi."

"Còn vị đạo hữu bên kia, xin tới giúp đỡ, hai đầu yêu thú này rất lợi hại!"

Đoàn đội thiếu sự hỗ trợ từ phi kiếm của Hữu Cầm Huyền Nhã, làm mấy vị nam đệ tử liên tục thối lui, chỉ còn cách cầu cứu.

Hữu Cầm Huyền Nhã vội vàng xoay người, tế lên mười sáu thanh phi kiếm, chân hỏa bùng lên, phi kiếm gào thét gia nhập trận chiến, miễn cưỡng áp chế hai đầu yêu thú một lần nữa.

Bờ môi Lý Trường Thọ khẽ nhúc nhích, dĩ nhiên là truyền âm cho Hùng Linh Lỵ.

Vào giờ phút này, thiếu nữ cường tráng đã đi tới phía sau hai đầu yêu thú, tay trái giơ cao tiên chùy, tay phải cầm phi lao, từ trong rừng phi ra, lớn tiếng hô lên: "Đệ tử Nhân Giáo Hùng Linh Lỵ, quyết tâm trảm yêu trừ ma."

Bên ngoài bảo đồ, Huyền Đô Đại Pháp Sư đang ngồi trên mây "Mèo khen mèo dài đuôi'", nghe được lời nói của Hùng Linh Lỵ, cũng suýt chút nữa cười ra tiếng.

Khục, đoan trang, cao ngạo, lạnh lùng, đúng là phong phạm cao thủ.

Bên trong bảo đồ, Hùng Linh Lỵ hô xong khẩu hiệu, thân thể cao lớn nhảy lên một cái, tay trái cẩm tiên chùy ẩn chứa từng đạo lôi điện, tay phải vung lên ném mạnh phi lao, đâm vào lưng yêu báo ba đầu!

Trong nháy mắt, lại có thêm vài tiếng gào thét, thiếu nữ Vu Nhân nhảy lên lần thứ hai, hai con yêu thú thực lực có thể so sánh với Nguyên Tiên Nhân Tộc nhanh chóng bị diệt sát.

Mấy vị nam đệ tử Nhân Tộc sững sờ nhìn cảnh tượng Hùng Linh Lỵ đứng trong vũng máu, vội vàng vái chào và cảm ơn rối rít.

Hùng Linh Lỵ cũng không thèm nhìn bọn hắn dù chỉ một lần, lao đất trong tay hóa thành cát rơi xuống đất, tay kia cầm tiên chùy, chạy về chỗ Hải Thần đại nhân nhà mình, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Trường Thọ Huynh!"

Từng đạo phi kiếm bay quanh người Hữu Cầm Huyền Nhã, nàng không nghĩ đến việc nghỉ ngơi, vội vàng bay về hướng Lý Trường Thọ.

Mấy nam đệ tử thấy thế liền nhướng mày.

Lý Trường Thọ sao có thể nhìn không thấu tiêu tâm tư bọn hắn?

Nhưng hiện tại, hắn cần Hữu Cầm Huyền Nhã hỗ trợ, cho nên chắp tay hành lễ, lên tiếng nói: "Làm phiền mấy vị sư huynh đã chiếu cố sư muội của ta."

Mấy vị nam đệ tử kia cũng biết điều, từng người hoàn lễ xong rồi cáo từ.

Hữu Cầm Huyền Nhã lại nói: "Sư huynh, ta mới là người hỗ trợ bọn họ, không cần vì thế mà nói lời cảm tạ."

Lý Trường Thọ: "..."

"Hữu Cầm sư muội, thế sự hiểu rõ là học vấn, ân tình lão luyện tức văn chương, đạo lí "đối nhân xử thế" này cho dù ở trong tiên đạo cũng đừng xem nhẹ, dù sao trên con đường tu tiên mọi người đều là bạn đồng hành."

Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với một người không rõ danh tính chỉ biết gọi là Đại Pháp Sư, một người ở trong một người ở ngoài chậm rãi gật đầu.

Trong lòng Hữu Cầm Huyền Nhã suy nghĩ: "Mỗi lời sư huynh nói ra đều đọng lại dư vị khó phai, phải ghi nhớ thật kỹ mới được."

Huyền Đô Đại Pháp Sư là một trong số những cao thủ ít ỏi của Đạo Môn, nên suy nghĩ của lão khác biệt so với Hữu Cầm Huyền Nhã: "Lời giải thích này của tiểu Trường Thọ có một chút không tệ, phẩm vị tinh tế, lại có một điểm đạo lý."

Bên trong bảo đồ.

Lý Trường Thọ nói: "Nơi này không phải là nơi nói chuyện, trước hết sư muội hãy đi theo ta."

"Vâng." Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng gật đầu, quay sang Hùng Linh Lỵ làm tư thế vài chào "Đệ tử ra mắt sư thúc."

Hùng Linh Lỵ nháy mắt mấy cái, tay chân luống cuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự ngỡ ngàng.

Nàng sao lại lên hàng thúc bá…

Vòng tròn quan hệ của Hải Thần đại nhân đúng là tương đối rối loạn!

Lý Trường Thọ dắt Hữu Cầm Huyền Nhã và Hùng Linh Lỵ tới một chỗ trong rừng trúc, lấy ra ba cái bồ đoàn, chia cho mỗi người một cái ngồi vào đấy.

"Sư muội!" Lý Trường Thọ nhìn Cảm Ứng Thạch trên cổ tay, trau chuốt từ ngữ, cười nói: "Hôm nay tiến vào bên trong bảo đồ, huynh có một ý tưởng có thể làm rạng danh Độ Tiên Môn chúng ta."

Hữu Cầm Huyền Nhã đáp lời: "Trường Thọ sư huynh cứ việc phân phó."

Lý Trường Thọ nói: "Bây giờ muội đã là cảnh giới Quy Đạo cấp tám, nhưng cũng không phải là người có tu vi cao nhất ở đây, trước đây ta đã cảm nhận được khí tức của cảnh giới Chân Tiên. Nhưng ở đây có Hùng Linh Lỵ, nếu hai người liên thủ cũng không thua kém tu sĩ cảnh giới Chân Tiên."

Hữu Cầm Huyền Nhã cau mày: "Trường Thọ sư huynh, mục đích của chúng ta là gì."

"Nổi danh!"

"Nổi danh? Để làm gì?"

Lý Trường Thọ thở dài: "Sư muội, muội biết tại sao Độ Tiên Môn của chúng ta lại xếp hạng chót trong tiên tông Nhân Giáo không? Không vì lý do gì khác, vì danh khí trong Đông Thắng Thần Châu của chúng ta không đủ, những đệ tử thiên tài muốn bái sư căn bản không biết thanh danh Độ Tiên Môn chúng ta. Độ Tiên Môn muốn phát triển, thậm chí muốn tăng thực lực của Nhân Giáo, biện pháp tốt nhất là tăng độ nổi tiếng, làm hình tượng của tiên môn được nâng cao, để những mầm tiên gia nhập càng ngày càng nhiều, lại từ ngàn mầm tiên chọn một người phẩm chất tốt trọng điểm bồi dưỡng. Chuyện này thành công thì không cần tới vài vạn năm, chỉ cần mấy ngàn năm là có thể nhìn thấy thành quả."

Nói xong, Lý Trường Thọ không nhịn được thốt ra một câu: "Đương nhiên, cũng vẫn cần phải áp chế phong trào đạo lữ của Nhân Giáo."

Hữu Cầm Huyền Nhã lộ vẻ suy tư, nhưng rất nhanh liền gật đầu: "Sư huynh, ta hiểu được."

Bên ngoài bảo đồ, Đại Pháp Sư nghe được những lời này cũng rơi vào trầm tư, nhưng cũng khôi phục rất nhanh, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Hay."

Lời nói này vô cùng có lý, trước đây mình đã xem nhẹ...

Bên trong bảo đồ, Lý Trường Thọ thuyết phục Hữu Cầm Huyền Nhã mà không tốn nhiều công sức, bắt đầu nói ra kế hoạch "Nổi danh".

Cách nổi danh nhanh nhất là lập một tổ đội, mượn ưu thế của những thành viên trong tổ đội hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau phát triển nhằm hấp dẫn sự chú ý.

Linh Lỵ có khả năng giết yêu thú một cách nhanh chóng.

Hữu Cầm sư muội thì dáng dấp đẹp mắt…cũng tài đức vẹn toàn!

Hai người tạo thành một tổ, càn quét thiên địa bên trong bảo đồ, trảm yêu trừ mà, đây là bước đầu tiên!

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức đáp ứng, Hùng Linh Lỵ bên cạnh cũng nặng nề gật đầu.

"Trường Thọ sư huynh, vì sao chúng ta không kết hợp thành tổ đội ba người?"

Lý Trường Thọ: "Ngươi đã gặp qua tổ đội thiếu nữ có thành viên là nam giới chưa?"

"Việc của ta là bảo vệ và dẫn dắt các ngươi." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ta chỉ cho các ngươi lộ tuyến trừ yêu tốt nhất, chuẩn bị công việc cụ thể cho các ngươi, cũng như việc cung cấp đan dược, phù lục cho các ngươi."

Trong mắt Hữu Cầm Huyền Nhã mang theo vài tia bất mãn, khẽ nói: "Sư huynh, ngươi luôn là như vậy, làm rất nhiều sự việc lại để dành hết công lao cho chúng ta thụ hưởng."

Lý Trường Thọ đứng dậy, cười nói: "Hư danh đối với ta chỉ là mây bay, Trường Sinh mới là con đường ta theo đuổi. Chuẩn bị hành động thôi, thời gian cấp bách. Trên đường đi, chúng ta cùng nhau rèn luyện. Ta độn thổ dưới đất dò đường cho các ngươi. Hai người các ngươi cần phối hợp với nhau thật tốt, bù đắp những mặt đối phương còn thiếu, tận lực phát huy sở trường của chính mình. Hữu Cầm sư muội, luyện hóa độc phấn này lên phi kiếm, dùng kiếm này làm đòn sát thủ. Linh Lỵ dùng Khinh Thân Phù và Thần Hành Phù này để tăng tốc độ, trước tiên ngươi cần thích ứng một chút, sau đó chúng ta cùng nhau lên đường."

Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với Hùng Linh Lỵ đáp ứng, lập tức hành động. Lý Trường Thọ vung tay áo lên, nhanh chóng…chui vào lòng đất.

Một lát sau, tổ đội chắp vá này đã hiện lên trong bảo đồ như một ngôi sao lấp lánh.

Thân hình Hùng Linh Lỵ lao vút trên mặt đất, còn Hữu Cầm Huyền Nhã ngự kiếm bay trên không trung, theo chỉ dẫn của Lý Trường Thọ, chạy đến chỗ thứ nhất yêu thú và tu sĩ đang đấu pháp với nhau.

Hùng Linh Lỵ nhảy lên một bước, quát lớn trên không trung: "Đệ tử Nhân Giáo đến tương trợ."

Tiên chùy đập xuống, phi kiếm xuyên qua, con yêu thú kia chưa kịp phản ứng đã bị chùy của Hùng Linh Lỵ đập bể đầu, lại bị hỏa lân tiên kiếm xuyên qua yếu điểm, đâm rách yêu hồn.

Sự việc kết thúc nhanh chóng, Hùng Linh Lỵ lớn tiếng la lên: "Chính đạo giúp người làm niềm vui, Nhân Giáo vô vi thiện trừ yêu."

Sau đó, Hữu Cầm Huyền Nhã hạ xuống, đứng trên cánh tay Hùng Linh Lỵ, tóc xanh phất phới, tiên kiếm bay xung quanh, không nói lời nào, nhưng lại kinh diễm tứ phương.

Ra trận, giết yêu, hô khẩu hiệu, diễn rất đạt. Hữu Cầm Huyền Nhã lạnh lùng nói một câu: "Đi."

Hai người lên đường một lần nữa, một người ngự không, một người phi nhanh dưới đất, hướng đến một "sân khấu" khác đi tới.

Để lại phía sau mấy vị đệ tử lơ ngơ kia, không biết mình vừa trải qua sự việc gì...

Cứ như vậy, hai người được Lý Trường Thọ chỉ dẫn, một đường quét ngang, xuất hiện khắp nơi, giết yêu thú xong cũng không hề đoạt bảo vật, đơn giản chỉ là đi ngang qua giúp đỡ.

Chỉ qua hai ba canh giờ, hai người họ đã giết trên trăm yêu thú, làm cho mấy trăm Luyện Khí Sĩ ấn tượng sâu sắc.

Cả bên trong lẫn bên ngoài bảo đồ, càng ngày càng có nhiều người bàn tán về đệ tử Nhân Giáo.

Trong hai người, người nổi danh hơn không phải "khắc tinh yêu thú" Hùng Linh Lỵ, mà là "Băng sương tiên tử" Hữu Cầm Huyền Nhã.

Chuyện này đã minh chứng, tự cổ chí kim thì "đẹp" vẫn luôn là lợi thế...

…

[Lão sư để ta đến đây, không phải muốn thông qua lời nói của Trường Thọ nhắn nhủ cho ta chứ?]

Trên mây lúc này, một mình Huyền Đô Đại Pháp Sư cô độc, ngoài mặt hiện ra vài phần ngưng trọng.

Trong lòng lão vang lên từng câu nói của Lý Trường Thọ căn dặn Hữu Cầm Huyền Nhã, Đại Pháp Sư tràn đầy cảm ngộ.

"Cưỡng ép không bằng tự nhiên, mạnh mẽ tranh đoạt không bằng bất động. Thanh tịnh có thể tìm thấy tự nhiên, vạn pháp quy diệu cảnh. Lão sư, ngài muốn nhắc nhở đệ tử những điều này sao?"

Huyền Đô nhẹ nhàng thở ra một hơi, đạo cảnh bản thân vậy mà tăng lên chút ít.

Mình cưỡng cầu tiểu Trường Thọ đến Động Suất Cung, hiệu quả kém xa việc mình yên lặng theo dõi biến hóa, đợi hắn tự mình tiến vào bên trong Động Suất Cung.

Vào giờ phút này, khi nhìn Lý Trường Thọ, Huyền Đô Đại Pháp Sư không biết nói gì, chí khẽ thở dài.

Lão nhìn vào lời nói, hành động của Lý Trường Thọ hôm nay, Huyền Đô Đại Pháp Sư nhận định Trường Thọ sẽ là sư đệ tương lai của mình, nhưng chung quay lại vẫn không thể cưỡng cầu Lý Trường đến Động Suất Cung.

Thôi, mọi sự tùy hắn, hết thảy đã có lão sư an bài.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng dậy, truyền âm cho Quảng Thành Tử và Đa Bảo đạo nhân nói lời từ biệt, rồi không một tiếng động biến mất khỏi nơi đây.

Trước khi đi, Đại Pháp Sư để lại một cỗ đạo vận, cùng với tâm pháp "cảm ngộ nhập tâm" do sư phụ Thái Thanh lão tử truyền thụ, truyền lại cho Lý Trường Thọ.

Bên trong bảo đồ, chỗ Lý Trường Thọ thổ độn, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, ngay lập tức cảm nhận được cỗ đạo vận này.

Lý Trường Thọ vội vàng nhảy lên mặt đất, hướng về bầu trời xa xa cúi đầu, còn chưa đứng thẳng dậy, thì trong lòng, lời nói của Đại Pháp Sư chậm rãi vang lên:

[Trường Thọ a, lần này đại hội, là bần đạo để ngươi tới. Bần đạo vốn định khiến ngươi nổi danh, để ngươi nhanh chóng đến Động Suất Cung, thay ta xử lý sự vụ Nhân Giáo. Nhưng mà, ta nhìn ngươi thí luyện, xem hành động của ngươi, trên thân thể ngươi, ngược lại thấy được rất nhiều, học được rất nhiều. Trong tâm bần đạo cảm giác hổ thẹn, liền không miễn cưỡng ngươi nữa, giờ trở về tiếp tục bế quan. Ngươi tiếp tục tu hành tại Hồng Hoang đi, mọi việc không nên cưỡng cầu, hết thảy thuận theo tự nhiên, liền có thể đạt được "tùy tâm sở dục". Ta nhìn ngươi, ghi nhớ những lời ngươi nói, biết ngươi một lòng cầu trường sinh, không nhiễm cái hư danh của thế gian. Nhân Giáo có ngươi, tâm ta rất an ủi.]

Lý Trường Thọ: "..."

Một trận gió từ phía bắc thổi qua người hắn, dường như thổi bay tâm trí hắn, trong lòng bỗng hụt hẫng, trống rỗng...

Tinh tế suy ngẫm câu nói của Đại Pháp Sư, làm khóe miệng Lý Trường Thọ điên cuồng run rẩy, giống như mất hết tất cả khí lực, quỳ sụp xuống…

Ngày thương tâm!

Hắn đã làm gì, làm ra những gì?

Cơ duyên đó!

Hắn sống đến giờ này, đây có lẽ là cơ duyên lớn nhất đời hắn!

Nếu biết trước mình chỉ cần dương danh ở đại hội Tam Giáo lần này sẽ được đến Động Suất Cung tu hành, hắn còn cố gắng làm mấy chuyện vòng vo tam quốc làm gì cơ chứ? ??

Hắn chỉ cần hiển lộ tụ vi chấn chính của mình, quét ngang đệ tử tiên tông Tam Giáo, có phải là xong việc rồi không!

Đại Pháp Sư à Đại Pháp Sư, ngài làm việc vòng vo như vậy để làm gì, trực tiếp nói cho hắn biết, hắn chắc chắn gật đầu, nói một vạn lần "ta nguyện ý"!

Nếu như cho hắn một cái hứa hẹn để hoàn thành, hắn nhất định sẽ nói: "Vạn Vạn Tuế."

Có thể cho hắn cơ hội thêm lần nữa không? Hắn tuyệt đối…sẽ đi con đường bình thường mà "dương danh thiên hạ" kia.

Nguyên lai, số mệnh của hắn vẫn không đủ sao?

Lý Trường Thọ quỳ tại đó, biểu cảm sống không bằng chết, trong đáy lòng hoàn toàn u ám, trong miệng nhổ ra một ngụm trọc khí, cả người dần bị hắc tuyến bao phủ…

Vì sao trong mắt hắn tràn đầy lệ nóng...

"Trường Thọ sư huynh?"

Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với Hùng Linh Lỵ chạy đến từ phía sau, nhìn thấy Lý Trường Thọ quỳ tại chỗ đó, biểu hiện thất lạc, Hữu Cầm Huyền Nhã liền bay xuống.

Nhưng vào lúc này, đạo vận xung quanh Lý Trường Thọ đang chậm rãi tiêu tán, trong đó có một tia bay ngang qua Hữu Cầm Huyền Nhã.

Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ nhíu đôi lông mày nhỏ nhắn, cảm ngộ bộc phát ở trong đáy lòng, bước về phía trước một bước, liền đứng tại chỗ, rơi vào đốn ngộ, việc mà đời người chưa chắc đã gặp được một lần.

Chương 165. Dương danh Hồng Hoang bằng pháp bảo lồng cách điện

Cơ duyên đó...

"Cũng không đúng..."

Lý Trường Thọ đang quỳ ngồi dưới đất chậm rãi đứng lên, chắp tay sau lưng chăm chú nhìn bụi cỏ trên mặt đất, trong đáy lòng lại không ngừng tính toán.

Coi như tâm hóa tro bụi, ý thức không còn, lòng đau như cắt, tiên thức vẫn như cũ không quên cảnh giác xung quanh.

Hắn bỏ lỡ cơ duyên lần này, có lẽ cũng không phải là chuyện xấu.

Mọi sự đều có hai mặt tốt xấu của nó, bây giờ hắn mà tiến vào Động Suất Cung, theo lý cũng không hoàn toàn là chuyện tốt.

Nếu trước đây bản thân nghe theo ý định của Đại Pháp Sư, thì sẽ vi phạm giáo lí Nhân Giáo. Không những thế, trái lại còn có thể mất đi "Sự vừa mắt của Thánh Nhân" đối với mình...

Kể từ đó con đường tu đạo của bản thân sau này có thể trở thành đệ tử của Đại Pháp Sư, hoặc là đệ tử của Thái Thượng Lão Quân, hóa thân Thánh Nhân.

Đến khi kiếp nạn Phong Thần xảy ra, bản thân hắn chẳng phải sẽ có khả năng trở thành người ứng kiếp của Nhân Giáo sao?

Mà trước kiếp nạn Phong Thần, Thái Thanh Thánh Nhân chỉ cần nói một câu "Ta chỉ có một đệ tử" đã có thể khiến cho Huyền Đô Đại Pháp Sư tránh thoát khỏi bảng Phong Thần.

Bây giờ nếu như mình vào Động Suất Cung, nói không chừng kiếp nạn của Tam Giáo Đạo Môn sẽ lập tức ứng trên người mình!

"Ài..."

Hiện tại hắn cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Lý Trường Thọ đương nhiên biết rõ việc nếu hắn vào Động Suất Cung, cũng có thể sớm hiến kế vì Ngọc Đế, thuần phục và tính toán các vị trí chính thần trên Thiên Đình vì Ngọc Đế. Mà sau khi vào Động Suất Cung, hệ số an toàn của hắn còn có thể tăng lên rất nhiều...

"Thay đổi góc nhìn lạc quan hơn một chút, cũng chỉ có thể giúp cho trong đáy lòng mình giảm đi nửa phần mất mát mà thôi."

Giống với kiếp trước của hắn, lúc thời còn đi học hắn có thích một chiếc xe thể thao, vì không mua nổi mà thành ra tiết kiếm được mấy trăm vạn...

Cơ hội lần này mặc dù không thể nắm chắc, nhưng đổi lại có thể xem là kinh nghiệm thất bại vô cùng quý báu từ khi tu tiên đến nay.

Có vị Đại La Kim Tiên nào đó nói rất hay, thất bại là mẹ thành công.

Tuy thành công có vẻ như là bị mẹ kế nuôi lớn, còn thường xuyên bị chèn ép, áp đặt...

Mọi thứ đều do khôn quá hóa dở, một lòng cầu ổn tự nhiên cũng có mặt trái của nó.

Kiếp trước Lý Trường Thọ đã từng đọc qua mấy loại cố sự, năm đó nếu như Gia Cát Khổng Minh không một lòng cầu ổn mà chịu chấp nhận kế "Xuất binh trước giờ Ngọ" của Ngụy Diên, thì có lẽ kết thúc của Tam Quốc Diễn Nghĩa đã không phải là hoàn toàn khác xa so với lịch sử.

Vậy...bản thân nên hay không nên bảo trì sự cẩn trọng, bất biến trong mọi tình huống, ít quan tâm tính toán lại tại những phương diện khác sao?

Lý Trường Thọ cân nhắc một hồi rồi vẫn từ bỏ ý nghĩ này.

Hiện nay, hắn đang nắm lấy hai sợi dây thừng của Thái Thanh lão gia và Ngọc Đế, vả lại phương hướng của hai sợi dây thừng may mắn tụ cùng một chỗ. Điều này cũng giúp hắn có thể nhanh chóng trèo cao mà không cần phải mạo hiểm quá nhiều.

Xử lí tốt việc Long Tộc Nhập Thiên.

Tự mình vượt qua Kim Tiên Kiếp.

Đạo Nhân Giấy lên Thiên Đình nhận thần vị, giúp hắn tính toán vị trí chính thần để chuẩn bị đối phó với đại kiếp nạn Phong Thần sắp tới.

Đây mới chính là ba đại sự mà hắn cần toàn lực để tâm!

Cơ duyên lần này, có được thì là do nhân phẩm ta tốt, còn không có cũng chẳng sao.

[Tuy rằng không thể trở nên rất tốt, nhưng tối thiểu sẽ không vì sự kiện lần này mà xấu đi.]

Nghĩ tới đây, Lý Trường Thọ cười khẽ một tiếng, cả người lập tức đã khôi phục lại tinh thần.

Mọi việc cũng chỉ diễn ra trong giây lát mà thôi.

Trong đáy lòng bỗng như tỉnh ngộ tỏ tường mọi thứ, từng sợi đạo vận lưu chuyển trong người hắn, khiến hắn cảm thấy bản thân cùng với thiên địa lại nhiều thêm vài phần liên kết...

"Chậm đã!"

Lần cảm ngộ này là sao? Như thế nào ở loại địa phương này mà cũng ngộ đạo được?

Lý Trường Thọ nhanh chóng áp xuống đạo tâm đang rục rịch không an phận của mình, thu nạp trùng trùng điệp điệp cảm ngộ, sau đó quay về núi để đột phá.

Áp chế cảm ngộ cũng không phải là hoàn toàn vứt bỏ cảm ngộ, mà chỉ là để trì hoãn nó, đồng thời tổn thất chỉ có một đến hai thành chỗ tốt mà thôi.

Hiện giờ Đại Pháp Sư không có ở đây, bản thân lại cảm ngộ đột phá để bại lộ tu vi, vốn không có một chút lợi nào, mà còn có thể khiến bản thân rước lấy phiền toái.

Nói đoạn, Lý Trường Thọ vừa ngăn chặn được cảm ngộ của bản thân thì lại phát giác ra được bên cạnh có một chút đạo vận hơi nông cạn, nhưng cũng được xem là hơi huyền diệu đang chậm rãi lưu chuyển tứ phía...

Đột phá?

Mới vừa rồi hắn chỉ cho rằng Hữu Cầm Huyền Nhã đơn giản là ngẫu nhiên ngộ ra vài điều, thế mà xem bộ dáng lúc này dường như có thể đột phá một cái cảnh giới!

Hữu Cầm Huyền Nhã vốn đang ngồi xếp bằng trên mặt đất vào giờ phút này lại chậm rãi lơ lững trên không trung, quanh người có một đoàn tiên khí vờn quanh, từng đoá từng đóa hoa sen sáu cánh từ trong cơ thể nàng chậm rãi bay ra.

Sáu cánh...

Lý Trường Thọ lại cảm thấy...có hơi ít.

Không đạt được chín cánh, vậy thì ít nhất cũng phải được bảy, tám cánh mới được tính là căn cơ vững chắc.

Không đúng, không chỉ là đột phá!

Hình như là liên hoàn đột phá, trực tiếp độ kiếp!

Suy tư một lúc, Lý Trường Thọ đã có quyết định, lập tức truyền âm cho Hùng Linh Lỵ:

"Linh Lỵ, ra bên ngoài cách nơi đây trăm trượng thông báo cho mọi người biết ở đây có người chuẩn bị độ tiên kiếp, nhắc nhở bọn họ tránh xa một chút."

"Vâng!" Hùng Linh Lỵ cõng đại chùy hướng phía xa chạy đi, chạy được vài bước liền quay đầu lại nhỏ giọng hỏi: "Biểu huynh, là thông báo ở cùng một cái phương hướng sao?"

"Ta lập ra đại trận ở chỗ này, ngươi chỉ cần chạy vài vòng gần biên giới đại trận không ngừng la to lên là được."

"Vâng, đã hiểu rõ!" Hùng Linh Lỵ cõng đại chùy nhanh chóng chạy đi.

Bây giờ nàng đã là Luyện Khí Sĩ, nhập môn tu hành, đương nhiên biết tầm quan trọng của việc độ tiên kiếp đối với mỗi tu sĩ.

Tuy rằng Hùng Linh Lỵ biết mình không có khả năng thông minh hơn người, nhưng nàng cũng không tính là quá đần, nàng cũng mơ hồ biết rõ, Hải Thần hẳn cũng là Tiên Nhân.

Mà Hải Thần hiển linh, kỳ thật chính là vài môn pháp thuật, điều này, lúc nàng còn ở nhà cha nàng đã nhắc tới không biết bao nhiêu lần.

Nhưng mẫu thân nàng lại nói, Hải Thần và đám Luyện Khí Sĩ khác không giống nhau, Hải Thần che chở cho sơn trại của bọn họ mưa thuận gió hòa, không bị kẻ thù bên ngoài xâm phạm.

Mẫu thân còn nói, thần thật ra đều là tiên, nhưng là tiên lại chưa chắc đã là thần...

Tóm lại, có một điều rõ ràng rằng kể từ khi thờ phụng Hải Thần, cuộc sống của mọi người dần khấm khá hơn, cho dù không ra ngoài đi săn vẫn có thịt ăn không hết, quần áo dư dả để mặc.

Hơn nữa, nữ nhân bên trong sơn trại của bọn họ, có ai...mà không có chồng?

Xét về điểm này, Hùng Linh Lỵ cũng muốn dùng thực lực của mình để thủ hộ bên cạnh Hải Thần!

Hùng Linh Lỵ vừa chạy được khoảng năm mươi trượng, sau lưng đột nhiên truyền tới một tiếng xé gió khiến nàng vội quay đầu nhìn.

Từng khối linh thạch bay ra từ trong ống tay áo của Lý Trường Thọ, đồng thời rơi xuống bảy bảy bốn mươi chín vị trí trong rừng.

Linh khí lưu động trong linh thạch, từng chùm tia sáng nở rộ, một toà đại trận màu xanh hiện ra trong nháy mắt.

Oa, Hải Thần đại biểu ca thật là lợi hại...

Hùng Linh Lỵ nháy mắt mấy cái, cúi đầu lấy ra một miếng lá sắt trong áo giáp của mình, cuốn thành hình một cái loa rồi đưa lên gần miệng hít một hơi, dùng sức hướng phía không trung mà rống to: "Không được qua đây!"

Trong phạm vi trăm dặm, không ít Luyện Khí Sĩ qua đường cảm thấy hứng thú, từng kẻ đạp mây cưỡi hạc hướng phía bên này chậm rãi bay tới.

Nhưng mà sau khi nghe thêm câu: "Nơi này có người đang độ tiên kiếp đó!"

Trong nháy mắt, đám Luyện Khí Sĩ này lập tức dừng lại, quay người hướng phía ngược lại mà bay đi, cũng thu lại linh thức, Tiên Thức đang dò xét về phía nơi này.

...

Thiên kiếp, cứ như vậy độ kiếp thật có phần lỗ mãng...

Dù đạo tâm của Hữu Cầm Huyền Nhã vô cùng cứng cỏi, vào giờ phút này đối mặt với sinh tử vô định, vả lại còn nhiều lần nghe được chuyện vô số người đã phải bỏ mạng dưới Tiên Thiên Kiếp, cũng có một chút hoang mang lo sợ.

"Trường Thọ sư huynh..."

"Hữu Cầm sư muội, ta ở đây."

Ở bên ngoài mười trượng, Lý Trường Thọ đang chuẩn bị chuồn đi nghe thấy vậy liền truyền âm đáp lời.

Hắn cười nói: "Chúc mừng sư muội, hôm nay độ thiên kiếp, xem chừng sẽ là thất trọng hoặc là bát trọng thiên kiếp."

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức cười khổ không thôi, nhưng nghe mấy lời trêu chọc của Lý Trường Thọ, tâm trạng nàng không hiểu sao thoải mái hẳn.

"Trường Thọ sư huynh yên tâm, Huyền Nhã chắc chắn sẽ dùng toàn lực ứng phó!"

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Vật sử dụng khi độ kiếp mà trước đây ta đưa cho ngươi, hiện tại ngươi có mang theo không? Nếu như có cầm theo thì dùng là được, không cần băn khoăn những chuyện khác. Nhớ lấy, mọi sự phải đặt tính mạng lên trên hết. Thiên kiếp là căn cứ vào tư chất và thực lực hiện tại của ngươi để ngưng tụ thành, mà căn cơ của ngươi...coi như vững chắc. Chỉ cần phân phối pháp lực của mình hợp lý, không cần dùng sức quá nhiều, sống qua thiên kiếp là không thành vấn đề."

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng gật đầu, ngưỡng cổ liếc mắt nhìn mây mù bịt bùng trên không trung, nhanh chóng lấy ra hai chiếc lồng cách điện, bố trí lồng cách điện ở hai bên, cách nhau khoảng hai mươi trượng.

Sau đó, nàng lấy ra mấy bình linh đan dược mà trước kia Lý Trường Thọ tặng, rồi lại cất Dung Tiên Đan đi.

Dựa vào tính cách của nàng, chắc chắn không có khả năng phục dụng Dung Tiên Đan...

Ba loại đan dược khác là một phần nhỏ ‘Phần ăn độ kiếp’mà Lý Trường Thọ chuẩn bị cho Linh Nga…

Loại đan dược thứ nhất có khả năng tăng sức kháng cự của người dùng với lôi kiếp, loại thứ hai có thể không ngừng bổ sung pháp lực, loại thức ba lại có thể chữa thương và khôi khục huyết khí...

Khó luyện chế nhất hiển nhiên chính là loại đan dược kháng được lôi kiếp, so sánh với loại thứ nhất, hai loại sau thoạt có một chút bình thường.

Trên không trung, kiếp vân đã bắt đầu nhanh chóng hội tụ thành từng cuộn mây khổng lồ đang không ngừng xoay tròn...

Lý Trường Thọ tản đi đại trận xung quanh mình, liền lập tức lui về phía sau.

Hộp kiếm có khắc hoả lân sau lưng Hữu Cầm Huyền Nhã rung động mãnh liệt, tiếp đó thanh đại kiếm kia đột nhiên phóng thẳng lên trời, đồng thời tách ra thành ba mươi sáu thanh phi kiếm

Thanh Huyền Chân Hỏa đang không ngừng rực lửa.

Phía trên, giữa rừng kiếp vân lóe lên đừng đốm sáng báo hiệu đạo thiên kiếp thứ nhất sắp sửa rơi xuống!

Ngón tay Hữu Cầm Huyền Nhã hướng thẳng, nàng khẽ quát một tiếng: "Tản ra!"

Ba mươi sáu thanh phi kiếm ngay ngắn tản đi, thân hình Hữu Cầm Huyền Nhã phiêu dật ở trên không trung, thoáng ngẩng đầu, khuôn mặt lạnh lùng tuyệt mỹ không hề có một tia e ngại mảy may mà chỉ có mỗi kiên nghị và quả quyết.

Xẹt! Một đạo sấm sét đập thẳng tắp xuống. Cho dù là ở một tiểu thế giới thế này, uy áp của thiên kiếp vẫn bá đạo như thế!

Lý Trượng Thọ đã đến bên ngoài mười dặm chậm rãi gật đầu, những lời dặn dò trước đây của hắn với Hữu Cầm Huyền Nhã cũng phát huy được một chút hiệu quả...

Bên ngoài bảo đồ.

Hai tòa tiên đảo, các khu vực bên hồ và Tiên Nhân Tam Giáo nhao nhao bị đám mây âm u xuất hiện trên bảo đồ hấp dẫn.

Không nghĩ tới còn có loại tiết mục nhỏ này nữa...

Tiên thức của bọn họ không bị cản trở, phần lớn đều hướng về phía Hữu Cầm Huyền Nhã mà dò xét...

Theo như truyền thống của Tiệt Giáo, trông thấy tình huống như vậy lập tức đã có một vị lão giả cảnh giới Thiên Tiên xuất thủ, vốn chuẩn bị rút ra một luồng dương khí đột nhiên kinh ngạc nói:

"Thế mà lại là tiên kiếp bài danh thứ sáu trong bảng xếp hạng Bát Hoang - Bát Nan Tam Thập Nhị tiên Cầm Kiếp!"

Lập tức đâu đâu cũng truyền ra thanh âm đàm tiếu.

"Cơ duyên thật tốt, trong bảo đồ mà có thể dẫn tới thiên kiếp."

"Vừa rồi bần đạo bấm tay suy tính, đây là đệ tử Nhân Giáo Độ Tiên Môn, hình như tên là Huyền Nhã, tư chất quả thực ưu tú."

"Nhân Giáo có phúc, có phúc khí."

Mà lúc này, người khẩn trương nhất tự nhiên là chúng tiên Độ Tiên Môn và các đệ tử.

Bàn tay nhỏ nhắn của Tửu Cửu nắm chặt hồ lô, khẩn trương đến nỗi thỉnh thoảng nốc mấy ngụm rượu, tiên thức thăm dò bên trong bảo ý đồ. Đạo thiên kiếp kia ồ ạt đánh tới Hữu Cầm Huyền Nhã khiến sau lưng tiểu sư thúc không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Trái lại, chưởng môn Quý Vô Ưu khóe miệng mỉm cười, y lúc này cũng đã nhìn ra được Hữu Cầm Huyền Nhã tối thiểu có thể chống đỡ được tới đạo thiên kiếp thứ tám.

Mà đạo thiên kiếp thứ tám rơi xuống, sống hay chết, xác suất chỉ có nửa thành mà thôi.

Kỳ thật cái này đã là tương đối thành công rồi.

Thiên kiếp thành tiên thật chất diễn ra rất nhanh, trước sau cùng lắm là bổ xuống một phát rồi rời đi.

Dù sao Thiên Đạo lão gia cũng bề bộn nhiều việc, mà số lượng Luyện Khí Sĩ trong Hồng Hoang thì lại quá lớn.

Thành Tiên Kiếp đối với một người mà nói là chuyện đại sự, nhưng đối với thiên địa mà nói thì chỉ là một con sâu cái kiến đang mọc cánh mà thôi, hoặc là một con nòng nọc đang thay đổi trạng thái, chỉ như vậy không hơn không kém.

Nhưng mà, rất nhanh Quý Vô Ưu liền nhíu mày, khóe miệng vui vẻ cũng dần thu liễm lại.

Đến đạo thiên kiếp thứ sáu, Hữu Cầm Huyền Nhã đã ứng đối thỏa đáng, nhưng pháp bảo của nàng đã bị thiên kiếp đánh tan, nguyên thần nàng cũng bị thiên kiếp gây thương tích...

Lúc này, phương pháp Hữu Cầm Huyền Nhã dùng để đối phó với thiên kiếp đã trực tiếp dùng hết.

Toàn thân nàng cũng xuất hiện dấu vết cháy xém, thoạt nhìn có một chút chật vật.

Đạo thiên kiếp thứ bảy dĩ nhiên không biết chờ đợi, kiếp vân trên không xuất hiện dị tượng bách điểu quần vũ, bản thân khí tức của Hữu Cầm Huyền Nhã...cũng đã có một chút suy yếu...

"Nguy rồi." Quý Vô Ưu chậm rãi phun ra hai chữ, hơn sáu mươi Tiên Nhân và đệ tử Độ Tiên Môn đứng sau lưng càng trở nên lo lắng.

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ cũng nhíu mày, chăm chú nhìn bóng hình xinh đẹp trên không trung kia.

Nàng có thể miễn cưỡng qua được đạo thiên kiếp thứ bảy, nhưng đạo thứ tám...

Quả nhiên, đột phá quá nhanh, căn cơ bất ổn, vội vàng độ kiếp thật là có một chút khó khăn.

Nhưng đừng nói Lý Trường Thọ lúc này còn chưa tu thành Kim Tiên, cho dù là Đại La thì với tình hình như vậy cũng không có cách nào xuất thủ bảo vệ cho Hữu Cầm Huyền Nhã.

Tùy tiện ra tay chẳng những không giúp được gì mà còn có thể rước về Thiên Phạt.

Thiên kiếp thành tiên, chỉ có thể tự mình vượt qua mà thôi.

Tư chất xuất chúng sẽ phải thừa nhận khiêu chiến có độ khó cao, đây chính là sự công bằng của Thiên Đạo.

Lý Trường Thọ chậm rãi nhắm mắt lại, chung quy cũng là có một chút giao tình cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, còn mượn tay nàng để làm rất nhiều việc, trong đáy lòng khó tránh khỏi có một chút không nỡ...

Đúng vào lúc này, Hữu Cầm Huyền Nhã phát ra một tiếng quát nhẹ!

Thân hình nàng bỗng dưng hướng phía dưới lao xuống, trực tiếp chui vào bên trong một kiện pháp bảo hình lồng cách điện, sau đó phát ra tiên lực quanh người, chuẩn bị ngạng kháng đạo thiên kiếp thứ bảy!

Chúng tiên lập tức nổi lên một chút nghi hoặc, đây...là pháp bảo gì?

Còn có thể ngăn cản thiên kiếp sao?

Mà Lý Trường Thọ đã hiểu được ý định của nàng!

Nàng vừa mới tránh đi, một đoàn lôi quang từ không trung ập xuống, trong đó có từng bóng dáng phi cầm không ngừng gào thét, trong nháy mắt đánh lên lồng cách điện cỡ lớn kia!

Trong lúc nhất thời, lôi quang bộc phát, lồng cách điện kia hóa thành một viên lôi cầu, vô số sấm sét tán loạn ra bốn phương tám hướng, rừng cây trong bán kính trăm dặm lập tức bị san thành bình địa!

Một cỗ lực lượng từ thiên kiếp bộc phát ra, lồng cách điện bị vỡ vụn trong nháy mắt, mà ngoài hai mươi trượng, một cái lồng cách điện chưa dùng cũng bị dư chấn của thiên kiếp trực tiếp hủy diệt!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm gật đầu...Quả nhiên, thứ này vào lúc mỗi người độ kiếp, chỉ có thể dùng tối đa một lần.

Nhưng Thiên Đạo lại ngầm đồng ý với thủ đoạn khôn khéo như vậy!

Trong khoảnh khắc lôi quang tiêu tán, Hữu Cầm Huyền Nhã phóng lên trời một lần nữa, đồng thời từng thanh phi kiếm từ khắp nơi bay tới, quay chung quanh người nàng.

Vào giờ phút này khí tức, thương thế của nàng cùng với trước lúc đạo thiên kiếp thứ bảy rơi xuống, vẫn nguyên vẹn như cũ!

Chỉ có pháp lực đã có một chút suy yếu.

Mà trên đỉnh đầu chúng tiên Tam Giáo cũng hiện lên mấy dấu chẩm hỏi (? ??)...

Lý Trường Thọ mỉm cười, trong đáy lòng dựng thẳng ngón tay cái đối với Hữu Cầm Huyền Nhã.

Chủ động buông tha cho đạo thiên kiếp thứ bảy, bảo toàn trạng thái mạnh nhất của bản thân để nghênh đón đạo lôi kiếp thứ tám cuối cùng, không những có thể thêm cho mình mấy phần thành công, mà còn có thể tiếp nhận được chỗ tốt từ thiên kiếp.

Hữu Độc sư muội cũng không ngoan cố, chỉ là thường ngày có hơi lạnh lùng mà thôi.

"Trái lại không có lãng phí hai cái lồng cách điện này, cố gắng lên, Hữu Độc sư muội, hy vọng sau khi người thành tiên độc tính có thể tiêu tán bớt."

Nhưng mà...

Lý Trường Thọ tâm niệm vừa ngừng, không trung đã xuất hiện một đoàn lôi phượng giương cánh lao xuống, đánh về phía Hữu

Cầm Huyền Nhã!

"Xuất kiếm!"

Hữu Cầm Huyền Nhã quát nhẹ một tiếng, tay phải nắm lại, hai ngón chỉ hướng không trung, quanh người phi kiếm vờn quanh, làn váy tả tơi cùng mái tóc dài phấp phới nghênh đón đạo lôi phượng kia!

Vào giờ khắc này, hiệu quả ánh sáng hợp lý, tư thế đạt điểm tuyệt đối!

Nếu như không phải Hữu Cầm Huyền Nhã nói thêm một câu, Lý Trường Thọ tuyệt đối sẽ lưu lại thật tốt lần thể nghiệm thiên kiếp này.

"Trường Thọ sư huynh, Huyền Nhã sẽ đợi huynh ở phía trước!"

Nói xong, lôi, người cứ thế va chạm mãnh liệt vào nhau, hàng loạt thiểm điện tán loạn, thiên địa trong tiểu Càn Khôn này tràn đầy lôi quang màu xanh...

Chương 166. Nhìn ánh mắt của ta mà hành động

"Muội sẽ đợi huynh ở phía trước, đợi huynh, đợi ..."

Đợi... đợi cái đầu ngươi à!

Trên không trung, lôi quang tàn phá, hồ quang điện bay loạn xạ, sóng xung kích ngập trời. Lý Trường Thọ chắc chắn đây là lần đột phá cuối cùng rồi.

Đáp lại Hữu Độc, hắn chắp tay, quay người thi triển độn thuật chạy xa.

Cáo từ, gặp lại sau...à, không gặp lại càng tốt!

Nhớ lại ngày trước, việc hắn lợi dụng nàng để Thánh Nhân hiển linh cứu Độ Tiên Môn, bây giờ hắn tặng pháp bảo lồng cách điện cho Hữu Cầm Huyền Nhã vượt Thành Tiên Kiếp coi như là một phần thưởng nho nhỏ đi. Lý Trường Thọ cảm thấy, mình được Thánh Nhân thưởng thức, chắc cũng có liên quan đến việc này.

Bây giờ, đại lão Tam Giáo đã tới hơn một nửa, mấy trăm nhà tiên tông Tam Giáo tập trung ở chỗ này. Hữu Cầm Huyền Nhã dùng pháp bảo lồng cách điện chống lại một lượt thiên kiếp thế này đã khiến cho bản thân hắn tiếp nhận nguy hiểm to lớn.

Nhưng mà Lý Trường Thọ cũng không e ngại việc này.

Là do hắn suy nghĩ chưa vẹn toàn, khi tặng pháp bảo lồng cách điện cho Hữu Cầm Huyền Nhã hắn chưa cân nhắc đầy đủ đến tình hình lúc này. Đây là sai lầm của hắn, không thể trách Hữu Cầm Huyền Nhã được.

Trọng điểm là, nàng độ kiếp thì cứ việc độ kiếp đi, không có việc gì nhắc đến hai chữ "Trường Thọ" làm gì!

Hắn là huynh đệ của Thiên Đạo sao? Thiên Đạo nể mặt mũi của hắn làm cho uy lực thiên kiếp giảm mấy phần sao?

Trong lòng Lý Trường Thọ rối bời, độn thổ không nhanh không chậm, đi được nửa đường, lại bí mật quay trở về.

Cần phải căn dặn Hữu Cầm Huyền Nhã một việc, nếu không mình thật sự chọc đến phiền phức.

Lý luận này có một chút mơ hồ:

[Pháp bảo lồng cách điện có thể chống đỡ một đợt thiên kiếp. Việc này đã được Hữu Cầm Huyền Nhã chứng thực, cũng được Thiên Đạo cho phép.

Nhưng xét về tác động lâu dài và phổ biến tại Hồng Hoang, pháp bảo này giúp xác suất độ kiếp thành công tăng rất nhiều, càng ngày càng nhiều Tiên Nhân. Thiên địa sẽ sinh ra nhiều biến số.

Chuyện này có lẽ làm cho thiên kiếp đến sớm hơn, uy lực tăng thêm.

Đến lúc đó, Lý Trường Thọ là người sáng tạo ra máy gian lận trợ giúp độ kiếp "Pháp bảo lồng cách điện", chắc chắn bị liên lụy nhân quả.]

Đồ vật này chỉ dành cho một số người quanh mình sử dụng.

Trong lòng Lý Trường Thọ cân đo đong đếm một hồi, thử thôi diễn một chút suy nghĩ của Hữu Cầm Huyền Nhã, chuẩn bị ngôn từ để thuyết phục.

Cùng lúc đó, hắn truyền âm cho Hùng Linh Ly, bảo nàng ẩn nấp ở một góc xa nào đó của bảo đồ. Hắn sẽ cùng nàng tụ hợp sau.

Lúc này tất nhiên đang có rất nhiều tiên thức nhìn chăm chú lên Hữu Cầm Huyền Nhã. Lý Trường Thọ cũng không đến gần, hắn chui ra tại một khu rừng trúc cách đó khoảng 20 dặm.

Lý Trường Thọ chắp tay nhìn giống như phần lớn Luyện Khí Sĩ đang ở đó. Lôi kiếp vừa tán, cảnh tượng dần hiện ra. Hữu Cầm Huyền Nhã đang gột rửa bên trong tiên quang, từ phàm thể hóa thành tiên linh chi thể.

Vào giờ phút này Hữu Cầm Huyền Nhã đang đắm mình trong cảnh giới huyền diệu nào đó, nhắm mắt ngưng thần…

Phi thăng?

Lý Trường Thọ nhíu mày, kiên nhẫn chờ đợi thêm chút nữa, cho đến khi Hữu Cầm Huyền Nhã mở mắt ra tìm tung tích của chính mình, mới dùng tiên thức truyền âm, dặn dò nàng vài câu:

"Sư muội, trong lòng ngươi nếu có cảm ngộ, lập tức ngồi xuống tu hành. Bên ngoài sẽ có Tiên Nhân kéo ngươi lại hỏi chuyện. Nếu có người hỏi ngươi lai lịch của cái lồng cách điện kia, ngươi cứ nói là ta tặng. Ta từ bên trong cổ tịch tìm được vật này, chỉ có vài cái, giờ chỉ còn hai. Vật này liên lụy nhân quả rất lớn, nếu truyền ra bên ngoài thì hậu quả không thể tưởng tượng được. Ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều. Vi huynh chỉ vì tình nghĩa đồng môn, chứ không có ý gì khác, mới đưa cho ngươi pháp khí như vậy. Ngươi mau tập trung vào việc cảm ngộ đi. Chuyện này là một cơ duyên lớn đối với ngươi."

Hữu Cầm Huyền Nhã nghe được những lời này, ánh mắt chớp động, vừa ngưng tụ tiên thức vừa tìm kiếm ví trí của Lý Trường Thọ…

Lý Trường Thọ gật đầu với nàng, quay người ra khỏi rừng trúc.

Bốn chữ "tình nghĩa đồng môn" đã trực tiếp biểu lộ thái độ của mình.

Hắn không tin, Hữu Cầm Huyền Nhã sinh ra hiểu lầm gì đối với mình.

Hữu Cầm Huyền Nhã đứng trên không trung, toàn thân tỏa ra ánh sáng nhạt óng ánh, nhìn lại xinh đẹp hơn trước. Nàng dùng tiên thức dõi theo bóng lưng Lý Trường Thọ, trong lòng khẽ thở dài…

"Bóng lưng sư huynh cũng đều thoải mái như vậy, đưa vật quý giá như vậy cho ta sử dụng, lại không cần hồi báo. Ta còn đang nghĩ, nên cảm ơn sư huynh thế nào về việc huynh ấy đưa cho mình sử dụng lồng cách điện tránh né thiên kiếp! Ta chỉ còn cách lấy mạng ra mà báo đáp. "

Hữu Cầm Huyền Nhã vái chào hướng Lý Trường Thọ vừa rời đi. Sau đó, nàng nhắm mắt ngồi xếp bằng trên mây, tiến vào cảnh giới ngộ đạo cùng với âm thanh tiên nhạc dễ nghe ở bên tai.

Phi thăng.

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ không ngừng suy nghĩ.

Bên ngoài, có lẽ có Tiên Nhân đã đi tìm chưởng môn của bọn hắn…

Vật có thể chống lại thiên kiếp, đủ cho các Đại Tiên môn vứt bỏ mặt mũi mà đi tìm Độ Tiên Môn cầu xin, trao đổi.

Lúc này mình lại đang ở bên trong bảo đồ, không có cách nào ứng đối.

Sư phụ độ kiếp, có rất nhiều ánh mắt đều nhìn thấy người dùng lồng cách điện độ kiếp. Trưởng lão, chấp sự, rất nhiều người trong môn biết điều này.

Chỉ còn cách dùng Đạo Nhân Giấy thông tri Linh Nga, để Linh Nga cầu kiến Tửu Thi, thông qua Tửu Thi liên lạc với Tửu Ô sư bá…

Nói là làm liền, tâm thần Lý Trường Thọ khẽ nhúc nhích, nhất tâm nhị dụng, Đạo Nhân Giấy được hắn giấu bên cạnh sư muội mở ra trong nháy mắt.

Nhưng mà khi Đạo Nhân Giấy vừa mở ra, Lý Trường Thọ liền nghe được tiếng nước ào ào, cùng với tiếng ngâm nga mà Linh Nga thường hát khi tắm.

Sự việc cấp bách, Lý Trường Thọ không thế lo được nhiều việc như vậy.

"Sư muội."

Đạo Nhân Giấy truyền âm hô, Linh Nga khẽ run rẩy, đầu chui vào thùng nước, thoát ra tiếng bọt khí ục ục.

Một lát sau, Linh Nga đã ăn mặc chỉnh tề, khởi động mấy tầng trận pháp xung quanh nhà cỏ, dùng pháp lực sấy khô tóc, rồi bay tới Phá Thiên Phong.

…

Mặt khác…

Đợi…dị tượng Hữu Cầm Huyền Nhã quanh người tiêu tán, một chùm Kim Quang từ bên ngoài bay đến, chiếu lên người nàng.

Kim Quang không hề quấy nhiễu nàng, đưa nàng từ bảo đồ dịch chuyển đến khu vực Độ Tiên Môn.

Lập tức nhóm người Độ Tiên Môn liền xông tới.

Nhưng chưởng môn Quý Vô Ưu nhanh chóng tạo ra một tầng kết giới, bảo hộ Hữu Cầm Huyền Nhã trong đó.

"Mọi người đừng làm nàng hoảng sợ, đây là cơ duyên của chính nàng."

Có trưởng lão cười nói: "Đây là phi thăng, không chừng Huyền Nhã có thể một lần đột phá cảnh giới Nguyên Tiên bước vào hàng ngũ Chân Tiên."

"Hữu Cầm sư điệt thật lợi hại."

"Sau khi quay lại, chúng ta cần khen thưởng nàng thật tốt"

"Hữu Cầm sư điệt cùng với Trường Thọ sư điệt…ách."

"Chậc chậc chậc…"

Đám người tinh thần phấn chấn nhớ lại, khi Hữu Cầm Huyền Nhã đối mặt với đạo thiên kiếp thứ tám, tại vạn chúng nhìn vào trừng trừng đã hô lên câu "tuyên bố" kia.

Bọn họ cũng không biết giáo chúng của hai đại Giáo tiên tông kia có hiểu hay không.

Nhưng tiên tông Nhân Giáo mỗi nhà đều rất thịnh hành việc kết giao đạo lữ, làm sao nghe lại không hiểu được chứ? Thời khắc Hữu Cầm Huyền Nhã đối mặt với sinh tử, đã tỏ tình với người trong lòng của mình!

Mà Vong Tình thượng nhân cùng với mấy vị trưởng lão lại đến bên cạnh Quý Vô Ưu, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng nói gì đấy...

"Thật tốt nha."

Tửu Cửu ôm hồ lô lớn, khuôn mặt đỏ ửng, nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã bên trong kết giới, nhẹ giọng cảm khái.

Ba kẻ tham ăn Tiểu Quỳnh Phong, khục, tam tiên tử Tiểu Quỳnh Phong, lại có thêm một người nữa thành tiên, giờ chỉ còn mỗi tiểu Linh Nga!

Từ bên cạnh, Tửu Ô chắp tay đi tới sau lưng, truyền âm nói với Tửu Cửu: "Tốt cái gì! Suy nghĩ lại một chút bản thân ngươi đi, hảo sư muội!"

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái, truyền âm lại cho Ngũ sư huynh: "Chuyện này có gì không tốt? Huyền Nhã thành tiên, còn phi thăng nữa."

"Ngươi đã nghe thấy nàng "la to" những lời gì sao?"

"Lời…sao?"

Tửu Cửu rốt cuộc phản ứng, cặp mắt to chớp chớp, nụ cười biến thành hình trăng lưỡi liềm.

"Hắc hắc hắc, hẳn là Huyền Nhã thích Tiểu Thọ Thọ?

Chuyện này thật là thú vị, Tiểu Linh Nga cũng thích Tiểu Thọ Thọ. Hiện giờ, Huyền Nhã cũng đã công khai điều đó, oa…

Chẳng lẽ tiểu Linh Nga sẽ cạnh tranh cùng với Huyền Nhã?"

Tửu Ô bất đắc dĩ, dùng tay ôm trán cười khổ, tiếp tục truyền âm: "Ta nói này tiểu Cửu, chẳng lẽ ngươi không có phát hiện ra, ngươi đối với Trường Thọ sư điệt…có gì đó không như bình thường sao?"

"Ài, Ngũ sư huynh có vẻ hơi hiểu lầm một chút." Tửu Cửu khoát tay, truyền âm nói: "Trước đó Tứ sư tỷ đã đề cập chuyện này với ta, lúc đó ta còn tạo ra một vụ náo loạn chê cười tại nơi ở của Tiểu Thọ Thọ. Về sau ta mới nhận ra, sư huynh cùng với hai người Tứ sư tỷ suốt ngày chít chít méo mó, trong đầu toàn nghĩ anh anh em em, không nghĩ sai lệch mới là lạ! Ta đi Tiểu Quỳnh Phong chỉ ăn thịt uống rượu và luyện đan. Đối với ta chuyện đạo lữ không phải là điều cần thiết, mà ta ỷ lại vào tiểu Trường Thọ giống như…ừm…người uống rượu chung tình với thợ nấu rượu vậy đó. Tu tiên tịch mịch, có người giúp ta giải buồn thế là đủ rồi."

Tửu Ô á khẩu, không biết trả lời sao, chỉ nhìn chằm chằm tiểu sư muội.

Tửu Cửu thì ngược lại, ánh mắt vô cùng thanh tịnh, nụ cười hiện xuất hiện trên khóe miệng có một chút nhẹ nhõm.

"Thật sự là như vậy?"

Tửu Ô nhíu mày hỏi một câu, đang muốn hỏi thêm câu nữa, thì đột nhiên có cảm giác ngọc phù truyền tin không ngừng rung động.

Đó là cách truyền tin riêng của phu nhân, không thể không xem.

Tửu Ô lấy ngọc phù truyền tin cầm trên tay, bên trong ngọc phù có một sợi tiên thức bay vào Tâm Hải, hóa thành lời nói.

Đạo nhân lùn khẽ giật mình.

Tửu Cửu thấy thế liếc mắt nhưng cũng không để ý nhiều đến Ngũ su huynh. Nàng tiếp tục nhìn ngắm cô nàng xinh đẹp Hữu Cầm Huyền Nhã, trong đầu hiện lên một vở kịch của ba người.

"Mặc quần áo chủng loại kia."

Không bao lâu, mấy vị Kim Tiên Nhân Giáo đến tìm chưởng môn Quý Vô Ưu của Độ Tiên Môn, nói sự tình độ kiếp của Hữu Cầm Huyền Nhã và sự xuất hiện của "Lồng cách điện".

Quý Vô Ưu ho nửa ngày, không biết nên nói thế nào.

Ở bên cạnh, Vong Tình thượng nhân truyền âm hỏi ý kiến các trưởng lão, chấp sự trong môn. Không ít người bấm ngón tay suy tính, đều tính không được cái lồng cách điện ngăn cản thiên kiếp đấy do ai làm ra.

Tuy nhiên pháp bảo này lúc Tề Nguyên độ kiếp đã từng xuất hiện qua, có Chân Tiên là chấp sự trong môn đi cùng nhớ ra nên đến bẩm báo cùng Vong Tình thượng nhân.

"Tiểu Quỳnh Phong?"

Vong Tình thượng nhân nhẹ nhàng nhíu mày, gần đây dị trạng liên quan đến Tiểu Quỳnh Phong có vẻ nhiều.

Đúng vào lúc này, Tửu Ô vôi vàng chạy đến, hô lên: "Sư phụ! Đệ tử biết lai lịch của cái lồng cách điện kia."

"Nói."

Tửu Ô vội vàng truyền âm: "Cái "lồng cách điện" kia là vật của một vị Chân Tiên trong môn lưu lại, năm đó vị trưởng lão này thọ nguyên đã tới giới hạn mà chưa có đệ tử, tiên lực suy yếu không chịu nổi, gần như trở thành một lão già người phàm. Chính Bách Phàm Điện kêu đệ tử của Tiểu Quỳnh Phong là Lý Trường Thọ chăm sóc lão trước khi về cõi tiên mấy tháng. Lão để lại cho Trường Thọ sư điệt môn thần thông Cắt Giấy Thành Người, cùng bảo vật pháp bảo lồng cách điện. Nhưng bảo vật này thiết kế thế nào, chúng ta thật không biết. Vật này còn hai kiện cuối cùng. Trường Thọ sư điệt để lại cho chính mình và sư muội sử dụng."

Vong Tình thượng nhân giật mình.

Tửu Ô nói nửa thật nửa giả.

Lý Trường Thọ đúng là đạt được môn thần thông Cắt Giấy Thành Người từ vị trưởng lão kia, còn lồng cách điện thì hắn chỉ gán vào vị ấy mà thôi.

Chuyện này ổn thỏa, sau này mình truyền môn này cho Linh Nga chỉ là việc làm thuận lý thành chương thôi.

Vong Tình đạo nhân bấm ngón tay suy tính liền gật đầu, đi đến nơi mấy vị Kim Tiên Đang hàn huyên, thì thầm mấy câu với chưởng môn.

Quý Vô Ưu rất nhanh trả lời với bên ngoài, là không có phương pháp luyện chế pháp bảo lồng cách điện kia, nó xuất phát từ một vị trưởng lão đã đi về cõi tiên, bây giờ chỉ còn hai kiện cuối cùng, là vị trưởng lão kia tặng cho đệ tử để hắn sử dụng.

Mấy vị Kim Tiên đi cầu bảo lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, cũng không cưỡng cầu, đồng loạt cáo từ.

Quý Vô Ưu chưa kịp nhập tọa, lại có vài vị Kim Tiên đến đây.

Thời gian nửa ngày, có mấy chục nhà truyền thừa Tam Giáo đến hỏi sự tình pháp bảo lồng cách điện.

Quý Vô Ưu chưởng môn ứng đối mệt mỏi, dứt khoát dựng tầm bảng gỗ, phía trên ghi rõ "cái lồng cách điện kia không phải người trong Độ Tiên Môn luyện chế, mà do một vị trưởng lão lưu lại từ thời Thượng Cổ, bọn hắn cũng không có phương pháp luyện chế".

Cục diện mới tạm coi như ổn định.

Nhưng mà phiền phức liên quan đến việc này cũng chưa hẳn là hết.

Chúng đệ tử tiến vào bảo đồ tổng cộng bảy ngày, tiêu diệt đại bộ phận yêu thú bên trong bảo đồ, nắm giữ hầu hết bảo vật, vòng "đệ tử đấu pháp" liền chấm dứt.

Tam Giáo hòa khí không tiện xếp hạng cao thấp nên xử lý như vậy đúng là biện pháp tốt.

Mấy ngày sau đó, Lý Trường Thọ cùng với Hùng Linh Lỵ vẫn tiếp tục ẩn nấp.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đã đi, Hữu Cầm Huyền Nhã trừ yêu, độ kiếp, phi thăng, giúp Độ Tiên Môn và đạo thừa Nhân Giáo nổi tiếng. Cũng coi như hoàn thành bài thi "dương uy Nhân Giáo " mà Đại Pháp Sư đã giao phó.

Bọn hắn cũng không cần làm quá nhiều để làm gì.

Mấy ngày nay, Lý Trường Thọ ở bên trong bảo đồ không ngừng phân tích sự việc lồng cách điện lộ ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng gì đối với mình.

Suy đi tính lại, Lý Trường Thọ cũng không phát hiện ra nguy hiểm gì quá lớn, cùng lắm là gặp vài người khó xử lý, gặp chiêu phá chiêu có gì phải sợ.

Phía sau Độ Tiên Môn có Đại Pháp Sư bảo kê, không phải ai cũng dám động đến.

Đến ngày thứ bảy, Phúc Đức Kim Tiên Vân Trung Tử của Xiển Giáo lại xuất thủ một lần nữa, đưa tất cả đệ tử ra khỏi bảo đồ, về lại vị trí trước kia.

Lý Trường Thọ cùng với Hùng Linh Lỵ vừa mới đứng vững, Tửu Ô đã xuất hiện bên cạnh, kéo hắn đi gặp chưởng môn Vô Ưu đạo nhân.

Quý Vô Ưu kho khan vài tiếng, nhìn chăm chú lên Lý Trường Thọ, truyền âm hỏi: "Ngươi sợ lồng cách điện kia khiến ngươi dính nhân quả?"

"Vâng!" Lý Trường Thọ xoay chuyển suy nghĩ, rất nhanh liền gật đầu lên tiếng.

Quý Vô Ưu trầm ngâm vài tiếng, truyền âm nói: "Nếu có ai hỏi ngươi nhất định phải nói người kia đã chết, ngươi chỉ còn hai kiện cuối cùng, không cho ai sử dụng ngoài ngươi với sư muội ngươi."

Lý Trường Thọ thở dài, thấp giọng nói: "Đa tạ chưởng môn bảo vệ."

Quý Vô Ưu lạnh nhạt nói: "Ngươi là đệ tử trong môn phái bần đạo quản lý, nên việc đó thuộc vào phận sự của ta thôi. Sau khi Tiên Nhân Tam Giáo rời đi, chắc chắn sẽ có người đến gây sự, hung hăng càn quấy, đến lúc đó…Ngươi nhìn ánh mắt của bần đạo mà hành động."

"Đệ tử đã rõ."

Chương 167. Ngươi cảm thấy ta có lẽ bị thua thiệt, nhưng...

"Biểu huynh, mấy vị tiền bối đều rời đi rồi." Hùng Linh Lỵ ngửa đầu nhìn không trung, nhỏ giọng nói.

Lý Trường Thọ đang tĩnh tọa dưới bóng râm bên cạnh nàng chậm rãi gật đầu, cũng không ngẩng lên nhìn, chỉ cúi đầu suy nghĩ.

Liếc mắt lại thấy Hữu Cầm Huyền Nhã đang cảm ngộ tu hành bên trong kết giới, trong lòng Lý Trường Thọ có một chút run rẩy.

Hắn đang nghĩ đến một loại Tiên Đan tên là "Nghịch Hùng Tâm Đan", chuẩn bị sau này dùng để khắc chế độc công của Hữu Độc sư muội...

Lần này pháp bảo lồng cách điện giúp Hữu Độc vượt qua thiên kiếp, nhưng trước đây Lý Trường Thọ cũng đã lợi dụng nàng mấy lần, nên xem như không ai nợ ai.

Sau này nếu nàng ấy có đến Tiểu Quỳnh Phong tốt nhất nên tránh gặp mặt, cũng không cần đi ra tạm biệt.

Như vậy có thể dần giảm bớt liên quan, tránh cho sau này lại bị nàng liên lụy thêm nhân quả.

« Ổn Tự Kinh » có nói: Bằng hữu nhiều, muốn tránh cũng không được, bạn nếu ít, đỡ phải gặp tai họa bất ngờ.

"Ta...thật sự không lừa mình!" Trong lòng Lý Trường Thọ hơi động, cầu một câu tiên lộ trường ninh, nói một tiếng an tâm trường sinh.

Còn về pháp bảo lồng cách điện...

Các vị "Nguyên" Đại Tiên rời đi, đại biểu cho đại hội nguồn gốc Tam Giáo lần này đã tới lúc kết thúc. (* nguyên: ban đầu, sơ khai, bắt nguồn...)

Nhưng đối với những tiên tông Tam Giáo trên mặt đất mà nói, sẽ còn có những loại dư vị rườm rà.

Hư Không chưởng môn lo lắng không lâu sau sẽ có người đến sinh sự...

Quả nhiên, chúng tiên Tam Giáo vừa tan cuộc, người của Nhân Giáo Tiêu Dao Tiên Tông và chưởng môn của bốn nhà tiên tông đã cùng nhau đến tìm Quý Vô Ưu.

Quý Vô Ưu hàn huyên ứng phó mấy câu, rồi đi tìm Lý Trường Thọ.

"Trường Thọ à." Quý Vô Ưu cười cười, cho Lý Trường Thọ một ánh mắt: "Tới đây gặp mấy vị tiền bối."

"Tuân lệnh chưởng môn."

Lý Trường Thọ đi về phía trước, vái chào với năm vị lão thần tiên, ba nam hai nữ ở trước mặt, trán hơi đổ mồ hôi, có một chút khẩn trương nói: "Đệ tử Lý Trường Thọ của Độ Tiên Môn...bái kiến năm vị chưởng môn."

Một vị lão bà vẻ mặt tươi cười, ấm giọng nói: "Ngươi đúng là rất có phúc duyên."

Tất nhiên là đang nói chuyện về câu tuyên bố của Hữu Cầm Huyền Nhã lúc nãy.

Quả nhiên, năm người này cũng không tiếp xúc với đạo thể của hắn, cho nên khoảng cách gần cũng không nhìn thấu bản «

Quy Tức Quyết » bản thứ sáu...trong lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra.

Tiếp đó, bà lão này tiếp tục nhỏ giọng nói: "Trường Thọ ngươi có biết, lồng cách điện kia của ngươi có thể để giúp cho cho bao nhiêu đệ tử Nhân Giáo bị chết dưới thiên kiếp có sơ hội vượt qua Tiên Thiên Kiếp không? Ta biết ngươi cũng không có phương pháp luyện chế, nhưng có thể lấy nó ra để cho chúng ta tham khảo một chút xem sao? Nếu có thể tìm ra phương pháp luyện chế, vậy thì ngươi sẽ lập được công lớn, bần đạo ắt có hậu lễ hồi báo."

Hậu lễ...

Lý Trường Thọ liếc mắt nhìn chưởng môn, Vô Ưu đạo nhân khẽ chớp mắt với hắn...

Đây là ý gì vậy?

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, mồ hôi lạnh trên trán càng nhiều thêm: "Kính xin...các vị tiền bối thứ tội, đệ tử sợ không thể lấy vật này ra được."

Bà lão kia cau mày nói: "Vì sao không thể lấy ra? Chẳng lẽ ngươi muốn độc hưởng? Hay là chỉ muốn cho người trong Độ Tiên Môn sử dụng?"

Lại có một lão giả thấp giọng nói: "Sáu tiên tông Nhân Giáo chúng ta vốn thân thuộc như người một nhà, nếu giấu giếm như vậy...chỉ sợ có một chút không ổn."

Lý Trường Thọ lại nhìn về phía chưởng môn nhà mình, Vô Ưu đạo nhân lại lộ ra vẻ mặt khó xử...

Thôi bỏ đi, chưởng môn có một chút không đáng tin, ánh mắt liếc qua đây cũng quá chậm.

Cũng may trước đây hắn đã nghĩ ra biện pháp để ứng phó.

Lý Trường Thọ vội vàng vái chào, âm thanh càng nói càng nhỏ, giọng nói cũng nhiều thêm mấy phần bất đắc dĩ: "Đương nhiên đệ tử không dám giấu giếm. Nhưng giúp người khác độ thiên kiếp, sẽ nhiễm nhân quả...mặc dù vật này rất khó luyện chế, nhưng trong môn phái của các vị tiền bối có không ít luyện khí tông sư, muốn mô phỏng lại không khó. Các vị tiền bối đều là chưởng môn đại tông, có thể cam đoan...vật này không lưu truyền ra bên ngoài Nhân Giáo không? Đệ tử cảm thấy, một khi vật này lưu truyền ra ngoài, nếu trợ giúp thiện tiên đắc đạo, có thể hưởng được phúc nguyên, nhưng nếu trợ giúp ác tiên đắc đạo, vậy chắc chắn sẽ nhận lấy ác quả. Đệ tử đã đọc « Vô Vi Kinh » trong Độ Tiên Môn, kinh văn trong đó có nhắc...tiếp nhận vô vi ắt sẽ có triển vọng, đi thuận theo chi đạo của tự nhiên..."

Chưởng môn của năm nhà tiên tông nhíu mày, trong lúc nhất thời á khẩu không nói được gì.

Chúng tiên Độ Tiên Môn nghe những lời này, các đệ tử đều mang theo vẻ mặt nghi hoặc không hiểu, nhưng các vị trưởng lão thì từng người gật đầu.

Nhất là Vong Tình thượng nhân, nhìn chằm chằm bóng lưng của Lý Trường Thọ, đáy mắt có nhiều thêm mấy phần cảm khái...

Quý Vô Ưu mỉm cười bước lên phía trước hai bước, vừa khéo đứng giữa Lý Trường Thọ và năm vị chưởng môn của tiên tông Nhân Giáo.

Tinh thần Lý Trường Thọ bình tĩnh, biết chưởng môn rất hiểu mình, nếu vậy sẽ không còn một ít nỗi lo về sau nữa.

Sau này có cơ hội, nghĩ cách giới thiệu chưởng môn cho Đại Pháp Sư, dù sao chưởng môn cũng là Kim Tiên, làm chân chạy cho Động Suất Cung cũng được đấy...

À, đây tuyệt đối không phải muốn tìm pháp bảo hình người mới cho Đại Pháp Sư đâu!

Một vị lão giả tóc trắng xoá cười nói: "Trong thiên địa Hồng Hoang Tam Giới này, ai có thể thật sự không dính nhân quả? Trường Thọ à, ngươi nghĩ như vậy thật sự có một chút quá xa rồi."

"Đệ tử cũng không phải là..." Lý Trường Thọ nói đến đây thì dừng lại, trong lòng có một chút kinh ngạc.

Là vì tiên thức thấy được, chúng tiên Xiển Giáo Ngọc Hư Cung vốn đã rời đi, lại có một vị lão thần tiên gầy gò, xách theo lẵng hoa quay lại...

Thấy phương hướng mà lão ấy bay tới, hình như là phía này.

Vân Trung Tử!

Chẳng lẽ vị luyện khí đại sư Hồng Hoang này...cũng cảm thấy hứng thú với pháp bảo lồng cách điện sao?

Ngay lập tức, tâm niệm của Lý Trường Thọ thay đổi, trong miệng tiếp tục nói: "Đệ tử cũng không phải là suy nghĩ quá xa, chỉ đơn thuần cảm thấy vật này là do một vị trưởng lão nhờ vả trước khi lâm chung. Nên nếu vì vật này, mà vị ấy phải rước lấy nghiệp chướng vào người khi đầu thai chuyển thế, vậy chẳng phải là..."

"Không nghiêm trọng như ngươi nói đâu." Lại có một lão bà cười buông tiếng thở dài: "Ngươi hãy lấy vật ấy ra cho chúng ta xem một lát sẽ không có chuyện gì đâu."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, cố ý kéo dài thời gian đợi Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử cách nơi này vẫn còn trăm dặm, lại làm ra dáng vẻ lắng nghe một chút, lúc này Lý Trường Thọ mới do dự nói một câu: "Cho các vị nhìn một chút cũng không sao, nhưng cần có một vị luyện khí tông sư ở nơi này. Để vị ấy nhìn thấy, nói vật này không có cách nào luyện chế ra, kính mong các vị chưởng môn, sau này đừng làm khó dễ đệ tử nữa. Con đường tu hành của đệ tử mới chỉ hai trăm năm tuổi, quả thực...không gánh vác nổi."

Quý Vô Ưu cười nói: "Yên tâm đi, các vị chưởng môn đều là trụ cột vững vàng trong Nhân Giáo chúng ta, sao có thể làm khó dễ một đệ tử nho nhỏ như ngươi chứ?"

Hai người này kẻ xướng người hoạ, ngược lại làm cho mấy người kia á khẩu không được gì nữa.

Năm vị chưởng môn tiên tông Nhân Giáo lập tức bắt đầu thương nghị, bọn họ còn chưa thương nghị xong, đã nghe trên không trung truyền đến một tiếng cười nói: "Có thể để cho bần đạo xem một lát không?"

Đang khi nói chuyện, thân ảnh của Vân Trung Tử đã lóe lên ngoài trăm dặm, lại dùng càn khôn độn pháp, trên không trung lưu lại mấy đạo tàn ảnh, tu vi bày ra không hề che giấu.

Vân Trung Tử vừa hiện thân, Quý Vô Ưu và năm vị chưởng môn khác, chúng đệ tử Độ Tiên Môn và đệ tử của hai nhà tiên tông khác, cùng nhau hành lễ vái chào, miệng nói: "Bái kiến tiền bối, sư bá Phúc Đức Kim Tiên."

Lúc này, trong lòng Lý Trường Thọ thật sự có một chút lo lắng, vị đại lão này sẽ nhìn thấu ngụy trang của mình, gia tăng thêm phiền phức.

Nhưng Lý Trường Thọ không ngờ rằng, Vân Trung Tử lại trực tiếp truyền âm nói với hắn: "Ngươi đừng lo, bần đạo sẽ giúp ngươi hóa giải cục diện này. Lúc nãy khi Huyền Đô sư huynh rời đi, đã bàn giao một chút với bần đạo, bảo bần đạo đừng có vạch trần thân phận của ngươi. Bần đạo mắc nợ rất nhiều ân tình của Huyền Đô sư huynh, nên hôm nay ngươi cứ an tâm."

Trong lòng Lý Trường Thọ thở phào nhẹ nhõm...

Quả nhiên là chỉ cần có chỗ dựa, chính mình có thể bớt tiêu tốn đi rất nhiều tâm lực.

Vân Trung Tử xách theo lẵng hoa cười khẽ, nói một câu: "Các vị đạo hữu không cần đa lễ, Trường Thọ tiểu hữu, lồng cách điện của ngươi vậy mà mạnh mẽ chống đỡ thiên kiếp, có thể để cho bần đạo mở mang tầm mắt được không?"

Lý Trường Thọ tiếp tục lộ ra vẻ mặt do dự, đương nhiên là muốn diễn cho đủ rồi.

Quý Vô Ưu ho khan hai tiếng, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Kính mong tiền bối lập ra một tầng kết giới, ta sẽ đưa vật này cho tiền bối xem. Nếu tiền bối nói không thể luyện chế, chắc có lẽ các vị tiền bối đều tin tưởng."

Có chưởng môn tiên tông Nhân Giáo mắng: "Tại sao tiểu đệ tử như ngươi cứ đề phòng chúng ta như phòng trộm vậy?"

Lý Trường Thọ lộ vẻ khó xử, Vân Trung Tử lại đứng dậy, cười nói: "Thế nào, chẳng lẽ các vị không tin tưởng bần đạo sao?"

Mấy vị Kim Tiên này vội nói không dám.

Ngay lập tức, Vân Trung Tử lấy ra một chiếc bảo bình để ở một bên, bay đến trước mặt Lý Trường Thọ, giữ chặt cánh tay Lý Trường Thọ, cùng nhau hóa thành lưu quang chui vào trong bảo bình này.

Một đám Luyện Khí Sĩ lập tức xông tới.

Nhưng mặc kệ bọn hắn dò xét thế nào cũng không thể nhòm ngó được một chút tình hình bên trong bảo bình.

Một lát sau, một đạo lưu quang bay ra, ở bên cạnh hóa thành thân ảnh của Lý Trường Thọ và Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử nhíu mày suy ngẫm, trong tay không ngừng bấm đốt ngón tay, rồi thở dài một tiếng: "Pháp bảo này, bần đạo luyện chế không được."

Mọi người xung quanh nhất thời đưa mắt nhìn nhau.

Vân Trung Tử lẩm bẩm nói: "Chuyện này không hợp với đạo lý luyện khí, cũng không phù hợp với đạo pháp, vật này vốn không nên tồn tại trên đời. Từ khi bần đạo luyện khí đến nay, đã luyện chế ra mấy vạn bảo vật, nhưng căn bản chưa từng nhìn thấy vật nào huyền diệu như thế. Đại đạo chí giản, trong dễ có khó...Không biết nên nói tuyệt diệu, hay nói kỳ lạ."

Lúc này chưởng môn của sáu tiên tông Nhân Giáo, trưởng lão môn nhân đệ tử của Độ Tiên Môn, và chúng tiên tông Tam Giáo đều dùng tiên thức nhìn chằm chằm nơi này, tất cả đều mang vẻ mặt kinh ngạc.

Phúc Đức Kim Tiên Vân Trung Tử của Ngọc Hư Cung cũng không phỏng chế ra?

Vân Trung Tử thở dài, lấy ra một ngọc phù ở trong lẵng hoa, đưa cho Lý Trường Thọ, nói với Lý Trường Thọ: "Ngày hôm nay bần đạo nợ tiểu hữu một nhân tình, sau này nếu có chuyện gì, có thể dùng vật này tìm ta."

Lý Trường Thọ cầm ngọc phù nâng trong lòng bàn tay, biết đây là Vân Trung Tử đang nể mặt mũi của Đại Pháp Sư, cho mình một chỗ dựa tạm thời...

Hắn nhớ rõ, trong đại kiếp Phong Thần, Vân Trung Tử được xem là một số ít cao thủ trong Tam Giáo, thật sự quan tâm đến sinh tử của phàm nhân.

Thân là Kim Tiên của Xiển Giáo, biết thiên mệnh của Xiển Giáo là duy trì Chu Quốc, nhưng vẫn đi Triêu Ca Thành hiến kiếm gỗ trừ Đát Kỷ vì Trụ Vương, vì không muốn sinh linh rơi vào tình cảnh khó khăn.

Nên vị Phúc Đức Kim Tiên này không vào Phong Thần Bảng, hoàn toàn là nhờ vào phúc nguyên thâm hậu...

Chính mình dùng đạo pháp [che đậy tĩnh điện], khiến cho vị lão thần tiên này sinh ra hoài nghi về tiêu chuẩn luyện khí của bản thân, có phải...có một chút hơi quá đáng...

Nhưng chuyện này, Lý Trường Thọ cũng không có cách nào giải thích được, hắn cũng chỉ biết một chút bên ngoài thôi.

"Bỏ đi!"

Vân Trung Tử cười khẽ, khuôn mặt mang theo vẻ mất mát, xách lẵng hoa quay người bay về phía chân trời, không ngừng lắc đầu thở dài, trực tiếp rời đi.

Kỳ thật đến lúc này, có Vân Trung Tử bảo đảm, nói vật này không nhìn thấu về nguyên lý, không có cách nào phỏng chế. Hơn nữa lại nói thẳng nợ Lý Trường Thọ một nhân tình, trực tiếp bảo vệ Lý Trường Thọ, nên các vị Tiên Nhân sẽ không tiếp tục làm khó nữa...

Nhưng đối với Lý Trường Thọ mà nói, như vậy chưa đủ.

Vân Trung Tử vừa đi, Lý Trường Thọ đã khẽ thở dài, tiện tay xách hai pháp bảo lồng cách điện tới đây, một trái một phải, miệng thở dài:

"Mọi chuyện đều do ngươi khởi xướng, còn làm chư vị tiền bối thất vọng một trận, đệ tử thật có lỗi."

Sau khi nói xong, pháp lực trong tay hắn phun trào, hai lồng cách điện đồng thời nổ tung bắn ra khắp nơi.

Chúng tiên xung quanh không hề nghĩ rằng hắn sẽ làm chuyện như vậy, nhưng Lý Trường Thọ ra tay quá nhanh, tu vi bọn họ có cao tới đâu cũng không ngăn cản kịp.

Quý Vô Ưu hô: "Ài! Làm như vậy là không được! Vật này để ngươi dùng cũng được!"

"Trường Thọ ngươi đừng phá hủy kỳ bảo như thế!"

"Này!"

"Trường Thọ!"

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt kiên quyết, lại tiện tay vung ra mấy chục tờ bùa chú, hỏa thuật phun ra đầy trời, trong nháy mắt đã bao lấy toàn bộ linh kiện văng tứ tung của lồng cách điện...

Trong chốc lát, mặt đất chỉ còn lại một chút tro tàn.

Chi phí của hai pháp bảo lồng cách điện này vốn không đủ một trăm khối linh thạch, bị Lý Trường Thọ tiện tay chấn động, tro tàn tung bay theo gió...

Cuối cùng không để lại một chút dấu vết.

Lý Trường Thọ vái chào với các vị tiền bối, rồi nói: "Ban nãy đệ tử đã có nhiều đắc tội, kính mong các vị tiền bối đừng trách, đệ tử tâm cảnh bất ổn, tạm thời đả tọa bình tâm."

Nói xong, hắn ngồi xuống bên cạnh Hùng Linh Ly, nhắm mắt ngưng thần, toàn lực thu liễm khí tức của bản thân, đối phó với từng đạo Tiên Thức Đang dò xét xung quanh.

Mặt khác, sắc mặt của năm vị chưởng môn tiên tông Nhân Giáo có một chút xấu hổ, một đám muốn đi lên phía trước nhưng không được, vẫn nên đi tới bên cạnh Quý Vô Ưu.

"Vô Ưu sư đệ, lần này quả thực đã đắc tội rồi." Bà lão kia lấy ra hai pháp khí trữ vật, dùng tiên lực đưa tới: "Những thứ này xem như là tặng cho tiểu đệ tử kia để nhận lỗi."

"Chúng ta chỉ muốn quan sát một chút, chưa từng nghĩ tới muốn hủy vật độ kiếp của Trường Thọ tiểu hữu, mấy món bảo vật này, xem như là đền bù cho tiểu hữu."

"Vô Ưu sư đệ, sau đó mong ngươi dẫn Trường Thọ sư điệt đến Tiêu Dao Tiên Tông ta làm khách."

"Ở đây có hai món, cũng là bảo vật bảo vệ nguyên thần trong thiên kiếp, mặc dù không so được với lồng cách điện kia, nhưng xem như đền bù."

Quý Vô Ưu ngược lại không hề từ chối, cau mày, mang theo mấy phần ghét bỏ, thay Lý Trường Thọ thu nhận những món này.

Năm vị chưởng môn tiên tông Nhân Giáo cũng không ở lại thêm, nói xong thì vội vàng cáo từ...

Lý Trường Thọ cảm nhận được, tiên thức quan sát mình đang nhanh chóng rút ra, trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhờ vậy, pháp bảo lồng cách điện cũng không còn nhiều tai hoạ ngầm, nhưng vẫn không thể phớt lờ.

Đợi Tửu Ô sư bá đưa mấy món đồ mà năm vị chưởng môn nhận lỗi tới, Lý Trường Thọ cũng nhíu mày nhận lấy, cúi đầu thở dài...

Phải diễn đến cùng, lúc này nhất định phải làm ra vẻ mặt như bị thua thiệt lớn.

Nhưng trên thực tế...

Vốn liếng của hắn đột nhiên dồi dào thêm, ban nãy trong bảo bình, Vân Trung Tử tiền bối đã cho hắn hơn mười mấy đồ chơi nhỏ cấp bậc Linh Bảo, và mấy vật nhỏ cấp bậc Linh Bảo Hậu Thiên.

Đó đều là những mặt hàng mà Vân Trung Tử luyện chế ra để tiện tay tặng cho người khác.

Nếu so sánh với bảo vật mà vị Vân Trung Tử tiền bối này luyện chế ra, những món đồ mà chưởng môn nhận lỗi đương nhiên thua kém hơn nhiều, nhưng hai pháp bảo bảo vệ nguyên thần trong thiên kiếp, ngược lại là vô cùng hiếm có.

Đại lễ độ kiếp của Linh Nga lại lập tức dày thêm...

Hả?

Trong lòng đột nhiên dâng lên sóng triều, hình như đến từ miếu Hải Thần trong Nam Hải.

Lý Trường Thọ phân ra một phần tinh thần, rơi vào tượng chủ thần trong miếu Hải Thần đang nảy sinh phản ứng, lập tức [nhìn thấy] một thân ảnh khôi ngô quen thuộc từ cửa miếu bước tới.

Tại sao Triệu đại gia lại đến chỗ của hắn?

Không chỉ có Triệu đại gia, hắn còn lôi kéo theo một thiếu nữ, miệng không ngừng nói:

"Tiểu muội, ngươi nghe ta đi, lão Hải Thần này rất cơ trí, nếu hắn đáp ứng, vi huynh sẽ truyền cho ngươi diệu pháp đánh người mà đối phương còn không dám nói gì!"

Chương 168. Quỳnh Tiêu nâng cấp "bí kíp ăn vạ"

Ngay lúc Triệu Công Minh bước vào cửa miếu nói câu này, Lý Trường Thọ thiếu chút nữa phun một ngụm máu lên người vị đệ tử Độ Tiên Môn ngồi ở phía trước.

"Đánh rồi mà đối phương còn không dám nói là thứ diệu pháp gì? Không lẽ là nói về việc lần trước, kịch bản ăn vạ sơ cấp mà hắn đã dạy cho Triệu đại gia."

Thời gian gần đây tập tục của Hồng Hoang quá diêm dúa lòe loẹt, hay vẫn là do Triệu đại gia nghênh đón mùa xuân thứ hai quá mức phong tao, chỉ một câu nói như vậy, liền làm Lý Trường Thọ thiếu chút nữa cảm thấy đau bên hông…

Triệu Công Minh bước vào miếu Hải Thần, cũng không để ý mấy người khách hành hương bình thường, giũ ống tay áo, chào hỏi có một chút thân thiết: "Hải Thần à, đạo hữu có ở trong nhà không?"

Người trong miếu lập tức cảnh giác nhìn Triệu Công Minh, nếu không phải thấy gã tướng mạo uy vũ, dáng vẻ khí phách, mấy vị nữ nhân khách hành hương nhìn tới mặt đỏ tới tía tai thì…

Nói thật, nếu như tướng mạo của Triệu Công Minh hơi thô bỉ một chút, các nàng đã đứng ra bảo vệ uy danh của Hải Thần đại nhân nhà mình.

Nhưng hiện tại sao, coi như thôi.

Thiếu nữ bị Triệu Công Minh kéo đi theo, lúc này vẫn làm cho người khác không thấy rõ khuôn mặt, thậm chí những vị khách hành hương, người coi miếu đều vô ý không nhìn nàng.

Thiếu nữ này không nhịn được oán giận nói: "Đại ca ngươi đang định làm gì? Muốn tìm Hải Thần, thì đi động phủ của hắn là được, vì sao phải tới miếu thờ của người ta?"

"Muội muội nói có lý." Triệu Công Minh buông cánh tay Quỳnh Tiêu ra, đỡ râu trầm ngâm: "Nhưng vấn đề là vi huynh không biết động phủ của Hải Thần ở đâu…"

Quỳnh Tiêu lập tức dở khóc dở cười, quở trách nói: "Đại ca nguyên đoạn đường đều nói Hải Thần này tốt ra sao, tâm đầu ý hợp như thế nào, nhưng đến cả động phủ của người ta ở đâu cũng không biết là như thế nào?"

Triệu Công Minh có một chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Nói thật, không chỉ động phủ, ta cũng chỉ biết đạo hiệu của Hải Thần là Trường Canh đạo nhân, cái khác…vi huynh, ừ, cũng chưa hỏi bao giờ."

Quỳnh Tiêu lập tức nhíu mày, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh cười ha ha, truyền âm nói: "Nếu không, sao ta lại mang Tam muội tới đây? Ngươi xưa nay thông minh, trong bốn huynh muội chúng ta, ngoại trừ Nhị muội ra chỉ có ngươi là đa mưu túc trí! Cho nên hôm nay, muội nhất định phải giúp ca ca một tay."

Lý Trường Thọ ngồi ở chỗ hẻo lánh của đại hội nguồn gốc Tam Giáo, lại thông qua tượng thần nhìn chăm chú hai huynh muội này, trong lòng cũng nổi lên chút nghi hoặc.

Hai vị đại lão Tiệt Giáo này…

Ở trong miếu của hắn nhỏ to điều gì vậy.

Bên trong miếu, Quỳnh Tiêu lại truyền âm hỏi: "Đại ca muốn làm gì?"

Triệu Công Minh trầm ngâm một lát, trả lời: "Muội giúp huynh hỏi Hải Thần một chút, diệu pháp kia còn bản đổi mới không? Chỉ dùng một bộ, có rất nhiều hạn chế? Nếu như có, ta dùng nhiều Linh Bảo để đổi cũng được, vì đây chính là diệu pháp Hồng Hoang, bí mật bất truyền của Hải Thần!"

"Huynh..." Quả nhiên Quỳnh Tiêu bị Triệu Công Minh làm tức đến bật cười, trợn mắt nhìn vị nghĩa huynh nhiều năm qua vẫn luôn quan tâm, chiếu cố đến ba tỷ muội nàng, rồi thở dài.

"Lát sau nếu Hải Thần đến, đại ca ngươi đừng có nói lung tung, muội sẽ giúp huynh hỏi thử xem."

Triệu Công Minh lập tức chắp tay, miệng liên tục hô to: "Đa tạ Tam muội, đa tạ Tam muội."

Đúng lúc này, người coi miếu nhận được chỉ thị của Hải Thần, đến đây mời hai vị Tiên Nhân ra phòng khách phía sau dùng trà. Sau đó gã lại mời các vị khách hành hương trong miếu ra ngoài, sẵn tiện đóng luôn cửa lớn của thần miếu.

Ngay lập tức Đạo Nhân Giấy là hóa thân Hải Thần của Lý Trường Thọ —— lão thần tiên râu tóc bạc phơi cưỡi mây từ xa bay tới.

Hắn hất phất trần lên, xung quanh lập tức nổi lên một tầng kết giới ngăn cách tiên thức thăm dò.

Kết giới và trận pháp khác nhau, kết giới chỉ tồn tại nhất thời, dùng tiên lực bố trí mà thành. Còn trận pháp thì lấy trận cơ, trận thế, mượn lực lượng thiên địa để phát huy hiệu quả và có thể tồn tại lâu dài.

Trong hậu đường, Quỳnh Tiêu bưng chén trà, khẽ nhấp một ngụm, rồi hơi lắc đầu.

Trà của nhân gian thật khó uống.

Quỳnh Tiêu truyền âm nói: "Đại ca, không phải huynh nói Hải Thần mỗi lần xuất hiện đều dùng hóa thân sao?"

"Muội hãy nhìn cẩn thận." Triệu Công Minh nháy mắt, cười nói: "Đây chắc cũng là hóa thân, có điều là hơi cao minh."

"Ừm, hóa thân như vậy đủ chứng minh Hải Thần này cũng không phải nhân vật đơn giản, Nhân Giáo…Trường Canh đạo nhân?" Quỳnh Tiêu cúi đầu suy tư, bấm ngón tay suy tính sơ qua…

Ách, Thái Cực Đồ cảnh cáo.

Ngay lúc này Triệu Công Minh đứng dậy, cười sang sảng vài tiếng, đưa hai tay, chào đón Lý Trường Thọ từ ngoài cửa đi vào.

Một vị đạo giả tướng mạo đường hoàng oai hùng, và một vị lão nhân tóc trắng xóa, khuôn mặt hiền lành.

Hai người gặp mặt rồi vái chào lẫn nhau.

"Hải Thần, vẫn khỏe chứ?"

"Nhờ phúc của Triệu đạo hữu, ta vẫn mạnh khỏe, đạo hữu gần đây thế nào?"

"Ha ha ha ha!" Triệu Công Minh cười to: "Lần trước sau khi từ biệt với Hải Thần, bần đạo đã trải qua một đoạn thời gian rất thoải mái!"

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Đạo hữu không phải là dùng cách lần trước ta nói, đi…đụng người khác rồi chứ?"

"Cái chữ "đụng" này, dùng thật là hay!" Triệu Công Minh lập tức cười đến híp cả mắt: "Lần trước nhờ có đạo hữu chỉ điểm, nên bần đạo cố ý vòng quanh mấy vòng ở Tây Ngưu Hạ Châu.

Lôi những kẻ sớm nhìn không vừa mắt ra, thu thập một phen, Hải Thần đoán xem kết quả thế nào?"

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Bọn hắn chắc là cũng không dám làm lớn chuyện?"

"Ha ha ha ha, đạo hữu thật sự là tri kỷ của ta! Tri kỷ của ta!"

"Đạo hữu, việc này cũng không thể thường xuyên làm, ngươi là đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo, khách của Thiên Cung." Lý Trường Thọ vội nói: "Cái chuyện đụng người này, có thể làm ngươi sảng khoái nhất thời nhưng cũng ảnh hưởng rất nhiều đến thanh danh của mình."

"Ha ha!" Triệu Công Minh khoát khoát tay, lạnh nhạt nói: "Thanh danh đều là do nắm đấm đánh ra. Mà không phải còn có bộ lời thề đại đạo, do đạo hữu làm ra sao? Lời thề vừa ra, bọn họ ai còn dám đi kể cho người khác Chỉ là gần đây, ta cảm thấy cách thức như vậy có hơi đơn giản, Hải Thần, gươi xem còn có trò nào mới hơn không…"

"Đại ca?" Phía sau Triệu Công Minh truyền đến một tiếng gọi khẽ: "Có thể lấy lời thề đại đạo kia ra cho muội xem qua hay không?"

"Đương nhiên." Triệu Công Minh lấy ra một cuộn vải nhỏ do Long Tộc sản xuất từ trong tay áo, dùng tiên lực đưa qua cho Quỳnh Tiêu.

Thuận tiện Triệu Công Minh cũng giới thiệu nàng với Lý Trường Thọ: "Hải Thần mau đến đây, vị này là nghĩa muội của ta, ngày bình thường đều ở trong Tam Tiên Đảo tu hành, đạo hiệu là Quỳnh Tiêu."

Lý Trường Thọ nghe vậy, mới theo lời giới thiệu của Triệu

Công Minh nhìn về phía Quỳnh Tiêu.

Ở bên kia nàng cũng bỏ đi thần thông tự che giấu bản thân, lộ ra hình dáng thật sự của mình.

Đây chính là Tam Tiêu Quỳnh đại danh đỉnh đỉnh sao?

Váy ngọc sợi phong lan, tóc đen tựa mây trôi, eo nhỏ nhắn buộc lỏng, giày trắng khéo léo tinh xảo…

Rất khó để miêu tả về nàng, nếu nói nàng tướng mạo tuyệt mỹ tỏ ra đơn bạc, nói nàng dáng vẻ lung linh lại tỏ ra quá tục.

Trong lòng Lý Trường Thọ tán thưởng vài tiếng, cười lấy lòng nói: "Nghe danh Tam Tiên đã lâu, ngày hôm nay nhìn thấy quả thật không uổng một kiếp tu hành."

Trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp của Quỳnh Tiêu khẽ nở nụ cười, dường như có một chút xấu hổ, lại nhỏ giọng trả lời: "Đạo hữu quá khen, không biết đạo hiệu của đạo hữu là gì? Ta nghe Đại ca nói ngươi đạo hiệu là Trường Canh đạo nhân, đây là tên giả phải không?"

Đúng là một vị tiên tử thông minh…

Trong lòng Lý Trường Thọ run lên, lại không chút hoang mang đáp lại một câu: "Đạo hiệu hay danh tính chẳng qua chỉ là một loại xưng hô, ta và Triệu đạo hữu kết giao, không màng danh lợi cũng không màng Tiệt Giáo che chở, đơn giản là vì duyên phận."

Triệu Công Minh nghe vậy, trong mắt tràn đầy cảm khái, khẽ nói một tiếng: "Hay! Hay cho một câu duyên phận."

Lý Trường Thọ thầm nghĩ không đúng, Triệu Công Minh và Tam Tiêu sau này đều có tên trong Phong Thần, hơn nữa người có quan hệ tốt với Triệu Công Minh, trong đại kiếp Phong Thần gần như đều không có kết quả gì tốt…

Lý Trường Thọ lập tức nói sang chuyện khác: "Hai vị đạo hữu ngày hôm nay đến đây, không biết là vì chuyện gì?"

"Chuyện này..." Triệu Công Minh vuốt râu, nháy mắt với Quỳnh Tiêu.

Quỳnh Tiêu thở dài trong lòng, nhưng không theo lời dặn dò của đại ca, ngược lại còn bắt đầu vấn tội: "Ngày hôm nay ta đến đây là có một chuyện muốn hỏi đạo hữu. Đạo hữu xui khiến Đại ca ta không ngừng đi tìm Tây Phương Giáo gây phiền phức, rốt cuộc là có ý đồ gì?"

Triệu Công Minh nghe vậy, vội nói: "Tam muội! Ngươi đang nói gì vậy!"

Nhưng Lý Trường Thọ lại không chút hoang mang, cùng lắm thì để Đạo Nhân Giấy tự bạo.

Hắn cười nói: "Hai chữ xui khiến, ta đảm đương không nổi. Có thể mời Triệu đạo hữu nói rõ chi tiết việc hôm đó, sau khi đạo hữu đánh đệ tử môn hạ Thánh Nhân Tây Phương Giáo với Quỳnh Tiêu tiên tử không?"

Triệu Công Minh gật đầu cũng không nhận thấy trong giọng nói của Lý Trường Thọ có gì bất thường.

Lập tức, Triệu Công Minh nói rõ mọi việc, từ chuyện mình đả thương đạo nhân lưng gù, ném tới đây, và chuyện thương lượng ra sao với Lý Trường Thọ. Sau đó hai người lại tính toán ăn vạ như thế nào...

Thật ra lần đó là do Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ tự nổ, mọi việc mới thành ra thế.

Nhưng chuyện này từ đầu đến cuối, Triệu Công Minh giải thích xong thì Quỳnh Tiêu lập tức hiểu thành "Triệu Công Minh trêu trọc ra phiền phức, Hải Thần trượng nghĩa ra tay bày mưu tính kế"…

Trên mặt của Quỳnh Tiêu lộ ra vẻ hổ thẹn, nhẹ nhàng thi lễ với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ vội vàng bưng phất trần hoàn lễ.

Quỳnh Tiêu thở dài: "Là ta hiểu lầm đạo hữu, xin đạo hữu chớ trách."

"Tiên tử không cần để ý, ta và Triệu đạo hữu…"

Không đúng, bốn chữ "vô cùng hợp nhau" tuyệt đối không thể nói.

Hai chữ "hữu duyên" lại là độc của Hồng Hoang.

Lý Trường Thọ lập tức đổi giọng, cười nói: "Gặp phải chuyện như vậy, tất cả mọi người là Luyện Khí Sĩ Tam Giáo đương nhiên nên giúp đỡ lẫn nhau."

Triệu Công Minh ở một bên đỡ râu cười khẽ, giọng nói của Quỳnh Tiêu khẽ chuyển, bắt đầu nói chuyện thay đại ca …

"Trường Canh đạo hữu, hôm nay Đại ca và ta tới đây, là muốn hỏi một chút, phương pháp này còn có phiên bản nào khác không?"

Còn muốn phiên bản khác…

"Vì sao tiên tử không khuyên giải Triệu đạo hữu?" Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Phương pháp này thật sự chẳng có ích lợi gì, chẳng qua chỉ là cách đối phó ở dưới tình thế cấp bách."

Quỳnh Tiêu khẽ chớp đôi mắt, quay đầu nhìn Triệu Công Minh: "Đại ca, huynh có thể biểu diễn một lần cho muội xem được không, đây rốt cuộc là đụng như thế nào? Vừa rồi muội nghe huynh nói đại khái nhưng lại nghe không hiểu lắm."

Triệu Công Minh cười ha ha vài tiếng, đi đến chính giữa hậu đường. Sau đó tay phải y điểm nhẹ một chiếc ghế, chiếc ghế kia lập tức hóa thành người gỗ, đứng ở bên cạnh.

Mượn người gỗ này, Triệu Công Minh biểu diễn một lần kịch bản ăn vạ tiêu chuẩn Hồng Hoang.

Đầu tiên là đánh một trận cho hả giận, sau đó bắt đầu cố gắng thảm hại làm đối phương mắc câu. Đợi đến lúc hai bên so ai thảm hơn, âm thầm dùng Lưu Ảnh Châu cắn ngược lại đối phương một phát, bức đối phương lập ra lời thề đại đạo…

Lý Trường Thọ không nhịn được dùng tay ôm trán, thật sự muốn hỏi một câu: [Đại gia vì sao ngài thuần thục như vậy?]

Quỳnh Tiêu ở bên cạnh che miệng cười không ngừng, trâm cày tóc đều lắc đến hơi nghiêng lệch một chút.

Trong lòng Lý Trường Thọ yếu ớt thở dài, cũng không biết Tam Tiên Đảo ngày bình thường rãnh rỗi đến cỡ nào…

Không lâu sau Triệu Công Minh đã biểu diễn xong, nhìn về phía Lý Trường Thọ, trên khuôn mặt uy phong đường hoàng kia có mấy phần chờ mong tán thưởng.

Lý Trường Thọ chỉ có thể nói một câu: "Đạo hữu…kỹ thuật thật tốt."

"Quá khen quá khen, đều là Hải Thần dạy tốt."

"Ta không phải cũng không có, cái nồi này đừng vứt cho ta! Ta cũng không có dạy ngươi đi khắp nơi đụng người khác!"

Trong lòng Lý Trường Thọ la hét nhưng bên ngoài thì cười nói với Quỳnh Tiêu: "Tiên tử người xem, biện pháp này có thể dùng tùy tiện sao? Cứ như vậy thì thanh danh của Triệu đạo hữu chẳng phải là…"

"Ta cảm thấy…" Quỳnh Tiêu sờ cằm trầm ngâm một lát, lại liếc nhìn Lý Trường Thọ, cười nói: "Đạo hữu ngươi quả nhiên là kỳ nhân, diệu kế bậc này cũng có thể nghĩ ra."

Hả? Lý Trường Thọ có một chút hoảng hốt.

Quỳnh Tiêu đứng dậy đi đến bên cạnh Triệu Công minh, trầm ngâm một lát, nói: "Đại ca huynh làm lại một lần thổ huyết đi."

"Được." Triệu Công Minh thống khoái đáp ứng một tiếng, che ngực lui lại mấy bước, há mồm phun ra bọt máu đầy trời: "Đạo hữu ngươi ngươi thật ngoan độc! Thương thế của bần đạo, phải đến mấy vạn năm mới có thể khỏi được!"

Lý Trường Thọ: "..."

Quỳnh Tiêu cười đến nghiêng người: "Đại ca ngươi quá mức cường điệu rồi…ha ha ha! Thế nhưng nếu như có người ở bên cạnh phối hợp, cũng không tệ. Đại ca lại thổ huyết đi, muội từ bên cạnh tới thử một chút!"

Ngay lập tức, Triệu Công Minh lại phun ra một ngụm máu, lui về phía sau mấy bước, thu hồi Định Hải Thần Châu.

"Đại ca!" Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng kêu hoảng sợ, Quỳnh Tiêu tiên tử đã ra trận, vội vàng nâng Triệu Công Minh dậy: "Huynh làm sao vậy?"

Hai huynh muội này trái lại vô cùng ăn ý, Triệu Công Minh chỉ vào người gỗ: "Tên đó…phụt!"

"Hảo tặc tử!" Lập tức Quỳnh Tiêu quát khẽ một tiếng, giận tái mặt, từ sau lưng lấy ra một cái kéo lớn dài ba thước, nổi giận đùng đùng trừng mắt với người gỗ kia: "Nói, ngươi muốn chuyện nhỏ hóa không, hay là muốn làm lớn chuyện này."

Triệu Công Minh ngẩn ra, rồi như chợt hiểu, vui vẻ nói: "Ta gần đây, rơi vào bình cảnh vẫn luôn suy nghĩ cách đột pháp mà không được, hóa ra là như vậy. Đúng là thiếu một người phối hợp! Ha ha! Đạo này có thể thành rồi, đạo này có thể thành rồi! Hải Thần ngươi xem…Hải Thần ngươi làm sao vậy?"

"À, không có việc gì." Lý Trường Thọ híp mắt cười, đứng dậy, cung kính nói: "Đạo hữu, sau này tuyệt đối không được nói phương pháp này là do ta sáng tạo ra, hơn nữa đạo hữu sửa cũ thành mới nên đạo hữu mới là người khai sáng chân chính."

"Việc này không ổn!"

Lý Trường Thọ vội vàng vái chào: "Xin đạo hữu…Nhất định phải đáp ứng!"

Quỳnh Tiêu ở một bên hơi chớp mắt, bên miệng xẹt qua một chút ý cười xấu xa, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, không biết suy nghĩ cái gì.

Đưa Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu rời đi xong, Lý Trường Thọ nhìn hai vò tiên tửu do Quỳnh Tiêu làm và đống bảo tài Triệu Công Minh để lại, không nhịn được yếu ớt thở dài.

"Ta…thật quá khổ."

…

Ngay khi Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu rời khỏi miếu Hải Thần, mới bay được mấy ngàn dặm liền phát hiện ra một thân ảnh từ chín tầng trời hạ xuống mặt đất bên dưới.

Quỳnh Tiêu nháy mắt, nhỏ giọng nói: "Đó không phải là Đông Mộc Công của Thiên Đình ư? Sao gã lại ở đây."

Triệu Công Minh tâm lại không ở chỗ này, cười nói: "Tam muội, ngươi nói, chúng ta nên đi tìm ai thử phương pháp mới này?"

"Ừm? Đại ca, không bằng chúng ta…" Quỳnh Tiêu truyền âm nói, Triệu Công Minh có hơi do dự.

"Chuyện này thích hợp không? Không thù không oán."

"Chúng ta không làm bị thương gã chẳng phải được rồi sao, đi thôi đại ca!"

"Việc này, được rồi!" Triệu Công Minh đỡ râu cười một tiếng, cùng Quỳnh Tiêu âm thầm đuổi theo một vị trọng thần Thiên Đình nào đó. Bản thân vị đó lại không hề biết mình sắp sửa tao ngộ việc gì.

Chương 169. -

Triệu đại gia ăn vạ như vậy cũng có một chút không ổn lắm...

Phá hỏng tập tục của Tiệt Giáo, thậm chí là cả Đạo Môn chỉ là chuyện nhỏ, nếu đến lúc đại chiến Phong Thần, Triệu Công Minh nhanh chóng đến tiếp viện Thập Thiên Quân, dùng cách này liên tục đánh bại Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Đạo Hạnh Thiên Tôn…nhốt bọn họ vào trong Thập Tuyệt Liên Hoàn Đại Trận...

"Phốc, các ngươi ra tay thật độc ác, Tam Giáo vốn là một nhà, ta đối xử với các ngươi cũng không tệ, vậy mà các ngươi lại muốn dồn ta vào chỗ chết. Thương thế này trải qua mấy nguyên hội cũng chưa thể lành, nhanh cùng ta đi Ngọc Hư Cung tìm Nhị sư bá."

Quỳnh Tiêu phụ hoạ ở bên cạnh, vừa khóc vừa nói.

"Đây không phải là.....làm bừa sao?"

Lý Trường Thọ đưa tay lên lau mồ hôi hột.

Còn may thời điểm Phong Thần còn chưa xác định, Thánh Nhân lão gia còn chưa ký tên, lúc này còn chưa tính là đã phạm vào nhân quả.

Việc này hắn có thể làm gì sao?

Hồng Hoang tuy lớn, nhưng Thánh Nhân lão gia không ra tay, ai có thể dạy dỗ được Triệu Công Minh và Tam Tiêu?

Phía bên Tiệt Giáo đã xuất hiệt một chút biến số, chẳng lẽ mình còn muốn đi bày mưu hiến kế cho mấy lão đại Xiển Giáo sao?

Đấy chỉ là lời nói đùa thôi, chuyện như này mình trốn còn không kịp, như thế nào còn đi tham gia vào.

Nhưng vị Triệu đại gia này, mình không dám trở mặt, cũng không dám tương giao quá sâu, Tam Tiêu nương nương càng không cần phải nói, họ dám tính kế đối kháng với Thánh Nhân lão gia, mặc dù vì nghĩa khí, trọng tình cảm, nhưng vẫn là hơi thiếu đạo đức một chút.

Lý Trường Thọ cười khổ không thôi, đáy lòng “đinh” một tiếng, tự mình âm thầm phối âm với bản thân:

"Xin hỏi có phải mở ra nhiệm vụ phụ cứu vớt Tam Tiêu, nhiệm vụ ban thưởng Hỗn Nguyên kim đấu, Kim Giao tiễn, hảo cảm của Tam Tiêu, nhiệm vụ thất bại sẽ trừng phạt, thân tử đạo tiêu?"

"Không, một vạn lần, cám ơn."

Ài…

Đạo ý chỉ của Ngọc Đế bệ hạ không biết lúc nào mới tới. Bây giờ, Thiên Đình khuyết thiếu chính thần nên hiệu suất vận chuyển đúng là chậm chạp.

Có đạo ý chỉ đó, Lý Trường Thọ mới được Thiên Đạo tán thành, chính thức trở thành "Hải Thần".

Hải Thần Nam Hải là chính thần chi vị, cũng là lá bùa bảo mệnh của Lý Trường Thọ trong đại kiếp Phong Thần sau này.

Ngay lúc đó, trong gió truyền đến từng đợt âm thanh tụng kinh: "Thiên địa chính pháp, lấy đức dẫn đầu."

Lúc này, tại nơi tổ chức đại hội nguồn gốc Tam Giáo, ở trong đình giữa hồ có mấy vị lão đạo cảnh giới Kim Tiên thay phiên nhau giảng giải đại đạo của Tam Giáo.

Lý Trường Thọ lại không dám nghe, lỡ như nhất thời xúc động.....vậy thì không hay cho lắm.

Xem ra đại hội nguồn gốc Tam Giáo sẽ còn kéo dài một đoạn thời gian nữa.

Bởi vì Lý Trường Thọ trực tiếp phá hủy hai cái lồng cách điện "cuối cùng" nên sự việc pháp bảo lồng cách điện đến đây coi như kết thúc.

Nhưng Lý Trường Thọ vẫn không dừng nghĩ việc khắc phục hậu quả.

Đợi Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu đi khỏi miếu Hải Thần bên kia...

Lý Trường Thọ lại đi tìm chưởng môn Quý Vô Ưu nói lời cảm tạ cũng như bàn giao bảo vật được tiền bối Vân Trung Tử cho hắn...Quý Vô Ưu là chưởng môn vô vi thanh tịnh, đương nhiên sẽ không ham chút bảo vật của một vị tiểu đệ tử.

Mặc dù trong lòng cũng có thích thú bảo vật...

Quý Vô Ưu vẫn không quên căn dặn: "Bảo vật cũng chỉ là ngoại vật, tự thân tu hành mới là căn bản."

Lý Trường Thọ liên tục vâng vâng!

Trong đống Linh Bảo mà Vân Trung Tử cho có đủ các loại từ tiên y, tiên ngoa, cũng có một chút đồ trang sức như ngọc bội, dây chuyền, đều là kiểu dáng cho nam nhân.

Trong đó có một món Linh Bảo phỏng chế Phán Quan Bút, uy lực không tệ, có thể tăng phúc cho thần thông "Tả Kinh Thành Pháp". Lý Trường Thọ có một chút yêu thích món đồ dỏm này, xem như là "chủ binh khí" của mình.

Đồ xuất ra từ tay của Vân Trung Tử, tất nhiên đều là tinh phẩm.

Tiếp đến là một toà tiểu tháp. Đây là Linh Bảo Hậu Thiên, có thể thu người, trấn yêu, cũng có thể xem như cục gạch mang đi ném người.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, hiện tại trang bị Linh Bảo Hậu Thiên cho Đạo Nhân Giấy có một chút xa xỉ. Đợi chính mình có nhiều rồi trang bị cho quân đoàn Đạo Nhân Giấy sau cũng không muộn.

"Biểu ca, muội đọc xong rồi." Hùng Linh Lỵ ngồi ở bên cạnh, nhu thuận lên tiếng, đưa thẻ tre trong tay cho Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ cười cười, cho Hùng Linh Lỵ một viên đan dược ăn đỡ đói, nói:

"Bây giờ muội cố chịu đựng, đợi đến khi đại hội kết thúc, ta cho muội ăn thoải mái."

"Biểu ca, Linh Lỵ không có đói bụng."

Hùng Linh Lỵ ném đan dược vào miệng, hữu khí vô lực nói, lại nhịn không được ngáp một cái.

Rất nhanh tiếng ngáy như sấm lại cất lên.

Tửu Ô tĩnh toạ ở bên cạnh bị đánh thức, mở mắt ra nhìn, bắt đầu truyền âm nói chuyện với Lý Trường Thọ.

"Trường Thọ, ta vẫn chưa hỏi ngươi, sự tình đạo lữ ngươi định như thế nào?"

Thọ bình tĩnh trả lời: "Đệ tử say mê đại đạo, không lòng dạ nào với chuyện đạo lữ. Sư bá dùng Hùng Tâm Đan xong cùng với Tửu Thi sư bá ở chung cảm thấy thế nào?"

"Mỹ mãn, cảm giác không tệ." Tửu Ô cười nhẹ vài tiếng: "Đạo lữ có gì không tốt, ngươi tu luyện lâm vào khốn cảnh, có người ở bên cổ vũ. ngươi cảm thấy tiên lộ vắng vẻ, có người ở bên chiếu cố. Tiên lộ có bạn, không phải rất tốt sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đợi khi đệ tử đi được trên tiên lộ đủ xa, đại đạo đã thành, quãng đời còn lại chỉ có năm tháng dài dằng dặc, thì sẽ suy nghĩ sẽ nắm tay ai để cùng bầu bạn."

"Khi đó chỉ sợ bên cạnh ngươi sẽ không còn ai hết." Tửu Ô có một chút bất mãn mà khuyên một câu: "Luyện Khí Sĩ đều truy cầu đạo trường sinh, nhưng đạo trường sinh đâu có dễ dàng đạt được như thế? Thiên hạ Luyện Khí Sĩ, vạn người chưa được một."

Lý Trường Thọ cười nhẹ, muốn mời rượu sư bá, khuyên sư bá bình thường nên tu luyện nhiều hơn, bỗng nhiên lại có một chút cảm xúc tuôn trào.

"Cảm giác này là cái gì?"

Triệu Công Minh cùng Quỳnh Tiêu vừa đi không lâu, Đông Mộc Công lại tới.

Lý Trường Thọ nói với Tửu Ô: "Đệ tử xin phép tu hành tiếp".

Sau đó một nửa tâm thần của hắn chuyển đến trên Đạo Nhân Giấy."

.....

Hôm nay, Đông Mộc Công nhìn có một chút không giống thường ngày. Vị trọng thần Thiên Đình này hai mắt vô thần, bước chân phù phiếm. Nhìn thấy Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" cũng không bắt chuyện, chỉ chắp tay thở dài, bắt đầu truyền ý chỉ của Ngọc Đế.

Nội dung ý chỉ rất đơn giản, chính là khen ngợi Lý Trường

Thọ, giao sự tình "Long Tộc Nhập Thiên" cho hắn toàn quyền phụ trách.

Đồ ban thưởng mà Đông Mộc Công mang đến vô cùng phong phú, tài bảo, linh đan, tiên thảo, tiên quả đủ thứ, còn có một ít cỏ cây hoa lá, tơ lụa trân bảo để trang trí phủ đệ, động phủ cũng coi như không tệ.

Lý Trường Thọ cúi đầu, hướng lên trời cảm tạ Ngọc Đế ban thưởng, sau đó lấy ra hai cái bảo nang đưa cho Đông Mộc Công.

Đông Mộc Công khoát tay, một câu nửa chữ cũng không nói, chỉ thở dài.

"Mộc Công.....đây là có chuyện gì?"

"Ta...ta..." Đông Mộc Công há miệng nhưng lại không nói, hít một hơi thật sâu: "Ta không thể nói!"

"Có lời thề đại đạo trói buộc?" Thọ cau mày nói.

"Ài" Đông Mộc Công lắc đầu, ngồi lên chiếc ghế ở bên cạnh, ngửa đầu thở dài: "Một đời thanh danh.....một đời thanh danh của bần đạo đó!"

Lý Trường Thọ khóe miệng co quắp, cau mày nói: "Mộc Công, ngươi không cần phải nói, nếu ta đoán trúng, ngươi chỉ cần bất động là được."

"Lúc Mộc Công đi đến đây, gặp hai cao thủ."

Đông Mộc Công lập tức đứng yên như đầu gỗ.

Lý Trường Thọ đưa tay nhẹ vuốt lông mày, trong lòng bỗng xuất hiện hình ảnh.....

"Đông Mộc Công đang xuân phong đắc ý ngồi ăn lẩu, ngâm nga ca khúc, bất thình lình bị người đánh bất tỉnh, khi tỉnh dậy thấy quần áo trên người xộc xệch....."

"Ách...hẳn không phải loại kịch bản cẩu huyết này chứ."

Lý Trường Thọ đứng dậy đi đi lại lại.

"Người tập kích có thù oán với ngươi?"

"Không thù không oán." Đông Mộc Công cười khổ nói.

"Việc này không được phép nhắc đến, kỳ thật bọn họ chưa ra tay với ta, nhưng...nhưng...Hồng Hoang từ lúc nào đã có loại tập tục này? Ta còn chưa đụng trúng người mà lão đầu kia đã ngã ra đường rồi."

Ầm, ầm...

Trên không trung, đột nhiên vang lên từng đợt sấm rền, trên đường phố, ngõ hẻm miếu Hải Thần, khắp nơi đều nghe tiếng hô hoán "trời mưa rồi, thu quần áo đi", "trời mưa nên bán rau xanh giá rẻ đây".

Đông Mộc Công vội im lặng, tiếng sấm lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ cân nhắc lời nói: "Mộc Công quen biết hai người kia?"

"Ta làm sao biết bọn hắn, đấy cũng không phải dung mạo thật của bọn hắn." Đông Mộc Công thở dài một hơi: "Không thể nói nữa, nếu nói tiếp lại đưa tới lời thề Thiên Đạo trừng phạt. Gần đây đạo hữu muốn ra ngoài thì nên cẩn thận một chút. Hồng Hoang quá phức tạp, lại nhiều cạm bẫy chông gai."

Lý Trường Thọ: "..."

May mắn thay, Đông Mộc Công cũng không biết hai đại lão này, may mà họ không ra tay với Đông Mộc Công. Không thì Đông

Mộc Công đi tìm Ngọc Đế khóc lóc một phen, Ngọc Đế trong cơn tức giận lại đi tìm Đạo Tổ lão nhân gia kể lể thì đại kiếp Phong Thần không phải sẽ xảy ra ngay lập tức sao?

Năng lực gây tai hoạ của vị Quỳnh Tiêu tiên tử này còn lớn hơn so với Triệu Công Minh.

Đây không phải là tự tăng nhân quả cho chính mình sao?

Đại kiếp vừa xuống, ngươi không lên bảng thì ai lên bảng?

"Mộc Công, Mộc Công!"

Đạo Nhân Giấy cầm phất trần đuổi theo ra hậu đường miếu Hải Thần, kéo Đông Mộc Công đang muốn cưỡi mây về trời lại, lấy "tiền hoa hồng" đưa cho lão.

"Nhìn bóng lưng của Đông Mộc Công đúng là cô đơn hiu quạnh..."

Gió thổi nhẹ, Đông Mộc Công giật mình, cũng không dám tiếp tục bay chậm rãi, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, vội vàng bay về Nam Thiên Môn.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" ngồi bên trong miếu Hải Thần, trầm tư suy nghĩ một hồi.

"Việc này mình không quản được, vậy cứ tùy ý bọn họ đi."

Hiện tại chỉ chờ đại hội nguồn gốc Tam Giáo kết thúc, bản thể của mình quay về Độ Tiên Môn sẽ đứng trước bức họa Thái Thanh lão gia, đốt ba que hương, lạy một lạy với Thánh Nhân lão gia.

Thái Thanh lão gia tại thượng, tập tục Đạo Môn không phải một vị tiểu đệ tử còn chưa đạt tới Kim Tiên có thể phá hỏng.

Sau đó căn dặn Ngao Ất một tiếng, khiến Nhị Giáo Chủ cách xa đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo một chút.

Nhắc tới Ngao Ất, Lý Trường Thọ không khỏi bắt đầu suy tư, đám người Triệu Công Minh ăn vạ khắp nơi, sẽ có ảnh hưởng gì đối với sự tình "Long Tộc Nhập Thiên".

Ảnh hưởng tất nhiên là có, đả kích cao thủ bên ngoài của Tây Phương Giáo, hoặc nhiều ít sẽ làm chậm trễ tính toán của Tây Phương Giáo đối với Long Tộc.

Nếu Triệu Công Minh đụng trúng Văn đạo nhân thì đấy mới là điều tuyệt vời nhất…

Nhưng khả năng này là không cao.

Lý Trường Thọ lắc đầu, xoá tất cả khí tức ở đây đi, cỗ Đạo Nhân Giấy thi triển thổ độn biến mất tại hậu đường, cũng không quên để lại cho người coi miếu một chút tiền tài.

An bài tốt cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Tiên Thiên, Lý Trường Thọ liền chờ đại hội nguồn gốc Tam Giáo kết thúc.

Cũng không biết đại hội lần này còn bao lâu nữa mới kết thúc.

Không biết những con linh thú còn non trong Linh Thú Quyển trên Tiểu Quỳnh Phong được Linh Nga nuôi dưỡng đã bị chết mấy con…

…

Nửa tháng sau, Thiên Đình, Nguyệt Lão Điện.

Huyền Đô Đại Pháp Sư khoé miệng cười cười, có vài phần điềm đạm, thư thái, nhẹ nhàng đi tới từ hướng Động Suất Cung.

Nguyệt Lão mang theo hai đồng tử vội vàng ra đại điện nghênh đón, thân thể hơi nghiêng về phía trước, biểu thị sự hoan nghênh cùng với kính ý trong lòng.

Vào điện Nguyệt Lão chủ động nói: "Đại Pháp Sư, lần này…

vẫn theo quy củ cũ?"

"Không cần." Đại Pháp Sư khoát tay, nói: "Lần này tới đây là muốn nói với Nguyệt Lão ngươi một tiếng, về sau không cần làm việc này nữa."

Nguyệt Lão khẽ giật mình, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã quỳ xuống.

Nguyệt Lão vội nói: "Tiểu tiên có chỗ nào làm không đúng sao? Đại Pháp Sư, chuyện bọn họ không chịu sinh đẻ, tiểu tiên không quản lý được. Tiểu tiên chỉ có thể lôi kéo nhân duyên của bọn họ."

"Ồ?" Đại Pháp Sư nhíu mày, cười híp mắt hỏi một câu: "Nguyệt Lão đã sớm biết việc này?"

"Chuyện này..." Nguyệt Lão than thở nói: "Luyện Khí Sĩ khi kết thành vợ chồng, ít khi có ý nghĩ sinh con đẻ cái. Tiểu tiên, tiểu tiên...còn mong Đại Pháp Sư tha lỗi."

Đại Pháp Sư cười khoát tay, ôn hoà nói: "Không có quan hệ với ngươi, là ý nghĩ trước đây của ta có một chút sai sót, hôm nay đến tìm Nguyệt Lão ngươi là để cảm tạ và nhận lỗi. Ở đây có một chút linh đan, những năm này ngươi đã khổ cực rồi."

"Tiểu tiên không thể thu, cũng không dám thu. Tiểu tiên rất vinh hạnh làm chút chuyện nhỏ vì Đại Pháp Sư."

Đại Pháp Sư đang muốn khuyên bảo, bỗng nhướn mày, trong lòng đột nhiên có một chút ý nghĩ không thuận, dường như có sự tình gì đó phát sinh liên quan tới Nhân Giáo.

Nguyệt Lão thấy Đại Pháp Sư nhíu mày, mặt hơi trắng bệch, hai tay run rẩy nhận lấy mấy cái bình ngọc...

Huyền Đô Đại Pháp Sư bấm đốt ngón tay suy tính, rất nhanh liền mỉm cười, hướng về Nguyệt Lão chắp tay, thân hình loé lên đã biến mất không thấy.

"Ừm…kéo tiểu Trường Thọ đi vậy, ta không thích hợp hiện thân."

Chương 170. Đại Pháp Sư, hay là ngài lập lời thề đi...

Cái gì? Không phải Đại Pháp Sư đã đi rồi sao...thế thì tại sao lại...

Lý Trường Thọ đang ngồi trên một cái bồ đoàn ở giữa một đám người sát bên hồ. Bỗng nhiên hắn nghe được tiếng ai đó truyền âm cho hắn.

"Hướng đông ba vạn dặm, ta chờ ngươi ở rừng cây nhỏ."

Đây thật sự là Đại Pháp Sư sao?

Đại Pháp Sư nhà mình sao lại kì dị như thế? Hay có kẻ nào đó đang mô phỏng phong thái của Đại Pháp Sư để dụ hắn đi ra ngoài?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ trầm ngâm suy nghĩ. Lúc sau hắn há to mồm dùng khẩu hình miệng nói sáu chữ: "Còn, xin, truyền, âm, cảm, ngộ."

Bên ngoài cách nơi đó ba vạn dặm, Đại Pháp Sư mặc một bộ đạo bào màu trắng đứng trong rừng cây nhỏ. Lúc này Huyền Đô đã không thể kìm nén được nữa mà...cười thành tiếng.

Tiểu Trường Thọ vẫn luôn thú vị như vậy.

Chẳng lẽ tiểu Trường Thọ không nghĩ đến việc Đại Pháp Sư có thể cảm ứng được những kẻ dám giả mạo hắn hay sao?

Ngay lập tức Huyền Đô Đại Pháp Sư bấm tay gảy nhẹ, Thái Thanh đại đạo giống như bắn lên không trung một dây cung vô hình. Một sợi ba động đạo vận theo đại đạo bay đi, đến trong đáy lòng của Lý Trường Thọ thì ngưng tụ thành một chữ to:

"Ổn."

Lúc này Lý Trường Thọ mới tin tưởng, hắn cẩn thận suy nghĩ một chút liền quay người nói với Hùng Linh Lỵ đang ngồi đọc sách ở kế bên.

"Ngươi ở chỗ này đừng đi lung tung, ta đi săn chút thịt thú rừng cho ngươi."

Hùng Linh Lỵ vội vàng gật đầu, đôi mắt nàng nhìn Hải Thần đại nhân ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Sau đó, Lý Trường Thọ đi tìm chưởng môn, trong đáy lòng suy tính cân nhắc ổn thỏa. Cuối cùng hắn cũng tìm được lý do để xin ra ngoài.

"Trong đáy lòng đệ tử có một chút cảm ngộ nên vội đến đây để xin được phép ra ngoài đột phá."

Nhưng Quý Vô Ưu lại nói muốn một vị chấp sự Chân Tiên cùng với Lý Trường Thọ rời khỏi đại hội để đề phòng bất chắc. Suy nghĩ một lúc, Lý Trường Thọ quyết định mời Tửu Ô sư bá ra ngoài cùng hắn.

Nhận được lời mời của Lý Trường Thọ, Tửu Ô ngay lập tức cưỡi mây bay tới cùng với Lý Trường Thọ xuôi theo đường nhỏ yên lặng rời khỏi hội trường.

Vì nơi này có rất nhiều Luyện Khí Sĩ hội tụ nên không thể tránh khỏi việc có người ra ra vào vào. Nhờ vậy hai người bọn họ ra ngoài cũng không gây sự chú ý với những kẻ khác.

Hai người bọn họ cưỡi mây bay mấy ngàn dặm đến khi Lý Trường Thọ nhìn thấy Cảm Ứng Thạch đã không còn lấp lóe sáng thì mới tìm cớ tách khỏi Tửu Ô.

Lúc đi là người thật nhưng lúc trở về lại là một Đạo Nhân Giấy.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" cười cười nói: "Trong đáy lòng đệ tử bộc phát cảm ngộ nên muốn đả tọa tại nơi này. Việc sau đó đành nhờ Tửu Ô sư bá giúp đỡ."

"Vào trong đi." Tửu Ô mỉm cười gật đầu. Sau đó bố trí một trận pháp đơn giản xung quanh Lý Trường Thọ.

Bố trí xong, Tửu Ô nhảy lên một tảng đá lớn ngồi xếp bằng, lẳng lặng thủ hộ cho Lý Trường Thọ.

Còn bản thể Lý Trường Thọ thì đã thi triển thổ độn chạy thật nhanh đến vị trí của Đại Pháp Sư.

Vừa nhìn thấy Lý Trường Thọ, Huyền Đô Đại Pháp Sư đã vừa cười vừa mắng hắn: "Có chuyện gì mà ngươi lại phải trốn đông trốn tây như vậy? Đến việc gặp mặt ta cũng tốn nhiều công sức thế này."

Lý Trường Thọ xấu hổ cười một tiếng, nghiêm mặt nói: "Do tu vi đệ tử nông cạn, thời gian tu đạo lại quá ngắn, tích lũy không đủ...Bây giờ sinh tồn trong Hồng Hoang tàn khốc không thể không ngụy trang. Chỉ như vậy đệ tử mới cảm thấy có một chút an tâm. Trong một số hoàn cảnh đệ tử cũng có thể nắm chắc phần thắng, không cần hao tâm tổn sức quá nhiều."

【 Trước tiên mặc kệ những chuyện khác, điên cuồng ám chỉ một đợt trước! 】

Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu sẵn tiện vung tay lên. Ngay lập tức dưới chân của Lý Trường Thọ từ từ dâng lên một đóa mây trắng. Đại Pháp Sư nói: "Cẩn thận một chút cũng rất tốt. Được rồi ngươi đi theo ta. Ta dắt ngươi đến nơi này."

Lý Trường Thọ: "..."

Quả nhiên cơ duyên không phải thứ cưỡng cầu là có thể có được. Mọi việc vẫn nên thuận theo tự nhiên, cơ duyên tự khắc sẽ đến.

Thiện dùng "pháp bảo người", "pháp bảo người" ưu tú tự biết nên làm cái gì.

Lý Trường Thọ không hỏi Huyền Đô Đại Pháp Sư muốn dẫn hắn đi đâu. Hắn chỉ đứng sau lưng Đại Pháp Sư. Mắt không nhìn xung quanh, tai không nghe tám hướng, yên lặng chờ Đại Pháp Sư mở miệng.

Chờ một lúc lâu, Lý Trường Thọ có cảm giác bản thân đã đi qua sông to núi lớn. Hắn quay đầu nhìn lại phía dưới chính là biển rộng mênh mông.

"Đến rồi, mau đi theo ta."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười khẽ, thừa dịp biển lặng sóng hắn liền kéo theo Lý Trường Thọ nhẹ nhàng nhảy vào trong biển. Không chút âm thanh, cả hai dần dần đi về hướng biển sâu.

Lúc này Lý Trường Thọ cũng đã hiểu được chút sự tình. Chỉ có Long Tộc mới có thể kinh động đến Đại Pháp Sư mà thôi.

Về phần vì sao Đại Pháp Sư lại dắt hắn đến nơi này? Chắc là vì muốn tiểu đệ tử của ngài ra tay, còn mình là Đại Pháp Sư chẳng những không thể lộ tung tích cho kẻ khác biết mà càng không thể dính nhân quả.

Nhưng việc này...

Làm sao có thể chứ?

Như thế chẳng khác nào đang lãng phí chiến lực cấp cao của phe mình?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm tính toán nên làm thế nào để dụ dỗ...khục...là thuyết phục Đại Pháp Sư ra tay, còn bản thân chỉ cần đứng bên cạnh học hỏi.

Cùng lúc đó hai tay Lý Trường Thọ làm thành động tác chuẩn bị, bắt đầu kiểm tra mấy con át chủ bài mình thường dùng khi đấu pháp. Nào là Đạo Nhân Giấy, rồi lại trận cơ cỡ nhỏ, có cả Độc Đan độc phấn và phấn táng rồng....

Đề phòng trường hợp không thể từ chối, tay chân hắn sẽ luống cuống.

Lưu quang huyễn ảnh xung quanh nhưng Lý Trường Thọ lại không có tâm trạng thưởng thức những kỳ cảnh này. Một lúc lâu sau Đại Pháp Sư lại nói: "Đến nơi rồi."

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra, lúc này bọn hắn đã đến một nơi nào đó giữa biển lớn.

Biển sâu giống như một màn sân khấu lung linh. Cách mặt biển hơn ngàn trượng là một tòa "Hòn Đảo" dựng sừng sững trên miệng núi lửa.

Phía dưới đáy biển là dòng dung nham cuồn cuộn. Phía trên là một tiên đảo với những đại trận bao khỏa xung quanh. Những đại trận này phát ra một nguồn ánh sáng mạnh mẽ chiếu có thể đến những hải vực cách đó hơn trăm dặm. Đứng trên tiên đảo cũng có thể nhìn thấy những sinh linh đang chơi đùa trong biển phụ cận.

Lý Trường Thọ dùng tiên thức đảo qua một lược, bên trong đại trận hộ thành kia hình như xảy ra một chút rắc rối nhỏ.

Là mấy trăm tên Hải Tộc phản quân, đang bị những người binh tướng Hải Tộc mặc giáp trụ thống nhất chế thức vây quét, lần này rối loạn hiển nhiên sẽ bị trấn áp.

Nơi này có rất nhiều Hải tộc thiên hình vạn trạng sinh sống.

Hầu hết các sinh vật sinh linh trong biển đều mở được linh trí. Tuy vẫn còn giữ hình hài hải mã, hải ngư, hải...nhưng chúng cũng có thể hóa thành hình người, tiếp cận khu vực của Nhân Tộc đang sinh sống. Dù vậy đa số bọn chúng khi hóa thành hình người đều giữ lại các đặc điểm như mang, vảy, đuôi, vây cá...

Vẫn còn rất nhiều sinh linh có hình thù kỳ quái dựa vào hóa hình chi đạo để vượt qua sự cách ly giữa các chủng tộc.

Lý Trường Thọ nhìn thấy một Giao Nhân vô cùng xinh đẹp, chuyến đi này cũng xem như bản thân được mở rộng tầm mắt.

Bên trong các đại tộc, Giao Nhân của Hải Tộc có quan hệ rất mật thiết với Giao Nhân của Long Tộc.

Hai người đứng trong làn nước biển, quanh người Đại Pháp Sư lưu chuyển chút đạo vận giúp che lấp hành tung của cả hai.

"Đại Pháp Sư!" Lý Trường Thọ nói khẽ: "Đệ tử trước đây đã dùng thân phận Hải Thần Nam Hải để báo cáo với Ngọc Đế bệ hạ trên Thiên Đình về việc thu phục sự tình của Long Tộc. Đệ tử đã được Ngọc Đế bệ hạ cho phép."

"Ừm, làm không tệ." Huyền Đô Đại Pháp Sư cười khẽ gật đầu: "Chờ một lát nhìn, ta đoán sẽ có một số việc sắp phát sinh ở đây cần ngươi hiện thân giải cứu. Nhưng có lẽ chúng ta đến hơi sớm thì phải."

Nghe đến đây, trong đáy lòng Lý Trường Thọ vô cùng thán phục.

Tu vi phải cao đến bật nào mới có thể nhìn thấu tương lai? Chẳng lẽ Đại Pháp Sư thật sự đoán được những việc sắp xảy ra?

Phải ôm chặt cái đùi này!

Hai người chờ khoảng nửa canh giờ. Cuối cùng những tên phản loạn trong tòa thành kia đều bị trấn áp. Nhưng Lý Trường Thọ cảm nhận được trong thành hình như vẫn còn ẩn giấu một cỗ ám lưu.

Mà Lý Trường Thọ cảm thấy loại cảm giác này hết sức quen thuộc.

Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Đại Pháp Sư, ngài có biết người năm đó tập kích chúng ta ở Độ Tiên Môn không? Những chuyện đó có thể có dấu chân của Huyết Muỗi khôi lỗi."

"Đó là do phương tây âm thầm động tay động chân." Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Trường Thọ, đấu sức cùng với Đại Giáo có Thánh Nhân lão gia tọa trấn như vậy, kỳ thật có một chút phiền phức. Dù là chúng ta chiếm lý, cũng nhất định phải để ý đến da mặt của Thánh Nhân. Đối với hai vị sư thúc Tây Phương Giáo kia cũng chỉ là do bọn hắn đã tính toán kĩ lưỡng mà thôi. Bọn hắn sử dụng những yêu ma quỷ quái này, cũng là tùy thời có thể bỏ qua chi con rơi. Thánh Nhân vạn kiếp bất diệt. Vì thế lúc chúng ta hủy toàn bộ suy tính của Tây Phương Giáo, chúng ta gần như đã giành phần thắng, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng nên giữ lại mặt mũi cho Thánh Nhân lão gia."

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư, rất nhanh liền cuối người làm động tác vái chào, nói: "Đệ tử ghi nhớ lời Đại Pháp Sư dạy bảo!"

Mặc dù những lời này trước đây hắn đã sớm cân nhắc chu toàn nhưng lúc này vẫn nên nói một câu: "Nếu không phải Đại Pháp Sư ngài hôm nay kịp thời nhắc nhở. Nói không chừng đệ tử sẽ phạm phải sai lầm lớn."

Huyền Đô Đại Pháp Sư lập tức khoát khoát tay, nụ cười trên mặt càng ngày càng thư sướng.

Quả nhiên không thể so với lúc bản thân ra ngoài một mình, ra ngoài cùng với tiểu Trường Thọ vừa thú vị lại còn thoải mái dễ chịu...

Ngay lúc này đột nhiên cách chỗ bọn họ mấy trăm dặm, nước biển tách ra. Một đầu Giao Long lao xuống, mấy trăm vị Tiên Giao Binh bảo vệ xung quanh đều chạy về phía bên ngoài thành lớn.

Long Tộc dọn dẹp một hồi, chiến trường nơi này đều đã sạch sẽ.

Lý Trường Thọ dùng tiên thức đảo qua, rất nhanh liền phát hiện ra luồng khí tức vô cùng quen thuộc.

Nhị Giáo Chủ của Hải Thần Giáo - Ngao Ất.

Nguyên lai kiếp nạn này lại liên quan đến Ngao Ất.

Lý Trường Thọ âm thầm lắc đầu, hắn đã căn dặn Ngao Ất rất nhiều lần. Nếu không phải bất đắc dĩ thì đừng tùy tiện hiện thân.

Nhưng cũng không thể trách Ngao Ất, lúc này Long Tộc đang phải gánh chịu kiếp nạn lớn, không ai có thể ngăn cản được.

Sự tình phát triển sau đó, cũng không được gọi là ly kỳ khúc chiết, chỉ là tiết mục "trộm cướp vặt" bình thường mà thôi.

Ngao Ất đang an ổn tu hành ở Kim Ngao Đảo. Bản thân cũng không muốn đến nơi hỗn tạp này nhưng lại bị một cao thủ Long Tộc mời đến đây để giúp đỡ Giao Nhân nhất tộc.

Đắn đo do dự cuối cùng Ngao Ất vẫn chọn rời khỏi Kim Ngao Đảo, tụ hợp một số Long Tộc tinh nhuệ vội vã chạy đến đây tiếp viện.

Nhưng bọn hắn còn chưa vào thành thì bọn phản loạn đã bị thu phục.

Thành chủ của tòa thành này mang theo binh tướng ra ngoài nghênh đón Ngao Ất vào thành, mời hắn đi về phía cung điện nguy nga tráng lệ.

Tất nhiên đây cũng là một cái bẫy.

Lý Trường Thọ định nhắc nhở Ngao Ất nhưng nghĩ đến Đại Pháp Sư cũng đang ở đây, bản thân mình không cần quản quá nhiều chuyện.

Bản thân mình chỉ cần làm tốt một kiện "pháp bảo người" là được rồi.

Rất nhanh, cung điện trong thành liền mở tiệc rượu, Hải Nữ hiến múa, tiên nhạc lượn vòng. Còn mấy vị thiếu niên Hải Tộc thì ở ngoài điện ta ta nàng nàng, làm ra bộ dáng xa hoa lãng phí chỉ biết hưởng lạc.

Trên tiệc rượu, một vị tiểu công chúa của Giao Nhân Tộc cũng được mời đến. Nàng ngồi bên cạnh rót rượu cho Ngao Ất.

Xem ra cái bọn hắn muốn nhìn thấy chính là Nhị thái tử Long Cung Đông Hải nạp phi tần.

Long sinh, tràn ngập cảm giác buồn tẻ.

Tiệc rượu vừa trôi qua hơn hơn phân nửa thì lập tức phát sinh biến cố.

Bỗng nhiên trận pháp hộ thành hóa thành màn khói đen, trong thành xuất hiện hơn mấy ngàn cao thủ. Mục tiêu của bọn họ chính là đánh lén dãy cung điện trong thành.

Vị cao thủ Long Tộc đã mời Ngao Ất đến đột nhiên làm phản, gã xuất thủ tập kích Ngao Ất. May mắn bên cạnh Ngao Ất bỗng có xuất hiện một lão rồng đánh bay kẻ phản bội.

"Hộ giá! Hộ giá!"

"Bảo hộ Ngao Ất điện hạ!"

Mấy trăm Tiên Giao Binh tinh nhuệ và các cao thủ Hải Tộc phản ứng cực nhanh, bảo hộ xung quanh Ngao Ất và vị tiểu công chúa kia. Ngay sau đó lập tức mở đại trận bao bọc xung quanh cung điện, vội vàng điều động toàn bộ binh mã nội thành.

Cả tòa thành trì đại loạn!

Những nơi hẻo lánh trong thành lớn xuất hiện những trận văn huyết sắc, có hai đại trận phong bế hoàn toàn nơi đây, ngăn cách người bên ngoài dò xét tình hình bên trong. Tạm thời che đậy thiên cơ.

Đại trận trong cung điện bị công phá nhanh chóng, những Hải Tộc yểm hộ Ngao Ất và lão rồng cũng bị vây công. Tuy tình thế bất lợi nhưng bọn họ cũng ngăn cản được rất nhiều cao thủ của phe địch.

Vào giờ phút này Ngao Ất cũng không quên bảo hộ tiểu công chúa Giao Nhân Tộc trong ngực, khuôn mặt không có nửa điểm bối rối, thể hiện phong độ của Nhị thái tử Long Cung.

Rất nhanh, phe địch xuất hiện vây hãm xung quanh Ngao Ất.

Lúc này Lý Trường Thọ cùng với Huyền Đô đã bất tri bất giác hiện thân ở một nơi hẻo lánh trong thành cách địa phương Ngao Ất đang bị vây nhốt không xa.

"Đi thôi! Cứu Nhị Giáo Chủ của ngươi." Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ cười nói.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, cau mày nói: "Đại Pháp Sư ngài cũng đã đến. Ngài đưa tay một cái cũng có thể tiêu diệt những tên đạo chích này."

"Những tên đạo chích đáng cho ta ra tay như vậy sao?

"Đại Pháp Sư, đệ tử cảm thấy." Lý Trường Thọ nói: "Theo đạo lý chúng ta không thể khinh thường bất cứ địch nhân nào. Ngài ra tay vừa nhanh chóng ổn thỏa. Lại còn thể hiện uy phong của Nhân Giáo chúng ta. Đệ tử xuất thủ, vừa lộ ra miễn cưỡng, lại tồn tại phong hiểm làm hư hại việc này, đối phương đã hiển lộ mấy vị cao thủ cảnh giới Kim Tiên, vạn nhất đối phương còn có cao thủ cảnh giới Kim Tiên mai phục tại chỗ tối, đệ tử chỉ sợ cũng lực có chưa đến."

Huyền Đô nghe Lý Trường Thọ nói xong chậm rãi gật đầu.

"Ngươi nói cũng có đạo lý. Nhưng nếu đối phương thật sự có cao thủ chẳng lẽ ta bỏ mặc không cứu ngươi sao?"

Lý Trường Thọ nghe vậy âm thầm nhíu mày, mặc dù không dám trực tiếp phản bác những vẫn thấp giọng nói: "Đại Pháp Sư, đệ tử cảm thấy...thật sự có một chút không ổn. Tuy biết Đại Pháp Sư ngài tất nhiên sẽ không hại đệ tử cũng như có phương pháp thích đáng. Nhưng trong đáy lòng đệ tử cảm thấy bất ổn không thể qua được cửa ải này."

Huyền Đô Đại Pháp Sư có một chút dở khóc dở cười, ôn hoà nói: "Ngươi phải đi thể hiện bản lĩnh thì ta mới biết được thực lực ngươi như thế nào, sau này mới có thể an bài chuyện tốt cho ngươi làm."

Thấy Lý Trường Thọ vẫn còn chút do dự, Huyền Đô Đại Pháp Sư lại nói: "Thế này đi, ngươi cảm thấy không thoải mái vậy thì ta sẽ không nhìn bản lĩnh của ngươi. Nhưng nếu ngươi có thể cứu được thái tử Long Cung, ta hứa sẽ đáp ứng cho ngươi một việc nằm trong khả năng của ta. Ngươi thấy thế nào? "

Lý Trường Thọ nhíu mày suy tư, nói: "Đại Pháp Sư, đệ tử cả gan thỉnh cầu. Nếu như đệ tử có thể cứu được Ngao Ất, lúc đệ tử độ Kim Tiên Kiếp, có thể mời Đại Pháp Sư đến hộ pháp cho đệ tử được không?"

"Được! Ta đồng ý! Mau đi cứu người."

Lý Trường Thọ gật gật đầu, đưa tay xoa nắn khuôn mặt thay đổi hình dáng tướng mạo. Sau đó xoay người lại nói tiếp: "Trong đáy lòng đệ tử vẫn cảm thấy bất an. Hay là ngài lập lời thề cam đoan sẽ cứu viện đệ tử kịp thời..."

Đại Pháp Sư nhấc chân làm bộ muốn đạp người.

Lý Trường Thọ vội vàng vái chào lĩnh mệnh nhưng cũng không xuất viện vội. Hắn lấy trong tay áo ra một chồng Đạo Nhân Giấy, tiện tay vẩy những Đạo Nhân Giấy đó ra ngoài.

Đạo Nhân Giấy lập tức hóa thành một nam tiên trung niên, một thiếu nữ trẻ tuổi, một lão ông đôn hậu, một lão ẩu hiền lành nhưng tất cả đều mang trên người khí tức của cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ.

Sau đó, Lý Trường Thọ vung tay áo lên. Bốn Đạo Nhân Giấy thi triển thủy độn hóa thành bốn dòng nước nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Sau lưng Lý Trường Thọ, Huyền Đô Đại Pháp Sư không nhịn được đưa tay vuốt vuốt trán.

Cái tên tiểu tử này cũng thực quá cẩn trọng rồi đi.

Ài, không đúng...

Nếu như mình không hiện thân mà chỉ túm Lý Trường Thọ ném tới đây. Ngao Ất lại là Nhị Giáo Chủ của Lý Trường Thọ lại còn là nhân vật trọng yếu của kế hoạch "Long Tộc Nhập Thiên". Lý Trường Thọ có thể nhắm mắt không cứu sao?

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Huyền Đô Đại Pháp Sư không nhịn được khóe miệng co giật mấy lần.

Thấy bản thân giống như một kẻ bất tri bất giác lại bị vị tiểu đệ tử trước mặt dắt đi lòng vòng. Vô duyên vô cớ ban cho tên kia thêm một cái hứa hẹn...

Chương 171. Lựa chọn phương pháp chiến đấu phổ thông

Bốn dòng nước biển sâu chảy loạn xuyên qua tòa thành lớn, đi ngang qua hải mã, vọt thẳng qua con đường hải tinh, một mạch lao thẳng đến nơi Ngao Ất đang bị vây khốn.

Khắp nơi trong thành đã bị đánh thành một nồi cháo hải sản đặc biệt thơm ngon.

Cao thủ hai bên giao chiến với nhau, vị Long trưởng lão có chiến lực cao nhất đi theo bảo vệ Ngao Ất vào giờ phút này đã bị hơn mười mấy vị cao thủ Hải Tộc vây công...

Giao Nhân nhất tộc không ngừng cầu viện bên ngoài nhưng toàn thành đã bị ngăn cách hoàn toàn. Hiện tại bọn hắn không thể liên lạc với thế giới bên ngoài.

Nhưng mà...cũng không sao...

Hai vị cao thủ của Ổn Giáo, khục, Nhân Giáo đã xuất hiện ở đây. Họ nhất định sẽ không để Ngao Ất xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Huyền Đô Đại Pháp Sư là cường giả chân chính trong thiên địa, dưới Thánh Nhân cũng không có mấy người như vậy. Có thể tùy ý triệu hồi các loại bảo vật như Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp. Đừng nói là trấn áp nơi này, trấn áp cả Giao Nhân Tộc cũng chỉ cần một cái phất tay.

Lúc này Lý Trường Thọ bị Đại Pháp Sư kéo tới làm lao động khổ sai. Trong đáy lòng không nhịn được nhưng cũng đành phải cố gắng tính toán.

Mặc dù lần này chỉ là tuỳ cơ ứng biến, nhưng hắn đã nghĩ ra những phương pháp ứng đối chu toàn. Có thể đạt đến hiệu quả một viên đá kinh động ba ~ bốn con chim, đẩy nhanh sự tình Long Tộc Nhập Thiên.

Lý Trường Thọ đứng cạnh Đại Pháp Sư, nhắm mắt ngưng thần, điều khiển bốn Đạo Nhân Giấy.

Phía bên cạnh, Huyền Đô Đại Pháp Sư hăng hái đứng nhìn. Đại Pháp Sư muốn xem xem Lý Trường Thọ sẽ diệt địch như thế nào.

Nhìn một lúc Huyền Đô Đại Pháp Sư cảm thấy rất hài lòng.

Bốn Đạo Nhân Giấy cùng thi triển thủy độn đã tới gần Ngao Ất nhưng lại không làm kinh động bất kì kẻ nào.

Lúc này xung quanh Ngao Ất có ba ~ bốn mươi vị hộ vệ. Rõ ràng đây là trận đại chiến giữa các cao thủ Kim Tiên, nhưng tu vi của đám hộ vệ Hải Tộc xung quanh Ngao Ất quá thấp, cao nhất cũng chỉ đến cảnh giới Thiên Tiên trung kỳ.

Mà những kẻ vây công xung quanh Ngao Ất có một số kẻ là phản quân của Hải Tộc còn lại là mười mấy Thiên Tiên và hơn năm mươi Chân Tiên.

Lý Trường Thọ dò xét những phản quân này. Phát hiện ra bên trong có mấy vị Thiên Tiên khí tức hơi khác thường, có một chút tương tự với huyết muỗi khôi lỗi năm đó.

Vị Văn đạo nhân kia chắc hẳn là đang núp trong bóng tối, âm thầm quan sát màn diễn này.

Sẽ như thế nào nếu Văn Tịnh biết Đại Pháp Sư cũng đang ở đây?

Cũng không biết Đại Pháp Sư có thể tìm được hành tung của Văn đạo nhân hay không. Phải trực tiếp tìm được hung nhân này mới ổn thỏa.

Giải vây cho Ngao Ất cũng không cần tiêu tốn quá nhiền tâm thần của Lý Trường Thọ, chỉ cần dùng chiến thuật Đạo Nhân Giấy như bình thường là đủ rồi.

Bốn Đạo Nhân Giấy đang ở bên ngoài vòng vây lần lượt hiện thân. Ống tay áo của từng người bắt đầu lắc lư, thả ra...

Một nhóm người giấy! Tổng cộng có đến mười sáu cỗ.

Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy thế lập tức hết sức vui mừng, cười mắng: "Người giấy phóng người giấy, càng lúc càng nhiều người giấy! Ngươi, cái tên này, thật có ý tứ."

Lý Trường Thọ quay đầu "ngại ngùng" cười một tiếng, tạm thời xem như Đại Pháp Sư đang tán thưởng chiến thuật "hệ thống người giấy" của chính mình.

Mười sáu tờ người giấy vừa được thả ra vọt thẳng vào quân phản loạn. Lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, bọn hắn ôm lấy cao thủ cảnh giới Thiên Tiên. Lợi dụng lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng, đám người giấy lập tức tự bạo, toả ra một làn sương độc!

Chỉ một thoáng sau, trong nước biển nổi lên một đám sương mù đục ngầu!

Còn bốn Đạo Nhân Giấy xuyên qua từ hai bên trái phải.

Trong tay bọn hắn, kiếm không phải kiếm, sáo cũng không phải sáo, tẩu hút thuốc cũng không phải tẩu hút thuốc, "dao bổ dưa" trong tay, cũng không phải lưỡi đao...

Đều là pháp khí vung độc!

Để luyện chế những thứ pháp khí đó, Lý Trường Thọ phải tốn gần hai năm. Tổng giá trị lên đến sáu kiện tiên bảo Độc Đan, đem ra sử dụng có phần đau xót!

Việc mà bốn Đạo Nhân Giấy cần phải làm cũng chỉ là toàn lực khống chế sương độc, độc phấn tràn ngập các phương hướng.

Trong chốc lát, hơn trăm phản quân vây công xung quanh Ngao Ất liên tiếp ngã xuống đất, không đứng dậy nổi.

Đai bộ phận bọn hắn còn chưa kịp quay đầu xem kẻ đánh lén phía sau là ai thì đã cảm nhận được nguyên hồn, nguyên thần đều đã bị kịch độc xâm nhiễm.

Một Đạo Nhân Giấy mang bộ dáng của lão bà hét lớn một tiếng: "Người nào không muốn trúng độc thì mau bảo hộ Ngao Ất điện hạ! Nếu không, độc thương tổn các ngươi! Lão thân cũng không có giải dược!"

Đám Hải Tộc cao thủ bảo hộ Ngao Ất im thin thít, cả đám co thành một đoàn xung quanh Ngao Ất.

Động tác của bốn Đạo Nhân Giấy khá đồng bộ. Đây là vì Lý Trường Thọ đã bỏ ra tâm lực diễn luyện không ít.

Mỗi người bọn hắn thả ra pháp bảo thu nạp, thu hồi toàn bộ nước biển xen lẫn độc phấn. Mấy thứ này còn có thể tái sử dụng thêm lần nữa.

Sau đó, bốn Đạo Nhân Giấy lại thả ra tám viên Nhiếp Hồn Châu. Nhanh chóng thu thập toàn bộ tàn hồn trên chiến trường, đồng thời tung xuống từng mảnh Tam Muội Chân Hoả.

Dưới đáy biển cũng chỉ khiến Tam Muội Chân Hỏa hơi suy yếu. Dù vậy vẫn có thể dễ dàng thiêu đốt những thi thể này.

Ánh lửa phun trào, bốn Đạo Nhân Giấy lại từng người thả ra ba người giấy, hóa thành mười hai vị đạo sĩ mặt mũi hiền lành.

Bọn hắn người thì bưng mõ, người cầm trấn hồn linh, kẻ cầm mõ gỗ. Ở xung quanh gõ mõ đập đập miệng tụng Độ Nhân Kinh, Vãng Sinh Chú, Tiêu Tai Kỳ Phúc Chú.

Một đám cao thủ Hải Tộc quay mặt nhìn nhau, Ngao Ất cũng là lộ ra vẻ mặt mơ mơ mộng mộng...

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh này, bọn họ cảm thấy kiến thức của mình thật nông cạn, chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng, đến tận hôm nay mới thấy được thế giới mới...

"Bốn vị đạo hữu này là thần thánh phương nào?"

"Bọn họ vì sao lại giúp chúng ta?"

"Đây cũng là Nhân Tộc, bọn họ...rất cẩn trọng! Sau khi giết địch, lập tức xử lý thi thể, lại còn niệm chú ngữ siêu độ!"

"Không thể học được, chúng ta không thể học được."

Những thi thể bị Tam Muội Chân Hỏa cấp tốc thôn phệ, chỉ còn lại tro tàn, bị bốn Đạo Nhân Giấy cùng nhau phất tay đánh bay, tan rã ở bên trong nước biển.

Kiếp sau ngoan ngoãn làm cá.

Sau đó, bốn Đạo Nhân Giấy quay người rời đi.

Toàn bộ quá trình phát sinh hết sức nhanh chóng, không chỉ khiến những vị Hải Tộc xung quanh Ngao Ất có cảm giác như vừa tỉnh mộng mà Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng xem ở một bên cũng phải than nhẹ.

Thần thông Cắt Giấy Thành Người của Thiên Cương Tam Thập Lục Đạo Môn, còn có thể dùng như vậy?

Ngao Ất ôm lấy tiểu công chúa Giao Nhân, nhìn về phía bốn Đạo Nhân Giấy hô: "Các vị tiền bối xin hãy dừng bước cho ta nói đôi lời cảm tạ!"

Lão bà quay người cười cười, để lại một câu: "Chúng ta phụng theo mệnh lệnh của bệ hạ mà đến giúp Nhị điện hạ thoát khốn cảnh mà thôi, không cần phải cảm tạ."

Nói xong quay người, dùng thủy độn mà đi, không hề dừng lại.

Bốn Đạo Nhân Giấy vẫn chưa đi xa, hóa thành bốn dòng nước tìm một nơi có dân cư của Hải Tộc để ẩn thân. Sau này có dịp lại sử dụng.

Xung quanh vẫn như cũ, một nhóm lớn phản quân bao vây Ngao Ất, binh tướng Hải Tộc canh chừng ở các nơi. Nhóm người Ngao Ất cũng bắt đầu di chuyển.

Nếu như Đạo Nhân Giấy luôn bảo hộ xung quanh Ngao Ất thì cũng sẽ bị quân phản loạn vây công, làm mất đi tính chủ động.

Đối với những kẻ địch mạnh, chỉ có cách tiếp tục ẩn thân chờ thời cơ tấn công mới có thể tạo ra sát thương lớn được.

Lý Trường Thọ nhanh chóng kiểm tra những tổn thất của Đạo Nhân Giấy.

Độc Đan tiêu hao hai thành, tiên lực tiêu hao hai phần ngàn, bốn kiện pháp khí tạm thời không có cách nào sử dụng tiếp được nữa, cần bổ xung độc thêm một lần nữa.

Nhìn chung cũng không tệ.

Trong sân, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra vái chào Đại Pháp Sư sau đó quay về đứng phía sau Đại Pháp Sư.

Vào giờ phút này Huyền Đô Đại Pháp Sư vẫn còn đọng lại chút dư vị...

Lý Trường Thọ điều khiển Đạo Nhân Giấy làm những hành vi kia, Đại Pháp Sư cũng có thể lý giải. Nhưng thủ đoạn mà Lý Trường Thọ xử lý tàn hồn.

Có vẻ như...

"Trường Thọ, ngươi làm việc thuần thục như thể nước chảy mây trôi. Chẳng lẽ ngươi thường xuyên đấu pháp cùng người?"

Lý Trường Thọ vội vàng trả lời: "Đa số thời gian đệ tử đều tu hành ở trong núi, không thường đi lại, cũng chưa hề chủ động kết thù kết oán cùng người. Nhưng Hồng Hoang hung hiểm, đệ tử thường xuyên phải đến phường trấn thu mua thảo dược. Tất nhiên cũng sẽ bị cường nhân để mắt tới. Đệ tử luôn ghi nhớ 【 một phút bất cẩn, ân hận cả đời 】. Vì để bất cứ lúc nào bị địch nhân đánh lén cũng có thể giải quyết nhanh chóng mà không lưu lại hậu hoạn. Cho nên bình thường đệ tử vẫn luyện tập mấy bước đấu pháp này. Vừa rồi sự việc nguy cấp nên đệ tử đã giản lược mấy bước."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Ngươi vừa nhắc tới ta đã cảm thấy vô cùng hào hứng. Vậy mấy bước mà ngươi đã giản lược đó là gì?"

"Mời Đại Pháp Sư xem món đồ chơi do đệ tử nghĩ ra." Lý Trường Thọ lấy ra một toà trận bàn cỡ nhỏ cùng với mấy tờ người giấy tấu nhạc buồn khóc tang.

Huyền Đô Đại Pháp Sư: "..."

Mình chắc chắn phải có được người sư đệ này!

Sau đó, Huyền Đô Đại Pháp Sư dùng ngữ điệu ấm áp nói: "Lúc nãy tại sao ngươi để người giấy lưu lại câu "Phụng mệnh lệnh của bệ hạ" mà không trực tiếp nói là "Ngọc Đế bệ hạ"?"

"Cảm tạ Đại Pháp Sư đã ra đề mục...chỉ là đệ tử cảm thấy nếu như trực tiếp nói là Ngọc Đế, chẳng những không đạt được mục đích mà còn khiến Long Tộc tăng thêm cảnh giác. Thay vào đó ta để lại cho bọn họ hai chữ "bệ hạ" sẽ khiến một số Long Tộc suy đoán nhiều hơn. Bốn Đạo Nhân Giấy của đệ tử, từ thân hình khuôn mặt đến khí tức đều được mô phỏng y hệt Nhân Tộc. Nơi đây cũng không có tuyệt thế đại năng như Đại Pháp Sư ngài, nên rất khó bị kẻ khác nhận ra đây là hóa thân người giấy. Hai chữ bệ hạ trừ Long Tộc ra, Hồng Hoang cũng rất ít sử dụng. Như vậy vừa có thể khiến bọn họ tự mình liên tưởng, vừa giảm sự cảnh giác của Long Tộc đối với Ngọc Đế bệ hạ."

"Ừm! Trả lời không sai. " Huyền Đô Đại Pháp Sư híp mắt cười khẽ: "Rất hợp ý ta."

Lý Trường Thọ: "..."

Đệ tử Nhân Giáo làm chuyện gì cũng đều phải suy tính kĩ càng.

Lúc này đám cao thủ Hải Tộc đang bảo vệ Ngao Ất đã tiến về phía trận pháp ở vách tường bên cạnh thành lớn.

Nhưng thành lớn của Giao Nhân đã bị đại trận bao quanh, ngăn cách cả càn khôn. Chỉ bằng sức lực của bọn họ thì không có cách nào mở trận pháp để ra ngoài.

Lý Trường Thọ rõ ràng Đại Pháp Sư cũng không vội ra tay. Thậm chí nếu như nơi đây có thể chống đỡ đến khi cao thủ Long Tộc đến thì Đại Pháp Sư sẽ không bao giờ hiện thân.

Linh trí của Hải Tộc rất thấp, thấp hơn những sinh linh trên lục địa.

Còn tính cách thì...đa số Hải Tộc đều thấy khó khăn liền sợ hãi, không nghĩ được bất cứ biện pháp chu toàn nào.

Bọn chúng không ngừng vọt tới tấn công, nhưng quanh người Ngao Ất đều có hộ vệ. Trong khi bọn chúng còn có không đến mười người, khiến Lý Trường Thọ vừa xem vừa lắc đầu...

Hải Tộc khó có thể trọng dụng.

Đợt phản quân thứ hai, Ngao Ất bị bọn phản quân vây quanh. Tiểu công chúa Giao Nhân Tộc mà Ngao Ất đang che chở bỗng nhiên ngẩng đầu trợn mắt nhìn xung quanh.

Không phải do Ngao Ất thèm sắc đẹp của Tiểu công chúa.

Thân là Nhị thái tử Long Cung, Ngao Ất chỉ sợ Tiểu công chúa Giao Nhân Tộc xảy ra vấn đề sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa Long Tộc và Giao Nhân Tộc.

Hiện tại Tứ Hải xảy ra nhiều chuyện, Giao Nhân Tộc lại là minh hữu thân thuộc của Long Tộc. Để lấy được sự ủng hộ của Giao Nhân Tộc, sẽ có thể trấn áp đám phản loạn Hải Tộc. Cho dù bắt hắn phải thành thân với Tiểu công chúa Ngao Ất cũng không có nửa điểm do dự.

Thấy Ngao Ất lại rơi vào khốn cảnh, bốn Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ lại hiện thân thêm lần nữa.

Người giấy lại biểu diễn hệ thống chiến thuật phổ thông, một phần nhỏ phản quân lại hóa thành tro bụi.

Nhưng phiền phức không chỉ như vậy.

Mục tiêu của phản quân chính là Ngao Ất, mà hai nhóm phản quân liên tục công kích vẫn không thể bắt được Ngao Ất. Người điều binh khiển tướng phía sau cũng đã âm thầm điều chỉnh kế hoach.

Cuộc chiến ở phía cung điện, vị trưởng lão Long Tộc đang toàn lực ứng chiến. Khi thì hoá thành rồng, lúc biến lại thân người. Tuy bị vây công nhưng cũng kéo chân được mấy vị cảnh giới Kim Tiên của quân phản loạn.

Chỉ cần vị trưởng lão này tiếp tục trì hoãn bọn chúng, chờ đến khi các cao thủ Long Tộc đến chi viện, phần thắng trận này xem như về tay bọn họ.

Nhưng mấy tên phản quân Kim Tiên đột nhiên rút một người, quay người chạy về hướng Ngao Ất.

Vị trưởng lão ngay lập tức này giận dữ, hóa thành một đầu Thương Long dài ngàn trượng, trực tiếp đánh sập cung điện nguy nga tráng lệ, muốn đuổi theo tên phản quân Kim Tiên kia. Nhưng lão bị mấy tên cao thủ phản quân tận lực thi triển thần thông, gắt gao ngăn lại!

Ngao Ất cảm thấy một cỗ uy áp cảnh giới Kim Tiên. Hắn nhẹ nhàng thở ra, trong đôi mắt toát lên một sự kiên quyết. Lập tức đẩy công chúa Giao Nhân trong ngực ra, bay lên không trung!

Thôi pháp, ngưng thần!

Lúc này Ngao Ất thực sự muốn liều mạng với Kim Tiên!

Trong sân, Lý Trường Thọ mặc dù rất muốn khen ngợi Nhị Giáo Chủ nhà mình hật anh dũng. Khó có được kẻ nào đối mặt với cảnh giới Kim Tiên cũng có thể hiên ngang nghênh chiến.

Là đầu đất...khục, tướng tài.

"Trường Thọ!" Đại Pháp Sư cười nói: "Vị Kim Tiên này căn cơ bất ổn, cảnh giới không đầy đủ. Nhìn qua có cảm giác như mượn ngoại lực để tăng tiến, ngươi có thể thử ứng phó xem sao."

Vị Kim Tiên này cùng với người tập kích Độ Tiên Môn năm đó cũng không sai biệt lắm...Đại Pháp Sư hẳn là đang thử thăm dò giới hạn thực lực của mình...

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nghiêm mặt nói: "Đệ tử nguyện ý thử một lần, nhưng còn thỉnh Đại Pháp Sư chú ý đến đệ tử nhiều hơn."

"Được." Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu đáp ứng, tiện tay vung về phía Lý Trường Thọ.

Một vệt tiên quang ngưng tụ thành một cỗ hư ảnh bảo tháp trên lưng Lý Trường Thọ.

Một cỗ đạo vận huyền diệu che lại nguyên thần và nhục thân của Lý Trường Thọ, nhanh chóng ẩn vào trong cơ thể hắn.

Đại Pháp Sư cười nói: "Đây là chí bảo phòng ngự, ta cho ngươi mượn uy năng của Huyền Hoàng Linh Lung Tháp nửa canh giờ. Nếu như không có Linh Bảo Tiên Thiên trong tay, dù đối phương có là Đại La Kim Tiên cũng không thể tổn thương ngươi được."

Ý nghĩ lưu chuyển trong đáy lòng của Lý Trường Thọ, ánh mắt thoáng có một chút phức tạp. Sau đó nhẹ nhàng thở dài.

Vì cái gì? Tại sao chỉ có nửa canh giờ!

Thật sao? Chỉ là cho để đi thí luyện thôi sao!

Khục...nói chính sự.

Lý Trường Thọ khống chế bốn Đạo Nhân Giấy nhào về phía Ngao Ất. Trong nháy mắt lão bà kia liền kéo Ngao Ất lùi xuống, ba vị Đạo Nhân Giấy phóng tới, từng người lấy ra bàn cờ lớn nhỏ - trận pháp cỡ nhỏ trực tiếp tế ra phía trước.

Trong sân, Huyền Đô Đại Pháp Sư tò mò đi đến một bên, nghiêng đầu nhìn Lý Trường Thọ đang thi triển một loạt động tác...

Hai tay Lý Trường Thọ xoa nắn xoa nắn trên mặt, biến hóa khuôn mặt của chính mình. Sau đó lại lấy ra một chiếc mặt nạ mỏng đắp lên mặt, hóa thành diện mạo của một người nam nhân trung niên.

Hóa hình thuật có thể điều chỉnh thân hình, khuôn mặt.

Có thể tránh được pháp nhãn bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, càng nhiều càng tốt.

Những động tác này chỉ xảy ra trong nháy mắt, tay trái Lý Trường Thọ cầm Phán Quan Bút dởm, bên hông treo pháp khí có chứa hai viên Độc Đan Tiên Thức Tâm Hỏa Thiêu. Tay phải cầm hai tấm phù lục màu vàng.

Trong tay áo chứa mười hai bảo nang cũng đã cùng nhau mở ra một khe hở nhỏ.

Dù chính mình đã có "chức năng khoá máu", nhưng muốn đối phó với loại "Giả Kim Tiên" này cũng không dễ dàng gì. Dù sao đối phương cũng đạt đến cảnh giới Kim Tiên, quan trọng nhất chính là hắn ta có khả năng đang bị Văn đạo nhân điều khiển.

Ài, đoán chừng lần này, chính mình...sẽ bị lộ trên một phần năm át chủ bài...

Chương 172. Giết Kim Tiên thật khó giết

Nếu có thể kịp thời tìm thấy sơ hở của đối phương, có lẽ cũng không cần dùng đến một phần năm…

Lý Trường Thọ thở nhẹ một hơi, tiên lực trong cơ thể lưu chuyển, từng tia đạo vận nhẹ nhàng xoay xung quanh người hắn.

Tự tại vô vi, thanh dật tự nhiên.

Nước biển xung quanh hắn dường như đột nhiên biến mất, trường bào nhẹ nhàng phấp phới, dây buộc tóc trên đầu thoáng tung bay.

Hắn vừa muốn cất bước, bỗng quay đầu lại hỏi: "Đại Pháp Sư, đệ tử có thể mượn danh hào của ngài dùng một lúc được không?"

"Được." Huyền Đô Đại Pháp Sư cười cười: "Ngươi cứ tuỳ ý."

Lý Trường Thọ không dám chậm trễ, liền vái chào cảm ơn.

Bên kia, ba toà khốn trận cỡ nhỏ Càn Khôn Gia Toả vì không đủ linh lực nên sắp bị gã Kim Tiên kia đột phá. Hắn cũng không nghĩ đến việc sẽ dùng ba Đạo Nhân Giấy bản mới tự bạo, vì chế tạo bản mới này rất tốn kém, nếu như bị hủy mất thì sẽ rất đau lòng.

Thân hình hắn khẽ động, liền hoá thành một dòng nước biến mất không thấy gì nữa.

Huyền Đô Đại Pháp Sư tuỳ ý vung tay về phía sau, trong hư không liền xuất hiện một chiếc ghế, lão vén vạt áo lên ngồi xuống chờ xem kịch vui.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, do Hồng Hoang Huyền Hoàng Mẫu Khí ngưng tụ thành bảo tháp, bị Tam Thanh Lão Tử đoạt được.

Lúc Lão Tử thành thánh, bởi vì chỉ có một mình lão đạt được cơ duyên mà công đức Thiên Đạo cấp cho Nhân Giáo thực sự quá nhiều, Lão Tử không muốn bị nhiễm công đức nhân quả, cho nên đại bộ phận công đức đều rót vào bảo tháp.

Nếu cầm tháp này trong tay liền đứng ở thế bất bại, nó quả thật cùng một cấp độ với "ba kiện chí bảo Khai Thiên"– Bàn Cổ Phiên, Âm Dương Đồ, Đông Hoàng Chung.

Có hư ảnh Huyền Hoàng Linh Lung Tháp hộ thân, Huyền Đô Đại Pháp Sư hoàn toàn không lo lắng đến an nguy của Lý Trường Thọ, cũng không sợ bản thân vì nhất thời chủ quan mà mất đi vị tiểu sư đệ hiểu biết rất nhiều kiến thức này.

Mặc dù được pháp bảo "khoá máu", nhưng Lý Trường Thọ vẫn không lơ là cảnh giác. Bởi vì trong lời nói của Đại Pháp Sư, điều kiện tiên quyết là không gặp Đại La Kim Tiên có Linh Bảo Tiên Thiên.

Mặc dù có Đại Pháp Sư bên cạnh nhưng nếu gặp phải Huyết Văn hung thú, kẻ mà【hôn một cái Thập Nhị Công Đức Kim Liên liền có thể lấy được tam phẩm 】 đột nhiên làm loạn, chính mình phải đối phó bằng cách nào đây? Cho nên trong lúc Lý Trường Thọ lao về hướng Ngao Ất, trong lòng liền nghĩ ra mấy biện pháp, cố gắng tốc chiến tốc thắng.

Bước đầu tiên: Phô trương thanh thế, bày ra nghi trận, cố lộ điểm yếu, lấy thật loạn giả.

Lý Trường Thọ phân tâm khống chế bốn Đạo Nhân Giấy, bản thể nhanh chóng lao tới trước người Ngao Ất. Hắn thoáng quay đầu liếc nhìn Ngao Ất đang bị bà lão Đạo Nhân Giấy ấn chặt xuống, âm thanh bình tĩnh truyền đi khắp nơi: "Bần đạo Huyền Đô Tiểu Pháp Sư, phụng mệnh lệnh của bệ hạ, đặt biệt tới trợ giúp Nhị Thái Tử Điện hạ. Yêu ma phương nào, còn không nhanh chóng bó tay chịu trói!"

Huyền, Huyền Đô…Tiểu Pháp Sư?

Đại Pháp Sư trốn ở trong chỗ tối xem kịch cười nghiêng cười ngả, thiếu chút nữa đã ngã ngửa về sau.

Mà vị cao thủ Hải Tộc Nguỵ cảnh giới Kim Tiên Đang hừng hực khí thế lao tới, bỗng nhiên dừng lại, dùng ánh mắt tràn đầy kinh nghi dò xét trên dưới cả người Lý Trường Thọ. Gã phá Chướng Nhãn Pháp, phá Hóa Hình Thuật, cuối cùng nhìn thấy chỉ là khuôn mặt của một nam nhân trung niên.

Đúng lúc đó, trên người Lý Trường Thọ tuôn ra một cỗ đạo vận, khí tức có một chút kinh người nhưng trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Cảnh giới Thiên Tiên? Còn là sơ kỳ?

Ngao Ất thấy thực lực đôi bên khác biệt như vậy, vội nói: "Đạo hữu, xin hãy rút lui với ta trước đã".

Lý Trường Thọ cười nhạt, không thèm để ý tới y, tiếp tục hướng về phía trước, mở miệng nói: "Tứ hộ pháp, hãy mau chóng lui lại."

Lúc này, bà lão kia cùng với ba Đạo Nhân Giấy vừa dùng trận pháp cỡ nhỏ ngăn trở vị cao thủ Kim Tiên đồng thời hướng về Lý Trường Thọ hành lễ nói "Vâng" một tiếng rồi lập tức thi triển thủy độn, hướng về hai phía khác nhau, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Vào giờ phút này, gã Nguỵ Kim Tiên kia cũng đã phản ứng lại, cặp mắt nhìn thẳng vào Lý Trường Thọ, uy áp Kim Tiên bao phủ toàn thân hắn. Uy áp của gã vốn không gây ra ảnh hưởng gì đối với Lý Trường Thọ, tuy nhiên một khi đã vạch ra kế hoạch, nếu như không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì hắn sẽ thực hiện kế hoạch đến cùng.

Cảm nhận khí tức bị áp chế, hắn hơi nhíu mày, thể hiện ra cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ.

Trong lòng Ngao Ất lo lắng. Mà lúc này, Lý Trường Thọ dán hai tấm phù lục màu vàng lên trên hai cánh tay.

"Tiên Dũng Phù": Khi kích hoạt sẽ vận dụng tiên lực toàn thân đánh ra một kích tuyệt cường, uy lực rất lớn.

Không chỉ vậy, Lý Trường Thọ còn âm thầm giữ lại mấy vị Đạo Nhân Giấy chữ "Tuyệt" (*) chưa dùng tới.

- Tuyệt: Tuyệt kỹ chi ý.

Gã Nguỵ Kim Tiên cười lạnh một tiếng: "Chỉ là cảnh giới Thiên Tiên, muốn chết sao."

"Ha ha, yêu nghiệt vô tri." Lý Trường Thọ ngửa đầu cười to, vung tay đẩy Ngao Ất xuống phía dưới, tiên thức âm thầm mở ra cấm chế Độc Đan Tâm Hỏa Thiêu. Tay trái ném ra một nắm bột trắng, miệng hét to: "Nhất Khí! Hóa Tam Trọc!".

"Bồng" một tiếng, quanh người Lý Trường Thọ tràn đầy sương trắng. Màn sương vừa ra đã ngăn cách toàn bộ tiên thức dò xét của những người đang quan chiến. Trong chớp mắt, bốn đạo thân ảnh đi ra từ trong sương trắng, cùng thi triển Chướng Nhãn Pháp, diện mạo đều bình thường, tu vi đều là Thiên Tiên sơ kỳ, trên tay từng người đều cầm một toà trận bàn cỡ nhỏ.

Trong sân, Đại Pháp Sư đưa tay lên che mắt, thật là không nhìn nổi nữa mà.

"Huyền Đô Tiểu Pháp Sư, Nhất Khí Hóa Tam Trọc...đây là một nhân tài, tài đồng của Nhân Giáo. Thần thông Cắt Giấy Thành Người sắp bị tiểu tên gia hỏa này biến hoá tới bến luôn rồi."

Vào giờ phút này, Ngao Ất cực kì chấn kinh...Nghe nói thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Thái Thanh Thánh Nhân chính là thần thông mạnh nhất trên đời. Nếu Thánh Nhân lão gia trực tiếp phân ra ba cỗ phân thân Thánh Nhân thì hoành hành Hồng Hoang vô địch thủ không phải việc khó.

"Nhất Khí Hóa Tam Trọc này nhất định là bí pháp của Nhân Giáo."

Nhưng kinh ngạc nhất chính là vị cao thủ Nguỵ Kim Tiên Hải Tộc. Gã trợn mắt nhìn bốn đạo thân ảnh của Lý Trường Thọ, trong lòng xuất hiện từng đợt nghi hoặc. Nhưng tâm niệm của gã bị huyết muỗi ảnh hưởng, sẽ không vì chút kinh nghi mà lùi về sau.

Huống chi Lý Trường Thọ cũng không chờ gã hành động, bốn đạo thân ảnh đã cùng nhau xông tới.

Bước thứ hai: Biến giả thành thật, trước chiếm tiên cơ, mê hoặc tầm mắt, tìm sơ hở địch.

"Cố lộng huyền hư, bản tướng há lại sợ ngươi."

Chẳng biết tại sao trong lòng gã phản loạn bỗng xuất hiện ý niệm phiền muộn. Tâm thần có một chút không yên nhưng biểu hiện lại càng thêm hung ác, gã há miệng phun ra từng đạo hồng quang ngưng tụ thành mũi tên, tạo thành từng trận mưa tên bắn về phía bốn đạo thân ảnh.

Lý Trường Thọ mỉm cười, Đạo Nhân Giấy ngoài cùng bên trái ném trận bàn trong tay ra, mấy chục đạo lưu quang bay ra từ trận bàn trong nháy mắt đã biến thành một tòa trận pháp phòng hộ ngăn cản toàn bộ mũi tên bay đến.

Ba đạo thân ảnh khác cũng ném ra trận bàn trong tay hóa thành ba trận pháp cỡ nhỏ. Tuy là trận pháp cỡ nhỏ nhưng vấn đề chỉ là tiên linh lực không đủ để duy trì lâu dài, nếu đột nhiên bộc phát vẫn có sáu thành uy lực của đại trận nguyên bản.

Đạo thứ nhất là khốn trận, Càn Khôn Gia Tỏa, khóa chặt càn khôn.

Đạo thứ hai là sát trận, Vạn Kiếm Diệt Hồn, linh lực trận pháp hóa thành kiếm khí đầy trời, ngưng tụ ra một thanh đại kiếm chém xuống về phía trước.

Đạo thứ ba là độc trận, Quỳ Thủy Âm Lôi, dưới chân gã Ngụy Kim Tiên bỗng nhiên xuất hiện một vũng nước đen.

Gã không ngờ thế công của Lý Trường Thọ lại hung mãnh như thế, càn khôn xung quanh bị phong tỏa nhất thời làm gã không thể né tránh. Tất nhiên gã sẽ không ngồi chờ chết nhưng vì sao cần phải né tránh.

Chỉ là Thiên Tiên thôi!

Gã Nguỵ Kim Tiên tế ra ba viên bảo châu, trực tiếp hướng về phía trước đánh tới, trên người xuất hiện một cỗ huyết quang, nhẹ nhàng ngăn cản nước đen dưới chân. Bảo châu gào thét bay ra, đánh nát bấy đại kiếm phía trước, nhất thời cho thấy uy lực của cảnh giới Kim Tiên không hề tầm thường.

Lý Trường Thọ vẫn không chút hoang mang. Bốn đạo thân ảnh từng người lấy ra một cây bút vẽ, thân hình ở trong nước biển không chút trở ngại rất nhanh đã đứng ở bốn phương vị khác nhau, trông giống như là Tứ Tượng Trận Pháp.

Bốn đạo thân ảnh đồng thời nâng bút vẽ ra bốn con hắc long.

Trong nháy mắt tứ long đều sống lại lao tới gã Nguỵ Kim Tiên.

Ngay sau đó, bốn cây họa bút lại tiếp tục vẽ ra từng câu kinh văn ngưng tụ thành các loại binh khí, trăm loại phi cầm, từ bốn phương tám hướng liên tục không ngừng lao tới gã Nguỵ Kim Tiên Hải Tộc này.

Càn Khôn Gia Toả Đại Trận đột nhiên hao hết linh lực, gã Nguỵ Kim Tiên vui mừng, tiên lực toàn thân xuất ra, nhảy lên một cái né tránh nước đen, đụng nát hoạ long, lại bị đám phi cầm bao phủ trong nháy mắt.

Hả? Công kích này chỉ như muỗi đốt? Hơn nữa còn phát hiện ra có công kích một phía so với ba phía còn lại thì mạnh hơn nhiều. Có một người dùng hoạ bút là Linh Bảo, ba người còn là tiên bảo thượng đẳng.

Trong lòng gã hơi lo lắng, lập tức như bắt được sơ hở, giả vờ chống đỡ mấy đợt công kích, sau đó bỗng nhiên thân hình loé lên lao về phía người có công kích mạnh nhất.

Chính là lúc này!

Sắc mặt của Lý Trường Thọ có một chút bối rối, khẽ quát: "Lẽ nào ta lại sợ ngươi."

Linh Bảo Phán Quan Bút trong tay hắn nhanh như chớp viết xuống một chữ "Tật" thật lớn.

Đột nhiên, hành động của Lý Trường Thọ đã vượt quá dự liệu của mọi người, hắn không lui về sau mà bất ngờ tiến về phía trước trực tiếp đụng vỡ chữ vừa viết, thân ảnh loé lên liền biến mất một cách quỷ dị. Khi xuất hiện lại đã ở phía sau gã Nguỵ Kim Tiên, khoảng cách không đủ hai thước.

Đây mới thực sự là "Tả Kinh Thành Pháp".

Lý Trường Thọ quay người vỗ một chưởng toàn lực vào lưng khiến gã Nguỵ Kim Tiên hơi lảo đảo. Gần như đồng thời, ba đạo thân ảnh từng người đều viết xuống một chữ "Tật", cùng nhau đụng vào chữ, ngay lập tức xuất hiện xung quanh vị cao thủ Hải Tộc.

Gã đã thấy qua trận chiến như này bao giờ đâu? Mặc dù tinh thần lo lắng nhưng nhờ có kinh nghiệm qua những trận hải chiến, gã phản ứng cũng không chậm, bộc phát ra một cỗ tiên lực cường hoành, muốn đẩy mấy người ra.

Nhưng ngay vào lúc này, không một dấu hiệu, xung quanh gã lại đột nhiên xuất hiện tình trạng càn khôn bị phong toả, mạnh mẽ cắt đứt cỗ tiên lực mạnh mẽ kia.

Bốn đạo thân ảnh xung quanh, hiển nhiên đều là Đạo Nhân Giấy. Vào giờ phút này, những Đạo Nhân Giấy này quả quyết phóng tới trước, mỗi người cho gã Nguỵ Kim Tiên ăn một cái tát. Bốn cỗ tiên lực đồng nguyên lẫn nhau kết hợp biến thành từng sợi xiềng xích, trói gã Nguỵ Kim Tiên như buộc bánh chưng…

Gã không thể cử động, biết đã trúng kế bèn ngẩng đầu nhìn lên.

Phía trên mặt biển trăm trượng, Lý Trường Thọ lăng không mà đứng, tay ném ra từng toà trận bàn lớn nhỏ.

Khốn trận, sát trận, khốn trận, sát trận, sát trận…

Vào giờ khắc này đã có mấy chục toà trận pháp cỡ nhỏ được Lý Trường Thọ ném ra. Mặc dù hiệu quả không tệ nhưng nhiều như vậy cũng cảm thấy đau lòng …

Lưu quang lập lòe khắp nơi không ngừng, phong toả càn khôn cứ biến mất rồi lại xuất hiện. Gã Nguỵ Kim Tiên ở dưới, chỉ có thể giận dữ mà nhìn, một thân tu vi không có cách nào thi triển.

Bốn Đạo Nhân Giấy vận chuyển tiên lực toàn thân, há miệng phun ra một cỗ Tam Muội Chân Viêm, trong nháy mắt đã bao phủ khắp người gã Kim Tiên, gã không ngừng giãy dụa, bị đốt đến không còn hình người.

Công kích phía trên liên tiếp không ngừng, Chân Viêm phía dưới càng đốt càng mãnh liệt. Trong chốc lát, gã đã không còn khí tức, bị đốt cháy đen như một đoạn cây khô, nằm ở đó không nhúc nhích. Còn bốn Đạo Nhân Giấy đã bị bản thân chân viêm đốt cháy thành tro bụi, tiên lực dư thừa đều hoá thành Tam Muội Chân Viêm…

Trên không trung, Lý Trường Thọ phất tay áo, hơi lắc đầu, đang muốn cất bước rời đi.

Bỗng nhiên biến cố phát sinh!

Từ trong đoạn cây khô kia bay ra một đạo huyết quang, là một thanh phi đao huyết nhận, lấy xu thế sét đánh xuất hiện dưới chân Lý Trường Thọ, trực tiếp chém "Lý Trường Thọ" thành hai nửa. Đoạn cây khô lay động nhẹ nhàng, chậm rãi đứng lên, khí tức dần dần khôi phục, vết thương khắp người đang nhanh chóng khép lại, giữa ngực có một đoá huyết liên đang không ngừng dao động…

"Ha ha, ha ha ha ha…"

Gã Nguỵ Kim Tiên Hải Tộc ngửa đầu cười to, trong giọng cười tràn đầy trào phúng, vui mừng, hưng phấn của người chiến thắng. Nhưng vừa cười được một nửa, âm thanh liền im bặt.

Chỉ thấy ở trên mặt biển, thân ảnh vừa bị chém hoá thành hai trang giấy, tiên quang nhẹ nhàng phiêu đãng ở bên trong.

Phốc…Một tiếng nhỏ vang lên, một chiếc sáo ngọc đâm vào từ sau lưng vị cao thủ Hải Tộc, nhẹ nhàng xuyên qua đoá huyết liên kia.

Ở sau sáo ngọc, một thân ảnh chậm rãi xuất hiện, bên trong tay áo có kim quang chớp động, hai tờ Tiên Dũng Phù đã được kích hoạt, tiên lực cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ nương theo sáo ngọc mà bộc phát.

Huyết liên trực tiếp bị nổ nát bấy, thân hình không đầy đủ của gã Nguỵ Kim Tiên lảo đảo muốn ngã, một cỗ độc vụ đã bao bọc nguyên thần đang bị thương nặng của hắn lại.

Chất lượng chưa đủ thì lấy số lượng để bù vào.

Lý Trường Thọ buông sáo ngọc ra, quyết đoán bỏ qua món Linh Bảo này, thừa dịp Tiên Dũng Phù còn sử dụng được, tiên lực trong cơ thể chuyển hoá thành Tam Muội Chân Viêm. Ánh lửa bùng lên dữ dội, nuốt hết nguyên thần và thân thể tàn phế của gã.

Một gã Nguỵ Kim Tiên, coi như là cảnh giới Kim Tiên, sau khi hoá thành tro cũng không thấy khác biệt so với Thiên Tiên, Chân Tiên.

Trên đại thành của Hải Tộc, từng cỗ tiên thức nhìn thấy một màn này, cho dù có là cảnh giới Kim Tiên của Hải Tộc hay cao thủ Long Tộc thì trong đáy lòng đều có một chút phát lạnh…Không biết như thế nào, trong lòng bọn họ bắt đầu có một chút bực bội khó hiểu, đủ loại hình ảnh mạc danh kỳ diệu liền xuất hiện.

"Chỉ là một tên phản đồ, mà cũng dám dương oai trước mặt Huyền Đô Tiểu Pháp Sư ta! Hôm nay có ta ở đây, ai cũng đừng mong có thể tổn thương được Ngao Ất điện hạ." Lý Trường Thọ hừ một tiếng, giả bộ nói: "Tứ hộ pháp ở đâu? Còn không qua đây xử lý tàn hồn."

Nói xong, thân hình hắn thi triển thuỷ độn, hoá thành một dòng nước, biến mất không thấy đâu nữa. Vừa vặn bốn Đạo Nhân Giấy cũng đã quay lại, công việc thu thập tro cốt này là Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên "tự mình" ra tay, coi như tôn trọng Kim

Tiên một chút.

Bà lão cầm áo quan, ông lão cầm mõ, nữ tử trẻ tuổi cầm Nhiếp hồn linh, thanh niên anh tuấn lấy ra một chiếc kèn là pháp khí…

Trong âm thanh du dương bi ai đó, bản thể của Lý Trường Thọ đã chạy về đến trong sân cùng với Đại Pháp Sư.

Kim Tiên thật sự không dễ giết…

Năm mươi sáu chiếc trận cơ trận pháp cỡ nhỏ, bốn Đạo Nhân Giấy chữ "Tuyệt", một Đạo Nhân Giấy chữ "Thần", hai lá "Tiên Dũng Phù", ba kiện tiên bảo thượng phẩm loại bút, mười hai viên Nguyên Thần Độc Đan phẩm chất cao nhất mà hiện tại hắn có thể luyện chế.

Ách, hình như không chỉ có vậy…

Còn có hai viên linh đan "Tâm Hoả Thiêu" không biết có phải công nghệ luyện chế có vấn đề hay không mà đã vỡ nát...

Chương 173. Chứng chỉ Huyền Đô tiểu pháp sư

"Huyền Đô Tiểu Pháp Sư?"

Tại một hòn đảo nhỏ không đáng chú ý thuộc Nam Hải, Tịnh Văn đạo nhân mặc một chiếc váy màu đỏ tươi, ngồi ở một nơi tối tăm của dãy đá ngầm, đôi mắt phượng vừa dài vừa hẹp mở ra, quang mang lấp lóe trong mắt.

Người này chính là kẻ phá hỏng việc mình tính kế Độ Tiên Môn?

Chuyện vừa rồi, Tiểu Pháp Sư diệt khôi lỗi của nàng, nàng cũng thấy được. Một sợi tâm thần ký thác của nàng khống chế gã Nguỵ Kim Tiên Huyết Muỗi Hải Tộc kia, khi hai bên đấu pháp, giúp nàng không chỉ thấy mà còn cảm nhận được.

Bởi vì, đối phương xuất thủ quá nhanh, hóa thân quá nhiều thật thật giả giả, làm nàng giật mình không phản ứng kịp. Nếu lúc ấy, thần niệm của nàng trực tiếp giáng xuống.

"Cảnh giới Thiên Tiên chỉ là con sâu cái kiến, sao có thể…"

Trong lòng Văn Tịnh đạo nhân đột nhiên xuất hiện từng toà trận pháp kia, còn có thần thông Tam Trọc quỷ dị, hai loại này làm cho người ta miên man bất định.

Trong đầu nàng dần xuất hiện một ý nghĩ hoang đường, cái ý nghĩ này chậm rãi hiện ra trong lòng Văn Tịnh đạo nhân.

Tiểu Pháp Sư? Không phải là đệ tử của nam nhân kia chứ?

Nếu không phải là đệ tử người kia mà dám dùng danh tự đó, nam nhân kia sao có thể dễ dàng buông tha hắn như vậy…

Còn tại sao Nhân Giáo lại can thiệp sự tình Hải Tộc, Long Tộc. Bệ hạ trong miệng Huyền Đô Tiểu Pháp Sư là ai, đây không phải là chuyện Tịnh Văn đạo nhân quan tâm.

Người phụ trách tính toán Long Tộc là đệ tử của hai vị Thánh Nhân, nàng cùng lắm chỉ làm vài việc đâm bị thóc chọc bị gạo, làm phụ tá mà thôi. Giống lần này, người thiết kế cạm bẫy mai phục Nhị thái tử Long Cung Đông Hải cũng không phải là nàng.

Nếu nàng làm chủ đạo thì cần gì phiền phức như vậy?

Nàng sẽ âm thầm không chế tiểu công chúa Giao Nhân Tộc kia, để nàng trực tiếp thịt Ngao Ất cũng được.

Sự việc làm lớn như vậy, còn bị người ta phá hỏng.

Nàng bĩu môi, một cỗ đạo vận đột nhiên bay tới, xuất hiện tiếng nói của một lão đạo bên tai Văn Tịnh đạo nhân: "Văn Tịnh, rút khôi lỗi của ngươi đi, có Nhân Giáo can thiệp, chỉ sợ là còn cao thủ âm thầm ẩn nấp quanh đấy."

Nói xong, cỗ đạo vận liền biến mất.

"Hừ, cùng là đệ tử Thánh Nhân, nhưng bản lĩnh chênh lệch có vẻ hơi nhiều."

Khóe miệng Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng cong lên, còn trong lòng đang hạ lệnh cho mấy khôi lỗi cảnh giới Thiên Tiên Hải Tộc kia rút lui, không quan tâm đến chuyện này nữa.

Chợt bừng tỉnh, một tia xao động xuất hiện trong lòng nàng lặng yên sinh sôi. Là xao động mà nàng cũng không nhớ lần cuối cùng nó xuất hiện là khi nào.

Hả? Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ bản nữ vương coi trọng tên Đại pháp sư này sao?

Văn Tịnh đạo nhân khẽ híp mắt, đè nén sự xao động trong đáy lòng, khẽ nhíu mày suy tư, cuối cùng lại cười vũ mị, trong mắt lưu chuyển một chút lạnh lẽo.

Chắc chắn máu của nam nhân kia khác với mọi người.

….

Ở bên trong thành lớn của Giao Nhân Tộc, sâu dưới đáy biển Đông Hải.

Lý Trường Thọ quay về sân nhỏ nơi Đại Pháp Sư đang đứng, bước trên những phiến đá mà hắn cũng chả biết nó làm từ chất liệu gì, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

Dù hắn có tiểu tháp che chở, bản thể ra ngoài đấu pháp. Hắn vẫn cảm thấy nguy hiểm quá lớn.

Lý Trường Thọ cúi chào Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư gật đầu mỉm cười, trong lòng giường như đang tính toán điều gì, khiến cho Lý Trường Thọ không dám mở miệng quấy rầy.

Hắn tản đi Hóa Hình Thuật, Chướng Nhãn Pháp, bóc ra mặt nạ, trực tiếp dùng chân hoả nung chảy mặt nạ.

Lý Trường Thọ dùng tay xoa nắn mặt mũi của mình, khôi phục lại bộ dáng thực của mình.

Trước mặt Đại Pháp Sư, ngụy trang là bất kính.

Sau đó, Lý Trường Thọ bắt đầu suy nghĩ, tại sao hai viên Độc Đan Tâm Hỏa Thiêu lại bị vỡ nát?

Át chủ bài của mình mà không thể sử dụng theo ý mình được, thì không thể coi là át chủ bài tốt.

Vấn đề không thể nằm ở quá trình điều chế được.

Lần trước Tâm Hỏa Thiêu vỡ nát, là do mình mở ra, xung quanh phòng luyện đan của mình quá nhiều cấm chế, làm cho linh thú trong phường trấn bạo động, sự trong sạch mà sư phụ gìn giữ cả ngàn năm qua, suýt nữa thì…

Khục, khục, suýt nữa, suýt nữa.

Mà lần này, Tâm Hỏa Thiêu bể nát, là do dược tính chẳng biết tại sao dùng hết, bản thân đan dược không có linh lực dược lực chống đỡ, trực tiếp vỡ vụn.

Do tiên thức Kim Tiên quá mạnh? Hay lúc mình hiện thân, có quá nhiều tiên thức khóa chặt lấy mình?

Lý Trường Thọ dùng tiên thức quan sát các nơi bên trong tòa thành lớn, rất nhanh liền có đáp án chính xác…

Rõ ràng là cái sau.

Thời khắc này, bên trong tòa thành lớn, nơi khá gần chỗ hắn vừa đấu pháp, những binh tướng, phản quân,…có tu vi hơi thấp trong Hải Tộc, dục tính bộc phát, làm hỗn loạn cả khu vực đó.

Cho dù những Hải Tộc có tu vi cao hơn, trạng thái cũng hơi bất thường. Thậm chí, mấy đầu ngư tinh cảnh giới Chân Tiên hóa ra bản thể, đứng ngồi không yên, chạy qua chạy lại.

Trong thành hỗn chiến không ngừng thay đổi thành hỗn loạn...dục tính.

Hẳn là?

Khóe miệng Lý Trường Thọ hiện ra một trận co quắp.

Trước đây, hắn phát hiện ra, ảnh hưởng của linh thức Độc Đan Tâm Hỏa Thiêu đối với linh thú tăng gấp mấy lần.

Chẳng lẽ, Hải Tộc với linh thú…có chung nguyên lý?

"Đây là chuyện gì?" Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng nhận ra điều khác thường, từng sự việc hiện ra làm lão không thể tưởng tượng được.

Lý Trường Thọ chạy đến sau lưng Đại Pháp Sư, cười trừ. Hai người cùng nhau quan sát khắp các nơi.

Thời gian trôi qua, sự tình càng trở nên nghiêm trọng.

Năng lực tự kiềm chế của Hải Tộc cũng quá kém. Theo lý thuyết đan đã nát, dược tính đã qua.

Làm sao…

Mười dặm trong thành xuân phong lãng mạng, toàn thành trở lên khung cảnh...ân ân ái ái.

Những Hải Tộc này, đều phát dục như vậy sao?

Đại Pháp Sư không nhịn được quay lại nhìn Lý Trường Thọ, dở khóc dở cười, hỏi một câu: "Trường Thọ ngươi…đã âm thầm làm việc gì rồi?"

"Vừa rồi đệ tử đấu pháp cùng với vị Kim Tiên kia, đã dùng một loại đan dược đặc biệt, xin mời Đại Pháp Sư nhìn." Lý Trường Thọ không dám giấu diếm, lấy ra một viên Tiên Thức Độc Đan, đưa cho Đại Pháp Sư, tiện thể nói thêm một câu: "Đại Pháp Sư, viên đan dược này là Tiên Thức Độc Đan, xuất sứ từ Độ Tiên Môn, do Vạn Lâm Quân trưởng lão là đan đạo cảnh giới Thiên Tiên sáng tạo ra. Đệ tử dựa trên cơ sở Độc Đan của Vạn Lâm Quân trưởng lão, tăng thêm tình thủy luyện chế thành độc tình."

Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn kĩ viên đan dược này, đan dược này tự nhiên không thể ảnh hưởng đến lão. Huyền Đô Đại Pháp Sư không nhịn được, cười lớn thành tiếng: "Ha ha ha, cũng chỉ có ngươi mới nghĩ ra được trò này. Nhân Giáo thật có phúc khí, mới sinh ra một đệ tử lanh lợi như ngươi."

Huyền Đô Đại Pháp Sư đảo tay một cái, thu viên Tâm Hỏa Thiêu vào người, cười nói: "Nếu ngươi sinh sớm mấy vạn năm, ta cần gì phải làm phiền Nguyệt Lão."

Lý Trường Thọ cúi đầu cười khổ.

Hai chữ "lanh lợi" này dùng với hắn, một nam nhân trưởng thành hơn hai trăm tuổi, dường như không ổn, nhưng còn tốt hơn bị gọi là tiểu quỷ cơ linh…

Đại Pháp Sư chắp tay, lạnh nhạt nói: "Những phản quân trong thành bị Tiểu Pháp Sư ngươi làm cho giật mình, xác nhận muốn rút lui. Có một chuyện, sao ngươi lại nghĩ ra được, có thể dùng Cắt Giấy Thành Người, bắt chước thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh?"

"Bẩm Đại Pháp Sư, bởi vì đệ tử tu vi quá thấp, bản thân lại sinh ra tại mảnh thiên địa không an ổn như Hồng Hoang này, cho nên khi tu hành không thể không nghĩ chút biện pháp bảo vệ tính mạng." Lý Trường Thọ cười nói: "Đại Pháp Sư ngài là người làm đại sự, mỗi ngày bôn ba vì Nhân Giáo, đương nhiên không cần nghĩ đến những tiểu thuật này."

Rất rõ ràng, Lý Trường Thọ đang nói bóng gió.

Huyền Đô Đại Pháp Sư lắc đầu mỉm cười, lại hỏi: "Ta nhìn ngươi vừa rồi, cố tình để cho ấn tượng của người ta đối với Huyền Đô Tiểu Pháp Sư không tốt. Ngươi làm vậy để làm gì?"

"Chuyện này…" Lý Trường Thọ cân nhắc từ ngữ để nói: "Đệ tử cảm thấy, ngụy trang không chỉ là hình dáng, tướng mạo, khí tức. Mà ngụy trang còn phải thay đổi cả ánh mắt, khí chất, lời nói, hành động, thậm chí một số câu cửa miệng. Như thế mới có thể đánh lừa được kẻ địch. Giống như, đệ tử biến người giấy hóa thân thành lão bà, tự xưng chính là "Lão thân". Vừa rồi, đệ tử che dấu đi thân hình, khí tức, ra ngoài đối địch, dùng thân phận Huyền Đô Tiểu Pháp Sư, nên biểu hiện phải tự tin, phù hợp với một vị đệ tử bên cạnh người, lời nói hành động hơi tự phụ, lại mang một phần nhập thế không sâu."

Huyền Đô Đại Pháp Sư giật mình, cảm khái nhìn Lý Trường Thọ nói: "Nói về sự thận trọng, ta không bằng ngươi. Về sau, ngươi dùng thời gian suy nghĩ việc này chuyển sang ngộ đại đạo, lãnh hội cảnh giới cao hơn, đừng quá mải mê tâm kế. Lão sư không vui với điều đó."

Lý Trường Thọ lộ vẻ nghiêm túc, bái tạ, nói: " Đệ tử sẽ nhớ những lời dạy bảo của Đại Pháp Sư."

Bên ngoài, chợt nghe thấy âm thanh náo loạn xen lẫn vào, ầm ầm tiếng quát mắng:

"Đừng cho phản nghịch chạy trốn."

"Viện quân Long Tộc đang đến gần, cản bọn hắn lại."

Bởi vì "Huyền Đô Tiểu Pháp Sư" ra trận "dễ dàng" chém giết cảnh giới Kim Tiên. Nơi đây, phản quân Hải Tộc đã nhanh chóng triệt tiêu đại trận, rút dần theo hướng biển sâu.

Thấy tình hình này, một đám tướng lĩnh, đại thần, hộ vệ, thị nữ Hải Tộc, không biết chui ra từ đâu, vội vàng đi tới chỗ Ngao Ất đang ở một nơi hẻo lánh trong thành.

"Hộ giá! Hộ giá!"

"Ngao Ất điện hạ, lão thần hộ giá chậm trễ!"

Lý Trường Thọ thu hồi bốn Đạo Nhân Giấy, cùng sử dụng tiên thức quan sát tình trạng Ngao Ất, biểu tình…có một chút cổ quái.

Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười, khẽ nói: "Ở đây hết việc rồi, chúng ta đi thôi."

"Đại Pháp Sư, đệ tử lo lắng an nguy của Ngao Ất, không biết Đại Pháp Sư có thể dừng lại trong chốc lát." Lý Trường Thọ cúi đầu nói: "Tà ma xảo trá, đệ tử lo lắng phản quân vẫn còn gian tế quanh đây."

Đại Pháp Sư gật đầu: "Được."

Lập tức, Đại Pháp Sư ra một đề mục, kiểm tra một chút Lý Trường Thọ tiếp theo sẽ dự định làm gì với việc "Long Tộc Nhập Thiên".

Lý Trường Thọ trầm ngâm, suy nghĩ một chút, chỉ có thể nói tùy hoàn cảnh mà đưa ra hành động cụ thể, xem phản ứng của Long Tộc, lấy bất biến ứng vạn biến.

Nếu Long Tộc đoán được Thiên Đình xuất thủ hỗ trợ, hảo cảm với Thiên Đình sẽ tăng lên, thì mọi việc cứ để nó tự nhiên.

Còn Long Tộc đề phòng Thiên Đình. Hắn sẽ thông qua Ngao Ất tiêu trừ đi sự đề phòng ấy.

Lần này, Tây Phương Giáo xuất thủ, Nhân Giáo phá. Điều cốt lõi là, hắn phá hư kế hoạch của Tây Phương Giáo mà bản thân Nhân Giáo lại không mất gì.

Có thể, Thiên Đình cảm giác được sự tồn tại của hắn, đơn giản là Lý Trường Thọ cố tình để lộ ra, việc hắn là một tiểu kiếm của Thiên Đình.

"Trường Thọ." Đại Pháp Sư dặn dò: "Nếu ngươi làm tốt việc này, theo suy tính của ta, Thiên Đạo sẽ hạ xuống không ít lực lượng công đức. Có công đức hộ thân, con đường tu đạo của ngươi sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Việc này, ngươi phải bỏ ra nhiều tâm tư hơn, lúc đó Thiên Đạo sẽ ban cho ngươi nhiều công đức hơn."

Nói xong, Đại Pháp Sư lấy trong ngực ra một khối ngọc bội, hơi dùng sức, ngọc bội liền hòa tan, sau đó ngưng tụ lại thành ngọc bài màu xanh, chính giữa xuất hiện năm chữ như rồng bay phượng múa.

"Huyền, Đô, Tiểu, Pháp, Sư!"

Mặt sau có "Nhân Giáo" và ký tên "Đại Pháp Sư".

Quan trọng nhất, bên trong ngọc bài có một tia đạo vận của Đại Pháp Sư.

"Nếu Tây Phương Giáo tìm ngươi gây phiền phức, ngươi đưa vật này cho bọn hắn." Đại Pháp Sư lạnh nhạt nói: "Nhân Giáo chúng ta ít người, chân chính mà tính toán ra, cũng chỉ có ta cùng lão sư. Nhưng ngươi cũng không cần phải sợ Tây Phương Giáo. Đợi ngươi vượt qua Kim Tiên Kiếp, ta sẽ đưa ngươi đi Động Suất Cung gặp Lão Quân, đến lúc nó nhìn cơ duyên của ngươi thế nào. Ngươi đừng kiêu căng, cũng đừng nóng nảy, mọi lúc đều phải ghi nhớ bốn chữ "thanh tĩnh vô vi", đây là lão sư dạy bảo đệ tử Nhân Giáo."

Lý Trường Thọ nhận lấy ngọc bài, trong lòng an tâm hơn rất nhiều, lên tiếng nói: "Hôm nay, đệ tử nhận được lời chỉ dạy của Đại Pháp Sư, tuyệt đối không quên nửa chữ!"

Đại Pháp Sư liên tục xưng "tốt, tốt", vỗ vỗ cánh tay Lý Trường Thọ, trong mắt tràn đầy tán thưởng và vui mừng.

Đúng vào lúc này, trên biển xuất hiện từng đợt long ngâm, mấy chục đầu Thương Long đang lao trên mặt nước, hướng tới nơi đây với tốc độ cực nhanh.

"Chúng ta đi thôi." Huyền Đô Đại Pháp Sư vung tay áo dài lên, cùng với Lý Trường Thọ hóa thành hai đoàn sương mù, ở trong nước biển biến mất không thấy gì.

Từ đầu tới cuối, không ai biết đến sự có mặt của Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Mà danh tự Huyền Đô Tiểu Pháp Sư lại chính thức xuất hiện trong Hồng Hoang.

Những cao thủ Long Tộc tới nơi đây, nhao nhao quan sát, nhìn khắp nơi chiến trường.

Một vị trưởng lão Long Tộc run giọng nói: "Không phải nói Nhị Thái Tử Điện hạ bị tập kích sao? Chỉ sợ nơi đây vừa phát sinh một hồi loạn chiến? Làm sao, làm sao…có thể xuất hiện loạn chiến?"

"Mau nhìn, Thái Tử Điện hạ ở bên kia!"

"Chuyện này…chúng ta có nên qua đó?"

"Ôi, nhanh bố trí kết giới! Hải Tộc đã làm ra cái gì, lại dạy hư Nhị Điện Hạ của chúng ta!"

Lập tức, cao thủ Long Tộc chia làm hai đội, một đội đuổi theo phản quân đang bỏ chạy, một đội…

Ừ thì, bảo vệ Nhị thái tử đi.

…

Lần này Lý Trường Thọ cũng không kịp từ biệt Đại Pháp Sư, ở trong biển lắc một cái, hắn liền xuất hiện tại nơi gần với Tửu Ô và hóa thân của mình, cách khoảng chừng ngàn dặm.

Tất nhiên, Đại Pháp Sư đã đi.

Lý Trường Thọ thở dài, nhìn ngọc bài trong tay, ngoài mặt lộ ra nụ cười điềm tĩnh.

Thêm một món bảo mệnh.

Hắn tổn thất trận bàn trận cơ tổng cộng 56 chiếc, kể ra cũng đáng giá.

Sau này, hắn chỉ cần tìm nhà giàu Long Tộc để thanh toán, thuần túy là kiếm lời rồi.

Lý Trường Thọ cũng không biết, mục đích việc Đại Pháp Sư đi vội vã như vậy cũng không phải vì có việc gì nghiêm trọng.

Đại Pháp Sư trở về Động Suất Cung Thiên Đình, đến chỗ Thái Thượng Lão Quân đang bế quan cầu kiến, hỏi ý kiến Lão Quân có thể ban cho Lý Trường Thọ cả bộ thần thông Thiên Cương Tam Thập Lục hay không?

Thái Thượng Lão Quân là cao nhân cỡ nào? Là hóa thân của Thánh Nhân, chín bỏ làm mười cũng là một nửa Thánh Nhân, đối với thần thông của Đạo Môn, đương nhiên không giữ lại.

Chỉ là, tu vi của bản thân hắn còn quá thấp...

Huyền Đô Đại Pháp Sư hành lễ cáo từ, đi vào bên trong mấy toà Đạo Tạng Điện của Đại Tiên Tông Nhân Giáo, cẩn thận điều tra.

"Chỉ một môn thần thông Cắt Giấy Thành Người, tiểu Trường Thọ liền có thể nghĩ ra nhiều kiểu như vây! Thật muốn nhìn một chút, tên gia hỏa này học xong Tát Đậu Thành Binh, Điểm Thạch Thành Giáp, Vân Ngưng tiên Sĩ thì sẽ làm ra những trò vui gì? Ha ha ha…"

Lý Trường Thọ vừa thi triển thổ độn, vừa suy nghĩ biện pháp dùng bản thể thay thế Đạo Nhân Giấy, không hiểu sao hắt hơi một cái.

Hắn nhíu mày suy tư, phân tích tại sao mình lại có phản ứng như vậy, hay thân phận đệ tử Độ Tiên Môn của mình đã bị bại lộ…

Nửa ngày sau.

Tại một cung điện mênh mông tráng lệ, xung quanh rất nhiều bồn cây cảnh là những cây san hô, nhả ra từng chuỗi bọt khí.

Ngao Ất đang nằm trên giường từ từ mở mắt ra, trong mắt có một chút mờ mịt.

Trần nhà xa lạ…

Khí tức lạ lẫm…

Nữ nhân…Hả?

Chương 174. Phạm sai lầm trong biển sâu

"Giáo Chủ ca ca! Giáo Chủ ca ca!"

Bên trong chủ thần miếu tại An Thủy Thành, thần niệm của hai bức tượng thần kết nối, tiến vào trong mộng cảnh mông lung một lần nữa.

Ngao Ất vừa thấy được Lý Trường Thọ đứng dưới chân tượng thần, liền kìm lòng không được hô lên ầm ĩ. Trong tiếng kêu của y mang theo vài phần lo lắng, chán nản, bất đắc dĩ, lại trộn lẫn một chút cảm giác mới lạ, mừng rỡ, xấu hổ. Biểu hiện tâm tình rất phức tạp.

Lý Trường Thọ mỉm cười đứng tại chỗ, cẩn thận phân tích những biểu cảm của Ngao Ất, đại khái đã hiểu ra chuyện gì đã phát sinh.

Lúc này, Lý Trường Thọ đã cùng với Tửu Ô sư bá quay về quảng trường đại hội nguồn gốc Tam Giáo. Hắn giống như trước đây không có chuyện gì phát sinh, duy trì khí chất nên có của một đệ tử phó lĩnh đội thông thường Độ Tiên Môn.

Ngao Ất dùng phương thức thần niệm giao lưu để tìm hắn, đây là Lý Trường Thọ cũng đã dự liệu từ trước. Nhưng hắn không nghĩ tới chính là khi Ngao Ất lên tiếng, câu nói đầu tiên cũng không phải là kể chuyện y bị tấn công tại biển sâu, mà là...

"Giáo Chủ mau chỉ cho ta, phải làm sao mới ổn đây?"

"Sao rồi?"

"Ta…Ai da…Ta! Việc này đúng là thật xấu hổ…tại lối ra...mà nói..."

Khuôn mặt thiếu niên của Ngao Ất tràn đầy quẫn bách, nhưng bên trong quẫn bách lại lộ ra một chút dư vị, bên trong dư vị còn mang theo vài phần ngượng ngùng...

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Ngươi thế nào mà hành vi không thể theo kịp ý nghĩ của mình? Phạm sai lầm gì trên thân thể hay sao?"

"Ừm!" Ngao Ất ngậm miệng, giọng mũi có một chút nức nở, trên mặt mang mấy phần ủy khuất.

Lý Trường Thọ: "..."

Chẳng lẽ, về sau cao thủ Long Tộc chạy đến lại không hóa giải dương khí cho Ngao Ất, mà là để việc này đâm lao phải theo lao, chơi tới bến luôn rồi?

Úi!

Những cao thủ Long Tộc kia, nói không chừng đúng thật có thể làm ra loại sự tình này!

Dưới mắt Long Tộc, có lẽ Giao Nhân nhất tộc chỉ là thần tử phụ thuộc bọn họ. Mà tiểu công chúa Giao Nhân lại miễn cưỡng xứng đôi với Nhị thái tử nhà mình. Nhị thái tử này mặc dù thân thể hình người chưa phát triển, còn dừng lại ở giai đoạn thiếu niên, nhưng trên thực tế y đã đủ tuổi đủ năm rồi.

Tính toán thời gian...

Tiểu long này mặc dù thân hình nhỏ bé bộ dạng thiếu niên, nhưng chiến lực cũng không tệ!

Lúc ấy Lý Trường Thọ cũng nhìn thấy tiểu công chúa Giao

Nhân mà Ngao Ất một mực che chở. Sau đó hắn cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư rời đi, đều đã bỏ rơi…khục…để lại hai người Ngao Ất và Tiểu công chúa trong mớ độc khí Tâm Hỏa Thiêu.

Việc này…đại khái…khả năng…hẳn là…Tâm Hỏa Thiêu Độc Đan của hắn chỉ gánh chịu năm thành trách nhiệm...

Ngao Ất có một chút luống cuống tay chân hỏi một câu: "Giáo Chủ, bây giờ ta nên làm gì?"

Lúc này Lý Trường Thọ nhìn Ngao Ất, đáy mắt lập tức có một chút bồi hồi nín lặng.

Vào giờ khắc này, Lý Trường Thọ cũng rơi vào hồi ức kiếp trước. Tâm tính vi diệu cảm giác giống như khi hắn còn đi học, thấy được cậu bạn cùng phòng của mình thoát kiếp cô đơn, đi chơi với ghệ cả đêm không về…

Nhưng chuyện này cũng không thể nói thẳng, Lý Trường Thọ chỉ có thể nhẫn nại hỏi một câu: "Ất huynh, ngươi kể lại kĩ càng một chút, đến cùng chuyện xảy ra làm sao?"

Ngao Ất lập tức có một chút xấu hổ, nhưng dựa vào tín nhiệm đối với vị huynh trưởng trước mắt này, cùng với tâm sự phiền não tuổi thiếu niên như vậy. Y liền nhăn nhăn nhó nhó kỹ càng kể lại sự tình mình vừa mới trải qua.

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Lý Trường Thọ trong đáy lòng đã có dự đoán, lúc này bừng tỉnh đại ngộ, trầm giọng nói: "Ngươi đi trấn áp phản loạn, bảo an Giao Nhân Tộc, nhưng không ngờ trúng vào bẫy rập? Thời khắc nguy cấp xuất hiện một vị cao thủ tên là Huyền Đô Tiểu Pháp Sư, cùng với bốn vị hộ pháp của hắn kịp thời giải vây cho ngươi? Nhưng chờ sự tình lắng lại, ngươi không biết làm sao đột nhiên ý loạn tình mê. Mà tiểu công chúa Giao Nhân Tộc ngươi che chở kia cũng mê loạn cùng ngươi, sau đó hai người liền…?"

"Ừm! Ừm!"

"Chuyện này…" Lý Trường Thọ khẽ cau mày: "Việc này đối với ngươi thì cũng không phải rắc rối ghê gớm gì. Ngươi thân là thái tử Long Cung, cùng với công chúa Giao Nhân Tộc kia xứng đôi dư xài. Vả lại bây giờ trong biển tình thế nguy hiểm, nếu như ngươi dựa vào cách này xây dựng quan hệ vững chắc với Giao Nhân nhất tộc, có thể tự động giải mối lo cho phụ vương ngươi."

Ngao Ất chớp mắt mấy cái, hổ thẹn nói: "Giáo Chủ nói đúng lắm, ta vừa tỉnh lại, trong đáy lòng chính là vội vàng xao động. Lúc này còn chưa tỉnh ngủ đã vội dùng thần niệm đến tìm ca ca!"

Lý Trường Thọ: "..."

Như vậy chính là nói, điện hạ ngài đang ôm công chúa ôn nhu nhuyễn ngọc trong lòng, cả hai quần áo không mặc, liền đi tìm hắn, kẻ hai trăm năm vẫn còn zin để khoe khoang đấy hả?

Tự nhiên, đây là lời nói đùa không thể thốt ra ngoài miệng.

Lý Trường Thọ ôn thanh nói: "Trước đây bất luận sự tình phát sinh như thế nào, việc đã đến nước này, Ất huynh ngươi dự định làm sao?"

Ngao Ất trầm ngâm hai tiếng, thở dài: "Ta đương nhiên sẽ không cô phụ nàng. Trước đây Giáo Chủ khuyên ta quên đi Hạm Chỉ sư điệt, ta đối với Hạm Chỉ sư điệt cũng không có lưu luyến hay lo lắng gì. Sự tình như thế đã phát sinh, ta lập tức liền báo cáo cho phụ vương, cưới vị điện hạ công chúa này về Long Cung Đông Hải! Tạ ca ca đã giải mối lo trong lòng ta!"

Ta rõ ràng không nói cái gì! Vị tiểu long khẩu thị tâm phi nhà ngươi tạ ơn cái gì?

"Vi huynh trước hết chúc mừng ngươi" Lý Trường Thọ cười gật gật đầu, dẫn dắt chủ đề nhẹ nhàng ra hướng khác: "Lần này ngươi bị tấn công, xác nhận có kẻ sau lưng đang tính kế."

"Những kẻ Tây Phương Giáo kia, đúng thật là lấn át ta quá đáng mà!" Ngao Ất định cất tiếng chửi rủa, sau đó kịp thời hãm lại, nói: "Giáo Chủ, còn có chuyện hơi kỳ quái. Hôm nay mấy vị cao thủ giúp ta thoát khốn kia, tự xưng là lĩnh ý chỉ của một vị bệ hạ nào đó. Điểm này khiến người ta có một chút mơ hồ, chẳng lẽ là Nhân Hoàng bệ hạ hiện tại hay sao? Nhưng Nam Thiệm Bộ Châu bây giờ đâu còn có chủ nhân Nhân Tộc? Từ thời đại Vũ Đế Quân về sau, chủ nahan Nhân Tộc xuất hiện thêm chín vị, sau đó chỉ còn lại hình thái bộ tộc hoặc tiểu quốc…Ất suy đi nghĩ lại, vị bệ hạ này có khả năng là đương kim Ngọc Đế bên trong Thiên Đình kia hay không?"

Lý Trường Thọ thở dài, đáp: "Việc đã đến nước này, ta cũng không gạt ngươi. Trước đây ta đã thông qua quan hệ phía trên, đề cập chuyện Long Tộc bị tính toán với vị chúa tể Tam Giới được Thiên Đạo tán thành kia. Ý ta vốn là muốn để Ngọc Đế hạ một đạo ý chỉ, bảo vệ Long Tộc. Lúc này Thiên Đình tuy nhỏ nhưng vẫn còn mang ý nghĩa chủ trì Tam Giới. Hơn nữa, vị Ngọc Đế bệ hạ này cân cước lại vô cùng thâm hậu, phía sau chính là tồn tại có thể khiến cho Tây Phương Giáo e ngại. Ngài ấy mở một câu nói ngàn vàng, Long Tộc tất nhiên có thể được giảm đi không ít áp lực. Đáng tiếc là, Ngọc Đế lúc này nhớ tới cánh chim Thiên Đình chưa đầy đặn, không muốn trực diện đối kháng cùng với Thánh Nhân Tây Phương Giáo. Vi huynh hổ thẹn, vẫn chưa thể cầu được ý chỉ...nhưng hôm nay đã có người đi giúp ngươi. Ất huynh, nói không chừng, chính là vị bệ hạ này đã bắt đầu do dự muốn can thiệp cũng không chừng."

Ngao Ất đầu tiên là hai mắt tỏa sáng, sau đó lại cúi đầu suy tư, nghe Lý Trường Thọ nói không cầu được ý chỉ, cũng là không nhịn được tỏ ra thất vọng...

Lý Trường Thọ quan sát biến hóa biểu lộ nhỏ bé của Ngao Ất. Cuối cùng, trên mặt Ngao Ất tràn ngập cảm động, trong đáy lòng cũng thoáng coi như đang tính toán bước tiếp theo phải có ý tứ như thế nào.

Quả thật là không còn cách nào, Lý Trường Thọ nhất định phải mưu tính như thế mới xong.

Vừa phải cân nhắc cảm xúc của Long Tộc, lại phải chiếu cố uy nghiêm của Ngọc Đế. Tuy Ngọc Đế cùng phe mình, muốn để Long Tộc Nhập Thiên Đình, nhưng giải pháp tối ưu của việc này chính là làm cho Long Tộc chủ động mở miệng thỉnh cầu.

Mạch suy nghĩ này nhất định phải rõ ràng.

Lý Trường Thọ lo lắng hết lòng mấy năm trong mật thất dưới đất, coi như cũng không phải là uổng phí công phu. Chuyện này dẫn đến tình trạng như vậy, cũng vẫn nằm trong sơ đồ tính toán phức tạp "cây cố sự" của hắn.

Ngao Ất vái chào thật sâu, cất tiếng nói: "Ta biết Giáo Chủ ca ca lo lắng quan tâm Long Tộc, nhưng chưa từng nghĩ Giáo Chủ ca ca có thể vì Long Tộc nhà ta mà làm đến trình độ như vậy! Ca ca! Xin nhận một lạy của Ngao Ất!"

Mỗi lần nghe được Ngao Ất kích động lúc hô câu "Giáo Chủ ca ca", trong đáy lòng Lý Trường Thọ liền không tự chủ được toát ra một đoạn phim truyền hình kinh điển từ đời trước nào đó của hắn: "Ỷ Thiên Đồ Long Ký".

"Ất huynh đừng đa lễ! Mau mau xin đứng lên!" Lý Trường Thọ vội vàng nâng Ngao Ất dậy, lại dặn dò: "Việc này mong Ất huynh không nên truyền ra ngoài, tốt nhất cũng đừng đề cập cả trong Long Cung. Dù sao đây cũng là sự tình mà ta chưa thể làm thành!" Đặt chữ Ổn lên đầu, việc này không thể nóng lòng cầu thành, lần này trồng xuống một mầm mống trước đã rồi xem phía sau phát triển thế nào hãy tính tiếp.

"Giáo Chủ ca ca ngài nói quá lời, Ngao Ất tuân mệnh là được!"

Lý Trường Thọ cười gật gật đầu, lại nhẹ nhàng thở dài, dặn dò: "Ngươi đi trước trấn an công chúa Giao Nhân Tộc kia đi. Lúc này nhất định là thời điểm nàng khó xử nhất bất lực nhất, ngươi phải chủ động trấn an mới tốt. Nếu không còn chuyện gì nữa, ta tiếp tục nghe Tiên Nhân giảng đạo. Long Tộc lại xảy ra bất luận biến số gì, ngươi phải nhớ lập tức liên hệ ta. Long Tộc chính là trợ lực chủ đạo của Hải Thần Giáo, Nhân Giáo ta tuy cao thủ không nhiều, nhưng ta cũng có thể mời được một vị đến đây trợ trận."

Tinh thần Ngao Ất chấn động, lại khom người vái chào, cẩn thận bước đi rời xa khỏi nơi mộng cảnh này.

Trước khi y đi khuất dáng, văng vẳng nghe được Giáo Chủ ca ca nhà mình lẩm bẩm mấy câu…

"Chậc, bảo tài luyện chế hộ sơn trận pháp, không biết đi đến chỗ nào mới kiếm được đây chứ! Thật là đáng lo âu!"

Trong đáy lòng Ngao Ất khẽ động, hai mắt lập tức tỏa sáng, ghi tạc chuyện này vào trong đáy lòng.

Trong quảng trường đại hội nguồn gốc Tam Giáo, trong một xó xỉnh của khu vực chúng Tiên Nhân Độ Tiên Môn ngồi.

Lý Trường Thọ mở mắt ra, đáy mắt xẹt qua một chút bất đắc dĩ, cũng có mấy phần áy náy đối với Ngao Ất.

Nhưng cũng không có cách nào, Ngao Ất đúng là nhân vật mấu chốt trong sự tình Long Tộc Nhập Thiên, sinh tử an nguy của y có thể kinh động Đại Pháp Sư cũng đã chứng minh điểm ấy.

Nhị Giáo Chủ nhà mình…

Về sau vẫn phải giáo huấn y thêm đôi chút mới được, miễn cho gặp trúng kẻ bên ngoài, bị người bán còn đếm tiền giùm.

Lúc này, chắc hẳn Ngao Ất cũng đang đếm bảo tài thay "Giáo Chủ ca ca"...

Thành lớn trong biển sâu Đông Hải, một chỗ tẩm cung ẩn mật.

"Bảo tài trận pháp …tiếp theo mình sẽ xin mẫu thân đưa hơn mười rương qua cho Giáo Chủ ca ca."

Ngao Ất vừa tính toán xong như thế, thoát ra từ trong mộng cảnh, tâm niệm liền quay lại đến cái giường này, cái cung điện này...

Tay trái vẫn còn vương lên mấy sợi tóc dài xanh mướt như nước biển.

Nghĩ đến lời Lý Trường Thọ căn dặn, Ngao Ất trong đáy lòng hạ quyết tâm, mở hai mắt ra, để cho thanh âm của mình trở nên ôn nhu hết mức, chủ động mở miệng nói: "Đừng sợ, ta..."

"A!" Tiểu công chúa Giao Nhân Tộc vào giờ phút này cũng là đang vờ ngủ, lập tức kéo chăn mền không dám thò đầu ra, khiến cho Ngao Ất luống cuống chân tay không biết làm gì tiếp theo.

...

Hạm Chỉ?

Nghe mùi thịt nướng truyền đến từ bên cạnh, Lý Trường Thọ cẩn thận thưởng thức cái tên này.

Sau khi hắn trở về cũng không nuốt lời, mang một mớ thịt rừng về cho Hùng Linh Lỵ. Sau khi xử lý tốt, vào giờ phút này Hùng Linh Lỵ đang lén lút gặm từng ngụm nhỏ thịt nướng.

Trước đây Lý Trường Thọ đã có chú ý tới cái tên Hạm Chỉ này, gần đây lại càng ngày càng cảm thấy cái tên này có một chút liên quan đến một nhân vật tương đối nổi danh trong Phong Thần: "Hạm Chi Tiên!"

Vừa rồi lúc giao lưu thần niệm cùng với Ngao Ất, nghe Ngao Ất nhắc đến chữ "Hạm Chỉ", trong đáy lòng Lý Trường Thọ liền nổi lên ý tưởng như vậy.

Hạm Chỉ chẳng lẽ thật sự chính là vị "Hạm Chi Tiên" kia?

Lý Trường Thọ nhíu mày suy tư một hồi. Trước đây hắn từng nghĩ tới khả năng như vậy, nhưng lúc này tu vi Hạm Chỉ quá thấp, mới chỉ là cảnh giới Chân Tiên, làm sao có thể giao hảo cùng với Tam Tiêu?

Lý Trường Thọ tự nhiên nhớ kỹ vị Hạm Chi Tiên đại danh đỉnh đỉnh này. Đây cũng là một vị tiên tử "có độc"…

Nhưng nói một cách khác, nếu như có thể xác định Hạm Chỉ chính là Hạm Chi Tiên, từ nay bí mật quan sát quỹ tích trưởng thành của Hạm Chỉ, vậy có thể đại khái dự đoán được thời gian đại kiếp Phong Thần xảy ra.

Đương nhiên, Lý Trường Thọ đã sớm suy nghĩ qua vấn đề như vậy. Phương pháp dự đoán chuẩn xác nhất chính là nhìn thế tục Nam Châu, lúc nào xuất hiện "Vương Triều Đại Thương".

Nhà Thương đến thời kì cuối mới bị nhà Chu lật đổ. Dù sao đại kiếp Phong Thần cũng ứng với điển cố "Vũ Vương Công Thụ"… khục…"Vũ Vương phạt Trụ".

Trụ Vương chính thật ra là bị người đời sau bôi nhọ, vị quân vương này độc sủng Đát Kỷ dẫn đến Đại Thương rơi vào mạt kiếp. Vị tên là Tử Thụ này, danh hào là Tân, lúc còn tại vị tự nhiên là được xưng là Đế Tân.

Lại nói chính sự.

Nếu như Hạm Chỉ thật sự là Hạm Chi Tiên, lần này Ngao Ất bởi vì chuyện vô tình trời xui đất khiến tác hợp với tiểu công chúa Giao Nhân, coi như triệt để hết hi vọng với Hạm Chỉ, đây cũng là chuyện tốt.

Bất quá sự tình Tâm Hỏa Thiêu Tiên Thức Độc Đan lần này, Lý Trường Thọ cũng cảm thấy mình đã lợi dụng Ngao Ất hơi nhiều...

Sau đó, mình phải nghĩ những biện pháp khác, bồi thường cho vị Nhị Giáo Chủ ngay thẳng ngây thơ này mới được.

Lúc này Hải Thần Giáo đã thu hoạch hương hỏa công đức đến tràn đầy, chỉ tiếc không có cách nào phân thêm cho Long Tộc một chút.

Vừa suy nghĩ chuyện Ngao Ất, Lý Trường Thọ vừa phân tích sửa sang những khả năng phát triển của chuyện này, tính toán Tây Phương Giáo tiếp theo có thể sẽ hành động như thế nào.

Căn cứ vào mạch suy nghĩ "Thuần Long" mà Tây Phương Giáo đang biểu lộ ra lúc này, hẳn là có quan hệ với việc châm ngòi Hải Tộc và Long Tộc.

Long Tộc tuy là cự lão Viễn Cổ, nhưng tai hoạ ngầm coi như cũng không ít. Mà có những tai họa ngầm khá lớn đủ sức cho Long Tộc một kích trí mạng.

Đáng tiếc, bây giờ mình không có cách nào nhắc nhở Long Tộc, cũng không thể đi nhắc nhở Long Tộc.

"Để Long Tộc tranh chấp cùng với phương tây, Thiên Đình ngư ông đắc lợi, lại tạm thời suy yếu thực lực Tây Phương Giáo, ức chế dã tâm của phương tây."

Đây mới là sự tình Lý Trường Thọ muốn làm.

Huống chi, cũng không thể nói với Ngao Ất: Cẩn thận Tiên

Giao Binh mà Long Tộc các ngươi đã bồi dưỡng tỉ mỉ trong vô số tuế nguyệt.

Nói như vậy sẽ chỉ đưa đến phản hiệu quả, khiến người ta cho là Hải Thần hắn có tư tâm khó dò.

Mặc dù, hắn quả thật cũng có một chút tiểu tư tâm...

Những Giao Long này xem như nửa Chân Long, đối với Long Tộc vốn là có một chút oán giận cùng với không cam tâm vì bị Long Tộc xem như chủ chiến tinh nhuệ, sử dụng vô số năm tháng trong lịch sử.

Long Tộc đối với bộ tộc "Pháp bảo người" này cũng không tính là quá ưu đãi, thậm chí còn có một chút khắc nghiệt. Phen này gặp phản phệ thì cũng tương ứng với quả đắng dành cho tính tự phụ của Long Tộc.

Muốn dùng tốt "Pháp bảo người", trước hết phải làm tốt đãi ngộ với "Người pháp bảo".

Đương nhiên, ngoại trừ loại trường hợp như Hữu Độc sư muội...

Lý Trường Thọ ở bên này đang nghĩ ngợi, Hữu Cầm Huyền Nhã một mực đang cảm ngộ trong kết giới vào giờ phút này đột nhiên đứng dậy, quay người nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lập tức treo lên mười hai phần cảnh giác!

Phi thăng kết thúc rồi?

Nhanh như vậy?

Phía trước, chưởng môn Vô Ưu đạo nhân ho khan vài tiếng, nhẹ nhàng khoát tay, kết giới bao quanh người Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức tiêu tán.

Nàng xoay người, ngay lập tức nhìn về phía Lý Trường Thọ, gương mặt xinh đẹp băng sương kia lộ ra mấy phần mừng rỡ ức chế không nổi. Nàng định cất tiếng:

"Trường..."

"Huyền Nhã sư điệt, đúng là phúc duyên thật tốt!"

"Huyền Nhã sư điệt lại trực tiếp đột phá đến cảnh giới Chân Tiên sơ kỳ!"

"Cơ duyên phi thăng thật khiến người ta ao ước!"

Quanh nàng lập tức có Tiên Nhân Độ Tiên Môn và chúng đệ tử xông tới chúc mừng ầm ĩ. Lý Trường Thọ lại là bất động thanh sắc, bắt đầu làm bộ có cảm ngộ rõ ràng, nhờ vào đó để Hữu Cầm Huyền Nhã không có cách nào tới gần.

Hắn thuận tiện chuẩn bị đột phá tu vi của mình đến cảnh giới Quy Đạo cấp sáu...

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa mới bắt đầu "đột phá" được khoảng hai ngày, trong đáy lòng bỗng nhiên cảm thấy một sợi dị dạng.

Phảng phất như có một vòng đạo vận huyền diệu muốn kéo hắn tiến vào trong mộng cảnh.

Loại cảm giác này, cũng tính là hết sức quen thuộc...

Chương 175. Thần thông Tát Đậu Thành Binh!

"Sao rồi? Tìm được chưa?"

Tại Thần Uy Điện, Mộng Thiên Nghi.

Một thân áo bào đỏ, thân hình có một chút gầy gò, chính là Nguyệt Lão, nhẹ giọng hỏi.

Đứng bên cạnh Nguyệt Lão là một vị tiên quan mặc giáp vàng khá quen thuộc, lại dùng giọng điệu quen thuộc, mang theo vài phần kiêu ngạo bản thân là một trong số những vị Tiên Thần đầu tiên của Thiên Đình, nói một câu: "Nguyệt Lão đừng vội, chỉ là một vị tiểu đệ tử của Độ Tiên Môn, hắn còn có thể...Ơ..."

Tiên quan giáp vàng nói được nửa câu, đột nhiên nhớ tới trước đây có lần bị giày vò nửa năm, trong nháy mắt, khẩu khí yếu đi mấy phần.

Vị tiên quan phụ trách Thần Uy Điện này có một chút xấu hổ cười một tiếng, ổn định lại tinh thần, nói: "Lần này, chỉ cần hắn có thể vào mộng, chúng ta nhất định có thể liên hệ được."

Nguyệt Lão nhẹ nhàng gật đầu, miễn cưỡng cười một tiếng đối với tiên quan, tâm sự hơi có vẻ nặng nề.

Nguyệt Lão cũng không nghĩ tới, trong vòng có mấy ngày mà Huyền Đô Đại Pháp Sư có thể đến Nguyệt Lão Điện hai lần liên tục...

Nửa canh giờ trước, Đại Pháp Sư đến Nguyệt Lão Điện, nói rõ ràng một nửa sự tình trước đấy nói chưa xong khiến Nguyệt Lão hoang mang, chính là chuyện 【sau này không cần thúc đẩy nhân duyên của đạo thừa Nhân Giáo 】.

Nguyệt Lão không khỏi có một chút buồn bực...

Là hắn quấn dây đỏ không đủ đẳng cấp, hay là yêu cầu của Đại Pháp Sư thật sự quá cao...Như thế nào đi nữa, sao lại phủ định bao năm cố gắng hết mình của lão?

Nhiều năm như vậy, ngậm đắng nuốt cay!

Lão vẫn luôn nghiêm túc làm theo yêu cầu của Đại Pháp Sư, chỉ cần phát hiện ra cặp đạo thừa Nhân Giáo nào có dây tơ hồng hơi hấp dẫn người, có một chút dục động, lão liền trực tiếp lén lút thúc đẩy cho họ xoắn xuýt lại với nhau...

Lâu dần, Nguyệt Lão đã vi phạm nguyên tắc của chính mình rất nhiều lần, chỉ cần thấy mấy nhà tiên tông của Nhân Giáo, có cặp đôi nào tương xứng, lão sẽ dùng Tương Tư Thụ đâm trộm một nhát, khiến tơ hồng sinh sôi phát triển.

Cái gì "Sư bá bá đạo yêu ta", "Trưởng lão quá hung mãnh", "Ta muốn để toàn bộ Hồng Hoang đều biết, toàn bộ Linh Thú Quyển đều phải chấp nhận, ngươi chính là thuộc về ta", tất cả đều là tiết mục nhân duyên khó gặp ở Hồng Hoang!

Thậm chí để cho các cặp đạo lữ của đạo thừa Nhân Giáo có thể tình nồng lâu dài, Nguyệt Lão còn hao tâm tổn trí an bài một chút ma luyện nhân duyên cho họ, làm tình cảm càng ngày càng sâu sắc...

Có khó khăn, sẽ dẫn dắt.

Không có khó khăn chế tạo khó khăn, cũng phải dẫn dắt!

Nhưng Đại Pháp Sư lại...

Trong đáy lòng Nguyệt Lão yếu ớt thở dài, nhìn chăm chú Mộng Thiên Nghi.

Ta cũng không dám nói, ta cũng không dám hỏi, chỉ có thể thành thành thật thật theo lệnh của Đại Pháp Sư, đi tìm người bạn vong niên tiểu Trường Thọ của mình để đưa chút đồ vật.

Cũng may, lần này Mộng Thiên Nghi nhanh chóng sáng lên, tiên quan giáp vàng cũng âm thầm thở phào, cẩn thận từng li từng tí phát ra lời mời Lý Trường Thọ nhập mộng.

Lúc này, ngay tại đại hội nguồn gốc Tam Giáo hội trường, Lý Trường Thọ đã bí mật căn dặn Hùng Linh Lỵ quan sát cảnh giác giúp hắn.

Bản thân hắn làm bộ đang đột phá, tâm thần lặng lẽ chìm vào trong mộng.

Chuyện được báo mộng dù cho có người phát hiện ra thì cũng không sao cả.

Dù sao việc báo mộng phải dùng bảo vật của Thiên Đình mới làm được, Lý Trường Thọ có thể lấy cớ mình không biết vì sao người báo mộng lại chọn mình, bịa ra một câu chuyện thích hợp, vậy cũng sẽ không có ai hoài nghi gì.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ đã thấy một vị tiên quan giáp vàng...người này có biểu tình...rất kích động.

Vị tiên quan này cũng không nói thêm gì, chỉ nói Lý Trường Thọ chờ một lát, ngay lập tức thấy Nguyệt Lão mặc hỉ bảo đi vào trong mộng.

"Tiền bối." Lý Trường Thọ hướng về phía trước vái chào, cười nói: "Lâu rồi không gặp, gần đây vẫn thuận lợi chứ?"

Nguyệt Lão nghe vậy, trong đáy lòng chưa biết trả lời như thế nào, chỉ là...

Cảm thấy rất thoải mái!

Vô luận gặp ai, việc đầu tiên khi nhìn thấy Nguyệt Lão đều hỏi vài câu nhân duyên, chỉ có gặp vị đệ tử chưa thành tiên này của Nhân Giáo, Nguyệt Lão mới có thể có cảm giác...bản thân mình có tôn nghiêm của Luyện Khí Sĩ!

Ngoài trừ tiên chức của Thiên Đình, lão vẫn là một Luyện Khí Sĩ đã vất vả tu hành vài vạn năm cơ mà!

Nguyệt Lão lộ ra nụ cười ôn hoà, vái chào Lý Trường Thọ đơn giản, giống như trưởng bối gặp được vãn bối nhà mình vậy. Lão cười hỏi: "Trường Thọ, chúc mừng ngươi, có thể được Đại Pháp Sư của quý giáo thiên vị."

Nghe vậy, Lý Trường Thọ quả thực sửng sốt một chút...

Không lẽ Đại Pháp Sư đã trực tiếp công khai với Thiên Đình rằng hắn là Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư?

Cử chỉ này không có một chút giống Nhân Giáo nào!

May mắn thay, Nguyệt Lão liền lấy ra một chiếc nhẫn pháp bảo trữ vật, vừa cười vừa nói: "Đây là đồ vật mà Đại Pháp Sư lệnh ta đưa cho ngươi, dường như là mấy quyển công pháp. Ngươi bây giờ chưa thành tiên, đã có thể được Đại Pháp Sư truyền pháp, đây thật là sự tình trước giờ chưa từng có!"

Lý Trường Thọ thoáng buông lỏng, "ngại ngùng" cười một tiếng với Nguyệt Lão.

Mặc dù hắn rất tò mò công pháp Đại Pháp Sư đưa cho là gì, nhưng cũng không vội vã xem xét.

Hắn cẩn thận tiếp nhận chiếc nhẫn, sau đó chào hỏi Nguyệt

Lão vài câu.

Nguyệt Lão thở dài, ở trong mộng tỉ mỉ giảng giải tâm tình phiền muộn của mình với "Hồng Hoang tri tâm ca ca" Lý Trường Thọ...

"Đại Pháp Sư dừng việc thúc đẩy đạo lữ chi phong rồi?"

Lý Trường Thọ nghe vậy trong đáy lòng vui mừng, cảm giác hệ số bình an sinh mệnh của mình, trong nháy mắt tăng lên mấy lần!

"Đường đường là tiên tông Đại Giáo, tu luyện không lo tu luyện, suốt ngày lo chuyện đạo lữ, như thế còn ra thể thống gì!"

Chậc, không cẩn thận còn bị áp vận.

Tâm tình của Lý Trường Thọ lập tức vui sướng hơn rất nhiều, tiếp tục hàn huyên cùng Nguyệt một hồi.

Bỗng nhiên, linh quang lóe lên trong đáy lòng Lý Trường Thọ, nhìn chăm chú Nguyệt Lão trước mặt...

Đại Pháp Sư phái Nguyệt Lão đến đây, hẳn là còn có suy tính khác?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, rất nhanh liền rõ ràng, Đại Pháp Sư phái Nguyệt Lão tới gặp mình có dụng ý sâu hơn!

Đại Pháp Sư đây là có ý nhắc nhở chính mình —— 【 có thể dùng Nguyệt Lão ra mặt, tại đại hôn của Ngao Ất, cho Nhị thái tử Long Cung Đông Hải Ngao Ất và tiểu công chúa Giao Nhân Tộc một ít hạ lễ, cho Long Tộc một chút cảm giác về sự tồn tại của Thiên Đình! 】

Thiên Đình bây giờ, cao thủ không có cao thủ, uy danh không có uy danh, ngoại trừ trồng được công đức, những cái khác đều là nghèo hoặc không có!

Tất nhiên, đây là so sánh với Long Tộc, còn so với hắn thì...

Mượn đại hôn của Ngao Ất, tặng quà cho Long Tộc, xem như Thiên Đình đi vào ánh mắt của toàn thể Long Tộc, một cái khởi đầu không tệ.

Muốn làm cho Long Tộc thay đổi ký ức cổ hủ, càng phải khiến cho Long Tộc có cảm giác mới lạ...

Long Tộc, phú hào của Hồng Hoang, ngoại trừ Linh Bảo Tiên Thiên, Chí Bảo Tiên Thiên, có gì mà bọn họ không thừa thãi?

Nhưng vào lúc đó, Nguyệt Lão cầm một chiếc Hồng Tú Cầu, chúc phúc nhân duyên cho Ngao Ất và Tiểu công chúa có hôn nhân mỹ mãn, ân ân ái ái...

Chắc chắn Thiên Đình sẽ tăng điểm!

Lý Trường Thọ lập tức mở miệng, nhưng lời ra khỏi miệng lại trở thành: "Tiền bối, ta có một người bạn, không biết có thể xin tiền bối giúp cho nhân duyện của hắn ổn hơn một chút."

【Với sự hiểu biết về Ngọc đế hiện tại, chính mình không thể tự tiện an bài cho chính thần trên Thiên đình】

Nghe Lý Trường Thọ nhờ vả, trong đáy lòng Nguyệt Lão mặc dù có một chút thất lạc, nhưng vẫn mỉm cười gật đầu.

"Tự nhiên có thể, ngươi...vị bằng hữu này...voi trọng nữ tử nào?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nghiêm mặt nói: "Vị bằng hữu này của vãn bối là Nhị thái tử Long Cung Đông Hải Ngao Ất, cũng coi như là tri kỷ. Nghe nói gần đây hắn đã làm một chuyện hồ đồ, chưa thành hôn đã cùng với một vị công chúa Giao Nhân nhất tộc nào đó...có quan hệ vợ chồng...trong đáy lòng vãn bối cảm thấy việc này có một chút không ổn, cũng lo lắng Ất huynh, sẽ bởi vì việc khác quấy nhiễu, cô phụ vị công chúa Giao Nhân Tộc này. Nên muốn xin tiền bối giúp đỡ, ra tay ổn định nhân duyên cho hai bọn họ. Tiền bối chấp chưởng chí bảo Thiên Đạo, nếu có thể ra tay, Thiên Đạo tự sinh cảm ứng, mọi việc cũng tự sẽ xúc tiến cảm tình của hai bọn họ, như vậy liền ổn thoả."

Nguyệt Lão nháy mắt mấy cái, cảm giác thất lạc ở trong đáy lòng được quét sạch sành sanh, cười nói: "Nguyên lai là vậy, ngươi thật là vì việc của bằng hữu."

"Không thì sao..."

"Ha ha ha ha!" Nguyệt Lão lập tức vuốt râu cười to, ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ, càng có thêm mấy phần tán thưởng so với trước đây.

Nguyệt Lão cười nói: "Được! Khi trở về, ta liền giúp ngươi làm! Yên tâm sẽ ổn!"

Lý Trường Thọ vội vàng vái chào: "Vãn bối cám ơn tiền bối thay Ất huynh!"

Nguyệt lão liên tục nói không cần đa lễ, đối với kẻ hậu sinh Nhân giáo này, càng nhìn càng vui vẻ.

Có lễ nghĩa tôn sư trọng đạo, nghĩa khí đặt lên hàng đầu.

Thật vất vả mới có thể mở miệng cầu nhân duyên, nhưng vẫn không phải là cầu cho mình, không hề giống với những người khác, chỉ muốn lợi dụng tơ hồng của lão để dây dưa tình cảm, bản chất cũng chỉ là thèm khát da thịt đối phương!

Trường Thọ với họ, không giống nhau, hoàn toàn không giống...

Trước khi đi, Nguyệt Lão còn không nhịn được mà cảm khái: "Có thể là bạn cùng với Trường Thọ, thật sự là một chuyện may mắn."

Lý Trường Thọ cười đáp: "Nếu có thể giao hảo vong niên cùng với tiền bối, chính là may mắn của vãn bối."

Nguyệt Lão lập tức cười đến mức mặt mo nở hoa.

Như vậy, việc Long Tộc Nhập Thiên lại có thêm một chút đột phá nho nhỏ.

Lý Trường Thọ thoát ra khỏi mộng cảnh, lập tức bí mật quan sát xung quanh, nhanh chóng phát hiện ra không có ai chú ý đến mình, hắn liền tiếp tục giả vờ đang cảm ngộ đột phá.

Ngoài dự tính, hắn còn phát hiện ra xung quanh mình có một vòng kết giới tiên lực. Xác thực đây là do Tửu Ô thấy hắn đang cảm ngộ đột phá, tiện tay giúp hắn mở kết giới.

Vào giờ phút này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng muốn cảm khái vài tiếng.

Đại Pháp Sư cuối cùng vẫn là Đại Pháp Sư!

Tùy tâm tùy ý, tâm không vụn vặt, lại có thể quan sát kỹ càng, có thể nhìn thấy góc độ mà Tiểu Pháp Sư hắn không thấy được!

Trực tiếp khiến Nguyệt Lão tìm tới cửa, nhắc nhở hắn, sự tình【 Long Tộc Nhập Thiên 】còn có thể bắt đầu từ hướng này!

Mặc dù Lý Trường Thọ đã từng cân nhắc qua, Đại Pháp Sư phái Nguyệt Lão đến tặng đồ, có thể cũng chỉ là thuần túy thuận tay sai khiến Nguyệt Lão...

Nhưng so với giả thuyết "Đại Pháp Sư lười", Lý Trường Thọ càng muốn tin tưởng chỗ dựa của mình thật sự cao thâm mạt trắc!

Cầm pháp bảo nhẫn trữ vật trong tay, Lý Trường Thọ cũng không sốt ruột xem cái gì bên trong. Hắn lo lắng không biết Đại

Pháp Sư có chỉ thị gì khác, liền mạo hiểm chút xíu, lặng lẽ luyện hoá.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ thấy được trong có đống núi nhỏ bảo tài, linh thạch, nhưng căn cứ những bảo tài, linh thạch chủng loại, cùng với khí tức lưu lại, phán đoán hẳn là của Nguyệt Lão tặng cho.

Mà ở trung tâm tiểu càn khôn của chiếc nhẫn, một vị trí bắt mắt nhất, có một bao vài nho nhỏ màu xanh, trong đó hình như có hai cái cổ thư ngọc giản.

Lý Trường Thọ miễn cưỡng nhìn thấy một quyển ngọc giản có dán bốn chữ bên ngoài...

Vung...Tát Đậu Thành Binh!

Lập tức, trán hắn hiện đầy sợi hắc tuyến...

Chẳng trách Đại Pháp Sư lại không cần Nguyệt Lão thúc đẩy đạo lữ chi phong nữa. Hoá ra người vì phát hiện ra hắn có thể sử dụng hệ thống pháp bảo người!

Hiện tại còn muốn hắn...mở rộng quy mô...

Lắc đầu, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài, khởi động Đạo Nhân Giấy ở dưới mặt đất miếu Hải Thần, tìm nơi hẻo lánh, viết phong tấu biểu thứ hai của chính mình.

Hiện tại Thiên Đình còn chưa có phát lương cho hắn, hắn đã bắt tay vào làm việc chăm chỉ.

Như vậy cũng tốt, giống như kiếp trước, trong lúc thử việc liền tận tâm tận lực dùng tâm thế của tổng giám đốc, làm trợ lý chủ tịch...

Trong phong tấu biểu này, hắn muốn đề nghị Ngọc Đế bệ hạ an bài Nguyệt Lão đi chúc mừng đại hôn của Ngao Ất và tiểu công chúa Giao Nhân Tộc.

Lý Trường Thọ vừa viết vừa cẩn thận châm chước, suy nghĩ kỹ càng các loại tình huống, đề phòng làm Ngọc Đế không vui, cũng phòng ngừa Long Tộc chán ghét Thiên Đình...

...

Cùng lúc đó, tại Thiên Đình, trong hậu điện Nguyệt Lão Điện.

Nguyệt Lão trở về từ Thần Uy Điện, chạy thẳng đến nơi đây, tìm tượng đất nhân duyên của Nhị thái tử Long Cung Đông Hải Ngao Ất, cũng tìm các tượng đất liên quan đem tới.

Cẩn thận nhìn, cũng chỉ có ba bức.

Trong ba bức tượng đất nhân duyên xung quanh Ngao Ất, bức gần nhất chính là Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo Tiệt Giáo Hạm Chỉ.

Xa nhất, là một Long Nữ...

Mà không gần không xa, chính là thân người đuôi cá, tiểu công chúa Giao Nhân Tộc.

Tượng đất nhân duyên của Ngao Ất cũng chỉ mang thân hình thiếu niên, mi thanh mục tú, lúc này trên tượng đất bay ra ba sợi tơ hồng, sợi ngắn nhất là đối ứng với Long Nữ, chỉ có đầu sợi.

Tơ hồng Long Nữ tuy dài, nhưng căn bản không thể đến chỗ của Ngao Ất.

Đây là Long Nữ tương tư đơn phương, mà Ngao Ất chỉ có hảo cảm yếu ớt mà thôi.

Trong ba sợi tơ hồng, sợi dài nhất lại hướng về phía Hạm Chỉ. Tượng đất của Hạm Chỉ cũng có tơ hồng ló ra, nhưng có vẻ đang bị nhầm phương hướng, không thể tiến về gần nhau.

Lợi hại nhất lại là tơ hồng của tiểu công chúa Giao Nhân Tộc.

Dường như chỉ mới ló ra từ mấy ngày trước, cùng với tượng đất nhân duyên của Ngao Ất, hai sợi tơ hồng đối ứng lẫn nhau, vào giờ phút này đã quấn quanh xoắn xuýt lại, chậm rãi kéo hai bức tượng đất lại gần nhau...

Nguyệt Lão bưng bồn hoa Tương Tư Thụ, quan sát một hồi, cẩn thận suy tính, sau đó rất nhanh liền chậm rãi gật đầu.

Tình huống này, không khác nhau chút nào với lời nói của Trường Thọ.

Có tình huống nào mà Nguyệt Lão chưa thấy qua? Như vậy rõ ràng là điển hình —— Tình một đêm, cảm giác đối phương cũng không tệ.

Lập tức, Nguyệt Lão lấy ra chiếc kéo vàng, là bảo vật Thiên Đạo, răng rắc hai tiếng, cắt ngắn hơn phân nửa hai sợi tơ hồng của Ngao Ất và Hạm Chỉ. Lập tức, tượng đất nhân duyên của Hạm Chỉ liền hướng về phía xa dời đi.

Nguyệt Lão lại kiểm tra một hồi với tơ hồng của vị Long Nữ đang "tương tư đơn phương", phát hiện ra vị này là biểu tỷ của Ngao Ất, đã sớm có hai sợi tơ hồng khác quấn quanh...

Chậc, phần lớn tơ hồng Long Tộc đều là loạn như vậy, cũng nên chỉnh sửa một chút.

Cuối cùng lão kiểm tra tượng đất nhân duyên của tiểu công chúa Giao Nhân Tộc, phát hiện ra nàng lại là đơn thuần vô cùng, chỉ có duy nhất một sợi tơ hồng với Ngao Ất.

Sau đó, Nguyệt Lão híp mắt cười, lấy một sợi dây từ trên hỉ bào của mình ra.

Đem sợi dây này nhẹ nhàng, cẩn thận từng li từng tí quấn quanh mấy vòng qua hai tượng đất nhân duyên của Ngao Ất và tiểu công chúa Giao Nhân Tộc, tiện tay còn đánh một cái đồng tâm kết...

Khóa kín lại cho chắc.

"Trường Thọ, có thể yên tâm được rồi." Nguyệt Lão nhẹ cười vài tiếng, đưa tượng đất nhân duyên của Ngao Ất và tiểu công chúa Giao Nhân về chỗ cũ.

...

Tại hậu viện Động Suất Cung, dưới gốc cây kia.

"Hôm nay Động Suất Cung gió nhẹ, cũng giống như trước đây, hết thảy an bình."

Huyền Đô Đại Pháp Sư duỗi lưng một cái, nằm nghiêng dưới tàng cây trên nệm êm, đưa tay chống đỡ đầu, nhàn nhã nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhàn hạ!

Chương 176. Âm sai Dương cũng sai

Thần thông mà Đại Pháp Sư nhờ Nguyệt Lão đưa tới là "Tát Đậu Thành Binh", và một quyển "Vân Ngưng Lực Sĩ", điều này khiến Lý Trường Thọ cảm nhận sâu sắc, sau này chính mình sẽ được trọng điểm bồi dưỡng đi theo phương hướng.

Một người thành...đội quân chiến đấu của đại tập đoàn Nhân Giáo trong Hồng Hoang?

Chuyện này...

Nhưng bất cứ bản thần thông nào, muốn tiến hành thay đổi, cũng cần phải mất một khoảng lớn thời gian, tinh lực, linh cảm và ý nghĩ.

Lúc này Lý Trường Thọ cũng chưa có cơ hội mở ra hai bản thần thông này, nên chẳng thể xác định, sau này bọn chúng có thể phát huy được tác dụng hay không.

Nhưng tóm lại cũng không thể phụ nỗi khổ tâm của Đại Pháp Sư, khi nào trở về phải suy nghĩ thật kỹ một chút, ít nhất phải nắm giữ thần thông cơ bản...

Bên phía miếu Hải Thần, Lý Trường Thọ dựa vào lão thần tiên Đạo Nhân Giấy, đã viết xong tấu chương thứ hai.

Sau đó, hắn đến tìm hai thần sứ trong Hùng Trại, mang theo hai hùng nhân nửa Vu đi tới một thôn xóm vắng vẻ.

Hiện giờ ý chỉ trong Thiên Đình vẫn chưa ngưng tụ xong, Lý Trường Thọ cũng không thể nào bày thần vị của Ngọc Đế trong miếu Hải Thần. Do đó hắn bèn tìm một nơi trong làng chài làm "Thí điểm", để cho các thôn dân vừa bái tế Hải Thần, vừa dùng hương hỏa thờ phụng "Nam nhân phía sau Hải Thần" chính là Ngọc Hoàng đại đế.

Đến hôm nay, thần vị Ngọc Đế ở nơi này đã tiếp nạp không ít hương hỏa, có lẽ đủ để cho Ngọc Đế bệ sinh ra chút cảm ứng yếu ớt.

Lý Trường Thọ đến một nơi trong mật thất, bố trí xong tầng kết giới, rồi cúi đầu thắp ba nén hương lên bài vị của Ngọc Đế, nói: "Khởi bẩm Ngọc Đế bệ hạ, tiểu thần có chuyện quan trọng cần bẩm báo."

Bài vị mạ vàng khảm ngọc lưu chuyển một chút gợn sóng đạo vận, tất nhiên là đang đáp lại Lý Trường Thọ.

Một canh giờ sau, Đông Mộc Công đã vội vàng chạy đến từ Thiên Đình, gặp mặt với Lý Trường Thọ ở miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ cố ý quan tâm đến tinh thần của Đông Mộc Công, thì phát hiện ra y đã khôi phục như thường.

Mặc dù đã gặp phải cảnh ăn vạ, đối với nhóm Luyện Khí Sĩ trong Hồng Hoang là cảnh tượng tương đối mới lạ lại uất ức. Nhưng trước đó Đông Mộc Công cũng không có tổn thất gì, chỉ bị trêu đùa ác ý một chút, nên hết giận rồi cũng không có việc gì.

Nói đúng ra, người bị ăn vạ trong Hồng Hoang, cũng là do bản lĩnh thần thông không bằng người ta mà thôi.

Hai người hàn huyên mấy câu, Lý Trường Thọ đã đưa phần tấu chương thứ hai cho Đông Mộc Công.

Đông Mộc Công không dám chậm trễ, lập tức trở về phục mệnh, Lý Trường Thọ vội nói: "Mộc Công khoan đã."

"Ồ, có chuyện gì sao?" Đông Mộc Công xoay người lại, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn vị lão giả có khuôn mặt hiền lành, tóc trắng xoá gầy gò ở trước mặt này.

Thế nhưng hiện giờ, dựa vào nhãn lực và tu vi của Đông Mộc Công vậy mà cũng không phân biệt được, đây rốt cuộc là hóa thân hay là bản thể của Hải Thần...

Đông Mộc Công nghiêm mặt nói: "Hải Thần còn điều gì căn dặn?"

"Mộc Công có quen biết Nguyệt Lão ở Nguyệt Lão Điện không?"

"Đương nhiên là biết." Đông Mộc Công cười nói: "Trước đây cũng may có Nguyệt Lão tương trợ, chuyện tốt của bần đạo mới thành được, bây giờ hòa thuận với phu nhân, rất là vui vẻ."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, rồi nói: "Lát nữa nếu bệ hạ có ban ý chỉ cho Nguyệt Lão, kính mong Mộc Công căn dặn Nguyệt Lão bốn câu này. Ta dự định viết bốn câu đó vào trong tấu chương, nhưng nghĩ việc nhỏ như vậy nên là chuyện của vi thần chúng ta, nếu trình cho bệ hạ xem không khỏi khiến cho người khác có một chút nghi ngờ, cố ý khoe khoang."

"Ồ?" Đông Mộc Công nói: "Kính mong đạo hữu nói rõ."

Lý Trường Thọ nói: "Nếu Nguyệt Lão đại diện cho Thiên Đình đi ra ngoài, phải luôn ghi nhớ rằng…không thể lấy tu vi cao hay thấp để nói về tôn ti, càng không thể lấy thọ nguyên dài hay ngắn để sắp xếp bối phận. Hành động và cử chỉ đều đại diện cho uy nghiêm của bệ hạ, nên không thể hứa hẹn mọi chuyện, mọi việc đều lấy ổn thỏa làm đầu."

Đông Mộc Công nghe vậy thì hơi suy tư, đã hiểu rõ ý tứ trong đó, vái chào với Lý Trường Thọ rồi thở dài: "Hải Thần căn dặn như vậy, không chỉ nói cho Nguyệt Lão nghe, mà bần đạo cũng được thụ giáo."

Lý Trường Thọ mỉm cười không nói gì thêm.

Loại hiểu lầm nho nhỏ này nếu có thể vì thế mà bán ân tình cho Mộc Công, thì không vạch trần ra cũng được.

Mặc dù nội dung của tấu chương này đơn giản, nhưng nếu so với một ngọn núi còn khó tả hơn rất nhiều.

Thứ nhất là do Lý Trường Thọ lo lắng, Ngọc Đế cảm thấy việc huy động nhân lực như thế, giống như là Thiên Đình cố ý nịnh đi bợ Long Tộc, từ đó sẽ dẫn đến khó chịu.

Thứ hai, sợ Ngọc Đế quá nhiệt tình, bày ra hảo cảm quá mức đối với Long Tộc, sẽ dẫn đến sau này Long Tộc khó lòng kính sợ đối với Thiên Đình.

Trừ những việc đó ra, hắn cũng không thể nói thẳng Ngọc Đế nên làm như thế nào, chỉ có thể dâng tấu chương đưa kiến nghị, bất kỳ sự việc nào cũng nên để cho Ngọc Đế định đoạt...

Vì vậy, Lý Trường Thọ lặp đi lặp lại và cân nhắc việc dùng từ, sau khi chỉnh sửa mười mấy lần, mới cảm thấy ổn thỏa...

Còn hiệu quả như thế nào, thì phải chờ sau đó, đợi Mộc Công tới đây lần nữa, đưa tới ý kiến phản hồi.

Sau khi tiễn Mộc Công rời đi, bản thể của Lý Trường Thọ đã nghe thấy một giọng nói có một chút hạ thấp.

Tiên thức quét qua đã thấy được tình huống này, ra là Hữu Cầm Huyền Nhã đi đến bên cạnh mình...

"Hùng sư thúc, Trường Thọ sư huynh vẫn luôn tu hành sao?"

Tửu Ô sư bá đã dùng tiên lực bố trí kết giới bên ngoài, nên Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ giọng hỏi.

Cái đầu nhỏ của Hùng Linh Lỵ giống như viên bảo ngọc được đặt trên một cơ thể to lớn, khẽ lắc đầu, đè thấp giọng, nhỏ nhẹ trả lời:

"Lúc trước biểu huynh đi ra ngoài, giúp ta bắt một ít thú rừng về nướng ăn, thì có rất nhiều cảm ngộ, bèn ngồi đây tu hành."

Tầng kết giới ngăn cách Hữu Cầm Huyền Nhã lấp lánh lưu quang, nàng nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ ở bên trong, sau đó khẽ thở dài, xoay người muốn rời đi.

Hùng Linh Lỵ lại đột nhiên nhỏ giọng hô một câu: "Đại tỷ tỷ..."

Hữu Cầm Huyền Nhã dừng bước, quay đầu nhìn lại, nhắc nhở: "Sư thúc nên gọi Huyền Nhã một tiếng sư điệt, hoặc trực tiếp gọi tính danh của đệ tử."

"Ta chỉ là đệ tử ký danh." Hùng Linh Lỵ chớp chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi...thích biểu huynh của ta sao?"

Trong nháy mắt, mấy lỗ tay xung quanh đều dựng lên, từng đạo tiên thức, linh thức cũng thả tới đây.

Tiên tông Nhân Giáo, có âm dương diệu pháp, chuyên thuật bát quái.

Nhưng khiến quần chúng nhiệt tình của Độ Tiên Môn và hai nhà tiên môn ở gần đó có một chút kinh ngạc là, sắc mặt của Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn như thường. Nàng vẫn duy trì khí chất lạnh lùng của mình, không hề có một chút bối rối nào.

Hữu Cầm Huyền Nhã nói: "Nếu sư thúc hỏi về chuyện tình cảm, thì có lẽ cũng không hẳn vậy. Huyền Nhã hết sức kính trọng khâm phục Trường Thọ sư huynh, luôn lấy tính cách của Trường Thọ sư huynh làm gương, nguyện tìm kiếm tiên lộ cùng với Trường Thọ sư huynh."

Lý Trường Thọ: "..."

Tính cách?

Ây…

Có chỗ nào tương tự nhau sao?

Hùng Linh Lỵ chớp đôi mắt, có một chút rối rắm mơ hồ, còn đang ngẫm nghĩ thì trong đáy lòng vang lên tiếng truyền âm của Hải Thần đại nhân...

Thế là, Hùng Linh Lỵ nhỏ giọng nói: "Nhưng mà...tiểu tỷ tỷ, ngươi làm như vậy dễ làm cho người khác hiểu lầm, rằng ngươi có tình ý với biểu huynh nhà ta."

Hữu Cầm Huyền Nhã lạnh nhạt nói: "Huyền Nhã cũng không quan tâm đến ánh mắt của người bên ngoài."

Hùng Linh Lỵ rụt cổ lại, đè nén những lời nghe thấy dưới trong đáy lòng, nhỏ giọng nói: "Nhưng biểu huynh nhà ta có thể vì chuyện này mà gặp phiền phức..."

Hữu Cầm Huyền Nhã hơi ngẩn ra, quay đầu bước lên mấy bước, nhìn chằm chằm vào Lý Trường Thọ đang đả tọa ở đằng kia.

Lý Trường Thọ tiếp tục âm thầm truyền âm, Hùng Linh Lỵ tiếp tục yếu ớt nói: "Biểu…nhị đại nương của biểu thúc ở sát vách nhà ta từng nói, kết giao bằng hữu với người khác, phải kính trọng, hiểu rõ lẫn nhau. Hơn nữa bản thân cũng nên cân nhắc tình cảnh của đối phương, như vậy mới tính là bằng hữu chân chính. Tiểu tỷ tỷ, ngươi rất hào hiệp, tính tình ngay thẳng, lại chú trọng biểu đạt tâm ý của mình, đây là chuyện tốt. Nhưng cũng nên nghĩ liệu hành vi của mình, có gây ảnh hưởng hay bất lợi đối với người được biểu đạt hay không. Chỉ quan tâm ý muốn của bản thân, mà mặc kệ người bên cạnh có phải chịu áp lực hay không...như vậy có phải là hơi quá đáng, tự cho mình là đúng..."

Hữu Cầm Huyền Nhã giật mình sửng sốt, mày liễu nhíu lại, lẳng lặng đứng đó, không nhúc nhích.

Xung quanh có không ít Luyện Khí Sĩ trẻ tuổi đều cảm thấy khó hiểu.

Cũng có Luyện Khí Sĩ trẻ tuổi thấy, nữ đệ tử hoàn mỹ như Hữu Cầm Huyền Nhã, có khuôn mặt đẹp lại vừa có khí chất, con đường tu tiên thì bằng phẳng. Nên khi nàng chủ động bày tỏ với một nam đệ tử, người kia mặc cảm từ chối là điều bình thường.

Nhưng không ít Luyện Khí Sĩ tu hành hơn ngàn năm, nghe vậy đều rơi vào suy tư, cảm thấy những lời mà thiếu nữ cường tráng kia nói, lại có sự thú vị.

Không ít trưởng lão của Tiêu Dao Tiên Tông nhướng mày, cảm thấy Hùng thiếu nữ này trước kia ở trong tiên môn là cố ý diễn trò với bọn họ!

"Huyền Nhã đã quá vội vàng rồi..." Hữu Cầm Huyền Nhã thấp giọng nói, vái chào với Hùng Linh Lỵ: "Đa tạ sư thúc đã dạy bảo, Huyền Nhã sẽ cẩn thận suy ngẫm lời dạy bảo của sư thúc."

Hùng Linh Lỵ vội vàng đứng lên.

Bởi vì lúc này Hải Thần đại nhân không tiếp tục truyền âm, nàng cũng không dám nói nhiều, khi vừa mới đưa ra những lý lẽ uy vũ, hùng hồn.

Hữu Cầm Huyền Nhã trở lại bồ đoàn của mình, đặt đại kiếm nằm ngang phía trước người, rồi rơi vào suy tư.

Còn Lý Trường Thọ thì đang làm bộ tu hành, trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may lần này Hữu Độc sư muội không nói câu nàng đã hiểu rõ rồi...

Tiên thức của Lý Trường Thọ quét qua, bắt gặp Tửu Cửu đang nhắm mắt đả tọa, thì trong lòng buồn bực một hồi, không biết tại sao khoảng thời gian này Tửu sư thúc luôn không đến tìm hắn.

Giờ đống "đồ chơi nhỏ chuyên dùng cho Tửu sư thúc" hắn mất công chuẩn bị, hoàn toàn mất hết đất dụng võ rồi.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy, vào lúc này Tửu Cửu đã trực tiếp ngủ rồi.

Ở bên ngoài miệng và mũi của nàng đã bố trí kết giới nho nhỏ, để cho tiếng ngáy khe khẽ của nàng không thể truyền ra ngoài.

Không chỉ vậy, Tửu Cửu còn dùng pháp bảo dây thừng, trói hai tay của mình lại, để tránh phát động kỹ năng bị động "sau khi ngủ say không hiểu sao y phục lại không cánh mà bay"...

Xứng đáng hai chữ chuyên nghiệp!

Hùng Linh Lỵ thở ra một hơi, ngồi trở lại bồ đoàn to bằng chiếc nệm, nhìn bóng lưng Hữu Cầm Huyền Nhã trầm ngâm.

Xem ra, vị đại tỷ xinh đẹp này cũng không phải Hải Thần nương nương mà Hải Thần đại nhân vừa ý...

...

Nơi giáp ranh giữa Nam Hải và Đông Hải, một bóng người xinh đẹp cưỡi mây bay trên không trung.

Ngồi trên mây là Hạm Chỉ Luyện Khí Sĩ của Kim Ngao Đảo.

Trước đó, Hạm Chỉ tình cờ nghe được Ngao Ất và mấy vị sư thúc sư bá trở về Kim Ngao Đảo, nói chuyện liên quan đến sự tình về đạo lữ...

Trước đây rõ ràng nàng đã cự tuyệt Ngao Ất, nhưng không biết tại sao trong lòng lại có một chút mất mát, thế nên muốn đi ra ngoài một chút, để cho tâm trạng của mình bình tĩnh lại.

Ngao Ất sư thúc tìm được đạo lữ mình thương yêu, đây vốn là chuyện tốt...

Nhưng vì sao...

"Ài, không nghĩ nhiều nữa."

Hạm Chỉ khẽ thở dài, nhìn mặt biển mênh mông vô biên vô tận, ngắm nhìn từng đám mây trắng mềm mại ở phía xa chân trời.

Nàng vừa định tìm một tòa hải đảo không người để đả tọa nghỉ ngơi, thì nghe thấy tiếng nói thanh thúy...

"Vị đạo hữu này, ngươi là người trong Tiệt Giáo sao?"

Hạm Chỉ theo tiếng nói nhìn lại, thì thấy trên đám mây trắng, một thân ảnh không thấy không rõ khuôn mặt đang đứng.

Hạm Chỉ biết đây là cao nhân trong giáo, liền từ trên mây đứng dậy, hành lễ: "Đệ tử là tu hành tại Kim Ngao Đảo."

"À, thì ra là ngươi!"

Trên mây truyền đến tiếng cười như chuông bạc, Hạm Chỉ chưa kịp phản ứng lại, cảnh vật xung quanh người đã biến đổi, bị hút vào không trung.

Đến lúc này, Hạm Chỉ mới nhìn thấy được khuôn mặt của vị cao nhân này, sau khi cẩn thận phân biệt thì thở nhẹ một hơi: "Quỳnh Tiêu sư tổ!"

"Hả? Ngươi biết ta sao?" Quỳnh Tiêu khẽ chớp mắt: "Cũng không sao, theo ta đi. Ta mời ngươi làm một chuyện, nếu làm tốt chuyện này, ta sẽ khen thưởng cho ngươi."

"Đệ tử tuân mệnh." Hạm Chỉ vội vàng cúi đầu trả lời, sau đó thì bị Quỳnh Tiêu mang theo nhanh chóng bay về phía tây.

Một lát sau, Quỳnh Tiêu mang theo Hạm Chỉ đáp xuống một hoang đảo, tụ họp...với Triệu Công Minh đang trốn trong góc...

Quỳnh Tiêu nhỏ giọng hô hào: "Đại ca, ta đã tìm được trợ thủ, là người trong nhà, rất đáng tin!"

Hạm Chỉ vội nói: "Đệ tử bái kiến sư tổ."

"Xuỵt!"

Triệu Công Minh làm động tác im lặng, Hạm Chỉ lập tức ngậm chặt miệng, ánh mắt tràn đầy khẩn trương.

Quỳnh Tiêu nhỏ giọng hỏi: "Nữ tử kia đi rồi sao?"

"Vẫn đang trốn bên kia." Triệu Công Minh lấy ra bảo kính, đưa tay điểm trên tấm gương, trong đó dần dần hiện ra tình hình của tòa hải đảo nào đó ở ngoài vạn dặm.

Trên đảo này có ẩn giấu một tầng kết giới, dựa vào thủ đoạn của Triệu Công Minh, nhìn thấu tầng kết giới sẽ không có vấn đề gì.

Trong bảo kính cảnh dần hiện ra, trong một góc xó xỉnh được bao bọc bởi mấy khối đá ngầm, một nữ tử xinh đẹp mặc chiếc váy mỏng màu đỏ, đang nhắm mắt đả tọa...

Triệu Công Minh cau mày nói: "Ta đã lặng lẽ suy tính mấy lần, nhưng chỉ có thể suy tính ra, nàng có quan hệ với Tây Phương Giáo, hoàn toàn không biết nàng là đệ tử của ai. Tam muội, chúng ta có cần đổi một người khác để đụng không?"

Khóe miệng Quỳnh Tiêu cong lên, khẽ nói: "Chọn nàng ta đi! Vừa nhìn đã biết chính là sinh linh nào đó thời Viễn Cổ, sinh linh Thượng Cổ hóa hình lại xinh đẹp như vậy, để làm gì đây? Đại ca ngươi nhìn y phục nàng ta mặc đi, giống kiểu gì chứ! Hừ, làm dơ bẩn cũng đừng đi ra ngoài, làm ý cảnh cũng đừng che lấp nha!"

Triệu đại gia lập tức cười khổ một trận, mà Quỳnh Tiêu đã bắt đầu lôi kéo Hạm Chỉ giảng giải chuyện lát nữa Hạm Chỉ cần phải làm...

Như thế như thế này, sau đó thì như vậy...

Rất nhanh Hạm Chỉ đã bừng tỉnh đại ngộ, nhỏ giọng nói: "Đợi lát nữa Triệu sư tổ đi tới trước mặt đối phương, sau đó ngã xuống đất. Quỳnh Tiêu sư tổ ngài lại đi ngang qua, nói Triệu sư tổ bị thương nghiêm trọng đến cỡ nào. Sau đó đệ tử làm bộ đi ngang qua, nói với người kia rằng: "Đạo hữu, ta thấy việc này vẫn nên giải quyết riêng với bọn họ mới tốt, nếu làm lớn chuyện, không có lợi cho ai cả?"

"Thông minh, nói một chút đã hiểu rõ rồi." Quỳnh Tiêu ôm cánh tay cười híp cả mắt: "Nhớ rõ chú ý đến vẻ mặt và giọng điệu, nhất định phải nói làm sao cho đối phương tin tưởng, là ngươi vì đối phương mà suy nghĩ."

Hạm Chỉ lộ vẻ mặt nghiêm túc, cúi đầu đáp: "Đệ tử nhất định sẽ không để hai vị sư tổ thất vọng!"

Chương 177. Ngoan nhân và ngoan nhân đều tốt

Triệu Công Minh cưỡi mây, làm bộ như không có chuyện gì bay về phía mục tiêu ở hải đảo...

Ở dưới sự hỗ trợ của Tam muội, lúc này con đường "đi đụng phải" của bọn họ đã thăng cấp thêm một lần nữa.

Giống như tình huống ngày hôm nay, chuyện Triệu Công Minh cần làm, càng đơn giản hơn so với kịch bản của ngày thường...

Trên hoang đảo, ngay khi Triệu Công Minh chủ động hiển lộ tung tích, thì Văn Tịnh đạo nhân đã phát hiện ra.

Nàng vừa định lặng lẽ bỏ chạy, nhưng vừa làm ra động tác thì trong đáy lòng lại sinh ra báo động mãnh liệt.

Giống như Văn Tịnh đạo nhân, lẫn lộn qua từ thời Viễn Cổ, Thượng Cổ, không có mấy người biết được nàng theo hầu loại người hung ác, thì linh giác của bản thân là linh mẫn nhất.

Vào lúc này trực giác đang nhắc nhở nàng, nếu lập tức bỏ chạy, thì hôm nay sẽ có đại hung hiểm.

Ngược lại, chỉ cần bất động sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì...

Nàng được Thánh Nhân của Tây Phương Giáo phong tỏa thiên cơ, nên theo hầu sẽ không bị người khác tuỳ tiện điều tra ra được.

Mà nàng lại có được cảnh giới tu vi như vậy, nếu không chủ động hóa ra bản thể, trừ phi là các Thánh Nhân lão gia, những cao thủ khác nhìn cũng không thể biết được chân thân của nàng.

Hơn nữa nghiệp chướng của Văn Tịnh đạo nhân, đã sớm bị hương hỏa công đức rửa sạch sẽ, mặc dù hiện giờ công đức là bằng không, nhưng cũng sẽ không bị tuỳ tiện gán ghép là tà ma...

Vì thế Văn Tịnh đạo nhân không hề hoang mang, tiếp tục ngồi ở đó làm bộ đả tọa, âm thầm quan sát, có lẽ vị đại đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo này chỉ đi ngang qua đỉnh đầu mình thôi.

Đương nhiên Văn Tịnh đạo nhân nhận biết Triệu Công Minh, cũng biết Triệu Công Minh thần thông quảng đại. Chỉ cần y ném ra hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, thì có rất ít cao thủ dưới Thánh Nhân có thể đối phó được.

Nhưng nàng cũng không tin, bản thân mình có ngoại hình mê người như thế, lại không có nghiệp chướng, lí lịch đã được che giấu kỹ, thì vị đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo này sẽ không vô duyên vô cớ giết nàng!

Quả nhiên, Triệu Công Minh giống như...chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua chỗ của nàng.

Văn Tịnh đạo nhân nín thở, lẳng lặng đợi Triệu Công Minh bay qua, cũng làm xong chuẩn bị bỏ chạy hoặc đột nhiên bị chất vấn bất cứ lúc nào.

Nơi này đã vô cùng bí mật, lại còn có thể gặp được cao thủ như vậy...

Không lâu sau, Triệu Công Minh đã bay đến phía trên đỉnh đầu của Văn Tịnh đạo nhân.

Bỗng biến cố phát sinh!

Văn Tịnh đạo nhân chưa kịp đưa ra bất kỳ phản ứng nào, thì trên đám mây trong không trung kia, Triệu Công Minh đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu. Sau đó y ôm ngực, thân hình trực tiếp từ trên mây ngã ngửa ra, rơi khỏi đám mây...

Khí tức của y yếu ớt, đạo vận hỗn loạn, cho người khác cảm giác đầu tiên chính là bị trọng thương, lại đột nhiên phát tác!

Chỉ nghe thấy tiếng "bịch" rất nhỏ, một nam nhân oai hùng từ trên trời rơi xuống, mặt hướng lên trên, tay chân dang ra thành hình chữ bát, ngã trước mặt Văn Tịnh đạo nhân.

Văn Tịnh đạo nhân: "..."

Chẳng, chẳng lẽ đây là, cuối cùng Thiên Đạo lão gia cũng nhớ ra bản nữ vương đại nhân? Trực tiếp ban thưởng cho nàng một huyết thực như vậy?

Máu của cao thủ như thế này, tất nhiên...

"Ngươi, ngươi!" Triệu Công Minh đột nhiên mở mắt, ra sức ngẩng đầu, tay run rẩy chỉ vào Văn Tịnh đạo nhân, vẻ mặt bi phẫn hô lên: "Đạo hữu cớ sao...cớ sao lại đánh lén bần đạo?"

Văn Tịnh đạo nhân vốn có một chút kích động, nhưng lúc này cảm thấy sửng sốt, đỉnh đầu lập tức toát ra mấy dấu hỏi.

Đây là tiết mục gì?

Nàng lẫn lộn ở trong Hồng Hoang lâu như vậy, nhưng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này...

"Đại ca! Đại ca người sao vậy?"

Đột nhiên, trong lòng của Văn Tịnh đạo nhân hiện lên hồi chuông báo động, một đạo khí tức trống rỗng xuất hiện bên ngoài trăm dặm, một thiếu nữ bỗng hiện thân, vài bước đã đi tới đây.

Quỳnh, Quỳnh Tiêu tiên tử?

Chẳng lẽ Triệu Công Minh và Tam Tiêu của Tiệt Giáo sớm đã nhìn thấu thân phận của nàng, cho nên mới ở đây mai phục nàng?

Nhưng vì sao không trực tiếp ra tay đánh lén, mà, mà lại.. như vậy...

Văn Tịnh đạo nhân trợn mắt ngồi ở đó, ra vẻ trấn định, trong mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn tình hình trước mắt. Nàng đã âm thầm làm tốt chuẩn bị, dù có tổn thất vạn năm đạo hạnh, cũng phải liều chết thi triển độn pháp để chạy trốn!

Thế nhưng chuyện phát sinh kế tiếp làm Văn Tịnh đạo nhân cảm thấy chính mình...

Không chỉ quá mức ngây thơ, mà sáu chân còn không có giày.

...

Cùng lúc đó, ở nơi diễn ra "Đại hội nguồn gốc Tam Giáo", tinh thần Lý Trường Thọ hơi lay động.

Đột nhiên hắn có cảm giác, hình như có một chuyện vui nào đó làm mình cảm thấy vui vẻ đang phát sinh ở một nơi nào đó?

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, âm thầm bấm ngón tay suy tính.

Dựa vào việc bản thân đã chìm đắm nhiều năm trong phương pháp suy tính, rất nhanh...hắn đã xác định được mình không suy tính ra được gì cả.

Từ khi giảng đạo tại thần miếu Hải Thần Giáo, phàm là những chuyện phát sinh có liên quan Hải Thần Giáo trong Nam Hải, thì Lý Trường Thọ đều có thể nhận được một số cảnh báo trước, xem như Thiên Đạo lão gia chiếu cố cho mình.

Đây là chuyện tốt.

Nhưng căn cứ vào định luật trong Hồng hoang [Họa hề phúc chi sở ỷ, phúc hề họa chi sở phục] chuyện tốt cũng không nhất định sẽ là chuyện tốt.

- Họa hề phúc chi sở ỷ, phúc hề họa chi sở phục: ý nói trong họa có phúc, trong phúc lại chứa tai họa.

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính một lát, tất nhiên cũng không tính ra được gì, bèn vận dụng Đạo Nhân Giấy ở Nam Hải khi trước lưu lại, tuần tra qua lại ở các nơi thần miếu của Hải Thần Giáo trong thế tục.

Với hắn mà nói, bất luận là chuyện tốt hay xấu, cũng không bằng vô sự.

"Cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi mọi việc."

Trong lòng nói một câu như thế, Lý Trường Thọ lại tiếp tục duy trì cảnh giác, cố gắng phân tích tin vui thực chất kia là truyền đến từ phương nào.

Hắn đương nhiên không hề biết, vào lúc này ở trên một hoang đảo nào đó trong Nam Hải, xảy ra một cảnh tượng thần kỳ...

Đúng lúc này, một tia đạo vận lặng lẽ hiện ra trong lòng Lý Trường Thọ.

Lại có cảm ngộ đưa tin!

Lý Trường Thọ tu chính là Thái Thanh Vô Vi Đạo, trước đây Huyền Đô Đại Pháp Sư đã mấy lần mượn phương thức cảm ngộ đại đạo, trực tiếp ngưng tụ thành mấy chữ ở trong đáy lòng hắn.

Vào giờ phút này, tình hình như vậy lại xuất hiện một lần nữa!

Nhưng lần này, tia đạo vận kia lại tối nghĩa, huyền diệu như vậy!

Toàn bộ tinh thần của Lý Trường Thọ lập tức kiềm chế trong bản thể, bắt đầu cảm thụ, cảm ngộ, tinh thần dần dần rung chuyển khó yên.

Đây không phải là đạo vận của Huyền Đô Đại Pháp Sư!

Bây giờ trong Hồng Hoang, có thể đả động đến đạo vận Thái Thanh, truyền lại tin tức trong lòng mình, ngoại trừ Huyền Đô Đại Pháp Sư, cũng chỉ có bản thân Thái Thanh Thánh Nhân lão gia!

Thánh Nhân lão gia...

Không chỉ quen thuộc mình, còn bỏ qua người trung gian kia, trực tiếp trao đổi!

Tia đạo vận chậm rãi lưu chuyển, trong lòng của Lý Trường Thọ bắt đầu xuất hiện một chút cảm ngộ phức tạp. Mà trong những cảm ngộ này, còn xen lẫn một đoạn hình ảnh mơ hồ.

Thật là hình ảnh...

Huyền Đô Đại Pháp Sư chỉ có thể truyền đến chữ viết đơn giản. Nhưng lúc này đại lão thông qua đạo vận truyền đến tin tức, lại bỏ qua phần cảm ngộ, một đoạn hình ảnh từ từ hiện ra trong lòng của Lý Trường Thọ!

Đạo hạnh chênh lệch vừa nhìn đã biết ngay!

Huyền Đô Đại Pháp Sư chỉ là người mới biết gửi công văn nhắn tin mấy chữ, còn Thánh Nhân lão gia đã là chuyên nghiệp, cho nên ném luôn cho hắn một đoạn video!

Trong hình:

[Một con muỗi màu đen to bằng nắm đấm, lặng lẽ bay vào động phủ không người tràn đầy kim quang, đáp xuống trung tâm bảo ao ở đó, rồi hóa thành một thân ảnh xinh đẹp.

Trong bảo ao nổi lên một đóa kim liên có mười hai cánh hoa, nữ tử liền đưa tay điểm trên kim liên, từng tia kim quang nhanh chóng xông vào trong cơ thể nàng...

"Nghiệt súc!"]

Một tiếng hét chấn động truyền đến, hình ảnh lập tức dừng lại.

Lý Trường Thọ ngây người một giây lát, lượng tin tức quả thực có một chút nhiều.

Chẳng lẽ đây là...cảnh tượng Văn đạo nhân hút lấy Thập Nhị Phẩm Kim Liên! ?

Không ngờ dáng người Văn đạo nhân lại lốt như vậy, nhưng còn kém Tửu sư thúc nhà mình một chút!

Khụ, một phần họa phong nào đó trong Hồng Hoang có một chút vượt qua ngoài dự liệu của hắn...

- họa phong: tai họa liên quan đến nữ sắc...

Tiếp theo đó, những cảm ngộ kia cũng bị Lý Trường Thọ chậm rãi lý giải.

Huyền diệu khó giải thích, tuyệt không thể tả.

Muốn giải thích chuẩn xác những cảm ngộ này, Lý Trường Thọ cũng không có cách nào nói ra được, dựa theo ý tứ lĩnh ngộ đại khái của Lý Trường Thọ thì ——

[Cảnh tượng này là do Thánh Nhân lão gia thôi diễn ra, tương lai chẳng biết khi nào sẽ xảy ra.

Việc này sẽ liên quan đến một đại sự khác mà Thánh Nhân lão gia phải làm trong tương lai.

Nhưng trong tương lai, nó đã xảy ra một chút thay đổi. Nên hắn phải đi sửa lại, dùng thủ đoạn để khiến từ "có triển vọng", hiện đang rơi vào "không chắc chắn" thành "hiệu quả"]

Hiểu rõ xong trong lòng của Lý Trường Thọ rung động một trận...

Hắn vẫn biết, sức chiến đấu của cao thủ đỉnh cấp trong Hồng Hoang cực kỳ cao, nhưng căn bản không thể tưởng tượng, Thánh Nhân lại có năng lực đến cỡ này!

Trong thời gian này, Thái Thanh Thánh Nhân nhà mình vậy mà đã suy tính ra một đoạn tình huống trong đại chiến Phong Thần...

Không chỉ có vậy!

Việc Văn đạo nhân hút Thập Nhị Phẩm Kim Liên, lại liên quan đến một chuyện đại sự khác của Thái Thanh Thánh Nhân với Tây Phương Giáo. Chuyện này rất có thể chính là "Lão Tử rời khỏi phía tây cốc, hóa hồ vi phật" !

—— Thật ra chuyện này rất dễ hiểu.

Thánh Nhân lão gia nhà mình là lão trạch mà trong Hồng Hoang mọi người đều biết...

À, là thanh tĩnh vô vi!

Về chuyện liên quan đến Thái Thanh Thánh Nhân và Tây Phương Giáo, nếu nghĩ kỹ một chút, cũng chỉ có chuyện đại chiến Phong Thần liên thủ với Phá Vạn Tiên Trận và Tru Tiên Kiếm Trận, và hóa hồ vi Phật.

Trong lòng Lý Trường Thọ hoàn toàn không còn gì để nói...

Đây chính là thủ đoạn của Thánh Nhân!

Chuyện có quan hệ với Thánh Nhân dù chưa phát sinh, mới có một chút biến hóa, nhiều biến số một chút, nhưng Thánh Nhân đã cảm ứng được rồi!

Đạo vận huyền diệu tối nghĩa kia dần dần tán đi, hình ảnh trong lòng Lý Trường Thọ cũng chậm rãi tiêu tán, nhưng đã có chỉ dẫn rõ ràng.

[Nam Hải, chín ngàn dặm]

Lý Trường Thọ không hề chần chờ, trong chớp mắt sử dụng lão thần tiên bằng giấy vẫn còn đang hoạt động kia, cưỡi mây bay nhanh về phía nam.

Hắn toàn lực vận chuyển tinh thần, cố gắng lý giải những tin tức mà Thánh Nhân lão gia đã truyền lại...

Thật ra trong chuyện này có ẩn chứa một sự logic.

Trong đại chiến Phong Thần, hai vị Thánh Nhân của Tây Phương Giáo điên cuồng đào góc tường Đạo Môn, trong bóng tối lại làm quá nhiều chuyện xấu. Nên Tây Phương Giáo mới bị tổn thất Thập Nhị Phẩm Kim Liên, là do Văn đạo nhân hôn một cái biến nó thành cửu phẩm kim liên.

Cũng bởi vì không có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận của Tây Phương Giáo, Thái Thanh Lão Tử mới có thể thuận lợi tính toán áp dụng thành công việc hóa hồ vi phật...

Tất cả đều nằm trong mắt Thái Thanh!

Mà lúc này Lý Trường Thọ cũng không dám suy nghĩ nhiều, dựa theo lời nhắc nhở của Thánh Nhân lão gia, bay một mạch về phía nam, cũng chuẩn bị để Đạo Nhân Giấy tự bạo vào bất cứ lúc nào.

Trong lòng Lý Trường Thọ không khỏi thầm nghĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có ảnh hưởng đến chuyện "Văn đạo nhân hút lấy kim liên" ?

Hơn nữa Thánh Nhân lão gia vì sao lại đẩy việc này cho hắn?

Trong này, có lẽ có nhân quả nào đó?

Sau gần nửa canh giờ.

Lý Trường Thọ bay ra chín ngàn dặm, nhìn biển rộng mênh mông, cũng không biết nên đi hướng đông hay hướng tây, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi ở trong không trung.

Dự cảm lúc trước của mình quả thật không phạm sai lầm.

Đúng là chuyện tốt.

Chính mình là pháp bảo dạng người đi theo Đại Pháp Sư, lại ngẫu nhiên trở thành pháp bảo dạng người của Thánh Nhân lão gia, đương nhiên là chuyện cực kỳ vui!

Chỗ dựa phía sau lập tức trở nên rõ ràng, vững chắc hẳn lên...

...

Cùng lúc đó, ở phía đông nam, cách Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ mấy vạn dặm.

Văn Tịnh đạo nhân cưỡi một đám mây trắng, ở trên trời chậm rãi bay đi.

Nàng rất ít khi bộc lộ tung tích ở trên đường, nhưng bây giờ không thể không...

Văn Tịnh đạo nhân vốn mặc một chiếc váy mỏng, lại khoác thêm một thân trắng noãn, khiến váy lụa không chút hở hang.

Nàng đưa tay đè cổ áo của mình, từ nữ tử quyến rũ trước đây như biến thành tiên nữ hiền lành, đang bay về phía tây...

Vẻ mặt có một chút hốt hoảng, sắc mặt mang theo một chút buồn bã.

Trong lòng Văn Tịnh đạo nhân nhớ đến những lời thề đại đạo rườm rà dài dòng ban nãy, trong mắt đã lộ ra một chút bi phẫn.

Tam Giáo Đạo Môn, đây đều là...thứ quỷ gì vậy!

Rốt cuộc ai mới là tà ma?

Hả?

Rốt cuộc ai mới là hung thú Viễn Cổ?

Ai mới là ma chủng Huyết Hải giết người không chớp mắt!

Nàng đường đường là nữ vương đại nhân của hắc sí huyết tộc muỗi, lại bị...bị...

Đường lối của đệ tử Đạo Môn quá bẩn rồi!

Không, máu đang chảy trong người của bọn chúng nhất định đều là đen, và bẩn, vô liêm sỉ, làm cho muỗi cũng thấy buồn nôn.

Xong rồi, mọi thứ xong rồi...

Các đệ tử của Thánh Nhân Tây Phương Giáo đều tự cho rằng mình mưu tính hơn người, thích giở âm mưu quỷ kế, nhưng căn bản không thể nào là đối thủ của đệ tử Đạo Môn!

Hoàn toàn không cùng một cấp bậc!

Nhưng dù trong lòng nàng phát điên đến cỡ nào, thì lúc này cũng không dám biểu lộ ra.

Vì đối phương vẫn đang quan sát biểu hiện của nàng!

Đây là đang đùa với nàng sao?

Một mình Quỳnh Tiêu, Văn đạo nhân đã không nắm chắc có thể đối phó được, có Kim Giao Tiễn đại danh đỉnh đỉnh, là bảo vật sát phạt trong những Linh Bảo Tiên Thiên nổi danh.

Huống chi, bên cạnh còn có một Triệu Công Minh và hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu.

Nàng mặc dù là nữ vương cao quý của hắc sí huyết muỗi tộc, nhưng chẳng qua chỉ là con rối bị Tây Phương Giáo khống chế mà thôi, trong tay cũng không có pháp bảo lợi hại nào, ra ngoài lăn lộn chỉ có thể dựa vào thần thông.

Văn Tịnh đạo nhân nắm thật chặt cổ áo lụa, trên khuôn mặt xinh đẹp bởi vì ủy khuất, lại có thêm mấy phần điềm đạm đáng yêu...

Đương nhiên đây là diễn kịch, bởi vì Văn Tịnh đạo nhân có thể cảm nhận được, hai kẻ hung tàn kia còn đang dùng pháp bảo nào đó giám sát mình.

Nếu nàng thi triển độn pháp, chắc chắn sẽ bị bại lộ thân phận.

Cảm giác bị giám sát từ từ biến mất, Văn Tịnh đạo nhân hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục cưỡi mây bay nhanh về phía hướng tây.

Bỗng nhiên, tiên thức của nàng phát hiện ra, ngoài vạn dặm trên mặt biển bên có một lão đạo với mái tóc trắng xoá, tu vi cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ đang đứng đó.

Nếu là ngày bình thường, Văn Tịnh đạo nhân đã tiện tay hút khô lão đạo này.

Nhưng lúc này, nàng làm như không thấy, trực tiếp cưỡi mây bay qua.

Sáu ngàn dặm, ba ngàn dặm...

Tinh thần Lý Trường Thọ đột nhiên chấn động, thấy được thân hình của Văn Tịnh đạo nhân đang cưỡi mây trên không trung.

Trong lòng mới vừa nhìn thấy Văn Tịnh đạo nhân và kim liên qua màn ảnh nhỏ, Lý Trường Thọ lập tức nhận ra, cũng phát hiện ra, trạng thái lúc này của Văn Tịnh đạo nhân...

Hình như...

Hả? Cũng giống như Đông Mộc Công trước đây, tại sao lại có cảm giác quen thuộc như thế...

Trong chớp mắt, Lý Trường Thọ đột nhiên hiểu rõ, vì sao Thái Thanh Thánh Nhân nhà mình lại để cho hắn đến "sửa đổi" việc này...

Văn Tịnh đạo nhân bay rất nhanh, ngay lúc sắp "gặp thoáng qua" với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ lập tức lấy lại tinh thần, truyền âm hô: "Đạo hữu! Xin dừng bước!"

Chương 178. Tầng tầng kịch bản của Thọ

"Đạo hữu xin dừng bước!"

Nghe được lời truyền âm này, Văn Tịnh đạo nhân vốn không muốn phản ứng, thậm chí còn muốn hút máu vị lão đạo cảnh giới Thiên Tiên này để mình thoải mái hơn chút.

Nhưng vào giờ phút này, Văn Tịnh đạo nhân cũng không biết Tam Hung Tiệt Giáo rốt cuộc đã đi hay chưa, trong đáy lòng quả thực vẫn còn rất hoang mang.

Vì vậy mà, Văn Tịnh đạo nhân bắt đầu hoài nghi, vị lão đạo cảnh giới Thiên Tiên đang bay tới kia, liệu có phải do Tam Hung ban nãy cố ý phái tới để kiểm tra xem nàng có nói ra chuyên vừa rồi không.

Hai mắt Văn Tịnh đạo nhân nhắm lại, nhẹ hít khẽ một hơi, cố gắng kìm nén lửa giận.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

Bản thân nàng không phải đối thủ của Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu, chỉ có thể lựa chọn ngậm đắng nuốt cay để giữ mạng mà thôi.

Thế là, khi vị "thanh tra" cảnh giới Thiên Tiên kia đối mặt với nàng, Văn Tịnh đạo nhân đã lộ ra dáng vẻ điềm đạm đáng yêu...

Cũng có lẽ vì đang chịu uỷ khuất quá lớn, trong đáy lòng Văn Tịnh đạo nhân vẫn ấp ủ cảm xúc bi quan phiền muộn. Trong đầu nàng không ngừng nhớ lại hình ảnh mình bị Tam Hung Tiệt Giáo ăn vạ...

Thật ra nếu nói Tam Hung cũng không chính xác lắm.

Thật sự có thể "hung" cũng chỉ có hai kẻ, kẻ còn lại đóng giả người qua đường, chỉ mới có cảnh giới Chân Tiên, chắc hắn đã bị Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu lôi kéo đến diễn trò!

Càng nghĩ đến vị cảnh giới Chân Tiên đó, càng làm Văn Tịnh đạo nhân muốn tức chết...

Chẳng lẽ ai cũng dám đứng trước mặt nàng giương oai sao!

Đối phương giả vờ đi ngang qua, chạy đến lôi cánh tay nàng kéo kéo, vừa ăn cướp vừa la làng: "Ai nha nha, đạo hữu, ngươi như vậy không được nha! Ai nha nha, đánh người bị thương đến như vậy, thế này phải giải quyết làm sao?"

Giọng điệu như vậy, chính xác là tuyên bố với nàng —— chúng ta ăn chắc ngươi, nhận thua đi đạo hữu!

Phi! Môn nhân Tiệt Giáo, tâm ai cũng bẩn!

Một vị tiểu Chân Tiên còn chưa kịp lớn, tâm cũng đã bẩn!

Nếu so sánh đám người Tiệt Giáo này với mấy vị cao thủ Tây Phương Giáo, mặc dù những người này ngày đêm bày ra mưu hèn kế bẩn để đào góc tường nhà Đạo Môn đi nữa, thì các cao thủ Tây Phương Giáo này vẫn nên được tôn là đại thiện nhân Hồng Hoang!

Còn nếu so với các con trong huyết văn tộc của nàng, bọn chúng chắc phải là đồng tử đồng nữ Thiên Linh, trong sáng thuần khiết!

Đáng hận nhất là khi Văn Tịnh đạo nhân nghĩ tới...

"Bản nữ vương rõ ràng đã nhận thua, nhưng bọn hắn lại còn chẳng thèm quan tâm!"

Còn đáng giận nhất lại là...

Tam Hung cũng chỉ lấy đi mấy bảo vật không đáng giá, một ít linh thạch, nhưng Quỳnh Tiêu lại ép nàng mặc một chiếc váy dài, với lý do "ăn mặc như nàng làm xấu tập tục của Hồng Hoang, ảnh hưởng đến đám nam nhân ngây thơ của Tiệt Giáo không thể tu hành."

Cuối cùng, bắt nàng lập lời thề đại đạo, chỉ vậy xong liền thả nàng đi...

Đây là chuyện gì? Là không thèm để vào mắt!

Nàng, Văn Tịnh nữ vương, chẳng lẽ không đáng giá để đám Tiệt Giáo chém giết? Không đáng để các ngươi ủ mưu tính kế, làm cái gì đó đáng làm hơn sao?

Mạng của nàng, chỉ đáng giá một đống linh thạch thôi sao?

"%$#@$^"!

Trời xanh có thấu nàng vừa trải qua cái gì không!

Càng nghĩ, Văn Tịnh đạo nhân càng cảm thấy dồn nén, muốn chửi to một câu, nhưng nàng chợt nhớ đến lời thề đại đạo kia...

Lời thề...

Phải là kẻ âm hiểm xảo trá, quỷ kế đa đoan lại cẩn thận chu toàn đến giọt nước không thể lọt...tuyệt đại ác nhân nào mới có thể viết ra!

Rốt cuộc Tiên Nhân Tiệt Giáo đối xử với nàng như vậy là có mục đích gì?

Rung cây doạ khỉ?

Không...chỉ là thuần tuý ngẫu nhiên gặp nàng, tuỳ tiện mua vui bằng cách làm nhục nàng?

Mua vui...

Văn Tịnh đạo nhân tự thấy, bản thân ở trong Hồng Hoang không phải là cao thủ đỉnh phong, nhưng cũng dám tự nhận là cao thủ một phương. Vậy mà...chỉ là kẻ mua vui cho mấy kẻ hung nhân Tiệt Giáo...

Trải qua không biết bao tuế nguyệt, số lượng kẻ bị nàng tính kế, số kẻ nhìn thấy nàng liền chết, đã không thể đếm được nữa...

Nhưng mà, hôm nay mới biết thế nào là cao thủ tính toán chân chính, so với mình, chênh lệch lớn đến như vậy...

Cũng phải thôi, bọn họ có thể bái Thánh Nhân của Tiệt Giáo làm sư phụ, còn chính mình chỉ là một cái huyết nhận của Thánh Nhân Tây Phương Giáo mà thôi...

Nghĩ tới đây, Văn Tịnh đạo nhân tự giễu, cười một tiếng, cảm thấy có một chút chán nản, hụt hẫng.

Đấu không lại, tất nhiên là thua, còn có thể tiếp tục đối nghịch với Đạo Môn sao?

Chính mình luôn vì Tây Phương Giáo mà hối hả ngược xuôi, cũng chỉ để có được một chút hương hoả công đức...

Thế còn những tộc nhân của nàng đang bị Tây Phương Giáo bắt giữ, nàng có không quan tâm sao?

Để tay lên ngực tự hỏi...chắc chắn là không có!

Lần trước khi chúng bị Long Tộc diệt sát, bản thân cũng không có đau lòng chút nào, chỉ là cảm giác đám Long Tộc nổi danh ngốc nghếch cũng có thể tính toán mình, nên tức giận mà thôi.

Nhưng nghĩ lại, nếu như không có đám tộc nhân kia, nàng một mình ở trong thiên địa này, cũng cảm thấy trống trải, chỉ như một tia cô hồn phiêu đãng từ Viễn Cổ đến giờ.

Tam Giáo, Tây Phương Giáo, Thiên Đạo, đại thế, công đức, chiến tranh Đại Giáo...

Ha ha...

Nói cho cùng, những việc này có liên quan gì với Văn Tịnh đạo nhân nàng cơ chứ?

Cười một tiếng vạn năm không ưu sầu, thán một câu đại đạo vô thường.

Hay là bây giờ đi đến Hỗn Độn Hải, ở đó có thể tránh được dò xét của Thánh Nhân, xây dựng một mật địa, lẳng lặng trốn ở đó tu hành?

Biết đâu vận khí của nàng tốt, có thể gặp được một hai bộ tộc có thực lực không quá mạnh, hoặc tìm thấy mảnh vỡ Hồng Hoang có sinh linh tồn tại đang lưu lạc, như vậy bản thân có thể trở thành nữ vương một lần nữa...

Quay lại hiện thực lúc này, Lý Trường Thọ thấy Văn đạo nhân vốn cực kỳ hung ác đột nhiên lộ ra vẻ mặt chán nản, miệng cười chua xót, ngửa đầu nhìn trời xanh đầy cảm khái.

Văn đạo nhân mở miệng ngay sau đó, dùng giọng điệu bình đạm truyền âm cho lão đạo đang ở cách mình mấy trăm dặm: "Đạo hữu còn đến làm gì nữa? Lời thề đại đạo hoàn mỹ như vậy ta cũng đã lập thệ, các người còn lo lắng ngày sau bị ta trả thù sao?"

Quả nhiên!

Trong lòng Lý Trường Thọ cười khổ, vị Văn đạo nhân này chính xác đã bị Triệu đại gia và Quỳnh Tiêu tiên tử hù doạ!

Triệu đại gia và Quỳnh Tiêu tiên tử không trực tiếp giết nàng, hẳn là không biết việc nàng theo hầu Tây Phương Giáo...

Vào giờ phút này nhìn lại, Văn đạo nhân cũng đáng xưng là mỹ nhân.

Đáng tiếc...

Trong mắt của Lý Trường Thọ, dù Văn đạo nhân có đẹp như Hằng Nga, thì cũng chỉ là con muỗi sáu chân ngoan độc của Hồng Hoang!

Lý Trường Thọ vẫn tiếp tục bay đến gần hơn, hắn còn chưa có mở miệng nói được câu nào, lại nghe thấy Văn Tịnh đạo nhân truyền âm mang theo chút kích động: "Đạo hữu, đủ chưa! Các ngươi có phải khinh người quá đáng rồi không? Bần đạo cũng có tự ái chứ? Bần đạo không thể làm gì các người, liền tránh đi như vậy cũng không được sao? Bây giờ bần đạo rời khỏi Hồng Hoang, như vậy các người đã hài lòng chưa!"

Lý Trường Thọ: "..."

Không lẽ Văn Tịnh đạo nhân cũng mỏng manh vậy sao, chỉ thế thôi cũng trở nên bi quan chán đời rồi?

Hắn cũng coi như có mấy lần cách không giao đấu với Văn đạo nhân, đã đặt nàng vào dạng tai hoạ ngầm khó giải quyết nhất, cũng cân nhắc nhiều lần tìm cách giải quyết chuyện này.

Là đối thủ đã từng có vài lần giao tranh, Lý Trường Thọ dựa vào phong cách làm việc trước đây của Văn đạo nhân cũng ít nhiều xem như hiểu được một chút thủ đoạn của nàng.

Mặc dù cũng không loại trừ khả năng Văn đạo nhân đang cố ý diễn trò.

Nhưng theo chỉ thị của Thánh Nhân lão gia suy luận ngược lại, Văn đạo nhân rất có thể là bởi vì bị ăn vạ một cách khó hiểu nên nản lòng thoái chí, thật sự muốn rời khỏi Hồng Hoang, tránh đi Tam Giới...

Như thế thì không được!

Ý tứ cyả Thái Thanh Thánh Nhân lão gia là khiến Văn đạo nhân bảo trì được trạng thái nguyên bản. Mặc kệ Văn đạo nhân tính toán Đạo Môn hay Long Tộc thì cũng không thể để ảnh hưởng đến sự việc nàng hủy Thập Nhị Phẩm Kim Liên của Tây Phương Giáo được!

Triệu đại gia rối cuộc đã làm gì con muỗi này vậy?

Tâm niệm của Lý Trường Thọ lưu chuyển. Tuy hắn đến vội vàng, nhưng trong lòng đã có vài phương án để lựa chọn...

Giáp: Thuận thế kích thích lửa giận của Văn đạo nhân, dấy lên hận ý của nàng đối với Tiệt Giáo, giúp nàng phấn chấn tinh thần, tiếp tục ở tại Hồng Hoang vụng trộm gây sự.

Ất: Tiến hành một cuộc trò chuyện "đẫm máu" với Văn đạo nhân, chỉ ra thân phận của Văn đạo nhân, cho nàng biết mình rất xem trọng đối thủ như nàng, tạo ra cổ vũ cho Văn đạo nhân để triệt tiêu đả kích do lần bị ăn vạ này tạo nên.

Bính: Lừa dối Văn đạo nhân đưa vào Đạo Môn.

Đinh: Truyền thụ phản lừa dối đại pháp cho Văn đạo nhân, khiến Văn đạo nhân đi phản kích đại đội Triệu gia.

Chỉ trong nháy mắt, trong lòng Lý Trường Thọ liền có quyết định.

Lựa chọn Giáp quá nguy hiểm. Lỡ như Văn đạo nhân nổi điên xong lại chạy đến đại hội nguồn gốc Tam Giáo phá một trận. Hệ số nguy hiểm thật sự quá cao, không ổn thỏa.

Lựa chọn Ất lại dễ tạo nên lộ tuyến "Hồng nhan tri kỷ của Văn đạo nhân", dễ dàng xuất hiện nhân quả, lại dễ khiến người ta xem kịch vui, nói Lý Trường Thọ hắn dùng một chân khống chế, cũng không ổn thỏa.

Hắn rõ ràng là khống chế toàn bộ!

Khụ khụ...quay lại chính sự.

Bính, Thánh Nhân lão gia hẳn là sẽ không tiếp nhân nàng. Văn đạo nhân vì Tây Phương Giáo đã làm không biết bao nhiêu tính toán âm thầm. Tam Thanh lão gia không cần phải tiếp nhận hung nhân giết người như nàng. Không ổn thỏa.

Lựa chọn Đinh mặc dù tương đối tốt, nhưng từ đầu đến cuối lưu lại rất nhiều tai họa ngầm. Vạn nhất làm không tốt, Lý Trường Thọ hắn sẽ bị đưa vào sổ đen của Tây Phương Giáo lẫn ba vị Thánh Nhân Tiệt Giáo...

Cách nhau khoảng trăm trượng, Văn Tịnh đạo nhân đã muốn quay người rời đi. Trong lòng Lý Trường Thọ cấp tốc quyết đoán.

Hắn chọn...

Mậu!

Bộ phương án thứ năm.

"Ngọc Đế bệ hạ, do tình thế bức bách, Thánh Nhân có lệnh, ta chỉ có thể khiến ngài thành hiệp sĩ đổ vỏ một lần!"

"Đạo hữu xin dừng bước, xin dừng bước!"

Lý Trường Thọ trong bộ dáng lão thần tiên, giơ phất trần không ngừng la lên.

Văn Tịnh đạo nhân lộ vẻ mặt không kiên nhẫn, quay đầu trừng mắt với đạo thân ảnh đang bay tới từ phía sau. Nàng thật sự muốn ra tay cho bõ ghét, nhưng trong lòng lại có kiêng kị.

Văn Tịnh đạo nhân cẩn thận nhìn, phát hiện ra lão đạo đang bay đến này chỉ là một cỗ hóa thân...

Hơn nữa lão đạo này nàng ẩn ẩn thấy có mấy phần cảm giác quen thuốc

Lý Trường Thọ vọt đến trước người Văn Tịnh đạo nhân, mỉm cười, ôn hòa cất tiếng nói: "Đạo hữu có nghe qua Hải Thần Giáo?"

...

Hải Thần Giáo?

Văn Tịnh đạo nhân hơi nhíu mắt phượng lại, lạnh nhạt nói: "Ngươi không phải người của Tiệt Giáo sao?"

"Đạo hữu, bần đạo sao lại là người Tiệt Giáo được?" Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" hất phất trần, lộ ra nụ cười hời hợt, tiến đến cách Văn Tịnh đạo nhân hai trượng, nói: "Đạo hữu đừng hiểu lầm. Phía sau Hải Thần Giáo chúng ta là Nhân Giáo. Nhị Giáo Chủ mặc dù là đệ tử của Tiệt Giáo, nhưng chúng ta cùng với Tiệt Giáo cũng chỉ lui tới vì một chút công việc làm ăn thôi."

Trong lòng Văn Tịnh đạo nhân trăm chuyển ngàn hồi, lạnh nhạt nói: "Đạo hữu có biết bần đạo là người phương nào không?"

"Tha thứ bần đạo mắt vụng về, đạo hữu chớ trách." Lý Trường Thọ vái chào, vỗ vỗ áo tay áo, hắng giọng, nghiêm mặt nói: "Thật không dám giấu diếm, bần đạo chính là Hải Thần Nam Hải. Ta có hơn vạn thần miếu hương hỏa, lại có giao hảo cùng với Long Tộc Viễn Cổ. Ngày hôm nay thấy đạo hữu có tư thái lỗi lạc xuất chúng, có vận mệnh không giống bình thường, nên có cảm giác...đạo hữu hữu duyên cùng với Hải Thần Giáo chúng ta. Đạo hữu có thể cùng bần đạo đi đến bên này nói chuyện về giáo nghĩa của Hải Thần Giáo một chút được không?"

Văn Tịnh đạo nhân có một chút không hiểu. Nàng nhìn chăm chú vào lão đạo trước mặt, vẫn không buông bỏ đề phòng.

Lúc trước nàng tìm Hải Thần Nam Hải lâu như vậy không thấy. Nhưng bây giờ hắn lại chủ động hiện thân ngăn cản nàng ở nơi này...

Hôm nay sao lại có nhiều chuyện lạ như vậy? Có cổ quái!

"Bần đạo và đạo hữu vốn không nên gặp nhau mới đúng." Văn Tịnh đạo nhân lạnh nhạt nói: "Bần đạo chỉ là người tu hành vô danh tại Hồng Hoang, cũng không có duyên phận nào và quý giáo."

"Ài! Đạo hữu nói như vậy không khỏi quá khách khí rồi." Lý Trường Thọ cười cười. Hắn biết chính mình lúc này nhất định phải làm cho Văn Tịnh đạo nhân lưu lại, khiến nàng tiếp tục nghe mình nói mới là điều kiện tiên quyết để lừa dối.

Trong đáy lòng kiên định, Lý Trường Thọ thản nhiên nói: "Liên quan giữa đạo hữu và Hải Thần Giáo chúng ta còn ít sao?"

Văn Tịnh đạo nhân lập tức cảnh giác, nhìn chăm chú lão đạo mặt mũi hiền lành trước mắt: "Đạo hữu đây là có ý gì? Bần đạo nghe không hiểu lắm."

Thấy Văn Tịnh đạo nhân vẫn bất động thanh sắc như cũ, Lý Trường Thọ tiếp tục gia tăng cường độ "Hỏa lực".

"Ồ? Đạo hữu nghe không hiểu sao?" Lý Trường Thọ híp mắt cười: "Có cần bần đạo nhắc nhở đạo hữu một chút không?" Tính toán một chút, đạo hữu xúi giục mấy nhà hương hỏa của Thần Giáo đập vài bức tượng thần của ta. Chuyện nhỏ này hẳn là đạo hữu đã quên rồi?"

Trong mắt phượng của Văn Tịnh đạo nhân mang theo lãnh ý, nhìn chằm chằm cỗ hóa thân trước mắt này.

Vào giờ khắc này nàng đã liên tưởng đến rất nhiều việc, nhưng chỉ nói: "Đạo hữu ngươi trách tội lung tung như vậy, không phải là bắt nạt ta hiền lành sao?"

Hiền lành...

Da mặt đủ dày, quả nhiên khó đối phó.

Lý Trường Thọ thu liễm ý cười, đối mặt cùng với Văn Tịnh đạo nhân, lạnh nhạt nói: "Đạo hữu, lời nói như vậy cũng nói ra được, liền có một chút không đẹp. Ta vẫn chưa nói cùng mấy người bạn tốt của ta về ngươi, chính là để bọn họ không tìm ngươi đánh giết, lại cố ý ở chỗ này chờ ngươi, chỉ cho ngươi con đường sáng. Nếu đạo hữu đã nói như thế, ta đây liền mời hai mươi tư hạt châu và cái kéo lớn đến để bọn họ lại phun máu một hồi."

Văn Tịnh đạo nhân lui lại nửa bước trong nháy mắt, toàn thân trên dưới đầy cảnh giác: "Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Lý Trường Thọ mỉm cười im lặng. "Đạo hữu, chúng ta nói chuyện một chút đi."

Văn Tịnh đạo nhân khẽ cau mày, chậm rãi gật đầu, cười khẩy: "Ngược lại ta muốn xem xem ngươi định làm trò gì!"

Nàng dùng tay làm dấu mời, Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, cưỡi mây bay về hướng bờ biển.

Lúc này Lý Trường Thọ dùng Đạo Nhân Giấy ra vẻ lão thần tiên, cưỡi mây phía trước, lại thì thào một câu: "Mấy ngày nay, đại hắc văn (muỗi đen lớn) ở Nam Hải đột nhiên nhiều hơn một chút. Hay là đạo hữu bố trí một đạo bình chướng che lấp hành tung của chúng ta đi. Đạo hữu hiền lành như vậy, dung mạo lại hoa nhường nguyệt thẹn, nếu là bị muỗi đốt một phát thì cũng không tốt."

Đại hắc...

Văn Tịnh đạo nhân rốt cuộc cũng thay đổi sắc mặt, cặp mắt phượng nhìn trừng trừng vào bóng lưng lão đạo Thiên Tiên này, đầu ngón tay đã tuôn ra hàn quang.

Nhưng nàng lập tức ý thức được, chính mình ngày hôm nay đã hoàn toàn bị người này đùa bỡn ở trong lòng bàn tay.

Trước mắt đây chỉ là hóa thân của đối phương, Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu lúc nào cũng có thể sẽ hiện thân...

Nàng là bị đối phương nắm chặt gắt gao rồi.

Chương 179. Sợ nhất người lạ đột nhiên quan tâm

Có câu nói: Ma cao một thước, đạo cao...một thước hai.

Qua một hồi Văn tranh Thọ đấu, lườm nguýt lẫn nhau. Thừa dịp đạo tâm của Văn đạo nhân bất ổn, Lý Trường Thọ dùng chiêu trò hư hư thật thật, dẫn nàng cùng đi vào thế tục.

Văn Tịnh đạo nhân được xếp hạng trên Ngoan Nhân Bảng, đồng thời cũng được xếp hạng trên bảng Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang, vào giờ phút này cũng không thể nhìn thấu lão thần tiên tóc trắng trước mặt.

Thôi diễn bình thường không ra được kết quả, nếu cưỡng ép thôi diễn lập tức bị Thái Cực Đồ cảnh cáo.

Cho nên Văn Tĩnh đạo nhân càng khẳng định suy đoán: "Người này chắc chắn là cao thủ ẩn giấu của Nhân Giáo".

Trước đây, lúc Đại Pháp Sư Nhân Giáo đứng ra chống lưng cho Hải Thần Giáo, nàng ngay lập tức liền kính nhi viễn chi đối với Hải Thần Giáo.

Chỉ là nàng cũng không ngờ tới, Hải Thần cũng là nhân vật quan trọng của Nhân Giáo. Ngày hôm nay hắn ngấm ngầm tính toán nàng càng là dụng tâm khó dò, thâm tàng bất lộ.

Ít nhất, người có thể mượn tay Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu thì địa vị ở bên trong Nhân Giáo chỉ sợ chỉ xếp sau nam nhân kia...

Nửa canh giờ sau, tại tây nam Nam Thiệm Bộ Châu, bên trong một toà đại thành cách An Thuỷ Thành sáu ngàn dặm về hướng đông bắc.

Tại đây có một toà thần miếu của Hải Thần Giáo đang được xây dựng, ở khắp nơi trên đường, đâu đâu cũng có người truyền bá giáo lý của Hải Thần Giáo.

Lý Trường Thọ cũng không phải tuỳ tiện chọn nơi đây, mà là thông qua những tượng thần của bản thân ở khắp nơi để điều tra, cẩn thận tính toán, thận trọng lựa chọn đây làm nơi lừa gạt Văn Tịnh là tốt nhất.

Lúc này, hai người đang ở trên con đường lớn, một trước một sau cùng nhau dạo bước.

Văn Tịnh đạo nhân thi triển thần thông che đậy khí tức của nàng cùng với Lý Trường Thọ. Nàng bước theo sau, cách hắn ba thước, trong lòng thì đang nghĩ cách tự cứu bản thân.

Nếu bị người khác biết được nàng đang phục tùng ai, thì đó không chỉ là điểm yếu, mà còn là điểm yếu chết người của nàng.

Lúc này Lý Trường Thọ cũng đang suy tư, kế tiếp nên dùng kịch bản "tâm kế" hay "lợi kế". (*)

(*: Ý là nên đánh vào tâm lý hay là đi theo con đường dùng lợi lộc để mua chuộc)

Căn cứ vào luận điểm trọng yếu trong "Kịch bản luận" của "Ổn Giáo", nếu muốn lừa gạt cao thủ như vậy cần phải giữ vững hình tượng cao thâm mạt trắc của bản thân, dựa vào tình tiết ban đầu dần dần dẫn nàng vào bên trong tiết tấu của mình, phóng đại lời nói, hư hư thật thật làm cho nàng nảy sinh liên tưởng phong phú.

Nhưng nói thì dễ, làm mới khó.

Chợt nghe thấy bên đường truyền đến từng tiếng thanh âm của cái mõ, có không ít phàm nhân đang tụ tập ở nơi đó, bên trong đang truyền bá "Bang tử điệu" (*) của Hải Thần Giáo.

(*): Làn điệu nhảy theo nhạc gõ mõ.

Loong coong, loong coong…..

"Này các vị, hãy ngồi xuống, chúng ta cùng nói điều trong lòng.

Hỡi hương thân, hãy ở lại, chúng ta tuỳ tiện tán gẫu một chút.

Hải Thần bảo hộ cả nhà, lên núi xuống biển không cần sợ.

Phố đông khó gả tiểu nương tử, thành tây lưu manh tráng sĩ tốt.

Tiểu nương tử, tráng sĩ tốt, ôi tiểu nương tử, ôi tráng sĩ tốt.

Hôm trước ta bái Hải Thần, hôm qua đã cầm sính lễ…"

Lý Trường Thọ mỉm cười nghe một hồi, Văn Tịnh đạo nhân ở bên cạnh hơi nhíu mày nhưng cũng chăm chú nghe điệu ca của những phàm nhân ngu muội và nhỏ yếu này.

Hắn để cho nàng nghe thấy làn điệu này chắc chắn có thâm ý…

Một lát sau, Lý Trường Thọ nói: "Đi thôi."

Văn Tịnh đạo nhân chậm rãi gật đầu, trong lòng nghi hoặc càng lớn nhưng cũng không biểu lộ cho Lý Trường Thọ thấy.

Hai người đi trên đường lớn nhưng cũng không có ai nhìn thấy, thần thông của Văn Tịnh cũng có một chút bất phàm.

Mà loại thân thồng "Cắt giảm cảm giác tồn tại" này hầu như đều nằm trong tay các đại năng, Lý Trường Thọ rất hâm mộ.

"Đạo hữu."

Lý Trường Thọ cầm phất trần, dùng tay làm dấu mời, tỏ ý mời Văn Tĩnh đạo nhân sóng vai sát cánh đồng hành cùng hắn.

Lý Trường Thọ thầm nghĩ, nếu nàng làm loạn, mình sẽ trực tiếp vứt đi cỗ hoá thân này.

Văn Tịnh đạo nhân cũng thầm nhủ, tuy nàng xuất thân hung ma Huyết Hải, nhưng không phải là ai cũng có thể khi nhục nàng, nếu đối phương làm khó dễ cùng lắm là cá chết lưới rách mà thôi.

Chợt nghe, Lý Trường Thọ chậm rãi mở miệng: "Đạo hữu cảm thấy Hải Thần Giáo của ta thế nào?"

Văn Tĩnh đạo nhân thoáng nhíu mày, nói: "Đạo hữu, người sảng khoái nên nói lời thẳng thắn."

"Có một số việc nói thẳng ra nhiều khi lại không tốt. Ta và đạo hữu vốn là đối thủ, hôm nay lại cùng đi dạo trên đường, đây chẳng phải là một sự tình rất thú vị sao?" Lý Trường Thọ cười nói: "Tuy rằng đạo hữu mấy lần nhằm vào bần đạo, nhưng bây giờ bần đạo cũng không có ác ý quá lớn với đạo hữu. Nếu không phải lần này đạo hữu thiếu chút nữa đã làm hỏng đại sự của ta, ta cũng không cần bức bách đạo hữu đến mức như vậy. Đạo hữu hãy nhìn, hồng trần nơi đây đầy phiền nhiễu, phàm nhân thọ nguyên chưa tới trăm tuổi, trải qua sinh lão bệnh tử. Nhưng những nhân vật chính trong thiên địa được bọn hắn cung phụng lại nhận được công đức hương hoả. Đạo hữu cảm thấy, đấy là tại sao?"

Khoé miệng Văn Tịnh đạo nhân cong lên, nhưng cũng không trả lời.

"Trong Hồng Hoang, người biết được đạo hữu đang phục tùng ai, lác đác không có mấy. Đạo hữu không hiếu kỳ ta biết được thông tin này từ đâu sao?"

"Ồ?" Văn Tịnh đạo nhân vẫn không chịu hết hi vọng, hỏi: "Vậy ngươi hãy nói một chút xem ta đang phục tùng ai?"

Nàng đến cả xưng hô "bần đạo", "đạo hữu" cũng đã lười dùng.

Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu đạo hữu muốn ta nói thì hãy tạo thêm mấy tầng kết giới ngăn cách với bên ngoài."

"Hừ!" Văn Tịnh đạo nhân hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng vung tay bố trí thêm hai tầng đạo vận xung quanh.

Lúc này quanh người Lý Trường Thọ cũng tuôn ra một vòng đạo vận huyền diệu.

Văn Tĩnh đạo nhân tận mắt nhìn thấy sau lưng Lý Trường Thọ có một bức Thái Cực Đồ nhỏ xinh nhẹ nhàng lập loè, lúc ẩn lúc hiện.

Trong lòng nàng không có nửa phần hoài nghi đối với thân phận của Lý Trường Thọ.

Đúng vào lúc này, Lý Trường Thọ thản nhiên nói: "Đạo hữu đến từ U Minh chi địa, bản thể là Hồng Mông hung thú Huyết Sí Hắc Văn, là thủ lĩnh của tộc Hắc Văn, hiện tại đang làm việc cho hai vị lão gia mà ta không tiện nói ra. Đang mưu đồ chiếm đoạt Long Tộc. Ta có nói sai chỗ nào không?"

Sắc mặt của Văn Tĩnh đạo nhân trắng bệch, đã không còn ý niệm giãy giụa, theo bản năng nổi lên sát ý điên cuồng, ánh mắt không ngừng biến ảo, khí tức âm lãnh vô cùng.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng nói: "Nhân Tộc có câu tục ngữ: Người đang làm, trời đang nhìn."

Văn Tĩnh đạo nhân bừng tỉnh trong nháy mắt, nhẹ nhàng thở dài, lộ ra mấy phần vũ mị, ôn nhu cười nói: "Đạo hữu đã điều tra ta rõ ràng như thế, lại bố trí tính toán như vậy nhưng lại không giết ta, chắc là có toan tính đối với ta. Đạo hữu cứ mở miệng, chỉ cần không để lộ chuyện này, ta đều nghe theo ngươi."

"Đạo hữu…" Lý Trường Thọ trầm ngâm hai tiếng, đột nhiên hỏi: "Ngươi không mệt mỏi sao?"

Chiêu thứ nhất – Tẩu Tâm (Đánh vào tâm lý)

Văn Tịnh đạo nhân nhất thời ngẩn người.

Lý Trường Thọ thở dài: "Người có nhiều loại tâm tư, cho nên cũng có trăm ngàn diện mạo khác nhau, những sinh linh khác cũng như vậy. Ngươi nhìn những phàm nhân trên đường phố này đi, vì sinh tồn mà bôn ba, vì cơm áo mà phiền não, không thể không thể hiện ra khuôn mặt giả dối che dấu đi nội tâm của chính mình. Chúng ta là người tu hành đứng ngoài thế tục, thọ nguyên lâu dài, sao lại cũng như vậy? Đạo hữu, ngươi sống như vậy có mệt không?"

Văn Tịnh đạo nhân nghe vậy, thu liễm ý cười, chăm chú nhìn vào những phàm nhân đang đi lại trên đường phố phồn hoa này.

Lý Trường Thọ tiếp tục đi về phía trước, Văn Tịnh đạo nhân vô thức đi theo sau, trong mắt phượng lộ ra mấy phần suy tư cùng một chút cảm giác mệt mỏi.

Nàng thấp giọng nói: "Tất cả chỉ vì hai chữ sinh tồn."

Lý Trường Thọ cười cười, đúng lúc đi qua một hoa lâu.

Chỉ thấy trên cột trụ màu đỏ trước cửa hoa lâu treo một tấm biển, phía trên viết: "Tin vào Hải Thần, ngươi chỉ cần trả bảy thành tiền hoa tửu."

Khụ, đúng là chiêu trò quảng bá hình ảnh Hải Thần Giáo.

Lý Trường Thọ nhìn những bóng hồng đang nghỉ ngơi trong hoa lâu nói: "Nếu nói là miễn cưỡng tươi cười, chúng ta cũng đâu khác các nàng ấy?"

Chiêu thứ hai – Đồng Cảm.

Văn Tịnh đạo nhân khẽ thở dài: "Đạo hữu và ta tất nhiên là có khác biệt."

"Không! Kỳ thật rất giống nhau." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Hồng Hoang như bàn cờ, Thánh Nhân là người đánh cờ, tất cả chúng ta đều chỉ là quân cờ mà thôi."

Văn Tịnh đạo nhân nói: "Đạo hữu ngược lại đã nhìn thấu."

"Chỉ vì hai chữ sinh tồn."

Lý Trường Thọ bình tĩnh đáp trả lại câu nói khi nãy của nàng. Ánh mắt Văn Tịnh đạo nhân hơi thay đổi, nàng lại hỏi: "Đạo hữu chỉ muốn nói mấy lời này với ta thôi ư?"

"Tất nhiên là không phải" Lý Trường Thọ cười nói: "Thực không dám giấu diếm, ta và đạo hữu đã giao thủ với nhau mấy lần, cũng có một chút hiểu rõ đạo hữu."

"Ồ?" Văn Tịnh đạo nhân nhíu mày: "Ta tính toán Hải Thần Giáo chỉ có một lần thôi mà."

Chiêu thứ ba – Phá Tâm Phòng (công phá phòng ngự tâm hồn)

Lý Trường Thọ nói: "Đạo hữu có nhớ chuyện ở Độ Tiên Môn? Ngươi có một khôi lỗi bị hóa thân của ta tiêu diệt."

"Là ngươi!"

"Là ta, còn có vị Huyền Đô Tiểu Pháp Sư mà đạo hữu đã gặp trước đây."

"Cũng là ngươi?"

Lý Trường Thọ không nói gì, chỉ lắc lắc phất trần, tiếp tục bước đi.

Văn Tịnh đạo nhân không tự chủ bước theo sau, nhìn thẳng vào cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ, nàng hỏi: "Vậy vì sao ngươi không để bọn người Triệu Công Minh giết ta?"

"Nếu ta muốn giết đạo hữu, không cần phải mượn tay Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu tiên tử." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Đạo hữu hẳn phải biết là trong Long Tộc vẫn còn tồn tại mấy lão Long chứ?"

Văn Tịnh nhìn chằm chằm vào Lý Trường Thọ, có một chút vô lực nói: "Hóa ra từ đầu đến cuối, ta đều nằm trong tính toán của đạo hữu."

"Đạo hữu quá khen." Lý Trường Thọ cười nói: "Người đánh cờ không phải ta, ta cũng chỉ là quân cờ thôi."

Văn Tĩnh đạo nhân nhẹ nhàng gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía chín tầng trời.

"Nhân Giáo xưa nay thanh tĩnh vô vi, nhưng bàn về bày mưu tính kế, ai cũng không bằng được các ngươi. Nói đi, muốn ta làm chuyện gì?"

Lý Trường Thọ cười cười không nói, đúng lúc đi ngang qua một tửu lâu, liền dùng tay ra dấu mời.

Văn Tịnh đạo nhân khó hiểu, nhưng hiện tại tiết tấu câu chuyện đã bị Lý Trường Thọ khống chế, chỉ gật đầu thuận theo, không kinh động bất cứ phàm nhân nào, đi lên một gian nhã phòng trên tầng cao nhất.

Chiêu thứ tư – Uống Rượu

Lý Trường Thọ lấy ra Thần Tiên Tuý nguyên chất của mình, cười nói: "Ngày hôm nay, không bằng chúng ta bắt chước phàm nhân, lấy rượu giải sầu."

Dù sao cỗ hóa thân này cũng chỉ là Đạo Nhân Giấy mà thôi, không có gì phải sợ.

Văn Tịnh đạo nhân khẽ cười, cũng không cự tuyệt.

Hai cái chén dạ quang bị rót đầy, rất nhanh lại cạn, một chén rồi lại một chén, một lúc sau, ánh mắt Văn Tịnh đạo nhân đã có một chút mông lung.

Rượu không say người, người tự say.

Lý Trường Thọ suy tư, ấp ủ một lúc lâu, tìm một câu nói có khả năng đâm xuyên qua trái tim của ngoan nhân này.

"Đạo hữu đã từng tự hỏi bản thân rằng: mình vất vả ngược xuôi, bận rộn như vậy rốt cuộc là vì cái gì?"

Văn Tịnh đạo nhân nghe vậy, chăm chú nhìn cái chén trong tay: "Ngươi hẳn phải biết vì sao ta lại nghe lệnh của bọn họ."

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này mình đúng là không biết.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng Lý Trường Thọ tiếp tục thực hiện kịch bản.

"Đạo hữu, những người đang lợi dụng ngươi có từng để ngươi vào mắt hay không?"

Trong lòng Văn Tịnh đạo nhân hiện ra rất nhiều hình ảnh, nàng quay đầu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói: "Ta không cần bọn họ nhìn nhận ta. Ta là nhất tộc chi vương, quát tháo khắp Huyết Hải. Nếu không phải hai người kia lợi dụng tính mệnh tộc nhân của ta để áp chế thì..."

"Đạo hữu." Lý Trường Thọ ngắt lời nàng, nghiêm mặt nói: "Đừng tự lừa mình dối người, trong lòng ngươi thật sự suy nghĩ như vậy sao?"

Văn Tịnh đạo nhân hơi nhíu mày nhìn Lý Trường Thọ, ngửa đầu uống cạn một ly Thần Tiên Tuý nguyên chất, đột nhiên nắm chặt tay, lại dần dần buông lỏng, thở dài: "Không sai, thật ra năm đó ta có thể quay về Huyết Hải, nhưng vừa về đến nơi thì Luân Hồi đã được kiến tạo, thành lập ra địa phủ, ta đã không có chốn dung thân, liền mượn cơ hội tộc nhân bị giam giữ, hoàn toàn đầu nhập vào Tây Phương Giáo. Ta chưa hề nói những lời này với bất kì ai. Đạo hữu đã hài lòng chưa?"

"Đã như vậy, chúng ta hãy thoải mái nói với nhau. Đạo hữu cũng biết, lúc này Tây Phương Giáo dùng đến ngươi, bản thân ngươi không lo không đạt được chỗ tốt. Nhưng nếu sau này phương tây hưng thịnh, tình cảnh của ngươi sẽ như thế nào?"

Văn Tịnh đạo nhân thấp giọng nói: "Tất nhiên là hồn phi phách tán, hôi phi yên diệt, sợ rằng bị xử lý lúc nào cũng không hay… nhưng lúc đó ta có thể trốn vào trong Hỗn Độn Hải."

Ánh mắt của Lý Trường Thọ tràn đầy chân thành tha thiết, nhẹ giọng hỏi: "Trốn đi rồi sao nữa?"

Văn Tịnh đạo nhân lập tức im lặng, chỉ cười lạnh, lại tự mình rót một ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

"Nói đi, ngươi muốn ta làm chuyện gì. Có thể cho ta chỗ tốt như nào? Nếu như ngươi có biện pháp bảo vệ ta không chết dưới tay của Thánh Nhân, ta có thể sẽ nương tựa vào ngươi."

"Ta không muốn ngươi làm chuyện gì, cũng không có chỗ nào cần dùng đến ngươi." Lý Trường Thọ cười cười, không để lộ dấu vết nào bắt đầu thực hiện bước tiếp theo.

Chiêu thứ năm – vẽ bánh.

"Nhưng hôm nay ta sẽ chỉ cho ngươi một con đường sáng." Ngón tay Lý Trường Thọ chấm chút rượu, viết hai chữ to xuống mặt bàn.

"Thiên Đình"

Lý Trường Thọ nói:

"Đạo hữu biết được bao nhiêu đối với nơi này?"

"Ha ha!" Văn Tịnh đạo nhân không nhịn được cười một tiếng, giọng đầy trào phúng: "Ngươi cảm thấy nơi này có thể bảo vệ được ta?"

Lý Trường Thọ cười cười, viết thêm một chữ "Nhân" bên cạnh "Thiên Đình".

Văn Tịnh đạo nhân thu liễm ý cười, lãnh đạm nói: "Bọn họ muốn ta làm cái gì?"

"Vạn vật có âm có dương, thiên địa có ngày cũng có đêm." Lý Trường Thọ xoá đi ba chữ vừa viết, cười nói: "Nơi đấy muốn quật khởi, cần uy nghi trong sáng, cũng cần sắc bén trong tối. Ngươi có biết bây giờ trong Thiên Đình còn trống rất nhiều thần vị. Vì sao có chính thần tạo phúc cho phàm nhân, nhưng cũng có chính thần gieo rắc ôn dịch. Chính là vì lý do này."

Lý Trường Thọ lấy ra một cuộn vải từ ống tay áo đưa cho Văn Tịnh đạo nhân, lạnh nhạt nói: "Hôm nay ngươi chỉ cần đồng ý lời thề đại đạo này, khi thời cơ thích hợp đến, nghe ta triệu hoán, tự ta sẽ giúp ngươi thoát ly khốn cảnh. Đến lúc đó ngươi chỉ cần an phận làm thần tử, thay Thiên Đình đi làm những việc bí mật. Như vậy, trong thiên hạ trừ vị bệ hạ kia, khi ngươi làm việc không cần nhìn sắc mặt bất kì kẻ nào."

Ánh mắt của Văn Tịnh đạo nhân có một chút phức tạp, nhận lấy cuộn vải, chậm rãi mở ra.

Nàng ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ…

Lời thề này do chính tay hắn viết ra ư?

Văn Tịnh đạo nhân chậm rãi gật đầu, nói: "Ta có thể lập thệ, nhưng ngươi phải đáp ứng một điều kiện của ta."

"Ngươi cứ nói đừng ngại."

"Sau này, ta muốn gặp Huyền Đô Đại Pháp Sư một lần."

Lý Trường Thọ hơi nhíu mày, nhất thời cũng không dám đồng ý, nhưng trong lòng bỗng xuất hiện một chút cảm ngộ, ngưng tụ thành một chữ: "Được!"

Ách, Thánh Nhân lão gia vẫn luôn nhìn nơi này? Chắc hẳn khi nãy mình không có nói lung tung cái gì đâu, tất cả lời nói mình đều cân nhắc ít nhất mười mấy lần…

"Được." Lý Trường Thọ lập tức gật đầu: "Vậy lập lời thề đi."

Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng thở hắt ra, nàng chưa từng nghĩ rằng trong một ngày mà mình có thể lập đến hai lời thề đại đạo phức tạp như vậy, hơn nữa lời thề bản sau càng hoàn thiện hơn, càng chu toàn hơn cả bản trước, thậm chí còn cân nhắc đến cả tình huống Thiên Đạo can thiệp vào.

Quả nhiên, nàng thua không oan.

Chương 180. Đại vận của Đạo Môn, lại nối tiếp ức giây

Lúc Văn Tịnh đạo nhân rời đi đã không còn thất hồn lạc phách như trước nữa.

Nhưng có thể thấy được nàng mang tâm sự nặng nề, lại có một chút...cảm giác muốn nôn mửa...

Chuyện này dĩ nhiên không phải do Lý Trường Thọ làm gì nàng, hơn nữa hiện giờ hóa thân thành Lý Trường Thọ chỉ là Đạo Nhân Giấy, Văn Tịnh đạo nhân tiện tay liền có thể bóp chết.

Thứ làm nàng muốn nôn mửa chính là mấy lời thề đại đạo!

Trong mấy giờ đã liên tục lập hai lời thề lớn, dù là Văn Tịnh đạo nhân thì trong lòng cũng khó tránh khỏi bóng ma tâm lí.

Mà thứ làm cho Văn Tịnh đạo nhân cảm giác mình không đấu lại Hải Thần Nam Hải là chuyện sau khi rời đi, mới nhận ra ý nghĩa của hai chuyện này.

Thứ nhất, Lý Trường Thọ tiếp tục để nàng quay lại Tây Phương Giáo, tận tâm làm việc cho bọn họ, tạm thời coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Qua đó cho thấy Nhân Giáo và Thiên Đình không coi trọng thực lực của nàng, mà chỉ vì vị trí ở Tây Phương Giáo.

Nói một cách khác, Tây Phương Giáo luôn tự cho rằng bản thân kín kẽ đến mức một giọt nước không lọt, lại không ngừng tìm cách phá hoại quan hệ của Tam Giáo, thu nạp không ít yêu ma để bản thân sử dụng. Nhưng những chuyện bọn họ làm, Thái Thanh

Thánh Nhân đã sớm biết.

Mà vị Thánh Nhân thần bí nhất này đã bắt đầu tính toán ngược lại với Tây Phương Giáo, còn nàng lại trở thành một quân cờ ẩn, chuẩn bị cho kế hoạch sau này...

Thiên địa như bàn cờ, chúng sinh là quân cờ, chỉ có Thánh Nhân là người cầm cờ.

Câu nói này Văn Tịnh đạo nhân đã nghe qua vô số lần, nhưng hôm nay mới lãnh hội sâu sắc được ý nghĩa của nó.

Thứ hai, sau khi rời khỏi Nam Thiệm Bộ Châu, Văn Tịnh đạo nhân mới hồi phục lại tinh thần...

Từ lúc nàng bị ba kẻ ác nhân của Tiệt Giáo tính toán cho đến khi bị Hải Thần Nam Hải ngăn lại, cuối cùng còn bị lôi kéo trở thành người của Nhân Giáo và trở thành nanh vuốt của Thiên Đình...

Từng bước một, từ hành động hay lời nói đều ở trong lòng bàn tay của đối phương.

Thứ duy nhất nàng có thể chủ động chính là lựa chọn sống hoặc chết.

Càng làm cho Văn Tịnh đạo nhân tuyệt vọng hơn chính là lúc nàng uống rượu, không tự chủ được lại sinh ra một chút tin cậy đối với Hải Thần Nam Hải!

Thậm chí, nàng còn cảm thấy, nàng và Hải Thần Nam Hải là đồng bệnh tương liên...

Giờ suy nghĩ kĩ một chút, nàng mới nhận ra mình đã bị đối phương đùa bỡn trong lòng bàn tay!

Nếu nghĩ kĩ lại, ngoại trừ việc biết đối phương là cao thủ ẩn dấu của Nhân Giáo thì những thứ khác hoàn toàn không biết.

Vị Hải Thần này so với vị Huyền Đô Đại Pháp Sư kia còn muốn huyền bí hơn ba phần.

"Hừ! giả thần giả quỷ! Sớm muộn gì cũng để ngươi biết sự lợi hại của bổn vương!"

Văn tịnh đạo nhân hừ lạnh một tiếng, tiện tay giật lấy quần áo lụa trên người xuống, khôi phục lại cách ăn mặc bại hoại như Quỳnh Tiêu tiên tử nói, là mặc váy mỏng trang điểm lòe loẹt.

Sau đó thân hình nàng biến mất không thấy, chỉ thấy ở dãy núi giáp ranh giữa Tây Ngưu Hạ Châu và Nam Thiệm Bộ Châu lưu lại một âm thanh của muỗi....

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ thở ra một hơi.

Đúng là không dễ dàng...

Để chắc chắn sau này Văn Tịnh đạo nhân sẽ đi "hút" một hơi kia, hắn liền dùng danh nghĩa của Thiên Đình để lôi kéo Văn Tịnh đạo nhân, trước thời điểm Ngọc Đế ban thưởng đã tìm xong một gián điệp.

Việc này giống như...

Muốn tìm một nơi an ổn để câu cá liền bao vây lại toàn bộ đường đi của cá.

Những biện pháp khác hắn nghĩ ra không có cách nào ổn thỏa hoàn toàn, tương đối được nhất chỉ có lựa chọn vừa rồi, sau này chỉ cần tìm cơ hội thuyết phục Ngọc Đế bệ hạ là không lo gì nữa.

Về phần Vạn Tiên Trận trong đại kiếp Phong Thần.

Không cần Lý Trường Thọ quản gì nhiều, Thái Thanh Thánh Nhân lão gia đã ám chỉ với Văn Tịnh đạo nhân, thừa dịp Nhị Thánh của Tây Phương Giáo không ở nhà liền đi vụn trộm "hút" một hơi của Thập Nhị Phẩm Kim Liên...

Việc này coi như đại công cáo thành.

Lý Trường Thọ đợi một thời gian cũng không thấy Thánh Nhân lão gia nói gì, đồng nghĩa với việc Thánh Nhân lão gia đã đồng ý với cách xử lí của hắn.

Nếu Thánh Nhân lão gia không hài lòng với cách xử lý này thì trước đó đã sớm cảnh báo hắn rồi.

Văn Tịnh đạo nhân là một con dao hai lưỡi, chỉ có thể dùng trong bóng tối, nếu dùng không tốt còn dễ làm hại đến bản thân.

Lần này lôi kéo Văn Tịnh đại nhân...

Chậc, nếu để nàng biết hắn chỉ là một tiểu đệ tử của Độ Tiên Môn, tu vi thật sự không hơn cảnh giới Thiên Tiên thì không biết có nổi điên, chạy tới để xử lí mình hay không?

Bên Triệu đại gia cũng phải nghĩ biện pháp dừng việc này lại.

Hiện tại, Triệu đại gia gây ra chuyện đã bắt đầu ảnh hưởng tới hướng đi của đại kiếp Phong Thần, sau này không chừng còn làm lớn chuyện và phiền toái hơn!

Nhưng việc này nên giải quyết như thế nào?

Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu cũng không phải là Văn đạo nhân.

Văn đạo nhân và Tây Phương Giáo là bằng mặt không bằng lòng, hiện tại cũng khống có đường lui, mình cho nàng một con đường sống, nàng đương nhiên sẽ chủ động mắc câu.

Trong tửu lâu, Đạo Nhân Giấy hóa thân thành Lý Trường Thọ cười khổ mấy tiếng.

Khó đây...

Các nơi trong thành vô cùng náo nhiệt tuyên dương giáo nghĩa của Hải Thần Giáo, một mảnh vui vẻ phồn vinh chi ý. Lý Trường Thọ mang chén rượu bầu rượu để cạnh bên lại dùng Tam Muội Chân Hoả đốt đi, xóa sạch khí tức ở đây, sau đó lặng yên rời đi.

Muốn ngừng đi oai phong của kẻ ăn vạ, vẫn nên tìm bên Tiệt Giáo.

Ai có thể chế ngự được Triệu đại gia?

Thánh Nhân lão gia.

Nhưng hắn cũng không thể vì chút chuyện nhỏ này mà nghĩ cách làm kinh động tới Thông Thiên Giáo Chủ, đúng không?

Chuyện này không khỏi...có một chút kích thích!

Lần này [Triệu Công Minh ăn vạ Văn Tịnh đạo nhân, Thập Nhị Phẩm Kim Liên còn sống hiểm, đã cho Lý Trường Thọ một bài học sâu sắc.]

Bách nhân tất có quả, báo ứng là điều không thể tránh khỏi.

Nếu sau này có nhân quả thì mau kết thúc sớm một chút mới phải đạo!

Lần này lôi kéo được Văn Tịnh đạo nhân tới tay thật ra còn một chuyện quan trọng khác.

[Long Tộc Nhập Thiên] như một vở kịch, trong này, nhân vật được chia làm hai phe chính và tà.

Tình hình hiện tại của Lý Trường Thọ là, tay phải thông qua nhân vật "chính phái" Ngao Ất, ảnh hưởng tới phán đoán của Long Tộc.

Tay trái thông qua nhân vật "phản diện" Văn Tịnh đạo nhân, làm phát sinh ảnh hưởng tới hành động của Tây Phương Giáo...

Từ ban đầu làm việc, hắn đã có cảm giác mình là chân sai việc của tổ kịch nhảy, sau đó nhảy lên thành phụ tá đạo diễn kiêm luôn soạn giả, chuyện có thể mưu tính cũng nhiều gấp mấy lần!

Nhưng, Lý Trường Thọ đã cảm nhận sâu sắc được thuận theo tự nhiên là đáng quý như thế nào, vô vi, thanh tịnh, thuận thế mà làm, như vậy mới có thể tận lực ít dính dáng tới nhân quả.

Để mọi việc ổn thỏa, sau này hắn cũng không cố gắng liên lạc với Văn Tịnh đạo nhân, mà lẳng lặng chờ đợi mọi chuyện cuối cùng phát triển ra sao.

Về phần hắn làm thế nào để xác định vị trí của Văn Tịnh đạo nhân...

Nàng là một cao thủ hung ác, chỉ lần này thôi.

Nơi tổ chức đại hội Tam Giáo, Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi một chỗ, hai mắt hơi nhắm chỉ lộ ra một khe hở nhìn hoàn cảnh bên cạnh, sau đó truyền âm dặn dò mấy câu với Hùng Linh Lỵ, rồi tiếp tục nhắm mắt ngưng thần.

Hắn bắt đầu suy nghĩ lại về từng câu từng chữ trong nội dung trò chuyện của hắn và Văn Tịnh đạo nhân.

Nghĩ một hồi liền phát hiện ra một vấn đề nhỏ.

Hả?

Cuối cùng Văn Tịnh đạo nhân nói sau này muốn gặp Huyền Đô Đại Pháp Sư, chuyện này có một chút thâm ý.

Trước đó Lý Trường Thọ cảm thấy Văn Tịnh đạo nhân chẳng qua dùng cách thức này để gặp được người sau lưng hắn là Thái

Thanh Thánh Nhân...

Nhưng giờ nghĩ kĩ lại thì thấy ánh mắt lúc đó của Văn Tịnh đạo nhân, đến cách nói chuyện và biểu tình đều hơi run nhẹ.

Chẳng lẽ Văn Tịnh đại nhân có ý gì với Đại Pháp Sư?

Không được, không được...

Thuần dương già nhất của Nhân Tộc"Huyền Đô Đại Pháp Sư, nếu đúng thật bị nữ thú Hồng Hoang này nhớ thương...

Lão tử chứng giám!

Chuyện này cùng với Huyền Đô Tiểu Pháp Sư hắn tuyệt đối không có nửa xu quan hệ nào!

Trong lòng của Lý Trường Thọ thở dài, ở Hồng Hoang quả thực rất hung hiểm như trong suy nghĩ của hắn, đồng dạng cũng kích thích vượt qua tưởng tượng.

....

Thánh Nhân lão gia không chỉ thị gì, Lý Trường Thọ coi như đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Khoảng thời gian kế tiếp hắn sẽ ngồi đàng hoàng ở đây, làm bộ như bản thân không ngừng có cảm ngộ, một mực ngồi nhắm mắt tĩnh tọa.

Nhưng thực tế lại đang suy nghĩ phương pháp hoàn thiện bước kế tiếp, cùng với việc "chuẩn bị ngoại vật" để độ Kim Tiên Kiếp...

Tuy nói gần đây mọi chuyện đang không ngừng tốt hơn, của cải cũng dần trở nên phong phú, nhưng chờ sau khi hắn quay lại núi, sẽ khôi phục lại tiết tấu tu đạo.

Cơ duyên khó cầu, vẫn phải dựa vào kinh nghiệm luyện đan để kiếm tiền, tiếp tục kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong lưu lạc.

Mấy ngày sau, Long Cung Đông Hải cho người đưa tới trăm rương trận pháp và các loại bảo tài, khiến Lý Trường Thọ chột dạ không thôi.

Mặc dù là do hắn chủ động lừa gạt Long Tộc, nhưng Long Tộc làm thế này không khỏi quá mức hào phóng, cho có hơi nhiều...

Chuyện này làm lúc hắn tính kế Long Tộc, trong lòng không tự chủ có cảm giác áy náy.

Lại qua nửa tháng, Ngao Ất hào hứng dùng thần niệm kêu gọi, gặp gỡ Lý Trường Thọ trong mộng, vừa gặp mặt đã nói: "Giáo Chủ ca ca, ngày đại hôn của ta đã định, khoảng mười hai năm sau!"

Từ "Khoảng" theo cách hiểu của Lý Trường Thọ, có vẻ được dùng vừa truyền thần lại vừa sinh động...

Lý Trường Thọ khích lệ Ngao Ất mấy câu, hỏi thăm tình hình gần đây của Long Tộc.

Hải Tộc trong Tứ Hải không ngừng gây chuyện, nhưng vẫn còn trong phạm vi khống chế.

Long Vương cũng đã hạ lệnh, thông qua đại hôn của Ngao Ất, Long Tộc muốn củng cố quyền lực thống trị ở Tứ Hải, cũng như thị uy với Hải Tộc. Trước ngày đại hôn của Ngao Ất, bọn họ lại diễn giết gà dọa khỉ mấy lần...

Lý Trường Thọ rơi vào trầm ngâm.

Long Tộc tự có tính toán của họ, làm vậy thì trong thời gian ngắn có lẽ sẽ trấn áp được phản loạn ở Hải Tộc, nhưng cũng tự chôn một tai họa ngầm lớn cho chính Long Tộc.

Nhưng Lý Trường Thọ tự biết lập trường của bản thân, cũng không thể ngăn chuyện của Long Tộc quyết định được...

Nếu Long Tộc không thua thiệt, không ăn đau khổ thì sao có thể thuận lợi bước vào tiên vị trên Thiên Đình được?

Trò chuyện với Ngao Ất một hồi, hai người liền cắt đứt thần niệm.

Nhưng chỉ ba ngày sau, Đông Mộc Công mang ý chỉ ngoài miệng của Ngọc Đế bệ hạ tới gặp Lý Trường Thọ.

Ngọc Đế bệ hạ đã đồng ý, đợi đại hôn của Ngao Ất diễn ra sẽ để Nguyệt Lão tới chúc mừng.

Nhưng Nguyệt Lão đi tới là dùng thân phận kia, trước thời hạn chưa có thiệp mời của Thiên Đình, cũng cần cân nhắc cẩn thận...

Trước đây Lý Trường Thọ đã chuẩn bị hết tất cả, lúc này bèn kể chi tiết với Đông Mộc Công một phen, Đông Mộc Công còn chưa ngồi nóng ghế đã vội vã quay lại Thiên Đình phụng mệnh.

Việc này gọi là: Chuyển phát nhanh ở nhà Hồng Hoang nào mạnh, đi đến thần điện Thiên Đình tìm Đông Vương!

Sau đó, Lý Trường Thọ lại trao đổi với Ngao Ất, để Ngao Ất lúc phát thiệp mời sẽ đưa hắn nhiều hơn một tấm.

Lần trao đổi thần niệm này, Ngao Ất ngượng ngùng nói một thỉnh cầu nhỏ: "Giáo Chủ ca ca, mấy tháng nữa, chờ mọi người trở về Độ Tiên Môn, đệ có thể mang Tư Tư tới thăm một lần không?"

Tư Tư chính là nhũ danh của...tiểu công chúa Giao Nhân Tộc.

"Hả?" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Hai người các ngươi có chuyện gì khó giải quyết sao?"

"Chuyện đó..." Ngao Ất cười ha ha hai tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ xin lỗi: " Là do thường này đệ hay khen huynh trước mặt nàng...

Giáo Chủ ca ca lại là người Ất đây kính nể nhất, nên muốn mang Tư Tư tới thăm hỏi một phen."

Lý Trường Thọ: "..."

Lại chuyện tốt gì đây?

Hắn và vị em dâu này cũng không quá quen.

Nhưng Lý Trường Thọ vừa thu trăm rương lễ vật của Long Tộc, cũng không tiện cự tuyệt nên đã hẹn ngày tháng, thận trọng đồng ý.

...

Sau hơn ba tháng giảng đạo, đại hội của Tam Giáo cũng dần dần kết thúc.

Đại hội vốn là để tiên tông Tam Giáo tụ hội một chỗ, tìm ra nguyên tố căn nguyên, nhớ lại đắng cay ngọt bùi.

Lúc mới bắt dầu, Tiệt Giáo, Xiển Giáo, Nhân Giáo đều có nhân vật quan trọng ra sân, mục đích của đại hội Tam Giáo liền đã đạt được...

Sau ngày khai mạc đại hội một trăm lẻ tám ngày, năm vị chưởng môn của các tiên tông đồng loạt hiện thân hành đại lễ với nhau.

Bồn cốc các nơi bay lên từng con tiên hạc, mấy trăm vị tiên tử xinh đẹp bay lên rải hoa, bên bờ hồ là tiếng nhạc du dương.

Tràng diện này khiến Lý Trường Thọ không nhìn được hừ một tiếng trong lòng: "Đêm nay khó quên"...

Chợt thấy trên bầu trời xuất hiện một luồng hào quang, nhiều đóa mây bay từ các nơi tới, trên trời cũng nhanh chóng ngưng tụ thành ba đạo thân ảnh to lớn, không rõ khuôn mặt.

Ba đạo thân ảnh này chỉ đơn giản là hình bóng, người ở giữa hình như là lão đạo, bên phải là một vị có khuôn mặt uy nghiêm, bên trái là một thiên niên đạo nhân đeo kiếm...

Lập tức có Kim Tiên thế hệ trước kêu to: "Đệ tử bái kiến ba vị Giáo Chủ lão gia!"

Bốn phía, khắp nơi trong bồn cốc thấy từng bóng người quỳ xuống, nhìn lên trời có ba đám mây ngưng tụ thành bóng người.

Sau đó những Luyện Khí Sĩ, mặc kệ tu vi ra sao, mặc kệ Đạo Giáo khác nhau như nào cũng đều nghe được một tiếng lão, trung, thanh nói: "thiện".

Mấy trăm tiên tông này, cùng với mấy chục ngàn Luyện Khí Sĩ tới tham gia đại hội đều rối rít cảm động không thôi...

Tăm hơi của Thánh Nhân chỉ lộ ra một chút, những đám mây kia liền rơi xuống bên dưới, trên đầu mỗi tiên tông đều có một đám mây.

Các cao thủ của tiên tông Tam Giáo bấm đốt ngón tay tính toán, rối rít mừng rỡ không thôi, khí vận, phúc nguyên của các tiên gia đều tăng thêm mấy phần!

Vốn dĩ năm Đạo Môn đã hưng thịnh rất nhiên, dường như còn có thể tiếp tục hưng thịnh, phồn vinh hơn trước!

Nhưng Lý Trường Thọ cũng không khỏi suy nghĩ nhiều hơn một chút...

Thịnh cực tất suy, đại vận của Tam Giáo khi tới khắc cực điểm có lẽ là lúc đại kiếp Phong Thần ứng nghiệm.

Đại hội này cứ vậy mà kết thúc.

Nửa ngày sau, nhóm Độ Tiên Môn quay lại núi.

Trưởng môn dạy dỗ qua loa mấy câu, lại nói tới câu chuyện ở phòng trong và ở bảo thuyền...

Lý Trường Thọ tìm được góc điều khiển thuyền, mang theo Hùng Linh Lỵ đi cùng.

Hữu Cầm Huyền Nhã muốn nói lại thôi, nhìn bóng lưng của Lý Trường Thọ, nhẹ nhàng hạ mắt.

"Trước tiên ngươi phải chú ý, có thể có ảnh hưởng gì với Trường Thọ sư huynh hay không, đợi sau khi về núi thì tới đỉnh Tiểu Ngọc nhận lỗi với sư huynh là được..."

Hữu Cầm Huyền Nhã thở dài trong lòng, không dám nhìn bóng lưng của Lý Trường Thọ quá lâu, mang theo Hỏa Lân Kiếm đi vào bên trong khoang thuyền, tìm một góc ngồi nhắm mắt tĩnh tọa.

Nhưng Lý Trường Thọ vừa tới đuôi tàu thì biến cố đã phát sinh!

Chỉ nghe thấy một tiếng quát:

"Bài-sơn- đảo-hải!"

Một thân ảnh chui ra từ bên cạnh, tuy thân thể nhỏ bé, không chịu nổi gánh nặng nhưng vẫn nhanh nhẹn vòng qua người Hùng Lanh Lỵ, hai tay nhỏ bé hướng vào sau lưng Lý Trường Thọ.

Ba ba hai tiếng nhẹ nhàng, hai bàn tay tất nhiên không dùng lực.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng trở về rồi! Bổn sư thúc sắp sửa chết ngẹn rồi! Mau lên! Trường Thọ, mau lấy đồ chơi trên người ngươi ra đây! Bổn sư thúc nhịn lâu lắm rồi!"

Lý Trường Thọ nghe vậy thì cười híp mắt.

Chương 181. Một bước nhỏ để chỉnh đốn tác phong của Hồng Hoang

"Linh Nga từng nói với ta, khi ngươi tiếp xúc với nữ tử khác sẽ cảm thấy khẩn trương."

Tửu Cửu ngồi trên lan can thuyền, hông đeo hồ lô lớn, nhẹ nhàng lắc bàn chân nhỏ, phía sau là bước tường ánh sáng lung linh của trận pháp bao quanh thuyền. Trong tay cầm mấy viên rượu nhưỡng linh đậu đan, tiện tay thảy lên một viên, ngửa đầu, há miệng...

Khà một tiếng, nhắm mắt hưởng thụ.

"Bổn sư thúc tự nhận mặc dù không có một chút ý vị của phụ nữ. Nên ta mới chịu đựng không có tìm ngươi chơi đùa."

Hùng Linh Lỵ ở bên cạnh nghe vậy, cúi đầu nhìn từng khối cơ thịt của chính mình, yên lặng cúi đầu, hai tay ôm chặt lấy bản thân.

Lý Trường Thọ ngồi đả tọa trong góc cũng không nhịn được cười khổ một tiếng...

Sư thúc ngài có phải hiểu lầm về ý vị của nữ tử rồi không?

"Hóa ra Linh Nga đã nhắc nhở trước." Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức cảm khái không thôi.

Bao nhiêu năm dạy dỗ sư muội cũng không hề phí công.

Quyết định!

Từ giờ trở đi, không cần Đạo Nhân Giấy giám sát Linh Nga nữa. Trước khi chuẩn bị về đến môn phái, hắn sẽ dùng Đạo Nhân Giấy kiểm tra xem Linh Nga đang làm gì.

Nếu Linh Nga đang lười biếng ngẩn người không chuyên tâm tu hành, vậy ban thưởng nàng cấm túc mười năm, bế quan tăng lên cảnh giới.

Nếu Linh Nga tại tỉ mỉ trang điểm, tắm rửa thay quần áo, vậy ban thưởng nàng chép Ổn Tự Kinh năm trăm lần, tu dưỡng tư tưởng của nàng.

Nếu Linh Nga lại trốn đến Linh Thú Quyển ăn thịt nướng, vậy...đóng cửa lại đánh nàng một trận.

Khục, còn nếu Linh Nga đang cố gắng tu hành, tĩnh tâm ngộ đạo. Ngay lập tức truyền thụ toàn bộ thần thông Cắt Giấy Thành Người nguyên bản cho nàng, giúp nàng có thêm một phần bản lĩnh hộ thân.

Lý Trường Thọ thay phiên chỉnh sửa suy tính những tình hình này một lần, trong đáy lòng cũng hơi xúc động.

Nhớ năm đó nàng chỉ mới là tiểu cô nương thanh tú linh tuệ vậy mà bây giờ đã trở thành nữ nhân duyên dáng yêu kiều. Ngoại trừ những lúc rảnh rỗi nàng luôn nghĩ đủ cách mồi chài người sư huynh hắn ra thì ở các phương diện khác cũng coi như không tệ, nàng đã trưởng thành rồi.

Nhất là mười mấy năm qua, Linh Nga cũng không còn gây họa "chấn động", trở nên trầm ổn hơn rất nhiều.

Điều này khiến cho Lý Trường Thọ tương đối hài lòng.

Sau này chỉ cần Linh Nga yên ổn như thế, hắn đương nhiên sẽ không bạc đãi người tiểu sư muội này.

Bỗng nhiên nghe thấy Tửu Cửu khe khẽ thở dài: "Ài, vì sao năm đó ta độ kiếp lại không có phi thăng chứ."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đệ tử từng đọc trong điển tịch ở Đạo Tạng Điện, trên đấy nói rằng có phi thăng hay không cũng không phải xem tư chất hay cảm ngộ mà là quá trình tích lũy trước khi thành tiên, còn nữa, đạo bản thân phải tương sinh cùng với thiên địa."

"Hừ." Tửu Cửu trợn trắng mắt, nói: "Quy Đạo cấp sáu không có quyền lên tiếng!"

"Vâng! Vâng!" Lý Trường Thọ cúi đầu nói: "Đệ tử nhiều lời rồi."

"Ừm...ta không phải nói tu vi của ngươi không cao, ngươi cũng đừng nghĩ lung tung." Tửu Cửu chợt nghĩ ra, sợ chính mình không cẩn thận đả kích lòng tu đạo của Lý Trường Thọ, ngẫm nghĩ một chút ra vẻ lão khí hoành thu dạy bảo nói: "Tu hành là chuyện lâu dài không phải một sớm một chiều là xong, nhất thời cấp tốc cũng không có nghĩa là sau này ngươi sẽ đạt được thành tựu cao. Có một số Luyện Khí Sĩ có tư chất hơn người, ngộ tính xuất chúng, chỉ trăm năm đã thành tiên ngàn năm Chân Tiên. Mải miết tu luyện, bỗng nhiên tu vi bị kẹt lại tại Thiên Tiên, không có cách nào đột phá, chớ đừng nói chi là trường sinh. Cho nên nói, tu hành không thể nhất thời, tất cả đều phải xem xét lâu dài!"

"Sư thúc cao minh!" Lý Trường Thọ cười đáp lại.

Hùng Linh Lỵ ở bên cạnh tràn đầy cảm khái, bên trong mắt to lấp lánh ánh sao, mặt mũi tràn đầy sùng bái mà nhìn vị tiểu sư tỷ này.

Tửu Cửu nhìn Hùng Linh Lỵ ngượng ngùng phất phất tay, đột nhiên nghĩ đến điều gì bèn truyền âm hỏi Lý Trường Thọ: "Ngươi dự định an bài Tiểu Linh Lỵ thế nào? Đây là đệ tử ký danh của chưởng môn, đến Phá Thiên Phong tu hành mới thỏa đáng. Có muốn ta mang nàng đến Phá Thiên Phong không? Dù sao phòng ở của ta cũng trống không, ta gần như đã nhập tịch vào Tiểu Quỳnh Phong các ngươi!"

"Tiểu Quỳnh Phong tương đối mộc mạc" Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Linh Lỵ là huyết mạch của Vu Nhân, tuy rằng đã tích cốc nhưng vẫn thích ăn đồ vật, vừa vặn Tiểu Quỳnh Phong có thể đáp ứng nhu cầu của nàng. Sau khi trở về ta sẽ mở rộng phạm vi Linh Thú Quyển, nuôi thêm một ít mỹ vị linh thú để Linh Lỵ vừa tu hành vừa có thể chăm sóc. Như thế, Linh Lỵ cũng không cần lên núi đi săn."

Hai mắt của Tửu Cửu lập tức tỏa sáng, cũng không nhịn được vừa nhìn Hùng Linh Lỵ vừa bẹp bẹp miệng...

Như vậy chẳng phải sau này bản thân nàng có thể quang minh chính đại đi theo tiểu muội cường tráng này, cùng nhau ăn uống miễn phí rồi sao?

Hùng Linh Lỵ rụt cổ một cái, yếu ớt nhìn vị tỷ tỷ dáng người nhỏ nhắn nhưng nơi nào đó trên cơ thể lại rất...không hề nhỏ nhắn...

Loại ánh mắt này có một chút giống như lúc nàng đang đói bụng!

Lý Trường Thọ cười nói: "Trở về rồi hãy nói."

Tửu Cửu lập tức gật đầu đáp ứng, Hùng Linh Lỵ nhìn đại biểu ca kiêm Hải Thần của mình xong lại nhìn tiểu sư tỷ Tửu Cửu mà trong lòng mơ hồ không rõ.

Độ Tiên Môn rốt cuộc là nơi như thế nào...

Tửu Cửu đột nhiên duỗi tay nhỏ hô lên: "Chơi Đấu Đại Thần!

Đại hội lần này thật sự quá nhàm chán, ta ngủ hai mươi lần mới kết thúc!"

Lý Trường Thọ cười cười, đem các lá bài đã sớm chuẩn bị xong ra, lôi kéo Linh Lỵ cùng nhau đến chơi, lại nhắc tiểu sư thúc bố trí thêm một tầng tiên lực kết giới ở xung quanh, ngăn cách người ngoài xem xét.

Vốn dĩ Hùng Linh Lỵ nói: "Bản thân nàng đần độn, có thể sẽ không chơi được...vân vân..."

Nhưng chỉ mới qua hai ván, hai mắt gấu muội tử phát ra ánh sáng, trong miệng "Bốn cái Thiên Tiên", "Một đôi Kim Tiên", "Băng đát rồi nhảy", "Liên thủ phi tiên", vô cùng hung hăng hứng thú!

Chơi đùa rồi lại chơi đùa nhưng Lý Trường Thọ vẫn không quên suy nghĩ chính sự.

Làm thế nào mới có thể khiến đám người Triệu đại gia không còn đi khắp nơi ăn vạ lung tung?

Vốn dĩ Lý Trường Thọ còn tưởng rằng mấy người Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu chỉ là nhất thời hứng khởi. Nhưng sau khi thấy Văn Tịnh đạo nhân thì xem ra hai huynh muội này đã bắt đầu làm một bộ phim nhiều tập chủ đề "ăn vạ ở Hồng Hoang" rồi.

Mà Hồng Hoang cũng không có đường dây nóng để báo cảnh sát, không những thế hậu trường của Triệu đại gia hiện tại cũng là rất cứng!

Hôm nay có thể do trùng hợp nên bọn họ chạm mặt Văn Tịnh đạo nhân, ngày mai...không biết chừng họ có thể cho người dỡ bỏ cả phòng ngói của Tử Tiêu Cung!

Lý Trường Thọ không nhịn được có một chút buồn bực...

Lúc ấy bản thân vì đối phó với lão đạo lưng gù của Tây

Phương Giáo mà thiết lập lời thề đại đạo quá mức chặt chẽ, bây giờ không thể thay đổi được.

Nhưng nếu mặc kệ việc này tiếp tục diễn ra, sợ rằng sau này Triệu gia gây ra chuyện lớn sẽ liên lụy đến mình.

Dù rất muốn kịp thời can thiệp nhưng không biết nên ra tay thế nào...

Lý Trường Thọ đã sầu não mấy ngày liền, có lúc hắn còn nghĩ đến việc mời chỗ dựa của mình - Huyền Đô Đại Pháp Sư ra mặt giải quyết giúp.

Nhưng vô duyên vô cớ mời Đại Pháp Sư sẽ khiến hảo cảm của Đại Pháp Sư đối với mình giảm xuống.

Tuy rằng mình có chỗ dựa nhưng cũng không thể tùy tiện lôi ra. Vả lại việc này cũng không cần thiết đến vậy.

Trong lúc Lý Trường Thọ vô kế khả thi, Tửu Cửu vô tình nói một câu khiến hắn loé lên vệt sáng nơi phía cuối con đường...

Tửu Cửu nói: "Chẳng biết vì sao Linh Nga lại sợ người sư huynh như ngươi, mà ngươi cũng không hề ôn nhu với Linh Nga một chút nào!"

Làm sư huynh...sư huynh...

Đúng rồi!

Lý Trường Thọ vỗ trán một cái, sao hắn lại quên vị đại lão này chứ!

Tửu Cửu nháy mắt: "Ngươi tự đánh chính mình làm gì? Động tác xốc nổi như vậy là muốn thể hiện mình đang rất oan ức à?"

"Không phải, đệ tử đột nhiên nghĩ đến một chuyện...tiểu khiếu môn tu hành." Lý Trường Thọ cười nói: "Đa tạ sư thúc nhắc nhở, sau này đệ tử sẽ ôn nhu hơn với Linh Nga. Sư thúc, người chơi cùng với Linh Ly, đệ tử cần bế quan tu hành một hồi!"

"Ừm? Bình thường cũng không thấy ngươi cần cù như thế." Tửu Cửu có một chút bất mãn lầm bầm một câu: "Biết ngay là muốn thể hiện trước mặt các cao thủ trong môn phái mà!"

Lý Trường Thọ cũng không phản bác, híp mắt cười...

Tiểu sư thúc, thật đúng là phúc tinh của mình.

Nhắm mắt, ngưng thần, hơn phân nửa tâm thần quy về Đạo Nhân Giấy đang ở dưới mặt đất của đại miếu Hải Thần Giáo.

Hắn đổi một cỗ Đạo Nhân Giấy "Tiên lực max trị số", phiêu nhiên mà ra, lặng lẽ đi đến căn phòng đươc chuẩn bị cho Đạo Nhân Giấy ở đại miếu.

Đại khái đã có phương hướng.

Trừ Thánh Nhân lão gia đang ở bên ngoài, nếu trong Tiệt Giáo có một người có thể quản được Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu. Tuyệt đối không phải là đại sư huynh Tiệt Giáo Đa Bảo đạo nhân. Mà là đại tỷ của Tam Tiêu cũng là nhị muội của Triệu Công Minh - Vân Tiêu tiên tử!

Lý Trường Thọ cũng nghe kể rất nhiều về Tam Tiêu tiên tử.

Các nàng sở dĩ được xưng là ngoan nhân, chủ yếu là bởi vì trong lúc đại kiếp Phong Thần xảy ra. Để báo thù cho huynh trưởng Triệu Công Minh nên bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, dựa vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, chém giết hơn nửa Thập Nhị Kim Tiên trên đỉnh Tam Hoa.

Đây cũng chỉ là một phần nhỏ trong chiến tích của các nàng.

Đầu tiên phải kể đến là khi Thánh Nhân lão gia tự mình ra tay muốn thu phục các nàng. Tam Tiêu nổi dã tâm, dám ra tay với cả Thánh Nhân...

Tất nhiên bởi vì chuyện này nên kết cục của các nàng cũng có một chút thê thảm:

Đại tỷ Vân Tiêu bị Lão Tử nhốt ở dưới vách Kỳ Lân trong Ngọc Hư Cung.

Nhị tỷ Quỳnh Tiêu và tam muội Bích Tiêu bị đánh chết, tàn hồn giam giữ bên trong Phong Thần Bảng trở thành khôi lỗi Thiên Đạo, còn thân hãm bên trong thần vị Thiên Đạo, mất đi tự do.

Thần vị của các nàng vô cùng vi diệu, được nhân gian thế tục xưng là "Bà mụ".

Nhìn qua, bọn họ chuyên quản chuyện nhân linh giáng sinh là thần chức vô cùng trọng yếu, nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút có thể thấy, địa vị của ba người các nàng cũng chỉ tương tự như Nguyệt Lão tại Nguyệt Lão Điện.

Đường đường đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo...

Thật khiến cho người ta thổn thức không thôi.

Dù cho Lý Trường Thọ đã sớm biết những chuyện này thì cũng không quản được nhiều chuyện phía sau như vậy.

Đại kiếp Phong Thần kia, hắn phải nhanh chóng nhảy ra ngoài, cũng tuyệt đối không muốn lại dính vào.

Hiện tại chuyện Lý Trường Thọ muốn làm chỉ là tiết lộ cho Vân Tiêu tiên tử biết chuyện Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu ở bên ngoài gây sự ăn vạ lung tung. Xem Vân Tiêu phản ứng thế nào...

Đối với Vân Tiêu, Lý Trường Thọ cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

Trong chuyện thần thoại xưa cũng không nói đến tính tình nàng như thế nào.

Vạn nhất bởi vì quá mức yêu chiều muội muội mà gia nhập với đồng bọn...tăng thêm náo nhiệt thì biết làm thế nào.

Để chu toàn mọi chuyện, Lý Trường Thọ không chỉ muốn Vân Tiêu biết việc này, mà còn muốn cho Vân Tiêu ý thức được nhân quả mà Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu sẽ phải gánh chịu.

"Việc này phải làm như thế nào?" Lý Trường Thọ ngồi trên ghế vô thức dùng ngón tay gõ lên mặt bàn.

Mỗi người ai cũng điều có một ít sở thích riêng biệt, chỉ là nhiều hay ít mà thôi.

Chẳng hạn như Linh Nga, lúc nhàm chán nàng thích tắm rửa tắm rửa, đôi khi còn tắm ba lần vào sáng trưa tối. Lại thích thả vào trong nước một ít cánh hoa, chắp vá cánh hoa thành đồ án.

Ừm...đừng hỏi vì sao hắn biết...vấn đề này không quan trọng!

Lý Trường Thọ cũng vô cùng chú ý đến thói quen của bản thân. Trong lúc tập trung suy nghĩ, trừ việc vận trí óc, hắn thường nhịn không được mà dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, ngoài ra thì bản thân cũng không có động tác khác.

"Làm thế nào để Văn Tịnh đạo nhân đi đến Tam Tiên Đảo tìm Vân Tiêu khóc lóc kể lể?"

Lúc này người mà Văn Tịnh đạo nhân đang phục tùng cũng chưa bị bại lộ, nàng vẫn có thể đến Tam Tiên Đảo, nhưng chỉ sợ sau này sẽ bị Thánh Nhân Tây Phương Giáo hoài nghi...

Hay là viết thư rồi sai Ngao Ất đưa đến Tam Tiên Đảo?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng.

Ngao Ất vẫn đang hí hửng hưởng tuần trăng mật, nếu mình đi giao phó công việc cho hắn cũng không tốt lắm...

"Chẳng bằng chính mình dùng thân phận của Hải Thần Nam Hải kể từ đầu đến cuối việc này cho Vân Tiêu tiên tử. Nếu tính toán nhiều quá quá chỉ sợ nhận về kết quả hoàn toàn ngược lại."

Đôi khi ổn đạo không nằm ở chỗ phức tạp mà lại nằm ở chỗ đơn giản.

Lý Trường Thọ dần dần ngừng suy tư, lấy bút mực vải vóc, bắt đầu viết một phong bái thiếp.

Tam Tiên Đảo ở nơi nào cũng không khó tìm, chỉ cần nhờ Ngao Ất trên Kim Ngao Đảo hỏi thăm một chút sẽ tìm được phương hướng.

Chỉ khó ở chỗ làm thế nào mới có thể gặp được Vân Tiêu tiên tử...

Mặt trời dần lặn xuống, ánh hoàng hôn xuyên thấu qua giấy dán cửa sổ, chiếu lên trên bàn sách.

Lý Trường Thọ nâng bút múa, tuy chỉ là một phong bái thiếp nhưng vì để có thể gặp Vân Tiêu tiên tử cũng khiến hắn hao tốn không ít tâm tư.

Đợi hắn viết xong bái thiếp, trong đáy lòng bỗng nhiên nhận ra...

Rất tốt! Hắn đã nghĩ kĩ rồi, tự mình sẽ đến Tam Tiên Đảo tìm Vân Tiêu nói rõ việc này.

Nếu không, sau này đám người Triệu Công Minh nhỡ gây ra chuyện lớn, rất có khả năng Vân Tiêu tiên tử sẽ tìm đến, đổ hết trách nhiệm lên đầu của hắn.

"Ở chốn Hồng Hoang mỗi bước đi đều vô cùng nguy hiểm."

Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, thu hồi bái thiếp, tay cầm phất trần, thi triển thổ độn hướng Nam Hải mà đi.

Dùng thủy độn ở trong biển có thể tiết kiệm hơn phân nửa tiên lực so với việc dùng thổ độn.

Cùng lúc đó...

Sâu trong Nam Hải, tại một hoang đảo.

Ba thân ảnh đang ngồi trên một mảng đất rừng trống chải, chia nhau từng túi pháp khí trữ vật.

Đôi tay mềm mại của Quỳnh Tiêu qua lại lắc lư, nghiêm trang đếm đếm:

"Đại ca một cái, ta một cái.

Hạm Chỉ một cái, ta một cái.

Ta một cái, ta lại một cái.

Đại ca một cái, ta một cái..."

Triệu Công Minh có một chút dở khóc dở cười, nhưng lão đương nhiên sẽ không vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà tính toán với Tam muội của mình.

Hạm Chỉ lại luống cuống chân tay, muốn nói mình không dám nhận chỗ tốt này, nhưng lại sợ bị Quỳnh Tiêu tiên tử giáo huấn.

Quá trình chia của hoàn tất rất nhanh, Quỳnh Tiêu vỗ tay mỉm cười hài lòng.

"Cảm giác không làm mà hưởng cũng không tệ. Đại ca, chúng ta đến Tây Hải chơi đi."

"Ừm. Cũng được." Triệu Công Minh vuốt râu cười: "Nhưng từ giờ không nên lấy bảo vật nữa, chúng ta làm như vậy thực giống như thổ phỉ cướp bóc vậy. Tam muội thiếu bảo vật sao?"

"Không thiếu nha." Quỳnh Tiêu nháy mắt mấy cái: "Nếu như không lấy bảo vật, thì việc chúng ta làm đâu còn ý nghĩa. Chúng ta chính là một nhóm hành hiệp trượng nghĩa! Sau này chúng ta sẽ đem bảo vật này đi phân phát cho những Tiên Nhân không may mắn trong giáo, để họ có thêm động lực tu hành."

Triệu Công Minh trầm ngâm một lúc, không chịu được nhìn về phía Hạm Chỉ hỏi: "Có loại đạo lý này sao?"

Hạm Chỉ vốn định lắc đầu nhưng lại bị Quỳnh Tiêu âm thầm trừng mắt liếc, chỉ có thể yếu ớt gật đầu nhẹ nhàng nói: "Vâng!"

Trong nháy mắt, Triệu Công Minh đã khuất phục...

Chương 182. Diễn trò qua mắt Thọ

Đi dọc đường biển Nam Hải về phía đông.

Trước khi ra cửa Lý Trường Thọ cũng lo lắng mình sẽ chạm mặt với đám người Triệu Công Minh. Cho nên một mực chọn bờ biển Nam Hải thi triển thủy độn.

Sau ba ngày, hắn đến hải vực Đông Hải, đoạn đường này xem như thuận lợi.

Trước đó hắn cũng đã nhờ Ngao Ất hỏi rõ vị trí của Tam Tiên Đảo.

Xuất phát ở góc đông nam tại Nam Thiệm Bộ Châu, đi mười sáu vạn dặm về hướng đông, rồi đến sáu vạn dặm về hướng nam sẽ bắt gặp một địa phương tràn ngập mây mù.

Đó chính là đại trận bên ngoài Tam Tiên Đảo.

Bên trong Tiệt Giáo, người biết vị trí của Tam Tiên Đảo nhiều không kể xiết. Người ngưỡng mộ Tam Tiêu tiên tử trong lòng càng không đếm được nhưng từ xưa đến nay không được mấy kẻ có thể bước được lên Tam Tiên Đảo.

Lý Trường Thọ đi tới hải vực Đông Hải, tiên lực của Đạo Nhân Giấy cũng hao tổn hết một thành.

Vì muốn có tinh thần và diện mạo tốt nhất để cầu kiến Vân Tiêu tiên tử đại danh đỉnh đỉnh. Khi sắp đến gần Tam Tiên Đảo, Lý Trường Thọ liền lấy trong tay áo ra một Đạo Nhân Giấy mới thay Đạo Nhân Giấy cũ.

Sau đó, hắn bước ra từ trong nước biển, cưỡi mây tiến đến vị trí Tam Tiên Đảo.

Trong lòng đang suy nghĩ kế tiếp sẽ gặp tình huống thế nào, Lý Trường Thọ bỗng nhiên bất chợt chú ý đến một chi tiết nhỏ mà trước đây chưa hề nhận thấy...

Ví dụ như mấy vị cao thủ nổi danh bên trong Xiển Giáo trừ mấy vị như Từ Hàng đạo nhân còn lại phần lớn đều là nam tiên.

Mà trong số cao thủ bên trong Tiệt Giáo, bát đại đệ tử nội môn của Thánh Nhân có Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Tam Tiêu ngoại môn càng là không cần nói nhiều, nữ tiên lại chiếm đa số.

Trong lòng Lý Trường Thọ thầm chế giễu vị thuần dương lão đạo nào đó của Nhân Giáo nhà mình.

Đại Pháp Sư nhà mình làm đạo lữ chi phong, rõ ràng lầm phương hướng. Đúng ra nên hướng ra ngoài Nhân Giáo, tìm kiếm trong Đạo Môn...

Chỉ cần hai bên Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo có một chút tình nghĩa đạo lữ thôi là đã có thể làm hao mòn lòng tiến thủ của Luyện Khí Sĩ giữa hai Đại Giáo, trì hoãn đại kiếp giáng lâm thiên địa.

Lại có thể khiến hai giáo tăng tiến tình cảm, vào thời điểm đại kiếp Phong Thần đến lại không nhẫn tâm hạ thủ với nhau.

Nguyên bản đại kiếp Phong Thần là một đám lão đạo hô hào: "Đạo hữu chết bần đạo bất tử, hôm nay sẽ đưa ngươi lên bảng!"

Mà đại kiếp Phong thần bị Đại pháp sư làm theo phong cách đạo lữ, từng vị nam thanh nữ tú, trên chiến trường thế tục Thương Chu đại chiến, thâm tình chân thành, lặng lẽ nhìn nhau.

"Đạo hữu, ngươi lãnh khốc vô tình, cố tình gây sự, nên cho ngươi lên bảng Phong Thần một lần."

"Ồ, không, là ngươi lãnh khốc vô tình cố tình gây sự, tại sao cứ nói ta lãnh khốc vô tình cố tình gây sự, ngươi mới nên đi Phong Thần bảng một lần..."

Lý Trường Thọ thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

Đương nhiên, đây chỉ là hắn âm thầm chế giễu Đại Pháp Sư ở trong lòng mà thôi, chứ hắn tất nhiên là tuyệt đối không dám nói ra...

Mặc dù Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng coi như là đại sư huynh Đạo Môn, nhưng cũng rất khó ảnh hưởng đến hai giáo Tiệt, Xiển.

Đây không phải là trò đùa.

Sớm tiêu trừ hết tai họa ngầm của đội ăn vạ này, chính mình thanh thản ổn định trở về tiên môn, làm chút chuyện Long tộc, chuẩn bị cho Kim Tiên Kiếp.

Cưỡi mây bay nửa ngày, Lý Trường Thọ cuối cùng cũng thấy trên mặt biển phía xa xa có một khu vực bị mây mù che kín.

Cũng trách không được đám người Tiệt Giáo đều nói Tam Tiên Đảo dễ tìm.

Đường kính của mây vượt qua ngàn dặm, trong phương viên mấy ngàn dặm linh khí dồi dào, tiên quang lượn lờ, sinh linh trong biển so với những hải vực khác càng có linh tính hơn.

Chỉ cần không phải đi lệch phương hướng quá lớn, cùng với việc tiên thức không ngừng điều tra, đều có thể tìm được nơi đây...

Khoảng cách tường mây chỉ còn hai ngàn dặm. Lý Trường Thọ liền thử triển khai tiên thức, thăm dò xem xét bên trong mây mù.

Kỳ quái là, tiên thức lại rất dễ dàng xâm nhập vào, không bị ngăn trở chút nào nhưng lại chỉ có thể nhìn thấy một mảnh trắng xoá...

Cách nơi đây càng gần, phạm vi dò xét của tiên thức càng rộng, trong đáy lòng Lý Trường Thọ càng kinh ngạc hơn.

Đến khi khoảng cách vừa đủ để tiên thức của hắn hoàn toàn bao phủ ngàn dặm mây mù...

Không có bất cứ trở ngại nào, cũng không có bất kì ba động trận pháp nào, chỉ đơn thuần là mây mù. Trong đó cũng không có hòn đảo nào.

Điều kỳ lạ duy nhất chính là linh khí nồng đậm nơi đây có thể so với động thiên phúc địa trong truyền thuyết...

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, cẩn thận suy tư một lát.

Đến đâu thì hay đến đó không thể chưa thử đã rời đi.

Thế là Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" cưỡi mây bay tới bay lui mấy lần trong bức tường mây ngàn dặm đó. Không có bất kỳ nguy hiểm nào cũng đồng nghĩa với việc không thu hoạch được gì cả.

Ngay cả nửa tảng đá ngầm cũng không có.

Cho dù là trận thế thiên nhiên khó gặp nhưng nơi này cũng nên có chỗ vào trận mới đúng...

Là do [tiên lộ tứ nghệ] hãm hại lừa gạt...

Khục...bốn phương diện trận, đan, khí, phù, Lý Trường Thọ nghiên cứu sâu nhất ở trận pháp chi đạo.

Hắn đã có thể nhìn ra nơi đây là một trận pháp cao minh, đã vượt quá lý giải của hắn về trận đạo.

Đây mới thực sự là đại trận do cao thủ trận pháp bố trí!

Bên trong Tam Tiêu tất có một người có tạo nghệ cực sâu về trận pháp chi đạo.

Tuy nhiên chuyện này và hắn cũng không có quan hệ gì, chỉ là tùy tiện tán thưởng một chút, thể hiện sự kính nể đối với tu vi của Tam Tiêu nương nương.

Lý Trường Thọ trầm tư trên mặt biển một lát, rất nhanh đã nghĩ ra biện pháp...

Hắn không thể trực tiếp hô lên là Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư đến đây bái phỏng.

Lúc này đây Đạo Nhân Giấy đang là Hải Thần Nam Hải. Nếu trực tiếp bại lộ thân phận ở đây sẽ mang đến một chút phiền phức.

Hiện tại hắn đang nắm giữ ba vị trí chủ yếu: Hải Thần Nam Hải, Giáo Chủ Hải Thần Giáo, hình tượng lão thần tiên túc trí đa mưu của Nhân Giáo mà sau này là một trong các túi khôn của Ngọc Đế.

Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, hình tượng lão đạo trung niên lấy tu vi thật sự của bản thân ở bên ngoài hành tẩu, là tay chân làm hóa thân chuyên dụng cho Động Suất Cung, chủ yếu đi theo sau lưng Đại Pháp Sư để tung hoành.

Đệ tử phổ thông Độ Tiên Môn...đây là ngụy trang sâu nhất của Lý Trường Thọ.

Giống như lão đạo "án rửa rồng" mặt lạnh, nghệ thuật gia vô danh tự bạo khi Độ Tiên Môn gặp nạn ở Hồng Hoang. Đấy là những hình tượng đã dùng qua một lần sẽ lập tức đào thải, nhất định không xuất hiện lần hai.

Lại nói chính sự.

Muốn lên được Tam Tiên Đảo xác thực phải hao phí một chút tâm tư, cũng may trước khi đến đây Lý Trường Thọ đã có chuẩn bị từ trước.

Hắn trước tiên khống chế thanh âm chỉ truyền bá trong phạm vi bên trong tường mây hô một câu.

"Chẳng hay đạo hữu Tam Tiên Đảo có nhà hay không?"

Tất nhiên không có ai trả lời.

Lý Trường Thọ điềm nhiên lấy trong ống tay áo ra một chồng người giấy, tiện tay tung ra hóa thành sáu thân ảnh nam nữ đều có.

Chỉ thấy:

Hai vị nam nhân thanh niên mặc áo ngắn mỗi người đều cầm theo một cái kèn.

Hai vị nữ tử mặc váy dài mộc mạc cầm theo hai chậu đồng kèm theo tiền giấy dùng để viếng mồ mả. Sau khi nhóm lửa xong, các nàng quỳ gối trước chậu đồng, cầm khăn tay bắt đầu khóc sướt mướt.

Lại có hai vị lão đạo tóc trắng xoá, một người cầm Nhiếp Hồn Linh, một người cầm mõ, lung la lung lay, gõ gõ đập đập, từng người miệng tụng Vãng Sinh Chú...

Lý Trường Thọ thở dài một tiếng, hai người giấy bắt đầu thổi kèn, ở phía dưới tiên lực gia trì khiến tiếng nhạc thê lương xuyên thấu vang vọng khắp tường mây.

Chiêu này một khi đã dùng nhất định sẽ có hiệu quả...chỉ là có thể sẽ bị gia chủ đánh một trận.

Chỉ một lát sau, Lý Trường Thọ đã nghe bên trong tường mây truyền ra một tiếng quát khẽ, là giọng của thiếu nữ có một chút non nớt, nói: "Ngươi là người phương nào! Tại sao lại làm chuyện này ở đây! Có biết đây là điềm xấu hay không?"

Mây mù lưu chuyển, một thiếu nữ mặc váy ngắn màu vàng nhạt dậm chân đi đến. Nàng giận tái mặt, hơi cáu gắt trừng mắt nhìn vị lão giả gầy gò mặt mũi hiền lành.

Lý Trường Thọ lập tức đưa tay, động tác của sáu người giấy liền dừng lại.

Ngay sau đó, Lý Trường Thọ thở thật dài dùng giọng điệu già nua nói: "Nơi này chính là Tam Tiên Đảo - đạo trường của Tam Tiêu tiên tử?"

"Ngươi đã biết còn dám tới nơi đây giương oai!" Thiếu nữ này khẽ hừ một tiếng: "Nếu không phải nhìn ngươi mang bộ dáng của lão giả, roi mà Tam nương nương ban cho ta hiện tại đã đánh ra đến rồi! Còn không mau đi! Thật sự là xúi quẩy!"

Lý Trường Thọ thở dài: "Ta vạn dặm xa xôi tới nơi đây, có hai chuyện cần giải quyết. Chuyện thứ nhất, chính là tới nơi đây vì tưởng niệm Công Minh đạo hữu. Nhưng nếu Tam Tiên Đảo không cho phép, vậy ta đây rời đi là được."

Nói xong, tay áo hắn phồng lên, sáu người giấy khôi phục bộ dáng nguyên bản, nhảy về trong ống tay áo.

"Ngươi nói lung tung cái gì!" Thiếu nữ lập tức tức giận: "Đại lão gia nhà ta rất tốt! Cần gì ngươi phải tưởng niệm! Phi phi, miệng quạ đen!"

Lý Trường Thọ lắc đầu: "Mặc dù bây giờ vẫn rất tốt nhưng sau này ắt sẽ có một kiếp nạn."

Ba!

Thiếu nữ xuất ra một cái roi ngắn mắng: "Ngươi còn nói lung tung nửa chữ nữa thì hôm nay ta nhất định phải giáo huấn ngươi một trận!"

"Ta chưa từng nói lung tung?" Lý Trường Thọ thở dài: "Quỳnh Tiêu nương nương của ngươi không ở trên đảo đúng không?"

Thiếu nữ lập tức khẽ giật mình, lại nói: "Phải thì như thế nào? Nói không chừng ngươi nhìn thấy ở đâu thì sao? Chỉ có như vậy mà muốn ta dẫn ngươi lên trên đảo? Không có cửa đâu!"

"Đã như vậy, không bằng ngươi và ta đánh cược?" Lý Trường Thọ lấy trong ống tay áo lấy ra một phong bái thiếp, dùng tiên lực giao cho thiếu nữ, nói: "Ta sẽ chờ ở đây còn ngươi mang vật này cho chủ sự của ngươi trên đảo xem. Nếu bọn họ vẫn quyết định không gặp ta, ta sẽ lập tức đi ngay, tuyệt đối không quay lại."

Trên mặt thiếu nữ lộ vẻ nghi ngờ, cầm lấy phong bái thiếp.

Lý Trường Thọ lại nói: "Chỉ cần để chủ sự nhà ngươi xem phong thư này thôi. Đối với Tam Tiên Đảo các ngươi không có bất kỳ tổn thất nào. Nhưng nếu lại chậm một bước, Công Minh đạo hữu sợ là sẽ xảy ra đại sự!"

"Ngươi! Lại nói lung tung!" Thiếu nữ này hất lên roi ngắn, mắng: "Được lắm! Ta hôm nay sẽ khiến ngươi hết hi vọng! Ngươi chờ ở đây, sau đó nương nương nhà ta giáo huấn ta như thế nào ta sẽ trở lại huấn ngươi như thế ấy!"

Nói xong, thiếu nữ quay người về bên trong tường mây. Chỉ đi hai bước thân ảnh nàng đã biến mất không thấy gì nữa...

Lý Trường Thọ bén nhạy nắm bắt được linh lực vận chuyển nơi đây xuất hiện biến hóa yếu ớt, cực kì phức tạp.

Nhưng thiếu nữ, vừa rồi này...

Lý Trường Thọ trầm ngâm suy nghĩ, trong đáy lòng nổi lên một chút nghi ngờ.

Xem biểu hiện của đối phương nhất định không phải là thị nữ được Tam Tiêu điểm hóa mà có vẻ như là một sinh linh đang tu hành ở Tam Tiên Đảo.

Nhưng vẫn không thể hiểu được cảm giác không thích hợp mà thiếu nữ này mang lại cho mình.

Tu vi Thiên Tiên, giọng điệu cũng không có một chút sơ hở nào, tính cách cũng có một chút ngang ngược còn có khuôn mặt nhu thuận và tư thái linh lung tinh tế.

Đều cho Lý Trường Thọ một loại cảm giác rất quen thuộc.

Loại cảm giác này phảng phất như khi hắn tạo Đạo Nhân Giấy cho mình, tạo ra một chút bề ngoài liên quan đến thiết lập tính cách.

Không sai, cảm giác mà thiếu nữ này cho mình chính là quá khuôn mẫu!

Giống như là diễn xuất, cho dù diễn kỹ đến giọt nước không lọt, chi tiết cũng coi như max điểm, đáng tiếc chính là thiếu một chút cảm xúc trong đó...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm cảnh giác nhưng vẫn tiếp tục đứng không nhúc nhích ở chỗ này tùy thời chuẩn bị hành động.

Một lát sau, tường mây xuất hiện biến hóa thêm lần nữa.

Thiếu nữ kia vội vàng bay tới, sau khi nhìn thấy Lý Trường Thọ thì ánh mắt nàng có một chút rụt rè xen kẽ mấy phần hổ thẹn, hạ thấp người hành lễ với Lý Trường Thọ...

Thiếu nữ lập tức nói: "Tiền bối chớ trách, là ta có mắt không biết Thái Sơn, không biết đây là hóa thân của ngài. Đại nương nương nhà ta đang bế quan, không dám làm phiền. Nhưng Tam nương nương đã xem thư của ngài, mời ngài nhập đảo. Tiền bối mời đi theo ta."

Lý Trường Thọ gật gật đầu, bất động thanh sắc đi theo sau lưng thiếu nữ.

Lần này đi vào, mây mù phía trước dần dần sinh ra biến hóa. Lý Trường Thọ vốn đang bay ở trên mặt biển, lại không biết từ khi nào, dưới chân xuất hiện một đường mòn uốn lượn...

Đặt chân trên đó, mây mù quanh người cũng dần dần rút đi, hắn đã đứng ở rìa một tòa Linh đảo.

Nơi này chính là Tam Tiên Đảo?

Hắn có ý đồ dùng tiên thức xem xét chung quanh, nhưng nơi đây lại có một trận thế nào đó khiến cho tiên thức của hắn chỉ có thể ở xung quanh người ba trượng, không có cách nào triển khai thêm nữa.

Thiếu nữ kia đi phía trước dẫn đường, dẫn theo Lý Trường Thọ đi theo đường mòn. Sau bảy đi tám ngoặt hắn đi đến một lạc viện lịch sự tao nhã.

Thiếu nữ đẩy cửa ra, cúi đầu nói: "Tiền bối mời tự đi vào, Tam nương nương nhà ta đang ở đây chờ người."

Lý Trường Thọ ôn hòa nói: "Trước đó ta có gì đắc tội cũng xin tiên tử chớ trách."

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, mời ngài." Thiếu nữ vội vàng khoát tay, cúi đầu thối lui rất nhanh.

Lý Trường Thọ dường như hoàn toàn không có phát hiện ra cái gì, cất bước tiến vào cửa sân, trong đáy lòng lại thở dài...

Vừa đi mấy bước, một vòng mây mù bất tri bất giác lại quấn quanh người hắn.

Sau một chút hoảng thần Lý Trường Thọ đã bất tri bất giác đi đến hậu viện, trước mặt là một bảo trì với linh khí mịt mờ.

Tiếng nước trong ao nhẹ vang lên, có một bóng hình xinh đẹp đưa lưng về phía Lý Trường Thọ, ngồi trong ao lẳng lặng chải vuốt mái tóc dài.

Tràng diện này không thể miêu tả được.

Hình tượng này cũng khẳng định không thể truyền bá.

Nhưng trong đáy lòng Lý Trường Thọ vô cùng bình tĩnh, thậm chí trong đầu còn có ý niệm...

Thật là một bóng lưng đẹp, quả là đáng tiếc khi không có ít rượu để nâng chén nơi này.

"Á?"

Bóng hình xinh đẹp đang chải vuốt mái tóc dài đột nhiên phát hiện ra cái gì, hơi quay đầu nhìn lại, sau đó hét lên lên một tiếng!

Nàng xoay đầu lại, khuôn mặt xấu vô cùng. Miệng to như chậu máu trên khuôn mặt trái xoan. Quả thực giống như một vết đốm to xấu xí trên một bông hoa...

Nữ tử này lớn tiếng quát: "Cái đồ vô lễ kia! Ngươi nhìn thân thể của ta, ngươi phải cưới ta!"

Lý Trường Thọ không nói một lời, yên lặng đưa tay vỗ một chưởng vào trán mình, thân hình lập tức té ngửa về phía sau, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Tiên lực trên vị Đạo Nhân Giấy cũng đang nhanh chóng tiêu tán, thân hình hóa thành một người giấy cao nửa thước dày một tấc.

Động tác của nữ tử trong ao dừng lại, một trận tiên quang lưu chuyển, hóa thành một con ếch ngọc rơi vào trong ao, chân đạp một cái, nhanh chóng bơi đi.

Sau đó liền nghe được một trận cười to từ ngoài tường truyền đến, thiếu nữ dẫn đường vượt qua tường mây vừa rồi cười đến run rẩy cả người.

"Ha ha ha ha, lại bị hù chết! Đây rốt cuộc là hóa thân của ai mà đạo tâm yếu ớt như vậy! Ha ha ha! Ta ở đằng sau an bài nhiều khâu như vậy, động phòng hoa chúc đều chuẩn bị xong cho các ngươi. Thật là tiện nghi cho cái lão đạo xui xẻo này!"

Đột nhiên, một tiếng thở dài từ sau lưng thiếu nữ truyền tới.

"Đạo hữu, ta thật có chuyện quan trọng cầu kiến lệnh tỷ..."

Thiếu nữ đang cười lập tức khẽ giật mình, ngoẹo đầu, nhìn người giấy trên đất.

Chỉ thấy người giấy vừa hỏng bị đẩy ra. Một người giấy khác nhảy ra ngoài. Thân hình lảo đảo lắc lắc cấp tốc hóa thành lão thần tiên mặt mũi hiền lành khi nãy. Khuôn mặt tràn đầy bất đắc dĩ nhìn thiếu nữ trước mắt.

"Kính nhờ Bích Tiêu tiên tử thay ta thông truyền một tiếng."

Chương 183. Dũng cảm nói không với ăn vạ

Muốn gặp Vân Tiêu nương nương đúng là không dễ.

Còn vị Bích Tiêu tiên tử này cũng rất nghịch ngợm.

Từ trong vị Đạo Nhân Giấy đang nằm dưới đất lại chui ra một người giấy khác, Bích Tiêu lập tức thu hồi nụ cười, hừ lạnh một tiếng: "Tặc tử to gan, còn dám dùng hóa thân trêu đùa bổn tiên!"

Nói xong, không chờ Lý Trường Thọ kịp nói gì, Bích Tiêu vung tay ném ra một đạo tiên quang yếu ớt, trực tiếp đánh ngã lão Đạo Nhân Giấy mới xuất hiện.

Trước khi bị tiên quang đánh trúng, Lý Trường Thọ đã nhanh tay vứt ra một bức tranh.

Bích Tiêu cũng không thật sự muốn tổn thương hắn, chỉ đánh ngã Đạo Nhân Giấy xuống đất, chuẩn bị tiếp tục đùa giỡn.

Nhưng…

"Ôi chao!"

Bức tranh nhanh chóng mở ra, Bích Tiêu cúi đầu nhìn, không nhịn được chớp mắt nhìn lại mấy lần.

Ở trên vẽ cảnh Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, cùng với Lý Trường Thọ gặp nhau tại hậu đường miếu Hải Thần Nam Hải.

Người trong bức họa trông rất sống động, Triệu Công Minh oai hùng hào khí, Quỳnh Tiêu tiên tử điềm đạm nho nhã, mang theo vài phần ý cười giảo hoạt, đã hoàn toàn thể hiện được thần tủy của người thật...

Đây chính là kỹ năng đã luyện được trong thời gian Lý Trường Thọ chế tạo trấn giáo chi bảo "Bách Mỹ Lão Hậu", một lối vẽ tỉ mỉ, tinh xảo, chân thực!

Bích Tiêu nhịn không được hỏi nhỏ: "Ách, ngươi thật sự là hảo hữu của đại ca?"

Sau đó, nàng lại nhìn Lý Trường Thọ nằm trên đất, thoáng nhíu mày, thở dài: "Đánh cũng đã đánh rồi, vì không muốn bị đại ca cùng hai vị tỷ tỷ trách mắng...ài, cũng chỉ có thể tìm ra bản thể của ngươi giết đi, rồi hủy thi diệt tích mà thôi. Ngươi cũng đừng trách ta nha."

"Tiên tử đừng làm như vậy, đừng làm như vậy." Lý Trường Thọ vội vàng mở miệng.

Tuy biết Bích Tiêu nói đùa, nhưng hắn cũng không khỏi cẩn thận một chút.

Dù sao đây cũng là Tam Tiêu, đối mặt với Thánh Nhân lão gia cũng dám ra tay thì có chuyện gì không dám làm chứ?

Trong lúc nói, Lý Trường Thọ biến Đạo Nhân Giấy trở về hình dạng người giấy, tiện tay bóc một lớp ngoài cùng ra, tiêu hao một chút tiên lực phá giải cấm chế của Bích Tiêu.

Đây cũng là tiểu kỹ xảo rất hữu dụng của Đạo Nhân Giấy.

Sau đó, Đạo Nhân Giấy lắc lư mấy cái, lại khôi phục bộ dáng lão thần tiên, cầm phất trần, mỉm cười nhìn thiếu nữ trước mặt.

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Vừa rồi ta chỉ lên tiếng chào hỏi tiên tử, vì sao tiên tử lại nỡ lòng nào mà đánh ta?"

Bích Tiêu lập tức cười đến híp cả mắt: "Lão thần tiên nhà ngươi cũng có một chút thượng đạo."

"Tiên tử nói đùa, ta dùng hóa thân đến đây, vốn là có một chút bất kính." Lý Trường Thọ thở dài: "Chỉ là ta có một chút chuyện khó nói, nếu dùng bản thể ra ngoài thì sẽ gặp nguy hiểm."

"Chuyện khó nói?" Bích Tiêu khẽ đảo mắt một vòng, tinh thần lập tức tỉnh táo: "Chuyện khó nói gì? Nói cho ta nghe một chút coi? Ta ở trên đảo vô cùng buồn chán, nhưng đại tỷ không cho ta đi ra ngoài, có người hàn huyên cùng cũng tốt!"

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn có cảm giác Bích Tiêu đang bẻ lái câu chuyện, nhưng cũng không quá rõ ràng.

"Tiên tử, sau này nếu có cơ hội, ta sẽ kể cho ngươi nghe. Hôm nay ta đến đây là vì sự tình của Triệu Công Minh đạo hữu và Quỳnh Tiêu tiên tử, kính mong tiên tử đưa giúp bái thiếp của ta cho Vân Tiêu tiên tử được không?"

Bích Tiêu hừ một tiếng: "Có chuyện gì? Tìm ta không được sao?"

Tìm ngươi?

Cho đội ăn vạ thêm một viên mãnh tướng sao?

Nếu như biết rõ Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu ở bên ngoài hồ nháo, dựa vào tính cách của Bích Tiêu thì nhất định sẽ lập tức vội vàng chạy tới tham gia vào đội ăn vạ ngay!

Đương nhiên, những lời này không thể nói ra, phải chú ý ăn nói có chừng mực.

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Tìm tiên tử tất nhiên cũng có thể giải quyết, nhưng lần này liên quan đến đại ca và tỷ tỷ của tiên tử. Nếu như tiên tử tùy tiện ra tay, chẳng phải là sẽ bị bọn hắn ỷ thế lấy lớn hiếp nhỏ mà trách móc?"

Thiếu nữ này lập tức cười híp mắt, nói: "Ngươi ngược lại nói chuyện rất êm tai. Nhưng mà lúc nãy ta đã tiện tay vứt bái thiếp của ngươi xuống biển mất rồi, phải làm sao bây giờ?"

"Không sao, không sao!" Lý Trường Thọ lấy ra một cái bọc vải từ trong ngực: "Vì phòng ngừa vạn nhất, ta đã chuẩn bị nhiều thêm mấy cái."

Bích Tiêu: "..."

"Ngươi đúng là một người thú vị!" Bích Tiêu nhẹ giọng tán thưởng, thân hình nhẹ nhàng lay động, hóa thành một đoàn mây mù trực tiếp tiêu tán.

Mà lúc này, Lý Trường Thọ nghe được truyền âm lọt vào tai: "Ở đây đợi một lát đi, ta đi xem đại tỷ có đang bế quan hay không, bái thiếp của ngươi ta chưa có vứt đâu."

Lý Trường Thọ im lặng, căn bản không có phát hiện ra Bích Tiêu đứng trước mặt hắn cũng chỉ là một cỗ hóa thân.

Thật cảm khái, nãy giờ chỉ là một cuộc nói chuyện giữa người giấy với người mây.

Ài, Hồng Hoang lắm diễn viên, biết ai mới là thật.

...

Lý Trường Thọ cũng không đợi quá lâu.

Mặc dù Bích Tiêu thích trêu đùa người khác, nhưng cũng không phải là không biết nặng nhẹ.

Lúc nàng nhìn thấy Lý Trường Thọ lấy ra bức tranh Triệu Công

Minh cùng với Quỳnh Tiêu thì đã biết Lý Trường Thọ đúng là bằng hữu của Triệu Công Minh.

Cho dù Đại La Kim Tiên, cũng không có cách nào nhìn thấu thần thông dịch dung của Quỳnh Tiêu tỷ tỷ.

Có thể vẽ ra khuôn mặt và thân hình của Quỳnh Tiêu, còn chi tiết như vậy, có thể thấy Quỳnh Tiêu đã lấy diện mạo thật đi gặp người này.

Vân Tiêu đúng là đang bế quan.

Bích Tiêu cân nhắc một chút có nên đánh thức tỷ tỷ mình, bẩm báo chuyện này, đưa ra bái thiếp của Lý Trường Thọ hay không.

Một lát sau, tại tiểu viện nơi Lý Trường Thọ đang ở bỗng xuất hiện mây mù nhàn nhạt.

Hai bóng người tại trong mây mù hiện thân, cùng nhau bước về phía trước.

Lý Trường Thọ nhìn thấy một thiếu nữ mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt, đầu cài một chiếc trâm ngọc xanh biếc, chân đi một đôi giày vải màu xanh.

Khuôn mặt nàng rất đẹp, có vài phần giống Quỳnh Tiêu tiên tử, nhưng so với Quỳnh Tiêu tiên tử thì có vài phần ngây ngô.

Có lẽ đây chính là chân thân của Bích Tiêu tiên tử.

Đương nhiên cũng có khả năng đây vẫn là Bích Tiêu đang trêu đùa hắn.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền nhìn sang vị tiên nữ bên cạnh Bích Tiêu, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Vị này chính là Vân Tiêu tiên tử tiếng tăm lừng lẫy?

Thoạt nhìn, chẳng qua là cảm thấy khuôn mặt của nàng xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan tinh xảo, tư thái tiêm tú, cao hơn Bích Tiêu một cái đầu.

Cẩn thận nhìn lại cảm thấy ngũ quan quả thực rất tinh xảo, không có nửa phần tì vết, lại vừa đúng ôn nhu, không có nửa điểm ma mị và quyến rũ.

Nàng mặc một chiếc váy trắng kiểu dáng bình thường, làn tóc đen dài mượt mà bồng bềnh như đám mây.

Nàng chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó mà giống như hoa lan lặng yên nở rộ giữa sơn cốc, giống như đang đứng một mình trên vân đỉnh, không nhiễm nửa phần khói lửa nhân gian.

Lý Trường Thọ bất giác nghĩ những từ để miêu tả dáng vẻ của nàng, tất cả đều là đoan trang, thánh khiết, thanh tịnh, trang nhã.

Nàng giống như một đoá hoa tinh khiết kiên cường nở rộ nơi Hồng Hoang cằn cỗi.

Đây mới "tiên tử" lý tưởng trong lòng của Lý Trường Thọ.

Sự khác biệt của Tam Tiêu tỷ muội, chỉ nhìn khí chất có thể đoán được: Tuyệt đối không phải là sinh cùng một mẹ.

Tam Tiêu đều là sinh linh Tiên Thiên, chỉ là xuất thân giống nhau, cùng nhau hóa hình, tu hành, vì vậy kết thành tỷ muội mà thôi.

Lý Trường Thọ thở dài, thu liễm tinh thần, cầm phất trần tiến về phía trước vái chào, nói: "Nhân Giáo Trường Canh đạo nhân, bái kiến Vân Tiêu tiên tử."

Vân Tiêu khẽ nhíu đôi mi thanh tú, mở miệng nói, tiếng nói như suối nước thanh lưu, cực kì ôn nhu: "Đã làm phiền Trường Canh đạo hữu mất công đi chuyến này, vừa rồi tiểu muội của ta có gì đắc tội, mong đạo hữu đừng trách. Những lời mà đạo hữu viết trong bái thiếp là thật sao?"

"Thật sự là vậy." Lý Trường Thọ nói: "Ta có thể lập lời thề đại đạo."

"Đạo hữu không cần làm như vậy, điều đó sẽ khiến ta thấy áy náy." Vân Tiêu nhẹ nhàng thở dài, đưa tay bấm ngón tay suy tính, đôi mi thanh tú nhăn lại, nói khẽ một câu: "Tiểu muội ở lại trông coi đảo, ta theo vị đạo hữu này đi ra ngoài một chuyến."

"Vâng!" Bích Tiêu tiên tử nhu thuận đáp ứng.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, lại nói: "Tuy có một chút mạo phạm, nhưng ta còn muốn hỏi một chuyện. Chuyện này quan hệ trọng đại, Vân Tiêu tiên tử có thể chứng minh bản thân mình đúng là Vân Tiêu tiên tử hay không? Trước đây đúng là có một chút..."

Lý Trường Thọ còn muốn nói tiếp nhưng Bích Tiêu đang đứng sau Vân Tiêu liền vụng trộm đưa tay làm động tác cắt cổ với hắn.

Đúng lúc này, Vân Tiêu quay lại nhìn, Bích Tiêu vội vàng cúi đầu, giả vờ đáng yêu.

"Ài!" Vân Tiêu ôn nhu than nhẹ, giọng điệu trách cứ cũng rất nhẹ nhàng: "Tiểu muội lại đi trêu đùa người ta."

Bích Tiêu làm nũng nói: "Tỷ tỷ, là hắn trêu trọc ta trước."

"Ở lại trông nhà cẩn thận, chớ có đi lại lung tung." Vân Tiêu nói xong liền xoay người lại, vung tay lên, một tia đạo vận quấn lấy lực lượng nguyên thần của Lý Trường Thọ.

"Đã đắc tội rồi!" Lý Trường Thọ liền vái chào, xác định thân phận Vân Tiêu.

Không có cách nào khác, hắn thực sự sợ lại bị Bích Tiêu lừa.

Lập tức, Vân Tiêu kết một đám mây trắng, mời Lý Trường Thọ đi lên, cùng với Lý Trường Thọ đứng ở hai đầu, nhanh chóng bay ra khỏi Thiên Lý Vân.

Vừa rồi Vân Tiêu suy tính, cảm ứng, đã biết được Quỳnh Tiêu bây giờ đang ở chỗ nào.

Chớp mắt đã đi hơn vạn dặm, Vân Tiêu thể hiện một thân ra tu vi cao thâm không thể nghi ngờ, trên đường đi luôn giữ một chút khoảng cách với Lý Trường Thọ, cũng không chủ động bắt chuyện.

Không lâu sau, Vân Tiêu đã phát hiện ra tung tích ba người Quỳnh Tiêu, Triệu Công Minh, Hạm Chỉ ở sâu trong Nam Hải.

Mấy ngày nay, ba người dạo qua một vòng tại Tây Hải, vừa vặn trở lại nơi đây, đang kiểm kê thu hoạch.

Ba người Triệu Công Minh cũng không phát hiện ra Vân Tiêu.

Vân Tiêu thấy thế, liền thở dài, buồn bực nói: "Quỳnh Tiêu ưa thích hồ nháo, còn lôi kéo đại ca đi làm những chuyện như vậy. Ta thật sự phải giáo huấn bọn họ thật kỹ, đây chẳng phải là vô duyên vô cớ gây ra nhân quả, sau này chắc chắn sẽ gặp kiếp nạn."

Lý Trường Thọ: "..."

Đến cả những lời trách mắng đều ôn nhu như thế...

Khụ khụ, nếu như Vân Tiêu đi đến đây chỉ muốn giáo huấn bọn người Triệu Công Minh vài câu, vậy chẳng phải là uổng phí công sức sao?

Muốn diệt oai phong của đội ăn vạ, tiêu diệt thế lực hắc ám của Triệu đại gia, chỉ có Vân Tiêu tiên tử ra tay mới làm được!

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Tiên tử có điều không biết, những người sau khi bị đám Công Minh đạo hữu trêu đùa, trong lòng chỉ cảm thấy thù hận, bi phẫn, biệt khuất mà thôi. Không bằng tiên tử hãy như này…như này!"

Lý Trường Thọ ở bên cạnh bày mưu, ủ kế một hồi. Vân Tiêu nhíu mày, không muốn đi tính kế đại ca và tam muội của mình.

Nhưng cuối cùng nàng cũng không chịu nổi hoa ngôn xảo ngữ của Lý Trường Thọ.

Rất nhanh, Vân Tiêu gật gật đầu, nhanh chóng biến hoá, thu liễm khí tức đạo vận bản thân, hóa thành một lão đạo nhân.

Lão đạo này cầm phất trần, cưỡi mây bay đến chỗ hải vực nơi đám người Triệu Công Minh đang chia chác.

Nhìn bóng lưng của lão đạo nhân, trong lòng Lý Trường Thọ bỗng dưng xuất hiện cảm giác xúc động.

Lúc thiên địa tạo hóa sinh ra ba vị Tam Tiêu tiên tử này, hẳn là đã mang ôn nhu, đứng đắn, đoan trang, tuyệt mỹ, tất cả đều ban cho Vân Tiêu. Còn dư lại giảo hoạt, cổ quái và nghịch ngợm, đều cho Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Trong Hồng Hoang âm u lạnh lẽo, còn có thể gặp được một vị đại năng đứng đắn như thế.

Thật sự quá khó khăn...

Lúc này tại hòn đảo phía dưới, Quỳnh Tiêu, Triệu Công Minh và với Hạm Chỉ vừa chia nhau tang vật xong, đang bàn kế hoạch tiếp theo là nên đi vài cái đại thế giới phồn hoa, hay là đi dạo một vòng Trung Thần Châu.

Đột nhiên hai mắt Quỳnh Tiêu sáng lên, thấy một lão đạo cưỡi mây bay ngang qua gần đó, xem xét cẩn thận phát hiện ra là cảnh giới Kim Tiên.

Quỳnh Tiêu lập tức bấm tay suy tính, phát hiện ra đi ăn vạ người này cũng không có nguy hiểm gì, lập tức vung nắm tay nhỏ lên.

"Mau…mau…đại ca, có cá lớn chủ động đưa tới cửa."

Triệu Công Minh bình tĩnh cười, vô cùng thuần thục, chắp tay cưỡi mây bay lên, ngăn chặn đường đi của lão đạo.

Lý Trường Thọ đã âm thầm dặn dò Vân Tiêu không cần phải nói gì cả, chỉ cần không bị nhận ra, thì hãy yên lặng xem bọn hắn biểu diễn.

Đáng tiếc, Lý Trường Thọ cách quá xa, không thể tận mắt thấy tình huống tiếp theo, chỉ có thể dựa vào thần niệm tiếp tục xem.

Lại nói Vân Tiêu đang cưỡi mây đi tới, Triệu Công Minh bay đến bên cạnh, hô lớn: "Đạo hữu!"

Lão đạo do Vân Tiêu hóa thành khẽ cau mày, khó hiểu nhìn về phía đại ca của mình.

Triệu Công Minh nhanh chóng bay đến cách nàng mười trượng, đột nhiên ngã lăn ra, trong miệng phun một ngụm máu tươi.

Vân Tiêu kinh sợ, muốn tiến lên xem xét, lại nghe thấy Triệu Công Minh suy yếu mà nói: "Tại sao đạo hữu lại đánh lén làm tổn thương ta?"

"Hả?" Vân Tiêu thấy bối rối.

"Đại ca!" Một tiếng kêu thê lương vang lên, Quỳnh Tiêu cưỡi mây bay đến, mặt lộ vẻ vội vàng, hấp tấp: "Đại ca...đại ca huynh làm sao vậy?"

Sau đó, Quỳnh Tiêu tràn đầy bi phẫn nhìn về phía lão đạo:

"Ngươi đã làm gì đại ca của ta?"

Vân Tiêu: "..."

Tiếp theo là màn lừa bịp tống tiền, uy hiếp cưỡng bức đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh được bày ra. Triệu Công Minh âm thầm mở ra Lưu Ảnh Châu, chuẩn bị lưu lại tình cảnh này.

Không lâu sau lại có một nữ tiên vội vã bay đến, luôn miệng nói: "Ai nha, nơi đây xảy ra chuyện gì vậy? Khủng khiếp...khủng khiếp quá!"

Một lát sau...

"ĐỦ RỒI!"

Một tiếng hô lớn vang lên ở trên không trung Nam Hải.

Lý Trường Thọ cách địa điểm xảy ra sự việc vô cùng xa mà cũng nghe thấy tiếng mắng mỏ giận dữ. Bên trong tiếng hô kia ẩn chứa sự phẫn nộ, khó tin và đau đớn, làm cho hắn cũng có một chút chột dạ!

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" chợt thấy một đạo kim quang bay đến, còn chưa kịp phản ứng đã thấy trước mặt đen thui, cả người bị hút vào một nơi tối tăm chật hẹp.

Một lát sau, lại có một đạo kim quang bao vây lấy hắn, đưa hắn ra khỏi nơi đó.

Lý Trường Thọ nhìn xung quanh, phát hiện ra mình đã trở lại sân nhỏ lúc trước trên Tam Tiên Đảo. Đứng trước mặt chính là Vân Tiêu đang cười lạnh, vẻ mặt tức giận.

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, phía sau mình có một cái thùng màu vàng cao ba thước.

Vân Tiêu vung tay, trong thùng lại bay ra ba đạo lưu quang, hóa thành ba người Triệu Công Minh, Hạm Chỉ, Quỳnh Tiêu với vẻ mặt mờ mịt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quỳnh Tiêu trắng bệch, toàn thân run rẩy nhìn Vân Tiêu, vô thức nói: "Thôi xong rồi."

Vân Tiêu quát khẽ: "Quỳ xuống!"

Quỳnh Tiêu cùng với người đang đứng ở xa xem náo nhiệt là Bích Tiêu vội vàng quỳ xuống, Bích Tiêu còn vô thức sờ hai lỗ tai nhỏ của mình, trong lòng cảm thấy hoang mang, mờ mịt.

Sắc mặt Hạm Chỉ trắng bệch, quỳ rạp trên mặt đất không dám lộn xộn.

Lúc này ngay cả Triệu Công Minh hai chân cũng khẽ cong, mặt run run, do dự quỳ xuống, vẻ mặt lúng túng.

Vân Tiêu hít một hơi nhẹ, kìm nén tức giận, vội vàng tiến tới nâng Triệu Công Minh dậy.

"Đại ca huynh làm gì vậy? Ta đang nói tam muội mà. Ài, đại ca...nếu như huynh thiếu tài nguyên tu đạo, cứ nói với muội là được, hà cớ chi mà phải đi làm những việc như vậy?"

Triệu Công Minh có một chút lúng túng nhìn Vân Tiêu trước mặt, ánh mắt đảo loạn một hồi, không biết nên nói thế nào.

"Nhị muội, muội đừng tức giận, ta chỉ là...chỉ là..." Triệu Công Minh nhìn thấy lão thần tiên bên cạnh, lập tức rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, thở dài: "Ôi, Hải Thần ngươi sao có thể hại ta ra nông nỗi này cơ chứ!"

Vì không muốn nhiễm nhân quả, lại không muốn sau này bị Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu tìm bản thân gây phiền phức.

Lý Trường Thọ trầm ngâm hai tiếng, hai tay run run, làm bộ dáng lôi kéo tình cảm, giọng run rẩy nói ra câu nói đã chuẩn bị trước khi đến đây: "Đạo hữu còn nhớ rõ ban đầu chúng ta làm những việc này để làm gì không? Việc đã đến nước này, đạo hữu nói thật sẽ được hưởng sự khoan hồng..."

Triệu Công Minh không khỏi thẫn thờ.

Chương 184. Việc của đại năng có thể nói sợ sao?

Ài, nhớ lại trước kia...

Trong một ngày trời đông giá rét, ở trên một ngọn núi hoang nơi biên thùy xa xôi.

Trước khi Hồng Hoang vỡ nát, gã tu đạo vừa có thành tựu, đang vui chơi dưới ánh trời chiều...cảm nhận lại thời thanh xuân đã mất đi từ lâu.

Lần đầu gặp ba vị muội muội là lúc các nàng đang bị hung thú vây công. Gã định làm anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó...được thăng chức lên làm đại ca.

"Đạo hữu, ba người chúng ta may mắn được ngươi cứu giúp, hôm nay chúng ta cuối cùng cũng đã hiểu ra đạo của bản thân, nếu như đạo hữu không chê, chúng ta có thể tôn đạo hữu làm đại ca?"

Lần đầu tiên gặp lão sư là lúc lão sư đang giảng đạo ở trên đảo, tự cảm thấy đạo của lão sư cũng không có gì đặc biệt, nên cùng luận đạo một hồi, sau đó...đã bị đánh cho một trận.

"Ha ha ha ha, ngươi chịu thua chưa! Nhìn ngươi ngộ tính không tệ, có muốn bái ta làm sư phụ không? Ồ, con đường tu đạo của ngươi cũng đã rõ ràng, vậy ta sẽ thu ngươi làm đệ tử ngoại môn! Như thế nào? Hãy suy nghĩ một chút đi? Trong thiên địa này, người có thể đánh thắng được ta không nhiều đâu."

Năm tháng mịt mờ, thiên địa mênh mông.

Mình đã quên rồi sao? Khi mới sinh ra linh trí, khát vọng về trường sinh, nhận thức về thiên địa chính là khao khát của bản thân.

"Chính là sơ tâm của ta."

Triệu Công Minh đứng ở trong sân, hai mắt nhìn thấu năm tháng xa xôi, khoé mắt có hai giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống, từng tia đạo vận vờn quanh khắp người, mặt lộ ra vẻ thoải mái.

Đã đến cảnh giới như vậy rồi, nhưng...lại có thể đột phá một tiểu cảnh giới...

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nhịn không được nhíu mày, mấy lời nói "sơ tâm đại thuật" của gã có tác dụng với đại năng thật sao?

Đúng vào lúc này...

Vân Tiêu ở một bên cũng nhìn chăm chú, khẽ thở dài, quanh người cũng có một tia đạo vận chậm rãi vờn quanh.

Mặc dù không biết sơ tâm của đại ca là gì, nhưng nàng cũng có một chút xúc động, cảnh giới đạo tâm cũng tiến thêm một bước nho nhỏ.

Lý Trường Thọ: "..."

Lần sau, hắn có nên ghi giá công khai nếu đại năng nào muốn nói chuyện hay không?

"Hải Thần!" Triệu Công Minh quay người nhìn Lý Trường Thọ, vái chào một cái thật sâu: "Ta đã hiểu."

Hiểu...ngươi hiểu cái gì?

"Ài!" Vân Tiêu tiên tử khẽ thở dài, quay người nhìn lên cỗ Đạo Nhân Giấy có bộ dáng lão thần tiên của Lý Trường Thọ, ôn nhu nói: "Đa tạ đạo hữu chỉ điểm, ân tình ngày hôm nay, huynh muội chúng ta nhất định sẽ báo đáp. Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, nể tình vị đạo hữu Hải Thần Nam Hải này nói giúp hai ngươi, ta sẽ không phạt các ngươi quá nặng, mỗi người bị phạt cấm túc chín ngàn năm."

Bích Tiêu nghiêng đầu, yếu ớt nói: "Tỷ tỷ, chuyện này hình như không liên quan đến ta mà..."

"Vậy ngươi quỳ xuống làm gì?" Vân Tiêu bày ra uy nghiêm của chị đại, nghiêm mặt nói: "Ngươi đã chột dạ chắc chắn có nguyên nhân."

Bích Tiêu thở dài yếu ớt, cùng với Quỳnh Tiêu ngồi ở bên kia bày ra vẻ mặt — trên đời đã không còn gì lưu luyến.

Ở bên cạnh, Lý Trường Thọ ôn hòa cười một tiếng, lộ rõ vẻ cao thâm mạt trắc.

Mặc dù không biết cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng không ngờ hiệu quả lại không tệ.

Nhân tiện mang hai chữ "sơ tâm" cho vào trong kho át chủ bài.

Lý Trường Thọ còn có một chút không yên lòng, lại dặn dò: "Công Minh đạo hữu, sau này nếu như không đến lúc quan trọng, không thể làm chuyện này nữa. Ngàn lần vạn lần, việc ăn vạ này, nói cho cùng cũng chỉ là ỷ mạnh hiếp yếu, việc sai trái như vậy không phải việc cao nhân Đạo Môn nên làm."

"Ài, đã khiến Hải Thần ngươi phải hao tốn tâm tư rồi." Triệu Công Minh mặt lộ vẻ hổ thẹn: "Là ta nhất thời ham chơi, quên đi nguồn gốc đại đạo, làm cho Hải Thần ngươi phải đi đến Tam Tiên Đảo. May nhờ có đạo hữu đi một chuyến này, không thì đạo tâm của ta đã loạn, mất đi phương hướng, phụ sự dạy bảo và mong đợi của lão sư."

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng không nghiêm trọng như vậy chứ?

Hắn cũng chỉ là sợ Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu, thần không biết quỷ không hay, đi hù doạ Văn Tịch, thì sẽ dẫn ra nhân quả càng lớn hơn, vì hắn là người đầu tiên đưa ra kế hoạch ăn vạ này...

Nhìn Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đang buồn phiền, mặc dù cảm thấy còn có một ít tai hoạ ngầm, nhưng quả thực hôm nay mình đã làm được rất nhiều chuyện.

Trước còn sợ không kịp.

Vấn đề là...

Lý Trường Thọ nhìn Hạm Chỉ đang quỳ sát trên mặt đất, khóe miệng hơi co giật.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao "bạn gái hụt" của Nhị Giáo Chủ cũng ở đây?

Một Luyện Khí Sĩ cảnh giới Chân Tiên tại sao có thể làm loạn cùng một chỗ với hai vị cao thủ thực lực dễ dàng đánh bại Đại La này được?

Đây là phúc nguyên gì, là số phận nào!

Bất quá, chính mình cũng giống như vậy, còn chưa tu thành Kim Tiên, đã cùng lập tổ đội với Đại Pháp Sư, nhìn thấy thân ảnh của Thánh Nhân lão gia qua màn ảnh nhỏ...

Hạm Chỉ sẽ không phải là vị Hạm Chi Tiên có độc kia, chính là do Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu cần nhân thủ để ăn vạ nên mới quen với Tam Tiêu, từ đó lưu lại tu hành trên Tam Tiên Đảo chứ?

Nếu lúc này mình mở miệng nói mấy câu, đưa Hạm Chỉ đi thì mệnh đồ Tam Tiêu chắc cũng không thê thảm như vậy nhỉ?

Trong lòng Lý Trường Thọ vừa xuất hiện ý nghĩ này, đã trực tiếp dẹp đi.

Không chỉ như vậy, ở trong lòng còn đào một cái hố, vứt ý niệm này vào, hạ mười tám đạo phong cấm.

Tại loại địa phương như Hồng Hoang này, tự chăm sóc tốt bản thân còn khó khăn, xen vào việc của người khác chính là tự tìm đường chết.

Huống chi, chỉ cần ngẫu nhiên ăn vạ Văn đạo nhân một lần, cũng đã làm cho Thánh Nhân phát hiện ra được chuyện tương lai có thể sẽ có thay đổi, lập tức làm ra phản ứng.

Nhận thức Hạm Chỉ là Lý Trường Thọ, là đệ tử của Độ Tiên Môn, không có quan hệ với Hải Thần Nam Hải.

Lý Trường Thọ thở dài, vái chào bốn người Vân Tiêu, Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, nói: "Việc này đã xong, ta cũng không tiện ở lâu, vậy nên xin cáo từ."

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Đạo hữu sao không nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi? Cũng để cho tỷ muội ta tận nghĩa chủ nhà một phen."

Nơi đây quả thực không nên ở lâu, khắp nơi tràn đầy đại nhân quả, vẫn nhanh chóng thoát thân thì tốt hơn...

Lý Trường Thọ từ chối, nói bản thân còn có chuyện quan trọng.

Triệu Công Minh lại nói: "Ba vị muội muội, ta đi tiễn Hải Thần đạo hữu, rồi sẽ trở về núi Nga Mi bế quan hối lỗi."

Lập tức, vị đại lão này cùng với Lý Trường Thọ cáo biệt Tam Tiêu, rời Tam Tiên Đảo.

Vân Tiêu cưỡi mây, đưa đại ca cùng với Hải Thần ra khỏi Thiên Lý Vân.

Trước khi Lý Trường Thọ đi, Vân Tiêu vẫn không quên truyền âm:

"Đạo hữu, ân tình lần này, sau này Vân Tiêu chắc chắn sẽ hồi báo. Đạo hữu cũng không cần phải lo lắng chuyện khác. Hai muội muội của ta tuy tinh nghịch, nhưng cũng không phải không hiểu chuyện, nếu các nàng ghi hận đạo hữu, ta nhất định sẽ không để các nàng rời Tam Tiên Đảo nửa bước."

Lý Trường Thọ nghe vậy, trong lòng cảm khái không thôi, quay lại nhìn vị tiên tử đang đứng trên mây.

Đây mới là...đại cao thủ Đạo Môn!

Tính tình tiêu sái, rất hợp cạ với Đại Pháp Sư nhà mình!

Lý Trường Thọ lại vái chào Vân Tiêu, kết thúc cuộc hành trình đi Tam Tiên Đảo lần này.

Chờ Vân Tiêu bay vào trong đại trận hộ đảo, Triệu Công Minh mới nhẹ nhõm thở ra.

Lý Trường Thọ lo lắng Triệu đại gia trở mặt quay ra chỉ trích, lập tức mở lời trước, nói một câu: "Tiền bối, ngươi sao có thể hại ta khổ như vậy."

Triệu Công Minh hơi nghi hoặc một chút, không hiểu nhìn Lý Trường Thọ, lo lắng hỏi: "Đây là thế nào?"

Lý Trường Thọ ra dấu im lặng.

Triệu đại gia lập tức sáng tỏ, quay đầu liếc nhìn Tam Tiên Đảo, kéo cánh tay Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", cưỡi mây bay đi về hướng nam Thiệm Bộ Châu.

Chờ hai người rời xa Tam Tiên Đảo hơn mười vạn dặm, Triệu Công Minh mới thở phào một cái, lập tức khôi phục khí chất oai hùng tiêu sái thường ngày.

Lý Trường Thọ thấy thế cười thầm trong lòng, chính mình linh cơ khẽ động tìm đến Vân Tiêu tiên tử, quả nhiên là đã tìm đúng khắc tinh của Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu!

"Đạo hữu vì sao kiêng kị với lệnh muội như vậy?"

"Muội tử nhà mình, có thể kiêng kị sao?" Triệu Công Minh vuốt râu mà cười: "Chỉ hơi sợ một chút thôi."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ồ? Đây là vì sao? Đạo hữu là đại ca cơ mà."

Triệu Công Minh lắc đầu, truyền âm nói: "Chủ yếu là vị Nhị muội này của ta, quá mức cứng nhắc, lại có một chút cố chấp. Năm đó lão sư giảng đạo ở Thiên Cung, bởi vì một ít chỗ khó hiểu nói mơ hồ một chút, nàng sẽ truy hỏi đến cùng, mỗi lần đều khiến lão sư thúc thủ vô sách. Tuy nhiên đấy cũng là chuyện tốt, nhưng có đôi khi không biết tuỳ cơ ứng biến, nhận thức mọi thứ quá lý lẽ cứng nhắc. Hơn nữa Nhị muội ta một khi đã quyết định chuyện gì, cho dù phải đi liều tính mạng cũng phải làm được. Nàng một lòng theo đuổi đại đạo, ở thời Viễn Cổ tu vi xa xa không bằng ta, nhưng bây giờ tu vi còn cao hơn ta một đoạn, đã có thể sánh vai với Đa Bảo sư huynh. Vô cùng cao minh!"

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, quả nhiên là chẳng có ai hoàn mỹ, loại tính cách này của Vân Tiêu cũng có một chút dọa người.

Triệu Công Minh chuyển chủ đề, vuốt râu hỏi: "Đạo hữu mới vừa nói ta làm khổ đạo hữu, rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì?"

"Đúng vậy!" Lý Trường Thọ lắc đầu: "Trước đây đạo hữu đi ăn vạ, dính dáng đến rất nhiều nhân quả, bản thân ta cũng hãm sâu vào trong đó, rất khó thoát ra. Cụ thể như thế nào, bởi vì liên quan đến sự tình của Nhân Giáo, ta cũng không tiện nhiều lời, mong đạo hữu chớ trách."

Triệu Công Minh mặt lộ vẻ xấu hổ, hai tay ôm quyền, khom mình hành lễ với Lý Trường Thọ: "Công Minh xin nhận lỗi tại đây, ta chưa từng nghĩ sẽ làm đạo hữu liên luỵ đến chuyện này!"

Lý Trường Thọ vội vàng hoàn lễ: "Đạo hữu không nên làm thế, ngài là tiền bối của ta."

Triệu Công Minh nghiêm mặt nói: "Không không, ta và ngươi luận bàn ngang hàng, cái gì mà tiền bối hậu bối? Mong đạo hữu không cần khách khí với ta! Ta và ngươi tâm đầu ý hợp, dìu dắt giúp đỡ lẫn nhau là tri kỷ, đây cũng là một đoạn giai thoại! Nếu đạo hữu còn khách khí như vậy, chúng ta hãy trở về Tam Tiên Đảo, để ba vị muội muội chứng kiến ta cùng ngươi chính thức kết bái, ngươi thấy thế nào?"

Lý Trường Thọ: "..."

Không đời nào!

Xin lỗi vì đã quấy rầy! Cáo từ! Xin ngươi hãy sớm cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ!

Vị thần tài tương lai này, là ngốc thật hay là đang cố ý trả thù hắn?

Nhất định phải kéo hắn xuống nước, cùng nhau chết chìm trên đại kiếp Phong Thần hay sao?

Nhất là ngày hôm nay đã lĩnh giáo thủ đoạn, tính tình của Tam Tiêu tỷ muội. Xem tính tình này, không thể sai biệt, hẳn là dám tính toán đối với Thánh Nhân.

Lý Trường Thọ mặc dù vô cùng thưởng thức Vân Tiêu, nhưng cũng chỉ là thưởng thức mà thôi. Bây giờ hắn chỉ hận không biết làm sao để cách Tam Tiên Đảo cùng với Triệu Công Minh càng xa càng tốt...

Tâm niệm vừa động, Lý Trường Thọ thở dài: "Đạo hữu, ta mặc dù cũng muốn cùng ngươi ngang hàng luận bàn, nhưng Vân Tiêu tiên tử nói không sai, quy củ chính là quy củ, bối phận chính là bối phận."

Triệu Công Minh lập tức nháy mắt mấy cái: "Đây là Nhị muội nói?"

"Không sai."

"Chuyện này..." Triệu Công Minh trầm ngâm hai tiếng, cười nói: "Vậy về sau ta gọi ngươi là Hải Thần, ngươi có thể gọi ta là tiền bối hay đạo hữu cũng được. Sau này khi ở trước mặt Nhị muội, ngươi gọi ta một tiếng tiền bối là được."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ yên lặng một hồi.

Vân Tiêu tiên tử đã làm gì với Triệu Công Minh vậy?

Nhìn dáng vẻ tâm tư trỗi dậy của Triệu đại gia cũng rất thú vị đó.

...

Triệu Công Minh cưỡi mây, đưa hóa thân Lý Trường Thọ về đến miếu Hải Thần, mới hướng về Trung Thần Châu mà bay đi.

Trước khi đi, Triệu Công Minh nói vị trí động phủ của bản thân cho Lý Trường Thọ biết, chính là ở La Phù Động trên núi Nga Mi thuộc đông nam bộ Trung Thần Châu.

Nếu Lý Trường Thọ có thời gian rảnh rỗi thì hãy đi đến động phủ của hắn làm khách.

Trong Hồng Hoang, núi Nga Mi là một chỗ động thiên phúc địa, không chỉ Triệu Công Minh, còn có không ít cao nhân ẩn cư ở nơi đó. Cũng không phải là cùng một nơi với núi Nga Mi mà kiếp trước Lý Trường Thọ biết.

Nhìn Triệu Công Minh cưỡi mây đi xa, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng có một chút thổn thức.

Tuy rằng Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu trên Tam Tiên Đảo có khả năng sẽ có một chút khó chịu với hắn.

Nhưng so với việc ba người Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Hạm Chỉ ở bên ngoài ăn vạ lung tung gây ra tai hoạ ngầm, thì sự mích lòng hai tỷ muội này cũng không có gì to tát.

Mách lẻo cho lão sư, nhiều nhất là bị đánh một trận, không đến mức bởi vì chuyện này mà bị đánh chết!

Nếu như có một ngày Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu tìm tới cửa, mình tự hủy một cỗ Đạo Nhân Giấy cũng được...

Lý Trường Thọ đưa Đạo Nhân Giấy về dưới nền đất của miếu Hải Thần, tâm thần hơn phân nửa đã trở về bản thể, ngồi trên bảo thuyền của Độ Tiên Môn, tính xem còn cách nhà bao xa.

Vẫn quy củ cũ, trước khi tổng kết thì suy nghĩ lại những gì đã trải qua, sau đó rút ra bài học, kinh nghiệm cho bản thân...

Sau chuyện này, bản thân mình cùng với Triệu Công Minh và Tam Tiêu, chắc là có thể bảo trì khoảng cách nhất định, tạm thời không có gút mắc.

Vô tình biết được nhược điểm của Triệu đại gia, sau này có thể sẽ dùng tới.

Nghĩ tới sự tình của Hạm Chỉ, trong lòng Lý Trường Thọ không khỏi cảm khái thế sự vô cùng kỳ diệu...

Có lẽ trong cõi u minh, Hạm Chỉ với Tam Tiêu đã có duyên phận với nhau, việc này chỉ để các nàng quen biết sớm hơn mà thôi.

Công Minh, Tam Tiêu...

Vân Tiêu ôn nhu điềm tĩnh, thủ quy thủ cách.

Quỳnh Tiêu thông minh giảo hoạt, to gan lớn mật.

Bích Tiêu tinh linh cổ quái, tùy ý làm bậy...

Ngoài ý muốn nhất chính là Triệu Công Minh lại là người "sợ em gái"...

Vứt bỏ được những sự tình liên quan đến nhân quả, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng có một chút vui vẻ.

Nguyên bản, hắn vẫn luôn lo lắng, sau này tu vi cao thâm, tâm tính sẽ phát sinh biến hóa, chỉ còn đạo tính mà mất đi niềm vui thú của đời người.

Nhưng có mấy cái ví dụ sống sờ sờ này, Lý Trường Thọ cũng an tâm hơn.

Thực lực là thực lực, tính cách là tính cách.

Có máu có thịt, có hữu có tình, trường sinh mới có thể không vô vị, chứ thành khôi lỗi thì còn gì là niềm vui thú...

Triệu Công Minh có ba vị muội muội tính cách khác nhau, Lý Trường Thọ cũng không ghen tị, dù sao hắn ở nhà cũng có tiểu sư muội của mình.

Thôi, để lúc trở về rồi xem lại.

Trước tiên nhìn Linh Nga đang làm cái gì, rồi mới quyết định trở về sẽ thưởng gì cho nàng.

Lý Trường Thọ mở ra Đạo Nhân Giấy đang ở bên cạnh Linh Nga, tiên thức dò xét xung quanh người nàng, lập tức ngẩn ra.

Linh Nga lại, lại...

Lại đang tu hành!

Lý Trường Thọ không khỏi có một chút thất vọng, nhưng vẫn giữ lời hứa, quyết định trở về sẽ truyền cho Linh Nga thần thông Cắt Giấy Thành Người.

Xem ra, không phải chỉ cần mở rộng quy mô nuôi dưỡng Linh Thú Quyển, mà cũng nên trồng nhiều linh thụ hơn.

Chương 185. Sư muội làm không được..

Đương ——

Đương ~

Không biết hắn có bị ảo giác hay không, mà lúc ra khỏi cửa lại nghe thấy tiếng chuông trong sơn môn có chút dồn đập, nặng nề, tràn đầy cảm giác khẩn trương.

Đến khi trở về sơn môn của Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ nghe được tiếng chuông có một chút nhẹ nhàng, trong sự nhẹ nhàng còn mang theo một chút uyển chuyển, trong sự uyển chuyển lại có một chút xôn xao...

Vào lúc sáng sớm, bảo thuyền đã đến trước sơn môn, các vị trưởng lão canh giữ sơn môn, phong chủ, và mầm tiên của các phong đều ra ngoài nghênh đón.

Phong chủ của Tiểu Quỳnh Phong, Trọc Tiên Tề Nguyên, và nhân vật số ba trong Tiểu Quỳnh Phong là Linh Nga thì lặng lẽ đợi trong góc.

Đợi đến khi bảo thuyền dừng hẳn, đóng trận pháp phòng hộ ở xung quanh lại, chưởng môn và các vị trưởng lão mới cùng nhau đi ra, chúng môn nhân đệ tử lập tức cùng nhau hành lễ.

Ngay sau đó, Linh Nga thấy được sư huynh của mình đang xen lẫn trong nhóm đệ tử trở về, trái tim lập tức đập nhanh hơn, trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú không kìm chế được lộ ra ý cười.

Linh Nga vừa định phất tay với sư huynh thì trong lòng đột nhiên hiện ra "Ổn Tự Kinh cảnh cáo", lập tức ngoan ngoãn đứng đó, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Đột nhiên, trước mắt Linh Nga có thêm một bức tường cao lớn, bầu trời như bị ngăn cản hơn phân nửa.

Linh Nga còn chưa kịp làm ra phản ứng, thì một thiếu nữ có khuôn mặt đáng yêu xuất hiện trong tầm mắt...

Hả?

Trên tảng đá sao lại mọc ra đầu người?

May mắn là Linh Nga được sư huynh một tay nuôi nấng, nên tố chất tâm lý cũng không tệ, theo bản năng lộ ra nụ cười lễ phép, không lập tức tránh né.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh đang vái chào với Tề Nguyên lão đạo: "Đệ tử bái kiến sư phụ."

Tề Nguyên lão đạo nhẹ nhàng nói: "Ừ, tốt, lần này ra ngoài có thu hoạch được gì không?"

"Đệ tử tuân theo lời dạy bảo của sư phụ, đã thu hoạch được rất nhiều." Lý Trường Thọ cười đáp lại, rồi chỉ vào Hùng Linh Lỵ ở bên cạnh: "Sư phụ, đây là biểu muội của ta, cũng là đệ tử ký danh mà chưởng môn mới thu nhận. Đệ tử muốn sắp xếp cho nàng ấy vào trong Tiểu Quỳnh Phong của chúng ta để ở lại tu hành."

Tinh thần của Tề Nguyên lão đạo chấn động, nhìn Hùng Linh Lỵ, rồi vội vàng truyền âm hỏi Đại đồ đệ của mình: "Đây chính là đệ tử ký danh của chưởng môn, nhưng chúng ta nghèo rớt mùng tơi, chuyện này có vẻ không được thích hợp cho lắm?"

Lý Trường Thọ cho sư phụ một ánh mắt mọi việc đã có ta, Tề Nguyên lão đạo lập tức không còn lo nghĩ gì nữa, đi tới phía trước hàn huyên với Hùng Linh Lỵ vài câu.

Hùng Linh Lỵ đã được Lý Trường Thọ căn dặn từ trước, lúc này ra dáng hành lễ, nói: "Tề Nguyên sư huynh, về sau xin chiếu cố nhiều hơn nữa."

Tề Nguyên lão đạo lập tức nói quan tâm lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau.

Linh Nga khẽ nghiêng đầu...biểu muội của sư huynh đây sao?

Không có khả năng, nếu thật sự có biểu muội, tại sao nàng lại không biết?

Rõ ràng, nàng đã âm thầm dùng linh ngư hối lộ hơn trăm nữ trưởng lão trong phàm điện, nhìn qua tin tức trong nhà sư huynh...

Ngay lập tức, trong lòng Linh Nga nghĩ ra một vở kịch lớn, lại vừa vặn nghe thấy Lý Trường Thọ nhẹ nhàng nói với Hùng Linh Lỵ: "Biểu muội, chúng ta về phong trước đã rồi nói tiếp, hôm nay ta sẽ sắp xếp ổn thỏa chỗ ở cho ngươi."

Trái tim của Linh Nga giống như bị một con mèo chui vào, không ngừng cào cấu, nàng phải lập tức hỏi rõ chuyện này, nhưng lại không dám trực tiếp hỏi, thành ra vô cùng khó chịu...

Năm đó, sư huynh dựng nhà cỏ cho nàng, chính là phải mất mấy ngày mới xây xong!

Sư huynh mới vừa nói gì, lại muốn sắp xếp chỗ ở cho "biểu muội" đột nhiên xuất hiện này trong vòng một ngày!

Chẳng lẽ...Không, không có khả năng!

Không đúng, trên người sư huynh, thì chuyện gì cũng sẽ có khả năng!

Mặc khả năng rất nhỏ, nhưng cũng không thể loại trừ, câu chuyện thật sự về biểu huynh và biểu muội...

Trong lúc nhất thời, tâm của Linh Nga loạn như ma.

Bắt đầu từ sự kiện "Bách Mỹ Đồ", nàng đã không thể hiểu rõ, rốt cuộc là sư huynh nhà mình thích kiểu nữ tử ra sao.

Trong mắt nàng, sư huynh là duy nhất, tất cả nam Luyện Khí Sĩ trong ngoài sơn môn cộng lại cũng không đặc biệt bằng một phần vạn!

Vậy nên nếu có một ngày, sư huynh đột nhiên dẫn một vị thiếu nữ giống như cột điện trở về, sau đó nói với mình một câu: "Sư muội, ngày mai ta muốn kết thành đạo lữ với nàng ấy."

Linh Nga cũng sẽ tin tưởng!

Chẳng lẽ, sư huynh không thích người đơn thuần như Hữu Cầm sư tỷ.

Cũng không thích nàng "Quá quen thuộc nên ngượng ngùng".

Mà vì bị Tửu Cửu sư thúc làm lệch lạc thẩm mỹ "lớn nhỏ", cho nên từ đó thích...to con sao?

"Đi, đi về trước." Tề Nguyên lão đạo ấm giọng nói rồi vung phất trần lên, hóa ra một đám mây trắng.

Lão đạo này còn lo lắng tiên lực của mình đục ngầu, mây trắng không thể gánh chịu được sức nặng, nên cố ý cho đám mây trắng dày thêm nửa trượng dưới chân Hùng Linh Ly.

Lập tức từng đám mây trắng bay vào sơn môn, trở về các phong.

Chợt nghe thấy phía trước truyền đến tiếng gọi của Tửu Cửu: "Trường Thọ! Linh Nga —— Ta đi nghe sư phụ giảng đạo đã, lát nữa sẽ qua đó tìm các ngươi chơi nha!"

Chúng tiên của Độ Tiên Môn không khỏi mỉm cười.

Không ít đệ tử đều nhìn bốn người trong Tiểu Quỳnh Phong với ánh mắt hâm mộ, nam đệ tử là chiếm đại đa số.

Tâm thần của Linh Nga đang hỗn loạn vẫn miễn cưỡng mỉm cười, Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, xem như đáp ứng lời mời của tiểu sư thúc.

Đúng lúc này, Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn chằm chằm bóng lưng bốn người Tiểu Quỳnh Phong, có một chút muốn nói lại thôi.

Thôi vậy, đợi mấy ngày nữa tìm một đêm tối vắng không người, không gian yên tĩnh, sau đó đi tới Tiểu Quỳnh Phong nhận lỗi với sư huynh...

"Ài!" Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ thở dài, cả người có một chút mất mát, đi theo sư phụ nhà mình, cưỡi mây bay về phía Phá Thiên Phong.

Sư phụ Khương Kinh San của nàng đã thu hết một màn này vào trong tầm mắt.

Tiểu Quỳnh Phong có thêm một người nữa, Tề Nguyên lão đạo thân là phong chủ...hoàn toàn không có ý kiến gì.

Tề Nguyên căn dặn hai đồ nhi đừng nên thất lễ với tiểu sư thúc, rồi quay người trở về nhà cỏ của mình, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ nghĩ đến đại đạo.

Nhưng...

Linh Nga có một chút lo lắng.

Sư huynh thật sự trong vòng một ngày, không, nói đúng ra, là trong vòng một canh giờ, vì "biểu muội" mới tới đã sửa xong một căn nhà cỏ!

Còn làm to lớn hơn!

Trong lòng Linh Nga cảm thấy điều suy đoán có một chút hoang đường kia, hình như đang không ngừng được xác minh.

Hơn nữa, lúc ấy sư huynh còn cố ý gọi nàng đến bên cạnh để quan sát, trực tiếp vận dụng thần thông Cắt Giấy Thành Người mà trước đây hiếm khi bộc lộ, để mấy người giấy cùng nhau khởi công!

Càng đáng sợ hơn chính là, sau khi sư huynh làm xong nơi ở cho biểu muội, huynh ấy còn cho mình một ánh mắt thâm thúy.

Lúc ấy, Linh Nga đã xác định rồi...

Sư huynh thật sự thích nữ tử có ngoại hình cường tráng!

Mặc dù khẩu vị sư huynh rất đặc biệt, hoàn toàn vượt qua sự suy đoán của nàng, nhưng cũng cho nàng cảm giác, đây mới thật sự là sư huynh của mình!

Mặc dù trong lòng không khỏi có một chút mất mát, nhưng cũng có một chút vi diệu...

Nhưng mà, một "tin dữ" khác lại đến tiếp nữa.

Lý Trường Thọ nói: "Linh Nga, về sau những chuyện của Linh Thú Quyển và cho cá trong hồ nhỏ ăn đều để Linh Lỵ làm đi."

Đây là chuyện gì?

Linh Nga sao không hiểu chứ, đây chính là trực tiếp mang quyền trong tay nàng phân ra nửa, để cho "biểu muội" của huynh ấy!

Khi còn bé Linh Nga đã từng thấy qua những sự tình như thế này trong hậu viện nhà quyền quý, mấy bảo mẫu vì tranh chút quyền lợi, mà mặt ngoài cười hì hì, bên trong lại lén lút đùa bỡn tâm cơ, các loại chiêu thức hay nước đi nàng đều nhìn rõ...

Không nghĩ đến, có một ngày nàng cũng bị khiêu chiến!

Linh Nga sao có thể chịu thua như vậy chứ!

Nàng hạ quyết tâm, ăn mặc cường điệu một phen, lại lấy ra một chút son phấn, chuẩn bị lễ vật để tặng cho Hùng sư thúc cũng để tăng lên cảm giác tồn tại của mình.

Nhưng, Linh Nga vừa mới đi tới căn nhà cỏ mới xây ở sát vách, thì đã nghe thấy đoạn đối thoại của sư huynh nhà mình và Hùng Hùng sư muội...

"Biểu huynh, về sau ta chỉ có thể gọi người là biểu huynh sao?"

"Ừ, từ nay về sau trước mặt người khác đều phải gọi như vậy."

"Ồ, được, Linh Lỵ sẽ nghe theo lời của biểu huynh, biểu huynh bảo Linh Lỵ làm chuyện gì cũng được!"

Tạch!

Một tia chớp nhỏ đánh xuống phía sau Linh Nga, tiếp theo là trận gió bắc thổi tới, nhiễu loạn tiếng lòng đang tan nát của nàng.

Che, che giấu quan hệ...Làm sao có thể chứ...

Rõ ràng, mình cũng có thể vì sư huynh mà làm mọi chuyện!

Vì sao, ông trời xanh lại đối xử với ta như vậy!

Có phải vì, chính mình quá gầy, không đủ cường tráng?

Chẳng lẽ, sư huynh muốn có cảm giác an toàn, chỉ có kiểu nữ tử như Hùng sư thúc mới có thể mang lại cảm giác đó...

Linh Nga lặng lẽ quay người trở về căn nhà cỏ của mình, lấy ra một đàn nhị hồ, yếu ớt thở dài.

Nàng ngồi trước cửa, vẻ mặt cô đơn, dựng đàn nhị hồ đứng ở trên đùi, bắt đầu nhẹ nhàng kéo đàn...

Ngày mai bắt đầu khổ luyện thân thể vậy.

Nhưng làm sao mình có thể tu luyện thành dáng vẻ như Hùng sư thúc được?

Mặc dù còn chưa bắt đầu làm, nhưng Linh Nga đã biết rõ rằng, lần này nàng...thật sự không làm được.

Đàn nhị hồ kéo lên giai điệu bi thương, trong lòng bồng bềnh bông tuyết.

Tiếng cười nói vui vẻ sát vách, chính là đáp lại câu nói đó ——

Cho tới bây giờ chỉ có người mới cười, có ai nghe thấy được người cũ đang khóc, là muốn hỏi cho rõ ràng, hay là muốn giả vờ hồ đồ?

Cuối cùng Tiểu Quỳnh Phong cũng có lúc phân chia nóng lạnh...

"Tại sao lại chơi khúc nhạc buồn như vậy, không muốn huynh trở về sao?"

Bỗng nghe bên ngoài nhà cỏ truyền đến một tiếng cười khẽ, Lý Trường Thọ đã là thu xếp xong cho Hùng Linh Ly, chắp tay cất bước đi tới.

"Không...muội sẽ đổi cái khác..."

Linh Nga cúi đầu đáp lại, lại lấy ra một chiếc sáo, khẽ hít một hơi thật sâu, thổi ra...một khúc nhạc thiên địa thê lương.

Lý Trường Thọ mỉm cười không nói gì, ngồi trong phòng Linh Nga, trên chiếc ghế bành dành riêng cho hắn, giơ tay mở ra trận pháp xung quanh nhà cỏ.

Lý Trường Thọ hỏi: "Trong khoảng thời gian huynh không ở trong núi, muội có tu hành chăm chỉ hay không?"

"Xem như chăm chỉ." Linh Nga hít hít chóp mũi, lại cắn môi, lộ ra nụ cười miễn cưỡng: "Sư huynh..."

Lý Trường Thọ bình tĩnh nói một câu: "Linh Lỵ cũng không phải là biểu muội của huynh, trong người nàng ấy có huyết mạch Vu Tộc, nên xem như là thuộc hạ của huynh. Những chuyện khác, muội không cần hỏi nhiều, đợi thời cơ chín muồi, tự ta sẽ nói cho muội biết một số chuyện."

Linh Nga nghiêng đầu, chớp chớp mắt, trên trán hiện ra dấu hỏi...

Thủ hạ?

Nàng chậm rãi hỏi: "Sư huynh, quay lưng lại với sư môn, lén lút tạo ra một thế lực mới sao?"

"Đừng có nói lung tung!" Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn nàng, tức giận khiển trách.

Hắn đang tạo ra một thế lực mới sao?

Hắn rõ ràng là bị ép gây dựng, không thể không biến Hải Thần Giáo thành thế lực chính quy của mình!

"Linh Lỵ có huyết mạch Vu Nhân, trời sinh thần lực, thích ăn huyết thực, nhưng tính kỷ luật cũng coi như không tệ. Ta để nàng ấy cai quản Linh Thú Quyển, cũng sẽ nuôi dưỡng một ít linh thú nhiều thịt trong Linh Thú Quyển như vậy, nàng ấy cũng không cần ra ngoài đi săn nữa. Sau này sư muội có thể dạy cho nàng ấy biết cách gieo hạt, trồng rau như thế nào, như vậy cũng có thể giảm bớt sự tiêu hao của linh thú."

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ một lát rồi dặn dò: "Còn nữa, coi như muội thân quen cùng với Linh Lỵ, nhưng bình thường nhất định phải cách xa nàng ấy một chút, lúc nào cũng phải cẩn thận. Có đôi khi nàng ấy trở nên vui vẻ, một chưởng có thể đánh muội thành trọng thương."

Linh Nga lè lưỡi: "Đáng sợ như vậy sao?"

"Lúc nàng ấy mở thần thông huyết mạch sẽ càng đáng sợ." Lý Trường Thọ cố ý dọa Linh Nga một câu, vừa cười nói: "Chỉ có điều đợi đến khi nàng ấy trưởng thành, có thể bảo vệ cho muội và sư phụ, đương nhiên chuyện này vẫn còn rất lâu."

Chờ chút!

Linh Nga trừng mắt nhìn, nghe ý của sư huynh...

Chẳng lẽ mình lại hiểu lầm chuyện gì sao?

Lý Trường Thọ cười nói: "Ban nãy thấy huynh vì nàng ấy xây dựng nhà cỏ, muội có suy nghĩ gì?"

Linh Nga vội nói: "Không, không nghĩ gì cả."

Lý Trường Thọ híp mắt cười khẽ, lấy ra một tấm linh giấy trong ống tay áo, động tác thuần thục cắt thành một người giấy xinh xắn.

Sau đó, Lý Trường Thọ thổi một hơi vào người giấy, tiện tay ném ra ngoài, người giấy này lộn một vòng ở trên không trung, rơi xuống trước mặt Linh Nga, hóa thành một đồng tử nho nhỏ.

Người giấy đồng tử giơ tay nhấc chân, không ngừng hô "Hây a, hây, ha" tay nhỏ không ngừng đấm thẳng về phía trước.

Linh Nga lập tức nhìn đến tán thưởng...

Lý Trường Thọ cười nói: "Thế nào?"

"Sư huynh, thứ này chơi rất vui nha!"

Chơi rất vui sao?

Đây chính là thần thông chủ lực trong dây chuyền giết người kiêm luôn phục vụ linh cữu và mai táng!

"Đến đây đi, hôm nay huynh sẽ truyền thụ pháp thuật Cắt Giấy Thành Người này cho muội, về sau muội cũng có thể...làm một dàn nhạc người giấy gì đó."

Hắn vốn muốn nói cho nàng biết thêm, để có mấy phần bản lĩnh khi đối địch, nhưng lại cảm thấy, nếu Linh Nga phải đi nghênh địch, chút thần thông này cũng là chuyện vô bổ.

"Truyền, truyền cho muội?" Linh Nga kinh ngạc hỏi một câu.

"Nếu không thì huynh có thể truyền cho ai?" Lý Trường Thọ lập tức cười đến híp cả mắt: "Muội cảm thấy, sau này huynh sẽ thu đồ, hay là để cho sư phụ lại thu thêm một sư đệ sư muội nữa về đây?"

Linh Nga đầu tiên là sững sờ, sau đó lại vui mừng phấn khởi cười một tiếng, chắp tay ra sau lưng bước hai bước về phía trước, đi đến trước cái bàn.

"Sư huynh, đây chính là huynh nói, muội muốn được làm tiểu sư muội duy nhất!"

Lý Trường Thọ cười không nói, bảo nàng bước lên phía trước...

Lý Trường Thọ cầm tới một số tờ giấy dự bị khác, đầu tiên giải thích nguyên lý cơ bản của thần thông, sau đó lại nói pháp thuật cắt may người giấy, giao phó pháp lực, rồi truyền thụ phương pháp huấn luyện cơ bản nhất tâm đa dụng.

Tất nhiên, lựa chọn sử dụng như thế nào, thu thập mủ cây linh thụ, đó cũng là quy trình không thể thiếu.

Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng...

Đạo sĩ trẻ tuổi ngồi trên ghế bành nói không ngừng, kiên nhẫn giảng giải thần thông diệu pháp.

Thiếu nữ mặc váy lụa xinh xắn, ngồi trên một chiếc ghế bành khác ở bên chiếc bàn.

Cơ thể nàng nghiêng qua một bên, cánh tay ngọc chống trên bàn, tay phải chống cằm, khi thì nghiêm túc nghe giảng, khi thì vụng trộm thất thần, không nhịn được nhìn khuôn mặt sư huynh nhà mình ở khoảng cách gần như thế này...

Nhưng luôn bị sư huynh phát hiện ra, đưa tay đánh vào trán mấy lần.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nghiêm túc nghe, nếu trong vòng ba ngày học không được, sẽ phạt muội chép "Ổn Tự Kinh" và "Thái Thượng Khai Ngộ Kinh" một ngàn lần!"

Linh Nga lập tức run lên, nhanh chóng tập trung tinh thần, chăm chú nghe giảng.

Ổn Tự Kinh thì thôi đi, Khai Ngộ kinh lại là kinh văn của đạo thừa Nhân Giáo, số lượng từ hơn vạn lần...

Cùng lúc đó.

Ở nơi giao nhau của Nam Hải và Đông Hải, Kim Ngao Đảo - đạo trường nổi tiếng của Tiệt Giáo.

Ngao Ất đang chuẩn bị cho chuyện đại hôn của mình, đang cùng với kiều thê chưa cưới của mình do cao thủ Long Tộc hộ tống, vội vàng chạy về đảo.

Không còn cách nào khác, sư phụ Ô Vân Đại Tiên gọi y nên không thể chậm trễ nửa bước.

Nhưng mà, điều khiến Ngao Ất không nghĩ tới chính là, khi vừa trở về Kim Ngao Đảo, đã được một chùm kim quang bao phủ.

Chưa kịp đưa ra bất kỳ phản ứng nào, Ngao Ất trực tiếp bị đạo kim quang này cuốn đi, hút vào trong một động phủ bí mật.

Cũng may, y nhận ra đây là động phủ của sư phụ nhà mình...

Còn chưa nhìn thấy rõ hai thân ảnh ngồi phía trước, Ngao Ất đã nghe thấy sư phụ nhà mình ôn thanh hỏi: "Đồ nhi, vi sư nhớ rõ, hình như ngươi là Nhị Giáo Chủ của Hải Thần Giáo ở Nam Hải?"

Chương 186. Đáp án không có khả năng đơn giản như vậy

Kim quang hiện lên, thiếu niên Long Tộc, đầu mọc sừng thú mặc cẩm bào, một lần nữa xuất hiện bên cạnh bảo ao, có một chút thất thần.

Trường Thọ huynh...

Không, Giáo Chủ ca ca về phương diện giao hữu, đã trở nên dọa Long như vậy sao?

Nhớ tới lúc nãy tại động phủ của sư phụ, chính mình bởi vì quá mức chấn kinh mà thất thố mấy lần, Ngao Ất cảm thấy có một chút đỏ mặt tới mang tai...

Một chút gió biển thổi vào, mang theo mùi tanh nồng nhàn nhạt.

Ngao Ất khẽ lắc đầu, trong lòng nhớ tới bóng hình ban nãy ở phía xa, dáng vẻ tao nhã, đoan trang và xinh đẹp tuyệt trần của vị sư thúc kia.

Từ nhỏ Ngao Ất xem như là nhìn mỹ nữ mà lớn, những nữ tử Hải Tộc được lựa chọn tiến vào Long Cung, tính cách hay đạo đức không quan trọng, nhưng nhất định phải đều phải là người có ngoại hình xinh đẹp.

Có điều hôm nay khi Ngao Ất chỉ nhìn thấy vị sư thúc kia ở phía xa đã cảm thấy rung động rồi.

Càng kỳ diệu hơn là!

"Giáo Chủ ca ca, lại được vị sư thúc này mong nhớ và quan tâm!"

Không sai, lần này sư phụ Ô Vân Đại Tiên gọi y tới, không có chuyện gì khác, chỉ là muốn hỏi về…sở thích của Giáo Chủ nhà mình.

Sư phụ đương nhiên không thể trực tiếp hỏi, bản thể đầu tiên của sư phụ chính là hòn đảo lớn này, còn bản thể thứ hai lại đang phụng dưỡng Thánh Nhân lão gia ở Thiên Cung. Cho nên nếu Giáo Chủ không đến Kim Ngao Đảo, sư phụ cũng sẽ không giao thiệp với Giáo Chủ ca ca được.

Mà người hỏi thăm chuyện này chính là vị sư thúc kia, một trong bát đại đệ tử của Thánh Nhân Tiệt Giáo, cũng là người thần bí và ít lộ diện nhất...

Đại tỷ của Tam Tiêu, Vân Tiêu tiên tử!

"Đây rốt cuộc là sao, khụ, kịch bản như thế nào?"

Ngao Ất nhíu mày suy nghĩ, nhìn chằm chằm mặt ao bị gió biển thổi lên, tạo nên những gợn sóng nhỏ, thật lâu sau trong lòng vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Ài, Giáo Chủ không hổ là Giáo Chủ!

Chưa thành tiên đã được Huyền Đô Đại Pháp Sư của Nhân Giáo coi trọng, bây giờ lại được Vân Tiêu tiên tử, người thần bí nhất trong Tam Tiêu quan tâm.

Dựa theo lời sư phụ nói, là do Vân Tiêu sư thúc nợ ân tình Giáo Chủ, nên muốn tặng Giáo Chủ một phần lễ vật, xem như để kết thúc phần nhân quả này.

Chuyện này...

Thật sự xem Long Tộc chúng ta là lũ toàn cơ bắp, dễ bị lừa gạt sao?

Trong lòng Ngao Ất cười thầm.

Tất nhiên, nếu là mình của mấy thập niên trước, có thể thật sự đã bị lừa dối.

Thế nhưng hiện tại, mình đã đi theo Giáo Chủ lâu như vậy, nên sớm khám phá được ra rất nhiều ý nghĩa bề ngoài của câu chuyện, còn đào móc ra hàm nghĩa ở tầng sâu!

Nếu chỉ thiếu nợ ân tình của Giáo Chủ, tùy tiện cho hắn một món Linh Bảo Hậu Thiên chẳng phải sẽ chấm dứt sao?

Mà vị Vân Tiêu tiên tử này còn cố ý đến Kim Ngao Đảo, hỏi: "Nhị thái tử Long Cung, tiểu trong suốt trong Tiệt Giáo"như y, về sở thích và tính cách của Giáo Chủ Hải Thần Giáo, có yêu thích bảo vật nào hay không?"

Coi trọng như vậy, sao Long có thể không liên tưởng chứ?

Nhưng vấn đề Vân Tiêu sư thúc đưa, quả thật đã làm khó Ất.

Y quả thật không biết Giáo Chủ yêu thích thứ gì, dù vấn đề này đã nghĩ rất lâu.

Sắc đẹp?

Giáo Chủ cũng không bị ảnh hưởng hơn nữa bên cạnh Giáo Chủ còn có một vị tiểu sư muội thanh mai trúc mã lại vừa xinh đẹp và thông minh.

Nếu Giáo Chủ yêu thích sắc đẹp, bây giờ bên cạnh người làm sao thiếu Long Nữ, Hải nữ được cơ chứ?

Kẻ vô tích sự sống mơ mơ màng màng trong Long Tộc nhiều vô số, làm gì cũng không được nhưng háo sắc thì đứng đầu, phương diện này đã sớm tích lũy được "vốn liếng" hùng hậu rồi.

Công đức?

Giáo Chủ cũng không thiếu, Giáo Chủ là người đại diện cho công đức của Nhân Giáo, nên nhận được hương hỏa công đức ở Hải Thần Giáo chắc chắn sẽ nhiều hơn không ít so với một Nhị Giáo Chủ như mình.

Bảo vật?

Chuyện này là đang nói đùa sao?

Nhân Giáo thiếu bảo vật ư?

Lấy những Linh Bảo, Linh Bảo Hậu Thiên mà ngay cả Long Tộc bọn họ cũng không để tâm, đi tặng cho Giáo Chủ ca ca, người được Nhân Giáo Đại Pháp Sư coi trọng, chẳng phải là tự rước lấy nhục sao?

Cho nên, lúc đó Ngao Ất cẩn thận cân nhắc, trả lời chính là suy nghĩ ở trong lòng.

Ngoại trừ việc mình bị lời thề đại đạo trói buộc, không thể tiết lộ Giáo Chủ ca ca là đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ, thì những chuyện khác không hề giấu giếm một chút nào, đều là lời thật lòng của Ất...

Y nói là:

[Hồi bẩm sư thúc, Giáo Chủ nhà ta là người nho nhã hiền hoà, đa mưu túc trí, đệ tử cũng không biết Giáo Chủ yêu thích cụ thể là gì.

Giáo Chủ nhà ta làm người chính trực, nhiệt tình vì lợi ích chung, hắn giỏi về binh pháp chi đạo, mưu tính bố cục, có đại ân đối Long Tộc.

Kỳ thật, cũng không chỉ sư thúc ngài muốn biết Giáo Chủ nhà ta thích gì, mà phụ vương đệ tử cũng từng hỏi qua. Hơn nữa mẫu thân đệ tử còn muốn tặng các loại trân bảo, thị nữ động phủ nhưng đều bị đệ tử ngăn lại.

Giáo Chủ nhà ta là người thanh cao, sao có thể dùng tục vật để vấy bẩn được?]

Ngao Ất thấy...

Sư phụ Ô Vân Đại Tiên vuốt râu mỉm cười, khẽ gật đầu khi nghe mình nói như vậy.

Còn vị sư thúc Vân Tiêu tiên tử, mặt cũng lộ vẻ mỉm cười, dường như tương đối hài lòng với câu trả lời này.

Sư phụ nhà mình lại hỏi, Giáo Chủ ca ca có am hiểu thần thông, hay thường dùng pháp bảo nào không.

Ngao Ất cân nhắc một lát rồi đáp:

[Thời gian Giáo Chủ tu đạo cũng không tính là dài, nhưng tuổi còn trẻ đã được cao nhân Nhân Giáo là Huyền Đô Đại Pháp Sư coi trọng, và ủy thác trách nhiệm.

Hắn giỏi về trận pháp, từng dùng trận pháp vây khốn...cao thủ có cảnh giới tu vi cao hơn hắn không biết bao nhiêu lần, cộng thêm thiên phú cực cao, và hết sức lợi hại.

Lại chuyên độn pháp, còn từng chỉ điểm đệ tử cải thiện thủy độn, không độn chi thuật, có cách nhìn tinh diệu, mấy cao thủ trong Long Tộc cũng không bì kịp!

Ngoài ra, Giáo Chủ còn giỏi về cầm kỳ thư họa, nhất là công lực vẽ tranh hết sức kinh người!]

Lúc đó, sư phụ nghe mình nói xong những lời này, thì lập tức cười khẽ một trận, nói y cố ý thổi phồng Giáo Chủ lên trời.

Sao lại thổi phồng chứ?

Đây rõ ràng do mình tận mắt quan sát, chứng kiến được!

Tất nhiên, Ngao Ất cũng không thể chống và tranh luận với sư phụ, chỉ có thể bổ sung thêm một câu:

[Theo quan điểm của đệ tử, có lẽ Giáo Chủ là một trong những nam nhân…tài năng nhất, có ý thơ nhất...trong Nhân Tộc.]

Sau đó, y bị sư phụ ném ra khỏi động phủ, bay tới nơi này...

Y có khuếch đại sao?

Rõ ràng đều là ăn ngay nói thật!

Mặc dù Long Tộc kiêu ngạo tự phụ, nhưng rất ít khi nói khoác, hơn nữa Giáo Chủ ca ca còn xuất thân từ Nhân Tộc.

Nghĩ kỹ lại, chính mình nói ra những lời này, có lẽ sẽ không làm lộ tin tức gì ra ngoài chứ?

Cân nhắc một hồi, Ngao Ất lại nghĩ tới một chuyện, trong lòng không nhịn được âm thầm cảm thán...

Nửa tháng nữa, y sẽ dẫn Tư Tư đến Độ Tiên Môn tìm Giáo Chủ để ra mắt, nếu có thể biết được sở thích, vì Giáo Chủ mà chuẩn bị một phần lễ vật mà Long Tộc định tặng, không phải một chuyện tốt sao?

Giáo Chủ thích thứ gì?

"Nhưng chuyện này không thể trực tiếp đi hỏi được."

Ngao Ất hơi suy tư, ghi nhớ việc này ở trong lòng. Sau đó y ra khỏi Kim Ngao Đảo, rồi cùng tụ họp với mấy vị cao thủ trong Long

Tộc, vội vàng chạy về Long Cung Đông Hải.

Muốn tặng chút lễ vật cho Giáo Chủ ca ca thật khó.

"Ài, lừa được Long Tộc trăm thùng bảo tài, tại sao vẫn nghèo như vậy."

Nửa tháng sau, trong mật thất dưới đất ở Tiểu Quỳnh Phong.

Tiên thức nhìn mấy thân ảnh đang bận rộn sửa chữa lại Linh Thú Quyển, trong lòng lại tính toán về bảo tài phải tiêu hao trong bước kế tiếp của kế hoạch "Tiểu Quỳnh Phong lưu lạc", Lý Trường Thọ khẽ thở dài.

Thiếu quá nhiều, rất khó bù đắp.

Mà Lý Trường Thọ cũng không muốn vì mình nghèo mà hạ thấp yêu cầu về tính năng đại trận đối với Tiểu Quỳnh Phong.

Bây giờ chôn trận cơ xuống, cũng là vì sau này tiến một bước chế tạo ra nền tảng, không thể qua loa được.

Chuyện này giống như tu hành vậy, không thể thiển cận, phải làm tốt quy hoạch, tính toán lâu dài.

Trong lúc tu hành nóng lòng cầu thành, giống như Hữu Cầm Huyền Nhã lúc độ thiên kiếp vậy, nếu không có lồng cách điện, sớm đã táng thân rồi.

Thuận tiện nhắc đến...

Mấy ngày trước, Lý Trường Thọ đã bắt đầu yêu cầu Linh Nga áp chế đạo cảnh, làm chậm tốc độ đột phá.

Lúc đầu Lý Trường Thọ đốc thúc Linh Nga mau chóng đột phá, là lúc Hải Thần Giáo trong Nam Hải chưa ổn định, Lý Trường Thọ lo lắng mình có thể sẽ bị Tây Phương Giáo truy sát, như vậy hắn không thể không rời khỏi Độ Tiên Môn.

Cho nên, khi đó Lý Trường Thọ, muốn để Linh Nga nhận được sự coi trọng của Độ Tiên Môn trước thời hạn, từ đó chiếu cố tốt cho bản thân nàng và sư phụ.

Hiện nay, mặc dù phương diện này vẫn còn tồn tại tai hoạ ngầm, nhưng đã là ổn định mâu thuẫn với nhau hơn rất nhiều, cũng không cần phải yêu cầu Linh Nga nhanh chóng xao động đột phá.

Làm Linh Nga vững vàng, củng cố đạo cơ, mở rộng tiềm lực của nàng đến mức lớn nhất, đây mới là chuyện gấp nhất cần phải làm...

Nếu trước độ kiếp, Linh Nga không có dị tượng chín cánh hoa sen, Lý Trường Thọ sẽ đích thân ra tay, vì nàng mà áp chế cảnh giới.

Đại đạo của sư muội do một tay Lý Trường Thọ tạo nên, đương nhiên hắn biết trợ giúp nàng như thế nào.

Trừ cái đó ra, phần [đại lễ vật trong độ kiếp] mà Lý Trường Thọ đã chuẩn bị cho Linh Nga cũng đã hoàn thiện.

Có ba bộ bảo mệnh độ kiếp thiết yếu—— lồng cách điện, Dung Tiên Đan, Tỏa Thần Đan, là những thứ thiết yếu bảo mệnh trong lúc độ kiếp.

Có hành động vi phạm quy tắc trong lúc độ kiếp—— chỉ ra mình là đệ tử Đạo Môn, cảm tạ Thiên Đạo lão gia trăm công nghìn việc đã dành thời gian đến bồi bổ, đa tạ Thiên Đạo lão gia đã hạ xuống Thiên Phạt, giữ gìn thiên địa bình ổn.

Trừ cái đó ra, còn có mười hai loại đan dược chuyên dụng, pháp bảo phòng ngự chuyên dụng trong độ kiếp, trước độ kiếp có thể tu hành ngự lôi chi pháp, vừa nhận được hai nguyên thần thủ hộ chưa được bao lâu, pháp bảo chống cự lại thiên kiếp, nếu sau khi độ kiếp có phi thăng cảm ngộ, còn phải dùng đến trận pháp cỡ nhỏ và đan dược để tăng tiến cảm ngộ...

Chờ chút.

Giờ Linh Nga đã bắt đầu có một chút bận tâm với Thành Tiên Kiếp rồi...

Nhưng nàng cũng không biết, sư huynh của mình đã ổn định xác suất thành công trong độ kiếp lên tới chín phần rưỡi.

Còn lại 0.3 phần, phải xem nàng có cố gắng tu hành hay không.

0.2 phần còn lại, là theo quy tắc cũ, Thiên Đạo lão gia tùy cơ động kinh.

Đáng tiếc, đạo cơ sư phụ nhà mình bị đả thương, những thứ này có chuẩn bị nhiều cũng vô dụng, lúc đó chỉ có Dung Tiên Đan mới cứu được tính mệnh của sư phụ.

Kẻ thù đã chết rồi, đạo lữ của kẻ thù cũng tái giá rồi, mấy đệ tử của kẻ thù cũng bái sư khác rồi, hơn nữa ở dưới sự giám sát của tiên thức hắn, Tiên Lâm Phong vẫn chưa nhằm vào Tiểu Quỳnh Phong bọn hắn, chuyện năm đó sư phụ cũng không cần nói gì thêm...

Chỉ chờ sư tổ tìm được sư bá, giải quyết xong tiếc nuối trong đáy lòng sư phụ.

Về sau...

Lý Trường Thọ đã lường trước rồi, đợi thọ nguyên của sư phụ tiêu hao hết, chính mình cũng đã đứng vững gót chân trên Thiên Đình, lại móc nối quan hệ với địa phủ, an bài sư phụ chuyển thế trùng tu.

Không sai, đừng nói một kiếp này của Tề Nguyên lão đạo, kiếp sau cũng bị Lý Trường Thọ an bài không sai biệt lắm...

Tất nhiên chủ yếu vẫn tôn trọng ý kiến sư phụ, hắn chỉ cho sư phụ có thêm một chút sự lựa chọn.

Lý Trường Thọ thở dài, tiếp tục phát sầu vì lỗ hổng bảo tài to lớn.

Nghèo một chút cũng có thể sống.

Hệ số an toàn đi lên, chỉ số hạnh phúc chắc chắn cũng tăng lên thẳng tắp!

Hao tốn một chút công phu, Lý Trường Thọ làm một phần kế hoạch phát tài trong hai mươi năm kế tiếp, phân phối hợp lý thời gian đốn ngộ, cảm ngộ tu hành, và luyện đan, luyện bảo của mình.

Làm xong những chuyện này, Lý Trường Thọ lại lấy ra một trong hai phần thần thông—— Tát Đậu Thành Binh mà Đại Pháp Sư đã cho.

Lý Trường Thọ quan sát kỹ vòng ngọc giản này, bên dưới ngọc giản còn có dòng chữ nhỏ thể triện dựng thẳng lên: Tiêu Dao Tiên Tông Đạo Tạng.

Có lẽ do thần thông này quá thấp, bản thân Đại Pháp Sư chưa tu hành qua, cũng lười sáng tạo một môn, cho nên trực tiếp đi tìm thứ có sẵn rồi ném cho hắn.

Khẽ cười một tiếng, Lý Trường Thọ dùng tiên lực đẩy ngọc giản này ra bên ngoài ba trượng.

Bởi vì Đại Pháp Sư tặng cho, Nguyệt Lão trực tiếp lấy ra từ trong mộng, lần này Lý Trường Thọ không đẩy ra mười trượng, cũng chỉ cho chính mình làm ba tầng phòng hộ thấp nhất, từ từ mở ngọc giản ra...

Ổn là một thái độ tu tiên.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ xác định trong ngọc giản không có cơ quan gì cả, lúc này mới lấy tới trước mặt, cẩn thận đọc.

Bí pháp Tát Đậu Thành Binh này đại khái cũng cùng dòng suy nghĩ với Cắt Giấy Thành Người, nhìn giống như nắm hạt đậu tiện tay rải ra, có thể hóa thành một đội vệ binh.

Trên thực tế, bản thân hạt đậu này đã xem như một pháp khí, cần công nghệ phức tạp mới có thể chế tác ra.

So với "giấy" Cắt Giấy Thành Người còn muốn phức tạp hơn.

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư giá trị cải tiến môn thần thông này, và không gian có thể thao tác, bất tri bất giác rơi vào trầm tư.

Bên ngoài mật thất, mặt trời lặn xuống mặt trăng lên.

Lúc đêm khuya vắng lặng, Lý Trường Thọ vừa có một chút linh cảm thay đổi, một thân ảnh từ Phá Thiên Phong lặng lẽ bay tới, nhìn hai bên một chút, mắt thấy không người, tiến vào đại trận ngăn cách bên ngoài của Tiểu Quỳnh Phong.

Tại sao Hữu Độc sư muội lại đến đây vào canh giờ này?

Lý Trường Thọ đặt ngọc giản xuống, khởi động Đạo Nhân Giấy đang giả vờ đả tọa trong phòng đan, đứng dậy đi tới trước phòng đan, tạm thời đóng lại tầng đại trận bên ngoài.

Rất nhanh Hữu Cầm Huyền Nhã đã phát hiện ra Lý Trường Thọ, cong khóe miệng, cúi đầu.

Lý Trường Thọ đang định mở miệng hàn huyên, trong đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một chút gợn sóng, nhướng mày, bấm ngón tay suy tính, một tia tinh thần buông xuống tượng thần trong chủ miếu Hải Thần Giáo ở An Thủy Thành.

Hắn lập tức nhìn thấy, một vị nữ tử toàn thân sương mù, đứng trong chủ điện đèn đuốc sáng trưng càng tỏa ra tráng lệ, có một chút hứng thú quan sát những bức tranh vẽ trên tường xung quanh…

Khí tức, đạo vận này…

Hả, tại sao vị đại lão này lại đột nhiên đến Hải Thần Giáo vậy?

Tinh thần Lý Trường Thọ chấn động, vội vàng truyền âm đến Hữu Cầm Huyền Nhã, bảo nàng đến phòng đan chờ một chút, toàn bộ tinh thần ứng phó với cao nhân Tiệt Giáo đột nhiên giá lâm này…

Chương 187. Lễ vật hố thọ

Đêm nay có chuyện gì vậy?

Trong Độ Tiên Môn, Hữu Độc sư muội lén lút chạy tới Tiểu Quỳnh Phong.

Trong chủ thần miếu ở An Thủy Thành, Vân Tiêu tiên tử mặc một bộ váy trắng như mây lặng lẽ hiện thân, chắp tay dạo bước trong đại điện, thưởng thức những bức tranh vẽ trên tường...

Hắn có mị lực như vậy sao?

Ấy, thật ra chỉ là trùng hợp thôi...

Nhân sinh có bốn điều ảo tưởng _ [Ta rất quyến rũ], [Cha mẹ ta chắc chắn là phú hào, đang giấu diếm để mài giũa tính cách của ta], [Cuộc làm ăn này tuyệt đối không lỗ], [Người đàn ông trước mặt này chắc chắn không phải chỉ có trong sách vở].

Tất nhiên Lý Trường Thọ sẽ không tự lừa mình dối người.

Hắn bỗng nhiên nghe thấy Vân Tiêu tiên tử trong miếu Hải Thần, ôn nhu nói: "Đúng là còn trẻ tuổi sao?"

Trong giọng nói của nàng hình như còn mang theo mấy phần trêu chọc.

Lý Trường Thọ lập tức có một chút nhức đầu, thầm nghĩ Vân Tiêu tiên tử có lẽ đã biết phần nào về hắn...

Hữu Cầm Huyền Nhã có độc đối với Lý Trường Thọ mà nói, chẳng qua chỉ là một chút phiền não trong vòng giao tiếp nhỏ quanh người mà thôi.

Còn Vân Tiêu tiên tử, lại là nhân vật lớn thật sự có thể tiện tay bóp chết mình!

Cho nên, Lý Trường Thọ không hề do dự, quyết định ưu tiên xử lý phiền phức trong miếu Hải Thần trước.

Hữu Cầm Huyền Nhã vừa bay đến gần đan phòng thì nghe thấy Lý Trường Thọ truyền âm.

"Hữu Cầm sư muội, tạm thời ở trong phòng luyện đan đợi một lát, ta bỗng nhiên có một chút cảm ngộ, nên cần thời gian để tiêu hóa một chút."

Sau khi nói xong, Lý Trường Thọ nằm trên ghế dài trước cửa phòng luyện đan, nhắm mắt ngưng thần, làm ra dáng vẻ đang ngộ đạo, quanh người hiện lên đạo vận huyền diệu.

Hữu Cầm Huyền Nhã gật đầu đáp ứng, lặng lẽ đáp xuống trước cửa phòng, nhìn về phía Lý Trường Thọ có một chút thất thần...

Sau đó, nàng lấy bồ đoàn ra, ngồi cách một trượng, cảm nhận gió đêm nhè nhẹ, yên lặng chờ đợi Lý Trường Thọ kết thúc tu hành.

Lý Trường Thọ để lại một phần tinh thần nhìn chăm chú vào Hữu Cầm Huyền Nhã, thì phát hiện ra...

Nàng ngắm trăng đến thất thần, trong ánh mắt lại mang theo mấy phần hoảng hốt, thần sắc có một chút buồn bực.

Ài, lát nữa phải nói cho rõ với vị sư muội này.

Nếu không được, thì mình phải làm ngọn đèn soi sáng con đường cho Hữu Cầm Huyền Nhã một lần...

Tiếp đó, Lý Trường Thọ khởi động Đạo Nhân Giấy ở dưới mặt đất trong miếu Hải Thần, lại thông qua tượng chủ thần, tiếp tục âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Vân Tiêu tiên tử.

Không lâu sau, lại nghe Vân Tiêu tiên tử nói một câu: "Những chuyện xưa này cũng vô cùng thú vị."

Lý Trường Thọ lập tức bắt đầu phân tích, những lời này của nàng có mấy tầng hàm nghĩa, ngữ khí, giọng điệu, ngữ điệu, và biểu đạt ở hoàn cảnh nào, ẩn chứa cảm xúc gì.

Rất nhanh, hắn đã có kết luận.

Vân Tiêu tiên tử...ừ, hình như tâm trạng tương đối tốt.

Lý Trường Thọ thở phào nhẹ nhõm.

Các bức tranh trên tường mà Vân Tiêu tiên tử đang xem, không phải là tác phẩm của tín đồ Hải Thần Giáo làm, đấy đều là bút tích của Lý Trường Thọ.

Lúc Hải Thần Giáo mới phát triển vì gia tăng tín đồ cho miếu Hải Thần. Hắn đã cho lão thôn trưởng Hùng Trại cầm đầu [Đội thần sứ với cánh tay sắt phi ngựa thu gom của cải], tạo nên đủ loại "câu chuyện nhỏ của Hải Thần" nhằm lấp kín các kẽ hở tồn tại.

Ví dụ như: "Mười điều không thể không nói về Hải Thần", "Đêm hôm ấy, Hải Thần ngủ cùng ta", đều từng vang dội ở tây nam Nam Thiệm Bộ Châu.

Lúc Lý Trường Thọ tiếp nhận toàn bộ Hải Thần Giáo, đã chỉnh đốn mọi việc, đối với vấn đề này đã bố trí hàng loạt.

Hắn gạt bỏ hơn một nửa câu chuyện trong truyền thuyết, cắt giảm bớt những điển cố không có ích lợi gì như là "Ba lần Hải Thần an ủi Vương quả phụ ở phố Tây", "Hải Thần và con trai của thất hải tiên nữ".

Ngay sau đó, Lý Trường Thọ lựa chọn mười hai câu chuyện ngụ ngôn được lưu truyền nhiều ở các nơi, không ngừng hoàn thiện, làm mấy câu chuyện này sinh động thêm, để cho nó nghe càng thêm hợp lý. Hắn lại dùng sức mạnh của Hải Thần Giáo Chủ động đi can thiệp, mở rộng phạm vi ảnh hưởng thêm.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ đã suy nghĩ kỹ càng.

Đã không còn cách nào phản kháng vận mệnh, vậy thì nằm ngửa chế giễu, đưa tay nắm chặt vận mệnh, tạo nên một con đường mới!

Nếu đã quyết định kinh doanh Hải Thần Giáo, vậy thì nắm giữ toàn bộ Hải Thần Giáo vào lòng bàn tay, giảm bớt khả năng xuất hiện rủi ro!

Thanh danh của Hải Thần không thể bị vấy bẩn vô cớ!

Trên bức tường đại điện của miếu Hải Thần ở An Thủy Thành, mười hai bức tranh lớn này tương ứng mười câu chuyện ngụ ngôn kia.

Mỗi một bức tranh trên tường ở đây đều do Lý Trường Thọ cung cấp bản thảo, hội tụ không ít người thợ có tay nghề giỏi trong phàm nhân, kéo dài đến mấy tháng. Nó chế tác vất vả, nên có giá trị nghệ thuật tương đối cao, cũng trở thành khuôn mẫu để các miếu Hải Thần khác noi theo.

Trong đó lấy "Lão nhân và Hải Thần", "Hải Thần ba lần khuyên Tinh Vệ", "Hải Thần bán trâu", được các khách hành hương và giáo chúng yêu thích nhất, được lặp lại không ngừng và truyền bá khắp nơi...

Vân Tiêu ngắm một vài bức tranh trên tường, thỉnh thoảng lại khẽ gật đầu và cười, giống như chỉ tới nơi đây tham quan cho biết...

Trong chủ điện to lớn, chỉ có thân ảnh của nàng đang chậm rãi đi lại.

Cửa điện đóng chặt, mấy thần sứ Hùng Trại đứng trực bên ngoài, đương nhiên không thấy được thân ảnh của vị đại năng này.

Trong quá trình Đạo Nhân Giấy đang chuẩn bị, Lý Trường Thọ tiếp tục thông qua tượng thần, bí mật quan sát vị Vân Tiêu tiên tử này, trong lòng tán thưởng không thôi:

Xinh đẹp nho nhã, lỗi lạc bất phàm.

Nàng mặc nguyên một chiếc váy màu trắng nhẹ như mây trôi, làn váy rủ xuống tại bên chân, lúc đi lại giống như mây trắng đang tung bay, có cảm giác thanh nhã tùy tâm thoải mái.

Hôm nay Vân Tiêu lại không búi mái tóc mây, đơn giản chải thành phản quán trâm, so với lúc ở Tam Tiên Đảo, bớt đi mấy phần uy nghiêm, có thêm một chút thanh nhã.

Nàng cứ như vậy, chắp hai tay ra sau lưng, từ từ đi tới trước giá cắm nến dài, cặp mắt xinh đẹp trong suốt sáng ngời, giống như có thể nhìn thấy được suy nghĩ trong lòng người khác...

"Vân Tiêu tiên tử đây tới làm gì vậy?"

Lý Trường Thọ bất chấp thưởng thức cảnh đẹp như thế này, trong lòng không ngừng suy tư.

Bởi vì chuyện lúc trước nên đến đây đưa quà cảm tạ cho mình sao?

Có lẽ phía sau vẫn còn ý khác.. hoặc Vân Tiêu có ý định, thông qua mình để lôi kéo Nhân Giáo?

Lý Trường Thọ là Giáo Chủ của Hải Thần Giáo, còn là Nhân

Giáo Tiểu Pháp Sư, không thể không nghĩ đến vấn đề này.

Hắn rất thưởng thức đối với Vân Tiêu, nhưng cũng không muốn ảnh hưởng đến phán đoán của bản thân, dù sao Vân Tiêu cũng là đại năng đỉnh cấp bên dưới Thánh Nhân, mọi việc làm chắc hẳn điều có dụng ý.

Hai người giao tình nông cạn, gặp mặt cũng chỉ một lần, nên Lý Trường Thọ sẽ không cảm thấy, mình có cơ hội kết bạn cùng với vị đại năng này...

Cao thủ ở Hồng Hoang có tính cách như Triệu đại gia, hoàn toàn là việc nhỏ ngoài ý muốn của Hồng Hoang thiên địa.

Hồng Hoang nhiều nhất vẫn là kịch bản và tính toán.

...

Lý Trường Thọ cũng không dám để Vân Tiêu đợi lâu, lão thần tiên bằng giấy hiện thân ở hậu viện của miếu Hải Thần, lập tức cưỡi mây chạy tới chủ điện, nói mấy câu với đám thần sứ: "Các ngươi lui xuống trước đi."

"Vâng!" Mấy thần sứ Hùng Trại lập tức lĩnh mệnh, từng người cúi đầu thối lui.

Tiếp theo đó, Lý Trường Thọ vung phất trần, tấm cửa lớn màu son của đại điện từ từ mở ra.

Lý Trường Thọ mỉm cười cất bước đi vào, lập tức hành lễ vái chào.

Vị tiên tử đang thưởng thức bức tranh trên tường, cũng thoải mái xoay người lại, khẽ gật đầu với Lý Trường Thọ.

Chi tiết này...

Hiển nhiên, Vân Tiêu tiên tử đã biết, hắn chính là thế hệ sau của Đạo Môn.

Lý Trường Thọ thuận thế nói một câu: "Không biết tiền bối đại giá quang lâm, vãn bối không thể tiếp đón từ xa, mong tiền bối thứ tội."

"Đạo hữu khách khí rồi." Vân Tiêu ôn nhu đáp lại, bước lên phía trước: "Ngược lại là ta đảo khách thành chủ, lúc trước cũng không thông báo cho đạo hữu đã trực tiếp đến đây rồi."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, trong lòng khẽ than.

Có sao nói vậy, Vân Tiêu tiên tử khi nói chuyện, giọng nói ôn nhu quả thật rất êm tai...

Đáng tiếc là mình cũng không thể dính dấp nhiều với Tam Tiêu.

"Tiền bối đêm khuya đến đây có chuyện gì quan trọng sao?"

"Cũng không có chuyện quan trọng gì." Vân Tiêu ôn nhu nói: "Lần trước đạo hữu ra tay kịp thời, đã cứu đại ca và Tam muội của ta, trong lòng ta rất biết ơn, cho nên muốn trả lại phần nhân tình này cho đạo hữu."

Trong lòng Lý Trường Thọ lại cho vị tiên tử này một lời khen.

Vân Tiêu cũng không muốn liên lụy nhân quả với người khác, điểm này ngược lại có một chút tương tự với hắn.

Có thể chủ động tới trước đoạn nhân quả, ngược lại cũng là chuyện tốt.

"Tiền bối đã nói quá lời." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Tiền bối có thể tới đây, đã cho vãn bối mặt mũi rất lớn rồi, ân tình trước đây không nhắc tới cũng được."

Vân Tiêu chậm rãi lắc đầu, nói: "Nếu đạo hữu không thu phần lễ vật này, lòng ta chỉ sợ khó có thể an bình, kính mong đạo hữu đừng từ chối."

"Chuyện này...nếu vãn bối lại còn tiếp tục từ chối sẽ bất kính." Lý Trường Thọ vái chào, trong lòng cũng thầm nói.

Vân Tiêu sẽ cho mình lễ vật gì đây?

Ừ, chỉ cần không phải bảo vật dính nhiều nhân quả như Hỗn Nguyên Kim Đấu, Kim Giao Tiễn, hắn đều có thể...miễn cưỡng tiếp nhận...

Ngón tay mềm mại như bạch ngọc của Vân Tiêu đưa về phía trước, trong lòng bàn tay bỗng có thêm một cuộn tranh.

Vân Tiêu cười nói: "Ta nghe Nhị Giáo Chủ của Hải Thần Giáo nói, ngươi rất yêu thích hội họa. Ta cũng không phải người lịch sự tao nhã, chỉ biết chuyện tu hành, nhưng cũng sưu tầm mấy bức tranh. Bức họa này xin tặng cho đạo hữu, coi như để trả lại phần nhân tình này."

"Cảm ơn tiền bối." Lý Trường Thọ khom người về phía trước, hai tay nhận cuộn tranh, trong lòng khẽ thở ra.

Chỉ là bức tranh...hẳn sẽ không có quá nhiều nhân quả.

Hắn vốn định trực tiếp thu nhận, không ngờ Vân Tiêu lại ôn nhu nói: "Không muốn mở ra nhìn thử sao?"

Lý Trường Thọ khẽ cười, hiện giờ mình chỉ là một Đạo Nhân Giấy, nên không cần quá lo lắng cho vấn đề an toàn của bản thân, cùng lắm thì bỏ qua một điểm nguyên thần này.

Lý Trường Thọ liền thu hồi phất trần, dùng tiên lực nâng cuộn tranh lên, lại cẩn thận từng li từng tí cởi bỏ dây thừng vải trên đó, từ từ mở bức tranh ra.

Đây là một bức tranh thủy mặc sơn thủy.

Mới nhìn lần đầu tiên, chỉ cảm thấy bút pháp sung túc, tươi mát thanh tĩnh, ý cảnh liên miên, nhưng tiếp theo tinh thần của Lý Trường Thọ đã bị dẫn vào trong.

Hay nha!

Nhìn nước, nước khẽ dập dềnh, lấp lóe hào quang yếu ớt.

Ngắm núi, đỉnh núi nhấp nhô trùng trùng điệp điệp, tạo cho người khác cảm giác lầm tưởng rằng đang cưỡi mây dạo chơi trong núi...

Nhưng nhìn một chút, Lý Trường Thọ lại cảm thấy hình như nước đang bắt đầu chuyển động, trong đó có từng gợn sóng lưu chuyển, trong núi cũng bay ra từng đám mây trắng, từ trong mắt hắn ánh vào trong tim.

Một cỗ đạo vận, từ trên bức thủy mặc sơn thủy đồ di chuyển đi chỗ khác, vờn quanh thân Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ.

Cùng lúc đó, bản thể Lý Trường Thọ ở trong mật thất dưới đất cũng được một cỗ đạo vận quấn quanh.

Đây là...

Trong lòng Lý Trường Thọ đột nhiên hiện ra một hình ảnh:

Một thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi đứng sừng sững trong thiên địa mênh mông, đưa tay chém một kiếm lên bầu trời, trong kiếm quang lại diễn hóa ra một thế giới nhỏ...

Đây, đây là...

Đột nhiên, trong lòng Lý Trường Thọ có thêm tầng tầng lớp lớp cảm ngộ, một cỗ linh cảm dâng trào lên như núi, cảnh giới bản thân đang nhanh chóng tăng lên không ngừng!

Không chỉ vậy, thần thông quan trọng [Viết kinh thành pháp] của Lý Trường Thọ, vào lúc này đột nhiên biến hóa, dường như trực tiếp dung hợp với đạo thân ảnh kia chém ra một kiếm trên bầu trời!

Bức họa này...có lai lịch gì! ?

Trong miếu Hải Thần, Vân Tiêu thấy cỗ đạo vận này xuất hiện, có một chút kinh ngạc.

Nàng nói thầm một tiếng: "Ngộ tính của vị Hải Thần này thật lợi hại."

Bức tranh sơn thủy này chính là của lão sư của nàng, Tam Thanh Thánh Nhân, do Giáo Chủ Tiệt Giáo ban thưởng. Nó vốn là một tác phẩm mà Thông Thiên Giáo Chủ lấy làm đắc ý, cho dù không ẩn chứa thần thông gì, nhưng được ký thác một tia đại đạo vận của Thông Thiên Giáo Chủ.

Vân Tiêu tiên tử tặng bức tranh này cho Hải Thần, vì nghe Ngao Ất nói, vị Hải Thần này thích họa tác nhất.

Nhưng nàng lại không nghĩ tới, vị Hải Thần thần bí này chỉ lần đầu tiên thưởng thức bức tranh đã có thể cảm ngộ đến phần đạo vận mà lão sư đã lưu lại...

Đột nhiên nghe thấy trong cơ thể của hóa thân Hải Thần, dường như truyền đến tiếng sấm mơ hồ, Vân Tiêu tiên tử lập tức lộ ra nụ cười ôn nhu...

Đây là dấu hiệu cho việc đột phá cảnh giới.

...

Trong mật thất dưới đất của Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ đột nhiên mở hai mắt ra. Ánh sáng xanh lấp lánh quanh người, từng đóa thập nhị phẩm liên hoa đang ngưng tụ trong ánh sáng xanh, không ngừng nở rộ bao quanh hắn.

Dưới tác dụng của đại đạo vận kia, hắn trực tiếp viên mãn Thiên Tiên chi đạo!

Nhưng vào lúc này, từng tia đạo vận huyền diệu tối nghĩa vẫn đang không ngừng cho hắn cảm ngộ. Nó không ngừng kích thích linh quang dưới trong đáy lòng hắn, tu vi còn đang một đường tiến thẳng lên, hướng tới cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, trực tiếp xông lên!

Rốt cuộc bức họa này là thứ quỷ gì vậy?

Đã vọt thẳng đến cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, tiếp tục nữa chẳng phải muốn trực tiếp đối mặt với Kim Tiên Kiếp rồi sao?

Vân Tiêu nương nương không phải đang thêm phiền phức cho hắn sao!

Bây giờ mình vừa mới bắt đầu làm công tác chuẩn bị cho Kim Tiên Kiếp, khoảng ba ngàn năm, nên hoàn toàn không hề biết gì về Kim Tiên Kiếp!

Hiện tại độ kiếp, nhiều nhất cũng chỉ nắm chắc bảy phần, chuyện này không phải tương đương với việc chịu chết sao!

Điều này sao có thể được!

Trong lòng Lý Trường Thọ điên cuồng hô ngừng lại, nhưng cổ đạo vận kia quá mức mạnh mẽ, cứ tiếp tục kéo hắn đến trước mặt Kim Tiên Kiếp...

Chuyện này là sao?

Trong lòng của Lý Trường Thọ hung ác lại, lập tức khởi động dự án khẩn cấp. Hai tay của hắn lập tức kết pháp ấn, một cỗ tiên lực phun trào ra, trong nháy mắt đã phá tan bàn đọc sách, tủ sách trong mật thất dưới đất!

Lý Trường Thọ ngồi lơ lửng trên mặt đất cao khoảng ba thước, miệng hét lớn:

"Thái Thanh trảm đạo!

Lập tức tuân lệnh!"

Trước mặt hắn đột nhiên ngưng tụ ra một thanh kiếm lớn màu xanh, trung tâm đại kiếm này là Thái Cực Đồ.

Miệng Lý Trường Thọ tụng "Thái Thanh Đạo Hàm", cưỡng ép cỗ đạo vận đang cường hoành xông ra trong lòng, lại tự mình khống chế tiết tấu đột phá. Sau đó hắn thuận thế cho thêm một mồi lửa, lấy tấm ngọc phù ra, bày ra toàn bộ" Thái Thanh Đạo Hàm" trước mắt, nhanh chóng đọc xong!

Vào giờ khắc này, Lý Trường Thọ cũng hiểu rõ, tại sao mình lại cảm ngộ nhiều đến thế.

Bức tranh đó có lẽ xuất phát từ tay của Thông Thiên Giáo Chủ!

Cỗ đạo vận không nói lý đó chính là Hỗn Nguyên Vô Cực Thượng Thanh Thánh Nhân đạo của Thông Thiên Giáo Chủ!

Chuyện này biết tìm ai để nói rõ lí lẽ đây!

Vân Tiêu nương nương chỉ trả lại một nhân tình mà thôi, đã trực tiếp lấy bút tích của Thánh Nhân lão gia để tặng người khác?!

Nhất thời, đạo vận của hai vị Thánh Nhân trong lòng hắn xen lẫn vào nhau, cảm ngộ của Lý Trường Thọ mênh mông như khói, tu vi trong nháy mắt vọt tới cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong!

Cuồng phong đột nhiên gào thét trên Tiểu Quỳnh Phong, bầu trời bị mây đen che lấp trong nháy mắt, một cỗ thiên uy mênh mông buông xuống!

Nhưng!

Trong mật thất dưới đất, Lý Trường Thọ đột nhiên đưa tay nắm chặt thanh kiếm lớn màu vàng trước mặt, khẽ quát một tiếng:

"Đạo này còn có khuyết điểm, ngày hôm nay không muốn thành Kim Tiên, chỉ cầu ngày sau đại đạo viên mãn, thành tựu Đại La!

Một chém, đạo cơ lỗ hổng!

Hai chém, chỗ tối nghĩa không rõ!

Ba chém, chỗ không chắc chắn, yếu ớt!"

Lý Trường Thọ cầm thanh kiếm lớn trong tay, nhằm trán mình thẳng tắp chém xuống, tạo ra thanh âm to lớn!

Đại đạo rung động, bên trong Tiểu Quỳnh Phong tiếng sấm xuất hiện khắp nơi!

"Phốc!"

Lý Trường Thọ há mồm phun ra một ngụm máu tươi có bảy màu tiên quang. Ngay lúc phun ra, cảnh giới của hắn từ cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong nhanh chóng rớt xuống đến cảnh giới Thiên Tiên trung kỳ!

Từ ngụm máu kia hiện ra từng tia sương mù, ngưng tụ thành một đạo hư ảnh Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vung tay, trực tiếp đập nát đạo hư ảnh này!

Ngay lập tức ở bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong, thiên uy mênh mông tiêu tán trong nháy mắt!

Trảm đạo cầu viên mãn, đại đạo rõ nguồn gốc!

Trong cơ thể còn đang không ngừng cảm ngộ, mang tu vi của hắn tăng lên một lần nữa, nhanh chóng đạt tới cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, tới gần viên mãn một lần nữa...

Cuối cùng dừng lại ở khoảng cách gần viên mãn, hai cỗ đạo vận của Thánh Nhân cũng lặng yên tiêu tán.

Vừa vặn...

Tự chém cảnh giới, củng cố đạo cơ.

Phương pháp này tên là "Trảm đạo", tác dụng là để đạo cơ càng thêm hoàn mỹ, lưu truyền rất nhiều ở Hồng Hoang, cũng không phải thần thông lợi hại gì.

Trong quá trình bản thân tự tu luyện, khó tránh khỏi sẽ có sơ hở, chỗ thiếu sót và một ít tai hoạ ngầm lưu lại.

Đây là chuyện vô số Luyện Khí Sĩ muốn làm nhưng không dám, nhưng ngày hôm nay Lý Trường Thọ đã làm!

Đổi lại là Luyện Khí Sĩ bình thường, dùng phương pháp này để chém đạo cảnh, có lẽ sẽ trực tiếp rơi xuống một đại cảnh giới, tự hủy đạo cơ.

Nhưng đạo cơ của Lý Trường Thọ vững chắc, căn cơ lại được củng cố, tu luyện đại đạo Thái Thanh Vô Vi do Thánh Nhân truyền lại. Nên dùng nó để chém đạo cảnh, cũng không rớt xuống cảnh giới Thiên Tiên trung kỳ, còn rất nhanh mượn nhờ hai cỗ đạo vận của Thánh Nhân để khôi phục đến tu vi ban đầu...

Đây cũng không phải là muốn giày vò.

Vào giờ phút này, đạo cơ của Lý Trường Thọ kiên cố, đạo cảnh được củng cố, nguyên thần ẩn chứa từng tia ánh sáng màu xanh.

Cảnh giới mặc dù giống lúc trước, nhưng thực lực tăng lên ít nhất ba thành, lại vượt qua Kim Tiên Kiếp sẽ tăng lên rất nhiều...

Ngược lại là từ trong họa có phúc, ngoài ý muốn phát hiện ra việc áp chế cảnh giới là biện pháp tốt.

Vào giờ phút này những hương hỏa công đức kia, so với lực lượng nguyên thần của mình, có vẻ hơi đục.

Cuối cùng cũng...

Nhưng mà, Lý Trường Thọ chưa kịp buông lỏng, thì đã cảm ứng được hai cỗ Đạo Nhân Giấy đã xuất hiện biến hóa.

Bên trong miếu Hải Thần, cỗ Đạo Nhân Giấy kia đã nằm xuống đất, hóa thành trang giấy, tiên lực cấp tốc tiêu tán

Trước đan phòng của Tiểu Quỳnh Phong, Đạo Nhân Giấy cũng như vậy, hiển ra thành trang giấy, tiên lực chậm rãi biến mất.

Vân Tiêu vội vàng la lên "đạo hữu", mà Hữu Cầm Huyền Nhã thì lúng túng, chân tay luống cuống...

Ngay lúc này, từ Phá Thiên Phong thượng bay ra một vệt kim quang, nhanh chóng bay về phía đan phòng của Tiểu Quỳnh Phong...

Hây da, thiên thọ, việc vui lớn.

Chương 188. -

Ít phút trước, trong đại sảnh Độ Tiên Điện.

Vị Kim Tiên của Độ Tiên Môn, chưởng môn Vô Ưu đang ho ra máu, đột nhiên cảm nhận được một tia đạo vận không tầm thường, bỗng lóe lên rồi biến mất trong sơn môn.

Mặc dù đạo vận này biến mất cực nhanh, nhưng vẫn bị Vô Ưu đạo nhân đang không bế quan nắm bắt được.

Sau khi Quý Vô Ưu cẩn thận xem xét thì thấy đạo vận này, dường như ẩn chứa đạo lý trong thiên địa. So với đạo vận của các cao thủ trong Tam Giáo mà y thấy được trong đại hội của còn Tam Giáo còn cao hơn nhiều...

Hả?

Quý Vô Ưu để chiếc thìa trong tay xuống, dừng việc dùng chân hỏa để nấu thuốc, cúi đầu ho khan vài tiếng.

Thân là chưởng môn của Nhân Giáo nên chuyện nhỏ này đương nhiên sẽ không quá ngạc nhiên, chỉ là một tia đạo vận mà thôi, có thể là vị đệ tử nào có phúc duyên thâm hậu, đột ngột nhận được bảo vật nào đó.

Thuận theo tự nhiên, không nhanh không chậm, vô vi mà trị, đây mới là cách quản lí hợp lệ của một tiên tông Nhân Giáo...

Ầm ầm!

Đây là việc gì vậy?

Đột nhiên, bên ngoài Độ Tiên Môn gió nổi mây vần, bên phía

Tiểu Quỳnh Phong bỗng xuất hiện thiên uy, cường hoành trấn áp khắp nơi trong môn phái!

"Khụ! Khụ khụ!"

Quý Vô Ưu suýt chút nữa thì trực tiếp ho ra máu, cách mấy tầng vách tường, hai mắt trừng trừng nhìn về phía Tiểu Quỳnh Phong.

Tiên thức cảnh giới Kim Tiên lập tức mạnh mẽ dò xét qua, lại bị cổ thiên uy kia trực tiếp đánh tan!

Tình huống này...

Thiên uy bá đạo như vậy...

Quý Vô Ưu đột nhiên nhớ lại khoảng thời gian trước đây, lúc y độ Kim Tiên Kiếp.

Năm đó mình độ kiếp, thiên uy cũng không mãnh liệt như vậy, nếu đây là Kim Tiên Kiếp, vậy thì chắc chắn không phải là Kim Tiên Kiếp bình thường!

Kim Tiên Kiếp của Vong Tình đã tới rồi sao?

Thế nhưng tại sao lại ở trên Tiểu Quỳnh Phong?

Mà Thiên uy này tới cũng nhanh, đi cũng rất mau, mới xuất hiện chưa được bao lâu thì biến mất trong nháy mắt, giống như chỉ muốn dọa người một chút.

Quý Vô Ưu lau đi vết máu bên miệng, đến trước cửa sổ, thân hình như hóa thành một vệt kim quang, phóng về phía Tiểu Quỳnh Phong.

Mặc dù Quý Vô Ưu theo đuổi giáo lí của Nhân Giáo là vô vi, cực kỳ tôn trọng tự do của mỗi một vị Luyện Khí Sĩ trong tông môn. Nhưng giờ y vẫn muốn đi xem thử, hỏi một chút xem chuyện gì đang xảy ra.

Trong nháy mắt, Quý Vô Ưu đã tới trên không của Tiểu Quỳnh Phong.

Y cúi đầu nhìn lại, thì thấy bên trong tầng trận pháp của Tiểu Quỳnh Phong, một người đang đứng trước cửa đan phòng..

"Tiểu Huyền Nhã?"

Hiện giờ, tay chân của Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút luống cuống, bên cạnh còn có một cỗ tiên lực tinh thuần đang nhanh chóng tiêu tán ra bốn phía, hóa thành một cỗ nguyên khí nồng đậm.

Quý Vô Ưu lập tức nhíu mày không thôi.

Hình như những tiên lực này bắt nguồn từ chiếc ghế dựa kia, trên ghế còn có một người giấy lớn, mà lúc này người giấy cũng bị hư hại.

Người giấy của Huyền Nhã?

Nhưng sao lại ở nửa đêm canh ba, trong đại trận trước đan phòng của Tiểu Quỳnh Phong?

Quý Vô Ưu dường như hiểu một chút gì đó, nhưng càng nghi ngờ nhiều hơn...

Chẳng lẽ vì Tiểu Huyền Nhã vừa bước vào cảnh giới Chân Tiên, không biết khống chế làm hỏng người giấy thần bí này, từ đó dẫn đến thiên uy ban nãy sao?

Tại sao...lại như vậy?

"Khụ, phải hỏi cho rõ mới được."

Đúng lúc này, từ các phong của Độ Tiên Môn cũng có mấy thân ảnh bay ra, các vị trưởng lão, phong chủ, lập tức chạy đến chỗ này tụ hợp với chưởng môn.

Quý Vô Ưu đi trước một bước muốn đáp xuống bên dưới, bỗng nghe một tia truyền âm.

Nói là:

"Đệ tử Lý Trường Thọ khởi bẩm chưởng môn, ban nãy là đệ tử kinh động thiên uy, suýt chút nữa đã gây nên tai họa, bây giờ đã không có việc gì nữa. Do chuyện quá khẩn cấp, nên đệ tử nguyện bẩm báo hết mọi chuyện cho chưởng môn biết, kính mong ngài đừng để cho cao nhân trong môn phái hội tụ ở đây, tránh mọi việc không thể khống chế!"

Quý Vô Ưu khẽ nhíu mày, thân là chưởng môn của Độ Tiên Môn, tại sao lại vì truyền âm của một đệ tử mà ra lệnh rút lui tất cả các vị trưởng lão?

Nhưng lại nghe Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Chưởng môn ngài còn nhớ...viên Lục Chuyển Linh Đan kia không?"

Ngay lập tức, hai mắt Quý Vô Ưu sáng lên, lần này đã thật sự hiểu rõ mọi chuyện, lập tức quát lớn về bốn phía: "Mọi người không cần đến đây, bảo vật này là bần đạo ban cho Huyền Nhã, đã xảy ra một chút vấn đề, ừm, chỉ là vấn đề nhỏ thôi."

Lập tức bốn phía truyền đến từng tiếng hô: "Tuân lệnh chưởng môn."

Ngay sau đó, từng người bay về chỗ ở của mình, chỉ còn mỗi Quý Vô Ưu đứng trên không trung, lúc này kết giới do trận pháp của Tiểu Quỳnh Phong mới từ từ biến mất.

Lý Trường Thọ đứng trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, cau mày, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ.

Chuyện này...nên làm như thế nào đây?

...

Có lẽ vì hiện giờ, do tinh thần của Lý Trường Thọ đang căng thẳng, nên suy nghĩ rất nhanh, lập tức trong lòng đã có mấy phương án để lựa chọn:

Giáp, sử dụng quân bài Hữu Cầm Huyền Nhã, pháp bảo hình người chuyên dụng.

Ất, thi triển thủ đoạn thường dùng, phơi bày ra một phần nhỏ át chủ bài.

Bính, thuyết phục bằng phương pháp vật lý, thiết chùy truyền giáo.

Đinh, đưa ra lá bài thân phận "Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư"...

Trong lòng Lý Trường Thọ không ngừng suy nghĩ những lựa chọn này, cẩn thận cân nhắc, không ngừng phủ định mấy sự lựa chọn.

Tu vi của Hữu Cầm Huyền Nhã chỉ là cảnh giới Chân Tiên, tuy mình mở miệng nói hưu nói vượn, với tính cách chính trực thuộc max điểm của nàng dù có phối hợp, nhưng chắc chắn chưởng môn sẽ không tin những lời này!

Không còn cách nào khác, kỹ năng diễn xuất quá kém.

Hay mình bại lộ một phần át chủ bài, để cho đối phương cảm thấy đã biết toàn bộ chân tướng?

Mặc dù cách này tốt, nhưng cũng phải xem tình hình, chắc chắn thiên uy ban nãy đã làm cho chưởng môn sinh ra hoài nghi rất lớn, nên nhất định phải giải thích thích được thiên uy làm sao lại có!

Không thì ra tay với chưởng môn?

Mặc dù ban nãy mình tự chém tu vi, để củng cố đạo cơ nhưng cảm giác uy áp của chưởng môn đối với mình đã vô cùng phai mờ, thế nhưng chỉ vì chuyện này...chẳng phải lẫn lộn đầu đuôi, bởi vì nhỏ mà mất lớn sao?

Còn không bằng trực tiếp ngả bài.

Trong lòng Lý Trường Thọ cười khổ.

Hiện nay, hắn vừa mới lừa dối Văn đạo nhân, được Ngọc Đế trên Thiên Đình thưởng thức và tin cậy, lại dính líu đến chuyện của Tam Tiêu, còn bí mật phân cao thấp với Tây Phương Giáo...

Nếu như chuyện Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư hoặc chuyện Hải Thần Nam Hải chính là đệ tử Lý Trường Thọ trong Độ Tiên Môn, từ miệng của chưởng môn tiết lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ có vô số tai hoạ ngầm.

Nên tầng màu sắc tự vệ này, không thể tuỳ tiện ném được.

Nhất là, vị Kim Tiên chưởng môn này còn là yếu tố không thể khống chế được.

Không còn cách nào khác, lần này chỉ có thể...

Chọn Mậu!

Lộ át chủ bài của bản thân ở mức nhỏ nhất!

Ngay khi chưởng môn vừa đáp xuống trước đan phòng, Lý Trường Thọ đã suy nghĩ hoàn tất, đưa tay tay cầm lấy ngọc phù.

Kích hoạt ba mươi sáu trận cơ, khởi động đại trận trung tâm trên đỉnh của Tiểu Quỳnh Phong.

Hắn cố tình bày nghi trận, để di chuyển sự chú ý của chưởng môn.

"Ừm?"

Vô Ưu đạo nhân vừa cất bước thì chân mày khẽ nhíu, đột nhiên xung quanh đan phòng xuất hiện từng làn sương mù.

Trận pháp này hình như có một chút thành tựu.

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức hướng về phía trước vái chào: "Đệ tử bái kiến sư tổ."

"Ừ." Vô Ưu đạo nhân khẽ gật đầu: "Ban nãy ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Hữu Cầm Huyền Nhã trầm ngâm một lát, trong lòng cũng có một chút mơ màng.

"Đệ tử đến tìm Trường Thọ sư huynh, đột nhiên huynh ấy có một chút lĩnh ngộ, liền nằm trên chiếc ghế này, đột nhiên.. bị, bị..."

Vô Ưu đạo nhân truy vấn: "Bị cái gì?"

Hữu Cầm Huyền Nhã nhỏ giọng nói: "Bị thoát hơi, nhanh chóng khô quắt xuống…hóa thành người giấy này."

"Ha ha ha! Khụ khụ!" Vô Ưu đạo nhân cũng bị sự miêu tả của Hữu Cầm Huyền Nhã chọc cười.

Y đưa tay thu hồi người giấy kia lại, cẩn thận quan sát, cười nói: "Đây là một môn thần thông, gọi là Cắt Giấy Thành Người, chỉ có điều người giấy này có một chút không giống bình thường..."

"Đệ tử Lý Trường Thọ bái kiến chưởng môn!"

Trong đan phòng truyền đến một tiếng hô, Quý Vô Ưu và Hữu Cầm Huyền Nhã ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy một làn khói nhẹ bay ra từ bên cạnh hắc lò to lớn kia, hóa thành thân hình Lý Trường

Thọ.

Lý Trường Thọ bước nhanh về phía trước, vái chào thật sâu với Quý Vô Ưu.

"Tại sao ngươi lại đi ra từ bên dưới vậy?" Quý Vô Ưu mỉm cười hỏi.

Lý Trường Thọ vội nói: "Lúc nãy đệ tử có chút cảm ngộ, sợ quấy nhiễu đến Hữu Cầm sư muội cho nên đã đặt người giấy ở đây, tự mình đi xuống dưới mặt đất lĩnh hội tu hành."

Quý Vô Ưu cũng không hỏi nhiều về việc này, chỉ muốn biết vấn đề mấu chốt: "Trường Thọ à, rốt cuộc lúc nãy đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Trường Thọ nhíu mày, cúi đầu, mím chặt môi, giọng nói mang theo vài phần do dự, lại mang theo mấy phần xúc động bất đắc dĩ bị đè xuống, thấp giọng nói:

"Bẩm chưởng môn, đệ tử...thật sự không dám nói..."

"Có việc gì, tại sao lại không dám nói?" Quý Vô Ưu chắp hai tay ra sau, lạnh nhạt nói: "Còn có chuyện gì mà bần đạo không thể biết chứ?"

Thấy ánh mắt hơi nghiêm khắc của chưởng môn, Lý Trường Thọ thở dài, từ trong ống tay áo lấy ra một khối ngọc bài, dùng hai tay dâng lên phía trước.

Quý Vô Ưu định trực tiếp nhận lấy, nhưng khi nhìn chằm chằm vào nó, lập tức lui lại nửa bước!

Trong nháy mắt sắc mặt của vị chưởng môn này có một chút tái nhợt, vội vàng vái chào với tấm ngọc bài, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra.

Trên ngọc bài lại có đạo vận của Nhân Giáo Thái Thanh Thánh Nhân!

Đạo vận như thế này, y chỉ cảm nhận được khi cầm một khối ngọc phù của sư phụ Độ Ách Chân Nhân nhà mình.

Mà ngọc phù kia chính là "Thái Thượng Vô Vi Kinh" —— chính là đạo thừa của Độ Tiên Môn bây giờ!

Lý Trường Thọ nâng ngọc phù lên, vội hỏi: "Tại sao chưởng môn lại hành lễ?"

"Trường Thọ! Những lời bần đạo nói lúc nãy, ngươi đừng tiết lộ ra ngoài nửa chữ!" Quý Vô Ưu định nói tiếp, lại nhìn về phía Hữu Cầm Huyền Nhã: "Huyền Nhã cũng thế, chớ có mang câu nói "Chuyện gì không thể biết" đó ra ngoài! Khụ khụ! Khụ khụ khụ... Huyền Nhã ngươi đừng thất thần nữa, mau tới đây hành lễ với ngọc bài đi!"

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức lơ ngơ, nhưng vẫn vội vàng bước tới, vái chào với ngọc bài.

Ngọc bài này lại chính là "Thái Thanh Đạo Hàm".

Quý Vô Ưu có một chút muốn nói lại thôi, vào lúc này vừa sợ lại vừa nghi ngờ, nhìn vị tiểu đệ tử vẫn chưa thành tiên ở trước mặt, lập tức có một chút...

Nhìn không thấu lai lịch của hắn.

Quý Vô Ưu nói: "Trường Thọ à, ngươi và Đại Pháp Sư..."

"Chưởng môn, Đại Pháp Sư đã căn dặn, bảo đệ tử không được nói lung tung." Lý Trường Thọ thấp giọng thở dài: "Thiên uy ban nãy là do đệ tử mở ra đạo hàm này ra, lúc lĩnh ngộ hình như đã xảy ra sai sót, dẫn đến đạo vận rung chuyển. Thiên uy dường như đang cảnh cáo đệ tử, không thể tiếp tục lĩnh ngộ theo hướng đi đó..."

"Thì ra là vậy." Mặt của Quý Vô Ưu lập tức ra vẻ chợt hiểu.

Sau đó, ánh mắt của Quý Vô Ưu sáng rực nhìn Lý Trường Thọ: "Trường Thọ, bản đạo hàm này?"

"Chưởng môn, Đại Pháp Sư đã dặn dò.."

"Ta hiểu, hiểu rồi." Quý Vô Ưu lập tức gật đầu: "Mau thu vật này lại, lần sau muốn tìm hiểu, nhớ thông báo cho bần đạo một tiếng trước, ta sẽ tới đây hộ pháp để tránh ngươi lại làm ra động tĩnh như vậy. Trường Thọ, ngươi và Đại Pháp Sư...rốt cuộc có quan hệ gì? Chuyện này cũng không tiện tiết lộ sao?"

Lý Trường Thọ liếc nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã, người đã bị "sương mù" bao phủ, bím tóc đuôi ngựa khẽ đung đưa, chiếc váy dài băng lam trên người cũng hiện ra đầy dấu chấm hỏi.

Hoàn toàn không biết sư tổ chưởng môn sư tổ và Trường Thọ huynh đang nói chuyện gì.

"Chưởng môn, chuyện này, đệ tử và Đại Pháp Sư." Lý Trường Thọ cân nhắc một chút: "Chỉ mới gặp qua mấy lần, cũng không có quan hệ đặc biệt gì."

Không có quan hệ đặc biệt?

Quý Vô Ưu lập tức lộ ra ý cười cao thâm khó đoán, nói: "Bần đạo đại khái đã biết, nếu như vậy, bần đạo cũng không hỏi nhiều nữa."

Nói xong, Quý Vô Ưu lấy ra một ngọc phù truyền tin từ trong ngực, đưa cho Lý Trường Thọ rồi nói: "Trường Thọ ngươi cứ an tâm tu hành, khi có việc gì bất luận là lớn hay nhỏ, đều có thể nói cho bần đạo biết, bần đạo sẽ tới đây. Nhớ rõ, sau này ngươi muốn lĩnh ngộ bảo vật này, nhất định phải báo trước cho bần đạo một tiếng."

Chuyện này...

Chưởng môn đúng là dễ dụ dỗ hơn hắn nghĩ.

Lý Trường Thọ vội nói: "Đệ tử tuân mệnh."

Quý Vô Ưu nhìn về phía Hữu Cầm Huyền Nhã, lại dặn dò: "Huyền Nhã chuyện hôm nay, ngươi biết, ta biết và Trường Thọ biết, nhất định không thể để cho người thứ tư biết được."

"Đệ tử tuân theo lời dạy bảo của sư tổ!"

Không chỉ dễ lừa gạt, còn giúp hắn giải quyết Hữu Cầm sư muội?

Trong lòng của Lý Trường Thọ có một chút cảm động, nhìn bóng lưng tiêu sái rời đi của chưởng môn, trong lúc nhất thời có một chút xúc động.

Có cơ hội vẫn nên tiến cử chưởng môn cho Đại Pháp Sư đi.

Người này thật sự rất tốt...

Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn về phía Lý Trường Thọ, nhỏ giọng nói: "Trường Thọ sư huynh?"

"Hữu Cầm sư muội, ngươi đợi một lát." Lý Trường Thọ cười khổ, nhìn chằm chằm Hữu Cầm Huyền Nhã: "Đầu tiên để ta xử lý ổn thỏa một số việc trước đã, sau đó sẽ giải thích với ngươi."

"Trường Thọ sư huynh có việc thì cứ đi làm trước đi." Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức nói: "Ta ở đây chờ huynh là được."

"Ừm." Lý Trường Thọ gật đầu, lần này trực tiếp nhắm hai mắt lại, nhanh chóng khởi động Đạo Nhân Giấy dưới miếu Hải Thần ở Nam Hải, vội vàng truyền âm với Vân Tiêu tiên tử "vãn bối không sao".

Trong miếu, vị Vân Tiêu tiên tử xinh đẹp lại cực kỳ hào phóng này đã vén váy, ngồi xếp bằng dưới mặt đất, bắt đầu vận dụng tiên lực, cấp cứu Đạo Nhân Giấy đã bị đạo vận của Thánh Nhân phá hỏng...

...

Rõ ràng!

Lý Trường Thọ chỉ vừa nói như vậy, Quý Vô Ưu đã hoàn toàn hiểu rõ!

Trước đây Quý Vô Ưu có một chút buồn bực, vì sao Huyền Đô Đại Pháp Sư lại ủy thác sư phụ Độ Ách Chân Nhân nhà mình, giao một viên Lục Chuyển Linh Đan cho chính mình, rồi bảo chuyển giao cho tiểu đệ tử Lý Trường Thọ trong Tiểu Quỳnh Phong.

Hiện tại xem ra, việc này rất có thâm ý.

Kinh văn của Thánh Nhân nói đưa là đưa, quan hệ này tất nhiên không thể xem thường.

Mặc dù Lục Chuyển Linh Đan không phải vật hiếm, nhưng lục chuyển tráng dương linh đan, thật sự không hề bình thường, khiến người khác phải mơ màng!

Rất rõ ràng, Đại Pháp Sư rất khẩn trương, quan tâm đến việc Lý Trường Thọ có con nối...

Ai mới là người khẩn trương, quan tâm đến vấn đề này?

Chiếu cố như vậy, mong nhớ như vậy, còn có kinh văn của Thánh Nhân, đi lệch phương hướng còn được thiên uy giáng xuống kịp thời cảnh báo...

Đây là đệ tử thân truyền cũng chưa chắc có được đãi ngộ như thế!

Hơn nữa khi trước Độ Tiên Môn gặp nạn, rõ ràng sư phụ Độ Ách Chân Nhân nhà mình đã hiện thân giải vây, Đại Pháp Sư còn dẫn sư phụ đến Kim Ngao Đảo, tìm người bên Tiệt Giáo làm rõ...

Hôm nay, những vấn đề này đều có lời giải hợp lý!

Chắc chắn tám phần, tiểu Trường Thọ chính là...có quan hệ huyết thống với Đại Pháp Sư, thậm chí có thể là con riêng!

"Khụ, khụ khục!"

Quý Vô Ưu ho khan vài tiếng, vẻ mặt mỉm cười, trở về phòng nhỏ bên cạnh đại điện, ngồi trên chiếc ghế bành suy nghĩ.

Chuyện này nhất định không thể lan truyền ra bên ngoài, chắc chắn Đại Pháp Sư sẽ không vui khi chuyện này bị tiết lộ.

Sau này chỉ có thể để cho chưởng môn Độ Tiên Môn như mình âm thầm chiếu cố tiểu Trường Thọ, không cầu có công, nhưng cầu đừng có tội...

Chương 189. Bóng lưng

Lúc Lý Trường Thọ khống chế Đạo Nhân Giấy tiến vào chủ điện của miếu Hải Thần, lại nghĩ đến thận của chưởng môn, khụ! !

Là bóng lưng của chưởng môn Vô Ưu đạo nhân, trong lòng hắn cảm động không thôi.

Nghĩ lại thì, chưởng môn nhà mình không có hỏi nhiều, không quản nhiều, điều này mới phù hợp với giáo nghĩa "thanh tĩnh vô vi" của Nhân Giáo…

Mà hắn do có quá nhiều cố kỵ, muốn giữ lấy mạng nhỏ nên đã không ngừng tránh né, chặt đứt nhân quả, so với chưởng môn lại lộ ra vẻ tầm thường.

Nhưng không còn cách nào khác, hắn ở độ tuổi và tu vi này mà đã phải chịu đựng mấy chuyện to lớn như "Đại Giáo ngầm tranh đấu" "Vận mệnh của đại tộc: "Đại oai hùng"!

Nếu hắn không chú ý một chút, có nhiều thêm một tầng ngụy trang và giấu đi một chút át chủ bài. Thì không chừng vào một lúc nào đó, khi bản thân vừa mới đả tọa xong mở mắt ra, lập tức có đại gia đầu trọc mặt mũi hiền lành đứng ở trước mặt mình..

[Tiểu hữu à, hì hì, ta thấy ngươi có duyên với Tây Phương Giáo chúng ta đấy]

Nghĩ lại thật đáng sợ!

Tây Phương Giáo ngay cả đệ tử của Thánh Nhân Đạo Môn cũng dám lừa bán, hiện giờ Lý Trường Thọ hắn mới chỉ được Thánh Nhân nhìn quen mắt. Nên đối phương chỉ cần nhấc ngón tay lên là có thể trừ bỏ, thì sao lại không dám xuống tay với mình chứ?

Chờ thực lực mình đủ rồi, lại nói đến hai chữ vô vi, cầu tự nhiên thanh tịnh vậy.

Đến lúc đó, mình liền trốn đến hậu viện Động Suất Cung nằm dưới bóng cây ngủ nướng, mặc kệ mọi việc là được.

Trên thực tế, làm gì có thanh tĩnh vô vi chân chính, đó là do Thái Thanh Thánh Nhân mạnh đến mức không người nào dám trêu chọc mà thôi.

Ừ, đợi vượt qua Kim Tiên đã...

Mà thôi, Kim Tiên cũng chỉ có thể thu mình lại trong Hồng Hoang, vẫn không đứng thẳng nổi.

Ít nhất mình phải thành Đại La, có được mấy món Linh Bảo Tiên Thiên tấn công, phòng ngự hay bạo kích và các loại bảo vật chạy trốn. Sau đó mình lại ngưng tụ thành Công Đức Kim Thân, ôm chặt đùi Thánh Nhân nhà mình!

Vậy mới có thể được ngủ một giấc an ổn.

Ây, nghĩ mấy thứ vô dụng viển vông này làm gì, chân đạp đất từ từ đi lên mới là việc quan trọng.

Đạo Nhân Giấy hóa thành Lý Trường Thọ còn chưa chui ra khỏi mặt đất, đã vội vàng truyền âm cho Vân Tiêu tiên tử.

Ở trong miếu chủ điện, Vân Tiêu tiên tử không ngừng rót tiên lực vào cho người giấy, lập tức dừng động tác, sắc mặt mang theo vẻ áy náy.

Lúc này Vân Tiêu đã thu hồi họa trục lại, đợi cỗ hóa thân thứ hai của Lý Trường Thọ bay tới, chủ động nghênh đón ở cửa điện gần đó, ôn nhu nói: "Vốn là muốn đưa đạo hữu một bức họa do lão sư tự mình vẽ, nhưng không ngờ hủy mất một cỗ hóa thân của đạo hữu. Là do ta có một chút đường đột, xin đạo hữu chớ trách, không biết nên làm thế nào để đền bù đạo hữu mới thỏa đáng."

Lòng của Lý Trường Thọ có lại.

Vân Tiêu nương nương thật là hào phóng.

Hắn thiếu chút nữa liền bị cỗ Hỗn Nguyên Vô Cực đại đạo chi vận...cưỡng ép tiến vào Kim Tiên Kiếp!

Thấy Lý Trường Thọ không đáp lời, Vân Tiêu vội hỏi: "Vừa rồi đạo hữu đã bị tổn hại đạo hạnh ư?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Chỉ là một cỗ hóa thân mà thôi, không có gì đáng ngại, thật sự không có gì đáng ngại."

"Như vậy sao có thể không có gì đáng ngại? Hóa thân đâu dễ luyện chế như vậy?" Vân Tiêu nhẹ nhàng thở dài, lại lấy bức tranh đó ra: "Xin đạo hữu hãy nhận lấy vật này, nó hình như thật sự hữu duyên với đạo hữu. Không thì, đạo tâm của ta sẽ không được an ổn."

Khi đang nói chuyện, tay trái của Vân Tiêu nhẹ nhàng mở ra, mấy món bảo vật quang mang lấp lóe.

"Những bảo vật này, cũng xin..."

Muốn làm gì?

Đây không phải là muốn đưa hắn kéo lên [Bên trên xe tốc hành có người tức giận với Thánh Nhân sao]

"Không được không được!" Lý Trường Thọ vội vàng lui lại sau nửa bước, cố ý lộ ra mấy phần thận trọng.

Vân Tiêu cũng bị bộ dáng của Lý Trường Thọ làm cho cười ra tiếng, bước lên trước một bước, ôn nhu nói: "Được chứ, sao lại không được?"

"Xin tiền bối đừng như vậy."

Vân Tiêu an ủi: "Chớ có sợ, đạo vận kia đạo hữu đã cảm ngộ, nên sẽ không gây thương tích cho hóa thân của ngươi nữa."

Lý Trường Thọ lập tức dở khóc dở cười, sao có thể nói như là...

Đại tỷ tỷ đang dụ dỗ trẻ nhỏ?

"Tiền bối, bức tranh của Thánh Nhân lão gia, vãn bối thực sự không dám tùy tiện nhận lấy."

Vân Tiêu giải thích nói: "Đây chỉ là tác phẩm mà lão sư lúc rảnh rỗi vẽ, cũng không phải là bảo vật Tiên Thiên gì cả."

"Không khác nhau là mấy." Mặt của Lý Trường Thọ lộ vẻ nghiêm túc: "Vật của Thánh Nhân lão gia, quả thực quá mức quý trọng, kính xin tiền bối hãy thu hồi bảo vật này đi."

Vân Tiêu tiên tử lại nói: "Vậy…cỗ hóa thân của đạo hữu, bồi thường như thế nào đây?"

"Chỉ là một cỗ hóa thân." Ánh mắt của Lý Trường Thọ lộ ra vẻ chân thành, nhưng Vân Tiêu nghe xong thì khẽ nhíu đôi mi thanh tú.

Không đúng…

Trong lòng Lý Trường Thọ chợt hiểu.

Lúc này mình rõ ràng tỏ vẻ không muốn nhận vật Vân Tiêu tặng cho, nhưng điểm Vân Tiêu nương nương chú ý, lại là giá trị của cỗ hóa thân kia…

Bình thường ở Hồng Hoang—— thân ngoại hóa thân, kỳ thật vô cùng trân quý.

Thân ngoại hóa thân được luyện chế từ bảo tài trân quý, hoặc là tự mình dùng pháp lực lớn ngưng tụ mà thành, hao tổn một cỗ hóa thân, đối với Luyện Khí Sĩ mà nói, bình thường đều là tổn thất không nhỏ.

Do Đạo Nhân Giấy của mình quá rẻ rồi.

Giống như thần thông Cắt Giấy Thành Người được Lý Trường Thọ cải tiến, lại còn được thần thông thân ngoại hóa thân do Đại Pháp Sư ban thưởng. Từ đó hắn nghiêng cứu ra phương pháp chế tạo Đạo Nhân Giấy, cũng chỉ…tiêu hao một chút mủ nhựa cây.

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiền bối có phải hay không cảm thấy, một cỗ hóa thân này của ta cần hao phí rất nhiều tâm huyết?"

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt băng khiết kia không một dấu tỳ vết: "Không phải sao?"

"Ha ha ha!" Lý Trường Thọ cười lớn, lão thần tiên cười đến run cả râu, lại nói: "Ta có thuật hóa thân giống như cắt giấy, rất huyền diệu. Nếu trong lòng tiền bối bất an, vậy ta cứ thu bức họa này, nhưng mấy món bảo vật kia thì không cần. Nếu không, tiền bối cũng đã quá coi thường vãn bối rồi."

Bảo vật thu lại rất dễ bại lộ ra bản thân, thành ra bản thể không thể dùng, đưa cho Đạo Nhân Giấy phòng thân, không có ý nghĩa gì.

Đám tiểu linh thụ kia sớm đã lớn rồi!

Lập tức, Lý Trường Thọ cầm bức tranh đó đi, sau đó liền treo nó ở trong hậu đường miếu Hải Thần, tăng chút phong cách cho chủ miếu Hải Thần.

Vân Tiêu lúc này mới lộ ra ý cười nhạt, trong lòng đã ít đi một phần tâm sự.

Nàng thu hồi mấy món bảo vật khác, vái chào Lý Trường Thọ ôn nhu nói: "Tối nay đã quấy rầy nhiều, cũng cho đạo hữu không ít phiền phức. Ta vốn muốn tới nơi đây trả lại ân tình, nhưng không ngờ lại làm hỏng hóa thân của đạo hữu. Nếu đạo hữu không chê, xin hãy đến Tam Tiên Đảo ngồi một chút, để ta đền bù đôi chút."

Lý Trường Thọ liên tục nói...nhất định lần sau sẽ đến.

Cả hai cùng chào nhau, sau đó Vân Tiêu rời đi.

Nàng cưỡi mây bay vào bầu trời đêm, hóa thành một đám mây khói mờ mờ, giống như dung nhập vào bức tranh đêm đó, cứ thế theo gió mà đi…

"Một vị tiên tử thật tốt." Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài.

"Đáng tiếc, có ba huynh muội vướng víu, bản thân lại quá trọng tình nghĩa."

Lý Trường Thọ không muốn lại có giao thiệp với Tam Tiêu và Triệu đại gia, để tránh lúc đại kiếp Phong Thần, liên lụy đến mình.

Nhưng trong lòng, lại có một chút chờ mong vi diệu…

"Đêm nay đúng là nhiều việc." Lý Trường Thọ thả lỏng gân cốt, nhìn cuốn họa trục trong tay, đi về hậu đường.

Hữu Cầm sư muội, vừa rồi hẳn đã thấy tu vi thật của Đạo Nhân Giấy.

Việc này có hơi khó làm.

Trong lòng của Lý Trường Thọ suy tư một hồi, đang nghĩ nên lừa gạt như thế nào...khụ, đang nghĩ nên giải thích như thế nào, mới khiến cho Hữu Cầm Huyền Nhã giữ bí mật này cho mình để tránh tiết lộ ra ngoài.

Đúng lúc này, Linh Nga đã cưỡi mây bay đến bên ngoài đan phòng, Hùng Linh Lỵ cũng khiêng Lôi Thần Chùy có ánh tím vờn quanh, chạy đến bên ngoài đại trận.

Hiển nhiên, vừa rồi các nàng cũng bị thiên uy làm cho kinh động, nhưng hiện giờ đã bị vây ở bên ngoài trận pháp, không thể nào tới gần.

Lý Trường Thọ suy nghĩ, truyền âm cho Linh Nga căn dặn vài câu, Linh Nga lập tức gật đầu đáp ứng.

Lúc này Linh Nga đã quen thuộc với Hùng Linh Lỵ, bàn giao với Hùng Linh Lỵ vài tiếng, nói sư huynh của mình chỉ là đang luyện công, liền dẫn Hùng Linh Lỵ trở về nhà tranh bên hồ.

Trong lòng Lý Trường Thọ cẩn thận nghĩ ra một số lí do phủ nhận, thử phân tích mạch não của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Chờ đến khi đã cân nhắc kỹ, Lý Trường Thọ mới mở hai mắt ra, nhìn về phía Hữu Cầm Huyền Nhã đang đả tọa dưới ánh trăng.

…

Nàng có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Lý Trường Thọ, nên mở mắt ra, lông mi cong cong, lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Làm cho Lý Trường Thọ có một chút không hiểu là…

Vào giờ phút này hai con mắt của nàng, so với lúc mới tới, sáng đâu chỉ gấp trăm lần.

"Hữu Cầm sư muội…"

"Trường Thọ sư huynh, ngươi không cần nhiều lời, ta đã hiểu!"

Lý Trường Thọ thở gấp một hơi, thiếu chút nữa đã lật ngửa trên bồ đoàn.

Hiểu cái gì rồi?

Mọi việc điều hiểu?

"Không, Hữu Cầm sư muội, ngươi không hiểu…"

"Sư huynh, ta hiểu."

"Ngươi chắc chắn không hiểu." Lý Trường Thọ vội nói: "Hữu Cầm sư muội, kỳ thật có câu nói ta vẫn muốn nói ra, nhưng vẫn luôn giấu trong lòng không có cách nào để nói ra."

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng mím môi, gương mặt xinh đẹp tràn đầy sự nghiêm túc, nói: "Trường Thọ sư huynh, ngươi nói đi, ta đều sẽ ghi nhớ tất cả ở trong lòng."

Lý Trường Thọ có một chút ý vị sâu xa giảng giải: "Có một số việc hay mấy lời, cần nói thẳng ra, thẳng thắn giao lưu với nhau, thì mới có thể hiểu suy nghĩ trong lòng của đối phương. Không nên đoán nhiều, cần phải hỏi nhiều."

Nghe lời ấy của Lý Trường Thọ, Hữu Cầm Huyền Nhã nghiêm túc ngẫm nghĩ, rất nhanh lại gật đầu.

"Huyền Nhã đã hiểu lời huynh nói, vậy ngày hôm nay sẽ thẳng thắn đối mặt với sư huynh."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, thế này mới đúng chứ…

Thẳng thắn nói, xa rồi lại gặp, rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm.

Hắn vừa muốn mở miệng, Hữu Cầm Huyền Nhã đã dành nói trước: "Sư huynh, sau khi trở về, ta đã suy nghĩ một hồi lâu, không ngừng tự hỏi bản tâm, xua đi ma huyễn ở trong đáy lòng. Bây giờ, đạo tâm của ta đã kiên cố, bản tâm đã sáng tỏ. Nếu sư huynh đã nói muốn chúng ta thẳng thắn đối diện, vậy sư huynh, Huyền Nhã liền nói —— "

Chẳng lẽ định nói…

Để cho nàng nói ra rồi mình lại từ chối, hay dứt khoát đừng để nàng nói ra?

Tâm niệm của Lý Trường Thọ nhanh chóng xoay chuyển, rất nhanh đã có lựa chọn ổn thỏa.

Ngay tức khắc, Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ hít một hơi, gần như đồng thời mở miệng với Lý Trường Thọ: "Sư huynh, ta sẽ cố gắng tu luyện để bắt kịp ngươi!"

"Xin cho ta được phép cự tuyệt, ta một lòng ngưỡng mộ đại đạo, không có một chút quan tâm đối với chuyện đạo lữ…"

"Hả?"

Hai người liếc nhìn nhau, khóe miệng Lý Trường Thọ co giật, không nhịn được dùng một tay che mặt.

Hữu Độc ngươi không có việc gì, nói chuyện cần gì thở mạnh vậy!

Hữu Cầm Huyền Nhã nháy mắt mấy cái, gương mặt xinh đẹp bỗng hiện ra vẻ phiếm hồng. Nàng vô thức tránh đi ánh mắt của hắn, nhìn lên ánh trăng trên môi mỏng phát ra tiếng oán trách: "Sư huynh đang suy nghĩ việc gì vậy…"

"Chuyện này, là hiểu lầm, hiểu lầm." Lý Trường Thọ quét ống tay áo, vẻ mặt khôi phục như thường, bình tĩnh nói: "Hữu Cầm sư muội ngươi chớ để trong lòng, ta còn tưởng là chuyện này, ừ, là ta đã có một chút tự tin."

"Không phải là như thế, sư huynh ngươi cũng không có hiểu sai." Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ một lần nữa, nói: "Kỳ thật Huyền Nhã có một chút ngưỡng mộ với sư huynh. Chỉ là…chuyện tối nay, đã khiến Huyền Nhã hiểu được sự chênh lệch. Vừa rồi tiên lực trên người giấy lộ ra, so với tiên lực của Huyền Nhã cao hơn đâu chỉ gấp trăm lần! Huyền Nhã mặc dù không rõ cảnh giới tu vi cụ thể của sư huynh, nhưng lúc đó khi ở bên cạnh nhìn người giấy bị hủy, cảm giác duy nhất trong lòng, chính là nhỏ bé và bất lực. Một khắc này, Huyền Nhã chợt hiểu ra, sư huynh mới thật sự là cao nhân."

Lý Trường Thọ nói: "Việc này, là do ta…"

"Sư huynh hãy nghe muội nói hết đã."

"Được, xin lỗi, ta không nên xen ngang khi ngươi đang nói."

Nụ cười của Hữu Cầm Huyền Nhã nhiều hơn mấy phần ôn nhu, tiếp tục nói: "Sư huynh, tiếp theo ta sẽ bế quan mười năm, củng cố đạo tâm của mình, vào giờ phút này tâm ta có hơi loạn. Lời nói vừa rồi của sư huynh và chưởng môn sư tổ, ta cũng hiểu được một chút. Nhớ lại từ lần đầu tiên quen sư huynh, cùng đi Bắc Châu quen biết đến nay, Huyền Nhã đã nhận quá nhiều sự chiếu cố của sư huynh. Chuyện sư huynh ẩn giấu tu vi không muốn để cho người trong môn phái biết, Huyền Nhã tại đây liền lập lời thề đại đạo, nếu để lộ cho người khác biết được việc này, chắc chắn sẽ bị ông trời trừng phạt!"

Một tiếng ầm vang sấm rền nổ vang trên trời, vậy là lời thề đã được định.

Hữu Cầm Huyền Nhã thở phào một hơi, đứng dậy.

Trong lòng Lý Trường Thọ trái lại không hiểu sao có hơi chột dạ, cũng đứng dậy theo đó.

"Sư huynh…" Hữu Cầm Huyền Nhã nói: "Huyền Nhã có thể hỏi sư huynh hai vấn đề không?"

"Sư muội cứ hỏi."

Hữu Cầm Huyền Nhã hỏi: "Ngày đó Độ Tiên Môn bị tấn công, có ba vị nghĩa sĩ trợ giúp Độ Tiên Môn lúc nguy nan, đây có phải là người giấy của sư huynh không?"

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu: "Phải."

"Sư huynh yên tâm, việc này ta sẽ giữ kín…còn có, hôm đó sau khi sử dụng Địa Mạch Na Di Trận, có Thiên Tiên đột kích, sư huynh có phải là cố ý đánh mê bọn ta, rồi một mình nghênh địch?"

Lý Trường Thọ gật đầu một lần nữa, nói: "Phải."

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức vái chào, nói: "Huyền Nhã thay mặt chúng đệ tử môn, tạ sư huynh ra tay cứu giúp!"

Lý Trường Thọ đưa tay đỡ lấy, cười nói: "Ta cũng là đệ tử Độ Tiên Môn mà, chỉ là do một số nguyên nhân nên vào giờ phút này không thể nói với người khác, hiển lộ tu vi thật sự của mình…"

"Ta hiểu…" Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ đáp, đôi mắt chớp chớp, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, tóc dài phiêu động.

Nàng đứng trong ánh trăng, giống như bức tượng nữ thần bằng ngọc không một chút tỳ vết, lại xuất trần thoát tục, không nhiễm nửa phần bụi bặm.

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng thở dài, nói với Lý Trường Thọ: "Sau khi Huyền Nhã phi thăng thành tiên, còn tưởng rằng có thể đứng trên con đường phía trước chờ sư huynh. Nhưng chưa từng nghĩ, thì ra sư huynh vẫn luôn ở phía trước, còn ta thì chưa hề nhìn thấy bóng lưng thật sự của sư huynh. Sau này, huynh vẫn là ngọn đèn chỉ đường của Huyền Nhã, là tấm gương để Huyền Nhã noi theo, cố gắng khắc khổ tu hành. Đây là điều trong lòng của Huyền Nhã, nếu sư huynh không có chuyện gì dạy bảo, Huyền Nhã liền cáo từ trở về bế quan tu hành."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, lời nói: "Nếu tu hành có nghi nan, có thể đến tìm ta, ta sẽ vì ngươi tận tâm giải đáp."

"Vâng!" Hữu Cầm Huyền Nhã mỉm cười gật đầu, lại nói: "Nhưng muội càng muốn dựa vào bản thân để được nhìn thấy được bóng lưng của sư huynh rõ hơn. Sư huynh, vậy, muội về trước."

Lý Trường Thọ vái chào, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng vái chào đáp lễ.

Sau đó, nàng xoay người sang chỗ khác, bộ pháp nhẹ nhàng, cưỡi mây rời khỏi đan phòng.

Lý Trường Thọ chắp tay dạo bước, đi đến trước cửa đan phòng, nhìn chăm chú bóng lưng Hữu Cầm Huyền Nhã từ từ rời xa.

"Đây không phải là rất thông minh sao."

"Không cần mình nói, đã tự lập lời thề đại đạo. "

"Chưởng môn nhất mạch, quả nhiên lợi hại, nhưng mà…"

"Sư muội có thể trở lại hay không, chúng ta thương lượng một chút về chuyện liên quan tới một số chi tiết nhỏ của lời thề đại đạo cái đã?"

…

Chương 190. Hậu tuyển pháp bảo hình người

Lúc Hữu Cầm Huyền Nhã rời đi đã là sáng sớm mặt trời mọc.

Tiếp theo là sư muội Linh Nga, Tửu Ô sư bá, Nhị Giáo Chủ Ngao Ất, Lý Trường Thọ lại đưa ra lời thề cùng khuôn mẫu một lần nữa.

Lời thề đại đạo thành lập lần này, toàn bộ quá trình do Thiên Đạo làm chứng, hai bên thiết lập phần ước định này trong tâm trạng vui vẻ dựa trên nguyên tắc hữu nghị, tương trợ, cùng có lợi.

Chỉ có điều là, lúc Hữu Cầm Huyền Nhã cưỡi mây rời đi, thần sắc có chút hốt hoảng, mây bay có chút lơ lửng không cố định...

"Cảnh giới Chân Tiên."

Lý Trường Thọ đứng dưới ánh ban mai, trong đáy lòng nói một tiếng "cùng cố gắng cùng nỗ lực", liền cưỡi mây bay đi đến bên hồ.

Vào giờ phút này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ kỳ thật không biết phải nói thế nào.

Mình một mực lo lắng để ý từng chi tiết nhỏ, ví dụ như không biết làm thế nào để giải thích tu vi của mình từ đâu mà đến. Nếu nói lâu lâu lại có một lần đốn ngộ, người khác khẳng định không tin.

Không ngờ tới, căn bản chẳng cần mình hao tốn sức lực đi giải thích.

Bởi vì không ai quan tâm những thứ này.

Hữu Cầm Huyền Nhã...

Vị muội tử trong nóng ngoài lạnh này từ nhỏ đã là công chúa một nước thế tục nào đó, sau khi nhập môn cũng là ngôi sao được mọi người vây quanh hâm mộ.

Trước đây mấy chục năm, bên người nàng còn có một kẻ Nguyên Thanh chết không được tử tế...

Lớn lên trong loại hoàn cảnh này, nàng có thể bảo trì một tâm thái chính trực đã là vô cùng khó được, cho nên ra đời không hiểu nhân tình thế sự, kỳ thật cũng là hợp tình lý.

Lý Trường Thọ nhớ lại phần xúc động trong đáy lòng mình kia.

Đó là lúc Hữu Cầm Huyền Nhã hành lễ đối với hắn, nói câu "thay mặt toàn thể đệ tử" kia, trong lòng của hắn lưu lại một chút cảm xúc...

Lắc đầu cười một tiếng, hắn nhanh chóng san bằng làn sóng cảm xúc mới chớm của mình.

Lý Trường Thọ không cần người khác cảm động, cũng không cần người khác tán dương hắn, hắn chỉ thích không bị người khác chú ý.

Ở phía chưởng môn còn có một chút bất ổn, nửa tháng sau mình nhất định phải đi đến chỗ chưởng môn thăm dò chiều hướng một chút, thuận tiện nói chuyện thật tốt với chưởng môn, nghĩ cách để sau này để chưởng môn yểm hộ cho mình một chút.

Lần này hắn không cẩn thận bại lộ tu vi át chủ bài cho chưởng môn cùng với Hữu Cầm sư muội, dù gia tăng tai hoạ ngầm nhưng lại không phải hoàn toàn chỉ là tai họa.

Một sự kiện tốt hay xấu, vốn cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Nếu như có thể thành công lừa gạt…khục…giải thích với chưởng môn Vô Ưu đạo nhân, cũng sẽ có thể làm cho hoàn cảnh tu hành trong môn sau này của mình trở nên càng ổn định hơn một chút.

Tốt nhất là chưởng môn âm thầm hạ lệnh, để mọi người đừng đến Tiểu Quỳnh Phong quấy rầy, lại cho hắn nhiều thêm một chút bảo tài, ví dụ như thêm mấy chục năm hoặc gấp trăm lần Nguyệt Cung gì đó...

Mấy thứ này không ai lại chê nhiều.

Lý Trường Thọ cưỡi mây bay qua bên hồ, vẫn chưa có người nào chạy tới nghênh đón.

Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ - tiểu đội trưởng bảo an hộ sơn Tiểu Quỳnh Phong mới nhậm chức vẫn bận rộn ở chỗ Linh Thú Quyển.

Trước đây Lý Trường Thọ giao cho Linh Nga một nhiệm vụ, để Linh Nga nhờ các trưởng lão Bách Phàm Điện mà sư huynh muội hắn vẫn quen biết, dùng hai năm Nguyệt Cung của sư huynh muội hắn và mười năm Nguyệt Cung tương lai của Hùng Linh Lỵ đổi thành linh thú con non.

Khiến các vị trưởng lão ngoại vụ cảm thấy có một chút kỳ quái là yêu cầu phụ thêm của Linh Nga…

Lúc lựa chọn linh thú con non không truy cầu phẩm cấp cao linh trí tốt, không quan tâm mức độ trân quý, ngược lại muốn một số linh thú mùi vị không tệ, chất thịt tươi ngon, lại dễ dàng sinh sôi bồi dưỡng, chu kỳ sinh trưởng ngắn.

Rất nhanh liền có trưởng lão hiểu ra vấn đề, cảm thấy đây là Tiểu Quỳnh Phong bọn hắn sau khi biếu tặng linh ngư thì đang bắt đầu làm mới "chủng loại" quà cáp! !!

Mấy tiểu đệ tử này thật là có lòng!

Thế là, những trưởng lão ngoại vụ đối với chuyện này cũng vô cùng để bụng, riêng phần mình dựa theo khẩu vị mà bản thân yêu thích để chọn ra không ít linh thú con non.

Các trưởng lão ngoại vụ thậm chí còn tự móc tiền túi, trợ cấp thêm cho kế hoạch nuôi dưỡng linh thú "ẩm thực" của Tiểu Quỳnh Phong...

Hùng Linh Lỵ bị sự nhiệt tình của những trưởng lão này làm cho cảm động đến lệ nóng doanh tròng...

Những thứ này tự nhiên đều là việc nhỏ.

Lý Trường Thọ an bài việc này cho Linh Nga xử lý, cũng coi như khảo nghiệm năng lực làm việc của Linh Nga. Mà cho đến trước mắt, Linh Nga làm coi như không tệ.

Về phần ban thưởng làm việc...

Không bị phạt đã là ngợi khen tốt nhất rồi!

Tính tình của Linh Nga thì Lý Trường Thọ đương nhiên là đã hiểu rất rõ, khen nàng vài câu nàng liền có thể phi thiên độn địa!

Sau khi Linh Nga được mười tám tuổi, Lý Trường Thọ phàm là khen nàng vài câu, chuyện cùng loại với "cố ý uống say" như vậy liền xảy ra tầng tầng lớp lớp.

Mặc dù nói cho cùng vẫn là Diệp Công thích rồng.

"Kim Tiên Kiếp, Kim Tiên Kiếp."

Lý Trường Thọ dạo bước đi về hướng nhà tranh của sư phụ mình, trong đáy lòng suy tư những đại sự có liên quan đến bản thân mình.

Sau việc tự chém một lần đạo cảnh, bây giờ chỉ cách cảnh giới Thiên Tiên viên mãn một chút xíu, hắn bây giờ hoàn toàn không dám tùy tiện đả tọa tu hành.

Các loại bảo vật hỗ trợ độ Kim Tiên Kiếp phải sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Phương pháp tự chém đạo cảnh mặc dù còn có thể tiếp tục dùng, nhưng lần này hắn đã đập cho đạo cơ nát bét, những chỗ bất ổn cơ hồ đều đã chém rụng. Tiếp theo coi như lại trảm đạo cảnh, hiệu quả sẽ không quá rõ ràng, nhiều lắm là lại rơi xuống một vài tiểu cảnh giới.

Cảnh giới Nguyên Tiên, Chân Tiên, Lý Trường Thọ là trực tiếp thông qua cảm ngộ sau độ kiếp, phi thăng mà lên.

Tu đạo giống như một người đứng bên bờ biển nhảy qua từng con sóng, nhìn có vẻ ngu ngốc vì mãi mãi không có điểm dừng.

Kim Tiên Kiếp còn được gọi là Lập Đạo Kiếp.

Trước Kim Tiên đều là quá trình không ngừng hoàn thiện đại đạo bản thân, bắt đầu từ luyện tinh hóa khí. Mãi cho đến cảnh giới Thiên Tiên, nguyên thần nhục thân hướng tới viên mãn liền có thể tương dung với đạo bản thân, kết Trường Sinh Đạo Quả.

Trên đời không có hai mảnh cánh hoa hoàn toàn giống hệt nhau, cũng không có hai đại đạo hoàn toàn tương đồng.

Thái Thanh Thánh Nhân lão gia cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư, đôi đại lão sư đồ này kỳ thật chính là ví dụ tốt nhất, hai người một người lười một người biếng, dù nhìn như giống nhau, trên thực tế lại khác biệt như ngày với đêm.

Mà Lý Trường Thọ tu đạo càng là có một phong cách riêng, tại cơ sở tốt nhất của Thái Thanh Vô Vi Đạo lại rót vào tràn đầy chữ Ổn...

Sinh linh trường sinh hay không, quyết định bởi tại đạo bản thân có thể gửi thân giữa thiên địa hay không, có thể đồng thọ cùng trời đất, tỏa sáng cùng nhật nguyệt hay không, có thể chịu đựng được thiên địa kiểm nghiệm hay không!

Kim Tiên Kiếp vô cùng khác biệt với tiểu kiếp thành tiên.

Bởi vì Hồng Hoang dồi dào nguyên khí, công pháp Đạo Môn lưu truyền rất rộng, khí vận Nhân Tộc hưng thịnh, rất nhiều Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc đều có thể đạt đến Thành Tiên Kiếp.

Nhưng sau khi thành tiên, mỗi bước một lạch trời, Luyện Khí Sĩ có thể trước thời điểm thọ nguyên đại nạn của bản thân mà đi được đến cảnh giới Thiên Tiên viên mãn vốn cũng không nhiều.

Người có thể vượt qua Kim Tiên Kiếp lại càng rất ít.

Hồng Hoang nhiều cao thủ là bởi vì từ từ tích lũy trong vô số tuế nguyệt Viễn Cổ. Nếu chỉ vẻn vẹn lấy ra vạn năm gần nhất, ở trong cơ số sinh linh khổng lồ như thế, người tu thành Kim Tiên vẫn y nguyên vô cùng thưa thớt.

Lý Trường Thọ ở trong một số cổ tịch nhìn thấy một loại thuyết pháp, nói là số lượng Kim Tiên đạt tới một trình độ nào đó, đại đạo liền sẽ hạ xuống lượng kiếp vô biên, duy trì thiên địa bình ổn.

Tại Hồng Hoang còn có rất nhiều thuyết pháp cùng loại, cũng không thể khảo cứu cụ thể.

Lý Trường Thọ tổng kết lại một số vấn đề hiện nay mình cần giải quyết:

Một là tu vi tăng lên quá nhanh, chỗ trống giảm xóc đã không còn nhiều.

Hai là bản thân quá mức lạ lẫm đối với Kim Tiên Kiếp.

Ba là chuẩn bị đối đầu với Kim Tiên Kiếp còn quá thiếu thốn, hơn nữa bởi vì nhiều thứ cản trở nên Lý Trường Thọ cũng không biết phương hướng cụ thể nào để cố gắng...

"Tốt nhất là có một mục tiêu để mình đi tham chiếu đôi chút."

Trong môn, ai có hi vọng độ Kim Tiên Kiếp?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức hiện ra hai thân ảnh...

Độc vương mặt lạnh tay chống gậy đồng: Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Hai bên tóc mai có hai sợi tóc bạc trắng, tự xưng vong tình, lại có một đoạn tình cũ cùng với tiểu sư tổ cùng hung cực ác nhà mình: Vong Tình thượng nhân.

Người trước dù khoảng cách Kim Tiên Kiếp còn kém một đoạn đạo cảnh, lại là trưởng lão hắn kính trọng nhất trong Độ Tiên Môn, đối với hắn cũng vô cùng chiếu cố.

Về tình về lý, nếu Lý Trường Thọ có thể tìm được biện pháp giúp vị trưởng lão này đạt cơ hội trường sinh bất lão, đương nhiên phải giúp một lần.

Mặc dù Lý Trường Thọ cũng phải thừa nhận, hắn vẫn có một chút tâm tư tính toán, muốn để cho Vạn Lâm Quân trưởng lão sau khi đột phá cảnh giới, thử một chút có thể làm ra Độc Đan có thể hạ độc Kim Tiên hay không…

Như thế, kho tàng lá bài tẩy của hắn lại có thể đầy đặn thêm một chút, dù là gặp phải Kim Tiên vây công cũng có thể mỉm cười đối mặt với bọn hắn, hô một câu: "Đừng ép ta rút kiếm!"

Chỉ là, cũng không phải là tất cả mọi người đều có thể đến được Kim Tiên Kiếp, Vạn Lâm Quân trưởng lão mắc kẹt tại bình cảnh quả thực quá lâu rồi, cơ duyên rất khó cầu.

Trong đáy lòng vừa cảm khái xong, nhà tranh của sư phụ đã gần ngay trước mắt.

Lý Trường Thọ thu liễm tâm tình, trước thăm hỏi sư phụ đã rồi lại trở về tiếp tục suy nghĩ phương án giải quyết những vấn đề này.

Nhà tranh yên tĩnh.

Tối hôm qua làm ra động tĩnh lớn như vậy, sư phụ nhà mình còn có thể an ổn "tu hành", phần tâm tính này cũng coi như là hiếm có.

Bên ngoài nhà tranh của sư phụ, ngăn cách bởi mấy lớp trận pháp thùng rỗng kêu to, Lý Trường Thọ nhìn mấy lần sư phụ đang nằm yên "tu hành", hắn dứt khoát quay trở về đan phòng.

Chỉ còn có thể ngóng trông sư tổ lúc nào có thể tìm được chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ sư bá, cho sư phụ mấy điểm hi vọng đi...

Sư phụ mình sắp trở thành vua ngủ mất rồi!

Kỳ thật cũng không khó lý giải, người nếu như không có mục tiêu thì rất dễ dàng đánh mất tinh khí thần.

Lý Trường Thọ chỉ có thể lấy đó mà làm gương đối với điều này, định cho mình một cái mục tiêu nhỏ, để từ đó phấn đấu.

Ừm...

Trước hết đạt đến Đại La rồi tính tiếp!

...

"Giáo Chủ đến cùng là thích thứ gì?"

Tại Long Cung Đông Hải, trong căn phòng lộng lẫy khắp nơi đều trang trí điêu khắc bằng thủy tinh bảy màu, Ngao Ất đang ngồi ở bên bờ ao, nhẹ nhàng xoa trán mình.

Trong ao, một Giao Nhân mỹ lệ nhẹ nhàng du động, trên gương mặt tinh xảo đáng yêu tràn đầy nụ cười chúm chím ngọt ngào. Thỉnh thoảng nàng bơi tới bên cạnh bờ ao, đưa cho Ngao Ất một chút tiên quả và rượu ngon.

Sau khi Ngao Ất hoá hình vẫn duy trì ở bộ dạng thiếu niên, thân hình không hiểu sao không cao lên nữa. Tâm tư của vị công chúa Giao Nhân Tộc này cũng có một chút tinh tế, sau khi hóa hình cũng khôi phục thân hình thiếu nữ.

Trong truyền thuyết Giao Nhân Tộc, những chuyện cổ tích lưu truyền một định luật lãng mạn:

Trong cặp đôi bạn lữ, ai mà lộ vẻ già lão hơn thì sẽ chịu thiệt thòi, nhiều khi không tự chủ được đi chiếu cố cho người trẻ nhỏ hơn.

Chắc chỉ là chuyện đùa…

Đối với quan hệ cùng với Ngao Ất, công chúa Giao Nhân Tộc kỳ thật rất rõ ràng, mặc dù Nhị Thái Tử Điện hạ vô cùng ôn nhu, lại một mực rất tôn trọng mình, nhưng Giao Nhân nhất tộc nhà mình dù sao cũng chỉ là phụ thuộc của Long Tộc.

Nàng cũng nhất định phải thu liễm tính cách ngẫu nhiên tùy hứng của mình, sau này an tâm giúp chồng dạy con, giúp đỡ phu quân tương lai của mình…

Nhìn Ngao Ất đang ngồi cau mày nhăn trán suy nghĩ, vị tiểu công chúa Giao Nhân bơi đi.

Tiếng nước róc rách vang lên, đuôi cá của nàng hóa thành cặp chân thon dài, trên trán quang mang lấp lóe, một bộ váy ngắn màu sáng rơi xuống. Sau đó tiểu công chúa đến bên cạnh Ngao Ất, cầm một tấm lụa êm ái lau trán cho y.

Giao Nhân thiện ca…

Tiểu công chúa này mở miệng nói chuyện, tiếng nói nhẹ nhàng du dương vô cùng êm tai.

"Ất ca không cần lo lắng, loạn cục Tứ Hải nhất định có thể sớm bình phục được."

Ngao Ất cũng là có một chút trở tay không kịp, nhưng dù sao y cũng đã lăn lộn cùng với Giáo Chủ đại nhân bao lâu nay, lập tức thuận thế nói tiếp: "Ừm, không sai, ta ở đây lo lắng cũng vô dụng."

Vẻ mặt Ngao Ất càng trở nên nặng nề.

"Đúng rồi Tư Tư, dựa theo phong tục Giao Nhân Tộc, nếu như tặng lễ cho một người mà mình vô cùng coi trọng, thì nàng sẽ đưa lễ vật gì?"

Khuôn mặt của công chúa Giao Nhân hiện ra một rặng mây đỏ ửng, thấp giọng nói: "Thiếp đã tặng tất cả cho ca rồi mà, đồ ngốc!"

Ngao Ất lập tức biết nàng hiểu lầm, cười nói: "Ý là ngoài ngươi ra, người mà ta coi trọng nhất thì ta nên đưa tặng lễ vật gì?"

Giao Nhân công chúa lập tức dùng sức vò cái trán Ngao Ất hai lần, sẵng giọng: "Ngươi chẳng lẽ ở chỗ này của ta, học cách đi lấy lòng nữ tử khác hả?"

"Làm gì có!" Ngao Ất cười khổ nói: "Là một vị huynh trưởng của ta, hắn xuất thân là Nhân Tộc, chính là vị kia mà ta đã nhắc qua rất nhiều lần với ngươi."

"Trường Thọ huynh trưởng sao?" Giao Nhân công chúa lập tức nhẹ nhàng thở dài, mặc dù còn chưa từng thấy vị huynh trưởng này, nhưng người này thật đúng là ở khắp mọi nơi, luôn luôn xuất hiện suốt thời kỳ trăng mật trước hôn nhân của hai người nàng…

Ngao Ất thở dài: "Giúp ta nghĩ một vài chủ ý đi, mấy ngày nữa chúng ta liền xuất phát đi qua chỗ của Trường Thọ huynh."

"Vâng, thiếp giúp chàng chuẩn bị một phần lễ vật, nếu chàng cảm thấy vừa lòng, liền đưa cho vị huynh trưởng này, như thế nào?"

Hai mắt Ngao Ất tỏa sáng, tự nhiên là liên tục gật đầu.

Nhưng mà, vị tiểu công chúa này lại che miệng cười khẽ. Vì phu quân ôn nhu khả ái như thế của mình, để chàng sau này không đi vào ngõ cụt đường ngang lối tắt, lần này nàng cũng phải cấp cho vị huynh trưởng này một phần hậu lễ, giúp huynh ấy thúc đẩy một đoạn nhân duyên mới được...

...

Tây Ngưu Hạ Châu, một động phủ nào đó ẩn nấp kín đáo ở phụ cận Linh Sơn.

Một tiếng muỗi vo ve vang lên, sau đó liền thấy từng đạo huyết quang cấp tốc ngưng tụ, tạo thành một thân ảnh xinh đẹp mang váy dài huyết hồng.

Trong động phủ trống rỗng không một bóng người, bên ngoài động phủ mấy tầng đại trận nháy mắt ngưng kết, ngăn cách bên ngoài dò xét!

Văn Tịnh đạo nhân đi vài bước, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, cách đó không xa, một tảng đá lớn im ắng hóa thành bột phấn.

Dùng sức hít vào một hơi, Văn Tịnh đạo nhân khiến cho mình cấp tốc bình tĩnh lại.

Nửa ngày trước, nàng bị một vị phó Giáo Chủ phương tây nào đó gọi lên thương nghị mưu tính bước tiếp theo đối phó Long Tộc. Nàng lại bị mấy người thay nhau chỉ trích, lôi chuyện mấy lần hành động trước đây không có một chút hiệu quả đều đổ hết trách nhiệm trên người nàng.

"Rõ ràng bản thân bọn hắn còn không làm được chuyện gì, quả thực là phế vật!"

Văn Tịnh đạo nhân cắn răng lầm bầm mắng chửi, nhưng không biết nghĩ đến điều gì, khóe miệng lộ ra mấy phần cười lạnh.

Đám người kia lại còn dự định ly gián Nhân Giáo cùng với Long Tộc.

Điên rồi sao?

Đi trêu chọc vị Giáo Chủ Hải Thần Giáo kia?

À, suýt nữa quên, đám gia hỏa này cũng không biết nội tình của vị Hải Thần kia...

Thú vị, vô cùng thú vị.

"Ngược lại là có trò hay để xem." Văn Tịnh đạo nhân cười khẽ mấy tiếng, vừa nghĩ tới mấy vị Phó Giáo Chủ lúc kinh ngạc sửng sốt sắc mặt xám xịt như gan heo, tâm tình của nàng lập tức thư sướng hơn phân nửa.

Nhưng tiếp theo, Văn Tịnh đạo nhân lại không thể không cân nhắc...

"Tuy nói rằng bản vương không cần quản nhiều những chuyện này, vị Hải Thần kia nhất định có thể giải quyết những phiền toái này. Nhưng hiện tại, bản vương đã bí mật đầu nhập Nhân Giáo cùng với Thiên Đình, nếu như không làm chuyện gì, cũng hơi khó để bàn giao…"

Thế là, Văn Tịnh đạo nhân hơi suy tư, thân hình nằm nghiêng trên giường, chậm rãi nhắm mắt.

Nàng lại âm thầm bắt đầu khống chế một vài khôi lỗi giấu ở bên trong thâm sơn rừng hoang…

Chương 191. Tay áo giấu trăm vạn thiên binh

Chuyện âm thầm truyền tin, Văn Tịnh đạo nhân cũng được coi là người trong nghề.

Trước đây suốt bao năm tháng dài đằng đẵng, nàng hành tẩu ở trong bóng tối, làm những công việc bẩn thỉu, cực nhọc, lén lút, đóng vai một sát thủ máu lạnh không có tình cảm nhưng thủy chung chưa từng bại lộ dấu vết bản thân…

Đây chính là sự chuyên nghiệp.

Đến hôm nay, Văn Tịnh đạo nhân cũng vẫn không hiểu rõ, nàng đến cùng làm thế nào mà bị Hải Thần Nam Hải để mắt tới.

Nhân Giáo này…

Thánh Nhân mạnh nhất, Đại Pháp Sư cường hoành, Hải Thần Nam Hải thần thần bí bí…thật đúng là càng suy nghĩ càng thú vị.

Ông….

Một con muỗi nhìn rất phổ thông đang nương theo từng cơn gió lớn, bay qua không trung thế tục, trôi dạt đến An Thủy Thành, dần dần hạ thấp xuống phía dưới.

Nếu một phàm nhân nào đó có thiên phú dị bẩm, ánh mắt nhạy bén, hoặc là Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên trở lên có thể một lần tình cờ liếc nhìn con muỗi này, liền có thể phát hiện ra đây là một sinh vật vô cùng đáng sợ...

Một con muỗi vằn có khuôn mặt loài người!

Con muỗi vằn này vô thanh vô tức bay đến phụ cận chủ miếu Hải Thần, nhìn tình hình hương hỏa cường thịnh trong miếu, khách hành hương nối liền không dứt, nó không nhịn được cong khóe miệng lên.

"Phàm nhân cũng thật là ngu muội, làm sao người nào cũng cả tin."

Ao ước?

Làm sao có thể!

Nàng đường đường là nữ vương đại nhân, làm sao lại ao ước điểm ấy hương hỏa công đức!

Hơn nữa bản thân nàng đã bị Thiên Đạo giam cầm, không có cách nào thu hoạch mảy may chút lực lượng công đức nào, chỉ có thể dùng công đức để rửa sạch nghiệp chướng.

Muỗi vằn nhỏ bé trợn mắt, tiếp tục bay vào hướng phía trong miếu.

Vì không gây gia tăng nghiệp chướng cho mình, cũng vì không bại lộ hành tung, con muỗi này tìm đúng một ông lão coi miếu, đậu lên cổ ông lão nhưng vẫn chưa chui vào.

Hai mắt ông lão coi miếu này nổi lên ánh sáng màu đỏ, nhưng chỉ là tạm thời bị khống chế, Văn Tịnh đạo nhân vẫn chưa tổn thương hồn phách của lão...

Tiếp đó, người coi miếu này cầm một cây thăm trúc gieo quẻ, viết lên trên đó một hàng chữ nhỏ rồi tiện tay quăng ra.

Cây thăm trúc này quỷ dị biến mất, khi nó xuất hiện lần nữa đã là ở bên chân chủ thần tượng trong miếu.

Như thế liền coi như là đã truyền tin.

Văn Tịnh đạo nhân phát giác ra được, vào giờ phút này trên chủ thần tượng kia đã xuất hiện một sợi thần niệm, hiển nhiên là chính chủ đã chạy đến.

Hả?

Trong động phủ dưới chân Linh Sơn kia, Văn Tịnh đạo nhân đột nhiên nhoẻn miệng cười, đầu lưỡi nàng nhẹ nhàng lướt qua bờ môi, nụ cười càng thêm phần mị hoặc.

Không làm chút chuyện vui, thật sự cho rằng nàng dễ dàng bị sai sử như vậy sao?

Bên trong miếu Hải Thần, ông lão coi miếu kia mặt mũi tràn đầy hồng quang, ngửa đầu cười to hai tiếng "Ha Ha", râu tóc bay loạn, dẫn đến vô số ánh mắt tập trung nhìn vào.

Lão coi miếu này đột nhiên đứng dậy, thân hình nhanh nhẹn nhảy lên trên bàn, kéo đai lưng xuống, lột áo dài ra rồi bước về phía trước, trong miệng cười to không thôi...

Động tác ấy của lão hù dọa mấy vị tiểu nương tử, lão phụ nhân liên tục thét lên, khiến cho hàng loạt thiếu nữ khách hành hương che hai mắt, chỉ dám nhìn lén qua khe hở.

Sau đó, lão nhân coi miếu này cầm thắt lưng của mình giơ lên cao, chòm râu phất phơ bay loạn, nước bọt phun ra như mưa. Thân thể lão uốn éo múa may như rắn, trong miệng không ngừng hô hào:

"Hải Thần! Chọn ta! Chọn ta!"

"Ta muốn phụng dưỡng Hải Thần đại nhân qua đêm! Ha ha ha ha!"

"Hải Thần đại nhân chọn ta qua đêm!"

Khách hành hương các nơi trong nội viện cùng với mấy vị thần sứ Hùng Trại trực luân phiên trước điện, tất cả đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra…

"Lão phó bị làm sao rồi?"

"Buổi tối hôm qua đi hoa lâu uống nhiều hay là trúng độc? Làm sao đột nhiên...đột nhiên, lại phong phanh như vậy?"

"Nhanh, đi lên đè lão xuống! Lão già này kêu khóc cái gì đây chứ? Hải Thần mà thèm tìm lão qua đêm sao? ! Muốn tìm cũng là tìm các thiếu nữ trong trại của chúng ta mới được!"

Lập tức, mấy vị thần sứ vội vàng xông tới, ba chân bốn cẳng đè lão già coi miếu xuống mặt đất. Con muỗi kia sớm đã hóa thành tro tàn, biến mất không thấy gì nữa...

Bên trong chủ thần tượng, một sợi thần niệm của Lý Trường Thọ nhìn chăm chú màn kịch bên ngoài này, không chịu được khẽ lắc đầu, trên trán treo mấy đạo hắc tuyến.

Vị nữ vương muỗi này...chẳng lẽ...không chỉ cao ngạo kiêu sa, mà còn rất nghịch ngợm hay sao?

Điểm ấy ngược lại là xứng đôi vừa lứa cùng với Đại Pháp Sư nhà mình, hợp tính hợp nết.

Bất quá, Văn Tịnh đạo nhân không dùng Huyết Muỗi tổn thương phàm nhân, điểm ấy ngược lại là có một chút vượt quá dự kiến của Lý Trường Thọ.

Mà cây thăm trúc kia...

Thừa dịp bên ngoài hỗn loạn, một thần sứ Hùng Trại đi tới, cầm thăm trúc lên rồi âm thầm không để lại dấu vết đi về phía hậu đường.

[Sơ lập kế hoạch, Long nhiễu Hải Thần]

Tám chữ đơn giản trên thăm trúc lại làm cho Lý Trường Thọ miên man bất định.

Động tĩnh tiếp theo của Tây Phương Giáo này vẫn nằm trong cây sơ đồ dự tính của hắn…

Đối phương rõ ràng còn có mấy còn đường mưu tính thượng đẳng, nhưng mà cuối cùng lại lựa chọn kế sách trung đẳng này.

Chỉ là kế ly gián tương đối bình thường thôi.

Trong mắt các cao thủ Tây Phương Giáo, hiện nay, Long Tộc cùng với Nhân Giáo chính là bởi vì Hải Thần Giáo mà liên kết với nhau.

Lần trước nữa, Muỗi đạo nhân tính toán cao thủ Long Tộc, bị Long Tộc phản mai phục, Đại Pháp Sư từng hiện thân khi trận chiến gần kết thúc.

Lần trước, Tây Phương Giáo bố trí một cạm bẫy nhằm vào Nhị thái tử Long Cung Đông Hải Ngao Ất, lại bị Tiểu Pháp Sư phá sập...

Kế ly gián lần này, hẳn là Tây Phương Giáo thăm dò giữa Long Tộc cùng với Nhân Giáo đến cùng là quan hệ như thế nào.

Lý Trường Thọ hơi trầm ngâm một chút, cỗ Đạo Nhân Giấy "Thần sứ" này thi triển thổ độn, về trong "căn cứ Đạo Nhân Giấy" dưới mặt đất.

Gặp chiêu phá chiêu, thuận thế mà làm. Ngược lại là có thể nhân cơ hội lần này, để cho quan hệ của mình cùng với Long Tộc càng mật thiết hơn chút nữa, thuận tiện làm việc sau này.

"Lúc nào Ngao Ất đến Độ Tiên Môn bái phỏng?"

Lý Trường Thọ hơi suy tư, cũng lo lắng trước khi Ngao Ất đến thì bên này đã xảy ra vấn đề.

Vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ chủ động dùng thần niệm bắc cầu, liên hệ với Ngao Ất một chút.

Lần này, thời gian chờ Ngao Ất đến khá là lâu…

Giờ đang là giữa ban ngày…

Hừ, tuổi trẻ sung sức quá mà!

Một lát sau, Ngao Ất vội vàng mà đến, mặt mũi đỏ tới mang tai tỏ vẻ xấu hổ.

Y vội vàng hỏi: "Giáo Chủ ca ca, làm sao rồi?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta lại quấy rầy đến ngươi rồi?"

"Vẫn chưa, vẫn chưa…" Ngao Ất xấu hổ cười cười, nhưng thấy Lý Trường Thọ mặt lộ vẻ nghiêm túc, y cấp tốc thu liễm ý cười.

Lý Trường Thọ nói: "Ta vừa nhận được tin tức, phía tây lại có tính toán nhằm vào chúng ta."

"Ồ?" Ngao Ất lập tức nhíu nhíu mày: "Bọn họ lại có độc kế gì?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm hai tiếng, nói: "Đại khái là bọn họ muốn âm thầm mê hoặc, khống chế một số cao thủ Long Tộc, đến Hải Thần Giáo gây sự, từ đó ly gián Long Tộc cùng với Nhân Giáo."

Ngao Ất lập tức giận dữ, mắng: "Đây cũng quá mức vô sỉ! Bọn hắn nếu như quang minh chính đại chiến một trận cùng với Long Tộc chúng ta, nếu Long Tộc chúng ta thua, coi như cũng chịu phục bọn hắn! Cứ bày mưu tính kế, chơi ác nghịch bẩn như vậy, Long Tộc chúng ta nhất định chiến đến cùng với bọn hắn!"

Lý Trường Thọ thở dài: "Bên kia là muốn dùng cái giá thấp nhất, thu phục Long Tộc cho mình dùng thôi, Ất huynh không cần vì thế mà tức giận. Nếu như Long Tộc rơi vào tay phương tây sở dụng, thanh thế của bọn hắn phóng đại liền sẽ có uy thế tranh phong với Đạo Môn chúng ta. Chính vì điểm này, với điều kiện tiên quyết trong khả năng của bản thân, ta cũng sẽ toàn lực trợ giúp Long Tộc."

"Giáo Chủ!" Ngao Ất chớp động hai mắt tỏ vẻ biết ơn, cúi đầu thật sâu trước Lý Trường Thọ.

"Giáo Chủ không phụ Ất, kiếp này Ất vĩnh viễn không phụ Giáo Chủ!"

"Ất huynh nói quá lời." Lý Trường Thọ dùng hai tay khẽ đỡ, sau đó liền cùng với Ngao Ất thương nghị biện pháp ứng đối.

Nói là thương nghị, kỳ thật chỉ là Lý Trường Thọ không ngừng dẫn đạo, ám chỉ, để Ngao Ất chủ động nói ra kế hoạch an bài sau đó, từ đó để Ngao Ất cảm thấy, đây là mưu kế do mình định ra.

Như thế, sau đó lúc Ngao Ất giải thích cho Long Vương cũng sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Hai người thương nghị một trận, định ra được phương sách làm việc tiếp theo.

Lý Trường Thọ kết thúc thần niệm giao lưu. Ngao Ất thoát ra từ trong mộng cảnh, nhìn chuẩn phu nhân bên cạnh đang ngủ say, áy náy cười một tiếng, khoác thêm cẩm bào, bước nhanh đi ra hướng ngoài điện.

Bọn hắn quyết định tương kế tựu kế.

Khi Tây Phương Giáo xuất thủ tính toán việc này, Long Tộc cùng với Hải Thần Giáo giả vờ náo loạn ly gián ra, khiến Tây Phương Giáo buông lỏng cảnh giác một chút.

Trọng điểm là, Long Tộc có thể tìm hiểu nguồn gốc, điều tra ra bây giờ bên trong Long Tộc có bao nhiêu cao thủ đã âm thầm cấu kết cùng với phương tây.

Điểm ấy vô cùng trọng yếu đối với Long Tộc.

...

Lý Trường Thọ bế quan ba tháng trong mật thất dưới đất, cuối cùng hoàn toàn ngăn chặn tu vi cảnh giới tự thân.

Trong lúc đó, hắn lại nếm thử trảm đạo cơ một lần nữa, lần này chỉ là rơi xuống mấy tiểu cảnh giới, nhưng đạo cơ tự thân lại hoàn mỹ mấy phần.

Hắn cũng không phải là muốn rèn đúc đạo cơ cực kỳ hoàn mỹ, mọi thứ hăng quá hoá dở, cần có một mức độ hợp lý.

Chuyẹn này kỳ thật chính là một cái đề toán học khá đơn giản...

Biết rằng không ngừng tự chém cảnh giới có thể tăng lên cường độ đạo cơ của mình, từ đó tăng lên xác suất thành công khi độ Kim Tiên Kiếp.

Hơn nữa tăng cường độ đạo cơ lên đồng thời cũng sẽ dẫn đến tăng cường độ của Kim Tiên Kiếp lên, từ đó ảnh hưởng làm giảm xác suất thành công khi độ Kim Tiên Kiếp.

Cả hai tác dụng lẫn nhau, xác suất độ kiếp thành công sẽ thể hiện thành một đường đồ thị lúc đầu đi lên, sau đó ổn định rồi đoạn cuối sẽ hạ xuống.

Lý Trường Thọ muốn làm chính là xác định được điểm cao nhất của đường cong đồ thị này.

Đây chính là tư tưởng triết học "hăng quá hóa dở" được giải đáp hợp lý trên phương diện toán học.

"Vạn pháp tương thông, không ngoài như vậy."

Lý Trường Thọ cười khẽ một tiếng, bản thể trở lại trong đan phòng, luyện chế phần đan dược mấy năm cho tiểu sư thúc. Sau đó hắn đào lên mấy hũ rượu ngon đã ủ chế trước đây chôn sau đan phòng.

Tính toán thời gian, Tửu Cửu sư thúc không sai biệt lắm bởi vì thiếu rượu, sẽ đến đây "không có ý tứ" một chút.

Bởi vì Hùng Linh Lỵ vừa tới Tiểu Quỳnh Phong không lâu, Lý Trường Thọ cũng không thể ném nàng một bên mặc kệ.

Luyện chế xong Đường Đậu Đan, Lý Trường Thọ liền chắp tay sau lưng, bay về phía phòng cờ bạc trong Linh Thú Quyển...

Còn chưa có tới gần, Lý Trường Thọ đã nghe được một hồi âm nhạc kèn trống êm tai.

Bên trong tiếng nhạc này có cổ cầm, tiêu ngọc, nhị hồ, khúc âm thanh du dương, diễn tấu khá ăn ý, trừ cái đó ra, còn có một cái trống nhỏ thỉnh thoảng lại gõ lên một tiếng.

Chính là, bản thân những làn điệu nhạc tấu này vô cùng đơn giản, khiến Lý Trường Thọ cũng không nhịn được hừ một tiếng trong đáy lòng...

"Hai con hổ già, hai con hổ già, chạy nhanh..."

Lý Trường Thọ tập trung nhìn vào, nhịn không được cười phá lên.

Bên trong phòng khách chính của trung tâm cờ bạc Hoàng Gia Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga ngồi tựa vào bên cạnh một cái đàn cổ, một thân váy trắng nhạt, tóc xanh như suối xõa xuống...

Hai tờ người giấy được làm từ thần thông Cắt Giấy Thành

Người của Linh Nga đang lẳng lặng đứng ở bên cạnh.

Hai tờ người giấy này pháp lực yếu ớt, khí tức cũng coi như là ổn định. Vào giờ phút này bọn chúng một người kéo nhị hồ, một người thổi tiêu ngọc, âm tiết làn điệu không sai chút nào.

Phương pháp rèn luyện nhất tâm đa dụng như này cũng không tệ.

Bản thể và người giấy hợp tấu nhạc khúc từ giản đến phồn, nhất tâm đa dụng càng lúc càng thuần thục.

Hùng Linh Lỵ "co lại" ngồi ở một bên, trong tay nắm một cái trống con, ngón tay thỉnh thoảng nhẹ nhàng gõ một cái, mà toàn là gõ lệch nhịp...

Nhìn các nàng đang chuyên tâm luyện tập, Lý Trường Thọ không đành lòng quấy rầy, liền cưỡi mây quay người, tuần tra một vòng bên trong Linh Thú Quyển.

Đi một vòng, hắn lại tán thưởng thêm một trận.

Cũng coi như là nhặt được bảo!

Hùng Linh Lỵ nếu sinh sống ở thế giới kiếp trước của Lý Trường Thọ, khẳng định là nhân tài tiên phong trong ngành công nghiệp chăn nuôi heo cao sản.

Nhìn toà Linh Thú Quyển này, tính đến nay mới thả nhóm linh thú con non mỹ vị đầu tiên được mấy tháng?

Không ngờ bây giờ đã nuôi dưỡng thành một bầy linh thú phì nhiêu, con nào cũng béo tròn trùng trục.

Thôi xong, mình làm biểu huynh, sư huynh, không thể để tụt hậu lại phía sau các nàng được.

Lý Trường Thọ bay đến một chỗ rừng rậm phía sau núi Tiểu

Quỳnh Phong, tìm một mảnh đất trống mọc đầy cỏ xanh như tấm đệm. Hắn lấy trong tay áo ra một hạt đậu lấp lánh thanh quang rồi cong ngón tay búng ra, bắn viên đậu vào giữa khoảng đất trống.

Thần thông: Rải Đậu Thành Binh!

Lý Trường Thọ tĩnh khí ngưng thần, hai tay bắt đầu cấp tốc kết ấn, từng sợi pháp lực ngưng tụ thành đạo đạo ấn phù, chui vào viên đậu đã qua xử lý đặc thù kia.

Chốc lát, hạt đậu này nổ bộp một tiếng, một giáp sĩ cao hơn bảy thước trống rỗng chui ra, trong tay bưng một thanh trường kiếm, uy vũ bất phàm.

Đáng tiếc, giáp sĩ này hai mắt chất phác, không có một chút linh quang nào, nhìn như một tên ngốc không có tí vẻ thông minh lanh lợi nào …

Đây chính là Rải Đậu Thành Binh nguyên bản.

Lý Trường Thọ tính toán một chút. Nếu như lấy tu vi của Linh Nga lúc này mà nói, tất cả một thân pháp lực của nàng đều dùng vào môn thần thông này thì có thể ở trong khoảng thời gian ngắn, tung ra một trăm vị "Binh tướng" thực lực tương đương với cảnh giới Hóa Thần cấp ba.

Mà những binh tướng này không sai biệt lắm có thể tiếp tục hoạt động một canh giờ.

"Nếu như là dạng này..."

Lý Trường Thọ bố trí mấy tầng trận pháp ở chỗ này, sau đó bắt đầu kỹ càng làm thí nghiệm.

Không ngừng tăng tu vi cảnh giới lên, thi triển ra thần thông Rải Đậu Thành Binh với cường độ khác biệt, nghiệm chứng giá trị thực dụng của môn thần thông này...

Rất nhanh, Lý Trường Thọ liền chạm đến "trần nhà" của thần thông nguyên bản.

Môn thần thông này cao nhất chỉ có thể sáng tạo ra một nhóm "Binh tướng" thực lực tương đương với cảnh giới Quy Đạo cấp sáu, thời gian tồn tại khoảng mười hai canh giờ.

Hơn nữa những binh tướng này không thể thi triển bất luận pháp thuật, thần thông gì, cũng không thể bị người thi pháp khống chế. Chỉ có thể cho bọn chúng một cái mục tiêu địch quân, hoặc là mệnh lệnh đơn giản, bọn chúng liền sẽ giơ binh khí, liều chết xông lên.

Nếu dùng môn thần thông này trong chinh chiến phàm tục, tất nhiên là khá lợi hại. Nhưng đối với Lý Trường Thọ mà nói, môn thần thông này đúng thật rất là gân gà, không quá mức đại dụng.

Nhưng đối với linh thụ cây cối trên Tiểu Quỳnh Phong thì đây hoàn toàn là một chuyện vui khó có được…

Sau đó, Lý Trường Thọ tự hỏi mình mấy vấn đề:

Có muốn dùng môn thần thông này hay không?

Có cần thiết thay đổi cải tiến môn thần thông này hay không?

Sau khi hao phí tinh lực, có thể nhận được hồi báo dạng gì?

Rất nhanh, Lý Trường Thọ liền có đáp án.

Đổi!

Môn thần thông này là do Đại Pháp Sư ban thưởng, nếu mình có thể nghiên cứu cải tiến sử dụng ra một dạng trò chơi mới, Đại Pháp Sư vui vẻ, cho hắn một cái phiên bản "uy năng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp" có tác dụng lâu dài, vậy liền coi như lời to!

Muốn thay đổi thần thông, đầu tiên phải tạo được định vị chính xác đối với "binh tướng" trong Rải Đậu Thành Binh.

Lý Trường Thọ dần dần mở ra mạch suy nghĩ, càng lúc càng cảm thấy môn thần thông này và hệ thống chiến thuật trước mắt của mình vô cùng xứng đôi!

Một vị Đạo Nhân Giấy bản mới lúc này có thể tồn trữ tiên lực tương đương với một Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ.

Mà một vị đạo nhân giấy dạng này toàn lực thi pháp có thể đồng thời tung ra mấy trăm hột đậu phộng...

Bản thân Đạo Nhân Giấy là có thể tồn trữ, tiên lực của Lý Trường Thọ dùng hết cũng có thể thu nạp linh khí cấp tốc khôi phục, chỉ cần đủ linh thụ liền có thể không ngừng chế tác Đạo Nhân Giấy.

Nói một cách khác, chỉ cần thần thông Rải Đậu Thành Binh nguyên bản và cho Lý Trường Thọ thời gian mấy tháng, hắn liền có thể chế tạo ra một đại quân cảnh giới Quy Đạo chiến đấu liên tục mười hai canh giờ!

Nếu như hắn có thể thay đổi môn thần thông này thành công, tăng uy lực của môn thần thông này lên, khiến Đậu Binh càng mạnh, thời gian hoạt động càng lâu, hao phí tiên lực càng ít...

Ta, Trường Canh đạo nhân, tay áo giấu trăm vạn Thiên Binh!

Chương 192. Đậu Binh kì quái

"Nga, dạo này sư huynh của ngươi làm cái gì vậy? Ta đi đan phòng cũng không thấy."

"Thúc, ta cũng không biết, gần đây sư huynh chạy qua chạy lại ở hậu sơn, hình như đang nghiên cứu thần thông."

"Ừ..." Tửu Cửu chống nạnh ưỡn ngực, trầm ngâm nói: "Linh Nga, xưng hô một chữ nghe có vẻ thân mật, nhưng có thể gọi ta là Cửu được không? Gọi "Thúc" có một chút quá phận, ta rất giống nam nhân bà sao?"

Linh Nga liếc nhìn thân ảnh bên cạnh như nhìn thấy tội ác nào đó, nhẹ nhàng buông tiếng thở dài: "Sư thúc, ngài có phải đã uống rượu rồi đúng không?"

"Hắc hắc." Tửu Cửu có một chút xấu hổ cười cười: "Gần đây bế quan có chỗ hổng tương đối lớn. Đây không phải muốn nhìn gần đây sư huynh của ngươi có việc gì thiếu nhân thủ hay không...sư huynh của ngươi thiếu không?"

"Lúc trước sư thúc đã giúp đỡ Tiểu Quỳnh Phong chúng ta rất nhiều." Linh Nga hé miệng cười khẽ, lấy ra một cái bảo nang: "Sư huynh đã dặn dò qua, ta đã sớm chuẩn bị cho sư thúc rồi."

"Vậy ngươi còn không nhanh lấy ra!" Tinh thần của Tửu Cửu lập tức tỉnh táo, tiện tay đoạt lấy bảo nang, nhìn "Hàng tồn" bên trong, lập tức cười to một hồi: "Có rượu há lại không có đồ ăn? Đi, đi xem có linh thú nào bị bệnh không?"

"Ngày hôm qua Linh Lỵ nói có thể ăn mấy con quán quán điểu, vậy chúng ta hãy đi nướng hai con, đưa qua chỗ trưởng lão Bách

Phàm Điện hai con luôn."

"Vậy còn đợi cái gì nữa, đi thôi."

Một lát sau...

"Ồ, con này không tệ, béo mà không ngậy, chính là nó!"

Ngay sau đó, trên Tiểu Quỳnh Phong nổi lên mùi thơm mê người.

Lo lắng đến cảm xúc của những linh thú kia, Hùng Linh Lỵ, Linh Nga cùng với Tửu Cửu đặc biệt đi vào sâu trong rừng, bắc nồi sắt và giá nướng lên.

Cười đùa một hồi, cơm nước no nê.

Ba người cùng nhau thu thập "đồ dùng nhà bếp". Hùng Linh Lỵ cầm lấy chùy nhỏ của bản thân, đang muốn đi làm nhiệm vụ hằng ngày của nàng — tuần tra trong núi.

Tửu Cửu cười nói: "Linh Lỵ, nơi này là nội môn, bên ngoài còn có một tầng đại trận hộ sơn, sẽ không có người nào dám lén lút lên trên này đâu."

"Không được đâu!" Hùng Linh Lỵ nghiêm túc trả lời: "Trên núi có nhiều linh thú, linh thảo, nếu để người khác trộm đi thì làm như thế nào! Biểu ca làm ra những thứ này, cũng không phải gió lớn thổi tới. Biểu ca còn dạy ta tu hành, lại cho ta nhiều đồ ăn nữa, ta không dám lười biếng. Hơn nữa, không tính những thứ này, việc mà biểu ca kêu ta làm, ta nhất định phải hoàn thành!"

Linh Nga ôn nhu cười nói: "Làm phiền sư thúc rồi."

"Hì hì, nếu Đấu Đại Thần mà các ngươi thiếu người, chờ ta xong việc sẽ giúp các ngươi."

Khuôn mặt nhỏ của Hùng Linh Lỵ đỏ lên, vung tay lên, nâng lên Linh Bảo Đại Chùy do tự tay Vân Trung Tử Tiên Nhân luyện chế, nhanh chân bước đi vào trong núi.

Vừa đi vừa hát điệu hát nàng tự mình chế ra:

"Biểu ca kêu ta đi tuần sơn, tuần xong bên trái tuần bên phải.

Nếu như ai dám trộm trứng chim, một quyền đem hắn đánh nát nhừ."

Trong rừng lập tức vang lên tiếng chim hót thú gầm vui mừng.

Linh Nga nhẹ nhàng tán thưởng:

"Hùng sư thúc hoàn toàn nghe lời sư huynh."

"Ừ." Tửu Cửu lau miệng, trên mặt đẹp hiện lên vài phần băn khoăn.

Nàng ít nhiều cũng có một chút lương tâm, trầm ngâm hai tiếng: "Cũng không thể ăn chùa uống chùa, chúng ta đi xem sư huynh của ngươi đang làm cái gì."

Linh Nga vội nói: "Không có việc gì đâu sư thúc, sư huynh không thích bị quấy rầy."

"Chuyện này sao có thể gọi là quấy rầy?" Tửu Cửu khẽ nói: "Tu vi cảnh giới của bản sư thúc bây giờ là Chân Tiên đại hậu kỳ, mắt thấy đã muốn đột phá Thiên Tiên. Đường đường là chuẩn Thiên Tiên trong môn phái, muốn làm việc cho các ngươi mà còn không muốn sao!"

Linh Nga giật giật mí mắt, đang muốn tiếp tục khuyên bảo, chợt nghe thấy truyền âm của sư huynh.

"Được rồi!" Linh Nga cười nói: "Chúng ta cùng đi ra sau núi, bên phía sư huynh đúng lúc thiếu người."

Lúc này Tửu Cửu mới hài lòng nở nụ cười, cưỡi mây mang theo Linh Nga bay ra sau núi. Ở đó chẳng biết từ lúc nào đã dựng lên một đại trận ngăn cách.

Tiến vào trong trận, Tửu Cửu và Linh Nga thấy được mấy chục căn lều cỏ đường kính mười trượng phân bổ ở khắp nơi.

Phía dưới lều cỏ sinh trưởng các loại tiên thảo, những tiên thảo này dường như là cùng một loại, cẩn thận phân biệt thì lại thấy có khác biệt rất nhỏ.

"Đại Tụ Linh Trận?" Tửu Cửu trợn tròn mắt, nhìn những gốc tiên thảo này đung đưa trong linh quang.

Nàng tuy rằng không tinh thông trận pháp, nhưng vẫn nhận ra loại đại trận này.

Bằng vào lịch duyệt hơn nghìn năm của nàng, tự nhiên có thể nhìn ra, nơi đây gieo trồng cũng không phải là linh dược trân quý gì, mà chỉ là một chút tiên thảo, linh thảo bình thường.

Nhưng dưới mặt đất, đã có một tòa Tụ Linh Trận cự đại tiếp dẫn thiên thanh chi khí, hội tụ địa chi linh khí lại ở chỗ này để bồi dưỡng những đám "cỏ dại" này.

"Cái này là đang làm gì?"

"Bên này có tấm biển..." Linh Nga nhẹ giọng nói, tiên y khẽ động, đã bay tới trước tấm biển gỗ kia.

Đất gieo trồng đậu tiên Tiểu Quỳnh Phong (Bách Phàm Điện cho phép kiến tạo).

Đúng lúc này Lý Trường Thọ đang kéo ống tay áo đi ra từ trong lều cỏ, trên người dính đầy bùn đất, nhưng khóe miệng mang theo vài phần ý cười.

"Qua bên này đi, cho các ngươi xem thứ này."

Linh Nga và Tửu Cửu cũng không biết có chuyện gì, tràn đầy hiếu kì đi qua...

...

Có kinh nghiệm sửa chữa thần thông Cắt Giấy Thành Người, cộng với kĩ thuật của thần thông Thân Ngoại Hóa Thân do Đại Pháp Sư ban tặng giúp đỡ, kế hoạch cải tiến thần thông Rải Đậu Thành Binh được tiến hành vô cùng thuận lợi.

Ban đầu yêu cầu của Lý Trường Thọ đối với Đậu Binh của Rải Đậu Thành Binh cũng không tính là cao, chỉ cần chúng nó có chiến lực cảnh giới Nguyên Tiên là đủ rồi.

Nhưng Lý Trường Thọ cũng không ngờ tới trong quá trình hắn cải tiến, linh cảm không ngừng hiện lên...

Chỉ hơn một tháng, thông qua việc hắn bồi dưỡng, lai tạp, thúc đẩy mấy loại "Nguyên sinh tiên đậu", nếm thử các loại khẩu quyết thi pháp và tổ hợp thủ ấn bất đồng, cộng thêm việc dung nhập pháp môn thân ngoại hóa thân cao thâm vào cùng...

Hắn đã tạo ra ba binh chủng đại đậu, mười hai binh chủng tiểu đậu!

Trước mắt mà nói thì chủng loại đã đủ, phương hướng kế tiếp chính là nghiên cứu làm sao tăng lên thực lực cho những Đậu Binh này.

Về sau còn phải thôi diễn chiến trận ngàn người, chiến pháp vạn người để khiến cho những Đậu Binh này có thể chân chính phát huy ra sức chiến đấu.

Đường muốn chạy cũng phải bước từng bước một, một hơi cũng không thể nuốt cả Côn Bằng...

Lần này gọi Linh Nga cùng với Tửu Cửu sư thúc tới, là muốn nghiệm chứng thành quả của giai đoạn trước mắt, thuận tiện nghiên cứu làm như thế nào để mở rộng môn thần thông này trong Độ Tiên Môn.

Đương nhiên, mở rộng là thần thông nguyên bản, phiên bản cải tiến đậu tiên sẽ không dễ dàng truyền ra...

Lý Trường Thọ trực tiếp truyền thần thông Rải Đậu Thành Binh nguyên bản cho Tửu Cửu sư thúc cùng với Linh Nga để các nàng làm mẫu.

Tiện tay vẩy ra mấy viên đậu, hóa thành ba tiên binh sĩ áo giáp, dáng vẻ giống binh lính bắn cung.

Đậu Binh Lý Trường Thọ dùng tu vi cảnh giới Quy Đạo làm ra, thực lực của bọn chúng miễn cưỡng có thể so với cảnh giới Phản Hư.

Sau đó, Lý Trường Thọ chỉ vào một cái cây, truyền đạt chỉ lệnh đơn giản: "Cái cây kia."

Đám "Cung binh" mặt không biểu tình bắt đầu kéo cung, pháp lực ngưng tụ thành mũi tên, chuẩn xác bắn trúng một gốc đại thụ cách đó trăm trượng, trên thân cây còn lưu lại ba cái lỗ thủng.

Tửu Cửu nhẹ giọng tán thưởng: "Không tệ!"

Linh Nga nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, thứ này cùng với Cắt Giấy Thành Người có gì khác biệt?"

"Thần thông Cắt Giấy Thành Người là biến giấy thành người, chỉ cần pháp lực không hao hết thì sẽ tồn tại mãi mãi."

Lý Trường Thọ ấm giọng giải thích: "Nhưng Đậu Binh do Rải Đậu Thành Binh làm ra chỉ có thể tồn tại mấy canh giờ."

Nói xong, tay Lý Trường Thọ khẽ run, ba Đậu Binh liền hóa thành lưu sa, chậm rãi tiêu tán.

Hắn tiếp tục giảng giải cho sư muội: "Người giấy do Cắt Giấy Thành Người làm ra, cần muội phân thần đi khống chế, không thì chỉ có thể làm một ít công việc lặt vặt, thu thập những thứ đơn giản. Nhưng Đậu Binh do Rải Đậu Thành Binh làm ra, chỉ cần cho bọn chúng một cái ý niệm chiến đấu và một mệnh lệnh đơn giản, bọn chúng có thể chiến đấu đến khi bản thân tiêu tán."

Dứt lời, Lý Trường Thọ nhìn Tửu Cửu sư thúc có một chút kích động ở bên cạnh, liền nói: "Có muốn chơi trò chơi hay không?"

Hai mắt Tửu Cửu tỏa sáng, vui vẻ nói: "Ngươi giữ lại hạng mục mở rộng Tiểu Quỳnh Phong hả?"

"Coi như thế đi." Lý Trường Thọ tiện tay lấy ra một cái bình sứ, ở trong đó chứa mười tám khỏa đậu tiên, màu sắc, phẩm chất bất đồng.

Lý Trường Thọ bắt đầu chế định quy tắc trò chơi ở tại chỗ: "Hạng mục này tạm gọi là..."Đậu Tiên Nhân". Đậu là hạt đậu, đồng âm với đấu trong đấu pháp. Mỗi tuyển thủ dự thi rút ra một hạt đậu, dùng pháp lực của tuyển thủ có tu vi thấp nhất làm tiêu chuẩn, dùng Rải Đậu Thành Binh tiến hành thôi phát, sau đó để cho bọn chúng đấu pháp phân ra cao thấp, thấy thế nào?"

Tửu Cửu lập tức có một chút khó chịu: "Đây không phải giống như đấu tiên trùng sao, không có gì mới mẻ hết."

"Sư thúc người thiển cận quá." Lý Trường Thọ lắc đầu: "Tiên trùng không khống chế được, nhưng Đậu Binh là thông qua tầm thần khống chế, tương đương dùng thế thân đấu với nhau. Chúng ta có thể thiết lập một chút điều kiện, ví dụ như: có hai nhà chính, một đường sông, vài toà thạch tháp. Rồi để cho Luyện Khí Sĩ khống chế Đậu Binh không ngừng đối kháng. Hình thức thì có đấu solo, đấu đôi, hoặc tổ đội, vân vân và mây mây."

Tửu Cửu nghiêng đầu suy nghĩ, hai mắt dần dần tỏa ánh sáng.

Lý Trường Thọ híp mắt cười khẽ.

Chuyện này thật ra là hắn muốn mượn phương thức thi đấu, mở rộng Rải Đậu Thành Binh ở bên trong Độ Tiên Môn.

Nếu như gặp ngoại địch, trong môn phái cũng sẽ có thêm vài phần chiến lực để ứng phó...

Lý Trường Thọ truyền âm cho Hùng Linh Ly để nàng cũng chạy tới, nhiều người thì càng náo nhiệt.

Ngay sau đó, bốn người lựa chọn ngẫu nhiên bốn hạt đậu tiên, lấy pháp lực của Linh Nga làm tiêu chuẩn, cùng thi triển Rải Đậu Thành Binh...

Thực lực bản thân của Hùng Linh Ly tuy mạnh, nhưng cảnh giới tu đạo hơi thấp, không thể thi triển thần thông nên Lý Trường Thọ thi pháp thay.

Lý Trường Thọ trước tiên làm ra Đậu Binh của Hùng Linh Ly.

Chợt nghe "Ba!" một tiếng, trước mặt Hùng Linh Ly xuất hiện một vị kiếm binh mặc áo choàng băng lam, giáp da sáng loáng.

Trên áo choàng của Đậu Binh còn viết bốn chữ lớn — Băng Hàn kiếm binh.

"Chà, thực sự có thể biến thành người!" Hùng Linh Ly lập tức tán thưởng, xoay đi xoay lại kiếm binh này một hồi.

"Để ta tới trước." Linh Nga cười nói, ra dáng bắn hạt đậu ra ngoài, hai tay nhanh chóng kết thủ ấn mà sư huynh vừa truyền thụ.

Ba! Sau khi khói xanh tiêu tán, trước mặt Linh Nga cũng nhiều ra một gã Đậu Binh, thân mặc áo choàng màu đen, mang khăn trùm đầu cũng màu đen, mỗi tay cầm một thanh loan đao.

Trên áo choàng đồng dạng cũng viết bốn chữ lớn — Loan Nguyệt đao binh.

"Tiểu Trường Thọ tới trước đi." Tửu Cửu hất cằm nhìn Lý Trường Thọ, nói: "Ta muốn áp trục!"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, tiện tay ném hạt đậu xuống đất, ra dáng niết vài cái pháp quyết, trước mặt xuất hiện một đạo thân ảnh khôi ngô, trong tay cầm theo hai thanh đồng chùy.

Trên áo choàng viết bốn chữ lớn vô cùng khí phách — Phách Hùng chùy binh.

Hai mắt Hùng Linh Lỵ lập tức tỏa ánh sáng, nhỏ giọng nói: "Biểu ca, ta thích gã Đậu Binh này!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Không thể đổi lại, trận đấu của chúng ta tuy nhỏ nhưng cũng phải có công bằng."

"Ừ!" Hùng Linh Lỵ lập tức gật đầu đồng ý, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc.

Ngay sau đó, ánh mắt ba người đều tập trung vào Tửu Cửu.

Tửu Cửu mỉm cười, bản thân tự cảm giác thấy một cỗ phong khinh vân đạm, nàng niết đậu tiên trong tay, khẽ quát một tiếng: "Oanh!"

Đầu ngón tay Tửu Cửu xuất ra một tia tiên lực, bằng với mức độ pháp lực của Linh Nga lúc nãy, bao bọc lấy hạt đậu, ném tới trước người, hai tay nhanh chóng kết ấn.

"Rải Đậu Thành Binh!"

Ba!

Tiên đậu theo âm thanh bị nổ nát vụn, một cỗ khói xanh bay lên, ở trước mặt Tửu Cửu nhanh chóng ngưng tụ, ngưng tụ thành...đã xong...

"Hả?"

Tửu Cửu ngớ người, không khỏi ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm lên gã Đậu Binh kì quái chỉ cao hơn một thước ở trước mặt.

Nó có một cái miệng rộng nửa thước, một cái đầu tròn tròn màu xanh lá, hai con mắt như hai chấm mực đen, thân người là một cái rễ cây, ở vị trí chính giữa mọc ra hai cái cành cây đối xứng hai bên, phía dưới đồng dạng còn có hai cái cành cây, trông giống như hai cái chân.

Một tấm trúc bài rơi bên chân Tửu Cửu, phía trên cũng viết bốn chữ lớn— Oản Đậu xạ thủ

"Thứ này! ?" Trên trán Tửu Cửu tràn đầy hắc tuyến, khóe miệng điên cuồng run rẩy.

"Phù" một tiếng, Linh Nga không nhịn được cười, vội vàng quay đầu che miệng.

"Khụ!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Không nghĩ tới, Đậu Binh quý hiếm nhất cũng bị sư thúc rút được, ván này ngài đã thắng."

"Không được! Ta muốn đổi lại cái khác!" Tửu Cửu lập tức phát điên, dậm chân một cái làm cả núi chấn động, cực kì tráng lệ.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười, niệm một đoạn pháp quyết nhỏ thay cho Tửu Cửu.

Chợt nghe một tiếng: "Phi!"

Trong miệng Oản Đậu xạ thủ phun ra một hạt châu lớn chừng nắm đấm, mang theo khí tức Ngũ Hành Hỏa, Kim, nhanh chóng bay ra ngoài trăm trượng, phát nổ trên một mảnh đất hoang, bụi bay đầy trời!

Sau khi bụi mù tán đi, xuất hiện một hố to đường kính hơn mười trượng!

Đây vẫn chỉ là pháp lực tiêu chuẩn của Linh Nga thôi phát ra Đậu Binh mà thôi!

Linh Nga cùng với Tửu Cửu nhìn nhau, đều có một chút rung động.

Tuy rằng hai người thường ngày có một chút hồ nháo, nhưng đều không phải kẻ ngu dốt, vào giờ phút này cũng đã cảm nhận được chỗ lợi hại của thần thông Rải Đậu Thành Binh, cùng với thần uy của Oản Đậu xạ thủ...

Oản Đậu xạ thủ cũng có chỗ thiếu hụt là di chuyển chậm chạp, chỉ có thể dùng như "pháo đài" cố định.

Mà điểm này, cũng chỉ là một bước đệm nhỏ trên con đường sửa chữa thần thông của Lý Trường Thọ...

Tửu Cửu đột nhiên quát lên: "Đấu pháp bắt đầu!"

Ba người bất ngờ không kịp chuẩn bị thì Oản Đậu xạ thủ đã bắt đầu "Phi, phi, phi" nổ cho ba con Đậu Binh khác chật vật chạy trốn.

Trên Tiểu Quỳnh Phong lập tức vang lên tiếng cười to của Tửu Cửu.

Tiếng cười kia nương theo những đám mây bay ngang qua Độ Tiên Môn đi đến Đông Hải chi địa...

…

"Điện hạ, những thứ này đã đủ chưa?"

Tại Long Cung Đông Hải, trên hai chiếc xe lớn Giao Long đã chất đầy bảo rương, Quy Tiên Nhân ở bên cạnh lau cái trán đầy mồ hôi, hỏi Ngao Ất.

Ngao Ất suy nghĩ một chút...

"Chuẩn bị thêm một xe nữa, chủ yếu là tài bảo trận pháp."

"Chuyện này...lão thần tuân mệnh."

"Tư Tư quay về tộc của nàng lấy lễ vật cho Trường Thọ huynh, cũng không biết bây giờ nàng về đến nhà chưa."

Ngao Ất thì thào một tiếng, mới tách ra có mấy canh giờ mà đã có một chút mong nhớ.

Chương 193. Thư tới

Trời cao khí sảng, trời trong gió nhẹ.

Tại sơn môn của Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ mặc một chiếc trường bào màu xanh lục, duy trì độ cao vừa phải, không cao không thấp, chậm rãi cưỡi mây bay.

Đạo bào được Bách Phàm Điện phân phối cho đám đệ tử có ba loại, một loại là đồ bó sát người mặc khi luyện công, một loại là phổ thông đạo bào giống như Lý Trường Thọ mặc hàng ngày, mỗi tháng đều có thể tuỳ ý đến nhận.

Đạo bào mà Linh Nga thường xuyên tự tay may vá cho sư huynh mình cũng chính là loại thứ hai. Nhưng nàng sẽ theo yêu cầu riêng của sư huynh, may thêm mấy...mười mấy cái túi nhỏ bên trong.

Còn loại thứ ba, chính là loại mà Lý Trường Thọ đang mặc, áo bào màu chàm, bên ngoài vải lụa thêu hoa, có một phần tác dụng phòng hộ như pháp bảo.

Thật khó thấy được một lần Lý Trường Thọ phô trương như vậy, lấy ra loại đạo bào "áp đáy hòm" để mặc. So với ngày thường, thoáng có một chút nổi bật...

Không có cách nào khác, ngày hôm nay có một chút đặc biệt. Hải Thần Giáo Nhị Giáo Chủ đang dẫn theo đạo lữ cùng đến Độ Tiên Môn thăm hắn.

Thực ra, để có thể quyết định mang bộ đạo bào này ra mặc, Lý Trường Thọ cũng suy đi tính lại, nâng lên hạ xuống, cân nhắc chính bản thân cần chú ý một chút, không thể để bản thân quá tầm thường, nếu không sẽ làm cho Ngao Ất phải xấu hổ.

Đây coi như là một chút đền bù cho Ngao Ất đi, dù sao cũng là do hắn dùng Tiên Thức Độc Đan Tâm Hoả Thiêu, vô tình thúc đẩy đoạn nhân duyên này...

Đi đến trước tiên môn, Lý Trường Thọ vái chào mấy vị lão đạo thủ vệ, cất cao giọng nói: "Đệ tử Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ, hôm nay có bạn tốt đến thăm, đây là Chuẩn Nhập lệnh của Bách Phàm Điện, thỉnh các vị xem qua."

Một vị thủ vệ tiến lên tiếp nhận ngọc bài, xem xét tin tức bên trong, rất nhanh sau đó liền mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng dặn dò: "Trường Thọ, ngươi có thể kết giao với Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo Tiệt Giáo, Nhị thái tử Long Cung Đông Hải là một chuyện tốt. Tuyệt không thể làm mất lễ nghĩa, thành trò cười cho người khác."

"Đệ tử đã hiểu."

Lập tức, hai vị Tiên Nhân thủ vệ kéo "màn cửa" đại trận cho Lý Trường Thọ đi ra ngoài sơn môn. Hắn đứng phiêu diêu trên mây giữa không trung, lẳng lặng chờ đợi.

Không bao lâu sau, phía chân trời xuất hiện một điểm đen, điểm đen này cấp tốc bành trướng, đồng thời từng trận giáo gào thét được truyền tới từ ngàn dặm.

Từ xa đã có thể nhìn thấy ba con Xích Viêm Giao vảy đen đang tung bay, trong miệng mỗi con đều cắn một sợi xiềng xích màu đen như mực, kéo theo phía sau là một chiếc xe đầy hoa mỹ lao vùn vụt tới.

Ba con Giao Long có tu vi tương đương với Luyện Khí Sĩ cảnh giới Chân Tiên, ngoại hình dữ tợn uy vũ không kém những vị Tiên Giao Binh của Long Tộc đang đi hộ tống.

Lý Trường Thọ chăm chú nhìn ba con Giao Long, trong lòng suy tư, khẽ lắc đầu...

Có áp bách sẽ có phản kháng, nhưng ở Hồng Hoang làm gì có ai muốn nghe đạo lý này.

Dù sao, hiện tại cũng không phải lúc suy nghĩ những việc như thế.

Giao Long Xa chủ động dừng lại cách Độ Tiên Môn mười dặm, cửa xe mở ra, Ngao Ất dẫn theo một thiếu nữ có mái tóc xoăn dài màu xanh đi ra, phía sau còn có hai vị trưởng lão Long Tộc hộ tống.

"Trường Thọ huynh!" Ngao Ất rống xa mười dặm, khuôn mặt thiếu niên tràn đầy ý cười, dùng sức vẫy tay về phía Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, lẳng lặng mà đứng.

Thiếu nữ Hải Tộc thanh mỹ thanh tú đứng bên Ngao Ất không nhịn được âm thầm tỉ mỉ quan sát...

Đây chính là người mà Ất Ất luôn miệng nhắc đến【 Trường Thọ huynh 】?

Thật không ngờ huynh ấy trẻ tuổi như vậy!

Lý Trường Thọ đợi mấy thân ảnh kia bay đến trước mặt, mỉm cười vái chào. Ngao Ất và thiếu nữ phía sau cũng vội vàng đáp lễ.

Còn hai vị trưởng lão Long Tộc thì chỉ gật gật đầu, cũng không thực hiện động tác dư thừa nào khác.

Hai vị Giáo Chủ lớn nhỏ của Hải Thần Giáo liếc nhìn nhau, tự nhiên ăn ý. Ngao Ất không đợi Lý Trường Thọ căn dặn, cất cao giọng nói: "Trường Thọ huynh, lần trước từ biệt, vậy mà đã hơn mười năm, huynh vẫn khoẻ chứ?"

"Cực khổ Ất huynh mong nhớ, ta tu hành trong núi, hết thảy vẫn mạnh khoẻ, vị này là..."

"À, để ta giới thiệu với Trường Thọ huynh!" Ngạo Ất ngoạc miệng, có một chút xấu hổ, nhưng vẫn thể hiện trách nhiệm của một nam long thành thục, tay cầm chặt tay của công chúa Giao Nhân, kéo nhẹ nàng bước lên từ phía sau.

Giao Nhân Tộc nổi tiếng eo thon dáng đẹp, giọng hát ngọt ngào trong Hải Tộc. Vị công chúa này cũng lại càng hoàn mỹ, dáng vẻ yểu điệu đáng yêu, mang thêm mấy phần thông minh linh hoạt, đứng bên cạnh Ngao Ất dù giống như một vị tỷ tỷ, nhưng cũng vô cùng xứng đôi.

Nàng cúi đầu hạ thấp người hành lễ, khẽ hé môi son, nói một tiếng: "Tư Tư bái kiến Trường Thọ huynh trưởng."

Giọng nói mềm mại ngọt ngào, dù cho ban đầu Lý Trường Thọ không có ấn tượng gì với nàng, cũng bất chi bất giác tăng thêm mấy phần thiện cảm.

Ngao Ất ở bên cạnh vội nói: "Trường Thọ huynh, đây là hôn thê của ta, chúng ta đã định hôn ước rồi, nàng tên là Khương Tư."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta đây liền ỷ lớn, xưng hô một tiếng đệ muội. Ất huynh thật sự có phúc lớn."

"Hắc hắc!" Ngao Ất ngượng ngùng cười.

Lý Trường Thọ quay người, đưa tay mời, Ngao Ất lại nói: "Trường Thọ huynh, ngươi chờ một lát, ta đi hơi nhanh một chút, phía sau còn có một ít lễ vật đang trên đường tới."

"Ài, Ất huynh tới thì tới, mang cái gì..."

Ngang —— Chợt nghe thiên ngoại vang lên tiếng long ngâm, ba chiếc xe được Giao Long kéo, bên trong chất đầy bảo rương bay tới từ chân trời.

Ngao Ất cười nói: "Một ít tiểu lễ vật, mong Trường Thọ huynh vui vẻ nhận."

Lý Trường Thọ: "..."

Có thể mạo muội hỏi thăm một chút được không? Nhị Giáo Chủ nhà ngươi làm thế nào giải thích với Long Cung để mang nhiều bảo vật như vậy cho một vị đệ tử trẻ tuổi của Độ Tiên Môn?

Khoé miệng của Lý Trường Thọ run rẩy, nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể gật gật đầu cười nhé, cắn răng nói với Ngao Ất một câu: "Ất huynh thật sự quá khách khí."

"Đối với Ngao Ất mà nói, Trường Thọ huynh không thể chỉ dùng hai chữ tri kỷ có thể nói hết, không cần phải bận tâm!"

Nhất thời cũng khiến công chúa Giao Nhân Tộc Khương Tư trừng mắt nhìn.

Lý Trường Thọ nhạy bén nhìn ra chi tiết này, trong lòng không khỏi than nhẹ...vị Nhị Giáo Chủ này vẫn còn quá lỗ mãng...

Tiếp theo, mấy vị lão đại gia thủ vệ hoa mắt nhìn theo, tổng cộng chín mươi chín bảo rương được Lý Trường Thọ thu vào bảy tám chiếc nhẫn trữ vật.

Thần sắc của tất cả Tiên Nhân thủ vệ đều...hết sức phức tạp.

Mặc dù không biết chính xác bảo rương chứa cái gì bên trong, nhưng chỉ cần vẻn vẹn là ngọc ngà châu báu bình thường đi chăng nữa, cũng đã khiến người khác kinh sợ rồi...

Ngao Ất quay lại nói với hai vị trưởng lão Long Tộc: "Làm phiền hai vị bá bá chờ ở đây."

"Điện hạ yên tâm!" Hai vị trưởng lão Long Tộc khom người lĩnh mệnh: "Chúng ta thủ hộ ở nơi này, điện hạ có việc cần lập tức kêu ta tới."

Một vị thủ hộ sơn môn cảnh giới Chân Tiên định mở miệng nói gì lại thôi.

Để cho cao thủ của Long Tộc đứng chờ ở bên ngoài công chúa Giao Nhân? Như vậy không phải là quá mức thất lễ sao?

Lý Trường Thọ giơ tay mời, dẫn Ngao Ất và Khương Tư Nhi đi vào sơn môn.

Mấy vị thủ hộ sơn môn mở đại trận phòng hộ, dẫn dắt một người, một rồng, một giao vào trong đại trận...

Lý Trường Thọ nói: "Đệ tử đã đón được bạn tốt tới chơi, bây giờ dẫn họ về Tiểu Quỳnh Phong."

Tiên Nhân thủ vệ chỉ gượng cười hai tiếng, chăm chú nhìn ba đạo thân ảnh cưỡi mây bay xa dần, từng người đều cảm thấy có một chút nóng mặt.

Đợi Lý Trường Thọ bay đi, một vị thủ vệ vội vàng chạy đến Phá Thiên Phong, bẩm báo tỉ mỉ sự việc cho một vị thái thượng trưởng lão, hỏi xem có cần mời hai vị cao thủ của Long Tộc vào trong sơn môn không.

Vị thái thượng trưởng lão cũng không dám đưa ra chủ ý, đành kinh động đến chưởng môn đang bế quan dưỡng thương.

Nhưng mà...

Quý Vô Ưu nghe tới sáu chữ "Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ", liền cười cười quở trách mấy vị trưởng lão một trận: "Trường Thọ giao hữu rộng khắp, chuyện này có gì ngạc nhiên? Theo bần đạo thấy, vị đệ tử Trường Thọ này cũng rất không tệ, thành thật trung hậu, ôn hoà hiền hậu thiện lương, hậu đức tái vật, có phong phạm cao thủ tương lai của Nhân Giáo! Đừng nói là thái tử Long Tộc, coi như là Long Vương đích thân đến, cũng không đáng kinh ngạc, các ngươi thấy có đúng không? Khụ, khụ khục...sai người mang một ít trà thơm rượu ngon đến Tiểu Quỳnh Phong, giúp Lý Trường Thọ chiêu đãi vị Nhị thái tử Long Tộc kia thật tốt đi. Mà nghĩ thêm, Ngao Ất cũng là Luyện Khí Sĩ của Kim Ngao Đảo, đệ tử của Ô Vân Đại Tiên tiền bối, cái này cũng coi như tương đương ngang hàng với bần đạo, giờ lại luận bàn ngang hàng với Trường Thọ...cũng không khỏi buồn cười. Ha ha, khụ khụ, ha ha ha."

Mấy vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, từng người đều rơi vào một loại hoài nghi không thể diễn tả, cũng không dám nói ra.

Cũng không biết là do bọn họ quá nhạy cảm, hay là chưởng môn đột nhiên...không bình thường...

Cơn gió ngày hôm nay thổi đến Độ Tiên Môn, khắp nơi bàn tán huyên náo, cũng lộ ra không ít suy nghĩ cổ quái.

...

...

Lúc Lý Trường Thọ dẫn theo Ngao Ất đến Tiểu Quỳnh Phong, bốn vị ăn dầm nằm dề cao cấp thì có đến ba vị vẫn đang ở đây.

Từ khi Hữu Cầm Huyền Nhã bế quan, ngày thưởng ở đây vẫn luôn là có ba vị này.

Linh Nga là thân sư muội của Lý Trường Thọ, ngày hôm nay ăn mặc điệu đà, váy ngắn màu phấn hồng, tay áo lững lờ, trên mặt có một chút phớt hồng hoa đào.

Nàng nghe nói có công chúa Giao Nhân đến, cũng muốn tranh giành một chút da mặt cho sư huynh mình.

Tiểu sư thúc thì đã quen tuỳ tiện, ngày hôm nay cũng không có trang điểm, chỉ là...tội ác tày trời, hung diễm cuồn cuộn, như thế cũng đủ để trấn áp hơn nửa mỹ nhân Hồng Hoang rồi...

Hùng Linh Lỵ lại cũng...đổi một bộ áo giáp màu sắc xinh đẹp hơn.

Đợi Lý Trường Thọ dẫn Ngao Ất và Khương Tư Nhi hạ xuống, Linh Nga và Hùng Linh Lỵ đồng thời bước lên nghênh đón, Tửu Cữu bình tĩnh đi phía sau, tỏ ra phong phạm của cao nhân.

Khương Tư Nhi vừa nhìn thấy Linh Nga cũng không nhịn được tán thưởng trong lòng, đồng thời nghĩ đến dự tính của mình, lập tức khoá chặt Linh Nga làm mục tiêu.

Linh Nga tiến lên phía trước, tự nhiên thanh thản vái chào hành lễ, Khương Tư Nhi cũng lập tức hạ thấp người hoàn lễ, nhẹ giọng nói nhỏ: "Linh Nga tỷ tỷ."

Linh Nga cũng ôn nhu trả lời: "Ta có thể gọi một tiếng Tư Nhi muội muội?"

Hai người lập tức cầm tay nhau, hoan thanh tiếu ngữ cùng nhau đi vào bên trong nhà cỏ, để lại Lý Trường Thọ và Ngao Ất đằng sau nghiêng đầu nhìn theo.

Ngao Ất thấp giọng nói: "Trường Thọ huynh, trước đó các nàng đã quen biết sao?"

"Ừm...không cần quản nhiều, giao tình của nữ tử vốn là phức tạp huyền diệu, cứ để các nàng tự chơi với nhau đi, chúng ta qua đan phòng bên kia nói chuyện."

"Được!" Ngao Ất gật đầu cười đáp ứng.

Lý Trường Thọ dẫn âm dặn dò Linh Nga một câu, Linh Nga đang ngồi trong phòng lén gật đầu một cái không để lại dấu vết.

Chào hỏi Khương Tư Nhi, mang đến tiên quả điểm tâm, bắt đầu thuần thục pha trà.

Chờ đến lúc Tửu Cửu và Hùng Linh Lỵ vào nhà cỏ, gian nhà này lập tức oanh oanh yến yến hùng hùng hung hăng, vô cùng náo nhiệt.

Phía đan phòng bên này, Lý Trường Thọ cầm hai cái bồ đoàn, nhập toạ cùng với Ngao Ất, tán gẫu vài câu chuyện lý thú.

Ngao Ất cảm khái không thôi nói: "Lần trước gặp ca ca là vào lần thi đấu tại Độ Tiên Môn, ài..."

"Làm sao vậy?" Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi lúc này nên là xuân phong đắc ý, làm gì mà thở ngắn than dài."

"Tứ Hải sinh ưu hoạn..."

Lý Trường Thọ im lặng thủ thế, lấy ra ngọc phù khống trận, khởi động tầng tầng trận pháp.

Hắn liếc nhìn Cảm Ứng Thạch, liền nói: "Khó được đến chơi một chuyến, chớ có nói những việc này."

"Ừm!" Ngao Ất lập tức gật gật đầu, tự nhiên đã rõ ràng ý tứ của Lý Trường Thọ là không muốn bại lộ thân phận.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Lần từ biệt trước, ta cho ngươi mấy món đồ kia, ngươi dùng có hiệu quả không?"

Khuôn mặt thiếu niên của Ngao Ất lập tức đỏ lên, ấp úng vài tiếng: "Rượu thuốc cùng với mấy bức "Xuân Cung Đồ" kia, ta còn chưa kịp dùng, đã bị mấy vị sư huynh trên đảo mượn đi...bọn họ mượn, cũng không nói trả ta, ta cũng không tiện đi đòi..."

Lý Trường Thọ lập tức dở khóc dở cười.

Ngao Ất lộ vẻ hổ thẹn: "Làm ca ca thất vọng rồi."

"Chuyện này có gì mà thất vọng?" Lý Trường Thọ cười khẽ, tiếp lời nói: "Hiện tại ngươi đã có đạo lữ, cũng không cần đến Xuân Cung Đồ, còn đây là rượu thuốc và đan dược, ngươi cầm lấy dùng thử đi."

Vừa nói Lý Trường Thọ vừa lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Ngao Ất.

"Rượu thuốc ta đã cải tiến một chút, giảm bớt kình lực, hiệu quả kéo dài tăng thêm. Đan dược tên là Hùng Tâm Đan, cũng đã cải tiến, nói không chừng cũng có thể có hiệu quả đối với việc người không thể cao lớn thêm. Dù sao ngươi bây giờ cũng đã có đạo lữ, dùng những thứ này đều không việc gì, chỉ là cần sử dụng vừa phải, không nên lạm dụng, tốt nhất là sử dụng khi đã nhiều ngày xa cách."

Ngao Ất lập tức tràn đầy cảm động, nhận lấy chiếc nhẫn.

Hắn đang muốn nói lời cảm tạ, lông mày của Lý Trường Thọ đột nhiên nhíu một cái, truyền âm nói: "An Thủy Thành."

"Ừm?" Ngao Ất hơi nhíu mày, trong đáy lòng cẩn thận cảm ứng một hồi, cũng cảm thấy có một chút bất an.

Hai người liếc nhìn nhau, Ngao Ất cơ hồ thốt ra: "Bọn họ đã bắt đầu động thủ?"

"Đúng vậy!" Lý Trường Thọ bình tĩnh nói: "Ngươi và ta dùng thần niệm nhập thần tượng, xem bọn hắn sẽ gây sự như nào."

"Được!" Ngao Ất lập tức gật đầu đáp ứng, nhắm mắt ngưng thần, thần niệm nhanh chóng chuyển đến phó tượng thần ở miếu Hải Thần An Thủy Thành.

Xuyên thấu qua tượng thần, hai người lập tức cảm ứng được, lúc này An Thủy Thành đang có một chút hỗn loạn, không trung có một con rồng lớn vảy màu xanh lam, bay qua bay lại trong mây, khiến cho phàm nhân trong thành đều ngẩng đầu vây xem.

Nếu không phải trước đây Văn Tịnh đạo nhân đã mật báo, đoán chừng lúc này Lý Trường Thọ cũng có một chút buồn bực, không biết Long Tộc đột nhiên làm cái trò gì.

Hai vị Giáo Chủ Hải Thần Giáo lớn nhỏ, vào giờ phút này cũng dùng thần niệm giao lưu: "Ất huynh, đây là tộc nhân của ngươi?"

"Đúng, mà cũng không hẳn, đây là một con Giao Long lột xác hoá rồng, tuy thuộc Long Tộc, nhưng thực lực không đủ, địa vị trong tộc bình thường không cao, phần lớn chỉ được làm hộ vệ."

Trong lúc hai người đang trao đổi, con rồng kia đột nhiên bay về phía miếu Hải Thần, giữa không trung, hóa thành một nam nhân trung niên, trên đầu có một chiếc sừng rồng, hạ xuống đại viện miếu Hải Thần.

Tu vi tương đương với cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, mặc dù không cao, nhưng cũng không tính thấp.

Lý Trường Thọ dùng thần niệm dặn dò: "Để ý xem hắn muốn gây sự như nào."

Ngao Ất gật gật đầu, tuy trong lòng tức giận, nhưng cũng không dám tự ý quyết định.

Bên kia...

Trong nhà cỏ, mọi người đang nói về chuyện Khương Tư Nhi và Ngao Ất làm sao quen nhau, đột nhiên Khương Tư Nhi cười khẽ, hỏi Linh Nga: "Tỷ tỷ, người đã có người trong lòng? Lần này tới đây, ta có mang theo một bảo vật của tộc ta, nếu tỷ tỷ có người trong lòng, vật này có thể thúc đẩy chuyện tốt của hai người."

Chương 194. Nguyệt lão cảm tính tự động bảo hộ Thọ

Linh Nga nghe xong lời này, lập tức...tinh thần tỉnh táo như sáo.

Nhiều năm như vậy, nàng vì dụ dỗ cưa cẩm sư huynh nhà mình, cũng coi như là vắt hết óc, tính toán đủ kiểu, nhưng thủy chung là trăm bề không lừa được, khiến nàng thường xuyên có cảm giác thất bại.

Linh Nga quả nhiên là sợ, sợ sư huynh từ chỗ yêu mến đối với mình, qua thời gian dài liền thành thuần túy chỉ là "chiếu cố"...

Nàng từ lúc mười sáu mười bảy tuổi mới biết yêu, liền đã bị ảnh hưởng bởi tập tục đạo lữ trong môn, đã xác định đời này nhất định phải trở thành đạo lữ của sư huynh mình!

Nhưng tùy theo, trong lòng Linh Nga cũng không có quá nhiều chờ mong.

Nàng đại khái biết được, vị muội muội Giao Nhân Tộc đáng yêu này có thể xuất ra cái gì...

Để tán đổ sư huynh, nàng đã áp dụng đủ các biện pháp thông thường từ thấp cấp đến cao cấp, từ nũng nịu đáng thương, giả say lơi lả, dục cầm cố túng, khiêu khích đưa tình…

Nhiều năm như vậy, nàng vẫn hoàn toàn thất bại trong chuyện này, cho tới bây giờ hầu như không có kế sách nào mà bản năng nàng chưa từng dùng qua?

Mãi cho đến gần đây, nàng cảm thấy sư huynh ở trong giai đoạn hiện tại không có tâm tư tìm đạo lữ, cho nên nàng mới tập trung tinh lực củng cố hình tượng sư muội của mình. Đồng thời bảo trì khoảng cách nhất định với sư huynh, để tránh chính mình...bị sư huynh thật sự hợp lý biến thành thân sư muội!

Cho nên, Linh Nga vẫn không ôm quá nhiều hi vọng, chỉ là khách khí đáp lại một câu: "Không dối gạt muội muội, trong đáy lòng ta tất nhiên là có người."

Tửu Cửu ở bên cạnh liền cười khúc khích, nói với Khương Tư Nhi: "Người đó, vừa rồi ngươi còn gặp qua đấy?"

"Ồ? Hẳn là chính là vị Trường Thọ huynh trưởng kia?"

Gương mặt xinh đẹp của Linh Nga không khỏi đỏ bừng lên, tuy có một chút xấu hổ, lại là nhẹ nhàng gật đầu xác nhận.

"Cái gì?" Cái đầu nhỏ của Hùng Linh Lỵ từ bên cạnh bu lại.

Có thể là bởi vì thân thể nàng quá mức hùng tráng, khiến cho Khương Tư Nhi không chịu được lui ra sau lưng Linh Nga né tránh.

Hùng Linh Lỵ ngạc nhiên nói: "Linh Nga ngươi lại yêu mến biểu huynh của ta hả?"

Khuôn mặt của Linh Nga lập tức càng thêm ửng đỏ, không chịu được lấy tay che mặt.

Tửu Cửu thì tỏ ra hết sức vui mừng, ngồi xếp bằng ngửa mặt lên trời cười lớn, suýt nữa liền trọng tâm mất cân bằng té lật ra sau.

Khương Tư Nhi thì hé miệng cười khẽ, một tảng đá lớn trong đáy lòng rơi xuống.

"Lưỡng tình tương duyệt, chuyện này càng dễ làm hơn."

Vì phòng ngừa tập tục cực kì cá biệt của Long Tộc ảnh hưởng đến Ất Ất nhà mình, lần này nàng bỏ hết cả tiền vốn để giúp vị Trường Thọ huynh này một lần, giúp huynh ấy có thể dễ như trở bàn tay ôm mỹ nhân về nhà…

Thế là, Khương Tư Nhi nói khẽ vài câu bên tai Linh Nga.

Thầm thầm thì thì, như thế như vậy.

Linh Nga đầu tiên là run lên, sau đó liền hỏi: "Thật chứ?"

"Tất nhiên, ta làm sao lại đi lừa gạt tỷ tỷ? Đây chính là bảo vật hiếm có của nhất tộc chúng ta." Khương Tư Nhi ôn nhu cười cười rồi lấy trong thủ trạc ra một cái hộp gấm, đưa cho Linh Nga,

"Vật này liền xem như là lễ gặp mặt tặng cho tỷ tỷ."

Linh Nga vội nói: "Thứ này quá quý giá, ngươi với ta gặp nhau lần đầu, không thể như vậy."

"Tỷ tỷ, ngươi coi như thông cảm cho tâm ý lần này của tiểu muội muội." Khương Tư Nhi thở dài một tiếng rồi nói: "Ta cùng với Ất ca, hôn sự chỉ mới là sơ định, ta cũng chỉ là công chúa chưa được xếp hạng của Giao Nhân Tộc, còn Ất ca lại là con trai tộc trưởng Long Tộc. Trong lòng Ất ca tin cậy nhất chính là vị huynh trưởng Lý Trường Thọ này. Ất ca đã từng căn dặn ta, để ta chuẩn bị một phần hậu lễ. Ta trái lo phải nghĩ, cũng chỉ có lễ vật như vậy, đối với đạo thừa Nhân Giáo thì rất phù hợp với tình hình lại mang tính độc đáo hiếm lạ. Nếu như tỷ tỷ không nhận món quà này, ta liền đập nát nó ở đây rồi thỉnh tội với Ất ca là được."

Linh Nga nhẹ nhàng chớp mắt, vội nói: "Chớ có làm như thế, ta nhận ta nhận, đa tạ muội muội."

Cùng lúc đó...

Một vị Đại Giáo Chủ Hải Thần Giáo nào đó đang dùng thần niệm xem trò vui ở cả hai bên, quay qua truyền âm cho Nhị Giáo

Chủ: "Vị đạo lữ này của ngươi tâm tư cẩn thận, cũng rất có chủ ý, nếu ngươi có việc gì đó không nắm chắc được, có thể thương lượng đôi chút cùng với nàng."

"Ồ?" Ngao Ất dùng thần niệm vội hỏi: "Sao huynh trưởng lại nói như thế?"

Lý Trường Thọ cười đáp: "Sau này ngươi hỏi nàng một chút liền biết, ta nghe các nàng nói chuyện trong phòng, đột nhiên có cảm giác như vậy thôi."

Ngao Ất hơi nghi hoặc có một chút không hiểu, Lý Trường Thọ nói tiếp: "Tiếp tục xem chuyện vui đi!"

Ngao Ất cũng im lặng dùng thần niệm xem tình hình đang diễn ra trước mắt.

Vào giờ phút này, vị cao thủ Long Tộc kia đã tiến vào trong tiểu viện trước miếu Hải Thần, không ngừng đi qua đi lại nhưng vẫn chưa có động tác gì khác.

Lý Trường Thọ cảm thấy, vị Long Tộc này hẳn là đang chờ.

Chờ cho phàm nhân lao tới nơi đây, chờ cao thủ Long Tộc trú đóng ở Nam Hải chú ý tới gã.

Lý Trường Thọ hơi suy tư, tập trung phân nửa tâm thần chú ý vào An Thủy Thành, tạm thời không đi quản nhiều chuyện mấy tỷ muội trong nhà tranh bên kia.

Hắn khởi động Đạo Nhân Giấy dưới đất lẳng lặng ẩn núp, cũng truyền âm cho hai mươi bốn vị thần sứ Hùng Trại tạo thành "Hùng Đội" ở trong thành, để bọn hắn lập tức chạy đến nơi đây...

Mặc kệ vị khách không mời mà đến này ra chiêu như thế nào, Lý Trường Thọ đều đã làm tốt ứng đối, tùy thời có thể chuyển đổi thế bị động thành chủ động.

Lúc này Ngao Ất đang ở ngay bên cạnh mình. Mà thông qua lời Ngao Ất thuật lại, Long Vương Tứ Hải và những lão Long cường hoành chân chính của Long Tộc đều đã sớm biết được tính toán của Tây Phương Giáo.

Thậm chí, lúc này Lý Trường Thọ đã viết xong tấu biểu cho Ngọc Đế bệ hạ, thông báo tiếp theo Hải Thần Giáo cùng với Long Tộc sẽ cố ý náo động rồi tách ra, đây là gặp dịp thì chơi, thuận thế đẩy thuyền...

Nhưng Lý Trường Thọ vẫn cảm thấy có một chút không quá ổn thỏa, lo lắng suy nghĩ của mình vẫn còn chỗ không chu toàn.

Trong Hồng Hoang, bất kỳ địch nhân nào cũng đều không thể coi thường. Huống chi, Tây Phương Giáo có Nhị Thánh, làm việc vốn cũng không từ thủ đoạn.

Lý Trường Thọ không ngừng nhìn chăm chú, tập trung vào gã Long Tộc biến hóa thành bộ dáng nam nhân trước miếu, trong mắt Lý Trường Thọ xẹt qua ánh sáng mong chờ, trong đáy lòng hiện ra mấy chục sợi dây "cố sự" lít nha lít nhít.

Đạo hữu, hành động đi nào.

Bị đốt thành tro hay là bị đánh một trận, tất cả đều tùy thuộc vào sự lựa chọn của Long đạo hữu đấy!

...

Tại Tiểu Quỳnh Phong, trong nhà tranh bên hồ.

Khương Tư Nhi đã mở hộp gấm kia ra, bốn người hoặc đứng hoặc ngồi đều vây quanh cái hộp.

Bên trong hộp gấm có một viên bảo châu màu lam nhạt, hình dạng như giọt nước mắt, trên đó tỏa ra ánh sáng lung linh, có một sợi đạo vận huyền diệu quanh quẩn. Nếu như nhìn chằm chằm vào nó một hồi, trong đáy lòng sẽ xuất hiện một tiếng ngâm xướng réo rắt du dương dễ nghe...

Tiếng ca như oán như khóc, như than như hờn…

Khương Tư Nhi nhẹ giọng giới thiệu: "Bảo châu này tên là "Tiền Thế Lệ". Giao Nhân Tộc chúng ta có một lời cổ huấn, cả đời chỉ có thể bên cạnh cùng với một người mình yêu thương. Tiền Thế Lệ ra đời, chính là một người nào đó trong lòng có người thương nhưng lại không có cách nào yêu ở bên nhau cùng người. Kẻ đó sống cô độc suốt quãng đời còn lại, trước khi thọ nguyên hao hết thì giao châu của mình hóa thành một viên Tiền Thế Lệ, tặng cho những tộc nhân khác để tránh lại có chuyện nuối tiếc như mình. Chỉ cần trong đáy lòng đọc lấy tên người thương của mình, Tiền Thế Lệ ghi lại người này, trong đáy lòng của hắn cũng sẽ động một điểm tình niệm đối với ngươi."

Hùng Linh Lỵ tán thán nói: "Còn có thứ đồ quỷ quái như vậy nữa hả?"

Tửu Cửu cười hì hì, lắc đầu nói: "Nếu là cảnh giới Thiên Tiên, tương tư đơn phương mười vạn năm, điểm oán niệm này đủ làm cảm động Thiên Đạo."

Hùng Linh Lỵ không nhịn được cãi lại: "Nhưng chuyện này chẳng phải giống như dùng sức mạnh cưỡng ép tình duyên hay sao? Lưỡng tình tương duyệt mới là trọng yếu nhất chứ."

Khương Tư Nhi chớp mắt mấy cái. Tại sao truyền thuyết mỹ lệ của bộ tộc nhà nàng, sau khi đến trong miệng hai vị này liền...

Liền trở thành không chịu nổi như vậy...

Linh Nga trầm ngâm vài tiếng, nhỏ giọng nói: "Trong lòng sư huynh xác nhận có ta, viên bảo châu này đối với ta hẳn là không quá mức đại dụng, chỉ là...ừm, vì lý do ổn thỏa, ta dùng một chút cũng không sao. Tư Nhi muội muội, vật này đúng là thật sự có thể khiến trong lòng sư huynh có hình bóng của ta sao?"

"Đương nhiên." Khương Tư Nhi cười nói: "Trăm phát trăm trúng, cũng sẽ không có những hiệu quả khác."

Linh Nga tiếp tục trầm ngâm, trong mắt mang theo vài phần do dự rồi cất tiếng nói: "Ta dù tin được muội muội, nhưng vật này lại quan hệ đến sư huynh ta, mà ta cũng muốn dùng... Tư Nhi muội muội, ta có một yêu cầu quá đáng, muội có thể hay không lập ra một lời thề đại đạo, cam đoan những lời nói của ngươi vừa rồi là thật, mà vật này chính là Tiền Thế Lệ như ngươi đã nói?"

Khương Tư Nhi run lên...

Nhân Tộc, đều nghiêm cẩn như thế sao?

Khương Tư Nhi vội nói: "Tất nhiên, ta đây liền lập lời thề đại đạo."

"Xin mời chờ một lát." Linh Nga ngượng ngùng cười một tiếng: "Ta trước hết đã làm xong lời thề đại đạo, viết hết trên một trang giấy, muội muội chỉ cần cầm đọc là xong, như thế muội muội cũng có thể bớt chút đầu óc lo nghĩ"

Khương Tư Nhi lập tức ngưng chớp mắt. Linh Nga tỷ tỷ làm việc nước chảy mây trôi như thế, khả năng những chuyện này là quy củ thông thường của Nhân Tộc, nàng liền gật đầu đáp ứng.

Lớn lên từ trong biển rộng, nàng coi như cũng là người nhanh nhẹn khôn khéo.

Rất nhanh...

Sau khi Khương Tư Nhi tụng niệm lời thề đại đạo, âm thanh sấm rền vang lên trên không Tiểu Quỳnh Phong.

Trong lời thề, nếu như vừa rồi nàng có nửa câu nói ngoa, hoặc vật này có nửa phần nguy hại đối với Trường Thọ huynh trưởng, hoặc là có một chút ít tác dụng nào khác ngoài việc "động tình niệm", liền sẽ có một đạo lôi đình nho nhỏ rơi xuống đầu Khương Tư Nhi.

Chuyện này chủ yếu là để phân biệt lời nói của nàng là thật hay giả, chứ không phải mượn lời thề đại đạo để trừng trị.

Dù trong lòng Khương Tư Nhi có thể xác thực mình không nói láo, nhưng âm thanh sấm rền vang lên vừa rồi vẫn khiến nàng hơi chột dạ!

Cũng may là sau đó không có chuyện gì khác xảy ra, cuối cùng Linh Nga cũng tin lời nói của Khương Tư Nhi, cầm viên bảo châu Tiền Thế Lệ kia trong tay rất cẩn thận chu đáo. Bên cạnh, ba người kia đều tập trung tinh thần nhìn.

Linh Nga: "Hay là thôi đi..."

Loảng xoảng vài tiếng, Khương Tư Nhi, Tửu Cửu, Hùng Linh Lỵ đồng thời lảo đảo suýt ngã.

Tửu Cửu trợn mắt hùng hổ nói: "Linh Nga ngươi có dùng hay không? Ngươi không cần thì để ta lấy dùng!"

"Dùng, dùng! Ài...có lẽ sẽ bị sư huynh chửi một trận đây."

Linh Nga cắn môi, nhắm hai mắt lại, cầm Tiền Thế Lệ, trong đáy lòng bắt đầu nghĩ đến từng giờ từng phút mà mình từng gần gũi bên cạnh sư huynh. Dần dần, bên trong Tiền Thế Lệ dâng lên sương mù lượn lờ, ngưng tụ thành thân hình Lý Trường Thọ.

Tửu Cửu ở bên cạnh kỳ quái nói: "Linh Nga, đây là tiểu Trường Thọ? Mặc dù mũi vẫn là cái mũi kia, mắt vẫn là đôi mắt kia, vì cái gì ta luôn cảm thấy đây so với Trường Thọ giống như là hai người? Tiểu Trường Thọ này rõ ràng trông đẹp trai hơn rất nhiều."

Khương Tư Nhi khẽ cười nói: "Đây là ấn tượng của Linh Nga tỷ tỷ đối với Trường Thọ huynh trưởng."

Tửu Cửu lập tức hiểu ra.

Mà Linh Nga thì biết đáp án chính xác tất nhiên sẽ không nói thật ra rằng: sư huynh nhà mình ngày bình thường có một lớp màu sắc "ngụy trang phổ thông".

Linh Nga thấp giọng hỏi: "Tiếp theo phải làm thế nào?"

Nàng vừa dứt lời, Tiền Thế Lệ hóa thành một dòng nước bay ra khỏi nhà tranh, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, không ai hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Khương Tư Nhi vội nói: "Như vậy là xong rồi! Sau đó Linh Nga tỷ tỷ cùng với Trường Thọ huynh trưởng chỉ cần gặp mặt một lần, liền có thể nhìn thấy đã xảy ra chuyện gì."

"Thần kỳ như vậy?" Tửu Cửu ở bên cạnh nhẹ giọng tán thưởng, Linh Nga cũng không khỏi có một chút chờ mong.

Đúng lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên mấy điểm cảm giác khác thường.

Loại cảm giác này, giống như là...

Giống như là trước đây, lúc Nguyệt Lão dùng Tương Tư Thụ xuất thủ đối với tượng đất nhân duyên của hắn, trong đáy lòng miên man bất định.

Nhưng lần này bóng người xuất hiện chính là sư muội mà mình quen thuộc nhất, tiểu Linh Nga...

Nguyệt Lão đầu gỗ này chẳng lẽ lại rảnh rỗi không có việc gì làm, ngoi lên gây sự?

Lý Trường Thọ phân ra một phần tâm thần, phân tích những tin tức mà tiên thức của mình bắt được trước đây.

Truyền thuyết Giao Nhân Tộc, Tiền Thế Lệ, tiểu Linh Nga...

Khuôn mặt Lý Trường Thọ lập tức méo xẹo, dở khóc dở cười.

Đây không phải là quá lãng phí hay sao?

Có món đồ tốt như vậy giữ lại cho sư phụ hoặc là sư tổ, giúp sư phụ thúc đẩy một đoạn nhân duyên, để sư tổ giải quyết Vong Tình thượng nhân, đây chẳng phải là chuyện quá tốt sao?

Lý Trường Thọ âm thầm lắc đầu.

Bản thể một mực trốn ở trong mật thất dưới đất cũng lấy ra một bức họa trục, đây là "Bách mỹ lão đồ" phiên bản mới nhất: [Bà lão sắt thép].

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa mới chuẩn bị nghiêm túc quan sát, cẩn thận ngắm nghía, thì cảm xúc bạo động mới xuất hiện trong đáy lòng kia đã đột nhiên tan biến, khiến hắn hụt hẫng trở tay không kịp.

Tình huống này là như thế nào?

Giao Nhân Tộc lại không đáng tin cậy như thế?

Loại Tiền Thế Lệ này còn có tác dụng giả mạo?

Chẳng lẽ...

Vị Giao Nhân ngưng tụ ra giọt Tiền Thế Lệ này, khi còn sống kỳ thật cũng có mấy chuyện tình cảm không ai biết đến, nhưng bởi vì thanh danh sau này của mình mới cố ý lập cái đền thờ?

Lý Trường Thọ tặc lưỡi cảm thấy không thú vị, phân một sợi tâm thần tùy thời chuẩn bị "Ứng chiến" Tiền Thế Lệ.

Hơn phân nửa tâm thần của hắn vào giờ phút này đều rơi vào chỗ miếu Hải Thần An Thủy Thành. Lý Trường Thọ đã chưởng khống ba Đạo Nhân Giấy, còn duy trì thần niệm tùy thời giao lưu cùng với Ngao Ất...

Cùng một lúc thực hiện nhiều hành động trên nhiều chiến trường, từ lâu đã trở thành thao tác cơ bản của hắn.

Đối với cách làm của Linh Nga lần này, Lý Trường Thọ cũng sẽ không phạt nàng.

Linh Nga chỉ muốn biểu đạt tâm ý của nàng thôi, mình lúc này dù không muốn lĩnh, nhưng cũng không cần để nàng quá mức thất lạc.

Hắn cũng là kẻ có lương tâm.

Hơn nữa, điều Linh Nga sư muội cân nhắc trước nhất không phải là tâm ý của chính nàng có thể đạt thành hay không, mà là quan tâm đến an nguy của sư huynh mình, bắt Khương Tư Nhi lập xuống lời thề đại đạo để đảm bảo...

Lý Trường Thọ cũng cảm thấy đôi chút cảm động đối với điều này.

Thôi, vì tốt cho Linh Nga, sau đó vẫn phải bắt nàng chép Ổn Tự Kinh ba ngàn lần đi.

...

Nhưng mà, chỗ Lý Trường Thọ không biết là:

Ngay vào một lát trước đó, khi Linh Nga dùng Tiền Thế Lệ. Sau khi sợi lưu quang từ Tiền Thế Lệ biến mất, nó trực tiếp xuất hiện tại bên trong Nguyệt Lão Điện, hóa thành một dòng ánh sáng mỏng manh lưu động quấn quanh ở trên cổ tay Nguyệt Lão.

Nguyệt Lão đang ngồi sửa chữa mấy bức tượng đất nhân duyên vội dừng ngay động tác lại. Lão còn tưởng rằng Thiên Đạo lão gia mới giao cho công việc, nhưng cẩn thận cảm ứng lại thì lập tức hiểu ra câu chuyện.

Nguyên lai là có người dùng Tiền Thế Lệ của Giao Nhân Tộc.

Đây là một chút "khế ước" nho nhỏ trong quy tắc nhân duyên. Khi có ai đó dùng Tiền Thế Lệ, Nguyệt Lão phải từ bên trong tin tức Tiền Thế Lệ để đi thúc đẩy một đoạn nhân duyên...

Chuyện này tuy không phải nhân duyên trời ban, nhưng cũng là sự tình Thiên Đạo cho phép, bình thường Nguyệt Lão đều sẽ hỗ trợ kết dây tơ hồng.

"Để bần đạo nhìn, lần này là ai trong Giao Nhân Tộc...hả? Mục tiêu là đệ tử Độ Tiên Môn lý...Sao? Trường Thọ tiểu hữu?" Nguyệt Lão nhướng mày hừ lạnh một tiếng, lập tức trực tiếp bóp nát dòng nước trong tay kia, còn phủi phủi ống tay áo.

"Loại sự tình này mà đòi tính toán đến trên người Trường Thọ tiểu hữu, quả thật là to gan! Bần đạo đã đáp ứng Trường Thọ tiểu hữu không quấy nhiễu nhân duyên của hắn, há có thể tùy tiện giúp ngươi? Hừ!" Nguyệt Lão lắc đầu, tiếp tục sắp xếp đống tượng đất nhân duyên trước mặt.

Muốn động thủ động cước trên phương diện nhân duyên đối với Lý Trường Thọ tiểu hữu, cũng phải hỏi qua lão chính thần Thiên Đình ta mới được!

Trong nháy mắt dòng nước kia liền bị Nguyệt Lão bóp nát…

Trong nhà tranh bên hồ, Linh Nga đang chớp mắt chờ mong, Tửu Cửu thì há miệng cười, Khương Tư Nhi híp đôi mi tỏ vẻ yên tâm, Hùng Linh Lỵ đáng yêu ở bên cạnh nghiêng đầu sắp ngủ…

Bỗng trong hộp gấm vẫn để mở kia, từng sợi lưu quang vờn quanh rồi lại ngưng tụ thành trạng thái giọt nước mắt "Tiền Thế Lệ" như ban đầu.

Không chỉ có như thế, bên trên Tiền Thế Lệ còn bay ra một sợi hư ảnh, giống như là cứng rắn nhét trở về trong đáy lòng Linh Nga.

Khương Tư Nhi lắp bắp nói: "Quay…quay về rồi? Làm sao lại còn phát sinh loại sự tình này?"

Linh Nga lập tức cười khổ một tiếng, cúi đầu xoa xoa trán, khóc không ra nước mắt.

Xong! Sư huynh khẳng định biết việc này, đã dùng biện pháp gì để phá giải!

Chờ Khương Tư Nhi đi khỏi…Ổn Tự Kinh...có lẽ mình phải chép mỏi tay rồi...

Bên trong nhà tranh lập tức yên lặng như tờ, Khương Tư Nhi đưa tay ôm trán, đã bắt đầu hoài nghi cuộc đời cũng chưa được dài lắm của bản thân mình.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ dù dùng tiên thức ghi lại một màn kia, vào giờ phút này lại không kịp phân tâm chú ý…

Chỉ vì trước đại điện miếu Hải Thần An Thủy Thành, con rồng kia sau ra vẻ do dự một hồi lâu, bây giờ mới quyết định dậm chân đi về hướng cửa điện.

Bên này mới là chính sự.

Chương 195. Từ Hải Vô Biên

"Giáo Chủ ca ca, liệu chúng ta có hiểu lầm không? Nhìn bộ dạng hắn cũng không giống như người của Tây Phương Giáo phái tới..."

"Ất huynh chớ để hành động của hắn đánh lừa như vậy."

Bên trong tượng thần ở chủ miếu Hải Thần Giáo, hai vị Giáo Chủ, một lớn một nhỏ đang dùng thần niệm để nói chuyện. Đột nhiên cả hai cùng nhận ra...

Bọn họ đang cùng nhau ngồi tại đan phòng của Lý Trường Thọ, hoàn toàn có thể trực tiếp nói chuyện, sao lại hao phí tâm thần để dùng thần niệm nói chuyện. Không những thế, nói chuyện tại đan phòng còn an toàn hơn rất nhiều.

Ngao Ất nhìn nam nhân...khục, nam long trung niên kia một hồi, thấy hắn do do dự dự hồi lâu vẫn không có hành động gì, trong lòng cảm thấy lo lắng, không biết bản thân có hiểu nhầm không.

Lý Trường Thọ giải thích đơn giản: "Người này nhìn như đang do dự, không quyết đoán, nhưng vẫn luôn duy trì cảnh giác, luôn nhìn chằm chằm tượng thần, ánh mắt hắn cũng chưa có dao động. Điều này chứng minh hắn đã có dự tính hành động tiếp theo rồi. Ngươi nhìn đi, tại sao hắn vẫn luôn tỏ ra do dự, nhưng khi đi lên bậc thang, bước chân lại hết sức nhẹ nhàng thanh thoát?"

Ngao ất cẩn thận nhìn kỹ, đầu cũng gật gật theo, giọng đầy hổ thẹn nói: "Giáo Chủ quan sát quả thật tinh tường tỉ mỉ. Bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Lý Trường Thọ vừa cười vừa nói: "Ta đã an bài đối phó rồi, Ất huynh cứ ở đây xem. Nếu có gì không chắc, ta không đối phó được với vị cao thủ Long Tộc này, lúc ấy sẽ nhờ ngươi ra mặt xử lý."

Ngao Ất vội nói: "Giáo Chủ yên tâm, ngày hôm nay hắn dám dương oai ở đây, Ất nhất định sẽ khiến hắn thất bại!"

"Không cần sốt ruột, giờ xem hắn làm gì đã. Trong thế tục, Nhân Tộc có câu tục ngữ "nóng vội không húp được cháo nóng."

"Giáo Chủ nói chí phải, muốn nhanh phải từ từ...ách..."

Lý Trường Thọ cũng phải bật cười hai tiếng, đột nhiên cảm nhận được một chút khí chất của Đại Pháp Sư.

Tiếng cười ở đan phòng còn chưa lặng, bên trong miếu Hải Thần An Thủy Thành, trung niên Long Tộc đã đi đến của lớn của chủ điện.

Trên đỉnh đầu có hai cái sừng rồng màu tím, thân mặc cẩm y lộng lẫy, khuôn mặt nham hiểm, ánh mắt sắc bén, hắn cất bước tiến vào.

Đúng lúc chân trái hắn vừa nâng lên, một tiếng hét lớn bất thình lình phát ra từ bên cạnh: "Dừng lại!"

Trung niên Long Tộc nhíu mày, liếc mắt nhìn về phía tiếng hô, chân vẫn tiếp tục bước vào chủ điện.

Phía bên này, một tráng hán Hùng Trại, mặc áo rộng bằng da gấu, thân hình cường tráng như núi, dậm mạnh chân lao ra.

Con gấu này...khục, người này có thể coi như đệ nhất cao thủ của Hùng Trại.

Nếu so sánh với đám Luyện Khí Sĩ, người này bất quá chỉ là cảnh giới Quy Đạo cấp hai, không đáng nhắc tới.

Nhưng toàn thân hắn tỏa ra một cỗ khí tức hung sát, thân thể cường tráng kinh khủng, ẩn ẩn hiện hiện sức mạnh có thể cầm long phục hổ!

Người này cũng không phải ai xa lạ, chính là một tráng hán cưới được một nữ Luyện Khí Sĩ mỹ mạo, người mà không biết bao nhiêu đêm khuya tịch mịch phải tự tay đánh ngất con gái lớn - Hùng Linh Lỵ của mình, bây giờ là hộ pháp Hải Thần Giáo thứ sáu, cũng chính là người được Hải Thần chỉ định là trại chủ tương lai, tên là Hùng lão tam!

Tuy nhiên, cái tên Hùng lão tam là tên ngày xưa, bây giờ hắn được Hải Thần ban cho danh hiệu - Hùng Bố Hán.

Vẻ mặt Hùng Bố Hán tỏ ra nghiêm túc, đi thẳng đến trước mặt trung niên Long Tộc, lịch sự hỏi: "Các hạ đến từ đâu? Đến miếu thờ của Hải Thần Giáo Chủ có chuyện gì cần làm sao?"

"Tránh ra!" Trung niên Long Tộc lạnh lùng quát, tiếp tục lãnh đạm nói: "Ta đến tìm Hải Thần có việc, chưa đến phiên một tên dư nghiệt nửa người nửa vu như ngươi ra nói chuyện?"

Ngao Ất nghe thấy, cái đầu rồng thiếu niên bắt đầu nóng lên.

Nếu lúc này không phải hắn chỉ có một tia thần niệm ký thác vào tượng thần, không có khả năng xông ra thì chắc hắn đã đạp bay đầu tên trung niên Long Tộc này rồi.

Tên kia nói gì vậy?

Nói thần sứ Hùng Trại là dư nghiệt nửa vu thì cũng cũng thôi đi, đây là sự thật khách quan.

Nhưng khẩu khí nói hai chữ "Hải Thần" như vậy, hẳn là muốn chết?

Nhưng mà, ngoài dự liệu của Ngao Ất cũng như tên trung niên

Long Tộc kia, Hùng Bố Hán không hề nổi giận...

Hùng Bố Hán chỉ nhíu mày, hơi trầm ngâm một chút, sau khi nghe được tiếng Hải Thần đại nhân truyền âm...Hùng Bố Hán cất cao giọng nói:

"Chúng ta là người Hùng Trại, được Hải Thần đại nhân chúc phúc, được Hải Thần đại nhân bổ nhiệm trờ thành thần sứ của Hải Thần Giáo, tuyên dương giáo nghĩa Hải Thần Giáo, bảo vệ giáo chúng Hải Thần Giáo. Nơi này là thần miếu của Hải Thần Giáo, bản thân ta là hộ pháp Hải Thần Giáo, ngươi nghĩ như nào mà không tới phiên ta nói chuyện?"

Trong lúc đang nói, từ trước ngực của Hùng Bố Hán sáng lên một vệt kim quang, đúng là một tấm lá chắn nhỏ được ngưng tụ thành từ hương hỏa công đức, trên đó còn viết năm chữ lớn "hộ pháp Hải Thần Giáo".

"Ta cho ngươi cơ hội thối lui." Trung niên Long Tộc chấp hai tay sau lưng, lộ ra vẻ mặt khinh thường nói tiếp: "Sao nào? Sức mạnh của ngươi chẳng qua là nhục thân, cho rằng có thể động thủ với ta sao?"

Lý Trường Thọ tiếp tục truyền âm cho Hùng Bố Hán, không ngừng căn dặn chú ý biểu tình biến hóa của đối thủ.

Hùng Bố Hán nhướng mày, lãnh đạm nói: "Các hạ có phải là giáo chúng Hải Thần Giáo?"

Vị Long Tộc nói: "Không phải, thì sao nào?"

"Vậy các hạ có phải là chân long hộ pháp của Hải Thần Giáo chúng ta không?"

Vị Long Tộc lại nói: "Cũng không phải, thì sao nào?"

Hùng Bố Hán bình tĩnh gật đầu, cười nói: "Không phải giáo chúng Hải Thần Giáo, cũng không phải chân long hộ pháp Hải Thần Giáo, các hạ dựa vào cái gì để bước vào trọng địa của Hải Thần Giáo chúng ta? "

Lỗ mũi của trung niên Long Tộc rung lên, lãnh đạm nói: "Bây giờ ta liền gia nhập Hải Thần Giáo, trở thành giáo chúng Hải Thần Giáo, vậy là được chứ gì?"

Hùng Bố Hán cười ha ha hai tiếng, nghe lời truyền âm, trong lòng trấn định, nói cười tự nhiên: "Xin lỗi, chúng ta không thu."

"Ngươi!" Trung niên Long Tộc giận run người, trừng mắt nhìn Hùng Bố Hán, trực tiếp lao lên một bước, cưỡng ép tiến vào chủ điện, đồng thời cười khiêu khích một tiếng.

"Vậy ta cứ đi vào, ngươi làm gì được ta!"

Ngồi bên trong đan phòng, Ngao Ất không chịu được cắn răng ken két.

"Tên khốn này! Muốn ăn đòn hay sao?"

"Chắc hắn muốn thần sứ Hùng Trại ra tay với hắn." Lý Trường Thọ cẩn thận phân tích, đột nhiên lóe lên một tiêng linh quang, nghĩ đến khả năng tiếp theo xảy ra.

Chắc hẳn là cao thủ Tây Phương Giáo nào đó mà Văn Tịnh đạo nhân cũng không biết, đã tính toán sự việc lần này.

Con rồng này đầu tiên là cố ý bại lộ hành tung, đi dạo vài vòng khiến đám giáo chúng phàm nhân chạy đến miếu Hải Thần, cũng tạo sự chú ý từ các cao thủ Long Tộc đang hộ pháp cho Hải Thần Giáo ở gần đây...

Sau đó, cố ý muốn ăn đòn...

Hẳn là kế tiếp bị đánh liền ngã? Tiếp theo sẽ đổ thừa bị Hải

Thần Giáo ám hại?

Đây là muốn ăn vạ sao?

Cao thủ Tây Phương Giáo, Long Tộc, ăn vạ...Triệu đại gia đã từng nói rằng đã ăn vạ không ít cao thủ Tây Phương Giáo...

Không đúng, không có đơn giản như vậy!

Tên này là cao thủ Long Tộc có tu vi cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, không phải là pháp bảo người của Tây Phương Giáo, chỉ là một gã khốn kiếp của Long Tộc, gã chắc chắn chỉ là mồi nhử!

Lý Trường Thọ đột nhiên tỉnh ngộ, một loạt câu chuyện từ xưa đến nay cấp tốc hiển hiện trong đầu.

Có một chút ý tứ, cũng may còn kịp.

Lý Trường Thọ lập tức nói với Ngao Ất: "Ất huynh lập tức gọi cao thủ Long Tộc, người mà chúng ta có thể tin tưởng, đến đây ngay, ta sẽ giữ chân con rồng này một lúc! Nếu ta đoán không lầm, con rồng này đã bị người ta ám toán, có thể chết bất cứ lúc nào tại đây!"

Ngao Ất rùng mình, cũng không hỏi han gì thêm, móc ra một khối ngọc bài lớn chừng bàn tay, liên tục mở ra mấy tầng cấm chế rồi nói chuyện với ngọc bài.

Lý Trường Thọ tiếp tục khống chế Đạo Nhân Giấy truyền âm hướng dẫn Hùng Bố Hán: "Trước tiên nói một câu đối phó, sau đó lập tức thối lui, đóng cửa miếu lại, cho người dẫn phàm nhân rời đi..."

Cứ như vậy, Lý Trường Thọ liên tục cẩn thận dặn dò Hùng Bố Hán.

Lúc này Hùng Bố Hán cũng không nhịn được, nắm chặt nắm đấm, nhưng cũng không dám vi phạm ý chỉ của Hải Thần, trong lòng cố gắng nghĩ đến việc phu nhân đang mang thai đứa thứ ba, cảm xúc liền trở nên vui vẻ hơn nhiều, bất giác cười mỉm một cái.

Nụ cười này vô tình làm cho trung niên Long Tộc cảm thấy kinh nghi bất định.

Thậm chí sau đó, Hùng Bố Hán còn quay người, giơ tay làm dấu mời...

"Ta không làm gì được các hạ, xin các hạ cứ vào, chỉ mong các hạ giữ tôn trọng đối với Hải Thần đại nhân."

Ngay sau đó, Hùng Bố Hán quay người bước đi, đầu cũng không ngoảnh lại.

Vị Long Tộc kia ngẩn ra, hắn thật sự không thể ngờ rằng mình đã làm đến như vậy mà gã Vu Nhân này vẫn không chịu ra tay!

Nếu là hành động của Nhân Tộc thì cũng chấp nhận đi, nhưng không phải đầu óc của Vu Nhân nhất tộc đều không được thông minh sao?

Lúc này trong đầu gã trung niên Long Tộc không khỏi hiện lên hình ảnh hắc ám kia, âm thầm nói với hắn mấy câu...

Cơ duyên Kim Tiên, Trường Sinh Đạo Quả, phụ thuộc chính vào hành động lúc này của mình...

Gã nhíu hai mắt lại, giờ bàn tay trái hướng về phía Hùng Bố Hán, năm ngón tay nhẹ nhàng vồ, một cỗ hấp lực xuất hiện từ lòng bàn tay.

Hùng Bố Hán đã đi xa được mười trượng, thoắt một cái bị kéo giật lùi về phía sau lảo đảo.

Nhưng Hùng Bố Hán cũng phản ứng rất nhanh, lập tức xuống thế đứng tấn, hạ thấp trọng tâm. Hai tiếng ken két vàng lên nhẹ nhàng, đôi chân của hắn đạp vỡ hai phiến đá lưu ly! Miễn cưỡng ổn định thân hình.

"Ta cho phép ngươi đi sao?" Trung niên Long Tộc lạnh giọng nói, vừa rồi hắn chỉ tiện tay mà thôi, bây giờ mới thật sự muốn đánh.

Đúng lúc này, từ phiến đã vỡ vụn dưới mặt đất, một thân ảnh chui ra đứng chặn trước người Hùng Bố Hán.

Râu tóc người này bạc trắng, khuôn mặt gầy gò, tay cầm một cây phất trần, trên người mặc đạo bào trắng noãn, tản ra một tia đạo vận bình thản như nước.

Gã Long Tộc lập tức cau mày. Với bản lĩnh của hắn không thể nhìn ra người phía trước chỉ là hóa thân, còn đang tưởng rằng đột nhiên xuất hiện một vị Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ.

Người này có thể là ai khác, chính là Đạo Nhân Giấy bộ dáng lão thần tiên của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng phẩy phất trần, cười nói: "Không biết đạo hữu tới nơi đây có chuyện gì?"

Gã trung niên Long Tộc lãnh đạm nói: "Ngươi là kẻ nào?"

Còn chưa đi xa, Hùng Bố Hán quay đầu nói lớn: "Đây là trưởng lão Hải Thần Giáo của chúng ta! Ngươi chớ có càn rỡ quá mức!"

"Được rồi, Bố Hán ngươi mau đi đi!"

"Vâng, làm phiền trưởng lão." Hùng Bố Hán đắc ý cười, sải bước ra bên ngoài thần điện, nói chuyện trao đổi với hơn mười thần sứ khác, bắt đầu cùng nhau dẫn dắt phàm nhân đi xa khỏi thần miếu.

Lý Trường Thọ chợt ngẫm nghĩ, Hùng Bố Hán giờ như là vãn bối của hắn, mà con gái của Hùng Bố Hán lại đang ngày ngày gọi hắn biểu huynh biểu huynh...

Thật có một chút loạn luân!

Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần cười nói: "Đạo hữu hay là theo ta đến hậu đường, ngồi nói chuyện một chút? Nếu ngươi có chuyện khẩn yếu, có thể nói cho ta biết, ta sẽ giúp ngươi bẩm báo cho Hải Thần đại nhân."

"Hừ, ta chính là cảm thấy Hải Thần Giáo các ngươi quá mức kiêu ngạo, khinh người quá đáng!" Gã trung niên Long Tộc vung tay trái hình trảo, trong bàn tay còn giữ một đám lửa đang chớp động, nói: "Ta cũng không sợ nói cho ngươi, ngày hôm nay ta đến đây chính là muốn phá tượng thần Hải Thần của các ngươi! Nhị thái tử Ngao Ất của tộc ta, sao có thể chịu ủy khuất làm môn hạ của Hải Thần! Hải Thần Giáo vốn nên thuộc về Long Tộc chúng ta!"

Bên trong đan phòng, trán Ngao Ất đang nổi gân xanh, hắn hận không thể na di đến An Thủy Thành để liều mạng cùng với con rồng cuồng ngôn này.

Tru tâm chi ngôn, từ nào cũng là tru tâm chi ngôn!

Ý đồ gây sự bây giờ đã quá rõ ràng!

Thật khiến hắn ấm ức vì ban nãy còn lo lắng mình hiểu nhầm gã trung niên Long Tộc này...

Nhưng mà, bên trong đại điện lại vang lên vài tiếng cười khẽ.

"Ừm, bần đạo cũng cảm thấy như vậy." Đạo Nhân Giấy hình dáng lão thần tiên bưng phất trần, mỉm cười gật đầu: "Ta cảm thấy đạo hữu nói rất có lý, bần đạo cũng nghĩ như vậy."

Gã trung niên Long Tộc ngẩn ra, nhíu mày nhìn chằm chằm vào lão giả trước mặt, khóe miệng run rẩy.

Cũng không giận? Vẫn không chịu ra tay?

Mục đích của hắn đơn giản chỉ muốn Hải Thần Giáo có người ra tay với hắn, cho dù là Vu Nhân hộ pháp cũng được, trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên cũng được...sau đó hắn có thể thuận nước đẩy thuyền làm tiếp kế hoạch của mình, lao ra ngoài điện, ngã sấp xuống, miệng phun máu tươi, tự gây trọng thương cho bản thân...

Không sai, hắn chỉ cần làm như vậy là có cơ hội lấy được cơ duyên Kim Tiên đạo quả!

Dã tâm nổi lên, gã lập tức phóng tới phía trước mấy bước.

Lý Trường Thọ nhanh nhẹn nhảy sang bên cạnh, cười nói: "Đạo hữu, không bằng ngươi trực tiếp ra tay, đập bể chủ thần tượng đi."

"Ngươi...ngươi vì sao không cản ta?"

"Vì sao lại cản đạo hữu?" Lý Trường Thọ khua khua tay: "Thần miếu nơi đây vốn là Long Tộc các ngài xuất lực hỗ trợ sửa chữa, đạo hữu là người Long Tộc, muốn đập thì đập thôi, chuyện hợp tình hợp lý, ai dám nói là không được?"

Lý Trường Thọ tiếp tục ấm giọng nói: "Đạo hữu, nếu không hay là ngươi ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, ta đi gọi mấy thần sứ đến? Mấy việc tốn thể lực như này, cũng không cần đạo hữu tự mình ra tay."

Gã trung niên Long Tộc uất ức muốn chửi ầm lên, nhưng hắn chỉ cười lạnh một tiếng, trực tiếp nhào về phía Lý Trường Thọ!

Nhưng mà, đúng lúc này Đạo Nhân Giấy chỉ cười híp mắt, lấy từ trong tay áo ra một viên bảo châu.

Lưu Ảnh Châu cỡ lớn!

Gã Long Tộc dừng lại, mặt đầy vẻ nghi ngờ.

Lý Trường Thọ mỉm cười nói: "Đạo hữu, ngươi xem hạt châu này xem, vừa lớn lại vừa tròn. Đây là một loại pháp khi do bần đạo cải tiến, tên là 【 Song Sinh Thanh Ảnh Châu 】. Bây giờ bên trong Thanh Ảnh Châu đã ghi chép lại tất cả những sự việc từ khi đạo hữu bước vào cửa miếu, mỗi động tác, mỗi biểu cảm đều không bỏ sót. Đồng thời những ghi chép trong hạt châu này cũng được lưu ở một viên Thanh Ảnh Châu khác. Nói một cách khác, dù đạo hữu hủy hạt châu này đi thì những hành động vừa rồi cũng vẫn được bảo tồn ở một mật địa cách đây ngoài vạn dặm."

Sắc mặt của gã Long Tộc đại biến, đáy mắt đầy ngoan tuyệt, vào giờ phút này chỉ muốn xuất thủ giết chết lão đạo kia, rồi phá hủy Thanh Ảnh Châu.

Tiếc là hắn vừa có ý định thì Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần nhẹ nhàng nói: "Đạo hữu, nhìn kỹ bốn phía một chút, rồi hãy quyết định xem hôm nay có muốn xuất thủ với bần đạo hay không?"

Gã Long Tộc dùng tiên thức đảo qua, mặt lập tức biến sắc.

Đến bây giờ hắn hoàn toàn không phát hiện ra, khắp nơi trong chủ điện, dưới mái hiên, trên xà ngang, trên con mắt tượng thần...cùng rất nhiều góc khác...

Đếm sơ sơ cũng có đến mười mấy viên Lưu Ảnh Châu!

Khuôn mặt gã trở nên âm trầm như nước, Lý Trường Thọ lại mỉm cười lắc phần trần, thở dài nói:

"Đạo hữu, từ hải vô biên, quay đầu là bờ. Ta thấy đạo hữu hữu duyên cùng với Hải Thần Giáo, hay là nghe ta nói một chút về giáo nghĩa Hải Thần Giáo? Ta sẽ không tiết lộ chuyện hôm nay ra ngoài, ngươi thấy sao?"

"Ngươi..." Gã Long Tộc chau mày, thấp giọng thở dài.

Thôi, mình thật sự không có mệnh Kim Tiên, cơ duyên lần này bỏ đi thôi.

"Hừ, cáo từ!" Gã hất ống tay áo, không lưỡng lự chút nào, quay đầu rời khỏi đại điện.

Nhưng gã vừa bước được hai bước, biến cố phát sinh!

Trên vai trái vị Long Tộc đột nhiên tuôn ra một tia huyết quang ngưng tụ thành một thanh trường kiếm, chém thẳng tắp xuống cổ của gã!

Chương 196. Đừng nói chuyện hôn Nga

Huyết kiếm chém xuống, hàn mang sáng ngời!

Trong nháy mắt, tâm niệm của Lý Trường Thọ chuyển động hơn mười lần, đối với đại cục, chọn ra một con đường ổn thỏa nhất.

Hắn lập tức làm ra phản ứng, nhưng cũng chỉ vung ra một chưởng, đánh con rồng bay ra khỏi đại điện...

Đạo kiếm quang kia đuổi sát theo, ngay khi con rồng rơi ra ngoài cửa, đã bị kiếm quang chặt đứt cổ, chém bay đầu lâu!

Kiếm quang này...

Chém giết Long Tộc cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, như cắt dưa hấu rất nhẹ nhàng thoải mái...

Trong lòng Lý Trường Thọ âm thầm cảnh giác, tu vi cảnh giới của người kia, không thể nào là Kim Tiên!

Long huyết tung tóe trên đất, thi thể nằm sấp không nhúc nhích trước cửa, chiếc đầu kia ngoại trừ sừng thú, thì không khác gì Nhân Tộc, xoay tít lăn xuống bậc thang, trong mắt tỏa ra ánh sáng quỷ dị...

Lý Trường Thọ thao túng Đạo Nhân Giấy bước nhanh ra ngoài.

Thần niện của mọi người và Ngao Ất chỉ thấy, lão thần tiên mặc áo bào trắng ném ra mấy viên hạt châu màu xanh lục, sau đó là một hồi tụng kinh.

Nhiếp Hồn Châu bản cải tiến rất bền bỉ, tàn hồn cũng có thể lưu được mấy tháng, cũng có thể trực tiếp xóa đi.

Mấy đạo lưu quang chui vào bên trong vài khỏa Nhiếp Hồn Châu, là tàn hồn của đầu rồng này, cũng không biết bên trong có tồn tại một vài ký ức hữu dụng hay không.

Trong ngoài miếu Hải Thần đầu tiên là an tĩnh, sau đó truyền đến tiếng thét chói tai, kinh hoảng của nữ tử phàm nhân, các nơi lập tức lâm vào hỗn loạn.

"Giáo Chủ!" Ngao Ất vội nói: "Vừa rồi là..."

"Đối phương chắc đang ẩn núp để âm thầm quan sát." Lý Trường Thọ nói: "Kế tiếp sẽ có cao thủ Long Tộc xuất hiện, nếu như không phải ngươi mời đi theo, nhớ rõ sau đó phải âm thầm điều tra một lần."

Ngao Ất lập tức gật đầu đáp ứng.

Sau đó, Lý Trường Thọ im lặng suy nghĩ, để ổn thỏa mọi việc, liền nói ra suy đoán về mọi việc có thể phát sinh sau đó cho Ngao Ất biết.

Dường như vì phối hợp với Lý Trường Thọ, hắn bên này vừa nói xong, không trung lập tức truyền đến từng tiếng long ngâm.

Bầu trời của An Thủy Thành đột nhiên thay đổi, từng mảnh mây đen hội tụ tại không trung, sấm sét rền vang.

Trước miếu Hải Thần, phàm nhân đã rơi vào bối rối, các thần sứ của miếu Hải Thần cực lực duy trì trật tự, tổ chức bọn họ rút lui theo thứ tự. Thậm chí còn không tiếc đập vỡ tường viện miếu Hải Thần, vì phòng ngừa sự cố phát sinh giẫm đạp lẫn nhau.

Đây là do Lý Trường Thọ đã sớm định ra "Quy tắc giải nguy khẩn cấp của miếu Hải Thần".

Nếu bởi vì hỗn loạn mà làm chính mình tăng thêm nghiệp chướng, thì thật không đáng.

Mây đen vỡ ra mấy khe hở, mấy con Thanh Long bay ra, hóa thành hình người, rơi vào gian chính của miếu Hải Thần. Đó là hai nam một nữ, bọn hắn đều mang bộ dáng của người trung niên...

Một người đóng vai hung ác, hô to: "Nơi này đã xảy ra chuyện gì? Long Tộc chúng ta vì sao lại chết thảm ở nơi đây!"

Nữ tử kia đóng vai người tốt, cau mày nói: "Việc này chắc có nguyên do, không thể vội vàng kết luận."

Còn một kẻ làm bộ công chính liêm minh, làm bộ nói: "Có sao nói vậy, nơi đây cũng không có cao thủ, chẳng lẽ do có kẻ nào tính toán trong bóng tối? Nhưng mọi việc lại phát sinh bên trong miếu Hải Thần, người chủ trì miếu Hải Thần, có thể cho lời giải thích không?"

Ngao Ất nghe được âm thầm nổi nóng, tình hình này, giống như suy đoán của Giáo Chủ ca ca, giống y như đúc!

Khóe miệng của Lý Trường Thọ cong lên, cảm giác trình độ diễn kịch của đối phương thực sự quá kém.

Thi thể cũng đều không đi nhìn một lần, liền bắt đầu đòi hỏi...

Theo lý luận do nam diễn viên nổi tiếng Hồng Hoang đưa ra, dù kỹ năng diễn xuất của đối thủ kém, cũng không thể ảnh hưởng đến khả năng diễn xuất của mình.

Thế là, lão Đạo Nhân Giấy thần tiên mỉm cười đi ra ngoài, sau đó, là một hồi cãi cọ.

Nếu không phải Lý Trường Thọ có Lưu Ảnh Cầu, đã chuẩn bị nhiều một chút, từ lúc đầu liền lôi Ngao Ất theo bí mật quan sát, thì chuyện hôm nay sẽ dễ dàng bị đối phương điều khiển theo tiết tấu.

Lý Trường Thọ cũng cố ý bồi dưỡng Ngao Ất, vừa cãi cọ cùng với ba con rồng, vừa chờ đợi sự tình tiếp tục phát triển, lại hỏi Ngao Ất một tiếng: "Ất huynh, chuyện này, ngươi ngộ ra điều gì?"

Hiện giờ Ngao Ất đã quá tức giận, sắp bùng nổ, nhưng lại bình tĩnh trở lại, cười khổ vài tiếng, trên khuôn mặt thanh tú mang theo vài phần thất lạc: "Long Tộc không hề biết, bản thân đã sớm bị đối phương xâm nhập vào sâu bên trong, ba con rồng này, vẫn nên giết đi."

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Người chết vì tiền chim chết vì ăn, long cũng như vậy. Bên trong Long Tộc cấp bậc sâm nghiêm, hoàn toàn dựa vào huyết mạch định ra thân phận cao thấp. Một ít người tầng dưới chót của Long Tộc dù có tu vi, bảo vật và thực lực, nhưng không chiếm được địa vị trong tộc."

"Giáo Chủ, ta đã từng suy nghĩ về việc này, nhưng Long Tộc đã sớm thối nát, thói quen khó sửa."

Ngao Ất nhẹ thở dài, đáy mắt mang theo vài phần cô đơn: "Ta từng xin phụ vương cải cách nội quy trong tộc, trọng dụng tộc nhân có tài, mà phụ vương chỉ nhắm hai mắt nằm trên bảo tọa, không nói gì cả."

Lý Trường Thọ nói: "Tầm nhìn của phụ vương ngươi, so với ngươi và ta đều hơn xa, ngươi cứ cẩn thận suy nghĩ, làm cho tốt mọi thứ là được. Giờ không nói tới việc này, kế tiếp ngươi nghĩ nên xử trí việc này ra sao?"

Ngao Ất lãnh đạm nói: "Tra! Làm mọi cách tìm ra thế lực sau lưng, bắt chúng tới! Tra đến cùng!"

"Sai."

Ngao Ất ngạc nhiên nói: "Giáo Chủ, không cần điều tra sao?"

"Tra tự nhiên là phải tra, nhưng không tra lỗ mãng như vậy." Lý Trường Thọ nói: "Ngươi hãy truyền tin cho phụ vương mình, không cần phải nhắc tới chuyện khác, chỉ viết một chữ."

"Chữ gì?"

"Ổn."

Ngao Ất cảm thấy không rõ ràng lắm, trong lòng Lý Trường Thọ khẽ thở dài, chỉ có thể tốn chút miệng lưỡi, tay cầm tay dạy Ngao Ất cầu ổn như thế nào, tính toán ra sao.

Hiện nay, mấy kiện pháp bảo ở bên cạnh hắn, khục, mấy người bạn tốt, tương đối mà nói, làm Lý Trường Thọ yên tâm nhất, ngược lại là...

Tửu Ô sư bá...

Linh Nga không tính là người trong hàng ngũ pháp bảo, mà Lý Trường Thọ cũng sẽ không để nàng tuỳ tiện mạo hiểm.

Bên trong đan phòng, một người một rồng ngồi cách xa nhau nửa trượng, từng người từ từ nhắm hai mắt, miệng không ngừng đối thoại, vấn đáp.

Bên trong An Thủy Thành, hỗn loạn còn kéo dài, may mắn không có làm phàm nhân bị thương.

Chờ Ngao Ất gọi hai vị cao thủ đến nơi đây —— một lão rồng già, một vị cõng mai rùa - Quy Thừa Tướng, tạm thời để việc này qua một bên.

Bọn hắn thu hồi thi thể, vái chào nhận lỗi với tượng Hải Thần, từ lấy ra hai viên Thanh Ảnh Châu, hai viên Nhiếp Ảnh Châu trong tay Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ, rồi vội vàng cáo từ...

Đợi các cao thủ Long Tộc bay đi, chủ miếu của Hải Thần Giáo ít khi được vắng vẻ.

Hùng Bố Hán gào to một tiếng: "Người coi miếu ra đây lau chùi! Rửa sạch long huyết này đi!"

Y vừa dứt lời, liền nghe được Hải Thần nhà mình dẫn âm ở trong lòng, cẩn thận căn dặn xử trí mọi việc sau đó như thế nào...

Một tiểu cố sự Hải Thần mới tinh xuất hiện—— "Kế trảm dâm long bên trong Miếu Hải Thần", rất nhanh liền truyền ra bên trong An Thủy Thành, cũng nhanh chóng truyền bá ra khắp nơi tại Nam Hải và gần nơi đó.

Tính toán thuộc về tính toán, hương hỏa công đức cơ bản không thể chịu ảnh hưởng.

Bên trong đan phòng, Ngao Ất đi qua một góc, truyền tin cho Long Vương, giải thích về kịch bản mà Lý Trường Thọ truyền thụ.

Lý Trường Thọ lại suy nghĩ...

Kế tiếp hắn và cao tầng Long Tộc định ra kịch bản chủ yếu, mâu thuẫn giữa Long Tộc và Hải Thần Giáo sẽ càng lúc càng lớn, Hải Thần Giáo sẽ tạm thời mất đi sự che chở của Long Tộc, uy hiếp đối ngoại có một chút giảm xuống.

Mặc dù, lúc này sự chú ý của Tây Phương Giáo đều tập trung ở trên người Long Tộc, nhưng cũng không thể không phòng bọn họ.

Làm đồ vật dọa người đi.

Trong tay liền đã có sẵn Vu Nhân nhất tộc, ở dưới sự quan sát của Lý Trường Thọ, những thần sứ Vu Nhân này có không ít người mang huyết mạch thần thông. Là đạo hồng quang họ phun ra từ trong miệng, hồng quang hóa ra từng cái đầu, cánh tay, đùi to lớn.

Nếu không, làm một cái "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Tiểu

Trận"?

Ừm, quan trọng chính là khí thế phải đủ.

Đến lúc đó, để nhóm nhóm thần sứ lần lượt hô to "Ta đến tạo thành đầu", "Ta đến tạo thành cánh tay trái", "Ta đến tạo thành bờ mông", cảnh tượng nhất định rất hoành tráng...

Lại sung sướng.

...

Sau nửa ngày, từ lúc diễn ra sự kiện trảm Long tại An Thủy Thành đến hoàng hôn.

Ngao Ất đã điều chỉnh tốt tâm cảnh, làm những gì mình có thể làm, cũng mang lời nói Giáo Chủ ca ca căn dặn mình, nói kĩ với phụ vương.

Hai nhà bọn hắn đều đã chuẩn bị tâm lí.

Chuyện hôm nay chỉ là bắt đầu, đằng sau sẽ còn phát sinh các loại sự kiện, ly gián Hải Thần Giáo và Long Tộc, tiếp đó làm Long Tộc mất đi sự ủng hộ của Nhân Giáo.

Thấy Ngao Ất có một chút rầu rĩ không vui, Lý Trường Thọ đề nghị:

"Chúng ta tại trong núi đi dạo một chút, tìm cho các nàng mấy con linh thú để nướng, làm tiệc tối."

Ngao Ất miễn cưỡng cười một tiếng, mang theo vẻ mặt buồn phiền đi theo Lý Trường Thọ.

Hai người rời đi đan phòng đi về phía Linh Thú Quyển, Lý Trường Thọ dẫn chủ đề tới trên việc đạo lữ, Ngao Ất rất nhẹ nhàng...liền bị dời đi sự chú ý.

Chờ bọn hắn dựng lên vỉ nướng, giữa khu rừng bắt đầu nướng thịt, lại nghe một tiếng ca tại bên hồ truyền đến.

Đó là công chúa Giao Nhân cất giọng hát, tiếng ca ôn nhu dễ nghe, giống như có thể xoa dịu rầu rĩ trong lòng người khác, làm cho người ta không tự giác được chìm vào trong đó.

Lý Trường Thọ tập trung nướng thịt, cũng không bị bài hát này ảnh hưởng đến tâm cảnh.

Trong chốc lát, liền nghe bên trong gió truyền đến vài tiếng cười nói.

Tửu Cửu nói: "Đây chính là ngươi nói biết quá rõ?"

Hùng Linh Lỵ ngược lại là thành thật: "Còn mới nghe, có thể nghe tiếp một đoạn sao?

Khương Tư Nhi nói: "Làm các vị chê cười, à, nếu có tiếng đàn làm bạn thì tốt."

"Việc nhỏ." Linh Nga cười một tiếng, tiện tay vẫy nhẹ, hai người giấy hóa thành hai vị nữ tử, lấy ra đàn, tiêu, cổ.

Không bao lâu, bên trong nhà cỏ truyền ra khúc nhạc hợp tấu, giọng hát của Giao nhân cất lên lần nữa, hòa hợp cùng tiếng nhạc, chậm rãi truyền khắp Tiểu Quỳnh Phong.

Bên trong nhà cỏ sát vách, Tề Nguyên đứng chắp tay ở phía trước cửa sổ, đôi mắt già mang theo vài phần cảm khái.

Môn nhân đệ tử ngẫu nhiên đi ngang qua Tiểu Quỳnh Phong, cũng bị tiếng ca hấp dẫn, ngừng chân trên mây, lẳng lặng lắng nghe.

Lý Trường Thọ nghe xong cũng. . .có chút cảm khái.

Cuối cùng cũng khiến cho Linh Nga có một nghề thành thạo, cho dù là đi trong phường trấn kiếm sống, cũng có thể kiếm sống bằng nghề mãi nghệ.

Một khối linh thạch, ít nhất có thể nghe ba đoạn!

Một lát sau, tiếng ca hóa thành tiếng cười nói, bóng người ngoài Tiểu Quỳnh Phong cũng đều rời đi.

Lý Trường Thọ và Ngao Ất, dùng tiên lực nhấc thịt nướng đã chín lên, chậm rãi đi vào trước nhà cỏ, mấy người ngay bày ra bàn thấp, rượu và đồ nhắm tại bên hồ.

Linh Nga lại đi làm vài món thức ăn, theo thói quen nấu hai đầu Lễ Vị, một nồi thịt kho tàu và một nồi súp.

Nhưng đến khi Linh Nga bưng đồ ăn mới ý thức được. . .Giao Nhân tộc giống như cũng là. . .

Nhưng, Linh Nga đã quá lo lắng.

Hai đầu linh ngư, Khương Tư Nhi ăn rất ngon, hết lời ca ngợi đối với tay nghề của nàng.

Một bữa cơm tối, vui vẻ đến tận đêm khuya.

Tửu Cửu đề nghị bắt đầu chơi một ít hạng mục được lưu truyền ở Tiểu Quỳnh Phong, lấy ra Đấu Đại Thần, mô phỏng cuộc sống, đấu Đậu Binh, làm đôi vợ chồng Ngao Ất và Khương Tư Nhi nhìn hoa cả mắt. . .

Ba ngày yến tiệc vui vẻ, Ngao Ất và Khương Tư Nhi lưu luyến cáo biệt trở về.

Đối với Ngao Ất, bây giờ cũng không phải là lúc có thể tùy tâm vui đùa, Long tộc đang rơi vào khốn cảnh, bản thân là Nhị Thái tử sao có thể lãng phí thời gian ở chỗ này?

Vốn định nửa ngày liền đi, ai ngờ chơi đùa đến tận ba ngày, đã làm cho Ngao Ất đứng ngồi không yên.

Trước khi Ngao Ất đi, Lý Trường Thọ lại cho y mấy cái cẩm nang năm màu.

Lần này là cẩm nang đứng đắn.

Lý Trường Thọ căn dặn Ngao Ất cào lúc nào mới có thể mở ra loại cẩm nang màu gì, trong đó có cả kế sách khẩn cấp.

Mà mấy cái cẩm nang cung cấp kế sách, sẽ cho Long tộc con đường 'Hướng lên trời cầu viện Ngọc Đế'.

Linh Nga và Khương Tư Nhi ngược lại là thật thân quen, trước sơn môn Độ Tiên Môn, hai nữ lưu luyến chia tay, Khương Tư Nhi mỗi bước đi lại nhìn về sau, Linh Nga cũng không ngừng phất tay.

Linh Nga đột nhiên nói: "Sư huynh, chúng ta có nên cho bọn họ một ít vật để đáp lễ?"

"Yên tâm." Khóe miệng của Lý Trường Thọ tươi cười đầy thâm ý: "Đều đã chuẩn bị tốt."

Tiền Thế Lệ mà Khương Tư Nhi tặng cho Linh Nga, Lý Trường Thọ cũng tặng cho Ngao Ất Độc Long Tửu và Hùng Tâm Đan, thứ trước dường như không có hiệu quả, nhưng thứ sau. . .

Xuất phẩm của Tiểu Quỳnh Phong có lương tâm, dược hiệu tự nhiên được bảo đảm.

Đợi Giao Long Xa Giá của Ngao Ất biến mất ở chân trời, Lý Trường Thọ mang theo Linh Nga vái chào đối với tiên nhân thủ vệ, rồi mới cưỡi mây cùng nhau trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Vừa trở về, Linh Nga cúi đầu muốn chạy đi, Lý Trường Thọ đã truyền âm hỏi: "Muội còn muốn thử Tiền Thế Lệ kia?"

Linh Nga lập tức cứng người tại chỗ, quay đầu cười hì hì hai tiếng.

"Muội chính là. . . à, sư huynh chắc chắn sẽ không trúng chiêu. . . muội liền. . .hì hì, sư huynh đừng giận nha. . ."

"Không cần lo lắng, lần này huynh không phạt muội."

Khuôn mặt của Linh Nga lập tức trắng nhợt. . .

Lúc này, Lý Trường Thọ lại ấm giọng thì thầm, chậm rãi nói: "Tiền Thế Lệ cũng không có hiệu quả đối với huynh, nhưng có thể giúp sư tổ giải quyết xong tâm nguyện. Cho muội khối ngọc phù truyền tin này, vật này có thể liên lạc với sư tổ, hãy nói sự tình Tiền Thế Lệ với nàng, hỏi nàng có muốn dùng hay không?"

Sau khi nói xong, Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn người trước mặt, lại không nhịn được khẽ thở dài, đưa tay đánh nhẹ lên trán nàng.

"Mỗi ngày đều nghĩ những thứ vô bổ này, sao không để dành tâm tư như vậy cho việc tu hành. Muội biết không, điều kiện tu hành của muội, so với bất kỳ đệ tử nào cũng không kém."

Linh Nga ôm trán cắn môi một cái, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Lý Trường Thọ, ngón tay quấn lấy một lọn tóc xanh, nói nhỏ như muỗi kêu: "Sư huynh, muội sẽ cố gắng tu hành. . .chỉ là nhiều năm như vậy, huynh vẫn luôn không...nên, trong lòng muội cũng không chắc chắn. . ."

Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu, đưa tay bấm quyết, pháp lực nhanh chóng ngưng tụ thành kết giới.

Bỗng nhiên hắn bước một bước về phía trước, Linh Nga vô thức lui lại nửa bước, nhẹ nhàng đụng vào tường ánh sáng của kết giới, trong lòng lập tức bối rối.

"Sư. . ."

Cánh tay trái của Lý Trường Thọ nâng lên, lướt qua tai Linh Nga, đặt trên tường ánh sáng. Sau đó hắn bỏ đi lớp ngụy trang mà ngày bình thường dùng để che dấu khí chất của bản thân, lộ ra khuôn mặt tinh xảo, mở ra ánh mắt sáng ngời, cúi đầu nhìn chăm chú Linh Nga;

Tay phải đưa về phía trước, ngón tay nhẹ nhàng nâng lên chiếc cằm nhỏ trơn bóng của Linh Nga.

"Huynh. . ."

"Đừng nói chuyện."

Lý Trường Thọ chậm rãi cúi đầu. . .

Liền nghe một tràng tiếng trống đông đông đông, khuôn mặt của Linh Nga đỏ lên, trong hai mắt tràn đầy cuống quít, hô hấp như muốn ngừng lại.

Động tác của Lý Trường Thọ thật ra vô cùng chậm, sắp tới gần, thì Linh Nga đột nhiên rụt cổ lại. Nàng cúi người vòng qua dưới cánh tay của Lý Trường Thọ chạy ra ngoài, bụm mặt chạy về nhà cỏ của mình, đỉnh đầu lưu lại hàng khói trắng.

Lại nghe tiếng nước ào ào, sau đó chính là âm thanh ùng ục ục bọt khí liên tiếp, chứng tỏ nàng đã trực tiếp nhảy vào thùng gỗ tắm rửa.

Khóe miệng của Lý Trường Thọ cong lên, hơi lắc đầu, tiện tay xua đi kết giới, bình tĩnh cưỡi mây trở về đan phòng.

Xem ra, chính là như vậy. . .

Chương 197. Lương tâm cùng hung cực ác

Đông Hải, Thủy Tinh Cung, trong một đại điện tráng lệ.

Ở ngoài điện có đủ các loại cá cảnh nhẹ nhàng du động.

Trên bảo tọa có một đầu lão long đang nằm, bên cạnh có mấy vị Hải Nữ xinh đẹp nhẹ nhàng quạt gió, xoa bóp chân tay. Cách đó không xa, ở đằng sau hai cây cột trụ bạch ngọc có mười mấy vị Hải Nữ đang tấu vang các loại nhạc khí Linh Bảo...

Một ngày bình thường của Long Vương, cứ bắt đầu và kết thúc như vậy.

Ngoài điện, đám cá cảnh đột nhiên tản ra, một đầu Thanh Long hạ xuống, hóa thành một thiếu niên thanh tú, nhanh chóng bước vào đại điện.

"Phụ vương! Nhi thần Ngao Ất cầu kiến!"

"Ừm?" Long Vương Đông Hải như vừa tỉnh ngủ, hai mắt khẽ mở, đưa tay phất phất.

Hải Nữ ở xung quanh nhanh chóng lui xuống, Ngao Ất bước nhanh đến trước bảo tọa, cúi đầu hành lễ.

Chờ trong điện không còn bóng người, mấy vị tướng lĩnh trông coi ngoài điện mở ra trận pháp đại điện.

Long Vương chậm rãi ngồi dậy, trên mặt mang theo một chút lười biếng, mệt mỏi…

"Có chuyện gì vậy, hài tử?"

"Phụ vương..." Ngao Ất lập tức nghẹn lời, cười khổ nói: "Nửa tháng trước ngài để cho nhi thần điều tra sự tình Long Tộc bị giết ở miếu Hải Thần An Thuỷ Thành. Nay nhi thần đã tra ra, ở bên trong viên Nhiếp Hồn Châu này là mảnh vỡ kí ức, có thể tính ra người đứng đằng sau việc này."

Vừa nói Ngao Ất vừa dùng tiên lực đưa Nhiếp Hồn Châu cho Long Vương.

Long Vương cầm lấy bảo châu, nhắm mắt ngưng thần, rất nhanh đã khẽ gật đầu, bóp nát viên Nhiếp Hồn Châu.

Ngao Ất ngẩn ra, vội nói: "Phụ vương, tại sao ngài...?"

"Việc này ta đã biết!"

"Nhưng phụ vương, chứng cứ này nếu bị huỷ..."

"Ha ha, đồ ngốc." Long Vương cười cười, khoát tay nói: "Ngươi đi đi, bồi tiếp...của ngươi..."

"Tư Tư..."

"Ừm, bồi tiếp nàng nhiều một chút, trước khi ngươi đại hôn, ngươi không cần quá quan tâm những sự tình trong tộc." Long Vương lại nằm ngửa về chỗ cũ, tiếng dặn dò vang lên: "Nhớ kỹ, tìm một chút lý do thích hợp, đưa chút lễ qua cho vị Giáo Chủ kia của ngươi, hắn có bất cứ thỉnh cầu gì đều có thể đáp ứng, không nên lạnh nhạt với hắn, đấy mới là chuyện quan trọng."

Ngao Ất có một chút không hiểu nổi, hồi tưởng lại so với trước đây, lời nói, biểu tình của phụ vương lần này xem như...vô cùng phong phú.

"Vâng, nhi thần xin cáo lui."

Long Vương khoát khoát tay, cũng không nói thêm gì nữa, dường như đã ngủ thiếp đi.

Sau khi Ngao Ất đi, những Hải Nữ kia lại quay trở về, ai tấu nhạc thì tiếp tục tấu nhạc, ai xoa bóp thì tiếp tục xoa bóp.

Lão Long Vương lộ ra chút tiếu ý, sau đó nhẹ nhàng thở dài, tiếp tục công việc đơn giản và buồn tẻ thường ngày.

"Phụ vương vì cái gì không để cho ta tiếp tục điều tra chuyện này?" Ngao Ất lộ vẻ khó hiểu, y đang hưởng thụ quá trình…tẩm quất bàn chân khi đi trên hành lang phủ kín trân châu này.

Y có một chút không thể hiểu nổi.

Nửa tháng cố gắng điều tra, kiểm chứng, nghe theo lời Giáo Chủ ca ca, tìm hiểu nguồn gốc, xác định một nhóm lớn Long Tộc không an phận, phản loạn.

Vì cái gì…?

Trở về cung điện của mình, nhìn mấy vị Hải Nữ đang chơi đùa cùng với Khương Tư Nhi, trong lòng nhớ tới lời căn dặn của Giáo Chủ ca ca.

Có gì không chắc chắn thì hãy thương lượng với đạo lữ của ngươi…

Ngao Ất hơi lắc đầu, cũng không làm phiền các nàng, xoay người đi vào thiền điện mà thường ngày bản thân hay tu hành, lẳng lặng ngồi xuống.

Trong lòng vẫn cảm thấy bị đè nén.

Thần niệm Ngao Ất phủ xuống hoá thân ở bên trong miếu Hải Thần An Thuỷ Thành, đang muốn giao lưu cùng với Giáo Chủ nhà mình, đột nhiên phát hiện ra…

Trong hậu đường, có hai lão giả đang ngồi uống trà nói chuyện.

Ngao Ất đương nhiên nhận ra ở vị trí chủ vị chính là Đạo Nhân Giấy của Giáo Chủ.

Đây cũng là hoá thân do Huyền Đô Đại Pháp Sư ban thưởng, không thì làm sao có thể có thực lực cảnh giới Thiên Tiên?

Mặc dù Ngao Ất không trực tiếp hỏi, nhưng vấn đề này y vẫn rất rõ ràng.

Mà một lão giả khác, Ngao Ất không quen.

Đối phương tu vi không tệ, có uy áp Kim Tiên, vả lại nhìn có một chút quý khí, lời nói khí độ cũng coi như phi phàm.

Cẩn thận nghe thì thấy hai người đang nói sự tình liên quan đến Long Tộc…

Ngao Ất chợt nghe Đạo Nhân Giấy của Giáo Chủ thở dài…

"Ài, tình cảnh hiện tại của Long Tộc càng lúc càng khó khăn."

"Đúng vậy, bần đạo ở trên trời cũng có nghe thấy chút ít." Vị lão giả lạ lẫm thở dài.

"Sau khi Hải Thần ngươi thượng tấu, bệ hạ cũng vô cùng quan tâm đến chuyện này. Long Tộc là đại tộc Tứ Hải, bệ hạ cũng có ý mời chào, đáng tiếc Long Tộc quá mức cao ngạo, sợ là cho thần vị gì cũng đều không thoả mãn. Hơn nữa tuy rằng thần vị Thiên Đình còn trống rất nhiều, nhưng cũng không thể cho Long Tộc được, nhất định phải được Thiên Đạo tán thành."

"Thời cơ chưa tới." Lý Trường Thọ thở dài:

"Hiện tại uy danh của bệ hạ chưa cao, mà tính khí của Long Tộc cũng quá cao ngạo. Mộc Công, bệ hạ có yêu thích vật gì không?"

"Đồ vật mà bệ hạ thích cũng không nhiều." Đông Mộc Công lắc đầu: "Bây giờ nhiệm vụ chính của bệ hạ là tiếp nhận Thiên Đạo, giúp đỡ Đạo Môn, hoàn thiện Thiên Đình, tạo phúc cho thương sinh Tam Giới. Bệ hạ mỗi ngày chăm lo quản lý, không chỉ ngồi một chỗ mà ngay cả những lúc đi đường cũng xử lý sự vụ."

Đông Mộc Công hạ giọng nói nhỏ: "Thời gian này, ngay cả bên Dao Trì bệ hạ cũng ít khi lui tới."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng. Đàm luận sinh hoạt cá nhân của Ngọc Đế bệ hạ cũng không hay cho lắm.

Ngay khi thần niệm của Ngao Ất vừa tới, Lý Trường Thọ đã cảm nhận được, vừa đúng lúc hôm nay Đông Mộc Công cũng đến đây.

Lý Trường Thọ lập tức truyền âm căn dặn Mộc Công vài câu.

Vừa rồi trừ câu nói Ngọc Đế bệ hạ gần đây không lui tới Dao Trì của Đông Mộc Công ra thì những câu còn lại kỳ thực là xuất phát từ miệng của Lý Trường Thọ.

Không còn cách nào, Lý Trường Thọ cũng sợ Mộc Công nói những lời bất mãn, xem thường Long Tộc.

Đông Mộc Công âm thầm liếc nhìn vị trí tượng thần Ngao Ất, lại hàn huyên vài câu cùng với Lý Trường Thọ, cầm lấy tấu sớ của Lý Trường Thọ rồi cáo từ.

Đợi Đông Mộc Công rời đi, Lý Trường Thọ còn chưa kịp cất cỗ Đạo Nhân Giấy này vào trong kho thì Ngao Ất đã vô cùng kích động gửi lời mời giao lưu thần niệm…

Hai người vừa mới gặp mặt ở trong mộng cảnh, Ngao Ất đã nhịn không được hỏi: "Giáo Chủ ca ca, vị cao nhân vừa rồi lẽ nào chính là Đông Vương Công ở trên Thiên Đình."

Lý Trường Thọ gật đầu mỉm cười.

Chẳng trách kiếp trước người ta thường nói "Diễn nhi ưu tắc đạo", làm đạo diễn kiêm biên kịch, kiêm luôn cả chân chạy việc đúng là phiền phức hơn rất nhiều so với làm diễn viên.

Giao lưu nửa canh giờ cùng với Ngao Ất, Lý Trường Thọ mới thu hồi thần niệm.

Hắn cúi đầu luyện chế mấy trận cơ, sau đó quy nạp lại những bảo tài cần phải luyện chế, lúc này mới rời mật thất, đi dạo xung quanh đan phòng, cẩn thận suy nghĩ về những lời của Ngao Ất...

"Lão Long Vương cũng là nhân vật không đơn giản."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, cảm thấy lão Long Vương này mới là người thông minh, thân ở trong cục mà có thể thu xếp ổn thỏa mọi việc, ngồi nhìn toàn cục.

Quả nhiên, cao thủ lăn lộn từ thời Viễn Cổ, đều là những người thâm tàng bất lộ…

Ừm, ngoại trừ Triệu đại gia…

Tiếp theo, mình phải chú ý một chút, không thể để Long Tộc sinh ác cảm đối với Thiên Đình.

Long Vương Đông Hải là lão đại của Tứ Hải Long Cung, cũng là người nắm quyền lực tối cao của Long Tộc. Lão lựa chọn lặng im, khoan nhượng, cũng không phải kiêng kị hay cố kị điều gì.

Khả năng lão Long Vương đang mưu đồ đại sự nào đó…

"Nếu ta là lão Long Vương, ta sẽ cứu vớt Long Tộc như thế nào?"

Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng, dạo bước ở hậu sơn Tiểu Quỳnh Phong, trong lòng không ngừng suy tư, bất tri bất giác đã đi tới khu vực trồng linh thụ dùng cho thần thông Cắt Giấy Thành Người.

Tiện thể nhắc đến, đậu tiên đã có Đạo Nhân Giấy "Nông" đặc biệt phụ trách, cũng không cần Lý Trường Thọ tự mình chăm sóc.

Muốn tạo ra hạt đậu, chỉ cần phân chút tinh thần lên Đạo Nhân Giấy, sẽ đề cao hiệu suất lên rất nhiều.

Gió nhẹ lướt qua, từng gốc cây đã trở thành những thân cây khỏe mạnh…

Lý Trường Thọ đi đến dưới một thân cây, đưa tay vỗ vỗ như là đang cổ vũ một tiểu tử trẻ tuổi hãy sản sinh ra nhiều chất dịch, vì Tiểu Quỳnh Phong mà cống hiến sức lực bản thân.

Một lúc sau Lý Trường Thọ mới thở hắt ra.

Long Tộc…

"Nhọt độc tận xương, sợ là lão Long Vương đang muốn tìm cơ hội cạo xương trị độc, điều này trước đây cũng đã được suy tính đến."

Nhìn mấy tấm thiệp mời Ngao Ất mang đến ở bên trong pháp bảo trữ vật…

Mặc dù không có căn cứ, nhưng hắn luôn cảm thấy, đại hôn của Ngao Ất sẽ là bước ngoặt của sự tình "Long Tộc Nhập Thiên".

Mình nên có sự chuẩn bị trước mới là chính đạo.

Đây là nhiệm vụ Thánh Nhân lão gia giao cho mình, quan hệ đến cơ hội lập đạo sau này của bản thân, nhất định phải đối đãi cẩn thân.

"Sư huynh!"

Phía sau truyền đến tiếng gọi, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, thấy Linh Nga từ phía xa bay đến.

Lý Trường Thọ híp mắt cười, Linh Nga nghĩ đến chuyện trước đây, lập tức bối rối, đỏ mặt nói: "Vừa rồi sư tổ đã hồi âm cho muội, nói là đang trên đường trở về. Sư huynh…muội! Muội trở về tu hành…"

Nói xong, Linh Nga che mặt quay đầu chạy đi, nhanh như chớp đã chui vào nhà cỏ của bản thân.

Lý Trường Thọ không nhịn được cười cười, trước đó ở thành đông trêu trọc nàng một lần, đã nửa tháng trôi qua vẫn còn chưa bình thường trở lại.

Điểm nội tại xấu hổ của nha đầu này chắc là max rồi.

Sư tổ Giang Lâm Nhi do dự lâu như vậy, cuối cùng cũng đã quyết định dùng Tiền Thế Lệ…

Đây cũng là một chuyện tốt, chỉ là không biết có hiệu quả đối với Vong Tình thượng nhân hay không.

Dù sao Vong Tình thượng nhân cũng là cao thủ cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong trong môn phái…

Bất kể như thế nào, phải thử mới biết được.

Nếu như có thể lôi kéo một cao thủ như vậy đến Tiểu Quỳnh Phong, về sau khi mình có việc, bản thể muốn đi theo Đại Pháp Sư ra ngoài, thì an toàn của sư phụ và Linh Nga cũng có thể được đảm bảo.

Nghĩ đến đây, Lý Trường Thọ lại nhớ tới một chuyện có quan hệ với sự tình Long Tộc.

Bên trong Đạo Môn còn có một cao thủ của Long Tộc, chính là Hoàng Long Chân Nhân…

Một khi đại chiến Long Tộc bộc phát, phe Nhân Giáo chỉ có Đại Pháp Sư và Tiểu Pháp Sư là hai người có sức chiến đấu nhất, hiện nay Thiên Đình cũng không có cao thủ để phái ra ngoài.

Mặc dù Đại Pháp Sư mạnh mẽ, nhưng tính khí của Đại Pháp Sư là có thể không động thủ thì sẽ không động thủ.

Nếu muốn chiếm chủ động lúc mâu thuẫn Long Tộc bộc phát thì nhất định phải có đủ thực lực.

Dùng thân phận Hải Thần Nam Hải đi liên lạc với Hoàng Long Chân Nhân?

Mặc dù trong ấn tượng của Lý Trường Thọ, vị Hoàng Long Chân Nhân này lúc đại kiếp Phong Thần là "cái gì cũng không làm được, là người thứ nhất bị trói", nhưng dù sao cũng là Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Gã xuất thân từ Long Tộc, vào thời khắc Long Tộc gặp nguy cấp, ra tay cứu viện là hợp tình hợp lý…

Dùng thân phận Hải Thần Nam Hải cũng không ổn, hay là để Thiên Đình ra mặt, cho Đông Mộc Công đi mời Hoàng Long Chân Nhân.

Vậy lần phong tấu tiếp theo, xin bẩm tấu bệ hạ chuyện này đi…

Lý Trường Thọ tuỳ tiện tìm một gốc đại thụ ngồi xuống, lấy ra một phiến đá, bắt đầu viết "Ổn Tự Kinh".

Hắn đương nhiên không phải tự phạt bản thân.

Chỉ là viết Ổn Tự Kinh dài hơn, cải tiến một chút, rất nhiền phương diện đều chưa đề cập tới, cảnh cáo thôi cũng chưa đủ sức răn đe.

…

Nửa tháng sau, phía đông Đông Hải, bên cạnh trụ trời.

Một thân ảnh lén lén lút lút, lẻn qua tấm bia đá viết bốn chữ cổ "Thiên Nhai Hải Giác (*)", rồi lặng lẽ đi về hướng thành lớn ở phía xa.

(* Thiên Nhai Hải Giác: Chân trời góc biển.)

Nàng đội một cái mũ rộng vành, lưng đeo một thanh Huyết Sắc cự nhận, toàn thân tỏa ra khí tức hung ác, nhưng lại ẩn dấu tu vi bản thân đi.

Luyện Khí Sĩ đi ngang qua, đều sẽ vô thức tránh xa đạo thân ảnh này…

Người này đại khái là nữ tử, mặc chiến giáp, nhưng có một chút rộng hơn dáng người, thân hình ngược lại là nhỏ nhắn xinh xắn, mảnh mai.

Đây dĩ nhiên chính là sư tổ mà Lý Trường Thọ đang đợi, Lâm Giang tán nhân Giang Lâm Nhi.

Nàng nhìn phía tây mấy lần, thoáng do dự, những vẫn đi vào tòa đại thành này.

Tìm một khách điếm, thuê một phòng tầm thường, mở ra trận pháp, lại bố trí thêm mấy tầng kết giới, lúc này nàng mới hơi buông lỏng…..

Người đi trong giang hồ, sao có thể không bị chém…

Mặc dù ở đây mình cũng không có kẻ thù, nhưng cẩn thận một chút cũng không thừa.

"Tiền Thế Lệ..." Giang Lâm Nhi ngồi ở trên giường, nhíu mày suy tư.

Nàng vẫn luôn rất quyết đoán, vào giờ phút này lại có một chút do dự.

Kỳ thật suốt cả hành trình nàng cũng đang do dự, trong lòng không ngừng lựa chọn...

Hay là bỏ đi, cái việc khó hiểu kia có gì tốt. Nếu ta thật sự bắt gã lại, thì chẳng phải muốn từ bỏ những ngày tiêu dao tự tại sao...

Trong lòng không ngừng phủ nhận, bất giác nàng đã bay đến nơi này.

"Đáng ghét!"

Giang Lâm Nhi trợn tròn mắt, nằm vật ra giường, sau đó lại bực bội, lăn qua lăn lại một hồi.

"Hừ! Dùng thì dùng. Đồ tôn làm ra đồ vật tốt như vậy, nhưng vẫn hiếu kính bản sư tổ, làm sao có thể không dùng!"

Cắn răng một cái, Giang Lâm Nhi lập tức muốn xuất phát, nhưng bước chân bỗng dừng lại, nàng nhìn thấy hình ảnh bản thân trong pháp khí lưu ly đặt ở bên cạnh.

Nàng cúi đầu tự hỏi lương tâm của mình, nhịn không được bĩu môi một hồi.

"Trở về nhất định phải hấp thụ phúc khí của Tiểu Cửu nhiều hơn mới được!"

Giang Lâm Nhi hừ lạnh một tiếng, thu hồi trận pháp trong phòng, tiêu hao mất ba linh thạch, lưng cõng đại kiếm đi ra khỏi khách điếm, cưỡi mây bay đến cổng thành.

Đột nhiên, Giang Lâm Nhi nhíu mày, tiên thức bắt gặp được người quen nào đó.

Nàng liếc nhìn vào bên trong một tòa cao ốc ở trong thành, lập tức thu hồi ánh mắt, đảm bảo không bị đối phương phát hiện ra…

"Đây không phải là thiếu niên Long Tộc lần trước đã tặng đồ cho ta hay sao? Hình như là thái tử Long Tộc thì phải? Tên gia hỏa này lại ở cùng một đám yêu ma quỷ quái, hung thần ác sát…không đúng, đây là Chướng Nhãn Pháp!"

Trong lòng Giang Lâm Nhi nổi lên nghi hoặc nồng đậm.

Lúc này, với trực giác nhiều năm của mình, nàng khẳng định trong này có đại âm mưu.

Nhưng với kinh nghiệm của nàng, đây không phải là việc mà nàng có thể xen vào.

Không cần suy nghĩ nhiều, Giang Lâm Nhi lựa chọn mặc kệ, rời đi tòa phường trấn khổng lồ này, chọn tuyến đường đi qua Đông Hải, ẩn núp hành tung, quay về Độ Tiên Môn.

Bay được nửa canh giờ, trong lòng nàng càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

Nhị thái tử này và tiểu đồ tôn thần bí của mình có quan hệ không tệ, không thì lần trước cũng không có khả năng đưa lễ vật nặng như vậy…

Đi ra ngoài lăn lộn, ít nhiều phải có một chút nghĩa khí.

Suy nghĩ một chút, nàng lấy ra ngọc phù truyền tin, hao phí một lần truyền tin quý giá của ngọc phù, đem sự việc mà bản thân chứng kiến, truyền về Độ Tiên Môn.

Rất nhanh nàng đã nhận được hồi âm của Lý Trường Thọ, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

"Tên yiểu gia hỏa này, còn dám trực tiếp sai sử bản sư tổ đi làm việc, đúng là không biết trên dưới! Thôi, nể mặt lão Nhị, bỏ qua vậy…"

Giang Lâm Nhi lắc đầu, hướng xuống dưới biển tìm chỗ dừng chân, chờ đợi "cao thủ" mà Lý Trường Thọ nói, chạy đến hội hợp với nàng.

Chương 198. Ngao Ất ta không thể là nữ...

"Lâm Nhi, nếu một ngày ta đạt được Trường Sinh Đạo Quả, trên con đường trường sinh đó, chúng ta nhất định phải có nhau."

Năm đó, tại sườn núi phía sau Tiểu Quỳnh Phong, từng đóa hoa trà nở khắp nơi, hai thân ảnh đang vừa đuổi nhau vừa cười đùa...

"Đuổi theo ta xem, ha ha ha, nếu như ngươi đuổi kịp ta, ta sẽ để ngươi..."

"Ha ha ha."

Chuyển màn...

"Lâm Nhi, sư môn kỳ vọng ở ta nhiều như vậy, ta thật sự không muốn họ phải thất vọng...Lâm Nhi, có lẽ ta cần bế quan tu hành, có điều...như vậy sẽ không thể chú ý đến ngươi."

"Bế thì bế mà quan thì quan đi, sau này cũng không cần tới gặp ta!"

Năm ấy, trước động phủ chuẩn bị bế quan tại Phá Thiên Phong, chỉ lưu lại một bóng lưng đang tức điên đầu...

"Lâm Nhi, ngươi không muốn..."

"Ngài có phải là Lam Giang tán nhân, Giang Lâm Nhi đạo hữu?"

Bỗng có một tiếng truyền âm chui vào trong tai khiến Giang Lâm Nhi lập tức giật mình thoát ra khỏi hồi ức xa xưa.

Nàng đang tiềm ẩn khí tức và thân hình, trốn ở một ngọn núi nham thạch trong đáy biển, tiên thức khuếch tán phạm vi trăm dặm xung quang...Vậy mà, cho đến lúc có tiếng truyền âm vào tai, Giang Lâm Nhi cũng không hề phát hiện ra tung tích của đối phương.

Cao thủ ẩn nấp!

Một con hải ngư bơi tới, ngay trước mặt Giang Lâm Nhi hóa thành một lão thần tiên tóc trắng xóa có mặt mũi hiền lành, cũng chủ động hiển lộ ra khí tức cảnh giới bản thân.

Cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ.

Giang Lâm Nhi âm thầm đưa tay ra sau lưng, nắm lấy chuôi thanh đao khổng lồ. Mặc dù là đang ở dưới đáy biển, có áp lực nước cường đại, nhưng cả hai người đều có tiên lực cảnh giới Thiên Tiên hộ thân, động tác cũng không khác gì trên mặt đất.

"Đạo hữu là người nào?"

Người nào?

Dĩ nhiên chính là Lý Trường Thọ...Đạo Nhân Giấy.

Sau khi Lý Trường Thọ nhận được truyền tin của Giang Lâm Nhi, biết được tại phường trấn của Thiên Nhai Hải Giác, xuất hiện "Ngao Ất" đang cùng nhau uống rượu tâm tình với một đám đại yêu biển sâu có thực lực mạnh mẽ, trong lòng liền có kết luận vị Nhị Giáo Chủ này là giả mạo.

Dùng hình tượng của Ngạo Ất để ra ngoài gây sự, chắc hẳn là mưu hèn kế bẩn của Tây Phương Giáo...

Nói đúng hơn, đây là một trong những kế hoạch mà Tây Phương Giáo đang tiến hành.

Vì thế Lý Trường Thọ liền thỉnh Giang Lâm Nhi chờ ở chỗ này, để sau đó còn nhờ nàng dẫn đường.

Sau đó hắn khởi động Đạo Nhân Giấy được giấu kín bên ngoài sơn môn Độ Tiên Môn, chỉnh hợp lựa chọn đủ một quân đoàn, sau đó lấy ra một Đạo Nhân Giấy dùng ngũ hành độn pháp cực tốc vọt tới nơi đây.

Đồng thời Lý Trường Thọ cũng dùng thần niệm báo cho Ngao Ất, nói Ngao Ất thỉnh Long Vương cấp cho mấy vị cao thủ có thể tuyệt đối tin tưởng, tu vi cao thâm, tâm tính ôn hòa, cùng nhau đến đây tụ hợp.

Điều không ngờ tới chính là hắn lại đến đây trước tiên, đám người Ngao Ất vẫn còn chậm hơn một chút.

Đối với Giang Lâm Nhi, Lý Trường Thọ lập tức cười nói: "Bần đạo được Trường Thọ truyền tin, bây giờ tới hội ngộ cùng với đạo hữu."

Khóe miệng của Giang Lâm Nhi nhếch lên, nói thầm một tiếng:

"Đã bảo cái tên tiểu đồ tôn này không hề đơn giản mà."

"Đạo hữu có thể tự chứng nhận thân phận không? Hồng Hoang gian hiểm, bần đạo không thể không đề phòng, mong đạo hữu chớ trách."

"Không, rất hợp tình hợp lý." Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Ta nghe Trường Thọ tiểu hữu có đề cập đến việc Đại sư bá Hoàn Giang Vũ bây giờ vẫn đang là một cây linh thụ còn mấy trăm năm thọ nguyên. Sư phụ hắn lúc này cũng không hề biết đại sư bá gặp kiếp nạn, cũng như đã đầu thai chuyển thế."

Giang Lâm Nhi buông chuôi đao ra, cười nói: "Chuyện này không lẽ hắn cũng đi kể khắp nơi sao, còn đạo huynh sao lại có thể nhận ra ta vậy?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm một hồi rồi nói: "Trường Thọ tiểu hữu có miêu tả chi tiết cho ta."

"Ồ? Miêu tả như thế nào?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Hắn nói đạo hữu tĩnh như xử nữ, động thì như hung ma, đeo một thanh đại đao, thích mặc giáp trụ, hẳn là không thể nhầm người được."

Giang Lâm Nhi hừ một tiếng, lạnh nhạt nói: "Coi như hắn cũng biết nói chuyện, vậy người chính là cao thủ mà hắn nhắc tới? Ta nói có một chút khó nghe, nhưng chỉ bằng thực lực của hai ta, lúc dò xét chẳng may bị phát hiện thì chắc chắn chết trận!"

Lời nói vừa dứt, từ trong nước biển xuất hiện mấy đạo uy áp như có như không, Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn Cảm Ứng Thạch trong tay, phát hiện ra có mấy cỗ tiên thức đã khóa chặt nơi này.

Chớp mắt, nước biển vẫn không hề có động tĩnh gì, nhưng trước mặt thình lình xuất hiện bốn vị lão giả Long Tộc.

Trong đó có một vị lão giả Long Tộc nâng ống tay áo lên, từ trong có một con Thanh Long chui ra, hóa thành Ngao Ất.

"Giáo Chủ!"

"Ừm!" Lý Trường Thọ lập tức gật đầu trả lời, đồng thời truyền âm cho Ngao Ất, căn dặn hắn không để bại lộ quan hệ giữa Hải Thần Giáo với đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ.

Ngao Ất nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía Giang Lâm Nhi, mỉm cười với nàng.

Lý Trường Thọ chắp tay nói với Giang Lâm Nhi: "Đạo hữu, phiền đạo hữu hỗ trợ dẫn đường, chỉ cần chúng ta có thể đến nơi, liền có thể tìm được người kia."

Giang Lâm Nhi nhìn bốn vị lão giả Long Tộc có khuôn mặt trang nghiêm, nhíu mày gật đầu, nhưng cũng khôn nhịn được phải truyền âm hỏi nhỏ Lý Trường Thọ: "Đây là cảnh giới gì vậy? Không phải là Đại La Kim Tiên trong truyền thuyết đấy chứ? Ta không thể nhìn thấu tu vi của họ chút nào?"

Lý Trường Thọ mỉm cười, rốt cuộc lần này Long Tộc cũng đem vốn liếng ra.

Bởi vì hắn đã chém đạo cảnh hai lần, đạo cơ được củng cố nên vào giờ phút này, hắn có thể dựa vào uy áp của đối phương để phân biệt được sự khác nhau giữa Kim Tiên và Đại La.

Bốn vị cao thủ Long Tộc này khiến cho Lý Trường Thọ cảm nhận được uy áp vô cùng mãnh liệt, nhưng vẫn chưa đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đại La là cảnh giới viên mãn, đạo bản thân không có thiếu sót, cũng phải viên mãn cả cơ duyên, khí vận, ngộ tính, thiếu một thứ đều không thể hoàn toàn viên mãn được, cho nên không phải cứ sống đủ lâu là có thể đạt được.

Đại chiến thời Viễn Cổ, Long Tộc gần như đã sử dụng gần hết cao thủ của mình để chèn ép Phượng Tộc, sau đó lại thiếu khí vận và phúc duyên, trên mình mang theo nghiệp chướng do đánh nát Hồng Hoang...

Cho nên, dù nội tình Long Tộc có thâm hậu, lúc này cũng không thể có bao nhiêu Đại La Kim Tiên.

Đạo vận của Đại La Kim Tiên, cũng có sự khác biệt khá rõ ràng cùng với Kim Tiên, nhưng sẽ không gây cho người khác cảm giác áp bách mãnh liệt...giống như Phúc Đức Kim Tiên Vân Trung Tử, hay các đệ tử Thánh Nhân đã xuất hiện tại đại hội nguồn gốc Tam Giáo cũng đều như vậy.

Đặc biệt như Đại Pháp Sư nhà mình, Triệu đại gia, Vân Tiêu tiên tử xinh đẹp như tranh vẽ, hay là mấy vị đại đệ tử Xiển Giáo Tiệt Giáo thì càng khác biệt giá tiền...phi! Khác biệt cấp độ cảnh giới!

Nhưng trong bốn vị cao thủ Long Tộc này, có hai vị chắc chắn là cao thủ trong cảnh giới Kim Tiên, họ tạo cho Lý Trường Thọ uy áp vô cùng mãnh liệt.

Cẩn thận quan sát, bốn vị này có tướng mạo hao hao nhau, khí tức của từng người cũng tương đồng, ẩn ẩn có thể dung hợp lẫn nhau, nếu như tứ long hợp lực, có thể tạo ra một cỗ chiến lực không thể coi thường.

Ngao Ất cũng nhanh nhẹn giới thiệu: "Bốn vị thúc bá, đây chính là Giáo Chủ Hải Thần Giáo của chúng ta. Giáo Chủ, bốn vị này là thị vệ của phụ vương ta từ Thượng Cổ đến nay, đã luôn ở bên cạnh phụ vương ta không biết bao tuế nguyệt, hoàn toàn có thể tin tưởng được."

Bốn vị cao thủ Long Tộc cùng nhau vái chào với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vội vàng hoàn lễ, cười nói: "Làm phiền các vị đạo hữu đi chuyến này."

"Hải Thần có thể tùy ý xưng tên bốn huynh đệ ta." Một vị cao thủ Long Tộc cười nói: "Danh hào của bốn huynh đệ ta cũng chỉ đơn giản là Nhất Nhị Tam Tứ, lần này hộ vệ điện hạ, theo ý chỉ của bệ hạ, hết thảy nghe theo hiệu lệnh của đạo hữu."

Lý Trường Thọ liên tục nói không dám, sau đó giới thiệu thân phận của Giang Lâm Nhi, cũng nhắc Giang Lâm Nhi nói rõ chi tiết sự việc nàng đã gặp.

Giang Lâm Nhi ổn định tâm thần nói: "Trước đây, ta có đi ngang quang Thiên Nhai Hải Giác bên cạnh Thiên Nhai Thành, ngẫu nhiên nhìn thoáng qua thấy một đám đại yêu biển sâu hóa thành dáng người, uống rượu mua vui cùng với Ngao Ất điện hạ. Bọn họ cũng không hề có ý che giấu hành tung, tràng diện rất hỗn loạn, lẫn lộn trong đó cũng có ít nhất mấy vị cao thủ cảnh giới Kim Tiên, yêu khí cuồn cuộn."

Lý Trường Thọ hỏi: "Tên giả mạo Ngao Ất, hắn làm những gì?"

Giang Lâm Nhi ho hai tiếng, ánh mắt nhìn lên hướng mặt biển nói: "Ôm hai nữ tử xinh đẹp...hành động dâm ô."

"Hỗn trướng!" Ngao Ất giận tím mặt: "Đại hôn của ta sắp đến, đây là cố ý tổn hại thanh danh của ta! Ta làm sao có thể động tay động chân với nữ tử nào khác ngoài Tư Tư!"

Lý Trường Thọ hơi nhíu mày nói: "Ất huynh chớ giận, việc này vẫn có một chút kỳ quặc, bốn vị tiền bối nghĩ thế nào?"

Lão giả Long Nhất nói: "Bọn hắn muốn làm nhiễu loạn hôn sự."

"Không sai." Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nói tiếp: "Đại hôn của Ất huynh và công chúa Giao Nhân, đối với Long Tộc mà nói, là một cơ duyên tốt để ổn định Tứ Hải. Nên những kẻ rắp tâm không muốn Long Tộc an ổn sẽ làm việc cản trợ sự kiện lần này. Đối phương cố ý hóa thành dung mạo của ngươi, còn làm một số việc ô uế, cũng không cố ý che đậy, chọn địa điểm tại Thiên Nhaai Hải Giác nơi ngư long hỗn tạp, mục đích là truyền ra ngoài tin đồn ngươi lỗ mãng càn rỡ, từ đó khiến Hải Tộc dâng lên oán niệm. Tâm tính của phần lớn Hải Tộc đều đơn thuần, chỉ cần có người châm ngòi thổi gió, nói ngươi chẳng qua là coi trọng vẻ ngoài của công chúa Giao Nhân Tộc, uy bức lợi dụ, như vậy thì đại hôn lần này sẽ mang đến tác dụng hoàn toàn ngược lại."

Ngao Ất và bốn vị cao thủ Long Tộc bắt đầu suy tư, bọn họ mặc dù nghĩ đến việc có người muốn quấy nhiễu đại hôn của Ngao

Ất, nhưng lại không nghĩ tới đằng sau lại có âm mưu như thế...

Điều Lý Trường Thọ lo lắng, kỳ thật chính là "dư luận chiến" thời hiện đại, tại thời điểm diễn ra đại chiến Phong Thần, ở Hồng Hoang cũng chưa thịnh hành thủ đoạn như vậy.

Cho nên không chỉ có mấy vị Long Tộc nghĩ không ra, có khả năng...đối phương cũng không tính toán sâu như vậy...

Nhưng sự việc này hoàn toàn có thể phát sinh thành ra như vậy, sẽ có ảnh hưởng vô cùng to lớn đối với Long Tộc.

Ngay lập tức mấy vị cao thủ Long Tộc nói: "Việc này có phần nghiêm trọng, có nên điều binh bao vây Thiên Nhai Thành không?"

"Đánh rắn động cỏ như vậy cũng không hẳn là tốt." Lý Trường Thọ trầm ngâm một hồi, trong đầu đã có phương án: "Như vậy đi, nhờ một vị tiền bối đưa Ất huynh và Giang Lâm Nhi đạo hữu trở về, ba vị khác ngụy trang một chút rồi cùng ta đi đến Thiên Nhai Thành điều tra xem sao."

Ngao Ất vội nói: "Giáo Chủ, ta cũng muốn đi giúp một tay!"

"Ngươi..." Lý Trường Thọ hơi suy tư, không muốn để cho Ngao Ất mạo hiểm.

Lão giả Long Nhất tiếp lời: "Trước đây gặp nạn bất ngờ tại Giao Nhân nhất tộc, cho nên bây giờ Nhị điện hạ đã mang theo trọng bảo, tùy thời có thể trực tiếp na di trở về Long Cung Đông Hải."

"Như vậy cũng tốt!" Lý Trường Thọ miễn cưỡng đáp ứng.

Sau đó, theo như yêu cầu của Lý Trường Thọ, bốn vị cao thủ Long Tộc biến hóa dung mạo, hóa thành hai người trung niên, hai người thanh niên. Đỉnh đầu cũng không còn sừng nữa, giáp trụ đổi thành đạo bào, khí tức hiển lộ ra cảnh giới Thiên Tiên.

Ngao Ất thì chỉ ngụy trang tướng mạo một chút, vẫn là một thiếu niên thanh tú.

Giang Lâm Nhi ngẫm nghĩ một chút, tháo mũ rộng vành xuống, trùm một tầng áo dài bên ngoài giáp trụ, buộc tóc lên đơn giản...ấy vậy mà có thể...biến thành một trang nam tử...

Còn Lý Trường Thọ thì càng đơn giản hơn...

Hắn lấy từ trong tay áo ra một tờ người giấy, hóa thành một thanh niên. Còn người giấy lão thần tiên thì trở về bộ dáng người giấy, chui vào trong tay áo của thanh niên kia.

Ở bên cạnh, Giang Lâm Nhi vừa xem vừa sững sờ, Ngao Ất thì tán thưởng tận trong đáy lòng chân diệu pháp của Nhân Giáo Đại Pháp Sư.

Bốn vị thị vệ của Long Vương ra tay, vô thanh vô tức dẫn bọn họ xuyên đi trong nước biển, cấp tốc tới trụ trời to lớn gần đó.

Trên đường đi, Giang Lâm Nhi truyền âm hỏi Lý Trường Thọ: "Rốt cuộc đạo hữu là người phương nào?"

"Hải Thần Nam Hải."

Giang Lâm Nhi lại hỏi: "Đạo hữu quen biết với đồ tôn của ta như thế nào?"

Lý Trường Thọ: Kể từ khi đủ lớn để nhớ về lần soi gương thứ nhất ở kiếp trước, lúc đó đã quen biết.

Khục...

"Cơ duyên xảo hợp, sau này đạo hữu có thể đến hỏi Trường Thọ tiểu hữu, bây giờ chúng ta cần chuẩn bị tốt để giải quyết việc của Ngao Ất điện hạ."

Giang Lâm Nhi vẫn còn nhiều câu hỏi, nhưng cũng không hỏi thêm gì nữa.

Bảy người cùng nhau bước vào tòa thành lớn, làm bộ như bảy vị cảnh giới Thiên Tiên muốn đi ra ba ngàn thế giới bên ngoài để ngao du.

Giang Lâm Nhi liền chỉ hướng, tiên thức bọn họ tràn ra, ngay lập tức thấy được nơi ở của "Nhị thái tử giả mạo".

Đó là tầng cao nhất của một tòa lầu cao nhất tòa thành, vô cùng dễ nhìn thấy, tất cả cửa sổ đều mở rộng, trong đó vang vọng tà âm, tình hình bên trong cũng khá khó coi.

Hơn mười vị đại yêu hình thù kỳ quái ở đây uống rượu mua vui, còn có hơn hai mươi nữ tử Yêu Tộc, Nhân Tộc, Hải Tộc, tinh tộc mỹ mạo, ăn mặc mát mẻ đang phục vụ.

Bất quá...các nữ tử này phục vụ đều vô cùng chuyên nghiệp...

Mặc dù bọn họ biết gian phòng này không có trận pháp ngăn cách, vẫn mặc kệ người ngoài quan sát, không có một chút nào ảnh hưởng đến việc các nàng phát huy kỹ thuật.

Phán đoán từ chuyện này, chắc chắn đối phương đã trả thêm tiền!

Có ba nữ tử Yêu Tộc, Hải Tộc đang vây quanh "Ngụy Ngao Ất" làm nũng, rót rượt...

Ngao Ất thấy vậy nổi gân xanh, Lý Trường Thọ cũng nhíu mày.

Giang Lâm Nhi không nhịn được lên tiếng mắng: "Đám nữ tử cũng thật là! To thì ngon sao? Phi!"

Năm vị Long Tộc cùng nhau nghiêng đầu...

Lý Trường Thọ thì cười khẽ, cẩn thận suy tính, trong lòng đã lập xong kết hoạch, truyền âm nói với mọi người.

Nhất thời, bốn vị cao thủ Long Tộc đều gật đầu đồng ý, đối với bọn họ thì sự việc loại này cũng không phải chuyện lớn gì.

Riêng Ngao Ất thì vô cùng khó xử, càng không dám trái ý Giáo Chủ ca ca...

Bọn họ đi đến một "tiên sạn" vắng vẻ, bao trọn khách sạn này, tìm ba căn phòng, thiết lập trận pháp ẩn nấp, từng người một tiến hành cải trang.

Lý Trường Thọ đưa ra một chút yêu cầu 【 kịch bản cá nhân 】đối với từng người một.

Chốc lát sau, bốn vị cao thủ Long Tộc hóa thành bốn nữ tử mặc đồng phục áo giáp Linh Bảo, đeo khăn che mặt, xách theo bảo kiếm, chỉ riêng có cảnh giới là vẫn duy trì cảnh giới Thiên Tiên.

Bọn họ đều đã trải qua không biết bao nhiêu tuế nguyệt, đối với việc giả trang này cũng không có tý gợn sóng nào.

Nhưng trong phòng sát vách bên cạnh, Ngao Ất đang đỏ bừng mặt, nhìn...thiếu nữ trong gương.

Vì để không bị phát hiện ra, hắn không dùng bất cứ Chướng Nhãn Pháp nào. Chỉ đơn giản đổi kiểu tóc, mặc một chiếc tiên váy đã chuẩn bị trước cho phu nhân Khương Tư Nhi, dùng tiên lực điều chỉnh thân hình to nhỏ phù hợp, hơi bôi một chút má hồng...

Như vậy liền ra đời một thiếu nữ thanh tú...

Còn Lý Trường Thọ thì lấy ra Đạo Nhân Giấy thứ ba, hóa thành một bà lão, tiếp tục dặn dò mọi người: "Ất huynh, ngươi cần phải nhớ rõ, bây giờ ngươi là hảo hữu Kha Nhạc Nhi của phu nhân Khương Tư Nhi, nhận được thư mời, từ ba ngàn thế giới tới tham gia đại hôn của biểu tỷ. Khi đi qua đây, đột nhiên phát hiện ra Ngụy Ngao Ất đang uống rượu mua vui, nhịn không được lôi hắn ra đánh một trận. Sau đó tận lực hấp dẫn người xung quanh đến vây xem, vạch trần thân phận giả mạo của hắn, không cần do dự, trực tiếp lôi ra ngoài thành giết chết. Việc này làm càng lớn càng tốt, tốt nhất làm sao để Hải Tộc Tứ Hải đều biết đến việc Ngao Ất chuyên tình chuyên tâm đối đãi với Khương Tư Nhi ôn nhu chuyên sủng. Như vậy mới có thể ổn định Hải Tộc Tứ Hải."

Ngao Ất nhỏ giọng cố vớt vát một câu: "Giáo Chủ ca ca, vì sao không để ta trực tiếp hiện thân?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi trực tiếp hiện thân sẽ dẫn đến nhiều chuyện. Thứ nhất là dễ gặp nguy hiểm, dẫn tới cao thủ Tây Phương Giáo nhằm vào, thứ hai...mèo khen mèo dài đuôi tốt hơn hay là người qua đường tán dương sẽ tốt hơn?"

Ngao Ất cẩn thận suy nghĩ...

Giáo Chủ ca ca nói rất có đạo lý!

Nhị thái tử thở dài, thấp giọng nói: "Ta cùng với Tư Nhi vốn là...Hiện nay, lại càng lúc càng giống như..."

"Nói chuyện cũng cần học cách nói của nữ tử!"

"Chuyện này...ca ca yên tâm." Ngao Ất dùng tiên lực điều chỉnh tiếng nói, giọng nói lập tức nũng nịu kêu: "Như vậy có được hem?"

Xùy...

Bản thể của Lý Trường Thọ ở dưới mật thất tại Tiểu Quỳnh Phong, phì cười ra tiếng.

Nhưng bà lão Đạo Nhân Giấy chỉ khẽ gật đầu nói: "Tận lực không để lộ sơ hở."

Thình lình nghe hai bên vách tường gõ vang, ba tòa trận pháp kết giới đồng thời hạ xuống, bảy người đồng thời kéo cửa bước ra bên ngoài.

Bên trái là bốn vị cao thủ Long Tộc đã hóa thành bốn nữ thị vệ.

Bên Phải là Giang Lâm Nhi đã đổi thành một khuôn mặt phổ thông, mặc trên mình bộ tiên váy hiếm khi thấy mang.

Ở giữa chính là Ngao Ất...Kha Nhạc Nhi, sắc mặt đỏ bừng, nhưng trong lòng niệm đi niệm lại khẩu quyết "Đây là vì đại sự của Long Tộc", nhanh chóng khôi phục trấn định.

Lý Trường Thọ hóa thành bà lão nhập vai đầu tiên, mặt lo lắng nói: "Tiểu chủ nhân, lão thân vừa nhìn thấy vị Ngao Ất điện hạ kia..."

"Ồ?" Ngao Ất còn có một chút chưa thích ứng: "Đi qua nhìn."

Lý Trường Thọ vội vàng truyền âm: "Phẫn nộ, phẫn nộ."

"Hừ! Tất cả đi theo ta!" Kha Nhạc Nhi trừng mắt phượng nói: "Ta thật muốn nhìn, hắn như nào mà dám có lỗi với biểu tỷ ta!"

Cùng lúc đó, Giang Lâm Nhin liếc mắt qua sáu người này, không nhịn được cúi đầu nhìn xuống "tâm hồn" của mình...

%$ˆ$&$$#! (Lời nói thô tục của Nhân Giáo! !)

Chương 199. Xin hỏi phương danh của Nhạc Nhi tiên tử!

Ngao Ất ra dáng Kha Nhạc Nhi, dẫn theo bốn vị cao thủ Long Tộc đang đóng giả làm nữ thị vệ, cả nhóm hùng hùng hổ hổ xông tới nơi gã Ngụy Ngao Ất đang ở.

Nơi đây là khu vực biên giới Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, cho nên cũng những đại phường trấn cũng không phải chỉ có Nhân Tộc, khắp nơi đều có thể gặp được yêu, linh, tinh, quái, Hải Tộc...

Tuy nhiên, Nhân Tộc vẫn chiếm đa số.

Thi thoảng cũng có thể gặp vài hung thú hóa hình, hay sinh linh hung ác mang theo nghiệp chướng thi thoảng qua lại nơi này. Tất cả sinh linh chỉ cần tuân thủ quy củ đều có thể tồn tại ở đây.

Lúc này Lý Trường Thọ đang sử dụng Đạo Nhân Giấy hình dáng lão bà, vừa chống gậy vừa đuổi theo Kha Nhạc Nhi, miệng hô lớn:

"Tiểu chủ nhân không nên vọng động, đây là Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, không thể làm loạn! Người dù có oán khí, cũng nên tìm bạn tốt của mình để thương nghị..."

Kha Nhạc Nhi vẫn một mạch bước về phía trước, vọt thẳng tới tửu lâu, không đúng, phải là hoa lâu mới đúng...

Tiên Nhân đi làm mấy việc như này, làm sao có thể gọi là tầm hoan tác nhạc?

Tiên Nhân đến nơi như này thì chỉ có để thể nghiệm tình kiếp, nâng cao cảm ngộ để lý giải đại đạo, hiểu rõ bản ngã, tu luyện ý trí tự tại!

Tất nhiên, cũng có nhiều trường hợp do tu hành lâu ngày, đến đây tìm lại một chút cảm giác kích thích...

Các môn phái tu hành dĩ nhiên cũng không tuân theo quy củ về quan hệ nam nữ của thế tục. Loại tửu lâu được mở ở Thiên Nhai Thành này hẳn cũng sẽ cung cấp dịch vụ tốt nhất, nam nữ đều có thể thoải mái thác loạn.

Kha Nhạc Nhi vừa lao vào, lập tức có hai nam nhân đến tiếp đón.

Một người có diện mạo thanh tú, khí chất thành thục của Luyện Khí Sĩ trung tuổi, tu vi cảnh giới Chân Tiên, tự xưng: "Tiên tử hôm nay có khoẻ không, muốn uống chút rượu giải khuây với ta?"

"Cút!" Kha Nhạc Nhi lạnh lùng quát một tiếng, ánh mắt tràn đầy lửa giận!

Hai người này bị quát cũng không hề giận giữ, một người cười nhẹ rồi rời đi, một người nhẹ nhàng nói: "Nơi đây được Thiên Nhai Các che chở, tiên tử mời..."

"Ta nói ngươi cút!" Kha Nhạc Nhi tiếp tục quát, đồng thời rút đoản kiếm ra.

Lý Trường Thọ trong hình dáng lão bà, vội vàng chạy lên khuyên nhủ: "Tiểu chủ nhân bớt giận, bớt giận, đợi chúng ta mua lại tửu lâu này rồi người phá cũng không muộn."

"Ta tới đây để phá tửu lâu hay sao?"

Kha Nhạc Nhi mắng to. Lập tức có một vị cao thủ Long Tộc tiến lên, tiện tay ném ra một tấm lệnh bài, trên mặt lệnh bài viết hai chữ "Thiên Nhai" vừa vặn.

Mặt nam nhân trung niên biến sắc, lập tức cúi đầu, cung kính nói: "Hoá ra là khách quý tới, tại hạ đã đắc tội, mời ngài tuỳ ý vào trong."

"Hừ!" Long Nhị hừ lạnh, tức giận vung ống tay áo, thu tấm lệnh bài lại.

Lý Trường Thọ hiểu được đại khái.

Một là Long Tộc có cổ phần trong Thiên Nhai Các, hai là...Long Nhị chính là khách quý thường xuyên lui lại nơi này...

Khụ, dù sao cũng không thể tuỳ tiện loại trừ khả năng nào cả.

Tửu lâu này có mười hai tầng lầu, nhưng lại không có lấy một cái cầu thang, mà ở giữa "hoa lâu" có một đám mây màu hồng hình dáng bông hoa trạng nguyên sáu cánh, di chuyển lên xuống đón đưa khách tới lui.

Lý Trường Thọ đi theo sau năm vị nữ tử chân Long leo lên đám mây.

Câu chuyện tiếp theo cũng không khác biệt so với kịch bản hắn đã viết ra...

Kha Nhạc Nhi lao tới cửa gian phòng, vung váy đá văng cánh cửa, tay cầm đoản kiếm sáng loáng vọt vào bên trong.

Chớp mắt, hơn mười vị đại yêu biển sâu đều sửng sốt, mà tên Ngao Ất giả lại càng nghi hoặc không hiểu chuyện gì...

Ngao Ất giả thấy Kha Nhạc Nhi chỉ có tu vi cảnh giới Chân Tiên, cũng không lấy gì là lo lắng, mỉm cười nói: "Nha đầu này cũng không tệ, đến đây hầu hạ bản điện hạ!"

Trong nháy mắt, Kha Nhạc Nhi tức sùi bọt mép, hai mắt giống như có thể phun ra lửa, xách kiếm trực tiếp xông vào!

Nhưng nhanh hơn tất cả vẫn là bốn vị cao thủ thị vệ của Long Vương.

Tứ Long phối hợp vô cùng ăn ý, Long Nhất theo sát bảo vệ Kha Nhạc Nhi như bóng với hình.

Trước thời điểm Kha Nhạc Nhi xuất kiếm, Long Nhất cũng đã nhanh tay điểm một chỉ định thân thuật, trực tiếp phong cấm tu vi cảnh giới Thiên Tiên của Ngao Ất giả.

Gần như đồng thời, Long Nhị vung lên một chiếc dây thừng, Long Tam tế ra một chiếc túi có khí tức hung sát.

Còn Long Tứ phóng một bước tới bên cạnh, che chở cho Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ.

Chiếc dây thừng vun vút hoá ra mười mấy đạo tàn ảnh, đồng thời cuốn lấy báy ~ tám vị đại yêu có tu vi cảnh giới Thiên Tiên, giật mạnh về phía sau.

Ở miệng chiếc túi kia xuất hiện một cỗ hấp lực cường đại, hút hết đám đại yêu này vào trong. Sự việc chỉ trong chớp mắt, không những chưa tổn thương nữ bồi bàn nào, mà ngay cả chén bát cũng không hề xê dịch.

Lý Trường Thọ nói thầm một tiếng: "Hảo bảo bối!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Tiếng thét chói tai, tiếng quát mắng không dứt bên tai, khí tức cảnh giới Thiên Tiên, Kim Tiên phun trào, tất cả khách trong tửu lâu đều bị kinh động.

Dĩ nhiên cũng có không ít người kinh hãi...

Tử lâu cũng lập tức phản ứng, trận pháp, cấm chế trùng điệp được khởi động. Mặc dù vậy nhưng mái nhà vẫn bị ba động tiên lực hất văng lên trời!

Vào lúc dây thừng và túi xuất hiện, mấy vị đại yêu có tu vi cao đã cấp tốc phản ứng, đứng dậy đối địch!

Nhưng cao thủ thị vệ Long Vương đâu có đơn giản chỉ phụ thuộc bảo vật, Long Nhị Long Tam đã thừa cơ vọt tới hai vị Yêu Tộc có thực lực mạnh nhất.

Thân pháp cao minh, ra tay tinh chuẩn, không có động tác thừa, chỉ để lại hai đạo tàn ảnh.

Trong chớp mắt, phù lục chi pháp, cấm chế chi đạo, tiên lực khủng bố tập trung bộc phát!

Trong mười mấy vị đại yêu, có hai kẻ là dư nghiệt Yêu Tộc từ Thượng Cổ, tu vi cao thâm, có Trường Sinh Đạo Quả, cũng nổi danh hung ác ở biển sâu.

Hai kẻ này tránh thoát khỏi sự tấn công của dây thừng, miệng quát chói tai, lập tức tế ra bảo vật muốn đánh trả hai vị "nữ tử"...

Nhưng hào quang của mấy món bảo vật còn chưa kịp sáng lên thì trên cổ từng kẻ đều đã có cánh tay mềm mại bóp lại...

Long trảo thủ Hồng Hoang phiên bản chính thức,.

Trong lòng bàn tay của Long Nhị và Long Tam phun ra bí lực Long tộc, trong nháy mắt đã phong bế thần hồn của hai vị đại yêu...

...

Cả trận đấu pháp, cục diện hoàn toàn nghiêng về một phía.

Nếu như nơi đây không phải là phường trấn có bối cảnh phức tạp nổi danh của Hồng Hoang, không có Đại La Kim Tiên tọa trấn đặt ra quy củ không được giết người trong thành...có lẽ Long Nhị, Long Tam đã trực tiếp xé rách một phòng toàn đại yêu này rồi.

Lý Trường Thọ ngồi một bên xem chuyện vui, còn Giang Lâm Nhi thì ngồi trong bóng tối nhìn đến líu cả lưỡi.

Động tác mau lẹ, thế như sét đánh, thật không hổ danh là cận vệ của Long Vương, đây mới đúng là cao thủ chém giết.

Kể ra thì mấy vị đại yêu này cũng thật không biết sợ...

Đối mặt với loại cường địch đột ngột ra tay như thế này, phản ứng đầu tiên phải là bỏ chạy, đằng này lại dám ra tay phản kích.

Bọn chúng đúng là không biết suy nghĩ, nếu như chưa nắm rõ thực lực bọn chúng thì nhóm người này làm sao dám trực tiếp cường công?

Chỉ cần bốn vị cao thủ Long Tộc cảm thấy có một chút khó khăn, Lý Trường Thọ khẳng định sẽ tính kế khác...

Bên kia...

Kha Nhạc Nhi đâm một kiếm xuyên qua vai tên giả mạo, miệng nũng nịu hô to: "Ngươi là hạng người thay lòng đổi dạ! Thiệt thòi cho Tư Nhi tỷ tỷ của ta vẫn luôn đợi ngươi, ngươi lại ở đây với mấy tên bất nhập lưu cùng nhau tầm hoan tác nhạc!"

Tên giả mạo kia lập tức khóc không nổi, lúc này cổ họng gã đã bị phong lại, nửa lời cũng không thể thốt ra, một nửa ngón tay cũng không thể cử động, chỉ có thể dùng ánh mắt để xin tha tội.

Còn nguyên một đám nữ tử hành nghề, mặt mũi đều đã trắng bệnh, xụi lơ nằm im tại chỗ.

Tu vi của đám mỹ nhân này vốn không cao, ban nãy uy áp khí tức Kim Tiên bộc phát cũng đủ khiến các nàng chân run, miệng im, đến thở cũng không dám...

Lý Trường Thọ dẫn âm dặn dò Ngao Ất bình tĩnh, để lão bà Lý Trường Thọ diễn tiếp...

"Tiểu chủ nhân, người bớt giận! Người sao lại đả thương Nhị Thái Tử Long Cung Đông Hải điện hạ, như thế này làm sao cho thỏa đáng!"

Kha Nhạc Nhi hé miệng nói: "Ta phải xả giận thay cho Tư Nhi tỷ tỷ! Tư Nhi tỷ tỷ của ta dù sao cũng là công chúa Giao Nhân Tộc, làm sao lại nhìn trúng tên dâm ô như hắn!"

Lý Trường Thọ đột nhiên ồ khẽ một tiếng, cau mày nói: "Tiểu chủ nhân, người nhìn khí tức của hắn xem, dường như có gì đó không đúng, sao lại có yêu khí?"

"Ừm?" Kha Nhạc Nhi nhìn chằm chằm, Long Nhất ở bên cạnh lập tức ra tay, phá Chướng Nhãn Pháp của tên giả mạo, lộ ra hình dáng đại yêu. Là một thanh niên Yêu Tộc có sắc mặt trắng bệch, tu vi đến cảnh giới Thiên Tiên.

Kha Nhạc Nhi cau mày nói: "Giả?"

Long Nhất cũng tự tiện diễn xuất, giả như xốc nổi hô: "Ồ? Đây không phải là Ngao Ất điện hạ!"

Tên giả mạo liên tục chớp mắt, nước mắt chảy ròng ròng...

Kha Nhạc Nhi mắng: "Dám giả dạng tỷ phu tương lai của ta! Ngươi thật sự chán sống rồi!"

Vào giờ phút này đã không có biết bao nhiêu tiên tức đang chăm chú quan sát nơi đây...

Kha Nhạc Nhi rút kiếm chuẩn bị giết vị đại yêu, từ bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng hô: "Khoan đã, quy củ của bản thành! Không thể đấu pháp!"

Lập tức đạo đạo lưu quang lấp lóe, mấy trăm vị vệ binh mặc tiên giáp đã bao vây cao ốc, lại có thêm hai lão giả cảnh giới Kim Tiên hiện thân, uy áp Kim Tiên tràn ra.

Không phải ai khác, chính là đội duy trì trật tự phường trấn.

Nhưng mà, bốn huynh đệ Long Nhất cùng nhau bộc phát uy áp của bản thân, nhẹ nhàng lấn áp lại lực lượng uy áp của hai lão giả Kim Tiên kia.

Hai lão giả thấy vậy liền đổi thái độ, chắp tay nhận lỗi, tiếp tục cười khổ hỏi han nguyên nhân.

Tự nhiên, lúc này Lý Trường Thọ sẽ xuất mã giải thích.

Hắn kể lể, bọn hắn được mời đến Long Cung Đông Hải dự đại hôn, đồng thời lấy ra một phong thiệp mời "trống không" để làm bằng chứng.

Sau đó vòng vo mờ mịt, không tiện tiết lộ thân phận, tranh thủ bẻ cua sang tên giả mạo Nhị thái tử Long Cung Đông Hải...

Nói qua nói lại bất quá bảy tám câu, đội bảo vệ phường trần liền đưa ra đề nghị, có thể mang tên kia ra ngoài thành rồi hãy giải quyết có được không?

Mặc dù Lý Trường Thọ đạt được mục đích một cách nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại hơi cảm khái...

【 Cái gọi là quy củ, cũng bất quá là dùng để ước thúc kẻ yếu, đạo lý ở Hồng Hoang vốn thuộc về kẻ có nắm đấm lớn. Nghĩ đi nghĩ lại, muốn có cảm giác an toàn ở nơi đây, không những phải có thực lực, mà còn phải có cả thế lực mới được...】

Phải, nhất định phải nhớ rõ bốn quy tắc cơ bản ôm chặt đùi Thánh Nhân, một khắc cũng không được quên!

Sự tình lần này giải quyết cũng rất nhanh.

Kha Nhạc Nhi kéo lê tên giả dạng Ngao Ất suốt dọc đường, cho đến khi ra tận bên ngoài đại trận hộ thành.

Dọc đường có bốn vị cao thủ Long Tộc hộ tống, mấy trăm vị hộ vệ phường trấn cũng đi theo sau...

Lúc này, tiểu sư tổ cùng hùng cực ác mới đến lúc phát huy tác dụng.

Nàng lẩn vào trong đám người, dùng chiêu thức "người qua đường phán xét", "thuần túy không quen biết nhân vật chính", "buôn dưa lê bán cá ngoài chợ"...truyền câu truyện có người giả mạo Ngao Ất đi tuyên truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Không bao lâu sau, muôn người đều đổ ra đường, các tu sĩ tu hành cũng tụ tập cả lại xem náo nhiệt.

Mặc dù nơi đây nhiều người lắm miệng, nhưng xu hướng của dư luận đã bị Lý Trường Thọ và Giang Lam Nhi âm thầm điều tiết, mọi chuyện chỉ xoay quanh Nhị thái tử Long Cung Đông Hải Ngao Ất kết hôn với tiểu công chúa Giao Nhân Tộc Khương Tư Nhi.

Kha Nhạc Nhi kéo tên giả mạo ra khỏi thành, ném ra xa mười trượng, mắng lớn: "Tư Nhi tỷ tỷ và ta thân thiết, nàng truyền tin cho ta câu chuyện tình lãng mạng của tỷ tỷ với tỷ phu, gắn bó gần gũi, tương kính như tân! Ngày hôm nay, tại đây, ngươi lại dám làm bại hoại thanh danh của tỷ phu nhà ta, tội này không thể tha thứ!"

Long Nhất đứng một bên thi pháp, chỉ vào hư không một cái, tên yêu tộc lập tức biến thành một con cá nheo lớn, toàn thân run rẩy.

Kha Nhạc Nhi nâng kiếm, đoản kiếm trong tay phun trào tiên quang, không tốn chút sức lực nào chém rơi đầu con cá...

Lý Trường Thọ truyền âm nói với Long Nhất một câu. Long Nhất ra tay dùng tiên lực bao lấy thi thể con cá, ném lên không trung, thêm một chưởng trực tiếp đập tan nát thi thể, quăng vào biển cả.

Giang Lâm Nhi đang tránh trong đám người, gào to một tiếng: "Hay!"

Xung quanh cũng có không ít người biết chuyện, cũng lên tiếng gào to, tràng diện lập tức trở lên có một chút hỗn loạn.

Lý Trường Thọ lại tiếp tục dẫn âm căn dặn 【 Kha Nhạc Nhi 】: "Đừng vội hạ hỏa, mất công diễn thì diễn hết bộ, làm tư thái cao lãnh, tiếp tục phát biểu."

Kha Nhạc Nhi lập tức quay người, ngạo nghễ mà đứng trước mặt mọi người, "khuôn mặt xinh đẹp" lạnh băng. Dùng giọng nữ hô lên:

"Ngày hôm nay Kha Nhạc Nhi, ta, vì hảo hữu Khương Tư Nhi lập thân chính danh! Khương Tư Nhi tỷ tỷ, cùng với tỷ phu Nhị thái tử Long Cung Đông Hải Ngao Ất tương lai, vừa nhìn thấy đã yêu, lưỡng tình tương duyệt, liền định tam sinh chi nặc, mời bạn tốt tứ phương, khách quý Ngũ Bộ Châu, cùng đến dự lễ đại hôn! Hôm nay có Yêu Tộc định làm ô uế thanh danh chuẩn tỷ phu của ta, giảo mạo danh tính, tầm hoan tác nhạc, không thèm che dấu, tâm địa độc ác, mong các vị đạo hữu chứng giám! Hôm nay bổn tiên tử giết gã, mang những tên Yêu Tộc muốn ám hại thanh danh tỷ phu tương lai của ta đến Long Cung, cũng coi như là một phần hạ lễ!"

Kha Nhạc Nhi nói xong, vái chào rồi quay người định nhảy vào trong biển, bốn vị nữ thị vệ cũng đi sát đằng sau.

Đúng vào lúc này, từ trong thành thình lình truyền đến một tiếng la, có một chút lắp ba lắp bắp: "Kha Nhạc Nhi tiên tử, thỉnh người dừng bước!"

Kha Nhạc Nhi quay đầu lại nhìn, thấy một thanh niên Nhân Tộc đang nhảy ra ngoài từ trong thành.

Người này sắc mặt đỏ ửng, ấp úng, ngượng ngùng lấy tay che mặt, hỏi một câu: "Xin hỏi, xin hỏi Kha Nhạc Nhi tiên tử là người phương nào? Ngày hôm nay được thấy phong thái của tiên tử, bần đạo...không, là ta, trong đáy lòng ta đã say mê...không biết tiên tử...đã có đạo lữ..."

Hả? Cái trán Kha Nhạc Nhi, khục, Ngao Ất lập tức treo đầy hắc tuyến.

Giang Lâm Nhi đang lẩn trong đám người đứng xem, suýt nữa nữa thì cười phun ra ngoài, vội vàng lấy tay bịt miệng, ngồi thụp xuống.

Chương 200. Bi thương, lớn như vậy

Cũng chẳng biết tại sao, Giang Lâm Nhi còn đang cười nói bỗng nhiên bĩu môi, nói thầm "không thú vị", sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh đúng lúc nắm bắt được chi tiết này, nghĩ tới trước đây mình từng suy nghĩ và luyện chế loại đan dược thất bại nào đó, trong lòng thầm nói "thật có lỗi" với tiểu sư tổ…

Hắn tu đạo cũng chưa được bao lâu, kinh nghiệm tích lũy ở phương diện sáng tạo ra một loại đan dược, thật sự rất ít…

Nói đi cũng phải nói lại, Ngao Ất giả trang thành nữ nhân có một lần, mà đã thu được một kẻ nhất kiến chung tình. Không thể không khen, chỉ số mị lực của y đúng là không tồi.

Nhưng đáng tiếc, đây chỉ có thể là nước chảy hữu ý mà lưu thủy vô tình.

Ngao Ất thân là thái tử của Long Tộc, Luyện Khí Sĩ của Tiệt Giáo tất nhiên sẽ chỉ cười nhạt đối với chuyện này, lạnh lùng thốt ra một câu: "Cút!"

Đoản kiếm thoát khỏi vỏ rồi lại trở về, phát ra một tiếng kiếm minh. Kha Nhạc Nhi đứng dậy, nhảy xuống biển…

Bốn vị thị vệ Long Tộc cũng theo sau bảo hộ.

Mà bà lão Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ thì cau mày nhìn về phía gã thanh niên Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên kia, truyền âm nói: "Vị đạo hữu này, tiểu chủ nhân nhà ta không phải là nữ tử bình thường. Nếu như ngươi có ý gì, vậy hãy cẩn thận tính mạng."

Rút cuộc, hắn cũng không thể thật sự hãm hại Nhị Giáo Chủ nhà mình.

Ngay sau đó, bà lão Đạo Nhân Giấy quay người rời đi, cũng không quên truyền âm căn dặn Giang Lâm Nhi vài câu.

Theo kế hoạch, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" cùng với Ngao Ất, bốn vị cao thủ Long Tộc rời khỏi nơi này, sau đó nhanh chóng biến mất ở giữa biển rộng mênh mông.

Ngao Ất cũng không thể ở bên ngoài quá lâu, tránh cho cao thủ Tây Phương Giáo chú ý.

Giang Lâm Nhi hòa vào trong biển người, đi về phía nội thành.

Nàng vừa định đi, đột nhiên nghe được một tiếng lẩm bẩm ở ngoài bờ biển, chính là người vừa rồi cuống cuồng hô tên "Kha Nhạc Nhi", còn cố hỏi vị Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc trẻ tuổi kia tên gì…

Người này lẩm bẩm: "Một nữ tử hiếm thấy như vậy, hoàn toàn khác biệt với các nữ tử tầm thường khác. Chỉ một cái liếc mắt của nàng, cũng có thể khiến cho người khác lưu luyến không rời. Kha Nhạc Nhi…Nhạc Nhi…Nhạc Nhạc…"

Chân Giang Lâm Nhi hơi lảo đảo, suýt chút nữa đã quay lại chém người này!

Nói chuyện chính sự.

Dưới biển, bốn huynh đệ Long Nhất bảo hộ cho Ngao Ất và Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", vội vàng chạy tới nơi khác cách đây mấy vạn dặm.

Lý Trường Thọ dặn dò Ngao Ất vài câu, để Ngao Ất quay về nói với Khương Tư Nhi. Sau đó để Khương Tư Nhi an bài một ít chuyện xưa của Kha Nhạc Nhi, như vậy sẽ không bị người khác phát hiện ra sơ hở…

Bốn vị thị vệ luôn luôn theo sát Long Vương, vào giờ phút này đều chuyên tâm đề phòng, liên tục thi triển độn pháp, đưa Ngao Ất bay nhanh về phía Long Cung Đông Hải.

Dường như nếu bọn họ đi chậm một chút, phía sau liền xuất hiện đệ tử của Thánh Nhân Tây Phương Giáo vậy.

Cũng chẳng còn cách nào, sau khi nghe vị Hải Thần này dặn dò, không hiểu sao họ lại có một chút khẩn trương.

Tuy bọn họ chỉ tiếp xúc trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, còn giải quyết một ít chuyện nhỏ cùng với đối phương. Nhưng vào giờ phút này sự tín nhiệm của bốn vị thị vệ Long Tộc dành cho Lý Trường Thọ, đã không còn đơn giản chỉ là "phụng lệnh Long Vương".

Bọn họ cũng cảm nhận được, khi vị Hải Thần này làm việc, quả thật còn thận trọng, chu toàn hơn so với các vị cao thủ của Nhân Tộc rất nhiều…

Không, chưa nói gì tới Nhân Tộc, coi như Long Tộc cũng chẳng có mấy người có thể làm việc thận trọng, chu toàn đến mức này!

Sau khi tách ra khỏi đám người Ngao Ất, Lý Trường Thọ đốt bà lão Đạo Nhân Giấy thành tro tàn, đổi thành một Đạo Nhân Giấy khác với diện mạo của Hải Thần.

Hắn lục soát một hồi ở chỗ sâu Đông Hải, xác định không có ai lần theo dấu vết của Kha Nhạc Nhi, liền đi đến đảo hoang mà Giang Lâm Nhi hẹn gặp mặt.

Đến đảo hoang, hắn thi triển thuật hóa hình, núp ở trong khe đá.

Lý Trường Thọ bắt đầu suy diễn, xem thử ở phía Tây Phương Giáo sẽ có phản ứng gì về chuyện lần này…

Đây chính là một kế nhỏ.

Hải Tộc trong biển cũng bị sự việc của Long Tộc liên lụy đến, lần này Tây Phương Giáo vận dụng thủ đoạn càng ngày càng nhiều.

Thật ra điều làm cho Lý Trường Thọ lo nhất, là Tây Phương Giáo đã lỡ phóng lao thì đành phải theo lao.

Những đệ tử Thánh Nhân chịu trách nhiệm "Thuần Long" đã đầu tư quá nhiều tài nguyên, cuối cùng lại thúc đẩy Long Tộc lên Thiên Đình. Bọn họ chắc chắn sẽ thẹn quá hoá giận, nói không chừng sẽ làm lớn chuyện, nếu như không có cách nào giải quyết, sẽ kinh động đến Nhị Thánh của Tây Phương Giáo.

Từ "Độ" này, quả thực rất khó nắm chắc, đối với Lý Trường Thọ mà nói, đây cũng là một sự khiêu chiến không hề nhỏ.

Chuyện hôm nay, đúng là có một chút kỳ diệu.

Ngẫm lại thì, dù sao đây cũng là thiện nhân do Khương Tư Nhi dùng Tiền Thế Lệ kết xuống.

Khương Tư Nhi tặng cho Linh Nga viên bảo ngọc Tiền Thế Lệ của Giao Nhân Tộc, đây chính là nhân. Sau đó, Linh Nga lại tặng nó cho tiểu sư tổ, lúc ấy đang chạy về Hồng Hoang thì giữa đường gặp được Ngao Ất đang giả mạo…

Mỗi một việc, đều có định số.

Tiền căn hậu quả, huyền ảo tự nhiên.

Lý Trường Thọ chỉ có thể thầm than kỳ diệu, trong lòng thoáng có một chút cảm giác…

"Chậm đã!" Lý Trường Thọ cảm nhận được đạo tâm của mình hơi chấn động, lập tức hô ngừng.

Bản thể còn ngồi ở trên mặt đất mở mắt ra, ngưng thành một thanh kiếm màu xanh nhạt, thi triển trảm đạo pháp chém lên trán mình.

Liền nghe hai tiếng "ba" "ba" nhẹ vang lên, tiên quang xung quanh người Lý Trường Thọ phun trào, hoa sen bay loạn, miễn cưỡng giảm xuống một tiểu cảnh giới nhưng đạo cơ lại hoàn mỹ hơn vài phần.

Tiếp đó, Lý Trường Thọ tiếp tục cảm nhận về giác ngộ lúc trước.

[Phải thúc đẩy chuyện của sư tổ và Vong Tình thượng nhân nhanh hơn một chút. Nếu như có thể nhờ sư tổ chỉ dẫn thêm một chút cho những chỗ Vong Tình thượng nhân chưa ngộ ra thì có khi Vong Tình thượng nhân sẽ đạt đến Thiên Tiên đỉnh phong đại viên mãn...]

Tuy Lý Trường Thọ vẫn áp chế được cảnh giới của bản thân nhưng "Kim Tiên Kiếp tham khảo" đến càng sớm càng tốt...

Như vậy, hắn sẽ có thể chuẩn bị càng nhiều, nên củng cố đạo cơ của mình đến trình độ tốt nhất.

Nếu ở trong tình huống bản thân mình chuẩn bị đầy đủ thì cũng phải cân nhắc sau Kim Tiên Kiếp liệu có thể phi thăng hay không...

Không có Chí Bảo Tiên Thiên nào hộ thân, lúc này Công Đức Kim Thân cũng chỉ mới ngưng tụ lớn cỡ mấy ngón tay, tất nhiên tu vi cảnh giới càng cao sẽ càng an toàn.

Nửa ngày sau.

Giang Lâm Nhi nhanh chóng theo dòng biển độn đến dưới hoang đảo, thuận lợi gặp mặt Lý Trường Thọ.

Lúc này, Lý Trường Thọ đã an bài xong sự kiện quan hệ đến "Long thái tử giả", ở phía Long Tộc cũng đã bắt đầu mượn việc này để "Lăng xê" khắp nơi.

Tạo nhân duyên của Ngao Ất và Khương Tư Nhi thành nhiều phiên bản chuyện xưa lãng mạn, nhờ vào đó ổn định lòng người của Hải Tộc trong bốn biển.

Người bạn tốt Kha Nhạc Nhi này, Khương Tư Nhi tự nhiên sẽ nhận.

Tiểu công chúa là một người thông tuệ, Ngao Ất lại tùy thời đều có thể hỏi ý kiến của Lý Trường Thọ, nên kế tiếp cũng sẽ không xảy ra sai lầm gì.

Dưới biển, Lý Trường Thọ nhìn vị tiểu sư tổ đã trang điểm, khôi phục giáp trụ, mũ rộng vành trước mặt này, cười nói: "Để ta đưa đạo hữu tới sơn môn của Độ Tiên Môn. Lần này đưa đạo hữu ra ngoài mạo hiểm đã làm đạo hữu khó xử, nếu trên đường trở về đạo hữu xảy ra chuyện gì, thì sẽ không thể bàn giao lại với Trường Thọ tiểu hữu được."

Sắc mặt của Giang Lâm Nhi lập tức có một chút cổ quái, lơ đãng nói một câu: "Cần gì diễn trò nữa? Nơi này không có người ngoài."

Lý Trường Thọ lộ ra biểu tình khó hiểu, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ, có khả năng mình đã để lộ sơ hở. Hắn tiếp tục bình tĩnh nói: "Đạo hữu nói vậy là sao? Hẳn là còn chưa thoát khỏi màn biểu diễn vừa rồi?"

"Hừm?" Giang Lâm Nhi khẽ nhướn hàng lông mày nhỏ nhắn, cũng không nhìn ra sơ hở gì, lập tức cười nói: "Đạo hữu chớ trách, ta còn tưởng rằng đạo hữu là tiểu đồ tôn thần bí của ta. Nếu đạo hữu muốn đưa ta về thì chúng ta cùng nhau lên đường đi, cưỡi mây hay thế nào?"

"Dùng thủy độn, vẫn nên ẩn nấp thì hơn." Lý Trường Thọ phe phẩy phất trần, một đám bọt khí lao tới bao bọc hai người, cuốn theo dòng nước.

Đoạn đường này, Giang Lâm Nhi khiến cho Lý Trường Thọ rất căng thẳng...

Mà Lý Trường Thọ vì phòng ngừa bị lộ, dùng thủy độn đi cũng không nhanh.

Giang Lâm Nhi đầu tiên là chủ động trò chuyện cùng với Lý Trường Thọ, thỉnh thoảng cũng sẽ thiết hạ cạm bẫy trong lời nói, muốn thừa dịp Lý Trường Thọ không để ý, moi ra tin tức có giá trị.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ không chỉ không theo lẽ thường, ngược lại dần dần nắm giữ tiết tấu của cuộc trò chuyện, lặp đi lặp lại một số chi tiết.

Sau hai ngày, trước sơn môn của Độ Tiên Môn, lúc Lý Trường Thọ cùng với Giang Lâm Nhi cáo biệt, Giang Lâm Nhi cơ bản đã tin tưởng——

Hải Thần Nam Hải cùng với tiểu đồ tôn của nàng, cũng không có quá nhiều quan hệ, chẳng qua là bởi vì Nhị thái tử Ngao Ất, nên cả hai mới có một chút tiếp xúc với nhau.

Thậm chí, Giang Lâm Nhi còn cảm thấy, Hải Thần Nam Hải thật ra là một cao nhân tiền bối không tệ...

Có điều quá mức thần bí.

Tu vi thật sự, đạo hiệu của bản thân là gì, hoàn toàn không chịu lộ ra.

"Loại người này, cũng khiến cho người ta rất an tâm, so với tên gia hỏa vừa tới liền đối xử với người khác từ tâm can, cảm giác thoải mái hơn."

Giang Lâm Nhi nhẹ nhàng thở phào một cái, thư giãn gân cốt, ngự không bay về phía sơn môn Độ Tiên Môn.

Mặc dù có một chút khó khăn trắc trở nhưng cuối cùng cũng đã thuận lợi trở về.

Hừ, lần này trở về, mới không phải là vì Tiền Thế Lệ gì đó!

Chỉ là bởi vì tưởng niệm hai đứa đồ tôn đáng yêu của mình và Tiểu Cửu, lúc này mới gấp rút trở về!

Một lát sau, bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

"Linh Nga, Trường Thọ! Sư tổ đại nhân của các ngươi đã về rồi đây!"

Ở trong phòng bài bạc, Tửu Cửu vừa bưng rượu lên uống một ngụm, trong nháy mắt liền phun ra một mảng hơi nước, gương mặt xinh đẹp trở nên tái nhợt, đến đoản sam cũng run rẩy.

Linh Nga ở một bên nháy mắt mấy cái.

Gọi sư tổ trở về, vụ dùng Tiền Thế Lệ để tấn công Vong Tình thượng nhân, tất nhiên không có khả năng nói cho đệ tử của Vong Tình thượng nhân rồi.

Nhân tiện, xem tiểu sư thúc bị sư tổ trêu cợt, cũng là một chuyện thú vị...

"Ma đầu sư thúc kia! Tại sao trở về lại không nói trước!" Tửu Cửu vội vàng chạy vọt ra ngoài, gọi ra hồ lô lớn, không đợi hồ lô biến lớn đã trực tiếp ôm lấy rồi ngự không mà bay!

Nhưng mà, Tửu Cửu vừa bay lên liền bị một bóng người xinh đẹp từ sau ôm lấy, bắt được trong nháy mắt, đập xuống bên hồ của Tiểu Quỳnh Phong!

"Ha ha ha, vừa trở về liền thu được phúc khí! Nhanh, Tiểu Cửu mau để cho sư thúc cọ cọ!"

"Sư phụ cứu mạng!"

"Sư phụ ngươi dám quản ta?"

Tửu Cửu lên tiếng hô to: "Tiểu Trường Thọ cứu mạng!"

"Ha ha ha, coi như ngươi kêu rách cổ họng thì cũng không ai cứu ngươi! Ha ha ha! Bên trong Tiểu Quỳnh Phong ta là lớn nhất! À, bối phận lớn nhất!"

Tiếng cười to cực kì càn rỡ khuấy động khắp mặt hồ.

Tề Nguyên lão đạo bỗng bừng tỉnh, định vội vàng chạy ra hành lễ, nhưng mới ra đến cửa đình liền nghe thấy tiếng đùa giỡn bên ngoài.

Thế là, Tề Nguyên lão đạo đành quay về ngồi trên bồ đoàn, không nên đi ra quấy rầy hào hứng của sư phụ...

Không lâu sau, Linh Nga và Hùng Linh Lỵ cùng chạy đến.

Hùng Linh Lỵ đã quen với Tửu Cửu, vào giờ phút này quả quyết đứng dậy, hô to một tiếng: "Buông sư muội ta ra!"

Nàng thấy Tửu Cửu chật vật không chịu nổi liền xông lên, mở ra thần thông huyết mạch, vung bàn tay to bằng quạt hương bồ lên. Nhanh như chớp, một bàn tay đập nữ tử lạ lẫm gầy lùn này bay ra ngoài!

Hùng Linh Lỵ đoạt lại Tửu Cửu quần áo không chỉnh tề, cả người như tòa thiết tháp bảo hộ ở đằng trước, nói: "Không được khi dễ sư tỷ! Có chuyện gì cứ tìm ta!"

Giang Lâm Nhi bị đánh bay mấy trăm trượng, khiến trên mặt hồ gợn sóng, trong miệng không ngừng kêu ai nha ai nha, rồi rơi vào hồ nước, không nhịn được ngửa đầu phun ra một búng máu.

Mặt của Linh Nga biến sắc, vội vàng bay qua.

Tửu Cửu cảm động đến rơi lệ, ôm đùi Hùng Linh Lỵ, thút thít một hồi.

Chờ Tề Nguyên lão đạo hô "sư phụ", phóng tới bên hồ, Hùng Linh Lỵ nháy mắt mấy cái, bóp ngón tay tính toán.

Sư phụ của sư phụ Hải Thần...

Ồ, lại gây họa!

...

Một lát sau, Lý Trường Thọ cưỡi mây chậm rãi chạy đến vị trí của đan phòng, thông qua tiên thức thấy được một màn cảnh tượng kỳ quái.

Sư phụ đứng ở một bên nhà cỏ, chuyện này không cần chú ý nhiều.

Tửu Cửu bọc lấy chăn ngồi trước cửa căn nhà tranh của Linh Nga, run lẩy bẩy. Linh Nga bưng nước trà, đang từ chỗ bếp lò ở bên hồ đi tới phía trước căn nhà tranh.

Hùng Linh Lỵ ngồi xếp bằng trên mặt đất ở phía trước nhà tranh, thỉnh thoảng vò đầu cười.

Mà ở bên người Hùng Linh Lỵ, một thân ảnh trên nhảy dưới tránh, hết đâm bên này lại sờ bên kia, liên tục sợ hãi thán phục.

"Ôi trời, ngươi làm thế nào luyện được thân thể này vậy?

Thiên phú này cũng quá dị bẩm đi? Ta đường đường là Thiên Tiên, lại mặc sáu kiện pháp bảo phòng ngự trên người, lại bị một bàn tay của ngươi chụp đến thổ huyết! Nguyên thần, tu vi của ngươi lại còn xa chưa thành tiên! Oa, thật là lợi hại, Thượng Cổ Vu Tộc trong truyền thuyết cũng không hơn gì thế này đi. Ngươi có muốn theo ta ra ngoài không? Ở đây buồn bực, chẳng phải là lãng phí của trời, ngươi cầm một thanh thần binh nặng mấy ngàn cân, chắc chắn có thể hoành tảo thiên quân! Oa, cơ ngực này...Ài, cũng không cứng như trong dự liệu, mọi ngày bình thường ngươi luyện tập còn chưa đủ...không đúng, ngươi là nữ tử!"

Hùng Linh Lỵ đầu tiên là nghiêng người, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ sờ lên áo.

Ngay sau đó, khuôn mặt đáng yêu kia tái nhợt, đỏ ửng lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được lan lên trán, tiếp đó còn toát ra một cỗ nhiệt khí.

"A —— sư thúc đáng ghét!"

"Sư tổ mau lui lại!"

Lý Trường Thọ hô to một tiếng, Hùng Linh Lỵ mang theo xấu hổ, e sợ, vươn một bàn tay ra chụp tới!

Bàn tay lớn như quạt hương bồ kia ẩn chứa một cỗ huyết quang, nhanh như chớp đánh tới bên cạnh, đập vào đầu vai Giang Lâm Nhi!

Hình ảnh dường như tuy chậm mà nhanh...

Bởi vì hai người cách quá gần, Giang Lâm Nhi ban đầu cũng sửng sốt, chỉ kịp cúi đầu xuống, trơ mắt nhìn cái tát kia chụp tới trên người, thân thể biến hóa tùy theo!

Giang Lâm Nhi còn chưa cảm giác được lực đạo bộc phát, bên tai đã xuất hiện tiếng gió "ù ù"...

Một chưởng này, Giang Lâm Nhi trực tiếp lưu lại hai lỗ thủng hình người ở trên vách tường nhà tranh của Tề Nguyên, đụng gãy mười mấy gốc đại thụ, cuối cùng nằm sâu bên trong rừng núi.

Há miệng, ngẩng đầu, phun ra một ngụm máu tươi như suối...

Nàng nhìn lên bầu trời, cũng mặc kệ thương thế trên người, khóe mắt đọng lại một giọt nước mắt chậm rãi trượt xuống...

"Thật bi thương, lại lớn như vậy."

Chương 201. Tự cổ đa tình không dư hận, hận này...

Lúc Tửu Cửu rời đi, bộ dáng như là đang chạy trốn...

Mấy tầng trận pháp trước nhà cỏ của Linh Nga được mở ra hoàn toàn, Hùng Linh Lỵ ngồi ở kia sắm vai thần giữ cửa, tay cầm một con thỏ rừng nướng, say sưa nhấm nháp ngon lành.

Đệ tử Tiểu Quỳnh Phong có tổng cộng bốn người, vào giờ phút này đang ngồi vây quanh một cái bàn, bát đũa trên bàn bừa bộn, tiểu sư tổ đã say khướt, nằm sấp trên bàn.

Lão giả giả mạo - Tề Nguyên lão đạo, mang một khuôn mặt già nua, có một chút mờ mịt, có một chút luống cuống, lại chỉ mỉm cười nhìn sư phụ của mình, ủng hộ mỗi một quyết định của sư phụ vô điều kiện.

Mà lão giả chân chính, vào giờ phút này đã cùng với tiểu sư tổ sắp xếp xong xuôi phương án ứng phó nhu cầu cấp thiết trước mắt, cũng bắt đầu dẫn dắt lời nói của sư tổ, hi vọng hiểu rõ được chuyện gì đã xảy ra giữa Giang Lâm Nhi cùng với Vong Tình thượng nhân...

Lý Trường Thọ nhất định phải hỏi rõ ràng tiền căn, mới có thể cho Linh Nga lấy Tiền Thế Lệ ra.

Vạn nhất tất cả chỉ là do bọn hắn hiểu lầm, Vong Tình thượng nhân cùng với sư tổ nhà mình thật ra là huynh đệ ruột thất lạc nhiều năm...khụ, là huynh muội ruột!

Vậy thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Lời nói khách sáo, cũng chú trọng quá trình.

Lý Trường Thọ lấy danh nghĩa mở tiệc mời khách, cùng với Linh Nga làm một bàn đồ ăn.

Trong bữa tiệc, hắn truyền âm cho sư phụ dặn dò vài câu, Tề Nguyên lão đạo bắt đầu liên tục rót rượu cho Giang Lâm Nhi...

Nếu muốn đả động cảm xúc, rượu vào há có thể không hát?

Thủ tịch Lam Linh Nga chỉ huy dàn nhạc người giấy Tiểu Quỳnh Phong, đã sớm bất động thanh sắc ngồi ở một góc.

Nàng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, váy xòe ra xung quanh bồ đoàn, ở dưới sự nổi bật của đai lưng, nàng bày ra tư thái linh lung tinh tế không thể nghi ngờ, làn tóc xanh rủ xuống trước người, khuôn mặt xinh đẹp chứa đầy cảm xúc.

Ban đầu là tấu thất huyền cầm, dùng để thư giãn tinh thần, đằng sau còn có tiêu ngọc, đàn nhị hồ, dùng để thăng hoa cảm tình.

Nếu cảm xúc lên cao, Linh Nga còn có thể đánh trống và thổi kèn xô- na, mấy nhạc cụ mà nàng vừa học không lâu...

Bối cảnh âm nhạc vào vị trí, ba bình rượu ngon vào miệng.

Cảm xúc cứ dần dần đi lên.

Lý Trường Thọ chú ý chọn điểm để vào, đầu tiên là hỏi Giang Lâm Nhi khoảng thời gian này ở bên ngoài trôi qua như thế nào. Hắn lấy thân phận đệ tử thỉnh giáo, để quý trọng một đoạn cảm tình thì nên làm như thế nào.

Linh Nga nghe một hồi sắc mặt phức tạp.

Sư huynh thật sự không hiểu sao?

Ngươi rõ ràng mới là người trong nghề!

Nếu không phải sư tổ trở về, Linh Nga thật không biết, nên đối diện với sư huynh như thế nào...

Sự việc ở thành đông, thật sự làm nàng tâm hoảng ý loạn, hiểu ra nhiều điều nhưng lại phiền muộn vì bản thân mình vô dụng, lúc ấy trong lòng chỉ có một cảm giác là vô cùng bối rối.

Cũng bởi vậy, Linh Nga càng thêm lo lắng, vạn nhất sư huynh ngày nào đó thú tính đại phát thì có bao nhiêu nữ tử có thể chống đỡ được mị lực của sư huynh.

May mắn thay, tính tình sư huynh không phải như vậy, cảm thấy đạo lữ là phiền toái...

Đại khái đây chính là điều sư huynh thường nói, có mất mới có được.

Tâm sự của Linh Nga nặng nề, tiếng đàn cũng vô cùng nặng nề, không bao lâu, chợt nghe Giang Lâm Nhi yếu ớt thở dài, nói đến chuyện cũ năm đó...

"Ta cùng với Vong Tình là nhập môn cùng nhau. Gặp mặt mấy lần, ta cảm thấy y rất đẹp trai, y cũng cảm thấy ta tạm được, thường xuyên gặp nhau nên đã động tình..."

Mặc dù chuyện xưa này đã xảy ra từ nhiều năm trước, nhưng nói thời gian nảy sinh, thì cũng không dài lắm.

Năm đó cả hai rất đơn thuần, vô tư, chưa phát hiện ra tiên lộ tịch mịch, trước cây hoa đào, tình ngay lý gian, trong lúc tỉnh tỉnh mê mê, đã cùng nhau vượt qua xuân hạ thu đông...

Giang Lâm Nhi nói xong, liền nói đến năm đó vì sao lại tách ra cùng với Vong Tình thượng nhân.

Thay tiếng đàn bằng tiếng tiêu, Linh Nga nhắm mắt thổi, cảm xúc dâng trào.

Chỉ nghe vài câu, Lý Trường Thọ đã hoàn toàn rõ ràng.

Bên trong cố sự của tiểu sư tổ Giang Lâm Nhi không có những nhân tố cẩu huyết như "Tuesday", "Người yêu như quần áo", đơn giản chỉ là tính cách khác nhau.

Nếu phải tổng kết bằng hai chữ, vậy chỉ có thể là "quá yêu".

Nếu muốn hỏi tâm tình của Giang Lâm Nhi lúc này, cũng chỉ có thể là "rất hối hận".

"Ta lúc ấy không nên đùa nghịch, y đâu hiểu cái gì là dỗ dành phụ nữ? Y nghe được lời nói ấy của ta, là lời nói nhảm trong lúc tức giận, y khóc, còn đổi đạo hiệu thành Vong Tình..." Giang Lâm Nhi nói đến đây, cũng không nhịn được thở dài một cái: "Về sau y độ kiếp, rồi phi thăng. Ta cũng không có mặt mũi nào mà đi tìm y, cảm thấy giống như là chính mình đi níu kéo y vậy. Được rồi, được rồi, đã bỏ lỡ rồi thì bỏ qua."

Ánh mắt nàng tràn đầy thất lạc.

Lý Trường Thọ tổng kết lại, chuyện xưa của Vong Tình thượng nhân cùng với Giang Lâm Nhi rất đơn giản.

Năm đó, Vong Tình thượng nhân cùng với Giang Lâm Nhi có tình cảm, cũng đã thổ lộ tâm ý, nhưng Vong Tình thượng nhân chấp nhất với tu hành, dần dần xa cách đoạn tình cảm này.

Tính tình của Giang Lâm Nhi vốn là kiêu ngạo, khụ, vốn là hiếu thắng, nhịn không được đi tìm Vong Tình thượng nhân chất vấn việc này, Vong Tình thượng nhân chỉ nói là nàng hãy đợi y, chờ y sau khi thành tiên sẽ đền bù Giang Lâm Nhi.

Giang Lâm Nhi trong cơn tức giận, đã nặng lời nói: "không cần quay lại".

Vong Tình thượng nhân xem lời nói nhảm như là lời nói thật, chán nản, sửa lại đạo hiệu, độ kiếp phi thăng, trở thành Vong Tình thượng nhân của Độ Tiên Môn như bây giờ...

"Sao lại giống tình yêu học đường ở kiếp trước vậy nhỉ". Lý Trường Thọ cảm khái, ấm giọng nói theo: "Sư tổ, có ít người một khi bỏ lỡ sẽ không còn rồi, nhưng có ít người lại là có thể theo đuổi lại."

"Hừ, dựa vào cái gì ta phải theo đuổi lại?" Giang Lâm Nhi ngẩng đầu ưỡn ngực, vỗ vỗ bản giáp trên người, say khướt hô câu: "Ngươi sợ sư tổ ta không có người nào thích hay sao? Những hồ bằng cẩu hữu kia của ta, có mấy người còn muốn cùng ta kết thành đạo lữ đây này!"

Tề Nguyên ở bên cạnh thoáng có một chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Đại đạo mới là bản chân, tu đạo mặc dù coi trọng pháp tài lữ địa, nhưng sư phụ, đồ nhi các ngươi xem sự tình đạo lữ quá mức trọng yếu."

Linh Nga không nhịn được nên thổi loạn tiết tấu, che miệng để không cười thành tiếng.

Giang Lâm Nhi cong khóe miệng lên: "Ngươi là người không có tư cách nói câu này nhất, lão Nhị ngốc."

"Ách!" Tề Nguyên lão đạo không nhịn được lấy tay che mặt, nhớ tới chuyện xưa của mình, yên lặng tự rót một chén rượu.

Linh Nga ở bên cạnh đã cầm lấy đàn nhị hồ, nhưng bị sư huynh trừng mắt, rất nhanh đổi thành đàn tranh.

Lý Trường Thọ vội vàng kéo lại tôn nghiêm cho sư phụ, cười nói: "Người có thất tình lục dục mới là người, đại đạo ngàn vạn chân ý, nhưng chung quy lại là hướng tới bản chất của thiên địa.

Đây đều là sự tình thường tình, sư phụ ngài không cần quá mức để ở trong lòng, bản thân tu đạo đã là một việc tràn đầy niềm vui, đây chính là ngài dạy đệ tử."

Thuận theo, Lý Trường Thọ liền chuyển hướng chủ đề, nghiêm mặt nói:

"Sư tổ, nếu nói như vậy thì trong lòng Vong Tình thượng nhân cũng hẳn đã có người mới đúng."

"Ta thật sự không biết, quản hắn có hay không!" Giang Lâm Nhi trợn trắng mắt nói: "Ta quyết định, Tiền Thế Lệ kia không cần cũng được, lần này coi như trở về thăm các ngươi!"

Linh Nga lập tức hơi nghi hoặc một chút không hiểu, nàng có thể cảm giác được, sư tổ rõ ràng là thích Vong Tình thượng nhân.

Lý Trường Thọ truyền âm nói với Linh Nga: "Đặt Tiền Thế Lệ trên bồ đoàn kia, giả bộ không cẩn thận làm rơi xuống."

Linh Nga có một chút không hiểu, nhưng vẫn nghe theo lời sư huynh.

Lý Trường Thọ tiện tay thu dọn bát đũa trên bàn, đứng lên nói: "Sư tổ, ngày hôm nay cũng không có việc gì, ngài nghỉ ngơi trước đi."

Tề Nguyên lão đạo cũng đứng lên nói: "Đệ tử ngày mai lại đến nghe sư phụ giáo huấn, sư phụ ngài uống say rồi."

"Hừ, chút rượu ấy tính là gì!" Giang Lâm Nhi lơ đễnh nói một câu, trong đáy lòng yếu ớt thở dài, không khỏi có một chút thất lạc.

Tề Nguyên, Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga cùng nhau cáo từ rời đi, Giang Lâm Nhi cũng ở lại nhà cỏ của Linh Nga để nghỉ ngơi.

Ra khỏi phòng, Tề Nguyên căn dặn hai người không nên gây họa trước mặt sư tổ, rồi đi ra chỗ có hai cái lỗ lớn hình người, nhưng trận pháp bên trong nhà cỏ đã được Lý Trường Thọ tu bổ lại.

Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga liếc nhìn nhau.

Linh Nga nháy mắt mấy cái, Lý Trường Thọ cười không nói, Hùng Linh Lỵ đã ăn hết non nửa chỗ thịt nướng cũng đứng lên, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Sư huynh, làm sao bây giờ?" Linh Nga nhỏ giọng hỏi.

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Mấy ngày tới, muội cùng với Linh Lỵ ở lại phòng bài bạc bên kia, không cần đến đây. Trong vòng ba ngày, tất thấy kết quả."

Linh Nga cái hiểu cái không, hơi nghi hoặc một chút nhưng không dám hỏi nhiều.

Hùng Linh Lỵ nhu thuận gật đầu, dù sao cũng không cần suy nghĩ nhiều, Hải Thần đại biểu ca nói cái gì, nàng làm cái đó.

Từng người, từng người rời đi, một khắc trước bên hồ còn vô cùng náo nhiệt, rất nhanh đã vắng vẻ.

Bên trong nhà cỏ, Giang Lâm Nhi yếu ớt thở dài, đưa tay vỗ vỗ cái trán, trên mặt mang theo mấy phần ảo não.

Nàng không chịu được có một chút ủ rũ, thấp giọng lẩm bẩm nói:

"Ài, lại làm hỏng... Giang Lâm Nhi ngươi giả vờ cái gì, trực tiếp đáp ứng chẳng phải xong à...hả?"

Giang Lâm Nhi xoay mình nằm sấp, đột nhiên thấy được một hộp gấm nho nhỏ được đặt ở trong góc, vẫy tay đem hộp gấm hút tới, mở ra xem...

Một giọt nước mắt hình dạng bảo châu, một dòng chữ nhỏ xinh.

"Hướng dẫn sử dụng Tiền Thế Lệ"

"Hừ! Coi là như vậy thì ta sẽ dùng sao?"

Giang Lâm Nhi hừ một tiếng, đẩy hộp gấm ra, ôm cánh tay ngồi ở kia, ánh mắt mang theo mấy phần quật cường.

Một lát sau...

"Ta liền nhìn một chút xem đây là đồ vật gì. Không sai, thuần túy chỉ là hiếu kì xem thứ này rốt cuộc là cái gì!"

Bên trong đan phòng, Lý Trường Thọ ngồi xuống trước lò luyện đan.

Hắn còn chưa bắt đầu khởi động cấm chế của đan lô thì đã cảm ứng được ở bên hồ có một tia đạo vận quen thuộc chợt lóe lên rồi biến mất bên trong đại trận hộ sơn.

Mặc dù biết sư tổ là một nữ tử ngạo kiều, nhưng nhanh như vậy đã thuyết phục nàng thành công, cũng thực sự là...

"Đủ lợi hại."

...

Cùng lúc đó, ở phía đông Đông Hải, tại thành Thiên Nhai Hải Giác, bên trong Thiên Nhai Các.

Địa điểm nổi tiếng ngộ đạo trước đây bị thổi bay nóc nhà —— Thiên Nhai Các, vào giờ phút này đã hoàn toàn phục hồi như cũ.

Bên trong nhã gian ở tầng cao nhất, một thanh niên ngồi một mình tự uống rượu.

Ngoài cửa sổ tinh hải rực rỡ, xung quanh tiếng đàn du dương.

Gã thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng thở dài.

"Nhạc Nhạc...ài, Nhạc Nhạc. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã nghĩ đến bộ dáng con của chúng ta sau này, nàng đang ở đâu, rốt cuộc phải đi đâu để tìm nàng."

Có một lão giả lách mình đi vào, quỳ một gối xuống.

"Thiếu Các Chủ, thuộc hạ đã đi Long Cung Đông Hải nghe ngóng, Khương Tư Nhi công chúa điện hạ, xác thực có một người bạn thân tên Kha Nhạc Nhi."

"Cái gì?" Thanh niên này lập tức kích động đứng lên, bàn ghế đều bị gã đụng bay: "Thật, thật sự có sao? Quá tốt rồi!"

"Thiếu Các Chủ ngài không nên quá kích động. Thuộc hạ đã tìm hiểu qua, người bạn thân của Khương Tư Nhi điện hạ này, bởi vì trước đó gây chuyện, hình như đã bị trưởng bối trong nhà gọi trở về. Thuộc hạ vô năng, chưa thể tìm hiểu được nhiều tin tức. Thiên Nhai Các chúng ta mặc dù trải rộng mấy chục Đại Thiên Thế Giới, nhưng...ba ngàn thế giới thực quá nhiều, quá lớn, có quá nhiều địa phương chúng ta chưa thể tiến vào."

Thanh niên này không nhịn được lùi lại hai bước, như là mất hồn lạc phách.

"Nàng, nàng đã đi rồi sao?"

Lão giả kia cười khổ nói: "Thiếu Các Chủ, ngài như vậy sẽ dọa chạy nữ hài tử nhà người ta."

"Lão Lương, ngươi đã thấy ta động tâm với nữ tử nào chưa?" Thanh niên này yếu ớt thở dài, lời nói: "Biện Trang ta tu hành hơn hai ngàn năm, mẫu thân vì ta đã an bài một nhóm thị nữ mỹ mạo nhu thuận. Nhìn các nàng, ta như đối mặt với tờ giấy trắng, trong lòng không có một chút gợn sóng nào. Nhưng Nhạc Nhạc là khác biệt, Nhạc Nhạc nàng...nàng không giống nữ tử bình thường, mỗi tiếng nói cử chỉ, đều rất đặc biệt..."

Biện Trang yếu ớt thở dài, chậm rãi dựa vào bình phong ngồi xuống, chân trái co lên, tay trái khoác lên trên đầu gối, ngón tay nhẹ nhàng đánh nhịp, hai mắt tràn đầy mê ly, trong miệng không ngừng ngâm nga...

"Thiên ~ nhai, hải ~ giác ~"

Lão giả kia không nhịn được ngẩng đầu lau mồ hôi trán, biết Thiếu Các Chủ nhà mình đã động tâm thật rồi.

Chính là không động thì thôi, khẽ động là kinh người, bắt đầu tự tìm cái chết.

Cuối cùng lão phu nhân cũng có thể an tâm một chút!

Thiếu Các Chủ thân là chủ nhân tương lai của Thiên Nhai Các, đã hai ngàn tuổi, nhưng vẫn còn thuần dương, điều này thực sự...làm cho người ta chê cười...

"Thiếu Các Chủ, đại hôn của Ngao Ất điện hạ vào mười hai năm sau, Thiên Nhai Các chúng ta cũng có một phong thiệp mời, trước đó ngài còn do dự nên đi hay không. Không bằng, đi thử vận khí một chút, nói không chừng đến lúc đó, vị đạo hữu kia lại xuất hiện."

"Ừm?" Biện Trang run lên, tinh thần phấn chấn trong nháy mắt, vui vẻ nói: "Nhanh! Để mẫu thân đại nhân phái người đưa quần áo tốt nhất qua cho ta!"

"Thiếu Các Chủ ngài đừng nóng vội, còn gần mười hai năm nữa."

"Không, bây giờ ta sẽ đi đến Long Cung Đông Hải đợi!" Hai mắt Biện Trang lóe ra tinh quang: "Không chỉ là quần áo, còn phải có thực lực! Không sai, ta thân là nam nhân, thực lực quá thấp thì làm sao bảo hộ Nhạc Nhạc? Bảo mẫu thân đưa Linh Bảo của ta để quên ở nhà qua luôn! Đúng rồi, chuẩn bị một phần hậu lễ đưa qua cho Long Cung! Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh đi chuẩn bị đi!"

"À! Vâng, thuộc hạ đi chuẩn bị ngay." Lão giả kia lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng khom người rút đi.

...

Chương 202. Bên trong giản dị lại ẩn chứa một tia xa hoa

Tại Thiên Đình, Nguyệt Lão Điện.

"Giang Lâm Nhi thuộc Tiểu Quỳnh Phong của Độ Tiên Môn, sử dụng Tiền Thế Lệ, muốn kết duyên tơ hồng cùng với Vương Phú Quý thuộc Phá Thiên Phong nhất mạch của Độ Tiên Môn." Ở hậu điện Nguyệt Lão Điện, Nguyệt Lão chững chạc đàng hoàng lầm bầm, lấy ra một mảng lớn tượng đất của Độ Tiên Môn cùng với ánh sao lấp lánh, bưng Tương Tư Bảo Thụ.

Tiểu Quỳnh Phong, chính là ngọn núi Trường Thọ ở...

Nguyệt Lão bình tĩnh cười một tiếng, bắt đầu điều tra từng bức tượng đất nhân duyên Độ Tiên Môn kĩ càng.

Nguyệt Lão chỉ phụ trách quản nhân duyên, lúc tạo ra tượng đất nhân duyên cùng với tên, ngày sinh tháng đẻ, sau đó là lúc này thường lại nơi nào chỗ nào, "nhân mạch" cơ bản là gì...

Thiên Đạo chỉ cho phép Nguyệt Lão biết những thứ này.

Nhưng y có thể thông qua ngày sinh nhật để tính ra tuổi tác của người này, từ đó suy luận ra một chút quan hệ đơn giản.

Rất nhanh, bốn bức tượng đất thuộc Tiểu Quỳnh Phong đều bị y tìm được, quan hệ vừa xem hiểu ngay.

"Theo số tuổi thì đây là sư tổ của tiểu hữu Trường Thọ đi, Giang Lâm Nhi."

Nguyệt Lão đỡ râu than nhẹ, nhìn chăm chú lên tượng đất nhân duyên Giang Lâm Nhi. Y thấy được tới sáu bức tượng đất liên quan.

Trong đó có năm bức tượng đất xuất hiện tơ hồng hướng đến gần tượng đất Giang Lâm Nhi.

Nhưng bên tay phải tượng đất của Giang Lâm Nhi chỉ nhô ra một đầu dây đỏ, đưa về phía bức tượng đất thứ sáu ——Phá Thiên Phong nhất mạch, Vương Phú Quý.

Mà trên mắt cá chân tượng đất Vương Phú Quý cũng quấn một sợi tơ hồng. Sợi tơ hồng này và tơ hồng của Giang Lâm Nhi xa xa hướng tới nhau, nhưng cả hai lại cách một khoảng nhỏ không thế kết nối.

Nguyệt Lão bấm ngón tay suy tính, lập tức liền biết được hai sợi tơ hồng này nguyên bản từng có kết nối với nhau, chỉ là về sau bị chặt đứt.

"Hóa ra là như vậy." Nguyệt Lão vuốt râu trầm ngâm. Bây giờ trên người Vương Phú Quý đã xuất hiện từng tia đạo vận quấn quanh, đây là dấu hiệu tiếp cận với cảnh giới Kim Tiên.

Tu vi Nguyệt Lão có hạn, lực lượng Thiên Đạo có thể điều động cũng có hạn. Muốn cho Kim Tiên thôi phát tơ hồng sẽ phải gánh chịu lực lượng phản phệ không nhỏ, hơn nữa dễ dàng bị đối phương suy tính ra nhân quả việc này.

Nhưng bây giờ, hai người đều hữu tình hữu ý, chỉ là tơ hồng thiếu một đoạn.

Trong trường hợp này, dù trong đó có một người đã tu thành Kim Tiên thì y chỉ cần tiện tay, cũng có thể thúc đẩy chuyện tốt...

Mặc dù Nguyệt Lão tuyên bố với bên ngoài là đối với nhân duyên của Kim Tiên, y không tính được, nhưng tình huống cụ thể cũng phải phân tích cụ thể.

"Vị Vương Phú Quý này đã sắp độ kiếp...nếu không đắc được Kim Tiên, đây chẳng phải sẽ làm cho sư tổ của Trường Thọ thành quả phụ? Trường Sinh Đạo Quả nào có dễ đạt được như vậy?"

Vị Nguyệt Lão này xoắn xuýt một hồi, muốn báo mộng nói tiểu hữu Trường Thọ khuyên sư tổ của hắn đợi vị Vương Phú Quý này tu thành Kim Tiên, hắn lại hỗ trợ, như thế cũng coi như ổn thỏa.

Nhưng...

"Thôi, nếu Giang Lâm Nhi đã cố ý, lại dùng Tiền Thế Lệ, ra tay trợ giúp nàng là được." Lập tức, Nguyệt Lão bắt đầu thao tác.

Y lấy chiếc kéo vàng Thiên Đạo của mình ra, trước tiên cắt sợi tơ hồng quấn quanh trên chân "Vương Phú Quý" đến tận gốc, sau đó quấn sợi tơ hồng này quanh ở cổ tay "Vương Phú Quý". Sau đó lại kéo đến gần sợi tơ hồng của Giang Lâm Nhi.

Trong này tất nhiên có lý do!

Thần tiên phổ thông đi cầu nhân duyên, liền xem như đã thành nhân duyên, Nguyệt Lão căn bản cũng không nói cho bọn hắn biết.

Một sợi tơ hồng nối hai người, có liên quan đến cuộc sống về sau.

Nếu như sợi tơ hồng này quấn ở trên cổ tay tượng đất, nói rõ đoạn nhân duyên này đối với tượng đất đối ứng, tổng thể sẽ có chỗ tốt.

Còn nếu sợi nhân duyên tơ hồng này quấn ở trên cổ chân, nói rõ đoạn nhân duyên này, sẽ kéo chân người này về sau.

Vừa rồi nếu như trực tiếp nối liền, Giang Lâm Nhi liền sẽ liên lụy Vương Phú Quý.

Nhưng lúc này, nhân duyên giữa Giang Lâm Nghi của Tiểu

Quỳnh Phong thuộc Độ Tiên Môn và Vương Phú Quý của Phá Thiên Phong thuộc Độ Tiên Môn, là thuộc về "dắt tay chung vào", "Mỹ mãn", "Lẫn nhau tăng thêm"...

Đây mới là tác dụng lớn nhất của chức vị Nguyệt Lão này!

Nói đến vị trí tơ hồng quấn quanh khác biệt, kỳ thật còn có mấy loại tình huống đặc thù khác...

Có tơ hồng quấn cổ, đại biểu đoạn nhân duyên này sẽ đưa tới họa sát thân.

Có tơ hồng quấn thân eo, điều này nói rõ ở bên trong đoạn nhân duyên này, người này sẽ bị động hoàn toàn, bị đối phương nắm đi.

Tất nhiên, không chỉ Nguyệt Lão có thể chủ động sửa chữa, những dây đỏ này cũng có thể chủ động di chuyển...

Nguyệt Lão liếc nhìn cách đó không xa, Tam Tinh Củng Nguyệt tượng đất duy nhất bên trong Độ Tiên Môn.

Lúc này trên cổ chân Lý Trường Thọ có một sợi tơ hồng, đã chuyển lên trên cổ tay...

Mặc dù bản thân tơ hồng của Lý Trường Thọ chỉ có đầu sợi, nhưng Nguyệt Lão cũng là lão tiên quan, tự nhiên có thể phân biệt.

Xử lý xong vị tí tơ hồng của Vương Phú Quý, Nguyệt Lão liền lấy Tương Tư Bảo Thụ ra, hướng về phía tượng đất của Giang Lâm Nhi đâm một cái nhẹ nhàng...

Tại Độ Tiên Môn, Tiểu Quỳnh Phong, bên trong nhà cỏ bên hồ.

Giang Lâm Nhi đột nhiên chạy từ trong nhà ra, đỡ khung cửa, cắn môi, hai mắt như tơ, nhìn về phía Phá Thiên Phong.

Nàng mặc một bộ trường bào rộng rãi, như đồng điệu với mái tóc của nàng.

Bên trong đan phòng, trước lò luyện đan.

Lý Trường Thọ thường ngày chú ý gió thổi cỏ lay bên trên Tiểu Quỳnh Phong, nhíu mày liếc nhìn nơi đây.

Sư tổ nhà mình đây là làm sao?

Sau đó, hắn liền nghe được tiểu sư tổ than nhẹ một tiếng...

"Tên Vương Phú Quý nhẫn tâm này...ngươi làm sao vẫn không biết tâm ý của ta..."

Vương Phú!

Khục!

Tiên lực của Lý Trường Thọ suýt nữa dũng mãnh tiến ra một hơi, suýt nữa liền làm nổ đan lô Vạn Lâm Quân trưởng lão cho mình!

Vương Phú Quý cái quỷ gì?

Bản danh của Vong, Vong Tình thượng nhân?

Lý Trường Thọ không nhịn được, lấy tay ôm trán, Vong Tình thượng nhân cho chính y chọn tuyến đường tu tiên, cũng là tuyệt!

Ở bên kia, tại hậu điện Nguyệt Lão Điện.

Nguyệt Lão đắc ý hát điệu hát dân gian, lấy một mảng lớn tơ hồng xuất hiện trên tượng đất Giang Lâm Nhi, cùng với tơ hồng của Vong Tình thượng Nhân gắt gao cột lại.

Lại rút ra một sợi dây từ trên hỉ bào của mình, đánh một cái đồng tâm kết, lúc này mới hài lòng cười một tiếng.

Khóa cứng.

Có thể thúc đẩy một đôi thần tiên quyến lữ như vậy, trong đáy lòng y cũng là vô cùng thư sướng.

Sau đó, Nguyệt Lão nhớ tới trước đây không lâu y có đánh qua một cái đồng tâm kết khác.

Để nhóm tượng đất Độ Tiên Môn về chỗ, Nguyệt Lão lại lấy Ngao Ất cùng với Khương Tư Nhi tượng đất ra.

"Ồ..."

Này đều đã dựa vào rồi?

Không tệ, không tệ, Nguyệt Lão nhìn hai bức tượng đất đã dựa chung một chỗ này, mỉm cười gật đầu.

Hả? Tại sao lại có thêm một sợi tơ hồng, xuất hiện trên người vị tiểu long thái tử này?

Nguyệt Lão hơi nhíu mày, nhìn theo hướng sợi tơ hồng này, lập tức thấy được bức tượng đất "nơi xa" kia chẳng biết xuất hiện từ lúc nào.

Đợi chút, tượng đất xuất hiện tơ hồng đối với tiểu long thái tử, tại sao lại là...nam nhân Nhân Tộc? !

"Chuyện gì đây?"

Nguyệt Lão bấm ngón tay suy tính, cầm bức tượng đất kia lên, cái kéo trong tay răng rắc một tiếng, quả quyết cắt tận gốc sợi tơ hồng này!

"Nếu có nữ tử nhớ thương hảo hữu của Trường Thọ thì thôi, vậy mà còn có nam nhân! Hồng Hoang này thật loạn lạc, lòng người khó lường!"

Nhưng mà, Nguyệt Lão vừa cắt sợi tơ hồng 【 không hợp số trời 】 này xong, đầu sợi trên cổ tay bức tượng đất kia lại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, sinh trưởng thành sợi tơ hồng mới, lần nữa mò về phía...Tiểu long thái tử...

"Lại còn dám dài ra?" Nguyệt Lão trừng mắt, vung ống tay áo lên, cái kéo lần nữa cắt lạc.

"Còn rất nhiều!"

Răng rắc!

"Hừm, bần đạo còn không trị được ngươi? !"

Thế là, nửa ngày sau...

Mặt trời mọc lên ở phương đông, Hồng Hoang thiên địa nghênh đón ánh nắng đầu tiên.

Bên trong Nguyệt Lão Điện Thiên Đình, hai mắt Nguyệt Lão tràn đầy tơ máu, trừng mắt nhìn chằm chằm hai bức tượng đất, mặt đất có một mảnh vương đầy tơ hồng.

Mà lúc này, sợi tơ hồng thứ sáu trăm mười hai, lần nữa từ cổ tay bức tượng đất tên là Biện Trang kia lại dài ra, cố chấp mò về phía... Nhị thái tử Long Cung Đông Hải Ngao Ất!

Nguyệt Lão không phải chưa từng thấy người đa tình.

Nhưng có thể đa tình tới loại trình độ này, đúng là rất hiếm thấy, lại còn kiên nhẫn như thế!

Đa tình, cố chấp, một lòng, người như vậy, Nguyệt Lão cũng không gặp được mấy người!

Bên trong tượng đất này rốt cuộc giấu bao nhiêu tình niệm? Cả người đều là tình niệm chắp vá thành sao?

Nhưng vấn đề là...

"Ngươi nhìn lầm người rồi Biện Trang!" Nguyệt Lão tức giận dậm chân một hồi, mắng: "Nếu ngươi là nữ tử, ta tạm thời liền đi tìm tiểu hữu Trường Thọ nói một câu, cho vị Nhị thái tử Long Cung kia thêm một thị thiếp cũng không sao. Nhưng mà ngươi! Ngươi! Oa nha nha, thật sự tức chết bần đạo!"

Đúng lúc này, đồng tử lớn Nguyệt Lão Điện vội vàng đến báo: "Sư phụ! Đại nhân Đông Mộc Công đang cưỡi mây tới!"

"Ồ?" Tinh thần Nguyệt Lão chấn động, liếc nhìn tơ hồng khắp nơi trên mặt đất, chấn động ống tay áo, những sợi tơ hồng này đều hóa thành những đốm sáng màu đỏ, lặng yên tiêu tán.

"Đợi đi, bần đạo trở về sẽ xử lý ngươi!"

Lập tức, Nguyệt Lão tức giận, quay người mà đi. Y chỉnh lại trường bào, đi về hướng ngoại điện nghênh đón.

...

Nửa tháng trước.

Tại Tây Ngưu Hạ Châu, dưới chân Linh Sơn, bên trong động phủ của Văn Tịnh đạo nhân.

Văn Tịnh đạo nhân mặc một bộ sa y lam nhạt, bên trong là một cái áo ngực váy ngắn có thêu hoa. Nàng đứng trước cái gương mà mình tiện tay tạo ra, qua sát kỹ lưỡng chính mình trong gương.

Lần sau thấy tên nam nhân kia thì mình nên trang điểm thế nào?

"Tuy nói bản nữ vương đại nhân khinh thường việc lấy lòng hắn. Cho dù hắn là người mạnh nhất trong đám đệ tử Thánh Nhân, bản nữ vương cũng chỉ là thưởng thức một chút. Nhưng chung quy, nếu có thể khiến hắn quỳ ở bên chân bản nữ vương thì cũng là một chuyện tốt"

"Ha ha ha, ha ha ha ha!" Nhớ tới ở đây, Văn Tịnh đạo nhân cười to một hồi.

Bỗng nhiên, một luồng sáng màu vàng bay về phía Linh Sơn, rơi ở trước mặt Văn Tịnh đạo nhân, ngưng tụ thành một mặt thẻ gỗ.

Tiếng cười của Văn Tịnh đạo nhân lập tức dừng lại, khóe miệng co giật. Nàng tiện tay phá vỡ tấm gương trước mặt, mảnh vỡ hóa thành từng giọt nước sạch rơi vào bên trong bảo trì.

Nàng chạm vào thẻ gỗ, liền nghe trong đó truyền đến một âm thanh già nua: "Đại hôn của Long Cung Đông Hải Ngao Ất, ngươi phải mang sáu ngàn khôi lỗi, hai vạn huyết muỗi để phối hợp với phản quân của Hải Tộc, đánh nghi binh Long Cung Nam Hải khiến cho cao thủ Long Tộc rời khỏi Long Cung Đông Hải."

Văn Tịnh đạo nhân thấp giọng trả lời: "Vâng, thuộc hạ tuân lệnh."

"Ừm, làm xong chuyện này, bần đạo sẽ nói cho lão sư công lao của ngươi. Ngươi chỉ cần tận tâm làm việc cho chúng ta, Tây Phương Giáo nhất định bảo vệ ngươi bình yên vô sự. Nhưng, nếu ngươi dám có ý đồ khác...Hừ!"

"Ngài nói giỡn!" khóe miệng Văn Tịnh đạo nhân cong lên, tiếp tục cười nói: "Nếu không có nơi đây là chỗ dựa thì ta làm sao dám bước ra thiên hạ?"

"Ừm, biết liền tốt." Âm thanh bên trong thẻ gỗ trả lời, ngay sao đó liền biến thành một vệt sáng màu vàng bay ra khỏi Linh Sơn.

"Phế vật!" Trong lòng Văn Tịnh đạo nhân thầm mắng, tâm tình nàng rõ ràng là không vui chút nào.

"Đánh nghi binh rõ ràng như vậy, bộ nghĩ Long Tộc là lũ ngốc hay sao mà nhìn không ra? Coi như bọn chúng ngốc thiệt đi nữa thì liệu có thể qua mắt được tên tiểu nam nhân kia sao? "

Đánh nghi binh Long Cung Nam Hải, điệu hổ ly sơn, sau đó tấn công chỗ đại hôn của Long Cung Đông Hải Ngao Ất...

Kế sách này nhìn thì không tệ nhưng trên thực tế lại có trăm ngàn sơ hở.

Nếu phản quân Hải Tộc muốn cho Long Tộc chịu một đòn đau đớn thì tại sao không tập hợp lực lượng trực tiếp tấn công Long Cung Đông Hải?

Nếu để Văn Tịnh đạo nhân điều khiển thì nàng sẽ tấn công Long Cung Bắc Hải - thực lực yếu nhất trong Long Cung Tứ Hải, Nàng sẽ tập hợp toàn bộ lực lượng để công phá Long Cung Bắc Hải, cho Long Tộc một vố đau điếng!

Sau đó lại cho mấy vị đệ tử Thánh Nhân đi Đông Hải Hải Nhãn để tản "thúc ma" chi pháp khiến tàn hồn các cao thủ Long Tộc bổ khuyết Hải Nhãn hóa thành ma chướng, đi gây sự ở Long Cung Đông Hải…

Ra chiêu như vậy, tuyệt đối là một đòn lớn!

Lúc này, hoàn toàn có thể trực tiếp tiến đánh Long Tộc đang ngoài mạnh trong yếu!

Đến lúc đó, Tây Phương Giáo trực tiếp duỗi ra cành ô liu, việc thu phục Long Tộc, chẳng phải liền dễ dàng sao?

"Đáng tiếc, các ngươi đã mất đi người túc trí đa mưu như bản nữ vương đây."

Văn Tịnh đạo nhân quét ống tay áo, bay về giường của chính mình.

Nàng vốn định báo tin cho Hải Thần Nam Hải, tiếp tục lập công cho mình nhưng Văn Tịnh đạo nhân tính toán…

Trước hết ổn một chút.

Nàng cố ý chờ nửa tháng, thông qua phân bố huyết muỗi và khôi lỗi tại các nơi trong Hải Tộc, xác định kết hoạch mình nhận được là thật.

Lúc này mới thi triển thần thông, dẫn động một con huyết muỗi giấu trong nguyên thần một ngư yêu gần Nam Thiệm Bộ Châu An Thủy Thành, trôi đến An Thủy Thành trong im lặng.

Bay đến bên trên miếu Hải Thần, Văn Tịnh đạo nhân còn định dùng chiêu cũ, tìm lão miếu chúc bị khống chế lần trước, trêu đùa vị giáo đồ Hải Thần này một phen.

Nhưng nàng cảm ứng một chút, lại phát hiện ra...

Ngày hôm nay Hải Thần lại đang ở đây, đang tiếp khách ở bên trong hậu đường miếu Hải Thần.

Văn Tịnh đạo nhân cười lạnh một tiếng, bay đến hậu đường miếu Hải Thần, hạ xuống xà ngang, quan sát ba lão đầu bên dưới.

Chủ vị là một cái gầy gò lão giả, mặt mũi hiền lành, mặc một bộ áo bào trắng, dĩ nhiên là Hải Thần Nam Hải, hóa thân của Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, đây cũng là người mà nàng đi theo, nắm giữ vận mệnh sau này của nàng.

Hai người khác thì một vị bận trường bào lam, tu vi cảnh giới Kim Tiên, vị còn lại bận hỉ bào màu đỏ chót, tu vi cảnh giới Thiên Tiên, toàn thân cả hai đều tản ra...Thiên Đạo công đức kinh người!

Văn Tịnh đạo nhân lập tức động tâm, nhưng nàng vừa muốn động thủ liền nghe được Lý Trường Thọ truyền âm...

"Hai vị này là trọng thần của Thiên Đình, ngươi nhất định muốn hút máu họ?"

Con huyết muỗi kia đứng im bất động. Bên trong động phủ ở Tây Ngưu Hạ Châu, khóe miệng Văn Tịnh đạo nhân cong lên, cười ngượng ngùng.

Bất quá, cảnh này ngược lại đã khiến cho Văn Tịnh đạo nhân tin những lời nói kia của Lý Trường Thọ thêm ba phần.

Phía dưới, hai vị trọng thần Thiên Đình đang thương lượng cùng với Hải Thần Nam Hải rất nhiều chi tiết sự tình đi đến Long Cung Đông Hải chúc mừng, cũng cho Văn Tịnh đạo nhân biết rất nhiều tin tức…

Hải Thần, thật sự là nhân vật trọng yếu của Thiên Đình.

Việc này cũng không phải Lý Trường Thọ tính toán mà chỉ là hai nhóm khách nhân trùng hợp gặp nhau...

Như thế, có thể để cho Văn Tịnh đạo nhân nhìn thấy càng nhiều hi vọng, cũng coi như một chuyện tốt.

Lần này Văn Tịnh đạo nhân tới đã xác nhận việc Tây Phương Giáo nhằm vào ngày tổ chức đại hôn của Ngao Ất.

Lý Trường Thọ không cần suy nghĩ nhiều cũng đã biết được.

Hắn cùng với Đông Mộc Công, Nguyệt Lão lão tiếp tục thương lượng về hạ lễ cho Ngao Ất. Đến lúc đó, Nguyệt Lão nói lời chúc như nào, cùng với việc sẽ mang bao nhiêu Thiên Binh Thiên Tướng đi theo...

Sự tình Thiên Đình chúc mừng đối với đại hôn của Ngao Ất tại Long Cung Đông Hải, được Ngọc Đế bệ hạ giao phó, đã chính thức được quyết định vào lúc này.

Dẫn đầu là Đông Mộc Công, người hỗ trợ là chính thần Hải Thần Nam Hải chưa chính thức, người làm việc...dĩ nhiên chính là Nguyệt Lão.

Đông Mộc Công trầm ngâm vài tiếng, uyển chuyển đưa ra một đề nghị...

"Tu vi của Nguyệt Lão đạo hữu không cao, xem như văn chức Thiên Đình, có nên phái thêm mấy vị võ tướng cảnh giới Kim Tiên đến hộ tống?"

Lý Trường Thọ liếc nhìn Nguyệt Lão, sợ lão xấu hổ, bất quá Nguyệt Lão cũng chỉ mỉm cười gật đầu, cũng không có biểu hiện nào khác.

"Thiên Đình hiện tại...có sao?"

"Có, tự nhiên là có, mặc dù không nhiều."

"Vậy làm phiền Mộc Công tấu thỉnh với bệ hạ, thỉnh hai vị cao thủ cùng đến đi." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Mộc Công nhớ lấy, tuy bệ hạ trao cho ba người chúng ta quyền quyết định việc này, nhưng chúng ta cũng không thể tùy ý quyết định hết được. Mọi thứ không thuộc quyền hạn, đều nên tấu thỉnh bệ hạ quyết định. Hiện giờ Thiên Đình không có quá nhiều công việc, việc này tuyệt đối không nên sợ phiền phức, đợi Thiên Đình phát triển, khi đó mới có thể làm mà không cần bẩm báo cho bệ hạ."

Đông Mộc Công cùng với Nguyệt Lão cùng suy tư một hồi, gật đầu đồng ý.

Văn Tịnh đạo nhân âm thầm hừ một tiếng: "Tên gia hỏa này thật biết làm việc."

Nàng vốn đang nhàm chán, nhìn quanh liền thấy trong phòng có treo một bức tranh, không kìm được liếc nhìn mấy lần.

Trong thoáng chốc, Văn Tịnh đạo nhân cảm nhận được một cỗ kiếm ý sắc bén, lập tức giật mình, mồ hôi lạnh toát ra làm ướt ba tầng váy áo...

Đây, đây là! ?

Chương 203. Thọ "núi" tự có diệu kế

Vị Hải Thần này rốt cuộc có lai lịch gì?

Truyền tin tức xong, Văn Tịnh đạo nhân tự hủy huyết muỗi.

Bên trong động phủ, Văn Tịnh đạo nhân nằm trên giường, mở cặp mắt phượng, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện lên sự ngưng trọng.

Lúc bị vị Hải Thần Nam Hải, Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư này nói vài vâu thuyết phục thì trong lòng nàng vẫn có một chút không cam lòng. Nhưng hôm nay, sau khi thấy được bức tranh kia, còn nghe được ba người thảo luận, công đức Thiên Đình...

Bức vẽ của Thánh Nhân!

Đây chắc chắn là bức vẽ của Thánh Nhân!

Cỗ kiếm ý đơn giản vận chuyển trong mực vẽ kia, trên đó còn lưu lại khí tức Thánh Nhân, suýt nữa phá hỏng đạo tâm nàng.

Vị Thánh Nhân lão gia này là ai, đáp án không cần nói cũng biết!

Vị Hải Thần này không chỉ có Nhân Giáo?

Phía sau còn có Tiệt Giáo?

Chẳng lẽ Tam Giáo của Đạo Môn định mượn sự tình Long Tộc để hạ bẫy Tây Phương Giáo?

Âm mưu!

Đây tuyệt đối là âm mưu của các Thánh Nhân!

Toàn thân Văn Tịnh đạo nhân khẽ run mấy lần, trong đầu nàng toàn là hình ảnh của cỗ kiếm ý kia, trước mắt lại nổi lên bộ dáng hiền lành của vị Hải Thần Nam Hải kia...

Vị Hải Thần Nam Hải này...

Là người mà Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thanh Lão Tử cùng coi trọng...

Vậy mà trước đây chính mình vẫn nói đùa bình thường, còn bầy trò giễu cợt hắn!

Khẽ hít một hơi thật sâu, Văn Tịnh đạo nhân đột nhiên lại khẽ hừ một tiếng.

"Rất tốt, tồn tại cỡ này mới có thể ra lệnh cho bản nữ vương. Nhưng sau này, rốt cuộc là ngươi thu phục ta hay là ta có thể thu phục ngươi đây. "

"Ha ha! Ha ha ha! Ha..."

Tiếng cười bên trong động phủ kia...càng ngày càng nhỏ.

Một lát sau, Văn Tịnh đạo nhân giơ tay ôm trán, thấp giọng mắng vài câu tục tĩu, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Hiện tại nàng đã bị đối phương khống chế hoàn toàn rồi.

Hơn nữa, cẩn thận suy nghĩ lại mấy câu Hải Thần nói hôm nay, tương lai của nàng cũng đã bị an bài rõ ràng.

Đối mặt với người này...

"Thật sự cảm thấy bất lực."

Văn Tịnh đạo nhân yếu ớt thở dài, dựa vào thành giường, không biết suy nghĩ cái gì.

...

"Đánh lén Long Cung Nam Hải, điệu hổ ly sơn, lại tập kích đại hôn của Long Cung Đông Hải...

Liệu Văn Tịnh có bị phát hiện ra hay không, đây là đối phương cố ý tung hỏa mù?"

Tại Tiểu Quỳnh Phong, bên trong đan phòng.

Lý Trường Thọ cân nhắc tin tức mà Văn Tịnh đạo nhân truyền đến, phân tích các khả năng có thể xảy ra.

Hắn đứng dậy đi qua đi lại, cuối cùng đứng trước cửa sổ, nơi ánh nắng chiếu thẳng vào, ngưng thần suy tư.

Thú vị chính là, vừa vặn, Văn Tịnh đạo nhân dường như bị bức tranh sơn thủy hắn treo trong phòng hù dọa.

Điểm này, ngược lại là Lý Trường Thọ cố ý làm, cố ý đặt bức vẽ của Thông Thiên Giáo Chủ ở đó để cảnh cáo kẻ địch của Hải Thần Giáo một chút.

Dựa thế mà làm thôi.

Nhưng không nghĩ tới, hiệu quả lại tốt như thế.

Văn Tịnh đạo nhân dường như suy tư một chút liền nhận ra đó là bức vẽ của ai.

Kiếm ý sắc bén như thế...

Trừ vị dùng thiên cơ lập giáo thành thánh kia ra, Hồng Hoang cũng không tìm ra người thứ hai.

Ngày hôm nay, lúc Văn Tịnh đạo nhân truyền âm nói truyện với hắn, giọng điệu rất...

Cực kỳ giống tiểu tẩu tỷ mới rước về nhà của Đại Pháp Sư...

Trước đây, trong lòng Văn Tịnh đạo nhân có một chút không phục, khi tới còn hay trêu cợt vị Hải Thần như hắn, ngày hôm nay ngược lại, cung cung kính kính hô một tiếng đại nhân, còn chủ động hỏi có phân phó việc gì nữa không.

Đương nhiên Lý Trường Thọ sẽ không quên yêu cầu của Thánh Nhân nhà mình, dặn dò nàng cẩn thận: 【 Việc đạo hữu tiếp tục ẩn nấp ở đó, mục đích không phải để truyền những tin tức như này. Đạo hữu cần tuyệt đối cẩn thận, không để bại lộ thân phận, khi cần thiết có thể chạy đến Hải Thần Giáo của ta để giữ mệnh. 】

"Nói vậy chắc là nàng hiểu rồi, dù sao cũng không phải loại người ngốc." Lý Trường Thọ thì thào vài câu, đứng chắp tay dưới ánh mặt trời, tiếp tục suy tư tính toán kế sách.

Điều hắn nghĩ, cũng không phải làm sao để bảo hộ Long Tộc, mà là làm sao mới thể hiện được uy nghi của Thiên Đình.

Vào giờ phút này, Thiên Đình quá ít binh tướng, đây là giai đoạn khó xử nhất của Ngọc Đế.

Lúc Đông Mộc Công trả lời Thiên Đình có cao thủ hay không, mặc dù đáp thoải mái, nhưng cũng không nhiều.

Thiên Đình xác thực có cao thủ, bên trong Động Suất Cung có Thánh Nhân hóa thân, bản thân Ngọc Đế, Vương Mẫu có tu vi cũng không thể khinh thường.

Nhưng binh tướng mà Ngọc Đế có thể điều động chân chính lại không được mấy cái có thể sử dụng, chớ đừng nói chi là mời được Đại Pháp Sư.

"Thực lực Đậu Binh chưa hoàn thiện, cũng không thể làm mười vạn Oản Đậu xạ thủ..."

Lý Trường Thọ không nhịn được cười cười.

Hắn cũng phải cân nhắc, nếu ở trong thời gian này, biểu hiện của mình quá chói sáng thì liệu có khiến Ngọc Đế nghi kỵ.

Đối với người đề xuất đại kiếp Phong Thần - Ngọc Đế bệ hạ, Lý Trường Thọ vẫn luôn cho tôn kính đầy đủ, cũng cho đề phòng đầy đủ.

Là quân thần, cũng là đối thủ.

Dù sao hắn cũng không có lòng trung thành gì, chỉ là toan tính để có công đức Thiên Đình, mượn Thiên Đình che chở bản thân.

Mọi loại tính toán, bất quá vì lợi, Ngọc Đế đối với việc này cũng hiểu rõ lòng dạ hắn.

Lần này, Tây Phương Giáo chắc sẽ núp trong bóng tối, phản quân Hải Tộc sẽ làm người đại diện của bọn họ, vào thời khắc mấu chốt sẽ có quân cờ như Văn Tịnh đạo nhân, Yêu Tộc biển sâu xuất hiện...

Nếu như đệ tử Thánh Nhân của Tây Phương Giáo trực tiếp lộ diện, vậy thì Lý Trường Thọ liền trực tiếp mời Đại Pháp Sư lên sân khấu, đại biểu sức mạnh của Thiên Đình.

Có Huyền Hoàng Tháp, Đại Pháp Sư sẽ sợ ai?

Mà hắn, một vị Tiểu Pháp Sư phụ trách thu tạ lễ của Long Tộc, núp ở phía sau hô to 【 Đại Pháp Sư uy vũ 】 là đủ rồi.

Ừm, chính mình phải làm sao mới có thể khiến cho người ta có cảm giác Thiên Đình lực đông thế mạnh?

Chuyện này, phải làm sao để có đủ số lượng, tìm đúng "độ" phù hợp...

Mới thoáng nghĩ như vậy, tóm lại vẫn cần phân tích tỉ mỉ.

Bản thể của Lý Trường Thọ ở bên trong mật thất dưới đất mở hai mắt ra, trải rộng hai bức vẽ lên trên mặt đất, bắt đầu cẩn thận châm chước, thôi diễn cẩn thận, đánh dấu thế lực khắp nơi, từng bước một vẽ thôi diễn các loại khả năng.

Lần này, Lý Trường Thọ chỉ dùng ba ngày để hoàn tất mưu đồ.

Dù sao chỉ là nhắm vào bố cục của đại hôn của Ngao Ất mười một mười hai năm về sau, việc hắn có thể làm cũng không quá nhiều, làm rõ ý nghĩ như vậy là đủ rồi.

Tiếp theo, Lý Trường Thọ sẽ viết một phong tấu chương cho Ngọc Đế bệ hạ, báo cáo âm mưu của Tây Phương Giáo, mong rằng đến lúc đó, Ngọc Đế bệ hạ phái hai vạn tinh binh ẩn nấp ở trên Đông Hải chờ lệnh, cứu viện vào thời khắc mấu chốt, bán cho Long Tộc một cái nhân tình...

Hai vạn tinh binh tự nhiên không có tác dụng gì quá lớn, nhưng nếu là hai vạn tinh binh, cầm theo đậu tiên mà chính mình cung cấp...

Đến lúc đó, từng người thôi pháp, tiện tay bung ra, trăm vạn Oản Đậu xạ thủ rơi xuống Đông Hải, đối địch tới đánh, điên cuồng bắn tên...

Tràng diện kia!

Chậc, đây tự nhiên là lời nói đùa.

Thời gian mười hai năm, chỉ đủ để Lý Trường Thọ bồi dưỡng ra một ~ hai loại đậu tiên binh có uy lực mạnh hơn, tạo hình bình thường. Lại phối hợp hai vạn Thiên Binh, hẳn là có thể phát huy ra hiệu quả không tệ.

Hơn nữa, còn có thể cho người ta một loại ảo giác là Thiên Đình điều mấy chục vạn binh đến giúp.

"Ngọc Đế bệ hạ có lẽ sẽ không cự tuyệt việc này."

Lý Trường Thọ hạ quyết tâm, tâm thần vừa muốn hoán đổi đến Đạo Nhân Giấy ở An Thủy Thành. phần tiên thức luôn dành để giám sát sơn môn bỗng bắt được một thân ảnh, bay tới từ Phá Thiên Phong.

Khí tức người này nội liễm, khuôn mặt oai hùng, tóc mai trước có vài sợi ngân bạch, chính là cao thủ cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong của môn phái, Vương Phú...khục, Vong Tình thượng nhân!

Viên Tiền Thế Lệ kia, thật sự có hiệu quả rồi sao?

Lý Trường Thọ lập tức lộ ra mấy phần ý cười ôn hòa, dẫn âm nhắc nhở vị tiểu sư tổ còn đang nằm ngáy o o bên trong nhà cỏ một câu. Sau đó liền hoán đổi tâm thần, đi viết tấu biểu.

Sau hai canh giờ.

Lý Trường Thọ cưỡi mây bay ra khỏi đan phòng, vừa định đi phòng bài bạc tìm Linh Nga căn dặn mấy việc nhỏ có quan hệ với tiểu sư tổ, tiên thức quét qua, lại phát hiện ra...

Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ đang núp ở bên trong nhà cỏ, cùng nhau lén lén lút lút, quan sát chuyện tình dưới gốc liễu bên hồ.

Dưới cây liễu bày một cái bàn thấp, trên đó đặt vào hai chén trà thơm, Vong Tình thượng nhân và sư tổ cùng hung cực ác tiểu, trái phải ngồi đối diện nhau.

Ánh mắt hai người thỉnh thoảng chạm vào nhau, từng người lại dịch ra, một người nhìn về phía mặt hồ, một người nhìn về phía bãi cỏ, lại không nhịn được từng người có một chút xấu hổ.

Vong Tình thượng nhân ngồi xếp bằng, bày ra tư thế đả tọa ngày bình thường, hai cánh tay như dư thừa không biết làm gì.

Giang Lâm Nhi thì ngồi nghiêng một chút, hai chân chụm lại, đặt ngang ở một bên, đưa tay xoẫn xoắn một lọn tóc của chính mình.

Hôm nay nàng bận một thân váy dài, tuy vẫn thẳng thườn thượt (trước sau như một) nhưng vẫn giữ được sự nhỏ nhắn mềm mại của nữ tử.

Ít nhất nhìn bóng lưng nàng từ xa cũng cảm thấy không tệ.

"Ngươi..." "Ta..."

Hai người gần như cùng mở miệng, ánh mắt ma sát, giao thao với nhau, sau đó lại ngường ngùng tránh đi.

"Ngươi nói trước đi."

"Ngươi nói đi..."

Thế là lại lâm vào im lặng.

Lý Trường Thọ nhíu mày, ở bên lặng lẽ đi qua, đi vào bên trong nhà cỏ của Linh Nga.

Linh Nga nhỏ giọng hỏi thăm: "Sư huynh, ngươi tới rồi."

Lý Trường Thọ hỏi một câu: "Bọn họ như vậy bao lâu rồi?"

"Hai canh giờ." Linh Nga bất đắc dĩ vỗ vỗ cái trán trơn bóng của mình: "Nước trà đều đổi ba lần, vẫn không thể nào mở miệng."

Hùng Linh Lỵ ngồi dưới đất, nhỏ giọng hỏi một câu: "Biểu huynh, bọn họ là đang làm gì vậy?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Nói một chút quãng đời còn lại, nói một câu sau này."

Nói xong, Lý Trường Thọ đi đến trước cái ghế bành hắn thường ngồi trong nhà cỏ của Linh Nga, vén đạo bào, bình tĩnh ngồi xuống, thở dài: "Loại tình huống này là phiền toái nhất."

Linh Nga hỏi: "Sư huynh, chúng ta có thể giúp đỡ cái gì không?"

"Khó!" Lý Trường Thọ nhíu mày suy tư, truyền âm trả lời Linh Nga: "Tiểu sư tổ khẩu thị tâm phi, lại thích sĩ diện, Vong Tình thượng nhân lại là một lòng tu hành, sư tổ nói cái gì hắn liền tin cái đó. Hai loại tính cách này là khó làm nhất, hai người tụ cùng một chỗ, giống như trò đi trên dây vậy...lát nữa, khi muội đi đổi nước trà, hãy lơ đãng nói một câu."

"Nói cái gì?" Linh Nga nhỏ giọng hỏi.

"Liền nói..." Lý Trường Thọ xoa xoa mi tâm, cảm giác suy nghĩ việc này so với tính toán Tây Phương Giáo còn mệt hơn nhiều, nói: "Muội hãy nói, ba ngày sau, Tiểu Quỳnh Phong có một cuộc triển lãm tranh nhỏ, muốn mời Vong Tình thượng nhân đến đây thăm quan. Nhưng thật ra cũng không cần nói lý do gì, chỉ cần cho Vong Tình thượng nhân một cái cơ hội thích hợp để đến đây gặp sư tổ là được rồi."

Linh Nga lập tức giật mình ngộ ra.

Gần nửa canh giờ sau, Linh Nga bưng chén trà vừa pha, dựa theo kế hoạch mà làm...

Giống như Lý Trường Thọ nói vậy, Vong Tình thượng nhân không chút do dự liền gật đầu đồng ý.

Còn sư tổ Giang Lâm Nhi nhỏ giọng thầm thì một câu: "Ngươi cũng biết thưởng thức thư họa?"

Vong Tình thượng nhân mỉm cười gật đầu, chỉ nói một tiếng: "Ừm."

Không lâu sau, Vong Tình thượng nhân như là buông một cái tâm sự xuống, đứng dậy cáo từ. Lúc rời đi, thân ảnh cũng cỏ vẻ nhẹ nhõm hẳn ra.

Còn ở phía Giang Lâm Nhi, cảm xúc vui vẻ trên mặt nàng hiện rõ ra, hoàn toàn không giấu được. Lúc đứng dậy trở về cũng ngâm nga làn điệu vui sướng mà hôm qua Linh Nga đàn tấu.

Linh Nga lập tức vui vẻ nói: "Sư huynh, thật sự có tác dụng!"

"Tự nhiên!" Khóe miệng của Lý Trường Thọ cong lên: "Mấy chuyện nam nữ này, vi huynh ta..."

Đột nhiên Linh Nga mím môi một cái, nghĩ đến chuyện trong kết giới trước đây, nhỏ giọng thầm thì nói: "Sư huynh, ngươi như thế nào...lại thuần thục như vậy..."

Lý Trường Thọ nói một cách lạnh nhạt: "Thân ở ngoài cuộc, tự có thể nhìn chung toàn cục, ngươi chỉ là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường thôi."

"Chỉ như vậy sao?"

Linh Nga nhìn về phía Hùng Linh Ly, cái đầu nhỏ gắn trên bộ thiết giáp to lớn lắc lư.

"Biểu huynh nói rất đúng!"

Mặc dù không biết nói đúng cái gì...

Linh Nga không khỏi rơi vào suy tư, rất nhẹ nhàng, liền bị sư huynh của nàng lừa dối.

Đúng vào lúc này.

Bên ngoài cửa phòng truyền đến tiếng ho nhẹ, chỉ thấy tiểu sư tổ cự kìi hung ác đang chắp tay sau lưng, bình tĩnh, nhẹ nhàng đi vào.

"Hắc hắc, Trường Thọ, Linh Nga! Sư tổ ta hôm nay mặt dày nhờ các ngươi một chút việc!"

Lý Trường Thọ liền vội vàng đứng lên, cười nói: "Sư tổ, ngài có việc thì cứ nói, ta cùng với Linh Nga chắc chắn sẽ cố hết sức."

Linh Nga cũng cười nói: "Sư tổ, chúng ta sẽ cố hết sức giúp ngươi, nhất định sẽ bắt bằng được Vong Tình thượng nhân!"

"Hừ, bắt hắn làm cái gì?" Giang Lâm Nhi tức giận nói, nếu không phải nàng có tiết tấu run run bắp chân, thật đúng là dễ dàng bị giọng điệu như vậy của nàng lừa mất.

Đột nhiên khuôn mặt của Giang Lâm Nhi ửng hồng, nhỏ giọng nói: "Hai người các ngươi...Không phải rất thân thiết với Tiểu Cửu sao? Ta định nhờ các ngươi hỏi nàng một chút, hỏi nàng làm thế nào...mới có thể...lớn như vậy...ta chỉ cần lớn bình thường là được rồi, không cần quá...hiểu không?"

Linh Nga không nhịn được che miệng cười khẽ, Hùng Linh Lỵ nghiêng đầu biểu hiện không hiểu, Lý Trường Thọ ngược lại là mặt lộ vẻ nghiêm túc.

"Khục!" Giang Lâm Nhi ho một tiếng: "Việc này liền giao cho các ngươi, ta còn phải tu hành, đi về trước."

Nói xong, nàng chạy như bay, nhanh như chớp vậy, thoáng cái biến mất.

Linh Nga vội hỏi: "Sư huynh, vậy bây giờ chúng ta đi tìm Cửu sư thúc hỏi sao?"

"Tìm nàng không có tác dụng." Lý Trường Thọ lắc đầu, truyền âm nói: "Chính nàng cũng không biết tại sao đâu. Giống như chiều cao của Tửu Ô sư bá, coi như Luyện Khí Sĩ có thể giữ lại hình dáng của chính mình theo thời gian, nhưng nếu từ đầu đã không có thì cũng không thể trực tiếp từ không sinh có...việc này liên quan đến Tiên Thiên Đạo thể và đạo cơ bản thân liệu có thể đại viên mãn được không, không thể tùy tiện sửa được. Giống như phần lớn yêu tu, tu vi dù cao, cũng không có cách nào biến đổi bản thể chủng tộc của mình được. Bất quá, ta có mấy cái biện pháp, có lẽ có thể giúp đỡ sư tổ."

Linh Nga lập tức ngạc nhiên nói: "Sư huynh, ngươi còn biết cả chuyện này?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, tiếp tục truyền âm căn dặn Linh Nga vài câu.

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Sau khi nghe xong, gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ lên. Nhưng điều sư huynh nói là đúng, nàng không dám hỏi lại, tất nhiên là gật đầu đáp ứng.

Chương 204. Lệch lạc

"Mộc Công, tấu chương này cần phải an toàn đưa đến tay bệ hạ, tuyệt không thể để thất lạc, càng không thể để người nào khác biết được."

Một ngày trước sự kiện triển lãm tranh ở Tiểu Quỳnh Phong, bên trong miếu Hải Thần...

Lý Trường Thọ đứng trước lão đại chuyển phát nhanh Thiên Đình, luôn miệng cẩn thận dặn dò.

Trong tấu chương này liên quan đến việc bố trí tính toán Tây Phương Giáo, can hệ trong đại, hắn tuyệt đối không thể để xuất hiện lỗ hổng.

Lý Trường Thọ suy đi nghĩ lại mới dám quyết định nói cho Ngọc Đế rõ ràng mọi chuyện, bên trong tấu chương cũng ám hiệu cho Ngọc Đế biết bản thân đã sắp xếp gián điệp tại Tây Phương Giáo. Về sau, gián điệp này cũng sẽ vì Ngọc Đế mà ra sức...

Đây là lần đầu tiên Đông Mộc Công thấy thần sắc của Hải Thần nghiêm túc như thế, tự nhiên không dám khinh thường, trịnh trọng đáp ứng, lặp đi lặp lại nhiều vòng phong ấn quyển trục tấu chương.

Chính sự đã được giao phó xong, Lý Trường Thọ mỉm cười, ho nhẹ một tiếng, bắt đầu...không nghiêm chỉnh...

"Mộc Công...còn có một việc nhỏ, phiền Mộc Công giúp ta điều tra một chút."

Hai mắt Đông Mộc Công tỏa sáng, lập tức tiến lên nửa bước, suýt nữa hãm không kịp mà lao vào hóa thân của Hải Thần...

Hải Thần đã có lời!

Nếu như là có thỉnh cầu với Thiên Đình, việc này liền dễ dàng, trước khi đi Ngọc Đế đã bàn giao cho lão, có thể cấp liền cấp!

Nếu như là việc tư, Đông Mộc Công càng hào hứng hơn, trước giờ lão nợ Hải Thần không biết bao nhiêu ân tình, tự thân cũng có nhiều hảo cảm với nhau!

"Hải Thần mau nói đi! Đối với ta làm gì có chuyện phiền hay không phiền? Việc của Hải Thần, chính là việc của ta!"

Làm sao mà lại kích động như vậy...

Lý Trường Thọ ổn định tinh thần, vừa cười vừa nói: "Kỳ thật, gần đây ta đang suy nghĩ tìm cách điều chế hai loại đan dược, ta tra điển tịch của Nhân Giáo lại không có ghi chép nào về hai loại đan dược này. Mộc Công liệu đã từng nghe qua một loại linh dược nào đó, có thể có hiệu quả tương tự như gốc Tương Tư Thụ của Nguyệt Lão không? Ngoài ra, có loại nào có công hiệu tái tạo tiên thân mà không cần linh dược linh căn trân quý không?"

Nói xong, Lý Trường Thọ tự thở dài...

Mục đích của hắn chỉ là muốn tìm kiếm linh dược "Tái tạo tiên thân", nhưng để có lý do phù hợp, cho nên cố ý nói ra "Tương Tư Thụ" để người nghe dễ dàng hiểu nhầm rằng hắn có hứng thú với bảo vật.

Trong tay hắn bây giờ đã có Hùng Tâm Đan và Tâm Hỏa Thiêu, hai loại đan dược có hiệu quả không sai biệt lắm với Tương Tư Thụ, cũng tạm thời đủ dùng rồi.

Sau khi Đông Mộc Công nghe Hải Thần nói, tay sờ râu trầm ngâm, trả lời rất nhanh: "Bần đạo từng nghe nói có mấy bảo vật có thể tái tạo tiên thân, ví như Bát Bảo Tâm Liên trong Dao trì.

Nhưng đóa hoa sen đó là vật mà Vương Mẫu nương nương yêu thích, lại còn có công hiệu khởi tử hồi sinh, nếu chỉ dùng để tái tạo tiên thân...có một chút lãng phí của trời."

Lý Trường Thọ cười nói: "Mộc Công, ta muốn nghiên cứu chế tạo đan dược với số lượng cũng không phải chỉ một ~ hai viên, nên cũng không dám dùng trọng bảo như vậy."

"Để bần đạo chuyển tấu chương xong sẽ đi các nơi điều tra thêm một chút xem sao."

Đông Mộc Công định nói tiếp lại thôi, chỉ thâm ý tươi cười với Lý Trường Thọ một cái, sau đó vái chào rồi vội vã cáo từ.

Hẳn là lão đã hiểu lầm cái gì đó rồi...mặc dù sự hiểu lầm này cũng là do Lý Trường Thọ cố ý gài...

Đông Mộc Công rời khỏi miếu Hải Thần lập tức tiềm ẩn tung tích đi tìm một góc tối không bóng người. Lúc này lão mới dùng tiên thức điều tra kỹ lưỡng các nơi trong phạm vi mấy ngàn dặm, thấy không có thân ảnh khả nghi nào mới phá không bay lên, dùng tốc độ nhanh nhất phóng về Nam Thiên Môn!

Nam Thiệm Bộ Châu là nơi ngư long hỗn tạp, nổi tiếng gian hiểm của Hồng Hoang, Đông Mộc Công đã từng trải nghiệm qua rồi...

Nói không chừng chỉ cần chạy hơi chậm một chút lại gặp hai vị cao thủ đột nhiên xuất hiện, vừa nói mấy câu liền ngã ra trước mặt mình!

Tuyệt đối không thể dẫm vào vết xe đổ trước được!

"Một lần nữa trở về an bình..." Về đến Nam Thiên Môn, Đông Mộc Công nhẹ nhàng thở ra, hiển lộ thân hình, khôi phục hình dáng bình thường hàng ngày, tiếp tục bay vào bên trong thiên môn.

Đám Thiên Binh Thiên Tướng canh giữ đại môn cùng nhau khom mình hành lễ.

Đông Mộc Công gật đầu ra hiệu, cũng không nói thêm cái gì, phiêu nhiên bay vào.

Phía bên trên của Nam Thiên Môn có treo một thanh bảo kiếm đang tỏa ra ánh sáng lung linh.

Kiếm này chính là "Tru Tà Linh Thiên Kiếm", do Ngọc Đế dùng công đức Thiên Đình luyện chế ra, tất cả có năm thanh, đặt tại ngũ đại thiên môn, có thể tương dung phối hợp cùng với đại trận của Thiên Đình.

Năm thanh bảo kiếm có thể chủ động phân biệt và tự động chém giết kẻ giả mạo chính thần Thiên Đình dám bước vào Thiên môn.

Cho dù tu vi đạt tới cảnh giới Kim Tiên giới cũng phải trọng thương dưới kiếm này!

Đông Mộc Công đi vào Nam Thiên Môn, chạy thẳng một mạch đến Thông Minh Điện, bay một hồi lâu liền tới bảo điện Lăng Tiêu.

Đến trước Ngọc Đế, Đông Mộc Công trình lên tấu chương của Lý Trường Thọ, sau đó đứng yên bên dưới, cụp mi rũ mắt chờ Ngọc Đế phản hồi.

Lần này, vẫn như sở liệu của Đông Mộc Công, Ngọc Đế vẫn tiếp tục phản ứng như vậy...

Đầu tiên là cười to hai tiếng, tiếp đó nói vài câu tán thưởng Hải Thần, sau đó nhẹ than thở, suy tư thật lâu.

Mỗi lần bệ hạ xem tấu chương của Hải Thần đều trải qua các cung bậc cảm xúc như này.

"Mộc Công!" Thanh niên áo trắng ở trên đài cao cười nói: "Ngươi lập tức đi điều động binh mã, chọn ra bốn vạn Thiên Binh tinh nhuệ, trong mười năm tới tập trung thao huấn diễn luyện đại trận, không được lười biếng."

"Lão thần tuân mệnh!"

Ngọc Đế chậm rãi gật đầu, tiếp tục cười to: "Lần này Trường Canh ái khanh còn nói với ngươi chuyện gì khác không?"

Đông Mộc Công không do dự chút nào, thuật lại nội dung lão trò chuyện cùng với Hải Thần, không bỏ sót một chữ nào.

Điểm chú ý của Ngọc Đế lập tức cũng bị lệch lạc...

"Dược hiệu tương tự như tác dụng của Tương Tư Thụ? Hả?" Ngọc Đế nhíu mày, thần sắc lộ vẻ không thể ngờ tới, cười nói: "Trường Canh ái khanh lại muốn lấy chuyện nam nữ nhân duyên ra để mưu đồ việc lớn, quả nhiên lợi hại. Ta có được sự tương trợ của người này quả nhiên là do Thái Thanh sư huynh thiên vị, ha ha, ha ha ha."

Đông Mộc Công cúi đầu nói: "Vẫn là bệ hạ suy nghĩ chu toàn. Thần còn nghĩ rằng Hải Thần luyện chế đan dược để dùng riêng, chưa có cân nhắc kỹ càng như thế."

"Trường Canh ái khanh không phải người có tính tình như vậy." Ngọc Đế khoát khoát tay nói: "Trước tiên ngươi đi điều đinh đi. Sau đó đi qua Nguyệt Lão Điện một chuyến, ban thưởng một chút công đức cho Nguyệt Lão, nói hắn lấy ra một gốc linh căn Tương Tư Thụ, sau đó ban cho Trường Canh ái khanh."

"Thần, tuân mệnh."

...

"Ài...muốn thúc dục một dãy núi trùng điệp nhô cao lên...nói thì dễ nghe..."

Bên trong đan phòng, Lý Trường Thọ lắc đầu cảm khái rồi tiếp tục công việc luyện đan.

Hắn dùng tiên thức biết được, Linh Nga đã bỏ ra ba ngày hai đêm thêu thùa, bây giờ đang mang mấy bộ áo váy mới tinh đến nhà cỏ của sư tổ...

Mấy món áo váy này do chính tay Lý Trường Thọ thiết kế đưa cho Linh Nga cẩn thận may vá, chỉ có thể coi là pháp bảo phổ thông, hiệu quả phòng hộ cũng không tốt, nhưng dùng nhiều loại cấm chế, có thể ngăn cách tiên thức điều tra.

Mục đích chính là để đảm bảo không thể dùng ánh mắt hay tiên thức để nhìn thấu huyền cơ bên trong quần áo.

Điểm đặc biệt là có một số chỗ được may vá dầy hơn mấy lớp...

Từ nhà cỏ lập tức truyền ra một hồi tán thưởng, Giang Lâm Nhi ra tay bố trí mấy tầng kết giới tiên lực.

Lý Trường Thọ cũng lập tức thu hồi tiền thức, không dám mạo phạm.

Không bao lâu sau, Giang Lâm Nhi dương dương đắc ý, tự tin ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra khỏi nhà cỏ.

Rốt cuộc bây giờ đã không còn trước sau như một...

Chương 205. Luống cuống

Linh Nga không nhịn được lấy tay ôm trán, muốn khuyên sư tổ nên bớt bớt một chút, nhưng lại không nói nên lời.

"Sư tổ, nếu người ưng ý thì đệ tử sẽ may thêm vài bộ cho người?"

"Ừm! Đi đi! Ta muốn tùy tiện dạo chơi một chút! Đa Tạ Tiểu Linh Nga!"

Nói xong, Giang Lâm Nhi chắp tay sau lưng tự tin bước đi.

Đầu tiên nàng đi đến nhà cỏ của Tề Nguyên, đi lại vài vòng dạy dỗ đệ tử của mình.

Tiếc là Tề Nguyên tự nhiên bị chửi mắng một trận không hiểu lý do, cũng chỉ cúi đầu nghe giáo huấn, không dám ngẩng đầu nhìn sư phụ...

Giang Lâm Nhi chán nản trợn mắt một cái bỏ đi, nàng đi đến đan phòng thị sát một vòng, đắc ý nhìn Lý Trường Thọ.

Mặc dù phương pháp này chỉ trị ngọc không trị gốc, nhưng cũng coi như có thể khiến tiểu sư tổ bớt đi một phần cùng hung cực ác...

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư tổ mặc chiếc váy này vô cùng thích hợp, khí chất xuất chúng."

Giang Lâm Nhi lập tức cong cớn cười nham nhở, thật tâm nói chuyện: "Chủ ý này là của ngươi đúng không? Ta đã nghe Linh Nga kể rồi."

"Chuyện này...chỉ là đệ tử vô tình nghĩ ra mà thôi..."

"Ừm, lần này ngươi làm cũng không tế, bản sư tổ cám ơn ngươi!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Ngươi không cần câu nệ như vậy, không phải lần trước chúng ta đã nói rồi sao? Ta coi ngươi như là huynh đệ, ngươi coi ta là sư tổ, cứ như vậy mà nói chuyện!" Giang Lâm Nhi chắp tay sau lưng, tiến lại gần, nhìn đan lô của Lý Trường Thọ, nhỏ giạng tán thán: "Cái lò này của ngươi cũng không tệ lắm."

"Đây là do Vạn Lâm Quân trưởng lão ban thưởng cho đệ tử."

"Ồ?" Giang Lâm Nhi ho nhẹ, thấp giọng nói tiếp: "Trường Thọ, hay là ngươi có thể thiết kế thêm cho ta mấy bộ áo giáp? Làm cho đường cong chỗ...đó nhô ra thêm một chút."

Lý Trường Thọ suy nghĩ một chút rồi cười nói: "Đệ tử từng thấy một số nữ tướng lĩnh thế tục cũng mang áo giáp như vậy, chuyện này cũng đơn giản dễ làm."

"Vậy giao việc này cho ngươi!" Giang Lâm Nhi vỗ vỗ bả vai Lý Trường Thọ, híp mắt cười hỏi: "Lần triển lãm thư họa này người đã chuẩn bị tốt chưa?"

"Mời sư tổ xem." Lý Trường Thọ điểm nhẹ một cái, từng bức tranh bay ra, xếp thành một đống núi nhỏ: "Tiếp đến đệ tử sẽ treo chúng lên ở trước nhà cỏ."

Giang Lâm Nhi gật gật đầu: "Ừm, cũng không cần quá cẩn thận, tùy tiện làm đại là được rồi, thế ngươi mời những ai?"

Lý Trường Thọ cười đáp: "Đệ tử vẫn chưa quyết định, có lẽ xem ai hữu duyên đi ngang qua, liền mời vào xem một chút."

"Như vậy sao?" Giang Lâm Nhi đảo mắt, không nói thêm gì nữa, tiện tay vớ lấy một bức tranh mở ra xem, lập tức lên tiếng tán thưởng.

"Không ngờ ngươi còn có khả năng này? Thật không dễ dàng vẽ được như vậy."

Lý Trường Thọ chỉ cười cười không trả lời.

Không bao lâu sau, Giang Lâm Nhi đã rời khỏi đan phòng, tư thái vẫn vô cùng thư thái tự tin.

Lý Trường Thọ luyện xong lò Độc Đan này sẽ đi bố trí triển lãm tranh trước nhà cỏ, mang tranh ảnh bản thân đã vẽ bao năm qua treo lên, nhưng chỉ lựa những bức sơn thủy không có lấy một người hay con vật...

Hắn làm vật chẳng qua vì lo lắng cho sau này, nhỡ đâu vô tình làm ra một vị đạo nhân giấy có thân hình giống người trong tranh...rất có thể trở thành sơ hở lớn...

Những chi tiết này mặc dù nhỏ, nhưng hắn sẽ không bao giờ xem nhẹ.

Ngày hôm sau, Lý Trường Thọ đứng trên bãi đất trống trước nhà cỏ, hẵn đã cẩn thận bố trí một tầng mê trận và ngăn cách dò xét đơn giản.

Giang Lâm Nhị bị hắn lấy lý do giám sát thưởng tranh, mời vào bên trong trận pháp.

Một lát sau, Vong Tình thượng nhận cũng đúng hẹn mà đến.

Lý Trường Thọ tiến lên hành lễ, giấu giấu diếm diếm dúi cho Vong Tình thượng nhân một bó thẻ trúc, truyền âm nói: "Thượng nhân, Tửu Ô sư bá nói đệ tử đưa cho người. Sư bá sợ người ngại nên không dám trực tiếp mang đến. Trong này có mười tám chủ đề, là một ít chuyện hài, nếu người gặp tình huống không biết nói gì, thì không cần phải nói gì, cứ tùy tiện chọn một cái, nhìn một chút là hiểu. Đây đều là những chủ đề mà sư tổ cảm thấy hứng thú."

Lông mày Vong Tình thượng nhân nhíu lại, bất động thanh sắc thu thẻ trúc vào trong ống tay áo, tiện tay lấy ra hai cái bảo nang đưa cho Lý Trường Thọ, sau đó lạnh lùng tiến vào mê trận của khu triển lãm tranh.

Bên trong hai cái bảo nang chưa hai đống linh thạch được sắp xếp chỉnh tề, chất lượng thượng giai, giá trị không ít...

Lý Trường Thọ mỉm cười đi đến bên cạnh, mang một cái bảo nang chia cho Linh Nga, một cái cho Hùng Linh Lỵ, truyền âm nói: "Bắt đầu đi."

Lập tức, Linh Nga bắt đầu cúi đầu đánh đàn, Linh Nga ở bên cạnh làm ra hai tờ người giấy, bắt đầu thổi tiêu thổi sáo.

Nhưng tiếng nhạc vừa lên, Lý Trường Thọ lập tức hô dừng, thò tay lấy từ trong ngực ra một bản nhạc phổ, đưa cho Linh Nga: "Đánh bài này đi."

"Sư huynh lại làm một bản nhạc mới sao?" Hai mắt Linh Nga tỏa sáng, mở bản nhạc phổ ra liếc nhìn, nhẹ giọng thì thào: " « Trùng phùng tương tư yến »? Ừm, làn điệu cũng không khó..."

"Đánh đi." Lý Trường Thọ gật đầu mỉm cười, chắp ta đi đến bên hồ, thoải mái ngồi xuống dưới tán một cây liễu.

Tiếng nhạc hoan hỉ vang lên, trong miệng hắn hừ nhẹ phát ra làn điệu quen thuộc, ngón tay cũng gõ nhẹ nhàng vào đầu gối theo nhịp.

Tại "Triển lãm tranh" bên trong mê trận, hai thân ảnh cũng bắt đầu cười cười nói nói.

Chỉ là, có vẻ như mười tám chủ đề ở thẻ trúc cũng không chắc đủ, đảo mắt mấy cái đã thấy Vong Tình thượng nhân dùng hết ba cây...

...

Cùng lúc đó, tại núi Nga Mi, Trung Thần Châu.

Bên trong động phủ ở sau một ngọn núi nơi động thiên phúc địa, tiên quang lượn lờ.

Một nam nhân uy vũ đang ngồi trên đài sen đột nhiên mở hai mắt ra..

Hắn nhíu mày bấm ngón tay suy tính, sau một hồi cau mày suy nghĩ, vân vê chòm râu ngâm khẽ...

"Kỳ quái, sao chuyện của Xiển Giáo lại có quan hệ với bần đạo?"

Vị này không phải ai khác, chính là đại đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo - Triệu Công Minh, Triệu đại gia.

Triệu Công Minh trầm ngâm một hồi, tiếp tục tỉ mỉ thôi diễn, cũng không tìm ra được lý do.

Mà đây cũng không phải do lão sư cảnh báo, thuần túy là lúc cảm ngộ đại đạo, đột nhiên có tâm huyết dâng trào...

Tuy nhiên, cảnh giới của Triệu Công Minh cũng đâu phải bình thường, thêm năm tháng tu đạo tích lũy dài đằng đẵng, bí pháp thôi diễn của hắn dù không dám nói tuyệt cường nhưng cũng có thể gọi là cường hoành. Cho nên dù không biết tình huống cụ thể, thì việc thôi diễn ra đại khái phương hướng sẽ phát sinh cũng không khó.

"Nơi giao giới của Nam Hải và Tây Hải."

Sự việc có liên quan đến Xiển Giáo, Triệu Công Minh không dám khinh thường, dù sao quan hệ Tam Giáo cũng mới hòa hoãn lại không lâu.

Hắn lập tức lặng lẽ rời động phủ, ẩn nặc thân hình và khí tức, âm thầm chạy đến Tây Hải theo con đường phía nam.

Nửa ngày sau, Triệu Công Minh đã bắt đầu tìm kiếm xung quanh một hải vực rộng lớn, hao tốn một chút sức lực, cuối cùng cũng tìm ra một nơi được đại trận che giấu.

Tới gần đại trận, hắn liền cảm nhận được trong đó có linh khí dao động, dường như có người đang đấu pháp.

Đây là chuyện gì?

Triệu Công Minh tế ra hai viên Định Hải Thần Châu, vận chuyển âm dương linh khí bao bọc xung quanh chính mình, nhẹ nhàng bước vào trong đại trận.

Vừa nhìn thấy khung cảnh bên trong, Triệu Công Minh không nhịn được bật cười, sau đó liền giận tím mặt!

Nơi đây có ba người, hai người ở cùng một phe, mà Triệu Công Minh đều đã từng gặp qua bọn họ, chính là hai cao thủ Tây Phương Giáo từng bị hắn cùng với Quỳnh Tiêu đụng qua ở Tây Ngưu Hạ Châu!

Hai kẻ này đang học theo hắn và Quỳnh Tiêu, một kẻ ngã xuống đất không đứng dậy nổi, một kẻ khác đang đứng chửi ầm lên với người thứ ba kia...

Chuyện này...vừa học được liền đem ra dùng luôn sao?

Vị lão đạo đang bị ăn vạ kia vẫn đang chưa hiểu gì, tay chân luống cuống...

Chương 206. Ngụy trang

"Vị khổ chủ này, dường như chính là...Hoàng Long sư huynh của Xiển Giáo?"

Triệu Công Minh không hề do dự, lập tức xông vào, miệng hét lớn một tiếng, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu phóng ra, quang mang sáng chói!

Dám dùng kịch bản Hải Thần lão đệ dành riêng cho Triệu Công Minh hắn để đi khi dễ cao thủ Đạo Môn!

Quả thực là muốn chết!

Tại nơi Nam Hải và Tây Hải giao hội, bên trong một tòa đại trận ở nơi vắng vẻ.

Triệu Công Minh cúi đầu nhìn hai vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, tiện tay phẩy một cái, sóng lớn cũng trở lên phẳng lặng, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu chầm chậm xoay...

Hai vị cao thủ Tây Phương Giáo đang nằm trước mặt hắn, khóe miệng rớm máu, khí tức loạn động, cơ thể thì đang bị Định Hải Thần Châu khống chế, không có cách nào động đậy.

Lúc này, sắc mặt của hai lão đạo hết sức phức tạp, vừa hoảng sợ, vừa cam chịu, nhưng nổi bật nhất chính là phẫn nộ.

Lần thứ hai!

Lần thứ hai!

Tuy rằng lần này là hai người bọn họ cố ý tính toán Hoàng Long đạo nhân của Xiển Giáo, lại mượn kế sách của Triệu Công

Minh để thực hiện...

Nhưng bọn hắn không hề làm Hoàng Long đạo nhân bị thương chút nào! Chỉ thử cảm giác đi ăn vạ người một lần mà thôi...

Vậy mà Triệu Công Minh không nói lời nào, xông thẳng vào đánh bọn hắn một trận thập tử nhất sinh, tổn hại mấy ngàn năm đạo hạnh...thù này không lẽ thật sự phải kết!

Triệu Công Minh đánh xong, giờ đang vuốt râu trầm ngâm...

Vừa rồi hắn đánh cho sướng tay, hơi dùng chút lực khiến hai vị đệ tử Thánh Nhân bị tổn hại đạo hạnh, giờ mà đi tranh cãi thì mình sẽ thành người không có đạo lý...

Lần này khó mà chiếm lý được...

Lúc này vị đạo nhân cao cao gầy gò kia mới tiến lại, ánh mắt đầy cảm động nói: "Đa tạ Công Minh sư đệ giải vây! Nếu không có Công Minh sư đệ hiện thân, bần đạo thật sự...thật sự không biết phải làm như thế nào."

Triệu Công Minh gượng cười nói: "Chỉ là việc nhỏ thôi, Hoàng Long sư huynh không cần bận tâm."

Đạo nhân cao gầy nhìn về phía hai kẻ mặc quần áo rách rưới đang bi phẫn nằm dưới đất, thấp giọng hỏi: "Công Minh sư đệ, tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?"

Triệu Công Minh truyền âm hỏi: "Ban nãy bọn họ có động thủ với sư huynh chưa?"

"Chuyện này, vẫn chưa..." Đạo nhân cao gầy cười khổ nói: "Bần đạo đang trên đường từ động phủ một hảo hữu ở Nam Hải trở về, đột nhiên hai bọn họ xuất hiện, nói với bần đạo là có cái bảo bối muốn nhờ bần đạo xem giúp. Sau đó dẫn bần đạo đến đây, hai người bọn họ lại cãi cọ lẫn nhau, rồi đánh nhau, một người ngã xuống đất miệng phun máu tươi, hình như bị trọng thương. Cuối cùng người còn lại quay nhìn bần đạo, nói bần đạo đả thương sư huynh của hắn...bần đạo thật sự không hề động thủ, vạn vạn không có động thủ, không những thế còn lên tiếng khuyên can bọ họ không nên đánh nhau!"

Triệu Công Minh lập tức nhíu mày...

Chuyện này hay đây, hai kẻ này bị ăn vạ xong còn sáng tạo ra trò mới?

Không đúng!

Theo như kịch bản, hai kẻ này chắc chắn đang giấu Lưu Ảnh Châu ở đâu đó, hoặc là có trận pháp...như vậy thì thật không dễ đối phó!

Chân Triệu Công Minh đột nhiên mềm nhũn, động tác cực kỳ tự nhiên trôi chảy, lập tức ngã oặt xuống mặt đất trước mặt ba người còn lại, oa lên một cái phun ra bọt máu, sắc mặt trắng bệch, khí tức loạn động, đạo vận run rẩy...

Không cần biết như nào, cứ nằm xuống đã rồi tính!

Hai vị lão đạo đang bị Định Hải Thần Châu phong bế, nhìn thấy cảnh này, tròng mắt đỏ au bi phẫn, nhưng không có cách nào động đậy...

Kỳ thật, nếu như lúc này Triệu Công Minh thu hồi Định Hải Thần Châu, hai vị cao thủ Tây Phương Giáo sẽ lập tức chạy trốn không chút do dự...

Lúc này, lão đạo cao gầy bắt đầu ngộ ra, ngó trái ngó phải, truyền âm nói với Triệu Công Minh: "Công Minh sư đệ, hay là bần đạo cũng nằm xuống?"

"Đừng!" Mặt Triệu Công Minh vẫn lạnh tanh, vội vàng truyền âm: "Ta ở đây đối phó bọn họ! Sư huynh nhanh chạy tới Nam Thiệm Bộ Châu, tại duyên hải Nam Hải, tùy tiện tìm một tòa miếu Hải Thần, liên hệ với Hải Thần Nam Hải. Nếu thấy Hải Thần hiện thân, sư huynh hãy kể lại sư tình nơi đây cho hắn nghe, cầu hắn bày mưu giải quyết chuyện này, sau đó tự ta sẽ đi tìm Hải Thần tạ ơn!"

Lão đạo cao gầy nghe xong cảm thấy vô cùng hồ đồ khó hiểu...

Nhưng Triệu Công Minh nói tình thế cấp bách, vị cao thủ trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo này cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức xông ra khỏi đại trận, hướng phía bắc mà bắn nhanh đi.

Hồng, Hồng Hoang...

Thời đại này thay đổi rồi sao?

...

Tại Tiểu Quỳnh Phong...

Sư tổ cùng với Vong Tình thượng nhân muốn gương vỡ lại lành, thật đúng là khó làm.

Bất quá, lần này tốn công phu cũng không phải là uổng phí, mặc dù hai người còn chưa nói ra tâm ý của mình, nhưng cũng có thể nói chuyện bình thường với nhau...

Ít ra cũng đã có tới hai lần...họ cùng nhau tươi cười vui vẻ...

Lý Trường Thọ dùng tiên thức dò xét, thấy sư tổ cùng với Vong Tình thượng nhận đang cùng nhau đi dạo ở sau núi, tức cảnh sinh tình, không chịu được trầm ngâm nói:

"Vốn là một cặp uyên ương.

Dăm câu gây gổ hết thương nhau liền.

Khen đôi lứa đẹp tựa tiên.

Dối lòng "sĩ diện, có phiền hay không?"

(Trích thơ Niệm Di và Kemkensi Bạch Ngọc Sách.)

Lý Trường Thọ thình lình nghe từ phía sau vọng đến vài tiếng ngâm nga ôn nhu, chính là tiếng Linh Nga, nàng khẽ hé môi son, vừa chơi nhạc vừa hát:

"Buồn thay nhìn cánh hoa rơi

Chim bay mỏi cánh về nơi cuối trời

Bần thần chi hỡi chàng ơi

Phải chăng luyến tiếc, một đời riêng mang."

Trích thơ rivulet - Bạch Ngọc Sách.

Hả?

Lý Trường Thọ quay đầu lườm nàng, Linh Nga lập tức dừng nhạc, hé miệng cười ngây ngô với sư huynh...

Mới vừa nãy nàng đâu có ý ám chỉ cái gì đâu!

"Ổn Tự Kinh năm mươi lần."

"Vâng!" Linh Nga ủy ủy khuất khuất nhưng không dám cãi.

Hùng Linh Ly thì đã sớm chạy đến Linh Thú Quyển, nàng không thưởng thức nổi âm điệu nơi đây, sợ nghe một hồi lăn ra ngủ, ngáy như sấm lại làm hư ý cảnh...Giống như ngày xưa nhiều lần vô tình quấy nhiễu cha mẹ đêm khuya...

Lý Trường Thọ lại tiếp tục quan sát Vong Tình thượng nhân và sư tổ nhà mình.

Vong Tình thượng nhân sử dụng tiên lực bố trí một vòng kết giới xung quanh hai người, Lý Trường Thọ không thể không kinh động Vong Tình thượng nhân mà nghe lén câu chuyện được.

Đúng vào lúc này...

Từ chân núi Tiểu Quỳnh Phong, có mấy thân ảnh lén lén lút lút men theo bìa rừng cưỡi mây bay tới...

Cầm đầu đám người chính là một đạo nhân cao không quá năm thước...Tửu Ô.

Phía sau Tửu Ô là Tửu Thi, Tửu Lộc Nhi, Tửu Tề. Ngoài ra còn có một vị...đang quấn chăn quanh người, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp...Tửu Cửu.

Ngụy trang ghê vậy? Suýt nữa nữa thì Lý Trường Thọ nhận không ra...

Tiểu sư tổ vừa về khiến Tửu Cửu như gặp phải thiên địch.

Nếu lần này không phải do mấy vị sư huynh sư tỷ kéo nàng tới, chắc chắn nàng sẽ không bước ra khỏi liên hoàn đại trận xa hoa do Lý Trường Thọ thiết kế giúp!

Năm vị sư huynh, đệ, tỷ, muội rủ nhau mò tới nhà cỏ bên cạnh hồ nước.

Lý Trường đã truyền âm trao đổi với Tửu Ô và Tửu Cửu, dặn dò bọn họ giả bộ như đi ngang qua tiện đường thưởng thức thư họa mà thôi.

Ai cũng có thể đến Tiểu Quỳnh Phong tham dự triển lãm tranh, chỉ cần không gây ầm ĩ ảnh hưởng đến hai vị đang chuẩn bị tiến hành "âm dương đại đạo" là được.

Chương 207. Cá khô

Chớp mắt, năm vị đồ đệ của Vong Tình thượng nhân đã lén lút đi vào mê trận của "Triển lãm tranh", Lý Trường Thọ trực tiếp đóng trận lại để bọn họ có thể dễ dàng quan sát tình hình phía sau núi...

Không bao lâu, Tửu Ô lặng lẽ đến trước mặt Lý Trường Thọ, đầy lo lắng hỏi: "Trường Thọ, chuyện này thế nào rồi?"

"Sư bá hỏi chuyện gì?"

"Sư phụ nhà ta và sư tổ ngươi chứ chuyện gì, chớ có giả bộ hồ đồ với sư bá!" Mặc dù đứng đối mặt, nhưng Tửu Ô vẫn tiếp tục truyền âm hỏi: "Bọn họ đã hòa hảo lại rồi chứ?"

"Chuyện này...đệ tử cũng không biết. Thân phận đệ tử thấp kém, cũng không dám hỏi đến nhân duyên của các vị tiền bối." Lý Trường Thọ cười cười, truyền âm hỏi lại: "Sư bá, mấy vị Tửu sư bá thấy chuyện này như nào?"

"Còn có thể như nào nữa, chúng ta thân làm đệ tử, có thể can thiệp vào chuyện của sư phụ được sao?" Tửu Ô cười cười, tiếp tục truyền âm: "Tất nhiên, đây là chuyện đại hỉ, từ lâu chúng ta đã nghe đại sư tỷ nói qua không ít lần, sư phụ đã có người yêu...nhiều lúc, sư phụ đứng một mình, sững sờ ngắm nhìn một bức họa, bức họa đó dù đã mờ hết màu mực, hình ảnh nhìn cũng không rõ nữa, nhưng sư phụ vẫn không chịu cất đi. Sau khi Tiểu Cửu nhập môn, được sư phụ dẫn theo đến bên này mấy lần thì chúng ta mới biết được, nữ tử trong lòng sư phụ chính là Giang sư thúc."

Tửu Ô nói xong cười hắc hắc hai tiếng, dẫn âm hỏi: "Nếu như chuyện này có thể thành, sư điệt ngươi sẽ dâng lễ vật gì lên cho gia sư?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngoài rượu đan ra thì đệ tử cũng không có gì có giá trị hơn..."

Tửu Ô lập tức nháy mắt ra hiệu: "Gia sư tu vi cao thâm, nhiều năm như vậy vẫn giữ thân trong sạch, đâu cần dùng những vật kia!"

"Ồ?" Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái nói: "Nghe sư bá nói như vậy, giống như sư bá không có giữ mình trong sạch?"

"Tửu Thi sư bá, xin người bình tĩnh!"

"Ái!" Tửu Ô giật mình, né sang một bước, lấy thế sét đánh trực tiếp nhảy xuống hồ.

Tửu Ô ngoi đầu lên từ dưới hồ, thấy Lý Trường Thọ đang đứng dưới cây liễu một mình, Tửu Thi thì vẫn đứng ở xa đang bồi chuyện với các sư đệ sư muội thưởng họa, đồng thời âm thầm quan sát động tĩnh phía sau núi.

Tửu Ô trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, sâu trong đáy mắt đầy oán niệm.

Đạo nhân lùn mặt mày xám xịt đi ra từ hồ nước, nhẹ nhàng đánh bay hết nước đọng trong đạo bào, dậm chân, truyền âm mắng: "Ngươi dám lừa sư bá nhà ngươi!"

Lý Trường Thọ bình tĩnh, mắt nhìn về lên bầu trời, truyền âm cười nói: "Là do trong lòng sư bá có quỷ? Chẳng lẽ, sư bá thực sự đã đi tìm hồ yêu bị nhốt bên ngoài sơn môn rồi?"

"Đi đi, chớ có vô duyên vô cớ làm ô sự trong sạch của ta!" Tửu Ô đút hay tay vào trong tay áo, tức giận mắng: "Ta đối với Tửu Thi sư bá nhà ngươi là một lòng một dạ, có nhật nguyệt chứng giám, thiên địa chứng nhận, tuyệt không hai lòng! Khục, nói chính sự. Trường Thọ, ta nghe đại sư tỷ nói, ở bên ngoài Giang sư thúc có không ít bạn tốt...ngươi nói xem, liệu trong số những người này, có ai đó...ừm, chính là...nói như vậy cũng không hay lắm...chúng ta là đệ tử, chỉ là có một chút quan tâm, có khi nào đột nhiên xuất hiện mấy người, tranh giành tình nhân với sư phụ...nếu chuyện xảy ra, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tâm cảnh của sư phụ, mà độ kiếp của sư phụ sắp tới, cho nên chuyện đó tốt nhất không nên xảy ra..."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Việc này đệ tử sẽ dò hỏi sư tổ xem, sư bá không nên quá lo lắng."

Tửu Ô vội nói: "Vậy làm phiền sư điệt rồi."

"Chuyện nhỏ thôi mà sư thúc." Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Sư bá, đệ tử cũng có chuyện muốn nhờ người."

"Ồ? Có gì khó nói sao?"

Lý Trường Thọ lấy từ trong ngực ra một cuốn sách đơn giản, trực tiếp nhét vào ngực Tửu Ô, thấp giọng nói: "Đây là một ít kiến nghị với Vong Tình tổ sư bá. Chung quy thì sư tổ cũng là nữ nử, da mặt mỏng, việc này vẫn cần nhà trai chủ động một chút."

Hai mắt Tửu Ô tỏa sáng, không để lại dấu vết, thu cuốn sách vào bảo nang trữ vật.

Hai người liếc nhìn nhau, ăn ý cười một tiếng.

"Hai người các ngươi vụng trộm thì thầm cái gì đấy?" Từ phía sau, Tửu Thi nói: "Ô ô đến đây, nhìn bức họa này xem? Ta muốn dùng linh thạch để đổi lấy, mang về trang trí trong phòng."

Tửu Ô đáp lại một tiếng, lập tức chạy về.

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói với theo: "Các bức tranh ở đây đều do ngày thường đệ tử vẽ những lúc tu luyện nhàm chán, đem ra để tập luyện cho vui, nếu các sư bá, sư thúc coi trọng, cứ tự nhiên đem về là được."

Thất đệ tử của Vong Tình thượng nhân - Tửu Tề cười nói: "Như vậy mà vẫn chỉ là luyện vẽ cho vui, sư điệt có bức nào tâm huyết, họa tác đại thành? Mang ra cho chúng ta mở mang tầm mắt đi."

Lý Trường Thọ lập tức mỉm cười lắc đầu.

Tửu Ô ở bên cạnh cười nói: "Thất sư đệ không nên hỏi nhiều, họa tác đại thành của Trường Thọ sư điệt, ngươi vạn vạn lần nhìn không nổi đâu!""

Tửu Tề lập tức hào hứng, chạy theo Tửu Ô hỏi han.

Lý Trường Thọ cũng không nói gì thêm.

Kỳ thật, bức họa tác đại thành mà Tửu Ô sư bá biết được, chẳng qua là bức « Bách Mỹ Lão Hậu Đồ » và « Bách Mỹ Lão Đồ », bất quá chỉ được gọi là có một chút thành tựu họa tác mà thôi...

Năng lực của hắn hiện tại, đã vượt xa trước đây!

Bất chợt, trong đáy lòng Lý Trường Thọ chợt truyền đến một tiếng la yếu ớt...

"Hải Thần có ở đây không...Hải Thần...Đạo hữu...có nghe được không..."

Hả?

Tiếng la này đứt quãng, "tín hiệu" vô cùng yếu ớt.

Tay trái của Lý Trường Thọ giấu trong ống tay áo, bấm ngón tay suy tính, một tia thần niệm lần theo tiếng la, tìm đến một bức tượng thần nào đó...

Vừa mới nhập thần niệm vào tòa thần tượng, Lý Trưởng Thọ ngẩn ra.

Bức tượng thần này cũng không phải là "tượng Hải Thần bản chính".

Đây là một làng chài ở duyên hải, cung phụng một bức tượng đất, trên đó viết hai chữ lớn "Hải Thần"...

Nhưng bởi vì hắn cũng thu được hương hỏa công đức ở đây, nên tượng đất này cũng có liên quan đến hắn.

Tượng đất đơn giản này cũng chưa được thống kê trong số hơn hai vạn ba ngàn sáu trăm tòa tượng thần.

Nhưng nghĩ kỹ lại, có thể ở nơi này, trực tiếp kinh động đến bản tôn Hải Thần, tiếng la có thể truyền thẳng tới trong đáy lòng mình...

Chắc chắn người la lên không hề tầm thường...

Lý Trường Thọ tập trung thần niệm vào tượng đất phía trước, vị này nhìn quen quen nhưng chưa nhớ ra được đã gặp ở nơi nào.

Thân hình cao cao gầy gò, đạo bào rộng màu vàng nhạt, hai bàn tay lớn như quạt, tổng thể khí chất của người này tạo cảm giác tiêu dao phiêu dật.

Khuôn mặt thon dài, trán rộng, hai mắt thon dài, nhìn có một chút tương tự với Nhị Giáo Chủ Ngao Ất nhà mình...

Thêm nữa, người này tản ra nhàn nhạt uy áp, mang theo một chút huyền diệu đạo vận...

Luận tu vi mà nói, chắc chắn là cao thủ.

Lão đạo này lại chắp tay hô: "Hải Thần, Hải Thần thật nghe thấy sao? Hải Thần tới rồi phải không?"

Có một đại thẩm phàm nhân vác một cái giỏ trúc đi ngang qua, nhịn không được nhắc nhở: "Lão nhân ngươi thật kỳ quái, sao lại nói loạn như thế đối với tượng Hải Thần?" Nơi này chúng ta chỉ có thể mời về một tượng thần nhỏ, nếu ngươi thật muốn bái Hải Thần, hãy tới đại miếu bên trong thành!"

"Ồ, đa tạ nhắc nhở, đa tạ nhắc nhở." Lão đạo lau mồ hôi trán, trực tiếp quay người cưỡi mây, hướng về thành lớn bay đi.

Đại thẩm thấy vậy giật nảy mình, giỏ trúc trên tay rơi xuống, cá khô đổ ra đất đầy.

Chương 208. Cao thâm khó lường

"Đạo hữu chính là hóa thân của Hải Thần?"

Bên trong tòa miếu lớn của Hải Thần trong Linh Nam Thành, đám khách hành hương đang vây xem.

Lão thần tiên Đạo Nhân Giấy mới của Lý Trường Thọ đi ra từ hậu viện, liền bị lão đạo mặc áo bào màu vàng cưỡi mây đến, ngăn lại trước cửa.

Thần sắc lão đạo có vẻ gấp gáp, thấy Lý Trường Thọ liền vội vàng hỏi han.

Lý Trường Thọ cũng thấy qua không ít tiền bối cao nhân, nhưng...gấp gáp, khụ, và vô cùng lo lắng như vậy, gặp cũng không nhiều.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu tên là gì?"

"Hoàng Long của Ngọc Hư Cung, đạo hữu chính là Hải Thần?"

Hoàng Long?

Đạo tâm của Lý Trường Thọ khẽ chấn động, mượn Đạo Nhân Giấy nhìn chăm chú lão già gầy gò trước mặt này, tâm cảnh cấp tốc khôi phục, trong lòng lòng đã có tính toán.

"Thì ra là Hoàng Long tiền bối, thất kính thất kính! Tiền bối, nơi đây có nhiều phàm nhân, mời tiền bối vào trong miếu nói chuyện."

"Ài, nhanh, nhanh!"

Hoàng Long Chân Nhân dùng tay làm dấu mời, vội vàng đi theo Lý Trường Thọ vào hậu đường.

Mà hai vị thần sứ Hùng Trại coi miếu nơi đây, mang theo người làm việc vặt bên trong miếu và các vị khách hành hương ngăn ở trước đại điện ra ngoài, không cho mọi người tới gần nơi đây...

Trong hậu đường, Lý Trường Thọ đánh giá vị Hoàng Long Chân Nhân này, trong lòng có một chút cảm khái.

Vị này chính là người bị trói đến chuyên nghiệp trong Phong Thần, cũng là vị đệ tử Long Tộc duy nhất của Thánh Nhân - "Hoàng Long Bổn" không kém bất kì vị cao thủ nào dưới trướng của Thánh Nhân, người mở ra và kế thừa huyết mạch Tổ Long?

Trước đây Lý Trường Thọ còn suy nghĩ, phải chăng nên đi tìm Hoàng Long Chân Nhân ra tay, chống lưng cho Long Tộc thời khắc mấu chốt, như vậy có thể làm dịu không ít đi áp lực cho Long Tộc...

Ai ngờ, không đợi hắn chủ động đi tìm, Hoàng Long đã tự mình đưa tới cửa.

Lý Trường Thọ cũng không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề: "Tiền bối vì sao lại bối rối như vậy, đã xảy ra chuyện gì?"

Tiếp theo, hắn lại bổ sung: "Vãn bối chính là Hải Thần Nam Hải, làm ở chỗ này để thu hương hỏa, khiến tiền bối chê cười."

Hoàng Long Chân Nhân thấp giọng nói: "Hương hỏa công đức là thứ tốt, việc gì phải chê cười? Đạo hữu, thực không dám giấu, ta, ta là...ừm, là Triệu Công Minh sư đệ bảo ta tới!"

Lý Trường Thọ không nhịn được co giật khóe miệng mấy lần, cười khổ nói: "Hẳn là Công Minh tiền bối, lại ở trước mặt người khác...nằm xuống?"

Hai mắt Hoàng Long Chân Nhân sáng lên, vội nói: "Đạo hữu đoán việc như thần! Không ngờ có thể suy tính đến trình độ như vậy! Không sai, y vừa nằm xuống!"

"Chẳng lẽ, còn thổ huyết rồi?"

"Ài, đúng..."

"Ta!" Lý Trường Thọ không chịu được dùng tay ôm trán, vừa định oán thầm Triệu đại gia có phải hay không ăn vạ ăn tới nghiện, một ngày không động toàn thân lại khó chịu, Hoàng Long Chân Nhân đã nhanh giải thích rõ: "Triệu Công Minh sư đệ là vì giúp ta giải vây, bất đắc dĩ đả thương hai vị Tây Phương Giáo, sau đó, liền nằm xuống..."

"Ồ?" Lý Trường Thọ vội hỏi: "Ý của tiền bối là, Triệu tiền bối dùng loại phương thức này, vì hành hiệp trượng nghĩa, giúp người làm niềm vui?"

"Đúng là vậy!" Hoàng Long Chân Nhân lộ ra vẻ mặt nghiêm túc: "Lúc này bần đạo vừa vặn trở lại. Hai vị Tây Phương Giáo kia, rõ ràng là muốn dùng quỷ kế để lừa bảo vật của ta! Bần đạo vốn là không có mấy món bảo vật, dụng tâm của bọn họ sao mà ác độc! Đạo hữu, Công Minh sư đệ căn dặn, bần đạo tới cầu một cái diệu kế, còn thỉnh đạo hữu nhanh chóng chỉ thị, ta cùng với Công Minh sư đệ sẽ vô cùng cảm kích."

Sao lại cảm thấy, vị Chân Nhân này có một tí xíu...thành thật?

Ảo giác, hẳn là ảo giác.

Chuyện này chỉ có thể nói vị Hoàng Long Chân Nhân này thâm tàng bất lộ, Hồng Hoang lại có người thành thật từ đâu tới?

Hồng Vân đạo nhân là một việc ngoài ý muốn ở thời kỳ Viễn Cổ Hồng Hoang mà thôi.

Lý Trường Thọ đứng dậy dạo bước, trầm ngâm vài tiếng, buộc tóc bạc lên nhẹ nhàng lắc lư...

Hắn có một chút do dự.

Theo bản năng liền muốn tránh né nhân quả, đuổi Hoàng Long Chân Nhân đi, bảo đến Tam Tiên Đảo cầu viện.

Tuy nhiên, thứ nhất hắn phụng mệnh lệnh của Thánh Nhân, tính toán sự việc Long Tộc Nhập Thiên, nếu như giao hảo cùng với Hoàng Long Chân Nhân, sau đó an bài một chút liền có thể phát huy tác dụng không nhỏ.

Thứ hai, nếu vì thế mà nhẫn tâm bỏ mặc Triệu Công Minh, cũng không phải là việc gì tốt.

Có thể gia tăng độ hảo cảm của Triệu Công Minh đối với chính mình, cũng không phải chuyện xấu.

Thứ ba...

Thôi, đây là thời điểm nói cho Tây Phương Giáo và Triệu Công Minh, ăn vạ chi đạo rốt cuộc nên phá giải như thế nào, thiếu hụt trí mạng của kịch bản này ở nơi nào.

Nhờ vào đó, Triệu đại gia sẽ triệt để từ bỏ con đường này, chính mình cũng có thể hoàn toàn chặt đứt đi nhân quả đó.

Suy đi nghĩ lại, Lý Trường Thọ giậm chân, cắn răng một cái, khó có một lần, làm ra lựa chọn vi phạm nguyên tắc của bản thân...

"Hoàng Long tiền bối, còn xin ngài mang ta cùng nhau tiến đến, và kể chi tiết việc này cho ta nghe!"

"Chuyện này..." Hoàng Long Chân Nhân do dự một hồi, cũng hiểu nếu để Lý Trường Thọ cùng đến, vậy sẽ làm Lý Trường Thọ liên lụy vào trong nhân quả: "Đạo hữu nói với bần đạo nên làm như thế nào cũng được."

"Việc này rắc rối phức tạp, cực kì phiền phức." Lý Trường Thọ nói: "Tiếp theo ta sẽ trốn ở trong tay áo của tiền bối, sẽ không hiện thân, còn xin tiền bối che dấu cho ta một phen, để ta âm thầm truyền âm với Công Minh tiền bối."

"Thiện!" Hoàng Long Chân Nhân lập tức không nghĩ nữa, gật đầu đáp ứng.

Thân hình của Lý Trường Thọ thoắt một cái, hóa thành một xấp giấy, trực tiếp chui vào ống tay áo của Hoàng Long Chân Nhân.

Hoàng Long Chân Nhân sửng sốt một chút, khen: "Đạo hữu lại tu thành hóa thân huyền diệu như vậy, thật sự chưa bao giờ nghe thấy."

"Làm tiền bối chê cười." Lý Trường Thọ cười đáp.

Hoàng Long Chân Nhân không nói nhiều, dùng tiên lực bao quanh Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ. Sau đó y liền vội vàng ra khỏi hậu đường, trực tiếp phóng lên tận trời, hóa thành một đạo hồng quang vàng nhạt, bay về phía chỗ sâu của Nam Hải.

Đoạn đường này, xuyên qua mây mù, chớp mắt đi hơn vạn dặm.

Trên đường, Hoàng Long Chân Nhân kể lại việc chính mình trước đây tao ngộ, nhanh chóng nói cho cỗ hóa thân của Hải Thần này biết.

Lý Trường Thọ trầm ngâm, trong lòng âm thầm thở dài...

Tây Phương Giáo chỉ sợ là đã tính toán Hoàng Long Chân Nhân, khiến Hoàng Long Chân Nhân rời đi khi Long Tộc phân tranh, từ đó phòng ngừa Xiển Giáo liên lụy vào.

Quả nhiên, Tây Phương Giáo đã quyết ý, ra tay với Long Tộc tại ngày đại hôn của Ngao Ất...

Kế hoạch mà Văn Tịnh đạo nhân biết đến, chắc chỉ là một bộ phận kế hoạch của Tây Phương Giáo, việc này vẫn suy tính lại một phen mới có thể an tâm.

Mặc kệ chiến lực thật sự của Hoàng Long Chân Nhân ra sao, có thể trở thành cao thủ chủ lực trong đại kiếp Phong Thần hay không, thì tu vi của Hoàng Long Chân Nhân vẫn cao thâm khó lường.

Trò chuyện một lúc, bọn hắn đã chạy tới chỗ đại trận dấu kín ở Nam Hải, Hoàng Long Chân Nhân đánh vỡ đại trận một lần nữa, xông vào trong đó.

Chương 209. Mấu chốt

Lý Trường Thọ nhìn tình hình nơi đây một chút, cũng suýt nữa nữa cười ra tiếng.

Ba vị đệ tử Thánh Nhân đúng là đang ở trên mặt biển...

Một người đang thổ huyết, hai người kia thì đứng trừng mắt, hình ảnh quỷ dị không nói nên lời, lại lộ ra một cỗ hài hòa không hiểu.

Triệu đại gia lấy một địch hai, vẫn có thể chiếm được thượng phong, vào giờ phút này còn "thảm" hơn không biết bao nhiêu so với hai người kia.

"Ta, Trường Canh đạo nhân, nguyện xưng ngươi là vua ăn vạ của Hồng Hoang!"

Khụ, làm chính sự, làm chính sự thôi.

...

Kịch bản ăn vạ mà Lý Trường Thọ cung cấp cho Triệu Công Minh, vẫn luôn tồn tại thiếu hụt nghiêm trọng, thiếu hụt không chỉ một.

Sở dĩ, Triệu Công Minh và Quỳnh Tiêu có thể nhiều lần đắc thủ, nguyên nhân chủ yếu là vì hai người bọn họ đủ mạnh.

Đổi thành người khác, đã sớm thành tro.

Lần này, hai vị cao thủ của Tây Phương Giáo, nghĩ là dựa vào phương pháp ăn vạ có thể ăn chắc được Hoàng Long Chân Nhân, cũng vì hai người hợp lực có thể áp chế Hoàng Long Chân Nhân...

Sau khi Triệu Công Minh xuất hiện, kỳ thật không cần làm cái gì, chỉ cần làm chứng dùm Hoàng Long Chân Nhân, đối phương tự nhiên sẽ chán nản rời đi.

Nhưng Triệu Công Minh không muốn người nhà Đạo Môn ăn thiệt thòi, ở dưới cơn nóng giận liền đánh hai người bị thương, mới khiến cục diện trở nên khó có thể thu thập.

Lúc này đối phương lòng đầy căm phẫn, tất nhiên không muốn từ bỏ ý đồ, lại tự tổn hại đạo hạnh, trở thành khổ chủ chân chính...

Trong lúc vô hình tăng lên một ít độ khó.

Hết lần này tới lần khác, đệ tử Thánh Nhân còn không được đánh giết, dùng sức mạnh khẳng định không được.

Lúc trên đường đi, Lý Trường Thọ đã suy nghĩ mấy cái kịch bản, đều dùng để phản ăn vạ.

Đến đây, hắn đã chọn được kế sách ổn thỏa nhất, lập tức truyền âm cùng với Hoàng Long Chân Nhân và Triệu Công Minh...

Kế này tên là —— thay xà đổi cột rút củi dưới đáy nồi, trộm đổi khái niệm Đại La hơi sợ Thiên Đạo, lời thề được làm chứng rõ ràng!

Như thế.. rồi như vậy, nói nhỏ.

Lý Trường Thọ thấy Hoàng Long Chân Nhân có một chút do dự, lại truyền âm nói: "Nếu không thể xử lý tốt việc này, chỉ sợ là tiền bối và Công Minh tiền bối đều có phiền phức. Phương tây cũng không dễ chọc."

Hoàng Long Chân Nhân nặng nề gật đầu, lúc này mới quyết định tính toán hai người của Tây Phương Giáo, truyền âm với Lý Trường Thọ một câu: "Ta không thể hại Công Minh sư đệ!"

Nói xong, Hoàng Long Chân Nhân theo lời Lý Trường Thọ nói, mặt lộ vẻ oán giận, chủ động đi về phía trước...nâng Triệu Công Minh lên.

Hiện giờ Triệu Công Minh có một chút buồn bực.

Bởi vì vừa nghe được Hải Thần lão đệ dẫn âm, bảo y không thể mở miệng, yên lặng theo dõi kỳ biến, việc này tạm thời giao cho Hoàng Long Chân Nhân giải quyết...

Triệu Công Minh cũng bình tĩnh đứng lên, trước hết xem Hoàng Long lão ca biểu diễn như thế nào.

"Ài!" Hoàng Long Chân Nhân đạp sóng mà đi, đến trước mặt hai vị cao thủ Tây Phương Giáo, ngửa đầu thở dài, mở miệng nói: "Bần đạo đắc tội hai vị đạo hữu lúc nào?"

Hai người kia lập tức chớp mắt liên tục, lại hoàn toàn không thể động đậy.

Hoàng Long Chân Nhân lại nói: "Công Minh sư đệ, xin thu hồi bảo châu."

"Hở?" Triệu Công Minh lập tức có một chút không yên lòng, nhưng Lý Trường Thọ lại truyền âm căn dặn một câu, y gật nhẹ đầu, thu hồi Định Hải Thần Châu lại.

Hai vị cao thủ Tây Phương Giáo lập tức nhảy dựng lên, từng người trợn mắt nhìn Triệu Công Minh.

"Triệu Công Minh! Ngươi làm hư đạo hạnh của ta, chuyện hôm nay, nhất định phải nói rõ với ngươi! Đi Thiên Cung!"

"Không cần tốn công như thế." Hoàng Long Chân Nhân thở dài: "Còn thỉnh hai vị và Công Minh sư huynh, cùng nhau theo ta trở về Ngọc Hư Cung, sau đó ta sẽ đi cầu kiến lão sư, để lão sư xử trí việc này."

Hai người kia lập tức ngẩn ra, chuyện này là như thế nào...

Không theo kịch bản sao?

Bây giờ bọn họ không phải là so bên nào thảm hơn hay sao?

Hoàng Long Chân Nhân làm ra một mảnh mây trắng, thở dài: "Các vị mời đi, bần đạo dù quỳ hoài trước ngọc tượng của lão sư, cũng muốn thỉnh lão sư đi ra, giải quyết chuyện này một cách công bằng. Ở đây, bần đạo xin lập lời thề đại đạo —— việc Công Minh sư đệ tổn thương các ngươi, bần đạo sẽ gánh chịu một mình! Dù cho lão sư giết bần đạo, bần đạo cũng không có một chút oán giận nào!"

Một tiếng sấm rền vang, chứng tỏ Thiên Đạo đã cảm ứng được.

Vị cao thủ Tây Phương Giáo kia lập tức chau mày, phát hiện ra...bọn hắn đã đánh mất quyền chủ động.

Vị Hoàng Long này, không phải nói là kẻ trung hậu thành thật không biết tính toán gì sao?

Sao giờ lại giống như biến thành người khác so với trước đó rồi?

Mà Lý Trường Thọ trốn ở trong ống tay áo của Hoàng Long Chân Nhân, đã là không nhịn được lộ ra một chút mỉm cười.

Phương pháp khắc chế ăn vạ tốt nhất, tất nhiên chính là tìm cảnh, khục...tìm Thánh Nhân.

Kịch bản ăn vạ, sử dụng chính là đối phương đánh cũng đánh không lại, nói ra sợ mất mặt, càng không muốn làm sự việc náo loạn đến mức người qua đường đều biết.

Muốn phá giải kịch bản này, chính là làm người ăn vạ tin tưởng, người bị ăn vạ, thà rằng tự bạo cũng không muốn chịu oan khuất...

Ngày hôm nay hai vị cao thủ Tây Phương Giáo tính kế, nếu thật sự đến trước mặt Thánh Nhân, lại làm thế nào có thể giấu giếm được Thánh Nhân?

Đến lúc đó, chỉ cần một người kể ra chút tiết tấu của việc này, xác minh lại mọi việc. Thì hai vị cao thủ của Tây Phương Giáo chơi trò ăn vạ lừa gạt, nhưng lại học nghệ không tinh, làm hại đến bản thân bị thương, sẽ làm mất mặt Thánh Nhân của Tây Phương Giáo!

Mà hai vị Thánh Nhân phương tây đuối lý, chỉ có thể đóng cửa lại giáo huấn môn nhân nhà mình...

Hai vị lão đạo quần áo tả tơi này liếc nhìn nhau, trong mắt từng người đều có một chút kiêng kị, tự nhiên cũng nghĩ đến những thứ này.

Hoàng Long Chân Nhân theo lời căn dặn của Lý Trường Thọ, lại nói một câu: "Hai vị, mời cùng nhau tiến đến đây đi. Nếu không, chúng ta đi Linh Sơn phương tây Thiên Cung, hải ngoại, thậm chí là Động Suất Cung Thiên Đình, cũng đều có thể. Nếu như hai vị còn cảm thấy phiền phức, không bằng ba người chúng ta, từng người lập một lời thề đại đạo? Bần đạo sẽ lập trước..."

Hoàng Long Chân Nhân hắng giọng, cúi đầu đối với bầu trời, hô: "Đệ tử Hoàng Long, cầu xin Thiên Đạo lão gia, ngày hôm nay nếu như đệ tử cố ý làm bị thương hoặc là trước đây có chủ ý tính toán hai vị đạo hữu này, nguyện lĩnh phạt bằng Tử Tiêu Thần Lôi!"

Lập tức, trong thiên địa một mảnh an bình.

Từ mấu chốt là —— trước đây.

Hoàng Long Chân Nhân quay đầu nhìn lại, thở dài: "Đạo hữu, đến lượt các ngươi."

"Chúng ta đáp ứng muốn lập lời thề với ngươi vào lúc nào?"

"Hoàng Long đạo hữu, chúng ta chỉ là...thôi, chúng ta còn có chuyện quan trọng bên người, chuyện hôm nay không đề cập tới cũng được, cáo từ!"

Sau đó hai vị cao thủ phương tây lập tức muốn rời khỏi.

"Chậm đã!" Triệu Công Minh không đợi Lý Trường Thọ truyền âm, đã biết nên làm như thế nào để phối hợp biểu diễn với Hoàng Long Chân Nhân, lập tức đứng dậy!

"Hai vị, ngày hôm nay không lập lời thề đã muốn đi, trong lòng hẳn là có quỷ?"

Hai người đối phương biến sắc, lập tức muốn thi triển độn pháp, nhưng chẳng biết lúc nào, càn khôn đã là hoàn toàn bị phong cấm, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu hiện ra tại các nơi, nhanh chóng trấn áp...

Chương 210. Cười khổ

Hoàng Long Chân Nhân đứng ở bên cạnh nhìn có một chút ngây người, nhưng Lý Trường Thọ đã truyền âm vào tai một lần nữa...

"Tiền bối, chúng ta đứng nhìn là được, kế tiếp để Công Minh tiền bối xử trí là được."

Hoàng Long Chân Nhân im lặng gật đầu, đứng ở một bên quan sát, cũng coi như mở rộng tầm mắt.

Sau nửa canh giờ, hai vị cao thủ Tây Phương Giáo chán nản thở dài, từng người bắt đầu lập một phiên bản lời thề đại đạo mới, thề bảo mật, cũng hứa hẹn trong năm trăm năm sẽ không đi ra ngoài...

Ngày hôm nay lực lượng Thiên Đạo trên Nam Hải, nồng nặc hơn không chỉ mấy lần so với ngày thường.

Lúc hai cao thủ Tây Phương Giáo rời đi, sắc mặt như quả cà tím.

Nếu không phải vì quan tâm đến mặt mũi cao thủ Đại Giáo, một phần cũng vì sợ lại bị Triệu Công Minh đánh, nói không chừng miệng đã phun nước bọt, tiếp tục chửi rủa...

Đổi lại thành người nào cũng sẽ không nhịn được mà sinh ra tức giận.

Nhưng bọn hắn cũng chỉ có thể cúi đầu chịu thiệt, xám xịt rời khỏi, trở về núi bế quan năm trăm năm, sẽ không đi lại trong Hồng Hoang nữa.

Chờ hai người đi xa, Triệu Công Minh vuốt râu tập trung suy nghĩ, nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra.

Bỗng nhiên, Triệu Công Minh đột nhiên ngửa đầu cười to.

"Ha ha ha ha!"

Hoàng Long Chân Nhân đứng ở bên cạnh mặc dù không hiểu chuyện gì, nhưng cũng cười theo...

Trong lúc nhất thời, trên mặt biển ngập tràn tiếng cười vui sướng của mấy lão già.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" vẫn không hiện thân, tiếp tục trốn ở trong tay áo của Hoàng Long Chân Nhân...

Đối phương còn có thể xài chiêu hồi mã thương.

Tốt hơn hết là không nên bại lộ việc hắn cũng có liên quan đến chuyện này.

Lúc đầu, khi Hoàng Long Chân Nhân tìm tới cửa, Lý Trường Thọ cũng không phải là không nghĩ tới, đây có khả năng sẽ là âm mưu nhằm vào hắn.

Nhưng sau khi liên tục cân nhắc, Lý Trường Thọ không thể không bỏ qua chuyện này, để tránh gây thêm rắc rối.

Với việc hắn đã thành thạo thần thông Đạo Nhân Giấy, cho dù là bị tính kế thì thì tính ra cũng chỉ tổn thất một cỗ Đạo Nhân Giấy, lãng phí một chút nhựa cây.

Vì vậy, hắn đã tới đây và còn là người đứng sau chỉ đạo việc này...

Khụ, chuyện của đệ tử Đạo Môn có thể gọi là thao túng sau lưng sao?

Lý Trường Thọ chỉ là cho hai vị tiền bối Đạo Môn một chút lời khuyên để giúp đỡ bọn họ thoát khỏi tình trạng khó khăn hiện tại và tránh những rắc rối trong tương lai, chỉ như vậy thôi.

Nhân tiện, sử dụng lời thề để ràng buộc hai cao thủ Tây Phương Giáo khiến bọn họ trong 500 năm không được ra ngoài...

Điều này cũng đã được Lý Trường Thọ lên kế hoạch từ trước.

Đối với cao thủ cấp độ Triệu Công Minh và Hoàng Long Chân Nhân, năm trăm năm cũng không phải là dài, có lẽ cũng chỉ tương đương một cái chợp mắt. Đối phương dễ dàng bỏ qua điều này, thoải mái đáp ứng.

Nhưng theo Lý Trường Thọ suy diễn thì một trăm năm tới sẽ rất quan trọng đối với sự tình "Long Tộc Nhập Thiên".

Có thể làm giảm bớt một phần sức chiến đấu của Tây Phương Giáo, thậm chí khiến bọn họ ít ảnh hưởng đến đại cục, thì tương lai sẽ dễ dàng kiểm soát hơn...

Hoàng Long Chân Nhân cười theo vài tiếng, không khỏi nói: "Công Minh sao lại cười nhiều như thế?"

"Ha ha ha, ta cười những người này đã bị ta đánh!" Triệu Công Minh đắc ý vuốt râu, đầy khí chất oai hùng, thản nhiên nói: "Hoàng Long sư huynh có chỗ không biết, trước đây ta cùng với Tam muội Quỳnh Tiêu khi ở Tây Ngưu Hạ Châu đã dạy dỗ rất nhiều môn nhân phương tây nhìn không vừa mắt. Ngày hôm nay, hai người này muốn lừa bịp tống tiền sư huynh, biện pháp bọn họ sử dụng chính là học từ chỗ của ta. Chỉ tiếc là bọn họ chỉ học được chút da lông bên ngoài!"

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này có gì để tự hào?

Lại nghe thấy Triệu Công Minh tiếp tục cười nói: "Ha ha ha, nếu không phải nhị muội Vân Tiêu kịp thời ngăn ta và tam muội lại, nói không chừng bây giờ ta đang bị Tây Phương Giáo đuổi giết rồi, ha ha ha! Ta chưa từng nghĩ tới biện pháp hoá giải chuyện này lại đơn giản như thế! Ha ha ha ha! Cười chết ta mất!"

Khoé miệng Hoàng Long Chân Nhân giật giật...

Người của Tiệt Giáo...đều có hành vi phóng đãng, không câu nệ tiểu tiết như vậy sao?

Hoàng Long Chân Nhân đột nhiên nghĩ đến điều gì, giơ ống tay áo lên, nói nhỏ vào bên trong: "Hải Thần đạo hữu? Đạo hữu có thể ra rồi?"

"Hải Thần lão đệ!" Triệu Công Minh lập tức vui vẻ, nhìn vào trong ống tay áo của Hoàng Long Chân Nhân, nói: "Ta lại nợ ngươi một cái nhân tình, thật sự không biết làm sao để trả lại!"

Lý Trường Thọ: "Một quyển album ảnh của Vân Tiêu nương nương!"

Đương nhiên, lời nói đùa này Lý Trường Thọ sẽ không bao giờ nói ra, nhiều lắm chỉ nói ở trong lòng thôi.

Lý Trường Thọ nói: "Tiền bối, xin hãy tìm một nơi vắng vẻ, vãn bối có việc cần bẩm báo. Tu vi của vãn bối kém xa so với hai vị tiền bối, nếu Tây Phương Giáo biết được đây là tính toán của ta, e rằng sẽ phá huỷ miếu Hải Thần của ta mất."

"Bọn hắn dám! ?" Triệu Công Minh trừng hai mắt, vô cùng uy phong.

Ở bên cạnh, Hoàng Long Chân Nhân gật đầu mỉm cười nói: "Ngày hôm nay là bần đạo nợ đạo hữu một cái nhân tình, thật sự phải nghĩ cách làm sao để báo đáp nhân quả này. Tại sao chúng ta lại không đến miếu Hải Thần của đạo hữu nhỉ?"

"Đi đi, đi đến nhà của Hải Thần uống trà." Triệu Công Minh nói một tiếng, lau sạch vết máu và khí tức ở nơi này, rồi cùng với Hoàng Long chạy tới Nam Thiệm Bộ Châu.

Sau đó, hai vị đại lão Đạo Môn, đệ tử Thánh Nhân, nghe theo lời đề nghị của Lý Trường Thọ, thay đổi tuyến đường đi đến chủ thần miếu ở An Thuỷ Thành.

...

Vân quá ngũ châu tế, nhạn quy thiên khung lý.

(Mây bay qua năm châu, ngỗng quay về với trời)

Lý Trường Thọ nhất tâm đa dụng, mắt liếc nhìn tiểu sư tổ cùng với Vong Tình thượng nhân đang chậm rãi bước ở hậu sơn, mở một Đạo Nhân Giấy ẩn dấu ở An Thuỷ Thành, ở đằng sau đại điện Thần miếu chuẩn bị một số thứ.

Trước khi hai vị đại lão đến thì trà đã chuẩn bị tốt và tạm thời đóng cửa miếu Hải Thần.

Về cách kết bạn với Hoàng long Chân Nhân, tìm hiểu thái độ của gã đối với Long Tộc, thuyết phục gã giúp đỡ mình, giúp đỡ Long Tộc lên trời...vv...và còn nhiều việc khác thì Lý Trường Thọ cũng đã có kế hoạch.

Chờ Hoàng Long Chân Nhân và Triệu Công Minh chạy đến, gian phòng bên trong miếu Hải Thần đã trở thành nơi hội tụ của "đại lão" và "đại lão giả mạo" của Đạo Môn Tam Giáo.

Vài tiếng đạo hữu, hai câu tiền bối, mỗi người chào hỏi lịch sự, bắt đầu ngồi xuống tâm sự.

Triệu Công Minh hứng thú bừng bừng, nói chuyện với Hoàng Long Chân Nhân về những "chiến tích rực rỡ" của bản thân trước kia, Lý Trường Thọ ngồi nghe ở một bên thì cười khổ...

Nhìn cảnh này...

Triệu Công Minh và Hoàng Long Chân Nhân ở chỗ của đệ tử Nhân Giáo, ngồi dưới bức tranh Thông Thiên Giáo Chủ, vừa tán gẫu vừa nói đùa, chuyện trò vui vẻ. Lý Trường Thọ cũng cảm thấy có một chút kỳ quái.

Hắn tự hiểu vị trí, hoàn cảnh của bản thân, xuất hiện cảm giác lo lắng, căng thẳng không xoá đi được đối với đại kiếp Phong Thần.

Ngày hôm nay nhìn thấy hai vị này trong tương lai sẽ ở trong đại kiếp Phong Thần đấu pháp tàn nhẫn với nhau. Giờ cũng có thể vui vẻ hòa thuận, khoác lác, nói chuyện trên trời dưới đất với nhau như thế này...

Chương 211. Lời thề

"Có lẽ đây là chỗ đáng sợ nhất của kiếp nạn."

Lý Trường Thọ đè nén tâm tình trong lòng, mỉm cười tham gia cuộc trò chuyện, chủ động dẫn dắt chủ đề với Hoàng Long Chân Nhân.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ do dự không nói làm Hoàng Long Chân Nhân và Triệu Công Minh tò mò.

Triệu đại gia vung tay lên, cười nói: "Hải Thần lão đệ, có chuyện gì thì nói ra, ở chỗ này cũng không có người ngoài! Ngươi là đệ tử Nhân Giáo, Hoàng Long Chân Nhân cũng là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Ngọc Hư Cung, chúng ta là thân cùng một nhà Đạo Môn, ngươi cứ ấp a ấp úng như vậy, không xem chúng ta là bằng hữu sao?"

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, nhìn như là đang nói Triệu Công Minh, nhưng thật ra là nói với Hoàng Long Chân Nhân: "Nói thật, gần đây vãn bối gặp một việc khó giải quyết, không tiện giải thích, được rồi...nói rõ ra vậy."

Lý Trường Thọ chắp tay với phía trên.

Triệu Công Minh và Hoàng Long Chân Nhân sững sờ, mỗi người đều tập trung tinh thần và ra hiệu cho Lý Trường Thọ nói rõ thêm.

Lý Trường Thọ nói: "Hoàng Long tiền bối, ta nghe đồn ngài cũng xuất thân từ Long Tộc, không biết chuyện này là thật hay là giả."

Hoàng Long Chân Nhân có một chút lúng túng cười một tiếng, thở dài: "Bần đạo đúng là xuất thân từ Long Tộc, nhưng bây giờ Long Tộc cũng không muốn nhận bần đạo. Nếu tính theo bối phận thì bần đạo cùng một thế hệ với Long Vương Tứ Hải hiện tại, nên gọi bọn hắn một tiếng huynh trưởng."

Triệu Công Minh có một chút khó hiểu: "Hải Thần lão đệ, sao lại đột nhiên hỏi tới chuyện này?"

Lý Trường Thọ nhúng ngón tay vào nước trà, viết một chữ "Thiên" ở trên bàn, ở bên cạnh viết thêm một chữ "Long"…

Đối mặt với đệ tử Thánh Nhân, Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, Lý Trường Thọ cũng không muốn giấu giếm điều gì, nói thẳng việc này cho Hoàng Long Chân Nhân biết, để cho y tự mình quyết định.

Chỉ là, Lý Trường Thọ chú ý hơn đến kỹ xảo ngôn ngữ của mình mình khi giải thích vấn đề.

Hoàng Long Chân Nhân nghe Lý Trường Thọ nói một hồi, không nhịn được nhíu mày.

Tây Phương Giáo đang âm mưu muốn thu phục Long Tộc.

Bản thân Long Tộc đã đến bước đường khó khăn gian khổ nhất, đang trong tình trạng vô vọng, bốn bề đều gặp nguy nan.

Nhân Giáo có được số mệnh Thiên Đạo, muốn nhét Long Tộc vào biên chế Thiên Đình. Huyền Đô Đại Pháp Sư là người phụ trách việc này, còn Hải Thần Nam Hải Lý Trường Thọ là chân chạy việc cho Đại Pháp Sư...

"Chuyện này là một chuyện tốt với Long Tộc." Hoàng Long Chân Nhân trầm ngâm vài tiếng, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, cười khổ nói: "Chỉ là bần đạo đã không còn liên hệ với Long Tộc nữa, nếu ta lên tiếng chỉ sợ bọn họ cũng không chịu lắng nghe."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Tiền bối, ngài còn lo lắng cho Long Tộc sao?"

"Đó là quê hương của bần đạo." Hoàng Long Chân Nhân nhẹ nhàng thở dài, trong mắt lóe lên vẻ xa xưa: "Bất kể như thế nào, bần đạo cũng sẽ không bao giờ bỏ mặc bọn họ. Chỉ là...Ài, đó là một câu chuyện dài, đều là chuyện từ thời Thượng Cổ."

Lý Trường Thọ nói: "Vãn bối cũng có giao tiếp với Long Tộc, ở Hải Thần Giáo cũng có một phần hương khói công đức của Long Tộc. Tiền bối, có lẽ vãn bối cũng hiểu vì sao ngài lại thở dài. Vãn bối cả gan nói một câu."

Hoàng Long Chân Nhân lộ ra nụ cười ôn hòa, nghiêm mặt nói: "Đạo hữu không cần khiêm tốn như thế, hãy chỉ giáo cho ta."

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài, mở miệng nói: "Từ Viễn Cổ đến nay, Long Tộc mang trên lưng nghiệp chướng phá huỷ thiên địa, số mệnh lụi tàn, giãy giụa cầu sinh nhưng không cam lòng kết thúc, bọn họ liên tục làm ra những chiêu trò lố bịch làm tổn hại uy danh của Long Tộc. Tiền bối một mực chú ý Long Tộc nên là người rõ ràng nhất. Những linh hồn anh hùng của Long Tộc lang thang trong Hải Nhãn, bọn họ cũng hi vọng Long Tộc có thể lại một lần nữa đứng sừng sững trong thiên địa Hồng Hoang, không cần lo lắng đến con cháu mình sinh ra không thuận lợi… Tiền bối, hoa mùa xuân hoá thành bùn, lá rụng về cội. Những tội lỗi mà Long Tộc gây ra trong thời cổ đại sẽ phải gánh chịu trong nhiều năm tới, nhưng tình hình hiện tại của Long Tộc cũng có thể được cải thiện thông qua vấn đề này. Ít nhất, khi Thiên Đình hoàn mỹ, Thiên Đạo gia trì, bệ hạ mở miệng nói một câu, Long Tộc cũng có thể tránh khỏi nỗi khổ lấp biển. Mà mấu chốt của việc này là ở trong vòng một trăm năm này…"

"Lá rụng về cội, xuân hoa hóa bùn." Ánh mắt của Hoàng Long Chân Nhân hơi mờ mịt, ngồi ở trên ghế sa lon, một hồi lâu vẫn chưa lấy lại bình tỉnh.

Đột nhiên...

"Ta giúp!"

Hả?

Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn về phía Triệu Công Minh, chẳng biết tại sao vị Triệu đại gia này đột nhiên kích động.

Công Minh đạo nhân trực tiếp đứng dậy, hai mắt tràn đầy hào quang, ánh mắt sáng rực nhìn Lý Trường Thọ, nói: "Ta, Triệu Công Minh quyết định giúp đỡ Long Tộc!"

Ách...Hả?

Triệu Công Minh tiếp tục hô: "Nếu không nghe Hải Thần lão đệ nói thì ta cũng không biết Long Tộc lại thê thảm như thế! Đúng vậy, tuy Long Tộc có nghiệp chướng vô hạn, nhưng để cho Long Tộc tiến vào biên chế Thiên Đình, là một việc tốt đối với Tam Giới, đối với Long Tộc và cả Đạo Môn chúng ta! Lão đệ, giờ chúng ta phải làm gì?"

Lý Trường Thọ: ?? ?

Cái quái gì thế?

Đây chính là đại nhân quả, không có chỗ tốt gì ngoài một chút công đức, cũng không có gì hay.

Triệu đại gia, ngươi làm sao vậy!

Không phải là khi ngươi nghe được chuyện này nên bất động thanh sắc, sống chết mặc bay hay sao?

Đổi lại là ai thì nhân quả lớn như vậy, nghiệp chướng vô hạn của Long Tộc bày ở đấy, cũng không dám tuỳ tiện tham gia vào, nhiều lắm thì giúp đỡ nghĩ ra kế sách đối phó...

Hắn đang thuyết phục Hoàng Long Chân Nhân, y xuất thân từ Long Tộc, là cao thủ Xiển Giáo còn chưa lên tiếng, Triệu đại gia ngươi kích động cái gì?

Lý Trường Thọ vốn là muốn cho Triệu Công Minh biết chuyện này, tương đương với để cho bên Tiệt Giáo có sự chuẩn bị, như thế cũng coi như cho Thánh Nhân lão gia mặt mũi.

Nếu nói Triệu Công Minh sẽ đi báo tin cho Tây Phương Giáo, Lý Trường Thọ 99.99% không tin.

Lúc này, hoàng Long Chân Nhân vỗ ghế, thở dài: "Lá rụng về cội, bần đạo làm sao có thể nhìn Long Tộc bị Tây Phương Giáo tính toán như vậy! Đa tạ đạo hữu đề tỉnh, bần đạo sẽ đi tìm mấy vị đương gia Long Vương của Long Tộc, khuyên bảo bọn họ đầu nhập vào Thiên Đình!"

"Tiền bối, chậm đã!" Lý Trường Thọ không quan tâm đến Triệu Công Minh, nhanh chóng ngăn Hoàng Long Chân Nhân lại và nói nhỏ vào tai y làm thế nào để lên kế hoạch.

Ngược lại, Triệu Công Minh không xem mình là ngoại nhân, tiến đến bên cạnh Lý Trường Thọ và Hoàng Long Chân Nhân, không ngừng gật đầu, trong miệng liên tục nói: "Ừ", "Không sai", "Ta cũng là nghĩ như vậy".

Lý Trường Thọ không biết nên khóc hay nên cười...

Triệu Công Minh cứng rắn tham dự vào chuyện này, phe mình lại có thêm một cánh tay đắc lực.

Nhưng cũng có chỗ xấu...

Hắn và Triệu đại gia hình như càng ngày càng lún sâu vào chuyện này rồi.

Việc đã đến nước này, Lý Trường Thọ chỉ có thể không ngừng dặn dò hai vị đại lão giữ bí mật, không nên nói với bất kỳ ai, để tránh chuyện này bại lộ.

Hoàng Long Chân Nhân thoạt nhìn vẫn cảm thấy bản thân thân là Long Tộc, tính toán Long Tộc như thế có một chút không thoả đáng.

Nhưng Hoàng Long lại cảm thấy theo lời Lý Trường Thọ đúng là biện pháp hữu hiệu nhất, hợp lý nhất...

Toàn bộ quá trình thuyết phục Hoàng Long Chân Nhân diễn ra vô cùng thuận lợi, thuận lợi đến mức làm cho Lý Trường Thọ có một chút áy náy.

Nhưng mà, Triệu đại gia lại nhảy ra.

"Hoàng Long sư huynh, ngày hôm nay chúng ta hãy lập một đạo lời thề ở chỗ này! " Triệu Công Minh tay vuốt chòm râu, nghiêm mặt nói: "Một là không thể tiết lộ việc này, hai là sau này Hải Thần lão đệ gọi, chúng ta lập tức tới đây gặp mặt, như thế nào?"

"Được!"

Lập tức, hai vị đại lão đã lập lời thề giao hẹn trước mặt Lý Trường Thọ.

Chương 212. Suy đoán

Sau đó, Triệu Công Minh lấy ra ba khối Ngọc Phù đưa cho Lý Trường Thọ và Hoàng Long Chân Nhân.

"Chúng ta dùng phù này làm hiệu, Hải Thần lão đệ bóp nát phù, ta và Hoàng Long sư huynh sẽ cảm nhận được ngay lập tức!"

Hoàng Long Chân Nhân định tiếng nói: "Được rồi! Chuyện này cứ quyết định như vậy!"

Triệu Công Minh kéo ống tay áo lên, lớn tiếng nói: "Hoàng Long sư huynh, chúng ta không quấy rầy Hải Thần lão đệ nữa! Việc cần động não hãy để cho hắn làm, chúng ta hãy chuẩn bị thần thông pháp bảo, đối đầu chính diện với các cao thủ phương tây!"

Sắc mặt của Hoàng Long Chân Nhân có một chút kích động, không ngừng gật đầu khen ngợi.

Lý Trường Thọ: "..."

"Lão đệ, sư huynh, ta cáo từ trước! Ta trở về tu luyện thần thông, chuẩn bị pháp bảo trước, rồi chờ đợi Hải Thần lão đệ gọi tới, hai người không cần đưa tiễn!"

Nói xong, Triệu Công Minh bước hai bước ra ngoài hậu đường, trực tiếp hóa thành lưu quang biến mất không thấy gì nữa.

Hoàng Long Chân Nhân cảm thán nói: "Công Minh sư đệ nổi tiếng nghĩa bạc vân thiên quả nhiên danh bất hư truyền! Hải Thần đạo hữu, cáo từ!"

Hoàng Long Chân Nhân khẽ thở dài, cười lớn hai tiếng, cưỡi mây bay về phía bắc, chỉ còn lại một lão Đạo Nhân Giấy "Lý

Trường Thọ" đứng ở trước cửa hậu đường...

Có một chút lộn xộn.

Lý Trường Thọ không ngừng suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra...luôn có cảm giác như đang mộng, không chân thực chút nào...

Hắn còn chưa dùng sức xô, sao đối phương đã ngã luôn rồi?

Không những đối phương tự ngã, còn kéo theo một vị đại lão khác nhảy vào trong hố...

Vị Triệu đại gia này không lẽ lại là loại người ngu ngơ...dĩ nhiên không phải, Lý Trường đã sớm lĩnh giáo, cũng hiểu một chút về con người của y.

Nếu như nhân quả trên người của Triệu đại gia không quá nặng, hắn nhất định sẽ kết giao cùng y.

Nhưng còn vị Hoàng Long Chân Nhân kia...

"Rốt cuộc là thật sự trung hậu, hay là cực gian hiểm?"

Lòng người khó dò, cũng không dám kết luận bừa.

Lý Trường Thọ ngồi tại mật thất dưới mặt đất đan phòng, vuốt vuốt mi tâm, trải ra hai tấm giấy rộng, bắt đầu vẽ lên tờ giấy thứ nhất mấy ký hiệu đặc thù —— Đùi gà, chén dạ quang, giỏ trúc, ná cao su, hoa lan.

Sau đó đặt tờ giấy này lên trước, rồi tiếp tục vẽ lên tờ giấy thứ hai một đống "đồ vật" khác.

Một gốc tiểu thụ, đại biểu cho Đại Pháp Sư nhà mình đặt ở chính giữa.

Bên dưới tiểu thụ có một người âm đang ngồi, đại biểu cho chính bản thân mình, ý muốn dưới bóng cây mà ngồi mát ăn bát vàng...

Bên trái tiểu thụ, hắn vẽ một con cua, hình này đại diện cho người "hoành hành không sợ ai" - Triệu đại gia.

Đằng sau con cua có ba cây tảo biển, đại diện cho Tam Tiêu tiên tử. Trong ba cây tảo biển đó có một cây được xuất bút hơi quá đà, miêu tả rõ nhiều, vô cùng sinh động, còn hai cây khác thì vô cùng sơ sài.

Lý Trường Thọ tiếp tục vẽ một tiểu đỉnh thiếu chân, đại biểu cho Tần Hoàn. trên đỉnh vẽ chín dấu chấm, biểu thị cho Thập Thiên Quân của Kim Ngao Đảo.

Sang bên phải của tiểu thụ, hắn vẽ một chữ "A", đây chính là Vân Trung Tử tiền bối, sau đó vẽ thêm một khuôn mặt tươi cười, đại biểu cho Hoàng Long Chân Nhân...

Cho đến hiện tại, những đệ tử Thánh Nhân của Tam Giáo mà hắn đã tiếp xúc qua, đại khái đều được vẽ ra.

Trên trang giấy vẫn còn phần lớn vị trí trống không chưa vẽ gì vào.

Ví như chưởng môn Vô Ưu đạo nhân của Độ Tiên Môn, là một nhân vật "pháo hôi vô danh" trong đại kiếp Phong Thần, cho nên cũng không vẽ vào đây làm gì...

Lý Trường Thọ tiếp tục bổ xung thêm một cây linh chi, đại biểu cho Hạm Chỉ.

Bên dưới tiểu thụ vẽ thêm một cây phất trần, chính là tổ sư khai sơn của Độ Tiên Môn, Độ Ách Chân Nhân.

Mặc dù chưa trực tiếp tiếp xúc, nhưng hắn và vị này hẳn là có nhân quả liên quan không nhỏ.

Vẽ xong, Lý Trường Thọ ngồi lẳng lặng một thời thần để tâm thần trấn tĩnh, rồi mới tiếp tục suy nghĩ.

Đại kiếp Phong Thần, nội chiến Tam Giáo.

Phương tây mưu tính, ngư ông đắc lợi mà đại hưng.

Đến lúc đó, không chỉ riêng Nam Thiệm Bộ Châu có sinh linh đồ thán, mà cả những tiên tông của Tam Giáo tại Trung Thần Châu, Đông Thắng Thần Châu đều rơi vào nguy nan.

Có thể thấy, một tiểu kiếp nạn như việc Long Tộc Nhập Thiên, cũng gây ra cái chết cho một lượng lớn Hải Tộc, Long Tộc...

Mà đem tiểu kiếp nạn đó so sánh với đại kiếp Phong Thần, quả thực không đáng nhắc tới.

Hải Tộc bất quá chỉ là diễn viên phụ trong Hồng Hoang. Nhân vật chính là Nhân Tộc, là Tam Giáo Đạo Môn...không thể đếm được bao nhiêu Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc bị liên lụy vào...

Lý Trường Thọ càng hiểu rõ chuyện này, càng thấy có liên quan đến Thiên Đình càng lớn, lúc này hắn đã có thể cảm giác được kiếp nạn đang ấp ủ dần dần, sắp sửa càn quét khắp Ngũ Bộ Châu cũng như ba ngàn thế giới...

Theo suy đoán của hắn, khi đại kiếp Phong Thần diễn ra, phàm nhân tử tương sẽ không quá nhiều, chỉ tương đương với mỗi lần tục thế thay đổi vương quyền mà thôi.

Nhưng số lượng Luyện Khí Sĩ tử tương sẽ vô cùng kinh người, thậm chí có thể tương đương với đại kiếp Vu Yêu ngày xưa.

Không thì sao xứng với đại kiếp?

Không có cách nào khác, phong tục của Hồng Hoang là như vậy rồi.

Mỗi khi Thiên Đạo lão gia cảm thấy nhóm sinh linh nào đó có thực lực quá mạnh tồn tại, thiên địa sắp mất cân đối, Thiên Đạo lão gia liền tạo ra đại kiếp để điều chỉnh...

"Hiện tại suy nghĩ những việc này cũng vô dụng, đại kiếp còn xa chưa tới."

Đại kiếp đâu phải nói đến là đến, tối thiểu chắc cũng sẽ có báo hiệu trước kỳ hạn mấy ngàn năm chứ?

Lý Trường Thọ suy ngẫm về những sự việc gần đây liên quan đến mình, Hải Thần Giáo cùng với Long Tộc giao lưu liệu có để lại tai họa ngầm nào không.

Mỗi bước tính toán đều phải cân nhắc ba điều "Như vậy có ổn chưa, liệu có quá ổn không, đến ngày mai liệu có còn ổn không?

Cẩn thận thôi diễn một hồi, Lý Trường Thọ đứng dậy, dán hai trang giấy lên vách tường, dùng tiên lực phong bế lại.

"Ngày đại hôn của Nhị Giáo Chủ nhà mình, không biết liệu có thể thuận lợi tiến hành không..."

Mặc dù Lý Trường Thọ không thích giao hữu nhiều, nhưng Ngao Ất cũng coi như là người thân thiết, nếu không nguy hiểm đến bản thân thì giúp được nhất định sẽ giúp.

Về phần Triệu đại gia...

Được rồi được rồi, mười hắn cũng kéo không nổi!

...

Lý Trường Thọ quay lại quan sát tình hình Tiểu Quỳnh Phong, lúc này năm người Tửu Ô đã lặng lẽ rời đi.

Nhóm người Tửu Ô hóng chuyện, xác nhận sư tôn nhà mình đang chìm mê trong đạo lữ chi phong, thân làm đệ tử cũng chỉ có thể ám ám chọc chọc, bên ngoài vẫn phải duy trì dáng vẻ bình thường.

Chín vị đệ tử của Vong Tình thượng nhận thì có đến năm đôi đạo lữ, cho nên bọn họ sao lại không biết, chuyện này nếu người ngoài càng giúp thì càng loạn, chỉ có thể áng binh bất động chờ đợi mà thôi...

Phú Quý cũng muốn giữ da mặt.

Đối với giai đoạn làm mới nhân duyên, nữ tử hồi xuân này của sư tổ, cái gì có thể giúp được thì Lý Trường Thọ đều đã làm cả rồi.

Chuẩn bị quần áo đặc thù...lại bày mưu tính kế giúp Vong Tình thượng nhân...

Ngoài ra thì còn có thể làm được gì nữa?

Chẳng lẽ lại dùng Tâm Hỏa Thiêu để an bài bọn họ, khiến nhiệt huyết của họ trực tiếp dâng trào...?

Ôi chao?

Ý tưởng này có vẻ không tồi, mượn tay một vị đệ tử nào đó của Vong Tình thượn nhân mà thực hiện...

Tạm thời xem câu chuyện tiến triển ra sao rồi quyết định cũng không muộn...

Chương 213. Chủ động

Sau ba ngày kể từ "triển lãm tranh ở Tiểu Quỳnh Phong" diễn ra, Vong Tình thượng nhân mặc mộ bộ đạo bào mới do đại sư tỷ của Tửu Cửu mới may cho, bay tới từ Phá Thiên Phong...

Lần này tiểu sư tổ Giang Lâm Nhi cũng thay đổi, Lý Trường Thọ đã dành thời gian chế tạo cho nàng một bộ "ngân giáp "phiên bản nữ", hư hư thật thật, cần phô sẽ phô, cần giấu sẽ giấu...

Hai người họ lại tiếp tục tản bộ tâm sự.

Có điều, lần này Vong Tình thượng nhân có thêm chuẩn bị trước, lấy ra một cây sáo, ngồi dưới tán cây nhẹ nhàng thổi vài đoạn nhạc.

Tiếng sao này, ý cảnh xa xăm, đạo vận liên miên, nếu như ngồi giữa phường trấn mà thổi, tối thiểu cũng nhận được bốn khối linh thạch cho một khúc nhạc...

Đáng tiếc, tiểu sư tổ chỉ biết nâng đại đao chém người, nếu không có thể ở một bên nhảy múa, khung cảnh chắc sẽ rất nhiều ý vị.

Lý Trường Thọ quan sát nửa ngày...

Đợi Vong Tinh thượng nhận rời đi, bản thể Lý Trường Thọ đi ra từ dưới mặt đất, mang theo Linh Nga cùng với một ít rượu thịt, cùng nhau đi bái kiến Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Đây cũng không phải lần đầu Lý Trường Thọ dẫn theo sư muội đến Đan Đỉnh Phong.

Để cho Linh Nga từng bước tiếp xúc với đại lão trong môn phái, nhận sự che chở của Vạn Lâm Quân trưởng lão, cũng tương đương với nhiều thêm một tầng chỗ dựa trong môn phái.

Tóm lại càng nhiều chỗ dựa thì càng bớt lo hiểm họa.

Ở trước mặt sư huynh, Linh Nga cũng sẽ thu hồi sự "thông minh láu cá", chỉ để lại nhu thuận và chăm chỉ...

Lúc sư huynh cùng với Vạn trưởng lão đàm đạo chuyện luyện đan, nàng ngồi ở bên cạnh rót rượu, cũng cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của mình, tránh ảnh hưởng đến hai người.

Lý Trường Thọ cùng với Vạn Lâm Quân trưởng lão, dạt dào hào hứng trao đổi độc kinh và cảm ngộ luyện đan suốt mấy canh giờ, lúc này cả hai cùng lấy ra một chiếc hộp gấm.

Lý Trường Thọ cười nói: "Trưỡng lão, chắc hẳn Tiên Thức Độc Đan của người đã đại công cáo thành?"

"Ha ha!" Vạn Lâm Quân trưởng lão lạnh lùng cười, Linh Nga ngồi bên cạnh không dám nhìn nhiều, chỉ sợ đêm về gặp ác mộng...

Lão ôn hòa nói: "Tiên Thức Độc Đan mặc dù đã luyện thành, nhưng hiệu quả còn quá mức bé nhỏ... Bất quá, cũng không có lãng phí thời gian, cuối cùng cũng có thể luyện ra được đan dược như vậy, ta đặt tên cho nó là "Cửu Giáp Hộ Thân Đan". Trường Thọ, thử dùng bản lĩnh hiểu biết đan dược của ngươi, xem một chút xem đan dược này có hiệu quả gì."

Lý Trường Thọ nói: "Thỉnh trưởng lão bảo vệ sư muội."

"Được!" Vạn Lâm Quân trưởng lão đưa tay về phía Linh Nga, tạo ra một tầng bình chướng tiên lực thật dầy.

Lý Trường Thọ cũng nói thêm: "Linh Nga không nên quan sát bên này."

Sắc mặt Lý Trường Thọ ngưng trọng, âm thầm điều khiển tiên lực bảo vệ nguyên thần của mình, thu liễm tiên thức.

Hắn mở hộp gấm ra, dùng pháp lực mô phỏng bao tay bao phủ bàn tay, nắm lấy viên Độc Đan màu xanh đậm, lớn chừng trái nhãn.

Vạn trưởng lão ngồi một bên mỉm cười, chăm chú nhìn Lý Trường Thọ, trong cặp mắt già nua của lão mang theo vài phần kỳ vọng.

Rất nhanh sau đó, Lý Trường Thọ kinh ngạc nói: "Trưởng lão, đan dược này...Thật là lợi hại! Nhìn qua công hiệu chỉ là làm loạn lục thức, nhưng lại trực tiếp có tác dụng tại thời điểm đối phương tràn ra tiên thức, làm tiên thức tự bị hỗn loạn... Nếu mang theo đan dược này trên người, kẻ dò xét mình chỉ thấy một đám sương mù. Mang thứ này kết hợp với khốn trận mệ trận, hẳn sẽ phát huy hiệu quả phi phàm!"

"Ha ha ha!" Vạn Lâm Quân trưởng lão cười híp mắt, hài lòng gật đầu, nói tiếp: "Ta cũng chưa có nghĩ tới việc kết hợp sử dụng với trận pháp đó."

Lý Trường Thọ lo lắng tán thưởng: "Trưởng lão thật sự đại tài!"

"Ừm!" Vạn trưởng lão mỉm cười gật đầu, lấy ra một khối ngọc phù, đưa cho Lý Trường Thọ, nói: "Đây là đan phương, cùng với một ít kinh nghiệm ta có khi luyện đan này, cùng với một số phương pháp thay thế nguyên liệu độc dược."

Lý Trường Thọ làm vẻ mặt ngưng trọng, đứng dậy vái tạ, nhận lấy ngọc phù.

"Đệ tử đa tạ trưởng lão ban thưởng đan phương."

Linh Nga ngồi một bên không hiểu, nháy mắt mấy cái...

Sư huynh không chối từ sao?

Như thế nào lại trực tiếp nhận vậy?

Vạn Lâm Quân trưởng lão chậm rãi gật đầu, trong mắt lộ ra vài phần vui vẻ, cũng không nói thêm gì liên quan đến việc này nữa.

Lão nhìn hộp gấm mà Lý Trường Thọ mang ra, hỏi: "Đây là đan dược gì mới sao?"

"Đệ tử đang muốn trình trưởng lão xem." Lý Trường Thọ thu hồi đan phương, vái tạ lần nữa, đồng thời ngồi lại ghế của mình.

Hắn mở hộp gấm ra, bên trong có ba viên "đậu tiên" lớn bằng đầu ngón tay, tiện ra lấy ra một hạt, thi triển thần thông Rải Đậu Thành Binh, ném sang một bên.

Liền nghe một tiếng bộp vang lên nhẹ nhàng, tiên quang ngưng tụ lại thành một binh vệ Kim Giáp khôi ngô.

Vạn Lâm Quân trưởng lão lạnh nhạt nói: "Rải Đậu Thành Binh? Thần thông này ta chỉ nghe người ta nói qua, là một trong Thiên Cương Tam Thập Lục thần thông."

Lý Trường Thọ cười cười gật đầu, lấy ra viên "đậu tiên" thứ hai, dùng pháp lực đưa nó đến trước mặt Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Vạn trưởng lão cầm lấy hạt đậu, cẩn thận xem xét, liên tục nhíu mày.

"Đan dược? Dường như không giống."

Lý Trường Thọ không dám giấu diếm, nhanh chóng giải thích: "Đệ tử ngẫu nhiên có ý nghĩ, đưa đậu tiên vào lò luyện đan, dùng như một chủ tài, phối hợp với một chút linh dược, dùng phương pháp luyện đan để lưu lại dược tính trên nó. Mời Trưởng lão xem."

Lý Trường Thọ thu hồi đậu tiên, ném ra bãi đất trống ngoài cửa, hai tay thôi pháp.

Lại một binh vệ Kim Giáp khôi ngô chậm rãi đứng dậy, nhưng binh vệ Kim Giáp này khác biệt, toàn thân trên dưới một màu xanh sẫm, tản ra từng tia từng tia sương độc xanh nhạt.

Rải Đậu Thành Binh - bản nạp thêm dược liệu!

Hai mắt Vạn Lâm Quân trưởng lão tỏa sáng, trên khuôn mặt cứng ngắc kia dần dần lộ ra biểu tình dữ tợn...

"Hay!"

"Hắc hắc!" Lý Trường Thọ ngượng ngùng cười cười: "Chỉ là đệ tử nghĩ đại mà lại gặp may."

"Nghĩ đại mà có thể dùng để mưu lợi, như vậy mới hiếm thấy?"

Vạn Lâm Quân trưởng lão trực tiếp đứng dậy, dậm chân hướng ra ngoài gian phòng, tay chống quải trượng bằng đồng, đi lại vòng quanh tên vệ binh, biểu tình vô cùng kích động.

"Trường Thọ."

"Có đệ tử." Vạn Lâm Quân trưởng lão nghiêm mặt nói: "Quãng đời còn lại của ta, đoán chừng cũng chỉ có thêm mấy loại thiên độc kinh, một chút đan phương, còn ngươi lại có thể khai thác cách dùng Độc Đan lợi hại!""

"Trưởng lão, là nhờ ngài chiếu cố đệ tử."

Lý Trường Thọ dẫn Linh Nga ra khỏi lầu các, ra hiệu cho nàng đứng ở sau lưng mình, độc binh kia tản ra kịch độc, nếu nàng đụng phải cũng sẽ trọng thương.

Lý Trường Thọ tiếp tục vái lễ, nói: "Trưởng lão, đệ tử có một chút muốn nhờ."

Vạn Lâm Quân trưởng lão vẫn không chớp mắt đánh giá độc binh: "Nói đi."

Lý Trường Thọ nói: "Đệ tử có thể chiếm dụng của người vài ba năm thời gian hay không? Đệ tử muốn tăng thêm uy lực cho Độc Tiên Binh, nhưng đan đạo tạo nghệ của đệ tử còn quá nhỏ bé, trong lúc nhất thời khó có thu hoạch, mà chậm nhất mười năm sau, cần có một nhóm độc binh để sử dụng."

Linh Nga vẫn đang trốn ở phía sau sư huynh, nghe thấy thế không khỏi tiếp tục nháy mắt mấy cái.

Sư huynh lại đang cố ý gài bẫy trưởng lão sao? Vì sao lại chủ động nói nhiều như vậy...

Chương 214. Làm sao bây giờ

Nhưng mà khiến Linh Nga không thể hiểu được chính là, Vạn Lâm Quân trưởng lão hoàn toàn không hỏi gì, thống khoái gật đầu đáp ứng: "Được, từ hôm nay ta sẽ bắt đầu suy nghĩ."

"Đa tạ trưởng lão!" Lý Trường Thọ lấy ra hai khối ngọc phù, một khối ghi chép việc Lý Trường Thọ cải tiến thần thông Rải Đậu Thành Binh, một khối ghi chép việc hắn luyện chế Độc Tiên Đậu, cùng với cách phối hợp Độc Đan.

Tiếp theo, hắn lấy ra một cái bảo nang, bên trong có ba trăm viên đậu tiên vừa mới được thúc giục sinh trưởng hôm qua...

Vạn Quân Lâm trưởng lão thu những vật này lại, tràn đầy phấn khởi, tiếp tục thảo luận phương pháp luyện chế Độc Tiên Binh cùng với Lý Trường Thọ.

Linh Nga vẫn ngồi một bên, nghe cũng không hiểu gì, chỉ có thể khéo léo ngồi chờ.

Từ giữa trưa đến hoàng hôn, rồi lại đến đêm khuya.

Lúc này Lý Trường Thọ mới mang theo Linh Nga trở về Tiểu Quỳnh Phong, hắn vẫn đang suy tư về một ít góp ý từ Vạn Lâm Quân trưởng lão, trong lòng có cảm giác được khai sáng phần nào.

Loại sư tình phức tạp như này, quả nhiên là nên giao cho đại lão có kỹ thuật chuyên nghiệp làm, tự sẽ có không ít thu hoạch!

Trước khi rời khỏi Đan Đỉnh Phong, hắn cũng uyển chuyển đưa ra yêu cầu tiết kiệm chi phí của mình!

Hắn cần một lượng lớn Độc Tiên Binh mà...

Cho dù hiệu quả xuất chúng nhưng tốn phí quá đắt đỏ, chỉ có một chút ý nghĩa gia tăng kho át chủ bài mà thôi.

Trừ việc đó ra, hắn cũng thỉnh Vạn Lâm Quân trưởng lão không để cho người nào khác biết được, nếu không sẽ mang họa sát thân tới cho hắn.

Vạn Lâm Quân trưởng lão cũng không do dự mà đáp ứng, căn bản không cần hỏi nửa điểm lý do, trực tiếp bắt đầu nghiên cứu...

Trừ độc và đan, không quan tâm gì cả.

Trước cửa đan phòng, chuẩn bị ly biệt, Linh Nga nhịn không được gặng hỏi: "Sư huynh, ở bên ngoài sơn môn, huynh đang làm cái gì thế."

"Một ít việc nhỏ!" Lý Trường Thọ cười cười, thi triển ra thần thông tổ truyền của Tiểu Quỳnh Phong—— truyền âm cho người đứng trước mặt!

"Muội không cần hỏi nhiều, chỉ cần an tâm tu hành. Ngày hôm nay dẫn muội đi gặp Vạn trưởng lão, ngoại trừ để Vạn trưởng lão quen mắt, cũng là để muội dần dần hiểu rõ sự tình. Sư muội, thiên địa rất lớn, cũng rất nguy hiểm. Chờ muội thành tiên, sẽ có thể tiếp xúc đến càng nhiều điều đặc sắc của thiên địa."

Lý Trường Thọ còn định tiếp tục dăn dạy, trong đáy lòng đột nhiên xuất hiện một tiếng gọi mang theo vài phần phiền muộn...

"Giáo Chủ ca ca..."

Nhị Giáo Chủ...lại làm sao vậy?

Lý Trường Thọ nói với Linh Nga: "Trở về đi, sư tổ còn đang chờ muội, hình như muốn tìm muội tâm sự."

"Vâng!" Linh Nga đáp ứng, nhìn theo bóng lưng sư huynh đi vào đan phòng, lén lút làm mặt quỷ.

Bên ngoài có gì tốt, còn cái gì đặc sắc trong thiên địa...

Chờ ta thành tiên, trước tiên nhốt sư huynh vào kết giới, bao giờ tìm được đường trở lại hẵng nói!

"Biện Trang…"

Sau khi Lý Trường Thọ cắt đứt giao lưu thần niệm với Ngao Ất, thì liên tục nghĩ đến cái tên xa lạ này.

Hắn ngàn lần không nghĩ tới thanh niên Luyện Khí Sĩ đứng ra tỏ tình với Kha Nhạc Nhi tại Thiên Nhai Hải Giác ngày đó...lại đuổi theo tới Long Cung…

Vốn dĩ, đó chỉ là một vị thiếu gia "tạm thời ngộ tình kiếp", Ngao Ất có thể tùy tiện nhấc ngón tay đuổi đi.

Nhưng hiện tại vị Biện Trang này lại cầm một thiệp mời đại hôn của Ngao Ất.

Bất cứ ai có thiệp mời đến Long Cung tham gia đại hôn thì đều là khách quý của Long Cung.

Bây giờ da mặt của Long Tộc đều được chống đỡ bằng cảm giác "bản thân rất tốt đẹp", sao có thể làm ra sự tình mời khách rời đi.

Vào giờ phút này ngay cổng chính của Long Cung Đông Hải, Biện Trang vẫn ngày đêm trông ngóng tình nhân trong mộng xuất hiện. Bởi sự si tình của Biện Trang, mà cái tên Kha Nhạc Nhi nhanh chóng bị Long Tộc, Hải Tộc biết rõ.

Vì thế Ngao Ất càng thêm buồn bực, không dám đi ra cửa lớn Long Cung Đông Hải, sợ bị Biện Trang nhận ra.

Nếu không phải Khương Tư Nhi ngăn cản, Ngao Ất đã sớm phái người đánh ngất Biện Trang, tìm một chỗ trấn áp vài chục năm, chờ đại hôn xong sẽ đi xử trí.

Ngao Ất hỏi Lý Trường Thọ: "Giáo Chủ ca ca, làm sao bây giờ?"

Làm sao bây giờ…

Còn có thể làm sao, chỉ có thể tạm thời không quản.

Biện Trang xem ra cũng chỉ là tiểu nhân vật mà thôi, sẽ không ảnh hưởng gì đến đại hôn của Ngao Ất.

Lý Trường Thọ an ủi Ngao Ất vài câu, bảo Nhị Giáo Chủ nhà mình không cần quá mức lo lắng.

Lý Trường Thọ cũng tiện thể dặn dò Ngao Ất, vào lúc y thành hôn, cường địch rất có thể sẽ ra tay với Long Tộc, nhắc nhở Long Tộc chuẩn bị để sớm ứng phó.

Kỳ thật không cần Lý Trường Thọ nhắc nhở, Long Tộc cũng đã sớm có đề phòng.

Nhưng để cho ổn thỏa, Lý Trường Thọ vẫn dặn dò Ngao Ất mấy lần.

"Biện Trang để sau này rồi xử lý."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài, chính thức bắt đầu tính toán "đại sự" mười hai năm sau.

Hiện nay, hắn là người đứng giữa Thiên Đình, Nhân Giáo và Long Tộc.

Đại hôn của Ngao Ất, Tây Phương Giáo mưu tính, Nhân Giáo ở phía sau điều khiển, Thiên Đình làm hoàng tước.

Lý Trường Thọ cần làm rất nhiều việc, mười một năm chín tháng tiếp theo sẽ cực kì bận rộn.

Hắn đi tới mật thất dưới lòng đất, cầm một tấm da dê, lần lượt viết xuống những chuyện mình cần ưu tiên.

Quan trọng nhất đương nhiên là nâng cao thực lực cá nhân của Đậu Binh, việc này cần hoàn thành càng sớm càng tốt.

Ngoài ra, thành lập quân đoàn đạo nhân "Long" giấy, trang bị đầy đủ Độc Đan cũng là chuyện vô cùng gấp gáp.

Hai việc này chiếm quá nửa tinh lực của hắn.

Mà với tư cách thành viên cốt lõi của Thiên Đình, Nguyệt Lão và Đông Mộc Công cứ cách một đoạn thời gian lại tới miếu Hải Thần tìm Lý Trường Thọ thương thảo công việc cụ thể.

Bên phía Ngao Ất cứ khoảng ba tháng lại gặp một ít vấn đề lớn nhỏ.

Ngao Ất nhớ lời Lý Trường Thọ dặn, chuyện lớn nhỏ đều giao lưu thần niệm để hỏi ý kiến.

Triệu Công Minh Triệu đại gia quả nhiên là rất nhiệt tình, khoảng thời gian này thường xuyên tới miếu Hải Thần uống trà, trước khi đi không quên nhắc nhờ Lý Trường Thọ thời khắc mấu chốt đừng quên gọi mình cùng ra tay.

Thậm chí, Triệu Công Minh sợ mình bế quan ngộ đạo làm chậm trễ đại sự, mười hai năm này cũng không trở về núi Nga Mi, đi lang thang tại mấy tiên đảo nổi danh của Tiệt Giáo.

Đại hôn của Ngao Ất, Luyện Khí Sĩ của Kim Ngao Đảo cũng sẽ đi qua chúc mừng, đây cũng là một phần chiến lực có thể tính kế.

Lý Trường Thọ không chỉ bận làm những chuyện này.

Tây Phương Giáo bên kia vẫn luôn làm kế ly gián, cứ hai ~ ba ngày lại phái hai đầu Long Tộc ở phụ cận đến gây sự ở Hải Thần

Giáo, làm Lý Trường Thọ không được yên.

Đối với việc này, Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể tương kế tựu kế, cẩn thận tính toán để cho Tây Phương Giáo dám ra tay với Long Tộc.

Trừ đại sự "Long Cung Nhập Thiên", Lý Trường Thọ còn chú ý tới mùa xuân thứ hai của hai vị lão Tiên Nhân.

Lần này ma đầu tiểu sư tổ trở về núi ở lại nửa năm, gặp gỡ Vong Tình thượng nhân sáu mươi hai lần.

Hai người cứ ba ngày gặp nhau một lần, lí do gặp mặt thì rất nhiều.

Tản bộ, tán gẫu, thổi tiêu, kể chuyện cười…

Cảnh tượng trên núi vẫn vậy, nhưng mỗi lần gặp nhau bọn họ lại thấy mới lạ.

Cứ thế qua nửa năm, tiểu sư tổ trực tiếp mang Vong tình thượng nhân đi ra ngoài Độ Tiên Môn, làm Lý Trường Thọ toát mồ hôi lạnh.

Vong Tình thượng nhân là đối tượng quan sát quan trọng cho Kim Tiên Kiếp, đây mới là động lực chủ yếu để Lý Trường Thọ ra tay giúp đỡ bọn họ.

May mắn thay là Giang Lâm Nhi ra ngoài để tạm thời cáo biệt bằng hữu, ở lại Độ Tiên Môn tu hành lâu dài. Chuyện này do Vong Tình thượng nhân chủ động nói ra, cùng đi với Giang Lâm Nhi, vì sợ nàng gặp phiền phức.

Giang Lâm Nhi là người thẳng thắn và hào hiệp, không sợ Vong Tình thượng nhân nhìn thấy những bạn tốt của nàng.

Nàng đáp ứng vô cùng thoải mái, ngay hôm sau mang theo

Vong Tình thượng nhân đi đến Đại Thiên Thế Giới nào đó ở bên ngoài Ngũ Bộ Châu. Chuyến đi của họ kéo dài ba năm.

Ba năm sau, Vong Tình thượng nhân dắt tay Giang Lâm Nhi trở về, tình cảm hai người rõ ràng tăng tiến rất nhiều.

Mặc dù chưa đến trình độ nắm tay nhau đi trước đám đông, nhưng bốn mắt nhìn nhau chan chứa tình cảm, một bên buông xuống muộn phiền, một bên bớt đi một phần kiêu ngạo.

Chương 215. Thất vọng

"Lão nhân yêu đương, đúng là mệt mỏi."

Lý Trường Thọ còn tưởng rằng, qua ba năm Vong Tình thượng nhân và Giang Lâm Nhi sẽ ôm một tiểu bảo bối trở về, nhưng cũng may họ đã tìm về cảm giác bên nhau năm xưa.

Vong Tình thượng nhân sắp đối mặt với Kim Tiên Kiếp, Giang Lâm Nhi cũng không muốn liên lụy lão, bình thường đều khuyên Vong Tình thượng nhân tu luyện, bế quan nhiều hơn.

Thế là, Vong Tình thượng nhân từ ba ngày qua một lần chuyển thành…nửa tháng đến năm lần.

Thấy tình cảm của tiểu sư tổ và Vong Tình thượng nhân từng bước tăng lên, Lý Trường Thọ tạm thời thu lại sự chú ý ở bên này, toàn tâm toàn ý an bài việc của Long Tộc.

Một lần bận rộn này mất đến chín năm. Năm tháng vội vàng đi qua không lưu lại vết tích. Công tác chuẩn bị của Lý Trường Thọ sắp đến hồi cuối, ba bộ hệ thống chiến thuật cũng đã hoàn chỉnh.

Kiếp bạn Long Tộc lần này và kiếp nạn của Độ Tiên Môn lần trước là hai thứ hoàn toàn khác biệt.

Lần này có Đại Giáo tính toán, đại tộc tranh đoạt.

Lý Trường Thọ ở trong vòng xoáy, muốn thay đổi cục diện chỉ có thể lấy tứ lạng bạt ngàn cân, dốc hết sức an bài, tính toán, lợi dụng tình thế.

Trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, có thể ôm cây to Thái Thanh Thánh Nhân hay không phụ thuộc vào việc mình an bài Long Tộc như thế nào.

…

Khoảng cách đến đại hôn của Ngao Ất còn chưa đầy ba năm.

Lý Trường Thọ phái một Đạo Nhân Giấy có ngoại hình thanh niên âm thầm tiến vào Long Cung Đông Hải, làm quân sư tạm thời cho Ngao Ất, trực tiếp can thiệp vào bố cục của Long Tộc.

Ở giai đoạn này, Hải Thần Giáo và Long Cung vẫn là ngoài mặt hòa hợp nên Lý Trường Thọ không thể dùng hình tượng lão thần tiên để hiện thân, việc này cũng là cơ mật trong nội bộ Long Tộc.

Màn đêm buông xuống, Long Vương Đông Hải triệu tập hai đứa con trai Ngao Giáp và Ngao Ất cùng với mấy vị trọng thần Long Tộc để thiết yến chiêu đãi…đạo sĩ giấy của Hải Thần Giáo.

Dù chỉ là một đạo hóa thân, Long Cung cũng cực kì coi trọng.

Lúc dạ yến, chỗ ngồi của Lý Trường Thọ được xếp bên cạnh Long Vương, còn ngồi trước cả hai vị Long Tử.

Lão Long Vương đưa ra tín hiệu với Lý Trường Thọ, Long Tộc cần dựa vào Nhân Giáo.

Để đáp lại, Lý Trường Thọ hứa sau hôn lễ của Ngao Ất, Hải Thần Giáo sẽ tăng thêm ba mươi vị chân long hộ pháp để Long Tộc có thể thu được nhiều công đức hơn.

Phần lễ này tuy nhỏ nhưng lại làm cho Long Vương cùng với rất nhiều cao thủ Long Tộc vui mừng.

Tiếp đó, theo đề nghị của Lý Trường Thọ, Long Tộc không chỉ bổ sung trọng binh ở Long Cung Đông Hải mà còn ở Long Cung Bắc, Tây, Nam Hải.

Tất nhiên ở hôn lễ của Ngao Ất, tinh nhuệ của Long Tộc vẫn sẽ hội tụ ở Long Cung Đông Hải.

Sau khi đến Long Cung, Lý Trường Thọ âm thầm nhắc nhở Long Tộc không nên tạo quá nhiều sát nghiệp trước đại hôn của Ngao Ất.

Nhưng Long Tộc vì quyền thống trị tuyệt đối trên biển, vẫn triển khai sách lược "giết gà dọa khỉ".

Trước đại hôn của Ngao Ất ba năm, Long Tộc bắt đầu một cuộc đàn áp quy mô lớn với phản quân Hải Tộc.

Nhất thời, máu nhuộm bốn biển, sinh linh đồ thán.

Hai năm trước đại hôn của Ngao Ất, Lý Trường Thọ đem phiên bản sơ bộ của thần thông Rải Đậu Thành Binh cùng với hai mươi vạn viên đậu tiên cho Đông Mộc Công, để Đông Mộc Công an bài bốn vạn Thiên Binh tu luyện thuật này.

Hai mươi vạn viên đậu tiên này cũng không phải độc đậu đã tiến giai mà là lứa đậu tiên bình thường do Lý Trường Thọ bồi dưỡng.

Tiên Nhân đậu được gọi ra sẽ có chiến lực Nguyên Tiên sơ kì.

Độc Tiên Đậu Binh tuy có sức sát thương mạnh nhưng lại làm hại uy nghiêm của Thiên Đình, không thích hợp cho Thiên Binh sử dụng.

Lúc tiếp nhận pháp khí trữ vật chứa hai mươi vạn viên đậu tiên, Đông Mộc Công cảm khái không thôi, vái chào Lý Trường Thọ mấy cái rồi vội vàng chạy về Thiên Đình tìm Ngọc Đế bệ hạ bẩm báo việc này.

Còn chưa chính thức thu được thần vị, Lý Trường Thọ đã tốn hết tâm trí tính toán cho Thiên Đình.

Một năm này, Lý Trường Thọ đã đem ba ngàn vạn đậu tiên độc do Lâm Quân trưởng lão làm ra cùng với sáu mươi Long đạo sĩ giấy đến Đông Hải, giấu tại một chỗ không xa Long Cung Đông Hải.

Đây chính là toàn bộ gia sản mà hắn có thể lấy ra được với điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng đến hệ thống phòng ngự của Tiểu Quỳnh Phong.

Để chống lại lần vây công này, những linh thụ chuyên dụng để làm thần thông Cắt Giấy Thành Người cũng nhỏ đi vài vòng.

Quân đoàn đạo sĩ giấy của Lý Trường Thọ chắc chắn không theo chính đạo.

Có thể đánh lén vì sao phải cường công?

Có thể dùng độc vì sao phải dùng phép thuật?

Đến lúc đó, khi Long Cung Đông Hải bị cường địch vây công, vào lúc chiến cuộc căng thẳng nhất, hai bên tử thương đạt đến trình độ nhất định, quân đoàn đạo sĩ giấy và đậu tiên binh của Lý Trường Thọ cùng với hai mươi tư vạn đại quân Thiên Đình trái phải giáp công.

Hoàng Long đạo nhân và Triệu đại gia đánh với cao thủ bên quân địch từ phía sau, thì nguy cơ của Long Tộc tự khắc được giải trừ.

Ý nghĩ của Lý Trường Thọ hoàn toàn rõ ràng: "Mượn tay Tây Phương Giáo đánh cho Long Tộc đau nhưng không thể chết, sau đó từng bước dẫn dắt Long Tộc đấu tranh với Tây Phương Giáo, lừa bọn họ đến Thiên Đình."

Trước đại hôn của Ngao Ất nửa năm.

Chiến sự ở Tứ Hải đã bình lặng, đại quân Long Tộc trở về

Long Cung Tứ Hải, nhưng phản quân Hải Tộc không giảm bớt mà càng ngày càng manh động hơn.

Lý Trường Thọ được Văn Tịnh đạo nhân âm thầm truyền tin rằng Yêu Tộc biển sâu chuẩn bị xuất động.

Ngay sau đó, bên ngoài Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, có vô số Yêu Tộc, Hải Tộc đến ba ngàn đại thế giới bí mật ẩn nấp.

Để chinh phục Long Tộc, Tây Phương Giáo đã lấy ra hai át chủ bài cất giấu nhiều năm. Đối với Tây Phương Giáo, đây cũng chỉ là hai át chủ bài bình thường, cho dù mất cũng không ảnh hưởng gì.

Lý Trường Thọ cũng bắt đầu tính toán một số điều chỉnh chiến thuật, thông qua tác động đến quyết sách của Long Tộc, để giảm thiểu áp lực của Long Tộc khi chiến tranh nổ ra.

Cũng bởi vì Lý Trường Thọ mấy năm nay hối hả ngược xuôi quan tâm lo lắng cho Long Tộc, cao tầng càng tỏ lòng biết ơn Hải Thần Nam Hải, Ngao Ất cũng càng ỷ lại vào Giáo Chủ ca ca.

Kế hoạch của họ là đưa một phần lễ lớn cho Hải Thần Nam Hải vào hôn lễ của Ngao Ất trước mặt các vị khách của Tam Giới để cho bọn hắn biết rằng Hải Thần Nam Hải cùng với Long Tộc là huynh đệ máu mủ tình thâm.

Nửa năm tiếp theo, Tứ Hải hoàn toàn yên tĩnh. Long Cung Đông Hải giăng đèn kết hoa. Từng đợt tân khách từ Tứ Hải, Ngũ Bộ Châu, ba ngàn thế giới không ngừng chạy đến.

Long Cung Đông Hải to như vậy mà trở nên chật chội. Sự giàu có của Long Tộc cũng thể hiện ra toàn bộ vào lúc này.

Ba tháng trước khi đại hôn, Long Cung mở tiệc thiết đãi mỗi ngày. Chỉ cần khách quý có thiếp mời, đều có thể nhận một phần Linh Bảo đáp lễ.

Dù các nơi bên ngoài cuồn cuộn sóng ngầm nhưng nơi đây mọi người vẫn mơ mơ màng màng.

Chớp mắt một cái, chỉ còn hai ngày là đến hôn lễ của Ngao Ất.

Lý Trường Thọ kiểm tra lại một lần cuối cùng, tâm thần xoay chuyển quanh mấy Đạo Nhân Giấy, phân tích các loại tình huống có thể xảy ra. Cuối cùng mới yên lòng.

Lần này cũng chỉ có thể làm Ngao Ất thất vọng.

Đệ tử của Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ không đến Đông Hải tham gia hôn lễ, chỉ có Hải Thần Nam Hải đến.

Đây luôn là điều tiếc nuối trong lòng Ngao Ất.

Nhưng Ngao Ất cũng biết Giáo Chủ nhà mình đã làm rất nhiều điều để hôn lễ của mình diễn ra thuận lợi.

Cuối cùng cũng sắp xếp xong xuôi, những gì có thể làm đều đã làm.

Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, trong mắt hiện lên sự mệt mỏi, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần.

Chờ làm xong việc này thì có thể thả lỏng nghỉ ngơi vài ngày. Kết hợp làm việc và nghỉ ngơi mới là chân lý. Tinh thần luôn căng thẳng sẽ dễ cảm thấy mệt mỏi.

Trận chiến lần này tại Long Cung Đông Hải nhất định không nhỏ. Cảnh giới của hắn còn chưa đến Kim Tiên, đi qua cũng không giúp được gì nhiều.

Tính ra mà nói, hắn ở lại ổn định hậu phương và kiểm soát trận chiến một cách toàn diện mới phát huy nhiều tác dụng hơn.

Hả?

Có người chạm tới Thái Thanh đại đạo, làm đạo tâm của hắn sinh ra nhiều tầng cảm ngộ.

"Tại đại hôn, Long Tộc có kiếp nạn, ba vạn dặm hướng đông Độ Tiên Môn, chờ ngươi."

Khóe miệng Lý Trường Thọ giật giật.

Đây là thông báo của Đại Pháp Sư ở Động Suất Cung?

Chương 216. Thoải mái

Nên làm gì?

Còn có thể làm gì nữa, Đại Pháp Sư triệu kiến hắn, hắn không có cách nào giả bệnh.

Cho dù Lý Trường Thọ đã cân nhắc tình huống trước đó, tức là trước đó Đại Pháp Sư vẫn chưa chú ý đến sự tình Long Cung Đông Hải.

Nhưng hắn thật sự không ngờ rằng, Đại Pháp Sư có thể tự nhiên, bình tĩnh và dễ dàng như vậy, tự mình nói ra một tiếng ——【 Chờ ngươi 】.

Tuy rằng Lý Trường Thọ rất muốn thêm chữ "em gái" vào giữa câu này, ném trả lại cho Đại Pháp Sư.

Nhưng, hắn vẫn còn lý trí...

Phản kháng đùi, thật sự là điều cấm kỵ của Ổn Đạo!

Một chút phiền muộn này, tiện tay vung lên cũng liền tan thành mây khói.

Lý Trường Thọ lập tức đứng dậy, đầu tiên vái chào về phía đông, thi triển Hóa Hình Thuật rời khỏi mật thất dưới đất.

Hắn chạy một mạch ra khỏi đan phòng, dùng tiên thức và Phong Ngữ Chú truyền lời cho Linh Nga, sư phụ, sư tổ, căn dặn riêng với họ những nội dung khác nhau, liền trực tiếp cưỡi mây tiến đến Phá Thiên Phong.

Tổ đội cùng với Đại Pháp Sư, ngược lại là không cần phải lo lắng về sự an toàn của bản thân.

Nói không chừng còn có thể làm vài tấm thẻ thể nghiệm hack, gia tăng một chút thể nghiệm sử dụng Tiên Thiên Chí Bảo, cảm nhận cảm giác an toàn gây nghiện.

Đúng thế, kế tiếp nhất định phải chia sẻ một chút tâm tư với Đại Pháp Sư, khối lượng công việc chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều...

Theo quy củ cũ, Lý Trường Thọ nhận ngọc bài đi ra ngoài, đi ra khỏi Độ Tiên Môn.

Trước tiên cưỡi mây bay ra ngàn dặm, lại thi triển thổ độn, toàn lực chạy tới chỗ của Đại Pháp Sư.

Đó là một sườn đồi không đáng chú ý, trên sườn dốc có cỏ xanh, cỏ nhỏ mọc đầy, không có dấu vết bị dẫm nát.

Đã lâu không gặp, bóng lưng của Đại Pháp Sư, thoạt nhìn vẫn là như thế...

Rất bình thường.

Đại Pháp Sư lặng lẽ đứng giữa thiên địa, lại hòa quyện với thiên địa sơn thủy, giống như cỏ cây bình thường ở nơi đây, đều vẫn luôn sinh trưởng ở chỗ này, không có một chút đột ngột nào.

Cảnh giới như vậy...

Ừm, cũng không cần cố tình xác nhận thân phận của Đại Pháp Sư.

"Tới rồi?" Giọng nói tao nhã và tươi cười của Đại Pháp Sư theo gió mà tới.

Lý Trường Thọ chạy tới phía sau Đại Pháp Sư, vái chào thật sâu, cất cao giọng nói: "Đệ tử Trường Thọ, bái kiến Đại Pháp Sư!"

Đại Pháp Sư xoay người lại, cười nói: "Ừm, cũng không có quấy rầy ngươi tu hành chứ?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thoáng có một chút xúc động, vội nói: "Không có, đệ tử chỉ đang suy nghĩ một ít việc nhỏ."

"Như vậy cũng tốt." Huyền Đô Đại Pháp Sư đưa tay chụp vào Lý Trường Thọ, nói: "Đi, dẫn ngươi đi xem trò hay."

Lý Trường Thọ không kịp tiếp tục mở miệng, Huyền Đô Đại Pháp Sư đã cầm cánh tay Lý Trường Thọ, lôi hắn phóng về phía trước một bước.

Trong nháy mắt, Lý Trường Thọ chỉ cảm thấy lưu quang trước mắt chớp động, cảnh sắc xung quanh biến ảo, xuyên qua các đám mây và sương mù theo Đại Pháp Sư, vượt qua không biết bao nhiêu vạn dặm.

Chỉ vài hơi thở, hai thân ảnh liền xuất hiện ở phía trên vạn dặm sóng xanh, có thể thấy ở nơi chân trời xa, phía dưới nước biển, có đông đảo thân ảnh lui tới, vô cùng náo nhiệt.

Nơi này, đã là ở ngay phía trên Long Cung Đông Hải.

Lý Trường Thọ thầm than trong đáy lòng...

Binh lực bố trí chung quanh Long Cung đúng là nằm trong dự tính của hắn, nơi đây cũng coi như là thiên la địa võng, nhưng ở trước mặt của cao thủ cấp độ như Đại Pháp Sư, lại hoàn toàn không đáng chú ý.

Lý Trường Thọ không khỏi âm thầm đề tỉnh bản thân: "Dù tính toán, mưu tính sâu bao nhiêu, cuối cùng, trọng yếu nhất vẫn là thực lực bản thân và đùi ở phía sau."

Đúng vào lúc này, liền nghe Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Tu vi của ngươi dường như lại tinh tiến hơn rất nhiều, hẳn là cách Kim Tiên không xa. Đạo cơ viên mãn ngoài ý liệu, đã có tám ~ chín phần mười vượt qua Kim Tiên Kiếp, không tệ, không tệ."

Lý Trường Thọ nói: "Đệ tử tự nhiên không dám cô phụ huyền pháp mà Đại Pháp Sư ban tặng."

Huyền Đô Đại Pháp Sư lập tức cười đến híp cả mắt, tiện tay chạm vào trên người Lý Trường Thọ một chút, thân ảnh của hai người cùng nhau trở nên phai mờ như là mây mù, khí tức thu liễm hoàn toàn.

Đại Pháp Sư giải thích: "Long Tộc Ngao Ất sắp đại hôn, cao thủ ở nơi đây đông đảo, cũng có một số sư thúc và đệ tử ký danh Tiệt Giáo ở chỗ này. Ngươi và ta nếu như không có chuyện cần thiết, cũng không cần trực tiếp hiện thân trêu chọc nhân quả, tạm thời liền thi triển một chút thủ đoạn giấu kín hành tung."

Lý Trường Thọ nói: "Đại Pháp Sư, thật ra..."

"Ừm? Sao?"

"Đệ tử...ừm, cỗ hoá thân Hải Thần Nam Hải kia của đệ tử đã tới đây rồi."

Lý Trường Thọ vốn muốn nói, hắn đã an bài sự tình đại khái không sai biệt lắm, nhưng lời đến khóe miệng, trong đáy lòng lập tức tỉnh táo.

【Người khoe khoang, tất bị thúc ép, bất kể công lao, chỉ có bổn phận】

«Ổn Tự Kinh phiên bản mới»

Huyền Đô Đại Pháp Sư chắp tay cười nói: "Ngươi ngược lại là không có lãnh đạm với sự tình Long Tộc Nhập Thiên, ta vốn còn muốn giáo huấn ngươi vài câu, nhưng bây giờ, ta ngược lại là cảm thấy an tâm không ít."

"Sự tình mà Đại Pháp Sư bàn giao, đệ tử sao dám lãnh đạm." Lý Trường Thọ vội nói: "Đệ tử vào hơn mười năm trước, đã giúp Long Tộc làm một ít an bài bố trí. Hơn nửa đệ tử đã nhận được mật thư, lần này phương tây sẽ tiến công Nam Hải đầu tiên, lại tiến công Đông Hải, vận dụng đại yêu biển sâu, tạp quân ba ngàn thế giới, hai thứ này không được tính là át chủ bài quá lớn."

Hắn đương nhiên sẽ không quên, có thể nói thoải mái ở quanh người Huyền Đô Đại Pháp Sư, nói những lời này cũng không cần che che lấp lấp.

"Ồ?" Huyền Đô Đại Pháp Sư lập tức cười đến híp cả mắt, điểm chú ý cũng có một chút không giống bình thường, ngạc nhiên nói: "Ngươi còn an bài nội ứng ở phương tây? Ngươi đã làm như thế nào?"

Lý Trường Thọ không khỏi dở khóc dở cười...

Ôi chao, ngài ngay cả sự tình Văn Tịnh đạo nhân cũng không biết?

Như vậy nói một cách khác, Thánh Nhân lão gia bảo ta đáp ứng yêu cầu kia của Văn Tịnh đạo nhân, ngài cũng hoàn toàn không biết?

Chẳng lẽ mấy năm nay ngươi đều ngủ gật ở trong Động Suất Cung?

Tất nhiên, đây chỉ là lời phàn nàn từ trong đáy lòng của hắn, hắn hoàn toàn không thể nói ra.

"Đại Pháp Sư, việc này ly kỳ khúc chiết, hết sức phức tạp." Lý Trường Thọ cân nhắc một chút, thấp giọng nói: "Đại Pháp Sư, xin cho phép đệ tử báo cáo chi tiết sau hôn lễ. Chuyện này liên lụy đến Tiệt Giáo và phương tây, còn có Triệu Công Minh tiền bối, Tam Tiêu tiên tử, cùng với chúng đệ tử Thánh Nhân phương tây, cũng có sự tình do Giáo Chủ lão gia chúng ta an bài."

Huyền Đô Đại Pháp Sư không khỏi mỉm cười gật đầu: "Vậy không cần nói cho ta biết, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện."

Eo của Lý Trường Thọ lập tức lung lay, khóe miệng co giật mấy lần...

"Đại Pháp Sư thoải mái như vậy, đệ tử chỉ sợ là tu luyện mười kiếp, cũng khó tu được."

"Ha ha ha ha!" Đại Pháp Sư khoát khoát tay nói: "Biết càng nhiều, sẽ càng bị nhân quả dây dưa, nếu là an bài của lão sư, như vậy dĩ nhiên sẽ có đạo lý của lão sư. Đi thôi, trước tiên trà trộn vào Long Cung lại nói, hóa thân của ngươi đã ở chỗ này, có biết chỗ nào thích hợp ẩn thân trong Long Cung vào giờ phút này?"

Chương 217. Không thiếu vai nào

Lý Trường Thọ suy nghĩ, nói: "Ở phương hướng tây bắc Thủy Tinh Cung, có một buồng lò sưởi ở bên cạnh cung điện, buồng lò sưởi kia tạm thời sẽ không có người đi qua. Đại Pháp Sư, có cần đệ tử dùng hóa thân tiếp dẫn chúng ta đi vào hay không?"

"Không cần phiền phức như thế, để cho ngươi mở mang tầm mắt một chút."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười khẽ vài tiếng, lôi kéo cánh tay Lý Trường Thọ rơi thẳng tắp xuống phía dưới, dưới chân hai người xuất hiện hư ảnh một bức Âm Dương Thái Cực Đồ, quang ảnh xung quanh trở nên có một chút hư vô.

Giống như là nhảy ra khỏi càn khôn nơi đây, đi đôi bước ở bên ngoài thiên địa.

Ánh sáng trước mắt Lý Trường Thọ chớp động, thấy rõ cảnh vật xung quanh một lần nữa, đã là ở bên trong buồng lò sưởi mà hắn nói tới kia.

Đây chính là uy năng của Chí Bảo Tiên Thiên - Thái Cực Đồ?

Đại trận Thủy Tinh Cung giống như là không có tác dụng!

Chúng cao thủ Long Tộc, mấy vạn tân khách nơi đây, hoàn toàn không có phát hiện ra, có hai người đã lặng lẽ mò tới...

Trong phòng động phòng của Ngao Ất và Khương Tư Nhi.

"Nơi này không tệ, khá yên tĩnh."

Huyền Đô Đại Pháp Sư đánh giá bài trí các nơi, đi tới trước một tấm gương, búng ngón tay, trong gương đột nhiên xuất hiện một đám mây mù.

Trong chốc lát, mây mù rút đi, trong gương xuất hiện tình hình náo nhiệt trong chủ điện Thủy Tinh Cung.

Vào thời điểm này, vẫn còn hai ngày trước hôn lễ chính thức, khách mời chính cũng đã đến gần hết.

Chỉ riêng tòa chủ điện này đã có hàng nghìn bóng dáng ngồi sau những chiếc bàn tròn và bàn thấp.

Những Hải Nữ xinh đẹp đi vòng quanh, đưa rượu và thức ăn.

Dàn nhạc Long Cung gồm hàng trăm Hải Nữ thay phiên nhau biểu diễn các tiết mục du dương và tươi vui.

Có thể đi vào chủ điện Thủy Tinh Cung nhập tọa, tự nhiên đều không phải là sinh linh phổ thông.

Hoặc là tu vi cao thâm, hoặc là có thanh danh nổi bật tại Hồng Hoang.

Hoặc là trưởng lão Long Tộc, trọng thần, hoặc là nhân vật trọng yếu của một phương thế lực bên trong ba ngàn thế giới.

Ngoài ra, đám Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo Kim Ngao Đảo đến chúc mừng kia, tự nhiên phải an bài tại chủ điện. Không chỉ có an bài tại chủ điện, còn phải an bài bên trong khu vực bắt mắt nhất, gần nhất.

Mặc dù mọi người đều biết, hàm lượng đệ tử ký danh Thánh Nhân Tiệt Giáo hơi thấp, nhưng số lượng người đến nhiều như vậy, cũng đã cho Long Tộc mặt mũi lớn.

Ngoài ra, uy vọng của Ngao Ất Nhị điện hạ trong tộc, cũng tăng lên rất nhiều.

Người Kim Ngao Đảo tới tuy nhiều, nhưng được xưng tụng là cao thủ, cũng chỉ có mấy người, chỉ có bốn vị trong Thập Thiên Quân đến.

Tại một chiếc bàn thấp bên cạnh Long Vương, có một đạo sĩ trung niên mặt mày đôn hậu, khí chất rắn rỏi, khiến Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn vài lần...

"Trường Thọ, đến đây xem đi." Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Vị này chính là tiên nhân theo hầu Thông Thiên sư thúc, Ô Vân Tiên, ngày hôm nay hắn đến, hẳn là một cỗ hóa thân."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, tự nhiên biết vị đại lão này đã hiện thân.

Chẳng những biết, mà đây còn là đề nghị của hắn cho Ngao Ất, mời hóa thân của Ô Vân đại tiên tới...

Không phải vì bất cứ điều gì khác, chỉ để xem lễ.

Nhưng Đại Pháp Sư lại tràn đầy phấn khởi, Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể phối hợp biểu diễn một chút.

Tất nhiên, hắn không thể phóng đại nói: "Oa, thần kỳ như vậy!"

Diễn như vậy quá hời hợt, không có lòng, sẽ rất dễ dàng bị Đại Pháp Sư...đánh một trận.

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngao Ất là đệ tử của vị đại tiên này, mời vị đại tiên này tới xem lễ, cũng là hợp tình hợp lý."

Đại Pháp Sư lại nói: "Trường Thọ ngươi có biết, đạo hào của vị Ô Vân Tiên này là đến như thế nào?" (Ô Vân = mây đen)

"Đệ tử tự nhiên không biết."

"Ha ha ha, đây cũng là chuyện lý thú ở thời Thượng Cổ. Lại nói ngày đó, Tam sư thúc giảng đạo tại một tòa tiên đảo Nam Hải, điểm hóa đông đảo sinh linh, đột nhiên cảm giác trên đỉnh đầu có nhiều hơn một mảng lớn mây đen. Tam sư thúc ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một con cá ngao râu vàng ngao du ở phía trên, bởi vì hình thể quá lớn nên không tìm được chỗ ngồi..."

Thế là, ở trong phòng động phòng của Ngao Ất cùng với Khương Tư Nhi, Huyền Đô Đại Pháp Sư tràn đầy phấn khởi, kể những giai thoại thú vị thời Thượng Cổ cho Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ mặc dù nghe rất vui vẻ, trong đáy lòng lại không khỏi có một chút buồn bực...

Trong tình cảnh này, Lý Trường Thọ đột nhiên nhận ra rằng hình như hắn đóng quá nhiều vai trong cảnh【đại hôn của Ngao Ất】này.

Vốn dĩ hắn cho rằng mình chỉ lo chuẩn bị sân khấu, nhưng khi tỉnh lại, hắn đã là đạo diễn, biên kịch, nhà đầu tư, phụ trách sân khấu, Bản thân hắn cuối cùng còn là một trong những diễn viên quần chúng.

Và tại thời điểm này, bởi vì Đại Pháp Sư đã đưa hắn đến đây, hắn thậm chí còn xuất hiện với tư cách khách mời trong những 'người xem'.

Tự biên tập, tự đạo diễn, tự diễn vậy thì cũng thôi, lại còn tự xem ...

Đúng là không thể nói nổi.

Rất nhanh, Huyền Đô Đại Pháp Sư nói xong tiểu cố sự Thượng Cổ, tiếp tục dùng tấm gương này quan sát các nơi Long Cung.

Ở chỗ này, trừ Ô Vân đại tiên và mấy vị lão long Long Tộc, có thể khiến cho Huyền Đô Đại Pháp Sư dừng mắt nhìn chăm chú, cũng chỉ có...đạo nhân giấy của Lý Trường Thọ.

Đại Pháp Sư đột nhiên hỏi: "Trường Thọ, đối với chức vị Hải Thần Nam Hải của ngươi, lão sư có căn dặn gì khác không?"

"Giáo Chủ lão gia vẫn chưa có chỉ thị đối với đệ tử." Lý Trường Thọ châm chước trong đáy lòng, thấp giọng nói: "Đại Pháp Sư, cỗ hóa thân này của đệ tử, lúc này đã xem như thần tử của Ngọc Đế, ý chỉ của Ngọc Đế bệ hạ, hẳn là có thể thực hiện trong vài chục năm."

"Ồ?" Hai mắt của Đại Pháp Sư lập tức tỏa sáng: "Vậy ngươi chẳng phải đã sắp tới Thiên Đình rồi?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, thở dài: "Đệ tử định để đạo nhân giấy này đi đến Thiên Đình, bản thể của đệ tử tạm thời chưa đi. Đệ tử phụng mệnh phá hủy mưu tính của phương tây, sau khi sự tình Long Tộc Nhập Thiên kết thúc, tất nhiên sẽ không gạt được chuyện Hải Thần Nam Hải tính toán việc này ở sau lưng. Nếu như đệ tử tùy tiện dùng bản thể hiện thân, chỉ sợ là sẽ bị phương tây âm thầm nhắm vào..."

Trực tuyến, chờ thư mời đến hậu viện Động Suất Cung!

Huyền Đô Đại Pháp Sư chậm rãi gật đầu, cười nói: "Ngươi có thể nghĩ chu toàn, chiếu cố tốt bản thân như vậy, ta hết sức vui mừng."

Sau đó...

Liền không có sau đó...

Đại Pháp Sư nhìn tân khách nơi đây đại khái một lần, Lý Trường Thọ cũng thừa cơ, dựa vào thần thông quan sát của Đại Pháp Sư, tìm xem nơi đây phải chăng có gian tế trà trộn vào hay không.

Hình ảnh ở cửa chính Thủy Tinh Cung chợt lóe lên, dường như có một số thân ảnh lạ lẫm trà trộn vào...

Chuyện này không quan trọng.

Rất nhanh, bên trong hình ảnh liền xuất hiện nhân vật chính ngày hôm nay—— Ngao Ất trong chiếc áo choàng màu xanh nhạt.

Đại Pháp Sư cười nói: "Vị Nhị Giáo Chủ Hải Thần Giáo của ngươi này, bây giờ đã thành hôn, thân hình làm sao vẫn là thiếu niên?"

Lý Trường Thọ lập tức bất đắc dĩ một hồi, hắn không muốn nói láo đối với Đại Pháp Sư, nhưng cũng không giải thích được, chỉ có thể cười một cách ngượng nghịu.

Chương 218. An bài

Cũng may, Đại Pháp Sư cũng chỉ trêu chọc hắn, sau đó liền chuyển hình ảnh, nơi Khương Tư Nhi đang trang điểm trong một cung điện nào đó.

Chiếc váy trước ngày cưới của nàng cần chuẩn bị trong chín ngày!

Trước đây Lý Trường Thọ luôn muốn phàn nàn về vấn đề này, nhưng hắn quá bận nên không có cơ hội.

Đại Pháp Sư ngạc nhiên nói: "Đây không phải là tiểu Giao Nhân mà chúng ta gặp lần trước?"

"Chuyện này." Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Vào lúc đó, độc đan 【 Tâm Hỏa Thiêu 】 của đệ tử xảy ra một chút sai lầm, làm hai người bọn họ không kìm lòng được, liền có tiếp xúc da thịt..."

"Ồ? Căn nguyên lại là ở chỗ của ngươi? Ha ha ha! Chuyện thế gian, thật sự tuyệt không thể tả."

Lý Trường Thọ vừa định nói chuyện, Đại Pháp Sư lại trừng mắt nhìn, tiện tay chuyển tấm gương một chút, hiện ra tình hình phía trên mặt biển.

Chỉ thấy, một đóa mây trắng rơi xuống từ trên cao, có ba đạo thân ảnh đứng trên đó, ở phía trước nhất là một vị lão giả gầy gò mặc hỉ bào đỏ chót trên người, ở phía sau là hai vị Thiên Tướng Kim Giáp một nam một nữ đi theo.

Hai vị Thiên Tướng này, đều tản ra uy áp cảnh giới Kim Tiên, mang theo một đội ba trăm Thiên Binh tinh nhuệ cảnh giới Chân

Tiên, đi về phía Long Cung Đông Hải.

Đại Pháp Sư cười nói: "Nguyệt Lão? Hắn làm sao lại tới nơi đây?"

"Chuyện này, xem như đệ tử mời đến...thân phận của Nguyệt Lão vừa vặn thích hợp với loại nơi chốn này, tới nơi đây biểu lộ ra uy nghi Thiên Đình, để cho Thiên Đình thành lập liên hệ sơ bộ cùng với Long Tộc."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngày đó ngài an bài Nguyệt Lão đến đưa thần thông cho đệ tử, đã ám chỉ đệ tử việc này, đệ tử làm sao có thể không rõ ràng?"

"Không tệ, không tệ." Huyền Đô Đại Pháp Sư không nhịn được vỗ vỗ bả vai của Lý Trường Thọ: "Mặc dù ngươi nói như vậy, trong đáy lòng ta vô cùng vui vẻ, nhưng ta xác thực không nghĩ tới kỹ càng như vậy."

Lý Trường Thọ vừa định tiếp tục nói thêm một câu: ‘Một lần an bài trong lúc lơ đãng của ngài, đã là không bàn mà hợp với ý đại đạo.’

Đại Pháp Sư lại đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng, đưa tay chuyển tấm gương một chút.

Lần này, hình ảnh trực tiếp hoán đổi đến trên một hòn đảo, hai thân ảnh ‘Lén lén lút lút’ bơi ra từ trong nước biển, ẩn nấp thân hình ở trong một tòa trận pháp.

"Triệu Công Minh sư đệ? Cùng với...Hoàng Long sư đệ?" Huyền Đô Đại Pháp Sư cảm thấy khó hiểu: "Quan hệ giữa hai giáo đã trở nên hòa hợp như vậy từ lúc nào? Bọn hắn đây là đang làm gì?"

"Khục, chuyện kia, Đại Pháp Sư..." Lý Trường Thọ lập tức có một chút nghẹn lời.

Đại Pháp Sư trừng mắt: "Đây cũng là do ngươi an bài?"

"Không phải hoàn toàn." Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Đệ tử cũng chính là ở trong đó, đóng vai một nhân vật không trọng yếu, hơi thúc đẩy chuyện xưa phát triển một chút..."

Đại Pháp Sư không nhịn được đứng chắp tay, ngửa đầu im lặng, yếu ớt thở dài.

"Trường Thọ à, ngươi có phải hay không, ngay cả ta cũng tiện thể an bài?"

Nghe một tiếng cảm khái của Huyền Đô Đại Pháp Sư, tâm niệm của Lý Trường Thọ cấp tốc xoay chuyển, quả thật có một chút khẩn trương.

Hắn là thật sự sợ Huyền Đô Đại Pháp Sư hiểu lầm gì đó.

Giả thiết, Tây Phương Giáo có đệ tử Thánh Nhân chặn đường bản thể của hắn, hắn miễn cưỡng sống sót đợt thứ nhất, lúc kế tiếp chờ cứu viện, có thể trông cậy vào ai đến cứu mạng?

Từ trước mắt mà nói, chỉ có Đại Pháp Sư!

Thánh Nhân lão gia không có khả năng trực tiếp ra tay, cứu viện một tiểu đệ tử ngay cả Kim Tiên cũng đều không phải như hắn.

Điểm ấy phải tự hiểu, Lý Trường Thọ tự nhiên cũng hiểu.

Cho nên, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Huyền Đô Đại Pháp Sư mới chính là cơn mưa đúng lúc của hắn tại Hồng Hoang!

Từ tiền đề này, Lý Trường Thọ trừ phi là mất trí, làm sao lại tự tiện an bài đùi nhà mình, chọc tức Đại Pháp Sư?

Dù thật sự muốn an bài, đó cũng là mời Thánh Nhân lão gia hạ lệnh, đi đường vòng...

Khục, chuyện này không quan trọng!

Sự kiện Văn Tịnh đạo nhân kia, thuần túy là chủ ý của Thánh Nhân lão gia, không liên quan gì đến đệ tử nhỏ thuần khiết tốt bụng như hắn...

Không thể nói là không liên quan gì, nhưng nhiều nhất cũng không quá hai thành rưỡi điểm mấu chốt!

Nghe Đại Pháp Sư thở dài cảm khái, Lý Trường Thọ lập tức lấy ra trạng thái mạnh nhất của chính mình để ứng đối...

Kỹ năng diễn xuất tốt nhất chính là cởi bỏ ngụy trang, không diễn nữa!

Lý Trường Thọ lập tức biểu hiện sự bất an trong lòng ở trên mặt, cau mày, cười khổ rồi thở dài: "Đại Pháp Sư, trừ sự tình mà Thánh Nhân lão gia bàn giao, đệ tử tuyệt đối không có nửa điểm tự tiện chủ trương đối với Đại Pháp Sư ngài!"

"Chớ có khẩn trương." Huyền Đô Đại Pháp Sư nháy mắt mấy cái, đã bắt được trọng điểm: "Trước đó lão sư đã bàn giao cho ngươi chuyện gì?"

Lý Trường Thọ liếc mắt nhìn, thấy Đại Pháp Sư cũng không tức giận mặt không lạnh, trái tim treo ở trên không trung, lập tức rơi xuống hơn phân nửa.

"Đại Pháp Sư, là như vậy..." Lập tức, Lý Trường Thọ một năm một mười, nói ra sự tình thu phục Văn Tịnh đạo nhân.

Vì có thể nhanh chóng nói xong, hắn giải thích ngắn gọn một vài câu, lược bỏ những nội dung dễ khiến cho Đại Pháp Sư hiểu lầm.

Chuyện về con muỗi này cũng không thể đem ra bàn tán...

Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe xong, trong đáy mắt tràn đầy cảm khái, vỗ vỗ đầu vai của Lý Trường Thọ.

"Trường Thọ, khó khăn cho ngươi!"

Lý Trường Thọ thoáng có một chút không rõ ràng cho lắm.

Liền nghe Đại Pháp Sư thở dài: "Sự tình lão sư mỗi lần bố trí, yêu cầu luôn là rất nhiều, không giữ lại hậu hoạn, còn phải chặt đứt nhân quả. Sự tình trên đời, khó khăn nhất chính là hai chữ chu toàn. Ngươi...ngay cả Kim Tiên cũng chưa tới, liền bị lão sư...ài! Việc này kỳ thật nên là ta đi làm, vất vả cho ngươi rồi Trường Thọ."

Lý Trường Thọ nghe vậy, trong đáy lòng cũng có một chút bất đắc dĩ, thở dài theo Đại Pháp Sư.

Thế là, ở bên trong buồng lò sưởi này, hai kiện pháp bảo lớn nhỏ của Nhân Giáo Thánh Nhân lão gia...phì!

Nhân Giáo Tiểu Đại Pháp Sư trông coi tấm gương giám sát các nơi Long Cung, thở dài thở ngắn một hồi.

Vào giờ khắc này, hai người ở trên người lẫn nhau, tìm được cảm giác cùng chung chí hướng, đồng bệnh tương liên.

Chỉ bất quá, trong đáy mắt Đại Pháp Sư còn mang theo vài phần vui vẻ.

"Trường Thọ à, Kim Tiên Kiếp của ngươi, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ một ít." Đại Pháp Sư dặn dò: "Còn có tiền đồ tốt đẹp, đang chờ ngươi bước qua ngưỡng cửa này. Bất kể như thế nào, lúc này chủ yếu nhất là bảo mệnh, sự tình cơ duyên, tu vi, về sau lại bổ sung cũng không muộn."

Lý Trường Thọ liền vội vàng gật đầu nói phải: "Đại Pháp Sư xin yên tâm, nếu như đệ tử không có đầy đủ tự tin, nhất định sẽ không dễ dàng nếm thử."

"Căn cơ của ngươi bây giờ đã tỉnh là không tệ, vấn đề kỳ thật không lớn." Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Trước khi độ kiếp nhớ rõ báo cho ta biết một tiếng, ta còn thiếu ngươi một cái hứa hẹn, sẽ ở bên cạnh ngươi hộ pháp, không để cho người ta quấy nhiễu ngươi độ kiếp."

"Đến lúc đó, đệ tử chắc chắn sẽ làm phiền Đại Pháp Sư."

Nói xong, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Chương 219. Làm nền

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ có nhiều hơn mấy phần an ổn, ánh mắt của Đại Pháp Sư lại là hết sức phức tạp.

Trong đó có cảm khái, có may mắn, cũng có mấy phần cảm giác giải thoát...

Cuối cùng Đại Pháp Sư hắn cũng đã sắp lên bờ!

Nhân Giáo cuối cùng cũng có thể nhiều hơn một người, có thể làm chân chạy cho lão sư!

Rảnh rỗi biết bao nhiêu...

"Đến, ngồi!"

Đại Pháp Sư tiện tay hóa ra hai cái ghế gỗ cùng với một cái bàn thấp, trên bàn thấp còn có tiên quả, đồ ăn ngon.

Đại Pháp Sư cười nói: "Nếu ngươi đã an bài lần đại hôn của Ngao Ất này không sai biệt lắm, ta sẽ ở đây quan sát. Ngươi hãy tiến hành theo bố trí lúc đầu của ngươi, không cần sợ xuất hiện bất kỳ sai sót hay thiếu sót nào. Nếu có bất kỳ chỗ nào không đúng, ta tự sẽ kịp thời ra tay, giúp ngươi hoàn thành xong chuyện này."

Lý Trường Thọ vái chào một cái, cũng biết tính nết không thích người bên cạnh quá mức căng thẳng của Đại Pháp Sư, liền trực tiếp ngồi xuống.

Hắn không nói cám ơn là có ý nghĩa đặc biệt.

Nếu nói lời cảm tạ đối với Đại Pháp Sư, đó chính là cảm tạ Đại

Pháp Sư giúp mình, là đặt tất cả công lao Long Tộc Nhập Thiên lên trên người của mình.

Như vậy không nói cám ơn, chỉ có nghĩa là hắn đang tuân theo mệnh lệnh của Thánh Nhân lão gia và Đại Pháp Sư, tính toán sự tình Long Tộc...

Một chút đạo làm người này, kiếp trước Lý Trường Thọ bị xã hội đánh đập dày vò nhiều lần như vậy, làm sao có thể không chú ý?

Có thể cảm giác được rõ ràng, vào giờ phút này độ thiện cảm của chính mình cùng với Đại Pháp Sư, đang tăng lên theo cấp số cộng...

Rất nhanh, hai người cắn ‘hạt dưa ngọc băng đặc biệt của Long Tộc’, thưởng thức rượu giao bôi của Ngao Ất cùng với Khương Tư Nhi, thông qua tấm gương kia, quan sát tình hình các nơi.

Đại Pháp Sư giao quyền chủ động cho Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ muốn nhìn nơi nào, chỉ cần rót một tia tiên thức vào bên trong tấm gương này, liền có thể tùy ý tìm kiếm.

Lúc này, xung quanh Long Cung Đông Hải gió êm sóng lặng, nhưng dự cảm nguy cơ của Lý Trường Thọ đã vô cùng mãnh liệt.

Đối phương hẳn sẽ mượn dùng các loại thủ đoạn đại trận Na Di, tụ lý càn khôn, trọng bảo càn khôn, lặng yên không một tiếng động phát động tập kích.

Theo tình báo mà Văn Tịnh đạo nhân cung cấp, tiếp theo, Long Cung Nam Hải sẽ bị tấn công trước, sau đó mới là Long Cung Đông Hải...

Hả?

Đợi một chút!

Lý Trường Thọ nhìn tấm gương trước mắt này, lập tức có một chút dở khóc dở cười.

Hắn cùng với Đại Pháp Sư có phải hay không đang làm công việc của đội nhiếp ảnh?

Chế giễu thì chế giễu, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng không ngừng suy tư chính sự.

Nhân Giáo Đại Pháp Sư, Tiệt Giáo Triệu Công Minh, Xiển giáo Hoàng Long chân nhân, ngoại trừ Hoàng Long chân nhân, tất cả đều là nhân vật nặng ký có thể đại biểu cho đại giáo Tam Giáo phía sau.

Vì không để cho Tây Phương Giáo 'Biết khó mà lui', lần này Đại Pháp Sư nếu có thể không hiện thân, liền không hiện thân.

Hiện nay Ngao Ất là đệ tử Tiệt Giáo, Triệu Công Minh nghĩa bạc vân thiên đến đây tương trợ, thực ra cũng có lý...

Tiết mục【 Tam Giáo tề tụ tại Long Cung 】, đối với Long Tộc mà nói, tự nhiên là không thể tốt hơn.

Nhưng đối với mục đích cuối cùng nhất của Lý Trường Thọ mà nói, lại hình thành lực cản rất lớn!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đã hạ quyết tâm rằng dù hôm nay Long Tộc có bị thiệt hại nhiều và tổn thương nguyên khí thì hắn vẫn phải khuyên can Đại Pháp Sư, chỉ để Đại Pháp Sư âm thầm cứu Ngao Ất...

Ách, không cẩn thận vẫn đã an bài đùi.

Tiếp tục kiểm kê mưu tính của chính mình trước đây, trước mắt Lý Trường Thọ nổi lên từng chuyện xưa.

Tiếp theo, liền xem phương tây hành động như thế nào!

Hình ảnh trong tấm gương nhẹ nhàng nhộn nhạo, biến thành tình hình ngoài điện—— đạo nhân giấy "Lý Trường Thọ" đang tiến đến tìm Ngao Ất đón khách ở ngoài điện.

Nguyệt Lão sắp đến Thủy Tinh Cung, Lý Trường Thọ muốn dẫn Ngao Ất tiến đến nghênh đón.

Vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ cũng phải giới thiệu Nguyệt Lão, làm một ít chuẩn bị trước thời hạn...

Sắc mặt của Huyền Đô Đại Pháp Sư ở bên cạnh có một chút cổ quái, cười nói: "Chính mình nhìn chăm chú chính mình, tâm thần thực sự không rối loạn sao?"

Lý Trường Thọ nói: "Đệ tử chỉ cần nhắm mắt."

"Tốt."

Sau đó, Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, ký thác tâm thần vào đạo nhân giấy, bắt đầu tìm Ngao Ất an bài sự tình đằng sau.

...

Đạo nhân giấy "Lý Trường Thọ" sinh động ở trong Long Cung lúc này, bộ dáng là Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc trẻ tuổi, tu vi cảnh giới Thiên Tiên.

Hắn nhìn thấy Ngao Ất, bước hai bước về phía trước, hộ vệ ở bên người Ngao Ất tất nhiên là không dám ngăn cản.

Lý Trường Thọ cười nói: "Ất huynh, nhanh cùng ta đi đến cửa lớn nghênh đón một vị khách quý."

"Được!" Ngao Ất không cần nghĩ ngợi liền đáp ứng, nhưng sau đó, Ngao Ất liền cau mày, dậm chân, truyền âm nói: "Giáo chủ, ở bên ngoài...còn một kẻ phiền phức."

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Yên tâm đi, nếu như đối phương có thể nhận ra ngươi, ta lập tức mời vị khách quý đến chúc mừng ngươi kia ra tay. Ất huynh, ngươi trước tiên hãy trực tiếp mở miệng, hỏi ta vị khách nhân này là ai, giọng càng cao càng tốt."

"Ồ?" Ngao Ất khẽ động tâm thần, cất cao giọng nói: "Ca ca, xin hỏi vị khách quý sắp đến Thủy Tinh Cung này, rốt cuộc là người phương nào?"

Lý Trường Thọ chỉ chỉ lên phía trên, cố ý kiến tạo mấy phần cảm giác thần bí.

Trong lúc nhất thời, bên trong chủ điện có không ít tiên thức, khóa chặt vào trên người Ngao Ất cùng với đạo nhân giấy "Lý Trường Thọ"...

Các cao thủ Long Tộc, cùng với chúng tân khách Tam Giới, lúc này cũng đều có một chút buồn bực.

Vị ‘ca ca’ trong miệng Ngao Ất này, rốt cuộc là thần thánh phương nào? Người có thể khiến cho Long Cung xưng là khách quý này rốt cuộc có lai lịch gì?

Đây là làm nền cho bước đầu tiên Nguyệt Lão ra mắt——【 gây sự chú ý 】.

Lý Trường Thọ lấy ra lời kịch chuẩn bị đã lâu, nói với Ngao Ất: "Vị quý khách kia thế nhưng đã vì sự tình giữa ngươi cùng với đệ muội, bỏ ra khá nhiều công sức. Ngũ Bộ Châu Hồng Hoang, ba ngàn thế giới bên ngoài, phàm là sinh linh có linh trí, đạt được giáo hóa, tôn trọng lễ nghĩa, nhân duyên và hôn sự đều do y quản lý. Tu vi của y không cao, nhưng lại được công đức che chở, có bảo vật trời cho. Tay phải một chiếc kéo vàng dùng để cắt nhân duyên, tay trái bưng Tương Tư Thụ, nhánh cây đâm tâm hỏa quấn. Nếu như ngươi hỏi y là người phương nào? Đó là chính thần Thiên

Đình, Nguyệt Lão!"

Đây là bước làm nền thứ hai——【 thổi phồng 】.

Ngao Ất không nhịn được cười ra tiếng, nói: "Ca ca, đi! Chúng ta nhanh đi ra bên ngoài nghênh đón!"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, cùng với Ngao Ất mang theo sáu vị thị vệ Long Tộc, đi về phía cửa lớn Thủy Tinh Cung.

Nghĩ đến người ở chỗ cửa lớn kia, Ngao Ất vẫn còn có một chút chột dạ, đưa tay sờ sờ khuôn mặt của chính mình.

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Yên tâm đi, ngươi hoàn toàn khác biệt cùng với Kha Nhạc Nhi."

"Ài." Ngao Ất thở dài, kiên trì đi đến cửa lớn Thủy Tinh Cung.

Đằng sau lại có mấy vị lão giả đầu rồng chạy ra, chính là mấy vị trưởng lão Long Tộc, đi theo phía sau Ngao Ất.

Long Tộc cũng đang cho thấy thái độ, muốn kết thiện duyên cùng với Thiên Đình.

Chương 220. Trời sinh thiếu đánh

Bọn họ đi ngang qua sảnh phụ đầy khách, đi qua sảnh trước được lát bằng pha lê của Long Cung, đến chỗ cửa lớn Thủy Tinh Cung hùng vĩ kia.

Phía xa, ở phía sau binh tướng Long Cung, chỉ thấy một thanh niên đang dựa vào cột ngọc trắng cao lớn, bóng lưng có vẻ tiều tụy...

Cách hơi gần chút, còn có thể nghe được lời thì thầm ‘Nhạc Nhạc’, ‘Nhạc Nhạc’.

Ngao Ất yên lặng lấy ra một thanh đoản kiếm, bị Lý Trường Thọ vội vàng ngăn lại, lôi kéo Ngao Ất đi vòng qua người này...

Quả nhiên, vị Biện Trang khổ sở chờ đợi Kha Nhạc Nhi này, vẫn chưa phát hiện ra điều dị thường gì.

Liền nghe Biện Trang thấp giọng thì thào: "Nếu hỏi lòng ta thế nào, lòng ta chỉ có Nhạc Nhi."

Lý Trường Thọ âm thầm than nhẹ, đây cũng là một người si tình, đáng tiếc là đã nhận sai phương hướng.

Tạm thời không cần quản nhiều.

Tiên quang vờn quanh ở bên trong nước biển phía trước, mấy chục đạo thân ảnh mang theo từng làn nước, chạy nhanh đến từ phương hướng mặt biển.

Người ở phía trước nhất mặc hỉ bào, tinh thần tràn đầy, trong tay cầm một tấm thiệp mời, tất nhiên là Nguyệt Lão!

Xung quanh tiểu đội ngũ chúc mừng của Thiên Đình, ẩn ẩn còn có mấy trăm Tiên Giao Binh âm thầm hộ vệ. Khi nhóm người Nguyệt Lão đi đến gần Thủy Tinh Cung, những Tiên Giao Binh kia liền quay đầu lui về.

Lý Trường Thọ đã dẫn âm đối với Ngao Ất cùng với Nguyệt Lão, trực tiếp căn dặn xưng hô khi họ gặp nhau, cũng nói rõ ràng cho Nguyệt Lão, không thể tự xưng là bần đạo.

Mà Ngao Ất cùng với Nguyệt Lão, cũng không làm cho Lý Trường Thọ thất vọng.

Ngao Ất chủ động nghênh đón từ khoảng cách trăm trượng, vái chào đối với Nguyệt Lão, liên tục cảm tạ: "Đa tạ Nguyệt Lão đã thành toàn nhân duyên giữa ta cùng với Tư Tư! Đa tạ Nguyệt Lão đã thành toàn nhân duyên giữa ta cùng với Tư Tư!"

"Ha ha ha." Nguyệt Lão đỡ râu mà cười: "Nhân duyên của hai vị điện hạ vốn là mỹ mãn, ta bất quá chỉ là phụng mệnh bệ hạ, dệt hoa trên gấm mà thôi."

"Mời Nguyệt Lão nhanh vào bên trong." Ngao Ất nghiêng người dùng tay làm dấu mời, Nguyệt Lão mỉm cười gật đầu, cùng nhau tiến lên với Ngao Ất.

Lý Trường Thọ cũng đi tới bên cạnh, xác nhận ánh mắt với Nguyệt Lão, liền nói: "Điện hạ, ngài hãy đi sắp xếp chỗ ngồi cho Nguyệt Lão trong chủ điện trước đi."

Ngao Ất cười nói: "Làm sao bây giờ mới sắp xếp? Chỗ ngồi đã sớm sắp xếp xong!"

Lập tức, Ngao Ất lôi kéo cổ tay Nguyệt Lão, tám vị Thiên Tướng phía sau Nguyệt Lão đi sát theo đằng sau, ba mươi sáu vị Thiên Binh tiến vào trong nước biển, từng người cũng giảm tốc độ tiến lên.

Một đoàn người đi về phía cửa lớn Long Cung, thời điểm Nguyệt Lão đến, cũng đã được Lý Trường Thọ tính toán kỹ lưỡng.

Trong chủ điện, lúc này mấy ngàn tân khách đã dùng tiên thức (thức ăn tiên), và tất cả họ đều đang hướng về nơi này.

Đại bộ phận bọn họ đều có một chút lạ lẫm đối với hệ thống Thiên Đình, chỉ là vừa rồi nghe Lý Trường Thọ nói vài câu kia, cảm thấy tò mò đối với vị chính thần Thiên Đình có thể sửa đổi nhân duyên người trong truyền thuyết này.

Nhưng mà, nhóm người Lý Trường Thọ cùng với Nguyệt Lão, vừa bay đến trước cửa chính Long Cung, bản thể của Lý Trường Thọ đột nhiên nghe được Đại Pháp Sư căn dặn:

"Trường Thọ, tiểu sư thúc cũng tới, vị Thiên Tướng ngân giáp thứ hai ở bên tay trái ngươi, chính là một cỗ hóa thân của tiểu sư thúc."

Tiểu sư thúc?

Ách!

Lão Tử tại thượng, vị Ngọc Đế bệ hạ này chạy tới làm gì? Đây không phải là tăng thêm biến số, gia tăng độ khó cho hắn sao?

Lý Trường Thọ cực lực khống chế, mới nhịn được xúc động nhìn chằm chằm vào hóa thân Ngọc Đế.

Tuy nhiên, một làn sóng chưa lắng xuống thì một làn sóng khác lại nổi lên.

Biện Trang đang hối tiếc tự ái ở trước cửa lớn, ánh mắt vô thần đảo qua đám người bọn họ, thấp giọng lầm bầm: "Ài, cũng không phải là Nhạc Nhạc...Nhạc Nhạc, ngươi thật sự không tới sao? Biện Trang ta thề, dù ngươi không tới đây, sau này ta cũng nhất định phải tìm được ngươi."

"Ừm?" Nguyệt Lão đang cất bước vào cửa lớn Long Cung, không khỏi nhướng mày, dừng chân, quay đầu nhìn về phía Biện Trang, hỏi: "Hắn vừa mới tự xưng là...Biện Trang?"

Lý Trường Thọ nói: "Không sai."

"Ô!" Nguyệt Lão trừng mắt, chiến đấu mười hai năm, vậy mà lại thấy được tên khốn này tại nơi đây!

Lòng kích động, tay run rẩy!

Nguyệt Lão lấy ra một chiếc kéo vàng, nếu không phải Lý Trường Thọ nhanh tay lẹ mắt ấn cánh tay của Nguyệt Lão xuống, Nguyệt Lão đã trực tiếp xông tới, cắt một phát, thành toàn cho loại người vừa gặp liền si tình vạn năm này!

Kéo...

Vũ khí?

Trong nháy mắt Nguyệt Lão lấy kéo vàng ra, mấy vị lão giả đầu rồng cùng với Hộ vệ Long Tộc, vọt thẳng đến trước người Ngao Ất.

Từng cỗ tiên thức chú ý nơi đây, cũng đều nhìn chằm chằm kéo vàng trong tay Nguyệt Lão...

Không chỉ là những quần chúng vây xem này không hiểu rõ, ngay cả Lý Trường Thọ cũng đều có một cái chớp mắt bị hành vi mê hoặc của Nguyệt Lão làm cho váng đầu.

Chuyện gì đã xảy ra?

Là do ở trong Long Cung tràn ngập một cỗ kịch độc tên là ‘Nổi trận lôi đình’, hay là tên gia hỏa tên là Biện Trang này, trời sinh thiếu đánh, sinh ra phải ăn đòn?

Một người rút kiếm khi nhìn thấy, một người trực tiếp lấy kéo khi nhìn thấy...

Bất kể như thế nào, Lý Trường Thọ cũng không thể để cho Nguyệt Lão thật sự thất lễ.

Ngọc Đế bệ hạ đang giám sát ở ngay bên cạnh, chuyện này không chỉ có quan hệ đến uy nghiêm Thiên Đình, cũng quan hệ đến bát cơm công đức của Nguyệt Lão!

Trong lúc Lý Trường Thọ nhanh tay lẹ mắt ấn Nguyệt Lão xuống, đã dẫn âm quát khẽ: "Nguyệt Lão, nơi này là Long Cung! Chúng ta đến đây để làm gì?"

Nguyệt Lão giật mình một cái, lập tức lấy lại tinh thần, nhưng chiếc kéo sáng loáng ở trong tay kia, đã không thể thu về được.

Lập tức, bên trong ánh mắt Nguyệt Lão mang theo vài phần xin giúp đỡ, dùng sức chớp mắt với vị Hải Thần ở trước mặt.

Làm thế nào để ứng đối với điều này?

Lý Trường Thọ cũng cảm thấy khó khăn.

Nguyệt Lão vừa đi vào trong Long Cung đã lấy kéo ra, nói: "Ngươi nhìn xem chiếc kéo này có sắc không?"

Đây không phải là thất lễ sao?

Trong nháy mắt, ý nghĩ điên cuồng chuyển động trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

Chỉ trong thời gian một hơi thở, hắn đã có đối sách, lập tức dẫn âm cho Nguyệt Lão, dạy y che lấp việc này như thế nào.

Chỉ thấy, Nguyệt Lão nhấc chiếc kéo lên, thuận thế liền trực tiếp hướng mũi kéo vào cổ tay của mình...

Chiếc kéo mở ra, rẹt rẹt vài tiếng, Nguyệt Lão ở trên ống tay áo hỉ bào của chính mình, cắt hai mảnh vải đỏ xuống, ở trên đó ẩn chứa lực lượng công đức tinh khiết nồng đậm.

Ánh mắt của Nguyệt Lão lướt qua Biện Trang, nhìn về phía Ngao Ất, đã lộ ra một khuôn mặt mỉm cười, ôn hòa nói: "Vào trước khi vào cửa, thay mặt chủ nhân Thiên Đình - Ngọc Đế bệ hạ, xin gửi món quà đầu tiên này đến hai vị tân nhân!"

Ngao Ất cùng với mấy vị cao thủ Long Tộc ở bên cạnh lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn bộ dáng vừa rồi của Nguyệt Lão, còn tưởng rằng muốn lấy kéo ra đâm ai...

Lập tức, Nguyệt Lão ở trên hai mảnh vải đỏ kia, vận dụng lực lượng công đức ngưng tụ thành bốn chữ lớn —— 【 tân lang 】, 【 tân nương 】.

Lại đưa hai mảnh vải ẩn chứa đỏ lực lượng công đức này cho Ngao Ất.

Chương 221. Dị dạng

Theo lời của Lý Trường Thọ, Nguyệt Lão cười nói: "Ngao Ất điện hạ, có thể đeo vật này trên người ngươi và Khương Tư Nhi điện hạ. Lúc đeo, hai người các ngươi cần mặt đối mặt, nghĩ về nhau, dán thứ này lên bên ngoài hỉ phục tại vị trí trái tim. Như thế có thể mang tới điềm lành, ngụ ý là ngọt ngào, đáng trân trọng. Các phần quà khác, theo quy tắc của Long Tộc, sẽ được tặng sau!"

Hóa ra là tặng lễ, còn tưởng rằng có trò hay để xem...

Gần nửa tân khách trong sảnh thu hồi tiên thức, chợt cảm thấy không thú vị.

"Đa tạ Nguyệt Lão! Đa tạ Nguyệt Lão!"

Ngao Ất tiếp nhận hai mảnh vải đỏ, mà ống tay áo hỉ bào của Nguyệt Lão thì tiên quang lượn lờ, đã khôi phục như lúc ban đầu.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nói: "Ất huynh, không bằng ngươi hiện tại liền đi đeo cho Khương Tư Nhi điện hạ."

"Tốt, tốt! Ca ca hãy bồi Nguyệt Lão tiền bối cùng với chư vị khách Thiên Đình, ta sẽ đi tìm Tư Tư!"

Ngao Ất vô cùng vui, âm thầm liếc nhìn Biện Trang đang hai mắt vô thần ở bên kia, cầm hai mảnh vải đỏ, bước nhanh chạy tới chỗ đại điện của Khương Tư Nhi.

Có vài vị trưởng lão Long Tộc hướng về phía trước, thay Ngao Ất, mỉm cười mời một nhóm chín người Thiên Đình đi vào chính điện nhập tọa.

Những binh tướng Thiên Đình đi theo mà đến, cũng có cao thủ

Long Tộc tiếp đãi, mời đi thiền điện ăn bữa tiệc...

Theo quy củ đại hôn Long Tộc, khách nhận được thiệp mời, không cần mang hạ lễ đến, cũng sẽ không để khách nhân gửi tiền mừng khi đi vào cửa.

Cầm tiền đến ăn tiệc?

Có phải cho rằng Long Tộc bọn hắn không đủ khả năng chiêu đãi hay là như thế nào?

Đó chính là vũ nhục Long Tộc bọn hắn!

Tuy nhiên, món quà cũng là một phần chúc phúc, nếu như tân khách mang theo quà, có thể vào trước khi đại hôn bắt đầu, sau khi hai vị tân nhân ra mắt, từng người lấy quà ra, đưa tặng cho hai vị tân nhân ở trước mặt.

Quá trình chủ yếu của đại hôn Long Tộc, đại khái giống nhau với lễ cưới Nhân tộc tại thế tục Nam Thiệm Bộ Châu, nhưng phức tạp hơn và công phu hơn.

Ở dưới tình huống cấp bách vừa rồi, Lý Trường Thọ có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, vãn hồi sự nghiệp của Nguyệt Lão...

Cũng coi như đã sống hết tình nghĩa.

Lý Trường Thọ âm thầm liếc nhìn hóa thân Ngọc Đế trong bộ dáng Thiên Tướng, trong đáy lòng suy tư mấy loại khả năng...

Chẳng lẽ Thiên Đình đã thiếu binh thiếu tướng đến trình độ như vậy, đều cần hóa thân bệ hạ đích thân diễn vai quần chúng?

Hẳn là không đến mức này.

Dù cho Thiên Đình không quá nổi danh, vài vị cao thủ Kim Tiên có lẽ còn là có...ồ?

Vai mà hóa thân Ngọc Đế bệ hạ đóng lúc này, bất quá chỉ là một vị Thiên Tướng cảnh giới Thiên Tiên, nếu như phân tích lý trí, vị bệ hạ này hẳn là muốn đến tham gia náo nhiệt một chút, hoặc là vì Thiên Đình gia tăng một phần thực lực ứng biến.

Chính mình, lại nên ứng phó như thế nào?

...

Chỗ ngồi của một nhóm chín người Thiên Đình, được an bài ở bên cạnh đám Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo.

Lúc Nguyệt Lão vào cửa, trong chủ điện cũng có không ít bóng người đứng dậy hành lễ, hơn phân nửa cao thủ Long Tộc đều là đứng ngồi bất động.

Mà Long Vương Đông Hải chỉ là ngồi ở trên bảo tọa, mỉm cười gật đầu nhẹ đối với Nguyệt Lão, sau đó liền giả bộ như say rượu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Làm cho Lý Trường Thọ ngoài ý muốn, vẫn là biểu hiện của đám Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo.

Đám tiên Tiệt Giáo nhớ tới Thiên Đình là do ba vị Thánh Nhân lão gia Đạo Môn lập ra, vào lúc Nguyệt Lão đi đến gần bọn họ, từng người đứng dậy làm lễ với Nguyệt Lão.

Thập Thiên Quân - Tần Hoàn còn tới hàn huyên đôi câu.

Nguyệt Lão phát huy năng khiếu chức nghiệp của chính mình, bảo trì nụ cười ấm áp, mặc kệ người đến tìm y hàn huyên là ai, ứng đối tự nhiên là chào hỏi vài câu không lộ sơ hở.

Cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ, thuận thế cùng nhau nhập tọa cùng với chín người Nguyệt Lão.

Vừa ngồi xuống, Lý Trường Thọ liền dẫn âm hỏi ý Nguyệt Lão, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt của Nguyệt Lão có một chút xấu hổ, thấp giọng thở dài, dẫn âm giải thích vài câu.

Tượng đất của Biện Trang không ngừng quấy rối tượng đất của Ngao Ất, Nguyệt Lão ở trong hơn mười năm này vẫn luôn đang xoắn xuýt việc này, điên cuồng cắt đi dây đỏ tượng đất của Biện Trang, vừa rồi thấy được chính chủ, trong lúc nhất thời thực sự không nhịn được...

Dây đỏ, mười hai năm không ngừng...

Lý Trường Thọ lập tức có một chút dở khóc dở cười, vị Biện Trang này, thật đúng là gây ra một tí xíu nhiễu loạn.

Trầm ngâm vài tiếng, Lý Trường Thọ ngồi ở kia rơi vào suy tư.

Nghĩ, là sự tình hóa thân Ngọc Đế đến đây.

Nhìn biểu hiện của Nguyệt Lão và mấy người ngồi cùng bàn, bọn họ hẳn là đều không biết, có hóa thân Ngọc Đế đang ngồi bên cạnh.

Mà cỗ hóa thân Ngọc Đế này, dường như là thay thế một vị Thiên Tướng nguyên bản tương đối hoạt bát ở bên trong Thiên Đình, sau khi ngồi xuống, cũng uống rượu nói chuyện phiếm cùng với những người khác, không có một chút sơ hở nào.

Nếu như không phải Huyền Đô Đại Pháp Sư nhắc nhở chính mình, Lý Trường Thọ cũng không phân biệt ra được.

Nên ứng đối với Ngọc Đế ra sao?

Suy đi nghĩ lại, biện pháp tốt nhất, kỳ thật chính là giả bộ như không biết Ngọc Đế ở đây, làm tốt sự tình chính mình phải làm, nhắc nhở Nguyệt Lão đừng làm cho Thiên Đình mất mặt, lấy bất biến ứng vạn biến.

Cùng lúc đó.

Ở bên trong buồng lò sưởi kia, Đại Pháp Sư cũng bắt đầu hỏi hắn, vừa rồi Nguyệt Lão cầm chiếc kéo là cần làm chuyện gì.

Đại Pháp Sư tự nhiên đã nhìn ra, vừa rồi Nguyệt Lão không hiểu sao trở nên kích động, nhưng liền bị Lý Trường Thọ ấn trở về.

Lý Trường Thọ cũng không dám giấu diếm, giải thích tường tận từ đầu chí cuối sự tình hắn trước đây cùng với Ngao Ất đi đến Thiên Nhai Hải Giác, dùng phương pháp giả nữ phá tính toán của phương tây.

Đại Pháp Sư hết sức vui mừng, liên tục nói "không hổ là ngươi".

"Trường Thọ à, trong lòng của ngươi rốt cuộc chứa thứ gì? Tại sao đều là những chủ ý kỳ lạ, lại khiến người ta vỗ án tán dương?"

Đại Pháp Sư vừa dứt lời, Lý Trường Thọ vẫn còn do dự, nên làm như thế nào để không để lại dấu vết, quy công lao lên trên người của cấp trên...

Bên trong Thủy Tinh Cung phát sinh dị dạng!

Một cỗ uy áp bàng bạc mênh mông, không có dấu hiệu nào buông xuống Thủy Tinh Cung!

Sắc mặt của đông đảo cao thủ nơi đây cùng nhau đại biến, còn nói tới cái gì tuyệt thế đại năng.

Trong ngoài Thủy Tinh Cung, mấy chục vạn sinh linh cùng nhau ngẩng đầu nhìn về phía mặt biển.

Đây là...

Thiên uy!

Đột nhiên, bốn vệt kim quang xông vào Đông Hải, đảo mắt liền chui vào trong Long Cung!

Một vệt kim quang lớn nhất, trực tiếp chui vào đỉnh đầu Nguyệt Lão, tiên quang phun trào quanh người Nguyệt Lão, cảnh giới tu luyện của y tăng lên một chút!

Lại có hai vệt kim quang phân lượng tương đương, bay đi một chỗ đại điện khác, chui vào trong cơ thể của Khương Tư Nhi cùng với Ngao Ất!

‘Tân lang tân nương’ Ngao Ất, Khương Tư Nhi vừa mới cột vải đỏ cho nhau, cũng là có một chút trở tay không kịp.

"Thiên đạo công đức tới từ đâu?"

Khương Tư Nhi kinh ngạc nhỏ giọng nói một câu, Ngao Ất cúi đầu nhìn mảnh vải đỏ nho nhỏ trước mặt mình, trong đáy mắt tràn đầy không dám tin.

Chương 222. Kim Thiền đạo nhân

Lúc này, trong sảnh chính Long Cung, ánh mắt của Long Tộc, những tân khách, đám sinh linh kia, đều rơi vào trên người Nguyệt Lão.

Nguyệt Lão vừa muốn nói không mắc mớ gì đến chính mình, liền nghe Lý Trường Thọ dẫn âm lọt vào tai...

"Bảo trì bình tĩnh, bọn hắn hỏi cái gì cũng không cần nhiều lời, dùng biểu tình cười không nói, để cho bọn hắn liên tưởng là được."

Nguyệt Lão tuy có một chút không rõ ràng cho lắm, nhưng biết đây là trọng thần Thiên Đình tương lai mà Ngọc Đế bệ hạ trông cậy vào, lập tức làm theo lời hắn.

Vị lão quan này mỉm cười, híp mắt, chậm rãi gắp thức ăn uống rượu.

Không bao lâu, mấy vị lão giả đầu rồng đi đến mời rượu, nói bóng nói gió, hỏi han công đức đó là như thế nào.

Nguyệt Lão cười không nói.

Mấy lão giả đầu rồng này lập tức rõ ràng, công đức này hẳn là hạ lễ Thiên Đình tặng cho, từng người biểu đạt lòng cảm kích đối với Nguyệt Lão, độ thiện cảm của Long Tộc đối với Thiên Đình kéo cao hơn mấy cái đẳng cấp trong nháy mắt.

Ngao Ất cũng vội vàng chạy về, nói lời cảm tạ đối với Nguyệt Lão, mời rượu, hỏi hai phần công đức này từ đâu mà tới.

Nguyệt Lão tiếp tục cười không nói.

Ngao Ất lập tức rõ ràng, đây xác định là sự tình Giáo Chủ ca ca nhà mình an bài, đối với Nguyệt Lão cùng với Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" ở bên cạnh, quăng tới ánh mắt cảm kích.

Rất nhanh, Tần Hoàn mang theo hai vị nhân vật bên trong Thập Thiên Quân tới, bắt chuyện đôi lời cùng với Nguyệt Lão, hỏi han công đức vừa nãy...

Nguyệt Lão vẫn tiếp tục...cười không nói.

Trong sảnh chính, nội dung bàn luận của những vị khách nặng ký này đều là "tại sao Thiên đạo sẽ hạ công đức xuống".

Ngồi cùng bàn với Nguyệt Lão, hóa thân Ngọc Đế không biết tên nào đó, bưng chén rượu kính Nguyệt Lão, dẫn âm hỏi: "Nguyệt lão đại, việc này cũng là do Hải Thần căn dặn sao?"

Nguyệt Lão vẫn cười không nói như cũ.

Vị bệ hạ này quả quyết hiểu ra điều gì đó, cúi đầu suy tư một hồi, lộ ra mấy phần mỉm cười.

Công đức "Nghi thức".

Đột nhiên nghe một vị lão giả Hải tộc buồn bực nói: "Không phải mới vừa có bốn đạo công đức rơi xuống sao? Đạo công đức thứ tư đi nơi nào?"

Liền nghe một lão giả đầu rồng cười nói: "Đạo công đức kia đi vào tân phòng của hai vị điện hạ."

Chúng tiên cái hiểu cái không, nhưng cũng coi như trôi qua.

Buồng lò sưởi kia có trận pháp Long Tộc thủ hộ, Kim Tiên bình thường đều không thể tìm kiếm.

Mà cao thủ ở chỗ này, ví dụ như mấy vị trưởng lão Long Tộc, Ô Vân đại tiên, dùng tiên thức dò xét buồng lò sưởi kia, cũng không thể phát hiện ra điều dị thường gì.

Chỉ có thể là đạo lực lượng công đức, bay lên giường của hai vị tân nhân...

Đạo công đức thứ tư, tự nhiên là bị Lý Trường Thọ đạt được.

Lúc này Lý Trường Thọ đang giải thích cùng với Đại Pháp Sư, công đức này đại khái là như thế nào.

Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa bởi vì sự tình của Biện Trang mà cười nửa ngày, vào giờ phút này lại tán thưởng một tiếng, càng nhìn sư đệ tương lai này càng yêu thích.

Một chút lực lượng công đức...

Kỳ thật cũng không thể nói là "một chút", từ trên số lượng, đã là tương đương với thu hoạch mười năm hương hỏa công đức của Hải Thần Giáo.

Không tích lũy từng bước là không thể đến ngàn dặm, công đức chính là tích lũy từng tí tẹo như thế, sau này mới có thể làm ra được Công Đức Kim Thân...

So với chừng đó công đức, Lý Trường Thọ thực sự hy vọng rằng không có gì sai sót xảy ra tiếp theo.

Lý Trường Thọ không ngừng hoán đổi tấm gương, nhìn Ngao Ất cùng với Khương Tư Nhi một chút, nhìn hóa thân Ngọc Đế ngồi cùng bàn với Nguyệt Lão một chút, lại nhìn nơi Long Tộc trú binh gần Long Cung...

Tổng thể mà nói, đều đang tiến hành theo sự bố trí của hắn.

"Trường Thọ, có muốn đi Nam Hải dạo chơi không?" Huyền Đô

Đại Pháp Sư nói: "Ta vừa tính toán xong, Nam Hải đã hội tụ khí tức Huyết Sát, chỉ sợ là sẽ có một trận ác chiến."

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư, nói: "Đại Pháp Sư, Nam Hải liền giao cho bản thân Long Tộc đi ứng đối đi, đệ tử cảm thấy, chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến ở chỗ này, mới là sự chọn lựa tốt nhất"

"Thiện." Đại Pháp Sư nhẹ nhàng gật đầu, thoải mái dựa vào trên ghế: "Khi nào cần ra tay ngươi liền hô một tiếng."

"Tạ ơn Đại Pháp Sư chiếu cố."

Lý Trường Thọ đáp lời, liền không chớp mắt nhìn chăm chú lên tấm gương.

Đáng tiếc, tóm lại là không nhìn thấy chỗ Nam Hải.

Thần thông của Đại Pháp Sư tuy mạnh, nhưng cũng không phải vô hạn, cũng chỉ có thể giám sát hải vực gần Long Cung Đông Hải.

Vào giờ phút này vị Văn Tịnh đạo nhân kia đang mang theo một đám mây đen ẩn náu ở đâu đó dưới đáy Nam Hải.

Nàng mặc một chiếc váy màu đỏ, tóc dài chậm rãi phiêu động ở trong nước biển, dáng người mê hoặc toát ra ánh sáng chói lọi.

Nhưng hàng vạn sinh vật trong đám mây đen sau lưng nàng chỉ biết quỳ xuống không dám ngẩng đầu nhìn nữ vương đại nhân.

Đột nhiên, ánh sáng vàng lập lòe trên biển, trên biển xuất hiện một vết nứt "chân không" hẹp dài, càn khôn trong đó bị cắt ra, một con hung thú bọc trong ánh sáng vàng bay ra từ vết nứt...

Đây là một con hung trùng dài ba thước, toàn thân lấp lánh ánh vàng, phía sau có sáu chiếc cánh mỏng như lưỡi đao.

Xét về hình dáng cơ thể, đây có lẽ là...một con Kim Thiền (ve sầu vàng)...biến thái, khục, biến dị.

Kim Thiền sáu cánh trực tiếp bay đến mười trượng trước người Văn Tịnh đạo nhân, cánh mỏng trên phần lưng tản ra khí tức sắc bén, cơ hồ có thể cắt vỡ khuôn mặt của Văn Tịnh đạo nhân.

Văn Tịnh đạo nhân khịt mũi, cũng không phản ứng với "đồng sự" này.

Còn Kim Thiền sáu cánh thì lắc mình biến hoá, hóa thành một đạo sĩ trẻ tuổi khuôn mặt thanh tú, tươi cười ôn hòa, hơi gật đầu đối với Văn Tịnh đạo nhân, lạnh nhạt nói: "Ở phía đạo hữu đã chuẩn bị như thế nào?"

Văn Tịnh đạo nhân nói: "Binh mã đã được chuẩn bị đầy đủ."

Kim Thiền gật gật đầu, nói: "Theo an bài của hai vị Phó Giáo Chủ, tiếp theo bần đạo sẽ cùng nhau ra tay với đạo hữu."

"Hừ, đến kéo chân sau của ta!"

Văn Tịnh đạo nhân tức giận nói, Kim Thiền đạo nhân lại chỉ bình tĩnh cười cười, phối hợp đứng ở trong nước biển, không nói thêm lời nào.

Có thể nhìn ra, quan hệ giữa bọn hắn cũng không quá tốt.

"Lần này tên kia có ứng phó được không?" Văn Tịnh đạo nhân lặng lẽ đứng trong biển, quanh người đã bị một tầng sương mù bao khỏa, ngăn cách tiên thức, ánh mắt.

Đây là chuẩn bị tất yếu trước mỗi lần nàng động thủ làm chuyện xấu.

Nhìn những tộc nhân ở sau lưng nàng kia, cùng với khôi lỗi, một số lớn Yêu tộc, hung thú biến hóa thành người bị Tây Phương Giáo hợp nhất mà nói, nữ vương đại nhân, nữ nhân thần bí này...rất lãnh diễm, cao ngạo, ngoan độc, xảo trá.

Trừ Thánh Nhân cùng với mấy vị Tây Phó Giáo Chủ Phương Giáo, nàng không đặt bất luận kẻ nào trong đáy mắt.

Nhưng mà trên thực tế, những sinh linh hung ác này không thấy được, trong đáy lòng của Văn Tịnh đạo nhân...

"Ta nhổ vào! Con Kim Thiền thối này, lại tới đoạt công với bản với nữ vương đại nhân! Hừ, cho rằng nếu nịnh nọt, khiến cho Đại Giáo Chủ thoải mái, liền có thể trở thành đệ tử Thánh Nhân chân chính? Si tâm vọng tưởng, cũng đồng dạng bị lợi dụng mà thôi! Vẫn là bản nữ vương đại nhân nhìn xa trông rộng, sớm tìm tốt ngôi nhà tiếp theo, hừ hừ!"

Chương 223. Xuất phát

Văn Tịnh đạo nhân liếc mắt nhìn đạo sĩ trẻ tuổi cách đó không xa, bình tĩnh thu hồi ánh mắt, khóe miệng phác hoạ ra mấy phần mỉm cười mê người.

Sau đó, Văn Tịnh đạo nhân lại hơi nhíu mày, bắt đầu lo lắng cho ngôi nhà tiếp theo của mình, lần này có thể thất sách hay không.

Nàng cũng không muốn nhìn thấy đối tượng mình thần phục bị ăn sạch, vậy sẽ khiến cho nàng cảm thấy mình đầu phục sai người.

Tây Phương Giáo vận dụng cao thủ giấu giếm, so với suy nghĩ của Văn Tịnh đạo nhân, nhiều hơn gấp mấy lần.

Đại quân này của nàng, là một trong sáu lộ binh mã tiến công Long Cung Nam Hải, hội tụ hai vạn tộc nhân của nàng, sáu ngàn khôi lỗi, sáu vạn yêu binh biển sâu, cùng với hai vạn tạp quân.

Chiến trận như vậy, nếu như đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo lại âm thầm ra tay, Long Cung Nam Hải đoán chừng sẽ tử thương thảm trọng.

Tuy nói ở trong Long Cung Tứ Hải, thực lực của Long Cung Nam Hải xếp tại thứ hai, cao thủ đông đảo.

Nhưng...

Văn Tịnh đạo nhân quét mắt nhìn phía sau, lông mày càng nhăn càng sâu.

Cao thủ Tây Phương Giáo phái ra lần này, kỳ thật cũng không tính ít.

Văn Tịnh đạo nhân và Kim Thiền giống nhau, là vào lúc hai vị Thánh Nhân phương tây chưa thành thánh, liền bị bắt lại.

Văn Tịnh đạo nhân đối với thế lực âm thầm của Tây Phương Giáo, ngược lại là hiểu khá rõ, rất nhiều cao thủ đã ở dưới sự tính toán của nàng, đầu nhập vào dưới trướng Tây Phương Giáo.

Vào thời kì cuối đại chiến Vu Yêu thời Thượng Cổ, một nhóm lớn Yêu tộc bị hai vị Thánh Nhân lão gia Tây Phương Giáo âm thầm chế trụ, đưa vào bên trong ba ngàn thế giới bồi dưỡng, hóa bọn hắn thành một phần chiến lực.

Yêu tộc biển sâu cũng tại thời kì cuối Thượng Cổ, ở dưới sự âm thầm vây quét của Văn Tịnh đạo nhân, cuối cùng cũng triệt để đầu nhập Tây Phương Giáo.

Mà giống như nàng, cao thủ hung ác xuất thân từ Hồng Mông hung thú, những năm này Tây Phương Giáo cũng đã âm thầm góp nhặt không ít...

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Bởi vì Lục Thánh chưởng quản thiên địa, Đạo Môn thế lớn, Nhân tộc quật khởi, Nhân tộc được Thiên đạo phù hộ.

Không gian sinh tồn của sinh linh bên ngoài Nhân tộc càng trở nên nhỏ hẹp, mà hung thú giống như Văn Tịnh đạo nhân, bản thân chính là đối tượng người người kêu đánh.

Đạo Môn không nhìn trúng phần chiến lực này, đệ tử Thánh Nhân Đạo Môn gặp được hung thú, cũng đều sẽ lập tức "thay trời hành đạo", diệt trừ đám hung thú này, Thiên đạo bình thường sẽ còn ban thưởng công đức.

Cho nên, Tây Phương Giáo hợp nhất những hung thú, yêu thú này, đối với nghiệp chướng quấn trên người những kẻ này, quả thực là không quá nhẹ nhõm.

Mọi thứ có lợi thì có hại.

Nguyên nhân cũng chính là vì đây, đóa Thập Nhị Phẩm Kim Liên kia sớm đã "Không chịu nổi gánh nặng", hiệu quả trấn áp khí vận sẽ càng ngày càng kém...

"Hừ, đại khái sẽ không có người tin tưởng, giống như bản nữ vương, ở thời Viễn Cổ đã từng đạt được công đức hộ thân tại Huyết Hải."

Văn Tịnh đạo nhân nhớ tới ở đây, trong ánh mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ và thẫn thờ.

Nữ Vương cũng có lúc buồn và rơi lệ, kẻ tàn nhẫn cũng có lúc bất lực.

Nàng đi lại trong bóng tối, chứng kiến sự kết thúc của một số thời đại, theo việc Thiên đạo không ngừng hoàn thiện, trong thiên địa dần dần không còn chỗ cho nàng đặt chân.

Hung thú giống như nàng, tại thời kì cuối Viễn Cổ, phần lớn đã trốn vào trong Hỗn Độn Hải...

Nhưng Văn Tịnh đạo nhân không cam lòng và không muốn, sau khi nàng mang theo tộc nhân rời khỏi Huyết Hải, liền muốn tìm một chốn dung thân tại Tây Ngưu Hạ Châu.

Sau đó...

Liền trở thành muỗi bị nuôi nhốt.

Vốn dĩ, Văn Tịnh đạo nhân cho rằng chính mình sẽ đi trên con đường này đến cùng, nhưng hai chữ【 Nhân Giáo 】này, không ngờ lại ập vào cuộc sống vốn đã vô cùng tẻ nhạt của nàng mà không hề báo trước.

Nam nhân vô danh đó rất mạnh mẽ và đáng sợ...

Trong cõi huyền diệu, nhìn thấy hắn thông qua màn nước, cỗ sợ hãi kia, những cảm giác e ngại kia, làm Văn Tịnh đạo nhân tìm về được ký ức thanh xuân lúc nàng vẫn là một con muỗi nhỏ ngây thơ.

Tại thời kỳ Viễn Cổ, ở trong Huyết Hải, nàng chính là từng bước một trưởng thành, từng bước một mạnh lên ở trong loại sợ hãi này.

Nàng thật sự không thể tưởng tượng nổi, nếu như chính mình có thể ở bên cạnh nam nhân cường đại như vậy, sẽ là bất an cỡ nào, sẽ là...kích thích cỡ nào!

Nàng đã không thể chờ đợi!

Ngóng trông bản thân có thể rời khỏi Tây Phương Giáo, hiệu mệnh với Nhân Giáo, từ đó chính thức gặp mặt nam nhân đó!

Huống chi, Nhân Giáo không chỉ có Đại Pháp Sư, còn có vị Tiểu Pháp Sư kia, cũng thú vị như vậy...

Người trước chính là dựa vào đạo cảnh, dựa vào thực lực, trực tiếp làm cho nàng sợ hãi.

Người sau chính là dựa vào tâm cơ, dựa vào sự thần bí, làm cho nàng phải nghe theo, cũng tương tự sinh ra một ít e ngại...

"Ha ha..." Văn Tịnh đạo nhân đột nhiên phát ra một tiếng cười lạnh, làm cho Kim Thiền sáu cánh, cùng với các cao thủ trong nước biển hậu phương, cùng nhau rùng mình một cái.

Đột nhiên, một tia ánh vàng rơi vào trên người Văn Tịnh đạo nhân, đạo vận trong đó chợt lóe lên rồi biến mất.

Văn Tịnh đạo nhân đắc ý mà liếc nhìn Kim Thiền sáu cánh, trải qua thần thông gia trì, sau khi người nghe xong liền quên tiếng nói, truyền vào các nơi phía sau.

"Xuất phát, ngày hôm nay huyết tẩy Long Cung Nam Hải."

Nói xong, thân hình nàng chậm rãi hướng về phía trước, cũng bắt đầu dần dần gia tốc, dùng thần thông bản thân, duy trì tính ẩn nấp của chính mình và đại quân phía sau.

Từng đạo bóng đen sau lưng nàng kia, dán vào đáy biển cấp tốc đuổi theo...

Một lát sau, cỗ đại quân này hóa thành dòng chảy màu đen mãnh liệt, tập sát về hướng Long Cung Nam Hải!

Sau nửa canh giờ, ba phương hướng tây, bắc, nam ở bên ngoài Long Cung Nam Hải, đồng thời phát hiện ra một số lớn cường địch tới gần!

Long Cung ứng đối hết sức nhanh chóng.

Trống trận nổ vang trong biển, từng đội từng đội Tiên Giao Binh, Hải Tộc tinh nhuệ, cấp tốc co về hướng Long Cung Nam Hải bày ra trận thế phòng ngự!

Ở chỗ sâu Nam Hải nhấc lên mấy cơn sóng thao thiên cao trăm trượng!

Mây đen dày đặc bao phủ phương viên vạn dặm, mấy trăm vạn sinh linh trong đáy biển, sắp tiến hành một trận chém giết!

Mà cách Long Cung Nam Hải không xa, ở bên trong mấy khe đá dưới đáy biển, mấy tờ người giấy duỗi đầu ra dò xét, tiếp đó liền lùi về chỗ ẩn thân.

...

"Đến rồi!"

Tại một góc Long Cung Đông Hải, ở bên trong một toà thiền điện không người, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra.

Đạo sĩ trẻ tuổi đang ngủ gật ở một bên lập tức mở hai mắt ra...

Đại Pháp Sư ngồi nghiêm chỉnh, lộ ra nụ cười nho nhã, bấm ngón tay tính toán, chậm rãi gật đầu, mặt lộ vẻ nghiêm túc.

Đại Pháp Sư chậm rãi nói: "Kiếp nạn của sinh linh hải dương."

Lý Trường Thọ cũng chậm rãi gật đầu, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Mặc dù hải sản chết, khục, sinh linh Hải Tộc tử thương không có quan hệ gì với hắn, nhưng thân là sinh linh, cũng phải có một chút lòng thương xót.

Vào giờ phút này, hai người bọn hắn đã đổi sang địa phương khác.

Lúc này, còn khoảng nửa ngày nữa, chính là ngày đại hôn của Ngao Ất chính thức bắt đầu.

Chương 224. Báo cáo

Về phần tại sao đổi chỗ, nhắc tới cũng có một chút xấu hổ.

Mấy canh giờ trước, Long Mẫu mang mấy vị Long Nữ đi đến buồng lò sưởi sửa soạn chăn mền.

Tuy nói bằng vào bản lĩnh của Đại Pháp Sư, cùng với mượn nhờ uy năng Thái Cực Đồ, có thể làm cho Long Tộc không phát hiện ra được tung tích của bọn hắn.

Nhưng một đám Long Nữ, oanh oanh yến yến, dáng vẻ thướt tha mềm mại, trong miệng còn nói những lời nói thẹn thùng có quan hệ đến động phòng hoa chúc...Đại Pháp Sư nghe vài câu, liền mang theo Lý Trường Thọ và tấm gương...

Chạy...

Bọn hắn chuyển sang một nơi yên tĩnh, Đại Pháp Sư còn sắp xếp một số thứ ở nơi đây.

Đại Pháp Sư không có việc gì có thể ngủ gà ngủ gật, nhưng Lý Trường Thọ lại là hao tâm tổn trí, vừa giám sát các nơi Long Cung, vừa tìm kiếm gian tế có khả năng giấu ở bên trong đám tân khách.

Công phu không phụ lòng người, Lý Trường Thọ thật đúng là đã tìm được hai gã "Thiên Tiên" thần thái có một chút khác thường.

Đáng tiếc, hai gã này có một gã là bởi vì uống một loại tiên nhưỡng nào đó quá nhiều, đạo thể xuất hiện một tí xíu vấn đề...

Chuyện này khiến Lý Trường Thọ nhớ tới năm đó, chính mình bị Tửu Ô sư bá lừa đến Đại Hội Trừ Yêu tại Long Cung Đông Hải.

Hương vị biển cả lúc ấy vẫn còn nguyên vẹn trong ký ức.

"Trường Thọ..." Đại Pháp Sư ở bên cạnh mở miệng hỏi: "Đối với sinh tử của sinh linh, ngươi cảm thấy nào?"

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, tóm lại cũng không thể trả lời "không quan tâm".

Biết Đại Pháp Sư là đang kiểm tra tâm tính của mình, Lý Trường Thọ đã tìm ra một mức độ phù hợp giữa 'được cưỡng chế' và 'được làm theo', đưa ra một ít đạo lý chân linh luân hồi, luận chứng một chút sự tồn tại giữa thiên địa và sinh linh, mối quan hệ biện chứng giữa sự tổn thương lẫn nhau.

Đại Pháp Sư rất nhanh liền lộ ra nụ cười hài lòng.

Giống như loại trình độ "báo cáo" này, Lý Trường Thọ hiện nay, có thể viết sáu bảy bài mỗi ngày, không trùng lặp.

Dù sao thì cũng không có nội dung thực tế nào.

Sau khi nói chuyện với Đại Pháp Sư một hồi, bên trong Long Cung Đông Hải mới có tướng lĩnh vội vàng chạy tới bên người Long vương, thấp giọng nói vài câu bên tai Long vương.

"Lớn mật!" Một lão giả đầu rồng bên người Long Vương Đông Hải khẽ quát một tiếng, mắng: "Đám Yêu tộc biển sâu này không biết tốt xấu! Dám thừa dịp ngày Long Tộc chúng ta đại hôn, tập kích Long Cung Nam Hải! Bệ hạ! Còn thỉnh ngài hạ lệnh, để cho chúng ta đi diệt sát đạo chích! Lúc này khoảng cách đại hôn của Ngao Ất điện hạ còn có nửa ngày, đủ để đi tới đi lui!"

Long vương nghe vậy chậm rãi gật đầu, phờ phạc nói: "Được, mang nhiều binh mã một chút, gấp rút tiếp viện Long Cung Nam Hải."

Long vương vừa ra lệnh, ở đây liền lập tức có hai phần ba cao thủ Long Tộc đứng lên, ở dưới sự suất lĩnh của mấy vị lão giả đầu rồng, vội vàng đi ra từ thiên môn bên cạnh đại điện.

Thấy tình hình như vậy, tân khách nơi đây tự nhiên sẽ hiểu, Long Tộc đúng là đã sớm chuẩn bị.

Không bao lâu, hơn ngàn đầu Thương long đi ra khỏi Long Cung Đông Hải, mang theo từng tràng tiếng long ngâm, mau chóng di chuyển ở trong biển rộng, rồi biến mất trong nháy mắt.

Từng đợt đại quân Long Tộc, cũng hùng hổ tiến về Nam Hải, nhưng tốc độ cũng không nhanh...

Lý Trường Thọ thấy thế, cũng không hề buông lỏng.

Đạo Nhân Giấy mà trước đây hắn an trí tại Long Cung Nam Hải, uy áp cao thủ cảm nhận được, còn nhiều hơn hai thành so với hắn đoán trước.

Hơn nữa, căn cứ theo suy đoán của Lý Trường Thọ, Tây Phương Giáo cùng với Long Cung lúc này, đều đã rơi vào vòng luẩn quẩn của riêng mình.

Cho rằng đối phương đã trúng tính toán, cất giấu át chủ bài, càng lún càng sâu...

【 Long Cung 】: chúng ta đã sớm có ứng đối với tính toán của phương tây!

Đợt này nhất định sẽ thắng, tiến hành phục kích bọn hắn, trở tay chính là một toà vạn long đại trận!

【 Tây Phương Giáo 】: Hôm nay Long Tộc chắc chắn sẽ tổn thất thảm trọng, Thiên đạo cũng không bảo vệ được bọn hắn!

Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể hơi lắc đầu đối với chuyện này...

Nhìn vào tình hình hiện tại.

Hắn mới là thế lực có mấy phần khả năng sẽ che giấu đến sau cùng kia.

…

Cách Long Cung Đông Hải sáu vạn dặm về hướng nam, ở trên một hòn đảo hoang.

Hai thân ảnh đang lén lút ẩn trốn trong một hang động, một người bấm ngón tay suy tính, một người cầm mai rùa bói toán một cách thành thạo.

Người bấm ngón tay suy tính ở bên trái, diện mạo tuấn tú, tinh thần sung mãn, hai mắt sáng ngời có thần dưới đôi lông mày rậm, râu quai nón, mặt mũi tràn đầy chính khí, tất nhiên là đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo - Triệu Công Minh.

Một người khác cầm mai rùa không ngừng lay động là một lão giả cao cao gầy gò, khuôn mặt thanh kỳ, hai mắt thon dài, xương gò má hơi cao, tất nhiên là Hoàng Long Chân Nhân trốn ở nơi đây cùng với Triệu Công Minh, chuẩn bị giúp đỡ Long Tộc.

Hoàng Long Chân Nhân cầm mai rùa xem bói nửa ngày, kết quả lại là khó bề phân biệt, một hồi biểu hiện là điềm dữ, một hồi biểu hiện là điềm lành, có khi sẽ còn cát hung nửa nọ nửa kia, điềm đại hung.

Tóm lại một câu, Long Tộc khó liệu họa phúc.

"Công Minh sư đệ, thế nào?"

"Đúng như lời nói của Hải Thần lão đệ, ở phía Nam Hải có giao tranh." Triệu Công Minh thở dài: "Trăm vạn đại quân chém giết, vô số sinh linh trong biển bị tác động đến, lại là một trận kiếp nạn."

"Kiếp này, thật sự đến rồi..." Hoàng Long Chân Nhân lập tức nhíu mày một hồi, phần may mắn trong đáy mắt kia cũng thối lui theo đó.

"Hoàng Long sư huynh không cần sốt ruột." Triệu Công Minh cười nói: "Có Hải Thần lão đệ ở bên cạnh mưu tính, Long Tộc tuyệt đối sẽ không chịu tổn thất lớn. Chỉ là, dù sao cũng là phương tây ra tay, Long Tộc khẳng định sẽ có một chút tử thương. Nếu như có thể nhờ vào đó, theo lời nói của Hải Thần lão đệ, thúc đẩy Long Tộc Nhập Thiên, tạo phúc cho Tam Giới, về lâu dài nhất định sẽ có lợi cho Long Tộc."

Hoàng Long thấp giọng nói: "Nói nghe thì dễ."

"Ồ? Cớ gì lại nói ra lời ấy?"

"Thực chất bên trong Long Tộc còn đang hoài niệm thời Viễn Cổ, tự do rong ruổi ở giữa thiên địa tiêu dao tự tại." Hoàng Long Chân Nhân lắc đầu cười khổ: "Một lần đả kích, dù là thương cân động cốt, cũng rất khó khiến bọn họ cúi đầu."

"Cũng không hẳn vậy." Triệu Công Minh nói: "Đối với việc này của Long Tộc, ta đã từng tán gẫu mấy lần với Hải Thần lão đệ. Hải Thần lão đệ đã có chắc chắn tám phần mười, mặc dù Hải Thần lão đệ cảm thấy còn chưa ổn thỏa, nhưng chỉ cần chúng ta bỏ sức lực trợ giúp chuyện này, tóm lại là có thể thành."

"Hy vọng vậy." Hoàng Long Chân Nhân thu mai rùa cầm trong tay vào, cũng bấm ngón tay suy tính.

Dần dần, hai vị Cao thủ Đạo Môn này, bắt đầu nhìn chăm chú về phương hướng tây nam.

Pháp lực của bọn hắn tuy không thể nhìn thấy đại chiến chém giết dưới đáy biển, nhưng lại có thể cảm nhận khí tức Huyết Sát biến hóa giữa thiên địa...

Vừa mới khai chiến, hai bên đã tử thương thảm trọng.

Hoàng Long Chân Nhân chậm rãi thở ra một hơi: "Bất kể như thế nào, ngày hôm nay cứ cố gắng hết sức."

Chương 225. Nguyên liệu nấu ăn tươi ngon khó gặp

"Ừm." Triệu Công Minh gật gật đầu: "Hiện tại, chúng ta liền chờ tín hiệu của Hải Thần lão đệ, tín hiệu vừa đến, lập tức tiến đến Long Cung Đông Hải hỗ trợ!"

Hoàng Long Chân Nhân đột nhiên nhớ tới một việc, hỏi: "Đúng rồi, tín hiệu là cái gì?"

Triệu Công Minh nháy mắt mấy cái, lời này, hắn cũng muốn hỏi...

Triệu đại gia cùng với Hoàng Long Chân Nhân, làm sao lại đột nhiên lặng lẽ chạy ra khỏi nơi ẩn náu?

Cũng may, Lý Trường Thọ không có hoàn toàn yên tâm đối với Triệu Công Minh và Hoàng Long Chân Nhân, mặc dù hơn phân nửa tâm thần đều đang chú ý chiến sự tại Nam Hải, nhưng cũng chia một tia tâm thần, luôn chú ý tới nhất cử nhất động của hai vị cao thủ này.

Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân vừa mới chui ra ngoài từ trong hang động trên đảo hoang, còn chưa kịp thi triển thần thông bỏ chạy, một cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ giấu ở trong nước biển lập tức chui ra.

Đó là một con cá biển bình thường, xẹt qua một đường vòng cung trên không trung, mang theo mấy giọt nước óng ánh...

Con cá này nổ bùm một tiếng, hóa thành lão thần tiên mặt mũi hiền lành, rơi vào trước người hai vị cao thủ Đạo Môn.

"Hai vị tiền bối, sao lại đột nhiên đi ra?"

Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân liếc nhìn nhau, người sau vừa muốn nói chuyện, người trước đã đỡ râu ho một tiếng, cười nói: "Ở bên trong có một chút buồn chán, đi ra ngoài dạo chơi...nhưng Hải Thần lão đệ, ẩn thân pháp của ngươi ngược lại là lợi hại, đều lừa được cả ta lẫn Hoàng Long sư huynh."

Ách, rõ ràng là hai người các ngươi vốn dĩ không có dò xét!

Lý Trường Thọ vội nói: "Vãn bối cũng không phải là cố ý ẩn nấp, cỗ hóa thân này vào mấy tháng trước đó liền đã đến nơi đây. Chỉ là vẫn luôn dùng Hóa Hình Thuật hóa thành một con cá, mỗi ngày đều bơi lội với bầy cá, có lẽ là đã ở trong lúc vô tình, giấu diếm được hai vị tiền bối...tiền bối thế nhưng là có chuyện gì gấp? Hoặc là phát hiện ra tình huống gì?"

"Không, không có việc gì, chính là ra ngoài hít thở không khí, khục, ngươi mới là người bận rộn."

Triệu Công Minh khoát khoát tay, lôi kéo Hoàng Long Chân Nhân đi vào trong hang động, làm cho Lý Trường Thọ cũng cảm thấy khó hiểu.

Cao thủ Tam Giáo có hành vi khó hiểu, cộng thêm một người.

Thế là Lý Trường Thọ cũng dứt khoát không che giấu cỗ Đạo Nhân Giấy này nữa.

Hắn vái chào một cái, cầm phất trần, trực tiếp ngồi xếp bằng nhập tọa đằng sau một rạn san hô, thi triển Quy Tức Bình Khí Quyết, Chướng Nhãn Pháp, tận lực giảm thiểu khả năng bản thân bị người phát hiện ra.

Hắn hiện tại, tâm thần phân ra quá nhiều chỗ, quả thật có một chút quá sức, không thể căn dặn Triệu đại gia cùng với Hoàng Long Chân Nhân quá nhiều.

Chiến sự Nam Hải đã đến trình độ sắp vỡ tổ.

Dấu vết của kẻ địch đã bắt đầu lộ ra gần Đông Hải, nhưng đối phương hết sức giảo hoạt, thám tử Long Tộc bố trí ở các nơi, lúc này vẫn chưa đạt được tin tức.

Ngoại trừ Nam Hải, Đông Hải, Lý Trường Thọ còn muốn để lại một phần "tâm thần nguyên bản" cho sư phụ và sư muội...

Ngăn chặn hết thảy khả năng nhà bị trộm!

Lại lo lắng Tây Phương Giáo làm chuyện đại sự gì, còn nhất định phải chú ý bên trong Đông Hải và Nam Hải, mấy cái địa điểm có nguy hiểm khá lớn...

Tóm lại, địa phương Lý Trường Thọ muốn chú ý lúc này, quả thực hơi quá nhiều.

"Ài..."

Nào có bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn dặm gì, chẳng qua chỉ là rải Đạo Nhân Giấy ra...

Đông Hải vẫn lặng sóng, đợt cao thủ Long Cung Nam Hải gấp rút tới tiếp viện thứ hai đã chạy tới.

Không khí đại hôn Long Tộc đương nhiên cũng bị ảnh hưởng.

Đám tân khách cũng đều có một chút buồn bực, không biết đại yêu biển sâu luôn luôn yếu thế, tại sao lại dám can đảm đến đánh lén Long Cung.

Chúng tiên Tiệt Giáo tại Long Cung, đã làm xong chuẩn bị đi giúp Ngao Ất ra mặt.

Tiệt Giáo bọn hắn dù sao cũng không sợ làm to chuyện, huyên náo càng lớn, cao thủ Tiệt Giáo bọn hắn nhảy ra cũng sẽ càng nhiều.

Lúc này khoảng cách đến ngày tốt giờ lành đại hôn của Ngao Ất, đã không còn đến hai canh giờ.

Ngao Ất suy đi nghĩ lại, vẫn tìm đến trưởng lão Long Tộc có địa vị cao nhất trong tộc để đề nghị hoãn đám cưới của mình một ngày, để ngày hôm nay Long Tộc ra tay toàn lực, tiêu diệt toàn bộ kẻ địch xâm chiếm Long Cung Nam Hải.

Kết quả, Ngao Ất bị vị trưởng lão Long Tộc kia khiển trách vài câu, bảo Ngao Ất chỉ cần làm tốt sự tình hắn nên làm ngày hôm nay.

Ngao Ất vốn muốn đi tìm Giáo Chủ ca ca của mình kể khổ một chút, cầu sách lược, nhưng lại bị anh trai Ngao Giáp của chính mình lôi đi, mang đi trang điểm...

So với Ngao Ất tràn đầy tinh thần trách nhiệm, đại thái tử Ngao Giáp Long Cung Đông Hải khuôn mặt anh tuấn, thân cao tám thước, liền có vẻ hơi không tim không phổi.

Ngao Giáp cười nói: "Đệ đệ ngốc, chớ có lo lắng, Long Tộc chúng ta đến từ Viễn Cổ, đã trải qua không biết bao nhiêu kiếp nạn to to nhỏ nhỏ, từ đầu đến cuối vẫn sừng sững không ngã! Bản lĩnh của ngươi và ta bây giờ còn chưa đủ, cũng đừng quan tâm đến chuyện này."

Ngao Ất: "..."

Quả nhiên, vẫn là Giáo Chủ ca ca đáng tin cậy hơn gấp trăm lần so với anh ruột của chính mình.

Không, gấp một vạn lần!

...

Ba canh giờ, Long Cung Nam Hải đã có hàng chục nghìn người chết và bị thương.

Khi cuộc chiến vừa mới bắt đầu, ba lộ đại quân "thần bí" đã tiến hành đánh lén Long Cung Nam Hải.

Long Cung Nam Hải đã sớm chuẩn bị lập tức co cụm, bày ra trận thế phòng ngự, dựa vào mấy tầng đại trận dưới đáy biển ngăn cản đối phương, đồng thời huy động đại quân đánh úp kẻ thù xâm lược.

Sau một thời gian bao vây, chống bao vây, quấy rối, phản quấy rối...một số thao tác thông thường, mấy ngàn dặm hải vực phụ cận Long Cung Nam Hải, hải sản tử thương không đếm được!

Sóng lớn khuấy động trên mặt biển, đã chất đầy rất nhiều… nguyên liệu nấu ăn tươi ngon hiếm thấy.

Giống như mực có xúc tu dài trăm trượng, tôm hùm to dài ba thước, cua to bằng tán cây...

Lại bởi vì đấu pháp kịch liệt trong biển, thường xuyên sẽ xuất hiện từng đoàn từng đoàn chân hỏa, thuật hỏa, những ngọn lửa không có cách nào bị nước biển phổ thông dập tắt này sẽ không ngừng dâng cao, hoặc là trực tiếp nướng, hoặc là làm nóng nước biển, chậm rãi hầm...

Mai cua rất nhanh liền chuyển sang màu đỏ...

Nếu như Hùng Linh Lỵ nhìn thấy tình cảnh như vậy, với tính tình trách trời thương dân, đào đất táng hoa, chắc chắn sẽ khóc lớn, nước mắt chảy ròng ròng trong bụng...

Chiến cuộc Nam Hải, Lý Trường Thọ không thể giúp quá nhiều.

Bên kia mặc dù tử thương thảm trọng, nhưng cũng chỉ là "sân khấu phụ", sân khấu chính, vẫn là tại Long Cung Đông Hải.

Dựa vào Đạo Nhân Giấy giấu kỹ trước thời hạn, quan sát đại chiến Nam Hải nửa ngày, trong đáy lòng Lý Trường Thọ dần dần có ý tưởng như thế này:

【 Phương tây lần này, hẳn là chuẩn bị vài kế hoạch lớn, sẽ lựa chọn tuỳ thời cơ. 】

Vô luận là vị Tây Phương Giáo nào chủ trì việc này, nếu như đã đầu nhập vào nhiều thẻ đánh bạc như vậy, tất nhiên phải có hồi báo.

Mục đích của phương tây, chính là đánh cho Long Tộc sợ, sau đó thu phục.

Chương 226. Mười hai lộ binh mã

Đến lúc này, Lý Trường Thọ đã có thể xác định, Tây Phương Giáo là thật sự bất kể tử thương, cũng phải trọng thương Long Cung Nam Hải, lại dùng phản quân Hải Tộc hình thành một cỗ áp lực, buộc Long Vương Đông Hải phải cúi đầu.

"Nếu vậy...đệ tử Thánh Nhân phương tây tất nhiên đang ở phụ cận Đông Hải, sẽ hiện thân vào lúc cần thiết, đi đến Long Cung Đông Hải biểu lộ ra uy nghiêm của Thánh Nhân phương tây. "

Ở bên người Huyền Đô Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ đưa tay đỡ trán, cẩn thận suy tư.

Đại Pháp Sư ở bên cạnh có thể cảm giác được, tâm thần của Lý Trường Thọ lúc này đang vận chuyển hết tốc lực, cũng không quấy rầy, chỉ mỉm cười chờ đợi.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ mở miệng nói: "Đại Pháp Sư..."

"Ừm?"

"Không đúng, đệ tử suy nghĩ còn chưa chu toàn." Lý Trường Thọ áy náy cười một tiếng, tiếp tục cúi đầu động não.

Đại Pháp Sư cũng không quản thêm, chỉ mỉm cười gật đầu, hơi bấm ngón tay suy tính.

Lần này, Đại Pháp Sư nhíu mày, chuyển tấm gương một chút, nói: "Trường Thọ, xem nơi đây."

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bên trong đáy biển đen kịt một màu, có từng thân ảnh to lớn lướt qua cực nhanh, đó dường như là từng con mực tám tua to lớn.

Đại Pháp Sư lạnh nhạt nói: "Khoảng cách giữa nơi này với Long Cung Đông Hải, đã không đủ mười vạn dặm, đối phương nắm bắt thời cơ ngược lại là cực kỳ chuẩn xác, vừa đúng lúc đại hôn sắp bắt đầu. Lúc này tình hình ở Nam Hải cụ thể là như thế nào?"

"Nam Hải đang rơi vào giằng co, lần này không biết Tây Phương Giáo làm sao…" Lý Trường Thọ cau mày nói: "Theo lý thuyết, biện pháp tốt nhất, chính là kế điệu hổ ly sơn, sử dụng hết sau đó lập tức rút đi, quấy rối lặp đi lặp lại. Nhưng lần này, những yêu binh, hung thú Tây Phương Giáo phái đến này đã tử thương ba thành, còn chưa rút đi. Đây quả thật là chỗ làm cho đệ tử vô cùng khó hiểu."

Đại Pháp Sư trầm ngâm hai tiếng, cười nói: "Là đóa Thập Nhị Phẩm Kim Liên kia."

"Đệ tử không hiểu."

"Thập Nhị Phẩm Kim Liên là bảo vật trấn áp giáo vận của Tây Phương Giáo bọn hắn, hẳn là đã sắp đạt tới cực hạn, không che chở được nhiều yêu, thú, hạng người hung ác có mang theo nghiệp chướng như vậy." Đại Pháp Sư kiên nhẫn giải thích cặn kẽ: "Đám thủ hạ mà Tây Phương Giáo phái đi Nam Hải kia, Tây Phương Giáo hẳn là cố ý muốn hao tổn. Nếu như dùng tính mệnh của những thủ hạ này, đổi lấy sự hiệu trung của Long Tộc, Tây Phương Giáo tự nhiên là đại thắng. Nếu như lần này thất thủ, bọn hắn cũng chỉ là vứt đi một ít con rơi, hóa giải áp lực cho Thập Nhị Phẩm Kim Liên, tổng thể cũng sẽ không quá thua thiệt."

Lý Trường Thọ không khỏi ngẩn ra, lập tức đứng dậy vái chào, nói: "Đệ tử chưa cân nhắc đến chuyện này, đa tạ Đại Pháp Sư đề tỉnh."

Đại Pháp Sư khoát khoát tay, cười nói: "Không nên tự trách, lúc này ngươi bị tu vi hạn chế, có nhiều thứ không nhìn thấy, cũng hợp tình lý. Hai vị phương tây kia, cũng không phải là người thích chịu thua thiệt."

Lý Trường Thọ liên tục gật đầu, lập tức chỉnh lý kế hoạch của chính mình một lần nữa, đưa yếu tố Thập Nhị Phẩm Kim Liên vào trong suy tính.

Ảnh hưởng không lớn...

Đại Pháp Sư không ngừng thi pháp, bóng dáng quân địch đánh lén Long Cung Đông Hải khắp nơi, hiển lộ ra tung tích ở trên tấm gương...

Lại có đến mười hai lộ binh mã!

Đánh thật vào Nam Hải, tạo áp lực cho Đông Hải, Tây Phương Giáo thật sự giỏi tính toán!

Lý Trường Thọ lẳng lặng chờ trong giây lát, vào lúc mười hai lộ phản quân Hải Tộc đến gần Long Cung ba vạn dặm, lần lượt bị Long Cung phát hiện ra.

Trong lúc nhất thời, trống trận nổ vang ở các nơi trong Đông Hải, lính tôm tướng cua Tiên Giao Binh mai phục tại các nơi trước đây, xông ra từ các nơi, chặn đánh những quân địch này.

Gần như đồng thời, đại chiến bộc phát ở từng cái phương hướng tại Long Cung Đông Hải.

Ở bên trong Long Cung Đông Hải, mấy vị tướng lĩnh không ngừng xông ra, điều đi một bộ phận đại quân đóng quân ở phụ cận Long Cung, gấp rút đi tiếp viện ở những nơi chiến sự có áp lực khá lớn.

Chỉ nửa canh giờ, Long Cung Đông Hải liền bị đại quân quân địch ẩn ẩn vây quanh, các nơi trong Đông Hải sóng cả cuồn cuộn, thiên địa biến sắc!

Trong Long Cung, đám tân khách mặc dù mặt lộ ra thần sắc lo lắng, nhưng Long Vương Đông Hải vẫn luôn ổn thỏa ở bên trên bảo tọa, đại hôn vẫn muốn tiến hành như bình thường.

Long Tộc hiện tại, để lộ ra chính là sự bình tĩnh, phảng phất như còn có rất nhiều chuẩn bị ở sau.

Mà xem như là người đứng xem chân chính, Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ, luôn có thể trước một bước, phát hiện ra "nguy hiểm" xuất hiện ở phụ cận Long Cung Đông Hải.

Ở bên trong góc tối Thủy Tinh Cung không người vắng vẻ kia, Đại Pháp Sư thi pháp một lần nữa, phía trên mặt gương xuất hiện mấy thân ảnh mơ hồ.

Đại Pháp Sư hừ nhẹ một tiếng, trong đôi mắt xẹt qua hai đạo ánh xanh, ngụy trang mơ hồ quanh người của những người trong mặt gương kia tiêu tán, lộ ra hình dáng.

Thần thông – Giải Trừ Nguỵ Trang!

Đây là bốn vị lão giả, từng người tản ra uy áp kinh người.

Vị trí bọn hắn xuất hiện, khoảng cách so với Long Cung Đông Hải đã không đủ năm ngàn dặm, vừa vặn vòng qua bên ngoài đại chiến!

Đạo nhân có thân hình mập mạp mở chiếc túi cõng ở trên lưng ra, từng đạo lưu quang bay ra từ trong đó, hóa thành đạo đạo thân ảnh, nhanh chóng hình thành chiến trận.

Lại có một đạo nhân cao gầy nhắm chặt hai mắt, cầm bảo tháp trong tay ném về phía trước, bên trong bảo tháp cũng có đạo đạo lưu quang bay ra...

Bốn người đều mang theo trọng bảo không gian, đồng thời tế lên bảo vật, lại gọi ra mấy chục vạn binh mã Hải Tộc, Yêu tộc, còn là bộ phận tinh nhuệ bên trong phản quân Hải Tộc cùng với Yêu tộc biển sâu!

Đúng vào lúc này, không gian ở bên cạnh đột nhiên bị mở ra, một đầu Kim Thiền sáu cánh chui ra, phía sau lại có mười mấy đạo thân ảnh cấp tốc bay ra...

Phía trước nhất ở trong sáu người, Văn Tịnh đạo nhân bất thình lình xuất hiện!

Vào giờ phút này, bí pháp che lấp trên người bọn hắn, tất cả đều bị Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn thấu, hiện ra ở trong mặt gương...

Huyền Đô nhíu mày, thấp giọng nói: "Không ngờ Tây Phương Giáo lại nuôi dưỡng nhiều kẻ hung ác như vậy, hai vị sư thúc này thật đúng là không từ thủ đoạn cũng muốn kéo Tây Phương Giáo lên."

Lý Trường Thọ thấy thế, lại là lộ ra mấy phần mỉm cười.

"Trường Thọ ngươi vì sao lại bật cười?"

"Đệ tử chỉ là cảm thấy an tâm đôi chút..."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở phào một hơi, cười nói: "Toàn bộ tính toán của phương tây, cũng chính là như thế này. Dùng Long Cung Nam Hải làm mồi nhử, điều đi hơn phân nửa cao thủ của Long Tộc, lại dùng mười hai lộ binh mã bên ngoài vây đánh nghi binh, làm tinh nhuệ Long Tộc không thể thoát thân. Lại dùng bảo vật không gian, thuật pháp không gian, vòng qua bên ngoài chiến trường, trực tiếp tập kích bất ngờ Long Tộc, ở trong một thời gian ngắn liền đè ép Long Tộc..."

Đơn giản mà nói, an bài bố trí của đối phương, vẫn chưa vượt khỏi trí tưởng tượng của hắn.

Chương 227. Đồ nghề ăn vạ phiên bản mới nhất

Nhưng Lý Trường Thọ hơi châm chước cách dùng từ, không dám có nửa phần kiêu ngạo, chỉ nói: "Ý nghĩ như vậy mặc dù xảo diệu, nhưng cũng nằm ở bên trong lẽ thường, cũng không được tính là kỳ mưu. Đệ tử ngược lại là sợ bọn hắn ra bài không theo kịch bản, đó mới là khó đối phó nhất."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Vậy ngươi nói một chút xem, kế tiếp chúng ta nên phá cục như thế nào?"

"Đại Pháp Sư ngài lại khảo nghiệm đệ tử."

Lý Trường Thọ nhìn đông đảo thân ảnh phi tốc nhào về phía Long Cung Đông Hải trong mặt gương kia, cấp tốc đáp:

"Trọng điểm của thế cục này, ở chỗ thủ, cũng ở chỗ kéo. Long Cung Đông Hải nhất định phải giữ vững một trận này. Ngoài ra, còn phải nghĩ biện pháp ngăn chặn chúng đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo kế tiếp sẽ bay tới từ phía tây, xuất hiện 【 giải cứu 】 Long Tộc. Bọn hắn hao tốn nhiều tâm huyết như vậy, chính là vì cái tiết mục "giải cứu" cuối cùng này. Đệ tử đề nghị, có thể rút củi dưới đáy nồi của bọn hắn, khiến cho ngày hôm nay đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo không tới được Long Cung Đông Hải, cục này liền có thể tự giải."

Huyền Đô Đại Pháp Sư bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền mỉm cười gật đầu.

"Đã như vậy, ta sẽ đi chiếu cố đệ tử của hai vị sư thúc kia."

"Đại Pháp Sư, ngài tốt nhất đừng trực tiếp lộ diện, tình hình lúc này còn chưa mất khống chế." Lý Trường Thọ vội nói: "Đại Pháp Sư chỉ cần hỗ trợ suy tính ra phương vị đại khái của chúng đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, ta sẽ mời một vị cao nhân chuyên khắc đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo đi qua một chuyến, giữ chân bọn hắn một ~ hai canh giờ cũng không thành vấn đề."

"Được." Đại Pháp Sư cũng không nhiều lời, lòng bàn tay nổi lên hư ảnh Thái Cực Đồ, nhắm mắt bắt đầu lẳng lặng thôi diễn.

Nhưng vào lúc này, Lý Trường Thọ cũng chú ý tới, ở bên trong đám địch nhân tập kích, đầu Kim Thiền sáu cánh vừa mới phá vỡ không gian lúc nãy, đột nhiên rời khỏi đại quân đánh lén, tiến sâu vào trong biển sâu.

Quả nhiên, đối phương cũng không muốn bỏ qua nhược điểm trí mạng của Long Tộc...

"Tìm được rồi." Huyền Đô Đại Pháp Sư rất nhanh liền mở hai mắt ra: "Ở trên không Đông Thắng Thần Châu, trong một đám mây mù, có tổng cộng sáu người đang từ từ đi về hướng Đông Hải."

"Tốt." Lý Trường Thọ lập tức đáp ứng một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, tâm thần rơi xuống trên người Đạo Nhân Giấy ở trên hòn đảo hoang kia.

Đạo Nhân Giấy bộ dáng thần tiên này lập tức đứng dậy, bưng phất trần, vội vàng đi về phía hang động kia.

Lần này Triệu đại gia đến không có uổng phí.

Anh hùng, há lại có thể không có đất dụng võ?

"Tiền bối, tiếp theo ngài liền có thể làm như thế như thế..."

Trong hang động, Lý Trường Thọ cẩn thận dặn dò một loạt các chi tiết cho Triệu Công Minh Triệu đại gia.

Hoàng Long Chân Nhân ở bên cạnh nghe đến sững sờ, tuy rằng kiến thức của hắn rộng rãi, nhưng vẫn không thể tưởng tượng được hình ảnh đẹp đẽ mà hai người vẽ ra.

Nhưng lần này Triệu Công Minh lại lộ ra vẻ khó xử...

"Lần trước xuất thủ tương trợ Hoàng Long sư huynh, đó là ở dưới tình thế cấp bách, không có đối sách." Triệu Công Minh cau mày nói: "Hải Thần lão đệ ngươi đang ở đây, mưu kế đưa ra tất nhiên không tệ. Nhưng nếu để cho Nhị muội ta biết việc này..."

"Công Minh tiền bối!" Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ lập tức tiến về phía trước nửa bước, ánh mắt khẩn thiết, lên tiếng nói: "Vãn bối đã suy tính cẩn thận, nếu như dùng thần thông ngăn cản, thật sự không bằng cố tình bày nghi trận. Lần này nên sử dụng phương pháp đó!"

"Một mình ta đụng sáu ~ bảy người, chuyện này cũng chưa từng có." Triệu Công Minh nhìn về phía Hoàng Long Chân Nhân ở bên cạnh, người sau lộ ra vẻ mặt mờ mịt, nhưng vẫn cố gắng duy trì một chút mỉm cười.

Hoàng Long Chân Nhân vội nói: "Có chuyện gì cần ta ra sức, sư đệ và đạo hữu cứ nói."

Lý Trường Thọ lại nói: "Chân Nhân còn có một chuyện quan trọng khác, vãn bối sẽ lập tức giải thích cho ngài. Triệu tiền bối, ngày hôm nay tất nhiên là ngài phải ra tay mới được, người nào sẽ có được công lực như ngài? Cho dù là Vân Tiêu tiền bối đến đây, lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu thu thập bọn hắn, cũng không bằng hôm nay ngài đi đến đó một chuyến, giữ chân bọn hắn một ~ hai canh giờ."

"Ài, việc này sao phải làm phiền Nhị muội ra ta tay?" Triệu

Công Minh ưỡn ngực ngẩng đầu, chắp tay thở dài, cười nói: "Ta vốn không muốn làm lại chuyện cũ, nhưng Hải Thần lão đệ đã nói như vậy, ta đây liền cố mà làm, miễn cưỡng đụng bọn hắn một chút!"

"Tiền bối uy vũ!"

"Việc nhỏ mà thôi." Triệu Công Minh cười ha ha hai tiếng, đôi mắt sáng ngời dưới đôi lông mày rậm.

Lập tức, Lý Trường Thọ lấy ra bộ đồ nghề ăn vạ phiên bản mới nhất: Song Sinh Lưu Ảnh Cầu - pháp bảo tự nghiên cứu có thể ghi lại hình ảnh cùng lúc, lời thề đại đạo phiên bản mở rộng, "Hồi Máu Châu" có thể kịp thời thu hồi lại máu phun ra khắp nơi...

Và nhiều thứ khác nữa.

Lý Trường Thọ cũng dặn dò Triệu đại gia một vài chi tiết, chẳng hạn như nhất định phải bám cứng vào lời nói "đi đến Bích Du Cung" phân rõ phải trái.

Đối phương tính toán Long Tộc trước, khiến cho sinh linh Nam Hải và Đông Hải đồ thán, chuyện này vỡ lở ra chính là ảnh hưởng đến da mặt của Thánh Nhân Tây Phương Giáo, sáu vị đệ tử Tây Phương Giáo này tất nhiên sẽ không dám đi đến Bích Du Cung giằng co.

Nhưng ngàn vạn không thể nói là "đi đến Linh Sơn".

Ngày hôm nay khác ngày xưa, đối phương đầu tư lớn như vậy, tất nhiên sẽ không cam tâm, đủ để mời được Thánh Nhân lão gia âm thầm tính toán, trực tiếp độ Triệu đại gia thành không có!

Lập tức, Triệu Công Minh cũng trở nên nghiêm túc, kích hoạt pháp bảo, chuẩn bị tốt thần thông, theo lời nói của Lý Trường Thọ, trực tiếp cưỡi mây chạy về phương vị sáu vị đệ tử Thánh Nhân phương tây kia ẩn thân.

Sau đó, lại làm bộ phát hiện ra bọn hắn trong lúc lơ đãng đi qua, liền tế lên Định Hải Thần Châu, thực hiện một trò đùa nhỏ với bọn hắn.

Lý Trường Thọ lo lắng Triệu Công Minh tiền bối không ép được sáu vị cao thủ kia, đồng thời cũng thỉnh Đại Pháp Sư chú ý bên này, tương trợ vào lúc cần thiết.

Nếu như Triệu Công Minh thật sự rơi vào tình cảnh nguy hiểm, liền mời Đại Pháp Sư hiện thân, hỏi một câu...

【 Ồ, Triệu sư đệ, ngươi sao thế? 】

Ừm...có thể không cần dùng từ cảm thán.

"Nếu như Long Tộc biết được cục diện nguy hiểm ngày hôm nay được giải quyết, toàn bộ đều nhờ vào đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo "nằm xuống", cũng không biết sẽ có tâm tình như thế nào."

Lý Trường Thọ cười khẽ hai tiếng trong đáy lòng, quay đầu nhìn về phía Hoàng Long Chân Nhân có một chút lo lắng bất an.

Còn không đợi Lý Trường Thọ mở miệng, Hoàng Long Chân Nhân cắn răng một cái, giậm chân một cái, nhíu mày hỏi một câu: "Mặc dù làm việc như vậy sẽ bị lão sư quở trách, nhưng ngày hôm nay vì Long Tộc, bần đạo cũng không lo được quá nhiều. Hải Thần đạo hữu, bần đạo nằm ở đâu?"

Lý Trường Thọ: "..."

"Yên tâm, ngài có sự tình đấu pháp cần phải làm. Ở chỗ Hải Nhãn Đông Hải có cường địch đi qua, ta lo lắng cho trưởng lão Long Tộc thủ vệ Hải Nhãn không phải là đối thủ của đầu hung thú kia..."

"Cái gì!" Hoàng Long Chân Nhân biến sắc, không nói hai lời liền quay đầu xông ra hang động, vội vã phóng về phía đông biển sâu.

Chương 228. Mất cân bằng

Sắp xếp xong xuôi hai vị cao thủ phe mình, Lý Trường Thọ tiện tay bấm một đạo pháp quyết, từ bên trong Đạo Nhân Giấy lão thần tiên này tuôn ra một cỗ Tam Muội Chân Hỏa, đảo mắt liền bị đốt không còn một mảnh, chỉ còn lại một chút tro tàn tung bay.

Cỗ Đạo Nhân Giấy này cũng chỉ dùng để truyền tin, chỉ lưu lại có một chút tiên lực.

Thu hồi về là có rủi ro, tự hủy là ổn thỏa nhất.

Lý Trường Thọ cũng kéo phần tâm thần này trở về, nói rõ chi tiết Triệu Công Minh đi đến dây dưa với sáu vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo cho Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư lập tức trở nên hào hứng, thi triển thần thông nhìn chằm chằm Triệu Công Minh, chuẩn bị tiếp viện vào bất cứ lúc nào.

Chờ Đại Pháp Sư muốn hỏi, Lý Trường Thọ nghĩ ra biện pháp ăn vạ này như thế nào, lại phát hiện ra Lý Trường Thọ đã nhắm hai mắt lại, tâm thần rơi vào trạng thái căng thẳng...

"Vị tiểu đệ tử này, thật đúng là lao tâm lao lực." Huyền Đô Đại Pháp Sư thở dài trong đáy lòng, hơi có một chút xấu hổ.

Hắn lấy một cái bình ngọc xinh xắn từ trong ngực ra, đặt bình ngọc này ở trong tay Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lập tức cảnh giác, mở mắt nhìn sang.

"Đại Pháp Sư..."

"Không có việc gì, cho ngươi một chút đan dược ứng đối với Kim Tiên Kiếp, nhận lấy đi."

Lý Trường Thọ lập tức đứng dậy vái chào, cũng không mở bình ngọc ra, cung cung kính kính thu vào.

Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu, ánh mắt lưu chuyển, nhưng cũng không nói thêm gì.

"Hai viên Cửu Chuyển Kim Đan cầu được ở chỗ của Lão Quân kia đều đưa cho ngươi, ngươi nếu còn không thể chống lại Kim Tiên Kiếp, vậy thì đúng là...tính toán quá sẽ bị trời ghét."

Lý Trường Thọ nhập tọa một lần nữa, nhắm mắt ngưng thần, trong đáy lòng hiện ra một vài hình ảnh.

...

Đại chiến tại Nam Hải càng ngày càng gay gắt, thế cục bắt đầu mất cân bằng.

Bởi vì mười mấy vị cao thủ Tây Phương Giáo bị điều đến Đông Hải, theo cường viện Long Tộc tiến đến, Long Tộc bên trong Nam Hải đã bắt đầu chiếm thế thượng phong.

Nhưng mà, nhóm cao thủ Long Tộc đã chú định sẽ vồ hụt, cao thủ đối phương đã mượn đạo pháp không gian, chuẩn bị vọt tới Long Cung Đông Hải...

Ở bên ngoài Long Cung Đông Hải, mười hai lộ phản quân Hải Tộc, yêu binh biển sâu tấn công mạnh vào, nhưng không thể phá vỡ vòng phòng ngự bên ngoài của Long Tộc, chủ lực Tiên Giao Binh đều tụ tập tại nơi đây.

Điểm chết người là mấy chục vạn tinh nhuệ Tây Phương Giáo xuất hiện ở bên trong vòng phòng ngự...

Cỗ binh mã này, cùng với mấy chục vị cao thủ Văn Tịnh đạo nhân, đã vọt tới phụ cận Long Cung Đông Hải!

Đối phương cũng vô cùng gian trá, mười mấy vị cao thủ ẩn giấu khí tức, trực tiếp ẩn nấp trong phản quân Hải Tộc, khiến cho Long Tộc phán đoán sai lầm.

Long Tộc vốn cho rằng đó chỉ là lộ phản quân thứ mười ba phổ thông, trực tiếp phái mấy chục vạn binh mã xung quanh Long Cung ra ngoài.

Nhưng mười mấy vị cao thủ kia đột nhiên gây khó khăn, bẻ gãy nghiền nát phá hủy đạo phòng tuyến này của Long Cung Đông Hải!

Có mấy vạn tinh binh xông lên phía trước, ở dưới sự dẫn dắt của hơn năm mươi cao thủ bao gồm Văn Tịnh đạo nhân, lao thẳng đến Thủy Tinh Cung!

Nhóm người Văn Tịnh thả ra uy áp của bản thân, Thủy Tinh Cung lập tức rơi vào hỗn loạn nhỏ.

Cao thủ cấp độ như Văn Tịnh đạo nhân, ở nơi đây có khoảng chừng năm vị...

Cao thủ cảnh giới Kim Tiên phổ thông giống như chưởng môn Độ Tiên Môn Vô Ưu đạo nhân, nơi đây lại có hơn 200 - 300 người, đa số đều là nghiệp chướng quấn thân, hung thần ác sát!

Hơn nữa Lý Trường Thọ biết rõ đối phương còn có cao thủ đang ẩn nấp, vẫn chưa trực tiếp hiện thân.

Giống như bốn người cao thấp mập ốm mang theo trọng bảo không gian, mang theo mười vạn tinh nhuệ trong người kia...

Đại chiến tại Thủy Tinh Cung, hết sức căng thẳng!

Trong trận doanh phương tây, một lão giả nổi danh trốn ở trong bóng tối, quát lạnh một tiếng đối với Thủy Tinh Cung, thanh âm truyền mấy ngàn dặm trong đáy biển: "Chuyện hôm nay không có quan hệ với người ngoài. Long Tộc bạo ngược, ức hiếp Hải Tộc lâu như vậy, ngày hôm nay Hải Tộc chỉ muốn đòi Long Tộc một cái công đạo."

Đáp lại hắn, là từng tiếng long ngâm to rõ.

Mấy trăm đầu Thương Long bay ra từ bên trong Thủy Tinh Cung, từng người bày ra khí tức, trực tiếp đối kháng với đối phương.

Mà ở phía trước đám Thương Long, càng là có mười một ~ mười hai vị lão giả vô cùng già nua, đạo vận như biển, khí tức như núi, toàn thân trên dưới càng là tản ra một cỗ đạo vận khác biệt.

Thiên địa thảm thiết!

Đây là cao thủ đã từng tự tay đánh nát Hồng Hoang thiên địa, tham chiến đại chiến Viễn Cổ!

Lý Trường Thọ cau mày quan sát...

Không chỉ là số lượng cao thủ của đối phương nhiều hơn một chút so với dự đoán của hắn, ở phía Long Tộc, cũng có thể nói là thâm tàng bất lộ.

Quả nhiên đều không phải là quả hồng mềm...

Hai bên gặp mặt, không nói hai lời!

Mấy trăm đầu Thương Long gào thét xoay quanh, trực tiếp nghênh đón quân địch, hậu phương cũng có mấy vạn đại quân phụ trách phòng vệ Thủy Tinh Cung.

Cao thủ hai bên ngược lại là hết sức ăn ý, nhanh chóng rời khỏi nơi quân đội đang giao chiến, ở trong vùng biển xung quanh Thủy Tinh Cung, bắt đầu "trận chiến đỉnh điểm"!

Lý Trường Thọ không thể tham dự vào bên trong trận chiến lớn như vậy, hắn chỉ có thể làm một chút sự tình đủ khả năng.

Quân đoàn Đạo Nhân Giấy đã vào chỗ.

Viện quân Thiên Đình cũng đã xuất hiện ở ngay phía trên Long Cung Đông Hải, có thể xuất hiện trong tư thái phong cách nhất vào bất cứ lúc nào.

Hóa thân Ngọc Đế bệ hạ, vào giờ phút này đang ẩn giấu ở bên trong Long Cung Đông Hải, vở kịch này có thể viên mãn hay không, sẽ được tiết lộ sau nửa canh giờ tới!

Nhưng, trước đó...

"Đại Pháp Sư, ngài có thể sử dụng tấm gương, theo dõi một cao thủ của đối phương không? Là nữ tử có thực lực rất mạnh kia, bản thể là con muỗi, sau khi biến hóa sẽ có tư thái rất mê người."

"Để ta thử xem..."

Đại Pháp Sư chạm vào tấm gương.

Trong gương, Văn Tịnh đạo nhân mặc váy đỏ, từng tia từng tia hắc khí quấn quanh người, tầng nguỵ trang quanh người đều bị khám phá.

Thân thể của nàng hơi nghiêng về phía trước, ngón tay nhỏ nhắn điểm vào cái trán của một đầu Thương Long dài trăm trượng, đầu Thương Long kia lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được xẹp xuống, đảo mắt liền hóa thành tro tàn...

"Hừ..." Văn Tịnh đạo nhân hừ nhẹ một tiếng, trên gương mặt xinh đẹp xẹt qua một chút đỏ ửng, có vẻ hơi thỏa mãn, hắc khí quanh người lại càng nồng đậm hơn mấy phần.

Nàng kiều mị cười một tiếng, hoàn toàn không biết, ngụy trang của chính mình lúc này, đều đã bị người nhìn ra, chi tiết biểu tình, hoàn toàn hiện ra trong đáy mắt của Tiểu Đại Pháp Sư không muốn lộ danh tính nào đó.

Mà lúc này, hung diễm của Văn Tịnh đạo nhân tuy mạnh, nhưng lại không sốt ruột giết long, chỉ là đang cố ý kéo dài thời gian.

Đại Pháp Sư cau mày nói: "Nàng là người đã từng tập kích Độ Tiên Môn?"

"Đúng, nhưng bây giờ, nàng là...người một nhà." Lý Trường Thọ có một chút chột dạ nói.

Chương 229. Kim Thiền Tử

"Ồ?" Hai mắt Đại Pháp Sư tỏa sáng, cười nói: "Ngươi ngược lại là rất lợi hại, Tam Tinh Củng Nguyệt còn không biết dừng, ngay cả hung thú như vậy cũng đều lừa gạt. Nhưng đầu hung thú này cũng không dễ thuần phục, thực lực của ngươi cũng kém quá xa so với nàng."

Ách, Đại Pháp Sư ngài không phải là hiểu lầm điều gì đó chứ?

Người về sau nàng muốn hẹn hò chính là Đại Pháp Sư ngài, việc này là do Thái Thanh lão gia định ra, có quan hệ gì với một tiểu đệ tử như ta?

Không nói chuyện đó nữa, Tam Tinh Củng Nguyệt là cái quỷ gì?

Lý Trường Thọ đang muốn giải thích, tâm thần đột nhiên chấn động, vội nói: "Đại Pháp Sư, đệ tử đi trước xử trí một chuyện khác."

"Đi đi." Huyền Đô Đại Pháp Sư khoát khoát tay nói: "Ở đây cứ yên tâm, nếu như Long Tộc không ngăn cản nổi, ta sẽ ra tay bảo vệ bọn hắn."

"Tốt." Lý Trường Thọ vội vã nhắm mắt lại, chuyển dời tâm thần lên trên người Đạo Nhân Giấy ở bên ngoài mười mấy vạn dặm, bên cạnh một chỗ rãnh biển.

Đạo Nhân Giấy này lắc mình biến hoá, hóa thành một vị đạo sĩ trung niên, chính là hình tượng Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư.

Tiếp đó, Lý Trường Thọ thi triển thủy độn, tiến về phía đáy rãnh biển.

...

Rãnh biển này cực sâu, phía dưới lại có dao động đấu pháp kịch liệt.

Vừa chui xuống mấy trăm trượng, phía trước liền có một dòng chảy "máu" vọt tới, mà ở bên trong dòng chảy máu, xen lẫn từng mảnh thân thể Long Tộc.

Lý Trường Thọ tránh đi dòng chảy "máu" này, chui sâu xuống phía dưới, phía dưới không ngừng có mảnh thân thể Long Tộc xuất hiện, vết cắt những mảnh thân thể Long Tộc này vô cùng mịn màng.

Chỉ chốc lát trước, những thân rồng kiên cố này, lại bị cắt chém như đậu hũ bình thường...

Ở dưới chỗ rãnh biển này, chính là phong ấn Hải Nhãn Đông Hải!

Nhìn tình hình này, đầu Kim Thiền sáu cánh kia không trở ngại một chút nào liền vọt tới chỗ sâu, chuyện này thật sự có một chút vượt quá dự đoán của Lý Trường Thọ.

Đầu hung thú này, cũng là cao thủ cùng một cấp độ như Văn Tịnh đạo nhân?

Cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ này, chính là muốn trì hoãn một chút thời gian của đối phương, chờ cường viện của phe mình đến.

Đối phương đến chỗ Hải Nhãn, cũng không có quá nhiều điều để làm...

Đơn giản nhất chính là phá vỡ phong ấn Hải Nhãn, làm ô nhiễm toàn bộ Đông Hải, khiến cho Long Tộc không thể không dùng mạng lấp Hải Nhãn một lần nữa...

Suy nghĩ kỹ một chút, xác suất đối phương làm như vậy kỳ thật không lớn.

Phá vỡ Hải Nhãn nói không chừng sẽ lập tức rước lấy Tử Tiêu Thần Lôi, nhân quả quả thực quá nhiều.

Hơn nữa, phương tây hiện tại hẳn là nhất định phải thu phục Long Tộc, sẽ không suy yếu thực lực Long Tộc đến biên độ lớn như thế.

Lý Trường Thọ đoán chừng, đối phương hẳn là muốn bắt tàn hồn những "Long Tộc lấp Hải Nhãn" kia...

Hả?

Kim Thiền sáu cánh...

Giống như, ở kiếp trước mình đã từng nghe lời đồn có quan hệ đến đầu hung thú này, có một vị hòa thượng rất nổi danh, giống như chính là chuyển thế thân của thứ này...

Ai nhỉ?

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, tìm kiếm ký ức, lúc này cũng hắn cũng đang thi triển thủy độn vọt vào bên trong một toà đại trận bị phá ra, nhìn thấy...

Đầu Kim Thiền sáu cánh kia lấp lóe mấy lần, để lại mấy tàn ảnh, thân thể của hai vị lão giả đầu rồng trực tiếp bị chém thành mảnh vỡ, vẫn còn duy trì tư thế huy chưởng, ném pháp bảo về phía trước...

Kim Thiền sáu cánh nhẹ nhàng vỗ cánh mỏng, huyết quang trên đó chợt lóe lên rồi biến mất.

Đầu Kim Thiền sáu cánh này lay động thân hình, ở bên trong ánh vàng hóa thành một đạo sĩ trẻ tuổi, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, trong vẻ tươi cười lại mang theo vài phần cảm giác tà mị.

Kim Thiền sáu cánh lẩm bẩm nói: "Long Tộc thật sự suy bại, không ngờ lại không chịu được một kích như thế."

Mà lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đã có kết quả suy tính, thấy được một đoạn ký ức trong kiếp trước của mình.

Kim Thiền sáu cánh...Kim Thiền Tử...

Mẹ, mẹ nó!

Đây chính là vị hòa thượng mập trắng luôn miệng hô "Nữ thí chủ không thể" kia?

Đường Tăng vào trước khi trải qua mười thế luân hồi, lại hung mãnh như vậy?

Nhìn thấy đạo sĩ trẻ tuổi này lấy ra một viên bảo châu màu đỏ ngòm đặt trong tay, chuẩn bị đi làm sự tình gì đó, Lý Trường Thọ cũng không quan tâm đến sự xoắn xuýt trong lòng, lập tức hiện thân ra, hét lớn một tiếng: "Chậm đã!"

Ai? Đạo sĩ trẻ tuổi liếc mắt nhìn sang, phát hiện ra Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", lại là không nói lời nào, tiện tay vung ra một vệt ánh vàng.

Ánh vàng này là một lưỡi kiếm ngắn, chính là cánh mỏng bản thể của hắn luyện chế mà thành, cơ hồ trảm phá nước biển trong nháy mắt, phóng qua hư không, tới trước trán của Lý Trường Thọ!

Trong một cái chớp mắt này, Lý Trường Thọ thậm chí còn thấy được, nước biển, hư không bị lưỡi kiếm ngắn này xuyên thấu qua!

Hoàn toàn không cho hắn bất luận cơ hội mở miệng gì, lưỡi kiếm ngắn này không có một chút dừng lại nào, bổ vào đỉnh đầu hắn trong nháy mắt...

"Hóa thân nhảy ra từ chỗ nào!"

Đạo sĩ trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn bóng người bị chính mình nhẹ nhõm chém thành hai khúc, tiếp tục thôi động bảo châu màu đỏ ngòm trong tay.

Nhưng mà...ánh mắt của đạo sĩ trẻ tuổi này còn không kịp thu hồi lại, ống tay áo bên trái của bóng người bị chém thành hai khúc kia, lại có một thân ảnh bay ra, lại vẫn là vị đạo sĩ có bộ dáng trung niên kia.

Lý Trường Thọ lại nói một tiếng: "Chậm đã!"

"Ừm?" Đạo sĩ trẻ tuổi khẽ chau mày, một vệt ánh vàng bắn ra một lần nữa, đảo mắt liền chặt đứt bóng người mới xuất hiện.

"Ồn ào!" Đạo sĩ trẻ tuổi lãnh đạm nói một câu, viên bảo châu màu đỏ ngòm trôi nổi ở trước người, hai tay bắt đầu không ngừng kết pháp ấn, viên bảo châu màu đỏ ngòm tiếp tục phát sáng.

Thình lình lại nghe được một tiếng hét lớn!

"Kim Thiền Tử! Ngươi thật là lớn gan!"

Đạo sĩ trẻ tuổi ngẩn ra, bỗng nhiên quay người, nhìn về phía người hét, bên trong hai mắt hẹp dài tràn đầy sát ý băng lãnh.

Còn chưa hết sao!

Đạo nhân bị hắn chém hai lần, thi thể trước đó đều đã biến mất không thấy gì nữa, lúc này lại vẫn là trung niên nam nhân giống nhau như đúc, đứng ở bên cạnh đại trận.

Cẩn thận phân biệt, vẫn chỉ là hóa thân...

Kim Thiền Tử khẽ cau mày, dừng lại động tác, trong mắt mang theo vài phần cảnh giác, cũng thu hồi lòng khinh thường trước đây.

Người quen biết với hắn, chỉ gọi hắn là Kim Thiền. Xưng hô Kim Thiền Tử như thế này, chỉ có hai vị Giáo Chủ lão gia mới có thể dùng.

Kim Thiền Tử lãnh đạm nói: "Ngươi là người phương nào?"

Cuối cùng cũng mở miệng...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ co quắp một trận, kiếp trước của vị hòa thượng mập trắng kia, làm sao lại là hạng người hung ác đến như vậy?

Tiểu thuật "chậm đã" của hắn, đây là mấy lần ít có sẽ mất đi hiệu lực...

Xem ra, ngày bình thường mang theo nhiều người giấy dự bị, tóm lại là luôn hữu ích.

Lý Trường Thọ thở dài, chuyện hắn muốn làm bây giờ chính là kéo dài thời gian, nói chuyện tự nhiên là càng chậm càng tốt, càng nhiều càng tốt...

"Ta...là người phương nào, không quan trọng...quan trọng chính là, đạo hữu muốn làm chuyện gì. Đạo hữu, Long Tộc bổ khuyết Hải Nhãn, vốn là đã vô cùng thống khổ. Hải Nhãn là ô tuyền thiên địa, bản thân nó thu nạp ô uế thiên địa, dùng bản thân bổ khuyết trong đó, nguyên thần sẽ dần dần bị xâm chiếm từng bước mà chết...bây giờ đạo hữu lại còn không muốn buông tha cho tàn hồn bọn họ lưu lại sao?"

Chương 230. Viết kiểm điểm

Kim Thiền Tử cười lạnh, lạnh nhạt nói: "Bần đạo còn tưởng ngươi có mấy phần bản lĩnh, không ngờ được chỉ là tới thuyết giáo."

Trong lúc nói, ánh vàng lấp lóe phía sau Kim Thiền Tử, sáu lưỡi kiếm ngắn chậm rãi bay tới giữa không trung.

"Lần này, bần đạo sẽ chém ngươi thành mảnh vụn, xem thử ngươi còn có thể đùa nghịch thành dạng gì!"

Tâm niệm của Lý Trường Thọ nhanh chóng xoay chuyển, mắng:

"Được rồi, Kim Thiền Tử, ta cố ý chờ ngươi ở chỗ này, chính là muốn đề tỉnh ngươi một phen, không ngờ được ngươi lại không biết tốt xấu như thế! Ta có hàng trăm hóa thân như thế này, để cho ngươi chém thì lại như thế nào? Đáng tiếc, ngươi vì tiền đồ tương lai, nhất định phải dập đầu tại ở trước sân Linh Sơn, nhưng ngươi sẽ không nhận được gì ngoài xương trắng! Thật đáng buồn, thật đáng cười!"

Hai mắt của Kim Thiền Tử có một chút nheo lại: "Ngươi nói cái gì?"

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, hắn cũng không biết chính mình đang nói cái gì, trong đáy lòng chỉ đang tự hỏi...

Hắn đã trì hoãn lâu như vậy rồi, vì sao Hoàng Long Chân Nhân còn chưa đi qua đây?

Bằng vào tốc độ ngự không lần trước Hoàng Long Chân Nhân mang hắn đi đến Nam Hải, hiện tại đã xuất hiện ở chỗ này mới đúng...

Lạc đường?

Là do nhiều năm không trở về Long Tộc, ngay cả mệnh mạch muốn mạng như Hải Nhãn cũng đều...quên?

Hả?

Lý Trường Thọ nhanh chóng quét mắt nhìn nơi đây, có thể nhìn thấy cấm chế sáng rực khắp nơi dưới đáy rãnh biển, đại trận ở phía dưới vô cùng kiên cố, cũng xác thực tồn tại từng tia từng tia khí tức đục ngầu.

Nhưng, phòng ngự của Long Tộc ở chỗ này, có phải hay không là hơi quá yếu?

Mặc dù có thể có thể là bởi vì nguyên nhân Long Vương điều cao thủ Long Tộc đóng quân ở nơi đây đi Long Cung, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, chuyện này không hợp với lẽ thường, cũng hoàn toàn không có lý do...

Lão Long Vương tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, Hải Nhãn và Thủy Tinh Cung cái gì nhẹ cái gì nặng, làm sao có thể không biết rõ?

"Tại sao lại không nói?" Trong mắt Kim Thiền Tử hiện ra sát ý nghiêm nghị.

Lý Trường Thọ đột nhiên cười một tiếng, dùng tay làm dấu mời, nói: "Thôi, dù sao thì ta cũng không vội, ngươi cứ hoàn thành công việc trước đi, chúng ta lại nói vài câu chuyện phiếm."

Ánh vàng sau lưng Kim Thiền Tử lấp lóe liên hồi, trừng mắt nhìn đạo sĩ trung niên.

Lý Trường Thọ khẽ mỉm cười, sự thiếu kiên nhẫn trước đó đã biến mất vào lúc này.

Mặc dù trong đáy lòng còn chưa thể hoàn toàn xác định, nhưng chín mươi phần trăm chắc chắn vẫn là có.

Nơi này hẳn là Hải Nhãn giả do Long Tộc cố ý bố trí ra!

Thậm chí, Lý Trường Thọ còn thúc giục: "Làm sao lại còn chưa động thủ? Ta cũng không có nhiều thời gian!"

Sự hồ nghi trong đáy mắt Kim Thiền Tử càng sâu.

Hắn xưa nay làm việc tàn nhẫn lưu loát, lần này tuy bị vị đạo nhân thần bí giết hai lần cũng chưa chết này làm cho có một chút không rõ ràng cho lắm, nhưng hành động trên tay cũng không dừng lại.

"Đạo hữu còn muốn lừa ta?" Kim Thiền Tử lãnh đạm nói: "Nếu đã như thế, bần đạo liền ở ngay trước mặt đạo hữu, dẫn tàn hồn nơi đây tới, ngưng tụ thành ma chướng. Xem thử đạo hữu làm gì để ngăn cản ta!"

Lập tức, sáu lưỡi kiếm ngắn màu vàng bay ra từ phía sau Kim Thiền Tử, phi tốc xoay tròn vây quanh hắn, tạo thành một tầng phòng hộ.

Chỗ kiếm ngắn vây quanh, theo việc Kim Thiền Tử không ngừng thôi phát, viên bảo châu màu đỏ ngòm kia phát ra từng chùm sáng ngời, phát ra âm thanh thê lương, chiếu nơi đây thành biển máu...

Trong nước biển, mấy đạo tàn ảnh bay ra từ lối vào đại trận, hóa thành huyết quang chui vào bên trong bảo châu.

Sau đó...

Liền không có sau đó.

Kim Thiền Tử đầu tiên là nhíu mày, sau đó chính là cau mày, ở trên khuôn mặt anh tuấn, lộ ra mấy phần nghi hoặc.

Vì sao lại không có dị tượng ngàn vạn tàn hồn Long Tộc hội tụ?

Mấy vị đệ tử Thánh Nhân phe mình đã suy tính qua rất nhiều lần, chỉ cần đến Hải Nhãn Đông Hải, liền có thể thu được ngàn vạn tàn hồn Long Tộc, hóa thành huyết ma, phản công Long Cung!

Mà đây cũng là lời cảnh cáo đối với Long Tộc—— nếu như lại không cúi đầu, lần sau muốn phá, chính là phong ấn Hải Nhãn.

Nhưng những tính toán này, những mưu kế này lại không có tác dụng gì? !

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài...

Kim Thiền Tử quay đầu giận dữ mắng mỏ: "Ngươi đã làm cái quỷ gì!"

Lý Trường Thọ thấy thế, trong đáy lòng ngược lại là đã hoàn toàn xác nhận, nơi này chính là Hải Nhãn giả không thể nghi ngờ.

Hắn chắp hai tay sau lưng, khí định thần nhàn, quanh người tuôn ra từng tia từng tia ánh lửa...

"Kim Thiền Tử, rốt cuộc là ta đang giở trò quỷ, hay là trong đáy lòng ngươi có quỷ?"

Sắc mặt của Kim Thiền Tử càng thêm ngưng trọng, vừa muốn tiếp tục nói chuyện, thân hình của Lý Trường Thọ đột nhiên bị Tam Muội Chân Hỏa thôn phệ, cơ hồ trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa ở trong nước biển.

Chỉ còn lại một cỗ linh khí, không ngừng tản ra xung quanh.

Một tia dẫn âm, chui vào trong tai Kim Thiền Tử...

"Kim Thiền Tử, ngươi hiện nay còn chưa biết chính mình rốt cuộc là ai, chờ ngươi gặp được người có ba nốt ruồi trên lòng bàn chân, ngươi mới có thể rõ ràng, chính mình đến tột cùng là người phương nào."

Kim Thiền Tử ngẩn ra, mặt lộ vẻ suy tư.

Hắn đột nhiên giận dữ, sáu ánh vàng bay vụt, chặt đứt một chút tro tàn còn lại.

"Hừ! Cố lộng huyền hư!"

Kim Thiền Tử khẽ quát một tiếng, cúi đầu nhìn đại trận phong ấn phía dưới, trong mắt mang theo vài phần do dự, đưa tay mấy lần, vẫn là không dám ra tay đánh vỡ phong ấn nơi đây.

Nhưng mà, lời bịa chuyện mà Lý Trường Thọ thuận miệng để lại vừa rồi, lại như ma âm, đọng lại ở trong đáy lòng hắn...

"Chờ ngươi gặp được người có ba nốt ruồi trên lòng bàn chân..."

"Cút!"

Dưới đáy biển trống rỗng, đạo sĩ trẻ tuổi hét lên và thúc giục bảo châu trong tay một lần nữa, nhưng không có tác dụng gì. Thậm chí, hắn dùng sức hơi quá mạnh, còn đưa tới một ít tàn hồn tôm cá, hắn tức giận đến mức suýt nữa bóp vỡ bảo châu...

Cùng lúc đó, ở một chỗ cách nơi đây ba vạn dặm, ở trong một rãnh biển nhỏ không đáng chú ý nào đó.

Hoàng Long Chân Nhân đã đến nơi đây một thời gian, đang cúi đầu, cung kính trả lời gì đó với một bà lão ở phía đối diện.

Ở phía sau bà lão, một chiếc đại đỉnh chậm rãi lơ lửng.

Nếu như nhìn kỹ, ở các nơi trong rãnh biển, còn có một số bóng dáng đang ngồi tu hành, hơn phân nửa đều là hình người đầu rồng, giống như hóa đá vậy.

...

Nặng nề, chán chường, thất vọng, bại trận!

Ở bên người Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, không khỏi lấy tay che mặt, khẽ thở dài.

Tình báo xuất hiện sơ hở to lớn, hắn thế nhưng lại giống như Tây Phương Giáo, xác định sai vị trí Hải Nhãn!

Thọ lo lắng ngàn việc, tự nhiên có sơ hở.

Sau khi trở về nhất định phải viết kiểm điểm chuyện này, cùng lắm thì tìm lý do phạt Linh Nga, bồi chính mình cùng nhau chép phạt Ổn Tự Kinh phiên bản mới mấy ngàn lần...

Suy nghĩ kỹ một chút, Long Tộc hẳn là có lẽ vào trước đó, liền đã ẩn giấu đi vị trí Hải Nhãn thực sự.

Chương 231. Nổi nhạc

Đã như thế, Lý Trường Thọ cũng không cần lại lo lắng về việc này...

Thủy chung là vẫn không thể coi thường Long Tộc.

Đại Pháp Sư cười nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Trường Thọ bẩm báo kỹ càng sự tình trước đây chính mình đi quấy nhiễu Kim Thiền Tử, Đại Pháp Sư không khỏi lộ ra mấy phần cười khẽ, khích lệ nói: "Không cần ủ rũ bởi vì việc nhỏ như vậy, ngươi đã làm vô cùng chu toàn. Đây chính là sự tình cơ mật của Long Tộc, cũng không phải là ngươi muốn tìm hiểu liền có thể tìm hiểu ra."

Lý Trường Thọ hơi nhíu mày, thấp giọng nói: "Đệ tử mời Hoàng Long Chân Nhân đi thủ hộ Hải Nhãn, Hoàng Long Chân Nhân cũng là lão long Long Tộc, hẳn là biết vị trí Hải Nhãn Đông Hải. Có thể hay không bởi vì vậy mà làm bại lộ vị trí Hải Nhãn?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư trầm ngâm vài tiếng, tiếp tục bấm ngón tay suy tính.

Đã từng có lúc, Đại Pháp Sư vì hoàn thành sự tình lão sư bàn giao, đã từng vắt hết óc, không ngừng suy tư, về sau tu vi cao, thần thông cường đại, cảm ứng đối với thiên đạo càng trở nên rõ ràng, cũng liền có thói quen dùng bí pháp suy tính...

"Thiên cơ sở hiện, Hải Nhãn không ngại."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại nổi lên một chút âm thầm lo lắng.

Bí thuật thôi toán, hắn tự nhiên biết được, vì phòng thôi diễn, phòng suy tính, cũng đã làm rất nhiều bố trí, hiện nay càng là có Thánh Nhân lão gia ra tay giúp hắn ngăn cách thiên cơ.

"Cũng không biết Đại Pháp Sư phải chăng có nghĩ tới, thiên cơ đã có thể che lấp, cũng có thể bị che đậy, thậm chí cũng có thể bị người thông qua thiên cơ để lừa dối..."

Lời này hắn tự nhiên không thể nói ra được.

Đại Pháp Sư hẳn là cũng đã từng suy nghĩ về vấn đề này.

Hải Nhãn tạm thời không ngại, tâm lực của Lý Trường Thọ, cũng liền đặt ở bên trên loạn chiến xung quanh Thủy Tinh Cung.

Lúc này chỉ có thể tạm dừng đại hôn, dù sao địch nhân cũng đều đã đánh đến cửa nhà, Long Tộc coi như lại bình tĩnh, cũng không thể không cân nhắc đến cảm xúc của các tân khách.

Lúc này không ít tân khách đã là ma quyền sát chưởng, nhao nhao nói muốn ra ngoài đối địch.

Nhưng lão Long Vương vẫn ổn thỏa bất động như Thái Sơn, mấy vị Quy Thừa Tướng không ngừng mở miệng, nói mọi người an tâm chớ vội, đạo chích xâm phạm rất nhanh liền sẽ bị đánh lui.

Lý Trường Thọ thông qua mạng lưới giám sát của Đạo Nhân Giấy, không ngừng ước định chiến cuộc các nơi.

Lúc này vẫn chưa tới thời cơ Thiên Đình và hắn xuất thủ, càng là hỗn chiến như vậy, càng phải giữ vững tỉnh táo, cẩn thận phân tích.

Thời cơ hoàn mỹ trong chớp mắt là qua...

Sau một lát, Huyền Đô Đại Pháp Sư đột nhiên cười khẽ, nhắm mắt ngưng thần, đưa tay chạm vào tấm gương trước mặt.

Hình ảnh trong gương, từ đại chiến đáy biển, hải sản đấu đá, biến thành một đóa mây trắng nhàn nhã.

Trên mây trắng, sáu vị lão đạo kết bạn mà tới.

Lý Trường Thọ lập tức nhận ra lão đạo lưng gù ở trong đó, chính là mục tiêu đầu tiên của Triệu đại gia trên con đường lún vào ăn vạ kia.

"Triệu sư đệ chưa ra tay sao?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa nói xong, hình ảnh bên trong trời xanh mây trắng kia đột nhiên trở nên ảm đạm.

Sáu vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo vốn dĩ nói chuyện phiếm luận đạo này, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Loại đạo vận này...

Sắc trời như vậy!

"Định Hải Thần Châu!"

Một người hô lớn, sáu người đứng thẳng trong nháy mắt, từng người nhìn về phía một cái phương hướng, bảo quang lấp lóe trong tay, có hai người trên trán còn rỉ ra mồ hôi lạnh.

"Là mai phục!"

"Triệu Công Minh! Ngươi còn muốn như thế nào!"

"Ngày hôm nay sáu sư huynh đệ chúng ta ở đây, còn sợ ngươi sao!"

Lý Trường Thọ nghe tiếng hô truyền đến từ trong tấm gương, trong đáy lòng cảm khái không thôi...

Đây cũng là màn hình phát ra tiếng bản Hồng Hoang...khục, không phải chuyện này.

Lực uy hiếp của Triệu đại gia, thật sự là có thể thấy được chút ít!

"Hừm?" Đột nhiên nghe được một tiếng chào hỏi, sáu người cùng nhau nhìn về phía trước mặt.

Chỉ thấy, xung quanh không gian bị phong tỏa này xuất hiện một khe hở, một cái đầu anh tuấn dũng mãnh tiến vào: "Chính là các ngươi đã làm ta bị thương?"

Nói xong, thân hình của Triệu Công Minh đã là rơi vào bên trong mảnh không gian bị phong tỏa này, động tác ngã sấp xuống, đúng là rất tự nhiên, thoải mái, nhẹ nhàng...

Lúc nôn máu ra, độ cong của môi, biểu hiện đau đớn và sự nghi hoặc trong mắt cũng rất sống động, biến giả thành thật.

"Phốc —— sáu người các ngươi liên thủ khi dễ một mình bần đạo! Thương thế như thế này không có mấy cái nguyên hội là không lành được! Đều đi theo ta đi, đi đến Bích Du Cung, tìm lão sư ta nói rõ!"

Sáu người kia cùng nhau nắm quyền, trán nổi gân xanh.

Ở bên cạnh bản thể Lý Trường Thọ, Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy cảnh tượng này, đầu tiên là sững sốt một hồi, sau đó mới có phản ứng, cười nghiêng ngả.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh cười bồi, trong đáy lòng suy tư một hồi.

Thời cơ đã chín muồi.

Trận đại chiến ở Long Cung đã đến hồi gay cấn, Long Tộc tử thương thảm trọng, nhưng đối phương cũng không khá hơn.

Cao thủ hai bên đều có tử thương, mà nơi các cao thủ đại chiến, cũng cách Long Cung một đoạn khoảng cách—— đây là do cao thủ Long Tộc cố ý làm ra, tránh tác động đến Thủy Tinh Cung.

Sáu vị đệ tử Thánh Nhân của đối phương bị Triệu đại gia ngăn lại...

Nếu lúc này Thiên Đình không xuất hiện, vậy còn chờ đến khi nào! ?

Thế là, trong chủ điện Long Cung, thanh niên Luyện Khí Sĩ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ ở bên cạnh Nguyệt Lão, lấy ra một khối ngọc phù, ở ngay trước mặt Nguyệt Lão và hóa thân Ngọc Đế, nhẹ nhàng bóp nát.

Tiếp theo, Lý Trường Thọ nói: "Nguyệt Lão, hãy mời hai vị tướng quân cảnh giới Kim Tiên chuẩn bị hành động, chờ lệnh của Đông Mộc Công."

"Thiện!" Nguyệt Lão lập tức gật đầu đáp ứng, lúc này cũng không có nửa điểm bối rối, hiển thị rõ sự thong dong của chính thần Thiên Đình.

Lý Trường Thọ căn dặn xong, lập tức đứng dậy, mang theo một chút ánh mắt xung quanh hội tụ đến, bước nhanh đi tới góc đại điện, ở bên người Hải Nữ đang tấu nhạc, phối hợp vung ra mấy tờ người giấy.

Hai tờ người giấy hóa thành bộ dáng thanh niên, cầm kèn.

Hai tờ người giấy hóa thành tráng hán mình trần, đứng bên cạnh trống to.

Lý Trường Thọ cười nói: "Các vị, hãy làm giống như diễn luyện trước đây."

Chúng nhạc sĩ Hải Nữ nhẹ nhàng gật đầu, bản nhạc họ chơi đột nhiên trở nên căng thẳng và dồn dập. Tất cả khách mời trong chủ điện đều bị kinh động.

Đúng lúc này!

Ở phía trên mặt biển, sâu trong bầu trời, một cột sáng màu bạc đánh thẳng tắp xuống!

Trước khi cột sáng này chuẩn bị lao xuống biển, liền chia thành tia sáng bạc đầy trời, mỗi một tia sáng bạc bao bọc một Thiên Binh mặc giáp bạc, nhanh chóng rơi xuống hải vực Thủy Tinh Cung!

Trong chủ điện Long Tộc, trống to gióng lên, tiếng trống cao vút và âm nhạc cao vút hòa quyện hoàn hảo với tiếng hò hét hùng vĩ từ bên ngoài.

"Phụng ý chỉ Ngọc Đế bệ hạ! Trảm yêu trừ ma, bảo hộ sinh linh Tứ Hải! Thiên Binh Thiên Tướng nghe lệnh! Phàm là yêu tà, giết không tha!"

Bốn vạn tinh binh Thiên Đình giận dữ hét lên, thanh âm truyền mười vạn dặm, chấn động sơn hà!

"Ây!"

Chương 232. Kỳ thuật

Lúc Thiên Binh ra sân, nhạc nền nổi lên tuy chỉ là cử động vui đùa, nhưng Lý Trường Thọ cũng đã cân nhắc rất kỹ.

Hắn cũng không phải là đơn thuần tạo thế cho Thiên Đình, nếu như chỉ là vì tạo thế, để cho Đông Mộc Công tự mang theo dàn nhạc thì thích hợp hơn.

Tiếng kèn này, tiếng trống này không chỉ là vui đùa, mà cũng đang nói rõ đối với Long Vương Đông Hải và cao tầng Long Tộc, Hải Thần Nam Hải hắn, chính là người của Thiên Đình.

Vào lúc này, Lý Trường Thọ ám chỉ Long Tộc một chút, mới có thể vào sau đó, lúc ý chỉ của Ngọc Đế rơi xuống miếu Hải Thần Nam Hải, bảo đảm một phương Long Tộc sẽ không làm ra hành động quá khích gì.

Lại tiếp tục xem:

Họa loạn nổ ra tại đại hôn Long Cung, Thiên Binh hàng thế thể hiện đế uy.

Theo việc mấy vạn tinh nhuệ Thiên Binh cấp tốc xông vào nước biển, bên trong chủ điện Long Cung, cũng lập tức trở nên ồn ào xao động.

"Đây là...người Thiên Đình?"

"Thiên Đình hiện tại cũng có nhiều binh tướng như vậy? Làm rất tốt, trước đó không phải đều nói Thiên Đình một nghèo hai trắng, chỉ là hậu viện Đạo Môn!"

"Thiên Đình đến đây trảm yêu trừ ma? Lời này, nói thật sự rất hay."

Lý Trường Thọ cũng không quá để bụng đối với mấy lời thảo luận này, lúc này hơn non nửa Luyện Khí Sĩ đều là xem thường Thiên Đình.

Tất nhiên, hơn phân nửa vốn dĩ cũng không để ý tới Thiên Đình.

Lý Trường Thọ âm thầm quan sát phản ứng của chín người Thiên Đình trong chủ điện, phát hiện ra mỗi người bọn họ đều là kích động, muốn lao ra tụ hợp cùng với tinh nhuệ Thiên Đình...

Kỹ năng diễn xuất của Ngọc Đế cũng coi như không tệ, cỗ hóa thân này đã hoàn toàn nhập vai vào nhân vật "Thiên Tướng", trong đáy mắt tràn đầy uy nghiêm và vinh quang Thiên Đình.

Trong nháy mắt, Thiên Binh đã sắp vọt tới Thủy Tinh Cung!

Đám Thiên Binh này chính là tinh nhuệ chân chính ở trong Thiên Đình lúc này.

Cái gọi là tinh nhuệ, kỷ luật nghiêm minh chỉ là yêu cầu cơ bản nhất. Những Thiên Binh này còn tinh thông bố trí trận pháp, cùng với nghệ thuật phối hợp tấn công.

Không chỉ có như vậy, tiên giáp trên người bọn hắn càng là không thể coi thường!

Bốn vạn tiên giáp, mỗi một bộ đều là Linh Bảo, có thể tạo thành nhiều loại đại trận. Nếu ba đến năm người tụ lại, giáp trụ trên người liền sẽ có linh lực cấu kết, có thể mượn lực lẫn nhau, càng có thể kịp thời gấp rút tiếp viện.

Bảo giáp hoàn chỉnh như vậy, Lý Trường Thọ cũng muốn làm mấy trăm bộ, khiến cho hệ thống chiến thuật của Đạo Nhân Giấy trở nên đa dạng hơn.

Tuy nhiên, hiện tại cũng chỉ có thể nằm mơ tưởng tượng...

Phí tổn của loại bảo giáp này không ít, bây giờ Lý Trường Thọ còn đang phát sầu vì kế hoạch Tiểu Quỳnh phong di động, những đồ vật loè loẹt này, cũng chỉ có thể đợi sau này rồi an bài...

Lúc bốn vạn Thiên Binh phóng tới Thủy Tinh Cung, đã hoàn thành chia binh, tập kết ở hai mặt đông, nam Thủy Tinh Cung, mỗi phía hội tụ hai vạn binh lực.

Lý Trường Thọ rất hoài nghi, những Thiên Binh này hẳn là đã trải qua sàng chọn nghiêm ngặt, tiên thức đảo qua, mỗi một người đều là dáng người thẳng tắp, khuôn mặt anh tuấn, tư chất cũng đều không tệ...

Xem ra, Ngọc Đế bệ hạ tương đối coi trọng lần Thiên Đình "hơi ra mắt" này.

Ở phía Long Cung lập tức có cao thủ tiến đến thương lượng, ở phía Thiên Đình cũng có Thiên Tướng đi về phía trước, nói rằng bọn hắn lĩnh mệnh đến đây tương trợ Long Tộc.

Lúc cao thủ Long Cung còn chưa kịp trở về bẩm báo, mệnh lệnh của Long Vương Đông Hải đã truyền đi các nơi.

【 Thiên Binh đến tương trợ Long Tộc, toàn quân Long Tộc và chúng Thiên Binh gấp rút tiếp viện lẫn nhau, yểm hộ giết địch. 】

Cứ như vậy, bốn vạn Thiên Binh thuận lợi gia nhập chiến cuộc, giáp công mấy vạn tinh nhuệ quân địch đã vọt tới phụ cận Long Cung.

Lúc sắp đánh giáp lá cà, chúng Thiên Binh thực hiện cùng một động tác, niệm tụng khẩu quyết, tay bấm pháp ấn, từng người ném ra...

Ba hạt đậu.

Chỉ nghe thấy tiếng động tanh tách không dứt dưới biển, trên đầu và dưới chân của mỗi Thiên Binh đều hiện ra ba "tiên binh kỳ dị".

Xuất hiện trên đỉnh đầu các Thiên Binh, theo thứ tự là một cung thủ dáng người có lồi có lõm, còn có một vị tráng hán thân hình khôi ngô.

【 Đậu Tiên Binh: Hàn Băng cung thủ 】

【 Đậu Tiên Binh: Thần Uy thuẫn thủ 】

Bốn vạn Hàn Băng cung thủ đồng thời mở cung bắn tên, bắn ra hàng vạn mũi tên hàn băng ngưng tụ từ tiên lực, nước biển trong phương viên trăm dặm đều trở nên lạnh lẽo thấu xương.

Bốn vạn tráng hán đồng thời xuất hiện kia, giơ đại thuẫn xông đến trước người chúng Thiên Binh, sau đó lao về phía trước, trùng trùng điệp điệp, thẳng tiến không lùi!

Các Thiên Binh phân phối và sử dụng đậu tiên, đều có tiêu chuẩn giống nhau.

Không tính những Thiên Binh xuất hiện sai lầm khi thi pháp, một phương Thiên Binh lúc này, đã nhiều hơn bốn vạn Hàn Băng cung thủ, bốn vạn Thần Uy thuẫn thủ, cùng với bốn vạn...

Oản Đậu xạ thủ!

Chúng long Long Tộc, chúng tiên tân khách, vào giờ phút này đều đã sửng sốt.

Trong chiến trận, bốn vạn viên Oản Đậu xạ thủ thân hình lắc lư.

Bọn chúng bước theo nhịp điệu của niềm vui, trong miệng phun ra từng hạt đậu lớn chừng quả đấm đầy màu sắc, theo sát những hạt đậu là mũi tên hàn băng...

Ở đây có rất nhiều lão long, lão tiền bối sống không biết bao nhiêu năm, có thứ gì chưa từng thấy?

Những Oản Đậu xạ thủ này, bọn hắn đúng là chưa từng thấy!

Có người vừa muốn nói đùa vài câu, khí tức hàn băng bên ngoài Long Cung bộc phát, bốn vạn mũi [Hàn Băng Tiễn], bạo phát ra một kích toàn lực của bốn vạn Luyện Khí Sĩ cảnh giới Nguyên Tiên!

Trong biển lập tức nhiều hơn một mảng lớn băng điêu khắc hải sản liên miên!

Ngay sau đó, những hạt đậu có kích thước bằng nắm tay bay vào đống băng điêu khắc và cùng nhau phát nổ!

Ngũ hành luân chuyển, mộc hỏa song sinh!

Nếu vào lúc bình thường, coi như là một kích hợp lực của số lượng Nguyên Tiên nhiều hơn mấy lần, các cao thủ đang ngồi ngay ngắn ở bên trong Long Cung, cũng sẽ không có cảm giác chấn kinh gì.

Tràng diện nhỏ mà thôi.

Nhưng vào lúc này, nhìn những cột lửa bùng nổ trên biển, cùng với những tác phẩm điêu khắc bằng băng vỡ tan tành...

Long Tộc và đám tân khách, hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút kinh ngạc.

Khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, không phải là uy lực những hạt đậu do Oản Đậu xạ thủ phun ra.

Mà là những đậu binh hình thù kỳ quái này, thấy thế nào cũng đều không phải là thuật pháp đứng đắn, dùng thực lực chỉ vẻn vẹn tương đương với tiên binh cảnh giới Nguyên Tiên, lại bạo phát ra "lực sát thương" tương đương với tiên binh cảnh giới Chân Tiên!

"Hay!"

"Thiên Đình lại có kỳ thuật như thế!"

Tiếng khen ngợi vừa vang lên, nhóm Oản Đậu xạ thủ đã thả ra đợt bắn phá thứ hai.

Theo đó, bốn vạn Oản Đậu xạ thủ bắt đầu cấp tốc khô héo, chỉ trong chớp mắt, liền hóa thành từng đống tro tàn ở trong nước biển.

Tiên lực ngưng tụ bọn chúng, chỉ đủ để bọn chúng bắn hai đợt, đó là cái giá của việc tăng khả năng sát thương đơn thuần.

Nhưng, hiệu quả coi như không tệ.

Trốn ở bên trong xó xỉnh Long Cung, người mở cửa hàng đậu tiên ở Hồng Hoang nào đó, nở một nụ cười vui mừng...

Chương 233. Vượt ra khỏi dự kiến

Oản Đậu xạ thủ bắn hai đợt, ở dưới sự yểm hộ của mấy vạn giáp sĩ và Hàn Băng cung thủ, bốn vạn tinh nhuệ Thiên Đình xông vào chiến trận đã bị bình định hơn phân nửa, đối với quân địch còn sót lại, triển khai tàn sát vô tình...

Sau đó, bốn vạn Thiên Binh, tám vạn Đậu Tiên Binh này lập tức thay đổi phương vị, xông thẳng ra bên ngoài trận địa một cách hung mãnh.

Mà lúc này trên người của bốn vạn Thiên Binh kia, từng người còn có hai hạt "Oản Đậu xạ thủ".

Qua chiến dịch này, chắc hẳn sau này khi Thiên Binh đi chinh chiến, quân địch không chỉ có phải thống kê số lượng Thiên Binh.

Còn phải tính toán trên người của những Thiên Binh này, có khả năng giấu bao nhiêu hạt đậu...

...

Thiên Binh lên sân khấu, phối hợp với thần thông Rải Đậu Thành Binh bản cải tiến, cùng với đậu tiên mà hắn vất vả nuôi dưỡng...

Hiệu quả tổng thể hoàn toàn vượt ra khỏi dự kiến của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ hơi do dự một chút, quyết định để cho quân đoàn Đạo Nhân Giấy đang ẩn thân tại các nơi, tạm thời không hiện thân.

Hăng quá hoá dở, không cần vẽ rắn thêm chân...

Ừm, tuyệt đối không phải là bởi vì đau lòng nhiều Đạo Nhân Giấy của chính mình như vậy, cùng với các loại độc đan hao phí một lượng lớn bảo tài, vất vả luyện chế trong mấy năm.

Quân đoàn Đạo Nhân Giấy, vốn là vì chuẩn bị phối hợp hành động với Thiên Binh, sau khi Thiên Binh rơi vào cục diện bế tắc, sẽ dẫn dắt Thiên Binh mở ra cửa đột phá.

Hiện tại Thiên Đình thiếu binh thiếu tướng như thế, nếu Lý Trường Thọ để cho Thiên Binh hao tổn ở chỗ này quá nhiều, cũng thực sự không tiện bàn giao với Ngọc Đế, còn sẽ liên lụy đến Mộc Công.

Đến lúc này, hơn phân nửa mục tiêu mưu đồ lần này đã thuận lợi đạt thành.

Kế tiếp chính là nên đánh lui địch và lui binh như thế nào, để lần Thiên Đình hiển uy này kết thúc viên mãn.

"Trường Thọ?"

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng la của Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ lập tức thu liễm tinh thần, đứng lên nói: "Đại Pháp Sư, đệ tử ở đây."

Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười hỏi: "Đây là môn thần thông ta cho ngươi kia?"

"Đúng vậy." Lý Trường Thọ nói: "Đệ tử hơi sửa đổi một chút phương thức thi triển thần thông, cải tiến những hạt đậu kia."

Trong khi nói, hắn đã lấy ra thần thông Rải Đậu Thành Binh bản mới nhất, cùng với đậu tiên, độc tiên đậu phẩm chất cao nhất do chính mình bồi dưỡng được, giao cho Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư chỉ bốc lên một hạt đậu, nhìn kỹ một chút, sau đó chính là cảm khái không thôi.

"Ở trong đầu của ngươi, rốt cuộc chứa bao nhiêu mưu ma chước quỷ?" Đại Pháp Sư cười nói: "Ta sẽ nhận lấy vật này, về sau Thiên Đình ngược lại là có thể vận dụng. Ngày hôm nay ngươi tương trợ Thiên Binh như vậy, trở về nếu như vị tiểu sư thúc kia của ta khen thưởng quá ít, ngươi tự nhiên có thể đến Động Suất Cung tìm Lão Quân chủ trì công đạo."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ động.

Đây là lời mời đến Động Suất Cung sau khi giảm giá?

Hắn liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Đến lúc này hắn đã thu hoạch được không ít, được Đại Pháp Sư ban cho linh đan, lại được lời mời "giới hạn điều kiện" như vậy.

Sau này, chính mình chỉ cần mượn cớ, liền có thể thuận lý thành chương đi đến Động Suất Cung bái kiến Lão Quân!

Mười hai năm qua, sự chuẩn bị của hắn thật sự không có uổng phí!

Lý Trường Thọ đột nhiên hỏi: "Đại Pháp Sư, Triệu tiền bối ở bên kia như thế nào?"

Huyền Đô lập tức lộ ra sắc mặt cổ quái, chạm vào tấm gương, cười nói: "Đối vị Triệu sư đệ này, ta đúng là bội phục."

Chỉ thấy...

Triệu Công Minh vào giờ phút này đang nằm trên mây không ngừng thổ huyết.

Sắc mặt của sáu vị lão nhân trước mặt hắn trông cực kỳ u ám, một đám nghiến răng nghiến lợi, từng người đều đã ở bên rìa bộc phát, nhưng lại cưỡng ép đè ép hỏa khí.

Liền nghe Triệu Công Minh hữu khí vô lực nói: "Ài, thảm quá, thật quá thảm, môn nhân Tiệt Giáo chúng ta, lại bị Tây Phương Giáo các ngươi ức hiếp như vậy. Bần đạo lấy một địch sáu, bị các ngươi đánh cho thành thế này...ài, ngày hôm nay, các vị đạo hữu nhất định phải đi đến Bích Du Cung với ta."

"Ta!" Một lão đạo cầm thước ngọc ra liền muốn động thủ.

Triệu Công Minh lại là trừng mắt, lập tức lên tinh thần, quanh người xuất hiện bốn khỏa "Song Sinh Lưu Ảnh Cầu".

Biểu tình kia rõ ràng là đang nói...

Đến đây, đánh bần đạo đi, bần đạo ở nơi này đều tùy thời nhớ kỹ!

Lão đạo cầm cây thước kia hung hăng giậm chân một cái, mắng: "Vô sỉ! Vô sỉ đến cực điểm!"

"Phốc!" Triệu đại gia lại phun ra một búng máu, đau thương cười một tiếng: "Ta đều đã bị thương thành như vậy, ngươi lại vẫn dùng ám kình làm tổn thương ta!"

"Ngươi nói bậy, bần đạo ngay cả một chút xíu pháp lực cũng đều không vận dụng!"

"Đạo hữu!" Lão đạo lưng gù kia đứng dậy, chắp tay một cái đối với Triệu Công Minh: "Ngày hôm nay xác thực không phải là thời cơ chơi đùa cùng với đạo hữu, nếu đạo hữu có hào hứng, sau đó chúng ta chắc chắn sẽ phụng bồi. Lúc này Long Cung gặp nạn, lão sư mệnh chúng ta tiến đến cứu viện, còn mời đạo hữu chớ có ngăn cản."

Triệu Công Minh nghe xong liền vui vẻ.

Hắn đột nhiên hiểu được những lời Hải Thần lão đệ nói trước đây kia, Tây Phương Giáo nói cảm tình chính là một màn này!

Trước hết để cho người âm thầm đánh lén, lại nhảy ra bảo vệ Long Tộc, đây là âm mưu dương mưu cùng sử dụng, trực tiếp muốn đè chết Long Tộc, lại xem những người khác là đồ đần để lừa gạt?

"Nếu nói vô sỉ, Triệu Công Minh ta cũng không dám so sánh cùng với các ngươi." Triệu đại gia hữu khí vô lực nói một câu, ngẩng đầu nhìn chân trời, nhẹ nhàng thở dài: "Thế tục nhân tộc có một câu ngạn ngữ, trước lạ sau quen, chúng ta cũng đều tính là người quen. Tới đi, hãy lựa chọn đi, là đi đến Bích Du Cung với ta, hay là theo quy củ cũ?"

"Đạo hữu! Ngươi đừng khinh người quá đáng!"

"Về phần quy củ cũ, ngươi hao tổn da mặt Thánh Nhân Tiệt Giáo lão gia của ngươi như vậy, thật sự không sợ bị Thánh Nhân lão gia nhà ngươi hủy đạo hạnh của ngươi sao!"

Chương 234. Tuyệt

Triệu Công Minh không quan tâm, tiếp tục nằm, dùng Định Hải Thần Châu bịt lại không gian xung quanh.

Lão sư nhà mình bế quan lâu dài, nếu bị lão sư biết chuyện này, theo tính nết của lão sư, chỉ sợ là...sẽ chỉ đạo cường độ lúc chính mình thổ huyết, cùng với biểu tình sau khi nằm xuống, thuận tiện đi tìm các Thánh Nhân khác thử hiệu quả một lần.

Vào giờ phút này, Triệu Công Minh chính là cái loại bình tĩnh, cái loại hiền hoà, cái loại tự tin ăn chắc "các ngươi" này...

Không có kinh nghiệm hành nghề phong phú, tuyệt đối không làm được tự nhiên như thế!

Lý Trường Thọ lắc đầu đối với tấm gương, thở dài: "Phương pháp ăn vạ này mặc dù đến từ đệ tử, nhưng đệ tử ở trên con đường ăn vạ này, kém xa Công Minh tiền bối."

Huyền Đô ở bên cạnh cười vỗ đùi, trong miệng không ngừng nói "Hay" "Tuyệt".

Trong khi Đại Tiểu Pháp Sư đang xem kịch, chợt nghe ở bên ngoài Long Cung truyền đến từng đợt tiếng long ngâm từ xa đến gần.

Đại Pháp Sư cười nói: "Viện quân Long Cung Bắc Hải đến, những lưỡi đao hung dữ Tây Phương Giáo giấu giếm kia bắt đầu lui. Ở phía Long Cung Nam Hải, dường như là Long Cung Tây Hải tiến đến cứu viện."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, vội nói: "Đại Pháp Sư, hãy thông báo Công Minh tiền bối rút đi đi, không cần tiếp tục giữ chân."

"Được." Huyền Đô Đại Pháp Sư nhắm mắt ngưng thần, lòng bàn tay có một đạo hư ảnh Thái Cực Đồ xoay chầm chậm, một vệt đạo vận bay vào trong tấm gương.

Hình ảnh trong gương:

Triệu Công Minh trừng mắt nhìn, đột nhiên chậm rãi bò lên từ dưới đất.

Sáu vị cao thủ Tây Phương Giáo kia biến sắc, từng người cảnh giác nhìn Triệu Công Minh.

Triệu đại gia lại là thay đổi thần sắc, trở nên đứng đắn trang nghiêm, vái chào đối với sáu người, chậm rãi thở dài: "Các vị đạo hữu từ đầu đến cuối cũng không thể nghĩ ra cách phá giải, trong đáy lòng bần đạo cảm thấy tiếc nuối. Thôi, trêu đùa cùng với các ngươi như vậy cũng không có ý nghĩa, bần đạo đột nhiên cảm thấy nhạt nhẽo, vậy thì cáo từ thôi."

Nói xong, Triệu Công Minh giơ tay lên, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu bay vụt mà đến từ các nơi, vờn quanh ở quanh người hắn.

Triệu Công Minh cảnh giác liếc nhìn sáu người, thân ảnh lui lại hai bước, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu nhẹ nhàng rung động, thân hình biến mất.

Một lão đạo giận dữ mắng mỏ: "Đứng lại!"

"Thôi, để cho hắn đi đi! Chúng ta còn có việc cần làm!"

Lúc này không có Định Hải Thần Châu phong cấm, sáu vị lão đạo lập tức toàn lực điều tra Đông Hải, thấy được tình hình tại Long Cung Đông Hải lúc này.

Đám người Văn Tịnh đạo nhân vừa mới rút đi, đại quân Long Cung phối hợp với Thiên Binh, giết cho phản quân Hải Tộc, yêu binh biển sâu liên tục bại lui...

"Triệu Công Minh! Ngươi lại phá đại sự của giáo ta!" Một lão đạo cắn răng giận dữ mắng mỏ, đột nhiên cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi, lại là bị tức giận đến đạo cảnh bất ổn, bị thương nhẹ.

Nhóm hung nhân Văn Tịnh đạo nhân vừa lui, các cao thủ Long Tộc rảnh tay, long nhập bầy cá, giơ tay chém xuống, từ nam chém tới bắc, từ bắc chém tới tây...

Toàn bộ phản quân Hải Tộc, Yêu Tộc biển sâu không có cao thủ áp trận, binh bại như núi đổ.

Một phương Tây Phương Giáo, vì có thể bảo tồn một chút hỏa chủng gây sự trong tương lai này, mang đi không ít tướng lĩnh trong phản quân Hải Tộc có uy vọng tương đối cao, tu vi cao cường.

Mà Yêu Tộc biển sâu lại là bị trực tiếp ném ở nơi đây, triệt để trở thành con rơi...

Sáu vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, sau khi đi đến Đông Hải, đã bỏ qua thời cơ ra mặt, chỉ có thể tiềm ẩn hành tung trở về Tây Ngưu Hạ Châu.

Bọn hắn tức giận như thế nào, chửi mắng như thế nào, Lý Trường Thọ cũng không quan tâm.

Điều Lý Trường Thọ lo lắng hiện tại, là Triệu Công Minh tiền bối, giá trị cừu hận tại Tây Phương Giáo quá cao.

Đây cũng không phải là chuyện tốt.

Mặc dù Triệu Công Minh cũng không thèm để ý, nhưng Lý

Trường Thọ hắn tóm lại là đã gián tiếp hố Triệu đại gia...

Phần giá trị cừu hận này, Nhân Giáo vốn nên sẽ gánh chịu.

Lý Trường Thọ nhìn về phía Đại Pháp Sư, có một chút muốn nói lại thôi.

Đại Pháp Sư giống như khám phá tâm sự của Lý Trường Thọ, ấm giọng nói: "Ngươi đang lo lắng sự tình của Triệu sư đệ?"

"Ài." Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Đệ tử lo lắng, phương tây sẽ vì vậy mà tính toán Công Minh tiền bối."

"Đến lúc đó ta sẽ tự ra tay, ngươi không cần lo nghĩ nhiều."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười khẽ nói, nhìn hình ảnh trong gương, khẽ thở dài, đứng dậy.

"Nơi đây đã không còn chuyện lớn, ta cũng nên trở về Động Suất Cung. Trường Thọ, ngươi có muốn quá giang không?"

"Còn làm phiền Đại Pháp Sư mang đệ tử trở về." Lý Trường Thọ cười nói: "Đệ tử là tiểu đệ tử bên trong Độ Tiên Môn, không quá thích hợp lộ diện ở chỗ này."

"Vì sao?" Đại Pháp Sư nói: "Cục diện nguy hiểm của Long Tộc ngày hôm nay, một nửa là bởi vì ngươi mà giải trừ, ngươi đã học được bộ dáng khiêm nhường này từ khi nào, không đi tìm Long Tộc kiếm một chút chỗ tốt?"

Lý Trường Thọ vái chào, nghiêm mặt nói: "Đệ tử để ý, chỉ là cách nhìn của người bên trong Nhân Giáo chúng ta đối với đệ tử, cũng không cần gì khác. Sự tình Long Cung, chung quy cũng chỉ là một phen tính toán, ta đã được Đại Pháp Sư ngài khen thưởng, lại được Thiên Đình phong thưởng, vốn cũng không nên tham lam bảo vật của Long Tộc."

"Ha ha ha ha! Riêng ta thì thưởng thức bản lãnh nói chuyện của ngươi." Huyền Đô Đại Pháp Sư chắp tay mà cười, ngón tay điểm nhẹ một hồi đối với Lý Trường Thọ, cười nói: "Nếu như ngươi sinh ra sớm mấy cái nguyên hội, ta cũng sẽ không tu hành tịch mịch như vậy. Trường Thọ, ngươi nghĩ như thế nào về sự tình Long Tộc kế tiếp?"

Chương 235. Vấn đề

Lý Trường Thọ trầm tư một chút, đáp lời: "Ngày hôm nay Long Tộc mặc dù thắng, lại bại lộ rất nhiều vấn đề. Dự kiến trong khoảng thời gian tới, Long Tộc hẳn là sẽ có một chút...hơi bành trướng, Thiên Đình không thích hợp tiếp tục tiếp xúc quá nhiều với bọn hắn. Hiện nay, Thiên Đình vẫn muốn giữ khoảng cách cùng với Long Tộc, không thể bại lộ ý đồ muốn chiêu nạp Long Tộc, đệ tử sẽ dùng thân phận Hải Thần Nam Hải, tiếp tục ở bên cạnh dẫn dắt Long Tộc. Kế hoạch của đệ tử là cho Ngao Ất một ít công đức Thiên Đình, làm gương cho Long Tộc, dùng công đức để thu hút."

Huyền Đô Đại Pháp Sư chậm rãi gật đầu, nói: "Nếu ngươi đã hiểu rõ mọi chuyện, ta cũng không cần dặn dò nữa."

Lý Trường Thọ cười nói: "Cảm tạ Đại Pháp Sư nhắc nhở."

"Ha ha ha!" Huyền Đô Đại Pháp Sư khoát khoát tay nói: "Ngươi nói Long Tộc bại lộ nhiều vấn đề, chủ yếu là vấn đề nào? Lần này không phải là kiểm tra ngươi, mà là ta cũng có một chút hiếu kỳ."

Lý Trường Thọ trầm ngâm hai tiếng, nói: "Không bằng Đại Pháp Sư lại ngồi thêm ở chỗ này hai canh giờ, sau đó nhìn là sẽ hiểu."

"Ồ?" Huyền Đô Đại Pháp Sư lập tức trở nên hào hứng, lôi kéo Lý Trường Thọ cùng nhau ngồi xuống: "Vậy lại nhìn thêm nửa ngày, xem thử đằng sau còn có trò hay gì."

Ngài đúng là có thời gian rảnh?

Trò hay ngược lại là thật sự có, nhưng cần đợi thêm một ngày, chờ đến hồi cuối đại hôn Long Tộc, cặp đôi được đưa vào buồng tân hôn.

Mọi người đều biết, trình tự sau khi cặp đôi được đưa vào buồng tân hôn, đó tất nhiên chính là...động phòng.

Lại nói đến chính sự.

Ở bên ngoài Long Cung Đông Hải, binh mã Long Tộc đánh lui cường địch, cũng không có truy đuổi, mà là thu thập chiến cuộc.

Đại hôn của Ngao Ất mặc dù bỏ qua giờ lành, nhưng ảnh hưởng không lớn, vào giờ phút này đã khôi phục quá trình, tiếp tục tiến hành.

Ở bên ngoài cửa là đại chiến, ở trong cửa là đại hôn.

Chúng cao thủ Long Tộc vừa mới tham chiến, binh tướng Long Tộc, cùng với viện quân, đều đi về hướng Thủy Tinh Cung...

Lúc này, "vấn đề" mà Lý Trường Thọ nói tới, liền hiển lộ ra một cách trực quan.

Cao thủ Long Tộc, vừa mới giết địch ra sức nhiều nhất, tu vi từ trung bình đến cao, đang ngồi ở vị trí cuối cùng của buổi lễ.

Chỗ ngồi hơi gần phía trước, đều bị một ít Long Tộc "quyền quý" vừa rồi đều không động thân, hoặc là sau khi ra ngoài cũng chỉ đứng ở phía xa xa đốc chiến chiếm cứ.

Về phần một lượng lớn tướng lĩnh Tiên Giao Binh, liền ngay cả tư cách tiến vào Thủy Tinh Cung cũng đều không có, chỉ có thể ở đứng ở xa xa bên ngoài quan sát.

Lý Trường Thọ chỉ vào hình ảnh bên trên tấm gương, thấp giọng nói: "Mời Đại Pháp Sư xem, đây chính là vết thương trí mạng của Long Tộc."

Đại Pháp Sư nghiêm mặt, lần này cũng không bấm ngón tay suy tính, mà là hơi suy tư.

Loại vật lòng người này, là suy tính không ra.

Đại Pháp Sư hơi lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Người cầm giữ quyền hành thì bất tài. Người anh dũng giết địch lại giống như nô bộc. Long Tộc vẫn là Long Tộc thời Viễn Cổ Thượng Cổ kia, tôn trọng huyết thống. Đáng tiếc, Long Tộc đến từ Viễn Cổ, huyết mạch Tổ Long trực hệ bởi vì bổ khuyết Hải Nhãn, héo tàn quá nhiều, lúc này đã không trấn được những tiên giao cùng với hóa rồng này."

Hóa rồng là mãng, rắn, giao, cá, vân vân. Các chủng tộc có huyết mạch Long Tộc lột xác thành long, được phân biệt rõ với chân long.

Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Chỗ khó của Long Tộc, chính là bọn hắn không có cách nào uỷ quyền cho những hóa rồng cùng với Tiên Giao Binh này. Nếu như uỷ quyền, phản Long Vương trước hết nhất, chính là những kẻ đang ngồi bên cạnh Long Vương lúc này."

"Chậc." Đại Pháp Sư cau mày nói: "Long Tộc quả nhiên cần một liều thuốc mạnh, lần này Tây Phương Giáo mặc dù đánh đau bọn hắn, nhưng còn chưa đánh đủ hung ác."

Lý Trường Thọ cũng nói: "Hải Tộc sau trận chiến này, đoán chừng ít nhất cũng phải mấy trăm năm mới có thể lấy lại sức, kế tiếp có thể tạo áp lực đối với Long Tộc, cũng chỉ có cao thủ Tây Phương Giáo. Chuyện mâu thuẫn nội bộ Long Tộc này nếu như bị người sử dụng..."

"Đã bị người lợi dụng." Huyền Đô Đại Pháp Sư đưa tay một chút, hình ảnh cấp tốc khóa chặt một tráng hán làn da ngăm đen ở ngoài điện.

Đây là một vị tướng lĩnh Tiên Giao Binh, tu vi cảnh giới Kim Tiên, khí tức hùng hậu, thực lực cao cường.

Huyền Đô chạm nhẹ vào mặt gương, thân thể của tráng hán này phảng phất như trở nên trong suốt. Ở trong nguyên thần giao long của tráng hán này, thình lình có một con huyết muỗi.

Lý Trường Thọ trầm ngâm một tiếng, nhỏ giọng nói: "Đại Pháp Sư, đây là khôi lỗi của người một nhà làm ra."

"Chính là nữ tử xinh đẹp kia làm?"

"Hẳn là vậy, đệ tử trái lại là đã gặp con huyết muỗi này mấy lần."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, từng người lộ ra nụ cười mỉm, ăn ý tránh đi cái đề tài này, tiếp tục thảo luận một hồi sự tình có quan hệ đến Long Tộc kế tiếp.

Đại Pháp Sư: Hiểu sơ, hiểu sơ.

Tiểu Pháp Sư: Hơi hiểu.

Ngày hôm nay Long Tộc bị tập kích, miễn cưỡng xem như đại thắng, đại đa số Long Tộc đều là tâm tình khuấy động.

Tất nhiên cũng có một số nhỏ tiểu long có lương tâm như Ngao Ất, tâm tình sẽ bởi vì tộc nhân chiến tử mà nặng nề.

Đại Pháp Sư lại nhìn đại hôn Long Tộc một hồi, nhìn thấy khâu đám tân khách tặng lễ, cũng liền không còn nhìn nhiều, mang Lý Trường Thọ rời đi khỏi nơi đây.

Lúc gần đi, Lý Trường Thọ thu tấm gương kia vào.

Mặc dù thần thông phía trên rất nhanh sẽ tiêu tan, nhưng sau đó còn có tác dụng khác.

Có Đậu Tiên Binh yểm hộ, bốn vạn Thiên Binh kia cũng không tử thương quá nhiều.

Lúc này chúng Thiên Binh đã rời khỏi Đông Hải, tập kết trên không Đông Hải, chuẩn bị trở lại Thiên Đình.

Long Cung phái mấy vị quy tiên nhân, thuyết phục Thiên Tướng lĩnh quân đi đến Long Cung dự tiệc, nhưng nhóm Thiên Tướng đều chỉ nói một câu "đang chấp hành nhiệm vụ, không tiện đi vào".

Long Tộc lại chuyển đến một lượng lớn bảo vật, những Thiên Binh Thiên Tướng này nhìn cũng không nhìn một cái, bọn hắn đã sớm nhận nghiêm lệnh của Đông Mộc Công, không lấy một tơ một hào của sinh linh Tam Giới.

Đợi đám Thiên Binh Thiên Tướng này cưỡi mây bay đi, ở lại, chỉ là một tí xíu truyền thuyết liên quan tới Thiên Đình...

...

Lý Trường Thọ bị Đại Pháp Sư ném vào ba ngàn dặm ngoài sơn môn Độ Tiên Môn.

Giống như lần trước, Đại Pháp Sư để lại vài tiếng cười cởi mở, Lý Trường Thọ vẫn như cũ không thấy rõ Đại Pháp Sư là đi như thế nào.

Thu liễm tâm tình, kiểm tra bản thân.

Tiểu đồ vật phòng thôi diễn đầy đủ, Quy Tức Bình Khí Quyết vận chuyển bình thường, lúc này mới cưỡi mây bay về phía tiên môn.

Thuận lợi vào tiên môn, đi đến Bách Phàm Điện trả lại ngọc phù rời núi, tiện thể cho mấy vị trưởng lão ngoại vụ, mỗi người một viên linh thú cầu chứa 【linh thú đã vỗ béo có thể làm thịt】, lúc này Lý Trường Thọ mới cưỡi mây trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Chuyến này chỉ tổng kết đơn giản như sau:

Cắt đứt tính toán của Tây Phương Giáo, thúc đẩy đợt hiển uy thứ nhất của Thiên Đình, làm cho Long Tộc có hảo cảm sơ bộ đối với Thiên Đình.

Tăng độ thiện cảm của Đại Pháp Sư lên, cũng hoàn thành một bước tương đối mấu chốt trong sự tình Long Tộc Nhập Thiên.

Chương 236. Cửu Chuyển Kim Đan

Tiết kiệm quân đoàn Đạo Nhân Giấy cùng với một lượng lớn độc đan, không dùng chính là đã kiếm lời.

Còn có hai viên linh đan Đại Pháp Sư cho...

Lý Trường Thọ một mực kiềm chế xúc động mở ra nhìn xem, sau khi đi vào bên trong đan phòng của chính mình, lúc này mới lấy ra bình ngọc mà Đại Pháp Sư cho.

Hắn bao phủ quanh người mười mấy tầng tiên lực, đưa bình ngọc đến bên ngoài ba trượng, cẩn thận từng li từng tí mở nắp bình ra...

Không có mùi thơm ngát, không có tiên quang, nhưng một cỗ đạo vận cực kì huyền diệu, ẩn chứa ý nghĩa viên mãn, chậm rãi lưu chuyển ra.

Lý Trường Thọ lập tức dùng tiên lực đóng bình ngọc lại, thân hình lui lại mấy trượng trong nháy mắt, suýt nữa lao ra khỏi đan phòng...

Chỉ cần trốn nhanh, đạo vận và cảm ngộ liền sẽ không đuổi kịp!

Vừa rồi là...

Lý Trường Thọ nhìn cái bình ngọc kia, trong đáy lòng nổi lên một chút ý nghĩ hoang đường.

Cửu...

Linh đan cửu, cửu chuyển?

Không sai!

Tuyệt đối là linh đan cửu chuyển, viên đan đầy đạo vận kia, tuyệt đối không phải là thất chuyển hoặc là bát chuyển!

Lý Trường Thọ cẩn thận từng li từng tí bắt lấy một tia đạo vận, cẩn thận thể hội, cả người đều run lên một hồi, sau đó chính là nhếch miệng cười to.

Cửu Chuyển Kim Đan!

Còn là Cửu Chuyển Kim Đan do Thái Thượng Lão Quân luyện chế!

Nói tóm lại, đây chính là đan dược cao cấp nhất do Thánh Nhân lão gia đích thân động thủ luyện chế!

Cửu Chuyển Kim Đan có khả năng khiến cho người chết sống lại, thân thể mọc lại, nghịch chuyển sinh tử, hòa giải tạo hóa, Đại Pháp Sư lại cho hắn hai viên một lúc!

Đây là cái gì?

Đây chính là hai cái mạng!

Chỉ cần không phải bị cường địch nghiền xương thành tro trong nháy mắt, bản thân còn một chút hơi tàn, cũng đều có thể trực tiếp dùng Cửu Chuyển Kim Đan cứu giữ tính mạng!

Hiện tại Lý Trường Thọ chỉ muốn ngửa đầu hét to: "Ta làm việc vì Thánh Nhân lão gia, Lão Quân, Đại Pháp Sư, xuất phát từ nội tâm!"

Tất nhiên, không thể hét ra thực sự, Thánh Nhân lão gia sẽ có cảm ứng, nói không chừng sẽ thật sự truyền nhiệm vụ xuống cho hắn.

Lý Trường Thọ đứng tại chỗ cười một hồi, rất nhanh liền thu liễm ý cười, đặt hai viên Cửu Chuyển Kim Đan này ở bên trong bảo nang át chủ bài chữ 【 Thọ 】 của chính mình, đặt ở vị trí tận cùng bên trong nhất.

Hít sâu hai lần, Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, để cho tâm tính của chính mình dần dần khôi phục bình tĩnh.

Xác suất vượt qua Kim Tiên Kiếp, đã tăng lên tới chín thành ba!

Lại chuẩn bị thêm một ~ hai trăm năm, trên cơ bản liền có thể nếm thử độ Kim Tiên Kiếp, hái Trường Sinh Đạo Quả.

"Đại Pháp Sư không tệ với ta!" Lý Trường Thọ cười cười, thì thầm trong đáy lòng: "Về sau Đại Pháp Sư có bàn giao sự tình gì, ta sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành. Ừm, chỉ cần không xung đột với sự tình mà Thái Thanh thánh nhân lão gia bàn giao...ừm, ngoại trừ sự tình của Văn đạo nhân."

Tâm trạng tốt thì tốt, Lý Trường Thọ vẫn không có buông lỏng cảnh giác, lập tức giấu bản thể đi, hơn phân nửa tâm thần rơi vào bên trên đại hôn của Ngao Ất.

Lúc này, Lý Trường Thọ nhìn đôi tân nhân đang bái Tổ Long kia, cũng có một chút cảm giác vui mừng.

Quá trình bái Tổ Long tương đối rườm rà, Lý Trường Thọ đứng nhìn cũng có một chút nhàm chán, liền lên tiếng chào đối với các nhạc sĩ Hải nữ xinh đẹp bên cạnh, thu hồi người giấy tấu nhạc, trở về bên người Nguyệt Lão ngồi xuống.

"Hải Thần."

Nghe được dẫn âm lọt vào tai, Lý Trường Thọ theo tiếng nhìn lại, lại là hóa thân Ngọc Đế trong vai Thiên Tướng.

Vị Thiên Tướng này bưng chén rượu, truyền âm nói: "Kỳ mưu của Hải Thần, ngày hôm nay nhìn thấy quả thật không tầm thường, lấy đậu tiên trảm yêu ma, lấy diệu kế an Tứ Hải. Ngọc Đế bệ hạ được Hải Thần tương trợ, thật đúng là chuyện may mắn."

Lý Trường Thọ cười cười, trong đáy lòng xem người này như Thiên Tướng Thiên Đình phổ thông, dẫn âm trả lời: "Thiên Đình có đại vận, uy danh như thế là do chúng tướng sĩ giết ra, ta ngược lại là không dám giành công."

Vị Thiên Tướng này cười nói: "Đương nhiên, bệ hạ chắc chắn sẽ trọng thưởng binh tướng hạ phàm ngày hôm nay."

Hai chữ "đương nhiên" này hơi có vẻ dư thừa, kỹ năng diễn xuất của bệ hạ vẫn còn có một chút tì vết.

Nhưng ngược lại là có thể nhìn ra, tâm tình của Ngọc Đế bệ hạ hiện tại vô cùng không tệ...đầu lông mày cũng đều sắp bay lên.

Mấy vị Thiên Tướng ngồi cùng bàn cũng nâng chén mời rượu Lý Trường Thọ, những người này cũng đã ẩn ẩn nghe Mộc Công nhắc qua, người trước mắt này chưa lên Thiên Đình, đã rất được Ngọc Đế bệ hạ tín nhiệm.

Đợi Thiên Đạo ý chỉ ngưng tụ thành công, người này chính thức tiến vào Thiên Đình, hẳn sẽ là "Hồng nhân" của bệ hạ.

Một canh giờ sau, Ngao Ất cùng với Khương Tư Nhi cuối cùng cũng đã bái xong Tổ Long, bắt đầu nghỉ ngơi giữa trận, chờ đợi vòng "Nghi thức" tiếp theo.

Đám tân khách cũng bắt đầu di chuyển, nếu muốn kết giao với ai, liền thừa cơ tiến lên mời rượu, bắt chuyện.

Tại bàn của Thiên Đình, cũng có nhiều khách đi tới, trong ánh mắt từ khắp nơi đổ về, bớt đi sự khinh mạn, nhiều hơn mấy phần trịnh trọng.

Nguyệt Lão không ngừng đứng dậy hàn huyên cùng với cao thủ lạ lẫm, vẫn là ứng đối tự nhiên, giọt nước không lọt.

Vừa nhìn liền biết y đã tham dự không ít bữa tiệc vào ngày bình thường!

Ngao Ất vốn muốn đi tìm Giáo Chủ ca ca của mình, lại chỉ có thể nhìn về phía bên này, không thể đi lung tung, còn có khoảng ba giờ nghi thức phía sau, cần hắn cùng với Khương Tư Nhi thực hiện từng bước một.

Nhưng mà, một màn làm cho Lý Trường Thọ có một chút không tưởng tượng được, lại đột nhiên trình diễn sau ba canh giờ...

Sau khi nghi thức đại hôn hoàn thành, vào lúc khâu Long Cung đáp tạ đám tân khách, Ngao Ất cùng với Khương Tư Nhi đi khắp nơi mời rượu.

Long Vương Đông Hải dù là Thủy Tinh Cung suýt nữa bị lật tung cũng đều không có chuyển cái mông, mang theo mấy vị lão giả đầu rồng, bưng hai chén rượu ngọc vàng, trực tiếp đi về phía bàn Thiên Đình.

Mà mục tiêu lão Long Vương dùng ánh mắt khóa chặt, cũng không phải là Nguyệt Lão, mà là vị Thiên Tướng...hóa thân Ngọc Đế kia.

Lý Trường Thọ vừa mới chuẩn bị xem kịch, trong đáy lòng đột nhiên nổi lên một tia tiên thức truyền âm.

"Chuyện kia...Trường Canh ái khanh, giúp đỡ ta một chút. Cỗ hóa thân này của ta tại Thiên Đình đã qua vài vạn năm, nếu như bại lộ, sẽ có hại...đến uy nghi của Thiên Đế."

Lý Trường Thọ: "…"

Trời, ngài cũng không phải là tâm huyết dâng trào dùng hóa thân sang đây xem diễn.

Mà là trực tiếp làm một cỗ hóa thân, xếp vào ở bên trong thần tử của mình, giám sát nhất cử nhất động của thần tử?

Đây là hành động gì?

Ây, cẩm y vệ Đông Hán Tây Hán, hiện tại cũng là một mình bệ hạ ngài kiêm chức?

Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn hóa thân Ngọc Đế, trong đáy mắt cố ý lộ ra mấy phần chấn kinh...

Đối phương vẫn là bộ dáng mỉm cười, nhưng lại chớp mắt vài cái đối với Lý Trường Thọ.

Trời hỡi...

Đại Pháp Sư vừa đi, lại có thêm một vị Ngọc Đế bệ hạ.

Lão Long Vương rõ ràng còn nhận ra vị bệ hạ này, muốn tới đây kết giao một phen.

Từ chi tiết lão Long Vương tự tay bưng chén ngọc đi tới liền có thể nhìn ra, có thể thấy Long Tộc cũng không có ác ý.

Chương 237. Ngọc Đế cầu viện

Đoán chừng, lão Long Vương cũng không nghĩ tới, Ngọc Đế bệ hạ có thể chơi một cỗ hóa thân thành thần tử, lại còn chơi cả mấy vạn năm!

Ngọc Đế đưa thư cầu viện, chính mình còn có thể làm sao?

Về sau dù sao cũng phải đi lên Thiên Đình của Ngọc Đế kiếm công đức.

Hơn nữa, muốn ngưng tụ Công Đức Kim Thân cần trải qua năm tháng dài đằng đẵng, quan hệ càng quen cùng với Ngọc Đế, hiệu suất kiếm công đức cũng sẽ càng cao.

Đối mặt với lời cầu viện của Ngọc Đế, Lý Trường Thọ cũng không thể làm như không thấy, buông tay mặc kệ.

Lý Trường Thọ kéo Nguyệt Lão lại, cười dẫn âm: "Long Vương đến rồi, Nguyệt Lão đừng hốt hoảng, hết thảy nghe theo sự an bài của ta."

Nguyệt Lão không khỏi hơi nghi hoặc một chút...

Bộ dáng của y giống như là đang hốt hoảng sao?

Lập tức, Lý Trường Thọ cùng với Nguyệt Lão đứng dậy, chủ động đi hai bước về phía trước nghênh đón.

Ở bàn Thiên Đình, chúng Thiên Tướng cũng đứng dậy theo, thuần thục cầm ly rượu lên.

Lão Long Vương có dáng người khôi ngô cao lớn, so với cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ này, cao hơn nửa cái đầu.

Vào lúc lão Long Vương bưng chén rượu đến, đã thấy Lý Trường Thọ cùng với Nguyệt Lão ra nghênh đón, Long Vương đầu tiên là nhíu mày, lập tức rõ ràng Ngọc Đế không muốn bại lộ thân phận.

Nhưng lão Long Vương vẫn bước lên phía trước như cũ, thân hình không dừng lại, trên miệng rồng có râu rồng phấp phới mang theo vài phần ý cười.

Lúc này, trong chủ điện Long Cung, tất cả ánh mắt đều hội tụ đến nơi đây.

Người người đều biết Long Vương Đông Hải thâm tàng bất lộ, vào giờ phút này đều hiếu kỳ, vị tộc trưởng Long Tộc này muốn làm đại sự gì.

Lý Trường Thọ liếc nhìn lão Long Vương, cũng chưa dẫn âm đối với lão Long Vương, đã rõ ràng Long Vương biết rằng Ngọc Đế không muốn bại lộ.

Mà bây giờ, lão Long Vương đã biết rõ Ngọc Đế không muốn bại lộ, nhưng lại muốn làm cho Ngọc Đế rõ ràng, sự tôn kính của Long Cung bọn hắn đối với Ngọc Đế và Thiên Đình...

Sau khi lượn quanh một vòng, Lý Trường Thọ đã đại khái hiểu, chính mình nên làm như thế nào.

"Long Vương bệ hạ." Lý Trường Thọ cười nói: "Chúc mừng, chúc mừng."

"Ừm, ha ha ha." Long Vương Đông Hải cười lớn, khiến cho người ta có một chút cảm giác rơi vào mơ hồ, lại mang theo vài phần hiền lành. Động tác của y tự nhiên, đưa chén rượu trong tay cho Lý Trường Thọ.

Mấy vị lão giả Long Tộc phía sau Long Vương vào giờ phút này đều là mỉm cười gật đầu, không lộ ra dấu vết mà liếc nhìn hóa thân Ngọc Đế, không hề nhiều lời.

Long Vương Đông Hải ấm giọng nói: "Ngày hôm nay được Thiên Đình tương trợ, Long Tộc chúng ta cảm kích khôn cùng. Hai vị đều là người bên cạnh Ngọc Đế bệ hạ, không biết Ngọc Đế bệ hạ yêu thích gì? Ngày mai ta liền chuẩn bị một phần hậu lễ, sai người đưa đến Thiên Đình, xem như tạ lễ."

Lý Trường Thọ bất động thanh sắc dời nửa bước sang một bên, vừa vặn chặn hóa thân Ngọc Đế đóng vai tướng lĩnh, cười nói: "Long Vương gia, bệ hạ sẽ không nhận phần hậu lễ này. Thiên Đình bây giờ mặc dù vừa mới cất bước, trăm nghề đang đợi phát triển, nhưng lại nắm giữ Thiên Đạo, thiết lập trật tự. Yêu ma họa loạn Tứ Hải, sinh linh tao ngộ kiếp nạn, cho nên Ngọc Đế bệ hạ phái Thiên Binh tới trừ ma vệ đạo, duy trì sự trong sáng của thiên địa."

Long Vương gia chậm rãi gật đầu, cũng không nhiều lời, chỉ nói: "Vậy thì ngày hôm nay ta sẽ mượn chén rượu này, cám ơn Thiên Đình đã tương trợ."

Nói xong, Long Vương dùng hai tay nâng chén rượu, Lý Trường Thọ bất động thanh sắc nghiêng người, nhìn như là không dám nhận lễ này, kì thực vừa vặn làm cho Long Vương mời rượu, rơi vào chỗ của hóa thân Ngọc Đế.

Hóa thân Ngọc Đế và chúng Thiên Tướng cùng nhau bưng rượu nghênh đón.

Nguyệt Lão cười nói: "Chúng ta kính Long Vương một ly."

Uống cạn một ly, người uống vui vẻ, ở bên cạnh có Long Nữ đi về phía trước, rót đầy rượu cho Long Vương Đông Hải.

Long Vương Đông Hải cười nói: "Các vị ăn uống ngon miệng."

Nói xong, liền quay người đi đến chỗ mười mấy bàn yến hội của tiên nhân Tiệt Giáo.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi nhẹ nhàng thở ra, cùng với Nguyệt Lão cùng nhau trở về chỗ ngồi, hóa thân Ngọc Đế thì đã cười nói với các Thiên Tướng khác.

Đợi một hồi, dẫn âm của Ngọc Đế cuối cùng cũng đến rồi...

"Hải Thần ái khanh, không bằng cỗ hóa thân này của ngươi liền cùng nhau trở về Thiên Đình với Nguyệt Lão đi."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi suy nghĩ, bên ngoài uống rượu với Nguyệt Lão, bên trong âm thầm dùng tiên thức dẫn âm đáp lời: "Bệ hạ, thần cũng muốn sớm ngày đi đến Thiên Đình, hiệu mệnh ở trước người bệ hạ, chỉ là bây giờ ý chỉ chưa đến, thần cũng không có thần vị Thiên Đình, chỉ sợ Đại Pháp Sư sẽ không vui."

Hóa thân Ngọc Đế dẫn âm thở dài: "Ài, ta thật sự muốn sớm ngày nói chuyện lâu dài cùng với ái khanh, trong đáy lòng có quá nhiều chỗ tích tụ, mà lại không có người có thể giãi bày."

"Bệ hạ, đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng."

"Ha ha ha! Hải Thần, ta mời ngươi một ly!"

Ngọc Đế đột nhiên trực tiếp mở miệng, giơ chén rượu, giơ lên đối với Lý Trường Thọ.

"Đa tạ, đa tạ." Lý Trường Thọ vội vã cầm ly rượu lên, đối mặt với Ngọc Đế bệ hạ.

Lý Trường Thọ biết rằng ngay lúc này, ở dưới cơ duyên xảo hợp, hai ~ ba đạo thân ảnh ở giữa đang ăn sơn trân hải vị của Long Tộc, hắn mới có thể đối ẩm cùng với Ngọc Đế như thế.

Sau này đoán chừng sẽ không có cơ hội như vậy.

Hai cỗ hóa thân, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Lại nghe hóa thân Ngọc Đế cười nói: "Hải Thần có đạo lữ hay không? Ngày hôm nay ngươi thế nhưng đang ngồi bên Nguyệt Lão chưởng quản nhân duyên, nếu có suy nghĩ trong lòng, mộng đẹp liền có thể trở thành sự thật."

Lý Trường Thọ: "..."

Chấn kinh! Ngọc Đế Thiên Đình lại chủ động yêu cầu thần tử sử dụng quyền lực để trục lợi!

Điều này là do đạo đức của Ngọc Đế xuống cấp, hay là Thiên Đình triệt để không có đạo đức nghề nghiệp!

"Chuyện này, bần đạo say mê đại đạo." Lý Trường Thọ cười đáp lời, trên mặt tràn đầy xấu hổ.

Nguyệt Lão ở bên cạnh lại là hơi nhíu mày, trừng mắt nhìn vị Thiên Tướng nói lời này, chính là hóa thân của Ngọc Đế bệ hạ...

Nguyệt Lão thấp giọng nói: "Cũng không thể tuỳ tiện sửa chữa, sửa chữa lung tung bần đạo sẽ bị trừ công đức!"

Lý Trường Thọ: "..."

Nguyệt Lão, đường đi hẹp rồi!

Nguyệt Lão có thể là hơi say, cũng có thể là khẩn trương thái quá, lại nhỏ giọng quở trách đối với hóa thân Ngọc Đế: "Tơ hồng chính là Thiên Đạo bảo khí, há có thể kéo lung tung? Nơi này là Long Cung, lời gì nên nói, lời gì không nên nói, trong lòng ngươi không tự biết sao? Ngươi là Thiên Tướng của bộ nào?"

"Nguyệt Lão, Nguyệt Lão, không cần thiết." Lý Trường Thọ vội vàng bưng chén rượu ngăn lại, nói: "Nhiều người nhìn như vậy, bớt tranh cãi, bớt tranh cãi."

"Hắn không thể nói lung tung việc này! Việc này là có thể nói ra sao? Bần đạo gánh vác áp lực lớn bao nhiêu cơ chứ, hắn lại dám..."

Nguyệt Lão còn muốn tiếp tục nói, lại bị Lý Trường Thọ dùng chén rượu ấn câu chuyện trở về.

"Đúng, đúng, Nguyệt Lão nói đúng lắm, bớt giận, bớt giận."

Lý Trường Thọ đáp lại bằng một nụ cười, trong đáy lòng lại là bất đắc dĩ một hồi, lại không có cách nào dẫn âm giải thích việc này cho Nguyệt Lão.

Chương 238. Thẻ vàng

Hóa thân Ngọc Đế ở bên cạnh cũng là liên tục gật đầu.

Có lẽ là bởi vì Lý Trường Thọ biết thân phận của y, Ngọc Đế bệ hạ vào giờ phút này, hơi có vẻ lúng túng.

Đây chính là đỉnh cao nhân sinh của Nguyệt Lão tiên sinh.

Tuy nhiên, sau đỉnh cao là thung lũng, hoặc là núi đao biển lửa, vực sâu vô tận, cũng không thể biết chắc được.

Cũng may, không bao lâu sau Ngao Ất liền mang theo Khương Tư Nhi tới mời rượu, hòa tan một chút bầu không khí xấu hổ này.

Lý Trường Thọ đứng dậy dẫn âm dặn dò vài câu đối với Ngao Ất, Ngao Ất đặc biệt lần lượt mời một ly với mỗi vị Thiên Tướng trên bàn này.

Thấy Ngao Ất uống đến mang tai phiếm hồng, Lý Trường Thọ cười nói: "Nhị Giáo Chủ, ngày hôm nay là ngày vui của ngươi, cũng không thể chỉ lo uống rượu, bỏ bê giai nhân."

Khuôn mặt thiếu niên của Ngao Ất càng trở nên hồng hào hơn, ấp úng hai câu, sau đó bị đánh bại dưới vẻ mặt tươi cười của Lý Trường Thọ, lôi kéo Khương Tư Nhi đi bên cạnh.

Nhìn đôi tân nhân Long Tộc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng hơi xúc động.

Kỳ thật, sinh linh sống thế nào, đều là sống.

Nhị Thái tử giống như Ngao Ất, có được những lợi thế đặc biệt, trên lưng cũng có trách nhiệm lớn lao.

Tiểu Công chúa Giao Nhân tộc giống như Khương Tư Nhi, được thế lực sau lưng che chở cho nên không buồn không lo sinh trưởng đến ngày hôm nay, sau này cũng phải đối mặt với vận mệnh không biết.

Lý Trường Thọ cũng không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy may mắn khi được sư phụ nhặt được, đưa về Độ Tiên Môn.

Dựa vào bối cảnh đạo thừa Nhân Giáo của Độ Tiên Môn, hắn cũng có điều kiện tiên quyết để sống yên phận tại Hồng Hoang, kỳ thật đã may mắn hơn rất nhiều so với đại bộ phận sinh linh.

Ngơ ngơ ngác ngác lại vô tư lự qua cả đời, hay là rõ ràng, suy đi nghĩ lại cả đời, cũng đều có các chỗ tốt, chuyện này là không có cách nào phân cao thấp.

Lý Trường Thọ rót cho chính mình một chén rượu, nhìn vào khuôn mặt kỳ lạ phản chiếu trong rượu...

"Hôm nay là thứ mấy? Trong lòng lại sinh ra nhiều cảm khái như vậy."

Nói chung, nhìn thấy Ngao Ất thành hôn, nhìn thấy sinh linh đồ thán, cũng thoáng có một chút khó chịu.

Ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Chén này, tự kính bản thân, cảm ơn vì đã sống trong hoàn cảnh khó khăn nguy hiểm như vậy cho đến hiện tại.

Rượu vào cổ họng, giữ vững tinh thần, tiếp tục xử lý sự tình kế tiếp.

Lần này đánh lùi Tây Phương Giáo, còn phải bảo đảm Tây Phương Giáo tiếp tục chèn ép Long Tộc, đây mới là chuyện trọng yếu nhất, cũng là chuyện khó khăn nhất.

Đầu thật đau.

...

Sau đại hôn chính là đại yến, dự kiến tiệc cơ động của Long Cung phải kéo dài hơn một tháng.

Lúc này ai muốn đi trước, người đó là có quan hệ lạnh nhạt cùng với Long Tộc.

Đại đa số tân khách đều biết quy củ của Long Tộc, trước khi đến đã rõ ràng, phải ở lại chỗ này ít nhất một ~ hai tháng.

Tất cả mọi người đều là Luyện Khí Sĩ, ai còn có thể uống rượu đến mức say hay sao?

Ách, không hiểu sao nghĩ đến tiểu sư thúc...

Lý Trường Thọ hơi tính toán một chút, chi phí của bữa tiệc cưới Long Cung này, âm thầm líu lưỡi.

Chính mình quả nhiên là xuất thân từ Tiểu Cùng Phong, đối mặt với Long nhà giàu Hồng Hoang, thật sự không nên nhân từ nương tay...

Vừa ở chỗ này tham gia yến tiệc cùng với hóa thân Ngọc Đế, vừa giấu quân đoàn Đạo Nhân Giấy chính mình rải tại Đông Hải và Nam Hải bí mật hơn một chút.

Ngày hôm nay không dùng, không có nghĩa là ngày sau không dùng được.

Lần sau nếu gặp lại loại tình cảnh nguy hiểm này, chính mình ngược lại là không cần phái thêm Đạo Nhân Giấy đến đây, công tác chuẩn bị liền sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Sau khi làm xong việc, Lý Trường Thọ cũng phân một chút chú ý đến tiến triển cảm tình giữa tiểu sư tổ cùng hung cực ác và Vong

Tình thượng nhân.

Kết quả, vẫn là như cũ, hai người mặc dù đã là từng người sáng tỏ tâm ý, nhưng chính là không bước ra nửa bước kia...

Hoàn toàn không có "trong lúc lơ đãng" liền bắn ra tia lửa xúc động gì.

【Thẻ vàng Tâm Hỏa Thiêu】, một lần.

Lý Trường Thọ cũng không hiểu, nếu giống như hắn, chỉ hơn hai trăm tuổi, hơi ngây thơ một chút cũng là có thể lý giải.

Nhưng hai người này đều đã sống hơn mấy ngàn vạn năm, xấu hổ cái gì chứ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như luận theo tư thái, tâm tính của tiểu sư tổ chính là thiếu nữ, ngược lại là hoàn toàn có thể lý giải.

Đại hôn của Ngao Ất vào ngày thứ sáu, Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân kết bạn đi đến miếu Hải Thần An Thủy Thành.

Lý Trường Thọ đã sớm chờ đợi, dùng hình tượng lão thần tiên gặp mặt hai vị đại lão này, mời hai người đi vào uống trà.

Mới vừa đi vào, Hoàng Long Chân Nhân liền hỏi: "Hải Thần đạo hữu, ngày đó đâu có ai đến quấy nhiễu Hải Nhãn?"

Triệu Công Minh ở bên cạnh cười nói: "Đây là Hải Thần lão đệ lo lắng, cho nên mới bố trí tránh tai hoạ mà thôi."

"Đúng vậy!" Hoàng Long Chân Nhân thở dài: "Lúc ấy nghe Hải Thần lão đệ nói chuyện, có người đi đến Đông Hải Hải Nhãn quấy rối, quả nhiên đã dọa cho bần đạo chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người. Nếu Hải Nhãn mở ra, sinh linh lại sẽ đồ thán, không biết bao nhiêu Long Tộc phải lấp ở trong đó."

Lý Trường Thọ nói: "Tiền bối không cần nói cho ta vị trí Hải Nhãn chân chính, nhưng, còn mời nói cho ta một tiếng, Long Tộc phòng vệ ở Hải Nhãn, có thể đảm bảo an toàn hay không?"

"Có thể." Hoàng Long nói: "Ở bốn phía Hải Nhãn đều có tứ đại long tướng từ thời Viễn Cổ đến nay trấn thủ, Long Tộc tuyệt đối sẽ không dám bỏ bê nơi này."

"Như vậy thì tốt." Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cười nói: "Đúng là ta đã quá lo lắng."

Hắn cũng không nói về sự tình Kim Thiền sáu cánh, dù sao thì nói cũng không có tác dụng gì.

Loại hung nhân giống như Văn Tịnh đạo nhân, Kim Thiền sáu cánh, nếu không phải vào thời khắc như thế này, vốn dĩ sẽ không đi lại tại Hồng Hoang.

Lần Văn Tịnh đạo nhân mắc mưu, chỉ là tình cờ gặp gỡ.

Triệu Công Minh chậm rãi thở dài, nói: "Trước đây, ta cùng với Hoàng Long sư huynh đi dạo tại Nam Hải và Đông Hải, lần kiếp nạn này, sinh linh tử thương thật sự không ít."

"Không sai!" Hoàng Long Chân Nhân lộ vẻ mặt không đành lòng: "Khi nào Long Tộc mới có thể sống yên ổn. Hải Thần đạo hữu, lần này bần đạo đến đây, là muốn hỏi một câu, sự tình Long Tộc Nhập Thiên, lúc này như thế nào?"

"Đã hoàn thành đại khái ba thành." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Vãn bối cũng không dám giấu diếm, lúc Công Minh tiền bối ra tay ngăn cản sáu người phương tây kia, Đại Pháp Sư nhà ta cũng đang ở gần đó. Thiên Đình tương trợ Long Tộc đánh lui địch, lúc này Long Tộc đã có hảo cảm sơ bộ đối với Thiên Đình. Sau này phát triển thế nào, còn phải xem lúc Long Tộc đối mặt với khốn cảnh, sẽ có chủ động cầu viện đối với Thiên Đình hay không?"

Hoàng Long Chân Nhân chậm rãi gật đầu, nhíu mày suy tư, cũng rõ ràng ý tứ bên trong lời nói của Lý Trường Thọ.

Nhân Giáo chính là ủng hộ Thiên Đình thu phục Long Tộc, cũng không phải là đơn thuần cân nhắc cho Long Tộc. Nhưng chính là như vậy, trong ánh mắt Hoàng Long Chân Nhân nhìn cỗ Đạo Nhân Giấy lão thần tiên Lý Trường Thọ này, cũng mang theo cảm kích.

"Đa tạ đạo hữu cứu giúp Long Tộc."

"Tiền bối chớ có khách khí như thế."

"Đúng rồi!" Triệu Công Minh ở bên cạnh chấn động ống tay áo: "Tam Giáo một nhà! Chuyện kia, Hải Thần lão đệ, lần này ra tay tại Đông Hải, ta thế nhưng đã hoàn toàn làm theo những gì ngươi nói, nếu như sau này có người truy cứu, ngươi cần phải giúp ta giải thích một chút."

Chương 239. Ủy khuất

"Đương nhiên." Lý Trường Thọ cười nói: "Lần này may mắn mà có tiền bối, mới có thể phá hư tính toán của đối phương. Tiền bối nằm xuống ở đó, thật sự tuyệt!"

"Phải không? Ha ha, ha ha ha!" Triệu Công Minh lập tức ra dáng, đỡ râu cười to hai tiếng: "Tiểu thuật như vậy, không cần phải nói! Đúng rồi, Huyền Đô sư huynh nhìn thấy ta nằm có nói gì không?"

Lý Trường Thọ nói: "Đại Pháp Sư nói nhiều nhất, chính là chữ hay."

"Ài, diệu pháp này đều là đến từ Hải Thần lão đệ, làm sao có thể quy công...Hả?"

Triệu Công Minh đang nói, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nóc nhà, hai mắt hơi nhíu lại, một vệt đạo vận lướt lên từ trên người hắn.

"Lớn mật, dám nhìn trộm nơi đây!"

Nói xong cong ngón tay búng ra, một vệt ánh sáng màu xanh chợt lóe lên rồi biến mất, trực tiếp đâm nổ con huyết mũi ở trên bầu trời.

Vo ve ——Ở trong tiếng muỗi kêu, Lý Trường Thọ thế nhưng lại nghe được một chút uỷ khuất và khiếp nhược...

Con huyết mũi nhỏ này như là chịu ủy khuất lớn lao, nhưng lại không dám nói nửa câu, bay quanh Lý Trường Thọ hai vòng, cẩn thận từng li từng tí đáp xuống chóp tai của cỗ Đạo Nhân Giấy

Lý Trường Thọ này.

Tự nhiên là Văn Tịnh đạo nhân lại tới mật báo.

Trước đây bị Triệu Công Minh phát hiện ra rồi đánh nổ, cũng là huyết muỗi như vậy...

Lý Trường Thọ tất nhiên là biết được.

Văn Tịnh đạo nhân vì có thể kịp thời truyền lại tin tức cho hắn, ở trong hải vực phía nam An Thủy Thành, dùng huyết muỗi ăn mòn một đám cá biển, mượn hồn phách yếu ớt cá biển gửi nuôi.

Lúc có đại sự cần truyền tin, huyết muỗi liền sẽ thôn phệ hồn phách cá biển, trực tiếp chạy đến từ Nam Hải.

Thần thông của Văn Tịnh đạo nhân...

Mặc dù vi phạm lẽ trời, nhưng dùng để truyền tin tức, đúng là còn muốn thuận tiện hơn so với Đạo Nhân Giấy của hắn.

"Đại nhân." Tiếng nói của Văn Tịnh đạo nhân truyền vào trong đáy lòng Lý Trường Thọ, thật đúng là mang theo vài phần ủy khuất.

"À, vừa rồi hai vị đạo hữu uống trà tại đây, không ngờ được một vị đạo hữu đã ngoài ý muốn đả thương ngươi." Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Ta cũng không tiện giải thích thân phận của ngươi với bọn hắn, có một chút xin lỗi."

Con muỗi nhỏ chấn động cánh.

Văn Tịnh đạo nhân ở trong động phủ nào đó tại Tây Ngưu Hạ Châu, không nhịn được trợn trắng mắt.

Có ý tứ gì?

Trước hù dọa, sau lại trấn an?

Cách này cũng không khỏi quá lỗi thời.

Thật sự cho rằng Văn Tịnh đạo nhân nàng, nữ vương đại nhân của Hắc Sí Huyết văn tộc, sẽ dễ dàng bị lừa gạt như vậy?

Đương nhiên!

Văn Tịnh đạo nhân dựa vào con huyết muỗi này, liếc nhìn bức tranh phong cảnh treo ở giữa hành lang, nghĩ đến kẻ hung ác và mạnh mẽ mà nàng bắt được khí tức trước đó.

Vừa rồi phát hiện ra huyết muỗi của nàng, cũng trực tiếp đâm thủng huyết muỗi, chính là kẻ ngày đó đột nhiên nằm ở trước mặt nàng...

Văn Tịnh đạo nhân tuyệt đối sẽ không nhận lầm! Hóa thành tro cũng đều nhận ra kẻ kia!

Mà người này, lúc này Văn Tịnh đạo nhân đã hoàn toàn xác định, chính là đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, Triệu Công Minh có danh xưng nghĩa bạc vân thiên!

Đi con đường như thế, còn nghĩa bạc vân thiên cái gì...

Phi! Con đường của đệ tử Thánh Nhân Đạo Môn thật ngông cuồng, tâm cũng thật bẩn!

Ài, Hồng Hoang.

Văn Tịnh đạo nhân than thở trong đáy lòng, cũng không dám bại lộ cảm xúc bản thân, tiếp tục giả bộ như bộ dáng ủy ủy khuất khuất, giảm xuống lòng đề phòng của Hải Thần Nam Hải đối với chính mình.

Lý Trường Thọ bưng một chén nước trà, thản nhiên nói: "Lần này lại có đại sự gì?"

"Đại nhân, lần này Tây Phương Giáo bị ngài phá hỏng tính toán, sáu vị đệ tử Thánh Nhân bị một mình Triệu Công Minh ngăn lại, dẫn đến Tây Phương Giáo thất bại trong gang tấc, uổng phí nhiều yêu binh âm thầm thu nạp như vậy..."

"Hãy nói những chuyện ta không biết."

"Vâng." Con muỗi nhỏ lại gần hơn một chút, nhỏ giọng nói thầm mấy câu.

Lông mày của Lý Trường Thọ dần dần nhăn sâu, rất nhanh liền vẫy vẫy tay, để cho Văn Tịnh đạo nhân chủ động rút đi.

Huyết muỗi liền lập tức muốn tự hủy, Lý Trường Thọ lại nghĩ tới điều gì, ấm giọng nói: "Lần này ở trong sự tình Long Cung, ngươi có công truyền tin. Mấy ngày trước, vào lúc ngươi ở bên ngoài Long Cung, ta cùng với Đại Pháp Sư liền ở gần đó, Đại Pháp Sư cũng đã biết bây giờ ngươi làm việc cho Nhân Giáo, sau này nhìn thấy ngươi sẽ không trực tiếp đánh giết."

Văn Tịnh đạo nhân nghe vậy liền không khỏi ngẩn ra.

Nàng không kịp hỏi nhiều nữa, huyết muỗi đã là bộp một tiếng nổ nát vụn, hóa thành một tia huyết khí, cấp tốc tiêu tán...

Ở trong toà động phủ kia, Văn Tịnh đạo nhân trực tiếp ngồi dậy, không hiểu ra sao, hô hấp cũng đều có một chút gấp rút.

Cặp mắt phượng kia của nàng chậm rãi mở ra, trên khuôn mặt vũ mị lại mang theo một chút đỏ ửng, khóe miệng không thể tự chủ nhếch lên, khẽ ậm ừ.

"Hắn…nhìn thấy bản nữ vương đại nhân?"

Văn Tịnh đạo nhân miệng phun hương thơm, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng rất nhanh, nàng lại lộ ra vẻ tự hào, chậm rãi nằm ngửa, tiếp tục loay hoay với huyết muỗi khôi lỗi của mình ở bên trong Tứ Hải.

Giao mật báo về cho Tây Phương Giáo, nhiệm vụ Tây Phương Giáo giao cho nàng, nàng cũng không thể không làm.

"Cũng không biết, Nhân Giáo bảo ta tiếp tục ẩn nấp tại Tây Phương Giáo, rốt cuộc là đang mưu đồ thứ gì."

Văn Tịnh đạo nhân vô cùng nắm chắc.

Đối với Thánh Nhân mà nói, nàng cũng chỉ là sâu kiến hơi mạnh một chút, chắc hẳn là phía Nhân Giáo cũng sẽ không để nàng đi tính toán hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo lão gia...

Nhiều lắm là vào một số thời khắc sau này, bảo nàng làm một ít công việc bẩn thỉu như ám sát.

"Nói cho cùng, Nhân Giáo và Tây Phương Giáo cũng đều không khác mấy, cái gọi là đại giáo, cũng không hơn không kém nhau."

Văn Tịnh đạo nhân liếm môi, ánh mắt trở nên quyến rũ hơn.

Nhưng đệ tử Thánh Nhân hai bên, chênh lệch quả thực quá lớn, ở phía Nhân Giáo, Đại Tiểu Pháp Sư đều làm cho nàng thèm ăn...

Tại An Thủy Thành, bên trong miếu Hải Thần.

Huyết muỗi vừa mới tiêu tán, Lý Trường Thọ đứng dậy chậm rãi dạo bước, cẩn thận suy nghĩ về tin tức Văn Tịnh đạo nhân mang đến.

Tây Phương Giáo vừa tổ chức đại hội kiểm điểm chiến bại, theo lời Văn Tịnh đạo nhân nói, có đệ tử Thánh Nhân nổi trận lôi đình, nói là muốn tính kế Triệu Công Minh, nhưng mấy vị đệ tử

Thánh Nhân khác vẫn chưa đáp ứng.

Người chủ trì sự tình thu phục Long Tộc, quả nhiên chính là những đệ tử Thánh Nhân này, Thánh Nhân lão gia vẫn chưa ra tay.

Cũng đúng như những gì hắn lo lắng, giá trị cừu hận của Triệu đại gia tại phương tây quá cao...

Nhưng Văn Tịnh đạo nhân cũng chỉ là nghe bọn hắn nói đến việc này, đối phương tính toán như thế nào, khi nào tính toán, đều là không thể biết được.

Triệu đại gia vừa mới rời đi không bao lâu, nói là trở về bên trong núi Nga Mi tu hành, còn nói nếu có chuyện, Hải Thần lão đệ có thể trực tiếp đi đến La Phù Động trong núi Nga Mi tìm hắn.

Làm như thế nào để nhắc nhở Triệu đại gia cẩn thận?

Hay là, bảo Triệu đại gia đi Tam Tiên Đảo tránh đầu gió?

Lý Trường Thọ thận trọng suy tư một hồi, lại cảm thấy, bằng vào thủ đoạn, thân phận của Triệu Công Minh, cũng không phải là Tây Phương Giáo muốn tính toán liền có thể tính toán.

Chương 240. Đại giáo điển hình

Tại Tây Phương Giáo, bên trong đệ tử Thánh Nhân cũng không có cao thủ quá mạnh, thiên hạ đại vận bây giờ đều ở tại Nhân tộc, tại Đạo Môn.

Lý Trường Thọ hắn kỳ thật cũng không cần lo lắng thay cho Triệu đại gia.

Có lời hứa của Đại Pháp Sư nhà mình, lúc Triệu Công Minh đối mặt với Tây Phương Giáo, hẳn là không cần lo.

Nói một cách khác, trừ phi đại kiếp Phong Thần rơi xuống, Đạo Môn tự giết lẫn nhau, cao thủ ở bên ngoài Đạo Môn muốn động vào Triệu Công Minh, độ khó này không thua gì trực tiếp tát Thông Thiên Giáo Chủ một phát.

"Nếu như ta muốn tính toán Triệu đại gia, sẽ dùng phương thức gì?"

Lý Trường Thọ bắt đầu đổi cách suy nghĩ, rất nhanh liền nghĩ đến một ~ hai cái chủ ý, nhưng mỗi một cái biện pháp đều như xiếc đi dây trên vách đá, sai lầm thì là chính mình thân tử đạo tiêu.

Như vậy...

"Chỉ có thể chúc phúc Triệu đại gia về sau bình an, trường thọ trăm...nguyên hội." Lý Trường Thọ cười khẽ nói.

Trong đáy lòng lại bắt đầu phân tích, chuyện thứ hai mà Văn Tịnh đạo nhân truyền về—— bố trí kế tiếp của Tây Phương Giáo.

Tây Phương Giáo vẫn không có từ bỏ đại nghiệp thuần phục Long Tộc...

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ an tâm hơn rất nhiều.

Lý Trường Thọ ở trong mấy ngày nay, vẫn luôn lo lắng Tây Phương Giáo đụng một cái liền héo, từ bỏ tạo áp lực cho Long Tộc, như vậy Thiên Đình muốn làm ngư ông liền sẽ trở thành lời nói vô căn cứ.

Như vậy thật tốt.

Mặc dù thua những cũng không nhụt chí, tiếp tục lên tinh thần làm một ít âm mưu quỷ kế, kiên trì mục đích ban đầu của chính mình, có thể xưng là đại giáo Hồng Hoang đương đại điển hình!

Kỳ thật, lúc này mấy vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo đã xác định, Đạo Môn cũng coi trọng cục thịt béo Long Tộc này.

Tây Phương Giáo bọn hắn, ngoại trừ khí vận, cũng không kém Tam Giáo Đạo Môn cái gì, nếu như tuỳ tiện từ bỏ, chẳng phải là sợ Đạo Môn?

Chính là vì phân cao thấp cùng với Đạo Môn, tranh một hơi này, bọn hắn cũng muốn mau chóng bắt Long Tộc lại.

Sự tình trở nên phức tạp hơn rất nhiều, nhưng lại trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Tây Phương Giáo bởi vì lần gặp khó này, cũng trở nên cẩn thận hơn rất nhiều.

Căn cứ theo tình báo Văn Tịnh đạo nhân truyền về, trọng tâm kế tiếp của Tây Phương Giáo, sẽ đặt tại Long Cung Tây Hải, cũng thông qua khôi lỗi, từng bước thẩm thấu Long Tộc, sử dụng vấn đề mâu thuẫn nội bộ trong Long Tộc, đẩy Long Tộc lên bên bờ vực.

Trải qua trận chiến tại đại hôn của Ngao Ất, phản quân Hải Tộc mặc dù hao binh tổn tướng, nhưng quan hệ giữa Hải Tộc Tứ Hải cùng với Long Tộc, cũng đã đạt đến điểm đóng băng.

Hơi châm ngòi, chính là phản loạn quy mô càng lớn hơn.

Hơn nữa, Tây Phương Giáo còn điều động càng nhiều thế lực trong ba ngàn thế giới, tiếp tục vây khốn Long Tộc.

Tây Phương Giáo muốn đè ép tư thái cao ngạo của Long Tộc xuống, làm cho Long Tộc chủ động quỳ gối dưới chân Linh Sơn, cầu xin Tây Phương Giáo thu Long Tộc làm thủ hạ...

"Phương tây muốn đại hưng, cho nên muốn thu phục Long Tộc. Chuyện đại hưng này rốt cuộc có chỗ tốt gì? Chính là trở nên càng mạnh mẽ hơn một ít? "

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên toát ra vấn đề này, cẩn thận phân tích, cũng không có thu được kết quả gì.

"Được rồi, bất kể như thế nào, bình an mới là phúc."

Nói xong, Lý Trường Thọ đưa cỗ Đạo Nhân Giấy này về kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất, chuyển hơn phân nửa tâm thần đến trên tiệc cưới Long Cung Đông Hải, tiếp tục cùng với Nguyệt Lão và mấy vị Thiên Tướng, cùng với hóa thân Ngọc Đế bệ hạ, vui chơi giải trí, nói chuyện phiếm giải buồn.

Bốn phía đại điện lại có ca múa nổi lên, Bạng Nữ bưng các loại trân tu mỹ vị đi xuyên qua các nơi, chỉ cần thấy đĩa trống là họ đổ đầy ngay.

Ở các nơi trong Thủy Tinh Cung đều vô cùng náo nhiệt, toàn bộ đều là cảnh ca hát nhảy múa.

Tất nhiên, Ngao Ất cùng với Khương Tư Nhi đã sớm không ở chỗ này.

Theo quy củ của Long Tộc, hai người đi vào bên trong tân phòng, ba tháng sau mới có thể đi ra ngoài, dâng trà cho Long Vương.

Trong thời gian này, buồng lò sưởi bị mấy tầng đại trận Long Tộc thủ hộ, cao thủ phổ thông cũng khó có thể dò xét được tình hình trong đó, hai người có thể thoái mái dày vò nhau.

Lý Trường Thọ đang nói chuyện phiếm vài câu cùng với Nguyệt Lão, trong đáy lòng đột nhiên hiện ra hình ảnh như vậy:

【Ở Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga cưỡi mây đi về phía đan phòng. 】

Lúc này Lý Trường Thọ liền cười nói: "Làm phiền Nguyệt Lão trông coi cỗ hóa thân này của ta, ta có việc phải xử lý."

"Được." Nguyệt Lão mỉm cười gật đầu, đã có một chút quen thuộc đối với chuyện này.

...

Ở phía trước đan phòng, Linh Nga mặc một chiếc váy trắng tinh, cưỡi mây chậm rãi đáp xuống.

Không biết lần này đã xảy ra chuyện gì, Linh Nga không có thoải mái bước vào đan phòng, ngược lại là nhẹ chân nhẹ tay bước tới cửa, dùng tay nhỏ giữ mép cửa, vụng trộm thò đầu vào, nhìn về phía bên trong đan phòng.

"Sư huynh, huynh..."

"Làm sao vậy?" Thân ảnh của Lý Trường Thọ đứng lên ở trước lò luyện đan, quay người nhìn về phía Linh Nga.

Khuôn mặt của Linh Nga lại đột nhiên đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Sư tổ mời huynh đi qua một chuyến."

"Gọi thì cứ gọi, sư tổ là trưởng bối của chúng ta, cần gì dùng chữ mời?" Lý Trường Thọ vén áo bào lên, nhìn trạng thái lúc này của Linh Nga, lập tức hiểu ra điều gì đó.

"Có phải sư tổ hỏi chuyện gì khiến cho muội thẹn thùng?"

"Sư huynh, huynh nghe được rồi?"

Linh Nga hơi kinh ngạc.

Lý Trường Thọ lắc đầu, cười mắng: "Đều viết ở trên mặt của muội, còn cần ta đi nghe? Đi thôi, đi qua nhìn một chút, tiểu sư tổ quả nhiên đã không còn kiên nhẫn, muốn tiến thêm một bước với Vong Tình thượng nhân. Cũng rất tốt."

"Ừm!" Linh Nga mím môi, đi theo sư huynh trên mây, trong lúc lơ đãng tới gần sư huynh một chút xíu.

Nhưng nàng ngẩng đầu nhìn bóng lưng Lý Trường Thọ, lại không khỏi nhớ tới ở bên hồ...sư huynh đột nhiên...

Hả? Lý Trường Thọ có một chút kỳ quái quay đầu nhìn sư muội, phát hiện ra Linh Nga đang dùng hai tay che mặt, khói trắng bốc ra từ đầu...

Lý Trường Thọ cũng khiếp sợ không thôi.

Tại sao con nhóc này vẫn chưa nguôi ngoai? Bây giờ cũng đã được hơn mười năm!

Vẻn vẹn chỉ là vui đùa một chút, nếu lúc đó hôn...Khục, chuyện này vẫn là không thể suy nghĩ nhiều, để tránh "có dạng tư tưởng nào liền có dạng hành vi đó".

Lý Trường Thọ cưỡi mây mang theo Linh Nga đến trước nhà tranh, Linh Nga vốn dĩ muốn nhân cơ hội chạy đi, nhưng tiếng nói của sư tổ Giang Lâm Nhi đã truyền ra: "Linh Nga cùng nhau vào đi."

Linh Nga đành phải cúi đầu đáp ứng, đi theo sư huynh vào trong nhà.

Giang Lâm Nhi mặc một chiếc váy dài tao nhã, ngồi sau chiếc bàn thấp với vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt xinh đẹp.

Thấy hai đồ tôn đã vào nhà, Giang Lâm Nhi đưa tay bố trí mấy tầng kết giới, sau đó liền lộ vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Lý Trường Thọ.

Liền nghe bịch một tiếng, tay trái của Giang Lâm Nhi nắm thành quyền, nhẹ nhàng đập vào trên mặt bàn.

"Tiếp theo! Không ai được phép cười! "

Đôi sư huynh muội này lập tức có một chút không rõ ràng cho lắm.

Chương 241. Giả

"Sư tổ yên tâm." Lý Trường Thọ nói: "Vô luận chúng ta nghe được sự tình buồn cười, cũng sẽ không cười, ít nhất sẽ không cười thành tiếng."

Linh Nga cũng liên tục gật đầu, phụ họa: "Ừm, sư tổ yên tâm!"

"Ta!" Giang Lâm Nhi hít vào một hơi thật sâu, lại thở ra trong nháy mắt, bên trong âm thanh thở dài, nhoài người lên trên bàn, nói ra âm thanh hữu khí vô lực của một người sắp chết khát và chết đói: "Trường Thọ, mau tới giúp ta một chút, sư tổ ngươi thực sự không chịu nổi."

"Sư tổ ngài...cụ thể làm sao vậy?"

"Ừm..." Khuôn mặt của Giang Lâm Nhi đỏ lên, nhưng lập tức liền khôi phục như bình thường, giữ vững tinh thần, ngồi dậy, còn thuận tay chống nạnh.

【Chỉ cần đủ chính đáng và đủ tự tin, thẹn thùng cái gì liền sẽ tự sụp đổ】

"Nói rõ ràng đi! Ta muốn tiến thêm một bước với Phú Quý Nhi! Linh Nga nói ngươi có một loại Hùng Tâm Đan, cho ta một ít, ta liền cho hắn ăn, làm cho gạo nấu thành cơm!"

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn quay đầu liếc nhìn Linh Nga, Linh Nga liền vội vàng lắc đầu, đây tuyệt đối không phải là nàng xúi giục sư tổ!

Tiểu sư tổ dù sao cũng đã từng lăn lộn ở bên ngoài, có chuyện gì chưa nhìn thấy. Sự tình giữa nam và nữ này, nàng chưa ăn thịt heo, nhưng còn chưa từng nhìn thấy heo chạy hay sao?

"Sư tổ, Hùng Tâm Đan mặc dù sẽ có hiệu quả, nhưng ở trong trường hợp này sẽ không có hiệu quả tốt."

Lý Trường Thọ mỉm cười, lấy ra một bình Tình Thủy dùng để luyện chế Hùng Tâm Đan, đặt ở trước mặt tiểu sư tổ.

"Sư tổ, vật này tên là Tình Thủy, luyện chế mà thành từ Tình Cổ, là một trong những nguyên liệu chính của Hùng Tâm Đan, có thể trộn vào rượu...nhưng trước khi dùng, tốt nhất vẫn nên nói cho Vong Tình thượng nhân một câu, để tránh những hiểu lầm không đáng có."

"Ngươi thật sự có thứ này? !" Giang Lâm Nhi nhẹ nhàng chớp mắt, thu bình sứ vào, ho hai tiếng, nghiêm túc dạy dỗ: "Trường Thọ, ngươi cũng đừng để bị thứ này cám dỗ. Chuyện nam nữ cần phải thuận theo tự nhiên, nhìn những đan dược mà ngươi luyện chế đi, lại là Hùng Tâm Đan, lại là Tình Thủy, ài!"

Làm sao lại biến thành ghét bỏ rồi.

"Sư tổ, một bình Tình Thủy sáu ngàn sáu trăm linh thạch."

"Ách, ngoại trừ chuyện này, các phương diện khác của ngươi vẫn khá tốt, ha ha, ha ha ha! Ta đi chuẩn bị rượu trước!"

Bên trong nhà tranh của Linh Nga.

Đôi sư huynh muội này dời hai cái ghế bành, cùng nhau ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn cặp tình nhân già dưới gốc cây liễu ven hồ.

Linh Nga dùng pháp lực nâng hai cái khay, trong đó là hoa quả khô và đồ ăn nhẹ mà sư huynh thích ăn, bên cạnh còn có trà giải khát.

Lý Trường Thọ đã làm một ít bố trí ở bên ngoài nhà tranh của

Linh Nga, đề phòng bị Vong Tình thượng nhân phát hiện ra hai người quan sát ở bên trong bóng tối.

Rạp phim đặc biệt của Tiểu Quỳnh Phong, mở chiếu một lần nữa!

Lúc này Hùng Linh Lỵ đang bận khai hoang đất đai cho Linh Thú Quyển, nàng cũng không hiểu nhiều về chuyện nam nữ này, càng không có hứng thú, cho nên không tới tham gia náo nhiệt.

Kỳ thật Lý Trường Thọ không làm những bố trí này cũng không sao...

Trong mắt hai người kia chỉ có lẫn nhau, làm sao sẽ quan tâm bên cạnh phát sinh chuyện gì?

Chim hót hoa nở, gió nhẹ ấm áp dễ chịu.

Cành liễu lưu luyến và nhu tình xốp giòn, khiến lòng người nhộn nhạo như gợn sóng trên hồ nhỏ.

Nhìn cảnh tượng này, thú ngâm thơ của Lý Trường Thọ lại nổi lên, nhưng ngẫm nghĩ một phen, vẫn là khôn ngoan lựa chọn từ bỏ.

Sư muội ở trước mặt, vẫn đang xấu hổ không thôi.

Linh Nga nhẹ nhàng nhíu đôi mi thanh tú, đối với hành vi sư huynh hiến dược cho sư tổ trước đây, có một chút phản đối.

"Sư huynh, chúng ta giúp sư tổ làm việc này, có phải là...không thoả đáng lắm." Linh Nga quấn một lọn tóc quanh ngón tay, nhỏ giọng hỏi.

"Tự nhiên là không thoả đáng." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Hiện nay hai người đã phát triển đến trình độ như vậy, bất kỳ lực đẩy dư thừa gì, đều sẽ dẫn đến chuyện ngoài ý muốn. Vong Tình thượng nhân lại là loại người có tính cách...rất khó để miêu tả một cách đơn giản. Nếu tiểu sư tổ dùng loại phương thức này thật sự đắc thủ, đợi sau khi dược hiệu giải trừ, hai người nên đối mặt với nhau như thế nào?"

Linh Nga lập tức có một chút xoắn xuýt, nhỏ giọng nói: "Nếu như hai người thật sự yêu nhau thì chắc không sao đâu...cũng không đúng, có khả năng lại bởi vậy mà cảm thấy không thoải mái, nếu như Vong Tình thượng nhân cảm thấy mình bị mạo phạm."

Nàng quay đầu nhìn sang một bên, không dám nhìn thẳng vào sư huynh bên cạnh, cổ đỏ bừng, nói lí nhí: "Đã như vậy, sư huynh...lại còn cho tiểu sư tổ vật kia."

"Yên tâm đi, đó là giả."

"Ồ?"

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, nói: "Muội còn nhớ hay không, ta đã từng bởi vì sự tình Vương Kỳ, Lưu Nhạn Nhi mà răn dạy muội?"

"Ừm." Linh Nga nhẹ nhàng gật đầu, ủy khuất nói: "Lần đó sư huynh mắng ta ác liệt như vậy, nhiều năm như vậy cũng đều có thể xếp hạng ba, làm sao có thể quên được."

"Ha ha!" Lý Trường Thọ cười nhẹ vài tiếng, giải thích: "Lưu Nhạn Nhi cùng với Vương Kỳ cũng là thật sự yêu nhau, nhưng lúc ấy Lưu Nhạn Nhi vẫn còn do dự. Chuyện tình cảm không đơn giản chỉ là yêu nhau thì sẽ có kết quả, cần phải cân nhắc rất nhiều yếu tố khác. Tình yêu nam nữ, là chủ đề thường xuyên bị đề cập trong nhân thế, bởi vì đây là một trong ba chuyện trọng yếu nhất của phàm nhân. Nhưng một người cũng không thể chỉ có cảm tình, mà còn có những khía cạnh khác, chẳng hạn như theo đuổi việc tu hành. Nếu dồn hết tâm tư vào một mối quan hệ nào đó thì chỉ làm cho mối quan hệ đó bị biến dạng, ngày càng nặng nề, cuối cùng sẽ chấm dứt mà không vì điều gì. Vong Tình thượng nhân cũng giống như vậy. Y có thể sẽ cố kỵ việc tu hành của mình, cũng có thể cố kỵ danh vọng trong môn của y bây giờ...nói tóm lại, dùng sức mạnh là khẳng định không được."

Linh Nga nghe cái hiểu cái không, sư huynh dường như đang trả lời vấn đề của nàng, nhưng lại như là không có trả lời cái gì...

Thậm chí, sư huynh còn thừa cơ giáo dục nàng một phen.

"Thế nhưng, sư huynh...vấn đề trọng điểm bây giờ là, sư tổ cho rằng đó là dược, nếu như không có hiệu quả, sư tổ phải làm sao bây giờ?"

Lý Trường Thọ không khỏi cười đến híp cả mắt, ngắt một quả mơ khô, cho vào miệng nhai chậm rãi nói: "Vậy thì phải xem sư tổ lựa chọn như thế nào. Nếu sư tổ bày tỏ ý nghĩ của mình trước, nói "mối quan hệ của chúng ta đã có thể tiến thêm một bước". Vong Tình thượng nhân đáp ứng, sau khi uống hết bình Bồi Nguyên Dịch kia, cho dù bản thân y không có gì khác thường, cũng sẽ tiến về phía trước một bước. Nếu như sư tổ không biểu hiện ý nghĩ của chính mình, chỉ âm thầm hạ dược, như vậy sau khi Vong Tình thượng nhân uống rượu xong tự nhiên sẽ không có một chút dị dạng nào...như thế, ngươi và ta tự nhiên không dính nhân quả."

Linh Nga lo lắng nói: "Nếu sư tổ đổ lỗi cho chúng ta thì làm sao bây giờ?"

"Sư tổ tới hỏi tội, chúng ta chỉ cần nói một câu "tu vi của Vong Tình thượng nhân quá cao", cũng liền ứng phó được."

Chuyện này phức tạp như vậy sao? Linh Nga ở bên cạnh nghe khẽ nhếch khoé miệng, biểu tình thoáng có một chút ngây ngẩn.

Chương 242. Hạ dược

Chỉ là lựa chọn dùng dược hay không dùng dược, sư huynh làm sao cũng có nhiều kịch bản như vậy...

Quả nhiên, dùng biện pháp bình thường an bài sư huynh, chính là hoàn toàn không làm được.

Ở bên cạnh, Lý Trường Thọ nói một phen, có một chút thất vọng nhìn Linh Nga: "Đạo lý trong này đơn giản như vậy, muội lại không thể nhận ra?"

"Sư huynh!" Linh Nga đưa tay để ở trước mặt Lý Trường Thọ, thấp giọng nói: "Không cần nhiều lời, Ổn Tự Kinh năm trăm lần! Lần này sư muội cam tâm tình nguyện nhận phạt!"

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nói: "Ta cũng không có trừng phạt muội, muội phải quan sát và suy nghĩ nhiều hơn, học cách nhìn ra bản chất của vấn đề thông qua vẻ ngoài...đấy, sư tổ đã bắt đầu."

Linh Nga cũng lập tức tỉnh táo lại, nhìn về hướng Lý Trường Thọ nhìn, nhìn hai người đang uống rượu dưới gốc cây liễu.

Dưới cây liễu.

Uống hết một bầu rượu, Giang Lâm Nhi lại lấy ra một bầu rượu khác, nhẹ nhàng chớp mắt đối với Vong Tình thượng nhân.

"Có muốn uống thêm một chút không?"

"Có." Vong Tình thượng nhân mỉm cười gật đầu, lời nói mặc dù ngắn gọn, lại lộ ra một cỗ ôn nhu.

Lý Trường Thọ thấy thế không khỏi âm thầm lắc đầu.

Vong Tình thượng nhân chính là bị tình yêu nam nữ làm cho mù quáng, biểu tình của Giang Lâm Nhi lúc này đã trực tiếp bán đứng nàng, nhưng Vong Tình thượng nhân lại hoàn toàn không có phát hiện ra dị dạng gì.

Quả nhiên, 【 trầm mê sắc đẹp 】 và 【 máu lên não 】 đều đáng sợ như nhau.

Giang Lâm Nhi để xuống cầm lên bầu rượu này mấy lần, biểu tình có một chút do dự, nhưng vẫn rót một chén rượu, cúi đầu, hé miệng, không dám nhìn nhiều, rõ ràng là có tật giật mình.

"Làm sao vậy?" Vong Tình thượng nhân nâng chén rượu lên, ôn nhu hỏi: "Có chuyện gì khó nói sao?"

"Không, không có gì, ngươi uống đi!"

"Được rồi." Vong Tình thượng nhân nâng chén rượu lên, mắt nhìn chăm chú vào Giang Lâm Nhi.

Căn cứ theo ước tính của Lý Trường Thọ, lúc này ở trong ánh mắt của Vong Tình thượng nhân, hẳn là tự động tăng thêm "hiệu ứng ánh sáng nhu hòa ", "hiệu ứng tạo hình "...

Làm trắng da là không cần thiết, tiểu sư tổ mặc dù cùng hung cực ác, nhưng cũng là trắng nõn xinh đẹp.

Chén rượu kia, được chậm rãi đưa đến bên miệng Vong Tình thượng nhân, Vong Tình thượng nhân không có một chút do dự nào liền muốn nhấm nháp...

"Chờ một chút!" Giang Lâm Nhi đột nhiên thì thào nói, Vong Tình thượng nhân không nhịn được nháy mắt mấy cái, trong đáy mắt mang theo nghi hoặc.

"Sao thế?"

"Ta! Không có gì..." Khóe miệng của Giang Lâm Nhi hơi run rẩy, khẽ cắn răng ngà, thở dài: "Được rồi, ta quả nhiên là vẫn không thể làm việc này đối với ngươi, ta đã hạ dược trong rượu này."

Vong Tình thượng nhân hơi nhíu mày.

Giang Lâm Nhi cúi đầu, thấp giọng nói: "Ta cảm thấy, hai người chúng ta đã quay lại với nhau hơn mười năm, cũng nên...tiếp tục tiến về phía trước một bước...tìm mấy bước mà chúng ta đã không thực hiện trước đó..."

Nàng đưa tay vuốt lọn tóc bên tai của chính mình, thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng chỉ có một câu: "Ngươi hiểu chứ."

Vong Tình thượng nhân đột nhiên cười, hỏi: "Đây là thuốc gì?"

"Tình Thủy mà ta làm." Giang Lâm Nhi ngược lại là rất nghĩa khí, không có bán tiểu đồ tôn của chính mình, giơ ngón cái lên nói: "Nghe nói có hiệu quả rất mạnh!"

Vong Tình thượng nhân không nhịn được cười ngây ngô, nâng chén rượu trong tay lên, ngửa đầu uống cạn trong tiếng kêu khe khẽ của Giang Lâm Nhi.

"Ấy!"

"Khục." Vong Tình thượng nhân đặt chén rượu xuống, nhìn Giang Lâm Nhi một cách thâm tình.

"Lâm Nhi, ta không giỏi việc này, chỉ biết tu hành, nhiều khi không thể quan tâm ngươi đầy đủ. Tiếp theo, nên làm như thế nào...ngươi dạy ta được chứ?"

"Chuyện này...chuyện này..." Khuôn mặt của Giang Lâm Nhi lập tức đỏ thấu, ấp úng một hồi: "Chuyện này, ta cũng không biết...có lẽ, cứ chờ dược hiệu phát tác..."

"Được." Vong Tình thượng nhân trịnh trọng gật đầu, sau đó hai người ngồi ở dưới cây liễu, bốn mắt nhìn nhau, lẳng lặng chờ đợi.

Một lát sau...

"Hay là uống thêm một chút?" Giang Lâm Nhi yếu ớt hỏi một câu.

Vong Tình thượng nhân xoa cằm trầm ngâm một chút, chậm rãi gật đầu, cầm lấy bầu rượu, rót thêm cho mình một chén rượu.

Lại một lát sau...

"Có cảm giác không?" Giang Lâm Nhi buồn bực hỏi.

Vong Tình thượng nhân cau mày chặt hơn, dứt khoát cầm bầu rượu kia lên, uống một hơi cạn sạch.

Bầu rượu rơi xuống, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Gương mặt xinh đẹp của Giang Lâm Nhi đỏ bừng, Vong Tình thượng nhân lại là cực kỳ đứng đắn, ngồi xếp bằng, cố gắng tìm dược hiệu.

Cứ như thế, nửa canh giờ trôi qua...

Hai người nhìn nhau ở dưới tàng cây, Vong Tình thượng nhân đã nhắm mắt lại, kiểm tra xem mình có phải là...

Ừm, thân thể có ẩn tật gì.

"Xùy!" Ở bên trong nhà tranh, Linh Nga không nhịn được cười ra tiếng, bàn tay nhỏ bé che miệng, co lại thành một đoàn trên ghế, không ngừng lắc lư.

Ở bên cạnh, trên trán của Lý Trường Thọ tràn đầy vạch đen, trừng mắt nhìn cặp tình nhân già dưới tàng cây.

Cái quái gì thế?

Vong Tình thượng nhân đối với việc này, thật sự không hiểu một chút nào?

Chẳng lẽ qua bao nhiêu năm dài dằng dặc, vị thượng nhân này cũng chỉ hoàn toàn chuyên tâm tu luyện, cũng chưa từng điều khiển tiểu thương, cũng không có dùng tiên thức dò xét những đôi đạo lữ có tu vi thấp trong môn phái?

Chuyện này sao có thể!

Nhưng...

Nhìn biểu cảm và dáng vẻ của Vong Tình thượng nhân.

Cảm thụ được Vong Tình thượng nhân đang cố gắng hết sức vận chuyển tiên lực, tìm kiếm dược hiệu Tình Thủy không tồn tại...

Lý Trường Thọ thật sự không tưởng tượng ra được, đây chính là một vị lão thần tiên có "chín vị đồ đệ có thể sản sinh ra năm đôi đạo lữ"!

Đại Pháp Sư ở trên cao, nên làm như thế nào để nói cho Vong Tình thượng nhân biết, nắm tay là không thể sinh con?

Lý Trường Thọ không khỏi rên rẩm, cảm thấy vô lực đối với thế cục trước mắt...

Hắn tóm lại cũng không thể trực tiếp truyền âm, âm thầm chỉ đạo, như vậy nhân quả coi như liên lụy quá nhiều.

...

Vong Tình thượng nhân mang theo vài phần nghi hoặc, rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong vào lúc chạng vạng, Giang Lâm Nhi khí thế hùng hổ vọt tới chỗ ẩn thân của Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga.

Lý Trường Thọ tự nhiên không thể nói rằng thứ hắn đưa ra là thuốc giả, cười giải thích, có thể là tu vi của Vong Tình thượng nhân quá mạnh, đan dược do một tiểu đệ tử như hắn luyện chế, hiệu lực có một chút không đủ.

Giang Lâm Nhi suy nghĩ kỹ một chút, có thể là nguyên nhân này.

Nàng thở dài thườn thượt, nằm ở trên giường của Linh Nga.

Lại nghĩ tới nằm sấp vô cùng bất lợi đối với chính mình, liền lật người.

Cái gọi là cá khô Hồng Hoang, đại khái là nói người như nàng.

Lý Trường Thọ hỏi: "Sư tổ, tiếp theo ngài muốn như thế nào? Nếu đã xác định được tâm ý của Vong Tình thượng nhân, chẳng bằng thừa thắng xông lên, việc này nên làm sớm, không nên chậm trễ."

"Ài, làm như thế nào để thừa thắng xông lên." Giang Lâm Nhi vô lực đáp trả: "Loại sự tình này, cũng không thể do một nữ tử như ta chủ động dạy hắn, lại nói, bản sư tổ...cũng không biết gì...Ài! Được rồi được rồi! Việc này càng nói càng loạn, trước tiên cứ như vậy đi!"

Lý Trường Thọ có một chút muốn nói lại thôi, lập tức quyết định vẫn nên ra tay từ chỗ của Vong Tình thượng nhân, vái chào đối với sư tổ, cáo từ rời đi.

Chương 243. Bảo lục Tân Hôn

Màn đêm buông xuống, lúc Lý Trường Thọ cưỡi mây bay trở về đan phòng, cũng đang không ngừng suy tư việc này, với một vài...câu hỏi học thuật.

Lý Trường Thọ chuyển tâm thần về Đạo Nhân Giấy tại tiệc cưới Long Cung, mở hai mắt ra, nhìn về phía Nguyệt Lão ở bên cạnh.

Thiên địa nhân duyên đều do lão giả này quản lý, không bằng hỏi Nguyệt Lão có diệu chiêu nào để "phổ cập tri thức" hay không!?

Kết quả, truyền âm hỏi một chút, Nguyệt Lão cũng có một chút bối rối.

"Hải Thần đạo hữu!" Nguyệt Lão truyền âm trả lời: "Bần, tiểu tiên chỉ để ý tác hợp, chứ không để ý đến chuyện sau khi tác hợp. Chuyện này, đại sự sinh linh sinh sôi, làm sao mà dạy?"

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Được thôi, việc này coi như ta không có hỏi, đa tạ đạo hữu, ta sẽ tiếp tục suy nghĩ biện pháp."

Nguyệt Lão buồn bực nói: "Đạo hữu đang muốn tác hợp cho ai với ai sao?"

"Không sai, là hai bằng hữu của ta." Lý Trường Thọ nói: "Một người tương đối đơn thuần, một người vô cùng đơn thuần, hai người ngồi với nhau, nói đều là sự tình tu đạo, nói đều là trường sinh như thế nào, thật sự có một chút khó làm."

Nguyệt Lão cười nói: "Đạo hữu, nếu theo đuổi những thứ này một cách mù quáng, sẽ trở nên tầm thường. Đạo lữ, đạo lữ, vốn là bạn lữ làm bạn tu hành. Đã tu tiên, siêu thoát phàm tục, cần gì lại phải quan tâm đến việc này như thế? Nếu như không muốn có dòng dõi, kỳ thật không cần phải yêu cầu gì nhiều, như vậy cũng đã rất tốt."

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, nói: "Đa tạ Nguyệt Lão đã dạy ta."

Mặc dù không có tác dụng gì.

Lập tức, Lý Trường Thọ bồi Nguyệt Lão cùng với mấy vị Thiên Tướng uống vài chén rượu, cũng không biết rõ đây là đã là bàn thứ mấy, trước mặt vẫn tràn đầy hải sản.

Không mang Linh Lỵ tới, quả nhiên là đáng tiếc.

Sau đó, Lý Trường Thọ lại phân tâm một lần nữa.

Bản thể ở trong mật thất dưới đất trải ra một tờ giấy, cố gắng nhớ lại tri thức phổ cập mà hắn đã được dạy ở kiếp trước, kết hợp với đặc sắc【nói một nửa 】của Hồng Hoang, bắt đầu biên soạn bảo đồ cho Vong Tình thượng nhân.

Nửa đêm trôi qua...

"Đại công cáo thành!" Lý Trường Thọ dừng vẽ, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán.

Sau đó sẽ dựa vào tay của Tửu Ô sư bá, hiến vật này cho Vong Tình thượng nhân, liền không cần phải lo lắng sự tình đằng sau.

Vì sợ rước lấy nhân quả, Lý Trường Thọ chỉ tiết lộ 18 thế võ học được từ những người thầy ở kiếp trước......

Ừm, khoảng 10%.

Ngay khi Lý Trường Thọ muốn thu hồi bút mực, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, nụ cười trên khoé miệng mang theo vài phần xấu xa, cầm bút lên viết bốn ký tự nhỏ cho bức 'tranh cổ động' này.

«Bảo lục Tân Hôn».

Tiếp theo, Lý Trường Thọ buông bút lông tự chế xuống, giãn gân cốt.

Khi hắn định dùng tiên lực để bao bọc bảo đồ mà hắn đã dày công tạo ra, một vệt ánh vàng đột nhiên lóe lên trước mắt hắn!

Một tia lực lượng công đức Thiên Đạo mỏng manh, trực tiếp rơi vào phía trên nguyên thần của hắn.

Chuyện này...

Lý Trường Thọ không nhịn được sửng sốt, cúi đầu nhìn bức tranh này, lại nhìn vào kho công đức dữ trữ ít ỏi của mình.

Như vậy cũng được?

Thiên Đạo lão gia không phải là đang ám chỉ hắn, khuếch tán thứ này ra, liền sẽ được ban thưởng càng nhiều công đức?

Quên đi thôi, nhân quả của thứ này quả thực quá nhiều.

Lý Trường Thọ lắc đầu, viết một câu vào phần cuối của tấm bảo đồ này...

"Đốt sau khi đọc, đừng để cho người ngoài thấy."

Cốt lõi vẫn là một chữ Ổn.

Dù sao thì công đức do Thiên Đạo lão gia làm rơi xuống, cũng không thể cưỡng ép thu hồi đi.

Có đôi khi, một ngàn lời hoang ngôn, không bằng một câu thực tình.

Mặc dù một ngàn lời thực tình, có khả năng cũng không đánh lại một kẻ mặt dày...

Đối với chuyện khai sáng cho Phú Quý thượng nhân này, Lý Trường Thọ cẩn thận châm chước, thận trọng mưu đồ, phát hiện ra vô luận là dùng cớ gì, để cho Tửu Ô sư bá đi hiến bảo đồ, cũng không bằng trực tiếp nói chuyện này cho Tửu Ô sư bá, kéo Tửu Ô sư bá xuống nước.

Thế là, một con hạc giấy truyền tin bay đến Phá Thiên Phong, Tửu Ô sư bá rất nhanh liền cưỡi mây tới từ Phá Thiên Phong.

Lý Trường Thọ chờ ở trước đan phòng.

Nhìn bộ dáng mặt mày hớn hở của Tửu Ô sư bá kia, tâm tình của Lý Trường Thọ cũng không khỏi thoải mái hơn rất nhiều, trong đáy lòng ngâm nga làn điệu cũ tương đối phổ biến ở kiếp trước...

"Aha, cho ta một ly Vong Tình Thủy, quên đi cái tên Vương Phú Quý ~ là lá la!"

Khục, đứng đắn, bình tĩnh.

Có thể là ở trong thời gian quá dài không có bị Lý Trường Thọ an bài, tính cảnh giác của Tửu Ô sư bá hạ thấp rất nhiều, cưỡi mây rơi thẳng vào trước mặt Lý Trường Thọ.

Tửu Ô cười nói: "Trường Thọ à, gần đây tu hành như thế nào? Đây đã là Quy Đạo cấp bảy rồi? Không tệ không tệ, những mầm tiên xếp ở phía trước ngươi kia đã bắt đầu chuẩn bị sự tình độ thiên kiếp, ngươi cũng phải sớm để ý đi."

Lý Trường Thọ mỉm cười, nói: "Xác thực, độ kiếp là đại sự."

Có hai viên Cửu Chuyển Kim Đan đặt cơ sở, Lý Trường Thọ đã suy tính lại một lần nữa, đại khái là lại chuẩn bị thêm hai ~ ba trăm năm, liền có thể độ Kim Tiên Kiếp.

"Trường Thọ ngươi tìm ta, không biết có chuyện quan trọng gì?"

"Sư bá, chúng ta vào bên trong nói."

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, Tửu Ô không nghi ngờ gì, chắp tay sau lưng nhảy vào đan phòng.

Lý Trường Thọ mở ra đại trận xung quanh đan phòng, kéo hai chiếc bồ đoàn tới, sau khi mời Tửu Ô ngồi xuống, trầm ngâm một chút...

Hắn bỏ qua sự tình Tình Thủy, nói sự xấu hổ giữa Vong Tình thượng nhân và sư tổ nhà mình hôm qua cho Tửu Ô nghe.

"Việc này thật chứ?" Tửu Ô trừng mắt hỏi.

"Ừm." Lý Trường Thọ gật gật đầu: "Hai người bọn họ ngồi ở dưới tàng cây cả buổi trưa, sư tổ ta đã biểu đạt ý nghĩ muốn tiến thêm một bước, Vong Tình thượng nhân cũng đã đáp ứng, sau đó...liền không có sau đó."

"Hít hà ——" Tửu Ô hít vào một ngụm khí lạnh, trong đáy mắt tràn đầy chấn kinh.

"Chẳng trách, đêm qua sư phụ đi qua tìm ta, hỏi một vấn đề làm ta nghĩ nửa ngày cũng đều không thể nghĩ rõ ràng, hiện tại ta cuối cùng cũng đã hiểu!"

"Ồ?" Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng: "Vong Tình sư bá hỏi cái gì?"

"Sư phụ hỏi, hắc hắc." Tửu Ô nhún vai cười, biểu tình hơi có một chút bán đứng: "Ngày bình thường ta và Thi Thi làm cái gì."

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư bá trả lời như thế nào?"

"Ta chắc chắn không thể...hắc hắc, không thể nói những lời nói không ra gì kia." Tửu Ô thở dài: "Ta chỉ nói là, ngày thường chúng ta giao tiếp như thế nào, không có nói...hắc hắc. Lúc ấy ta không hiểu ý của sư phụ, nhưng coi như ta hiểu sư phụ nói chuyện này, cũng không dám chỉ điểm sư phụ những thứ đó. Vạn lần không nghĩ tới, nhiều năm như vậy sư phụ cũng chỉ một lòng tu luyện, thật sự làm cho kẻ làm đồ đệ ta cảm thấy xấu hổ."

Tửu Ô nói một phen, lại hỏi: "Trường Thọ, ngươi xưa nay luôn có rất nhiều ý tưởng quái lạ, có biện pháp giải quyết việc này không?"

"Có." Lý Trường Thọ lấy «Bảo lục Tân Hôn» do chính mình chế tác ra, đưa cho Tửu Ô, nói: "Sư bá xem đi."

Chương 244. Bế quan

"Lại là Xuân Lai Thu Khứ Đồ?"

"Không, thứ này chú trọng vào kỹ thuật, chi tiết không đầy đủ...Khục!"

Lý Trường Thọ nói xong, cũng là không khỏi đỏ mặt.

Lúc chính mình suy nghĩ là một chuyện, đưa cho người khác nhìn, lại là một loại tâm lý khác.

Tửu Ô trịnh trọng mở tấm bảo lục này ra, lập tức nheo mắt nhìn một hồi.

"Trường Thọ ngươi lại hiểu nhiều như vậy! Vẽ thực chi tiết, cũng là vừa xem liền hiểu ngay, là bảo bối, bảo bối đó, hắc hắc."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Vật này là đồ vật đứng đắn, sư bá đừng cười."

"Tất cả mọi người đều là người trăm ngàn tuổi, còn không hiểu những thứ này?" Tửu Ô cười khổ nói: Ài, suýt nữa quên mất, sư phụ của ta hoàn toàn không hiểu chuyện này. Nói trở lại, vật này tuy tốt, nhưng hẳn chỉ là bản sơ bộ...Hắc hắc, còn có phiên bản tiếp theo không?"

Lý Trường Thọ: "..."

"Đệ tử làm ra vật này chỉ là vì sự tình của sư tổ và Vong Tình sư bá." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Hiện nay đệ tử đã sắp độ kiếp, không thể phân tâm."

"Hiểu rồi, hiểu rồi!" Tửu Ô vội vàng gật đầu: "Ngươi nói không sai, cứ yên tâm chuẩn bị cho sự tình độ kiếp. Vậy thì, vật này ta sẽ cầm về, hiến cho sư phụ."

Lý Trường Thọ lại dặn dò Tửu Ô vài câu, bảo Tửu Ô đừng nói đây là do hắn vẽ, Tửu Ô lập tức có một chút không hiểu.

"Nếu để Vong Tình sư bá biết, đây là do đệ tử chế tác, không khỏi làm Vong Tình sư bá liên tưởng đến sư tổ nhà ta, từ đó hiểu lầm điều gì." Lý Trường Thọ nói: "Sư tổ nhà ta đối với chuyện này, cũng chỉ là trình độ nghe nói qua..."

Tửu Ô trầm ngâm một chút, nói: "Trường Thọ ngươi yên tâm, ta liền nói vật này là trưởng lão trong môn phái tặng cho."

Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái lên, Tửu Ô lại là cười hắc hắc, lập tức cưỡi mây trở về Phá Thiên Phong.

Tửu Ô mặc dù đi, nhưng tiếng cười "Hắc hắc" của hắn kia, lại là dư âm còn văng vẳng bên tai, ba canh giờ không dứt, làm cho Lý Trường Thọ cũng đều không nhịn được "Hắc hắc" vài tiếng theo.

Nửa ngày sau.

Tửu Ô cưỡi mây vội vàng quay về, hơi chớp mắt đối với Lý Trường Thọ, nói: "Xong rồi."

"Vong Tình sư bá đã xem?"

"Đã xem." Tửu Ô vui vẻ nói: "Ta tận mắt nhìn thấy sư phụ mở tấm bảo đồ kia ra, thuận tiện, còn lấy Xuân Lai Đồ sư điệt ngươi tặng ta, đưa cho sư phụ mấy bức."

Lý Trường Thọ chậm rãi thở phào một hơi, sau đó cùng với Tửu Ô liếc nhìn nhau, đôi bạn vong niên một cao một lùn này, lập tức...bắt đầu cười hắc hắc.

Tiếng cười này, là mong đợi tốt đẹp đối với trưởng bối của

mình.

Tiếng cười này gửi gắm những lời chúc tốt đẹp nhất cho mối quan hệ của họ.

Chỉ cần mọi người đóng góp một chút, Hồng Hoang sẽ có được ngày mai tốt đẹp.

...

Đưa bảo đồ ra ngoài, Lý Trường Thọ vốn định không còn tiếp tục quan tâm đến chuyện này.

Hắn còn có thể làm gì khác?

Hắn cũng không thể làm theo những bà mẹ già ở một số địa phương trong thế tục, ở bên cạnh hiện trường hướng dẫn cho công tử tiểu thư trong đêm tân hôn, đúng không?

Truyền âm căn dặn Linh Nga mấy ngày nay không được trở về nhà tranh, cứ tu hành ngay tại phòng bài bạc bên cạnh Linh Thú Quyển, tránh ảnh hưởng đến phát huy của Vong Tình sư bá.

Lý Trường Thọ tập trung toàn bộ tâm thần vào tiệc cưới Long Cung, chỉ để lại một chút tâm thần, chú ý đến những thay đổi tại Tiểu Quỳnh Phong.

Nhưng làm cho Lý Trường Thọ không nghĩ tới chính là...

Sau ba ~ bốn ngày, cũng không thấy thân ảnh của Vong Tình thượng nhân.

Lại ba ~ bốn ngày sau, vẫn không thấy tăm hơi của Vong Tình thượng nhân.

Mãi cho đến tiệc cưới Long Cung chuẩn bị kết thúc, các tân khách bắt đầu rời đi, ở phía Vong Tình thượng nhân...

Vẫn là không nhúc nhích.

Chẳng lẽ tấm bảo đồ kia của chính mình, đã làm cho Phú Quý Nhi thượng nhân có một chút rụt rè xấu hổ?

Lý Trường Thọ bởi vì không rõ ràng cho lắm, cho nên cũng có một chút phiền muộn, một phen tâm huyết của chính mình, cũng không thể cứ lãng phí không rõ ràng như vậy.

Lý Trường Thọ lại kiên nhẫn đợi hai ngày, Vong Tình thượng nhân và sư tổ vẫn không gặp mặt như cũ.

Giang Lâm Nhi còn có một chút buồn bực, cho rằng sự tình lần trước đã làm cho Vong Tình thượng nhân không vui, tự mình đi đến Phá Thiên Phong một chuyến.

Kết quả lại bị đại đồ đệ Tửu Y Y của Vong Tình thượng nhân cho biết, Vong Tình thượng nhân lâm thời có điều cảm ngộ, bế quan.

Bế quan...

Bế quan...

"Sẽ không phải là đang bế quan nghiên cứu tấm bảo lục kia đó chứ? Đó không phải là vật phàm nhân vừa nhìn đều hiểu sao?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên khả năng như vậy, không nhịn được dùng một tay đỡ trán, trong đáy lòng có đủ loại cảm giác.

"Hải Thần đạo hữu, không phải chúng ta cũng nên đi?" Nguyệt Lão truyền âm hỏi một câu.

Lý Trường Thọ lên tinh thần, liếc nhìn các nơi xung quanh, yến hội đã rỗng gần một nửa.

"Ừm, cần phải trở về."

Lý Trường Thọ truyền âm dặn dò Nguyệt Lão vài câu, dạy Nguyệt Lão nói như thế nào với người Long Cung đưa tiễn.

Mỗi chữ mỗi câu Nguyệt Lão nói ở chỗ này, đều đại biểu cho thái độ của Thiên Đình, nhất định phải chú ý những chi tiết này.

Cũng ví dụ như, trước đây Lý Trường Thọ cùng với Nguyệt Lão, xưng hô Long Vương đều là Long Vương gia mà không phải là Long Vương bệ hạ, đây chính là chi tiết Lý Trường Thọ căn dặn trước đây.

Lập tức, nhóm người Thiên Đình ngồi cùng bàn với Lý Trường Thọ cùng nhau đứng dậy.

Ở bên cạnh lập tức có Hải Nữ truyền âm ra phía sau, hai vị lão giả đầu rồng cùng với một vị Quy thừa tướng tóc trắng xoá mỉm cười chạy đến.

Nguyệt Lão cười nói: "Trong nháy mắt đã rời khỏi Nhân Duyên Điện hơn một tháng, chỉ sợ sự vụ đã là xếp đống như núi, ta nên cáo từ trở về. Chúc mừng Ngao Ất cưới được hiền thê một lần nữa."

"Đa tạ Nguyệt Lão, đa tạ Nguyệt Lão." Vị Quy thừa tướng Long Cung Đông Hải này liên tục chắp tay, cười nói: "Long Vương bệ hạ còn có tân khách cần chiêu đãi, tiểu tiên sẽ đưa các vị rời khỏi Thủy Tinh Cung."

"Thiện." Nguyệt Lão mỉm cười gật đầu, mấy vị Thiên Tướng ở phía sau cũng là từng người chắp tay hành lễ, hai vị lão giả đầu rồng này và Quy thừa tướng cũng lần lượt hoàn lễ.

Đoàn người rời khỏi chủ điện, đi qua hành lang trân châu, đi ngang qua tiền viện bày đầy các loại trân bảo, đi về phía cửa lớn Thủy Tinh Cung.

Từ xa, Nguyệt Lão liền nhìn thấy đạo thân ảnh quen thuộc kia.

Lần này Nguyệt Lão ngược lại là không có máu trào lên não, mà là nhíu mày, ngưng thần, trong mắt mang theo vài phần không đành lòng.

Lý Trường Thọ lập tức truyền âm: "Nguyệt Lão, chớ có vạch trần việc này, sau đó ta sẽ xử trí vị Biện Trang này."

Nguyệt Lão bất động thanh sắc nháy mắt mấy cái, Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, cũng không nhiều lời.

Cuối cùng Nguyệt Lão cũng khắc chế được, không có nhìn Biện Trang nữa.

Nguyệt Lão đi ra khỏi Thủy Tinh Cung, hàn huyên vài câu với ba người Long Cung đưa tiễn, đợi mười mấy vị Thiên Binh đi theo kia chạy đến tụ hợp, lúc này mới độn về phía mặt biển.

Lý Trường Thọ nhìn bóng lưng Nguyệt Lão và hóa thân Ngọc Đế rời đi, trong đáy lòng khe khẽ thở dài.

Nguyệt Lão, ráng chịu đựng đi.

Hi vọng biểu hiện ưu tú của ngươi lần này, có thể với sự tình ngươi giáo huấn Ngọc Đế, công tội bù nhau ở trong lòng Ngọc Đế.

Chương 245. Cá giấy

Nếu như Ngọc Đế bệ hạ làm khó dễ Nguyệt Lão ngươi, đừng trách lúc ấy ta không có ngăn lại...

Là thật sự không có ngăn được.

Tiếp đó, Lý Trường Thọ quay người sang vị Quy thừa tướng kia, cười nói: "Quy thừa tướng, hiện tại sự tình Đông Hải cũng đã kết thúc, ta cũng nên trở về."

"Hải Thần vì sao không nán lại Long Cung thêm mấy ngày?" Quy thừa tướng vội nói: "Long Vương bệ hạ còn muốn cầm đuốc soi dạ đàm với ngài, đã từng căn dặn, để ngài nán lại Long Cung thêm hai ngày."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta ở ngay bên trong miếu Hải Thần, nếu có sự tình muốn tìm, trực tiếp tới miếu Hải Thần tìm ta là được."

"Vậy ngài có thể chờ thêm nửa ngày hay không?" Quy thừa tướng lôi kéo cánh tay của Lý Trường Thọ: "Bệ hạ còn phải đưa ngài một phần hậu lễ."

"Không cần như thế." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ất huynh là Nhị Giáo Chủ Hải Thần Giáo của chúng ta, ta đến bày mưu tính kế vì Long Cung, vốn là lo lắng cho Ất huynh, cũng bởi vì ngày bình thường Long Tộc bảo vệ Hải Thần Giáo. Lễ vật cái gì chứ...đưa đến An Thủy Thành là được rồi."

Quy thừa tướng nháy mắt mấy cái, cái eo già nua suýt nữa lung lay, vội vàng gật đầu nói phải.

Cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ này vái chào, liền thi triển thủy độn, trực tiếp đi về phương hướng tây nam.

Trước khi đi, Lý Trường Thọ vẫn không quên liếc nhìn vị Biện Trang thất hồn lạc phách ngồi ở kia.

Khóe miệng hơi cong lên, điều động một cỗ Đạo Nhân Giấy giấu ở phụ cận Thủy Tinh Cung Đông Hải, để cho cỗ Đạo Nhân Giấy này đi về phía Thiên Nhai Hải Giác ở hướng đông.

Tự nhiên là chờ Biện Trang rời khỏi Thủy Tinh Cung, lại xử trí sự tình kế tiếp.

Ách, tên gia hỏa này có thể hay không sẽ bị Ngao Ất phái người đánh một trận?

Hẳn là không đến mức đó, Biện Trang cũng chỉ là si tâm một chút đối với Kha Nhạc Nhi...

"Nếu ta là Ngao Ất, hoặc là Đạo Nhân Giấy bản nữ bị người nhớ thương, ta sẽ xử trí như thế nào?"

Lý Trường Thọ đặt mình vào vị trí của người khác theo thói quen, rất nhanh liền lắc đầu.

Thứ nhất, bản thân hắn tuyệt đối sẽ không giả nữ.

Thứ hai, Đạo Nhân Giấy của hắn nếu như dẫn xuất loại sự tình này, chính là kiêu ngạo thuộc về Đạo Nhân Giấy.

Cái gọi là thà chết không cong, chính là như thế!

"Ài, vẫn cần ngẫm lại ở chỗ Vong Tình thượng nhân, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì."

Lý Trường Thọ nhất tâm lưỡng dụng, vừa điều khiển cỗ Đạo Nhân Giấy bộ dáng thanh niên Luyện Khí Sĩ này, thủy độn về hướng Nam Hải, vừa suy tư nên làm như thế nào để điều tra trạng thái của Vong Tình thượng nhân.

Mời chưởng môn ra mặt, đi tìm Vong Tình thượng nhân?

Chuyện này có một chút không tốt lắm, vậy còn không bằng mời Vạn Lâm Quân trưởng lão đi qua một chuyến, dùng danh nghĩa tặng đan, nhìn xem Vong Tình thượng nhân rốt cuộc là thật sự bế quan, hay là cố ý trốn tránh sư tổ nhà mình.

Phú Quý ngây thơ, Lý Trường Thọ là biết đến.

Nhưng ngây thơ đến trình độ như vậy, vậy là thật sự có một chút không hợp với lẽ thường.

Nhưng mà, trong đáy lòng Lý Trường Thọ vừa nổi lên ý niệm như vậy, trong đáy lòng đột nhiên có một tia báo động yếu ớt.

Hắn liếc nhìn Cảm Ứng Thạch cột trên cổ tay cỗ Đạo Nhân Giấy này, Cảm Ứng Thạch nguyên bản vẫn chưa lấp lóe, lúc này đã là nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng màu tím đậm.

Lý Trường Thọ đổi hướng mà không để lại dấu vết, hai con cá giấy nhỏ bay ra từ trong lòng bàn tay.

Không bao lâu, hắn liền thông qua lực lượng nguyên thần trên cá giấy, dò xét được hơn mười mấy đạo thân ảnh theo đuôi chính mình...

Chân Tiên, Thiên Tiên hỗn tạp, hai gã cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong?

Dường như là phản quân Hải Tộc...

Đám phản quân Hải Tộc này lại đánh chủ ý lên trên đầu Hải Thần Nam Hải hắn, hẳn là không biết đây chỉ là một cỗ hóa thân của hắn?

Lý Trường Thọ suy tư một chút, bỏ đi ý nghĩ "tương kế tựu kế, nhìn xem đối phương có mục đích gì".

Hắn và phản quân Hải Tộc không nên có bất kỳ sự gặp gỡ nào.

Nếu như đối phương đánh lén, chính mình liền có thể thu thập tàn hồn, lại nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Lập tức, hắn tiếp tục bất động thanh sắc thi triển thủy độn ở trong nước biển, lại khẩn cấp điều động quân đoàn Đạo Nhân Giấy tiềm ẩn tại Đông Hải.

Đối phương đến gây phiền phức cho một mình hắn, hẳn là...sẽ không điều động trên mười vạn binh mã.

Trong nước biển, Lý Trường Thọ không ngừng thi triển thủy độn, đi đến trận địa mai phục mà quân đoàn Đạo Nhân Giấy bày ra.

Luận về phương pháp chống bao vây.

Thông qua một ít tiểu kỹ xảo như là "cá giấy", Lý Trường Thọ đã xác định, lúc này đang đuổi theo chặn đường hắn, có chừng hơn ba trăm kẻ.

Trong đó có bốn mươi hai gã cảnh giới Thiên Tiên, còn lại đều là cảnh giới Chân Tiên, toàn bộ đều là người bên trong Hải Tộc, hơn phân nửa đều là tạo hình thân người đầu cá.

Tương đối dễ thấy, là mấy người cá xinh đẹp, trên môi cá thật dầy còn bôi trét son môi màu đỏ tươi, thoáng có một chút...

Kích thích.

Lý Trường Thọ đã nhiều lần tránh được sự truy cản của đối phương.

Mỗi khi những này người muốn bao vây, bí pháp thủy độn của Lý Trường Thọ liền sẽ đột nhiên tăng tốc một chút, vừa vặn có thể "tránh thoát" ra từ bên trong vòng vây của đối phương.

Mà trong lúc bất tri bất giác, phương hướng Lý Trường Thọ tiến lên lúc này, đã là từ phía đông nam, biến thành tây nam...

Hắn sớm đã nhất tâm đa dụng, điều khiển lộ tuyến đi đường.

Quân đoàn Đạo Nhân Giấy đã đi tới một hòn đảo hoang trong Đông Hải, tra xét xong tình hình bên trong mấy ngàn dặm phụ cận, hai cỗ Đạo Nhân Giấy vận chuyển, rải mấy chục cỗ Đạo Nhân Giấy phóng độc vãi đậu tại các phạm vi khác biệt, dùng để dự bị.

Lý Trường Thọ đã phân tích lý do tại sao bản thân bị chặn.

Nhưng hắn phân tích đến, phân tích đi, ở bên trong mấy loại khả năng bị chọn trúng, khả năng lớn nhất, chính là hắn đơn thuần bị thế lực phản quân Hải Tộc để mắt tới...

Mặc dù không thể loại trừ, đây là an bài trả thù của Tây Phương Giáo, nhưng nếu như chỉ nhắm vào một cỗ hoá thân của hắn, như vậy khó tránh khỏi có một chút không thể nào nói nổi.

Hơn nữa, nếu thật sự là Tây Phương Giáo ra tay, chỉ cần an bài một vị hung nhân cảnh giới Kim Tiên đánh lén, cỗ hóa thân này của hắn sẽ hoàn toàn không có lực lượng ứng đối...

Tám thành là ngay ở trên yến tiệc Long Cung, có không ít người gọi hắn là Hải Thần, từ đó đưa tới lần phiền phức này.

Chuyện này cũng không có cách nào.

Lúc ấy người Thiên Đình đang ở ngay bên cạnh, nếu hắn che lấp thân phận, liền không có cách nào làm "cầu nối hữu nghị" giữa Long Cung cùng với Thiên Đình.

Lý Trường Thọ dần dần điều chỉnh tốc độ thủy độn của chính mình, cho đối phương một loại ảo giác, vừa rồi hắn liên tục tăng tốc, là thi triển bí pháp nào đó.

Lúc này hiệu quả của bí pháp đã bắt đầu biến mất, khiến cho phản quân Hải Tộc cho rằng, cơ hội của bọn hắn đã tới.

Lập tức, ở bên trong phạm vi ngàn dặm, mấy trăm đạo thân ảnh này bắt đầu đợt vây quét cuối cùng...

Chương 246. Đơn thuần

Từ sự tôn trọng đối với địch nhân, ý nghĩ điên cuồng chuyển động trong đáy lòng của Lý Trường Thọ, bố trí ra ba loại chiến thuật, sáu phương án dự bị, tỷ suất chiếm dụng tâm thần kéo căng trong nháy mắt.

Sáu cỗ Đạo Nhân Giấy đã cấp tốc làm tốt chuẩn bị nghênh địch, lấy ra một ít thuốc mê vô hình vô sắc, cần thời gian nhất định mới có thể thấy hiệu quả, rải vào hải vực phụ cận đảo hoang.

Sau đó, cỗ hóa thân Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ bị để mắt tới này, "vừa lúc" chạm mặt mấy gã cao thủ mai phục của đối phương...

Đấu pháp trong biển vừa nổi lên, Lý Trường Thọ vừa chạm vào liền lập tức lui lại, không cho đối phương bất luận cơ hội xuất thủ nào.

Mấy gã Thiên Tiên Hải Tộc sở trường về thuỷ chiến kia, trong lúc nhất thời lại không thể giữ hắn lại.

Đây chính là hiệu quả của bí pháp thủy độn năm đó hắn không ngừng thử nghiệm, không ngừng cân nhắc!

Giống như cũng không có gì để kiêu ngạo, còn không phải bởi vì quá nghèo và không có linh bảo, chỉ có thể dùng thần thông để bù đắp.

Một lát sau, cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ này đứng ở trên hòn đảo hoang kia.

Trên mặt biển bốn phía đảo hoang xuất hiện từng vòng xoáy, mấy trăm đạo thân ảnh tiến tới từ xa, đồng thời vây quanh đảo hoang.

Đối phương thiếu tính cảnh giác nghiêm trọng, hoàn toàn không có phát hiện ra dị dạng của phiến khu vực này, càng không có chú ý tới mấy chục cỗ Đạo Nhân Giấy tiềm phục ở dưới đáy biển...

Lý Trường Thọ đưa mắt ngắm nhìn bốn phía, cỗ Đạo Nhân Giấy này đã không còn bao nhiêu tiên lực, toàn bộ đều dùng để phòng ngự, bao bọc tự thân.

Cũng bởi vậy, hắn đã bày ra tu vi cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ một cách rõ ràng.

Nhóm người cá đứng ở xung quanh đảo hoang, phần lớn đều nở nụ cười chế nhạo, đắc ý nhìn gã Nhân Tộc bị bọn hắn vây quanh...

Vào lúc nhóm Hải Tộc đang truy tung Lý Trường Thọ, bọn hắn đã nghi ngờ trong giây lát rằng Hải Thần Nam Hải mà bọn hắn mai phục và vây bắt, hẳn là cá chạch tinh xuất thân bên trong đầm lầy nào đó trên đất liền!

Nhưng cuối cùng, thời gian không phụ có lòng cá, bọn hắn cuối cùng cũng đã vây quanh tên gia hoả trơn trượt này!

Biển cả, chính là sân nhà của Hải Tộc bọn hắn!

Vào giờ phút này, Lý Trường Thọ bị mấy trăm gã Hải Tộc vây quanh, hơi nhíu nhíu mày.

Mà ở xung quanh, đám Hải Tộc này lại bắt đầu dùng một loại ánh mắt mang theo hận ý, trợn mắt nhìn Lý Trường Thọ.

Phảng phất như Lý Trường Thọ có mối thù xắt lát, mối hận chấm mù tạc đối với bọn hắn!

Hải Tộc trong Hồng Hoang, phần lớn đều là thân người đầu cá.

Chỉ có Giao Nhân Tộc mới là nửa người trên là hình người, nửa người dưới là đuôi cá.

Mà cái loại nửa người là người, nửa người là cá, chia ra từ giữa này...

Nếu Thiên Đạo không cho phép, tất nhiên sẽ không tồn tại.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không suy nghĩ gì cả, trong ánh mắt toát ra kiêng kị nồng đậm, lúc nhìn về phía các nơi, vẻ mặt cũng thoáng có một chút bối rối.

Đợi đám Hải Tộc bao vây hắn chặt như nêm cối, Lý Trường Thọ lãnh đạm nói: "Các vị đạo hữu, đây là có ý gì?"

"Hải Thần Nam Hải!"

Một nữ Hải Tộc cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, cầm trong tay một thanh xiên thép, quát lớn: "Ngươi trợ giúp Long Tộc ức hiếp Hải Tộc chúng ta, ngày hôm nay chính là đường cùng của ngươi! Chịu chết đi!"

"Chậm đã!" Lý Trường Thọ nhướng mày, khẽ quát một tiếng, trong đáy lòng tính toán thời gian thuốc mê phát huy tác dụng, suy tính đối phương có người ẩn giấu tu vi hay không.

Lại âm thầm khống chế các Đạo Nhân Giấy khác, đưa một ít kịch độc nguyên thần, lặng yên hoà vào bên trong khí tức của những người cá này.

Vì ổn thoả, lúc này Lý Trường Thọ muốn trì hoãn một chút thời gian, đợi độc tính phát huy đầy đủ tác dụng, tiếp tục mở miệng: "Các ngươi tìm Hải Thần Nam Hải, liên quan gì đến Hải Tham đạo nhân ta?"

"Hải, Hải Tham đạo nhân?" Nữ người cá ngẩn người, cau mày nói: "Ngươi chẳng lẽ không phải là Hải Thần Nam Hải?"

Lý Trường Thọ nhún nhún vai: "Chẳng lẽ các ngươi nghe thấy có người gọi ta Hải Tham, Hải Tham tại Long Cung? Nghe thành Hải Thần? Nói đúng ra, ta đã từng gặp Hải Thần Nam Hải, mặt mũi hiền lành, là một lão tiền bối, hoàn toàn không giống với ta. Ta cũng không dùng Chướng Nhãn Pháp, cho nên bộ dáng khẳng định không lừa được các ngươi, đúng không?"

"Ừm?" Mấy gã người cá cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong liếc nhìn nhau, trong đáy mắt mang theo vài phần hoài nghi.

Chẳng lẽ bọn hắn đã tính sai rồi?

Một người cá nói: "Thà rằng giết nhầm, không thể bỏ sót người này."

"Không sai! Nhân Tộc cùng với Long Tộc cũng đều ghê tởm như nhau! Không thể bỏ qua cho người này!"

Lý Trường Thọ: "..."

Thuận miệng nói bậy một câu, bọn hắn lại thật sự tin?

Tuy rằng trước đó đã biết Hải Tộc có tu vi nhìn chung đều thiếu trí tuệ, bản tính đơn thuần, nhưng Lý Trường Thọ vạn lần không nghĩ tới, bọn hắn thế nhưng lại có thể đơn thuần đến trình độ như vậy!

Không hổ là cá bị phương tây lừa dối!

Cuộc sống ở biển chắc chắn thoải mái hơn nhiều so với trên bờ, chẳng trách kiếp trước nhiều người đã chọn đi biển như vậy...

Khục, lạc đề rồi.

"Các vị!" Lý Trường Thọ cau mày nói: "Nhân Tộc chúng ta có câu nói, gọi là oan gia nên giải không nên kết. Ngày hôm nay các ngươi vây khốn ta, ta có thể coi như chuyện gì cũng đều không có xảy ra. Nhưng nếu các ngươi thật sự ra tay với ta, như vậy chắc chắn sẽ phải chịu sự trả đũa, hơn nữa sự trả đũa này sẽ đến hết sức nhanh chóng."

"Hừ! Chúng ta ngay cả Long Tộc còn không sợ, chẳng lẽ sẽ sợ ngươi!" Nữ người cá chủ sự kia quát lạnh một tiếng, trong đôi mắt cá tản ra quang mang quỷ dị, khẽ quát một tiếng: "Chớ có nói nhiều với hắn! Mau ra tay giết hắn!"

"Mạt tướng đến!" Một tướng lĩnh Hải Tộc có đôi càng cua to lớn, từ mặt biển trực tiếp nhảy lên đảo hoang, lập tức muốn đánh về phía Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ cũng nghiêm túc, lui lại hai bước, đột nhiên đưa tay bấm pháp quyết, hét lớn một tiếng: "Thiên Độc Diệt Hồn Thủ!"

Trong ống tay áo của Lý Trường Thọ bay ra một cỗ khói đặc nồng đậm, bị một cỗ tiên lực thúc đẩy thành chưởng ảnh to lớn, đánh về phía con cua kia.

Đối phương như lâm đại địch, há mồm phun ra từng ngụm mực nồng đậm...

Cũng không biết sư phụ của con cua này có phải là Mực đạo nhân hay không, thần thông này thật sự có một chút ô nhiễm môi trường.

Mực đen nồng đậm lan tràn ra trong nháy mắt, như sóng lớn cuồn cuộn, trực tiếp đánh tan khói đặc mà Lý Trường Thọ đánh ra, cuốn về hướng Lý Trường Thọ!

Lý Trường Thọ nhanh chóng thối lui, nhưng hơn phân nửa tâm thần đều là đang thao túng sáu cỗ Đạo Nhân Giấy trong biển.

Độc tính thôi phát, gần như hoàn mỹ!

Không có dấu hiệu nào, con cua đang điên cuồng phun mực đột nhiên "nấc" một tiếng, đầu lung lay, đột nhiên ngửa đầu ngã ra đằng sau.

Trong chớp mắt, những thân ảnh đứng trên mặt biển kia, hơn phân nửa đều ngã xuống mặt biển.

Hơn non nửa Hải Tộc có tu vi cao, lúc này cũng là đầu váng mắt hoa, thần chí đột nhiên không rõ...

"Đã xảy ra chuyện gì!"

"Mảnh biển này có độc!"

"Nguy rồi, trúng kế..."

Chương 247. Học giả thâm niên

Trước sau chỉ hai hơi thở, mấy trăm Hải Tộc đang đứng trên biển hoặc chìm xuống biển hoặc trực tiếp nổi trên biển, rồi từng người một chìm vào giấc ngủ.

Hạ độc cũng là một công việc cần kỹ thuật.

Mà Lý Trường Thọ đã đắm chìm trong đạo này hai trăm năm, được danh sư chỉ điểm, lại có một chút lý niệm hạ độc tự nghĩ ra, miễn cưỡng được xem như học giả thâm niên trong lĩnh vực kỹ thuật Hồng Hoang này.

Nhược điểm khi hạ độc nhiều mục tiêu, chính là phải căn cứ vào tu vi, cường độ nguyên thần và sức chống cự của đối phương, tính toán thời cơ độc tính phát tác. Nếu chỉ có một người ngã, những người khác lập tức cảnh giác, còn có cơ hội chạy trốn hoặc là làm ra hành động khẩn cấp, thủ pháp hạ độc như vậy cũng không được gọi là cao minh.

Lý Trường Thọ vỗ vỗ tay, đã xong việc.

"Có nên trói bọn hắn đưa đến Long Cung hay không?"

Lý Trường Thọ hơi suy tư, vẫn là từ bỏ cái chủ ý này.

Làm như vậy có quá nhiều hậu hoạn, cũng có nguy hiểm bại lộ chất độc mà hắn sử dụng.

Lập tức, Lý Trường Thọ đưa tay tế lên một chiếc trận cơ cỡ nhỏ, dựng lên một tầng đại trận ngăn cách.

Loại đại trận này tiêu tốn ít linh lực, trận cơ cỡ nhỏ có thể tiếp tục kiên trì một đoạn thời gian.

Lý Trường Thọ điều khiển mấy cỗ Đạo Nhân Giấy làm việc, một số tinh lọc thuốc mê trong nước biển nơi đây, một số tiến hành đầu độc, triệt để diệt sát đám Hải Tộc đang hôn mê này.

Từng cỗ thi thể cao thủ Hải Tộc nhanh chóng bị ném lên đảo hoang, chất thành một ngọn núi nhỏ.

Ban đầu Lý Trường Thọ chuẩn bị hơn bốn mươi cỗ Đạo Nhân Giấy, đồng thời còn mang theo ba ngàn Độc Đậu Binh...

Không nghĩ tới, đối phương hoàn toàn không cho hắn cơ hội xuất thủ thêm, quả quyết nằm ngửa trên đất.

Lần này, làm đầy đủ thủ tục mới tương đối thỏa đáng.

An bài ba cỗ Đạo Nhân Giấy đi lên trên đảo hoang, lấy mõ, chuông nhiếp hồn, gậy gỗ, bắt đầu tụng Độ Nhân Kinh, Vãng Sinh Kinh, Tiêu Tai Kỳ Phúc Chú.

Hai cỗ Đạo Nhân Giấy quả quyết ra tay, thả ra một cỗ Tam Muội Chân Hỏa, nuốt hết toàn cỗ thi thể nơi đây...

Trong chốc lát, ánh lửa màu cam bùng lên bầu trời, đống thi thể cấp tốc tan rã.

Bốn tờ người giấy chui ra từ ống tay áo một cỗ Đạo Nhân Giấy, thổi kèn, gõ trống.

Đây không phải là cố ý chuẩn bị, mà chính là dàn nhạc chuyên dụng để Thiên Đình lên sân khấu trước đây, lúc này mới nhân tiện lấy ra.

Bởi vì Hải Tộc cũng không có tập tục viếng mồ mả đốt vàng mã, Lý Trường Thọ cũng liền bớt đi trình tự khóc tang, nhìn những nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng này hóa thành tro tàn, hắn rải ra hơn mười mấy viên Nhiếp Hồn Châu thu thập tàn hồn.

Từ đầu đến cuối, trong đáy lòng không có một chút gợn sóng nào.

"Đã bảo ta là Hải Tham đạo nhân." Lý Trường Thọ lắc đầu, đợi ngọn lửa dập tắt, đưa tay đánh bay một đống lớn tro tàn, tản vào trong biển rộng.

Đạo Nhân Giấy ở các nơi đã tập kết hoàn tất, lập tức chia binh thành hai nhóm.

Một nhóm dồi dào tiên lực, mang theo Độc Đậu Binh đi đến vị trí ẩn nấp ban đầu.

Một nhóm chui vào trong ống tay áo của Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", đi theo trở về An Thủy Thành, sau đó âm thầm đưa về Độ Tiên Môn...

...

Trong lúc Lý Trường Thọ diệt cá tặng kèm dịch vụ hỏa thiêu...

Ở trước cổng chính Long Cung, mấy vị trưởng lão, quản sự Thiên Nhai Các, vây quanh người đạo sĩ trẻ tuổi thất hồn lạc phách kia, cả đám thấp giọng khuyên bảo.

"Tiểu chủ nhân, tân khách Long Cung đều đã đi hơn phân nửa, chúng ta cũng cần phải trở về."

"Chúng ta đã giúp ngài nghe ngóng, Kha Nhạc Nhi đạo hữu bởi vì lần trước giết rất nhiều đại yêu Hải Tộc tại Thiên Nhai Thành, bị cha mẹ nàng trách cứ, cấm túc ngàn năm không thể ra cửa."

"Nhà Nhạc Nhạc ở đâu?"

"Tiểu chủ nhân, chuyện này Long Cung không chịu nói, chúng ta quả thực không tìm hiểu được."

"Ài! " Biện Trang thở một hơi thật dài, ánh mắt mang theo mấy phần cảm khái: "Vì sao cha mẹ Nhạc Nhạc lại trừng phạt nàng? Nếu như muốn trừng phạt, hãy cấm túc cả ta ở bên cạnh nàng đi. Đừng nói là ngàn năm, coi như là ba ngàn năm, ba vạn năm, ta cũng đều nguyện ý..."

Mấy vị tân khách vừa mới đi ra khỏi cửa không khỏi phì cười, mấy vị quản sự Thiên Nhai Các lộ ra sắc mặt xấu hổ, liên tục xin lỗi đối với người xung quanh.

"Tiểu chủ nhân, chúng ta, chúng ta hãy đi về trước đi, không thì Long Cung sẽ động thủ đối với chúng ta."

Biện Trang không hề động đậy.

"Nếu ngài bị giữ lại ở đây, vậy thì coi như thật sự không tìm thấy Kha Nhạc Nhi đạo hữu!"

Biện Trang giật mình nhảy dựng lên, lôi kéo cánh tay một lão giả, thấp giọng nói: "Phúc bá, chúng ta mau đi."

Mấy người kia lập tức dở khóc dở cười, mang theo Biện Trang vội vàng rời khỏi Long Cung Đông Hải.

Nhóm người nhanh chóng bay ra khỏi mặt biển, ngồi trên một chiếc bảo thuyền, cấp tốc đi về hướng Thiên Nhai Hải Giác.

Lời nói của vị quản sự Thiên Nhai Các kia, thật sự không phải là để hù dọa Biện Trang.

Long Tộc đã có rất nhiều phê bình kín đáo đối với Biện Trang, nếu không phải trước đây Ngao Ất điện hạ có bàn giao, đã sớm có cao thủ Long Tộc ra tay, ném kẻ phiền phức này ra khỏi Thủy Tinh Cung.

Toàn bộ đại hôn, đều bị vị Biện Trang này đứng trước cổng, canh giữ trước sau mười hai năm!

Mặc dù đủ kiên trì, nhưng cũng thực đáng ghét.

Trước đây Biện Trang có thiệp mời Long Cung làm hộ thân phù, nhưng bây giờ, đại hôn cũng đều đã kết thúc, tác dụng của thiệp mời đã giảm bớt đi nhiều...

Cuối cùng, nhóm người Biện Trang cũng không có bị Long Tộc gây khó xử, thuận lợi đi đến phụ cận Thiên Nhai Hải Giác.

Thiên Nhai Thành hùng vĩ, rộng lớn và hỗn loạn đã ở trong tầm mắt phía xa, nhưng một vị trưởng lão lại gắt gao nhíu mày, đưa tay ra hiệu dừng lại.

Một thân ảnh cưỡi mây bay tới từ nơi xa, là một bà lão tóc trắng xoá.

Biện Trang đột nhiên kích động, hô: "Nhạc Nhạc, là Nhạc Nhạc!"

Trán của mấy vị trưởng lão, quản sự này treo đầy vạch đen.

Tiểu chủ nhân canh cánh trong lòng, chính là một vị...lão tỷ tỷ như vậy?

Đây là đã dùng tà pháp gì? !

Cũng may, không đợi mấy vị cao thủ Thiên Nhai Các này ra tay trực tiếp giết người, Biện Trang lại hô lên nửa câu sau:

"Chính là lão bà đi theo Nhạc Nhạc ngày đó!"

Mấy người bên cạnh hắn lập tức nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên là đã bị tiểu chủ nhân làm cho giật nảy cả mình.

Tại Thiên Nhai Hải Giác, trên một hòn đảo cách Thiên Nhai Thành trứ danh Hồng Hoang không xa.

Mấy vị lão giả chờ ở trên mây, Biện Trang cùng với hóa thân bà lão của Trường Thọ, vừa tản bộ ở trên hòn đảo, vừa nho nhỏ...trao đổi một chút.

Lúc này, Lý Trường Thọ cũng không nói chuyện, chỉ bước đi với nụ cười trên môi.

Biện Trang ở bên cạnh, lại là có quá nhiều lời mắc kẹt trong cổ họng.

Hai người đi mấy chục bước trên bờ cát, Biện Trang mới mở miệng hỏi: "Gần đây Kha Nhạc Nhi đạo hữu...có mạnh khỏe không?"

Lý Trường Thọ khẽ thở dài: "Đạo hữu cảm thấy, có thể mạnh khỏe sao?"

Biện Trang lập tức trở nên khẩn trương, vội hỏi: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nàng ở chỗ nào? Ta sẽ lập tức..."

Chương 248. Căm thù đến tận xương tuỷ

"Đạo hữu, lão thân khinh thường xưng hô ngươi một tiếng Biện Trang!" Lý Trường Thọ cau mày nói: "Ngươi có biết ngươi đã gây ra bao nhiêu phiền toái cho tiểu chủ nhân không? Nếu không phải sau lưng ngươi có Thiên Nhai Các, bây giờ ngươi đã là một cỗ thi thể trong biển!"

Mấy người trong không trung chau mày, lại đồng thời nghe được bà lão ở phía dưới truyền âm, cho nên chỉ cúi đầu nhìn...

Biện Trang ngẩn ra, lẩm bẩm nói: "Ta, ta đã tạo ra phiền toái cho nàng?"

"Biện Trang ngươi hẳn là người hiểu rõ lý lẽ."

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" khẽ thở dài, bắt đầu kể một câu chuyện xưa liên quan tới người ái mộ và biến thái.

Tất nhiên, là dùng đạo lý kiếp trước, áp dụng vào bối cảnh Hồng Hoang.

Hôm nay Lý Trường Thọ tới nơi đây chặn đường Biện Trang, kỳ thật chính là...

Đến để làm tan nát trái tim.

Một lòng ái mộ chỉ là sự tình của bản thân, nếu như phần ái mộ này không chiếm được sự đáp lại của người bị ái mộ, yên lặng chúc phúc trong trong đáy lòng là được rồi, đừng đi cưỡng ép ảnh hưởng đến người bị ái mộ kia, biến bản thân thành một kẻ biến thái...

Loại sự tình này, Lý Trường Thọ ở kiếp trước cũng đã từng nhìn thấy mấy lần, kết quả cuối cùng đều không phải rất tốt.

Kỳ thật, ở kiếp trước, phần lớn người coi như trong đáy lòng có đối tượng mình thích, cũng sẽ chọn giấu chuyện này trong lòng do một loạt các yếu tố như thể diện và nhân phẩm của bản thân...

Có rất ít người giống như Biện Trang, phấn đấu quên mình, thiêu thân lao đầu vào lửa.

Loại sự tình cảm tình này, không ai có thể nói rõ được.

Nhưng loại tồn tại biến thái này, là có thể phân biệt ra được trong nháy mắt.

Hồng Hoang coi trọng chính là thần thông bản lĩnh, kích thước của quả đấm, cũng thường xuyên phát sinh sự tình dùng 【 thần thông chân lý 】 mạnh mẽ thu đạo lữ...

Chuyện xưa được kể xong, Biện Trang cũng không khỏi giật mình, thấp giọng nói: "Ta, ta đã gây ra phiền toái cho Nhạc Nhạc sao?"

"Đạo hữu xưng hô như vậy, đã từng được tiểu chủ nhân nhà ta đáp ứng chưa?"

"Ta..."

"Không được đáp ứng mà nói biệt danh như thế, phải chăng có một chút hơi quá phận?"

Lời nói bình tĩnh nhưng lại rất chói tai, làm cho Biện Trang nhíu mày trong lúc nhất thời, bờ môi cũng đều có một chút trắng bệch.

Nhưng mà Lý Trường Thọ nhận ra được cường độ đâm tim như vậy còn không quá đủ, nhất định phải để tỉnh Biện Trang mới được.

"Đạo hữu ngươi làm trò tại Long Cung, khiến cho tình cảnh của tiểu chủ nhân nhà ta phi thường xấu hổ. Ngươi yêu sâu đậm ngay từ cái nhìn đầu tiên cũng không sao, trong đáy lòng nhớ mãi không quên cũng được, nhưng tiểu chủ nhân nhà ta không có nửa phần cảm tình đối với ngươi, lúc này chỉ có phiền chán. Các ngươi trước đây cũng chỉ nói một câu, mà lời tiểu chủ nhân nhà ta nói, chỉ là một chữ cút. Biện Trang ngươi đã từng cân nhắc đến chuyện đó chưa? Ngươi coi trọng tiểu chủ nhân nhà ta, đồng thời tiểu chủ nhân nhà ta cũng không có coi trọng ngươi."

Biện Trang ôm ngực, không nhịn được lui lại hai bước, sắc mặt có một chút trắng bệch.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, tiếp tục tấn công...

"Ngươi là thiếu chủ Thiên Nhai Các, từ nhỏ đã được người khác vây quanh, mọi người ở xung quanh đều dựa vào ngươi, làm theo ý ngươi, nhưng Biện Trang, ngươi cũng đã trưởng thành, hẳn là nên rõ ràng một cái đạo lý."

Biện Trang cười khổ nói: "Còn mời tiền bối chỉ giáo."

"Đặt bản thân vào vị trí của người khác."

"Đặt bản thân vào vị trí của người khác?"

"Không sai." Lý Trường Thọ nói: "Ngươi có thể tự mình ngẫm lại, nếu như có một cô gái xa lạ, điên cuồng lưu luyến si mê ngươi, mỗi ngày đứng ở trước cửa Thiên Nhai Các theo dõi ngươi, trong đáy lòng ngươi sẽ như thế nào?"

Biện Trang lẩm bẩm nói: "Ta tất nhiên là cảm thấy có một chút phiền chán...vui, Kha Nhạc Nhi đạo hữu, cũng phiền chán ta sao?"

"Có thể nói là căm thù đến tận xương tuỷ."

"Ta..."

"Tiểu chủ nhân nhà ta vì né tránh kẻ phiền toái như ngươi, lần này bạn tốt của nàng - Khương Tư Nhi điện hạ đại hôn, nàng cũng đều tránh đi không tham gia."

"Sao lại thế..."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng có một chút không đành lòng, nhưng vừa nghĩ tới Nhị Giáo Chủ của chính mình vừa đại hôn, liền bị nam nhân nhớ thương...

Tiếp tục đâm tim, hôm nay như thế nào cũng phải làm vị Biện Trang này hiểu rõ ràng!

Giỏi lấy lòng người, muốn làm tan nát cõi lòng tự nhiên cũng không kém.

"Biện Trang, ngươi thật sự cho rằng chính mình có thể ngồi trước cổng chính Long Cung, có thể sử dụng loại phương thức này biểu đạt lòng si tâm khổ sở của chính mình, là bởi vì bản thân ngươi sao?"

"Là bởi vì, bởi vì ta là thiếu chủ Thiên Nhai Các." Biện Trang thở dài một hơi, trong mắt hiện lên vẻ bất lực.

"Nếu ngươi không có tầng thân phận này, một Thiên Tiên bình thường tại Hồng Hoang như ngươi, lại có bản lĩnh gì có thể khiến cho tiểu chủ nhân nhà ta coi trọng một chút? Nếu ngươi không có tầng thân phận này, ngươi lại từ đâu, đạt được tấm thiệp mời kia? Ta chung tình với ngươi, cho nên ngươi phải chung tình với ta, đây là đạo lý gì? Đây cũng không phải là bá đạo, mà là có một chút vặn vẹo."

Biện Trang sững sờ tại chỗ, không nhịn được lẩm bẩm nói: "Ta, ta không có ý gì khác...trước đây ta chỉ là muốn đến gặp nàng, lại dùng chân tình đả động nàng..."

"Thật là tự tin, ngươi hãy bỏ cái ý nghĩ này đi."

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Tiểu chủ nhân nhà ta đã có người mà bản thân ái mộ, trong đáy lòng không dung được người khác. Nếu như ngươi thật sự vừa thấy đã yêu đối với tiểu chủ nhân nhà ta, liền nên thu hồi lại phần tâm tư này. Biện Trang, Thiên Nhai chỗ nào mà không có cỏ thơm, bây giờ ngươi còn trẻ, tu vi cũng không cao lắm, sao không nghĩ biện pháp dương danh lập vạn, hái được Trường Sinh Đạo Quả, ở đây khổ tư một nữ tử đã chú định là không có kết quả, còn có gì để nói? Ngày hôm nay lão thân tới, chỉ là vì nói với ngươi những điều này thôi. Người trẻ tuổi, trường sinh cũng đều không có, sao phải suy nghĩ đến những sự tình không có ích lợi cho việc tu hành này?"

Lời cuối cùng này, Lý Trường Thọ cũng là hiếm khi thực lòng.

Sau đó, Lý Trường Thọ liếc nhìn những người có một chút oán giận ở trên không trung kia, lạnh nhạt nói: "Hồng Hoang rất lớn, cũng không chỉ có Ngũ Bộ Châu, trong ba ngàn thế giới, cũng có thật nhiều người và sự tình các ngươi không nghĩ tới. Nói đến đây thôi, lão thân liền cáo từ."

Nói xong, thân hình của bà lão Đạo Nhân Giấy này đầu tiên là trở nên phai mờ, ngay sau đó, trên trán xuất hiện một vệt hơi nước, thân hình già nua bị hơi nước bao bọc cấp tốc tan rã.

Đây là phiên bản nâng cấp của chức năng Đạo Nhân Giấy tự hủy.

Thay thế phương thức "thiêu đốt thành tro", để tránh cho bị người liên tưởng, Lý Trường Thọ đã khắc hoạ phù lục cấm chế khác biệt trên người Đạo Nhân Giấy.

Chỉ trong chốc lát, thân ảnh bà lão này hóa thành sương mù bị gió thổi tán, dường như chưa từng xuất hiện.

Hai chân của Biện Trang mềm nhũn, ngã ngồi ở trên bờ cát, khí tức vô cùng suy yếu, mấy vị lão giả kia vội vàng đi xuống, bao vây ở bên người Biện Trang.

"Thiếu chủ, ngài...chớ có quá mức thương tâm."

"Tối thiểu nhất, ngài cũng rất đẹp trai!"

"Đúng đấy, lúc chúng ta còn trẻ, nào có anh tuấn thần võ như thiếu chủ ngài, ở phía sau lại có một phương thế lực chống đỡ...ấy..."

Vị lão giả nói chuyện kia, bị mấy người khác hung hăng trừng mắt liếc.

Chương 249. Đa Tình Tiên

Biện Trang cười khổ, ngồi ở kia nhẹ nhàng thở dài: "Lòng ta chết rồi, sẽ không còn, sẽ không còn."

"Thiếu chủ..."

"Đi về trước đi, thiếu chủ."

Mấy vị lão giả cũng không có biện pháp gì, dìu Biện Trang đứng lên, cưỡi mây đi về phía Thiên Nhai Thành.

Lời nói của bà lão vừa rồi mặc dù khó nghe, nhưng cũng có lý.

Thiên Nhai Các bọn hắn mặc dù kinh doanh chủ yếu chính là nghiệp vụ "cảm ngộ tình kiếp lâm thời", nhưng cũng không phải là thế lực bá đạo gì, tất cả mọi người đều phải nói đạo lý.

Trên đường, Biện Trang ngồi trên mây trắng, trong miệng không ngừng thì thào...

"Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, hoa nở đầu cành, nước chảy hướng đông."

"Tâm gửi người nào biết, giấu ở trong mây trắng, mây trắng theo gió đi, tâm đã không còn tung tích."

"Ài..."

"Thiên trường địa cửu có khi tẫn, hận này rả rích không thể dứt."

Mấy vị lão giả quay mặt nhìn nhau, bọn họ tuy nói cũng có đạo lữ, tâm tính cũng đã qua thời trẻ tuổi, nhưng đều không rõ ràng, vì sao thiếu chủ có thể si tình đối với một người đến trình độ như vậy...

Nhưng đối phương nếu đã làm rõ việc này, thiếu chủ chịu một chút đả kích, cũng nên tỉnh ngộ mới đúng.

Chuyện này kỳ thật đối với thiếu chủ mà nói là chuyện tốt.

Đóa mây trắng này chậm rãi bay đến bên ngoài đại trận thủ hộ Thiên Nhai Thành, cũng dựa theo quy củ nơi đây, sắp thành một hàng dài ở ngoài cửa, chờ đợi tiến vào nội thành.

"Không, ta sẽ không quay về."

Biện Trang đột nhiên thấp giọng nói, nhảy dựng lên trên mây trắng, nhìn về Thiên Nhai Thành ở phía trước đại biểu cho cuộc sống an nhàn, thoải mái dễ chịu lại buồn tẻ, lại quay đầu nhìn về sóng gió vạn dặm, biển cả vô ngần ở phía sau lưng kia.

"Các vị, Biện Trang ta, sau này sẽ xông xáo ở trong Ngũ Bộ Châu! Nhất định phải lăn lộn ra thành tựu!"

"Thiếu chủ, ngài sao vậy?"

Biện Trang hít vào một hơi nói: "Vị tiền bối kia nói không sai, không có Thiên Nhai Các, ta không còn gì khác. Ta muốn tự mình vượt lên, ta muốn xông ra một phần thiên địa của chính mình! Ta!"

Đúng lúc này, một bóng hình xinh đẹp bay ra từ bên trong Thiên Nhai Thành, cưỡi mây bay về phía bầu trời.

Toàn thân nữ tiên này tản ra uy áp nhàn nhạt, tư thái mảnh mai, tóc dài tới eo, trên người mặc váy mây, trên mặt mang theo mạng che mặt.

Biện Trang ngơ ngác nhìn mấy lần, nữ tử này hơi nhíu mày, quay đầu quét mắt nhìn hắn một cái.

Trong một cái chớp mắt này, Biện Trang nghe được tiếng vang "thùng thùng", giống như là có người đang nhẹ nhàng gõ ở trong đáy lòng chính mình.

"Lòng ta...giống như vẫn còn sống." Biện Trang thì thào một tiếng, vội vàng thôi pháp cưỡi mây bay về phía trước, cao giọng hô: "Tiên tử, có thể dừng bước một lát hay không!"

Ách? Cái trán của mấy vị lão giả ở phía sau hắn cùng nhau phủ đầy vạch đen, cảm nhận được từng ánh mắt ở xung quanh kia, quả thật muốn chụp bất tỉnh thiếu chủ nhà mình.

Cùng lúc đó.

Tại Thiên Đình, bên trong Nguyệt Lão Điện.

Nguyệt Lão trở về từ Đông Hải, tìm Mộc Công nói rõ ràng sự tình đại hôn, liền vội vàng đi đến hậu điện, lấy tượng đất Ngao Ất ra.

Quả nhiên, quanh người tượng đất này đã là quấn đầy dây đỏ.

Tay cầm kéo vàng, y nhanh nhẹn cắt những dây đỏ này đi, dùng ánh mắt phức tạp trừng mắt nhìn tượng đất Biện Trang - nơi phát ra dây đỏ.

"Loại người si tình như ngươi, bần đạo cũng đều có một chút không đành lòng, ài..."

Nhưng mà, Nguyệt Lão vừa dứt lời, tượng đất Biện Trang liền nhẹ nhàng rung động, sợi dây đỏ vướng víu trên cổ tay tự tróc ra.

Nguyệt Lão hai mắt tỏa sáng: "Tên gia hỏa này, đột nhiên hiểu chuyện rồi?"

Nhưng mà, làm cho Nguyệt Lão trở tay không kịp là, tượng đất nhân duyên này nhanh chóng quay đầu bay đi, vượt qua biển sao và đến gần một bức tượng đất khác, trên cổ tay tượng đất Biện Trang xuất hiện dây đỏ một lần nữa, vẫn là tình thế sinh trưởng tốt như cũ!

Chao ôi? Đây là tình huống gì?

Nguyệt Lão nghiêng đầu sang một bên, chỉ cảm thấy không hiểu ra sao.

Nhưng Nguyệt Lão nhìn kỹ, lại hơi nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may, tạm thời bỏ đi những chuyện khác, đối phương là nữ tử, không phải là nam nhân.

Chỉ là...

Nữ tử này, dường như là người bên trong Thiên Đình?

Dường như còn là một vị tiên tử nào đó bên trong Dao Trì, quanh người mang theo ánh vàng nhàn nhạt, hiển nhiên là tu vi cảnh giới Kim Tiên...

Nguyệt Lão không nhịn được trầm ngâm đôi chút, cảm thấy vô lực đối với chuyện này, chỉ có thể cười khổ một tiếng, mặc kệ Biện Trang.

"Nguyệt Lão ta, nguyện xưng ngươi là Đa Tình Tiên."

...

"Hoàn thành!"

Tại Tiểu Quỳnh Phong, trong mật thất dưới lòng đất.

Bản thể Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, nở một nụ cười có phần tự tin.

Không thể không nói, thỉnh thoảng độc miệng cũng khá sảng khoái.

"Tuy nhiên, đối với vị Biện Trang này, có phải là quá tàn nhẫn hay không?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, mặc dù hắn nói không có chỗ nào sai, nhưng có mấy lời, đúng là vì đả kích Biện Trang mới nói ra.

Si tình vốn không có tội, nhưng tự si thì là ngu ngốc.

"Về sau hẳn là không có gặp lại vị Biện Trang này, Thiên Nhai Các, ở bên trong ba ngàn thế giới có lẽ sẽ được tính là thế lực lớn, nhưng ở trong Ngũ Bộ Châu, thì cũng chỉ tương đương với một nhà tiên môn trung thượng tại Trung Thần Châu mà thôi."

Lý Trường Thọ lẳng lặng suy tư, đột nhiên có vài ý nghĩ hiện lên trong lòng hắn.

Ở bên trong mười hai điều gián ngôn hắn đưa cho Ngọc Đế bệ hạ lúc trước, đã từng đề cập đến việc xâm nhập ba ngàn thế giới, nhưng lúc đó thật ra là Lý Trường Thọ vì hoàn thiện gián ngôn của chính mình, thuận miệng nhấc lên.

Đạo lý kia rất đơn giản, Thiên Đình âm thầm xâm nhập ba ngàn thế giới, một là củng cố quyền hành của bản thân, hai là có thể làm lớn mạnh thế lực Thiên Đình, bồi dưỡng binh tướng cho Thiên Đình sử dụng.

Thậm chí, còn có thể đi trên con đường "Ba ngàn thế giới vây quanh Ngũ Bộ Châu".

Giống như Tây Phương Giáo, giấu một bộ phận thực lực của bản thân ở bên trong ba ngàn thế giới, Thiên Đình cũng có thể bắt chước.

Đợi đến lúc thiên địa bắt đầu chao đảo, có thể dùng bộ phận thực lực này để củng cố thiên địa.

"Việc này, cũng không thể do ta dâng tấu chương." Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư.

Hắn chỉ bằng vào sự tình tính toán Long Tộc Nhập Thiên, đã có thể an tâm chiếm đóng chức vị chính thần Thiên Đình, lại được Ngọc Đế bệ hạ tin tưởng.

Ngọc Đế có thể xếp một cỗ hóa thân vào bên trong Thiên Tướng tại Thiên Đình vài vạn năm, nói rõ bản thân Ngọc Đế cũng không yên tâm với thủ hạ của chính mình, từ đầu đến cuối đều có một phần nghi kỵ.

Loại sự tình công cao át chủ này, Lý Trường Thọ tất nhiên sẽ không làm.

Thậm chí, Lý Trường Thọ cảm thấy, chính mình cũng không thể tính toán tường tận mọi chuyện, có khi giả bộ hồ đồ, cố ý lộ ra một chút lỗ hổng, như vậy mới được tính là ổn thỏa.

Làm cho Ngọc Đế cảm thấy, chính mình là một thần tử có thể khống chế, sau này mới thuận tiện tiếp tục vớt công đức.

Hơn nữa...

"Đối với vị Ngọc Đế bệ hạ này, cũng không thể không đề phòng một chút."

Lý Trường Thọ lẳng lặng suy tư, thực sự không hề rảnh rỗi.

Chương 250. Vong Tình Cư

Một bộ phận Đạo Nhân Giấy đã trở về bên trong An Thủy Thành, quy về "Kho" Đạo Nhân Giấy, sau đó chờ một đợt lễ vật của Long Tộc, liền có thể cùng nhau trở về Độ Tiên Môn.

Mà ở phía Vong Tình thượng nhân...

Cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ vẫn luôn luyện đan dừng động tác lại, đứng dậy đi ra khỏi đan phòng, cưỡi mây đi về phía Đan Đỉnh Phong.

Mời Vạn Lâm Quân lão gia tử ra mặt, đi qua nhìn một chút xem Vong Tình thượng nhân có phải đang bế quan hay không.

Vương Phú Quý trốn tránh như vậy, làm sao có thể không khiến cho tiểu sư tổ nghĩ ngợi thêm?

Lại nói, tiểu sư tổ nhà ta da trắng mỹ mạo tính cách tốt, cho dù có một chỗ không đầy đủ, nhưng cũng không phải là không có ai muốn.

"Trưởng lão, đệ tử muốn nhờ ngài một việc..."

Ở bên trong ánh mặt trời sáng rỡ, Vạn Lâm Quân trưởng lão chống gậy đồng, cưỡi mây chậm rãi bay về hướng Phá Thiên Phong.

Nếu đổi thành người khác đưa ra yêu cầu như vậy, Vạn Lâm Quân trưởng lão chỉ sợ là cũng không quay đầu, trực tiếp ném một viên Mê Tâm Đan tới.

Nhưng người thỉnh cầu lại là Trường Thọ...

Vậy thì có một chút khác biệt.

Đứa nhỏ Trường Thọ này, tâm địa thiện lương, tâm tư đơn thuần, ở trên đan đạo và độc đan, thường xuyên có kiến giải đặc biệt của chính mình, càng là thiện chí giúp người...

Có quá nhiều ưu điểm.

Trường Thọ nhờ mình đi làm chuyện này, tất nhiên là có đạo lí riêng của nó.

Vạn Lâm Quân trưởng lão cưỡi mây bay về phía Phá Thiên Phong, có mấy vị môn nhân đệ tử vừa ra khỏi ngọn núi, cùng nhau run run hạ xuống, thân thể của từng người căng cứng, vái chào cung nghênh...

Vạn Lâm Quân chậm rãi gật đầu, xụ mặt, đi về phía Vong Tình Cư ở bên cạnh chỗ ở của Chín tiên họ Tửu.

Vong Tình Cư là một tòa lầu nhỏ được xây dựng trên rìa của một vách đá, chỉ cần nghe tên thôi liền sẽ biết đây chính là...phòng tu tiên nhỏ của Vương Phú Quý.

Đến trước lầu nhỏ, có một bóng hình xinh đẹp cưỡi mây mà ra, chủ động chào hỏi, chính là đại đệ tử Tửu Y Y của Vong Tình thượng nhân.

"Đệ tử xin chào Vạn trưởng lão." Tửu Y Y mặc một thân váy lụa màu hướng về phía trước nhẹ nhàng thi lễ, lộ ra nụ cười vừa vặn: "Trưởng lão có việc muốn tìm sư phụ?"

Vạn Lâm Quân trưởng lão "lạnh lùng" cười một tiếng.

Dù là biết đây là nụ cười bình thường của độc trưởng lão, Tửu Y Y cũng không nhịn được tê cả da đầu, vô thức muốn rút đi.

"Ta tới tìm sư phụ các ngươi để nói một số vấn đề về luyện đan thuật."

Tửu Y Y vội nói: "Còn xin trưởng lão chớ nên trách tội, sư phụ gần đây có điều cảm ngộ, đang bế quan tu hành, chỉ sợ..."

Tửu Y Y vừa dứt lời, liền nghe trong lầu các kia truyền đến một tiếng khẽ than thở.

"Không sao, vi sư đã chuẩn bị xuất quan, mời Vạn Lâm Quân trưởng lão đi vào hàn xá."

Tửu Y Y vội vàng nói phải, thối lui sang bên cạnh.

Vạn Lâm Quân trưởng lão hơi gật đầu, chống gậy đi hai bước trên không trung, thân ảnh gầy yếu đã đi đến trước cửa lầu nhỏ, phiêu nhiên mà vào.

Ở giữa Vong Tình Cư, Vong Tình thượng nhân mặc một thân áo dài màu xanh đang đi ra phía ngoài nghênh đón, sau khi nhìn thấy Vạn Lâm Quân, lập tức chắp tay vái chào, miệng nói: "Xin chào Vạn trưởng lão."

Vương Phú Quý nhập môn muộn, luận bối phận thì ở sau Vạn Lâm Quân trưởng lão.

"Ngươi và ta bây giờ đều là trưởng lão trong môn phái, thứ hạng trưởng lão của ngươi còn ở phía trước ta, không cần hành lễ như thế."

Vạn Lâm Quân trưởng lão nói một câu như thế, Vong Tình ở phía đối diện cười cười, dùng tay làm dấu mời, Vạn Lâm Quân trưởng lão bình tĩnh ngồi xuống.

Ở trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ dùng tiên thức bắt được một màn này từ phía xa, trong đáy lòng lập tức nổi lên một chút ý nghĩ...

Phú Quý thượng nhân quả nhiên đang trốn tránh tiểu sư tổ nhà mình.

Vì sao lại muốn tránh?

Còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để "mất trinh"? Hay là cảm thấy cố kỵ thể diện, sợ sẽ mất mặt vì chuyện này?

Lý Trường Thọ ngồi ở bên trong ghế bành, lẳng lặng suy tư những việc này.

Nếu như là bởi vì tấm «Bảo lục Tân Hôn» của hắn kia dẫn đến phát sinh loại tình hình này, vậy thì hắn thật đúng là khó thoát tội lỗi, nhất định phải làm gì đó để khắc phục mới được.

Chuyện này quả nhiên là...

Tính trời tính đất, cũng không thể tính được lòng người.

Ở xung quanh Vong Tình Cư rất nhanh liền bị trận pháp và kết giới bảo vệ, cắt đứt tiên thức dò xét của Lý Trường Thọ.

Nhưng không sao.

Đã mời Vạn Lâm Quân trưởng lão ra mặt, Lý Trường Thọ tự nhiên đã chuẩn bị xong đối sách vẹn toàn.

Lúc này ở trong cổ tay áo của Vạn Lâm Quân trưởng lão cất giấu một tờ người giấy, mà trên người người giấy thì dán một tấm "Lưỡng Tâm Thông".

Đây là một kiện pháp khí có thể trực tiếp tiến hành giao lưu tâm niệm, là một trong một loạt vật phẩm tiện ích của Trường Thọ.

Như thế, Lý Trường Thọ không chỉ có thể nghe thấy hai vị tiền bối nói chuyện, cũng có thể kịp thời giao lưu với Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Nhưng mà...

Sau khi trận pháp mở ra, Vạn Lâm Quân trưởng lão cùng với Vong Tình thượng nhân, từng người rơi vào trong trầm mặc.

Nếu không phải ngoài cửa có tiếng gió, thanh âm chim hót, thỉnh thoảng còn có thanh âm cực độ nhàm chán truyền ra từ trong tiểu lâu của Tửu Cửu sư thúc...

Lý Trường Thọ suýt nữa cho rằng người giấy của chính mình đã mất hiệu lực.

Sau khi sư tổ về núi, Tửu Cửu cũng không dám đi đến Tiểu Quỳnh Phong, trong thời gian này đều là Linh Nga đưa rượu tới.

Chuyện này khiến cho Tửu Cửu nàng phải bế quan mấy lần, đã bắt đầu ở trên bờ vực của sự điên rồ.

Lại nói đến sự tình bên trong Vong Tình Cư.

Vong Tình thượng nhân cùng với Vạn Lâm Quân trưởng lão ngồi ở trong phòng khách lầu các, bầu không khí dần dần trở nên có một chút lúng túng.

Hai người vốn dĩ cũng không có giao lưu gì cả, ngẫu nhiên chạm mặt, cũng đều là ở trong trường hợp chính thức, thảo luận đều là đại sự trong môn phái, hơn nữa trong ngàn năm cũng đều không gặp được đôi lần.

Nói ngắn gọn, quan hệ giữa hai người, chính là không quá quen thuộc.

Một lát sau, Vong Tình thượng nhân mở miệng nói: "Vạn trưởng lão, lần này ngài tới...không biết có chuyện gì?"

Vạn Lâm Quân trưởng lão trầm ngâm đôi chút, nhớ đến căn dặn của Trường Thọ trước đây, tiếp đó liền "lạnh lùng" cười một tiếng.

Vong Tình thượng nhân lập tức không rõ ràng cho lắm, cũng không biết mình đắc tội vị trưởng lão này ở chỗ nào, nhíu mày chờ đợi Vạn trưởng lão mở miệng.

Liền nghe được, Vạn Lâm Quân trưởng lão hỏi: "Ngươi có đạo lữ không?"

Đạo lữ?

Vong Tình thượng nhân mặc dù có một chút nghi hoặc, nhưng vẫn lập tức trả lời: "Sư điệt có đạo lữ, chỉ là lúc này chưa báo cho môn phái biết. Đạo lữ của sư điệt, là Giang Lâm Nhi trên Tiểu Quỳnh Phong, nàng cũng đã đề cập về ngài với sư điệt rất nhiều lần."

"Ừm, Giang Lâm Nhi là do ta chiếu cố. Ngươi không cần tự xưng là sư điệt, làm hỏng quy củ trong môn phái."

Vạn Lâm Quân trưởng lão lạnh nhạt nói hai câu, thanh âm của Lý Trường Thọ vang lên ở trong đáy lòng y...

"Trưởng lão, không phải nói chuyện này."

Chương 251. Ta không xứng có đạo lữ

"Khục." Vạn Lâm Quân trưởng lão hắng giọng, dùng hai tay cầm gậy đồng, nhìn chăm chú Vong Tình thượng nhân, tiếp tục mở miệng: "Nếu ngươi đã có đạo lữ, vậy thì đơn giản. Gần đây ta mới luyện chế ra một loại đan dược, là nhằm vào Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, không biết hiệu quả như thế nào, cho nên muốn tìm ngươi để thử một chút."

Vong Tình thượng nhân cười nói: "Hóa ra là việc này, trưởng lão ngài cứ nói thẳng là được."

Vạn Lâm Quân trưởng lão lạnh nhạt nói: "Ta có quanh co lòng vòng sao?"

"Không có."

Vong Tình thượng nhân cười làm lành đôi chút, Vạn Lâm Quân trưởng lão đã lấy ra một chiếc bảo nang.

Chiếc bảo nang này đến từ Lý Trường Thọ, cất ở trong đó, chính là Hùng Tâm Đan phiên bản bổ sung mới nhất...

Cảnh cáo Tình Thủy quá liều.

Vạn Lâm Quân trưởng lão lại nói: "Đan dược này, là cho người có đạo lữ dùng...ngươi hẳn là biết ý nghĩa của nó."

"Tất nhiên là biết!" Vong Tình thượng nhân mỉm cười, nhưng sau đó nụ cười của y trở nên hơi đông cứng lại, thở dài nói: "Nhưng ta chỉ biết đại khái, tổng thể mà nói cũng không được tính là tinh thông. Không dối gạt Vạn trưởng lão, lúc này ta cũng đang phát sầu vì việc này."

Vạn Lâm Quân trưởng lão gật gật đầu, vốn không muốn hỏi nhiều về chuyện cá nhân của người khác, nhưng lúc này Lý Trường Thọ đã không ngừng "hò hét" ở trong đáy lòng...

Hỏi tiếp, trưởng lão, cần phải hỏi tiếp!

"Sầu chuyện gì?"

"Chuyện này." Vong Tình thượng nhân thở dài.

Y đứng dậy, đi đến phía trước cửa sổ bên cạnh, nhìn chăm chú mây mù tiên hạc ngoài cửa sổ, nhìn chăm chú chỗ ở của Chín Tiên họ Tửu.

Vạn Lâm Quân trưởng lão cũng có một chút buồn bực, tiếp tục hỏi: "Ở giữa đạo lữ với nhau, không phải chỉ có một hai chuyện, sao ngươi lại phát sầu như vậy?"

"Không dối gạt trưởng lão, ta có lẽ không xứng có được đạo lữ..."

Không xứng?

Sắc mặt của Vạn Lâm Quân trưởng lão có một chút chấn động.

Ở trong đan phòng tại Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ lập tức bị chấn kinh, suýt nữa ngã ngửa ra đằng sau từ trên ghế.

Cái quái gì thế?

Vong Tình thượng nhân không phải là tu hành công pháp cùng loại với "Quỳ Hoa bảo điển" đó chứ?

Không đúng, coi như thật sự tu Quỳ Hoa bảo điển, Luyện Khí Sĩ vẫn có thể thông qua các loại thủ đoạn để khôi phục đạo thể tự thân, hơn nữa công pháp tu hành của Nhân Giáo đều theo đuổi tự tại viên mãn, không có khả năng...

Vạn Lâm Quân trưởng lão dọng gậy xuống đất, phát ra hai tiếng thùng thùng vang động, nói: "Có vấn đề gì thì cứ nói đi! Ta không giỏi những việc khác, nhưng vẫn hiểu một chút y thuật!"

"Ài." Vong Tình thượng nhân chậm rãi thở dài: "Không có quan hệ với y thuật, cũng không có quan hệ với đạo thể."

"Ồ? Vậy thì đó là chuyện gì?"

Vong Tình thượng nhân có một chút muốn nói lại thôi, Vạn Lâm Quân trưởng lão ở bên cạnh đứng dậy, chống gậy đi về phía trước hai bước, nói: "Phú Quý, ta cũng coi như là trưởng bối trong môn của ngươi, ngươi lại là lương tài trong môn phái, có hi vọng đột phá Kim Tiên nhất. Nếu như ngươi có khó khăn khó nói, thì cứ nói ra, ta sẽ toàn lực giúp ngươi."

"Đa tạ Vạn trưởng lão...được rồi!" Vong Tình thượng nhân vái chào, sau đó liền dùng tay làm dấu mời: "Xin mời trưởng lão đi theo ta đến thư phòng."

"Được." Vạn Lâm Quân trưởng lão chậm rãi gật đầu, đi theo Vong Tình thượng nhân đến thư phòng bên cạnh.

Vừa mới tiến vào thư phòng, Vạn Lâm Quân trưởng lão chính là nhướng mày.

Mà Lý Trường Thọ thông qua một tia tiên thức người giấy vụng trộm thả ra, cũng nhìn thấy ở chính giữa thư phòng, ở vị trí bắt mắt nhất treo một bức...

«Bảo lục Tân Hôn»!

"Khục! Khụ khụ!"

Ở phía trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ vừa ho vừa che miệng.

Đứng ở ngoài quan sát hai vị đại lão trong môn phái trực diện với bảo đồ do chính mình làm ra, thật sự là có một chút...

Xấu hổ.

Vạn Lâm Quân trưởng lão tập trung nhìn vào, sau đó hơi nhíu mày nói: "Vong Tình, ngươi đang muốn trêu chọc ta?"

"Trưởng lão, ta làm sao dám?" Vong Tình thượng nhân cười khổ nói: "Gần đây ta cũng bị môn công pháp này làm cho choáng váng."

"Công pháp?"

"Công pháp?"

Vạn Lâm Quân trưởng lão và Lý Trường Thọ cùng nhau sững sờ.

Vong Tình thượng nhân nói: "Trưởng lão ngài xem đi, vật này tên là bảo lục Tân Hôn, là Ngũ đệ tử của ta tặng cho. Tiểu Ngũ từng nói, bảo lục này, chính là phương pháp bắt buộc khi mới kết thành đạo lữ, ta cẩn thận suy nghĩ một ngày một đêm, phát hiện ra chí lý thiên địa ẩn chứa ở trong đó, có một chút huyền diệu, cần hai người đồng thời thi triển. Chỉ là, từ đầu đến cuối vẫn không thể lĩnh hội được nên tu hành môn công pháp này như thế nào, trong đó lại ẩn chứa phương thức vận chuyển tiên lực nào. Trưởng lão lại xem đi, thức thứ ba và thức thứ tư này, vốn là không quá mức liên quan...trưởng lão, Vạn trưởng lão?"

"Ngươi đó!" Vạn Lâm Quân trưởng lão dùng sức gõ gậy mấy lần, mắng: "Tu hành đến mức hồ đồ luôn rồi!"

Lý Trường Thọ đã sắp cười ngất, vào giờ phút này cũng có một chút kinh ngạc...

Vạn Lâm Quân trưởng lão không ngờ lại hiểu rất rõ.

Liền nghe thấy Vạn Lâm Quân trưởng lão nói: "Ta từng nhìn thấy loại công pháp này mấy lần, đây là phương pháp âm dương song tu! Chỗ mấu chốt nhất, chính là cần nam nữ đồng thời thi triển! Một mình ngươi đóng cửa suy nghĩ ở chỗ này, có thể suy nghĩ ra kết quả gì? Nam nữ như nhau nhưng cũng có sự khác biệt nhỏ, một số loại thuốc cũng cần chia ra nam nữ uống!"

"Đạo...đạo lý là như vậy sao?" Vong Tình thượng nhân cẩn thận ngẫm nghĩ, tiếp tục cười khổ: "Ta vốn định suy nghĩ thông thấu thuật này, lại đi tìm đạo lữ của ta. Trước đó thậm chí còn cảm thấy được, công pháp mà ai cũng đều biết, ta lại không lĩnh hội được, vốn dĩ không xứng có được đạo lữ. Chưa từng nghĩ, chung quy là đã tụt hậu, không để ý đến âm dương cũng có khác biệt. Đa tạ trưởng lão đề tỉnh!"

"Thiện, ngươi rõ ràng là được rồi."

"Đã hiểu rồi...lần sau ta sẽ đi tìm Lâm Nhi cùng nhau nghiên cứu."

Vạn Lâm Quân trưởng lão chậm rãi gật đầu, cũng không xem tấm bảo đồ kia thêm, xoay người bước ra ngoài.

Ngay sau đó, Vạn trưởng lão để viên đan dược kia lại, liền theo lời truyền âm âm thầm của Lý Trường Thọ, cáo từ rời khỏi Vong Tình Cư.

Đan dược kia, trước khi Vạn Lâm Quân trưởng lão đi, "cười lạnh" dặn dò mấy lần, nhất định phải là vào lúc ở một mình với đạo lữ mới có thể dùng, sau khi dùng cũng có thể đến Đan Đỉnh Phong nói hiệu quả như thế nào.

Vong Tình thượng nhân liên tục đáp ứng, sau khi đưa tiễn Vạn Lâm Quân trưởng lão, trở về trong thư phòng một lần nữa.

Do dự một hồi, tiếp tục ngồi ở đó lĩnh hội "huyền công".

Vẫn là phải hiểu thấu đáo phương pháp này, lại truyền thụ cho đạo lữ nhà mình, để tránh bị đạo lữ giễu cợt.

...

Sau nửa canh giờ, Tửu Ô nhận được phi hạc truyền thư của Lý Trường Thọ, vội vàng đáp xuống trước đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, vừa mới tiến vào đại trận liền bị Lý Trường Thọ truy vấn một hồi.

"Sư bá, lúc dâng bảo đồ kia lên, ngài là căn dặn như thế nào?"

"Căn dặn như thế nào..." Tửu Ô nháy mắt mấy cái, cười nói: "Chính là căn dặn theo lời ngươi nói."

"Nguyên văn lời nói!" Lý Trường Thọ trịnh trọng nói: "Điều này rất mấu chốt!"

Chương 252. Bàn nấu lẩu

"Chuyện này..." Tửu Ô ho khan một tiếng, thấy Lý Trường Thọ trịnh trọng như vậy, liền nói: "Hiện tại ngươi chính là sư phụ của ta, hãy xem ta nói đối với ngươi như thế nào, hắc hắc...sư phụ?"

"Ừm." Lý Trường Thọ nhíu mày đáp lời.

"Đệ tử tìm tới cho ngài một bộ công pháp huyền diệu." Tửu Ô cười nói, lấy ra một viên linh thạch trên cổ tay áo, giả như là cuộn tranh kia.

Tửu Ô tiếp tục nói: "Công pháp này tên là «Bảo lục Tân Hôn», phàm là mới kết thành đạo lữ, đều cần tu hành. Đây cũng là trưởng lão trong môn phái bảo ta đưa tới, bọn họ nghe nói sự tình ngài kết thành đạo lữ, trong đáy lòng đều rất vui vẻ. Sư phụ, ta sẽ để lại môn công pháp này cho ngài, ngài hãy dành thời gian xem một chút nhé? Còn có mấy bức tranh này, cũng là đồ sưu tập của đệ tử, ngày hôm nay liền đưa cho sư phụ."

Tửu Ô nháy mắt mấy cái: "Chính là nói như vậy, lúc ta rời đi, sư phụ đã cầm bức tranh mà ngươi vẽ lên nhìn! Yên tâm đi, khẳng định không sai được!"

Lý Trường Thọ: "..."

Thật sự là, sao ngươi không trực tiếp giải thích, sao phải xấu hổ e sợ, quanh co lòng vòng như vậy!

Sống ở trên đời này, thật sự quá gian nan...

Cũng may, vài câu căn dặn kia của Vạn Lâm Quân trưởng lão, xác thực đã đưa tới một chút tác dụng.

Nửa ngày sau, vào lúc hoàng hôn, Vong Tình thượng nhân cưỡi mây rời khỏi Phá Thiên Phong, sắc mặt có một chút thất lạc, đi về hướng Tiểu Quỳnh Phong.

Lần này, hẳn là có thể thành công.

Lý Trường Thọ nhìn Vong Tình thượng nhân rơi vào bên hồ, cùng với sư tổ Giang Lâm Nhi ra đón từ bên trong nhà tranh, lại cúi đầu liếc nhìn Tâm Hỏa Thiêu trong tay chính mình...

"Thôi, chuyện này liền tạm thời không cần, làm quá nhiều ngược lại là không tốt."

Thu hồi túi thuốc, Lý Trường Thọ đứng chắp tay ở trước đan phòng.

Ở bên hồ, hai người kia ngồi ở dưới gốc cây liễu quen thuộc.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, truyền âm cho Linh Nga, như thế như vậy dặn dò vài câu.

Không bao lâu, Linh Nga cưỡi mây đi đến bên hồ, rơi vào trước nhà tranh của sư phụ, đánh thức Tề Nguyên đạo trưởng có thể là đang tu hành ở bên trong nhà tranh, nói đôi lời với sư phụ...

Tề Nguyên lão đạo nhìn dưới tàng cây một chút, đầu tiên là sững sờ: "Tiến triển nhanh như vậy?"

Lý Trường Thọ, Linh Nga: "…"

Sau đó, Tề Nguyên chính là cười một tiếng, trong mắt mang theo vài phần cảm khái và hoài niệm.

Hắn nhìn sư phụ Giang Lâm Nhi nhà mình, như là nhìn...một cô gái già đã cô đơn trong ngôi nhà trống rỗng của mình hàng ngàn năm và cuối cùng sẽ kết hôn vào ngày hôm nay.

Vô cùng vui mừng.

"Sư phụ, chúng ta đi mau thôi."

Linh Nga làm mặt quỷ, Tề Nguyên lập tức đỡ râu cười khẽ, gật đầu đáp ứng.

Sau đó, đôi thầy trò này đi đến dưới cây liễu bên hồ, sau khi hành lễ đối với sư tổ cùng với Vong Tình thượng nhân, Tề Nguyên lão đạo liền nói: "Sư phụ, sư bá, đệ tử gần đây muốn tu luyện luyện đan thuật, liền đi đến đan phòng bên kia."

Giang Lâm Nhi lập tức hiểu ra điều gì đó, giả vờ bình tĩnh đáp ứng, trên thực tế vành tai đều đã đỏ thấu.

Linh Nga lấy ra một khối ngọc phù, cung kính đưa cho Giang Lâm Nhi, ôn nhu nói: "Sư tổ, đây là trận pháp ngăn cách chung quanh gian phòng của người, là do sư huynh và Tửu Cửu sư thúc cùng nhau làm."

"Ừm, tốt, ta đã biết." Lúc Giang Lâm Nhi tiếp nhận ngọc phù, tay nhỏ cũng đều đang khe khẽ run rẩy.

Vong Tình thượng nhân ở bên cạnh ấm giọng nói: "Tiểu Nguyên, ta có một ít pháp môn luyện đan, ngươi có cần hay không?"

"Không cần, không cần." Tề Nguyên vội vàng nói: "Đệ tử chỉ muốn thử một chút, cũng nên đi."

Nói xong, Tề Nguyên cùng với Linh Nga hành lễ một lần nữa, cưỡi mây bay về hướng đan phòng.

Trong vòng mười dặm bên hồ, lập tức cũng chỉ còn lại Giang Lâm Nhi cùng với Vong Tình thượng nhân...

Nhìn lẫn nhau, thâm tình chân thành.

Lời đến khóe miệng, vẫn chưa viên mãn.

Vong Tình thượng nhân nói khẽ: "Lâm Nhi, gần đây ta nghiên cứu một bộ công pháp."

"Ừm." Giang Lâm Nhi cúi đầu nói: "Công pháp gì."

"Chúng ta đi vào phòng trong đi, không tiện bày ra ở bên ngoài."

"Được, được..." Tiếng nói của Giang Lâm Nhi đã là nhỏ như muỗi kêu, hốt hoảng đứng dậy, chủ động đi ở phía trước dẫn đường, đi vào nhà tranh của chính mình.

Khi Vong Tình thượng nhân chân trước vừa mới bước vào nhà tranh, Giang Lâm Nhi đã mở ra các toà trận pháp xung quanh nhà tranh trong nháy mắt, lại dùng tiên lực của chính mình bố trí mấy tầng kết giới.

Thoáng có một chút luống cuống tay chân.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng.

Một chút kết giới đó, còn có thể làm khó hắn sao?

Hắn dù gì cũng là tiểu Luyện Khí Sĩ tự chém đạo cảnh mấy lần, chỉ kém cảnh giới Thiên Tiên viên mãn một bước.

Dùng tiên thức tìm kiếm, lại phát hiện ra bên trong kết giới lại xuất hiện một tầng kết giới càng mạnh hơn, dường như là do Vong Tình thượng nhân bố trí.

Lý Trường Thọ: "..."

Ấy, hắn vốn dĩ cũng không phải là người muốn nhìn lén, chỉ là muốn nhìn sự tình phát triển như thế nào, ừm, liệu có thể xảy ra sai sót hay không.

Đã không cho xem, vậy không xem là được.

Thấy sư phụ cùng với Linh Nga cưỡi mây bay tới, Lý Trường Thọ bắt đầu quay người an bài cho bọn họ.

Lý Trường Thọ lấy ra một cái bàn đặc chế, giữa bàn được khoét rỗng, đặt một cái nồi sắt, cái nồi sắt được chia thành bốn ngăn bằng hai tấm sắt.

Pháp khí tự nghiên cứu —— bàn nấu lẩu tự động!

Bản thân chiếc nồi sắt là pháp bảo làm nóng liên tục, nhưng thông qua pháp lực rót vào nhiều ít, có thể khống chế sức lửa lớn nhỏ.

Ngoài ra, còn có tiểu kết giới chống bắn tung tóe, tiểu cấm chế ngăn mùi, và một loạt các thiết kế nhỏ.

Bố trí xong cái bàn, Lý Trường Thọ liền truyền âm, bảo Hùng Linh Lỵ giết mấy con linh thú thích hợp nấu lẩu.

Sau đó, hắn lấy ra một ít tiên dược đã chuẩn bị trước đó, đổ tiên tuyền vào trong nồi, bắt đầu nấu lẩu.

Ở bên kia đang diễn ra sự kiện vui vẻ, ở đây cũng phải náo nhiệt mới được.

Mặc dù kém xa so với sự phô trương của Long Cung, cũng không có nhiều người đến chúc mừng như vậy, nhưng tóm lại cũng phải có một chút hương vị tiệc cưới...

Đợi sư phụ cùng với Linh Nga tới, nồi lẩu đã được chuẩn bị xong hơn phân nửa.

Linh Nga vui vẻ nói: "Sư huynh, huynh lại làm ra đồ chơi mới gì?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Thứ này gọi là...nồi lẩu, ta còn cần phải phối một ít nước lẩu. Muội hay đi đến Phá Thiên Phong mời

Tửu cửu sư thúc đến đây đi, nàng ở trong khoảng thời gian này đã buồn bực đến sắp hỏng. Ngày hôm nay chúng ta phải náo nhiệt một chút, xem như là ăn mừng cho sư tổ và tổ sư bá."

"Vâng, để ta đi!"

Linh Nga quay người cưỡi mây rời đi, Tề Nguyên lão đạo vỗ tay áo, cười nói: "Trường Thọ, vi sư có thể hỗ trợ làm gì?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Sư phụ cứ ngồi xem là được, sao có thể phiền ngài động thủ."

Tề Nguyên lão đạo cười lắc đầu, đi ra ghế tựa ngoài cửa nằm nghỉ ngơi.

Không bao lâu, Hùng Linh Lỵ nhanh nhẹn giết, thái lát mấy con linh thú, bưng mấy chục cân thịt linh thú tươi rói, hứng thú bừng bừng chạy đến đan phòng.

Lại chỉ chốc lát, Linh Nga và Tửu Cửu ngồi trên hồ lô lớn cùng nhau tới.

Nhưng, đi theo Tửu Cửu tới, còn có mấy vị sư huynh sư tỷ của nàng...

Chương 253. Quây quần

Mấy vị tiên nhân họ Tửu, lại tới Tiểu Quỳnh Phong ăn nhờ ở đậu, thuận tiện tu hành thuật buôn chuyện.

Lý Trường Thọ giở một mẹo nhỏ, lại lấy ra một chiếc bàn nồi lẩu, sau khi hành lễ một phen, an bài sáu người Tửu Ô, Tửu Thi, Tửu Lộc Nhi ở bàn sát vách.

Đan phòng đột nhiên trở nên hơi đông đúc, nhưng lại thực sự trở nên náo nhiệt.

Sự quây quần của những người thân, bạn bè của cặp đạo lữ già trong nhà tranh kia ở đây có thể coi là nhân chứng cho thời khắc lịch sử này...

Tửu Ô lôi kéo cánh tay của Lý Trường Thọ, nháy mắt ra hiệu nhỏ giọng hỏi: "Việc này, đã xong chưa? Hay là vẫn đang hoàn thành?"

Lý Trường Thọ cười không nói.

Thành thật mà nói, hai người đó đang làm gì sau cánh cửa đóng chặt, hiện tại hắn cũng không dám vọng động kết luận...

Mặc dù dựa theo lẽ thường mà nói, hiện nay hai người hẳn là đang tiến hành một ít hành động không thể miêu tả.

Nhưng Vong Tình thượng nhân có thể coi một bản sổ tay vỡ lòng như là tiên pháp tu hành, tình huống hiện tại, nói không chừng...sẽ phát triển thành cái dạng gì cũng không dám nói chắc.

Tửu Tán lần đầu tiên lộ diện tại Tiểu Quỳnh Phong—— Tam đệ tử của Vong Tình thượng nhân, là một vị nữ Luyện Khí Sĩ có khuôn mặt xinh đẹp, mang theo vài phần khí khái hào hùng, tu vi cảnh giới Chân Tiên đỉnh phong, khoảng cách đột phá Thiên Tiên đã là không xa.

Tửu Tán cười nói: "Lão Ngũ ngươi đừng hỏi loạn, sư phụ ở bên kia đều đã mở đại trận ra, tất nhiên là đã xong rồi."

Tửu Ô thở dài: "Tính tình của sư phụ chúng ta...Tam sư tỷ ngươi cũng đã biết."

Tửu Thi lại nhẹ nhàng nhíu mày, thấp giọng nói: "Ta thực sự lo lắng, sư phụ rốt cuộc có hiểu việc này hay không? Ài, nếu như có thể nghe được động tĩnh bên trong thì tốt biết mấy."

Tửu Lộc Nhi nháy mắt mấy cái: "Chúng ta cũng không thể...đi đến góc tường nghe..."

Hai mắt của mấy người lập tức tỏa sáng.

"Khục!" Lý Trường Thọ nhắc nhở: "Các vị sư bá, tu vi của Vong Tình sư bá cao thâm mạt trắc, chúng ta tốt nhất là không nên vọng động, đi qua đó sẽ quấy nhiễu bọn họ...như vậy ngược lại sẽ làm bọn họ kinh hãi."

"Ta có biện pháp!" Tửu Cửu đột nhiên chống nạnh đứng dậy nói: "Ta đã để lại ốc truyền âm trong nhà tranh của Giang Lâm Nhi sư thúc! Vốn là muốn tìm xem vị sư thúc này có nhược điểm gì hay không, để ta có thể phản công, cũng chưa từng nghĩ đến, hì hì...vừa vặn phát huy được tác dụng!"

Trong khi nói, Tửu Cửu rút ra một con ốc biển bằng ngọc bích trắng to bằng nắm tay từ trong ống tay áo...

Nàng cũng không đợi mấy người nói chuyện, đã đưa tay điểm lên trên ốc biển trong tay, mở cấm chế ra.

Trong nháy mắt, tiếng kim rơi bên trong đan phòng cũng có thể nghe thấy được, tất cả mọi người đều ngừng thở, liền nghe được một vài câu trò chuyện yếu ớt, ngắt quãng truyền đến từ bên trong ốc biển...

"Đây thực sự không phải là công pháp?" Vong Tình thượng nhân hỏi.

"Tự nhiên không phải!" Giang Lâm Nhi thở dài: "Được rồi, ta sẽ nói thật. Đây là đồ đệ ngươi đang dạy ngươi sự tình nam nữ ở trong phòng, nếu ngươi và ta muốn sinh ra dòng dõi, liền tiến hành theo phương pháp này! Ngươi đừng, đừng suy nghĩ nhiều, ta là vào lúc xông xáo ở bên ngoài, ở trong những thành trấn phàm tục kia...nhiều lần nhìn thấy những thứ này..."

Ở bên trong đan phòng, một đám thân ảnh đứng ở bên cạnh ốc biển liếc nhìn nhau, từng người cố nén cười.

Lại nghe Vong Tình thượng nhân nói: "Thì ra là như vậy, ngược lại đã khiến cho Tiểu Ngũ quan tâm...vậy, chúng ta..."

Bộp!

Đây hẳn là âm thanh Giang Lâm Nhi vỗ lên bàn.

"Thật là! Quanh quanh co co! Bản cô nương không nhịn được! Nói đi! Ngươi có muốn sinh con không? Trả lời mau! "

"Ta, ta...Lâm Nhi, ta bây giờ đã sắp độ Kim Tiên Kiếp, trong đáy lòng không quá mức nắm chắc, tất nhiên là muốn giữ lại huyết mạch..."

"Lại đây, nằm xuống, cởi quần áo!"

Vong Tình thượng nhân vội hỏi: "Được rồi, ta nên làm cái gì?"

"Ài...ngươi quả nhiên là muốn làm ta xấu hổ đến chết, đã đến lúc này, còn hỏi muốn làm gì!"

Giang Lâm Nhi không thể không cười mắng một câu, sau đó do dự ...

"Ngươi liền, liền...ta nghe người ta nói, kỳ thật chính là...cứ làm theo trái tim của mình."

"Ta đã hiểu sơ sơ..."

Đột nhiên, ở bên trong đan phòng, một ngón tay đột nhiên nhô ra từ bên cạnh, ấn xuống chiếc ốc biển thần kỳ kia.

Nhóm người đang nghe nhiệt tình ngẩng đầu trợn mắt nhìn, nhưng nhìn thấy chủ nhân của ngón tay kia, lại cùng nhau rùng mình một cái.

Mặt lạnh xinh đẹp, Tửu Y Y!

"Mấy người các ngươi!" Tửu Y Y giận dữ mắng mỏ một tiếng, trực tiếp bóp nát ốc biển, nói: "Sư phụ và sư nương mà cũng dám nghe lén, quả nhiên là ngứa da! Thật là! Cũng không sợ mấy người Tề Nguyên sư đệ chê cười hay sao!"

Mấy người Tửu Ô cùng nhau rùng mình một cái, Tề Nguyên ở bên cạnh tràn đầy hổ thẹn mà cúi đầu.

Vừa rồi, hắn cũng nghe rất hăng say.

Tửu Y Y mắng một lần nữa, Lý Trường Thọ đã là đi về phía trước giải thích vài câu, phát huy một chút tính nghệ thuật của ngôn ngữ.

Sắc mặt của Tửu Y Y hơi dịu lại, hỏi: "Các ngươi thật sự lo lắng sư phụ xảy ra sai lầm sao?"

"Đúng, đúng!" Một đám tiên nhân bên trong đan phòng nhanh chóng gật đầu.

"Được rồi, việc này liền coi như thôi." Tửu Y Y hơi lắc đầu, liếc nhìn nồi lẩu nóng hôi hổi, nhân tiện nói: "Uống ít rượu thôi, chớ có làm chậm trễ tu hành."

Nói xong, nàng quay người rời đi, không ở lại thêm.

Tửu Cửu nhìn mảnh vụn ốc biển trên đất, lập tức cảm thấy ủy khuất.

Nàng hiện tại vốn đã nghèo, vì đổi được kiện pháp bảo nghe trộm này, cũng đã bỏ hết cả tiền vốn...

Nhưng...

Tửu Ô nói thầm một câu: "Đại sư tỷ tới đây làm gì?"

Sáu vị tiên nhân họ Tửu liếc nhìn nhau, không nhịn được bừng tỉnh đại ngộ, tất cả đều nở nụ cười.

Có thể là bởi vì Vong Tình thượng nhân quá nhàm chán, cho nên Giang Lâm Nhi cần phải chủ động mới có thể phát sinh, đám đồ đệ bọn hắn, trong đáy lòng cũng có một chút xấu hổ.

Trong bữa tiệc lẩu tiếp theo, mấy người Tửu Ô không ngừng mời rượu Tề Nguyên, mở miệng một tiếng "sư đệ", suýt nữa liền biến Tề Nguyên thành "bia rượu" tại chỗ.

Mà lúc bọn họ xưng hô Giang Lâm Nhi, cũng từ sư thúc đổi thành "sư nương".

Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga, Hùng Linh Lỵ ngồi trong góc, Hùng Linh Lỵ chỉ quan tâm đến việc ăn uống, đôi sư huynh muội này liếc nhìn nhau, từng người lộ ra mấy phần ý cười.

Thừa dịp mọi người mời rượu nhau ầm ĩ, Linh Nga nói nhỏ: "Sư huynh có muốn...muốn dòng dõi..."

"Nhân quả, phiền phức, cám ơn hảo ý, chép phạt một ngàn lần."

"Hừ!" Linh Nga làm mặt quỷ, mặt ửng hồng quay đầu, ủ rũ gắp thịt: "Ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút..."

Lý Trường Thọ lập tức cười đến híp cả mắt.

Nâng ly cạn chén mùi rượu nồng, hơi trắng lẩu cay bay nghi ngút.

Bên trong đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, người trên hai bàn dần dần di chuyển, Tửu Ô tìm Tề Nguyên mời rượu, Tửu Cửu chạy tới đoạt thịt cùng với Hùng Linh Lỵ.

Linh Nga thì là vội vàng đi tới đi lui, không ngừng bổ sung đồ ăn và rượu, điều chế các loại gia vị.

Lý Trường Thọ nhìn một màn trước mắt này, cũng không biết chính mình có phải nguyên nhân tới gần đại kiếp hay không, lại có một ít cảm khái nhỏ.

Giống như là kiếp trước vậy, có đôi khi trông thấy rất nhiều người tập hợp lại một chỗ, liền có một chút cảm động không hiểu...

Chương 254. Ấn tượng ban đầu

"Giáo Chủ ca ca? Giáo Chủ ca ca?"

Trong đáy lòng truyền đến tiếng hô hoán rất nhỏ, Lý Trường Thọ đang bưng chén rượu hơi nhíu mày, dặn dò hai câu đối với Linh Nga ở bên cạnh, liền lặng yên rời khỏi đan phòng.

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái, buồn bực nói: "Tiểu Trường Thọ đi làm cái gì thế?"

Linh Nga vội nói: "Sư huynh đi làm một chút món ăn mới."

"Món ăn mới?" Tửu Cửu cười hì hì một tiếng, vỗ vỗ bụng nhỏ có một chút căng lên, nói: "Đi theo Tiểu Trường Thọ là tuyệt nhất, ăn ngon uống sướng chơi vui cũng không thiếu. Thật nhàm chán khi tu hành một mình!"

Linh Nga cười nói: "Nói không chừng, sau ngày hôm nay, sư tổ nhà ta sẽ dọn nhà đi đến Phá Thiên Phong đấy."

Tửu Cửu nghe vậy hai mắt tỏa sáng, chạy tới ôm Linh Nga reo hò một hồi, làm người bên cạnh không rõ ràng cho lắm.

...

Lại nói sau khi Lý Trường Thọ cảm nhận được thần niệm đưa tin của Ngao Ất, lập tức phân một chút tâm thần lên bên trên chủ tượng thần tại An Thủy Thành.

Vị Nhị Giáo Chủ này, ấn theo phong tục của Long Tộc, không phải là sẽ ba tháng không ra khỏi phòng sao?

Hiện tại sẽ không phải lại là ôm mỹ nhân trong ngực, sau đó đi tới tìm kẻ còn trinh như hắn để khoe khoang đó chứ...

Lần này, thật đúng là không phải như vậy.

Ngao Ất lộ rõ vẻ lo lắng, sau khi gặp Lý Trường Thọ ở trong mộng, cũng nghiêm túc nói thẳng: "Giáo Chủ ca ca, ta vừa mang Tư Tư trở về Kim Ngao Đảo, bây giờ người người trên Kim Ngao Đảo đều đang đồn, nói là ngươi mê hoặc Triệu Công Minh sư thúc, có ý đồ kích động tranh chấp giữa phương tây cùng với Tiệt Giáo!"

Lý Trường Thọ nhíu lông mày lại.

Mỗi lần Tây Phương Giáo xuất thủ, ngược lại là đều có một chút hàm lượng kỹ thuật.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đây chỉ là lời đồn mà thôi, người thông thái không cần phải lo lắng."

"Đã có mấy vị sư huynh muốn đến bên trong miếu Hải Thần tìm ca ca ngươi hỏi ý, đã bị ta cản lại." Ngao Ất thấp giọng nói: "Giáo Chủ ca ca ngươi bị người người chỉ trích, đây có lẽ là do tây...bọn hắn âm thầm ra tay. Phải làm sao mới ổn đây?"

"Yên tâm!" Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Để ta nghĩ biện pháp đối phó vấn đề này, ngươi không cần sốt ruột. Nếu thật sự có ảnh hưởng xấu, cùng lắm là mời Triệu Công Minh tiền bối ra mặt làm sáng tỏ."

Ngao Ất lập tức ngẩn ra...

"Vị tiền bối này thế nhưng là nói mời liền có thể mời?"

"Không thì sao?" Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi cho rằng vì sao ngày đó những hung nhân kia lại rút đi? Lúc đó mấy vị đệ tử Thánh Nhân bên kia, muốn đi đến Long Cung diễn trò, chẳng qua là bị ta mời Công Minh tiền bối cản lại. Đại khái cũng bởi vậy, cho nên mới có lần tính toán này."

Hai mắt của Ngao Ất chớp động, mặt lộ nét hổ thẹn, cúi đầu nói: "Ca ca lại...đại ân của Giáo Chủ, xin nhận lễ khấu đầu của Ngao Ất!"

"Chớ có hành lễ." Lý Trường Thọ đưa tay lên đỡ, trong đáy lòng đã có đối sách, nhân tiện nói: "Việc này ngươi không cần quản nhiều, nếu như tiên nhân Tiệt Giáo muốn tới tìm, liền để cho bọn họ tới An Thủy Thành, ta sẽ chào đón vào bất cứ lúc nào."

Ngao Ất lập tức gật đầu, đáp ứng, lại vội vàng rời đi.

Chặt đứt thần niệm giao lưu, trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi suy nghĩ.

Kỳ thật hắn cũng không có bình tĩnh như biểu hiện ở trước mặt Ngao Ất, lúc chọn linh thảo mới ở trong Linh Thảo Viện, trong đáy lòng cũng đang không ngừng suy tư nên ứng đối việc này ra sao.

Phương tây đã đổi chủ rồi?

Một chưởng mềm mại này, làm cho hắn vô cùng thụ động.

Tầm nửa ngày sau, sáu vị tiên nhân Tiệt Giáo thật sự đi đến An Thủy Thành, trực tiếp đi về hướng miếu Hải Thần, dẫn đầu còn là một vị nữ tiên nhân cảnh giới Kim Tiên.

Lúc này, bữa tiệc lẩu trên Tiểu Quỳnh Phong đã kết thúc, Linh Nga, Tửu Cửu cùng với Hùng Linh Lỵ đã đi đến phòng bài bạc chơi đùa, sư phụ nhà mình đang đả tọa tu hành ở bên trong đan phòng.

Nhà tranh bên hồ...

Vẫn là không có động tĩnh gì, xung quanh được canh gác nghiêm ngặt.

Lý Trường Thọ lắc đầu, nhắm mắt ngưng thần, đặt tâm thần vào miếu Hải Thần, khởi động một cỗ Đạo Nhân Giấy.

Liếc nhìn tranh sơn thủy treo giữa sảnh sau nhà mình...ứng đối thế nào, đã là có lòng tin.

Đối với loại tình hình trước mắt này, Lý Trường Thọ đã sớm có suy luận.

Hơn nữa, thời điểm xảy ra sự việc muộn hơn nhiều so với dự kiến của Lý Trường Thọ.

【 Âm thầm châm ngòi tiên nhân Tiệt Giáo, đối phó với Hải Thần Nam Hải có bối cảnh Nhân Giáo...】

Đây cũng không được tính là mưu lược cao minh gì, ngược lại càng giống như là "đối sách", cũng chứng minh Tây Phương Giáo đã bắt đầu nhìn thẳng vào ảnh hưởng của Hải Thần hắn đối với sự tình Long Tộc.

Thừa dịp sáu tiên Tiệt Giáo đến hỏi tội còn chưa tới, Lý Trường Thọ dùng tiên thức quét mắt nhìn các nơi Tiểu Quỳnh Phong.

Cũng không biết quả gieo xuống ngày hôm nay, tới năm sau sẽ có nhiều thêm bao nhiêu tiểu sư thúc...

Chậc, giày vò lâu như vậy, câu chuyện của đôi đạo lữ Phú Quý và ngạo kiều sư tổ, cuối cùng cũng lắng xuống.

Lý Trường Thọ cảm nhận được đầy đủ, làm đạo lữ của những người có tính cách không bình thường này, là phiền phức bực nào, khó khăn cỡ nào.

Đây còn là hai vị thần tiên có cơ sở cảm tình mấy ngàn năm, hơn nữa cuối cùng tiểu sư tổ còn quả quyết đẩy ngang...

Thôi, không đề cập tới cũng được.

Tính toán việc này, còn không nhẹ nhõm bằng đấu trí đấu dũng cùng với Tây Phương Giáo, "quân thần mặt ngoài" cùng với Ngọc Đế, "xưng huynh gọi đệ" cùng với Long Tộc!

Thuận tiện, dựa vào những sự tình này còn có thể ước lượng được, lương tâm của chính mình rốt cuộc đáng giá bao nhiêu công đức.

Sáu vị tiên nhân Tiệt Giáo kia đã đi đến phía nam An Thủy Thành hơn một trăm dặm.

Đạo Nhân Giấy lão thần tiên đứng dậy, bưng phất trần, nói một câu: "Đóng miếu, nghênh đón khách quý."

Ở bên ngoài hậu đường, lập tức có thần sứ trả lời, chạy đi làm việc.

Nửa canh giờ trước đại miếu đã dừng tiếp đãi khách hành hương, lúc này chỉ là mời khách hành hương còn lại đi ra ngoài.

Sau đó, đám tráng hán này đi ra bên ngoài hậu đường, một đám tản ra khí tức hung hãn.

Những người bạn tuyệt vời như Triệu đại gia đã đến rồi, nơi này có rượu ngon trà ngon.

Giống như là đối với sáu vị Tiên nhân chưa từng gặp mặt, đến đây hưng sư vấn tội, ở nơi này...có một đám tráng hán cường tráng chờ đợi.

"Nghiêm túc lên!"

Nhóm Vu Nhân Hùng Trại trông coi ngoài cửa cười đùa vài tiếng, bên trong miếu Hải Thần lập tức tràn đầy khí tức cơ bắp vui sướng.

Sáu vị tiên nhân Tiệt Giáo kia đã xuất hiện ở trong không trung.

Lý Trường Thọ cưỡi mây bay lên, chủ động nghênh đón, cỗ hóa thân này mặt mỉm cười, vô cùng hiền lành, cho người ta một loại cảm giác thế sự xoay vần, coi nhẹ mọi thứ.

Tự nhiên, đây không phải là "coi nhẹ mọi thứ, không phục thì thử một chút", mà là một loại ý cảnh "coi nhẹ mọi thứ, không tranh không đoạt".

Đây cũng là một lớp ngụy trang, bằng vào cỗ hóa thân này, cho đối phương một loại ấn tượng ban đầu【 Hải Thần Nam Hải chính là một vị lão giả 】, yểm hộ bản thể của chính mình.

Chương 255. Sáu tiên Tiệt Giáo

Lý Trường Thọ bay đến không trung, sáu người này liếc nhìn nhau, thiếu nữ mặc váy ngắn vàng nhạt chủ động bước về phía trước nửa bước, đứng ở trước người năm người khác.

Hiển nhiên, nàng là người có thể chủ trì.

Không cần phải nhiều lời về khuôn mặt của thiếu nữ này, có thể tu đến cảnh giới Kim Tiên, trừ phi là có yêu thích đặc thù gì, phần lớn đều là hoa nhường nguyệt thẹn.

Làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, thật ra là trang phục của thiếu nữ này, khác với phần lớn nữ Luyện Khí Sĩ.

Váy ngắn, giày vải, tay cầm hoa, vòng tay, mái tóc dài buộc thành hai cái "bánh bao hấp", tạo cho người nhìn cảm giác không lớn lắm.

Nhưng uy áp phát tán ra từ trên người nàng...

Thực sự là Kim Tiên, còn không phải là Kim Tiên bình thường như Hư Không chưởng môn Quý Vô Ưu nhà mình!

Nàng cũng được coi là nhã nhặn, cau mày nói: "Đạo hữu chính là Hải Thần Nam Hải sao?"

"Là ta!" Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu: "Ta đã biết các vị đạo hữu tới vì chuyện gì, còn mời đi vào trong miếu với ta, lại nghe ta giải thích vài câu. Nơi đây dù sao cũng là thế tục, làm cho phàm nhân kinh hãi tóm lại là không tốt."

Thiếu nữ cảnh giới Kim Tiên này nháy mắt mấy cái, đột nhiên chỉ vào đường phố vẫn sống động như thường ở phụ cận miếu Hải

Thần.

"Bọn họ giống như là bị hù dọa sao?"

Lý Trường Thọ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy phàm nhân ở các nơi nên làm gì thì đang làm cái đó, cũng chỉ có vài đứa trẻ và một số ít khách hành hương ở đằng xa nhìn lên bầu trời...

Đối với sự tình miếu Hải Thần thường xuyên đón tiếp tiên nhân, đám người An Thủy Thành đã thành thói quen từ lâu.

Lý Trường Thọ xấu hổ cười một tiếng, nói: "Thủy chung vẫn là không quá thỏa đáng."

"Hừ!" Thiếu nữ cong miệng nói: "Theo ta thấy là ở trong lòng của đạo hữu có quỷ! Ngươi đã biết vì sao chúng ta tới đây, vậy thì ta muốn hỏi ngươi một câu, ngươi là có tính kế đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo của chúng ta hay không?"

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Đạo hữu cớ gì lại nói ra lời ấy? Ngươi và ta không bằng đi đến hậu đường, có một số lời không tiện nói ở đây."

"Nếu trong lòng không có quỷ, tại sao phải trốn tránh nói chuyện?" Thiếu nữ này hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm hai mắt của Lý Trường Thọ: "Ngươi khẳng định đã tính kế Công Minh sư huynh."

Lý Trường Thọ: "..."

Đối với chuyện này, hắn dám phát lời thề, ngày đó đúng là Triệu Công Minh tự nhảy vào trong hầm!

Hắn vốn dĩ chỉ muốn thuyết phục Hoàng Long Chân Nhân, ai biết được Triệu Công Minh nhiệt tình như thế, cảm xúc dâng trào, hô hào Tam Giáo là người một nhà, nhảy thẳng xuống đáy vực.

Còn nằm xuống!

Nhưng lúc này, Lý Trường Thọ chỉ có thể lừa dối đối phương trước rồi lại nói, nói chuyện ở đây, thật sự dễ dàng bại lộ một ít tin tức...

Lý Trường Thọ nói: "Đạo hữu nói ta tính kế Công Minh tiền bối, vậy thì có vật chứng, nhân chứng gì không?"

Thiếu nữ có một chút không hiểu: "Vật chứng, nhân chứng là cái gì?"

"Chính là người hoặc là sự vật chứng minh việc này."

"Ta nghe thấy người trên đảo đều nói như vậy, tự nhiên không thể là giả!" Thiếu nữ váy vàng này ưỡn ngực ngẩng đầu, ngược lại là tự tin ngoài ý muốn, lãnh đạm nói: "Cũng không thể có người tung tin đồn thất thiệt, tính toán một Dã Thần hương hoả như ngươi. Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo chúng ta đều là đại giáo trong thiên địa, còn ngươi thì làm việc cho ai?"

Nghe lời này, Lý Trường Thọ không hề tức giận, thậm chí...

Còn có một chút muốn cười.

Đối phương có thể nói ra điều này, nói rõ ngụy trang tiềm ẩn của chính mình coi như đạt tiêu chuẩn.

Hơn nữa những lời này của đối phương, đã bại lộ quá nhiều tin tức.

Sáu vị tiên nhân này, hẳn là "quần chúng buôn dưa lê" Kim Ngao Đảo bị kích động, ngay cả liên quan giữa Hải Thần Giáo và Nhân Giáo cũng không biết, liền vội vã chạy đến hưng sư vấn tội...

Loại người này, theo nghĩa thông thường, không khó để lừa dối.

Nhưng hổ vồ thỏ còn dùng hết toàn lực, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không giữ lại hay nương tay.

Lý Trường Thọ cười nói: "Luận theo hầu, ta cũng coi như kà người bên trong Nhân Giáo, nếu các vị không biết việc này, không bằng hãy đi các nơi tìm hiểu một phen."

"Ngươi là người bên trong Nhân Giáo?"

Lý Trường Thọ cười không nói, trên người lưu chuyển một chút đạo vận, sắc mặt của mấy vị tiên nhân Tiệt Giáo này lập tức có một chút biến hóa.

«Vô Vi Kinh» cùng với «Thái Thanh Đạo Hàm» vốn là cùng một dòng, cái trước là công pháp đơn thuần, cái sau ngoại trừ là phương pháp tu hành, còn có rất nhiều luận điểm của Thánh Nhân.

Xét về giá trị, tự nhiên là «Thái Thanh Đạo Hàm» Đại Pháp Sư tặng cho trân quý hơn.

Những gì mà Lý Trường Thọ thể hiện lúc này chính là một chút đạo vận tu ra từ «Thái Thanh Đạo Hàm», đây cũng là bằng chứng chứng minh chính mình là đệ tử Nhân Giáo.

Thiếu nữ váy vàng kia hơi nhíu mày.

Một vị nam nhân trung niên ở bên cạnh chắp tay cười nói: "Trước đây là chúng ta có một chút lỗ mãng, không biết đạo hữu cũng là Đạo Môn nhất mạch, còn xin đạo hữu chớ có buồn phiền."

Lý Trường Thọ cười ôn hòa: "Lúc này các vị đã có thể đi vào bên trong nói chuyện rồi chứ?"

"Đương nhiên!" Thiếu nữ váy vàng hừ một tiếng: "Dù ngươi là người bên trong Nhân Giáo, nếu như thật sự tính kế Công Minh sư huynh, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Hả?

Tại sao lại là giọng điệu như thế?

Lý Trường Thọ tò mò đánh giá thiếu nữ tính tình có một chút ngang ngược này vài lần, hẳn là, khả năng, đại khái...

Đây là tình duyên của Triệu đại gia?

Vừa nghĩ tới bộ dáng vạm vỡ, bộ râu quai nón của Triệu đại gia, lại nhìn vị thiếu nữ này...

Ách, đây chính là Hồng Hoang, đã sớm không thấy kinh ngạc.

Lý Trường Thọ quay người dùng tay làm dấu mời, phất trần quét qua, mang theo sáu người đi xuống phía dưới.

Những tráng hán lực lưỡng xếp hàng hai bên đồng thời ôm quyền hành lễ, động tác đều và rất có uy thế.

Sáu vị tiên Kim Ngao Đảo nhíu mày, năm người khác đều đi theo phía sau thiếu nữ áo vàng, cùng nhau tiến vào hậu đường.

Vào cửa Hải Thần Giáo của hắn, mọi thứ liền trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Lý Trường Thọ dẫn đường ở phía trước nhẹ nhàng hất phất trần lên, ánh mắt của mấy người theo mũi phất trần, liền rơi vào...bên trên bức tranh sơn thủy kia.

Bọn họ đều là đệ tử Tiệt Giáo, thiếu nữ mặc áo vàng kia còn đã từng nghe Thánh Nhân giảng đạo mấy lần, vào giờ phút này, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra mấy phần dáng vẻ khiếp sợ.

Không chỉ là thiếu nữ áo vàng, năm người khác cũng đã nhận ra kiếm ý bao hàm bên trong bức tranh sơn thủy này, cùng với nét vẽ vô cùng quen thuộc kia...

Đây là!

Sáu tiên liếc nhìn nhau, đều thấy được sự kiêng kị trong đáy mắt của năm người còn lại.

Thiếu nữ mặc áo vàng kia nhẹ nhàng nhíu mày, lại là trực tiếp hỏi: "Ở chỗ của ngươi, tại sao lại có họa tác của Thánh Nhân lão gia nhà ta?"

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, nói: "Một vị bạn tốt tặng cho."

Sáu tiên Tiệt Giáo lập tức suy nghĩ miên man bất định.

Chương 256. Kim Quang Thánh Mẫu

Lý Trường Thọ cười nói: "Xin mời các vị đạo hữu nhập tọa. Muốn hỏi sự tình gì, ta sẽ giảng giải kỹ càng cho các vị. Cũng mời các vị đạo hữu nói việc này cho các vị đạo hữu trên Kim Ngao Đảo, chớ có tái khởi hiểu lầm như vậy."

Sáu tiên Tiệt Giáo này cũng không nói gì, từng người ngồi ở hai bên.

Thiếu nữ mặc áo vàng kia hỏi: "Đây là hiểu lầm sao?"

"Tự nhiên là hiểu lầm." Lý Trường Thọ cười cười: "Vào trước khi chúng ta nói về chuyện này, không bằng báo ra danh hào của nhau. Ta là người bên trong Nhân Giáo, hiện nay dựa vào Hải Thần Giáo kiếm một chút hương hỏa công đức, đạo hiệu là...Trường Canh."

"Hóa ra là Trường Canh đạo hữu!"

Một người chắp tay chào theo thói quen, lại bị thiếu nữ mặc áo vàng kia trừng mắt liếc, chỉ có thể hậm hực gật đầu.

Sáu tiên tiến hành giới thiệu, thiếu nữ mặc áo vàng kia dù chưa mở miệng, lại có người ở bên cạnh nói thay nàng...

"Vị này là một trong Thập Thiên Quân trên Kim Ngao Đảo chúng ta, danh hào là Kim Quang Thánh Mẫu."

Kim Quang Thánh Mẫu? Chính là thiếu nữ có một chút ngang ngược này?

Lý Trường Thọ thở dài trong đáy lòng.

Tại sao khổ chủ trong đại kiếp Phong Thần lại chạy tới tìm chính thần Thiên Đình tương lai như hắn?

Kim Quang Thánh Mẫu chính là một trong Thập Thiên Quân, là nghĩa muội của Tần Hoàn Tần Thiên Quân, cũng không phải là vị 【 Kim Linh Thánh Mẫu 】thần thông cường hãn – một trong tứ đại đệ tử trong môn phái kia.

Lý Trường Thọ đối với vị Kim Quang Thánh Mẫu này, ấn tượng cũng được tính là tương đối khắc sâu.

Nàng ở bên trong đại kiếp Phong Thần có kết cục thê thảm, đi theo chín vị Thập Thiên Quân khác bày ra Thập Tuyệt Trận, trở thành vật làm nền của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, bị 【sát thủ Thánh Mẫu】 - Quảng Thành Tử dùng Phiên Thiên Ấn đập vào đỉnh đầu, hương tiêu ngọc vẫn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tiệt Giáo làm sao đều thích tự xưng là "Thánh Mẫu","Thánh Mẫu","Thánh Nương" giản dị như vậy.

Hơn nữa...

Lý Trường Thọ cười nói: "Hóa ra là Kim Quang tiền bối, thất kính thất kính."

Chỉ lấy ra hai chữ "Kim Quang", quả thật là không phù hợp với hình tượng một thiếu nữ tinh tế và tao nhã như nàng.

"Hừ!" Thiếu nữ mặc áo vàng này, cũng chính là Kim Quang Thánh Mẫu cong khóe miệng lên: "Chớ có cho rằng là nhận biết chúng cao nhân của Tiệt Giáo chúng ta, liền có thể tính toán Công Minh sư huynh của chúng ta! Ngươi hãy nói chính sự đi, ta sẽ lắng nghe. Nếu ngươi dám nói nửa câu lừa dối, ngày hôm nay ta nhất định phải phá hủy miếu Hải Thần này của ngươi!"

"Được." Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, bắt đầu phần «sự hồi sinh của nghệ thuật ngôn ngữ cổ điển» ngày hôm nay...

Lý Trường Thọ mở miệng hỏi: "Các vị và Công Minh tiền bối, có được tính là quen thân?"

Năm người khác đều tịt ngòi.

Chỉ có Kim Quang Thánh Mẫu lạnh nhạt nói: "Tự nhiên là quen thân, ta và Công Minh sư huynh đã tương giao với nhau một nguyên hội, lúc ta mới vừa vào Kim Ngao Đảo, liền được sư huynh chiếu cố đủ kiểu."

"Vậy thì các vị, lại làm như thế nào để tự chứng minh thân phận là tiên nhân Tiệt Giáo?" Lý Trường Thọ lập tức nói bổ sung: "Mấy vị chớ nên hiểu lầm, sự tình ta muốn nói, chính là bí mật của Công Minh đạo hữu. Các vị nếu không ngại thì hãy dùng danh hào bản thân lập ra lời thề đại đạo, chỉ cần có thể chứng minh chính mình là tiên nhân Tiệt Giáo, ta sẽ nói với các vị tất cả những gì ta có thể nói."

"Lập thì lập, chả lẽ lại còn sợ ngươi?"

Kim Quang Thánh Mẫu ngược lại là đứng dậy trước, đưa tay lập ra lời thề đại đạo, nói chính mình nếu không phải là Kim Quang Thánh Mẫu của Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo, nguyện chịu Tử Tiêu Thần Lôi.

Mấy người khác nhao nhao bắt chước, đều tự chứng nhận thân phận tiên nhân Tiệt Giáo của mình.

Đợi bọn hắn lập xong lời thề, Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài, nói: "Các vị cảm thấy, Công Minh tiền bối...là ngu dốt, hay là cơ trí?"

"Tự nhiên là cơ trí!" Kim Quang Thánh Mẫu lập tức nói: "Ngươi đang nói chuyện gì thế, Công Minh sư huynh nghĩa bạc vân thiên, ai mà không biết? Hắn chiếu cố đủ kiểu đối với chúng ta, còn là một người rất thông minh!"

"Đã như vậy, vì sao các vị lại cảm thấy, ta có thể tính toán Công Minh tiền bối?"

Lý Trường Thọ hỏi ngược một câu, Kim Quang Thánh Mẫu nháy mắt mấy cái, cảm thấy lời nói này...

Đúng là rất có đạo lý.

"Ài, nếu các vị đã hỏi, ta đây liền sẽ nói chi tiết về vụ việc một chút."

Lý Trường Thọ thở dài, lập tức bắt đầu chia sẻ tiểu cố sự đã trải qua xử lý của chính mình.

Từ khi Công Minh tiền bối mới quen biết Hải Thần, lại đến ân ân oán oán giữa Công Minh tiền bối cùng với Tây Phương Giáo, lại nói đến sự tình chính mình trước đây từng vì khuyên Công Minh tiền bối, không tiếc đi tới Tam Tiên Đảo mời Vân Tiêu tiên tử ra tay...

...

Vào lúc đêm khuya, mặt mũi sáu người Tiệt Giáo tràn đầy áy náy, cưỡi mây mà lên từ hậu viện Hải Thần Giáo.

Trước khi đi, Kim Quang Thánh Mẫu ban đầu có một chút ngang ngược, càng là ngậm miệng, liên tục vái chào đối với Lý Trường Thọ, trong miệng không ngừng nói: "Là ta trước đó trách lầm Trường Canh đạo hữu, suýt nữa đã trúng tính toán của kẻ xấu, còn xin Trường Canh đạo hữu tha thứ."

"Nếu là bởi vì chúng ta, làm hỏng cơ duyên của Công Minh sư huynh, thật sự không biết...ài..."

"Trường Canh đạo hữu, một chút lễ vật để thể hiện sự tôn trọng, còn xin tiếp tục bày mưu tính kế cho Công Minh sư huynh của chúng ta."

Lý Trường Thọ thì là mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn họ rời khỏi nơi này trên một đám mây mà không nhận lễ vật từ sáu người.

Đợi Kim Quang Thánh Mẫu bay xa, Lý Trường Thọ mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ biểu hiện của Kim Quang Thánh Mẫu ngày hôm nay mà nói, đây cũng là một vị tiểu mê muội Triệu đại gia...cảnh giới Kim Tiên, hơn nữa còn là cái chủng loại trong lòng ngưỡng mộ đã lâu, cũng không dám nói ra tâm ý này.

Triệu Công Minh tiền bối hẳn là không có hứng thú đối với sự tình đạo lữ, Kim Quang Thánh Mẫu cũng chỉ có thể để phần ngưỡng mộ này ở trong lòng.

Lý Trường Thọ cẩn thận hồi tưởng đến chuyện xưa chính mình nói tới trước đây, kỳ thật cũng không lừa bịp, chỉ là có một chút bộ phận đã được xử lý mơ hồ, không có bại lộ nửa phần tính toán có quan hệ đến Long Tộc.

Cũng không biết, sau này còn có tiên nhân Tiệt Giáo đến đây hỏi tội hay không.

"Nếu cứ liên tục đến phiền nhiễu, thật sự cũng liên lụy quá nhiều tinh lực của ta."

Lý Trường Thọ thì thào một tiếng, khe khẽ thở dài, vừa muốn thi triển thổ độn bỏ chạy, thình lình nghe phía sau truyền đến một giọng nói ôn nhu quen thuộc...

"Đạo hữu, chẳng lẽ ngươi không có ý định xoay người lại nhìn xem sao?"

Có sao nói vậy, Lý Trường Thọ tự nhiên có thể nghe ra giọng nói này là ai, hơn nữa nhìn thấy đối phương, trong đáy lòng cũng có một chút hơi vui vẻ.

Người này xuất quỷ nhập thần, ở dưới tình huống tiên thức của chính mình không có một chút phát giác nào, đột nhiên mở miệng nói một câu như thế...

Trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, lông tóc của bản thể Lý Trường Thọ dựng đứng, suýt chút nữa liền tự huỷ cỗ Đạo Nhân Giấy kia!

Chương 257. Đặt mình vào đúng vị trí

Côn trùng kêu vang trong đêm thu, ánh trăng làm bạn với cỏ cây.

Lúc đêm khuya, ở bên trong hành lang hậu viện miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ mượn nhờ Đạo Nhân Giấy lão thần tiên, ngẩng đầu nhìn người ở bên cạnh, như là tiên tử đi ra từ bên trong tranh vẽ【 đứng đắn 】của chính mình, trong lòng cảm thấy may mắn.

Đúng là rất may mắn.

Lúc chính mình lừa dối, khục, dùng ngôn ngữ thuyết phục đám người Kim Quang Thánh Mẫu, chỉ là thay đổi một chút lí do thoái thác, vẫn chưa bóp méo sự thật.

Không thì lúc này ở trước mặt vị tiên tử này, thật không dễ giải thích.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ càng nhận thức sâu sắc hơn về tầm quan trọng của việc tuân thủ các nguyên tắc mà hắn đã xây dựng trước đây.

Nam nhân mà, chú trọng ở sự kiên trì.

Muốn hỏi vị tiên tử này là ai?

Có thể vào thời điểm này, bởi vì sự tình Triệu Công Minh mà tìm tới, còn có thể làm cho tâm cảnh của Lý Trường Thọ nổi lên một chút gợn sóng...trừ Vân Tiêu nương nương mà Triệu đại gia cũng có một chút sợ hãi, đại khái là không có ai khác.

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiên tử đến thăm vào đêm khuya, không biết có chuyện gì cần làm?"

"Ta đến vì sự tình của đại ca." Vân Tiêu ôn nhu nói, nhưng chỉ mới nói nửa câu liền dừng lại.

Nàng khoác áo bào trắng phía sau, chiếc váy dài trên người giống như sợi mây dệt thành, có một loại cảm giác mềm mại ôn nhu.

Mỗi khi nàng bước đi, dưới chân giống như đều có hai đoàn mây trắng nhàn nhạt đi theo, mặc dù đang đi lại ở trong thế tục, nhưng lại không nhiễm bụi trần.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ lại không có lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp gần ngay trước mắt như vậy, ý nghĩ nhanh chóng quay ngược trở lại trong đáy lòng, cẩn thận phân tích.

Vị tiên tử này...tới hỏi tội?

Không phải, Triệu đại gia nhiều nhất chỉ nói là cản lại cao thủ Tây Phương Giáo, rất không có khả năng nói cho Vân Tiêu là cản lại như thế nào.

Trong chớp mắt Lý Trường Thọ liền có phương pháp ứng đối, cười nói: "Công Minh tiền bối có khỏe không?"

"Đại ca tất nhiên là mạnh khỏe." Liền nghe Vân Tiêu nói khẽ: "Ta đã nghe đại ca nói. Bởi vì vào thời điểm đạo hữu thuyết phục Hoàng Long sư huynh tương trợ Long Tộc, đại ca cảm thấy mình cũng nên ra tay, liền xuất thủ tương trợ, chủ động tạo ra nhân quả. Đạo hữu, ta tới đây chỉ là muốn hỏi, lúc đó ngươi là cố ý hay vô ý?"

"Vô ý." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Việc này thật sự chỉ là trùng hợp, sự tình hôm đó có tiền căn, Hoàng Long tiền bối bị người mưu hại, Công Minh tiền bối ra tay cứu giúp, lại để cho Hoàng Long Chân Nhân gọi ta đi qua..."

Lập tức, Lý Trường Thọ giản lược tóm tắt nói một lần sự tình phản ăn vạ tại Nam Hải.

Đối với người mạnh như Vân Tiêu, Huyền Đô Đại Pháp Sư, kịch bản tốt nhất chính là không có kịch bản, kiên trì sách lược【 dùng thực tình đổi cơ duyên 】, cũng đặt mình vào đúng vị trí.

Sau khi Vân Tiêu nghe xong, khẽ rên một tiếng, không khỏi thở dài, lo lắng nói: "Đại ca hiện nay, đã mất đi tính cẩn trọng tại thời Viễn Cổ kia. Bốn người huynh muội chúng ta tu hành từ Viễn Cổ đến nay, tu vi càng sâu, bản lĩnh càng mạnh, gây thù hằn ở trong thiên địa cũng càng nhiều. Trong Hồng Hoang còn có Thánh Nhân, càng là tiến gần về cảnh giới đó, càng biết đó là núi cao không thể vượt qua, tồn tại như vậy muốn đánh giết huynh muội chúng ta, vẫn như cũ là dễ như trở bàn tay. Huynh trưởng dường như đã quên đi những thứ này."

Lý Trường Thọ: "..."

Nếu sau này ngươi luôn có thể nhớ kỹ những đạo lý này, gặp chuyện máu nóng không trào lên não, vậy thì kết cục khẳng định sẽ không thê thảm như vậy.

"Tiên tử." Lý Trường Thọ nói: "Bây giờ Công Minh tiền bối có tu vi cao thâm, linh bảo cường hoành, Tiệt Giáo như mặt trời ban trưa, thực sự không cần lo lắng quá mức."

Vân Tiêu cười khẽ, ôn nhu nói: "Đạo hữu đã có thể đưa ra diệu pháp, đoạn tây, cứu long, ứng Thiên Đình, tất nhiên là có thể nhìn thấu những chuyện này, cần gì phải dỗ dành ta như vậy?"

"Ây...có mấy lời, tiên tử nói, ta lại không nói được."

"Làm đạo hữu chê cười rồi, vừa rồi nghe đạo hữu thuyết phục Kim Quang sư muội một phen, trong đáy lòng Vân Tiêu cũng nhiều hơn mấy phần cảm khái." Vân Tiêu quay đầu nhìn chăm chú lão thần tiên ở trước mặt, lại ôn nhu hỏi: "Đạo hữu rõ ràng còn rất trẻ tuổi, vì sao lại giả bộ già nua như vậy?"

Lý Trường Thọ cười khổ, Vân Tiêu tiên tử quả nhiên là một người lanh lợi.

Đã sắp nhìn thấu thực chất của hắn!

"Bộ dáng này chỉ là để thuận tiện làm việc." Lý Trường Thọ thở dài: "Thanh niên thì quá sắc bén, trung niên hơi có vẻ âm trầm, chỉ có bộ dáng lão giả mặt mũi hiền lành như vậy, mới có thể khiến người ta tin cậy nhiều hơn mấy phần."

Vân Tiêu khen: "Đạo hữu suy nghĩ rất là chu toàn ổn thỏa."

"Bởi vì thực lực không đủ, chỉ có thể tự bảo vệ chính mình."

Lý Trường Thọ khẽ cười nói, cũng liếc nhìn Vân Tiêu tiên tử.

Hôm nay, sẽ không phải...

Vị Vân Tiêu nương nương này, chính là đến nói chuyện tâm tình với hắn đó chứ.

Lại nghe Vân Tiêu nói: "Đạo hữu hẳn là có thể nhìn thấy tầng tầng tai hoạ ngầm bên trong Tiệt Giáo chúng ta, Luyện Khí Sĩ trong giáo vàng thau lẫn lộn, có một số đạo hữu mặc dù không thể nói là phẩm hạnh không đoan chính, nhưng hồ đồ, dễ bị người lợi dụng. Ngày hôm nay Kim Quang sư muội đến tìm đạo hữu, cách ứng đối của đạo hữu, đều lọt vào trong đáy mắt của ta, thực sự có thể nói là một giọt nước cũng không lọt."

Vân Tiêu nhẹ giọng nói, nhìn Lý Trường Thọ, lại nói: "Ta cũng không phải là cố ý ở bên cạnh nghe lén, chỉ là không muốn hiện thân gặp nhau cùng với mấy người bọn họ, tăng thêm phiền phức."

"Vãn bối đã rõ ràng." Lý Trường Thọ cười nói: "Kim Quang Thánh Mẫu lo lắng cho Công Minh tiền bối, vãn bối cũng vô cùng lý giải."

"Ài, đại ca như vậy, thật sự làm cho ta lo lắng."

Vân Tiêu nhìn chăm chú vầng trăng cô độc trên không trung kia, thanh tao nói: "Hai vị muội muội kia của ta cũng là tính tình hồ nháo, đại ca bây giờ lại có một chút không để người khác vào trong mắt. Gần đây vào lúc ta tu hành, tâm thần luôn có một chút không tập trung, chỉ sợ là đã có kiếp nạn gì ứng ở trên người đại ca ta. Ta có thể cấm túc hai vị muội muội tại Tam Tiên Đảo, nhưng đại ca chung quy vẫn là huynh trưởng của ta...bây giờ y khen không dứt miệng, có một chút thưởng thức đối với ngươi, nhưng đối với ta lại là có một chút tránh né, lời nói của đạo hữu, có lẽ còn muốn có tác dụng thuyết phục hơn so với ta. Đạo hữu, có thể giúp ta một chủ ý được hay không?"

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, chủ ý tự nhiên là có, biện pháp cũng có rất nhiều, ý nghĩ tổng thể chính là đánh cho Triệu đại gia một trận, bình ổn tâm thái của Triệu đại gia.

Nhưng liên lụy nhân quả quá lớn, chính mình làm như vậy cũng có một chút không quá tự nhiên, tốt hơn hết là tránh xa.

Chương 258. Tiểu thế giới

"Nếu chờ đến khi bản thân Công Minh tiền bối ăn thiệt thòi, va chạm vào thiết bản, cưỡng ép can thiệp là vô dụng." Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, lại nói: "Đổi lại thành tiên tử, bây giờ nếu như bị hai vị muội muội của chính mình thuyết giáo, trong đáy lòng sẽ có cảm tưởng như thế nào?"

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Nếu các nàng nói có đạo lý, ta tự nhiên sẽ nghe theo."

"Nhưng Công Minh tiền bối...da mặt rất mỏng." Lý Trường Thọ nói: "Ta chung quy vẫn chỉ là vãn bối, cũng không dám nhiều lời. Tiên tử có thể tìm một chút biện pháp ở phương diện này."

"Ài..." Vân Tiêu chậm rãi thở dài, đứng ở một bên hành lang, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng chau lại, không ngừng suy tư.

Cũng là một người suy nghĩ hết lòng vì nghĩa huynh của chính mình.

Lý Trường Thọ đột nhiên cảm thấy có chút đồng cảm, còn muốn nói thêm vài câu, nhưng lại lý trí im lặng.

Thứ nhất là không có lập trường thích hợp, thứ hai sẽ trêu chọc nhân quả không cần thiết.

Thấy Vân Tiêu dường như có một chút phiền muộn, Lý Trường Thọ liền tìm những đề tài khác, chủ động trò chuyện về đề tài tranh vẽ.

Vân Tiêu thấy ở chỗ của Lý Trường Thọ, cũng không tìm được biện pháp "Khuyên đại ca" nào, cũng chỉ có thể tạm thời để việc này ở dưới đáy lòng, dạo bước bên trong miếu Hải Thần cùng với Lý Trường Thọ, nói chuyện phiếm một lúc.

Đi dạo như vậy lại kéo dài một canh giờ, đây là điều mà Lý Trường Thọ hoàn toàn không nghĩ tới...

Lúc Vân Tiêu cáo từ rời đi, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, sau đó là cảm giác bất đắc dĩ nhàn nhạt.

"Điều đáng quý, nằm ở chỗ trọng tình trọng nghĩa. Tầng tầng hung hiểm, cũng ở chỗ trọng tình nghĩa. "

"Chậc, thật khó."

Cỗ Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" này lắc lắc phất trần, vận chuyển thổ độn, thân hình biến mất không thấy gì nữa tại hậu viện miếu Hải Thần.

Một lát sau, tại Tiểu Quỳnh Phong, trong mật thất dưới đan phòng.

Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, thi triển Hóa Hình Thuật rời khỏi nơi đây, bản thể đi ra ngoài hít thở không khí một chút.

Bên trong phòng bài bạc hoàng gia, pháp bảo chiếu sáng tản ra ánh sáng nhu hòa.

Lý Trường Thọ vốn muốn đặt tên cho lầu các là Tứ Tam nhạc ốc, mời Tửu Cửu làm đại sứ hình tượng, nối lại chính là...

Tứ Tam Tửu Cửu.

Trong phòng bài bạc Tiểu Quỳnh Phong.

Tiếng vui đùa vang lên.

Lý Trường Thọ đi ngang qua phòng bài bạc, nghe tiếng cười bên trong, cũng không đi vào quấy rầy.

Dù sao thì vào lúc đêm khuya thanh vắng, một đại nam nhân như hắn, tới gần ba em gái say rượu...khục, hai vị nữ tử như hoa như ngọc cộng thêm một vị nữ hung thần, sẽ dễ dàng phát sinh một ít sự cố tốt đẹp lại không cần thiết.

Đi đến phía sau núi, nhìn một chút những linh thụ chính mình trồng kia, lại đi nhìn khu vực bồi dưỡng đậu tiên bị đại trận bao phủ.

Chờ hắn đi dạo xong một vòng, trời đã tảng sáng, mặt trời mọc lên ở phương đông, trong thiên địa nhiều hơn một phần xao động, ít đi một chút mát mẻ.

Quyết định.

Sau này nếu chính mình có năng lực, lại ở dưới tiền đề không gây ảnh hưởng xấu đến bản thân, sẽ đưa ra cho Triệu đại gia một chút chủ ý vừa phải, giúp Triệu đại gia tránh khỏi trận tử kiếp kia...

Chỉ cần Triệu đại gia không có chuyện gì, Vân Tiêu tiên tử hẳn là liền sẽ không liên lụy vào bên trong đại kiếp Phong Thần.

Nhưng, việc này vẫn còn vô cùng xa xôi.

Lý Trường Thọ bây giờ vẫn không thể xác định đại kiếp Phong Thần sẽ khởi động vào khi nào, dù sao thì qua mấy chục năm nữa, hắn liền có thể sớm lên bờ, đương nhiên sẽ không bước vào vũng nước đục này.

Suy nghĩ kỹ một chút, việc này thật đúng là thật sự phiền toái.

Bỗng nhiên, tiên thức của Lý Trường Thọ bắt được, một vị đệ tử tuần tra cưỡi tiên hạc bay về hướng Tiểu Quỳnh Phong...

Ở bên ngoài tiên môn, dường như có hai người một nam một nữ...

Đến tìm tiểu sư tổ?

Lý Trường Thọ vừa muốn đi về phía trước ngăn vị đệ tử này lại, tránh cho sư tổ và Phú Quý thượng nhân xấu hổ, nhưng hắn còn chưa có cưỡi mây, tiên thức lại bắt được, kết giới nhà tranh bên hồ mở ra!

Liền nghe một tiếng cười to phách lối truyền đến từ trong đó...

"Ha ha ha! Về sau Phú Quý ngươi chính là người của Lâm Giang tán nhân ta! Yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm đối với ngươi!"

Lại nghe Vong Tình thượng nhân khẽ cười nói: "Đúng, hết thảy đều theo phu nhân nói."

Phu, phu nhân...

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, cảm thấy có chút nhờn ở kẽ răng, tiếp tục dạo bước trong núi, không thèm quan tâm tới.

Không bao lâu, vị đệ tử kia rơi vào trước nhà tranh, bẩm báo nói ở ngoài cửa có hai người tự xưng là hảo hữu của Giang Lâm Nhi sư thúc tổ đến tìm.

Giang Lâm Nhi ở trong phòng có một chút bối rối trả lời một tiếng, đi ra lại là...Vong Tình thượng nhân.

Vị đệ tử kia ngoẹo đầu, sau đó vội vàng cúi đầu vái chào, trong hai mắt lóe ra ánh sáng vô cùng sắc bén.

Buôn chuyện đại đạo!

Vong Tình thượng nhân mặc áo dài mở miệng nói: "Nàng không tiện ra nghênh đón, dẫn bản tọa đến đó."

"Ây, vậy thì mời tổ sư bá ngài, đệ tử bay tương đối chậm."

"Được."

Lý Trường Thọ bí mật quan sát Vong Tình thượng nhân thêm vài lần, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Một đêm gió xuân thổi ao xanh, đại đạo của Vong Tình thượng nhân càng thêm mấy phần viên mãn!

Chẳng lẽ, điều hòa âm dương còn có công hiệu như vậy?

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, lập tức hiểu ra, đây là do nguyên nhân Vong Tình thượng nhân buông bỏ được sự tình tích tụ trong lòng, đạo tâm viên mãn không một hạt bụi.

Loại sự tình song tu có lợi cho độ Kim Tiên Kiếp này, Lý Trường Thọ tự nhiên là không tin.

Điều này không có ở bên trong lý luận tiên đạo.

...

Cùng lúc đó, tại một phương tiểu thế giới bên trong ba ngàn thế giới, có khoảng cách với Ngũ Bộ Châu không xa.

Đại thiên thế giới có hàng ngàn tiểu thế giới, đều là sau khi Long Phượng đánh nát Hồng Hoang Viễn Cổ, do mảnh vỡ Hồng Hoang biến thành.

Cái gọi là đại thiên thế giới, là chỉ âm dương, ngũ hành cân đối, coi như là phàm nhân cũng có thể bình yên sinh tồn, có linh khí, nguyên khí dư thừa, cộng với diện tích lãnh thổ bao la.

Mà đại đa số trong hàng ngàn tiểu thế giới, bởi vì ngũ hành không trọn vẹn, đại đạo không vẹn toàn, sẽ cấu trúc ra một ít cảnh sắc kỳ quái.

Lúc này, ở bên trong một tiểu thế giới chỉ có đầm lầy và đại dương mênh mông, mặt nước nhấc lên ngàn trượng sóng cả dần dần bình tĩnh lại, mà ở dưới đáy đầm lầy, một trận đại chiến vừa mới hạ màn.

Một đầu giao long ba đầu toàn thân vảy màu đen phủ phục ở bên trong nước bùn dưới đáy đầm lầy, bị từng vệt ánh vàng hóa thành xiềng xích trói chặt.

Ở xung quanh đầu giao long này, ba thân hình tách khỏi mặt nước, chậm rãi bay tới.

Nếu như Lý Trường Thọ có thể nhìn thấy nơi đây, chắc chắn sẽ phát hiện ra, ba người này...

Hắn đều đã từng quen biết.

Người ở giữa là một lão đạo lưng gù, Tam đệ tử của Đại Thánh Nhân phương tây.

Đạo vận quanh người lão đạo lưng gù này khuấy động khó bình, hiển nhiên, hắn phong ấn đầu giao long ba đầu có thực lực mạnh mẽ này, cũng đã vận dụng không ít thực lực...

Chương 259. Rung động

Ở bên trái lão đạo lưng gù, lại là Văn Tịnh đạo nhân mặc một thân váy dài màu đỏ máu.

Ở bên phải lão đạo lưng gù, thì là đạo sĩ trẻ tuổi quanh người lơ lửng sáu lưỡi kiếm ngắn màu vàng...

Kim Thiền.

Bên trong ánh mắt của giao long ba đầu tràn đầy phẫn nộ, cất giấu ở dưới sự phẫn nộ chính là tuyệt vọng.

"Tây Phương Giáo! Sao các ngươi không giết ta!"

Nhưng mà, ba đạo thân ảnh này, lại cũng không nhìn hắn một lần nào.

Lão đạo lưng gù chậm rãi nói: "Đầu giao vảy đen này vốn là một tướng lĩnh Tiên Giao Binh của Long Cung Tây Hải, có uy vọng ở bên trong Tiên Giao Binh. Sau này bị Long Cung đuổi đi bởi vì việc vặt, các ngươi hãy thu phục hắn, có thể mượn tay của hắn, xúi giục Tiên Giao, trọng thương Long Cung Tây Hải."

Văn Tịnh đạo nhân bình tĩnh gật đầu.

Kim Thiền ở bên cạnh dùng hai tay ôm quyền, cười nói: "Ánh mắt của Phó Giáo Chủ sâu xa, không phải là chúng ta có thể so sánh."

"Ừm." Lão đạo lưng gù lạnh nhạt nói: "Ra tay thu phục nguyên thần của hắn."

Văn Tịnh đạo nhân liền đi về phía trước một cách tự nhiên, đầu ngón tay ấp ủ huyết quang, tự nhiên là muốn thi triển bí pháp huyết muỗi.

Đây chính là tuyệt chiêu sở trường của nàng.

Nhưng lão đạo lưng gù kia lại nói: "Hiện tại Văn Tịnh ngươi đã khống chế hơi nhiều cao thủ, đầu giao long này liền để cho Kim Thiền tới đi."

Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng nhíu mày, cũng không nói thêm gì.

Kim Thiền cúi đầu đi về phía trước, liếc mắt nhìn Văn Tịnh đạo nhân, trên khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Đợi Kim Thiền đi đến phía trước thân hình to lớn của giao long, lão đạo lưng gù nhìn về phía Văn Tịnh đạo nhân, cầm trong tay một cái kén máu to bằng ngón tay cái, bình thản nói:

"Còn có chuyện trọng yếu hơn giao cho ngươi làm. Vật này tên là Tỏa Thần Truy Hồn Điệp, có thể từ lực lượng nguyên thần hóa thân, khóa chặt bản thể. Ở trong vòng ba năm, phải tìm ra bản thể của Hải Thần Nam Hải, âm thầm xử lý, chớ có bại lộ bản thân."

Trên khóe miệng của Văn Tịnh đạo nhân phác hoạ ra một chút ý cười vũ mị, nhận lấy kén máu kia, hạ thấp người hành lễ.

"Thuộc hạ nhất định sẽ không để cho Phó Giáo Chủ thất vọng."

Trên Tiểu Quỳnh Phong, trong đại trận nuôi dưỡng đậu binh.

Lý Trường Thọ đang nghiên cứu kỹ thuật đậu tiên lai kiểu mới, trong đáy lòng có một tia rung động không hiểu.

Hắn cẩn thận cảm ứng, lại chỉ cảm nhận được, dường như có chuyện gì đang xảy ra xung quanh mình...

Tia rung động đến đột nhiên, đi cũng nhanh, còn chưa kịp cảm nhận kỹ càng, rung động liền đã biến mất không thấy.

Có người đang tính kế bản tiểu đệ tử Nhân Giáo?

Lý Trường Thọ đặt cuốc xuống, dừng công việc đồng áng trong tay, vẻ mặt rất ngưng trọng.

Rung động như vậy, hẳn là tính toán có thể uy hiếp được bản thân mình...

Chính mình hiện nay đều dựa vào Đạo Nhân Giấy làm việc ở bên ngoài, ở phương diện phòng thôi diễn này, không chỉ có rất nhiều tiểu đồ vật, càng là có Thái Thanh Thánh Nhân lão gia ra tay che đậy thiên cơ cho mình.

Hẳn là, trong môn phái có người muốn nhắm vào chính mình?

Chuyện này cũng rất không có khả năng.

Trong môn phái hiện tại, đại khái mà nói, đã không có ai có thể trực tiếp uy hiếp hắn.

Tự trảm đạo cảnh cũng không phải là chém chơi, Kim Tiên bình thường ở trước mặt hắn, đã không có uy áp gì.

Hơn nữa, hắn cũng vẫn luôn giám sát môn phái.

Phàm là Chân Tiên, Thiên Tiên có khả năng sinh ra xung đột với mình, trên cơ bản đều nằm bên trong phạm vi "khảo sát định kỳ" ngày thường của hắn...

Linh giác của Luyện Khí Sĩ nhắc nhở, trong đáy lòng rung động, tóm lại là không có lửa thì sao có khói.

Lúc này Lý Trường Thọ đã dọn dẹp sạch sẽ nơi này, nhanh chóng kiểm tra các nơi đại trận, liền thu hồi tâm thần trở về bản thể, vân vê ngón tay phải, bắt đầu tính toán cẩn thận.

Chỉ trong mấy hơi thở, hắn liền có kết quả, rất thẳng thắn từ bỏ hành vi hoàn toàn không có ý nghĩa này, lấy ra giấy bút, bắt đầu phân tích từng thứ một.

Không có cách nào, môn thần thông suy tính này, tương quan cùng với tuổi tác, tu vi cảnh giới của bản thân, cùng với khoảng cách của Thiên Đạo, kỳ thật chính là thăm dò thiên cơ.

Làm cho Lý Trường Thọ trở tay không kịp chính là, rung động này rất nhanh liền xuất hiện một lần nữa, nhưng sau đó lại biến mất không thấy gì nữa.

Lại một lát sau, Lý Trường Thọ nghênh đón linh giác run rẩy lần thứ ba...

Cái quái gì thế?

Chẳng lẽ tên gia hỏa có thể uy hiếp đến chính mình này, còn đang do dự không quyết?

Lý Trường Thọ chau mày, nhìn những đường chuyện xưa chằng chịt vẽ trên trang giấy trắng, trong lòng không khỏi lẩm bẩm mấy câu.

Phương thức có thể uy hiếp được bản thể của chính mình, bây giờ chỉ có bốn loại ——

Thứ nhất là đột nhiên có đại năng đến, nhất quyết phải hủy diệt Độ Tiên Môn.

Thứ hai chính là căn cứ vào lỗ thủng Đạo Nhân Giấy để lại, tìm được bản thể của chính mình.

Thứ ba, chính là Ngao Ất - người biết rõ quan hệ giữa "đệ tử Độ Tiên Môn " và "Hải Thần Nam Hải".

Loại thứ tư tương đối hoang đường, nhưng cũng có một chút khả năng, đó chính là Thánh Nhân lão gia nhà mình nhìn chính mình không vừa mắt, thổi một hơi biến hắn thành một đống tro tàn...

Khả năng lớn nhất ở trong đó, chính là loại thứ hai, loại thứ ba.

Trước tiên có thể làm phương pháp loại trừ.

Lúc này Lý Trường Thọ dùng thần niệm liên lạc với Ngao Ất, thần niệm của hai người cấu kết trong chủ tượng thần tại thần miếu An Thủy Thành, tiến vào trong mộng cảnh.

Lý Trường Thọ cẩn thận "đề ra nghi vấn" với Ngao Ất, khiến cho Nhị Giáo Chủ cũng đều có một chút khẩn trương.

Cũng may, Nhị Giáo Chủ đã chịu đựng qua đợt thẩm tra này...

Lý Trường Thọ lại hỏi Ngao Ất thêm vài câu có quan hệ với "hướng gió dư luận" tại Kim Ngao Đảo hiện nay.

Theo Ngao Ất tận mắt nhìn thấy, sau khi vị Kim Quang Thánh Mẫu kia trở về Kim Ngao Đảo, tìm đến không ít bạn tốt, kể về quan hệ "duyên phận" giữa Hải Thần Nam Hải cùng với Tiệt Giáo, giải thích rõ cũng không phải là Hải Thần Nam Hải cố ý tính toán Công Minh sư huynh của bọn họ.

Kim Quang Thánh Mẫu còn nói, Hải Thần Nam Hải một lòng vì Đạo Môn, không dính nhân quả, vãn hồi hơn phân nửa danh tiếng của Hải Thần Nam Hải cùng với Hải Thần Giáo tại Tiệt Giáo...

Chặt đứt thần niệm, Lý Trường Thọ nhìn chăm chú tấm giấy trắng trước mặt này một lần nữa.

Xác suất phát sinh của loại khả năng thứ ba thấp xuống hơn phân nửa.

Như vậy tình hình có khả năng phát sinh nhất...

Đại Pháp Sư lỡ miệng nói ra?

Khục, là Đạo Nhân Giấy có khả năng xảy ra vấn đề...

Đạo Nhân Giấy cũng không phải là thần thông viên mãn gì đó, cho dù Lý Trường Thọ đã tận tâm tận lực tiến hành hoàn thiện, vẫn như cũ không khỏi để lại nhiều nguy hiểm tiềm ẩn.

Mà những nguy hiểm tiềm ẩn này, Lý Trường Thọ đã biết được ngay từ đầu, cũng làm một chút xíu đề phòng.

"Xem ra, đề phòng còn chưa đủ."

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, liếc nhìn hai viên Cửu Chuyển Kim Đan kia, nhắm mắt, ngưng thần, điều động Đạo Nhân Giấy các nơi, để bọn chúng có thể tiềm ẩn càng sâu hơn một ít, không quá ổn thỏa liền trực tiếp tự hủy.

Chương 260. Ổn trọng

Không bao lâu, Lý Trường Thọ đã hoàn thành một lần tự kiểm tra.

Mà sự rung động kia, cũng xuất hiện một lần nữa...

"Còn chưa có quyết định chủ ý?"

Lý Trường Thọ khẽ cau mày, nếu hắn có thần thông bản lĩnh như Đại Pháp Sư, đương nhiên là sẽ xé mở không gian duỗi đầu ra, hỏi một chút đối phương có muốn ra tay hay không.

Tất nhiên, tốt nhất là vĩnh viễn đừng ra tay...

Cùng lúc đó, trong động phủ không đáng chú ý nào đó dưới chân Linh Sơn.

Văn Tịnh đạo nhân nằm nghiêng ở trên bảo tháp của chính mình, nhìn kén máu không ngừng rung động trong lòng bàn tay, đôi mi thanh tú khi thì khẽ nhíu, khi thì giãn ra...

Nàng đúng là đang do dự.

Cũng không phải do dự giữa Nhân Giáo cùng với Tây Phương Giáo —— nàng đã là triệt để hết hi vọng đối với Tây Phương Giáo, lại thấy được một con đường bằng phẳng đầy ánh sáng tại Nhân Giáo.

Đổi lại thành ai, chỉ cần không phải mất trí, đều sẽ làm ra lựa chọn sáng suốt.

Phương tây, vốn dĩ không có rải rác mấy người đấu lại Nhân Giáo.

Lão đạo lưng gù hôm qua kia, cho nàng cái kén máu này, còn nói cái gì "trọng dụng"...

"Thật sự cho rằng bản nữ vương đại nhân là nữ tử ít trải qua sự tình kia sao, dễ lừa bịp như vậy?"

Nàng có thể cảm giác được rõ ràng, ở phía Tây Phương Giáo, nàng đã là quân cờ có thể hi sinh...

Chỉ nói về sự an bài của đệ tử Thánh Nhân lần này.

Vô luận là ai, ngoại trừ Thánh Nhân lão gia đích thân ra tay, thôi diễn Hải Thần Nam Hải, kết quả cuối cùng đạt được, đều là cảnh cáo của Thái Cực Đồ.

Điều này nói rõ chuyện gì?

Nói rõ Hải Thần Nam Hải hết sức quan trọng ở bên trong Nhân Giáo, có thể được Thánh Nhân trực tiếp che chở!

Trước tiên không nói đến thân phận nàng bây giờ đã là quy thuận "cặp đùi đẹp" Nhân Giáo.

Nhiệm vụ để nàng dùng Tỏa Thần Truy Hồn Điệp, tìm ra chân thân của Hải Thần Nam Hải, kỳ thật tương đương với ném nàng vào bên trong lò bát quái Động Suất Cung.

Nếu như nàng ra tay thành công, nam nhân kia—— Huyền Đô Đại Pháp Sư, làm sao có thể không giết nàng?

Lại nói, bây giờ vị Hải Thần Nam Hải, Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư kia, chính là người liên lạc duy nhất giữa nàng cùng với Nhân Giáo, nàng sao lại làm loại sự tình tự hủy đường sống này...

Văn Tịnh đạo nhân cũng không lo lắng, chính mình nên ứng đối với việc này ra sao. Chỉ cần nói việc này cho Hải Thần Nam Hải, đối phương tự nhiên sẽ có phương pháp phá giải.

Hiện nay, nàng do dự, lại là...

"Có muốn dùng vật này tìm ra chân thân của Tiểu Pháp Sư để trêu đùa một phen?"

Đôi mắt phượng hẹp dài của Văn Tịnh đạo nhân híp lại một lần nữa, trong đáy mắt mang theo vài phần trêu tức, mấy phần ranh mãnh.

Nàng cũng đã bị vị Hải Thần Nam Hải này tính toán rất nhiều, đến mức trong đáy lòng có một chút oán khí...

"Hừ, bản nữ vương muốn làm liền làm, lại có thể như thế nào?"

Lập tức, Văn Tịnh đạo nhân ngồi dậy lần thứ sáu, đầu ngón tay dường như sẽ lập tức đâm thủng cái kén máu này, nhưng chỉ kém chút xíu, ngón tay nhỏ nhắn của nàng lại miễn cưỡng dừng lại...

Tuy nói tìm được bản thể của tên gia hỏa này trêu cợt một phen, quả thật có thể xả cơn tức, nhưng như vậy lại có một chút bởi vì nhỏ mất lớn, lại càng dễ chọc giận Hải Thần Nam Hải...

Sợ?

Nàng tự nhiên là không sợ, chẳng qua là ở trên cơ sở suy nghĩ lý trí, có một chút không muốn làm như vậy mà thôi.

Trong đáy lòng Văn Tịnh đạo nhân không ngừng xoay chuyển, trong mấy lần nàng gặp mặt cùng với vị nhân vật số ba Nhân Giáo này...

Mỗi một lần, nàng đều có phát hiện mới.

Mỗi một lần, tên gia hỏa này đều khiến trong đáy lòng nàng có thêm mấy phần kiêng kị.

Hơn nữa rất có thể, vị Tiểu Pháp Sư này không chỉ là người bên trong Nhân Giáo đơn giản như vậy, Thánh Nhân sau lưng của hắn, thậm chí cũng không chỉ là một vị Thái Thanh Thánh Nhân này.

【 Thôi, trước tiên vẫn nên âm thầm thương nghị việc này với hắn một phen... 】

Văn Tịnh đạo nhân đang muốn thu tay lại, nhưng trong đôi mắt nàng xẹt qua một chút tức giận, đưa tay liền đâm thủng cái kén máu này.

Nàng là ai?

Nàng thế nhưng là nữ vương đại nhân của Huyết Sí Hắc Văn nhất tộc, nhất đại cường giả năm đó rong ruổi...trong một 【 góc 】 Huyết Hải!

Kén máu kia trực tiếp vỡ ra, từng tia từng tia huyết quang hội tụ, một con bướm lóe ra thanh quang u lãnh, toàn thân hơi mờ nhẹ nhàng bay múa, rơi vào trên đầu ngón tay của Văn Tịnh đạo nhân.

"Hừ! Chỉ cần để ta tìm được ngươi! Cùng lắm thì chính là nhận sai, ngươi còn có thể giết ta hay sao? "

...

Đến rồi!

Trong mật thất dưới đất, tinh thần của Lý Trường Thọ chấn động, trong một cái chớp mắt này, linh giác trong đáy lòng rung động vô cùng rõ ràng.

Đối phương cuối cũng cũng đã ra tay!

Lý Trường Thọ ngừng thở, lập tức đứng dậy, độn ra mật thất dưới đất, bản thể cưỡi mây hướng về phía Phá Thiên Phong vội vàng mà đi.

Đến Bách Phàm Điện, đi đến dưới bức họa Thánh Nhân, Lý Trường Thọ lấy ra ba cây hương cao vừa to vừa dài ở trong tay áo, niệm tên Thánh Nhân lão gia, thành tâm quỳ lạy, nói trong đáy lòng: "Đệ tử không cầu gì cả, chỉ là đến thắp hương cho ngài, tìm sự an tâm."

Cũng giống như việc hắn thắp hương ba tháng một lần, bức họa không có gì bất thường.

Các vị trưởng lão ngoại vụ đối với chuyện này đã là không còn cảm thấy ngạc nhiên.

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, lẳng lặng chờ đợi nguy hiểm buông xuống, triển khai toàn bộ tâm thần, toàn lực giám sát mấy chỗ yếu hại:

Sơn môn Độ Tiên Môn, thần miếu Hải Thần Giáo tại An Thủy Thành, nơi quân đoàn Đạo Nhân Giấy ẩn thân tại Đông Hải.

Tâm thần của Lý Trường Thọ căng thẳng trong một canh giờ, báo động trong đáy lòng đột nhiên nổi lên!

Thần niệm của Lý Trường Thọ lập tức buông xuống một tòa miếu Hải Thần nhỏ không đáng chú ý...

Nhưng hắn đã tới chậm nửa bước, chỉ bắt được một đạo thân ảnh khôi ngô cưỡi mây rời đi, tu vi của đối phương không yếu, trong nháy mắt liền biến mất tại chân trời...

Quả nhiên có địch nhân.

Lý Trường Thọ lập tức liền muốn khởi động Đạo Nhân Giấy tiến đến chặn đánh, thăm dò, nhưng trong đáy lòng hắn khẽ động, lại đè ép ý nghĩ này xuống.

Không thể gấp.

Nếu như đoán không lầm, đối phương cố ý kinh động chính mình, có khả năng chính là muốn dẫn dụ hóa thân của chính mình hiện thân...

Ổn trọng theo thói quen, xem tiếp theo đối phương có hành động gì.

Lại qua nửa canh giờ...

Đạo thân ảnh kia xuất hiện một lần nữa ở bên trong miếu Hải Thần lớn nào đó, cũng chỉ là đi dạo một vòng liền rời đi, cố ý hiển lộ cảnh giới của bản thân.

Cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong?

Phỏng đoán cẩn thận, có thể là Kim Tiên ngụy trang ra.

Ý vị dẫn dụ hóa thân của mình xuất động này, cũng không khỏi quá rõ ràng...

"Đừng nói là phương tây đang ra chiêu."

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, trong đáy lòng càng kiên định với ý nghĩ tránh mà không hiện.

Nửa ngày tiếp theo, đối phương liên tục hiện thân sáu lần, thậm chí còn có một lần cố ý xung đột với thần sứ Hùng Trại, đả thương hai vị thần sứ.

Nhưng mà hóa thân của Lý Trường Thọ ngày hôm nay, lại là hoàn toàn không xuất hiện, liên tục...

Ổn trọng.

Chương 261. Ba trăm hang

"Còn chưa mắc câu?"

Ở bên trong động đá nào đó tại Nam Hải, Văn Tịnh đạo nhân không nhịn được co giật khóe miệng mấy lần.

Quả nhiên không hổ là Hải Thần có thể thu phục nàng, còn khó đối phó hơn so với trong tưởng tượng của nàng, khứu giác vô cùng nhạy cảm.

"Ngày hôm nay thật sự muốn phân cao thấp với ngươi."

Lập tức, trên khóe miệng của Văn Tịnh đạo nhân lộ ra nụ cười vũ mị say lòng người, bắt đầu mưu đồ một đợt...đại sự.

Ở một chỗ khác, Lý Trường Thọ đứng dậy, nhìn bức họa Thánh Nhân.

Hắn quỳ ở đây không nói gì, mỗi lần tế bái nửa ngày chính là cực hạn.

Tuy nhiên, chuyển sang địa phương khác là không thể nào.

Ở bên trong hoàn cảnh Hồng Hoang hung hiểm âm u này, cũng chỉ có hậu viện Động Suất Cung và ở trước bức họa Thánh Nhân lão gia, mới có thể cho hắn đầy đủ ấm áp.

Lý Trường Thọ khẽ cau mày, đạo vận quanh người rung động nhè nhẹ, làm ra dị tượng muốn đột phá cảnh giới...

Hắn vội hỏi: "Trưởng lão, đệ tử có thể tạm thời bế quan ở chỗ này?"

"Nhanh đi, đột phá thế nhưng là đại sự!"

"Tạ ơn trưởng lão." Lý Trường Thọ vái chào, lập tức ngồi xếp bằng xuống ở bên trái cách bức họa Thánh Nhân không xa, bố trí một tầng kết giới pháp lực ở quanh người chính mình.

Ở bên cạnh có hai vị trưởng lão ngoại vụ Chân Tiên ra tay, tăng thêm hai tầng kết giới tiên lực cho hắn...

Linh ngư linh nhục ngày thường, cũng không có phí công hầu hạ.

Nửa tháng kế tiếp, Lý Trường Thọ đều bế quan đột phá ở bên trong Bách Phàm Điện, tu vi cảnh giới dường như muốn đột phá một cảnh giới nhỏ, lại dường như không đủ lực.

Trên thực tế, hắn chỉ là đang âm thầm giao phong với đối thủ không thấy được kia...

Thế công của đối phương một đợt nối một đợt, đủ loại thủ đoạn, nhưng có một chút ngoài mạnh trong yếu.

Làm cho trong đáy lòng Lý Trường Thọ cảm thấy kỳ quái chính là, đối phương mỗi lần đều là chạm đến là thôi, dường như đang kiêng kị điều gì...

Thọ bị mê hoặc.

Nhưng ba ngày, trình độ gây sự của đối phương, đã sắp đến tình trạng làm phàm nhân tử thương, gia tăng nghiệp chướng cho Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ cân nhắc một phen trong đáy lòng, cho dù là một chút nghiệp chướng cũng không sao, vẫn vững như bàn thạch như cũ, không nhúc nhích một chút nào.

Mà đối phương dường như chỉ là cố làm ra vẻ, cũng không thật sự ra tay đối với phàm nhân, mấy lần gây sự đều là đầu voi đuôi chuột...

Đối phương cũng kiêng kị nghiệp chướng? Trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm suy nghĩ.

Lại qua ba ngày, người kia thấy không bức được hóa thân Hải Thần hiện thân, dường như đã tạm thời từ bỏ...

Nhưng mà, Lý Trường Thọ làm sao có thể xem nhẹ được?

Loại vật kiên nhẫn này, hắn có rất nhiều, hiện tại cũng đã ổn được rất lâu...

Vào lúc chạng vạng ngày hôm đó, Lý Trường Thọ đột nhiên phát giác ra được, nguyên thần của chính mình dường như đang bị người nhìn trộm!

Trong đáy lòng cảnh báo dữ đội, thần niệm lập tức buông xuống bên trên tượng thần trong một toà miếu Hải Thần...

Hắn thấy được một con bươm bướm màu xanh, đang bay lên từ chóp mũi tượng thần của mình, rơi vào lòng bàn tay của nam nhân khôi ngô kia...

Nam nhân này cười lạnh, quay người cưỡi mây, vội vàng rời khỏi miếu Hải Thần nơi đây.

Lý Trường Thọ: "..."

Chỉ như vậy?

Con bươm bướm màu xanh kia, hẳn là dị thú có thể truy tìm lực lượng nguyên thần, hoàn toàn phù hợp với một trong số những tình huống mà Lý Trường Thọ đã suy luận trước đó.

Trái tim của Lý Trường Thọ buông lỏng...chuyển một phần mười tâm thần đến bên trong miếu Hải Thần lớn nào đó, lẳng lặng chờ đối phương tới cửa.

Lại sau hai canh giờ, tráng hán khôi ngô này cưỡi mây mà đến, theo sự chỉ dẫn của bươm bướm trong tay, rơi vào chỗ hậu viện trong toà miếu lớn này, thấy được lão giả lẳng lặng quét lá rụng trong góc.

Tráng hán khôi ngô này lạnh nhạt nói: "Ngươi chính là Hải Thần Nam Hải?"

Lão giả cũng không đáp lời, ngẩng đầu mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu, nhưng thân hình lại đột nhiên bị ánh lửa bao phủ, hóa thành tro tàn trong nháy mắt.

Đây là một tờ người giấy bình thường.

Chẳng qua là lưu giữ một giọt tinh huyết của Lý Trường Thọ, trộn với lực lượng nguyên thần và đạo vận bản thân yếu ớt...

Tráng hán lập tức sững sờ tại chỗ, con bươm bướm kia vỗ cánh một lần nữa, chỉ về một phương hướng khác.

Tráng hán khôi ngô này hừ lạnh một tiếng, cưỡi mây mà lên một lần nữa, đi đến toà miếu Hải Thần tiếp theo.

Cứ như vậy...

Trong bốn ~ năm ngày, tráng hán này đi theo con bươm bướm kia, xoay quanh qua lại dọc theo bờ Nam Hải, đi ròng rã mười tám toà miếu Hải Thần, chứng kiến...

Mười tám tờ người giấy bình thường tự hủy.

"Hừ! Không phải là nam nhân!"

Ở trong khe đá nào đó dưới đáy Nam Hải, Văn Tịnh đạo nhân dùng sức nắm chặt lọn tóc của mình, nghiến răng nghiến lợi, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ dữ tợn, mấy ngày nay đã là mắng không biết bao nhiêu lần lời thô tục phương tây.

Vị Hải Thần Nam Hải, Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư này, có phải là người tàn nhẫn hung ác hay không nàng không dám kết luận, nhưng đối phương tuyệt đối là người xảo trá đến cực hạn!

Đều nói thỏ khôn có ba hang, đây là cái gì?

Ba trăm hang cũng đều có!

Cứ thế này, phương tây còn muốn đấu với Nhân Giáo? Trực tiếp nhận thua đi, hoàn toàn không có cửa!

Đột nhiên, Văn Tịnh đạo nhân nghe được một tia truyền âm quen thuộc thông qua cỗ khôi lỗi huyết muỗi kia,...

"Chơi chán chưa? Văn!"

Nàng làm sao lại bại lộ?

Tia truyền âm vừa rồi, tự nhiên chính là "khẩu âm" quen thuộc của Hải Thần Nam Hải.

Chữ "Văn" đơn điệu buồn tẻ này, làm cho trong đáy lòng Văn Tịnh đạo nhân run rẩy.

Nàng không biết rõ, Hải Thần nói chính là "Văn" hay là "muỗi", cảm xúc đại biểu của cái trước và cái sau rõ ràng là khác nhau...

Bên trong khe đá dưới đáy biển, Văn Tịnh đạo nhân đang tiến hành ẩn nấp, lập tức bình tĩnh lại.

Từ Viễn Cổ đến nay, nàng đã thấy nhiều sóng to gió lớn, năm đó đại chiến Huyết Hải nàng cũng đều đã...đứng ở phía xa xa quan sát!

Vừa mới rồi thế nhưng là bị nhìn thấu thân phận không có dấu hiệu nào, sau khi chột dạ, lại biết Hải Thần Nhân Giáo Nam Hải nắm giữ nhược điểm sinh tử của chính mình, lúc này mới thoáng có một chút bối rối...

Văn Tịnh đạo nhân cấp tốc phản ứng lại, cảm thấy vị Hải Thần một bụng nước bẩn này, có thể là đang lừa nàng.

Lại nghe thấy...

"Lần sau nếu ngươi lại làm như vậy, ta tự sẽ báo cáo Động Suất Cung, mời Đại Pháp Sư trừng phạt ngươi."

Đạo truyền âm thứ hai chui vào trong đáy lòng của khôi lỗi tráng hán kia, Văn Tịnh đạo nhân không nhịn được cười khổ.

Nàng đã thật sự bại lộ, còn là triệt để bị bại lộ!

Chính mình rốt cuộc đã để lộ ra sơ hở ở chỗ nào?

Khôi lỗi tráng hán kia thở ra một hơi, quay người chắp tay đối với bốn phía, lộ ra một nụ cười có phần khó xử.

Văn Tịnh đạo nhân vừa muốn mượn cỗ khôi lỗi này giải thích vài câu, cũng không đợi nàng mở miệng, hóa thân Hải Thần không biết trốn ở nơi nào kia, truyền âm lần thứ ba...

"Chớ có tùy tiện nói chuyện, hãy để cỗ khôi lỗi này rút khỏi Nam Hải, còn ngươi thì đến An Thủy Thành gặp ta."

Nghe nói đạo truyền âm này, Văn Tịnh đạo nhân chỉ biết cười khổ.

Mình vào giờ phút này không chỉ có bại lộ, hơn nữa lại một lần nữa, bị đối phương an bài rõ ràng...

Chương 262. Mát mẻ

Không thể đấu lại, căn bản là không thể đấu lại.

Lần này mình đang cố gắng làm gì?

Rõ ràng biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Hải Thần bên trên âm mưu quỷ kế, càng không có khả năng trực tiếp ra tay đối với vị Hải Thần này, nhưng trong đáy lòng chính là có một chút không cam lòng...

Kế tiếp nên ứng đối ra sao?

Thật vất vả mới bắt được đường dây Nhân Giáo này, nàng, một nữ vương cô độc, bơ vơ bị thời đại phế bỏ, rất nhanh liền có thể nhìn thấy cơ hội xoay người, sao lại...

Nếu như hỏi tâm cảnh hiện tại của nàng, đó dĩ nhiên chính là 【 rất hối hận 】.

Nếu muốn nàng hỏi Hải Thần một vấn đề, đó tất nhiên là 【 vì sao 】.

Chính mình rốt cuộc đã bại lộ thân phận ở chỗ nào?

Văn Tịnh đạo nhân trăm mối vẫn không có cách giải.

Nàng vốn đang nghĩ dù là không có cách nào tìm được bản thể của Hải Thần Nam Hải, cũng không thể bại lộ bản thân, cho nên không tiếc để cho bản tôn của mình đi đến Nam Hải để điều khiển cỗ khôi lỗi huyết muỗi đã bị khống chế từ lâu này ở khoảng cách gần.

Chưa từng nghĩ, cuối cùng vẫn bị bại lộ.

Hải Thần Nam Hải, tóm lại vẫn là vị Hải Thần Nam Hải kia, toàn thân trên dưới viết đầy chữ "thần bí".

"Mà thôi, đây cũng không phải là lần đầu tiên thua hắn, da mặt này dứt khoát không cần cũng được."

Văn Tịnh đạo nhân yếu ớt thở dài, bản thể hóa thành một con huyết muỗi, che đậy hết thảy khí thế của bản thân, âm thầm tiến về hướng miếu Hải Thần An Thủy Thành.

Về phần cỗ khôi lỗi huyết muỗi mang theo bươm bướm kia, nàng cũng tuân theo lời nói của Hải Thần, vào giờ phút này đang chạy về phía Nam Hải, bày ra bộ dáng tức đến nổ phổi, tạm thời rút lui...

...

"Chậc chậc, thật đúng là đã lừa dối ra được."

Tại Phá Thiên Phong, bên trong Bách Phàm Điện.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, trong đáy lòng lưu chuyển ý niệm như vậy, có một chút dở khóc dở cười.

Hắn đứng dậy, cảnh giới ngụy trang bên ngoài tăng lên với biên độ nhỏ, lại không thể đột phá một cái tiểu cảnh giới hoàn chỉnh, sắc mặt có một chút tiếc nuối.

Lý Trường Thọ vái chào đối với các trưởng lão ngoại vụ ở hai bên, liền cúi đầu đi ra khỏi Bách Phàm Điện, cưỡi mây rời khỏi nơi đây.

Mấy vị trưởng lão giao tình thịt cá vốn định cổ vũ Lý Trường Thọ vài câu, nhưng thấy sắc mặt của Lý Trường Thọ ảm đạm, cũng liền không có nói thêm cái gì...

Việc này, cũng xác thực không an ủi được.

Sau khi rời khỏi Bách Phàm Điện, Lý Trường Thọ duy trì biểu tình phiền muộn của chính mình, ý nghĩ trong đáy lòng lại là lộn xộn...

Chẳng lẽ, sau khi Văn Tịnh đạo nhân phản phương tây, lại phản Nhân Giáo bọn hắn?

Nếu đúng như thế, Thánh Nhân lão gia nhà mình có lẽ sẽ cho chính mình một ít nhắc nhở, dù sao thì Văn Tịnh đạo nhân cũng có quan hệ đến đại tính toán hố phương tây sau này.

Hay là, Văn Tịnh đạo nhân vẫn luôn có oán khí đối với vị Hải Thần hắn này, muốn tìm đến bản thể của hắn, nắm giữ nhược điểm của hắn, có thêm một chút quyền nói chuyện ở chỗ của hắn?

Dựa trên những quan sát và phân tích của Lý Trường Thọ trong những ngày này, khả năng này ngược lại là rất có thể.

Kỳ thật vào trước khi Lý Trường Thọ lên tiếng, vẫn chưa trực tiếp xác định đó là Văn Tịnh đạo nhân, hắn chỉ nhận thấy một vài yếu tố và có chút nghi ngờ...

Một trong những yếu tố là khôi lỗi.

Mấy ngày trước hắn đã phát hiện ra, tráng hán khôi ngô cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong này, dường như đã bị người khác khống chế tâm thần.

Mặc dù cử chỉ động tác của đối phương cũng không có sơ hở gì quá nhiều, nhưng Lý Trường Thọ am hiểu sử dụng Đạo Nhân Giấy, có thể từ rất nhiều chi tiết, như ánh mắt, động tác nhỏ bé của cỗ khôi lỗi này, đánh giá ra đối phương chính là khôi lỗi.

Trong Hồng Hoang, có vô số cách để khống chế tâm thần người khác, Lý Trường Thọ cũng không thể xác định, đây có phải là khôi lỗi huyết muỗi...

Nhưng hành vi của đối phương trong khoảng thời gian này, xác thực quá khác thường ——

Mỗi lần cỗ khôi lỗi này ra tay, dẫn hóa thân của hắn xuất động, lại đều lui bước vào thời khắc mấu chốt, cũng không ra tay tàn độc, giết chóc.

Đối phương cổ động phàm nhân gây sự, nhưng lại chỉ là quấy rối trong phạm vi nhỏ, vẫn chưa gây chết người, vô cùng kiêng kỵ nghiệp chướng.

Mỗi lần khôi lỗi hiện thân tại miếu Hải Thần và bỏ chạy, dường như có một chút chột dạ...

Lý Trường Thọ đã liệt kê ra vô số phương án trong đáy lòng, vừa mới loại trừ được một nửa, trong đáy lòng đột nhiên toát ra ý nghĩ【 đây chẳng lẽ lại là con muỗi kia đang giở trò】.

Sau hai ngày do dự, và cân nhắc kỹ càng thêm một ngày, Lý Trường Thọ quyết định lừa dối đối phương...

Những lời hắn thốt ra cũng đã được cân nhắc cẩn thận.

Nhất là, chữ "Văn" kia rất đặc biệt.

Nếu đối phương không phải là Văn Tịnh đạo nhân, như vậy liền sẽ không trực tiếp bại lộ sự tình hắn nhận biết Văn Tịnh đạo nhân, bảo hộ "giáo chúng ưu tú" đang tiềm ẩn tại Tây Phương Giáo.

Nếu đối phương đúng là Văn Tịnh đạo nhân, chỉ cần một chữ "Văn" hoặc "Muỗi", có thể nói rõ ràng, hắn lúc này đã bị nàng chọc giận, cũng thăm dò sơ bộ nàng phải chăng đã phản giáo lần hai...

Khiến cho Lý Trường Thọ biết chắc chắn đối phương chính là Văn Tịnh đạo nhân, là phản ứng theo bản năng của khôi lỗi tráng hán này.

Đối phương nhất thời sửng sốt, hoảng sợ, mang theo một chút không dám tin "Ta đều đã làm như thế, ngươi vẫn còn có thể nhận ra"...

Hai câu truyền âm sau đó của Lý Trường Thọ, cũng chỉ là để tiến thêm một bước xác định thân phận của khôi lỗi, cũng làm một ít an bài đối ứng.

Đến lúc này, linh giác của Lý Trường Thọ đã khôi phục như thường, không có cảm giác nguy hiểm gì, nhưng vẫn không dám xem thường như cũ.

Con hung muỗi này thật không dễ thu phục, cũng thực sự khiến cho người ta không bớt lo!

Hiện tại điều cần phải nhanh chóng xác định, là Văn Tịnh đạo nhân phải chăng đã phản bội Nhân Giáo.

Kỳ thật phương pháp phán đoán cũng rất đơn giản.

Tiếp theo, nếu như Văn Tịnh đạo nhân dùng bản thể, hoặc là dùng thần thông huyết muỗi chạy đến miếu Hải Thần, vậy đã nói rõ, Văn Tịnh đạo nhân có sáu thành khả năng, vẫn là đứng ở phía Nhân Giáo.

Nếu như là cỗ khôi lỗi tráng hán kia đến đây, việc này sẽ rất đáng để suy ngẫm...

Bản thể Lý Trường Thọ trở về đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, lập tức mở ra các nơi đại trận xung quanh, kiểm tra đồ chơi nhỏ phòng thôi diễn ở trên người chính mình.

Vào lúc này, hắn ở bên trong chủ miếu Hải Thần Giáo, bắt được một tia âm thanh muỗi "vo ve"...

Đến ngược lại là rất nhanh.

Hóa thân Lý Trường Thọ giấu ở bên trong đại trận dưới nền đất tản tiên thức ra, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp, xuất hiện ở hậu đường miếu Hải Thần, toàn thân bị một tầng sương mù bao bọc.

Nhưng kiếp trước Lý Trường Thọ luyện tập "xem phim censored" nhiều năm, vào giờ phút này cũng đã phát huy tác dụng, hắn nhìn xuyên qua lớp sương mù, thấy được nữ tử xinh đẹp mặc váy màu đỏ tươi.

Nàng giấu ở bên trong khí tức hung sát thực chất, cho Lý Trường Thọ một chút cảm giác áp bách trên đạo cảnh...

Hẳn là bản thể của nàng.

Làm sao...lại mặc mát mẻ như vậy?

Chương 263. Tiết mục lạ

Văn Tịnh đạo nhân nhìn từ bên này sang bên kia, tìm kiếm thân ảnh của Hải Thần Nam Hải, nhưng chờ được lại là một câu:

"Thay quần áo đứng đắn hơn, đến thư phòng lầu các ở tây bắc hậu viện chờ ta."

Văn Tịnh đạo nhân nhướng mày, lại là có một chút không cam lòng, quần áo này của nàng làm sao lại không nghiêm chỉnh.

Nhưng Lý Trường Thọ lại truyền âm nói: "Đại Pháp Sư tùy thời có khả năng nhìn chăm chú nơi đây."

Văn Tịnh đạo nhân lập tức xoay người, ngưng ra một chiếc váy dài màu xanh đậm mộc mạc, thuận tiện còn đổi thành tóc mây - kiểu tóc nữ tử phổ biến tại Hồng Hoang.

Sau đó, nàng lại ẩn giấu thân hình, chạy tới lầu các kia.

Lý Trường Thọ: "..."

Ách, con muỗi này thật sự động loại tâm tư này đối với Đại Pháp Sư?

Hồng Hoang số khổ - Kim Quang Thánh Mẫu mê muội Triệu Công Minh, hung thú Hồng Mông Văn đạo nhân theo đuổi Huyền Đô Đại Pháp Sư vô vi?

Trời hỡi, đây đều là loại tiết mục gì...

Sự phong phú của Hồng Hoang thiên địa, chính là càng ngày càng vượt quá dự đoán của Thọ.

Khục, lại nói chính sự.

Không bao lâu, một cỗ Đạo Nhân Giấy lão thần tiên chui ra từ trong kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất, đi về hướng toà lầu các kia.

Sau khi gặp mặt Văn Tịnh đạo nhân, Lý Trường Thọ cũng không buồn giận, sắc mặt cũng không lay động, vẫn là bộ dáng mỉm cười hiền lành như vậy, phảng phất như trước đây bị giày vò không phải là hắn vậy.

Sau khi Lý Trường Thọ ngồi xuống bàn đọc sách, Văn Tịnh đạo nhân tán đi sương mù quanh người, mỉm cười theo thói quen.

"Ngồi đi." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói.

"Không được, ta đứng cũng được." Văn Tịnh đạo nhân nói nhẹ.

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào đôi mắt phượng mê người của Văn Tịnh đạo nhân, duy trì đạo tâm thanh tỉnh, tận lực xem nhẹ phần uy áp mà Văn Tịnh đạo nhân mang đến cho chính mình kia.

Mà Văn Tịnh đạo nhân, vào giờ phút này cũng đang nhìn Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", nàng rất nhanh liền là nhẹ nhàng thở dài, có một chút muốn nói lại thôi.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu, ngươi thế nhưng là có một chút oán khí đối với ta?"

"Không sai." Văn Tịnh đạo nhân hơi giơ cái cằm lên: "Ta dù sao cũng là nhất tộc chi vương, bị ngươi nói dăm ba câu liền bị thu phục, trong đáy lòng tóm lại là..."

"Sau đó thì sao?"

"Ta tất nhiên là...mà thôi!" Văn Tịnh đạo nhân đột nhiên chán nản thở dài, ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nhanh chóng nói: "Là ta nhất thời có một chút ý đồ xấu, muốn tìm bản thể của ngươi trêu đùa một phen. Nguyên nhân gây ra là vài ngày trước ta nhận đượ mệnh lệnh của Tây Phương Giáo, bảo ta dùng Tỏa Thần Truy Hồn Điệp tìm bóng dáng bản thể của ngươi, âm thầm trừ bỏ."

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" bình tĩnh gật đầu.

Mà lúc này bản thể ở trong mật thất dưới đất đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, lại là gắt gao nhíu mày.

Kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong di động, thật đúng là một ngày cũng không thể buông lỏng!

Văn Tịnh đạo nhân lại nói: "Ta đương nhiên sẽ không thật sự tổn thương ngươi, người cầm trong tay đường sống của ta sau này...ta chỉ muốn có thêm biện pháp đối phó với ngươi mà thôi."

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Những gì ngươi nói, lúc này ta chỉ có thể tin năm thành."

Văn Tịnh đạo nhân khẽ nhíu đôi mi thanh tú, nàng thực sự biết, đây là quả đắng chính mình gây sự làm ra, thấp giọng nói: "Ta có thể giống như lần trước, lập lời thề độc đại đạo, tự chứng nhận vẫn chưa phản bội các ngươi."

"Ừm, chờ một lát." Lý Trường Thọ bình tĩnh nói, cầm bút mực, nâng bút viết một hồi, tiện tay viết ra lời thề đại đạo độ dài ngàn chữ, dùng tiên lực giao cho Văn Tịnh đạo nhân.

Con muỗi nào đó: "..."

Không bao lâu, một vệt đạo vận Thiên Đạo buông xuống, rồi lại rút đi.

Văn Tịnh đạo nhân có một chút vô lực ngồi ở kia, trong đáy mắt lộ ra bất đắc dĩ nồng đậm, cười khổ hỏi: "Còn có trừng phạt khác không?"

"Chớ có nói hai chữ trừng phạt." Lý Trường Thọ mỉm cười.

Vì để cho sau này ít phát sinh sự kiện cùng loại, Lý Trường Thọ quyết định sử dụng một số thủ thuật nhỏ...

Liền nghe thấy Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, ấm giọng nói: "Là ta không để ý đến phần oán khí trong đáy lòng đạo hữu này, chuyện này cũng có một phần trách nhiệm của ta. Về sau, Văn Tịnh đạo hữu, trong đáy lòng ngươi nếu có chỗ bị đè nén, đều có thể tới tìm ta bày tỏ một phen. Văn Tịnh, ta biết ngươi có lời oán giận đối với chuyện hôm nay, cũng có oán hận đối với Thiên Đạo, nhưng sinh linh tồn tại ở trên thế gian, ngoại trừ sinh tồn, cũng còn có rất nhiều sự mưu cầu khác. Ngươi có bao giờ tự hỏi, chính mình sống vì cái gì?"

Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng nhíu mày, nói: "Sinh tồn vốn là thiên tính của sinh linh, sợ chết thì cầu sống."

"Cũng không phải." Lý Trường Thọ chậm rãi lắc đầu, tha thiết nói: "Hôm nay, ta cho ngươi biết ba từ mới."

Văn Tịnh đạo nhân ngạc nhiên nói: "Còn có từ mới ta chưa từng nghe nói tới sao?"

"Tự nhiên là có." Lý Trường Thọ nâng bút ở phía trước tờ giấy mỏng đắt đỏ trước mặt, viết xuống ba dòng gồm mười hai chữ lớn:

Bản ngã giá trị.

Bản dục thỏa mãn.

Sinh linh theo đuổi.

Lập tức, Lý Trường Thọ chậm rãi mở miệng, kết hợp những lời nói và kỹ thuật khuyến khích nhân viên trong những năm hắn thành lập công ty ở kiếp trước với một chút đạo lý tu hành Hồng Hoang, giải thích chi tiết cho Văn Tịnh đạo nhân.

Không bao lâu, Văn Tịnh đạo nhân bị hấp dẫn bởi cách nói và ý nghĩa của những đạo lý của Lý Trường Thọ, đứng dậy đi đến bên bàn đọc sách, lặng lẽ lắng nghe những gì hắn nói...

Những điều này, kỳ thật chính là kinh nghiệm sống của Lý Trường Thọ ở kiếp trước.

Nếu muốn nhân viên trẻ tuổi làm thêm nhưng không muốn trả lương cao cho họ, vậy thì hãy nói chuyện với họ về lý tưởng của họ.

Muốn để cho những kẻ già đời trong công ty phát huy giá trị còn lại, lại không muốn thăng chức tăng lương cho bọn họ, vậy thì nói về giá trị bản thân của bọn họ.

Mà đối với Văn Tịnh đạo nhân, là "Nhân tài" thiết yếu của "Nhân Giáo", lại có một chút oán giận đối với người giám sát tạm thời là hắn...

Vậy thì, trên cơ sở của hai điều đầu tiên, đi đến trái tim, nói giao tình.

Một doanh nhân thành đạt mà Lý Trường Thọ ngưỡng mộ nhất ở kiếp trước, có thể gọi việc sa thải nhân viên là chuyển giao tài năng của công ty cho xã hội.

Ngày hôm nay hắn mặt dạn mày dày, quán thâu một ít tư tưởng ở trong đáy lòng của Văn Tịnh đạo nhân, để tránh hậu hoạn!

Bất tri bất giác, đã khuya...

Trong hai mắt của Văn Tịnh đạo nhân mang theo ánh sao, khóe miệng mang theo nụ cười, ở bên cạnh cửa sổ lầu các miếu Hải Thần Nam Hải, vái chào đối với "lão Hải Thần", nói: "Đa tạ đạo hữu đề tỉnh."

"Đi thôi." Lý Trường Thọ khoát khoát tay.

"Đạo hữu yên tâm!" Văn Tịnh đạo nhân trịnh trọng nói: "Ta chắc chắn sẽ trở thành cao thủ thiết yếu của Nhân Giáo cùng với Thiên Đình. Trên con đường nhân sinh của ta, tuyệt đối không sống uổng!"

"Tốt." Lý Trường Thọ cười nói: "Sự tình Tỏa Thần Truy Hồn Điệp kế tiếp, liền xử trí như ta vừa mới nói."

Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng gật đầu, lộ ra mấy phần mỉm cười đối với Lý Trường Thọ, thở dài tràn đầy cảm khái, quay người hóa thành một vệt huyết quang, để lại một chút tiếng vo ve, cấp tốc biến mất không thấy gì nữa.

Chương 264. Lưu Tư Triết độ kiếp

"Văn đạo nhân...hãy trở thành một nữ vương đại nhân ưu tú."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, Đạo Nhân Giấy lão thần tiên này vung ra một chút ánh lửa, thiêu đốt cái ghế Văn Tịnh đạo nhân đã từng ngồi, một chồng tờ giấy mà mình viết ở trước mặt, đều hóa thành tro tàn.

Văn Tịnh đạo nhân mặc dù đã tạm thời lừa gạt được, nhưng bản thân hắn hiện nay, lại là thật sự rơi vào trong nguy cơ.

Tây Phương Giáo hiện tại đối với Hải Thần Nam Hải đã là nổi sát tâm, bối cảnh đơn thuần 【 người bên trong Nhân Giáo 】của Hải Thần Nam Hải đã là có một chút bất ổn...

Cũng may, hắn vẫn luôn giấu đi thân phận chân chính.

Tại thời điểm này, lúc ấy hắn hao phí tâm lực, làm Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, Hải Thần Nam Hải, đệ tử Độ Tiên Môn, ba cái thân phận tách biệt lẫn nhau, xác thực không phải là uổng phí công phu.

Hiện tại mặc dù không phải là không có những nguy hiểm tiềm ẩn, nhưng suy cho cùng, vẫn phải tính đến những trường hợp khẩn cấp như【 Ngao Ất bị người sưu hồn 】, 【 Ngao Ất bị người khống chế tâm thần 】, 【 Ngao Ất bị ném vào chảo dầu 】, và vân vân.

Nhưng những điều này dù sao cũng so với việc Lý Trường Thọ hắn trực tiếp bại lộ ở trong tầm mắt của các cao thủ phương tây, còn tốt hơn rất nhiều...

Thân ở trong vòng xoáy của đại giáo này, làm thế nào mới có thể tự bảo vệ mình tốt hơn?

Lý Trường Thọ cũng biết mình hơi bị động vào lúc này, suy cho cùng vẫn là năm tháng tu đạo quá ngắn, tích lũy không đầy đủ, dẫn đến chính mình ở bên trong đại sự phong vân như vậy, không có cách nào phát huy toàn diện.

Hắn không khỏi rơi vào suy tư.

Muốn bảo vệ tốt bản thân, đương nhiên là phải "giấu sâu","chạy nhanh","đón đầu xu hướng" và "ôm đùi".

Một mực tránh né cũng không ổn thỏa, chỉ có chứng minh giá trị của chính mình, mới có thể chân chính ôm đùi được vững, cho nên chính mình lại nhất định phải bước trên bờ vực của dòng xoáy này...

Đây giống như một cái vòng lẩn quẩn.

Hôm nay Tây Phương Giáo xuất ra một kiện Tỏa Thần Truy Hồ Điệp, ngày mai nói không chừng liền sẽ ném ra một kiện Khóa Mệnh Trùng...

Ai có thể chịu được điều này?

Chính mình phải nghĩ ra biện pháp gì, dịch chuyển sức chú ý của đối phương ra khỏi người của mình?

Lúc này, Văn Tịnh đạo nhân chắc hẳn đã trở về Tây Phương Giáo phục mệnh.

Vì bảo hộ vị đồng đội về sau có tác dụng lớn với phe mình này, kiện Tỏa Thần Truy Hồ Điệp kia, Lý Trường Thọ vẫn chưa bảo Văn Tịnh đạo nhân phá hủy, ngược lại là còn bảo Văn Tịnh đạo nhân sau khi trở về miêu tả kỹ càng đối với Phó Giáo Chủ Tây Phương Giáo, đã tìm kiếm Hải Thần Nam Hải như thế nào, lại tìm nhầm mười tám lần như thế nào.

Mặc dù đối phương không có khả năng sẽ thật sự "biết khó mà lui", nhưng tóm lại là không thể "biết khó khăn mà vẫn tiến lên", có khả năng sẽ thay đổi ý nghĩ...

Nói thật, chỉ cần không phải uy hiếp được bản thể Lý Trường Thọ, đối phương muốn hủy bao nhiêu Đạo Nhân Giấy thì cứ huỷ bấy nhiêu.

Cùng lắm thì, về sau lại phát triển...Đậu Tiên Nhân.

Hả?

Ầm ầm ——

"Lực lượng Thiên Đạo?"

Trong mật thất, Lý Trường Thọ bị tiếng sấm rền như vậy làm cho kinh động.

Tiên thức đảo qua, phát hiện ra tại thánh địa độ kiếp bên ngoài sơn môn—— xung quanh một ngọn núi vô danh nào đó, đang có hơn mười mấy đạo thân ảnh tung bay.

Có đệ tử cùng thời kỳ đang độ kiếp.

Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng, tạm thời đặt sự tình phiền lòng của chính mình ở trong lòng, lập tức rời khỏi mật thất dưới đất, truyền âm triệu hoán Linh Nga.

Cùng lắm thì, nếu như Tây Phương Giáo lại có động tác, chính mình liền trực tiếp thỉnh Đại Pháp Sư lên sân khấu, giúp chính mình diễn một vở kịch.

Chỉ cần làm cho Tây Phương Giáo có một chút kiêng kị, không dám tùy tiện động vào Hải Thần Nam Hải là đủ rồi.

—— Mọi người thi đấu trên cùng một quán nét, nếu trực tiếp rút dây mạng của đối thủ, vậy cũng không khỏi quá phận.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ cưỡi mây mang theo Linh Nga, Hùng Linh Lỵ, tiến đến bên cạnh đại trận hộ sơn, cách một tầng tường ánh sáng trong suốt hơi mỏng, nhìn chăm chú tình hình vị đệ tử đang độ kiếp kia.

Cùng lúc đó, có không ít đệ tử trong môn phái đều chạy đến phương vị này, thưởng thức thiên kiếp một chút, gia tăng một chút lòng tin độ kiếp của bản thân...

Độ kiếp ngày hôm nay, còn là người quen.

Lưu Tư Triết, đệ tử Đô Lâm Phong tại Độ Tiên Môn, đã từng gây gổ và tranh giành tình yêu cùng với Vương Kỳ sư đệ tại Tiểu Quỳnh Phong, cũng chính là người lúc trước làm rối loạn cảm tình giữa "Nhạn Nhi sư tỷ" và "Kỳ Kỳ sư đệ".

Xếp hạng trước mười trong Độ Tiên Môn, mầm tiên trước hai mươi, mấy năm này đều đang chuẩn bị độ thiên kiếp, ai độ kiếp trước, cũng sẽ không dựa theo thứ tự xếp hạng trong môn phái...

Thiên kiếp cũng sẽ sẽ không nhìn mặt ai hay nghe theo sự sắp đặt của ai.

Trên đại trận bên ngoài Vô Danh Phong, mây gió biến ảo, gió mạnh gào thét, linh khí cuồn cuộn mà đến, hóa thành kiếp vân thiên kiếp.

Uy thế của kiếp vân kia, ở trong mắt của Lý Trường Thọ...

Cũng không tính là quá mạnh, có phần hơi lỏng lẽo, điều này cũng chứng tỏ rằng, Lưu Tư Triết là thật sự khắc khổ tu hành, thiên phú của bản thân chỉ có thể xưng là trung thượng.

Lý Trường Thọ quan sát biểu tình của sư muội vài lần.

Vào giờ phút này, Linh Nga đối mặt trực diện với thiên uy như vậy, gương mặt xinh đẹp có một chút trắng bệch, không nhịn được nhẹ nhàng hé miệng...

"Sư muội, thiên kiếp này như thế nào?" Cách xa nửa trượng, Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Về sau muội chắc chắn sẽ phải trải qua chuyện này, ở dưới thiên kiếp, nếu như đạo bản thân không đủ vững chắc, kết cục sẽ chính là hôi phi yên diệt."

Linh Nga cắn môi một cái, điềm đạm đáng yêu mà nhìn Lý Trường Thọ, sau đó chính là lo lắng nhìn chăm chú vào người độ kiếp kia.

Ách...

Không cho tiểu nha đầu này một chút áp lực, mỗi ngày hồ nháo cùng với Tửu Cửu sư thúc, làm sao có thể trở thành cao thủ!

"Sư huynh..."

"Ừm?"

"Chuyện này...không có việc gì."

Linh Nga nhẹ nhàng thở dài trong đáy lòng, nếu không phải chung quanh đã có không ít thân ảnh, nàng nói không chừng sẽ hỏi một câu:【 Đã như vậy, người nào có thể vào trước khi độ kiếp, thỏa mãn một cái tâm nguyện nho nhỏ của bản sư muội? 】

Sau đó khẳng định sẽ bị phạt sao chép kinh văn gì đó.

Thành Tiên Kiếp cũng sẽ không quá lề mề, kiếp vân hội tụ xong, người độ kiếp đứng ở trong không trung, các điểm sấm sét tụ lại, một đạo sấm sét bổ xuống đỉnh đầu!

"Chậc." Hùng Linh Lỵ nhỏ giọng hỏi: "Đây là bổ thật sao?"

Lý Trường Thọ bình tĩnh truyền âm đối với hai người: "Tự nhiên là bổ thật, không thì ý nghĩa của thiên kiếp ở đâu?"

Đúng vào lúc này, đại trận hộ sơn tạm thời đóng lại, thiên uy mênh mông đập vào mặt!

Hiển nhiên là các trưởng lão trong môn phái, muốn để cho các đệ tử trực tiếp cảm nhận thiên kiếp...

Các điểm sấm sét xuất hiện một lần nữa dưới kiếp vân, lại là một tia chớp đánh xuống, thân hình của Lưu Tư Triết đứng sừng sững bất động ở trong không trung.

Chương 265. Độ kiếp tập thể

Hùng Linh Lỵ hỏi: "Độ kiếp phải chịu bổ mấy phát mới có thể vượt qua, biểu huynh."

"Lôi kiếp của Lưu sư đệ, hẳn là bảy đạo." Lý Trường Thọ mở miệng nói.

Hắn nhìn một chút dị tượng hiện ra phía trên kiếp vân, cũng không nói ra xưng hô của lôi kiếp này.

Đáng tiếc, không có tiên Tiệt Giáo ở đây, dù sao thì cách giải thích cũng không thỏa đáng.

Thiên lôi một đạo lại một đạo rơi xuống, lúc đạo thiên lôi thứ năm rơi xuống, quanh người Lưu Tư Triết đã loé lên ánh sáng tiên linh.

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, Lưu Tư Triết đối với cửa ải này, hẳn là mười phần chắc chín sẽ vượt qua.

Đạo thiên lôi thứ sáu rơi xuống, thân hình của Lưu Tư Triết bị đánh rơi lên trên đỉnh núi, đập vỡ một mảnh núi đá, pháp lực tự thân va chạm với lực lượng thiên kiếp, bộc phát ra chấn động mạnh!

Linh Nga cũng không khỏi có một chút khẩn trương.

Nàng đang suy nghĩ lúc chính mình đối mặt với thiên kiếp sẽ là loại tình hình nào, có thể gánh vác được uy lực thiên kiếp như vậy hay không.

Rất nhanh, Lưu Tư Triết đã có một chút chật vật nhảy dựng lên một lần nữa, pháp lực toàn thân ngưng tụ ở trước người, đối mặt với lượt thiên kiếp cuối cùng nhất!

Điểm sấm sét lấp lóe trong kiếp vân, sau cùng lực lượng thiên kiếp ngưng tụ thành một đạo lôi trụ, trực tiếp nuốt hết thân ảnh của Lưu Tư Triết, chiếu rọi đêm tối giống như ban ngày!

"A a a ——" Bên trong lôi trụ, Lưu Tư Triết gầm thét, mái tóc tung bay!

Linh Nga nhìn thấy thế lại cau mày...

Đợi lôi quang tiêu tán, tiên nhạc du dương vang vọng trong thiên địa.

Trong không trung xuất hiện dị tượng tiên hạc bay lượn, tiên tử nhảy múa, một đám mây tốt lành giống linh chi từ từ nâng Lưu Tư Triết chậm rãi bay lên, mà Lưu Tư Triết nhắm hai mắt, cảm thụ được chính mình bước vào thế giới hoàn toàn mới, trên mặt tràn đầy say mê.

Lần độ kiếp này, không có phi thăng.

Linh Nga nhẹ nhàng thở ra: "Sư huynh, đây chính là thành tiên sao?"

"Ừm." Lý Trường Thọ cười nói: "Đây chính là thành tiên, trạm kiểm soát đầu tiên trên con đường tu hành."

Đôi con ngươi sáng ngời của Linh Nga, lập tức toát ra một chút hướng tới.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra...

Cuối cùng cũng đã khiến cho Linh Nga hứng thú, từ sự mong nhớ sư huynh, rút ra một chút xíu lên trên việc tu hành...

"Sư huynh, chúng ta trở về đi." Linh Nga nhỏ giọng nói: "Sau này ta sẽ cố gắng tu hành, nhanh chóng đối mặt với thiên kiếp!"

Lý Trường Thọ vui mừng cười một tiếng, vừa muốn quay người, đột nhiên quay đầu nhìn về một phía, truyền âm nói:

"Chờ một chút, còn có người muốn độ kiếp, nhìn nhiều thêm một lần, cẩn thận thể ngộ đi."

"Ừm?" Linh Nga nhẹ nhàng chớp mắt, loại sự tình độ kiếp này còn có thể thực hiện cùng nhau?

Quả nhiên, dị tượng thiên địa ở chỗ của Lưu Tư Triết vừa mới tiêu tán, đang hồi tưởng lại kinh nghiệm vượt qua thiên kiếp của mình, bên kia đột nhiên có một đệ tử cười to hai tiếng.

"Thiên kiếp của ta cũng đã đến!"

Lời nói vừa dứt, thiên địa linh khí nguyên bản tiêu tán, lần nữa hội tụ về hướng Độ Tiên Môn.

Vị đệ tử nói chuyện kia lập tức đi ra từ trong đám người, bay về phía chỗ Vô Danh Phong của Lưu Tư Triết, mà Nguyên Tiên mới tấn thăng Lưu Tư Triết lập tức bước sang một bên và nói vài lời khích lệ vị đệ tử này.

Ầm ầm ——Thiên lôi cuồn cuộn, thiên uy cảnh báo!

Đợt biểu diễn thiên kiếp thứ hai chính thức bắt đầu, thiên kiếp lần này cũng là bảy đạo, xem như tiêu chuẩn bình quân của mầm tiên tiên môn.

Lần này Linh Nga ít khẩn trương hơn, có một chút hăng hái lại nhìn người khác độ kiếp thêm một lần, thấy đối phương thuận lợi thông qua, trong đáy lòng càng là nhiều hơn mấy phần tự tin.

Nhưng mà, đệ tử Độ Tiên Môn hôm nay, dường như là có duyên cùng với thiên kiếp.

Người thứ hai độ kiếp xong, lại có thêm một người, tiếp tục dẫn động thiên kiếp...

Độ kiếp tập thể, kỳ thật là cũng có xảy ra.

Nhìn thấy từng người lần lượt thành công độ kiếp, các đệ tử khác đã đến ngưỡng cửa này, trong đáy lòng cảm thấy tự tin, cảm thấy mình cũng có thể thành công vượt qua.

"Hắn có thể làm được ta cũng có thể làm được!"

Thế là, đạo tâm hơi chấn động, thiên kiếp liền trực tiếp bị dẫn động.

Sau người thứ ba, lại có hai vị mầm tiên cùng thời kỳ bay ra, Vương Kỳ đến từ Tiểu Linh Phong, và đạo lữ Lưu Nhạn Nhi đến từ Đô Lâm Phong của hắn, song song độ kiếp thành công.

Kỳ Kỳ sư đệ và Nhạn Nhi sư tỷ, đã trở thành một đôi tiên lữ thực sự.

Trong lúc nhất thời, đám đệ tử trong môn phái ma quyền sát chưởng, người thứ sáu nhảy ra ngoài, đối mặt với thiên kiếp của chính mình, sau đó...

Chết mất.

Vị đệ tử bị thiên kiếp đánh chết này, là Phá Thiên Phong nhất mạch, có tuổi tác không sai biệt lắm cùng với Lý Trường Thọ.

Cũng không biết là tích lũy trước khi độ kiếp không đủ, hay là khi độ kiếp xảy ra sai sót, không thể sống qua một đạo lôi kiếp cuối cùng, để lại một bộ thi thể tả tơi ở trên núi...

Đám đệ tử có một chút đầu óc phát sốt, lập tức bị tạt một chậu nước lạnh.

Sư phụ của vị đệ tử bị thiên kiếp đánh chết này, cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, tiến lên nhặt thi thể đệ tử thân yêu của mình về chôn cất.

Khuôn mặt nhỏ của Linh Nga, từ vui vẻ, kích động, tràn đầy tự tin, cũng lập tức trở nên có một chút...chột dạ.

Lý Trường Thọ thản nhiên nói: "Ngày bình thường muội lãng phí bao nhiêu thời gian ở trên vui đùa, khi độ kiếp, liền sẽ có bấy nhiêu nguy hiểm."

"Sư huynh..." Linh Nga dùng tay nhỏ lôi kéo góc áo của Lý Trường Thọ, ngậm miệng, trong lúc nhất thời cũng không biết chính mình nên nói cái gì.

Ước pháp tam chương...

Mà thôi, thấy Linh Nga cũng đã bị kích thích, Lý Trường Thọ hiếm khi ôn nhu một lần, ấm giọng nói: "Thiên kiếp chỉ là thử thách, cũng không phải hoàn toàn là sát kiếp. Ngày hôm nay có sáu người độ kiếp, năm người độ kiếp thành tiên, một người táng mệnh dưới thiên kiếp, đã là xác suất thành công không tệ. Chỉ là, độ kiếp thủy chung là sự tình của chính mình, người bên cạnh không thể giúp quá nhiều, kế tiếp muội chỉ cần an tâm tu hành, vững chắc đạo cơ của mình, như thế mới có thể ứng đối tự nhiên."

"Vâng." Linh Nga khéo léo đáp lời, lại quay đầu liếc nhìn Vô Danh Phong bị thiên kiếp tước mất mấy chục trượng chiều cao kia, nhất thời cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"Nếu không thì thoã tâm nguyện của mình trước, lại đối mặt với thiên kiếp đi."

Linh Nga khẽ ngâm vài tiếng, yên lặng tính toán trong đáy lòng, chính mình nên ra tay như thế nào...

Lý Trường Thọ mang theo Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ phiêu nhiên trở về.

Mang sư muội đi xem một đợt thiên kiếp, xem như là nhạc đệm nho nhỏ, có thể để cho sư muội nhiều thêm mấy phần lòng kính sợ đối với tu hành, tóm lại là chuyện tốt.

Chỉ là đáng tiếc cho vị sư huynh Phá Thiên Phong chết thảm ở dưới thiên kiếp kia, nếu như lại chuẩn bị thêm mấy trăm năm, có lẽ xác suất thành công sẽ lớn hơn một chút.

Ở trong hai mươi năm kế tiếp, hẳn là giờ cao điểm độ kiếp của đệ tử Độ Tiên Môn, chính mình cũng phải sắp xếp đi ra ngoài một chuyến, sau đó "ngoài ý muốn" độ kiếp.

Bản thể cũng không thể trực tiếp ra ngoài, sắp xếp Đạo Nhân Giấy ra ngoài là được.

Chương 266. Hồ đồ

Đợi đến thời điểm trở về, biểu lộ ra cảnh giới cảnh giới Nguyên Tiên sơ kỳ, cũng liền có thể hoàn mỹ che giấu...

Ài, nếu như có thể kéo đến lúc chính mình độ Kim Tiên Kiếp, vậy thì mới hoàn mỹ.

Nếu thật sự có thể như vậy, hắn đi ra ngoài một chuyến, trong môn phái cho rằng hắn đi độ Thành Tiên Kiếp, trên thực tế thì hắn mời Đại Pháp Sư hộ pháp, tìm một chỗ ẩn nấp độ trường sinh kiếp của chính mình.

Sau khi trở về, trong môn phái hỏi thăm, hắn liền nói không cẩn thận độ kiếp thành công, như vậy cũng không tính là nói láo.

Âm thanh cười khẽ của Lý Trường Thọ, lập tức dần dần thu liễm, ngồi trên ghế bành trước đan phòng, suy tư biện pháp ứng đối ra sao với thế công của Tây Phương Giáo.

Phản công?

Tạm thời không có điều kiện này, dù sao trước đây cũng là chính mình phá hủy tính toán của Tây Phương Giáo, hiện tại là khâu đối phương ra tay.

Mọi người đều biết, tính toán ở Hồng Hoang thường xuyên là theo lượt.

Sau vài ngày suy nghĩ về điều này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đã đại khái nghĩ ra một hai phương pháp ứng đối.

Trong lúc hắn muốn bắt đầu thực hiện kế hoạch, hai nhóm khách nhân đã vội vã chạy đến miếu Hải Thần Nam Hải...

Đến trước hết nhất, là đại đội tặng lễ của Long Cung.

Một đám Tiên Giao Binh khiêng sáu trăm thùng bảo vật, ở bên trong vạn chúng chú mục rơi xuống từ trên không, chồng chất bảo rương ở bên trong chủ miếu An Thủy Thành.

Đây là tạ lễ cho Hải Thần, còn có một phần cũng được đưa đến Thiên Đình.

Nguyên nhân cũng chính là vì đây, Đông Mộc Công vội vàng chạy đến hỏi ý kiến của Hải Thần, Long Cung đưa lễ, Thiên Đình thu hay là không thu.

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, hỏi ngược lại Mộc Công một câu: Thiên Đình thiếu hay là không thiếu.

Nếu như thiếu bảo vật liền thu nhận, bồi dưỡng Thiên Binh cũng không chỉ là lực lượng công đức liền đầy đủ. Nếu như không thiếu, liền cự tuyệt một cách ngay thẳng.

Thiên Đình thế nhưng là cơ cấu quản lý Thiên Đạo đứng đắn trực thuộc Hồng Hoang!

Mộc Công lập tức rõ ràng, vội vàng chạy về Thiên Đình tiến hành ứng đối.

Mà khi Mộc Công rời đi, Lý Trường Thọ kiểm kê thu hoạch của chính mình, lúc tính toán hệ thống phòng ngự tổng hợp của Tiểu Quỳnh Phong lại có thể đạt được bao nhiêu tiến triển, một thân ảnh cưỡi mây mà tới từ phía bắc.

Hoàng Long Chân Nhân?

Vị lão Chân Nhân này mặc đạo bào màu vàng đất, mặt lộ vẻ buồn rầu, không ngừng than thở, hẳn là đã gặp việc khó gì.

Nói đạo lý, miếu Hải Thần của hắn đã đổi tên thành 【nhà thông thái Đạo Môn】từ lúc nào?

Tại sao khi gặp được vấn đề hóc búa, đều phải tới nơi đây tìm một tiểu đệ tử Nhân Giáo như hắn để bày tỏ? Xiển Giáo không có ai sao?

Tiên thức của Lý Trường Thọ nhìn kỹ một lúc, không có phát hiện ra thân ảnh của Triệu đại gia, trong đáy lòng cũng là nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù muội muội của Triệu đại gia rất đẹp, nhưng bản thân Triệu đại gia, đúng là một nhân tố không thể khống chế.

"Hải Thần đạo hữu...ài."

Lý Trường Thọ nhìn vị lão đạo cao gầy mặc trường bào vàng nhạt trước mắt này, sau khi hai người chạm mặt hàn huyên, lão đạo này đã là có mấy lần muốn nói lại thôi, thở dài không hề đứt đoạn.

Loại bộ dáng này, giống như là Lý Trường Thọ cũng không thể cứu nổi vậy...

"Tiền bối sao vậy?" Lý Trường Thọ lo lắng hỏi: "Ngài đang bởi vì sự tình Long Tộc mà phát sầu?"

Hoàng Long Chân Nhân lại thở dài, ngồi ở bên cạnh hồi lâu không nói gì.

Trong lúc nhất thời, Lý Trường Thọ cũng bị vị tiền bối cao nhân này làm cho bất ổn, không biết rốt cuộc là đại sự gì đã xảy ra.

Bây giờ ở bên trong Tam Giáo Đạo Môn, liên quan không mật thiết nhất cùng với chính mình, chính là Xiển Giáo.

Nói một cách khác, chính mình lạ lẫm nhất, cũng là Xiển Giáo.

"Hải Thần đạo hữu..."

"Ài!" Lý Trường Thọ giành trước một bước thở dài, làm cho Hoàng Long Chân Nhân lập tức bị kẹt lại.

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiền bối ngài đây là có chuyện gì? Nếu có chuyện gì xin hãy lên tiếng. Nếu có bất kỳ chỉ thị nào, vãn bối xin lắng nghe."

"Không dối gạt Hải Thần đạo hữu, ngày hôm nay đến đây, thật sự là có một lời khó có thể mở miệng."

Lý Trường Thọ: "..."

Vậy thì đừng có mở miệng.

Nhưng Hoàng Long Chân Nhân đã mở lời: "Đạo hữu có thể nói rõ bản chất cho ta được không? Tây Phương Giáo kia, rốt cuộc là muốn biến hoá Long Tộc để cho bản thân sử dụng, hay là muốn Long Tộc quy thuận ở dưới trướng của Nhị Thánh Tây Phương?"

Nghe đến đây, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức nổi nghi hoặc.

Là ai đã nói gì với Hoàng Long Chân Nhân? Tại sao Hoàng Long Chân Nhân lại hỏi như thế?

Biến hoá Long Tộc để cho bản thân sử dụng, chỉ chính là biến Long Tộc trở thành giống như Văn Tịnh đạo nhân, làm công việc bẩn thỉu mệt nhọc lại không đạt đến nhiều chỗ tốt lắm, vào thời khắc mấu chốt còn sẽ bị ném ra cõng nồi.

Mà quy thuận Nhị Thánh Tây Phương Giáo, vậy đại biểu cho việc gia nhập thế lực bên ngoài phương tây, hưởng sự che chở của Thánh Nhân, đạt được cơ duyên của Thánh Nhân.

Đây mặc dù nhìn như là một chuyện, trên thực tế lại là ngày đêm khác biệt.

Vấn đề này...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng lưu chuyển ý nghĩ, tự biết tuyệt đối không thể trực tiếp trả lời.

Cũng không phải là tâm tư của hắn cắn rứt.

Việc【 Long Tộc Nhập Thiên 】này, hắn làm đường đường chính chính, lòng dạ bằng phẳng.

Thúc đẩy Long Tộc lên Thiên Đình, đối với Long Tộc mà nói cũng chỉ có chỗ tốt, tương đương với trợ giúp Long Tộc một phen.

Không thì Lý Trường Thọ cũng không tiện luôn cầm lễ vật Long Tộc cho, đếm tới đếm lui, cũng đều đã có hơn ngàn thùng bảo tài, linh vật.

Lúc này Hoàng Long Chân Nhân đưa ra câu hỏi này, hẳn là đã là nghe được lời nói của người khác, với định kiến trước đó, Lý Trường Thọ đáp cái gì cũng đều không ổn thỏa.

Ý nghĩ nhẹ nhàng lưu chuyển, Lý Trường Thọ đã có đối sách.

Hắn vẫn thích chiếm cứ thế chủ động.

Lý Trường Thọ cười nói: "Tha thứ cho vãn bối lắm miệng, tại sao tiền bối lại hỏi vấn đề này?"

Hoàng Long Chân Nhân đáp lời: "Chỉ là trong lòng phiền muộn, cho nên mới có câu hỏi này."

Lý Trường Thọ lập tức lắc đầu, đứng dậy, bưng phất trần đi về phía trước hai bước, ấm giọng nói: "Tiền bối, nếu ta đoán không lầm, xác nhận đã có người nói gì với ngài, phương tây đang có mục đích như thế nào, Tây Phương Giáo một giáo song thánh, chú định sẽ đại hưng, Long Tộc đi theo cũng có thể có cơ hội đạt được cơ duyên, chưa hẳn đã không thể phát triển...có đúng là như thế?"

"Chuyện này." Hoàng Long Chân Nhân có một chút ngượng ngùng cười cười, thành thành thật thật gật đầu nói: "Ừm, đúng là như vậy. Nhưng người đó nói cũng đúng có lý, bần đạo cũng cảm thấy, Tây Phương Giáo kỳ thật cũng không tệ, dù sao cũng là hai vị Thánh Nhân lão gia, lại có Thập Nhị Phẩm Kim Liên trấn áp giáo vận, nếu như có thể trở thành nhà của Long Tộc..."

"Ài! Tiền bối, hồ đồ rồi!"

Hoàng Long Chân Nhân không khỏi hơi nghi hoặc một chút.

Hồ đồ? Việc này không phải là đạo lý rõ ràng sao? Tại sao lại hồ đồ?

Chương 267. Nhiên Đăng "Cổ phật"

Lại nghe Lý Trường Thọ nói: "Những lời như vậy thật sự là đẩy Long Tộc vào hố lửa, người nói lời này, hoặc là không biết chân tướng của chuyện này, hoặc là trong lòng có ý đồ...khục, phạm vào mơ hồ."

Vốn dĩ, Lý Trường Thọ muốn dùng bốn chữ "ý đồ đáng chết". Nhưng nghĩ lại, người có thể ảnh hưởng đến Hoàng Long Chân Nhân, đại khái chính là đại lão Xiển Giáo bên kia, trực tiếp mắng mỏ cũng không tốt.

Có thể ít đắc tội với người, tự nhiên là phải ít đắc tội.

Ít khẩu nghiệp, sống an lành.

"Ồ?" Hoàng Long Chân Nhân vội hỏi: "Còn xin đạo hữu chỉ điểm."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu có thể thi triển thần thông, để không cho cuộc trò chuyện giữa ta và ngài bị người ngoài biết."

"Đúng như vậy, đúng như vậy." Hoàng Long Chân Nhân lập tức điểm ra mười mấy tầng kết giới, che phủ hậu đường miếu Hải Thần, sau đó liền nghiêm túc nhìn chằm chằm cỗ Đạo Nhân Giấy lão thần tiên này của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, nói: "Đại hôn của Ngao Ất, trận chiến trong Nam Hải, Đông Hải chưa kết thúc, tàn hồn sinh linh trong biển chưa hoàn toàn tiêu tán, thi cốt chúng tướng sĩ Long Tộc chưa lạnh. Tất cả những điều này bắt nguồn từ đâu? Bắt nguồn từ việc phương tây muốn chiêu nạp Long Tộc, mà Long Tộc không muốn. Long Tộc không muốn, phương tây liền dùng thủ đoạn như vậy, mánh khoé như vậy, không tiếc dẫn xuất kiếp nạn, tàn sát nhiều sinh linh như vậy. Phương tây, không có chính nghĩa, thiếu đạo đức, trong ngoài không đồng nhất, làm sao có thể được gọi là minh chủ? Lại làm sao có thể coi là nhà?"

Hoàng Long Chân Nhân hơi gật đầu, vừa định mở miệng, lại nghe vị Hải Thần đạo hữu này nói: "Lời nói của tiền bối vừa rồi, quy thuận phương tây có thể đạt được cơ duyên khôi phục, đây lại càng hồ đồ hơn! Phương tây đại hưng, làm như thế nào để đại hưng? Chẳng qua là thu nạp cao thủ ở bên ngoài, tích lũy công đức, được Thiên Đạo tán thành. Nếu như Long Tộc gia nhập Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo chắc hẳn sẽ đối xử tốt với Long Vương Tứ Hải, các vị trưởng lão Long Tộc, nhưng kết cục của các tộc nhân Long Tộc khác sẽ như thế nào? Nó không gì khác hơn là một bản sao của Yêu Tộc biển sâu, phản quân Hải Tộc, ở dưới sự thúc đẩy tùy ý của phương tây, làm sự tình hãm hại sinh linh kia. Tiền bối có nghĩ tới không? Vì sao phương tây muốn thu phục Long Tộc? Bọn họ còn không phải coi trọng tích lũy của Long Tộc, coi trọng thực lực còn lại của Long Tộc sao? Như vậy không cần quá dài, chỉ cần mấy ngàn năm, nghiệp chướng của bản thân Long Tộc chắc chắn sẽ tăng vọt, phương tây có thể mượn nhờ Long Tộc làm rất nhiều chuyện, mà một chút chỗ tốt phương tây có thể cho Long Tộc kia, đổi lấy, lại là tộc vận của Long Tộc sụp đổ toàn diện! Tiền bối đã có bao giờ nghĩ tới những điều này?"

Những "lời từ trong đáy lòng" này của Lý Trường Thọ, kỳ thật chỉ là trần thuật lợi ích và yếu hại, cũng không có gì là cường điệu cả.

Chính vì điều này mà nó có vẻ khá đáng tin cậy.

Lại thêm ngôn từ chân thành, đầy cảm xúc , giàu có sức cuốn hút của Lý Trường Thọ, cũng đã khơi gợi cảm xúc của Hoàng Long

Chân Nhân...

Vào giờ phút này mặt của Hoàng Long Chân Nhân lúc thì đỏ, lúc thì trắng, đã có một chút xấu hổ không chịu nổi, lại có một chút hối hận tin vào lời nói của người bên cạnh, đến đây chất vấn Hải Thần Nam Hải – người một mực lo nghĩ vì Long Tộc.

Hải Thần, huynh đệ thực sự của Long Tộc!

Hoàng Long Chân Nhân đứng dậy, vái chào thật sâu, thở dài: "Là bần đạo nhất thời hồ đồ, suýt nữa tin lầm lời nói của người bên cạnh, còn xin đạo hữu đừng trách móc!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi suy tư, quyết định lấy lui làm tiến, thở dài nói: "Tiền bối ngài có thể nghĩ rõ ràng việc này liền tốt. Nói thật, vãn bối cũng không phải là không có một chút tư tâm nào. Sự tình Long Tộc, quan hệ đến việc vãn bối phải chăng sau này có đặt chân an ổn tại Thiên Đình, vì vậy, vãn bối mới có thể để bụng, trù tính mọi chuyện như thế. Hiện tại tiền bối đã có thể cho vãn bối biết, rốt cuộc là ai, nói với tiền bối ngài phương tây cũng không tệ như thế?"

Hoàng Long Chân Nhân thở dài: "Thật ra là do tâm thần của bần đạo bất an, cho nên đi tìm Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng của Xiển Giáo chúng ta, xin Phó Giáo Chủ chỉ điểm đôi chút. Vạn lần chưa từng nghĩ đến, Nhiên Đăng Phó Giáo Chủ lại..."

Lý Trường Thọ: "..."

Chẳng trách, hóa ra là vị Nhiên Đăng "Cổ phật" này.

Đối với Nhiên Đăng đạo nhân, Lý Trường Thọ vốn không có hảo cảm gì.

Ở dưới quan điểm của Lý Trường Thọ, không có quá nhiều chuyện trong giai đoạn đầu của đại kiếp Phong Thần, Xiển Giáo dùng là sách lược "thu đồ cản tai", Tiệt Giáo có nhiều người, tùy tiện chọn một nhóm đi ứng kiếp, nguyên khí cũng sẽ không bị đả thương.

Nhưng sự tình đại chiến Phong Thần càng làm càng lớn, cuối cùng kéo nhân vật như Triệu đại gia xuống nước, dẫn động đại kiếp bộc phát toàn diện, náo động ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận cùng với Vạn Tiên Đại Trận...

Trong quá trình này, ngoại trừ Thân Công Báo lặp đi lặp lại thao tác điên cuồng "đạo hữu xin dừng bước", mà mấy người Nhiên Đăng đạo nhân, Lục Áp đạo nhân không ngừng châm ngòi thổi gió, cũng không thoát khỏi liên quan!

Mà đại kiếp Phong Thần còn chưa có kết thúc, Nhiên Đăng đạo nhân đã là công thành thân "lui", bắt cóc mấy vị bên trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, đi đến Tây Phương Giáo tiếp tục làm Phó Giáo Chủ...

Ngày hôm nay, Nhiên Đăng nói những lời này đối với Hoàng Long Chân Nhân, liền ẩn ẩn tiết lộ một chút tin tức...

"Chẳng lẽ, vị Nhiên Đăng này đã sớm cấu kết làm bậy cùng với phương tây?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, nhưng cũng không dám quản việc này nhiều.

Tính toán dính đến loại cấp bậc như Nhiên Đăng đạo nhân, đã là Thánh Nhân thực sự đánh cờ, hắn ngay cả đệ tử Thánh Nhân cũng đều không phải, sao dám tham dự?

Lý Trường Thọ thở dài, vì không gây sự, còn chủ động giải thích vài câu vì Nhiên Đăng đạo nhân: "Kỳ thật, những gì vị Phó Giáo Chủ này nhìn thấy cũng không phải hoàn toàn sai. Chỉ có điều là góc độ vị Phó Giáo Chủ này nhìn vấn đề, vẫn giống như tại thời kỳ Viễn Cổ, Thượng Cổ, so với đại thế Hồng Hoang bây giờ, đã có một chút không giống."

Hoàng Long Chân Nhân hơi suy nghĩ, cảm thấy lời nói này vô cùng có lý. Hắn nhìn vị lão giả hóa thân Hải Thần trước mắt này, càng thêm khâm phục.

"Đạo hữu!" Hoàng Long Chân Nhân khẩn thiết hỏi: "Kế tiếp nên làm như thế nào, còn xin đạo hữu dạy ta. Bần đạo đã quyết định xuất thủ tương trợ đồng tộc, mặc kệ đồng tộc có tiếp nhận ý tốt của bần đạo hay không, bần đạo tất nhiên là phải làm xong việc này, làm tốt, không thẹn với bọn họ là được."

Lý Trường Thọ khen: "Tiền bối thật nhân nghĩa!"

"Chỉ là liên lụy huyết mạch, nhân quả không đoạn mà thôi."

"Tiền bối!" Ý nghĩ nhẹ nhàng lưu chuyển trong đáy lòng Lý Trường Thọ, hơi do dự một chút, vẫn quyết định, sử dụng người thành thật này một lát.

Hắn nghiêm mặt nói: "Vãn bối thực sự có một việc nhỏ, muốn xin tiền bối ra tay."

"Ồ?" Hoàng Long Chân Nhân lập tức vui mừng, vội hỏi: "Việc gì? Bần đạo sẽ đi làm."

"Tiền bối, là như thế này..."

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Chương 268. Lời cảnh báo nhỏ

Lý Trường Thọ cẩn thận giảng giải chuyện chính mình cần Hoàng Long Chân Nhân làm, chuyện này đối với Hoàng Long Chân Nhân mà nói chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng lại có một chút quan trọng đối với Lý Trường Thọ.

Có thể coi đây là lời cảnh báo nhỏ của hắn đối với phương tây.

...

Ba ~ bốn ngày sau, bên trong Ngọc Hư Cung tại Côn Luân Sơn.

Trong ba toà đạo trường Thánh Nhân của Đạo Môn, Ngọc Hư Cung xem như là chỗ dễ tìm nhất.

Bích Du Cung của Thông Thiên Giáo Chủ nằm khuất ở tiên đảo hải ngoại, không phải là người có duyên thì không thể thấy.

Lão Tử Thái Thanh ẩn vào phía trên chín tầng trời, tương truyền rằng trong vòng 33 ngày, không ai có thể đi được, ngoại trừ Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Mà Ngọc Hư Cung, liền ở trên Côn Luân Sơn, ẩn vào bên trong tầng tầng mây mù, không ít Luyện Khí Sĩ ở phía trên Côn Luân Sơn, ngẩng đầu liền có thể trông thấy mái cong của Ngọc Hư Cung.

Tự nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ở bên trong Ngọc Hư Cung, nơi đây cũng chỉ là có ngọc tượng Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn thường ở trong tiểu viện Tam Thanh năm đó...

Mà bên trong Ngọc Hư Cung, cũng không có quá nhiều cao thủ

Xiển Giáo thành danh, giống như mấy người Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, đều là có động phủ của chính mình, cũng chỉ có Quảng Thành Tử cùng với mấy vị cao thủ trấn thủ nơi đây, tất cả mọi người nếu có việc lại tụ họp ở chỗ này thương nghị một chút.

Bên trong Ngọc Hư Cung, có hơn hai trăm Luyện Khí Sĩ Xiển Giáo, hơn non nửa đã từng nghe Thánh Nhân giảng đạo, hơn phân nửa đều là tu hành trên danh nghĩa ở chỗ này, được tính là môn nhân Xiển Giáo.

Ngày hôm đó, Hoàng Long Chân Nhân cưỡi mây đến bên trong Ngọc Hư Cung, tìm tới mười bảy mười tám vị môn nhân Xiển Giáo có quan hệ không tệ, nghị sự ở bên trong thiền điện...

Hoàng Long Chân Nhân nói thẳng: "Ngày hôm nay, bần đạo có thỉnh cầu."

Hơn mười mấy môn nhân này vội vàng đáp ứng, bảo Hoàng Long Chân Nhân cứ thoải mái nói.

"Là như vậy…" Hoàng Long Chân Nhân cười nói: "Gần đây, bần đạo cùng với một vị đạo hữu dần dần tương giao sâu, cảm thấy tính tình của vị đạo hữu này cao nhã, không phải là thường nhân, chỉ tiếc là không có quá nhiều người biết được, còn có chỗ hiểu lầm đối với hắn. Cho nên, bần đạo liền muốn dùng danh nghĩa của Xiển Giáo chúng ta, giúp hắn gia tăng danh tiếng."

Một nữ Luyện Khí Sĩ không trọng yếu cười nói: "Việc nhỏ như vậy, sư huynh ngài cứ phân phó là được."

"Không biết vị đạo hữu Hoàng Long sư bá nói kia, rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Hoàng Long Chân Nhân cười nói: "Các vị đồng môn, đã từng nghe nói tới Hải Thần Nam Hải hay chưa?"

Một đám người cùng nhau lắc đầu.

"Chuyện này cũng không có gì lạ." Hoàng Long Chân Nhân cười nhẹ, lấy ra một xấp vải vóc ở trong tay áo, lần lượt phát cho bọn hắn: "Các vị hãy đọc lời viết trên đó."

Một người mở vải vóc ra, nhẹ giọng đọc:

"Hải Thần Nam Hải thật là tốt, làm việc thiện tích đức được lòng người.

Tử Tiêu giảng đạo hắn chưa đi, Vu Yêu loạn chiến hắn không nhập.

Bây giờ Nam Hải phụng thánh mệnh, độ hóa vạn chúng vì thương sinh.

Thiên địa vô thường không bình yên, bên trong Hải Thần Giáo có chân tình!"

Người này đọc xong, chúng tiên Xiển Giáo cười nhẹ vài tiếng, một người còn không nhịn cười được nói: "Ngay cả Tử Tiêu Cung giảng đạo cũng đều không có đi, làm sao lại ra vẻ cao thâm khó lường như vậy?"

Hoàng Long Chân Nhân nghiêm mặt nói: "Các vị chớ có hỏi nhiều, quan hệ của việc này quá lớn. Bắt đầu từ ngày hôm nay, các vị liền thăm viếng các nơi phường trấn, danh sơn, động phủ ở trong phương viên mười vạn dặm Côn Luân Sơn, truyền bá đoạn vè này ra ngoài..."

"Sư huynh, cứ cứng rắn truyền bá như vậy sao?"

"Tất cả mọi người hãy nghĩ một chút biện pháp." Hoàng Long Chân Nhân cười nói: "Có thể nói chuyện phiếm cùng với đạo hữu chính mình quen biết, sau đó trong lúc lơ đãng đưa việc này vào."

Chúng tiên hơi suy tư, phần lớn gật đầu nói thiện.

"Vậy thì làm phiền các vị đồng môn rồi!"

"Việc này để cho Hoàng Long Chân Nhân làm...có ổn thoả không?" Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không ngừng suy nghĩ.

Mặc dù đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng hắn cùng với Hoàng Long Chân Nhân cũng không tính là quá quen, trong đáy lòng tóm lại là vẫn còn có một chút lo lắng.

Chủ yếu cũng là sợ vị Hoàng Long Chân Nhân này, lại làm theo kịch bản của người bên cạnh.

Sở dĩ mượn miệng của tiên nhân Xiển Giáo, tạo thế cho Hải Thần Nam Hải, Lý Trường Thọ có hai cái mục đích chủ yếu.

Thứ nhất là rải bom khói, làm giáo chúng Tây Phương Giáo hướng suy nghĩ lên trên người các đại nhân vật, từ đó yểm hộ chân thân của mình.

Thứ hai, cũng là mượn Xiển Giáo yểm hộ cho chính mình.

Kể từ đó, tin tức mà phương tây nắm giữ, hẳn là như thế này ——

Nhân Giáo Đại Pháp Sư đã từng xuất hiện trong phạm vi thế lực của Hải Thần Giáo.

Đệ tử Tiệt Giáo, Nhị Thái tử Long Tộc Ngao Ất, là Nhị Giáo Chủ Hải Thần Giáo, hơn nữa Hải Thần Nam Hải cùng với Tiệt Giáo Triệu Công Minh cũng có giao tình tốt.

Tiên nhân Xiển Giáo tán dương đức hạnh của Hải Thần Nam Hải, giống như cũng có tương giao không tệ cùng với Hải Thần Nam Hải.

Như vậy, Tây Phương Giáo muốn động thủ đối với hắn, hẳn là sẽ nhiều thêm mấy tầng cố kỵ...

Mà sở dĩ làm như vậy, trọng yếu nhất vẫn là không có hiệu quả mặt trái gì.

Lý Trường Thọ lắc đầu, không còn lo lắng nhiều về việc này.

Hắn bắt đầu khôi phục bố trí giả thân bên trong phạm vi của Hải Thần Giáo, dùng để ứng đối với thủ đoạn như "Tỏa Thần Truy Hồ Điệp".

Trừ cái đó ra, Lý Trường Thọ còn làm một ít biện pháp khẩn cấp.

Như là cấm chế liên hoàn chỉ cần một cái ý niệm trong đầu liền có thể tùy thời tự huỷ hết thảy Đạo Nhân Giấy, tùy thời tự đoạn lực lượng nguyên thần và bí pháp liên lụy đến nguyên thần, thiết lập chương trình phát động cấm chế tự đốt kho Đạo Nhân Giấy tại An Thủy Thành...

Kế tiếp chính mình chỉ cần chú ý cẩn thận và thận trọng, trừ khi Thiên Đình Mộc Công đến tìm, hoặc là đại lão Tam Giáo đến tìm, liền để cho Đạo Nhân Giấy nằm yên tĩnh bất động.

Những điều này kỳ thật đều là thủ đoạn thông thường.

Ở trên phương diện át chủ bài bảo toàn bản thân này, vẫn là Đại Pháp Sư nhà mình, đây mới là lực uy hiếp chủ yếu.

Nếu là át chủ bài, vậy thì khẳng định không thể tuỳ tiện vận dụng, không thì vào thời khắc mấu chốt không có bài để xuất ra liền thật sự phiền phức...

Trong hai năm rưỡi tiếp theo, Lý Trường Thọ đều là ở bên trong đề phòng như vậy, an tĩnh vượt qua.

Bên trong phạm vi của Hải Thần Giáo, ngẫu nhiên có thể thấy được một ít người có hành tung quỷ dị, nhưng phần lớn đều là dò xét, không có chuyện khác xảy ra.

Văn Tịnh đạo nhân vẫn chưa truyền tin tức về, một lòng ẩn nấp, điều này cũng làm cho Lý Trường Thọ yên tâm không ít.

Nhân Giáo cũng không cần Văn Tịnh đạo nhân làm một chút chuyện nhỏ này, chỉ cần sau này Văn Tịnh đạo nhân...làm một vố lớn...

Ở trong khoảng thời gian này, Long Tộc rơi vào một đoạn "thời kỳ giày vò".

Ở ngoài có Hải Tộc không ngừng làm loạn, bên trong có mâu thuẫn "Hóa rồng" và "Giao long" liên tiếp xuất hiện, giai cấp thống trị trong nội bộ Long Tộc cũng dần dần chia thành hai phe thay đổi và không thay đổi.

Chương 269. Vấn đề phụ

Liên quan tới việc này, Ngao Ất cùng với Lý Trường Thọ đã trò chuyện với nhau mấy lần.

Lý Trường Thọ đưa ra ý kiến của mình, chính là yên lặng theo dõi kỳ biến, không theo phe nào, không góp lời, làm mờ lập trường của mình, kiên định đứng ở bên người Long Vương Đông Hải.

Nếu là Ngao Ất thời kỳ thiếu niên, đó tất nhiên là một viên long tâm hướng nhật nguyệt, lưu lá gan đi gan thấu lượng bàn, khục!

Đó tất nhiên là một viên long tâm hướng nhật nguyệt, đi ở can đảm lượng Côn Lôn!

Nhưng bây giờ, Ngao Ất tuy vẫn là khuôn mặt thiếu niên, lại là một đầu tiểu long thành thục đã có vợ, không phải thiếu niên long lỗ mãng năm đó.

Học xong yên lặng theo dõi kỳ biến, học xong suy tính phía sau, dần dần thận trọng...

Lý Trường Thọ cũng không phải là một mực thụ động chờ đợi.

Thời cơ hắn xuất thủ một lần nữa, mặc dù phải chờ tới khi phương tây lại ra tay, mâu thuẫn nội bộ Long Tộc bộc phát, nhưng trước đó, hắn cũng có thể làm rất nhiều bố trí an bài.

Ví dụ như hắn an bài Ngao Ất kinh doanh hệ thống nhân mạch nội bộ Long Tộc, kết giao với các nhân vật thực quyền Long Tộc, âm thầm giao hảo với một ít tướng lĩnh Long Tộc có thực lực mạnh mẽ, nhưng địa vị không cao.

Lại như, Lý Trường Thọ nói Mộc Công an bài mấy vị Thiên Tướng Thiên Đình, không có việc gì liền đi đến Tứ Hải tuần tra, tăng tiến giao lưu cùng với Long Cung.

Đợi thế cục Long Cung bình ổn cơ bản, Lý Trường Thọ cũng khôi phục hoạt động thường ngày của chính mình, luyện đan kiếm tiền, hoàn thiện hệ thống phòng ngự của Tiểu Quỳnh Phong, đồng thời dành thời gian dạy dỗ sư muội.

Kim Tiên Kiếp tự nhiên là phải chuẩn bị.

Mà vị cao thủ Vương Phú Quý cảnh giới Thiên Tiên trong môn phái kia...Khục, Vong Tình thượng nhân, sau khi đạo tâm viên mãn, nhân sinh không còn gì tiếc nuối, đã đến rất gần độ kiếp, dự tính ở bên trong năm mươi năm tất nhiên sẽ độ kiếp.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ có một chút cảm khái.

Những nỗ lực trước đó của hắn vì tiểu sư tổ cùng hung cực ác và Vong Tình thượng nhân ngây thơ, cuối cùng cũng không có uổng phí!

Có người đi trước để tham khảo, chính mình tất nhiên sẽ nắm chắc hơn rất nhiều!

Đáng nhắc tới chính là, tiểu sư tổ thật sự dọn đến Vong Tình Cư.

Mà Tửu Cửu xem như "không phải trao đổi ngang giá" cũng có thể trốn tránh tiểu sư tổ, đã triệt để định cư tại phòng bài bạc Tiểu Quỳnh Phong.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Tiểu Quỳnh Phong giống như...đúng là đã kiếm lời!

Chỉ là đáng tiếc cho bộ trận thế phòng ngự siêu hào hoa tại lầu các kia, Lý Trường Thọ cũng đều muốn phá hủy trận cơ bên kia, dùng để cải tiến phòng bài bạc.

Một ngày này, thừa dịp Tửu Cửu uống say bế quan tu hành, Lý Trường Thọ gọi Linh Nga gần đây rất cần cù tu hành, cùng với Hùng Linh Lỵ - người đã làm việc chăm chỉ và có động lực, nhưng thiên phú tu hành nguyên thần hơi kém một chút, đến nhà tranh bên hồ.

Bố trí kết giới, mở trận pháp ra, Lý Trường Thọ nhìn hai em gái một hùng tráng, một mảnh mai trước mắt này, tâm tình bỗng nhiên dễ chịu hơn rất nhiều.

"Ngày hôm nay, ta muốn dạy Linh Nga cách tu hành và cách đặt nền tảng để trở thành tiên đạo cơ. Linh Lỵ ngươi bây giờ cũng đang tu hành nguyên thần, có thể đứng ở một bên dự thính. Nếu có nghi hoặc hay chỗ không rõ, cứ việc đặt câu hỏi, không cần quá mức câu nệ."

Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ đồng thời đáp ứng: "Vâng!"

Lập tức, Lý Trường Thọ bắt đầu nói về đạo tu hành, phương pháp khai ngộ tu hành.

Vì để cho hai người lý giải càng thêm thông thấu, hắn dẫn chứng phong phú, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, sử dụng một số phép ẩn dụ kỳ diệu theo thói quen, đôi khi khiến cho Linh Nga bật cười.

Nghe sư huynh giảng đạo, thật ra là một trong số những điều yêu thích nhất của Linh Nga.

Chỉ tiếc, theo tu vi của nàng dần dần tăng lên, khoảng cách giữa hai lần giảng đạo của sư huynh cũng càng ngày càng dài.

Chuyện này cũng không phải là do Lý Trường Thọ lười biếng, hoặc là cố ý xa cách, mà là đạo lý càng ngày càng cao thâm, Linh Nga lại cần càng nhiều thời gian mới có thể tiêu hóa hết.

Từ sáng sớm đến hoàng hôn.

Linh Nga đã hỏi một vài câu hỏi về tu đạo, Lý Trường Thọ cũng đều giải đáp tường tận.

Hùng Linh Lỵ ở bên cạnh cũng muốn hỏi mấy vấn đề, nhưng nhẫn nhịn nửa ngày, cũng không dám phiền phức Hải Thần đại nhân, cuối cùng cũng chỉ dám hỏi ra một vấn đề phụ, cũng là chỗ nghi ngờ nhất...

Tri thức Hồng Hoang.

"Biểu huynh, ta có thể hỏi một cái vấn đề không tương quan với tu hành không?"

"Tất nhiên là có thể, cứ hỏi đi."

"Tại sao ta cảm thấy linh thú trên Tiểu Quỳnh Phong chúng ta, so với linh thú ta bắt được ở bên ngoài vào thời điểm đi săn, đều ăn ngon hơn rất nhiều?"

Lý Trường Thọ không khỏi yên lặng, Linh Nga ở bên cạnh không nhịn được cười ra tiếng.

Linh Nga cười nói: "Là bởi vì linh thú ngươi nuôi dưỡng được chăm sóc kỹ càng."

"Không hẳn vậy." Lý Trường Thọ cười lắc đầu, nói: "Thế gian vạn vật, đều có đạo. Phàm tục tiên trần, đều là đạo lý này. Linh Lỵ hỏi vấn đề này, mặt ngoài chỉ là một chuyện cười, trên thực tế cũng có đạo lý ở bên trong. Hồng Hoang từ xưa đến nay, đã trải qua năm tháng dài dằng dặc, Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc bây giờ, càng là có không ít người yêu thích nướng, luộc, chiên, xào, vân vân. Bây giờ chúng ta có thể trực tiếp mua được những linh thú ăn được phổ biến trong phường trấn, trên thực tế có hương vị tuyệt đối không kém so với linh thú hoang dại bên ngoài, thậm chí, bọn chúng càng là đã sớm bị đông đảo Luyện Khí Sĩ, từng bước một phân biệt tuyển chọn, tăng thêm bồi dưỡng, tối ưu hóa hương vị. Mà những linh thú ở trong năm tháng dài đằng đẵng không có bị chọn trúng kia, phần lớn đều kém hơn hương vị của những linh thú được tuyển chọn và "truyền thừa" cho đến nay này. Cho nên, không cần thiết phải theo đuổi sự mới lạ trong mọi thứ, cổ nhân đã có sự chọn lọc cho chúng ta. Đây chính là một loại đạo. Đạo, giấu ở giữa thiên địa, giấu ở bên trong bát đũa, giấu ở bên trong cát bụi...mà thôi, không nói nhiều, có nói nhiều hơn, bằng vào cảnh giới của các ngươi nhất thời cũng không tiêu hóa được."

"Oa..." Hùng Linh Lỵ dùng hai bàn tay to nâng gương mặt tinh xảo của nàng, trong đáy mắt lóe ra quang mang sùng bái.

Mà Linh Nga thì khẽ nhếch miệng nhỏ, có một chút si mê nhìn sư huynh nhà mình...

Nàng chính là thích sư huynh cho dù là một việc tùy tiện, cũng đều có thể kéo ra nhiều đạo lý như vậy!

Tất nhiên, lời này cũng không thể nói thẳng.

Màn đêm tiến đến, trăng sáng sao thưa.

Lý Trường Thọ bảo Hùng Linh Lỵ đi bắt một con linh thú tới, giảng giải bí tịch "Thọ chế biến thịt tươi" tại chỗ, vì Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ mở ra cấp độ ăn uống mới tại Hồng Hoang.

Bên này đang ăn vui vẻ, một đạo thân ảnh cao năm thước cưỡi mây đến bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong, nhìn trái phải không có người, lách mình vào đại trận ngăn cách Tiểu Quỳnh Phong đã từng âm thầm thăng cấp, đi tới bên hồ.

Ách? Tửu Ô nhìn tình hình Lý Trường Thọ đang cùng với Linh Nga, Hùng Linh Lỵ ăn như gió cuốn ở bên hồ, hơi sửng sốt một chút.

Chương 270. Kiện bảo vật cấp Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên đầu tiên

"Thật hiếm thấy, Trường Thọ thế nhưng không có ở đan phòng bên kia."

Đạo nhân lùn này do dự một chút, vẫn là cưỡi mây hạ xuống.

Lần này hắn đã hứa với một vị trưởng lão, lời khoe khoang cũng đã nói ra, như thế nào cũng phải làm thành việc này!

Lý Trường Thọ đã thấy được một chút do dự ở trên người Tửu Ô, nói đôi câu với Linh Nga cùng với Linh Ly, chủ động nghênh đón Tửu Ô sư bá.

Vừa thấy mặt, Lý Trường Thọ liền từ bên trong ánh mắt có một chút gian xảo của Tửu Ô sư bá, nhìn ra một chút mờ ám.

"Sư bá, Vong Tình sư bá và sư tổ nhà ta đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có không có." Tửu Ô liền vội vàng lắc đầu, cũng biết chính mình ở trước mặt người sư điệt này, không cần quanh co lòng vòng...

Quanh co lòng vòng ngược lại là càng dễ được an bài.

Tửu Ô liếc nhìn trái phải, thấp giọng nói: "Trường Thọ à, mấy tháng này, Hùng Tâm Đan đưa đến Bách Phàm Điện kia, ngươi có phải hay không đã cho ngừng?"

"Ừm, không sai." Lý Trường Thọ cười nói: "Gần đây đang chuẩn bị độ kiếp, không có thời gian luyện đan. Hơn nữa, căn cứ theo trưởng lão ngoại vụ nói, đã có hai tháng, không có trưởng lão, chấp sự đi đến Bách Phàm Điện đổi Hùng Tâm Đan, ta liền ngừng cung ứng Hùng Tâm Đan. Theo lý thuyết, lúc này ở bên trong Bách Phàm Điện vẫn còn có Hùng Tâm Đan hàng tồn mới đúng."

"Chuyện này: " Tửu Ô cười ngượng ngùng, thấp giọng nói: "Kỳ thật vẫn có trưởng lão cần Hùng Tâm Đan, chỉ là trở ngại...trở ngại da mặt...ừm, ngươi hiểu mà."

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Sư bá đi đến đây là vì Hùng Tâm Đan?"

"Không sai." Tửu Ô gật gật đầu, cười nói: "Một vị trưởng lão của chúng ta, hắn có một người bạn..."

"Cho." Lý Trường Thọ lấy ra một chiếc bình ngọc, thở dài: "Đây là bình Hùng Tâm Đan cuối cùng, tổng cộng ba mươi viên, sư bá ngươi nhất định phải tiết kiệm."

Tửu Ô lập tức vui vẻ ra mặt, nhận lấy bình ngọc, lấy ra hai cái bảo nang từ trong tay áo.

"Đây là tạ lễ vị trưởng lão kia cho, lần này sư bá liền không cầm...ôi chao? Đợi chút, một bình cuối cùng? Về sau sư điệt ngươi sẽ không luyện chế Hùng Tâm Đan nữa?"

"Không sai!" Lý Trường Thọ nói: "Trước đây đã mấy lần nói không luyện Hùng Tâm Đan, nhưng mỗi lần đều bị ân tình như vậy làm khốn nhiễu. Tối thiểu nhất, vào trước khi độ kiếp, ta sẽ không luyện chế những loại đan vô dụng đối với độ kiếp này."

Tửu Ô nghe vậy liền nghiêm mặt, nói: "Việc này cũng trách ta, được, về sau ngươi không cần phải lo lắng, ta cũng không ôm đồm chuyện như vậy!"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, trong đáy lòng cũng buông xuống mối quan tâm nho nhỏ này.

Sự tình nhân duyên, can thiệp mệnh lý, giống như hắn giáo huấn Linh Nga vậy, thật ra là có nhân quả tương đối lớn.

Hùng Tâm Đan nếu như trợ giúp những lão tiên nhân kia, khiến bọn hắn bắn ra hùng tâm, tìm về tự tin, tái tạo mùa xuân thứ hai, vậy dĩ nhiên là thiện duyên, việc thiện.

Dù không có công đức, cũng có thể kiếm được rất nhiều ân tình.

Nhưng Hùng Tâm Đan một khi lọt ra ngoài, bị dùng ở trên loại sự tình như "Ăn cướp tiên nữ trắng trợn ","cưỡng bức tiên nam", đó chính là ác quả.

Hiện nay, dựa vào cái cớ độ kiếp này để hoàn toàn chấm dứt, cũng sẽ không đắc tội với ai...

Đưa tiễn Tửu Ô, Lý Trường Thọ ngâm nga một giai điệu nào đó mà Linh Nga thường đánh, bay về phía đan phòng.

【Từ ngày mai, hay là một Luyện Khí Sĩ đứng đắn

Tu đạo, luyện đan, cố gắng trường sinh

Từ ngày mai, quan tâm linh thụ và đậu tiên

Bần đạo có một tòa Tiểu Quỳnh Phong, mặt hướng Thiên Đình, xuân tới hoa nở 】

"Bắt đầu từ ngày mai, rốt cuộc không cần làm Tiểu Nguyệt Lão tại Độ Tiên Môn."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, mới vừa đả tọa ở trước lò luyện đan, chuẩn bị luyện chế một lò đan "đặc hiệu" cho Linh Nga dùng khi độ kiếp, trong đáy lòng đột nhiên có một chút rung động.

Miếu Hải Thần có khách tới.

Thần niệm rơi vào trên tượng thần trong một tòa thần miếu, lập tức thấy được bóng lưng quen thuộc kia...

Đông Mộc Công.

Lý Trường Thọ cẩn thận phân biệt khí tức của Đông Mộc Công, chú ý so sánh các chi tiết và xác định rằng đó chính là Mộc Công thực sự, mới thôi động Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất, dùng bộ dáng lão thần tiên mặt mũi hiền lành hiện thân, hàn huyên vài câu cùng với Mộc Công.

Lần này, Mộc Công cũng không ngồi, cũng không muốn uống trà, ngược lại là kéo Lý Trường Thọ đến bên trong xó xỉnh, cười hắc hắc...

Sao lại có cảm giác, Mộc Công ngày hôm nay, thuần dương Kiếm Tiên Lữ Đồng Tân trong tương lai, có một chút...

Không đứng đắn?

"Hải Thần, đoán xem lần này ta mang đến cho ngươi cái gì?"

Ý chỉ chính thức bổ nhiệm thần vị?

Không đúng, nếu là bổ nhiệm như vậy, như vậy hẳn là sẽ gióng trống khua chiêng, tiên quang gia trì, dàn nhạc đi theo!

Đây là cơ hội tốt biểu lộ ra uy nghi của Thiên Đình, không thể lãng phí như thế.

Như vậy còn có thể là cái gì?

Chẳng lẽ lại...

Lý Trường Thọ cười nói: "Hẳn là bảo vật tái tạo đạo thể?"

"Không phải thế." Mộc Công nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Phần lớn bảo vật như vậy không quá trân quý, nhưng vô cùng thưa thớt hiếm thấy, hơn nữa cũng không ai cố ý đi sưu tập, cho nên tương đối khó tìm. Lần trước, Hải Thần ngươi không phải đã hỏi, Thiên Đình có linh dược nào có hiệu quả ngang nhau với Tương Tư bảo thụ hay sao?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên có dự cảm xấu.

"Đúng..."

"Hắc hắc, cho ngươi xem tiểu bảo bối!"

Mộc Công sờ một cái ở bên trong tay áo lớn, lấy ra một chiếc bồn hoa mà Lý Trường Thọ có một chút quen mắt, nhưng lại nhỏ hơn rất nhiều...

Thiên Đạo công đức nồng đậm này, đạo vận đại đạo huyền diệu này...

Đây không phải là...Tương Tư bảo thụ lúc trước gặp mặt lần đầu tiên cùng với Nguyệt Lão trong mộng cảnh, Nguyệt Lão cầm đâm chính mình sao?

Lý Trường Thọ còn đang sững sờ, Mộc Công đã nhét gốc tiểu bảo thụ này vào trong tay của Lý Trường Thọ, cười nói: "Lúc ấy bệ hạ nghe xong thỉnh cầu của Hải Thần ngươi, vung tay lên, dùng công đức bồi dưỡng một gốc, trực tiếp đưa qua—— cho Trường Canh ái khanh. Trước đó bởi vì gốc bảo thụ này không có được bồi dưỡng tốt, cũng liền giấu diếm Hải Thần đạo hữu. Ngày hôm nay cuối cùng đã thành, ta ở trong đêm liền lấy từ chỗ của Nguyệt Lão, đưa tới cho đạo hữu ngươi!"

Nói xong, Đông Mộc Công vỗ cánh tay của Lý Trường Thọ: "Đạo hữu, đây là Thiên Đạo trọng khí, Linh Bảo Công Đức Hậu

Thiên, càng là long ân của bệ hạ!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Ta!"

"Ừm?"

"Đa tạ!" Lý Trường Thọ bưng gốc tiểu tương tư thụ tràn đầy công đức này, lộ ra sự cảm kích cũng như cắn răng mỉm cười: "Đa tạ ân điển của bệ hạ! Thần xin tạ lễ bệ hạ ở đây!"

Đông Mộc Công lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ: "Vậy thì bây giờ ta sẽ trở về, bảo vật này...hãy dùng tốt, dùng tốt."

Bên trong cuộc sống tại Hồng Hoang, kiện bảo vật cấp Linh Bảo Hậu Thiên đầu tiên của Lý Trường Thọ, là do Vân Trung Tử tiền bối nhìn ở trên mặt mũi của Đại Pháp Sư, đưa tặng một tòa tiểu tháp vô danh, Lý Trường Thọ đã dùng nó làm vật hộ thân cho bản thể.

Nhưng kiện bảo vật cấp Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên đầu tiên của chính mình, lại là...

Tương Tư bảo thụ chuyển ra tới từ bên trong Nhân Duyên Điện Thiên Đình!

Chương 271. Đấu pháp diệu chiêu

Vừa định rời khỏi giới se duyên, liền bị ban thưởng của Ngọc Đế đánh mặt, chuyện này có thể tìm ai để nói rõ lí lẽ?

Ở dưới mặt đất miếu Hải Thần, trong mật thất cỡ nhỏ nào đó bị trận pháp bao phủ, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" nâng chiếc bồn hoa kia, ngồi ở đó dở khóc dở cười một hồi...

Thật đúng là đừng nói, kiếp trước vào lúc chưa có tốt nghiệp đại học, có một vị thầy bói trông như một kẻ lừa đảo, cầm điện thoại cài đặt phần mềm xem bói, bắt được hắn liền bốc một quẻ, nói hắn sẽ luôn có một ngày mặc vào hỉ bào đỏ chót.

Vì bài trừ tư tưởng mê tín, kiếp trước Lý Trường Thọ đã chuẩn bị một bộ vest đen để mặc vào lúc kết hôn!

Mặc dù cuối cùng cũng không thể dùng tới.

Không nghĩ tới, ngày này dường như sẽ thật sự đến, nhưng hắn lại không phải là chú rể, mà là...

Tiểu Nguyệt Lão dự bị?

Chậc, cũng khá thú vị.

Lý Trường Thọ nhìn gốc Tương Tư Bảo Thụ này, thoáng có một chút do dự.

Thứ này cũng không thể trực tiếp đưa cho bản thể dùng, lấy ra cũng không có tác dụng lớn.

Chẳng lẽ lại vào lúc ngăn địch, tế lên Tương Tư Bảo Thụ, thôi phát từng nhánh cây, hung hăng đâm đối phương một hồi, làm cho đối phương tim đập thình thịch, biến chiến tranh thành hữu nghị?

Ách, biện pháp này có vẻ cũng không tệ.

Cân nhắc một hồi, Lý Trường Thọ quyết định đặt vật này ở bên trong An Thủy Thành, dùng để trấn áp khí vận Hải Thần Giáo của chính mình!

Mặc dù chỉ là Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên, nhưng muỗi dù sao cũng là thịt...

Khục, điều này không quan trọng!

Có một chút ít còn hơn không có, dù lớn hay nhỏ, có dù sao cũng tốt hơn không có.

Lý Trường Thọ khống chế cỗ Đạo Nhân Giấy này, thi triển thổ độn đi đến dưới mặt đất An Thủy Thành.

Chui đến một nơi cách chủ miếu Hải Thần An Thủy Thành mười dặm, Đạo Nhân Giấy đột nhiên bắt đầu không ngừng đi đường vòng, đi theo một con đường có thể nói là mười tám ngã rẽ.

Không bao lâu, Đạo Nhân Giấy đến một nơi nào đó trong tầng đá ngầm, thuần thục mở ra một loạt cấm chế, Đạo Nhân Giấy lại từ vỏ ngoài lão thần tiên, khôi phục thành bộ dáng người giấy thật dầy, đeo túi vải, nhảy vào một chỗ khe đá.

Bên trong khe đá, có động thiên khác.

Bên trong có một khoảng [sân] rộng ba thước vuông, giống như một nhà máy sản xuất giấy với quy trình nghiêm ngặt, được bao quanh bởi nhiều lớp trận pháp tinh xảo.

Đây, chính là kho Đạo Nhân Giấy có quy mô lớn nhất cho đến trước mắt Lý Trường Thọ kiến tạo ở bên ngoài!

Trong hai dãy nhà nhỏ, có những người giấy dày cộp xếp chồng lên nhau, không đếm được số lượng cụ thể, cứ cách một đoạn thời gian, liền sẽ có Đạo Nhân Giấy đã đổ đầy tiên lực được đặt ở đây...

Ngoài ra, còn có rất nhiều người giấy thần thông nguyên bản được trao cho mệnh lệnh đơn giản, quét rác, tuần tra, phòng cháy, phòng trộm ở chỗ này.

Người giấy nguyên bản chỉ là vật trang sức, làm dáng ở đây một chút, để trong này nhìn nhiều thêm một chút sức sống.

Ở bên trong xó xỉnh [sân] còn có hai cái phòng nhỏ, bên trong chất đầy Đậu Tiên, đều là hàng thượng phẩm được tuyển chọn kỹ càng, chất lượng cao hơn hẳn so với lô đậu tiên hắn tặng cho Thiên Đình trước đó.

Vì để không thương tổn phàm nhân, Lý Trường Thọ vẫn chưa sắp đặt Độc Tiên Đậu ở chỗ này.

Đây chính là tầng lực lượng phòng ngự cuối cùng của thần miếu Hải Thần Giáo.

Nếu có người tiến đánh Hải Thần Giáo, Đạo Nhân Giấy và Đậu Tiên nơi này có thể ở trong khoảng thời gian ngắn, bộc phát ra chiến lực có thể so với mấy vạn Thiên Binh Thiên Tướng tinh nhuệ, hộ vệ An Thủy Thành và miếu Hải Thần nơi đây.

Nếu như những Đạo Nhân Giấy và Đậu Tiên này đều liều sạch, vậy thì Lý Trường Thọ...

Cũng chỉ có thể chạy.

Vào giờ phút này, Đạo Nhân Giấy mang theo bao vải, chậm rãi đi tới chính giữa sân này, lấy "Bồn hoa" trong bao vải ra, đặt ở chính giữa sân.

Gốc Tương Tư Bảo Thụ này tản ra ánh sáng sáng ngời, chiếu rọi toàn bộ khoảng sân sáng rạng rỡ, từng tờ người giấy, Đạo Nhân Giấy lập tức nhiều hơn mấy phần công đức gia trì.

Nói đến công đức...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ, lại mở ra một chút xíu ý nghĩ【 nhỏ 】.

Vừa rồi Đông Mộc Công nói, gốc Tiểu Tương Tư Bảo Thụ này, là ở trên cơ sở của Tương Tư Bảo Thụ nguyên bản bồi dưỡng ra đến.

Vậy chính mình có phải hay không cũng có thể sử dụng công đức, bồi dưỡng gốc Tiểu Tương Tư Bảo Thụ này, khuếch tán linh căn của Tương Tư Bảo Thụ?

Đấu pháp diệu chiêu chính mình đoán mò trước đây, kỳ thật là hoàn toàn có thể áp dụng, Tương Tư Bảo Thụ phối hợp sử dụng với tiên thức độc đan Tâm Hỏa Thiêu của chính mình, nhiễu loạn tâm cảnh đối phương vào thời khắc mấu chốt...

Hai tầng công hiệu, hiệu quả gấp bội!

Tuy rằng kịch bản đấu pháp này quả thật có một chút lòng dạ hiểm độc, nhưng nếu đã liều mạng tranh đấu, sống sót mới là trọng yếu nhất.

Không chỉ có như thế, lá cây, nhánh cây của gốc Tiểu Tương Tư Bảo Thụ này, hẳn là có thể dùng để luyện đan...

Lại sử dụng phương pháp ghép, lấy một số rễ và cành linh căn khác, thúc đẩy sinh trưởng một chút "Tương Tư Quả" ?

Nhân Sâm Quả là bộ dáng trẻ con, Tương Tư Quả cũng có thể chia thành một nam một nữ...

Trong tương lai nếu có cơ hội đi bên trong Ngũ Trang Quan, Trường Canh đạo nhân hắn cầm Tương Tư Quả, đi tới trước mặt vị Địa Tiên Chi Tổ kia, cũng có thể nói một câu: "Tiền bối, quả của chúng ta hữu duyên, không bằng trao đổi mấy trăm cặp!"

Khục, đây thuần túy là muốn ăn quả đào.

"Nên làm như thế nào mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất của món đồ chơi này?"

Đồ vật đều đã nắm bắt tới tay, mặc dù không phải là loại linh dược mà bản thân muốn, nhưng cũng không thể lãng phí Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên như vậy.

Cũng không biết, sau khi bồi dưỡng gốc Tương Tư Bảo Thụ này lớn lên, làm ra nhựa cây, biến thành Đạo Nhân Giấy lại sẽ có hiệu quả gì...

Ách, Đạo Nhân Giấy chức nghiệp【 Tình 】chính thức lên ngựa?

Nói đạo lý, vẫn cần phải Ổn.

Trước tiên vẫn gửi vật này ở chỗ này, mượn một bộ phận hương hỏa công đức chậm rãi bồi dưỡng, sau đó lại nói đến những thứ này.

...

Sắp xếp cẩn thận Tương Tư Bảo Thụ vừa đến, tâm thần của Lý Trường Thọ trở về bản thể, tiếp tục mở lò luyện đan.

Trước đây nếu như biết Ngọc Đế sẽ ban thưởng loại "Trọng bảo" này, vậy hắn liền có thể bớt lo rất nhiều, trực tiếp đâm Vương Phú Quý vài...một trăm phát, chẳng phải sẽ xong việc?

Suy nghĩ kỹ một chút, Lý Trường Thọ cảm thấy một vị tiểu đệ tử Độ Tiên Môn như mình, đúng là có một chút hữu danh vô thực.

Vào thời điểm các đệ tử cùng thời kỳ nghĩ đến sự tình ở giữa các phong, hắn lại đang chìm chìm nổi nổi ở bên trong vòng xoáy đại giáo.

Vào thời điểm các đệ tử cùng thời kỳ, phần lớn vì độ Thành Tiên Kiếp mà phát sầu, hắn đã không thể không lo lắng Kim Tiên Kiếp, làm như thế nào để an ổn hái Trường Sinh Đạo Quả...

Chuyện thế gian, thật sự kỳ diệu như vậy.

Một lần đi đến Bắc Châu, khiến cho sinh hoạt tu đạo của chính mình không còn bình tĩnh nữa.

Một Hải Thần Giáo bắt nguồn từ "đội vơ vét của cải", sau đó lại liên lụy ra nhiều nhân quả như vậy...

Chương 272. Cuộc sống đáng lo ngại

Hồng Hoang có vô số hung hiểm, mà đặc sắc xuất hiện trong Hồng Hoang ầm ầm sóng dậy, cũng làm cho Thọ cảm thấy vui mừng.

Thật không uổng công hắn đi trên con đường này.

Đương nhiên, không thể tự cao tự đại, cả đời này cũng không thể làm như vậy, cười lớn thể hiện một chút khí khái anh hùng, vốn dĩ là không có ý nghĩa thực tế gì.

An ổn tu hành mới là đúng đắn.

Khoảng cách cảnh giới Kim Tiên, chỉ kém mấy lần rung động...

Càng là đến thời khắc mấu chốt, càng là không thể dao động nguyên tắc của chính mình, tuyệt đối không thể lộn xộn.

Nhất định phải quán triệt sâu sắc sách lược cơ bản "điệu thấp", "im ỉm phát tài", kiên trì tư tưởng của "Ổn Tự Kinh"!

"Nếu thông thì nghĩ một ít biện pháp, chia sẻ một ít tâm đắc cảm ngộ cùng với Vong Tình thượng nhân?"

Lý Trường Thọ trầm tư một chút, cũng không có biện pháp quá ổn thỏa.

Người trong môn phái hiện nay biết tu vi thật sự của hắn, chỉ có hai người.

Một vị là Hư Không chưởng môn Quý Vô Ưu nhà mình, nhưng chưởng môn kể từ【 đêm hôm đó 】, giống như là cố ý trốn tránh chính mình, cũng không có bất kỳ chỉ dẫn nào khác, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Ngay cả lời lừa dối kế tiếp của Lý Trường Thọ cũng đều không cần dùng!

Một vị khác, chính là thủ tịch đại đệ tử cùng thời kỳ - Chân Tiên mới tấn thăng của Phá Thiên Phong nhất mạch đã tạm thời làm rõ quan hệ, dường như, đại khái, có thể, có một chút hảo cảm đối với chính mình...

Hữu Cầm Huyền Nhã.

Nàng cũng đã lập ra lời thề đại đạo chu toàn, ở dưới tình huống bình thường, sẽ không tiết lộ tu vi thật sự của chính mình ra ngoài.

Lại bởi vì tình báo trong và ngoài môn phái không nhất quán, chưởng môn Quý Vô Ưu, cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã "vị băng sơn mỹ nhân không quá lạnh này", cũng không biết hắn làm những chuyện lớn kia ở bên ngoài...

Có sao nói vậy, Hữu Độc sư muội đẹp là thật sự đẹp, nhưng lại có đôi khi quá ngay thẳng, không biết biến báo, không hiểu nhân tình thế sự.

Trong mắt các đệ tử khác, nàng là loại tiên nữ tiêu chuẩn, không bị thế gian làm ô nhiễm.

Lý Trường Thọ nghĩ đến điều này, cũng nhếch miệng mỉm cười, và không nghĩ nhiều về những thứ khác...

Sau bao thăng trầm trong những tháng ngày tu hành, cuối cùng cũng nghênh đón một khoảng thời gian có chút bình lặng.

Đáng tiếc, phần bình lặng này còn chưa kéo dài được quá lâu, mười hai năm sau đại hôn của Ngao Ất và đại chiến Nam Hải Đông Hải, Hải Tộc bộc phát phản loạn đại quy mô một lần nữa.

Lần này phản quân Hải Tộc phát động tấn công mạnh đối với Long Cung Bắc Hải, cuối cùng tuy bị đánh lui, nhưng Long Cung Bắc Hải cũng tổn thất tương đối thảm trọng, cửa lớn cũng đều bị phá hủy.

Bắc Câu Lô Châu nghèo nàn, Bắc Hải cũng bị liên luỵ theo, sinh linh trong biển cũng đều không có nhiều, còn có từng mảng lớn huyền băng trải qua nhiều năm không thay đổi trôi nổi trên mặt biển, Long Cung Bắc Hải cũng bởi vậy mà có thực lực yếu nhất...

Long Tộc coi như là vừa mới nếm mùi thất bại, không khí bên trong toàn tộc, lập tức trở nên thập phần vi diệu.

Chủ chiến, chủ thay đổi, chủ hòa, ba phái đều có một số lớn tộc nhân Long tộc.

Đây chỉ là rắc rối trên bề mặt, rắc rối thực sự vẫn còn ẩn dưới lớp băng.

Căn cứ vào nội dung mà Văn Tịnh đạo nhân lại truyền về một lần nữa, mục tiêu chân chính của Tây Phương Giáo lần này là Long Cung Tây Hải, Long Cung Tây Hải đã bị thẩm thấu non nửa, một nửa Tiên Giao Binh đã bí mật phản loạn.

Một cơn bão đang lặng lẽ ập đến Tây Hải, mà lúc này đại bộ phận Long Tộc đều đã bị dời ánh mắt đi...

Lý Trường Thọ liên tục suy tư nửa tháng, cuối cùng cũng định ra sách lược ba chữ.

【 Ổn 】.

【 Ổn 】.

【 Ổn 】.

Lần này tuyệt đối không được bất ổn.

Nhận được truyền tin của Văn Tịnh đạo nhân, Lý Trường Thọ liền kịp thời thượng tấu việc này cho Ngọc Đế bệ hạ.

Ngọc Đế vô cùng coi trọng đối với chuyện này, cũng có kinh nghiệm hiển lộ uy phong lần trước, lần này 【 lớn mật 】 hơn một chút, đã triển khai và tập hợp 100.000 Thiên Binh tinh nhuệ ở nhiều nơi, bí mật thao luyện, sẵn sàng giáng xuống từ trên trời và thực thi công lý vào bất cứ lúc nào!

Đối với Thiên Đình lúc này mà nói, đây đã là một cỗ chiến lực trân quý, nếu hao tổn một lượng lớn, Ngọc Đế bệ hạ khẳng định sẽ cực kỳ đau lòng.

Đồng thời, vì giảm bớt lượng công việc của mình, Lý Trường Thọ đã hiến tặng phương pháp bồi dưỡng phiên bản hàn băng xạ thủ, đại thuẫn tiên binh đã từng dùng một lần ở Long Cung cho Thiên Đình.

Nghe nói, Thiên Đình đã vì thế mà phong cho hắn làm...Đậu Nguyên Soái!

Bởi vì uy lực của "Oản Đậu xạ thủ" quá mạnh, Lý Trường Thọ vẫn chưa hiến phương pháp bồi dưỡng cho Thiên Đình, vẫn chỉ trồng ở trên Tiểu Quỳnh Phong.

Trong các phiên bản Oản Đậu xạ thủ mới được phát triển sau đó, hắn lại làm ra một phiên bản nâng cấp sức mạnh và một phiên bản Ngũ Hành Hỏa .

100.000 Thiên Binh này mỗi người được trang bị mười hạt Đậu Tiên loại cung thủ, mười hạt Đậu Tiên loại phòng thủ, năm hạt Oản Đậu xạ thủ bản nâng cấp sức mạnh.

Đến lúc đó, đã không động thì thôi, khẽ động thì thiên địa cũng phải biến sắc!

Như tục ngữ đã nói, quá tam ba bận.

Nếu như lần gây sự quy mô lớn thứ hai của Tây Phương Giáo cũng bị thất bại, đoán chừng liền sẽ đánh giá lại sự tình Long Tộc một lần nữa.

Đến lúc đó, phương tây đại khái sẽ biết rút lui khi gặp khó, có xác suất nhỏ sẽ trực tiếp tạo áp lực đối với Thiên Đình.

Cho nên Lý Trường Thọ rất coi trọng "Cơ hội" lần này, nhất định phải làm cho Long Tộc sinh ra cảm giác hướng tới đối với Thiên Đình, thậm chí, còn phải đợi Long Tộc chủ động cầu viện Thiên Đình...

Đây chính là một bước mấu chốt nhất trong kế hoạch Long Tộc Nhập Thiên.

Thành thật mà nói, với tiền đề rằng phương tây đã biết rằng Thiên Đình và Nhân Giáo đã can thiệp vào sự tình Long tộc, lại phải tính toán thành công Tây Phương Giáo thêm một lần, lần thứ hai hủy đi tính toán của bọn họ...

Là thật sự khó.

Mà làm cho Lý Trường Thọ có một chút cảm giác ngoài ý muốn chính là...

Tây Phương Giáo lần này, thế nhưng cũng trở nên thận trọng hơn rất nhiều.

Bọn họ ở dưới tình huống lấy được ưu thế lớn như thế trong bóng tối, cũng không có gấp gáp động thủ đối với Long Cung Tây Hải, mà là mượn nhờ phản quân Hải Tộc, cùng với Yêu Tộc biển sâu, không ngừng tiêu hao tinh lực và kiên nhẫn của Long Tộc.

Hiện tại Lý Trường Thọ chỉ có thể dự tính thô sơ giản lược, thời cơ đối phương nổi lên, ngắn thì ba năm, lâu là trăm năm, tất nhiên sẽ có thủ đoạn giải quyết dứt khoát.

"Thủ đoạn này, lại sẽ là cái nào? Suy nghĩ kỹ một chút, bọn họ cũng chỉ có thể ra tay từ một vài mục tiêu hạn chế như Thiên Đình, Long Tộc, Hải Thần Giáo. "

Lý Trường Thọ cảm giác gần đây, tâm thần của mình lại có một chút không quá đủ, thậm chí...

Còn rớt hai, ba cọng tóc!

Nói cho cùng, đây là một trận chiến Hải Thần Nam Hải dương danh Hồng Hoang, có quan hệ gì cùng với đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ hắn?

"Thật là một cuộc sống đáng lo ngại."

Chương 273. Âm Ty

Vừa muốn tiếp tục vùi đầu vào phân tích chuẩn bị ở sau của Tây Phương Giáo, liền phát hiện ra Linh Nga với thần thái vội vàng, bay từ phương hướng Phá Thiên Phong, chạy tới đại trận bên ngoài đan phòng.

Hắn mở ra thông đạo chuyên dụng của sư muội, để cho Linh Nga an toàn đến đan phòng, bản thể Lý Trường Thọ cũng chui ra từ trong mật thất dưới đất.

"Gấp gáp như vậy, làm sao vậy?"

Linh Nga vội nói: "Sư huynh, sư tổ tìm huynh, có vẻ rất rất gấp!"

"Có nói cụ thể là chuyện gì không?"

"Giống như là...sự tình sư bá Hoàn Giang Vũ của chúng ta đầu thai chuyển thế, ở phía Địa Phủ dường như xảy ra một chút vấn đề. Chưởng môn cũng đều bị kinh động, vào giờ phút này đang ở ngay bên trong Vong Tình Cư!"

Chưởng môn cũng đều đã bị kinh động?

Vậy thì cũng không thể dùng hóa thân tiến đến, tránh làm cho chưởng môn không vui.

Lý Trường Thọ bảo Linh Nga chờ một chút, bản thể chân chính bay ra khỏi một chiếc hộp trong góc giá sách ở bên cạnh. Cỗ Đạo Nhân Giấy【 bản thể 】 trước đó này, hóa thành một tia khói xanh trở về dưới mặt đất.

"Chuyện, chuyện này..." Linh Nga nhìn vào lỗ nhỏ dưới bồ đoàn, rồi nhìn sư huynh ở trước mặt, ủy khuất hỏi: "Sư huynh, lần trước vào thời điểm huynh ấn tay ép ta vào tường, chẳng lẽ..."

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Đó dĩ nhiên không phải hóa thân."

"À!" Khuôn mặt của Linh Nga đỏ lên, bây giờ nàng đã tiến bộ hơn so với trước đây và đã hơi thích ứng một chút.

"Hoàn Giang Vũ sư bá..." Lý Trường Thọ tất nhiên biết, đây là đau nhức vẫn luôn không thể xóa nhòa trong đáy lòng của sư phụ của chính mình - Tề Nguyên đạo trưởng.

Chính mình bây giờ dùng hoang ngôn lừa gạt sư phụ, tận lực giảm thấp tổn thương đối với sư phụ, nhưng sư phụ mỗi ngày đều không có tinh thần gì, vẫn luôn đang sống qua ngày ở bên trong tinh thần sa sút...

Thật sự xem ngủ như là tu hành!

Xem ra, Tề Nguyên hiện tại, ngoại trừ theo lời của Lý Trường Thọ, trợ giúp Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga lên Thiên Đình mưu đồ thần vị, trải đường trước thời hạn, đã không còn bất kỳ sự truy cầu nào nữa.

Mặc dù dùng từ "cá ướp muối" để miêu tả sư phụ là quá thiếu tôn trọng.

(*) Cá ướp muối: ám chỉ những người còn sống mà giống như đã chết. Ko có đam mê, ko có ý chí, không có nghị lực sống.

Nhưng dùng từ này trong trường hợp này, xác thực là hình tượng vô cùng sống động.

Mà Lý Trường Thọ đang một mực chờ đợi, chờ sư tổ tìm được chuyển thế thân của sư bá, khi đó sư phụ của chính mình...khó mà lật người, nhảy vài lần vẫn là có thể.

Trên đám mây, ở bên cạnh.

Linh Nga nhẹ giọng hỏi: "Sư huynh, sao vậy?"

"Đang suy nghĩ sự tình của sư phụ." Lý Trường Thọ nhẹ giọng nói, Linh Nga cũng lộ ra mấy phần sầu não.

Hai sư huynh muội mặc dù một người quá thận trọng, một người hơi không ổn định, đều đang dần dần có tuổi, nhưng đều có một phần lòng cảm kích chân thành đối với sư phụ của chính mình.

Đoạn gút mắc yêu hận này của Tề Nguyên lão đạo...

Sự khởi ngàn năm oán, độc văn luân hồi sự.

Mặc dù kẻ cầm đầu sự tình【đạo cơ của sư phụ bị hủy 】đã bị Lý Trường Thọ tự tay giải quyết. Đồng thời vào trước khi giải quyết, còn làm cho đối phương tạm thời thể nghiệm một chút cảm giác đối mặt với lôi kiếp khi đạo cơ bị hủy.

Nhưng việc ác mà đối phương gây ra, cuối cùng cũng không có cách nào có thể hoàn toàn bù đắp.

Sư phụ Tề Nguyên lão đạo của hai người bọn họ, ở trước mặt thiên kiếp chỉ có thể hóa thành Trọc Tiên.

Lý Trường Thọ vì tương trợ sư phụ, bị ép liên lụy vào một loạt nhân quả.

Sư bá Hoàn Giang Vũ càng là vì vậy mà chết thảm ở Bắc Câu Lô Châu, cũng may tàn hồn còn sót lại đã che chở chân linh, đi đến Địa Phủ đầu thai luân hồi chuyển thế.

Lúc lần thứ nhất tiểu sư tổ về núi, Lý Trường Thọ không đành lòng nhìn tinh thần của sư phụ càng ngày càng sa sút, liền nhờ sư tổ đi Địa Phủ, tìm tung tích chuyển thế thân của sư bá, cũng âm thầm cho tiểu sư tổ một ít nhắc nhở.

Giang Lâm Nhi vừa tu thành Thiên Tiên không lâu, tự nhiên không muốn thấy đại đồ đệ của chính mình chết thảm như vậy.

Lâm Giang tán nhân nàng là ai?

Lăn lộn ở bên ngoài nhiều năm như vậy, ai còn không biết nàng cùng hung cực ác, phi!

Ai còn không biết nàng nhanh nhẹn mạnh mẽ, làm việc lưu loát, bằng hữu trải rộng trong vài tiểu thế giới!

Thế là, Giang Lâm Nhi thông qua mấy vị bằng hữu của chính mình, không ngừng đi đến Địa Phủ, khơi thông quan hệ.

Trải qua trắc trở, cũng coi như tra được tung tích của Hoàn Giang Vũ lúc này.

Thế thân đương thời của Hoàn Giang Vũ, là một gốc thụ linh.

Cái gọi là thụ linh, là linh căn cây cối sinh ra linh thể, cùng loại với cỏ cây tinh quái, tuy có linh trí nhưng cũng không hoàn thiện, tồn tại nhiều ở nơi có sinh cơ nồng đậm, ít ai lui tới, bình thường đều là tươi tốt khỏe mạnh tràn đầy sức sống.

Hơn nữa, một thế này của nàng, còn có một ít thọ nguyên chưa tiêu hao hết...

Nguyên bản, Giang Lâm Nhi đã sắp xếp xong xuôi chuyện tiếp theo.

Giang Lâm Nhi đã hao tốn không ít bảo vật linh thạch, tại Âm Ty Nha Môn mua chuộc được một vị tiểu lại, chuẩn bị sẵn sàng ra tay, vào lúc Hoàn Giang Vũ chuyển thế một lần nữa, an bài nàng vào lại nhân đạo, sinh ra ở một nhà giàu sang áo cơm không lo.

Vị tiểu lại Âm Ty kia, cũng sẽ cung cấp tin tức cho Giang Lâm Nhi, thuận tiện cho Giang Lâm Nhi đi tìm.

Loại sự tình này, tiểu quan tiểu lại ở Địa Phủ Âm Ty chính là thường xuyên làm, một đám đều có tay nghề cao, đáng tin cậy, nếu thất bại sẽ trả lại tất cả chỗ tốt!

Ở thời đại này, tại Địa Phủ Âm Ty còn có một chút hỗn loạn, loại "việc tư" này, kỳ thật mới là nghề chính của những tiểu lại Âm Ty này...

Cưỡi mây bay ở độ cao không cao không thấp, duy trì tốc độ không nhanh không chậm, trong đáy lòng Lý Trường Thọ suy tư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể khiến cho chưởng môn cũng đều kinh động.

Chuyển thế...

【 Chuyển thế thân, vẫn sẽ là một người hay sao? 】

Lý Trường Thọ biết rõ, việc chuyển thế này, kỳ thật rất khó nói rõ hoàn toàn.

Đi một lần trên cầu Nại Hà, ký ức trước kia không thể lưu giữ.

Khi trở lại thế giới, giọng nói và khuôn mặt vẫn như cũ, nhưng tâm trí trước đó đã không còn nữa.

Đó đã là một người khác.

Nhưng Giang Lâm Nhi muốn làm nhiều hơn vì Hoàn Giang Vũ.

Giang Lâm Nhi thân làm sư phụ, năm đó vì tìm cơ duyên cho riêng mình mà ra ngoài xông xáo, hai đồ nhi bởi vậy mà thiếu sự che chở của nàng, không may gặp kiếp nạn, nàng vốn phải có một phần trách nhiệm.

Huống chi, chỉ cần tìm được chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ, nói cho Tề Nguyên chân tướng năm đó, cho dù Tề Nguyên chỉ nhìn từ xa, tâm kết cũng liền có thể cởi bỏ hơn phân nửa...

Về phần sư tổ và sư phụ phải chăng sẽ đi can thiệp cuộc đời chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ sư bá, lúc trước Lý Trường Thọ cũng đã từng thận trọng cân nhắc...

Đạo thừa Nhân Giáo thừa hành thanh tĩnh vô vi, nói chung sẽ không can thiệp nhiều.

Chương 274. Không thể chấp nhận được

Nhưng điều mà Lý Trường Thọ không biết chính là...

Vốn dĩ sự tình có quan hệ đến lần luân hồi tiếp theo của Hoàn Giang Vũ, Giang Lâm Nhi đã an bài vô cùng thỏa đáng, thậm chí còn cho thêm rất nhiều linh thạch bảo tài, cố ý đổi mấy môn công pháp âm tu, đưa cho tiểu lại Âm Ty kia.

Vạn lần không nghĩ tới, không ngờ lại có chuyện xảy ra ...

Vài ngày trước, hai vị bạn tốt của Giang Lâm Nhi đến đây tìm Giang Lâm Nhi.

Hai vị bạn tốt này của Giang Lâm Nhi, vốn là muốn đi đến Địa Phủ "làm việc", bởi vậy trước đó đã từng có ước định với Giang Lâm Nhi, liền tiện đường đi tới Độ Tiên Môn hỏi một chút, Giang Lâm Nhi phải chăng có muốn cùng đi đến Địa Phủ một chuyến.

Giang Lâm Nhi lúc ấy...ừm, thân thể không tiện.

Nàng liền nhờ hai vị bạn tốt thay nàng mang một chút lễ vật đến, đưa cho vị tiểu lại cần nhờ kia, cũng hỏi thăm tình huống chuyển thế thân của đại đồ đệ chính mình vào lúc này, cùng với thọ nguyên còn thừa.

Hai vị bạn tốt kia của Giang Lâm Nhi cũng là tận tâm tận lực, bọn họ đi đến Địa Phủ, nhờ người tra xét một phen, kết quả vị tiểu lại kia cho ra lại là...

Chân linh có tên là Hoàn Giang Vũ trong một thế này...

Không tra được.

...

Ở phía trước Vong Tình Cư.

Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga cưỡi mây đến lầu các dựng trên vách đá, đứng ở ngoài cửa vái chào.

Đại đệ tử Tửu Y Y của Vong Tình thượng nhân lập tức ra nghênh đón, dẫn hai người đi vào.

Trong sảnh chính, mấy người đều là mặt lộ vẻ u sầu.

Hư Không chưởng môn Quý Vô Ưu mặc trường bào màu xanh, đang ngồi ở chủ vị.

Vong Tình thượng nhân cùng với Giang Lâm Nhi, đều là toàn thân áo trắng, váy trắng, ngồi trên hai chiếc ghế ở hai bên trái phải.

Vào giờ phút này, vành mắt của Giang Lâm Nhi đỏ bừng, mím chặt môi, nhưng nàng vẫn cố gắng không để cho tâm tình của mình sụp đổ.

Thụ linh vốn dĩ nhỏ yếu, được coi là một vị dược tài, có rất nhiều đan dược đều là dùng thụ linh ẩn chứa sinh cơ tinh khiết làm vật dẫn.

Không tìm thấy được tung tích chân linh của Hoàn Giang Vũ, có lẽ chỉ có hai khả năng...

Hoặc là bị người coi là dược thảo tiến hành luyện đan, hoặc là không may gặp phải kiếp nạn gì ở nơi bản thân sinh tồn, hồn phi phách tán.

Giang Lâm Nhi vừa nghĩ đến đây, vào giờ phút này trái tim đã gần như tan nát.

Nàng chỉ hận chính mình không có bản lĩnh, lúc trước không tra được tung tích của thụ linh chuyển thế kia...

Lúc Lý Trường Thọ vào lầu các.

Hai mắt của chưởng môn Quý Vô Ưu tỏa sáng, trong đáy mắt Giang Lâm Nhi đã có một chút tuyệt vọng kia, phảng phất như nhiều hơn mấy phần hi vọng.

Cũng chỉ có Vong Tình thượng nhân, ở trong ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ chính là hiền lành đơn thuần của trưởng bối đối với vãn bối.

Lý Trường Thọ mang theo Linh Nga đi về phía trước hành lễ, bái kiến chưởng môn, Vong Tình thượng nhân, cùng với sư tổ nhà mình.

Quý Vô Ưu hơi híp mắt, gật đầu nhẹ, nghiêm mặt nói: "Trường Thọ, đến rồi sao."

"Đệ tử đến rồi..."

"Ừm, không có việc gì, trước tiên xử trí sự chính của Tiểu Quỳnh Phong các ngươi." Quý Vô Ưu nói: "Ta vốn là tới thăm Vong Tình, chưa từng nghĩ tới sẽ vừa vặn đụng phải việc này."

Chưởng môn làm sao lại...

Giống như là đang tận lực giải thích chuyện gì.

Tửu Y Y hơi nghi hoặc, có một chút không hiểu, theo nàng, có lẽ là chưởng môn Quý Vô Ưu cùng với vị tiểu đệ tử này...

Là bạn vong niên gì đó?

Tửu Y Y đột nhiên nghĩ đến một thân phận khác của Lý Trường Thọ!

Vị tiểu đệ tử này, còn là luyện đan sư kỳ tài trong môn phái. Luyện chế ra một loại đan dược, rất được hoan nghênh ở bên trong các trưởng lão, thậm chí còn là một loại đan khó cầu.

Hẳn là, chưởng môn...

Mặc dù chưởng môn cũng không có đạo lữ, nhưng chưởng môn quả thực có chút yếu.

Chỉ một thoáng, Tửu Y Y đã nghĩ tới rất nhiều.

Lại nghe Lý Trường Thọ nhẹ giọng hỏi: "Sư tổ gọi đệ tử đến đây...là có chuyện gì vậy?"

Giang Lâm Nhi nhẹ nhàng thở dài, thấp giọng nói: "Nửa canh giờ trước, một vị bạn tốt của ta sử dụng truyền tin ngọc phù truyền tin tức đến, sư bá của ngươi ở một thế này, đột nhiên không có tăm hơi, ngay cả Địa Phủ cũng đều không tra được nàng ở nơi nào, không biết sống hay chết! Trường Thọ, chuyện này phải làm sao mới ổn đây? Thọ nguyên một thế này của nàng vốn là không nhiều, ta cũng đều đã chuẩn bị cho lần luân hồi kế tiếp của nàng, tu hành như thế nào, thành tiên như thế nào, sao lại tự nhiên sinh sự cố như vậy! Trời xanh thật đúng là không có mắt, lão đại nhà ta vì sao phải chịu nhiều đau khổ như vậy!"

Vong Tình thượng nhân ở bên cạnh đưa tay, không ngừng vỗ nhè nhẹ vào cánh tay của Giang Lâm Nhi, ấm giọng trấn an:

"Đây chỉ là tin tức ở phía Địa Phủ vừa truyền đến, sự tình vẫn chưa thật sự nghiêm trọng đến trình độ như vậy, Lâm Nhi ngươi chớ có lo lắng quá mức, vẫn còn có chuyển cơ."

Lý Trường Thọ nhíu mày thật chặt khi nghe những lời này, nhưng cũng chưa nói gì, hơi cúi đầu, cẩn thận suy tư.

Hắn kỳ thật cũng không nghĩ ra khả năng nào khác, thụ linh vốn là sinh linh nhỏ yếu, bị bắt giết, chộp tới luyện đan, kỳ thật cũng không tính là chuyện hiếm lạ gì.

Chỉ là loại chuyện này xảy ra ở trên người của người có quan hệ thân cận với mình, lại có phần không thể chấp nhận được.

"Khụ, khụ khục..." Quý Vô Ưu không nhịn được ho khan hai tiếng.

Ngày hôm nay, trình độ ho khan của vị chưởng môn này đã tương đối thuyên giảm, tối thiểu sẽ không trực tiếp thổ huyết.

Xem ra thương tích nguyên thần đã hóa giải rất nhiều.

Liền nghe vị chưởng môn này ấm giọng nói: "Theo ý kiến của bần đạo, thay vì suy đoán lung tung ở chỗ này, chẳng bằng hiện tại liền phái người đi đến Địa Phủ xem xét."

Giang Lâm Nhi muốn lập tức gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ một chút, trong mắt mang theo vài phần hỏi ý.

Hiển nhiên, ở bên trong phán đoán của Giang Lâm Nhi, có nhiều ý tưởng nhất ở đây cũng không phải là chưởng môn Quý Vô Ưu, mà là vị tiểu đồ tôn của chính mình này...

"Đệ tử xin cả gan nói. Kỳ thật chưởng môn nói không sai, việc này chỉ có đi đến Địa Phủ mới có thể biết được." Lý Trường Thọ khẽ khom người, tiếp tục nói: "Không bằng, sư tổ mang đệ tử tiến vào trong Địa Phủ, điều tra kỹ càng việc này một phen."

Sau đó, hắn tự nhiên là dùng Đạo Nhân Giấy đi cùng với sư tổ.

Giang Lâm Nhi lập tức gật đầu đáp ứng, nàng còn chưa kịp nói thêm cái gì, chưởng môn Quý Vô Ưu liền đứng dậy, rất tự nhiên vén vạt áo đạo bào lên, nói: "Vậy thì, việc này không nên chậm trễ, chúng ta hãy lập tức lên đường!"

Trong lúc nhất thời, tiếng kim rơi phòng trong cũng có thể nghe được, sắc mặt của mọi người đều khác nhau.

Chưởng môn đã để ý đối với sự tình của Tiểu Quỳnh Phong như vậy từ lúc nào?

Quý Vô Ưu lạnh nhạt nói: "Vừa vặn lúc này Vong Tình trưởng lão muốn chuẩn bị độ kiếp, không thể động thủ. Lại vừa vặn gần đây bản chưởng môn muốn đi ra ngoài dạo một vòng, cho nên, vừa vặn liền đi đến Địa Phủ thưởng thức một chút phong cảnh."

Lý Trường Thọ: "..."

Ngài bớt đi hai chữ "vừa vặn", lời nói liền sẽ không ăn khớp sao?

Chương 275. Chưởng môn khó hiểu

Nghe lời ấy, Vong Tình thượng nhân cùng với Giang Lâm Nhi quay mặt nhìn nhau, từng người đều có một chút không hiểu ra sao.

Tửu Y Y ngày bình thường đoan trang tú mỹ, đôi mắt đẹp càng là đang xê dịch qua lại trên người hai người sư phụ của chính mình và chưởng môn.

Đây là một câu chuyện xưa.

Mà Linh Nga ngày thường cơ linh lanh lợi, thì là nhẹ nhàng chớp mắt, ánh mắt đang xê dịch qua lại trên người ba người sư tổ nhà mình, Vong Tình thượng nhân và chưởng môn.

Đây lại là một câu chuyện xưa khác.

Liền nghe Vong Tình thượng nhân nói: "Chưởng môn, ngài còn phải trấn thủ môn phái, không thể vọng động. Việc này liên quan đến, vốn là ái đồ của Lâm Nhi, Vong Tình tất nhiên là nhất định phải bồi Lâm Nhi đi chuyến này, xác minh ngọn nguồn việc này."

"Ài, không có gì đâu!" Quý Vô Ưu khoát khoát tay, nói: "Vong Tình ngươi cứ yên tâm, hiện nay Độ Tiên Môn chúng ta chỉ có một chữ ——Ổn! Bần đạo có toạ trấn hay không, ý nghĩa cũng không lớn, ngược lại là...Khục! Đã như vậy, vậy chuyện này liền quyết định như vậy, sau nửa canh giờ liền lên đường! Đây coi như là mệnh lệnh của chưởng môn. Hai người các ngươi hãy chuẩn bị cẩn thận một phen, bần đạo cũng đi chuẩn bị một chút lễ vật, ở bên trong Âm Ty cũng là có mấy vị người quen."

Trong khi nói, Quý Vô Ưu đã là chắp tay sau lưng rời khỏi lầu các, để lại mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Chưởng môn hôm nay làm sao vậy?

Hắn ngày bình thường ở trong môn đều cực ít đi lại, như thế nào lại đột nhiên, lại đột nhiên như vậy...

Lý Trường Thọ tất nhiên là ẩn ẩn rõ ràng điều gì, cũng không nhiều lời.

Hắn nói với Giang Lâm Nhi là chính mình trở về trước thay quần áo, liền mang theo Linh Nga rời khỏi Vong Tình Cư, cấp tốc trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Cái gọi là thay quần áo, kỳ thật chỉ là đổi một cỗ Đạo Nhân Giấy khác.

Cùng nhau đi ra ngoài với vị chưởng môn chiến lực Kim Tiên nhà mình này, nếu như dùng bản thể, quả thực quá mức hung hiểm.

Vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ vận dụng một cỗ Đạo Nhân Giấy được chế tác tốt nhất, gắn khí tức của chính mình hoàn mỹ lên trên đó, cũng chuẩn bị một chút Đạo Nhân Giấy dự bị.

Hắn cũng căn dặn Linh Nga vài câu, bảo Linh Nga vạn lần không thể tiết lộ việc này...

"Sư huynh, ta không thể đi cùng sao?" Linh Nga ủy khuất hỏi.

"Linh khí bên trong U Minh Giới pha tạp, nhiều nhất lại chính là âm sát và quỷ khí, muội dính vào một chút liền sẽ hỏng đạo cơ." Lý Trường Thọ giải thích vài câu cho nàng, lại không yên tâm dặn dò: "Nếu như sư phụ hỏi, mấy người chúng ta đi ra ngoài làm chuyện gì..."

"Liền nói sư huynh bị sư tổ mang theo, đi theo chưởng môn, cùng nhau đi ra ngoài luận đạo!"

"Gần đây đã trở nên thông minh hơn." Lý Trường Thọ đưa tay xoa xoa đầu Linh Nga, khiến cho mái tóc của nàng cũng có một chút rối bù: "Được rồi, ta cũng nên đi."

Nói xong, Lý Trường Thọ quay người, cất bước hướng về...bên trong đan phòng.

Bản thể của hắn hóa thành một tia khói nhẹ, chui xuống mật thất dưới đất.

Cùng lúc đó, tấm bồ đoàn trước lò luyện đan nhẹ nhàng lắc lư, thân hình "Lý Trường Thọ" dài ra một lần nữa, đây dĩ nhiên chính là hóa thân Đạo Nhân Giấy.

Linh Nga nháy mắt mấy cái, trong đáy mắt mang theo vài phần chần chờ, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, vị này cùng với bản thể của huynh, khác nhau ở chỗ nào? Vì sao ta lại hoàn toàn nhìn không ra?"

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, tóm tắt một cách ngắn gọn: "Loại Đạo Nhân Giấy này chỉ là hư ảo, bề ngoài lại chân thực hơn cũng chỉ là thần thông ngưng tụ thành, cùng loại với Chưởng Nhãn Pháp, có thể đấu pháp cùng với người, còn lại cái gì cũng đều không làm được."

Linh Nga cái hiểu cái không gật đầu, đưa mắt nhìn hóa thân Lý Trường Thọ rời khỏi đan phòng.

Ban đầu trong đáy lòng Linh Nga còn có một chút cảm giác không nỡ ly biệt, nhưng nàng cúi đầu liếc nhìn, biết vào giờ phút này sư huynh nhà mình liền trốn ở trong khe đá nào đó dưới Tiểu Quỳnh Phong...

Ài, tính tình của sư huynh, thật sự...

Khó nói lên lời, không có cách nào hình dung, quá mức huyền diệu, lệnh muội kiêm chức chỉ có thể nhìn mà than thở!

Ngoài sơn môn Độ Tiên Môn, một đóa mây trắng chở mấy thân ảnh, lao vùn vụt về hướng đông.

Đóa mây trắng này bay vừa nhanh vừa ổn định, lựa chọn đường đi có phong cảnh tươi đẹp, địa phương không hung hiểm, người điều khiển mây là một lão...

Kim Tiên.

Chưởng môn Độ Tiên Môn đích thân cưỡi mây chạy tới Địa Phủ, đồng thời liên tục giới thiệu với bốn người phía sau về sự tình có liên quan đến Địa Phủ.

Làm như thế nào để nhanh chóng đi tới U Minh Giới, quan hệ giữa U Minh Giới cùng với Địa Phủ, Địa Phủ có chuyện cấm kỵ gì.

"Địa Phủ chấp chưởng lục đạo luân hồi, Âm Ty là nơi trú ngụ của tất cả các vong hồn, cũng không phải là chỗ bình thường. Nhưng, Địa Phủ cũng được coi là một phương thế lực trong Hồng Hoang, tự nhiên sẽ cho các thế lực khác một ít mặt mũi. Vào đại đa số thời điểm, chỉ cần có người đi qua cầu, bọn họ sẽ tạm thời từ chối, thu một chút chỗ tốt, bán một chút nhân tình, liền sẽ sử dụng quyền hành mà Thiên Đạo giao phó, hơi điều chỉnh sự tình sinh linh luân hồi...cho nên các ngươi không cần phải lo lắng. Độ Tiên Môn chúng ta là đạo thừa Nhân Giáo thực sự, phần da mặt này tự nhiên cũng là có."

Quý Vô Ưu đứng chắp tay ở phía trước, chậm rãi nói.

Vong Tình thượng nhân tu hành ở trong môn lâu năm như thế, cũng không biết, chưởng môn lại còn có một mặt hay nói như thế.

Những chuyện khác, Vong Tình thượng nhân vào giờ phút này cũng không thể nhiều lời, chỉ là ở bên cạnh bày ra bộ dáng lắng nghe.

Mà Giang Lâm Nhi có tâm sự nặng nề, đứng ở bên người Vong Tình thượng nhân, giữa lông mày mang theo vài phần thần sắc lo lắng, trong lòng vẫn thầm lo lắng.

Quý Vô Ưu từ tốn nói về nguồn gốc của Địa Phủ, và mở rộng nó sang sự diễn hoá của U Minh Giới.

Lý Trường Thọ: "..."

Chưởng môn ngài sao không bắt đầu nói từ khai thiên tích địa luôn đi? Địa Phủ rõ ràng cũng chỉ là sự tình Thượng Cổ.

Liền nghe thấy Quý Vô Ưu thản nhiên nói: "Nói đến việc U Minh Giới từ đâu mà đến, vậy liền phải nói đến mảnh Huyết Hải kia, cần nói về từ lúc khai thiên tích địa..."

Lý Trường Thọ: "..."

Vậy cũng không sao.

Lý Trường Thọ có bối phận thấp nhất, tự nhiên là đứng ở phía sau cùng đoá mây trắng này.

Nghe chưởng môn càng nói càng hăng say, Lý Trường Thọ lại không nhịn được, quay đầu liếc nhìn ba thước bên ngoài, đứng sóng vai cùng với hắn...

Hữu Cầm Huyền Nhã.

Đạo lý hắn đều hiểu, nhưng vì sao Hữu Độc sẽ đi theo bọn hắn đến U Minh Giới?

Nàng là có quan hệ thân thích với vị Diêm La, Phán Quan nào tại Địa Phủ Âm Ty, hay là nàng có thể làm cho vấn đề này dễ dàng hơn một chút với ngoại hình nổi bật của mình?

Chưởng môn bị sao vậy?

Tại sao lại có nhiều hành vi khó hiểu như vậy?

Vừa nãy khi Hữu Cầm Huyền Nhã đi tới, trên người còn có đạo vận lúc bế quan ngộ đạo lưu lại, rõ ràng là vừa bị chưởng môn lâm thời gọi tới!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lý Trường Thọ, Hữu Cầm Huyền Nhã đang nhắm mắt ngưng thần lông mi run rẩy, mở hai mắt ra.

Chương 276. U Minh Đường

Cái cổ trắng nõn của nàng nhẹ nhàng vặn vẹo, đôi mắt sáng tỏ kia quay lại, mang theo một phần mờ mịt, hai phần hiếu kì, ba phần nhu tình, bốn phần trong suốt, liếc nhìn nhau cùng với Lý Trường Thọ.

Sau đó, tầm mắt của nàng giống như hươu non bị hù dọa, lập tức hướng về bên cạnh né tránh, lại lưu lại bốn phần ngượng ngùng, ba phần khẩn trương, hai phần tự buồn bực, một phần vui vẻ...

Ách, có một chút triệu chứng, theo việc nàng bế quan, rõ ràng đã gia tăng rất nhiều!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười khổ.

Chưởng môn sẽ không phải là muốn tác hợp hắn cùng với Hữu Độc sư muội đó chứ?

Là một trong ba người trong cuộc vào【đêm suýt gặp Kim Tiên Kiếp hôm đó 】, Hữu Cầm Huyền Nhã chính là biết "nội tình" của Lý Trường Thọ, càng là đã từng nhìn thấy toàn bộ quá trình Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" "thoát hơi".

Vì vậy, Lý Trường Thọ cũng không thể hoàn toàn coi thường đối với Hữu Cầm Huyền Nhã.

Thành thật mà nói...

Lý Trường Thọ sử dụng cảm giác tâm linh mô phỏng được xử lý bởi "Quy Quyết", liếc nhìn em gái ở bên cạnh người này.

Hữu Cầm Huyền Nhã có khí chất xuất chúng, có dung mạo chim sa cá lặn, dáng người yểu điệu nhẹ nhàng, không thể bắt bẻ phương diện ngoại hình. Nhất là sau khi nàng thành tiên, khí tức tiên linh vờn quanh, tự mang theo hiệu ứng ánh sáng dịu nhẹ.

Mặc dù sự ngay thẳng trong tính cách của nàng khá phiền phức, nhưng điều này kỳ thật cũng có thể xem như là ưu điểm...

Nhưng loại sự tình giữa nam nữ này, cũng không phải là nàng lớn lên đẹp, chính mình liền nhất định phải có hảo cảm!

Dù so về ngoại hình và tính cách, đem tính cách ra so sánh là không quá thỏa đáng, nhưng nói đạo lý, thân sư muội nhà mình so với vị sư muội trên phong sát vách này, cũng không hề kém.

Muốn tác hợp hai người, nói nghe thì dễ?

Đi càng sâu trên con đường "tác hợp" này, hiểu rõ càng nhiều, Lý Trường Thọ lại càng thấy đạo này vô cùng phức tạp...

Từ xưa đến nay, hoa hồng phối với liễu xanh, đơn giản chỉ là si nam cùng với oán nữ.

Đêm xuân một khắc giá ngàn vàng.

Ngàn vàng tiêu sạch hết rồi sẽ có trở lại.

Lý Trường Thọ liếc nhìn bóng lưng chưởng môn nhà mình ở phía trước, trong đáy lòng hơi thở dài.

Một tia truyền âm của Hữu Cầm Huyền Nhã chui vào tai trong hắn, nói lại là: "Trường Thọ sư huynh, gần đây có khỏe không?"

"Ừm, vẫn khoẻ." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, truyền âm hỏi lại: "Ngươi tu hành như thế nào?"

"Sau khi củng cố cảnh giới lại có một chút đột phá." Hữu Cầm Huyền Nhã nhắc tới chính sự, nàng lập tức trở lại dáng vẻ nghiêm nghị thường ngày, nói chi tiết: "Bây giờ đang thể ngộ lý lẽ chân linh bất diệt, tuân theo bí pháp Thái Thanh vô vi, trong khoảng một trăm năm nữa, hẳn là có thể đột phá tầng cảnh giới tiếp theo, đến cảnh giới Chân Tiên trung kỳ."

Lý Trường Thọ lập tức mỉm cười gật đầu, suýt nữa thốt ra ba chữ "ngươi thật tuyệt".

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng mím môi dưới, sau đó lại truyền âm nói: "Tu vi của sư huynh gần đây có đột phá hay không?"

Lý Trường Thọ cười cười, hơi lắc đầu.

Muốn nói đến đột phá, kỳ thật cũng có, chỉ là bị chính mình...chém đứt.

Nói xong chuyện phiếm tu vi, giữa hai người liền lập tức không có chủ đề.

Lý Trường Thọ lựa chọn nhắm mắt dưỡng thần, Hữu Cầm Huyền Nhã thì thỉnh thoảng quay đầu liếc nhìn hắn một cái. Nàng lẳng lặng đứng ở đó, đảm đương giá trị nhan sắc của một nhóm năm người bọn họ...

Hiện nay, thế cục Tứ Hải càng ngày càng ác liệt.

Tiên mây cấp tốc xuyên thẳng qua ở trên biển Đông, vừa bay mấy vạn dặm, tiên thức của Lý Trường Thọ liền bắt được mấy nơi loạn chiến.

Đối chiến trong mấy chỗ nước biển này mặc dù quy mô cũng không lớn, nhưng tràng diện lại hết sức máu tanh...

Long Tộc chém giết cùng với Hải Tộc, người bên trong Hải Tộc có lập trường khác biệt chém giết lẫn nhau, xui xẻo nhất, vẫn là những sinh linh vô ưu vô lự không có linh trí trong biển kia.

Trong khoảng thời gian này, phàm nhân ở làng chài tại Đông Hải, Nam Hải Chi Tân, đều là bội thu.

Tại thời điểm trước kia, quăng lưới xuống, có thể bắt được mười mấy con cá là đã tốt rồi.

Hiện tại quăng lưới xuống, thường xuyên kéo không nhúc nhích, ngẫu nhiên còn có thể lôi ra một ít đại gia hỏa hình thù kỳ quái...

Thế là, hương hỏa tại miếu Hải Thần, lại càng thịnh vượng hơn một chút.

【Tiểu đội Độ Tiên Môn đi Địa Phủ làm việc】 đi ngang hơn phân nửa Đông Hải, Vong Tình thượng nhân cuối cùng cũng chủ động mở miệng:

"Chưởng môn, gần đây nghe nói, Long Tộc dường như gặp kiếp nạn không may, phiền phức không ngừng, các nơi Tứ Hải đều có một chút không yên ổn."

Quý Vô Ưu chậm rãi gật đầu, nói: "Những chuyện này cũng không liên quan với Độ Tiên Môn chúng ta, không cần phải lo lắng."

Cũng không liên quan?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, trên thực tế, liên quan đến chuyện này còn lớn hơn so với tâm hồn của Tửu Cửu sư thúc...

Nếu như luôn đi trong đại dương vô tận mà không ngẩng đầu lên, bọn hắn sẽ như đang ở trong bức tranh.

Vào giờ phút này, nhóm người Độ Tiên Môn muốn đi đến phía đông Đông Hải, dưới trụ trời, nơi đó có đường đi tới U Minh Địa Phủ nhanh nhất.

Hồng Hoang Tam Giới, tổng thể mà nói giống như là một chiếc —— bánh thịt nhiều tầng.

Ngũ Bộ Châu là chủ thể, chín tầng trời đứng ở phía trên Ngũ Bộ Châu, U Minh Giới ở dưới Ngũ Bộ Châu.

Địa Phủ từ đâu mà đến?

Thiên địa đến từ tam bản phủ của Bàn Cổ, thanh khí hóa thiên trọc hóa địa.

Hồn trọc tự sinh Cửu Ô tuyền, Huyết Hải cuồn cuộn u minh lập.

Bên trong có lão tổ nói Minh Hà, tay trái nguyên đồ phải a tị.

Bắt chước Nữ Oa tạo sinh linh, bất đắc dĩ thần thông không mạnh.

Đại Đức Hậu Thổ diễn luân hồi, Minh Hà ngăn cản bị thiên bổ.

Địa Phủ Âm Ty từ đó khởi, Huyết Hải nửa khô Tu La khóc.

Đại khái...chính là có chuyện như vậy.

...

Chưởng môn Quý Vô Ưu cưỡi mây, mang theo mấy người Lý Trường Thọ cấp tốc bay qua Đông Hải, thấy được "Trụ trời" to lớn vô cùng, vô biên vô tận kia, trực tiếp đi đến dưới trụ trời.

U Minh Giới chôn ở sâu trong lòng đất Hồng Hoang, sau khi Đại Đức Hậu Thổ diễn hóa lục đạo luân hồi, trấn áp U Minh Giới toàn phương vị, tuyệt đại đa số lối vào tiến vào U Minh Giới, đều đã bị phong bế.

Con đường đi Địa Phủ nhanh nhất, cũng là con đường phổ biến được nhiều người biết đến nhất lúc này, chính là nằm trong thung lũng rạn nứt dưới đáy biển sâu gần tứ đại trụ.

Ngoài ra, có những con đường để quỷ sai âm phủ ra vào Ngũ Bộ Châu và ba ngàn thế giới, nhưng những đường đi này Luyện Khí Sĩ không thể tự tiện xông vào, đều có lực lượng Thiên Đạo bảo vệ.

Năm người bay đến phía trước trụ trời to lớn, nhìn vòng xoáy to lớn xuất hiện phía dưới mặt biển.

Quý Vô Ưu ho khan hai tiếng, dùng một vệt tiên quang bao bọc năm người, cấp tốc rơi xuống vòng xoáy phía dưới.

Xuyên qua khe hở biển sâu, xông qua hồ dung nham, đi ngang qua khắp nơi hung ác, trầm xuống không biết mấy vạn trượng.

Đáng nhắc tới chính là, trên đường bọn họ còn gặp mấy đợt Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc trở về từ Địa Phủ, đoán chừng cũng là đi tặng lễ "làm việc"...

Đoạn đường này cũng không hung hiểm, phàm là cảnh giới Chân Tiên, kỳ thật đều có thể tự mình xông qua những "cửa ải" này, đến một con đường nhỏ phủ đầy sương xám...

U Minh Đường.

Chương 277. Cút!

Lý Trường Thọ chỉ sợ chính mình đột nhiên đốn ngộ, trên đường đi không dám nhìn nhiều, suy nghĩ nhiều, chỉ ghi nhớ lại con đường này.

Hữu Cầm Huyền Nhã truyền âm hỏi: "Sư huynh đã tới đây nhiều lần?"

"Vẫn chưa." Lý Trường Thọ cười nói: "Ta tu đạo cũng chỉ mới mấy trăm năm, cũng không có thời gian đi du ngoạn quá nhiều."

"Vậy thì..." Hữu Cầm Huyền Nhã dùng đôi mắt đẹp nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, môi cũng không mở, nhỏ giọng hỏi, giọng điệu rất tự nhiên: "Nếu như về sau có cơ hội, sư huynh có muốn đi du ngoạn với Huyền Nhã không?"

Lý Trường Thọ: "..."

Đây là con đường gì?

Đột nhiên thổ lộ?

Theo mười mấy lần tổng kết quy nạp của hắn đối với tính cách của Hữu Cầm Huyền Nhã, trong đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi nổi lên ý tưởng hoang đường【 đây chẳng lẽ là một cỗ khôi lỗi 】!

Cũng may, Hữu Cầm Huyền Nhã đã kịp thời phát hiện ra, lời nói như vậy của nàng dường như có một chút thất lễ, khuôn mặt đỏ bừng, trực tiếp mở miệng, có một chút bối rối giải thích, tiếng nói nhu hòa lưu chuyển ở bên trong tiên quang.

"Trường Thọ sư huynh...ta không có ý tứ như vậy, ta cũng không có ý nghĩ xấu đối với sư huynh! Chỉ là đi du lịch bốn phía với sư huynh, mở mang tầm mắt, cảm ngộ tu hành!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười khổ một tiếng.

Không sai, đúng là Hữu Độc chính mình quen thuộc.

Ba đạo ánh mắt ở phía trước đổ về, hai nam hiểu ý cười một tiếng, mà Giang Lâm Nhi vốn là có một chút phiền lòng lo lắng, lúc này không khỏi nhẹ nhàng nhíu mày.

Kình địch của Tiểu Linh Nga?

Độ uy hiếp của vị này đối với Linh Nga, dường như còn lớn hơn so với Tiểu Cửu!

"Làm sao thế, Tiểu Quỳnh Phong thế hệ này, quan hệ lại phức tạp như vậy."

Giang Lâm Nhi thở dài trong đáy lòng, lúc này cũng không có nhiều tâm tư quản những chuyện này, chỉ lo lắng đến sự tình của Hoàn Giang Vũ...

Quý Vô Ưu đã đi đến Địa Phủ mấy lần, ngược lại là rất quen thuộc.

Ở trên con đường nhỏ này, Quý Vô Ưu dùng tay trái ấn xuống, những làn sương mù lạnh lẽo tinh khiết nhanh chóng tụ lại và hóa thành một đám mây xám, nâng đỡ thân hình của năm người.

Sau đó, tiếp tục bay về phía trước theo con đường nhỏ.

Nhưng chỉ chốc lát, bọn họ liền bay ra khỏi mảnh sương mù liên miên bất tuyệt này, tầm nhìn bị một ngọn núi cao to lớn màu đen "lấp đầy".

Hình dạng núi này giống như một tấm bia đá, trên đó đều là đá đen kiên cố, ở trên viết ba chữ lớn phức tạp đỏ như máu...

Quý Vô Ưu lạnh nhạt nói: "U Minh Giới, đã đến."

Lý Trường Thọ âm thầm than nhẹ.

Tình cảnh này, tự dưng có hương vị xe buýt đến bến ở kiếp trước.

Cũng may chưởng môn đại nhân không có la câu tiếp theo "lên xe mời quẹt thẻ", nếu không thì nói không chừng sẽ có người rớt cằm.

...

Ngay vào lúc cỗ Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" này vừa mới đến U Minh Giới.

Tại Thiên Đình, trước Đông Thiên Môn.

Mấy ngàn thủ vệ Thiên Binh, từng người chống trường thương mà đứng, đạo đạo ánh mắt tụ vào trên đường mây ở cách đó không xa.

Nơi đó có mấy lão giả, đang không ngừng vây quanh một thanh niên đạo sĩ anh tuấn nói gì đó, ánh mắt của đối phương lại hết sức kiên định, từng bước một không ngừng hướng về phía trước.

"Thiếu chủ, ngài còn có Thiên Nhai Các cần xử lý, sao phải lên Thiên Đình làm binh tướng cái gì!"

"Nếu như lão phu nhân biết, sẽ thương tâm cỡ nào!"

"Thiên Đình có gì tốt? Về sau chỉ cần ngài kiên trì tu hành, nhất định có thể hái được Trường Sinh Đạo Quả, kế thừa phần gia nghiệp này!"

"Đủ rồi!" Biện Trang quát nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn chăm chú lên trụ bạch ngọc Thiên Môn trước mặt, trong đáy mắt mang theo ánh sao, xúc động nói: "Ta không muốn một cuộc sống đã được an bài sẵn! Bị an bài mà nói, cũng không phải là đạo của ta, đạo của ta ở ngay dưới chân ta, cần ta đi tới từng bước một! Thiên Đình, nơi này có ước mơ của ta!"

Mấy vị lão giả lập tức bị mấy câu nói đó trấn trụ, trong lúc nhất thời cũng không biết làm như thế nào để thuyết phục.

Biện Trang di chuyển chân và nhanh chóng đến Thiên Môn.

Mà nghe lời nói của Biện Trang, đám Thiên Binh kia đã cảm động rồi!

Đạo sĩ trẻ tuổi này, là có tinh thần tự tin cỡ nào, có theo đuổi trường sinh cao cả cỡ nào!

Mấy vị Thiên Tướng ở bên trong Thiên Môn liếc nhìn nhau, trong đôi mắt toả ra ánh sáng.

Chẳng lẽ, Thiên Đình sắp có thêm một vị nhân tài?

Đứng lúc này, một vị lão giả không nhịn được dậm chân thở dài: "Thiếu chủ! Như vậy ước mơ của ngài là gì!"

Trong đôi mắt của Biện Trang lập tức tràn đầy khao khát, xúc động nói: "Vị tiên tử kia chính là ước mơ của ta! Chỉ có ở đây, ta mới có thể tìm được ước mơ của chính mình!"

"Ước mơ của ngài thế nhưng là mấy năm liền đổi một lần! Thiên Nhai Các chúng ta có nhiều cô nương như vậy, thiếu chủ ngài liền không cảm thấy có người nào là ước mơ sao!"

"Thiếu chủ ngài cứ việc nói, bao nhiêu ước mơ cũng đều có! Còn có đủ loại, tuyệt đối không lặp lại!"

Ài...

Đám Thiên Binh Thiên Tướng này cùng nhau treo vạch đen trên trán.

Một vị Thiên Tướng liếc mắt, lập tức âm thầm truyền âm hạ lệnh với chúng Thiên Binh trước Thiên Môn.

Đã thấy, Biện Trang cũng không quay đầu đi đến phía trước Đông Thiên Môn, hướng về phía trước chắp tay, hô: "Luyện Khí Sĩ Biện Trang, ngày hôm nay chuyên tới để cậy nhờ Thiên Đình!"

"Cút!" Một đám Thiên Binh cùng gầm thét.

Lý Trường Thọ không khỏi có một chút thất vọng khi gặp U Minh Địa Phủ lần đầu tiên.

Có chênh lệch khá lớn so với vùng đất luân hồi mà trước đó hắn đã vẽ bằng trí tưởng tượng..

Ở rìa U Minh Giới, mọi thứ nhìn thấy đều là hoang man, không có một chút trật tự nào có thể nói. Một ít hung quỷ lệ quỷ lắc lư tại các nơi, thậm chí còn có thể phát hiện ra tung tích của không ít hung thú âm sát.

Cũng không khác nhiều so với Huyết Hải ghi chép bên trong điển tịch Thượng Cổ.

Vượt qua 【 U Minh Giới 】 bay về phía trước, bay càng xa, sương mù xám càng ít, tầm nhìn cũng càng rộng.

Thật tiếc khi không thể nhìn thấy dòng Vong Xuyên tràn đầy oan hồn, không nhìn thấy Tam Đồ Hà chia cắt sự sống và cái chết.

Không thấy Quỷ Môn Quan thường xuyên xuất hiện bên trong tục ngữ, càng không có cảnh tượng hùng vĩ vô số hồn phách đi trên Hoàng Tuyền Lộ về hướng luân hồi...

Luôn luôn có một chút ánh sáng trên đầu và quanh người bọn hắn, bay về phía phương hướng giống bọn hắn.

Đây là những chân linh sau khi sinh linh chết, bị hấp dẫn chạy tới trung tâm U Minh Giới, ở nơi đó có chí bảo công đức Thiên Đạo, lục đạo luân hồi bàn do Đại Đức Hậu Thổ biến thành.

Quý Vô Ưu mang theo nhóm người bay một hồi, Lý Trường Thọ mới đột nhiên hiểu ra...

Vị trí của bọn hắn chính là Hoàng Tuyền Lộ, chỉ là các sinh linh không có chen chúc đi với nhau.

"Bầu trời" của U Minh Giới có một chút thấp bé, không khỏi cho người ta một loại cảm giác bị đè nén, trong gió thổi tới từ các nơi, cũng ẩn ẩn mang theo tiếng rít và rú thảm.

Đại khái, có quan hệ cùng với việc Hồng Hoang còn chưa sinh ra phong tục "nhảy disco trên mộ phần".

Chương 278. Âm sai

Lý Trường Thọ không có cẩn thận thể hội không khí ở nơi này, cũng không có nhờ vào đó, tối ưu hóa dây chuyền phục vụ "mai táng và tang lễ " của chính mình.

Tâm trạng của hắn hơi nặng nề ...

Dù sao thì cũng đều đã đến loại địa phương này, quá vui sướng cũng không quá thích hợp.

Khục, nói chuyện đứng đắn.

Lý Trường Thọ dọc theo con đường này đều đang suy tư, nếu như Hoàn Giang Vũ sư bá thật sự gặp bất trắc một lần nữa, chính mình nên giải thích với sư phụ như thế nào, mà sư phụ lại sẽ chịu ảnh hưởng cỡ nào.

Việc này chung quy là không dễ nói, nhưng lại không thể giấu sư phụ cả một đời.

Mặc dù sau khi sư phụ hóa thành Trọc Tiên, đã không còn mục tiêu gì để phấn đấu nữa.

Nhưng tóm lại Lý Trường Thọ vẫn luôn muốn làm cho sư phụ vui vẻ, tận hưởng phần đời còn lại của mình, thay vì luôn sống trong tiếc nuối và áy náy.

Cho nên, hắn là chân thành hy vọng rằng Hoàn Giang Vũ sư bá không có xảy ra chuyện...

Ở trên đường tiến đến Phong Đô Thành, Quý Vô Ưu chủ động tràn ra uy áp cảnh giới Kim Tiên của bản thân, nhất thời hung quỷ phủ phục, yêu ma đi đường vòng.

Cho dù năm người bọn hắn ngẫu nhiên đi ngang qua địa bàn của một ít hung thú, đối phương cũng phần lớn sẽ ẩn nấp càng sâu hơn một ít.

Tiến vào U Minh Giới Từ biên giới phía đông, bay mười mấy vạn dặm, bọn hắn cuối cùng cũng thấy được tòa thành trì U Minh Giới đầu tiên.

Tòa thành trì này không có tên, chỉ là một tòa thành nhỏ có thể nhìn thấy khắp nơi trong U Minh Giới, ở trong thành đa số là quỷ tu, âm tu, yêu tu, thực lực cũng không mạnh.

Lý Trường Thọ cuối cùng cũng nhìn thấy được âm sai Địa Phủ mà chính mình cảm thấy tương đối hứng thú.

Những âm sai này đều mặc áo dài màu vàng đất, phần lớn đều là quỷ hồn tu hành mà thành, thực lực tương đương với Luyện Khí Sĩ cảnh giới Phản Hư, Quy Đạo, e ngại thần thông công pháp loại chân hỏa cùng với thuần dương.

Đại bộ phận âm sai đều là mặt ủ mày chau, tuần tra ở ngoài thành, nội thành, áp chế âm tu trong nội thành, thời gian trôi qua có chút nhàm chán.

Một phần nhỏ âm sai có tinh thần không tệ, cũng là đang không ngừng nói đùa, không có một chút tính kỷ luật nào.

Lý Trường Thọ khẽ thở dài...

Đến thực địa khảo sát, so với ở trong Độ Tiên Môn tiến hành suy nghĩ, thật sự mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Địa Phủ này thật sự...

Đâu đâu cũng là Thiên Đạo công đức vứt ở bên đường!

Mặc dù luân hồi đã được thiết lập, nhưng trật tự không hoàn chỉnh, vẫn còn rất nhiều công đức để nhặt!

Nhưng, đây đều là công đức sau khi chính mình đứng vững gót chân ở bên trong Thiên Đình, mới có thể mưu tính.

Lần này tới là vì chuyển thế thân của sư bá nhà mình, cũng không có thời gian để điều tra phương diện này.

Cách trung tâm U Minh Giới càng ngày càng gần, thành trì thấy được cũng liền càng ngày càng nhiều, quy mô càng lúc càng lớn.

Có một số thành trì náo nhiệt không kém gì các thành lớn thế tục tại Nam Châu, bên trong chứa đầy các loại "đồ vật" hình thù kỳ quái...

Hầu hết đều khác với những sinh linh bình thường.

Quý Vô Ưu chân chất, kiến thức rộng rãi uyên bác, trên đường đi đều đang giải thích cho bốn người lai lịch quỷ tu phổ biến tại Địa Phủ, cùng với vài toà thành lớn trọng yếu nhất trong Địa Phủ có cao thủ Địa Phủ trú đóng.

Chớp mắt lại đi mười mấy vạn dặm, phía trước đột nhiên có hai ngọn núi cao đen nhánh, ngăn cản đường đi.

Quý Vô Ưu cũng không đi vòng, mà là mang theo bốn người bọn hắn, trực tiếp đi về phía khe hẹp giữa hai ngọn núi…

"Đây là nơi duy nhất để tiến vào Phong Đô Thành." Quý Vô Ưu cười nói: "Nơi đây có trọng binh Địa Phủ trấn giữ, tiếp theo không nên khinh thường..."

Quý Vô Ưu còn chưa dứt lời, tiếng hò hét đã truyền đến từ phía dưới:

"Người bay ở trên, mau bay xuống!"

"Nơi đây có cấm chế tuyệt sát, đừng có tự tiện xông vào, sinh tử khó nói!"

Quý Vô Ưu mặt lộ vẻ mỉm cười, tự nhiên là hiểu quy củ ở đây, mang theo bốn người cấp tốc rơi xuống.

...

Lý Trường Thọ bí mật quan sát một lúc.

Phát hiện ra giữa hai ngọn núi hùng vĩ quả thật có chút bí ẩn, xác thực có một chút đạo vận huyền diệu mờ mịt quanh quẩn, trong đáy lòng hắn nổi lên ý nghĩ không thể xâm phạm, linh giác mãnh liệt nhảy dựng.

Bố trí ở nơi này tuyệt đối không phải bình thường!

Đến đáy cốc, liền thấy mấy trăm thân ảnh khôi ngô khí tức hùng hậu, người mặc chiến giáp màu vàng sẫm, cầm xiên thép, xiềng xích trong tay, uy phong lẫm lẫm đứng ở phía trước "đường chân trời".

Mỗi một vị âm sai, cơ hồ đều có thực lực cảnh giới Chân Tiên.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thoáng có một chút nghi hoặc.

Những âm sai này so với âm sai chính mình thấy trên đường đi, chênh lệch có hơi nhiều.

Ở phía trước nhóm năm người Độ Tiên Môn, vừa vặn có ba người đi qua nơi đây, lúc này còn có thể nhìn thấy bóng lưng ba người này từ từ bay về phía trước giữa hai ngọn núi lớn.

Phía trước dường như có cấm chế gì, không có cách nào bay quá nhanh.

Quý Vô Ưu đứng chắp tay, cưỡi mây lơ lửng cách mặt đất ba thước, mang theo bốn người Lý Trường Thọ bay đến trước giao lộ âm sai trấn giữ.

Vong Tình thượng nhân, Hữu Cầm Huyền Nhã, tất cả đều là dùng toàn bộ tinh thần ứng đối, Giang Lâm Nhi đã đi qua chỗ này mấy lần, thoáng có một chút xuất thần.

Lý Trường Thọ ngược lại là có một chút hăng hái đánh giá những âm sai này, trong đáy lòng có phỏng đoán đại khái.

Những âm sai này, hẳn là những Vu tộc đi theo Hậu Thổ nương nương năm đó.

Hậu Thổ hóa lục đạo luân hồi, là vào lúc đại chiến Vu Yêu lần thứ hai.

Hậu Thổ vốn là một trong mười hai Tổ Vu, có bộ tộc trực hệ của chính mình, nàng hóa thành lục đạo luân hồi bàn vĩnh viễn trấn giữ U Minh, cũng có một nhóm cao thủ Vu tộc bản tộc lựa chọn đi theo Hậu Thổ nương nương.

Lúc những cao thủ này đi vào Địa Phủ, đã là chặt đứt liên luỵ với tộc vận Vu tộc, bọn họ cũng được Thiên Đạo giao phó thần chức.

Chắc hẳn, những âm sai này chính là Vu tộc đời sau.

Lập tức có một vị tướng lĩnh âm sai mặc chiến giáp trên người, tay cầm song chùy đi về phía trước, phán đoán từ khí tức của đối phương, tu vi không sai biệt lắm xem như cảnh giới Thiên Tiên trung kỳ.

Sắc mặt của vị tướng lĩnh này vàng như nến, hai mắt nửa nhắm nửa mở, bày ra tư thế làm theo thông lệ, trên khuôn mặt tràn đầy lười nhác, hữu khí vô lực hỏi một câu: "Các ngươi, đến từ chỗ nào?"

Quý Vô Ưu lạnh nhạt nói: "Mấy người bần đạo đến từ một nhà tiên môn tại Đông Thắng Thần Châu."

"Muốn đi nơi nào?"

"Tự nhiên là có chuyện muốn đi đến Phong Đô Thành." Quý Vô Ưu cười khẽ, thản nhiên nói.

Vị tướng lĩnh âm sai kia cong khóe miệng lên, ngáp một cái.

"Trở về đi, đường này không thông."

Quý Vô Ưu không khỏi nhíu mày, mà Vong Tình thượng nhân ở phía sau Quý Vô Ưu, vào giờ phút này lại không nhịn được đứng dậy.

Vong Tình thượng nhân lạnh nhạt nói: "Phía trước chính là có ba đạo thân ảnh, vì sao đạo hữu lại nói đường này không thông?"

Chương 279. Ngưu Đầu

"Ha ha ha." Toàn thân vị tướng lĩnh âm sai này nhẹ nhàng lung lay mấy lần, đảo mắt về phía chân trời: "Đối với người hiểu quy củ mà nói, đường này tự nhiên là thông. Đối với kẻ không hiểu quy củ, đường này quả nhiên là không thông."

"Quy củ?" Ánh mắt của Vong Tình thượng nhân thoáng có một chút sắc bén, mái tóc trắng nhẹ nhàng tung bay, khí thế bản thân đã bắt đầu lộ ra: "Chẳng lẽ lại còn có quy củ như vậy!"

"Ài!" Cũng may, Giang Lâm Nhi ở bên cạnh kịp thời phản ứng lại, đi về phía trước đè lại cánh tay của Vong Tình thượng nhân.

Giang Lâm Nhi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, thuần thục lấy từ trong tay áo ra một túi bảo nang, dùng tiên lực đưa tới, khách khí nói: "Chúng ta tự nhiên hiểu quy củ, phu quân ta rất ít khi ra ngoài đi lại, còn xin tướng quân chớ trách."

Vong Tình thượng nhân hơi nhíu mày, có một chút muốn nói lại thôi.

Lý Trường Thọ vẫn luôn đứng đằng sau nhìn, thấy thế lại không nhịn được nở một nụ cười...

Nhưng mà, vị tướng lĩnh âm sai kia lại là tiện tay lắc lắc chiếc búa đồng, một cơn gió lốc cuốn bảo nang trở về, rơi vào trong tay của Giang Lâm Nhi.

Giang Lâm Nhi cau mày hỏi: "Tướng quân đây là có ý gì?"

"Ha ha, quy củ hôm nay đột nhiên thay đổi." Vị tướng lĩnh âm sai này chiêm ngưỡng hoa văn trên chiếc búa đồng trong tay, lạnh nhạt nói: "Trọng địa Địa Phủ, không thể xông loạn, chẳng lẽ các ngươi không sợ bị thiên phạt sao?"

Ánh mắt của Vong Tình thượng nhân lấp lóe, lạnh nhạt nói: "Đạo hữu đây là đang cố ý làm khó chúng ta?"

Mà ở phía sau Vong Tình thượng nhân, đột nhiên truyền đến thanh âm trường kiếm rút ra khỏi vỏ.

Gương mặt xinh đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã trở nên lạnh lẽo, tế khởi hộp kiếm hỏa lân của chính mình, đã làm xong chuẩn bị ra tay.

Lý Trường Thọ vẫn luôn cố gắng giảm thiểu cảm giác tồn tại, vào giờ phút này cũng chỉ có thể ở bên cạnh dở khóc dở cười.

Cũng chỉ là chuyện một chút phí qua đường, làm sao lại trở thành tình cảnh giương cung bạt kiếm như vậy?

Hắn chỉ là một tiểu đồ tôn, ở trong trường hợp như thế này cũng không thích hợp mở miệng, có chưởng môn nhà mình và sư tổ tại đây, tóm lại cũng sẽ không để cho Vong Tình thượng nhân thật sự đánh nhau với âm sai Địa Phủ.

Đơn giản chỉ là chuyện bỏ ra nhiều tài nguyên bảo tài hơn.

Dù sao thì cũng không cần hắn xuất tiền.

Hơn nữa, mượn việc nhỏ như vậy, Lý Trường Thọ cũng có thể kiểm tra nội tình của Địa Phủ...

Đúng vào lúc này, vị tướng lĩnh âm sai kia nắm lấy hai cây búa đồng, trong ánh mắt nhìn về phía Vong Tình thượng nhân, mang theo sự khiêu khích.

Vong Tình thượng nhân hừ lạnh một tiếng, ở bên trong âm thanh âm thầm khuyên can của Giang Lâm Nhi, cũng không nói thêm cái gì.

"Ồ?" Trên khuôn mặt vàng như nến của vị tướng lĩnh âm sai kia lộ ra mấy phần cười lạnh: "Còn dám không phục?"

Mấy trăm quỷ sai cường tráng phía sau hắn kia, đều tiến lên nửa bước!

Con mắt trừng giống chuông đồng, bắn ra sự cảnh giác!

Một cỗ huyết khí dao động kinh người, nhộn nhạo ở trên người những quỷ sai này, hỗn hợp trở thành một cỗ uy thế kinh người!

Vong Tình thượng nhân vừa định đáp lại, Quý Vô Ưu lại hơi đưa tay, ra hiệu cho Vong Tình thượng nhân lui lại.

Sau đó, Quý Vô Ưu chắp tay đi về phía trước hai bước, bày ra uy áp cảnh giới Kim Tiên không thể nghi ngờ.

Quý Vô Ưu lại cười nói: "Chúng ta đã vượt qua vạn dặm đến nơi đây, tự nhiên không muốn trở về như vậy. Còn xin tướng quân thông cảm nhiều hơn, tính tình của đồng môn của bần đạo hơi nóng nảy, không biết tướng quân có thể tạo thuận lợi."

"Thuận lợi?" Vị tướng lĩnh âm sai này lãnh đạm nói: "Ngày hôm nay ta nói các ngươi không qua được, các ngươi tự nhiên là không qua được, cảnh giới Kim Tiên rất đáng gờm sao? Kim Tiên đi qua nơi này của bản tướng quân, trong một ngày nói ít cũng có ba ~ bốn kẻ. Nơi này là âm tào Địa Phủ, cho dù là long, cũng phải cuộn lại!"

"Khụ, khụ khục." Quý Vô Ưu đưa tay ho hai tiếng, trong tay đã là cầm một thanh trường kiếm, khí tức bản thân trở nên sắc bén hơn rất nhiều.

"Đã như vậy, bần đạo cũng chỉ có thể giảng đạo lý với đạo hữu."

Lý Trường Thọ: "..."

Không sai, kỹ năng môn phái thông dụng của Độ Tiên Môn tuyệt đối chính là 【 máu trào lên não 】!

Vạn Lâm Quân trưởng lão là như vậy, Vong Tình thượng nhân cũng là như vậy, hai vị này đều là một lòng tu hành, không hay đi lại ở bên ngoài, là cũng có thể giải thích được. Nhưng chưởng môn tại sao lại...

Nghe những lời mà chưởng môn nói, rõ ràng là biết nơi đây có âm sai thu phí qua đường?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ rên rỉ một tiếng, chỉ cảm thấy trở nên đau đầu.

Hắn còn chưa kịp làm ra kế sách bổ cứu nào, vị tướng lĩnh âm sai kia cong khóe miệng lên, đột nhiên quay đầu hét một tiếng đối với ngọn núi bên cạnh: "Nguyên soái! Có Kim Tiên Nhân Tộc muốn mạnh mẽ vượt quan!"

"Ừm?" Một tiếng kêu nhẹ, một cỗ khí tức làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy run sợ, bộc phát từ trên đỉnh ngọn núi bên cạnh!

Đột nhiên nghe được âm thanh vỡ nát, một bóng người nhảy ra từ ngọn núi cao vạn trượng, nguyên bản chỉ to bằng hạt vừng, đảo mắt liền rơi vào trước mấy trăm quỷ sai.

Đó là một tráng hán thân cao chín thước, mái tóc ngắn màu xanh lam nhạt, nét mặt thô ráp, còn ngái ngủ, người mặc bảo giáp lam nhạt, toàn thân trên dưới ẩn chứa khí thế kinh người!

Một cỗ sát khí hung hãn đập vào mặt!

Tráng hán này ngáp một cái, duỗi lưng một cái.

"Kẻ nào dám giương oai tại nơi này?"

Quý Vô Ưu khẽ cau mày, vào giờ phút này mặc dù cảm nhận được tráng hán này có khí tức kinh người, tuyệt đối là một nhân vật khó chơi, nhưng hắn thân là chưởng môn Độ Tiên Môn, ở trước mặt môn nhân đệ tử có khả năng là con tư sinh của Đại Pháp Sư, sao có thể rụt rè đối với người ngoài?

Nhưng mà, một tia truyền âm của Lý Trường Thọ chui vào trong tai của Quý Vô Ưu: "Chưởng môn, đệ tử suy đoán, đây chỉ sợ là cao thủ Vu Tộc còn sót lại từ đại chiến Thượng Cổ, tốt nhất là chớ có nổi xung đột với gã."

Khí thế của Quý Vô Ưu lập tức yếu mấy phần.

Đúng vào lúc này, thình lình nghe được những âm sai đối diện kia, cùng với vị tướng lĩnh âm sai kia, đều là đang nhỏ giọng hô hào:

"Nguyên soái, ngài quên đội mũ trùm đầu!"

"Đội mũ vào đi nguyên soái, đội mũ!"

"Nếu quên đội một lần sẽ lãnh sáu trăm roi, nguyên soái!"

"Ừm?" Người vừa nhảy xuống này đưa tay sờ sờ trên mặt mình, đột nhiên rùng mình một cái, quay đầu chạy hai bước về phía núi cao vạn trượng bên cạnh, hai chân khẽ cong, để lại những vết nứt dưới mặt đất kiên cố, trực tiếp...

Nhảy trở về.

Trong chốc lát, đạo thân ảnh cao lớn uy mãnh này lại hừ lạnh một tiếng, nện xuống từ trên núi một lần nữa, đứng ở trước mặt chúng âm sai.

Lần này...gã đội một cái đầu trâu lỏng lẻo.

Lời nói mới vừa rồi, lại bị gã lặp lại một lần:

"Kẻ nào dám giương oai tại nơi này?"

Tên gia hỏa này ra trận mà không đội đầu trâu, Lý Trường Thọ thật sự không thể nhận ra hắn gã, gã lại chính là Địa Phủ Ngưu Đầu đại danh đỉnh đỉnh.

Chương 280. Đầu trâu mặt ngựa

Nếu muốn hỏi gã "Ngưu Đầu" này là ai?

Thượng Cổ từng có câu thơ rằng:

【 Địa Phủ có Diêm thanh thiên, thiết diện vô tư phân biệt tốt xấu.

Phán Quan âm sai đến tương trợ, Ngưu Đầu và Mã Diện đứng bên cạnh. 】

(*) Ngưu Đầu và Mã Diện: Đầu trâu và mặt ngựa

"Ngưu Đầu" và "Mã Diện" được đề cập trong bài thơ này, chính là Câu Hồn Sứ Giả và Hắc Bạch Vô Thường tại Địa Phủ mà Lý Trường Thọ cũng hết sức quen thuộc ở kiếp trước, có danh tiếng ngang hàng với nhau.

Trong trí nhớ mơ hồ của Lý Trường Thọ, có một quán mì gần nhà khi hắn còn nhỏ, tên là "Ngưu Đầu Mã", mùi vị coi như cũng không tệ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại...

Ngưu Đầu, Mã Diện đại danh đỉnh đỉnh, lại là hai cao thủ Vu Tộc, chính là cứng rắn đội mũ đầu trâu và mũ mặt ngựa?

Vu Tộc cũng khá thú vị.

Sau khi Lý Trường Thọ cảm khái trong đáy lòng, vẫn không quên chú ý thế cục biến hóa trước mắt.

Việc này phát triển đến tình trạng ma quyền sát chưởng, mài đao xoèn xoẹt, có âm sai Địa Phủ kiêu ngạo ương ngạnh, không ngại cố ý gây sự, cũng có Vong Tình thượng nhân "đầu sắt".

Đối với "tiểu quỷ" âm sai tiểu tướng như thế này, chỉ cần nói lời ngon ngọt với hắn, làm hắn cảm thấy chính mình có mặt mũi, cũng sẽ không làm khó thêm.

Còn nữa, nhóm người Lý Trường Thọ đi đến Địa Phủ là để nhờ quan hệ đi cửa sau, hoàn toàn có thể được mô tả là "Can thiệp sự vận chuyển bình thường của lục đạo luân hồi", vốn cũng không chiếm lý.

Vào lúc hai bên mắt thấy sắp động thủ, lại có cao thủ Địa Phủ cấp "Ngưu Đầu" ra sân, chưởng môn Quý Vô Ưu cũng có nhiều hơn mấy phần kiêng kị...

Quý Vô Ưu lập tức truyền âm đối với bốn người sau lưng: "Coi chừng, kẻ này không tầm thường, có thể không nổi xung đột cùng với đối phương, liền tận lực phòng ngừa."

Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ cau mày, cảm thấy chưởng môn có một chút trước sau không như một.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại là cười một tiếng, chưởng môn có thể làm theo tâm, vậy thì không thể tốt hơn.

Khục, đệ tử Nhân Giáo theo tâm, người nào có thể gọi là theo tâm sao?

Chính là biết nghe lời đúng đắn mà thôi.

Liền nghe 【 Ngưu Đầu 】 lại nói: "Các ngươi đến đây để gây chuyện?"

"Đạo hữu, bần đạo cũng không phải đến đây để gây chuyện." Quý Vô Ưu tra trường kiếm vào vỏ, lạnh nhạt nói: "Mấy người bần đạo muốn đi đến Phong Đô Thành, lại bị vị tướng quân Địa Phủ phía sau đạo hữu này cố ý làm khó, ngăn cản ở nơi đây."

Ngưu Đầu đỡ mũ đội đầu của mình, làm cho đầu của mình nhìn hài hòa hơn, tự nhiên hơn, biểu cảm trên chiếc mũ đội đầu cũng rất sinh động và phong phú.

Ngưu Đầu quay đầu lại liếc nhìn tướng lĩnh âm sai sắc mặt vàng như nến phía sau kia, nhíu mày hỏi: "Ngươi không có việc gì, ngăn bọn họ để làm cái gì? Bảo bọn họ đưa một chút bảo vật, thả đi không được sao? Bọn họ không đi qua, huynh đệ đằng sau chúng ta làm sao có thể thu lễ?"

Năm người Độ Tiên Môn: "..."

Vị tướng lĩnh âm sai này vội nói: "Nguyên soái, thật sự không phải là mạt tướng cố ý ngăn cản, chỉ là bọn họ khẩu xuất cuồng ngôn, cố ý khiêu khích!"

Quý Vô Ưu lập tức nói: "Chúng ta cố ý khiêu khích? Vậy vì sao tướng quân thả ba người kia đi, lại ngăn cản đường của chúng ta?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm giơ ngón cái đối với chưởng môn.

Thủ đoạn tránh nặng tìm nhẹ, trộm đổi khái niệm như vậy, chưởng môn sử dụng thuần thục như vậy, thoạt nhìn trước đây cũng không phải là kẻ lương thiện...

Khục, thoạt nhìn cũng có đủ kinh nghiệm sống, thực sự là nhân tài chân chạy vô cùng cần thiết của Động Suất Cung!

Đợi vị trí của chính mình vững chắc ở bên trong Nhân Giáo, khẳng định sẽ tiến cử chưởng môn cho Đại Pháp Sư.

Vị Câu Hồn Sứ Giả Ngưu Đầu này nhìn thủ hạ của chính mình, lại nhìn Quý Vô Ưu, mặc dù thoáng có một chút xoắn xuýt, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn đứng ở phía người một nhà...

"Được rồi, năm người các ngươi hãy trở về theo đường cũ đi. Ngày hôm nay ta cũng không hỏi việc này, cũng không quan tâm đến các ngươi. Địa Phủ là nơi sinh linh luân hồi, chính là chỗ được Thiên Đạo che chở, cũng không phải là ai cũng có thể đến làm loạn."

Nghe nói lời nói của Ngưu Đầu, Quý Vô Ưu lập tức nhíu mày, Giang Lâm Nhi lộ ra sắc mặt khẩn trương.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài, tóm lại là vẫn phải đến lượt mình đứng ra lừa dối...

"Vị nguyên soái này!" Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên mở miệng, trịnh trọng nói: "Chẳng lẽ lại quyết định mà không cần hỏi nguyên nhân của sự việc sao?"

Ngưu Đầu hừ một tiếng, khoanh tay lại, nói: "Địa Phủ, vốn cũng không phải là nơi ai cũng có thể đi vào."

Hữu Cầm Huyền Nhã còn muốn tiếp tục nói, một bàn tay to vươn ra từ bên hông làm động tác chặn trước mặt nàng.

Nàng quay đầu lại nhìn, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, truyền âm nói: "Hữu Cầm sư muội, xử lý sự vụ không thể chỉ dựa vào lập trường của bản thân, còn phải cố kỵ mặt mũi của phe mình và đối phương. Việc này hãy để ta thử xử lý, ngươi hãy thu hồi pháp bảo đi."

Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên ngẩn ra, gật đầu nhẹ, kiếm bay lượn quanh người tự quay về vỏ kiếm.

Lý Trường Thọ đi hai bước trên đám mây xám, cúi người về phía trước và nói:

"Chưởng môn, sư tổ, tổ sư bá, có thể để cho đệ tử thử một lần không, xem thử có thể thỉnh vị câu hồn nguyên soái này thả ra một con đường cho chúng ta đi đến Phong Đô Thành hay không?"

Bất kể như thế nào, trước tiên phải bảo vệ mặt mũi của cao thủ nhà mình.

Quý Vô Ưu có một chút muốn nói lại thôi, hắn chính là lo lắng Lý Trường Thọ sẽ xảy ra vấn đề gì.

Dù sao đây cũng chính là bảo bối của Độ Tiên Môn, con riêng của Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư!

Ách, không thể nói, không thể nói...

Vong Tình thượng nhân nhíu mày nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, ánh mắt lo lắng lại có một chút nghiêm khắc, dường như là sợ Lý Trường Thọ nói nhầm, tao ngộ phải bất trắc gì.

Nhưng Giang Lâm Nhi đã vội vàng mở miệng, vội nói: "Trường Thọ, toàn bộ nhờ vào ngươi."

"Vâng, sư tổ." Lý Trường Thọ thực hiện một lần vái chào theo tiêu chuẩn, mỉm cười, bay về phía Ngưu Đầu cùng với đám âm sai binh tướng kia.

Hắn bay rất chậm, cười rất thành khẩn.

Nhưng không biết tại sao, từ Câu Hồn Sứ Giả Ngưu Đầu, cho đến những âm sai không trọng yếu kia, vào giờ phút này không giải thích được đều có một chút xúc động...muốn lập tức rút đi.

Không đợi Ngưu Đầu mở miệng, Lý Trường Thọ lại là vái chào một cái.

"Vãn bối là Nhân Giáo đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ, xin chào Ngưu Đầu tiền bối."

"Ừm?" Ngưu Đầu lập tức chớp mắt một hồi: "Các ngươi là...Nhân Giáo? Là giáo có Thánh Nhân lão gia kia?"

"Tiền bối nói đùa, ở dưới gầm trời này, cũng không có người dám giả mạo là đạo thừa Thánh Nhân."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, trên người tràn ra một chút đạo vận, Ngưu Đầu lại là hai mắt tỏa sáng.

Hắn không biết đạo vận này, nhưng cảm thấy rất bí ẩn.

Lý Trường Thọ nói: "Nơi đây nhiều người nhiều miệng, tiền bối có thể tiến lên một bước nói chuyện không?"

Chương 281. Khách quý

"Cần gì phải tiến lên một bước?" Ngưu Đầu có một chút khó hiểu nói: "Có gì thì cứ nói."

Lý Trường Thọ chạm vào ống tay áo của mình và lấy ra một viên đá màu đỏ sẫm.

Ánh mắt của vị Câu Hồn Sứ Giả này thay đổi trong nháy mắt, trở nên nghiêm túc, sắc bén, mang theo vài phần cảnh giác, so với bộ dáng cà lơ phất phơ trước đây kia, quả thực là khác biệt một trời một vực!

Hắn chắp tay một cái, dùng tay làm dấu mời: "Làm phiền, chúng ta đi qua bên này nói chuyện."

Lý Trường Thọ lập tức cùng nhau cất bước với Ngưu Đầu, đi về phía bên cạnh hai mươi trượng, khiến cho hai nhóm người phải nghiêng đầu...

Âm sai Địa Phủ, bốn người Độ Tiên Môn, trong ánh mắt toát ra sự nghi hoặc, chấn kinh, buồn bực, phức tạp không hiểu, Ngưu Đầu lấy ra một thanh xiên thép, nhẹ nhàng đập lên mặt đất, một tầng kết giới màu đỏ máu bao bọc thân hình của hai người.

Coi như là Quý Vô Ưu cảnh giới Kim Tiên, cũng không nghe được hai người đang nói gì...

Hữu Cầm Huyền Nhã trừng mắt nhìn, không nhịn được cười khổ.

Chuyện này...làm sao có thể học?

Qua gần nửa canh giờ, Ngưu Đầu giải trừ kết giới, than nhẹ một tiếng, vái chào đối với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ vội vàng hoàn lễ.

Ngưu Đầu lấy ra một tấm thẻ gỗ, trên thẻ gỗ khắc hoạ một cái đầu trâu đơn giản, trên đó ẩn chứa một chút khí tức đạo vận.

Ngưu Đầu nghiêm mặt nói: "Nếu đạo hữu gặp phải phiền phức tại Phong Đô Thành, liền lấy tấm lệnh bài này ra, sẽ không bị làm khó xử."

"Đa tạ tiền bối trông nom."

"Không không, là ta phải cảm tạ ngươi trông nom mới đúng."

Ngưu Đầu nhẹ nhàng thở dài, cũng không nói thêm cái gì, hai người đồng thời dùng tay làm dấu mời, về tới chỗ của mình.

Vị Câu Hồn Sứ Giả này gào to một tiếng: "Thất thần làm gì? Đứng sang một bên! Đây là khách quý của Địa Phủ chúng ta! Đám người các ngươi ngứa da đúng hay không?"

Ở bên trong lời nói, Ngưu Đầu còn trừng mắt nhìn tướng lĩnh âm sai mặt vàng như nến kia.

Sắc mặt của tướng lĩnh âm sai biến đổi, hai chân cũng bắt đầu run lên...

Lý Trường Thọ ở phía bên này, lại là vái chào đối với chưởng môn, sư tổ và sư tổ phu, bình tĩnh trở về bên người Hữu Cầm Huyền Nhã.

Giải quyết xong.

Lập tức, âm sai Địa Phủ tránh ra một con đường, Quý Vô Ưu mặt lộ vẻ mỉm cười, cưỡi mây mang theo bốn người đi qua cửa ải nơi đây.

Mặc dù Quý Vô Ưu hiện tại, cũng giống như Giang Lâm Nhi, Vong Tình thượng nhân, Hữu Cầm Huyền Nhã, như rơi vào trong mây mù, không rõ ràng cho lắm, nhưng trong lòng vị chưởng môn này vô cùng rõ ràng, đương nhiên sẽ không hỏi nửa điểm về sự tình của Lý Trường Thọ.

Dù sao thì cũng không phải vậy, cho dù nó có kỳ diệu đến đâu thì nó cũng không phải là phép thuật.

Mà năm người Độ Tiên Môn vừa đi, lỗ mũi của Câu Hồn Sứ Giả Ngưu Đầu phun ra hai cỗ khói trắng, không nói hai lời, đột nhiên quay người, dùng một chân đạp ngã vị tướng lĩnh âm sai kia trên mặt đất!

Một cước này vẫn không dùng quá nhiều lực đạo, chỉ là đánh ngã đối phương, sau đó nhào tới chính là một phen quyền đấm cước đá.

Sau một hồi lời thô tục Vu Tộc nho nhã hiền hoà...

Câu Hồn Sứ Giả Ngưu Đầu cởi bỏ chiếc mũ đội đầu, khịt mũi với vị tướng lĩnh âm sai đang cúi rạp mình trên mặt đất và chửi rủa: "Đồ khốn kiếp! Còn dám dựa thế Địa Phủ, gây thù hằn cho Địa Phủ! Mấy ngày nay ngươi không ăn đòn nên cảm thấy khó chịu đúng không? Đồ khốn kiếp nhà ngươi! Người Nhân Giáo mà ngươi cũng dám ngăn?!"

Tướng lĩnh âm sai đã sưng mặt sưng mũi trên mặt đất kia liên tục cầu xin tha thứ, Ngưu Đầu hừ một tiếng, giãn gân cốt, đội mũ lên.

Chiếc mũ này dù sao cũng là pháp bảo, rất nhanh liền tương dung cùng với thân thể Ngưu Đầu, ngoại trừ màu da hơi không đồng nhất, cũng không nhìn ra sơ hở gì.

Ngưu Đầu ngẫm nghĩ, nói: "Gọi mấy kẻ biết viết chữ, viết vài lời hữu ích, sau đó vào thời điểm năm người này rời đi, treo hai bên coi như tạ lỗi!"

"Nguyên soái, viết cái gì?"

"Ừm...tùy tiện viết một chút lời khách khí, như cái gì Địa Phủ hoan nghênh ngươi, U Minh là ngôi nhà thứ hai, đều được."

Một đám âm sai lập tức rõ ràng điều gì, lập tức bắt đầu bận rộn.

Cùng lúc đó.

Ở trên đám mây vừa bay đi kia, Giang Lâm Nhi cũng đang trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ.

"Trường Thọ, ngươi vừa mới...làm sao làm được?"

Lý Trường Thọ đã dám ra tay, tự nhiên đã sớm nghĩ kỹ nên giải thích như thế nào.

Thậm chí, hắn còn chuẩn bị ba bài hùng biện khác nhau...

Hắn một lần nữa lấy ra tảng đá vừa rồi cho Ngưu Đầu xem kia, cười nói: "Sư tổ, đây là vật trước khi đệ tử đi, Linh Lỵ - biểu muội của đệ tử cho. Huyết thống của Linh Lỵ là nửa người nửa vu, cũng là huyết mạch Vu Nhân hiếm thấy trong Hồng Hoang bây giờ, tảng đá này tên là Vu Huyết Thạch, xem như tín vật bằng chứng của Vu Tộc. Trên đường tới, vào lúc chưởng môn kể về điển cố Địa Phủ, đã từng nhắc tới phần lớn cao thủ Địa Phủ đều là xuất thân từ Vu Tộc. Vừa mới rồi đệ tử liền ôm theo tâm lý thử một lần, lấy vật này ra, lại khéo léo ứng đối vài câu..."

Tảng đá kia tự nhiên không phải do Hùng Linh Lỵ cho, mà là do Lý Trường Thọ lấy được từ đống đá trong lều ở bên trong Hùng Trại...

Giang Lâm Nhi khẽ nhíu đôi mi thanh tú, nói: "Mặc dù ngươi nói rất nhẹ nhõm, nhưng đây cũng không phải là sự tình liền có thể làm được đơn giản như vậy!"

Quý Vô Ưu cười nói: "Chớ có hỏi Trường Thọ nhiều, có thể thông qua không phải là chuyện tốt?"

Giang Lâm Nhi lại run lên, sau đó liền đàng hoàng cúi đầu đáp ứng.

Vào lúc nàng lại nhìn Lý Trường Thọ, luôn cảm thấy vị tiểu đồ tôn bí ẩn của mình này, tầng sương mù ở trên người kia, lại có thêm mấy tầng.

【 Lão Nhị thu đệ tử như vậy ở đâu, hẳn là chuyển thế thân của vị đại năng nào đó. 】

Lý Trường Thọ đã nói cái gì với Ngưu Đầu?

Kỳ thật cũng không nói quá nhiều, bắt đầu là vài câu đơn giản về quan hệ biểu huynh muội giữa chính mình cùng với Hùng Linh Ly, sau đó liền xoay chuyển...

"Tiền bối đã từng nghe nói đến Hải Thần Nam Hải?"

Trong phần lớn cuộc trò chuyện sau đó, Lý Trường Thọ đều chỉ nói về vị bằng hữu "Hải Thần" kia.

Hắn chỉ ra mối quan hệ giữa Hải Thần Nam Hải cùng với Nhân Giáo, Thiên Đình, Long Tộc, lại giải thích rõ ràng, Hải Thần là như thế nào kết duyên với Vu Nhân nhất tộc, lại làm như thế nào cho Vu Nhân nhất tộc chỗ tốt...

Ở trong lời nói của Lý Trường Thọ ẩn chứa ý tứ, nói rằng Hải Thần đã cố ý giúp Vu Tộc cải thiện tình cảnh sinh tồn, cũng mơ hồ biểu thị, Lý Trường Thọ hắn nguyện ý thuyết phục Hải Thần Nam Hải đến Địa Phủ...

Sau khi thực hiện xong một vài tiểu kịch bản đơn giản, Ngưu Đầu đã coi Lý Trường Thọ là khách quý, càng là có một chút chờ mong đối với Hải Thần Nam Hải "giá lâm"sau này.

Đây là kế sách một viên đá trúng mấy con chim.

Hòa hoãn quan hệ khẩn trương giữa nhóm người Độ Tiên Môn và đối phương, xóa bỏ xung đột, mở ra con đường đi đến Phong Đô Thành.

Năm người bọn hắn lại có thể nhận được một chút chiếu cố của thế lực Địa Phủ, sau đó có thể thuận tiện tìm kiếm tung tích của Hoàn Giang Vũ sư bá.

Chương 282. Giếng cạn

Càng quan trọng hơn, ngày hôm nay trò chuyện với Ngưu Đầu một phen cũng đặt đủ cơ sở để Lý Trường Thọ sau khi đặt chân ổn định tại Thiên Đình, bắt đầu mưu tính công đức Địa Phủ...

Bây giờ Vu Tộc chỉ còn hai chi tồn tại, một chi vĩnh trấn Địa Phủ, không có liên luỵ với Vu Tộc, mà vào trước khi tiến vào Địa Phủ cũng đã từng lập thệ, không còn nhúng tay vào sự tình Vu Tộc.

Một chi khác chính là Vu Tộc thuần khiết, bị lưu đày tới vùng đất nghèo nàn Bắc Câu Lô Châu, gian nan giãy dụa, không thể ra khỏi Bắc Câu Lô Châu nửa bước.

Vu Tộc Địa Phủ muốn giúp Vu Tộc Bắc Châu, đây chính là manh mối trọng yếu Lý Trường Thọ đạt được vào lúc trò chuyện với Ngưu Đầu, từ đó quyết định thuận thế mà làm, hốt thuốc đúng bệnh...

Năm người lại bay một hồi, Lý Trường Thọ nhớ tới điều gì, liếc nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã đang xuất thần ở bên người, truyền âm nói: "Hữu Cầm sư muội, mọi chuyện nếu có thể không động thủ, vẫn là tận lực nói chuyện thì ổn thoả hơn."

"Vâng, sư huynh, ta nhớ kỹ." Hữu Cầm Huyền Nhã ôn nhu cười một tiếng, chỉ là trong tươi cười ít nhiều có một chút bất đắc dĩ.

Trường Thọ sư huynh giống như một cuốn sách thật dày.

Mỗi khi nàng cảm thấy thấy được phần lớn nội dung của hắn, lại phát hiện ra đó chỉ là lời mở đầu, đằng sau còn có vô số trang sách không có cách nào đếm rõ...

...

Đạt được lệnh bài của Câu Hồn Sứ Giả, sự tình tìm chân linh của Hoàn Giang Vũ, cũng trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Phong Đô Thành tráng lệ, phồn hoa, tự nhiên không cần nói nhiều, năm người ở dưới sự dẫn dắt của Giang Lâm Nhi, sau khi vào thành đi thẳng đến một chỗ Âm Ty Nha Môn, tìm được vị tiểu lại kia.

Vị tiểu lại kia tự nhiên nhận ra Giang Lâm Nhi, gặp mặt, liền lấy mười mấy túi bảo nang ra, nói hắn không làm việc này được, thật sự không tìm được thụ linh chuyển thế của Hoàn Giang Vũ.

Vành mắt của Giang Lâm Nhi phiếm hồng, liên tục khẩn cầu vị tiểu lại này thử lại một lần nữa, đối phương chỉ là lắc đầu một hồi.

Lý Trường Thọ thấy thế, trực tiếp lấy lệnh bài Ngưu Đầu ra, vị tiểu lại kia khẽ run rẩy, vội vàng mời năm người đi vào nghỉ ngơi, cũng mời "cấp trên" của mình ra mặt, nghiêm túc tra xét một phen.

Kết quả vẫn là như vậy...

Người, thật sự không có.

Trong lúc Giang Lâm Nhi sắp rơi vào tuyệt vọng, Lý Trường Thọ nhíu mày hỏi: "Làm phiền đại nhân, có thể cho chúng ta biết nơi chân linh này đầu thai chuyển thế hay không? Đã là thụ linh, tất nhiên sẽ không rời xa nơi nó đản sinh quá xa."

Vị tiểu lại Địa Phủ để ria mép, nhìn khôn khéo già dặn này, lập tức có một chút do dự...

"Chuyện này, chỉ sợ không hợp quy củ..."

Lý Trường Thọ hiếm khi tự tiện làm chủ, lấy mười mấy túi bảo nang của sư tổ, chính mình lại tăng thêm hai túi bảo nang, tiến tới trước mặt vị tiểu lại này, cười nói:

"Chúng ta chắc chắn sẽ không làm đại nhân khó xử, chỉ là trong lúc lơ đãng, vụng trộm liếc mắt nhìn hồ sơ của đại nhân ngài, tuyệt đối không phải do đại nhân cố ý lộ ra."

"Như vậy..." Vị tiểu lại kia trầm ngâm đôi chút, Lý Trường Thọ đã nhét mười mấy túi bảo nang kia vào ống tay áo người này, lại thu bàn tay về không để lại dấu vết.

Tiểu lại gật gật đầu, thở dài: "Chuyện kia cũng không phải là không thể, ngươi đi theo ta đi, những người khác làm phiền chờ ở chỗ này một chút."

Trong một căn phòng âm u và thấp bé.

Vị tiểu lại kia dẫn Lý Trường Thọ đi đến nơi đây, tìm một phen, lấy ra một khối ngọc thạch, thuần thục thi pháp đối với ngọc thạch.

Không bao lâu, mặt ngoài ngọc thạch nổi lên mấy hàng chữ nhỏ...

Nhìn tin tức triển lộ ra bên trên khối ngọc thạch trước mắt, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đầu tiên là...

Hơi nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may, vị sư bá này và những linh thụ kia, không có bất cứ quan hệ nào!

Khục, mặc dù xác suất phát sinh loại sự tình này rất thấp rất thấp.

Hơn nữa ý tưởng này của bản thân cũng thực hoang đường.

Nhưng trước đó Lý Trường Thọ thật sự là có một tia lo lắng, lo lắng cho chính mình 【 không cẩn thận 】 ở trong đám cây già mà mình đã thiêu rụi kia, liền có thụ linh chuyển thế thân của sư bá nhà mình.

Bây giờ vừa thấy ghi chép của Địa Phủ, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng liền không có phần lo lắng này.

Chuyển thế thân của sư bá, không có nửa điểm liên quan với chính mình!

Nàng chuyển sinh đến một chỗ bên trong đại thiên thế giới!

Lý Trường Thọ nhìn kỹ một hồi, xác nhận chính mình không có nhớ lầm nửa chữ, mới chắp tay nói cảm tạ đối với tiểu lại Âm Ty bên người, chạy trở về tụ hợp cùng với nhóm người chưởng môn.

Cứu cây như cứu hỏa.

Năm người cũng không dám chậm trễ nhiều, quyết định tiếp tục cùng nhau hành động, trực tiếp tiến đến nơi sinh ra thụ linh chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ tìm kiếm một phen, xem thử có thể tìm được manh mối gì không.

Thế nhưng...

Ngoại trừ Giang Lâm Nhi còn chưa chịu hết hi vọng, cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn như cũ tin tưởng vững chắc "nhân định thắng thiên, đoàn tụ sum vầy", ba nam nhân còn lại, đều là cảm thấy...

Chuyến đi này chắc chắn sẽ trở về mà không thành công.

Lý Trường Thọ nói: "Chỗ đại thiên thế giới kia có khoảng cách khá xa, nếu như trực tiếp ngự không bay qua, ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng. Đệ tử cảm thấy, không bằng chúng ta tiêu tốn nửa canh giờ, hỏi thăm một chút ở bên trong Phong Đô

Thành, xem có thể tìm một chút phương pháp, dùng con đường mà âm sai Địa Phủ thông hành, tiến đến bên trong đại thiên thế giới kia hay không."

Tiếp theo, vẫn là lệnh bài Ngưu Đầu cho phát huy tác dụng mấu chốt.

Kiếp trước Lý Trường Thọ thường xuyên nghe người ta nói đến câu "người nào giỏi việc đó" kia, tại Thiên Đình và Địa Phủ cũng là như thế.

Sau nửa canh giờ, năm người ở dưới sự dẫn dắt của một âm sai, nhanh chóng đi qua "Giếng cạn" ở bên ngoài Phong Đô Thành.

Cái gọi là "Giếng cạn", kỳ thật chính là thông lộ âm sai Địa Phủ đi các nơi Ngũ Bộ Châu và ba ngàn thế giới bắt quỷ hồn, tương liên cùng với miếu Thành Hoàng các nơi.

Nơi này cùng loại với hậu điện Nhân Duyên Điện của Nguyệt Lão, nhìn bên ngoài chỉ là mấy chục cái giếng cạn ẩn chứa lực lượng Thiên Đạo, nhưng lại được sắp xếp thành trận thế huyền diệu.

Sau khi bước vào trong đó, liền sẽ phát hiện ra, chính mình rơi vào trong biển nước mênh mông.

Lý Trường Thọ liên tục thở dài cảm khái...

Đại tiểu thế giới, thật sự nhiều vô số kể!

Đồng thời, cách quản lý của Địa Phủ, thật đúng là vô cùng rối loạn.

Trọng địa Thiên Đạo thế nhưng lại ném ở ngoài thành, chỉ tiến hành phòng thủ từng mảng, thậm chí còn không có trọng binh trấn giữ.

Đây là không cho Thiên Đạo lão gia mặt mũi...

Không thể xem nhiều hơn, xem nhiều hơn, hiện tại Lý Trường Thọ sẽ không nhịn được, bắt đầu mưu đồ công đức Địa Phủ.

Nếu như có thể đặt Địa Phủ vào trong hàng ngũ quản hạt của Thiên Đình, và trật tự của Địa Phủ có thể được thiết lập hoàn chỉnh, Công Đức Kim Thân của hắn, đoán chừng có thể trực tiếp hoàn thành...non nửa!

Mà hương hỏa công đức Hải Thần Giáo tích lũy trong những năm này, cũng chỉ tích lũy chưa đủ một nửa ngón tay.

So sánh cả hai với nhau, Địa Phủ đúng là có quá nhiều cơ hội.

Chương 283. Đạo nhân hơi mập

Năm người Độ Tiên Môn ở dưới sự dẫn dắt của vị âm sai kia, tìm được một chiếc giếng cạn viết "địa linh cửu ngũ nhị thất".

Lý Trường Thọ còn đang tiến hành xác nhận chiếc giếng cạn này, có phải là đường "thẳng tới" chính xác hay không, Vong Tình thượng nhân cùng với Giang Lâm Nhi mặc áo trắng, váy trắng, đã dắt tay nhảy vào bên trong giếng cạn.

Hình ảnh mang theo một vẻ đẹp khó tả.

Quý Vô Ưu nói cám ơn với âm sai, cũng cúi đầu nhảy vào bên trong giếng cạn, sau đó liền truyền âm ra, bảo Lý Trường Thọ cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã yên tâm nhảy vào.

Lý Trường Thọ cầm một túi bảo nang chứa linh thạch bảo tài, cười cười đưa cho vị âm sai dẫn bọn hắn tới nơi đây kia, sau đó liền quay đầu nói: "Hữu Cầm sư muội, ngươi đi xuống trước đi."

Hữu Cầm Huyền Nhã lại nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Không, Trường Thọ sư huynh, ngươi nhảy, ta nhảy."

Lý Trường Thọ: "..."

Lại còn đột nhiên lãng mạn như vậy?

Hắn cũng không có chối từ, biết Hữu Cầm Huyền Nhã là muốn làm sự tình bọc hậu, hơi vung vạt áo đạo bào lên, bước vào trong giếng cạn, Hữu Cầm Huyền Nhã cõng đại kiếm theo sát phía sau.

Quang ảnh trước mắt biến hóa, hình ảnh xung quanh lưu chuyển.

Phía trước là một lối đi dài, có những đốm sáng màu vàng nhạt le lói khắp nơi...

Chưởng môn Quý Vô Ưu đang chờ ở cách đó không xa, dùng tiên lực Kim Tiên bao bọc năm người một lần nữa, thi triển thần thông, mang theo nhóm người cấp tốc đi tới lối ra của thông đạo này.

Chỉ một lát sau, bay qua một khoảng cách không xác định, phía trước xuất hiện một chút ánh sáng, con đường này đã đến cuối cùng.

Đi vào từ một cá giếng cạn và đi ra từ một cái giếng cạn khác, vị trí là một toà miếu nhỏ suy tàn.

Nhưng chỉ chốc lát, mượn đường nhỏ Địa Phủ, bọn hắn ở một nơi cách xa Ngũ Bộ Châu, đến bên trong toà đại thiên thế giới này, từng người đều...thoáng có một chút cảm giác không quá rõ ràng.

Quý Vô Ưu khen: "Thật không hổ là bảo địa luân hồi, Địa Phủ lại có bố trí không gian cao minh như thế."

Vong Tình thượng nhân dường như có điều cảm ngộ, lẩm bẩm nói: "Uy lực của Thiên Đạo, nằm ngoài tầm với của con người."

Suy nghĩ trong đáy lòng của Lý Trường Thọ không có phức tạp như vậy, đơn giản hơn nhiều so với hai vị cao nhân tiền bối...

【 Ngược lại là có thể thông qua hệ thống giếng cạn Thành Hoàng này, nhanh chóng điều binh vận binh, tính ẩn nấp cũng không tệ 】

Ừm, sau khi trở về liền cẩn thận phân tích, viết một bài « Vai trò của hệ thống giao thông tại miếu Thần Hoàng trong các tính toán và bố cục khác nhau ».

Giang Lâm Nhi vội nói: "Trường Thọ..."

"Đến đây, đi với ta!" Vào giờ phút này Lý Trường Thọ đã xác định rõ phương hướng, vội vàng dẫn đầu.

Quý Vô Ưu hất tay áo dài, cuốn bốn người lên, đi thẳng đến dãy núi liên miên ở ngoài mấy ngàn dặm kia.

Đoạn đường này, những đám mây và sương mù, nhanh như điện chớp.

Phảng phất như bọn hắn chỉ cần đi thật nhanh, liền có thể tìm được thụ linh chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ vậy.

Sau một thời gian, tại một chỗ thâm cốc.

Năm người đứng ở sâu trong một mảnh rừng rậm tươi tốt, nhìn cây cổ thụ già cỗi đang rụng lá ở trước mặt, trong lòng đều cảm thấy có một chút nặng nề.

Giang Lâm Nhi chịu đựng cả một đường, vào lúc này không nhịn được vành mắt phiếm hồng, khàn giọng nói: "Lão đại...Giang Vũ, sư phụ tới chậm..."

Vong Tình thượng nhân đi về phía trước ôm Giang Lâm Nhi, thấp giọng an ủi.

Quý Vô Ưu mặc dù đã sớm biết như thế, nhưng vẫn là không nhịn được buông tiếng thở dài, đứng chắp tay, trong đáy mắt cũng toát ra mấy phần đau buồn.

Hắn nghĩ tới những hình bóng đã biến mất trong thời gian dài dằng dặc.

"Trường Thọ sư huynh." Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ giọng hỏi: "Thật sự không thể cứu sao?"

"Đừng nóng vội." Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, đi về phía trước hai bước, giơ tay ấn ở trên thân cây cổ thụ, nhắm mắt lại cẩn thận cảm thụ.

Thụ linh đã bị cưỡng ép rút đi, liên đới đến sinh cơ của gốc cây già này cũng bị bóc ra, loại tình hình này...

"Nếu như ta là người làm việc này, vì sao lại muốn làm như vậy?"

Gốc cây già đã có mấy ngàn năm tuổi tác, vẫn chưa tu thành cây tinh, sinh cơ nồng đậm của bản thân dựng dục ra một đầu thụ linh, cũng chính là chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ.

Tinh và linh, mặc dù gần, nhưng lại có phân chia tỉ mỉ.

Cây già này cùng loại với cha mẹ của Hoàn Giang Vũ sư bá kiếp này...

Người rút đi thụ linh, tu vi cũng không cao hơn cảnh giới Thiên Tiên, dựa theo một chút đạo vận lưu lại nơi đây, đối phương có tu Ly Hỏa chi đạo...

Căn cứ vào tốc độ sinh cơ gốc cây già này trôi qua, cùng với tốc độ đạo vận tiêu tán kia, dựa vào hai điểm này, suy tính ngược dòng, có thể đại khái suy đoán ra, thời gian đối phương động thủ, không sai biệt lắm là vào một tháng trước...

Thụ linh mặc dù không phải là linh căn trân quý gì, nhưng cũng là thuốc dẫn hiếm thấy...

Lúc đối phương rút thụ linh đi, lấy đi hơn phân nửa sinh cơ của gốc cây già này, hẳn là dùng để tăng cường phẩm chất của thụ linh.

Nếu như đối phương lựa chọn tăng cường thực lực của thụ linh, cũng cho thấy bản thân người đó không có nhiều nắm chắc đối với lò đan dược kia...

Vậy thì ...nó sẽ...

Lý Trường Thọ lặng lẽ đứng đó, ánh mắt của bốn người khác, tất cả đều tụ ở trên bóng lưng của Thọ.

Một lát sau, Lý Trường Thọ bỗng nhiên quay người!

"Chưởng môn, đệ tử xin cả gan, mời chưởng môn lập tức dùng tiên thức cảnh giới Kim Tiên lục soát năm ngàn dặm gần đây, tìm xem có Luyện Khí Sĩ luyện đan hay không. Nếu không tìm được trong năm ngàn dặm, liền tận lực khuếch tán ra xa. Bất kể như thế nào, đệ tử luôn cảm thấy, chúng ta không thể cứ từ bỏ như vậy."

"Thiện!" Quý Vô Ưu đáp ứng một tiếng, tiên thức của bản thân cấp tốc tràn ra, bao phủ mấy ngàn dặm gần đây, rất nhanh liền là hai mắt tỏa sáng.

Quý Vô Ưu nói: "Ngay ở bên ngoài một ngàn sáu trăm dặm! Trong một sơn cốc, một người đang luyện đan ở trong trận pháp!"

Lý Trường Thọ vội hỏi: "Đạo vận Ly Hỏa đại đạo, tu vi cảnh giới Thiên Tiên hoặc Chân Tiên?"

"Ừm...Không sai!"

"Nhanh!" Lý Trường Thọ vội nói: "Nhanh đi, vẫn còn có khả năng cứu sư bá!"

Thần sắc của mấy người lập tức chấn động!

Tiên lực phun trào quanh người Quý Vô Ưu, thân hình bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa, trực tiếp hóa thành một vệt thanh quang, khoảng cách một ngàn sáu trăm dặm đảo mắt liền bị vượt qua!

Vong Tình thượng nhân cũng lập tức mang theo Giang Lâm Nhi phóng lên tận trời, đi theo sát phía sau.

Khi Lý Trường Thọ dùng tiên thức bắt được, chưởng môn Quý Vô Ưu giáng xuống từ trên trời, tiến vào toà trận pháp đơn giản kia, cũng hơi thở phào một cái.

Hi vọng là còn có một chút tàn linh.

Lập tức, hắn gọi Hữu Cầm Huyền Nhã, hai người cưỡi mây vội vàng đuổi theo.

...

Đợi Lý Trường Thọ cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã chạy tới chỗ sơn cốc này, tình hình nhìn thấy chính là như vậy.

Sâu trong một sơn cốc với nước xanh và bầu trời xanh...

Một đạo nhân hơi mập ngồi trên tấm nệm, duy trì tư thế thân thể ngửa ra sau, lại là động cũng không dám động.

Chương 284. Địa Tiên Đan

Trước mặt đạo nhân hơi mập này, Vong Tình thượng nhân tóc trắng, một thân áo trắng đứng ngạo nghễ, bàn tay trái nhắm ngay vào cái trán của đạo nhân, lòng bàn tay có một tia hồ quang điện màu xanh lấp lóe.

Đạo nhân hơi mập này dám can đảm động một cái, chính là thân tử đạo tiêu!

Cũng may, Vong Tình thượng nhân cũng không phải là người không nói đạo lý, biết việc này không thể trách người này.

Lấy thiên tài địa bảo luyện đan luyện khí, vốn là sự tình nhóm Luyện Khí Sĩ hay làm...

Cho nên, lúc này Vong Tình thượng nhân chỉ là uy hiếp, vẫn chưa thật sự ra tay.

Quý Vô Ưu cùng với Giang Lâm Nhi, vào giờ phút này vây quanh ở bên cạnh đan lô đã tắt lửa kia, cảm thụ được dược tính phun trào bên trong đan lô, tìm được một chút linh thể thụ linh còn sót lại.

Người trước bấm ngón tay suy tính phương pháp cứu vãn, lông mày càng nhăn càng sâu...

Người sau vừa mừng vừa sợ, mấy lần muốn ra tay đập lò thuốc này ra, lại không dám tùy tiện ra tay...

Không cần Giang Lâm Nhi nói, Lý Trường Thọ lập tức đi về phía trước, cảm thụ tình hình bên trong đan lô, hơi nhẹ nhàng thở ra.

Còn có thể cứu.

Đúng vào lúc này, Quý Vô Ưu thở dài: "Đã thành tàn linh, chân linh cơ hồ đã bị luyện hóa, chỉ sợ là khó có thể bổ cứu."

Lý Trường Thọ vội nói: "Chưởng môn, nếu như dùng đan dược bù đắp tàn linh, uẩn dưỡng chân linh, có thể cứu nàng hay không?"

"Có lẽ là có thể thử một lần, nhưng hiện tại, đi nơi nào để tìm linh đan diệu dược như vậy?" Quý Vô Ưu hơi lắc đầu nói: "Đan dược như vậy là rất khó luyện chế, trong môn chúng ta ngược lại là có đan phương, nhưng không phải là ai cũng mang loại đan được này theo..."

Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Đệ tử có mang."

"Ngươi có mang?" Quý Vô Ưu kinh ngạc nói: "Trường Thọ, ngươi không có việc gì mang theo đan dược như vậy để làm gì?"

Lý Trường Thọ: "…"

Hắn cũng không thể nói, loại đan dược này chỉ là một chút tồn kho trong kho át chủ bài của chính mình, ở trong chuyến đi lần này, vì lý do ổn thỏa cũng liền mang tới hai viên.

Luyện Khí Sĩ có thể luyện đan dược chữa thương, cứu mạng, vì vậy hắn đã chuẩn bị nhiều một chút đan dược bù đắp tàn linh, ứng đối với tình hình【 vạn nhất bị đánh chết, nhưng chân linh may mắn còn tồn tại 】, cũng không phải là chuyện gì không thể nói nổi...

Lập tức, Lý Trường Thọ lấy ra hai viên Địa Tiên Đan lưu quang huyễn thải, cung kính đưa cho Quý Vô Ưu.

Phẩm chất của hai viên tiên đan này mặc dù không cao, nhưng loại đan dược này vốn là chỉ cần dược tính ôn hòa, phẩm giai thấp một chút cũng không sao.

Quý Vô Ưu lập tức mở đan lô ra, dùng tiên lực bao bọc những tàn linh thụ linh kia.

Thấy rằng đã không có cách nào phân rõ tàn linh nào là chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ mà bọn hắn muốn tìm, thế là dứt khoát liền dùng dược lực tiên đan ôn dưỡng cùng lúc.

Lý Trường Thọ lại đi về phía Vong Tình thượng nhân, hỏi người luyện đan sưu tập thụ linh từ chỗ nào.

Vì tốc chiến tốc thắng, Lý Trường Thọ mở miệng chính là một câu: "Đạo hữu, ngươi đừng sợ, chúng ta không có thiện ý gì đối với ngươi."

Hầu kết của Luyện Khí Sĩ hơi mập kia run lên, lập tức liên tục cười khổ.

Lý Trường Thọ còn chưa có chính thức bắt đầu hỏi, chỉ hỏi mấy chi tiết đơn giản, đối phương liền cấp tốc nói ra những gì có thể nói, không thể nói...

Người này tên là Thái Vĩ, là một người tu đạo cần cù chăm chỉ, sau khi thành tiên vào ba ngàn năm trước, vẫn luôn cố gắng tu hành, cẩn trọng, tránh né nhóm Luyện Khí Sĩ chém chém giết giết...

Sau khi cố gắng ba ngàn năm, hắn rốt cuộc cũng tu đến cảnh giới Thiên Tiên trung kỳ.

Trường sinh, có nhiều thêm một tia hi vọng.

Chuyện hôm nay, thuần túy chỉ là chuyện tu tiên thường ngày của Thái Vĩ...

Khục, cũng không phải, bởi vì trường kỳ đi đến 【 Thiên Nhai Các 】có một chút nổi danh ở bên trong đại thiên thế giới, thể hội suy nghĩ tình kiếp lâm thời, tăng tiến cảm ngộ đối với đại đạo của chính mình, tiền tài của Thái Vĩ gần đây hơi eo hẹp, liền trốn ở nơi đây luyện đan bán ra kiếm tiền.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, Thái Vĩ đang ngân nga điệu hát dân gian, luyện đan dược.

Một Kim Tiên giáng xuống từ trên trời, giết đến tận cửa, trực tiếp cướp đi đan lô của hắn, còn trừng mắt liếc hắn một cái...

"Các vị thượng tiên, ta thật sự không biết có một vị dược tài trong này là thân bằng hảo hữu của các vị!"

"Đạo hữu không cần phải sợ hãi." Lý Trường Thọ ấm giọng nói xong, lấy hai bình đan dược ra từ trong ngực nói: "Đây là đan dược có phẩm chất không sai biệt lắm với đan dược ngươi muốn luyện chế, chính là do đại sư luyện đan của chúng ta luyện chế, xem như là bù đắp một ít tổn thất cho đạo hữu."

Luyện Khí Sĩ hơi mập này liên tục nói không cần.

Vong Tình thượng nhân ở bên cạnh có một chút không kiên nhẫn nhíu mày, đối phương gật đầu trong nháy mắt, thu hai bình đan dược do Vạn Lâm Quân trưởng lão luyện chế kia vào.

Như thế cũng coi như kết thúc nhân quả.

Đúng vào lúc này, ở phía sau Lý Trường Thọ truyền đến một tiếng la của Giang Lâm Nhi...

"Giang Vũ!"

Lý Trường Thọ cùng với Vong Tình thượng nhân đồng thời quay đầu nhìn lại, trên lòng bàn tay của chưởng môn Quý Vô Ưu, đã nhiều hơn một đoàn ánh sáng màu xanh lá lớn chừng quả đấm.

...

"Nguyên soái! Nguyên soái!"

Ở trước đường chân trời phía đông Phong Đô Thành, một âm sai vội vàng chạy tới, vừa thở hổn hển, vừa hô hào đối với Câu Hồn Sứ Giả Ngưu Đầu nằm ở trên tảng đá bên cạnh.

"Mới vừa thăm dò được từ nội thành, năm vị tiên nhân Nhân Giáo cầm lệnh bài của ngài kia, đã rời đi từ một chiếc Hồi Hồn Giếng!"

"Rời đi rồi?" Ngưu Đầu lập tức ngồi dậy, mắt trâu trừng một cái, lại quay đầu liếc nhìn vải vóc treo ở hai bên, phía trên viết từng câu chào hỏi xiêu xiêu vẹo vẹo.

Như cái gì "Địa Phủ hoan nghênh ngươi", "U minh là ngôi nhà thứ hai ", "ngày hôm nay làm huynh đệ, luân hồi không cần chen"...cũng còn được tính là khẩu hiệu tương đối bình thường.

Câu "thường về thăm nhà một chút" của trâu nghĩ ra kia, quả nhiên thật đáng tiếc, đã không có đất dụng võ!

"Mà thôi, đi thì đi, hẳn là có chuyện gì gấp." Ngưu Đầu có một chút thất vọng nói.

"Nguyên soái, làm sao xử lý chuyện này? Các huynh đệ hao tâm tổn trí làm nhiều lá cờ như vậy."

Ngưu Đầu ngẫm nghĩ, thuận miệng an bài câu: "Về sau đối với mỗi một tiên nhân đi qua đây, cho bọn họ mỗi người một cái chẳng phải là xong việc?"

"Nguyên soái cao kiến!"

"Hắc hắc hắc...Ách, Đại Vu Tế luôn làm ta luôn không thể nào quên thân phận lúc này...ừm, cảm xúc ta ấp ủ...

Bò...Ò...? Bò...Ò...Bò...Ò...?"

"Giống, cực kỳ giống!"

Thật may mắn, cuối cùng cũng đã cứu được...

Nhìn đoàn ánh sáng xanh trước mắt này, nhìn chăm chú bóng hình xinh đẹp lớn chừng ngón cái, còn có một chút hơi hư ảo ở bên trong.

Thụ linh như vậy, làm cho Lý Trường Thọ nhớ tới một ít tiểu cố sự đã từng nghe ở kiếp trước.

Loại rất đứng đắn kia.

Tìm được Hoàn Giang Vũ sư bá, trong đáy lòng Lý Trường Thọ hiện ra bộ dáng sư phụ dần dần già đi một lần nữa.

Con người, thực ra chỉ có một vài mục tiêu trong cuộc sống này, muốn sống thật lâu, cũng đều miễn cưỡng được tính là một cái trong số đó.

Chương 285. Năng lượng đứng đắn

Nếu như sư phụ cũng có hi vọng trường sinh bất lão, như vậy Lý Trường Thọ làm đệ tử, cũng sẽ không lo lắng nhiều như vậy.

Nhưng sư phụ...

Ài, coi như sau này có thần chức Thiên Đình, công đức hộ thể, cũng liền miễn miễn cưỡng cưỡng có thể sống mấy vạn tuổi mà thôi.

Ngay cả một ít lão linh thú không tu hành trong Hồng Hoang cũng không sánh bằng.

Tàn linh của Hoàn Giang Vũ tuy đã được bảo tồn, nhưng vào giờ phút này vẫn hết sức yếu ớt như cũ.

Một thụ linh bình thường, có thể huyễn hóa ra hình người đại khái.

Lúc này thụ linh chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ sư bá, lại chỉ có thể nằm ở bên trong quả cầu ánh sáng kia, khí tức yếu ớt, giống như có thể tiêu tán vào bất cứ lúc nào.

Nhưng chỉ cần chạy về bên trong Độ Tiên Môn, sẽ tự có bảo vật sinh cơ nồng đậm, làm cho nàng có thể tu dưỡng bù đắp...

Năm người Độ Tiên Môn cũng không có chậm trễ, cấp tốc bay ra khỏi mảnh đại thiên thế giới này, tìm xong phương hướng ở trong hư không, chạy về Ngũ Bộ Châu.

Chuyện về sau nên an bài như thế nào?

Cũng không thể chờ sư bá chữa khỏi thương thế, chính mình đi tìm sư phụ cười hắc hắc...

"Sư phụ, ngài có muốn tiểu đạo lữ hay không?"

Ách, đùa, đùa thôi.

Bản thân thụ linh tu hành vô cùng khó khăn, bọn chúng giống như linh thể nghỉ lại ở bên trong thụ linh, rất khó lĩnh hội đại đạo.

Theo quan điểm cá nhân của Lý Trường Thọ, kỳ thật lựa chọn tốt nhất, vẫn là để sau khi thụ linh Hoàn Giang Vũ sư bá hao hết thọ nguyên, quay về luân hồi, đầu thai nhân đạo...

Tất nhiên, một mình hắn không làm chủ được việc này, về sau còn cần thương lượng với tiểu sư tổ, sư muội.

Sư phụ Tề Nguyên tạm thời không có quyền hiểu rõ tình hình và quyền lên tiếng.

Trên đường trở về, Giang Lâm Nhi nâng tiểu thụ linh ở trong lòng bàn tay, ôm vào trong ngực, cẩn thận từng li từng tí như vậy, không ngừng rót tiên lực vào cho tiểu thụ linh...

Tiện thể nhắc tới, vị đạo nhân cảnh giới Thiên Tiên tên là Thái Vĩ kia, mấy người Lý Trường Thọ cũng không gây khó dễ quá nhiều.

Lý Trường Thọ giải thích rõ ràng việc này cho Thái Vĩ, cũng cho Thái Vĩ đầy đủ tạ lễ, thuận tiện bắt Thái Vĩ lập lời thề đại đạo "Không được truy cứu chuyện này nữa".

Bản sơ cấp ngàn chữ.

Mấy đầu thụ linh đồng thời cứu lúc đó, chưởng môn Quý Vô Ưu cũng tiện tay, thả chúng nó vào trong rừng...

Sau đó bọn chúng có thể sống hay không, vậy thì cũng không thể nói rõ.

Quý Vô Ưu cưỡi mây, năm người xếp bằng ở trên mây, vượt qua thiên ngoại hư không.

Vị chưởng môn cảnh giới Kim Tiên này, người tích hợp các chức năng "vận chuyển, đấu pháp, giải thích, lập cờ", lần này cũng để lại ấn tượng khắc sâu cho tiểu đệ tử Lý Trường Thọ trong môn phái.

【Chưởng môn sau khi khỏi bệnh, cũng là cao thủ Kim Tiên rất đáng tin cậy đấy.】

Nói trở lại, đây là lần đầu tiên Lý Trường Thọ bay đến một nơi cách Ngũ Bộ Châu xa như vậy.

Mặc dù là hóa thân Đạo Nhân Giấy.

Ở trong hư không không giới hạn, có thể thấy phong cảnh đặc biệt, chính là từng phương thiên địa, thế giới khắp nơi ngẫu nhiên xuất hiện lại cấp tốc xẹt qua.

Giang Lâm Nhi thấy nhiều cảnh tượng như vậy, lúc này cũng không có tâm tình thưởng thức.

Mà Vong Tình thượng nhân, Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với Lý Trường Thọ, ẩn cư trong núi trường kỳ, đối với kỳ cảnh như vậy, đều có hứng thú nồng đậm.

Đại, tiểu thế giới diễn hóa mà thành từ mảnh vỡ Hồng Hoang, đều là cấu trúc "bầu trời tròn".

Mặt đất và đại dương mênh mông nằm trên một bề mặt nằm ngang, bị màn trời nửa vòng tròn bao phủ, trên màn trời có hình chiếu tinh thần chư thiên.

Những hình chiếu này phần lớn đều là tàn khuyết không đầy đủ, tương ứng với việc 'quy tắc' của thế giới có hoàn chỉnh hay không.

Bởi vì vội vã chạy về Độ Tiên Môn, bọn hắn cũng không có cơ hội, cẩn thận quan sát một phương thế giới.

Hơn nữa, bằng vào cảnh giới tu đạo của một nhóm năm người Độ Tiên Môn lúc này, coi như là nhìn chằm chằm những"Thế giới" này trong mấy ngàn năm, cũng rất khó có điều cảm ngộ.

Tái tạo không gian chính là đại thuật, không phải là đại năng là không thể lĩnh ngộ.

Nghĩ đến thế giới, Lý Trường Thọ liền không khỏi nghĩ đến hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu có thể tự thành không gian thiên địa kia.

Nghĩ đến Định Hải Thần Châu, Lý Trường Thọ liền nghĩ đến vị Triệu đại gia "Nghĩa bạc vân thiên, hai chân không xương" kia, không nhịn được lộ ra mấy phần ý cười.

Triệu đại gia vẫn rất đáng yêu.

"Trường Thọ sư huynh." Hữu Cầm Huyền Nhã thấy thế, ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi: "Ngày hôm nay đã buông bỏ lo lắng hay chưa?"

"Ừm." Lý Trường Thọ nhẹ nhàng gật đầu, liếc nhìn ba vị trưởng bối trong môn phái phía trước, làm thủ thế "truyền âm nói chuyện" đối với Hữu Cầm Huyền Nhã.

Cũng không biết, hiệu quả của lời thề đại đạo lần trước là như thế nào.

Lý Trường Thọ quyết định thừa cơ hội này, trò chuyện vài câu cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, củng cố hiệu quả trị liệu.

Lý Trường Thọ tùy tiện tìm một đề tài: "Lúc sư muội tu hành, có nghi nan tu hành gì không?"

Đây là một câu mở đầu ngẫu nhiên, nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã lại là bình tĩnh gật đầu, trực tiếp hỏi: "Sư huynh, bên trong «Vô Vi Kinh» có một câu "duy lợi bởi vì đạo, vì thế không tranh thì vào, vì nghi ngờ không rõ thì minh", phải chăng có thể hiểu thành..."

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Lý Trường Thọ thật sự muốn cho chính mình hai cái bạt tai, chính mình khách sáo cái gì? Nói lung tung cái gì?

Nói chuyện cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, nhất định phải đi thẳng về thẳng, không thể quanh co lòng vòng, không thì nói cái gì em gái này cũng đều sẽ tin.

Kết quả chính là, hắn nhàn rỗi không chuyện gì tìm cho mình một việc để hoạt động, bắt đầu cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã trên con đường...

Đàm kinh luận đạo, xác minh đạo pháp.

Làm sao lại đột nhiên cảm thấy, nếu như đặt loại tình huống này ở kiếp trước, hẳn là...

"Chấn kinh! Nam sinh viên thường thường không có gì lạ, mướn phòng ôn tập với giáo viên vào đêm khuya!"

Ừm, tràn đầy năng lượng đứng đắn!

...

Chưởng môn Quý Vô Ưu tính toán lộ trình, đại khái sau mười ba ngày liền có thể đến Độ Tiên Môn.

Đoạn đường này, Giang Lâm Nhi cùng với Vong Tình thượng nhân dùng tiên lực không ngừng chữa thương cho thụ linh.

Đoán chừng vào trước khi trở lại Độ Tiên Môn, gốc thụ linh này đã không cần đi tìm bảo địa chữa thương gì, tất nhiên là sẽ có thể nhảy nhót tưng bừng một lần nữa.

Giang Lâm Nhi còn cố ý dặn dò Lý Trường Thọ một câu, bảo hắn không được nói việc này cho Tề Nguyên lão đạo.

Đợi sau này thụ linh hao hết thọ nguyên, chân linh Hoàn Giang Vũ lại vào "nhân đạo", khởi động lại con đường tiên nhân, lại cho Tề Nguyên biết việc này kỳ thật cũng không muộn.

Nhưng sự tình sau này của Tề Nguyên và Hoàn Giang Vũ đến tột cùng như thế nào, vậy thì ai cũng không nói chính xác...

Trên đoạn đường này, Lý Trường Thọ cũng thật sự không có nhàn rỗi.

Sau khi hắn giải thích mấy vấn đề cho Hữu Cầm Huyền Nhã, Hữu Cầm Huyền Nhã liền lấy ra "sách câu hỏi sai" của chính mình...Khục! Lấy ra tích lũy nhiều năm của chính mình, vấn đề mà sư phụ Khương Kinh San của nàng đã không có cách nào giải thích rõ ràng, không ngừng hỏi ý Lý Trường Thọ.

Chương 286. Việc vui

Lý Trường Thọ cũng dần dần cảm thấy, như vậy cũng không tệ.

Giảng đạo luận đạo, thảo luận sự tình tu hành với nhau, còn là đạo hữu có một chút đẹp mắt, tốt hơn rất nhiều đạo sĩ suốt ngày suy nghĩ lung tung kiếm chuyện.

Hơn nữa, tư chất của Hữu Cầm sư muội không tệ, ở phía trên tu đạo cũng hiểu biến báo như thế nào, bồi dưỡng thêm một chút, sau này lại là một pháp bảo người xuất sắc...

Tinh anh Nhân Giáo!

Vào ngày thứ sáu vượt qua hư không, Lý Trường Thọ đang giảng đạo cho Hữu Cầm Huyền Nhã, trong đáy lòng đột nhiên nổi lên một chút gợn sóng.

Thần niệm bị hơi nhiễu loạn, lại nghe thấy một tiếng: "Giáo Chủ ca ca!"

Ách, Nhị Giáo Chủ ngày hôm nay, sao lại xuân quang phóng đãng như thế?

Theo thanh âm rung động ở phía sau đuôi tiếng hô, Lý Trường Thọ liền nghe được, một tia tâm cảnh bất ổn của Ngao Ất...

"Hữu Cầm sư muội, nói chuyện sau." Lý Trường Thọ nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã, truyền âm nói: "Ta có một chút thể ngộ, cần phải đi thể ngộ."

Hữu Cầm Huyền Nhã vội nói: "Sư huynh xin cứ tự nhiên, là do ta vẫn luôn quấy rầy sư huynh tu hành."

"Chuyện này không có gì đáng ngại." Lý Trường Thọ nói: "Nếu chỉ là sự tình tu hành, ta cũng sẽ vui vẻ thảo luận với ngươi."

Nói xong, Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, bày ra bộ dáng tu hành.

Trên thực tế, phần lớn tâm thần trở lại bản thể, lại thông qua thần niệm tượng thần cấu kết, kết nối cự ly xa với Ngao Ất...

Ở trong mộng cảnh tượng thần tạo dựng, thấy thân hình của Lý Trường Thọ ngưng tụ ở dưới chân tượng thần, Ngao Ất liền vội vã chạy tới.

"Giáo Chủ ca ca! Việc vui! Việc vui lớn!"

"Ồ?" Lý Trường Thọ cười nói: "Động tác của ngươi và đệ muội nhanh như vậy? Ta đã sắp được làm bá phụ?"

Khuôn mặt thiếu niên của Ngao Ất lập tức đỏ lên, vội nói: "Không phải việc này, bây giờ thế cục Long Tộc bất ổn, ta cũng không dám có tưởng niệm như vậy...Giáo Chủ ca ca, lần này thế nhưng là thiên đại hảo sự!"

"Ồ?" Lý Trường Thọ cười nói: "Có chuyện tốt nào, có thể khiến cho ngươi vui vẻ như vậy."

"Long Cung Tây Hải..."

Vừa nghe đến hai chữ "Tây Hải", trong đáy lòng Lý Trường Thọ liền đã có một chút dự cảm không ổn.

Hắn biết rằng Tây Hải hiện tại đã bị Tây Phương Giáo thẩm thấu non nửa, trên cơ bản cũng chỉ còn Long Vương Tây Hải là còn có thể tin. Phàm là tin tức gì bên kia truyền ra, trên cơ bản đều có thể cho rằng, phía sau là Tây Phương Giáo đang mưu đồ bố trí.

Nhưng lần này, nghe Ngao Ất giải thích vài câu, Lý Trường

Thọ cũng có một chút mê hoặc.

Tin tức làm cho Ngao Ất vui vẻ như vậy lại là:

Long Cung Tây Hải quyết định thay đổi chế độ cũ, bắt chước kinh nghiệm Long Cung Đông Hải Nhị Thái tử Ngao Ất bái sư thành công, phái ra ba mươi sáu vị con cháu Long Tộc, đi thử xem có thể gia nhập môn hạ đạo thừa Thánh Nhân hay không.

Lý Trường Thọ vuốt vuốt lông mày, việc này, hắn nhất thời cũng có một chút xem không hiểu.

Nếu như là cách làm của Tây Phương Giáo, bọn họ đang mưu đồ cái gì?

Dùng chiêu này, xếp "gián điệp" vào Đạo Môn?

Đây không phải là chuyện dư thừa hay sao? Sao có thể có thể giấu giếm được ánh mắt của Thánh Nhân?

Vấn đề chỉ nằm ở chỗ Thánh Nhân lão gia có muốn suy tính hay không, cùng với phải chăng có các Thánh Nhân lão gia khác quấy nhiễu.

Lý Trường Thọ nói: "Ngươi hãy nói rõ chi tiết việc này."

"Được!" Ngao Ất trịnh trọng gật đầu, giải thích cặn kẽ một lần nhân quả trước sau của việc này.

Đề xướng chuyện này, là thân đệ của Long Vương Tây Hải nói ra, Long Vương Tây Hải triệu tập chúng đại thần Long Cung, cùng với Quy thừa tướng do ba Long Vương khác phái tới, thương nghị kỹ càng bảy ngày.

Trong bảy ngày này, hội đồng Long Cung Tây Hải đánh nhau bốn mươi tám lần, chửi nhau hơn trăm lần, thể hiện đầy đủ tinh thần diện mạo hảo dũng thiện đấu của quý tộc Viễn Cổ.

Theo lời nói của Ngao Ất, Long Tộc đối với những việc đại sự chân chính, các cuộc thảo luận thường diễn ra như thế này...

Không có cách nào, đây là truyền thống của Long Tộc.

Kết quả thảo luận cuối cùng, là cục diện bế tắc một nửa ủng hộ một nửa không ủng hộ, thế là Long Vương Tây Hải làm ra phương án điều hoà, giảm bớt trăm vị Long Tử Long Nữ ban đầu xuống còn ba mươi sáu vị Long Tử Long Nữ.

Trong đó có hai vị thái tử, ba vị công chúa, mười ba vị con cháu Long Vương, mười tám vị tuấn tài Long Tộc...

Nghe Ngao Ất nói xong, Lý Trường Thọ cũng lộ ra mấy phần mỉm cười.

Đây là tính toán gì, hoặc là một vòng nào đó bên trong đại tính toán, Lý Trường Thọ tạm thời không có cách nào nhìn thấu.

Nhưng tính cảnh giác đã là hoàn toàn kéo căng.

Lý Trường Thọ cười hỏi: "Mục tiêu Long Tử Long Nữ muốn đi bái sư lần này là ai?"

"Tiên tông Tam Giáo Trung Thần Châu." Ngao Ất lập tức đáp: "Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhiều tộc nhân phản đối như vậy, ngạo khí trong đáy lòng tộc nhân, Ất cũng đều rõ ràng, nhưng muốn bái nhập đạo trường như Kim Ngao Đảo, vốn là vô cùng phiền phức. Cho nên, lần này nơi Long Cung Tây Hải muốn đưa Long Tử Long Nữ đến bái sư, chính là tiên tông Đạo Môn xuất hiện trên đại hội nguồn gốc Tam Giáo ngày đó! Giáo Chủ ca ca, khai sơn đại điển của Độ Tiên Môn hẳn là còn có hai ~ ba mươi năm, có hai vị đường muội hẳn là sẽ đi đến Độ Tiên Môn thử xem có thể bái nhập môn hạ Nhân Giáo hay không."

Lý Trường Thọ nghe vậy, không nhịn được nhíu mày...

Công phu sưu tập tình báo Long Tộc cũng không yếu, khai sơn đại điển cũng đều đã giúp Độ Tiên Môn tính xong.

Việc này nên trực tiếp cự tuyệt, hay là nên thuận theo tự nhiên, không can thiệp nhiều?

"Ất huynh, Độ Tiên Môn xếp hạng vị trí cuối ở bên trong tiên tông Nhân Giáo." Lý Trường Thọ nói: "Nếu muốn bái sư, vẫn nên đi đến những đại tiên tông như Tiêu Dao tiên tông thì thích hợp hơn."

"Đều phái đi!" Ngao Ất cười nói: "Lần này một nửa Long Tử Long Nữ, đều là lựa chọn đạo thừa Nhân Giáo. Giáo Chủ ca ca, bởi vì duyên phận Hải Thần Giáo chúng ta, cho nên bây giờ Long Tộc có rất nhiều hảo cảm đối với Nhân Giáo."

Lý Trường Thọ nghe nói lời ấy, trong đáy lòng giật mình rõ ràng điều gì.

Chẳng lẽ Tây Phương Giáo còn muốn muốn dùng kế ly gián!

Lần này đổi thành dùng Long Tử Long Nữ, gây sự ở bên trong đạo thừa Nhân Giáo, từ đó làm cho Nhân Giáo tức giận?

Chiêu này cũng miễn cưỡng được gọi là cao minh...

Chỉ tiếc là, nếu thật sự tính toán như vậy, đã chú định chỉ là công dã tràng lấy giỏ trúc mà múc nước.

Chủ thể của Nhân Giáo trên ý nghĩa nghiêm ngặt hiện nay mà nói, chỉ có hai vị, đó chính là Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử và Huyền Đô Đại Pháp Sư. Lý Trường Thọ đang cố gắng trở thành vị thứ ba, nhưng chỉ mới là một nét chấm phá.

Muốn làm Nhân Giáo chán ghét Long Tộc, trừ phi là đi đến Động Suất Cung quấy rối.

Hơn nữa, Tây Phương Giáo chỉ sợ vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ lập trường của Nhân Giáo là đứng ở phía sau Thiên Đình, mà không phải là đứng phía sau Long Tộc.

Ngao Ất thấy Lý Trường Thọ nhíu mày, lập tức có một chút thấp thỏm hỏi: "Giáo Chủ ca ca thế nhưng là có một chút không vui đối với chuyện này?"

"À không có." Lý Trường Thọ cười nói: "Long Tộc có thể nghĩ rõ ràng như thế, vậy thì không thể tốt hơn."

Chương 287. -

Ngao Ất nghe vậy, lập tức lộ ra nụ cười, cũng khe khẽ thở dài...

Năm đó tuổi trẻ khinh cuồng, muốn đánh thức Long Tộc, đã thử trăm phương ngàn kế.

Bây giờ dần dần ổn trọng, suy nghĩ trên cách cục thiên địa, tìm đường ra chân chính cho Long Tộc...

Vậy đại khái, chính là sự khác nhau giữa thiếu niên long và thanh niên long.

Ngao Ất lại hỏi: "Giáo Chủ ca ca, trong chuyện này cần chú ý điều gì?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, nói: "Các tiên môn Tam Giáo khác ta không biết được, bên trong đạo thừa Nhân Giáo, tập tục có một chút...ừm, tương đối lãng mạn. Mặc dù Nhân Giáo tôn sùng hành động với bản chất của mình, nhưng ở trên sự tình đạo lữ đều tương đối bảo thủ, Long Tộc thì tương đối tốt hơn về phương diện này. Nếu như có thể, vẫn nên chọn một số Long Tử Long Nữ hơi an phận đưa tới đạo thừa Nhân Giáo, miễn cho gây nên cái gì không vui. Tất nhiên, đây chỉ là một chút đề nghị của ta."

Ngao Ất nghe vậy lập tức rơi vào trầm tư, rất nhanh liền nặng nề mà gật đầu, nghiêm mặt nói: "Giáo Chủ ca ca yên tâm, ta sẽ đi nhắc nhở bọn họ."

Sau đó, Ngao Ất vái chào, vội vàng chặt đứt thần niệm giao lưu.

Lý Trường Thọ thấy thế cũng là không nhịn được nháy mắt mấy cái...

Chẳng lẽ, hai vị Long Nữ muốn đưa đến bên trong Độ Tiên Môn trước đây, thật sự có loại tồn tại buôn bán dây đỏ kia?

Như thế, ngược lại cũng là có một chút kích thích nhỏ...

Được Ngao Ất nhắc nhở như vậy, Lý Trường Thọ cũng nghĩ đến sự tình khai sơn đại điển.

Khai sơn đại điển cách hai trăm năm một lần của Độ Tiên Môn, cũng chính là vào hai ~ ba mươi năm sau, đại khái chính là thời kỳ "độ nóng thiên kiếp" của đệ tử trong môn phái đi qua, nên ở lại thì ở lại, nên rời núi thì rời núi, Độ Tiên Môn liền sẽ chuẩn bị chiêu nạp đệ tử mới vào núi tu hành.

Nếu như ngày luân hồi của Hoàn Giang Vũ sư bá sớm hơn một chút, vừa vặn có thể trở về vào thời điểm khai sơn đại điển một lần nữa...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi tính toán việc này, liền cười bỏ qua, vẫn chưa suy nghĩ nhiều.

Việc này, cứ để cho tiểu sư tổ an bài.

Ngày thứ mười hai vượt qua hư không, nhìn thấy Ngũ Bộ Châu ở phía xa xa, chưởng môn Quý Vô Ưu đột nhiên quay đầu hỏi: "Đúng rồi, Vong Tình, Trường Thọ, ta có một môn thần thông do sư phụ truyền thụ, có muốn suy nghĩ với nhau một chút hay không?"

Lý Trường Thọ: "..."

Nếu như là cái chủng loại cần ho ra máu mấy trăm năm này, làm ơn đừng có suy nghĩ.

"Tổ sư bá? Chưởng môn sao rồi?"

Ở trước Độ Tiên Điện tại Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ vừa mới trở về Độ Tiên Môn nửa canh giờ, Giang Lâm Nhi cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, thấy Vong Tình thượng nhân cùng với mấy vị trưởng lão đi tới từ nội điện, vội vàng nghênh đón.

Lý Trường Thọ lo lắng hỏi một câu, Vong Tình thượng nhân không khỏi khổ cười vài tiếng.

Vong Tình thượng nhân nói: "Chưởng môn đã bế quan dưỡng thương, trước đây chỉ là bị chấn thương nguyên thần, tu dưỡng trăm năm liền có thể khỏi hẳn."

Mấy người cùng nhau nhẹ nhàng thở ra.

Ngăn không được, đây là thật sự không ngăn được!

Lúc chuyện xảy ra, chính là trên đường trở về từ thiên ngoại...

Lý Trường Thọ nghe chưởng môn Quý Vô Ưu nói, môn thần thông kia chính là tu hành "Khiếu bên trong tiên thiên khí", liền cảm giác được có điểm không ổn, liền lập tức truyền âm đối với Vong Tình thượng nhân, nói chưởng môn trước đây chính là bị thần thông như vậy đả thương bản thân.

Vì lý do ổn thỏa, tự nhiên là muốn để Vong Tình thượng nhân đi thuyết phục chưởng môn từ bỏ môn thần thông không đáng tin cậy này...

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa truyền âm nói xong đối với Vong Tình thượng nhân, chưởng môn đã nói: "Bần đạo sẽ tới trước bộc lộ tài năng cho các ngươi!"

Sau đó chính là hít vào một hơi thật sâu, trước lỗ mũi hội tụ từng tia từng tia khói trắng, khuôn mặt lập tức biến thành màu tím!

"Hừ!"

Hư không phía trước lại bị chấn nổi lên một chút gợn sóng!

Nhưng...

"Phốc!"

Một ngụm máu tươi cũng bay ra từ trong miệng của chưởng môn, dọa cho sắc mặt của bốn người đại biến, nhanh chóng đứng dậy xông tới.

Sau đó, cứ như vậy.

Mặc dù chưởng môn không ngừng nói "Không có việc gì, không có việc gì", "Vấn đề nhỏ, vấn đề nhỏ", nhưng máu tươi đã nhuộm đỏ áo bào, mấy người nhìn thấy mà giật mình, khẩn trương không thôi.

Con đường tiếp theo, đều là Vong Tình thượng nhân cưỡi mây, Giang Lâm Nhi giúp chưởng môn ổn định thương thế.

Cũng may, lúc ấy Lý Trường Thọ ở ngay bên người chưởng môn, tiên lực lưu lại trong cơ thể cỗ Đạo Nhân Giấy này còn có không ít.

Lúc Lý Trường Thọ nâng chưởng môn, thừa dịp Vong Tình thượng nhân, Giang Lâm Nhi không quan sát, rót tiên lực của bản thân vào trong người chưởng môn, giúp chưởng môn ổn định khí tức và nguyên thần...

Sau khi trở về Độ Tiên Môn, Vong Tình thượng nhân mang theo mấy vị trưởng lão, giày vò nửa canh giờ, mới xác định chưởng môn cũng không đáng lo ngại...

Một vị thái thượng trưởng lão thấp giọng nói: "Sự tình chưởng môn bị thương, không được nói ra ngoài, tránh gây cho các môn nhân đệ tử bối rối không cần thiết."

Mấy người đáp ứng thì đáp ứng, lĩnh mệnh thì lĩnh mệnh.

Bởi vì chưởng môn đã bế quan chữa thương, cũng không tiện thăm hỏi, bọn họ liền từng người trở về núi của mình.

Thương thế của tiểu thụ linh lúc này đã không sai biệt lắm khỏi hẳn, chỉ là bởi vì chân linh bị hao tổn, còn buồn ngủ nằm trong lòng bàn tay của Giang Lâm Nhi, đoán chừng còn phải tu dưỡng một thời gian.

Dọc theo con đường trở về Ngũ Bộ Châu này, Hữu Cầm Huyền Nhã nghe Lý Trường Thọ giảng đạo, được lợi rất nhiều, thấu tình đạt lý, lúc này cũng tạm thời cáo biệt đối với Lý Trường Thọ, trở về trong động phủ của chính mình và sư phụ tĩnh tâm thể ngộ tu hành.

Có thể nói là rất có động lực.

Theo quy củ cũ, Lý Trường Thọ cưỡi mây bay ở độ cao không cao không thấp, chạy về Tiểu Quỳnh Phong.

Vừa nghĩ tới tình hình chưởng môn luyện thần thông, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng là dở khóc dở cười một hồi.

Diệu pháp Khiếu Trung Nhị Khí của Độ Ách Chân Nhân, khó tu hành như vậy?

Căn cứ theo quan sát của Lý Trường Thọ, dường như chính là luyện hóa một hơi khí tức Tiên Thiên, sau đó dùng phương thức cùng loại với "thở" phóng xuất ra...

"Hừ" hoặc là "A", chỉ là lúc khí tức tiên thiên tuôn ra, tự nhiên mà phát ra tiếng vang vậy, nếu như luyện thành thần thông này, kỳ thật có thể thay thế thành "A" hoặc là "Oa".

Nhưng, trước khi đấu pháp kêu thảm hoặc là sợ hãi thán phục, phong cách thật là quá mức quỷ dị.

Còn không bằng "Hừ, a, hừ, a" vài tiếng, sau đó mọi người quây quần ở bên cạnh đống lửa nhẹ nhàng nhảy múa, hát một bài "Là ai ~ đưa ngươi đến bên miệng ta".

Lúc Lý Trường Thọ trở về Tiểu Quỳnh Phong, theo lệ cũ, dùng tiên thức liếc nhìn tiểu sư muội nhà mình đang làm cái gì, cũng căn cứ vào hành vi của Tiểu sư muội, lựa chọn loại "Ban thưởng" khác biệt.

Lần này Linh Nga ngược lại là không có làm cho Lý Trường Thọ thất vọng, nàng đang ở một chỗ cạnh đầm nước phía sau núi, cùng với Tiểu sư thúc, Hùng Linh Lỵ cùng nhau cười đùa bắt bươm bướm.

Chương 288. Thuần phác

Lý Trường Thọ đứng ở trước đan phòng, dùng tiên thức nhìn ra ngoài một hồi.

Linh Nga cười đùa tóc mây tán loạn, quần áo của Tiểu sư thúc lại có một chút lộn xộn, Hùng Linh Lỵ như là một đứa bé mấy trăm cân, vung vẩy tấm lưới khổng lồ rộng mười mét vuông, vui vẻ đuổi theo hai người ở phía trước.

"Được rồi, lần này không phạt ngươi."

Lý Trường Thọ lắc đầu, cỗ Đạo Nhân Giấy này trở về bên trong đan phòng, tĩnh tâm suy nghĩ phương pháp ứng đối với Kim Tiên Kiếp.

Nhìn qua lần độ kiếp tập thể trước đây, Linh Nga đối với thái độ tu hành cũng có một chút chuyển biến, thời gian tu đạo tăng lên rất nhiều, mỗi lần chơi đùa cùng với Tửu Cửu, Hùng Linh Lỵ, cũng đều sẽ khống chế ở bên trong hai canh giờ.

Lý Trường Thọ cũng rất hài lòng với sự tiến bộ của Linh Nga.

Tối thiểu nhất, đồ vật hắn chuẩn bị độ kiếp từ lâu, sẽ không có vô dụng...

"Chuyện sư bá tạm thời cũng coi như xong."

Lý Trường Thọ vẫn chưa suy nghĩ nhiều về việc này, hắn nhớ lại hết thảy những gì chính mình chứng kiến trong Địa Phủ, lấy ra mấy tấm vải vóc, cẩn thận viết một lần những địa phương mà chính mình cho rằng có thể nhặt được công đức.

Vu Tộc, ngu ngơ từ xưa.

Bên trong Vu Tộc đương nhiên là có trí giả, nhưng nhìn chung họ không thông minh lắm.

Điểm này, từ hai đại Tổ Vu Cộng Công và Chúc Dung, đều có thể bị người âm thầm châm ngòi đến liều mạng tranh đấu, cũng có thể xác minh được một chút...

Vu Tộc làm chủ sự U Minh Địa Phủ, Phong Đô Luân Hồi, quản lý hỗn loạn một ít, ngược lại cũng hợp tình hợp lý.

Lý Trường Thọ rõ ràng, chính mình bây giờ biết rất ít đối với Địa Phủ, hiểu rõ đối với U Minh Giới cũng có hạn.

Tử đã từng nói: không có điều tra thì không có quyền lên tiếng.

Hiện tại Lý Trường Thọ cũng không dám vọng động kết luận đối với Địa Phủ, còn phải chờ đến lúc sau này chính mình cần mưu đồ công đức, trước tiên đi đến Địa Phủ điều tra rõ ràng, làm tốt các hạng công tác chuẩn bị, lại hung hăng kiếm một khoản công đức!

Không có cách nào, Công Đức Kim Thân là một trong những thủ đoạn phòng hộ hữu hiệu lúc đối mặt với Thánh Nhân.

Sinh tử không phải là việc nhỏ, sinh mệnh chỉ có một lần.

Kiếm công đức, ở bên trong mưu đồ của Lý Trường Thọ, sẽ là một đoạn thời kì phấn đấu vì "sự nghiệp"sau này!

Thứ công đức này tương đương với sự tán thành của Thiên Đạo, nếu như không cân nhắc nhảy ra bên ngoài thiên địa, công đức kia tự nhiên là càng nhiều càng tốt, trước tiên làm một món đồ nhỏ, lại làm Công Đức Kim Thân, sau đó lại làm mấy món Chí Bảo Công Đức Hậu Thiên!

Ách...Lý Trường Thọ đang tính toán sự tình Địa Phủ, đột nhiên bật cười.

Ở kiếp phàm nhân trước đây, hắn phí hết tâm tư mưu cầu lợi lộc, vì để cho cuộc sống của mình thư thái hơn một chút, nhẹ nhõm hơn một chút.

Kiếp tu hành này, tuy có nhàn hạ hơn, đường tiên lộng lẫy hơn, thần thông nhiều hơn, nhiều người thân hơn, nhưng bản chất vẫn không thay đổi.

Đại khái, đây chính là thiên tính của sinh linh.

Mà chính mình, cũng vẫn chỉ là tục nhân.

"Người khác cười mình kém toàn diện, mình cười người khác thi cốt lạnh."

Ôi chao? Đây cũng được coi là một câu thơ chứ? ?

"Đại nghiệp thơ ca" ngoài ý muốn lấy được đột phá mang tính then chốt!

...

Sau khi về núi ba ngày, Giang Lâm Nhi dọn đến Vong Tình Cư, "lặng lẽ" đi lên trên Tiểu Quỳnh Phong, phát động một cuộc tập kích công lý đối với Tửu Cửu đang câu cá ở bên hồ.

Tràng diện nhất thời vô cùng hỗn loạn, Tửu Cửu không cam lòng bị trấn áp ra sức phản kích, cuối cùng cùng nhau rơi xuống nước với Giang Lâm Nhi, khiến cho Tiểu Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ đứng ở xa xa quan chiến, cười thành một đoàn.

Một lát sau, Tửu Cửu ôm tội ác vốn dĩ không che đậy không giấu được, ngồi ở trong bóng cây ríu rít mà khóc.

Giang Lâm Nhi ở bên cạnh tâm tình đại sướng, chống nạnh cười to một hồi, sau đó liền gọi Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ đến đây, muốn tuyên bố một kiện đại sự!

Nhưng nhãn châu của Giang Lâm Nhi xoay động, đầu tiên là thở dài, nói: "Chuyện kia, Tiểu Cửu, về sau ta liền không náo loạn với ngươi."

Tửu Cửu, người đang giả vờ khóc, sửng sốt, lau mắt một cách giả tạo, nói nhỏ: "Hừ, có quỷ mới tin ngài!"

"Tiểu Cửu, ngươi có biết không?" Giang Lâm Nhi ngửa đầu nhìn lên bầu trời, tiếng nói có một chút mờ mịt thanh đạm, nói: "Nhiều năm như vậy, ta biết ngươi kỳ thật vẫn luôn có một chút oán trách đối với sự mạo phạm của ta trong đáy lòng. Nhưng đây là một loại phương thức bản sư thúc biểu đạt yêu thích đối với ngươi! Nhưng, sau này sẽ không còn..."

Linh Nga lập tức có một chút dự cảm không tốt, vội hỏi: "Sư tổ, ngài sao thế?"

Giang Lâm Nhi thở dài sâu kín, đột nhiên lại trở nên ủ rũ, trong miệng lẩm bẩm nói: "Sẽ không còn."

Liền ngay cả nạn nhân Tửu Cửu, lúc này cũng là không nhịn được nổi lên một chút hồ nghi, đứng dậy đi tới, nắm chặt áo gai đoản sam, nhỏ giọng hỏi: "Sư thúc ngài không sao chứ?"

Hùng Linh Lỵ nhỏ giọng nói: "Có cảm giác loại tình cảnh này, như là bàn giao di chúc trong chuyện xưa..."

"Phi phi!" Linh Nga đưa tay nhẹ nhàng đánh Hùng Linh Lỵ một cái, sẵng giọng: "Sư thúc ngài chớ nói điềm xấu như vậy! Sư tổ sao có thể xảy ra chuyện!"

Lập tức, Tửu Cửu, Linh Nga, Hùng Linh Lỵ vây quanh ở bên người Giang Lâm Nhi, không ngừng lo lắng hỏi Giang Lâm Nhi rốt cuộc làm sao vậy.

Người dân ở Tiểu Quỳnh Phong thật thuần phác.

Giang Lâm Nhi mím môi một cái, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Cửu, chẳng lẽ ngươi không trách ta sao?"

Tửu Cửu trầm ngâm đôi chút, nhỏ giọng nói: "Sư thúc ngài mặc dù luôn khi dễ người, nhưng cũng may ngài cũng là nữ tử, bình thường đùa giỡn với ta cũng không có gì, ta chỉ là không có cách nào phản kích cho nên trong đáy lòng có một chút buồn bực. Kỳ thật sư thúc ngài...cũng rất tốt đối với ta."

Trong hai mắt của Giang Lâm Nhi tràn đầy cảm động, ôn nhu hỏi: "Như vậy, có thể để cho sư thúc, lây dính phúc khí của ngươi một lần cuối cùng không?"

Tửu Cửu cười khổ nói: "Sư thúc ngài...đừng như vậy, ta về sau vạn nhất muốn tìm đạo lữ, người ta để ý thì làm sao bây giờ..."

"Sư thúc hiện tại chỉ có một cái tâm nguyện này, tiểu Cửu..."

"Vậy thì, ngài, ài!" Tửu Cửu nhắm chặt hai mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Ta uống say ngủ rồi, chuyện gì cũng không biết!"

"Được rồi!" Giang Lâm Nhi lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, lau đi nước bọt trên khóe miệng, hai cánh tay nhỏ đã là chậm rãi giơ lên.

Linh Nga ở bên cạnh không nhịn được đưa tay đỡ trán, coi như chính mình không có thấy cảnh này.

Đại sư thúc thật sự bị tiểu sư tổ ăn đến gắt gao...

Đúng vào lúc này!

"Khục!" Ở bên cạnh truyền đến âm thanh ho nhẹ, Lý Trường Thọ cưỡi mây chậm rãi bay đến, ở phía xa liền cười nói: "Sư tổ, thương thế của thụ linh kia như thế nào?"

Giang Lâm Nhi dừng lại động tác, sau đó liền liếc mắt.

"Tiểu tử thối, làm hỏng đại sự của ta!"

Nhưng, Lý Trường Thọ đã xuất hiện, Giang Lâm Nhi chỉ có thể nâng lên hai cái tay đã vươn đi ra, thuận thế vỗ vỗ bả vai của Tửu Cửu.

Chương 289. Tai hoạ ngầm

Chơi đùa thì chơi đùa, Giang Lâm Nhi cũng không thể để cho Tửu Cửu thật sự ăn thiệt thòi ở phương diện này, bị Lý Trường Thọ chiếm tiện nghi.

Giang Lâm Nhi nắm bả vai của Tửu Cửu, nghiêm túc và chân thành nói: "Về sau, dù sao phải làm sư nương của ngươi, cũng không thể tiếp tục cãi nhau ầm ĩ với ngươi như vậy. Đến, Tiểu Cửu à, gọi vài câu sư nương cho ta nghe."

Tửu Cửu: "..."

Nếu như không phải đánh không lại, hiện tại nàng khẳng định sẽ nhào tới!

Chờ Lý Trường Thọ bay tới, Giang Lâm Nhi lấy ra một viên ngọc bội màu xanh nhạt trong ngực, mở ngọc bội ra, một người tí hon thân hình cao ba thước bước ra, có chút rụt rè nhìn các nơi.

Hai mắt của Linh Nga tỏa sáng: "Đây chẳng lẽ là sư..."

"Xuỵt!" Giang Lâm Nhi làm ra thủ thế im lặng: "Đây chỉ là một đầu thụ linh, không cần liên tưởng nhiều. Chuyện kia, hiện tại ta có mối quan hệ bền chặt với sư phụ của Tửu Cửu, cũng không tiện luôn nuôi dưỡng nàng ở trong Vong Tình Cư, Trường Thọ, Linh Nga, hôm nay bản sư tổ sẽ giao cho các ngươi một kiện đại sự! Nuôi dưỡng tốt tiểu thụ linh này, để nàng sống nốt thọ nguyên còn lại, ta đã tra tại Địa Phủ, cũng chỉ có không đủ mười năm."

Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga lộ ra sắc mặt trịnh trọng gật đầu đáp ứng.

Linh Nga thề son thề sắt nói: "Sư tổ ngài yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không để cho...tiểu thụ linh chịu một chút ủy khuất nào!"

"Chuyện này." Giang Lâm Nhi cười nói: "Thụ linh chung quy là khác biệt cùng với Nhân Tộc chúng ta, nàng chỉ có linh trí đơn giản, đưa nàng đặt ở trên cây là được..."

Giang Lâm Nhi cẩn thận bàn giao vài câu, liền phó thác thụ linh cho Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga, sau đó liền cả người thoải mái cưỡi mây mà đi.

Có thể là cảm thấy trong mấy người này, Linh Nga tương đối ôn nhu hơn một chút.

Tiểu thụ linh ôm ngón tay của Linh Nga, ngồi quỳ chân ở trong lòng bàn tay của Linh Nga, nhẹ nhàng từ từ nhắm hai mắt, không dám đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm này.

Một vài gương mặt từ bên cạnh tràn vào tầm mắt của tiểu thụ linh.

Hùng Linh Lỵ nhẹ nhàng tán thán nói: "Oa, biểu huynh, người sao lại có thể nhỏ như vậy?"

"Đây là linh." Lý Trường Thọ cười nói: "Nói đúng ra, nàng thật ra là không có thực thể, tương tự như linh hồn."

Tửu Cửu cũng tò mò hỏi một câu: "Thụ linh này, có quan hệ với sư tổ các ngươi như thế nào? Sủng vật sao?"

Lý Trường Thọ xấu hổ cười một tiếng, nói: "Cũng không phải là sủng vật, đây là chuyển thế thân một vị bạn tốt của sư tổ, đang chờ thụ linh hao hết thọ nguyên, lại cho nàng tiến vào luân hồi, đầu thai làm người một lần nữa."

Tửu Cửu bừng tỉnh đại ngộ, đưa tay chọc chọc thân thể mềm mại của thụ linh.

Thụ linh khẽ "Nha" một tiếng, hai bàn tay nhỏ ôm ngón tay của Linh Nga càng chặt hơn.

Hùng Linh Lỵ thấy thế, trong hai mắt sáng rỡ...

"Thụ linh thật đáng yêu!"

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, căn dặn các nàng vài câu nên trông nom thụ linh như thế nào, liền phiêu nhiên mà đi, không có quản nhiều.

Làm cho Lý Trường Thọ không thể dự liệu được chính là...

Bình thường thụ linh đều là uống sương mai, hấp linh khí, mà thụ linh mới tới nhà bọn hắn này, không có qua mấy ngày, liền học được...uống rượu, ăn thịt heo.

Lúc Lý Trường Thọ gặp lại tiểu thụ linh này, nàng đã mặc tiên váy nho nhỏ, ngồi trên đầu vai Hùng Linh Lỵ.

Trên miệng nhỏ, có một chút hung tàn...

Như thế, xuân đến hạ đi, thu dừng đông lùi.

Tu hành trong núi, lại là bảy năm lơ đãng lướt qua trên đầu ngón tay.

Cơn sóng độ kiếp bên trong Độ Tiên Môn đã bắt đầu, dự tính sẽ còn kéo dài khoảng chừng mười năm, Lý Trường Thọ tìm một cơ hội ra ngoài dạo chơi một vòng, không cẩn thận vượt qua "Thành Tiên Kiếp".

Độ Tiên Môn biểu thị ăn mừng đối với chuyện này, mà khụ khụ chưởng môn gần đây bế quan dưỡng thương, còn bảo truyền công trưởng lão đưa nửa bộ sau Vô Vi Kinh cho Lý Trường Thọ.

Chỉ tiếc, bây giờ Lý Trường Thọ vốn dĩ không dám nhìn nhiều, lại nhìn, trảm đạo cảnh cũng vô dụng.

Thân phận của hắn, cũng chính thức từ mầm tiên trong môn, biến thành tiên nhân mới tấn thăng, giấu ở bên trong "môn nhân bình thường" có số lượng càng nhiều hơn.

Theo Tứ Hải loạn cục, phương tây tính toán, Thiên Đình quật khởi...

Lý Trường Thọ tầng ngụy trang 【môn nhân đệ tử bình thường Độ Tiên Môn】này, phân lượng càng ngày càng nặng, tuyệt đối không thể tùy ý gỡ xuống.

Trong suy tính của Lý Trường Thọ, phương tây hẳn là lại đến thời điểm làm một đợt sự tình, một cái sự tình có tương quan mật thiết với hắn, đang lặng yên phát sinh.

Tại Thiên Đình, trong Lăng Tiêu bảo điện.

Thanh niên áo trắng chống một tay trên trên bàn bạch ngọc, nâng cằm lên, có một chút nhàm chán sờ mó mấy viên bảo châu cấp Linh Bảo Tiên Thiên.

Thiên hạ đa sự, Thiên Đình vô sự.

Chăm lo quản lý, không thần để trị.

—— « Sơ khảo cuộc đời của Thiên Đế đương thời »

Hết lòng muốn làm Thiên Đế được sinh linh vạn giới ngưỡng mộ, nhưng xung quanh có sáu ngọn núi lớn sừng sững, làm cho ánh sáng thần thánh của y, không thể tỏa sáng trong và ngoài thiên địa.

Tục ngữ nói không bột đố gột nên hồ, hoàn cảnh hiện tại, đã hoàn toàn làm khó vị thiên đế không có việc gì để làm này...

Thiên Đình này, đúng là đã nhàn rỗi đến mức nhàm chán...

"Khởi bẩm bệ hạ! Đông Mộc Công cầu kiến ở ngoài điện!"

Thình lình nghe ngoài điện có người thượng tấu, thanh niên áo trắng lập tức ngồi thẳng thân thể, thu hồi bảo châu, khẽ hắng giọng, cầm lấy tấu biểu bên cạnh, mở ra nhìn văn tự đã sắp "thuộc làu" ở bên trong...

"Cho vào."

Ngoài điện, Đông Mộc Công cúi đầu đi trên từng bậc thang bạch ngọc, ngẩng đầu nhìn một chút tình hình trên đài cao, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Ngọc Đế bệ hạ thật sự cần cù.

"Lão thần bái kiến bệ hạ!"

"Mộc Công không cần đa lễ." Thanh niên áo trắng lộ ra mấy phần mỉm cười bình tĩnh nho nhã, ánh mắt chậm rãi dịch chuyển từ tấu biểu, hỏi: "Mộc Công có vẻ rất vội vàng, hẳn là có việc quan trọng?"

Đông Mộc Công lấy ra một phần tấu biểu, cung kính nói: "Nhiệm vụ mà bệ hạ giao trước đó, thời tiết biến đổi của đông nam bộ Nam Thiệm Bộ Châu trong vòng trăm năm, lão thần đã làm xong. Năm được mùa chiếm ba thành, bình thường chiếm sáu thành, thiên tai chiếm nửa thành, còn có nửa thành trống."

"Trình lên."

"Vâng." Đông Mộc Công đi về phía trước hai bước, dùng tiên lực nâng tấu biểu lên, đưa đến trước mặt Ngọc Đế.

Thanh niên áo trắng nhìn kỹ một hồi, rất nhanh liền gật gật đầu, cười nói: "Mộc Công làm việc, ta tất nhiên là yên tâm."

Nói xong, thanh niên áo trắng để tấu biểu này ở một bên, lại không nhịn được đưa tay ngáp một cái.

Đông Mộc Công vội nói: "Bệ hạ, ngài vào ngày bình thường cũng nên nghỉ ngơi nhiều, cũng không thể quá mức mệt nhọc, Thiên Đình còn phải dựa vào ngài chống đỡ."

Thanh niên áo trắng kia cười cười, nhẹ nhàng chuyển hướng đề tài: "Mộc Công, gần đây Tứ Hải có an ổn hay không?"

"Sự tình Long Tộc vẫn như cũ chưa ngừng." Đông Mộc Công trầm giọng nói: "Sinh linh Tứ Hải tử thương không đếm được, oán khí của sinh linh đã hóa thành mây xám ở dưới tầng trời thứ ba, đã quấy rầy một ít thiên nhân. Long Tộc rung chuyển như vậy, Tứ Hải từ đầu đến cuối khó có thể bình an, chung quy là một mối tai hoạ ngầm."

Chương 290. Nhàm chán

Thanh niên áo trắng mặt lộ vẻ suy tư, sau đó liền nhẹ giọng thở dài: "Đây cũng là sự tình lúc này ta không có cách nào quản thúc, ở phía sau sự tình Long Cung có Thánh Nhân tính toán, chỉ có thể như lời nói của Trường Canh ái khanh, thận trọng từng bước, thuận thế mà làm."

"Bệ hạ anh danh!"

Thanh niên áo trắng kia thả tấu biểu trong tay ra, cười nói: "Mộc Công, ý chỉ chính thần của Trường Canh ái khanh, hiện tại đã ngưng như thế nào?"

Đông Mộc Công vội nói: "Lão thần vừa đi xem qua vào ba ngày trước, ấn theo ý tứ của bệ hạ ngài, đã là lần thứ ba tăng thêm lực lượng công đức, cũng đồng thời tạm dừng ngưng tụ hai đạo ý chỉ khác...chuyện này, lại cần ba năm, đạo ý chỉ này hẳn là sẽ ngưng tụ xong."

"Ba năm..." Trong đáy mắt của Ngọc Đế mang theo một chút bất đắc dĩ, than khẽ: "Ta còn phải đợi ba năm, mới có thể để cho Trường Canh ái khanh nhập Thiên Đình giải buồn...ừm, bày mưu tính kế."

Đông Mộc Công nháy mắt mấy cái, cảm giác vừa rồi giống như là nghe được cái gì, nhưng lại không quá xác định.

Bệ hạ nhếch miệng đúng không? Chắc mệt mỏi lắm miệng mới nhếch lên...

"Bệ hạ, Hải Thần đạo hữu cũng đang ngày đêm ngóng trông, có thể đến trước người bệ hạ cống hiến sức lực."

"Được rồi, Mộc Công ngươi đây là thu bao nhiêu chỗ tốt của Trường Canh ái khanh? Mỗi ngày đều nói những lời tốt đẹp như vậy." Ngọc Đế cười khẽ nói: "Trường Canh ái khanh đối với Thiên Đình mà nói trọng yếu bao nhiêu, trong đáy lòng ta tự nhiên sẽ hiểu, ngươi nói lời tốt đẹp như vậy kỳ thật không phải dệt hoa trên gấm, mà là vẽ rắn thêm chân."

Cái trán của Đông Mộc Công lập tức thấm ra một chút mồ hôi lạnh, vội vàng cúi đầu cúi người hành lễ, hô to: "Thần biết tội."

Hắn đột nhiên nhớ tới, ở trong hai ~ ba mươi năm gần đây, Hải Thần xác thực đã từng nhắc nhở hắn, không cần lại nói ngọt ở trước mặt bệ hạ...

Hải Thần thậm chí ngay cả chuyện này cũng có thể tính trước?

Đông Mộc Công bất đắc dĩ một hồi trong đáy lòng, đồng dạng là chính thần Thiên Đình, hắn thật sự có một chút xấu hổ.

Cũng may, Ngọc Đế bệ hạ chỉ là cười nhẹ nhắc nhở một câu, liền bảo Đông Mộc Công lui ra, cũng không nhiều lời.

"Trường Canh..." Thanh niên áo trắng lầm bầm trong miệng, lấy một tấm vải vóc có hoa văn vàng, viết hai chữ này ở phía trên, lại viết xuống mấy từ khác ở bên cạnh.

Nhân, Vu, Long, Thái Thanh...

"Vị ái khanh này, thật đúng là càng ngày càng nhìn không thấu, rốt cuộc là người thế nào?" Thanh niên áo trắng lẩm bẩm, quơ quơ tấm vải trong lòng bàn tay, chữ viết trên đó biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó, hắn đứng dậy, kết thúc giờ làm việc hành chính tại Lăng Tiêu bảo điện, không cần thị vệ, không mang theo thị nữ, lẻ loi một mình, giẫm lên một đám mây màu vàng, đi ở trên đường mây chuyên dụng, hướng về một tòa tiên đảo trong Thiên Đình.

Nơi đó là Dao Trì Thiên Cung, khác biệt với Dao Trì Côn Luân Sơn.

Cái trước là phủ đệ thần vị được lực lượng Thiên Đạo bảo vệ, cái sau cùng loại với nơi nghỉ phép.

Nhưng chỉ đi vào trong chốc lát, thanh niên áo trắng liền mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ bay ra...

Sư muội lại bế quan, chỉ ném một cỗ hóa thân ở bên ngoài, hắn cũng không thể trò chuyện quá nhiều với hóa thân của sư muội.

Thật sự cho rằng Ngọc Đế hắn thực nhàm chán sao?

Nói đùa cái gì, Hạo Thiên hắn thế nhưng là "Ngọc hoàng chí tôn vô thượng ", coi như là nhàm chán, đó cũng sẽ là nhàm chán cấp độ cao nhất, một chữ "thực" làm sao có thể thể hiện tâm cảnh của hắn lúc này...

Hắn, cực kỳ nhàm chán!

Trở về Ngọc Hoàng Điện của chính mình, Ngọc Đế áo trắng phong bế cửa điện, để mấy vị Thiên Tướng trấn thủ bên ngoài, nếu có tiên thần Thiên Đình cầu kiến hoặc là Thiên Đình xuất hiện gió thổi cỏ lay gì, liền lập tức gõ chuông vàng ngoài điện.

Thế là, Ngọc Đế áo trắng trở về bên trong tẩm cung của mình, ngồi ngay ngắn trên giường êm do kim ngọc ngưng tụ thành, lẳng lặng chờ đợi sự tình phát sinh.

Mấy ngày sau, Thiên Đình không có gió thổi, không có cỏ lay...

"Ài." Ngọc Đế khẽ lắc đầu rồi nằm nghiêng, như ngủ thiếp đi.

Cùng lúc đó, ở một góc Thiên Đình nào đó, một Thiên Tướng trẻ tuổi mở hai mắt ra ở bên trong phủ đệ của mình, khóe miệng lộ ra mấy phần mỉm cười, trong đáy lòng nói thầm một tiếng: "Trái phải vô sự, không bằng đi tìm Trường Canh ái khanh tại phàm trần dạo chơi, hắn vừa vặn cũng biết cỗ hóa thân này của ta."

Tiếp đó, vị Thiên Tướng trẻ tuổi này đứng dậy, cầm ngân thương, mặc một thân chiến giáp ngân quang lóng lánh, ngẫm nghĩ, lại đổi lại thành mặc trường bào, cưỡi mây bay ra phủ đệ, đi về hướng Nam Thiên Môn.

Trên đường đi, có Thiên Binh tuần tra thấy hắn, đều là cúi đầu hành lễ, xưng hô một tiếng "tướng quân".

Đến Nam Thiên Môn, Thiên Tướng thủ vệ nơi đây thì sẽ quen thuộc hô lên:

"Hoa đại ca, ngươi muốn đi ra ngoài sao?"

"Ừ, ra ngoài làm chút việc riêng."

Hóa thân Ngọc Đế đáp ứng một tiếng, chuẩn bị xông ra ngoài, mấy vị Thiên Tướng kia biến sắc, vội vàng đi về phía trước ngăn cản.

"Hoa đại ca, Hoa đại ca! Ngươi có ngọc điệp xuất hành không? Chớ có làm khó các huynh đệ, gần đây phía trên kiểm tra chặt chẽ, Thiên Tướng không có việc gì là không thể ra ngoài."

"Đúng đấy, Hoa đại ca hãy thông cảm cho các huynh đệ."

"Trước đó cũng không biết là kẻ đáng chém ngàn đao nào báo loại sự tình này lên, mấy huynh đệ vì thế mà bị giáng chức!"

Hóa thân Ngọc Đế lập tức cười đến híp cả mắt, nhẹ nhàng gật đầu, lấy ra một tấm lệnh bài.

"Suýt nữa quên, đã lấy được lệnh xuất hành ở Thông Minh Điện."

Lập tức, mấy vị Thiên Tướng liền xác định lệnh bài thật giả, rất nhanh liền nhận lỗi vài câu, thả cho y đi ra khỏi Nam Thiên Môn.

Hóa thân Ngọc Đế âm thầm gật đầu, mấy vị Thiên Tướng này cũng coi như đã tận chức trách, sau này sẽ cho thêm một chút bổng lộc...

Ừm, người vừa rồi mở miệng không kiêng nể kia, trở về tùy tiện mượn cớ, trừ mấy trăm năm công đức của hắn là được.

Cỗ hóa thân này của y, công dụng vốn là như vậy.

Rời khỏi Nam Thiên Môn, đi đến ven biển Nam Hải.

Nụ cười trên khóe miệng của vị bệ hạ uy nghiêm này càng thêm thoải mái dễ chịu, khí tức cả người cũng đều trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

Y ngụy trang cảnh giới hóa thân tại cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, ở trong Hồng Hoang không được tính là cao thủ, nhưng cũng sẽ không tùy tiện có người nhảy ra quấy rối.

Không bao lâu, y đã đến trên không An Thủy Thành.

Y vốn là muốn bay thẳng vào bên trong miếu Hải Thần, nhưng vị bệ hạ này nhìn thấy đường phố An Thủy Thành phồn hoa, cũng liền thu liễm khí tức, che giấu hành tung, đáp xuống một góc thành.

Một lát sau, hóa thân Ngọc Đế bước ra khỏi một con hẻm, bề ngoài anh tuấn, thân hình thẳng tắp, cùng với áo dài trên người tản ra tiên quang nhàn nhạt kia, lập tức hấp dẫn đến không ít ánh nhìn chăm chú của phàm nhân...

Y cười tươi rói bước đi trên phố.

Nghe thanh âm gào to của những người buôn bán xung quanh, cảm nhận trọc khí tràn đầy ở nơi đây, tai khẽ động, liền nghe được một người vợ đang quở trách chồng của mình, cũng là có một chút cảm giác đồng cảm...

Khục, nhân gian cũng có một chút thú vị.

Chương 291. Khách quý lâm môn

Đi dạo hơn phân nửa con phố, Ngọc Đế liền đến khu kiến trúc nổi danh nhất bên trong An Thủy Thành—— đại miếu Hải Thần.

Y dạo quanh hai dãy sạp hàng trước miếu, cũng không có mua hương, ngược lại là mua một chiếc quạt xếp, nhẹ nhàng phe phẩy trong tay, có một chút hăng hái bước vào bên trong miếu Hải Thần.

Nhưng mà, vừa đi mấy bước, trước mắt liền có thêm hai gã tráng hán cao lớn.

Vu Nhân?

Kích thước này, khí thế kia, cũng coi như to lớn mạnh mẽ, nếu như thực lực mạnh hơn chút, đến Thiên Đình làm quan ngự giá cũng không tệ.

Ngọc Đế cười nói: "Hai vị, làm sao vậy?"

"Vị bằng hữu này, hữu lễ!"

Hai vị thần sứ Hải Thần Giáo ôm quyền hành lễ, bắp thịt cả người cơ hồ xé rách áo lụa trên người.

Thần sứ bên trái nói: "Quy củ trong miếu, muốn vào cửa, trước mua hương, nếu như ngài không muốn mua, cũng có thể lấy hương ở bên phải mà không cần tiền. Nhưng nếu như ngài đi tay không, Hải Thần chỉ sợ sẽ không vui."

"Ồ?" Ngọc Đế âm thầm gật đầu, nhưng bệnh nghề nghiệp của cỗ hóa thân này lại nổi lên, tiếp tục hỏi: "Nếu như ta không cầm hương mà xông vào, các ngươi sẽ xử lý như thế nào?"

Hai vị thần sứ này quay mặt nhìn nhau, hoàn thành giao tiếp bằng mắt.

"Có phải trưởng thôn sắp xếp đến để kiểm tra chúng ta không?"

"Chắc thế, đây là ở phía trên sắp xếp!"

"Này!" Một thần sứ đột nhiên hô to một tiếng, khiến cho hóa thân Ngọc Đế đều hoảng sợ suýt nữa ra tay, làm những khách hành hương bên trong miếu Hải Thần kia chấn động tinh thần.

Hóa thân Ngọc Đế không rõ ràng cho lắm, quanh người y đã có một đám khách hành hương vây quanh, nam nữ già trẻ đều có, ngay ở trước cổng chính miếu Hải Thần, chặn đường đi trong nháy mắt.

Không chỉ là bên ngoài, bên trong cũng có một số lớn nam nữ già trẻ tụ tới, một đám tràn đầy mong đợi nhìn hai vị thần sứ đại nhân này.

"Tới lúc rồi sao?"

"Thật là chờ mong, đã hai ngày không có nghe thần sứ đại nhân mở miệng nói!"

Bên cạnh, có mấy người coi miếu bưng đàn tiêu trống nhỏ vội vàng mà đến, lại có một người gào to một tiếng: "Xem pháp bảo này!"

Hóa thân Ngọc Đế hết sức chăm chú, tùy thời chuẩn bị ra tay ứng đối, lại thấy cái gọi là pháp bảo kia, đúng là mấy ván tre, bị người ném ra, rơi vào trong tay hai vị thần sứ trước mặt này.

Ván tre đập thình thịch, tiếng nhạc hô ứng bên cạnh, xung quanh lập tức vang lên một hồi tiếng vỗ tay và tiếng khen.

"Vị đồng hương này hãy đứng yên, chỉ là nói chuyện đừng hoảng sợ!

Hải Thần không phải tùy tiện gọi, thần linh che chở đồng hương ta!

Trên trời có Thiên Đế anh minh, Hải Thần là binh dưới trướng.

Thiên Đế hạ chỉ hộ phàm trần, Hải Thần trong biển bận bịu trừ yêu.

Phía tây giết trăn biển, phía nam làm thịt hải mãng.

Phía bắc chém một đám tôm, phía đông lại trảm cá chép vương.

..."

Ở bên trong âm thanh tiết tấu gõ nhạc, một đoạn «Hải Thần tán» ở trong miệng hai vị thần sứ, ngươi một câu ta một câu xông ra.

Hai người đọc rap rõ ràng, hợp tác ăn ý, phối hợp khéo léo ...

Chuyện này ở bên trong Hải Thần Giáo, là một hình thức biểu diễn rất phổ biến.

Mà hóa thân Ngọc Đế bệ hạ, từ lúc mờ mịt ban đầu, đến sững sờ sau đó, lại đến buồn cười về sau, không khỏi bật cười...

Thậm chí, hóa thân Ngọc Đế ngay cả một lão giả tóc trắng xoá, mặt mũi hiền lành đã tới phía ngoài đoàn người, cũng chưa hề phát giác ra...

Lần này Lý Trường Thọ đã thật sự chạy tới.

Hắn vốn dĩ đang phác hoạ đại khái bản thiết kế Địa Phủ trong mật thất dưới đất của chính mình, đột nhiên có một chút tâm huyết dâng trào, liền bấm ngón tay suy tính.

Vừa mới suy tính, lập tức phát giác ra, là có "khách quý lâm môn".

Thần niệm lập tức đi đến tòa chủ miếu này, cũng vừa vặn nhìn thấy hóa thân Ngọc Đế bị hai vị thần sứ nhà mình ngăn lại, muốn Ngọc Đế cầm hương tới bái vị Hải Thần hắn này.

Chuyện này...

Cần bao nhiêu cái mạng mới dám làm việc này? !

Nhưng nằm ngoài dự liệu của hắn là, Ngọc Đế dường như cũng không tức giận, chỉ sững sờ trong chốc lát, liền có một chút hăng hái nhìn hội diễn văn nghệ của Hải Thần Giáo.

Lý Trường Thọ âm thầm cảm thấy may mắn.

Cũng may, hơn mười năm trước chính mình liền đổi mới những nội dung "Truyền giáo ca" này, đều tăng thêm một câu "Hải Thần phụng ý chỉ Thiên Đế hạ phàm".

Ngày hôm nay ngược lại là thật sự có tác dụng.

Sau khi hát xong một bài, xung quanh đã là vây chật như nêm cối, mà Lý Trường Thọ trốn ở bên ngoài đám người, thừa dịp không có chuyện gì làm, truyền âm đối với hai vị thần sứ kia.

Tinh thần của hai vị thần sứ chấn động, lập tức cao giọng hô:

"Hôm nay liền hát đến đây! Mọi người hãy giải tán đi!"

"Mời vị đại gia này vào bên trong, lần này chúng ta phá lệ, ngài không cần cầm hương cũng có thể vào!"

"Ồ?" hóa thân Ngọc Đế hơi nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Quy củ chính là quy củ, không quy củ khó thành phương viên, làm sao có thể tuỳ tiện phá vỡ? Hương này, ngày hôm nay Hoa Nhật Thiên ta còn quyết định được."

Hóa thân Lý Trường Thọ trốn ở bên ngoài đám người, nghe vậy hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp trên mặt đất.

Hoa Thiên, Nhật Thiên?

Bệ hạ cớ gì...

Khục, đứng đắn một chút, Nhật Thiên chính là chữ Hạo, Hồng Hoang cũng không có nhiều nghĩa bóng như vậy!

Vấn đề là, Ngọc Đế bệ hạ là như thế nào, còn tuân theo quy củ miếu Hải Thần?

Chỉ thấy hóa thân Ngọc Đế, thật sự đi đến trước quầy hàng, lấy một thanh hương dài, tâm niệm của Lý Trường Thọ nhanh chóng xoay chuyển, lập tức đưa ra quyết định.

Việc này cũng không khó giải quyết.

Khi đám đông dần giải tán, hóa thân Ngọc Đế tay trái cầm hương, tay phải bưng quạt xếp, ở dưới sự chú mục của hai vị thần sứ, phiêu nhiên đi vào với bộ dáng tự đắc.

Vào giờ phút này, Lý Trường Thọ nhạy bén bắt được, một từ mấu chốt ở trên người Ngọc Đế: quy củ.

Ngọc Đế đi hai bước, liền gặp được Đạo Nhân Giấy lão thần tiên "Lý Trường Thọ", không khỏi cười hai tiếng, chắp tay hành lễ đối với Lý Trường Thọ, nói: "Mạt tướng phụng mệnh, đến đây thăm."

Hai chữ mạt tướng, liền biểu lộ cỗ hóa thân Ngọc Đế này, không muốn để người bên cạnh biết.

Lý Trường Thọ vốn là phải vái chào hành lễ nghe vậy, lập tức dừng động tác lại, sửa thành khẽ khom người, đánh phất trần trong tay xuống, nói:

"Tướng quân đã đi đường vất vả rồi, xin mời đi theo ta."

Lập tức, Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, hóa thân Ngọc Đế mỉm cười gật đầu, đi theo bên người Lý Trường Thọ, vòng qua chủ điện, đi về phía hậu điện.

Lúc đi ngang qua một chỗ ngóc ngách bên ngoài chủ điện, Ngọc Đế nhìn một cái về hướng chủ điện miếu Hải Thần, thấy được hai tòa tượng thần lớn nhỏ kia, cũng như các cây cột chạm khắc rồng và vàng đứng ở bên trái và bên phải tượng thần, cùng với tranh vẽ trên tường.

Nội dung có thể nói là khá phong phú.

Hóa thân Ngọc Đế thuận miệng hỏi: "Ái...Trường Canh, tại sao lại sử dụng bức tường trắng làm nền cho tượng thần? Không vẽ một chút bức họa, hoặc là treo một chút màn lụa?"

Lý Trường Thọ cười truyền âm nói: "Tiểu thần nhận được long ân của bệ hạ, được sắc phong chính thần, tất nhiên là muốn lưu lại chủ vị trong thần miếu, sau này dùng để đặt tượng thần của bệ hạ, biểu thị phụ thuộc Thiên Đình."

Chương 292. Không tham công tiếc việc

Hóa thân Ngọc Đế nhíu lông mày lại, hơi gật đầu, truyền âm nói: "Trường Canh ái khanh có lòng."

Lý Trường Thọ nói: "Đây là chuyện hợp với thiên quy. Bệ hạ, xin mời đến hậu đường nghỉ ngơi. Ngài đột nhiên giá lâm nơi đây, tiểu thần bản lĩnh thấp, thật sự không phát hiện ra được, cũng chưa kịp chuẩn bị gì."

"Ta chỉ là đột nhiên nổi hứng, tùy ý đi lại, ngươi không cần khẩn trương." Ngọc Đế cười nhẹ đáp lời, cầm hương trong tay nói: "Vậy vật này..."

"Bệ hạ chớ có trêu chọc tiểu thần." Lý Trường Thọ lập tức cười khổ một phen: "Trừ Thiên Đạo và lão gia trong Tử Tiêu Cung, ai còn có thể chịu được một nén hương của bệ hạ? Bệ hạ, chuyện kia...lúc tiểu thần định quy củ cho miếu Hải Thần năm đó, chỉ là cầm hương đi vào, mà không phải là đi vào dâng hương."

"Ha ha ha ha!" Hóa thân Ngọc Đế không khỏi cười to: "Vốn định ra khảo đề cho ngươi, ngươi lại là tuỳ tiện đáp như vậy, không thú vị, rất không thú vị."

Trong tiếng cười, Ngọc Đế đưa cây hương này cho Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ do dự trong một cái chớp mắt, vẫn là cầm lấy.

"Ngày hôm nay không có người ngoài, không cần quá mức câu nệ." Hóa thân Ngọc Đế vỗ vỗ cánh tay của Lý Trường Thọ: "Đi, dẫn ta đi dạo chơi miếu Hải Thần của ngươi."

Lý Trường Thọ đáp ứng, trong đáy lòng không khỏi bắt đầu suy tư, Ngọc Đế bệ hạ tới nơi đây rốt cuộc là cần làm chuyện gì.

Phải ổn một chút, coi như Ngọc Đế bệ hạ đến là để vấn trách chính mình làm việc bất lợi, cứ cẩn thận ứng đối là được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lý Trường Thọ hắn tiến hành mưu tính sự tình Long Tộc Nhập Thiên, hiệu quả cho tới bây giờ cũng đều coi như không tệ.

Nếu như vậy còn bị hỏi tội, vậy thì hắn dứt khoát cũng không cần nhất định phải đi lên Thiên Đình làm "lão thần tiên hòa ái dễ gần" cái gì, trực tiếp lấy việc trà trộn vào Động Suất Cung làm mục tiêu là được rồi.

Làm thần tiên cũng phải có lương tâm!

Cửu sư thúc quả thực chính là truyền kỳ của lương tâm giới!

Ách, chuyện này chỉ là chính mình giả thiết, xem bộ dạng này của Ngọc Đế, đại khái cũng không phải là đến hỏi tội.

Sau đó hẳn là Ngọc Đế sẽ mở miệng động viên đốc xúc hắn vài câu, nói với hắn, ta vẫn luôn đang nhìn ngươi...

Lý Trường Thọ mang theo hóa thân Ngọc Đế, đi dạo nửa vòng ở trong hậu viện miếu Hải Thần, lại tại tiền điện nhìn khách hành hương nối liền không dứt mấy lần, lúc này mới đi vào trong hậu đường ngồi ngay ngắn.

Lúc vào hậu đường miếu Hải Thần, khách nhân có tu vi cao thâm một chút, ngay lập tức đều sẽ chú ý bức tranh sơn thủy, Ngọc Đế cũng không ngoại lệ.

"Trường Canh, bức họa này..."

"Là Vân Tiêu tiên tử tặng cho." Lý Trường Thọ cười nói: "Tiểu thần cũng không biết nên cúng vật này tại nơi nào, liền treo ở nơi đây."

"Chậc, bút tích thực của Thông Thiên sư huynh, quả nhiên là bảo vật khó tìm!"

Hai mắt của hóa thân Ngọc Đế tỏa ánh sáng một hồi, Lý Trường Thọ ở bên cảnh mỉm cười đứng yên cũng không tiếp lời.

Nếu đổi lại thành không phải bút tích của Thánh Nhân, dù giá trị lại cao hơn, như vậy Lý Trường Thọ cũng sẽ không chút do dự, trực tiếp hiến cho Ngọc Đế.

Nhưng đây là bút tích của Thánh Nhân, Vân Tiêu tiên tử tặng cho, nhân quả chuyển tặng quả thực quá lớn...

Hóa thân Ngọc Đế nhìn hóa thân Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", vẻ tán thưởng trong mắt càng nhiều thêm mấy phần.

"Trường Canh à, quan hệ của ngươi thật sự rộng. Trong truyền thuyết, Tam Tiêu tiên tử thần thông quảng đại, bản lĩnh cao cường, nhất là Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu, có thể xưng là hung binh bảo sát."

"Chuyện này, tiểu thần cũng không phải hiểu rõ rất nhiều, chỉ là bởi vì một ít việc nhỏ với Tam Tiêu tiền bối mà có một chút gặp nhau."

Lý Trường Thọ cười chuyển dời chủ đề: "Bệ hạ, xin mời ngồi."

Nói xong, Lý Trường Thọ lập tức lấy ghế chủ vị của mình đi, đổi thành một cái ghế ngọc.

Ngọc Đế cũng không nói thêm cái gì, rất tự nhiên ngồi xuống.

"Trường Canh cũng ngồi đi, ta vốn là khách, như thế này có một chút khách đoạt chủ."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, cũng không già mồm, trực tiếp ngồi ở bên cạnh.

Mặc dù về sau sẽ hiệu mệnh cho Ngọc Đế, có quan hệ quân thần, nhưng cũng không cần khúm núm, thần tiên cũng phải có khí khái thần tiên, huống chi, sau lưng mình chính là hai vị đại lão Nhân Giáo.

Ở trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, Ngọc Đế cũng là chính thần do Thiên Đạo sở phong, phụ trách thống lĩnh chính thần chư thiên mà thôi.

Hai người trước sau ngồi xuống, thoáng có một chút tẻ ngắt.

Lý Trường Thọ mặc dù đoán không ra Ngọc Đế tới làm cái gì, nhưng cũng không thể làm cho không khí trở nên xấu hổ, rất nhanh liền chủ động mở miệng, báo cáo bố trí có quan hệ đến Long Tộc chính mình làm ra, cùng với phiền phức và gian nan khổ cực trước mắt phải đối mặt.

Hóa thân Ngọc Đế cẩn thận nghe nửa canh giờ, thình lình phát hiện ra...

Sự tình còn muốn phức tạp hơn rất nhiều so với hắn suy nghĩ.

Ngọc Đế thở dài: "Chưa từng nghĩ, Trường Canh ngươi phải tính kế nhiều việc lớn việc nhỏ như vậy, ta nguyên bản...ta còn tưởng rằng là tùy cơ ứng biến."

Lý Trường Thọ cười nói: "Kỳ thật, đây chính là tùy cơ ứng biến. Chỉ là, chúng ta trước tiên làm tốt hết thảy chuẩn bị, đợi đối phương ra chiêu, tự nhiên có thể gặp chiêu phá chiêu."

"Lời nói của Trường Canh thật là có lý." Ngọc Đế nghiêm mặt nói: "Tâm lực của một người vẫn là có hạn, thật sự vô cùng không dễ, dù việc này cuối cùng không thể thành công, cũng sẽ ghi cho Trường Canh ngươi một phần đại công."

Lý Trường Thọ nói: "Nếu như chuyện không thành, thì phải chịu tội, nào dám lĩnh công? Bệ hạ cứ yên tâm, thiên mệnh tại Thiên Đình, ở trên người ngài, tiểu thần chỉ là thuận thế mà làm."

"Thiện, có Trường Canh ngươi mưu đồ việc này, ta cũng an tâm!" Lời cảm khái của Ngọc Đế ngược lại là tùy tâm mà phát, tiếp đó lại nói: "Trường Canh, ý chỉ chính thần của ngươi, lại có ba năm nữa liền sẽ hạ xuống. Ta đã phong ngươi làm Hải Thần Tứ Hải, kiêm chức Nguyên Soái đốc quân Thiên Đình, đứng sau Đông Mộc Công, ngươi thấy thế nào?"

Lý Trường Thọ liền vội vàng đứng lên, vái chào: "Tiểu thần chưa lập công lao, không dám nhận thưởng hậu như thế!"

"Chính là bởi vì công lao của ngươi còn chưa hiện, cho nên chỉ có thể cho ngươi thần vị và chức quan như vậy." Ngọc Đế cười nói: "Thần vị Thiên Đạo tổng cộng chia làm sáu giai, đây chỉ là tứ giai. Đợi sự tình Long Tộc Nhập Thiên thành công, ngươi liền có thể trực tiếp ngang hàng với Mộc Công, thần vị nhị giai, như thế mới có thể phục chúng."

Lúc này Lý Trường Thọ mới hơi nhẹ nhàng thở ra.

Ôi chao, Nguyên Soái đốc quân cũng không phải là cái gì "đại quan", dọa cho hắn nhảy một cái.

Cho hắn vị trí càng cao, về sau chuyện muốn mưu đồ cũng càng nhiều. Hắn mặc dù không lười, nhưng cũng không phải là người tham công tiếc việc, không có việc gì cũng sẽ không tìm việc cho chính mình để hoạt động.

"Bệ hạ, tiểu thần cả gan, có thể xin ngài nói một chút về thần vị Thiên Đình này hay không." Lý Trường Thọ lộ ra sắc mặt ngưng trọng: "Thần cũng có thể chuẩn bị tốt cho sau này, tránh việc va chạm với vị nào."

"Ha ha ha." Ngọc Đế cũng cười nói: "Trường Canh ngươi thật đúng là cẩn thận chặt chẽ. Cũng được, ngày hôm nay trong lúc rảnh rỗi, ta sẽ nói một chút về thần vị Thiên Đình cho ngươi."

Chương 293. Hệ thống thần vị

Lập tức, Ngọc Đế đích thân làm phát ngôn viên, giải thích cặn kẽ về hệ thống thần vị có hơn một nửa công sức của y này.

Phương thức Ngọc Đế phân chia thần vị Thiên Đình, thoáng có một chút...đơn giản.

Thần vị và chức quan có một chút khác biệt, thần vị có lục giai, Đạo Tổ Tam Thanh siêu nhiên ở bên ngoài thiên địa, không đưa vào trong đó.

Nhất giai chính là Ngọc Đế, Vương Mẫu, Lão Quân.

Nhị giai chính là nam tiên đứng đầu như Đông Mộc Công, tương đối điển hình còn có vị trí tứ ngự nắm giữ thực quyền, chỉ là lúc này vị trí tứ ngự đều là trống chỗ.

Tam giai chính là Chân Quân, Thiên Vương, chủ thần vị các bộ cũng ở hàng ngũ này.

Tứ giai dành cho các vị tinh quân, chính thần các bộ, phụ trách giám sát chu thiên vận chuyển, duy trì Thiên Đạo ổn định.

Nguyên Soái được Thiên Đình sắc phong, lĩnh quân hơn mười vạn cũng coi như được tính ở trong thần vị này.

Ngũ giai, lục giai thì phức tạp hơn, chủ yếu là "Phụ thần" của chính thần nhị giai, tam giai.

Ngoài ra còn có tiên lại, tán tiên Thiên Đình, không có cấp bậc.

Các bộ, chủ yếu đề cập đến tám bộ lôi, hỏa, đấu, ôn, đậu, thái tuế, tài chờ.

Tinh quân, phần lớn là chỉ hai mươi tám tinh tú.

Thần vị không có liên quan trực tiếp với thực lực, chỉ là đại biểu cho vị trí bên trong hệ thống thần vị Thiên Đình, quyết định đãi ngộ từng người có thể nhận được, cùng với ban thưởng Thiên Đạo công đức nhiều ít...

Lý Trường Thọ âm thầm tính toán trong đáy lòng, phát hiện ra lục giai thần vị Ngọc Đế phân chia này, kỳ thật có thể tỉ mỉ chia thành cửu giai, thập nhị giai.

Nhưng, lúc Ngọc Đế giảng thuật bộ hệ thống này, trong lời nói biểu lộ ra cảm giác tự hào nhàn nhạt...

Ừm, đây chính là hệ thống thần vị hoàn mỹ nhất!

Không có sơ hở gì!

Chính mình lên thiên thiên đình, cất bước chính là thần vị tứ giai, cũng là Lý Trường Thọ không nghĩ tới.

Chủ yếu vẫn là bởi vì, hiện tại ở trong phần lớn chỗ trống chính thần Thiên Đình, Ngọc Đế lại tiện tay ném ra chức vị cao.

Lý Trường Thọ vừa đàm luận việc này cùng với Ngọc Đế, vừa suy tư ở trong đáy lòng, linh quang bỗng nhiên lóe lên, phát hiện ra chỗ mấu chốt.

Lúc này Ngọc Đế làm ra cấu tạo thần vị lục giai, đối ứng với đông đảo thần vị, hẳn chính là ở bên trong Phong Thần Bảng sau này, muốn bổ khuyết những chỗ trống kia?

Vậy, nếu chính mình ảnh hưởng tới tư tưởng của Ngọc Đế lúc này, tăng thêm, giảm bớt, điều chỉnh các loại thần vị, chẳng lẽ không phải liền có thể trực tiếp ảnh hưởng đến đại kiếp Phong Thần?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ vừa toát ra ý nghĩ có một chút điên cuồng như vậy, liền trực tiếp ấn chết ý tưởng này trong đáy lòng.

Thuận tiện đào hố, chôn chặt, không quên giẫm mạnh hai phát...

Không có việc gì tính toán tào lao cái gì!

Phong Thần kia là lượng kiếp, sao có thể là sự tình một tiểu đệ tử Độ Tiên Môn bình thường cảnh giới Nguyên Tiên có thể tham dự!

Hàn huyên một hồi sự tình liên quan tới thần vị với Ngọc Đế, Lý Trường Thọ liền phát hiện ra...

Hứng thú nói chuyện của Ngọc Đế dần dần dày lên.

Lúc này ở bên ngoài chính là đèn hoa mới lên, Ngọc Đế cười nói: "Trường Canh, ngươi và ta không bằng đi ra bên ngoài nhìn một chút xem? Thế tục này, ta cũng rất ít đến."

"Bệ hạ đã có hào hứng, tiểu thần tự nhiên phụng bồi, có cần tiểu thần phái người an bài?"

"Không cần, an bài cái gì?" Ngọc Đế khoát khoát tay: "Để nguyên bản mới thú vị."

Lý Trường Thọ cười cười, đi theo bên người Ngọc Đế, rời hậu đường, đi về phía cửa sau miếu Hải Thần.

Ngọc Đế rốt cuộc là tới làm cái gì?

Hẳn là có thâm ý khác, nhưng chính mình thăm dò mấy lần, vẫn luôn không rõ ràng cho lắm.

Dù sao, tóm lại cũng không có khả năng là nhàn rỗi nhàm chán, đến tìm chính mình nói chuyện phiếm giải buồn.

Vừa muốn đi ra ngoài, hóa thân Ngọc Đế hơi nhíu mày, nhìn về phía góc hậu viện nào đó. Nơi đó có một vệt bóng đen cấp tốc che giấu ở trong bóng tối, lặng yên không một tiếng động biến mất không thấy gì nữa.

"Trường Canh, nơi này của ngươi dường như không quá yên ổn."

"Làm bệ hạ chê cười." Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Có người đang ngó chừng miếu Hải Thần này của tiểu thần, chuyện như vậy không phải ngày một ngày hai, tiểu thần đã sớm thành thói quen."

"Ồ?" Hóa thân Ngọc Đế cau mày, truyền âm hỏi: "Có cần nhân thủ tương trợ?"

"Cảm ơn bệ hạ chiếu cố, nơi đây cũng không có đại sự gì." Lý Trường Thọ cười nói: "Tiểu thần ở chỗ này đều là hóa thân, bọn hắn cũng chỉ vẫn luôn điều tra."

"Ngươi không nói, ta còn suýt nữa quên." Hóa thân Ngọc Đế cười khẽ nói: "Đi thôi, sau khi đi ra khỏi cánh cửa này, ngươi và ta liền chớ có truyền âm. Ta gọi ngươi là Trường Canh huynh, ngươi gọi ta một tiếng Nhật Thiên huynh, ngày hôm nay đi vào phàm trần dạo chơi một phen."

Lý Trường Thọ: "..."

Bệ hạ ngài có thể đổi tên hay không? Hai chữ Nhật Thiên, thật sự có một chút khó có thể mở miệng.

Nhưng, đây cũng là do ý nghĩ của chính mình quá phức tạp...

Lý Trường Thọ theo lời mà đi, trong miệng không ngừng gọi Nhật Thiên huynh, Nhật Thiên huynh, làm cho tâm tình của Ngọc Đế càng thư sướng.

Cũng không biết phải chăng thật sự đúng dịp, hay là nhà dột còn gặp mưa.

Lý Trường Thọ đang bồi tiếp Ngọc Đế tản bộ trên đường, nhìn một chút phong cảnh nhân gian, đi dạo một vòng chợ đêm nhân gian.

Ngọc Đế dường như đều tràn đầy phấn khởi đối với mỗi sự kiện mỗi vật, nhất là đối với những vật nhỏ kẹo bọc đường, mứt quả, kẹo hồ lô này, biểu lộ ra hào hứng nồng hậu dày đặc, nhưng lại không đi nếm thử.

Lý Trường Thọ tự nhiên chỉ là ở bên cạnh bồi đi chơi, bồi đi dạo, bồi nói chuyện phiếm, lẳng lặng chờ một khắc Ngọc Đế mở miệng nói ra mục đích thật sự.

Đúng vào lúc này, một tia âm thanh vo ve quen thuộc chui vào trong tai Lý Trường Thọ.

Hóa thân Ngọc Đế đảo ánh mắt qua không trung, tiện tay vỗ tay áo, một vệt tiên quang màu vàng nhạt ở trong lòng bàn tay y biến mất không thấy gì nữa, một cái chớp mắt tiếp theo liền xuất hiện ở trong không trung, đâm thủng một con huyết muỗi.

"Trường Canh, nơi này của ngươi thật sự không yên ổn, trong lòng ta vô cùng lo lắng."

Lý Trường Thọ: cho ta một cái vé vào cửa Động Suất Cung, ta khẳng định sẽ dời đi qua ngay lập tức!

Khục, đùa thôi, đùa thôi.

Ngọc Đế bệ hạ, rốt cuộc là tới làm cái gì?

Đưa mắt nhìn hóa thân Ngọc Đế cưỡi mây thăng thiên, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một tầng lại một tầng nghi hoặc.

Hai ngày nay, hắn đều bồi tiếp Ngọc Đế làm chuyện gì?

Dạo phố, nói chuyện phiếm, nói chuyện trời đất, du lịch núi, chơi nước, giục ngựa lao nhanh.

Hắn, tiểu đệ tử Độ Tiên Môn cảnh giới Nguyên Tiên mới tấn thăng, quân sư của Long Tộc, Hải Thần Nam Hải, Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, bồi một nam nhân đi chơi hai ngày?

Chuyện này...

Chẳng lẽ trước khi lên Thiên Đình nhận chức, khảo hạch cuối cùng của Thiên Đình đối với chính mình, chính là phải chăng có thể bồi Ngọc Đế du sơn ngoạn thủy?

Đầu năm nay, hành vi khó hiểu thật sự nhiều lắm...

"Ba năm sau." Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, bắt đầu cẩn thận tính toán việc này.

Đây là Ngọc Đế xuống "Tuần tra" lần này, cho ra một cái tin tức duy nhất có giá trị.

Ba năm sau ý chỉ liền sẽ hạ xuống, chuyện này so với dự đoán của hắn, còn muốn sớm hơn không ít.

Chương 294. Thay đổi

Trước đó không phải nói đạo ý chỉ kia cần một ~ hai trăm năm mới có thể ngưng tụ thành hay sao? Chẳng lẽ Thiên Đạo đã mở thông đạo tăng tốc download cho hắn, an bài trước thời hạn?

Tuy nhiên, việc để Thiên Đình chính thức can thiệp vào sự tình Long tộc vào lúc này cũng là một điểm tốt.

Một kế hoạch nhỏ mà hắn đã lập từ mấy chục năm trước, cũng có thể phát huy được tác dụng trước thời hạn...

Lý Trường Thọ đợi một lúc, con muỗi vẫn luôn trốn ở nơi xa cẩn thận từng li từng tí bay tới, rơi vào đầu vai của Lý Trường Thọ.

"Đại nhân, vị hóa thân công đức kia vừa rồi là..."

"Có một số việc, có một số người, không nên hỏi nhiều, khi nào có thể biết, ta sẽ cho ngươi biết."

Lý Trường Thọ ấm giọng nói xong, Văn Tịnh đạo nhân lập tức có đáp án.

Văn Tịnh đạo nhân trực tiếp nói: "Là thuộc hạ lắm miệng, đại nhân, Long Cung Tây Hải chuẩn bị phái đi ba mươi sáu vị Long Tử Long Nữ, một nửa bái nhập đạo thừa Tam Giáo, một nửa bái nhập sáu nhà đạo thừa Nhân Giáo. Đây là tính toán của Tây Phương Giáo, là đề nghị của Kim Thiền – hung linh không sai biệt lắm với thuộc hạ. Những Long Tử Long Nữ này sẽ bị phương tây khống chế, tìm cơ hội chọc giận đạo thừa Tam Giáo, từ đó làm Long Tộc rơi vào tình cảnh tứ cố vô thân."

"Ừm." Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nói: "Đã làm phiền ngươi."

"Đây là sự tình thuộc hạ có thể làm, thuộc hạ cáo lui." Huyết muỗi hóa thành một tia mây mù huyết sắc, dần dần tiêu tán.

Lý Trường Thọ lại bổ sung một luồng Tam Muội Chân Hỏa, triệt để đốt hết mây mù này, không để lại nửa điểm vết tích.

Văn Tịnh đạo nhân dường như đã thay đổi rất nhiều?

Làm sao có thể dễ dàng như vậy.

Bởi vì cái gọi là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Văn Tịnh đạo nhân lúc này thế nhưng là ở trước mặt chính mình, bày ra những gì mà chính mình muốn nàng thể hiện..

Hung linh hung ác như vậy, Lý Trường Thọ sẽ tuyệt đối không tin tưởng, nàng được mình truyền lửa thành công, liền biến thành hạng người lương thiện.

Lại kiểm tra một hồi tại các nơi miếu Hải Thần, cỗ Đạo Nhân Giấy này lặng yên trở về trong kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất, ngồi xuống bên cạnh Tương Tư Bảo Thụ.

Dưới chân Linh Sơn, trong động muỗi.

Văn Tịnh đạo nhân xếp bằng ở trên giường, chậm rãi mở ra đôi mắt phượng hẹp dài kia, trong đáy mắt mang theo vài phần nghi hoặc.

Vừa mới rồi nếu như nàng suy tính không sai, cỗ hóa thân cơ hồ là hoàn toàn do công đức cấu thành kia, chính là đồng tử của Đạo Tổ - Hạo Thiên Ngọc Đế cùng thế hệ với Thánh Nhân...

Ngọc Đế, Nhân Giáo, Hải Thần...

Lúc lần thứ nhất tiếp xúc với Hải Thần Nam Hải, Hải Thần vẽ cho nàng những cái bánh kia, hiện nay đã là thiết thực hiện ra ở trước mặt nàng.

Đại giáo tranh chấp, loạn cục khó khống, Văn Tịnh đạo nhân dần dần có một chút nhìn không hiểu cục diện bây giờ.

Hừ! Bản nữ vương đại nhân trước hết đi theo ngươi lăn lộn một chút năm tháng, lại xem sự tình phía sau như thế nào.

Nhưng, những lời tên gia hỏa này nói trước đây kia, cũng rất có đạo lý.

Theo đuổi bản ngã...

"Ta, nhiều năm như vậy, rốt cuộc đang theo đuổi cái gì?"

Hai mắt của Văn Tịnh đạo nhân, dần dần trở nên trống rỗng và mê mang, nàng chậm rãi chuyển từ ngồi xếp bằng sang nằm nghiêng, rồi dần dần cuộn tròn lại...

Động phủ này có một chút trống trải, chỉ có một chút tiếng nước tí tách, nhẹ nhàng vang lên.

Cũng may, lúc ấy Lý Trường Thọ chỉ cầm ra mấy cái vấn đề nhỏ, nếu như lấy ra ba câu hỏi lớn "Ta là ai, ta đến từ đâu, ta đang làm gì"...

Hậu quả khó mà lường được.

...

Hóa thân Ngọc Đế rời khỏi An Thủy Thành, thần thái cả người tràn đầy sức sống, trong đáy lòng vô cùng thoải mái dễ chịu.

"Sự tình tuần tra phàm tục cùng với Trường Canh ái khanh, lại thú vị như vậy."

Ngọc Đế cười khẽ, vẫn chưa sốt ruột trở về Thiên Đình, mà là cưỡi mây đi về hướng đông bắc, dùng tiên thức nhìn chăm chú sinh hoạt của phàm nhân phía dưới.

"Cẩn thận suy nghĩ, mỗi câu mỗi lời nói của Trường Canh ái khanh, dường như cũng có thể vừa vặn đúng trọng tâm, lời nói không lộ sự sắc bén, nhưng lại làm cho người ta nhớ rất lâu, thật hay."

Trường Canh ái khanh luyện được cách đối nhân xử thế như vậy từ chỗ nào?

Nếu như có thể, để cho tiên thần Thiên Đình đều học, kẻ làm Ngọc Đế như mình, chắc chắn sẽ không buồn tẻ lại không thú vị.

Đoạn đường đi qua hồng trần này, Ngọc Đế đột nhiên có cảm giác, thấy được một con đường tu hành.

Lúc này con đường này còn có một chút mơ hồ, không có lộ ra dấu vết thật sự, Ngọc Đế cũng chỉ là có điều cảm ngộ, mà không có cách nào nắm chặt.

"Hồng trần thế tục, hẳn là còn có cơ duyên của ta?"

Hóa thân Ngọc Đế nhíu mày, nhưng không nghĩ nhiều, cưỡi mây bay lên trời.

Ngọc Đế tự nhiên rõ ràng, bản thân bị Thiên Đạo áp chế, tuyệt đối không có cách nào bước vào cảnh giới Thánh Nhân. Mà chính mình lại có Thiên Đạo thủ hộ, ở dưới Thánh Nhân không có ai có thể làm y tổn thương.

Thay vì tốn tâm tư về việc tu hành, không bằng toàn tâm toàn ý quản lý Tam Giới.

Đoạn đường này, hành tung mờ mịt, mây mù tầng tầng.

Bởi vì lúc hóa thân Ngọc Đế trở về Thiên Đình, đã là đang ở giao giới Đông Thắng Thần Châu và Nam Thiệm Bộ Châu, cho nên đi đến Đông Thiên Môn.

Thuận tiện, còn có thể khảo hạch Thiên Tướng thủ vệ ở Đông Thiên Môn.

Vào thời điểm hóa thân Ngọc Đế bay đến phụ cận Đông Thiên Môn, không nhịn được nhẹ nhàng nhíu mày.

Đường đường là ở bên ngoài Đông Thiên Môn Thiên Đình, làm sao...

Lại có một người nằm?

Ở trước Đông Thiên Môn, một thân ảnh nằm trên đường mây, như đang nằm ngáy o o, mấy vị Thiên Tướng thủ vệ chau mày, đám Thiên Binh kia cũng là nghiến răng nghiến lợi.

Mà ở một nơi cách Thiên Môn không xa, mấy vị lão giả ngồi xổm phía sau đám mây trắng, lần lượt che mặt, hiển nhiên là không có mặt mũi nhìn người.

Đạo sĩ trẻ tuổi nằm ở kia có tu vi cảnh giới Thiên Tiên, ở bên trong những lão giả trốn ở nơi xa kia, có một người là cao thủ cảnh giới Kim Tiên.

"Đây là chiến trận nào?"

Hóa thân Ngọc Đế nhíu mày bay về phía trước, đến trước Đông Thiên Môn.

Thanh niên Thiên Tiên nằm trên đất kia, còn mở mắt ra nhìn hóa thân Ngọc Đế một chút.

"Hoa đại ca, vừa trở về từ bên ngoài sao?" Có Thiên Tướng đi về phía trước chào hỏi, miễn cưỡng cười cười.

"Không sai, ra ngoài làm một chút việc riêng." Hóa thân Ngọc

Đế hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

"Này, đừng nói nữa!" Một Thiên Tướng thở dài: "Tên gia hoả ở bên ngoài này là một kẻ si tình, bởi vì coi trọng một vị tiên tử bên trong Dao Trì Thiên Đình chúng ta, liền nhất định phải tới gia nhập Thiên Đình. Mấy huynh đệ không cho hắn đi vào, hắn liền nằm xuống ở chỗ này, làm trò vô lại!"

Hóa thân Ngọc Đế cũng vui hẳn lên: "Hắn coi trọng vị tiên tử nào?"

Một Thiên Tướng truyền âm nói: "Là tiên tử cầm đèn cho Vương Mẫu nương nương, trăm năm trước đây, chỉ có vị tiên tử này ra vào Đông Thiên Môn."

Ngọc Đế hơi gật đầu, lại nói: "Vì sao không đuổi hắn đi?"

Chương 295. Kế hoạch nhỏ

"Chuyện này..." Một Thiên Tướng cười khổ nói: "Vạn năm trước Thông Minh Điện liền có lệnh truyền xuống, nếu có người muốn nhập Thiên Đình làm binh tướng, liền mang đối phương đến Binh Các thẩm vấn. Theo quy củ, là phải thả hắn đi vào. Nhưng động cơ của hắn không chính đáng, lai lịch không rõ, tình huống như vậy, chúng ta cũng không nắm chắc được, không biết là nên đuổi hay là nên thả."

Hóa thân Ngọc Đế ngẫm nghĩ, cười nói: "Việc này cũng không khó giải quyết, trước tiên có thể dẫn hắn đi Binh Các thẩm vấn, đưa hắn vào hàng ngũ Thiên Binh Thiên Tướng, sau đó hắn liền nhất định phải tuân thủ thiên quy thiên điều. Nếu dám mạo phạm tiên tử Dao Trì, trực tiếp dùng loạn sét đánh rơi tu vi, giáng xuống phàm trần không phải là xong?"

Nghe lời ấy, Biện Trang nằm trên đất run lên, mở mắt ra trừng mắt nhìn hóa thân Ngọc Đế.

"Ngươi, ngươi sao lại ác độc như thế?"

Mấy vị Thiên Tướng kia lại là hai mắt tỏa sáng, từng người cười cười đi đến, ấm giọng hỏi Biện Trang có muốn gia nhập Thiên Đình hay không...

Hóa thân Ngọc Đế thấy thế hơi lắc đầu, phiêu nhiên đi vào.

Lời vừa rồi kia, thế nhưng chỉ là để doạ người bên ngoài này mà thôi.

Chỉ là một lòng ái mộ, đến đây cậy nhờ Thiên Đình, ở lỳ trước Đông Thiên Môn không đi, cũng không thể đánh đuổi hắn đi. Thiên

Đình mặc dù thiếu binh thiếu tướng, nhưng cũng không thiếu đến mức như vậy, vừa nhìn liền biết chính là con cháu do thế lực Hồng Hoang nào đó nuông chiều.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại...

Mấy vị Thiên Tướng vừa rồi tra cũng đều không có tra thân phận của hắn, liền trực tiếp thả hắn đi vào.

Hừ, trừ mỗi người các ba trăm năm bổng lộc công đức.

...

Tại Tiểu Quỳnh Phong, trong mật thất dưới đất.

"Ba năm, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn."

Lý Trường Thọ nói thầm một câu, tìm kiếm một hồi trong bảo nang tại cổ tay áo, lấy ra một chồng vải vóc.

Trước đó Tiểu Quỳnh Phong tương đối nghèo khổ, có một chút tài nguyên cũng đều đầu nhập vào trên tu hành và át chủ bài, cho nên nhiều khi, đều là dùng da thú tương đối rẻ, thẻ tre để ghi chú.

Hiện tại Tiểu Quỳnh Phong cũng coi như miễn cưỡng ở trình độ "khá giả trong Hồng Hoang", vải vóc và ngọc phù cũng đều có thể dùng tới.

Sau khi chuyển ra một chồng vải vóc, Lý Trường Thọ lại chuyển ra một chồng khác, lặp lại mấy lần như vậy, trải những chồng vải vóc này ra theo thứ tự...

Lập tức, một đồ thị hình chiếu xuất hiện ở trước mặt của Lý Trường Thọ.

Đây là một phần của kế hoạch nhỏ.

Mượn sự tình "Thiên Đình hàng chỉ, Hải Thần lên trời", là sách lược Lý Trường Thọ đã định ra trước đây, một mực chờ đợi ý chỉ của Ngọc Đế. Đây cũng là một bước tương đối quan trọng bên trong sự tình【Long Tộc Nhập Thiên 】.

Hắn cần mời Long Tộc đến đây xem lễ, làm cho Long Tộc vừa ý với chỗ tốt sau khi gia nhập Thiên Đình, lực lượng công đức nhất định phải nhìn thấy bằng mắt thường, khiến cho Long Tộc xúc động.

Cũng cần phải chú ý xem chuyện này có bại lộ vị trí của bản thân ở đâu hay không, dù sao thì thần vị cũng không có khả năng cho Đạo Nhân Giấy, tất nhiên là Thiên Đạo sẽ hàng ở trên bản thể của mình.

Hắn cũng là lần đầu tiên làm chính thần, không có kinh nghiệm gì.

Trừ cái đó ra, Lý Trường Thọ còn muốn cân nhắc càng nhiều hơn một chút...

Ở phương diện chiến lược, cần chính mình gióng trống khua chiêng, diễu võ giương oai, nhưng ở phương diện chiến thuật, vẫn là cần ổn định, tìm kiếm lợi ích trong khi duy trì sự ổn định.

Phải thừa dịp cơ hội lần này, tiến một bước tuyên dương uy nghi của Thiên Đình, tăng cảm giác tồn tại của Thiên Đình ở trong Hồng Hoang.

Mà nếu sắp xếp và bố trí tốt, hắn còn có thể tận dụng tình hình từ các nơi để tiếp tục làm lớn mạnh Hải Thần Nam Hải.

Sau đó người muốn mời, cũng không cần quá nhiều, phân lượng đủ là được rồi.

Ở trong danh sách xem lễ mô phỏng của hắn, cần có Đông Mộc Công đại biểu cho Thiên Đình.

Cũng nhất định phải có đầy đủ nhiều Thiên Binh Thiên Tướng, gia tăng uy thế của Thiên Đình, cho người ta một loại cảm giác "Thiên Đình bất tri bất giác đã phát triển lớn mạnh".

Ở phương diện Long Tộc, Ngao Ất nhất định phải ở đây, Ngao Ất có thể mời được càng nhiều cao thủ Long Tộc càng tốt, nhưng phải đề phòng có gian tế Tây Phương Giáo xếp vào quấy rối.

Ở phương diện Tam Giáo, mình ngược lại là có thể mời Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo, như Kim Quang Thánh Mẫu, địa vị ở bên trong Tiệt Giáo không cao không thấp, cũng có một chút gặp nhau với chính mình, chính là nhân tuyển rất không tệ.

Mà ở phương diện Xiển Giáo, chỉ cần mời một vị Hoàng Long Chân Nhân như vậy là đủ rồi, còn có thể thừa cơ hòa hoãn quan hệ giữa Hoàng Long Chân Nhân cùng với Long Tộc.

Cao thủ giống như Triệu đại gia, Vân Tiêu tiên tử, cùng với Đại Pháp Sư nhà mình, không quá thích hợp lộ diện tại trường hợp như vậy, chỉ bằng vào phân lượng Hải Thần Nam Hải, cũng không đáng giá cho cao thủ như vậy đến xem lễ.

Mọi thứ hăng quá sẽ hoá dở.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhìn chăm chú vào đống vải vóc trước mặt này, ngón tay nhẹ nhàng đưa lên, bút lông nhúng chút mực bay lơ lửng trước mặt hắn, bắt đầu viết và vẽ.

"Lại suy luận một lần, việc này cũng không thể để xảy ra sai lầm gì..."

Lý Trường Thọ bận rộn trong mật thất dưới đất nửa năm, sau khi xác định kế hoạch của chính mình không có quá nhiều chỗ sơ suất, liền bắt đầu triển khai toàn bộ.

Đầu tiên, là xác định thời gian Thiên Đình hàng chỉ.

Lý Trường Thọ chủ động liên lạc một lần cùng với Đông Mộc Công, dâng lên một phần tấu biểu liên quan tới việc này, nhận được trả lời, là Ngọc Đế bảo hắn buông tay mà làm, không cần câu thúc.

Lúc này ý chỉ đại khái còn có hai năm lẻ năm tháng là ngưng tụ xong, Lý Trường Thọ vì lý do ổn thỏa, lại hoãn thêm nửa năm ngày Thiên Đình hàng chỉ.

Vì sao lại trì hoãn...

Vạn nhất ý chỉ download đến chín mươi chín phần trăm, đột nhiên kẹt thì làm sao bây giờ?

Kiếp trước cũng gặp không ít loại sự tình này!

Sau đó, Lý Trường Thọ đến tìm Ngao Ất, nói kỹ càng việc này đối với Ngao Ất.

Hải Thần Nam Hải nếu như đạt được chức vị chính thần, Ngao Ất thân là Nhị Giáo Chủ, đại hộ pháp, sẽ tự động thu hoạch được chức vị phụ thần, mặc dù chỉ là lục giai, nhưng cũng có thể nhận được Thiên Đạo công đức thuần túy, được Thiên Đạo che chở "chút ít".

Long Tộc hẳn là sẽ có kích thích nhất định.

Mà Lý Trường Thọ căn dặn Ngao Ất lặp đi lặp lại, việc này nhất định phải cẩn thận lại cẩn thận, không thể bộc lộ ra trước thời hạn, tránh cho Tây Phương Giáo có thời cơ mưu đồ quấy rối.

Đây là bài kiểm tra khả năng giữ bí mật và nói dối của Ngao Ất.

Ổn định đại cục ở phía Long Tộc, Lý Trường Thọ liền dùng Đạo Nhân Giấy, đi đến động phủ Ma Cô Động tại Nhị Tiên Sơn của Hoàng Long Chân Nhân, mời Hoàng Long Chân Nhân đến xem lễ vào ngày đó.

Hoàng Long Chân Nhân tất nhiên là đáp ứng.

Mà ở phía Kim Quang Thánh Mẫu, có thể để cho Ngao Ất đi mời, cũng không cần hắn đích thân đi một chuyến.

Chương 296. Khua chiêng gõ trống

Đáng tiếc, Nhân Giáo ít người, dù là đệ tử ký danh của Thánh Nhân lão gia cũng không nhiều, Lý Trường Thọ cũng không tìm thấy nhân tuyển thích hợp để mời.

Cũng không thể gọi tổ sư khai sơn nhà mình - Độ Ách Chân Nhân chứ?

Hải Thần Nam Hải cũng không biết vị đại lão này, không có một chút nguyên do nào mời người tới.

"Có Hoàng Long Chân Nhân chống đỡ, không sai biệt lắm cũng đã đủ rồi."

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, bắt đầu chuẩn bị công tác khua chiêng gõ trống.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ không biết chính là...

Bên trong Động Suất Cung lại huyên náo một trận.

Chuyện ra sao?

Dưới tàng cây hậu viện Động Suất Cung, Huyền Đô Đại Pháp Sư đang nhắm mắt dưỡng thần, tiềm tu trong mộng, chậm rãi mở hai mắt ra, trong đáy mắt toát ra một chút bất đắc dĩ.

Lại bị lão sư an bài.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cẩn thận suy tính, rất nhanh liền hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

"Hiếm thấy, lần này không cần ra tay đấu pháp, chỉ là đi giúp Trường Thọ tọa trấn đại điển."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười khẽ, nhắm hai mắt lại một lần nữa.

Việc này ba năm nữa mới diễn ra, cũng không cần phải sốt ruột đi qua, ngủ tiếp...khục, lại tu hành một hồi đi.

Sau mấy tháng.

Tại Kim Ngao Đảo.

Ngao Ất cưỡi mây rời khỏi động phủ tu hành của mình và Khương Tư Nhi, bay nửa vòng dọc theo bên ngoài Kim Ngao Đảo, rơi vào bên cạnh một khu rừng hoa đào.

Y đi về phía trước vái chào, sau đó liền ngẩng đầu ưỡn ngực, trên khuôn mặt thiếu niên mang theo vài phần ý cười, hô: "Ngao Ất cầu kiến Kim Quang sư thúc!"

"Ồ?" Trong rừng hoa đào, hai bóng hình xinh đẹp đi ra từ bên trong.

Đây là hai thiếu nữ, một người mặc váy ngắn vàng nhạt, một người mặc váy dài màu đỏ rực, thân hình người trước thiên hướng về xinh xắn lanh lợi, khuôn mặt động lòng người, cười nhẹ nhàng, người sau da thịt trắng như tuyết, cổ áo như ngọn lửa, làm nổi bật tư thái thanh tú của nàng.

Trong đáy lòng Ngao Ất hồi tưởng một chút, nhận ra người sau là ai, vội nói: "Ngao Ất bái kiến Kim Quang sư thúc, xin chào Hỏa Linh sư tỷ."

Hỏa Linh Thánh Mẫu nhẹ giọng hỏi: "Đây là?"

Kim Quang Thánh Mẫu cười nói: "Đây là đệ tử của Ô Vân Tiên, Long Cung Đông Hải Nhị Thái tử Ngao Ất."

"Thất lễ." Hỏa Linh Thánh Mẫu mỉm cười gật đầu, vái chào đối với Ngao Ất.

Ngao Ất hoàn lễ một lần nữa, ở trên cấp bậc lễ nghĩa tự nhiên là không thể có sai lầm gì.

Kim Quang Thánh Mẫu hỏi: "Ngao Ất có chuyện quan trọng gì? Ngươi đâu có bao giờ đến chỗ của ta."

"Là như vậy..." Ngao Ất cười nói: "Hai năm sau giữa mùa hạ đầu tháng chín, Hải Thần Giáo tổ chức đại điển Hải Thần, đệ tử cũng là người hưởng hương hỏa Hải Thần Giáo. Giáo Chủ ca ca nhà ta muốn mời tiên nhân Tiệt Giáo tiến đến xem lễ, vốn là muốn mời Triệu Công Minh sư thúc, nhưng chỉ là một việc nhỏ như vậy, làm phiền Triệu Công Minh sư thúc, không khỏi chuyện bé xé ra to. Vì vậy, Giáo Chủ để cho ta tới mời Kim Quang sư thúc, xem ngài có thời gian qua đi một chuyến hay không."

Kim Quang Thánh Mẫu cười nói: "Chỉ như vậy thôi sao? Ta đây đáp ứng là được. Đúng rồi, Hỏa Linh tỷ tỷ, ngươi có muốn đi cùng không? Vị Hải Thần kia cũng không phải là nhân vật bình thường, vừa vặn giới thiệu ngươi với hắn, hắn là người bên trong Nhân Giáo, có giao hảo cùng với mấy vị đại đệ tử Tiệt Giáo chúng ta, kiến thức tự thân phi phàm, nói chuyện cũng rất êm tai đấy!"

Hỏa Linh Thánh Mẫu dịu dàng cười một tiếng, ôn nhu nói: "Hiện tại cũng không có việc gì, ta liền bồi sư thúc đi chuyến này."

"Gọi ta là muội muội! Gọi sư thúc sẽ già đi rất nhiều!"

"Được được được, muội muội."

Ngao Ất ở đối diện nháy mắt mấy cái, cũng biết hai người có quan hệ tốt, mỗi người đều tự tại.

Xác định hai vị Thánh Mẫu sẽ đi, Ngao Ất lại nói kỹ càng ngày và địa chỉ, liền cáo từ cưỡi mây rời đi...

Ngao Ất tự nhiên biết, Hỏa Linh Thánh Mẫu nhập môn hơi sớm, càng là đệ tử thân truyền của thủ đồ Tiệt Giáo Đa Bảo đạo nhân, lẽ ra được xem như là đại sư tỷ Tiệt Giáo đời thứ ba.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đồ tôn thân truyền của Thánh Nhân, phân lượng so với Kim Quang Thánh Mẫu đời thứ hai không phải đệ tử thân truyền như vậy, còn muốn nặng hơn một ít.

Nhiều hơn một vị Thánh Mẫu tiến đến xem lễ, việc này phải lập tức thông báo cho Giáo Chủ ca ca...

Ngao Ất cưỡi mây trở về động phủ tại Kim Ngao Đảo của chính mình, thấy phu nhân Khương Tư Nhi của chính mình vẫn còn ngủ say, cũng liền đả tọa trên giường, bắt đầu giao lưu thần niệm cùng với Giáo Chủ...

Một lát sau.

"Hỏa Linh Thánh Mẫu?"

Trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, cảm thấy vấn đề không lớn.

Ở bên trong những Thánh Mẫu Tiệt Giáo này, xếp hạng của Hỏa Linh Thánh Mẫu và Kim Quang Thánh Mẫu tự nhiên là ở phía sau, một vị hay hai vị đến đây, cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn.

Tân khách Tiệt Giáo đã xác định được, phía Long Tộc mấy ngày trước đây cũng đã cho hồi âm, Hoàng Long Chân Nhân là do chính mình thông báo...

"Đoàn xem lễ" cũng coi như đã định ra đại thể.

Vì giảm bớt khả năng dẫn tới phương tây quấy rối, Lý Trường Thọ cùng với Ngao Ất công bố ra ngoài, chính là "Đại điển Hải Thần Giáo", mà không phải là【đại điển sắc phong Hải Thần】.

Dựa vào lý do này, Hải Thần Giáo cũng có thể quang minh chính đại, xây dựng rầm rộ tại phía nam An Thủy Thành ở Nam Hải Chi Tân, xây dựng một cái hội trường thật lớn...

Đến lúc đó sẽ có đông đảo phàm nhân hội tụ ở đó, chứng kiến thời khắc trọng yếu này.

Bây giờ Hải Thần Giáo đã có hơn hai vạn tòa miếu thờ chính thức, tín đồ không đếm được, có thể ảnh hưởng đến một khu vực lớn tại tây nam bộ Nam Thiệm Bộ Châu.

Một cái mệnh lệnh của Lý Trường Thọ, nhân lực, vật lực có khả năng điều động được, tuyệt đối không thể khinh thường.

Lý Trường Thọ lần này, cũng không có phát động giáo chúng của chính mình tới làm cu li, mà là dùng tài vật dự trữ của Hải Thần Giáo, thuê một lượng lớn công tượng phàm tục.

Được thúc đẩy bởi lợi ích, những công tượng này cũng rất có động lực, tiến triển công trình hết sức nhanh chóng.

Chỉ trong nửa năm làm việc, hội trường tổ chức buổi lễ đã bắt đầu hình thành.

Hương hỏa "thu vào" của bản thân Hải Thần Giáo vô cùng khả quan, trừ ra chi phí duy trì Hải Thần Giáo vận chuyển, ban thưởng cho thần sứ, người coi miếu, đại bộ phận tài vật đều được Lý Trường Thọ sắp xếp và phân tán cho những người phàm nghèo khó trong phạm vi Hải Thần Giáo.

Hắn không cần phần "Tài vật" này chèo chống việc tu hành của bản thân, như thế cũng có thể kết thúc một bộ phận nhân quả hương hỏa công đức...

Đại bộ phận thần sứ Hùng Trại đều chạy đến An Thủy Thành, từng người bận rộn thực hiện nhiệm vụ mà Hải Thần giao phó.

Chân long hộ pháp Long Tộc thường trú tại Hải Thần Giáo cũng không có nhàn rỗi, bọn họ phụ trách khơi thông đường thủy, làm một chút công trình thuỷ lợi, lại cam đoan An Thủy Thành trong ba năm này mưa thuận gió hoà...

Như thế, thiên thời, địa lợi, nhân hòa đã đầy đủ.

Trận đại điển này, liền khua chiêng gõ trống như vậy, lại đều đã chuẩn bị đâu vào đấy.

Chương 297. Dùng thật loạn giả!

Bản thân Lý Trường Thọ càng là không có nhàn rỗi.

Ngoại trừ giảng đạo cho Linh Nga đúng hạn, ngẫu nhiên giải hoặc cho Hữu Cầm Huyền Nhã, thỉnh thoảng đùa Tiểu sư thúc một chút, hắn tạm dừng luyện đan, luyện chế trận cơ, chuẩn bị đầy đủ cho đại điển sắc phong!

Trở thành chính thần Thiên Đình, là một bước tương đối then chốt bên trong mục tiêu trường sinh của hắn.

Nhảy ra khỏi đại kiếp Phong Thần sau này, kiếm được càng nhiều Thiên Đạo công đức, cách Động Suất Cung gần thêm, đạt được sự che chở của Thiên Đạo lão gia.

Hơn nữa...

Sau khi hắn trở thành chính thần Thiên Đình, cũng liền biến thành thủ hạ của Thiên Đạo, vào thời điểm Kim Tiên Kiếp, Thiên Đạo nhường cho hắn một chút, không phải cũng hợp tình hợp lý?

Đùa thôi, đùa thôi.

Thiên Đạo chí công vô tư, cũng không phải sinh linh gì đó, cũng không phải ý chí thiên địa đơn giản, không có cửa sau nào có thể đi.

Muốn thành Kim Tiên, vẫn phải dựa vào nỗ lực của bản thân.

Muốn hái Trường Sinh Đạo Quả, vẫn phải trải qua gian khổ.

Lý Trường Thọ đã sớm chuẩn bị tâm lý cho việc này.

...

Hai tháng trước khi đại điển Hải Thần diễn ra, Nam Hải Chi Tân đều giống như đang ăn tết.

Nếu nhìn xuống từ trên cao, có thể thấy rất nhiều phàm nhân đang đi trên đường, đổ về phía nam An Thủy Thành, dâng lên một phần hương hỏa cho Hải Thần.

Địa điểm tổ chức đại điển đã được chuẩn bị chu đáo.

Một tòa đài cao sừng sững tại bờ biển Nam Hải, một mảng đất rộng được chia thành hàng trăm khu vực, lan can và các vật chắn được lắp đặt khắp nơi để ngăn chặn quá nhiều người giẫm đạp.

Ở phía Thiên Đình, đã được chuẩn bị thỏa đáng.

Lúc này Đông Mộc Công đã lấy được phần ý chỉ kia, mang theo mấy vạn Thiên Binh chờ ngay ở phụ cận Nam Thiên Môn, chờ đợi màn ra mắt rạng rỡ vào trưa ngày chín tháng năm.

Lần này, phương thức Thiên Binh lên sân khấu, ý tưởng chủ yếu chính là "lạnh lùng", vì thế Lý Trường Thọ còn thiết kế một số đội hình chiến đấu với hiệu ứng ánh sáng khác nhau...

Ngoài ra còn có Nguyệt Lão dẫn đầu đoàn chúc mừng Thiên Đình, một đám lão thần tiên sẽ hạ phàm chúc mừng.

Ở phía Long Tộc, công tác chuẩn bị nói chung là ổn thỏa.

Long Cung Tứ Hải đã chuẩn bị đầy đủ đoàn xem lễ, do bốn vị Thái Tử Long Cung Tứ Hải lĩnh đội, hội tụ trưởng lão Long Tộc, ba trăm cao thủ hộ pháp, cùng với mấy ngàn Tiên Giao Binh làm nghi trượng.

Ngoại trừ Tứ Hải Long Vương, tất cả chúng long đều không biết, đại điển Hải Thần lần này sẽ phát sinh chuyện gì.

Mà lần này, cũng chủ yếu là biểu diễn cho bọn hắn xem.

Các tân khách xem lễ khác, cũng cơ bản không có vấn đề gì.

Vì sao lại nói "cơ bản" ?

Lý Trường Thọ đối với điểm ấy, cũng có một chút bất đắc dĩ.

Ngày đó lúc Ngao Ất đi mời Kim Quang Thánh Mẫu, Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng ở bên cạnh, thuận tiện liền cùng nhau mời.

Nhưng, sau đó không biết là Kim Quang Thánh Mẫu chủ động mời người bên cạnh, hay là Hỏa Linh Thánh Mẫu nói việc này đối với người nào, Tiệt Giáo bên kia, dự tính sẽ có mười mấy vị tiên nhân cùng nhau đến tham gia náo nhiệt.

Lý Trường Thọ thật đúng là đã đánh giá thấp lực hiệu triệu của hai vị "Thánh Mẫu" Tiệt Giáo này.

Nhất là lực ảnh hưởng đối với nam tiên!

Liên quan tới công tác phòng vệ đại điển lần này, Lý Trường Thọ cũng đã tốn không ít tâm tư.

Quân đoàn Đạo Nhân Giấy đã vào chỗ trước thời hạn, từng người mang theo một lượng lớn Đậu Tiên.

Thần sứ Hùng Trại cũng thành lập hai đội tuần tra đặc thù, ngoại trừ phụ trách duy trì trật tự xung quanh, bọn họ còn ở dưới sự chỉ điểm của Lý Trường Thọ, bày ra "Ngụy Đô Thiên Thần Sát Tiểu Trận", đơn thuần là vì dọa người.

Lý Trường Thọ đã chuẩn bị mọi thứ có thể chuẩn bị cho buổi lễ này.

Nhưng lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ, có hai chuyện vẫn không quyết định chắc chắn được như cũ.

Thứ nhất, muốn mời người Địa Phủ đến đây xem lễ hay không, dựa vào cơ hội lần này, khiến cho Địa Phủ cảm nhận được thiên uy của Thiên Đình.

Thứ hai, chân thân của mình, có nên đi qua tiếp nhận phong thưởng hay không.

Vấn đề thứ nhất cũng không khó giải quyết.

Chính mình trước đây dã chôn xuống phục bút tại Địa Phủ ở chỗ Ngưu Đầu, chỉ cần một phong thư mời, một Đạo Nhân Giấy, liền có thể đại khái mời được tân khách Địa Phủ.

Sở dĩ Lý Trường Thọ do dự, là không muốn để cho sự tình Long Tộc vốn đã có một chút lộn xộn, lại càng thêm hỗn loạn.

Suy đi nghĩ lại, cẩn thận châm chước, Lý Trường Thọ vẫn quyết định đi mời người Địa Phủ đến đây xem lễ.

Dù sao thì ở bên trong bối cảnh Hải Thần Giáo, "Vu" cũng là bộ phận tạo thành không trọng yếu, khiến cho người Địa Phủ hiện thân, có thể làm cho Long Tộc nhiều thêm mấy phần liên tưởng.

Thuận đường, còn có thể mở ra cửa lớn vớt công đức Địa Phủ.

Nhưng vấn đề thứ hai, quan hệ đến tính mạng bản thân mình, Lý Trường Thọ đã là xoắn xuýt hai năm, từ đầu đến cuối vẫn không có cách nào quyết định.

Bản thể đi ra ngoài một chuyến, không có Đại Pháp Sư che chở, không có toà tiểu tháp kia bảo bọc...

Không có một chút cảm giác an toàn nào!

Nhưng Lý Trường Thọ đã có dự cảm, lúc thần vị Thiên Đình hạ xuống, bản thể của chính mình tất nhiên sẽ bị Thiên Đạo khóa chặt.

Đến lúc đó, bản thể sẽ rất dễ bại lộ!

Hơn nữa Thiên Đình phong thưởng, chính mình dùng hóa thân tiếp nhận, không khỏi sẽ cho người Thiên Đình một loại cảm giác lãnh đạm, trái với ý định ban đầu của đại điển này.

Huống chi, Ngọc Đế lại là một người có thể sử dụng hóa thân của chính mình để âm thầm giám sát chúng Thiên Tướng...

Nói không chừng liền sẽ ghi sổ hắn!

Bản thể không đi, xác thực không ổn.

Đi ra ngoài một chuyến, lại có phong hiểm.

Lý Trường Thọ không ngừng suy tư biện pháp giải quyết, thời gian lướt qua đầu ngón tay từng ngày.

Cuối cùng, nửa tháng trước khi đại điển chuẩn bị bắt đầu, hắn cắn răng một cái, giậm chân một cái, rốt cuộc cũng quyết định, quyết định để bản thể đi tiếp nhận thần vị!

Vì sự quật khởi của Thiên Đình, vì thương sinh Tam Giới, lần này, hắn thật sự là...

Cam nguyện mạo hiểm!

Ừm, chính Lý Trường Thọ cũng suýt nữa bị chính mình làm cho cảm động.

Nhảy ra khỏi lối suy nghĩ ban đầu và thay đổi tư duy của mình, trước mắt Lý Trường Thọ rộng mở trong sáng, một kế sách khá hay hiện ra trong đầu.

【 Dùng thật loạn giả! 】

Để cho bản thể của chính mình, giả vờ Đạo Nhân Giấy của chính mình.

Lý Trường Thọ lập tức bắt đầu bố trí, khởi động Đạo Nhân Giấy【 bản thể】của chính mình!

Chỉ thấy, Lý Trường Thọ đưa tay quét qua ở trên bàn sách, mặt bàn nhiều thêm một tờ Đạo Nhân Giấy dài hai thước.

Người giấy này dày nửa thước, trên đó khắc hoạ cấm chế, phù văn dày đặt, tiên lực Thiên Tiên dâng trào ở trong đó.

Ở phía sau Đạo Nhân Giấy này, có một cái "cửa sổ" nho nhỏ.

Lý Trường Thọ dùng hai tay bắt pháp quyết, cửa sổ từ từ mở ra, trong đó là một cái lỗ nhỏ trống rỗng bị cấm chế bao trùm.

Thi triển Hóa Hình Thuật, hóa thành một con phi trùng, rơi vào bên trong cửa sổ này.

Sau đó "ở khoảng cách cực gần" điều khiển cỗ Đạo Nhân Giấy này đứng dậy, hóa thành bộ dáng lão thần tiên Hải Thần Nam Hải cố định...

Chương 298. Dịch dung "vật lý"

Bản thể trốn ở bên trong hóa thân, thật thật giả giả không biết đâu mà lần.

Sau đó, Đạo Nhân Giấy khôi phục thành người giấy, bản thể Lý Trường Thọ lại bay ra từ phía sau người giấy, trở lại hình dạng thật.

Đầu tiên hắn thi triển pháp thuật thu nhỏ xương, để biến cơ thể của mình thành kích thước của "Đạo Nhân Giấy Hải Thần Nam Hải ", lại mặc vào cho chính mình một chiếc áo choàng trắng với tay áo rộng.

Làm xong những chuyện này, Lý Trường Thọ ngồi sau bàn đọc sách, lấy ra một tấm gương đồng, bắt đầu tỉ mỉ dịch dung trang điểm cho chính mình...

Pháp thuật có thể bị người nhìn thấu, như vậy dịch dung "vật lý" lại là không sợ...

Hình dáng bản thể hiện ra cuối cùng, chính là hình dạng của lão thần tiên này lúc "trẻ tuổi".

Sau đó, Lý Trường Thọ lại đeo một chiếc mặt nạ che nửa mặt, thi triển Chướng Nhãn Pháp, lúc này mới dùng Hóa Hình Thuật hóa thành tiểu trùng, chui trở về trong cơ thể Đạo Nhân Giấy.

Không bao lâu, cỗ Đạo Nhân Giấy này mang theo bản thể Lý Trường Thọ, rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong từ dưới mặt đất.

Không kinh động người nào, lặng yên xông ra khỏi đại trận hộ sơn Độ Tiên Môn, tiến đến Nam Hải...

Đêm trước khi đại điển sắc phong Hải Thần bắt đầu, bản thể Lý Trường Thọ đã bí mật đi đến hậu viện Hải Thần Giáo, trốn ở trong cơ thể Đạo Nhân Giấy, canh giữ ở bên cạnh bức vẽ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Tiên thức đảo qua, trăm ngọn lửa được đốt lên ở nơi tổ chức đại điển, có vô số phàm nhân ca hát nhảy múa ở đây.

Còn có mấy canh giờ, tân khách các phương liền sẽ từ bốn phương tám hướng mà tới...

"Ài, vào thời khắc quan trọng thế này mà lại thiếu một số người bạn có thể chia sẻ tâm tình."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài, cũng không cảm thấy chuyện này có gì không tốt.

Trước hết hãy chịu đựng một chút cô đơn, và trong tương lai sẽ có rất nhiều hạnh phúc...

"Hay lắm, Hải Thần!"

Không có dấu hiệu nào, một tiếng cười u oán vang lên từ bên ngoài hậu viện.

Lý Trường Thọ ngẩn ra, còn chưa kịp đứng lên.

Một người đàn ông vạm vỡ với bộ râu quai nón đã trực tiếp nhảy vào hậu đường, hùng hổ đi về phía trước, uy phong bát diện chống nạnh ngẩng đầu, cười mắng: "Nói đi! Hải Thần ngươi có phải không coi Triệu Công Minh ta là bằng hữu hay không! Mời nhiều tiên nhân Tiệt Giáo đến đây xem lễ như vậy, lại không mời ta! Có tin hay không, hôm nay ta sẽ nằm ở trong miếu Hải Thần của ngươi, không đứng dậy!"

"Ta sai rồi, thật sự sai." Lý Trường Thọ nhìn vị đại gia trước mắt này, trong đáy lòng dở khóc dở cười một hồi.

Đã sớm nghĩ đến Triệu Công Minh đại gia sẽ vượt qua hết thảy khó khăn đến đây tham gia náo nhiệt, lại vẫn ôm lòng cầu may như cũ, cảm thấy chính mình không có mời, Triệu đại gia có thể cũng sẽ cố kỵ mặt mũi, từ đó...

Thậm chí, Lý Trường Thọ cũng hơi tính kế một chút.

Vào lúc mấy chục vị tiên nhân Tiệt Giáo nói muốn tới tham gia náo nhiệt, Lý Trường Thọ liền nghĩ đến, tin tức có khả năng sẽ truyền đến trong tai Triệu đại gia, cố ý không mời, cũng là muốn cho giao tình giữa Triệu đại gia và Hải Thần hạ nhiệt một chút.

Không nghĩ tới, Triệu đại gia lại xem phần giao tình này nặng như vậy, trực tiếp không mời mà tới!

"Đại gia, khục, tiền bối ngồi đi." Lý Trường Thọ thở dài: "Đây cũng không phải là không mời tiền bối, chủ yếu là đây cũng không phải đại sự gì, tiền bối thân là đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, vãn bối há có thể bởi vì sự tình khánh điển như vậy, liền làm phiền tiền bối hiện thân? Vậy không phải là khinh thường tiền bối sao?"

"Ồ?" Triệu Công Minh nháy mắt mấy cái, vuốt vuốt chòm râu cười hỏi: "Thật sự là như vậy?"

"Đương nhiên." Lý Trường Thọ cười nói: "Đối với vãn bối mà nói, phân lượng của tiền bối tương đối nặng!"

Triệu Công Minh cười lắc đầu: "Cái miệng của ngươi, quả nhiên là có tu hành!"

Cũng may không có bị nói thành là đã từng khai quang...

Nói xong, Triệu Công Minh liền được Lý Trường Thọ mời ngồi ở bên trên ghế bành bên cạnh.

Lập tức có tráng hán từ bên cạnh chạy tới dâng trà, đây cũng là điểm đặc sắc của Hải Thần Giáo bọn hắn.

"Lão đệ, khánh điển này của ngươi là để làm gì?" Triệu Công Minh bưng chén trà hỏi một câu, tiên thức đảo qua ven biển Nam Hải, thấy được đám người hội tụ kia: "Khánh điển như vậy còn muốn mời tiên nhân Tam Giáo đến đây xem lễ, chỉ sợ là không đơn giản."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thoáng có một chút cảnh giác...

Triệu đại gia ngày hôm nay, làm sao lại có một chút khác thường?

Điểm này cũng có thể nghĩ ra được, không giống như là tính tình của Võ Tài Thần.

Lý Trường Thọ cười nói: "Chuyện này là do vãn bối thừa nước đục thả câu, ngày hôm nay đúng là có một số việc, có quan hệ với sự tình vãn bối vẫn luôn đang mưu đồ, cho nên muốn mời tiên nhân Tam Giáo đến đây xem lễ, nhờ vào đó gia tăng phân lượng của việc này, ảnh hưởng đến Long Tộc sâu hơn."

Lời nói nhất chuyển, Lý Trường Thọ cười khổ lắc đầu: "Tiền bối ngài vừa đến, chỉ sợ là sẽ hù doạ Long Tộc."

"Ách, chuyện này..." Triệu Công Minh lập tức có một chút xoắn xuýt, nhỏ giọng nói: "Nếu không ta lại vụng trộm trở về?"

"Nào có đạo lý hiện thân còn đi?" Lý Trường Thọ vội nói: "Ngày hôm nay có tiền bối ở đây, trong đáy lòng ta ngược lại là an ổn hơn rất nhiều, cũng không sợ có đạo chích đến đây phá hoại."

Triệu Công Minh nghe vậy cái eo liền thẳng tắp: "Yên tâm, ta xem hôm nay ai dám đến đập phá!"

Nhưng lời nói nhất chuyển, Triệu Công Minh lại nghiêm mặt nói: "Lão đệ, ngươi cứ mở miệng là một tiếng tiền bối, như vậy cũng không khỏi quá xa cách!"

"Tiền bối, chuyện này...cũng được, vãn bối dày mặt gọi một tiếng Triệu lão ca."

"Ha ha ha ha!" Triệu Công Minh lập tức vỗ tay cười to: "Hải Thần lão đệ! Trong số các tiên nhân Tam Giáo, hợp khẩu vị với ta nhất chính là lão đệ ngươi!"

Lý Trường Thọ: "..."

Nói thêm vài lời nữa, có phải là muốn lôi kéo ta kết nghĩa kim lan hay không?

Cũng may, một trong mấy món Lý Trường Thọ am hiểu nhất, chính là đổi chủ đề.

Hắn hỏi Triệu Công Minh tình hình gần đây, hỏi phải chăng có cao thủ phương tây đến làm khó, lại dẫn chủ đề tới phía trên thư pháp.

Triệu Công Minh lập tức trở nên hào hứng, ước định sự tình so thư pháp một lần cùng với Lý Trường Thọ, hai người dựng cái bàn lên, trải vải vóc ra, một sách đại khí bàng bạc, một sách nước chảy mây trôi.

Nhất thời, trong hậu đường miếu Hải Thần vang lên tiếng cười vui vẻ, cũng thật sự có mấy phần hương vị vong niên tri kỷ.

Triệu Công Minh đột nhiên cười nói: "Hoàng Long sư huynh thế nhưng cũng tới?"

Hắn vừa dứt lời, một chùm lưu quang màu vàng đất xẹt qua trong màn đêm, một đạo thân ảnh cao gầy đã là rơi vào trước cửa, thân mang trường bào vàng nhạt, đầu buộc đạo trâm, tuy có vẻ già nua lại không hiện nếp nhăn, cũng coi như là già vẫn tráng kiện.

Lý Trường Thọ cười nói: "Có quan hệ đến sự tình Long Tộc, nếu biết tự nhiên sẽ báo cho Hoàng Long tiền bối một tiếng."

"Không sai, ngươi cân nhắc như vậy cũng thỏa đáng." Triệu Công Minh cười đáp lời, đi về phía trước nghênh đón, ngược lại còn giống chủ nhà hơn so với Lý Trường Thọ.

Chương 299. Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến

Lý Trường Thọ âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cũng may Triệu đại gia không có nằm xuống chất vấn chính mình "vì sao ngươi mời hắn lại không có mời ta, ngươi có phải hay không xem thường Triệu mỗ mỗ ta!"...

Hình ảnh kia, ngẫm lại liền làm cho Thọ nhức đầu.

Hoàng Long Chân Nhân vừa đến, trong hậu viện này lập tức càng trở nên náo nhiệt.

Nhưng mà chỉ sau một lúc, một đóa mây trắng bay đến từ phương hướng đông nam, trên đó có một đám người, đếm kỹ lại có đến sáu mươi, bảy mươi người!

Sáu vị tiên nhân phía trước nhất, Lý Trường Thọ chỉ nhận biết ba vị trong đó, một vị là Tần Hoàn Tần Thiên Quân, một vị là Kim Quang Thánh Mẫu lần trước đã từng tới, còn có một vị đã từng gặp tại Long Cung, Thập Thiên Quân Bạch Lễ, Bạch Thiên Quân.

Còn có một vị nữ tiên, tư thái mảnh mai thon thả, người mặc váy dài đỏ rực, nếu như đoán không lầm, hẳn là Hỏa Linh Thánh Mẫu mà Ngao Ất đề cập tới...

Chúng tiên Tiệt Giáo thật sự rảnh rỗi như vậy sao?

Hay là do phong tục của Kim Ngao Đảo chính là "ăn chực nhất hô bách ứng, tính tiền tha thứ không theo mệnh" ?

Khóe miệng của Lý Trường Thọ hơi co quắp, lập tức lộ ra nụ cười chân thành tha thiết, đi về phía trước hai bước, cưỡi mây ra ngoài nghênh đón.

Triệu Công Minh hắng giọng, cũng cất bước đến trước hậu viện đứng chắp tay, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Hoàng Long Chân Nhân vừa thấy tình hình này, hơi suy tư, xoay người đi vào góc hậu viện, lấy ra một khối ngọc phù, thấp giọng nói vài câu gì đó đối với ngọc phù.

Lý Trường Thọ vẫn luôn chú ý bên này, nhưng cũng chỉ là mơ hồ nghe được...

"Ừm, sư đệ hãy gọi thêm vài người tới, ở phía Tiệt Giáo có không ít người tới...ừm, đúng, không thể làm giảm uy nghi của Ngọc Hư Cung chúng ta...tốt, tốt, mau chóng..."

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này cũng đều phải so?

Đại hội nguồn gốc Tam Giáo vậy thì cũng thôi, đó dù sao cũng là việc quan trọng của Tam Giáo, hai bên Xiển Tiệt không ai nhường ai, đều muốn áp chế đối phương, vậy thì cũng hợp tình lý.

Hôm nay là khánh điển Hải Thần Giáo mà hắn tổ chức, hai bên so đo số lượng tiên nhân ai đến nhiều hơn, thích hợp sao?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, việc đã đến nước này, chỉ có thể vội vàng chào hỏi các vị tiên nhân Tiệt Giáo rơi vào bên trong miếu Hải Thần.

Vừa thấy Triệu Công Minh, tinh thần của các tiên nhân Tiệt Giáo chấn động, vội vàng hướng về phía trước làm lễ, tràng diện lập tức phi thường náo nhiệt.

Lý Trường Thọ còn cố ý quan sát Kim Quang Thánh Mẫu, phát hiện ra vị la lỵ này, khục, vị thiếu nữ tiên này, hai mắt nhìn Triệu đại gia đều là sáng rực.

Thế nhưng, vị Kim Quang Thánh Mẫu này cũng không biểu thị gì nhiều, chỉ là giòn tan kêu lên một tiếng Triệu sư huynh, liền đi theo đại ca Tần Hoàn của chính mình ngồi xuống.

Lý Trường Thọ ra ngoài nói một tiếng, lập tức có một đám đại hán chuyển chỗ ngồi đến, đưa trà thơm tới.

Mặc dù chúng tiên nhân Tiệt Giáo đều không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi nhìn thấy Lý Trường Thọ, đều là một câu "chúc mừng", "chúc mừng".

Lý Trường Thọ rơi vào đường cùng, cũng chỉ có thể đáp lễ vài câu "cùng vui", "cùng vui".

Không bao lâu, thôn trưởng Hùng Trại, Đại trưởng lão Hải Thần Giáo khoác áo da gấu vội vàng mà đến, thấp giọng nói:

"Đại nhân, vừa rồi lão Tam dùng ngọc phù truyền tin bẩm báo, nói có một đội binh mã đi đến trại, toàn thân âm khí âm u, dẫn đầu còn có mấy cường giả, có cảm giác có một chút nguồn gốc với trại chúng ta."

"Mạnh cỡ nào?"

"Hùng lão tam nói, cảm giác rất mạnh."

Lý Trường Thọ hơi nhắm mắt, Đạo Nhân Giấy trốn ở Hùng Trại đã là dùng tiên thức thấy được đội nhân mã kia.

Người ở phía trước nhất, Lý Trường Thọ cũng nhận ra, chính là Ngưu Đầu cởi mũ đội đầu đến từ Địa Phủ.

"Đó là người Địa Phủ tới, một chi tổ tiên của các ngươi..." Lý Trường Thọ cười nói: "Bọn họ quả nhiên đi đến trại của các ngươi, theo lời căn dặn của ta trước đó, bảo lão Tam dẫn đường cho bọn họ, mau chóng dẫn tới bên trong An Thủy Thành. Hai canh giờ nữa là mặt trời mọc, đại điển liền sẽ bắt đầu."

"Vâng, để ta đi!" Lão thôn trưởng đáp ứng một tiếng, liền lập tức muốn ra ngoài truyền tin, Lý Trường Thọ lại gọi gã lại.

Lý Trường Thọ hơi châm chước, nói: "Khách quý đến hôm nay có một chút nhiều, đại điển vẫn phải náo nhiệt một chút mới tương đối tốt, dàn trải những tiết mục ca múa trước đó, từ lúc mặt trời mọc cho đến giữa trưa."

"Vâng!" Lão Thôn trưởng như một con gấu đen này vội vàng rời đi, Lý Trường Thọ cũng không rảnh rỗi, tiếp tục chào hỏi tân khách.

Lần này khác biệt với đại hôn của Ngao Ất tại Long Cung, nơi này là sân nhà của hắn, như thế nào cũng không thể lãnh đạm những "khách quý" này.

Mặc dù rất nhiều đều là không mời mà tới...

Một canh giờ sau, lại có một nhóm hơn hai mươi vị tiên nhân Xiển Giáo, cưỡi mây mà tới từ phương hướng tây bắc.

Đoạn đường này xác thực nhanh như điện chớp, làm mấy vị môn nhân Ngọc Hư Cung cảnh giới Thiên Tiên tu vi hơi thấp, tóc dài đều bị thổi có một chút lộn xộn.

Hai người dẫn đầu, Lý Trường Thọ cũng quen thuộc, một vị là Phúc Đức Kim Tiên - Vân Trung Tử, một vị là Xích Tinh Tử xếp hạng thứ hai bên trong Thập Nhị Kim Tiên, đều là đại năng Xiển Giáo.

Lý Trường Thọ còn chưa có cưỡi mây bay lên, Triệu Công Minh đã mang theo mấy vị tiên nhân Tiệt Giáo đi lên nghênh đón.

Mọi người âm thầm phân cao thấp thì âm thầm phân cao thấp, mặt ngoài vẫn phải hòa hòa khí khí, hưởng ứng câu "Tam Giáo một nhà ruột thịt" kia.

Hậu viện Hải Thần Giáo không sai biệt lắm đã là ngồi đầy người.

Tiên nhân hai giáo từng người hàn huyên chào hỏi, sau đó từng người liền ngồi xuống.

Lý Trường Thọ có cảm giác, chính mình bây giờ đã hoàn toàn không thể giữ vững được sân nhà nữa...

Nhưng hiện tại hắn cũng không thể đi mời Đại Pháp Sư đến đây, đúng không?

Cục diện không khống chế nổi mới đi mời Đại Pháp Sư, đây chẳng phải là chính mình làm việc bất cẩn...

Đang nghĩ như vậy, một tia truyền âm đột nhiên chui vào trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

"Trường Thọ, bản thể của ngươi đi đâu rồi? Ta tìm hai vòng bên trong Độ Tiên Môn, vì sao cũng đều không thể tìm được?"

Tinh thần của Lý Trường Thọ chấn động!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến!

Người thân đến rồi!

Lý Trường Thọ vội vàng chỉ chỉ vào bộ ngực của chính mình, ánh mắt quan sát bốn phía, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

"Không hổ là ngươi! Ha ha ha! Thế nhưng lại giấu ở bên trong hoá thân! Nghĩ không ra, thật sự nghĩ không ra!"

Liền nghe một hồi truyền âm cười to của Đại Pháp Sư, lại hỏi ở trong tiếng cười: "Ta thấy ngươi mời tới không ít cao thủ Đạo Môn, ngày hôm nay còn cần ta hiện thân? Cần liền gật đầu."

Lý Trường Thọ lập tức nặng nề gật đầu.

Một tiếng cười khẽ truyền ra tại hậu viện Hải Thần Giáo, hậu viện nguyên bản tràn đầy tiếng cười cười nói nói, trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Triệu Công Minh bấm ngón tay suy tính, là người đứng lên đầu tiên, vui vẻ nói: "Huyền Đô sư huynh đến!"

Triệu Công Minh vừa dứt lời, trong hậu viện Hải Thần Giáo đột nhiên xuất hiện một chút mây mù, mây mù này sinh ra hư ảnh thái cực nhàn nhạt, một đạo thân ảnh người mặc trường sam cất bước mà ra.

Chương 300. Hậu trường "cứng"

Nhìn thân hình y thon dài, tóc dài xoã tung, nhìn khuôn mặt y không có gì lạ, lại thành thần vận tự tại, chân ý tiêu dao hiếm có!

"Các vị sư đệ sư muội, lâu rồi không gặp, có khoẻ hay không?"

Đại sư huynh Đạo Môn vừa hiện thân, ở đây đều là sư đệ sư muội.

"Huyền Đô sư huynh!"

"Là Huyền Đô Đại Pháp Sư sư huynh!"

"Sư huynh sao cũng tới?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nhẹ, so với lúc đơn độc ở chung cùng với Lý Trường Thọ, như là biến thành người khác, trở nên càng thêm nho nhã, càng thêm hiền hoà.

Lý Trường Thọ thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư muốn mở miệng, lập tức truyền âm nói: "Đại Pháp Sư, Hải Thần Nam Hải dùng tên giả là Trường Canh."

Đại Pháp Sư cười nói: "Đã là chuyện quan trọng của Trường Canh, ta tất nhiên là muốn đi qua. Cũng muốn đa tạ các vị sư đệ sư muội đến đây xem lễ, nếu có chỗ chiêu đãi không chu đáo, còn xin bỏ qua. Nhân Giáo chúng ta vốn là ít người, sau này Trường Canh đi lại ở bên ngoài, mong rằng các vị chiếu cố nhiều hơn."

Trường Canh?

Chúng tiên đầu tiên là hơi nghi hoặc một chút, sau đó liền thấy Lý Trường Thọ đi về phía trước hành lễ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Hậu trường của Hải Thần, cứng như vậy?

Huyền Đô Đại Pháp Sư dùng từ vô cùng chú ý, một câu "nếu có chiêu đãi không chu đáo" kia, chính là trực tiếp nói rõ ràng thân phận "chủ nhà" của hắn.

Hải Thần Giáo này, chính là Nhân Giáo lập!

Hải Thần Nam Hải Trường Canh đạo nhân này, tất nhiên có không ít quan hệ cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư, nói không chừng chính là hậu bối Nhân Giáo mà Thái Thanh Thánh Nhân lão gia coi trọng!

Trong nháy mắt, tiên nhân Tiệt Giáo, Xiển Giáo vốn là tới nơi đây tham gia náo nhiệt, lập tức nổi lòng kết giao.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cho Lý Trường Thọ một cái ánh mắt ý vị thâm trường, dường như đang hỏi "thấy thế nào".

Lý Trường Thọ cho Huyền Đô Đại Pháp Sư một cái ánh mắt cảm kích lại cảm khái, phảng phất như đang nói "ngài thật tuyệt".

Trước kia đều là thổi phồng, đều đã được làm tròn vào hôm nay!

Những gì Lý Trường Thọ nghĩ bây giờ, chính là chuyện hôm nay, nên làm như thế nào mới có thể làm Tây Phương Giáo biết rõ ràng, tốt nhất là các loại chi tiết cũng phải làm cho đối phương nhìn thấy...

Lập tức, Lý Trường Thọ mời Đại Pháp Sư ngồi vào chủ tọa, liền tự mình đi an bài "đăng mây đài" sau đó muốn dùng đến.

Cái gọi là đăng mây đài, cũng là khán đài tiên nhân Lý Trường Thọ chuẩn bị trước đây.

Đó là một đám mây trắng, trong đó có giá gỗ chèo chống, khắc hoạ sinh vân phù, huyền không phù. Vì đề phòng sự kiện ô long, còn có vài chục tầng thủ đoạn gia cố.

Trước đây Lý Trường Thọ chuẩn bị hai toà đăng mây đài, còn có bốn toà dự bị, cho rằng như thế nào cũng đủ.

Nhưng hắn nhìn thấy Hoàng Long Chân Nhân và Triệu Công Minh lại lấy ngọc phù truyền tin ra bắt đầu gọi người đợt thứ hai, trong đáy lòng Lý Trường Thọ bất đắc dĩ cười một tiếng, mở ra mấy cỗ Đạo Nhân Giấy, bắt đầu gấp gáp chế tạo đăng mây đài mới.

Lý Trường Thọ thu xếp tốt việc này, vừa muốn trở về phòng bồi ở bên người Đại Pháp Sư, thình lình nghe ở phía chân trời truyền đến trận trận long ngâm, và một tiếng kêu trong trẻo từ ngoài thiên ngoại truyền đến.

"Giáo Chủ ca ca!"

Đợt tân khách Long Cung thứ nhất đã đến!

Nhưng mà, Ngao Ất hứng thú bừng bừng rơi vào trong hậu viện, xách theo vạt áo trường bào, trên khuôn mặt thiếu niên tràn ngập hưng phấn, nhanh chóng nhảy tới!

"Ta tới...ôi chao?"

Khoé mắt bắt được tân khách cả sảnh đường này, nụ cười của Ngao Ất cứng đờ, hai chân mềm nhũn, suýt nữa liền ghé ở trước mặt Lý Trường Thọ.

Đây, đây là tình huống gì?

Vào thời điểm Ngao Ất được Lý Trường Thọ đỡ lấy, cả thân rồng đều sững sờ.

Ngồi chính giữa hậu viện, không phải là Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư đã từng xuất hiện tại Nam Hải sao?

Bên trái là Triệu Công Minh, phía bên phải là Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Tần Hoàn Thiên Quân, Bạch Lễ Thiên Quân...Tam Giáo đều có đại năng ở chỗ này!

Mặc dù cao thủ Tam Giáo đến cũng không nhiều, trên ý nghĩa nghiêm ngặt đệ tử Thánh Nhân cũng chỉ có bốn ~ năm vị, nhưng phân lượng của mấy người này, cũng thật sự quá nặng!

Trong lúc nhất thời, Ngao Ất lại cảm giác, chính mình không xứng làm đệ đệ của Giáo Chủ ca ca nhà mình, Nhị Thái Tử Long Cung hắn, tiểu Chân Tiên Tiệt Giáo, thật sự có một chút...

Làm cho lão ca mất thể diện!

Nhưng mà, Ngao Ất lại nghe thấy một tiếng nói mang theo sự trách cứ: "Ất huynh, ngươi làm sao bây giờ mới đến?"

Ngao Ất ngẩng đầu nhìn hóa thân Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", vừa định nói chuyện, liền nghe Lý Trường Thọ truyền âm.

"Bình tĩnh một chút, hướng về phía trước làm lễ, sau đó mời mấy vị trưởng lão Long Tộc đến đây uống trà."

Ngao Ất liền vội vàng gật đầu, đầu tiên hướng về phía trước bái kiến Triệu Công Minh, lại hành lễ đối với Đại Pháp Sư, lại xoay người hành lễ chào hỏi đối với mấy vị đại năng Tiệt, Xiển Giáo.

Thiếu niên đẹp trai với cặp sừng trên đầu xoay vòng vòng, trong miệng không ngừng gọi sư thúc, sư bá, làm cho người ta thấy...

Liền muốn nhét vào mấy phong bao lì xì.

Tần Hoàn Thiên Quân cười nói: "Đây là khách tu hành trên Kim Ngao Đảo chúng ta, đệ tử của Ô Vân đại tiên, cũng là Nhị Thái Tử Long Cung Đông Hải, Ngao Ất."

Lập tức, tiên nhân Xiển Giáo khen Ngao Ất biết cấp bậc lễ nghĩa, biết làm cho người ta vui vẻ, tiên nhân Tiệt Giáo tán thưởng Ngao Ất có bộ dáng tuấn tú, căn cơ ổn, khiến cho Ngao Ất có một chút xấu hổ khi được khen.

Huyền Đô Đại Pháp Sư nói: "Ngao Ất, đi đến đây."

"Vâng." Ngao Ất vội vàng đi về phía trước, thi lễ đệ tử.

Đại Pháp Sư lấy ra một chiếc bình ngọc từ trong tay áo, bỏ vào trong tay Ngao Ất, cười nói: "Biết Long Tộc các ngươi không thiếu bảo vật, đây là linh đan Cố Bổn Tăng Tu do Lão Quân luyện chế, cũng coi như vật hiếm lạ. Ngươi là Nhị Giáo Chủ Hải Thần Giáo, hộ pháp Hải Thần Giáo, chớ có lãnh đạm sự tình tu vi."

Ngao Ất ấn đè ép sự kích động trong đáy lòng, cám ơn Đại Pháp Sư ban thưởng.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh quăng tới một đạo ánh mắt yếu ớt, Đại Pháp Sư híp mắt cười khẽ, làm như không nhìn thấy.

Tiên nhân hai bên đều không phải người vụng về, dù không biết nội tình của Hải Thần Giáo, nhưng nhìn thấy Ngao Ất, Long Tộc, hiểu rõ được quan hệ giữa Ngao Ất cùng với Hải Thần Giáo, phần lớn đều đã rõ ràng, vì sao Hải Thần Trường Canh đạo nhân, sẽ mời tiên nhân Tam Giáo đến đây xem lễ.

Hẳn là muốn làm cho Long Tộc kiêu ngạo bị chấn động.

Không bao lâu, Ngao Ất mời mấy vị trưởng lão Long Tộc đến, ngồi ở một góc hậu viện nghỉ ngơi.

Vài vị trưởng lão Long Tộc này ngược lại là rất bình tĩnh, dù sao cũng đều là kẻ đã gặp qua sóng to gió lớn, không giao lưu một chút nào cùng với tiên nhân Tam Giáo, duy trì sự rụt rè và ngạo khí của Long Tộc.

Vào trước khi đợt tiên nhân hai giáo Xiển Tiệt thứ hai chạy đến, tân khách cũng đã đến gần đông đủ.

Lý Trường Thọ chọn đúng giờ Thần, lúc phương đông nổi lên ánh sáng trắng, dẫn dắt sáu tòa đăng mây đài đến trên không miếu Hải Thần.

Chương 301. Nhân Tộc chìm nổi

Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng lên, cười nói: "Mời các vị, đi xem Trường Canh chuẩn bị gì đi."

Tiên nhân hai giáo cùng nhau đứng dậy, đi theo phía sau Huyền Đô Đại Pháp Sư, phiêu nhiên đi ra khỏi nơi đây, ngồi xuống trên đăng mây đài.

Mấy người Huyền Đô Đại Pháp Sư, Triệu Công Minh, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Thập Thiên Quân, Hỏa Linh Thánh Mẫu, Lý Trường Thọ an bài riêng ở trên một tòa đăng mây đài.

Các chúng tiên khác, ngồi theo đạo thừa của mình, mấy vị trưởng lão Long Tộc cũng chiếm được một toà đăng mây đài.

Mặc dù so với đại hôn phô trương của Long Tộc, Hải Thần Giáo làm...

Xác thực hơi có vẻ keo kiệt một chút.

Nhưng lúc sáu toà đăng mây đài bay ra An Thủy Thành, khung cảnh tấp nập bên dưới cũng khá ngoạn mục.

Vào giờ phút này sáu đóa mây trắng bay tới, tiên quang lượn lờ trên đó, bóng người đông đảo, tất cả phàm nhân phía dưới đều hô to Hải Thần, tiên nhân, tiếng gầm như núi kêu biển gầm!

Rất nhanh, sáu đóa mây trắng dừng hẳn, ngay ở trước tòa đài cao kia, ở vào chỗ thưởng thức tốt nhất mà Lý Trường Thọ suy tính ra.

Lại không bao lâu, mấy trăm cao thủ Long Tộc chạy đến, cưỡi mây mà ngồi ngay bên cạnh đăng mây đài, phần lớn đều hiếu kì đánh giá Huyền Đô Đại Pháp Sư, Triệu Công Minh và các cao thủ Đạo Môn...

Muốn không phục, lại không dám không phục.

Lý Trường Thọ xây toà đài cao này cao mười trượng, xây bằng đất và đá, trên đó có một bệ vuông, dài và rộng hai mươi thước, ba mặt đều có cầu thang lên xuống.

Phía nam đài cao dựng thẳng một tấm gương đồng to lớn, trên đó khắc hoạ pháp trận phức tạp, không biết rõ tác dụng.

Hải Thần Giáo đây là...định làm gì?

Tiên nhân hai giáo đều có một chút không rõ ràng cho lắm, Long Tộc cũng cảm thấy mới lạ.

"Trường...Canh?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư nói một tiếng, ngay ở sau sườn đài cao, Lý Trường Thọ đang bàn giao sự tình đối với mấy vị nữ nhạc sĩ, vội vàng cưỡi mây bay đi lên.

"Đệ tử ở đây."

"Đây là chuẩn bị làm cái gì?" Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Ngươi là muốn giảng đạo ở chỗ này, hay là tuyên dương giáo nghĩa Hải Thần Giáo của ngươi đối với phàm nhân?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Đại Pháp Sư, đệ tử nào dám giảng đạo ở trước mặt nhiều cao nhân như vậy, giáo nghĩa của Hải Thần Giáo cũng chỉ là vì khởi xướng phàm nhân hướng thiện. Hôm nay có một cọc việc vui, cho nên đệ tử đặc biệt chuẩn bị một chút vũ kịch, giải buồn cho các vị tiền bối, đạo hữu, và nhóm tín đồ Hải Thần Giáo."

Đại Pháp Sư lập tức trở nên hào hứng: "Ngươi còn hiểu những việc này?"

"Hiểu chút ít." Lý Trường Thọ cười nói: "Đệ tử sẽ đi xuống chuẩn bị."

Đại Pháp Sư nói: "Đi làm việc đi, ta sẽ giúp ngươi chiêu đãi nơi đây."

Các tiên nhân trên đăng mây đài hai bên vội vàng lên tiếng, đều nói không cần phí tâm, bọn hắn tự tiện là được.

Để cho Đại Pháp Sư bưng trà đưa nước?

Đó là quy cách chiêu đãi chỉ có ở Tử Tiêu Cung mới có thể có!

Lý Trường Thọ bay xuống tiếp tục bận rộn, hắn thân là "đạo diễn hiện trường", vẫn phải chỉ đạo tại hiện trường...

Rất nhanh liền có vài chục đại hán, khiêng các loại nhạc khí trống to, cổ cầm, tì bà đến hai góc phía nam của đài cao.

Ngay sau đó, những đại hán lực lưỡng này đứng giữa đài cao, khoanh tay trước ngực, tiến hành tạo hình.

Mặc dù mặt ngoài rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế, Lý Trường Thọ vẫn luôn không ngừng truyền âm...

"Chú ý biểu tình, đợi lát nữa nhất định phải cười, nghĩ đến một ít chuyện vui vẻ!"

"Người đứng ở góc cuối cùng kia, vị trí lệch rồi, dịch sang bên trái ba tấc!"

"Nhất định phải nhớ rõ, giống như diễn luyện trước đó, dùng sức phải vừa phải, nhất định phải vừa phải, các ngươi là đang khiêu vũ, không phải đang đánh nhau với thôn bên cạnh!"

Lại có từng nhạc sĩ lên đài cao, đều là một chút nam nữ phàm nhân, ngồi ở bên cạnh nhạc cụ.

Lúc này, Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần.

Tấm gương đồng kia dẫn dần trở nên sáng ngời, cấm chế, phù lục trên đó đều mở ra, hình chiếu hiện ra khắp nơi trên không trung.

Sắc trời dần sáng.

Bốn mươi chín tráng hán lập trận thế, đoàn nhạc sĩ hai bên tay đã ấn trên dây, hoặc là cầm sáo để bên miệng.

Khi phía đông xuất hiện một tia ánh sáng vàng nhạt, mặt trời ra ngoài Đông Hải, một chùm ánh vàng chiếu rọi trên đài cao!

Lý Trường Thọ vỗ vỗ bả vai của Ngao Ất, Ngao Ất hít vào một hơi thật sâu, thân hình thẳng tắp nhảy lên, rơi vào vị trí chính giữa phía sau đài cao, giơ dùi trống trong tay lên, dùng sức đập.

Đùng!

Bốn mươi chín tráng hán người mặc đoản sam màu đỏ, chỉnh tề dậm chân, huy quyền, tuy là phàm nhân, lại có một cỗ lực lượng nam nhi cường đại!

Một tráng hán đứng ở phía trước nhất hướng về phía trước phóng ra nửa bước, trong miệng la lên: "Ai hắc! Ai hắc ai hắc! Nha ——"

Kèn vang lên, dây đàn hợp tấu, mấy chục tráng hán bắt đầu cùng múa theo nhịp trống, động tác nhịp nhàng, trận hình không ngừng biến ảo.

Biển người ở phía dưới lập tức truyền đến từng tràng tiếng khen, các tiên nhân mây trên cũng là hai mắt tỏa sáng.

Hồng Hoang vào lúc này, nói đến ca múa nhạc, cho người ta ấn tượng cố hữu chính là một đám nữ tử xinh đẹp nhẹ nhàng nhảy múa, ôn nhu toát ra, nhỏ nhắn mềm mại, xem chính là một cái ý cảnh mông lung.

Nhưng những gì Lý Trường Thọ làm lúc này, cũng có một chút ý xấu xa, khúc mở màn này chính là đoạn ngắn «người lao động là đẹp nhất» cải biên mà thành.

Ban đầu, hắn đã gỡ bỏ tất cả những 'chương trình' này, vì hắn cảm thấy rằng điều đó là không cần thiết.

Nhưng ngày hôm nay có nhiều tiên nhân Tam Giáo đến như vậy, vì chiêu đãi những tiên nhân này, Lý Trường Thọ lại đưa những tiết mục này trở về...

Múa xong một khúc, mười mấy vị tráng hán thở hổn hển, mang theo nụ cười chân thành nhiệt tình.

Người phàm bên dưới lại hò reo, tiên nhân trên mây cũng ngạc nhiên.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, hiệu quả coi như không tệ...

Ngao Ất ngừng đánh trống, quay người nhảy lên, thân hình hóa thành một đầu thanh long, lấy đài cao làm điểm xuất phát, bay một vòng chung quanh hội trường to như vậy, hóa thành hình người rơi vào trên đài cao.

Phía dưới lập tức vang lên từng đợt tiếng hò hét "đại hộ pháp", "đại hộ pháp".

Ngao Ất hướng về phía trước chắp tay thở dài, thân ảnh bay lên trước biển người, cất cao giọng nói:

"Bằng hữu bên kia, các ngươi khoẻ không!

Bằng hữu trên núi trong biển, các ngươi khoẻ không!"

Vô số con sóng tràn qua, rót thành chữ "Hảo".

Ngao Ất đưa tay ép xuống, tiếng hoan hô cấp tốc yên lặng xuống, lại nghe vị Long Tộc Nhị Thái Tử này cao giọng la lên:

"Hải Thần Giáo gặp được hỉ sự!

Tiên bằng hữu tụ tập tín đồ tụ!

Các vị hội tụ đến đây, chúc mừng đại điển Hải Thần, Hải Thần cũng ở trong biển nhìn chăm chú, phái ta đến đây chúc mừng cùng với các vị!

Mọi người chớ có chen chúc, chớ có ầm ĩ, nếu có đói khát, đều có thể ở trong khu vực của mình tìm được cơm canh, nước sạch đã chuẩn bị tốt từ trước, nếu có người tranh đoạt, kẻ náo sự, Hải Thần liền sẽ khiển trách!

Đã nghe rõ ràng?"

Vô số phàm nhân bên dưới cùng nhau hét lên.

"Rõ!"

Ngao Ất tươi cười đáp lại, nhìn lướt qua dòng chữ viết trên lòng bàn tay, lớn tiếng nói: "Tiếp theo, là thần sứ Hùng Trại Hải Thần Giáo chúng ta, cùng với nhóm thành vệ binh phủ chủ An Thủy Thành, diễn một vở kịch —— «Nhân Tộc chìm nổi»!

Đây là quá trình tổ tiên Nhân Tộc một đường phấn đấu, cũng ký thác chờ mong của tổ tiên Nhân Tộc đối với Nhân Tộc đương đại!"

Chương 302. Náo nhiệt

Giới thiệu xong, Ngao Ất nhảy xuống đài cao, thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười vui vẻ đối với Giáo Chủ ca ca của chính mình.

Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

Lúc này, lại có mười bảy ~ mười tám tráng hán mặc da thú, đầu đội vòng cỏ xông lên đài cao, từng người hô lên "hú hú hú".

Tình huống này có nghĩa là Nhân Tộc vừa mới được Nữ Oa tạo ra, tỉnh tỉnh mê mê ở trên mặt đất, sống bằng cách hái lượm và săn bắn.

Nhạc nền, vũ đạo cũng được trình diễn.

Trong lúc nhất thời, tiên nhân, tiên long phía trên, phàm nhân phía dưới, đều phát ra từng tràng tiếng cười.

Đại Pháp Sư ngược lại là xem vô cùng cảm khái, trong mắt mang theo vài phần hồi ức xa xôi...

Đây chính là tình hình sinh hoạt của các huynh đệ tỷ muội y năm đó...

Ài, Trường Thọ cũng là có lòng.

Đằng sau bộ vũ điệu này có mười chín điệu múa như "Khoan gỗ tạo lửa", "Kỷ băng hà", "Thái cực", "lũ lụt diệt thế", "Tam Hoàng Ngũ Đế", đều là căn cứ theo các đại sự của Nhân Tộc từ thời Thượng Cổ đến nay cải biên mà thành.

Lúc Nhân Tộc vừa thành lập, giai điệu chủ yếu là vui nhộn, vào thời kỳ giữa Nhân Tộc gặp nhiều tai nạn, giai điệu liền trở nên thâm trầm, sục sôi, lúc Nhân Tộc quật khởi, giai điệu lập tức trở nên huy hoàng hùng tráng...

Không bao lâu, Đại Pháp Sư liền gọi Lý Trường Thọ tới.

Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân được các tiên nhân Tam Giáo vây quanh, tràn đầy phấn khởi hỏi Lý Trường Thọ, những ý tưởng này là làm sao nghĩ ra được, xem quả thật rất thú vị.

Lý Trường Thọ cũng không thể nói thẳng, những tiết mục này là sao chép từ kiếp trước.

Liền nói hóa thân của chính mình du lịch ở bên trong phàm trần, kết hợp với nhiều hình thức biểu diễn của phàm nhân, làm ra loại vũ kịch kể chuyện xưa này, cũng không phải là do chính mình sáng tạo.

Nếu như các đại lão có hứng thú, hắn còn có thể làm thêm ca kịch.

Chúng tiên lập tức hết lời ca ngợi.

Vào lúc tiết mục ca múa trình diễn được khoảng một phần ba, nam bắc đều có hai đóa tiên vân bay đến, Xiển Giáo Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Tiệt Giáo Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, từng người mang theo hơn trăm Luyện Khí Sĩ chạy đến "tham gia náo nhiệt".

Đây tự nhiên là coi trọng mặt mũi của Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Huyền Đô và Lý Trường Thọ nghênh đón trái phải, an bài chúng tiên nhập tọa.

Vị trí của Long Tộc, lại bị chen ra xa hơn một chút...

Lại chỉ qua chốc lát, một đóa đám mây màu xám bay tới từ phía tây.

Một vài người đàn ông lực lưỡng đứng phía trước, theo sau là hàng trăm thân hình vạm vỡ, chính là nhóm người Địa Phủ vừa mới chạy đến.

Bọn họ nhìn thấy có mấy vị Vu Nhân biểu diễn ca múa ở trên đài cao, lập tức chau mày.

Câu Hồn Sứ Giả Ngưu Đầu cau mày nói: "Đời sau của Vu Tộc chúng ta, làm sao lại khiêu vũ trên sân khấu!"

Một vị tướng quân Địa Phủ chọc chọc vào cánh tay của Ngưu Đầu, cái cằm hếch về phía bóng dáng to lớn trên đài cao.

Ngưu Đầu tập trung nhìn vào, lập tức nhận ra mấy người trong đó, vừa cẩn thận cảm nhận đạo vận những cao thủ này che giấu, không khỏi cười ngượng ngùng một hồi.

"Nhảy hay lắm, tranh sĩ diện cho chúng ta!"

Một đám âm sai Địa Phủ xuất thân từ Vu Tộc lập tức buồn cười.

Lý Trường Thọ bay tới nghênh đón, tự báo gia môn Hải Thần Nam Hải, cũng nhắc tới "bạn tốt của Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ".

Ngưu Đầu và các Vu Tộc khác cũng vô cùng khách khí, không ngừng tán thưởng Hải Thần, cảm kích Hải Thần Giáo đã chiếu cố Vu Nhân nhất tộc.

Đây cũng là bắt đầu chính thức thành lập giao tình với Địa Phủ.

Vu Tộc thích đứng ở phía trên mặt đất, Lý Trường Thọ cũng đã dành chỗ trước cho họ, sự xuất hiện của nhóm người Địa Phủ cũng không có dẫn tới chú ý gì.

Nam Hải Chi Tân, tiếng nhạc trăm dặm.

Đại điển Hải Thần, reo hò cười nói.

Đợi tổ múa «Nhân Tộc chìm nổi» kết thúc, bầu không khí đại điển đã được đẩy lên cao trào.

Cũng có tiên nhân Tiệt Giáo, tiên nhân Xiển Giáo đến tìm Lý Trường Thọ hỏi ý, nên làm như thế nào mới có thể tập luyện điệu múa như vậy, trong lúc nhất thời Lý Trường Thọ cũng nói không nên lời, chỉ nói là sau khánh điển lại trò chuyện với họ.

Sau màn nhảy tập thể, hai đại hán nhảy lên đài cao, cầm kèn, đánh chiêng, bắt đầu biểu diễn bài hát truyền thống của Hải Thần Giáo, «Ca ngợi Hải Thần».

Bài múa tiếp theo của nhóm «Hải Thần và long và biển» đã được chuẩn bị, đáng nhắc tới chính là, bên trong bài múa này, còn có nội dung vũ đạo【 cùng nhau vẽ long 】, 【 nếu như ta đánh bắt cá ngươi vẫn yêu ta sao 】...

Từ sáng sớm đến buổi sáng, Nam Hải Chi Tân phi thường náo nhiệt, đại điển Hải Thần cũng coi như là một dịp đặc biệt.

Mà lúc này, tại Nam Thiên Môn, bị tiếng ồn ào dưới thế gian kinh động, chúng Thiên Tướng cũng chỉ có thể nhẫn nại lòng hiếu kỳ, lẳng lặng chờ đợi buổi trưa đến.

"Ở phía Nam Hải, sao lại náo nhiệt như vậy?" Ở trước Nam Thiên Môn, Đông Mộc Công đổi một thân áo bào mới tinh, bưng tấm ý chỉ lóng lánh thất thải quang kia mang, mỉm cười nói.

Ở phía sau Đông Mộc Công, là mấy vị Thiên Tướng cảnh giới Kim Tiên đạo vận thâm thúy, khí tức ngưng thực, từng người trả lời đôi câu.

Ở phía sau vài vị Thiên Tướng cảnh giới Kim Tiên này, thì là từng dãy Thiên Binh Thiên Tướng mặc giáp rực rỡ.

Thiên Binh cầm thương, Thiên Tướng cầm bội kiếm, đều mặc chiến giáp màu bạc, biểu tình vô cùng trang nghiêm.

Đây là lần đầu tiên Thiên Đình gióng trống khua chiêng như thế, hạ phàm ban bố một đạo ý chỉ của Ngọc Đế bệ hạ.

Mấy vạn Thiên Binh Thiên Tướng này đều đã trải qua sự sàng chọn nghiêm ngặt, từ tu vi đến tướng mạo đều có yêu cầu tương đối. Thiên Tướng càng là do Mộc Công đích thân chọn lựa ra, đều là những người có đủ tiêu chuẩn và đáng tin cậy…

Lúc này chúng Thiên Binh Thiên Tướng cũng đã đạt được tin tức, lần này là Ngọc Đế bệ hạ sắc phong vị Hải Thần kia thành chính thần Thiên Đình...

Vị Hải Thần này là người như thế nào?

Trong mấy chục năm qua, bên trong Thiên Đình ngược lại là lưu truyền không ít lời đồn có quan hệ đến Hải Thần Nam Hải.

Có người nói hắn là tiểu đệ tử của Thánh Nhân lão gia Nhân Giáo, được Thánh Nhân lão gia chọn trúng, phò tá Ngọc Đế bệ hạ trong đại nghiệp chỉnh hợp Tam Giới.

Cũng có người nói, hắn là tri kỷ của Ngọc Đế bệ hạ, là mưu thần Ngọc Đế tín nhiệm nhất...

Nhưng đối với chiến trận bày ra ngày hôm nay, không ít Thiên Tướng vẫn cảm thấy, ít nhiều vẫn có một chút chuyện bé xé ra to.

Nguyệt Lão mặc một thân hỉ bào cưỡi mây bay tới từ phía sau, sau khi hành lễ đối với Đông Mộc Công, nhíu mày hỏi: "Mộc Công, chúng ta đi chúc mừng, còn cần chuẩn bị thêm thứ gì không?"

"Chuyện này, bệ hạ vẫn chưa bàn giao." Đông Mộc Công trầm ngâm đôi chút: "Đến lúc đó, Nguyệt Lão cùng với các vị cùng nhau hướng về phía trước chúc mừng là được."

"Không chuẩn bị hạ lễ gì?"

"Tất nhiên là không cần." Đông Mộc Công cười nói: "Đợi Hải Thần đạo hữu vào Thiên Đình, lại tặng lễ vật cũng không muộn, ngày hôm nay thì không cần."

"Không sai, Mộc Công nói có lý." Nguyệt Lão chắp tay một cái, cáo lui mà đi.

Chương 303. Ảo thuật

Đông Mộc Công tính toán thời gian, liếc nhìn phương vị mặt trời, nói: "Các bộ Thiên Binh chuẩn bị!"

Trong ngoài Nam Thiên Môn, mấy vạn Thiên Binh cùng lên tiếng trả lời: "Rõ!"

"Ừm." Đông Mộc Công gật gật đầu: "Một canh giờ nữa liền xuất phát!"

Khẩu khí của chúng Thiên Binh Thiên Tướng vừa nhấc lên liền giảm xuống, cũng có một chút yếu ớt hô lên...

Mộc Công rõ ràng là có một chút khẩn trương.

Không có cách nào, người bên cạnh không biết phân lượng của đạo ý chỉ này, Đông Mộc Công thường bầu bạn bên người Ngọc Đế, cho nên biết rất rõ ràng.

Vị Hải Thần này chắc chắn sẽ là trọng thần Thiên Đình sau này, chỉ cần đợi sự tình Long Tộc kết thúc, thần vị của Hải Thần chỉ sợ là sẽ ngang hàng với Đông Mộc Công hắn.

Hơn nữa, vị Hải Thần này muốn bối cảnh có bối cảnh, muốn mưu lược có mưu lược, biết làm thần, làm người, Ngọc Đế bệ hạ khen không dứt miệng đối với hắn, lại hết lần này đến lần khác không có bao nhiêu kiêng kị.

Thật là...

Thần so với thần cũng là có chênh lệch.

Mở ra đạo ý chỉ ẩn chứa thất thải lưu quang này, Đông Mộc

Công đọc kỹ nội dung phía trên, sợ sau này chính mình đọc sai một chữ, dùng sai âm điệu.

Tiên nhân bế quan đều đo lường theo đơn vị năm, đối với đại bộ phận Thiên Binh Thiên Tướng mà nói, một canh giờ, cũng chỉ thoáng một cái liền qua.

Nhưng Đông Mộc Công lại cảm thấy, một canh giờ này, mặt trời đi không khỏi quá chậm một chút, chậm đến mức đạo tâm của hắn cũng đều có một chút giày vò...

Rốt cuộc...

"Xuất phát!"

Đông Mộc Công quát nhẹ một tiếng, tinh thần của chúng Thiên Binh Thiên Tướng đại chấn, cưỡi mây, xuất phát, từ đường mây trên Nam Thiên Môn, bay thẳng tắp về phía Nam Thiệm Bộ Châu!

Đúng vào lúc này, ở Nam Hải Chi Tân.

Đạo Môn đã cảm ứng được một chút dị dạng, các cao thủ Long Tộc, phân ra một ít lực chú ý từ bên trong ca múa biểu diễn, nhìn về phía không trung.

Nơi đó, từng tầng mây trắng bị đè xuống, trên đó có từng thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi.

"Thiên Binh Thiên Tướng?"

"Những Thiên Binh này tới để làm gì? Chẳng lẽ, cũng tới chúc mừng?"

"Lại nói, vì sao hôm nay Hải Thần Giáo lại tổ chức khánh điển này?"

Ở bên trong một chút tiếng nghị luận, ca múa ở trên đài cao đột nhiên ngừng, Ngao Ất nhảy lên trên đài cao một lần nữa, trong tay giơ lên một tấm ngọc bài khắc đầu rồng, cao giọng nói: "Binh tướng Long Tộc ở đâu!"

Chúng cao thủ Long Tộc cùng đồng thanh hô lên: "Mạt tướng (thần) có mặt!"

Ngao Ất tóc dài tung bay, tràn đầy khí thế, hiếm thấy chủ động lộ ra một chút uy nghiêm.

"Chân long hộ pháp Hải Thần Giáo, dẫn theo một ngàn Tiên Giao Binh, tiến đến nghênh đón chúng Thiên Binh Thiên Đình!"

"Vâng!"

Lập tức, liền nghe từng hồi rồng gầm, mười mấy đạo thân ảnh Long Tộc xông ra mây mù, tại không trung hóa thành thân hình chân long, dẫn dắt ngàn đầu giao long phá không mà lên!

Bên trong ánh mặt trời chiếu sáng, các loại vảy rồng chiếu sáng rạng rỡ, cảnh tượng một ngàn con rồng bay lên trời thật hùng vĩ ngoạn mục!

Không ít phàm nhân kích động không thôi, mặc dù không biết cụ thể nên kích động vì điều gì.

Trên khuôn mặt thanh tú của Ngao Ất tràn đầy trang nghiêm, lại cao giọng hô: "Mời ——tượng thần Hải Thần!"

"Hắc! Hắc! Hô hắc!"

Tiếng hô lớn vang lên bên cạnh đài cao, mười tám vị thần sứ Hải Thần Giáo, gánh một pho tượng thần bạch ngọc cao ba trượng, từ bên cạnh lên đài, đặt tượng thần ở chính giữa đài cao.

Cấm chế bên cạnh đài cao lặng yên mở ra, đạo đạo tiên quang vờn quanh pho tượng thần này.

Dưới đài cao, chúng tín đồ Hải Thần Giáo cùng nhau quỳ lạy.

Ngao Ất hô to một lần nữa: "Mời —— Hải Thần!"

Mời Hải Thần?

Ban đầu chúng phàm nhân còn có một chút sững sờ, mà chúng tiên Tam Giáo cùng với những cao thủ Long Tộc, vô thức bắt đầu tìm thân ảnh của Lý Trường Thọ, lại đột nhiên phát hiện ra, Lý Trường Thọ chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy gì nữa.

Đúng vào lúc này!

Một chùm quang mang bay ra từ trong nước biển Nam Hải, ngoặt một cái trên không trung, chiếu rọi ở trên gương đồng!

Tượng thần Hải Thần trước gương đồng nhanh chóng hòa tan, đảo mắt liền bị mây mù bao trùm.

Khi mây tan, một bóng người được tạo thành từ ánh sáng xanh lặng lẽ đứng đó.

Cảnh tượng như vậy, đồng loạt được truyền đến tất cả các nơi trong hội trường.

Tất cả phàm nhân đều hô to Hải Thần, phần lớn tiên nhân đều nói "làm màu".

Đại Pháp Sư thấy thế cũng cười đến híp cả mắt, Triệu Công Minh đỡ râu mà cười, Hoàng Long Chân Nhân ngược lại là mặt lộ vẻ suy tư.

Mấy vị cao thủ khác như Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, tất cả đều cười không nói.

Bọn họ đều là người có kiến thức rộng rãi, tự nhiên biết, đây chỉ là vì gia tăng tín ngưỡng của phàm nhân, dùng một chút thủ đoạn.

Mặc dù xảo diệu, lại không được coi là lợi hại.

Đột nhiên nghe "người ánh sáng" kia mở miệng nói: "Hóa thân của ta ở đâu?"

Ở phía sau đài cao, Đạo Nhân Giấy lão thần tiên của Lý Trường Thọ bay lên, rơi vào phía sau "người ánh sáng", sau đó bưng phất trần, cất bước tương dung với "người ánh sáng" này.

Trong nháy mắt, trên đài cao hiện ra từng làn sóng, gợn sóng xa gần.

Đợi quang mang biến mất, sóng nước tiêu tán, một cỗ linh khí tinh thuần cuốn đi theo gió.

Đối với những linh khí này, phàm nhân hít một hơi có thể bồi bổ cơ thể và chữa bách bệnh, hít hai hơi có thể bổ sung những thiếu hụt, hít ba hơi...

Khục, lại nói chính sự.

Vào giờ phút này, hóa thân Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", đứng sóng vai cùng với Ngao Ất, tiếp nhận lực lượng công đức hương hỏa tụ đến.

Lý Trường Thọ hao tâm tổn trí thực hiện "ảo thuật" như vậy, chẳng qua là vì để cho tín đồ Hải Thần Giáo khỏi bị "vỡ mộng".

Nếu Đạo Nhân Giấy lão thần tiên thường xuyên qua lại, trực tiếp đứng ra nói chính mình là Hải Thần, các phàm nhân mặc dù sẽ tin, nhưng khẳng định sẽ làm hao tổn lòng mong mỏi đối với Hải Thần.

Màu mè một phen như vậy, lại là Nam Hải nổi tiên quang, lại là sử dụng pháp thuật cấu thành một đạo hư ảnh, lại chỉ ra bộ dáng lão thần tiên như vậy chỉ là hóa thân Hải Thần...

Trực tiếp tăng lên độ dày thần bí của Hải Thần, càng khiến cho tín đồ tin tưởng—— hương hỏa công đức, chính là ngưng tụ đến như vậy.

Ngao Ất vái chào, lui về phía sau hai bước.

Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng trên không trung, thân hình chậm rãi bay lên mười trượng, miệng tụng giáo nghĩa Hải Thần Giáo, khuyên nhủ tín đồ Hải Thần Giáo, nên cần cù làm giàu, kính già yêu trẻ...

Không bao lâu, từng tia từng tia hương hỏa công đức ngưng tụ ở trên đỉnh đầu phàm nhân này, hóa thành ánh sáng màu vàng óng đầy trời, tụ tập về phía Lý Trường Thọ.

Tiên nhân Tam Giáo nguyên bản còn có một chút buồn cười, cảm nhận được những lực lượng công đức thật sự rõ ràng này, trong ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ cũng thay đổi.

Không ít tiên nhân cố ý phát triển thần giáo hương hỏa, ngày hôm nay cũng thật sự học hỏi được kinh nghiệm...

Làm Lý Trường Thọ nói xong giáo nghĩa Hải Thần Giáo, chân trời lập tức vang lên tiếng trống trận, từng đoá từng đoá mây trắng bay tới từ chân trời, Thiên Binh Thiên Tướng mặc giáp bạc đứng đầy trên đó.

Chương 304. Đinh ba

Từng hồi rồng gầm, hàng nghìn con rồng bay tới từ xa, hoàn thành nhiệm vụ tiếp dẫn Thiên Binh.

Lúc này, đại bộ phận cao thủ Long Tộc, tiên nhân Tam Giáo, cũng còn chưa kịp phản ứng, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Vào giờ phút này, một cỗ lực lượng Thiên Đạo ngưng tụ ở bên trên Nam Hải, một chùm cột sáng màu vàng bắn ra từ Nam Thiên Môn Thiên Đình, xuyên qua tầng tầng không gian, chiếu ở trên người Lý Trường Thọ.

Thân hình Lý Trường Thọ đứng lên trong không trung, trong mắt toát ra một chút thần quang, cất cao giọng nói: "Ngày hôm nay, chính là thời điểm ta được Thiên Đạo tán thành, đạt được thần vị chính thần."

Lời nói của hắn rơi xuống, trên một đóa mây trắng, Thiên Binh Thiên Tướng tránh ra một con đường, một thân ảnh đạp trên ánh vàng mà đến, áo khuyết bồng bềnh, tóc dài phất phới, tay nâng vải vóc bảy màu, tất nhiên là Đông Mộc Công.

Tiên thức của Đông Mộc Công quét qua phía dưới, tay không nhịn được hơi run rẩy.

Đây, đây là chiến trận gì?

Trợ uy cho Thiên Đình, hay là ra oai phủ đầu với Thiên Đình? Tam Giáo sao lại có nhiều đại nhân vật tới đây như vậy!

Đông Mộc Công giơ cao ý chỉ trong tay, ổn định tâm thần, hét lớn: "Hải Thần Nam Hải ở đâu?"

Lý Trường Thọ ở phía dưới vái chào, sau đó ngẩng đầu mà đứng ở bên trong ánh vàng: "Tiểu thần ở đây!"

"Ngọc Đế có chỉ! Hải Thần nghe phong!" Đông Mộc Công chậm rãi trải quyển trục trong tay, cao giọng đọc: "Hôm nay, Nam Hải Chi Tân có Hải Thần, thu thập tín đồ, lập thần giáo hương hỏa, dạy bảo vạn dân, che chở phàm tục, trảm yêu trừ ma, có khổ công lao!

Thiên Đình Ngọc Đế bệ hạ nhìn thấy Hải Thần làm việc thiện, hội tụ dân tâm, cho nên phá lệ riêng!

Phụng lệnh Hạo Thiên Ngọc Đế vô thượng chí tôn!

Phong!

Hải Thần Nam Hải Lý Trường Canh trở thành đại thần Tứ Hải!

Hưởng sự tế bái của sinh linh Tứ Hải, truyền đạo trên Tứ Hải Chi Tân, gia nhập hàng ngũ tiên gia Lăng Tiêu Điện Thiên Đình, có quyền lực nghị sự ở Thông Minh Điện, quản lý sự tình tranh đấu, bệnh dịch, binh quyền, thảm hoạ tại Tứ Hải!

Thay mặt Thiên Đạo giám sát Tứ Hải!"

Lý Trường Thọ ở phía dưới vái chào, trong miệng hô: "Trường Canh lĩnh mệnh!"

Hắn vừa mới nói xong, ý chỉ trong tay Đông Mộc Công hóa thành từng đạo lưu quang thất thải, bí mật mang theo lực lượng Thiên Đạo nồng đậm, bay vụt về hướng Lý Trường Thọ, trực tiếp chui vào ngực của Lý Trường Thọ.

Chỉ một thoáng, một cỗ lực lượng Thiên Đạo bao bọc Lý Trường Thọ, ánh sáng vàng nhanh chóng ngưng tụ với những lưu quang thất thải kia, cùng nhau chui vào bên trong hóa thân của Lý Trường Thọ, trực tiếp đi tìm bản thể của hắn.

Quả nhiên là như vậy!

Không kịp cảm thấy may mắn, bản thể Lý Trường Thọ, đã bị công đức bao phủ!

May mắn thay, cũng chỉ là công đức rơi xuống, cũng không có loại hình cảm ngộ gì cưỡng ép tăng cảnh giới lên cho hắn.

Tu vi cảnh giới là một trong những át chủ bài của Lý Trường Thọ, cử động này cũng không phải là uy hiếp, mà là mê hoặc.

Nếu như hắn độ Kim Tiên Kiếp vào lúc này, lại may mắn vượt qua, vậy thì đồng nghĩa với trực tiếp nói cho người bên ngoài, hắn chỉ là vừa tu thành Kim Tiên, như vậy ngược lại là càng nguy hiểm hơn một ít.

Chỉ có làm cho người nhắm vào mình, đoán không ra thực lực chân thật của mình, mới có thể khiến cho đối phương có càng nhiều cố kỵ.

Cỗ ý chỉ hóa thành lực lượng Thiên Đạo kia, tại nguyên thần của Lý Trường Thọ, ngưng ra một thanh đinh ba thất thải lưu quang...

Nguyên thần của Lý Trường Thọ nắm chặt đinh ba, mây gió bên trên Nam Hải biến hóa, mặt biển nhấc lên trận trận sóng cả.

Nguyên thần lập tức buông đinh ba ra, Nam Hải cấp tốc khôi phục lại sự bình tĩnh...

Thần vị này không chỉ có ý tứ?

Chính mình bây giờ, có vẻ như thật sự có thể ảnh hưởng đến các nơi Tứ Hải?

Trên bầu trời, Đông Mộc Công lại hít vào một hơi, cao giọng nói: "Ngọc Đế bệ hạ có thưởng!"

Lý Trường Thọ cũng không dám đụng thanh đinh ba kia, lẳng lặng nghe thưởng.

Ngọc Đế ban xuống ba loại bảo vật, bảo vật thứ nhất là « bảo lục thuỷ văn Tứ Hải », ghi chép tường tận tin tức Tứ Hải.

Bảo vật thứ hai là "Triều phục", chính là một kiện Linh Bảo Công Đức, năng lực phòng hộ bình thường, nhưng trọng điểm là mặc vào rất đẹp trai.

Bảo vật thứ ba là một thanh bảo kiếm, chính là Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên, trên đó có khắc danh hào "Hải Thần", có thể điều động binh mã Thiên Đình bằng thanh kiếm này.

Có Thiên Tướng nâng ba loại bảo vật đáp xuống, Lý sau khi Trường Thọ nhận lấy, trong đáy lòng cũng có một chút cảm khái.

Ngọc Đế cũng coi như đủ ý tứ, cho thần vị, cho công đức, cho quyền lại cho binh.

Với sự đối đãi phong phú như vậy, cũng không biết tiên nhân Tam Giáo sẽ có một tí xíu hướng tới đối với Thiên Đình hay không.

Tiên thức đảo qua, phát hiện ra biểu tình của tiên nhân Tam Giáo phần lớn đều là hiếu kì, cộng thêm cảm giác rất thú vị...

Ngược lại là sắc mặt của chúng Long Tộc có một chút phức tạp, hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút ghen tị.

Điểm nổi bật của ngày hôm nay chỉ vừa mới bắt đầu.

Lý Trường Thọ tay cầm Hải Thần Kiếm, khẽ quát một tiếng: "Nhị Giáo Chủ Ngao Ất ở đâu?"

Một tiếng long ngâm, Ngao Ất hóa thành thanh long bay tới, co thân rồng lại, trôi nổi ở trước mặt Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nói: "Nay ta làm Hải Thần, ngươi là đại thống lĩnh thuỷ quân Tứ Hải, nên có thần vị Thiên Đình!"

Nói xong, Lý Trường Thọ chỉ trường kiếm về phía trước, vừa định đưa một phần công đức thần vị của bản thân ra ngoài.

Nhưng hắn còn chưa kịp động thủ, một vệt ánh vàng lại bay vụt mà đến từ Nam Thiên Môn, rơi vào trên người Ngao Ất, bao trùm thân rồng của Ngao Ất.

Lý Trường Thọ: "..."

Chậc chậc!

Ánh vàng này so với ánh vàng bao phủ Lý Trường Thọ trước đó phai nhạt hơn rất nhiều, lực lượng công đức ẩn chứa tự nhiên cũng ít đi rất nhiều.

Lực lượng Thiên Đạo bao quanh người Ngao Ất, vảy rồng trên khắp cơ thể của y sáng lên!

Đột nhiên, một vệt sát khí đỏ như máu, bay ra từ trán của Ngao Ất, ngưng tụ thành một cỗ hư ảnh đen nhánh, lại bị lực lượng Thiên Đạo vọt thẳng tới đánh nát!

Đó là...

Nghiệp chướng của Long Tộc!

Ngao Ất lấy được thần vị Thiên Đạo, dù chỉ là cấp thấp nhất, phụ thuộc vào thần vị Hải Thần, nhưng lại được tẩy sạch nghiệp chướng mang theo trước khi sinh ra!

Đột nhiên, trên khắp cơ thể của Ngao Ất tuôn ra từng đạo thanh quang rực rỡ, bao trùm cơ thể của Ngao Ất.

Lực lượng huyết mạch, đã không còn hạn chế!

Huyết mạch Long Vương, bắt đầu nổi lên từ đây!

Thanh long phóng lên tận trời, đụng vào bên trong một mảnh mây đen, lôi quang trong ngoài mây đen nở rộ, nhưng khí tức của Ngao Ất lại đang vững bước tăng lên.

Lý Trường Thọ thấy thế, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Nhưng mấy trăm cao thủ Long Tộc kia, vào giờ phút này hơn phân nửa đều là mặt lộ vẻ chấn kinh, hiển nhiên là có xúc động cực lớn.

Không ít lão long hai mắt rưng rưng, nhìn nhau không nói gì.

Hiệu quả tốt đến không ngờ.

Đường ra của Long Tộc, ngày hôm nay Lý Trường Thọ đã bày ở trước mặt bọn hắn, chọn như thế nào, cũng chỉ có thể dựa vào bọn hắn.

Chương 305. Đại "ưu thế"

Thanh đinh ba kia...

Lần này, Lý Trường Thọ duy trì tâm cảnh bình ổn, tay nhỏ nguyên thần cầm đinh ba, trong đáy lòng hiểu ra rất nhiều điều.

Bảo vật này chính là thần vị của chính mình biến thành, dựa vào nó có thể nhấc lên sóng cả Tứ Hải, có thể ước thúc đại đa số sinh linh có linh trí không cao trong Tứ Hải.

Chính mình nếu như đấu pháp với người khác ở bên trong phạm vi Tứ Hải, còn có thể mượn dùng "thần lực" như vậy.

Hơn nữa...hiệu quả dò xét của thứ này dường như vô cùng không tệ.

Lý Trường Thọ hơi động tâm niệm một chút, vào giờ phút này tình huống trong phương viên vạn dặm Nam Hải, tất cả đều hiện rõ ở trong đáy lòng hắn, mà hắn cũng nhìn thấy, ở bên trong phạm vi này, vài thân ảnh ẩn nấp trên mặt biển.

Ở phương hướng tây nam có ba lão đạo, hai người trong đó đã từng bị Triệu đại gia ăn vạ tại Đông Hải lần trước.

Người Tây Phương Giáo đã nhìn thấy việc này?

Vậy thì không thể tốt hơn được!

Mà tại phương hướng đông nam, cũng liền ở bên ngoài mấy chục dặm, ở bờ biển cách nơi đây vô cùng gần, bên trong một đóa vân vụ, bóng người xinh xắn kia lẳng lặng mà đứng, nhìn chăm chú nơi đây...

Nàng...đến từ khi nào?

Dường như đã nhận ra Lý Trường Thọ đang nhìn trộm bằng thần lực, tiên tử trong mây mù cười khẽ, ngược lại là hiển lộ thân hình, cưỡi mây đi thẳng về hướng đăng mây đài.

Vị tiên tử đến nhưng không nguyện ý hiện thân này, dĩ nhiên chính là Vân Tiêu.

Cũng chỉ có cao thủ như nàng, mới có thể ở khoảng cách mấy chục dặm, tránh thoát sự dò xét của mấy người Huyền Đô Đại Pháp Sư, Triệu Công Minh —— hiển nhiên, những người khác cũng không biết Vân Tiêu tiên tử trốn ở nơi đây.

Lý Trường Thọ mượn "thần khí" Thiên Đạo ngoài ý muốn phát hiện ra hành tung của tiên tử, nàng lập tức lòng sinh cảm ứng, liền không còn ẩn nấp, thoải mái bay về phía đăng mây đài.

Nàng chẳng qua là không muốn hiện thân, cũng không phải là không thể hiện thân.

Trong không trung, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn mấy lần, nhìn tiên tử từ góc độ này, hắn càng cảm thấy...

"Chúc mừng Hải Thần!"

Cười to một tiếng, Nguyệt Lão người mặc hỉ bào xuất hiện trong đám mây, mang theo một số lớn văn thần võ tướng Thiên Đình hướng về phía trước, không ngừng chắp tay đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ thu hồi ánh mắt trông về phía xa, quay người chắp tay vái chào cùng với chúng tiên gia Thiên Đình, bắt đầu thân mật chào hỏi.

Làm Ngọc Đế Thiên Đình, tối kỵ chuyện gì?

Tất nhiên là tiên thần thủ hạ kết bè kết cánh, chiếm đoạt thần quyền.

Lý Trường Thọ đã sớm chuẩn bị đối với chuyện này, hàn huyên cùng với chúng tiên thần thì hàn huyên, lại từ đầu tới cuối duy trì một chút khoảng cách, không đắc tội người, cũng không giao hảo với thần tiên ngoại trừ Nguyệt Lão.

Sau khi chúng tiên chúc mừng xong, Đông Mộc Công lại cưỡi mây bay đến, cười nói: "Hải Thần, ngươi hãy xử lý sự vụ trong thế gian, trong vòng ba năm cần đến bên trong Thông Minh Điện báo cáo công tác."

Lý Trường Thọ vái chào: "Ngày hôm nay có thể được bệ hạ ban thưởng thần vị, cũng là nhờ vào sự dìu dắt của Mộc Công trong những năm này."

"Hải Thần khách khí." Đông Mộc Công cười nói: "Sau này ngươi và ta là thần cùng điện, hiệu lực vì bệ hạ, nếu ta có động tác nào không thích đáng, còn xin Hải Thần nhắc nhở nhiều hơn."

"Mộc Công nói quá lời."

Một đôi lão thần tiên thật giả này bèn nhìn nhau cười, ăn ý lại là không giảm.

Nên làm đều đã làm, Đông Mộc Công cùng với chúng tiên gia Thiên Đình cáo từ, trong không trung xuất hiện đạo đạo ánh vàng, tiếp dẫn Thiên Binh Thiên Tướng trở về Nam Thiên Môn.

Từ đầu đến cuối, chúng tiên thần Thiên Đình đều bị lực lượng Thiên Đạo bao bọc, chịu sự che chở của Thiên Đạo, điểm ấy cũng coi như là một đại "ưu thế" của Thiên Đình...

Thế nhưng, Lý Trường Thọ quan sát kỹ biểu tình của chúng tiên Tam Giáo một hồi, phát hiện ra bọn họ từ đầu đến cuối đều không có xúc động gì.

Tu tiên vốn là vì tiêu dao, không muốn thiên quy trói buộc bản thân?

Tiên nhân Tam Giáo đều đã được Thánh Nhân che chở, đối với Thiên Đình đương nhiên sẽ không có hứng thú gì.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi hiện ra nguyên nhân mặt ngoài gây ra đại kiếp Phong Thần, dĩ nhiên chính là "Đệ tử Tam Giáo không coi ai ra gì, không tuân theo mệnh lệnh của Thiên Đế ", cho nên Thiên Đế đi đến Tử Tiêu Cung khóc lóc kể lể, Đạo Tổ gọi Tam Thanh Thánh Nhân đến lập ra Phong Thần Bảng.

Giống như "Đế Tân làm thơ nhục nhã Nữ Oa, Nữ Oa giận dữ phái ba yêu", đó cũng là chuyện phát sinh theo kiếp vận, trước đó lượng kiếp đã sớm bắt đầu vận chuyển...

Tiên nhân Tam Giáo chướng mắt Thiên Đình, tự nhiên là bởi vì tiên nhân Tam Giáo có lực lượng.

Trái lại những cao thủ Long Tộc kia, một đám thần tình kích động, không ít lão long lệ nóng doanh tròng, nhìn chăm chú tiểu thanh long đang lăn lộn trong mây đen và sấm sét....

Hôm nay Lý Trường Thọ cũng coi như tương đối giảng nghĩa khí, không có trực tiếp đi xuống tiếp đãi khách quý, mà là lẳng lặng đứng tại không trung, chờ đợi Ngao Ất hoàn thành lột xác.

Phàm nhân đếm không hết ở phía dưới đang không ngừng quỳ lạy, lễ bái, còn có người cho rằng Hải Thần muốn lên trời rời bỏ bọn họ, từ bà lão tám mươi tuổi, cho đến thiếu nữ hoa quý mười sáu ~ mười bảy tuổi, đều là khóc ròng ròng, vạn phần không muốn.

Cũng may, Lý Trường Thọ truyền âm nhắc nhở vài câu đối với thần sứ Hùng Trại, chúng thần sứ lấy ra vài đoạn vè mà Lý Trường Thọ thuận miệng biên ra trước đây, bắt đầu phổ cập tiểu tri thức

Thiên Đình tại hiện trường...

Hải Thần chẳng qua là được Thiên Đế phong thưởng, sau này sẽ vẫn luôn che chở Tứ Hải, chiếu cố ngư dân đánh cá mà sống.

Thuận tiện cũng tuyên bố, thần miếu Hải Thần Giáo, sau này đều sẽ treo bức họa Thiên Đế.

Thiên Đế chính là người đứng đầu thần tiên, trông coi hết thảy thần tiên...

Tiếng khóc trên đại điển Hải Thần rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa, vạn dân vui mừng, tiếng la ca ngợi Thiên Đế không dứt bên tai.

Đợi Ngao Ất xông ra khỏi mây đen, thân rồng ngàn trượng bay thẳng đến chân trời, lại đáp xuống trước mặt Lý Trường Thọ, thân hình thu nhỏ, hóa thành kích cỡ dài chừng mười trượng, chủ động rơi vào lòng bàn chân của Lý Trường Thọ.

Thanh long phát ra một tiếng la lên hùng hậu: "Giáo Chủ ca ca!"

Lý Trường Thọ hơi lắc đầu biểu thị cự tuyệt, nhưng thanh long cố chấp hướng xuống phía dưới, trực tiếp đội Lý Trường Thọ trên đỉnh đầu.

Sau đó, thanh long chở Lý Trường Thọ, bay múa ngao du ở chân trời, lại dẫn tới thiên long đi theo, bay múa bên trên Nam Hải hồi lâu.

Đáng tiếc là lúc này Lý Trường Thọ mặc trường bào, cũng không có áo giáp, mũ giáp uy vũ, trong tay cũng không có đinh ba lập loè ánh vàng.

Không thì, phối một đoạn 【 bông tuyết bồng bềnh ~ gió bấc rền vang ~ 】, liền rất tuyệt...

Cảnh giới của Ngao Ất lúc này, đã là tương đương với Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc cảnh giới Thiên Tiên trung kỳ.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ có một chút cảm khái, loại chủng tộc dựa vào huyết mạch tăng thực lực lên này, hoàn toàn chính là không nói đạo lý.

Nhân Tộc tu hành cần phải lĩnh hội đại đạo, mà Long Tộc chỉ cần lột xác huyết mạch bản thân là đủ rồi...

Ghen tị không đến, ghen tị không tới.

Chương 306. Chẳng trách

Bay một hồi ở trên không Nam Hải, Lý Trường Thọ nhảy lên trên mây, trên toàn thân rồng của Ngao Ất lấp lánh ánh vàng, hóa thành hình người, nhảy tới bên người Lý Trường Thọ, có một chút ngượng ngùng nhếch miệng cười...

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Ngươi làm sao vào lúc biến thành hình người, vẫn là không có thay đổi gì?"

Ngao Ất cúi đầu nhìn nhìn thân hình thiếu niên của chính mình, cũng là xoắn xuýt một hồi, thấp giọng nói: "Có khả năng, là nguyên nhân ác mộng thuở thiếu niên kia còn chưa thối lui..."

"Ách!" Lý Trường Thọ đưa tay vỗ vỗ bả vai của Ngao Ất: "Không nên quá để ý những chuyện này, dạng thân hình này cũng không tệ, ừm...tối thiểu là trông rất trẻ tuổi."

Trên trán của Ngao Ất treo mấy vạch đen, dở khóc dở cười một hồi.

Những lão đạo mặt lạnh năm đó kia, bây giờ lại là vẫn luôn không tra được tung tích, làm cho Ngao Ất muốn lấy lại danh dự cũng đều là bắn tên không đích.

Từng đầu chân long, giao long đi theo phía sau bọn hắn, lúc này đang bay về phía đại điển Hải Thần, từng người hóa thành hình người, xếp hàng canh giữ ở Nam Hải Chi Tân.

Lý Trường Thọ cưỡi mây, mang theo Ngao Ất bay về phía đại điển.

"Giáo Chủ ca ca, đã có thần vị Thiên Đình, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì?"

"Cái gì cũng đều không cần làm, chờ đám người phụ vương ngươi thương nghị ra kết quả đi."

"Phụ vương và mọi người hẳn là sẽ có quyết định."

Lý Trường Thọ nói: "Đại khái nửa năm sau, ta sẽ đi Thiên Đình báo danh, đến lúc đó ngươi có muốn đi cùng không?"

Ngao Ất nặng nề gật đầu, nói: "Ca ca cứ tùy thời gọi ta là được!"

"Gánh nặng trên vai ngươi sau này sẽ càng ngày càng nặng." Lý Trường Thọ nói: "Nếu như có phiền lòng phiền muộn gì, hoặc là sự tình không nắm chắc được, có thể tùy thời tìm ta thương nghị, chớ có đi vào ngõ cụt."

"Vâng." Ngao Ất cười đáp ứng một tiếng.

Thiếu niên này cười trong trẻo như thế, làm cho Lý Trường Thọ nhìn cũng đều có một chút...

Ngượng ngùng.

...

Đại điển Hải Thần vẫn còn tiếp tục.

Nhưng món chính đã qua, kế tiếp chính là hoạt động chúc mừng nội bộ của Hải Thần Giáo.

Lý Trường Thọ mời tiên nhân Tam Giáo cùng trở về bên trong miếu Hải Thần uống trà, lại để cho Ngao Ất chiêu đãi Long Tộc, tân khách Địa Phủ tiếp tục quan sát khánh điển.

Đại Pháp Sư cũng lấy ra khí độ "chủ nhà", mời các đệ tử thân truyền Thánh Nhân - Quảng Thành Tử, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu

Công Minh, Xích Tinh Tử, Vô Đương Thánh Mẫu, cùng nhau giảng đạo luận pháp vì đệ tử Đạo Môn ở đây.

Đây chính là thiên đại hảo sự, khiến cho tiên nhân hai giáo Xiển Tiệt đều cảm thấy chuyến đi này thật đáng giá.

Cao nhân giống như Quảng Thành Tử, đối với chuyện này cũng là cảm thấy chờ mong, dù sao thì bọn họ chỉ biết Huyền Đô Đại Pháp Sư thâm bất khả trắc, nhưng lại không biết đạo hạnh của Đại sư huynh rốt cuộc sâu bao nhiêu...

Cùng nhau luận đạo, hoặc nhiều hoặc ít có thể xác minh một ít.

Thế là, hậu viện miếu Hải Thần lập tức thành chỗ luận đạo, Đại Pháp Sư phẩy nhẹ ống tay áo, bố trí một tầng kết giới ở xung quanh miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ lại chạy đi trước thời hạn, không có tham gia cuộc vui.

Mặc dù rất muốn nghe Đại Pháp Sư giảng đạo, nhưng tình huống bây giờ của hắn, độ kiếp đã là tên đã trên dây, chỉ kém mấy lần run rẩy, nếu bởi vì nghe giảng đạo mà run rẩy mấy lần trước thời hạn, sự tình liền trở nên không thể kiểm soát được.

Lúc này xác suất độ kiếp thành công còn có thể tăng lên, còn có một ít thủ đoạn có thể áp dụng.

Vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ không muốn phó mặc bản thân cho 1% kia...

Nam nhân, nhất định phải học được cách kiểm soát bản thân.

Lý Trường Thọ vừa rời khỏi miếu Hải Thần, một tia truyền âm liền vào trong tai.

"Vì sao không đi nghe mấy vị sư huynh sư tỷ giảng đạo?"

Quay đầu nhìn lại, đã thấy Vân Tiêu tiên tử đứng ở trên đám mây, mặc váy dài trắng tinh, cột tóc mây đơn giản, phi thường tao nhã, đôi mắt trong veo phản chiếu vẻ đẹp.

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Đại điển chưa kết thúc, Hải Thần ta liền trốn ở nơi đây không ra, quả thực có lỗi với nhiều tín đồ chạy đến dâng hương như vậy. Chứ ta cũng rất muốn đi nghe."

Vân Tiêu tiên tử nghe một chút lời nói phàn nàn của Lý Trường Thọ, một nụ cười khẽ xuất hiện nơi khóe miệng.

Lý Trường Thọ vái chào, Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, nghiêng người, coi như nhận một nửa lễ này.

Lý Trường Thọ hỏi: "Tiên tử có chuyện quan trọng gì sao?"

"Vẫn chưa, trước đây có một chút không yên lòng về đại ca, liền đi theo đại ca đến nơi đây." Vân Tiêu ôn nhu nói: "Đại ca bởi vì không được đạo hữu mời, trong lòng buồn khổ, hôm qua đi đến Tam Tiên Đảo phàn nàn với ta và Tam muội Tứ muội. Ta đoán rằng, đạo hữu tổ chức khánh điển hương hỏa thần giáo, có lẽ là có chính sự phải làm, sau khi châm chước mới quyết định không mời đại ca. Nhưng thấy đại ca cực kỳ phiền muộn, liền bảo đại ca chủ động tới tìm ngươi chất vấn."

Lý Trường Thọ: "..."

Chẳng trách!

Hắn đoán rằng Triệu đại gia hẳn là sẽ cố kỵ da mặt, ấn theo lý sẽ không không mời mà tới, không nghĩ tới...

Lý Trường Thọ thở dài: "Tiên tử, có thể đi dạo trên Nam Hải một chút không? Ta cũng nên giải thích chuyện này."

"Thiện." Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, cưỡi mây sóng vai mà đi cùng với Lý Trường Thọ, ở giữa cách khoảng cách ba thước.

Xử lý quan hệ giữa Triệu Công Minh và Vân Tiêu, thật sự cũng vô cùng khó giải quyết.

Vừa không thể xa lánh, cũng không thể quá thân cận, tránh cho bị nhân quả liên lụy, hẹn nhau đối phó với Thánh Nhân.

Lập tức, Lý Trường Thọ giải thích vài câu đơn giản, chính mình ngày hôm nay chính là diễn một tuồng kịch cho Long Tộc xem, chỉ cho Long Tộc một con đường lên trời, không cần mời Triệu Công Minh tiền bối đến đây...vân vân.

Sau khi Vân Tiêu nghe xong hơi suy tư, khẽ thở dài, ôn nhu nói: "Đạo hữu suy nghĩ cũng không sai, trường hợp như vậy vốn không nên để đại ca hiện thân. Cũng là do Vân Tiêu lỗ mãng, bảo đại ca tới, rước lấy cao nhân hai giáo, còn kinh động Huyền Đô sư huynh."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thầm khen vài tiếng, vội nói: "Tiên tử không nên tự trách, việc này từ kết quả mà nói là vô cùng tốt, tiện thể còn làm dầy bối cảnh của ta, làm cho lúc phương tây tính toán ta cũng phải e dè đôi chút."

Vân Tiêu nhẹ giọng hỏi: "Đạo hữu vì sao lại kiêng kỵ phương tây như vậy? Có đại sư bá đứng ở phía sau đạo hữu, phương tây chính là một giáo Nhị Thánh, hẳn là sẽ không làm khó đạo hữu mới đúng."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ động, quyết định thừa cơ nói chút gì đó đối với Vân Tiêu.

Hai tay của hắn ôm quyền đối với không trung.

Vân Tiêu lập tức hiểu ý, bàn tay trắng nõn khẽ động, làm một tầng mây mù quanh người Lý Trường Thọ, lại hơi chớp mắt nhẹ nhàng, ra hiệu hắn có thể nói thoải mái.

"Ta có vài câu nói bừa, tiên tử cứ coi như nghe cho vui." Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Tiên tử cảm thấy, Thánh Nhân lão gia ở dưới loại tình hình này, sẽ trực tiếp ra tay, dùng pháp lực Thánh Nhân đấu pháp với nhau?"

Chương 307. Nghe đạo

Vân Tiêu mặt lộ vẻ suy tư, còn không kịp trả lời, Lý Trường Thọ lại nói: "Như vậy, Thánh Nhân lão gia lại sẽ ở dưới loại tình huống nào, sẽ trực tiếp ra tay đối với người chưa thành thánh? Đồng dạng còn có một cái vấn đề, Thánh Nhân lão gia ở dưới tình huống nào, sẽ ra tay đối với các đệ tử Thánh Nhân khác? Trong mắt của ta, không nên ỷ vào việc Thánh Nhân che chở mà cho rằng không có việc gì, chưa thành thánh, cuối cùng cũng chỉ là sâu kiến mà thôi, cái gì nên phòng thì cần phòng, không được chủ quan, càng không thể thất thố ở dưới tình thế cấp bách."

Vân Tiêu không khỏi rơi vào trầm tư.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, cũng không biết lời nói này của chính mình có thể sinh ra ảnh hưởng nào đối với Vân Tiêu tiên tử, lại có thể ở bên trong đại kiếp Phong Thần sau này, khiến cho nàng có nhiều thêm mấy phần khắc chế hay không...

Lúc Vân Tiêu rời đi, nói tiếng cám ơn đối với Lý Trường Thọ, dường như có một chút lĩnh ngộ, lại dường như còn đang suy tư.

Nàng vốn là tới nơi đây quan sát, không có đi luận đạo cho nên muốn nhanh chóng rời khỏi, thế nhưng lại đi dạo trên không Nam Hải cùng với Lý Trường Thọ, hàn huyên gần một ngày.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Vân Tiêu tiên tử dần dần đi xa, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng không hiểu sao có một chút nhẹ nhõm vui vẻ.

Hắn lại tiếp tục nghiệm chứng năng lực dò xét của thanh đinh ba vàng ở bên cạnh nguyên thần kia, phát hiện ra phạm vi dò xét của thứ này cũng là có hạn.

Lúc này chẳng qua là đuổi theo một vạn bốn ngàn dặm, đã không thấy tăm hơi bóng lưng của tiên tử...

"Hẳn là có quan hệ cùng với thực lực bản thân."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười một tiếng, sau đó còn phải tốn thời gian, mở rộng công dụng "Thần lực".

Ánh mắt chuyển tới phụ cận đại điển Hải Thần, Lý Trường Thọ lại là không nhịn được co giật khóe miệng mấy lần.

Long Tộc lần này, động tác thật là nhanh.

Từng thùng bảo vật đã chở tới, lần này thậm chí còn mang đến mấy trăm vị Hải Tộc mỹ nữ, làm "Lễ vật" chúc mừng Hải Thần lên trời.

Thứ này làm sao có thể công khai đưa!

Khục, đưa lễ này hắn chắc chắn sẽ không thu!

Lý Trường Thọ thật sự muốn đi qua hỏi một câu, đổi những thị nữ này thành tiền mặt và trận cơ bảo tài được hay không...

Lúc này, mấy trăm vị thị nữ này không chỉ làm cho Lý Trường Thọ sầu muộn, cũng làm cho người Địa Phủ lúc này còn không có cảm giác tồn tại nào lâm vào thế khó.

Ngưu Đầu đang ngồi xổm trong góc cùng với mấy vị cao thủ Vu Tộc, nhìn đại đội tặng lễ của Long Tộc trên bờ biển, xoắn xuýt một hồi.

"Động tác của những lão tiểu tử Long Tộc này thật là nhanh, chúng ta ở bên này vừa mới bắt đầu nghiên cứu nịnh bợ Hải Thần như thế nào, bọn hắn đã đến đây tặng lễ."

"Nguyên soái, chuyện này làm sao xử lý, Địa Phủ chúng ta nghèo rớt mồng tới, đưa bảo vật khẳng định là không đưa được.

Nữ chiến vu lại giống như một đám tráng hán, cũng không thể đưa tặng."

Ngưu Đầu cắn răng một cái, thấp giọng nói: "Không phải chỉ là đưa tặng đặc sản sao? Hừ! Trong biển có nhiều mỹ nữ Hải Tộc, Địa Phủ chúng ta liền không có nữ quỷ xinh đẹp sao? Đi, phái người bắt mấy trăm nữ hung quỷ không thể luân hồi tới!"

Mấy vị cao thủ Vu Tộc khác lập tức hai mắt tỏa sáng.

Đại Pháp Sư và mấy vị đệ tử Thánh Nhân hai giáo, giảng đạo hai ngày một đêm, liền giải trừ hết kết giới nơi đây, ai đi đường nấy.

Có thể nhìn ra, các tiên nhân hai giáo Xiển Tiệt thể nghiệm "nghe đạo" coi như không tệ, đệ tử Thánh Nhân hai bên đối với Huyền Đô Đại Pháp Sư, dường như càng kính trọng thêm mấy phần.

Bởi vì cái gọi là, đạo vô tiên hậu, cao giả vi ba.

Khục, học vô tiên hậu, đạt giả vi sư!

Huyền Đô Đại Pháp Sư thoát thai từ Thái Thanh đại đạo, đạo tâm tùy theo tự nhiên, huyền diệu dị thường, khó nói lên lời.

Vẻn vẹn chỉ là một câu "tùy tâm ở bên trong phương viên, mới có thể được tự tại viên mãn", liền làm cho đệ tử Thánh Nhân có cảnh giới cao thâm như Quảng Thành Tử, rơi vào trầm tư thật lâu...

Đại Pháp Sư cũng không có trực tiếp trở về bên trong Động Suất Cung.

Y chỉ nói là sau khi Lý Trường Thọ xử lý xong sự tình đại điển, lại hiện thân gặp nhau một lần nữa, sau đó liền không biết đi nơi nào.

Tạm không đề cập tới sự tình Tam Giáo...

Nhóm Long Tộc lần này là thật sự kích động.

Trong một cái chớp mắt nghiệp chướng Long Tộc ở trên người Ngao Ất tiêu tán, Long Tộc rơi xuống ở trong vực thẳm vô tận, như là bắt được một cọng rơm, thấy được một tia ánh sáng...

Bọn hắn cùng ngày liền đưa tới rất nhiều lễ vật, mấy vị Long Tử xếp hàng đi về phía trước, làm quen với Hải Thần.

Ở dưới trướng Hải Thần, làm sao chỉ có một vị Đại thống lĩnh?

Dù sao thì cũng phải có mấy vị phó thống lĩnh, tiểu tướng quân, tiểu đội trưởng đúng không?

Có Ngao Ất thành công lên bờ làm tấm gương, Long Tộc rất kích động, quả nhiên là muốn ôm thật chặt đùi của Hải Thần Nam Hải!

Đối với Long Tộc mà nói, Hải Thần Nam Hải, không, hẳn là phải bỏ đi hai chữ Nam Hải.

Đối với Long Tộc mà nói, Hải Thần đã không chỉ là đồng bạn hợp tác đơn giản như vậy.

Vì thế, Long Tộc lập tức chuẩn bị một số lớn bảo vật đưa đến đây, mà mấy trăm vị Hải Tộc mỹ nữ được trực tiếp mang ra từ trong Long Cung Nam Hải, cũng chính là một trong những lễ vật!

Phương thức tặng lễ của Long Tộc cũng là có phong cách riêng.

Bọn hắn biết Lý Trường Thọ thân là nhân vật trọng yếu Nhân Giáo, thần tử quan trọng của Thiên Đình, vì thanh danh da mặt, khẳng định sẽ không thể trực tiếp thu nhận mấy trăm mỹ nữ.

Cho nên bọn họ trực tiếp đưa cho Lý Trường Thọ một tòa...

Hải! Cảnh! Phủ! Đệ!

Toà phủ đệ này ở trên một tòa tiên đảo tại Nam Hải Chi Tân, tứ phía bị nước bao quanh, chế tạo từ thủy tinh, châu báu.

Phủ đệ có một tòa chủ điện, bốn tòa thiền điện, trong điện có màn che mềm mại, hoa trì suối nước nóng, minh châu đèn châu...phàm là xa xỉ phẩm trong Hồng Hoang Lý Trường Thọ có thể nghĩ đến, trong đó cái gì cần có đều có, cực kỳ xa hoa!

Mà mấy trăm vị Hải Tộc mỹ nữ kia, thế nhưng là thị nữ ở trong toà phủ đệ này, còn là chủng loại ngàn năm đổi một nhóm này!

Lý Trường Thọ: "..."

Quả nhiên, vẫn là Tiểu Quỳnh Phong và chữ cùng, đã hạn chế phương diện theo đuổi hưởng lạc của hắn.

Động phủ làm lớn như vậy, xa hoa như vậy, có ý nghĩa gì?

Hắn và sư muội, sư phụ cũng cũng sẽ không đến nơi này, kém xa sự tự tại của mấy căn nhà tranh bên hồ.

Nếu như đổi những đồ vật đắt đỏ này thành bảo tài, luyện chế thành đại trận phòng hộ tuyệt phẩm, dù là chỉ đặt một cái giường đất ở bên trong...Lý Trường Thọ nói không chừng liền thu nhận.

Tất nhiên, phủ đệ tốt nhất còn có công năng có thể lớn có thể nhỏ, vào thời khắc mấu chốt có thể đứng lên liền chạy...

Lý Trường Thọ uyển chuyển cự tuyệt phần tạ lễ này, giữ lại các loại bảo tài.

Tiền mặt chẳng qua chỉ là lời nói đùa.

Hắn hiện tại đã là chính thần Thiên Đình, thay trời tuần tra Tứ Hải, dù sao cũng phải chú ý hình tượng của chính mình.

Chương 308. Nữ hung hồn

Nhưng những lễ vật không được thu nhận, trong đáy lòng Long Tộc vẫn luôn không nỡ, Ngao Ất cũng được mời tới nói giúp, muốn để cho Lý Trường Thọ thu nhiều chỗ tốt hơn...

Cuối cùng, Lý Trường Thọ chỉ có thể hứa hẹn, chính mình sau đó sẽ lựa chọn một chỗ ở bên trong Tứ Hải, xây dựng động phủ Hải Thần của chính mình, đến lúc đó sẽ báo trước cho Long Cung.

Lúc này Long Tộc mới yên lòng.

Nhưng mà, chuyện này còn chưa xong, chuyện khác lại tới.

"Chuyện" ở đây, chính là danh từ!

Vào đêm trước khi đại điển Hải Thần sắp kết thúc, Lý Trường Thọ nhìn từng nữ hung hồn mỹ mạo tung bay, nằm, đứng trong hậu viện miếu Hải Thần, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Long Tộc tặng mỹ nữ vẫn là chuyện hợp tình hợp lí, Địa Phủ bắt chước làm loạn cái gì?

Là do ở bên ngoài có người tuyên truyền Hải Thần hắn háo sắc?

Mấy vị cao thủ Vu Tộc xuất thân từ Địa Phủ xoa xoa bàn tay lớn, không ngừng cười "Hắc hắc hắc" ở trước mặt hắn.

Những hung hồn này, bọn hắn cũng là tuyển chọn tỉ mỉ ở bên trong hung hồn đếm không hết, không có cách nào chuyển thế tại Địa Phủ.

Mỗi một vị đều là xinh đẹp như hoa, tóc dài che mặt, ống tay áo phất phới, tràn đầy phong tình dị chủng!

Tất nhiên, trọng điểm vẫn là khuôn mặt xinh đẹp, dáng vẻ lồi lõm trước sau...

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Các vị đây là làm gì?"

Ngưu Đầu cởi mũ đội đầu xoa xoa bàn tay lớn nói: "Hải Thần đại nhân, lần đầu gặp gỡ, Địa Phủ chúng ta cũng không có đặc sản gì có thể đem ra được. Ngài xem, những thứ này...có được không?"

"Các vị có chuyện gì muốn cầu sao?" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đại Đức Hậu Thổ hóa lục đạo luân hồi, vào lúc ta mới bắt đầu tu hành, gia sư liền không ngừng đề cập việc này. Nếu như Địa Phủ có chỗ khó, còn xin cứ việc nói rõ đối với ta, chỉ cần đủ khả năng, ta sẽ châm chước giúp đỡ."

Một cao thủ Vu Tộc không nhịn được nhỏ giọng thầm thì: "Chuyện kia, ở đằng sau "chỉ cần đủ khả năng", bình thường không phải đều là "toàn lực ứng phó" sao?"

Người này vừa dứt lời, bên cạnh liền có một nắm đấm to bằng nồi đất bay tới, đập vào bụng dưới của tên gia hoả này.

Khuôn mặt to lớn của người nói chuyện kia, trong nháy mắt biến thành màu đỏ tía, lại bị một bàn tay lớn che miệng lại từ phía sau, nửa tiếng kêu thảm cũng đều không phát ra được, bị lôi ra đằng sau.

Mấy cao thủ Vu Tộc khác vội vàng cười bồi.

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Ta làm việc luôn luôn cầu toàn, nếu như không làm được mà hứa hẹn lung tung, chẳng phải là khiến cho người khác mong chờ vô ích sao? Đó quả nhiên là hành động không khôn ngoan. Thay vì ăn không nói có, chẳng bằng trước hết nghe vấn đề, cẩn thận châm chước liệu mình có thể làm được hay không, như thế mới xem như là có trách nhiệm với các vị."

Vài vị cao thủ Vu Tộc nghe vậy ngẩn ra, sau đó chính là bừng tỉnh đại ngộ, trong ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ đều là tràn đầy kính nể.

Vu Tộc ở trong lịch sử Hồng Hoang, chính là chủng tộc có kháng tính lừa dối trung bình thấp nhất.

Ngưu Đầu không nhịn được giơ ngón tay cái lên đối với Lý Trường Thọ, cười nói: "Hải Thần đại nhân quả nhiên không tầm thường, chúng ta kỳ thật cũng không có thỉnh cầu gì, chính là thấy Long Tộc đưa mỹ nữ, chúng ta cũng muốn bày tỏ một chút."

Sau khi phát biểu một phen, vành mắt của Ngưu Đầu đỏ lên, bờ môi run rẩy, buồn bã nói: "Hải Thần đại nhân, viên quan nhỏ Địa Phủ chúng ta...rất khổ."

"Ồ?" Lý Trường Thọ nhíu mày, vội hỏi: "Địa Phủ cũng là Âm Ty do Thiên Đạo lập ra, ấn theo lý thuyết cũng nên hưởng Thiên Đạo công đức, thế nhưng đã xảy ra biến cố gì?"

"Nguyên lai là ngài biết việc này." Ngưu Đầu lập tức thay đổi sắc mặt, xấu hổ cười một tiếng: "Ta chỉ là tùy tiện phàn nàn, kỳ thật viên quan nhỏ Địa Phủ sống cũng khá tốt."

Lý Trường Thọ: "..."

"Hải Thần đại nhân, là như vậy." Ở bên cạnh Ngưu Đầu, một trung niên nam nhân nhìn coi như cơ trí, chủ động mở miệng nói: "Chúng ta là muốn mời Hải Thần đại nhân, giúp chúng ta đưa ra một chủ ý. Lúc chúng ta vào Địa Phủ đã từng lập thệ đối với Thiên Đạo, tuyệt đối không đi can dự sự tình đại chiến Vu Yêu, đối xử công bằng với chân linh Vu Yêu luân hồi. Vì thế, chúng ta đi theo Hậu Thổ nương nương vào Địa Phủ, cũng rất nhanh liền trở mặt với các Vu Tộc khác."

Ngưu Đầu nói tiếp: "Về sau đại chiến Vu Yêu kết thúc, Vu Tộc chúng ta cùng với Yêu Tộc đều là bên thua, Yêu Tộc có Thánh Nhân nương nương bảo bọc, lưu lại cho bọn hắn một con đường sống, nhưng Vu Tộc chúng ta...ài, đi đến vùng đất nghèo nàn Bắc Câu Lô Châu gian nan giãy dụa, nhìn như là tốt hơn rất nhiều so với Yêu Tộc bọn hắn, kỳ thật cũng đều không khác mấy."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu.

Lại nghe Ngưu Đầu mắng: "Hơn nữa, cũng không biết là ai miệng tiện như vậy, đưa ra cho Vu Tộc Bắc Châu một cái chủ ý ngu ngốc! Còn muốn dùng Vu Nhân thay thế Nhân Tộc, nhất định phải đi ủng hộ vị Xi Vưu kia! Kết quả, Hiên Viên Hoàng Đế đại thắng Xi Vưu, nội tình của Vu Tộc cũng là suýt nữa bị hao hết, tình cảnh hiện tại của Vu Tộc Bắc Châu, chỉ sợ là càng thêm gian nan!"

Lý Trường Thọ hắng giọng, nói: "Ta cũng xuất thân từ Nhân Tộc."

"Ách, Hải Thần ngài không phải là thần biển sao? Chuyện này có một chút..."

"Ài, thật ngượng ngùng..."

"Ha ha ha." Lý Trường Thọ cười vài tiếng, trong đáy lòng đã có tính toán.

Rất rõ ràng, muốn vớt công đức tại Địa Phủ, đầu tiên chính mình phải giúp Vu Tộc Bắc Châu giải quyết nan đề sinh tồn.

Năm đó Vu Tộc và Nhân Tộc vốn là minh hữu, cùng nhau chống lại Yêu Tộc, về sau cũng đúng là bởi vì sự tình Xi Vưu chiến Hiên Viên, mới khiến cho Vu Tộc và Nhân Tộc triệt để tan rã.

Đối với chuyện này, chính mình không thể không cân nhắc lợi ích của Nhân Tộc, đây là nguyên tắc căn bản, không thể bỏ qua.

Vì ổn thoả, không thể tùy tiện đáp ứng.

Lý Trường Thọ nói: "Như vậy, ta ở bên trong trăm năm sẽ đi đến Bắc Câu Lô Châu một chuyến, mặc dù không thể giúp Vu Tộc giải cấm, không có cách nào dẫn bọn hắn rời khỏi Bắc Câu Lô Châu, nhưng có thể thử giúp bọn hắn cải thiện hoàn cảnh sinh tồn."

"Thật, thật chứ?"

"Đương nhiên."

Mấy vị cao thủ Vu Tộc này lập tức nhếch miệng bật cười, trong miệng không ngừng nói lời cảm kích.

Trước khi mấy người Ngưu Đầu rời đi, còn cố ý giả ngu, không thu lại năm trăm nữ hung hồn kia, liền bị Lý Trường Thọ trực tiếp ngăn lại.

Hung hồn không có cách nào đầu thai chuyển thế, đa số đều mang oán hận trong lòng.

Hung hồn như vậy, sẽ lắc lư tại Địa Phủ, dần dần hao hết linh lực bản thân, quy về trạng thái chân linh, lại tiến vào bên trong lục đạo luân hồi.

Lý Trường Thọ cũng coi như làm chuyện tốt, ngay ở trước mặt nhóm người Ngưu Đầu, niệm tụng Độ Nhân Kinh, Hướng Sinh Chú của Đạo Môn, hóa giải oán khí của những hung hồn này.

Khi những hung hồn này hóa thành hồn phách bình thường, một đám quỳ sát ở trước mặt Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ gật gật đầu, nhận lễ cúi đầu của các nàng, cũng coi như kết thúc nhân quả.

Chương 309. Muốn! Ta muốn!

Đây thực sự chẳng qua là việc tiện tay mà thôi, chỉ hao phí một chút tiên lực, hơn nữa không dính bất luận nhân quả gì—— bởi vì sự hạn chế của Thiên Đạo, âm sai Địa Phủ cũng không thể dùng chú pháp như vậy.

Đưa tiễn nhóm người Địa Phủ, Lý Trường Thọ cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Hắn còn chưa kịp đi đến đại điển Hải Thần nhìn nghi lễ bế mạc, một tia vo ve lọt vào tai, Văn Tịnh đạo nhân giống như ong mật nhỏ cần cù, lại tới đưa tin...

Lần này, một nửa là chúc mừng, một nửa là truyền tin.

Căn cứ theo lời nói của Văn Tịnh đạo nhân, mấy vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, nhìn thấy Hải Thần được Thiên Đình ban thưởng thần vị, cũng tẩy đi nghiệp chướng để Ngao Ất đạt thần vị, đã biết rõ Thiên Đình muốn ăn miếng bánh "Long Tộc" này.

Vào giờ phút này Tây Phương Giáo đã thay đổi sách lược, quyết định muốn "chia bánh rồng" cùng với Thiên Đình.

Lý Trường Thọ nghe được tin tức này, ngược lại là rất đau đầu...

Tình huống hắn lo lắng nhất vẫn đã phát sinh.

Tây Phương Giáo không cam tâm bị sử dụng như vũ khí, kịp thời điều chỉnh đại phương hướng sách lược, lựa chọn chậm rãi đánh cờ cùng với Thiên Đình, Nhân Giáo, chia cắt miếng bánh

Long Tộc...

Như thế, vừa làm cho đầu nhập giai đoạn trước của Tây Phương Giáo không đến mức mất cả chì lẫn chài, lại tránh được trực tiếp trở mặt với Thiên Đình được Nhân Giáo chèo chống, Đạo Tổ che chở.

Chỉ có thể nói, đại giáo là không tầm thường.

Nhưng cũng không sao, nỗ lực bao nhiêu năm của Lý Trường Thọ cũng không uổng phí, đối phương đưa ra sách lược như vậy, cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Chỉ là sau đó áp lực sẽ càng lớn hơn, phe mình cũng cần làm ra một ít điều chỉnh...

Nói xong chính sự, Văn Tịnh đạo nhân còn bổ sung một câu: "Chúc mừng đại nhân, chính thức trở thành Hải Thần Tứ Hải, từ đó được Thiên Đạo che chở, khiến cho thuộc hạ vô cùng ghen tỵ."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng đổi chủ đề: "Văn Tịnh, lúc này ngươi còn muốn gặp mặt Đại Pháp Sư hay không?"

Văn Tịnh đạo nhân đột nhiên run giọng: "Kỳ thật...có gặp hay không cũng không quan trọng..."

"Vậy thì quên đi."

"Muốn! Ta muốn!"

Lý Trường Thọ nghe vậy lập tức lộ ra mấy phần mỉm cười, bản thể Văn Tịnh đạo nhân thì tức nghiến răng nghiến lợi, nhưng chỉ tế nhị nói một câu: "Đại nhân ngài đừng có trêu đùa thuộc hạ, thuộc hạ sẽ lập tức chạy tới..."

"Ài, ngươi không thể vọng động bản thể, tránh thu hút sự chú ý của người khác, sợi thần thông này cứ ở lại đây, Đại Pháp Sư sẽ tự đến tìm ta, như vậy ngươi cũng có thể thấy."

Lý Trường Thọ thấm thía nói: "Đợi sau này ngươi thoát ly khỏi phương tây, ta sẽ chính thức giới thiệu ngươi."

"Đa tạ đại nhân!" Ở trong động phủ dưới chân Linh Sơn, Văn Tịnh đạo nhân lập tức ngồi dậy, hô hấp cũng đều có một chút gấp rút, biểu tình có một chút khát vọng, lại chẳng qua là nhẫn nại tính tình tiếp tục chờ đợi.

Lại nói, Đại Pháp Sư ra ngoài hơn nửa ngày, là đi làm cái gì?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một chút buồn bực, nhưng Đại Pháp Sư là thần long thấy đầu không thấy đuôi, chính mình đoán mò cũng nhất định sẽ không có kết quả gì.

Nhìn con huyết muỗi trên bả vai mình này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức chặc chặc cười một tiếng, đây chính là hẹn hò do Thánh Nhân lão gia chỉ định.

Nhưng Đại Pháp Sư và Văn Tịnh đạo nhân khẳng định sẽ không có kết quả gì, cả hai cũng không tránh khỏi quá không hợp.

...

Ở chỗ sâu Đông Hải, trên Tam Tiên Đảo, trong một toà đình nghỉ mát.

Hai thiếu nữ lén lút trốn ở đằng xa, bày ra bộ dáng nghiêng tai lắng nghe, trong tay Quỳnh Tiêu còn cầm một kiện pháp bảo hình dáng ốc biển.

Bên trong đình nghỉ mát, Huyền Đô Đại Pháp Sư vẫn luôn híp mắt cười, trong miệng không ngừng kể chuyện cũ Tam Giáo.

Vân Tiêu ở bên cạnh lẳng lặng nghe, lại là không biết vị Đạo Môn Đại sư huynh này đột nhiên đến thăm, cần làm chuyện gì.

"Huyền Đô sư huynh." Vân Tiêu nói khẽ: "Sư huynh là một người rất bận rộn, nếu có lời gì cứ nói thẳng là được."

"Chuyện này, ha ha, khục." Huyền Đô Đại Pháp Sư đưa tay ho hai tiếng: "Vân Tiêu sư muội, ngươi tu hành từ Viễn Cổ đến nay, không biết là đã có đạo lữ hay chưa?"

Vân Tiêu nghe vậy không khỏi cười khẽ, nói: "Hai vị tiểu muội đang nghe chúng ta nói chuyện phiếm ở bên kia, không phải là đạo lữ của ta?"

"Đạo lữ ta nói tới, cũng không phải là đạo lữ này, mà là đạo lữ kia!" Huyền Đô Đại Pháp Sư nghiêm mặt nói: "Vi huynh tu đạo pháp tự nhiên, cũng coi như hiểu rõ ý nghĩa tự nhiên. Vân Tiêu sư muội sinh ra là thân nữ tử, cũng nên tìm bạn đồng hành."

Sắc mặt của Vân Tiêu vẫn là không có một chút biến hóa nào, vẫn là dịu dàng như vậy, lại phảng phất như cự tuyệt người ở ngoài ngàn dặm.

Nàng nói khẽ: "Ta tất nhiên là chưa từng có đạo lữ, cũng chưa từng động tâm tư như vậy. Ngày hôm nay sư huynh đến, hẳn là muốn dò xét việc này?"

Đại Pháp Sư cười nói: "Cũng không thể nói là dò xét, chẳng qua là đến nghe ngóng một phen, không có liền tốt, không có liền tốt. Còn có, sư muội chớ nên hiểu lầm, việc này cũng không phải là ta nghe ngóng."

Trong lúc nói chuyện, Đại Pháp Sư rút ra một quyển tranh cuốn từ trong tay áo, nói: "Mời sư muội xem, có thể nhận ra người trong bức họa này?"

"Người trong bức họa?" Vân Tiêu có một chút không rõ ràng cho lắm, tiếp nhận tranh cuốn, từ từ mở ra, đã thấy trong đó vẽ một nam tử anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, mặt mày tươi cười.

Hơn nữa đây cũng không phải là một bức tranh, mà là sản phẩm dùng thần thông khắc hình ảnh trong đáy lòng ra.

"Mặc dù không nhận biết, nhưng trông có một chút tốt bụng, như thể đã gặp ở nơi nào."

"Mấy ngày trước các ngươi đúng là đã từng gặp."

"Đây là..." Hai mắt của Vân Tiêu tỏa sáng, lại là không nhịn được che miệng cười khẽ, khuôn mặt vẫn luôn có một chút lãnh đạm, nhiều hơn mấy phần biểu tình sinh động.

"Đúng là hắn? Mỗi ngày ra vẻ già nua như vậy, quả nhiên là đúng như hắn nói, sợ hình dạng nguyên bản của chính mình bại lộ, làm cho người ta cảm thấy hắn làm việc không bền chắc. Hình dáng thật đúng là chênh lệch quá nhiều."

Ôi chao?

Tâm thần của Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ động, ngược lại là đã bén nhạy nhận ra tâm cảnh không hề bận tâm kia của Vân Tiêu, xuất hiện một chút biến hóa.

Hẳn là, thật sự có chuyển biến?

Không có để Văn Tịnh đạo nhân đợi lâu, Đại Pháp Sư liền phiêu nhiên mà quay về.

Hiếm thấy chính là, Đại Pháp Sư ngày hôm nay, cũng không làm mờ thân ảnh, hình dáng bại lộ ở trong mắt con muỗi trên đầu vai của Lý Trường Thọ.

Nhưng Đại Pháp Sư chung quy vẫn là Đại Pháp Sư, dù trước đây Văn Tịnh đạo nhân đã cực lực che giấu, lại thêm Đại Pháp Sư chưa từng đề phòng Lý Trường Thọ, cũng lập tức nhận ra sự tồn tại của Văn Tịnh đạo nhân...

"Nàng làm sao cũng ở chỗ này?"

"Là trước đây đến đưa tin cho đệ tử." Lý Trường Thọ vội nói: "Đệ tử sẽ bảo nàng trở về."

Nói xong, lòng bàn tay tuôn ra một hơi Tam Muội Chân Hỏa, trực tiếp thiêu hủy con huyết muỗi này.

Ở trong động phủ nào đó, hung nhân mặc váy đỏ rực, đã là nhảy vào trong bảo trì ở bên cạnh, bọt nước bắn tung toé...

Đáng tiếc là không ai có thể nhìn thấy.

Chương 310. Tranh đoạt

Lại nói đến ở bên trong miếu Hải Thần, Đại Pháp Sư cười hỏi Lý Trường Thọ, lúc này bản thể của hắn phải chăng muốn trở về bên trong Độ Tiên Môn tiếp tục "ẩn cư".

Lý Trường Thọ hơi có một chút xấu hổ, lại là nặng nề mà gật đầu đáp ứng.

Cần làm như vậy!

Lúc tới nơm nớp lo sợ, trở về có Đại Pháp Sư đưa tiễn, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Mạt tướng Trường Thọ, nguyện đổ máu vì Nhân Giáo...ừm, ở một mức độ nhất định!

Lần này Đại Pháp Sư cũng không có thi triển đạo pháp không gian, mà là cưỡi mây mang theo Lý Trường Thọ phi hành không nhanh không chậm ở trong trời đêm, dáng vẻ dường như là có một chút tâm sự.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng đang nói thầm, Đại Pháp Sư không phải là đoán được sự tình Thánh Nhân lão gia và chính mình an bài y ra mắt?

Sau đó, muốn để cho tiểu đệ tử hắn cõng nồi?

Chuyện này...hắn không cõng nổi, đây chính là Văn đạo nhân đại danh đỉnh đỉnh!

"Trường Thọ à, ta cần phải nhắc nhở ngươi một chuyện."

Đến rồi!

Lý Trường Thọ âm thầm kêu khổ, vội vàng vái chào, nói: "Đệ tử nghe."

"Không cần câu nệ như vậy." Đại Pháp Sư cười nói: "Bên trong Nhân Giáo, người có thể chia sẻ lo lắng cho lão sư nhất chính là ngươi và ta. Ừm, là như vậy, trước đây ta đã đi một chuyến đến Tam Tiên Đảo."

Lý Trường Thọ: "..."

Kịch bản này có vẻ không giống như suy nghĩ của mình, hơi lùi từ nam lên bắc.

"Ngài đi Tam Tiên Đảo...làm cái gì?"

Đại Pháp Sư đưa tay vỗ vỗ đầu vai của Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", nói: "Tự nhiên là đi đến đó vì ngươi, ta đã tìm hiểu rõ ràng cho ngươi, Vân Tiêu sư muội chưa hề động tới tình niệm. Tuy nói chuyện này cũng đại biểu cho, tạm thời cũng không có ý tứ này đối ngươi, nhưng cũng sẽ không có người bên cạnh tranh đoạt với ngươi!"

Tranh...đoạt?

Lý Trường Thọ không khỏi nghiêng đầu, trên trán chậm rãi hiện lên mấy dấu chấm hỏi.

Đây là, cái gì cùng với cái gì?

Lý Trường Thọ lập tức dở khóc dở cười, vội nói: "Đại Pháp Sư ngài chẳng lẽ cho rằng, đệ tử có ý nghĩ xấu đối với Vân Tiêu tiền bối?"

"Ồ?" Huyền Đô Đại Pháp Sư lập tức cười đến híp cả mắt, trong mắt phảng phất như phản chiếu sao trời, cười nói: "Ngươi hỏi bản tâm một chút, có hay không tự biết. Lúc ta đang giảng đạo thế nhưng là thấy được, ngươi và Vân Tiêu sư muội đang ngao du

Nam Hải, một người trong mắt mang theo ý cười, một người đầu lông mày ngưng thần, những chuyện này cũng không lừa gạt được ta."

Lý Trường Thọ không khỏi nhíu mày một hồi, cúi đầu ho khan một tiếng, cười nhạt nói: "Muốn nói về hảo cảm, tự nhiên là có, nhưng Đại Pháp Sư, người đệ tử có hảo cảm cũng không chỉ có một, đối với Vân Tiêu tiền bối cũng tuyệt đối không dám có vọng tưởng như vậy."

Trọng điểm là, nhân quả sau này liên lụy quá nhiều.

Lý Trường Thọ thấy Đại Pháp Sư cười không nói, lại vội nói: "Đại Pháp Sư, đệ tử cảm thấy, chuyện nam nữ hẳn là phải có từng giai đoạn."

"Ồ? Từng giai đoạn như thế nào?" Đại Pháp Sư lập tức cảm thấy hào hứng.

Lý Trường Thọ nói: "Trước có hảo cảm, lại là động tâm, hấp dẫn lẫn nhau và nhân duyên phù hợp, tự có thể thành một đôi."

Đại Pháp Sư lại hỏi: "Hai chữ hảo cảm phải giải thích như thế nào?"

"Đệ tử cả gan nói một ít ý nghĩ của chính mình." Lý Trường Thọ nói: "Cái gọi là hảo cảm, chính là cảm thấy người này không tệ, có thể là do bề ngoài dẫn phát, cũng có thể là do tính cách của người đó ảnh hưởng. Phần hảo cảm này của đệ tử đối với Vân Tiêu tiền bối, cũng chính là do khí chất của Vân Tiêu tiền bối liền rất hấp dẫn người ta. Thế nhưng, giống như ở bên trong Độ Tiên Môn, đệ tử cũng có một chút ít hảo cảm đối với một vị sư thúc, cũng có hảo cảm đối với sư muội của chính mình, chuyện này vẫn chưa liên lụy đến tình yêu nam nữ."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng hơi nhíu mày, hỏi: "Ngươi đã có hảo cảm, vì sao lại chưa liên lụy đến tình yêu nam nữ cùng với các nàng?"

"Một là đệ tử dốc lòng tu đạo, hai là cảm thấy thời cơ không đúng, ba là ở trên sự tình nhân duyên, đệ tử nhất định phải thận trọng đối đãi." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đạo lữ có liên lụy nhân quả quá lớn, kết thành đạo lữ cùng với một người, liền phải thừa nhận hết thảy nhân quả do người đó mang đến. Hơn nữa, Đại Pháp Sư ngài từng dạy bảo đệ tử, mọi thứ vô định tâm, liền có thể vô định tính."

Đại Pháp Sư trầm ngâm một hồi: "Ngươi sợ nhân quả mà làm trái ý mình, trên tu hành ngược lại là vô ích."

Lý Trường Thọ cân nhắc một ít, cười nói: "Đệ tử cảm thấy, hảo cảm kỳ thật cũng là có thể tích lũy. Nếu như hảo cảm tích lũy tới trình độ nhất định, đủ để cho đệ tử không để ý nhân quả cũng muốn tới gần nhau, đó chính là động tâm. Nếu như đệ tử động tâm, cũng sẽ không vi phạm bản tâm, tâm cảnh không chịu áp lực, không đi ngược lại lời dạy bảo của ngài."

"Thiện!" Huyền Đô Đại Pháp Sư hài lòng gật đầu: "Kỳ thật ngươi chỉ cần nói cho ta một câu, ngươi có hảo cảm đối với Vân Tiêu sư muội hay không là được, không cần giải thích nhiều như vậy. Sao thế, vẫn còn cảm thấy ngượng nghịu?"

"Nhưng Đại Pháp Sư, hảo cảm cũng không giống như là động tâm..."

Đại Pháp Sư lại nói: "Vân Tiêu sư muội cũng cảm thấy tính tình của ngươi không tệ."

"Hả?"

"Còn nói ngươi là người tốt."

"Khục!" Lý Trường Thọ cúi đầu ho khan hai tiếng, lại là dở khóc dở cười một hồi.

Đây coi là chuyện gì?

Cưỡng ép thành đôi là trí mạng nhất!

Lại nghe Đại Pháp Sư nói: "Có thể nhìn ra, Vân Tiêu sư muội cũng không chán ghét đối với ngươi, thậm chí còn có mấy phần thưởng thức, như vậy đã rất hiếm thấy. Nhưng người giống như Vân Tiêu sư muội, một lòng ngưỡng mộ đại đạo, vốn dĩ sẽ không phân tâm đối với loại sự tình này, muốn đả động nàng, ngươi còn có một con đường dài và khúc khuỷu phải đi. Nhưng, ngươi đã nói chính mình còn chưa động tâm, ta đây liền không còn quan tâm đến chuyện này. Thuận theo tự nhiên, xem điều gì sẽ xảy ra."

Tiếp đó, Đại Pháp Sư lại nói một cách nghiêm túc:

"Nếu là chuyện này, ta sẽ giúp ngươi nếu có thể giúp đỡ. Nếu như ngươi có thể cho tăng thêm cho Nhân Giáo chúng ta một vị cao thủ trợ lực, đó cũng là chuyện tốt tuyệt hảo."

Lý Trường Thọ: "..."

Làm sao lại cảm thấy, chính mình như là dùng mỹ nam kế, đi đào góc tường của Tiệt Giáo?

Cũng may, Huyền Đô Đại Pháp Sư không đề cập đến vấn đề này nữa, sau khi tiếp tục nói vài câu chuyện phiếm cùng với Lý Trường Thọ, liền tiễn hắn trở về phụ cận Độ Tiên Môn.

Đại điển Hải Thần tiến vào giai đoạn nhân viên sơ tán, trước đây Lý Trường Thọ đã sắp xếp xong xuôi các hạng công tác, cũng có Đạo Nhân Giấy ở bên cạnh ứng phó, ngược lại cũng sẽ không xảy ra sai lầm gì.

Lúc tới gần Độ Tiên Môn, Đại Pháp Sư lại nói:

"Lúc này ngươi đã là chính thần Thiên Đình, được Thiên Đạo che chở, hưởng công đức Thiên Đình, đạo tâm tâm cảnh có thể bởi vậy mà có một chút dao động?"

"Đa tạ Đại Pháp Sư quan tâm, đệ tử hẳn là không ngại." Lý Trường Thọ cười nói: "Đạt được chức vị Hải Thần thế nhưng là Hải Thần Nam Hải Lý Trường Canh, lại có quan hệ gì với đệ tử Lý Trường Thọ cảnh giới Nguyên Tiên bên trong Độ Tiên Môn?"

Chương 311. Có vấn đề!

Huyền Đô Đại Pháp Sư nháy mắt mấy cái, sau đó chính là vỗ tay cười to, trong miệng liên tục xưng "hay".

Tiếp theo, Đại Pháp Sư chắp hai tay sau lưng, phóng ra một bước, thân hình biến mất không thấy trong nháy mắt.

Lý Trường Thọ hơi nhẹ nhàng thở ra, lập tức đáp xuống khu rừng bên dưới, kiểm tra Cảm Ứng Thạch trên người, lại đi vài vòng ở ngoài sơn môn.

Đợi đến tảng sáng, Lý Trường Thọ mới thi triển thổ độn đến trước sơn môn Độ Tiên Môn, gọi Linh Nga đi ra dẫn hắn đi vào.

...

Lúc ra ngoài, Lý Trường Thọ dùng tiểu địa mạch Na Di trận mà chính mình âm thầm lưu lại trong địa mạch Độ Tiên Môn trước đây.

Na Di trận kia là đơn hướng, cũng vô pháp nghịch hướng chui trở về.

Muốn tiến vào mà không kinh động đại trận hộ sơn, Lý Trường Thọ còn thiếu mấy món linh bảo phá trận.

Trong chốc lát, Linh Nga cưỡi mây đi đến Phá Thiên Phong từ Tiểu Quỳnh Phong, nhận ngọc điệp ra ngoài, lại vội vàng chạy tới trước sơn môn.

Lão đại gia thủ vệ kia...Khụ, lão tiên nhân vẫn chưa yên tâm căn dặn một phen: "Nữ đệ tử như ngươi đi ra ngoài cần phải cẩn thận, tu vi vốn không cao, đừng để kẻ xấu tính toán."

Linh Nga liền vội vàng gật đầu trả lời, nói chính mình chẳng qua là đi tản bộ gần đây một chút, tìm kiếm mấy gốc thảo dược, trở về học tập luyện chế đan dược.

Bay ra khỏi sơn môn, Linh Nga cưỡi mây tiến về phía khu rừng sư huynh nói.

Lý Trường Thọ đã sớm chờ ở chỗ này, thấy thân ảnh sư muội cưỡi mây bay đến ở trên ngọn cây, cũng không khỏi có một chút xuất thần.

Linh Nga là nhận được Đạo Nhân Giấy đưa tin liền vội vàng bay ra ngoài, không trang điểm nửa phần, nhưng gương mặt xinh đẹp tinh xảo động lòng người, da thịt trắng nõn làm người thương yêu...

Khó được nhất chính là cảm giác tươi mát linh động trên người nàng, nổi bật ở bên trong ánh nắng sáng sớm, cơ hồ tràn đầy ra ngoài...

Linh Nga mặc váy dài xanh nhạt trên người, phối hợp với đai lưng khảm nạm mấy khỏa hoàng ngọc, lại triển lộ hơn phân nửa tư thái mỹ lệ tốt đẹp của nàng.

Duyên dáng đáng được ca tụng, ngọc bích hoàn mỹ hiếm có.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, vẫn là nhìn sư muội đáng tin cậy và ổn định hơn.

Ách, chính mình bị Đại Pháp Sư nói vài câu, lại bắt đầu nghĩ những thứ không cần thiết này!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chính mình đối với sư muội, có phải hay không cũng nên thay đổi thái độ, đừng làm cho nàng nghi thần nghi quỷ, chuyên tâm tu hành?

"Ừm?" Linh Nga đột nhiên dừng lại thân hình ở bên ngoài mười trượng, đôi lông mi dài nhướng lên, lập tức phát hiện ra điều gì.

Có vấn đề!

Khẳng định có vấn đề!

"Hừ hừ, sư huynh, huynh lại đang kiểm tra ta đúng hay không?" Linh Nga cong khóe miệng lên, có một chút bất mãn khẽ hừ một tiếng: "Khẳng định là thả tờ người giấy ở đó, bày bẫy rập để ta đi qua! Thật là, người ta nghe được huynh nói chuyện liền vội vàng chạy ra ngoài, tóc cũng không kịp chải!"

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn liền lẳng lặng mà nhìn.

Nhìn Linh Nga thả ra hai tờ người giấy, tiến tới bản thể Đạo Nhân Giấy của mình, xác minh lá rụng bụi cỏ xung quanh từng chút một, còn cẩn thận từng li từng tí chọc vào gương mặt của chính mình hai lần...

Được rồi, tiếp tục dạy đi, chuyện này còn kém xa.

Lý Trường Thọ lắc đầu, Đạo Nhân Giấy trực tiếp hóa thành bộ dáng người giấy, bản thể chui ra từ phía sau người giấy, hóa thành một con tiểu trùng.

"Mang ta trở về."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh ra ngoài vào lúc nào?"

"Muội đoán xem." Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng: "Không đoán chép Ổn Tự Kinh ba trăm lần, đoán sai chép Ổn Tự Kinh năm trăm lần."

Linh Nga: "..."

Đột nhiên muốn ném sư huynh thối ra bên ngoài!

...

Đại điển Hải Thần Giáo qua đi, áp lực trên vai Lý Trường Thọ đột nhiên biến mất hơn phân nửa.

Loại cảm giác này hết sức rõ ràng.

Những người Tây Phương Giáo nguyên bản một mực dò xét Hải Thần Giáo kia, hoàn toàn mất hết tăm hơi.

Vẫn luôn lo lắng Long Tộc có một chút kháng cự đối với Thiên Đình, hiện tại phát hiện ra Long Tộc tràn đầy hướng tới đối với Thiên Đình, thậm chí là không tiếc bất cứ giá nào, cũng muốn giúp một nhóm Long Tử đạt được một ít thần vị cấp thấp, trợ giúp bọn hắn thoát khỏi nghiệp chướng...

Mà chịu ảnh hưởng của hắn, Tây Phương Giáo điều chỉnh sách lược thuần long, cũng bắt đầu giảm áp lực đối với Long Tộc, thế cục Tứ Hải bắt đầu buông lỏng...

Tiếp theo, hẳn là sẽ có người Tây Phương Giáo tìm tới cửa, tiến hành giao lưu thân thiện với hắn.

Đến lúc đó Lý Trường Thọ sẽ cố ý tránh không gặp, cự tuyệt bất kỳ giao tiếp nào với Tây Phương Giáo.

Không thì, đối phương rất có thể sẽ dùng việc này làm ầm ĩ, khiến cho Long Tộc cảm thấy, Thiên Đình cùng với Tây Phương Giáo đã diễn một vở kịch...

Loại tính toán này, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không mắc lừa.

Sau khi trở về trong núi, Lý Trường Thọ gặp nhau một lần với sư phụ sư muội, nói một chút sự tình có quan hệ đến Thiên Đình đối với sư phụ, cũng đốc xúc sư muội khắc khổ tu hành.

Linh Nga lần này ngược lại là có một chút dứt khoát đáp ứng, tuyên bố bế quan ba năm tại chỗ, làm cho Lý Trường Thọ suýt nữa muốn nghiệm chứng xem đây có phải là bản thể của nàng...

Linh Nga có thể thống khoái mà bế quan, ngược lại là có quan hệ cùng với Tửu Cửu Tiểu sư thúc.

Tại phòng bài bạc Tửu Cửu thường trú, gần đây Hữu Cầm Huyền Nhã cũng thường xuyên đến Tiểu Quỳnh Phong chơi đùa, nếu như Tửu Cửu sư thúc cảm thấy khó chịu, liền có thể kéo Hữu Cầm Huyền Nhã, Hùng Linh Lỵ cùng nhau đấu đại thần, mô phỏng cuộc sống, giết Tam Giới, vân vân.

Hơn nữa, gần đây hội viên thường trú tại phòng bài bạc Tiểu Quỳnh Phong, lại nhiều thêm một vị Giang Lâm Nhi cùng hung cực ác...

Vương Phú Quý, khục, Vong Tình thượng nhân bế quan tu hành lĩnh hội Kim Tiên Đạo, Giang Lâm Nhi lo lắng sự tình đạo lữ nhà mình tu hành, không dám bế quan lâu dài, lại chú ý về tình huống tiểu linh thụ, cũng sẽ thường đến Tiểu Quỳnh Phong chơi đùa.

Như thế, Linh Nga cũng không cần phải lo lắng Tiểu sư thúc sẽ buồn bực đến hoảng, có thể chuyên tâm tu đạo một đoạn thời gian...

Bây giờ Linh Nga tiến hành tu hành, có thể nói là rất có động lực.

Trong môn phái gần đây có không ít nữ đệ tử thành tiên, từ trạng thái khí chất đến da thịt đều có biến hóa về chất!

Cũng bởi vậy, Linh Nga cũng kiên định với tín niệm sớm ngày thành tiên!

Nếu Lý Trường Thọ biết, hắn không ngừng "khuyến học", còn không hữu dụng bằng lý do này, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Đoán chừng sẽ đánh một trận, treo lên cây.

Nửa năm này Lý Trường Thọ ngoại trừ mưu đồ bố cục, cũng đang cố gắng làm một chuyện nhỏ ——nghiên cứu thần lực.

Hắn đã phát hiện ra, chỗ mà tiên thức của chính mình bao phủ, đều có thể thi triển ra thần lực mà Thiên Đạo giao phó.

Tất nhiên, Hải Thần hắn trên đất bằng chính là cá không có nước, không nhảy nhót nổi.

Nhưng nếu như là Đạo Nhân Giấy trên biển cả, chính mình có thể dựa vào tiên thức Đạo Nhân Giấy tràn ra, phát huy ra tối đa năm thành công hiệu thần lực.

Chương 312. Lên trời

Chuyện mà thần lực Hải Thần có thể làm, bao gồm:

Khởi xướng sóng thần, dẫn dắt bầy cá, trợ giúp sinh linh trong biển sinh sôi, đề cao tỉ lệ sống sót của con non trong biển...

Ở giai đoạn này, nó không có ích lợi gì.

Mà đại điển Hải Thần Giáo lần này, cũng sinh ra ảnh hưởng to lớn đối với bản thân Hải Thần Giáo, Hải Thần Giáo lại nghênh đón một đoạn thời kỳ thần miếu bộc phát.

Uy danh của Hải Thần cùng với Thiên Đế, cấp tốc tuyên dương rộng rãi tại khu vực tây nam Nam Thiệm Bộ Châu.

Lần này, đã không còn cực hạn tại nơi ven biển.

Nhưng Lý Trường Thọ trước thời hạn liền làm xong phát triển quy hoạch, hắn có thể tranh công đức cùng với những Dã Thần kia, nhưng không thể cướp hương hỏa.

Chớp mắt liền đến thời hạn nửa năm.

Lý Trường Thọ dùng thần niệm báo cho Ngao Ất một tiếng, bảo Ngao Ất vào bên trong miếu Hải Thần An Thủy Thành gặp mặt với Đạo Nhân Giấy của chính mình.

Đây là thời điểm chính thức đi đến Thiên Đình dạo một vòng, đi Thông Minh Điện đăng ký, đi Lăng Tiêu bảo điện làm lệnh bài, chính thức trở thành một bộ phận tạo thành Thiên Đình!

Tất nhiên, lần này đi, vẫn là bản thể...Đạo Nhân Giấy.

...

"Vân Tiêu sư muội, không bằng chúng ta đánh cược?"

Trên Tam Tiên Đảo, trên một tòa lầu các trên vách đá hẻo lánh, bóng hình xinh đẹp đang lặng lẽ ngồi thiền trên bồ đoàn, đôi mắt sáng chậm rãi mở ra.

"Ài, Huyền Đô sư huynh thật là, tự nhiên lại dùng chuyện như vậy nhiễu loạn tâm cảnh của ta."

Vân Tiêu lật bàn tay mảnh khảnh của mình, lòng bàn tay nhiều thêm muộc quyển tranh cuốn, lẳng lặng mở ra nhìn, sau đó liền hơi lắc đầu.

"Suy nghĩ nhiều tâm cảnh ngược lại sẽ rơi vào trạng thái rối loạn, như vậy cũng sẽ trúng tính toán của Huyền Đô sư huynh. Chẳng bằng mặc kệ chuyện này, tùy tâm mà định ra, cũng không cần lo lắng cái gì. Cần biết bản tính bản tâm, để rõ tạo hóa đạo sinh."

Lẩm bẩm vài tiếng, Vân Tiêu đưa tay nhẹ nhàng điểm một cái, quyển tranh cuốn này bay đến trong góc phòng, tự động treo ở phía sau một tấm rèm màu xanh.

Sau đó, khóe miệng của vị đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo này lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhắm mắt ngưng thần, cấp tốc đắm chìm ở bên trong đại đạo, một chút đạo vận tối nghĩa vờn quanh xung quanh...

Tại An Thủy Thành, trong hậu viện miếu Hải Thần.

Ngao Ất mặc thủy tinh giáp xanh nhạt, đầu đội nón trụ thủy tinh xanh nhạt tinh thần bừng bừng phấn chấn, đứng ở trước mặt hóa thân lão thần tiên của Giáo Chủ ca ca nhà mình, hứng thú bừng bừng hỏi một câu: "Giáo Chủ ca ca, chúng ta đi Thiên Đình có cần chuẩn bị gì không?"

"Trước tiên phải đổi mũ cho ngươi."

"Ách." Ngao Ất nháy mắt mấy cái, lấy xuống nón trụ thủy tinh trên đầu, có một chút chột dạ hỏi một câu: "Ca ca, sao thế? Đây là Tư Tư chọn lựa cho ta."

Lý Trường Thọ lắc đầu, nói: "Thiên Binh Thiên Tướng đều là thích mặc giáp bạc giáp vàng, ngươi cũng phải giống thế."

Hai mắt của Ngao Ất tỏa sáng, liên tục nói suy nghĩ của chính mình không chu toàn, chạy vào phòng trong, đổi thành một bộ giáp lưới ánh bạc lóng lánh.

Đối với chuyện ăn mặc của vị tiểu lão đệ này, Lý Trường Thọ cũng đã hết lòng hết sức.

Lý Trường Thọ liếc nhìn hình tượng Đạo Nhân Giấy của chính mình này...

Tóc trắng buộc vòng, khoác áo choàng mỏng.

Khuỷu tay gác phất trần, chân đạp giày vải dệt thủ công.

Ừm, như vậy là được rồi, sau khi mặc triều phục vào, quả nhiên là...quá chán.

Lại nghe Ngao Ất ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Giáo Chủ ca ca, mẫu hậu nhờ ta mang một ít lễ gặp mặt cho tiên thần Thiên Đình, chuyện này, đưa như thế nào?"

"Lễ gặp mặt? Là thứ gì?"

Ngao Ất vội nói: "Đều là chút đồ vật không có quan hệ với tu đạo, như là cái gì trân châu Nam Hải, dạ minh Bắc Hải, san hô Đông Hải, huyền tinh Tây Hải... Mẫu hậu nói, như vậy cũng không tính là hối lộ tiên thần, cũng không phải bảo vật cần để tu đạo. Nhưng tiên thần Thiên Đình đông đảo, đệ cũng không biết cái gì nhẹ cái gì nặng..."

"Vậy thì vô phương!" Lý Trường Thọ cười nói: "Như vậy, ngươi nhìn thủ thế của ta, nếu ta giơ ngón tay cái lên, ngươi liền lấy một phần lễ gặp mặt ra. Nếu ta dựng thẳng hai ngón tay lên, ngươi liền lấy một phần trọng lễ, hoặc là hai phần lễ gặp mặt."

"Vâng!" Ngao Ất lập tức đáp ứng.

Lập tức, hai huynh đệ cũng không chậm trễ nhiều, Lý Trường Thọ vung phất trần, làm ra một đóa mây trắng.

Ngao Ất hỏi: "Ca ca, không bằng ta dùng long thân chở ngươi?"

"Đừng làm như vậy." Đệ tử Nhân Giáo không muốn trở thành long kỵ sĩ nào đó nghiêm mặt nói: "Làm việc tại Thiên Đình, trọng yếu nhất chính là điệu thấp, mục đích của chúng ta chính là công đức Thiên Đình, lại không phải là vì dương danh lập vạn tại Thiên Đình."

Mặt Ngao Ất lộ ra nét hổ thẹn, thành thành thật thật đi theo bên người Giáo Chủ ca ca nhà mình.

Mây trắng phiêu khởi, hai người chậm rãi bay lên trên trời.

Đoạn đường này ngược lại là gió êm sóng lặng, bay đến không trung ước chừng cao trăm dặm, một cỗ cương phong kịch liệt thổi tới từ bốn phương tám hướng, như lưỡi dao cắt vào một long một người giấy này.

Ngao Ất lập tức thả tiên lực ra làm một tầng bình chướng, cương phong này tự nhiên không động được vào cao thủ cảnh giới Thiên Tiên như hắn.

Lại tăng lên mấy chục dặm, một tầng thiên hỏa mắt trần có thể thấy, xuất hiện ở phía trên, bọn hắn tùy ý xông đi qua.

Cương phong, thiên hỏa, chủ yếu là ngăn cản sinh linh dưới tiên nhân bay đến không trung Hồng Hoang.

Xông qua thiên hỏa, bầu trời trên đỉnh đầu lập tức trở nên cao hơn, màu xanh thẳm nguyên bản cũng thay đổi trở nên nhạt hơn rất nhiều, đóa đóa mây trắng tung bay phía trên, từng đường mây giấu ở trong mây trắng.

Lý Trường Thọ cũng là lần đầu tiên lên trời, không có kinh nghiệm gì, chỉ có thể dựa vào cảm giác mang Ngao Ất rơi xuống trên đường mây, bay về hướng chính giữa Nam Thiệm Bộ Châu.

Bay trong chốc lát, một tòa Thiên Môn bạch ngọc to lớn xuất hiện ở trong tầm mắt hai người.

Nhìn Thiên Môn này:

Toàn bộ tạo thành từ bạch ngọc, khắc long câu phượng thủ thanh minh.

Tru Tà bảo kiếm treo lơ lửng, trên viết nam thiên trấn gian nịnh.

Lý Trường Thọ không hiểu sao có một chút kích động nhỏ...

Chính mình bây giờ đã tốt hơn so với kế hoạch lập ra vào lúc mười tám tuổi, sớm hơn, cũng càng thoải mái dễ chịu hơn, đã tới nơi đây, nhảy ra khỏi cái hố to Phong Thần kia, sẽ không đi làm cái loại pháo hôi Phong Thần thảm nhất kia!

Thảm nhất, chính là cái loại bị giết còn không lên được Phong Thần Bảng.

Lý Trường Thọ bưng phất trần, mang theo Ngao Ất, cưỡi mây chậm rãi bay về phía trước.

Thiên Tướng thủ vệ thấy thế, đầu tiên là mặt lộ vẻ nghi hoặc, sau đó liền nghĩ đến điều gì, cẩn thận phân biệt thêm vài lần, lập tức truyền âm đối với các nơi.

"Đều giữ vững tinh thần, vị Hải Thần kia đã tới Thiên Đình!"

Lập tức, Thiên Binh canh giữ ở trước cổng trời cùng nhau chấn tác tinh thần, vội vàng bóp nát ngọc phù Đông Mộc Công lưu lại, cùng với mấy vị Thiên Tướng cùng nhau hướng về phía trước chủ động nghênh đón.

"Xin hỏi, ngài thế nhưng là Tứ Hải đại thần huyền thượng vô khuyết?"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, vô cùng...hiền lành.

Mấy vị Thiên Tướng lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, một người nói: "Có thể bày ra thần lực? Chúng ta cũng phải nghiệm chứng mới được."

Chương 313. Khách sáo

Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, một vệt ánh vàng hiện lên quanh người hắn, cả người đều nhiều hơn mấy phần cảm giác thần thánh.

Chúng Thiên Tướng lập tức ôm quyền hành lễ, Lý Trường Thọ vái chào hoàn lễ, cười nói: "Như thế đã có thể nghiệm chứng bản thân chưa?"

"Đương nhiên, mời Hải Thần!"

"Thiện." Lý Trường Thọ ra dáng mà nói, mang theo Ngao Ất đi vào Nam Thiên Môn.

Lý Trường Thọ thầm lắc đầu.

Chỉ nghiệm chứng thần lực của mình liền thả mình đi qua, cũng không khỏi quá bất ổn, vừa không kỹ càng đề ra nghi vấn, lại không có người kiểm tra, càng không phát giác ra đây là hóa thân hay là khôi lỗi...

Lát nữa cần phải nói cho Ngọc Đế bệ hạ việc này.

Không thì về sau chính mình mang sư muội sư phụ lên Thiên Đình, hoàn toàn không có cảm giác an toàn gì.

"Ca ca." Ngao Ất truyền âm hỏi: "Không cần tặng lễ cho những người này sao?"

"Lúc đi rồi nói sau, không kịp."

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, trên đường mây phía trước hiện lên một đạo thanh quang, một lão giả đôn hậu hiện ra.

Hai mắt Lý Trường Thọ tỏa sáng, âm thầm vươn...một bàn tay đối với Ngao Ất.

Ngao Ất nháy mắt mấy cái, năm ngón tay? Năm phần lễ gặp mặt?

Lập tức, Ngao Ất vội vàng chuyển đông làm tây ở bên trong trữ vật pháp bảo của chính mình, mà Lý Trường Thọ cưỡi mây hướng về phía trước, đã là hô một câu: "Làm phiền Mộc Công dẫn đường!"

"Ha ha ha!" Tâm tình của Đông Mộc Công vô cùng vui sướng: "Hải Thần, mãi mới thấy ngươi lên trời! Nhanh, nhanh, theo ta đi bái kiến bệ hạ!"

Lý Trường Thọ lập tức gật đầu đáp ứng một tiếng, ấn theo lý thuyết, hắn nên đi đến Thông Minh Điện trước, nhưng Đông Mộc Công đã không theo quá trình, vậy hắn cứ làm theo là được.

"Mộc Công, đây là thống lĩnh thuỷ quân của ta, Ngao Ất. Ngao Ất, nhanh hướng về phía trước bái kiến, đây là Thiên Đình Đông Mộc Công, người bệ hạ tín nhiệm nhất!"

Ngao Ất vội vàng đi về phía trước, cung cung kính kính vái chào, trong miệng hô hào "Mộc Công", lại từ trong ngực...lôi ra năm chiếc rương lớn bằng vàng.

Mỗi một chiếc rương dài nửa trượng, cao ba thước, chỉnh chỉnh tề tề xếp ở trước mặt Đông Mộc Công, nắp rương tự động mở ra...

Trong đó lấp lóe bảo quang, sáng chói, dạ minh bảo châu lớn chừng quả đấm của Hùng Linh Ly, dĩa ngọc điêu khắc từ tuyệt phẩm mỹ ngọc, đại trân châu lớn chừng trái nhãn không chút tỳ vết nào...

Lý Trường Thọ: "..."

Lão đệ, ngươi là tới Thiên Đình để phô bày sự giàu sang sao?

Đồ vật không quan trọng ở trong miệng ngươi? Có thể đưa một trăm thùng như thế này tới miếu Hải Thần không?

Ngao Ất trịnh trọng nói: "Đây là một chút tạ lễ của vãn bối, ừm, của mạt tướng, còn xin Đông Mộc Công đại nhân nhận lấy!"

"Chuyện này..." Đông Mộc Công nháy mắt mấy cái, có một chút chột dạ nhìn chung quanh, lại mang theo vài phần nghi hoặc nhìn về phía Lý Trường Thọ, muốn biết đây có phải là khâu quan trọng trong sự tình Long Tộc hay không.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng là bất đắc dĩ một hồi.

Hắn ngược lại là biết Long Tộc nóng lòng, không nghĩ tới...

"Mộc Công, đây cũng là một phần tâm ý của Ngao Ất, đều là một chút đồ trang sức, còn xin Mộc Công nhận lấy."

"Ài, chuyện này không hợp quy củ, nếu để người thấy, vậy thật là!"

"Mộc Công chờ một lát." Lý Trường Thọ truyền âm nói đối với Ngao Ất, Ngao Ất lập tức cúi đầu đáp ứng một tiếng, quay người hóa thành một đạo ánh đỏ, rơi vào chỗ Nam Thiên Môn.

Loảng xoảng lại là mấy chiếc rương lớn đưa ra ngoài, đập ở trước mặt mấy vị Thiên Tướng.

"Đây là một phần tâm ý của Ngao Ất, còn xin sau này chư vị chiếu cố nhiều hơn!"

Tiếp đó, Ngao Ất quay người bay trở về, hoàn toàn không cho nhóm Thiên Tướng cơ hội cự tuyệt.

Lúc này Đông Mộc Công đã rõ ràng, đây đại khái chính là khâu "Long Cung chủ động tặng lễ vì trải đường lên trời", trong đáy lòng càng thêm kính nể mấy phần đối với vị Hải Thần trước mắt này.

"Vậy thì ta thu nhé?" Đông Mộc Công cẩn thận từng li từng tí hỏi một câu.

Lý Trường Thọ mỉm cười trừng mắt nhìn, Đông Mộc Công cười nói rằng lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa...

Tiếp theo, trên đoạn đường bay đến Lăng Tiêu bảo điện này, chỉ cần gặp được Thiên Tướng, Ngao Ất liền đi lên đưa một rương vật phẩm trang sức không quan trọng.

Ở trong thiên cung trống trải, vang lên "ài, chuyện này sao có thể được", "khách khí khách khí", "chẳng qua là một ít lễ gặp mặt", "lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa"...

Trong lúc nhất thời, trên đường mây từ Nam Thiên Môn đến Lăng Tiêu bảo điện, tràn ngập khí tức sung sướng vui vẻ.

Sắp đến Lăng Tiêu bảo điện, Lý Trường Thọ lại là hai mắt tỏa sáng, thấy được hóa thân Ngọc Đế cùng với mấy vị Thiên Tướng "đi ngang qua".

Lý Trường Thọ cũng đều không cần nháy mắt đối với Ngao Ất, Ngao Ất đã là chạy lên, chuyển ra mấy chiếc bảo rương ở bên trong pháp bảo trữ vật, trong miệng nói: "Một chút lễ gặp mặt, kính xin vui vẻ nhận, về sau chiếu cố nhiều hơn!"

Hóa thân Ngọc Đế cũng có một chút buồn bực trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ cười gật gật đầu.

Theo đó, hóa thân Ngọc Đế vốn là đến xem ai dám quang minh chính đại thu lễ, lập tức rõ ràng một chút gì đó.

"Hành động mà Trường Canh ái khanh tiến hành phải có thâm ý, Long Tộc đưa ra lễ vật, liền có cảm giác quan hệ cùng với Thiên

Đình thân cận hơn một chút...Ngược lại là, trước đây ta vẫn chưa cân nhắc đến việc như vậy. Hơn nữa đưa tặng đều là một chút đồ vật bày biện trang trí, Long Tộc cũng coi như có lòng. "

Thế là, hóa thân Ngọc Đế khẽ cười nói: "Lần này coi như thôi, nhưng Thiên Đình có thiên quy, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

"Được!" Ngao Ất cười gật gật đầu, ôm quyền chắp tay đối với vị Thiên Tướng qua đường không biết tên này, cười chạy về phía sau Lý Trường Thọ.

Hóa thân Ngọc Đế âm thầm gật đầu, ngược lại là một đầu tiểu long không tệ.

Lại bay qua hai tầng trời nữa, bay qua cửu trọng ngọc môn, Lăng Tiêu bảo điện trôi nổi ở trong một mảnh tinh không đã hiện ra trong tầm mắt, bách tiên hội tụ ở trong đó, Thiên Binh trước điện xếp thành hàng.

Đạp lên 999 bậc thang bạch ngọc trước điện, Ngao Ất không hiểu sao có một chút khẩn trương.

Lý Trường Thọ truyền âm cổ vũ hắn vài câu, sau đó tay trái khẽ nâng vạt áo trường bào, tay phải bưng phất trần trắng tinh, bước lên từng bước.

Đây chính là:

Bản tự trong núi tiêu dao khách, trong Lăng Tiêu Điện bái đế quân.

Đứng hàng chu thiên xưng chính đạo, trường sinh đang nhìn tránh Phong Thần!

...

Sau nửa canh giờ.

Bay trên đường mây đến Thông Minh Điện, Lý Trường Thọ truyền âm nói đối với Ngao Ất: "Cảm giác thế nào?"

"Thiên Đế bệ hạ đúng là...trẻ trung khoẻ mạnh." Ngao Ất truyền âm trở về: "Hơn nữa Thiên Đế có thể quan tâm Long Tộc như vậy, cũng làm cho trong đáy lòng Ất vạn phần cảm khái."

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Mọi thứ không thể chỉ nhìn bề ngoài, Ngao Ất ngươi phải học được phân tích sự việc bên trong nguyên nhân. Thiên Đế lo lắng đối với Long Tộc như vậy, nhưng thật ra là nhìn trúng lực ảnh hưởng của Long Tộc ở trong Hồng Hoang, nếu như Long Tộc có thể vào biên chế Thiên Đình, lúc này Thiên Đình vừa cất bước không lâu, chắc chắn sẽ thanh danh đại chấn. Đây chính là động cơ Thiên Đình tương trợ Long Tộc."

Chương 314. Hóa thân của đạo vận

Ngao Ất nghe vậy giống như có điều suy nghĩ, truyền âm trả lời: "Những lời ca ca nói này, Ngao Ất là biết đến, nhưng Thiên Đình so với những người âm thầm ra tay với Long Tộc chúng ta, cường đại hơn đâu chỉ vạn lần."

Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, vẫn chưa nói thêm gì.

Lần này bái kiến Ngọc Đế ở bên trong Lăng Tiêu bảo điện, Lý Trường Thọ cũng không được quá nhiều chỗ tốt, cũng chỉ nhận được một khối hổ phù có thể tùy thời điều động mười vạn Thiên Binh, lại được một tấm lệnh bài có thể tùy ý đi lại tại các nơi thiên cung, đặc cách không báo mà tiến vào Lăng Tiêu Điện...

Hoàn toàn chính là đãi ngộ của quyền thần bình thường.

Đi vào bên trong Thông Minh Điện, mấy vị tiên quan phòng thủ Thông Minh Điện cũng là có một chút cung kính, cấp tốc làm xong các hạng sự vụ.

Vào tiên tịch, nhận lệnh bài, chọn phủ đệ, còn dẫn tới ba ngàn Thiên Binh làm nhóm thuỷ quân Hải Thần đầu tiên.

Lý Trường Thọ thừa cơ tìm hiểu tình huống biên chế và các phương diện bây giờ của Thiên Đình, phát hiện ra Thiên Đình không chỉ là khuyết thiếu chính thần, lực lượng phòng giữ ở các nơi cũng có lỗ thủng to lớn.

Thiên Binh cần có để đóng giữ toàn bộ Thiên Đình là hơn ba trăm vạn, bây giờ cộng lại các nơi, cũng chỉ có trăm vạn.

Mỗi một tầng trong chín tầng trời đều vô cùng rộng lớn, ba tầng trời dưới cùng vẫn chỉ là chỗ ở của "Thiên nhân". Đối ứng với thiên nhân đạo bên trong lục đạo luân hồi.

Thọ nguyên của nhóm thiên nhân đều là ngàn năm trở lên, có tư chất tu tiên tốt hơn, là nguồn chiêu mộ Thiên Binh quan trọng.

Từ Địa Phủ cho tới Thiên Đình, Lý Trường Thọ có thể nhìn thấy một con đường rõ ràng mạch lạc, đây có lẽ là sau khi Đạo Tổ Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, tạo dựng ra hệ thống thần quyền Tam Giới.

Nhưng tỷ suất thiên nhân sinh sôi lại luôn không tăng lên, Thiên Đình cũng bị giới hạn, Thiên Binh hoàn toàn không đủ dùng.

Thiên Đình muốn quật khởi, nhất định phải cải tổ nhiều phương diện.

Nhưng, Lý Trường Thọ cũng chỉ là suy nghĩ một chút những điều này, cũng sẽ không chủ động đi nói.

Trừ phi là Thánh Nhân lão gia cho nhiệm vụ, hoặc là chính mình cần nhờ vào đó để kiếm công đức, tự nhiên gia tăng sự tình nhân quả cho chính mình, Lý Trường Thọ tuyệt đối sẽ không làm...

Hả?

Trong đáy lòng đột nhiên có hiểu ra, Thái Thanh đại đạo sinh ra một tia nhiễu loạn, ngưng tụ thành một chữ trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

【 Đến 】

"Đây là!" Tinh thần của Lý Trường Thọ chấn động, Ngao Ất ở bên cạnh lập tức có một chút buồn bực.

Lập tức, Lý Trường Thọ không dám chậm trễ, hỏi rõ Động Suất

Cung ở nơi nào, liền dẫn Ngao Ất bay về hướng Động Suất Cung.

Ngao Ất vội hỏi: "Đó không phải là đạo trường của hóa thân Thánh Nhân lão gia sao?"

"Ừm." Lý Trường Thọ nói: "Không nên hỏi nhiều, không cần nhìn nhiều, cũng không cần nghe nhiều."

"Vâng." Ngao Ất như lâm đại địch, cả thân rồng đều trở nên căng thẳng.

Nhưng mà, bọn hắn còn chưa có bay đến Động Suất Cung, ở ngay trên đường mây cách đó không xa thấy được một mảnh...ruộng mầm đậu.

Đúng là ruộng mầm đậu, đây là thần thông Tát Đậu Thành Binh bản cải tiến đầu tiên Lý Trường Thọ hiến cho Thiên Đình, sau khi thấy hiệu quả của Đậu Tiên, Thiên Đình đã mở một khu vực trồng đậu.

Lúc này Thiên Đình rất trống trải, mảnh mầm Đậu Tiên này, cũng coi như là tăng thêm cho Thiên Đình mấy phần màu xanh biếc.

Nhưng những điều này đều không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, đang khiêng cuốc trong ruộng mầm đậu, đầu đổ đầy mồ hôi nóng, cũng đang nhìn về phía nơi đây, vị thanh niên Thiên Tướng kia...

Ngao Ất vừa nhìn thấy người này, khuôn mặt thanh tú lập tức đỏ lên, vô thức liền cầm bảo kiếm của mình, keng một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ!

Biện Trang?

Lý Trường Thọ cũng có một chút phát mộng, hai mắt nhìn kỹ, cảm thụ khí tức đạo vận của đối phương, mới phát hiện ra chính mình cũng không có nhìn lầm.

Tên gia hỏa này không phải là thiếu gia Thiên Nhai Các hay sao?

Làm sao lại đến đây...trồng đậu?

"Ngao Ất."

Lý Trường Thọ truyền âm nhắc nhở một câu, Ngao Ất có một chút mất khống chế lập tức tỉnh ngộ lại, lập tức thu hồi trường kiếm trong tay, khẽ nhíu mày.

"Giáo Chủ ca ca, người này làm sao lại ở trong Thiên Đình?"

"Ta cũng không biết." Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Trước tiên đi đến Động Suất Cung bái kiến lão quân, lại tới hỏi hắn việc này."

Ngao Ất gật đầu trả lời, cùng với Lý Trường Thọ tiếp tục chạy tới Động Suất Cung, sắc mặt cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Ở trước Động Suất Cung, một đồng tử đã sớm chờ đợi, nói rằng lão quân bảo Trường Canh đi vào.

Ngao Ất cũng biết Lý Trường Thọ vốn là muốn dẫn y cùng nhau đi bái kiến hóa thân Thánh Nhân, nhưng hóa thân Thánh Nhân rõ ràng không muốn gặp y, vội nói: "Ca ca mau mau đi vào đi, ta chờ ở bên ngoài."

Không có gì khác, cơ duyên chưa tới mà thôi.

Lý Trường Thọ đi vào Động Suất Cung, còn cố ý truyền âm căn dặn Ngao Ất, bảo y không cần loạn đi, cứ đứng chờ ở đây, Ngao Ất cũng trịnh trọng đáp ứng...

Lập tức, Lý Trường Thọ bưng phất trần, đi theo phía sau đồng tử, đi vào cửa lớn chỉ mở ra một khe hở.

Bước vào Động Suất Cung, Lý Trường Thọ ngược lại là hơi có một chút ngoài ý muốn.

Động Suất Cung ở trong suy nghĩ của hắn, chính là có trận pháp huyền diệu, linh đan thành tinh tung bay khắp nơi, tiên thiên linh căn hóa thành đạo đồng chạy trên mặt đất...

Nhưng đến nơi đây, chỉ thấy một tòa đại viện, một tòa lầu các miễn cưỡng coi là đại điện cỡ lớn, mấy gốc linh thụ ỉu xìu phổ biến trên Thiên Đình...

Lý Trường Thọ cẩn thận cảm ứng, lại nhận ra một tia đạo vận tối nghĩa khó hiểu, như có như không, tràn ngập trong toàn bộ Động Suất Cung.

Thánh Nhân...hóa thân của đạo vận!

Tóm lại, đây cũng chính là đạo vận của Thánh Nhân!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ than nhẹ một hồi, không hiểu sao liền nổi lên kính ý nồng đậm đối với tồn tại còn chưa nhìn thấy trong điện phía trước.

Đúng vào lúc này, phía trước truyền đến tiếng ho khan, một đạo thân ảnh quen thuộc đẩy cửa điện ra, mỉm cười nhíu mày đối với Lý Trường Thọ.

Đại Pháp Sư!

Ách, còn là Đại Pháp Sư mang theo vài phần buồn ngủ, nhịn không được ngáp một cái...

Đại Pháp Sư mở miệng trêu chọc: "Tiểu Ngân, lão quân bảo ngươi đi tiếp dẫn đệ tử Nhân Giáo, Hải Thần mới tấn thăng, sao ngươi lại dẫn một tờ người giấy đến?"

Người giấy?

Đồng tử kia hiếu kì đánh giá Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ cũng vô thức liếc nhìn thân thể của chính mình, phát hiện ra Đạo Nhân Giấy cũng không lộ ra dị dạng.

Tiếp theo, Lý Trường Thọ hiểu rõ ra, đây là Huyền Đô Đại Pháp Sư đang che chở chính mình, trêu chọc vài câu trước, khiến cho lão quân sẽ không vì việc này mà không vui.

Nói trở lại...

Tiểu Ngân? Chính là vị Ngân Giác đại vương ngu ngơ kia? Ta gọi ngươi một tiếng ngươi có dám đáp ứng không?

Lý Trường Thọ liếc nhìn đồng tử có khả năng không quá thông minh này, ôn hòa cười một tiếng, liền vội vàng hướng về phía trước hành lễ đối với Đại Pháp Sư.

"Bản thể của đệ tử chỉ muốn chuyên chú vào sự tình tu hành, sớm ngày kết Kim Tiên Đạo, cho nên dùng hóa thân lên trời tương trợ Ngọc Đế bệ hạ. Chuyện này, trước đây Đại Pháp Sư ngài cũng đã đồng ý..."

Huyền Đô Đại Pháp Sư lập tức cười đến híp cả mắt: "Vào đi, lão quân đã đợi ngươi nửa ngày."

Chương 315. Truyền đạo

Lý Trường Thọ phát ra ánh mắt giao lưu thỉnh cầu đối với Đại Pháp Sư, lại bị một cái động tác nháy mắt của Đại Pháp Sư chặt đứt, phản hồi cho Lý Trường Thọ một nụ cười an tâm.

Tóm lại, sau khi đi vào không nói hai lời liền dập đầu, Thánh Nhân nói cái gì cũng đều đáp ứng!

Ừm, vì lý do ổn thỏa, chính mình cũng nhất định phải ôm lấy một phần lòng hoài nghi, cân nhắc đến một vài khả năng Đại Pháp Sư chơi ác chính mình, nơi đây có thể là Thiên Đình giả, đây có thể là chính mình ngộ nhập mộng ma trong lúc tu hành...

Bái nhiều hơn mấy lần, tóm lại là không có chỗ xấu.

Đại Pháp Sư quay người tiến vào cửa điện, Lý Trường Thọ cúi đầu đuổi theo ở phía sau.

Sau khi đi vào, liếc mắt liền thấy được lò bát quái vàng tím vô cùng dễ thấy kia, lò này khá lớn, cơ hồ chiếm cứ nửa đại điện.

Lần đầu tiên nhìn thấy lò này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ toát ra chính là hai chữ "xinh đẹp", ngoại hình của lò bát quái này mê người như thế, mỗi một đoạn đường cong đều không bàn mà hợp với đại đạo.

Còn không kịp nhìn lần thứ hai, lực chú ý của Lý Trường Thọ, đã chuyển tới vị lão giả ngồi phía trước lò bát quái kia...

Nên hình dung lão giả này như thế nào?

Nhìn sơ qua thường thường không có gì lạ, thứ hai nhìn mặt mũi hiền lành, thứ ba là già vẫn tráng kiện, thứ tư thấy đạo cảnh vô cực, nhưng sau khi nhắm mắt, trong đáy lòng không có được nửa phần ấn tượng, hình tượng liên quan tới lão quân, lưu cũng đều không lưu được...

"Đệ tử Lý Trường Thọ, bái kiến lão quân! Ngày hôm nay đệ tử dùng Đạo Nhân Giấy đến đây, xin lão quân thứ tội!"

Lão quân dường như cười, lại dường như vẫn chưa cười.

"Ngồi."

Lý Trường Thọ như là nghe lầm, sửng sốt trong nháy mắt, mới đứng dậy đi về phía bồ đoàn trống rỗng xuất hiện ngồi xuống.

Lão quân lại nói: "Ngày hôm nay truyền cho ngươi tam thiên đan đạo."

"Đa tạ lão quân!"

"Ừ." Thái Thượng Lão Quân chậm rãi gật đầu, lại nhìn về nơi cửa sau phía đại điện, một vị Đại Pháp Sư nào đó vừa muốn cất bước chạy đi: "Trở về."

"Ài, đệ tử đến rồi." Đại Pháp Sư đáp ứng một tiếng, yên lặng đi tới, cố gắng lộ ra mấy phần mỉm cười bình thản: "Lão quân, đệ tử không thích luyện đan."

Lại có một chiếc bồ đoàn xuất hiện ở bên trái đằng trước Lý Trường Thọ, Đại Pháp Sư mặc dù ngoài miệng nói không thích, lại cũng chỉ có thể thành thành thật thật ngồi ngay ngắn trên đó.

Vị trí chỗ ngồi này, cũng là có thâm ý sâu sắc.

Nhưng Lý Trường Thọ tự biết có thể ngồi ở chỗ này, là đã được lão quân tán thành!

Lão quân hơi mở hai mắt: "Tĩnh."

Thân thể Đại Pháp Sư ngồi càng thẳng hơn một chút, dường như muốn ở trước mặt Lý Trường Thọ, tiếp tục duy trì một chút... uy nghiêm của đại sư huynh Đạo Môn.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm suy nghĩ, Đại Pháp Sư làm sao lại có một chút sợ nghe lão quân giảng đạo...

Ngày hôm nay lão quân muốn truyền thụ cho chính mình luyện đan chi đạo, chuyện này hẳn là sẽ không gây nên Kim Tiên Kiếp của chính mình. Hơn nữa lão quân muốn truyền đạo, mình tuyệt đối không thể cự tuyệt, Kim Tiên Kiếp đến trước thời hạn cũng là không thể làm gì.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ liền rõ ràng, vì sao Đại Pháp Sư lại muốn vụng trộm chạy đi...

Lão quân giảng đạo cũng không mở miệng, chẳng qua chỉ là lẳng lặng ngồi ở kia, lòng bàn tay xuất hiện một đóa thanh liên xoay chầm chậm, hai mảnh cánh hoa bay ra từ thanh liên này, một mảnh biến mất không thấy gì nữa, một mảnh khắc sâu vào cái trán của Đại Pháp Sư.

Toàn thân Đại Pháp Sư rung động hai lần, trực tiếp ngã ra sau ngất đi.

Ấy?

Lý Trường Thọ còn chưa kịp chớp mắt, trong đáy lòng liền nổi lên mấy phần hiểu ra, bản thể cất giấu trong bình hoa tại một góc mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong mở hai mắt ra, một mảnh cánh hoa, che đậy toàn bộ tầm nhìn của hắn, rơi vào cái trán của hắn.

Rắc một tiếng, bình hoa vỡ nát!

Thân thể Lý Trường Thọ té trên một góc mật thất, quanh người bị từng tia từng tia đạo vận bao trùm...

Mà ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, toát ra một lượng lớn, không, một biển lớn thuật luyện đan!

Đây đã không phải là thể hồ quán đỉnh, đây chính là cưỡng ép toàn bộ nước trong biển rộng, nhét vào hồ cá nho nhỏ!

Hồ cá này lại vẫn là bình yên vô sự, bắt đầu thụ động tiếp nạp!

"Thủ đoạn của Thánh Nhân, thật sự vô cùng huyền..."

Lý Trường Thọ không kịp nghĩ nhiều, tâm thần liền hoàn toàn bị kéo vào bên trong đan đạo.

Bị dìm nước, không biết làm sao.

Một lần dìm, chính là kéo dài ba năm...

...

"Linh Nga, sư huynh ngươi trong mấy năm này làm sao vẫn luôn không có lộ diện...nhanh ra bài đi Linh Nga."

Bên trong phòng bài bạc Tiểu Quỳnh Phong, Tửu Cửu ngáp một cái hỏi một câu.

Linh Nga cười nói: "Trước đó ta vẫn luôn đang bế quan, cũng không biết việc này. Hì hì, hai ống sao? Ta đụng! Sư huynh ta hẳn là cũng là đang bế quan tu hành, sư thúc ngài có phải hay không là không có uống rượu? Ở chỗ ta cũng không có."

"Hừ, bản sư thúc liền không có sư huynh của mình sao?" Tửu Cửu không nhịn được liếc mắt, sau đó lại chép chép miệng nhỏ: "Chỉ là rượu do Ngũ sư huynh nhưỡng, so với rượu Tiểu Trường Thọ nhưỡng, thiếu một chút hương vị...Huyền Nhã, tới phiên ngươi."

"Ừm..." Hữu Cầm Huyền Nhã cầm ngọc thạch trong tay so sánh những hoa văn trên khối ngọc thạch này với khối ngọc thạch khác.

Nàng gần đây mới tiếp xúc với hạng mục Tiểu Quỳnh Phong này, còn chưa đánh thuần thục lắm.

Nàng nhỏ giọng nói: "Ta muốn bắt ngọc thạch của ngươi, sau đó đánh ra ngọc thạch bốn ống...nói đến, ta cũng đã lâu không gặp Trường Thọ sư huynh, trong đáy lòng ngược lại cũng có một chút tưởng niệm."

"Hừm?" Tửu Cửu lập tức cười đến híp cả mắt, nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã, lại nhìn Linh Nga, đột nhiên phát hiện ra hai người đều vô cùng bình tĩnh.

Hai người này chả thú vị một chút nào.

Hùng Linh Lỵ dùng bàn tay lớn bốc lên ngọc thạch vừa bị Hữu Cầm Huyền Nhã đánh ra: "Ăn, năm ống."

Tửu Cửu khẽ quát một tiếng: "Nhìn bàn tay chuẩn Thiên Tiên của ta!"

Nói xong, nàng ở bên trong đống ngọc thạch xây thành hình chữ nhật kia, cầm đi một khối ở tít ngoài rìa, sau đó hai mắt tỏa sáng, tâm hồn rung động, xoay hàng ngọc thạch của mình lại, hưng phấn hô một tiếng:

"Thuần một màu! Nhanh lên, linh thạch linh thạch!"

Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ lập tức phàn nàn vài tiếng, Hữu Cầm Huyền Nhã lại là dịu dàng cười một tiếng, ba người từng người cầm mấy khối linh thạch ra, đưa cho Tửu Cửu.

Tửu Cửu lập tức cười đến run rẩy cả người, trong mắt một mảnh sáng lóng lánh...

Một trò chơi nhỏ trong Hồng Hoang, tiếp tục chặng tiếp theo của cuộc hành trình.

Nửa ngày sau, bốn người đi vào bên trong Linh Thú Quyển, chọn hai con linh thú nhìn có một chút không muốn ăn, bị bệnh kén ăn bi quan chán đời, căn cứ vào tâm tình thành toàn cho bọn nó, đưa chúng nó mang đến bên hồ thưởng thức phong cảnh...

Sau đó dựng vỉ nướng lên, chuẩn bị rượu hảo hạng thức ăn ngon, bắt đầu đối rượu làm ca tối nay, hưởng thụ nhân sinh.

"Sư huynh đúng là đã rất lâu không có lộ diện." Linh Nga liếc nhìn Đạo Nhân Giấy bên trong bảo nang trong ống tay áo, có một chút bận tâm nói thầm một câu.

Loại tình huống này đúng là thực sự khác thường, chính mình cũng đã xuất quan hơn nửa năm, sư huynh còn chưa có tới răn dạy...

Chương 316. Bế Quan Thạch

Tửu Cửu nhỏ giọng hỏi: "Sẽ không phải, tu hành xảy ra chuyện gì đó chứ?"

"Không thể nào." Linh Nga vội nói: "Sư huynh tu hành không màng nhanh, không tham công, mỗi một bước đều là vững vàng, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì."

Hữu Cầm Huyền Nhã hỏi: "Trường Thọ sư huynh có lưu lại Bế Quan Thạch?"

"Chuyện này..." Linh Nga lắc đầu, giữa lông mày không tự giác toát ra một chút lo lắng.

Cái gọi là Bế Quan Thạch là một loại pháp khí, có thể cảm ứng trạng thái lúc Luyện Khí Sĩ bế quan tu hành, nếu như tẩu hỏa nhập ma hoặc là gặp phải nguy hiểm, có thể kịp thời nhắc nhở bằng hữu và thân hữu cứu chữa.

Có một số việc chính là không đề cập tới thì cũng thôi, nhấc lên liền bắt đầu không ngăn được nghĩ lung tung, sau đó liền rơi vào vòng lẩn quẩn nào đó...

Rất nhanh, Tửu Cửu, Hữu Cầm Huyền Nhã, Linh Nga cũng bắt đầu lo lắng.

Nhất là Linh Nga nói câu kia: "Mỗi lần sư huynh bế quan, đều sẽ cho ta biết một tiếng trước thời hạn, lần này thế nhưng lại không có..."

Ba vị chuyên gia ăn hàng có thâm niên tại Tiểu Quỳnh Phong, đã là ngồi không yên.

Cũng chỉ có Hùng Linh Lỵ biết biểu huynh của chính mình là Hải Thần không gì không làm được, lúc này cũng không có cảm giác lo lắng gì.

"Không được, phải đến xem thử như thế nào!" Tửu Cửu nói: "Không nói một tiếng liền bế quan, vạn nhất xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?"

Hữu Cầm Huyền Nhã ngâm khẽ vài tiếng, thấp giọng nói: "Nếu chúng ta quấy rầy sư huynh, đây chẳng phải là phá hỏng sư huynh tu hành?"

Tửu Cửu vung tay nhỏ lên: "Cùng lắm thì ngươi cùng với Linh Nga lấy thân báo đáp xem như bồi tội là được!"

"Sư thúc!" Khuôn mặt của Linh Nga đỏ lên, nhưng tiếp đó lại tràn đầy thần sắc lo lắng.

Hữu Cầm Huyền Nhã ngược lại là rất bình tĩnh nhếch miệng, nói: "Sư thúc, đừng có nói đùa như vậy, làm ô nhục thanh danh của Trường Thọ sư huynh."

Linh Nga nói: "Như vậy, ta đi đến phụ cận đan phòng một chút, nếu như sư huynh không có đang bế quan, sẽ tự mở ra trận pháp vây bên ngoài đan phòng cho ta."

"Đi, đi, Linh Lỵ ở đây nướng, ba người chúng ta đi qua."

Tửu Cửu nói một tiếng, mang theo Linh Nga, Hữu Cầm Huyền Nhã cùng nhau bay về phía ranh giới trận pháp vây bên ngoài đan phòng.

Đến nơi đây, có thể cảm nhận được linh lực lưu động trong khu rừng phía trước, ba người lẳng lặng đợi một hồi...

Hữu Cầm Huyền Nhã không khỏi hỏi: "Có thông lộ tiến vào trận pháp hay không?"

Linh Nga cùng với Tửu Cửu cùng nhau lắc đầu, ba người lo lắng càng đậm.

Tửu Cửu hô to một tiếng: "Tiểu Trường Thọ ——"

Tiếng hô hoán này không có vào trong trận pháp, nửa điểm tiếng vang cũng đều không có.

Đúng vào lúc này, đệ tử Nhân Giáo nào đó vẫn như cũ bị một lượng lớn tin tức tràn ngập tâm thần, sắp hoàn thành lần học đạo này, một tia tâm thần bị âm thanh la lên này nhiễu loạn.

"Tiểu sư thúc...Linh Nga...Huyền..."

Lý Trường Thọ mặc dù vẫn là không có cách nào thoát ly từ bên trong "chương trình dạy học", nhưng cũng có thể chia ra một ít tâm thần, miễn cưỡng đưa tay kết một cái dấu tay, mở ra thông lộ chuyên dụng vào trận của sư muội...

"Linh Nga, Huyền Nhã? Trận pháp nơi này có phải hay không đã mở ra?"

Tửu Cửu chỉ chỉ vào khu rừng phía trước, tò mò hỏi một câu.

Linh Nga lấy ra một khối ngọc thạch, nhìn trên ngọc thạch tản ra ánh sáng nhạt màu xanh lá, nhẹ nhàng thở ra: "Sư huynh không có việc gì, chúng ta còn muốn đi vào không?"

"Tất nhiên! Đều đã tới đây! Đi xem hắn đang làm cái gì một chút!"

Lập tức, Tửu Cửu một tay túm một cái, lôi kéo hai người xông vào trong rừng.

Lý Trường Thọ vừa mở ra thông lộ trận pháp, vào giờ phút này đã mất đi cảm giác đối với ngoại giới một lần nữa...

Cũng may, bản thể đang nằm ở trong mật thất dưới đất, bên trong đan phòng chẳng qua là một cỗ Đạo Nhân Giấy đang nằm.

Tình huống ba người Tửu Cửu nhìn thấy chính là như thế này...

Các nơi trong đan phòng phủ một tầng tro bụi tinh tế, Lý Trường Thọ nằm ở trước lò luyện đan, khuôn mặt rất an tường, lẳng lặng nhắm hai mắt, không thở gấp...

"Sư huynh!" Linh Nga không nhịn được thanh âm có một chút phát run, liền vội vàng xông tới.

Nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã có tu vi hơi mạnh, lúc này chân hơi động một chút, đã xuất hiện ở bên người Lý Trường Thọ, ngồi quỳ chân, đưa tay, một ngón tay nhỏ nhắn khoác lên cổ tay của Lý Trường Thọ, nhắm mắt cảm nhận.

"Tiên lực vận chuyển như thường, lực lượng nguyên thần bình ổn." Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nói: "Dường như cũng không lo ngại."

"Hắn không có việc gì làm sao lại nằm xuống?" Tửu Cửu nhíu mày tiến tới, ngồi quỳ chân ở trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ, ngón tay chỉ vào cái trán của Lý Trường Thọ, cẩn thận cảm ứng.

Linh Nga ngược lại là nhớ ra điều gì đó, cũng ngồi quỳ chân ở một bên khác, tay nhỏ nhẹ nhàng bấm một ngón tay của sư huynh chính mình.

Xúc cảm này...thô ráp...

Cẩn thận thể hội, quả nhiên là Đạo Nhân Giấy của sư huynh.

"Căn cứ vào bản sư thúc chẩn bệnh." Tửu Cửu nghiêm trang nói: "Đây hẳn là một giấc ngủ chập chờn. Trước đây có lẽ đã quá mệt mỏi vì luyện đan. Có đôi khi, Luyện Khí Sĩ luyện đan, luyện khí quá mệt mỏi, đúng là sẽ rơi vào loại ngủ say cấp độ sâu này, mọi người không cần lo lắng...bình thường, gặp được loại tình huống này, chỉ cần một vị nữ Luyện Khí Sĩ dùng phương pháp miệng đối miệng, đưa vào một hơi khí tức âm nhu, như thế liền có thể lập tức tỉnh lại. Hai người các ngươi đều là sư muội của hắn, ai đến?"

"Thật hay giả?"

"Việc này..."

Linh Nga nhìn về phía Hữu Cầm Huyền Nhã, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng đang nhìn về phía nàng, ánh mắt của hai người giao hội, đột nhiên có một tia lửa xẹt qua.

Tửu Cửu ở bên cạnh lập tức che miệng cười trộm.

"Để ta tới." Hữu Cầm Huyền Nhã nói nhẹ, ánh mắt có một chút kiên định, nội tâm không có một chút dao động nào.

Linh Nga lại là hơi nhíu mày, muốn nhắc nhở đây là hóa thân của sư huynh, lại sợ làm bại lộ bí mật của sư huynh...

Hơn nữa, trong lòng lại có một chút không thoải mái...

Linh Nga nhắm mắt nói: "Sư tỷ, vẫn là để ta tới đi, từ nhỏ ta được sư huynh nuôi lớn, tương đối thân cận hơn một ít với sư huynh, sư huynh cũng sẽ không phản cảm việc này."

Tửu Cửu ở bên cạnh nhanh chóng chuyển ghế gỗ đến, cầm mộc nắm hạt linh dưa, tiến vào trạng thái xem kịch, đôi mắt to kia...

Lóe sáng!

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng nhấp môi dưới, dường như còn muốn tiếp tục mở miệng.

Trong đáy lòng Linh Nga thở dài, sợ sự tình hóa thân của sư huynh bại lộ, chỉ có thể tiếp tục kiên trì, ánh mắt hai người đụng vào, lại là ai cũng không nhường...

Đột nhiên, Lý Trường Thọ đang nằm phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, đưa tay đỡ cái trán, mở hai mắt ra, trong mắt đều là một chút vẻ mờ mịt, khàn khàn nói:

"Các ngươi đừng làm ồn, hiện tại ta đang đau đầu..."

Lý Trường Thọ chậm rãi ngồi dậy, Linh Nga cùng với Hữu Cầm vội vàng nâng lên.

Tửu Cửu phía sau hắn thu hồi hạt dưa và ghế gỗ trong nháy mắt, tràn đầy khéo léo ngồi quỳ chân tại kia, trong mắt tràn đầy lo lắng đối với thân thể của sư điệt.

"Sư huynh không sao chứ?"

"Trường Thọ sư huynh, có nơi nào không thoải mái không?"

"Ừm, không có việc gì..." Lý Trường Thọ xoa xoa trán: "Linh Nga, từ lúc muội bế quan đến bây giờ, đã bao lâu?"

Chương 317. 【 Chém giết 】 đặc sắc

"Sư huynh, ta đã bế quan ba năm, hiện tại đã xuất quan nửa năm."

Ba năm...

Thánh Nhân lão gia cho một mảnh cánh sen, chính là ròng rã ba năm! ?

Lý Trường Thọ vừa định thở phào một hơi, cấp tốc khôi phục tiên thức ở mấy chỗ hóa thân Đạo Nhân Giấy, tinh thần đột nhiên chấn động, đột nhiên hít vào một hơi, hiếm khi lộ ra mấy phần thần sắc lo lắng.

"Làm sao lại còn đánh nhau!"

Nói xong lập tức nhắm mắt, tâm thần lập tức trở về cỗ Đạo Nhân Giấy bên trong Động Suất Cung kia, để lại ba vị tiểu tiên nữ quay mặt nhìn nhau.

Phương thức Thánh Nhân lão gia nhà mình truyền đạo này, đơn giản là...

Quá bá đạo.

Nhưng ở bên trong bá đạo, lại mang theo một tia tinh tế.

Lão quân truyền cho chính mình, đều là cảm ngộ luyện đan thực sự thuần túy, không có tăng lên đạo cảnh của chính mình một chút nào, những đạo vận Thánh Nhân kia cũng không sinh ra bất luận ấn tượng gì đối với chính mình.

Hẳn là lão quân cũng cảm thấy, chính mình bây giờ độ Kim Tiên Kiếp còn bất ổn, cho nên để cho chính mình chuẩn bị thêm một chút?

Hẳn là thế!

Trở về vẫn cần phải tra xét một phen, tốt nhất là chính mình có thể có hiểu rõ ràng trực tiếp hơn đối với Kim Tiên Kiếp...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhanh chóng xẹt qua những ý niệm này, Đạo Nhân Giấy tại Động Suất Cung mở mắt ra, cũng không nhìn thấy bóng dáng lão quân.

Hắn cũng không dám chậm trễ, liền vội vàng đứng lên, vội vàng đi ra ngoài điện.

Bên ngoài xảy ra chuyện...

Ở bên ngoài Động Suất Cung, rồng ngâm, hổ gầm, một người, một long cảnh giới Thiên Tiên, đang ở trước cổng chính Động Suất Cung "quấn quýt" thành một đoàn.

Đúng là quấn quýt, vào giờ phút này Ngao Ất đang dạng chân ở trên người Biện Trang, đối với khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của Biện Trang kia chính là đập mạnh một hồi, đối phương đã là mặt mũi bầm dập.

Mà Biện Trang nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên dùng một chân đạp bay Ngao Ất, nổi giận đùng đùng hô to: "Ngươi đánh mặt ta! Không thể làm huynh đệ!"

Nói xong bổ nhào mà lên, ấn Ngao Ất xuống, ra sức đánh vào mặt trả thù.

Đây là muốn chết hay muốn sống?

Làm loạn ở trước cửa Thánh Nhân? !

Đợi chút, huynh đệ?

Lý Trường Thọ thoáng có một chút sừng sờ, còn cho rằng chính mình bị Thánh Nhân lão gia truyền đạo làm cho trí tuệ bị rối loạn.

Nhưng cẩn thận nhìn kỹ, hai người này xác thực đều không dùng bao nhiêu tiên lực, phảng phất như chẳng qua là đang say khướt, phát tiết cảm xúc trong đáy lòng...

Bên cạnh có mấy ly rượu, cách đó không xa còn có một chiếc cuốc gỗ gãy thành hai đoạn, càng xa xôi còn có một chiếc bàn thấp lật ngửa, mấy vò rượu bị đánh nát...

Mà ở nơi bọn họ đánh nhau, bị một cỗ đạo vận quen thuộc bao phủ. Hẳn là Đại Pháp Sư ra tay, che đậy tình cảnh một người một rồng này đánh nhau.

Lý Trường Thọ: "..."

Ở trong ba năm này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một người trước đó còn muốn kêu đánh kêu giết đối với một người khác, một người từng yêu bộ dáng giả nữ của người kia, hiện tại liền đã xưng huynh gọi đệ, còn đang tiến hành một trận vật lộn giữa huynh đệ...

Lý Trường Thọ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung.

Tỉnh táo, bình tĩnh, những chuyện phi lý trên đời này luôn nằm ngoài sức tưởng tượng của mình.

Lý Trường Thọ bước nhanh tới, tranh thủ thời gian ngắn ngủi này nhanh chóng hoàn thành một loạt kiểm tra bản thân.

Bản thể tiếp tục đả tọa tiêu hóa đan đạo Thánh Nhân lưu lại.

Lần này nhận được chỗ tốt cực lớn tại Động Suất Cung, con đường đan đạo mà lão quân chỉ rõ cho hắn này, chính là cái chủng loại có thể trực tiếp đến điểm cuối đan đạo kia.

Lục chuyển linh đan đang được triệu hoán, Cửu Chuyển Kim Đan không phải là mộng!

Mà tâm thần của Lý Trường Thọ chia thành bốn cỗ, quan sát tình hình Long Tộc Tứ Hải, kiểm tra kho Đạo Nhân Giấy và hậu viện miếu Hải Thần tại An Thủy Thành, dò xét tình hình Tiểu Quỳnh Phong cùng với tình huống các nơi trong môn phái.

Thuận tiện còn phân chút tâm thần, sửa sang lại kiểu tóc cỗ lão thần tiên Đạo Nhân Giấy của chính mình này...

Cũng may, các nơi đều tính là an ổn, ba năm cũng không có tình thế hỗn loạn gì.

Tất nhiên đây chỉ là một lần quan sát đơn giản, vì lý do ổn thỏa, sau đó còn phải tỉ mỉ dò xét, chỉnh lý tình báo thiếu thốn trong ba năm này...

Tạm thời thu hồi tâm thần, chạy tới chỗ cửa lớn Động Suất Cung.

Lý Trường Thọ thấy hai vị đồng tử của lão quân, vào giờ phút này đang ngồi ở trên tường bên cạnh quơ bàn chân, hai người còn có một chút hăng hái nói thầm:

"Hai người bọn họ đánh thật là khó xem."

"Chúng ta có cần đi giúp một chút hay không? Ta giúp Biện Trang, ngươi giúp Ngao Ất?"

"Đi, ta giúp Ngao Ất ngăn ngươi lại không phải sẽ tốt hơn! Coi quyền!"

"Ha ha, Bát Quái Dung Kim Củi Đốt chưởng!"

Liền nghe vài tiếng quát nhẹ, hai đồng tử ở trên tường chạy đến hậu viện, cấp tốc...đánh nhau thành một đoàn.

Quả nhiên là đồng tử bị điểm hóa, bộ dáng nhìn như không phải rất thông minh...

Lý Trường Thọ không có tâm tình nhìn đồng tử đùa giỡn, bước nhanh ra ngoài cửa, đột nhiên nhìn thấy Đại Pháp Sư đang đứng ở trước cửa cung, dù bận vẫn ung dung nhìn Ngao Ất cùng với Biện Trang đánh lộn bên kia.

Trước đây tiên thức của Lý Trường Thọ hoàn toàn không có bắt được sự tồn tại của Đại Pháp Sư.

Trong lúc lơ đãng, cảnh giới mới hiển lộ ra.

"Tỉnh rồi? Tiếp nhận như thế nào?" Đại Pháp Sư cười hỏi một câu.

Lý Trường Thọ thở dài: "Đan đạo của lão quân bác đại tinh thâm, đệ tử còn cần cẩn thận suy nghĩ, tất nhiên là hưởng thụ cả đời."

"Ài, lão quân là hóa thân của lão sư, có tính tình giống như lão sư." Đại Pháp Sư cười khổ nói: "Mọi thứ có thể đơn giản, tuyệt đối không phức tạp, lúc ấy coi như là ta cũng ngủ mê nửa ngày, ngược lại là khó khăn cho ngươi."

"Đạo cảnh của Thánh Nhân lão gia, đệ tử không dám âm thầm phỏng đoán, nhưng đại khái chính là lý lẽ đại đạo đơn giản nhất..."

"Ha ha ha." Đại Pháp Sư cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Vừa mới suýt nữa thốt ra chữ "lười", Đại Pháp Sư cũng không dám nhiều lời.

Đại Pháp Sư hất cằm về phía bên kia hỏi: "Hai người này xảy ra chuyện gì?"

"Đệ tử cũng không biết rõ." Lý Trường Thọ trịnh trọng nói: "Đệ tử sẽ đến ngăn bọn hắn, đùa giỡn như vậy ở trước Động Suất Cung, thật sự không ra thể thống gì!"

"Ài, để bọn hắn đánh một hồi là được." Đại Pháp Sư lại cười đến híp cả mắt: "【 Chém giết 】đặc sắc như thế, cũng đã lâu không nhìn thấy. Yên tâm, lão quân ra ngoài tu hành, bên trong Động Suất Cung hiện tại do hai ta định đoạt."

Lý Trường Thọ: "..."

Vậy thì cứ đánh đi, Đại Pháp Sư muốn nhìn.

"Đại Pháp Sư, đệ tử trước tiên dùng hóa thân nhìn tình hình Long Tộc một chút, ba năm này không có quản, không thể để xảy ra vấn đề gì."

"Thiện." Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu, trong mắt mang theo vài phần tán thưởng.

Lý Trường Thọ bắt đầu na di tâm thần, tiến hành điều tra toàn phương vị tại các nơi.

Bên trong đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, đã chỉ còn lại Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ".

Ba vị tiên nữ mới vừa rồi còn muốn làm một ít sự tình phi lễ đối với Đạo Nhân Giấy của hắn, đã trở về bên hồ tiếp tục nướng linh thú【 nuôi trong nhà 】.

Chương 318. Bồ cào chín răng

Nhìn dáng vẻ các nàng vui vẻ hòa thuận nói đùa, phảng phất như vừa rồi không có chuyện gì phát sinh...

Sau nửa canh giờ.

Biện Trang cùng với Ngao Ất cũng đã đánh mệt mỏi, từng người mặt mũi bầm dập nằm ở trên mây, thở hổn hển.

Đại Pháp Sư thấy náo nhiệt đã hết, chuyển vào trong cung, giáo huấn đôi kim ngân đồng tử đang làm ầm ĩ kia.

Lý Trường Thọ đen mặt, hai cỗ tiên lực hóa thành xiềng xích, trực tiếp trói Ngao Ất cùng với Biện Trang lại, lôi đến cửa trước Động Suất Cung.

"Hai người các ngươi, có biết đây là nơi nào không? Mở to mắt ra mà nhìn!"

Liền nghe Lý Trường Thọ quát nhẹ một tiếng, một người một rồng ngẩng đầu nhìn về phía tấm biển dựng thẳng trên đại môn, ba chữ to "Động Suất Cung" kim quang lóng lánh, khiến cho bọn hắn cùng nhau rùng mình một cái, men say biến mất hơn phân nửa.

"Hừ!" Lý Trường Thọ nhíu mày giải trừ xiềng xích trên người của hai người: "Ngao Ất, ngươi vì sao lại mất kiểm soát như thế?"

"Giáo, Giáo Chủ ca ca..." Ngao Ất liền vội vàng đứng dậy, trong mắt mang theo tự trách và hối hận, nhưng lại tức giận bất bình mà nhìn Biện Trang ở bên cạnh, mắng: "Tên gia hỏa này đê tiện đến cực điểm! Trước một khắc còn nói thích Kha Nhạc Nhi cô nương!

Vào giờ khắc này liền ngưỡng mộ tiên tử bên trong Dao Trì kia! Ta, ta, ta thật sự phải giáo huấn hắn một trận!"

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Đây không phải là chuyện tốt sao? Ngươi gấp gáp cái gì?"

"Ừm?" Ngao Ất đầu tiên là nháy mắt mấy cái, sau đó liền đột nhiên lấy lại tinh thần, vội nói: "Cũng đúng, đây quả thật là chuyện không liên quan đến ta."

Biện Trang ở bên cạnh ngửa đầu thở dài, mặc dù mặt mũi bầm dập mắt đều không mở ra được, lại vẫn như cũ thâm tình chân thành nói: "Kha Nhạc Nhi cô nương chẳng qua chỉ là một giấc mơ đẹp của ta mà thôi. Ta và nàng gặp thoáng qua, trong biển người mênh mông, chúng ta chưa từng có được lẫn nhau, lại vẫn khắc cốt minh tâm như cũ.

Ta là mang theo mong ước của Kha Nhạc Nhi cô nương đối với ta, mới quyết định tìm nữ tử ngưỡng mộ trong lòng, chuyện này có lỗi sao? Chuyện này không được sao?"

"Có thể, có thể." Lý Trường Thọ cười hai tiếng, đi về phía trước đỡ Biện Trang lên, mỉm cười hỏi: "Không biết đạo hữu tại Thiên Đình, hiện tại là làm tiên chức nào?"

Biện Trang lau mặt một cái, lập tức khôi phục bộ dáng anh tuấn ngày bình thường, rùng mình nhìn tấm bảng trước Động Suất Cung, nhỏ giọng nói: "Cũng không dám nói là làm tiên chức gì, chẳng qua là trồng Đậu Tiên tại Thiên Đình. Vài ngày trước vừa tới Thiên Đình, nhận chức vị tiểu nguyên soái trồng đậu Thiên Đình. Đạo hữu ngươi là..."

Ngao Ất ở bên cạnh hừ một tiếng: "Đây chính là huynh trưởng ta nói tới trước đây, Tứ Hải đại thần huyền thượng vô khuyết! Trước đây đã nghe giảng đạo tại Động Suất Cung!"

Tinh thần của Biện Trang chấn động, vội vàng ôm quyền hành lễ: "Mạt tướng xin chào đại thần!"

"Không cần đa lễ." Lý Trường Thọ ấm giọng cười, nhìn Ngao Ất, lại nhìn Biện Trang, cười nói: "Hai người các ngươi, không phải là không đánh nhau thì không quen biết?"

Biện Trang xấu hổ cười một tiếng, Ngao Ất lại là quệt quệt khóe môi, bắt đầu nói đơn giản về việc hai người bọn hắn quen biết như thế nào.

Biện Trang trồng đậu ở một nơi cách Động Suất Cung không xa, nơi này linh khí dư dả, có mùi thuốc linh dược bay tới từ bên trong Động Suất Cung, xem như một mảnh...ruộng đậu tốt nhất Thiên Đình.

Ngao Ất chờ đợi ở chỗ này, từ đầu đến cuối không thấy bóng dáng của Thọ, trong đáy lòng có một chút không kìm nén được, vào một năm rưỡi trước đó, đã đi tìm Biện Trang hỏi dò.

Biện Trang trồng đậu nhàm chán, Ngao Ất chờ ca ca tịch mịch, Ngao Ất muốn biết Biện Trang đến cùng có phải là tính toán Thiên Đình hay không, cho nên nhẫn nại tính tình tương giao cùng với Biện Trang, muốn moi ra một ít tin tức.

Một tới hai đi, bọn hắn liền quen thuộc nhau.

Sau khi uống mấy đợt rượu, cũng liền trở thành bạn của nhau.

Ngày hôm nay lúc uống rượu, hai người đều có một chút men say, Ngao Ất liền thừa cơ hỏi một câu về sự tình Kha Nhạc Nhi.

Y vốn là muốn biết xem việc này phải chăng còn có tiếp tục, nếu còn tiếp tục, liền sớm ngăn lại.

Không nghĩ tới Biện Trang nhẹ nhàng thở dài, nói rằng chính mình đã quên hết Kha Nhạc Nhi, trong lòng có ước mộng mới...

Sau đó, Ngao Ất mắng y thay đổi thất thường, Biện Trang nói chính mình là tùy tâm mà động, vì tình mà sinh, hai người tranh luận vài câu, liền [image]nhấc bàn, thực sự tức giận, ra tay đánh nhau.

Lý Trường Thọ có một chút khó hiểu mà nhìn Ngao Ất, Biện Trang thay đổi thất thường, đây không phải là chuyện tốt sao?

Trên khuôn mặt thanh tú của Ngao Ất mang theo vài phần xấu hổ: "Huynh trưởng, trước đó ta có uống một chút rượu uống hồ đồ rồi, dù sao...Tư Tư cùng với Kha Nhạc Nhi cũng là bạn tốt..."

"Ài." Biện Trang lắc đầu: "Mà thôi, ta sẽ trở về chăm sóc những Đậu Tiên kia."

Biện Trang chắp tay cáo từ đối với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, Ngao Ất thoáng có một chút muốn nói lại thôi, hẳn là muốn nhận lỗi.

Biện Trang chắp tay một cái đối với Ngao Ất, thực sự không nhiều lời, cúi đầu đi về phía chiếc cuốc gãy thành hai đoạn.

"Ngươi làm sao ngay cả cuốc của ta cũng làm hư, phía trên này tốt xấu cũng có một chút lực lượng Thiên Đạo...ài...ngươi muốn ta phải dùng tay sao."

Lý Trường Thọ vừa định nói, chính mình có thể vận dụng công đức hỗ trợ tu bổ, liền nghe Đại Pháp Sư ở trong viện nói: "Tiểu Kim, đi lấy cái cào ném trong góc kia ra ngoài, đưa cho vị tiểu Thiên Tướng kia chăm sóc ruộng đậu."

"Vâng!" Một đồng tử đáp ứng một tiếng, rất nhanh liền ôm một cái cào màu bạc dài ba thước chạy ra, nhìn chung quanh một chút, chạy tới nhét vào trong tay Biện Trang.

"Đây là Huyền Đô sư huynh cho ngươi, cầm lấy mà dùng."

Biện Trang chấn động tinh thần, tự nhiên biết "Huyền Đô sư huynh" là người phương nào, vội vàng tiếp nhận cái cào, vái chào thật sâu đối với Động Suất Cung.

Phát tài rồi!

Tiếp đó, y cầm cái cào bạc dài ba thước trong tay, hơi luyện hóa, cái cào kia tự động hóa thành dài sáu thước, vừa vặn tiện tay.

Biện Trang vô cùng vui vẻ nói: "Đa tạ Đại Pháp Sư ban bảo vật! Mạt tướng sẽ lập tức đi chăm sóc hạt đậu!"

Nói xong liền gánh cào bạc lên, sải bước đi trên đường mây, ngâm nga điệu hát dân gian truyền thống của Thiên Nhai Các.

Lý Trường Thọ thấy thế hơi lắc đầu.

Đây chính là cơ duyên...

Phẩm tính của tên gia hỏa Biện Trang này tạm thời không nói, vận khí ngược lại là vô cùng không tệ, xuất thân từ nhà giàu, lại vào giai đoạn Thiên Đình mới cất bước, tiến vào Thiên Đình làm Thiên Tướng tạm thời không có phẩm giai, ngày hôm nay lại được bảo vật bên trong Động Suất Cung.

Dù chỉ là một cái cào, vậy cũng có khả năng là cái cào lão quân luyện chế.

Nhìn cái cào bạc kia, có chín chiếc răng, những chiếc răng sắc nhọn có thể dùng làm vũ khí, mặt trên và mặt dưới đều được phủ một lớp vân văn tinh tế, vô cùng có linh tính, ẩn chứa một tia khí tức tiên thiên, thật sự không phải là phàm...phẩm...

Đợi một chút?

Lý Trường Thọ nhìn chằm chằm cái cào bạc này, cẩn thận đếm một lần.

Cào bạc chín răng...

Bồ cào chín răng! ?

Chương 319. Thú vị

Biện Trang, thiếu chủ Thiên Nhai Các, tiến vào Thiên Đình vào giai đoạn Thiên Đình mới cất bước, bây giờ cũng có tu vi Thiên Tiên, chức vị Thiên Tướng, thay đổi thất thường, thấy một người yêu một người, sinh hoạt cá nhân vô tư...

Đây chẳng lẽ lại chính là Thiên Bồng nguyên soái thủy quân Thiên Hà sau này? !

Nhị, Nhị sư huynh?

Lý Trường Thọ đột nhiên cười một tiếng, nhìn chăm chú bóng lưng Biện Trang rời đi, trong đáy lòng nói hai tiếng thú vị.

Ở bên cạnh, Ngao Ất có một chút lúng túng cọ cọ chóp mũi, cúi đầu chạy tới thu thập chén rượu và bàn thấp, cảm thấy chính mình cô phụ một phen tài bồi của huynh trưởng, lại gây sự ở đây, trong lòng xấu hổ.

Ngao Ất lại đợi nửa ngày ở bên ngoài, Lý Trường Thọ tiến vào bên trong Động Suất Cung, bồi Đại Pháp Sư đi hậu viện, giải thích tiền căn hậu quả hai người đánh nhau cho Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư cũng hết sức vui mừng, cười một hồi lâu, mới nói: "Trường Thọ, Nhân Giáo chúng ta từ khi có nhiều ngươi, sự tình thú vị thật sự một bộ tiếp một bộ. Lại đi làm việc đi, hóa thân này của ngươi sẽ ở lại Thiên Đình?"

"Đệ tử có dự định như vậy."

"Ừm, sau này nếu có việc gấp, trực tiếp tới trước Động Suất Cung, ta sẽ tự có cảm ứng."

"Đệ tử đa tạ Đại Pháp Sư che chở!"

Đại Pháp Sư nhẹ nhàng khoát tay, nói: "Kim Tiên Kiếp của ngươi sắp đến chưa?"

"Hẳn là sắp, đệ tử lại chuẩn bị một chút, liền có thể nếm thử hái Trường Sinh Đạo Quả."

"Cần phải nhớ, rõ bản tâm, được chính quả."

Lý Trường Thọ cúi đầu nói phải, liền cáo lui rời khỏi Động Suất Cung.

Mang theo Ngao Ất, Lý Trường Thọ tiến vào "phủ đệ Hải Thần" của chính mình tại Thiên Đình.

Làm chính thần nắm thực quyền, tòa phủ đệ Hải Thần này của hắn tọa lạc tại tầng trời thứ nhất, Lý Trường Thọ cố ý chọn lựa một chỗ yên tĩnh, xung quanh đều là Tiên Sơn và biển mây hoang vu trống trải.

Lúc này, phủ đệ đã tu sửa hoàn thành, ba ngàn Thiên Binh đã trấn thủ ở chung quanh.

Tiên thần Thiên Đình làm việc, vẫn không có chăm chú kỹ càng như Long Cung, ngoại trừ hộ vệ, cũng không có phân phối thị nữ gì.

Khục, điều này không quan trọng.

Lý Trường Thọ bảo Ngao Ất cầm một chút lễ vật, khao ba ngàn binh mã này, sau đó liền để cỗ Đạo Nhân Giấy này dừng lại ở chỗ này, mở rộng cửa lớn phủ đệ, chờ Ngọc Đế bệ hạ triệu kiến vào bất cứ lúc nào.

Ngao Ất cũng ở lại chỗ này một thời gian, kiếm một ít cảm giác tồn tại tại Thiên Đình, sau đó lại trở về Long Cung phục mệnh.

Ở phía Thiên Đình vừa an ổn, Lý Trường Thọ bởi vì bị cưỡng ép quán chú một lượng lớn cảm ngộ luyện đan, lúc này đầu choáng váng não cũng trướng, liền muốn nghỉ ngơi mấy ngày thật tốt.

Hắn cố ý báo cho Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ, để cho các nàng mấy ngày gần đây chú ý đại trận xung quanh đan phòng, không để cho người khác xông vào.

Lại phủ lên nhãn hiệu "phía trước có ác thú qua lại" ở bên ngoài trận pháp, mở ra tầng tầng khốn trận, sát trận, nằm ở trên mặt đất trong mật thất dưới đất, chuẩn bị ngủ mấy ngày...

Nhưng mà, Lý Trường Thọ mới vừa ngủ mơ mơ màng màng, liền cảm nhận được một cỗ thiên uy mênh mông đột nhiên xuất hiện ở trên không Độ Tiên Môn, giật nảy cả mình.

Kim Tiên Kiếp! ?

Vội vàng nội thị bản thân, phát hiện ra nguyên thần của chính mình an ổn, đạo cảnh củng cố, đạo cơ viên mãn chỉ kém một đường, cũng không phải là do chính mình dẫn động.

Vậy...

Phú Quý thượng nhân, muốn độ kiếp rồi?

Đến rồi!

Bản mẫu có khả năng tham chiếu độ kiếp nhất, lại còn cho hắn một chút kinh hỉ nhỏ, vào lúc này đã độ kiếp!

So với dự đoán của Lý Trường Thọ, còn phải sớm hơn mấy chục năm!

Cũng bởi vậy, trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một chút bận tâm.

Ở bên trong quan sát của Lý Trường Thọ, đạo cơ của Vong Tình thượng nhân còn có thể tăng lên, nhưng Vong Tình thượng nhân lựa chọn độ kiếp vào lúc này, hẳn là có suy tính của chính y...

Đi.

Độ kiếp không phải là việc nhỏ, ai cũng không dám lỗ mãng.

Vong Tình thượng nhân lựa chọn độ kiếp vào ngày hôm nay, dù thế nào cũng sẽ không phải là lý do hoang đường như "sớm muộn đều phải làm, sớm làm sớm an tâm".

Kiếp vân nổi lên ở bốn phía thiên địa, mang đến thiên uy mênh mông.

Bầu trời đột nhiên trở nên ảm đạm, như thể một trận mưa bùn sắp sửa rơi xuống, sinh linh trong phương viên vạn dặm sợ hãi, một bầu không khí túc sát hiển hiện!

Lý Trường Thọ đứng trong không trung Tiểu Quỳnh Phong, giống như các Luyện Khí Sĩ khác trong môn phái, ngắm nhìn phương hướng Phá Thiên Phong...

Nơi đó, một thân ảnh chậm rãi bay lên không, tóc trắng phất phới, chắp tay ngạo nghễ mà đứng, đối mặt với thiên kiếp.

Nhưng tiếp đó, thân ảnh của Vong Tình thượng nhân bay nhanh về phía núi hoang ngoài sơn môn.

Kiếp vân ở phía trên như bóng với hình, giống như một con diều lớn được kéo bởi một sợi dây, "Chậm rãi" di động theo thân hình của Vong Tình thượng nhân.

Kiếp vân quy mô như vậy...

Có sao nói vậy, không tính lớn.

Đợi Vong Tình thượng nhân bay đi, đại trận hộ sơn hoàn toàn mở ra.

Đi theo ở phía sau, là hai vị Kim Tiên trong môn phái - chưởng môn Vô Ưu đạo nhân cùng với lão đại gia canh cổng Đạo Tạng Điện, kỳ lân nhất tộc không nhiều trong thiên địa, lão tiền bối ôn nhu của Tửu Cửu sư thúc - Kỳ Linh trưởng lão.

Bọn họ một trái một phải đi theo ở phía sau xa xa, hộ pháp cho Vong Tình thượng nhân sắp độ Kim Tiên Kiếp.

Kim Tiên Kiếp không thể so với Thành Tiên Kiếp, nếu như có một chút quấy nhiễu, sẽ rất dễ dàng thất bại.

Vong Tình thượng nhân đã sớm chọn tốt nơi độ kiếp, cũng làm một ít bố trí phòng hộ trước thời hạn.

Vì sao muốn đi ra ngoài độ kiếp?

Đạo lý rất đơn giản, nếu như độ kiếp ở trong môn, một là chúng môn nhân đệ tử, chỉ sợ rằng sẽ bị thiên uy làm cho hoảng sợ, đạo tâm xuất hiện ma chướng.

Hai là, đại trận hộ sơn sẽ có tám thành khả năng trực tiếp bị đánh nổ, sẽ tạo thành tổn thất lớn cho Độ Tiên Môn.

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua các nơi, vào giờ phút này có thể nghe được các nơi nghị luận ầm ĩ.

"Độ Tiên Môn chúng ta muốn nhiều thêm một vị Kim Tiên rồi?"

"Đây chính là Kim Tiên Kiếp sao? Chỉ là thiên uy liền làm cho người ta kinh ngạc không thôi..."

"Chống đỡ, chống đỡ nổi sao?"

"Đây chính là Vong Tình thượng nhân! Chỉ là thiên kiếp tự nhiên không đáng kể!"

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, truyền âm dặn dò sư phụ sư muội vài câu, để bọn họ đừng lộn xộn trên Tiểu Quỳnh Phong.

Sau đó chọn một cỗ Đạo Nhân Giấy, lập tức liền muốn cưỡi mây theo sau.

Vừa bay ra phía ngoài, Lý Trường Thọ lại thấy một thân ảnh bay ra từ trên Đan Đỉnh Phong, vội vàng truyền âm kêu gọi.

"Trưởng lão, còn xin mang đệ tử cùng đi!"

Vạn Lâm Quân trưởng lão lập tức trở về, kéo theo Lý Trường Thọ.

Lão gia tử cũng không hỏi Lý Trường Thọ vì sao muốn đi qua, chỉ nói: "Thiên uy của Kim Tiên Kiếp quá nồng, đằng sau nếu như ngươi không nhịn được, liền lập tức lui về."

"Vâng, đệ tử đã rõ."

Lập tức, Vạn Lâm Quân trưởng lão cưỡi mây mang theo Lý Trường Thọ ra khỏi sơn môn, bay về phía trước.

Chương 320. Vong Tình thượng nhân độ kiếp

Không chỉ Vạn Lâm Quân trưởng lão, còn có bảy ~ tám vị thái thượng trưởng lão, trưởng lão cùng nhau ra ngoài, lấy núi hoang độ kiếp làm tâm điểm, tản ra ở trong phạm vi ba trăm dặm, cùng nhau thủ quan vì Vong Tình thượng nhân.

Giang Lâm Nhi cũng vội vàng chạy đến nơi đây, nàng thấy Lý Trường Thọ đi theo bên cạnh người Vạn Lâm Quân trưởng lão, vô thức liền tiến tới.

"Ngươi chạy ra làm cái gì?" Giang Lâm Nhi trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ.

"Đệ tử tới cảm nhận trường sinh kiếp trước thời hạn." Lý Trường Thọ cười nói: "Để tăng cường lòng hướng đạo của bản thân."

"Ngươi ngược lại là lo lắng đủ xa." Giang Lâm Nhi nhẹ giọng nói, còn muốn khuyên thêm, lại nghĩ tới chỗ không tầm thường của vị tiểu đồ tôn này, liền nuốt lời nói bên miệng trở vào.

Sau đó nàng liền nhìn Vong Tình thượng nhân đang đứng ở trong không trung phía xa, trong lòng xao xuyến và lo lắng.

Vào giờ phút này, kiếp vân bao phủ phạm vi ngàn dặm, tất cả sinh linh ở bên trong phạm vi này đều tránh lui xa xa.

Thiên địa một mảnh ảm đạm, nhưng ở bên trong u ám, lại đột nhiên có từng đạo sấm sét lấp lánh!

Vào giờ phút này ở dưới kiếp vân, cũng không nhìn thấy dị tượng phía trên, nhưng cách nơi độ kiếp mấy trăm dặm, thiên uy vẫn làm cho trong lòng đám Thiên Tiên run sợ...

Sắc mặt của Giang Lâm Nhi rất nhanh liền đã trắng bệch, lại cắn răng chèo chống.

Lý Trường Thọ liếc nhìn sư tổ nhà mình, cố gắng... gạt ra một chút mồ hôi ở trên trán, yên lặng lấy ra một khối ngọc phù, bắt đầu vừa quan sát, vừa tỉ mỉ ghi chép.

Trí nhớ tốt chung quy vẫn không bằng ghi chú.

Ầm ầm! Sấm rền cuồn cuộn, dường như có một tòa xa giá khổng lồ phi nhanh bên trong tầng mây, Tiên Vương Viễn Cổ Thượng Cổ sống lại, đang tuần tra thiên địa!

"Phú Quý Nhi..." Giang Lâm Nhi thấp giọng lầm bầm.

Vạn Lâm Quân trưởng lão có một chút nghi ngờ nhìn Giang Lâm Nhi một chút, Lý Trường Thọ ở bên cạnh truyền âm giải thích vài câu, Vạn trưởng lão lộ vẻ mặt giật mình.

Lập tức, Vạn Lâm Quân trưởng lão liền tản tiên thức ra, đại bộ phận lực chú ý đều đặt ở phương hướng ngược nhau, tận tâm hộ pháp cho Vong Tình thượng nhân.

Không bao lâu, chín tiên họ Tửu cùng nhau ra sân.

Bọn họ cũng chạy tới chỗ của Lý Trường Thọ cùng với Giang Lâm Nhi, đầu đội thiên uy, nhìn chăm chú vào sư tôn nhà mình...

"Không được ầm ĩ quấy nhiễu sư phụ." Tửu Y Y dặn dò: "Đừng để ảnh hưởng đến tâm cảnh của sư phụ, chúng ta ở đây nhìn là được."

Tám vị sư đệ sư muội tất cả đều nói phải.

Ngược lại là, Tửu Ô, Tửu Cửu đồng thời quay đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ trốn ở sau lưng Vạn Lâm Quân trưởng lão, đang cầm ngọc phù ngồi ở trên mây...

"Trường Thọ, ngươi chạy tới làm gì?" Tửu Ô vội nói: "Tiếp theo thiên kiếp sẽ rơi xuống, sẽ rất nguy hiểm!"

"Không sao." Vạn Lâm Quân trưởng lão nhàn nhạt mở miệng, Tửu Ô vô thức rụt cổ vốn cũng không dài của mình, cũng không dám mở miệng nói chuyện nữa.

Tửu Cửu chắp tay sau lưng lượn quanh nửa vòng trên mây, nhô đầu ra từ đầu vai của Lý Trường Thọ, một lọn tóc rũ ở trước cổ Lý Trường Thọ...

"Để bản sư thúc nhìn xem, ngươi đang viết gì?"

"Một ít ghi chép liên quan tới Kim Tiên Kiếp." Lý Trường Thọ cười nói: "Trong môn phái thiếu ghi chép về phương diện này, sau khi ghi chép trở về tiến hành sửa sang, có lẽ sẽ có thể để cho kẻ đến sau tham chiếu."

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái, thuận thế đứng ở bên người Lý Trường Thọ: "Hiếm khi thấy ngươi có lòng như vậy."

Lý Trường Thọ cười không nói, tiếp tục tô tô vẽ vẽ ở bên trong ngọc phù.

Dù là Tửu Cửu với tâm hồn to bự đứng ở bên cạnh, lúc này hắn cũng không có tâm tình thưởng thức gì, mà là cẩn thận thể hội dị tượng Kim Tiên Kiếp ở trong thiên địa.

Đại kiếp cũng có đại đạo, trong chuyện này ẩn chứa chân ý.

Lúc này Lý Trường Thọ cũng không cảm giác được mệt mỏi gì, cả người thần thanh khí sảng, không dám bỏ qua nửa phần chi tiết.

Chờ thật lâu rốt cuộc cũng đợi đến hôm nay, rốt cuộc cũng chờ được lúc Phú Quý độ Kim Tiên Kiếp!

Cùng lúc đó.

Ở phía tây bắc Đông Thắng Thần Châu, ở trong một dãy núi nào đó không đáng chú ý.

Một con báo đen vừa ngưng tụ thành yêu đan, đứng ở một chỗ trên vách núi, ngắm nhìn bầu trời âm u ở phương hướng đông nam.

"Hít hà! Lại là Kim Tiên Kiếp, còn là Bát Hoang Bát Nan Tâm Sát Kiếp xếp hạng thứ mười bảy ở bên trong Kim Tiên Kiếp! "

Con báo đen này trừng mắt nhìn.

"Hả? Bản đại gia làm sao lại biết những chuyện này? Nhưng, uy lực Kim Tiên Kiếp như vậy cũng không nhỏ, người độ kiếp hẳn là rất khó vượt qua. Ách, bản đại gia rốt cuộc vì sao lại biết những chuyện này? "

Con báo đen tinh này lại khó hiểu một hồi...

...

Ở nơi độ kiếp, sau khi kiếp vân ngưng tụ một lát.

Bên trong kiếp vân xuất hiện một vòng xoáy thật lớn, kiếp vân bày khắp ngàn dặm cấp tốc co vào, diện tích giảm bớt một phần ba.

Lại một lát sau, bên trong vòng xoáy phía dưới kiếp vân xuất hiện lôi ban dày đặt, lực lượng thiên kiếp nồng đậm hiển hiện, thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch.

Gió ngừng thôit, linh khí bên trong mấy ngàn dặm hội tụ ở đây, lại giống như một đầm nước đọng.

Không có dấu hiệu nào, một đạo lôi trụ màu xanh thẳm ngang nhiên rơi xuống, trực tiếp nuốt hết thân hình của Vong Tình thượng nhân!

Lý Trường Thọ nâng bút viết nhanh, đám người đứng ở chung quanh trừng to mắt, muốn nhìn rõ thân hình bên trong lôi trụ kia như thế nào...

Chốc lát, lôi trụ tiêu tán.

Vong Tình thượng nhân vẫn đứng trong không trung, tóc dài có một chút cháy đen, trường sam trên người cũng có mấy chỗ rách, nhưng bản thân cũng không có thương thế, tiên lực cũng không hao tổn quá nhiều.

Ở dưới chân Vong Tình thượng nhân, toà núi hoang kia đã bị san bằng đỉnh núi, trên núi có một dòng nham thạch trôi xuống, giống như mặt đất đang chảy máu vậy.

Lý Trường Thọ dừng bút lẳng lặng đợi một hồi, rất nhanh liền dùng tâm niệm nâng bút, viết xuống một dòng bên trong ngọc phù:

"Sau đạo lôi kiếp thứ nhất, cho người độ kiếp thời gian khôi phục bản thân hơi dài."

Bút pháp vừa ngừng, lôi trụ lại xuất hiện, lần này biến thành màu xanh đậm, thể tích lôi trụ giảm bớt một phần ba, nhưng uy lực tăng lên không chỉ có ba thành!

Vong Tình thượng nhân vững như bàn thạch, "tách" lôi trụ ra từ giữa, nhưng bản thân cũng bị lôi trụ chậm rãi đè xuống.

Tửu Cửu ở bên cạnh ngừng thở, vô thức đưa tay kéo ống tay áo của Lý Trường Thọ...

"Năm đạo lôi kiếp phía trước hẳn là vô sự." Lý Trường Thọ truyền âm nói, Tửu Cửu chậm rãi gật đầu, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Đối với Luyện Khí Sĩ như bọn hắn mà nói, rời nhà từ nhỏ, đi theo sư phụ tu hành, cảm tình sư đồ là thâm hậu nhất.

Lý Trường Thọ bén nhạy phát hiện ra, sau đạo lôi kiếp thứ hai, khoảng cách hơi dài một chút, đạo lôi kiếp thứ ba mới rơi xuống...

Mà sau đạo lôi kiếp thứ ba, khoảng cách lại hơi dài hơn một chút, đạo lôi kiếp thứ tư mới ngưng tụ, đập xuống.

Lý Trường Thọ đều ghi chép những chi tiết này, hơi tính toán khoảng cách thời gian lôi kiếp hạ xuống, dường như là mỗi một lần thời gian lại tăng thêm hai thành.

Chương 321. Lo nghĩ quá nhiều

Nhưng đạo lôi kiếp thứ năm đi qua, Vong Tình thượng nhân đang lẳng lặng đứng thẳng trong không trung, chuẩn bị độ đạo lôi kiếp thứ sáu, toàn thân đột nhiên run rẩy, nhíu mày phun ra một ngụm máu tươi.

"Sư..."

Tửu Lộc Nhi nghẹn ngào hô lên nửa câu, bị Tửu Tề ở một bên lập tức giữ chặt.

Lý Trường Thọ nhíu mày cảm ứng, rất nhanh liền đã nhận ra quanh người Vong Tình thượng nhân có từng tia từng tia sương mù màu xám xoay quanh, thấp giọng nói: "Là tâm kiếp."

Tửu Cửu vội hỏi: "Tâm kiếp là cái gì?"

Vạn Lâm Quân trưởng lão ở bên lạnh nhạt nói: "Là khảo nghiệm đối với đạo tâm, nếu như đạo tâm không viên mãn, sẽ rất khó sống sót."

Cũng may, sau khi Vong Tình thượng nhân cùng với Giang Lâm Nhi kết thành đạo lữ, đạo tâm đã không có quá nhiều khuyết điểm.

Vào giờ phút này Vong Tình thượng nhân tuy bị tâm kiếp gây thương tích, nhưng đã cấp tốc khôi phục lại, ngẩng đầu nhìn chăm chú kiếp vân trên không trung!

Y hét dài một tiếng, khí tức toàn thân phồng lên một lần nữa!

Đạo lôi kiếp thứ sáu bổ xuống, cắt đứt tiếng thét dài của Vong Tình thượng nhân, càng là trực tiếp áp Vong Tình thượng nhân về phía một nửa núi hoang còn lại ở phía dưới.

Trên núi hoang, không hiểu sao xuất hiện nhiều đám lửa bảy màu rực rỡ.

Mà cùng với đạo lôi kiếp này, vô số lưỡi đao ngưng tụ thành từ cương phong mắt trần có thể thấy, bắn nhanh về phía Vong Tình thượng nhân.

Lôi, phong, tâm, hỏa!

Kim Tiên Kiếp rốt cuộc cũng bật hết hỏa lực, ngọn núi hoang kia nổ nát vụn trong khoảnh khắc, Vong Tình thượng nhân bị ấn vào đống đổ nát, bị lực lượng thiên kiếp bao vây trái phải, điên cuồng vùi dập!

Lý Trường Thọ: "..."

Cho nên nói, đối mặt với thiên kiếp, vẫn là trước tiên cảm tạ Thiên Đạo lão gia, tuyệt đối không thể thét dài, cười to...

Đạo lôi kiếp thứ sáu kéo dài trong thời gian nửa nén hương...

Không sai, lôi trụ bổ xuống, cương phong chém giết, thiên hỏa nung nấu, kéo dài trong suốt thời gian nửa nén hương.

Mà sau khi đạo lôi kiếp thứ sáu kết thúc, tâm ma vẫn còn đang hoành hành, công kích đạo tâm của người độ kiếp...

Lại nói, Kim Tiên Kiếp của Vong Tình thượng nhân có mấy đạo?

Lý Trường Thọ hơi suy tính, hẳn là tám đạo, nếu là chín đạo, hôm nay Vong Tình thượng nhân chỉ sợ là thật sự không chịu đựng được.

Vào sau khi đạo lôi kiếp thứ sáu kết thúc, từ tốc độ Vong Tình thượng nhân bò dậy, thương thế trên dưới toàn thân, cùng với trình độ khí tức bản thân dao động mà nói...

Đạo thứ tám cũng không nói trước được.

Lý Trường Thọ liếc nhìn, một viên Cửu Chuyển Kim Đan mang theo ở trên người Đạo Nhân Giấy của chính mình.

Bây giờ hắn đã được lão quân truyền đan đạo, mặc dù lúc này không có cách nào luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, nhưng sau này cũng chưa chắc đã không làm được.

Nếu như sau đó Vong Tình thượng nhân không chịu đựng được, hắn cũng sẽ lấy viên kim đan này ra.

Cho dù sẽ tổn thất một chút...

Sau đó sẽ tố khổ một chút với Đại Pháp Sư, nói chính mình bởi vì để cho Nhân Giáo có nhiều thêm một vị tiểu cao thủ cảnh giới Kim Tiên, không tiếc lấy ra Cửu Chuyển Kim Đan bảo mệnh, có khả năng cao sẽ được hoàn lại.

Thuận tiện, còn có thể bán nhân tình cho Vong Tình thượng nhân, phát triển thành phương pháp thay thế...

Chuyện này không quan trọng!

Sau khi đạo lôi kiếp thứ bảy rơi xuống, Lý Trường Thọ đã đứng dậy, thoáng có một chút do dự.

Lúc này Vong Tình thượng nhân đã thành bộ dáng than cốc, có thể vượt qua đạo lôi kiếp cuối cùng hay không, chẳng qua chỉ là ba sống bảy chết.

Nếu có một viên Cửu Chuyển Kim Đan tương trợ, đại khái có thể đề cao xác suất thành công lên sáu thành, đây chính là chỗ nghịch thiên của Cửu Chuyển Kim Đan.

Nếu như không có Cửu Chuyển Kim Đan, hoàn toàn chính là liều mạng.

Mà chính mình độ kiếp, chỉ có thể dùng một viên Cửu Chuyển Kim Đan, này dược lực bảo đan sẽ liên tục kéo dài, dùng hai viên trong một thời gian ngắn là không có ý nghĩa gì.

Một viên khác vốn là muốn giữ lại cho Linh Nga, nhưng Linh Nga hiện tại ngay cả Thành Tiên Kiếp cũng còn muốn ít nhất hai ~ ba mươi năm, về phần Kim Tiên Kiếp...

Khó.

Lý Trường Thọ cầm bình sứ kia, lập tức liền muốn xuất thủ.

Đúng vào lúc này, Vong Tình thượng nhân ở phía bên kia lại đột nhiên đưa tay, lấy ra hai viên đan dược tản ra hào quang một hơi nuốt xuống, thương thế bản thân cấp tốc giảm xuống, khí tức liên tục tăng lên!

Lý Trường Thọ: "..."

Ài, lại lo nghĩ quá nhiều rồi.

Mỗi một vị Luyện Khí Sĩ có thể đi đến trước mặt Kim Tiên Kiếp, làm sao lại không có át chủ bài độ kiếp?

Đạo lôi kiếp thứ tám là một viên lôi cầu, ẩn chứa lực lượng thiên kiếp của tổng cộng bảy lượt lôi kiếp trước đây ở bên trong, hóa thành cương phong, thiên hỏa, huyền băng, sấm sét, bao trùm Vong Tình thượng nhân ở trong đó, giày vò qua lại...

Giang Lâm Nhi cùng với chín đệ tử của Vong Tình thượng nhân, mười trái tim đều vọt lên cổ họng.

Nhưng Lý Trường Thọ đã thấy được kết quả của lần độ kiếp này, bắt đầu cúi đầu tô tô vẽ vẽ, viết một bản tóm tắt.

Tổng thể mà nói, lần độ kiếp này tương đối thông thường, ở bên trong Kim Tiên Kiếp hẳn là sẽ không có xếp hạng quá cao. Nếu như có thể vượt qua, thành tựu Kim Tiên Đạo Quả, giới hạn trên thực lực cũng tương đối thấp.

Dự đoán tình hình khi chính mình độ kiếp...

Có khả năng rất cao, bắt đầu từ đạo lôi kiếp thứ bốn, sẽ xuất hiện lôi kiếp hình thức gió, hỏa.

Hẳn sẽ là chín đạo lôi kiếp, hoặc không chỉ là chín đạo lôi kiếp.

Chín tuy là con số cực hạn, nhưng trường sinh vốn là ước thúc sinh linh siêu thoát sinh tử, cho nên, cho nên có khả năng sẽ xuất hiện đạo lôi kiếp thứ mười, thứ mười một...

Xem ra còn phải lại trảm đạo cảnh khoảng ba ~ bốn lần, nhanh chóng chuẩn bị bộ phương án độ kiếp thứ ba ~ thứ tư một cách thích đáng.

"Ừm?" Lý Trường Thọ đang chuyên tâm tổng kết sự tình độ kiếp, thần niệm vào giờ phút này đột nhiên có một ít chút bạo động.

Đưa một tia tâm thần đến miếu Hải Thần không đáng chú ý nào đó - nơi đầu nguồn của bạo động, thần niệm buông xuống ở trên toà tượng thần này, Lý Trường Thọ nhìn về phía cửa miếu.

Nơi đó, một thanh niên mặc cẩm y mỉm cười mà đứng, mặc dù mi thanh mục tú, khuôn mặt anh tuấn, nhưng trong nụ cười của gã, dù sao cũng có một chút...

Ác độc và điên cuồng.

Kim Thiền Tử?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không hiểu sao cảm thấy vui vẻ, hắn vừa ngoài ý muốn phát hiện ra Nhị sư huynh, hiện tại "sư phụ" lại tới cửa!

Hải Thần hắn, hẳn là hữu duyên với kiếp nạn Tây Du?

Ách, chẳng lẽ, chính mình cũng là một vị thần tiên nào đó bên trong Tây Du...

Lúc này Kim Thiền Tử đến tìm, tự nhiên không thể nào là vì chúc mừng Vong Tình thượng nhân độ kiếp thuận lợi.

"Gã hẳn là, đến đây để nói chuyện về việc phân chia miếng bánh rồng." Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không nhịn được nói thầm mấy câu.

Đồng dạng là hung thú Hồng Hoang, tại sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Giống như Văn Tịnh đạo nhân đã đầu nhập vào chính mình, tình cảnh tại Tây Phương Giáo trước đây đã rất đáng ngại, đứng trước bờ vực bị Tây Phương Giáo ruồng bỏ bất cứ lúc nào.

Nàng vốn đi không dám ở quang minh chính đại đi lại trong Hồng Hoang, chỉ có thể trốn trong bóng tối và vo ve.

Chương 322. Không đủ kiên nhẫn

Mà Kim Thiền Tử, lúc này nghênh ngang xuất hiện tại Nam Thiệm Bộ Châu, hoàn toàn không có cấm kỵ, chỉ thiếu hô lên một câu:

【 Tiểu Hải Thần, ta là tới để đàm phán! 】

Hiển nhiên, Kim Thiền Tử đã hoàn thành chuyển cảnh từ tối đến sáng, được Tây Phương Giáo tẩy trắng lai lịch.

Cũng coi như là một hung thú chiến thắng.

Sợi thần niệm này của Lý Trường Thọ lẳng lặng ở bên trong tượng thần, nhìn đạo thân ảnh đứng trước cửa miếu kia, nhìn nụ cười tràn đầy tự tin của đối phương...

Đại khái, vị kiếp trước của Đường Tăng này cảm thấy, thân là "người cầm đao" phía sau loạn cục Tứ Hải, bọn hắn phải có phần ăn ý này với nhau, đây là thời điểm tiến hành một cuộc trò chuyện giữa những "người cầm đao".

Đáng tiếc...

Hôm nay Lý Trường Thọ đã chú định sẽ khiến cho Kim Thiền Tử thất vọng.

Căn cứ vào 【nguyên tắc căn bản đối với phương tây】đã sớm định ra, ngay cả khi Kim Thiền Tử nhảy múa và la hét trong thần miếu của mình, hắn cũng sẽ không phản ứng nửa câu, chứ đừng nói sẽ lộ ra bất kỳ dấu vết nào.

Tóm lại, không được giao tiếp trực tiếp dưới mọi hình thức với Tây Phương Giáo!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười khẽ, hơn phân nửa tâm thần trở lại bên ngoài Độ Tiên Môn, nơi Vong Tình thượng nhân độ kiếp, nhìn lôi cầu bắt đầu tiêu tán...

Một khối "than cốc" không thành hình người trượt xuống từ không trung, đập vào bên trong hồ dung nham phía dưới, lẳng lặng trôi nổi ở trên đó.

Nhưng lúc này, mọi người ở đây chỉ có mừng rỡ, không có lo lắng.

Bởi vì khối "than cốc" kia, ẩn chứa một cỗ sinh cơ nổi bật!

Kim Tiên Kiếp đã qua.

Kiếp vân bên trên bầu trời lặng yên tiêu tán, hóa thành một cỗ linh khí nồng nặc, dũng mãnh lao xuống phía dưới.

Mà ở trên khối "than cốc" không thành hình người kia, ba đóa hoa huyền diệu chậm rãi hiển hóa ở trên trán, ngực, phần bụng, lại từ từ du động, hội tụ ở trên bầu trời, cấp tốc nở rộ.

Một đóa giấu bản mệnh.

Một đóa uẩn đạo sinh.

Một đóa mơ hồ không rõ, biểu thị thay đổi cùng với khả năng.

Khối "than cốc" kia lại chậm rãi bay lên, ngồi xếp bằng trong làn không khí loãng, cảnh vật mờ ảo, lộ ra hình dáng củaVong Tình thượng nhân.

Một chùm thanh quang rơi xuống từ thiên ngoại, bao trùm ở trên người Vong Tình thượng nhân, một đóa khánh vân (mây chúc mừng) bay tới, trên không trung xuất hiện đủ loại dị tượng, tiếng chuông Thiên Đạo êm tai vang lên...

"Sư phụ đã vượt qua! Sư phụ đã vượt qua!" Vào giờ phút này, Tửu Ô rốt cuộc cũng dám mở miệng hô to.

Chín Tiên họ Tửu cùng nhau nhảy cẫng hoan hô, kích động không thôi!

Cỗ Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" này, tức thì bị Tửu Cửu hưng phấn quá mức cầm cánh tay lay động một hồi, suýt nữa không có trực tiếp ném hắn từ mây trên xuống...

Khục, chỉ là một chút va chạm, không cần ghi lại.

Giang Lâm Nhi dùng bàn tay mảnh khảnh lau mắt, ho khan vài tiếng, bày ra sự bình tĩnh của sư nương, lẳng lặng đứng ở bên cạnh, hiển thị rõ bộ dáng đoan trang thong dong.

Chẳng qua là, bởi vì tư thái còn quá nhỏ tuổi, nàng tóm lại là ít một chút uy nghiêm và lực uy hiếp.

Từ hôm nay trở đi, Độ Tiên Môn lại nhiều thêm một vị Kim Tiên, hệ số an toàn của môn nhân đệ tử đạp lên một bậc thang một lần nữa.

Trong lúc mọi người reo hò ăn mừng, Lý Trường Thọ lại phân ra một chút lực chú ý, bí mật quan sát khuôn mặt của Vạn Lâm Quân trưởng lão...

Lúc này mặc dù Vạn trưởng lão "cười lạnh" liên tục, nhưng giữa lông mày, tóm lại là vẫn có mấy phần hướng tới, trong đáy mắt cũng lơ đãng toát ra mấy phần thất lạc.

Không bao lâu, Vong Tình thượng nhân đổi một thân áo dài, toàn thân tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt, một ít cánh hoa phất phới quanh người, bay về phía chín Tiên họ Tửu.

Chưởng môn Quý Vô Ưu và Kỳ Linh trưởng lão, mang theo các vị trưởng lão tới chúc mừng, trong môn phái cũng có không ít tiên nhân bay ra nghênh tiếp...

Tiếng hoan hô vang lên khắp nơi trong Độ Tiên Môn, môn nhân đệ tử đang cực lực cổ vũ.

Không ít Thiên Tiên thế hệ trước liên tục cảm khái, mấy vị sư huynh đệ của Vong Tình thượng nhân cũng là đạo tâm rung động, kích động không thôi.

Trong lúc trong môn phái một mảnh vui mừng, Lý Trường Thọ lại lặng yên trở về trên Tiểu Quỳnh Phong, nói cho sư phụ, sư muội sự tình Vong Tình thượng nhân thuận lợi độ kiếp.

Bởi vì quan hệ của sư tổ Giang Lâm Nhi, sư phụ và sư muội cũng cần đi đến ăn mừng, Lý Trường Thọ vừa trở về, tất nhiên là không cần đi một chuyến nữa...

Trong lúc Lý Trường Thọ muốn làm biếng mấy ngày, ký thác tâm thần vào Đạo Nhân Giấy nửa nằm nửa ngồi trên ghế bành, tiếp tục chỉnh lý đan đạo do lão quân truyền, trong đáy lòng lại nghe thấy một tiếng nói có một chút mơ hồ không rõ...

"Hải Thần, sao không phái hóa thân đến đây gặp ta?"

Kim Thiền Tử, sự kiên nhẫn dường như có một chút không đủ.

Lúc này chỉ mới một ~ hai canh giờ, đã là không kìm nén được, xâm nhập vào toà miếu Hải Thần nhỏ kia...

Lý Trường Thọ mượn nhờ tượng thần lườm đầu Kim Thiền sáu cánh này một chút, sau đó liền tập trung chỉnh lý đan đạo của bản thân, hoàn toàn không để ý đến đối phương.

Lúc này Kim Thiền Tử đã ở trước tượng thần, lại nói: "Bằng vào mưu lược của Hải Thần, hẳn sẽ biết bần đạo cần làm chuyện gì mà đến, vì sao lại tránh không gặp?"

Toà miếu Hải Thần nho nhỏ này cực kì im ắng, chỉ có một người coi miếu trốn ở dưới đáy bàn, không ngừng run lẩy bẩy, trong đáy lòng trống rỗng.

Lại chỉ trong chốc lát...

Kim Thiền Tử dần dần thu liễm ý cười, lãnh đạm nói: "Hẳn là, Hải Thần thật sự không đặt chúng ta vào đáy mắt?"

Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày.

Kim Thiền Tử cũng được tính là tâm tư cẩn thận, mượn thế của Tây Phương Giáo tạo áp lực, lại cố ý chỉ nói là "chúng ta", mà không hề đề cập tới hai chữ "phương tây".

Chẳng trách có thể được cao tầng phương tây coi trọng.

Nhưng hắn vẫn không để ý tới, lẳng lặng nhìn Kim Thiền Tử làm trò, thậm chí còn tưởng tượng trong đáy lòng, bộ dáng tên gia hỏa này mặc cà sa, đội mũ tăng...

Chậc, xác thực rất đẹp trai, có một chút hư nhược, xứng danh là "Ngự đệ ca ca".

Lý Trường Thọ lấy ra «Bút ký quan sát Kim Tiên Kiếp » trước đó, cẩn thận sửa sang lại một lần, tiến thêm một bước hoàn thiện phương án độ kiếp của chính mình.

Lại lấy ra hơn mười khối ngọc phù trống không, ấn theo lý giải của chính mình, bắt đầu chỉnh lý cảm ngộ đan đạo mà chính mình đạt được thành "đan kinh".

Ở trong quá trình này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ, tiếng nói mơ hồ kia, cách mỗi một hồi liền vang lên một lần...

"Hải Thần không phải là sợ đó chứ?"

"Hải Thần, nếu ngươi không yên lòng, ta có thể theo như quy củ của ngươi, trước tiên lập một chút lời thề, thấy thế nào?"

"Hừ! Ngày hôm nay ta ngược lại là muốn xem thử, ngươi làm sao có thể không gặp ta!"

Trong một canh giờ, Kim Thiền Tử trực tiếp ngồi ở phía trước tượng thần của Lý Trường Thọ cùng với Ngao Ất, bày ra tư thế không đạt mục đích thề không bỏ qua.

Lý Trường Thọ chỉ có thể hơi lắc đầu đối với chuyện này, tiếp tục cúi đầu bận bịu việc của chính mình...

Chương 323. Chương trình trực tiếp

Vong Tình thượng nhân độ kiếp thành công trở thành Kim Tiên, ngược lại cũng khiến cho đạo tâm của hắn có một chút xao động.

Ở trong ánh mắt của Lý Trường Thọ, Vong Tình thượng nhân tổng thể chỉ có sáu ~ bảy thành nắm chắc, mấy lần hiểm tử hoàn sinh, cuối cùng miễn cưỡng chịu đựng được.

Đây là cược mệnh cược thắng, vạn nhất thua thì sao?

Chỉ sợ lúc này Giang Lâm Nhi đã trở thành goá bụa, chín Tiên họ Tửu gào khóc, cái tên Vương Phú Quý này, sẽ vinh danh trên bảng "Đi về cõi tiên" của Độ Tiên Môn.

Hãy làm những gì nên và có thể làm ở mức độ lớn nhất có thể, và sau đó dốc hết sức để đối mặt với Kim Tiên Kiếp.

Như vậy, cho dù chính mình không chịu đựng được, cũng sẽ không có tiếc nuối gì.

Hãy vững vàng, đừng vội vàng.

...

Độ Tiên Môn ở trong nửa tháng này vô cùng náo nhiệt.

Chưởng môn đích thân hạ lệnh, môn nhân đệ tử không bế quan đi đến Phá Thiên Phong chúc mừng, dựng lên tiên yến ở trước Bách Phàm Điện, Vong Tình thượng nhân tu thành Kim Tiên sẽ giảng đạo trong mấy ngày này.

Lý Trường Thọ cũng tranh thủ thời gian nửa tháng, chỉnh lý ra mười hai thiên đan kinh, hơn ba mươi đan phương, đây là một phần nhỏ trong đan đạo lão quân truyền thụ.

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ cũng bị làm phiền nửa tháng.

Kim Thiền Tử an vị ở bên trong tòa miếu nhỏ Nam Hải kia, cách mỗi nửa canh giờ liền mở miệng gọi một câu"Hải Thần, sao không đi ra gặp nhau".

Lý Trường Thọ dứt khoát, trực tiếp xem tên gia hỏa này như "đồng hồ báo thức", nhắc nhở thời gian gấp gáp của bản thân.

Những đan phương mà hắn chỉnh lý ra lúc này, đều là có thể dùng tới.

Trong đó có mấy cái đan phương, còn là đặc biệt tìm ra vì Vạn Lâm Quân trưởng lão, chỉ đợi chính mình tu thành Kim Tiên, kiếm một ít thiên địa linh dược, liền có thể thử nghiệm khai lò luyện chế.

"Giáo Chủ ca ca! Giáo Chủ ca ca!"

Ở trong Hải Thần Phủ Thiên Đình, Ngao Ất vội vã tìm được Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", nói ra " phát hiện kinh người" mà y vừa mới phát hiện ra!

"Giáo Chủ ca ca, có một đạo sĩ trẻ tuổi ngồi ở trong một toà miếu nhỏ, cách mỗi nửa canh giờ liền gọi ca ca đi ra gặp mặt hắn, không biết là người thế nào."

Lý Trường Thọ: "..."

"Thật chứ?"

Ngao Ất trừng mắt, tràn đầy nghiêm túc trả lời: "Thật!"

"Ừm, vào nửa tháng trước hắn đã ở đó." Lý Trường Thọ lắc đầu, nói: "Người này là người phương tây, đã từng vào lúc ngươi đại hôn, hiển lộ hành tung tại Đông Hải."

Ngao Ất không khỏi trừng mắt nhìn, thoáng có một chút xấu hổ.

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng, ý nghĩ nhẹ nhành lưu chuyển trong đáy lòng, phân tích lợi và hại của việc này, rất nhanh liền có quyết định.

"Ngao Ất, không bằng hiện tại ngươi liền đi mời mấy vị cao thủ Long Tộc, tốt nhất là có thể mời được người phụ vương ngươi hoàn toàn tín nhiệm, dò xét toà miếu nhỏ này. Nếu như có thể không bị gã phát hiện ra, ta sẽ từ lời nói của gã, xem có thể tìm ra nước đi tiếp theo của phương tây hay không. Nếu như kinh động gã, làm gã rời đi, như vậy đối với chúng ta cũng không có tổn thất gì."

"Đúng, hiện tại Ất liền đi truyền tin cho phụ vương!" Ngao Ất vội vàng đáp ứng một tiếng, vội vàng rời khỏi phòng khách.

Lúc này ở trong mắt của Long Tộc, vị Nhị Thái Tử điện hạ Ngao Ất này cùng với vị Hải Thần chính mình này đã là thân cận quá phận, rất dễ dàng làm cho Long Tộc cảm thấy, là chính mình lừa dối Ngao Ất...

Mặc dù không thể không thừa nhận, cũng xác thực tồn tại một ít thành phần lừa dối.

Cho nên, chỉ để Ngao Ất ở bên cạnh "làm chứng" đã không quá ổn thỏa, nhất định phải nhiều thêm mấy "Nhân chứng", mới càng có sức thuyết phục.

Lại sau nửa canh giờ, Ngao Ất chạy đến bẩm báo, nói là đã an bài thỏa đáng.

Hai vị lão long Long Cung Đông Hải ra tay, mượn tượng thần của Ngao Ất, chiếu tình hình trong miếu nhỏ ở trước mặt Long Vương Đông Hải cùng với nhóm trọng thần Long Tộc.

Vẫn chưa bị Kim Thiền phát giác ra.

Một bộ lão thần tiên Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ, cũng từ An Thủy Thành tiến đến toà miếu nhỏ kia, ở ngay trước mặt Long Tộc, chui ra từ hậu viện miếu nhỏ.

Kim Thiền Tử ngồi ở trước tượng thần hai mắt tỏa sáng, cười lạnh nửa tiếng, lạnh nhạt nói: "Hải Thần quả nhiên là có người nhiều việc bận bịu, để cho bần đạo đợi thật lâu."

Lý Trường Thọ bưng phất trần đi tới hơi nhíu mày: "Đạo hữu là người nào? Vì sao lại quấy nhiễu ta tu hành?"

"Ồ?" Kim Thiền Tử đứng dậy, trên khuôn mặt thanh tú kia mang theo vài phần giật mình: "Nguyên lai Hải Thần là đang tu hành, như vậy ngược lại là bần đạo đã quấy rầy."

Lý Trường Thọ lấy lui làm tiến, cười nói: "Nếu như đạo hữu không có chuyện gì, liền mời trở về đi."

"Hải Thần có biết ta từ đâu mà đến?"

Bốn chữ "Đông thổ đại Đường" này, suýt nữa liền bật thốt ra!

Lý Trường Thọ hơi lắc đầu, nói: "Không biết."

"Bần đạo ngày hôm nay là phụng mệnh đến đây, thương lượng một chuyện cùng với Hải Thần." Kim Thiền lộ ra mấy phần mỉm cười, đưa tay cầm ra một viên bảo châu vàng tím.

Bảo châu lóe lên quang mang, liền bao phủ thân hình của hai người ở trong một tầng kết giới.

Lý Trường Thọ thấy thế, chủ động lui lại hai bước, ra khỏi kết giới.

Kim Thiền Tử cau mày nói: "Đạo hữu đây là có ý gì? Sự tình ngươi và ta thương lượng có quan hệ trọng đại, phải đề phòng tai vách mạch rừng."

"Đạo hữu vẫn là mời trở về đi." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nhân Giáo chúng ta làm việc luôn luôn quang minh lỗi lạc, che che lấp lấp như vậy, không hợp với đại đạo của ta."

Kim Thiền Tử nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, mà ánh mắt của Lý Trường Thọ rất thẳng thắn, không có một chút "ngượng ngùng" nào.

Đây là một trận đọ sức liên quan tới da mặt.

Ngày hôm nay Kim Thiền Tử, còn có mấy phần ngạo khí lau không đi, rất nhanh liền thua trận...

"Thôi được rồi!" Kim Thiền Tử lạnh nhạt nói: "Chuyện này đã không phải là ẩn gì bí, các phương cũng đều là đã lòng dạ biết rõ. Hải Thần, chúng ta hãy sảng khoái nói chuyện. Bần đạo đến nơi đây, một là vì bồi lễ, trước đây chúng ta có nhiều mạo phạm, không biết bối cảnh của Hải Thần thâm hậu như thế. Hai là đến thương lượng sự tình Long Tộc."

Lý Trường Thọ đột nhiên nói: "Quy củ của phương tây các ngươi, hẳn chính là tay không đến nhận lỗi?"

Kim Thiền Tử không ngờ được Lý Trường Thọ đột nhiên nói chuyện này, lập tức bị nhiễu loạn tiết tấu.

Kịch bản gây lú tại chỗ của Thọ——【Tiến hành nhấn mạnh, gây nhầm lẫn】.

"Đương nhiên không phải." Kim Thiền Tử cười nói: "Ngày hôm nay ngươi và ta chỉ cần thương nghị ra kết quả, ngày mai liền sẽ có một phần hậu lễ đưa lên."

Lý Trường Thọ cười nhẹ vài tiếng: "Vậy theo ý tứ của đạo hữu, nếu như hôm nay ngươi và ta thương nghị không ra kết quả, như vậy thì lời nhận lỗi cũng quên đi?"

"Cũng không phải là như thế, chúng ta cũng không muốn là địch cùng với đạo hữu..."

"Thôi được, nói chuyện thứ hai đi, ngươi muốn thương nghị với ta như thế nào, lại thương nghị chuyện gì?"

Kim Thiền Tử vẫn chưa phát giác ra, hắn đã là trong lúc vô tình, đã mất đi quyền chủ động nói chuyện.

【 Chiếm cứ chủ động, ném đá dò đường 】

Chương 324. Đùa nghịch

Kim Thiền Tử cười nói: "Long Tộc có Long Cung Tứ Hải, chúng ta lấy tây, nam. Đạo hữu lấy đông, bắc, như thế nào?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng trở nên vui vẻ, Kim Thiền Tử lại trực tiếp nói ra lời này.

Vậy thì trực tiếp quá độ đến bước thứ ba —— 【 Giả ngây giả dại, trộm đổi lập trường, lấy lui làm tiến 】.

Lý Trường Thọ nói: "Đạo hữu dường như đã sai lầm, ta muốn Long Cung để làm gì?"

Kim Thiền Tử trầm ngâm đôi chút, thanh âm hơi thấp một chút.

Hắn nói: "Bần đạo nói, đương nhiên không phải là chỉ Hải Thần, mà là đang nói Thiên Đình ở phía sau đạo hữu. Nhân Giáo muốn Thiên Đình hưng thịnh, chúng ta cũng muốn Tây Châu hưng thịnh, Long Tộc dần dần già đi, lại không cam lòng cô độc, nội tình của Long Tộc vô cùng thâm hậu, hai nhà chúng ta, có thể chia ra mà ăn."

"Đủ rồi!" Lý Trường Thọ đột nhiên hét lớn một tiếng, mặt lộ ra sắc mặt giận dữ, mắng: "Đạo hữu, ngươi rốt cuộc là người phương nào? Vì sao lại nói lời cuồng ngôn ở chỗ này!"

"Ta chính là..."

"Người phương tây?" Lý Trường Thọ hừ lạnh một tiếng: "Liền biết ngươi sẽ nói như vậy! Đạo hữu, trò xiếc giá họa như ngươi, dùng thực sự quá nông cạn! Phương tây và Tam Giáo Đạo Môn chúng ta đều là đại giáo, có tồn tại siêu nhiên, dù là phương tây ra tay tính toán, cũng đều là cách không so chiêu, để ý đến da mặt của các vị Giáo Chủ! Như thế nào lại phái người, đến trực tiếp nói việc này với ta? Còn nói cái gì chia ra mà ăn? Ta khuyên đạo hữu nên thân thiện và tử tế, đừng có kích động tranh chấp giữa Đạo Môn chúng ta cùng với phương tây!"

Kim Thiền Tử nhanh chóng phản ứng, trịnh trọng nói: "Hải Thần, ta cần gì phải dùng chuyện này để lừa bịp?"

"Thế đạo gian hiểm, linh tâm khó lường! Chuyện thế gian, ai có thể nói chuẩn?" Lý Trường Thọ lắc đầu nói: "Đạo hữu nếu không thể làm cho ta tin tưởng, đạo hữu đúng là người phương tây, lại có thể đại diện toàn quyền cho phương tây, vậy chớ có trách ngày hôm nay ta thất lễ. Không tiễn!"

Kim Thiền Tử triệt để sững sờ, nhìn chằm chằm khuôn mặt lão thần tiên của Lý Trường Thọ, thấp giọng nói: "Vậy theo ý kiến của Hải Thần, ta nên chứng minh như thế nào?"

"Rất đơn giản, dùng Thiên Đạo để nghiệm chứng, lập lời thề đại đạo, chứng minh chính mình có thể đại biểu cho phương tây là được."

"Chỉ là một lời thề, Hải Thần hãy chờ một chút. Thiên Đạo trên cao, nếu Kim Thiền ta ngày hôm nay không phải chịu ủy thác của Phó Giáo Chủ Tây Phương Giáo, đến đây nơi đây thương lượng sự tình Long Tộc cùng với Hải Thần! Nếu lời nói của Kim Thiền ta có nửa câu hư giả, sẽ lập tức Thiên Đạo hàng thần lôi khiển trách!"

Kim Thiền Tử vừa dứt lời, trong đáy lòng hơi cảm thấy, có một chút không đúng...

Mà trên không trung đã truyền đến thanh âm sấm rền, lực lượng Thiên Đạo tới lui vội vàng, nhận phần lời thề này.

Lúc này Lý Trường Thọ mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, trong đáy lòng giơ ngón tay cái đối với Kim Thiền Tử: "Ngươi quả nhiên là người Tây Phương Giáo."

Kim Thiền Tử cười nói: "Bây giờ đạo hữu đã tin, chúng ta cũng nên nói chuyện thật tốt, chi bằng đạo hữu hãy nói ra điều kiện của mình."

"Ta không có điều kiện." Lý Trường Thọ cười nói: "Việc này không cần trò chuyện, ta hoàn toàn khác biệt cùng với đạo hữu.

Ta can thiệp vào sự tình Long Tộc, nguyên nhân gây ra kỳ thật chẳng qua là Long Tộc có một phần hương hỏa công đức của Hải Thần Giáo, mà ta là Giáo Chủ Hải Thần Giáo. Đạo hữu, mời trở về đi."

Kim Thiền Tử lập tức ngẩn ra, thắt lưng bị lắc có một chút đau.

Ở bên trong Thủy Tinh Cung Đông Hải.

Mấy đầu lão long nho nhã hiền hoà, đã là bị đoạn đối thoại bên trong miếu Hải Thần này, làm cho tức đến nỗi miệng phun hương thơm, không ngừng chửi ầm lên!

Mà Long Vương Đông Hải lẳng lặng ngồi ở kia, bên trong mắt rồng hiếm khi lộ ra ánh mắt sắc bén.

Long Vương gia cũng đã động ba phần hỏa khí.

Nhưng, kẻ đầu têu Kim Thiền Tử khiến cho nhóm lão long này táo bạo như vậy, cũng không biết lúc này chính mình đã làm những gì...

Hay hơn nữa chính là, chỉ cần ở bên trong trọng thần Long Tộc đang xem " chương trình phát sóng trực tiếp " lúc này, không có quân cờ Tây Phương Giáo xếp vào, Tây Phương Giáo cho đến sau này cũng sẽ không biết được việc này...

Thần không biết quỷ không hay, Kim Thiền Tử liền triệt để đẩy Long Tộc về hướng Thiên Đình.

Long Cung Tây Hải đã bị thẩm thấu hơn phân nửa không tính ở trong hàng ngũ này.

Ở bên trong miếu Hải Thần, Lý Trường Thọ quét phất trần qua, nói xong câu "mời trở về đi" kia, liền chủ động quay người đi về hướng hậu điện, để lại cho Kim Thiền Tử một cái bóng lưng tiêu sái mà đi.

Kim Thiền Tử run lên, vô thức nắm quyền, ánh mắt giống như hai lưỡi đao, phảng phất như muốn đâm xuyên hóa thân của Lý Trường Thọ...

Đây là, mấy cái ý tứ?

Coi gã là đồ đần đùa nghịch một trận sao?

【 Ngươi chỉ cần chứng minh chính mình là người Tây Phương Giáo, ta liền trao đổi với ngươi. 】

Gã lập thệ.

【 Tất tốt, ngươi đã thành công chứng minh chính mình là người Tây Phương Giáo, nhưng việc này không có gì để nói. 】

Đây là con đường hoang đường gì của Nhân Giáo!

"Hải Thần! Còn xin dừng bước!" Kim Thiền Tử cắn răng hô một câu.

"Trở về đi, người trẻ tuổi." Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, quanh người nhiều thêm từng tầng từng tầng mây mù, thân hình biến mất không thấy gì nữa ở ngay trong mây mù.

Mặc dù nhìn rất mơ hồ, thực tế là ứng dụng pháp thuật tạo sương mù đơn giản, kết hợp với thổ độn.

Sau khi sương mù tiêu tán, khí tức của Lý Trường Thọ đã là hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Kim Thiền Tử có một chút hoảng hốt, cũng chỉ có thể đại khái bắt được, cỗ hóa thân Hải Thần này là đi đến đại miếu An Thủy Thành Hải Thần.

Người trẻ tuổi?

"Hừ! Cáo từ!" Kim Thiền Tử hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi, lúc đi sắc mặt âm trầm như nước.

Nếu không phải Phó Giáo Chủ đã từng nhắc nhở, vị Hải Thần Nam Hải này là nhân vật số ba Nhân Giáo, động vào chính là xé da mặt của Thái Thanh Thánh Nhân, tất nhiên sẽ chọc người Nhân Giáo nổi giận...

Ngày hôm nay gã phải đập nát toà miếu hoang này!

Lúc rời khỏi toà miếu Hải Thần vắng vẻ này, Kim Thiền Tử luôn cảm thấy mình đã trúng mưu kế của vị Hải Thần này...

Nhưng nhất thời, còn không thể nghĩ ra, chính mình rốt cuộc đã sơ suất ở chỗ nào.

Thần niệm của Lý Trường Thọ ký thác vào trên tượng thần của chính mình, nhìn chăm chú vào bóng lưng Kim Thiền Tử biến mất cực nhanh ở chân trời, trong đáy lòng cười vài tiếng.

"Vị Kim Thiền Tử này, là nhân tài thiết yếu để Tây Phương Giáo đại hưng."

Trong cảnh diễn vừa rồi, kịch bản của hắn kỳ thật chẳng qua là chỉ phát huy một tí xíu công hiệu.

Sở dĩ hiện ra hiệu quả ưu tú như thế, hoàn toàn là bởi vì Kim Thiền Tử không coi ai ra gì, trong lòng coi thường Long Tộc.

Cũng không phải là kịch bản của ta quá sâu, mà là đồng đội của đội bạn quá tự cao tự đại!

Lý Trường Thọ đã sớm rõ ràng đạo lý như vậy...

Long Tộc dù nói như thế nào, cũng đã từng là bá chủ Viễn Cổ, chiếm cứ mặt đất Hồng Hoang trong tháng năm dài đằng đẵng, đạt được tích lũy hùng hậu.

Chương 325. Xin thần vị

Long Tộc và Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc ăn thua đủ, cho tới hôm nay Thượng Cổ đã qua, Long Tộc vẫn như cũ có thể có một chỗ cắm dùi tại Ngũ Bộ Châu, đây chính là chứng minh thực lực bản thân của bọn họ.

Đều nói Long Tộc hoang tàn, nhưng Long Tộc thiếu chẳng qua chỉ là công đức, khí vận.

Nghĩ lại, Long Tộc ở dưới tiền đề cõng nghiệp chướng, khuyết thiếu khí vận, bây giờ vẫn là một thế lực không thể coi thường trong Hồng Hoang, không phải càng có thể chứng minh sự cường hoành của Long Tộc?

"Âm mưu chương trình phát sóng trực tiếp phương tây" lần này, chính là do cao thủ Long Tộc ra tay, vượt qua tai mắt của Kim Thiền Tử.

Việc này cũng nhất định phải lấy đó mà làm gương, xem nhẹ đối thủ chung quy là sẽ phải trả một cái giá cực đắt.

Chia bánh rồng ra ăn...

Đông tây nam bắc chia làm hai...

Loại lời này cũng đều trực tiếp nói ra khỏi miệng, đoán chừng ở phía Long Tộc, cũng đã sắp tức nổ tung.

Nhưng đối với Lý Trường Thọ mà nói, Kim Thiền Tử quả thực chính là công thần!

Sự tình Long Tộc Nhập Thiên, trong nháy mắt liền hoàn thành một bước dài hướng về phía trước.

Tại Hải Thần Phủ Thiên Đình, Ngao Ất chạy đến sảnh chính một lần nữa, đầu tiểu long này cũng là sắc mặt xanh xám, bị tức đến cơ hồ cắn nát hàm răng.

"Giáo Chủ ca ca!"

"Ừm?" Lý Trường Thọ lẳng lặng mà nhìn Ngao Ất, Ngao Ất muốn nói gì, lại mấy lần đều dừng lại, cuối cùng chẳng qua là chán nản thở dài.

Ngao Ất nói: "Bên kia có Thánh Nhân, từ đầu đến cuối đều là dao thớt."

Nói xong, Ngao Ất chậm rãi ngồi ở bên trong chiếc ghế bên cạnh, rất nhanh liền nhắm mắt thở dài, trên khuôn mặt thiếu niên viết đầy sự bất đắc dĩ.

"Bảo Long Tộc mau chóng liên hệ sâu cùng với Thiên Đình đi." Lý Trường Thọ nói như thế, Ngao Ất gật đầu đáp ứng một tiếng, sau đó một rồng một người cũng không hề mở miệng nhiều lời.

Hiện tại Ngao Ất cần người cổ vũ, an ủi, cũng không cần bị quán thâu đại đạo lý gì.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể than nhẹ.

Trên đời khó có phương pháp song toàn, không hại thận không hại...khục, không hại Ngọc Đế không hại Ất!

Nửa ngày sau, Ngao Ất đi đến Thông Minh Điện, lấy danh nghĩa【 thay mặt Hải Thần đi Đông Hải tuần tra 】, rời khỏi Thiên Đình, trở về Long Cung Đông Hải.

Lại nửa ngày qua đi, Ngao Ất cùng với Lý Trường Thọ dùng thần niệm giao lưu, nói về phản ứng của Long Tộc ở trên việc này.

Phẫn nộ khẳng định là thực sự phẫn nộ.

Nhưng phẫn nộ lại không làm được gì, chỉ có thể là cuồng nộ vô năng.

Tây Phương Giáo có hai vị Thánh Nhân lão gia tọa trấn, Long Tộc bọn hắn trừ phi là muốn bị diệt tộc, nổi điên tiến đánh Linh Sơn, mới có thể xuất ra một ngụm ác khí này.

Hơi giãy dụa lúc bị Thánh Nhân tính toán, cùng với chủ động đánh đến tận cửa xé da mặt của Thánh Nhân, hoàn toàn không phải một cái khái niệm.

Cho tới bây giờ, "Thánh Nhân kết cục" Lý Trường Thọ lo lắng nhất còn chưa phát sinh, sự tình liền không tới mức không thể vãn hồi.

"Ca ca, phụ vương ta ngược lại là rất bình tĩnh. Mấy vị trưởng lão có thể nhìn ra có một chút khó thở, lôi kéo ta căn dặn lặp đi lặp lại, bảo ta nhất định phải thiết lập quan hệ tốt với ca ca."

"Ngao Ất, hiện tại Long Tộc chính là thời kì gian nan, không bằng ngươi liền mang theo đệ muội, trở về Long Cung ở lại một thời gian, ngày bình thường hay đi bái kiến phụ vương và mẫu hậu ngươi." Lý Trường Thọ dặn dò: "Mọi thứ đều nghe nhiều, nhìn nhiều, không được nhiều lời. Chỉ cần phụ vương ngươi không mở miệng, ngươi liền không cần quản bất cứ chuyện gì."

Ngao Ất trầm ngâm đôi chút, sắc mặt có một chút khó khăn, thấp giọng nói: "Ca ca, mẫu hậu nhờ ta hỏi ý, Long Tộc chúng ta nên làm như thế nào, mới có thể đạt được một ít thần vị tại Thiên Đình..."

"Việc này cần Ngọc Đế bệ hạ gật đầu." Lý Trường Thọ sớm biết Long Tộc sẽ hỏi như thế, nhân tiện nói: "Mấy ngày nay ta sẽ tìm cơ hội đi bái kiến Ngọc Đế bệ hạ, thử hỏi ý việc này. Nếu như Ngọc Đế bệ hạ đáp ứng, chỉ cần ban thưởng một ít thần vị cấp thấp, cũng có thể làm dịu rất nhiều tình trạng của Long Tộc."

Ngao Ất nghe vậy lập tức vui mừng, vội nói: "Đa tạ ca ca!"

"Ừm, đi nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng quá nhiều, có tin tức ta sẽ lập tức thông báo cho ngươi."

Lý Trường Thọ ấm giọng căn dặn vài câu, Ngao Ất vái chào, vội vàng cáo từ.

Vốn dĩ, Lý Trường Thọ còn muốn thì thào vài câu, bảo tài luyện trận của chính mình gần đây lại không đủ dùng...

Nhưng cân nhắc đến tâm tình của Ngao Ất lúc này, cũng không thể không biết xấu hổ đánh gió thu như vậy.

Làm người làm sao cũng phải có một chút lương tâm!

Lý Trường Thọ cũng không chậm trễ nhiều, hóa thân tại Thiên Đình lập tức tiến đến Lăng Tiêu bảo điện.

Đợi Thiên Tướng thông truyền, Ngọc Đế triệu kiến, Lý Trường Thọ cúi đầu đi vào, trình lên tấu biểu đã sớm chuẩn bị cho Ngọc Đế bệ hạ, vì Long Tộc xin một nhóm thần vị cấp thấp.

Thiên Đình có thể ảnh hưởng đến sự vận chuyển của Thiên Đạo, chẳng qua chính là mấy trăm thần vị chính thần kia.

Giống như Lý Trường Thọ xin những thần vị cấp thấp lần này, mặc dù không thể nói muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng Ngọc Đế tiện tay vung lên, liền phê mấy chục cái...

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, lại gián ngôn Ngọc Đế không thể cho quá nhiều trong một lần.

Thế là, Ngọc Đế phê chuẩn mười sáu thần chức hộ pháp tuần hải, phụ thuộc thần vị Hải Thần, do Lý Trường Thọ chủ động an bài phân phối.

Ý chỉ này sau đó sẽ tiến vào bên trong Thông Minh Điện, ấn theo quá trình còn muốn ngưng tụ đại khái chừng mười năm.

Đến lúc đó Lý Trường Thọ cần đi đến Long Cung đích thân chọn lựa, tuyển ra mười sáu vị tiểu thần Thiên Đình...

Như thế, sự tình Long Tộc, đại cục đã định!

Kế tiếp chỉ cần đi từng bước một theo kế hoạch, cuối cùng cũng đưa Long Vương Tứ Hải nhập vào Thiên Đình, liền có thể đại công cáo thành...

"Trường Canh ái khanh." Ngọc Đế áo trắng ngồi ở trên đài cao kia, cười nói: "Việc này có tiến triển khả quan như vậy, lại là xuất hiện chuyển cơ gì?"

"Thần không dám lừa gạt bệ hạ." Lý Trường Thọ liền nói rõ chi tiết một màn bên trong miếu Hải Thần kia cho Ngọc Đế nghe.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ vẫn chưa đề cập đến tính danh của "Kim Thiền", phòng ngừa liên lụy đến nhân quả kỳ kỳ quái quái gì ở bên trong...

Ngọc Đế sau khi nghe xong vỗ tay cười to.

"Ha ha ha! Trường Canh, kế hoạch này của ngươi, cũng không tránh khỏi quá...quá ngoài dự liệu!"

Lý Trường Thọ híp mắt cười, ấm giọng nói: "Đây chỉ là một ít tiểu thuật không lên được mặt bàn của thần, cộng thêm không muốn thể diện mà thôi."

Vị thanh niên áo trắng này đứng dậy, chậm rãi đi xuống từ trên đài cao, cười nói: "Để ta suy nghĩ thật kỹ, lần này nên phong thưởng ái khanh như thế nào!"

Lý Trường Thọ vội nói: "Bệ hạ, ban thưởng không bằng giữ lại đến khi việc này có một kết thúc, bây giờ còn cần chậm rãi thúc đẩy từng bước một. Đợi thần làm xong tất cả, lại đến xin bệ hạ ban thưởng cũng không muộn."

"Thiện." Ngọc Đế mỉm cười gật đầu, đứng ở trước bàn ngọc, nhìn Lăng Tiêu bảo điện trống trải này.

Chương 326. Đặc biệt thú vị

"Trường Canh, ta phải chờ đến khi nào, nơi đây mới có thể hội tụ đầy đủ thần tướng tiên quan..."

"Bệ hạ, việc này không gấp được."

"Xác thực không gấp được." Ngọc Đế cười khẽ nói: "Có Trường Canh ngươi đến tương trợ, ta không cần phải lo lắng về điều đó."

Lý Trường Thọ: "…"

Xin lỗi, thần chỉ muốn làm một kẻ yên ổn kiếm công đức.

Lời này tự nhiên không thể nói ra miệng, không chỉ có như thế, Lý Trường Thọ còn muốn làm ra bộ dáng【tâm cảnh có dao động nho nhỏ, nhưng cố gắng bảo trì bình tĩnh】.

Lý Trường Thọ châm chước ngôn ngữ, cười nói: "Thần chẳng qua là theo ý nghĩ của bệ hạ và mệnh lệnh của bệ hạ, làm những sự tình có lợi đối với Thiên Đình, không dám giành công, cũng không dám tự cao."

Ngọc Đế không khỏi vui mừng: "Ngươi đó...đúng rồi Trường Canh, có một chuyện, ta còn phải hỏi ngươi một tiếng."

"Thần nghe."

"Thiên Tướng gần đây trồng đậu tại Động Suất Cung, dường như tên là Biện Trang, thế nhưng là gần đây được Đại Pháp Sư ban thưởng?" Ngọc Đế cau mày nói: "Những ngày qua, hóa thân của ta, ngược lại là mấy lần nghe người ta nói đến việc này."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đúng là thật sự có việc này."

"Ồ?" Hai mắt của Ngọc Đế tỏa sáng, cười nói: "Nếu đã là tuấn tài mà Đại Pháp Sư cảm thấy không tệ, ta nên tận dụng tốt."

Lý Trường Thọ giải thích: "Chuyện này do bệ hạ quyết định, thần không dám nhiều lời. Hôm đó chẳng qua là cuốc của Biện Trang hỏng, Đại Pháp Sư bảo đồng tử cho y một cái bồ cào, cũng không có việc lớn gì."

Ngọc Đế chậm rãi gật đầu, lại là đã có dự định.

Vô luận vị Biện Trang kia là gặp may mắn nhận được một kiện pháp bảo, hay là thật sự được Đại Pháp Sư xem trọng, chuyện này đều không quan trọng...

Quan trọng chính là, Ngọc Đế muốn dùng việc này làm gương, làm ra biểu thị của chính mình, nhờ vào đó biểu đạt sự kính trọng đối với lão quân trong Động Suất Cung.

Không có cách nào, Ngọc Đế hiện tại, cũng cần ôm đùi Thái Thanh Thánh Nhân.

Lý Trường Thọ cũng là lòng dạ biết rõ đối với chuyện này, lời nói chạm đến là thôi, không quản nhiều lắm, cũng không phá hỏng.

Vị "Nhị sư huynh" Biện Trang tương lai này, hẳn là rất nhanh liền nghênh đón một đợt thăng cấp.

Chức vị Thiên Bồng nguyên soái kia, nói không chừng, chính là bởi vì chiếc bồ cào kia mà ra.

...

Lý Trường Thọ rất nhanh liền cáo từ rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện, cỗ Đạo Nhân Giấy này quay lại bên trong Tiên Phủ của chính mình, vẫn như cũ duy trì trạng thái nghe chỉ vào bất cứ lúc nào.

Sự tình Long Tộc, chỉ có thể tạm thời gác lại.

Mặc dù vẫn có khả năng cao sẽ có một số thay đổi sau đó, nhưng lúc này, có thể rút ra đại bộ phận tinh lực, tập trung chuẩn bị Kim Tiên Kiếp của chính mình.

Vong Tình thượng nhân thuận lợi độ kiếp, Lý Trường Thọ hoặc nhiều hoặc ít, trong lòng cũng có một chút nóng nảy...

Ở bên trong những đan phương tìm được trong đan đạo của lão quân, Lý Trường Thọ chọn một loại "Khai Ngộ Minh Tâm Đan" cho Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Nhưng đan dược này, cần chờ chính mình vượt qua Kim Tiên Kiếp, thành tựu Trường Sinh Đạo Quả, mới có năng lực đi luyện chế.

Chỉ cần cam đoan phẩm giai ngũ phẩm, liền có hi vọng giúp Vạn Lâm Quân trưởng lão đột phá bình cảnh. Có thể đi đến trước Kim Tiên Kiếp hay không, liền dựa vào tạo hóa của bản thân lão gia tử.

Có qua có lại, uống nước nhớ nguồn.

Độc kinh Vạn trưởng lão truyền xuống năm đó, chính mình bây giờ giúp Vạn trưởng lão đột phá cảnh giới, vốn là hoàn lại nhân quả, là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa, một vị trưởng lão sở trường về độc đạo tấn thăng thành Kim Tiên...

Ngẫm lại liền cảm thấy đặc biệt thú vị!

Tiếp theo, Lý Trường Thọ bắt đầu kiếm linh dược, hóa thân đi khắp Đông Thắng Thần Châu, không tiếc dùng giá cao thu mua.

Hắn sẽ tinh chế thêm hai loại linh đan để có thể sử dụng khi độ kiếp.

Việc quan hệ đến mạng nhỏ, không có chỗ cho sai lầm.

Lần này Lý Trường Thọ luyện đan, cũng là hiếm khi hết sức chăm chú, sợ lãng phí những tiên thảo có giá trị đắt đỏ hi hữu này.

Tiện thể nhấc tới, sau khi Vong Tình thượng nhân độ kiếp thành tựu Trường Sinh Đạo Quả, liền mang theo Giang Lâm Nhi sư tổ cùng nhau bế quan, đoán chừng là muốn bế quan một đoạn thời gian rất dài.

Ngoại trừ củng cố cảnh giới, Vong Tình thượng nhân cũng có ý nghĩ tăng tiến tu vi cho Giang Lâm Nhi.

Một người trường sinh, một người còn phải tính toán tuổi thọ đại nạn của mình, đây là điều bất đắc dĩ nhất bên trong quan hệ đạo lữ, cũng là sự tình đau đầu nhất.

Trước khi Giang Lâm Nhi bế quan, còn cố ý đến tìm Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga, ủy thác sự tình tiểu thụ linh đầu thai chuyển thế cho Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ cân nhắc đáp ứng...

Địa Phủ hiện tại cũng coi như có người quen, đi qua cửa sau một chút hẳn là không khó.

Ừm, Vu Tộc thích huyết thực, Linh Thú Quyển Tiểu Quỳnh Phong của chính mình, cùng với trại chăn nuôi linh ngư trong hồ nước, lần này đoán chừng lại có thể lập công.

Đầu tiểu thụ linh này, trước sau tiêu dao hơn mười năm ở trên Tiểu Quỳnh Phong, so với thọ nguyên nguyên bản, sống hơi dài hơn một chút.

Đợi Lý Trường Thọ chuẩn bị xong các loại linh đan cần dùng khi độ kiếp, cùng với linh đan dự phòng và dự phòng của dự phòng, xác định kỹ thời gian đầu tiểu thụ linh này ra đi.

Lúc đó, Lý Trường Thọ, Linh Nga, Hùng Linh Ly, Tửu Cửu kiền lẳng lặng chờ ở một bên.

Đợi linh thể trong thụ linh tiêu tán, Lý Trường Thọ ra tay, dùng một kiện pháp khí nhiếp hồn đặc chế, thu hồi hồn phách thụ linh vốn là có một chút không trọn vẹn.

Cũng may, trong hơn mười năm nuông chiều ở bên trong Tiểu Quỳnh Phong, chân linh đã khôi phục viên mãn, có thể trực tiếp chuyển thế đầu thai.

Lý Trường Thọ không hề chậm trễ, lập tức liền muốn đi đến Địa Phủ.

Mà lần này, Tửu Cửu xung phong nhận việc theo sau, Lý Trường Thọ khuyên nàng tu hành trong núi, bên ngoài quá nguy hiểm.

Nhưng Tửu Cửu tự kiềm chế tu vi cảnh giới Chân Tiên đỉnh phong, lại thi triển tất sát kỹ khóc lã chã.

Lý Trường Thọ chỉ có thể thua trận, để cho Đạo Nhân Giấy mang thêm nhiều một chút chuẩn bị khẩn cấp, tăng số lượng người giấy dự bị lên mấy lần, lại vận dụng mấy tiểu át chủ bài...

Nửa ngày sau, ngồi trên hồ lô lớn của sư thúc, hai người cùng nhau chạy tới trụ trời Đông Hải.

Bởi vì Tửu sư thúc khăng khăng đi theo, dự tính thời gian đến Địa Phủ, còn phải trễ một ~ hai ngày...

"Hóa ra là có chuyện như vậy..."

Ở trên sóng nước Đông Hải mênh mông, Lý Trường Thọ giải thích cặn kẽ sự tình có quan hệ về thụ linh cho Tửu Cửu.

Tửu Cửu nhìn pháp khí chứa hồn phách trong tay Lý Trường Thọ, miệng nhỏ nhếch lên, thở dài nói: "Giang Vũ sư tỷ cũng rất long đong, nói cho cùng vẫn là Tề Nguyên sư huynh có một chút hành động theo cảm tính. Việc này, nên uống cạn một chén lớn!"

Tửu Cửu tiện tay cầm hồ lô ở trên eo thon của mình lên, ngửa đầu uống hai hớp ực tực, lại có một chút thỏa mãn phát ra một tiếng "A"...

"Nấc!"

Lý Trường Thọ ngồi ở phía sau, cùng nhìn rất vui vẻ.

Muốn uống rượu thì cứ uống, còn muốn tìm cho mình một cái lý do.

Bởi vì tư thế ngồi của Tiểu sư thúc có một chút tùy ý, Lý Trường Thọ cũng không tiện chăm chú nhìn, chẳng qua là ngẫu nhiên...khục, hắn liền ngắm nhìn trời xanh mây trắng!

Chương 327. -

Lý Trường Thọ nói: "Vong Tình sư bá bây giờ tu thành Kim Tiên, sau này liền có thể trường sinh bất lão."

"Trường sinh bất lão có cái gì tốt." Tửu Cửu quệt quệt khóe môi nói: "Cả đám Luyện Khí Sĩ đều đang theo đuổi chuyện này, cũng không nghĩ một chút, trường sinh bất lão...vạn nhất, vạn nhất...ôi chao? Câu nói kia nên nói như thế nào? Dù sao đối với ta mà nói, vạn nhất ngày nào đó uống hết rượu, vẫn còn phải luôn trường sinh, đó là đau khổ giày vò bao lớn."

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư thúc hẳn là đang muốn nói mẫn tâm tuyệt tính."

"Đúng, đúng." Tửu Cửu lập tức cho Lý Trường Thọ một ngón tay cái: "Vẫn là Tiểu Trường Thọ hiểu nhiều đồ vật!"

"Sư thúc, mọi thứ đều có tính hai mặt, mẫn tâm tuyệt tính cũng là một loại trạng thái tu đạo." Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Cảnh giới càng cao, càng gần đại đạo. Xưa kia có tiên tổ Đạo Môn tương hợp với Thiên Đạo, mới có thể đặt chân đến điểm cuối cùng của con đường tu luyện. Nhưng sư thúc nói như vậy cũng không sai, nếu sau khi trường sinh liền mất đi tính khí, sở thích, thậm chí là mất đi theo đuổi đối với đại đạo, đó quả nhiên là uổng phí trường sinh."

"Trường Thọ, ngươi đúng là khác biệt."

Tửu Cửu hướng xê dịch thân thể về phía sau, tuột xuống từ trước hồ lô, đáp xuống phần eo của hồ lô.

Nàng đưa tay ra sau, nâng chân, ngẩng đầu, vừa vặn đối mặt với Lý Trường Thọ ngồi ở phía sau hồ lô.

Tửu Cửu đột nhiên cười hắc hắc, Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, không biết sư thúc lại làm sao vậy.

"Tiểu Trường Thọ, ngươi là người thú vị và vui vẻ nhất trong số những người mà ta từng gặp!"

Lý Trường Thọ: "..."

Đây là khích lệ sao? Đây cũng là khích lệ đi!

Nếu như đang chửi chính mình là kẻ chỉ thích tiêu khiển, hẳn là sẽ dùng từ khác?

Lý Trường Thọ cười không nói, lấy ra một thiên đan kinh gần đây mình mới chỉnh lý ra, nói: "Làm phiền sư thúc điều khiển hướng đi đến Địa Phủ, đệ tử muốn tu hành."

"Thật là, vừa mới khen ngươi xong, quá nhàm chán!"

Tửu Cửu hừ một tiếng, cũng không nói thêm gì, dù sao cũng là nàng chủ động nói ra cùng nhau tiến đến Địa Phủ.

Nàng đi ra là để đi dạo sao?

Còn không phải lo lắng tu vi của Tiểu Trường Thọ chỉ là Nguyên Tiên, địa phương hung ác như Địa Phủ, hắn há có thể chạy lung tung.

Tửu Cửu sư thúc lại uống một ít rượu, lái hồ lô tăng tốc, nhanh như điện chớp lao thẳng đến Địa Phủ.

Thế là, mấy ngày sau...

...

"Ngưu, vị Hải Thần kia thật sự thần bí như ngươi nói?"

Ở phía đông Phong Đô Thành, trên đỉnh chóp hai ngọn núi cao đặt song song, đốt lên một đống lửa bên cạnh vách núi, hai tráng hán có chiều cao xê xích không nhiều, mặc "Quan phục" âm sai, ngồi xổm nói chuyện phiếm ở chỗ này.

"Mã, ta lừa ngươi làm gì? Có chỗ tốt gì sao? Ai bảo ngươi ở trong đoạn thời gian trước nhất định phải học Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc bế quan tu hành, ngươi bế quan có tác dụng sao? Ngươi là Vu đó đồ khốn kiếp! Nếu ngươi không bế quan, lúc ấy đi cùng với ta, liền có thể tận mắt nhìn thấy! Tràng diện kia, khá hoành tráng, người ta tấp nập, tinh kỳ phấp phới, tiếng chiêng trống vang trời, đại năng một mảnh!"

Một Vu thuận miệng mắng chửi, một Vu cười ngượng ngùng hai tiếng, liên tục nói tiếc nuối.

"Mã" đột nhiên hai mắt tỏa sáng, chiếc cằm dài của gã hếch về phía con đường xuống núi không xa.

"Hở? Kia là huyết mạch của Vu Tộc chúng ta sao? Ngưu ngươi mau nhìn bên kia, ở trên hồ lô lớn kia, thiếu nữ đang ngồi phía trước kia, là Vu Nhân sao?"

"Hẳn là hậu duệ của Vu Tộc chúng ta, nhưng huyết mạch cường hóa thân thể của nàng, làm sao lại đều cường hóa ở cơ ngực? Như vậy làm sao đánh nhau với người khác?"

"Lao lên tông vào chứ sao."

Hai con hàng này liếc nhìn nhau, sau đó chính là nhún vai lặng lẽ cười một hồi.

Nhưng cười cười, "Ngưu" đột nhiên chấn động tinh thần, lại thấy được một người khác ngồi sau sườn hồ lô lớn, vội vàng hô: "Nam nhân đằng sau kia, thấy không? Đó chính là thân mật của Hải Thần! Chúng ta sở dĩ có thể nói chuyện cùng với Hải Thần, chính là nhờ hắn dẫn tiến!"

"Công mẫu Hải Thần?"

"Công!"

"Nương nương ở trên cao, những Nhân Tộc này thật sự thối nát...hắc hắc hắc, nhưng ta thích."

"Phi, ta nói lộn, đó là hảo hữu của Hải Thần! Không phải là thân mật!"

"Ngưu" lập tức đứng dậy, lấy ra mũ đội đầu của mình, lưu loát đội lên đầu.

"Nhanh xuống chuẩn bị tiếp đãi, đây chính là cơ hội tốt để chúng ta giúp đỡ những tên trên mặt đất kia!"

Hai vị chiến vu đã từng đổ máu tại đại chiến Thượng Cổ này bận rộn một hồi, trực tiếp hóa thành Câu Hồn Sứ Giả và Ngưu Đầu Mã Diện của Địa Phủ.

Ngưu Đầu Mã Diện đợi một hồi ở trên vách núi, đợi hồ lô lớn kia bay đến trước "Nhất tuyến thiên", bị âm sai Địa Phủ ngăn lại.

Ngưu Đầu nói một tiếng, hai thân ảnh nhảy xuống từ trên đỉnh núi!

Phía dưới, Tửu Cửu thu hồi bảo bối hồ lô, đi theo phía sau Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ đang lấy ra một túi bảo nang, mỉm cười đưa cho tướng lĩnh âm sai nơi đây.

Tướng lĩnh âm sai ngày hôm nay cũng có vẻ chán ăn, bài tiết kém, mặt mày u ám, cầm bảo nang trong tay, liếc mắt nhìn Tửu Cửu, khẽ nói:

"Vào Phong Đô Thành là có quy củ, nơi này cũng không phải là Chân Tiên Nhân Tộc các ngươi liền có thể giễu võ dương oai!"

Tửu Cửu ở bên cạnh trợn mắt một cái, cũng không nói gì.

Cũng đúng vào lúc này, hai đạo bóng đen đập xuống từ trên cao, cấm chế ở phía trên các nơi nhất tuyến thiên cùng nhau lấp lóe quang mang, nhưng cũng không cản trở được hai thân ảnh này...

"Dừng tay!"

"Này! Làm gì vậy!"

Nghe hai tiếng hô quát này, một cái chân to bay tới từ bên cạnh, trực tiếp đạp bay vị tướng lĩnh âm sai kia, túi bảo nang văng lên cao hai trượng kia, bị Ngưu Đầu vững vàng bắt được.

Ngưu Đầu trừng mắt nhìn tướng lĩnh âm sai bị đạp bay ra trăm trượng kia, mắng: "Người mù sao! Đây là khách quý của Địa Phủ chúng ta! Bò...Ò...!"

Mã Diện ở bên cạnh lập tức hướng về phía trước, làm ra dáng vái chào đối với Lý Trường Thọ cùng với Tửu Cửu, trên khuôn mặt ngựa có một chút anh tuấn làm cho người ta cảm thấy ngoài ý mốn, mang theo nụ cười ấm áp.

"Hai vị, bọn thủ hạ có nhiều mạo phạm, đắc tội, đắc tội...Hí."

Tửu Cửu lúc này đã là đứng ở trước người Lý Trường Thọ, bảo hộ Lý Trường Thọ ở phía sau, còn truyền âm nói: "Cẩn thận một chút, Địa Phủ này cũng không khỏi quá quỷ dị."

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng không thể giáng một gậy chết tươi hai nam nhân đội mũ không bình thường ở trước mắt này.

Lập tức, Ngưu Đầu cười hắc hắc xông tới.

Mã Diện kia có một chút rụt rè đứng ở một bên, trong tay nhiều hơn một thanh lược làm bằng đá, lặng lẽ chải bờm nâu của mình.

Ngưu Đầu trực tiếp không nhìn Tửu Cửu, cười nói với Lý Trường Thọ: "Trường Thọ, lại gặp mặt! Lần này tới Địa Phủ, Hải Thần có dặn dò gì không?"

"Sư thúc, để ta tới đi."

Lý Trường Thọ nói ở bên tai Tửu Cửu, sau đó đi về phía trước, chắp tay vái chào với Ngưu Đầu.

Lập tức, hàn huyên vài tiếng, Lý Trường Thọ nói ý đồ đến, nói chính mình là đến đưa bạn hữu đầu thai chuyển thế.

Chương 328. Phán Quan Bút

Ngưu Đầu cười nói: "Chuyện này dễ thôi, vừa vặn hai huynh đệ chúng ta cũng thong thả, đưa hồn phách đầu thai, lại là bản chức của Câu Hồn Sứ Giả chúng ta, liền bồi đạo hữu đi chuyến này! Mời! Mời tới bên này! Đến Địa Phủ không cần câu thúc, đều là người trong nhà, giống như là tới nhà mình!"

"Làm phiền Ngưu Đầu tiền bối." Lý Trường Thọ mỉm cười đáp ứng.

Tửu Cửu đã là không nhịn được đưa tay đỡ trán, có một chút không đành lòng nhìn thẳng.

Ngưu Đầu đưa tới một chiếc xe bò mui tràn thoải mái dễ chịu, nói Lý Trường Thọ cùng với Tửu Cửu ngồi lên, chính mình cùng với Mã Diện ngồi bên cạnh.

Bọn hắn lại gọi một đội âm sai đi theo hộ tống, không nhanh không chậm đi về hướng Phong Đô Thành...

Con bò già kéo xe này không phải là linh thú bình thường, cưỡi mây đen mà đi, bay cũng không chậm.

Theo quan điểm của Lý Trường Thọ, đôi Câu Hồn Sứ Giả Địa Phủ này cũng là có một chút thú vị.

Ở trên tính cách, Ngưu Đầu thô cuồng, Mã Diện tinh tế.

Ngưu Đầu ngồi lên xe bò, liền trực tiếp ngồi xếp bằng, tùy tiện tán gẫu cùng với Lý Trường Thọ.

Mã Diện thì ngồi ngay ngắn ở hậu phương xe bò, nhìn thấy Tửu Cửu mặc váy ngắn, liền khoác một tấm thảm lên đùi.

Khi Ngưu Đầu hết chuyện để nói, Mã Diện liền bắt đầu chậm rãi nói, trò chuyện nhân sinh, trò chuyện nghệ thuật cùng với Lý Trường Thọ, nói về non sông tốt đẹp của U Minh Giới, phòng ngừa bầu không khí rơi vào xấu hổ.

Tửu Cửu ngồi ở phía sau Lý Trường Thọ, không nhịn được truyền âm nói thầm: "Tiểu Trường Thọ, bọn họ chính là người quen Địa Phủ mà ngươi nói?"

Lý Trường Thọ nhớ tới năm trăm vị nữ quỷ kia, truyền âm trả lời: "Giao tình miễn cưỡng xem như không tệ, bọn họ có việc muốn cầu cạnh một người bạn khác của ta, cho nên có một chút lấy lòng chúng ta. Kỳ thật, hai vị này là chiến vu Vu Tộc đi theo Đại Đức Hậu Thổ, thực lực bản thân cao cường, có thần chức Thiên Đạo, cũng đáng giá kết giao."

Nghe lời này, biểu tình của Tửu Cửu lập tức...một lời khó nói hết.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền phát hiện ra, thần chức của Ngưu Đầu Mã Diện có khả năng không cao, nhưng địa vị của bọn hắn ở trong Vu Tộc hẳn là rất quan trọng...

Được hai người bọn hắn đích thân dẫn đường, đoạn đường này vô cùng thông suốt.

Lúc tiến vào Phong Đô Thành to lớn âm trầm kia, sau khi chúng âm sai hành lễ đối với bọn hắn, nhịn không được vụng trộm đánh giá.

Nhân Tộc, Yêu Tộc đến Phong Đô Thành làm việc, tất cả cũng đều hiếu kì quan sát nhóm người Lý Trường Thọ.

Mà quỷ tu âm tu, có số lượng đông đảo bên trong Phong Đô Thành, lúc này cũng là lộ vẻ mặt kính sợ.

Có đôi khi, phong cách, cũng chỉ cần một chiếc xe bò.

Chiếc xe bò lắc lư từ từ chạy thẳng đến cấm địa của Phong Đô Thành—— khu vực trung ương trong thành.

Qua vài toà đại trận, mới thấy hình dáng nơi đây.

Mười toà đại điện hùng vĩ lơ lửng trong không trung, giữa các đại điện được nối với nhau bằng một sợi xích đen có đường kính vài thước, tạo thành một trận thế nhất định.

Dưới mười tòa đại điện này, ở chính giữa Phong Đô Thành, là một hố tròn có đường kính mấy chục dặm, sâu không thấy đáy. Lại có một tòa tiên đảo lơ lửng ở phía trên hố tròn, trên đó dựng thẳng một mâm tròn khổng lồ được bao bọc bởi ánh sáng.

Dưới đáy hố sâu tràn đầy huyết vụ, dường như ở phía dưới còn có vực sâu vô tận, ở trong đó không ngừng truyền ra tiếng hét thảm của vô số hồn phách...

Đây chính là Diêm La Điện, vùng đất Luân hồi,, 18 tầng Địa Ngục.

Có vô số bóng người bay quanh Diêm La Điện, chúng âm sai bay lên bay xuống, đưa từng âm hồn đến nơi cần đến...

Nhóm người Lý Trường Thọ đi vào Diêm La Điện, không đi sảnh chính, mà trực tiếp đi vào trong góc...

Luân hồi chuyển thế cũng cần có trình tự, có Ngưu Đầu Mã Diện ở chỗ này, những trình tự này tự nhiên có thể giản lược liền giản lược.

Mã Diện trực tiếp mời một vị Phán Quan đến đây.

Thần vị của Phán Quan tại Địa Phủ Âm Ty, cao hơn một chút so với Ngưu Đầu Mã Diện, nhưng sau khi nhìn thấy Ngưu Đầu Mã Diện, lại có một chút cung kính.

Lý Trường Thọ cẩn thận xác định, lần trước vị Phán Quan này còn đi đến đại điển Hải Thần Giáo...

Ngưu Đầu xoa xoa bàn tay lớn, cười hỏi: "Trường Thọ, sư bá của ta đâu?"

"Ở chỗ này." Lý Trường Thọ lấy bình sứ kia ra, thả hồn phách thụ linh ra, hồn phách của tiểu thụ linh cuộn thành một đoàn ở trong lòng bàn tay của Lý Trường Thọ.

Vị Phán Quan kia lấy ra một cây bút sắt, một bản cổ thư —— đây là chí bảo Thiên Đạo Nhân Thư Sinh Tử Bộ cùng với hình chiếu Phán Quan Bút, chỉ có thể ở bên trong Diêm La Điện, do Phán Quan sử dụng.

Ở bên trong lý giải của Lý Trường Thọ, Sinh Tử Bộ cùng với Phán Quan Bút, thật ra là một bộ "Hệ thống", mà không phải là hai loại bảo vật đơn giản.

Vị Phán Quan này dùng bút sắt điểm một chút trên hồn phách tiểu thụ linh, trên Sinh Tử Bộ hiện ra từng hàng chữ viết.

Sau đó, Phán Quan kiên nhẫn giải thích: "Một thế này ngược lại là không có tội nghiệt, ở kiếp trước đã từng tích đức làm việc thiện, công đức lớn hơn nghiệp chướng, kiếp sau nên nhập nhân đạo, nhưng mệnh đồ có một chút long đong. Như vậy, có cần sửa đổi một chút sao?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Nếu như thuận tiện."

"Được, ta sẽ tận lực giúp nàng điều chỉnh mệnh cách." Phán Quan cân nhắc một ít, nâng bút viết hai câu.

Mặc dù không thể sửa đổi chữ viết đã có trên Sinh Tử Bộ, nhưng có thể viết xuống một câu ở phía sau "gặp hung liền hóa may, con đường phía trước gặp quý nhân ", vậy thì tương đương với sửa lại mệnh.

Ngưu Đầu hỏi: "Ở đây còn có thể làm cái gì? Đều làm hết cho sư bá ta!"

"Còn có thể xác định nơi sinh ra." Phán Quan cười nói: "Mặc dù sẽ hao phí một ít công đức, nhưng tất cả mọi người đều không phải người ngoài, người này cũng không phải là ác đồ, sửa đổi một chút là được."

"Làm!" Ngưu Đầu vung tay lên, vị Phán Quan kia lập tức hạ bút.

Mặc dù theo quy củ, Lý Trường Thọ cùng với Tửu Cửu không thể quan sát Sinh Tử Bộ, nhưng bọn hắn cũng có thể ở bên cạnh ngẫu nhiên liếc một chút, không cẩn thận nhìn thấy...

Rất nhanh, sự tình sư bá đầu thai liền hoàn thành.

Phán Quan còn giải thích: "Sinh Tử Bộ nói chung chỉ có tác dụng đối với phàm nhân, phàm là bắt đầu tu hành, đạp lên tiên lộ, ước thúc của Sinh Tử Bộ đối với mệnh cách liền sẽ suy yếu hơn phân nửa."

Lý Trường Thọ cám ơn vị Phán Quan kia, đưa lên một phần hậu lễ đã chuẩn bị sẵn. Vị Phán Quan kia nhìn Ngưu Đầu cùng với Mã Diện một chút, vẫn cười cười thu nhận.

Xác định hồn phách kiếp sau, lấy được danh ngạch luân hồi, Ngưu Đầu Mã Diện liền mang Lý Trường Thọ cùng với Tửu Cửu ra khỏi Diêm La Điện.

Bọn họ đi đường vòng từ con đường phụ, leo lên toà tiên đảo trên hố sâu kia.

Tòa tiên đảo này rất đặc biệt, vừa mới leo lên nơi đây, quang ảnh trước mắt chuyển động, không gian hỗn loạn điên đảo, cảnh sắc xung quanh lập tức xảy ra biến hóa...

Nơi đây lại ẩn tàng trong hàng ngàn tiểu thế giới!

Một chiếc mâm tròn bảy màu khổng lồ được dựng lên ở nơi tận cùng của thiên địa này ...

Chương 329. -

Không ít âm sai đang bận rộn tại các nơi, áp giải từng hồn phách hình người, đi về hướng Vọng Hương Đài, nhìn Tam Sinh Thạch, lại đến cầu Nại Hà, hớp một ngụm canh Mạnh Bà, đưa vào trong luân hồi.

Đây là chương trình luân hồi.

Cũng có chân linh đếm không hết phiêu phù ở các nơi, như đom đóm đêm hè, thỉnh thoảng liền sẽ nhận sự dẫn dắt của Lục Đạo Luân Hồi Bàn, lướt về phía Lục Đạo Luân Hồi Bàn...

Đây là chân linh chuyển sinh, cùng với hồn phách chuyển sinh có khác nhau khá lớn.

Ngưu Đầu cùng với Mã Diện mang theo hai người trực tiếp chen ngang, trực tiếp đến trước Vọng Hương Đài, một đám quỷ sai vội vàng nhường đường.

Phần lớn những hồn phách kia mê man, cũng không có cơ hội phát biểu ý kiến gì.

Một chùm hào quang màu vàng nhạt bay ra trên Vọng Hương Đài, bao trùm hồn phách thụ linh.

Thân hình của thụ linh chậm rãi tiêu tán, hóa thành hình thái chân linh ban đầu, lại ngưng tụ thành một nữ tử mỹ lệ mặc váy lụa trên người...

Trong đôi mắt nàng tràn đầy mờ mịt, liếc nhìn Vọng Hương Đài, nhìn thấy chẳng qua là một gốc cây già sắp chết héo, tuổi thọ đã hết.

Sau đó, nữ tử này bị một chùm sáng dẫn dắt, bay đến bên cạnh Tam Sinh Thạch, lẳng lặng đứng một hồi ở trên Tam Sinh Thạch, thấy được kiếp trước, cùng với kiếp trước của kiếp trước...

Không bao lâu, trong mắt nữ tử rưng rưng, quay đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ cùng với Tửu Cửu, trong miệng khẽ gọi: "Đa tạ các ngươi...Cám ơn...Cửu sư muội, còn có Trường Thọ...Cám ơn các ngươi..."

Nàng xác nhận ở trong một thế linh thụ này, thấy được thân ảnh của Lý Trường Thọ, biết được tính danh của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vái chào, Tửu Cửu nhếch miệng cười một tiếng đối với Hoàn Giang Vũ, lại vụng trộm lau khóe mắt.

Gió vào mắt, không phải là cảm động rơi nước mắt.

Ngưu Đầu Mã Diện cùng nhau hướng về phía trước, trong miệng nói một tiếng: "Thời gian không còn sớm, hãy sớm đi chuyển sinh, đừng cô phụ ý tốt của thân hữu ngươi."

Hoàn Giang Vũ lại vái chào đối với Lý Trường Thọ, được Ngưu Đầu Mã Diện một trái một phải hộ tống, đưa lên cầu Nại Hà.

Đi qua cầu Nại Hà, đến trước Mạnh Bà, Mạnh Bà tiện tay múc một chén canh.

Ngưu Đầu đi về phía trước nói thầm hai câu, Mạnh Bà tay run một cái, nước canh trong tay vẩy ra hơn phân nửa, rơi vào trong thùng gỗ, chỉ để cho Hoàn Giang Vũ uống non nửa...

Khi thân ảnh của Hoàn Giang Vũ bị quang mang Lục Đạo Luân Hồi Bàn bắn ra bao trùm, cấp tốc biến mất không thấy gì nữa, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cuối cùng buông xuống một cỗ tâm sự.

Tiếp theo, liền đi đến nơi Hoàn Giang Vũ sư bá chuyển thế, an bài một cỗ Đạo Nhân Giấy thủ hộ...

Hả?

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, đã thấy Tửu Cửu đang ngoẹo đầu, nhẹ nhàng tựa ở trên vai của chính mình, trong miệng phát ra một tiếng than nhẹ tràn đầy cảm khái.

"Đừng suy nghĩ nhiều, bản sư thúc vừa rồi chẳng qua là không cẩn thận nhu nhược một chút, mượn bả vai ngươi khẽ dựa!"

Tửu Cửu đưa tay vỗ vỗ vào đầu vai của Lý Trường Thọ: "Phủi sạch sẽ cho ngươi!"

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, Tửu Cửu thoáng có một chút chột dạ rụt cổ một cái, lại nghĩ tới chính mình là sư thúc, bối phận lớn, khẽ hừ một tiếng, làm như vừa rồi không có chuyện gì phát sinh.

Có trời mới biết dựa vào như thế nào!

Đưa Hoàn Giang Vũ sư bá vào nơi luân hồi, Lý Trường Thọ cùng với Tửu Cửu cũng không ở lại Địa Phủ thêm.

Trước khi chia tay, Lý Trường Thọ lấy phần "Hậu lễ" chính mình chuẩn bị khi tới kia, đưa cho Ngưu Đầu Mã Diện.

Đó là một trăm con linh ngư ngon lành, cùng với sáu mươi sáu con linh thú đã vỗ béo đợi làm thịt.

Ngưu Đầu Mã Diện vốn là kiên quyết từ chối không nhận, nhưng phần tạ lễ này của Lý Trường Thọ, giống như một con linh miêu chui vào trong đáy lòng hai người, không ngừng cào đến cào đi...

Bọn hắn, thật sự thèm.

Trừ người tu hành, bên trong U Minh Giới không có vật sống, bọn hắn cũng cực ít có thể đi lại bên ngoài, quả thật là đã rất nhiều năm không có ăn thịt nóng.

Vu Tộc cũng rất giỏi trong chuyện này.

Có một cái thuyết pháp, là đại chiến Vu Tộc Yêu Tộc năm đó, ban đầu cũng không phải là bởi vì Yêu Tộc muốn thống trị mặt đất, hay là Vu Tộc muốn chiếm lấy bầu trời.

Mà là...ăn ra tới...

Rất nhiều tiền thân đại yêu cừu thị Vu Tộc, vốn là đối tượng bị Vu Tộc đi săn—— chỉ có thể nói Hồng Hoang quá kỳ diệu, chuỗi sinh vật không đáng tin cậy.

Đưa Lý Trường Thọ cùng với Tửu Cửu rời đi, Ngưu Đầu Mã Diện lén lút quay trở lại điểm làm nhiệm vụ của mình—— ở phía trên ngọn núi cao kia.

Hai người lấy ra bản lĩnh giữ nhà của chính mình, bố trí một tầng kết giới ngăn cách bên ngoài dò xét, lại dựng lên một đống lửa, đốt lửa lớn, lấy ra hai quả Linh Thú Cầu pháp khí, nhìn hai hàng chữ viết ở phía trên:

【Thích hợp nướng bằng lửa thông thường, thịt ngon, nướng đến khi da hơi cháy đen, thịt bên trong sẽ ngon nhất】

Mở Linh Thú Cầu ra, hai con linh thú lợn sữa rơi trên mặt đất, bị sợi dây trói chân...

Ngưu Đầu Mã Diện lập tức bận rộn, không bao lâu liền xử lý sạch sẽ linh thú, đặt ở trên lửa chậm rãi nướng.

"Đây là cái gì?" Ngưu Đầu nhìn hai cái túi thơm rơi xuống bên trong Linh Thú Cầu, cầm lên liếc nhìn, trên đó còn dán nhãn hiệu...

【 Phối liệu bí chế, ớt cay 】

【 Phối liệu bí chế, thì là 】

"Nhân Tộc, rườm rà như thế sao? Không phải nướng chín liền ăn?"

"Cứ làm đi, hôm nay chúng ta mỗi người một con!"

Một lát sau, hai vị cao thủ Vu Tộc ngồi xổm ở bên cạnh đống lửa, trong miệng cùng nhau phát ra tiếng hô hoán "thơm", "thơm".

Một canh giờ sau, hai người rốt cuộc cũng ăn vào trong miệng...

Ngưu Đầu trước tiên xé xuống một khối nhỏ thịt nếm thử một miếng, hai mắt nhắm lại, cẩn thận nhai nuốt.

Gã đột nhiên quay người quỳ ngồi dưới đất, nện mạnh vào mặt đất, nện đến quang mang phía dưới ngọn núi lấp lóe, tầng tầng cấm chế đều bị kích phát ra.

Mã Diện nhướng mày, thấy thế có một chút nghi ngờ, xé xuống một khối thịt chân sau nhỏ, đưa vào trong miệng, chậm rãi nhai nuốt.

Trong nháy mắt, bờm ngựa trên đầu gã dựng lên, toàn thân như là bị điện giật, bên trong mắt ngựa chảy ra hai hàng nước mắt...

"Ngưu, thứ này quá ngon! Toàn thân gân cốt ta như là giãn ra, nhưng ta lại có ý nghĩ ích kỷ, không muốn chia sẻ đồ ngon như vậy cho tộc nhân chúng ta."

"Mã, ta hận! Ta hận a! Nhiều năm như vậy đều không có để ý phương pháp ăn cơm của Nhân Tộc, bỏ qua nhiều năm như vậy!"

Hai tay của Mã Diện run rẩy xé xuống khối thịt chân trước thứ hai, chậm rãi nhai nuốt, nhẹ giọng tán thưởng: "Tâm cơ của Nhân

Tộc thật thâm trầm, bọn họ là muốn dùng loại biện pháp này chế giễu chúa tể mặt đất năm đó sao? A...Không được, một lần không thể cắn nhiều như vậy. Gia vị mà vị Thiên Tiên Nhân Tộc kia để lại này, thật sự là quá lợi hại!"

"Ách, Thiên Tiên? Hắn không phải là Nguyên Tiên sao? Ta cũng không có nhìn kỹ. Mã, thứ kia ăn được sao?"

"Đương nhiên là ăn được, hắn ẩn giấu cảnh giới...Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này! Ngưu, chúng ta cần chia đều vật hắn để lại."

"Không thể nào, trừ phi ngươi đánh thắng được ta." Ngưu Đầu quả quyết lắc đầu: "Ngươi biết ta bình thường thích nhất chiếm tiện nghi của ngươi, lần này khẳng định không thể nhượng bộ."

"Ăn xong rồi luyện tay một chút?"

"Ăn chậm, ăn chậm thôi...A, hương vị đáng chết này!"

Chương 330. Minh ngộ

Không bao lâu, tòa núi lớn bên cạnh nhất tuyến thiên này này bắt đầu không ngừng lay động, cấm chế trên đó lấp lóe sáng ngời, hai cỗ huyết khí cường hãn chấn nhiếp u hồn ngàn dặm!

Mấy vị Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc đi ngang qua nơi đây, thấy thế không khỏi nhíu mày một hồi, sau khi giao phí qua đường, lại có một chút bận tâm không dám đi về phía trước.

Chuyện này...đáng tin cậy sao?

"Mau đi qua, yên tâm đi, hai vị đại nhân đang hoạt động gân cốt, sẽ không đả thương các ngươi!"

...

Cùng lúc đó, ở phía đông Phong Đô Thành mấy vạn dặm.

Nói lời tạm biệt với Ngưu Đầu Mã Diện, ở trên hồ lô lớn bay về hướng ranh giới U Minh Giới, trên khóe miệng của Lý Trường Thọ mang theo nụ cười thản nhiên, đọc đan kinh trong tay.

Bởi vì không yên lòng với an nguy của bản thân Tửu Cửu sư thúc, hơn phân nửa tâm thần của hắn đều trông coi ở chỗ này.

Dù sao Tiểu sư thúc cũng thuộc về loại nữ tử trân quý cần bảo hộ kia, tất nhiên không thể để xảy ra sai lầm gì.

Tửu Cửu hỏi: "Trường Thọ, hiện tại chúng ta muốn đi thẳng về sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Hiếm khi ra ngoài chuyến được một chuyến, chúng ta đi đến nhìn xem Hoàn Giang Vũ sư bá muốn đầu thai vào nhà nào, lại về núi cũng không muộn."

"Được." Tửu Cửu nhếch miệng cười một tiếng, vui vẻ đáp ứng.

Nhưng mà, bay một hồi, Tửu Cửu lại trầm ngâm đôi chút, hỏi một câu: "Như vậy, nhà đó ở đâu?"

Lý Trường Thọ: "..."

Đây đúng là người "xem qua liền quên", "nghĩ lại liền không có".

"Trước tiên đi ra khỏi U Minh Giới, trực tiếp đi đến Nam Thiệm Bộ Châu, đến lúc đó lại đi tìm, ta đã nhớ kỹ vị trí đại khái, hẳn là sẽ không tìm nhầm."

Tửu Cửu nhíu mày, tán thưởng: "Chậc, đi theo Tiểu Trường Thọ ra ngoài, bản sư thúc quả nhiên không cần lo lắng cái gì, vậy đều giao cho ngươi ờ

Lý Trường Thọ cười không nói, tiếp tục đọc đan kinh, trong đáy lòng tính toán lặp đi lặp lại, còn có bao nhiêu đồ chơi nhỏ có thể chuẩn bị độ kiếp.

Một đường đi về hướng đông, rời khỏi U Minh Giới, đi về phía Nam Thiệm Bộ Châu.

Tửu Cửu cưỡi hồ lô lớn bay tổng cộng hai ngày, liền tới một tòa thành lớn ở phụ cận Nam Thiệm Bộ Châu.

Nhà mà Hoàn Giang Vũ đầu thai, chính là tướng quân trong thành này.

Tiên thức đảo qua, thịnh cảnh phồn hoa trong thành phản chiếu vào trong lòng.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ, đột nhiên lại nổi lên một chút cảm ngộ, dường như có một thanh âm nói với chính mình, có thể thừa cơ hội này, đi đến thế tục nhìn một chút, bù đắp đạo tâm chỉ kém một tia viên mãn của chính mình.

Lúc này nắm chắc độ kiếp chỉ có chín thành bảy, chuẩn bị đồ vật lại nhiều hơn, cũng vẫn luôn không đạt được trạng thái chín thành tám lý tưởng, chính là do trên đạo tâm còn có một tia không viên mãn.

Lý Trường Thọ nói: "Sư thúc, chúng ta đi dạo trong thế tục một lát đi."

"Được." Tửu Cửu cõng lên Tru Tà Như Ý Kiếm, cùng nhau rơi vào một chỗ trong rừng hoa đào ngoài thành với Lý Trường Thọ, từng người thu liễm khí tức, đi về phía thành lớn.

Lúc này Tửu Cửu đi lại trên mặt đất, Lý Trường Thọ mới chú ý tới, nàng giẫm chân lên, vẫn là đôi giày cỏ thoải mái dễ chịu kia.

Lý Trường Thọ theo đuổi sự sạch sẽ thông thường trong cách ăn mặc.

Tửu Cửu đối với chuyện này ngược lại là hoàn toàn không thèm để ý, cũng may mắn là tiên nhân đều có tiên linh chi thể, trên người không có một hạt bụi.

Vào trong thành, Tửu Cửu hứng thú đánh giá các nơi, mà các phàm nhân cũng đều hứng thú đánh giá thiếu nữ này...

Thật to...

Tửu Cửu tu hành hơn nghìn năm, số lần tiến vào thế tục lại là rải rác, đa số là ở trong núi.

Ngày hôm nay đi vào trong thế tục, nàng rất nhanh liền bị sự náo nhiệt của thế tục hấp dẫn, nhìn đông, nhìn tây một chút, quan sát một ít phàm nhân kỳ quái, cũng sẽ ngừng chân ở trước mặt tên ăn mày ven đường, lấy ra hai viên linh đan.

Sau đó bị tên ăn mày mắng một câu: "Đừng có cái gì cũng bỏ vào trong chén của ta! Ngươi muốn hạ độc ta sao!"

Tửu Cửu xì một tiếng khinh miệt, ngược lại là không có tính toán với phàm nhân, nhẹ nhàng bước chân, tìm kiếm nơi phồn hoa nhất.

Nàng mua một tấm mặt nạ xanh xanh đỏ đỏ đeo lên, lại lặng lẽ đi đến bên người Lý Trường Thọ, đột nhiên "Oa" một tiếng.

Nàng dừng lại trước mứt quả thơm ngọt trước mặt, không nhịn được dùng tay nhỏ quệt quệt khóe miệng, hỏi có thể dùng ngọc thạch đổi hai chuỗi hay không.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh mỉm cười nhìn, trong ánh mắt mang theo mấy phần bình yên, tràn đầy...

Cảm giác quen thuộc cha già mang con gái nhỏ đi dạo phố.

Tửu Cửu chơi đùa một hồi trên đường, rước lấy không ít ánh mắt nhìn chăm chú, lại là không hề hay biết.

Nàng lại ngửi được mùi thơm đồ ăn truyền đến từ bên cạnh, lôi kéo Lý Trường Thọ chạy tới tửu lâu cách đó không xa.

Nhưng rất nhanh, Tửu Cửu hào hứng mà đi, mất hứng mà về.

Đã quen ăn linh thú nuôi dưỡng trong núi, những tục vị phàm trần này, quả thật có một chút không thú vị.

Lúc này Tửu Cửu cũng chú ý tới, trạng thái của Lý Trường Thọ dường như có một chút không đúng.

Ánh mắt do dự và vô định, đạo vận bản thân như ẩn như hiện...

Đây, rõ ràng là dấu hiệu có điều cảm ngộ.

Ngày bình thường Tửu Cửu mặc dù thích hồ nháo, nhưng vào thời khắc như thế này cũng là có một chút đứng đắn.

Đầu tiên là lui lại nửa bước không để lại dấu vết, đi theo phía sau Lý Trường Thọ, lại lấy ra một lưỡi kiếm ngắn cầm trong tay, thả ra một tia uy áp tiên nhân uy hiếp phàm nhân xung quanh, hộ pháp cho Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lúc này, trong đáy lòng đang bị từng tia từng tia đạo vận lấp đầy...

【 Đạo của ta, quả nhiên là đạo mà ta hướng tới? 】

Hắn hỏi chính mình một cái vấn đề như vậy, dạo bước ở ngay bên trong toà thành lớn này, suy nghĩ, cân nhắc, lắng nghe, quan sát, ghi nhớ...

"Bánh cao lương, một đồng bốn cái!"

"Đồ ăn, bán đổ bán tháo! Bán đổ bán tháo, đều là đồ ăn!"

"Mẫu thân, ta muốn ăn dưa nướng!"

Bất tri bất giác đi tới một khu chợ, bàn chân của Lý Trường Thọ tùy ý di chuyển, nước chảy bèo trôi, tìm cơ duyên của chính mình.

Hắn không nghĩ đến điển cố gì, lúc này cũng không có quá nhiều kiêng kị, điều duy nhất nghĩ đến, chính là ổn thỏa, có cảm ngộ, tìm kiếm cơ hội cho chính mình.

Tửu Cửu lẳng lặng đi theo một hồi, rất nhanh liền phát hiện ra một chút vấn đề nhỏ...

Đạo vận ở trên người vị tiểu sư điệt trước mắt này, chính mình như thế nào, lại hoàn toàn xem không rõ?

Cái quái gì thế?

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái, đây còn là lần đầu tiên cảm nhận được đạo vận của Lý Trường Thọ, mà cỗ đạo vận này tối nghĩa khó hiểu, mặc dù đồng nguyên với đạo nàng tu, lại là không giống chút nào.

Một cây có hàng ngàn bông hoa với các lõi hoa khác nhau.

Nhưng đạo vận của tiểu Trường Thọ, kẻ làm sư thúc như nàng lại lĩnh hội không thấu, chuyện này đã nói rõ một vấn đề!

"Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Trường Thọ hư mất rồi?"

Tửu Cửu cong khóe miệng lên, không hiểu sao nổi lên mấy phần ý nghĩ tranh cường háo thắng, càng là không thể hiểu được, càng là bắt đầu dụng tâm cảm ngộ.

Thế là...

Nàng cũng minh ngộ.

Chương 331. Ngộ đạo phàm trần

Lý Trường Thọ bước đi, đã đại khái hiểu đạo tâm của chính mình thiếu ở nơi nào, tránh thoát ra từ bên trong ngộ đạo.

【 Ta đến từ phàm trần, đắc đạo tìm trường sinh. 】

Chính mình là một tục nhân, không cần áp chế tưởng niệm trong đáy lòng của chính mình, không cần cảm thấy "việc này vô ích với tu hành", áp chế thiên tính của chính mình.

Ừm...chữ Ổn đã ăn sâu vào bên trong tính tình của hắn, còn là vị trí tương đối chủ yếu.

Kiếp trước thường nghe người ta nói, nơi có người chính là giang hồ.

Mà đạo lý chính mình bây giờ muốn rõ ràng, kỳ thật chính là —— phàm là sinh linh, đều có "nhân tính", nơi có nhân tính chính là ở bên trong phàm trần.

Đạo vô tự tại, tự nhiên là thật.

Một tia đạo vận cuối cùng này, liền được bổ sung vào ngày hôm nay.

Lý Trường Thọ bình yên cười một tiếng trong đáy lòng, như thể hắn đã nhìn thấy một tia sáng của cửa lớn ngay trước mặt mình.

Chỉ cần phóng về phía trước nửa bước, đẩy cánh cửa này ra, liền có thể đến một cảnh giới sinh mệnh hoàn toàn mới...

Trường sinh, có thể chạm tay đến.

Độ kiếp, đã tiến vào giai đoạn tiền khởi động.

Lý Trường Thọ thu liễm tâm cảnh, quay trở về từ bên trong cảm ngộ, chuẩn bị sau khi trở về núi liền bắt đầu làm chuẩn bị cuối cùng trước khi độ kiếp.

Đúng vào lúc này, phía sau có một tia đạo vận phun trào.

Quay đầu liếc nhìn Tửu Cửu, phát hiện ra đạo vận vờn quanh quanh người Tiểu sư thúc, tiên lực trong cơ thể phun trào, bên trong mắt to mang theo một chút nghi hoặc...

Làm sao sư thúc cũng muốn đột phá cảnh giới rồi?

【ngộ đạo phàm trần】, có tác dụng như vậy?

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, lập tức rõ ràng, là đạo vận vừa rồi lúc chính mình cảm ngộ đạo tâm không cẩn thận toát ra, ảnh hưởng đến Tửu Cửu sư thúc.

Cảnh giới vốn dĩ của Tửu Cửu sư thúc là Chân Tiên đỉnh phong, bây giờ phóng về phía trước một bước, rất có thể liền trực tiếp bước vào cảnh giới Thiên Tiên.

Lần này sư thúc đột phá, đồng dạng cũng không thể chủ quan.

Tiên thức của Lý Trường Thọ dò xét các nơi trong thành, cấp tốc khóa chặt một toà phủ tướng quân, thấy được vị phu nhân trẻ tuổi bụng dưới hơi gồ lên, được thị nữ dìu tản bộ ở trong viện kia.

Hai cỗ Đạo Nhân Giấy nhảy ra từ trong tay áo của Lý Trường Thọ, trực tiếp chui vào dưới mặt đất, biến mất không thấy gì nữa.

Theo đó, quanh người Lý Trường Thọ xuất hiện một tầng mây mù, bao trùm Tửu Cửu đang ở bên trong cảm ngộ, thi triển thổ độn mang nàng rời khỏi nơi này, tiến đến lân cận Đông Hải.

Nơi đây trọc khí hỗn tạp, nếu như đột phá ở đây, sẽ rất dễ dàng làm dơ bẩn tiên thể không một hạt bụi của Tiểu sư thúc.

Vậy thì sẽ là vô tâm cắm liễu liễu xanh um.

Tìm được một hòn đảo nhỏ tại Đông Hải, Lý Trường Thọ bố trí hai tầng trận pháp, nói khẽ ở bên tai Tiểu sư thúc: "Sư thúc hãy bế quan ở chỗ này, ta ở bên cạnh trông coi."

"Được." Tửu Cửu đáp ứng, rất nhanh liền nhắm mắt ngưng thần, ngồi xuống ở trong trận, trong đáy lòng an ổn không hiểu.

Lý Trường Thọ nhất tâm nhị dụng, dùng Đạo Nhân Giấy hộ pháp cho Tiểu sư thúc ở chỗ này, bản thể lại ở trong đan phòng dưới mật thất, bắt đầu kiểm tra bảo nang chữ【 Độ 】mà chính mình chuẩn bị.

Từng túi bảo nang lóe ra từ trong lòng bàn tay theo thứ tự, biến mất, pháp bảo, pháp khí, đan dược, trận pháp cỡ nhỏ, nhu yếu phẩm cần lúc độ kiếp được chuẩn bị ở bên trong, tất cả đều đầy đủ.

Đợi Tửu Cửu sư thúc hoàn thành đột phá, chính mình vừa vặn có thể mời Đại Pháp Sư khởi hành hạ phàm, hộ pháp độ kiếp cho chính mình.

Đây xem như "phúc lợi nhân viên ưu tú " hắn nhận được khi vẫn luôn làm việc cho Nhân Giáo, so với đoàn đội hộ pháp khi Vong Tình thượng nhân độ kiếp, sang hơn...

Một chút xíu.

"Cũng không biết chuyển thế thân của sư bá như thế nào."

Tại Tiểu Quỳnh Phong, nhà tranh bên hồ, Linh Nga đổi lại một thân áo luyện công trắng tinh, mở mắt ra ở bên trên bồ đoàn, thoáng có một chút ngu ngơ.

Sư huynh và sư thúc đi tới Địa Phủ đã hơn một tháng, đến nay cũng không có tin tức gì.

Linh Nga tự nhiên không lo lắng sư huynh cùng với sư thúc lại đột nhiên bỏ trốn gì đó, dù sao ra ngoài, chẳng qua là Đạo Nhân Giấy của sư huynh, lúc này bản thể của sư huynh hẳn là đang trốn tránh trong góc đan phòng nào đó.

Không, không đúng...

Nếu như cân nhắc theo góc độ "Ta cũng có thể nghĩ ra được, sư huynh như thế nào như thế nào", có khả năng bản thể của sư huynh cũng không ở đan phòng!

Hết thảy, đều là giả tượng cùng với mê hoặc!

"Hừ hừ." Linh Nga nhẹ nhàng nhếch khóe miệng lên, không hiểu sao có một chút đắc ý nhỏ.

Nhưng cũng vào lúc này, một tia truyền âm vào trong tai nàng.

"Đến đan phòng, có mấy chuyện ta cần căn dặn muội một phen."

"Vâng." Khí thế của Linh Nga yếu xuống trong nháy mắt, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, ta tới ngay đây, ta chỉ là mới vừa tu hành xong."

"Ừm." Lý Trường Thọ đáp lời, tia tiên thức kia biến mất không thấy.

Linh Nga nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy từ bên trên bồ đoàn, cho dù là quần áo luyện công rộng thùng thình, cũng không che giấu được tư thái duyên dáng của nàng.

Nàng đi tới trước bàn trang điểm nhìn trang phục của mình, sau đó dùng lược gỗ ấn vào túi bảo vật có Đạo Nhân Giấy của sư huynh trước gương

Lúc này mới đi ra sau bình phong, thay một chiếc váy dài ngày bình thường mình yêu thích, cưỡi mây tiến đến đan phòng.

Vừa thấy được sư huynh, Linh Nga liền cảm giác, hôm nay sư huynh có một chút không thích hợp...

Nàng vội hỏi: "Sư huynh, có phải là Cửu sư thúc gặp phải phiền toái hay không?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Cũng không có, không cần phải lo lắng. Sư thúc và cỗ hóa thân kia của ta đã ở trên đường trở về, sau nửa canh giờ liền sẽ đến sơn môn. Sư thúc sắp đột phá Thiên Tiên, cho nên chậm trễ một đoạn thời gian ở bên ngoài, chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ sư bá cũng đã sắp xếp xong xuôi. Lần này sư thúc đột phá vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, sau khi về núi cũng sẽ bế quan củng cố cảnh giới, muội ở trong khoảng thời gian này, cũng có thể an tâm tu hành."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh...sao rồi?"

Lý Trường Thọ nhìn thiếu nữ trước mắt này, thấy được sự bất an cùng với thấp thỏm trong mắt nàng, ấm giọng nói: "Có chuyện ta phải mạo hiểm đi làm, xác suất thành côn tại chín thành, muội không cần phải lo lắng. Chẳng qua là vì lý do ổn thỏa, ta sẽ bàn giao một số việc cho muội, tránh làm chậm trễ lịch trình trở về của ta..."

Linh Nga hơi cắn môi một cái, sự lo lắng trong đáy mắt càng trở nên nồng đậm: "Sư huynh, nếu có nguy hiểm, không đi làm chẳng phải không tốt hơn?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Linh Nga muội có biết, Nhân Giáo chúng ta có một vị cao thủ chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư?"

Linh Nga nháy mắt mấy cái, không biết vì sao sư huynh lại nói chuyện này, nhưng vẫn cấp tốc đáp lời: "Muội đương nhiên biết chuyện này, đây là đệ tử duy nhất của Thánh Nhân lão gia Nhân Giáo chúng ta, càng là cao thủ ít có ở dưới Thánh Nhân bây giờ, cũng được xưng là Đại sư huynh Đạo Môn..."

Chương 332. Dốc hết vốn liếng

"Lần này, chính là ta và Đại Pháp Sư cùng nhau hành động." Lý Trường Thọ nói: "Mặc dù sự tình vẫn có tính nguy hiểm nhất định, nhưng có Đại Pháp Sư ở bên người, tính nguy hiểm cũng không tính là quá cao. Gọi muội tới căn dặn một phen, chẳng qua là cân nhắc ổn thỏa khi ra ngoài, có lẽ lần này ta ra ngoài phải hao phí một chút thời gian, chỉ sợ là không thể đến quan sát muội độ kiếp thành tiên, muội không cần suy nghĩ nhiều."

Linh Nga nhẹ nhàng thở ra, lo lắng trong đáy mắt thiếu đi hơn phân nửa...

Những lời này của Lý Trường Thọ, tự nhiên không có lừa nàng.

Thế nhưng, loại sự tình độ kiếp này chung quy vẫn cần dựa vào chính mình, cho dù Đại Pháp Sư mạnh hơn, cũng không có khả năng giúp chính mình gánh thiên kiếp...

Ừm, phán đoán theo lẽ thường, hẳn là rất không có khả năng.

Hơn nữa Lý Trường Thọ lo lắng, chính mình sau khi thuận lợi độ kiếp, còn sẽ có sự kiện phi thăng cùng loại phát sinh, nếu như chính mình không thể an bài thỏa đáng chuyện trong nhà, đến lúc đó cũng không thể không phân tâm.

Lý Trường Thọ lật tay lấy ra hai cái hộp gấm, nghiêm mặt nói: "Hai cái hộp này, là đồ vật chuẩn bị cho muội độ kiếp, bên trong có hai túi bảo nang, bên trong bảo nang có mấy chục túi bảo nang con, cùng với một phần hướng dẫn sử dụng kỹ càng. Sau khi muội bước vào cảnh giới Quy Đạo cấp bảy, nếu như ta vẫn không thể trở về, liền chủ động mở hai cái hộp này ra, chuẩn bị kỹ càng sự tình độ kiếp."

Mấy chục cái...

Linh Nga tiếp nhận hai cái hộp gấm này, không nhịn được muốn phàn nàn vài câu.

Sư huynh là cho rằng mỗi lượt thiên kiếp của nàng đều là Tử Tiêu Thần Lôi, cho nên mới chuẩn bị cho nàng nhiều đồ vật độ kiếp như vậy?

Nhìn hai chữ "bình" và "an" dùng tiên lực khắc lên trên hộp gấm, sau khi trong đáy lòng Linh Nga vui vẻ cũng vô cùng ấm áp, ôm hai cái hộp gấm vào trong ngực, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn sư huynh."

"Ừm." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu: "Nhớ rõ, đừng lơ là việc này."

Trên khuôn mặt nhỏ của Linh Nga viết đầy chữ ngưng trọng, gật đầu đáp ứng vài tiếng.

Đợi Linh Nga trở về nhà tranh bên hồ, Lý Trường Thọ lại gọi Hùng Linh Lỵ tới, tạm thời phó thác Linh Thú Quyển, linh thụ cùng với căn cứ gieo trồng tiên đậu cho nàng.

Lúc Lý Trường Thọ độ kiếp, cần phải toàn tâm toàn ý, không thể phân tâm.

Sau đó, đợi Đạo Nhân Giấy cùng với Tửu Cửu trở về trong môn phái, lúc hắn đưa Tửu Cửu trở về Phá Thiên Phong bế quan, Đạo Nhân Giấy liền thuận tiện đi bái phỏng Tửu Ô sư bá...

Trở về từ Phá Thiên Phong, Lý Trường Thọ liền thu hồi Đạo Nhân Giấy, bản thể đi bái kiến sư phụ, lại đi đến chỗ của Vạn Lâm Quân lão gia tử ngồi một hồi.

Trong đáy lòng đã không còn lo lắng gì.

Lý Trường Thọ lập lại chiêu cũ, bản thể thi triển Hóa Hình Thuật, chui vào khoảng trắng phía sau một cỗ Đạo Nhân Giấy, lại để cho Đạo Nhân Giấy này bị một cỗ Đạo Nhân Giấy khác cầm lấy, để vào trong tay áo...

Nếu như trước khi tụ hợp cùng với Đại Pháp Sư liền gặp được cường địch, hắn sẽ có xác suất thoát thân khá lớn.

Sau đó, Lý Trường Thọ lặng yên đi dưới mặt đất, thông qua tòa na di tiểu trận địa mạch đơn hướng kia rời khỏi Độ Tiên Môn, tiến đến nơi độ kiếp chính mình đã chọn tốt trước đây.

Lúc độ Thành Tiên Kiếp, Lý Trường Thọ đã chọn nơi độ kiếp ở bên cạnh thế tục.

Cân nhắc chủ yếu nhất, chính là nếu sau khi độ kiếp gặp địch nhân quấy nhiễu, có thể trực tiếp trốn vào hồng trần thế tục, hơn nữa ở bên cạnh thế tục, Luyện Khí Sĩ cũng tương đối hơi ít.

Mà bây giờ muốn độ Kim Tiên Kiếp, có Đại Pháp Sư hỗ trợ hộ pháp, chỉ số an toàn bên ngoài tương đối cao. Hơn nữa uy năng của Kim Tiên Kiếp khó lường, không thể lại đi đến bên cạnh thế tục, tránh tác động đến phàm nhân, tăng thêm nghiệp chướng.

Cho nên, hắn ở bên trong Đông Thắng Thần Châu, tìm một nơi tương đối hẻo lánh.

Nơi đây cách Độ Tiên Môn sáu vạn dặm về phương hướng tây bắc, tương đối cằn cỗi, không có linh mạch, cho nên trong phương viên vạn dặm không có tiên môn, chỉ có một mảng lớn núi hoang liên miên, một ít tiểu yêu chiếm cứ ở chỗ này.

Một chỗ độ kiếp tuyệt hảo.

Mười năm trước, Lý Trường Thọ liền an bài Đạo Nhân Giấy bắt đầu âm thầm bố trí ở chỗ này, cũng dò xét rõ ràng Yêu Tộc nơi đây.

Ở gần ngọn núi hoang mà hắn chọn làm nơi độ kiếp nhất, chính là một đàn báo đen ở mấy trăm dặm bên ngoài, con báo đen mạnh nhất vẫn chưa thể hóa hình, đối với hắn mà nói là không có nửa điểm ảnh hưởng...

Đợi bản thể đến nơi đây, Lý Trường Thọ bắt đầu độ kiếp, an bài và chuẩn bị trước sau.

Hắn đi đến sát vách ngọn núi hoang này, ở trong một khu rừng rậm rạp, đào ra một đống bảo tài mà mình chôn trước đó, luyện chế thành một chiếc lồng cách điện.

Phiên bản phóng to!

Di chuyển chiếc lồng cách điện cao mười trượng này lên đỉnh núi, kết nối với địa mạch.

Vào lúc hắn độ kiếp sắp ngăn cản không nổi, đại khái có thể dựa vào vật này, suy yếu uy lực của một kích lôi kiếp.

Chẳng qua là, Kim Tiên Kiếp cũng không phải là chỉ có lôi kiếp, thiên kiếp diễn hóa ngũ hành, tác dụng mà thứ này có thể phát huy cũng có hạn...

Sau đó Lý Trường Thọ tản một ít Đạo Nhân Giấy ra ngoài, né tránh phạm vi thiên kiếp, lẳng lặng chờ ở bên cạnh nơi độ kiếp.

Đây là một tấm át chủ bài quan trọng của Lý Trường Thọ trong lần độ kiếp này——sạc dự phòng tiên lực Đạo Nhân Giấy!

Khi độ kiếp, vận dụng hợp lý đối với tiên lực, là mấu chốt tăng xác suất thành công độ kiếp lên.

Rất nhiều Luyện Khí Sĩ không thể vượt qua thiên kiếp, chính là bởi vì hao phí quá nhiều pháp lực, tiên lực vào mấy đạo thiên kiếp phía trước, vào lúc nghênh đón khảo nghiệm chân chính đằng sau, đã là vô lực vãn hồi.

Vì bảo trì tiên lực tràn đầy, Luyện Khí Sĩ bình thường lựa chọn, chính là dùng linh đan nhanh chóng khôi phục tiên lực, pháp lực, không ngừng "hồi khí" cho chính mình.

Loại linh đan này, Lý Trường Thọ tự nhiên đã chuẩn bị, lại còn chuẩn bị chủng loại khác biệt, khi độ kiếp có thể phối hợp sử dụng, nhanh chóng bổ khuyết tiêu hao của bản thân.

Ở trên cơ sở ăn đan dược, thừa dịp khoảng cách giữa các lượt lôi kiếp, lại có tiên lực đồng nguyên đồng căn Đạo Nhân Giấy rót vào bản thể, dùng hết khả năng, bảo đảm chính mình sẽ không gặp phải tình huống tiên lực không đủ dùng...

Đào móc toàn bộ tiềm lực của môn thần thông Cắt Giấy Thành Người này.

Lý Trường Thọ lại bố trí một ít Đạo Nhân Giấy mang theo Đậu Tiên, chôn xuống một ít trận pháp cỡ nhỏ na di tại các nơi...

Có thể thấy, có mấy nơi độ kiếp đã được chuẩn bị.

Lý Trường Thọ sớm đã an bài Đạo Nhân Giấy, bố trí nơi độ kiếp thứ hai ở bên ngoài ba ngàn dặm, cùng với nơi độ kiếp thứ ba ở bên ngoài sáu ngàn dặm, quy cách hơi kém hơn ở nơi này.

Nếu như lần này có thể độ kiếp bình an, nhất định phải cảm tạ sự kính dâng vô tư của nhóm linh thụ trên Tiểu Quỳnh Phong!

Tất nhiên, cũng phải cảm tạ Long Cung đã cung cấp tài lực duy trì...

Vì ứng đối với Kim Tiên Kiếp của chính mình, Lý Trường Thọ quả nhiên đã dốc hết vốn liếng.

Người nếu như không còn, giữ lại bảo tài sẽ có tác dụng gì?

Chương 333. Hiếu kỳ

Sau đó, Lý Trường Thọ liền bắt đầu gỡ xuống những món đồ chơi nhỏ vẫn luôn mang theo trên bản thể, tạm thời xóa bỏ bí lục Vu Tộc khắc hoạ trên người.

Vào sau khi Thánh Nhân lão gia ra tay giúp chính mình che lấp lai lịch, những bảo vật "Phòng thôi diễn" này, kỳ thật đã mất đi ý nghĩa.

Nhưng Lý Trường Thọ không có bởi vì sự che chở của Thánh Nhân, liền cảm thấy gối cao không lo. Vạn nhất ngày nào đó thủ đoạn của Thánh Nhân lão gia mất đi hiệu lực, chính mình còn có phương án khẩn cấp...

Sinh mệnh, vẫn phải nắm ở trong tay mình thì ổn thỏa hơn.

Có lần giáo huấn trước, vào trước khi độ kiếp, vẫn nên tháo những vật này ra thì tốt hơn, tránh cho lại làm ra ô long như lần trước, tiên kiếp hình thức tiết kiệm năng lượng của Thiên Đạo lão gia đã suýt nữa khiến cho hắn không thể thành tiên.

Ách, nghĩ lại mà sợ, nghĩ lại mà sợ.

Lý Trường Thọ bận rộn nửa ngày, an bài ổn thỏa các hạng công tác chuẩn bị.

Nhưng đến giờ ước định, Đại Pháp Sư vẫn không có hiện thân...

Đại Pháp Sư đi đâu rồi?

Cũng không cần hối thúc, Kim Tiên Kiếp cũng không phải là lửa sém lông mày, Lý Trường Thọ để lại cho mình không gian giảm xóc nhất định.

Tính toán trước sau, chính mình đã tự trảm đạo cảnh tám lần, phương pháp trảm đạo cảnh đã cơ hồ hoàn toàn mất đi tác dụng, nhưng cũng không phải là không có tác dụng.

Nếu như thiên kiếp của chính mình đến, Đại Pháp Sư còn chưa tới, vậy liền trảm đạo cảnh lần thứ chín.

Như vậy có thể kéo dài thêm hai canh giờ, hóa thân của chính mình tại Thiên Đình cũng có thể tiến vào bên trong Động Suất Cung cầu viện...

Như thế, vạn sự sẵn sàng, chờ đợi Đại Pháp Sư trực tuyến.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở phào một hơi, lấy ra tờ giấy cảm ơn Thiên Đạo lão gia đã chuẩn bị từ trước, bắt đầu xem lại từng chữ một.

...

Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không phải là cố ý đến trễ.

Vào trước một canh giờ ước định với Lý Trường Thọ, Đại Pháp Sư đã rời khỏi Động Suất Cung.

Nhưng lúc Đại Pháp Sư rời khỏi Thiên Đình, đột nhiên nghĩ đến điều gì, bàn chân rẽ ngang, đi đến Đông Hải trước...

Lý Trường Thọ độ kiếp, Huyền Đô Đại Pháp Sư kỳ thật có một chút coi trọng.

Cần phải nói vào sau Thượng Cổ, một việc Huyền Đô Đại Pháp Sư để ý nhất, chính là Kim Tiên Kiếp của Lý Trường Thọ.

Chuyện này có liên quan đến việc y về hưu trước thời hạn tại Động Suất Cung, cùng với tần suất bị lão sư phân công sau này...

Hơn nữa, ở trong mắt của Đại Pháp Sư, vị tiểu bối Lý Trường Thọ này vô cùng vừa mắt, cho dù không cân nhắc những nhân tố này, chính mình cũng sẽ vui vẻ giúp hắn một tay.

Cho nên, Huyền Đô Đại Pháp Sư vào trước khi đi tìm Lý Trường Thọ, đã lướt tới Đông Hải, đi đến trên Tam Tiên Đảo, chờ đợi trong chốc lát, lại gặp được vị Vân Tiêu sư muội kia...

Tổ nghe lén hai người nào đó cấp tốc vào cương vị.

Lúc Vân Tiêu ra ngoài gặp mặt Huyền Đô Đại Pháp Sư, trong đáy lòng nhẹ nhàng thở dài.

Từ lần trước bị vị Huyền Đô sư huynh này tính toán, quấy rầy tâm cảnh của chính mình, trong đoạn thời gian này, trong lòng luôn có một chút ý nghĩ sinh sôi.

Vân Tiêu cũng biết, đây là do chính mình tu đạo quá lâu, trong lòng đột nhiên nhiễu loạn, chỉ cần bế quan vạn năm liền có thể đè ép phần nhiễu loạn này.

Lần này Huyền Đô Đại Pháp Sư đến đây, Vân Tiêu vốn không muốn gặp, nhưng suy nghĩ một phen, vẫn đi ra ngoài...

"Huyền Đô sư huynh, không biết là lại có chuyện quan trọng gì?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư nghiêm mặt nói: "Lần này muốn mời Vân Tiêu sư muội ra tay, mượn Hỗn Nguyên Kim Đấu của sư muội dùng một lát."

Vân Tiêu tiên tử hơi kinh ngạc, khẽ cười nói: "Huyền Đô sư huynh có đông đảo bảo vật hộ thân của đại sư bá, làm sao còn muốn dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu của ta?"

Đại Pháp Sư nói: "Nếu như đấu pháp cùng người, mấy món chí bảo của lão sư, ta mặc dù chỉ có thể mượn dùng một phần uy năng, nhưng cũng để đủ ứng phó với các loại cục diện. Nhưng lần này, là muốn bảo hộ một người, không phải là Hỗn Nguyên Kim Đấu của sư muội thì không thể."

Nghe lời này của Đại Pháp Sư, Vân Tiêu cũng càng hiếu kỳ.

"Sư huynh có thể nói kỹ càng hơn hay không? Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp, vốn đều là chí bảo phòng hộ, hơn xa Hỗn Nguyên Kim Đấu của ta."

Huyền Đô Đại Pháp Sư trầm ngâm đôi chút, lại nói: "Thực sự không dám giấu giếm, lần này là muốn sư muội cùng với ta hỗ trợ một vị đệ tử độ kiếp. Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp tuy mạnh, nếu như dùng uy năng của bọn chúng, chẳng qua chỉ là ngạnh kháng hoặc là đánh tan thiên kiếp. Thiên kiếp chính là khảo nghiệm của Thiên Đạo đối với người độ kiếp, cũng là cơ duyên cho người độ kiếp, nếu dùng loại bảo vật này để giúp đỡ người này, nó cũng sẽ trì hoãn việc tu luyện của hắn. Nhưng Hỗn Nguyên Kim Đấu của sư muội lại khác biệt.

Kim đấu nghịch chuyển, có thể thu sinh linh vào trong đó luyện hóa.

Kim đấu thuận chuyển, có thể chữa thương bổ nguyên cho sinh linh thu vào trong đó.

Kim đấu cũng có thể ngăn cách thiên địa, đoạn tuyệt ngũ hành, cũng ngăn chặn thời cơ thiên kiếp hạ xuống.

Vì thế, ta mới muốn đến mời sư muội ra tay, cùng đi chuyến này với ta."

Trong lúc nói chuyện, Huyền Đô Đại Pháp Sư lấy ra hai cái bình ngọc, cười nói: "Trong này là Cửu Chuyển Kim Đan cùng với Cửu Chuyển Ngọc Minh Đan mà lão quân luyện chế, xem như là tạ lễ mời sư muội ra tay lần này."

Vân Tiêu trầm ngâm đôi chút, ánh mắt không nhìn những viên đan dược kia, chỉ nói: "Sư huynh, cũng không phải là ta không muốn tương trợ, tuy nhiên người tu hành độ kiếp vẫn là không nên can thiệp thì tốt hơn. Thuận theo tự nhiên, vô vi mà vì, không phải là lý lẽ Thái Thanh sao?"

"Thuận theo tự nhiên, mà không phải là thuận theo thiên mệnh. Thái Thanh vô vi, cũng không phải là mọi chuyện đều vô vi." Đại Pháp Sư cười nói: "Vị đệ tử này, đối với Nhân Giáo chúng ta mà nói là có một chút quan trọng, nếu như lão sư không đồng ý ta làm như vậy, đã sớm nhắc nhở ta vào trước khi ta đến Tam Tiên Đảo."

Vân Tiêu hơi nhíu mày, cho dù Đại Pháp Sư chuyển ra Thánh Nhân lão gia trong lời nói, nàng cũng không muốn tăng thêm nhân quả.

Nhưng...

Huyền Đô Đại Pháp Sư đã ném ra đòn sát thủ của chính mình: "Người độ kiếp chính là Hải Thần."

"Vậy thì sư huynh chờ một chút, ta đi căn dặn hai vị sư muội vài câu, liền đi theo sư huynh cùng nhau tiến đến, lần này cũng nên trả lại ân tình nhân quả cho Hải Thần đạo hữu."

Không phải nói là chỉ căn dặn vài câu hay sao, làm sao lại gọi cả hai vị sư muội thích nghe lén kia đến rồi?

Ở trên không Tam Tiên Đảo, Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn ba vị sư muội Tiệt Giáo đại danh đỉnh đỉnh, nổi tiếng hung dữ trước mắt này, trong đáy lòng thoáng có một chút do dự.

Hắn chẳng qua chỉ muốn mời Vân Tiêu đi qua.

Tính tình thích chơi đùa của Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu, Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng biết...

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Huyền Đô sư huynh, hai vị muội muội của ta cũng muốn đi qua nhìn một chút, không bằng liền dẫn các nàng cùng đi."

Có thể nhìn ra, Vân Tiêu cũng có một chút khó khăn, không thể vượt qua sự năn nỉ của hai sư muội.

Chương 334. Thập nhị phẩm thanh liên

"Huyền Đô sư huynh cứ yên tâm!" Quỳnh Tiêu vội nói: "Ta và Tứ muội tuyệt đối sẽ không làm phiền thêm, sẽ trốn ở trong bóng tối nhìn. Chúng ta, chẳng qua là trong lòng cảm thấy hiếu kì, muốn nhìn một chút rốt cuộc là vị đệ tử nào, có thể khiến cho Huyền Đô sư huynh ngài phí sức như thế."

Bích Tiêu ở bên cạnh cũng có một chút nhu thuận gật đầu, trong đôi mắt to toát ra mấy phần chờ mong...

"Được." Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười đáp lời, ngược lại cũng không sợ hai người các nàng gây sự ở trước mặt mình.

"Nếu như thế, chúng ta hãy lập tức lên đường đi, đừng để hắn đợi lâu." Lập tức, âm dương lưu chuyển trên lòng bàn tay của Huyền Đô Đại Pháp Sư, quanh người xuất hiện một đoàn vân vụ lượn lờ.

Huyền Đô Đại Pháp Sư chắp tay trái ra sau lưng, tay phải làm dấu mời, sau đó liền dẫn đầu bước vào bên trong đoàn vân vụ này.

Thân hình của Đại Pháp Sư biến mất không thấy gì nữa, nhưng vân vụ vẫn còn ở tại chỗ.

Đây không chỉ là thần thông, còn mượn nhờ uy năng của Thái Cực Đồ.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đang muốn đi về phía trước, Vân Tiêu lại làm thủ thế bảo các nàng chờ một chút, bước một bước vào bên trong vân vụ trước, phát giác ra cũng không có dị dạng, chẳng qua chỉ là một con đường không gian, lúc này mới nói hai vị muội muội đi theo.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười khẽ một tiếng, vân vụ cấp tốc thu liễm, biến mất ở bên trên hư không Tam Tiên Đảo.

Cùng lúc đó, ở nơi độ kiếp Lý Trường Thọ lựa chọn, ở phía trên ngọn núi hoang bản thể hắn đứng, đoàn vân vụ này lặng yên xuất hiện, bốn đạo thân ảnh bay ra từ trong đó.

Bọn họ vừa mới xuất hiện ở chỗ này, liền đã nhận ra thiên uy mênh mông hội tụ ở ngay trên bầu trời!

Độ kiếp đã bắt đầu rồi?

Bốn người vô thức liền muốn rời khỏi đây, phòng ngừa vô cớ rước lấy thiên phạt, nhưng theo đó, bọn họ lại phát giác được một loại đạo vận dao động huyền diệu nào đó, cùng nhau nhìn về phía đại trận trên dưới núi hoang.

Ở trong bốn vị này, một vị là Huyền Đô Đại Pháp Sư, đệ tử chân truyền duy nhất của Thái Thanh lão tử, Đại sư huynh Đạo Môn.

Ba vị là môn hạ bái nhập Thông Thiên Giáo Chủ, ngoan nhân trứ danh Hồng Hoang trong tứ đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, Tam Tiêu nương nương...

Trận pháp đơn nhất Lý Trường Thọ bố trí ở chỗ này, cho dù có thể ngăn cản sự dò xét của Kim Tiên, cũng không ngăn được ánh mắt của bốn người.

Cũng không biết bọn họ dò xét thấy cái gì, chỉ thấy Đại Pháp Sư nhíu lông mày, Vân Tiêu không nhịn được khẽ kêu, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu chớp mắt một hồi...

Chỉ thấy ở bên trong đại trận kia, trong một khe đá không đáng chú ý, thanh niên Luyện Khí Sĩ chuẩn bị độ kiếp kia, tay cầm một thanh bảo kiếm màu vàng sắc bén, hung hăng đập xuống cái trán của chính mình!

Vân Tiêu cơ hồ thốt ra: "Bí pháp trảm đạo cảnh?"

Động tác của Đại Pháp Sư càng nhanh hơn, thân ảnh bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa, trực tiếp xuất hiện ở bên trong đại trận phía dưới!

Bởi vì sợ ngộ thương Lý Trường Thọ, Đại Pháp Sư cũng không dám tùy ý ra tay vào thời khắc này, chỉ có thể vội vàng hô: "Không nên, ta đã đến!"

Bốp! Thanh kiếm vàng ở trong tay của Lý Trường Thọ, đã hung hăng chém xuống trán của chính mình!

Giống như là có thù với mình vậy.

Chỉ một thoáng, kim tinh văng khắp nơi, kim quang chớp loạn, "Trảm đạo cảnh kiếm" Lý Trường Thọ ngưng tụ thành trực tiếp nổ nát vụn, vầng trán đầy đặn bình yên vô sự!

Mà đạo vận đã viên mãn của Lý Trường Thọ, hóa thành ba đóa tiểu thập nhị phẩm thanh liên to bằng cái bát, vào giờ phút này ngưng tụ ở xung quanh người, đang nhẹ nhàng rung động.

Những cánh hoa sạch sẽ, thậm chí gần như trong suốt rung rinh kia, giũ ra một tia tạp chất...

Khí tức của Lý Trường Thọ chậm rãi trầm xuống, đại khái là một phần ngàn, không đúng, còn không đến một phần vạn.

Tiếp đó, ba đóa sen xanh kia biến mất không thấy gì nữa, đạo vận quanh người Lý Trường Thọ cấp tốc thu liễm.

Dù là Đại Pháp Sư vẫn luôn bình tĩnh, ở bên cạnh cũng sững sốt một chút, khóe miệng nhẹ nhàng co quắp mấy lần...

Lão sư ở trên cao, vừa rồi y nhìn thấy cái gì?

Sen xanh được xem như biểu tượng của Đạo Môn, mà ba đóa hoa sen chính là đại biểu tu hành đạo thừa Đạo Môn chính thống, được khí vận Đạo Môn che chở.

Số cánh sen càng nhiều, liền đại biểu cho đạo cơ càng viên mãn, tiềm lực càng lớn, hạn mức cao nhất sau này sẽ càng cao.

Mà hoa sen càng trong suốt, đạo cơ sẽ càng củng cố, lý giải đối với đạo càng thấu triệt...

Mà ba đóa thập nhị phẩm thanh liên thấu triệt đến gần như trong suốt này...

Thật quá phận!

Huyền Đô Đại Pháp Sư đột nhiên rõ ràng, vì sao lão sư lại phá lệ chú ý vị tiểu đệ tử này.

Tên gia hỏa Trường Thọ này, không chỉ là đủ cơ linh, biết nói chuyện, thiện mưu lược, hiểu an bài, bản thân cũng có tiềm chất tiến vào hàng ngũ cao thủ Đạo Môn!

Trong tích tắc, Lý Trường Thọ còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, ý nghĩ trong đáy lòng của Đại Pháp Sư đã chuyển đi hướng khác—— phải nghĩ biện pháp, làm cho Vân Tiêu sư muội biết tiềm lực của Trường Thọ mới được!

Mà ở một bên khác, vào giờ phút này Lý Trường Thọ cũng có một chút xấu hổ.

Nếu như Đại Pháp Sư xuất hiện sớm hơn mấy hơi thở, một kiếm này của hắn cũng sẽ không trực tiếp chém xuống!

Chín là cực hạn.

Trảm đạo cảnh chín lần, lung lay Thiên Đạo chín lần, như vậy trảm đạo cảnh lần thứ mười, đại khái là sẽ có thiên phạt hạ xuống.

Ách...làm sao vẫn còn có người?

Lý Trường Thọ nhìn ba đạo thân ảnh rơi xuống từ trên không trung kia, trên đầu chậm rãi toát ra mấy cái dấu hỏi.

Vào giờ phút này hắn dựa vào Đạo Nhân Giấy ngoài trận, dựa vào tiên thức của bản thân, cũng đều dò xét được ba đạo bóng hình xinh đẹp kia.

Đối phương cũng không tận lực ẩn tàng thân hình, không có thi triển bí pháp mờ ảo gì, liền cứ như vậy thoải mái cưỡi mây rơi xuống từ trên không trung.

Vị tiên tử ở giữa kia, hấp dẫn ánh mắt của Lý Trường Thọ trước hết nhất.

Thân hình của nàng hơi cao gầy, váy dài trắng tinh trên người vô cùng vừa vặn, da thịt trắng nõn giống như ánh trăng ngưng tụ thành, khuôn mặt càng là làm tâm thần người ta đắm say.

Không phải là Vân Tiêu sao?

Bên cạnh Vân Tiêu, là một vị thiếu nữ mặc váy lụa màu xanh nhạt, một vị nữ tử mặc váy ngắn màu đỏ nhạt, từng người đều là khuôn mặt xinh đẹp, cũng có một chút đáng yêu.

Dĩ nhiên chính là Bích Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu.

Nói trở lại, mỗi lần Vân Tiêu tiên tử hiện thân, quần áo, vật trang sức đều có hơi khác biệt, nhưng mỗi lần đều là xinh đẹp như vậy, khiến cho người ta nhìn không chán.

Nhưng, trọng điểm hiện tại giống như là...

Tam Tiêu tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? !

Lý Trường Thọ vội nói: "Vừa rồi đệ tử ra tay hơi nhanh, Đại Pháp Sư chớ trách...làm phiền Đại Pháp Sư đợi đệ tử thêm một ~ hai canh giờ, đệ tử sẽ tĩnh tâm ngộ đạo, mau chóng độ kiếp. Nhưng, Đại Pháp Sư...ở phía trên là tình huống gì?"

Chương 335. Đạo cơ quá ổn

"Khục, là như vầy..." Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Vì để cho ngươi có thể an ổn độ Kim Tiên Kiếp, ta đã cố ý đi mời Vân Tiêu sư muội đến đây giúp ngươi một tay. Hai vị sư muội Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, chẳng qua là tới xem náo nhiệt một chút. Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu sư muội vô cùng khó lường..."

Lập tức, Đại Pháp Sư nói đại khái công hiệu của Hỗn Nguyên Kim Đấu cho Lý Trường Thọ.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức tràn đầy cảm động, cảm động đến mức muốn chửi Đại Pháp Sư vài câu...

Trong lúc độ kiếp, hắn nói không chừng liền sẽ tế ra hết thảy át chủ bài, những át chủ bài này bị Đại Pháp Sư nhìn tự nhiên không có việc gì, dù sao thì Đại Pháp Sư cũng là đùi nhà mình.

Nhưng nếu bị Tam Tiêu tiên tử nhìn...

Vậy không phải là chịu thiệt lớn sao?

Lý Trường Thọ lại suy nghĩ, bất luận át chủ bài gì vào trước khi chính mình trở thành Kim Tiên, ở trước mặt loại cao thủ đẳng cấp này, kỳ thật đều chỉ là vui đùa, bại lộ cũng không sao.

Đại Pháp Sư có thể suy nghĩ cho hắn đến loại trình độ này, hắn còn cần yêu cầu gì nữa?

Lý Trường Thọ vái chào đối với Đại Pháp Sư, thở dài: "Đệ tử vô dụng, làm ngài phí tâm."

"Ha ha ha, không cần đa lễ." Huyền Đô Đại Pháp Sư có một chút chột dạ cười vài tiếng, chờ Tam Tiêu tiên tử rơi vào đại trận, giới thiệu Lý Trường Thọ một phen.

Cũng may, lúc này hình tượng bản thể Lý Trường Thọ dùng là bộ dáng Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, tạm thời không có bại lộ lai lịch đệ tử Độ Tiên Môn tầng cuối cùng này...

Nhưng sau khi độ kiếp, tám thành, không, nhất định là sẽ bại lộ hình dáng ở trước mặt Tam Tiêu tiên tử.

Chuyện này khiến trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi có một chút bất an...

Hắn hướng về phía trước làm lễ đệ tử, Vân Tiêu nghiêng người nhận một nửa, cũng mỉm cười gật đầu đối với hắn.

Bích Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu cũng biết, Lý Trường Thọ là đệ tử Nhân Giáo được Đại sư bá cùng với Huyền Đô sư huynh coi trọng, tự nhiên cũng rất thân thiện—— so với lúc trước lão thần tiên Đạo Nhân Giấy mới bước lên Tam Tiên Đảo, đãi ngộ quả thực là ngày đêm khác biệt.

Vân Tiêu có một chút lo lắng hỏi: "Đạo hữu vừa mới tự trảm đạo cảnh, có phải là cảm thấy đạo bản thân không thỏa đáng không?"

"Cũng không phải là như thế..." Lý Trường Thọ vội nói: "Đệ tử tu Thái Thanh vô vi đạo, may mắn được Đại Pháp Sư truyền diệu pháp, tu được tiên đạo như hôm nay. Trước đây chẳng qua là bởi vì đạo cơ còn có một chút bất ổn, cho nên dùng bí pháp trảm đạo cảnh, dùng chuyện này để củng cố bản thân."

Loại lời【trảm đạo cảnh vì kéo dài thời gian】này, tự nhiên là không thể nói...

Quỳnh Tiêu ở bên cạnh cười khẽ nói: "Vậy một trảm này của ngươi, chúng ta chẳng phải là đến đây không một chuyến? Đợi lần sau ngươi muốn độ kiếp, cũng không biết là khi nào."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi do dự, không dám nói thẳng lần độ kiếp tiếp theo của hắn đã sắp tới, để tránh làm cho Tam Tiêu tiên tử cảm thấy chính mình ba hoa chích choè, lưu lại ấn tượng xấu.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa châm chước nên trả lời như thế nào, liền nghe Đại Pháp Sư ở bên cạnh mở miệng cười...

"Còn xin Quỳnh Tiêu sư muội yên tâm, chúng ta chờ khoảng một ~ hai canh giờ, hắn nhiên lại có thể độ kiếp."

"Hở?" Quỳnh Tiêu lập tức hơi nghi hoặc một chút, cảm thấy không hiểu.

Đại Pháp Sư cười nói: "Trường Thọ, hiện ra ba đóa hoa còn chưa nở của ngươi đi."

Lý Trường Thọ: "..."

Vừa rồi Đại Pháp Sư ngài đã gọi tên thật của đệ tử?

Tam hoa chính là cơ sở của đạo cơ, cũng có thể lấy ra cho người ta đánh giá sao?

Thưởng, ngắm hoa?

Nghe lời nói của Đại Pháp Sư, Tam Tiêu đều là có một chút hiếu kỳ, nhất là trong mắt Vân Tiêu, mang theo vài phần ý cười ôn nhu, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, muốn nhìn xem Lý Trường Thọ còn có thể cho nàng kinh ngạc nào.

Đại Pháp Sư thúc giục: "Làm sao vẫn còn nhăn nhó, đây cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ."

"Vâng, đệ tử tuân mệnh." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, trong đáy lòng hơi suy tư, ngưng ra một đóa thập nhị phẩm thanh liên ở trước ngực.

Đại Pháp Sư hẳn là có suy tính khác.

Nhưng tóm lại, Lý Trường Thọ vẫn cảm thấy mình mình bị hố một chút...

...

Một lát sau.

Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi xếp bằng ở bên trong đại trận, lòng bàn tay trái cầm một khối ngọc phù.

Đây là Vô Vi Kinh quyển dưới của Độ Tiên Môn.

Nếu như «Thái Thanh Đạo Hàm» xem như là bảo điển tu đạo phiên bản cao cấp của Nhân Giáo, như vậy «Vô Vi Kinh» cũng có thể xem như tiêu chuẩn khá.

Lúc này Lý Trường Thọ chỉ cần xúc động một cái, liền có thể dẫn phát thiên kiếp một lần nữa.

Đại bộ phận nội dung «Vô Vi Kinh» bên trong đều bao hàm ở bên trong «Thái Thanh Đạo Hàm», Lý Trường Thọ muốn lĩnh hội, cũng không phải bản thân «Vô Vi Kinh», mà là...

Từ «Vô Vi Kinh» đến «Thái Thanh Đạo Hàm», ở trong Thái Thanh đại đạo xuất hiện diễn biến rất nhỏ.

Trong đó chôn giấu biến hóa yếu ớt lúc Thánh Nhân lĩnh hội đại đạo, là điểm cảm ngộ tuyệt hảo để tìm kiếm đốn ngộ...

Loại sự tình đốn ngộ này, cũng không phải là không có dấu vết để tìm kiếm, cũng không phải cái gọi là hậu tích bạc phát.

Trọng yếu nhất, không phải là mồ hôi, mà là linh cảm.

Lý Trường Thọ còn chưa đọc xong nửa thiên kinh văn này, trong đáy lòng mỉm cười, đã là nhắm mắt ngưng thần, rơi vào cảnh giới ngộ đạo.

Chỉ thấy hắn:

Ngũ khí ngưng tụ ở trong ngực, tam hoa đã muốn phóng xuất ra chân nguyên.

Bảo thể trong suốt không nhiễm bụi, chỉ chờ hoàn thành Kim Tiên.

Mà ở bên ngoài đại trận, Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng với Tam Tiêu tiên tử, ngưng ra một chiếc bàn gỗ, bốn người chỗ ngồi, lẳng lặng uống trà ở trên mây.

Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu không ngừng tán thưởng Nhân Giáo nội tình thâm hậu, đạo cơ của đệ tử này có thể củng cố đến trình độ như vậy.

Mà Vân Tiêu cùng với Đại Pháp Sư, vào giờ phút này đều là hơi nhíu mày, không ngừng suy nghĩ.

Nếu nói về thực lực, kiến thức, Đại Pháp Sư cùng với Vân Tiêu, tự nhiên là cao hơn mấy cấp độ so với hai người Quỳnh Bích.

Vào giờ phút này, hai vị đại lão đều ý thức được một cái vấn đề ——

Đạo cơ của Lý Trường Thọ, thật sự là quá ổn!

Thậm chí có một chút quá mức ổn!

"Đạo cơ như vậy, không biết sẽ đưa tới thiên kiếp cỡ nào." Vân Tiêu tiên tử thấp giọng than nhẹ: "Từ xưa đến nay, bao nhiêu tuấn tài kinh diễm thiên địa đã ngã xuống ở dưới Kim Tiên Kiếp."

Đại Pháp Sư chậm rãi gật đầu, cũng nói: "Không thể nói được, lần này nhất định phải mời được uy năng chí bảo của lão sư."

Vân Tiêu nói: "Nếu chỉ là Kim Tiên Kiếp, Hỗn Nguyên Kim Đấu của ta tự nhiên có thể trợ giúp hắn, Huyền Đô sư huynh cứ yên tâm."

Huyền Đô Đại Pháp Sư bấm ngón tay suy tính, thấp giọng nói: "Chỉ sợ không chỉ là Kim Tiên Kiếp đơn giản như vậy."

Quỳnh Tiêu ở bên cạnh hơi suy tư, hỏi: "Huyền Đô sư huynh, đây không phải là vô cực đại viên mãn trước khi lập đạo trong truyền thuyết sao?"

Chương 336. Cảm tạ trời xanh

"Đúng là như vậy." Đại Pháp Sư lạnh nhạt nói: "Trước đây ta ngược lại là không để ý đến việc này, cảm thấy hắn tu hành chỉ mới mấy trăm năm, liền đưa tới chín đạo Kim Tiên Kiếp không tầm thường, có dáng dấp của Đại La. Chưa từng nghĩ, tên gia hỏa Trường Thọ này lại giữ yên lặng, làm ra đạo cơ vô cực đại viên mãn. Ta hiện tại thật sự có một chút hoài nghi, tên gia hỏa Trường Thọ này có phải là cao nhân tiền bối Viễn Cổ nào chuyển thế hay không, mới có thể đạt tới trình độ như vậy..."

Vân Tiêu nói: "Nếu là đại năng chuyển thế, chỉ sợ đại sư bá sẽ không tha cho hắn."

"Chẳng qua chỉ là lời nói đùa mà thôi." Đại Pháp Sư cười khẽ nói.

Quỳnh Tiêu nhỏ giọng thầm thì: "Không phải nói, Luyện Khí Sĩ vô cực đại viên mãn như vậy, Thiên Đạo đều không...dung hay sao?"

"Không sao." Đại Pháp Sư cười nói: "Cứ xem tạo hóa của Trường Thọ là được."

Mặc dù nói như vậy, nhưng Đại Pháp Sư tất nhiên là đã làm xong chuẩn bị toàn lực ra tay, cướp người ở dưới thiên kiếp.

Đúng vào lúc này, bên trong đại trận kia xuất hiện một vệt đạo vận dao động.

Giống như mầm đậu quật cường duỗi ra trong đất sau cơn mưa, một đầu đại đạo thoát thai từ Thái Thanh, chỉ thuộc về một mình Lý Trường Thọ, đang đột phá vào lúc này!

Bích Tiêu vui vẻ nói: "Thật sự tới! Hắn ngộ đạo nhanh như vậy sao? Nửa canh giờ cũng đều không tới!"

Bích Tiêu vừa dứt lời, bầu trời đột nhiên nổi sấm sét, thiên uy mênh mông từ trên cao, từ bốn phương tám hướng điên cuồng vọt tới!

Chỉ là cỗ thiên uy này, liền làm cho Đại Pháp Sư cùng với Vân Tiêu hơi nhíu mày, làm cho sinh linh bên trong phương viên mấy vạn dặm cùng nhau sợ hãi.

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ nhảy lên trên một tảng đá lớn, đứng chắp tay, vừa muốn chuẩn bị mở miệng niệm một đoạn cảm tạ trước khi độ kiếp, dị tượng chợt hiện bên trong trời cao, một đóa mây xám đường kính trăm trượng trống rỗng xuất hiện, ngưng tụ thành khuôn mặt một vị lão giả mơ hồ, nhìn chăm chú Lý Trường Thọ ở phía dưới...

Vân Tiêu ngạc nhiên nói: "Tại sao lại có hình bóng của Đạo Tổ..."

Nhưng mà, đây đã lần thứ hai Lý Trường Thọ gặp hư ảnh này...

Lý Trường Thọ còn chưa kịp nói chuyện, trong đáy lòng đột nhiên có một chút hiểu ra, dường như có người đang hỏi mình một cái vấn đề, nhưng chính mình nghe không được thanh âm, không cảm giác được nửa điểm đạo vận của đối phương, chỉ biết vấn đề kia là cái gì.

【 Độ? 】

"Ừm!" Lý Trường Thọ nặng nề gật đầu: "Độ!"

Đóa mây xám kia tiêu tán trong nháy mắt, trong phương viên vạn dặm, toàn bộ thiên địa đột nhiên mờ tối, vô biên vô tận linh khí trùng trùng điệp điệp mà tới.

Hoàn toàn thấy không rõ kiếp vân là vọt tới từ chỗ nào, cơ hồ chỉ thoáng qua, trên không trung đều đã tràn đầy mây đen, đường kính chín ngàn chín trăm chín mươi chín dặm, hung mãnh đè xuống phía dưới!

Một cỗ thiên uy trực tiếp khóa chặt ở trên người Lý Trường Thọ, giống như là sợ hắn chạy.

Lý Trường Thọ hít vào một hơi thật sâu, thốt ra đoạn cảm tạ đã sớm đọc làu làu kia, biểu tình, ngữ khí, ngừng ngắt và trọng âm đều rất tỉ mỉ...

Cùng lúc đó, ở ngoài ngàn dặm, mấy con báo đen trong rừng nằm sấp xuống dưới.

Bọn chúng vốn dĩ trước đó bị thiên uy kinh động, theo bản năng liền muốn bỏ chạy về nơi xa, nhưng còn chưa chạy được mấy trăm dặm, lại một cỗ thiên uy tuyệt cường đè xuống, khiến cho bọn chúng hoàn toàn không dám động đậy.

Mà ở bên trong đám báo đen này, con báo đen có tu vi cao nhất, đã ngưng tụ thành yêu đan kia, vào giờ phút này miễn cưỡng đứng dậy, ngắm nhìn chỗ thiên uy nồng nặc nhất.

Ánh mắt của nó hết sức phức tạp.

【 Lại là Kim Tiên Kiếp? Hồng Hoang độ Kim Tiên Kiếp tùy tiện như vậy sao? Trước đó vừa cảm nhận được một cái. Thiên uy này, sao lại dọa người như vậy...chẳng lẽ là Kim Tiên Kiếp Nạn xếp hạng trước ba trong truyền thuyết? 】

Ách, chính mình rốt cuộc biết đến những thứ này từ chỗ nào...

Nếu thật sự là một loại Kim Tiên Kiếp nào đó trong truyền thuyết, vốn dĩ không có khả năng có ai có thể chịu đựng được, đó đã là thiên phạt biến tướng, không may bị trời ghét.

Không may bị trời ghét...lời này rất quen thuộc, những ký ức và kiến thức của chính mình này, rốt cuộc là đến từ đâu?

Mà thôi, chuyện này không quan trọng.

Đại kiếp nạn như ngày hôm nay, sinh linh độ kiếp hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu có thể vượt qua, báo gia ta sẽ gặm vỏ cây ba năm!

—— ——

"Đệ tử Đạo Môn Lý Trường Thọ, nay cảm tạ trời xanh!"

Phía dưới mây đen vô biên, trong linh lực cuồn cuộn, Lý Trường Thọ tóc dài không múa, trường bào bất động, đứng ở trên tảng đá lớn, ngẩng đầu nhìn chăm chú mây đen trên bầu trời.

Hắn cao giọng hô hào, giọng nói lấn át cả tiếng gió thổi nhanh và tiếng sấm vang động.

Ngoài trăm dặm, bốn vị cao thủ Đạo Môn không khỏi nghiêng tai lắng nghe, từng người có một chút kỳ quái, không biết Lý Trường Thọ vào trước khi độ kiếp, vì sao lại mở miệng, lại có cái gì muốn cảm tạ trời xanh.

Nhưng lúc tiếng nói của Lý Trường Thọ vọng lại từ trong mây, Đại Pháp Sư cùng với Vân Tiêu ẩn ẩn cảm nhận được một tia đạo vận khó hiểu mênh mông, đang bồi hồi ở trong mây.

Thiên Đạo, hoặc là Đạo Tổ, đang thật sự lắng nghe!

Chuyện này...

Trong lúc Đại Pháp Sư muốn truyền âm nhắc nhở Lý Trường Thọ không nên nói lung tung, Lý Trường Thọ ở bên kia cũng đã vái chào, cất cao giọng nói: "Đệ tử nhập Đạo Môn tu hành đến nay, cảm niệm sư ân, ghi khắc thánh huấn, trải qua gian hiểm, cuối cùng cũng đắc đạo cảnh! Ngày hôm nay đạo hiện lên ở đây, kính mong trời xanh thử thách! Nếu như thiên kiếp rơi xuống, đạo này tan rã, tất nhiên là do đệ tử nóng lòng cầu thành, tu đạo không tinh, trong lòng không oán! Thiên thương địa minh, ta đạo thường ninh! Tạ Thiên Đạo quan tâm, hàng trường sinh tiên cảnh!"

Hô xong mấy lời nói, Lý Trường Thọ lại vái chào thật sâu, sau đó thân hình chậm rãi trôi nổi mà lên, lơ lửng ở bên trên ngọn núi ước chừng mấy chục trượng.

Mà vào giờ khắc này, biểu tình của Đại Pháp Sư đứng ở bên ngoài quan sát có một chút...phức tạp.

Đại Pháp Sư muốn cười, lại cảm thấy việc này rất hay, sau khi ngẫm nghĩ, cũng chỉ muốn nói với Lý Trường Thọ câu "không hổ là ngươi" kia.

Vị tiểu đệ tử này, luôn có thể tạo cho mình những bất ngờ khác nhau.

Vân Tiêu ở bên cạnh cũng là khóe miệng mỉm cười, nàng nguyên bản còn có một chút lo lắng, vào giờ phút này lại là yên tâm hơn rất nhiều.

Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu đã là cười ra tiếng...

Bích Tiêu nói: "Nếu như người độ kiếp đều kêu gọi như vậy, uy lực thiên kiếp liền có thể yếu bớt mấy phần, như vậy từ xưa đến nay không biết được là sẽ tăng thêm bao nhiêu Kim Tiên đạo nhân đâu."

Nhưng mà, Bích Tiêu vừa dứt lời, sấm sét cuộn qua đầu Lý Trường Thọ!

Lý Trường Thọ ở bên trong tai kiếp, nghe được chẳng qua chỉ là tiếng sấm, nhưng bốn vị đệ tử Thánh Nhân ở bên ngoài, nghe được lại là một âm thanh do thiên uy hóa thành...

"Thiện!"

Bích Tiêu vô thức che miệng nhỏ, trong đáy mắt mang theo vài phần chấn kinh.

Thật sự có hiệu quả? !

Chương 337. Vạn Linh Thiên Kiếp

Vân Tiêu ở bên cạnh cũng nhìn tiểu muội của chính mình một chút, nói: "Không thể nhiều lời, Thiên Đạo có cảm giác."

Biểu tình của bốn người lập tức trở nên phong phú hơn.

Đạo Tổ hiện dung, thiên uy khóa chặt.

Hô trước thiên kiếp, lại được đáp lại.

Vân Tiêu âm thầm liếc nhìn Huyền Đô Đại Pháp Sư, trong đôi mắt đẹp lộ ra một chút hổ thẹn.

Trước đây nàng còn cho rằng, lần này lại là Huyền Đô sư huynh tính toán, muốn để chính mình cùng với Hải Thần thêm mấy phần giao tình.

Nhưng hiện tại, muốn hộ pháp cho Hải Thần đạo hữu, cũng phải ra tay cứu giúp thời khắc mấu chốt, một mình chỉ sợ là thật sự không được...

Két ——

Oanh!

Điện xà bay múa trên không trung, kiếp vân cuồn cuộn bắt đầu cấp tốc co vào, vô tận linh khí lướt đến từ phạm vi vạn dặm, kết hợp với thiên uy mênh mông, hiển lộ hình dáng thiên kiếp!

Kiếp vân trực tiếp co rút lại thành ba trăm dặm, cũng trở nên dầy hơn, không ngừng chuyển động ở trên đỉnh đầu Lý Trường

Thọ!

Tiên thức của Lý Trường Thọ bị thiên uy áp chế, vào giờ phút này chỉ có thể miễn cưỡng bắt được dị trạng kiếp vân, cũng không biết kiếp vân này rốt cuộc sẽ có diễn hóa nào.

Trong thiên địa hắc ám âm trầm đột nhiên xuất hiện đạo đạo ánh vàng.

Kiếp vân phía trên có hình dạng như "tủ quần áo", xoay chầm chậm, nhuộm từ trên xuống dưới đám mây thành màu vàng.

Ánh vàng nở rộ, chiếu rọi vạn dặm thiên địa!

Mà khi ánh vàng biến mất, kiếp vân co vào một lần nữa, lần này, hóa thành hình thái cuối cùng——một tòa tháp cao vạn trượng bị mây mù bao trùm!

Tháp cao ba mươi ba tầng, mái cong cao nhọn, cửa sổ khắp nơi các hiển thần linh, tẩu thú hung thú, thần điểu linh cầm, vạn linh thiên địa đều có thể tìm được đối ứng trong đó!

Cơ hồ là trong chớp mắt, Quỳnh Tiêu và con báo đen nào đó ở ngoài ngàn dặm, cùng nhau lên tiếng.

"Kim Tiên Kiếp của hắn, lại chính là Vạn Linh Thiên Kiếp xếp hạng thứ hai!"

"Ngao ô!" Ngôn ngữ của báo: "Quả nhiên là Kim Tiên Kiếp trước ba trong truyền thuyết, còn là Vạn Linh Thiên Kiếp xếp hạng thứ hai!"

Trong đáy lòng báo đen cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, đắc ý cười một tiếng.

Tất nhiên là không cần phải ăn vỏ cây!

Vạn Linh Thiên Kiếp này, từ xưa đến nay liền không có hiển lộ qua mấy lần, càng chưa từng nghe nói có sinh linh nào có thể chịu đựng được!

"Ngao ô!" Ngôn ngữ của báo: "Thiên phạt, thật sự chính là thiên phạt, Luyện Khí Sĩ bị trời ghét như vậy, từ sau Thượng Cổ thật sự không có mấy người."

Báo đen thoải mái nằm xuống, lẳng lặng chờ đại kiếp tiêu tán, cũng bắt đầu kế hoạch đi săn kế tiếp.

Lại nhìn nơi Lý Trường Thọ độ kiếp.

Vân Tiêu nhìn Tam muội của chính mình, hỏi: "Thiên kiếp này làm sao còn có xếp hạng?"

Quỳnh Tiêu cười nói: "Tỷ tỷ luôn bế quan, tự nhiên không biết những thứ này. Bảng xếp hạng thiên kiếp này, chính là các tiên nhân Tiệt Giáo chúng ta xếp trong lúc rảnh rỗi.

Lúc ấy mấy trăm người tập hợp một chỗ cùng nhau thôi diễn, trích ra thông tin của các kiếp nạn khác nhau trong thiên cơ, để cho môn nhân đệ tử cần độ kiếp bên trong Tiệt Giáo chúng ta tham khảo một chút. Không có cách nào, chúng ta có nhiều giáo chúng lắm."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười hỏi: "Như vậy Kim Tiên Kiếp xếp số một lại là cái gì?"

"Huyền Đô sư huynh, Thành Tiên Kiếp, Kim Tiên Kiếp, xếp số một đều là Tử Tiêu Kiếp." Bích Tiêu nhỏ giọng trả lời: "Kiếp sinh từ linh, do linh chịu, Vạn Linh Thiên Kiếp đã là thiên kiếp mạnh nhất Thiên Đạo sẽ hạ xuống đối với sinh linh. Thiên cơ thôi diễn ra lúc ấy, là biểu lộ ra như vậy."

Đại Pháp Sư chậm rãi gật đầu, nhẹ nhàng thở dài, nói: "Trường Thọ cũng coi như đã đạt đến cực hạn trong cảnh giới Thiên Tiên."

Quỳnh Tiêu hỏi: "Huyền Đô sư huynh cũng xuất thân từ Nhân Tộc, như vậy Kim Tiên Kiếp của sư huynh là cái nào?"

Vân Tiêu lộ ra sắc mặt nghiêm nghị, nghiêm khắc răn dạy nàng: "Đừng có hỏi Huyền Đô sư huynh sự tình bí ẩn như vậy!"

Quỳnh Tiêu vội vàng cúi đầu bĩu môi, cảm thấy ủy khuất.

Huyền Đô cười nói: "Đây cũng không phải là bí ẩn gì. Lúc ấy lão sư thu ta vào trong Huyền Hoàng Tháp, truyền thụ cho ta đại đạo, ta cũng không biết trải qua bao lâu, ngộ ra tất cả những gì lão sư truyền thụ đều, cảnh giới đã là ở phía trên Kim Tiên. Lúc rời khỏi bảo tháp vẫn không gặp phải thiên kiếp, hẳn là Huyền Hoàng Tháp đã gánh chịu thay ta...ba vị sư muội hẳn là cũng không có trải qua thiên kiếp?"

"Sư huynh nói không sai." Bích Tiêu hì hì cười một tiếng: "Chúng ta vào lúc Viễn Cổ biến hóa cuối cùng, đã là sinh linh trường sinh rồi."

Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe vậy cười khẽ, như cảm nhận được điều gì, thì thào nói: "Bắt đầu rồi."

Tam Tiêu cũng cùng nhau nhìn về phía chỗ Lý Trường Thọ.

Tháp cao trên không trung đã bắt đầu gia tăng tốc độ xoay tròn, thiên kiếp sắp rơi xuống!

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy một vòng xoáy đang sụp đổ vào bên trong, lôi trụ không ngừng lấp lánh trong đó, phảng phất như muốn trực tiếp thôn phệ hắn.

Đến rồi.

Lý Trường Thọ chậm rãi bay lên trên trăm trượng, trong tay nắm chặt một cây bút sắt linh bảo, tiên lực trên dưới toàn thân phun trào, ra tay như huyễn ảnh, cấp tốc dán lên cổ tay và trước ngực mấy tấm phù lục màu đen.

Đạo lôi kiếp thứ nhất, hắn muốn dựa vào bản thân ngạnh kháng, thử xem cường độ thiên kiếp của chính mình như thế nào, cũng bắt đầu lựa chọn bộ phương án phù hợp nhất.

Tới đi!

Tư ——Bên trong bảo tháp, trong nước xoáy, ba mươi sáu lôi trụ đột nhiên dập tắt, không còn lôi trụ gì, dông tố rơi xuống...

Thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, Lý Trường Thọ cũng ngừng thở, dùng toàn bộ tinh thần ứng đối.

Lôi trụ vì sao lại đột nhiên biến mất?

Có cảm giác ở phía trên kiếp vân giống là đang nổi lên cái gì, hội tụ cái gì, nhưng mắt thường không thể thấy, tiên thức không thể tra.

Đột nhiên, ở chính giữa vòng xoáy xuất hiện một tia chớp màu đen tinh tế, to bằng ngón tay cái, vượt qua tầng tầng không gian, chậm rãi rơi vào đỉnh đầu của Lý Trường Thọ!

Ba! Đỉnh đầu, ngực, bụng dưới của Lý Trường Thọ hiện ra tam hoa, tam hoa cùng chấn động, thân hình run rẩy kịch liệt mấy lần, sắc mặt đỏ lên, há mồm phun ra một búng máu, khí tức toàn thân chập trùng không chừng!

Đã bị thương nhẹ!

Đây là thiên kiếp gì?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ giật mình, vận dụng phương án độ kiếp cường độ cao nhất, đưa tay lau máu tươi trên miệng, chăm chú nhìn lên bốn mươi chín đạo lôi trụ bắt đầu lấp lóe trong không trung kia.

Há miệng nuốt vào một viên linh đan, Lý Trường Thọ toàn lực cảm nhận.

Vào giờ phút này hắn cúi đầu nhìn lại, đã thấy núi hoang phía dưới, lại có một nửa ngọn núi biến mất không thấy!

Thiên kiếp của chính mình, thật sự không dễ chịu!

Lý Trường Thọ chậm rãi hít vào một hơi, đưa tay viết xuống một chữ【 Đạo 】, linh quang trên người chớp động, từng tấm phù lục lập tức mở ra.

Căn cứ vào phán đoán dựa trên thiên kiếp của Vong Tình thượng nhân, chính mình hẳn là cũng có một đoạn thời gian chuẩn...chuẩn bị...

Ách?

Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn về phía dưới chân một lần nữa, chẳng biết lúc nào, một nửa núi hoang biến mất kia, đã tuôn ra từng đoá từng đoá ngọn lửa hình hoa sen, ngọn lửa màu cam không ngừng nhảy lên, bao trùm về phía chính mình.

Thiên hỏa?

Chương 338. Tâm ma

Đạo lôi kiếp thứ hai đã đến rồi? !

Bên trong vòng xoáy phía trên xuất hiện tiếng gió nghẹn ngào, mà lúc này bốn mươi chín lôi trụ sáng lên, lóe lên sau đó biến mất một lần nữa!

Lại là một đạo lôi kiếp đen nhánh rơi xuống!

Lần này đã lớn bằng cánh tay trẻ sơ sinh, vẫn là xiêu xiêu vẹo vẹo xuyên thấu tầng tầng không gian, đánh về cái trán của Lý Trường Thọ...

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng may trước đó liền cân nhắc đến khả năng như vậy.

"Khởi!" Quát nhẹ một tiếng, chữ đạo lơ lửng trước ngực Lý Trường Thọ phóng lên tận trời, miễn cưỡng ngăn cản đạo lôi kiếp kia rơi xuống.

Sau đó bút sắt trong tay Lý Trường Thọ phi nhanh, liên tiếp viết xuống bảy chữ lớn【 khởi 】,【 thiên 】,【 địa 】,【 pháp 】,【 nguyên 】,【 tự 】,【 nhiên 】!

Những chữ lớn này, ngưng tụ thành từ ngòi bút Phán Quan Bút trong tay hắn, liên tiếp bay về hướng không trung, hoà lẫn với chữ đạo kia, giống như tám tầng bình chướng, ngăn cản lôi kiếp đen nhánh rơi xuống!

Không chỉ có như vậy, tiên lực phun trào quanh người Lý Trường Thọ,【 Tụ Tiên Phù 】 trước ngực đã bốc cháy, chân dưới xuất hiện mười hai mảnh cánh hoa ngưng tụ thành từ tiên lực, cánh hoa khép lại, bao trùm thân hình của hắn.

Những chuẩn bị này, thế nhưng là được hình thành trong chớp mắt!

Lôi kiếp phía trên đánh xuống, tám chữ lớn lấp lánh, từng chữ bị phá theo thứ tự trong chớp mắt!

Mà hỏa liên cuốn tới phía dưới, bốc lên từng ngọn lửa, bao trùm toàn thân Lý Trường Thọ.

Lôi kiếp rớt xuống, tay trái của Lý Trường Thọ trực tiếp đấm một quyền tới, quyền phong khắc hoạ huyết văn lấp lóe sáng ngời, va chạm chính diện với lôi kiếp!

Đạo lôi kiếp đen nhánh thứ hai lấp lóe mấy lần, liền hóa thành một tia khói đen rơi xuống từ bầu trời, trực tiếp tiêu tán.

Quyền trái của Lý Trường Thọ máu thịt be bét, lại là há miệng phun ra một ngụm máu tươi...

Nhưng, khí tức lần này chẳng qua chỉ là rung động, bởi vì đã sớm chuẩn bị, tổn thương nhận phải trước đó vẫn chưa tăng thêm, nguyên thần đã tự động củng cố.

Lôi kiếp mặc dù tiêu tán, thiên hỏa ở xung quanh vẫn đang nung khô tiên lực của Lý Trường Thọ, trên không trung lại có từng đạo kiếm ảnh màu xanh chém xuống liên tiếp!

Lý Trường Thọ nâng bút ứng đối, thân hình mang theo thiên hỏa lắc lư qua lại trên không trung, Phán Quan Bút viết xuống một đám chữ lớn!

Tóc dài phất phới, như là hỏa thần giáng thế, còn có một tí xíu cảm giác phiêu dật...

Thế công của đạo lôi kiếp thứ hai, kéo dài đại khái trong thời gian một phần ba nén hương.

Lý Trường Thọ tiến hành so sánh với thiên kiếp của Vong Tình thượng nhân, uy lực không sai biệt lắm đã tương đương với đạo lôi kiếp thứ sáu của Vong Tình thượng nhân...

Sau khi ngăn lại đạo lôi kiếp thứ hai, Lý Trường Thọ cũng có tự tin, đối với uy lực đạo lôi kiếp thứ ba của chính mình, có đầy đủ suy tính, cũng lấy ra át chủ bài mới.

Đợi thiên hỏa biến mất, Lý Trường Thọ lại há miệng nuốt vào một viên đan dược, tay phải cầm Phán Quan Bút, tay trái cầm một thanh đao khắc, tranh thủ thời gian giữa các lần lôi kiếp, trống rỗng viết xuống một trăm chữ Thần Nông Kinh.

Xưa kia có Thần Nông, ngày ngày trồng ngũ cốc, nếm bách thảo lấy y kinh, cứu vớt vô số phàm nhân, chính là thánh hiền Nhân Tộc, đứng hàng Tam Hoàng.

Bản Thần Nông Kinh này chính là thiên chương ca tụng đức hạnh Thần Nông.

Trên trăm chữ lóng lánh ánh vàng kia vừa mới viết thành, liền phóng lên trên người của Lý Trường Thọ, hóa thành từng tấm phù lục phức tạp, giống như phủ thêm cho hắn một kiện bảo y ngưng tụ thành từ phù lục.

Đạo lôi kiếp thứ ba, không có cho hắn cơ hội chuẩn bị thêm, cấp tốc khởi động một lần nữa.

Mà lần này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhiều hơn tầng tầng dị tượng, đúng là tâm ma quấy phá...

Lúc này chỉ mới là đạo lôi kiếp thứ ba, sự bất thường của Vạn Linh Thiên Kiếp so với Kim Tiên Kiếp thông thường, đã hiển thị rõ!

Chỉ là, tâm ma này...

Thoáng có một chút...

Không mạnh.

Lý Trường Thọ nhìn những hình ảnh hiện ra trong đáy lòng của chính mình kia, đầu tiên là sư phụ lão nhân gia xuất hiện ở trước mặt chính mình lúc tuổi nhỏ, đột nhiên cầm kiếm muốn giết mình.

Sau đó, sư muội thiên kiều bá mị và Hữu Độc sư muội không mặc đồ ở trước mặt mình, còn có Tiểu sư thúc đang cười và nhảy kia...

Ách, làm sao mỗi lần đều có Hữu Cầm sư muội.

Chẳng lẽ trong tiềm thức của chính mình, thật sự tham...Khục, làm sao có thể, coi như là tâm ma, vẫn là sư muội nhìn đáng yêu nhất, sư thúc có lực trùng kích nhất.

Hơi lắc đầu, trong đáy lòng Lý Trường Thọ bắt đầu hồi ức【 Kiện Tráng Bách Mỹ Lão Hậu Đồ 】bản mới!

Liền nghe "đinh" một tiếng, đạo tâm một mảnh sáng tỏ, thậm chí bản thân còn không nhịn được, oẹ oẹ hai tiếng đối với thiên kiếp.

Lôi kiếp, lập tức bổ càng thêm hung mãnh.

...

Lúc đạo lôi kiếp đen nhánh thứ nhất xuất hiện, coi như là Huyền Đô Đại Pháp Sư, cũng không nhịn được hạ quyết tâm vì Lý Trường Thọ, đã chuẩn bị xuất thủ cứu người.

Đây tuyệt đối không phải là Kim Tiên Kiếp bình thường.

Cũng may, Lý Trường Thọ đã chống đỡ được.

Không chỉ chống đỡ được đạo lôi kiếp thứ nhất, đạo lôi kiếp thứ hai, đạo lôi kiếp thứ ba, đạo lôi kiếp thứ tư, Lý Trường Thọ cũng đều ứng đối thoả đáng, không ngừng đánh lui, đánh tan thiên kiếp, bản thân hoàn toàn chịu đựng được!

Đạo cơ vô cực viên mãn của Lý Trường Thọ, đã hiển lộ uy năng không thể nghi ngờ, thiên hỏa đốt không đổ, thiên phong không chém được!

Mà theo thiên kiếp một lần lại một lần trở nên mạnh lên, thần thông pháp thuật Lý Trường Thọ hiển lộ ra cũng càng ngày càng nhiều, cho dù là Đại Pháp Sư có kiến thức rộng rãi, cũng có một chút nhìn không xuể...

Tên gia hỏa này, trảm Kim Tiên tại Đông Hải vào trước đó, lại còn ẩn giấu nhiều thủ đoạn như vậy!

Đến lúc đạo lôi kiếp thứ năm, Đại Pháp Sư đã từ trên người của Lý Trường Thọ, thấy được mười hai loại thần thông ngăn địch.

Trừ Tả Kinh Thành Pháp, Tam Muội Chân Hỏa, cùng với mấy tấm phù lục màu đen kia, những cái khác đều là trước đây Lý Trường Thọ chưa từng hiển lộ qua.

Có thể khiến cho Huyền Đô Đại Pháp Sư hai mắt tỏa sáng, chính là lôi pháp Lý Trường Thọ vừa mới bày ra.

Trong lòng bàn tay ngưng ngũ lôi, thuần dương dẫn mộc thần!

Lý Trường Thọ lại lấy lôi dẫn lôi, mượn lôi pháp dẫn động thiên lôi, biến tướng suy yếu lực lượng thiên kiếp bên trong lôi kiếp, đây cũng là suy nghĩ khác người.

Chẳng qua là...

"Huyền Đô sư huynh." Vân Tiêu hỏi: "Trước đây có cho hắn đầy đủ linh đan hay không? Tiên lực hao tổn quá mức cấp tốc như vậy, ta lo lắng đằng sau hắn sẽ không chịu đựng nổi."

"Chuyện này..." Huyền Đô Đại Pháp Sư trầm ngâm đôi chút: "Ta chỉ từng cho hắn hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, những linh đan khác ngược lại là không cho. Bản thân hắn am hiểu đan đạo, trước đây lại được lão quân truyền thụ đan pháp, điểm ấy ngược lại là không cần phải lo lắng."

Bích Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu nghe vậy liếc nhìn nhau, đôi mắt của từng người sáng lấp lánh.

Vân Tiêu hơi nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục dùng toàn bộ tinh thần nhìn chăm chú vào thân ảnh của Lý Trường Thọ, đầu ngón tay chạm vào một cái thùng nhỏ màu vàng xinh xắn...

Chương 339. Có thêm kiến thức

Dưới cơn gió cuồng bạo và thiên hỏa thiêu đốt, lúc này Lý Trường Thọ đã khôi phục hình dáng nguyên bản, các loại ngụy trang đều bị lôi kiếp đánh nát, áo bào trên người cũng không thể che đậy thân thể, chỉ có thể dựa vào tiên lực để che chắn.

Đạo lôi kiếp thứ năm, Lý Trường Thọ dốc hết sức cản lại, thương thế bản thân hơi tăng thêm, tiên lực đã hao tổn hơn phân nửa.

Dược lực linh đan trong cơ thể đang tiếp tục tỏa ra, dược lực linh đan tăng cường kháng tính lôi pháp, tiêu hao sạch sẽ một lần nữa.

Lý Trường Thọ há miệng nuốt vào hai viên linh đan, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào biến hóa trong vòng xoáy kiếp vân...

Đúng vào lúc này, ba đạo thân ảnh bay ra từ trong rừng đằng xa, từng người nâng bút vội vàng viết xuống một chữ "chuyển", thân hình đụng vào trên đó, bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa!

Lúc ba đạo thân ảnh này lại xuất hiện, đã là ở bên ngoài Lý Trường Thọ trăm trượng, cấp tốc đánh về hướng Lý Trường Thọ.

Quỳnh Tiêu cơ hồ vô thức liền muốn ra tay ngăn cản, trong tay đã bắt lấy Kim Giao Tiễn, nhưng bàn tay trắng nõn của Vân Tiêu đã duỗi ra, ngăn cản động tác của Quỳnh Tiêu.

"Là hóa thân của hắn."

Ba cỗ hóa thân cấp tốc bay quanh người Lý Trường Thọ, từng người nhô bàn tay ra, để ở trên người Lý Trường Thọ.

Tiên lực chảy trở về, Lý Trường Thọ hít vào một hơi thật sâu, ba cỗ Đạo Nhân Giấy cấp tốc xẹp xuống, hóa thành ba tờ người giấy bị hắn cầm trong tay, thu vào bảo nang giấu ở bên hông.

Tiên lực, đầy tràn!

Con mắt của Lý Trường Thọ có thần quang phun trào, kiếp vân ở phía trên nhẹ nhàng rung động, tám mươi mốt lôi trụ cỡ thùng nước lấp lánh, bên trong mang tử thần lôi, ngang nhiên rơi xuống từ không trung.

Thiên lôi câu địa hỏa, cương phong trợ huyền băng!

Phía dưới lại có hỏa diễm vọt tới, phong kiếm bên cạnh lôi kiếp chém xuống, càng có từng chiếc trường mâu ngưng tụ từ huyền băng, từ bốn phương tám hướng đâm vào toàn thân Lý Trường Thọ!

Lý Trường Thọ quát nhẹ một tiếng, tiên quang quanh người phun trào, thủ đoạn tề xuất một lần nữa, thân hình nhanh như hư ảo, ứng đối với thiên kiếp đột kích.

Nhưng đạo thứ sáu, dường như có gì đó mới mẻ...

Lúc này Lý Trường Thọ không thể nhìn thấy quang cảnh bên trên, nhưng bốn người Huyền Đô Đại Pháp Sư lại có thể thấy rõ:

Ở trong toà tháp cao vạn trượng kia, có mấy trăm thân ảnh nhảy xuống từ cửa sổ ba tầng phía dưới, nhanh chóng lao xuống.

"Giết ——" Tiếng la giết đột nhiên xuất hiện ở bên trong tiếng sấm!

Lý Trường Thọ đang ứng đối với ngũ kiếp phong, hỏa, lôi, băng, tâm ma, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy trên không trung nhiều hơn mấy trăm đạo thân ảnh hình người, giống như Thiên Binh phổ thông, mang theo khí tức giết chóc cuồn cuộn, vội vã lao xuống phía dưới.

Con bà nó, thiên kiếp thành tinh?

Khục, đây xác thực là lực lượng thiên kiếp biến thành, có bản chất giống như lôi kiếp.

Lý Trường Thọ không dám khinh thường, thậm chí vì lý do ổn thỏa, thừa dịp những thân ảnh này còn chưa có lao xuống, tranh thủ thời gian trực tiếp vung ra mười cỗ Đạo Nhân Giấy, những Đạo Nhân Giấy này vòng qua tứ kiếp, vọt lên trên bầu trời, lại tế lên toàn thân tiên lực, từng người vung ra mấy chục viên...

Ngọc Đậu Tiên!

Thanh âm phập phồng không dứt, trên không trung xuất hiện mấy trăm hạt Đậu Tiên lực sĩ, đánh về phía đám thân ảnh ở phía trên.

Ưu thế của chiến lược【 Đạo Nhân Giấy ---- Đậu Binh 】, biểu lộ ra không thể nghi ngờ vào giờ phút này.

Không cần Lý Trường Thọ hao phí thêm tiên lực, Đạo tiên lực trong Nhân Giấy đều đã được chuẩn bị vào trước đó.

Tất nhiên, những Đậu Tiên Binh này cũng đã được thử nghiệm uy lực từ trước, nếu như có thể kéo dài thêm một chút liền không thể tốt hơn, không đến mức làm cho Lý Trường Thọ luống cuống tay chân, không kịp ứng đối.

Chậc, thiên kiếp ngày hôm nay, quả nhiên không có làm cho hắn thất vọng, đều là chiêu thức "Mới" mà Vong Tình thượng nhân chưa từng thể nghiệm...

Có thêm kiến thức.

Bích Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu ngày hôm nay đến đây là muốn xem náo nhiệt, vào giờ phút này rất có đồng cảm.

Thật sự có thêm kiến thức!

Ngạnh kháng thiên kiếp là thao tác cơ bản của Luyện Khí Sĩ.

Dùng thần thông pháp lực ứng đối với thiên kiếp như vậy, kỳ thật cũng rất phổ biến.

Các loại thần thông, pháp thuật của Lý Trường Thọ làm cho người xem hoa mắt trước đây, tối đa cũng chỉ có thể được xưng tụng một tiếng "đặc sắc"...

Nhưng lúc này, tình huống xuất hiện ở trước mắt...

Các nàng đúng là chưa từng nhìn thấy!

Đây là đang độ kiếp, hay là khai chiến với thiên kiếp?

Bảo tháp kiếp vân đang "chậm rãi" xoay tròn trên bầu trời, phía dưới kiếp vân có mấy ngàn đạo thân ảnh đối chiến với nhau, tiếng la giết kinh thiên động địa, không ngừng có thân ảnh nổ tung.

Thực lực có mạnh hay không tạm thời không nói, tính thưởng thức liền coi như không tệ.

Ở trong mắt của các nàng, Lý Trường Thọ đang ngăn cản thiên kiếp ở phía dưới, trên người mặc dù rách rưới có một chút chật vật, nhưng thân hình coi như tiêu sái tự nhiên, từng tờ người giấy không ngừng bay ra từ trong ống tay áo rách rưới.

Những người giấy này linh xảo bay đến không trung cao hơn, hóa thành hình người, tung ra từng đống hạt đậu, không ngừng bổ sung Đậu Tiên Binh bị tiêu hao...

Không phải là Cắt Giấy Thành Người và Tát Đậu Thành Binh bên trong «Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp» của Đạo Môn?

Hai môn thần thông này còn có thể dùng như vậy?

«Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp» kia, không phải là do đạo nhân không biết tên nào đó trong lúc rảnh rỗi, cải tiến một số thần thông bình thường ra hay sao?

Cắt Giấy Thành Người không phải chính là cắt trang giấy thành người hình, sau đó thổi mạnh...

Biểu tình của hai tỷ muội Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu, lúc này nhất trí lạ thường, đều là có một chút tán thưởng, một chút kinh ngạc, một chút mới lạ, còn có một chút xúc động.

Bích Tiêu khen: "Thú vị, thần thông này thật sự thú vị."

Quỳnh Tiêu hỏi một tiếng: "Huyền Đô sư huynh, những thần thông này là do ngài sửa đổi sao?"

Đại Pháp Sư lắc đầu cười khẽ, nói: "Trường Thọ luôn có một ít ý nghĩ kỳ kỳ quái quái, càng hiếm thấy hơn, hắn luôn có thể nghĩ biện pháp thực hiện những ý nghĩ này, đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân hắn được lão sư coi trọng."

"Ồ ~" Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu cùng nhau bừng tỉnh đại ngộ hình, hai đôi mắt sáng lóng lánh, nhìn phía thân hình của Lý Trường Thọ.

Linh binh xông ra từ trong tháp cao thiên kiếp, thực lực đều ở cảnh giới Thiên Tiên trung kỳ.

Nguyên bản, mấy trăm linh binh cùng nhau tấn công, bản thân lại mang theo lực lượng thiên kiếp, phối hợp với ngũ hành thiên kiếp, đúng là sẽ tạo thành phiền phức rất lớn đối với Lý Trường Thọ.

Nhưng vào giờ phút này, Lý Trường Thọ thông qua Đạo Nhân Giấy không ngừng rải Đậu Tiên Binh ra, đã hoàn toàn đỡ được những linh binh này!

Chuyện này càng kéo dài thêm đường sống cho Lý Trường Thọ.

Những Đậu Tiên Binh này, đã là một nhóm mạnh nhất Lý Trường Thọ bồi dưỡng ra, có thể ở trong một khoảng thời gian ngắn phát huy ra thực lực tương đương với cảnh giới Chân Tiên.

Nhưng một người điều khiển mấy ngàn Đậu Tiên Binh, tâm thần của Lý Trường Thọ lúc này cũng không thể thừa nhận.

Cho nên Đậu Tiên hắn ném ra lúc này, hoặc là đại thuẫn Đậu Tiên da dày thịt béo, hoặc là xạ thủ "Đậu hà lan nương" "Một phi trí mạng", bộc phát hai lần liền trực tiếp tiêu tán.

Chương 340. Hư ảnh long phượng

Sau khi Lý Trường Thọ đưa ra chỉ dẫn đơn giản ngăn trở linh binh phía trên cho những Đậu Tiên Binh này, liền không lại quản nhiều, chuyên tâm ứng đối thiên kiếp.

Cũng không biết phải chăng là Thiên Đạo lão gia cố ý nhường.

Những linh binh thiên kiếp này chỉ chuyên chú đánh đậu, nhìn cũng không nhìn đối với người độ kiếp Lý Trường Thọ...

Cũng có thể nói, Thiên Đạo đã công nhận loại thủ đoạn độ kiếp có một chút mưu lợi này của Lý Trường Thọ.

Rất rõ ràng, cây già cây mới tại Tiểu Quỳnh Phong lại lập kỳ công.

Mặc dù vào trước khi Lý Trường Thọ độ kiếp, bọn chúng lại bị ép chết một nhóm...

Khi Lý Trường Thọ thừa nhận đạo lôi kiếp thứ bảy, tranh thủ thời gian rảnh tay, vội vàng quăng Phán Quan Bút ra, điểm nát những linh binh còn lại.

Thừa dịp đạo lôi kiếp thứ tám còn chưa buông xuống, Lý Trường Thọ gọi năm cục "Sạc dự phòng Đạo Nhân Giấy" bổ sung tiên lực cho chính mình, đưa tay nuốt một viên ngũ chuyển linh đan vào.

Thuận tiện, còn sửa sang lại tiên y rách rưới của mình, kiểm kê Đạo Nhân Giấy còn thừa và Đậu Tiên dự trữ...

Kiếp vân phía trên mặc dù nhìn không ra đã rút nhỏ bao nhiêu, nhưng trong đáy lòng Lý Trường Thọ đã có hiểu ra.

Thiên kiếp lần này, có lẽ là chín đạo.

Lực lượng thiên kiếp mênh mông này, sẽ hoàn toàn bộc phát tại đạo thứ chín!

Hơn nữa sau thiên kiếp, đoán chừng sẽ có một đến hai đạo thần lôi thiên phạt...

Cho nên, đối mặt với đạo lôi kiếp thứ tám, dù là đồng loạt tế ra nhiều thủ đoạn, Lý Trường Thọ cũng không thể để cho chính mình bị thương, nhất định phải dùng trạng thái mạnh nhất nghênh đón đạo lôi kiếp thứ chín!

Một viên Cửu Chuyển Kim Đan, đã chờ lệnh ở trong tay.

Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn vị trí của Đại Pháp Sư và Tam Tiêu tiên tử, trong đáy lòng an định hơn một chút.

Lôi trụ phía trên chớp động, một trăm linh tám lôi trụ màu tím không ngừng lấp lóe.

Núi hoang dưới chân Lý Trường Thọ đã sớm biến mất không thấy gì nữa, phương viên mấy chục dặm hóa thành một cái hồ dung nham hơi to lớn, mặt đất cứng rắn bị dư ba của thiên kiếp chấn vỡ...

Đây chính là thiên kiếp của chính mình...

Phía trên đột nhiên xuất hiện tiếng trống chấn thiên, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy tầng mây xoay chầm chậm ở bên trong vòng xoáy, bay ra hai nhánh binh mã hoàn toàn khác biệt.

Một nhánh binh mã hình thù kỳ quái, chủng tộc không đồng nhất, lại có đông đảo phi cầm tẩu thú đặc thù, phần lớn đều độc đáo lại cá tính.

Một nhánh binh mã khác, thân hình giống như Nhân Tộc, nhưng toàn thân trên dưới lại tản ra huyết khí nồng đậm...

Yêu, Vu?

Đạo lôi kiếp thứ tám, thiên kiếp hiện ra là linh binh hai tộc Vu Yêu, như vậy đạo lôi kiếp thứ chín, sẽ không phải là Long Phượng Kỳ Lân?

Tám thành là như vậy.

Lý Trường Thọ cảm thụ thực lực của những linh binh này, khóe miệng không nhịn được co quắp mấy lần.

Chẳng trách những linh binh này, sẽ hiển hóa vào trước khi ngũ hành thiên kiếp xuất hiện, thực lực của mỗi một người đều là cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, mỗi nhánh binh mã có ba trăm sáu mươi lăm người!

Đạo lôi kiếp thứ tám, hiển nhiên chính là muốn Lý Trường Thọ ở trên cơ sở đang đối kháng với thiên kiếp lôi, băng, phong, hỏa, tâm ma thông thường, đối kháng với bảy trăm hai mươi vị linh binh cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ này chặn giết!

Trường Sinh Đạo Quả đang ở trước mắt, vượt qua chính là tam hoa tụ đỉnh, không chịu nổi thì chính là tam hoa tàn lụi!

Lý Trường Thọ hít nhẹ một hơi, từng cỗ Đạo Nhân Giấy rời khỏi tay, hóa thành các loại thân hình, vung ra một mảnh lại một mảnh Đậu Tiên.

Dần dần, ngoại trừ quanh người Lý Trường Thọ, trong không trung đã tràn đầy thân ảnh Đậu Binh!

Dưới bảo tháp, một ao thiên lôi màu tím đen đổ xuống, thiên phong màu xanh đầy trời cuốn tới...

Vân Tiêu cùng với Đại Pháp Sư ở ngoài trăm dặm, đã sớm tế lên pháp bảo của mình, chuẩn bị xong thần thông, chờ đợi thời cơ ra tay tốt nhất.

Coi như là Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu không quá quen với Lý Trường Thọ, cũng lau vệt mồ hôi vì Lý Trường Thọ...

Chỉ trong chớp mắt, thân hình của Lý Trường Thọ liền bị sấm sét gió lửa nuốt hết.

Bình chướng tiên lực quanh người hắn cấp tốc tán loạn, nhưng đã tản mát ra kim quang đạo thể nhàn nhạt, lại căng cứng lên thừa nhận lực lượng thiên kiếp rèn luyện!

Một lần hô hấp, mấy lần hô hấp...

Thời gian dài đến một nén nhang đi qua, lực lượng thiên kiếp kéo dài vận chuyển, lôi quang chiếu rọi bầu trời phương viên mấy ngàn dặm thành màu tím.

Đã sớm có đông đảo Luyện Khí Sĩ, phát hiện ra nơi đây có người đang độ kiếp.

Nhưng thứ nhất sợ bị ngộ thương, thứ hai một chút đạo vận của Đại Pháp Sư tràn đi ra, cho nên mới không có ai dám tới gần.

Chúng tiên nhân Đông Châu Bắt được tình hình như vậy, vô luận tu vi cao thấp, mỗi một người đều là đạo tâm kinh hãi...

"Là ai, rốt cuộc là ai độ kiếp?" Ở bên trong núi rừng nào đó, con báo đen kia có một chút táo bạo, đang nhảy tới nhảy lui trên ngọn cây.

Đây đều đã là đạo thứ tám, người độ kiếp làm sao vẫn còn có thể chống đỡ? Hắn thật sự muốn ta gặm vỏ cây sao?

Hẳn là, lại là đại năng chuyển thế nào đó?

"Ách, vì sao lại có một chữ lại..." Báo đen lại lập tức mờ mịt một hồi.

Lại nhìn nơi độ kiếp.

Đạo lôi kiếp thứ tám trôi qua êm đềm!

Lúc lực lượng thiên kiếp dần dần tiêu tán, lôi băng phong hỏa bắt đầu thu liễm, đám linh binh "Vu Yêu" chém giết trong không trung kia, cũng đã nhanh đánh tan sự vây công của đám Đậu Binh.

Đúng vào lúc này, thân hình của Lý Trường Thọ xông ra khỏi biển lửa, cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi, lại nuốt vào bốn ~ năm viên linh đan lóng lánh linh quang...

Vẻn vẹn chỉ là linh đan tiêu hao, lúc này đã hơn trăm viên.

Hắn thuận tay lau vết máu trên khóe miệng, nâng bút, chưởng kiếm, trực tiếp xông về phía không trung.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Chỉ có giải quyết những linh binh này, chính mình mới có càng nhiều thời gian điều chỉnh trạng thái, nghênh đón đạo lôi kiếp thứ chín sau cùng...

Ầm ầm!

Đó là tình huống gì?

Lý Trường Thọ sắp vọt vào bên trong linh binh bỗng nhiên ngẩng đầu, đã thấy các nơi trên bảo tháp lấp lóe ánh vàng, từng lôi trụ màu tím vàng lấp lánh, có khoảng chừng 365 lôi trụ!

Cũng không cho thời gian nghỉ ngơi?

Lý Trường Thọ hít vào một hơi, giờ phút này không phải là thời điểm bớt ăn bớt mặc, trực tiếp dùng tiên lực bao trùm một viên Cửu Chuyển Kim Đan, nhét vào trong miệng.

Dù lúc này không cần thiết , nhưng phải chuẩn bị sẵn sàng, nếu như chính mình không chịu nổi, trực tiếp cắn nát là được.

Chợt nghe long ngâm phượng minh trên đỉnh đầu, mấy chục đoàn lưu quang xông ra từ các nơi trong kiếp vân, toàn bộ kiếp vân sụp đổ tứ tán!

Lực lượng thiên kiếp mênh mông hóa thành hai bộ phận, một nửa ngưng tụ thành ngũ hành thiên kiếp, một nửa hóa thành mấy chục thần long thần phượng!

Long phượng bay lượn, thiên địa quy về hắc ám, phảng phất như đang trình diễn đại kiếp vỡ nát thiên địa Viễn Cổ!

"Trường Thọ, đừng có ráng chống đỡ, kiếp số như vậy đã không phải là ngươi có thể ngạnh kháng." Tiếng nói của Huyền Đô Đại Pháp Sư truyền vào trong tai của Lý Trường Thọ: "Nếu ngươi không nhịn được, lập tức hô to, ta cùng với Vân Tiêu sư muội sẽ xuất thủ cứu ngươi."

Lý Trường Thọ ngậm Cửu Chuyển Kim Đan trong miệng, lập tức nặng nề gật đầu.

Chương 341. Gắng gượng

Hắn vốn là xông về trước, thân hình lập tức lui lại.

Đậu Tiên Binh mà Đạo Nhân Giấy thả ra, đảo mắt một cái liền bị long phượng đột nhiên giết ra đánh nát!

Theo đó, những linh binh Vu Yêu kia, cũng bị bốn mươi chín hư ảnh long phượng này đụng nát...

Lý Trường Thọ nhìn thấy một màn này, hơi nhíu mày, theo đó chính là tim gan run rẩy.

Mỗi một hư ảnh long phượng, tất cả đều là thực lực bán Kim Tiên!

Lại có lực lượng thiên kiếp gia trì...

Mỗi một hư ảnh, chiến lực chỉ sợ là đều có thể sánh ngang với Kim Tiên như chưởng môn Quý Vô Ưu!

Đây mới là khiêu chiến lớn nhất trong Kim Tiên Kiếp của chính mình!

Không chỉ như vậy, ba trăm sáu mươi lăm lôi trụ kia, hóa thành cương phong vô hình, ngưng tụ thành biển lửa thiên hỏa, huyền băng vây quanh bốn phương tám hướng...

Mà tâm ma đang nổi lên trong đáy lòng, thì bị đám lão bà cường tráng kia dùng loạn chân đạp chết.

Thậm chí, những bà lão kia còn bày ra tạo hình khỏe đẹp lúc thi đấu thể hình mới có, xếp thành một đám chữ lớn:

Đạo tâm của Thọ, do các nàng thủ hộ.

Tình hình như vậy...

Trạng huống như vậy...

Chính mình muốn trường sinh, sao lại khó khăn như thế?

Át chủ bài chuẩn bị, vào giờ phút này mặc dù còn có một nửa, nhưng vào giờ phút này tác dụng đều đã không được tính là quá nhiều.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ vô luận thôi diễn như thế nào, xác suất chính mình sống qua đợt cuối cùng này, đều chỉ có...

Bảy thành.

Bảy sinh ba chết, làm tròn lại, không phải chính là cửu tử nhất sinh?

Rốt cuộc, chính mình không thể không tế "tuyệt chiêu" sao...

Gọi đùi?

Tự nhiên không phải, gọi đùi đó là áo nghĩa chung cực.

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, biểu tình vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ, trong tay vung ra từng đám Đạo Nhân Giấy, Đạo Nhân Giấy tiếp tục Rải Đậu Thành Binh...

Chuyện này nhìn như là uổng công, Đậu Binh lao ra chính là bị long phượng trực tiếp đụng thành cặn bã, nhưng vẫn có thể kéo dài một chút xíu thời gian cho Lý Trường Thọ.

Đậu Tiên Binh phân tán bốn mươi chín hư ảnh Thương Long, Thần Phượng, thân hình của Lý Trường Thọ dần dần bị vây quanh.

"Đây tuyệt đối không phải là thiên kiếp hắn có thể ngăn cản."

Vân Tiêu vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng, thúc giục nói: "Huyền Đô sư huynh, khi nào chúng ta ra tay?"

"Chờ một chút." Huyền Đô hơi nhíu mày: "Hắn còn chưa kêu cứu."

"Ài!" Bích Tiêu ở bên cạnh vội la lên: "Nếu như kêu cứu liền không còn kịp rồi! Vị đệ tử này, Nhân Giáo còn chưa hài lòng sao? Sáu bảy tám lượt thiên kiếp trước đó, coi như là Kim Tiên đến cũng đều phải hóa thành cặn bã!"

Quỳnh Tiêu lại nói: "Đừng nóng vội, thiên kiếp cũng là cơ duyên, lực lượng thiên kiếp cũng gánh chịu lực lượng đại đạo, hắn có thể chống đỡ nhiều hơn một ít, chỗ tốt cũng sẽ càng nhiều."

Bích Tiêu không nhịn được trừng trắng mắt: "Chẳng lẽ còn muốn một bước lên trời hóa thành Đại La hay sao?"

Đại Pháp Sư khẽ cười nói: "Loại sự tình này, ai có thể nói chuẩn?"

Bên này vừa dứt lời, bốn mươi chín hư ảnh long phượng kia, gần như đồng thời đánh nát Đậu Tiên Binh truy đuổi, bọn chúng thay đổi thân hình, từng hư ảnh gào thét, gầm thét, cùng nhau xông về phía Lý Trường Thọ đứng trong không trung!

Lý Trường Thọ vẫn luôn lầm bầm tính toán gì đó, đột nhiên mở hai mắt ra, trong miệng niệm xong "Bốn mươi chín", chính là quát nhẹ một tiếng: "Lạc!"

Sấm sét màu tím nở rộ đầy trời, như là thác nước, đánh về phía Lý Trường Thọ ở phía dưới.

Đúng vào lúc này, hư ảnh long phượng, thiên lôi thiên hỏa, huyền băng cương phong, từ bốn mặt, bát phương, trên dưới, đồng thời giết tới, muốn nghiền xương Lý Trường Thọ thành tro!

Tiên lực toàn thân Lý Trường Thọ phun trào, nhưng không thi triển bất luận thần thông ngăn địch nào!

Hắn dùng tay trái nâng tay phải, tay phải nổi lên kiếm chỉ, trong miệng nhanh chóng niệm chú pháp, xuất hiện chẳng qua là thanh âm "Ong ong"!

Thanh mộc dẫn dương lôi, huyền thiên trán đạo hoa!

Ổn đạo có chân nghĩa, tên gọi là độn pháp!

Quanh người Lý Trường Thọ phun ra một luồng sấm sét màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây, từ đuôi đến đầu luồng sấm sét này, nghênh đón lôi quang đầy trời đổ xuống, mà Lý Trường Thọ thì "bá" một tiếng biến mất không thấy gì nữa, trực tiếp hoà vào sấm sét!

Mộc độn trong ngũ hành độn pháp - Cửu Tiêu Độn Lôi Quyết bản nâng cấp!

Pháp thuật hắn am hiểu nhất, thủ đoạn mạnh nhất, không phải là các loại thần thông, không phải là trận pháp độc đan, không phải là Rải Đậu Thành Binh, càng không phải là Cắt Giấy Thành Người!

Mà là...

Hai mươi ba môn độn pháp hắn hao phí vô số tinh lực mới tu luyện được!

Chẳng qua chỉ trong chớp mắt, Lý Trường Thọ đã theo sấm sét chính mình thả ra vọt tới không trung, bỏ lại những hư ảnh long phượng kia ở đằng sau, đồng thời vượt qua thế công của phong, hỏa, băng!

Hắn biết, chính mình chỉ có một cơ hội này!

Thiên kiếp sẽ nhanh chóng sinh ra cảm ứng, kế tiếp sẽ áp chế hắn ở tại chỗ điên cuồng ma sát, cơ hội chính mình có thể thi triển độn pháp, chỉ có lần này!

Trong tích tắc này, coi như là Đại Pháp Sư cùng với Vân Tiêu tiên tử, cũng không biết rõ Lý Trường Thọ muốn làm gì.

Lý Trường Thọ theo sấm sét vọt lên trời, sấm sét này không có uy lực gì, sau khi tiếp xúc đến thần lôi màu tím liền trực tiếp tiêu tán...

Nhưng, thân hình của Lý Trường Thọ vẫn bay lên, thân ảnh lóe lên ở trước mặt lôi hải, một lần nữa...

Biến mất không thấy gì nữa!

Mấy người quan sát thiên kiếp, đồng thời nhíu mày ngưng thần.

Quỳnh Tiêu đột nhiên hô: "Ở phía trên, hắn đi vào bên trong lôi quang thiên kiếp!"

Bích Tiêu cũng là kinh ngạc kêu lên: "Hắn độn vào thiên kiếp?"

Hắn đúng là độn vào thiên kiếp!

Ở bên trong sấm sét màu tím, Lý Trường Thọ hóa thành một điểm sáng, tùy ý ngao du ở trong lôi kiếp, thừa nhận lực lượng thiên kiếp mãnh liệt!

Những hư ảnh long phượng khóa chặt hắn ở phía dưới, vào giờ phút này tụ thành một đoàn, một đầu lại một đầu, cấp tốc đụng vào lôi hải màu tím!

Thiên kiếp trước đây hóa thành hai cỗ lực lượng, lúc này đang va chạm chính diện, mà những hư ảnh long phượng kia, bị lôi quang thiên kiếp trực tiếp đánh tan!

Thương Long không cam lòng gầm thét, thần phượng phẫn nộ rên rỉ!

Cuối cùng chẳng qua đều hóa thành mưa ánh sáng đầy trời, bị lôi kiếp đập xuống từ trên không trung xé nát!

Giống như tình cảnh những hư ảnh long phượng này lúc ra sân, xé nát linh binh Yêu Vu!

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ cũng không chịu nổi.

Hai cỗ lực lượng thiên kiếp tuyệt cường vọt tới, giao thoa trước sau, đánh vào trên người Lý Trường Thọ đang thi triển độn pháp!

Một cỗ thiên uy buông xuống, đặt ở trên người Lý Trường Thọ, bức Lý Trường Thọ ở bên trong thiên lôi ra...

Lý Trường Thọ hiện ra bản thể, phun ra một ngụm máu tươi, vận chuyển tiên lực, nguyên thần toàn thân chống cự lại uy áp thiên địa!

Hắn giải phóng tâm thần, nghênh đón lực lượng lôi hỏa phong băng, cắn răng gắng gượng ở bên trong thiên kiếp!

Cũng chỉ có thể gắng gượng!

Vào giờ phút này, những hư ảnh long phượng uy hiếp lớn nhất kia, đã bị lôi kiếp đánh tan.

Không cần Cửu Chuyển Kim Đan chống đỡ, xác suất thành công đã tiếp cận chín thành rưỡi!

Mà Cửu Chuyển Kim Đan đang ở trong miệng chính mình, không chịu đựng được liền cắn nát!

Chương 342. Cảm động

Nhưng Lý Trường Thọ còn chưa dám nói một câu ổn, tâm thần không có một chút buông lỏng nào.

Cho dù là tâm ma không chịu nổi một kích của đám lão bà, Lý Trường Thọ cũng cho đầy đủ sự tôn trọng.

Sấm sét khi độ kiếp là không thể độn sao?

Có thể độn!

Chỉ là yêu cầu đối với độn pháp vô cùng hà khắc, thời cơ thi triển độn pháp cũng cần tính toán tinh diệu, cơ hội lóe lên một cái rồi biến mất, chỉ ở trong chốc lát kia.

Căn cứ vào sự tổng kết quy nạp của Lý Trường Thọ, phát hiện ra sấm sét thiên kiếp thế nhưng là do lực lượng thiên kiếp hiển hóa.

Lực lượng thiên kiếp là đau khổ đối với Luyện Khí Sĩ, cũng cho Luyện Khí Sĩ cơ duyên.

Nhưng lực lượng thiên kiếp hóa thành sấm sét, cho Luyện Khí Sĩ chẳng qua là sát thương.

Cân nhắc từ góc độ này, nếu như vào lúc thiên kiếp rơi xuống, thi triển độn pháp xông vào kiếp lôi, thứ phải chịu, không phải cũng chỉ là lực lượng thiên kiếp thuần túy?

Lý Trường Thọ suy tính đủ kiểu, không ngừng nghiệm chứng, cuối cùng kết luận ra...

Đây cũng là một cái lỗ thủng trong "hệ thống thiên kiếp".

Nếu như lợi dụng, hẳn là sẽ bị Thiên Đạo cấp tốc phát hiện ra, đánh ra sấm sét bên trong.

Ngày hôm nay ở trong lúc độ kiếp, Lý Trường Thọ vào lúc nghênh đón đạo lôi kiếp thứ sáu, liền nghĩ đến dùng phương pháp này để tránh né một đợt linh binh thiên kiếp, vì lý do ổn thỏa, vẫn luôn giữ đến cuối cùng mới dùng.

Ừm, trợ giúp Thiên Đạo hoàn thiện thiên kiếp, Lý Trường Thọ hắn thân là đệ tử Đạo Môn ưu tú, nghĩa bất dung từ!

Lại một lát sau, ánh vàng trên người Lý Trường Thọ phun trào, đạo vận, khí tức cấp tốc kéo lên, lực lượng thiên kiếp lại đang dần dần biến mất.

Kim Tiên Kiếp này...

Đại khái, ổn...

Khục, không thể nói loạn, đến một khắc cuối cùng lại nói.

Đạo thiên kiếp cuối cùng nhất kéo dài ròng rã nửa canh giờ.

Thiên kiếp mang theo vài phần "phát huy thất thường" không cam lòng sau cùng, hận không thể gạt ra một chút lực lượng thiên kiếp cuối cùng, đạp ngã kẻ độ kiếp dám can đảm trốn vào trong thiên kiếp kia...

Nhưng, một giọt cuối cùng cũng không còn...

Lý Trường Thọ xếp bằng ở trên không hồ dung nham, tiên quang nồng đậm tràn đầy quanh người, nguyên thần và đạo thể của hắn bảo trì cùng một tư thế, vào giờ phút này đã bị ánh vàng thấm đầy, hiển lộ đạo vận huyền diệu.

So sánh với nhau, đinh ba Hải Thần nho nhỏ ở một bên kia, khục, bảo khí thần quyền Hải Thần, cũng đều tỏ ra ảm đạm hơn rất nhiều.

Độ kiếp trở thành trường sinh, là Lý Trường Thọ thăng hoa ở trên tiên đạo, cũng không quá nhiều liên quan với thần đạo.

Hư ảnh ba đóa thập nhị phẩm thanh liên kia hiện ra từ ngực, bụng dưới và cái trán hắn, chậm rãi phiêu động ra phía sau hắn, hội tụ ở trên đỉnh đầu hắn, nở rộ, xoay chầm chậm.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ một mảnh sáng tỏ, đạo bản thân hóa thành vô hình, không ngừng kéo dài tới giữa thiên địa...

Giống như trong thiên địa này có một vách tường, từ xưa đến bây giờ đã có không biết bao nhiêu cái tên lưu ở bên trên, Lý Trường Thọ vào lúc này, cũng khắc tên của chính mình lên.

Trên ngực lại có khí tức năm màu quấn quanh, hóa thành khí tức ngũ hành thuần túy, quy về các nơi trên đạo thể của Lý Trường Thọ, làm cho đạo thể và nguyên thần của Lý Trường Thọ tương dung hoàn mỹ.

Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí quy nguyên.

Đây chính là cảnh giới Kim Tiên?

Đạo thể nhẹ nhàng trống rỗng như muốn theo gió mà đi, nguyên thần giống như tiên ngọc điêu khắc thành.

Tiên thức chậm rãi trải rộng ra, đã có thể dò xét ngoài vạn dặm.

Thiên địa gần với ta, vạn vật cộng sinh với ta.

Mệnh số không trói buộc ta, đại đạo cộng minh với ta.

Từ đó nhảy ra khỏi luân hồi, nhân thư vô thử tính danh.

Âm dương ngũ hành cùng sinh, tự tại hoàn hư thái thanh.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ bình yên một hồi, thậm chí...có một chút cảm động, chóp mũi cũng có một chút chua xót.

Rốt cuộc cũng thành Kim Tiên.

Mặc dù tại Hồng Hoang còn chưa có năng lực gì để tự bảo vệ chính mình, càng không có pháp bảo lợi hại gì hộ thân, chỉ có một chút thần thông phép thuật, có thể để cho chính mình đi ứng đối một ít chiến đấu không phức tạp.

Nhưng, hắn đã có Trường Sinh Đạo Quả, có tư cách chính thức trở thành pháp bảo người của Thánh Nhân lão gia...

Lại hơi cố gắng một chút, tìm một góc trốn đi, như thế nào cũng có thể sống sót.

Thành tiên, là sâu kiến cắm cánh lên.

Trường sinh, nghĩa là cuối cùng cũng có hình dáng con người, xem như là cao thủ tam lưu ở Hồng Hoang...

Đi lên con đường này thật sự không dễ dàng chút nào.

Mỗi ngày lo lắng bị Thánh Nhân phương tây nghiền chết, lo lắng cho chính mình bị cuốn vào lượng kiếp, cũng vì thế mà phấn đấu quên mình trù tính, tính toán, ôm chắc đùi Nhân Giáo.

Không có nhiều điều để nói.

Cho nên hắn rất cảm động!

Lý Trường Thọ phun Cửu Chuyển Kim Đan trong miệng ra, nhưng ngẫm nghĩ, lại nuốt xuống.

Không kịp, chờ một chút.

Nếu như lần này thật sự không dùng, còn có thể dành cho Linh Nga dùng lúc độ Thành Tiên Kiếp.

Phải cố gắng tiết kiệm!

Luyện Khí Sĩ bắt đầu học đạo, trước khi thành tiên tìm đạo của chính mình, sau khi thành tiên đạp lên đạo của chính mình, lúc cảnh giới Thiên Tiên viên mãn, đạo quả của bản thân đã "Thành thục", nghênh đón sự kiểm nghiệm của Thiên Đạo...

Vượt qua Kim Tiên Kiếp, liền chứng minh đạo này có thể tồn tại giữa thiên địa, mà Luyện Khí Sĩ liền có thể dựa vào đạo bản thân trường sinh bất lão.

Nhập Hồng Hoang, bái sư môn, tu vô vi, quá rõ ràng...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một vài hình ảnh, chính mình vào trước khi tiến vào Hồng Hoang, những ký ức mang theo bên trong chân linh kia, vào lúc này cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Rất nhiều sự tình hắn đã quên, trải qua sự chiếu rọi của đại đạo, lại rơi vào trong đáy lòng.

Cảm ngộ trong đáy lòng chậm rãi dâng lên, cánh cửa của tất cả những điều kỳ diệu đã mở ra với Lý Trường, lại lộ ra một cái khe hở ở trước mắt Lý Trường Thọ.

Tiếp theo, chỉ cần thúc đẩy, chính mình liền có thể phi thăng như sau khi thành tiên, vào sau khi thành tựu Kim Tiên, lại phóng ra một bước nhỏ về phía trước...

Nhưng, lúc này Lý Trường Thọ vẫn chưa sốt ruột đẩy cửa vào.

Hắn đang chờ...

Kiếp vân vỡ nát hóa thành vô tận linh khí trong không trung kia, đang tụ về phía Lý Trường Thọ.

Nnguyên thần nho nhỏ há miệng hút vào, những linh khí thuần túy này rót vào bên trong đạo thể của Lý Trường Thọ, chèo chống quá trình thuế biến tiếp theo.

Đúng vào lúc này, phạm vi ngàn dặm cũng đều bị hào quang bao phủ, mưa ánh sáng màu vàng rơi xuống từ trên bầu trời, phàm là sinh linh bị mưa ánh sáng dính vào, những sinh linh bị bệnh được chữa khỏi, và những sinh linh sắp chết đều tràn đầy sức sống.

Bên trong mưa ánh sáng màu vàng, có từng thân ảnh tiên tử, lão ông, thiên tướng hiển hóa, tiên tử nhẹ nhàng nhảy múa, lão ông đi về phía trước ăn mừng, Thiên Tướng diễn luyện chiến trận trong không trung.

Ngoài ra còn có tiên hạc thể hiện sự tốt lành, và một số phượng hoàng vàng và rồng bạc đang không ngừng vờn quanh trên bầu trời.

Chương 343. Thiên cơ không thể tiết lộ

Một đóa khánh vân chậm rãi nâng Lý Trường Thọ bay lên, trên không trung lại có bảo tháp hoa sen chậm rãi rơi xuống, giống như đang đội vương miện cho Lý Trường Thọ.

Nhưng Lý Trường Thọ vẫn còn đang chờ, vẫn chưa sốt ruột đẩy ra cánh cửa lớn kia ra, tiến vào cảnh giới ngộ đạo...

Hắn cũng không phải là sợ sau khi chính mình rơi vào cảnh giới ngộ đạo sẽ có nguy hiểm gì, Đại Pháp Sư đang ở ngay một chỗ cách đó không xa.

Hắn đang chờ, chờ...

Đến rồi!

Một đóa mây xám trống rỗng xuất hiện, xâm nhập vào bên trong các dị tượng, ép về phía Lý Trường Thọ, lơ lửng tại độ cao ngàn trượng.

Ở phía trên mây xám này, ngưng tụ ra một khuôn mặt lão giả hư vô một lần nữa, đối mặt cùng với Lý Trường Thọ.

Dị tượng trong thiên địa còn đang kéo dài, nhưng Lý Trường Thọ lại không nhịn được có một chút lo lắng, trong đáy lòng cân nhắc chính mình nên nói những gì...

Ngoài trăm dặm, đoàn quan sát độ kiếp đều đã đứng dậy.

Bọn họ vốn định đi về phía trước chúc mừng Lý Trường Thọ, lại nhìn thấy đám mây xám này hiện thân, tất cả đều dừng lại.

"Vẫn còn có thiên kiếp?" Quỳnh Tiêu nhíu mày hỏi một câu: "Để cho vị đệ tử này trường sinh, Thiên Đạo cảm thấy khó xử như vậy sao?"

Vân Tiêu khiển trách: "Không được nhiều lời, đây chính là cơ duyên của Hải Thần đạo hữu."

Huyền Đô Đại Pháp Sư nâng Thái Cực Đồ, bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền cười nói: "Không sao, đây là bởi vì Trường Thọ tu hành tiến giai quá nhanh, không hợp với lẽ thường của Thiên Đạo, cho nên hạ xuống thiên phạt. Thiên phạt như vậy là để tăng cường lịch luyện cho hắn, cũng sẽ không tổn thương tính mạng của hắn."

Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa dứt lời, khuôn mặt lão giả phía trên mây xám kia tiêu tán, một đạo thần lôi màu tím rơi xuống từ trên trời!

Thanh quang lấp lóe quanh người Lý Trường Thọ, ngưng tụ thành một cái kén ánh sáng...

Trực tiếp vận dụng tiên lực cảnh giới Kim Tiên vừa thăng hoa!

Nhưng, thần lôi kia rơi xuống, không phá dị tượng đầy trời, bỏ qua phòng hộ tiên lực của Lý Trường Thọ, trực tiếp bổ ngực vào Lý Trường Thọ, đánh cho hắn da tróc thịt bong, trên ngực xuất hiện một vết thương đáng sợ!

Nhưng, thương thế như vậy cũng không được tính là nghiêm trọng, nguyên thần của Lý Trường Thọ vẫn bình yên vô sự.

"Cảm tạ Thiên Đạo hàng trách phạt!" Lý Trường Thọ cao giọng la lên, thân hình lảo đảo muốn ngã, lại kiên trì vái chào.

Hoàn mỹ, thiếu đi khâu thiên phạt sau cùng, chính mình luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Đến lúc này, Lý Trường Thọ mới an tâm...

Ách? Vì sao mây xám còn chưa tiêu tán? Chẳng lẽ lần này muốn bổ chính mình hai lần.

Nhìn thấy một màn này, nghe đến đây, sắc mặt của Đại Pháp Sư cùng với Tam Tiêu không giống nhau.

Đại Pháp Sư cùng với Vân Tiêu đều là mỉm cười gật đầu, Bích Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu ở bên cạnh đều là nghi hoặc không hiểu.

Lý Trường Thọ ở bên kia, lại có một đạo thần lôi thiên phạt rơi xuống, đánh choLý Trường Thọ phun máu ba lần, quỳ một gối xuống tại không trung.

"Cảm tạ Thiên Đạo...Hàng trách phạt!" Lý Trường Thọ cao giọng la lên, sau đó liền nhíu mày nhìn chăm chú vào mây xám trong không trung.

Đều đã bổ hai đạo, làm sao còn chưa tiêu tán?

Mà ôm nghi hoặc như vậy, Đại Pháp Sư vận dụng uy năng Thái Cực Đồ, bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền nói: "Đây là phạt hắn trước đây khi độ kiếp trốn vào thiên kiếp."

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, lại hỏi: "Như vậy vì sao mây thiên phạt còn chưa tiêu tán?"

"Ừm..." Đại Pháp Sư trầm ngâm đôi chút, lại suy tính một hồi, nói: "Thiên cơ biểu lộ ra, là phải phạt hắn trước đây trảm đạo cảnh chín lần, vi phạm thiên mệnh...giống như, còn không chỉ là ba đạo."

Ngoài trăm dặm, đạo thần lôi thiên phạt thứ ba bổ xuống, lần này trực tiếp đánh bay Lý Trường Thọ ở trên khánh vân, đánh cho Lý Trường Thọ toàn thân run rẩy.

Mây xám kia, còn chưa tiêu tán!

Đại Pháp Sư cùng với Vân Tiêu liếc nhìn nhau, hai người hóa thành hai đoàn lưu quang trong nháy mắt, trong chớp mắt liền xuất hiện ở hai bên trái phải Lý Trường Thọ.

Mà lúc này, Lý Trường Thọ tản đi tiên lực xung quanh Cửu Chuyển Kim Đan trong miệng, Cửu Chuyển Kim Đan nhẹ nhàng rung động, hóa thành từng tia từng tia ánh vàng, chui vào trong cơ thể của Lý Trường Thọ...

Ăn liên tục ba đạo thiên phạt, Lý Trường Thọ đã là ý thức mơ hồ.

Lúc này hắn cảm nhận được khí tức của Đại Pháp Sư cùng với Vân Tiêu tiên tử, trong đáy lòng không hiểu sao an ổn hơn một chút, trong miệng vẫn không quên nói một câu: "Đa tạ Thiên Đạo lão gia...trong lúc cấp bách đến bổ..."

Biểu tình của Vân Tiêu vốn đang nghiêm túc, nghe vậy không nhịn được bật cười, Đại Pháp Sư ở bên cạnh cũng là lấy tay đỡ trán.

Tiếp theo, Vân Tiêu cùng với Đại Pháp Sư đồng thời ra tay, Kim Đấu trong tay Vân Tiêu nhất chuyển, hóa thành cao hơn nửa trượng, trực tiếp hút Lý Trường Thọ vào bên trong.

Mà Đại Pháp Sư múa tay áo dài, một cỗ hư ảnh Thái Cực Đồ che chắn ở phía trên Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Nhưng làm cho Vân Tiêu cùng với Đại Pháp Sư trở tay không kịp chính là...

Ở phía trên, kiếp vân kia khẽ run lên, trực tiếp biến mất không còn tăm tích.

Ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu truyền ra tiếng vang "răng rắc"!

Đã thấy ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, một đóa mây xám nhỏ xuất hiện ở trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ, bộc phát thần lôi thiên phạt đối với Lý Trường Thọ một lần nữa!

"Ấy!"

Đại Pháp Sư cùng với Vân Tiêu quay mặt nhìn nhau, hai người đều không phải là nhân vật tầm thường, tự nhiên biết đây là ý gì.

Thiên phạt này là không thể ngăn, cũng vốn đĩ không ngăn được!

"Huyền Đô sư huynh!"

"Không kịp, hắn đã dùng Cửu Chuyển Kim Đan, lực lượng thiên phạt này cũng không được tính là quá nồng nặc, không có cách nào diệt thần hồn của hắn, chẳng qua chỉ làm cho hắn trọng thương."

Vân Tiêu cau mày hỏi: "Tại sao lại như thế?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư trầm ngâm đôi chút, lần này lại là trực tiếp ngồi xếp bằng, hai tay cấp tốc bóp pháp ấn, sau đó một tay để ở trên Hỗn Nguyên Kim Đấu, một tay bấm ngón tay suy tính.

Mà ở phía sau Huyền Đô Đại Pháp Sư, một bức Thái Cực Đồ đen trắng đường kính ba thước hiện ra.

Lần này, Huyền Đô cảm nhận được một tia thiên cơ hơi khác thường, sau khi cẩn thận thể hội, trong đáy lòng liền xuất hiện một chút tin tức...

Lại nhìn tình hình bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu lúc này.

Lý Trường Thọ nguyên bản đang hôn mê, bị thiên phạt bổ ôm đầu nhảy loạn, dựa vào Cửu Chuyển Kim Đan không ngừng khôi phục thương thế, lại không ngừng bị thiên phạt chế tạo thương thế.

Huyền Đô Đại Pháp Sư ngoẹo đầu, trong đáy lòng nổi lên hình ảnh như vậy...

Ở trên đóa kiếp vân kia phảng phất như có một lão đạo nổi giận đùng đùng, vung ra sấm sét đối với Lý Trường Thọ phía dưới, mỗi khi quăng một lần, còn nói một câu:

"Độ hay không độ?"

"Ta hỏi ngươi có độ hay không độ!"

"Có chín thành tám nắm chắc độ kiếp, sao ngươi không đợi nắm chắc một trăm phần trăm rồi trực tiếp độ thành Đại La! Ta chiều ngươi quá rồi có phải hay không?"

Tưởng tượng, hoàn toàn là tưởng tượng.

"Ây..." Huyền Đô Đại Pháp Sư co quắp khóe miệng một trận, trên trán treo đầy vạch đen.

Vân Tiêu vội hỏi: "Huyền Đô sư huynh, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Chuyện này." Đại Pháp Sư trầm ngâm đôi chút, nói: "Thiên cơ, không thể tiết lộ."

...

Chương 344. Phong phú

Cửu Chuyển Kim Đan đã được sử dụng.

Lý Trường Thọ thật sự không hiểu, chính mình cũng không có làm chuyện thương thiên hại lý gì, Thiên Đạo lão gia vì sao lại bổ hắn ròng rã mười hai đạo thần lôi thiên phạt?

Cũng may có một viên Cửu Chuyển Kim Đan bảo hộ mệnh, lại có Hỗn Nguyên Kim Đấu cấp tốc ổn định thương thế cho chính mình, khôi phục nguyên khí, nếu không mình sẽ thật sự có khả năng trở thành Kim Tiên đoản mệnh nhất trong lịch sử Hồng Hoang!

Hồng Hoang thật quá hung hiểm.

Vốn dĩ sau khi độ kiếp, hắn đã nhiều lần cảnh báo mình, không thể tự cao, không thể bành trướng, khiêm tốn một chút, cảnh giới Kim Tiên, ở trong Hồng Hoang chẳng qua chỉ là trung bình.

Lượng kiếp Phong Thần ở ngay phía trước, nếu như không có biến số gì, cao thủ như Triệu đại gia và Tam Tiêu cũng đều chạy không thoát...

Nhưng mà, Lý Trường Thọ làm công tác tư tưởng như vậy, vốn đĩ là không có ý nghĩa gì.

Vừa mới độ Kim Tiên Kiếp, đảo mắt liền bị Thiên Đạo lão gia dạy cách làm người!

Mỗi mỗi lần thần lôi thiên phạt quất xuống, mấp mé ở giữa bờ vực sinh tử mấy lần, mới biết chính mình vẫn nhỏ bé như vậy, trường sinh cũng chỉ là nắm một hạt cát ở trong tay, nắm không chặt, liền không có...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu nương nương thật thoải mái.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra một hơi, kiểm tra thương thế của mình, dược lực cường hãn của Cửu Chuyển Kim Đan vẫn còn đang kéo dài, thương thế không cần phải để ý cũng liền có thể khôi phục.

Đạo cơ không tổn hao gì, đạo quả không việc gì, chỉ là...

Đau.

Bất kể như thế nào, tóm lại là đã vượt qua được Kim Tiên Kiếp này, bước vào một giai đoạn hoàn toàn mới.

Sau đó có thể chậm rãi ngộ đạo, dồn tinh lực vào các phương diện công đức, đan đạo, linh bảo, độn pháp, tăng cường toàn diện thực lực của chính mình, cùng với năng lực bảo vệ tính mạng.

Hiện tại ngược lại là có thể nói một câu: cảnh giới Kim Tiên, ổn!

Lý Trường Thọ ngưng tâm tĩnh thần, đẩy ra cánh cửa kỳ diệu kia, dậm chân đi vào bên trong!

Tất nhiên, vào trước đó, Lý Trường Thọ thông qua Đạo Nhân Giấy, viết sự tình chính mình muốn bế quan đại khái mười hai năm vào giấy, đặt ở trong phủ đệ tại Thiên Cung của chính mình, cùng với dưới chân tượng thần Ngao Ất tại miếu Hải Thần, cũng báo cho Thiên Tướng canh giữ ở phủ đệ, dùng thần niệm gọi Ngao Ất một tiếng.

Lúc tiến vào cánh cửa huyền diệu Thành Tiên Kiếp, trên vượt qua cảnh giới phạm vi lớn, được xưng là phi thăng.

Lúc Kim Tiên Kiếp, coi như lại tiến vào cánh cửa huyền diệu, muốn phi thăng lại là rất không có khả năng.

Kim Tiên cửu phẩm viên mãn có thể xưng là Đại La Kim Tiên.

Đây là một cảnh giới toàn mới, cũng là một cấp độ sinh mệnh mới tinh, Lý Trường Thọ cũng không biết chính mình có thể tiến lên bao nhiêu bước, hắn cũng không vội vàng.

Thận trọng một chút, lần này chính là củng cố cảnh giới, không phải là tấn thăng.

Trong lúc Lý Trường Thọ bắt đầu dưỡng thương bế quan ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu...

Tại Thiên Đình, ở bên trong Lăng Tiêu bảo điện.

Đông Mộc Công trình một phần tấu biểu lên đài cao, cười nói: "Bệ hạ, ấn theo yêu cầu của ngài, đã là chỉnh lý tốt các loại phúc lợi chính thần Thiên Đình. Chắc hẳn, đối với Long Tộc mà nói, cũng có lực hấp dẫn lớn lao."

Thanh niên áo trắng cúi đầu nhìn ra ngoài một hồi, rất nhanh liền cười nói: "Ừm, không sai, nhớ rõ nói cho Trường Canh ái khanh biết nội dung phần tấu biểu này."

"Lão thần lĩnh mệnh."

"Đúng rồi Mộc Công." Thanh niên áo trắng nhìn điều thứ mười tám trong tấu biểu, cười nói: "Ngươi đoán xem, tu vi cảnh giới của Trường Canh ái khanh là thế nào?"

Đông Mộc Công trầm ngâm đôi chút, nói: "Lão thần chỉ từng gặp hóa thân của Hải Thần, quả thực là nhìn không thấu, nhưng ít nhất cũng là phía trên Kim Tiên, cảnh giới Đại La cũng có khả năng, này nội dung ở trong tấu biểu đối với hắn hẳn là có cũng được mà không có cũng không sao, trước đây lão thần cũng không nói gì thêm với hắn."

"Ta cũng cảm thấy như vậy, những phúc lợi chính thần này, ý nghĩa đối với Trường Canh ái khanh cũng không lớn."

Thanh niên áo trắng chậm rãi gật đầu, ánh mắt dời khỏi tấu biểu, tiếp tục nói một chút râu ria với Đông Mộc Công.

Ở bên trong tấu biểu kia có viết:

Điều thứ mười tám: Nếu như là chính thần Thiên Đình, có thể miễn Thành Tiên Kiếp, lúc độ Kim Tiên Kiếp chỉ cần cầm bảo khí thần quyền Thiên Đạo trong tay, có thể miễn một lượt thiên kiếp.

Tu đạo chính là trôi qua nhanh như vậy, mắt khép lại mở ra, mấy năm đã trôi qua.

Lý Trường Thọ nói muốn bế quan mười hai năm, cũng không phải là tùy ý nói.

Khó có thể ở trong trạng thái phi thăng quá lâu, đó dù sao cũng là trực tiếp tiếp xúc với đại đạo, là cơ duyên Luyện Khí Sĩ khó có được nhất, Lý Trường Thọ dự tính chính mình nhiều nhất chỉ có thể kiên trì ba ~ bốn năm.

Đây đã là vô cùng khó có được.

Nhưng mà làm cho Lý Trường Thọ không nghĩ tới chính là, tích lũy của hắn trước khi độ kiếp lần này...xác thực đủ dày.

Trạng thái phi thăng, kéo dài ròng rã bảy năm!

Năm thứ nhất bế quan liền đạt được mong muốn của chính mình, từ cảnh giới Kim Tiên nhất phẩm bước vào nhị phẩm.

Sau đó lại rơi vào bên trong ngộ đạo, thật lâu cũng không thể thoát ra.

Như thế nào là【 Đạo 】?

Điều này tất nhiên không thể được giải thích đơn giản bằng bốn chữ "quy luật tự nhiên".

Lý Trường Thọ đến lúc này, cần ngộ ra nhất, ngược lại chính là vấn đề đơn giản nhất này.

May mắn thay, hắn cũng không phải là không có đầu mối, đạo thừa Thánh Nhân chiếm ưu thế ở trên công pháp tu hành, sau cảnh giới Kim Tiên, hoàn toàn có thể thể hiện rõ ràng—— đường phía trước, Thái Thanh đại đạo đã chỉ rõ cho hắn!

Ngoài ra, Lý Trường Thọ còn có thể thông qua những phương pháp khác, "nói bóng nói gió","luận chứng bên cạnh".

Lý Trường Thọ đối với một ít khoa học lý luận kiếp trước, cũng có một chút ấn tượng mơ hồ, chẳng hạn như một số hạt không thể quan sát trực tiếp, và [tương tác] giữa chúng với các hạt có thể quan sát khác...

Loại ý nghĩ này, kỳ thật cũng có thể dùng ở bên trên ngộ đạo.

Lý Trường Thọ cũng không biết vào giờ phút này ở bên ngoài Hỗn Nguyên Kim Đấu xảy ra chuyện gì, nhưng hắn vẫn có thể thông qua nguyên thần, bảo trì liên hệ nhất định cùng với Đạo Nhân Giấy của chính mình...

Tiểu Quỳnh Phong không có chuyện gì, Đạo Nhân Giấy trốn ở bên người sư muội và sư phụ của chính mình cũng không có dị dạng.

Thẻ bài chính mình viết tờ giấy, lưu lại, hẳn là đã thuận lợi được Đông Mộc Công cùng với Ngao Ất nhìn thấy, Thiên Đình, Long Cung đều không có quấy rầy chính mình tu hành.

Nhưng, bế quan càng lâu, khả năng biến số xuất hiện bên ngoài, cũng liền càng lớn.

Kỳ hạn mười hai năm mà Lý Trường Thọ tự đặt ra cho chính mình, đương nhiên là không thể chậm trễ. .

Thời gian chín năm vội vàng trôi qua...

Lý Trường Thọ đã tiếp nạp tất cả những cảm ngộ sau khi đột phá Kim Tiên Kiếp, đạo cơ vô cực kết xuất đạo quả, thực sự có thể nói là vô cùng phong phú.

Chương 345. Kim Quy Bình Khí Quyết

Hắn cũng cảm thấy không tiện, luôn ăn uống ngủ nghỉ miễn phí ở bên trong pháp bảo của Vân Tiêu tiên tử, mặc dù ở lại ở chỗ này an tâm lại thoải mái dễ chịu, nhưng dù sao cũng không phải kế lâu dài.

Thế là, hắn bắt đầu lĩnh hội công pháp «Quy Tức Bình Khí Quyết» phiên bản cải tiến Kim Tiên tự nghĩ ra.

Luôn là phiên bản cải tiến, phiên bản cải tiến kêu, ít nhiều cũng có một chút không quá thoả đáng.

Lý Trường Thọ vì che giấu khí tức tu vi, đã cải tiến công pháp «Quy Tức Bình Khí Quyết» trên phạm vi lớn, cũng sửa lại cái tên cho nó—— «Kim Quy Bình Khí Quyết»!

Ừm, trọng điểm là hai chữ "Bình Khí".

Sau khi bước vào cảnh giới Kim Tiên, muốn thay đổi công pháp như vậy cũng không dễ dàng, bởi vì môn công pháp này nguyên bản đã hết sức xuất sắc, vào lúc hắn còn là cảnh giới Thiên Tiên, đã có thể giấu diếm được sự dò xét của Kim Tiên phổ thông.

Nhưng ở dưới sự tập trung, cố gắng suy tư của Lý Trường Thọ, lại mở ra mấy cái ý nghĩ, đẩy môn công pháp này về phía trước một bước dài một lần nữa...

Nguyên lý «Quy Quyết» bản Thiên Tiên, chẳng qua là từ đạo thể và nguyên thần của chính mình, mô phỏng ra khí tức dao động khác biệt, từ đó đạt tới hiệu quả mê hoặc địch nhân và đội bạn.

Nhưng đối với cao thủ như Vân Tiêu tiên tử, chỉ cần một chút là có thể nhìn thấu, một chút ngụy trang đó chỉ giống như thủy tinh mờ.

Mặc dù trông có vẻ mơ hồ, nhưng vẫn có thể biết đại khái trong nháy mắt.

Bây giờ, Lý Trường Thọ bắt đầu từ 【 Đạo 】, dựa vào cảm ngộ sâu sắc đối với đại đạo cảnh giới Kim Tiên, ẩn giấu 【 Đạo 】 của chính mình bằng tất cả sức mạnh của mình!

Về phần hiệu quả như thế nào, Lý Trường Thọ rời khỏi Hỗn Nguyên Kim Đấu, hỏi Vân Tiêu tiền bối một chút là liền có thể biết được.

Nội tình là như thế nào?

Che giấu được mới gọi là nội tình, bại lộ ở trong mắt của người khác, nên gọi là sơ yếu lý lịch.

Ở một nơi đầy rẫy nguy hiểm và cơ hội như Hồng Hoang, nếu mọi người đều biết nội tình của mình, vậy thì quả thật cách cái chết không xa.

Tất nhiên, ở trên cơ sở này, Lý Trường Thọ còn muốn bảo lưu đủ nhiều át chủ bài, dùng để ứng đối với thế cục phức tạp hơn sau này...

Nói tóm lại, năng lực tự vệ của Lý Trường Thọ hiện nay, xác thực đã tăng lên một mảng lớn.

Ừm, tỉ lệ sống sót lúc đối mặt với Thánh Nhân hoặc là đại năng, từ một phần ngàn tăng lên đến cấp độ một phần trăm, đúng là một lần bay vọt về chất...

Bảy năm phi thăng, hai năm tổng kết.

Ba năm còn lại, Lý Trường Thọ một lòng tập trung vào «Kim Quy Bình Khí Quyết», cũng thừa dịp thời gian sau cùng, tăng cường hai môn độn pháp.

Độn pháp ưu tiên tăng cường, tự nhiên vẫn là thổ độn và thủy độn.

Giống như lôi độn, là độn pháp lập được đại công khi độ kiếp, "tính phổ biến" cùng với tần suất sử dụng cũng không tính là quá cao, kém xa ưu tiên tăng cường thổ độn và thủy độn, tăng cao tỉ lệ sống sót của bản thể cùng với Đạo Nhân Giấy.

Tất nhiên, làm khẳng định là muốn làm, kiên trì nguyên tắc ưu tiên độn pháp, một vạn năm cũng không thể dao động!

Mặt khác, ở chỗ Đại Pháp Sư còn có một môn độn pháp không gian, Lý Trường Thọ cũng ghi tạc trong lòng.

Sau đó nếu như chính mình lại có công lao gì, được Đại Pháp Sư ban thưởng, chính mình có thể tiến hành tu hành môn công pháp đó, hệ số an toàn cũng có thể tăng tiến một ít một lần nữa.

Cảnh giới Kim Tiên, như thế nào cũng phải có mục tiêu theo đuổi khác biệt!

Độn pháp không gian chính là trực tiếp xuyên qua không gian và di chuyển đến một điểm cố định, điều mà những Kim Tiên phổ thông rất khó thực hiện.

Hồng Hoang sở dĩ thịnh hành phương pháp chiến đấu "ném gạch", là có liên quan đến thần thông cao cấp thưa thớt lại khó có thể luyện thành, các linh bảo bình thường sau khi hơi luyện hóa, trực tiếp ném ra, liền có thể phát huy ra uy năng không tệ...

Mười hai năm kỳ hạn vừa đến, Lý Trường Thọ quyết định xuất quan, không thể tiếp tục ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Lại tiếp tục ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, liên hệ của chính mình cùng với Đạo Nhân Giấy sẽ vô cùng yếu ớt, với lại ở lại nơi đây cũng có một chút không quá yên tâm...

Trước khi đi ra, Lý Trường Thọ đã điều chỉnh tốt «Kim Quy Bình Khí Quyết».

【ngụy trang tầng sâu 】: cảnh giới Kim Tiên nhị phẩm.

【ngụy trang tầng trung】: cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ.

【ngụy trang tầng nông】: cảnh giới Chân Tiên trung kỳ.

【ngụy trang tầng ngoài】: cảnh giới Nguyên Tiên nhị giai.

Thân phận đệ tử Độ Tiên Môn Nguyên Tiên bình thường, đối với Lý Trường Thọ mà nói, lúc này vẫn có một chút quan trọng như cũ.

Dù sao thì có thành tựu Kim Tiên hay không, cũng chỉ là vào lúc Thánh Nhân ép một ngón tay xuống, xúc cảm của Thánh Nhân lão gia hơi có một chút khác biệt mà thôi.

Vào trước khi thành tựu Kim Tiên, Thánh Nhân lão gia ấn ngón tay xuống, đoán chừng là sẽ【 không có cảm giác gì 】.

Hiện tại...đoán chừng đã có thể là 【 có một chút cứng 】.

Vào trước khi chính mình có được thực lực tự vệ sơ bộ, đệ tử Độ Tiên Môn, ba chiếc áo lót Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, Hải Thần này vẫn phải bảo trì tách ra, hai cái sau đều là yểm hộ của cái trước.

Lại tự kiểm tra tình huống của bản thân ba lần, kiểm tra mảnh ngọc vỡ, đồng tiền, bí lục Vu Tộc chữa trị khắc hoạ ở trên đạo thể...mà hắn đã đeo lên vào mấy năm trước một lần nữa.

Công tác phòng thôi diễn đồng dạng cũng không thể lơ là.

Làm xong những chuyện này, Lý Trường Thọ hô lên đối với xung quanh: "Đa tạ tiền bối tương trợ! Còn xin tiền bối phóng đệ tử ra ngoài, đệ tử đã không có vấn đề gì!"

"Ngươi ổn rồi?"

Lời nói ôn nhu của Vân Tiêu tiên tử truyền đến, Lý Trường Thọ lập tức lêntinh thần, toàn thân trên dưới cảm thấy thư sướng.

Trong chốc lát, ở nơi không thấy mặt trời này xuất hiện một chùm sáng, Lý Trường Thọ bén nhạy phát giác ra được, một tia tiên lực nhu hòa bao trùm ở trên người chính mình, ném hắn ra khỏi nơi đây...

Gió biển hơi tanh nồng đập vào mặt, thanh âm sóng biển đập vào đá ngầm, tiếng hót hải âu giương cánh, đúng là êm tai như vậy.

Nhìn biển cả xanh thẳm, trời xanh mây trắng trước mặt, Lý Trường Thọ cảm thấy rất thân thiết.

Hắn lập tức xoay người lại, đối với Vân Tiêu tiên tử đang ngồi trên bồ đoàn bên cạnh, vái chào thật sâu...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi hiện ra hình ảnh, Vân Tiêu tiên tử làm bạn với Hỗn Nguyên Kim Đấu, ngồi ở trên bờ cát này, xem mặt trời lên, ngắm mặt trăng lặn, trong đáy lòng cũng có mấy phần xúc động.

"Ngươi ngộ đạo đã ổn chưa?" Vân Tiêu ôn nhu hỏi: "Lúc này mới hơn mười năm, quả thực quá mức ngắn ngủi. Ta biết ngươi là người bận rộn, nhưng việc tu hành của bản thân mới là chủ yếu nhất."

"Đã an ổn!" Lý Trường Thọ cười nói: "Luôn để cho tiền bối trông nom ở nơi này, tóm lại là có một chút không ổn. Đại Pháp Sư đã trở về?"

Chương 346. Lời mời

"Không sai, ngày đó Huyền Đô sư huynh liền trở về bên trong Động Suất Cung, phó thác ngươi cho ta." Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, cặp mắt mang theo vài phần nghiền ngẫm, quan sát kỹ lưỡng Lý Trường Thọ, cười nói: "Đây hẳn là lần đầu đạo hữu và ta gặp nhau."

Lý Trường Thọ: "..."

Ngược lại là đã quên dịch dung.

"Chuyện này, đệ tử dùng hóa thân đi lại, cũng có rất nhiều ẩn tình, còn xin tiền bối chớ trách."

"Ừ, ta đã hạ quyết tâm, nếu lúc ngươi đi ra, vẫn là bộ dáng lão giả như vậy, liền trực tiếp ném ngươi ra bên ngoài đảo."

Lý Trường Thọ lập tức cười khan.

"Nói đùa mà thôi." Vân Tiêu đưa mắt nhìn về phía bên cạnh: "Trước đây đạo hữu giúp huynh muội ta, lần này ta hộ pháp trả ân tình cho đạo hữu, sau này chúng ta cũng coi như thanh toán xong nhân quả."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức rõ ràng ý tứ của Vân Tiêu tiên tử, tuy có một chút phiền muộn, nhưng cũng biết đây là chuyện tốt.

Lý Trường Thọ vội nói: "Tiền bối nói quá lời, đệ tử còn muốn đa tạ tiền bối đã hộ pháp cho đệ tử."

Vân Tiêu lại nói: "Không có gì, ngày đó trước khi Đại Pháp Sư đi đã từng căn dặn, bảo ba tỷ muội chúng ta đừng có lan truyền sự tình liên quan đến ngươi ra bên ngoài, tránh gây ra phiền phức cho ngươi. Ngươi bây giờ bôn ba vì Thiên Đình, không ngừng giao phong cùng với phương tây, cũng là có một chút không dễ. Việc này ta đã đáp ứng, cũng dặn dò hai vị muội muội, ngươi không cần phải lo lắng."

Đại Pháp Sư nhà mình quả nhiên là đủ tri kỷ!

"Nếu như thế, vãn bối liền cáo từ." Lý Trường Thọ lại vái chào, cảm tạ Vân Tiêu tiên tử hộ pháp cho chính mình một lần nữa.

Vân Tiêu thản nhiên nhận lễ này.

Lập tức, Lý Trường Thọ cưỡi mây quay người, bay ra bên ngoài tiên đảo.

Vốn còn muốn hỏi Vân Tiêu tiên tử có thể nhìn ra cảnh giới của mình hay không, nhưng không tìm thấy ngữ cảnh thích hợp, cũng chỉ có thể coi như thôi.

"Đạo hữu..." Vân Tiêu tiên tử đột nhiên gọi khẽ một tiếng.

Lý Trường Thọ lập tức xoay người lại, khẽ khom người, thi lễ đệ tử, nói: "Xin tiền bối phân phó."

"Vào lúc ngươi rảnh rỗi, cũng có thể đến Tam Tiên Đảo ngồi chơi." Vân Tiêu bình tĩnh nói: "Đại Pháp Sư khen không dứt miệng đối với tài trí của ngươi, ta cũng luận đạo đôi chút với đạo hữu, nói không chừng sẽ có dẫn dắt."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức có một chút bối rối, nhưng vẫn lập tức cười trả lời "Lần sau nhất định sẽ đến", cáo biệt Vân Tiêu một lần nữa, quay người độn về phía mặt biển.

Nơi này cũng không phải là Tam Tiên Đảo, nhưng cách Tam Tiên Đảo cũng không xa.

Lý Trường Thọ thi triển phong độn, thân hình phiêu diêu theo gió, đảo mắt chính là bay ra mấy ngàn dặm, đi về phía thế tục Nam Châu.

Đi đường vòng chỉ là vì tránh đi "chiến khu" Hải Tộc cùng với Long Tộc khai chiến, tránh cho gặp phải phiền toái gì.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ vẫn luôn có rất nhiều điều không hiểu.

Lúc vừa mới cáo biệt, Vân Tiêu tiên tử đột nhiên gọi chính mình lại...

Chuyện này...

Rõ ràng không phù hợp với tính nết của Vân Tiêu tiên tử.

Nàng không muốn lây dính nhân quả, cũng biết tác hại của nhân quả.

Lần này hộ pháp cho chính mình, xem như trả lại ân tình trước đây, hai người đã kết thúc nhân quả như vậy, ở trong mắt của Lý Trường Thọ là hoàn toàn hợp lý.

Nhưng, cuối cùng vì sao lại đột nhiên gọi chính mình lại, cho mình cái cớ có thể tùy thời ra vào Tam Tiên Đảo?

Lời mời như vậy cũng không phải việc nhỏ...

Tam Tiên Đảo cũng không phải một vị Kim Tiên nho nhỏ liền có thể tùy thời tiến vào...

Hẳn là có tính toán gì?

Lý Trường Thọ suy tư một hồi trong lòng, cũng thử đứng tại góc độ của Vân Tiêu để phân tích, cân nhắc, nhưng kết luận đi ra, hoặc là không hợp ăn khớp, hoặc là không hợp tình lý.

Mà thôi, sau này lại xem đi.

Cao nhân như vậy làm việc, tự có đạo lý của nàng.

Lý Trường Thọ bay ra ba vạn dặm, lập tức tìm một hòn đảo nhỏ lẩn trốn, kiểm tra bảo nang trên người, một bộ phận bảo nang đã tổn hại ở trong thiên kiếp, nhưng cũng may đều là bảo nang dự bị.

Trong nửa ngày thời gian này, Lý Trường Thọ đã làm ba chuyện.

Đầu tiên, là dịch dung trang điểm cho chính mình, chân thân giấu vào trong cơ thể Đạo Nhân Giấy, sau đó liền trở về Độ Tiên Môn.

Sau đó, chính là dùng thần niệm giao lưu một phen cùng với Ngao Ất, hỏi thăm biến hóa của Tứ Hải lúc chính mình bế quan, cũng thuận tiện nhắc tới đống thần vị mà Thiên Đình phong thưởng đối với Ngao Ất, bảo Ngao Ất thông báo trước thời hạn cho Long Tộc, để cho Long Tộc chuẩn bị chọn long.

Ý chỉ mà bệ hạ cho cũng đã sắp ngưng tụ xong.

Mà sau khi hắn trở về Độ Tiên Môn, liền dùng Đạo Nhân Giấy đi bái kiến Ngọc Đế bệ hạ, cũng đi đến Thông Minh Điện nhìn.

Chuyện thứ ba...

Lý Trường Thọ chủ động liên hệ với sư muội.

Hắn lo lắng chính mình đi ra ngoài hơn mười năm, Linh Nga nóng lòng cầu thành, đi độ Thành Tiên Kiếp quá sớm.

Nhưng Lý Trường Thọ không nghĩ tới chính là, chính mình mở ra Đạo Nhân Giấy Linh Nga mang theo bên người, nghe được chính là...

"Phanh!"

"Ha ha! Bản sư thúc lại thắng!"

Ở bên trong phòng bài bạc hoàng gia vừa mới tu sửa tại Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga, Tửu Cửu, Giang Lâm Nhi, Hùng Linh Lỵ đang cười nói không ngừng, không làm việc đàng hoàng, không có một chút không khí nào gọi là lo lắng.

Lý Trường Thọ: "..."

Nếu như không phải tu vi cảnh giới của Linh Nga đã là cảnh giới Quy Đạo cấp bảy, không sai biệt lắm với dự đoán của Lý Trường Thọ, hắn sẽ thực sự nhảy ra ngoài và bắt đầu một trận giáo dục thuyết phục đặc biệt cho Linh Nga.

Tửu Cửu sư thúc vững vàng bước vào cảnh giới Thiên Tiên, trở thành thành viên cao cấp ở bên trong đoàn ăn hàng Tiểu Quỳnh Phong, tu vi cảnh giới gần với tiểu sư tổ Giang Lâm Nhi.

Lý Trường Thọ thừa dịp các nàng đánh bài, truyền âm nói đối với Linh Nga: "Ta đã trở về, không có chuyện gì, không cần phải lo lắng."

Linh Nga trợn to đôi mắt đẹp, vô thức đứng dậy, phấn khích đưa tay che đôi môi anh đào, xoay người lại tìm kiếm thân ảnh của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nói: "Còn ở trên đường đi, đừng làm bại lộ, hãy tiếp tục chơi đùa đi."

Tửu Cửu cũng buồn bực nói: "Linh Nga ngươi sao thế? Thua hết linh thạch rồi sao? Sư thúc cho ngươi một ít là được rồi, đừng khóc!"

"Không, không có gì." Linh Nga cấp tốc trấn định lại, oán trách một tiếng: "Sư huynh lần này thật là, vừa bế quan chính là lâu như vậy, vừa rồi ta cũng đều nghe nhầm, còn tưởng rằng hắn đang gọi ta."

Tửu Cửu cười hắc hắc, nháy mắt ra hiệu nói: "Nhớ hắn đến thế sao?"

Khuôn mặt của Linh Nga ửng hồng, lại là nhẹ nhàng gật đầu, ừ một tiếng, thoải mái tiếp nhận, làm cho Tửu Cửu ngược lại là không có cách nào tiếp tục trêu ghẹo.

Giang Lâm Nhi vừa nặn bài, vừa an ủi: "Bế quan sau khi thành tiên tất nhiên là sẽ hơi lâu một chút, đạo lữ của Luyện Khí Sĩ, tóm lại là không thể giống như vợ chồng thế tục, dính cùng một chỗ không biết ngày đêm."

Hùng Linh Lỵ ở bên cạnh nặng nề gật đầu: "Hơn nữa vợ chồng thế tục mỗi khi đến buổi tối, đều phải đánh bất tỉnh con của mình, không giống như đạo lữ trong núi!"

Tửu Cửu cùng với Giang Lâm Nhi nghe vậy lập tức cười ra tiếng, ngược lại là Linh Nga nháy mắt mấy cái, lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Chương 347. Bị trói

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nghe một hồi, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều, thu liễm tiên thức, đóng Đạo Nhân Giấy lại, tâm thần trở về bản thể.

Đi về trước đi.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ tế lên một cỗ Đạo Nhân Giấy, trước tiên khống chế cỗ Đạo Nhân Giấy này, cẩn thận từng li từng tí đi ra khỏi đảo hoang.

Ngoại hình của cỗ Đạo Nhân Giấy này là một thiếu nữ tuổi trẻ, thi triển thủy độn chạy tới phương hướng tây bắc, chuyện này khiến cho...

Đôi hoa tỷ muội nào đó đang âm thầm nhìn chằm chằm nơi đây, cùng nhau cúi thấp đầu.

"Là hắn sao?"

"Đây là hóa thân, khẳng định chính là những người giấy kia, bản thể của hắn hẳn là liền giấu ở bên trong người giấy này."

"Được rồi, chúng ta đi đến con đường phía trước chờ hắn, trói hắn mang đi?"

"Trói lại."

"Nhớ rõ, tiếp theo nhất định phải ra tay toàn lực, tên gia hỏa này vô cùng trơn trượt, không cẩn thận hắn sẽ chạy mất."

"Đúng! Đúng!"

Có câu nói, đi ở trên bờ biển, làm sao có thể không trượt chân?

Chẳng qua là Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới, chính mình chân trước vừa cáo biệt cùng với Vân Tiêu tiên tử, chân sau liền bị Bích Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu trói lại, mang về đảo hoang ẩn thân trước đây...

Ở bên cạnh đảo hoang, một con cá quẫy đuôi, xen lẫn trong bên trong bầy cá, chậm rãi bơi đi về nơi xa.

Trên đảo, liền nghe hai tiếng răng rắc, Kim Giao Tiễn sáng loáng, lung lay ở trước mặt "Thiếu nữ" bị trói kia, Đạo Nhân Giấy này cười khổ, tự động nhóm lửa, một tia khói xanh lại bay ra từ bên trong hỏa diễm, ngưng tụ thành thân hình Lý Trường Thọ.

Hắn vừa hiện thân, liền bị linh bảo dây thừng ánh vàng lóng lánh kia trói lại.

Nhìn hai vị tiền bối Đạo Môn, cao thủ Tiệt Giáo trái phải này, Lý Trường Thọ thật sự hơi nghi hoặc, có một chút không hiểu.

Hai kẻ lừa đảo này...

Khục, hai vị tiên tử đáng yêu này đang làm gì vậy?

Quỳnh Tiêu mặc một thân váy lụa híp mắt cười khẽ, ngón tay nhỏ nhắn sờ cái cằm bóng loáng của mình, dường như đang tính toán, nên giày vò Lý Trường Thọ như thế nào.

Bích Tiêu mặc một thân váy ngắn lam nhạt, lại là ngồi xổm ở bên cạnh Đạo Nhân Giấy tự đốt của Lý Trường Thọ, nhìn nắm tro tàn còn lại kia, trong đáy mắt tràn đầy ngạc nhiên...

Người giấy che người giấy, người giấy nhiều như vậy.

Một màn này, nàng đã từng gặp!

Quỳnh Tiêu đưa tay bố trí mấy tầng kết giới, Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng ở trên bờ cát, lẳng lặng chờ hai vị đại lão mở miệng.

"Ngươi...hừ hừ!" Quỳnh Tiêu hắng giọng, chắp tay sau lưng đi đến quanh người Lý Trường Thọ, đi vòng quanh hắn hai vòng.

"Hải Thần, Lý Trường Thọ, đệ tử Nhân Giáo, trọng thần Thiên Đình...đúng không?"

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, ấm giọng cười nói: "Tiền bối có gì chỉ giáo?"

Quỳnh Tiêu ưỡn ngực ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: "Hôm nay mời ngươi tới, cũng không phải là muốn làm khó ngươi."

Lý Trường Thọ: "..."

Không làm khó mà còn trực tiếp trói mình lại!

Nếu như chính mình không nhìn lầm, sợi dây này hẳn là Linh Bảo Hậu Thiên? Còn là cực phẩm ở trong Linh Bảo Hậu Thiên!

"Ta sẽ hỏi ngươi mười mấy cái vấn đề đơn giản, nếu ngươi thành thật trả lời, ta sẽ thả ngươi rời đi, còn sẽ cho ngươi mấy món bảo vật, coi như là hạ lễ ngươi tu thành Kim Tiên đạo quả."

Quỳnh Tiêu hừ một tiếng, bàn tay nhỏ vươn sang một bên, Bích Tiêu lập tức ném tới một viên bảo châu màu xanh lục.

Quỳnh Tiêu lại nói: "Đây là Chân Ngôn Bảo Châu, có thể phân biệt lời ngươi nói là thật hay giả. Nếu ngươi dám nói dối một câu, cẩn thận Kim Giao Tiễn của ta vô tình!"

Lý Trường Thọ: "..."

Bộ dáng cố ý dữ dằn của đại tỷ ngài này, chỉ kém viết hàng chữ "Viên bảo châu này chính là hù dọa người" ở trên mặt.

Theo logic bình thường, nếu quả thật có loại bảo châu này, chẳng phải nên nhét nó vào trong ống tay áo và bí mật dùng để đánh giá tính xác thực lời nói của chính mình sao?

Ai lại nói thẳng ra như thế...

Lý Trường Thọ khẽ cười nói: "Tiền bối cứ việc đặt câu hỏi."

"Ngươi là nam tử?"

"Phải."

"Ngươi tu đạo đến nay không đủ năm trăm năm?"

"Đúng vậy."

"Huyền Đô sư huynh phái ngươi đến bắt tỷ tỷ của ta?"

"Vớ vẩn."

Quỳnh Tiêu vừa muốn tiếp tục đặt câu hỏi, Lý Trường Thọ lại là nhíu mày nhìn chăm chú nàng, giành nói trước: "Tiền bối, vui đùa như vậy là có một chút quá phận. Nếu chuyện này lan truyền ra, thanh danh của vãn bối không quan trọng, nhưng thanh danh của Vân Tiêu tiền bối thì phải làm như thế nào? Ở trong Hồng Hoang có ai không biết, bên trong Tam tiên tử Tiệt Giáo, Vân Tiêu tiên tử băng thanh ngọc khiết, Quỳnh Tiêu tiên tử thông minh thanh tú, Bích Tiêu tiên tử nhạy bén cơ trí, lời như thế, thế nhưng là tuyệt đối không thể nói ra."

Quỳnh Tiêu nhẹ nhàng chớp mắt, hừ một tiếng: "Cho dù ngươi có cường điệu như thế nào, cũng vô pháp mê hoặc đạo tâm của bản tiền bối!"

Mặc dù nói như thế, nhưng khóe miệng lại không tự giác giương lên một chút.

Bích Tiêu ở bên cạnh cũng đứng ra, đứng ở một trái một phải, hai tỷ muội cùng nhau ôm cánh tay, bắt đầu đưa ra một vòng nghi vấn mới.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không thẹn, mỗi lần trả lời đều là không cần nghĩ ngợi, "Chân Ngôn Bảo Châu" giống như bài trí bình thường, không có một chút dị dạng nào.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ cũng hiểu ra, vì sao hai vị tiên tử này sẽ trói chặt chính mình—— hẳn là lo lắng chính mình cố ý tiếp cận Vân Tiêu tiên tử, sợ đây là tính toán của Nhân Giáo, cảm thấy đại tỷ nhà mình bế quan lâu dài, không hỏi thế sự, quá mức đơn thuần, từ đó trúng tính toán.

Điểm xuất phát kỳ thật cũng không tệ lắm, chỉ là phương thức này...

Không hổ là Tam Tiêu.

Lý Trường Thọ có một chút vô lực đối với chuyện này, từ góc độ của người ngoài như hắn, độ ổn trọng của Vân Tiêu tiên tử, so với hai vị muội muội này cộng lại còn nhiều hơn mấy trăm lần.

Nhưng nếu Quỳnh Bích tiên tử đã tìm tới cửa, Lý Trường Thọ cũng nhân cơ hội này tính toán, để cho hai vị tiên tử này giúp chính mình bảo vệ bí mật của bản thân.

Trong lúc vấn đáp, Lý Trường Thọ phát huy đầy đủ nghệ thuật ngôn ngữ, không để lại dấu vết chiếm cứ quyền chủ động vấn đáp, mặt ngoài lấy lòng, âm thầm dẫn dắt, chỉ trong chốc lát, liền làm cho Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu trầm ngâm mội hồi, thật lâu cũng không hỏi.

Quỳnh Tiêu khẽ nhíu đôi mi thanh tú: "Theo lời ngươi nói, là chúng ta đã hiểu lầm ngươi rồi?"

"Đây cũng là hiểu lầm do vãn bối không cẩn thận đưa tới." Lý Trường Thọ thở dài: "Tiền bối, đã có thể mở trói cho tiền bối chưa?"

"Mở trói?" Quỳnh Tiêu nhíu mày cảnh giác, nâng bảo châu trong tay lên: "Hải Thần à Hải Thần, mặc cho mưu kế của ngươi hơn người, vẫn đã trúng tính toán của ta. Ngươi cho rằng viên bảo châu này chẳng qua chỉ là để dọa ngươi?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút: "Không phải sao?"

"Hừ!" Quỳnh Tiêu khẽ vuốt ngón tay, phía trên bảo châu toát ra ánh trắng rực rỡ, trong đó lại toát ra một câu đối thoại.

Đó là câu hỏi thứ hai mươi bốn của Quỳnh Tiêu: "Ngươi có ý nghĩ xấu đối với ta không?"

Lý Trường Thọ quả quyết trả lời: "Không có".

Bảo châu tùy ý rung động, quang mang lập tức sáng hơn mấy phần.

"Ngươi nói láo." Quỳnh Tiêu đắc ý cười một tiếng: "Trận này coi như là ta thắng? Trước đó ta đã nói, nếu ngươi có nửa câu lừa dối, liền..."

Chương 348. Phàn nàn

Trong lúc nói chuyện, Quỳnh Tiêu lấy Kim Giao Tiễn ra, lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt Lý Trường Thọ, rung động keng két.

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ cũng không bối rối, chỉ nói: "Vãn bối còn có thể trả lời như thế nào? Chẳng lẽ lại nói là có ý nghĩ xấu đối với Vân Tiêu tiền bối? Vãn bối cả gan hỏi tiền bối một câu, nếu như tiền bối là nam tử, có thể sẽ có tưởng niệm như vậy hay không?"

"Sẽ không."

"Ừm?" Lý Trường Thọ cũng có một chút trở tay không kịp.

Bích Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu lắc đầu một hồi.

Quỳnh Tiêu chậc chậc cười một tiếng, thở dài: "Tỷ tỷ nhà ta nhìn dịu dàng, kỳ thật lại rất hay cằn nhằn, hơn nữa chuyện gì cũng đều trông coi chúng ta, còn sợ này sợ kia."

"Đúng thế." Bích Tiêu ở bên cạnh tăng thêm một câu: "Lúc tỷ tỷ nổi giận sẽ rất lợi hại! Không thấy đại ca của chúng ta cũng đều bị doạ sợ sao!"

"Hơn nữa tỷ tỷ bế quan lâu dài, rất không thú vị."

"Sau khi xuất quan còn muốn kiểm tra chúng ta đạo lý tu hành, đáp không được liền sẽ cấm túc chúng ta, chính là cái chủng loại mấy vạn năm cũng không thể đi ra ngoài kia!"

"Tỷ tỷ uống say rất thích khiêu vũ, dáng múa...khó mà nói."

Làm sao lại có xu thế...

"Chuyên mục tra khảo" biến thành xu thế "chuyên mục phàn nàn"?

Lý Trường Thọ ho khan một tiếng, nói: "Hai vị tiền bối, những lời này vẫn nên...tận lực giữ ở trong lòng thì tốt hơn, Vân Tiêu tiền bối cũng chỉ là lo lắng cho các vị."

Quỳnh Tiêu cong khóe miệng lên, thu hồi Kim Giao Tiễn, chắp tay sau lưng đi hai bước, lại nói: "Nói thật cho ngươi biết, ngày hôm nay chúng ta trói ngươi lại bắt đến đây, cũng không phải là vì chuyện gì khác, chỉ là muốn thử tâm ý của ngươi như thế nào. Về phần ngươi, bối cảnh cũng tạm được, cũng là môn nhân Nhân Giáo mà Đại sư bá coi trọng, đáng tiếc còn chưa phải là đệ tử Thánh Nhân."

Bích Tiêu nói tiếp: "Nhưng, lão quân truyền đan đạo cho ngươi, Huyền Đô sư huynh hộ pháp cho ngươi, vậy cũng đã rất tốt, về bối cảnh thì ngươi coi như đã đạt tiêu chuẩn! Chỉ là ngươi đi đến Thiên Đình để làm gì? Làm thần tử cho người khác, khó tránh khỏi có một chút hạ mình."

Quỳnh Tiêu lại nói: "Hơn nữa, vừa rồi hỏi ngươi bốn mươi chín vấn đề, ngươi có một chút khẩu thị tâm phi ở vấn đề thứ hai mươi ba, nhưng vấn đề khác ngược lại là trả lời trung thực. Ta coi như ngươi miễn cưỡng vượt quan. Vấn đề hiện tại của ngươi, chính là tu vi quá yếu!"

Bích Tiêu nhìn Lý Trường Thọ, lắc đầu một hồi rồi nói: "Ừm, không cần ngươi bước vào nửa bước cảnh giới Thánh Nhân, tối thiểu nhất cũng nên mau chóng tu thành Đại La đi."

"Ít nhất cũng phải có mấy món bảo vật lợi hại, như vậy mới có thể bảo vệ tỷ tỷ của chúng ta..."

"Sính lễ cũng không thể thiếu..."

"Tiền bối, hai vị tiền bối!" Lý Trường Thọ thật sự có một chút nhức đầu, vội nói: "Vãn bối mạo muội hỏi một câu, hai vị tiền bối có lẽ đã rất lâu không đi ra khỏi Tam Tiên Đảo?"

"Đúng vậy."

"Trước đây có phải Vân Tiêu tiền bối muốn hai vị tiền bối ở lại trên đảo, không được đi lại lung tung?"

Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu liếc nhìn nhau, đột nhiên nghĩ đến điều gì, sắc mặt cùng nhau biến đổi.

Đúng vào lúc này, từng tia từng tia mây mù từ bốn phương tám hướng mà đến, không có cho Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu nửa điểm cơ hội phản ứng, bao trùm chân thân của hai người.

"Tỷ..." Khuôn mặt nhỏ của Quỳnh Tiêu hơi trắng bệch, Bích Tiêu đã là thuần thục nắm vành tai, trong đáy mắt tràn đầy bối rối.

Phược Long Tác quấn ở trên người Lý Trường Thọ lặng yên hóa thành ánh vàng tiêu tán, hắn lập tức vái chào đối với Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu, nói: "Ba vị tiền bối, vãn bối cáo lui trước."

Nói xong, toàn thân dấy lên từng tia lửa, trong chốc lát đã thôn phệ hết thân thể, ở bên trong mắt to trợn tròn của Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu, hóa thành tro bụi, phiêu tán theo gió.

Hóa thân? !

Mà Quỳnh Tiêu lại nghe thấy một tia truyền âm của Lý Trường Thọ...

"Một trận này, chỉ sợ là vãn bối may mắn thắng. Vân Tiêu tiền bối dễ mềm lòng, tiền bối hẳn là biết rõ điểm ấy hơn ta. Còn xin tiền bối không cần phải lo lắng, vãn bối đối với Vân Tiêu tiền bối chỉ có kính trọng, không có ý nghĩ khác. Chuyện kia, bảo trọng."

Tiếng nói của Lý Trường Thọ cấp tốc tiêu tán, mà thân ảnh của Vân Tiêu đã là xuất hiện ở trước mắt Quỳnh Tiêu...

Vị tiên tử ngày bình thường ôn nhu như nước này, gương mặt xinh đẹp lúc này lại là rất lạnh lẽo.

"Quỳ xuống!"

...

Gần như đồng thời khi Vân Tiêu hiện thân.

Ở ven biển Đông Hải, một con cá lặng yên hiện thân từ trong nước, lại hóa thành thân hình một người trung niên tráng hán, leo lên trên bờ cát hoang tàn vắng vẻ của Nam Thiệm Bộ Châu.

Dưới chân của hắn, một làn khói xanh lướt qua, biến mất không thấy gì nữa trong nháy mắt.

Đây chính là:

Ma cao ba xích, đạo cao ba thước rưỡi.

Mặc dù rất muốn nhìn cảnh bạo lực gia đình Tam Tiên Đảo kế tiếp, nhưng tóm lại là không thể ở lâu, để tránh dẫn lửa thiêu thân...

Căn cứ vào tính toán của Lý Trường Thọ, ít nhất trong mấy ngàn năm kế tiếp, không cần lo lắng ba vị này sẽ đi lại trong Hồng Hoang.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi an ổn một chút, sự tình phải làm sau đó, tất nhiên là trở về bên trong Độ Tiên Môn tiếp tục ẩn thân.

Nhân tiện, Lý Trường Thọ thay đổi hướng đi, đi đến toà thành lớn phàm trần chỗ Đạo Nhân Giấy của chính mình, thấy được vị thiếu nữ tập kiếm tại hậu viện phủ tướng quân kia.

Nhoáng một cái đã mười hai năm, nàng đã đến tuổi dậy thì.

Bởi vậy sau khi Giang Lâm Nhi xuất quan, đã từng mang Tửu Cửu đi tới một lần, chôn xuống tiên chủng cho nàng, cũng định ra khế ước tu tiên với cha mẹ nàng, qua một ~ hai năm nữa, liền sẽ đưa nàng chính thức tiến vào Độ Tiên Môn.

Vẫn sẽ do Giang Lâm Nhi thu đồ, thu làm tiểu đệ tử.

Thật sao? Tiểu sư thúc.

Lý Trường Thọ đối với chuyện này cũng là không muốn quản nhiều, chẳng qua là từ đãi ngộ đồng đều của người Tiểu Quỳnh Phong, dùng Đạo Nhân Giấy bảo hộ nàng chu toàn.

Nhìn tư chất của thiếu nữ này, xem như là trung bình, quan sát kiếm thuật của nàng, liền cảm thấy ngộ tính của nàng cũng khá tốt.

Chẳng qua là, sư phụ đối mặt với vị "tiểu sư muội" có sáu phần tương tự với Hoàn Giang Vũ sư bá này, cũng không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Chuyện năm đó của Hoàn Giang Vũ sư bá, cũng nên để cho sư phụ biết được...

Lý Trường Thọ quay người rời khỏi toà thành lớn này, thi triển thổ độn, cấp tốc đi về phía con đường nhỏ mà chính mình quen thuộc nhất kia.

Đảo mắt đã qua ngàn ngọn núi, thế tục hồng trần ném trong mây.

Sau khi đạt tới cảnh giới Kim Tiên, độn pháp của Lý Trường Thọ đã có một bước tiến vượt bậc, chỉ mất hai canh giờ, đã đi tới sơn môn Độ Tiên Môn—— đây đã là giữ lại khá nhiều.

Về núi cũng đơn giản, Lý Trường Thọ để cho Đạo Nhân Giấy đi ra ngoài, bản thể trở về sơn môn, không có một chút sơ hở nào.

Hắn đi đến Phá Thiên Phong trước, quỳ gối ở phía trước bức họa Thánh Nhân, lẳng lặng bái...nửa ngày...

Đợi màn đêm buông xuống, Lý Trường Thọ trở về trên Tiểu Quỳnh Phong, lên tiếng chào hỏi Linh Nga và Hùng Linh Lỵ, liền trở về đan phòng.

Chương 349. Thái Bạch Kim Tinh

Trước đây ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, hắn chẳng qua chỉ là tiếp nhận toàn bộ cảm ngộ, vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa. Tiếp theo ít nhất còn phải bế quan mấy chục năm, mới có thể hoàn toàn củng cố tốt cảnh giới lúc này.

Mà sau khi Lý Trường Thọ bước vào cảnh giới Kim Tiên, kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong di động liền có thể được thực hiện nhanh hơn nhiều.

Lúc chưa thành Kim Tiên, ý nghĩ của Lý Trường Thọ chỉ dừng lại ở trận pháp, cấm chế.

Bây giờ hái được Trường Sinh Đạo Quả, tu vi cảnh giới đã không tính là thấp, hoàn toàn có thể thi triển thần thông, phối hợp với trận cơ chính mình đã chôn xuống, chậm rãi tế luyện Tiểu Quỳnh Phong thành pháp bảo cỡ lớn!

Mục đích thứ nhất của "Kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong di động", Lý Trường Thọ cũng đã chế định được rồi.

Về phần hậu viện Động Suất Cung!

Vậy dĩ nhiên là không dám suy nghĩ nhiều...

Tới gần Động Suất Cung, chỗ trồng đậu kia, chính là chỗ ở tuyệt hảo.

Nhưng, chuyện này cần căn cơ của chính mình tại Thiên Đình càng thêm củng cố, lập ra đại công, mới tiện xin lệnh của Ngọc Đế bệ hạ.

Kỳ thật còn có một chuyện —— Tề Nguyên lão đạo vẫn còn đang suy nghĩ khi nào nên lên Thiên Đình kiếm một chức quan nhỏ, giúp hai đồ đệ của chính mình trải tốt con đường lên trời sau này.

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, quyết định vẫn để cho sư phụ đi ở trên con đường này, nếu không thì sư phụ cũng thật sự không có chuyện gì để làm...

Sau này, Hải Thần Lý Trường Canh tất nhiên sẽ là Hải Thần Lý Trường Canh, không có quan hệ với việc Lý Trường Thọ hắn và Linh Nga sư muội đi đến Thiên Đình làm quan nhỏ.

Như thế cũng có thể nhiều thêm một tầng...yểm hộ...

Chờ một chút!

Lý Trường Canh? !

Một tia thiểm điện đột nhiên xẹt qua trong đáy lòng Lý Trường Thọ, bởi vì sau khi trải qua Kim Tiên Kiếp, ở bên trong không ít trí nhớ kiếp trước của chính mình, đột nhiên hiện ra một đoạn tin tức.

Hắn bấm ngón tay suy tính, suy tư trái phải, cuối cùng không nhịn được đứng dậy, đi tới đi lui ở trong mật thất dưới đất.

Lão tử ở trên cao!

Trước đây hắn đã làm những gì!

Lão thần tiên mặc áo trắng gầy gò, tóc trắng xoá, bưng phất trần, cầm túi khôn của Ngọc Đế, trên người lại mang theo một vầng hào quang thần bí...

Đây không phải chính là người mang tin tức của Ngọc Đế bên trong kiếp nạn Tây Du, trong miệng hô hào "Đại thánh đại thánh", lừa dối Tôn Ngộ Không lên trời làm Bật Mã Ôn, còn là lão thần tiên làm chân chạy "Nhanh đi mời Như Lai phật tổ"...

Thái Bạch Kim Tinh! ?

Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh! ?

Hai chân của Lý Trường Thọ mềm nhũn, bịch một tiếng ngồi ở bên trong ghế bành, không nhịn được vò đầu bứt tai, nghĩ đến việc chính mình có khả năng xuất hiện ở bên trong cố sự sau đại kiếp Phong Thần, lại nhếch miệng cười một tiếng.

Nhưng nghĩ lại, chính mình nói không chừng chẳng qua chỉ là trùng hợp, hơn nữa nhân quả của vị Thái Bạch Kim Tinh cũng quá lớn...

Đây được coi là cái gì?

Chính mình đào hố to cho chính mình, còn tự mình nhảy vào?

Lời nói tục của Nhân Giáo.

...

"Nấc!" Tại ranh giới Bắc Câu Lô Châu, ở bên trong khu rừng nào đó, mấy thân ảnh ngồi giữa rừng, đang há miệng uống rượu, ngoạm miếng thịt lớn, cả đám đều có miệng lớn như cái bồn.

Mà ở giữa những thân ảnh này, ngược lại là có một nam nhân trung niên khí chất văn nhã, trước mặt bày biện một đống vỏ cây, ăn say sưa ngon lành, thậm chí còn không nhịn được nấc một cái.

Không có cách nào, từ khi ăn vỏ cây ba năm, liền không thể dừng lại được.

"Báo gia, ngài cũng nếm thử rượu ngon thịt ngon mà các huynh đệ kiếm được này!"

"Ha ha ha!" Con báo yêu mới biến hóa không lâu này đắc ý cười một tiếng: "Không được, ăn những thứ này liền rất thỏa mãn, trong lòng an ổn. Các vị mau mau ăn đi, cũng không thể làm chậm trễ việc mà đại vương giao cho chúng ta."

"Báo gia yên tâm, chỉ cần ngài đừng mở miệng nói loại lời nói lần này nhất định có thể thành sự kia, chúng ta khẳng định sẽ không có vấn đề!"

Báo đen yêu co giật khóe miệng, hắn cũng không tin chuyện ma quỷ này.

Thầm nghĩ: "Lần này nhất định có thể thành công, khai cương thác thổ vì Tê đại vương, chiếm đóng đỉnh núi kia!"

Thế là, nửa tháng sau...

«Hồng Hoang tin nhanh»: tại nơi giao giới giữa Bắc Câu Lô Châu cùng với Đông Thắng Thần Châu, có một lão yêu tê giác cảnh giới Thiên Tiên bị ba phương thế lực Yêu Tộc liên thủ tiêu diệt, địa bàn bị chia cắt hầu như không còn.

"Sư huynh rốt cuộc đã đi đâu trong những năm này?"

Bên trong nhà tranh, Linh Nga ngồi ở trước gương lưu ly, lẳng lặng chải vuốt mái tóc dài của mình.

Đây là ngày thứ hai sau khi Lý Trường Thọ về núi.

Hôm qua nhìn thấy Đạo Nhân Giấy của sư huynh ra ngoài rồi rất mau trở lại, nghe được sư huynh truyền âm, trái tim của nàng cuối cùng cũng rơi xuống hơn phân nửa, nhưng tiếp đó lại bắt đầu có một chút buồn bực.

Mười hai năm, nếu như là đi làm sự tình đạo lữ, nói không chừng hài tử cũng đều có thể có ba ~ bốn đứa!

Nhưng nếu chính mình đến hỏi sư huynh như vậy, lại sẽ làm cho sư huynh cảm thấy chính mình quản quá nhiều, từ đó xa cách chính mình...

Linh Nga ngậm miệng, hơi chút suy nghĩ, càng nghĩ trong lòng càng run sợ.

Không được!

Vẫn phải đi thăm dò ý của sư huynh!

Ừm, bất kể như thế nào...con của sư huynh, nàng cũng đều sẽ coi như con đẻ!

Hạ quyết tâm, Linh Nga lập tức trở nên bận bịu, trang điểm kỹ càng trước gương, lại cố gắng làm cho người ta cảm thấy mình không có trang điểm.

Đánh má hồng, chải tóc mây, nhấp môi son, không bao lâu nàng liền trang điểm xinh đẹp rực rỡ, lại vẫn thanh tú bức người như vậy.

Mang theo rượu và thức ăn đã chuẩn bị sẵn, ngâm nga giai điệu nhỏ mà mình mới sáng tác, Linh Nga cưỡi mây chậm rãi lướt tới hướng đan phòng, lúc đến ranh giới trận pháp, trận pháp vây bên ngoài đan phòng tự động cởi bỏ.

Nhưng một câu truyền âm, lại chui vào trong tai của Linh Nga.

"Nếu như không có đại sự, nửa tháng sau lại gặp nhau, ta đang củng cố cảnh giới."

Linh Nga nghe vậy lập tức trừng mắt nhìn, có một chút muốn nói lại thôi, vội nói: "Vậy sư huynh cứ làm việc, ta chỉ muốn bày tiệc mời khách cho sư huynh!"

Lý Trường Thọ cười khẽ nói: "Thật sự chỉ là bày tiệc mời khách?"

"Chuyện này..." Linh Nga lập tức giả ngu cười khẽ một hồi, không dám nói dối, cũng chỉ có thể cười trừ.

Nhưng Lý Trường Thọ đã tiếp tục truyền âm: "Lần này ra ngoài là để làm chính sự."

"Ồ." Linh Nga nhẹ nhàng thở ra trong đáy lòng, sư huynh dường như là nhìn thấu tâm sự của mình, cho mình câu trả lời chắc chắn như vậy.

Ý tứ đi làm chính sự, chính là không có làm chuyện bên ngoài chính sự...

Cũng đúng, tính tình sợ phiền phức của sư huynh, tuyệt đối không phải là mười hai năm liền có thể bị bắt!

"Vậy thì sư huynh, ta sẽ hiếu kính những đồ ăn này cho sư phụ."

"Đi thôi." Lý Trường Thọ truyền âm, đại trận vây bên ngoài đan phòng chậm rãi mở ra một lần nữa.

Tiên thức nhìn chăm chú bóng lưng Linh Nga rời đi, Lý Trường Thọ gõ ngón tay lên mặt bàn, tiếp tục suy ngẫm về một vấn đề lớn...

Thái Bạch Kim Tinh a Thái Bạch Kim Tinh.

Chính mình dùng tên giả thế nhưng lại đối ứng với vị "Lão quan" bên trong Thiên Đình kia!

Chương 350. Nghỉ hưu sớm

Lúc này trong đáy lòng Lý Trường Thọ thật sự là một lời khó nói hết, luôn vang vọng câu nói kia...

"Bần đạo chính là văn thần đứng đầu Thiên Đình, rất được Ngọc Đế tín nhiệm."

"Ngươi đã từng bị một con khỉ đánh."

"Bần đạo xuất thân từ Nhân Giáo, quen biết cùng với Đại Pháp Sư, càng là được lão quân truyền diệu pháp đan đạo."

"Ngươi đã từng bị một con khỉ đánh."

"Bần đạo..."

"Ngươi đã từng bị một con khỉ đánh."

Lý Trường Thọ: "..."

Bần đạo có một câu Nhân Giáo nói tục, không biết có nên nói hay không.

Hắn hao tốn đại khái ba ngày, mới điều chỉnh được tâm thái của chính mình, chấp nhận sự việc với thái độ hoài nghi.

"Cũng không có gì để cao hứng."

Biết chính mình có khả năng chính là Thái Bạch Kim Tinh trong Thiên Đình sau này, cũng không đại biểu chính mình liền có thể bình an vượt qua đại kiếp Phong Thần, càng không thể nói, sau này liền có thể gối cao không lo...

Đầu tiên, không thể loại trừ khả năng nếu như chính mình xảy ra một chút chuyện gì ở bên trong lượng kiếp Phong Thần, Thánh Nhân lão gia lại tiện tay tạo ra một món pháp bảo người, bổ khuyết chỗ trống của pháp bảo người.

Tiếp theo, trở thành văn thần số một của Thiên Đình Ngọc Đế, cũng không phải là chuyện gì tốt.

Mọi thứ đều có tính hai mặt.

Đạo Môn có thể cực thịnh mà suy, Thiên Đình cũng chạy không thoát khỏi định luật này, mặc dù hiện giờ Thiên Đình còn chưa hưng khởi, nhưng chính mình vẫn cần phải cân nhắc lâu dài hơn...

Thiên Đình cho chính mình công đức, chính mình làm việc vì Thiên Đình, sau đó không ai nợ ai, đây mới là trạng thái lý tưởng mà Lý Trường Thọ theo đuổi.

Ngoài ra...

Kiếp trước hắn đã từng nghe một câu truyện cừoi —— có một tên tiểu tử tính một quẻ, tiên sinh xem bói nói y có thể sống đến tám mươi, sau đó y đua xe với tốc độ cao, bị liệt nửa người sống đến tám mươi.

Đây mặc dù là chuyện cười, nhưng đạo lý lại hết sức sâu sắc.

Chính mình muốn trường sinh, chính là phải trường sinh khoẻ mạnh, bình yên tránh thoát khỏi đại kiếp Phong Thần, mới là trọng yếu nhất!

"Ài, chẳng bằng xem như không biết điều này, điều này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sự phán đoán của ta đối với một số việc sau này."

Lý Trường Thọ đã nghĩ về điều này rất lâu.

Vì lý do ổn thoả, hắn quyết định hạ độc thủ đối với chính mình...

Tiêu tốn thời gian vài ngày, suy nghĩ ra một loại pháp thuật đơn giản, dùng bí pháp cấm chế tạm thời phong ấn ký ức liên quan tới "Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh" của chính mình!

Nếu như sau này nghe được bốn chữ【 Thái Bạch Kim Tinh 】, bộ phận ký ức này liền sẽ tự động mở khoá.

Hơn nữa, hắn bảo lưu lại sự tình chính mình "Phong ấn một chút ký ức", có thể chủ động nhớ tới việc này vào bất cứ lúc nào...

Sau khi đạt tới cảnh giới Kim Tiên, hắn ngược lại là đã có thể sáng tạo một số pháp thuật đơn giản.

Lý Trường Thọ lấy ra một tờ vải vóc, bắt đầu lên kế hoạch cho việc tu đạo kế tiếp.

Trong một trăm năm tới, đại bộ phận tâm thần sẽ tập trung trên bản thể, lẳng lặng ngộ đạo, thể hội sự huyền diệu của đạo cảnh, các chuyện khác đều lấy giám sát làm chủ, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Chính mình mặc dù đã tu thành Kim Tiên, nhưng vào lúc đối mặt với đám đệ tử Thánh Nhân phương tây, hay là kẻ tàn nhẫn như Văn Tịnh đạo nhân, Kim Thiền Tử, vẫn như cũ không có lực đánh một trận.

Chênh lệch vẫn là rất lớn.

Lý Trường Thọ vẫn tự nhận thức được điểm này.

Sau khi đạt tới cảnh giới Kim Tiên, tu hành sẽ trở nên chậm chạp lại buồn tẻ, có được thọ nguyên dài dằng dặc, cũng cần tháng năm dài đằng đẵng để thể hội đại đạo của bản thân...

Cũng theo đó, quan niệm thời gian của Lý Trường Thọ phát sinh biến hóa một lần nữa.

Trong nháy mắt, nửa tháng lặng lẽ trôi qua.

Vào ngày hẹn gặp mặt với Linh Nga, Lý Trường Thọ cố tình bỏ ra nửa ngày thời gian, gọi Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ tới nhà tranh bên hồ của chính mình, giảng đạo thuyết pháp cho Linh Nga.

Hùng Linh Lỵ đơn thuần là học ké.

Linh Nga nhìn kỹ Lý Trường Thọ một hồi, chóp mũi nhẹ nhàng run run, lẩm bẩm nói: "Sư huynh, làm sao lại cảm thấy huynh bây giờ, có một chút không giống so với trước đó?"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nói: "Chỗ nào không giống?"

"Ừm...cụ thể cũng không biết nói như thế nào." Linh Nga ngậm miệng ngâm khẽ hai tiếng, cũng chỉ có thể nháy mắt mấy cái.

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Ngồi xuống đi, ta sẽ giảng cho muội sự tình thành tiên."

Linh Nga khẽ nhíu đôi mi thanh tú, sư huynh quả nhiên có một chút không giống...

Trước kia không có ôn nhu như vậy đối với chính mình cũng!

Có vấn đề, chắc chắn có vấn đề!

Nhưng mà, câu tiếp theo của Lý Trường Thọ chính là: "Liên quan tới sự tình muội lơ là tu hành, tiếp theo ta sẽ phạt muội sao chép kinh văn, lần này khởi điểm chính là ngàn lần cho đến một vạn lần, không cần phải lo lắng."

Linh Nga nghe vậy ngược lại là cười hì hì một tiếng, trong đáy lòng lập tức an ổn trở lại.

Đây mới là hương vị của sư huynh!

Lúc này Lý Trường Thọ lại chỉ điểm thành tiên chi đạo cho Linh Nga, bản thân cũng có lý giải khác biệt, hắn đã học được cái mới thông qua việc xem lại quá khứ, đồng thời cũng biết được chỗ yếu kém của mình.

Chỉ nghe hắn giảng chính là Thái Thanh diệu pháp, nói chính là chân ý vô vi.

Không bao lâu, quanh người Lý Trường Thọ ngưng ra hư ảnh hai đóa hoa sen, một đóa chui vào trong cơ thể của Linh Nga, một đóa chui vào trong cơ thể của Hùng Linh Ly, hai người cùng nhau bị kéo vào cảnh giới ngộ đạo.

Đây là phương pháp giảng đạo của Đạo Môn, cũng được coi là "bản lĩnh" sau khi đạt tới cảnh giới Kim Tiên mới có.

Năm đó Đạo Tổ giảng đạo trong Tử Tiêu Cung, hơn phân nửa sinh linh mạnh mẽ trong thiên địa tụ họp lại, lúc Đạo Tổ giảng đạo thì kèm với từng đóa hoa sen, mỗi một đóa hoa sen gánh chịu một đầu đại đạo.

Ba lần giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, được xem như là cơ duyên trân quý nhất trong Hồng Hoang tại thời đại Thượng Cổ.

Cũng kể từ đó, địa vị "Thống trị" của nguyên thần đạo đã được đặt vững, ngoại trừ Vu Tộc thì cơ hồ không có người tu hành nhục thân.

Hoa sen xuất hiện lúc Lý Trường Thọ giảng đạo, tự nhiên là không có cách nào đánh đồng với Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung.

Thứ hoa sen gánh chịu ở bên trong, chẳng qua chỉ là lý giải của hắn đối đạo, truyền thụ một cách "Ăn tươi nuốt sống" cho Linh Nga cùng với Hùng Linh Ly, để cho sau này các nàng chậm rãi thể ngộ.

Một đóa hoa sen này, đủ để cho Linh Nga hưởng thụ đến cảnh giới Chân Tiên!

Nhìn Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ đã bế quan ở bên trong nhà tranh của chính mình, Lý Trường Thọ bố trí hai tầng kết giới tiên lực đối ứng với thực lực Nguyên Tiên, đứng dậy rời khỏi nhà tranh.

Hắn đi đến Linh Thú Quyển nhìn đám linh thú, lại đi ra sau núi, thăm nhóm linh thụ công thần trên Tiểu Quỳnh Phong.

Ài...

Có thể nói, không có sự nỗ lực một đời lại một đời của những linh thụ này, cũng không có Lý Trường Thọ hắn hôm nay!

Mà vì biểu đạt sự kính ý của chính mình đối với bọn chúng, Lý Trường Thọ quyết định cho nhóm linh thụ này xin nghỉ hưu sớm, nhổ hết chúng nó lên, dùng Tam Muội Chân Hỏa đốt đi, cũng tự tay rải tro cốt của bọn chúng.

Chương 351. Chuyện vui

Không có cách nào, những gì mà bọn chúng biết, thực sự nhiều lắm.

Nhìn chăm chú vào tro tàn đầy trời đầy đất, trong đáy lòng Lý Trường Thọ thoải mái hơn rất nhiều...

Bởi vì bản thể đã rất lâu không có đi lại ở bên ngoài, hiện tại có thêm kế hoạch, thật sự cũng không bao nhiêu cơ hội tự tay rải tro cốt.

Nhưng tiếp theo, ở bên trong kế hoạch của Lý Trường Thọ, chính mình phải kiếm một ít linh bảo hộ thân, tự nhiên không thể tránh khỏi việc dùng Đạo Nhân Giấy giao chiến với các Luyện Khí Sĩ khác.

Mà rải tro cốt là thủ đoạn tất yếu kết thúc nhân quả khi gặp phải đấu pháp.

Bản thể ra ngoài tầm bảo tất nhiên là rất không có khả năng, đó chính là vì nhỏ mất lớn, lẫn lộn đầu đuôi.

Hơn nữa chính mình bây giờ có đan đạo do lão quân truyền thụ, muốn trở thành tông sư luyện đan cũng không thành vấn đề. Mặc dù linh bảo trân quý chân chính là không thể dùng tiền tài để đổi lấy, nhưng góp gió thành bão, cũng có thể lượng biến gây nên chất biến.

Nhìn những tro tàn này, Lý Trường Thọ lẩm bẩm nói: "Bảo trọng, các ông bạn già."

Thuận tiện cũng nên đi tìm một số linh thụ cao cấp, cung cấp mủ nhựa cây chất lượng tốt hơn.

Chính mình sau khi thăng cấp xong các loại độn pháp, liền sẽ thử cải tiến môn thần thông Đạo Nhân Giấy này.

Mặc dù không có khả năng làm ra hóa thân người giấy cảnh giới Kim Tiên, nhưng hẳn là có thể tăng chất lượng của Đạo Nhân Giấy lên một ít...

Lại bởi vì tiên lực của bản thân đã không phải là trước đây có thể so sánh, ở dưới sự chống đỡ của tiên lực cảnh giới Kim Tiên, thực lực tổng hợp của Đạo Nhân Giấy, dự tính có thể đạt tới cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ.

Số lượng nhiều, cũng có thể được coi là sức chiến đấu tương đối đáng kể.

Phối hợp với thần thông Rải Đậu Thành Binh, Đậu Binh mà một cỗ Đạo Nhân Giấy có thể gọi ra trong một lần, số lượng cũng sẽ tăng lên mấy lần.

Đối với Đạo Nhân Giấy Kim Tiên, một người trở thành mười vạn quân, cũng đã không phải là người si nói mộng!

Nhưng, nếu Ngọc Đế thật sự cho phép hóa thân của chính mình mang mười vạn Đậu Binh đi chinh chiến bốn phía...

Đó sẽ là một cái giá khác...

Lý Trường Thọ lại tản bộ nửa canh giờ trong núi, vào lúc đang muốn trở về đan phòng, tiếng chuông của Độ Tiên Môn đột nhiên vang lên, chưởng môn triệu tập phong chủ các phong tiến đến Độ Tiên Điện nghị sự.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền thấy sư phụ nhà mình còn buồn ngủ vọt ra từ bên trong nhà tranh, xách theo đạo bào, nắm chòm râu, vội vã cưỡi mây phóng tới Phá Thiên Phong.

Cũng không biết sư phụ rốt cuộc đã ngủ bao lâu...

Sau khi đợi một ~ hai năm, chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ sư bá trở về, sư phụ hẳn là cũng có thể nâng cao tinh thần.

Lần này triệu tập các vị phong chủ, hẳn là muốn thương nghị sự tình có quan hệ đến đại điển khai sơn.

Sau đó chính mình vẫn phải căn dặn sư phụ vài câu, đừng để cho sư phụ nhất thời hưng phấn, lại tiếp tục thu đồ đệ.

Tiên thức chậm rãi kéo dài tới trong môn, Lý Trường Thọ nghe được thanh âm xì xào bàn tán của mấy vị đệ tử tuần sơn...

"Bây giờ Độ Tiên Môn chúng ta cũng có ba vị Kim Tiên, cũng không biết ba vị Kim Tiên này, thần thông của vị nào sẽ mạnh hơn?"

"Tự nhiên là chưởng môn! Chưởng môn đã tu thành Kim Tiên bao nhiêu năm?"

"Kỳ Linh trưởng lão thế nhưng là thần thú Viễn Cổ nhất mạch..."

"Như thế cũng không nhất định, ta luôn cảm thấy thần thông của Vong Tình thượng nhân lợi hại nhất, hơn nữa nghe nói sau khi thành tựu Kim Tiên, rất nhanh lại sẽ đột phá cảnh giới."

"Chớ nói chuyện này, hãy thành thành thật thật tuần sơn, suy ngẫm chúng ta nê làm như thế nào để xông qua Thành Tiên Kiếp đi!"

Thanh âm nói nhỏ kia bay đi theo gió...

Lý Trường Thọ cười nhạt một tiếng, thân hình biến mất không còn tăm tích.

...

Lại qua mấy ngày, Lý Trường Thọ đi đến Lăng Tiêu bảo điện bái kiến Ngọc Đế, chạy tới Thông Minh Điện, đi xem phần ý chỉ sắp ngưng tụ thành kia.

Đại khái thêm nửa năm nữa, phần ý chỉ này liền có thể thuận lợi ngưng tụ thành, ban cho Long Tộc một ít thần vị cấp thấp.

Nhân tuyển tiếp nhận thần vị, tự nhiên là do Long Tộc cung cấp.

Nhưng ban thưởng như thế nào, Lý Trường Thọ thật sự là có một chút đau đầu.

Quá trình này, vừa phải nâng cao uy nghi của Thiên Đình, vừa phải cho Long Tộc biết thần vị Thiên Đình là không dễ kiếm, càng phải thừa cơ đạt được sự hảo cảm của Long Tộc...

An ổn nửa năm trong núi, sau khi Lý Trường Thọ cảm ngộ đại đạo, lĩnh hội đan đạo, vẫn luôn đang suy tư việc này, cuối cùng cũng đã mô phỏng ra một cái chương trình.

Căn cứ vào nguyên tắc【 từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ cũng phải để cho Ngọc Đế bệ hạ tham dự 】, Lý Trường Thọ đã soạn thảo một phần tấu biểu để cho Ngọc Đế xem qua.

Đạt được sự đáp ứng của Ngọc Đế, Lý Trường Thọ mới đi đến Thông Minh Điện nhận năm ngàn Thiên Binh tinh nhuệ, sau đó cùng đi ban chỉ tuyên ân với hắn.

Tiếp theo, không đợi Lý Trường Thọ chủ động liên lạc với Ngao Ất, Ngao Ất đã phát thần niệm giao lưu tới.

Hai người vừa thông qua cầu nối do tượng thần dựng lên, Ngao Ất liền mang theo vài phần vui vẻ hô lên thanh âm đã lâu kia...

"Giáo Chủ ca ca!"

"Vui vẻ như vậy, thế nhưng là có chuyện gì vui?"

"Ừm!" Ngao Ất liền vội vàng gật đầu, lại có một chút ấp a ấp úng, cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói: "Chuyện này, kỳ thật có một chút nói không nên lời."

"Ngươi và ta còn cần khách khí như vậy sao?"

"Cũng đúng, người thân của ca ca chính là người thân của Ngao Ất." Trên khuôn mặt thiếu niên của Ngao Ất tràn đầy hưng phấn, nói: "Mẫu hậu của ta lại động ý nghĩ, lại muốn cho ta thêm một đệ đệ hoặc là muội muội!"

Hai mắt của Lý Trường Thọ lập tức tỏa sáng.

Ngao Bính đã sắp xuất thế rồi?

Lý Trường Thọ ho khan, cười nói: "Chúc mừng, chúc mừng...Long Vương sinh con có phải rất phiền phức?"

"Không sai." Ngao Ất thở dài: "Chủ yếu là bị nghiệp chướng ảnh hưởng, mặc dù mẫu hậu đã đồng ý, phụ vương cũng có ý tưởng như vậy, nhưng không biết lúc nào mới có thể có động tĩnh."

"Chúng ta cũng đừng quan tâm đến chuyện này, ta có một tin tức tốt muốn nói cho ngươi trước, ý chỉ Thiên Đình đã ngưng tụ xong, ta đã lấy được."

"Thật chứ? !" Ngao Ất lập tức nhếch miệng bật cười: "Giáo Chủ ca ca, ta sẽ nói chuyện này cho phụ vương chuẩn bị! Lần này nhất định phải chúc mừng một phen thật tốt!"

"Đừng vội, ta đã nghĩ đến một cái chủ ý tốt hơn, vừa có thể giúp Long Tộc củng cố thế cục, vừa có thể làm cho mối quan hệ giữa Long Tộc cùng với Thiên Đình trở nên sâu sắc hơn, càng có thể khiến cho sau này Ngọc Đế bệ hạ ban thưởng càng nhiều thần vị hơn."

"Còn xin ca ca chỉ giáo!"

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Không gian thần niệm mông lung, hai thân ảnh dừng lại ở bên trong, sau một hồi thương nghị thật lâu, Ngao Ất mới hứng thú bừng bừng rời khỏi nơi đây.

...

Chương 352. Công tác chuẩn bị

Cùng lúc đó, tại ranh giới Bắc Câu Lô Châu.

Một con báo đen vết thương chằng chịt, chạy một hồi bên trong núi rừng, cuối cùng đến một hồ nước lạ lẫm, hóa thành hình người, chật vật nằm ở trong hồ nước, lúng túng thở hổn hển.

Trong nước có từng tia từng tia linh khí, nhanh chóng thâm nhập vào vết thương và hồi phục cho nó.

Làm yêu, thật sự quá khó.

Sau khi Tê giác đại vương bị xử lý, nó lại đầu nhập vào thế lực của một đám tiểu yêu, lần này dứt khoát giả dạng làm một kẻ bị câm.

Nhưng không nghĩ tới chính là, trong đáy lòng chính mình vừa buông lỏng cảnh giác một chút, mấy ngày trước đây vẫn đã nghênh đón tình huống toàn quân bị diệt...

Chính mình làm sao vậy?

Thiếu khí vận, thua lỗ công đức, kiếp trước đã làm quá nhiều chuyện xấu?

Chính mình từ khi mở linh trí, tu hành nhiều năm như vậy, cho dù là một chút nghiệp chướng cũng đều không dám lây dính, vì sao lão Thiên lại đối đãi với ta như thế?

"Ài..." Báo gia khe khẽ thở dài, trong đáy lòng hoàn toàn tĩnh mịch, thở dài: "Thay vì như vậy, không bằng làm cho ta chết ở chỗ này, còn tốt hơn là bị hành hạ như vậy."

Nó vừa dứt lời, bên trong hồ nước xuất hiện một cái vòng xoáy, một con thủy quái khá xinh đẹp lộ mặt ra, hiếu kì đánh giá nó vài lần.

Sau đó, liền kéo nó về động phủ, dốc lòng chăm sóc, cưỡng bức làm phu thê...

Ngao Ất vừa mới rời đi nửa ngày, đại đội tặng lễ của Long Cung, liền khiêng từng thùng bảo vật tiến đến bên trong miếu Hải Thần.

Long Cung đúng là tài đại khí thô, hưởng thụ Tứ Hải vô số năm tháng, cho nên tặng lễ như vậy cũng không đau lòng một chút nào.

Nhưng...

Tay trái chính mình thu lễ, tay phải cho thần vị...

Lý Trường Thọ làm sao lại có cảm giác, chính mình đã cứng rắn, biến chính mình thành gian nịnh Thiên Đình lộng quyền mưu tư, bán quan kiếm tiền?

Hắn thế nhưng chính là lương thần!

Tại hậu viện miếu Hải Thần, lão thần tiên Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ vung phất trần, hơn phân nửa bảo rương biến mất không thấy gì nữa, mà những ngọc mã não và ngọc san hô, những thứ được coi là báu vật trong thế giới phàm trần, đã được hắn giữ lại để làm phần thưởng cho thủ hạ.

Sau đó, cỗ Đạo Nhân Giấy này sửa lại trang dung một chút, cưỡi mây đi về phía Đông Hải, bắt đầu kế hoạch chính mình đã thương lượng cùng với Ngao Ất trước đây ——lần đầu tiên Hồng Hoang tuyển tú, khục, thi đấu chọn thần!

Lần tranh tài này, Long Vương Tứ Hải sẽ là khách mời đặc biệt, ba mươi chín vị trưởng lão Long Tộc làm ban giám khảo, Tứ Hải đại thần huyền thượng vô khuyết, cùng với Ngao Ất - người mở đường cho Long Tộc Nhập Thiên, làm "đoàn tiền bối" của lần thi đấu này.

Chỉ cần ngươi đầy đủ ưu tú, liền có thể đạt được thần vị Thiên Đình!

Như thế này, đã nói rõ Long Cung vô cùng coi trọng đối với chuyện này, Thiên Đình có được mặt mũi.

Lại bởi vì là tuyển chọn trong nội bộ Long Tộc, từ đó làm cho Long Tộc giảm bớt mâu thuẫn.

Tiện thể còn có thể vui vẻ với rồng, hòa hoãn mâu thuẫn trong nội bộ Long Tộc, tăng niềm vui cho rồng trong cuộc sống tình dục nhàm chán hàng ngày...chờ đã.

Lý Trường Thọ thậm chí đã nghĩ kỹ khẩu hiệu ——"Toàn bộ long đại chiến, thần vị lên lên lên"!

Tất nhiên, lần thi đấu chọn thần này là vô cùng khó hiểu, các ứng cử viên ban đầu đã sớm được quyết định rồi, đại đa số long cũng chính là đến để xem náo nhiệt.

Tiện thể mười sáu cái thần vị, cũng đã được phân chia không sai biệt lắm, đây chỉ là một cái quá trình, cho Thiên Đình cùng với Long Cung đầy đủ mặt mũi.

Ở trong ấn tượng kiếp trước của Lý Trường Thọ, đây là đã được cơ cấu...

Khục, lại nói chính sự.

Đến Đông Hải, còn chưa tới Long Cung, Ngao Ất liền mang theo một số lớn lính tôm tướng cua đến đây nghênh đón.

Theo lời dặn dò của Lý Trường Thọ, hội trường đã được chuẩn bị sẵn sàng, tại một tòa thiền điện ở bên trong Thủy Tinh Cung, bên trong cũng đã được bố trí đầy đủ.

Ngày mai Long Vương Tứ Hải mới có thể tề tụ ở đây, các vị trưởng lão Long Tộc muốn tụ tập lại, cũng cần không sai biệt lắm mười mấy canh giờ...

Thừa dịp khoảng thời gian này, Lý Trường Thọ cùng với Ngao Ất bắt đầu chế định các loại quy tắc chi tiết.

Ví dụ, Long Tử Long Nữ được tuyển chọn, nhất định phải có thực học, không thể chỉ biết chỉ tay năm ngón, nhất định phải có lòng trách nhiệm, có cảm tình đối với Long Tộc, đối với Tứ Hải.

Chuyện xưa cảm động thì không cần, tất cả mọi người đều là thế hệ rồng thứ hai, nói chính mình thê thảm như thế nào như thế nào, đoán chừng cũng sẽ không có ai tin.

Dựa theo yêu cầu của Lý Trường Thọ, mấy vị công tượng Long Tộc sẽ chế tạo sáu chiếc ngai vàng có thể xoay được, sau đó liền cho Long Vương Tứ Hải và tổ hai người Hải Thần Giáo bọn hắn sử dụng...

Lý Trường Thọ lại đi tìm đoàn nhạc sĩ đã từng hợp tác tại Long Cung trước đây, bàn bạc với các nàng về một số bản nhạc nền vui tươi.

Chờ làm xong những việc này, Lý Trường Thọ nhìn toà đại điện tráng lệ, có một chút trống trải này, lại suy tư một hồi.

Luôn cảm thấy còn thiếu gì đó...

Ca múa biểu diễn đã an bài xong, Long Tộc chính là không bao giờ thiếu chuyện này.

Người chủ trì giải thi đấu cũng sẽ chọn một vị công chúa Long

Tộc tư thái yểu điệu, nói rõ ràng không cà lăm, không báo sai tính danh của tuyển thủ dự thi—— Sa Duệ.

Còn thiếu cái gì?

Lý Trường Thọ trầm tư một hồi, hai mắt rất nhanh liền tỏa sáng.

Người xem, còn thiếu một nhóm người xem có thể khóc cười tùy ý!

Việc này cũng dễ giải quyết, mặc dù trình độ diễn xuất tổng thể của Long Tộc không cao, nhưng Long Tộc thống trị đông đảo Hải Tộc, chọn lựa một ít trai xinh gái đẹp Hải Tộc tới xem, cũng không phải là vấn đề hóc búa.

Yêu cầu mà Lý Trường Thọ đưa ra, Ngao Ất lập tức chấp hành, rất nhanh liền đưa tới mấy trăm vị "Người xem" Long Tộc, Hải Tộc, Lý Trường Thọ lại chỉ đạo một hồi tại hiện trường, để bọn họ phối hợp với tiếng nhạc, biểu diễn một ít biểu tình.

Như thế nào là cảm động mà không xốc nổi, reo hò mà không chói tai, cũng phải thật sự chú ý.

Bằng cách này, sau khi Lý Trường Thọ thành tựu Kim Tiên, sau khi kiểm tra một chút, với tư cách là tổng đạo diễn kiêm "giáo viên", hắn đã tổ chức giải thi đấu chọn thần Long Tộc.

Mặc dù chỉ là hình thức, nhưng hình thức này cũng khá đặc biệt.

Lý Trường Thọ cũng mượn cơ hội này, chính thức gặp mặt với Long Vương Tứ Hải...

Trước khi giải thi đấu bắt đầu, ở trong chủ điện Thủy Tinh Cung.

Bốn vị lão giả đầu rồng cùng nhau ngồi ở trên đài cao, Lý Trường Thọ cùng với Ngao Ất được sắp xếp ngồi bên cạnh đài cao.

Bốn vị lão giả đầu rồng này đều có khuôn mặt không khác nhau lắm, cũng chỉ là cao, ngắn, mập, ốm khác nhau.

Long Vương Đông Hải uy nghiêm nhất, nhưng cũng cho người ta cảm giác lười biếng nhất.

Long Vương Bắc Hải tương đối gầy gò, Long Vương Tây Hải hơi có vẻ phúc hậu, Long Vương Nam Hải là trung hậu nhất.

Lúc Lý Trường Thọ đi tới từ thiền điện, tất cả Long Vương Tứ Hải đều đứng dậy chào đón.

Đợi Lý Trường Thọ ngồi vào chỗ, Long Vương Tứ Hải cũng cùng nhau bưng chén vàng mời rượu, cho vị Hải Thần Lý Trường Thọ này đủ thể diện...

Chương 353. Dân chơi Hải Thần

Không chỉ có như thế, Long Vương Tứ Hải nói chuyện cũng vô cùng dễ nghe, không ngừng tán dương Lý Trường Thọ:

"Long Cung chúng ta có thể giao hảo với Thiên Đình, và Thiên Đình có thể ban thưởng thần vị để giải quyết khốn cảnh hiện tại, tất cả đều thông qua sự hòa giải của đạo hữu!" Đây là Long Vương Tây Hải nói, cũng chính là vị Long Vương có hơn một nửa thủ hạ đã bị phương tây thẩm thấu kia.

"Ta thấy ở giữa thiên địa, từ Viễn Cổ cho đến bây giờ, người duy nhất có thể so sánh với trí tuệ của Hải Thần, chỉ có vị Côn Bằng yêu sư Yêu Đình Thượng Cổ kia!" Vị Long Vương Bắc Hải này khen như vậy, làm sao lại giống như là đang mắng chửi người.

Vẫn là Long Vương Nam Hải tương đối thoải mái, nói thẳng một câu: "Uống cạn chén này!"

Lý Trường Thọ thuận thế nâng chén rượu. Bắt đầu khen ngợi ngược lại, chỉ mới vài câu, liền thổi phồng đến mức khiến cho bốn vị Long Vương gia híp mắt cười khẽ, không ngừng gật đầu, trong đáy lòng thầm khen Hải Thần cao minh...

Sau bữa tiệc, bọn họ vốn sẽ bắt đầu 【 chọn long nhập thần 】.

Lúc này Lý Trường Thọ đã sắp xếp xong xuôi hết thảy, trải qua quá trình sau đó, Long Tộc liền có thể lấy được những thần vị cấp thấp này.

Nhưng, vào thời điểm quan trọng này, Long Vương Bắc Hải đột nhiên mở miệng nói: "Lần tuyển chọn con cháu Long Tộc tiếp nhận thần vị Thiên Đình này, vốn là sự tình đáng giá ăn mừng. Ta thấy Hải Thần đã bố trí vô cùng hoàn mỹ, cũng sẽ không xảy ra sai lầm gì, không bằng mời chúng đạo hữu Hồng Hoang đến đây làm chứng."

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này cũng khó tránh khỏi...quá xấu hổ!

Mắt thấy ba vị Long Vương khác chuẩn bị gật đầu, Lý Trường Thọ vội nói: "Long Vương gia, theo ý kiến của bần đạo, lần này Thiên Đình ban thưởng đều là chức vị hộ pháp tuần hải, cũng không phải là thần vị cấp cao, gióng trống khua chiêng như vậy, có thể làm hao tổn anh danh của Long Tộc hay không?"

"Sẽ không." Long Vương Nam Hải nói: "Đây là chuyện nên làm."

Long Vương Bắc Hải cười nói: "Hồng Hoang đều biết quẫn cảnh của Long Tộc chúng ta, chẳng bằng dựa vào cơ hội này để cho bọn hắn biết được, chúng ta đã giao hảo cùng với Thiên Đình."

"Thiện." Long Vương Đông Hải chậm rãi gật đầu, kết luận vấn đề này.

Lý Trường Thọ nhíu mày, suy nghĩ về ích lợi và tác hại của việc này.

Long Cung chủ động tuyên dương việc này, thật ra là biến tướng tuyên dương uy nghiêm của Thiên Đình, cũng là tuyên bố với bên ngoài Long Cung đảo hướng Thiên Đình, giúp Thiên Đình tăng cao cảm giác tồn tại.

Đây là việc tốt đối với bản thân hắn, tương đương với không làm gì cũng lập công.

Chỉ là những thiết kế hiện tại của hắn sẽ phải bày ra ở trước mặt cao thủ bên ngoài Long Tộc, nhất là chính mình còn ngồi ở trên bảo toạ sẽ phun sương trắng kia, không ngừng quay người...

Cảm giác xấu hổ quả mức nồng đậm.

Thế là, giải thi đấu Long Cung trì hoãn thêm nửa tháng, Long Tộc bắt đầu phát thiệp mời, mời các lộ cao thủ đến đây xem lễ.

Lý Trường Thọ lo lắng rằng đến lúc đó tất nhiên sẽ có quân cờ Tây Phương Giáo trà trộn vào, cũng phải làm một chút bố trí, đề phòng bị bọn họ làm rối tung việc này...

Nhưng Lý Trường Thọ cũng không thể dự liệu được, việc này đã trở thành đại sự quan trọng của Long Tộc!

Nửa tháng sau, ở trong chủ điện Thủy Tinh Cung kín người hết chỗ, trước điện còn có không biết bao nhiêu thân ảnh tụ tập.

Vào lúc Lý Trường Thọ ấn nút màu đỏ ở phía trước, ở trong sương trắng tứ tán, một vị Long Tử quay người...

Đùi nhà mình - Đại Pháp Sư âm thầm ẩn nấp, cùng với Triệu đại gia Triệu Công Minh, tất cả đều bật cười, các cao thủ Hoàng Long Chân Nhân, Kim Ngao Đảo Thập Thiên Quân được Long Tộc mời tới làm khách quý, cũng đều híp mắt cười khẽ.

Mà Thiên Tướng Hoa Nhật Thiên xen lẫn ở bên trong chúng Thiên Tướng【 bảo vệ ý chỉ 】, đang ngồi ở chỗ khách quý bên cạnh Đông Mộc Công bưng ý chỉ.

Cùng đến xem lễ với Hoàng Long Chân Nhân là Phúc Đức kim tiên Vân Trung Tử, cùng với đông đảo tiên nhân Xiển Giáo Ngọc Hư Cung, đã từng tuyên dương thanh danh Hải Thần ở các nơi.

Còn có mấy vị tiên nhân Tiệt Giáo ở trên Kim Ngao Đảo rảnh rỗi...

Hết thảy đều lộ ra biểu tình tán thưởng.

Danh xưng dân chơi Hải Thần, đã truyền khắp Hồng Hoang kể từ đây, làm đề tài cho người ta nói chuyện say sưa.

…

Mặc dù quá trình có một chút xấu hổ, nhưng ở dưới sự xử lý của Lý Trường Thọ, mười sáu thần vị cấp thấp vẫn dã thuận lợi phát xuống.

Con cháu Long Tộc được chọn lựa, một nửa là con cháu Long Vương Tứ Hải, một nửa là tuấn kiệt Long Tộc xuất thân trong sạch, năng lực xuất chúng.

Thần vị ban thưởng xuống, nghiệp chướng Thiên Đạo hạ xuống bị triệt tiêu, mười sáu vị Long Tử Long Nữ này đều có một chút đột phá.

Sau đó bọn hắn sẽ tuần tra Tứ Hải, Lý Trường Thọ cũng cho bọn hắn một ít lời khuyên, bảo bọn hắn làm việc thiện tích đức, cứu trợ những sinh vật gặp nạn, tuyên dương uy danh của Thiên Đình, không thể làm những sự tình tăng thêm nghiệp chướng.

Lúc này mười sáu vị Long Tử Long Nữ đều đã là thủ hạ của Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ cũng có thể tùy thời tước đoạt thần vị trên người bọn hắn.

Sau khi tuyên chỉ, Lý Trường Thọ, Đông Mộc Công, liền cùng với binh tướng Thiên Đình chủ động rời đi, náo nhiệt trong biển cũng không có liên hệ quá lớn với bọn hắn.

Lý Trường Thọ thừa cơ đổi một cỗ Đạo Nhân Giấy trở về Thiên Đình, mà Đạo Nhân Giấy thay đổi sau khi âm thầm rời khỏi Long Cung Đông Hải, đã đợi một lúc trên một hòn đảo nhỏ.

Trong biển đột nhiên xuất hiện một đoàn mây mù, một đạo thân hình miễn cưỡng được xưng tụng là thon dài bước ra từ mây mù, dạo bước mà đến trên mặt biển, khuôn mặt thường thường không có gì lạ, quanh người có một cỗ đạo vận huyền diệu tự nhiên...

Chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư cười nói: "Cảnh giới đã củng cố như thế nào?"

"Đã an ổn." Lý Trường Thọ vái chào, cười nói: "Đa tạ Đại Pháp Sư đã hộ pháp cho đệ tử."

Đại Pháp Sư lập tức cười đến híp cả mắt, mang theo sự ranh mãnh hỏi: "Là muốn cám ơn ta hộ pháp cho ngươi, hay là đa tạ ta đã tìm một vị hộ pháp cho ngươi?"

Lý Trường Thọ: "..."

"Đại Pháp Sư, sự tình Vân Tiêu tiên tử, đệ tử thật sự có một chút...ừm, trở tay không kịp."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười không nói, cũng không trêu ghẹo nhiều, chỉ nói: "Hiếm khi ta hạ giới một lần, hay đi dạo với ta một chút đi, sau đó ta có lẽ sẽ bế quan một thời gian ở bên trong Động Suất Cung."

Lý Trường Thọ nói: "Xin Đại Pháp Sư cứ yên tâm, đệ tử sẽ không để cho Nhân Giáo gặp phiền toái."

"Lời ấy sai rồi." Đại Pháp Sư cười nói: "Phiền phức là gì? Nếu là sự tình mà ta cũng vô pháp giải quyết, mới xem như là phiền phức. Thời cơ Long Tộc Nhập Thiên đã dần dần thành thục, lúc ngươi nên xuất thủ không cần cố kỵ. Lão quân đã truyền đan đạo xuống, lúc này ngươi đã xem như một nửa đệ tử của lão sư, nếu có người xúc phạm ngươi, đó chính là xé da mặt của lão sư. Cẩn thận chặt chẽ mặc dù không sai, nhưng cẩn thận quá phận, làm cho lão sư cảm thấy ngươi nhát gan sợ phiền phức, vậy thì có một chút không tốt."

Lý Trường Thọ vái chào thật sâu: "Đệ tử tuân theo lời dạy bảo của Đại Pháp Sư!"

Chương 354. Kiêu ngạo

"Thiện." Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng khoát tay đối với Lý Trường Thọ, cùng với Lý Trường Thọ dạo bước tại Đông Hải, thừa dịp cơ hội này, truyền thụ Thái Thanh chi đạo, diệu pháp tự nhiên cho Lý Trường Thọ.

Nửa ngày bất tri bất giác đi qua, Đại Pháp Sư cao hứng, lại dặn dò Lý Trường Thọ vài câu...

Đúng vào lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên nổi lên sóng triều, thần niệm đảo qua chủ thần miếu An Thủy Thành, lập tức hơi nhíu mày.

Đại Pháp Sư cười nói: "Có gì khó nói sao? Cứ nói đi không sao."

"Đại Pháp Sư, bản thân đệ tử hẳn là không có vấn đề gì. Có một đạo đồng cưỡi tiên hạc, đi vào bên trong miếu Hải Thần của ta..."

"Ồ?" Đại Pháp Sư cười nói: "Đồng tử cưỡi tiên hạc? Tìm ngươi có chuyện gì? Được rồi, ta sẽ đưa hoá thân của ngươi đi qua đó xem náo nhiệt."

Vừa dứt lời, Đại Pháp Sư lôi kéo cổ tay của Lý Trường Thọ, bàn chân phóng ra một bước.

Lý Trường Thọ chỉ cảm thấy quang ảnh xung quanh cấp tốc lưu chuyển, lúc hiện hình một lần nữa, đã đến trên không trung An Thủy Thành Nam Hải.

Đây chính là độn pháp không gian!

Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn xuống, có thể thấy một đồng tử ngồi ở trên tiên hạc, đang tung bay ở trước đại điện Hải Thần.

Đồng tử này mi thanh mục tú, xếp bằng ở trên lưng tiên hạc, khoanh tay, nhắm mắt ngưng thần, giữa lông mày mang theo một cỗ ngạo khí.

Xung quanh có không ít khách hành hương đang vây xem, một ít đại thẩm khen "đứa nhỏ này thật tuấn tú", làm cho đồng tử này có một chút không kiên nhẫn.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đại Pháp Sư, đệ tử sẽ đi ứng đối một chút."

"Được." Đại Pháp Sư bấm ngón tay suy tính, cũng đã tính ra lai lịch của đồng tử này, hơi nhíu mày.

Mà cỗ Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" này thì ẩn nấp hành tung, cưỡi mây rơi vào hậu viện miếu Hải Thần, lại bưng phất trần đi vòng qua tiền điện, mỉm cười đi về phía trước.

Lúc này đám khách hành hương đều biết đây là hóa thân Hải Thần, cả đám cúi người quỳ xuống đất hành lễ...

Đồng tử kia mở mắt ra, ánh mắt có một chút lạnh lùng, lạnh nhạt nói: "Đạo hữu chính là Hải Thần?"

"Không sai." Lý Trường Thọ cười nói: "Không biết đạo hữu là người phương nào, tới đây có gì muốn làm."

Đồng tử này lại nói: "Lão gia nhà ta muốn gặp ngươi, để cho bản thể của ngươi hiện thân, nhanh chóng đi với ta một chuyến."

Nghe lời ấy, chúng phàm nhân khách hành hương ở phía dưới, hơn mười mấy vị thần sứ Hải Thần Giáo trái phải, phần lớn đều lộ vẻ mặt bất thiện.

Đứa nhỏ này, làm sao lại dám nói chuyện như thế với Hải Thần của bọn hắn?

Lý Trường Thọ nghe vậy có một chút nhíu mày, vì lý do ổn thỏa, hỏi trước lão gia trong miệng đồng tử này là ai, lại quăng phất trần đuổi vị đồng tử không biết lễ phép này ra nơi đây—— đối phương đã xé da mặt của Nhân Giáo, chính mình nhất định phải có một chút ứng đối.

Lý Trường Thọ lãnh đạm nói: "Không biết lão gia nhà ngươi là thần thánh phương nào, lại vì sao muốn gọi ta đến gặp mặt?"

"Hừ, hãy nghe cho kỹ lời ta nói, chớ để cho ta lặp lại lần thứ hai!

Lão gia nhà ta ——

Đắc đạo hiện thần từ Viễn Cổ, bối phận tương đương với Lục Thánh.

Luận đạo hiển chân ý với thánh, bây giờ an tọa tại Ngọc Hư Cung.

Sư trưởng của Thập Nhị Kim Tiên, nắm giữ đại thần thông đạo pháp không gian.

Đốt đạo hỏa trong Nguyên Giác Động, có đèn sáng trong Linh Thứu Sơn!"

Lý Trường Thọ lập tức lộ vẻ mặt giật mình, hất phất trần trong tay lên, nói: "Xin cứ tự nhiên, không tiễn."

Lúc đồng tử này đọc một bài thơ, ban đầu Lý Trường Thọ còn tưởng rằng là vị đại lão nào...

Kết quả đến cuối cùng nói ra Linh Thứu Sơn Nguyên Giác Động, đúng là "Nhiên Đăng cổ phật" đại danh đỉnh đỉnh sau này, chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ lập tức không có gánh nặng gì trong lòng.

Cũng không phải Lý Trường Thọ kiêu ngạo, dám không để Nhiên Đăng ở trong mắt.

Trên thực tế, Lý Trường Thọ đối các vị tiền bối Đạo Môn, đều giữ một phần kính ý thật sâu, có thể sử dụng mười thành tâm lực để tính toán, tuyệt đối sẽ không dùng chín thành chín.

Lúc này vị đồng tử này quá mức ngạo mạn, Nhiên Đăng lại dựa vào thân phận Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, trực tiếp bảo hắn dùng chân thân đi gặp mặt...

Buộc hắn hiện thân?

Chuyện này khó tránh khỏi có một chút ác độc.

Nếu như Đại Pháp Sư không có ở chỗ này, Lý Trường Thọ có khả năng còn hao phí thêm một chút công phu, ghi chép những gì đồng tử vừa nói vào Lưu Ảnh Cầu, làm thủ đoạn chứng thực sau này.

Cũng không thể đối mặt hoà nhã với nhau.

Mà lúc này, Đại Pháp Sư đang nhìn ở ngay phía trên, Lý Trường Thọ không những không thể mềm, càng là không thể lui.

Đừng nói là vị đồng tử này, coi như là Nhiên Đăng đích thân đến, nếu như có thái độ ngạo mạn, không coi ai ra gì, chính mình cũng có thể giữ một chút khoảng cách, không kiêu ngạo không tự ti, hô một tiếng "Tiền bối" xem như kính trọng, mời một chén nước trà xem như là cấp bậc lễ nghĩa.

Tư duy nhất định phải rõ ràng, không thể từ bỏ nguyên tắc.

【Nguyên tắc cốt lõi để giải quyết vấn đề này chính là tuyệt đối không thể làm Nhân Giáo mất mặt. 】

Nhất là...

Đối phương chỉ phải một vị đồng tử đến, phương án an toàn nhất là lắc đầu và bày tỏ sự không hài lòng!

Đại năng còn sống sót từ thời đại Viễn Cổ giống như Nhiên Đăng đạo nhân, Lý Trường Thọ tuyệt đối không tin đối phương sẽ không biết tính nết của vị đồng tử này như thế nào.

Ngược lại là, đồng tử này vừa lỗ mãng, vừa có thể tạo áp lực cho chính mình, xem có thể lừa dối bản thể của bản thân đi ra hay không. Mà nếu như phát hiện ra chuyện không thể làm, Nhiên Đăng đạo nhân còn có thể răn dạy đồng tử này vài tiếng, vứt nồi cho vị đồng tử này, còn bản thân thì không mất đi mặt mũi...

Tâm tư của vị đại năng này rất chặt chẽ.

Những ý niệm này thoảng qua, kỳ thật chỉ trong nháy mắt.

Phân tích xong khả năng tiếp theo của chuyện này, Lý Trường Thọ vung phất trần lên, nói một câu: "Xin cứ tự nhiên, không tiễn."

Đồng tử kia lập tức trợn tròn đôi mắt nhỏ, còn cho rằng chính mình nghe lầm.

Đồng tử hét lên bằng giọng nói trẻ con: "Hải Thần, ngươi có biết lão gia nhà ta là ai hay không!"

"Hừ!" Lý Trường Thọ hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: "Chỉ bằng vào tính tình không coi ai ra gì của ngươi, bần đạo cũng khó cho ngươi sắc mặt tốt, trở về đi. Chân thân của bần đạo ngao du Tứ Hải, không tiện gặp người khác."

Nói xong xoay người rời đi, làm cho tiểu đạo đồng cưỡi ở trên lưng bạch hạc kia choáng váng.

"Ngươi, ngươi thật sự!" Đồng tử này lập tức nhảy xuống, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, hô: "Ngươi có biết lão gia nhà ta là Xiển Giáo Phó Giáo Chủ hay không! Coi như là Thập Nhị Kim Tiên nhìn thấy, cũng phải hô một tiếng lão sư! Ngươi lại lớn mật như thế!"

Lý Trường Thọ không thèm để ý, mây khói nhàn nhạt phiêu khởi quanh người, biến mất không thấy gì nữa.

Đi rồi?

Đạo đồng kia nhất thời ngẩn mắt ra, phần lớn thần sứ và khách hành hương phàm nhân cười thành tiếng.

Liền nghe mấy vị thần sứ trêu chọc nói:

"Muốn gặp Hải Thần nhà chúng ta, tính tình còn nóng vội như thế, ai để ý đến ngươi chứ."

"Hải Thần nhà chúng ta rất bận rộn, cũng không phải là ai cũng có thể gặp!"

Chương 355. Chuyện hoang đường

"Các ngươi!" Đồng tử này đâu chịu nổi ủy khuất như vậy, lập tức trực tiếp nhảy lên, muốn xông vào đại điện miếu Hải Thần!

Bên cạnh đột nhiên toát ra năm tráng hán, một người trực tiếp ngăn ở trước mặt đồng tử này, dùng cơ ngực cường tráng của chính mình, trực tiếp hất bay đồng tử này ra ngoài.

Mấy tráng hán khác lập tức tiến về phía trước, cả đám mặc giáp da màu đen, bắp thịt cả người tản ra ánh sáng chói mắt, cùng hô lên đối với đồng tử này...

"Hắc hắc!"

Đồng tử này run run mấy lần, y tuy có tu vi cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ, nhưng cũng chỉ là sinh linh được điểm hóa, ở dưới cục diện như vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch, rơi vào bối rối.

"Các ngươi muốn làm gì! Ta, ta chẳng qua là đồng tử! Lão gia nhà ta thế nhưng là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo!"

Thế là, thanh âm hắc hắc của vài vị thần sứ này, trở nên càng vang dội hơn...

Một lát sau.

Đồng tử này gào khóc, cưỡi bạch hạc phóng lên tận trời, bay nhanh về hướng tây bắc, tốc độ lại là cực nhanh.

Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày, nếu không phải con bạch hạc kia là linh cầm bên trong Ngọc Hư Cung, hắn sẽ âm thầm chụp lại...

Đó đúng là linh chủng đỉnh cấp, tốt nhất là có thể bắt được một đôi đực cái.

Tiếp đó liền nghe được một tiếng cười khẽ truyền đến từ bên ngoài, Đại Pháp Sư cưỡi mây bồng bềnh mà tới...

Lý Trường Thọ đi về phía trước hành lễ, Đại Pháp Sư rất tự nhiên ngồi ở chủ vị phía sau hậu đường, cười nói: "Vị Nhiên Đăng đạo nhân này cũng không biết là có ý gì, lại bảo đồng tử tới thăm dò ngươi. Trường Thọ, trước đây ngươi đã từng có xung đột với người Xiển Giáo?"

"Những cao nhân Xiển Giáo mà đệ tử quen biết, một là Hoàng Long Chân Nhân, hai là Vân Trung Tử tiền bối, đệ tử đều là lấy lễ để tiếp đón, không dám có nửa phần lãnh đạm."

"Vậy thì tạm chờ ta thôi diễn một phen." Đại Pháp Sư bấm ngón tay suy tính, khuôn mặt có một chút nghiêm túc.

Một lát sau, Đại Pháp Sư khẽ ồ lên một tiếng, tay trái chậm rãi vẽ một vòng tròn ở trước mặt, trong đó hiển lộ ra âm dương song ngư truy đuổi lẫn nhau, mượn nhờ uy năng của Thái Cực Đồ.

Đại Pháp Sư giống như là phát hiện ra sự tình thú vị gì, khóe miệng dần dần nhếch lên...

Lý Trường Thọ lẳng lặng chờ ở bên cạnh.

Thần thông không đủ, dùng tâm lực để bù vào, trong đáy lòng thôi diễn các loại khả năng, dự kiến chuyện hôm nay, hẳn là rất nhanh liền có sự tình nối tiếp...

"Ồ...lại còn có chuyện hoang đường bực này."

Đại Pháp Sư đột nhiên cười vài tiếng, Lý Trường Thọ lập tức có một chút khó hiểu.

Liền nghe Đại Pháp Sư nói: "Nhiên Đăng đạo nhân lần này, đúng là nhận lời mời của một vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, dẫn ngươi đi đến Tây Phương Giáo trao đổi có sự tình quan hệ với Long Tộc. Thật sự có một chút hoang đường. Nhiên Đăng đạo nhân có bối phận khá cao, giao hữu khá rộng, nhận biết người Tây Phương Giáo cũng chẳng có gì lạ. Nhưng bây giờ Nhân Giáo chúng ta đứng ở phía sau Thiên Đình, muốn trợ giúp Thiên Đình đại hưng, vị Nhiên Đăng đạo nhân này không niệm tình Thiên Đình là do Đạo Môn lập thì cũng thôi đi, lại còn trực tiếp muốn chân thân của ngươi hiện thân, để hóa thân đi còn không được... Bộ giá đỡ này, cũng không tránh khỏi quá lớn, quá mức không để Nhân Giáo chúng ta ở trong mắt."

Lý Trường Thọ hỏi: "Đại Pháp Sư, chúng ta nên xử trí việc này như thế nào?"

"Không cần để ý nhiều, ngươi nên làm cái gì thì làm cái đó."

Đại Pháp Sư cười nhẹ vài tiếng, đứng dậy đi vài bước tại hậu viện miếu Hải Thần, tay trái nhẹ nhàng đưa tới, đạo hư ảnh Thái Cực Đồ kia chậm rãi bay lên, lơ lửng dưới xà nhà chính giữa hậu viện, xoay tròn hai vòng, tự động biến mất.

Một vệt đạo vận khó nói lên lời, tràn ngập ra ở các nơi trong hậu đường, lại dần dần biến mất theo gió.

Đại Pháp Sư cười nói: "Như vậy là được."

"Đa tạ Đại Pháp Sư bảo vệ!" Lý Trường Thọ trước tiên vái chào đối với Đại Pháp Sư, lại vái chào đối với bên ngoài hậu viện, cất cao giọng nói: "Đệ tử thành tâm bái tạ Thánh Nhân lão gia che chở!"

Đại Pháp Sư không khỏi cười đến híp cả mắt, lại ấm giọng nói vài câu với Lý Trường Thọ, sau đó thân hình liền biến mất không thấy gì nữa, không tiếp tục ở đây xem diễn.

"Làm rất tốt." Trước khi Đại Pháp Sư đi, đưa tay vỗ vào bả vai của Lý Trường Thọ một chút: "Có một số người lòng ở bên ngoài Đạo Môn, liền không cần nể mặt bọn hắn."

Lý Trường Thọ lập tức rõ ràng thái độ của đại lão nhà mình, trịnh trọng gật đầu đáp ứng hai tiếng.

Sau khi đưa Đại Pháp Sư rời đi, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn xà nhà, cũng là cảm khái không thôi.

Uy năng của Thái Cực Đồ, chính mình cuối cùng cũng có một tia.

Có cần giấu bản thể ở nơi đây hay không?

Ách, được rồi, chuyện này ngược lại là không tất yếu lắm.

Phần che chở này, chỗ trân quý của nó là ở ý nghĩa tượng trưng, mà không phải là uy năng như thế nào.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng cảm thấy ấm áp.

Nhân Giáo như vậy, chính mình bôn ba vất vả vì thế, có gì không đáng?

"Kế tiếp nên ứng đối ra sao?" Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, chậm rãi dạo bước ở trong hậu viện, cẩn thận suy nghĩ.

...

Đồng tử kia cưỡi hạc đi về hướng bắc, dựa vào tốc độ của con bạch hạc kia, đến Ngọc Hư Cung cũng phải tiêu tốn một ~ hai canh giờ.

Sau đó Nhiên Đăng đại khái sẽ mượn cơ hội đến đây, lấy thân phận tiền bối Đạo Môn, vấn trách chính mình vì sao đánh đồng tử của y, không nể mặt y.

Việc này có thể lớn có thể nhỏ, Nhiên Đăng ở mặt ngoài, đã chiếm cứ chủ động.

Theo sự an bài của Đại Pháp Sư, chính mình chỉ cần hiển lộ Thái Cực Đồ ra, làm cho Nhiên Đăng biết khó mà lui.

Nhưng đây cũng không được tính là sách lược ổn thỏa nhất.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền làm rõ ý nghĩ...

Nhiên Đăng đạo nhân là ra mặt cho Tây Phương Giáo, mượn thân phận Xiển Giáo của y đến đây chèn ép một hậu bối Đạo Môn như chính mình, nếu như chính mình cưỡng ép đuổi y trở về, đó chính là không cho Xiển Giáo mặt mũi, tám thành sẽ trở mặt cùng với Xiển Giáo.

Chính mình hoàn toàn có thể dùng tính toán khác, phòng ngừa Xiển Giáo trở mặt, sử dụng 【 Thái Cực Đồ che chở 】làm át chủ bài đối mặt với Nhiên Đăng đạo nhân của chính mình.

Việc này...

"Có rồi."

Lý Trường Thọ dừng bước, cỗ Đạo Nhân Giấy này lập tức thi triển thổ độn trở về kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất.

Tâm thần lưu chuyển, Lý Trường Thọ đã mở ra một cỗ Đạo Nhân Giấy ẩn nấp bên trong khe đá đáy biển nào đó tại phụ cận Long Cung Đông Hải...

Đạo Nhân Giấy này hóa thành hình tượng lão thần tiên Hải Thần thường dùng, thi triển thủy độn tiến đến Long Cung Đông Hải, một đường thông suốt.

Sau nửa canh giờ, Lý Trường Thọ lại xuất hiện ở bên trên yến tiệc vui vẻ của Long Cung một lần nữa.

Lần này Lý Trường Thọ cũng không chậm trễ, trực tiếp tìm được Hoàng Long Chân Nhân.

Lý Trường Thọ đi về phía trước, hành lễ đối với các vị tiền bối Đạo Môn ngồi cùng bàn, cười nói: "Hoàng Long tiền bối, vãn bối có một chuyện muốn nhờ."

"Ồ?" Hoàng Long Chân Nhân nghe vậy lập tức nâng cao tinh thần, vội nói: "Chuyện gì, Hải Thần đạo hữu cứ nói không sao."

Chương 356. Đúng dịp

Lập tức, Lý Trường Thọ thi triển bí pháp truyền âm ở trước mặt, nói một lần kỹ càng sự tình Nhiên Đăng đạo nhân phái đồng tử vô lễ cho Hoàng Long Chân Nhân.

Hoàng Long Chân Nhân càng nghe, chân mày nhíu càng sâu.

Đợi Lý Trường Thọ nói xong, Hoàng Long Chân Nhân đứng dậy vái chào đối với chúng đạo hữu Tiệt Giáo ngồi cùng bàn, cười nói: "Các vị đạo hữu, bần đạo có việc phải đi trước một bước."

Tiếp đó, liền để lại đám tân khách có một chút nghi hoặc, cùng nhau rời khỏi chủ điện với Lý Trường Thọ...

Mời Hoàng Long Chân Nhân ra mặt, xem như biện pháp nhanh gọn nhất mà lúc này Lý Trường Thọ có thể nghĩ đến.

Theo cách này, vấn đề hôm nay liền có thể được coi là sự mâu thuẫn giữa bản thân và Nhiên Đăng đạo nhân, cũng không phải là chính mình không cho Xiển Giáo mặt mũi.

"Giáo Chủ ca ca!" Ngao Ất chạy tới từ bên cạnh, vội hỏi: "Có phiền toái gì sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Yên tâm đi, chỉ là một ít việc nhỏ."

Ngao Ất lập tức nhẹ nhàng thở ra, trịnh trọng nói: "Nếu ca ca có chỗ cần Ngao Ất, hay là cần long nhân thủ trợ trận, hay kịp thời nói cho ta biết."

"Được." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, ở dưới sự hộ tống của Ngao Ất, đi ra khỏi Long Cung với Hoàng Long Chân Nhân, bay về phía mặt biển.

Đợi bọn hắn cưỡi mây bay phía trên mặt biển, Hoàng Long Chân Nhân lại hỏi: "Đồng tử kia, quả nhiên là ngang ngược vô lý, trực tiếp muốn để cho chân thân của đạo hữu hiển lộ, đi đến Ngọc Hư Cung?"

"Bây giờ Chân Nhân hãy đi vào bên trong miếu Hải Thần của ta, chỉ cần nhìn Lưu Ảnh Châu một chút liền có thể biết được tiền căn hậu quả." Lý Trường Thọ thở dài: "Vãn bối vẫn luôn không dùng chân thân đi lại ở bên ngoài, là bởi vì lúc này vãn bối đang tương trợ Long Cung, Thiên Đình, là địch với phương tây. Nếu có cao thủ đánh lén vãn bối, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi, cho nên vãn bối căn bản không dám đáp ứng việc này."

Hoàng Long Chân Nhân buông tiếng thở dài: "Đã làm cho đạo hữu chịu ủy khuất, vị Phó Giáo Chủ này...ài, luôn là có một chút hành vi làm cho người ta khó hiểu, lần này cũng không biết là muốn làm gì."

"Nghe lời này của tiền bối, vị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng này dường như...cũng không quá nhiều uy vọng ở bên trong Xiển Giáo?"

"Y có bối phận cao, bần đạo và các vị sư huynh sư đệ đều phải gọi hắn một tiếng lão sư hoặc là sư thúc." Hoàng Long Chân Nhân giải thích rõ ràng: "Chỉ là lão sư dựa vào giao tình với y ở thời Viễn Cổ, cho y một cái chức vụ Phó Giáo Chủ, ngày bình thường liền ra lệnh đối với chúng ta. Hơn nữa có một số việc, bần đạo cũng không tiện nhiều lời..."

Lý Trường Thọ lập tức rõ ràng một chút gì đó.

Khi nói chuyện, bọn hắn một già một trẻ, một rồng một người, đã đi đến phụ cận Nam Thiệm Bộ Châu.

Vì muốn đi đến nơi trước khi Nhiên Đăng tới hưng sư vấn tội, đi ngang qua Nam Thiệm Bộ Châu tự nhiên là nhanh chóng nhất.

Trong lúc bọn hắn bay ra khỏi ranh giới Đông Hải, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nói quen thuộc, một tia đạo vận quen thuộc bay tới: "Ồ? Thật là đúng dịp, sao lại gặp gỡ ở nơi này?"

Hoàng Long Chân Nhân vội vàng dừng mây trắng lại, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, đã thấy một vị đạo sĩ trung niên mặc giáp lưới màu vàng trên người, khuôn mặt uy phong lẫm lẫm cưỡi mây mà tới.

Chính là Triệu đại gia, Triệu Công Minh trước đây xem kịch cùng với Đại Pháp Sư tại Long Cung!

Nếu không phải quanh người Triệu đại gia còn quấn quanh đạo vận độn thuật không gian, Lý Trường Thọ còn thật sự tin Triệu đại gia là "trùng hợp gặp được", mà không phải là Triệu đại gia nhanh chóng truy đuổi tới.

"Bái kiến Công Minh tiền bối!"

"Ha ha ha, lão đệ, ngươi lại quên rồi?"

"Ách, bái kiến Công Minh lão ca!"

"Thiện! Xem thần thái vội vàng các ngươi trước khi rời đi, thế nhưng là có việc vui gì? Sao không mang lão ca đi theo!"

Lý Trường Thọ: "..."

Quả nhiên, nghĩa bạc vân thiên cái gì, đều là do nhàm chán nhàn tạo ra!

Triệu Công Minh dựa vào Định Hải Thần Châu thi triển độn pháp, trực tiếp mang Hoàng Long Chân Nhân cùng với Lý Trường Thọ đến hậu viện miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ đi đến tiền điện mang mấy khỏa Lưu Ảnh Châu tới, triển lãm một lần cử chỉ và lời nói của vị đồng tử kia.

Triệu Công Minh lập tức chửi ầm lên: "Vị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng này có ý tứ gì? Lại dám mở miệng bảo bản thể của ngươi hiện thân? Chẳng lẽ là muốn tìm bia ngắm cho những người muốn hại tính mệnh của ngươi kia! Đi, chúng ta đi đến Ngọc Hư Cung tìm hắn hỏi cho ra lẽ!"

"Lão ca đừng nóng vội, lão ca đừng nóng vội." Lý Trường Thọ vội nói: "Ta đoán rằng Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng chắc chắn sẽ đến đây hỏi tội. Tiếp đó lão ca cùng với Hoàng Long tiền bối chỉ cần trốn ở trong tối, từng người cầm một viên Lưu Ảnh Châu, ghi chép kỹ những gì ta và y nói với nhau. Như thế, nếu sự việc trở nên rùm beng, ta cũng có bằng chứng để giải oan, tránh cho bị vị Phó Giáo Chủ chụp mũ vô lễ với tiền bối. Nếu như tiếp theo không có chuyện gì, cũng làm như việc này chưa hề phát sinh, đệ tử cũng không muốn trở mặt cùng với cao nhân tiền bối như vậy."

Hoàng Long Chân Nhân nghe vậy mỉm cười gật đầu, trong mắt mang theo vài phần tán thưởng: "Lòng dạ của đạo hữu thật là rộng lớn."

Lý Trường Thọ cười nói: "Chỉ là oan gia vẫn nên giải không nên kết mà thôi."

Lập tức, Triệu Công Minh thục giục Định Hải Thần Châu, ẩn vào góc hậu viện cùng với Hoàng Long Chân Nhân, hai vị đại lão từng người cầm Lưu Ảnh Châu mà Lý Trường Thọ đưa cho, bắt đầu ghi chép lại tình ảnh ở nơi đây.

Cùng lúc đó, ở bên trong Động Suất Cung, ở dưới gốc đại thụ kia.

Huyền Đô Đại Pháp Sư dựa nghiêng vào trên cành cây, trước mặt có một đoàn mây mù lơ lửng, ở trên đó hiển lộ rõ ràng hình ảnh trong hậu viện Hải Thần Giáo.

Từ góc độ "Quay chụp" này, hẳn là đang mượn đạo hư ảnh Thái Cực Đồ kia âm thầm quan sát...

Khi Đại Pháp Sư nhìn thấy Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân đến đây, nghe được biện pháp Lý Trường Thọ nói tới, cũng vỗ tay cười vài tiếng.

Dù bận vẫn ung dung, chậm rãi đợi chuyện xảy ra tiếp theo.

Lý Trường Thọ ngồi ở hậu viện đại khái nửa canh giờ, một đóa mây trắng bay tới từ phương hướng tây bắc, trên đó có một lão giả được ánh vàng bao phủ, ngồi quỳ chân ở bên cạnh lão giả là vị đồng tử trước đó.

Lão giả này, nhìn từ xa còn tưởng rằng là khuôn mặt gầy gò, nhìn gần lại là khuôn mặt ngay ngắn, cũng khá đặc biệt.

Gã mặc đạo bào màu nâu, ngồi ở phía trên mây trắng, hai tay để ở trong tay áo rộng, trên đầu vai có một ngọn đèn đồng trôi nổi, mí mắt híp một nửa, lông mày rậm, tóc mai dài, tai to.

Trong lúc động và tĩnh, tự có uy nghiêm.

Đạo vận lưu chuyển, tự thành phong phạm cao nhân.

Sự hiểu biết của Lý Trường Thọ đối với Nhiên Đăng đạo nhân, kỳ thật cũng không được tính là nhiều.

Chỉ biết Nhiên Đăng đạo nhân là một tay hảo thủ thêm mắm thêm muối bên trong đại kiếp Phong Thần, kẻ xướng người hoạ cùng với Lục Áp Đạo Quân lai lịch không rõ, làm cho đại kiếp Phong Thần ngày càng nghiêm trọng hơn.

Chương 357. Ta không tin

Sau đó vào lúc đại kiếp Phong Thần còn chưa hoàn tất, Nhiên Đăng lại lấy hai chữ "Đạo nhân" bên trong danh hào của mình, tăng thêm hậu tố "Cổ phật", mang theo mấy vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, mưu phản Đạo Môn.

Nhưng đối với bối cảnh cụ thể, tu vi thần thông của Nhiên Đăng, Lý Trường Thọ cũng chưa từng nghe tới...

Lý Trường Thọ đứng dậy, chủ động bay lên phía trên hậu viện, cử động này cũng ẩn chứa tính toán.

"Ngươi chính là Hải Thần?" Nhiên Đăng đạo nhân mang theo đồng tử cưỡi mây đến, vừa tới phía trên hậu viện miếu Hải Thần, liền lộ ra thần sắc lãnh đạm hỏi.

Lý Trường Thọ hơi gật đầu, lắc lắc phất trần đối với Nhiên Đăng đạo nhân, lạnh nhạt nói: "Ta chịu sự ủy thác của Thiên Đình, được Ngọc Đế sắc phong, tuần tra Tứ Hải, quản lý sinh linh trong biển, tự nhiên chính là Hải Thần."

Trong đáy mắt của Nhiên Đăng đạo nhân lộ ra một chút tàn khốc, nói: "Tốt cho một cái được Ngọc Đế sắc phong, chịu sự ủy thác của Thiên Đình, chẳng trách không coi ai ra gì như thế, ngay cả Xiển Giáo chúng ta cũng không để vào trong mắt!"

Lý Trường Thọ vừa mới nghe Nhiên Đăng mở miệng, liền biết đối phương là một kẻ khó chơi.

Chẳng qua chỉ là hai câu nói hời hợt, liền trực tiếp kéo vấn đề đến độ cao đại giáo, đẩy vấn đề "không tuân lệnh hắn" lên tới mức độ "khinh thị Xiển Giáo"...

Cũng may Lý Trường Thọ đã sớm chuẩn bị, nâng cao tính cảnh giác, trực tiếp nhảy ra khỏi tiết tấu của đối phương.

Lý Trường Thọ lại hất phất trần lên, cau mày nói: "Đạo hữu thật là hung hăng, vừa đến Hải Thần Giáo chúng ta chính là một câu "Ngươi chính là Hải Thần", lại trực tiếp trách móc bần đạo không tuân lệnh Xiển Giáo. Việc này nên nói như thế nào? Đạo hữu đã từng tự giới thiệu hay chưa? Có thể nói rõ hay không, bần đạo là như thế nào không tuân theo lệnh Xiển Giáo?"

Đồng tử ngồi quỳ chân ở bên người Nhiên Đăng lập tức cao giọng hô: "Mở mắt ra nhìn, đây là lão gia nhà ta!"

Lý Trường Thọ chau mày, mắng: "Kẻ không có lai lịch rõ ràng nhà ngươi! Trước đây đi đến miếu Hải Thần của ta tỏ vẻ kiêu ngạo ương ngạnh, gây chuyện thị phi! Còn to gan lớn mật, nói là tuân theo lệnh của vị Phó Giáo Chủ Xiển Giáo đức cao vọng trọng kia, bảo bản thể của ta phải hiện thân ra ngoài! Hừ, rõ ràng chính là đến đây dụ ta đi ra ngoài, có ý đồ hại tính mạng của ta! Hiện tại thì sao, ngươi bị ta quát lui đi, còn không cam tâm, lại kéo yêu ma không biết chui ra từ chỗ nào, còn muốn giả mạo là tiền bối Nhiên Đăng Xiển Giáo đích thân tới! Ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?"

Đồng tử kia trừng mắt: "Ngươi!"

Nhiên Đăng đạo nhân vừa muốn mở miệng, Lý Trường Thọ lại chỉ vào đồng tử tiếp tục mắng, triển khai toàn bộ miệng lực, như bắn liên thanh!

"Chỉ bằng vào kẻ này? Còn muốn giả mạo vị Nhiên Đăng Phó Giáo Chủ Xiển Giáo tiên phong đạo cốt, phẩm cách thanh cao, hòa ái dễ gần kia? Ngươi có biết, vị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng kia thế nhưng là sinh linh tiên thiên thời Viễn Cổ, Thiên Đạo chưa toàn vẹn y đã sinh ra, bây giờ ở trong Đạo Môn chúng ta, có thể so sánh cùng với Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, có thể đếm được trên đầu ngón tay hay không! Ngươi nhìn lão đạo mà ngươi tìm này đi, đều là cá mè một lứa như ngươi! Nhìn như trung hậu, nhưng mắt lộ gian trá, không biết xấu hổ, già mà không kính, ra vẻ đạo mạo, hậu sinh phản cốt, nhiều nhất chỉ là đạo tặc! Ngay cả đạo vận Ngọc Thanh đại đạo cũng đều bắt chước không đến, còn dám giả mạo là vị Phó Giáo Chủ Xiển Giáo kia! ? Ha ha, nực cười vô cùng!"

Chậc, thật thống khoái...

Phen quát mắng này của Lý Trường Thọ, đã trực tiếp bắt được một vài sơ hở logic trong lời nói của đối phương—— mắng thẳng vào mặt

Sắc mặt của Nhiên Đăng đạo nhân âm trầm như nước, khuôn mặt nhỏ của vị đạo đồng kia đỏ lên, nói không thành tiếng.

Hoàng Long Chân Nhân dở khóc dở cười một hồi, Triệu đại gia bóp đùi nín cười, nam nhân ở hậu viện Động Suất Cung kia cười nghiêng ngửa.

Có sao nói vậy, Lý Trường Thọ cũng chưa từng nhìn thấy Nhiên Đăng đạo nhân, trước đây có một chút gặp nhau, nhưng lần trước là Nhiên Đăng lừa dối Hoàng Long Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân chạy tới hỏi chính mình có phải đang tính kế Long Tộc hay không...

Lúc này, trước tiên nhận định là vị đồng tử này giở trò quỷ, dùng lý do "Nhiên Đăng đạo nhân thế nhưng là thế ngoại cao nhân, không có khả năng giống như thế này", âm thầm chê bai, nhìn thử xem đối phương có mắc câu hay không, từ đó thăm dò Nhiên Đăng một chút.

Có thể nói là một hòn đá ném trúng mấy con chim.

Về phần Nhiên Đăng đạo nhân có vô cùng tức giận ra tay hay không...

Đây là cục diện Lý Trường Thọ muốn nhìn thấy nhất, hơn nữa còn đảm bảo cỗ Đạo Nhân Giấy này của chính mình có thể tự hủy trước một bước.

Cao thủ so chiêu, chỉ trong một ý nghĩ!

"Hải Thần, đã mắng đủ chưa?"

"Hừ! Giả mạo cao nhân Đạo Môn của chúng ta, bần đạo không động thủ với ngươi đã rất tốt rồi, làm sao có thể mắng đủ!" Lý Trường Thọ cười lạnh một tiếng, trong đáy lòng thầm than.

Quả nhiên rất khó đối phó, Nhiên Đăng đạo nhân cũng là da mặt đủ dày, không phải là mắng vài câu liền có thể buộc gã ra tay.

Trong lòng Lý Trường Thọ càng trở nên cảnh giác.

Liền nghe Nhiên Đăng lại mở miệng, tiếng nói mang theo vài phần u lãnh: "Bần đạo tu hành nhiều năm tháng như vậy, còn là lần đầu tiên bị người nhục mạ như vậy. Niệm tình ngươi không biết bần đạo, bần đạo không trách tội. Hải Thần ngươi lại nghe cho kỹ, bần đạo chính là Phó Giáo Chủ bên trong Ngọc Hư Cung, Nhiên Đăng!"

"Ồ?" Lý Trường Thọ gật gật đầu, ấn theo lệ cũ hỏi một câu: "Có bằng chứng gì?"

"Ngươi!" Nhiên Đăng đạo nhân suýt nữa phun máu tại chỗ, lúc này lại nhịn xuống, ngọn đèn đồng trên vai chiếu ra lưu quang rực rỡ, nhuộm cả bầu trời An Thủy Thành thành bảy sắc cầu vồng.

Nhiên Đăng nói: "Đã được chưa?"

Lý Trường Thọ nhíu mày, trong đáy mắt có một chút bối rối, hỏi: "Đạo hữu hẳn là thượng khách bên trong Ngọc Hư Cung kia, lão nhân bất tử ở Nguyên Giác Động?"

"Hừ." Nhiên Đăng cười lạnh nói: "Chẳng lẽ chiếc Lưu Ly Trản này của ta còn chưa..."

"Ta không tin." Lý Trường Thọ lắc đầu một hồi: "Pháp bảo trong Hồng Hoang nhiều không kể xiết, có một số món giống nhau là chuyện bình thường."

Nhiên Đăng mắng: "Đừng có hung hăng càn quấy!"

"Đạo hữu hẳn là chột dạ?" Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo cảnh của đạo hữu kỳ thật cũng không thấp, vì sao lại nhất định phải giả mạo người khác đi lại trong Hồng Hoang? Nếu như bị Nhiên Đăng tiền bối biết được, chẳng phải sẽ ra tay đối với đạo hữu?"

"Bần đạo chính là Nhiên Đăng!"

"Thật sao? Ta không tin."

"Ngươi!" Nhiên Đăng trợn tròn hai mắt, lúc này thật sự muốn trực tiếp ném Lưu Ly Trản đi qua, nhưng lại rõ ràng nếu như chính mình ra tay, chính là đã trúng tính toán của đối phương.

Nhiên Đăng đạo nhân một hơi lấy ra mấy món bảo vật, có một chuỗi tràng hạt, một tòa hoàng kim bảo tháp, một chiếc bồ đoàn hoa sen.

"Ngươi đã tin hay chưa?"

Lý Trường Thọ lắc đầu: "Ngày nay, chi phí đóng giả các cao nhân nổi tiếng đi lại trong Hồng Hoang cao đến như vậy sao? Ngay cả những pháp bảo này cũng đều có thể mô phỏng ra được. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ta vốn không quen biết với Nhiên Đăng tiền bối, hắn có pháp bảo gì cũng đều là hoàn toàn không biết. Đạo hữu, nếu ngươi thật sự là Nhiên Đăng thượng nhân, không bằng liền mời Thiên Đạo làm chứng, lập lời thề đại đạo tự kiểm chứng một phen."

Chương 358. Không thoải mái

"Bần đạo sao lại không dám lập?" Lập tức, Nhiên Đăng lập thệ đối với Thiên Đạo, tự chứng nhận bản thân chính là bản thân.

Lực lượng Thiên Đạo buông xuống, nhưng lại không có dị dạng gì.

Lý Trường Thọ thấy cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi, bạch bạch bạch lui lại mấy bước ở trên không trung, trán đổ đầy mồ hôi, hai tay run rẩy, vái chào thật sâu: "Ai nha nha! Đệ tử Nhân Giáo có nhiều mạo phạm, không biết tiền bối lại thật sự là Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng Xiển Giáo tiền bối! Thất kính thất kính!"

Mặc dù thấy Lý Trường Thọ "Hoảng sợ" như thế, lại nghe Lý Trường Thọ nói lời xin lỗi như vậy, Nhiên Đăng lại là không có một chút thoải mái nào.

Ngược lại là có một loại...

Đối phương kính sợ chẳng qua chỉ là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, mà không phải là Nhiên Đăng đạo nhân gã, nếu như gã không có thân phận này thì chẳng phải là ai cả.

Chuyện này khiến cho Nhiên Đăng càng thêm bị đè nén, lửa giận bốc lên trong đáy lòng, lại là mắng không ra, đánh không được, chỉ có thể quay đầu trừng đạo đồng kia một cái.

Đạo đồng toàn thân mềm nhũn, tê liệt ngã xuống ở trên mây, hô hấp cũng đều ngừng.

"Tiền bối thứ tội, thứ tội, đây là lần đầu tiên vãn bối thấy hình dáng của tiền bối, thật sự có mắt không biết chân hào kiệt. Nhanh, mời tiền bối vào bên trong!" Lý Trường Thọ không đợi Nhiên Đăng đạo nhân đáp lời, đã là đi trước một bước.

Nhiên Đăng nhướng mày, lúc này cũng đã phát giác ra, chính mình đã bị vị Hải Thần này nắm mũi dẫn đi, nhất thời lại không biết trút giận tự chỗ nào, chỉ có thể cưỡi mây bay xuống theo.

Nếu như hôm nay cứ bỏ đi như vậy thì hắn cũng không còn mặt mũi nữa.

Nhưng mà, vừa bước vào hậu viện miếu Hải Thần, Nhiên Đăng liền cảm thấy một tia dị tượng, ánh mắt quét về phía Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân ở trong góc.

Lý Trường Thọ: "..."

Công phu ẩn giấu của Triệu đại gia, hiển nhiên là không tới nơi tới chốn, thế mà lại trực tiếp bại lộ?

Đúng vào lúc này, một tia đạo vận hiển hiện, tại xà nhà và bốn góc tường hậu viện, từng hư ảnh âm nhàn nhạt dương song ngư truy đuổi lẫn nhau hiển lộ ra.

Uy năng Thái Cực Đồ?

Nhiên Đăng đạo nhân biến sắc, trong ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ càng lộ ra vẻ kiêng kị.

Chẳng trách, người này có thể đối đầu với phương tây lâu như thế, quả nhiên là Thái Thanh Thánh Nhân đang chèn ép phương tây!

Lửa giận trong đáy lòng Nhiên Đăng giảm đi ba phần, kéo ra một chút ý cười đối với Lý Trường Thọ, lại thấy Lý Trường Thọ đưa tay mời, chẳng qua chỉ là cho hắn ngồi ở ghế tân khác, không khỏi càng thêm có mấy phần bất mãn.

Lập tức, chủ khách ngồi vào chỗ, Lý Trường Thọ đầu tiên là tự tay dâng trà, lại chậm một bước ngồi trở lại chủ vị của chính mình.

Đây là chấp 【lễ hậu bối】, có khác biệt khá lớn so với 【lễ đệ tử】.

Lý Trường Thọ mở miệng trước, chỉ vào đạo đồng kia cười nói: "Hắn thật sự là đạo đồng của tiền bối?"

"Không sai." Nhiên Đăng chậm rãi gật đầu.

"Thật đúng là thông minh đáng yêu, nho nhã lễ độ." Lý Trường Thọ lập tức cười đến híp cả mắt, lời nói ra này cũng không trái lương tâm chút nào: "Lúc trước, ta vừa thấy hắn liền biết là đệ tử đại gia."

Nhiên Đăng đạo nhân gạt ra một chút nụ cười khó coi: "Nếu như thế, bần đạo bảo Đồng Nhi đến mời ngươi đi đến Ngọc Hư Cung gặp mặt, Hải Thần vì sao lại trách cứ Đồng Nhi này của ta một trận?"

"Tiền bối, chỉ sợ là ngài đã hiểu lầm gì rồi." Lý Trường Thọ lấy ra một viên Lưu Ảnh Châu từ trong tay áo, dùng tiên lực đưa tới, trong lúc lơ đãng hiển lộ ra đạo vận tiên lực của chính mình.

Lý Trường Thọ nói: "Mời tiền bối xem, ngọn nguồn sự tình ở ngay trong đó."

Nhiên Đăng đạo nhân hơi do dự, cũng không trực tiếp bóp nát Lưu Ảnh Châu, mà là nhắm mắt dò xét tin tức trong đó.

Kỳ thật, từ khi Nhiên Đăng hiện thân cho đến lúc này, mỗi khi làm ra một cái quyết định, trong đáy lòng Lý Trường Thọ sẽ xuất hiện mấy cái lựa chọn, ở trong nháy mắt Nhiên Đăng làm ra quyết định, Lý Trường Thọ liền có biện pháp ứng đối, lại xuất hiện lựa chọn chuẩn bị kế tiếp cho Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng ở trong đáy lòng.

Nói một cách ngắn gọn, bị Lý Trường Thọ hắn chiếm cứ chủ động ở trên lời nói, muốn xoay người chỉ có thể đẩy ngã toàn bộ, hoặc là dùng một bàn tay chụp chết cỗ Đạo Nhân Giấy này của hắn.

Đáng tiếc...

Thái Cực Đồ cảnh cáo.

Nhưng Nhiên Đăng cũng không phải là kẻ dễ chơi, trong lời nói luôn ẩn chứa sự sắc bén và cạm bẫy.

Một lát sau, hai người chỉ nói mười mấy câu rải rác, lại như là so chiêu trăm ngàn lần, ở trong mỗi một câu nói đều có thâm ý khác, cất giấu trong tiếng cười đều là ngữ điệu tru tâm giết người!

Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân ở bên trong xó xỉnh, lúc này cũng đã nghe đến mức nhíu mày.

Hoàng Long Chân Nhân thì tốt hơn một chút, đại khái có thể cảm nhận được ngôn ngữ giao phong kịch liệt giữa Lý Trường Thọ cùng với Nhiên Đăng đạo nhân.

Lại nhìn bên trên khuôn mặt râu quai nón của Triệu đại gia...

Rõ ràng viết mấy câu【 đây là thứ đồ chơi gì 】, 【 nói cái gì thế 】, 【 đang chỉnh ai sao 】, 【 chẳng lẽ không thể vén tay áo lên trực tiếp nghĩa bạc vân thiên một cái sao 】...

Không bao lâu, Lý Trường Thọ cùng với Nhiên Đăng đã là "bỏ qua chuyện lúc trước", bắt đầu trao đổi sự tình Long Tộc.

Lý Trường Thọ đầu tiên là nói một câu: "Tiền bối nói là đến vì sự tình Long Tộc, không phải là trong Long Tộc có thân thích gì của tiền bối?"

Nhiên Đăng đạo nhân lạnh nhạt nói: "Tự nhiên không phải, bần đạo là tới vì phương tây."

"Ồ, nguyên lai tiền bối là có thân thích tại Tây Phương Giáo."

"Hai chữ thân thích thật sự có một chút sai lầm." Nhiên Đăng đạo nhân lạnh nhạt nói: "Bần đạo chẳng qua là giao hữu rộng một chút, thiếu một ít nhân tình, bây giờ tranh thủ chuyện này để trả nhân tình lại mà thôi. Đạo hữu, có thể nể mặt Xiển Giáo chúng ta, ở trên sự tình Long Tộc, cho phương tây một ít chỗ tốt hay không?"

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, cười nói: "Tiền bối, vào trước khi vãn bối trả lời vấn đề, có một số lời muốn hỏi tiền bối."

"Cứ nói không sao."

"Tiền bối rốt cuộc là từ lập trường của bản thân, hay là vì trả ân tình của một vị tiền bối cao nhân Tây Phương Giáo, đến tìm vãn bối trao đổi việc này, hay là lấy thân phận Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, lệnh vãn bối nhường lợi ích cho phương tây?"

Khuôn mặt của Nhiên Đăng đạo nhân nghiêm lại, lại không trả lời chính diện, chỉ nói: "Ý tứ của đạo hữu là không chịu đáp ứng?"

"Vãn bối còn chưa trả lời, muốn xem thử ý tứ của tiền bối như thế nào, mới có thể cho tiền bối câu trả lời chắc chắn." Lý Trường Thọ cười nói: "Vãn bối là đệ tử Đạo Môn, nếu tiền bối lấy thân phận Phó Giáo Chủ Xiển Giáo hạ lệnh, vãn bối tự nhiên sẽ lĩnh mệnh. Nhưng nếu tiền bối là muốn trả ân tình, vãn bối cũng thực sự không biết nên nhường lợi ích cho Tây Phương Giáo như thế nào. Vãn bối giao hảo cùng với Long Tộc, Hải Thần Giáo này vẫn là do Long Tộc phái nhân thủ xuất lực, giúp vãn bối một tay dựng lên, vãn bối trước đó không đành lòng nhìn Long Tộc bị tính kế, cho nên nhiều lần âm thầm ra tay tương trợ, cũng là vì một chút ân tình mà thôi."

Chương 359. Anh hùng không có đất dụng võ

"Vãn bối lại là Hải Thần Tứ Hải do Ngọc Đế bệ hạ sắc phong, không có cách nào trơ mắt nhìn sinh linh Tứ Hải đồ thán, cho nên đã mấy lần ngăn trở phương tây hạ sát thủ đối với Long Tộc. Nếu tiền bối lấy thân phận cao nhân tu đạo tại Nguyên Giác Động Linh Thứu Sơn, tìm vãn bối trao đổi việc này, vậy thì vãn bối thật sự phải nhắc nhở tiền bối một câu ——Long Tộc là di tộc Viễn Cổ, nếu như quy thuận Thiên Đình, sẽ rất có ích lợi đối với Thiên Đình. Thiên Đình là do ba vị Thánh Nhân lão gia Đạo Môn lập ra, càng là chỗ Đạo Tổ khâm điểm chấp chưởng thần quyền Tam Giới. Những chuyện khác trước tiên không đề cập tới, tiền bối thân là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, lại giúp giáo bên ngoài hao tổn ích lợi của Thiên Đình, hao tổn ích lợi của Đạo Môn, chuyện này chỉ sợ có một chút không thể nào nói nổi. Nếu ngồi không đúng chỗ, làm sao có thể xử lý? Mông quyết định chiều cao, tiền bối."

Hai mắt của Nhiên Đăng hơi híp, đột nhiên cười một tiếng đối với Lý Trường Thọ, thở dài nói: "Là do trước đây bần đạo suy nghĩ không chu toàn, đã đắc tội nhiều."

Nói xong, Nhiên Đăng đạo nhân trực tiếp đứng dậy, chân dưới sinh ra một đóa mây trắng, cũng tiện tay mang theo vị đồng tử kia.

Nhiên Đăng đạo nhân cười nói: "Ngày hôm nay trò chuyện vui vẻ cùng với đạo hữu, nhận ích lợi lớn, ngày khác chúng ta lại bàn lại."

"Để ta tiễn tiền bối."

"Không cần."

Lý Trường Thọ: "..."

Chạy ngược lại là rất nhanh.

Vị Nhiên Đăng đạo nhân này là rất khó đối phó.

Chính mình vừa nhắc tới sự tình có quan hệ đến hai chữ "phản giáo", Nhiên Đăng lập tức nhận lỗi cáo lui, mặc dù chuyện này cho thấy trong đáy lòng gã xác thực có quỷ, nhưng chính mình lại không bắt được nửa điểm nhược điểm.

Hẳn là, Nhiên Đăng đầu nhập Xiển Giáo, vốn là tính toán vào nhiều năm trước?

Nhiên Đăng đạo nhân vốn là quân cờ của phương tây bên kia?

Lý Trường Thọ đứng ở cửa hậu viện, cẩn thận suy tư một hồi, đợi sau khi Nhiên Đăng đi, lòng bàn tay vung ra một luồng Tam Muội Chân Hỏa, thiêu rụi cái ghế Nhiên Đăng đã từng ngồi.

Lại ở chỗ Nhiên Đăng vừa mới đứng, vung phất trần xuống dưới đất, trực tiếp đánh tan một tia khí tức giấu ở dưới mặt đất.

Sau đó, Thái Cực Đồ trên xà nhà chậm rãi hiện thân, một vệt đạo vận lưu chuyển tại các nơi, dường như đang giúp Lý Trường Thọ kiểm tra phải chăng có vấn đề.

Chờ Thái Cực Đồ rút đi, Lý Trường Thọ mới nói: "Lão ca, Chân Nhân, đã có thể đi ra."

Sóng nước lắc lư tại góc tường, Hoàng Long Chân Nhân với thần sắc phức tạp chậm rãi hiển lộ tung tích, Triệu Công Minh lại là không thấy tăm hơi.

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, vội hỏi: "Công Minh tiền bối đâu?"

"Hắn...hắn đã rời đi..."

"Rời, rời đi?"

"Ừm!" Hoàng Long Chân Nhân thành thành thật thật gật đầu.

Lý Trường Thọ không nhịn được rên rỉ một tiếng, đưa tay vuốt vuốt trán.

"Ha ha ha ha!" Người chưa đến, tiếng tới trước, Công Minh cười hết sức sảng khoái.

Cau có, không vui, Trường Thọ nhìn có vẻ hơi buồn rầu.

Trong hậu viện miếu Hải Thần, Hoàng Long Chân Nhân cùng với Triệu Công Minh dắt tay mà đến, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" vội vàng đi về phía trước, hỏi Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân tình huống như thế nào...

Triệu đại gia cứ đi đụng người như vậy, thật sự không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa, trước đó Công Minh lão ca ăn vạ, đều là người phương tây.

Phương tây vẫn luôn bí mật đào móc căn cơ của Đạo Môn, dao động đại vận của Đạo Môn, đại lão đi ăn vạ bọn họ cũng hợp tình lý, phương tây vốn dĩ không dám làm lớn chuyện.

Nhưng hôm nay, đối tượng ăn vạ của Triệu đại gia lại đổi thành Phó Giáo Chủ Xiển Giáo...

Chỉ cần Nhiên Đăng không có công khai biểu thị chính mình thoát ly khỏi Xiển Giáo, hay là Thánh Nhân lão gia Xiển Giáo - Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng, bãi miễn chức vụ Phó Giáo Chủ của Nhiên Đăng, vậy thì Nhiên Đăng chung quy vẫn là đại lão ở bên trong Xiển Giáo.

Chính là nhân vật không thể chạm vào.

Cho nên, khi Lý Trường Thọ biết được Triệu Công Minh đi thực hiện hành vi【 nửa đường mai phục 】,【 trùng hợp ngẫu nhiên gặp mặt】,【 ra ngoài chào hỏi 】, liền vội vàng bảo Hoàng Long Chân Nhân đuổi theo, đồng thời mang theo một chút ý kiến của mình.

Cũng may, nhìn sắc mặt thư sướng của Triệu Công Minh lúc này, Hoàng Long Chân Nhân hơi có vẻ xấu hổ, sự tình hẳn là không có mất khống chế...

Lý Trường Thọ cẩn thận hỏi ý, Triệu Công Minh nói rõ về quá trình ăn vạ của mình.

Triệu Công Minh, ăn vạ vương, nghiệp vụ vô cùng thành thạo!

Vào trước khi Hoàng Long Chân Nhân tiến đến, Triệu Công Minh đã hành nghề không sai biệt lắm, một nằm, hai lừa dối, ba giải quyết riêng...

Điều duy nhất làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy hơi kinh ngạc chính là, Triệu Công Minh lại dựa vào hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu của bản thân, vững vàng đè ép Nhiên Đăng đạo nhân, làm cho Nhiên Đăng đạo nhân còn chưa bắt đầu đấu pháp đã rơi vào thế hạ phong.

Đây mới là lực lượng mà Triệu đại gia dám đi ăn vạ.

Lý Trường Thọ vì thế mà tán thưởng không thôi, cũng trở nên kiên định, mau chóng thực hiện ý nghĩ kiếm vài món linh bảo lợi hại.

【Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư vào trước khi thành Kim Tiên】

Đại đạo là nguồn gốc của ta, thiên địa cộng minh cho ta!

Pháp bảo không đủ, hợp thành trận pháp, phù lục cấm chế, thuốc mê độc phấn, diệt địch rải tro cốt đồng dạng thuận tay, chân viêm đốt vạn vật, lôi [image]pháp phá tà ma.

Trên lý luận mà nói, gặp địch có thể chiếm cứ bao nhiêu chủ động, đều dựa vào độn pháp chạy nhanh bao nhiêu, linh bảo pháp bảo đều xếp phía sau!

Bất chấp nguy hiểm đi kiếm bảo vật để bảo vệ bản thân, quả thực chính là hành vi không ăn khớp!

【Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư vào sau khi thành Kim Tiên】

"Đạo cảnh tăng lên ngày càng chậm chạp, ta cần ngoại vật để bù đắp!"

Khục, lại nói chính sự.

Sau khi Triệu Công Minh phong toả không gian, liền trực tiếp nằm ở trước mặt Nhiên Đăng, một hai muốn đi đến Bích Du Cung phân rõ phải trái.

Nhiên Đăng đạo nhân chau mày, lập tức suy tư, đây là tính toán nào của Tiệt Giáo...

Căn cứ theo sự miêu tả của Triệu Công Minh mà nói, biểu tình nhướng mày của Nhiên Đăng lúc ấy, kéo dài trọn vẹn một nén nhang. Trong đáy lòng hiển nhiên đã suy diễn một bộ «âm mưu luận» cùng với «Hồng Hoang tính toán học» đầy đủ.

Cũng may, cũng tận dụng khoảng thời gian này, Hoàng Long Chân Nhân đã kịp thời chạy tới.

Theo lời căn dặn của Lý Trường Thọ, Hoàng Long Chân Nhân âm thầm truyền âm hỏi Triệu Công Minh một câu: "Công Minh sư huynh, ngươi dùng phương pháp này đối phó với Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, thế nhưng là muốn bảo vật gì? Hay là muốn thần thông gì của gã?"

Lúc ấy Triệu Công Minh liền lắc đầu một hồi, truyền âm trả lời: "Ta chính là thấy gã không coi ai ra gì, tâm hướng ra phía ngoài giáo có một chút không cam lòng như vậy, muốn khiến cho gã cảm thấy khó chịu mà thôi, cũng không muốn lấy thứ gì của gã."

Lập tức, Hoàng Long Chân Nhân liền nói những gì mà Lý Trường Thọ đã căn dặn...

Triệu Công Minh rất nhanh liền cong khóe miệng lên, trong đáy lòng thở dài.

Anh hùng không có đất dụng võ.

Chương 360. Không thể bắt chước

Triệu Công Minh bò lên từ trên mây, cười hỏi Nhiên Đăng: "Nhiên Đăng sư thúc, một chiêu này của ta, ngươi có biện pháp phá giải hay không?"

Đây là kịch bản Triệu Công Minh đã từng dùng trước đây, cho nên dùng cũng có một chút thành thạo.

Nhiên Đăng lập tức nhăn lông mày sâu hơn một chút, sau khi gặp được Triệu Công Minh, lần thứ nhất mở miệng nói chuyện: "Đạo hữu...có ý gì?"

"Ài, thực không dám giấu giếm: " Triệu Công Minh thở dài: "Những năm gần đây, ta vẫn luôn đang tìm phương pháp phá giải pháp này, vì thế, đã thăm viếng không ít cao nhân cơ trí ở Tây Ngưu Hạ Châu. Kết quả, bọn họ cũng đều không tìm ra phương pháp phá giải, làm cho ta rất là thất vọng. Ngày hôm nay nhìn thấy Nhiên Đăng sư thúc, ta biết sư thúc là người cơ trí đỉnh đỉnh, lại được không ít cao thủ Tây Phương Giáo tôn sùng, liền trực tiếp thi triển pháp này, xem thử có thể đạt được phương pháp phá giải từ sư thúc hay không. Bây giờ xem ra, khó. Sư thúc, đã đắc tội nhiều, ta xin cáo từ."

Triệu Công Minh lộ vẻ mặt tiếc hận, thu hồi pháp bảo, cưỡi mây bay về phương hướng tây nam.

Nhiên Đăng đạo nhân cuối cùng cũng phản ứng lại.

Mặc dù vẫn lơ ngơ như cũ, không biết trong hồ lô của Triệu Công Minh bán thuốc gì, nhưng lập tức mở miệng hô: "Có thể lại bày ra pháp này một phen hay không? Có lẽ bần đạo có thể nghĩ ra vài giải pháp!"

Triệu Công Minh dừng đám mây lại, quay người cười nói: "Nhiên Đăng sư thúc vẫn chớ có nên miễn cưỡng, trước đây ngươi đã suy tư lâu như thế. Không phá được pháp này cũng không sao, cũng không mất mặt, nhiều đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo như vậy cũng đều không giải được. Nếu như sư thúc muốn lãnh hội chân lý của pháp này, vậy thì hãy đi đến Nam Hải, tìm vị lão đệ Hải Thần kia của ta! Thực sự không dám giấu giếm, pháp này, chính là đến từ lão đệ kỳ tư diệu tưởng kia của ta, xác thực rất thú vị!"

Nói xong, Triệu Công Minh chắp tay cáo lui, cưỡi mây phiêu nhiên mà đi, trong đáy lòng cũng thoải mái đôi chút.

Nhiên Đăng đạo nhân cũng không nóng giận, khuôn mặt mỉm cười, cưỡi mây mà đi, nhưng lửa giận lại loé lên trong đáy mắt.

Vài câu ở phía sau, thuần túy là do bản thân Triệu Công Minh thêm vào, vì cho lão đệ của chính mình chỗ dựa, cũng là âm thầm cảnh cáo Nhiên Đăng đạo nhân.

【Nhân mạch của Hải Thần lão đệ rất rộng, không chỉ có được Thánh Nhân lão gia Nhân Giáo che chở, Tiệt Giáo hắn cũng che chở! 】

Tiện thể uy hiếp Nhiên Đăng đạo nhân:

【 Muốn thu thập ngươi, lão đệ nhà ta có thể làm được! 】

Chờ Triệu Công Minh nói xong những này, Lý Trường Thọ nhíu mày, vị đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo này lại cười nói: "Thấy thế nào? Lão ca lần này cũng coi như là thu phóng tự nhiên chứ?

Sau này nếu Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng muốn động vào ngươi, làm sao cũng phải cẩn thận cân nhắc một chút!"

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" mỉm cười gật đầu, liên tục nói "lão ca vất vả", bản thể lại cào tường một hồi trong mật thất.

Mặc dù bởi vì sự tình lần này với Nhiên Đăng đạo nhân, sau này tất nhiên sẽ không có khả năng hòa thuận, nhưng ấn tượng chính mình lưu lại cho Nhiên Đăng đạo nhân trước đây, chỉ là "đệ tử Nhân Giáo có một chút ít cơ trí " mà thôi.

Nhưng bị Triệu đại gia gây rối như thế...

Đoán chừng về sau muốn tính toán Nhiên Đăng đạo nhân, quả thực rất khó khăn.

Bên trong miếu Hải Thần, Lý Trường Thọ sai người thiết yến, uống mấy chén rượu cùng với Triệu Công Minh và Hoàng Long Chân Nhân, chủ khách đều vui vẻ.

Ở bên trong Ngọc Hư Cung, khi Nhiên Đăng đạo nhân trở về đại điện tu hành của chính mình, liền sai đồng tử canh giữ ở trước điện, đại điện bị đại trận bao phủ, cũng không biết vị lão đạo này đã làm những gì ở bên trong...

Sau đó, Lý Trường Thọ đã tiến hành tổng kết đơn giản, cùng với cường điệu phân tích một chút vai trò của vị Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng này.

Tổng thể mà nói, đối phương hiện tại vẫn là đại lão Đạo Môn.

Căn cứ vào lúc chính mình uống rượu, theo tin tức tìm hiểu được từ trong miệng của Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân, Nhiên Đăng đạo nhân là không hợp với Quảng Thành Tử.

Nội bộ Xiển Giáo cũng không hài hòa như nội bộ Tiệt Giáo.

Đệ tử mà Nguyên Thủy Thiên Tôn lão gia yêu thích nhất, thật ra là Nam Cực Tiên Ông, Nam Cực Tiên Ông cùng với Quảng

Thành Tử là hai vị đệ tử Thánh Nhân duy nhất có thể tùy thời vào "Tam Hữu tiểu viện" bái Thánh Nhân lão gia.

Nhiên Đăng tuy là Phó Giáo Chủ, nhưng cũng chỉ có một bộ phận môn nhân nghe hiệu lệnh của gã, phần lớn những môn nhân khác chẳng qua chỉ là ứng phó mà thôi, quyền nói chuyện kém xa Quảng Thành Tử.

Nhưng trên danh nghĩa, Nhiên Đăng còn có thể hạ lệnh đối với Quảng Thành Tử, chuyện này làm cho Quảng Thành Tử có một chút bất mãn...

Tất nhiên, Lý Trường Thọ cũng không phải là muốn chủ động đối phó với Nhiên Đăng.

Hắn hiểu rõ những điều này, chỉ là vì ứng đối với phiền phức có khả năng xuất hiện sau này.

Ngoại trừ "cái tôi" của Triệu đại gia, lần này cũng coi như đều được kiểm soát.

Mưu đồ tính toán, rút dây động rừng, Lý Trường Thọ vào lúc bị Thánh Nhân lão gia giao phó nhiệm vụ "Long Tộc Nhập Thiên", đã làm xong những chuẩn bị này.

Sự nỗ lực của ngày hôm nay, chính là vì tiên lộ sáng láng sau này.

...

Lý Trường Thọ cổ vũ tinh thần, sau khi đưa tiễn hai vị tiền bối Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân, tâm thần trở về bản thể.

An tâm củng cố cảnh giới, quan sát tình hình Tứ Hải.

Thuận tiện, Lý Trường Thọ lập ra một bảng danh sách, viết ra tất cả những bảo vật chính mình có thể nghĩ đến, biết đến, có khả năng lấy được.

【 Đề tài: cách làm giàu cho bản thân mà không dính đến quan hệ nhân quả. 】

Nói đến bảo vật, linh bảo mạnh nhất trong tay của Lý Trường Thọ, chính là gốc Tương Tư Bảo Thụ ở bên trong kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất An Thủy Thành kia.

Đó là Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên, phẩm cấp tuy cao, nhưng lại không có cách nào trực tiếp dùng ở bên trên đấu pháp.

Cũng không thể vào lúc đấu pháp chém giết, chính mình điều khiển một nhóm Đạo Nhân Giấy cầm nhánh cây Tương Tư Bảo Thụ, âm thầm đâm chọt những cường địch kia.

Như vậy mặc dù cũng có hiệu quả, nhưng đấu pháp một lần, đoán chừng Tương Tư Bảo Thụ cũng liền...

Trọc lóc.

Lý Trường Thọ dù đã tu thành Kim Tiên, cũng không dám đi mưu đồ bảo vật Linh Bảo Tiên Thiên nhất giai, Hồng Hoang từ Viễn Cổ cho đến bây giờ, bảo vật mang theo hai chữ "Tiên thiên", hầu như đều đã có chủ.

Bây giờ mục tiêu của hắn, chính là khoá ở bên trên Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên, cùng với Chí Bảo Công Đức Hậu Thiên.

Linh Bảo Công Đức, Chí Bảo Công Đức như vậy, cũng không phải là đơn giản rót hương hỏa công đức vào liền có thể luyện chế mà thành, nhất định phải từng tham dự đại sự thiên địa, tiếp nhận lực lượng Thiên Đạo, hấp thu Thiên Đạo công đức, mới có thể xưng là Chí Bảo Công Đức Hậu Thiên.

Phương thức Thiên Đình tài bồi Tương Tư Bảo Thụ, kỳ thật xem như tương đối lãng phí.

Dù sao Thiên Đình cũng chính là người phát ngôn của Thiên Đạo, Ngọc Đế bệ hạ tương đương với trong nhà có mỏ công đức, chính mình không có cách nào bắt chước...

Chương 361. Vụ nổ

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tính, căn cứ vào hiểu biết của chính mình ở kiếp trước, lời đồn nghe được ở kiếp này, chỉnh lý ra Bảo Vật Hậu Thiên cực phẩm, ngược lại là thật sự có không ít.

Bảo Vật Hậu Thiên, đứng đầu là chí bảo nhân đạo, đứng đầu trong ba món pháp bảo của Hiên Viên Hoàng Đế—— Không Động Ấn.

Bảo vật này chính là do đại năng Xiển Giáo luyện chế, là vũ khí của nhân hoàng, uy lực nghe nói không dưới Phiên Thiên Ấn - pháp bảo sở trường của Quảng Thành Tử.

Nhưng tác dụng chủ yếu của Không Động Ấn, chính là trấn áp đại vận Nhân Tộc, liên lụy quá nhiều nhân quả.

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, gạch bỏ tất cả bảo vật liên quan đến nhân quả nồng đậm trên bàn, như cái gì Đại Vũ Cửu Đỉnh, Khai Sơn Phủ, Thần Nông Vạn Linh Đỉnh, Phục Hi Bát Quái Bàn, Toại Nhân Toản Mộc Mộc Trùy...vân vân.

Sau đó, Lý Trường Thọ lại gạch bỏ một nhóm bảo vật rõ ràng đã có chủ ở bên trong danh sách.

Như cái gì Khai Thiên Châu, Tích Địa Châu, Hỗn Nguyên Bảo Châu, Trạc Mục Châu, Nhật Nguyệt Châu, Hỏa Long Tiêu, Lục Hồn Phiên...đều đã là linh bảo của nhà người khác.

Bận rộn mấy canh giờ, cuối cùng Lý Trường Thọ cũng đã gạch bỏ tất cả các bảo vật trong danh sách và ngồi đó bất đắc dĩ một hồi.

"Nếu muốn có bảo vật, quả nhiên là vẫn phải đoạt từ trong tay của người khác."

Lý Trường Thọ suy nghĩ kỹ một lần nữa, nâng bút tiếp tục viết ra một loạt bảo vật mới, là bảo vật chính mình tương đối vừa ý, độ khó lấy được khá thấp, lại thêm người nắm giữ cũng không khó đối phó.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ đã viết ra tên của một số bảo vật, suy tư và suy luận trong một thời gian dài, sau đó gạch bỏ các bảo vật có liên quan nhân quả không nhỏ, rủi ro phải gánh chịu không nhỏ.

"Ài, thật sự không dễ dàng để làm giàu cho bản thân."

Quét ống tay áo, Lý Trường Thọ không tiếp tục tốn sức cho chuyện này nữa, quyết định sau khi chính mình củng cố cảnh giới, liền khởi động kế hoạch "dùng đan đổi bảo".

Thay vì đợi cơ duyên đưa tới cửa, còn không bằng do chính mình trù tính tính toán!

Đan đạo mà lão quân truyền thụ chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn, sau đó nếu hắn có thể luyện chế ra linh đan phía trên lục phẩm, cũng không cần lo không có bảo vật đưa tới cửa.

Có tiền liền có thể sai khiến quỷ thần...

Hả?

Tiền?

Linh quang lóe lên trong đáy lòng, Lý Trường Thọ đột nhiên nghĩ đến điều gì, lại lấy ra một tấm vải vóc, bắt đầu cúi đầu tô tô vẽ vẽ.

Tinh thần của Lý Trường Thọ rất nhanh liền tỉnh táo, trong đáy mắt phát sáng một hồi, treo tấm vải vóc này ở trên tường.

Đó là một cặp tiền đồng có đôi cánh nhỏ và những dòng chữ dày đặc được đánh dấu bên cạnh đồng tiền.

Lạc Bảo đồng tiền!

Vừa vặn chính là sát bảo trong số mệnh của Triệu đại gia!

Lúc này đại khái là chưa có xuất thế, lưu lạc ở một chỗ nào đó!

Muốn lấy được thứ này, thực lực của Đạo Nhân Giấy hiện tại rõ ràng đã không đủ dùng, nhất định phải làm Đạo Nhân Giấy có thực lực mạnh hơn, mới có thể đảm bảo bản thể ổn thỏa, lẩn tránh nguy hiểm!

Không dám nói là làm ra Đạo Nhân Giấy có được thực lực Kim Tiên, nhưng tối thiểu nhất là Đạo Nhân Giấy do hắn điều khiển, có thể đánh xa trọng thương Kim Tiên phổ thông!

"Ừm, bắt đầu thăng cấp thần thông trước thời hạn đi." Lý Trường Thọ hít vào một hơi, cúi đầu lấy ra một đống giấy mủ nhựa cây linh thụ, bắt đầu tô tô vẽ vẽ, khắc hoạ cấm chế, thi triển thần thông.

Vài ngày sau...

Trên Tiểu Quỳnh Phong đột nhiên có một cỗ linh khí dao động kịch liệt, nhưng dao động này đến nhanh, đi cũng nhanh, không có ai phát giác ra.

Sau mấy hơi thở, tại tám trăm dặm cách sơn môn Độ Tiên Môn về phương hướng tây bắc, một đám mây hình nấm bay lên, linh khí mãnh liệt hóa thành sóng xung kích tản ra xa xa, thổi cho đại trận hộ sơn của Độ Tiên Môn lắc lư một hồi.

Ba đại cao thủ Kim Tiên Độ Tiên Môn cũng bị kinh động, lập tức mang theo mấy vị trưởng lão tiến đến xem xét.

Ở trung tâm vụ nổ mạnh, một ngọn núi hoang biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một cái hố to, đáy hố có linh tuyền dâng trào, địa mạch trực tiếp bị nổ nát vụn.

Mà cùng lúc đó, một vị tiểu đệ tử Độ Tiên Môn cảnh giới Nguyên Tiên không biết tên nào đó không cẩn thận làm nổ Đạo Nhân Giấy, đã là vụng trộm lui trở về đến phụ cận sơn môn, ngồi đả tọa điều tức ở dưới mặt đất một khu rừng rậm.

Ông trời ơi...

Suýt chút nữa, Tiểu Quỳnh Phong liền không có!

Quả nhiên, cải tạo thần thông cũng không có dễ dàng, Thiên Đạo lão gia cũng không cho phép chính mình làm ra người giấy bán Kim Tiên, Đạo Nhân Giấy trước đây theo lý luận mà nói, vốn đĩ không có khả năng nổ tung.

"Mà thôi, kết quả một lần thí nghiệm có tính ngẫu nhiên, dù sao thì cũng đã làm ra, hãy thử thêm vài lần nữa."

Thế là, trong hai tháng kế tiếp, trong phạm vi mấy ngàn dặm Độ Tiên Môn phát sinh hơn hai mươi vụ nổ, mỗi lần còn phát sinh vào lúc nửa đêm đêm khuya thanh vắng, động tĩnh vô cùng lớn, không có một chút dấu hiệu nào.

Người đi tìm Tửu Ô sư bá muốn mua Hùng Tâm Đan, nhất thời tăng vọt!

Về sau, bởi vì một vị Kim Tiên nóng lòng làm giàu cho chính mình không biết tên nào đó nhìn như không có một chút quan hệ nào với các vụ nổ, tạm dừng nghiên cứu thần thông, chuyện này mới xem như lắng xuống- cũng là lúc Giang Lâm Nhi cùng với Vong Tình thượng nhân, gọi ba người sư đồ Tề Nguyên, đi về hướng Nam Thiệm Bộ Châu thu đồ đệ.

Đạo lý chúng ta đều hiểu, nhưng...

Chỉ là đi đón chuyển thế thân của sư bá về núi mà thôi, làm sao lại làm ra chiến trận lớn như vậy?

Một vị Kim Tiên, ba vị Thiên Tiên, cộng thêm một Chân Tiên, một Nguyên Tiên bề ngoài, một Trọc Tiên, còn có đệ tử cảnh giới Quy Đạo góp cho đủ số.

Cũng chính là Vong Tình thượng nhân, Giang Lâm Nhi, Tửu Y Y, Tửu Cửu, Hữu Cầm Huyền Nhã, Lý Trường Thọ, Tề Nguyên lão đạo, Tiểu Linh Nga.

Tự nhiên, Lý Trường Thọ bị Giang Lâm Nhi gọi đi ra, là Đạo Nhân Giấy đợi trong núi.

Nếu như Lý Trường Thọ đưa Đạo Nhân Giấy ra ngoài là để bảo hộ sư phụ sư muội, vậy thì dựa vào chiến lực của cỗ Đạo Nhân Giấy này đi tiến đánh một cái tiểu tiên môn cũng đều là dư xài...

Sự tình hôm nay, cùng với việc Lý Trường Thọ vẫn luôn gây ra các vụ nổ tại phụ cận Độ Tiên Môn trong khoảng thời gian này, cũng tồn tại quan hệ nhân quả nhất định.

Thử nghiệm cực hạn thần thông của Đạo Nhân Giấy, không ngừng dẫn đến các vụ nổ, sóng xung kích thường thường sẽ làm đại trận hộ sơn rung chuyển một lần, làm cho Vong Tình thượng nhân cùng với Giang Lâm Nhi cũng không thể tĩnh tâm 【 bế quan 】.

Thế là, Giang Lâm Nhi ở trong lúc rảnh rỗi liền đi đến Tiểu Quỳnh Phong chỉ điểm đồ tử đồ tôn của mình, tham gia một chút hoạt động giải trí sau khi tu tiên, cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, Tửu Cửu, Linh Nga, không ngừng dùng ngón tay nhỏ nhắn rèn luyện những khối lập phương ngọc thạch tinh mỹ kia.

Sau vài vòng chơi mạt chược, Tửu Cửu hỏi một câu: "Sư nương, lúc nào chúng ta đi đón người kia trở về."

Chương 362. Diệu pháp vô thượng

Giang Lâm Nhi nháy mắt mấy cái, một câu "chọn ngày không bằng đụng ngày", liền gọi hết tiên tử lão đạo trên Tiểu Quỳnh Phong, chỉ để lại Hùng Linh Lỵ ở trong núi trông coi Linh Thú Quyển.

Thuận tiện, Giang Lâm Nhi còn đẩy ngã kế hoạch do chính mình chế định trước đây, để cho Tề Nguyên lão đạo trực tiếp đi đối mặt với việc này, ít nhiều cũng có một chút cảm giác tham dự.

Trên hai đám mây trắng đang hướng về phía nam lúc này có hai bầu không khí hoàn toàn khác nhau...

Trên đám mây trắng phía trước, Vong Tình thượng nhân đứng chắp tay, đứng ở phía sau Tề Nguyên lão đạo lộ ra vẻ mặt khẩn trương, cùng với Lý Trường Thọ cúi đầu suy nghĩ giả bộ thâm trầm.

Trên đám mây trắng lớn hơn phía sau, oanh oanh yến yến, cười nói liên tục.

Tửu Y Y - "tiên tử tiêu chuẩn" cưỡi mây ở phía trước, tiểu sư tổ "cùng hung cực ác", Cửu sư thúc "tội ác ngập trời", Lam Linh Nga "không biết chỉ biết sư huynh", Hữu Cầm Huyền Nhã "băng hỏa song cực", ở mặt ngoài là đang đánh bài vui đùa, trên thực tế cũng đang không ngừng thương lượng an bài kế tiếp...

Linh Nga thi triển Phong Ngữ Chú, truyền âm nói: "Để cho sư phụ trực tiếp đi gặp mặt, có thể khiến cho sư phụ bị trùng kích quá nhiều?"

"Đây là không có cách nào, đau nhiều không bằng đau từng cơn, đau từng cơn không bằng đau ít." Tửu Cửu khẽ hừ một tiếng: "Việc này đã đến trình độ như vậy, liền nhất định phải giải quyết dứt khoát!"

Giang Lâm Nhi gật gật đầu nói: "Ừm! Ngươi to ngươi có lý!"

Hữu Cầm Huyền Nhã lẳng lặng suy tư một hồi, nói khẽ: "Sư thúc tổ, theo ý kiến của đệ tử, chẳng bằng nói cho Tề Nguyên sư thúc một tiếng trên đường trước, tránh cho đến lúc đó xảy ra sai lầm gì."

Giang Lâm Nhi trầm ngâm đôi chút, lại lôi kéo mấy người thương lượng một hồi, cuối cùng định ra diệu pháp vô thượng để trấn an Tề Nguyên lão đạo—— phái Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ: "..."

Sau khi nghe xong truyền âm của sư tổ cho chính mình, quay đầu liếc nhìn sư tổ, sư thúc, sư muội đang cùng nhau huy quyền cổ vũ trên đám mây đằng sau, Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể đưa tay đỡ trán, cẩn thận suy nghĩ.

Một lát sau, Lý Trường Thọ truyền âm căn dặn vài câu đối với Giang Lâm Nhi.

Giang Lâm Nhi lập tức gật đầu trả lời, cười kêu lên đối với Vong Tình thượng nhân: "Phu quân ơiiii, hãy tới chỉ điểm Huyền Nhã cùng với Linh Nga phương pháp tu hành."

Trên cánh tay Lý Trường Thọ lập tức nổi đầy da gà, mà cao thủ Độ Tiên Môn đang bày ra phong phạm cao thủ Kim Tiên - Vong Tình thượng nhân vẫn luôn đứng chắp tay ở phía trước, nghe vậy liền quay người cười khẽ, mũi chân điểm nhẹ, thân hình lướt tới đám mây phía sau.

Vong Tình thượng nhân cười nói: "Ở trước mặt nhiều đệ tử như vậy, Lâm Lâm ngươi cũng nên chú ý một chút, chớ có để cho các đệ tử giễu cợt."

Lý Trường Thọ: "…"

Không biết tại sao, trong tay lại có thêm một bó đuốc thiêu đốt Tam Muội Chân Hỏa.

Khi Vong Tình thượng nhân bay đến đám mây phía sau, Tề Nguyên lão đạo thở phào nhẹ nhõm.

Chờ đám mây phía sau kia vượt qua hai người sư đồ Tề Nguyên cùng với Lý Trường Thọ, Giang Lâm Nhi còn đắc ý hô một câu: "Các ngươi hãy làm nhanh lên, chúng ta đi đến biên giới phàm tục chờ các ngươi!"

Lý Trường Thọ: đây là thứ lời gì!

Chờ mấy người Vong Tình thượng nhân, Giang Lâm Nhi bay xa, Tề Nguyên lão đạo cuối cùng cũng thả lỏng người, lấy tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Ài." Tề Nguyên thở dài: "Sư phụ muốn đi đến thế tục chơi đùa, còn muốn bày ra chiến trận lớn như vậy."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười khẽ, chiến trận lớn như vậy, một nửa còn là bởi vì sư phụ ngài đó...

Tiếp đó, Lý Trường Thọ nhìn vị sư phụ mang chính mình nhập môn, dẫn chính mình nhập đạo này, trong đáy lòng không hiểu sao có một chút chua xót.

Rất hiếm có chuyện viên mãn trên đời, vào lúc đạo cơ của sư phụ còn có khả năng bù đắp, tu vi của chính mình cạn, bản lĩnh thấp, ngoại trừ biện pháp 【 Dung Tiên Đan 】, còn không nghĩ ra sách lược nào khác có thể giúp sư phụ sống qua thiên kiếp.

Bây giờ, chính mình đã tu thành Trường Sinh Đạo Quả, lại đạt được Thái Thanh đan đạo, thậm chí có thể cầu được Cửu Chuyển Kim Đan, Cửu Chuyển Linh Đan.

Nhưng sư phụ đã hóa thành Trọc Tiên...

Vào lúc lần đầu tiên nhìn thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ đã hỏi việc này, Huyền Đô Đại Pháp Sư đã cho một trả lời chắc chắn —— Trọc Tiên đi là Địa Tiên chi đạo, cũng không phải là thương binh, cũng không phải là tẩu hỏa nhập ma, không cần cứu, cũng không có cách nào cứu.

Đại khái, cũng chính là tạo hóa của sư phụ.

"Sư phụ." Lý Trường Thọ chỉ tay lên đám mây, trên mây đột nhiên có thêm một chiếc bàn thấp, hai chỗ ngồi.

Đây đương nhiên không phải là thần thông ngưng mây tạo vật, chẳng qua cầm đồ vật từ trong pháp bảo trữ vật ra mà thôi.

Lý Trường Thọ lại lấy ra một bầu rượu, cười nói: "Uống một chút?"

"Ài." Tề Nguyên lão đạo cau mày nói: "Sư tổ, tổ sư bá của ngươi đang ở ngay phía trước, uống rượu làm gì!"

"Sư phụ." Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt u sầu, thấp giọng nói: "Trong lòng đệ tử có buồn phiền, không biết nói cùng ai..."

Tề Nguyên lão đạo nghiêm mặt nói: "Tu đạo là kiêng kị tâm niệm không thoải mái nhất, ngươi hãy ngồi xuống, vi sư uống vài chén rượu với ngươi, ngươi hãy nói buồn phiền trong đáy lòng ra là được. Ngươi yên tâm, vi sư nhất định sẽ giữ bí mật cho ngươi, sẽ không nói cho người thứ ba biết được."

Ở đám mây phía trước, lập tức có mấy cái lỗ tai dựng lên.

Tề Nguyên lão đạo còn dùng tiên lực có một chút ô trọc của chính mình, bố trí một tầng kết giới tiên lực ở chung quanh, nghiêm trang lôi kéo đại đệ tử của chính mình ngồi xuống.

Lý Trường Thọ ngồi uống rượu cùng với sư phụ, ban đầu vẫn là nói một ít việc không như ý trên tu hành, nhưng dần dần, lời nói liền dẫn đến chuyện cũ năm xưa...

Chờ sư phụ có một chút hơi say, cảm xúc cũng đã ấp ủ đủ rồi, Lý Trường Thọ đột nhiên truyền âm nói: "Sư phụ, Khoái Tư đạo nhân chết bởi đại trận lôi kiếp, là do đệ tử giết."

Tề Nguyên lão đạo đầu tiên là sững sờ, chờ đến khi tỉnh táo lại, hai tay lập tức run lên, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ: "Ngươi, Trường Thọ ngươi đang nói lung tung cái gì! Việc này cũng không thể nói lung tung! Thật sự...thật sự là ngươi làm?"

"Ừm!" Lý Trường Thọ lộ ra sắc mặt ngưng trọng, tiếp tục truyền âm nói: "Đệ tử sau khi Thành Tiên Kiếp đã từng phi thăng, thực lực không kém gì cảnh giới Chân Tiên. Vào trước khi thi đấu trong môn phái, sử dụng bí pháp người giấy, theo dõi Khoái Tư đạo nhân, đi tới ranh giới Bắc Câu Lô Châu, dùng một chút thủ đoạn, diệt sát y ở bên trong núi hoang. Thần hồn câu diệt, không để lại nửa phần vết tích. Sư phụ không cần phải lo lắng, không ai có thể tra được lên trên người đệ tử!"

Tề Nguyên lão đạo hạ giọng, truyền âm nói: "Giấy không thể gói được lửa, làm chính là làm, như thế nào còn không tra được lên trên người ngươi? Việc này...vi sư sẽ gánh tội thay cho ngươi! Nhớ kỹ, ngươi không có quan hệ với cái chết của Khoái Tư, đều là do vi sư làm!"

Lý Trường Thọ: "..."

Chương 363. Từ ái?

"Sư phụ, trọng điểm không phải là chuyện này, nếu có người hỏi Tiểu Quỳnh Phong chúng ta về sự tình Khoái Tư đạo nhân, đệ tử cũng có biện pháp giải quyết, sư phụ cứ an tâm."

"Thật chứ?"

"Thật sự! Đệ tử sẽ không lấy tính mạng của ba người sư đồ chúng ta ra vui đùa."

Tề Nguyên lo lắng nói: "Vi sư xem như đã phế đi, ngươi cùng với Linh Nga tuyệt đối không thể ra xảy ra sai lầm...ngươi làm sao lại hồ đồ như vậy, nhát gan sợ phiền phức vào lúc bình thường đâu?"

"Đệ tử đây là thận trọng, ừm, thận trọng..."

"Sư phụ." Lý Trường Thọ hắng giọng một cái, châm chước ngôn ngữ, mở miệng mấy lần, trầm ngâm mấy lần, cũng không biết nên nói chuyện phía sau như thế nào.

Hắn có thể mở miệng nói không ngừng, lừa dối cao thủ đại năng, cũng có thể miệng phun hương thơm, tâng bốc người khác lên mây.

Nhưng đến thời khắc như thế này, Lý Trường Thọ là thật sự không biết nên xử trí như thế nào.

Sợ sư phụ bị kích thích, lại sợ đạo tâm của sư phụ rung động, "Nấc" một tiếng liền quất một bàn tay tới...

Cho sư phụ một cái lò sưởi ấm lòng?

Thôi đi, việc đã đến nước này, cũng không có biện pháp tốt nào khác!

Nếu không được sau đó liền phong bế tu vi của sư phụ, chờ tâm cảnh của sư phụ bình tĩnh trở lại, lại từ từ cởi bỏ cho sư phụ.

Lập tức, Lý Trường Thọ lấy ra một tấm gương đồng từ trong ống tay áo.

Hắn mặc dù còn chưa tu bí thuật Vân Kính, nhưng lại có thể mượn dùng bí pháp Đạo Nhân Giấy, những gì Đạo Nhân Giấy thấy thì hắn cũng thấy, chiếu những gì ở trong đáy lòng của mình lên trên gương đồng, đối với hắn mà nói cũng không phải là vấn đề hóc búa gì.

Lý Trường Thọ cầm tấm gương nhìn ra ngoài một hồi, liền đưa tấm gương cho Tề Nguyên lão đạo.

Mây và trăng xuất hiện trong gương, lờ mờ lộ ra thế giới phàm tục.

Chỉ thấy trong kính có một thiếu nữ đang đi qua khu vườn, xách theo môt thanh đoản kiếm, đến bóng cây dưới góc tường, nhẹ nhàng bày ra mấy tư thế, cẩn thận suy nghĩ.

Nàng có một khuôn mặt thanh tú và xinh đẹp, ở tuổi mười ba, bốn tuổi đã rất yêu kiều, bởi vì đã được gieo tiên chủng từ sớm, không nhiễm ô trọc trần thế, lúc này càng là tản ra cảm giác linh động tú mỹ từ trong ra ngoài.

Ở bên cạnh có thị nữ đưa nước trà tới, thiếu nữ này cầm ấm trà, đưa lên miệng uống hai ngụm, sau đó cẩn thận thôi diễn kiếm chiêu, có một chút nhập thần.

Lần đầu tiên nhìn thiếu nữ trong gương đồng này, Tề Nguyên lão đạo chính là toàn thân run rẩy.

Lần thứ hai nhìn thiếu nữ kia, Tề Nguyên lão đạo đã là trừng mắt nhíu mày, không nhịn được đứng dậy, hận không thể đâm đầu tiến vào trong gương đồng.

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư phụ, chỉ vài canh giờ nữa, chúng ta sẽ đến nơi đó, cũng liền có thể trực tiếp nhìn thấy nàng, đưa nàng thu vào môn hạ Độ Tiên Môn."

"Thật?" Tề Nguyên lão đạo run giọng nói, sau đó chính là nước mắt tuôn đầy mặt, trong lúc nhất thời lộ ra vẻ thất vọng mất mát, lại lộ vẻ mặt giật mình.

"Đệ tử làm sao dám dùng việc này lừa gạt ngài?" Lý Trường Thọ cười nói.

Tề Nguyên khe khẽ thở dài, đặt gương đồng ở trong tay, cẩn thận đánh giá, quan sát kỹ, ánh mắt dần dần toát ra mấy phần... cảm giác từ ái.

Chờ một chút...

Từ ái?

Với thái độ nghiêm túc và đầy trách nhiệm, vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ vẫn hỏi: "Sư phụ, ngài...đã rõ ràng rồi?"

"Ài, ngươi cũng đã rõ ràng như thế, ta làm sao vẫn không rõ?" Tề Nguyên lão đạo thở dài, đặt gương đồng ở trong tay, nở nụ cười nhân gian tang thương, đủ kiểu đắng chát, lẩm bẩm nói: "Sư tỷ, đây cũng là do ngươi an bài sao..."

Lý Trường Thọ không nhịn được ngoẹo đầu, cái quái gì đây?

Tề Nguyên tiếp tục lầm bầm: "Yên tâm đi, sư tỷ, ta chắc chắn sẽ toàn lực dạy bảo nàng, để cho nàng trở thành tiên tài giống như Trường Thọ. Nữ nhi của sư tỷ ngươi, chính là nữ nhi của ta, Tề Nguyên ta nhất định sẽ xem nàng như chính nữ nhi của mình, đối đãi với nàng giống như Trường Thọ, Linh Nga!"

Ở trên đám mây phía trước, Giang Lâm Nhi cùng với Tửu Cửu nhất thời không nhịn được, phốc phốc hai tiếng bật cười.

Lý Trường Thọ thở dài: "Sư phụ...đây chính là chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ sư bá."

Tề Nguyên lão đạo ngẩn ra, mà Lý Trường Thọ thì cấp tốc truyền âm nói kỹ càng một lần sự tình Hoàn Giang Vũ gặp nạn, đầu thai chuyển thế cho sư phụ.

Trong lúc nhất thời, Tề Nguyên lão đạo vừa khóc vừa cười, lại là tát bản thân vài cái, cuối cùng ôm gương đồng khóc không thành tiếng...

Những phản ứng này, ngược lại là đều nằm trong dự liệu, cũng may sư phụ không có tìm cái chết, nhao nhao chính mình cũng phải đi chuyển thế đầu thai, làm lại một lần.

Cửa ải phiền toái nhất này, coi như cũng đã qua.

...

Hai đóa mây trắng tiếp tục bay đi về hướng Nam Thiệm Bộ Châu, lần này tinh thần của Tề Nguyên rõ ràng có một chút phấn khởi quá phận, đi tới đi lui ở trên mây, một khắc cũng đều không dừng được.

Giang Lâm Nhi ra lệnh một tiếng, bảo Tề Nguyên làm cho bản thân trẻ tuổi hơn một chút.

Tề Nguyên lão đạo đáp ứng một tiếng, cũng không biết nên tiến hành như thế nào.

Một hoặc hai tiếng cười, ba hoặc bốn câu chuyện cười, ở dưới sự dẫn dắt của Kim Tiên Phú Quý thượng nhân, không bao lâu, Nam Châu đã ở ngay trước mắt.

Cũng đúng vào lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ chấn động không rõ nguyên nhân, thần niệm nhảy lên, tâm huyết dâng trào, dường như có việc đang phát sinh bên trong miếu Hải Thần của chính mình.

Lý Trường Thọ hơi suy nghĩ, lần này ngược lại là không có vội vã buông thần niệm xuống.

Vài ngày trước Nhiên Đăng đạo nhân vừa mới bị mắng, Tây Phương Giáo xác nhận thấy "mềm" không được, đã cấp cho chính mình một chút "cứng rắn".

Lý Trường Thọ đối với sách lược khai thác của Tây Phương Giáo, kỳ thật đã sớm có tính toán, nhưng Tây Phương Giáo cụ thể sẽ ra bài gì, thực hiện những biện pháp gì, chuyện này ngược lại là không có cách nào dự đoán, chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đệ tử sẽ tu hành một hồi, có một chút cảm ngộ."

Đạt được sự đáp ứng của Giang Lâm Nhi, hắn lập tức ngồi xếp bằng.

Ở bên trong ánh mắt tò mò của Linh Nga, Hữu Cầm Huyền Nhã, Tửu Cửu, cỗ Đạo Nhân Giấy này nhắm hai mắt lại.

Thần niệm buông xuống An Thủy Thành, Lý Trường Thọ cũng là hai mắt tỏa sáng.

Ở trước miếu Hải Thần, mười hai đạo thân ảnh đang đứng trên đường cái, toàn thân tản ra khí tức hung sát, ba mươi hai cánh tay xách theo các loại binh khí.

Bốn đạo thân ảnh đứng ở phía trước nhất, từng người sinh ra bốn tay, thân mang chiến giáp đỏ lòm, vừa nhìn liền biết không dễ trêu chọc, tám đạo thân ảnh phía sau đều là hai đầu hai cánh tay hai chân, hình thể không khác với Nhân Tộc.

Những vị khách không mời này đều có một số đặc điểm rõ rệt.

Thứ nhất, toàn thân tản ra huyết khí và khí thế hung ác.

Thứ hai, khuôn mặt nam hung ác, thân hình khôi ngô, khuôn mặt nữ xinh đẹp mỹ mạo, hình dáng cao ráo, con ngươi đa phần có màu sắc khác nhau.

Thứ ba, khí tức dao động của bản thân tương đương với Luyện Khí Sĩ cảnh giới Chân Tiên, Thiên Tiên, thực lực cao thấp không đều, nhưng đạo vận bản thân lại có một chút nhất trí, dường như đều đi chung một con đường có liên quan đến giết chóc.

Chương 364. Tu La tộc

Bọn hắn là...

Tu La?

Tu La tộc còn sót lại trong Huyết Hải, cũng đã bị Tây Phương Giáo thu phục?

Những Tu La này không cần phải nói, đã doạ cho các phàm nhân hoảng sợ hai chân như nhũn ra, không ngừng chạy trốn——đối phương cho phàm nhân cơ hội đào mệnh, hiển nhiên là cũng không muốn lây dính nghiệp chướng khi giết phàm nhân.

Một đám thần sứ Hải Thần Giáo đang muốn lao ra, Lý Trường Thọ lập tức âm thầm truyền âm, để cho đám thần sứ lập tức rút đi, thuận tiện thông báo cho các hộ pháp chân long ở ven biển Nam Hải đến đây trợ trận.

Kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất mở ra, từng tờ người giấy bay ra từ trong đó.

Ở ngoài mấy chục dặm ven biển Nam Hải, truyền đến trận trận tiếng rồng gầm!

Nhưng mà, mấy đạo thân ảnh màu đỏ ngòm hiện thân từ Nam Hải, mãnh liệt nhào về phía tiếng rồng gầm.

Trong mười hai vị Tu La đứng ở trước miếu Hải Thần kia, có một người vung trường đao trắng bạc trong tay chém về phía trước, đao quang sáng ngời cao mười thước nổ rộ, trực tiếp chém nát cửa lớn miếu Hải Thần, lưu lại trên mặt đất một cái rãnh sâu hoắm.

Lại có một nữ Tu La dùng ngữ điệu có một chút cổ quái, lớn tiếng hô hào: "Hải Thần, mau đi ra nhận lấy cái chết."

"Hừ!" Liền nghe thấy một tiếng hừ lạnh, một thân ảnh đi ra từ trong chính điện miếu Hải Thần, râu tóc trắng bệch, thân hình gầy gò, trên khuôn mặt nguyên bản hòa ái tràn đầy tức giận, chính là lão thần tiên Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ.

Mà trong khi cỗ Đạo Nhân Giấy này bước ra khỏi tiền điện, dưới mặt đất đã là có mấy chục cỗ Đạo Nhân Giấy vào chỗ, một nửa chuẩn bị xong trận pháp cỡ nhỏ, một nửa chuẩn bị xong độc phấn độc đan.

Sau khi bước vào cảnh giới Kim Tiên, thực lực của Lý Trường Thọ đã có một bước nhảy vọt toàn diện.

Số lượng Đạo Nhân Giấy bản thân có thể đồng thời khống chế, cũng đã tăng lên...mấy lần...

Luân hồi có lục đạo, Tu La chiếm thứ nhất, cũng được gọi là "Ma" đạo.

Tu La nhất tộc vốn được Minh Hà lão tổ - chúa tể Huyết Hải tạo ra, năm đó Minh Hà lão tổ bắt chước Nữ Oa tạo ra con người, dùng đại pháp lực sáng tạo ra Tu La nhất tộc, từ đó trở thành thánh.

Chỉ tiếc là, lúc ấy Thiên Đạo vẫn chưa tán thành, sự tình Minh Hà lão tổ tạo ra Tu La đạo, liền trở thành...

Một đống đồ chơi kèm theo.

Tiện thể nhắc tới, nhóm Tu La mạnh nhất do Minh Hà lão tổ tạo ra, trừ bốn đại thủ lĩnh, bốn đại Tu La Tướng, chính là bảy mươi hai vị Tu La công chúa.

Hơn nữa Tu La tộc là nổi tiếng nam hung ác, nữ mỹ mạo...

Chậc, nữ Tu La tộc, là chủng loại không thể ăn.

Lại nói đến mười hai vị tộc nhân Tu La tộc đánh tới Hải Thần Giáo ngày hôm nay, tu vi kỳ thật cũng không được tính là quá cao.

Nữ Tu La vừa hô xong câu "đi ra nhận lấy cái chết", Lý Trường Thọ liền đi ra từ trong điện, hất phất trần lên, ngạo nghễ đứng thẳng.

Âm thầm, từng tia từng tia độc phấn đã chui ra từ mặt đất, không màu không mùi, lẳng lặng quấn quanh ở quanh người mười hai vị Tu La này.

Bởi vì không biết tính kháng dược của Tu La tộc như thế nào, Lý Trường Thọ cố ý tăng lượng thuốc thêm mấy lần.

Mà vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ cân nhắc đến việc Tu La tộc sinh hoạt ở trong Huyết Hải, bản thân có lẽ đã vạn độc bất xâm, ba mươi sáu toà sát trận cỡ nhỏ, đã là đang ở trong trạng thái tùy thời kích phát...

Bởi vì bản thân Lý Trường Thọ đã vượt qua Kim Tiên Kiếp, những độc phấn, độc đan này, thậm chí là nhóm Đạo Nhân Giấy này, đều đã là sản phẩm đào thải, lúc này có dùng nhiều hơn cũng không đau lòng.

Cái gì mà nhiệt huyết đối chiến, hiểm tử hoàn sinh, đối với Lý Trường Thọ mà nói, cơ bản là rất không có khả năng phát sinh.

【 Máu không trào lên não 】 là lý niệm hành động của hắn.

【 Địch cường ta chạy 】, 【 địch yếu ta đánh 】 là tôn chỉ hành động của hắn.

Kiên trì chân lý dùng phương pháp trực tiếp nhất giải quyết địch nhân, cùng với tặng kèm dịch vụ rải tro cốt và mai táng, chính là thái độ sống nhất quán của hắn!

Giống như cái gì 【 chết bởi nói nhiều 】, 【 khinh thường địch nhân 】, 【 lớn tiếng hô lên tên chiêu thức của chính mình...vân vân, đều rất không có khả năng xuất hiện ở trên người hắn.

Cho nên...mười hai vị Tu La kia vừa mới bước qua đống đổ nát tại cửa chính miếu Hải Thần, tám vị Tu La hơi yếu ở phía sau đều có động tác giống nhau, vô lực bổ nhào về phía trước.

Bốn vị Tu La tộc sinh ra bốn tay kia, chỉ tới kịp quay đầu nhìn đồng bạn một chút, liền trực tiếp ngã trên mặt đất...

Bốn người giấy tráng hán thân thể khoẻ mạnh lập tức chui ra từ trong mặt đất, muốn dồn nhóm Tu La tộc vào một chỗ, cấp tốc tiêu diệt.

Đột nhiên, lông mày của Lý Trường Thọ giật giật, cúi đầu nhìn về phía khe hở trên mặt đất bị đao quang bổ ra trước đó.

Bốn người giấy tráng hán lập tức lập tức lui về phía góc tường.

Ở phía dưới vết rách này xuất hiện ba động không gian, hiển nhiên là có cao thủ thi pháp trong bóng tối, mở ra cánh cổng dịch chuyển.

Vị cao thủ này là ai?

Lý Trường Thọ ngay lập tức nghĩ đến Kim Thiền Tử.

Vào lúc đại chiến tại Đông Hải, hắn đã âm thầm nhìn thấy Kim Thiền Tử có phần am hiểu đạo thuật không gian, đối phương đã trực tiếp mở ra không gian tại đáy biển, trốn vào hư không.

Nhưng vào lúc này, trực tiếp cho rằng đó là người Tây Phương Giáo, là có phần không sáng suốt.

Tâm cảnh của Lý Trường Thọ vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ, lập tức hạ lệnh cho nhóm thần sứ sơ tán phàm nhân ở ngoài miếu.

Dù đại miếu ở nơi đây bị hủy, chỉ cần không tăng nghiệp chướng, đối với hắn mà nói cũng không được tính là tổn thất.

Trong khe hở truyền đến một trận tiếng ồn xiềng xích cọ xát vào đá, mặt đất bắt đầu rung động, bốn đạo thân ảnh to lớn mạnh mẽ toàn thân quấn quanh xiềng xích đen nhánh chậm rãi bay ra từ dưới đáy khe hở, giống như là yêu ma leo ra từ dưới mặt đất.

Đây là bốn vị Tu La tám tay, khí tức của từng người đều có thể so với Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc cảnh giới Kim Tiên sơ kỳ!

Không chỉ có như thế, bầu trời trên xuất hiện mười sáu vòng xoáy màu máu, một nhóm nam nữ Tu La tộc mặc chiến giáp trên người bay ra từ trong vòng xoáy, tu vi từ Thiên Tiên đến Chân Tiên không giống nhau.

Lý Trường Thọ nhìn kỹ, quả nhiên là nam hung, nữ đẹp...

Khục, chuyện này không quan trọng.

Chỉ trong khoảnh khắc, trên không trung miếu Hải Thần đã có mấy trăm đạo thân ảnh huyết sắc vờn quanh đứng sừng sững, mười sáu vòng xoáy màu máu đang xoay chầm chậm. Ánh mắt của Lý Trường Thọ, lại vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bốn vị Tu La tám tay kia.

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Tu La nhất tộc, chẳng lẽ không sợ sau này bị bần đạo trả đũa sao?"

Một vị Tu La tám tay tóc bạc trong mắt tràn đầy tĩnh mịch, dùng ngôn ngữ thông dụng Hồng Hoang không quá lưu loát, thấp giọng nói: "Chúng ta...đã, không còn gì để mất...Hải Thần, mượn tính mạng của ngươi, dùng một lát."

Giọng nói vang lên, từng chùm ánh sáng màu máu xuất hiện trên bầu trời, đó là lực lượng Tu La do hơn ngàn binh khí hội tụ, một cỗ khí thế khóa chặt lão thần tiên trước điện.

Chương 365. Trì hoãn thời gian

Bọn hắn đều là những kẻ giết người không có cảm xúc!

Thân làm chủng tộc sinh ra trong giết chóc, ngưng tụ lực lượng Huyết Hải, rèn đúc thân thể Tu La, ngày hôm nay muốn đồ diệt Hải Thần...

"Chậm đã!" Lý Trường Thọ đột nhiên mở miệng hét lớn, toàn thân trên dưới bốc lửa, thân thể bị Tam Muội Chân Hỏa thôn phệ trong nháy mắt, đảo mắt liền biến thành tro tàn!

Mấy trăm vị Tu La ở trong không trung sắp ra tay, cùng với bốn vị Tu La tám tay trên mặt đất đã chuẩn bị vung vẩy xiềng xích kia, vào giờ phút này không khỏi cùng nhau sững sờ.

Chết rồi?

Một đám Tu La quay mặt nhìn nhau, bọn hắn trải qua hàng trăm trận chiến ở trong Huyết Hải, giết không biết bao nhiêu hung thú, hung quỷ, nhưng loại địch nhân còn chưa đánh liền trực tiếp tự huỷ này...bình sinh ít thấy.

Một nữ Tu La trên không trung dùng ngôn ngữ Tu La tộc hỏi: "Tướng quân, chúng ta phải làm gì đây?"

Tướng lĩnh Tu La tám tay cầm đầu mở miệng nói: "Đây là hóa thân, đi bắt một số Nhân Tộc tới, dùng máu của phàm nhân Nhân Tộc hắt lên tượng thần của hắn, buộc bản thể của hắn hiện thân."

"Vâng!" Lập tức liền có mấy vị Tu La trên không trung quay người, muốn lao về phía An Thủy Thành.

Nhưng có một tiếng khẽ cười vang lên, truyền vào trong tai những Tu La này...

"Đừng uổng phí công phu, các ngươi hẳn là không biết, nơi này chỉ có hóa thân của ta?" Trong khi âm thanh vang lên, thân ảnh của Lý Trường Thọ dạo bước mà ra từ trong điện.

Vừa rồi mặc dù nghe không hiểu ngôn ngữ Tu La, nhưng hắn đại khái cảm nhận được đối phương là có ý gì, không ra cũng không được.

Những gì anh ta đang làm vào lúc này chỉ là trì hoãn thời gian —— ở bên trong An Thủy Thành, thần sứ cùng với binh tướng phàm nhân canh giữ miếu Hải Thần, đang nhanh chóng sơ tán phàm nhân xung quanh miếu Hải Thần.

Trước đây Lý Trường Thọ liền đã từng cân nhắc đến các loại tình huống, loại sơ tán khẩn cấp này cũng đã diễn luyện qua rất nhiều lần trước thời hạn.

Các phàm nhân mặc dù bị khí tức của Tu La kinh động, phần lớn có một chút bối rối, nhưng tốc độ đào mệnh tổng thể cũng không tính chậm, cũng không tồn tại tình huống già trẻ bị thất lạc.

Mà khi cỗ Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" này đang hấp dẫn sự chú ý của chúng Tu La, ở ngoài miếu Hải Thần, trong bóng cây khắp nơi, đã là không ngừng có cánh tay toát ra từ bên trong thân cây, vụng trộm thả ra từng viên Đậu Tiên đã đổ đầy tiên lực...

Trước đại điện, Lý Trường Thọ tiếp tục cãi cọ với đám Tu La này:

"Các vị cứ như vậy cam nguyện bị lợi dụng làm quân cờ như vậy? Nghe một chút tiếng rồng gầm ở bên ngoài đi, cao thủ Long Tộc đang gấp rút tiến đến nơi đây tiếp viện."

Vị tướng lĩnh Tu La tám tay cầm đầu kia cất bước hướng về phía trước, mặt đất ở dưới chân gã không ngừng chấn động.

"Quân cờ...dù sao cũng tốt hơn bị bỏ rơi!"

Bên trong đôi mắt vô thần của tướng lĩnh Tu La chợt hiện lệ mang, trái phải đều có hai cánh tay tráng kiện nâng lên, một sợi xiềng xích đen nhánh có độ dày bằng cái bát giống như một con trăn, bắn nhanh về phía hoá thân của Lý Trường Thọ!

Một kích này chẳng qua chỉ là thăm dò, lực đạo cũng không tính mạnh.

Lý Trường Thọ giãn lông mày ra, giống như nhàn nhã đi dạo về phía trước, phất trần trong tay nhẹ nhàng lay động, vẽ ra một cái vòng tròn bất quy tắc, trong vòng tròn hiện ra một bức Âm Dương Đồ màu đỏ, vững vàng ngăn cản ở phía trước xiềng xích.

Âm Dương Đồ xoay nhẹ, sợi xiềng xích mang theo cự lực vạn quân kia trực tiếp mềm nhũn, vô lực đập xuống bậc thang trước điện, phát ra tiếng leng keng.

Cỗ Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" này chậm rãi đi về phía trước, mỗi khi đi một bước, chân dưới liền có một đóa hoa sen tinh khiết sáng lên.

Sau bảy bước, đã là đứng sừng sững giữa không trung trước điện.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, tóc trắng buộc lên cùng với phất trần nhẹ nhàng bay phất phới, tay áo lớn cũng đang lắc lư theo gió.

Vị lão thần tiên này đứng trong không trung, đối mặt với mấy trăm vị Tu La, vẫn chuyện trò vui vẻ, không vội không chậm nói: "Bần đạo cho các vị đạo hữu hai con đường. Nếu như bây giờ rút lui, ta sẽ không truy cứu sự tình các ngươi nhiễu loạn sự thanh tịnh của ta. Nếu như khăng khăng tiến công, ngày khác ta sẽ đi đến Huyết Hải, tìm Tu La các ngươi thanh toán việc này."

"Chiến!" Một vị Tu La tám tay ngửa đầu gào thét, binh khí trong tay đám Tu La đầy trời lấp lóe sáng ngời một lần nữa, một cỗ khí tức Huyết Sát kinh người phóng lên tận trời, bầu trời An Thủy Thành trở nên ảm đạm!

"Nhất định phải chiến?" Trong lúc bốn vị Tu La tám tay kia muốn đồng thời động thủ, Lý Trường Thọ đột nhiên cười khẽ, trong đáy lòng có nhiều hơn mấy phần tự tin.

Không có gì khác, lúc này phàm nhân đã lui đủ xa!

Tiếng cười khẽ này quanh quẩn ở trong thiên địa, bên trong lòng đất An Thủy Thành truyền ra tiếng vang động ầm ầm, một cột sáng màu xanh thẳm đột nhiên phóng lên tận trời từ một chỗ cách miếu Hải Thần mười trượng!

Ở khoảng cách trái phải khoảng ba trượng, lại có hai cột sáng phá đất bay lên trời!

Trong chớp mắt, ba trăm sáu mươi lăm cột sáng vờn quanh ở xung quanh miếu Hải Thần, vây khốn mấy trăm vị Tu La ở bên trong miếu Hải Thần, như lao tù!

Ở bên ngoài những cột sáng này, tiên binh mặc giáp trụ trên người hoặc là ngưng tụ thành từ mặt đất, hoặc là chui ra từ dưới mặt đất, cầm đại thuẫn, trường cung trong tay, từng nhóm phóng lên tận trời!

Mấy trăm, hơn ngàn, mấy ngàn...

Ba vạn!

Chỉ một thoáng, tiên thuẫn như tường, mũi tên như rừng!

Công thủ thành lập trong nháy mắt!

Trên đầu tường trước miếu Hải Thần, từng Oản Đậu xạ thủ lung lay thân thể đơn giản lại mềm dẻo, sẵn sàng khai hoả!

Lúc này, lại nhìn thân hình của Lý Trường Thọ, vẫn là huyền không mà đứng ở trước điện, vẫn là khí định thần nhàn như vậy.

Trong điện lại có ánh vàng lấp lánh, từng Đạo Nhân Giấy tóc trắng xoá, khuôn mặt giống nhau lần lượt cất bước mà ra, khí tức cấu kết với nhau, ẩn ẩn xếp thành chiến trận nào đó!

"Đạo hữu." Tiếng nói của mười tám người giấy phân thân xen lẫn vào nhau: "Không ra tay sao?"

Đây chính là một phần lực lượng phòng ngự của chủ miếu Hải Thần.

Tất nhiên, còn lâu mới có thể đánh đồng với hệ thống phòng ngự của Tiểu Quỳnh Phong.

...

Kỳ thật cho đến lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ vẫn là không muốn bộc phát đại chiến, hiện tại thế nhưng là lấy tiến làm lùi, làm cho những Tu La này biết khó mà lui.

Đám Tu La không quan trọng ở trong không trung kia, không ngăn được một vòng tề xạ của Đậu Tiên Binh.

Nhưng bốn vị Tu La tám tay này, nếu như nổi điên ở trong An Thủy Thành, phàm nhân trong thành chỉ sợ là sẽ tử thương không đếm được.

Nghiệp chướng cùng với lượng kiếp, đó chính là một đôi nhân tình!

Khục, chính là có ý tứ rất sâu.

Hơn nữa một mình hắn cũng không có cách nào khống chế nhiều Đậu Tiên Binh như vậy, chỉ có thể hạ mệnh lệnh đơn giản để bọn hắn tề xạ, ngăn trở địch nhân, vốn đi không có khả năng ngăn trở bốn vị Tu La tám tay này...

Các cao thủ Long Tộc hẳn đã bị mai phục, tính toán của Tây Phương Giáo, không có khả năng lưu lại sơ hở lớn như thế.

Chương 366. Tham kiến

Dẫn bốn gã to con này đến hậu viện, mượn uy năng Thái Cực Đồ để diệt sát?

Kế sách hiện tại chỉ có thể là như vậy.

Có thể nhìn ra, đám Tu La danh xưng là "Ma" này, vào giờ phút này cũng bị Đậu Binh đầy trời hù dọa, dù sao thì đối mặt với địch nhân gấp trăm lần phe mình, đại bộ phận Tu La cũng đều đã nhận ra nguy cơ sinh tử.

Bốn vị Tu La tám tay kia cũng có một chút dao động, hiển nhiên đang không ngừng do dự tiến hay thối.

Không có cách nào, trận thế trước mắt này, thật sự quá dọa người.

Bọn hắn hoàn toàn không biết, tiếp theo còn có chiến trận chưa từng thấy nào không...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đã xuất hiện một vài hình ảnh lui lại như thế nào, dẫn địch như thế nào, diệt địch như thế nào, trấn áp dư ba đấu pháp ở chỗ này như thế nào, đại khái đã có đầy đủ phương án.

Nhưng mà, điều mà Lý Trường Thọ cùng với đám Tu La ở đây không biết là...

Ở bên trong mười sáu vòng xoáy màu máu trên không trung, trong vòng xoáy ở phía sau nhất kia, đang có hai cặp mắt to lóe sáng, nhìn chăm chú vào tình hình bên trong miếu Hải Thần lúc này.

Chủ nhân của hai cặp mắt lớn này, chính là đang phát ra từng tràng tiếng than thở.

Đây là hai tráng hán vạm vỡ, ở rìa Huyết Hải U Minh Giới, đang ngồi xổm ở trước một cái 【 giếng 】 huyết quang lượn lờ.

Trong giếng chính là tình hình bên trong miếu Hải Thần tại An Thủy Thành.

Ở phía sau hai tráng hán, đám Tu La ngổn ngang lộn xộn nằm đầy đất, tuyệt đại đa số Tu La đã là không còn sống, trên người từng kẻ có một dấu quyền cước kinh khủng, còn có mấy kẻ còn chưa chết, đang ọc ọc thổ huyết...

Chỉ nghe hai tráng hán này thầm nói:

"Mã, Hải Thần thật là lợi hại."

"Ngưu, ta cảm thấy hiện tại đã không cần chúng ta ra tay, mấy lão Tu La tám tay kia, khẳng định không phải là đối thủ của Hải Thần."

"Không thể nói như thế, nếu chúng ta không ra tay, làm sao xích lại gần cùng với Hải Thần đại nhân, ngươi có còn muốn ăn những món ngon kia hay không? Ra ngoài đi săn thế nhưng cũng có thể đụng phải loại sự tình này, đây là cơ duyên có hiểu hay không? Hôm nay hai huynh đệ ta, như thế nào cũng phải lộ mặt ở trước mặt Hải Thần đại nhân!"

Hai người cười hắc hắc vài tiếng, từng người liếc nhìn thịt thú nướng vô vị trong tay, không khỏi lại hừ một tiếng.

Bọn hắn lại cúi đầu nhìn chằm chằm phía dưới một hồi, tráng hán bên trái đột nhiên cười nói: "Ha ha! Chiến đấu thôi! Mấy lão Tu La kia đã bắt đầu tụ lực! Chuẩn bị ra tay! Một hai...đập bọn hắn!"

Hai tráng hán này vô cùng ăn ý, gần như đồng thời ném ra một ít đồ vật, trực tiếp ném vào cái giếng máu này!

Nhóm ám khí đặc thù này, bao gồm mấy khối thịt nướng lớn, một cái vỉ nướng, cùng với một vật thể đầu lâu không xác định...

"Con mẹ nó! Mũ đội đầu của ta!"

Lại nhìn miếu Hải Thần tại An Thủy Thành!

Bốn vị Tu La tám tay kia giận dữ hét lên, đã hạ quyết tâm tiếp tục đánh một trận với Hải Thần.

Tám cái chân to cùng nhau phát lực, liên tục giẫm mặt đất ra mấy cái hố to, thân hình vạm vỡ cao ba trượng đồng thời vọt lên, đánh về phía mười tám cỗ hóa thân của Lý Trường Thọ!

Lý Trường Thọ làm ra ứng đối trong nháy mắt.

Mười tám cỗ hóa thân bày trận hình, một nửa lui lại, một nửa né tránh, từng cỗ tiên lực nhanh chóng hội tụ, hóa ra rất nhiều dị tượng chim, thú, trùng, cá, nghênh đón bốn thân ảnh khôi ngô vạm vỡ...

Đột nhiên, trên đỉnh đầu xuất hiện tiếng xé gió kỳ dị, trên bầu trời phía trên miếu Hải Thần, lại xuất hiện từng tia từng tia vết nhăn mờ mịt!

Lý Trường Thọ lập tức nhìn thấy bốn luồng ánh sáng rơi xuống, chuẩn xác đập vào phần lưng của bốn vị Tu La tám tay!

Bốn vị Tu La tám tay ngã gục, phảng phất như bị bốn bàn tay to đè xuống đất, đá vụn bắn tung tóe...

Toàn bộ mặt đất miếu Hải Thần trầm xuống vài tấc, dưới mặt đất truyền đến từng tiếng nổ vang.

Đây là tình huống gì?

Có ý tứ gì?

Mà khi Lý Trường Thọ nhìn thấy bốn kiện đồ vật đã đánh bại bốn vị Tu La tám tay nhưng vẫn còn hoàn hảo, trên trán treo đầy vạch đen trong nháy mắt...

Đó là hai khối thịt nướng lớn bằng đùi dê, một cái vỉ nướng dính đầy dầu mỡ, cùng với một cái "đầu trâu" sinh động như thật...

"Hải Thần đừng vội! Ta đến giúp ngươi!"

Liền nghe được một tiếng hô quát, một cỗ huyết mang chui ra từ trong vòng xoáy màu máu ở góc xó xỉnh kia, cơ hồ rơi xuống đất trong nháy mắt, ngưng tụ thành hình người, đứng ở trước người một vị Tu La tám tay giãy giụa muốn đứng lên!

Người tới khoanh tay, nâng chân dài và mảnh mai của mình lên, rồi tùy ý rơi xuống, ngưng tụ ra một cái 【 chân to 】dài mười trượng màu vàng đất, dậm thẳng vào vị Tu La tám tay này, làm cả thân thể của gã lún sâu vào mặt đất...

Mặt đất lại là lay động một hồi, toàn trường tĩnh lặng không tiếng động.

Ba vị Tu La tám tay còn lại giống như là gặp quỷ, trực tiếp nhảy ra phía sau mấy chục trượng.

Người tới hời hợt chế trụ một vị Tu La tám tay, nhẹ nhàng lung lay đầu ngựa của chính mình, bờm ngựa được chải chuốt tỉ mỉ kia, thực sự là vô cùng nhẵn nhụi, tràn đầy tự tin.

Chính là Mã Diện đến từ Địa Phủ.

Sau đó Mã Diện không để lại dấu vết, hút "mũ đầu trâu" trên mặt đất vào trong tay, ném lên trên không trung.

Lại một cỗ huyết quang khác chui ra từ trong vòng xoáy kia, chuẩn xác rơi về phía mũ đầu trâu, lúc rơi xuống đất đã đội mũ xong, nhảy tới trước mặt Lý Trường Thọ cùng với Mã Diện, ôm quyền hành lễ.

"Địa Phủ Câu Hồn Sứ Giả, Ngưu Đầu!"

"Mã Diện!"

"Chuyên tới để tham kiến!"

Trước đó không có so sánh, Lý Trường Thọ chỉ biết Ngưu Đầu Mã Diện có thực lực mạnh mẽ, nhưng cũng không nghĩ tới bọn hắn có thể...

Mạnh như vậy.

Tu La tám tay thua kém U Minh Giới như vậy hay sao?

Ngưu Đầu Mã Diện vừa ra sân, một vị Tu La tám tay trực tiếp bị đánh lún vào dưới mặt đất, ba vị Tu La tám tay khác lập tức không còn bộ dáng hung thần ác sát trước đó.

Tu La mạnh hay không mạnh, Lý Trường Thọ không dám kết luận, nhưng khẳng định là không kém.

Nhưng cao thủ Vu Tộc là thật sự mạnh!

Luyện Khí Sĩ nguyên thần đạo nếu như có thực lực mạnh mẽ, có thể thể hiện ở trên những phương diện như uy áp, đạo vận.

Người tu hành nhục thân cường hoành, phần lớn giấu ở trên nhục thân, chẳng qua chỉ cho người ta một loại cảm giác cường tráng.

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ ở mặt ngoài vô cùng bình tĩnh, nhưng trong đáy lòng lại là bùi ngùi mãi không thôi.

Tưởng tượng năm đó, Lục Thánh chưa ra, Vu Yêu loạn chiến, đại thế Thượng Cổ rực rỡ cỡ nào!

Nhưng cũng không có quan hệ gì với mình.

Ngưu Đầu Mã Diện dùng hai chữ "tham kiến", Lý Trường Thọ cảm thấy có một chút không ổn, hắn cùng với hai vị cao thủ Vu Tộc này mặc dù đều đang làm việc vì "sự nghiệp Thiên Đạo", nhưng tạm thời còn không phải là một cái hệ thống.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đa tạ hai vị đạo hữu đã đến đây giúp đỡ! Ta đang lo những Tu La này sẽ làm bị thương phàm nhân trong thành, may mắn được hai vị đạo hữu ra tay!"

Chương 367. Tàn bạo

Đây cũng không phải là lời khách sáo, mà là thật sự cảm tạ hai vị cao thủ đội mũ trùm đầu giáng xuống từ trên trời này.

Nhưng lời này rơi vào trong tai của Ngưu Đầu Mã Diện...

Hai Vu nam quay đầu liếc nhìn tiên binh đầy trời ở ngoài miếu Hải Thần, lại nhìn đám hóa thân lão thần tiên trước mắt này...

Vị Hải Thần này là thuần túy chiếu cố mặt mũi của bọn hắn.

Ngưu Đầu Mã Diện liếc nhìn nhau, giao tiếp bằng mắt thông qua lớp da mũ đội đầu.

Theo quy củ của Vu Tộc, mặt mũi đều là do đánh ra.

Ngưu Đầu ôm quyền nói: "Hải Thần chờ một chút, chúng ta sẽ đi thu thập những dư nghiệt Tu La này! Bò...Ò...!"

Mã Diện cũng nói: "Ngày thường bọn hắn trốn ở Huyết Hải, cũng không tìm được cơ hội bắt bọn hắn! Hí...Í...!"

"Làm phiền hai vị ra tay! Chớ để cho những Tu La này làm tổn thương người vô tội!"

"Được!" Hai Vu đáp ứng một tiếng, bỗng nhiên quay người, mắt lộ ra hung quang, hai cỗ huyết khí xông lên trời, thiên địa biến sắc!

Ba vị Tu La tám tay kia vừa thấy Ngưu Đầu Mã Diện muốn động thủ, liền đưa ra quyết định gần như trong nháy mắt——rút lui chiến lược!

Một vị Tu La tám tay quay người phóng ra ngoài miếu Hải Thần, hai kẻ khác trực tiếp lao về phía khe hở trên mặt đất!

Liền nghe hai tiếng bò...Ò..., hí...Í..., Ngưu Đầu Mã Diện để lại hai đạo tàn ảnh, rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa!

Mà các bậc thang ở dưới chân hóa thân Lý Trường Thọ cũng lập tức hóa thành bột phấn, nhưng chỉ lan rộng ra khu vực khoảng mười trượng vuông...

Khống chế lực lượng thật đáng kinh ngạc...

Tán thưởng thì tán thưởng, Lý Trường Thọ ra tay cũng không chậm một chút nào.

Phất trần hất lên, bật hết hỏa lực!

Dưới mặt đất, mười mấy Đạo Nhân Giấy đi về không gian Na Di trận ở dưới đáy khe hở, ngăn chặn đường đối phương chạy trốn.

Trong không trung, Đậu Tiên Binh đầy trời vạn tiễn cùng bắn, từng vị Oản Đậu xạ thủ cùng nhau tiến lên!

Mười tám cỗ Đạo Nhân Giấy lão thần tiên phóng lên tận trời, trên mặt đất xuất hiện một cỗ gió lốc, từng tia từng tia độc phấn không màu không mùi bay vào không trung.

Lực lượng tâm thần của Lý Trường Thọ kéo căng trong nháy mắt!

Nếu ở vào thời kỳ hoàng kim của Tu La nhất tộc tại Thượng Cổ, Tu La sẽ huyết chiến đến cùng và không bao giờ rút lui.

Nhưng về sau, lão tổ ngã, thủ lĩnh chết, công chúa chạy, Huyết Hải khô, luân hồi lập...

Dáng vẻ chạy cuống quít của bọn hắn hiện tại lại cực kỳ thành thạo.

Thế nhưng có thể chạy đi, chỉ có hai phần mười...

Hỏa lực của Đậu Tiên Binh đối với đám Tu La bốn tay, hai tay mà nói, quả thực là quá mức hung mãnh.

Đúng vào lúc này, Lý Trường Thọ chợt nghe vài tiếng vang phanh phanh, chỉ thấy mặt đất trước đại điện miếu Hải Thần rung động kịch liệt, mặt đất vỡ ra mấy chục cái khe hở, khiến cho các tòa nhà dân cư và tường viện xung quanh sụp đổ.

Đất đá rơi xuống, bóng quyền bóng cước bùng lên, bốn vị Tu La tám tay bị đánh bay lên trời!

【 U Minh Thăng Ngưu Phách 】, 【 Địa Mã Lưu Tinh Thối 】!

Bốn vị Tu La tám tay bị đánh bay này, trên toàn thân lộ ra lực đạo cường hãn.

Nhưng những lực đạo đều bộc phát ở trong không trung, hiển nhiên là Ngưu Đầu Mã Diện đã làm theo tinh thần "không thương tổn phàm nhân" của Lý Trường Thọ, khống chế lực đạo ở phương hướng thẳng đứng.

Ngay sau đó, hai đạo tàn ảnh nhẹ nhàng lấp lóe từ mặt đất, trong nháy mắt liền xuất hiện ở trên không trung trăm trượng, lại ngăn bốn vị Tu La tám tay lại.

Ngưu Đầu thiết quyền, Mã Diện phi cước.

Hai vị cao thủ Vu Tộc nhìn như chỉ là hời hợt huy quyền, đá chân, lại đánh ra bóng quyền bóng cước đầy trời, theo đó còn có từng tiếng la "Bò...Ò...", "Hí...Í..." nhịp nhàng.

Bốn vị Tu La tám tay, kỳ thật cũng không phải không có một chút lực lượng phản kháng nào...

Mới đầu, bốn vị Tu La tám tay này từng người bộc phát ra một cỗ khí tức cường hãn, muốn ra sức giãy dụa, nhưng tốc độ, lực đạo bọn hắn ra chiêu, lại chênh lệch hết sức rõ ràng với Ngưu Đầu Mã Diện!

Chiến pháp Vu Tộc há lại chỉ là hư danh?

Một khi bị áp chế, sẽ không còn cơ hội xoay người!

Trong nháy mắt, hai vị cao thủ Vu Tộc không biết đã đánh ra bao nhiêu chiêu, không gian rung chuyển không ngừng, mây mù trên không trung tan biến, thân thể của bốn vị Tu La tám tay bị xé nát thành chút một...

Tiếng nói của Ngưu Đầu truyền đến từ không trung: "Hải Thần đại nhân! Ngài muốn sống hay là chết!"

"Hai vị, diệt cỏ tận gốc!"

"Là sao..."

Lý Trường Thọ: "Diệt bọn hắn!"

"Được!" Ngưu Đầu cười lớn đáp ứng một tiếng, cùng với Mã Diện một trái một phải hiện thân trong không trung.

Tiếp theo, Ngưu Đầu dậm chân, Mã Diện xoay người, hai Vu vọt về phía trước, thân hình nhìn như chậm nhưng lại rất nhanh, quyền quyền thấy máu!

Một lúc sau, một cơn mưa máu bùng nổ trên bầu trời, bốn vị Tu La tám tay, cấp tốc bị hai vị cao thủ Vu Tộc xé thành từng khối vụn...

Cảnh tượng hơi có vẻ tàn bạo.

Ngay lập tức, những người giấy bắt đầu bận rộn, thu thập những cục máu đông và xác của mấy vị Tu La tám tay một cách nhanh chóng.

Ngưu Đầu Mã Diện cũng không nhàn rỗi, thân hình vọt thẳng lên phía trên, như hổ lạc vào bầy dê, cấp tốc dọn dẹp đám Tu La, thuận tiện đập vỡ mười sáu vòng xoáy màu máu kia.

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn hai thân ảnh này...

Tu hành nhục thân nhà ai mạnh, đi đến Địa Phủ tìm Vu Tướng!

Một lát sau, Ngưu Đầu Mã Diện nhảy trở về, áo không dính máu, quyền cước không việc gì, cười hắc hắc không ngừng đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ cười nói: "Còn mời hai vị đi vào trong điện, ta sẽ xử lý những thi thể này trước, thu xếp xong hậu sự, lại chiêu đãi hai vị thật tốt."

Ngưu Đầu vội nói: "Ngài bận rộn, ngài bận rộn!"

Tiếp đó, Ngưu Đầu Mã Diện liền thành thành thật thật đi về hướng tiền điện.

Nhưng mà bọn hắn vừa đi hai bước, liền nghe hai tiếng "Kẹt kẹt", đại điện trước miếu Hải Thần lung la lung lay, như là hán tử uống say, chỉ giữ vững được mấy cái chớp mắt, lại ầm ầm sụp đổ!

Một cỗ tro bụi đập vào mặt, làm cho Ngưu Đầu cùng với Mã Diện hoá đá tại chỗ.

"Ngưu, làm sao bây giờ, nền móng của đại điện này, giống như là do vừa rồi chúng ta không cẩn thận làm hư."

"Xuỵt! Nói nhỏ một chút! Đừng có nhận việc này, ngươi đền nổi sao!"

Lý Trường Thọ vội nói: "Đại điện này đã lâu không tu sửa, đã sắp sập rồi, không quan trọng, không quan trọng, còn xin hai vị chờ ở đây một lát."

Cũng may, hậu viện bình yên vô sự, hẳn là đã được Thái Cực Đồ che chở.

Lý Trường Thọ lập tức bắt đầu thu thập tàn cuộc, vừa vận dụng tám cỗ hóa thân, dẫn Đậu Tiên Binh đầy trời đi về hướng Nam Hải, gấp rút tiếp viện nhóm hộ pháp Long Tộc. Vừa điều khiển bốn cỗ Đạo Nhân Giấy đứng ở trước đống thi thể nhỏ kia, đưa tay phun ra một luồng Tam Muội Chân Hỏa, đồng thời bắt đầu quá trình xử lý thi thể tiêu chuẩn.

Đợi Tam Muội Chân Hỏa dấy lên, mười mấy viên Nhiếp Hồn Châu xoay tròn, Đạo Nhân Giấy lấy mõ, chiêu hồn linh, mõ ra, gõ gõ đập đập, miệng tụng kinh văn.

Bởi vì quan hệ cùng với Tây Phương Giáo ngày càng khẩn trương, Vãng Sinh Chú đã được Lý Trường Thọ đổi lại thành Ngọc Thanh An Hồn Chú.

Dù sao cũng là vì xử lý tàn hồn.

Chương 368. Thoải mái

Tràng diện này, đối với Lý Trường Thọ mà nói, tự nhiên là việc nhỏ không có ý nghĩa, nhưng Ngưu Đầu cùng với Mã Diện ở bên cạnh, lại là xem say sưa ngon lành.

Ngưu Đầu ôm cánh tay, thầm nói: "Hải Thần đại nhân làm việc...rất có cảm giác lễ nghi...bò...Ò..."

Mã Diện cầm một chiếc lược nhỏ, chải vuốt bờm ngựa mềm mại của mình: "Tu La tộc lại bắt đầu không thành thật, xem ra là đang khôi phục nguyên khí, trở về phải nhắc nhở trong tộc."

"Yên tâm đi, Đại Vu Tế có chuyện gì mà không biết? Hai ta trở về gọi thêm người, đi vào bên trong Huyết Hải dạo chơi vài vòng là được rồi."

"Cũng đúng."

Lý Trường Thọ đi tới từ bên cạnh, cười nói: "Huyết Hải và Địa Phủ vẫn còn có chiến sự?"

"Không sai biệt lắm cách mỗi vạn năm liền chiến đấu một lần." Ngưu Đầu xoa xoa bàn tay lớn, cười hắc hắc, kể cho Lý Trường Thọ nghe về chiến sự của Địa Phủ.

Không bao lâu, hỏa diễm bên kia đã dần dần dập tắt.

Lý Trường Thọ đặt hơn phân nửa tâm thần ở trên người Đạo Nhân Giấy đã chờ ở bên cạnh từ sớm, giơ tay đẩy nhẹ...

Xúc cảm này, có một chút lực cản của không khí, sự mềm mại khi lay động ống tay áo, tro bụi bay lên. Trong đáy lòng có cảm giác vững chắc và ổn định.

Thật thoải mái.

...

"Đại Vu?" Ở một góc Nam Hải nào đó, tại rìa núi lửa dưới đáy biển, Kim Thiền Tử ngồi ở trong bóng tối chân núi nhắm mắt nhíu mày, trên khuôn mặt thanh tú mang theo sự nghi hoặc.

Vị Hải Thần này, làm sao còn có quan hệ cùng với Vu Tộc?

Làm hung thú Hồng Mông, là giống loài bị Vu Tộc đi săn năm đó, Kim Thiền Tử có một phần chán ghét khó nói lên lời đối với Vu Tộc, cũng có mấy phần kiêng kị.

Gã nhớ rõ, ở trong những năm tháng Long Tộc bị Thiên Đạo trấn áp tại Tứ Hải, Phượng tộc tử thương hầu như không còn, trăm tộc Thượng Cổ vừa muốn hưng khởi, Vu Tộc là cường hãn bực nào, hung tàn cỡ nào... ăn nhiều cỡ nào!

Đông đảo hung thú ở bên trên đại địa Hồng Hoang thời Thượng Cổ, bị Vu Tộc bức bách trốn ra khỏi Hồng Hoang, trốn vào trong Hỗn Độn Hải.

Bây giờ, Vu Tộc Bắc Châu đã tàn phế, cũng chỉ có ở Địa Phủ Âm Ty là còn có cao thủ Vu Tộc...

"Hẳn là, Địa Phủ cũng cố ý hướng về phía Thiên Đình?" Kim Thiền Tử cẩn thận suy tư.

Tầm quan trọng của vị Hải Thần này đối với Thiên Đình không cần nói cũng biết.

Nếu như có thể tìm ra bản thể của Hải Thần, xử lý thần không biết quỷ không hay, Thiên Đình liền không còn bao nhiêu uy hiếp, địa phương chính mình có thể lập công kế tiếp, cũng liền càng nhiều hơn một chút...

Thế nhưng, vị Hải Thần này ẩn giấu quá sâu, lại có Thái Thanh Thánh Nhân che chở, ý tưởng này cũng chỉ có thể là ý nghĩ, khó có thể biến thành hành động.

Kim Thiền Tử xuyên thấu qua nước biển vô tận, liếc nhìn Đậu Tiên Binh trùng trùng điệp điệp mà đến trên không Nam Hải, hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, tiện tay vạch một cái đối với nước biển trước mặt, thân hình cấp tốc biến mất ở rìa núi lửa.

Lần thăm dò thử này, đoạt được rất ít, thấy đều là một chút loè loẹt.

"Ta ngược lại cũng không tin. Hải Thần ngươi có thể tránh được nhất thời, còn có thể tránh được cả đời!"

...

Trận đại chiến đột nhiên xuất hiện tại Nam Hải này, đến nhanh đi cũng nhanh.

Đợi một số lớn cao thủ Long Tộc đến giúp, Đậu Tiên Binh tràn ra ngoài, Tu La tộc mai phục chặn đánh chân long hộ pháp ở ngoài Nam Hải, toàn quân cũng cấp tốc bị tiêu diệt.

Long Tộc tự nhiên vô [image]cùng tức giận, nhưng Tứ Hải cùng với Huyết Hải cách xa nhau rất xa, Long Tộc lúc này cũng vô pháp phát binh đối với U Minh Giới, chỉ có thể không ngừng nhận lỗi đối với Lý Trường Thọ, nói hộ vệ của bọn họ tới chậm...vân vân.

Lý Trường Thọ thì vừa trấn an trưởng lão Long Tộc dẫn đội, vừa cho thấy thảm trạng của đại miếu Hải Thần.

Trưởng lão Long Tộc liền quyết định trùng tu đại miếu Hải Thần tại chỗ, gia tăng quy mô lên gấp mười, bố trí lại các loại trận pháp phòng hộ, vào ngày mai một số lớn công tượng Long Tộc liền chạy đến tương trợ!

Mặc dù như thế, nhưng Lý Trường Thọ vẫn còn có một chút ăn thiệt thòi.

Ba vạn Đậu Tiên, hao tổn độc đan độc phấn, đổi lấy, chỉ là bốn khỏa bảo châu Huyết Sát—— đây là huyết sát tinh của Tu La tám tay, ngay cả Tam Muội Chân Hỏa cũng đều không thể thiêu đốt.

Nếu như không phải Lý Trường Thọ thôi diễn ra từ đan đạo, bốn khỏa bảo châu này có thể luyện chế ra pháp khí độc đan đối phó với cảnh giới Kim Tiên, hắn thật đúng là đã thua thiệt lớn...

Trò chuyện một hồi cùng với Ngưu Đầu Mã Diện, Lý Trường Thọ cũng loại bỏ khả năng việc này là do Địa Phủ tính kế.

Trên cơ bản có thể xác định, việc này lại là do phương tây giở trò quỷ ở sau lưng.

Bọn hắn hẳn là muốn đập núi chấn hổ, gõ hắn một phen, hủy đại miếu của hắn, diệt hóa thân của hắn.

Nhưng không nghĩ tới, hai vị khờ tráng sĩ giết ra nửa đường, đã nhẹ nhõm đánh tan đám Tu La này.

Đạo Nhân Giấy đi theo bên người sư tổ sư phụ, tiếp tục làm bộ bế quan.

Nhóm người Độ Tiên Môn thu đồ, lúc này đã đi vào trong thế tục, đang quan sát phẩm tính, tư chất chuyển thế thân của sư bá...

Bên kia cũng không cần chính mình bận bịu nhiều gì, chỉ cần bảo trì cảnh giác là đủ rồi.

Trong hậu viện miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ lôi kéo Ngưu Đầu Mã Diện nói chuyện phiếm, cũng hợp ý, bảo thần sứ đi vào trong thành tìm mười vị đầu bếp giỏi nhất, nấu một bữa tiệc lớn.

Đối mặt với linh thạch bảo tài đan dược mà Lý Trường Thọ tặng cho, Ngưu Đầu Mã Diện từ chối không nhận, liên tục nói "chuyện này không nên": "Hải Thần đại nhân ngài quá khách khí": "Chúng ta cầm những thứ đồ chơi này cũng vô dụng, thần lực đều là trời sinh".

Nhưng khi các món quay, rán, chiên được bưng ra...

Mũ đội đầu của bọn hắn đều ướt...

Nửa ngày sau, mười vị đầu bếp phàm nhân kiệt sức ngã ở trước bếp lò, hai vị cao thủ Vu Tộc vỗ cái bụng tròn trịa của chính mình, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Ngưu Đầu cười hắc hắc hai tiếng, có một chút ngượng ngùng nói: "Chuyện kia, Hải Thần đại nhân, ngài hãy làm việc đi. Nếu như không có chuyện gì khác, chúng ta sẽ trở về."

Lý Trường Thọ cười nói: "Không bằng các vị hãy ở đây chơi mấy tháng! Nhân gian mỹ vị nhiều không kể xiết!"

Ngưu Đầu thầm nói: "Mùi vị này mặc dù tốt, nhưng cảm giác vẫn không bằng..."

Mã Diện ở bên cạnh nhấc chân đá Ngưu Đầu một cái, Ngưu Đầu vội vàng cười hắc hắc không ngừng.

Hai người bọn hắn vốn chính là chui ra từ miệng giếng, không có báo cho Địa Phủ, cũng xác thực không thể ở bên ngoài quá lâu.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một chút cảm kích đối với hai vị cao thủ Vu Tộc, lúc Ngưu Đầu Mã Diện gần đi, bảo thần sứ mua rất nhiều nguyên liệu thịt có thể ăn được bằng cách nướng đơn giản, chất đầy mấy túi trữ vật.

Nguyên thần của Vu Tộc mặc dù yếu ớt, nhưng túi trữ vật phổ thông là vẫn có thể mở ra.

Ngưu Đầu Mã Diện tiếp nhận phần lễ vật nặng trĩu này, lập tức lệ nóng doanh tròng, liền coi Hải Thần là huynh đệ tâm giao tại chỗ!

"Hải Thần đại nhân, có việc ngài cứ đến Thành Hoàng ở bên kia nói một tiếng! Chúng ta liền đến!"

"Chúng ta sẽ trông chừng Huyết Hải bên kia, tuyệt đối không để cho bọn hắn đi ra quấy rối Hải Thần đại nhân!"

Chương 369. -

Lý Trường Thọ ngoại trừ đa tạ, cũng không biết phải nói gì thêm.

Sự tình đi đến Bắc Câu Lô Châu chăm nom Vu Tộc đã đáp ứng Ngưu Đầu Mã Diện trước đây, cũng phải sớm đưa vào lịch trình.

Hắn mặc dù luôn cẩn trọng, nhưng lương tâm là vẫn còn có một chút.

Đưa tiễn Ngưu Đầu Mã Diện, Lý Trường Thọ tiếp tục bận rộn công việc trùng kiến miếu Hải Thần, trong đáy lòng cũng bắt đầu lên kế hoạch, nên làm như thế nào để gõ lại thế lực ven biển của Tây Phương Giáo.

Đến mà không trả lễ thì không hay!

Người hiền bị bắt nạt, yêu tốt bị tiên cưỡi!

Nếu như biểu hiện của chính mình quá mềm yếu, ngược lại là không phù hợp với cục diện bây giờ.

Ừm, Hải Thần Giáo bọn hắn trịnh trọng hứa hẹn, ở dưới tình huống bình thường, sẽ không sử dụng loại pháp bảo có quá nhiều lực sát thương như "Triệu đại gia".

Nếu như Lý Trường Thọ nhớ không lầm, Tây Phương Giáo còn có một nhóm thủ hạ đại yêu biển sâu...

Thiên Đình, cũng nên trọng chấn uy danh.

Nhưng mà Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới chính là, hai vị cao thủ Vu Tộc vừa đưa tiễn, liền chuyển hướng...

Bay về hướng Đông Thắng Thần Châu.

"Ngưu, chúng ta làm như thế nào mới có thể tìm được Lý Trường Thọ - vị bằng hữu của Hải Thần kia, vừa rồi vì sao lại không hỏi Hải Thần chuyện này? Hí hí!"

"Mã, ngươi không cảm thấy ngại với Hải Thần sao, làm hỏng thần miếu của người ta, ăn của người ta, cầm đồ của người ta, còn muốn đi lừa bằng hữu của người ta? Bò...Ò...——"

"Thế nhưng mà, chúng ta chẳng qua là đi tìm một ít gia vị..."

"Ngươi cảm thấy gia vị mỹ vị như vậy, chi phí sẽ thấp sao? Trước hết phải ngẫm nghĩ chúng ta có vật gì, có thể đổi được những bảo bối này."

"Thông đạo tái sinh nhanh lâu dài?"

"Ừm, thứ này cũng không tệ..."

【Tứ Hải Thần Trường Canh cẩn tấu, Ngọc Đế bệ hạ giám cẩn:

Tiểu thần phụng mệnh bệ hạ, giám sát biển cả, tuần tra Tứ Hải, gần đây có một chút vấn đề.

Bây giờ Long Tộc mới quy tâm, người sinh lòng hướng tới đối với Thiên Đình càng ngày càng tăng, nhưng những lo lắng trong nội bộ Long tộc vẫn chưa được giải quyết và những rắc rối bên ngoài vẫn còn tồn tại. Chuyện tiếp cần từ từ không nên sốt ruột, tìm ích lợi trong ổn định.

Bây giờ tiểu thần có một sách lược có thể dùng, lấy việc Thiên Đình luyện binh làm lý do, mời Long Tộc xuất binh, cùng nhau trấn áp Tứ Hải yêu ma.

Việc này có ba ích lợi cho Thiên Đình...】

"Ừm?"

Trên Thiên Đình, tại phủ đệ Hải Thần, trong thư phòng.

Lý Trường Thọ đang châm chước dâng sớ đột nhiên dừng bút, cảm giác được đại trận bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong bị người xâm nhập, tâm thần lập tức trở về trên người Đạo Nhân Giấy ở trên Tiểu Quỳnh Phong.

Đó là một vị đệ tử tuần sơn cưỡi bạch hạc đến, thân hình ở trên không trung, quan sát các nơi trên Tiểu Quỳnh Phong, trong tay còn cầm lệnh bài sơn môn.

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua các nơi tiên môn, đầu tiên là trừng mắt nhìn, sau đó vô thức nghiêng đầu, một dấu chấm hỏi nhỏ như nấm chậm rãi hiện lên trên trán.

Đạo lý hắn đều hiểu...

Không, lần này, đạo lý hắn cũng có một chút không hiểu!

Ngưu Đầu cùng với Mã Diện là làm sao lại chạy đến Độ Tiên Môn rồi?

Đừng tưởng rằng tháo mũ đội đầu ra ta liền không nhận ra, cái bụng to kềnh kia còn chưa xẹp, trên cổ còn có màu sắc khác biệt rõ ràng, chiến vận đặc thù của Vu Tộc, người khác cũng rất khó bắt chước.

Ngưu Đầu Mã Diện hẳn là đã phát hiện ra điều gì?

Vị đệ tử cưỡi bạch hạc kia hô: "Trường Thọ sư huynh có ở trong núi không? Có bạn tốt đến tìm ngươi!"

Quả nhiên là đến tìm chính mình...

Vào giờ phút này, đệ tử Độ Tiên Môn cảnh giới Nguyên Tiên Lý Trường Thọ, chính là đang ngồi ở bên trên đóa mây trắng trở về Đông Thắng Thần Châu từ Nam Thiệm Bộ Châu kia.

Vong Tình thượng nhân phụ trách cưỡi mây, sư tổ Giang Lâm Nhi lôi kéo thiếu nữ chuyển thế thân Hoàn Giang Vũ sư bá, nghe Linh Nga đánh đàn tấu nhạc, Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với Tửu Cửu ở bên cạnh tiếp khách.

Sư phụ Tề Nguyên đưa lưng về phía các nàng, dựa vào Lý Trường Thọ cùng nhau đả tọa tu hành...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ suy nghĩ, chính mình ngược lại là không thể để lộ ra sơ hở.

Đệ tử tuần sơn giẫm lên bạch hạc dạo qua một vòng ở bên hồ, phát hiện ra mấy căn nhà tranh đều bị trận pháp che chở, bên ngoài treo thẻ gỗ "không có nhà".

Cũng may, tiếng rên rỉ của linh thú trong núi, làm cho vị đệ tử tuần sơn này kịp thời phát hiện ra, thiếu nữ cao to đang chơi đùa với đám linh thú trong Linh Thú Quyển.

Vị đệ tử này run run, hầu kết run rẩy, cưỡi bạch hạc cẩn thận từng li từng tí bay đi.

Ở bên trong Linh Thú Quyển, Hùng Linh Lỵ đánh ngã một con gấu đen cao hai trượng, nhìn vào bàn tay đầy thịt của con gấu đen, nước mắt lập tức chảy vào trong bụng.

Có thể làm thịt!

Chờ mấy người biểu huynh trở về, liền có thể cùng nhau chưng tay gấu ăn!

Con gấu này lớn lên rắn chắc lại đáng yêu, nhưng hấp hơi quá lãng phí, còn có thể...

"Chuyện kia, xin hỏi..." Đệ tử tuần sơn nhẹ giọng và lễ phép hỏi: "Tiền bối, Trường Thọ sư huynh có ở trên núi không?"

"Ồ? Sao lại gọi ta là tiền bối? Ta mới bao nhiêu tuổi!" Lúc này Hùng Linh Lỵ mới phát hiện ra có người, quay đầu nhìn lại, trên cái đầu nhỏ tràn đầy tò mò.

Đệ tử tuần sơn sửng sốt, trong đáy lòng nhớ đến lời đồn trong môn phái, vội nói: "Hóa ra là Hùng sư thúc, đệ tử đến tìm Trường Thọ sư huynh, ngoài sơn môn có hai vị hảo hữu của Trường Thọ sư huynh đến tìm."

Hùng Linh Lỵ vừa muốn mở miệng, tiếng nói của Lý Trường Thọ đã là rơi vào trong đáy lòng của Hùng Linh Lỵ.

Biểu huynh không phải đã đi ra ngoài sao?

Quả nhiên, Hải Thần đại nhân đâu đâu cũng có.

Hùng Linh Lỵ ho một tiếng, gằn từng chữ nói: "Biểu huynh của ta nói biểu huynh không có ở nhà."

Đệ tử tuần sơn cùng với Hùng Linh Lỵ mặt đối mặt, cùng nhau trừng mắt nhìn.

Hùng Linh Lỵ nâng bàn tay cường tráng còn muốn lớn hơn tay gấu, đập mạnh vào cái miệng anh đào nhỏ, lo lắng dậm chân.

"Không phải, ý của ta là, biểu huynh của ta không có ở nhà, biểu huynh có việc ra ngoài rồi! Dựa theo lời nói của biểu huynh ta, nhiều nhất khoảng mấy canh giờ nữa liền có thể trở về. Được rồi, ngươi cứ chuyển đạt như vậy cho hảo hữu của biểu huynh là được rồi."

"Vâng, đệ tử sẽ làm như vậy."

Vị đệ tử tuần sơn này không dám ở lâu, cưỡi bạch hạc vội vàng bay đi, Hùng Linh Lỵ lúng túng gãi gãi đầu.

Không nghĩ tới người cơ trí như nàng, lại cũng có thời điểm ăn nói vụng về như thế!

Lý Trường Thọ cười truyền âm nói: "Không có việc gì, coi như không có chuyện gì phát sinh, bận cứ làm việc của ngươi là được."

Hùng Linh Lỵ lập tức khéo léo đáp ứng.

Hiện nay tu vi cao, tỉ lệ gánh chịu cũng tăng lên thẳng tắp, Lý Trường Thọ cũng sẽ không bởi vì những chi tiết nhỏ này mà trách móc nặng nề Hùng Linh Lỵ.

Tiên thức đuổi theo, nhìn vị đệ tử tuần sơn kia sau khi về chỗ sơn môn bẩm báo, lại nghe Ngưu Đầu cùng với Mã Diện nói thầm vài câu thương lượng...

Hai huynh đệ này không biết tới làm gì, chỉ nói là đi dạo ở phụ cận sơn môn Độ Tiên Môn một chút, nửa ngày sau lại đến tìm Lý Trường Thọ.

Chương 370. Gia vị nướng thịt

Mấy lão thủ vệ cũng đã nhận ra chỗ bất phàm của hai vị cao thủ Vu Tộc này, vô cùng khách khí đáp ứng, cũng kịp thời bẩm báo việc này cho Bách Phàm Điện.

Tự nhiên không có nhận ra đây là Câu Hồn Sứ Giả đến từ Địa Phủ Âm Ty.

Ngưu Đầu Mã Diện không đội mũ đội đầu, cũng liền có diện mạo giống như thanh niên Vu Tộc bình thường.

Thượng Cổ có một bài thơ nói rằng: Vu Tộc chủ thể lực, Nhân Tộc chủ trí lực, Vu Nhân không ra tay, sao có thể phân biệt ta là Vu Nhân.

Lý Trường Thọ nhất thời không có cách nào xác định, hai vị cao thủ Vu Tộc này tại sao lại trực tiếp tới Độ Tiên Môn tìm kiếm chính mình.

Hẳn là đối phương thâm tàng bất lộ, tâm tư thâm trầm, đã nhìn thấu bố trí của chính mình?

Không lẽ...

Ài, đối mặt với thần sứ Hùng Trại, Vu Tộc Âm Ty, thật sự là có một chút hữu lực không phát ra được.

Bởi vì không rõ, Lý Trường Thọ tự nhiên muốn tìm hiểu.

Đây chính là hai vị đại lão, sức chiến đấu vượt qua Kim Tiên phổ thông như Quý Vô Ưu mấy lần, không hiểu ra sao lại mò đến đây tìm một vị đệ tử ở tầng dưới chót như mình, nhất định phải chú ý!

Lập tức, Lý Trường Thọ quan sát kỹ một hồi.

Ngưu Đầu Mã Diện đi dạo hai canh giờ trong phạm vi mấy ngàn dặm xung quanh Độ Tiên Môn, gặp được linh thú nhìn như có thể ăn được, liền trực tiếp đánh cho bất tỉnh nhét vào bên trong túi túi trữ vật hình dáng bao tải.

Dường như chẳng qua là đang đơn thuần đi săn...

Nhưng nếu từ quỹ tích hành động của bọn hắn mà nói, lại là đều khám xét kỹ càng mấy chỗ địa thế tiến công Độ Tiên Môn tuyệt hảo một lần!

Trong lúc nhất thời, sự nghi hoặc trong đáy lòng của Lý Trường Thọ càng sâu.

Thật trùng hợp, sau khi Ngưu Đầu Mã Diện đi săn được hai giờ, liền trở về bên trong một khu rừng rậm trước sơn môn Độ Tiên Môn, ngồi xuống dưới một gốc cây.

Mà ở bên trong rễ cây ở phía dưới hai người Ngưu Đầu Mã Diện hai trượng, một cỗ Đạo Nhân Giấy【 vận chuyển 】của Lý Trường Thọ, vô thanh vô tức duy trì mộc độn.

Nói một cách khác, bản thể của Lý Trường Thọ liền giấu ở nơi đây—— trước đây bản thể vẫn luôn ở ngoài sơn môn, cố gắng nghiên cứu làm cho thực lực của Đạo Nhân Giấy đột phá bán Kim Tiên, Đạo Nhân Giấy thay thế thân phận trong núi, lại lâm thời bị sư tổ Giang Lâm Nhi gọi ra ngoài.

Hắn vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ nghiên cứu, còn có một số ý tưởng không mấy táo bạo mà hắn cần thử từng ý tưởng một..

Cho nên, bản thể vẫn luôn ẩn nấp tại nơi đây, chuẩn bị tạo ra thêm vài vụ nổ.

Ngưu Đầu Mã Diện ngồi ở trên gốc cây, đầu tiên là đếm một hồi một hai ba bốn năm, kiểm kê nguyên liệu nấu ăn đoạt được lần này.

Ngưu Đầu không có đội mũ đội đầu thầm nói: "Hải Thần thật hào phóng! Nhiều thịt như vậy, đủ cho chúng ta ăn một hồi!"

"Hải Thần đại nhân tự nhiên là không có gì để chê, nói chuyện êm tai, cũng khách khí đối với chúng ta, hoàn toàn không có giá đỡ của đại thần Thiên Đình."

"Ừm, so với đại yêu Yêu Đình Yêu Tộc thích dùng cái mũi chê người khác là phế vật khi đó, thật đúng là mạnh hơn nhiều lắm!" Mã Diện nhẹ nhàng thở dài, không có mũ đội đầu, vậy mà lại có mấy phần cảm giác thanh tú.

Nhớ năm đó, Mã Diện tại bộ lạc Vu Tộc, đó cũng là một thiếu niên tuấn tú, bao nhiêu Vu nữ đều muốn đánh cho y bất tỉnh gánh trở về lều...

Mã Diện thở dài: "Nếu như Hải Thần có thể đi đến Địa Phủ, cũng đặt Huyết Hải vào thần quyền, vậy thì rất tốt."

"Huyết Hải kia là biển sao? Đó là suối bẩn!" Ngưu Đầu tức giận mắng một câu: "Muốn thống trị Huyết Hải, không thể là Hải Thần, nhất định phải là Ô Thần!"

"Vậy thì là Hải Ô Thần, hoặc là Ô Hải Thần."

Lý Trường Thọ: "..."

Nói chuyện phiếm liền nói chuyện phiếm, làm sao lại còn mắng chửi hắn?

Hắn hiện tại cũng coi là thuần dương đạo nhân tư lịch không cạn, làm sao lại có dính líu đến chữ Ô rồi?

Tiếp đó, Lý Trường Thọ liền nghe được một cái tin tức trong yếu.

Ngưu Đầu thở dài: "Đừng có đoán mò, ai cũng không biết Minh Hà lão tổ rốt cuộc đã chết hay chưa, nói không chừng sẽ sống lại vào bất cứ lúc nào, đừng có đào hố Hải Thần."

Mã Diện cũng đáp ứng, hai huynh đệ lại tiếp tục lẩm bẩm.

Rất nhanh, hai người liền kéo tới mục đích chủ yếu của chuyến đi này.

"Mã, tiếp theo chúng ta phải nói như thế nào? Cũng không thể nói thẳng rằng chúng ta muốn dùng ích lợi của Địa Phủ, đổi lấy mấy bình gia vị của ngươi chứ?"

"Ngưu, trọng điểm là bí phương (công thức bí mật) của gia vị."

"Muốn bí phương có phải là hơi quá mức hay không? Đó hẳn là bí mật bất truyền của Lý Trường Thọ."

"Chuyện này..."

Mã Diện trầm ngâm đôi chút, cũng cảm thấy khó xử, đưa tay sờ sờ bờm ngựa theo thói quen, lại phát hiện ra chính mình không có đội mũ đội đầu.

Ngưu Đầu đột nhiên nhảy dựng lên, hô: "Đám mây ở phía nam kia! Mau nhìn, Trường Thọ tiểu ca có phải là đã trở lại hay không?"

"Đi một chút, nhớ đội mũ đội đầu, kêu như trâu và ngựa, hôm nay chúng ta mặt dạn mày dày, cũng phải lấy được một chút gia vị!"

"Không được liền cho hắn một chút đặc sản của Địa Phủ chúng ta!"

Lập tức, Ngưu Đầu Mã Diện đội mũ lên, khôi phục thân phận

Câu Hồn Sứ Giả của chính mình, một người "Bò...Ò..." Hai tiếng, một người khẽ gọi "Hí hí", tìm về cảm giác danh tính.

Bọn hắn ngưng ra một cỗ mây khói màu máu dưới chân, nâng bọn hắn chậm rãi bay lên không, tốc độ ngự không ngược lại là có một chút...chậm rãi.

Dưới mặt đất, trên mây, Thiên Đình, An Thủy Thành.

Bản thể Lý Trường Thọ cùng với Đạo Nhân Giấy, lúc này đều đang dùng một tay đỡ trán.

Vạn vạn không ngờ tới, Ngưu Đầu Mã Diện chạy tới Độ Tiên Môn, đúng là vì, vì...

Gia vị nướng thịt.

Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ ở trên Tiểu Quỳnh Phong, lập tức âm thầm bận rộn.

Hắn cũng không dám để cho Ngưu Đầu Mã Diện ở lâu tại Độ Tiên Môn, sớm đuổi đi sớm một chút mới có thể an tâm.

...

Sau hai canh giờ, ở trước phủ đệ Hải Thần tại Thiên Đình.

Đạo Nhân Giấy Hải Thần Lý Trường Thọ cưỡi mây mà ra, thảnh thảnh thơi thơi, tâm tình dường như vô cùng thư sướng.

Có hai đội Thiên Binh Thiên Tướng lập tức muốn đi đến hộ tống, Lý Trường Thọ cười nói: "Hành tẩu ở bên trong Thiên Đình cần gì hộ vệ? Các vị hãy tạm thời nghỉ ngơi, ta đi đến Lăng Tiêu bảo điện cầu kiến bệ hạ."

Những Thiên Binh Thiên Tướng kia vội vàng cúi đầu xưng phải, đưa mắt nhìn vị lão thần tiên này cưỡi mây, chậm rãi bay vào sâu trong Thiên Đình.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ trở về chỗ sự tình trước đây, vẫn như cũ có cảm giác dở khóc dở cười.

Ngưu Đầu Mã Diện đúng là đi cầu gia vị.

Hai vị Câu Hồn Sứ Giả, đột nhiên ngăn lại tiểu đội "tiếp dẫn sư bá về nhà", lập tức dọa cho Hữu Cầm Huyền Nhã, Linh Nga cùng với thiếu nữ được dẫn trở về kia phát sợ, còn tưởng rằng bị Yêu Tộc đánh lén.

Cũng may, Giang Lâm Nhi quen thuộc đạo lí đối nhân xử thế cấp tốc đi về phía trước thi lễ, nhận ra Ngưu Đầu Mã Diện là Câu Hồn Sứ Giả của Địa Phủ Âm Ty, vội hỏi hai vị Câu Hồn Sứ Giả đến Độ Tiên Môn vì chuyện gì.

Chương 371. Diệu kế

Ngưu Đầu Mã Diện lập tức có một chút ấp úng, ở trước mặt nhiều người như vậy có một chút khó có thể mở miệng, chỉ có thể thâm tình chân thành nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Lúc ấy, Linh Nga nhạy bén bắt được cái ánh mắt này, trong đáy lòng kinh hô một tiếng "chẳng lẽ"!

Tiếp đó liền đưa tay che mắt, bội phục sâu sắc đối với sức tưởng tượng của chính mình.

Trải qua lần bị ép vào vách tường lần trước, Linh Nga ngược lại là đã suy nghĩ rõ ràng ——sư huynh là ưa thích nữ tử, chẳng qua là nữ tử sư huynh thích nhất định phải đầy đủ ổn trọng, không thể tăng thêm quá nhiều nhân quả cho sư huynh.

Lại nói đến Ngưu Đầu Mã Diện lộ ra vẻ mặt mơ hồ không rõ, vẫn là Lý Trường Thọ chủ động đứng dậy, cười nói: "Hai vị huynh trưởng có khoẻ hay không?"

Ngưu Đầu Mã Diện lập tức gật đầu lia lịa.

Lý Trường Thọ nói đối với Vong Tình thượng nhân: "Tổ sư bá, đây là bạn cũ của đệ tử. Còn xin tổ sư bá mang mọi người về núi trước, đệ tử nói đôi lời cùng với bọn họ liên trở lại."

"Thiện." Vong Tình thượng nhân cũng không hỏi nhiều, cưỡi mây mang theo một đoàn người đi về hướng sơn môn.

Những tiên tử, chuẩn tiên tử, đại tiên tử, thiếu nữ phàm nhân trên mây này, trong ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ, hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo một chút ngạc nhiên.

Cũng chỉ có Tề Nguyên lão đạo lúc này đang chuyên tâm đả tọa tu hành, từ đầu đến cuối cũng không biết chuyện gì đã xảy ra...

Khi Lý Trường Thọ tự tay giao hai vạc gia vị cho Ngưu Đầu Mã Diện, cũng nói: "Nếu như sử dụng hết, có thể đi đến chỗ của Hải Thần đại nhân nói một tiếng, sau đó ta lại làm một ít gia vị, đặt ở chỗ của Hải Thần đại nhân."

Lúc ấy, ánh mắt cảm động của Ngưu Đầu Mã Diện kia...

Suýt nữa liền lôi kéo Lý Trường Thọ kết nghĩa "Trâu ngựa người" ở trước sơn môn!

Hai vị cao thủ Vu tộc này cũng có một chút thú vị, một người nói Lý Trường Thọ có rảnh liền đi đến Địa Phủ tản bộ, một người chúc Lý Trường Thọ sớm ngày trường sinh, không có tên trong Sinh Tử Bộ.

Lý Trường Thọ chỉ có thể mỉm cười khoát tay, tiễn họ lên đường thật nhanh.

Sau khi về núi, tất nhiên là không tránh được bị đoàn ăn hàng Tiểu Quỳnh Phong thẩm vấn, hỏi hắn làm sao lại xưng huynh gọi đệ cùng với cao thủ Địa Phủ.

Cũng may Lý Trường Thọ đi Địa Phủ hai lần, một lần là đi theo Giang Lâm Nhi, một lần có Tửu Cửu đi theo, giải thích cũng không phiền phức, vô cùng nhẹ nhõm đã vượt qua.

Sau đó, ở trên Tiểu Quỳnh Phong, đám người bắt đầu thương nghị chuyện tốt chưa thể quyết định ở trên đường đi—do ai thu chuyển thế thân của Hoàn Giang Vũ sư bá làm đồ đệ.

Giang Lâm Nhi vốn là lại muốn thu đồ, nhưng lại tự cảm thấy tu vi của mình cũng không tính là quá cao. Mà Vong Tình thượng nhân cũng đã chủ động biểu thị, y có thể thu vị đệ tử thứ mười.

Đôi đạo lữ này chính là đang thương nghị việc này, chủ yếu là Giang Lâm Nhi có một chút do dự...

Lý Trường Thọ cũng không có nhiều lời, yên lặng đả tọa trong góc, làm một ít việc nhỏ khác.

Nội dung chính của những việc nhỏ bao gồm:

Soạn tấu biểu, liên lạc với Long Tộc, xác định mục đích của Long Tộc, để cho Long Tộc tìm kiếm nơi tụ tập của Yêu Tộc biển sâu trước một bước...vân vân.

Lý Trường Thọ viết tấu biểu xong, Giang Lâm Nhi vẫn còn đang do dự.

Hắn tiếp tục bận rộn, điều khiển Đạo Nhân Giấy thường trú tại Thiên Đình, cưỡi mây đi về hướng Lăng Tiêu bảo điện.

Nội dung trong tấu biểu, chủ yếu chính là xin Ngọc Đế bệ hạ xuất binh, liên thủ cùng với Long Tộc, thanh lý đại yêu biển sâu bên trong phạm vi Ngũ Bộ Châu, tỉa cành cây thay cho Tây Phương Giáo.

Một bước này, ý nghĩa phi phàm.

Vừa có thể khiến cho Thiên Đình cùng với Long Tộc liên hệ sâu sắc, lại có thể khiến cho Long Tộc càng có ý thân cận đối với Thiên Đình.

Mà trước đó Lý Trường Thọ đã nói điều kiện xong cùng với Long Tộc, do Thiên Định chọn một tướng lĩnh là chủ tướng, binh mã Long Tộc phối hợp với binh mã Thiên Đình mà động, thành lập quan hệ chủ tớ sơ bộ.

Thuận tiện, suy yếu thế lực bên ngoài của Tây Phương Giáo, chủ động phản kích Tây Phương Giáo, kết thúc cục diện bị đánh thụ động cho tới nay...

Thực sự có thể nói là ý nghĩa phi phàm.

Vào tới Lăng Tiêu bảo điện, Lý Trường Thọ dâng tấu biểu lên, đứng ở phía sau Đông Mộc Công.

Ngọc Đế mặc một bộ cẩm y màu trắng ngồi ở trên bảo tọa, đọc tấu biểu, quang mang lấp lóe trong đôi mắt, lập tức vỗ bàn, cười lớn một tiếng:

"Đây đúng là diệu kế! Việc này phải làm ngay lập tức! Ái khanh muốn bao nhiêu binh mã? Năm mươi vạn đã đủ chưa?"

"Bệ hạ!" Lý Trường Thọ vội nói: "Nội tình Thiên Đình bây giờ chưa dày, động một tí liền năm mươi vạn binh mã, hao tổn tất nhiên sẽ không có cách nào khống chế. Không bằng liền lấy mười vạn Thiên Binh làm chuẩn, phối hợp với bí pháp Rải Đậu Thành Binh, dùng chiến trận, bảo giáp hỗ trợ, đủ để tương đương với mấy chục vạn đại quân!"

"Ha ha ha ha!" Ngọc Đế lập tức vỗ tay cười to: "Trường Canh ái khanh, ta thưởng thức nhất chính là sự cân nhắc chu toàn của ngươi. Mộc Công, lấy hổ phù cho Trường Canh điều binh!"

Đông Mộc Công lập tức lĩnh mệnh: "Thần tuân chỉ!"

"Bệ hạ!" Lý Trường Thọ lại nói: "Thần có thể hiến kế, nhưng chỉ làm quân sư, lại không thể làm chủ tướng, còn xin bệ hạ chọn một vị đại tướng, lĩnh quân xuất chinh. Lần này chính là lần đầu tiên Thiên Đình xuất chinh dương oai, đánh ra uy danh của Thiên Đình, cần phải chọn chủ tướng cẩn thận."

"Khó có được ái khanh có lòng như thế!"

Ngọc Đế trầm ngâm đôi chút, Đông Mộc Công ở bên cạnh lung lay thân thể, ưỡn ngực lại không dám ngẩng đầu, cố gắng biểu đạt sự tồn tại của chính mình.

Lý Trường Thọ kỳ thật cũng đang ám chỉ việc này...

Hắn không muốn độc chiếm toàn bộ công lao, chỉ phụ trách hiến kế, ở giữa điều đình, chuyện chém chém giết giết, liền giao cho Đông Mộc Công mang binh đi làm là được.

Nhưng mà, làm cho Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công không nghĩ tới chính là...

"Nói đến đại tướng lĩnh quân, ta ngược lại là có một nhân tuyển thích hợp." Ngọc Đế trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, cười nói: "Đông Mộc Công?"

Đông Mộc Công đè nén sự kích động trong đáy lòng, đi về phía trước lĩnh mệnh, hô: "Có lão thần!"

"Ngươi đi gọi Kim Ô Hỗn Thiên Tướng Quân Hoa Nhật Thiên đến đây, lần này liền do hắn làm chủ soái."

Ách...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười khẽ một tiếng, nguyên lai Ngọc Đế là muốn ngự giá thân chinh.

Nóng lòng, cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ là khổ cho Mộc Công lão ca, chỉ sợ là lại muốn lo được lo mất một hồi.

Ngọc Đế ngồi tại Lăng Tiêu bảo điện, điểm tướng hóa thân tụ tiên thần.

Nguyên khởi Hải Thần dâng một sớ, yêu nghiệt Tứ Hải liền ôm hận.

Phương tây trong mắt không có người, ba phen khiêu khích khinh thần quân.

Trường Canh hiến kế ổn trung ổn, mượn cái chết của ngươi báo thiên ân!

...

Mặc dù đều là người trong nghề chơi hóa thân, nhưng loại sự tình chính mình sắc phong cho hóa thân của chính mình này, Lý Trường Thọ thật đúng là không làm được.

Tại Lăng Tiêu bảo điện.

Thiên Tướng Hoa Nhật Thiên mặc một thân giáp lưới hoàng kim, khoác lên áo choàng tuyết trắng, đầu đội nón trụ tố kim, tay trái đặt trên bội kiếm bên hông, đi theo Đông Mộc Công bước nhanh mà tới.

Chương 372. Xấu hổ

Đến trước đài cao, ở bên trong ánh nhìn chăm chú của Lý Trường Thọ, khuôn mặt của Hoa Nhật Thiên trang nghiêm, quỳ một chân trên đất hành lễ, miệng nói: "Mạt tướng bái kiến bệ hạ!"

Ngọc Đế bệ hạ ngồi ngay ngắn ở trên đài cao, ánh vàng lấp lánh phía trên áo trắng, tay cầm ấn tỉ Thiên Đế, nói một câu:

"Nay phong ngươi làm Đãng Yêu nguyên soái, cùng với Hải Thần, suất lĩnh mười vạn Thiên Binh, quét dọn yêu ma Tứ Hải!"

Hoa Nhật Thiên trịnh trọng nói: "Mạt tướng lĩnh mệnh!"

Lý Trường Thọ: "..."

Hóa thân đối thoại cùng với bản thể, có thể tình cảm dạt dào, cảm tình bộc lộ như thế, Ngọc Đế bệ hạ ngày bình thường, hẳn là đã chính mình chơi đùa với chính mình không ít lần.

Hẳn là thói quen tự giải trí nhàm chán của vị bệ hạ này.

Đợi Ngọc Đế bệ hạ tự mình chọn Ngọc Đế bệ hạ làm chủ soái, Lý Trường Thọ liền âm thầm nhắc nhở Mộc Công một câu, để cho Mộc Công chờ lệnh, làm đốc quân.

Ngọc Đế cho dù nóng lòng, cũng không thể thật sự để cho hóa thân Ngọc Đế xông pha chiến đấu, nếu chuyện này truyền ra ngoài, Thiên Đình chẳng phải là sẽ bị đại lão các phương chê cười.

Đông Mộc Công vốn là có một chút do dự, cảm thấy chính mình làm đốc quân cũng không có ý nghĩa.

Nhưng cân nhắc đến việc Hải Thần xưa nay sẽ không hố chính mình, Mộc Công vẫn chủ động đứng ra, xin làm đốc quân.

Ngọc Đế không cần nghĩ ngợi liền đáp ứng, phong Đông Mộc Công làm nguyên soái đốc chiến Thiên Đình.

Lập tức, Hoa Nhật Thiên, Đông Mộc Công, Lý Trường Thọ, cùng nhau lĩnh chỉ tạ ơn, rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện, tiến đến Thông Minh Điện thương nghị chiến sự cụ thể.

Đông Mộc Công nhìn bóng lưng Hoa Nhật Thiên, trong mắt mang theo vài phần bất mãn, định thể hiện quyền uy của mình đối với Hoa Nhật Thiên.

Cũng may, tiếng nói của Lý Trường Thọ kịp thời vang lên ở trong đáy lòng của Đông Mộc Công: "Mộc Công hãy ngẫm lại."

Đông Mộc Công nghe vậy liền nhíu mày suy tư, rất nhanh liền nghĩ đến điều gì.

"Hẳn là bệ hạ đang thử thăm dò ta, có lòng tranh quyền háo thắng hay không?"

Thế là Đông Mộc Công lập tức bừng tỉnh, lộ ra nụ cười ấm áp, bước nhanh về phía trước, cẩn thận thương nghị sự tình hành quân chinh chiến cùng với Hoa Nhật Thiên.

Trong Thiên Đình lúc này, Thiên Tướng đã thực sự mang binh đi đánh trận cũng không nhiều, Đông Mộc Công tốt xấu cũng đã từng chỉ huy trận chiến gấp rút tiếp viện Long Cung kia.

Lý Trường Thọ thấy vậy liền cười khẽ.

Khác biệt với Nguyệt Lão, kiếp sống tiên chức của Đông Mộc Công, rõ ràng đã tăng lên một tí xíu sinh mệnh lực.

Bởi vì thần vị không được đầy đủ, lúc này Thiên Đình ngưng chỉ rất chậm, nhưng điều binh khiển tướng lại là có hiệu suất vô cùng cao, ba ngày sau liền có thể điều động mười vạn tinh nhuệ Thiên Binh—— nếu không phải muốn huấn luyện chiến trận Đậu Tiên Binh, kỳ thật chỉ cần mấy canh giờ liền có thể xuất chinh.

Mặc dù Lý Trường Thọ đã cố gắng hết sức để lười biếng...Khục, cố gắng hết sức nhường công lao ra, nhưng sau khi mọi việc được hoàn thiện, hắn thình lình phát hiện ra, chính mình vẫn kiêm một số chức như cũ.

Quản lý hậu cần, điều phối, cung cấp một ít chiến thuật nhỏ, còn phải an ủi một vị lão thần có tâm linh yếu ớt mẫn cảm già nua nào đó.

Ngoài ra, Lý Trường Thọ cũng nhất định phải chuẩn bị một nhóm Đạo Nhân Giấy, cùng với mười vạn Đậu Tiên Binh dự bị, sẵn sàng làm quân tiếp viện vào thời điểm quan trọng…

Tính toán trước sau, thật đúng là không thư thái bằng làm chủ tướng.

Ở bên trong Thông Minh Điện, Đông Mộc Công cùng với "Hoa Nhật Thiên" triệu tập hơn mười mấy vị Thiên Tướng, bắt đầu thương lượng sự tình điều binh khiển tướng cụ thể.

Lý Trường Thọ nói: "Ta sẽ đi đến Long Tộc liên hệ, xác định ngày xuất binh."

Hoa Nhật Thiên cũng lấy ra phong thái đại tướng, chắp tay cười nói: "Làm phiền Hải Thần vất vả một chuyến!"

"Hẳn là, hẳn là." Lý Trường Thọ cười đáp ứng vài tiếng, âm thầm đánh giá cỗ hóa thân Ngọc Đế này vài lần.

Hôm nay Ngọc Đế bệ hạ rõ ràng rất hào hứng, trong mắt cỗ hóa thân này vẫn luôn mang theo ánh sáng rực rỡ...

"Cũng không biết, cỗ hóa thân Ngọc Đế bệ hạ này, muốn tồn tại bao lâu tại Thiên Đình."

Khống chế cỗ Đạo Nhân Giấy này trở về Phủ Hải Thần tại Thiên Đình, Lý Trường Thọ cũng không hề rảnh rỗi, lập tức phái một cỗ Đạo Nhân Giấy tiến đến Long Cung Đông Hải, bàn bạc sự tình liên quan đến việc Long Tộc xuất binh.

Kế sách này của Lý Trường Thọ, đối với Thiên Đình cùng với Long Tộc xem như là cả hai cùng có lợi.

Căn cứ của Yêu Tộc biển sâu, một là ở chỗ sâu Nam Hải, một là ở chỗ sâu Tây Hải, lại phần lớn đều là yêu vật bị nghiệp chướng quấn thân.

Đối với đại yêu biển sâu, Long Tộc còn có mấy món nợ cũ cần thanh toán.

Trước đây, một là Long Tộc không kịp phản ứng, phản quân Tứ Hải không ngừng gây sự.

Hai là là tùy tiện điều động binh lính, dễ gây tổn hại đến vận khí yếu ớt của Long Tộc và gây thêm hậu quả rắc rối.

Vì vậy, phần lớn thời gian nếu không cần thiết, Long Tộc sẽ không tuỳ tiện phát binh.

Ngày hôm nay, Thiên Đình chủ động mời Long Tộc xuất binh hỗ trợ, Long Tộc không những không cần lo lắng hao tổn khí vận, còn có thể nhờ vào đó tăng lên một đợt khí vận.

Loại chuyện tốt này, đến một trăm lần, Long Tộc bọn hắn tất nhiên sẽ tiếp nhận một trăm lần!

Sau khi Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đến Long Cung, lại được Long Tộc "cảm động đến rơi nước mắt" một phen.

Cũng may là lúc này Long Tộc đã biết, Hải Thần đại nhân không thích hưởng lạc, không háo nữ sắc nam sắc, ngoại trừ cầm một chút bảo vật mà Long Tộc dùng để lát nền nhà, gần như vô dục vô cầu!

Thế là, vào lúc Lý Trường Thọ cùng với Long Vương Đông Hải đơn độc thương nghị công việc cụ thể Long Tộc xuất binh...

Ngao Ất ở thiền điện sát vách, giúp Giáo Chủ ca ca nhà mình, thu hồi một nhóm lại một nhóm bảo rương nhà mình.

Con rồng nhỏ này tươi cười vô cùng xán lạn, cảm giác thỏa mãn dào dạt mà ra.

Long Tộc nhiệt tình như vậy, thật sự làm cho Lý Trường Thọ cũng có một chút xấu hổ...không dám nhận lễ.

Trước sau chỉ nửa canh giờ, Lý Trường Thọ liền quyết định công việc cụ thể cùng với Long Vương gia.

Ở phía Long Tộc, để cho Ngao Ất làm tổng chỉ huy binh mã Long Tộc, hai vị trưởng lão Long Tộc làm phụ tá, điều động ba trăm cao thủ Long Tộc, ba vạn Tiên Giao Binh, mười tám vạn lính tôm tướng cua, cũng hoàn toàn chịu trách nhiệm điều tra tình hình địch nhân.

Số lượng những binh mã này, đều đã được Lý Trường Thọ cùng với Long Vương gia xác định sau khi xem xét cẩn thận——vừa không thể quá nhiều, vừa tránh lấn át chủ, cũng không thể quá ít, tỏ ra Long Tộc không hề có thành ý.

Mà Lý Trường Thọ suy tư liên tục, vẫn nói một câu ám hiệu cho Long Vương gia: "Lần này không thể coi thường chủ soái Thiên Đình, binh tướng Long Tộc tuyệt đối không thể va chạm với người này, trên dưới đều phải kỷ luật nghiêm minh, nghe theo lệnh của chủ soái Thiên Đình."

"Nên như vậy." Long Vương gia vuốt râu gật đầu, tất nhiên biết rõ chủ tướng là ai—— vào lúc hóa thân Ngọc Đế Hoa Nhật Thiên đến dự đại hôn của Ngao Ất trước đây, đã bị Long Vương Đông Hải nhận ra.

Chương 373. Mỹ nam

Long Vương gia mỉm cười hỏi: "Vị này...lại coi trọng việc này như vậy?"

"Cũng không thể nói là đặc biệt coi trọng, dù sao cũng là Thiên Đình chủ động dụng binh với bên ngoài, có khác nhau so với lần gấp rút tiếp viện Long Tộc trước đây."

Lý Trường Thọ cười trả lời, ấn câu "Bệ hạ kỳ thật cũng là do nhàm chán" kia trở về trong đáy lòng.

Lý Trường Thọ lại nói: "Long Vương gia, lần này dụng binh đối với Yêu Tộc biển sâu, còn cần phải chú ý, không nên làm rò rỉ tin tức."

"Hải Thần có diệu kế gì hay không?"

"Có thể an bài một nhánh phản quân Hải Tộc len lỏi đến chỗ của Yêu Tộc biển sâu, Long Tộc ở mặt ngoài là phái binh nhanh chóng truy đuổi, đến lúc đó lại thay đổi mũi kiếm, tiêu diệt đại yêu Hải Tộc."

"Thiện." Long Vương Đông Hải mỉm cười gật đầu: "Toàn bộ dựa theo kế hoạch của Hải Thần."

Ngược lại là dễ nói chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi hẹn Long Cung xuất binh sau ba ngày nữa, Lý Trường Thọ liền bảo Ngao Ất tiến đến Thiên Đình trước một bước, đại biểu cho Long Tộc chờ đợi Thiên Đình Đãng Yêu nguyên soái điều khiển.

Mỗi một bước đi nhỏ của hắn, kỳ thật là đều có thâm ý.

Lần này Lý Trường Thọ đã thực hiện một vài tính toán, đánh cho Yêu Tộc biển sâu rơi vào quan tài thủy tinh.

Đây là cuộc chinh phạt của Thiên Đình, đại bộ phận nhân quả đều là do Thiên Đình tiếp nhận, mà đại vận của Thiên Đình, cũng không phải chỉ là hai nhánh dư nghiệt Yêu Tộc liền có thể rung chuyển.

"Chỉ không biết là, Tây Phương Giáo sẽ có phản ứng gì, việc này cần phải tốc chiến tốc thắng." Bản thể Lý Trường Thọ thì thào một tiếng, tiếp tục tính toán phòng bị.

Vì lý do ổn thoả, hắn an bài Đạo Nhân Giấy đi ra ngoài, bản thể thừa cơ chạy về Tiểu Quỳnh Phong.

Mặc dù đại trận hộ sơn mỏng manh của Độ Tiên Môn lúc này, đối với hắn mà nói là chỉ cần một chưởng liền có thể phá, nhưng ở bên trong tiên môn, chính là có một loại cảm giác an ổn không nói ra được.

Đại khái là khoảng cách với Thánh Nhân lão gia, tới gần hơn một chút xíu.

...

Vào ngày thứ hai khi Thiên Đình cùng với Long Cung âm thầm điều binh, Lý Trường Thọ lại lập thêm một số kế hoạch dự phòng, do Ngao Ất chuyển giao cho Đông Mộc Công.

Ngọc Đế bệ hạ đây là ngự giá thân chinh trá hình, Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ tại Thiên Đình, cũng sẽ đồng hành đi theo.

Một đôi hóa thân quân thần, cũng được tính là chuyện hay.

Trận chiến 'nhỏ' sắp xảy ra, Lý Trường Thọ kỳ thật còn muốn vạch ra một số kế hoạch khẩn cấp, để đề phòng đại quân Thiên

Đình - Long Tộc bị phương tây tính toán.

Nhưng trước khi hắn có thời gian để suy nghĩ, Linh Nga liền vội vàng đi đến, gọi hắn đi đến Phá Thiên Phong xem lễ.

Lý Trường Thọ không dám chậm trễ, bản thể hiện thân, cùng tiến đến Phá Thiên Phong với Linh Nga.

Khi hắn đang vội vã và vất vả ở bên ngoài, chuyện có quan hệ đến việc chuyển thế thân của sư bá bái sư, đã được định ra.

Vong Tình thượng nhân sẽ thu đồ, ban thưởng đạo hiệu "Tửu Thi", để phân biệt với Tửu Thi, vào ngày bình thường tất cả mọi người sẽ gọi nàng là "Tửu Vũ Thi".

Việc này đã được định ra, dĩ nhiên là sẽ chính thức bái sư.

Giang Lâm Nhi bận trước bận sau, thu xếp một phen thật tốt.

Vài vị trưởng lão và thái thượng trưởng lão đến Vong Tình Cư, mà chưởng môn vẫn luôn đang bế quan dưỡng thương cũng đến tham gia cuộc vui.

Chín Tiên họ Tửu đều tới, từng người làm lễ cùng với Tiểu sư muội mới nhập môn, phần lớn cũng biết sự tình về Hoàn Giang Vũ.

Tửu Cửu càng là cực kỳ phấn chấn, cầm rượu ôm tay của Vũ Thi, gặp người liền nói đây là Tiểu sư muội nhà mình.

Lý Trường Thọ mang theo Linh Nga, vừa cưỡi mây đến trước Vong Tình Cư, Tửu Cửu liền lôi kéo Tửu Vũ Thi nhảy ra ngoài, ngẩng đầu ưỡn ngực khẽ quát một tiếng: "Này! Hai tên tiểu bối, còn không mau tới gặp Tiểu sư thúc của các ngươi!"

Linh Nga lập tức cười không thành tiếng, hướng về phía trước hạ thấp người hành lễ.

Lý Trường Thọ cũng vái chào, nghiêm trang hô lên: "Đệ tử Lý Trường Thọ, bái kiến sư thúc."

Tửu Cửu không hiểu sao có một chút chột dạ, mà thiếu nữ vừa đạt được đạo hào vội vàng hướng về trước, trái lại là hạ thấp người hành lễ đối với Lý Trường Thọ, trong lúc nhất thời cũng không nói gì.

Lý Trường Thọ lấy ra ba bình đan dược trong ngực, cười nói: "Chúc mừng sư thúc bái nhập làm môn hạ Kim Tiên trong môn phái, sau này còn xin chiếu cố nhiều hơn. Những thứ này là Sung Cơ Đan, trên núi không thể so với phàm tục, chớ có để cho bản thân đói bụng."

Linh Nga ở bên cạnh cười nói: "Sư huynh còn chưa biết đâu, Vũ Thi sư thúc sẽ tu hành ở trên Tiểu Quỳnh Phong chúng ta, Cửu sư thúc sẽ thay thầy truyền đạo, Vũ Thi sư thúc sẽ không thể đói bụng!"

"Ồ?" Lý Trường Thọ lập tức cười khẽ, như thế, sư phụ cũng sẽ có nhiều thêm một chút cơ hội.

Nói trở lại, sư phụ đi đâu rồi?

Vào thời khắc quan trọng như vậy, sư phụ theo lý thuyết nên ở chỗ này mới đúng.

Lý Trường Thọ đưa đan dược tới, gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ Vũ Thi phiếm hồng, cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận.

Tửu Cửu ở bên cạnh tò mò tiến tới, mở một bình đan dược ra liếc nhìn, sau đó cái trán ở trên gương mặt xinh đẹp treo đầy vạch đen.

Sung Cơ Đan phẩm chất linh…linh đan?

Lý Trường Thọ mỉm cười, cất bước tiến vào Vong Tình Cư, sau khi hành lễ đối viwú các vị tiền bối trong môn phái, liền đi vào bên trong xó xỉnh lẳng lặng đứng.

Linh Nga chủ động ở lại cùng với Tửu Cửu, bồi tiếp Tửu Vũ Thi tiếp đãi tân khách ở chỗ này.

"Chờ sự tình Long Tộc đi qua, có cần lừa dối một ít người Độ Tiên Môn lên Thiên Đình hay không?" Trong đáy lòng Lý Trường Thọ suy tư như thế.

Hắn đã sớm có suy tính, đại kiếp Phong Thần ngoại trừ chiến trường chính Nam Thiệm Bộ Châu, tiên tông Tam Giáo hẳn là cũng có một trận đại kiếp, Độ Tiên Môn ở bên trong lượng kiếp cũng không an ổn.

Nếu như đưa thân hữu của chính mình lên Thiên Đình trước thời hạn, cũng có thể tận lực tránh đi kiếp nạn như vậy.

Đây có được tính là "Một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên" hay không?

Hẳn là không được tính, hắn chắc chắn sẽ không an bài môn nhân Độ Tiên Môn đi đến dưới trướng Hải Thần hắn, Thiên Đình có nhiều thần vị trống như vậy...

"Trường Thọ, khục, đến rồi."

Thình lình nghe bên người truyền đến tiếng nói có một chút lạ lẫm, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, khí tức không nhịn được dâng lên, cúi đầu ho khan hai tiếng.

Đã thấy một thanh niên tóc bạc đang từ một góc khác, cất bước đi tới về hướng chính mình.

Đối phương mặc trường bào màu lam, chân đi một đôi ủng vải đen, đeo một chiếc vòng bằng ngọc vàng quanh eo, khuôn mặt thanh thoát, dáng người cao thẳng, đôi mắt sáng và tràn đầy sức sống, chính là một mỹ nam.

Nếu không phải trên người người này còn có một tia khí tức Trọc Tiên mà Lý Trường Thọ vô cùng quen thuộc, chỉ sợ là sẽ thật sự muốn hỏi một câu: "Soái ca ngươi là ai?"

Tề Nguyên, đây là Tề Nguyên lão đạo sư phụ nhà mình!

Đại khái là thế...

"Sư phụ, ngài!"

"Như thế nào?" Tề Nguyên lập tức có một chút khẩn trương hỏi: "Ăn mặc như vậy có phải là có một chút kỳ quái hay không?"

"Không, không, không kỳ quái." Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái: "Sư phụ anh tuấn tiêu sái, đệ tử đã biết ngay từ lúc đầu, chỉ là trong lúc nhất thời nhìn có một chút không quá quen mà thôi."

Chương 374. Bối cảnh phức tạp

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, vẫn truyền âm nhắc nhở sư phụ một câu: "Chuyển thế tuy là cùng chân linh, nhưng đã không phải là cố nhân ngày xưa, có một số việc vẫn nên thuận theo tự nhiên thì tốt hơn."

"Sư phụ biết, sư phụ biết!" Tề Nguyên liên tục gật đầu, đứng chung một chỗ cùng với Lý Trường Thọ, cười truyền âm trả lời: "Ngày hôm nay vi sư trang điểm như thế này, chẳng qua là muốn nhìn nàng lại bái nhập sư môn. Quãng đời còn lại của vi sư không còn nhiều, cũng không dám suy nghĩ nhiều về sư tỷ. Sư tỷ ở trong một thế này, vi sư muốn ở bên cạnh trông coi, che chở, khi nàng trở thành tiên, vi sư cũng liền không còn lo lắng."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, trong đáy lòng nhẹ nhàng thở dài.

Trọc Tiên...Địa Tiên...

"Sư phụ!" Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Có một vị đại năng có xưng hào là Địa Tiên chi tổ, nếu đệ tử có cơ hội liền đi bái phỏng một phen, hỏi một chút phương pháp tu hành Địa Tiên như thế nào. Hơn nữa nếu sư phụ tiến vào Thiên Đình nhậm chức, thọ nguyên có thể tăng thêm mấy lần."

"Không cần phí sức như thế!" Tề Nguyên truyền âm than nhẹ: "Trường Thọ, ngày sau vi sư sẽ liều mạng tu hành, sớm ngày tu thành Chân Tiên. Vi sư biết ngươi là thiên tài, có hi vọng hái Trường Sinh Đạo Quả, chớ có phân tâm lo lắng cho vi sư, chiếu cố tốt sư muội của ngươi là được."

Trong lúc nói chuyện, Tề Nguyên lão đạo vụng trộm liếc nhìn ngoài cửa, nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp đang cười ngại ngùng kia, liền thu hồi ánh mắt, trong trong đáy mắt một mảnh bình yên.

"Đồ nhi?"

"Có đệ tử."

"Cám ơn."

Lý Trường Thọ: "..."

Sư phụ ngài sao lại khách sáo như vậy!

Ở trong Vong Tình Cư, hơn ba mươi vị Luyện Khí Sĩ Độ Tiên Môn nhìn chăm chú, thiếu nữ Tửu Vũ Thi quỳ gối ở trước mặt Vong Tình thượng nhân.

Dập đầu ba lần trước tiên, từ đó không còn là người phàm.

Sau đó, Vong Tình thượng nhân nâng tay phải lên, lòng bàn tay nổi lên từng tia từng tia tiên quang, vỗ nhè nhẹ ba lần ở trên đầu của Tửu Vũ Thi, để khai sáng tuệ căn, tăng ngộ tính.

Vong Tình thượng nhân duy trì vẻ mặt nghiêm nghị, nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử thứ mười của bần đạo. Mong ngươi an tâm tu hành, sớm ngày thành tiên thành đạo, tiên lộ an bình, có hi vọng trường sinh. Sau này, cần tuân theo môn quy Độ Tiên Môn, biết chính mình đang đi theo tiên tông Nhân Giáo, chớ có làm sự tình bôi nhọ môn phong."

Tửu Vũ Thi trước đây đã diễn luyện qua vài lần dập đầu một lần nữa, nói rõ ràng: "Đệ tử cẩn tuân lời dạy bảo của sư phụ!"

"Tốt." Vong Tình thượng nhân khẽ ra hiệu, Tửu Y Y lập tức tiến về phía trước.

Tửu Y Y nâng một kiện bảo y tiên sợi, hai thanh đoản kiếm tiên bảo, ba túi bảo nang trữ vật, phía trên bảo y còn có công pháp nhập môn của đệ tử Độ Tiên Môn, cùng với ngọc phù ghi chép môn quy Độ Tiên Môn.

Chờ Tửu Vũ Thi tiếp nhận gói quà lớn nhập môn, chín vị sư huynh sư tỷ đi về phía trước làm lễ với nàng, từng người đều có chuẩn bị lễ vật.

Lý Trường Thọ thấy thế, cũng có một chút cảm khái.

Sư huynh sư tỷ nhiều, thu lễ gặp mặt cũng đều có thể đạt được một khoản nho nhỏ!

Cảm nhận được ánh mắt yếu ớt của Linh Nga ở bên cạnh, Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, quay đầu quan sát biểu tình của sư phụ.

Sư phụ hiện tại...

Thực sự cảm động, cảm động đơn thuần.

Sư phụ đứng ở bên trong một góc khác, theo sau Giang Lâm Nhi, thừa dịp không ai chú ý, đưa tay xoa xoa khóe mắt, sau đó mỉm cười nhìn cảnh sôi nổi phía trước.

Lý Trường Thọ hơi suy tư, thực sự không tiện thay sư phụ quyết định ở trên loại sự tình này.

Giống như hắn đã nói khi thuyết phục sư phụ, sự tình giữa sư phụ cùng với chuyển thế thân của sư bá, chỉ có thể thuận theo tự nhiên...

Đến lúc này, đối với sư phụ mà nói, đã xem như không có quá nhiều tiếc nuối.

Địa Tiên...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, đột nhiên có một chút hoài niệm cảm giác tam tiên, liền truyền âm đối với

Linh Nga gọi món ăn—— chờ mọi việc bên này kết thúc, mười Tiên họ Tửu còn muốn đi đến Tiểu Quỳnh Phong chúc mừng, chủ bếp ngày hôm nay chính là Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ.

Tửu Vũ Thi làm lễ bái sư xong, chưởng môn mang theo các vị trưởng lão tiến về phía trước, chúc mừng Vong Tình thượng nhân.

Lý Trường Thọ còn phải bận bịu sự tình Thiên Đình cùng với Long Tộc xuất chinh, căn dặn vài câu đối với Linh Nga, liền lặng lẽ rời khỏi Vong Tình Cư...

Nhưng mà, hắn vừa cưỡi mây bay ra khỏi Phá Thiên Phong, Tửu Ô liền đuổi theo từ phía sau.

"Trường Thọ! Chờ một chút!"

Lý Trường Thọ dừng mây lại, quay người hành lễ, cười nói: "Sư bá sốt ruột đến đây như vậy, không lẽ là...lại không có đan rồi?"

"Đan còn đủ, đan còn đủ!" Tửu Ô có một chút ngượng ngùng cười, nhảy đến trên mây của Lý Trường Thọ, thấp giọng nói: "Có chuyện muốn thương lượng với ngươi. Ngươi còn nhớ rõ không? Đầu hồ yêu mà chúng ta bắt ở trong phàm tục, đã từng dùng Mị thuật tạo ra cho chúng ta không ít phiền phức kia."

"Tự nhiên nhớ rõ." Lý Trường Thọ nói: "Nàng không phải vẫn luôn bị trấn áp ở dưới địa mạch?"

Tửu Ô lại nói: "Vậy thì người còn nhớ trên người nàng có một ít lực lượng công đức hay không?"

Lý Trường Thọ thành thành thật thật gật đầu, lần này ngược lại là không có đánh gãy Tửu Ô, ra hiệu cho Tửu Ô nói hết lời.

Tửu Ô trầm ngâm đôi chút, nói: "Ở trong mấy tháng gần đây, Đông Thắng Thần Châu cùng với các nơi Trung Thần Châu, đều có một cỗ thế lực Yêu Tộc đang tìm kiếm một đầu hồ yêu. Căn cứ vào tin tức mấy vị chấp sự ra ngoài mang về, đầu hồ yêu mà cỗ thế lực kia đang tìm kiếm, bề ngoài, địa điểm mất tích, cùng với đầu hồ yêu mà chúng ta bắt kia...hoàn toàn ăn khớp."

Lý Trường Thọ nghe vậy hơi nhíu mày, hỏi: "Thế lực mà sư bá nói, rất mạnh sao?"

"Cũng không phải là vấn đề mạnh hay không mạnh." Tửu Ô cười khổ nói: "Bối cảnh của cái thế lực này rắc rối phức tạp, ở Trung Thần Châu cũng coi như có một chút danh tiếng. Ở phía sau cái thế lực này, có thị nữ phụng dưỡng Thánh Nhân lão gia ở bên trong Oa Hoàng Cung, cũng có cao thủ Yêu Tộc vào lúc Thượng Cổ Nhân Tộc cơ hồ bị diệt tộc, đã có lòng tốt thu nhận hỏa chủng của Nhân Tộc. Còn có...ừm...ở bên trong tiên hiền của Nhân Tộc chúng ta, có một vị đế quân hưởng ba ngàn hậu cung, ở phía sau thế lực này, còn có hai vị ái phi của tiên hiền Nhân Tộc...đầu yêu hồ mà ta và ngươi bắt lần trước, giống như cũng có thân thích với vị tiên hiền kia. Hơn nữa, cỗ thế lực này chưa hề tham dự qua phân tranh giữa Yêu Tộc cùng với Nhân Tộc, vẫn luôn đang tị thế tu hành, đại đa số tiên môn đều sẽ cho bọn hắn mấy phần mặt mũi."

Tiên hiền...ba ngàn hậu cung...

Hiên Viên hoàng đế?

Sau khi nghe xong lời nói của Tửu Ô, Lý Trường Thọ cũng cảm thấy hơi nhức đầu.

Nói trở lại, ba ngàn hậu cung của Hiên Viên tiền bối, thành phần tạo thành vì sao lại phức tạp như vậy!

Hẳn là thu thập mỹ nữ đủ các tộc, còn có tăng thêm ràng buộc tu tiên?

Là lĩnh vực không rõ, lĩnh vực không rõ.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, vẫn truyền âm nhắc nhở sư phụ một câu: "Chuyển thế tuy là cùng chân linh, nhưng đã không phải là cố nhân ngày xưa, có một số việc vẫn nên thuận theo tự nhiên thì tốt hơn."

"Sư phụ biết, sư phụ biết!" Tề Nguyên liên tục gật đầu, đứng chung một chỗ cùng với Lý Trường Thọ, cười truyền âm trả lời: "Ngày hôm nay vi sư trang điểm như thế này, chẳng qua là muốn nhìn nàng lại bái nhập sư môn. Quãng đời còn lại của vi sư không còn nhiều, cũng không dám suy nghĩ nhiều về sư tỷ. Sư tỷ ở trong một thế này, vi sư muốn ở bên cạnh trông coi, che chở, khi nàng trở thành tiên, vi sư cũng liền không còn lo lắng."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, trong đáy lòng nhẹ nhàng thở dài.

Trọc Tiên...Địa Tiên...

"Sư phụ!" Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Có một vị đại năng có xưng hào là Địa Tiên chi tổ, nếu đệ tử có cơ hội liền đi bái phỏng một phen, hỏi một chút phương pháp tu hành Địa Tiên như thế nào. Hơn nữa nếu sư phụ tiến vào Thiên Đình nhậm chức, thọ nguyên có thể tăng thêm mấy lần."

"Không cần phí sức như thế!" Tề Nguyên truyền âm than nhẹ: "Trường Thọ, ngày sau vi sư sẽ liều mạng tu hành, sớm ngày tu thành Chân Tiên. Vi sư biết ngươi là thiên tài, có hi vọng hái Trường Sinh Đạo Quả, chớ có phân tâm lo lắng cho vi sư, chiếu cố tốt sư muội của ngươi là được."

Trong lúc nói chuyện, Tề Nguyên lão đạo vụng trộm liếc nhìn ngoài cửa, nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp đang cười ngại ngùng kia, liền thu hồi ánh mắt, trong trong đáy mắt một mảnh bình yên.

"Đồ nhi?"

"Có đệ tử."

"Cám ơn."

Lý Trường Thọ: "…"

Sư phụ ngài sao lại khách sáo như vậy!

Ở trong Vong Tình Cư, hơn ba mươi vị Luyện Khí Sĩ Độ Tiên Môn nhìn chăm chú, thiếu nữ Tửu Vũ Thi quỳ gối ở trước mặt Vong Tình thượng nhân.

Dập đầu ba lần trước tiên, từ đó không còn là người phàm.

Sau đó, Vong Tình thượng nhân nâng tay phải lên, lòng bàn tay nổi lên từng tia từng tia tiên quang, vỗ nhè nhẹ ba lần ở trên đầu của Tửu Vũ Thi, để khai sáng tuệ căn, tăng ngộ tính.

Vong Tình thượng nhân duy trì vẻ mặt nghiêm nghị, nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử thứ mười của bần đạo. Mong ngươi an tâm tu hành, sớm ngày thành tiên thành đạo, tiên lộ an bình, có hi vọng trường sinh. Sau này, cần tuân theo môn quy Độ Tiên Môn, biết chính mình đang đi theo tiên tông Nhân Giáo, chớ có làm sự tình bôi nhọ môn phong."

Tửu Vũ Thi trước đây đã diễn luyện qua vài lần dập đầu một lần nữa, nói rõ ràng: "Đệ tử cẩn tuân lời dạy bảo của sư phụ!"

"Tốt." Vong Tình thượng nhân khẽ ra hiệu, Tửu Y Y lập tức tiến về phía trước.

Tửu Y Y nâng một kiện bảo y tiên sợi, hai thanh đoản kiếm tiên bảo, ba túi bảo nang trữ vật, phía trên bảo y còn có công pháp nhập môn của đệ tử Độ Tiên Môn, cùng với ngọc phù ghi chép môn quy Độ Tiên Môn.

Chờ Tửu Vũ Thi tiếp nhận gói quà lớn nhập môn, chín vị sư huynh sư tỷ đi về phía trước làm lễ với nàng, từng người đều có chuẩn bị lễ vật.

Lý Trường Thọ thấy thế, cũng có một chút cảm khái.

Sư huynh sư tỷ nhiều, thu lễ gặp mặt cũng đều có thể đạt được một khoản nho nhỏ!

Cảm nhận được ánh mắt yếu ớt của Linh Nga ở bên cạnh, Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, quay đầu quan sát biểu tình của sư phụ.

Sư phụ hiện tại...

Thực sự cảm động, cảm động đơn thuần.

Sư phụ đứng ở bên trong một góc khác, theo sau Giang Lâm Nhi, thừa dịp không ai chú ý, đưa tay xoa xoa khóe mắt, sau đó mỉm cười nhìn cảnh sôi nổi phía trước.

Lý Trường Thọ hơi suy tư, thực sự không tiện thay sư phụ quyết định ở trên loại sự tình này.

Giống như hắn đã nói khi thuyết phục sư phụ, sự tình giữa sư phụ cùng với chuyển thế thân của sư bá, chỉ có thể thuận theo tự nhiên...

Đến lúc này, đối với sư phụ mà nói, đã xem như không có quá nhiều tiếc nuối.

Địa Tiên...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, đột nhiên có một chút hoài niệm cảm giác tam tiên, liền truyền âm đối với Linh Nga gọi món ăn—— chờ mọi việc bên này kết thúc, mười Tiên họ Tửu còn muốn đi đến Tiểu Quỳnh Phong chúc mừng, chủ bếp ngày hôm nay chính là Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ.

Tửu Vũ Thi làm lễ bái sư xong, chưởng môn mang theo các vị trưởng lão tiến về phía trước, chúc mừng Vong Tình thượng nhân.

Lý Trường Thọ còn phải bận bịu sự tình Thiên Đình cùng với Long Tộc xuất chinh, căn dặn vài câu đối với Linh Nga, liền lặng lẽ rời khỏi Vong Tình Cư...

Nhưng mà, hắn vừa cưỡi mây bay ra khỏi Phá Thiên Phong, Tửu Ô liền đuổi theo từ phía sau.

"Trường Thọ! Chờ một chút!"

Lý Trường Thọ dừng mây lại, quay người hành lễ, cười nói: "Sư bá sốt ruột đến đây như vậy, không lẽ là...lại không có đan rồi?"

"Đan còn đủ, đan còn đủ!" Tửu Ô có một chút ngượng ngùng cười, nhảy đến trên mây của Lý Trường Thọ, thấp giọng nói: "Có chuyện muốn thương lượng với ngươi. Ngươi còn nhớ rõ không? Đầu hồ yêu mà chúng ta bắt ở trong phàm tục, đã từng dùng Mị thuật tạo ra cho chúng ta không ít phiền phức kia."

"Tự nhiên nhớ rõ." Lý Trường Thọ nói: "Nàng không phải vẫn luôn bị trấn áp ở dưới địa mạch?"

Tửu Ô lại nói: "Vậy thì người còn nhớ trên người nàng có một ít lực lượng công đức hay không?"

Lý Trường Thọ thành thành thật thật gật đầu, lần này ngược lại là không có đánh gãy Tửu Ô, ra hiệu cho Tửu Ô nói hết lời.

Tửu Ô trầm ngâm đôi chút, nói: "Ở trong mấy tháng gần đây, Đông Thắng Thần Châu cùng với các nơi Trung Thần Châu, đều có một cỗ thế lực Yêu Tộc đang tìm kiếm một đầu hồ yêu. Căn cứ vào tin tức mấy vị chấp sự ra ngoài mang về, đầu hồ yêu mà cỗ thế lực kia đang tìm kiếm, bề ngoài, địa điểm mất tích, cùng với đầu hồ yêu mà chúng ta bắt kia...hoàn toàn ăn khớp."

Lý Trường Thọ nghe vậy hơi nhíu mày, hỏi: "Thế lực mà sư bá nói, rất mạnh sao?"

"Cũng không phải là vấn đề mạnh hay không mạnh." Tửu Ô cười khổ nói: "Bối cảnh của cái thế lực này rắc rối phức tạp, ở Trung Thần Châu cũng coi như có một chút danh tiếng. Ở phía sau cái thế lực này, có thị nữ phụng dưỡng Thánh Nhân lão gia ở bên trong Oa Hoàng Cung, cũng có cao thủ Yêu Tộc vào lúc Thượng Cổ Nhân Tộc cơ hồ bị diệt tộc, đã có lòng tốt thu nhận hỏa chủng của Nhân Tộc. Còn có...ừm...ở bên trong tiên hiền của Nhân Tộc chúng ta, có một vị đế quân hưởng ba ngàn hậu cung, ở phía sau thế lực này, còn có hai vị ái phi của tiên hiền Nhân Tộc...đầu yêu hồ mà ta và ngươi bắt lần trước, giống như cũng có thân thích với vị tiên hiền kia. Hơn nữa, cỗ thế lực này chưa hề tham dự qua phân tranh giữa Yêu Tộc cùng với Nhân Tộc, vẫn luôn đang tị thế tu hành, đại đa số tiên môn đều sẽ cho bọn hắn mấy phần mặt mũi."

Tiên hiền...ba ngàn hậu cung...

Hiên Viên hoàng đế?

Sau khi nghe xong lời nói của Tửu Ô, Lý Trường Thọ cũng cảm thấy hơi nhức đầu.

Nói trở lại, ba ngàn hậu cung của Hiên Viên tiền bối, thành phần tạo thành vì sao lại phức tạp như vậy!

Hẳn là thu thập mỹ nữ đủ các tộc, còn có tăng thêm ràng buộc tu tiên?

Là lĩnh vực không rõ, lĩnh vực không rõ.

Chương 375. Hối hận

Lý Trường Thọ hỏi: "Vào những năm trước đây, vì sao không có ai đi tìm nàng?"

Tửu Ô nói: "Cỗ thế lực kia dường như luôn cho rằng nàng đang tu hành ở nơi nào, dường như là gần đây mới phát hiện ra nàng mất tích, lại suy tính ra nàng bị Luyện Khí Sĩ bắt được. Cũng may, năm đó không có trực tiếp giết, không thì việc này bây giờ sẽ rất náo nhiệt."

Lý Trường Thọ hỏi: "Trước đây chúng ta không biết về cỗ thế lực kia sao?"

Tửu Ô nhẹ nhàng thở dài, giải thích: "Độ Tiên Môn chúng ta cách Trung Thần Châu khá xa, trước đây xác thực không có cân nhắc về phương diện này. Mấy vị trưởng lão trong môn phái đã biết việc này, lúc này cũng có một chút tiến thối lưỡng nan. Nếu như trực tiếp thả đầu hồ yêu kia, tự nhiên sẽ làm mất mặt đạo thừa Nhân Giáo chúng ta, lại làm cho người cảm thấy, Độ Tiên Môn chúng ta sợ cỗ thế lực Yêu Tộc này. Nhưng nếu không thả, nhìn động thái của đối phương, địa vị của đầu yêu hồ này ở trong tộc bọn hắn dường như không thấp, rất có thể lại sẽ dẫn phát một trận kiếp nạn. Trường Thọ, ngươi xưa nay có nhiều chủ ý, có biện pháp gì tốt đối với việc này hay không?"

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, trong đáy lòng đã là có phương án.

Hắn cười nói: "Sư bá, ta ngược lại là có một kế sách, hẳn là có thể bình ổn vượt qua việc này. Sư bá có thể dâng cho trưởng lão trong môn phái, để cho các trưởng lão tự mình định đoạt, phải chăng có nên làm như thế."

"Ồ! Mau nói đi!"

"Sư bá đưa lỗ tai đến đây..."

Như thế như vậy, như vậy như thế.

Lý Trường Thọ nói thầm một hồi ở bên tai Tửu Ô, đôi mắt to dưới lông mày rậm của Tửu Ô dần dần trở nên sáng ngời.

"Tốt tốt, ta sẽ đi bẩm báo cho các vị trưởng lão!"

"Sư bá đừng vội, việc này chúng ta chỉ cần chiếm lý, những chuyện khác không đáng để lo." Lý Trường Thọ cười nói: "Bối cảnh của nhất tộc bọn hắn phức tạp, Độ Tiên Môn chúng ta cũng là đạo thừa Nhân Giáo."

Tửu Ô liên tục gật đầu, vội vàng đi về hướng Thưởng Phạt Điện.

Lý Trường Thọ cưỡi mây bay ở độ cao không cao không thấp, trở về trên Tiểu Quỳnh Phong, trong đáy lòng lại suy tính kế sách chính mình đề ra vừa rồi trước sau mấy lần.

Hẳn là không có vấn đề gì lớn, dù sao thì bọn hắn cũng không làm cái gì đối với yêu hồ, chẳng qua là nhốt ở chỗ kia...

Năm đó vì nghiên cứu độc đan tiên thức Tâm Hỏa Thiêu, Lý Trường Thọ ngược lại đã khiến cho đầu hồ yêu này ra một chút sức, dùng mấy lần mị thuật.

Suy nghĩ cẩn thận, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Huống chi, Độ Tiên Môn ngày hôm nay đã không phải là Độ Tiên Môn ngày đó bị một ít khôi lỗi Văn Tịnh đạo nhân tùy tiện làm ra khi dễ.

Không nói đến những chuyện khác, chỉ nói đến Đạo Nhân Giấy【 linh bạo 】Lý Trường Thọ nghiên cứu gần đây, kỳ thật đã có thể dùng trong thực chiến. (linh bạo: linh lực nổ tung)

Hắn có thể rót tiên lực cảnh giới Kim Tiên của chính mình vào Đạo Nhân Giấy bán thành phẩm mới nhất, đạt đến mức chưa đầy.

Lại dùng Đạo Nhân Giấy bình thường, mang theo Đạo Nhân Giấy【 linh bạo 】, tiềm hành đến nơi quân địch tụ tập, dùng Đạo Nhân Giấy bình thường tiếp tục quán chú tiên lực cho Đạo Nhân Giấy【 linh bạo 】, xung kích "điểm tới hạn của cảnh giới Kim Tiên ", dẫn phát một vụ nổ không thua gì Luyện Khí Sĩ bán Kim Tiên tự bạo...

Đây chính là nghệ thuật tu tiên.

Lý Trường Thọ cũng không muốn thật sự vận dụng chiêu này, dù sao thì những Đạo Nhân Giấy này đều là do nhóm linh thụ trên Tiểu Quỳnh Phong vất vả sản xuất ra.

Phần lớn sự chuẩn bị của hắn chẳng có gì khác ngoài đề phòng.

"Hồ yêu, thế lực Yêu Tộc có bối cảnh phức tạp..."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên tung ra một cái danh hiệu ——Đát Kỷ?

Nói đúng ra, hẳn là cửu vĩ yêu hồ, Đát Kỷ thế nhưng là nữ tử phàm nhân, bị yêu hồ phụ thân.

"Đát Kỷ hẳn là không có quan hệ với hồ yêu bị trấn áp, nhưng cái thế lực này, có lẽ chính là nơi Đát Kỷ xuất thân. Dù sao thì có thể được Thánh Nhân lão gia chọn trúng, cửu vĩ yêu hồ cũng không đơn giản là Yêu Tộc bình thường như vậy. "

Được rồi, nghĩ chuyện này cũng không có tác dụng gì, sự tình

Phong Thần đã không có liên quan với hắn.

Hãy suy nghĩ thêm về trận chiến vào hai ngày sau, nhân tiện, hãy kiểm tra những chỗ sơ suất và xem thử có chỗ sơ hở nào sẽ bị người khác sử dụng không.

Trở về đan phòng, ngồi ở trên ghế bành, hai đêm một ngày vội vàng mà qua.

Lúc Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", cùng với Thiên Binh trùng trùng điệp điệp cùng nhau bay ra khỏi Nam Thiên Môn, Lý Trường Thọ cũng phân chia tâm thần, dùng tiên thức liếc nhìn tình hình bên hồ Tiểu Quỳnh Phong.

Nơi đó, chín Tiên họ Tửu, Linh Nga, Hữu Cầm, Linh Ly, cùng với mấy người Lưu Nhạn Nhi, Vương Kỳ, đang tụ họp với nhau uống rượu chúc mừng.

Tửu Vũ Thi vừa mới bái sư vô cùng ngại ngùng, lại ở dưới sự giật dây của Tửu Cửu, đỏ mặt, cầm bội kiếm của mình, ở bên trong âm thanh tấu nhạc của dàn nhạc người giấy Linh Nga, cầm kiếm nhảy múa.

Ở bên rìa cuộc vui, Tề Nguyên lão đạo đã khôi phục bộ dáng ngày thường, xếp bằng ở bên trong nhà tranh bên hồ tĩnh tâm đả tọa, đạo vận quanh người vờn quanh, trên khóe miệng mang theo một chút mỉm cười.

Lý Trường Thọ không khỏi mỉm cười, nằm ở trên ghế bành tĩnh tâm ngưng thần, tập trung ứng đối với chiến sự Thiên Đình.

Thế là, nửa ngày sau.

...

Nếu như hỏi tâm cảnh của Ngọc Đế bệ hạ hiện tại là như thế nào, đoán chừng chỉ có thể là...thực sự hối hận.

Ngọc Đế cho rằng khi bản thân xuất quân xuất chinh:

Cầm thiên kiếm trong tay, người mang giáp vàng, dưới hông cưỡi thiên mã trắng tinh, đối mặt với vô số yêu ma ma khí vờn quanh, cầm thiên kiếm cao giọng la lên "Vì Thiên Đình", suất lĩnh từng đám Thiên Binh Thiên Tướng xông pha chiến đấu, chém giết đẫm máu, phát huy thiên địa chính khí!

Nhưng mà, suất quân xuất chinh trên thực tế...

"Báo —— khởi bẩm nguyên soái, các bộ đã tiến vào khu vực mai phục!"

"Báo —— ba ngàn năm trăm dư nghiệt Yêu Tộc biển sâu đã được huy động, sau khi dò xét, 90% bọn hắn đều nhiễm nghiệp chướng!"

"Báo ~~ quân địch đã rơi vào mai phục, các bộ Long Tộc chuẩn bị sẵn sàng! Yên lặng chờ lệnh của nguyên soái!"

Trên không trung, ở chỗ tầng tầng mây trắng hội tụ, mấy ngàn Thiên Binh vây quanh mấy chỗ ngồi.

Thiên Đình Đãng Yêu nguyên soái Hoa Nhật Thiên, cùng với đốc quân Đông Mộc Công, tổng điều hành Lý Trường Thọ, tính cả một vị trưởng lão Long Tộc nắm thực quyền, cùng nhau ngồi ở chỗ này.

Không ngừng có lính liên lạc chạy vội đến, lớn tiếng hô tin tức vừa nhận được.

Lý Trường Thọ cười nói một câu: "Nguyên soái, việc này không nên chậm trễ, xin hãy hạ lệnh."

Hóa thân Ngọc Đế nhìn Lý Trường Thọ, trong đáy mắt toát ra một chút nghi hoặc, dường như là đang nói: "Nguyên soái chính là làm chuyện này?"

Lý Trường Thọ cười nháy mắt mấy cái, cho hóa thân Ngọc Đế một cái tín hiệu khẳng định.

Hóa thân Ngọc Đế cong khóe miệng lên, ho một tiếng, mở miệng nói: "Các bộ xuất kích, diệt toàn bộ yêu ma."

Nghe qua, thoáng có một chút hữu khí vô lực.

Chương 376. Lão đạo áo nâu

"Vâng!" Lính liên lạc trả lời một tiếng, quay người nhảy ra ngoài mười trượng, lấy ra một tấm lệnh kỳ pháp bảo cấp tốc vung vẩy, quân lệnh hóa thành từng đạo lưu quang, rơi xuống các nơi Nam Hải.

Trong chốc lát, linh lực bên trong Nam Hải rung chuyển, mặt biển nhấc lên tầng tầng sóng cả!

Tiếng Yêu thú gầm gừ, tiếng Thương Long rống giận dữ, tiếng la giết của Thiên Binh Thiên Tướng, xông thẳng lên trời!

Đông Mộc Công cùng với Lý Trường Thọ, cùng với vị trưởng lão Long Tộc kia, đều là khí định thần nhàn, từng người thư thái chờ đợi.

Mà hóa thân Ngọc Đế thân là chủ tướng, lại là không nhịn được đứng dậy, tay cầm bội kiếm, trịnh trọng nói: "Là chủ tướng, nên cùng với chúng tướng sĩ cùng nhau chiến đấu, làm sao có thể co vòi ở chỗ này!"

"Nguyên soái." Lý Trường Thọ khuyên nhủ: "Tướng và soái có một chút khác biệt, thân là nguyên soái tam quân, liền cần phải quan sát toàn cục, nếu như đi xông pha chiến đấu, đại quân không có người chỉ huy, chỉ sợ là sẽ gặp nguy hiểm."

Đông Mộc Công cũng nói: "Không sai, Nhật Thiên nguyên soái đừng vội! Xông pha chiến đấu là sự tình của chúng tướng, nguyên soái còn cần phải suy nghĩ đại cục!"

Hoa Nhật Thiên nghe vậy gật gật đầu, ngồi về vị trí của chính mình, tiếp tục lẳng lặng chờ đợi.

Nói một cách khác, nếu như y không sắc phong cho hóa thân của chính mình, tình huống hiện tại sẽ giống như y suy nghĩ, đãn một nhánh binh mã ở trong nước biển, kịch chiến cùng với những yêu ma trong biển kia.

Hóa thân Ngọc Đế liếc nhìn Lý Trường Thọ, truyền âm nói: "Hải Thần, Hải Thần...Trường Canh ái khanh!"

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, truyền âm hỏi: "Bệ hạ, làm sao vậy?"

Hóa thân Ngọc Đế nói: "Ngươi hãy tạm thời chủ trì đại cục, ta xuống chém giết cùng với các vị tướng sĩ. Từ điều binh hành quân, cho đến mai phục bố trí, đều là do ngươi cùng với Mộc Công làm, tác dụng của ta, hẳn là chính là ngồi hạ lệnh?"

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Bệ hạ, ngài là chúa tể Tam Giới..."

"Ái khanh có biết, từ khi ta làm Ngọc Đế, mỗi ngày đều là buồn tẻ bực nào! Bao lâu mới có được một lần chiến sự như thế này!"

Lý Trường Thọ: "..."

Mắt thấy Ngọc Đế muốn bắt đầu than thở, Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, truyền âm nói: "Bệ hạ, đợi chiến sự Nam Hải hơi ổn định, lúc đi đến Tây Hải càn quét yêu ma, tiểu thần sẽ giữ chặt Đông Mộc Công, ngài có thể đích thân dẫn đại quân trừ yêu. Thế nhưng, bệ hạ còn cần phải chú ý sự an toàn của bản thân, chờ chúng ta đánh đến Tây Hải, Tây Phương Giáo cũng sẽ kịp phản ứng, có lẽ sẽ tiến hành cản trở."

"Thiện!" Hóa thân Ngọc Đế lập tức nâng cao tinh thần, ngồi ngay ngắn ở trong ghế, chờ tin chiến thắng truyền về.

Không bao lâu, ở trên mặt biển, nhiều thêm từng cỗ thi thể khổng lồ tràn đầy vết thương.

Một tòa đại trận do mấy vạn Thiên Binh hợp lực chống lên, bao phủ phương viên ba ngàn dặm hải vực, làm cho rung chuyển ở nơi đây, không đến mức tác động đến quá nhiều sinh linh trong biển.

Sau hai canh giờ, đại chiến Nam Hải hạ màn kết thúc.

Binh mã Thiên Đình cùng với binh mã Long Tộc sáp nhập cùng một chỗ, đi về phía nơi đại yêu tụ tập tiến hành đánh lén.

Theo quy củ mà Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công thương lượng trước khi khai chiến, nếu như là Yêu Tộc trên người có nghiệp chướng, liền trực tiếp hủy diệt yêu hồn, không để lại hậu hoạn.

Yêu Tộc không có nghiệp chướng, thu vào trong Tỏa Yêu Tháp của Thiên Đình, đợi thọ nguyên hao hết, sẽ tự động luân hồi chuyển thế.

Chém giết từ nửa đêm cho đến tảng sáng.

Thiên Đình cùng với binh mã Long Tộc tề tụ ở ven biển Nam Hải, trùng trùng điệp điệp phóng tới Tây Hải, ngựa không dừng vó lao tới chỗ đại chiến tiếp theo.

Lúc Yêu Tộc Nam Hải bị chinh phạt, Yêu Tộc biển sâu Tây Hải đã chuẩn bị rút đi trong đêm, rời khỏi Ngũ Bộ Châu từ Thiên Nhai Hải Giác Tây Hải, nửa đường lại bị Long Tộc phái binh chặn đánh, hơn phân nửa bị ngăn ở ven biển Tây Hải.

Mà lần này, Lý Trường Thọ cũng theo ước định của chính mình cùng với hóa thân Ngọc Đế, ngăn cản Đông Mộc Công, cũng đề nghị do Thiên Đình Đãng Yêu nguyên soái Hoa Nhật Thiên đích thân lĩnh một nhánh binh mã, vạn dặm bôn tập bầy yêu Tây Hải...

Nhìn bóng lưng Hoa Nhật Thiên xông lên phía trước nhất, Đông Mộc Công cau mày nói: "Người trẻ tuổi này, làm sao lại không giữ được bình tĩnh như thế? Ài, sau khi trở về, thật sự muốn tấu y một trận với bệ hạ! Hải Thần, ngươi và ta không bằng cùng nhau thượng tấu?"

"Chuyện này thì không cần, Mộc Công tấu một mình là được rồi." Lý Trường Thọ cười nói: "Hoa Tướng Quân đã dẫn binh rời đi, đại cục còn cần Mộc Công tiến hành khống chế."

Đông Mộc Công hơi lắc đầu, nhìn bóng lưng Hoa Nhật Thiên có một chút hận sắt không thể thành kim cương.

Cũng đúng vào lúc này, một đóa mây trắng cấp tốc bay tới từ chỗ sâu Tây Hải, chặn đứng chúng binh mã Thiên Đình.

Tiên thức của Lý Trường Thọ đi qua dò xét, nhưng bởi vì khoảng cách khá xa, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy...

Đó là một lão đạo áo nâu cõng một cái hồ lô lớn, một thân một mình ngăn ở trên đường mây đại quân Thiên Đình, Long Tộc vọt tới trước, toàn thân tản ra uy áp mãnh liệt.

Lão đạo này lạnh lùng mở miệng, cởi bỏ cái hồ lô to lớn màu tím trên lưng, cầm trong lòng bàn tay, nhìn chằm chằm Thiên Tướng Thiên Đình xông lên ở phía trước nhất—— Hoa Nhật Thiên.

"Thiên Đình có ý gì? Nhất định phải đuổi tận giết tuyệt trẻ mồ côi Yêu Đình mới dừng lại hay sao!"

Thiên Đình bây giờ thật đúng là uy danh không hiện.

Mấy vạn Thiên Binh cùng với tinh nhuệ Tiên Giao Binh của Long Tộc trộn với nhau thành quân tiên phong, vào lúc này đang tràn đầy lực lượng, lại có người dám ngăn cản nửa chừng.

Trọng điểm là...

Thật đúng là đã cản lại.

Vị lão đạo lao ra nửa đường này, khí tức hùng hậu, uy áp mãnh liệt, đạo cảnh tự thân xa xa không phải là Kim Tiên có thể so sánh.

Bằng vào tu vi cảnh giới của Lý Trường Thọ bây giờ, coi như đã miễn cưỡng nhìn thấy, cũng đã tiếp xúc gần với Đại pháp sư, Triệu đại gia, Vân Tiêu tiên tử ôn nhu như nước…những cao thủ đỉnh tiêm dưới Thánh Nhân.

Lão đạo áo nâu vừa xuất hiện chính là triển khai toàn bộ uy áp, chủ động bại lộ tu vi bản thân, quả là đáng kinh ngạc. Nhưng lại cho Lý Trường Thọ cảm giác rằng, đạo cảnh của người này, không bằng đệ tử Thánh Nhân mạnh nhất của Đạo Môn...

Nhưng mà, ở chỗ này, lão đạo này hoàn toàn có thể chấn nhiếp chúng Thiên Tướng Thiên Đình.

Lúc này Thiên Đình thiếu nhất, kỳ thật chính là chiến lực cao cấp.

Thực lực của Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" là có hạn, phạm vi dò xét cũng có hạn, những ý niệm này vừa xẹt qua trong đáy lòng hắn, Đông Mộc Công ở bên cạnh đã là đứng dậy.

Mộc Công thở dài: "Ngươi nhìn một chút đi, ngươi nhìn một chút đi! Chủ soái làm sao có thể vọng động! Lần này gặp phải phiền phức, chẳng phải là sẽ thụ động khắp nơi sao? Còn xin Hải Thần dẫn đại quân chạy đến từ sau, đợi ta đi đến phía trước xem thử một chút."

"Mộc Công, để ta đi." Lý Trường Thọ đứng dậy, lộ ra sắc mặt vô cùng ngưng trọng: "Đạo nhân này không tầm thường, vẫn không nên nổi lên xung đột với y."

Đông Mộc Công nghe vậy cũng không dám khinh thường, lập tức đáp ứng một tiếng.

Chương 377. Phi Đao Trảm Tiên

Lý Trường Thọ phất trần hất lên, thân hình hóa thành một tia khói xanh nhàn nhạt, lại là trốn vào trong gió biển, trong chớp mắt liền vượt qua ngàn dặm.

Lão đạo này là ai?

Trong miệng hô hào "những đại yêu này là trẻ mồ côi Yêu Đình ", tay nâng một cái hồ lô to lớn màu tím, hình dạng ngược lại là có một chút thường thường không có gì lạ, hình tượng lão đạo Hồng Hoang phổ biến...

Trong Hồng Hoang không biết có bao nhiêu đại thần thông giả, vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ cũng không tiện chỉ dựa vào một cái hồ lô, liền trực tiếp kết luận thân phận của người này.

Lão đạo này rất có thể là xuất thân từ Yêu Tộc, hoặc là có nguồn gốc rất sâu cùng với Yêu Tộc...

Nhưng...

Lấy ra Thiên Đình Yêu Tộc năm đó, để tìm cảm giác tán đồng của Thiên Đình Tam Giới hiện tại, có phải là có chỗ nào sai lầm hay không?

Lúc này Lý Trường Thọ chỉ có thể đưa ra một số suy đoán chung chung, lo lắng hóa thân Ngọc Đế bị tổn thương, toàn lực thi triển phong độn.

Kế sách trừ yêu là do hắn đưa ra.

Hóa thân Ngọc Đế muốn đi thể nghiệm sự lãng mạn của nam nhân, càng là do Hải Thần hắn vừa mới ngăn Đông Mộc Công lại, giật dây cho hóa thân Ngọc Đế rời đi.

Nếu như Ngọc Đế bị đánh một trận, thậm chí là hóa thân bị trảm, Thiên Đình mất hết thể diện, trở thành trò cười trong Hồng Hoang, nói không chừng Thánh Nhân lão gia cũng sẽ hoài nghi năng lực nghiệp vụ của một tiểu đệ tử như hắn!

Nhưng mà...

Coi như Lý Trường Thọ tự tin đối với độn pháp của chính mình, lại ngay lập tức liền tiến đến chỗ quân tiên phong, vẫn như cũ trễ nửa bước.

Không có cách nào, Nhật Thiên nguyên soái mở miệng nói ra câu nói đầu tiên, liền làm cho lão đạo kia trực tiếp xù lông.

"Lớn mật!" Hoa Nhật Thiên dựng thẳng mày kiếm lên, rút kiếm chỉ về phía trước: "Dư nghiệt Yêu Đình cũng dám ngăn trở đại quân Thiên Đình chúng ta!"

Lúc Hóa thân Ngọc Đế nói lời này, thân hình của Lý Trường Thọ, vừa vặn xuất hiện ở bên trái hóa thân Ngọc Đế.

Nghe lời này, Lý Trường Thọ suýt nữa liền quỳ lạy Ngọc Đế.

Đây là cực kỳ liều lĩnh...

Không, đây không phải là liều lĩnh, liều lĩnh chính là ở phía trên hồ đồ không thể phân biệt được tình huống.

Ngọc Đế đây là cương, là thật sự cương!

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ đã phản ứng lại, Ngọc Đế cũng hoàn toàn không để lão đạo sĩ này ở trong mắt.

Ở phía sau Ngọc Đế có Thiên Đạo có Đạo Tổ, bản thân trên danh nghĩa là người thống trị Tam Giới, sáu vị Thánh Nhân lão gia đều là sư huynh sư tỷ!

Y sợ cái gì?

Ngày hôm nay lão đạo này trở ngại đại sự của Thiên Đình thì cũng thôi đi, nhất định phải dùng Yêu Đình Thượng Cổ để Thiên Đình dọa bây giờ, đây đã là giẫm da mặt của Ngọc Đế ở dưới chân, còn dùng sức giày xéo đi giày xéo lại.

Tám thành, Ngọc Đế vào giờ phút này đã muốn xử lý lão đạo này, tăng cường uy thế của Thiên Đình!

Hơn nữa, xem ra, hóa thân Ngọc Đế dường như cũng có lực lượng của chính mình...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cấp tốc phân tích những điều này, tìm cho mình một vị trí tốt, tự nhắc nhở bản thân tuân thủ những nguyên tắc đó.

Nhật Thiên nguyên soái hô to một lần nữa: "Chúng tướng sĩ ở đâu?"

chúng Thiên Tướng Thiên Binh ở phía sau, đã là đồng thanh hô vang: "Nghe hiệu lệnh của nguyên soái!"

Thanh chấn cửu thiên, khí xung Đẩu Ngưu!

Lão đạo áo nâu ở phía trước trợn tròn hai mắt, một tiếng "Dư nghiệt" kia đã khiến cho y giận dữ, hét lớn một tiếng: "Đám Thiên Tướng các ngươi, ỷ vào công đức hộ thể của chính mình, liền cho rằng người khác không thể động vào mình! ? Nhất định muốn ép bần đạo ra tay hay sao?"

Nói xong, lão đạo này râu tóc phất phới, toàn thân trên dưới duy trì uy áp kinh người, tiên lực ngưng ra một phiến lôi vân to lớn ở phía sau!

Hoa Nhật Thiên hoàn toàn không sợ, giơ cao trường kiếm trong tay, một vệt ánh vàng rơi xuống từ chín tầng trời, lại ở trên người hắn chiết xạ ra ánh vàng vạn trượng!

Ở bên trong ánh vàng, Hoa Nhật Thiên bảo trì động tác giơ kiếm, toàn thân dát lên một tầng thần lực màu vàng óng, hai mắt càng là phun trào ánh vàng, nhìn chằm chằm vào lão đạo trước mặt này.

Trong lúc nhất thời, lại đánh rớt hơn phân nửa uy áp lão đạo này tản ra, làm cho sĩ khí Thiên Binh Thiên Tướng đại chấn!

Lão đạo này trừng hai mắt...

Chính mình dùng pháp lực bức hiếp, lại bị vị Thiên Tướng trước mắt này bỏ qua, vị Thiên Tướng này thậm chí còn chê y động thủ chậm, muốn chủ động ra tay chém y.

Chuyện này còn có thiên lý hay không?

Hồng Hoang có còn giảng đạo lý【 nắm đấm lớn nhất 】nữa hay không?

Lão đạo hét lớn một tiếng: "Tốt! Ngày hôm nay bần đạo liền chém Thiên Tướng không coi ai ra gì như ngươi!"

Tay phải của y vỗ vào trên thượng hồ lô màu tím, miệng hồ lô phun ra một luồng hào quang, hào quang dâng lên ba trượng, ngưng tụ thành một đoàn sương mù trong nháy mắt, trên đó hiện ra một đôi mắt băng lãnh, gắt gao nhìn chằm chằm vào hóa thân Ngọc Đế!

Lão đạo râu tóc phất phới, khí tức toàn thân đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, một cỗ khí tức túc sát bùng lên tại chỗ!

"Định!" Lão đạo khẽ quát một tiếng, đôi mắt phía trên hồ lô kia bắn ra hai luồng ánh sáng trắng, trực chỉ vào cái trán của Hoa

Nhật Thiên!

Mà lão đạo này không đợi ánh sáng trắng rơi vào trên người của Hoa Nhật Thiên, trong miệng đã là thôi động chú pháp: "Mời bảo bối xoay người!"

"Chậm đã!"

Chợt nghe thấy một tiếng hét lớn, một thân ảnh trực tiếp ngăn ở trước người Hoa Nhật Thiên, tóc trắng phất phới, phất trần tung bay, giang hai cánh tay, sắc mặt xúc động.

Chỉ kém một tiếng "ngươi muốn trảm thì hãy trảm ta đi"...!

Lão đạo ở bên kia tạm dừng lại, nhưng pháp này cũng không phải là nói dừng là dừng, bảo vật này nếu như đã tế ra, không trảm liền sẽ tổn thương bản thân.

Chữ "xoay người" kia đã được thốt ra!

Hai luồng ánh sáng trắng đánh vào trên người của Lý Trường Thọ, một luồng sáng sắc bén bắn ra từ không khí mỏng, tâm thần của Lý Trường Thọ run rẩy, nhìn thấy Huyết Hải ngập trời cuồn cuộn mà tới.

Trong một cái chớp mắt này, linh giác của Lý Trường Thọ nhảy một cái, cơ hồ vô thức liền chặt đứt liên hệ giữa bản thể cùng với cỗ Đạo Nhân Giấy này, dị tượng trong đáy lòng biến mất không thấy gì nữa trong nháy mắt, cảm giác cổ sắc bén kia tan thành mây khói!

Đây chính là Phi Đao Trảm Tiên? !

Lý Trường Thọ thể hội sự vô lực của chính mình trong một cái chớp mắt vừa rồi kia, trên trán thấm ra mấy giọt mồ hôi lạnh...

Thật là bảo vật đáng sợ!

Người giấy của chính mình thế nhưng lại không có một chút lực lượng chống đỡ nào!

Chỉ thiếu một chút nữa, liền thương tổn tới bản thể của chính mình!

Nhưng giống như cũng không phải là thật sự có một thanh phi đao lấy đầu người, mà là nhằm vào nguyên thần, chém giết nguyên thần...

Lý Trường Thọ không kịp nghĩ nhiều, lập tức khởi động...Đạo Nhân Giấy ở trong cổ tay áo Đạo Nhân Giấy【 Hải Thần 】, tâm thần cấp tốc trở về Tây Hải.

Tâm thần vừa quy vị, Lý Trường Thọ liền nghe được âm thanh giận dữ hét lớn của Nhật Thiên nguyên soái:

"Ngươi dám trảm chính thần Thiên Đình của chúng ta!"

Cỗ người này giấy cấp tốc chui ra ngoài từ trong tay áo, chỉ thấy hào quang màu vàng đầy trời trảm lướt qua mặt biển, dữ dội đánh về hướng lão đạo kia.

Chương 378. Lục Áp đạo nhân

Đạo Nhân Giấy bị Phi Đao Trảm Tiên chém, vào giờ phút này...đầu cũng đã bị mất!

Thân thể cấp tốc thoát hơi, từng tia từng tia tiên lực không ngừng khuếch tán ra phía ngoài.

Mà hóa thân Ngọc Đế Hoa Nhật Thiên, vào giờ phút này người mặc hoàng kim giáp, tay cầm Kim Quang Kiếm, chín hư ảnh rồng vàng lượn vòng quanh người, chém mạnh về phía lão đạo.

Lão đạo vốn là khinh thường né tránh, muốn ngạnh kháng thế công của Hoa Nhật Thiên, nhưng ánh vàng kia chém tới, trong đó lại ẩn chứa một tia lực lượng Thiên Đạo, đánh cho đại đạo của lão đạo rung động, sau khi kinh hãi liền vội vàng lui lại.

Trong lúc nhất thời, khí thế của Hoa Nhật Thiên chiếm thượng phong, trái phải lập tức có Thiên Tướng hạ lệnh, từng đội từng đội Thiên Binh liền tiến hành bọc đánh, bày trận.

Đám binh mã Long Tộc mắt thấy Hải Thần bị trảm, đầu cũng không còn, chủ soái Thiên Đình lại hung mãnh như vậy, cả đám rồng cũng là ma quyền sát chưởng, muốn nhào tới dùng loạn bảo đập chết lão đạo này.

Nhưng, mấy vị cao thủ Long Tộc truyền âm, bảo bọn hắn an tâm chớ vội.

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ cũng đã nhìn ra, hóa thân Ngọc Đế bệ hạ, thực lực chính là cảnh giới Kim Tiên hậu kỳ, tương đương với một vị tướng lĩnh lục phẩm Kim Tiên thất phẩm anh dũng thiện chiến.

Lúc này có thể khiến cho lão đạo kia có một chút chật vật tránh trái tránh phải, hoàn toàn là dựa vào những ánh vàng gia trì kia.

Nhưng chỉ mấy chiêu, thân hình của lão đạo này lóe lên xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng, tay trái nâng kiện bảo bối hồ lô kia, trong mây mù phía trên hồ lô ba trượng, đôi mắt lãnh khốc vô tình kia mở ra một lần nữa!

"Định!" Lão đạo này hét lớn một tiếng, thân hình của Hoa Nhật Thiên dừng lại giữa không trung trong nháy mắt.

Lập tức, lão đạo này lại muốn thôi động Phi Đao Trảm Tiên, nhưng tiếng hô hoán của Lý Trường Thọ đã vọt đến!

"Chậm đã!" Một dòng nước phun trào, thân hình của Lý Trường Thọ cực nhanh xuất hiện ở phía trước hóa thân Ngọc Đế, bưng phất trần, nhìn thẳng vào lão đạo này.

Lão đạo này và hóa thân Ngọc Đế cũng đều sững sờ, đồng thời liếc nhìn "thi thể không đầu" vừa rồi, lại phát hiện ra nơi đó đã không có bóng người.

Hóa thân Ngọc Đế Nhật Thiên nguyên soái vui vẻ nói: "Hải Thần, ngươi không có việc gì sao?"

"Hừ, hóa ra là hóa thân!" Lão đạo kia nhíu hai mắt lại, cười lạnh nói.

Đúng vào lúc này, ánh vàng quanh người Hoa Nhật Thiên lấp lánh, đã phá vỡ bí pháp định thân.

Lý Trường Thọ thật sự sợ hóa thân Ngọc Đế lại xông lên, bị Lục Áp chém mất.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" là dùng một chút lực lượng nguyên thần, phối hợp với thần thông Cắt Giấy Thành Người, dựa vào bí pháp thân ngoại hóa thân mà Huyền Đô Đại Pháp Sư truyền thụ, dung hợp với phù lục và cấm chế, không ngừng cải tiến mà thành.

Vừa rồi hóa thân bị trảm, Lý Trường Thọ đã kịp thời chặt đứt liên quan cùng với hóa thân, cũng chỉ tổn thất một cỗ lực lượng nguyên thần, hơi đau đầu một chút.

Nhưng hóa thân Ngọc Đế, Lý Trường Thọ không rõ ràng nguyên lý là như thế nào, nói không chừng là tương quan cùng với nguyên thần của Ngọc Đế, sẽ rất dễ dàng làm cho Ngọc Đế trọng thương.

Lý Trường Thọ lập tức truyền âm nói: "Bệ hạ, hãy để tiểu thần ứng phó lão đạo sĩ này, lai lịch của hồ lô trong tay y không nhỏ, thần nói vài câu đuổi y đi là được."

"Không sao cả!" Hoa Nhật Thiên trực tiếp mở miệng nói chuyện, đi đến trước mặt của Lý Trường Thọ, lạnh nhạt nói: "Cứ để y chém!"

Nói xong, Hoa Nhật Thiên chắp tay trái sau lưng, tay phải xách trường kiếm.

Mà tay trái chắp ở sau lưng, lòng bàn tay càng trở nên có một chút trong suốt, lại là chủ động triển lộ một chút cho Lý Trường Thọ biết, bộ phận chủ yếu cấu thành cỗ hóa thân này.

Là công đức...

Thiên Đạo công đức ngưng tụ thành hóa thân, lực lượng công đức ngưng tụ thành...Công Đức Kim Thân!

Lúc này vành mắt của Lý Trường Thọ liền đỏ lên.

Chính mình liều sống liều chết, vừa kiếm hương hỏa, vừa tới Thiên Đình làm tiểu đệ cho Ngọc Đế, còn tính toán này, tính toán kia, chính là vì kiếm từng chút công đức, ngưng tụ Công Đức Kim Thân, cho chính mình một tầng áo lót an toàn "Các ngươi ai giết ta liền bị nghiệp chướng quấn thân".

Nhưng trước mắt, cỗ thân ngoại hóa thân mà Ngọc Đế dùng để trải nghiệm cuộc sống này, chính là hoá thân Công Đức Kim Thân ngưng tụ thành từ công đức thuần túy!

Ngày hôm nay còn muốn dùng Công Đức Kim Thân để xử lý lão đạo sĩ này.

Phi Đao Trảm Tiên vừa mới chém xuống, Thiên Phạt đoán chừng cũng liền đến ngay lập tức!

"Bệ hạ." Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Chủ tướng bị trảm, đối với quân tâm của Thiên Đình chính là đả kích cực lớn, ngày hôm nay chúng ta đến đây là để dương oai cho Thiên Đình, dương oai cho bệ hạ, cũng không phải là để dây dưa cùng với lão đạo này."

Hóa thân Ngọc Đế nghe vậy hơi gật đầu, truyền âm nói: "Vừa nhìn thấy ái khanh ngươi bị trảm, ngày hôm nay ta liền muốn hủy lão đạo này, lại là có một chút không cân nhắc thoả đáng. Ái khanh, có diệu kế gì không?"

"Bệ hạ, hãy để cho tiểu thần thử một lần."

"Thiện!" Hóa thân Ngọc Đế nhẹ nhàng gật đầu, Lý Trường Thọ xách theo phất trần đi về phía trước một lần nữa, đối mặt chính diện cùng với lão đạo kia.

Lão đạo này cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: "Sao, đã thương lượng xong chưa? Hóa thân của ngươi đã từng bị ta chém, cũng nên biết bảo bối của ta lợi hãi cỡ nào! Nhanh chóng thối lui, chừa một con đường sống cho Yêu Tộc!"

"Đạo hữu là ai?" Lý Trường Thọ nhíu mày hỏi một câu.

"Bần đạo..."

"Đạo hữu một không báo lai lịch, hai không nói nhân quả, trực tiếp liền ngăn cản chính sự Thiên Đình chúng ta, còn muốn Thiên Đình nể mặt đạo hữu lui binh. Đạo hữu, ngươi cái gì cũng không nói, chúng ta làm sao biết mặt mũi của ngươi giá trị bao nhiêu?"

Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, cười khẽ nói.

Lão đạo kia khẽ cau mày, tiếp theo liền có dự định.

Lão đạo khẽ quát một tiếng: "Ngươi lại nghe cho kỹ!

Bần đạo là khách thanh tu, không màng chuyện trong thiên hạ.

Tu luyện hiểu rõ chân tướng thế gian, đảo mắt lượng kiếp đã qua.

Chưa đi đến Huyền Đô bái Thái Thanh, chưa từng đi đến Ngọc Hư Môn.

Bây giờ ngộ ra ly hỏa pháp, bảo bối vừa ra đầu người rơi.

Như thế nào, mặt mũi này đã đủ chưa!"

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, lão đạo này cũng thận trọng, không có bại lộ bất luận lai lịch gì.

Nhưng Phi Đao Trảm Tiên...

Món đồ chơi này chính là danh thiếp của Lục Áp đạo nhân!

Mà theo việc Lục Áp ra mặt vì Yêu Tộc, một câu "trẻ mồ côi Yêu Đình" kia, đã làm cho Lý Trường Thọ hiểu đại khái xuất thân của y.

Nghe Lục Áp đọc thơ xưng danh xong, Lý Trường Thọ chắp tay, cười nói: "Chỉ sợ là không đủ."

"Ồ?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu, ngươi hãy nghe lai lịch của ta một chút, xem phải chăng bằng vào mặt mũi của ta, có thể làm cho ngày hôm nay đạo hữu thối lui hay không? Đạo hữu lại nghe cho kỹ!

Ta đang ở trong núi, lão gia lệnh lên trời.

Tiên khách thường tới bản miếu, Tam Giáo đều có bạn cũ.

Thần vị đến từ Lăng Tiêu bảo điện, Thiên Đạo ban cho chức Hải Thần.

Dập đầu ba bái trong Động Suất Cung, được truyền cho Thái Thanh đan đạo!"

Chương 379. Hậu Nghệ Xạ Nhật

Nói xong, Lý Trường Thọ hừ lạnh một tiếng: "Đạo hữu, ngươi cảm thấy, mặt mũi của ta như vậy còn chưa đủ?"

"Ha ha ha!" Lục Áp đạo nhân cười lớn một tiếng, lại là thuận thế nhét hồ lô trảm tiên vào, lạnh nhạt nói: "Ngươi đã là đệ tử Tam Giáo Thánh Nhân, lại đi vào trong Lăng Tiêu bảo điện phụng dưỡng Ngọc Đế, thật sự buồn cười."

"Ngọc Đế bệ hạ nắm Thiên Đạo mà trị Tam Giới, ta có thể bày mưu tính kế cho bệ hạ, vốn là chuyện may mắn tạo phúc cho sinh linh Tam Giới!" Lý Trường Thọ thở dài: "Đạo bất đồng, không thể cùng mưu sự, nếu như đạo hữu cảm thấy mặt mũi của ta đủ, còn xin rời đi. Yêu Tộc biển sâu nhiều lần làm ác, hơn nửa sinh vật trong tộc nhiễm nghiệp chướng, diệt trừ chúng là trách nhiệm của trời!"

"Xem ra..." Lục Áp đạo nhân lãnh đạm nói: "Ngày hôm nay chỉ sợ là phải đánh một trận! Ngươi lại nghe cho kỹ! Ta vốn là..."

"Đạo hữu, không bằng nghe ta nói vài câu?" Lý Trường Thọ cười cười, đánh gãy hứng ngâm thơ của Lục Áp đạo nhân.

Đây là cái gì?

Thơ hay từ Hồng Hoang?

Có thể nhìn thấy, lúc này Lục Áp đạo nhân cũng là có một chút kiêng kị đối với Thiên Đình, bằng không thì cũng không có khả năng dài dòng nhiều như vậy, trực tiếp chém Nhật Thiên nguyên soái rồi rời đi là được.

Đã như thế...

Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu vốn là Dương Hỏa Tinh, đắc đạo Kim Điện vào thời Thượng Cổ, có phải là như thế?"

Khuôn mặt của Lục Áp đạo nhân khẽ run lên, trong đôi mắt bắn ra thần quang bức người, nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lại nói: "Tiêu dao hạnh phúc bay trong mây, có ngày bị thần cung chấn yêu, ta có nói sai hay không?"

Thần quang trong mắt lão đạo này biến mất, trịnh trọng nói: "Nếu đạo hữu đã biết lai lịch của bần đạo, như vậy thì trước đây vẫn luôn trêu đùa bần đạo!"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Tổ tiên của ta và tổ tiên của đạo hữu cũng coi như có một chút giao tình, vốn không muốn làm cho đạo hữu khó xử như vậy. Đạo hữu, ngày hôm nay liền thối lui như vậy đi. Đạo hữu không thể chống lưng cho Yêu Tộc biển sâu, cũng chớ để cho bản thể của ta đến đây. Phi Đao Trảm Tiên của ngươi, đối với hóa thân do ta dùng thần thông ngưng tụ này, cũng không có tác dụng quá lớn."

Giao tình giữa tổ tiên là cũng có giới hạn, ta biết ngươi, nhưng ngươi không biết ta.

"Ngươi làm sao lại biết danh xưng bảo bối của ta?" Lục Áp đạo nhân cũng cả kinh, y vừa mới luyện thành Phi Đao Trảm Tiên không lâu, ba ~ bốn đạo nhân từng đối mặt với kiện bảo bối này, đã sớm tan thành mây khói.

Lý Trường Thọ cười không nói, trong ánh mắt của Lục Áp đạo nhân lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

"Hừ!" Lục Áp đạo nhân hừ nhẹ một tiếng: "Ngày hôm nay liền nể mặt tổ tiên của ngươi! Thiên Đình các ngươi nếu như cố tình nhằm vào Yêu Tộc chúng ta, ta nhất định phải đi đến Lăng Tiêu bảo điện đòi một lời giải thích!"

Nói xong lời thô bạo, thân ảnh của y nhất chuyển, hóa thành một chùm ánh đỏ, bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa, đi vô cùng nhanh chóng.

Lý Trường Thọ hơi lắc đầu, lộ ra nụ cười, lẩm bẩm nói: "Coi như tên tiểu bối nhà ngươi thức thời."

Nói xong, quay người đi về hướng hóa thân Ngọc Đế.

Hóa thân Ngọc Đế đi về phía trước hai bước nghênh đón, truyền âm hỏi: "Đây là Thập Thái Tử Yêu Tộc chạy trốn năm đó?"

"Hẳn là vậy." Lý Trường Thọ truyền âm cười nói: "Tiểu thần cũng không biết, vừa rồi chẳng qua là lừa dối y một lần, hiện tại xem ra hẳn là như thế."

"Phi Đao Trảm Tiên kia cũng không tầm thường." Hóa thân Ngọc Đế cười nói: "Nhưng Trường Canh ái khanh nhanh trí, càng lợi hại hơn."

Lý Trường Thọ dặn dò: "Bệ hạ, nên lĩnh quân tiến hành giết địch, bị vị Lục Áp này làm chậm trễ một hồi, Yêu Tộc Tây Hải nói không chừng đã chạy nhiều rồi."

"Thiện!" Ngọc Đế cười cười, khôi phục sự nghiêm túc lúc đầu, quay người nhìn về phía mấy vạn Thiên Binh phía sau, cùng với đại quân bay tới ở nơi xa.

Giơ cao Kim Quang Kiếm trong tay, ngàn vạn Thiên Binh cùng nhau reo hò, chấn động đất trời.

Vì Thiên Đình!

Đại quân xuất phát, tiến thẳng đến Tây Hải.

Hóa thân Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đi theo sát bên cạnh hóa thân Ngọc Đế, lại nhất tâm lưỡng dụng, không ngừng suy nghĩ sự tình có quan hệ đến Lục Áp đạo nhân.

Bên trong đan phòng tại Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ lấy ra một tấm thẻ gỗ mô phỏng cuộc sống, thở dài và ném thẻ gỗ trở lại.

【 Ta quá khó khăn 】

Thật quá khó khăn.

Nhiên Đăng đạo nhân và Lục Áp đạo nhân nổi danh ở bên trong đại kiếp Phong Thần không ngừng nhảy ra làm mưa làm gió, trực tiếp hại chết Triệu Công Minh Triệu đại gia, cuối cùng còn có thể toàn thân trở ra, vào thời điểm này liền bị mình đụng trúng!

Hắn chỉ là một tiểu đệ tử Nhân Giáo vừa mới bước vào cảnh giới Kim Tiên, mới tu hành được mấy trăm năm mà thôi!

Đụng trúng thì cũng thôi, lập trường giữa hai bên còn quyết định, bọn hắn nhất định phải đối chọi gay gắt...

Hết lần này tới lần khác, chính mình bây giờ cũng không phải là đối thủ của Lục Áp đạo nhân, cũng vô pháp thừa cơ ra tay xử lý Lục Áp đạo nhân, kết thúc đoạn nhân quả này.

Nghĩ biện pháp, nhất định phải nghĩ biện pháp!

"Vị Lục Áp đạo nhân này...lúc này đang phụ thuộc phương thế lực nào?" Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, trong đáy lòng suy nghĩ một hồi.

Hay là, Lục Áp đạo nhân dựa vào tích lũy của Yêu Tộc để tu hành, vẫn chưa đầu nhập vào phương thế lực nào?

Yêu Đình mặc dù đã sụp đổ, nhưng không thể khinh thường di sản Yêu Tộc lưu lại, giống như chiếc chung trốn vào trong Hỗn Độn Hải kia —— cũng chính là Đông Hoàng Chung.

Lục Áp đạo nhân nếu quả thật là Thái Tử của Yêu Đình cũ, như vậy y rất có thể có được "Tài vật" của Yêu Tộc.

Lúc khai thiên tích địa, hai mắt của Bàn Cổ đại thần hóa thành nhật nguyệt, chính là Thái Âm Tinh, Thái Dương Tinh, trấn áp âm dương nhị khí thiên địa.

Theo điển cố Thượng Cổ, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất thuộc Kim Ô tộc thai nghén mà ra từ giữa Thái Dương Tinh, thực lực mạnh mẽ, mỗi người đều có bảo vật của riêng mình, và sau này trở thành Yêu Hoàng.

Đế Tuấn và Yêu Hậu sinh ra mười đứa con, chính là Thập Thái Tử Yêu Tộc. Thập Thái Tử Yêu Tộc đều có chân thân Kim Ô, có thể hóa thành Thái Dương Tinh (mặt trời) trong thời gian ngắn.

Đại chiến Vu Yêu kéo dài trong nửa thời kỳ Thượng Cổ, không liên tục và đứt quãng.

Tại một đoạn thời kỳ đại chiến Vu Yêu yên lặng, có Thái Tử Yêu Tộc lập đổ ước cùng với Đại Vu Khoa Phụ Vu Tộc, so cước lực và tốc độ bay, chính là điển cố 【 Khoa Phụ Trục Nhật 】.

Theo điển tịch ghi chép của Nhân Tộc, lúc đó Khoa Phụ thắng đổ ước, mười vị Thái Tử Yêu Tộc chơi xấu bay ra khỏi gốc phù tang, hóa thành mười khỏa mặt trời, thiêu đốt mặt đất, âm thầm làm cho Khoa Phụ khó xử, lại muốn làm cho Khoa Phụ khát đến chết.

Chuyện này có điển cố【 Thập Nhật Đồng Thiên 】.

Vu Tộc có Đại Vu am hiểu bắn tên là Hậu Nghệ, nâng Xạ Nhật Cung, liên tiếp bắn chết chín vị Kim Ô Thái Tử, đại năng Yêu Tộc kịp thời chạy tới, cứu vị Thái Tử thứ mười...

Đây chính là【 Hậu Nghệ Xạ Nhật 】lưu truyền trong Hồng Hoang.

Chương 380. -

Đáng nhắc tới chính là, Hậu Nghệ Xạ Nhật kỳ thật không phải là bởi vì Thập Thái Tử Yêu Tộc nướng chết không biết bao nhiêu Nhân Tộc, Hậu Nghệ vì thế mà giận dữ giống như Nhân Tộc lưu truyền.

Đây là về sau trong lúc Nhân Tộc truyền tụng, theo thói quen lấy "Người" làm tiêu chuẩn mà thôi.

Sau khi Hậu Nghệ Xạ Nhật, đại chiến Vu Yêu bộc phát một lần nữa, thiên địa rơi vào chiến hỏa vô tận một lần nữa.

Mà "Kim Ô Thái Tử thứ mười" trốn thoát được một kiếp, từ đó về sau liền không có tin tức gì, sau khi Yêu Đình phá diệt càng là không biết tung tích...

Ngày hôm nay Thiên Đình đến Tây Hải trừ yêu, Lục Áp đạo nhân chủ động đứng ra ngăn cản, ngược lại là bại lộ lai lịch của bản thân ngoài ý muốn.

Suy cho cùng, Lục Áp đạo nhân ngày hôm nay, tâm cơ có thừa, trầm ổn không đủ, hoàn toàn không xứng đánh đồng cùng với Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng đạo nhân.

"Lục Áp, Lục Nha (Quạ Sáu)? Thái Tử Yêu Tộc chạy trốn năm đó, có khả năng cũng không phải là Thái Tử thứ mười nhỏ nhất. "

Ở bên trong đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ đứng dậy đi qua đi lại, cẩn thận suy nghĩ sự tình phát sinh tại Tây Hải vừa rồi, phân tích khả năng ảnh hưởng sinh ra ở sau việc này.

Vừa rồi nếu như Lý Trường Thọ có thể không đứng ra, tự nhiên sẽ không muốn đứng ra.

【 Phi thân tiến về phía trước ngăn cản Phi Đao Trảm Tiên, tuyệt đối không phải là hành động lỗ mãng, cũng đã từng được cân nhắc và suy nghĩ cẩn thận... 】

Trọng điểm chính là ở chỗ, Lý Trường Thọ hoàn toàn không có cách nào xác định, quan hệ giữa hóa thân Ngọc Đế và bản thể Ngọc Đế.

Theo bí pháp hóa thân phổ biến nhất lưu truyền trong Hồng Hoang, nếu như hóa thân bị trảm, bản thể liền sẽ tổn hao rất nhiều, nếu Ngọc Đế vô duyên vô cớ bị trọng thương, hậu quả tất nhiên là khó có thể khống chế.

Nhẹ thì Ngọc Đế sẽ giận dữ, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải xử lý Lục Áp, kịch bản đại kiếp Phong Thần bởi vậy mà thay đổi lớn, Thánh Nhân lão gia sẽ có cảm ứng trước thời hạn.

Tham chiếu sự tình Văn Tịnh đạo nhân lần trước, chỉ sợ là sẽ gây ra các nhân quả khác.

Nặng thì Ngọc Đế sẽ khóc lớn, xoay người đi đến Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ khóc lóc kể lể.

"Lão gia! Ma cà bông không biết từ đâu ra cũng đều có thể khi dễ đệ tử, làm chức Ngọc Đế này cũng quá uất ức!"

Sau đó, đại kiếp Phong Thần diễn ra trước thời hạn, Tam Giáo Đạo Môn bị kiếp vận quấn quanh, ba vị Thánh Nhân lão gia quăng ánh mắt ôn nhu lên trên người của chính mình và Lục Áp đạo nhân,...

Nghĩ đến đây liền cảm thấy sợ hãi!

Tính tình của Ngọc Đế lại là không chịu thua kém, nhẫn nhịn ngụm khẩu khí này tất nhiên là rất không có khả năng.

Đây chính là tại địa giới của Hải Thần hắn, hóa thân Ngọc Đế cũng coi như bởi vì một bản dâng sớ của hắn "mời đến", nếu như quả thật xảy ra chuyện, Lý Trường Thọ liền không thể trốn tránh nổi trách nhiệm.

Mà Lý Trường Thọ dám dùng Đạo Nhân Giấy đi cản Phi Đao Trảm Tiên, dựa vào, chính là tính đặc thù của Đạo Nhân Giấy——Đạo Nhân Giấy chỉ có một chút ít lực lượng nguyên thần, lại có thể kết nối thời gian thực với nguyên thần bản thân, tâm thần có thể bỏ qua khoảng cách, bỏ qua sự ngăn trở của trận pháp phổ thông, ký thác ở trên đó.

Loại nguyên lý này, Lý Trường Thọ rất khó giải thích rõ ràng.

Năm đó vào lúc nghiên cứu Đạo Nhân Giấy, cũng là tìm tòi từng bước một, cuối cùng mơ mơ hồ hồ phát hiện ra, cũng liền áp dụng.

Nhưng Lý Trường Thọ chơi người giấy nhiều năm như vậy, đối với đặc tính và lý giải Đạo Nhân Giấy, đã vô cùng thấu triệt.

Lúc ấy là đã có nắm chắc nhất định, mới xông tới.

Còn nữa, pháp bảo đả thương người, tuyệt đối không phải là không có dấu vết để tìm kiếm.

Nếu như Phi Đao Trảm Tiên là trực tiếp lấy đầu người, Đạo Nhân Giấy của chính mình chết thì đã chết.

Nếu như Phi Đao Trảm Tiên trực tiếp trảm nguyên thần, Đạo Nhân Giấy của chính mình cũng không có nguyên thần để trảm.

Lý Trường Thọ tự nhiên đã cân nhắc, kiện Phi Đao Trảm Tiên này, sau này ở bên trong đại kiếp Phong Thần chính là đại sát khí nổi tiếng, có thể có một chút khả năng lao theo 'dòng mạng'...

Cho nên, trong một cái chớp mắt Đạo Nhân Giấy ngăn ở trước hóa thân Ngọc Đế, Lý Trường Thọ đã chụp viên Cửu Chuyển Kim Đan kia vào trong tay, cũng sẵn sàng gọi Thánh Nhân lão gia vào bất cứ lúc nào!

Sau khi cỗ Đạo Nhân Giấy thứ nhất bị trảm, Lý Trường Thọ cấp tốc tổng kết, phát hiện ra kiện Phi Đao Trảm Tiên này cũng không có "dọa người" giống như trong tưởng tượng.

Đầu tiên, đây đúng là một kiện binh khí sắc bén trảm nguyên thần.

Trước tiên định trụ nguyên thần, tiếp đó chém giết nguyên thần, cuối cùng cắt đầu lâu.

Lúc Phi Đao Trảm Tiên chém tới, Lý Trường Thọ thấy được sóng máu cuồn cuộn mà đến, Đạo Nhân Giấy của chính mình không có cách nào làm ra bất luận phản kích gì, đã bị chém chết.

Nhưng nguyên thần bản thể ở Tiểu Quỳnh Phong xa xa vẫn bình yên vô sự, chẳng qua là ở trong đáy lòng, để lại một chút cảm giác sợ hãi.

Điều này giống như là, Phi Đao Trảm Tiên có thể tạo thành "999" tổn thương, nhưng Đạo Nhân Giấy của chính mình chỉ nhận được "10" tổn thương, cho nên chỉ có thể phá hủy Đạo Nhân Giấy càng thêm triệt để, không có ý nghĩa nào khác.

Thế là, sự tự tin của Lý Trường Thọ càng dầy thêm, cuối cùng vì để cho Lục Áp sớm rời đi, còn hiếm khi khoác lác một lần...

Lục Áp ngày hôm nay, so với "đạo nhân thần bí" trong đại kiếp Phong Thần "Trong lúc nói cười, Triệu đại gia chết thảm ở giường", khác biệt quả thật có một chút lớn.

Trước đó Lý Trường Thọ chưa từng nhìn thấy Lục Áp đạo nhân, đối vị đạo nhân tay trái 【 Phi Đao Trảm Tiên 】, tay phải 【 Đinh Đầu Thất Tiến Thư】này, liền đã vô cùng e dè.

Hôm nay ngoài ý muốn đụng phải Lục Áp đạo nhân tại Tây Hải, sự kiêng kị trong đáy lòng của Lý Trường Thọ chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng đậm hơn một chút.

Lục Áp đạo nhân bây giờ, tất nhiên vẫn tồn tại khả năng mạnh lên một lần nữa!

Phi Đao Trảm Tiên dường như cũng không hoàn mỹ, bí pháp【 định nguyên thần 】còn đang chờ tăng lên, đây chính là điều kiện đầu tiên trước khi Phi Đao Trảm Tiên được phát động.

Thêm vào 【 Đinh Đầu Thất Tiến Thư 】có một chút bí ẩn kia...

"Vậy thì không bằng bày mưu tính kế một chút, để cho Triệu đại gia đánh ngã Lục Áp đạo nhân trước thời hạn?"

Ý tưởng như vậy vừa mới nổi lên trong đáy lòng, Lý Trường Thọ véo cằm mấy cái, liền lập tức bỏ cái ý nghĩ này đi.

Nếu như chính mình thật sự làm như vậy, mà Triệu đại gia không thể giết Lục Áp đạo nhân, thay vào đó là tạo ra một mối thù hận nhân quả với Lục Áp, đây chẳng phải là hợp với mệnh số của Triệu Công Minh?

Vì lý do ổn thoả, lúc này chính mình không thể quản nhiều đối với sự tình Phong Thần.

Lý Trường Thọ vẫn luôn đang suy nghĩ vấn đề này, mà bây giờ coi như cũng có manh mối.

Muốn bảo trụ tính mạng của Triệu đại gia, tuyệt đối không thể can thiệp quá nhiều, can thiệp quá sớm, nhất định phải để cho Triệu đại gia rơi vào đại kiếp nguyên bản, vào lúc bị phong thần, hơi sửa đổi phương thức【 thượng thiên (lên trời) 】một chút.

Chương 381. -

Trong này rất đặc biệt.

Sau khi bị đánh chết, một tia nguyên thần nằm trong Phong Thần Bảng, sau này sẽ chính là khôi lỗi của Thiên Đạo, Ngọc Đế tùy tiện đưa ra một đạo ý chỉ liền sẽ được Thiên Đạo cưỡng chế chấp hành.

Nhục thân trực tiếp nằm trong Phong Thần Bảng, lại giống như là Lý Trường Thọ, nhậm chức ở bên trong Thiên Đình, bản thân muốn đi đâu thì đi đó, có "quyền lựa chọn" cơ bản nhất.

Tất nhiên, thảm nhất vẫn là người bị đánh chết, lại không biện pháp lên Phong Thần Bảng, đó chính là đơn thuần bị giết.

Muốn cứu Triệu đại gia, thời cơ ra tay ổn thỏa nhất, chính là ở bên trong đại kiếp Phong Thần, trước thời khắc Triệu đại gia ứng kiếp.

Chỉ có như vậy mới có thể giảm thiểu nhân quả ở mức độ lớn nhất, hơi thay đổi "Hình thức" Triệu đại gia thượng thiên mà thôi...

"Hiện nay, chính mình còn chưa đặt vững chân tại Thiên Đình, vẫn nên an tâm làm tốt chức Hải Thần này đi, những chuyện kia tính sau."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài, chôn những ý nghĩ này ở trong đáy lòng, tập trung làm tốt "công việc" của chính mình hiện nay.

Bảo hộ Nhật Thiên nguyên soái phe mình!

...

Tiếp theo, hóa thân Ngọc Đế đi đến đâu, hóa thân Lý Trường Thọ liền đi đến đó.

Đây chính là Công Đức Kim Thân, Công Đức Kim Thân tách biệt với thân thể...

Gọt ra một chút, đó cũng chính là bột phấn công đức đầy trời!

Lý Trường Thọ cấp thiết muốn thương lượng cùng với Ngọc Đế một chút, chính mình giúp Long Tộc lên Thiên Đình, cũng không có yêu cầu gì khác, Ngọc Đế bệ hạ giúp chính mình chế định một cỗ Công Đức Kim Thân là đủ rồi!

Hãy nghĩ đến quả đào, hãy nghĩ đến quả đào.

Liên quân Thiên Đình cùng với Long Tộc đánh lén mà tới, bầy yêu Tây Hải phản kích tượng trưng một chút, tiếp đó liền chạy tứ tán.

Nhưng con đường chạy ra khỏi thiên địa Hồng Hoang, lúc này đã bị phong kín hoàn toàn, bọn hắn hối hả ngược xuôi, cũng chỉ là gia tăng thêm một ít khoảng cách với Thiên Binh Thiên Tướng.

Dùng cách nói của quan chức Thiên Đình——trận đại chiến này, khí thế hừng hực, sinh tử gay cấn, hai bên đánh nhau hôn thiên ám địa, hải sản bên trong nước biển vui mừng.

Chẳng bao lâu, hóa thân của Ngọc Đế, người đang chiến đấu đẫm máu và dùng kiếm chém yêu, bỗng nhiên quay người, nhìn lão thần tiên vẫn luôn đi theo chính mình trong vòng ba trượng...

Hóa thân Ngọc Đế truyền âm nói: "Trường Canh ái khanh, ngươi đang làm gì?"

"Bệ hạ cứ chém thỏa thích, không cần phải lo lắng cho tiểu thần." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, truyền âm nói: "Tiểu thần trông coi ở bên người bệ hạ, không để cho đạo nhân kia quay lại ám toán."

Hóa thân Ngọc Đế truyền âm nói: "Ái khanh chớ có lo lắng...được rồi."

Nhìn lão giả mặt mũi hiền lành mỉm cười mà đứng trước mắt này, Ngọc Đế cũng không có cách nào lấy ra uy nghiêm của Thiên Đế, quay người tiếp tục suất quân chém giết.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, lấy ra hai cỗ Đạo Nhân Giấy trong ống tay áo ném ra, hóa thành hai vị tráng hán giáp bạc, một trái một phải đi theo bên người Ngọc Đế, từng người cầm kiếm, cầm thương kịch chiến với địch nhân, hộ vệ ở bên người hóa thân Ngọc Đế.

Cung cấp đầy đủ các dịch vụ trông trẻ và chiến đấu!

Mà ở bên trong đại chiến, Lý Trường Thọ cũng phát hiện ra mấy hạt giống Thiên Tướng tốt.

Như Nhị Giáo Chủ Ngao Ất nhà mình, không nói một tiếng liền mang theo một nhóm binh mã Long Tộc, gặm xương cốt cứng rắn nhất, giết đại yêu mạnh nhất, chân thân thanh long không ngừng quay cuồng.

Vị Biện Trang "thấy một người yêu một người" "Thiên Đậu nguyên soái" kia, lần này cũng lăn lộn được một cái chức vụ tiểu Tướng Quân, dẫn dắt hai ngàn Thiên Binh không ngừng chém giết.

Ngoài ý muốn, Biện Trang ở bên trong đại chiến, thật đúng là có mấy phần phong thái nam nhi, bồ cào chín răng trong tay càng là vũ khí chiến tranh sắc bén.

Cũng không biết Biện Trang có thần thông chiến đấu dưới nước hay không, thân hình còn muốn linh hoạt hơn so với nước, ở dưới bồ cào chín răng hầu như không có địch thủ, trừ đám yêu quái già nua!

Lý Trường Thọ âm thầm ghi chép lại tất cả những người này, sau đó có thể thượng tấu cho Ngọc Đế bệ hạ.

Là nhân tài thì cần phải tận dụng, hiện tại Thiên Đình chính là thiếu những nhân tài này.

Nhưng mà cuối cùng Lý Trường Thọ lại nhận ra, những gì mình ghi chép lại hoàn toàn không có tác dụng gì.

Nửa ngày sau, chiến sự Tây Hải tạm dừng, Thiên Binh Thiên Tướng cùng với binh mã Long Tộc hợp quân cùng một chỗ, sau đó liền một nam một bắc càn quét chỗ sâu Tây Hải.

Hóa thân Ngọc Đế cuối cùng cũng đã làm Đại Tướng Quân đã nghiện, trở về trung quân ngồi ngay ngắn, chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ quả thực thở phào nhẹ nhõm.

Nên nghĩ biện pháp, để cho sau này Ngọc Đế đừng làm loại "Ngự giá thân chinh" tự thiêu thân này mới được...

Cỗ đại quân này tuần tra bên trong Tứ Hải nửa tháng, giết thì giết, bắt thì bắt những Yêu Tộc biển sâu kia, cũng tiện thể tập kích mấy nơi phản quân Hải Tộc.

Long Tộc càng ngày càng tín nhiệm đối với Thiên Đình, trong ánh mắt những trưởng lão Long Tộc kia nhìn Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Đình, cũng tràn đầy thiện ý.

Đến khi Đông Mộc Công nói: "Bây giờ Yêu Tộc biển sâu đã bị khu trục, Tứ Hải thanh tĩnh!"

Trước sau khoảng mười sáu ngày 【 Thiên Đình sơ dụng binh 】cũng hạ màn kết thúc.

Mà Đông Mộc Công vừa dứt lời, trong thiên địa xuất hiện từng luồng ánh vàng, Thiên Đạo công đức mà Thiên Đạo hạ xuống, hóa thành mưa ánh sáng vàng đầy trời, đổ về phía đại quân Thiên Đình cùng với đại quân Long Tộc!

Thiên Binh nguyên bản có một chút mỏi mệt, được mưa ánh sáng vàng rơi vào trên người, tinh thần lập tức phấn chấn.

Mà Tiên Giao Binh, lính tôm tướng cua Long Tộc dính một chút mưa ánh sáng vàng, cũng là kích động không thôi.

Thiên Đạo công đức hạ xuống được xác định dựa trên đóng góp trong trận chiến này và cấp độ thần vị.

Ở phía Long Tộc, Ngao Ất thu hoạch được nhiều công đức nhất, một cột sáng màu vàng rơi trên người y, cảnh giới tự thân lại có tăng lên nho nhỏ.

Các trưởng lão Long Tộc, cao thủ Long Tộc khác, từng người đều phải có hơn mười mấy giọt "mưa" màu vàng, nghiệp chướng bản thân được rửa sạch một chút, hoặc nhiều hoặc ít đều biểu lộ ra sự kích động.

Công đức tuy ít, nhưng lại là hi vọng.

Một vị trưởng lão Long Tộc cao giọng hô: "Thiên Đạo xúc động, hạ xuống công đức! Long Tộc chúng ta, rốt cuộc lại có thể được Thiên Đạo tán thành!"

Mà giữa sân, duy chỉ có Hoa Nhật Thiên cùng với Lý Trường Thọ là không có quan hệ với những ánh vàng này.

Ngọc Đế bệ hạ muốn một chút công đức ấy cũng vô dụng, Thiên Đạo cũng sẽ không đơn độc hàng công đức cho Ngọc Đế như vậy.

Mà Lý Trường Thọ...

Trên Tiểu Quỳnh Phong, một cột sáng màu vàng giáng xuống từ trên trời, bỏ qua đại trận hộ sơn Độ Tiên Môn, trực tiếp đập ở đỉnh đầu của Lý Trường Thọ.

Cho dù ánh vàng này lóe lên cấp tốc, chỉ đảo mắt liền biến mất không thấy gì nữa, vẫn như cũ đưa tới không ít sự chú ý.

Cũng may, chưởng môn Quý Vô Ưu kịp thời bay ra từ bên trong Độ Tiên Điện, đứng ở phía trên Tiểu Quỳnh Phong, ở trong đạo đạo tiên thức quét tới, nói: "Không sai, bần đạo thiết hạ Kim Quang đại trận ở chỗ này, đã có hiệu quả."

Chương 382. Che đậy

Như thế, cũng đã giúp Lý Trường Thọ che đậy thành công.

Quý Vô Ưu cũng không có cách nào, loại tình hình vừa rồi này, rõ ràng là Huyền Đô Đại Pháp Sư đang cho Tiểu Trường Thọ công đức.

Ài...

Bối cảnh thâm hậu, chính là hạnh phúc.

Cùng lúc đó, trên đường trở về Thiên Đình, chủ soái Hoa Nhật Thiên, chủ động mời Hải Thần cố ý đi chậm mấy bước trên đường mây.

"Trường Canh ái khanh, vị Lục Áp kia thật là phiền phức, ta thấy số phận của y không yếu, hẳn là còn có khí vận phục hưng của Yêu Tộc gia trì, sau này chỉ sợ sẽ là một nhân vật khó chơi. Không bằng hiện tại ngươi và ta thương lượng một chút, nghĩ ra kế sách hoàn chỉnh, nhanh chóng xử lý y..."

Nhật Thiên nguyên soái đưa tay nhẹ nhàng vung lên, trong ánh mắt lộ ra mấy phần sát ý.

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, hiểu được cỗ sát ý này của Ngọc Đế từ đâu mà tới.

Chậc chậc, Thái Tử tiền triều.

"Cửu sư tỷ, luồng ánh vàng kia là cái gì?"

Bên trong phòng bài bạc Tiểu Quỳnh Phong, sau khi luồng công đức kia phủ xuống, thiếu nữ Vũ Thi mặc quần áo luyện công trên người nhỏ giọng hỏi.

Bên cửa sổ, Tửu Cửu cuộn tròn chân ngồi ở trên bệ cửa lười biếng ngáp một cái, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng lay động hồ lô rượu ngọc trong tay.

Hồ lô rượu này là hạ lễ sư điệt Lý Trường Thọ đưa tặng sau khi nàng tu thành Thiên Tiên, nó có thể chứa một vài bình rượu và cũng có thể tăng thêm hương vị cho rượu.

Tửu Vũ Thi nháy mắt mấy cái, vội nói: "Mới vừa rồi còn có, làm sao bây giờ lại không thấy."

"Hướng đó...!" Tửu Cửu khoát khoát tay, giải thích có một chút xem thường: "Đó là đan phòng trên Tiểu Quỳnh Phong, xem như là nơi chốn mà đại Trường Thọ sư điệt của ngươi chuyên môn tu hành, khẳng định là hắn lại làm ra đan dược gì đó. Sư muội, không cần phải quan tâm đến bên kia nhiều, sư điệt của ngươi vô cùng bí ẩn, lại chẳng qua chỉ là một tiểu đệ tử, lại...chặc chặc chặc, hắc hắc."

"Sư huynh ta sao rồi?" Linh Nga đang đả tọa ở trên góc giường, nghe vậy liền mở cặp con ngươi linh động ra, lông mi thật dài hơi lắc lư, nhẹ giọng hỏi.

Tửu Cửu cười nói: "Vừa rồi có một luồng ánh vàng...ách, tại sao chưởng môn cũng tới?"

Nghe được hai chữ chưởng môn, Linh Nga cùng với Tửu Vũ Thi cũng bu lại bên cửa sổ, nhìn về phía không trung Tiểu Quỳnh Phong.

Quý Vô Ưu đến nhanh, đi cũng nhanh, lẩm bẩm một tiếng ở trong không trung, tiếp theo liền chắp tay sau lưng phiêu nhiên rời đi.

Y chỉ phụ trách xóa dấu vết, nơi này cụ thể xảy ra chuyện gì, chỉ cần không phải là Độ Tiên Môn nổ, cũng đều tùy ý.

"Chưởng môn có bố trí trận pháp ở đây?" Tửu Cửu cúi đầu xuống, thầm nói: "Tại sao ta lại cảm thấy, chưởng môn giống như là đang yểm trợ giúp ai đó, kỳ quái."

"Sư thúc quá lo lắng rồi." Linh Nga nói nhẹ, trên người mặc một chiếc váy dài tua rua màu xanh nhạt, khiens nàng càng trở nên xinh đẹp quyến rũ: "Sư huynh nào có đại bản lãnh như vậy, có thể khiến cho chưởng môn yểm trợ."

"Chuyện trên đời này, ai lại có thể nói rõ được?" Tửu Cửu chắp tay nói: "Giống như năm đó, trước khi mang sư huynh ngươi đi Bắc Châu, cũng sẽ không nghĩ tới hôm nay, bản sư thúc sẽ bị sư huynh ngươi - một đệ tử Tiểu Quỳnh Phong phổ thông nuôi ăn uống. Ngươi nhìn ta hiện tại đi, uống rượu của sư huynh ngươi, dùng đan dược của sư huynh ngươi, ăn linh thú của sư huynh ngươi, cũng ngủ ở chỗ của sư huynh ngươi. Nếu như sư huynh ngươi đưa ra một ít yêu cầu không an phận đối với bản sư thúc, sư thúc ta cũng đều ngượng ngùng cự tuyệt."

Linh Nga lập tức lấy tay đỡ trán, luôn cảm thấy Tiểu sư thúc đây là đang kiếm cớ, muốn chủ động công kích sư huynh....

Vũ Thi buồn bực nói: "Sư tỷ, tỷ không phải là trưởng bối sao?"

"Đứa nhỏ ngốc!" Tửu Cửu đưa tay sờ sờ đầu của thiếu nữ Vũ Thi, ôn nhu nói: "Chờ ngươi trưởng thành, có tu vi, ngươi liền biết sư điệt của ngươi như thế nào. Cái gì mà trưởng bối hay không trưởng bối, Sung Cơ Đan phẩm chất linh đan kia của ngươi, không phải rất thơm sao?"

"Thơm! Thế nhưng, vị đại Trường Thọ sư điệt kia, thật sự...thần kỳ như vậy sao?"

Đúng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến một câu trả lời chắc chắn: "Tất nhiên."

Tửu Cửu cười khẽ, phàn nàn một câu: "Biết ngay, Tiểu Quỳnh Phong chỉ cần vừa có động tĩnh, ngươi liền sẽ không kịp chờ đợi chạy tới!"

Ở bên ngoài lầu các, một bóng hình xinh đẹp đi tới trong lời trêu chọc của Tửu Cửu.

Nàng mặc một bộ váy dài màu xanh băng, chân ngọc giẫm lên giày vải trắng nhạt, mắt cá chân thắt dây lụa màu xanh băng, mái tóc dài bằng lụa màu xanh lam được buộc đơn giản thành đuôi ngựa và thả bồng bềnh nhẹ.

Không cần phải nói thêm về đôi chân thon và thắt lưng ong, đôi thu linh động như nước, ba phần khí khái hào hùng bảy phần nhu tình, nghiễm nhiên chính là tiên tử băng thanh ngọc khiết mà không ít đệ tử Độ Tiên Môn hướng tới trong đáy lòng...

Hữu Cầm Huyền Nhã.

"Huyền Nhã xin chào hai vị sư thúc." Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng thi lễ, Tửu Vũ Thi vội vàng hoàn lễ, Tửu Cửu lại là mừng khấp khởi cười cười.

Linh Nga ở bên cạnh ôn nhu nói: "Sư tỷ là bị luồng ánh vàng kia kinh động đến?"

"Ừm!" Hữu Cầm Huyền Nhã ôn nhu gật đầu, vừa nhìn về phía Tửu Vũ Thi, vừa có một chút nghiêm túc nói: "Vừa rồi Vũ Thi sư thúc nhắc đến Trường Thọ sư huynh. Kỳ thật đây là chuyện không thể nghi ngờ, Trường Thọ sư huynh đâu chỉ thần kỳ, ở trong mắt của Huyền Nhã, hắn chính là Luyện Khí Sĩ có một không hai trên đời. Hắn hiểu rộng biết nhiều, không chỉ có thông hiểu phương pháp tu hành, lĩnh ngộ cực sâu đối với vô vi đại đạo, lại am hiểu trận pháp, giỏi luyện đan, vẽ đẹp, thông âm luật, càng là thông hiểu đạo lí đối nhân xử thế, mọi thứ cũng đều có thể xử lý chu đáo. Hơn nữa Trường Thọ sư huynh giỏi nhất là..."

"Sư tỷ!" Linh Nga vội vàng đi tới, kéo tay Hữu Cầm Huyền Nhã nói: "Chúng ta đi lên lầu rồi hãy nói, chớ có nói chuyện này ở trước mặt Vũ Thi sư thúc."

Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút không hiểu: "Chẳng lẽ ta có chỗ nào nói không đúng?"

"Chuyện này, không phải." Linh Nga nháy mắt mấy cái.

Lời này nên nói như thế nào?

Cũng không thể nói thẳng, nàng muốn đề phòng Vũ Thi sư thúc động tâm với sư huynh hay sao...

"Ai nha, đi thôi!" Linh Nga không quan tâm, trực tiếp sử dụng tuyệt chiêu làm nũng lôi kéo Hữu Cầm Huyền Nhã đi về phía cầu thang.

Hữu Cầm Huyền Nhã mặc dù không rõ ràng cho lắm, vẫn chưa thỏa mãn, nhưng vẫn tùy ý để cho Linh Nga lôi kéo, đi tới lầu hai nói chuyện.

Bên cửa sổ, trên mặt tiểu Tửu Vũ Thi tràn đầy mờ mịt, cầu cứu nhìn về phía Tửu Cửu.

Tửu Cửu cười đến híp cả mắt, nói: "Nhìn thấy không? Chỗ kinh khủng của vị Trường Thọ sư điệt kia."

Tửu Vũ Thi càng cảm thấy mơ hồ: "Chuyện này...sư tỷ có thể nói kỹ càng hơn một chút không?"

"Ngươi nhìn Linh Nga cùng với Huyền Nhã đi, đều là lương tài tu đạo khó gặp bên trong Độ Tiên Môn chúng ta, tướng mạo tư thái càng là không cần nhiều lời, ngay cả ta thân là nữ tử cũng đều cảm thấy các nàng rất đẹp."

Trong lúc nói chuyện, Tửu Cửu cúi đầu liếc nhìn gánh nặng của mình, thở dài: "Cũng chỉ có ngần ấy ưu thế."

Chương 383. -

Tửu Vũ Thi càng lơ ngơ: "Chuyện này có quan hệ cùng với Trường Thọ sư điệt sao?"

Tửu Cửu cười nói: "Ngươi còn chưa nhìn ra Linh Nga cùng với Huyền Nhã đều chung tình với Trường Thọ sao?"

"Chuyện này ngược lại là đã nhìn ra..."

"Luyện Khí Sĩ không thể so với thế tục, thị thiếp của nam tử thành đàn, đạo lữ Luyện Khí Sĩ, phần lớn tình huống đều là một nam một nữ." Tửu Cửu thở dài: Ngươi nhìn một chút đi, hai vị nữ tử mỹ mạo như vậy cũng đều cảm mến Trường Thọ, Trường Thọ là thần kỳ cỡ nào, đã hiểu chưa?"

Tửu Vũ Thi lộ vẻ mặt giật mình, nghiêm túc gật đầu.

Tửu Cửu lại thở dài: "Mấu chốt là, Linh Nga cùng với Huyền Nhã lại còn thân thiết như thế, không có một chút sự tình nào như tranh giành tình nhân phát sinh, sư tỷ ta, muốn xem kịch nhiều năm như vậy cũng đều không thành."

"Đúng vậy." Tửu Vũ Thi thấp giọng nói: "Tỉ mỉ nghĩ lại, như vậy ngược lại là có một chút thần kỳ."

"Còn thần kỳ hơn nhiều." Tửu Cửu dang hai tay: "Theo ta được biết, hai người đều đã bày tỏ tình cảm với Trường Thọ, Linh Nga càng là lấy mục tiêu đẩy ngã sư huynh để tu đạo, Huyền Nhã cũng đã treo Trường Thọ sư huynh ở bên miệng. Thậm chí coi như Trường Thọ bắt cá hai tay, các nàng tám thành đều sẽ đáp ứng không chậm trễ một chút nào. Nhưng Trường Thọ...đều cự tuyệt các nàng."

"Ồ?" Tửu Vũ Thi trừng lớn đôi mắt đẹp: "Hai vị tỷ tỷ này...ách, hai vị sư điệt này đều đã là nữ tử đỉnh cấp, đại Trường Thọ sư điệt còn không hài lòng sao?"

"Ngươi nhìn không hiểu sao?"

"Xin sư tỷ chỉ giáo."

Tửu Cửu bình tĩnh cười một tiếng, nhún nhún vai, chán nản thở dài: "Kỳ thật ta cũng không hiểu rõ vì sao, nhưng lại cảm thấy như vậy là rất bình thường, cũng đúng là chuyện mà Tiểu Trường Thọ có thể làm ra. Có khả năng, Trường Thọ là sợ chuyện đạo lữ phiền toái, lây dính nhiều nhân quả."

Tửu Vũ Thi buồn bực nói: "Như thế nào lại lây dính nhiều nhân quả? Bọn họ không phải đã là sư huynh sư muội rồi sao?"

"Nói tóm lại, ngươi nhìn Huyền Nhã đi, nàng hiện tại chẳng qua chỉ là sư muội đồng môn của Trường Thọ, nếu nàng gặp nạn bên ngoài, Trường Thọ đoán chừng là sẽ chậm rãi bay đến, chế định kế hoạch tốt, ổn thỏa cứu người. Nếu như Huyền Nhã trở thành đạo lữ của Trường Thọ, như vậy Trường Thọ liền phải bá một tiếng phá không mà đi, không cần nghĩ ngợi liền muốn cứu người. Trong này vẫn là có khoảng cách." Tửu Cửu mở hồ lô rượu rượu ra, ngửa đầu ực một hớp.

Tửu Vũ Thi cúi đầu trầm ngâm đôi chút, đột nhiên hỏi: "Vậy sư tỷ thì sao? Sư tỷ hẳn là cũng coi trọng Trường Thọ sư điệt, đúng không?"

"Phốc —— Khụ khụ khụ! Chớ nói lung tung!"

Lại nghe vang lên tiếng bước chân rất nhỏ ở bên cạnh, Linh Nga cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã váy áo bồng bềnh, cùng nhau mà đến, bắt đầu quan tâm tới kết quả Tửu Vũ Thi tu hành trong nửa tháng này, dẫn chủ đề từ trên người sư huynh ra.

Không bao lâu, trong lầu các oanh oanh yến yến, cười nói không ngừng.

Lão đạo tóc trắng nào đó làm bộ đi ngang qua nơi đây dẫm chân xuống, ngoặt một cái, chắp tay đi tới sát vách Linh Thú Quyển, nhìn một chút tình huống sức khỏe của nhóm linh thú.

Đây chính là một lần ——phong chủ thị sát trăm năm khó gặp tại Tiểu Quỳnh Phong.

...

"Lục Áp." Bên trong đan phòng, Lý Trường Thọ đứng chắp tay, vừa quan sát tình hình trong môn phái, vừa suy nghĩ nhiệm vụ mà Ngọc Đế bệ hạ vừa mới bàn giao. Lúc này mới lên trời chưa được bao lâu, làm sao đã bắt đầu giúp Ngọc Đế bệ hạ làm công việc bẩn thỉu rồi?

Ừm...bên trong kế hoạch ban đầu của chính mình, những hoạt động này, kỳ thật là sẽ để Văn Tịnh đạo nhân đi làm.

Đáng tiếc, Văn Tịnh đạo nhân hiện tại còn chưa thể bại lộ...

Phi Đao Trảm Tiên, Lục Áp đạo nhân, làm sao lại dễ đối phó như vậy?

Bởi vì sự tồn tại của【 Đinh Đầu Thất Tiến Thư 】, hắn bây giờ lại có thêm một cái lý do để không thể làm lộ thân phận chân thật của mình.

Kỳ thật muốn diệt trừ Lục Áp đạo nhân, mặc dù khó khăn, nhưng cũng không phải không có cách nào làm được.

Chỉ là thứ nhất rủi ro quá lớn, nếu làm không khéo sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung của Lục Áp.

Thứ hai là nhân quả thật sự quá nhiều.

Theo điển tịch của Đạo Môn, đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, hết thảy sự tình chưa phát sinh, đã sớm được Thiên Đạo diễn hóa.

Chính mình đánh ngã Lục Áp, kịch bản lượng kiếp Phong Thần tất nhiên sẽ cải biến, sau này cũng sẽ sinh ra "hiệu ứng mắt xích" rất lớn, dẫn đến vô số chuyện không biết.

Lý Trường Thọ cũng không muốn mưu tính đại kiếp Phong Thần, hắn muốn tránh còn không kịp.

Ở bên trong lượng kiếp Phong Thần, ngoại trừ thần vị và công đức, cùng với một ít cơ duyên nhận được linh bảo, cũng không có gì tốt để mưu tính.

Tất nhiên, nếu theo sự lý giải như vậy của Lý Trường Thọ, vị trí của đại kiếp Phong Thần đối với chính mình lúc này, đối với tiết điểm thời gian Hồng Hoang mà nói, chẳng qua chỉ là một cái khả năng nào đó trong tương lai.

Nếu như Lục Áp ngoài ý muốn biến mất, khả năng này sẽ xuất hiện biến hóa.

Nhưng cùng lúc đó, thiên Đạo có sức mạnh ngưng tụ, hợp nhất lại các đường thế giới, tiết điểm cái nào đó trong tương lai, sẽ một lần nữa trở về khả năng ban đầu, khiến cho lượng kiếp đại khái không thay đổi...

Ừm, hết thảy đều là do tạo hóa lựa chọn!

"Việc này cũng không gấp được, cần mưu tính từng bước một, liên lụy cũng rất nhiều..."

Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, các loại ý nghĩ phức tạp lưu chuyển trong đáy lòng, lại nhìn thấy sư phụ đi dạo ở trong Linh Thú Quyển, ngẫm nghĩ, rời khỏi đan phòng, cưỡi mây nhẹ nhàng đi qua.

Hùng Linh Lỵ đang tràn đầy phấn khởi đi theo phía sau Tề Nguyên lão đạo, giảng thuật kỹ càng chuyện xưa của mỗi một con linh thú, từ việc sinh sôi, đỡ đẻ, đến chăn nuôi, giết, lại nấu nướng cùng với xử lý chất thải...

"Biểu huynh đến rồi!" Hùng Linh Lỵ phát hiện ra Lý Trường Thọ, lập tức hưng phấn dùng sức phất tay.

Lý Trường Thọ mỉm cười đi về phía trước, hành lễ chào hỏi đối với sư phụ, liền "Đi dạo" cùng với sư phụ ở chỗ này.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ liền cùng với sư phụ đi dạo đến bên trong phòng bài bạc hoàng gia Tiểu Quỳnh Phong.

Tửu Cửu, Linh Nga cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã đang hợp lực chỉ điểm Tửu Vũ Thi đả tọa, dạy nàng vận chuyển khí tức, cảm nhận đạo vận tự nhiên như thế nào.

Ba người các nàng ở trong môn phái đều là thế hệ trẻ tuổi. Ở bên trong thế hệ trẻ tuổi, cũng đều là tiên tài có ngộ tính, tư chất có thể đếm được trên đầu ngón tay, tiến hành chỉ điểm Tửu Vũ Thi tự nhiên là dư xài.

"Trường Thọ sư huynh!" Hữu Cầm Huyền Nhã vừa thấy Lý Trường Thọ, cả người đều vui vẻ, trong miệng hô hào, bàn chân cất bước, đã là chủ động nghênh đón.

"Sư huynh...ách, sư phụ!" Linh Nga vừa định thắp sáng chính mình, nhìn thấy sư phụ lại cấp tốc ỉu xìu xuống, liền vội vàng hành lễ.

Tửu Cửu ở bên cạnh lại là ranh mãnh cười một tiếng: "Tề Nguyên sư huynh, ngọn gió nào thổi ngươi tới?"

Tề Nguyên lão đạo ho khan một tiếng, cười nói: "Chẳng qua là sang đây thăm hai vị sư muội. Chuyện kia, trên Tiểu Quỳnh Phong chúng ta không có nhiều bảo vật, chỉ có thanh tịnh, hai vị sư muội tu hành ở chỗ này, nếu thiếu cái gì, cứ việc nói với ta."

Chương 384. -

Tửu Vũ Thi trốn ở phía sau Tửu Cửu liền vội vàng hành lễ, nhỏ giọng nói: "Đa tạ sư huynh."

Khuôn mặt của Tề Nguyên lão đạo mặc dù trấn định, nhưng cánh tay bên trong tay áo lớn lại nhẹ nhàng rung động mấy lần.

Lý Trường Thọ đi về phía trước nửa bước, vừa vặn che lại chỗ thất thố của sư phụ.

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư phụ không cần lo lắng, đệ tử đã an bài thỏa đáng."

"Ai da." Tửu Cửu bình tĩnh nhìn trời: "Tề Nguyên sư huynh, hai sư muội của ngươi gần đây không có rượu để uống."

Tề Nguyên vội nói: "Vũ Thi vẫn chưa bước lên con đường tu hành, tuổi tác cũng còn nhỏ, cũng không dám để cho nàng uống rượu! Nhất là linh tửu tiên nhân!"

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái, nàng vừa định chĩa mũi dùi vào Lý Trường Thọ, lúc này cũng không nhịn được nổi lên một chút cảm giác tội ác, vội vàng giải thích chính mình không có cho Tửu Vũ Thi uống rượu...

Lý Trường Thọ ở bên cạnh cười khẽ, lại cầm một túi bảo nang ra, bên trong có linh đan rượu ngon, tất nhiên là đã sớm chuẩn bị cho Tửu Cửu.

Sau khi ở đây một lúc với sư phụ, Lý Trường Thọ liền rời đi cùng với sư phụ.

Có thể nhìn ra, sư phụ đã là có một chút thỏa mãn, trên đường trở về vẫn luôn thấp giọng thì thào: "Nàng lại gọi ta là sư huynh, thật sự kỳ diệu, thật hay."

Lý Trường Thọ uyển chuyển nhắc nhở: "Sư phụ, ngài vẫn nên để cho tâm tính của mình trẻ tuổi hơn một chút, tướng sinh từ tâm."

Tề Nguyên lộ ra sắc mặt nghiêm nghị dạy dỗ: "Ngươi đây là có ý gì, sư phụ là người như vậy sao? Vi sư đều đã hơn ngàn tuổi, nàng mới bao nhiêu tuổi!"

"Chuyện này, sư phụ cần phải nhìn vấn đề này ở góc độ lâu dài." Lý Trường Thọ cười nói: "Hiện tại là như vậy, ngàn năm sau thì sao? Hai ngàn năm sau thì sao? Ba ngàn năm sau thì sao? Sư phụ, có phải hay không có cảm giác có thể tiếp nhận rồi?"

Tề Nguyên không khỏi ngẩn ra, nhưng vẫn là chán nản thở dài, khoát khoát tay, cưỡi mây mà đi.

Lý Trường Thọ cười khẽ, quay người trở về bên trong đan phòng.

Tùy sư phụ đi thôi.

Lý Trường Thọ tiếp tục suy tư sự tình của Lục Áp.

Việc này, liền giống như chính mình độ kiếp vậy, nếu như không có chín thành tám nắm chắc, tốt nhất là vẫn không nên chủ động ra tay.

Nhưng nếu mình không ra tay, không có nghĩa là Lục Áp sẽ không ra tay đối với chính mình...

Lý Trường Thọ trở lại mật thất dưới đất, nhìn chữ Ổn treo ở trên tường, sau đó lại nhìn về phía bản đồ kho báu linh khí vừa được treo lên không lâu.

Cuối cùng, vẫn là vấn đề thực lực.

Mà đạo cảnh của chính mình hiện nay đã tăng lên vô cùng chậm chạp, đốn ngộ không sai biệt lắm phải cách nửa tháng mới có thể tới một lần, linh bảo đúng là con đường tắt để tăng cường bản thân.

Sau khi ngồi trên bàn đọc sách, Lý Trường Thọ lấy ra một chồng người giấy, bắt đầu chế tác Đạo Nhân Giấy phiên bản mới nhất, nâng bút nhắm vào phía sau Đạo Nhân Giấy, viết xuống một chữ【 bảo 】.

Nửa tháng sau, hơn hai mươi cỗ Đạo Nhân Giấy kiểu mới có thực lực có thể so với cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, chỉnh chỉnh tề tề đứng trên mặt bàn, đồng loạt cúi chào Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vỗ tay phát ra tiếng, những Đạo Nhân Giấy này đồng thời quay người, nhảy vào trong hành trang của Đạo Nhân Giấy 【 vận chuyển 】.

Đạo Nhân Giấy 【 vận chuyển 】lắc mình biến hoá, hóa thành một thiếu nữ tuổi trẻ, thi triển thổ độn biến mất không thấy gì nữa.

Khởi công!

Bên trong đan phòng.

Lý Trường Thọ ngồi ở trước lò luyện đan, nhìn chăm chú những ngọn lửa đang dập dờn, sử dụng một bộ phận tâm thần điều khiển Đạo Nhân Giấy 【 vận chuyển 】 trèo đèo lội suối, tiến về phía Nam Thiệm Bộ Châu.

Nếu là vào thời điểm Hồng Hoang sơ hiện, khắp nơi trên đất Hồng Hoang đều là bảo vật, tùy tiện đi hai bước, liền có thể nhặt được một chút bảo vật tiên thiên.

Dù sao lúc ấy toàn bộ Hồng Hoang đều là "Tiên Thiên Đạo mới sinh".

Nhưng bây giờ, Hồng Hoang đã tồn tại không biết bao nhiêu nguyên hội, một đợt lại một đợt đại kiếp không ngừng rơi xuống, sinh linh tiên thiên, Long Phượng, Vu Yêu, Nhân Tộc, vượt qua mấy cái đại thế...

Linh Bảo Tiên Thiên chưa có xuất thế, giống như Thánh Nhân lão gia, là phượng mao lân giác chân chính, đã ít càng thêm ít.

Cũng không đúng, trong Hồng Hoang, hẳn là có không ít người cất giữ phượng mao lân giác.

Bây giờ muốn tìm bảo vật, lựa chọn đầu tiên chính là đi đến Trung Thần Châu, tỉ lệ gặp bảo khá lớn.

Nhưng Lý Trường Thọ cũng không muốn đi tìm những cơ hội vu vơ.

Giống như chính mình ban đầu kiếm hảo cảm của Vạn Lâm Quân lão gia tử, chính là thông qua tính toán dày công, cẩn thận nghiên cứu, sau đó chôn phục bút, cuối cùng mới đạt được độc kinh để bảo vệ bản thân.

Tầm bảo cũng giống như vậy, nhất định phải mưu đồ tỉ mỉ mới được.

Đầu tiên, hắn viết một quyển « sổ tay quy tắc ứng xử tầm bảo ».

Cốt lõi của quyển sổ tay này chỉ có ba điều: Tính toán nhân quả được mất, cân nhắc vấn đề lương tâm, không thể làm Nhân Giáo mất mặt.

Tiếp theo, cần phải xác định một cái mục tiêu phấn đấu chủ yếu.

Thứ chủ yếu mà Lý Trường Thọ tìm kiếm lần này, chính là ba kiện sát bảo xếp trước ba của Triệu đại gia —— Lạc Bảo đồng tiền, hoặc được gọi là "Lạc Bảo Kim Tiền".

Thứ ba, hắn cần một cái kế hoạch hoàn thiện.

【Đoàn Đạo Nhân Giấy tầm bảo】 xuất phát trước, toàn bộ kế hoạch tầm bảo đều đã được làm tốt, lại vì thế mà hao phí hơn mười mấy cuốn vải vẽ.

Cũng may gần đây không cần chế tác Bách Mỹ Đồ và Thu Cung Đồ mới, những vải vóc này dùng cũng liền dùng.

Mà ngoại trừ ba điểm trên, Lý Trường Thọ còn có sự chuẩn bị thứ tư, đó là...

Liệu pháp tự an ủi“Đừng đau lòng ngay cả khi chẳng nhận được gì”.

Lần này, Lý Trường Thọ cũng không có mấy phần tự tin có thể tìm được Lạc Bảo Kim Tiền, đoàn người giấy tầm bảo còn chưa có xuất phát, liền đã làm tốt chuẩn bị tay không mà về.

Tay không mà về chỉ cần không dính vào nhân quả, như vậy chính là không lỗ.

Lây dính nhân quả lại không có một chút thu hoạch nào, đó mới là thua thiệt lớn!

Lạc Bảo Kim Tiền chính là đồng tiền "Hàng mẫu" do một vị Nhân hoàng Nhân Tộc nào đó làm ra, tức là hai đồng tiền sớm nhất Hồng Hoang, đạt được Thiên Đạo công đức, rất có linh tính.

Trong tay Lý Trường Thọ có hai đồng tiền, có nguồn gốc rất sâu với Lạc Bảo Kim Tiền.

Chúng là phiên bản đồng tiền đầu tiên của Nhân Tộc, ở trên đó có một chút lực lượng công đức, không sai biệt lắm xem như là "nhi nữ" của Lạc Bảo Kim Tiền.

Cho nên, lần này chính là một cuộc...

Hành trình tìm đồng tiền mẹ!

Lý Trường Thọ thật sự muốn đi vào bên trong Động Suất Cung bái một bái, nâng hai đồng tiền của chính mình, gọi một câu đối với lão quân:

"Lão quân! Xin ngài thương xót hai đứa bé này, hãy đưa chúng và bố mẹ chúng về sống với nhau!"

Khục, đùa thôi, đùa thôi.

Lạc Bảo Kim Tiền có thể dùng để bói toán, nhưng công hiệu mạnh nhất của chúng nó, chính là có thể đánh rơi Linh Bảo Tiên Thiên.

Mà thời khắc sáng chói của Lạc Bảo Kim Tiền, chính là ở bên trong lượng kiếp Phong Thần, bắt cóc Định Hải Thần Châu.

Chương 385. -

Lúc đó, Triệu Công Minh bởi vì mấy vị Thập Thiên Quân tử thương mà rời núi, ỷ vào Định Hải Thần Châu quét ngang mấy vị cao thủ Xiển Giáo, lại đuổi theo Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng dồn sức đánh một hồi.

Bị đánh một trận, Nhiên Đăng chạy trốn tới Vũ Di Sơn, gặp hai lão đầu ngồi xổm trong góc đánh cờ.

Hai lão đầu này quay lại nhìn, thấy đường đường là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo lại bị người đánh tơi bời, lập tức muốn xông lên hỗ trợ, tế ra Lạc Bảo Kim Tiền để đối phó với Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh.

Lạc Bảo Kim Tiền vừa ra, Định Hải Thần Châu, Phược Long Tác lập tức bị đồng tiền bắt cóc, làm cho Triệu Công Minh trở tay không kịp, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Triệu Công Minh vội vàng đến cướp lại bảo vật, thuận tay dùng một roi đánh chết một trong hai lão đầu, nhưng bởi vì mất đi trọng bảo như Định Hải Thần Châu, bản thân cũng bị Nhiên Đăng bức lui.

Mà bắt đầu từ chuyện này, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu liền rơi vào trong tay của Nhiên Đăng, Nhiên Đăng đại khái là có lực lượng...phản giáo.

Tiện thể nhắc tới, hai lão đầu, một người tên là Tiêu Thăng, một người tên là Tào Bảo, ở trong chuyện xưa Phong Thần nguyên bản, sau khi lên Thiên Đình, đã trở thành thủ hạ của Triệu Công Minh, cũng chính là Chiêu Bảo Thiên Tôn cùng với Nạp Trân Thiên Tôn.

Thiên Đình càng về sau càng có nhiều chuyện lý thú, những chuyện mà Lý Trường Thọ chưa từng nghe qua, hẳn là cũng sẽ rất đặc sắc.

Lại nói đến sự tình tìm kiếm Lạc Bảo Kim Tiền.

Muốn tìm Lạc Bảo Kim Tiền, đầu tiên liền phải cân nhắc, tìm được "Người nắm giữ Lạc Bảo Kim Tiền trong đại kiếp Phong Thần nguyên bản", cũng chính là Tiêu Thăng cùng với Tào Bảo.

Vũ Di Sơn ở đâu trong Hồng Hoang?

Lý Trường Thọ đã kiểm tra "địa hình Trung Thần Châu" từ các nguồn khác nhau, đều không có tìm được bóng dáng của Vũ Di Sơn, ngược lại là tìm được mấy chỗ tên là Vũ Di Sơn tại Nam Thiệm Bộ Châu.

Cẩn thận suy tư, chiến trường diễn ra đại kiếp Phong Thần hẳn chính là ở Nam Thiệm Bộ Châu, lúc ấy Triệu Công Minh truy đánh Nhiên Đăng, cũng đúng là ở trong phạm vi đó.

Mà cân nhắc từ góc độ này, Tiêu Thăng cùng với Tào Bảo không giống như thực sự là "cuộc gặp gỡ tình cờ", màn diễn kia, có khả năng chính là do Nhiên Đăng lão đạo tính toán.

Có một vấn đề, Lý Trường Thọ cũng nhất định phải suy nghĩ kỹ càng—— nếu như chính mình thật sự bắt được Lạc Bảo Kim Tiền, sẽ có ảnh hưởng gì đối với đại kiếp Phong Thần?

Triệu Công Minh chính là bị Lục Áp dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư rủa chết, tuy có quan hệ cùng với Lạc Bảo Kim Tiền, nhưng quan hệ cũng không tính là quá nhiều.

Lúc ấy Triệu Công Minh mất Định Hải Thần Châu, lại đi mượn Kim Giao Tiễn, đồng dạng vẫn là đè ép một phương Xiển Giáo, lúc này mới có cơ hội cho Đinh Đầu Thất Tiễn Thư lên sân khấu.

Nhưng nếu chính mình lấy Lạc Bảo Kim Tiền đi, sẽ liền thiếu đi sự tình "Triệu Công Minh bởi vì mất Định Hải Thần Châu cho nên đi đến Tam Tiên Đảo mượn bảo" kia...

Như vậy Vân Tiêu tiên tử có lẽ sẽ liền ít đi mấy phần liên lụy cùng với đại kiếp Phong Thần.

Nhưng, Triệu đại gia chỉ cần bị giết, chuyện nên xảy ra vẫn sẽ nên xảy ra, vấn đề này vẫn rất khó giải quyết như cũ.

Đoàn người giấy tầm bảo xuất phát bảy ngày, liền đã dò xét mấy chỗ có quan hệ với Vũ Di Sơn tại Nam Thiệm Bộ Châu...

Quả nhiên giống như suy nghĩ của Lý Trường Thọ, những chỗ thế tục cũng sẽ không có tăm hơi của Luyện Khí Sĩ.

Mà vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ khống chế Đạo Nhân Giấy, cẩn thận tìm tòi một phen tại những địa phương kia.

Hai đồng tiền "phát hành lần đầu" phòng thôi diễn kia, Lý Trường Thọ cũng để cho đoàn Đạo Nhân Giấy tầm bảo mang theo, tăng cao tỉ lệ gặp được bảo.

Nhưng chính là như vậy, vẫn như cũ không thu được gì tại Nam Thiệm Bộ Châu.

"Nếu manh mối này không thông, vậy chỉ có thể ra tay từ những manh mối khác."

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, thuần thục khống chế lô hỏa, trong đáy lòng thể hội sự huyền diệu "Thành đan", khống chế đoàn người giấy tầm bảo, thay đổi tuyến đường đi tới Trung Thần Châu...

Bây giờ không biết còn cách đại kiếp Phong Thần bao lâu.

Lý Trường Thọ cũng không thấy được quá nhiều dấu hiệu của đại kiếp Phong Thần, Nam Thiệm Bộ Châu không có đại sự như "Huyền điểu sinh thương" phát sinh.

Mà trong Hồng Hoang, hầu hết các thang thời gian đều được tính bằng nghìn năm, vạn năm.

【Ở bên trong mấy cái lựa chọn còn lại, đáng tin nhất có ba lựa chọn:

A, điều tra tung tích của Tào Bảo Tiêu Thăng.

B, tìm kiếm lời đồn có quan hệ đến Lạc Bảo Kim Tiền.

C, tìm Đại Pháp Sư nhà mình hỗ trợ suy tính tung tích của Lạc Bảo Kim Tiền một phen...】

A và B khẳng định là phải làm, nhưng C liền có một chút phiền phức.

Loại sự tình tầm bảo của chính mình này, cũng đều để cho Đại Pháp Sư ra tay, thật sự không quá ổn thỏa.

Sẽ dễ dàng làm cho Đại Pháp Sư cảm thấy, chính mình là đang biến tướng đòi hỏi bảo vật, ảnh hưởng đến hình tượng đệ tử ưu tú ở trong mắt của Đại Pháp Sư mà chính mình thật vất vả mới tạo ra được.

Thế là, Lý Trường Thọ vào lúc A B mất đi hiệu lực, chỉ có thể lựa chọn lựa chọn "D":

【 Mượn danh nghĩa của Ngọc Đế bệ hạ, đi đến Hỏa Vân Động bái phỏng tiên hiền Nhân Tộc, tìm kiếm con đường người ở chung hài hòa cùng với Thiên Đình, thuận tiện hỏi thăm một chút tung tích của Lạc Bảo Kim Tiền. 】

Trong nửa năm tiếp theo, đoàn Đạo Nhân Giấy tầm bảo của Lý Trường Thọ, vẫn luôn tìm kiếm thăm dò tại các nơi Trung Thần

Châu.

Vì đề cao hiệu suất, hơn hai mươi cỗ Đạo Nhân Giấy tầm bảo đã chia ra hành động riêng biệt để thu thập các tin đồn khác nhau và lắng nghe tất cả các loại tin tức về «Hồng Hoang linh bảo phổ».

Nhưng cuối cùng, chẳng qua chỉ sưu tập được một đống tin tức linh bảo mà chính mình nghe cũng đều chưa từng nghe qua, lại không có một chút tung tích nào của Lạc Bảo Kim Tiền.

Ngược lại là đã bổ cứu «Hồng Hoang linh bảo phổ», sắp có thể biên soạn thành sách xuất bản...

Hai huynh đệ Tào Bảo Tiêu Thăng này, đồng dạng cũng là bặt vô âm tín, không biết nên đi nơi nào tìm bọn họ.

Nửa năm này tuy nói cũng không phải là làm không công, nhưng thu hoạch như vậy, vẫn như cũ làm cho Lý Trường Thọ có một chút buồn bực.

Không có cách nào, đầu năm nay đi tìm bảo, chính là khó khăn như thế.

"Đi Hỏa Vân Động đi."

Cũng không chậm trễ nhiều, Đạo Nhân Giấy Hải Thần tại Thiên Đình của Lý Trường Thọ rời khỏi Phủ Hải Thần, cưỡi mây bay về hướng Lăng Tiêu bảo điện.

...

Nhắc tới Hỏa Vân Động, liền không thể không nhắc đến người nổi tiếng hiền lành trong Hồng Hoang, tài liệu giảng dạy mặt trái ở bên trong Ổn Tự Kinh——【 Hồng Vân lão tổ 】!

Hồng Vân lão tổ bị Côn Bằng đánh lén, sau khi trọng thương đầu thai chuyển thế, Hỏa Vân Động liền để đó không dùng, về sau trở thành nơi quy ẩn của Nhân Tộc Tam Hoàng Ngũ Đế sau khi "thành thánh".

"Thánh" của Tam Hoàng Ngũ Đế nghĩa là thánh hiền, tự nhiên khác biệt cùng với Thánh Nhân Hồng Hoang.

Chương 386. -

Trước kia Lý Trường Thọ đã từng nghe nói thuyết pháp như thế này:

Sau khi nghe giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, Hồng Vân đạt được một đạo Hồng Mông tử khí.

Nhưng bởi vì sự tình "Hồng Vân nhường chỗ ngồi cho hai người phương tây, Côn Bằng bị buộc bất đắc dĩ chỉ có thể nhường chỗ ngồi theo", Côn Bằng mất đi cơ duyên thành thánh, mà Hồng Vân lão tổ cũng bởi vậy mà bị Yêu sư Côn Bằng đánh lén.

Lúc Hồng Vân lão tổ trọng thương ngã gục, may mắn được Tam Thanh lão gia cùng với Trấn Nguyên Tử ra tay ngăn cản Côn Bằng, để cho một tia hồn phách của Hồng Vân lão tổ chạy trốn, đi tới trong mâm lục đạo luân hồi uẩn dưỡng, đạo Hồng Mông tử khí kia bị Đạo Tổ thu hồi.

Đợi Vu Yêu lụn bại, Nhân Tộc hưng khởi, Tam Hoàng xuất thế, Ngũ Đế quy vị, Nhân Tộc nhất cử trở thành nhân vật chính trong thiên địa.

Theo tục truyền Hồng Vân chính là chuyển thế thành Thần Nông Thị.

Đạo Hồng Mông tử khí nguyên bản thuộc về Hồng Vân kia, bị chia làm tám phần, trở thành cơ duyên thành thánh của Tam Hoàng Ngũ Đế, Tam Hoàng được nhiều hơn một ít, Ngũ Đế thì ít hơn một chút.

Cho nên, Tam Hoàng Ngũ Đế cũng không phải là Thánh Nhân, nhưng lại ở sát một bên Thánh Nhân.

Bọn họ là nền tảng của khí vận Nhân Tộc, cũng là "Át chủ bài" của Nhân Tộc, không phải vào lúc Nhân Tộc đối mặt với sinh tử tồn vong thì sẽ không dễ dàng hiện thân.

Hiện giờ Thiên Đình hưng thịnh, nhân đạo vốn là ở dưới sự quản hạt của Thiên Đình, mượn danh nghĩa Ngọc Đế bệ hạ đi đến Hỏa Vân Động bái phỏng tiên hiền Nhân Tộc, vốn là hành động hợp tình hợp lý.

Trọng yếu nhất chính là, chuyện này sẽ không tăng thêm cho Lý Trường Thọ bất luận nhân quả gì, nói cho cùng hắn chẳng qua là phụng mệnh đi tới mà thôi.

Ngọc Đế cũng rất dễ bị lừa gạt...

Khục, Ngọc Đế cũng là thông tình đạt lý, đối với đề nghị mà Lý Trường Thọ đưa ra, tất nhiên là hoàn toàn đồng ý.

Ngọc Đế viết một phong thư, nói chính mình bây giờ làm Thiên Đế chấp chưởng Tam Giới, sau này sẽ chiếu cố rất nhiều đối với Nhân Tộc - nhân vật chính trong thiên địa.

Thuận tiện, cũng hi vọng Nhân Tộc có thể hỗ trợ Thiên Đình, tại sự tình Nhân Tộc triển khai tế tự thiên địa với Thiên Đình, kịp thời câu thông khi Nhân Tộc cùng với Thiên Đình có mâu thuẫn.

Mang theo phong thư này, cùng với sự căn dặn của Ngọc Đế bệ hạ, Lý Trường Thọ nhờ Đông Mộc Công chuẩn bị một phần lễ vật, liền rời khỏi Thiên Đình, đi về hướng Hỏa Vân Động tại Trung Thần Châu.

Nhưng mà, 【 Đạo Nhân Giấy Hải Thần 】 Lý Trường Thọ vừa cưỡi mây bay đến trên không Trung Thần Châu, bản thể của hắn liền bị xáo trộn bởi một tiếng động sột soạt.

Lý Trường Thọ phân tâm liếc nhìn, sau đó khẽ cau mày.

Hắn điều khiển Đạo Nhân Giấy Hải Thần đáp xuống một khu rừng, thi triển thổ độn trực tiếp ẩn nấp vào trong địa mạch.

Đưa đại bộ phận tâm thần trở về trên Tiểu Quỳnh Phong, bước nhanh ra khỏi đan phòng.

Đương ~

Tiếng chuông trên Phá Thiên Phong vang lên, có ba cỗ khí tức cảnh giới Kim Tiên phóng lên tận trời, các phong cũng có đạo đạo thân ảnh bay lên!

Trên Đan Đỉnh Phong, Vạn Lâm Quân trưởng lão mang theo hai vị trưởng lão trong môn phái hiện thân.

Mà ở bên cạnh Linh Thú Quyển trên Tiểu Quỳnh Phong, Tửu Cửu vội vàng căn dặn Linh Nga vài câu, bảo nàng chiếu cố tốt Tửu Vũ Thi, liền ôm hồ lô lớn chạy tới sơn môn.

Tiếng chuông này, chính là đại biểu cho gặp địch.

Lý Trường Thọ cũng không sốt ruột, cưỡi một đóa mây trắng, chậm rãi bay về hướng sơn môn.

Loại tình hình hiện tại này, cùng với dự đoán trước đây của hắn, không sai biệt lắm.

Ở hướng nam Độ Tiên Môn ba ngàn dặm, một chiếc thuyền gỗ to lớn phá không mà đến, sương mù bảy màu tung bay chung quanh, khắp nơi trên thuyền gỗ giăng đèn kết hoa, trên đó đều là một số nam tuấn nữ đẹp, nhưng quần áo và trang điểm trên người...

Thấp nhất là không đứng đắn, cao nhất là khó coi.

Lý Trường Thọ nhìn kỹ một hồi, sau đó là một lời chỉ trích trong lòng.

Nhóm người kia, chính là nhánh Yêu Tộc có bối cảnh dị thường phức tạp và công đức quấn thân mà Tửu Ô sư bá nhắc tới trước đây kia.

Trước đây khi Tửu Ô sư bá nói về sự tình con yêu hồ kia, Lý Trường Thọ đã đưa cho Tửu Ô một kế sách.

Kế sách này kỳ thật rất đơn giản, chính là Độ Tiên Môn âm thầm thả tin tức ra, để cho bộ tộc này biết, lúc này hồ yêu kia vẫn mạnh khỏe, bởi vì mở lầu xanh tại Nam Thiệm Bộ Châu, dung túng một ít Yêu Tộc thu nạp dương khí phàm nhân để tu hành, từ đó bị một nhà đạo thừa Nhân Giáo tóm lấy.

Kế sách mặc dù đơn giản, nhưng hiệu quả lại rất tốt.

Chỉ ra rằng con hồ yêu kia mạnh khỏe không tổn hao gì, chính là khiến cho việc này không đến mức làm lớn chuyện.

Đợi những Yêu Tộc kia đi bốn phía thăm viếng từng nhà đạo thừa Nhân Giáo, các nhà đạo thừa Nhân Giáo khác cho biết chưa từng bắt hồ yêu gì, bọn hắn điều tra từng bước một, cuối cùng bọn hắn tự nhiên sẽ đến tìm Độ Tiên Môn.

Mà trước khi nhánh Yêu Tộc này đến Độ Tiên Môn, cũng đã tìm hiểu kỹ về Độ Tiên Môn, biết nhà tiên môn này tuy ở Đông Thắng Thần Châu, nhưng đã từng được Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư che chở, có bối cảnh không thể coi thường.

Cho nên, nhánh Yêu Tộc này cũng vô cùng thu liễm.

Bọn hắn ở hai ngàn dặm bên ngoài "biên giới tuyến tiên môn" liền dừng thuyền gỗ lại, phái mấy vị nam nữ cảnh giới Thiên Tiên tiến về phía trước, đứng ở phía xa xa nói ra ý đồ đến.

Điều này tạo ra cho Lý Trường Thọ một loại cảm giác quen thuộc【 đừng nổ súng, chúng ta là đến chuộc tù binh về】.

Chuyện về sau, cũng coi như tiến hành thuận lợi.

Độ Tiên Môn đã sớm âm thầm tra xét con hồ yêu kia, phát hiện ra đối phương chẳng qua chỉ là thanh tu trong lồng giam dưới mặt đất, tu vi cảnh giới so với lúc vừa nhốt lại còn mạnh hơn rất nhiều.

Có chấp sự Thưởng Phạt Điện báo cho con hồ yêu kia trước thời hạn, ít ngày nữa liền sẽ có tộc nhân của nàng đến đây đón nàng.

Trước sơn môn.

Đợi nhánh Yêu Tộc kia tiến về phía trước, dâng lễ vật lên và nói một số lời nói tốt đẹp. Mấy vị trưởng lão Độ Tiên Môn trầm ngâm đôi chút, có một chút làm khó, yêu cầu nhánh Yêu Tộc kia lập thệ hứa hẹn, sau này con hồ yêu kia sẽ không còn làm ác nữa.

Loay hoay một hồi như thế, ở dưới ánh nhìn chăm chú của không ít môn nhân Độ Tiên Môn, con hồ yêu kia được mấy vị chấp sự trong môn phái thả ra khỏi lồng giam địa mạch...

Con hồ yêu kia dường như có lai lịch không nhỏ, những Yêu Tộc kia thấy nàng lập tức vui mừng một hồi, có không ít nữ yêu còn vui đến phát khóc.

Vốn dĩ, chuyện này cũng nên có một kết thúc như vậy, nhưng vượt quá dự đoán của tất cả mọi người hai bên chính là...

"Ta có thể gia nhập vào Độ Tiên Môn không?" Con hồ yêu kia nhỏ giọng hỏi, ánh mắt trong trẻo, cả người tản ra một cỗ khí tức thanh linh, yêu khí bản thân ngược lại là không nhiều.

Lý Trường Thọ trốn ở trong đám người, trong đáy lòng đột nhiên có một loại dự cảm không ổn.

Chương 387. Khó lường

"Chuyện này?" Một trưởng lão cau mày nói: "Đạo hữu, Độ Tiên Môn chúng ta là đạo thừa Nhân Giáo, chỉ nhận đệ tử Nhân Tộc."

"Ta có thể làm linh thú hộ sơn, cũng nguyện làm thị nữ quét rác." Con hồ yêu vừa mới được thả ra này, trong lời nói mang theo vài phần bức thiết, ở bên trong ánh mắt khó hiểu của các tộc nhân, nàng bước trên mây đi về phía trước vài bước, trong đôi mắt phượng toát ra mấy phần cầu xin.

"Nếu như vậy cũng không được, xin hãy cho ta gặp lại vị đạo trưởng đã đưa ta tới đây năm đó, ta có..có một ít lời nói muốn nói đối với hắn."

Đạo trưởng, đạo trưởng nào?

Ở trước sơn môn, nữ tử Yêu Tộc mặc váy dài màu xanh lẳng lặng mà đứng, mái tóc đen như thác nước rơi xuống, tản ra cảm giác yếu đuối từ trong ra ngoài.

Nhưng khi nàng nói ra câu nói kia, không chỉ có chúng tiên Độ Tiên Môn không hiểu ra sao, "đám yêu có bối cảnh phức tạp" ở sau lưng nàng, cũng đều dựng lỗ tai lên.

Có chuyện gì vậy?

Có vấn đề!

Mà Lý Trường Thọ xem như là một trong những người trong cuộc, vào giờ phút này ý nghĩ trong đáy lòng nhanh quay ngược trở lại, lập tức nổi lên hoài nghi "nữ tử Yêu Tộc này có phải là bị người khác khống chế tâm thần hay không".

Sự tình về con hồ yêu này, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không nhớ lầm.

Lần kia, Khoái Tư đạo nhân tính toán sư phụ nhà mình, cố ý dẫn sư phụ chính mình đi vào bên trong đại thành thế tục. lúc Lý Trường Thọ thay sư phụ đi đến đó, bắt được con yêu hồ này ở bên trong tòa thành lớn kia.

Sau đó cũng phát hiện ra, con hồ yêu kia chứa chấp sát thủ "con rết tinh" bị Khoái Tư đạo nhân mua chuộc kia, cũng coi như chó ngáp phải ruồi.

Bởi vì trên người hồ yêu có công đức, Độ Tiên Môn vẫn chưa ra tay trảm nàng, mà là trấn áp nàng ở dưới mặt đất núi hoang bên ngoài sơn môn.

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, cẩn thận hồi tưởng.

Vào lúc chính mình giả trang sư phụ, cùng với Tửu Ô sư bá bắt nữ tử Yêu Tộc này, nàng chính là chưởng quỹ lầu xanh, cầm một tẩu thuốc bằng ngọc, tư thái cao gầy, đường cong xinh đẹp, rõ ràng là bá khí chưởng quỹ lầu xanh lộ ra ngoài.

Sau đó, Lý Trường Thọ cũng tiếp xúc mấy lần với vị nữ tử Yêu Tộc này, nàng cũng triển lộ bản tính gian trá, hiểm ác của Yêu Tộc.

Ban đầu lúc nàng bị tóm, còn thừa cơ dùng mị thuật tính toán Tửu Ô sư bá, làm cho Lý Trường Thọ không thể không hiến tặng «Bách Mỹ Lão Đồ» phiên bản cũ cho môn phái.

Sao hôm nay ... lại thế?

Giả vờ?

Muốn làm cho sự tình trở nên lớn hơn?

Lý Trường Thọ trốn ở trong đám người, cẩn thận nhìn chằm

chằm con hồ yêu này, rất nhanh liền phát hiện ra, đối phương hoặc là có kỹ thuật diễn xuất hơn người, hoặc là bởi vì lý do nào đó...

Đối với Tửu Ô sư bá hoặc là sư phụ do chính mình giả trang, vừa gặp đã cảm mến!

"Chuyện này sao có thể?"

Sơn môn an tĩnh chỉ trong chốc lát, trong ngoài đều rơi vào bên trong một loại xấu hổ nào đó, chỉ có con hồ yêu kia mang theo vài phần bức thiết, không cảm thấy những lời mình nói có gì không đúng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ở một bên khác sơn môn, Tửu Thi xếp thứ tư trong chín Tiên họ Tửu, đột nhiên lên tiếng vào giờ phút này.

Lập tức, từng tia ánh mắt hội tụ tới, đầu tiên là rơi vào trên người Tửu Thi đoan trang vừa vặn, xinh đẹp hào phóng, tiếp đó lại dời ánh mắt xuống, chuyển tới đạo nhân lùn thân cao năm thước rưỡi ở bên cạnh...

Một đám tiên nhân Độ Tiên Môn lập tức lộ vẻ mặt giật mình.

Hóa ra là có chuyện như vậy...

Có sát khí!

Tửu Ô vô thức run run, gấp đến độ chợt vỗ đùi, vội nói: "Cũng không phải như vậy! Cũng không phải như vậy! Ta cùng với nữ tử Yêu Tộc này không có một chút liên lụy nào, lúc ấy đúng là ta và Tề Nguyên sư đệ bắt nàng trở lại, bởi vì nàng dung túng yêu ma tà ác ở bên trong đại thành Nam Thiệm Bộ Châu. Nhưng sau khi bắt trở về, liền trấn áp nàng ở dưới mặt đất, ta chỉ đi qua một ~ hai lần xem xét tình huống của nàng, ngày cả nói cũng không nói được vài câu! Mấy vị trưởng lão, mấy vị trưởng lão Thưởng Phạt Điện đều có thể làm chứng!"

Nghe tiếng la của Tửu Ô, mấy vị lão giả tóc trắng ở bên cạnh cùng nhau chắp tay nhìn trời, duy trì dáng vẻ phong khinh vân đạm.

Tửu Thi khẽ cắn răng, nhưng có nhiều người ở đây như vậy, nàng cũng quan tâm đến mặt mũi đạo lữ nhà mình, chịu đựng không có nổi giận.

Đúng vào lúc này, con hồ yêu kia mở miệng một lần nữa, lại là lẩm bẩm nói: "Tề Nguyên...có thể để cho ta gặp lại vị Tề Nguyên đạo trưởng này không? Ta có mấy lời muốn nói đối với hắn."

Tửu Ô lập tức nhẹ nhàng thở ra, suýt nữa liền dập đầu tại chỗ đối với vị bà bà yêu hồ trước mắt này, cám ơn ân không giết.

Các tiên nhân Độ Tiên Môn nguyên bản còn muốn xem trò vui, vào giờ phút này đều là quay mặt nhìn nhau.

Nếu như hồ yêu coi trọng chấp sự Tửu Ô trong môn phái, vậy thì cũng thôi đi, nhiều ít còn có thể giải thích được.

Sư phụ của Tửu Ô là Kim Tiên, sự tình Tửu Ô tu thành Thiên Tiên cũng là mười phần chắc chín, làm việc giỏi giang, am hiểu giao tế, hơn nữa nếu không để ý đến chiều cao của y, đó cũng là một thiếu niên mi thanh mục tú.

Tổng hợp trên các phương diện, cũng có thể được xưng tụng là hai chữ độc đáo.

Nhưng Tề Nguyên, Trọc Tiên duy nhất trong môn phái Độ Tiên Môn...

Chuyện này không Nhân Giáo, rõ ràng không Nhân Giáo!

"Tề Nguyên sư đệ có mị lực như vậy sao?"

"Khó lường, thật khó lường."

"Có cần gọi Tề Nguyên sư điệt tới một chuyến hay không?"

Không ít tiên nhân Độ Tiên Môn nhao nhao mở miệng, hầu hết đều cảm thấy mới lạ.

Mà Tửu Ô lại vội vàng nhìn về phía Lý Trường Thọ, đôi sư bá sư điệt này nháy mắt ra hiệu một hồi, giao lưu ánh mắt.

Tích tích ——"Trường Thọ, ngươi đã làm cái gì!"

Cạch cạch ——"Là sư phụ ta đã làm cái gì mới đúng..."

Tích tích tích tích tích ——"Thật sự cho rằng sư bá ngươi ngốc như vậy sao, ngày đó không phải chính là ngươi giả trang sư phụ ngươi sao? Ngươi có thể chú ý một chút, thập sư muội của ta nhập môn liền đưa đến Tiểu Quỳnh Phong các ngươi!"

Lý Trường Thọ lập tức đau cả đầu, chỉ có thể ném cho Tửu Ô một cái ánh mắt bất đắc dĩ, bảo Tửu Ô an tâm chớ vội.

Hiện tại chỉ có thể kéo dài thời gian.

Vô luận mục đích của vị nữ tử Yêu Tộc này là cái gì, cũng không thể để cho sự tình tùy ý phát triển tiếp.

"Khục!" Lý Trường Thọ hắng giọng một cái, bay cao lên nửa thước từ trong đám người, xấu hổ cười một tiếng đối với ngoài sơn môn, nói: "Vị...tiền bối này, sư phụ ta đang bế quan, không bằng ngài hãy trở về với tộc nhân của mình, đợi sau khi sư phụ ta xuất quan, lại bàn việc này?"

Nữ tử Yêu Tộc kia nhẹ nhàng chớp mắt, lập tức lộ ra một loại, một loại nụ cười tràn đầy từ ái, hỏi: "Ngươi là đệ tử của hắn sao?"

Có trưởng lão trong môn phái lập tức giới thiệu: "Đây là đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ của chúng ta, là đại đệ tử của Tề

Nguyên sư điệt."

Chương 388. Si tình

Nữ tử Yêu Tộc bước về phía trước nửa bước, vui vẻ nói: "Vậy, ta có thể gọi ngươi một tiếng Thọ Nhi không? Đệ tử mà sư phụ ngươi thu nhận cũng đều bất phàm như vậy."

Cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen trong nháy mắt, tay phải lùi về trong tay áo, cầm một thanh đao khắc!

Quên đi! Mau quên đi!

Đập chết những Yêu Tộc này tại chỗ, chính mình sẽ phải gánh chịu bao nhiêu nhân quả!

Đến giờ phút này, mấy vị Yêu Tộc cảnh giới Thiên Tiên ở phía sau nữ tử Yêu Tộc kia, rốt cuộc cũng có một nữ tử đứng dậy, vội hỏi: "Tiểu Lan, ngươi làm sao thế? Đã bị những người trong Nhân Giáo này thi triển chú pháp gì?"

"Lớn mật!" Một vị trưởng lão Độ Tiên Môn có tính khí nóng nảy dựng thẳng lông mày trừng mắt, quát mắng: "Độ Tiên Môn chúng ta chính là đạo thừa Nhân Giáo, truyền thừa đại đạo Thái Thanh vô vi, sao có thể sử dụng mánh khoé như vậy? Ngày đó nếu không phải nàng có công đức hộ thân, tổ tiên nàng đúng là đã từng có ân đối với Nhân Tộc chúng ta, bần đạo há có thể dung túng cho nàng làm hại thế tục!"

"Buồn cười!" Một nam tử Yêu Tộc lãnh đạm nói: "Các ngươi rõ ràng là nhìn thấy gia muội ta có công đức hộ thể, nếu chém liền sẽ gia tăng nghiệp chướng! Lại vẫn có thể nói đường hoàng như thế! Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc thật sự vì da mặt, cái gì cũng dám làm!"

Đông! Vạn Lâm Quân trưởng lão chống quải trượng đồng chậm rãi tiến lên, hai vị trưởng lão Độ Tiên Môn ở phía trước y lập tức tránh sang trái phải.

Lão già này chống gậy, trống rỗng đi ra hai bước, ra khỏi sơn môn, hai mắt không có thần thái gì đảo qua mấy người kia, lạnh nhạt nói: "Để ta chém."

Chỉ một thoáng, mấy vị Yêu Tộc kia như lâm đại địch, giấu nữ yêu "Tiểu Lan" kia ở phía sau, một đám tràn đầy cảnh giác nhìn Vạn Lâm Quân.

Đôi nam nữ Yêu Tộc tu vi hơi yếu kia, thân thể cũng đều đang không ngừng run rẩy!

Trên thuyền gỗ nơi xa, đạo đạo thân ảnh phóng lên tận trời, có đại yêu tản ra uy áp cảnh giới Kim Tiên hoành không mà đến, cuốn về hướng Độ Tiên Môn.

Nhưng uy áp này có một chút pha tạp, hiển nhiên là đạo cảnh không đủ thuần túy.

Uy áp của ba vị cao thủ Kim Tiên bên trong Độ Tiên Môn cũng bộc phát, trấn áp ngược về phía đám Yêu Tộc.

Một nam yêu hô to: "Nhanh đi mời lão tổ!"

Thế cục lập tức chuyển biến bất ngờ, chúng tiên nhân bên trong Độ Tiên Môn tụ tập ở chỗ sơn môn, cùng nhau bày ra tư thế nghênh địch!

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ bị dương! (Ra tay trước mới có lợi, ra tay sau sẽ gặp bất lợi)

Lý Trường Thọ khẽ cau mày, đánh nhau như vậy, đối với Độ Tiên Môn thật sự là bất lợi...

Hắn liền lập tức muốn truyền âm thuyết phục Vạn Lâm Quân trưởng lão, nhưng lời nói còn không chưa nói ra, hồ yêu "Tiểu Lan" vừa được thả ra đột nhiên có một chút thê lương kêu lên: "Đừng, đừng làm như vậy!"

Một tiếng la lên này, như tiếng đỗ quyên than, khiến cho song phương đã ma quyền sát chưởng lập tức dừng động tác lại!

Hồ yêu yếu ớt thở dài, ở dưới sự bảo vệ của tộc nhân, hai chân thon dài duyên dáng khẽ cong, trực tiếp quỳ ở trong không trung, dập đầu đối với Độ Tiên Môn.

"Nguyên nhân việc này bắt nguồn từ ta. Âm thầm rời khỏi tộc địa, lưu luyến hồng trần thế tục, lại dung túng mấy con tinh quái phụ thuộc ta làm chuyện ác, ta cam nguyện bị Độ Tiên Môn cầm tù trăm năm. Nhưng, có thể để cho ta gặp hắn một chút hay không...ta đã nổi lên tâm ma đối với hắn, có chướng, đời này không còn mong muốn nào khác, chỉ muốn sống hạnh phúc với hắn đến cuối đời. Nguyện lập lời thề đại đạo để chứng minh tấm lòng."

Lời nói này của nàng...

Nếu như bị đạo thừa Xiển Giáo nghe được, một đám lão đạo hẳn là sẽ hô to"Yêu nghiệt nhận lấy cái chết"!

Nếu là như bị đạo thừa Tiệt Giáo nghe được, đại khái chính là bị một đám nam nữ lôi kéo nhập bọn.

Nhưng ngày hôm nay, lại là bị đạo thừa Nhân Giáo nghe được...

Đạo thừa Nhân Giáo, đó là sự tình đạo lữ ở nơi này rất phổ biến!

Sự khiêm tốn và si tình trong lời nói của hồ yêu, làm cho một nửa tiên nhân Độ Tiên Môn ở đây không khỏi xúc động.

Tửu Ô trầm ngâm đôi chút, đứng dậy vào thời khắc mấu chốt, hỏi: "Ngươi và Tề Nguyên sư đệ chỉ gặp mặt mấy lần, làm sao lại có ma chướng như vậy? Nếu ngươi không thể nói ra lý do, ngày hôm nay ta đương nhiên sẽ không để ngươi nhìn thấy Tề Nguyên sư đệ."

Vấn đề này cũng đã hỏi trúng nơi yếu hại, mà những Yêu Tộc kia cũng đi tới hỏi vài câu.

Lập tức, hồ nữ than nhẹ, ngã ngồi trong không trung, hai mắt vô thần nhìn mặt đất lẩm bẩm: "Hôm đó ta bởi vì bị vị đạo trưởng này và Tề Nguyên đạo trưởng bắt, tìm được cơ hội, ta dựa vào thần thông mị hoặc huyết mạch của bản tộc để tính toán, muốn vị đạo trưởng này làm trò hề, nhưng Tề Nguyên đạo trưởng lại bất vi sở động, chỉ dùng một bức hoả liền hoá giải mị thuật của ta..."

Hồ nữ nói đến chuyện cũ, xung quanh đều là hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe nàng đang chậm rãi bày tỏ.

Ở bên người Tửu Ô, một bàn tay bất động thanh sắc dò xét tới, nắm lỗ tai của hắn, hung hăng nhéo một cái.

"Hít hà ——" Đạo nhân lùn này ngay cả nước mắt cũng đều chảy ra.

Liền nghe Tửu Thi truyền âm mắng: "Hừ! Làm trò hề! Trở về giải thích kỹ cho ta!"

Tửu Ô xấu hổ một hồi, liên tục chắp tay nhận lỗi.

Lại nghe lời nói của hồ nữ dần dần chuyển hướng...

"Sau khi bị nhốt trong lòng đất, trong đáy lòng ta còn có oán hận đối với Tề Nguyên đạo trưởng. Không biết bao lâu, hắn đột nhiên hiện thân tới gặp ta, bảo ta lập lời thề, không được trả thù bất kỳ người nào bên trong Độ Tiên Môn vì việc này. Lúc ấy ta tất nhiên là đáp ứng, lại tức không nhịn nổi, liền toàn lực thi triển mị thuật đối với hắn, nhưng chỉ nhận được một nụ cười hơi mỉa mai. Chính là cái nụ cười này, làm cho trong đáy lòng ta nổi lên ý nghĩ không phục, sau đó khổ tâm tu hành thần thông. Nhất định phải làm người nam nhân này quỳ gối ở trước mặt ta! Lúc ấy ta đã nghĩ như vậy."

Trong đám người, Lý Trường Thọ đã không để lại dấu vết thối lui đến góc tường, vào giờ phút này cũng âm thầm gật đầu.

Hắn đúng là đã làm như vậy.

Một nữ tiên bên trong sơn môn không nhịn được truy vấn: "Sau đó thì sao?"

"Về sau..." Hồ nữ cười khổ, tiếp tục từ từ thuật lại.

"Ngay vào lúc thần thông của ta lại có tiến triển, hắn rất nhanh lại xuất hiện ở trước mặt ta, ngay ở trong lao tù âm u dưới mặt đất, cách ta mấy tầng cấm chế. Lúc ấy hắn cười với ta, ta nhớ được rất rõ ràng, nụ cười này vừa nhẹ nhõm, vừa thích ý. Hắn hỏi ta, ta có thể sử dụng thần thông mị thuật, thử xem đạo tâm lúc này của hắn có mạnh hơn hay không. Ta cảm thấy hoang đường, lại là thừa cơ ra tay, toàn lực thôi động thần thông khống chế tâm thần của hắn, nhưng hắn, hắn!"

Một nữ tử Yêu Tộc kinh hãi, vội hỏi: "Hắn hẳn là thú tính đại phát! ?"

Hồ nữ si ngốc cười một tiếng: "Hắn cầm một tờ giấy ở bên ngoài lồng giam, không ngừng tô tô vẽ vẽ, còn chỉ điểm vài câu đối với mị thuật của ta. Dáng vẻ lúc hắn cúi đầu viết chữ, ta cho đến nay cũng đều không thể quên nửa phần...lúc ấy ta liền suy nghĩa, trên đời làm sao lại có nam tử như vậy, lại không có nửa điểm khinh niệm đối với ta."

Lý Trường Thọ ở bên trong xó xỉnh: "..."

Có, lúc ấy thật sự có khinh niệm, chẳng qua là uy lực Bách Mỹ Lão Đồ của hắn càng lớn hơn mà thôi.

Chương 389. Sai lầm

Những gì hồ nữ nói, đều là sự tình phát sinh trong đoạn thời kì luyện chế Tâm Hỏa Thiêu kia.

Lúc ấy Lý Trường Thọ đã cân nhắc chu toàn hết thảy tình huống, lại là thật sự không nghĩ tới, là bản thân con hồ yêu kia lại xảy ra sai lầm...

Làm sao xử lý chuyện này?

Giết, chỉ có thể giết, phải không?

Lúc ấy vì nghiên cứu tiên thức độc đan Tâm Hỏa Thiêu, ở dưới sự cho phép của sư phụ, dùng hình tượng sư phụ đi gặp con yêu hồ này, trong vài lần đi tới đó, hắn cũng không có phát hiện ra con hồ yêu kia có dị dạng gì...

"Ta thật sự ngốc." Trong ánh mắt có một chút vô thần của hồ nữ Lan Nhi, vào giờ phút này đã có một chút ánh sao...

"Bây giờ ta chỉ cảm thấy, mấy lần gặp hắn kia, là năm tháng tốt đẹp nhất bên trong sinh mệnh. Nhưng lúc đó trong đáy lòng ta luôn cảm thấy có một chút không phục, không cam tâm, mỗi một lần đều là toàn lực dùng mị thuật để đối phó hắn, lại chưa từng bộc lộ tâm ý của chính mình đối với hắn. Mà từ đó về sau, hắn liền không còn tới gặp ta. Mỗi lần nhắm hai mắt lại, đều là bóng lưng hắn rời đi lúc cuối cùng. Năm qua năm, trong bất tri bất giác, trong đáy lòng ta đã chỉ có thân ảnh của hắn, không có người khác, không có thứ khác...bây giờ, ta đã đi ra."

Hồ nữ Lan Nhi chậm rãi đứng dậy, đi qua từ bên người tộc nhân mình, thanh âm tuy nhỏ, nhưng ánh mắt vô cùng kiên định:

"Theo quy củ bên trong tộc ta, nếu trong lòng ta đã có người thương, sẽ không có người nào ngăn cản ta rời đi. Ngày hôm nay ta đứng ở phía trước Độ Tiên Môn, chỉ cầu có thể lại gặp hắn một lần. Cho dù hắn dùng một kiếm giết ta, ta cũng sẽ không có nửa phần oán hận, chỉ nguyện hắn lưu cho ta một tia hồn phách, trên đường ta đi đầu thai, năn nỉ âm sai Địa Phủ, cầu bọn họ để cho ta chuyển thế đầu thai thành nữ tử mà Tề Nguyên đạo trưởng thích."

"Được!" Một bà lão Yêu Tộc chẳng biết chạy đến vào lúc nào, nghe vậy liền quát nhẹ một tiếng, không nhịn được xoa xoa nước mắt: "Thanh Khâu Hồ tộc chúng ta, theo tộc quy, sẽ toàn lực ủng hộ Tiểu Lan tìm nhân duyên của chính mình! Nhân duyên vốn là bảo vật vô giá, sao phải cưỡng ép phá vỡ tình người? ! Độ Tiên Môn các ngươi hãy nghe cho kỹ, dì thứ ba của Tiểu Lan chính là thượng tiên phụng dưỡng Thánh Nhân lão gia bên trong Oa Hoàng Cung. Bối cảnh của Tiểu Lan nhà chúng ta, so với môn nhân đệ tử Độ Tiên Môn các ngươi, cũng chẳng kém gì. Hắn đáp ứng hay là không đáp ứng, thì cứ bảo hắn hiện thân, cho ra lời nói thống khoái!"

Thế là, Lý Trường Thọ yên lặng thu hồi đao khắc của chính mình.

Mà ở bên ngoài sơn môn, một đám Yêu Tộc nam nữ tụ đến, đứng ở phía sau hồ nữ Tiểu Lan, đồng tâm hiệp lực, hết sức giúp đỡ!

Chúng tiên Độ Tiên Môn cũng có một chút sững sờ.

Sống nhiều năm như vậy, các vị tiên nhân còn là lần đầu tiên xử lý loại tình huống này...

Đánh giết?

Giống như là cũng không dám động thủ, Thanh Khâu nhất tộc cũng có tiếng tại Hồng Hoang, hơn nữa lúc hồ nữ này này si tình như thế, yêu cầu duy nhất cũng chỉ là muốn gặp Tề Nguyên một lần.

Hay là để cho bọn họ gặp nhau?

Nhưng như vậy lại cảm thấy, như là Độ Tiên Môn bọn họ cúi đầu trước Yêu Tộc, bọn họ vốn là đối địch cùng với Yêu Tộc, Thanh Khâu nhất tộc mặc dù có bối cảnh phức tạp, có công đức hộ thân, nhưng nội tình tất nhiên cũng không phải sạch sẽ như vậy.

"Thế nào, Thanh Khâu nhất tộc các ngươi, còn dám cướp người tại Độ Tiên Môn chúng ta?"

Lại nghe một tiếng cười lạnh, một vệt bóng hình xinh đẹp bay ra từ bên trong Độ Tiên Môn, rơi thẳng vào bên ngoài sơn môn.

Nàng mặc váy lụa lam nhạt, tóc dài vô luận là trước người hay là phía sau đều được mượt mà, dĩ nhiên chính là sư tổ Giang Lâm Nhi Tiểu Quỳnh Phong.

Giang Lâm Nhi dùng tiên thức nghe nửa ngày, không nhịn được chủ động nhảy ra ngoài, chắp tay sau lưng đi đến trước người hồ nữ này, ngay ở trước trước mặt đông đảo Yêu Tộc, đi quanh hồ nữ hai vòng...

"Chậc chậc, tư thái không tệ lắm...ồ, tâm hồn cũng rất lớn, nhưng không bằng Tiểu Cửu nhà ta. Ngươi tên là Tiểu Lan? Tên đầy đủ là cái gì?" Hồ nữ này nhẹ nhàng nhíu mày, thấp giọng nói: "Ngài là..."

"Lâm Giang tán nhân, Giang Lâm Nhi!" Giang Lâm Nhi vỗ ngực nói: "Phu quân ta là Kim Tiên bản môn, đồ tôn ta có năng lực bất phàm, nhưng những điều này đều không quan trọng. Chậc chậc, ta là sư phụ của Tề Nguyên đạo trưởng mà ngươi muốn tìm hắn, khi còn bé thế nhưng là do ta tự tay dọn phân và nước tiểu, phi, nuôi lớn, thế nào?"

Hồ nữ nháy mắt mấy cái, cúi đầu bái: "Lan Nhi bái kiến sư tôn."

"Đừng bái vội như vậy!" Giang Lâm Nhi cười khẽ, ánh mắt đảo qua đám người, chỉ nhìn thấy được đỉnh đầu của Lý Trường Thọ: "Vấn đề này, nhất định có hiểu lầm, như vậy đi, ngươi đi với ta đến Tiểu Quỳnh Phong, ta sẽ làm rõ ràng sự tình cho ngươi, như thế nào?"

"Lan Nhi sẽ để sư tôn làm chủ!" Hồ nữ này lập tức trở nên kích động, thanh âm càng ôn nhu hơn một chút.

"Đồ nhi, đây là làm sao vậy? Vì sao lại muốn định trụ vi sư?"

Bên hồ Tiểu Quỳnh Phong, bên trong nhà tranh của Tề Nguyên.

Tề Nguyên lão đạo mới mở mắt ra từ trong tu hành, trong tay áo liền có một tờ người giấy chui ra hóa thành thân hình của y, đưa tay một chút, làm cho toàn thân cao thấp của y bị quang mang bao phủ.

Tại chỗ, Tề Nguyên...liền không thể động đậy.

Lý Trường Thọ vội nói: "Sư phụ, nói thêm nữa cũng đã muộn, sự phụ hãy ngồi xuống trước đi, sư tổ đang trên đường mang hồ yêu tới! Chuyện kia, đệ tử vẫn muốn hỏi một câu, ngài có...ý tưởng gì đối với hồ yêu hay không?"

Bên trong đôi mắt già nua của Tề Nguyên lão đạo, bên trái viết chữ "mê mang", bên phải viết chữ "phát mộng", nhìn Lý Trường Thọ, trong lúc nhất thời thế nhưng không biết nên mở miệng như thế nào.

"Trường Thọ, chuyện này là như thế nào?"

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài, hai tay cấp tốc điểm nhẹ ở trên người sư phụ, lại nhanh chóng giải thích vài câu.

Đơn giản mà nói, cũng chính là hắn ở dưới tiền đề được sư phụ cho phép dùng hình tượng sư phụ trêu chọc một con yêu hồ không thể giết.

Tề Nguyên lão đạo trầm ngâm đôi chút, có lẽ là hiểu ra điều gì đó, xúc động nói: "Trường Thọ, nếu như thực sự không được, vi sư liền gánh thay ngươi!"

"Sư phụ không cần phải lo lắng." Lý Trường Thọ cười nói: "Đệ tử tự có biện pháp cắt đứt tưởng niệm của nàng!"

Nói xong, Lý Trường Thọ căn cứ vào nguyên tắc【 vì lý do ổn thỏa 】, thấp giọng nói: "Sư phụ, nếu không ngài hãy nhìn nữ tử Yêu Tộc này một chút?"

"Ta nhìn nàng để làm gì!" Tề Nguyên lão đạo trừng mắt, lập tức vội la lên: "Lời này không nên nói lung tung! Bị người nghe thì làm sao? Một thân thanh danh trong sạch của vi sư không thể bị huỷ vào ngày hôm nay!"

"Vậy thì được rồi, đệ tử an tâm." Lý Trường Thọ lui lại hai bước, vái chào đối với sư phụ: "Sau đó sư phụ hãy ở bên trong căn nhà tranh này, không được ra ngoài, hết thảy cứ để đệ tử xử lý!"

Chương 390. Xuất quỷ nhập thần

"Đi thôi, đi thôi, ài!" Tề Nguyên lão đạo khoát khoát tay: "Vi sư hiện tại, thật sự không biết bản lĩnh của ngươi lớn cỡ nào, lại mỗi ngày làm cái gì ở bên ngoài."

Lý Trường Thọ mỉm cười, tiện tay ngưng một tấm gương nước, liếc nhìn tướng mạo cỗ Đạo Nhân Giấy này của chính mình.

Khuôn mặt không tính thanh kỳ, nhưng hai mắt sáng ngời có thần, mái tóc bạc cũng biểu lộ ra khá có sức sống, trông y hệt bộ dáng sư phụ sau khi Tửu Vũ Thi chuyển đến trên núi, độc nhất vô nhị.

Tiếp đó, Lý Trường Thọ mượn phất trần của sư phụ, hoà khí tức trên đó vào Đạo Nhân Giấy, cẩn thận kiểm tra hai lần, lúc này mới mở cửa phòng ra, bưng phất trần đi ra bên ngoài nhà tranh.

Tề Nguyên lão đạo ngồi bên trên bồ đoàn trầm ngâm đôi chút, liền thấy cửa phòng tự động đóng lại, một tầng lại một tầng trận pháp mở ra...

Y bị đồ đệ bảo hộ tại nơi đây.

Tề Nguyên tiện tay điểm vào tấm gương nước, nhìn chính mình ở trong gương, lập tức nhìn thấy một khuôn mặt...nữ tử mỹ mạo lạ lẫm...

Hai mắt tối đen, suýt nữa tức đến ngất đi.

Trên Tiểu Quỳnh Phong, cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ đi tới bên hồ, lẳng lặng mà đứng ở dưới cây liễu, nhìn đạo đạo thân ảnh bay tới từ sơn môn.

Mặc dù ở phía Yêu Tộc chỉ có hồ nữ kia đến đây, nhưng tiên nhân trong môn phái sao dám chủ quan?

Đây chính là Yêu Tộc!

Siêu hung hãn!

Vì vậy, ngoại trừ lực lượng lưu thủ tại sơn môn chuẩn bị chiến đấu, các vị trưởng lão, cao thủ các phong, đều nhìn chằm chằm vào hồ nữ chỉ có tu vi cảnh giới Chân Tiên này...

Khục, bọn họ chỉ là vì đề phòng, nữ yêu này tự bạo làm trầy da Giang Lâm Nhi - đạo lữ của Kim Tiên trong môn phái, tuyệt đối không phải là tu hành đại đạo nhiều chuyện!

Lý Trường Thọ thấy thế cũng lắc đầu, có đứng ở trước mặt chúng tiên trong môn phái hay không, kỳ thật cũng không có gì khác biệt.

Tạo nghệ của chính mình hiện nay ở trên thần thông Đạo Nhân Giấy, tất nhiên là có thể giấu diếm được các Luyện Khí Sĩ khác trong môn phái ngoại trừ Kim Tiên.

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ đã bắt đầu thao tác song tuyến, mở ra giấu ở Đạo Nhân Giấy 【 Hải Thần 】dự bị trong phủ Hải Thần Thiên Đình.

Kết thúc nhân quả của việc này, cần phải sử dụng đông thời vài phương pháp.

Tại Thiên Đình, ở bên ngoài phủ Hải Thần.

Lão Hải Thần mặt mũi hiền lành cưỡi mây rời khỏi phủ đệ, bưng phất trần, trực tiếp chạy tới Nhân Duyên Điện!

Lý Trường Thọ vừa cưỡi mây rời đi, mấy vị Thiên Tướng trước cửa phủ quay mặt nhìn nhau.

"Hải Thần đã trở về vào lúc nào?"

"Không biết, vừa rồi không thấy, tại sao lại xuất quỷ nhập thần như vậy?"

"Nói cẩn thận, nếu như Hải Thần có thể bị chúng ta nhìn thấu, có còn là Hải Thần hay không?"

Mấy vị Thiên Tướng chợt cảm thấy có lý, từng người im miệng, nhìn về phương hướng Lý Trường Thọ rời đi.

Đạo Nhân Giấy 【 Hải Thần 】 đi được nửa đường, trên Tiểu Quỳnh Phong đã tràn đầy hình bóng tiên nhân trong môn phái.

Cũng may là Giang Lâm Nhi đã nói: "Mời các vị đồng môn ở bên ngoài nhìn là được, không thích hợp để nhiều người quan sát vấn đề này ở cự ly gần."

Nói xong, mang theo hồ nữ kia, cùng với Tửu Ô, Tửu Thi, Tửu Cửu, cùng nhau đáp xuống bên hồ.

Lại nói đến hồ nữ Tiểu Lan, nhìn thấy lão đạo nhân đứng dưới cây liễu kia, đầu tiên là chấn động tinh thần, sau đó không thể chờ đợi được vội vàng đi tới.

Nhưng hai chân nàng mềm nhũn, trong mắt lộ ra mấy phần khiếp nhược, không khỏi cắn chặt đôi môi đỏ căng mọng, làm tăng thêm vẻ đáng yêu.

Nhưng mà, Giang Lâm Nhi mang theo ba người Tửu Ô dừng ở ngoài trăm trượng, trực tiếp truyền âm đối với lão đạo dưới tàng cây...

"Ngươi là, lão Nhị hay là Trường Thọ?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, biết rằng thể nên giấu

Giang Lâm Nhi việc này, dù sao thì sư tổ cũng hiểu sư phụ rất rõ, còn nuôi dưỡng sư phụ từ nhỏ.

Lý Trường Thọ dùng tiên thức truyền âm đối với Giang Lâm Nhi: "Đệ tử Trường Thọ, việc này không có quan hệ với sự phụ ta, lúc ấy ta mượn bộ dáng của sư phụ để thuận tiện làm việc."

Giang Lâm Nhi lập tức cười xùy một tiếng, trừng mắt nhìn đối với lão đạo dưới tàng cây, dường như muốn nói "vậy thì ngươi hãy tự giải quyết".

Tiếp đó, Giang Lâm Nhi lại chỉ một cái đối với "Tề Nguyên" dưới tàng cây.

"Chính là chỗ này, đi qua thôi."

"Vâng." Hồ nữ ôn nhu nói, chậm rãi bay xuống.

Thân hình vũ mị xinh đẹp, giống như liễu rủ bên hồ, lòng hồ gợn sóng...

Khi cách lão đạo trưởng khoảng mười trường, thanh âm của hồ nữ có một chút run rẩy, thấp giọng nói: "Ta..."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt, nói: "Vì sao đạo hữu muốn gặp ta?"

Hồ nữ dường như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi chạm đến cổ họng, lại chẳng qua chỉ là nhẹ nhàng "ừm" một tiếng, hóa thành một câu...

"Đạo trưởng, ngươi còn nhớ ta không?"

Nghe nói lời này, Lý Trường Thọ hơi nhíu mày, trong đáy lòng nắm chắc biểu tình biến hóa của chính mình lúc này, trong mắt lộ ra mấy phần nghi hoặc.

Lý Trường Thọ nói: "Ta nhớ được, ta và đạo hữu cũng không có gút mắc quá sâu. Ta bắt đạo hữu, vì bảo vệ nhân đạo. Đi xuống dưới núi gặp đạo hữu, lúc ấy là đang suy nghĩ về một môn công pháp, cũng cho đạo hữu linh đan diệu dược làm tạ lễ. Ngày hôm nay đạo hữu gây ra chiến trận lớn như vậy, không biết có mục đích như thế nào, chẳng lẽ là cố ý nhằm vào ta?"

"Ta làm sao lại nhằm vào ngươi." Hồ nữ ở dưới tình thế cấp bách phóng ra mấy bước về phía trước.

Lý Trường Thọ quét phất trần qua, một tia tiên lực mang theo trọc khí, xuất hiện ở bên chân hồ nữ.

"Đạo hữu xin tự trọng, bần đạo thanh tu ngàn năm, sẽ không tha cho bất kỳ kẻ nào làm hư thanh danh của ta!"

"Ta, ta..." Hồ nữ ngay cả hít thở cũng đều có một chút gấp rút, da thịt trắng như tuyết ửng hồng, nhưng tiếp đó liền bình tĩnh trở lại, ôn nhu nói: "Ta chỉ muốn đến gặp ngươi một lần."

Lý Trường Thọ hất phất trần lên: "Vậy thì tốt, bây giờ cũng đã gặp nhau, không tiễn."

Hồ nữ Tiểu Lan ngẩn ra, không ít tiên nhân Độ Tiên Môn bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong, từng người hoặc là truyền âm, hoặc là tán thưởng trong đáy lòng.

Vị Tề Nguyên sư đệ (sư huynh, sư điệt) này, đúng là người kiên cường chính trực, thật sự đáng tiếc khi chỉ có thể tu thành Trọc Tiên.

Hồ nữ buồn bã nói: "Chẳng lẽ ngươi lại nhẫn tâm như vậy, không cho ta cơ hội nói chuyện, liền để ta đi như thế?"

"Đến lúc này đạo hữu đã nói với bần đạo bốn mươi chín chữ, làm sao lại là bần đạo không cho đạo hữu cơ hội nói chuyện?" Lý Trường Thọ chau mày, tay áo lớn phất qua, trên mặt đất nhiều thêm một cái bàn thấp, hai cái ghế ngồi.

"Đến, ngồi đi, ta không chỉ cho đạo hữu cơ hội nói chuyện, còn cho đạo hữu cơ hội nói chuyện thật tốt. Nhưng nếu không hài lòng, còn xin nói ít nửa câu. Ngày hôm nay ngươi và ta hãy nói cho rõ ràng, ngày sau cũng tránh gây nên hiểu lầm gì đó."

Lập tức, Lý Trường Thọ phối hợp ngồi xuống, hồ nữ kia do dự một phen, giống như một cô con dâu nhỏ bị chọc tức, ủy ủy khuất khuất ngồi ở đối diện Lý Trường Thọ.

Chương 391. Phát động thế công

Vào giờ phút này, Đạo Nhân Giấy Hải Thần bên trong Thiên Đình, chỉ vừa nhìn thấy Nhân Duyên Điện của Nguyệt Lão, cho nên Lý Trường Thọ vẫn chưa sốt ruột mở miệng nhiều lời ở dưới cây liễu.

Thời cơ chưa tới.

Cách đó không xa, Linh Nga bưng ấm trà tách trà tiến về phía trước, hô một tiếng sư phụ, dâng trà cho hai người.

Đây tự nhiên cũng là do Lý Trường Thọ truyền âm an bài.

Lập tức, Lý Trường Thọ thừa cơ lộ ra nụ cười hòa ái hiền lành đối với Linh Nga, nói: "Đồ nhi, vất vả cho ngươi rồi, đi tu hành đi."

Linh Nga mặc dù không biết sư phụ lúc này là do sư huynh giả ra, nhưng sư phụ ngày thường, đối với chính mình cũng là hiền lành như vậy, lập tức hạ thấp người hành lễ nói vâng, quay người rời đi.

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, sau đó dời ánh mắt lên trên người của hồ nữ kia, khuôn mặt trở nên hết sức nghiêm túc trong nháy mắt.

"Đạo hữu, muốn nói cái gì thì cứ nói đi, có nhiều đồng môn nhìn ta như vậy, thật sự không muốn ở một mình với đạo hữu."

Hồ nữ kia chỉ cảm thấy trái tim có một chút chua xót, thực sự biết đây chỉ là mong muốn đơn phương của chính mình.

Nàng nhẹ nhàng thở dài nói: "Đạo trưởng, ở bên người ngài có thiếu tỳ nữ phụng dưỡng? Ta cái gì cũng đều có thể làm, chỉ nguyện có thể ở lại bên người đạo trưởng."

Lần này, Lý Trường Thọ ngược lại là trầm mặc, nâng tách trà lên nhưng không uống, nhíu mày một hồi.

Có vẻ như hắn hơi động tâm trước lời đề nghị này ...

Mà theo sự "do dự" của Lý Trường Thọ, tiên nhân ở khắp nơi trong Độ Tiên Môn cũng đều ồ lên, hết sức chăm chú thám thính nơi đây, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết dữ dội gì...

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vào giờ phút này chỉ là bởi vì tập trung nói chuyện với Nguyệt Lão, tạm dừng khiến cho Đạo Nhân Giấy ở đây dừng nói.

Vạn nhất nói sai, vậy thì sẽ rất phiền phức!

Tại Thiên Đình, bên trong Nguyệt Lão Điện.

Đạo Nhân Giấy Hải Thần của Lý Trường Thọ vội vàng mà đến, cũng không cho Nguyệt Lão cơ hội ra ngoài nghênh đón, sau khi đến nơi đây, dùng một phát bắt được cánh tay của Nguyệt Lão.

"Nguyệt Lão, ta có việc muốn nhờ!"

"Hải Thần đừng vội, Hải Thần đừng vội." Nguyệt Lão cảm thấy sốc nặng.

Hải Thần là ai?

Đây chính là hồng nhân trước mắt Ngọc Đế bệ hạ, liền xem như muốn cưới mười tám tiên tử mỹ mạo, Nguyệt Lão y hao tổn trăm năm công đức, vậy thì cũng phải làm!

Lập tức, Nguyệt Lão nghiêm mặt nói: "Hải Thần có việc gì thì cứ việc phân phó!"

Nhưng mà, mấy câu kế tiếp của Lý Trường Thọ, lại làm cho sắc mặt của Nguyệt Lão càng trở nên trịnh trọng.

"Thực sự không dám giấu giếm, ta ngoại trừ là Hải Thần, còn có một tầng thân phận, chính là người bên trong Nhân Giáo. Càng là nhận được mệnh lệnh của Đại Pháp Sư, phụ trách xử lý một ít sự vụ không lớn trong Nhân Giáo."

Nguyệt Lão lập tức gật đầu, nói: "Đã nghe nói qua, đã nghe nói qua."

Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Lần này tới nhờ Nguyệt Lão cũng không phải là chuyện của Hải Thần, mà là tiên Nhân Giáo. Nguyệt Lão, căn cứ theo suy tính trước đây của ta, tại đạo thừa Nhân Giáo Độ Tiên Môn đang có một trận tai họa nhỏ đang ấp ủ, ta liền phái hóa thân tiến đến dò xét. Lại vừa vặn phát hiện ra có một nữ tử Yêu Tộc, đang say mê một môn nhân bên trong Độ Tiên Môn.

Nữ tử Yêu Tộc kia chính là yêu Thanh Khâu, vào giờ phút này còn tụ tập đông đảo Thanh Khâu Yêu Tộc đến Độ Tiên Môn gây rắc rối, chỉ sợ là sẽ dùng sức mạnh đối với môn nhân Độ Tiên Môn!"

"Ồ? !" Nguyệt Lão nghe vậy không khỏi trợn tròn hai mắt: "Còn có loại sự tình này!"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Không sai, ta suy đi nghĩ lại, cũng không có cách nào xử trí loại sự tình này. Nếu nói nam tử đối với nữ tử vừa gặp đã cảm mến, tụ tập tộc nhân mình tiến đến cưỡng ép bức bách đối với nữ tử, đó tất nhiên là việc ác, nên đánh nên mắng. Nhưng khi đổi thành nữ tử cưỡng ép bức bách đối với nam tử, hầu hết mọi người trước tiên chỉ sợ là sẽ chất vấn nam tử này một câu, lúc trước còn không phải do ngươi trêu chọc? Cho nên, không thể trực tiếp xử trí việc này, ta vội vàng đến chỗ của Nguyệt Lão, xin Nguyệt Lão dùng kéo vàng một phen, chặt đứt đoạn nghiệt duyên này!"

"Được! Ta chắc chắn sẽ giúp việc này!"

"Việc này không nên chậm trễ, bên kia đã sắp đánh nhau!"

"Đi thôi, nhanh đi vào hậu điện!"

Nguyệt Lão phất tay áo, bắt lấy một chiếc kéo vàng, vội vàng tiến đến hậu điện, Lý Trường Thọ đi theo sát phía sau.

Vị Nguyệt Lão này cũng không chần chờ một chút nào, lập tức đẩy tinh dẫn sao, triệu tập hai nhóm tượng đất đến trước mắt.

Bên trái chính là Thanh Khâu nhất tộc, có số lượng tượng đất rất nhiều, phần lớn đều là mặt người thân người với một đôi tai cáo.

Nhìn chung, dây đỏ của Thanh Khâu nhất tộc hiện lên "tình trạng phát tán", không ít dây đỏ đưa về phía bốn phương tám hướng.

Mà có một sợi dây đỏ nhô ra từ đó, thăm dò vào phía bên trong đống tượng đất nhân duyên Nhân Giáo Độ Tiên Môn bên phải kia, nhìn theo dây đỏ này, lập tức tìm được tượng đất có mấy phần giống như Tề Nguyên lão đạo.

Dây đỏ quấn quanh Tề Nguyên lão đạo, nhưng trên người tượng đất Tề Nguyên lão đạo, cũng không có dây đỏ đối ứng...

Ngay cả đầu sợi cũng không có.

"Chính là nó!" Nguyệt Lão nhanh tay lẹ mắt, dậm chân tiến về phía trước, râu tóc bay lên!

Liền nghe răng rắc một tiếng, dây đỏ bị cắt đứt!

Nhưng dây đỏ này nhẹ nhàng rung động, không ngờ lại bắt đầu chủ động sinh trưởng, tiếp tục kiên định không thay đổi xuất phát về hướng tượng đất Tề Nguyên lão đạo...

"Lại là loại si tình như vậy?" Nguyệt Lão hừ lạnh một tiếng, trong đáy lòng tính toán, chính mình tuyệt đối không thể mất mặt mũi ở trước mặt Hải Thần, đây chính là công việc chuyên môn của Nguyệt Lão y!

Nguyệt Lão lập tức nói: "Hừ! Si tình từ xưa đều là đa tình!"

Lập tức, kéo vàng tiếp tục cắt.

Lý Trường Thọ thấy thế, trong đáy lòng hơi suy nghĩ, chủ động phát động thế công ở chiến trường chính!

Tại Tiểu Quỳnh Phong, dưới cây liễu bên hồ.

"Tề Nguyên" vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên cười khẽ.

Bởi vì dây đỏ bị cắt đứt, trong lòng hồ nữ Tiểu Lan lúc này đang có một chút buồn bực không thể giải thích được, thấy thế lập tức nói: "Đạo trưởng, làm sao vậy?"

"Ta đang chờ ngươi nói chuyện, vì sao lại không nói một lời?"

Hồ nữ Tiểu Lan run lên, vội nói: "Ta vốn cho rằng đạo trưởng đang suy nghĩ..."

"Cân nhắc sự tình giữ ngươi lại? Đừng suy nghĩ nhiều." Lý Trường Thọ cười cười, bên tai vang vọng âm thanh răng rắc chiếc kéo vàng của Nguyệt Lão, đối mặt với vị hồ nữ này, thần sắc cũng trở nên buông lỏng hơn rất nhiều.

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Đạo hữu, ngươi vẫn chưa từng động tâm đối với ta."

Hồ nữ lập tức lộ vẻ vội vàng: "Đạo trưởng, trong đáy lòng Lan Nhi đều tràn đầy thân ảnh của đạo trưởng!"

"Đó chính là động tâm?" Trong ánh mắt của Lý Trường Thọ bắn ra thần quang bức người, nhìn chăm chú vào hồ nữ, dường như có thể nhìn thấu được phòng bị của hồ nữ.

Lý Trường Thọ nói: "Ngươi đã bao giờ tự hỏi bản thân mình nghĩ gì trong lòng chưa? Đã bao giờ ngươi thực sự hiểu mình muốn gì chưa?"

"Ta tất nhiên là đã từng hỏi bản thân mình..." Thanh âm của hồ nữ trở nên yếu ớt, thể hội đạo tâm của chính mình, lại phát hiện ra, những thân ảnh kia trở nên có một chút phai mờ!

Chương 392. Tịch mịch

"Không, kỳ thật ngươi không có." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Ví dụ đơn giản nhất, nếu như lúc ấy đi tới lao tù dưới mặt đất gặp ngươi không phải là ta, mà là bất cứ ai trong Độ Tiên Môn. Chỉ cần trước đó liền tìm được biện pháp ứng đối với mị thuật của ngươi, làm cho ngươi có cảm giác thất bại, ngươi cũng sẽ đặt cái bóng của người đó vào trong lòng, trải qua năm tháng lên men, ngươi sẽ có ảo giác minh tâm khắc cốt đối với người này.Có phải là như thế?"

"Chuyện này..." Hồ nữ khẽ hé môi son, lại là nói không ra lời, lại vội vàng đứng lên, có một chút tay chân luống cuống.

Lý Trường Thọ thở dài: "Đạo hữu, nếu đổi ta thành một người khác, ngươi cũng sẽ động tâm đối với một người khác, đây chính là động tâm đối với ta sao? Tình yêu nam nữ, đạo lữ chi ân, cơ bản nhất, trân quý nhất chính là "trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác", trong lòng ngươi cũng không phải là để một người ở trong lòng, người trong lòng, là người không thể thay thế trong lòng mình kia. Rất rõ ràng, ngươi không có."

Hai mắt của hồ nữ có một chút mờ mịt, lẩm bẩm nói: "Ta không có..."

"Lao tù địa mạch tối tăm mịt mù, chỉ có một mình ngươi ở trong đó, không có tiểu yêu bên người a dua nịnh hót, không có cảnh tượng thế tục phồn hoa, trong đáy lòng ngươi, chẳng qua là muốn tìm một chỗ ký thác mà thôi. Ngươi cũng là cảnh giới Chân Tiên, tự mình thể hội xem, có phải là như thế? Đạo hữu, ngươi động tâm cũng không phải là Tề Nguyên ta."

Thân hình hồ nữ lui lại hai bước, trong mắt tràn đầy mờ mịt, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Ta động tâm không phải là Tề Nguyên đạo trưởng, ta động tâm..."

"Là tịch mịch." Hai chân của hồ nữ Tiểu Lan mềm nhũn, ngã ngồi ở trên cỏ.

Lý Trường Thọ thở dài: "Chớ giao nỗi lòng sai cho tịch mịch nữa, thấy ngươi là Thanh Khâu nhất tộc, ta mới có thể nói lời như thế đối với ngươi. Mời đạo hữu, không tiễn."

Nói xong, Lý Trường Thọ phất tay áo đi về hướng nhà tranh của Linh Nga, chỉ để lại hồ nữ mờ mịt kia, cùng với chúng tiên Độ Tiên Môn các nơi rơi vào trong suy tư.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Tại sơn môn Độ Tiên Môn, Đạo Nhân Giấy 【 bản thể 】trước đây vẫn chưa đi theo Giang Lâm Nhi đến Tiểu Quỳnh Phong, cưỡi mây bay ra khỏi sơn môn, đi về phía bà lão hẳn là người chủ trì Yêu Tộc Thanh Khâu nơi đây.

Nếu đã giải quyết được nguyên nhân bên trong thì phải kịp thời cởi bỏ áp lực bên ngoài.

...

Một lát sau, bên trong Nguyệt Lão Điện tại Thiên Đình, Nguyệt Lão đưa tay xoa xoa mồ hôi nóng trên cái trán, nhìn dây đỏ rốt cuộc đã không còn sinh trưởng, âm thầm thở phào một hơi.

Nguyệt Lão quay đầu nhìn lại, đã thấy Hải Thần đang có một chút hăng hái đánh giá đống tượng đất Độ Tiên Môn...

"Hải Thần, không sao chứ?"

"Tạm thời không có chuyện gì." Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở phào một hơi: "Đa tạ Nguyệt Lão đã tương trợ! Nhưng...bức tượng đất này tại sao lại có ba dây đỏ vờn quanh?"

"Ồ?" Nguyệt Lão dời mắt sang, cười nói: "Đây là tượng đất nhân duyên của tiểu hữu Trường Thọ Độ Tiên Môn, lúc lần thứ nhất tiểu thần nhìn thấy, chính là bộ dáng như vậy. Trường Thọ tiểu hữu cũng là người rất tốt, Hải Thần có thể chú ý hắn nhiều hơn, tuyệt đối là nhân tài có thể đào tạo bên trong đệ tử Nhân Giáo!"

Lý Trường Thọ nghe vậy, cười nhẹ lắc đầu.

Nguyệt Lão vội hỏi: "Hải Thần, sao thế?"

"Không sao." Lý Trường Thọ hơi suy nghĩ một chút, nhưng chỉ nói: "Những việc này, thuận theo tự nhiên là được."

Lúc hồ nữ rời khỏi Độ Tiên Môn, trong đôi mắt đẹp vẫn như cũ có một chút mờ mịt.

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú bóng lưng hồ nữ, cân nhắc ảnh hưởng kế tiếp của vụ việc trong đáy lòng, nghĩ xem mình có thể làm gì khác.

Loại vật nhân quả này, nếu không cắt đứt thì sẽ phải gánh chịu sự hỗn loạn của nó, sau này sẽ gặp nạn.

Ừm, lúc này hẳn đã được tính là chặt đứt nhân quả với hồ nữ này, mặc dù thủ đoạn của chính mình có một chút ít quá đáng, nhưng vẫn tốt hơn là để sự việc tiếp tục phát triển tiếp.

Thanh Khâu nhất tộc...

Lý Trường Thọ kỳ thật đã từng nhìn thấy ghi chép về bộ tộc này trên cổ tịch, bộ tộc này vào thời Thượng Cổ đã có một chút danh tiếng.

Bọn hắn là một nhánh Yêu Tộc tương đối có khí tức chủ nghĩa lãng mạn, không đấu pháp, không tranh đoạt, chỉ muốn viết một số câu chuyện lãng mạn và cảm động.

Đây chính xác là:

Hồng Hoang có rất nhiều đại năng, chỉ có người chơi lưu kỳ danh.

"Thanh Khâu nhất tộc, hẳn là không có liên quan gì với Tam Yêu Hiên Viên mộ phần, thiên hạ có nhiều hồ yêu như vậy, không có khả năng đơn giản như vậy liền đụng phải."

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, trong đáy lòng suy nghĩ vấn đề vẫn luôn đang cân nhắc trước đây.

Hiên Viên mộ phần là lăng mộ hậu nhân thành lập vào sau khi Hiên Viên hoàng đế quy về Hỏa Vân Động, đã từng bị Yêu Tộc chiếm đoạt vào lúc đại kiếp Phong Thần.

Căn cứ vào cố sự bên trong Phong Thần mà Lý Trường Thọ biết, lúc đại kiếp Phong Thần khởi động, Nữ Oa nương nương bởi vì cảm thấy chính mình bị Thương Vương Đế Tân mạo phạm, đã lấy Chiêu Yêu Phiên triệu tập chúng yêu, cuối cùng lựa chọn Tam Yêu Hiên Viên mộ phần—— Cửu Vĩ Yêu Hồ, tì bà tinh, gà rừng tinh chín đầu, đi phân tán tinh lực của Đế Tân, làm Thương quốc nhanh chóng sụp đổ.

Cửu Vĩ Yêu Hồ kia phụ thân lên trên người "Tô Đát Kỷ con gái của Tô Hộ Ký Châu", viết nên câu chuyện tình kinh điển Đế Tân "độc sủng hậu cung"...

Khục, nhiều "Lương thần" cùng nhau họa hại Thương quốc như vậy, để lại vô số tai tiếng!

"Cho nên nói, Cửu Vĩ Yêu Hồ ở trong chuyện xưa kia tên là gì?" Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, tiếp đó không nhịn được cười

cười.

Chính mình nghĩ đến những thứ này cũng chỉ uổng phí công phu, dù là trước thời hạn tìm được Cửu Vĩ Yêu Hồ, chính mình cũng không làm được gì, càng sẽ không đi làm cái gì, đây chính là sự tình không có quan hệ gì với mình.

Vẫn nên ngẫm lại, sau đó đi đến Hỏa Vân Động gặp chúng tiên hiền Nhân Tộc, nên giao lưu cảm tình cùng với các đại lão như thế nào, thuận tiện hỏi một chút tung tích của Lạc Bảo Kim Tiền.

Đạo Nhân Giấy 【 bản thể 】 của Lý Trường Thọ đứng ở trước sơn môn, nhìn chăm chú những Yêu Tộc bay đi kia.

Trên Tiểu Quỳnh Phong, các vị tiên nhân Độ Tiên Môn đã tản đi.

Dự tính trong mấy ngày kế tiếp, sẽ có nhiều cuộc xung đột giữa các đạo lữ trên núi.

Mà Lý Trường Thọ vì ổn định tập tục trong môn phái, đã thống nhất đáp án các loại vấn đề, truyền âm cho Tửu Ô, bảo y nhanh chóng truyền bá trong phạm vi nhỏ.

Nếu như...

Nếu như chúng lão phu lão thê trong môn phái tao ngộ loại vấn đề【năm đó ngươi kết đôi cùng ta, có phải là bởi vì tu đạo tịch mịch 】này, liền dùng một cái cách thức trả lời thống nhất:【 nào có nào có, đoạn thời gian ta và ngươi tách ra kia, không phải là bởi vì tịch mịch mới nhớ đến ngươi, mà là bởi vì nhớ ngươi nên mới tịch mịch. 】

Có hữu dụng hay không, vậy thì Lý Trường Thọ liền không dám hứa chắc, nhưng dù sao cũng tốt hơn là ấp úng không biết nên ứng phó như thế nào...

Chương 393. -

Bên trong nhà tranh, Giang Lâm Nhi vẫn chưa vạch trần thân phận của "Tề Nguyên", cùng với Tửu Ô, Tửu Thi, Tửu Cửu, biện luận một hồi vấn đề "tịch mịch hay là yêu".

Cuối cùng, Giang Lâm Nhi sợ Lý Trường Thọ lộ tẩy, chủ động nói Tề Nguyên trở về yên lặng một chút, bế môn hối lỗi mấy canh giờ, lại tiễn mấy tiên chữ Tửu rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ mở ra đại trận ngăn cách tầng ngoài, ngồi ở bên trên bồ đoàn hơi nhẹ nhàng thở ra.

Linh Nga ở bên cạnh trầm ngâm đôi chút, trên gương mặt xinh đẹp viết đầy chữ ngưng trọng.

Nàng như thế nào lại ở trên người sư phụ của chính mình, thấy được biểu tình sư huynh thường có!

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua các nơi, linh giác cẩn thận cảm ứng, tiếp đó liền khôi phục Đạo Nhân Giấy của chính mình này thành bộ dáng người giấy, còn hô lên: "Giúp vi huynh thu người giấy này lại."

Linh Nga ở bên cạnh trừng mắt nhìn, hơi suy tư, đã rõ ràng chuyện gì vừa mới xảy ra.

"Sư huynh giúp sư phụ cự tuyệt sư nương xinh đẹp như vậy, sư phụ có thể trách huynh hay không? Vừa rồi hồ nữ kia cũng rất si tình đó!"

Trên người giấy toát ra lời truyền âm của Lý Trường Thọ: "Nghịch ngợm, sao có thể gọi bậy là sư nương? Đó là nhân quả bao lớn, sư phụ còn chưa từng nhìn thấy nàng! Ổn Tự Kinh ba trăm lần."

"Vâng!" Linh Nga làm mặt quỷ, cấp tốc thu hồi người này giấy, để vào bảo nang bên trong ống tay áo.

Nàng vừa cất kỹ người giấy, thân hình của Lý Trường Thọ bay trở về Tiểu Quỳnh Phong từ phương hướng sơn môn.

Lý Trường Thọ cưỡi mây rơi vào trước nhà tranh của Linh Nga, ngồi ở bên trong ghế bành chuyên môn của chính mình, tiếp tục suy tư khả năng vấn đề kế tiếp xuất hiện.

Việc này, cũng là người tính không bằng trời tính...

"Sư huynh..." Linh Nga nhô cái đầu nhỏ ra, trên gương mặt xinh đẹp viết đầy chữ nghiêm túc, cách khuôn mặt của Lý Trường Thọ khoảng một thước.

"Ừm?"

Gương mặt xinh đẹp của Linh Nga phiếm hồng, lại tràn đầy nghiêm túc nói: "Ta tuyệt đối không tịch mịch! Ổn Tự Kinh ba trăm lần, tổng cộng là sáu trăm lần, bản sư muội tự nhận!"

Nói xong đắc ý cười một tiếng, còn lộ ra mấy phần ánh mắt khiêu khích đối với sư huynh nhà mình.

Lý Trường Thọ: "..."

Đúng vào lúc này, kết giới tiên lực xung quanh nhà tranh của sư phụ bị Lý Trường Thọ thu hồi, cửa phòng nhà tranh lập tức bị kéo ra, một nữ tử mỹ mạo giơ phất trần liền chạy ra, phát ra một hồi tiếng mắng mỏ giận dữ già nua: "Tên nghịch đồ nhà ngươi! Tới đây cho vi sư!"

Lý Trường Thọ nhanh chóng nhấn một ngón tay đối với sư phụ, thuận tay mở ra đại trận ngăn cách đa tầng trên Tiểu Quỳnh Phong.

Liền nghe "bồng" một tiếng, nữ tử mỹ mạo kia hóa thành bộ dáng Tề Nguyên lão đạo, nổi giận đùng đùng, sợi râu run rẩy, giơ phất trần vọt tới trước người Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ kéo Linh Nga một cái, thuần thục...trốn ra phía sau sư muội nhà mình.

"Sư phụ, đệ tử đã giải quyết xong chuyện!"

"Ngươi đã giải quyết thế nào?" Tề Nguyên trừng mắt, mắng: "Còn chớ giao phó nỗi lòng sai cho tịch mịch, ngươi rốt cuộc học được những ngụy biện này từ chỗ nào, hừm!"

"Còn không phải do sư phụ ngài giáo dục tốt." Lý Trường Thọ cười hai tiếng, vội nói: "Sư phụ, đệ tử chẳng qua là hốt thuốc đúng bệnh, chặt đứt tưởng niệm của nàng."

Tề Nguyên lão đạo cả giận nói: "Nếu ngươi làm sai việc này, liền nhận, giải thích rõ ràng cho người ta rồi bồi lễ không được sao?"

"Sư phụ, việc này tuyệt đối không phải là nhận lỗi liền có thể giải quyết, như vậy sẽ chỉ càng làm càng loạn. Hơn nữa đệ tử vẫn chưa làm gì đối với nàng, cũng không có chỗ nào để nhận lỗi, là do chính nàng suy nghĩ nhiều mà thôi...sư phụ ngài đừng nóng giận, làm tổn thương lá gan, khục, tổn thương đạo cơ, tổn thương đạo cơ."

"Lão đạo ta hôm nay..." Tề Nguyên giơ phất trần muốn đánh, Lý Trường Thọ lấy Linh Nga làm tấm chắn, sử dụng phương pháp "Tần vương quấn trụ" né tránh, đùa cho Linh Nga cười liên tục yêu kiều.

Đột nhiên, Lý Trường Thọ nghĩ đến Tửu Vũ Thi cùng với Hùng

Linh Lỵ bên trong nhà tranh sát vách, trong đáy lòng hơi suy nghĩ, quyết ý thành toàn cho sư phụ.

"Ái!" Lý Trường Thọ dừng bước, đột ngột ngã xuống về phía cửa.

Tề Nguyên lão đạo giơ phất trần liền xông tới, quất mạnh vào mông của Lý Trường Thọ như lúc còn bé, trong miệng còn nói năng lý lẽ giáo dục hùng hồn:

"Làm người chính trực và người lương thiện! Vi sư đã dạy ngươi như thế nào!"

Linh Nga ở bên cạnh che miệng cười khẽ nhìn ra ngoài một hồi, dựa vào sự quan sát của nàng, sư huynh đây là người giấy, nàng đương nhiên sẽ không đau lòng.

Nhưng tiếp theo, Linh Nga cũng nghĩ đến Vũ Thi Tiểu sư thúc cũng đang ở bên hồ, chợt hiểu ra điều gì đó.

Nàng hắng giọng, xông lên trước hai bước, giang hai tay ra đối mặt với Tề Nguyên lão đạo.

"Sư phụ, ngài muốn đánh, liền đánh ta đi!"

Phất trần Tề Nguyên giơ lên lập tức không có cách nào rơi xuống, giằng co một lúc, đành phải khẽ than thở một tiếng.

"Ài! Mà thôi! Trường Thọ ngươi phải nhớ kỹ, bản lĩnh cho dù cao cũng không thể không coi ai ra gì, thần thông mạnh hơn, cũng không thể kiêu ngạo tự mãn! Yêu Tộc cũng không phải lương thiện, chớ có quá nhiều liên lụy với bọn họ!"

Ba! Lý Trường Thọ Nằm nằm rạp trên mặt đất, chắp hai tay ở trên đỉnh đầu: "Đệ tử tuân theo lời dạy bảo của sư phụ!"

Linh Nga vội nói: "Đệ tử cảm ơn sư phụ không đánh!"

"Vi sư đi bế quan tu hành." Tề Nguyên lão đạo lắc đầu, bưng phất trần, trở về nhà tranh của chính mình, chỉ để lại một bóng lưng tràn đầy tang thương, viết đầy chuyện xưa.

Trước bệ cửa sổ nhà tranh sát vách, hai cái đầu nhô ra hóng chuyện, cũng yếu ớt rụt trở về.

"Hùng sư tỷ, Tề Nguyên sư huynh thật hung..."

"Vũ Thi, đây chính là phong chủ của Tiểu Quỳnh Phong chúng ta, hơn nữa đó không phải là hung, là có uy nghi."

"Ừm, có cảm giác Tề Nguyên sư huynh là một người rất tốt."

Nghe nói lời ấy, Linh Nga vừa đỡ sư huynh đứng lên, cùng với sư huynh liếc nhìn nhau.

Sư huynh nhíu mày, sư muội chớp mắt, im lặng một lúc.

"Sư huynh có muốn xoa thuốc hay không?"

"Không cần, cũng không hấp thu được, khục, vi huynh sẽ trở về đan phòng bế quan."

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, làm ra một đóa mây trắng, không có chút hình tượng nào trực tiếp nằm sấp lên, bay trở về đan phòng.

...

Giải quyết xong sự tình có phần phiền phức này, Lý Trường Thọ chấn chỉnh lại suy nghĩ của mình một chút, dừng hoạt động Đạo Nhân Giấy ở các nơi, tâm thần trở về đến trên người Đạo Nhân Giấy 【 Hải Thần 】 giấu ở dưới nền đất.

Sau đó vẫn phải chuẩn bị một phần tạ lễ, đưa đến cho Nguyệt Lão.

Về sau vẫn là đừng có dùng hình tượng của sư phụ gây sự, tận lực dùng một ít nhân vật hư cấu thì ổn thỏa hơn.

Thi triển thổ độn chui ra từ dưới mặt đất, tâm thần của Lý Trường Thọ mang điều khiển Đạo Nhân Giấy Hải Thần đi về hướng Hỏa Vân Động, tiếp tục bước đi.

Hỏa Vân Động che giấu ở một nơi nào đó tại Trung Thần Châu, cũng không hiện ở người trước, giống như Tam Tiên Đảo kia vậy —— biết rõ Tam Tiên Đảo chính là ở trong một mảnh sương mù trên biển kia, nhưng nếu như không có phương pháp tiến vào bên trong, vốn đi không tìm được nửa điểm tăm hơi.

Chương 394. Nhân Hoàng về hưu

Ban đầu vào lúc Lý Trường Thọ muốn tìm kiếm Hỏa Vân Động, bấm ngón tay tính toán, liền biết nơi này...không phải là bằng vào công lực nhàn nhạt của chính mình là có thể suy tính ra.

Nhưng hiện tại hắn tựa lưng vào Thiên Đình, muốn tìm kiếm Hỏa Vân Động ở nơi nào cũng không tính là vấn đề hóc búa gì.

Cưỡi mây xuyên qua, băng qua hàng ngàn ngọn núi, hàng ngàn con sông.

Sau nửa ngày rong ruổi, một mảnh đầm lầy ngàn dặm xuất hiện ở trước mắt.

Lý Trường Thọ trực tiếp đi thẳng đến trên không trung đầm lầy, lại quay người ở trên không trung, rơi về phía đầm lầy, vào trước khi thân hình sắp rơi vào mặt nước, tiên thức thấy được một đoàn mây khói ngưng tụ ở giữa không trung.

Thế là thân hình dừng lại, cưỡi mây bay về hướng mây khói...

Đây chính là biện pháp cụ thể tìm kiếm Hỏa Vân Động mà Thiên Đình ghi chép.

Lý Trường Thọ bay đến trước đoàn mây khói này, liền cảm thấy phía trước có từng tia từng tia đạo vận huyền diệu, trong tai nghe được tiếng dương cầm, dường như có một tòa thế ngoại đào nguyên không muốn người biết ở phía trước.

Bên trong mây khói hình như có một cánh cổng vô hình, làm cho Lý Trường Thọ đành phải dừng chân lại.

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Sứ giả Thiên Đình, phụng lệnh Ngọc Đế bệ hạ, đến đây tiếp tiên hiền bản tộc."

Lời nói của hắn rơi xuống, trong đáy lòng liền nghe được một tiếng cười khẽ, trước mắt trống rỗng nổi lên một chiếc Bát Quái Bàn, tám vòng tròn con trên đó nhẹ nhàng xoay tròn, khắc hoạ ra ánh sáng yếu ớt.

"Mở khóa là có thể vào."

Lý Trường Thọ vái chào, tay trái ngưng ra Thái Cực Đồ, chậm rãi đẩy Thái Cực Đồ về phía trước, rơi vào trung tâm Bát Quái Bàn.

Sau đó, âm dương lưu chuyển, Bát Quái Bàn bắt đầu nhẹ nhàng lấp lóe sáng ngời, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại có thêm một câu: "Đệ tử Nhân Giáo, có thể nhập."

Cánh cửa vô hình kia lập tức biến mất không thấy gì nữa, phía trước xuất hiện một hang động.

Hang động cực sâu, nhưng bên trong sáng ngời ánh sáng.

Lý Trường Thọ lại vái chào, xách theo lễ vật phong phú mà Đông Mộc Công theo Thiên Đình chuẩn bị tốt từ trong bảo khố, cất bước vào hang động này.

Trong đáy lòng vẫn tràn đầy cảnh giác như cũ, luôn sẵn sàng tự hủy chính mình.

Tiến lên sáu mươi tư bước, hai mắt đột nhiên mở ra.

Trước mắt vẫn là một mảnh đầm lầy, dường như là mảnh đầm lầy mà hắn nhìn thấy vừa rồi, và nó giống như một hình ảnh phản chiếu của mảnh đầm lầy.

Phía trên đầm lầy được phân chia rõ ràng thành khu vực bên trái và bên phải, khu vực bên trái có bảy tòa Tiên Sơn trôi nổi, cảnh trí trên đó đều có khác biệt, phần lớn đều tương đối yên lặng.

Khu vực bên phải là những dãy núi nối tiếp nhau, đâu đâu cũng có cung điện, tiếng cười nói của nữ tử và tiếng đàn dương cầm, tiếng sáo ...

Rất rõ ràng, bên trái là chốn ẩn cư tương đối bình thường của tiên hiền Nhân Tộc, bên phải là khu gia quyến của Hiên Viên hoàng đế.

Mặc dù, Thần Nông Thị vì Tam Hoàng, dẫn dắt Nhân Tộc chiến đấu và đấu tranh, bảo tồn hỏa chủng Nhân Tộc - Toại Nhân Thị cùng với Phục Hi Thị, công đức tương đối nhiều hơn một chút.

Nhưng Hiên Viên hoàng đế rõ ràng mới là " Nhân Hoàng về hưu " - người thắng bên trong nhân sinh!

Ba ngàn hậu cung đều đặt vào Hỏa Vân Động?

Mọi người hòa thuận với nhau, cười nói vui vẻ không ngớt, trở thành một cái đoàn thể có thể cùng nhau trường sinh bất lão, vui vẻ tiêu dao?

Chuyện này cũng quá mạnh.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ tán thưởng không thôi, cũng không dám tùy tiện thảo luận tiên hiền, xách theo lễ vật tiến hành đánh giá chung quanh, không biết nên đi nơi nào trước.

Đúng vào lúc này, Lý Trường Thọ nhìn thấy một chiếc thuyền con ở trong góc xó xỉnh, hai mắt của hắn tỏa sáng, cưỡi mây liền bay đi.

Xa xa liền có thể thấy, trên thuyền con có một tráng hán mặc áo tơi đang câu cá, nhưng đi tới gần, lại nghe được tráng hán kia đang nhẹ nhàng...nức nở?

"Tiền bối, tiền bối?"

Lý Trường Thọ gọi từ xa, tráng hán đang câu cá kia nhanh chóng lau mặt, quay đầu nhìn sang, lộ ra một mặt to chữ quốc, tâm tình không thoải mái.

"Ngươi là ai? Muốn làm chuyện gì? Đi vào như thế nào? Ồn ào cái gì chứ, nơi này chính là Hỏa Vân Động!"

Lý Trường Thọ nghe được trong tiếng nói của tráng hán mang theo khẩu âm hùng hậu ở một nơi nào đó tại Nam Thiệm Bộ Châu, trong lúc nhất thời cũng có một chút nghẹn lời.

...

"Ta thật sự chỉ bởi vì tịch mịch sao?"

Trên chiếc thuyền gỗ to lớn kia, trong một căn phòng yên tĩnh, hồ nữ sắc mặt có một chút mờ mịt nằm ở trên giường, phía sau hiện ra sáu cái đuôi cáo trắng như tuyết, đuôi cáo đang nhẹ nhàng lắc lư.

Nàng đang hồi tưởng và suy nghĩ.

Không, đây không chỉ là tịch mịch!

Đôi cánh tay trắng nõn của hồ nữ chống đỡ thân thể ngồi dậy, thần sắc không hiểu sao có một chút kích động.

Đưa tay vẫy gọi đối với bàn đọc sách bên cạnh, hút bút mực vải vóc tới, ngồi ở trên giường, nâng bút viết vẽ.

"Thanh Khâu nhất tộc chúng ta dùng tình nhập đạo, chẳng lẽ nhiều tiền bối trưởng bối trong tộc như vậy, đều là bởi vì tịch mịch? Không, có lẽ ta là bởi vì tịch mịch mới động tâm, nhưng vào giờ phút này trong đáy lòng ta đúng là có ngươi. Tề Nguyên đạo trưởng..."

Tâm niệm quay cuồng, ngón tay nhỏ nhắn lắc lư, phía trên vải vóc đã hiện ra một bức tranh.

Trong ngục tối mờ nhạt, thân ảnh một lão đạo đứng lặng lẽ, nhìn hồ ly trắng như tuyết trong ngục tối.

Hồ nữ cầm bút lên một bên viết hai chữ "Tề Nguyên", sau đó như là mất đi toàn bộ khí lực, chậm rãi nằm ở bên cạnh bức vẽ này, dùng yêu lực bảo vệ bức vẽ, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng đụng vào.

Sau nửa giờ, hồ nữ chậm rãi đứng dậy, ngồi xếp bằng, bức tranh này liền trôi nổi ở trước mặt nàng, nhẹ nhàng lắc lư, nhân vật ở bên trong như là sống lại.

Quanh người hồ nữ hiện ra một tia đạo vận, nàng ôn nhu lẩm bẩm nói: "Ta kỳ thật vẫn chưa rõ ràng, chính mình là bởi vì cái gì mà động tâm đối với ngươi. Có lẽ là do bị mị thuật phản phệ, hoặc là bởi vì một phần ôn nhu của ngươi trong lúc lơ đãng đối với ta kia. Nhưng ta sẽ đi làm rõ ràng bản tâm và bản ý của chính mình. Nếu đáp án ở trong đạo, ta sẽ đi vào bên trong đạo tìm, ngươi nói không sai, ta nếu ngay cả tâm ý của chính mình cũng đều làm không rõ ràng, cũng vô pháp phản bác câu nói: "chỉ vì tịch mịch" của ngươi.

Tâm Lan ta, cũng không xứng lại tu cái gì tình đạo.

Nhưng đạo trưởng ngươi đã nói sai...

Tình không phải là tịch mịch, tình chính là thực tình."

Bên trong âm thanh thì thào, đạo vận quanh người nàng lại không ngừng dâng lên, phía sau xuất hiện một bóng hình xinh đẹp mơ hồ, mà bóng hình xinh đẹp này ngẩng đầu nhìn chăm chú lên hư vô, phảng phất như đang chất vấn cái gì.

Dần dần, không biết qua bao lâu, cỗ đạo vận này tràn ngập trong căn phòng này, lại kinh động đến tộc nhân của nàng.

Chiếc đuôi cáo trắng tinh thứ bảy, lặng yên hiển hóa ở sau lưng nàng...

"Tề Nguyên đạo trưởng, ta chắc chắn sẽ lại đi tìm ngươi."

Chương 395. Đại Vũ đế quân

"Tiền bối, vãn bối là đệ tử Nhân Giáo, hiện là Hải Thần Thiên Đình, lĩnh mệnh của Ngọc Đế đến Hỏa Vân Động bái phỏng các vị tiên hiền Nhân Tộc."

"Đệ tử Nhân Giáo, Hải Thần Thiên Đình? Khục!" Tráng hán mới vừa rồi còn có một chút không câu nệ tiểu tiết, nghe vậy lập tức đứng ngay ngắn.

Dù trên người chỉ mặc áo tơi, nhưng vẫn không giận mà uy như cũ, khuôn mặt to chữ quốc kia càng là lộ ra một chút bá khí.

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú tráng hán này, trước mắt dường như có một tòa núi cao nguy nga chậm rãi dâng lên, sừng sững ở phía trên đầm lầy, uy nghiêm giữa thiên địa!

Đây là vị Nhân Hoàng về hưu nào?

Liền nghe người này trầm giọng hỏi: "Có tín vật Thiên Đình hay không?"

"Tất nhiên là có." Lý Trường Thọ lập tức lấy ra bức thư mà Ngọc Đế bệ hạ tự tay viết, đặt ở trong tay, trên đó có một đạo long ảnh vảy vàng đang chậm rãi du động, một tia đạo vận huyền diệu lưu chuyển ra.

Tráng hán mặt to này chậm rãi gật đầu, nói: "Đúng là Thiên Đế nắm Thiên Đạo mà chưởng khống Tam Giới."

Lời nói của y xoay chuyển, lại nói: "Nếu ngươi đã tự xưng là đệ tử Nhân Giáo, hẳn là cũng xuất thân từ Nhân Tộc, vì sao lại dùng hóa thân đến đây?"

"Không dám lừa gạt tiền bối." Lý Trường Thọ thở dài: "Đệ tử không dám dùng chân thân đi lại ở Hồng Hoang, bây giờ cũng chỉ là dùng hóa thân hiệu mệnh tại Thiên Đình."

"Vậy ngươi sẽ tự chứng nhận thân phận như thế nào? Nơi đây cũng không phải là ngươi tùy tiện nhặt được một phong thư liền có thể tự tiện xông vào." Tráng hán này cau mày nói: "Ta ngược lại là không quan trọng, nhưng nếu quấy rầy các vị tiền bối thanh tu, làm sao có thể tha thứ cho ngươi?"

Các vị tiền bối...

Hình dạng của tráng hán này, chính mình dường như đã từng mơ hồ nhìn thấy trong một quyển sách cổ da dê...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ xẹt qua một đạo linh quang, đại khái đoán được thân phận của tráng hán này, cười nói: "Tiền bối hẳn là chính là Đại Vũ bệ hạ khai sơn trị thủy, tạo phúc thương sinh, lại thành lập Cửu Châu, đẩy cơ nghiệp của Nhân Tộc tới đại hưng?"

Sắc mặt của tráng hán kia như thường, bình tĩnh gật đầu, nói: "Ta ở nơi này chính là nhỏ tuổi nhất, công đức ít nhất, chớ có gọi bậy bệ hạ bệ hạ. Bây giờ ta đã không phải là Nhân Hoàng, mà là người ở trong núi."

Lý Trường Thọ cười chắp tay một cái: "Là vãn bối lỡ lời, tiền bối có thể kiểm nghiệm lực lượng thần vị Thiên Đình của vãn bối."

Trong lúc nói chuyện, ống tay áo của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng phiêu động, đầm lầy dưới chân đầu tiên là nổi lên từng tầng từng tầng sóng nước, sau đó liền thấy từng bầy cá bơi đến từ khắp mọi nơi.

Phần lớn cá ở đây là linh ngư, vảy trên người rực rỡ bảy màu, bơi lội dưới nước làm người ta hoa mắt.

Hai mắt của tráng hán tỏa sáng, tiện tay cầm một chiếc cần câu.

Lý Trường Thọ mỉm cười, hơi giơ tay lên, từng con ngư linh lao về phía thuyền gỗ, bao vây tráng hán.

"Ha ha ha! Hải Thần ngươi còn có thể quản được cá trong hồ...khục!" Tâm tình của tráng hán này lập tức đại sướng, khẩu âm lại vọt ra, nhưng theo một tiếng ho khan, cầm cần câu, bình tĩnh mà nói: "Hải Thần ngươi cũng được tính là lợi hại. Nhưng nơi đây là đầm lầy, ngươi lại vẫn có thể thi triển thần lực, đây là thuyết pháp nào?"

Khí chất của vị Nhân Hoàng về hưu này thật sự khiến cho người ta rất thân thiết.

Lý Trường Thọ nghe vậy hơi suy tư, tâm thần khẽ động, phản ứng lại rất nhanh, đây có lẽ là Đại Vũ đế quân đang khảo nghiệm chính mình.

Lập tức, hắn ấm giọng nói: "Sông lớn tụ thành từ mưa, trăm sông đổ về biển. Thần lực của vãn bối tuy là ở trong biển mới có thể thi triển như ý, nhưng phần lớn sông ngòi trong thiên hạ đều có liên hệ với biển, cũng có thể chiếu rọi thần lực ở chỗ này."

"Tốt cho một câu sông lớn tụ thành từ mưa, trăm sông đổ về biển!"

Tráng hán kia tán thưởng một tiếng, thấy cần câu trầm xuống, liền nhanh chóng nhấc cần, một con ngư linh vọt lên khỏi mặt nước, bị tráng hán bắt được, nhét vào trong giỏ cá.

Sau đó, tráng hán này thở ra một hơi thoải mái, nhìn linh ngư tụ thành đàn trong hồ kia, có một chút khoát tay.

Cỗ thần lực kia của Lý Trường Thọ tan thành mây khói, những linh ngư này vẫy đuôi, cấp tốc biến mất ở dưới mặt hồ...

Tráng hán cười đến híp cả mắt, nói: "Không hổ là chính thần Thiên Đình được Thiên Đế coi trọng nhất bây giờ, một câu trăm sông đổ về biển, đủ để biểu hiện ra mưu trí của ngươi. Đến đây ngồi đi, ta chính là phụng mệnh chờ ngươi ở chỗ này, hỏi ngươi ba câu hỏi."

Lý Trường Thọ lập tức không dám khinh thường.

Bên trong Hỏa Vân Động có một vị đại lão thôi diễn, xem bói "chuyên nghiệp", chính là vị Phục Hi Thị kia, nói không chừng là thật sự có thể biết trước.

Theo lời đồn, vị Phục Hi Thị này chính là huynh trưởng chuyển thế của Nữ Oa Thánh Nhân nương nương, kế nghiệp Toại Nhân Thị, dẫn dắt Nhân Tộc dần ổn định và tiến tới thịnh vượng.

Cả đời Toại Nhân Thị, đều là dẫn dắt Nhân Tộc đấu với trời, giãy dụa cầu sinh trong lúc Vu và Yêu tranh đấu.

Phục Hi Thị thì đặt một bộ phận tinh lực trên củng cố khí vận tự thân Nhân Tộc, xem như khai hóa cho Nhân Tộc, hoàn thiện phương pháp tu hành của Nhân Tộc...

Trong Tam Hoàng Ngũ Đế Hồng Hoang, mỗi một vị đều là tại thời kỳ cuối Thượng Cổ, dẫn dắt Nhân Tộc vươn lên từng bước, mỗi một vị Nhân Hoàng đều "chuyên " một phương hướng khác biệt, cống hiến cũng khác biệt.

Đại thế không phải là dễ dàng.

Lý Trường Thọ trấn định tự nhiên cưỡi mây tiến về phía trước, đi lên trên thuyền gỗ, ngồi ở phần đuôi thuyền gỗ.

Đại Vũ đánh giá Lý Trường Thọ trên dưới vài lần, cười nói: "Nếu ngươi không đáp được ba câu hỏi này, ngày hôm nay liền để lễ vật và phong thư lại, tự động trở về, các vị tiền bối hẳn là sẽ không gặp ngươi."

Ngụ ý là đang nhắc nhở Lý Trường Thọ.

Chỉ cần ngươi đáp được vài câu hỏi, liền có thể vớt cơ duyên ở chỗ của mấy vị Nhân Hoàng kia...

Sắc mặt của Lý Trường Thọ lập tức có một chút ngưng trọng, chắp tay một cái, nghiêm mặt nói: "Xin đế quân ra đề mục."

"Câu hỏi đầu tiên, ngươi chính là đại thần mà Thiên Đế Thiên Đình coi trọng, lại xuất thân từ Nhân Tộc chúng ta, nếu như Thiên Đế giáng tai hoạ xuống Nhân Tộc, ngươi sẽ thuyết phục Thiên Đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra như thế nào?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút...

Câu hỏi mở đầu liền khó như thế?

Vấn đề này, vô luận chính mình đáp như thế nào, đều là khó có thể hoàn mỹ, câu hỏi này so với câu hỏi "làm thế nào để cân bằng giữa lòng trung thành và trung nghĩa" là giống nhau.

Đại Vũ đế quân híp mắt cười, yên lặng chờ Lý Trường Thọ trả lời, cũng không thúc giục.

Lý Trường Thọ ngồi ở kia suy nghĩ thật lâu, trong đáy lòng nổi lên đủ kiểu ý nghĩ.

Một lát sau, Lý Trường Thọ có một chút thận trọng mà nói: "Không khuyên giải."

Đại Vũ nhẹ nhàng run rẩy khóe miệng, cười mắng: "Ta hỏi ngươi khuyên như thế nào, ngươi lại nói không khuyên giải, hỏi một đằng, trả lời một nẻo vậy!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thầm khen, vị Nhân Hoàng này mặc dù đã về hưu, nhưng cũng không hồ đồ một chút nào, cũng không phải là dễ dàng bị mình khống chế tiết tấu như vậy.

Chương 396. Liên lụy

"Tiền bối, vãn bối không thể khuyên, cũng không nên đi khuyên, còn xin tiền bối nghe vãn bối nói kỹ càng."

"Nói đi." Đại Vũ cười nói: "Mặc cho ngươi có nói nổ tung trời, nếu như nói không ra đạo lý, ngày hôm nay ngươi cũng không qua được cửa ải này. Nói thật, lúc làm Nhân Hoàng, ta cũng đã nhìn thấy không ít người ăn nói khéo léo, ngươi đừng có mà ngụy biện."

"Vãn bối không dám." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, bắt đầu một cuộc...

Tranh luận.

Câu trả lời cho câu hỏi này nằm ngoài câu hỏi.

Đáp án cơ bản là:

【 Thiên Đạo không vận chuyển theo ý chí của Nhân Tộc, mà là Nhân Tộc học được cách ở chung hài hòa tự nhiên với thiên địa, người cũng là một bộ phận của thiên địa.

Năm thiên tai, năm được mùa đều là số trời, người có sinh lão bệnh tử, họa phúc sớm tối, Thiên Đạo có hoành, không thể nhẹ phá. 】

Tiếp đó, có thể mở rộng ra một chút:

【Nhân Tộc không thể quyết định thiên tai có buông xuống hay không, nhưng Nhân Tộc lại có thể chống lại thiên tai, dùng nhân lực lấp tai hoạ. 】

Sau đó đào sâu hơn:

【Lúc này Nhân Tộc là nhân vật chính trong thiên địa, hẳn là sẽ luôn luôn bảo trì cảnh giác, tự cường, tự lập, mượn thiên tai để ma luyện tự thân, tránh cho bị chủng tộc khác thay thế địa vị nhân vật chính. 】

Cuối cùng lại dùng lý niệm Nhân Giáo vẽ rồng điểm mắt: "Nhân pháp thiên địa, đạo pháp tự nhiên. Tự nhiên cũng không phải là một mực ôn hòa, cũng có tàn khốc và dữ dằn. Nhân Tộc hẳn là học được kính sợ thiên địa, mới có thể cường thịnh lâu dài không suy, vĩnh viễn là nhân vật chính."

Một "bài thi kỳ thi Nhân Hoàng về hưu điểm tối đa", liền ra lò như vậy.

Thậm chí còn có thể làm công thức, thay nội dung khác vào.

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, Đại Vũ lại là chau mày, khẽ thở dài một tiếng.

Thấy thế, Lý Trường Thọ cũng không khỏi có một chút thấp thỏm, hỏi: "Tiền bối, chẳng lẽ lời nói của vãn bối có chỗ nào không đúng?"

"Cũng không phải là như thế, ngươi đáp cũng không sai, chính là có một chút quá tiêu chuẩn, nếu là đáp án đã chuẩn bị từ trước, ta sẽ không tiện đánh giá."

Đại Vũ trầm ngâm đôi chút: "Tính cho ngươi qua cửa ải này. Câu hỏi thứ hai, nếu có một ngày, Thiên Đế muốn hạ phàm đi lại bên trong hồng trần, trải nghiệm màu sắc của Nhân Tộc, ngươi sẽ ngăn cản hay giúp đỡ? Trả lời ngăn cản hay là giúp đỡ là được, không cần nói nhiều, nghe rất nhức đầu..."

Lý Trường Thọ nghe vậy ngẩn ra, nhân tiện nói: "Không cần quản nhiều, việc này chính là do bản thân Thiên Đế suy nghĩ, không có liên quan với ta."

"Rất tốt, câu hỏi thứ ba...nếu như ngươi bị phu nhân bởi vì một chút chuyện nhỏ, ngươi nên tha thứ nàng, hay là nên phản kích lại?"

Đương nhiên là lựa chọn tha thứ nàng!

Lý Trường Thọ cơ hồ thốt ra, nhưng lập tức liền ý thức được, vấn đề này có khả năng không phải đơn giản như vậy.

Vấn đề thứ nhất, nhìn như hỏi chính là Thiên Đế hàng thiên tai, trên thực tế hỏi chính là con người và tự nhiên.

Vấn đề thứ hai, nhìn như hỏi chính là quan hệ giữa Thiên Đế cùng với Nhân Tộc, trên thực tế có một chút ám chỉ, xác nhận Phục Hi đại lão đã tính được Ngọc Đế bệ hạ sẽ hạ phàm thể nghiệm cuộc sống của người phàm.

Không thì Dương Tiễn có lai lịch "cháu trai Ngọc Đế" bên trong đại chiến Phong Thần là từ đâu mà đến? Ngọc Đế nhất định phải là luân hồi tu hành ở bên trong phàm trần, mới có thể vào lúc trở về Thiên Đình, mang về một vị muội muội.

Vậy vấn đề thứ ba này, nhìn như là việc trong nhà, tức là "trượng phu bị thê tử chửi mắng", trên thực tế hỏi...

Hẳn là trong nội bộ Nhân Tộc, vấn đề mâu thuẫn tồn tại giữa mẫu hệ tộc đàn cùng với phụ hệ tộc đàn!

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, nói một câu: "Phản kích, hơn nữa nhất định phải phản kích."

"Ồ? !" Đại Vũ đế quân chấn động tinh thần, khẩu âm lại không tự chủ vọt ra, lại đè thấp tiếng nói hỏi: "Vì sao lại kiên định như vậy?"

"Từ khi Nữ Oa Thánh Mẫu tạo ra con người, các vị tiên hiền định ra sự tình hôn phối gả cưới, giữa nam nữ liền nên là bình đẳng. Nam tử thân cường thể kiện, làm việc chăm chỉ, cung ứng áo cơm một nhà nam nữ. Nữ tử thai nghén sinh con, tế nhị hơn, cũng sẽ trợ giúp nam tử làm việc. Cả hai cùng nhau dưỡng dục con cái, vì vậy Nhân Tộc mới có thể sinh sôi không dứt. Vô luận là bên nào quá cường thế, cũng đều sẽ tạo thành âm dương mất cân bằng. Mà một nhà bất ổn, mọi nhà bất ổn, thì bộ tộc bất ổn, tộc đàn nguy nan. Cho nên nói, nếu gặp phải sự đối xử bất công, nên phản kích hợp lý để duy trì sự sự cân bằng âm dương!"

Trong đôi mắt to của Đại Vũ lập tức tràn đầy ánh sáng: "Lời nói Đạo hữu là lý lẽ đại đạo! Không sai, vợ chồng nên tôn trọng lẫn nhau, ta chính là Nhân Hoàng cai quản đại địa Cửu Châu, làm sao có thể vào sau khi thoái vị, làm sao có thể bị một nữ nhân mắng mỏ cả ngày!"

Biểu tình của Đạo Nhân Giấy lão thần tiên Lý Trường Thọ này lập tức có một chút ngưng trệ.

Vị đế quân này...

Là tình huống gì?

Đại Vũ đứng dậy, thân hình khôi ngô rắn chắc, kéo cánh tay có một chút đơn bạc của Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", cười nói: "Đi! Đạo hữu theo ta đi! Hôm nay ta sẽ ở ngay trước mặt đạo hữu, nói với nàng thật kỹ càng!"

Lời nói của vị Nhân Hoàng về hưu này đột nhiên dừng lại, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Đầm lầy trong phương viên mấy trăm dặm đột nhiên hôn thiên ám địa, Lý Trường Thọ vô thức ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy trong không trung cao trăm trượng, một đạo bóng hình xinh đẹp lẳng lặng mà đứng, mở ra tay phải đối với hai người trên thuyền nhỏ phía dưới.

Thân thể của Đại Vũ chấn động, cao giọng hô: "Phu nhân, không cần thiết phải động thủ, có khách tới!"

"Hừ!" Liền nghe trên mây truyền ra một tiếng hừ lạnh, Lý Trường Thọ liền cảm thấy tiên lực trên người cỗ Đạo Nhân Giấy này của chính mình ngừng vận chuyển, mà Đại Vũ đế quân ở trước mặt, khuôn mặt hóa đá trong nháy mắt.

Không đợi Lý Trường Thọ có bất kỳ ứng đối nào, đã là cùng với Đại Vũ hóa thành hai pho tượng đá, áo bào, bảo nang cũng đều không ngoại lệ.

Tiếp đó bóng hình xinh đẹp trên mây kia biến mất không thấy, thiên địa khôi phục như cũ, trong đáy lòng hai nam nhân phía dưới lưu lại nước mắt hối hận...

Một lát sau, một luồng gió mát thổi qua, trên mặt nước có một chút gợn sóng.

Sau nửa canh giờ, có hai đôi chim bay ngang qua, dừng lại một hồi trên trán của Đại Vũ đế quân cùng với Lý Trường Thọ, sau đó giương cánh bay đi.

"Chuyện kia..." Trong đáy lòng Lý Trường Thọ vang lên tiếng nói của Đại Vũ.

"Hải Thần, xin lỗi, đã làm liên lụy đến ngươi."

"Tiền bối, vị kia..."

"Phu nhân nhà ta, bởi vì nợ nàng vào thời điểm trị thủy, ta cũng không tiện thật sự nổi giận đối với nàng." Đại Vũ ho hai tiếng: "Thần thông này của nàng ba ngày có thể tự giải, Hải Thần ngươi có sốt ruột không? Sốt ruột ta liền ra tay cứu hai người chúng ta ra."

"Không vội, không vội." Trong đáy lòng Lý Trường Thọ co quắp một trận, cũng may tâm thần của chính mình vô câu vô thúc, hàn huyên vài câu cùng với Đại Vũ, liền lưu lại một bộ phận tâm thần ở chỗ này.

Chương 397. Định Hải Thần Châm

Lúc này, vẫn không thể giao lưu nhiều cùng với Đại Vũ đế quân, đây xác định là...một trong những thời khắc khó xử nhất của Đại Vũ đế quân...

Thế là, Lý Trường Thọ càng khâm phục đối với Hiên Viên tiền bối.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, theo lời đồn Hiên Viên hoàng đế chính là đại huyền quy Bắc Câu Lô Châu chuyển thế, có công đức chống trời, sinh linh Hồng Hoang đều thiếu nợ hắn một phần nhân quả.

Đổi lại thành người khác, phúc nguyên như vậy tất nhiên là không thể tiêu thụ nổi.

...

Ngày thứ hai cùng chung hoạn nạn với Đại Vũ đế quân, trời trong xanh.

Trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ đang trông coi đan lô luyện đan.

Trước đây vào lúc đoàn Đạo Nhân Giấy tầm bảo tìm kiếm tung tích Lạc Bảo Kim Tiền tại Trung Thần Châu, mục đích chủ yếu không có đạt được, các tiểu mục tiêu khác ngược lại là đều đạt được.

«Hồng Hoang linh bảo lục» thì không cần nhiều lời, thứ này không có giá trị thực tế gì.

Lý Trường Thọ thuận đường còn vơ vét một ít linh thảo dược thảo, đã có thể chuẩn bị luyện chế đan dược loại "Cảm ngộ", giúp Vạn Lâm Quân lão gia tử và sư phụ đột phá bình cảnh.

Bởi vì cần thường xuyên chú ý Hỏa Vân Động, Lý Trường Thọ cũng không dám phân tâm nhiều, chỉ dám suy nghĩ đan đạo ở chỗ này.

Vào lúc nhàm chán, chợt nhận ra phòng bài bạc phía sau núi truyền đến một cỗ linh khí phun trào rất nhỏ, dường như có ai đột phá...

Tiên thức của Lý Trường Thọ lập tức nhìn thấu tầng tầng cấm chế, thấy được Linh Nga toàn thân lấp lánh linh quang.

Lúc này, quanh người Linh Nga bay ra từng đoá từng đoá hoa sen tám cánh rưỡi hơi mờ, làm cho dáng người tinh xảo càng thêm mê người, khoảng cách đến tu vi Quy Đạo cấp chín chỉ kém một chút.

Lý Trường Thọ lại là hơi nhíu mày.

Hỏa hầu còn chưa đủ, đạo cơ còn chưa đủ ổn định, đạo bản thân mơ hồ không rõ, ở dưới tiền đề nàng có thể dùng tốt gói quà lớn độ kiếp, xác suất độ kiếp thành công đại khái chỉ có 97,5 %.

Gói quà lớn kia, so sánh với những thứ Lý Trường Thọ chuẩn bị cho mình năm đó, còn mạnh hơn rất nhiều.

"Có vẻ như vẫn cần phải thiết lập một trại huấn luyện tu hành."

Không cầu ngươi độ kiếp phi thăng...

Nhưng nhất định phải sống sót, Linh Nga.

"Ài, đi nhẹ...đạo hữu đi nhẹ thôi."

Tại Tiên Sơn lơ lửng trên góc đầm lầy, hai thân ảnh đang rón rén đi về hướng đỉnh núi.

Vị tráng hán khôi ngô phía trước kia đã bỏ đi áo tơi, quần dài đoản sam có một chút "mộc mạc", nhưng uy nghiêm bản thân tản ra trong lúc lơ đãng, làm cho người ta tuyệt đối không dám có lòng khinh thường.

Đây chính là đại lão được chia một tia Hồng Mông tử khí!

Ở phía sau tráng hán, Đạo Nhân Giấy lão thần tiên Lý Trường Thọ chậm rãi đi theo, đã hiến cho Đại Vũ lễ vật chuẩn bị từ trước.

Lúc Đông Mộc Công chuẩn bị lễ vật, tự nhiên là chuẩn bị tám phần, Thiên Đình lúc này lại nghèo hơn, cũng phải cần mặt mũi, không có khả năng để cho Hải Thần cầm một phần lễ vật đến bái kiến tám vị tiên hiền Nhân Tộc.

Chỉ là, tình hình hiện tại đã vượt xa mong muốn của Lý Trường Thọ...

Hắn thật sự muốn hỏi Đại Vũ tiền bối một câu:

Cần gì chứ?

Nhất định phải lôi kéo hắn vào trong nhà ngồi làm gì?

Mọi người đều ngầm hiểu vấn đề này và khẽ mỉm cười, quá khứ cũng đã qua rồi, cần gì phải ráng chống đỡ mặt mũi...

Sau khi đi ngang qua mấy tòa lầu các với long run sợ, Lý Trường Thọ đi theo Đại Vũ đế quân vào mấy tầng đại trận, đến bên trong biệt uyển trên đỉnh núi, hai người cùng nhau nhẹ nhàng thở ra.

Liếc nhìn nhau, hai người đều cười ồ lên, làm như vừa rồi không hề có chuyện phát sinh.

"Mời!" Đại Vũ giơ tay nhấc chân thể hiện bá khí của đế quân, vung tay lên chính là một câu: "Hàn xá đơn sơ, chớ có ghét bỏ, ngày hôm nay ngươi và ta cùng chung hoạn nạn, chính là tri kỷ!"

Lý Trường Thọ: "..."

Đây là muốn bịt mồm ta?

Lý Trường Thọ lập tức cười khổ, chính mình cho dù nhảy ra ngoài nói khắp nơi, Nhân Tộc Đại Vũ đế quân sợ vợ, mỗi ngày đều bị vợ mắng, sẽ có ai tin chuyện này?

Hơn nữa so sánh với câu chuyện phiếm của Đại Vũ đế quân, nhóm Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc càng để ý Hiên…khục, càng để ý làm như thế nào để trường sinh mới đúng!

"Tiền bối yên tâm." Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Vãn bối không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, chỉ biết tiền bối thần thông quảng đại, bảo vệ thê lữ, quả thật là điển hình của nam nhi chúng ta!"

Đại Vũ lập tức híp mắt cười một tiếng, thở dài: "Sợ thì là sợ, không cần uyển chuyển như vậy. Ta nợ nàng, đây đều là chuyện đương nhiên."

Nói xong, Đại Vũ buông và sọt cá cần câu xuống, treo áo tơi ở một bên, liền bảo Lý Trường Thọ đi đến chỗ bàn đá dưới tàng cây chờ một lát.

"Không cần câu thúc, ở trong căn nhà nhỏ này không có quy củ gì."

"Đa tạ tiền bối khoản đãi." Lý Trường Thọ chắp tay một cái, thành thành thật thật ngồi ở trên một chiếc ghế, chờ Đại Vũ đế quân cùng nhau uống trà.

Có thể tạo mối quan hệ cùng với Đại Vũ đế quân, đối với Lý

Trường Thọ mà nói, tất nhiên là trăm lợi mà không có một hại.

Thuận tiện, Lý Trường Thọ bắt đầu đánh giá đống đồ lộn xộn trong tiểu viện này.

Mên trong một góc xó xỉnh, để nghiêng một tấm bia đá, bên cạnh bia đá bày biện một cây gậy sắt loang lổ vết rỉ, bên cạnh còn có một thanh búa đá.

Lý Trường Thọ vốn dĩ không cảm thấy hứng thú, chẳng qua là ngẫu nhiên thấy được, nhưng cũng là bởi vì nhìn nhiều thêm một chút, liền có một chút không dời ánh mắt đi được...

Lực lượng công đức thật là nồng nặc!

Thậm chí, tùy tiện thứ nào, cũng đều là gấp mấy lần hương hỏa công đức chính mình tích lũy lúc này!

Hơn nữa còn là Thiên Đạo công đức thuần túy.

Đây hẳn là Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên của Đại Vũ đế quân, vật dụng trị thủy khai sơn năm đó?

Cứ ném vào góc phủ bụi như vậy?

"Ừm?" Đại Vũ đã thay trường bào bước ra từ trong nhà, nhìn theo ánh mắt của Lý Trường Thọ, lập tức cười cười.

Giơ tay chụp một cái, cây gậy sắt đến trong tay của Đại Vũ, được Đại Vũ cầm về phía trước.

"Cho ngươi!" Đại Vũ cười ha ha nói: "Phí bịt miệng, vật này là cây thước năm đó ta dùng để đo đạc mực nước, không có tác dụng lớn gì, chính là có thể lớn có thể nhỏ, kiên cố không dễ hủy, có một phần công đức ở trên đó. Đặt vật này ở trong nhà, chi một chút xà nhà, đỡ xà nhà, đỡ lều cũng rất tốt."

Lý Trường Thọ: "..."

Định, Định Hải Thần Châm?

Hắn cầm món đồ chơi này làm gì?

Chính mình đường đường là Hải Thần Thiên Đình, cũng không thể dùng bộ dáng lão thần tiên này, cầm cây côn chém giết cùng với người khác chứ?

Chẳng lẽ chính mình cầm thứ này, rút công đức trên đó ra, lại luyện chế một phen, khắc lên năm chữ Như Ý Kim Cô Bổng, đưa đến Long Cung làm vật trang trí, cho con hầu tử nào đó không biết rõ mấy vạn năm sau mới có thể cầm tới sử dụng?

Hơn nữa tám thành kiếp nạn Tây Du cũng là do Thánh Nhân tính toán, đại giáo tranh chấp, hắn là thật sự không dám cầm lung tung thứ đồ Định Hải Thần Châm này!

Chương 398. Thuỷ Văn Hà Đồ

Hiện tại hắn đúng là thiếu bảo vật, nhưng cũng không phải là bảo vật gì cũng đều muốn cầm.

Loại đồ vật đại nhân quả này, Lý Trường Thọ tuyệt đối là kiên quyết từ chối không thu.

"Không được, không được, vãn bối sao có thể thu trọng lễ như vậy!"

"Ha ha ha!" Đại Vũ cười nói: "Chớ có nói móc ta, lúc ta tới Hỏa Vân Động, liền để lại tất cả những gì có thể để lại cho đồng tộc, chỉ mang theo mấy kiện bảo vật dính công đức này theo. Bây giờ ta cũng coi như tu đạo có thành tựu, công đức cũng đã không có tác dụng đối với ta. Cầm đi! Làm sao, ngươi còn muốn Khai Sơn Phủ của ta hay sao? Đây chính là binh khí của ta, bảo vật dùng để sát phạt cũng không thể tặng lung tung. Huống chi, cây gậy sắt này cùng với Khai Sơn Phủ, đều là tiền bối Thái Thượng Lão Quân tặng cho năm đó, ngày hôm nay trả lại cho đệ tử giáo người ta, cũng là một phen duyên phận."

Cây côn này sao lại không phải là bảo vật sát phạt?

Đang xem thường khỉ hay sao?

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiền bối, lần này vãn bối là thay mặt Ngọc Đế đến đây, không tiện nhận bảo vật tiền bối tặng cho."

"Ài, nơi đây không có Nhân Hoàng cùng với đại thần Thiên Đình nào." Đại Vũ ném cây gậy sắt loang lổ vết rỉ này tới trước mặt Lý Trường Thọ, nói: "Ngươi coi trọng thì cứ cầm lấy, nếu như ghét bỏ thì không cầm."

Nói xong, Đại Vũ cười híp mắt nhìn Lý Trường Thọ.

Nghiễm nhiên là nếu không thu phí bịt miệng này, hôm nay việc này liền không xong...

Nhưng cây gậy sắt này, chính mình thật sự...

"Tiền bối, ngài có thể đổi một thứ khác không?" Lý Trường Thọ hơi suy nghĩ, lập tức có biện pháp ứng đối.

Đại Vũ nghe câu hỏi của Lý Trường Thọ, thật sự sửng sốt một chút, cúi đầu nhìn cây gậy sắt trong tay này, buồn bực nói: "Chẳng lẽ thứ này có chỗ nào không tốt sao?"

Lý Trường Thọ nói: "Tiền bối muốn cho vãn bối bảo vật, vãn bối không nên chối từ, nhưng không nên là bảo vật do lão quân luyện chế. Vào lúc vãn bối đi đến Động Suất Cung bái kiến lão quân, lão quân ban thưởng chính là đan đạo, mà không phải bảo vật. Nếu để cho lão quân thấy được thứ này, chắc chắn sẽ cho rằng trong lòng vãn bối có bất mãn..."

Lý do này mặc dù gượng ép, nhưng tóm lại là cũng miễn cưỡng qua cửa.

Đại Vũ ngẫm nghĩ, để cây côn sắt này ở một bên, thoáng có một chút xoắn xuýt.

Sau đó, Đại Vũ vỗ đùi nói: "Làm sao lại quên món bảo vật kia mất? Ngươi là Hải Thần, thứ này cũng rất có ích lợi đối với ngươi! Chờ một chút, ta sẽ đi vào bên trong tìm!"

Lý Trường Thọ mỉm cười đáp ứng một tiếng, trong đáy lòng co quắp một trận.

Chờ Đại Vũ đế quân vội vàng chạy tới sảnh chính, Lý Trường Thọ cũng đánh giá cây thiết côn bên chân này vài lần.

Đưa tay nắm chặt cây côn sắt này, cảm thấy cây côn sắt này khá nặng.

Cũng may, tiên lực trong cơ thể cỗ Đạo Nhân Giấy này, là tiên lực Kim Tiên thuần khiết, nếu là vào trước khi thành Kim Tiên, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" chỉ sợ là phải thi triển toàn lực, mới có thể nhặt thứ này lên.

Nâng côn sắt lên, lau đi một ít vết rỉ, liền thấy đơn vị đo lường khắc hoạ dày đặt trên đó, trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một chút hiểu ra.

Cây côn này một khi chưa đi đến Đông Hải, là vẫn còn chưa hóa thành Như Ý Kim Cô Bổng.

Lực lượng công đức thật là nồng nặc...

Nói rằng Lý Trường Thọ không tham, đó là không có khả năng.

Hơn nữa hắn cũng nghĩ đến, chính mình chỉ cần lấy vật này đi, rút công đức đi, luyện chế lại một lần nữa, phóng đến Đông Hải, nhờ Long Cung Đông Hải trông nom, kỳ thật cũng đã kết thúc chuyện này.

Nhưng, căn cứ vào nguyên tắc có thể không dắt nhân quả liền không dắt nhân quả, Lý Trường Thọ vẫn bỏ đi loại ý niệm này.

Vì lý do ổn thoả, vẫn không cầm thì thỏa đáng hơn.

Lập tức, Lý Trường Thọ đứng dậy, đặt cây thiết côn này vào bên trong xó xỉnh lại.

Mặt đất tiểu viện cũng bị đại trận bao khỏa, không thì cũng không chịu nổi trọng lượng của thanh côn sắt này.

Lý Trường Thọ nhìn thanh Khai Sơn Phủ rỉ sét, Công Đức Bia gần như sắp mơ hồ không rõ kia, trong đáy lòng nhẹ giọng tán thưởng:

Ngày xưa làm Nhân Hoàng tiến hành trị thủy, lập ra Cửu Châu định quốc cương.

Bây giờ mang theo thê tử cùng quy ẩn, vũ khí công tích gì cũng đều giấu.

Tiên hiền Nhân Tộc như vậy, xác thực đáng giá tán thưởng.

Lúc trước sau khi đối thơ với Lục Áp đạo nhân, thơ lực cũng đã tăng mạnh!

"Đến, nhìn vật này!" Đại Vũ hô vô cùng to rõ, nâng một cuốn quyển trục từ từ mở ra, dùng sức thổi, tro bụi trên đó bay loạn.

"Đây là Thuỷ Văn Hà Đồ thế tục Nam Châu, khác biệt với bảo vật tiên thiên như Hà Đồ, Lạc Thư, những ghi chép ở phía trên này, chính là thủy mạch ta vẽ xuống mặt đất lúc trị thủy năm đó. Thuỷ văn của không ít khu vực có một chút phức tạp, sự hiểu rõ của Thiên Đình bây giờ đối với Nam Thiệm Bộ Châu còn không nhiều, ngày hôm nay liền dùng vật này tiễn ngươi, sau này có lẽ cũng có thể tạo phúc cho thương sinh. Vật này chỉ cần luyện chế thêm một chút, liền có thể dùng để hộ thân."

Trong lúc nói chuyện, Đại Vũ đẩy tay, quyển họa này chậm rãi mở ra, trên đó tuôn ra tầng tầng ánh nước màu xanh lam, tản mát ra gợn nước làn sóng nhàn nhạt.

Trên đó có dị tượng từng con sông lớn trào lên, bên tai có thể nghe thấy tiếng nước ầm ầm!

Đây là...

Linh Bảo Công Đức Hậu thiên cực phẩm!

Lý Trường Thọ nâng hai tay lên, bảo đồ này rất có linh tính, tự động cuốn lên ở trước mặt Lý Trường Thọ, rơi vào trong tay hắn.

Bản thể ở bên trong Độ Tiên Môn tại Đông Châu xa xa đột nhiên có dị dạng, nguyên thần cảm thấy tâm tình vui sướng truyền đến từ bên trên quyển bảo đồ này, mà xiên đất bảo khí thần quyền Hải Thần nở bên cạnh nguyên thần, khục, xiên thép ba mũi cũng phát ra ánh sáng.

"Đa tạ tiền bối ban bảo vật!" Lý Trường Thọ vái chào đối với Đại Vũ, lúc này Đại Vũ rốt cuộc mới yên tâm.

"Đến, uống trà, nghỉ ngơi nửa ngày ở nơi này, ta sẽ dẫn ngươi đi bái kiến các vị tiền bối!"

Thế là, Đại Vũ cùng với Lý Trường Thọ ngồi uống trà, trò chuyện hiện trạng hưng khởi của Nhân Tộc.

Lý Trường Thọ lấy lễ vật Thiên Đình tặng cho Đại Vũ đế quân ra, trong đó là một chiếc hộp gấm, trong hộp gấm có ba khoả đại bàn đào, một quyển sách, hai chiếc trâm phượng tinh tế, còn có mấy thứ đồ vật cầm thưởng thức trong tay.

Bàn đào chính là linh căn tiên thiên kết thành, giá trị của phần lễ vật này cũng liền có thể cam đoan.

Mà thấy Đại Vũ cũng có một chút yêu thích đối với mấy món đồ vật thưởng thức kia, phần lễ vật này tự nhiên cũng coi như viên mãn.

Lập tức, Đại Vũ liền cầm hai viên ngọc hoàn ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng "xoay" lên, từng tia từng tia tiên lực kì lạ trên đó chui vào lòng bàn tay của Đại Vũ đế quân, làm cho sắc mặt của Đại Vũ có một chút thư sướng.

"Đã chuẩn bị sẵn lễ vật cho các vị tiền bối chưa?"

"Đã chuẩn bị sẵn." Lý Trường Thọ cười nói.

Chương 399. Đồ Sơn Thị

Đại Vũ nói: "Ngày hôm nay ngươi đến đây, trước đây Phục Hi tiền bối cũng đã xem bói tính được, cũng biết ngươi đến cần làm chuyện gì. Khởi xướng sự tình tế bái thiên địa ở bên trong Nhân Tộc, kỳ thật cũng không cần sự đồng ý của những Nhân Hoàng đã không còn tại vị như chúng ta. Ài, bây giờ Nam Thiệm Bộ Châu không chung chủ lâu như vậy, các phương hỗn loạn, quốc gia san sát, trật tự ta lập được năm đó, đã sớm không còn sót lại chút gì. Nhân Tộc mặc dù hưng thịnh, nhưng cũng có không ít Nhân Tộc chịu đủ nỗi khổ chiến loạn, nếu có thể bởi vì tế bái thiên địa, mà đạt được sự can thiệp của Thiên Đế, làm cho Nam Thiệm Bộ Châu sớm ngày lại nhất thống, Nhân Tộc cũng có thể an bình."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ động.

Hẳn là, Thương quốc quật khởi, bắt nguồn từ ngày hôm nay, bắt nguồn từ thiên địa?

Ách, chính mình đến tìm Lạc Bảo Kim Tiền, tiện thể cũng tham dự lượng kiếp thiên địa, đại sự Nhân Tộc?

Chính mình chẳng lẽ sẽ trở thành công cụ người của Thiên Đạo lão gia, đẩy một số thứ về phía trước theo hướng suy diễn của Thiên Đạo?

Nếu không thành Thánh cuối cùng sẽ không có cách nào siêu thoát khỏi nơi đây, sự hung hiểm của Hồng Hoang, một bộ phận rất lớn hẳn là cũng ở chỗ này.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ xẹt qua những cảm khái này, cũng không có trì hoãn nói chuyện phiếm cùng với Đại Vũ, hai người cũng coi như trò chuyện vui vẻ.

Đại Vũ học thức uyên bác, kiến thức rộng rãi, tại các chuyện tu đạo đều có đọc lướt qua, càng có một loại khí độ cao thủ Luyện Khí Sĩ bình thường khó có, thỉnh thoảng một câu nói đơn giản, liền làm cho trong đáy lòng Lý Trường Thọ hiểu ra rất nhiều.

Bọn hắn nói nhiều nhất, tự nhiên là sự tình Nhân Tộc.

Trong lúc hai người trò chuyện vui vẻ, Đại Vũ đột nhiên dừng nói, hơi lo lắng đứng lên và liên tục ra hiệu với Lý Trường Thọ.

"Mau trốn đi!"

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, một mỹ nữ đã đi tới trước cổng sân.

Nàng sinh ra đã quốc sắc thiên hương, da thịt trắng nõn nà, dù chỉ mặc một chiếc váy vải thô, thắt tóc mây đơn giản, nàng cũng thật xinh đẹp và tao nhã.

Chỉ là biểu tình...có một chút lạnh lùng.

Đồ Sơn Thị?

Nhìn trạng thái toàn thân căng thẳng của Đại Vũ đế quân, hẳn là vậy.

Nàng bưng khay mà đến, trong đó có mấy món thức ăn tinh mỹ nóng hôi hổi, còn có một bình rượu ngon, hai chén rượu.

Đồ Sơn Thị không nói một lời an bài tốt những thứ này, Lý Trường Thọ cúi người vái chào, nói: "Đa tạ tiền bối."

"Ừm." Nàng đáp một tiếng, lại là nhìn cũng không nhìn Đại Vũ, bưng khay rời đi.

Đại Vũ xấu hổ cười một tiếng, đợi sau khi Đồ Sơn Thị rời đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Tiền bối, vãn bối vốn không nên hỏi chuyện nhà của tiền bối, nhưng ngày hôm nay thu bảo vật tiền bối ban tặng, vãn bối tóm lại vẫn muốn giúp tiền bối làm gì đó, Tôn phu nhân đây là..."

"Cãi nhau." Đại Vũ ngồi lên trên ghế, nhìn mấy món ăn sáng kia, cẩn thận từng li từng tí gắp một khối thịt linh ngư, đặt ở miệng trong cẩn thận nhai nuốt: "Cứ ầm ĩ mãi, cũng không biết rốt cuộc là làm sao."

Lý Trường Thọ nói: "Cảm tình là như vậy, không bằng tiền bối hãy nói chi tiết, cho dù vãn bối nghĩ không ra chủ ý, cũng có thể giúp tiền bối giải tỏa một phen."

"Ngươi hiểu chuyện này?" Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu: "Nguyệt Lão là huynh đệ của vãn bối."

"Ồ?" Hai mắt của Đại Vũ tỏa sáng, ngẫm nghĩ, kể lại những chuyện vụn vặt ngày thường.

Đại Vũ lúc này không phải là Nhân Hoàng, y chỉ là một người đàn ông không hiểu vợ mình đang nghĩ gì mà thôi.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"Tiền bối xin đưa tai tới." Lý Trường Thọ nói: "Ta có một biện pháp, một sách lược, một đoạn khẩu quyết, có lẽ sẽ có một chút trợ giúp đối với tiền bối."

"Thật chứ?" Hai mắt của Đại Vũ tỏa sáng, tiến về phía trước.

Lý Trường Thọ châm chước ngôn ngữ, bắt đầu chậm rãi giảng thuật, lại là "Như vậy như thế, như thế như vậy", rất nhanh liền làm cho Đại Vũ lộ vẻ mặt giật mình, lại rơi vào trong trầm tư.

Sau hai canh giờ, trong một chỗ lầu các.

Đại Vũ đổi một thân chiến giáp màu vàng chậm rãi tiến đến, ở trước bệ cửa sổ lầu các, nhìn bóng dáng xinh đẹp đang trang điểm trước gương.

"Phu nhân..."

Chiến lược thứ hai trong "Mười ba chiến lược để điều khiển vợ" (Hải Thần Thiên Đình: khuyến khích dùng kết hợp với "Cuốn sách về tình yêu của người vợ"):

【 Em thật đẹp, anh sai rồi, việc nhỏ không cần để ý đến nguyên tắc.

Chớ tranh lý, tâm tình nhiều, nhìn mặt mà nói chuyện. 】

Đại Vũ ấm giọng nói: "Trong suốt cuộc đời này, phu nhân nhà ta vẫn là xinh đẹp nhất, dù là lại trải qua mấy trăm nguyên hội, ta cũng đều nhìn không chán."

"Hừ!" Nữ tử đang chải tóc dừng lại, nhìn vào phu quân ở phía sau trong gương.

"Phu nhân, những gì ta làm trước đây xác thực không ổn, bởi vì việc nhỏ liền xảy ra tranh chấp với phu nhân...ta quả nhiên là làm sai."

Nữ tử đang chải tóc vành mắt đỏ lên, thấp giọng nói: "Chàng là Nhân Hoàng ngày xưa, cần gì phải nhận sai với một phụ nhân như ta?"

"Ở nhà nào có cái gì Nhân Hoàng hay không Nhân Hoàng? Chỉ có thê tử kết tóc hoạn nạn của ta."

Đại Vũ khẽ thở dài, đi về phía trước hai bước, ngập ngừng đưa tay lên, đỡ lấy bờ vai của nữ tử: "Phu nhân, trước đây là ta không bỏ xuống được giá đỡ như vậy..."

"Ngày hôm nay chàng làm sao vậy..."

"Phu nhân, kiếp này có thể gặp được nàng, quả nhiên là chuyện may mắn của ta, có thể được ở bên nàng ở đây thực sự là điều tự hào nhất trong cuộc đời của ta. Những năm tháng sau này chỉ nguyện được ở bên nàng, nếu trước đây ta còn nợ nàng điều gì, ta sẽ dành cả cuộc đời còn lại để bù đắp. Phu nhân, đừng có giận nữa."

"Phu quân, ta cũng có một chút không đúng."

"Phu nhân thật đẹp..."

Trong lầu các, hai bóng người từ từ ôm nhau và thì thầm ấm áp.

Lý Trường Thọ chờ ở dưới chân núi lắc lắc phất trần, yên lặng thu hồi tiên thức, nhìn khói sóng mênh mông này, lẳng lặng chờ đợi.

Sinh linh trong Hồng Hoang tổng thể mà nói là vẫn tương đối đơn thuần, độ khó dỗ dành bạn lữ cũng thấp hơn kiếp trước nhiều...

Nhưng...

Đã nói muốn cùng đi bái kiến đại lão Phục Hi, Đại Vũ tiền bối dường như đã quên việc này, từng tầng từng tầng đại trận đều đã mở ra!

Được rồi, Đại Vũ tiền bối cũng không dễ dàng, chờ một chút đi.

Sau hai giờ trì hoãn trên núi, Đại Vũ đế quân vội vàng chạy tới.

Đã tạm thời giải quyết được những yếu tố bất hòa trong gia đình, Đại Vũ cũng là thần thanh khí sảng, đi đường với gió, mang theo Lý Trường Thọ liên tục bái phỏng ba tòa Tiên Sơn, thăm nhóm Nhân Hoàng về hưu bên trong Hỏa Vân Động, tặng một phần lễ vật nho nhỏ của Thiên Đình.

Yêu mến chân chính, đến từ sự cống hiến của thế hệ trẻ.

Chương 400. Cấu tứ

Chỉ là không thể đi vào trong nhà Hiên Viên hoàng đế bái phỏng, Lý Trường Thọ cảm thấy rất tiếc—— Hiên Viên đại lão đã chờ ở trong động phủ Phục Hi đại lão, Lý Trường Thọ đi đến chỗ tiếp theo, trong một lần liền có thể nhìn thấy ba vị tiên hiền Nhân Tộc Phục Hi, Thần Nông, Hiên Viên,.

Rõ ràng đã kiếm lời!

Đoạn đường này, Đại Vũ khen không dứt miệng đối với Lý Trường Thọ, nhìn thấy tiền bối Nhân Hoàng nào cũng đều nói Lý Trường Thọ có "đại trí tuệ", giới thiệu rằng "đây là người thông minh tài trí nhất Thiên Đình ".

Lý Trường Thọ bị khen cũng đều có một chút lúng túng...

Nhưng hắn cũng có thể nhìn ra, tinh thần của Đại Vũ đế quân là thật sự phấn chấn, nếu không phải bối phận của hai người kém quá nhiều, nhân quả của Nhân Hoàng quá lớn, đoán chừng là Đại Vũ cũng đều sẽ kề vai sát cánh đối với hắn, nói một câu: "Hải Thần, huynh đệ của ta!"

Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, phiền phức duy nhất hiện nay của Đại Vũ tiền bối, cũng chính là vấn đề cảm tình sau khi về hưu, là nghi nan Đại Vũ tiền bối cần phải đi giải quyết mỗi ngày.

Có lần tương trợ này của Lý Trường Thọ, Đại Vũ ở trong một đoạn thời gian tương đối dài sau này, cuộc sống xác định sẽ vui vẻ đầm ấm...

Mà chỉ cần có thể đọc thuộc lòng "Hải Thần kinh văn", sau này gia đình hòa thuận, phu xướng phụ tùy, cũng không phải là mộng cảnh xa xôi gì!

Lý Trường Thọ cân nhắc từ góc độ này, cảm thấy Đại Vũ tiền bối nhiệt tình đối với chính mình như vậy, cũng xem như hợp tình lý.

Trên đường, Lý Trường Thọ cũng hỏi Đại Vũ, vì sao không đi tìm Hiên Viên hoàng đế thỉnh kinh.

Đại Vũ cười khổ nói: "Chuyện này có thể giống nhau sao? Tình huống bên kia của Hiên Viên tiền bối, hoàn toàn khác biệt cùng với ta bên này. Nghe nói hơn ba ngàn vị tiền bối kia, trừ một số nhỏ tu vi cao thâm, có thể siêu nhiên ở bên ngoài, hơn phân nửa chia thành mấy phe phái lớn, mỗi ngày đều nghĩ cách lấy lòng Hiên Viên tiền bối. Cảnh giới này, ta là thật sự không học được."

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng may chính mình không có đi qua, nếu không mình chỉ chuẩn bị một phần lễ vật, ba khỏa bàn đào, bên kia không khỏi máu chảy thành sông!

Đi đến phụ cận động phủ Phục Hi Thị, Đại Vũ chủ động truyền âm căn dặn: "Phục Hi tiền bối biết số trời, thiện xem bói, thôi diễn chi đạo vô cùng tinh thâm, sau đó chớ có nói lời nói suông, khoác lác ở trước mặt tiền bối, mọi thứ đều phải nói theo tình hình thực tế."

"Không dám có nửa điểm lừa gạt các vị tiền bối." Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt nghiêm túc, chắp tay nói cảm tạ.

Đại Vũ cưỡi mây, mang Lý Trường Thọ rơi vào trước động Phục Hi.

Cửa lớn động phủ rộng mở, trong đó truyền đến tiếng cười nói, dường như có tiên nhân đánh cờ.

Đi về phía trước, là một hang đá có một chút khúc khuỷu.

Những phiến đá trên mặt đất được khắc những quẻ tượng phức tạp, trần hang sáng lấp lánh với những vì sao và bầu trời, trên đó là những bức tranh phong cảnh và cây cối treo bên trái và phải. Đôi khi có thể thấy một số tác phẩm độc đáo.

Linh khí trong hang động này tỏa ra mùi thơm nhẹ, mang đến cho người ta cảm giác thoải mái khó tả.

Lý Trường Thọ cũng chưa thả tiên thức ra dò xét.

Cao thủ giống như Phục Hi, Thần Nông, tiên thức chính mình thả ra liền có thể bị phát giác ra, ngược lại là sẽ thất lễ.

Lại rẽ thêm một con đường vòng, chân trời đột nhiên được mở ra.

Trước mặt là một sảnh tròn bằng đá cao, phía bên trái là giả sơn, thềm đá, đình nghỉ mát, phía bên phải là bảo ao, cá chép, còn có một chú rùa nhỏ lười biếng.

Ở rìa sảnh tròn bằng đá có một dòng suối vờn quanh, bố cục tổng thể hội tụ thành uy thế của Âm Dương và Thái Cực.

Ở trong lương đình kia, lúc này đang có hai vị lão giả, một vị trung niên nam nhân.

Bắt mắt nhất, chính là lão giả mặc một thân áo bào đỏ.

Vị lão tiền bối này không để râu, khuôn mặt tuy có cảm giác già nua, nhưng lại không có nửa nếp nhăn, gương mặt thậm chí còn tản ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt...

Lão giả áo bào đỏ này, đang đánh cờ cùng với trung niên nam nhân người mặc trường bào vàng nhạt kia.

Lại nhìn trung niên nam nhân này, khuôn mặt mới nhìn thường thường không có gì lạ, nhưng nhìn nhiều liền cảm thấy y có độ trầm ổn, tướng mạo ngay ngắn, lông mày uẩn chính khí, ngồi ngay ngắn ở trước bàn cờ, thân hình thẳng tắp lại cho người ta một loại cảm giác giấu giếm sắc bén.

Đại Vũ truyền âm nói: "Hải Thần ngươi chớ có gọi sai, mặc áo bào đỏ chính là Thần Nông tiền bối, mặc áo bào vàng chính là Hiên Viên tiền bối, vị mặc áo bào xanh kia chính là Phục Hi tiền bối."

Lý Trường Thọ truyền âm đáp ứng một tiếng, lại nhìn về phía vị lão giả đầu đội vòng cỏ kia, trong đáy lòng đối với ba vị Nhân Hoàng về hưu này, tất nhiên là tràn đầy kính ý.

Vào giờ phút này, ba người trong đình dừng động tác lại.

Phục Hi Thị thân là chủ nhân nơi đây tiến lên đầu tiên, đứng ở trước đình nghỉ mát vuốt râu cười, thanh âm mặc dù nhẹ nhàng, nhưng cho người ta một loại cảm giác thân cận: "Tiểu hữu một đường vất vả, tới nơi đây nghỉ ngơi đi."

Hiên Viên hoàng đế phía sau hắn đứng dậy, tiện tay ném con cờ trong tay lên trên bàn cờ, cười nói: "Đây chính là Hải Thần mà Phục Hi đạo hữu nói mấy ngày trước?"

Thần Nông thấy thế cau mày nói: "Sao ngươi lại phá bàn cờ này!"

"A ha ha, ha ha ha ha!" Hiên Viên hoàng đế lập tức ngửa đầu cười to: "Đạo hữu ngươi mặc dù không có thắng, nhưng ta cũng chưa từng thua, ngang tay, ngang tay thôi, ha ha ha!"

Thần Nông Thị lập tức lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó lại cười buông tiếng thở dài, đưa ánh mắt về phía bên ngoài đình nghỉ mát, nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Trước tiên không đề cập tới chuyện khác, ngày hôm nay Lý Trường Thọ đã rất thỏa mãn.

Nhìn thấy nhiều nhân vật trong truyền thuyết như vậy, đối với người có thói quen lật cổ tịch như hắn mà nói, xác thực có một loại cảm giác quen thuộc "nhân vật chui ra từ sách".

Ở dưới sự dẫn dắt của Đại Vũ đế quân, Lý Trường Thọ đi đến trước đình nghỉ mát, khom người vái chào.

"Hải Thần Thiên Đình, đệ tử Nhân Giáo, bái kiến các vị tiền bối."

"Tốt."

"Đúng vậy."

"Mau vào đi."

Phục Hi, Thần Nông, Hiên Viên đều đáp lại, thản nhiên thụ lễ trong đình, mỉm cười nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ.

Mặc dù vào lúc này, Đạo Nhân Giấy Hải Thần "Lý Trường Thọ", nhìn mới là già nua nhất...

Nhưng bối phận của hắn là thật sự thấp.

Vào đình nghỉ mát, dâng lễ vật lên.

Hiên Viên hoàng đế phất bàn tay qua, thêm một băng ghế đá, để cho Lý Trường Thọ ngồi xuống.

Sau đó, tính cả Đại Vũ, bốn vị Nhân Hoàng về hưu đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ một hồi đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ: "..."

Lại nhìn nữa, hắn sẽ phải thu tiền!

Phục Hi vuốt râu cười nói: "Cấu tứ của hóa thân này có một chút xảo diệu, đúng là dùng thủ pháp Cắt Giấy Thành Người, dán nhiều người giấy lại với nhau, lại dùng cấm chế luyện khí, trộn lẫn với thủ pháp luyện đan nung khô...dường như còn có bí lục Vu Tộc? Hẳn là cũng là tham khảo bí pháp nguyên thần hóa thân cao thâm. Chậc, tiểu hữu có thể có cấu tứ xảo diệu như vậy, đúng là không dễ."

Chương 401. Bách Mộc Quy Nguyên Châu

Lý Trường Thọ nghe Phục Hi tiền bối nói như vậy, trong đáy lòng không hiểu có một chút chua xót.

Cảm thấy thần thông của chính mình này, chính là thân ngoại hóa thân "Tích lũy" ra...

Cũng đúng là tích lũy ra.

Chính mình vào lúc không có bí pháp thân ngoại hóa thân, vì bản thể có thể không lộ diện, đúng là đã chắp vá lung tung, cứng rắn làm ra Đạo Nhân Giấy hóa thân!

Chờ Đại Pháp Sư ban xuống bí pháp thân ngoại hóa thân, Đạo Nhân Giấy lại bởi vì có các ưu điểm giá rẻ, không thương tổn tự thân, không cần ký thác một bộ phận nguyên thần, có thể vận hành đa tuyến, cũng sẽ không phân liệt tinh thần, làm cho Lý Trường Thọ kiên định với con đường cải tạo Đạo Nhân Giấy.

Mãi cho đến hôm nay, bí pháp Đạo Nhân Giấy cùng với nhóm thụ linh Tiểu Quỳnh Phong đã giúp hắn rất nhiều.

Mặc dù nhóm thụ linh lần lượt bị thiêu...chuyện này không quan trọng.

Một thoáng liền có thể nhìn ra nội tình Đạo Nhân Giấy của chính mình này, tu vi, học thức của vị Phục Hi tiền bối này thật sự...

Khiến cho Thọ sợ hãi thán phục!

Đại khái, đây chính là đại lão.

Các vị tiền bối phê bình một hồi đối với người giấy của Lý Trường Thọ, Phục Hi liền dẫn chủ đề tới bên trên "Chính sự".

Phục Hi nói: "Hôm nay tiểu hữu tới đây, xác nhận sự tình Nhân Tộc tế điện thiên địa, cũng là có lòng."

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Ngọc Đế bệ hạ vốn là hết sức kính trọng đối với các vị tiền bối trong Hỏa Vân Động. Về tình về lý, cũng muốn hỏi thăm ý [image]kiến của các vị tiền bối, mới có thể yên tâm tuyên dương uy nghi Thiên Đình tại Nam Thiệm Bộ Châu."

Hiên Viên hoàng đế cười nói: "Nếu như thế, chúng ta cũng sẽ làm dáng một chút, đáp ứng là được."

"Ài, đạo hữu, chúng ta không thể khinh mạn Thiên Đế!"

Phục Hi nghiêm mặt nói, Hiên Viên hoàng đế thành thành thật thật gật đầu đáp ứng, hơi có một chút xấu hổ.

"Tiểu hữu, ngươi thấy thế nào?" Phục Hi trầm ngâm đôi chút, lấy ra một khối ngọc điệp ở trong tay áo, nhẹ nhàng đẩy, đưa đến trước người Lý Trường Thọ, nói: "Đây là hệ thống nghi thức tế lễ của Nhân Tộc, muốn tế trời đất thì nên thực hiện nghi thức này."

Lý Trường Thọ đứng dậy tiếp nhận ngọc điệp, nghiêm mặt nói: "Vãn bối định trình vật này với bệ hạ."

"Thiện." Phục Hi hài lòng gật đầu, chính sự đã nói xong, liền lộ ra dáng vẻ tươi cười bình thản trước đây, tham khảo một hồi hóa thân chi đạo cùng với Lý Trường Thọ.

Cái gọi là nghiên cứu thảo luận, cũng chỉ là Lý Trường Thọ nghe, Phục Hi đại lão chỉ ra một ít chỗ không hoàn thiện trong bí pháp Đạo Nhân Giấy.

Vẻn vẹn chẳng qua là chỉ nghe trong chốc lát, Lý Trường Thọ liền có cảm giác rộng mở trong sáng!

Vấn đề hạn mức cao nhất có quan hệ đến bí pháp Đạo Nhân Giấy vẫn luôn đang xoắn xuýt trước đây, lại có phương án giải quyết mới tinh!

Từ khi đi đến Hỏa Vân Động tới bây giờ, thu hoạch của Lý Trường Thọ đã là tương đối khá.

Đạt được Thuỷ Văn Hà Đồ, đạt được sự "hữu nghị" của Đại Vũ tiền bối.

Càng là được Phục Hi tiền bối chỉ điểm, con đường cải tiến Đạo Nhân Giấy có ánh rạng đông mới.

Thuận tiện còn hoàn thành sự tình chính mình thượng tấu Ngọc Đế, kiếm lời một đợt công đức...

Lý Trường Thọ cũng đều có một chút xấu hổ khi mở miệng hỏi dò tung tích của Lạc Bảo Kim Tiền.

Nhưng mà, thu hoạch chuyến này của Lý Trường Thọ, xa không chỉ có như thế.

Đầu tiên là Phục Hi cười nói: "Tiểu hữu hiếm khi đến đây một chuyến, ta cũng không có bảo vật thích hợp gì có thể tặng, không bằng tiễn tiểu hữu một quẻ, như thế nào?"

Lý Trường Thọ nghe vậy, trong đáy lòng cấp tốc suy nghĩ lợi và hại của việc này, lập tức đứng dậy vái chào, trong miệng cảm ơn.

Lập tức, Phục Hi đưa tay nhẹ nhàng điểm một cái đối với bảo ao, chú rùa nhỏ kia chậm rãi lắc lư hóa thành một đạo lưu quang, bay đến trong tay Phục Hi, hóa thành một chiếc mai rùa cũ kỹ.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh cũng là mím môi quan sát.

Linh bảo biến hóa, giống như vật sống, mai rùa này chính là Linh Bảo Tiên Thiên? !

Dùng Linh Bảo Tiên Thiên để xem bói? !

Phục Hi cười nói: "Thuật bói toán phổ biến tại Nhân Tộc trước kia, là dùng lửa đốt mai rùa, xem quy văn biến hóa, phương pháp này dễ bị ngũ hành can thiệp. Phương pháp ta sử dụng ngày hôm nay, có một chút khác biệt."

Trong lúc nói chuyện, Phục Hi lấy ra thạch điều dài ngắn không đồng nhất trong tay áo, để vào trong mai rùa, nhẹ nhàng lắc lư mấy lần.

"Tiểu hữu có chuyện gì muốn biết không?" Phục Hi hỏi.

Trong lòng Lý Trường Thọ rung động, Phục Hi tiền bối hẳn là cố ý cho chính mình một phần cơ duyên?

"Vãn bối tu hành ngắn ngày, thiếu một kiện bảo vật hộ thân tiện tay." Lý Trường Thọ chắp tay nói: "Ngày hôm nay cả gan, còn xin tiền bối giúp vãn bối bói toán, tính toán tung tích của bảo vật như vậy."

"Thiện." Phục Hi nghe vậy lộ ra mấy phần mỉm cười, nhẹ nhàng lay động mai rùa, ở trong đó rơi ra thạch điều dài ngắn không đồng nhất.

Phục Hi nhìn chăm chú những thạch điều này, bấm ngón tay suy tính, một tia đạo vận vờn quanh ở xung quanh người.

Ba vị Nhân Hoàng về hưu ở bên cạnh tràn đầy phấn khởi nhìn, không có ai lên tiếng quấy rầy.

Một lát sau, đạo vận xung quanh Phục Hi tán đi, cười nói: "Căn cứ vào quẻ tượng hiện ra, bảo vật đang ở gần bản thể của ngươi. Bản thể của ngươi có thể đi về hướng phía nam sáu mươi sáu ngàn dặm, lại đi về phía tây ba mươi ba ngàn dặm, vượt qua một ngọn núi không đầu, lội qua một con sông, đến một chỗ sơn cốc, tự nhiên có thể tìm được bảo vật ngươi muốn tìm."

"Đa tạ tiền bối!"

"Không sao!" Phục Hi lau lau mồ hôi nóng trên trán, lắc đầu nói: "Bói toán cho ngươi thật sự mệt mỏi, dù là vẫn chưa suy tính ra tung tích bản thể của ngươi, Thái Cực Đồ cũng vẫn luôn ở bên cạnh quấy nhiễu. Tiểu hữu quả nhiên là rõ ràng được lão gia coi trọng."

Lý Trường Thọ có một chút xấu hổ cười một tiếng, trong đáy lòng cũng là kinh ngạc một hồi.

Phục Hi đại lão gánh chịu uy năng Thái Cực Đồ, cũng đều có thể bói toán cho hắn, phần công lực thôi diễn xem bói này, đúng là không ai bằng...

Lại nghe Thần Nông Thị ấm giọng nói: "Phục Hi đạo hữu tặng quẻ, vậy bần đạo cũng nên có một chút biểu thị."

Nói xong, Thần Nông lấy ra một chiếc hộp gấm ở trong tay áo chính mình, dùng tiên lực đưa cho Lý Trường Thọ.

"Vật này tên là Bách Mộc Quy Nguyên Châu, đặt ở trong dược điền, chỉ cần xung quanh có linh khí dư thừa, liền có thể khiến cỏ cây trưởng thành trong một đêm."

Lý Trường Thọ đại chấn tinh thần, có bảo vật này, nghiên cứu phát minh và sản lượng Đậu Tiên Binh kế tiếp, hoàn toàn có thể cam đoan.

"Đa tạ tiền bối."

Đúng vào lúc này, Hiên Viên hoàng đế lại đứng dậy...

"Hai vị đạo hữu đều tặng lễ, nếu ta không biểu thị, chẳng phải là quá hẹp hòi."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thầm than, chính mình đi chuyến này, ngược lại là thiếu Hỏa Vân Động không ít ân nghĩa.

Cũng may Hỏa Vân Động không vào Tam Giới, không thuộc ngũ hành, bản thân không dính nhân quả, nếu không vào lúc mình tiếp nhận những lễ vật này, cũng cần suy nghĩ thật kỹ.

Chương 402. Phản Khí Quy Nguyên Pháp

Mà lễ vật Hiên Viên hoàng đế lấy ra, liền vô cùng độc đáo.

Đó là một khối ngọc phù, trong đó ghi chép một môn công pháp, Lý Trường Thọ không kịp nhìn nhiều, chẳng qua chỉ liếc nhìn tên —— «Phản Khí Quy Nguyên Pháp».

Hẳn là, rất không có khả năng là phương pháp nam nữ song tu gì đó.

"Đa tạ tiền bối!"

"Chuyện này." Đại Vũ ở bên cạnh vẫn luôn không nói nên lời, cũng đứng dậy theo, cười nói: "Các vị tiền bối đều tặng lễ, ta đây lại cho thêm một lần!"

Trong lúc nói chuyện, Đại Vũ lấy ra từ trong tay áo...cây côn sắt nhìn quen mắt kia.

Lần này, Đại Vũ còn cố ý lau đi vết rỉ trên côn sắt, ánh vàng lóng lánh trên dưới côn sắt, khắc hoạ hoa văn đo lường dày đặt, tràn đầy lực lượng công đức, dùng tiên lực đưa tới...

Lý Trường Thọ vội vàng ngăn cản: "Tiền bối, tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể, vãn bối đã cầm Thuỷ Văn Bảo Đồ của tiền bối."

Đại Vũ cười nói: "So với sự tình Hải Thần ngươi giúp ta, những thứ này cũng không được tính là cái gì, chớ có khách khí với ta!"

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt khó xử, thấp giọng nói: "Lão quân bên kia..."

"Như vậy." Đại Vũ tiện tay vuốt một cái, xóa đi hoa văn đo lường bên trên, biến thành một cây gậy sắt bóng loáng.

Đại Vũ cười nói: "Như vậy cũng coi như ta đã luyện chế một phen, cho ngươi!"

Nói xong, bất chấp tất cả, trực tiếp côn sắt ném vào trong ngực của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ suýt nữa liền bị đụng bay ra ngoài...

Phục Hi ở bên cạnh bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền cười vài tiếng, không biết đã nhìn trộm được thiên cơ gì.

Phục Hi nói: "Bảo vật này hữu duyên cùng với tiểu hữu, có ích vô hại."

Ngay ở trước mặt ba vị Nhân Hoàng khác, Lý Trường Thọ không dám để cho Đại Vũ không xuống đài được, lại nghe lời nói của Phục Hi, trong đáy lòng hơi nhẹ nhàng thở ra.

Cứ như vậy thu côn sắt vào.

Xem ra, số mệnh của vật này, hẳn là phải rơi vào trong tay hắn, nhập vào Long Cung Đông Hải.

Có lẽ là còn có duyên phận khác, ví dụ như dùng lực lượng công đức trên đó tương trợ Long Tộc...

Lý Trường Thọ vái chào cảm tạ một lần nữa.

Phục Hi hỏi hắn có biết chơi cờ hay không, Lý Trường Thọ có qua có lại, sau khi cân nhắc cẩn thận, lấy bộ bài Đấu Đại Thần của chính mình ra.

"Đấu Đại Thần" là hạng mục dành riêng cho Tiểu Quỳnh Phong, vốn không thể tuỳ tiện đưa tặng ra ngoài.

Nhưng trong khi Lý Trường Thọ lấy bộ bài này ra, đã phái Đạo Nhân Giấy ra, âm thầm truyền bá vật này tại Đông Thắng Thần Châu, Trung Thần Châu, Thiên Đình.

Như thế, làm cho không người nào có thể biết nơi phát ra "Đấu Đại Thần", tìm ra lai lịch của chính mình.

Ở bên trong Hỏa Vân Động cái gì cũng tốt, chỉ là năm tháng dài đằng đẵng, các đại lão cũng nhàn rỗi chán nản...

Gia tăng một chút hạng mục giải trí cho các vị tiền bối, cũng coi như là kính ý của Lý Trường Thọ đối với những tiên hiền Nhân Tộc này.

Không bao lâu, trong động phủ Phục Hi, truyền đến tiếng cười nói "Bốn vị Thiên Tiên", "Ngũ liên đột phá", giọng điệu so với lúc đánh cờ trước đây, rõ ràng cao hơn rất nhiều...

Thế là, lại ba ngày sau.

Lý Trường Thọ chào tạm biệt mấy vị Nhân Hoàng, Đại Vũ đích thân tiễn hắn đi đến cửa ra vào Hỏa Vân Động.

Trước khi chuẩn bị đi, Lý Trường Thọ liếc nhìn tòa Tiên Sơn chính mình chưa từng đi kia, là động phủ của Toại Nhân Thị.

Lý Trường Thọ hỏi: "Tiền bối, vãn bối có cần đi đến bái kiến Toại Nhân tiền bối hay không?"

"Không cần!" Đại Vũ thở dài: "Trước khi rời khỏi Hỏa Vân Động, hành lễ với đầm lầy là được. Chiến thể của Toại Nhân tiền bối không tốt, đang tiềm tu dưới đáy đầm lầy. Tiền bối dẫn dắt Nhân Tộc giãy dụa cầu sinh ở trong lúc Vu Yêu tranh chấp, đại chiến vô số, trải qua cực khổ. Theo lời của Phục Hi tiền bối, vào lúc Toại Nhân tiền bối nhập Hỏa Vân Động, nguyên thần căng cứng trở nên thư giãn, nhẹ nhàng thở ra, lúc ấy nếu không phải lực lượng công đức bao phủ Toại Nhân tiền bối, chiến thể của tiền bối chỉ sợ sẽ trực tiếp vỡ nát. Hơn nữa, khi Toại Nhân tiền bối phát cuồng, sẽ không ức chế nổi ma khí trong cơ thể, thực sự không nên gặp khách."

Chiến thể...

Ma khí...

Lý Trường Thọ nổi lòng tôn kính, đến trước cửa ra vào Hỏa Vân Động, quay người vái chào ba lần đối với đầm lầy, trong miệng thì thầm: "Con cháu Nhân Tộc bái kiến Toại Nhân tiền bối tại đây. Nguyện bảo thể của tiền bối sớm ngày khôi phục, nguyện Nhân Tộc chúng ta trường thịnh không suy, Tứ Hải an bình."

Sinh ra làm người, phần nhân quả này là không thể đẩy xa.

Sóng nhỏ nổi trên mặt nước, một cơn gió nhẹ thổi qua, dường như đang đáp lại hắn.

Trước khi đi, Lý Trường Thọ trịnh trọng phó thác một phần lễ vật cuối cùng của Thiên Đình cho Đại Vũ, nhờ Đại Vũ chuyển giao cho Toại Nhân Thị.

Toại Nhân tiền bối cũng không có gia quyến ở bên trong Hỏa Vân Động, Lý Trường Thọ có thể lưu lại phần lễ vật cuối cùng này cho chính mình, nhưng chung quy là không thể làm việc như thế.

Huống chi...

Hắn thân là chính thần Thiên Đình tứ giai, là đệ tử được truyền đan đạo trong Động Suất Cung, Hải Thần được Ngọc Đế nể trọng, sẽ thiếu bàn đào?

Đương nhiên là thiếu.

Linh căn tiên thiên kết trái, dù có bao nhiêu cũng thiếu!

Đáng tiếc, trước đây Lý Trường Thọ liền đã từng suy nghĩ tỉ mỉ, chính mình vì duy trì hình tượng "cao nhân Nhân Giáo", không thể biểu hiện ra quá nhiều nhu cầu.

Mặc dù rất muốn ăn đào.

Căn cứ theo lời đồn tại Thiên Đình, bàn đào có thể tăng tuổi thọ cho Luyện Khí Sĩ dưới Kim Tiên, sư phụ nhà mình thân là Trọc Tiên, cũng không biết là có tác dụng hay không.

Linh Nga còn chưa thành tiên, ăn bàn đào nói chung là có hại và vô ích, đại khái chính là "hư không thắng bổ".

Tạm biệt Hỏa Vân Động, chọn tuyến đường đi đến Thiên Đình.

Lý Trường Thọ vẫn chưa lập tức đi tìm "Cơ duyên linh bảo" của chính mình.

Trong đáy lòng hắn mặc dù tràn đầy kính ý đối với mấy vị Nhân Hoàng tiền bối, nhưng cân nhắc ổn thỏa, vẫn cần thăm dò trước... vài lần.

Cho dù không thể không tin, cũng không thể tin hết.

Hơn nữa, Phục Hi đại lão dù chưa suy tính tung tích bản thể của chính mình, chẳng qua chỉ cho chính mình một phần bản đồ, nhưng nếu như "điểm cuối" bại lộ, chỗ bản thể trước đây của mình, cũng liền bại lộ theo đó.

Làm thế nào để có được bảo vật này, Lý Trường Thọ thật sự cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Cẩn thận nhớ lại những gì đã thấy và nghe trong chuyến đi này.

Lần này bái phỏng bảy vị tiên hiền Nhân Tộc, ấn tượng khắc sâu nhất, dĩ nhiên chính là Đại Vũ quen thuộc nhất với chính mình.

Dù sao thì cùng nhau đứng trên thuyền nhỏ ba ngày ba đêm, theo lời nói của Đại Vũ mà nói, cũng đã là từng chung hoạn nạn.

Đại Vũ tiền bối cho một tấm Thuỷ Văn Bảo Đồ, một thanh Định Hải Thần Châm, xem như thiếu một phần nhân tình.

Phục Hi tiền bối cho manh mối bảo vật mình muốn tìm, nhưng bảo vật này có phải là Lạc Bảo Kim Tiền hay không, Lý Trường Thọ cũng không dám chắc chắn.

Hắn cảm thấy, Phục Hi tiền bối đã tiên đoán dự đoán của chính mình...

Chương 403. "Thuỷ Thần" của sông hồ

Bảo châu mà Thần Nông tiền bối cho chính là bảo vật ngũ hành, lúc này còn không có cách nào phán đoán phải chăng là bảo vật tiên thiên, nhưng sau đó chính mình có thể dựa vào vật này, gia tăng sản lượng đại nghiệp trồng đậu của Thiên Đình.

Mang về Tiểu Quỳnh Phong là rất không có khả năng, nếu như bảo châu này bị nhận ra, sơ hở cũng quá rõ ràng.

Đối với mỗi một vị Nhân Hoàng sau khi về hưu, Lý Trường Thọ đều cho đủ nhiều kính ý, cùng với cảnh giác.

Có thể trở thành Nhân Hoàng Nhân Tộc tại ngày xưa, các vị tiền bối tuyệt đối không phải nhân vật tâm tư đơn giản.

Chính mình sau này, cũng không biết sẽ còn gặp lại Hỏa Vân Động hay không, đại khái là vẫn sẽ có...

Mây nhập mờ mịt gian, thiên phong chớ ngăn cản.

Không bao lâu, Trung Thiên Môn đã ở trong tầm mắt, Lý Trường Thọ cưỡi mây bay về phía trước, có Thiên Tướng đi về phía trước chào đón, xác minh thân phận, cũng tra xét kỹ càng ngọc điệp ra vào của Lý Trường Thọ...

Nhìn bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ của vị Thiên Tướng này, Lý Trường Thọ lập tức an tâm hơn rất nhiều.

Cũng tán thưởng một câu đối với Hoa Nhật Thiên "thành viên ban kỷ luật Thiên Đình"!

Leo lên Lăng Tiêu bảo điện, Lý Trường Thọ thành công phục mệnh, dâng ngọc điệp lấy được từ chỗ của Phục Hi tiền bối lên, do Ngọc Đế chính thức hạ chỉ, phổ biến sự tình "Tế tự thiên địa" tại Nam Thiệm Bộ Châu.

Có Hải Thần Giáo của Lý Trường Thọ làm cơ sở, vấn đề này sẽ không quá khó để bắt đầu. Nhưng trong khi dẫn dắt phàm nhân tế tự thiên địa, cũng rất dễ dàng động đến hương hỏa Đạo Môn...

Đằng sau việc này còn cần Lý Trường Thọ dẫn đầu, cho người mượn danh nghĩa giáo, trao đổi cùng với đại đệ tử chủ trì giáo vụ của Xiển Giáo, Tiệt Giáo, như thế liền sẽ không rơi vào cái cớ "Thiên Đình không tuân theo Thánh Nhân Đạo Môn ".

Chuyện này, Lý Trường Thọ còn muốn mời Đại Pháp Sư xuất mã. Bây giờ ý chỉ của Ngọc Đế bệ hạ vẫn còn chưa ngưng tụ thành, cũng không cần sốt ruột.

Mỗi một phần ý chỉ của Ngọc Đế bệ hạ, đều phải trải qua mấy chục thậm chí là mấy trăm năm.

Cũng không biết có phải là do Lý Trường Thọ quy vị Hải Thần hay không, lại vì nguyên nhân Long Tộc đạt được một phần nhỏ thần vị cấp thấp, liên quan giữa Thiên Đạo cùng với Thiên Đình đã càng thắm thiết hơn một chút.

Căn cứ vào hồi bẩm của tiên quan Thông Minh Điện, tốc độ ngưng tụ ý chỉ của Ngọc Đế, đã tăng lên trọn vẹn...một thành.

Lần này Lý Trường Thọ tự nhiên không phải là "Đi không được gì", tuy rằng đã đạt được không ít chỗ tốt trong Hỏa Vân Động, nhưng Ngọc Đế bệ hạ nên thưởng vẫn là muốn thưởng.

Ngọc Đế ban thưởng vài kiện bảo vật trang trí phủ đệ, chuyện này có thể bỏ qua không tính.

Thiên Đình hạ xuống một chút công đức, cũng không bằng lần trừ yêu tại Nam Hải, Tây Hải trước đây.

Việc này xem như là một cái ngòi nổ, kế tiếp còn có một số lớn công đức có thể kiếm...

Lý Trường Thọ xin trở về phủ đợi tuyên, Ngọc Đế bệ hạ mỉm cười đưa mắt nhìn.

Thiên Tướng Hoa Nhật Thiên đã chờ ở phụ cận Lăng Tiêu bảo điện, sau khi【 ngẫu nhiên gặp 】cùng với Lý Trường Thọ, cùng nhau cưỡi mây trở về Phủ Hải Thần.

Hai cỗ hóa thân bốn mắt nhìn nhau ở trên mây, lại đồng thời thi triển ra kỹ nghệ truyền thống của Thiên Đình—— truyền âm ở trước mặt.

Hoa Nhật Thiên hỏi: "Hải Thần ái khanh, ở bên trong Hỏa Vân Động, có nhìn thấy vị Nhân Hoàng Toại Nhân Thị kia hay không?"

Lý Trường Thọ đáp: "Bệ hạ thế nhưng là có việc muốn tìm vị tiền bối này? Vị tiền bối này dường như là đang chữa thương, tiểu thần chưa từng nhìn thấy."

"Vào trước khi thành Thiên Đế, ta từng phụng lệnh lão sư, luân hồi lịch luyện tại phàm tục, đã từng hiệu mệnh dưới trướng của Toại Nhân Thị." Trong ánh mắt của Ngọc Đế toát ra một chút cảm khái, thở dài: "Không nghĩ tới, cho tới bây giờ thương thế của hắn vẫn chưa khỏi hẳn."

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, hỏi: "Tiểu thần mạo muội hỏi một câu, tu vi của bệ hạ ngài bây giờ như thế nào? Bệ hạ xin chớ suy nghĩ nhiều, tiểu thần là lo lắng..."

"Ha ha, ái khanh không cần khẩn trương, có yêu cầu như vậy, cũng là hợp tình lý, dù sao thì chuyện ái khanh muốn cân nhắc cũng quá mức phức tạp."

Ngọc Đế cười nói: "Nói như thế này đi, chỉ cần ta ở trong Thiên Đình, trừ phi lão sư cùng với mấy vị sư huynh sư tỷ đích thân tới, thì không có ai có thể tổn thương ta."

Thực lực của Ngọc Đế quả nhiên thâm bất khả trắc, lại có lực lượng Thiên Đạo che chở, càng là không giống với các cao thủ khác...

Như thế, Lý Trường Thọ cũng hơi an tâm một chút.

Ngọc Đế lại hỏi sự tình đối phó với Lục Áp đạo nhân, hỏi Lý Trường Thọ có thể nghĩ ra thượng sách gì.

Gần đây Lý Trường Thọ bận việc tìm kiếm Lạc Bảo Kim Tiền, cũng không có lo lắng nhiều về việc này, chỉ có thể tùy tiện ứng phó, uyển chuyển biểu đạt sự lo lắng của mình đối với Ngọc Đế.

Phía sau Lục Áp đạo nhân rất có thể là một vị Thánh Nhân, trừ phi là bắt được nhược điểm của Lục Áp, làm cho người ta không còn lời nào để nói, lập tức diệt sát ngay tại chỗ, nếu không thì rất khó diệt trừ...

Nói một cách đơn giản, độ khó rất lớn.

Đôi quân thần Thiên Đình này không ngừng truyền âm thương nghị, mãi cho đến trước phủ Hải Thần, Hoa Nhật Thiên mới vừa lòng thỏa ý, cáo từ rời đi.

"Ngọc Đế bệ hạ có một chút để bụng đối với sự tình Lục Áp." Lý Trường Thọ nhíu mày.

Điều khiển Đạo Nhân Giấy Hải Thần trở về Phủ Hải Thần, lấy ra hai kiện linh bảo đạt được từ chỗ của Đại Vũ tiền bối kia, Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ.

Thanh Định Hải Thần Châm này, tác dụng lớn nhất đối với hắn mà nói, chính là lực lượng công đức trên đó.

Nhưng muốn rút lực lượng công đức ra cũng không dễ dàng, Lý Trường Thọ cũng không biết cụ thể nên thao tác như thế nào, chỉ có thể tạm thời thu cây côn sắt này vào.

Thật đúng là ứng với câu kia...

Ta muốn cây gậy sắt này để làm gì.

Còn kiện Thuỷ Văn Hà Đồ kia, Lý Trường Thọ ngược lại là có một chút vừa ý.

Hắn đã suy tính sơ qua, cảm thấy kiện bảo đồ này, dường như còn có trợ giúp đối với sự tình Long Tộc, cũng không vội mà luyện chế thành bảo vật dùng để đấu pháp.

Thu hồi bảo đồ này, chuẩn bị chuyển tâm thần về bản thể, trong đáy lòng Lý Trường Thọ mới hiểu ra——sau đó dựa vào chỉ dẫn của bảo đồ này, có thể phân đất phong hầu cho không ít Long Tộc, trở thành "Thuỷ Thần" của sông hồ!

Lại là một khoản công đức lớn có thể cầm, nhưng còn chưa tới tay.

...

Tâm thần trở về bản thể, Lý Trường Thọ canh giữ ở trước lò luyện đan, thoáng có một chút xuất thần.

"Nếu như Ngọc Đế bệ hạ có thể lách qua vị Hải Thần ta này, âm thầm diệt trừ Lục Áp đạo nhân, vậy thì hoàn mỹ."

Kể từ đó, chính mình vừa không cần gánh chịu nhân quả, cũng không cần phải lo lắng sẽ bị Thánh Nhân lão gia "điểm danh".

Đại kiếp Phong Thần cũng sẽ bởi vậy mà xuất hiện một chút biến hóa, tối thiểu là thứ Đinh Đầu Thất Tiến Thư khiến cho người ta vừa nghe liền sợ mất mật kia, liền có thể rời trận trước thời hạn.

"Thiên Đạo có cân, không nên tồn tại tà thuật chú pháp biến thái như thế mới đúng." Lý Trường Thọ bấm ngón tay tính toán, tìm tòi trong trí nhớ của mình.

Chương 404. Lối suy nghĩ hoàn toàn mới

Bên trong cố sự Phong Thần, vào lúc một phương Chu Quốc nghĩ biện pháp khiến cho Triệu Công Minh rơi đài, là Lục Áp đạo nhân cầm Đinh Đầu Thất Tiến Thư đưa cho Khương Tử Nha, để cho Khương Tử Nha bái tế, rủa chết Triệu đại gia.

Nhưng trong những truyền thuyết mà chính mình được nghe, cũng không có tin đồn về việc Khương Tử Nha phải trả giá gì.

Đại kiếp chi tử khí vận?

Phong Thần đại công đức?

Nếu kết hợp với đích đến cuối cùng của Khương Tử Nha, chẳng qua là địa vị cực cao ở bên trong phàm tục, hưởng thụ vinh hoa phú quý, cũng không có như mấy người Lý Tĩnh, Na Tra, Dương Tiễn, kết thúc sự tình phàm tục, liền đi lên Thiên Đình làm chính thần...

Có khả năng, trong này tồn tại một loại quan hệ nhân quả không muốn người biết nào đó.

"Không suy nghĩ nhiều."

Trước tiên đoạt bảo đi.

Lý Trường Thọ đưa tay vỗ vỗ gương mặt, để cho chính mình giữ vững tinh thần, búng tay vào chiếc hộp trên giá sách, hút tới từng Đạo Nhân Giấy thật dầy, cẩn thận từng li từng tí rót tiên lực vào cho chúng nó.

Đoàn Đạo Nhân Giấy tầm bảo, xuất kích lần hai!

Lý Trường Thọ kỳ thật vẫn luôn có một vấn đề —— đại kiếp Phong Thần mà chính mình biết phải chăng có thể thay đổi?

Chỉ cần tìm kiếm được "mệnh trung cơ duyên chi bảo" mà Phục Hi đại lão xem bói ra cho chính mình, nhìn thử thứ này, đến cùng phải là Lạc Bảo Kim Tiền hay không, liền có khả năng đạt được đáp án.

Nếu như hắn thật sự lấy được Lạc Bảo Kim Tiền, như vậy đại kiếp Phong Thần sau này, tất nhiên sẽ hơi khác so với những gì hắn biết.

Có khả năng nhất là phương hướng lớn không thay đổi, nhưng các chi tiết nhỏ có thể thay đổi.

Bản thể đả tọa ở bên trong đan phòng khôi phục tiên lực, Lý Trường Thọ dùng một bộ phận tâm thần điều khiển Đạo Nhân Giấy 【 vận chuyển 】, mang theo hơn hai mươi tờ người giấy tầm bảo, mau chóng đi về phương hướng tây nam.

Hướng nam đi sáu vạn sáu, hướng tây đi ba vạn ba, vậy thì có thể trực tiếp đi đến mục tiêu, đi thẳng tắp tự nhiên là gần nhất.

Tiêu chí của yêu cầu tìm kiếm là "Vô Thủ Sơn", cũng chính là một ngọn núi lớn không có đỉnh núi, loại núi này trải rộng trong Hồng Hoang, mỗi lần cao thủ đấu pháp có lẽ liền sẽ có thể gọt ra không ít...

Đạo Nhân Giấy thi triển thổ độn tiến lên một mạch, nửa đầu cuộc hành trình diễn ra suôn sẻ, đi đến mục đích, nhẹ nhõm tìm được toà "Vô Thủ Sơn" mà quẻ tượng của Phục Hi đại lão nói tới kia.

Nhưng đến gần núi này, Lý Trường Thọ không khỏi chau mày.

Nơi đây gần ranh giới Đông Thắng Thần Châu và Trung Thần Châu, vẫn là ở bên trong Đông Thắng Thần Châu, trong phạm vi ngàn dặm yêu khí xông tới trời, có thể ẩn ẩn cảm giác được mấy cỗ uy áp coi như cường hoành.

Đây là nơi nào?

Bảo vật chính mình muốn tìm chính là ở đây?

Lý Trường Thọ khống chế Đạo Nhân Giấy 【 vận chuyển 】, thả ra một con diều nho nhỏ, con diều này chậm rãi vỗ cánh, chui ra khỏi mặt đất hóa thành một con hùng ưng, giương cánh bay lượn.

Lý Trường Thọ ký thác một tia tâm thần trên đó, quan sát kỹ vùng lân cận ngọn núi cao này.

Nơi này hẳn là một toà phường trấn của Yêu Tộc.

Đỉnh núi đúng là bị cao thủ dùng thần thông san bằng, xây dựng một toà thành vững chắc, bề ngoài có các loại trận pháp thủ hộ, linh lực địa mạch cũng bị đại trận điều động hết.

Bên trong phường trấn, có người, thú và phi cầm.

Tuy có Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc hoạt động ở chỗ này, nhưng số lượng cũng không nhiều, phần lớn đều là một chút thú mà thôi...khục, Yêu Tộc đặc thù bảo lưu lại một bộ phận trước khi biến hóa.

Hùng ưng phá mây mà lên, bay qua ngọn Vô Thủ Sơn này, tìm được một con sông lớn.

Lại bay dọc theo sông lớn một hồi, quả nhiên thấy được một toà sơn cốc bị đại trận bao phủ...

Bảo vật chính là ở đây.

Sơn cốc tự nhiên cũng là nơi ở của Yêu Tộc, cảnh sắc trong đó dường như không tệ, bởi vì đại trận ngăn cách, không có cách nào dò xét rõ ràng bên trong có bao nhiêu cao thủ.

Nhưng theo phân bố thế lực của Yêu Tộc, tuyệt đại bộ phận cao thủ Yêu Tộc đều tụ tập tại ranh giới Bắc Câu Lô Châu —— Trung Thần Châu, nơi này cách Độ Tiên Môn cũng không tính là quá xa, nếu có cao thủ Yêu Tộc cường đại, Độ Tiên Môn chỉ sợ đã sớm căn dặn đám đệ tử đừng tới nơi đây lịch luyện.

Ý niệm đầu tiên nảy ra trong đáy lòng của Lý Trường Thọ, chính là trực tiếp dùng Đạo Nhân Giấy và Đậu Tiên Binh cường công nơi đây, vừa có thể đạt được bảo vật, vừa có thể kiếm công đức.

Nhưng ý niệm này sau đó đã bị ném đi.

Đầu tiên, Yêu Tộc làm một trong song bá Thượng Cổ, tích lũy tự thân cũng là có một chút, dễ dàng đánh nhỏ, đưa tới lớn.

Nhánh Yêu Tộc kia cũng không phải là đại yêu biển sâu có thể so sánh.

Tiếp theo, còn không biết bảo vật kia là cái gì, nói không chừng đã bị giấu ở nơi nào đó, nếu vào lúc cường công, bị người bên trong Yêu Tộc mang theo chạy trốn, vậy thì thật sự rất phiền phức.

Việc này cũng là không gấp được.

Trước tiên thu thập tình báo, sau đó lập kế hoạch, đến lúc ra tay sẽ giáng một đòn lôi đình, không nhất thiết phải tìm kiếm cả bảo vật lẫn công đức.

Lập tức, Lý Trường Thọ bắt đầu âm thầm triệu tập Đạo Nhân Giấy ở phụ cận Độ Tiên Môn, Nam Thiệm Bộ Châu, Đông Hải, cũng chuyển ra một nhóm Đậu Tiên mới từ bên trong Độ Tiên Môn.

Chỉ trong vòng vài ngày, Lý Trường Thọ đã ở chung quanh sơn cốc kia, mai phục mười vạn "hùng binh", hơn một trăm cỗ Đạo Nhân Giấy có thực lực có thể so với cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, mấy trăm Đạo Nhân Giấy phụ trách phóng thích Đậu Tiên Binh.

Trước tiên mặc kệ những cái khác, lúc ra tay lại nói!

Tất nhiên, đây chỉ là kế hoạch dự phòng, Lý Trường Thọ muốn dùng cái giá thấp nhất, nhân quả nhỏ nhất, lặng lẽ đoạt bảo rồi chạy.

Công tác sưu tập tình báo, cũng đều được tiến hành đâu vào đấy, sự kiên nhẫn của Lý Trường Thọ luôn luôn đúng...

Trong khi làm những việc này, Lý Trường Thọ ở bên trong đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, còn đồng thời làm một kiện đại sự khác.

Làm mấy cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên!

Trong mấy ngày sau khi trở về từ Tự Hỏa Vân Động này, Lý Trường Thọ đã suy nghĩ về những chỉ dẫn của Phục Hi đại lão.

Ngày hôm nay, hắn cũng coi như có một ý tưởng hoàn chỉnh, và hắn đã sẵn sàng thử ...

Nếu như có thể sớm ngày làm ra Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, công cuộc truy tìm bảo vật sẽ hiệu quả hơn!

Trong tận đáy lòng Lý Trường Thọ, đã sắp xếp kỹ lưỡng những ý tưởng mới để cải tiến Đạo Nhân Giấy.

Lần này, xác suất thành công cũng không tính là quá cao, nhiều lắm là chỉ sáu thành, bảy thành, cũng không biết hiệu quả thành phẩm như thế nào...

Nhưng không đi thử nghiệm, liền vĩnh viễn không có đột phá.

Lý Trường Thọ mở đan lô đen nhánh ra và lau chùi cẩn thận, lại gọi tới mấy tờ người giấy cõng bao vải.

Mấy tờ người giấy ngoan ngoãn đứng ở trên bàn gỗ, theo tâm niệm của Lý Trường Thọ, từng người giấy lấy ra từng đống dược thảo, bảo tài.

Bí pháp thân ngoại hóa thân mà Phục Hi đại lão chỉ điểm, đã mở ra một lối suy nghĩ hoàn toàn mới cho Lý Trường Thọ.

Chương 405. Chưởng môn đến

Đạo Nhân Giấy của chính mình vì sao rơi vào bình cảnh?

Chỗ khó liền ở chỗ, sau khi dùng tiên lực cảnh giới Kim Tiên của chính mình rót vào trong cơ thể Đạo Nhân Giấy, đạt tới "lượng" nhất định, liền sẽ trở nên vô cùng bất ổn, không ngừng đi về hướng nghệ thuật tự huỷ.

Trước đây, ý nghĩ của mình vẫn luôn giới hạn trên gia cố Đạo Nhân Giấy, cải thiện cấm chế của Đạo Nhân Giấy.

Nhưng trải qua sự chỉ điểm của Phục Hi, Lý Trường Thọ đã đi ra một con đường mới.

Tiếp theo, sẽ cố gắng thêm một lõi 【 trung tâm 】để ổn định tiên lực cho các Đạo Nhân Giấy của chính mình!

Rót non nửa tiên lực vào trong trung tâm tiên lực, phụ trách duy trì ổn định tổng tiên lực của Đạo Nhân Giấy. Vào lúc Đạo Nhân Giấy tiêu hao quá nhiều tiên lực, non nửa tiên lực này cũng có thể bổ sung khẩn cấp.

Mặc dù vấn đề này nói rất đơn giản, nhưng làm thế nào để tinh chỉnh lõi này và làm thế nào để đạt được công hiệu như vậy, đều là một đám nan đề "khó giải"...

Đan đạo, liền trở thành phương án giải quyết đầu tiên mà Lý Trường Thọ nghĩ đến.

Thái Thanh vô vi đại đạo, bí pháp cân đối âm dương, dường như cũng có thể vận dụng ở trên đó.

Tập hợp đại đạo Thánh Nhân, chí lý âm dương, chỉ điểm của

Phục Hi đại lão, thần thông tham khảo của Huyền Đô Đại Pháp Sư, còn có kinh nghiệm phong phú chính mình đắm chìm nhiều năm trên bí pháp Đạo Nhân Giấy...

Không có đạo lý sẽ không thu hoạch được gì!

Lý Trường Thọ rất nhanh liền bỏ một phần dược thảo, bảo tài vào đan lô, bắt đầu con đường luyện chế lõi Đạo Nhân Giấy.

Nửa ngày sau...

Kèm theo một tiếng nổ, ở phía đông Độ Tiên Môn ba ngàn dặm, một đóa mây hình nấm chậm rãi dâng lên, một ngọn núi hoang bị nổ rớt non nửa.

Vụ nổ lại xuất hiện, nhưng uy lực rõ ràng nhỏ đi rất nhiều.

"Chưởng môn, trong nửa tháng gần đây sự tình vụ nổ kia lại bắt đầu, lần này càng thêm thường xuyên so với lần trước."

"Khụ, khụ khục...bần đạo không điếc, đã sớm nghe được."

Trong Độ Tiên Điện tại Độ Tiên Môn, Hư Không chưởng môn Quý Vô Ưu mặc trường bào xanh thẳm che miệng ho khan vài tiếng, có một chút bất đắc dĩ mà nhìn mấy vị trưởng lão trước mắt này.

Việc những vụ nổ này, hắn có thể quản sao?

Từ khi ở xung quanh Độ Tiên Môn bắt đầu xuất hiện linh lực nhiễu loạn không rõ nguyên nhân, Quý Vô Ưu đã mang các vị trưởng lão đi đến dò xét rất nhiều lần, cuối cùng đã cùng với các vị trưởng lão cho ra hai loại kết luận hoàn toàn khác biệt.

Các vị trưởng lão Độ Tiên Môn nhất trí cảm thấy, chuyện này hoặc là bởi vì linh mạch khắp mặt đất bất ổn, sinh ra "linh trùng".

Hoặc là có hai vị cao thủ đang không ngừng giao thủ, luận bàn ở gần đây, từ đó làm ra loại động tĩnh này.

Nhưng vô luận là loại giải thích nào, cũng đều khó mà làm cho người khác tin tưởng.

Nhưng mà chưởng môn rất sớm liền đã đoán được câu trả lời chính xác...

"Tám thành là Trường Thọ đang luyện một loại đại thần thông nào đó mà Đại Pháp Sư truyền thụ."

Địa điểm mỗi lần vụ nổ phát sinh, đều là ở hai ngàn dặm bên ngoài Độ Tiên Môn, lại xuất hiện ở các phương hướng khác nhau, không có quy luật, không có thời gian cố định.

Mặc dù chưởng môn không có nửa phần chứng cứ, nhưng đủ loại dấu hiệu đều là bằng chứng cho suy đoán của y.

"Hẳn là một vị cao nhân nào đó đang tu hành thần thông gì, khụ khụ!" Quý Vô Ưu lau vết máu trên miệng, cười nói: "Không cần khẩn trương, các vị trưởng lão hãy ước thúc đệ tử các phong an tâm tu hành. Đại điển khai sơn đã gần ngay trước mắt, các loại công việc bề bộn phức tạp. Bây giờ Độ Tiên Môn chúng ta lại muốn đưa đi một nhóm đệ tử tu hành có thành tựu, an bài tốt bọn hắn mới là chuyện khẩn yếu."

Các vị trưởng lão liếc nhìn nhau, đại khái hiểu được chưởng môn biết được nội tình gì, từng người đáp ứng một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

"Ừm..." Trên khuôn mặt tái nhợt của Quý Vô Ưu lưu lộ ra một chút ý cười, y ngẫm nghĩ, liền chắp tay cưỡi mây, đi về hướng Tiểu Quỳnh Phong, ho nhẹ trên đường đi.

Bay ra khoảng mấy trăm trượng, thân hình của chưởng môn ẩn vào trong không khí, cũng làm cho không ít ánh mắt, tiên thức tìm tòi nghiên cứu trong môn phái không có cách nào tiếp tục truy tung.

Trong chốc lát, thân ảnh của chưởng môn xuất hiện ở bên ngoài đại trận đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, truyền âm...ho hai tiếng đối với Lý Trường Thọ bên trong đan phòng.

Đại trận xung quanh lần lượt mở ra, chưởng môn dậm chân tiến về phía trước, thân ảnh lấp lóe mấy lần, xuất hiện ở trước đan phòng.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ ở bên trong đan phòng lẳng lặng ngồi ở kia, trong chốc lát không có động tĩnh.

Quý Vô Ưu nhẹ nhàng nhíu mày...

Chính mình dù sao cũng là chưởng môn trên danh nghĩa, như thế nào cũng nên ra nghênh tiếp một chút.

Nhưng tiếp theo, Quý Vô Ưu liền khẽ ồ lên một tiếng, phát hiện ra Lý Trường Thọ ngồi ở bên cạnh đan lô có một chút không đúng.

Cụ thể là nói không nên lời, nhưng luôn có cảm giác như vỏ rỗng vậy.

Chưởng môn đến cũng rất đúng dịp.

Lúc này Lý Trường Thọ đang ở ngay vào thời khắc mấu chốt "kết đan", tâm thần giới hạn trong bản thể, bản thể trốn ở bên trong một khe đá dưới mặt đất bên ngoài ba ngàn năm trăm dặm, nhìn chăm chú vào khoả "đan dược" không ngừng lấp lóe quang mang bảy màu trong dược đỉnh.

Vừa rồi để cho chưởng môn đi vào, đã là tất cả tâm thần Lý Trường Thọ có thể phân ra.

Nhưng cũng chỉ mất vài hơi thở, bản thể Lý Trường Thọ đã cấp tốc thi triển độn pháp thoát ra mấy trăm dặm.

Từng cái trình tự trước khi thành đan, hắn có thể làm đều đã làm, cho dù nó nổ hay ổn định, điều đó phụ thuộc vào vận may của 'đan' này.

Tại Tiểu Quỳnh Phong, trước lò luyện đan trong đan phòng, thân thể "Lý Trường Thọ" khẽ run, một tia tâm thần quy về trên người "Đạo Nhân Giấy bản thể" nơi đây.

Hắn lập tức đứng dậy, vái chào đối với Quý Vô Ưu đứng ở cửa ra vào.

"Chưởng môn thứ tội, đệ tử đang tiến hành suy nghĩ đan dược, nhất thời không có cách nào hoàn hồn!"

"Ha ha ha, khụ khụ, không sao." Quý Vô Ưu cười vài tiếng, cất bước vào bên trong đan phòng, trong đáy lòng lập tức bình thường trở lại rất nhiều.

Chưởng môn làm sao lại đột nhiên đến rồi?

Lý Trường Thọ lấy ra cái ghế ở bên trong bảo nang, bày biện ở chính giữa đan phòng, cung kính mời chưởng môn ngồi xuống.

Quý Vô Ưu cười hỏi: "Trường Thọ, gần đây ngươi tu hành có thông thuận không?"

"Hồi chưởng môn, đệ tử tu hành coi như thông thuận."

"Ừm." Quý Vô Ưu gật gật đầu, trầm ngâm đôi chút, nói thẳng: "Trong khoảng thời gian này ngoài sơn môn không ngừng có động tĩnh, là do ngươi đang tu hành thần thông?"

Lý Trường Thọ vô thức liền muốn phủ nhận ba lần liên tiếp: "Làm sao có thể, không có khả năng, đệ tử nào có loại bản lãnh này."

Nhưng thấy chưởng môn dường như đã vô cùng chắc chắn, tám thành là đã có chứng cớ xác thực.

"Chuyện này, đúng là đệ tử không cẩn thận làm ra..."

"Hơn sáu mươi lần trước đây, cùng với hơn trăm lần phát sinh bên trong nửa tháng gần đây, đều là do ngươi làm?"

Chương 406. "Đan" cốt lõi

"Đệ tử đang luyện chế một loại đan dược đặc thù." Lý Trường Thọ có một chút xấu hổ nói: "Nhưng đệ tử đều là luyện chế ở bên ngoài phạm vi tiên môn, gần đây cũng đã đưa nơi luyện chế đan dược xuống dưới mặt đất, cho nên mặt đất cũng sẽ chỉ nhẹ nhàng rung động một cái."

"Ừm, luyện chế đan dược là chuyện tốt, nhưng phải chú ý an nguy của bản thân." Quý Vô Ưu thuận miệng răn dạy, lại nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, hạ giọng hỏi một câu: "Trường Thọ, ngươi đang luyện đan gì? Sao lại gây ra động tĩnh như vậy?"

"Đệ tử nhất thời cũng không tiện giải thích..."

"Không cần giải thích thêm, bần đạo chính là thuận miệng hỏi một câu!" Quý Vô Ưu cười nói: "Đã xác định là ngươi làm ra, vậy thì không sao. Sau đó bần đạo liền thông báo trong môn phái, để cho bọn hắn an tâm tu hành. Trường Thọ à, ngươi luyện chế đan dược như vậy, còn muốn kéo dài bao lâu?"

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, đột nhiên ý thức được điều gì.

Viên đan vừa rồi kia, không nổ?

"Còn xin chưởng môn chờ một lát, ta sẽ tiến hành suy tính." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, cỗ Đạo Nhân Giấy này đứng ở trước mặt Quý Vô Ưu, ở bên ngoài hơn ba ngàn dặm, bản thể vội vàng dò xét viên "đan dược" kia.

Tiểu dược đỉnh bình yên vô sự, trong đó một viên đan dược tản ra hào quang bảy màu, bên ngoài có một tầng âm dương nhị khí quấn quanh, trong đó có năm ngôi sao truy đuổi lẫn nhau.

Ổn định? !

Lý Trường Thọ trừng mắt, nhanh chóng cầm lấy ngọc bài, chỉnh lý ra quá trình luyện chế viên đan dược này trước đây, các loại bảo tài sử dụng, liều lượng dược liệu, thời cơ, trình tự gia nhập các loại bảo tài, đường cong khống chế tiên lực...vân vân!

Vị chưởng môn đại nhân này, quả thực là phúc tinh của chính mình!

Lý Trường Thọ cẩn thận từng li từng tí dò xét đủ loại đặc tính của viên đan dược kia, đè ép sự vui vẻ trong đáy lòng xuống.

Điều này nói rõ cái gì?

Vận khí đã bùng nổ, không nổ thì sao có thể thành công?

Chỉ cần vận khí bùng nổ, thành công là điều tất yếu!

Lý Trường Thọ chắc chắn rằng viên đan dược này đã triệt để ổn định, lại đạt đến yêu cầu chính mình mong muốn, lập tức thu thập bố trí nơi đây, xuất phát về hướng sân bãi lâm thời kế tiếp!

Bên trong Độ Tiên Môn, biểu tình trước sau của Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" không có quá nhiều biến hóa, lúc này đã đưa ra thời gian chính xác cho chưởng môn.

"Chưởng môn, nhiều nhất là khoảng nửa tháng nữa, đệ tử liền có thể hoàn toàn luyện thành đan này."

"Vậy là tốt rồi, khụ khụ!" Quý Vô Ưu cười nói: "Đại điển khai sơn đã sắp đến, chớ có để chuyện như vậy làm cho những người muốn tới bái sư kia hoảng sợ. Trường Thọ, ngươi có ý nguyện thu đồ không?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đệ tử chỉ là cảnh giới Nguyên Tiên, thu đồ chỉ sợ là không ổn."

"Cũng đúng, quên rằng ngươi không tiện công khai cảnh giới của bản thân." Quý Vô Ưu vén vạt áo bào, đứng dậy nói: "Như vậy, bần đạo liền không chậm trễ ngươi suy nghĩ đan đạo. Nếu có điều cần, liền tới bên trong Độ Tiên Điện tìm bần đạo. Trong môn phái gần đây có rất nhiều chuyện phức tạp, bần đạo cũng vô pháp tĩnh tâm bế quan."

"Chưởng môn ngài có việc thì cứ việc phân phó đệ tử, còn xin chưởng môn tĩnh dưỡng nhiều hơn."

"Tốt." Quý Vô Ưu khoát khoát tay, cưỡi mây rời khỏi đan phòng, thân hình ẩn vào bên trong ánh nắng, biến mất không thấy trong nháy mắt.

Lý Trường Thọ hơi nhẹ nhàng thở ra, lại có một chút nghi hoặc...

Mặc dù lần trước mượn đạo hàm Thái Thanh, để cho chưởng môn biết được, chính mình quen biết cùng với Đại Pháp Sư, lại được Đại Pháp Sư cho chỗ tốt.

Nhưng, chưởng môn vì sao lại khách khí đối với chính mình như vậy?

Lý Trường Thọ không nghĩ ra lý do nên chỉ có thể phân loại đến danh tiếng vang dội của "Đại Pháp Sư".

Đạo Nhân Giấy ngồi trở lại trước lò luyện đan, mở ra trận pháp các nơi xung quanh đan phòng, một tia tiên thức vờn quanh ở trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ cống hiến hết mình cho sự hóa thân của mình.

Đan cốt lõi đã thành, Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên đã bước ra một bước gian nan nhất!

Không thể sốt ruột, ổn một chút, luyện chế thành công một viên đan dược, là có tính ngẫu nhiên rõ ràng.

Lý Trường Thọ thay đổi một chỗ thí nghiệm, dựa theo cách làm trước đây, trở về xúc cảm trước đó, phục chế hoàn mỹ quá trình luyện đan lần trước, kết quả...

Nổ.

Nhưng lần này là vào một cái chớp mắt cuối cùng "đan dược" nổ tung, Lý Trường Thọ bén nhạy bắt được vào trước khi nổ tung, biến hóa rất nhỏ của lực lượng ngũ hành trong nội bộ đan dược.

Tổng thể mà nói, đan dược đã ổn định.

Căn cứ vào lần biến hóa rất nhỏ này, Lý Trường Thọ lập tức đảo ngược suy tính, nhanh chóng tìm ra vấn đề, điều chỉnh tương ứng,

Lần thứ hai thành công, lần thứ ba thành công theo nhau mà đến!

Lại qua hai ngày, Lý Trường Thọ đã dẫn phát sáu vụ nổ, nhìn viên đan "Tiên lực cốt lõi" bày biện trước mặt kia, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Chuyện kế tiếp liền dễ làm hơn nhiều.

Lý Trường Thọ lấy ra Đạo Nhân Giấy kiểu mới, cầm một viên đan dược, cẩn thận từng li từng tí để vào bên trong phần bụng cấm chế dày đặc của Đạo Nhân Giấy, để cho viên đan dược này trở thành cấm chế cốt lõi.

Ở trong một cái chớp mắt tiếp theo, tiên quang bảy màu lấp lánh, toàn thân trên dưới người này giấy, mấy chục cấm chế bên trong tường kép chậm rãi sáng lên, tiên lực khắp nơi được câu thông, tự động vận chuyển.

Lý Trường Thọ để tay trái ở phía sau người này giấy, rót vào từng tia từng tia tiên lực...

Tới gần tiết điểm Kim Tiên, đột phá tiết điểm Kim Tiên...

Tiên lực khắp nơi trải qua "Đan" cốt lõi của Đạo Nhân Giấy, cấp tốc vận chuyển đến các nơi trong cơ thể Đạo Nhân Giấy.

Một lát sau, Lý Trường Thọ thở phào nhẹ nhõm, bản thể thi triển thổ độn biến mất không thấy gì nữa, tâm thần rơi vào trên người cỗ Đạo Nhân Giấy này.

Hắn vào giờ phút này cũng không có vui vẻ như chính mình tưởng tượng.

Không có gì khác, thứ này...phí tổn quá đắt!

Một ưu thế lớn của Đạo Nhân Giấy chính là giá rẻ, mà Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên này, không tính một lượng lớn dược liệu bảo tài hao phí trong "thời kỳ nghiên cứu phát minh" trước đây, phí tổn của một cỗ, so với Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên, đắt không sai biệt lắm gấp sáu mươi lần.

Vẻn vẹn là yêu cầu đối với mủ nhựa cây linh thụ, liền tương đương hà khắc, nhất định phải là mủ nhựa cây phía trên ngàn năm, mới có thể cấu trúc ra Đạo Nhân Giấy như vậy.

Nhưng, có hóa thân cảnh giới Kim Tiên, chính mình ra ngoài làm việc cũng quả thật thuận tiện hơn rất nhiều.

Lúc này, toàn diện mà nói, ưu thế lớn nhất của bí pháp Đạo Nhân Giấy, chính là Đạo Nhân Giấy không có bất kỳ linh trí gì, giống như một cỗ "thân thể" có thể gánh chịu tâm thần cùng với lực lượng nguyên thần của mình vậy.

"Thử uy lực xem."

Lý Trường Thọ nhắm mắt cảm nhận, cảm thấy khống chế Đạo Nhân Giấy này lại càng thêm linh hoạt, điều khiển tiên lực thông qua "Đan" cốt lõi cũng trở nên dễ dàng hơn.

Tâm niệm vừa động, quanh người Đạo Nhân Giấy tuôn ra sương mù nhàn nhạt, một người nam nhân trung niên đi ra từ đó, đây chính là bộ dáng bên ngoài của cỗ Đạo Nhân Giấy này.

Chương 407. Thần lôi ngoằn nghèo

Lý Trường Thọ thử thi triển mấy đạo pháp thuật, uy lực quả thật không tệ, tiên lực trong nội bộ ổn định, kế tiếp liền chuẩn bị kiểm tra sự ổn định cực hạn của Đạo Nhân Giấy ở dưới nhiều điều kiện khắc nghiệt khác nhau…

Ví dụ như bị ba trăm tráng hán cảnh giới Kim Tiên vây đánh, vân vân.

Nhưng hắn vừa muốn có động tác, thình lình nghe tiếng sấm rền rĩ, Đạo Nhân Giấy này ngẩng đầu nhìn lên.

Một tầng mây đen che phủ tinh không, thiên uy mênh mông đột nhiên hiển hiện!

Một tia đạo vận mà Lý Trường Thọ vô cùng quen thuộc, khóa lên trên người cỗ Đạo Nhân Giấy này.

Hóa thân cảnh giới Kim Tiên [vô hạn] cũng cần độ thiên kiếp?

Không, không đúng.

Đây không phải thiên kiếp, đây là...

Thiên phạt!

Lý Trường Thọ điên cuồng co quắp khóe miệng mấy lần, cỗ Đạo Nhân Giấy này lại là lập tức vái chào đối với không trung, miệng nói: "Đệ tử nguyện lĩnh trách phạt!"

Vừa dứt lời, trên đỉnh đầu vang lên tiếng nổ vang điếc tai nhức óc, mây đen đường kính chỉ vẻn vẹn mấy trăm dặm, lại tản mát ra uy áp làm cho cảnh giới Kim Tiên cũng đều run sợ trong lòng!

Lý Trường Thọ chỉ có thể cười khổ đối với chuyện này.

Chính mình vất vả lâu như vậy, chung quy là vẫn uổng phí công phu, Thiên Đạo không cho phép người giấy có được chiến lực cảnh giới Kim Tiên.

Vì sao?

Hóa thân của các đại lão khác, cũng có thể có được chiến lực cấp Kim Tiên, Đại La, chính mình mặc dù sử dụng rất nhiều thủ đoạn, nhưng cũng không để cho người giấy sinh ra "ý nghĩ của chính mình "...

Vấn đề hẳn là xuất hiện ở đây?

Ở giai đoạn này, chính mình thật sự không có dự định sản xuất một lượng lớn Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, hơn nữa số lượng bảo tài tiêu hao này, chính mình cũng không chịu nổi.

Nhiều nhất chính là dùng vật liệu chuẩn bị vừa rồi, luyện chế thành công mười hai viên đan "cốt lõi" mà thôi.

"Cảm tạ Thiên Đạo lão gia đến bổ trong lúc cấp bách!"

Cỗ Đạo Nhân Giấy này, chỉ có thể buông tha...

Răng rắc!

Mây đen trên không trung khẽ run rẩy, một đạo thiểm điện màu tím đỏ cỡ thùng nước chẻ dọc mà xuống!

Đạo Nhân Giấy nhận mệnh nhắm hai mắt lại, tâm thần của Lý Trường Thọ cấp tốc quay lại bản thể của chính mình, muốn trốn xa vào trong lòng đất...

Một vệt thiên uy lặng yên buông xuống, đột nhiên khóa chặt bản thể của Lý Trường Thọ!

Mà đạo thần lôi màu đỏ tím ở trong nháy mắt sắp đập vào Đạo Nhân Giấy kia, quỷ dị ngoặt một cái, lại xẹt qua tại ba trượng trên đỉnh đầu Đạo Nhân Giấy!

Sau khi thần lôi bay tứ tung mấy trăm trượng, tạo ra một quỹ đạo ngoằn ngoèo trên không và chìm thẳng xuống đất!

Phía trên mặt đất xuất hiện một cái động sâu đường kính mấy chục trượng, đất đá trong đó đều tiêu thất không thấy...

Mà ở đáy động sâu, Lý Trường Thọ chỉ kịp chống ra hơn mười mấy tầng bình chướng tiên lực, liền bị lôi quang trực tiếp nuốt hết!

Cái quái gì thế!

Thiên phạt sẽ rẽ ngoặt? Ai có thể chống nổi điều này!

Dưới mặt đất, Lý Trường Thọ oa một tiếng phun ra ngụm máu tươi, nhưng tiên quang lấp lánh toàn thân trên dưới, vẫn chưa bị thương nặng ở dưới một kích vừa rồi.

Đạo lý hắn đều hiểu.

Nhưng...

Vì sao lại bổ lên trên bản thể của hắn?

Lý Trường Thọ đã từng nghe nói, lúc luyện đan xuất hiện linh đan nghịch thiên, Thiên Đạo hạ xuống thiên phạt, muốn hủy đi đan dược như vậy.

Lúc luyện khí luyện chế ra linh bảo nghịch thiên, Thiên Đạo cũng sẽ hạ xuống thiên phạt, hủy đi linh bảo như vậy.

Đạo Nhân Giấy của chính mình, hoàn toàn xem như là một loại pháp khí? Hơn nữa tuyệt đối không có nửa điểm linh trí, hoàn toàn chính là một kiện pháp bảo đặc thù của chính mình!

Thần lôi thiên phạt mới vừa rồi, rõ ràng là trực tiếp bổ về phía Đạo Nhân Giấy!

Thần lôi ngoằn ngoèo cũng quá mức quỷ dị!

Đúng vào lúc này, trên không trung lại có một đạo thiên lôi rơi xuống, tiên lực toàn thân của Lý Trường Thọ phun trào, tay trái giơ cao, lòng bàn tay tách ra từng tia từng tia tiên lực, hóa thành thủy hỏa Thái Cực Đồ xoay chầm chậm, đối cứng với thần lôi!

Nhưng hơn phân nửa lực lượng thần lôi, đã đánh nổ nát vụn Thái Cực Đồ trong lòng bàn tay của Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ rắn rắn chắc chắc bị đánh một cái, đạo bào phía sau lưng bị xé toạc, để lại một vết thương cháy đen...

Có còn nói đạo lý hay không!

Cũng không dám mắng những lời như vậy, Lý Trường Thọ chỉ có thể thầm than trong lòng.

Hắn nhanh chóng nhảy ra khỏi hố sâu, tiện tay thu hồi cỗ Đạo Nhân Giấy kia, chạy vộ về phía rừng rậm bên cạnh.

Trên không trung, mây đen cuồn cuộn kia cấp tốc ngưng tụ thành một đóa mây xám nhỏ, vững vàng dừng ở trên không Lý Trường Thọ, thỉnh thoảng hạ xuống một đạo thần lôi màu đỏ tím.

Đối mặt với thiên kiếp, Lý Trường Thọ không có cách nào ẩn nấp, chỉ có thể không ngừng ngạnh kháng, cũng may lúc này đã không phải lúc vừa mới độ kiếp, dù là lại gặp gặp mười hai đạo thiên phạt, Lý Trường Thọ cũng sẽ không chịu tổn thương quá nặng.

Vào giờ phút này, hắn vô cùng tưởng niệm Vân Tiêu tiên tử...khục, Hỗn Nguyên Kim Đấu!

Dần dần, tiết tấu thiên phạt rơi xuống, nhàn nhã và thoải mái.

Giống như có một vị lão nhân ngồi ở trên đoá mây xám này, pha một bình cổ trà ngộ đạo tốt nhất, đưa vào một hơi Hồng Mông linh khí, cẩn thận nhấm nháp, thuận tiện vung vẩy roi thiên phạt.

Ở phía dưới mây xám, đạo thân ảnh kia trốn đông trốn tây, đạo bào rách rưới, chạy trối chết, chạy cũng đều là anh tuấn tiêu sái như vậy.

Nhưng Lý Trường Thọ rất nhanh liền ý thức được, chính mình thay mặt Đạo Nhân Giấy của chính mình tiếp nhận thiên kiếp, cũng là biến tướng bảo vệ tâm huyết của chính mình.

Thiên Đạo công nhận Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên của chính mình!

Lập tức, Lý Trường Thọ lại nở nụ cười rạng rỡ trong khi nôn máu vào bảo nang...

Nhân sinh, kỳ thật chính là như vậy, luôn luôn tao ngộ một ít đau khổ khó có thể dự liệu được.

Ví dụ bị đồ vật đập khi đi bộ, luyện đan liền bị thiên phạt bổ, còn bổ chín đạo liên tiếp, một đạo lại càng mạnh hơn so với một đạo, cứng rắn đánh cho hắn trọng thương...

Nhưng người tóm lại là phải học được kiên cường, tìm kiếm vui vẻ trong khó khăn cũng là một kỹ năng cần thiết cho một người đàn ông trưởng thành.

Ừm, thiên phạt cũng không phải là hoàn toàn không có chỗ tốt.

Bên trong trời chiều, Lý Trường Thọ đổi một thân trường bào mới – sản phẩm của Linh Nga, nằm ở phía trên ghế bành trước đan phòng, nhìn chăm chú vào "bảo nang thổ huyết" hóa thành tro tàn trong lòng bàn tay, cảm thụ được dược lực của hai viên linh đan chữa thương lục phẩm, chậm rãi tản ra ở trong cơ thể chính mình, lộ ra nụ cười bình yên.

Lại nhiều hơn mấy phần kháng tính đối với thiên lôi, về sau lại bị đánh, có thể giảm bớt một ít thương thế...

Sau đó, Lý Trường Thọ tiếp tục sầu muộn.

"Nếu như chế tác mỗi cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên đều sẽ bị thiên phạt một lần, như vậy ai chịu nổi?"

Vấn đề này không có biện pháp giải quyết khác, chỉ có thể chờ đợi sau khi chính mình khỏi bệnh nếm thử một lần nữa.

Nếu quả thật là 【 mỗi một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên thành hình, đều cần người chế tác ngạnh kháng chín đạo thiên phạt 】, vậy thì chỉ có thể từ bỏ con đường này.

Chương 408. Thử Thiết Thành

Vì lý do ổn thoả, sau này vào lúc lắp ráp cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên thứ hai lại dẫn đến thiên phạt, vậy liền trực tiếp huỷ cỗ Đạo Nhân Giấy thứ hai, xem có thể khiến thiên phạt lui về hay không...

Bảo tài mặc dù trân quý, nhưng mạng nhỏ quý giá hơn.

Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên cũng không phải là không thể dùng, cùng lắm thì chính là chiến thuật biển người giấy, dựa vào số lượng thủ thắng!

Sau khi hít một hơi nhẹ nhàng, Lý Trường Thọ dùng sức đứng dậy, toàn thân tê dại đau nhức, phảng phất như sắp rã rời...

Hắn bước trở về đan phòng, tìm một tủ sách trong góc, hai tay bóp pháp quyết, thi triển Hóa Hình Thuật đã cải tiến.

Lắc mình biến hoá, hóa thành một con bươm bướm nho nhỏ, chui vào ngăn ẩn đằng sau chiếc bình ở góc tủ sách.

Bên cạnh có tiếng bước chân truyền đến, Đạo Nhân Giấy【 bản thể 】 số ba đã vào cương vị, đi đến trước lò luyện đan, ra dáng đả tọa.

Trên thực tế, tâm thần của Lý Trường Thọ đã rơi vào trên người duy nhất một cỗ Đạo Nhân Giấy chiến lực cảnh giới Kim Tiên lúc này, điều khiển cỗ Đạo Nhân Giấy này, đi về hướng Địa Mạch Na Di Trận đơn hướng dưới mặt đất.

Hoá thân cảnh giới Kim Tiên, độn pháp cũng đều thông thuận như thế...

Đúng vào lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên nổi lên một ý nghĩ có một chút hoang đường nào đó.

Chính mình có phải hay không, trong lúc vô tình đã làm ra một thứ không tầm thường?

Cúi đầu liếc nhìn Đạo Nhân Giấy của chính mình, nhìn chăm chú lên viên đan dược xoay chầm chậm trên phần bụng Đạo Nhân Giấy kia, lại liên tưởng đến phương thức tu đạo nguyên thần lưu hành hiện nay trong Hồng Hoang...

Bởi vì hoàn cảnh Hồng Hoang rất thích hợp tu hành, các nơi bên ngoài Nam Thiệm Bộ Châu, tùy tiện hít một hơi đều là linh khí tinh khiết, tùy tiện tìm một đỉnh núi cũng đều có thể đào ra linh mạch.

Loại hoàn cảnh này, Nhân Tộc bước lên con đường tu hành cũng không tính khó, có tư chất, có công pháp, đều có thể đạp lên đường này, chẳng qua là vị trí từng người có thể đi đến khác biệt mà thôi.

Cho nên, hệ thống tu hành lúc này, chính là trực tiếp Luyện Khí, tu nguyên thần, phi tiên.

Nếu như hoàn cảnh bên ngoài không ưu dị như vậy, cần người tu hành không ngừng chiết xuất linh khí, tinh lọc linh khí, mới có thể thỏa mãn nhu cầu cần thiết thành tiên...

Vậy chẳng phải là cần một bộ hệ thống tu hành khác?

Kim Đan đại đạo?

Bí pháp Đạo Nhân Giấy của chính mình, ngưng ngoại đan mà tăng tự thân, chỉ cần có đầy đủ thời gian, dường như có thể thôi diễn ra một hệ thống tu hành hoàn toàn mới, thích hợp với hoàn cảnh "linh khí yếu ớt"!

Nuốt một viên Kim Đan vào bụng, mệnh của ta...khục, trên đỉnh đầu vẫn là mảnh thiên địa này!

Ý niệm tới đây, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một tia báo động, dường như trong cõi u minh có một đôi tròng mắt đang nhìn chăm chú chính mình.

Đây cũng không phải là là nhìn chăm chú vào bản thể chính mình hoặc là hóa thân Đạo Nhân Giấy, mà là đang nhìn chăm chú nguyên thần của chính mình, chân linh của chính mình, mang theo vài phần ý vị cảnh cáo.

Lý Trường Thọ chia cắt suy nghĩ của mình thành nhiều mảnh ngay lập tức, bái một cái đối với không trung, ngừng nhắc nhở chính mình trong đáy lòng không.

Đừng liên tưởng, không thể liên tưởng!

Tại sao mình luôn nghĩ về những điều vô nghĩa này!

Trong nháy mắt, cảm giác bị nhìn chăm chú như vậy tan thành mây khói, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở phào một cái, lập tức điều khiển cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên này độn càng sâu hơn một ít, đi về phía phụ cận "Vô Thủ Sơn".

Sau hơn nửa tháng điều tra, Lý Trường Thọ cũng coi như đã thăm dò rõ ràng nội tình nơi này.

Toà thành trì Yêu Tộc trên Vô Thủ Sơn kia tên là "Thử Thiết Thành", xem như một chỗ trọng trấn của Yêu Tộc.

Nhân Tộc cùng với Yêu Tộc đã chiến đấu nhiều năm từ Thượng Cổ đến nay, nhưng Nhân Tộc không có cách nào hủy diệt Yêu Tộc, Yêu Tộc cũng vô pháp hưng thịnh một lần nữa, hai bên cũng liền rơi vào giằng co.

Ngoài mối quan hệ đối lập, Yêu Tộc cùng với Nhân Tộc cũng đã tạo thành một ít ăn ý, sẽ mở ra một ít thành trấn của chính mình cho hai bên, trao đổi để bù đắp cho nhau.

Ví dụ, ở biên giới Bắc Câu Lô Châu, liền có thật nhiều phường trấn người, yêu hỗn tạp—— vào trước khi Khoái Tư đạo nhân bị giết, phường trấn mà y đi đến là một cái trong số đó.

Thử Thiết, chính là một trong mười đại 【 Yêu Thánh 】Yêu Đình thời kỳ Thượng Cổ, tòa thành trì này được Yêu Tộc đặt tên như vậy để tưởng nhớ vị cao thủ Yêu Tộc này.

Thế lực chưởng quản nơi đây là Ngưu Yêu Tộc, cũng được coi là một tộc lớn bên trong Yêu Tộc bây giờ.

Mấu chốt là, Lý Trường Thọ tìm hiểu một hồi lâu, ai cũng không biết rõ ở bên trong Yêu Tộc, liệu còn có cao thủ nào sống sót từ thời Thượng Cổ hay không.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ hoàn toàn không dám khinh thường.

Hắn được chứng kiến tràng diện Ngưu Đầu Mã Diện nghiền nát cao thủ Tu La tộc, mà Ngưu Đầu Mã Diện ở bên trong đại chiến Thượng Cổ, là cao thủ Vu Tộc đi theo Hậu Thổ nương nương tiến vào Địa Phủ, thuộc về loại "người vô danh" kia.

Nếu như dùng Ngưu Đầu Mã Diện làm tiêu chuẩn cân nhắc chiến lực "Kim Tiên bình thường Thượng Cổ", ở bên trong Ngưu Yêu Tộc nơi đây, nói không chừng cũng sẽ tồn tại mấy nhân vật khó chơi.

Toà sơn cốc mà Phục Hi đại lão xem bói ra cho chính mình kia, chính là "tộc địa"của Ngưu Yêu Tộc...

Rút dây động rừng.

Tin tức hữu hiệu được chỉnh lý ra vào lúc này:

【 Thử Thiết Thành thừa thãi bảo tài loại tinh kim, thích hợp rèn đúc lưỡi dao.

Ngưu Yêu Tộc cũng không tính là căm thù Nhân Tộc, đã tồn tại được vài vạn năm lịch sử, nói chung là tuân thủ các quy tắc, mỗi lần Nhân Tộc cùng với Yêu Tộc bộc phát xung đột, đều là án binh bất động, không nhúng tay vào.

Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc dường như vẫn luôn không để ý đến nơi đây, không có tiên môn dẫn đầu tổ chức diệt yêu. 】

Nhưng Thử Thiết Thành chung quy vẫn là địa bàn Yêu Tộc, trong đó tồn tại một lượng lớn cao thủ Yêu Tộc nghiệp chướng thâm hậu, ngẫu nhiên cũng sẽ phát sinh sự tình Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc sau khi ra khỏi thành bị tập kích.

Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc dám đi đến nơi đây, tự nhiên cũng đều có một chút vốn liếng, tu vi ít nhất là cất bước từ cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ...

Lý Trường Thọ đã tìm hiểu những tin tức này như thế nào?

Đương nhiên, thu thập thông tin tình báo không thể chỉ bắt đầu từ một phía, mà còn phải có kỹ thuật.

Đầu tiên, Lý Trường Thọ dùng một Đạo Nhân Giấy 【 lão đạo 】, dùng lý do cầu mua huyền kim, trà trộn vào Thử Thiết Thành.

Mấy ngày sau, lại dùng hình dáng tướng mạo thiếu nữ, bà lão, đi tới tiên môn, phường trấn cách nơi đây gần nhất, tìm hiểu tin tức có quan hệ đến Ngưu Yêu Thử Thiết Thành.

【 Thiếu nữ 】 đi đến toà tiên môn ngoài vạn dặm kia, hỏi ý lão đại gia thủ sơn, phải chăng có từng nhìn thấy tổ phụ của chính mình, tổ phụ nàng nói là muốn đi đến một chỗ tên là Thử Thiết Thành, cũng không biết Thử Thiết Thành kia ở nơi nào.

【 Bà lão 】thì đi tới toà phường trấn kia, nghe ngóng có người đã từng thấy phu quân nhà mình hay không, cũng thừa cơ vơ vét lời đồn về Thử Thiết Thành...

Chương 409. Việc mừng

Bằng cách này, hắn có thể xác nhận tin tức từ nhiều nguồn mà không sợ bị phản trinh sát.

Trong này còn có một ít chi tiết, như dùng hình tượng thiếu nữ đến gần lão đại gia thủ sơn, liền có thể cam đoan những lão tiên nhân này sẽ không mở miệng liền đuổi người rời đi...

Dù sao thì vào lúc Lý Trường Thọ giám sát Độ Tiên Môn, đã nhìn thấy không ít lần tình huống như vậy.

Khục, lại nói đến sự tình tầm bảo.

Vào trước khi Lý Trường Thọ động thủ, trước tiên hắn phải có một kế hoạch và sau đó chuẩn bị một số kế hoạch dự phòng.

Sau khi Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên đến nơi đây, không hề vội vàng làm bất cứ hành động gì mà thay vào đó là thiết trí trạm gác ngầm ở bên ngoài Thử Thiết Thành, bên ngoài sơn cốc, quan sát nơi này theo mọi hướng...trong nửa năm.

Bên trong nửa năm này, Lý Trường Thọ bắt được ba lần uy áp đến từ cùng một cao thủ cảnh giới Kim Tiên, đối phương hẳn là cao thủ Yêu Tộc tọa trấn trong Thử Thiết Thành, tần suất tra xét này cũng coi như khá tích cực.

Thuận tiện, Lý Trường Thọ thăm dò rõ ràng thiếu hụt trong trận pháp của Thử Thiết Thành, tìm được điểm yếu kém phá vỡ đại trận từ trong nội bộ.

Mò thấy binh lực bố trí nơi đây, quy luật thay quân, tốc độ các nơi tiến hành cứu viện...

Ngoài những chuyện này, hắn cũng đã từng nhìn thấy phu nhân muội muội của thành chủ gặp gỡ yêu tướng thủ vệ cổng thành phía bắc ở cánh đồng trăng trên núi cằn cỗi, thấy được muội phu của phu nhân thành chủ và phu nhân của thành chủ liếc mắt ra hiệu, cọ chân dưới bàn.

Thành chủ là một Ngưu Yêu cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, mỗi ngày nhậu nhẹt cùng với một đám cao thủ Yêu Tộc, túm lông xanh trên đầu kia có một chút độc đáo...

"Muốn tìm bảo vật, đại khái chính là kho báu của Ngưu Yêu Tộc này." Lý Trường Thọ phỏng đoán như thế.

Kế hoạch tác chiến hắn định ra cũng không phức tạp, chính là điệu hổ ly sơn.

Giả vờ tấn công Thử Thiết Thành, phóng đại cảm giác khủng hoảng, dẫn cao thủ Yêu Tộc trong sơn cốc ra, mà chính mình thì thừa cơ tiến vào bên trong tầm bảo.

Điều không chắc chắn duy nhất lúc này, là người mạnh nhất bên trong Ngưu Yêu Tộc là cảnh giới gì, nếu như có Đại La Kim Tiên tọa trấn trong đó, hơn phân nửa những Đạo Nhân Giấy này của chính mình đều phải phế ở chỗ này.

Cho nên, vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ đem Đạo Nhân Giấy【 kim 】nhị, tam, tứ, ngũ, lục chính mình vừa mới làm, đều đưa tới nơi đây.

Ba cỗ Đạo Nhân Giấy Kim Tiên tiến hành đánh nghi binh chính diện, một cỗ Đạo Nhân Giấy Kim Tiên tiến vào sơn cốc tìm kiếm, hai cỗ Đạo Nhân Giấy Kim Tiên khác tùy thời chuẩn bị độn pháp tiếp ứng!

Trọn vẹn sáu cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, cũng làm cho Lý Trường Thọ nhiều hơn mấy phần lực lượng tầm bảo.

Tự nhiên, điều khiến hắn hài lòng nhất trong thời gian này chính là sự tình Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên—— sau khi thương thế của Lý Trường Thọ khỏi hẳn, làm ra Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên thứ hai để thăm dò, cũng không có được Thiên Đạo quan tâm chăm sóc một lần nữa.

Nhưng ở bên trong quá trình không ngừng chế tác Đạo Nhân Giấy, Lý Trường Thọ ẩn ẩn cảm giác được, nếu như Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên đồng thời tồn tại vượt qua 9 cỗ, thiên phạt sẽ còn buông xuống, lại còn muốn hung hãn hơn so với lần trước.

Mà thôi mà thôi.

Sợ sợ.

Sáu cỗ hoá thân Kim Tiên cũng đã đủ ở trong giai đoạn, còn có thể diễn tiết mục "sáu đại Kim Tiên Nhân Tộc vây công Thử Thiết Thành".

Kèn lệnh đánh nghi binh, được Lý Trường Thọ thổi lên vào ba ngày sau!

Tranh thủ phá vỡ đại trận Thử Thiết Thành ở trong vòng nửa canh giờ, chặn đánh viện binh của đối phương, giết đại yêu nghiệp chướng quấn thân trong thành, tiến vào trong toà sơn cốc kia tầm bảo!

Chiến tranh, sẽ...đến ...

"Giáo Chủ ca ca ~"

Sự nhộn nhạo bất thình lình này thật sự làm cho Lý Trường Thọ có một chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Lý Trường Thọ lập tức định thần, một tia thần niệm rơi vào bên trong tòa miếu Hải Thần lớn tại An Thủy Thành đã sớm được sửa chữa hoàn thành, dùng thần niệm bắc cầu, đưa Ngao Ất vào trong mộng cảnh.

Chuyện gì đã xảy ra?

Lý Trường Thọ vẫn luôn chưa từng xem nhẹ Long Tộc, chỉ là gần đây tổng thể Long Tộc bình ổn, cũng không có đại sự gì phát sinh, chuyện gì nên quăng thì cứ tung.

"Giáo Chủ ca ca!"

Trong mộng cảnh, Ngao Ất mặc áo gấm trắng hoa văn vàng càng lộ ra vẻ thanh tú, chỉ mấy bước liền nhảy tới trước mặt Lý Trường Thọ, lập tức vái chào.

Lý Trường Thọ cười nói: "Nhìn ngươi rạng rỡ như vậy, thế nhưng là có chuyện vui gì?"

"Hắc hắc, mấy ngày nay ca ca có chuyện quan trọng gì không?"

Nghe Ngao Ất không trả lời mà hỏi lại, Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, nói: "Có làm việc nhỏ phải làm, nửa tháng tới sẽ có một chút bận bịu, chẳng lẽ là có chuyện gì muốn ta ra mặt?"

Ngao Ất không khỏi lời nói một trận, cau mày nói: "Ca ca có việc, vì sao không cho Ngao Ất biết một tiếng, Ngao Ất nguyện chịu khổ thay cho huynh trưởng!"

"Không sao, chẳng qua là đang tìm kiếm một vật." Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, lại hỏi: "Ở phía ngươi có chuyện quan trọng gì?"

"Cũng không phải là chuyện quan trọng gì!" Ngao Ất vội nói: "Nhưng Tần Hoàn sư thúc trên Kim Ngao Đảo đi tìm ta, hỏi ta có thể mời ca ca đến Kim Ngao Đảo dự tiệc hay không? Ba ngày sau, có hai vị Kim Tiên sư thúc trên Kim Ngao Đảo kết thành đạo lữ, mọi người muốn nhân cơ hội vui vẻ một phen."

"Chuyện như vậy thì ta không đi được." Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu: "Sau đó ngươi hãy phái người đến An Thủy Thành, ta chuẩn bị một phần lễ vật, ngươi giúp ta đưa tới là được."

"Vâng." Ngao Ất lập tức gật đầu đáp ứng một tiếng, sau đó liền lộ vẻ mặt lo lắng mà nhìn Lý Trường Thọ: "Ca ca, nếu đang có chuyện phải làm, còn xin nói rõ với đệ đệ!"

"Yên tâm." Lý Trường Thọ đưa tay vỗ vỗ đầu vai của Ngao Ất.

Ngao Ất là biết lại lịch đệ tử Độ Tiên Môn của chính mình, mượn tay của Ngao Ất, điều cao thủ Long Tộc đến giúp chính mình thúc đẩy sự tình Thử Thiết Thành, kỳ thật cũng không phải là không thể cân nhắc.

Nhưng gần đây Long Tộc đã có quá nhiều chuyện phiền lòng, chính mình vẫn nên ít gia tăng gánh nặng cho bọn hắn.

Trong đáy lòng xẹt qua những ý niệm này, Lý Trường Thọ cười nói: "Ta đương nhiên sẽ không khách khí với ngươi."

Ngao Ất nhếch miệng cười một tiếng, cấp tốc chạy xa.

Trên Kim Ngao Đảo có việc mừng...

Lý Trường Thọ trái lo phải nghĩ, cũng cảm thấy việc này hẳn là không có quan hệ gì cùng với chính mình, không tạo thành ảnh hưởng gì đối với đại sự chính mình muốn làm.

Tiếp tục chuẩn bị chiến đấu!

Thế là, ba ngày sau...

Lý Trường Thọ chuẩn bị khai chiến trước nửa canh giờ.

Trên Kim Ngao Đảo, hàng trăm hàng ngàn thân ảnh hội tụ tại trong và ngoài điện.

Ở một góc trong điện, Hỏa Linh Thánh Mẫu đầu đội kim quan, đang cau mày nhìn vào chiếc ghế chính bỏ trống giữa sảnh.

Kim Quang Thánh Mẫu mặc váy ngắn bước nhanh mà đến từ bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Đại sư huynh đâu? Làm sao còn chưa tới? Đại sư huynh không phải là đến cùng với ngươi sao?"

Chương 410. Đánh nghi binh

Hỏa Linh Thánh Mẫu không nhịn được vỗ nhẹ cái trán, nói: "Vừa mới rồi y nói ngửi được có bảo vật gì sắp xuất thế, đi xem cuộc vui một chút, lúc này thật sự không biết đã đi tới nơi nào."

"Chuyện này…" Kim Quang Thánh Mẫu ngẫm nghĩ: "Trước đây ta đã nói rồi, Đa Bảo đại sư huynh đích thân đến làm chứng vì hai người bọn họ...chuyện này nên làm thế nào cho phải?"

"Không bằng lại mời một vị đại đệ tử tới."

"Bích Du Cung chúng ta không đi được...như vậy…" Kim Quang Thánh Mẫu vội nói: "Ta đi mời hai vị nghĩa huynh, cùng nhau tiến đến Tam Tiên Đảo gần nhất, xem có thể mời vị nào bên trong ba vị sư tỷ đến đây hay không?"

Sắc mặt của Hỏa Linh Thánh Mẫu có một chút áy náy: "Ta cũng sẽ đi cùng, sư phụ ta thật sự..."

"Ài." Hai vị Thánh Mẫu liếc nhìn nhau, từng người chỉ có thể cười khổ than nhẹ.

Ngoài ba trăm dặm Thử Thiết Thành, trong rừng rậm nào đó.

Từng gốc đại thụ đột nhiên bắt đầu run run, cỏ trên mặt đất dần dần phồng lên thành những đống đất, những đống đất này lại đổ ập xuống, biến thành mấy trăm hố tròn thâm thúy.

Sau đó, đạo đạo thân ảnh bay ra từ bên trong hố tròn...

Tráng hán thuẫn giáp khuôn mặt uy nghiêm, nữ cung thủ khuôn mặt xinh đẹp, cấp tốc bày trận giữa khu rừng, cứ năm ngàn người thành lập một đội hình bay lên trời.

Sương mù bốc lên, trong rừng núi nơi đây, tràn đầy một mảnh khí tức túc sát.

Một lát sau, mười đội hình sắp xếp hoàn tất, năm vạn tiên binh hội tụ ở đây, làm xong chuẩn bị xuất chinh!

Mấy vạn bóng người phủ kín mảnh bầu trời nhỏ, khí tức hỗn tạp xông thẳng lên trời, khí thế quả thực bất phàm.

"Đậu Tiên Binh, toàn quân xuất kích."

Lý Trường Thọ phát ra một mệnh lệnh đơn giản, năm vạn Đậu Tiên Binh chậm rãi bay về hướng Thử Thiết Thành, cũng có một chút dị tượng che khuất bầu trời.

Con số này, là do trước đây Lý Trường Thọ tính toán lặp đi lặp lại, cuối cùng định ra.

Nếu như Đậu Tiên Binh quá nhiều, sẽ dễ dàng làm cho đối phương liều chết đánh cược một lần, tử chiến đến cùng, phe mình rất nhanh liền sẽ lộ ra chân ngựa.

Nếu như quá ít, lại không đạt được đầy đủ hiệu quả uy hiếp.

Cùng lúc đó, hơn hai mươi cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên bay ra từ phía dưới, xen lẫn trong trận địa của Đậu Tiên Binh.

Để tiện cho chỉ huy, Lý Trường Thọ đã xếp những Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên vào một nhóm, trách nhiệm chủ yếu của bọn chúng, chính là thi triển thần thông Rải Đậu Thành Binh, phóng xuất ra hỏa lực mạnh nhất...

Tinh binh Đậu Hà Lan!

Trùng trùng điệp điệp, đằng đằng sát khí, năm vạn Đậu Tiên Binh tập kích bất ngờ Thử Thiết Thành Yêu Tộc!

Tự nhiên, đây đều là đánh nghi binh, bộ dáng lúc lắc mà thôi.

Đòn tấn công bất ngờ thực sự phải là một cách tiếp cận im lặng, phá vỡ đại trận hộ thành của đối phương với tốc độ nhanh nhất, sau đó lao vào với tốc độ cực nhanh, phối hợp với chém đầu, dùng thuốc mê, độc phấn giải quyết tạp binh, đánh cho đối phương trở tay không kịp.

Một đòn tấn công bất ngờ giả như vậy, nhìn như đột nhiên xuất hiện, khí thế kinh người, kì thực là ngoài mạnh trong yếu, chỉ có ba hoặc bốn đợt tấn công, và mục tiêu chiến đấu đặt ra chỉ là phá vỡ đại trận hộ thành của đối phương...

Thường thì hành động càng mạnh mẽ, là nhằm đạt được những mục đích khác ngoài việc đấu pháp.

Cố hết sức để che giấu việc đại quân hành quân, mới biểu thị đấu pháp chân chính...

Ngay vào lúc đó, ba cỗ khí tức cảnh giới Kim Tiên dao động, trống rỗng xuất hiện ở bên ngoài thành trì, ba đạo thân ảnh hai nam một nữ đứng trên không trung, từng người mặt như phủ băng, nhìn chăm chú vào thành trì Yêu Tộc nơi đây.

Nữ tử kia quát mắng một tiếng: "Dự nghiệt Yêu Tộc, đi ra nhận lấy cái chết!"

Lời nói của nữ tử rơi xuống, lão giả bên trái đánh ra một chưởng, lòng bàn tay tách ra thanh lôi đầy trời, rắn rắn chắc chắc đập vào trên đại trận hộ thành của Thử Thiết Thành, đập cho đại trận không ngừng lay động, cơ hồ bị đập vỡ vụn...

Đông đảo Yêu Tộc trong thành, vào giờ phút này đều cùng nhau sững sờ.

Cũng không biết là nữ yêu mỹ lệ chủng loại gì hét lên một tiếng: "Nhân Tộc, là Nhân Tộc! Nhân Tộc đánh tới!"

Các nơi trong thành lập tức hỗn loạn không thôi, tuyệt đại đa số Yêu Tộc cuống quít thất thố, vội vàng bỏ chạy về một phương hướng khác.

Một phần nhỏ Yêu Tộc lập tức giận dữ, gào thét vọt tới không trung, lại bị đại trận hộ sơn ngăn cản, làm cho trong thành càng thêm mấy phần hỗn loạn.

Chiêng trống huyên náo, tiếng chuông không ngừng, tiếng mắng chửi, tiếng la khóc không dứt bên tai.

Lý Trường Thọ quan sát một màn này từ từng phương vị, không nhịn được hơi xúc động.

Người ta nói rằng Yêu Tộc rất hung dữ và Nhân Tộc sợ Yêu Tộc là điều bình thường trong thời Thượng Cổ.

Nhưng bây giờ, Nhân Tộc từng bước một đứng ở trước mặt Yêu Tộc, trả lại nỗi sợ hãi mà họ đã phải chịu đựng khi đó.

Thực lực, mới là tiêu chuẩn duy nhất để sống sót ở trong Hồng Hoang.

Bên trong tiếng nổ, ba cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên bắt đầu không ngừng ra tay oanh kích đại trận.

Lão Ngưu Yêu cảnh giới Kim Tiên trong thành kia, vào giờ phút này đã vọt tới trên không phủ thành chủ, cũng không dám xuất trận, chỉ trợn mắt nhìn đối thủ ở bên ngoài, không ngừng gầm thét, phát động binh mã các nơi, bảo Yêu Tộc trong thành xuất ra một phần lực.

Rất nhanh, hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng.

Lão Ngưu Yêu này lấy ra một chiếc kèn lệnh, rống lên đối với kèn lệnh.

Khiến cho mọi người rung động!

Kế sách đánh nghi binh so với dự tính của Lý Trường Thọ, còn muốn dễ dàng hơn mấy lần.

Nhưng vào giờ phút này cũng không thể khinh thường, đại kế tầm bảo chỉ vừa mới bắt đầu.

Tâm thần của Lý Trường Thọ vào giờ phút này chủ yếu phân tán ở trên người sáu cỗ Đạo Nhân Giấy Kim Tiên, vì lưu lại đủ nhiều tâm lực để ứng đối với các loại tình huống ngoài ý muốn, các Đạo Nhân Giấy khác chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên phân tâm thao tác một chút.

Trong đáy lòng phảng phất như mở ra mấy chục "Màn hình" nhỏ, Lý Trường Thọ xuyên thấu qua những màn hình này quan sát các nơi, ấn theo kịch bản mà chính mình viết, không ngừng thúc đẩy vở kịch này hướng về phía sau.

Phản ứng của chúng yêu Thử Thiết Thành, hỗn loạn viễn siêu dự đoán của Lý Trường Thọ, chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ giảm bớt hơn phân nửa áp lực ở chính diện.

Vào giờ phút này, trong toà sơn cốc kia.

Đại trận thủ hộ nơi đây mở ra một cái khe hở, mấy chục đạo thân ảnh cường tráng vội vàng xông ra khỏi đại trận.

Khuôn mặt, thân hình của bọn hắn không sai biệt nhiều so với Nhân Tộc, tuyệt đại đa số đều là Ngưu Yêu thuần khiết sau khi biến hóa.

Nam Ngưu Yêu thân hình cường tráng, đôi sừng trâu gập ghềnh kiên cố kia là bộ vị thân thể bọn hắn tự hào nhất, lông tóc trên đỉnh đầu bị bọn hắn nhuộm thành đủ mọi màu sắc, phần lớn là hình dạng ngọn lửa.

Khoen mũi, là vật phẩm trang sức nhóm nam Ngưu Yêu đặc biệt thích, cơ hồ mỗi Ngưu đều có một kiện.

Lại phối hợp với câu gầm thét của bọn hắn:

"Tập hợp ở lối vào! Mang theo người của mình! Nhân Tộc đánh tới!"

Chương 411. Đạo nhân hơi mập

Hiển nhiên, đám nam Ngưu Yêu này, là đứng đầu trong giới thời trang Hồng Hoang...

Nhóm nữ Ngưu Yêu đối lập với nhóm nam Ngưu Yêu, liền tương đối bình thường, không có chỗ dễ thấy đặc biệt gì.

Nhóm Nữ Ngưu Yêu cứng cáp và phẳng lì kia, dù tu vi hơi cao một chút, cũng không ngẩng đầu được ở trong giống loài.

Mà những nữ Ngưu Yêu thân hình sưng lên kia, dù tu vi không cao nhất, cũng là ưỡn ngực ngẩng đầu, đi ở vị trí chính giữa nhất đám Ngưu Yêu này...

Lại nói, đám Ngưu Yêu này vừa xông ra khỏi đại trận sơn cốc, ở phía đối diện liền có một cơn gió lớn thổi tới!

Đám Ngưu Yêu này có tổng cộng bốn mươi sáu vị cao thủ cảnh giới Thiên Tiên, phần lớn đều là cảnh giới Thiên Tiên trung kỳ, hậu kỳ, lại không một Ngưu nào có thể phát hiện ra trong gió lớn mang theo cát đá và lá rụng dị dạng, từng người xông ra bên ngoài, tiến về phía Thử Thiết Thành tiến hành tiếp viện.

Khi bốn mươi sáu vị Ngưu Yêu cảnh giới Thiên Tiên vừa cuốn đi, lại lập tức có hai đạo thân ảnh to lớn mạnh mẽ xông ra từ sâu trong sơn cốc, trong miệng phát ra hai tiếng gọi "Bò...Ò..." rung trời, tản mát ra uy áp cảnh giới Kim Tiên cường liệt, nhanh chóng tiếp viện Thử Thiết Thành!

Lý Trường Thọ không dám khinh thường, kiên nhẫn chờ đợi.

Đợi nhóm cao thủ này xông ra một đoạn khoảng cách, ở bên cạnh trong đại trận, có mấy hạt cát đá, vài chiếc lá rụng, chậm rãi dung nhập vào bên trong lòng đất...

Những thứ này tự nhiên đều là Đạo Nhân Giấy thi triển Hóa Hình Thuật.

Một bước mấu chốt nhất trong kế hoạch, chính là ở trong nháy mắt đại trận mở ra, để cho Đạo Nhân Giấy tiến vào bên trong trận từ ngoài trận.

Muốn đánh vỡ đại trận nơi đây, đối với Lý Trường Thọ lúc này mà nói cũng không phải là vấn đề hóc búa, nhưng muốn thần không biết quỷ không hay tiến vào bên trong, thật sự vô cùng không dễ.

Cơ hội thoáng một cái liền trôi qua, cũng may là hắn đã nắm bắt thành công.

Tám cỗ Đạo Nhân Giấy cấp tốc phân tán đến nhiều nơi khác nhau, nhanh chóng phân loại các loại tình báo trong sơn cốc.

Địa hình, sự phân bố của các cao thủ, sơ hở của đại trận...

Tâm thần của Lý Trường Thọ cấp tốc bị các loại tin tức tràn ngập, cẩn thận phân tích một hồi, lại hơi ngẩn ra.

Bên trong, hình ảnh rất là khác biệt so với suy nghĩ của chính mình.

Vốn tưởng rằng chính mình đã xâm nhập vào một chỗ "binh doanh thiết huyết", nhưng lấy lại tinh thần, lại phát hiện ra nơi đây lại giống như thế ngoại đào nguyên...

Nhà gỗ san sát, cười nói không ngớt.

Không có thủ vệ tuần tra sẵn sàng bày trận, chỉ có một đám tiểu yêu vừa biến hóa không lâu chơi đùa trong đồng ruộng, lại bị các gia trưởng Ngưu Yêu ở nơi xa vọt tới kêu gọi về nhà tránh né.

Làm cho Lý Trường Thọ có một chút cảm giác tiếc nuối là, nơi đây cũng không có nghiệp chướng, ngược lại là ở bên trong sự an bình, lộ ra một chút ý nghĩa tốt lành.

Ừm, xác nhận là nơi cất giấu bảo vật!

Đã lựa chọn điệu hổ ly sơn, việc thi triển chiến thuật này đến cùng là lẽ đương nhiên.

Tám cỗ Đạo Nhân Giấy lẫn vào nơi đây chia thành hai nhóm, hai cỗ ở gần phụ cận đại trận, chuẩn bị phá trận, dẫn địch, ngoài ra còn có sáu cỗ Đạo Nhân Giấy mai phục ở bên ngoài tiếp ứng.

Lại có sáu cỗ Đạo Nhân Giấy đi vào sâu bên trong thâm cốc tìm kiếm, tìm nơi đặt bảo tàng.

Đây đã chính là toàn bộ thủ đoạn hắn?

Tự nhiên không phải.

«Ổn Tự Kinh» có lời, chuẩn bị thêm thủ đoạn ở sau, mới có thể ứng biến.

Vì để cho hành động của mình càng thêm có tính lừa gạt, Lý Trường Thọ dùng để tầm bảo chân chính là Đạo Nhân Giấy——【kim】số bốn, vào giờ phút này đã thi triển Hóa Hình Thuật hóa thành một con phi trùng, đi theo một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên ở phía sau xa xa.

Đến lúc này, tâm thần của Lý Trường Thọ đã bị chiếm dụng chín thành, vào giờ phút này kéo dài thao tác đa tuyến, nếu như xuất hiện một chỗ sai lầm, sẽ rất dễ dẫn đến sụp đổ toàn bộ!

Rất nhanh, Lý Trường Thọ khóa chặt chỗ bảo khố nơi đây——

nói có nhiều cấm chế nhất, trông coi nghiêm mật nhất, trong đó ẩn ẩn có lực lượng công đức lưu chuyển.

Sau khi Lý Trường Thọ cân nhắc, liền lựa chọn sử dụng phương án thứ nhất, sáu cỗ Đạo Nhân Giấy mang theo thuốc mê tiếp cận bảo khố dưới mặt đất, sau đó khởi xướng tấn công mạnh đối với bảo khố.

Mà Đạo Nhân Giấy【 kim 】 số bốn, thi thổ độn trốn vào dưới mặt đất.

Đợi mười mấy vị thủ vệ Ngưu Yêu bên ngoài bị thuốc mê đánh ngã, hai cỗ Đạo Nhân Giấy lao ra trước, dẫn đi cao thủ của đối phương, sau đó bốn cỗ Đạo Nhân Giấy đột nhiên gây khó khăn, cường công chính diện trận pháp bên ngoài bảo khố, vung ra từng trận pháp cỡ nhỏ "sau khi dùng tự hủy" đối với đại trận...

Ngay ở bên trong hỗn loạn như vậy, Đạo Nhân Giấy 【 kim 】 dưới mặt đất sẽ mò tới rìa bảo khố.

Chỉ còn một bước nữa thôi!

Lý Trường Thọ bình tâm tĩnh khí, khống chế Đạo Nhân Giấy để bàn tay trái ở trên quang mang cấm chế phía trước, bộc phát tiên lực, trực tiếp đánh nát hai tầng cấm chế!

Tiên thức hoả tốc hướng về phía trước dò xét, xác định nơi đây cũng không có khí tức sinh linh, thi triển ngũ hành độn, thân hình hóa thành một chùm ánh đỏ dưới mặt đất!

Độn hành thiên địa!

Cơ hồ trong nháy mắt, Lý Trường Thọ chui vào khu vực hạch tâm bảo khố, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, lao qua lớp đất đá dày của bảo khố với tốc độ cực nhanh, xâm nhập vào động phủ lóng lánh ánh vàng kia!

Đi vào!

Trên tường treo một ít vũ khí tản ra hung khí, một đống bảo vật tản ra ánh vàng chất thành đống như ngọn đồi.

Lý Trường Thọ tập trung nhìn vào, sắc mặt đại biến.

Có người ở chỗ này!

Không chỉ có người, tu vi của người này, Lý Trường Thọ hoàn toàn không có cách nào nhìn thấu, trước đây càng là không có một chút phát hiện ra nào!

Hơn nữa, đạo nhân có một chút hơi mập này đang nằm ở phía trên đống bảo vật, phát ra một hồi âm thanh thì thào say mê, thân thể đang không ngừng nhúc nhích bên trong những bảo tài...này

Trọng điểm là!

Không có quần áo...che thân...

Đột nhiên, đạo nhân hơi mập giống như đang say ngồi dậy, mắt lớn trừng mắt nhỏ cùng với Lý Trường Thọ.

Dòng sông thời gian, phảng phất như kẹt tại nơi đây!

"Hừ! Xem pháp bảo!" Đạo nhân hơi mập này hét to như sấm, dựng thẳng lông mày rống to!

Hào quang óng ánh lấp lánh quanh người gã, ngưng tụ thành đao, thương, kiếm, kích, rìu, móc và nĩa, đập loạn về hướng cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên này của Lý Trường Thọ!

Lý Trường Thọ chỉ có thể hô lên một tiếng: "Vãn bối là đệ tử Nhân Giáo!"

Thân hình của cỗ Đạo Nhân Giấy này, liền bị mấy chục kiện linh bảo bao phủ, đảo mắt đã mất đi liên hệ cùng với bản thể, sợi lực lượng nguyên thần kia cũng đều hóa thành cặn bã...

Tại Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ ngơ ngác đứng ở đó, vô thức thao túng Đạo Nhân Giấy các nơi, trong lúc nhất thời cũng có một chút không bình tĩnh nổi.

Đạo nhân vừa rồi kia, chính mình đã lờ mờ nhìn thấy...

Đại hội nguồn gốc Tam Giáo, tiếp khách bên người Huyền Đô Đại Pháp Sư, không phải chính là vị đạo nhân có một chút mập này...

"Nhân Giáo lời thô tục, chuyện này là sao?" Khóe miệng của Lý Trường Thọ điên cuồng run rẩy, mà một tia tiên thức cường hoành, đã là khóa chặt ở trên người các Đạo Nhân Giấy khác của chính mình.

...

Chương 412. Đa Bảo đạo nhân

【Loại sự tình tầm bảo này, vừa trang nghiêm lại thần thánh.】

"Năm đó nhiều linh bảo chỗ tốt trên Phân Bảo Nhai bị ta nhặt được như vậy, ta thật sự còn thiếu bảo vật hay sao?"

Đa Bảo đạo nhân thường tự hỏi mình câu hỏi này, và tự nhiên không thiếu câu trả lời.

Không những không thiếu, còn rất giàu có—— so sánh với bất kỳ sinh linh nào dưới Thánh Nhân cũng đều là như vậy.

Y kết giao bằng hữu ở bên trong Tiệt Giáo, cũng chưa từng nhìn tu vi của bọn hắn cao hay thấp, có nhiều linh bảo hay không, dù sao thì cũng không thể nhiều bằng y.

Mà Đa Bảo đạo nhân cũng không keo kiệt, không ít môn nhân đệ tử ưu tú bên trong Tiệt Giáo, đều đã từng đạt được linh bảo y đưa ra ngoài.

Nhưng bản thân của chuyện【 tầm bảo 】này, lại là luôn khó có thể ức chế, giống như là bị nghiện vậy.

Vào lúc tu vi thấp, dựa vào thần thông tìm kiếm bảo vật.

Tu vi cao thâm, thần thông cũng có bước nhảy vọt, có thể trực tiếp ngửi được thiên cơ báo trước, tìm kiếm được bảo vật sắp xuất thế.

Ngày hôm nay, chính là như vậy, y phát giác ra được có bảo vật sắp xuất thế, chạy tới tiếp cận cuộc vui.

Tu vi bây giờ của Đa Bảo đạo nhân, đã bước đến trước cửa Trảm Tam Thi một bước. Mà Đa Bảo cũng tự biết, chính mình chỉ cần hiểu được sự tình có quan hệ đến "bảo", liền có thể bước vào một cái cảnh giới hoàn toàn mới.

Nhưng, chuyện này cũng đâu phải nói ngộ ra, liền có thể ngộ ra?

Cơ hồ mọi người trong Hồng Hoang đều biết, bản thể của Đa Bảo đạo nhân y, là Tầm Bảo Thử (chuột tầm bảo) đầu tiên trong thiên địa.

Tam Thanh phân ly, ngòi nổ chính là Thông Thiên Giáo Chủ mang Đa Bảo trở về Tam Hữu tiểu viện, còn thu Đa Bảo làm đại đệ tử, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy bản thân bị mạo phạm...

Đối với lai lịch của chính mình, Đa Bảo đạo nhân chưa từng cảm thấy có gì không tốt, nguyên nhân chính là như thế mới có thể gặp được sư tôn, đây là phúc vận và cơ duyên lớn nhất của chính mình.

Nhưng hai chữ "tầm bảo", lại như là tâm ma y không bước qua được, làm cho y tầm bảo từ Viễn Cổ cho đến ngày hôm nay.

Không có cách nào, quá trình tầm bảo, tràn đầy mị lực say lòng người, có thể khiến cho y quên bản thân, cảm nhận được rung động đại đạo ban sơ nhất.

Mà sự gian nan trong khi tầm bảo, cũng là bởi sự thỏa mãn và mừng rỡ vì tìm kiếm được bảo vật trong một cái chớp mắt kia!

Khi ôm bảo bối, cảm nhận được mạch đập của đại đạo, lúc say đắm ở trong đạo bản thân...

"Trên đời này không có chuyện gì có thể khiến ta hài lòng hơn thế này!" Đa Bảo đạo nhân than thở từ trong tận trong đáy lòng.

Tiếp xúc thân mật với bảo vật là sai sao?

Có vấn đề gì không?

Đây là cảnh giới!

"Ừm khục." Đa Bảo đạo nhân ngồi ở trên núi bảo vật, cúi đầu lau mặt, trên người đã xuất hiện quần áo ngưng tụ thành từ tiên lực, bên ngoài còn có một tầng đạo bào chân thực.

Được rồi, thật xấu hổ.

Tiểu Hải Thần Nhân Giáo không phải còn đang ở bên ngoài sao? Làm sao lại đột nhiên liền xuất hiện ở đây rồi?

Ài, không đúng, người vừa rồi bị mình đập thành tro bụi, giống như là cảnh giới Kim Tiên...

"Hít hà!"

Sẽ không phải là bản thể Tiểu Hải Thần Nhân Giáo đó chứ?

Nếu như lúc này vì xấu hổ mà tức giận giết chết tiểu đệ tử mà đại sư bá coi trọng thì vui lắm!

Đa Bảo đạo nhân nhánh chóng nhảy xuống từ núi bảo vật, phát hiện ra chính mình diệt đi chẳng qua chỉ là một tờ người giấy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thu hồi hơn ba trăm kiện linh bảo mới vung ra vừa rồi vào trong tay áo.

Đều là do vừa rồi chính mình quá say mê...

Thật sự quá mất mặt!

Đa Bảo đạo nhân đã tìm thấy nơi đây nửa canh giờ trước, vị pháp sư tầm bảo này, rất nhanh liền phát hiện ra Lý Trường Thọ đang âm thầm bố trí từng tờ người giấy.

Lúc ấy, Đa Bảo đạo nhân liền rõ ràng, bảo vật xuất thế lần này, hẳn là có quan hệ cùng với Hải Thần...

Hiện nay, thần thông Cắt Giấy Thành Người cơ hồ đã trở thành tiêu chí của Hải Thần.

Lại thêm việc Đa Bảo đạo nhân âm thầm khóa chặt một tờ người giấy, thử thôi diễn một phen, sau khi phát hiện ra Thái Cực Đồ cảnh cáo, tự nhiên cũng liền nghiệm chứng thân phận người thao tác phía sau nhóm người giấy.

Nhưng Đa Bảo đạo nhân cũng không có quan tâm nhiều.

Y thích nhất chính là niềm vui thú tầm bảo, tìm kiếm cảm giác lúc chính mình vẫn là một sinh linh nhỏ yếu.

Kế hoạch lúc đầu của Đa Bảo đạo nhân là sau khi tìm được bảo vật, say mê một chút liền tự động rời đi, không quấy rầy Tiểu Hải Thần Nhân Giáo tầm bảo.

Thậm chí, y sẽ còn để lại cho Tiểu Hải Thần Nhân Giáo một chút lễ vật nhỏ, kết một chút thiện duyên.

Lập tức, Đa Bảo đạo nhân vô thanh vô tức tiến vào trong bảo khố nhóm Ngưu Yêu, tập hợp bảo vật vào một chỗ, nằm ở trên đó, say mê lấy, say mê để, chờ đợi đén trước một cái chớp mắt người giấy Hải Thần đến nơi đây.

Đa Bảo đạo nhân tự nhiên có nắm chắc, làm cho Lý Trường Thọ không thể bắt giữ thân ảnh bản thân rời đi.

Nhưng y phân một tia tâm thần nhìn chăm chú, vẫn là tám cỗ Đạo Nhân Giấy bên ngoài kia...

Vạn lần không nghĩ tới...

Chính mình đưa kinh hỉ ra ngoài, đối phương đưa kinh hãi tới.

"Hắn làm sao lại đột nhiên xuất hiện từ dưới đất?"

Đa Bảo đạo nhân vỗ đầu một cái, trong trong đáy lòng nhanh chóng tính toán việc này nên kết thúc như thế nào, nhưng y phiền lòng lại ý loạn, trong lúc nhất thời cũng không có ý kiến gì hay.

Thế là, trước tiên bất chấp tất cả, Đa Bảo đạo nhân lấy ra một cái bình bát máu tím vàng từ trong ngực, bàn tay lớn giơ lên, bình bát này nhẹ nhàng chấn động biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, một tòa bình bát đường kính ngàn dặm giáng xuống từ trên trời, trực tiếp bao phủ Thử Thiết Thành, sơn cốc này.

Kỳ thật...

Vì lần tầm bảo này, những gì Lý Trường Thọ bố trí đâu chỉ những thứ trước mắt này.

Lúc này ở các nơi Trung Thần Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, còn có bảy ~ tám địa hình "Vô Thủ Sơn ---- sông lớn ---- sơn cốc", chôn giấu số lượng Đạo Nhân Giấy và Đậu Tiên Binh không giống nhau.

Những địa phương này đều ở chỗ hoang tàn vắng vẻ, nhưng Lý Trường Thọ sẽ chế tạo ra tình cảnh sau khi đại chiến, lưu lại một ít vết tích "tông môn bị hủy".

Đây là tất cả các biện pháp bảo vệ.

Lý Trường Thọ đã cân nhắc rất kỹ vào trước đó.

【 Chỉ cần chính mình tầm bảo, liền sẽ để lại dấu vết, hơn nữa muốn không kinh động đến Ngưu Yêu Tộc mà lấy đi bảo vật của Ngưu Yêu Tộc, độ khó là quá lớn.

Mà bốn vị đại lão Phục Hi, Hiên Viên, Thần Nông, Đại Vũ, là biết được tuyến đường tầm bảo.

Không thể tránh né để lại dấu vết, không thể tránh né làm cho người biết, như vậy nguy hiểm bản thể của chính mình bại lộ, liền sẽ vẫn luôn tồn tại. 】

Cho nên, sau khi cân nhắc toàn diện, Lý Trường Thọ chỉ có hai lựa chọn.

Hoặc là từ bỏ tầm bảo, tìm những phương thức khác làm mạnh chính mình, như nghiên cứu một số huyền công diệu pháp mà Hiên Viên tiền bối cho.

Chương 413. Coi như các ngươi lợi hại!

Hoặc là làm nhiều thêm một ít bố trí, trực tiếp dùng thân phận "Hải Thần Thiên Đình" tầm bảo tại nhiều khu vực, để lại một ít tin tức quấy nhiễu, giảm khả năng lai lịch bản thể của chính mình bại lộ xuống đến thấp nhất.

Kể từ đó, người không biết tuyến đường hắn tầm bảo, chỉ biết đây là Hải Thần Thiên Đình đang làm chuyện gì đó.

Người biết tuyến đường hắn tầm bảo, cũng vô pháp trực tiếp vào lúc Lý Trường Thọ tiến vào Hỏa Vân Động, phán đoán bản thể ở nơi nào.

Mặc dù còn phải cân nhắc nhân tố như "Độ Tiên Môn là đạo thừa Nhân Giáo", nhưng kế tiếp Lý Trường Thọ cũng có kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong di động.

Lý Trường Thọ không phải là không tin được bốn vị Nhân Hoàng về hưu này, trọng điểm là bên trong Hỏa Vân Động cũng không chỉ có Tam Hoàng Ngũ Đế, còn có hơn ba ngàn người bên gối kia...

Để phù hợp với bố cục tổng thể, Lý Trường Thọ tại Thử Thiết Thành và sơn cốc Ngưu Yêu, không thể khiến cho quá nhiều Yêu Tộc thương vong.

Thậm chí là trong nháy mắt nhìn thấy những bảo tài binh khí trong Ngưu Yêu bảo khố kia, Lý Trường Thọ cũng đều đã hạ quyết tâm không động vào, chỉ tìm "mệnh trung cơ duyên của chính mình ".

Nhưng bây giờ, những bố trí chu toàn, an bài tỉ mỉ các nơi này, bởi vì Đại sư huynh Tiệt Giáo hiện thân một cách quỷ dị, đã triệt để...

Biến mất.

Vì cái gì...

Hiện tại Lý Trường Thọ đang tự hỏi mình ba từ này lặp đi lặp lại.

Đây rốt cuộc là vì sao?

Chính mình vận dụng nhiều tài nguyên như vậy, phát động đánh nghi binh toàn phương vị, còn tổn thất một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, thu hoạch duy nhất chính là...

【 Đinh, ngươi phát hiện ra đam mê của đại lão tiểu quái Tiệt Giáo】

Phải đi tìm ai để nói rõ lí lẽ này!

Ở kiếp trước, Lý Trường Thọ đã thấy nhiều tình huống kỳ lạ ở dưới áp lực xã hội, cũng không cảm thấy loại sự tình này có gì mất mặt, đại lão cũng là sinh linh, và tất cả sinh linh đều không hoàn hảo, đây là đại đạo tự nhiên.

Nhưng kể một ngàn nói một vạn, vì sao Đa Bảo sẽ xuất hiện?

Chính mình chỉ tìm kiếm một kiện Bảo Vật Hậu Thiên mà thôi, độ khó làm sao lại lớn như vậy? Còn nhất định phải đánh bại Đa Bảo đạo nhân hay sao?

Lý Trường Thọ ngâm khẽ hai tiếng, phát giác ra chính mình thoáng có một chút bực bội, lập tức mặc niệm Thanh Tâm Chú, làm cho tâm thần cấp tốc giảm nhiệt độ.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tự nhiên có phương án khẩn cấp.

Trước đó không phải là chưa từng cân nhắc...

Mà thôi, trước đó là thật sự không thể cân nhắc đến loại tình huống này!

Đúng vào lúc này, bình bát vàng tím chụp xuống đầu, phong tỏa phạm vi ngàn dặm.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" ngẩng đầu nhìn một chút, lập tức làm ra quyết định lý trí.nhất

Tự huỷ!

Vào giờ phút này khoảng cách của đại quân Đậu Tiên Binh vẫn còn cách một đoạn so với Thử Thiết Thành.

Đậu Tiên Binh giống như một bộ đếm thời gian, trước khi bọn hắn đi đến trước Thử Thiết Thành, chính là "thời gian gây án" của Lý Trường Thọ.

Thật không may, nó không được sử dụng nữa.

Lý Trường Thọ ra lệnh cho những Đậu Tiên Binh đứng im bất động, hơn hai mươi cỗ Đạo Nhân Giấy trà trộn ở bên trong Đậu Tiên Binh, thực hiện một động tác chỉnh tề và thống nhất ——hai tay chống trời!

Một cỗ Tam Muội Chân Hỏa tuôn ra từ trong lòng bàn tay của các Đạo Nhân Giấy, hóa thành từng con hỏa long hoành hành chung quanh, đảo mắt một cái, liền nhóm lửa hoàn toàn mấy vạn Đậu Tiên Binh!

Cỗ đại quân phụ trách đánh nghi binh tạo áp lực này, vốn đều là sản phẩm của một số thần thông.

Vào giờ phút này bị Tam Muội Chân Hỏa Lý Trường Thọ ngưng tụ ra từ tiên lực cảnh giới Kim Tiên thiêu đốt, đảo mắt liền bị ánh lửa nuốt hết, tính cả hai mươi cỗ Đạo Nhân Giấy kia, tất cả đều hóa thành tro tàn đầy trời!

Tổn thất như vậy, Lý Trường Thọ ngược lại cũng sẽ không đau lòng gì.

Đậu Tiên Binh chỉ có thể tồn tại nhiều nhất mười hai canh giờ, tiên lực đến thời gian ấn định sẽ tản mất, tự động tiêu hủy.

Không phải là Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, hao phí cũng chỉ là linh thụ trên Tiểu Quỳnh Phong mà thôi.

Ngay sau đó, thừa dịp cơ hội bình bát vàng tím buông xuống, Đậu Tiên Binh tự huỷ, chúng yêu trong thành rối loạn, ba vị đại yêu cảnh giới Kim Tiên ngoài thành hoảng loạn.

Ba cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên dây dưa với ba vị đại Ngưu Yêu, cùng nhau bộc phát tiên lực, chấn lui ba vị đại Ngưu Yêu!

Ba cỗ Đạo Nhân Giấy này trực tiếp quay đầu thi triển phong độn, biến mất ở bên trong ánh mắt và tiên thức của đối phương trong nháy mắt.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" có một đặc điểm rõ rệt, thực lực đấu pháp bình thường, nhưng độn pháp tuyệt đối khinh thường cùng cấp...

Trong gió, chỉ để lại một câu nói cứng của "nữ tử Nhân Tộc" kia: "Coi như các ngươi lợi hại!"

Ba vị cao thủ Ngưu tộc đều sửng sốt.

Bọn hắn lợi hại ở chỗ nào?

Chưa giao thủ được mấy hiệp, không phải vẫn còn đang ở trong giai đoạn đấu pháp thăm dò nhau hay sao?

Không chỉ là tại Thử Thiết Thành, tại sơn cốc Ngưu Yêu kia, Đạo Nhân Giấy chưa có hiện thân lập tức thi triển thổ độn, ẩn nấp vào sâu trong lòng đất, trốn vào trong địa mạch.

Đạo Nhân Giấy đã hiện thân, đều thời mở ra cấm chế tự hủy, đảo mắt liền hóa thành tro tàn, nước đọng, lôi quang, phi vũ.

Thế là, nhóm Ngưu Yêu rơi vào nghi hoặc thật sâu.

Trước một cái chớp mắt, Thử Thiết Thành và sơn cốc bảo khố tràn ngập nguy hiểm, Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc khí thế hùng hổ.

Sau một cái chớp mắt, tro tàn đầy trời không ngừng phất phới, cường địch biến mất không còn tăm tích, một chiếc bình bát vàng tím bao phủ ngàn dặm.

Là mộng sao?

Hay là đại trận huyễn thuật gì đó?

Nhân Tộc rốt cuộc có âm mưu quỷ kế gì? !

Mấy vị "trí giả" Ngưu Yêu Tộc không nhịn được đỡ trán, cảm giác cái đầu trâu của bọn hắn đã sắp nổ tung.

"Mẹ ơi, những Nhân Tộc này đang làm cái gì?"

"Ta hiểu rồi! Mấy vạn Nhân Tộc hy sinh, mới bày ra thần thông quỷ dị như vậy!" Một con trâu già chỉ vào bình bát to lớn như lao tù, lớn tiếng la lên: "Ngưu tộc chúng ta nguy rồi! Thử Thiết Thành nguy rồi!"

Thế là, các nơi trong thành truyền đến âm thanh kêu khóc thê thảm một lần nữa...

Chúng yêu cảm thụ được uy áp bình bát vàng tím tản ra, phát giác ra được pháp lực mênh mông làm yêu tuyệt vọng ẩn chứa trên đó, toàn bộ Thử Thiết Thành, sơn cốc Ngưu Yêu, lại rơi vào một vòng khủng hoảng mới...

Những chuyện này liền không có quan hệ gì cùng với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vào lúc này, đã tập hợp năm cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên vào một chỗ, do một cỗ Đạo Nhân Giấy thu hồi bốn cỗ Đạo Nhân Giấy khác, trốn ở sâu trong lòng đất.

Không có cách nào, những người giấy này của Lý Trường Thọ, cũng bị vây ở bên trong bình bát.

Vốn dĩ, Lý Trường Thọ là chuẩn bị cùng nhau tự huỷ năm cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên này.

Nhưng vào trước khi hắn động thủ, cảm thụ được tiên thức khóa chặt ở trên người chính mình, lại nhìn một chút đỉnh đầu bình bát...

Nếu như chính mình tự huỷ, như vậy nhân quả cùng với Đa Bảo đạo nhân, liền chính thức kết.

Chương 414. Mịch Bảo Linh Điệp

Đa Bảo đạo nhân là ai?

Đại sư huynh Tiệt Giáo, đại đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, chính là đại lão Đạo Môn có thể ngồi trên một cái bàn uống rượu cùng với Đại Pháp Sư nhà mình.

Chính mình trong lúc vô tình nhìn trộm một chút ham mê cá nhân của y, làm sao có thể sống yên ổn được?

Hơn nữa, hành động lần này của chính mình đã trực tiếp dùng "thân phận Hải Thần", Đa Bảo đạo nhân hơi suy tính liền sẽ bị Thái Cực Đồ ngăn lại, tự nhiên có thể khóa chặt "Hải Thần Thiên Đình".

Nghĩ biện pháp, nhanh chóng nghĩ biện pháp.

Nếu không được mình liền tự lập lời thề đại đạo, cam đoan sẽ không tuyên dương việc này ra ngoài.

Không, không thể đơn giản như vậy...

"Ài..."

Đào bảo nghèo ba đời, tầm bảo hủy cả đời.

Về sau vẫn là đừng lộn xộn với ý nghĩ "làm mạnh chính mình", an an tâm tâm làm tu luyện thần thông trận pháp đan dược là được.

Bài học thật sâu sắc!

Sau đó chép chín ngàn lần «Ổn Tự Kinh»...Được rồi, ba ngàn lần, cũng mời sư muội giám sát, ngẫm nghĩ tại sao mình lại đột nhiên có ham muốn đối với loại vật linh bảo này.

"Ừm à! Chuyện kia!"

Đột nhiên, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" nghe được một tia truyền âm.

"Tiểu Hải Thần, à không, Hải Thần tiểu hữu, sao ngươi không đi vào bảo khố một lần nữa?"

Lý Trường Thọ khống chế Đạo Nhân Giấy vái chào, liếc nhìn đại trận bên ngoài sơn cốc Ngưu Yêu.

Trong khi đang lúng túng, truyền âm của Đa Bảo đạo nhân lọt vào tai một lần nữa.

Lần này, lại là chỉ điểm cho hắn một con đường ẩn nấp, chính là con đường Đa Bảo đạo nhân đào bới ra để tầm bảo trước đây.

...

Lại một lát sau, trong bảo khố của Ngưu Yêu Tộc.

Hai thân ảnh cách ba trượng nhìn nhau, dòng sống thời gian dường như lại ngưng kết tại nơi đây.

Nhìn bên trái, thân hình một trung niên Luyện Khí Sĩ thẳng tắp được bao bọc trong đạo bào màu đen, đây dĩ nhiên chính là Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ".

Lại nhìn phía bên phải, Đa Bảo đạo nhân mặc đạo bào vàng nhạt, bưng một cây phất trần, trên dưới toàn thân tản ra đạo vận nồng đậm, ở trên khuôn mặt hơi mập kia, duy trì một nụ cười có một chút cứng ngắc...

Bọn họ một lần nữa, rơi vào xấu hổ không hiểu.

Mà đệ tử Nhân Giáo rất có thành tích ở trong bầu không khí sinh động này, vào giờ phút này lại tìm không thấy một lời nói hợp với tình hình lại nhẹ nhõm.

Đa Bảo đạo nhân: "Hải..."

"Ai?" Biểu tình của Lý Trường Thọ hơi có vẻ kinh ngạc, cười hỏi một câu: "Tiền bối làm sao lại ở đây vậy?"

"Ta...A ha ha ha!" Đa Bảo đạo nhân ngửa đầu cười to, nhẹ nhàng vung vẩy phất trần, cười nói: "Bần đạo đây không phải là trùng hợp đi ngang qua nơi đây hay sao, Hải Thần đạo hữu, ngươi đang tầm bảo ở chỗ này sao?"

"Ha ha ha ha ha...quả nhiên là đúng dịp, tiền bối ngài cũng phát hiện ra nơi đây có bảo vật?"

"Ngẫu nhiên ngửi thấy." Đa Bảo đạo nhân híp mắt cười, bưng phất trần tiến đến bên người Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vô thức liền muốn lui lại nửa bước, nhưng lúc này lại cưỡng ép để cho chính mình chủ động tiến về phía trước nửa bước tiếp đón: "Nếu tiền bối đã vừa ý bảo vật nơi đây, như vậy vãn bối xin cáo từ!"

"Ha ha!" Đa Bảo cười cười, đưa tay nắm chặt cánh tay của Lý Trường Thọ: "Ngày hôm nay chúng ta gặp nhau, cũng là hữu duyên. Bần đạo dù sao cũng là đại đệ tử của lão sư, Đại sư huynh Tiệt Giáo, làm sao có thể đoạt bảo vật cùng với Hải Thần đạo hữu? Đến, bần đạo tương trợ ngươi đôi chút, không thể để cho ngươi tay không mà về! Đám Yêu Tộc này mặc dù không có danh khí gì, nhưng nơi đây xác thực ẩn giấu mấy món bảo bối tốt!"

Trong trong đáy lòng Lý Trường Thọ nói thầm một hồi.

Xem ra, Đa Bảo đại lão không định truy cứu sự tình trước đây?

Đa Bảo đạo nhân nói xong, phất trần vung lên một cái đối với đống bảo vật như núi kia, những bảo vật này lập tức hóa thành những tia sáng, bay về phía những góc trống của bảo khố và trở lại vị trí ban đầu.

Thậm chí, không cần Lý Trường Thọ nhiều lời, Đa Bảo đạo nhân đã chủ động nói: "Đủ loại pháp khí và pháp bảo ở đây, chắc hẳn ngươi cũng không để vào mắt, đến, hãy đến đây nhìn kiện trọng bảo này!"

Lý Trường Thọ cũng không khỏi nâng cao tinh thần, nhìn về hướng phất trần của Đa Bảo đạo nhân chỉ, lập tức thấy được một...

Bức tượng trâu đồng cao nửa trượng.

Bức tượng trâu đồng này duy trì tư thế ngửa đầu, đuôi trâu cũng vểnh lên, bốn vó giẫm lên đám mây đồng, hai con mắt trâu lồi ra hai bên trái phải.

Đây chính là chí bảo của Ngưu Yêu Tộc, Ngưu Yêu vui chơi, khục, kim thanh ngưu!

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Ngày xưa Yêu Tộc có cao thủ, chính là yêu thú Thử Thiết Hồng Mông biến thành, bản lĩnh đắc ý nhất của y, chính là nuốt một ít bảo tài bình thường vào trong bụng, sau đó đạt được các loại tinh kim. Sau khi Thử Thiết vẫn lạc tại Thượng Cổ, yêu đan của y được giữ lại, ở ngay bên trong bức tượng đồng này. Cho nên, bức tượng đồng này cũng có công dụng như vậy. Mặc dù không phải là bảo vật đấu pháp hộ thân, nhưng cũng là một kiện bảo vật phát tài cực kỳ hiếm thấy."

Lý Trường Thọ: "..."

Bảo bối này tuy tốt, nhưng chính mình cũng không thể mang về Tiểu Quỳnh Phong, cho nên chỉ là vật vô dụng.

"Chuyện này." Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, hỏi: "Tiền bối, nơi đây có còn những bảo vật khác? Thực không dám giấu giếm, vãn bối là được cao nhân chỉ điểm, biết được nơi đây có một bảo vật có duyên với ta, lúc này mới phí hết tâm tư, xâm nhập nơi đây."

"Ồ?" Đa Bảo đạo nhân nháy mắt mấy cái, tinh thần lập tức tỉnh táo: "Ngươi muốn tìm bảo vật nào? Nếu nói đến sự tình tầm bảo, ở trong Ngũ Bộ Châu, dưới Thánh Nhân lão gia, bần đạo cũng coi như là sở trường."

"Chuyện này, vãn bối cũng không biết." Lý Trường Thọ nhìn tượng đồng thanh ngưu nói: "Nhưng hẳn là bảo vật hộ thân."

"Đừng lo lắng, bần đạo sẽ giúp ngươi một tay!"

Lập tức, tay trái của Đa Bảo đạo nhân thăm dò vào trong tay áo quay cuồng một hồi, bên trong truyền đến âm thanh leng keng, Đa Bảo đạo nhân rất nhanh liền lấy ra mấy con bươm bướm màu băng lam.

"Đây là Mịch Bảo Linh Điệp."

Giới thiệu sơ lược một câu, Đa Bảo đạo nhân liền tế những con Mịch Bảo Linh Điệp này lên, một con bay về phía tượng đồng thanh ngưu, hai con bay về phía góc trái phải, rơi vào bên trên một kiện bảo giáp, một chiếc trường cung.

Mà con Mịch Bảo Linh Điệp thứ tư, lại bay ra bên ngoài bảo khố...

Lý Trường Thọ liếc nhìn bảo giáp và trường cung kia, vội nói: "Tiền bối!"

"Đừng lo lắng, bần đạo sẽ đánh ngất các sinh linh ở nơi này trước." Đa Bảo đạo nhân lắc lắc phất trần, phía trên phất trần tuôn ra một làn sóng màu lam nhạt.

Làn sóng chậm rãi nhộn nhạo, toàn bộ sơn cốc Ngưu tộc trở nên vô cùng yên lặng trong nháy mắt.

Tiên thức của Lý Trường Thọ nhô ra, phát hiện ra Yêu Tộc các nơi, vô luận tu vi cao thấp, tất cả đều nằm mê man, không khỏi líu lưỡi một hồi.

Lập tức, Đa Bảo hứng thú bừng bừng đi ra khỏi sơn động, Lý Trường Thọ đi theo phía sau.

Mịch Bảo Linh Điệp không sợ trận pháp, không nhìn cấm chế, bay qua sân bãi có một chút lộn xộn trước bảo khố, lướt qua vượt qua những ngôi nhà bằng đá, trôi dạt đến một ngôi nhà gỗ ở rìa sơn cốc, và cuối cùng chìm vào ngôi nhà gỗ.

Chương 415. Tùy ý lựa chọn

Đợi Lý Trường Thọ và Đa Bảo chạy tới, phát hiện ra Mịch Bảo Linh Điệp dừng ở trên một bao vải bẩn thỉu, Lý Trường Thọ ra tay cầm lấy bao vải, khẽ đổ ra phía ngoài, một vài món đồ chơi con rối rơi xuống, và hai đồng tiền rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Đây là!

Thật sự là!

Vào giờ phút này, đạo tâm của Lý Trường Thọ chấn động, đối với thuật bói toán của Phục Hi đại lão, bội phục đến đầu rạp xuống đất!

"Nào, cho bần đạo nhìn với!"

Đa Bảo đạo nhân thò đầu từ bên cạnh.

Trong trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhanh chóng xẹt qua mấy cái ý nghĩ, đặt hai đồng tiên trên lòng bàn tay, nói: "Xin tiền bối đánh giá."

Đa Bảo đạo nhân lộ ra sắc mặt vô cùng ngưng trọng, cầm đồng tiền lên, quan sát tỉ mỉ đồng tiền một hồi, sau đó liền tán thán nói: "Đồ tốt, đồ tốt! Đây là hai đồng tiền bản mẫu Nhân Tộc các ngươi làm ra đầu tiên, nhờ vào đó để thiết lập giao dịch mua bán, ở trên đó cất giấu một lượng lớn công đức. Chẳng qua là bây giờ bảo vật bị phủ bụi, không hiện ở trước mặt người khác, về sau chỉ cần dùng công đức của bản thân uẩn dưỡng, liền có thể khiến cho nó hiện ra hình dáng ban đầu!"

Đa Bảo đạo nhân đặt đồng tiền lại vào lòng bàn tay của Lý

Trường Thọ: "Chúc mừng tiểu hữu, chúc mừng tiểu hữu, bảo vật này có thể dùng để hộ đạo!"

Trong trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức an ổn trở lại, vái chào đối với Đa Bảo đạo nhân: "Tất cả là nhờ sự giúp đỡ của tiền bối, vãn bối vô cùng cảm kích!"

"Ài, cái gì tương trợ hay không tương trợ, khách khí!" Đa Bảo đạo nhân híp mắt cười: "Bần đạo mạo muội, cũng gọi ngươi một tiếng Trường Canh. Trường Canh ngày hôm nay đạt được bảo vật, là đại hỉ sự! Bần đạo như thế nào cũng phải cấp một phần hạ lễ mới được!"

Lý Trường Thọ vội nói: "Vãn bối được tiền bối tương trợ, làm sao có thể lấy thêm hạ lễ của tiền bối?"

Đa Bảo trừng mắt: "Làm sao, ngươi thế nhưng là xem thường bần đạo? Danh hào Đa Bảo này, chính là do sư tôn ban thưởng!"

Lý Trường Thọ: "..."

Đây là quyết tâm cấp cho chính mình phí bịt miệng?

"Tới tới tới!" Đa Bảo đạo nhân mở ra ống tay áo của chính mình: "Hãy tùy ý lựa chọn bên trong mấy ngàn kiện linh bảo này, nếu ngươi không thể lấy đi bảo vật "ngang bằng chiều cao", đó chính là không cho bần đạo mặt mũi. Bần đạo, cũng sẽ nổi giận."

Vào lúc có đại lão tuyệt đối đánh không lại muốn dùng loại phương thức tặng bảo này để bịt miệng của chính mình, chính mình nên làm cái gì?

Phản ứng đầu tiên của Lý Trường Thọ, thật ra chính là cự tuyệt.

Chính mình đã đạt được bảo vật ngưỡng mộ trong lòng, nếu lại cầm nhiều bảo vật hơn, liền thiếu Đa Bảo đạo nhân nhân quả.

Nhưng Đa Bảo đạo nhân...

Thực sự quá hào phóng!

Thấy Lý Trường Thọ ngượng ngùng đưa tay, Đa Bảo đạo nhân lắc ống tay áo một cái, toàn bộ sơn cốc lập tức bị bảo quang chiếu sáng.

Các loại Linh Bảo Hậu Thiên dư thừa linh tính, chậm rãi nhộn nhạo ở quanh người Lý Trường Thọ, từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, hoàn toàn bao vây Lý Trường Thọ, kín không kẽ hở!

Lý Trường Thọ suýt nữa bị bảo quang làm cho chói mù mắt, yên lặng đưa tay ôm chặt ngực.

Nơi này, rất đau.

Nên là dạng 'đại thúc bảo tàng' gì, mới có thể bình tĩnh lấy ra hàng trăm hàng ngàn kiện bảo vật như thế, nói với chính mình tùy ý lựa chọn, ít nhất cũng phải lấy đi 'ngang bằng chiều cao'.

Ngang bằng chiều cao...

Ý tứ chính là muốn bảo vật chính mình lấy ra, chồng lên nhau cao bằng người mình?

Có một sự khác biệt lớn giữa việc đặt nó theo chiều ngang và chiều dọc, liệu nên sử dụng "loại quả cầu" hay "loại tháp"…

"Làm sao? Không thích những thứ này?" Đa Bảo đạo nhân bình tĩnh cười nói: "Nếu như không thích, vậy thì bần đạo sẽ thay đổi cho ngươi thêm vài đống nữa, cứ chậm rãi lựa chọn!"

Lý Trường Thọ: "…"

Hắn phảng phất như thấy được Đa Bảo đạo nhân đeo một sợi dây chuyền vàng lớn trên người, tay đeo đồng hồ vàng lớn, người mặc bảo y tơ vàng, ngồi ở bên trong ghế bành, thân hình ngửa ra sau.

Thợ săn kho báu chuyên nghiệp là gì?

Điều này cũng quá kích thích!

Sau đó, Lý Trường Thọ bi ai phát hiện ra...

Trước đây hắn để cho đoàn người giấy tầm bảo ở các nơi Trung Thần Châu, sau khi nhàm chán làm một bản «Hồng Hoang Linh Bảo Lục», ghi chép các loại linh bảo có danh khí nổi bật, lúc ấy còn cho rằng chính mình đã nhận biết bảy tám ~ phần linh bảo trong Hồng Hoang.

Hôm nay nhìn thấy gia bảo Đa Bảo đạo nhân phóng ra, Lý Trường Thọ mới phát hiện ra, những gì chính mình biết, quá nhỏ bé, quá ít.

Hết vòng này đến vòng bảo vật khác bay lơ lửng, chỉ cần lấy ra một kiện, cũng đều là Linh Bảo Hậu Thiên, trong đó lại còn có mấy món Linh Bảo Hậu Thiên cực phẩm!

Không có tiền tố ‘Hậu Thiên’, hoặc là linh tính không đủ, có một chút khuyết điểm, căn bản không có khả năng xuất hiện ở bên trong bộ sưu tập của Đa Bảo đạo nhân!

Phẩm chất của những bảo vật này không thấp, uy năng không nhỏ, cực ít hiển lộ ở trước mặt người khác, tuy nhiên lại bị Đa Bảo đạo nhân dùng như cục gạch, cho nên không có danh khí gì, không được nhiều người biết đến.

Quyển «Hồng Hoang Linh Bảo Lục» chỉ là đệ đệ mà thôi, trở về liền thêm một cái chữ nhỏ ở phía trước đi.

"Tiền bối." Lý Trường Thọ vái chào, mặc dù rất muốn vung tay lên, năm ngón tay nắm thành quyền, bá khí gọi một câu "ta muốn tất cả", nhưng cuối cùng lý trí của hắn đã dập tắt được xúc động.

Chính mình và nhân quả Tiệt giáo, vạn lần không thể lại gia tăng.

Lý Trường Thọ nói: "Đại Pháp Sư có răn dạy, đệ tử tu hành còn không được tính là thâm hậu, không thể ỷ lại vào pháp bảo, để tránh bỏ bê tu hành. Nếu tiền bối khăng khăng tặng lễ, không bằng tặng cho đệ tử một bộ linh bảo ngũ hành có phẩm cấp cùng cấp, gần đây vãn bối đang suy nghĩ một ít đại trận ngũ hành, vừa vặn có thể dùng tới. Đại Pháp Sư đã từng nói, bảo vật lại nhiều hơn, cũng không thể dung nhập vào bên trong đại đạo của chính mình, không tăng thêm đối với việc của tu hành đệ tử. Đệ tử sẽ lập lời thề đại đạo, vào lần đầu tiên gặp mặt tiền bối, vãn bối cái gì cũng đều không nhìn thấy."

Tấm mộc chữ Thiên số một—— Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Lập tức, Lý Trường Thọ cao giọng đọc lời thề đại đạo, nói chính mình nếu lan truyền sự tình thấy trước đây ra bên ngoài, liền sẽ bị Thiên đạo hạ xuống thiên phạt.

Đa Bảo trầm ngâm vài tiếng, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lý Trường Thọ đứng bên trong bảo quang, thở dài nói: "Trường Canh ngươi đừng có như vậy, ta vẫn còn tin được đối với nhân phẩm của ngươi."

Trong lúc nói chuyện, Đa Bảo đạo nhân đột nhiên cười, ống tay áo lắc một cái thu hồi những linh bảo này, trong ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ, nhiều hơn mấy phần áy náy.

"Tu vi của Trường Canh ngươi không cao, tuổi tác không dài, sao lại nói những lời già dặn như vậy. Xác thực, bảo vật lại nhiều hơn cũng vô dụng, có một ~ hai kiện Linh Bảo Tiên Thiên hộ đạo trấn áp khí vận như vậy cũng đã đủ rồi. Thủy chung là vẫn không thể dung nhập chúng nó vào bên trong đạo bản thân." Đa Bảo thở dài thật sâu, lại nói: "Ngươi lại chờ thêm một lát, ta nhớ được có một bộ bảo vật ta sưu tập mấy ngàn năm, vừa lúc là thuộc tính ngũ hành."

Chương 416. Bất mãn

Lý Trường Thọ cầm Lạc Bảo Kim Tiền, cũng không khỏi có một chút chờ mong.

Đa Bảo đạo nhân tìm tòi một hồi trong tay áo, nguyên cả cánh tay đều sắp đưa vào, rồi vớt ra năm viên bảo châu màu sắc khác nhau.

Năm viên bảo châu này rõ ràng là một bộ pháp bảo đầy đủ, uẩn chứa lực lượng ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, hơn nữa lực lượng ngũ hành này vô cùng thuần túy, không chứa nửa phần tạp chất.

Viên bảo châu thổ hành lúc trước Hữu Cầm Huyền Nhã đưa cho chính mình kia, chẳng qua chỉ là Ngũ Hành Châu sơ cấp. Mà năm viên bảo châu hôm nay này, đã là cực hạn Bảo Vật Hậu Thiên có thể đạt tới!

Đa Bảo đạo nhân đưa tay đẩy một cái, năm viên bảo châu này chậm rãi bay tới, nhẹ nhàng xoay tròn ở quanh người Lý Trường Thọ.

Cũng không biết Đa Bảo đạo nhân dùng thần thông nào, năm viên bảo châu này đã là tự động nhận chủ, truyền ra ý niệm thân thiết đối với Lý Trường Thọ, lại có rất nhiều cảm ngộ đạo pháp ngũ hành, hiện ra ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ...

Lý Trường Thọ giang tay ra hai, năm viên bảo châu chậm rãi bay tới, rơi vào trong lòng bàn tay của Lý Trường Thọ, nổi lơ lửng trên dưới.

Vừa định thu hồi bảo vật và nói lời cảm tạ đối với Đa Bảo, Lý

Trường Thọ đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng, ở chính giữa năm viên bảo châu này, cảm nhận được một tia đạo vận linh hoạt kỳ ảo phiêu phiêu miểu miểu, phảng phất như ẩn chứa ý cảnh siêu thoát...

Năm viên hạt châu tạo thành một bộ, có thể được tính là Linh Bảo Tiên Thiên?

Lý Trường Thọ cảm thấy nhức đầu, dùng Linh Bảo Tiên Thiên như vậy để làm trận pháp chủ yếu của ‘Tiểu Quỳnh phong’, như vậy cũng quá phí của trời.

"Tiền bối, những hạt châu này quá mức quý giá..."

"Ài!" Đa Bảo đạo nhân nhướng mày nói: "Trường Canh ngươi thế nhưng là coi thường bần đạo sao? Chỉ là một chút đồ chơi mà thôi, nhận đi, đã nói đây là để bồi thường cho hoá thân bị huỷ của ngươi!"

"Đa tạ tiền bối ban bảo vật!" Lý Trường Thọ vái chào, cất ngũ hành này bảo châu và đôi Lạc Bảo Kim Tiền kia vào bên trong hai cái bảo nang, giấu kỹ trong người.

Nửa năm công phu này, cũng coi như không uổng phí.

Đa Bảo đạo nhân như là buông xuống một bầu tâm sự, trong mắt toát ra mấy phần thoải mái, cười nói: "Trường Canh, hãy đi với ta..ồ? Sao y lại tới đây?"

Ai?

Trong lòng Lý Trường Thọ sinh cảnh giác.

Mà Đa Bảo đạo nhân đưa tay đối với bầu trời một chút, bình bát vàng tím bao phủ phạm vi ngàn dặm khẽ run lên biến mất không thấy gì nữa, trong chớp mắt liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay của Đa Bảo, hóa thành bình bát đường kính năm tấc, bị Đa Bảo thu vào trong tay áo.

Sau đó, Đa Bảo đưa tay giữ chặt cánh tay của Lý Trường Thọ, nói một tiếng: "Đi!"

Nói xong nhẹ nhàng nhảy một cái, hoàn cảnh xung quanh hai người biến hóa, xuất hiện ở...trong động do Đa Bảo đạo nhân moi ra mà Lý Trường Thọ mới đi qua một lần.

Động đất này không tầm thường, đây chính là bảo động Đại đệ tử Tiệt Giáo chui ra ngoài, tính ẩn nấp có thể xưng tuyệt hảo.

Hai người ngồi xổm ở một góc bảo động, Đa Bảo đạo nhân lấy ra một chiếc bảo kính từ trong ngực, hà hơi đối với bảo kính, trong kính lập tức hiện ra một đóa mây trắng nhanh như điện chớp.

Một lão đạo ngồi phía trên mây trắng, quanh người lão đạo có mây mù nhàn nhạt bao phủ.

Nhưng Đa Bảo đạo nhân lại 'Phi' một tiếng đối với bảo kính, những mây mù kia chậm rãi phiêu tán, lộ ra hình dáng của lão đạo.

Đạo bào màu nâu, khuôn mặt ngay ngắn, tai cụp buông thõng, trên vai đeo một ngọn đèn đồng, không phải chính là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, Nhiên Đăng đạo nhân?

Đa Bảo đạo nhân còn sợ Lý Trường Thọ không biết, chủ động giới thiệu: "Đây là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, theo lời chính y nói, chính là có cùng bối phận với ba vị lão gia của chúng ta. Bình thường bần đạo thấy y, cũng phải hô một tiếng sư thúc."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một chút hiểu ra, vội nói: "Tiền bối, nếu như y cách còn xa, chúng ta đi trước là được."

"Y thấy được bình bát của ta, hơn nữa trước đây cũng đã thấy ta dùng bình bát này..." Đa Bảo đạo nhân trầm ngâm vài tiếng, nói: "Cứ thong thả, trước tiên nhìn y tới nơi đây làm gì, y tuy là tiền bối của chúng tiên Đạo Môn chúng ta, bần đạo ngược lại cũng không sợ hắn. Ngươi cứ yên tâm, cho dù Nhiên Đăng đạo nhân là Phó Giáo Chủ, bất quá cũng chỉ là người ngoài, ba vị lão gia coi trọng nhất vẫn là đạo thừa Đạo Môn, đệ tử nhà mình. Nếu như Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng cũng đến tầm bảo, ta sẽ âm thầm phóng mấy món bảo vật ở chỗ này, để cho y cầm đi là được."

Chẳng biết tại sao, Lý Trường Thọ ở trong giọng nói của Đa Bảo đạo nhân, nghe được bất mãn nồng đậm đối với Nhiên Đăng đạo nhân.

Thế là trong đáy lòng an ổn hơn phân nửa.

Căn cứ theo suy đoán của Lý Trường Thọ, Nhiên Đăng có phải là tới vì Lạc Bảo Kim Tiền.

Nếu đúng như vậy, bên trong cố sự Phong Thần, một màn Tiêu Thăng Tào Bảo kia dùng Lạc Bảo Kim Tiền cướp đi Định Hải Thần Châu, tuyệt đối chính là một trận trò hay do Nhiên Đăng đạo diễn, đẩy Triệu đại gia vào trong hố!

Ngày hôm nay chính mình lấy đi Lạc Bảo Kim Tiền, sẽ đoạn tuyệt sự tình sau này, càng làm cho Nhiên Đăng mất đi cơ duyên đoạt Định Hải Thần Châu...

Hẳn là, Nhiên Đăng bởi vậy mà có cảm ứng?

Lý Trường Thọ nói: "Tiền bối, vãn bối cũng từng có tiếp xúc cùng với vị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng này, trước đây chỉ sợ là còn đắc tội y."

"Ồ?" Đa Bảo đạo nhân hào hứng không có nguyên do: "Ngươi làm sao còn có thể sinh khoảng cách với y?"

Dăm ba câu, Lý Trường Thọ đã truyền âm nói đơn giản cho Đa

Bảo đạo nhân nghe chuyện thương lượng cùng với Nhiên Đăng lần trước.

Hắn tự nhiên không thể ăn ngay nói thật, chỉ có thể nói chính mình ban đầu không biết vị tiền bối Xiển Giáo này, ‘Không cẩn thận’ mắng Nhiên Đăng vài câu, cũng không nói Triệu Công Minh và Hoàng Long Chân Nhân ở bên cạnh nhìn lúc ấy.

Đa Bảo đạo nhân cẩn thận lắng nghe, trên khuôn mặt hơi có vẻ phúc hậu lộ ra mấy phần giật mình, lại không nhịn được vỗ tay cười to, đưa tay đánh nhẹ hai lần đối với Lý Trường Thọ.

"Ngươi làm sao lại có nhiều trò hay như vậy! Ha ha ha ha! Không thể tận mắt nhìn thấy một màn này, quả nhiên là việc đáng tiếc, việc đáng tiếc."

Lý Trường Thọ thấp giọng hỏi: "Tiền bối ngài dường như đối với vị Phó Giáo Chủ tiền bối này..."

"Ài." Đa Bảo lắc đầu nói: "Có một số việc không đề cập tới cũng được!"

Bình thường nếu nghe được giọng điệu như vậy, vậy cho thấy rằng người nói chuyện đang muốn phàn nàn.

Lý Trường Thọ thuận nước đẩy thuyền, nghiêm mặt nói: "Vãn bối tóm lại là muốn hiểu nhiều hơn một ít, tránh cho về sau xảy ra sai lầm gì."

Thế là Đa Bảo than nhẹ vài tiếng, êm tai nói: "Ở trong mấy vạn năm gần đây, hai nhà không ngừng ma sát, Xiển Giáo bên kia thường xuyên có đạo hữu vô cớ gây sự, có khi bên này cũng sẽ có đồng môn lỡ lời ngoài miệng. Mỗi lần xảy ra những việc này, phần lớn đều là bần đạo tiến đến hoà giải, một tới hai đi, cũng liền tiếp xúc nhiều hơn với vị tiền bối này. Ách...Trường Canh ngươi sau này vẫn nên ít tiếp xúc cùng với vị tiền bối cao nhân này, muốn nói gì với y cũng cần phải chú ý một chút, đừng có nói lời sai lầm gì, bị y bắt được cái chuôi. Vị tiền bối cao nhân này, hừ hừ, tâm tư rất phức tạp!"

Chương 417. Kịch bản

Lý Trường Thọ đã rõ ràng.

Thuận đường nhắc tới, cao thủ như Đa Bảo, Nhiên Đăng, tiên thức dò xét rốt cuộc có thể dò xét bao xa?

Bây giờ cũng đã nói nửa ngày, hình ảnh trong gương vẫn là như vậy, nếu như không phải có những đám mây nhanh chóng lùi về phía sau kia, Lý Trường Thọ thật sự cho rằng gương linh bảo đã xảy ra sai sót.

Đang muốn hỏi ý, ở rìa tiên thức của Lý Trường Thọ, bắt được thân hình của Nhiên Đăng.

Mà tiên thức của chính mình vừa bắt được thân hình của Nhiên Đăng bất quá chỉ một chớp mắt, Nhiên Đăng đã là xuất hiện ở trên không sơn cốc Ngưu Yêu, một cỗ uy áp đại năng phô thiên cái địa tản ra.

Ngưu Yêu Tộc còn đang ngủ mê ở phía dưới, lập tức run lẩy bẩy trong mộng.

Phạm vi dò xét của Đa Bảo đạo nhân...

Phạm vi dò xét của chính mình...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không hiểu sao có một chút cảm xúc bất đắc dĩ, nguyên bản cảm thấy chính mình tu thành Kim Tiên, có đùi Nhân Giáo làm chỗ dựa, cũng coi như có thể mưu đồ một chút linh bảo tại Hồng Hoang.

Vẫn phải viết «Ổn Tự Kinh» chín ngàn lần đi.

Ừm, để sư muội làm thay một nửa, sư huynh có nhu cầu thì sư muội phải gánh vác.

"Đến rồi đến rồi!"

Đa Bảo đạo nhân thấp giọng nói hai câu, trong đáy mắt lộ ra một chút hào quang sáng tỏ, cùng nhau ngừng thở với Lý Trường Thọ, chú ý tình huống biến hóa trong kính.

Lúc này hai người vẫn chưa thả tiên thức ra, bảo kính này tự nhiên cũng là loại linh bảo dò xét, tính ẩn nấp và phản điều tra vô cùng xuất chúng.

Chỉ thấy Nhiên Đăng ngồi ở trên mây, chuyển hai vòng ở chỗ này, sau đó lấy ra lưu ly bảo tháp, đưa tay ném ra, bảo tháp này đảo mắt liền hóa thành cao mấy trăm trượng, ngọn tháp tuôn ra đạo đạo tiên quang, tiên quang đảo mắt lại bao phủ phạm vi ngàn dặm vào bên trong.

Bầy yêu Thử Thiết Thành: "..."

"Hừ!" Nhiên Đăng lại cong ngón tay búng ra đối với Thử Thiết Thành, đại trận Thử Thiết Thành vỡ tan trong nháy mắt.

"Người chủ trì nơi đây mau tới đây trả lời."

Giọng nói lãnh đạm này, cộng với uy áp mà Nhiên Đăng triển lộ ra lúc này, làm cho đám Yêu Tộc Thử Thiết Thành còn chưa lấy lại tinh thần khi bị bình bát vàng tím trấn áp, rơi vào hỗn loạn một lần nữa.

Không bao lâu, ba vị Ngưu Yêu cảnh giới Kim Tiên chạy tới trước mặt Nhiên Đăng, Nhiên Đăng hừ nhẹ một tiếng, đầu gối của ba lão ngưu này khuỵu xuống, vô thức quỳ gối trên không trung.

"Bái kiến tiền bối!"

"Đừng có nói nhảm." Nhiên Đăng lãnh đạm nói: "Nơi đây thế nhưng là tộc địa của các ngươi?"

"Là, là tộc địa của chúng ta."

Nhiên Đăng lại hỏi: "Trước đây nơi đây đã xảy ra chuyện gì? Nếu có nửa câu nói ngoa, ngày hôm nay bộ tộc các ngươi cũng không cần tồn tại."

Lập tức, ba vị Ngưu Yêu ngươi một lời ta một câu, cuống quít nói ra sự tình phát sinh trước đây.

Ở trong miêu tả của Ngưu Yêu, bọn hắn đầu tiên là không may bị một đám binh mã Nhân tộc lai lịch không rõ tiến đánh, nhưng đối phương xuất hiện chỉ chốc lát liền lập tức thối lui, dường như là dùng chướng nhãn pháp gì.

Sau đó bình bát vàng tím kia hiện thân, bao phủ phạm vi ngàn dặm...

Nhiên Đăng ngồi trên mây trắng, không ngừng bấm ngón tay suy tính, lông mày càng nhăn càng sâu.

Trước đây y đang tu hành bên trong Ngọc Hư Cung, trong đáy lòng đột nhiên hiện ra một chút báo động, dưới sự suy tính, bảo vật dường như có liên quan cực sâu với đạo quả của chính mình sau này, đã bị người khác lấy mất!

Cảnh báo như vậy, thuần túy là đạo bản thân cộng minh với thiên cơ, sẽ chỉ để cho y biết được việc này đang phát sinh, cụ thể như thế nào thì hoàn toàn không biết.

Nhiên Đăng lập tức dựa vào Lưu Ly Trản của bản thân cẩn thận thôi diễn, lần theo một tia thiên cơ, suy tính ra phương vị cụ thể việc này phát sinh, lập tức chạy đến nơi đây.

Nhưng mà, điều Nhiên Đăng không biết vào giờ phút này chính là...

Trong khi y đến toà sơn cốc này, Lý Trường Thọ đã là phân ra một bộ phận tâm thần, bắt đầu ở sáu nơi địa giới trong Trung Thần Châu có địa hình tương tự, ngụy trang ra vết tích đấu pháp...

Tiện thể, bản thể của Lý Trường Thọ cũng cưỡi mây bay ra khỏi Tiểu Quỳnh phong, đi tới bên trên Phá Thiên phong.

Lại đến dâng hương cho Thánh Nhân lão gia.

Lý Trường Thọ chân trước vừa bay đến Bách Phàm điện, Nhiên Đăng ở phía trên sơn cốc Ngưu Yêu cũng đã suy tính ra đại khái.

Nhiên Đăng đầu tiên là quét mắt ba vị Ngưu Yêu cảnh giới Kim Tiên kia, lãnh đạm nói: "Đi đến bảo khố tộc địa các ngươi thẩm tra xem có dấu vết để lại nào không, lại đánh thức tộc nhân của các ngươi, lần lượt hỏi xem mất vật gì. Cho các ngươi nửa canh giờ, nếu như hơi trễ một chút, chớ trách bần đạo lòng dạ ác độc."

Ba vị Ngưu Yêu này nhanh chóng cúi đầu xưng phải, vội vàng bay vào trong sơn cốc.

Từ trong ánh mắt của đối phương có thể xác định, đó là một kẻ tàn nhẫn, có thể giết tộc bọn hắn bằng một ngón tay!

Mà khi ba vị Ngưu Yêu rời đi, Lưu Ly Trản trên vai Nhiên Đăng nở rộ ánh sáng, Nhiên Đăng mở miệng một lần nữa, tiếng nói truyền khắp bên trong không trung và mặt đất ngàn dặm.

"Đa Bảo sư điệt, sao không hiện thân gặp nhau? Ngươi lấy đi bảo vật hữu duyên với bần đạo, bần đạo nguyện dùng ân tình trao đổi."

Trong bảo động, Đa Bảo đạo nhân cong khóe miệng lên, lập tức muốn đi ra giằng co, còn truyền âm nói đối với Lý Trường Thọ: "Thấy không, Phó Giáo Chủ chính là có lực lượng như vậy, bảo vật cũng đều không nỡ bỏ ra, một câu ân tình liền muốn lấy bảo ở trong tay của ta! Cho rằng bần đạo là bại gia tử hay sao? Hừ, đã phát hiện ra bần đạo ở chỗ này, ra ngoài chiếu cố y thì thế nào."

"Tiền bối!"

Lý Trường Thọ kịp thời bắt lấy cánh tay của Đa Bảo đạo nhân, truyền âm nói: "Tiền bối, đây bất quá chỉ là lời lừa dối, không tin thì tiếp tục xem, sau một lát y chắc chắn sẽ nói một câu. Nếu không phải 'Như thế nào, còn muốn bần đạo đích thân mời ngươi đi ra hay sao', thì chính là 'Sư điệt không phải là muốn làm lớn việc đó chứ'."

Đa Bảo đạo nhân nháy mắt mấy cái, thoáng có một chút hồ nghi.

Nhưng mà Nhiên Đăng có thể là thật sự có một chút nóng nảy, Lý Trường Thọ vừa mới dứt lời, Nhiên Đăng đạo nhân liền cau mày nói: "Sao thế, còn muốn bần đạo mời ngươi đi ra hay sao?"

Trong bảo động, Đa Bảo đạo nhân nghe lời nói của Nhiên Đăng đầu tiên là trừng mắt nhìn, sau đó chính là cười to không tiếng động một hồi, không ngừng vỗ nhẹ vào sau lưng Lý Trường Thọ...

"Ha ha ha, Trường Canh ngươi thật sự rất được! Tiếp theo y sẽ còn nói cái gì?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, Đạo Nhân Giấy bị chụp, tiên lực có một chút không thoải mái, truyền âm nói: "Đằng sau vị tiền bối này sẽ nói cái gì liền không dễ suy đoán, nhưng chắc hẳn có hai loại tình huống, hoặc là dùng tình cảm đả động, hoặc là uy bức lợi dụ. Đại khái sẽ là cái trước, vị Phó Giáo Chủ này sẽ nói một câu Tam Giáo quan hệ như ruột thịt."

Đa Bảo đạo nhân lập tức nghiêng tai lắng nghe.

Chương 418. Quen thuộc

Trên sơn cốc, Nhiên Đăng đảo ánh mắt qua các nơi, Lưu Ly Trản dò xét các phương, nhưng vẫn không có gì.

Lần này chỉ dừng lại chốc lát, Nhiên Đăng thấy trong sơn cốc một mảnh im lìm, mở miệng lừa dối một lần nữa.

Lần này mở miệng, tiếng nói của Nhiên Đăng giống như sấm rền, làm cho những Ngưu Yêu kia có một chút choáng váng, người có tu vi thấp hơn cảnh giới Kim Tiên, căn bản là không có cách lý giải Nhiên Đăng đang nói cái gì.

Lý Trường Thọ tất nhiên là nghe được rõ ràng, kịch bản của Nhiên Đăng đạo nhân, so với suy nghĩ của hắn xác thực không sai biệt lắm...

Nhiên Đăng nói chính là: "Đa Bảo sư điệt, ngày xưa nếu như bần đạo có chỗ đắc tội, còn xin tha thứ nhiều hơn, nhưng thiên cơ báo trước, bảo vật này có đại cơ duyên với bần đạo, không thể thất lạc vào ngày hôm nay. Tam Giáo vốn là một thể, khí vận Đạo Môn liền xương. Bần đạo hổ thẹn làm Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, cùng với sư điệt cũng coi như tương giao thâm hậu, ngày hôm nay sao phải làm khó nhau?"

Bên trong bảo động, Đa Bảo đạo nhân quay đầu nhìn Lý Trường Thọ, sau khi tươi cười, lại không nhịn được có một chút buồn bực, cười hỏi: "Trường Canh ngươi thế nhưng là có thần thông suy tính lòng người gì? Lại có thể đoán đúng như vậy!"

"Kỳ thật, vãn bối chẳng qua là quen thuộc những kịch bản này mà thôi."

"Kịch bản?"

"Ừm, chính là một ít thủ pháp quen dùng. Ở dưới tình hình như vậy, kịch bản vị Phó Giáo Chủ này có khả năng dùng cũng chỉ có mấy cái này. Vào giờ phút này y căn bản không xác định được chúng ta đã rời đi hay chưa, nếu đã phát hiện ra tung tích của chúng ta, hẳn là sẽ lập tức làm cho chúng ta hiện thân, sau đó nói lời đe dọa..."

Lý Trường Thọ cười khẽ vài tiếng, truyền âm giải thích một hồi cho Đa Bảo đạo nhân.

Đa Bảo đạo nhân nghe được không ngừng gật đầu, hồi tưởng lại mười mấy lần tình huống trước đây chính mình liên hệ cùng với Nhiên Đăng, khuôn mặt hơi có vẻ phúc hậu của vị Đại sư huynh Tiệt Giáo này mang theo sự tức giận, truyền âm mắng đối với Lý Trường Thọ: "Bần đạo quả nhiên đã bị y lừa dối quen! Chẳng trách mỗi lần đều ăn một chút thua thiệt ngầm! Vị Nhiên Đăng Này, tâm cơ thật sự thâm trầm! Lừa dối bần đạo đến trình độ như vậy, hiện tại còn có mặt mũi gọi bần đạo một tiếng sư điệt!"

Nghe vậy, Lý Trường Thọ cũng thoáng có một chút xấu hổ.

Đa Bảo đạo nhân lập tức nghĩ đến điều gì, cười khẽ hắc hắc, nói: "Trường Canh ngươi đừng có suy nghĩ nhiều, hậu bối có nhân phẩm thượng giai giống như ngươi, chính là...cực kì thông minh, vô cùng khác biệt cùng với vị Nhiên Đăng đạo nhân này. Thôi, nói chuyện khác, kế tiếp y sẽ còn nói thế nào."

Lý Trường Thọ cười cười, tiếp tục suy tư...

Người am hiểu kịch bản, tự nhiên sẽ hiểu kịch bản.

Lý Trường Thọ chẳng qua là đặt chính mình vào góc độ của Nhiên Đăng, trong đáy lòng liệt kê ra mấy cái kịch bản có thể sử dụng lúc này, phân tích khả năng kịch bản nên sử dụng.

Nhiên Đăng lại lừa dối năm ba câu, Lý Trường Thọ cũng bắt đầu nắm bắt được kế tiếp Nhiên Đăng sẽ làm việc như thế nào.

Dù sao thì kịch bản cũng có lúc hết, mà chính mình từ đầu đến cuối không phải là Nhiên Đăng, ý nghĩ và tính toán cũng có khác biệt.

Nhưng Đa Bảo đạo nhân đã là cười nghiêng ngả.

"Sảng khoái, sảng khoái! Đây quả thực là còn muốn sảng khoái hơn dùng bao bố trùm vị Phó Giáo Chủ này đánh cho một trận!"

Lý Trường Thọ nghe vậy cười khẽ, sau đó liền cau mày trầm tư, nói: "Tiền bối, chúng ta trốn ở nơi đây như vậy, từ đầu đến cuối cũng không thể giải quyết việc này. Y đã nhận biết bình bát của tiền bối, lại có một chút chú ý đối với bảo vật này, nói không chừng kế tiếp sẽ đi đến Tiệt Giáo."

Đa Bảo tiến tới từ bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Trường Canh ngươi am hiểu mưu am hiểu tính, hãy tuỳ tiện đưa ra một chủ ý đuổi y!"

Lý Trường Thọ: "..."

Thật sự coi hắn là người nhiều mưu trí tại Hồng Hoang - Tam Giáo Gia Cát Thọ? Có thể tùy tiện ra một cái chủ ý liền đuổi Nhiên Đăng...

Trước đây Lý Trường Thọ đã từng giao thủ với Nhiên Đăng đạo nhân, biết rõ chỗ lợi hại của vị lão tiền bối này.

Mà ở dưới điều kiện ‘Phục Hi thần quẻ’, ‘Đa Bảo ngẫu nhiên gặp’ giao thoa, hắn giành trước một bước lấy đi Lạc Bảo Kim Tiền, người chân đúng vào lúc này Nhiên Đăng muốn tìm, nhưng thật ra là hắn.

Đa Bảo đạo nhân tự nhiên rõ ràng việc này, dù sao thì trước đây bảo vật hắn và Lý Trường Thọ lấy được trong sơn cốc Ngưu Yêu, chỉ có hai đồng tiền ‘Uy năng không rõ’ kia.

Nhưng Đa Bảo đạo nhân hoặc là trượng nghĩa, hoặc là bất mãn đối với Nhiên Đăng, vào sau khi pháp bảo ‘Tử kim bát’ của bản thân bại lộ ở trong mắt Nhiên Đăng, thuận thế liền thay Lý Trường Thọ nhiễm nhân quả như vậy...

Vì thế, Lý Trường Thọ tự nhiên không thể đi thẳng một mạch.

Hắn đang cẩn thận mưu đồ, vừa không muốn để cho Tiệt Giáo ăn thiệt thòi như vậy, chính mình thiếu Tiệt Giáo nhân quả. Cũng không muốn chính mình bại lộ ở trước mặt Nhiên Đăng, từ đó càng bị Nhiên Đăng ghi hận.

Tốt nhất là ngày hôm nay có thể mượn thế Tiệt Giáo ngăn cản Nhiên Đăng, không thì vì lý do ổn thỏa, chính mình lại đi đến Động Suất Cung một chuyến, đặt Lạc Bảo Kim Tiền ở chỗ của Đại Pháp Sư để bảo đảm an toàn...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ tính toán tốt những chuyện này, đã là có đối sách.

Hắn truyền âm nói đối với Đa Bảo đạo nhân: "Theo ý kiến của vãn bối, lúc này nên yên lặng theo dõi kỳ biến, xem vị Phó Giáo Chủ này có thể tra được bảo vật y muốn tìm là gì hay không, lại nhìn y phải chăng muốn đi đến đạo trường Tiệt Giáo hay không. Nếu như y ngay cả bảo vật chính mình muốn tìm là gì cũng không biết, vậy liền để cho y tuỳ ý đi náo động. Tiền bối, vãn bối cả gan, có một kịch bản nho nhỏ muốn hiến."

Đa Bảo chấn động tay áo: "Ha ha, mau nói đi!"

Lý Trường Thọ truyền âm, nói chính là chết không nhận như thế nào, ngược lại còn phản kích, nói rằng nói chuyện phải có chứng cứ.

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Đa Bảo đạo nhân nghe được liên tục gật đầu, bên trong mắt to mày rậm tràn đầy ‘lương thiện’.

Lại sau một lúc lâu, Lý Trường Thọ hơi nhẹ nhàng thở ra, tâm thần phấn chấn...

Không có gì khác, ba vị Ngưu Yêu cảnh giới Kim Tiên kia bay đến Trước mặt Nhiên Đăng đạo nhân, hồi bẩm kiểm kê trước đây.

Bọn hắn phát hiện ra trong sơn cốc cũng không mất đồ gì, trong bảo khố cũng không có thiếu bảo vật gì, chẳng qua là có không ít bảo vật bị đặt hơi lệch.

Nhiên Đăng hơi nhíu mày, nhẹ nhàng hừ một tiếng, một chút đạo vận lưu chuyển, ba vị Ngưu Yêu cảnh giới Kim Tiên này cùng nhau miệng phun máu tươi, ngã rơi xuống từ không trung, đã bị chấn cho trọng thương.

Đa Bảo...

Nhiên Đăng chậm rãi nheo hai mắt lại, trong đáy mắt toát ra mấy phần do dự, một chút suy tư.

Rất nhanh, Nhiên Đăng tiếp tục bước lên...con đường Lý Trường Thọ đã dự đoán.

"Nếu sư điệt đã không muốn hiện thân." Nhiên Đăng lạnh nhạt nói: "Như vậy bần đạo sẽ đi tìm các đệ tử Thánh Nhân Tiệt Giáo khác, nói thật kỹ chuyện hôm nay!"

Nhiên Đăng nói xong, cưỡi mây chọn tuyến đường đi thẳng về phương hướng đông nam, biến mất trong nháy mắt.

Chương 419. Quá đỗi tuyệt vời

Trong bảo động, Đa Bảo đạo nhân giơ ngón tay cái đối với Lý Trường Thọ, liền lôi kéo Lý Trường Thọ đào hang rời đi, âm thầm theo dõi ở phía sau Nhiên Đăng.

Nhắc tới thần thông đào hang của Đa Bảo đạo nhân, đó cũng là tương đối bất phàm.

Đây không phải là độn pháp, cũng không phải bí thuật không gian, mà là phát huy ‘Đào hang’ đến cực hạn.

Bảo động này không còn ở giữa thiên địa, lại phụ thuộc vào thiên địa, ngược lại là cùng với lúc Đại Pháp Sư dùng Thái Cực đồ hành tẩu ở bên ngoài ngũ hành, lại nhảy trở về trong ngũ hành, có công hiệu khá giống nhau.

Đại khái, đây chính là tông sư đào hang chuyên nghiệp...

Không có ai có thể bắt chước.

Sau khi Nhiên Đăng, Đa Bảo, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ cảnh giới Kim Tiên rời đi.

Trong sơn cốc Ngưu Yêu, trong căn nhà gỗ không đáng chú ý kia.

Một lòng bàn tay từ từ nhô ra trên mặt đất, với một cái búng tay, ném hai đồng tiền bình thường vào bao vải nhỏ trong thế tục Nam Thiệm Bộ Châu.

Sau đó, bàn tay này bị ánh lửa vờn quanh, hóa thành tro tàn trong nháy mắt, hoà vào mặt đất, nửa điểm khí tức cũng đều không có lưu lại.

…

"Y muốn đi đâu?" Rời khỏi sơn cốc Ngưu Yêu bất quá chỉ chốc lát, trong đáy biển sâu, Đa Bảo đào hang mà đi nhìn chăm chú gương đồng trong tay, có một chút buồn bực hỏi một câu.

Lý Trường Thọ cười nói: "Xem phương hướng như vậy, hẳn là đi đến Kim Ngao Đảo."

"Có vẻ như vậy!" Đa Bảo hơi nhíu mày, nói: "Ngày hôm nay trên Kim Ngao Đảo còn có hai vị đồng môn mở yến chiêu đãi tân khách, chính thức kết thành đạo lữ. Ách, còn giống như mời bần đạo đi làm chứng. Lúc ra cửa ngửi được có bảo vật sắp xuất thế, lại là quên đi việc này."

Lý Trường Thọ: "…"

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Ngày hôm nay làm xáo trộn chuyện tốt của bọn họ, cũng là không có cách nào, sau đó cho bọn họ nhiều thêm một chút lễ vật là được."

Lý Trường Thọ có một chút cảm khái đối với việc này.

Chỉ sợ rằng, lúc Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo kết đạo lữ, đều sẽ chủ động mời vị Đại sư huynh Tiệt Giáo này làm chứng hôn nhân.

Lễ vật khẳng định không thiếu được!

Đoạn đường này, xuyên qua đáy biển, đuổi sát Nhiên Đăng, không bao lâu Kim Ngao Đảo đã hiện trong tầm mắt.

Nhiên Đăng vẫn khí thế hùng hổ như cũ, phảng phất như có người trộm đi Lưu Ly Trản của y, cướp đi quan tài bản mệnh của y.

Vào trước khi đến Kim Ngao Đảo, Nhiên Đăng lại là thu liễm lại đại bộ phận uy áp của bản thân, cất cao giọng nói một câu đối với trên đảo: "Nơi đây có môn hạ đệ tử của Thánh Nhân lão gia không? Còn xin ra ngoài gặp mặt với bần đạo!"

Tiên nhân Tiệt Giáo trên đảo lập tức bị kinh động, bóng người trong điện nhốn nháo, đảo mắt liền có mấy trăm đạo thân ảnh bay ra, còn có càng nhiều thân ảnh đứng tại chỗ nhìn.

"Đây không phải là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng hay sao?"

"Y đến làm gì? Bần đạo nhớ là không có mời tiền bối như vậy đến xem lễ."

"Có mời cũng chưa chắc đã được, y tới nơi đây nhất định có dị dạng!"

Trong bảo động, Lý Trường Thọ cùng với Đa Bảo liếc nhìn nhau.

Đa Bảo nói một câu: "Lại đúng như dự đoán của Trường Canh ngươi, ngươi lại chờ một lát ở chỗ này, ta sẽ lên đảo từ phương hướng khác, đến gặp y một lần!"

Lý Trường Thọ chắp tay nói: "Tiền bối kỳ khai đắc thắng!"

"Oa ha ha ha ha!" Đa Bảo đạo nhân vô cùng hào khí cười to vài tiếng, thân hình nhất chuyển, tâm niệm vừa động, trước mặt đã xuất hiện một cái hố đất sâu.

Tùy tâm mà động, theo hố mà đi!

Thần thông như vậy cũng là những người tu hành khác khó mà tu được, thuần túy là thiên phú dị bẩm.

Trong chốc lát, Đa Bảo đến phía đông nam Kim Ngao Đảo ngàn dặm, thay một bộ đạo bào, chải vuốt kiểu tóc, bưng phất trần liền muốn thi triển thần thông, xuất hiện bên trong ở trời cao.

Đúng vào lúc này, Đa Bảo còn chưa nhảy lên, tiên thức đột nhiên bắt được, trên Kim Ngao Đảo xuất hiện hai cỗ đạo vận quen thuộc lại có một chút lạ lẫm.

Mà Lý Trường Thọ truyền âm la lên, đã là từ thổ động, truyền vào trong tai Đa Bảo——"Tiền bối chậm đã! Mau nhìn trên đảo!"

Không cần Lý Trường Thọ nhắc nhở, Đa Bảo đạo nhân đã phát hiện ra dị dạng trên đảo.

Mây mù đột ngột nổi lên trên Kim Ngao Đảo, mấy trăm tiên nhân Tiệt Giáo bay lên không trung kia, dưới chân đều nhiều hơn một đóa mây trắng noãn, ẩn ẩn bảo vệ bọn họ.

Mây mù chậm rãi phân tán, một vệt bóng hình xinh đẹp bay ra từ trong đại điện, chúng tiên nhân Tiệt Giáo tránh lui sang hai bên, không ngừng hành lễ.

Trên gương mặt già nua của Nhiên Đăng lộ ra mấy phần từ bi, nhìn chăm chú và đánh giá người bay tới, lông mày lại càng nhăn càng sâu.

Không cần phải nói thêm về ngoại hình xinh đẹp của người tới, dáng người mảnh mai quá đỗi tuyệt vời.

Nếu bắt buộc phải nói, chỉ có thể nói nàng giống như thác lụa xanh biếc, mây lam đẹp đẽ, bộ váy trắng trơn, đôi giày vải tươm tất, toát lên vẻ đẹp thanh tao, mềm mại.

Lý Trường Thọ không khỏi thì thào: "Tại sao nàng lại đến đây?"

Mà Đa Bảo đạo nhân cách xa ngàn dặm, cũng là trầm ngâm vài tiếng, cau mày nói: "Hai vị sư muội Vân Tiêu Quỳnh Tiêu đã lâu không ra khỏi cửa, tại sao lại ở chỗ này?"

"Trường Canh." Đa Bảo đạo nhân truyền âm hỏi: "Bần đạo hiện thân được chưa?"

"Tiền bối đừng vội." Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Cứ để cho Vân Tiêu tiền bối xử trí, vào thời khắc mấu chốt tiền bối ngài lại xuất hiện, hiệu quả sẽ càng tốt hơn một chút."

Đa Bảo đạo nhân lập tức gật đầu, nhìn bóng lưng của Vân Tiêu, không nhịn được lộ ra mấy phần cười khổ, còn truyền âm oán trách hai câu đối với Lý Trường Thọ: "Triệu sư đệ làm sao lại không có ở đây...vào lúc vị Vân Tiêu sư muội này mắng người, bần đạo có thể không chống đỡ được..."

Lý Trường Thọ nhớ tới uy lực một tiếng 'Quỳ xuống' trên Tam Tiên Đảo kia, không khỏi mỉm cười.một hồi

Lại nói vào lúc Vân Tiêu tiên tử đến phía trước chúng tiên Tiệt Giáo, cách Nhiên Đăng ba ~ bốn trăm trượng, đầu tiên là nhàn nhạt vái chào, liền trực tiếp mở miệng hỏi.

Tiếng nói của nàng không lạnh không nhạt, không nhẹ không nặng, phiêu miểu linh hoạt kỳ ảo lại dịu dàng động lòng người: "Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng đột nhiên tới đến thăm, không biết cần làm chuyện gì."

Nhiên Đăng lãnh đạm nói: "Đại sư huynh của ngươi đã làm chuyện tốt!"

"Đại sư huynh?" Vân Tiêu lạnh nhạt nói: "Đa Bảo sư huynh thế nhưng là đã mạo phạm tiền bối chuyện gì?"

"Hừ!" Nhiên Đăng mắng: "Y ỷ vào thần thông tầm bảo của chính mình, cưỡng đoạt cơ duyên trọng bảo của bần đạo! Nếu như bần đạo đi tới muộn nửa bước, chỉ sợ là ngay cả cái bóng của y cũng đều không thấy được!"

"Ồ?" Vân Tiêu nghe nói lời ấy, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng chau lại.

Nếu đổi thành tám đại đệ tử Tiệt Giáo khác, thấy Nhiên Đăng nói năng hùng hồn như vậy, thật sự sẽ cho rằng, chuyện này là Đa Bảo đại sư huynh ra tay đoạt cơ duyên của Nhiên Đăng, dẫn đến vị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng này nổi trận lôi đình.

Nhưng Vân Tiêu lại là khẽ ngâm vài tiếng, hỏi một cách bình tĩnh.

"Việc này cụ thể như thế nào ta cũng không hiểu, nhưng lời nói, lại không thể nói như thế. Xin hỏi Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, bảo vật kia thế nhưng là Đa Bảo sư huynh cướp đi từ trong tay của Phó Giáo Chủ?"

Chương 420. Một câu định càn khôn

Nhiên Đăng hơi nhíu mày, mà Vân Tiêu đã đến ngay trước mặt y, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng lắc lư, tiến hành bấm ngón tay suy tính.

Nhiên Đăng nói: "Dù chưa đến tay của bần đạo, nhưng bảo vật kia xác thực hữu duyên cùng với bần đạo!"

Vân Tiêu lại hỏi: "Nếu như thế, bảo vật kia thế nhưng là Phó Giáo Chủ vào trước đây liền biết ở nơi nào, mà chưa đi lấy?"

"Đúng vậy!" Nhiên Đăng lạnh nhạt nói: "Ta đã sớm biết bảo vật kia ở nơi nào, chẳng qua là chưa đến thời cơ xuất thế, cho nên vẫn luôn lặng lẽ chờ."

"Đã sớm biết ở nơi nào, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng vì sao không đi đến đó chờ đợi? Mà phải chờ Đa Bảo sư huynh tiến đến lấy, mới đến nơi đây hỏi tội?"

Vân Tiêu nhẹ giọng hỏi, lời nói không vội vã, khí định thần nhàn.

Không đợi Nhiên Đăng trả lời, Vân Tiêu lại nhẹ nhàng nói một câu: "Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, bây giờ đã không phải là thời Viễn Cổ, cũng không phải là thấy bảo vật không tệ, nói một câu hữu duyên cùng với chính mình, liền có thể ra tay cướp đoạt. Nếu nói đến duyên phận, bảo vật kia nếu như đã rơi vào trong tay của Đa Bảo sư huynh, tất nhiên là càng thâm hậu hơn một ít cùng với duyên phận của sư huynh ta, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng cần gì phải hùng hổ dọa người như thế?"

Nhiên Đăng lập tức liền muốn mở miệng phản kích, mà Lý Trường Thọ ở bên trong bảo động, đã là truyền âm căn dặn đối với Đa Bảo đạo nhân: "Lên sân khấu đi tiền bối, Vân Tiêu tiền bối thật sự lợi hại, lúc này tiền bối chỉ cần nói một câu định càn khôn!"

"Ha ha ha ha!" Đa Bảo đạo nhân cười to vài tiếng, thân hình lóe lên, xuất hiện ở trên mây không trung, đảo mắt lại đến trên không Kim Ngao Đảo, rơi vào trước người Vân Tiêu.

"Đa tạ Vân Tiêu sư muội giải thích một hai, bần đạo ở bên cạnh cũng đã nghe một hồi. Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, ta còn muốn hỏi một chút, nếu như ngươi có thể trả lời được, chúng ta sẽ bàn lại sự tình bảo vật ngày hôm nay!"

Trong mắt Nhiên Đăng lập tức có một chút kiêng kị, lại vẫn bình tĩnh hỏi như cũ: "Hỏi gì?"

Đa Bảo cười hắc hắc: "Bảo vật mà Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng nói tới, là vật gì?"

Nhiên Đăng nói: "Tất nhiên là vật hữu duyên cùng với bần đạo!"

"Xùy!" Phía sau Vân Tiêu truyền đến một tiếng cười khẽ, lại là Quỳnh Tiêu đứng ra.

Quỳnh Tiêu cười nói: "Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, ngài ngay cả vật kia là gì cũng không biết, làm sao biết được vật đó ở nơi nào? Chỉ sợ không phải là ngẫu nhiên đi ngang qua phát hiện ra Đa Bảo sư huynh đang tầm bảo, sau đó nổi lòng tham. Ai nha nha, diệu pháp 'Đụng một cái liền ngã' của đại ca ta, so với da mặt của Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng ngài, thật đúng là kém xa tít tắp."

Sắc mặt của Nhiên Đăng đạo nhân lập tức đen như đáy nồi.

Y chậm rãi gật đầu, đã biết chuyện ngày hôm nay không thể làm, lại là không nổi giận một chút nào, chỉ nói: "Nếu như thế, bần đạo sẽ ghi lại việc này. Sau đó tự nhiên sẽ báo cáo với Giáo Chủ, lại đến tìm các vị đòi một lời giải thích!"

Nói xong, Nhiên Đăng đạo nhân cưỡi mây quay người, để lại một câu hăm doạ liền trực tiếp rút đi...

Đa Bảo đạo nhân nhìn bóng lưng của Nhiên Đăng đạo nhân, mặt mày không khỏi hớn hở, đứng chắp tay, lòng dạ vô cùng thư sướng.

Đợi Nhiên Đăng đi xa, một đám mây mù bao trùn Kim Ngao Đảo, tạm thời ngăn cách Kim Ngao Đảo.

"Đại sư huynh?"

Tiếng nói của Vân Tiêu đến từ sau lưng, Đa Bảo vô thức run run, nụ cười lập tức lộ ra đắng chát nhàn nhạt, chậm rãi quay đầu nhìn sang.

Vân Tiêu vừa muốn nói chuyện, Đa Bảo đạo nhân cũng đã nhanh tay lẹ mắt, hất tay áo lên, tay trái khẽ vung, quang ảnh trước mắt Lý Trường Thọ trong bảo động lay động.

Không gian chuyển dời, Lý Trường Thọ đã là xuất hiện ở bên người Đa Bảo đạo nhân, bị Đa Bảo đạo nhân giữ chặt cánh tay.

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Vân Tiêu sư muội mau nhìn! Bản sư huynh lần này, hắc, thật sự nhặt được bảo!"

Nhặt được bảo...

Lý Trường Thọ còn chưa kịp phàn nàn, đôi mắt đẹp của Vân Tiêu liền nổi lên một chút ánh sao.

Vân Tiêu phảng phất như đang nói ‘Sao đến lại là đạo hữu’, hỏi hắn vì sao lại có quan hệ cùng với Đa Bảo sư huynh, lại còn bị Đa Bảo sư huynh chụp đến nơi đây.

"Hai vị tiên tử, lại gặp mặt." Lý Trường Thọ tuy có một chút trở tay không kịp, nhưng thực sự biết, không thể để cho các đại lão Tiệt Giáo sinh ra khoảng cách đối với chính mình, vái chào đối với Vân Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu, nói: "Việc này cũng là ly kỳ khúc chiết, sau này xin phép nói rõ thêm."

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt tóm lại là toát ra mấy phần ôn nhu.

Ngược lại là Quỳnh Tiêu ‘người nào đó không xứng đáng để mô tả ngoại hình" hừ một tiếng, nói: "Ngươi là ai? Chúng ta đã từng gặp sao?"

"Chờ một lát, chờ một lát." Lý Trường Thọ cười xấu hổ, lấy ra một cỗ Đạo Nhân Giấy từ trong tay áo, hóa thành bộ dáng lão thần tiên【 Hải Thần 】 chuyên dụng.

Cỗ Đạo Nhân Giấy tướng mạo đạo sĩ trung niên này hóa thành bộ dáng người giấy, chui vào trong cổ tay áo của lão thần tiên.

Lý Trường Thọ lại vái chào, miệng nói: "Tiên tử chớ trách."

Đa Bảo đạo nhân ở bên cạnh lập tức có một chút hăng hái đánh giá người giấy của Lý Trường Thọ, Vân Tiêu cũng lộ ra mấy phần ý cười.

Ngược lại là Quỳnh Tiêu dùng một tay đỡ trán, khóe miệng nhẹ nhàng run rẩy: "Lại là tên gia hoả thích đóng vai người già nhà ngươi."

"Như thế nào?" Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Các ngươi đều biết?"

Quỳnh Tiêu hừ một tiếng, trả lời: "Hải Thần và Tam Tiên Đảo chúng ta thế nhưng là người quen, bốn người huynh muội chúng ta cũng được Hải Thần chiếu cố không ít, đại tỷ còn đích thân thủ quan mười hai năm cho hắn. Đại sư huynh, ngươi nói xem chúng ta quen biết hay không quen biết?"

Thủ quan mười hai năm?

Ồ! Đôi mắt to của Đa Bảo đạo nhân đột nhiên sáng lên!

"Tam muội, đừng có nói như vậy!" Vân Tiêu ôn nhu nói: "Hải Thần đạo hữu rất có duyên phận cùng với bốn người huynh muội chúng ta, chiếu cố Hải Thần đạo hữu cũng là chuyện đương nhiên. Chúng ta trở về điện đi, đừng có để cho các vị đồng môn đợi lâu."

"Thiện." Đa Bảo đạo nhân gật đầu đáp ứng một tiếng.

Lý Trường Thọ nói: "Vậy thì vãn bối cáo từ..."

"Hắc! Cáo cái gì mà từ?" Đa Bảo đạo nhân lập tức ra tay, trực tiếp kéo lại cánh tay của Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ: "Trường Canh ngươi chạy đi đâu? Tới cũng đều đã tới, làm sao cũng phải tham gia cuộc vui một phen! Lại có, vạn nhất vị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng kia mai phục ngươi trên đường, pháp lực của ngươi không đủ, linh bảo không đủ, hóa thân này sẽ ứng đối ra sao? Đi đi đi, đi xuống uống chút trà, ăn chút đồ, bần đạo còn có rất nhiều kịch bản, muốn nói kỹ càng với ngươi. Chờ ăn uống no nê ngươi lại cáo từ, vừa vặn có Vân Tiêu sư muội ở đây, để nàng tiễn ngươi về Thiên đình, cũng không cần sợ vị Nhiên Đăng kia."

Lý Trường Thọ nhìn về phía Vân Tiêu tiên tử, đã thấy Vân Tiêu tiên tử mỉm cười gật đầu, hắn cũng không tiện tiếp tục chối từ.

Thế là vái chào, đi theo phía sau Đa Bảo đạo nhân, cùng với Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, rời khỏi mây mù trên đảo, đi về phía chúng tiên Tiệt Giáo ở phía dưới.

Chương 421. Tâm thần mệt mỏi

Một phen chào hỏi hàn huyên, vài tiếng cười nói giải đáp nghi vấn.

Lui tới nghênh đón đều là khuôn mặt tươi cười, ngồi đầy các nơi đều là tiên anh.

Các tiên nhân Tiệt Giáo đúng là tùy tâm tùy ý.

Đa Bảo đạo nhân muốn nói chuyện lâu cùng với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ liền được an bài tại chủ bàn tiệc cưới nơi đây, chỗ ngồi còn là ở bên người Đa Bảo đạo nhân, ở một bên khác chính là Vân Tiêu nương nương...

Nếu đây là yến hội Xiển Giáo, bối phận của Lý Trường Thọ không đủ, chủ bàn cũng đều không ngồi được.

Bọn họ vừa mới ngồi xuống, Lý Trường Thọ liền nghe một tiếng truyền âm mang theo sự ngạc nhiên: "Giáo Chủ ca ca! Trước đây không phải nói là bậc việc hay sao?"

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, đã thấy Nhị Giáo Chủ Ngao Ất nhà mình đang đứng ở bên trong xó xỉnh đại điện.

Ngao Ất lập tức liền muốn đi đến đây, nhưng vừa thấy Lý Trường Thọ ngồi xuống ở chủ bàn, lại không khỏi dừng chân lại.

Khí tức quá mạnh, khiến cho tiểu long sợ.

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Ngẫu nhiên gặp mặt Đa Bảo tiền bối, bị kéo đến nơi đây, chốc nữa ta sẽ đi tìm ngươi và đệ muội nói chuyện."

Ngao Ất đáp ứng một tiếng, cúi đầu trở về chỗ ngồi của chính mình, kề tai thấp giọng nói vài câu với Khương Tư Nhi, Khương Tư Nhi cũng quay đầu lại nhìn, trong đôi mắt đẹp tràn đầy tán thưởng.

Hai vị nhân vật chính của tiệc cưới ngày hôm nay...không quan trọng.

Lúc này, nghi thức kết thành đạo lữ đã hoàn thành, đôi tiên nhân Tiệt Giáo kết thành đạo lữ kia tiến về phía trước, Đa Bảo đạo nhân lấy ra ba ~ bốn kiện Linh Bảo Hậu Thiên trong tay áo, làm quà chúc mừng.

Lý Trường Thọ cũng không thể làm mất cấp bậc lễ nghĩa, lấy ra hai bình linh đan ở trong tay áo.

Lợi ích của việc Nhân Giáo am hiểu luyện đan, cũng đã được phản ánh, tứ phẩm, ngũ phẩm linh đan vốn dĩ không tính là xuất chúng ở trong mắt của Lý Trường Thọ a, ở bên trong tiên nhãn của chúng tiên Tiệt Giáo, cũng coi như một phần lễ không nhẹ.

Đưa tặng hạ lễ, ăn tiệc cưới cũng liền trở nên nhiều hơn mấy phần tự tin.

Nhưng Lý Trường Thọ ngồi ở giữa Đa Bảo đạo nhân cùng với Vân Tiêu tiên tử, thật sự có một chút câu thúc, cũng không dám động đũa, chẳng qua là mỉm cười ngồi ở kia, như tượng gỗ vậy.

Thình lình nghe truyền âm lọt vào tai.

Vân Tiêu tiên tử ở bên trái hỏi: "Đạo hữu, đây là có chuyện gì?"

Đa Bảo đạo nhân ở phía bên phải cũng hỏi: "Trường Canh ngươi cùng với Vân Tiêu sư muội đã xảy ra chuyện gì?"

Đại khái, đây chính là sự ăn ý của đại lão.

Lý Trường Thọ trả lời Vân Tiêu tiên tử trước, nói: "Lúc ta tầm bảo, ngoài ý muốn gặp phải Đa Bảo tiền bối, sau đó lại gặp vị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng kia, giải thích việc này cũng có một chút phức tạp."

Sau đó lại đáp lời Đa Bảo đạo nhân: "Tiền bối ngài chớ nên hiểu lầm, ta cùng với Vân Tiêu tiên tử chỉ là từng có mấy lần gặp nhau mà thôi."

Vân Tiêu truyền âm nói: "Không cần vội, ngươi hãy chậm rãi kể."

Đa Bảo đạo nhân ở một bên khác mặt ngoài bất động thanh sắc, âm thầm cười khẽ một hồi: "Có mấy lần gặp nhau? Không hẳn là vậy đi. Vừa rồi bần đạo thế nhưng là nghe được, sau khi Vân Tiêu sư muội thấy ngươi, cũng không chỉ là thần sắc có một chút biến hóa, đạo vận bản thân cũng đều trở nên ôn nhu như mặt nước, hương vị bản thân của nàng cũng thay đổi. Như thế nào, chẳng lẽ ngươi còn ghét bỏ Vân Tiêu sư muội? Muốn tìm hiểu Tru Tiên tứ kiếm một chút."

Tru, tru tiên...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ chạy qua từng đầu cự thú Hồng Mông.

Cái quỷ gì?

Từ trên xuống dưới Tiệt Giáo đều sợ Vân Tiêu tiên tử không tìm thấy đạo lữ sao? Tồn tại như thơ như hoạ giống như Vân Tiêu tiên tử, hai chữ đạo lữ không phải là đang vũ nhục nàng sao?

Lý Trường Thọ cũng không kịp phàn nàn, đã là bắt đầu ‘truyền âm trái phải’.

Nhất là, nói chuyện cùng với cao thủ như vậy, mỗi một câu nói đều phải cẩn thận suy nghĩ, châm chước, sợ gây ra hiểu lầm, mất phong độ.

Nếu đây chỉ là nói về một việc thì cũng thôi đi.

Đa Bảo đạo nhân ở bên này điên cuồng nói chuyện phiếm, Vân Tiêu thì là cẩn thận hỏi sự tình có quan hệ đến Nhiên Đăng cùng với Đa Bảo ngày hôm nay.

Không bao lâu, Quỳnh Tiêu ở bên cạnh lại chạy tới tham gia cuộc vui, hỏi hắn trong khoảng thời gian này có đường đi mới gì, còn nhờ Lý Trường Thọ năn nỉ Vân Tiêu tiên tử một chút, để nàng cùng với Bích Tiêu có thể ra ngoài hoạt động một chút.

Chuyện này hoàn toàn khác biệt với điều khiển Đạo Nhân Giấy, Lý Trường Thọ bất quá chỉ trong chốc lát liền cảm thấy tâm thần mệt mỏi, suýt nữa nổ tung...

Cũng may, Vân Tiêu kịp thời phát hiện ra dị dạng của Lý Trường Thọ, cảm thấy Lý Trường Thọ trả lời mình chậm chạp, sẽ còn nói những từ ‘ừm, ‘chuyện này’ biểu thị đang suy tư ngôn ngữ.

Vân Tiêu ôn nhu hỏi: "Đa Bảo sư huynh cũng đang truyền âm với ngươi?"

"Ài, đúng vậy..."

"Vì sao không nói cho ta một tiếng." Vân Tiêu nói khẽ: "Ngươi trước tiên ứng đối với Đa Bảo sư huynh, không được khinh mạn, sau đó ngươi và ta lại nói chuyện là được."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cảm thấy ấm áp, nói tiếng cám ơn đối với Vân Tiêu tiên tử, bắt đầu chuyên tâm truyền âm cùng với Đa Bảo, chậm rãi nói.

Nửa ngày sau.

Trên màn đêm đầy sao trời, một đóa mây trắng bay qua từ trên biển, chở hai thân ảnh, đi về phương hướng Độ Tiên Môn.

Vân Tiêu tiên tử đã biết được nội tình của Lý Trường Thọ, trước đây vào lúc ra khỏi Kim Ngao Đảo, cưỡi mây mang Lý Trường Thọ bay lên Thiên Đình, nhưng nửa đường lại đi gấp về hướng Đông Thắng Thần Châu.

Trên đường đi, Lý Trường Thọ cũng không có một chút giấu diếm nào, nói chính mình được Phục Hi tiền bối chỉ điểm, đi đến sơn cốc chỗ đó tầm bảo, ngoài ý muốn bắt gặp Đa Bảo đạo nhân, ở dưới sự quan tâm và trợ giúp của Đa Bảo đạo nhân, lấy được hai đồng tiền nho nhỏ.

Sau đó vị Nhiên Đăng kia chạy tới, Đa Bảo mang theo chính mình ẩn nấp trong bảo động, một mạch đuổi theo đến Kim Ngao Đảo.

Giấu diếm việc này cũng không có gì tốt.

Thứ nhất, Lý Trường Thọ vẫn chưa chủ động tính toán Đa Bảo.

Thứ hai, từ góc độ "người biết trước tương lai" của Lý Trường Thọ mà nói, nếu như Lạc Bảo Kim Tiền bị Nhiên Đăng lấy đi, ăn thiệt thòi cuối cùng vẫn là Tiệt Giáo.

Sau khi Vân Tiêu nghe xong, hơi suy tư, nhân tiện nói: "Việc này ngược lại cũng không trách ngươi được, vị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng kia thật sự có một chút quá phận. Bí pháp Đạo Nhân Giấy này của ngươi, cũng có thể đột phá cảnh giới Kim Tiên sao? Như vậy ngược lại là rất có tăng thêm đối với thực lực của ngươi, cần phải chúc mừng ngươi."

"Ài..."

"Sao thế?"

"Không có việc gì không có việc gì, chỉ là nghĩ đến bị thiên phạt trước đây." Lý Trường Thọ yếu ớt thở dài: "Ta hiện tại ngược lại là đang nghĩ, chính mình chỉ sợ không phải là được Thiên đạo lão gia yêu mến. Độ kiếp bị thiên phạt, luyện đan chế bảo cũng bị thiên phạt, bổ ta đến mức da tróc thịt bong, nhưng vì lý do ổn thỏa, vẫn chỉ có thể cảm ơn."

"A..."

Hình như có tiếng cười khẽ như có như không?

Lý Trường Thọ không khỏi nhìn về phía Vân Tiêu, đã thấy Vân Tiêu hé miệng cười khẽ.

Chương 422. Giúp huynh

Trong một nháy mắt kia, tinh mang chiếu vào trên da thịt trắng như ngọc không tì vết của nàng...

Khục, nhân quả nhân quả, bình tĩnh bình tĩnh.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ dựng lên một tấm thẻ gỗ màu đỏ, lập tức tập trung ý chí, bảo trì tâm cảnh không hề bận tâm, tiếp tục đàm tiếu cùng với Vân Tiêu tiên tử.

Giữa mây và sương, núi và sông được kết nối.

Lý Trường Thọ chưa hề cảm thấy, Kim Ngao Đảo lại cách Độ Tiên Môn gần đến như vậy, lúc này mới nói chuyện được một lúc, đã là đến phụ cận sơn môn Độ Tiên Môn.

Vân Tiêu nhìn đại trận hộ sơn kia, hỏi: "Có cần ta đưa ngươi vào trận?"

"Không cần, không cần, ta dùng Đạo Nhân Giấy tiếp dẫn là được." Lý Trường Thọ vái chào: "Đa tạ tiên tử đã tiễn ta đoạn đường này."

Vân Tiêu hơi hạ thấp người, nói: "Vậy ta sẽ trở về Tam Tiên Đảo tu hành."

"Tiên tử đi thong thả."

"Ừm." Lập tức, Vân Tiêu tiên tử cưỡi mây quay người mà đi, thân ảnh bất quá đảo mắt liền biến mất ở dưới sao trời.

Lý Trường Thọ đi về phía rừng rậm dưới, sau đó thi triển thổ độn, biến mất vô tung vô ảnh.

"Chậc, nhân quả này, làm như thế nào trảm."

…

Lạc Bảo Kim Tiền, Định Hải Thần Châm, Đại Vũ Trị Thủy Đồ, Tương Tư Bảo Thụ, Ngũ Hành Linh Châu...

Trong mật thất dưới đất, Lý Trường Thọ kiểm kê trọng bảo chính mình đoạt được gần đay, cũng có một chút cảm giác thỏa mãn.

Thực lực bản thân nhận được tăng cường khá lớn!

Bất quá, Ngũ Hành Linh Châu là phải dùng ở trên đại trận chủ yếu của Tiểu Quỳnh Phong, mặc dù năm viên bảo châu này hợp thành một bộ có thể miễn cường coi như là bảo vật cấp Linh Bảo Tiên Thiên, dùng ở nơi đây là có một chút lãng phí.

Nhưng thay một góc độ khác để cân nhắc, điều này cũng làm cho khả năng con đường phát triển sau này của Tiểu Quỳnh Phong tăng lên cao hơn.

Dù sao thì kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong di động chẳng qua chỉ là giai đoạn sơ cấp, hình thái cuối cùng hẳn là cùng loại với cục gạch đập người như Phiên Thiên Ấn, cùng với động phủ vững như thành đồng có thể di động.

Đại Vũ Trị Thủy Đồ chính là chuyên môn của Hải Thần, đây cũng là át chủ bài trọng đại của Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên sau này.

Định Hải Thần Châm thì không cần phải nói, chính mình cũng không thể dùng để lấy ráy tai như con khỉ kia, mệnh trung chú định của cây côn sắt này chính là phải đi đến Đông Hải, chỉ cnà nghĩ biện pháp rút lực lượng công đức ở phía trên ra là được.

Chân chính có thể sử dụng, chính là Lạc Bảo Kim Tiền.

Cầm hai đồng tiền ở trong tay, Lý Trường Thọ quan sát kỹ lưỡng, chữ viết, đường vân phía trên đồng tiền bên phải, lúc này cũng đều có một chút mơ hồ.

Dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ mấy lần, phát hiện ra rằng lớp phủ này tương tự như lớp 'Bao tương', nhưng thật ra là hình thành bởi trọc khí của thế tục qua nhiều năm.

Đúng như lời nói của Đa Bảo đạo nhân, chỉ cần dùng công đức bản thân uẩn dưỡng, liền có thể làm cho bảo vật này tái hiện quang huy.

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, trước tiên quyết định vững vàng, chờ lần sau khi đi đến dâng hương cho Thánh Nhân lão gia, sẽ mang đến Thiên Đình dùng công đức tế luyện.

Theo lý thuyết, Nhiên Đăng hẳn là sẽ không lại có cảm ứng, nhưng để đề phòng vạn nhất...

"Sư huynh?" Bên ngoài đan phòng truyền đến tiếng hô hoán của Linh Nga.

Đạo Nhân Giấy canh giữ ở bên trong đan phòng lập tức đứng dậy, hô đối với Linh Nga: "Theo chỉ dẫn của ta, thi triển Hóa Hình Thuật để tiến vào qua lỗ nhỏ ở đây."

"Vâng." Linh Nga đáp ứng không chút nghĩ ngợi, làm theo lời.

Rất nhanh, cửa gỗ mật thất dưới đất bị nhẹ nhàng đẩy ra, Linh Nga có một chút hiếu kỳ đánh giá nơi đây, nhẹ nhàng nhảy vào.

"Sư huynh, có chuyện gì thế?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Muội đã sắp độ kiếp, có một số việc cũng nên nói với muội."

Lập tức, cửa gỗ đóng lại, Lý Trường Thọ phất tay, một chiếc ghế bành xuất hiện ở sau bàn đọc sách.

Linh Nga chậm rãi đi đến, mặc dù cũng chỉ là trang điểm nhàn nhạt ngày bình thường kia, nhưng cũng có thể là bởi vì nguyên nhân gần tới độ kiếp, toàn thân nàng tản ra cảm giác như ảo như thật.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lý Trường Thọ sẽ không lại hối hả ngược xuôi, sẽ chuyên tâm bồi ở bên người sư muội, trợ giúp nàng thuận lợi độ kiếp phi tiên.

Nếu như có thể phi thăng, đó cũng là sự tình không thể tốt hơn.

Bất quá chuyện như vậy cũng không thể cưỡng cầu.

"Linh Nga, muội hiểu bao nhiêu đối với Nhân Giáo chúng ta."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, lông mi thật dài khẽ rung, trên khuôn mặt trắng noãn không hiểu sao hơi đỏ ửng.

Nhắc tới Nhân Giáo, đó tất nhiên là tập tục đạo lữ...

Nàng cắn cắn môi dưới, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, nơi này có vẻ rất bí mật, sẽ không bị người khác dò xét phải không."

"Không sai, nơi này là nơi trận pháp Tiểu Quỳnh Phong vây quanh, trận pháp hiện nay đang không ngừng thăng cấp, dù là Kim Tiên bình thường, nếu không mở ra ngọn núi này, cũng tìm không được nơi đây."

Gương mặt xinh đẹp của Linh Nga lập tức đỏ thấu, ngậm miệng, trên đỉnh đầu lại có xu thế sương trắng tràn lan, cũng không biết trong đáy lòng nghĩ đến chuyện gì...

Lý Trường Thọ yên lặng lấy ra hai bộ phiến đá và đao khắc, một bộ bỏ vào trước mặt Linh Nga, một bộ đặt ở trước người chính mình.

"Tới đi, ngày hôm nay vi huynh cũng làm một chút sự tình không ổn thỏa ở bên ngoài, vừa vặn chịu phạt với muội. Mỗi người bốn ngàn năm trăm lần."

"Khục!" Khí tức của Linh Nga run lên, điềm đạm đáng yêu mà nhìn sư huynh nhà mình, ủy ủy khuất khuất nói: "Sư huynh, những cái ta tự phạt kia, cộng lại chỉ còn hơn chín trăm lần..."

"Ta cần viết chín ngàn lần."

"Hì hì, sư huynh, ta giúp huynh viết một nửa!"

"Ừm, nhớ rõ cộng chín trăm lần kia vào, ta viết bốn ngàn năm, muội viết năm ngàn bốn, bắt đầu đi."

Hai mắt của Linh Nga lập tức đẫm lệ, Lý Trường Thọ lại là híp mắt cười khẽ, cúi đầu cầm lấy đao khắc, bắt đầu cẩn thận khắc hoạ.

"Chuyên tâm viết, tập trung ý nghĩ, không được suy nghĩ nhiều, ta sẽ giúp muội tăng đạo cơ lên một lần, gia tăng thêm nửa phần nắm chắc cho muội."

"Vậy sư huynh, huynh có thể bỏ đi những pháp thuật che lấp trên người kia hay không..."

"Lần này có thể, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa." Lý Trường Thọ gật gật đầu, giải trừ mấy tầng pháp thuật trên người.

Vài ngày sau tiệc cưới Kim Ngao Đảo.

"Giáo Chủ ca ca hiện nay, xa xa đã không phải là chúng ta có thể bằng, ài."

Tại Long Cung Đông Hải, trong cung điện của Nhị Thái tử, ở trong góc giường lớn hơn mười trượng, hai thân ảnh đang ôm nhau.

Nghe Ngao Ất nói cảm khái như vậy, Khương Tư Nhi cũng không biết nên an ủi ra sao, chỉ có thể ôm phu quân chặt hơn một chút, nhẹ nhàng nói: "Tại sao phu quân lại thở dài như vậy? Giáo Chủ đối với chúng ta đã là cực kì chiếu cố, đối với Long Tộc càng là tận tâm tận lực. Trước đây không phải còn có trưởng lão nói, vào lúc phu quân tiến vào Thiên Đình lúc, khí vận Long Tộc rõ ràng đã tăng trở lại một chút, mà sau khi mười sáu vị tiểu thần tuần biển kia quy vị, khí vận Long Tộc lại tăng thêm một đoạn. Những điều này, đều là chỗ tốt Giáo Chủ cho chúng ta."

Chương 423. Trước tiên phải vững vàng.

"Cái này gọi là cười cảm thán, ta là vui vẻ thay cho Giáo Chủ ca ca." Ngao Ất cười nói: "Bây giờ Giáo Chủ ca ca đã là tồn tại có thể ngồi cùng bàn mà uống với đại năng đỉnh tiêm trong thiên địa, nhớ ngày đó, Giáo Chủ ca ca bất quá..."

"Phu quân." Khương Tư Nhi đột nhiên đánh gãy lời nói của Ngao Ất, thấp giọng nói: "Ngươi đã từng dặn dò, không thể để lộ sự tình có quan hệ đến lai lịch của Giáo Chủ ca ca, đối với ta cũng là không thể."

Ngao Ất lập tức tỉnh táo, lập tức kiểm tra rất nhiều trận pháp bên ngoài đại điện, lúc này mới hơi nhẹ nhàng thở ra.

"Đa tạ Tư Nhi đã nhắc nhở."

Khương Tư Nhi ôn nhu nói: "Giáo Chủ bị cường địch ghen ghét bởi vì sự tình Long Tộc, chúng ta vạn lần không thể có sai lầm như vậy."

Ngao Ất ôm phu nhân của chính mình chặt hơn một chút, ấm áp nói những lời mình có thể nói.

"Khởi bẩm Nhị điện hạ, Tây Hải Ngao Sự Thái tử đã đến trong cung, Long Mẫu mời Nhị điện hạ đi tới gặp nhau, nói là có việc thương lượng."

Thình lình nghe ngoài điện có Hải Nữ bẩm báo, Khương Tư Nhi 'Anh' một tiếng chui vào bên trong chăn mỏng.

Ngao Ất nhẹ nhàng co quắp khóe miệng mấy lần...

"Biết rồi, ta sẽ lập tức tới."

"Phu quân." Khương Tư Nhi lộ đầu ra từ trong chăn, nhỏ giọng nói: "Vạn sự nhớ rõ thương lượng cùng với Giáo Chủ, gần đây Tứ Hải tuy không đại sự, nhưng trong đáy lòng Tư Nhi tóm lại là có một chút bất an."

"Được." Ngao Ất cho Khương Tư Nhi một cái ánh mắt yên tâm, cấp tốc mặc chỉnh tề, đi ra ngoài điện.

Sau nửa canh giờ, Ngao Ất nhíu mày quay về, Khương Tư Nhi đã trang điểm tốt bước nhanh tới nghênh đón.

"Phu quân, làm sao vậy?"

"Ngược lại là không có quan hệ gì với chúng ta." Ngao Ất nói: "Ngao Sự biểu huynh mời huynh trưởng của chúng ta tiến đến Long Cung Tây Hải dự tiệc, lần này là đại thái tử Long Cung Tứ Hải tề tụ. Đại khái là tầm hoan tác nhạc, cũng không phải là chính sự gì."

"Vậy vì sao phu quân lại mặt ủ mày chau?"

"Luôn cảm thấy có một chút không đúng." Ngao Ất trầm ngâm đôi chút, hồi tưởng đến những gì chính mình thấy trước đây: "Ngày hôm nay không chỉ là Ngao Sự biểu huynh đi đến, còn có Nam Hải Ngao Mưu biểu huynh. Ngươi có khả năng không biết tính tình của Ngao Mưu biểu huynh, hắn không quá ưa thích quy củ câu thúc, có một chút hành vi phóng túng, hơn nữa ngày bình thường có một chút phóng túng đối với bản thân, thường xuyên lăn lộn với thị nữ..."

Khương Tư Nhi nháy mắt mấy cái: "Long Tộc ngược lại cũng có không ít đệ tử như vậy."

"Chậc!" Ngao Ất thấp giọng nói: "Lần trước thấy Ngao Mưu biểu huynh là vào hai năm trước, tinh thần hắn uể oải, dương khí thâm hụt, long nguyên bất ổn, khí tức phù phiếm. Nhưng ngày hôm nay thấy Ngao Mưu biểu huynh, hai mắt có thần, khí tức chìm lại ổn, sắc mặt hồng nhuận, long nguyên thâm hậu, hoàn toàn như là biến thành người khác."

"Ngươi đó." Khương Tư Nhi sẵng giọng: "Người còn không thể sửa lại tính tình hay sao, hoặc là ăn đan dược thuốc bổ gì đó?"

"Có vấn đề." Ngao Ất lắc đầu, đứng dậy không ngừng dạo bước ở bên giường, cẩn thận suy nghĩ: "Chẳng qua là phát hiện như vậy, cũng không thể đi quấy nhiễu Giáo Chủ ca ca."

Khương Tư Nhi vội nói: "Phu quân không cần thiết động ý niệm mạo hiểm, Giáo Chủ đã từng nói, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều nói đối với Giáo Chủ."

"Yên tâm." Ngao Ất cẩn thận ngẫm nghĩ.

【 Nếu ta là Giáo Chủ ca ca, nên ứng đối với việc này ra sao? 】

Rất nhanh, trong đáy lòng Ngao Ất đã có chủ ý.

Trước tiên phải vững vàng.

"Ta đi tìm mấy vị trưởng lão thương nghị việc này một chút, xem thử có thể mời được mấy vị cao thủ hay không, âm thầm đi đến Tây Hải nhìn."

Nói xong, Ngao Ất lại vội vàng đi ra ngoài điện.

Khương Tư Nhi có một chút muốn nói lại thôi, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

...

Tại Tiểu Quỳnh Phong, trong phòng bài bạc phía sau núi.

Ván bài vừa mới chơi được một nữa bày ở trên bàn, thiếu nữ Vũ Thi vừa mới bắt đầu tu hành không lâu đả tọa tu hành trong phòng sát vách.

Hai bóng hình xinh đẹp cùng với một thân hình giống như cột điện, tập trung trên cầu thang gác mái, lo lắng mà nhìn phía trên.

Không bao lâu, Tửu Cửu rón rén đi xuống từ trên bậc thang, dùng tiên lực đánh ra một tầng kết giới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hữu Cầm Huyền Nhã hỏi: "Linh Nga sư muội đang tu hành?"

"Không, trực tiếp ngủ rồi." Tửu Cửu nhíu mày thở dài: "Thật là đáng sợ!"

Giang Lâm Nhi vội hỏi: "Sao vậy? Vừa rồi nhìn nàng cưỡi mây trở về, cả người kiệt sức như là mất hồn phách."

"Ta cũng không biết." Tửu Cửu chau mày, nghiêm trang nói: "Ta liền nghe nàng nói thầm cái gì, sư huynh muốn nàng... năm ngàn bốn trăm lần...gì đó."

Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút không rõ ràng cho lắm: "Năm ngàn bốn trăm lần?"

"Phốc!" Giang Lâm Nhi suýt nữa cười phun ra ngoài: "Huyền Nhã ngươi đừng có nghĩ lung tung, Tiểu Cửu nói đùa đó."

Hữu Cầm Huyền Nhã ngoẹo đầu, rơi vào nghi hoặc càng sâu.

"Hắc hì hì." Tửu Cửu nhảy xuống hai bước, sợi tơ áo gai đoản sam nhất thời báo nguy.

Tửu Cửu cười nói: "Là sao chép kinh văn năm ngàn bốn trăm lần, sư nương ngươi đã suy nghĩ nhiều rồi, Linh Nga nàng còn bị sư huynh của chính mình ghét bỏ bởi vì đạo cơ bất ổn."

Nhắc tới độ kiếp, Giang Lâm Nhi thân là sư tổ của Linh Nga, cũng không khỏi lộ ra mấy phần nghiêm mặt.

"Linh Nga đã sắp độ kiếp, nếu đạo cơ thật sự bất ổn, vậy thì phải chịu một chút đau khổ. Chẳng qua là, sao chép kinh văn làm sao có thể củng cố đạo cơ?"

"Nếu như Trường Thọ sư huynh bảo Linh Nga sư muội làm, vậy dĩ nhiên là sự tình có tăng thêm đối với Linh Nga." Hữu Cầm Huyền Nhã ở bên cạnh nói: "Tin tưởng Trường Thọ sư huynh là được."

Hùng Linh Lỵ ở bên cạnh gật đầu đồng ý: "Biểu huynh của ta rất lợi hại!"

"Vấn đề là, đạo cơ của Linh Nga làm sao lại bất ổn?" Tửu Cửu nhếch khóe miệng, nói: "Trước đây ta đã từng nhìn thấy Linh Nga có điều cảm ngộ mấy lần, đạo cơ bản thân tràn ra, thanh liên đạo cơ kia cũng đều đã có tám cánh hoa, đạo cơ như vậy, so với ta năm đó cũng đều vững chắc hơn mấy lần."

"Ài." Giang Lâm Nhi đột nhiên đánh gãy lời nói của Tửu Cửu, chỉ lên trên trần nhà: "Nhìn đi!"

Mấy người ngửa đầu nhìn lên, đã thấy trên trần nhà, có một đóa hoa sen màu xanh đường kính hai thốn chậm rãi bay xuống.

Màu xanh nhàn nhạt, chín cánh hoa ẩn chứa ánh sáng, mang theo mùi thơm ngát, khuếch tán khắp nơi.

Tửu Cửu trừng mắt hạnh, kinh hô: "Chín cánh!"

"Không đúng." Thần quang nở rộ bên trong hai mắt của Giang Lâm Nhi, thấy được tình huống của Linh Nga lúc này.

Trong tĩnh thất lầu hai, Linh Nga nguyên bản đang nằm nghiêng trên giường đã bị linh quang bao khỏa, ngồi xếp bằng trong không trung, quanh người là từng kiểu chữ mơ hồ.

Những kiểu chữ này đang hội tụ ở phía sau Linh Nga, nơi có bóng mờ của một cuốn sách sắp thành hình.

"Nhanh!" Giang Lâm Nhi lập tức bắt đầu nói: "Linh Nga đã sắp độ kiếp rồi! Nhanh! Nhanh!"

Tửu Cửu vội la lên: "Mau làm cái gì đi sư nương!"

Hữu Cầm Huyền Nhã thì là không nói một lời, lập tức liền muốn tiến lên trên lầu.

"Các vị không cần sốt ruột, nàng lúc này là đang ngộ đạo trước khi thành tiên."

Đúng vào lúc này, một làn gió nhẹ thổi tới từ ngoài cửa, thân hình của Lý Trường Thọ trực tiếp xuất hiện ở trước mặt mấy người.

Chương 424. Nhập đạo «Ổn Tự Kinh»

Nhanh như vậy liền hiểu?

Lý Trường Thọ cũng hơi có một chút kinh ngạc, còn tưởng rằng Linh Nga muốn nghỉ ngơi nửa tháng mới có thể có đột phá...

Không đúng.

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú lên chỗ lầu hai của Linh Nga, ánh mắt rơi vào trên hư ảnh quyển sách phía sau Linh Nga kia, mơ hồ, thấy được một chữ ‘Ổn’ ở phía trên.

Ách, nhập đạo từ «Ổn Tự Kinh»?

Lý Trường Thọ co giật khóe miệng mấy lần, cũng thoáng có một chút bối rối.

Cũng may, hắn quan sát kỹ một hồi, phát hiện ra sư muội nhà mình đúng từ trên cơ sở «Vô Vi kinh», đi ra một con đường bất đồng...

Đạo này cũng không sai, cũng có thể mong đợi trong tương lai.

"Sư tổ!" Lý Trường Thọ nói: "Làm phiền ngài nói cho trong môn phái một tiếng, sau đó Linh Nga sẽ đi ngoài sơn môn độ kiếp. Còn xin môn nhân đệ tử trong môn phái không được tới gần quấy rầy, để tránh bị thiên kiếp ngộ thương."

Giang Lâm Nhi nói: "Được, ta sẽ đi đến Bách Phàm Điện, liền nói là Phú Quý Nhi nhà ta nói!"

Hữu Cầm Huyền Nhã ở bên cạnh hỏi: "Sư huynh, ta có thể làm gì hay không?"

"Độ kiếp chính là sự tình của bản thân." Lý Trường Thọ cười nói: "Yên tâm, Linh Nga đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, tiếp đó ta cũng sẽ hộ pháp cho nàng."

Tửu Cửu chủ động xin đi: "Ta sẽ nổi trống trợ uy cho Linh Nga!"

Hùng Linh Lỵ nhỏ giọng hỏi: "Ta có thể giúp đỡ gì không?"

"Được!" Tửu Cửu vung tay nhỏ lên: "Ngươi làm trống!"

Hùng Linh Lỵ đồng ý một cách cay đắng, trong lầu các cũng nhiều thêm vài tiếng cười nói.

Không giật gân giống như thiên kiếp của sư phụ Tề Nguyên lão đạo.

Cũng khác biệt với thiên kiếp lặp đi lặp lại của Lý Trường Thọ.

Thiên kiếp của Linh Nga, đến vô cùng nhu hòa.

Sau khi kết thúc một lần ngộ đạo cuối cùng trước khi thành tiên, Linh Nga chậm rãi mở hai mắt ra, đôi mắt tràn đầy ánh sáng rực rỡ, toàn thân được bao bọc trong một làn mây mờ mờ ảo.

Lý Trường Thọ truyền âm một câu: "Thiên kiếp sắp đến, đã chuẩn bị xong chưa?"

"Ừm." Linh Nga nhẹ nhàng gật đầu, tất nhiên là đã có cảm ứng.

Nàng vốn tưởng rằng chính mình sẽ có một chút bận tâm sợ hãi, nhưng nghe được tiếng nói của sư huynh, trong đáy lòng liền an bình hơn rất nhiều.

Coi như là thiên kiếp, lại có thể thế nào?

Vượt qua thiên kiếp, chính mình liền có càng nhiều thọ nguyên, có thể làm bạn cùng với sư huynh trên núi...

Nhẹ nhàng hít vào một hơi, Linh Nga nhanh chóng kiểm tra mấy túi trữ vật trên người chính mình, nhìn các loại bảo nang phân loại ‘Độ kiếp chuyên dụng’ cất kỹ trong đó, càng thêm lòng tin.

Thay đổi một chiếc váy pháp bảo đặc chế, bề ngoài lại mặc thêm một bộ váy lụa, tóc dài rối tung rũ xuống, lại buộc lên đơn giản.

Đeo một thanh đoản kiếm, cầm một chiếc sáo ngọc, xuống lầu cười với sư huynh, vừa mở cửa ra, bên ngoài đã có mây đen.

Linh khí vô tận cuồn cuộn mà đến, mây mù phía trên mây đen quay cuồng.

Mọi nơi trong sơn môn đều chấn động, đạo đạo tiên thức hội tụ đến nơi đây.

Lý Trường Thọ vung vẩy ống tay áo, một đóa mây trắng nâng chính mình cùng với Linh Nga lên, cưỡi mây tiến về hướng sơn môn.

Lý Trường Thọ hỏi: "Đã kiểm tra xong các nơi chưa?"

"Ừm." Linh Nga nhẹ nhàng gật đầu: "Sư huynh yên tâm, đều đã được chuẩn bị xong."

"Ngậm thứ này vào trong miệng." Lý Trường Thọ lấy ra một viên đan dược bị tiên lực màu vàng bao bọc.

Linh Nga không suy nghĩ chút nào, cũng không hỏi thứ này là gì, bốc đan dược lên, đặt ở trong miệng, khóe miệng lập tức phồng lên.

Lý Trường Thọ dặn dò: "Nhưng chớ có trực tiếp nuốt đan dược này, đây là át chủ bài đề phòng vạn nhất sau cùng, dùng để bảo mệnh, một viên rất đắt."

"Cảm ơn sư..."

"Chớ nói chuyện."

"Vâng." Linh Nga khéo léo đáp ứng một tiếng, ngẩng đầu nhìn mây đen đầy trời một chút, đạo tâm lại là một mảnh an bình.

Ở chỗ sơn môn, hơn mười mấy đạo thân ảnh chờ đợi đôi sư huynh muội này đến đây.

Sư tổ Giang Lâm Nhi, sư phụ Tề Nguyên lão đạo, Tiểu sư thúc Tửu Vũ Thi, sư bá Tửu Ô, Tửu Thi, cùng với bốn vị tiên nhân chữ Tửu khác, còn có Nhạn Nhi sư tỷ, Kỳ Kỳ sư đệ...

Linh Nga hướng về phía trước vái chào.

Giang Lâm Nhi cười nói: "Vượt qua thiên kiếp, ta sẽ để cho Vong Tình tổ sư bá của ngươi ra tay, đánh cho sư huynh ngươi bất tỉnh ném vào phòng ngươi!"

Gương mặt xinh đẹp của Linh Nga lập tức phiếm hồng, muốn cúi đầu lại không dám, chỉ có thể yếu ớt liếc nhìn sư huynh.

Lý Trường Thọ đứng ở bên cạnh mỉm cười.

Tề Nguyên lại là không yên tâm dặn dò: "Loại sự tình độ kiếp này, vi sư có kinh nghiệm, nếu như không thể ngạnh kháng, liền không ngạnh kháng, đan dược kia của Trường Thọ ngươi, đã chuẩn bị cho sư muội chưa?"

"Chuẩn bị một loại khác." Lý Trường Thọ vội nói: "Sư phụ yên tâm, lúc ấy sư phụ độ kiếp, tu vi của đệ tử không đủ, bản lĩnh không đủ, sự tình sư muội độ kiếp, đã được chuẩn bị ổn thỏa."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Tề Nguyên lão đạo tràn đầy cảm khái.

Lập tức, Giang Lâm Nhi cùng với Tề Nguyên một trái một phải tránh ra, Lý Trường Thọ mang Linh Nga cưỡi mây bay qua sơn môn.

Xung quanh lập tức truyền đến lời nói cổ vũ, Linh Nga lần lượt hành lễ, vào giờ phút này lại là không thể nói được lời nào.

Ra khỏi sơn môn, nơi độ kiếp ở ngay trên núi hoang kế tiếp.

Tề Nguyên cưỡi mây đi theo, dừng ở ngoài mười dặm.

Lý Trường Thọ đi về phía trước năm dặm, nói rõ chỗ độ kiếp cho Linh Nga, nói một câu: "Đi thôi."

"Sư huynh..."

"Ổn."

"Ừm!" Linh Nga nhẹ nhàng gật đầu, tay trái đưa về phía trước, dáng người bồng bềnh, váy phiêu diêu, tóc dài bay múa, giống như tiên tử bay vút lên trời, bay về phía núi hoang tràn đầy vết tích độ kiếp.

Ầm ầm! Tiếng sấm vang động trên đỉnh đầu, Linh Nga ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy mây đen đầy trời đã bắt đầu xoay tròn.

‘Đúng rồi, Tiểu sư thúc đâu? ’

Đúng vào lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một hồi khua chiêng gõ trống vang động, Linh Nga quay đầu nhìn lại, đã thấy trên một đám mây bên ngoài vài dặm, Tửu Cửu mặc đoản sam, buộc dây buộc tóc, huy động dùi trống dùng sức nổi trống.

Hùng Linh Lỵ đứng ở một bên, đánh cồng.

Hai người cùng kêu la:

"Linh, nga, tất, thắng!"

"Độ, kiếp, thành, tiên!"

Hữu Cầm Huyền Nhã đứng ở phía sau hai người, chân phải co lên, mũi chân trái hướng xuống đất,, mặc váy dài hỏa hồng, đẹp không gì sánh được.

Đôi bàn tay của nàng sử kiếm chỉ, ngự sử mười sáu lá cờ.

Trên những lá cờ viết những lời nói như ‘Linh Nga tất thắng’, ‘Độ kiếp thành tiên’...

Linh Nga không nhịn được dùng một tay đỡ trán, không hiểu sao có một chút...hơi xấu hổ.

"Đừng có phân tâm." Lý Trường Thọ truyền âm.

Linh Nga lập tức giữ vững tinh thần, lấy ra từng kiện pháp bảo, pháp khí ở bên trong bảo nang, đẩy ra bên ngoài trăm trượng quanh người, dùng pháp lực bao trùm, tùy thời sử dụng.

Lồng cách điện và các pháp khí độ kiếp đặc sản của Tiểu Quỳnh Phong: ba loại, tổng cộng chín kiện.

Tương đối hiếm thấy, pháp bảo có thể thủ hộ nguyên thần khi gặp đại nạn: sáu kiện, một nửa là tiên bảo thượng phẩm.

Pháp bảo nhanh chóng tụ tập linh khí, khôi phục pháp lực bản thân: Bốn kiện.

Trận cơ đề phòng bị đánh lén, loại hình tự phát động: mười hai toà...

Nhị phẩm linh đan gia tăng chống cự lôi kiếp, hai bình.

Chương 425. Gánh thôi

Tứ phẩm linh đan có dược tính kéo dài, có thể không ngừng chữa trị thương thế bản thân, sáu bình.

Tam phẩm linh đan có dược tính kéo dài, gia tốc khôi phục tiên lực, ba bình.

Đan dược loại chữa trị thương tích nguyên thần, một bình.

Đan dược loại nhanh chóng chữa trị thương tích đạo cơ, ba viên...

Vân vân.

Ngoài mười dặm, ở phương hướng sơn môn, chúng tiên Độ Tiên Môn mắt thấy một màn này, lúc này ánh mắt có một chút phức tạp.

Giang Lâm Nhi thấp giọng nói:

"Tiểu Quỳnh Phong chúng ta giàu có như vậy từ lúc nào? Chiến trận này, đừng nói là Thành Tiên Kiếp, coi như là độ Kim Tiên Kiếp cũng có người tin!"

Tề Nguyên lão đạo cười khẽ một hồi, trong mắt tràn đầy an ủi.

"Khụ, khụ khục!" Vài tiếng ho khan truyền đến, một đạo thân ảnh thon dài giáng xuống từ trên trời, rơi vào trước mặt mấy người, bình tĩnh đứng chắp tay.

Đến, tự nhiên là chưởng môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu.

Quý Vô Ưu cười nói: "Những thứ này, đều là do bần đạo ban thưởng, Linh Nga là kỳ tài tu đạo ngàn năm khó gặp một lần của Độ Tiên Môn chúng ta, bần đạo chiếu cố nàng nhiều hơn một chút, cũng là chuyện hợp tình lý."

Chúng tiên Độ Tiên Môn lập tức lộ vẻ mặt giật mình.

Quý Vô Ưu thì là cười đến híp cả mắt.

Nhìn chiến trận này, thân phận con dâu của Đại Pháp Sư tiền bối là ván đã đóng thuyền. Nếu có chuyện xảy ra trong lúc độ kiếp, bần đạo coi như hủy mấy món pháp bảo, cũng phải trợ giúp nàng độ kiếp thành công. '

Đúng vào lúc này, kiếp vân đã bắt đầu xuất hiện ‘vòng xoáy lôi giếng’, đột nhiên dừng lại.

Lại là một cỗ linh khí bắt đầu hội tụ từ bốn phương tám hướng, mà kiếp vân nguyên bản đã định hình, không ngờ lại bắt đầu tăng trưởng!

Thấy cảnh này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ không có một chút dị dạng nào.

Thiên kiếp xuất hiện vừa rồi, là thiên kiếp Linh Nga nguyên bản tư chất hẳn là thừa nhận. Mà lúc này thiên kiếp chi lực bắt đầu gia tăng, là bởi vì Linh Nga bây giờ đạo cơ dẫn động.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhanh chóng suy tính, xác suất thành công vẫn là chín thành...tám...

"Ừm?" Lý Trường Thọ lòng sinh cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một đóa mây xám đột nhiên bay ra từ trong kiếp vân, trôi nổi ở trên đỉnh đầu của hắn.

Vì, vì cái gì?

...

Ở phía đông Độ Tiên Môn ba ngàn dặm, thân ảnh trốn trốn tránh tránh bên trong núi rừng, không ngừng tiến lên kia, đột nhiên ngừng lại.

Đó là một con báo đen, trên lưng chở đi một vị thiếu nữ trẻ tuổi.

Báo đen gần đây đã thức tỉnh một bộ phận ký ức kiếp trước, mang theo phu nhân tiến đến một khu rừng ở gần rìa Nam Thiệm Bộ Châu, tìm kiếm một bộ phận trân bảo mà ‘Nguyên Trạch đạo trưởng’ là đời trước của hắn đã từng chôn giấu.

Vào giờ phút này, hắn nhìn về phía đông, ẩn ẩn thấy được một đóa kiếp vân, phía trên kiếp vân giống như xuất hiện hình ảnh một đám tiên tử nhảy múa.

"Hít hà —— ——lại là Cửu Thiên Tố Linh Kiếp xếp hạng thứ sáu bên trong Thành Tiên Kiếp!" Báo đen hút vào một ngụm khí lạnh.

Thiếu nữ kia vội nói: "Nói đơn giản, đừng có thao thao bất tuyệt."

"Không thể độ qua, khẳng định không thể độ qua loại đại kiếp này!"

"Thiên kiếp làm sao lại chia ra?"

Tiếng nói mang theo vài phần khiếp nhược của Tửu Vũ Thi vang lên, chúng tiên Độ Tiên Môn bởi vì thiên kiếp xuất hiện dị biến mà trở nên an tĩnh, lập tức lấy lại tinh thần.

Đóa mây xám nho nhỏ kia, đã bay đến đỉnh đầu của Lý Trường Thọ.

Mây xám này nhìn như bình thường, nhưng chỉ cần Luyện Khí Sĩ có ý đồ dùng tiên thức dò xét, đều sẽ cảm nhận được một cỗ đạo vận lăng liệt, cường đại lại tối nghĩa khó hiểu.

"Thiên Phạt? !" Giang Lâm Nhi phản ứng lại trước hết nhất: "Linh Nga độ kiếp, làm sao lại có Thiên Phạt đi tìm Trường Thọ?"

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng, đông đảo Luyện Khí Sĩ Độ Tiên Môn nguyên bản trốn ở bên trong đại trận hộ sơn, hoặc là ở bên ngoài sơn môn, lúc này đang nghị luận ầm ĩ.

Thiên Phạt như vậy chính là tồn tại trong truyền thuyết, làm cho bọn hắn cảm thấy...

Vô cùng hiếm lạ.

Khí vận Nhân Tộc lúc này hưng thịnh, làm nhân vật chính thiên địa, được Thiên đạo che chở, khả năng bị Thiên Phạt vốn là vô cùng yếu ớt.

Ngày hôm nay, mầm tiên Tiểu Quỳnh Phong Linh Nga độ kiếp, lại có Thiên Phạt trực tiếp tới tìm Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ cảnh giới Nguyên Tiên.

Mối quan hệ giữa đôi huynh muội này, ít nhiều có một chút làm cho người ta nhìn không thấu.

Hư Không chưởng môn Quý Vô Ưu đứng chắp tay, trầm ngâm đôi chút, muốn mở miệng giải thích vài câu vì Lý Trường Thọ, nhưng y...

Thực sự không biên nổi nữa!

Nhưng bất kể như thế nào, Quý Vô Ưu cũng không thể để cho Lý Trường Thọ xảy ra chuyện, lập tức cao giọng hô: "Trường Thọ, đây là Thiên Phạt, ta đến giúp ngươi!"

"Chưởng môn, xin đừng lo lắng!" Lý Trường Thọ quay người vái chào, đáp lời như thế.

Không có cách nào, cường độ Thiên Phạt chính mình gặp lúc này, chưởng môn thế nhưng là không thể thừa nhận.

Nhưng vấn đề hàng đầu bây giờ là...

【 Đề tài: làm như thế nào vượt qua Thiên Phạt ở trước mắt bao người lại không bại lộ quá nhiều át chủ bài của chính mình! 】

Vào lúc cái đề tài này bày ở trước mắt Lý Trường Thọ, bản thân hắn là cự tuyệt.

Nhưng Thiên đạo lão gia chí công vô tư, ấn theo quy tắc làm việc, sẽ không cò kè mặc cả với hắn. Thần lôi Thiên Phạt cơ hồ có thể hủy diệt hết thảy kia ấp ủ tại không trung, thiên uy vững vàng khóa chặt ở trên người hắn.

Sau khi xác nhận hắn liền biết chính mình không thể cự tuyệt.

Nhưng lần này là vì cái gì?

Như thế nào cũng nên cho hắn một cái lý do chứ?

Nhớ rõ lần thứ nhất chạm mặt cùng với Thiên Phạt là tại Thành Tiên Kiếp, lúc ấy Thiên Phạt thực ngây ngô, đến nhanh, đi nhanh.

Lần kia bởi vì chính mình che đậy thiên cơ, Lý Trường Thọ nhận.

Kim Tiên Kiếp, mười hai đạo Thiên Phạt thay phiên bổ xuống, chuyện này chủ yếu là bởi vì chính mình trảm đạo cảnh chín lần, làm lung lay thiên kiếp chín lần, Lý Trường Thọ cũng nhận.

Sáng tạo Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, chín đạo Thiên Phạt chém loạn một hồi.

Về sau Lý Trường Thọ cũng suy nghĩ rõ ràng, đây có thể là đang cảnh cáo chính mình, đừng đi làm cái gì hệ thống tu đạo ‘nuốt một viên Kim Đan vào bụng’.

Cho nên, Lý Trường Thọ cũng miễn cưỡng tiếp nhận.

Nhưng hôm nay!

Duy chỉ có hôm nay!

Hắn ở dưới tiền đề Thiên đạo tán thành, tổng kết kinh nghiệm tiền nhân độ kiếp, sử dụng Thái Thanh đan đạo, giúp sư muội làm một chút xíu chuẩn bị độ kiếp vạn toàn mà thôi.

Dựa vào cái gì lại bị bổ!

Vì cái gì lại bị phạt!

Như thế nào...chậm đã.

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, đột nhiên nhìn về phía Linh Nga.

Lúc này, Linh Nga cũng đang nhìn bên này, trong đáy mắt nàng tràn đầy kinh ngạc cùng với khẩn trương.

Mà ở phía sau Linh Nga, hư ảnh một quyển sách chậm rãi trôi nổi, càng trở nên ngưng thực, chữ ‘Ổn’ trên đó cũng càng trở nên rõ ràng.

Chẳng lẽ là bởi vì thứ này?

Khóe miệng của Lý Trường Thọ run lên mấy lần, rất nhanh...

Lại nhận.

Phía trên mây xám, lực lượng Thiên Phạt sắp chém xuống.

Chúng tiên Độ Tiên Môn ở hậu phương, cùng với Linh Nga đang độ kiếp, ánh mắt lúc này đều rơi vào trên người chính mình.

Làm sao bây giờ...

Còn có thể làm sao? Gánh thôi.

Chương 426. Cửu Trọng Thiên Kiếp

Cũng may bởi vì bị Thiên Phạt bổ nhiều lần, Lý Trường Thọ đã thành lập nên 【cử động ứng đối khẩn cấp tao ngộ Thiên Phạt tại nơi dã ngoại】.

Vào thời điểm đối mặt với Thiên Phạt một lần nữa, trong đáy lòng nhiều hơn mấy phần lực lượng.

Sau một thời gian dài ốm đau trở thành đại phu, Lý Trường Thọ ngày hôm nay, đã là có thể phân chia Thiên Phạt là Thiên Phạt loại khiển trách, hay là Thiên Phạt loại diệt sát.

Thiên Phạt chính mình thừa nhận, tự nhiên đều là loại khiển trách, không thì người đã sớm không còn.

Căn cứ vào tần suất lực lượng Thiên Phạt dao động, tiến hành phán đoán tổng lượng lực lượng Thiên Phạt ẩn chứa trong mây xám, lần này cũng hẳn là như vậy.

Thiên Phạt không chờ người, lúc này đã ấp ủ không sai biệt lắm, đã muốn rơi xuống...

Tay áo trái của Lý Trường Thọ há to miệng, một viên bảo thạch màu đỏ ngòm đột nhiên bay ra, viên bảo thạch này nhanh chóng bắn về nơi xa, đảo mắt đã bay ra mấy trăm dặm.

Mảnh mây xám kia vô thanh vô tức biến mất không thấy gì nữa, lúc xuất hiện một lần nữa, vừa lúc là ở ngay phía trên viên bảo thạch kia, một đạo thần lôi đỏ tía cỡ thùng nước rơi xuống!

Thiên địa biến sắc, gió tĩnh mây dừng!

Viên bảo thạch kia trực tiếp nhập vào sông núi phía dưới, ngọn núi lớn kia vỡ nát ầm ầm!

Chúng tiên Độ Tiên Môn cùng nhau thay đổi sắc mặt.

Cũng may người thích hút khí lạnh trong môn phái không nhiều, không thì tràng diện tất nhiên sẽ vô cùng hùng vĩ.

Linh Nga nghĩ đến điều gì, tràn đầy khẩn trương nhìn chăm chú vào ngọn núi cao vỡ nát bên ngoài mấy trăm dặm kia, lại là ngay cả thiên kiếp của chính mình cũng đều có một chút không để ý tới...

Sư huynh!

"Chuyên tâm độ kiếp."

Truyền âm của Lý Trường Thọ chui vào trong tai nàng một lần nữa, vẫn như cũ vô cùng bình tĩnh, Linh Nga vô thức nhìn về thân ảnh sư huynh ở năm dặm phía sau.

Đứng ở nơi đây, tự nhiên là Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ".

Mới vừa rồi bị ném ra, chính là hộp nhỏ chứa bản thể Lý Trường Thọ sau khi thi triển Hóa Hình Thuật ẩn nấp.

Để bản thể của chính mình trốn ở trên người Đạo Nhân Giấy, sau đó Đạo Nhân Giấy ra ngoài góp phần trợ uy vì sư muội của chính mình, chuyện này cũng tương đương với bản thể đích thân đến đây...

Vừa chịu một đạo thần lôi Thiên Phạt, Lý Trường Thọ tiếp tục truyền âm: "Không cần phải lo lắng, Thiên Phạt như vậy ta đã gánh không ít lần, muội mau mau thành tiên là được."

Linh Nga nhanh chóng đáp ứng một tiếng, tiếp theo liền cảm động một hồi.

‘Mặc dù không biết cụ thể vì sao, nhưng sư huynh cũng là vì ta... ’

Ầm ầm! Trên đỉnh đầu Linh Nga, đạo đạo lôi trụ lấp lánh, kiếp vân to lớn đường kính trăm dặm kia chậm rãi đè xuống, linh khí bên trong phạm vi ngàn dặm cấp tốc sôi trào.

Một ao thần lôi màu xanh thẳm từ trong kiếp vân, giống như một bức màn hạt, giống như thác nước, rơi thẳng xuống đầu Linh Nga!

Khuôn mặt của Linh Nga trang nghiêm, hư ảnh quyển sách phía sau kia càng trở nên rõ ràng, đầu ngón tay nàng di chuyển nhanh như huyễn ảnh, căn cứ vào lực lượng lôi kiếp, điều động đầy đủ pháp lực, ngưng tụ thành ba tầng bình chướng pháp lực, ngăn ở trên đỉnh đầu bản thân.

Lôi quang rơi xuống, thiên địa u ám được chiếu sáng rực rỡ, cũng kéo lại lực chú ý của chúng tiên Độ Tiên Môn.

Tề Nguyên lão đạo thất thanh nói: "Đây, đây là đạo thứ lôi kiếp nhất của Linh Nga?"

"Cửu Trọng Thiên Kiếp! Là Cửu Trọng Thiên Kiếp trong truyền thuyết!"

"Độ Tiên Môn chúng ta hẳn là lại muốn sinh ra một vị Kim Tiên! Phàm là có thể vượt qua Cửu Trọng Thiên Kiếp, đó cũng chính là thiên tư trường sinh!"

"Ha ha ha!" Giang Lâm Nhi chống nạnh cười to: "Đồ tôn ta có thiên tư Kim Tiên đấy!"

Cùng lúc đó, ở xa bên ngoài một ngàn năm trăm dặm, đạo thần lôi màu đỏ tím thứ hai đập xuống...

Bất quá có thể nhìn thấy đạo thần lôi Thiên Phạt này, chỉ có uy lực phái trên cảnh giới Thiên Tiên.

Lý Trường Thọ trốn ở dưới nền đất, vừa ngạnh kháng Thiên Phạt, vừa chú ý thiên kiếp của Linh Nga, thuận tiện còn tận lực khuếch tán tiên thức xa ra, đề phòng Thiên Phạt dẫn tới cao thủ gì, tạo thành uy hiếp nào đó đối với chính mình.

Sư muội độ thiên kiếp lần này...

Hắn làm sư huynh thật là mệt!

Ở chỗ sơn môn Độ Tiên Môn, sau khi Linh Nga ngạnh kháng đạo lôi kiếp thứ nhất bình yên vô sự, đạo thể đã có luồng khí tức tiên linh thứ nhất.

Mà nàng theo như lời căn dặn của sư huynh, đặt một tia khí tức tiên linh vào trong cơ thể, trực tiếp bảo hộ ở xung quanh tâm mạch, cấp tốc dung nhập vào bên trong pháp lực.

Tổng thể Thành Tiên Kiếp tương đối gấp rút, dù sao thì một sinh linh Hậu Thiên thành tiên, đối với thiên địa mà nói cũng không được tính là đại sự gì.

Đạo lôi kiếp thứ hai, thứ ba liên tiếp rơi xuống, mỗi lần đều là lôi trì lật úp, thiên lôi như thác nước, Linh Nga ứng đối tự nhiên, lại sớm nuốt vào đan dược kéo dài khôi phục pháp lực bản thân, bảo trì pháp lực tràn đầy.

Sư huynh cho nàng nhiều linh đan như vậy, cũng không phải là để làm cảnh.

Nên dùng liền dùng, thành tiên mới là bắt đầu của hết thảy, cơ sở của hết thảy!

Mà lúc này, vị đệ tử Tiểu Quỳnh Phong nào đó, đã là chui ra khỏi hơn ba ngàn dặm, yên lặng nghênh đón đạo Thiên Phạt thứ ba.

Trước sơn môn, chưởng môn Quý Vô Ưu bay đến bên người Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", truyền âm hỏi: "Trường Thọ, ngươi...không có sao chứ?"

Lý Trường Thọ mặc dù lòng đang rỉ máu, thân thể kịch liệt đau nhức, nhưng vẫn đàng hoàng vái chào, truyền âm trả lời: "Cảm tạ chưởng môn quan tâm, đệ tử vô sự. Chỉ bất quá, có thể mời chưởng môn giúp đệ tử che lấp lại sự tình Thiên Phạt hay không? Bởi vì một ít nguyên nhân không thể mở miệng, đệ tử không thể bại lộ thân phận khác ở bên trong Nhân Giáo...còn xin chưởng môn thành toàn!"

Quý Vô Ưu không khỏi lộ ra mấy phần mỉm cười hiểu ý, ấm giọng nói: "Ngươi cứ việc yên tâm, bần đạo đều hiểu, nói đi, làm như thế nào để phối hợp với ngươi."

Lý Trường Thọ bất động thanh sắc truyền âm nói vài câu, lúc nói chuyện còn gánh chịu đạo Thiên Phạt thứ tư, Đạo Nhân Giấy cũng không nhịn được run run.

Tổn thương là không nhiều lắm, nhưng đau là thật sự đau.

Trong chốc lát, Quý Vô Ưu ho khan vài tiếng, tiếng nói bình tĩnh truyền khắp các nơi: "Trường Thọ à, bần đạo cho ngươi khối bảo thạch Vu Tộc huyết phách kia, là để ngươi suy nghĩ trận pháp chi đạo. Ngày hôm nay viên Huyết Phách Thạch kia rước lấy Thiên Phạt, còn tự động bay đi, ngươi phải chịu tội gì?"

Lý Trường Thọ vội vàng cúi đầu nhận sai: "Đệ tử xin chưởng môn trách phạt!"

"Ừm, phạt ngươi ba mươi năm nguyệt cung, đợi sau khi sư muội ngươi độ kiếp, đóng cửa ba mươi năm tại Tiểu Quỳnh Phong. Ngươi có phục không?"

"Đệ tử làm mất bảo vật, cam nguyện lãnh phạt!"

Lập tức, Quý Vô Ưu gật gật đầu, tiếp tục đứng ở trước người Lý Trường Thọ, nhìn chăm chú vào Linh Nga độ kiếp trên núi hoang.

Mà lúc này Lý Trường Thọ cũng nhẹ nhàng thở ra, bản thể liếc nhìn mây xám, mây xám dường như... cũng nghỉ ngơi ở giữa sân.

Cũng may lần Thiên Phạt này cũng không tính là quá ác.

Gánh bốn đạo Thiên Phạt, Lý Trường Thọ bị thương không tính là quá nặng.

Chương 427. Nghĩ lung tung

Lúc này rốt cuộc cũng có cơ hội có thể bổ sung câu kia...

"Đệ tử cam nguyện tiếp nhận trách phạt, tạ ơn Thiên đạo lão gia chạy đến răn dạy trong lúc cấp bách."

Trong đáy lòng lập tức an ổn hơn rất nhiều.

Tiếp theo, Lý Trường Thọ cúi đầu liếc nhìn toàn thân đạo thể cháy đen, dùng tiên lực phong bế thương thế bản thân, đưa tay nuốt vào một viên đan dược.

Thi triển phong độn, thân hình tiến đến ngoài trăm dặm, tiếp tục tiếp nhận Thiên Phạt.

Đạo Thiên Phạt thứ năm khoan thai tới chậm, uy lực không sai biệt nhiều so với bốn đạo trước, Lý Trường Thọ miễn cưỡng chống đỡ, cấp tốc trị thương cho chính mình, đồng thời vẫn không quên quan sát động tĩnh của sư muội bên kia.

Không ở bên người sư muội kịp thời nhắc nhở nàng ăn đan dược, sử trình tự dụng pháp thuật, hắn từ đầu đến cuối đều cảm thấy có một chút bất ổn.

Vạn hạnh...

Mặc dù ngoài ý muốn bị Thiên đạo lão gia lại quan tâm một trận, trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một chút buồn bực, nhưng tình huống lúc Linh Nga độ thiên kiếp, đều nằm bên trong suy tính của hắn.

Thậm chí, mỗi một lượt thiên kiếp rơi xuống, Linh Nga có thể giữ lại mấy thành mấy pháp lực, đều không sai biệt nhiều cùng với dự đoán của Lý Trường Thọ.

Đây chính là sư muội mình một tay nuôi nấng!

Đạo lôi kiếp thứ bảy của Linh Nga, bên trong thần lôi màu trưangs trộn lẫn màu tím san bằng núi hoang phía dưới, cái trán, đầu vai của Linh Nga thấm ra máu tươi, váy áo toàn thân cũng có một chút hư hỏng.

Mà Linh Nga vẫn phân một bộ phận pháp lực, bao trùm toàn thân chính mình kín không kẽ hở.

Đôi mắt đẹp để lộ ra sự kiên định chưa bao giờ có.

Mặc dù không biết là bởi vì 【 ngoại trừ sư huynh không thể bị những người khác nhìn thấy 】, hay là bởi vì 【 ta nhất định phải độ kiếp thành tiên, vui vẻ khôn cùng 】.

Nhưng chuyện này...

Đều là tín niệm!

Đạo lôi kiếp thứ tám rơi xuống, Linh Nga cũng không thể tránh né thương thế, nhưng ăn vào mấy khỏa tam phẩm, tứ phẩm linh đan chữa thương, thương thế lập tức bị trấn áp.

Nói tóm lại, vô kinh vô hiểm.

Nhưng khi kiếp vân đầy trời sụp đổ vào phía trong, hiển hóa ra dị tượng chín vị tiên tử cao trăm trượng, Lý Trường Thọ vừa gánh chịu đạo Thiên Phạt thứ bảy, cũng là có một chút đề tâm.

Thiên Phạt này hẳn là còn có một đạo cuối cùng, lực lượng Thiên Phạt đã không còn nhiều lắm.

Mà đạo thiên kiếp cuối cùng của sư muội, uy lực lại là có một chút vượt quá dự kiến của Lý Trường Thọ...

Không mạnh.

Chẳng lẽ là bởi vì Thiên đạo lão gia vì bổ hắn, tạm thời phân đi một bộ phận lực lượng Thiên đạo hóa thành Thiên Phạt, làm cho uy lực thiên kiếp của Linh Nga giảm bớt một chút?

Bất kể như thế nào, đây tự nhiên là chuyện tốt.

Lúc này đạo thể của Linh Nga đã có tám thành hóa thành tiên thể, ấn theo suy tính như vậy, đạo kiếp lôi cuối cùng qua đi, tiên cơ của nàng nhất định có thể viên mãn vô khuyết.

Trên không trung, thân hình chín vị tiên tử mơ hồ kia giơ cao hai tay, một viên lôi cầu màu tím đường kính vượt qua trăm trượng cấp tốc ngưng tụ thành.

Lôi cầu ép xuống, dị tượng chín vị tiên tử kia vỡ nát từ trên xuống dưới, hóa thành toái vân đầy trời.

Nhưng đảo mắt, lôi kiếp giống như muốn đánh chìm mặt đất này, ngang nhiên đập về phía Linh Nga!

Bên trong Độ Tiên Môn, không biết có bao nhiêu môn nhân đệ tử ngừng thở, chúng đệ tử vừa mới vượt qua thiên kiếp không lâu, cái trán càng là run lên, phát ra các loại tán thưởng.

Uy lực thiên kiếp càng mạnh, tiềm lực sau khi thành tiên cũng liền càng cao.

Mà thiên kiếp của Linh Nga hung hiểm như vậy, nàng vẫn có khả năng vượt qua rất lớn...

Câu thiên tư Kim Tiên kia, "Mầm tiên’ kia, hoàn toàn xứng đáng.

"Sư huynh!" Đối mặt với lôi cầu trên không, Lam Linh Nga đột nhiên quay đầu liếc nhìn, mặc dù ẩn ẩn cảm giác được, sư huynh nơi đây là Đạo Nhân Giấy, nhưng vẫn như cũ không kìm nén được phần xúc động trong đáy lòng kia.

Nàng biết sư huynh không thích công khai, cho nên dùng bí pháp Phong Ngữ Chú truyền âm, ở trong tai Lý Trường Thọ, để lại một lời nói nhu hòa.

Sau đó, Linh Nga quay người đối mặt với lôi kiếp rơi xuống từ trên trời, thân ảnh yểu điệu uyển chuyển nhảy lên một cái từ trên núi hoang không.

Tóc xanh múa loạn, váy bay lên.

Bàn tay trắng nõn cầm kiếm, trảm thẳng lôi quang!

Trực tiếp xông vào trong lôi kiếp, bạo phát ra pháp lực toàn thân!

"Sư huynh...ta nhất định sẽ làm đạo lữ của huynh..."

...

Hơn ba ngàn dặm bên ngoài, trong một chỗ hố sâu.

Lý Trường Thọ nằm ở đáy hố, toàn thân cháy đen như than, há mồm phun ra một ngụm máu.

Độ kiếp liền độ kiếp, không có việc gì tỏ tình cái gì?

Còn dám xông vào lôi kiếp đùa nghịch, phiến đá trên núi hẳn là không đủ cho ngươi viết xóa ...

Yên lặng thở ra một hơi, Lý Trường Thọ nhanh chóng khôi phục tiên lực, thi triển thổ độn, thân hình trực tiếp biến mất không thấy gì nữa tại đáy hố.

Hắn vừa muốn chạy về Độ Tiên Môn, trở về bên trong Tiểu Quỳnh Phong an ổn chữa thương, nhưng vừa chui vài trăm dặm, Lý Trường Thọ đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng.

Tiên thức bắt được, cách chính mình hơn hai ngàn dặm phương hướng đông nam, có một con báo màu đen chở một thiếu nữ, không ngừng phi nhanh ở trong rừng.

Con báo đen này...

Không hiểu sao, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một tia cảm giác huyền diệu.

Bất quá, bản thể của hắn lúc này bị thương, tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, chẳng qua chỉ là tiện tay điều khiển Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên đi qua, muốn nhìn hai vị Yêu Tộc thực lực không mạnh này tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Mà con báo đen này, vì sao lại cho chính mình một loại...

Cảm giác quen thuộc không nói ra được.

Trước sơn môn Độ Tiên Môn, chính là tiên quang quanh quẩn, tường vân trải rộng, một chùm tiên quang giáng xuống từ trên trời, đánh vào trên người Linh Nga.

Linh Nga cầm kiếm trên tay trái, lẳng lặng đứng trên khánh vân hình dạng linh chi, mặc cho tiên tử nhảy múa quanh người, tiên ông chúc mừng, ngẩng đầu ngắm nhìn vào tận sâu thẳm bầu trời, không biết nhìn thấy cái gì...

"Nàng hẳn là đang thể ngộ cảnh giới sinh mệnh thăng hoa."

Lý Trường Thọ nghĩ như vậy, thừa dịp đạo đạo thân ảnh cưỡi mây vượt qua chính mình, cỗ Đạo Nhân Giấy này lại lặng yên thối lui.

Việc cấp bách hiện tại, là tiếp ứng bản thể trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Dạo chơi ở bên ngoài chịu tổn thương, quả thực là quá mức nguy hiểm.

"Đây chính là cảnh giới tiên nhân sao?" Trong lúc Linh Nga nhìn chăm chú hư vô, nhìn cánh cửa lớn mở ra ở trước mặt chính mình, tâm tư nho nhỏ lại là bay đến nơi khác.

"Hiện tại ta cũng là tiên nhân, nếu sau này có dòng dõi cùng với sư huynh, như vậy dòng dõi có thể cũng là tiên nhân hay không..."

Sư huynh...dòng dõi...

Ai nha, nghĩ lung tung cái gì, thật hổ thẹn!

Gương mặt xinh đẹp của Linh Nga ửng hồng, đôi môi hơi mở, trên đỉnh đầu toát ra một tia khói trắng, lượn lờ mà lên bên trong tiên quang.

Sau khi thành tiên, lượng hơi nước đã tăng lên đáng kể.

Đúng rồi, sư huynh đâu?

Nghe tiếng cười to từ xa đến gần của sư tổ Giang Lâm Nhi, Linh Nga tạm thời thu hồi cảm ngộ trong nội tâm, quay người ở trên mây tìm kiếm.

Chương 428. Thân Công Báo

Linh Nga vô thức nhón chân lên, lại chỉ thấy được những thân ảnh đang tiến đến nghênh đón bản thân...

Những người này, nàng quen thuộc hoặc là chưa quen thuộc, thân thiết hoặc là chỉ có vài lần duyên phận, đều đã xa xa không có quan trọng bằng đạo thân ảnh đã biến mất không thấy gì nữa kia.

"Sư huynh thối..."

Một lời chúc mừng cũng đều không nói!

Linh Nga ủy khuất chép miệng, trong đáy lòng lại nổi lên âm thanh sư huynh không ngừng căn dặn lúc trước độ kiếp, trong khi độ kiếp, lại mừng khấp khởi hé miệng cười khẽ.

Theo đó, tầng tầng cảm ngộ xông lên đầu...

Đạo tâm của Linh Nga dường như có thêm một nguồn suối tinh thần, cảm ngộ chưa bao giờ có trước đây, liên tiếp không ngừng mà dũng mãnh tiến ra từ trong đó.

Đại lộ sáng choang, tiếng dương cầm hòa quyện.

Đôi mắt đẹp của Linh Nga lộ ra mấy phần suy tư, hạ thấp người hành lễ đối với đông đảo thân hữu, đồng môn sắp bay tới, sau đó liền ôm váy, ngồi xếp bằng, quanh người xuất hiện đạo vận nồng đậm.

Cũng ngay vào một khắc này, Linh Nga nổi lên một cái nghi vấn.

"Đạo của ta là gì?"

Từ khi bắt đầu tu hành mãi cho đến ngày hôm nay, nàng tu hành như thế nào, đi đường nào, gặp được vấn đề gì, lúc nhận được đáp án, đều đến từ sư huynh.

Dù là đạo lý sư phụ giảng ban đầu, cũng bị sư huynh sửa đổi sau đó.

Vậy thì đạo của hcính mình, chính là đang phỏng chế theo đạo của sư huynh sao?

Không hẳn vậy.

Sư huynh đã từng nói:

Đại đạo tự sinh, không phải linh mà động, không phải tâm mà hướng.

Tự đạo tùy tâm, phi thiên sinh, vì đang vì bản.

Mỗi một sinh linh đều có đạo bản thân, đạo này từ chính mình mà sinh, sư huynh chỉ điểm cho mình, truyền cảm ngộ cho mình, chẳng qua là tận lực đơn giản quá trình "Lĩnh hội đại đạo và cô đọng theo cách của mình".

Bây giờ, đẩy ra cánh cửa huyền diệu, vết tích đạo đang ở trước mắt.

Tâm thần của Linh Nga một mảnh an bình, tiếp nhận, thể ngộ, cảm thụ được, nhớ tới thân hình của sư huynh, dần dần chìm vào bên trong đại đạo...

Mà ở phía sau Linh Nga, tiên quang bảy màu ngưng tụ thành một quyển sách, sách kia chậm rãi lật qua một trang, rọi sáng ra trận trận quang hoa.

Thiên hoa nhẹ rơi, áng mây phiêu diêu.

"Đừng đi qua, Linh Nga đang phi thăng, không được quấy rầy nàng."

Giang Lâm Nhi truyền âm đối với các nơi, dị tượng quanh người Linh Nga lúc này, cũng làm cho chúng tiên Độ Tiên Môn dừng thân hình, không dám tiến về phía trước...

Vẫn là chưởng môn Quý Vô Ưu đích thân ra tay, bố trí một tầng bình chướng tiên lực, trực tiếp đưa Linh Nga về sơn môn Độ Tiên Môn, đưa đến Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ đã nhặt bản thể về, thì là xuất phát từ trên Tiểu Quỳnh Phong, cẩn thận từng li từng tí chuyển Linh Nga rơi vào "Cảnh giới ngộ đạo’ về nhà tranh bên hồ, mở ra cấm chế dày đặc, để cho nàng an tâm bế quan.

Không thể coi thường Cửu Trọng Thiên Kiếp.

Trong môn phái từ trên xuống dưới đã hoàn toàn bị kinh động, không ít phong chủ, trưởng lão mang theo đệ tử đắc ý đến Tiểu Quỳnh Phong chúc mừng.

Lý Trường Thọ đi theo sư phụ phía sau Tề Nguyên, sư phụ Tề Nguyên thì đi theo phía sau sư tổ Giang Lâm Nhi, không ngừng nghênh đón khách đến, Tiểu Quỳnh Phong cũng là khó được cuộc vui như vậy...

Nhưng toàn bộ tâm thần của Lý Trường Thọ vẫn không ở chỗ này.

Hắn nhất tâm đa dụng, ngoại trừ trị thương cho chính mình, còn có một bộ phận tâm thần ký thác vào trên người một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, âm thầm nhìn chằm chằm đôi phu phụ Yêu Tộc kia.

Nguyên nhân cũng chính là đây, nghi hoặc và chấn kinh trong đáy lòng Lý Trường Thọ, càng ngày càng nhiều.

Lai lịch của con báo tinh này là gì?

...

Có lẽ là bị Thiên Phạt nhiều lần, lại là chính thần Thiên Đình bây giờ, bây giờ Lý Trường Thọ cực kỳ nhạy cảm đối với một ít đạo vận đặc thù có quan hệ cùng với Thiên đạo.

Nhất là, hắn đối với một vị họ Hoa nhiệt tâm không biết tính danh có giao lưu mật thiết nào đó, thường xuyên ở trên người vị đạo hữu này, cảm nhận được "lực lượng Thiên đạo che chở" giấu giếm không lộ...

Ban đầu nhìn thấy con báo đen kia, Lý Trường Thọ chẳng qua là cảm thấy đối phương có một chút cảm giác quen thuộc không nói ra được.

Nhưng âm thầm theo dõi một hồi, trong đáy lòng Lý Trường Thọ chấn động!

Hắn ở trên người con báo đen này, cảm nhận được một tia lực lượng Thiên đạo che chở yếu ớt!

Hắc Bì Báo Tử Tinh...

Được Thiên đạo che chở...

Hẳn là, chính mình đã ngoài ý muốn phát hiện ra vị lộng triều nhân đại kiếp khó lường kia?

Nhưng, nếu đây là Thân Công Báo - "Kiếp Vận Chi Tử’ bên trong đại kiếp Phong Thần tại sao lại xuất hiện ở nơi đây vào lúc này, còn mang theo một vị nữ tử Yêu Tộc, chạy chơi đùa ở bên trong đồng ruộng?

Cảm giác quen thuộc của chính mình ban đầu, lại là từ đâu mà đến?

Làm sao bây giờ...

Lý Trường Thọ không khỏi bắt đầu cẩn thận châm chước.

Hắn đã nhảy ra khỏi Phong Thần, đại kiếp Phong Thần đã không có quan hệ với hắn, coi như con báo đen này thật sự là Thân Công Báo, như vậy cũng không cần tính toán con báo đen này.

Cũng không có gì tốt để tính toán.

Nhân quả lớn như vậy, chính mình vẫn nên trốn tránh thì tốt hơn.

Vững một tay, coi như chính mình không nhìn thấy báo đen đi.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" ngừng thổ độn dưới mặt đất, lại dùng tiên thức nhìn con báo đen này thêm vài lần, quay người muốn đi gấp.

Bỗng nhiên, trong đáy lòng Lý Trường Thọ dường như có một sợi dây đàn, bị người nhẹ nhàng gảy.

Nói theo cách thanh tao, không có gì là sự thật.

Đạo vận tối nghĩa quen thuộc này, phương thức truyền niệm quen thuộc này, tần suất đạo rung động vô cùng quen thuộc này...

【 Đi 】.

Một từ duy nhất ngưng tụ thành ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ đại chấn tinh thần, chui ra ngoài từ trong mặt đất, vái chào đối với không trung, sau đó quay người đuổi theo con báo đen kia không chút do dự.

Thánh Nhân lão gia lại hạ lệnh!

Đạo vận Thánh Nhân đã lâu này, mệnh lệnh Thánh Nhân đợi đã lâu này!

Rốt cuộc, Lý Trường Thọ cũng đã xác định được Thái Thanh thánh nhân lão gia đang chú ý đến Tiểu Pháp Sư hắn, hệ số an toàn của bản thân tăng lên thẳng tắp!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, chữ "Đi’ mà Thánh Nhân nhà mình truyền đến này, lại có hàm nghĩa cụ thể gì?

Lý Trường Thọ cẩn thận thể ngộ, rất nhanh liền có một chút đạt được.

Thánh Nhân lão gia đây là muốn chính mình đi tiến hành sự tình muốn làm trước đây, hay là để cho chính mình đi theo phía sau con báo đen này, giúp báo đen vượt qua một ít tai hoạ...

Trước đây chính mình muốn làm cái gì?

Đơn giản chính là xác định thân phận chân chính của con báo đen này.

Nhưng bây giờ, Thánh Nhân lão gia đích thân hạ lệnh, đã xác định thân phận của con báo đen này.

Tên gia hỏa này, tất nhiên chính là Thân Công Báo bên trong đại kiếp Phong Thần, vì thần vị Thiên Đình có thể nhiều thêm một chút cao thủ Đạo Môn chân chính, dốc hết sức lực, nhọc lòng, thân báo nhảy nhót lặp đi lặp lại!

Lý Trường Thọ suy đi nghĩ lại, lại cẩn thận suy tư trong mấy canh giờ, rốt cuộc quyết định làm theo lời chỉ dẫn【 đi 】 kia, hoàn thành một số việc mà mình muốn làm sau khi phát hiện ra rằng con báo đen này được Thiên Đạo che chở...

Chương 429. Đại Kiếp Chi Tử

Lúc này đã là đêm khuya trăng sao thưa, mây mù sương trắng.

Lý Trường Thọ suy tính ra con đường phía trước đôi phu phụ Yêu Tộc này lựa chọn, cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên này đi trước một bước, để lại trên đường đi một cỗ Đạo Nhân Giấy bản cũ.

Đợi con báo đen này chở thiếu nữ kia đi đến nơi đây, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" hóa thành thân hình một lão giả hơi mập, đi ra từ bên trong một gốc đại thụ, xuất hiện trong tầm nhìn của con báo đen với lớp bụi bay lơ lửng, mỉm cười nói: "Đạo hữu, xin dừng bước."

—— Đây chính là chuyện thứ nhất!

Gọi một câu "Đạo hữu xin dừng bước’ đối với Thân Công Báo!

Báo đen kia vội vàng dừng lại bước chân phi nhanh, suýt nữa lắc phu nhân của chính mình từ trên lưng ra ngoài.

Đôi phu phụ Yêu Tộc này như lâm đại địch, thiếu nữ nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên lưng báo đen, trở tay nắm chặt hai thanh dao găm, gương mặt xinh đẹp trầm xuống.

Báo đen kia từ bò trên mặt đất đứng thẳng người lên, thuận thế hóa thành bộ dáng một người trung niên nam nhân, ngăn thiếu nữ ở phía sau, tràn đầy cảnh giác nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Lúc này, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" cưỡi mây tiến về phía trước, cười nhẹ lắc lắc bụi bặm, cười nói: "Tại sao hai vị đạo hữu lại xuất hiện ở chỗ này, lại muốn đi tới nơi nào?"

Đôi phu phụ này liếc nhìn nhau, trong đáy mắt đều có một chút kinh nghi bất định.

Vị lão giả tu vi khó lường này...không đánh giết bọn hắn?

"Đạo, đạo hữu." Báo đen tinh hướng về phía trước chắp tay một cái, nói: "Hai vợ chồng ta chẳng qua là muốn đi qua nơi đây, một chưa từng hại người, hai không tham bảo vật, chẳng qua là muốn đi về phía nam...thăm viếng."

Thăm viếng?

Lý Trường Thọ híp mắt cười khẽ, lại hỏi: "Vậy ngươi lại là đến từ đâu? Có tính danh không?"

"Chúng ta đều là sinh linh sơn dã tu thành hình người." Báo đen liếc nhìn phu nhân của mình, trong mắt mang theo vài phần ôn nhu.

"Ta gọi là A Báo, nàng gọi là Miểu Miểu. Vị tiền bối này, có thể bỏ qua cho chúng ta lần này hay không? Chúng ta thật sự không phải là muốn đi đén Nam Thiệm Bộ Châu hại người, chẳng qua là muốn chạy tới thăm viếng."

Nữ yêu kia tiến về phía trước kéo lại cánh tay của báo đen tinh, không coi ai ra gì dựa sát vào người của chồng mình.

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn lại bị Thân Công Báo cho ăn cơm chó? !

A Báo...

Đây thật sự là vị quân cờ Thánh Nhân khuấy động phong vân Tam Giáo tương lai kia?

Thánh Nhân lão gia nhà mình để cho chính mình gặp gã, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Bất kể như thế nào, trước tiên kết một thiện duyên với gã đi.

"Đạo hữu không cần khẩn trương, trên người hai vị cũng không có nghiệp chướng, ta không có lòng trừ yêu. Sở dĩ sẽ hiện thân gặp nhau với đạo hữu, chẳng qua là cảm thấy đã từng gặp đạo hữu ở nơi nào đó, có một loại cảm giác quen thuộc. Đến, cầm vật này."

Trong lúc nói chuyện, Lý Trường Thọ lấy ra hai chiếc vòng tay túi trữ vật, trong đó đều có hai kiện tiên bảo trung phẩm, một chút linh thạch, dùng tiên lực giao cho đôi phu phụ báo đen này.

"Chuyện này..."

Phu phụ A Báo lập tức quay mặt nhìn nhau, nhìn pháp bảo bay đến trước mắt, không biết nên tiếp hay không.

"Phu quân." Thủy yêu Miểu Miểu kia nhẹ nhàng kéo cánh tay báo đen: "Người đã đi rồi."

Báo đen ngẩng đầu nhìn, phía trước đã là không có bóng người.

Do dự một phen, báo đen tinh vẫn cầm hai chiếc vòng tay lên, nhìn thấy bảo vật và linh thạch đặt ở bên trong, lập tức trở nên kích động.

"Phu nhân, chúng ta đã có pháp bảo để dùng!"

"Ừm, đây cũng là thiện duyên kiếp trước của phu quân sao?"

Kiếp trước?

Lý Trường Thọ trốn ở trong tối hai mắt tỏa sáng, cấp tốc bắt được từ mấu chốt này.

"Chuyện này, ngược lại là nghĩ không ra, ta bây giờ chỉ có thể nhớ tới một chút trí nhớ kiếp trước: " Báo đen tinh than khẽ, trong mắt tràn đầy cảm khái: "Nhưng vị tiền bối cao nhân này có thể đối đãi với ta như thế, còn nói nhìn ta quen mắt...ài, không nói, cầu chúc cho hắn một cuộc sống an toàn!"

"Phu quân!" Thủy yêu Miểu Miểu kia vội vàng che miệng báo đen, vội la lên: "Ngươi vừa mới nói ra rồi!"

Báo đen sững sờ, lúc này mới nhận ra, đột nhiên tự tát mình thật mạnh.

"Miệng của ta! Tại sao luôn quên chuyện này!"

Dưới mặt đất, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", trên trán chậm rãi toát ra một cái dấu chấm hỏi.

Tình huống gì đây?

Đúng vào lúc này, bản thể Lý Trường Thọ đang chữa thương trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong: "Oa" phun ra một ngụm máu tươi, kinh ngạc nhìn sự lệch lạc đột ngột của tiên lực, không khỏi ngạc nhiên.

Chính mình làm sao lại đột nhiên thổ huyết?

Đã bao nhiêu năm, hắn một đệ tử Nhân Giáo khắc chữ ổn vào trong xương tủy, lúc vận chuyển chu thiên chưa hề xả ra nửa điểm sai lầm, bây giờ cũng đã là Kim Tiên, tại sao lại đột nhiên xuất hiện vấn đề thô thiển như vậy? !

Tiếp theo, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" liền nghe được nữ yêu kia quở trách...

"Phu quân à, cái miệng này của ngươi thế nhưng là không thể tuỳ tiện nói chuyện! Ngươi nói muốn sống với ta suốt quãng đời còn lại, ngày hôm sau liền có nữ yêu tới cửa, nói là thanh mai trúc mã của ngươi trước kia. Ngươi nói chúng ta chắc chắn bình an vô sự, bất quá chỉ ba ngày liền có đại yêu tới cửa, cưỡng ép chiếm động phủ nhà chúng ta...ài, ngươi đó, còn không bằng chửi vị tiền bối vừa rồi kia vài câu."

Báo đen thở dài: "Phu nhân, thần thông ngoài miệng này của ta, cố tình nói là cũng không có hiệu quả, chỉ có thể là nói trong lúc vô tình mới có tác dụng."

Nghe đến đây, Lý Trường Thọ đại khái cũng hiểu được một chút.

Không hổ là Đại Kiếp Chi Tử (con trai của đại kiếp).

Câu "Đạo hữu xin dừng bước’ kia, cũng là thật sự không phải ai cũng có thể tuỳ tiện nói, cũng chỉ có vị Báo gia này mở miệng là có tác dụng...

Nhưng Lý Trường Thọ vẫn chưa hoàn toàn tin, lập tức bắt đầu mấy đợt "thí nghiệm’.

Hắn chỉ đạo hai vở kịch nhỏ ở phía trước.

Vở kịch đầu tiên, là hai vị Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc đấu pháp đối chiến, thế lực hai bên ngang nhau, nhưng lưỡng bại câu thương vào thời khắc cuối cùng, từng người trọng thương không thể động đậy.

Phu phụ báo đen tận mắt nhìn thấy một màn này, lại chẳng qua là phối hợp né tránh, vẫn không có lòng tham bổ thêm một đao, ngược lại muốn đi đường vòng.

Lý Trường Thọ thấy thế, lập tức làm cho hai cỗ Đạo Nhân Giấy này lần lượt giả chết, còn cố ý lộ ra một ít bảo vật.

Phu phụ báo đen thương nghị vài câu, mặc dù vô cùng không nỡ, nhưng vẫn cấp tốc rời đi...

Chỉ một điểm tiếc mệnh này, liền làm cho Lý Trường Thọ đánh giá khá cao.

Vở kịch thứ hai, Lý Trường Thọ an bài Đạo Nhân Giấy hóa thành mấy vị Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc đánh lén phu phụ báo đen, trực tiếp bắt phu phụ báo đen, báo đen kia tức giận liên tục mắng to.

Mà thương thế của bản thể Lý Trường Thọ do bị Thiên Phạt đánh ra, lại ở bên trong những tiếng mắng này, bắt đầu gia tăng tốc độ khôi phục!

Thật sự có tác dụng?

Sau đó, một vị cao thủ toàn thân tản ra yêu khí che mặt xuất hiện cưỡng chế đuổi đám Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc, cứu đôi phu phụ báo đen này, cho bọn hắn một chút đan dược.

Chương 430. Miệng vàng

Báo đen mang ơn, lúc đang muốn mở miệng chúc phúc, thủy yêu kia kịp thời nhắc nhở, đánh gãy quá trình "thi pháp’ của gã.

lần này Lý Trường Thọ bén nhạy bắt được một tia đạo vận lưu chuyển...

Thiên phú của con báo đen này, không sai biệt lắm là đã có thể xác định.

Thiên đạo độc nãi!

Tuyệt đối là Thiên Đạo độc nãi!

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư, vô luận cân nhắc theo phương hướng nào, chính mình cũng nhất định phải giữ một khoảng cách cùng với con báo đen này.

Thần thông quỷ dị khó lường như vậy là khó lòng mà phòng bị, tốt nhất chính là không để cho đối phương biết tính danh của chính mình, có thể trốn thật xa liền trốn thật xa.

Có mệnh lệnh của Thánh Nhân lão gia, Lý Trường Thọ cũng không dám tùy tiện rời đi, liền âm thầm đi theo.

Báo đen mang theo thủy yêu Miểu Miểu trốn đông trốn tây, một đường hữu kinh vô hiểm, xuyên qua rất nhiều địa bàn tiên môn Đông Thắng Thần Châu, lại hao tốn nửa tháng, đã tới đích đến chuyến đi này của bọn hắn—— một khu rừng nào đó ở giao giới Nam Thiệm Bộ Châu, Đông Thắng Thần Châu, Trung Thần Châu.

Lúc này Lý Trường Thọ cũng đã biết, báo đen là đến tầm bảo, tìm chính là một ít "Di sản’ kiếp trước lưu lại.

Quá trình tầm bảo cũng coi như thuận lợi, báo đen ở bên trong thung lũng chính giữa khu từng, tìm được một vách đá, tìm tòi một phen ở trên vách đá, mở ra một cánh cửa đá ẩn tàng, mang theo thủy yêu Miểu Miểu tiến vào bên trong...

Lý Trường Thọ liền nghe được, sau khi con báo đen kia tìm được một số lớn linh thạch và pháp bảo, vui vẻ hô một câu: "Phu nhân! Sau này chúng ta đã có thể an ổn tu hành! Những linh thạch này, đầy đủ cho chúng ta đều tu đến Thiên Tiên!"

Nhưng mà, báo đen vừa dứt lời, tiên thức của Lý Trường Thọ liền bắt được, có mấy vị cao thủ Yêu Tộc bay tới từ phương hướng Nam Thiệm Bộ Châu, bay trở về thung lũng này trong khi nói chuyện và cười đùa...

Trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ không nhịn được lấy tay đỡ trán, trong đáy lòng thầm nói một câu bội phục.

Sau đó linh quang lóe lên, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, có lẽ thật sự có thể dùng miệng vàng của báo gia...

Giúp Thiên Đình trừ yêu.

Lại nói đến báo đen tinh vừa mới chúc phúc cho chính mình, liền có mấy vị Yêu Tộc cười nói trở về nơi đây.

Lý Trường Thọ núp ở trong bóng tối quan sát, liền phát hiện ra, mấy vị Yêu Tộc này chẳng qua là trở về động phủ của chính mình, mà động phủ này được giấu trong thung lũng cạn này ở một nơi tương đối bí mật.

Mấy vị Yêu Tộc này "Trong lúc vô tình’ liền phát hiện ra báo đen vừa mới mở ra động phủ, ngay lập tức gửi lời chào thân ái đến hàng xóm của mình.

Bọn hắn bắt thủy yêu, đánh báo đen, mắt thấy là sẽ nhục nhã thủy yêu kia ngay trước báo đen mặt, một làn gió nhẹ thổi qua, mấy vị Yêu Tộc này trợn trắng mắt lên, trực tiếp ngã trên mặt đất, khí tức giải tán, yêu đan thất sắc.

Chỉ là một đầu đại yêu cảnh giới Thiên Tiên mang theo mấy đầu Yêu Tộc cảnh giới Chân Tiên mà thôi, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" cảnh giới Kim Tiên, rất đơn giản liền...

Dùng độc phấn phối hợp với thuốc mê làm gỏi bọn hắn.

Có thể không lãng phí tiên lực, tất nhiên là không lãng phí tiên lực, đây là sách hướng dẫn của Đạo Nhân Giấy.

Sau đó, Lý Trường Thọ dùng bộ dáng lão thần tiên kia, cưỡi mây xuất hiện ở bên ngoài động phủ, cười vài tiếng ha ha.

Báo đen lôi kéo thủy yêu Miểu Miểu kia ra ngoài, sau khi nhìn thấy Lý Trường Thọ, hai chân khẽ cong liền quỳ xuống.

"Đa tạ tiền bối cứu giúp, đa tạ tiền bối cứu giúp! Tiền bối ngài thực sự là..."

"Ngậm miệng!"

Lý Trường Thọ cùng với nữ yêu kia gần như đồng thời nghiêm nghị hét lớn.

Báo đen run run, cười khổ không thôi.

Lý Trường Thọ lại nói: "Cũng đừng có suy nghĩ lời chúc phúc bần đạo gì ở trong đáy lòng, bần đạo bạc mệnh, có một chút không chịu nổi."

Con báo đen này lập tức dở khóc dở cười, chỉ có thể liên tục lễ bái.

"Đa tạ tiền bối ân cứu mạng! Còn xin tiền bối đi vào nghỉ ngơi!"

Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu, thấm thía nói: "A Báo, ta cứu được ngươi lần thứ nhất, có lẽ cũng có thể cứu được ngươi lần thứ hai, nhưng lần thứ ba, lần thứ tư, lại không nhất định có thể cứu được tính mạng của ngươi. Bây giờ bần đạo liền rời đi, ngươi và phu nhân ngươi an tâm tu hành ở chỗ này, không cần thiết lại nói...những lời kia. Hy vọng mọi việc suôn sẻ, chẳng bằng cước đạp thực địa, làm tốt từng kiện sự tình, nói nhiều hơn cũng không bằng động thủ làm việc, ngươi đã rõ ràng hay chưa?"

Báo đen rơi vào trong suy tư, sau đó lại sâu sắc cúi đầu: "Vãn bối đã rõ ràng!"

Tiếp đó, Lý Trường Thọ dùng ánh mắt có một chút phức tạp nhìn thuỷ yêu Miểu Miểu này, trong đáy lòng cũng có một chút buồn bực, liền hỏi: "Bần đạo hơi nghi hoặc một chút, phu nhân ngươi vì cái gì...hẳn là trong đáy lòng ngươi đối với phu nhân ngươi phần lớn là bất mãn!"

"Tiền bối ngài hiểu lầm rồi, vãn bối đối với phu nhân kia là ân..."

Bốp!

Liền nghe một tiếng giòn tan, đầu báo đen tinh kéo theo thân thể bay về phía bên trái, thân hình từ đầu đến chân xoay tròn ba mươi sáu vòng! Đầu ngón tay nhanh như huyễn ảnh kia, duy trì động tác bạt tai dừng lại sau cùng, lại bình tĩnh thu về, đặt ở bên trên váy của thủy yêu Miểu Miểu.

Nàng có một chút ngượng ngùng cười cười, thấp giọng nói: "Hồi bẩm tiền bối, không có gì khác, nhanh tay hơn miệng nói."

Lý Trường Thọ: "..."

A Báo bò lên rất nhanh, má phải sưng lên, yên lặng xoa xoa khóe mắt.

"Khiến cho tiền bối ngài chê cười, chê cười."

"Rất tốt." Lý Trường Thọ bình tĩnh gật gật đầu, nói: "Bây giờ ta sẽ rời đi, A Báo ngươi cứ an tâm tu hành là được."

"Tiền bối! Tiền bối!" Báo đen tinh la lên liên thanh, gọi lại Lý Trường Thọ, sau đó liền có một chút thấp thỏm hỏi: "Tiền bối, ngài có thể nói một lời nói thật đối với vãn bối. Ngài có coi trọng cái miệng này của vãn bối hay không? Nếu như ngài coi trọng, bởi vì ân cứu mạng vừa rồi, vãn bối chắc chắn sẽ bôi xấu..."

Lý Trường Thọ hét lớn một tiếng: "Chậm đã!"

Báo đen tinh nhanh chóng ngậm miệng, nuốt lời nói trở về.

"Bần đạo cũng không phải là muốn ngươi hiệu trung, ngươi và bần đạo không tồn tại bất kỳ quan hệ gì." Lý Trường Thọ cân nhắc ngôn ngữ trong đáy lòng: "Cũng không phải là mưu đồ ngươi cái gì, bần đạo cũng biết, cái miệng này của ngươi, cố ý nói ra ngược lại là không linh nghiệm. Thực sự không dám giấu giếm, bần đạo chẳng qua là cảm thấy thần thông của ngươi có một chút hiếm lạ. Yêu Tộc đại hưng, cần dạng lương tài như ngươi. Ngươi cứ an tâm tu hành ở chỗ này đi, dưỡng yêu ngàn năm dùng yêu nhất thời, ngươi tự nhiên sẽ có chỗ để toả sáng. Ngươi lại cầm những đan dược này đi, có thể giúp ngươi và vợ ngươi trong quá trình tu hành."

Báo đen tinh lập tức cảm động không hiểu, vái chào một lần nữa đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ quay người muốn đi, cưỡi mây bay vào không trung.

Báo đen tinh hô to: "Tiền bối, có thể để lại danh hào hay không!"

Liền nghe trong mây mù mờ mịt truyền đến một câu: "Bần đạo là khách thanh tu, ít hỏi chuyện thiên hạ, ngươi cứ gọi ta là Lục Áp đạo nhân."

Chương 431. Ta không tin

Báo đen tinh thấp giọng thì thào, tán thán nói: "Lục Áp tiền bối chính là một vị...không thể nói, không thể nói, hô! Phu nhân, nhanh đi làm một tấm bài vị, viết lên danh hào của vị tiền bối này, ta mặc dù không thể mở miệng mong ước, không thể suy nghĩ thực chất, nhưng lập bài vị dâng hương mỗi ngày, vẫn là có thể."

"Phu quân." Thủy yêu Miểu Miểu kia tiến về phía trước, nói khẽ: "Dựa vào thần thông trời sinh của phu quân, chúng ta phải chiếu cố cao nhân."

"Ngày tốt lành vẫn còn ở đó...khục! Khụ khụ!" Báo đen tinh kịp thời ngậm miệng, nói: "Trước tiên ta sẽ xử lý thi thể, phu nhân đi lập bài vị đi."

"Ừm." Thủy yêu Miểu Miểu thấp giọng đáp ứng một câu, đôi phu phụ Yêu Tộc này lập tức bắt đầu bận rộn.

Ở bên kia, Lý Trường Thọ tự nhiên vẫn chưa đi xa, nghe được con báo đen này tinh nói, lập tức cười híp hai mắt...

Hắn để lại hai cỗ Đạo Nhân Giấy ở chỗ này, để sau này thuận tiện bảo hộ cũng như giám thị con báo đen tinh này.

Trong đáy lòng hơi tính toán một chút sự tình Thiên Đình trừ yêu.

Lúc này thời cơ còn chưa tính là thành thục.

Nói một câu không dễ nghe mà nói, chiến lực của Thiên Đình lúc này không cao lắm, thực lực tổng thể của binh mã thậm chí cũng không bằng tổng thể Yêu Tộc, làm sao mà trừ yêu?

Yêu Tộc biển sâu chẳng qua chỉ là một nhánh Yêu Tộc mà thôi, lại trước đây liền bởi vì đại chiến Long Tộc hao tổn một số lớn cao thủ, cho nên có thể thu dọn dễ dàng.

Nhưng những dư nghiệt Yêu Đình chiếm cứ tại ranh giới Bắc Câu Lô Châu, Tây ranh giới Ngưu Hạ Châu kia, cũng không thiếu cường giả Yêu Tộc có thực lực mạnh mẽ thế hệ trước, đối với bây giờ Thiên Đình mà nói, đây vẫn là một cơn ác mộng khó khăn.

Trừ yêu chẳng qua là một bước kế hoạch để Thiên Đình dương oai, chính mình kiếm công đức, mà con báo đen này, sau này cũng được coi như pháp bảo người cấp chiến lược.

Sau đó liền lừa dối...khục, liền bồi dưỡng cảm giác tán đồng của con báo đen này đối với Yêu Tộc, làm cho báo đen tu bế khẩu thiền, lại thành tâm đi đầu quân một ít Yêu Vương cường đại.

Từ nội bộ, dùng nãi lượng, phá tan con đê Yêu Tộc!

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, điều khiển hai cỗ Đạo Nhân Giấy giám sát con báo đen này, cách báo đen càng xa hơn một ít.

Loại kiếm hai lưỡi này, chính mình có cẩn thận hơn cũng không đủ.

...

Ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ ở bên trong quá trình truy tung con báo đen kia, nơi đây cũng đã trở nên yên lặng.

Linh Nga phi thăng, Lý Trường Thọ cũng không xem trọng, dù sao thì nàng khuyết thiếu lịch duyệt, khuyết thiếu đau khổ, trọng điểm là mặc dù dựa theo biện pháp của hắn để vững chắc đạo cơ, lại vẫn như cũ tồn tại rất nhiều khoảng cách và tì vết.

Nhiều lắm là cũng chỉ có thể phi thăng tới cảnh giới Chân Tiên trung hậu kỳ.

Nguyên bản, các loại hạng mục chúc mừng Tửu Cửu chuẩn bị vì Linh Nga phi tiên thành công, nhưng bởi vì Linh Nga bế quan, tất cả đã bị hoãn lại.

Ngược lại là Hữu Cầm Huyền Nhã cảm thấy áp lực, Linh Nga bắt đầu bế quan, nàng cũng bắt đầu bế quan, xem ra xác nhận không muốn tụt lại ở phía sau Linh Nga.

Vào ngày này, Lý Trường Thọ vừa sự tình xử lý tốt báo đen, liền khai lò luyện đan ở bên trong đan phòng, phân tích...

Chữ "Đi" kia.

Thủ đoạn của Thánh Nhân lão gia, tuyệt không phải là chính mình lúc này có thể nghĩ.

Kỳ thật, chính mình không cần suy nghĩ nhiều Thánh Nhân rốt cuộc muốn để chính mình làm cái gì.

Thánh Nhân nhảy ra gông xiềng đại đạo, ngồi ở trên bờ đê dòng sông năm tháng, nhìn sinh linh không ngừng bàng hoàng trong bể khổ, sự tình bọn họ thấy, cùng với sự tình sinh linh lý giải đều không giống nhau.

Tâm tư cuối cùng lúc này của Lý Trường Thọ, cũng chỉ có thể làm ra giả thiết như thế này:

Chỉ cần lúc ấy chính mình đi tiếp xúc báo đen, vô luận làm ra loại lựa chọn nào, là tính toán báo đen cũng tốt, hay là sử dụng báo đen, lại hoặc là giết báo đen cũng tốt, đều sẽ dẫn đến tuyến đường mà Thánh Nhân thấy.

Trong đáy lòng chính mình vô luận làm ra loại suy đoán, tính toán nào, chỉ cần Thánh Nhân lão gia không trực tiếp can thiệp, đã nói là không có làm chệch hướng phương hướng phát triển mà Thánh Nhân định ra.

Đề tài, làm như thế nào để trở thành một quân cờ ưu tú của Thánh Nhân.

Mà bàn cờ này...

"Khi nào ta mới có thể nhảy ra ngoài."

Không cần làm người đánh cờ gì, trốn ra xa xa liền đã rất tốt.

Ở bên trong đan lô, Tam Muội Chân Hoả giảm bớt hơn phân nửa uy lực không ngừng nhảy lên, mấy viên bảo đan trong đó đã ở ranh giới thành hình.

Mấy thân ảnh bay tới từ Phá Thiên Phong, Lý Trường Thọ hơi suy tư, tiếp tục chuyên chú luyện đan, đóng cửa đại trận vây bên ngoài đan phòng.

Mấy viên bảo đan này là "Tráng Thần Đan" luyện chế cho Hùng Linh Ly, dùng để bù đắp thiếu hụt nguyên thần không đủ bẩm sinh của Vu Nhân Tộc, làm cho thực lực của nàng có thể mau mau tăng lên.

Bây giờ, đại đội trưởng đội bảo vệ Tiểu Quỳnh Phong, ngược lại đã trở thành tồn tại có thực lực đếm ngược thứ ba, chuyện này ít nhiều có một chút không hợp lý.

Tiện thể nhắc tới, đếm ngược thứ nhất tất nhiên là...

Tửu Vũ Thi.

Sư phụ nhà mình đã không còn là hạng chót!

Vong Tình thượng nhân cưỡi mây, Giang Lâm Nhi đi theo ở bên cạnh, Tửu Ô đứng ở phía sau, cùng nhau đi tới đan phòng Tiểu Quỳnh Phong.

Giang Lâm Nhi hô: "Trường Thọ, đang luyện đan sao?"

"Sư tổ, tổ sư bá, sư bá, còn xin đi vào chờ đợi một chút, lò đan dược này của đệ tử đã sắp luyện xong rồi."

Lý Trường Thọ ấm giọng nói xong, Vong Tình thượng nhân cũng mỉm cười gật đầu, đối với việc Lý Trường Thọ không lựa chọn huỷ đan dược mà nghênh đón bọn họ, biểu thị một chút ít thưởng thức.

Y mặc dù là Kim Tiên trong môn phái, nhưng cũng không có gì ghê gớm lắm.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ thu hồi lô hỏa, từ từ mở ra một khe hở đối với nắp lò đan lô đen nhánh, một chút mùi thuốc tràn ra, rồi lại đậy nắp lại, để cho đan dược lắng đọng ở trong đó đôi chút.

Xoay người lại, Lý Trường Thọ vái chào.

"Đệ tử thật thất lễ."

"Không sao." Phú Quý thượng nhân khoát khoát tay, Tửu Ô ở bên cnahj đã là chuyển đến hai cái ghế, để cho sư phụ sư nương ngồi xuống.

Giang Lâm Nhi hắng giọng, cười nói: "Tiểu Trường Thọ, lần này ta tới đây, là để nói về việc Linh Nga tu hành với ngươi. Cố ý gọi theo hai vị đồ đệ này, chủ yếu là vì để cho ngươi an tâm, đừng lừa dối bản sư tổ."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Sư tổ nói quá lời, đệ tử làm sao lại lừa dối ngài?"

Nhiều lắm cũng chính là an bài đôi chút.

Tửu Ô ở bên cạnh cười hắc hắc, bày ra bộ dáng xem kịch.

Vong Tình thượng nhân mở miệng hỏi: "Lúc Linh Nga độ kiếp, ta đang bế quan tu hành, không có nhìn thấy, nghe Lâm Nhi nói, nàng độ chính là Cửu Trọng Thiên Kiếp?"

"Phải."

"Vậy còn ngươi?" Vong Tình thượng nhân bình tĩnh hỏi một câu, trong mắt lộ ra mấy phần thần quang bức người.

Lý Trường Thọ hơi khẩn trương, thấp giọng nói: "Tư chất của đệ tử dường như không bằng sư muội."

"Thật sao?" Giang Lâm Nhi bắt chéo chân, cười nói: "Ta không tin."

Chương 432. Tân đại miếu Hải Thần

Xem ra, ngày hôm nay là sư tổ Giang Lâm Nhi muốn tới hỏi lai lịch của mình.

Loại kịch bản này, cũng không khó phá giải.

Bọn họ nói đạo lý, chính mình nói cùn. Bọn họ nói cùn, chính mình nói đạo lý là được.

"Tổ sư bá, sư tổ…" Lý Trường Thọ nói: "Đệ tử do sư phụ nuôi lớn, một lòng tu hành, bây giờ dù là có một chút thành tựu, cũng không dám quên sư ân. Sư tổ ngài ứng có thể cảm thụ được, từ khi sư tổ ngài về núi, đệ tử không có nửa điểm hành động làm nguy hại sư môn? Đạo cơ của Linh Nga thâm hậu như vậy, đúng là do đệ tử ở bên dốc lòng dạy bảo, càng là dùng các loại đan dược vô cùng trân quý, không dễ kiếm! Đệ tử, thật sự không cầu cái gì, chỉ cầu Tiểu Quỳnh Phong thường ninh, chỉ cầu tiên lộ thân hữu bên người thường an!"

—— Viên cửu chuyển Kim Đan kia lúc này còn ở chỗ của Linh Nga, bởi vì sau khi Linh Nga độ kiếp không thể gặp sư huynh.

Những lời này cũng chân tình thực lòng, thật sự khiến cho Giang Lâm Nhi lộ vẻ mặt áy náy, làm cho Vong Tình thượng nhân hơi xúc động, đạo nhân lùn Tửu Ô càng là ngửa đầu thở dài, vành mắt cũng đều có một chút phiếm hồng.

"Trường Thọ, đừng nói về chuyện đó!" Giang Lâm Nhi ôn nhu nói: "Ta biết ngươi hết lòng vì Tiểu Quỳnh Phong, vì sư phụ sư muội ngươi cũng là nghĩ nát lòng, nhưng…"

Lời nói xoay chuyển, Giang Lâm Nhi lộ ra mấy phần mỉm cười giảo hoạt: "Hôm nay, chúng ta cũng không phải đến hỏi trình độ tu luyện của ngươi như thế nào. Người sáng mắt không làm sự tình lén lút! Ngươi trông thấy vị Kim Tiên trong môn phái bên người ta này không? Ta tới là để thực hiện hứa hẹn, trói ngươi lại ném vào trong phòng Linh Nga!"

Trong lúc nói chuyện, Giang Lâm Nhi ưỡn ngực ngẩng đầu, còn vỗ ngực phanh phanh rung động: "Giang Lâm Nhi ta nói lời giữ lời, đã nói ra việc này, như thế nào cũng phải làm thành mới được!"

Vong Tình thượng nhân chậm rãi gật đầu, cũng nói: "Sự tình phu nhân nói tới, ta sẽ giúp đỡ hết sức."

Tửu Ô lấy ra một sợi tiên thằng, cười nói: "Trường Thọ ngươi xem...ta cũng rất khó khăn, dù sao cũng là sư nương dặn dò."

Lý Trường Thọ: "..."

Tốt cho một chiêu chỉ đông đánh tây, khiến cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị!

Bất quá, như vậy cũng không làm khó được hắn.

Lý Trường Thọ nhướng mày, đột nhiên khẽ ồ một tiếng: "Chưởng môn, sao ngài lại tới đây?"

Vong Tình thượng nhân, Giang Lâm Nhi, Tửu Ô đồng thời quay đầu nhìn lại, bàn chân Lý Trường Thọ điểm nhẹ, thân hình hóa thành một tia khói xanh, thi triển thổ độn trong nháy mắt, đảo mắt liền chui vào bên trong đại trận bên ngoài.

Mà Tửu Ô cũng lập tức nghe được một tia truyền âm...

"Sư bá ngươi phàm là có một chút nghĩa khí, liền chủ động xin đi đuổi theo ta!"

Vong Tình thượng nhân cười khẽ nói: "Vị tiểu đệ tử này, lại vẫn trơn trượt như thế."

"Sư phụ! Đệ tử sẽ tiến hành đuổi theo!" Tửu Ô hét lớn một tiếng, không đợi sư phụ sư nương gật đầu, đã là cầm tiên thằng vội vàng xông ra.

Vong Tình thượng nhân đang muốn cùng nhau tiến về phía trước, đã thấy trên mặt đất có một túi cẩm nang thêu chữ "Hỉ", liền đưa tay chụp cẩm nang.

Bên trong là một viên đan dược, hẳn là do trước đây Lý Trường Thọ chạy vội vàng, không cẩn thận làm rơi xuống.

"Lâm Nhi, chúng ta cũng đi..."

"Phu quân!" Thình lình nghe Giang Lâm Nhi ở bên cạnh ôn nhu hô một câu, hai cái tay nhỏ liền khoác lên cánh tay của Vong Tình thượng nhân, hai mắt của Giang Lâm Nhi có một chút mê loạn, thấp giọng nói: "Chúng ta về trước đi, tạm thời tha cho hắn một lần..."

"Lâm Nhi ngươi sao thế?"

"Mau dẫn ta trở về, dùng độn pháp của ngươi."

Vong Tình thượng nhân lập tức có một chút không rõ ràng cho lắm, lại theo lời làm theo, hai người hóa thành một đạo ánh đỏ, đảo mắt liền bay trở về Phá Thiên Phong.

Trong trận pháp bên ngoài đan phòng, Lý Trường Thọ cùng với Tửu Ô cùng nhau thăm dò quan sát...

Tửu Ô buồn bực hỏi một một câu: "Đó là đan dược gì?"

"Một loại tiên thức linh đan, tên là Tâm Hỏa Thiêu." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Nếu như người thương của chính mình cầm, sẽ hoàn toàn không có sức chống cự."

Tửu Ô không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh: "Linh đan thật là lợi hại!"

Lý Trường Thọ lấy ra hai bình đan dược.

Đây là tam phẩm linh đan loại cố bổn, hiệu quả gấp ba Độc Long Tửu, trọng điểm là dược tính có thể phát tán liên tục.

"Sản phẩm mới, dùng tiết kiệm, bảo mật."

"Đã rõ!" Tửu Ô vỗ tay phát ra tiếng, tiếp nhận đan dược, lập tức mừng rỡ cười ra tiếng.

Lần này đi theo sư phụ sư nương tới, thật sự không kém so với mong đợi của y, sư phụ sư nương dễ dàng bị dẫn đi, Trường Thọ sư điệt sẽ còn cho chính mình tạ lễ.

Quá diệu, quá diệu!

"Trường Thọ à..."

"Sư bá chờ một lát." Lý Trường Thọ hơi nhíu mày, đột nhiên có một chút tâm huyết dâng trào.

Bấm ngón tay suy tính, thần niệm buông xuống ở bên trong miếu Hải Thần An Thủy Thành, thấy được một vị thanh niên áo trắng quen thuộc, không khỏi than nhẹ một tiếng.

Sau khi đại miếu Hải Thần An Thủy Thành bị Ngưu Đầu Mã Diện...

Khục, sau khi bị Tu La tộc phá hủy, liền thuận thế tiến hành một đợt sửa chữa mở rộng.

Bây giờ quan hệ giữa Hải Thần cùng với Long Tộc đã không phải như lúc đầu, Long Tộc vì biểu đạt sự cảm kích đối với Hải

Thần, đã trực tiếp vận dụng công tượng Long Tộc cùng với đông đảo lính tôm tướng cua. Ở dưới sự gia trì của tiên lực pháp lực, vẻn vẹn hao tốn nửa tháng, liền xây dựng xong công trình mang tính bước ngoặt của An Thủy Thành—— Tân đại miếu Hải Thần.

Quy mô đại miếu đã tăng mấy lần, càng thêm trang nghiêm túc mục, lại nhiều hơn mấy phần tráng lệ.

Long Tộc dựa theo an bài của Lý Trường Thọ, đổi chủ điện thành kiểu tam tiến.

Tiền điện là Hải Thần Điện, có tượng Hải Thần, tượng Đại hộ pháp, trụ chân long hộ pháp, vân vân.

Khách hành hương đến bái Hải Thần sau khi đi vòng trái vòng phải, liền có thể tiến vào bên trong điện càng thêm trang nghiêm, trong đó treo cao bức họa Lăng Tiêu bảo điện, vị Thiên Đế Tam Giới không thấy rõ khuôn mặt kia ngồi thẳng bên trong Lăng Tiêu bảo điện.

Sau khi bái bức họa Thiên Đế lại đi vòng, liền tiến vào hậu điện, nơi đây bố trí đơn giản, chỉ có một bức họa Thái Cực Đồ treo chính giữa—— Lý Trường Thọ cũng đã nghĩ tới, trực tiếp vẽ bức họa Thánh Nhân bên trong Độ Tiên Môn, nhưng lại sợ phàm nhân va chạm Thánh Nhân, cho nên chẳng qua là dùng Thái Cực Đồ đại biểu cho đạo thừa Nhân Giáo.

Sau Thái Cực Đồ, mới là miếu Hải Thần chân chính chủ yếu - nội đường đặt bút tích của Thánh Nhân, cùng với có một tia uy năng Thái Cực Đồ.

Lúc này, thanh niên áo trắng kinh động thần niệm của Lý Trường Thọ kia, đang đứng một mình trong góc, thưởng thức những bức tranh do đại sư Long Tộc vẽ treo ở trên tường.

Đông đảo khách hành hương đến đây bái tế cũng đều sẽ vô thức bỏ qua sự tồn tại của y, sẽ không dùng ánh mắt quấy rầy...

Mà thần sứ, người coi miếu nơi đây, trước đây đều theo sự căn dặn của Lý Trường Thọ, gặp được "Thần tiên dị nhân" cũng sẽ không ngăn cản nhiều.

Tâm tình của thanh niên áo trắng hiển nhiên không tệ, sau khi đến nơi đây, ý cười bên miệng liền chưa từng rút đi.

Chương 433. Huynh đệ của bần đạo

Bởi vì ở bên trong hệ thống lưu truyền ra chuyện xưa của Hải Thần Giáo trong mười năm đây, nhân vật "Thiên Đế" được tuyên dương nổi bật, hiện nay khách hành hương đến miếu Hải Thần bái tế, phần lớn đều sẽ đi vào bên trong điện bái tế Thiên Đế.

Không chỉ có như vậy, nội dung những tranh vẽ trên tường này cũng rực rỡ hẳn lên, từ "Hải Thần như thế nào như thế nào", đều đổi thành "Thiên Đế ra lệnh cho Hải Thần như thế nào như thế nào".

Tất nhiên, những ấn bản lịch sử hoang dã gây nghiện và thú vị như «Chuyện phải nói giữa Hải Thần và Tây Nhai Vương quả phụ », không có khả năng đổi thành «Thiên Đế ra lệnh Hải Thần nói chuyện cùng với Tây Nhai Vương quả phụ ».

Phải chú ý đến chi tiết, mới hiển lộ ra dụng tâm.

Thanh niên áo trắng đang xem hưng khởi, một tia truyền âm truyền đến từ hậu đường, mang theo vài phần cảm giác vội vàng.

"Tiểu thần bái kiến bệ hạ!"

Thanh niên áo trắng nghe tiếng quay người, thấy được lão thần tiên gầy gò quen thuộc kia.

Lý Trường Thọ bưng phất trần bước nhanh mà đến, không để ý những khách hành hương đang kinh ngạc, thần sứ đang kinh ngạc kia, trực tiếp vái chào đối với thanh niên áo trắng.

Thanh niên áo trắng khoát khoát tay, truyền âm nói: "Ở trước mặt phàm nhân, không cần đa lễ."

Lý Trường Thọ lại là nhẹ nhàng nhíu mày, vội truyền âm hỏi: "Bệ hạ, ngài như thế nào...chân thân đi xuống rồi?"

"Thiên Đình vô sự, đi xuống một chút." Ngọc Đế cười khẽ nói: "Chuyển sang một nơi thanh tịnh trò chuyện với nhau."

Lý Trường Thọ nghiêng người làm dấu mời, dẫn Ngọc Đế đi tới hậu đường.

Vào giờ phút này, tiên thức của Lý Trường Thọ tra xét rõ ràng, mới phát hiện ra ở trên không trung xa xa có vài đám mây trắng ngừng lại, là Đông Mộc Công mang theo một số lớn binh mã thành thành thật thật chờ ở phía trên.

Hẳn là bị Ngọc Đế hạ lệnh không thể đi theo.

Ngồi vào chủ vị hậu đường, thần sứ bưng trà thơm tới, Lý Trường Thọ tự tay dâng trà, tất nhiên là không dám thất lễ.

Ngọc Đế cười nói: "Tòa thần miếu này của ái khanh càng ngày càng tốt."

"Lần trước có tà ma xâm nhập, làm hỏng toà thần miếu này, cũng là do Long Tộc hỗ trợ tu sửa." Lý Trường Thọ mỉm cười đứng ở một bên, hơi hạ thấp người, thế đứng ngoài lỏng trong chặt.

"Ồ? Đây là có chuyện gì?"

"Là Tu La tộc..." Lập tức, Lý Trường Thọ nói rõ chi tiết sự tình Tu La đến phá nhà lần trước, Ngọc Đế nghe một hồi liền nhíu mày.

Đúng là nên nhíu mày.

Yêu Tộc, Tu La, Hồng Mông hung thú...

Góc viền thế lực Tây Phương Giáo triển lộ ra càng ngày càng nhiều, nếu không luận thực lực của Thánh Nhân lão gia, cùng với chênh lệch giữa đệ tử Thánh Nhân, dàn khung chỉnh thể của Tây Phương Giáo đã là vô cùng "Khổng lồ".

Mà những góc viền thế lực này, vẫn là quân cờ Tây Phương Giáo có thể tùy ý bỏ qua, tất cả đều bị hủy diệt, cũng sẽ không đả thương đến gân cốt của Tây Phương Giáo.

Ngọc Đế thở dài: "Nếu để phương tây được long, Thiên Đình chúng ta chỉ sợ là sẽ vĩnh viễn không có tác dụng, vạn hạnh là có Trường Canh ngươi tương trợ."

Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ, tiểu thần vẫn chưa làm cái gì, bất quá là Thiên Đình đắc thế hưng khởi, bệ hạ nhập chủ Tam Giới."

"Ha ha ha, là do Thái Thanh sư huynh trông nom mới đúng." Ngọc Đế đại cười vài tiếng, lập tức liền nhẹ nhàng chớp mắt đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ không khỏi có một chút nhíu mày, chớp mắt mấy lần đáp lại.

Ngọc Đế gật gật đầu, lại trừng mắt nhìn...

Lý Trường Thọ cúi đầu trầm ngâm đôi chút, trong đáy lòng bất đắc dĩ một hồi.

Lần này Ngọc Đế bệ hạ đi xuống, đúng là vì đi gây phiền phức cho vị Lục Áp kia, hơn nữa còn là có một chút tự tin, chỉ cần tìm được Lục Áp, liền có thể tiện tay bóp nát.

Chuyện này...

Ngọc Đế nói: "Trường Canh ái khanh, không bằng mang ta đi thị sát Tứ Hải?"

"Bệ hạ ngài làm sao có thể tuỳ tiện mạo hiểm?"

Ngọc Đế áo trắng khẽ cười nói: "Sao thế, ái khanh hẳn là cảm thấy trong đại chiến Vu Yêu Thượng Cổ, Yêu Hoàng Yêu Đình chẳng qua chỉ là trốn ở trong Thiên Cung?"

"Chuyện này." Lý Trường Thọ hơi trầm ngâm, trong đáy lòng lại là không chịu được nói thầm một câu.

Tiểu báo báo Thiên đạo độc nãi mạnh như vậy?

Vừa mới bái tế bài vị của Lục Áp đạo nhân, Ngọc Đế ở bên này liền đích thân hiện thân, muốn đi gây phiền phức cho Lục Áp đạo nhân.

Nếu điều này cứ tiếp tục, đại kiếp Phong Thần chẳng phải là sẽ thay đổi kịch bản một lần nữa?

"Bệ hạ!" Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Tiểu thần cả gan, có đôi câu gián ngôn. Bệ hạ ngài muốn thị sát sự khó khăn của sinh linh, thể nghiệm và quan sát nỗi lo lắng của Tam Giới, đây là tấm lòng thương xót của ngài, tiểu thần là chính thần Thiên Đình, vốn không nên ngăn cản. Nhưng quan hệ đến uy nghi Thiên Đình và bệ hạ, quan hệ đến sự an ổn của Tam Giới, càng quan hệ đến sự vận chuyển của Thiên đạo. Xin bệ hạ hãy đặt sự an toàn của bản thân lên trên hết, coi trọng đại cục Tam Giới."

"Thiện!" Ngọc Đế áo trắng cũng lộ vẻ mặt nghiêm nghị đáp ứng một tiếng, trong đáy mắt phần lớn là thoải mái dễ chịu.

Ngọc Đế lại nói: "Nếu như thế, vậy không cần chậm trễ nhiều, chúng ta sẽ lập tức khởi hành?"

Lý Trường Thọ cười hỏi: "Bệ hạ ngài là muốn lịch sự tao nhã một ít, hay là muốn chính thức một ít?"

"Tìm tên dư nghiệt Yêu Tộc kia chẳng qua chỉ là một trong số đó, ta cũng muốn đi ra ngoài ngắm cảnh cho đỡ chán." Ngọc Đế cười nói: "Không bằng tìm một chiếc thuyền nhỏ, đi cùng với sóng, tự tại yên vui."

Lý Trường Thọ khom người lĩnh mệnh, xin Ngọc Đế bệ hạ chờ đôi chút, lập tức bảo thần sứ đi bố trí.

Đợi Lý Trường Thọ đi theo Ngọc Đế đi dạo một hồi tại An Thủy Thành, cưỡi mây đi tới bến cảng bờ biển, nơi đó đã có một chiếc thuyền gỗ dài chừng mười trượng dừng lại, trên đó có mấy vị lão nhạc sĩ, mấy hồng vũ cơ bên trong An Thủy Thành đang chờ...

Cùng lúc đó, trên mây tại không trung.

Đông Mộc Công dùng tiên thức nhìn chăm chú tình huống phía dưới, lập tức thở dài. "Bệ hạ tín nhiệm Hải Thần nhất..."

"Rõ ràng là bần đạo đến trước..."

"Ài, vị trí bên cạnh bệ hạ, đã đổi thành người khác..."

Cho tới bây giờ chỉ có người mới cười, có ai nghe được người cũ khóc.

Liền nghe một đạo truyền âm lọt vào tai: "Mộc Công, đừng có đứng, Ngọc Đế muốn chèo thuyền du ngoạn vui đùa tại Tứ Hải, ngươi nhanh chọn lựa mấy vị tu Thiên Tướng vi cao thâm thay đổi quần áo, đi đến đây bảo vệ trái phải, lúc này không tranh công, vậy còn chờ đến khi nào?"

Đông Mộc Công chấn động tinh thần, thầm khen một tiếng: "Hải Thần, cũng là huynh đệ của bần đạo!"

Lập tức, Mộc Công điểm ra mấy vị Thiên Tướng, từng người thay đổi trường bào đoản sam, đi về hướng mặt biển.

Bọn họ chờ trên con đường phía trước thuyền gỗ, đợi thuyền gỗ đi đến nơi đây, Đông Mộc Công hành lễ thỉnh tội, thuận thế cũng liền xem múa nghe hát trên thuyền gỗ, khục, làm cận vệ cho Ngọc Đế.

Thần lực Hải Thần của Lý Trường Thọ, ngày hôm nay rốt cuộc cũng có công dụng—— lái thuyền!

Bản thể ở bên trong Độ Tiên Môn xa xa, nguyên thần nắm chặt thần quyền bảo khí Hải Thần, Đạo Nhân Giấy lập tức cũng được thần lực Hải Thần gia trì.

Chương 434. Câu long

Một luồng nước biển được huy động, bao bọc chiếc thuyền gỗ này, hơi trôi nổi ở phía trên mặt biển, lúc bay nhanh vô cùng bình ổn, người trên thuyền cũng sẽ không phát giác ra được bất luận sóng gió gì.

Trong khoang thuyền, những nhạc sĩ phàm tục kia dụng tâm tấu nhạc, vũ cơ nhanh nhẹn nhảy múa, cũng không làm mất đi lễ độ của mình.

Tất cả mọi người đều có hộ khẩu tại An Thủy Thành, ai còn chưa thấy qua mấy vị thần tiên?

Huống chi, bọn họ còn cho thêm tiền!

Khoang thuyền mặc dù cũng coi như rộng rãi, nhưng dù sao cũng chỉ là vật dụng thế gian, không quá đặc biệt.

Ở trong khoang thuyền chính chỉ có một chiếc bàn thấp, Ngọc Đế ngồi ở chủ vị, Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công ngồi ở hai bên trái phải, cũng chỉ có thể bảo trì khoảng cách nửa trượng cùng với mấy vị vũ cơ kia.

Lý Trường Thọ cũng biết, Ngọc Đế cũng không phải là xuống để đi dạo, mà là vì chờ chờ kế sách của mình có một chút nóng nảy, đích thân hạ phàm đi gây phiền phức cho Lục Áp đạo nhân.

Cho nên, chiếc thuyền này lao vùn vụt dọc theo bờ biển, chạy tới Tây Hải.

Tối thiểu nhất, cũng phải đi đến nơi gặp được Lục Áp đạo nhân lần trước, bồi bệ hạ...ý tứ ý tứ.

Trên đường, Ngọc Đế cùng với hai vị trọng thần của chính mình này, nói tới mấy vị Thiên Tướng tương đối tích cực gần đây, sắp xếp để họ được thăng chức.

Lúc bọn họ nói chuyện, những nhạc sĩ và vũ cơ kia, chỉ có thể cảm giác được vài vị thần tiên này đang cười trò chuyện, lại không cách nào nghe được bọn họ đang cụ thể nói cái gì.

Vốn dĩ, chủ đề ở giữa ba vị quân thần Thiên Đình này cũng còn tính là bình thường, nhưng không biết tại sao, nói lấy nói để, chủ đề liền bị dẫn tới trên người Vương Mẫu nương nương...

"Trường Canh!" Ngọc Đế hơi nhíu mày: "Gần đây Vương Mẫu cố ý tổ chức thịnh yến bàn đào tại Dao Trì, lần này không giống với những lần trước, muốn mời một ít tiên nhân Tam Giáo.

Đây cũng là một phần tâm ý của Vương Mẫu, muốn mượn sự tình thịnh yến bàn đào, làm cho Thiên Đình chúng ta nhiều thêm một chút phân lượng ở trong mắt tiên nhân Tam Giáo. Ngươi cảm thấy việc này thế nào?"

"Việc này..." Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, cẩn thận suy nghĩ.

Hắn rất muốn nói một câu việc này không ổn.

Mời tiên nhân Tam Giáo đến Thiên Đình hưởng dụng bàn đào, đối với Thiên Đình mà nói, chỗ tốt chỉ có hai phương diện —— hơi gia tăng một chút độ thiện cảm của tiên nhân Tam Giáo đối với Thiên Đình, hơi gia tăng cảm giác tồn tại của Thiên Đình ở trong thiên địa.

Nhưng lại đầy rẫy rủi ro.

Lúc này phần lớn tiên nhân Tam Giáo đều không để Thiên Đình vào mắt, cảm thấy Thiên Đình bất quá chỉ là do Đạo Môn lập ra, ba vị Thánh Nhân lão gia đều ở phía trên Thiên Đình.

Nếu như Thiên Đình quá chú trọng hình thức, đề cao vị trí của Thiên Đế, sẽ rất dễ dàng liền chọc giận một ít đệ tử Thánh Nhân Tam Giáo.

Chỉ cần một chút ngôn ngữ mỉa mai, việc này coi như làm lớn chuyện.

Chớ nói chi là, còn có tồn tại "Ngụy đại lão" như Nhiên Đăng đạo nhân, có khả năng muốn nhìn Thiên Đình cùng với Đạo Môn trở mặt.

Lý Trường Thọ nói: "Bệ hạ, tiểu thần cảm thấy, thời cơ vẫn còn chưa thành thục."

"Ồ?" Ngọc Đế cười nói: "Vậy thì Trường Canh ngươi cảm thấy, khi nào mới là thời cơ tổ chức thịnh yến bàn đào?"

Vậy dĩ nhiên là muốn chờ đào chín, cướp đoạt, khỉ sinh...

Khục, đùa thôi, đùa thôi, đây cũng không phải là chuyện có thể nói ra.

"Phân đất phong hầu Long Tộc Tứ Hải, nâng cao uy danh Thiên Đình." Lý Trường Thọ nói: "Tiểu thần cảm thấy, khi đó mới có thể xem như là thời cơ chín muồi."

Ngọc Đế nghe vậy hai mắt tỏa sáng, gật đầu nói phải.

Đông Mộc Công ở một bên thì là thành thành thật thật nghe, cũng không có dự định phát biểu gì.

Lý Trường Thọ lập tức cùng với Ngọc Đế cẩn thận nói về bước phát triển kế tiếp của sự tình Long Tộc, lúc này bọn họ đã nắm giữ một bộ phận chủ động, không cần nhất định phải chờ Tây Phương Giáo ra chiêu.

Nhưng việc này không thể quá gấp, bước từng bước vững chắc mới là lựa chọn tốt nhất.

Tiếng nhạc bất tận, ăn uống linh đình.

Chiếc thuyền này được thần lực Hải Thần của Lý Trường Thọ gia trì, rất nhanh liền bay qua chỗ ngoặt tây nam Ngũ Bộ Châu, tiến vào Tây Hải.

Ngọc Đế đang trò chuyện vui vẻ cùng với Lý Trường Thọ đột nhiên nhíu mày, cười nói: "Trường Canh, ở ba mươi sáu ngàn dặm phương hướng tây bắc, nơi đó giống như có mấy vị Long Tử đang vui đùa. Vừa vặn, thừa dịp cơ hội này, ta đi xem một chút đức hạnh của mấy vị Thái tử Long Tộc này như thế nào."

Lý Trường Thọ cười gật đầu, trong đáy lòng lại là nói thầm một hồi.

Long Tử tụ hội?

Vì sao Ngao Ất chưa từng nói với chính mình việc này?

Lúc này cũng không phải là thời điểm nghĩ chuyện này, Lý Trường Thọ lập tức điều chỉnh phương hướng chiếc thuyền gỗ này, tiến về phương hướng Ngọc Đế nói tới.

Mà Ngọc Đế cũng rất hào hứng: "Đến, đến! Sau đó ta cùng với Mộc Công liền ra vẻ phụ thần của ngươi, ngươi chớ có làm lộ thân phận của ta. Sau này đã muốn dùng Long Tộc, ta làm sao cũng muốn tìm kiếm thực chất của bọn họ, nắm chắc tâm lý mới được."

Lý Trường Thọ giải thích nói: "Bệ hạ, Long Tộc đến từ Viễn Cổ, gánh vác nghiệp chướng, phần lớn tộc nhân sống mơ mơ màng màng, mà mấy vị Thái tử Long Tộc là nghiêm trọng nhất. Căn cứ theo sự hiểu rõ của tiểu thần, Ngao Ất xem như là có động lực nhất bên trong Thái tử Long Tộc."

"Ngao Ất quả thật là một hạt giống tốt, ngày sau có thể có tác dụng lớn." Ngọc Đế bệ hạ gật đầu nói một câu, sau đó liền thúc giục Lý Trường Thọ đổi chỗ ngồi.

Lý Trường Thọ kiên trì ngồi xuống, Ngọc Đế lập tức che giấu khí tức bản thân, thu lại uy nghiêm Thiên Đế, công đức không hiện, khí vận không lộ.

Ngọc Đế lại yêu cầu Đông Mộc Công hóa thành diện mạo một trung niên nam nhân, mới tiếp tục nói chuyện phiếm cùng với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ: "..."

Vị bệ hạ này, thuần túy chính là hạ phàm tản bộ, thuận tiện xem thử có thể gặp được Lục Áp hay không?

Việc này, hắn cũng không giúp được Long Tộc cái gì, đều phải dựa vào biểu hiện của mấy vị Long Tử này như thế nào.

Nếu như vừa vặn gặp được tình huống khó coi gì, như vậy cũng sẽ không giúp Long Tộc, dù sao thì sự tình Long Tộc Nhập Thiên, đối với Thiên Đình, Long Tộc mà nói là xem như một cuộc hợp tác cả hai cùng có lợi mà thôi.

Thuyền gỗ phi nhanh, hơn ba vạn dặm vội vàng mà qua.

Từ xa xa chỉ thấy một chiếc tàu vỏ sò biển khổng lồ với đường kính hàng trăm trượng nổi trên bề mặt biển, bảo quang lấp lánh trên đó, Hải Nữ nhảy múa thành đàn, tiếng nhạc tung bay trăm dặm.

Từng vị Tiên Giao Binh xếp hàng ngoài rìa, mặt hướng ra biển cả, khuôn mặt trang nghiêm.

Ở bên cạnh chiếc tàu vỏ sò, có mười mấy chiếc bàn thấp với các món ngon và rượu ngon, xung quanh đều có mỹ cơ vờn quanh, hơn mười vị thanh niên, trung niên khuôn mặt người, uống rượu trò chuyện ở chỗ này, đã là có một chút hành vi phóng túng.

"Chúng ta thật muốn đi?" Lý Trường Thọ nhỏ giọng hỏi một câu.

"Đi." Ngọc Đế bệ hạ híp mắt cười, truyền âm nói: "Ái khanh mau thả khí tức ra, xem bọn hắn phản ứng ra sao."

Đây là thuộc về "Câu long" phải không?

Chương 435. Hợp tình lý, ngoài ý liệu

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, cũng không làm gì khác hơn, phát tán ra khí tức và thần lực của chính mình, khiến cho bọn hắn chấn động một chút.

Tuy nhiên, cú giật mình này đã thực sự đánh ra một con cá lớn.

"Ha ha ha ha!" Ở bên cạnh bàn thấp của mấy vị Long Tử, một khuôn mặt thanh niên thanh tú vươn người đứng dậy, trong đôi mắt tinh quang nở rộ, khí tức gắt gao khóa lên trên người của Lý Trường Thọ, tiếng nói xuyên thẳng vạn dặm: "Hải Thần lại chủ động tới tìm, thật sự làm cho ta bớt đi không ít tâm tư."

Khí tức quen thuộc này...

Tiếng nói mang theo sự ngạo nghễ này...

Lý Trường Thọ hơi nhíu mày, đã nhận ra tên gia hỏa này.

Hồng Mông hung thú, Kim Thiền sáu cánh.

"Hải Thần, có nguyện ý bàn bạc lại với ta một lần?"

Chuyện này là sao?

Lục Áp đạo nhân còn chưa nhìn thấy bóng dáng, lại ngoài ý muốn có một vị Kim Thiền Tử nhảy ra.

Vốn dĩ hộ tống Ngọc Đế đi ra ven biển, đã là biến số bên ngoài kế hoạch của Lý Trường Thọ.

Hắn nghĩ đến việc không thể cắt đứt sự hào hứng của Ngọc Đế, hơn nữa ở bên trong Tam Giới cũng không ai dám thật sự từ chối Ngọc Đế, liền cùng nhau đi ra ngoài dạo chơi.

Nhưng chuyện hôm nay, phương hướng phát triển làm sao lại bất ổn như thế?

Long Tử tụ hội, người phương tây ẩn nấp ở chỗ này...

Trong này khẳng định có vấn đề!

Tâm niệm của Lý Trường Thọ cấp tốc chuyển động, đã là có quyết đoán, truyền âm nói đối với Ngọc Đế ở trong khoang thuyền: "Bệ hạ, người này là cao thủ Tây Phương Giáo, danh hào là Kim Thiền Tử, đã giao thủ mấy lần cùng với tiểu thần trong vài chục năm nay. Lần Long Tử tụ hội ngày hôm nay chắc chắn là bị gã tính kế, bị chúng ta đụng phải ngoài ý muốn. Lúc này tiểu thần cũng không biết cụ thể gã đang tính kế cái gì, nhưng tất nhiên là có quan hệ cùng với sự tình Long Tộc."

Ngọc Đế bình tĩnh truyền âm nói: "Ái khanh, coi như ta không có ở chỗ này, ngươi nên ứng đối ra sao, liền ứng đối như thế."

Lý Trường Thọ: "..."

Nếu bệ hạ ngài không có ở chỗ này, tên gia hỏa này cho dù có đến miếu Hải Thần nhảy thoát y, cũng đều không thấy được tiểu thần.

Bất quá thấy trong đáy mắt Ngọc Đế có một chút kích động, Lý Trường Thọ cũng không tiện nói thẳng những điều này.

"Suy nghĩ cẩn thận, vị bệ hạ này kỳ thật cũng chỉ là muốn ở trong loại đại sự Thiên Đình này, có một ít cảm giác tham dự mà thôi..."

"Tiểu thần lĩnh mệnh!" Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, lại truyền âm căn dặn đối với Đông Mộc Công.

Sau đó nếu như xung đột nổi lên, nhất định phải yểm hộ Ngọc Đế bệ hạ ngay lập tức.

Thực lực cỗ Đạo Nhân Giấy này của hắn có hạn, liên thủ cùng với Đông Mộc Công chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Kim Thiền Tử, hơn nữa nơi đây còn có không ít binh mã Long Tộc, lập trường của những Long Tộc này lại chưa quyết định...

Sau đó nếu thật sự đánh nhau, tám thành là Ngọc Đế sẽ ra tay che chở hai vị chính thần Thiên Đình bọn hắn.

Mặc dù Ngọc Đế đã biết rõ thực lực của bọn hắn, nhưng thái độ nhất định là phải có, tư thế nhất định phải đạt điểm tối đa.

Lý Trường Thọ ra hiệu cho mấy vị vũ cơ kia tạm nghỉ ngơi, bảo nhạc sĩ dừng tấu nhạc, bưng phất trần bước ra khỏi khoang thuyền.

Đông Mộc Công khẽ khom người dùng tay làm dấu mời, Ngọc Đế âm thầm trừng mắt liếc y một cái, cái eo của Đông Mộc Công vội vàng thẳng tắp, lộ ra nụ cười hiểu rõ đối với Ngọc Đế.

Cứ như vậy, ba người đứng ở trên mũi tàu, Lý Trường Thọ lay động thần lực, đi đường nhanh như điện chớp.

Ngọc Đế bệ hạ truyền âm cười hỏi: "Trường Canh ái khanh, bình thường gặp được địch thủ như vậy, ngươi sẽ ứng đối ra sao?"

"Thực lực hóa thân của tiểu thần có hạn, không am hiểu đấu pháp, phần lớn đều là ra một chút chủ ý." Lý Trường Thọ cũng không quay đầu, âm thầm truyền âm: "Vị Kim Thiền Tử này tâm ngoan thủ lạt, bản thể chính là Hồng Mông hung thú, bây giờ lại được Thánh Nhân Tây Phương Giáo thưởng thức, dường như muốn thu y làm đệ tử. Mà gần đây, rất nhiều tính toán của Tây Phương Giáo ở trên sự tình Long Tộc, đều là xuất ra từ tay y. Nếu như ngày hôm nay có thể lưu y ở nơi đây, tất nhiên là không thể tốt hơn."

"Tốt!" Trong mắt Ngọc Đế bệ hạ tỏa ánh sáng: "Ngày hôm nay liền để cho ta kiến thức một phen, ái khanh của ta đấu trí với cường nhân phương tây như thế nào!"

Cái trán của Lý Trường Thọ treo mấy đường vạch đen.

Hắn nói nhiều như vậy, kỳ thật cũng là muốn nói —— nếu xử lý vị Kim Thiền Tử này, ở phía Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ cảm thấy đau lòng.

Tuy nói một vị Kim Thiền Tử cũng không đáng giá cho Ngọc Đế bệ hạ tự mình ra tay.

Nhưng rõ ràng là có thực lực trực tiếp chém giết đối thủ, lại muốn núp ở phía sau xem kịch, chuyện này ít nhiều có một chút...

Không quá thận trọng.

Mà thôi, ai bảo đây là Ngọc Đế bệ hạ, một tiểu thần tứ giai như mình, nhiều chuyện, ít công đức, người khác nghỉ ngơi ta tăng ca, xuất binh toàn bộ nhờ vào vãi đậu tiên.

Đấu trí như thế nào?

Còn có thể đấu trí như thế nào...

Lý Trường Thọ bắt đầu âm thầm gọi người.

Đầu tiên là thần niệm buông xuống bên trong miếu Hải Thần, câu thông mấy lần cùng với ngọc tượng sát vách, rất nhanh liền liên hệ với Ngao Ất, bảo Ngao Ất lập tức mang theo cao thủ Long Tộc có thể tìm tới, mau chóng chạy đến chỗ Tây Hải này.

Ngao Ất đáp ứng một tiếng, Lý Trường Thọ liền chặt đứt thần niệm.

Ngay sau đó, lại phái một cỗ Đạo Nhân Giấy bộ dáng thiếu nữ, từ dưới mặt đất An Thủy Thành, chạy tới ranh giới Nam Hải.

Bất quá chỉ đảo mắt, một con cá xuất hiện ở trong nước biển, Lý Trường Thọ liền truyền âm đối với con cá.

Con cá này là khôi lỗi của Văn Tịnh đạo nhân.

Lý Trường Thọ cũng không giải thích nhiều, chẳng qua là bảo Văn Tịnh đạo nhân nếu có cơ hội, liền đi một chuyến đến Tây Hải, không thể trực tiếp bại lộ thân hình, mà hãy bí mật truyền âm với hắn trước.

Làm xong những điều này, Lý Trường Thọ liền bắt đầu suy nghĩ, hắn nên kéo dài thời gian như thế nào, mới có thể chiếu cố mặt mũi của chính mình và uy nghi Thiên Đình, tiện thể còn muốn cho Ngọc Đế bệ hạ cảm thấy...

"Hắc, trận đấu này còn rất đẹp."

Loại sự tình này, chú ý chính là một câu "Hợp tình lý, ngoài ý liệu".

Xem ra, nhất định phải sử dụng một tia ngạo mạn và hội chứng tuổi dậy thì bên trong bản tính của Kim Thiền Tử kia...

"Hừ!" Lúc này còn cách mấy ngàn dặm, Lý Trường Thọ hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lạnh lùng, khẽ vẫy phất trần.

Kim Thiền Tử thấy thế lập tức cười đến híp cả mắt, dường như hơi có một chút đắc ý.

Vào giờ phút này, ở trên thuyền vỏ sò, mấy vị Long Tử đứng dậy, sắc mặt cũng đều khác nhau.

Thái Tử Long Cung Tây Hải, Nam Hải cười nhạt một tiếng, bất vi sở động.

Đại Thái Tử Long Cung Bắc Hải có một chút buồn bực, nhưng coi như bình thường.

Đại Thái Tử Ngao Giáp Long Cung Đông Hải, vào giờ phút này lại là có một chút thấp thỏm, nhíu mày nhìn Kim Thiền Tử đột nhiên đứng dậy, trong đáy mắt càng là mang theo vài phần nghi hoặc.

Tên gia hỏa lộ hung tính ra ngoài này, xuất hiện từ chỗ nào?

Chương 436. Ngươi thắng

Ngao Giáp có thân hình thon dài, khuôn mặt anh tuấn, nhưng lại ham mê tửu sắc quanh năm, khiến cho dáng người gầy gò, đứng ở trên thuyền giống như một mỹ nhân mặc áo bào, cặp sừng trên đỉnh đầu cũng không được tính là trong suốt.

Lúc này, Ngao Giáp thấy Hải Thần lộ ra sắc mặt khó coi đến từ phương hướng đông nam, lại thấy cao thủ đột nhiên toát ra, hô hào " Hải Thần, có nguyện ý bàn bạc lại với ta một lần"...

Cẩn thận suy nghĩ, Ngao Giáp đã rõ ràng một chút gì đó.

Hắn đã bị người bố cục!

Mặc dù ngày bình thường Ngao Giáp sống phóng túng qua ngày, nhưng cũng không phải là người ngu dại, biết phụ vương nhà mình lựa chọn con đường nào, vào giờ phút này đã quyết định thật nhanh.

"Hải Thần ca ca!" Ngao Giáp mở miệng la lên một tiếng, lộ ra mấy phần vội vàng, càng là trực tiếp vượt qua Kim Thiền Tử, đi ra bên ngoài ngàn dặm nghênh đón Lý Trường Thọ.

Thấy thế, Kim Thiền Tử hơi nhăn lông mày lại, chắp tay ở sau lưng, giữa ngón tay lại thêm một thanh đoản đao lá liễu mỏng như cánh ve, trong mắt lộ ra một chút hung ác.

Lý Trường Thọ bén nhạy bắt được tiểu động tác của Kim Thiền Tử, hai mắt nhíu lại, lạnh nhạt nói: "Ngươi dám?"

Trên khóe miệng của Kim Thiền Tử phác hoạ ra một tia mỉm cười, ngón tay phía sau vừa muốn gảy nhẹ, động tác đột nhiên dừng lại.

Sát ý thật dày đặc!

Chợt nghe vài tiếng rồng gầm, ba đạo thân ảnh lóe ra từ bên trong nước biển, nhưng không có mang theo nửa điểm bọt nước, hiện lên theo hình tam giác, ẩn ẩn vây quanh Kim Thiền Tử.

Đây là ba vị lão giả đầu rồng, khí tức trầm ổn, uy nghiêm bất phàm, lân giáp trên mặt hiện ra huyết sắc nhàn nhạt, trên người càng là có một tầng nghiệp chướng mắt trần có thể thấy bao vây.

Chiến Long Viễn Cổ!

Lúc này, sắc mặt của Kim Thiền Tử bắt đầu thay đổi.

Hải Thần đột nhiên đến đây...

Long Tộc mai phục cao thủ như thế...

Xem ra, kế hoạch ngày hôm nay của gã, đã sớm bị Hải Thần cùng với Long Tộc nhìn thấu!

Vì cái gì?

Chính mình mưu tính hồi lâu, mở ra lối riêng, âm thầm dùng bí pháp Tây Phương Giáo ảnh hưởng tâm thần của Đại Thái Tử Long Cung Tây Hải, chuẩn bị lấy đây làm điểm đột phá để từng bước xâm chiếm thế hệ tiếp theo của Long Tộc.

Long Tộc vô cùng coi trọng sự kế thừa của các hậu bối, chỉ cần chính mình khống chế hơn phân nửa thế hệ Long Tộc tiếp theo, lại phối hợp với các phương diện khác tạo áp lực cho Long Tộc, lo gì Long Tộc không ngã?

Nhưng mà, kế hoạch này vừa mới bắt đầu tiến hành, ngày hôm nay thật vất vả mới đưa tới ba vị Thái Tử Long Cung Nam Hải, Long Cung Đông Hải, Long Cung Bắc Hải, lại thuận thế tìm tới mấy vị dòng dõi trọng thần Long Tộc.

Gã âm thầm ra tay, lúc này vừa mới đả động hai vị Long Tử không trọng yếu, Hải Thần đã tới nơi đây!

Quả nhiên, không hổ là tồn tại có thể khiến cho nữ vương Muỗi tộc liên tục ăn thiệt thòi.

"Ha ha ha!" Kim Thiền Tử đối mặt với sự bao vậy của ba vị cao thủ Long Tộc, lại là hoàn toàn không sợ, vẫn cười to vài tiếng, tán thán nói: "Hải Thần, ngươi thắng rồi!"

Hả? Trong đáy lòng Lý Trường Thọ mặc dù tràn đầy dấu chấm hỏi, nhưng mặt ngoài vô cùng bình tĩnh, tùy ý cười cười, trong mắt mang theo một chút xem thường.

Phía sau hắn, Ngọc Đế cùng với Đông Mộc Công liếc nhìn nhau.

Trong đáy mắt Đông Mộc Công tràn đầy tán thưởng, mặc dù hoàn toàn không rõ Hải Thần là làm được bằng cách nào, nhưng lúc này tuyệt đối không thể để cho bệ hạ nhìn ra chính mình không hiểu.

Ngọc Đế cũng lộ ra nụ cười thản nhiên, như thể mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Đại Thái Tử Long Cung Đông Hải đã bay đến trước mặt Lý Trường Thọ, phía sau cũng có nhiều thêm một vị lão giả đi theo, vái chào thật sâu đối với Lý Trường Thọ.

"Hải Thần ca ca! Ngày hôm nay Giáp suýt nữa đã trúng tính toán của người khác, nhờ có Hải Thần ca ca chạy đến kịp thời!"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, hỏi lão giả kia: "Mấy vị vì sao lại ở chỗ này?"

Lão giả Long Tộc kia vội nói: "Hồi bẩm Hải Thần, là Nhị Thái Tử đi tìm chúng ta, nhờ chúng ta đến đây hộ vệ Đại Thái Tử."

Ngao Giáp cười nói: "Nguyên lai, Hải Thần ca ca đã sớm sắp xếp xong xuôi!"

Lý Trường Thọ: "..."

Việc này, thật sự không phải do hắn an bài, hẳn là ứng đối Ngao Ất làm ra.

Lý Trường Thọ bình tĩnh nói: "Còn xin các vị động thủ, bắt đầu hung thú này lại!"

"Được!"

Lão giả đầu rồng kia ôm quyền trả lời, quay người phát ra một tiếng rồng gầm rung trời, ba vị cao thủ Long Tộc vây quanh Kim Thiền Tử đồng loạt ra tay.

Kim Thiền Tử cầm đao cười khẽ, thân hình quỷ dị biến mất không thấy gì nữa tại chỗ, lúc xuất hiện một lần nữa, đã là ở phía sau Thái Tử Long Cung Bắc Hải có một chút mờ mịt.

Một thanh dao găm cánh mỏng, đặt ở trên cổ Long Thái Tử!

Cùng lúc đó, mấy lưỡi đao hơi mỏng, xuất hiện ở phía sau cổ của Long Thái Tử Tây Hải, Nam Hải!

Ba vị Long Thái Tử bị chế trụ trong nháy mắt, kia ba đầu Chiến Long Viễn Cổ đành phải dừng thân hình lại.

Thấy tình huống này, Ngao Giáp ở ngoài xa ngàn dặm, lập tức trốn ở phía sau lưng lão giả đầu rồng, nhìn về nơi xa thông qua bả vai của lão giả đầu rồng.

Kim Thiền Tử đảo ánh mắt qua các nơi, vẫn trấn định tự nhiên, hiển nhiên trước đây đã tính toán kỹ phương pháp thoát thân như vậy.

Gã cười nói: "Bần đạo am hiểu na di, có tốc độ cực nhanh, các vị muốn giữ ta chỉ sợ là có một chút phiền phức. Hải Thần, không bằng chúng ta nhân cơ hội này, bàn bạc một lần nữa.

Sau lần trò chuyện với Hải Thần trước đây, luôn cảm thấy bị lời nói của Hải Thần làm lệch lạc, chưa thể biểu đạt suy nghĩ trong đáy lòng."

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Ta không có gì để nói với ngươi. Kim Thiền Tử, ngươi thực có can đảm giết ba vị điện hạ này? Phương tây các ngươi là muốn Long Tộc nghe lệnh, hay là muốn Long Tộc không chết không thôi cùng với các ngươi."

"Hải Thần chỉ sợ là đã hiểu lầm." Kim Thiền Tử lãnh đạm nói: "Bần đạo bất quá chỉ là tu khách sơn dã, cũng không có quan hệ cùng với Linh Sơn phương tây."

"Phải không?" Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Lời thề đại đạo của đạo hữu lần trước vẫn đang quanh quẩn bên tai của ta, bây giờ làm sao lại không dám nhận chỗ dựa sau lưng rồi? Hay là đã bị đuổi ra khỏi cửa?"

"Nực cười!" Kim Thiền Tử quát lạnh một tiếng, lần này ngược lại là cẩn thận hơn rất nhiều, cũng không tiếp tục biện bạch.

Đúng vào lúc này, Lý Trường Thọ nghe được một tia truyền âm, tiếng nói kia vũ mị mềm mại, lại mang theo một chút khiếp nhược, có chút cố ý tạo cảm giác hoa mỹ.

"Đại nhân, nô gia đã đến, ngài có thể truyền âm đối với con linh ngư trong biển kia, lúc này nô gia đang trốn ở ngoài ngàn dặm."

Thì ra Văn Tịnh đạo nhân đã chạy tới.

Một đoạn thời gian không có liên hệ, như thế nào xưng hô cũng thay đổi.

Lý Trường Thọ lập tức truyền âm đối với con linh ngư kia, dặn dò: "Sau đó nếu thấy Kim Thiền Tử chạy đi, ngươi liền thừa cơ cứu gã một phen, nhớ rõ không được triển lộ ra thân hình của bản thân. Sau đó neus như Kim Thiền Tử không trốn thoát được, ngươi liền không cần hiện thân, cũng làm như chính mình chưa từng tới nơi đây bao giờ."

Chương 437. Đừng đoán mò

Văn Tịnh đạo nhân lập tức truyền âm trả lời: "Nô gia tuân mệnh, đại nhân, Tây Phương Giáo cũng có cao thủ âm thầm trốn ở nơi đây, còn xin đại nhân cẩn thận một chút."

Lý Trường Thọ nghe vậy ngược lại là mỉm cười, điểm này trước đây đã có cân nhắc.

Vừa an bài tốt Văn Tịnh đạo nhân, lại nghe Kim Thiền Tử cất cao giọng nói: "Hải Thần vì sao lại dừng ở bên ngoài sáu trăm dặm, không phải là sợ đó chứ? Nếu như bần đạo đoán không lầm, Hải Thần dùng lúc này vẫn là hóa thân, sao đến mà ngay cả khí phách ngồi trò chuyện cùng với bần đạo cũng đều không có?"

—— Phép khích tướng.

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Luận đạo cùng với ta đều là anh hùng, ngồi uống rượu với ta cũng không phải là đạo chích."

—— Phản khích tướng.

"Tốt cho một câu đều là anh hùng!" Kim Thiền Tử châm chọc nói: "Nếu nói đến đạo chích, hai người phía sau ngươi này lại là người nào? Nhìn khí tức của bọn hắn thường thường, mang theo một chút Thiên Đình công đức, bất quá cũng chỉ là tiểu thần Thiên Đình mà thôi. Như thế nào, bần đạo hẳn là ngay cả bọn họ cũng không bằng?"

Nghe lời ấy, Đông Mộc Công hét lớn một tiếng: "Ngươi!"

"Ha ha." Ngọc Đế mỉm cười đánh gãy lời nói của Đông Mộc Công, cũng không nói thêm cái gì, chẳng qua là lẳng lặng mà nhìn

Kim Thiền Tử.

Lý Trường Thọ trực tiếp mắng: "Hoang đường! Nực cười! Kim Thiền Tử, ngươi lấy thần thông luận anh hùng, lại không biết bần đạo nói tới là hai chữ đức hạnh và khí chất! Nhìn hành vi này của ngươi, lúc này lấy tính mạng của ba vị điện hạ để áp chế, còn muốn ngồi đàm đạo cùng với bần đạo? Có thể nói là không có một chút liêm sỉ nào, làm sao lại không đảm đương nổi hai chữ đạo chích kia?"

"Tốt cho một cái Hải Thần! Mỏ nhọn răng sắc, bần đạo nói không lại ngươi!" Trong mắt Kim Thiền Tử nở rộ hung quang, vừa mới nói xong, ánh vàng phun trào, thân ảnh trực tiếp biến mất không thấy gì nữa!

Ba vị Chiến Long Viễn Cổ kia, gần như đồng thời huy quyền đối với nơi nào đó trong không trung, không gian rung chuyển, đám mây vỡ nát, nhưng lại không thu được gì!

Một vị Chiến Long đột nhiên hét lớn: "Hải Thần coi chừng!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên báo động, trên mặt biển bên ngoài trăm trượng, quỷ dị xuất hiện một vòng xoáy màu đen, trong đó bắn ra sau luồng ánh vàng yếu ớt!

Ngay ở trong một cái chớp mắt này!

Lý Trường Thọ bên trái, Đông Mộc Công bên phải, cùng nhau vọt tới, ngăn ở trước người Ngọc Đế!

Lý Trường Thọ giang hai cánh tay, Đông Mộc Công phấn đấu quên mình, sắc mặt của hai người đều là thấy chết không sờn như vậy, chỉ kém trực tiếp gọi vài tiếng "Hộ giá" "Hộ giá"...

Cái trán của Ngọc Đế treo đầy vạch đen, suýt nữa trực tiếp đánh bay phụ tá đắc lực của chính mình.

Dựa vào sự che lấp của Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công, Ngọc Đế nhẹ nhàng điểm ngón tay một cái, một chùm ánh sáng trắng từ trên xuống dưới, bao bọc Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ".

Liền nghe vài tiếng đinh đinh nhẹ vang lên, sáu lưỡi đao mỏng màu vàng bị ánh sáng trắng nhẹ nhõm cản bay...

Trong mắt Ngọc Đế lại bắn ra hai luồng ánh sáng trắng, ánh sáng trắng này giao hội, ngưng tụ thành một thanh cự kiếm, chém vào bên trong vòng xoáy!

Bên trong vòng xoáy truyền ra một tiếng rên, có một thân ảnh mơ hồ nhẹ nhàng rung động, tiếp đó cùng với vòng xoáy biến mất không thấy gì nữa, chỉ có một vệt máu tươi vẩy xuống từ không trung...

Lời nói có một chút hung lệ của Kim Thiền Tử, truyền đến từ bốn phương tám hướng: "Chưa từng nghĩ ở trong Thiên Đình cũng là tàng long ngọa hổ, ngày hôm nay bần đạo lĩnh giáo! Giấu mà không lộ, ám tiễn đả thương người, đạo hữu cũng không phải là anh hùng, chỉ là tiểu đạo chích! Ha ha ha, ha ha ha!"

Lý Trường Thọ bí mật quan sát sắc mặt của Ngọc Đế bệ hạ, trong đáy lòng hơi run rẩy.

Vị huynh đệ này còn cười, cười cái gì?

"Ài, ngự đệ ca ca, cuối cùng biết vì cái gì, vào thời điểm ngươi chuyển thế đi lấy kinh, sẽ bị đại tướng Thiên Đình nào đó không muốn bại lộ tính danh ấn chết chín lần..."

Ánh sáng trắng bao phủ hai mắt Ngọc Đế, nhìn chăm chú lên một phương hướng nào đó trong không trung, truyền âm nói đối với Lý Trường Thọ: "Có người tiếp ứng, giúp gã chạy trốn."

"Bệ hạ, người tiếp ứng gã là ai?"

"Một nữ tử, lai lịch hẳn cũng là hung thú."

Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ cảm thấy nữ tử kia như thế nào?"

"Ài, ái khanh đừng có đoán mò." Ngọc Đế nghiêm mặt nói: "Ta và Ngô sư muội chính là một cuộc hôn nhân làm gương giữa thiên địa, không thể làm sự tình lỗ mãng càn rỡ."

Lý Trường Thọ: "..."

Lời này của bệ hạ, thật đúng là không thể bình phẩm.

Đát ~ Linh dịch trong suốt trượt xuống từ thạch nhũ, rơi vào bên trong ao nhỏ trong vắt.

Tại ranh giới Ngũ Bộ Châu, sâu trong lòng đất, trong một nham động tản ra quang mang bảy màu, Kim Thiền Tử xếp bằng ở bên cạnh linh ao, sắc mặt trắng bệch, trường bào nhuốm máu, toàn thân căng thẳng, thỉnh thoảng run rẩy, nụ cười bên miệng mang theo một chút miễn cưỡng...

Gã đang sợ?

Nói đùa cái gì, đường đường là Hồng Mông hung thú, bản thể là Kim Thiền sáu cánh, thiên phú thần thông không gian, bị phương tây thu phục vẫn là bởi vì Thánh Nhân đích thân ra tay bắt giữ!

Đó có thể gọi là sợ không?

Gã chẳng qua là...đang sợ hãi mà thôi.

Mà tâm tình sợ hãi như vậy, hoàn toàn đến từ bản năng, bắt nguồn từ đạo bóng hình xinh đẹp mơ hồ không chừng ở bên người Kim Thiền Tử.

Ở bên người Kim Thiền Tử, nữ tử mặc áo dài màu máu kia nhẹ lay động gót sen, thân ảnh xinh đẹp giống như sương mù ngưng tụ thành, một ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng đụng vào cái trán của Kim Thiền Tử, chậm rãi xẹt qua.

"Tiền bối." Kim Thiền Tử lại cười nói: "Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối."

"Ha ha ha..." Tiếng cười kia, bên trong nhẹ nhàng mang theo vài phần yêu kiều, mềm mại và dịu dàng, nhưng rơi vào trong tai Kim Thiền Tử, lại có vẻ dị thường chói tai.

Kim Thiền Tử tự nhận, nếu như chính mình không có thương thế, cũng sẽ không sợ vị Hắc Sí Huyết Văn này, coi như động thủ, thắng bại chia 5 - 5, chính mình cũng có thể ỷ vào thần thông thoát thân.

Nhưng lúc này, gã bị thần kiếm của vị tiên thần Thiên Đình kia chém bị thương, lại bị nữ tử bên người này chiếm được tiên cơ...

"Ta đã cứu ngươi?"

"Đương nhiên." Kim Thiền Tử mỉm cười đáp lời, nhưng gax vừa dứt lời, hầu kết liền không khỏi rung động nhè nhẹ.

Một bàn chân ngọc của Văn Tịnh đạo nhân giẫm thượng trên ở phiến đá bên người gã, chậm rãi cúi người, khuôn mặt đủ để chúng sinh thất vọng kia, mang theo vài phần nghiền ngẫm.

Nàng hơi tới gần bên mặt Kim Thiền Tử, nhẹ nhàng hít hà.

"Chậc, máu của ngươi, làm sao lại hôi thối như vậy, làm ta không có một chút muốn ăn nào..."

Kim Thiền Tử ngoài cười nhưng trong không cười: "Đa tạ tiền bối chiếu cố, ngươi và ta cùng làm việc cho hai vị lão gia, tất nhiên là không thể xảy ra nội chiến."

"Ồ." Thân ảnh của Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng lóe lên, xuất hiện ở một bên đầm nước khác, trong mắt phượng lộ ra khinh thường nhàn nhạt.

Chương 438. Có tâm sự

"Nhưng chớ có trái một câu tiền bối, phải một câu tiền bối, ta và ngươi cũng không quen biết. Ngày hôm nay cứu ngươi, bất quá chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua, nếu không cứu chỉ sợ sẽ bị trong giáo trách cứ. Nhớ kỹ, mọi thứ không thể làm quá tuyệt, có thịt ngon liền để lại cho người bên cạnh một chút. Không thì lần sau lại gặp ngươi như vậy, cũng không phải là...lấy một tia nguyên thần của ngươi đơn giản như vậy."

Trong lúc nói chuyện, Văn Tịnh đạo nhân chậm rãi nâng tay trái lên, đầu ngón tay xanh nhạt như ngọc quấn quanh từng tia từng tia huyết khí, ngưng tụ thành một cỗ hư ảnh huyết thiền.

Ngón tay nhỏ nhắn của nàng nhẹ nhàng niết một cái, huyết thiền kia lập tức nổ nát vụn.

Lúc nào? !

Sắc mặt của Kim Thiền Tử lập tức tái nhợt mấy phần, thân thể run rẩy một hồi, hung quang trong mắt bức người.

Nhưng Văn Tịnh đạo nhân hừ lạnh một tiếng, lại là không thèm liếc nhìn gã nữa, vòng eo mềm mại hơi lắc lư, thân ảnh biến mất không thấy theo đó, chỉ để lại một chút cười khẽ, một vệt đỏ máu, cùng với một chút âm thanh mà Kim Thiền Tử nghe thấy có một chút chói tai...

Vo ve ~~

Khuôn mặt thanh tú của Kim Thiền Tử run nhè nhẹ, tay trái nắm quyền, sâu trong lòng đất bên trong phạm vi ngàn dặm không ngừng nổ vang.

...

"Văn Tịnh hẳn là sẽ biết kế tiếp nên làm như thế nào." Trong đáy lòng Lý Trường Thọ suy nghĩ.

Hắn đối với năng lực làm việc của Văn Tịnh đạo nhân, so với thực lực ăn vạ của Triệu đại gia, còn muốn càng yên tâm hơn một ít.

Ngày hôm nay để Văn Tịnh đạo nhân chạy đến nơi đây, tự nhiên không phải là vì cho Ngọc Đế bệ hạ liếc nhìn.

Không ai đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra, nhân tâm là thứ khó nắm bắt nhất.

Ở trong chuyện có quan hệ với Văn Tịnh đạo nhân, Lý Trường Thọ nhất định phải lưu lại thủ đoạn ở trước mặt Ngọc Đế.

Không có gì khác, người thu hoạch cuối cùng trong đại kiếp Phong Thần, là Thiên Đình cùng với Tây Phương Giáo, nếu nói cả hai thường có "liên kết" trong đại kiếp Phong Thần, như vậy cũng không cần ngạc nhiên.

Nếu như để cho Ngọc Đế biết được trước thời hạn, Văn Tịnh đạo nhân là mật thám Nhân Giáo chôn ở phương tây, nói không chừng vào sau này liền sẽ trở thành "thẻ đánh bạc bàn điều kiện".

Vào lúc đại kiếp Phong Thần, Ngọc Đế cũng là một nửa người đánh cờ, tuyệt đối không thể đánh giá riêng trên cơ sở "Nhân tính".

Điểm này, lúc Lý Trường Thọ xây dựng sách lược Long Tộc trong mấy năm kia, đã vô cùng rõ ràng.

Hôm nay để cho Văn Tịnh đạo nhân hành sự tùy theo hoàn cảnh, nếu như Kim Thiền Tử có thể chạy trốn, liền để cho Văn Tịnh đạo nhân tiếp ứng Kim Thiền Tử, nhìn như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, kì thực là dệt hoa trên gấm, đây là diễn trò cho phương tây xem.

Trong quá trình xử lý tiếp theo, nếu như tâm kế của Văn Tịnh đạo nhân không đủ, sẽ biểu lộ thiện ý đối với Kim Thiền Tử.

Nếu như Văn Tịnh cân nhắc toàn diện hơn một chút, nhân cơ hội đấm Kim Thiền Tử hai quyền, cảnh cáo gã về sau không được độc chiếm công lao, như thế càng có thể đạt được sự tín nhiệm của Tây Phương Giáo...

Nhiều thêm một phần bảo hiểm, nhiều thêm một phần an ổn.

Vào giờ phút này, Lý Trường Thọ lấy thân phận Hải Thần, mang theo Ngọc Đế cùng với Đông Mộc Công hóa thành hai vị phụ thần, đã đi đến trên chiếc tiên thuyền Long Tộc kia.

Sau khi nghe tin, đại đội binh mã Long Cung Tây Hải đã đến bao vây nơi này.

Mấy vị Long Tử đi về phía trước hành lễ, Ngao Sự Long Cung Tây Hải càng là than thở khóc lóc, nói chính mình kết giao vô ý, lại dẫn sói vào nhà.

"Trường Canh ái khanh." Ngọc Đế truyền âm nhắc nhở: "Nguyên thần của mấy vị Long Tử này hơi khác thường."

Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Bệ hạ, đây là thủ đoạn bên kia thường dùng. Cao thủ Long Tộc đã nhìn ra dị thường, chúng ta cũng không cần hỏi việc này nhiều."

Ngọc Đế cười gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh, Ngọc Đế liền phát hiện ra, tình huống so với Lý Trường Thọ nói tới còn muốn phiền toái hơn một chút.

Lúc này, bên trong một số lớn nhân mã Long Cung Tây Hải phái tới, người có tu vi cảnh giới tương đương với Luyện Khí Sĩ

Nhân Tộc phía trên cảnh giới Thiên Tiên, hai phần ba đều có một chút vấn đề.

Nói một cách khác...

Nhóm người Thiên Đình bọn hắn đang bị một lượng lớn kẻ khốn kiếp bao vậy.

Sau đó, Ngọc Đế liền nhìn Lý Trường Thọ đang hàn huyên nói đùa cùng với khôi lỗi Tây Phương Giáo, ứng đối trái phải.

Đây thực sự là...

Cảnh tượng đầy ắp tiếng cười ở khoảng cách gần, và những con dao được giấu sau lưng từ xa.

Trong mắt Ngọc Đế toát ra mấy phần suy tư, một chút kiên quyết, nhưng tiếp đó, liền khôi phục thành sáng tỏ như trước đây.

Đông Mộc Công ở bên cạnh bén nhạy phát giác ra được, Ngọc Đế bệ hạ vào giờ khắc này dường như có một chút khác biệt.

Lý Trường Thọ ở phía trước hàn huyên một hồi, trăm đầu Thương Long phi tới từ phương hướng nam, bắc, lúc tới gần tiên thuyền, từng người hóa thành hình người.

"Giáo Chủ ca ca!" Ngao Ất mang theo mấy trăm cao thủ chạy đến, ôm quyền hành lễ đối với Lý Trường Thọ từ phía xa xa.

Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu, vẫn chưa điểm phá thân phận của Ngọc Đế bệ hạ.

Lần này, Lý Trường Thọ không tiếc lời tán dương đối với "Dự kiến trước" của Ngao Ất, ở trước mặt Ngọc Đế, hung hăng...tán thưởng Ngao Ất một hồi.

Đợi cao thủ Long Tộc hướng về phía trước nói cám ơn đối với Lý Trường Thọ, Ngọc Đế truyền âm nói: "Trường Canh, chúng ta trở về đi, nơi đây cũng không quá mức lý thú."

Lý Trường Thọ liền nói cáo từ đối với cao thủ Long Tộc, trước khi đi còn căn dặn đối với Ngao Ất, bảo y không nên quên an bài tiểu thần tuần biển tuần tra tại Tứ Hải.

Trước khi chia tay, Lý Trường Thọ lại nói đối với Ngao Ất: "Sau khi xử lý tốt sự vật các nơi, Ngao Ất ngươi hãy đến An Thủy Thành một chuyến, ta có một vật muốn giao cho ngươi."

"Vâng!" Ngao Ất cúi đầu, ôm quyền, hành lễ tiễn ba người Lý Trường Thọ rời đi.

Một lát sau, Lý Trường Thọ lái thuyền gỗ, tiếp tục dạo chơi tại các nơi Tây Hải.

Hắn cùng với Đông Mộc Công đều phát hiện ra thần sắc của Ngọc Đế có một chút không đúng, cùng với lúc Ngọc Đế vừa hạ phàm không màng danh lợi an nhàn trước đây, hoàn toàn khác biệt.

Dường như có tâm sự gì...

Đông Mộc Công cùng với Lý Trường Thọ trao đổi ánh mắt, hai người đều có một chút mê hoặc.

Lại một lát sau, Ngọc Đế khoát tay, ngừng ca múa nhạc khúc, uống một hơi cạn sạch rượu "chuyên cúng Tửu Cửu " trong chén.

"Mà thôi!" Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công đồng thời đứng dậy.

Ngọc Đế nhẹ nhàng thở dài, đứng dậy nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, đưa tay vỗ vỗ đầu vai của Lý Trường Thọ.

"Hiện giờ Thiên Đình vừa cất bước, làm cho Trường Canh ái khanh ngươi chịu khổ."

Lý Trường Thọ: Không khổ, cho nhiều hơn một chút công đức là được.

Ngọc Đế nói: "Ngày hôm nay ta nhìn thấy ái khanh đối phó với cường nhân phương tây, cùng với hàn huyên với những kẻ Long tộc có mục đích riêng kia như thế nào! Trọng thần Thiên Đình của chúng ta, vì cái gì lại bị một đầu hung thú ức hiếp như vậy! Chính thần Tứ Hải mà ta sắc phong, sao lại mỉm cười với những sinh vật không thể chịu nổi kia! Mộc Công ở đâu!"

Chương 439. Hơi bị đẹp trai.

Đông Mộc Công lập tức khom người lĩnh mệnh: "Lão thần ở đây!"

Ngọc Đế đứng ở bên trong mui thuyền có một chút thấp bé, đi qua đi lại, cẩn thận suy nghĩ, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

"Sau khi trở về Thiên Đình, lập tức lập một phần ý chỉ. Trường Canh ái khanh tạo phúc Tứ Hải, nâng cao uy nghi Thiên Đình, thần vị thăng ba cấp, bổng thêm sáu thành. Từ nay về sau Thiên Đình lại lập một nhánh thuỷ quân Thiên Đình, đóng quân tại Thiên Hà, ngày đêm thao luyện, trợ giúp Trường Canh ái khanh! Ý chỉ sẽ được ngưng tụ trong vòng hai mươi năm, thuỷ quân Thiên Đình sẽ được triển khai cùng ngày!"

Đông Mộc Công trả lời: "Thần, lĩnh mệnh!"

"Trường Canh ở đâu?"

Lý Trường Thọ cúi đầu nói: "Tiểu thần ở đây."

"Trước đây ta có một chút sơ hở, cảm thấy ngươi có Thái Thanh sư huynh che chở, phương tây không dám cứng rắn lấn át. Đây là sai lầm của ta." Trong mắt Ngọc Đế áo trắng mang theo vài phần áy náy.

Lý Trường Thọ nở nụ cười có một chút ấm áp, đáp lời: "Bệ hạ, tiểu thần ngược lại là cảm thấy, đọ sức cùng với bọn hắn như vậy là có một chút thú vị."

Ngọc Đế cười khẽ, lại nghiêm mặt nói: "Nhưng Trường Canh, ngươi cũng có chỗ thiếu sót, chính là làm việc quá ổn. Ngươi là đệ tử Nhân Giáo, điểm này có một chút giống Thái Thanh sư huynh, vốn không có gì đáng trách. Trường Canh ngươi lại đến xem."

Trong lúc nói chuyện, Ngọc Đế đẩy ra cửa sổ khoang thuyền, nhìn vạn dặm khói sóng ngoài cửa sổ, tiếp tục nói: "Gió có lúc chậm, cũng có lúc nhanh, mây có tản ra, cũng có đột nhiên co lại. Thiên địa vạn vật, đều có lý lẽ nhanh chậm. Sự tình Long Tộc, cũng là như thế."

Lý Trường Thọ nghe vậy, lập tức bày ra bộ dáng rất có xúc động, chậm rãi gật đầu, lại vái chào.

"Tiểu thần thụ giáo!"

"Sự tình Long Tộc, ngày hôm nay ta liền trực tiếp hạ lệnh đối với Trường Canh ngươi, ngươi tạm thời không cần quản Long Tộc nhiều."

Ngọc Đế nói: "Mười hai năm sau, Thiên Đình tổ chức thịnh yến bàn đào, ta sẽ mời Long Vương Tứ Hải nhập Thiên Đình hưởng yến. Nếu bọn họ cam tâm tình nguyện quy thuận Thiên Đình, ta liền không dùng kiếm trảm long. Nếu bọn họ còn có dị tâm, không biết thiên mệnh, ta sẽ đích thân đi vào trong Tử Tiêu Cung, cầu Đạo Tổ hạ xuống Thiên Phạt, hỏi tội Long Tộc!"

Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công liếc nhìn nhau, từng người đều có một chút chấn động, đồng thời hành lễ xưng phải.

Ngọc Đế nhắm mắt chậm rãi thở hắt ra, sau đó lại mở mắt ra, nhìn chăm chú mảnh nước xanh trời xanh này.

Áo trắng như tuyết, tóc dài bay nhẹ.

Lúc này Lý Trường Thọ nhìn bóng lưng vị chúa tể Tam Giới này, lại vô hình cảm thấy...

Còn hơi bị đẹp trai.

Lý Trường Thọ hô: "Tiểu thần tạ ơn bệ hạ thông cảm!"

Ngọc Đế cười nói: "Trường Canh, Mộc Công, các ngươi có lẽ không biết, ta kỳ thật cũng không có hứng thú đối với thần quyền Thiên Đế. Năm đó Yêu Đình phá toái, Đạo Tổ và Lục Thánh hiện thân, thu thập sơn hà phá toái sau khi tam tộc đại chiến, đánh tan Yêu Đình Thượng Cổ, luyện thành Thiên Đình bây giờ. Lúc ấy Chuẩn Đề sư huynh Tây Phương Giáo khẩn cầu đối với Đạo Tổ, Thiên Đình này nên do Thánh Nhân chấp chưởng. Lão sư làm sao không biết ý của Chuẩn Đề?"

Ánh mắt của Ngọc Đế vô cùng xa xăm, dường như có thể nhìn thấu biển này, trời này.

Mà y tiếp tục nói, một tia đạo vận Thiên đạo đã sớm bao trùm thuyền gỗ, không cần phải lo lắng bị ai nghe lén.

Ngọc Đế nói: "Tam Thanh sư huynh thanh tịnh đạm bạc, không hỏi thế sự, nếu như lúc ấy lão sư đáp ứng, Thiên Đình liền trở thành một kiện pháp bảo của hai vị sư huynh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Tam Giới cuối cùng sẽ khó quy về. Cho nên, lão sư chụp ta và sư muội từ trong Tử Tiêu Cung ra, cũng không nói cho ta cái gì, liền lập ta và sư muội làm Đế Hậu Thiên Đình, ta là Ngọc Đế, nàng là Vương Mẫu, tổng lĩnh sự tình Tam Giới. Ta lúc mới làm Ngọc Đế, Thiên Đình trống rỗng, các nơi chẳng qua là mây khói, liền cùng với sư muội ngồi sững sờ ở trước Lăng Tiêu bảo điện, không biết chính mình nên làm cái gì, cũng không biết biểu tượng cụ thể của chức vị Thiên Đế này là cái gì. Ta và sư muội, vốn chỉ là bưng trà đưa nước cho lão sư, truyền tin canh cổng, nào đã làm qua cái gì Thiên Đế Thiên hậu? Mãi cho đến ngày hôm nay, ta vẫn như cũ không ngừng đang hỏi bản thân: Lão sư để cho ta làm Thiên Đế, rốt cuộc là muốn ta làm cái gì? Ngày hôm nay, đã đại khái sáng tỏ."

Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Tiểu thần cả gan, muốn nghe bệ hạ nói nhiều hơn."

Đông Mộc Công ở một bên không khỏi rơi vào trầm tư, lời này, y làm sao lại không nghĩ ra?

Ngọc Đế nói: "Thiên địa và sinh linh. Tam Giới rộng lớn biết bao, Thánh Nhân động một tí liền tinh luyện gió lửa khí hậu, chúng đệ tử Thánh Nhân đều có uy năng che biển chìm lục, cường giả các tộc dời núi lấp biển, đẩu chuyển không gian. Cần ta tiến hành ước thúc. Chân linh trước khi biến đổi sinh ra trong hư không, nhưng sau khi chân linh biến đổi, chúng được phân thành mạnh yếu, Thiên Đình chúng ta, chính là muốn để cho kẻ mạnh không thể làm càn, kẻ yếu có thể sống an ổn. Cần ta khống chế. Trường Canh, Mộc Công, các ngươi có nguyện đi theo ta?"

Mộc Công nghiêm nghị nói: "Lão thần nguyện máu chảy đầu rơi, cống hiến sức lực vì bệ hạ, chết không có gì đáng tiếc!"

Lý Trường Thọ lại chậm rãi thở dài, cười nói: "Ta chỉ mới làm thần, con đường phía trước còn dài, nguyện chung ánh mắt cùng với bệ hạ."

Ngọc Đế xoay người lại, mỉm cười gật đầu đối với Lý Trường Thọ.

Mộc Công ở bên cạnh không khỏi rơi vào trầm tư một lần nữa...

Lời này, y là thật sự không nghĩ ra được.

...

Ngọc Đế, Thiên Đình, mười hai năm sau Long Tộc sẽ đến dự thịnh yến bàn đào, không quy thuận liền hàng Thiên Phạt...

Sau khi đưa tiễn Ngọc Đế cùng với Đông Mộc Công, Lý Trường Thọ thu xếp tốt Đạo Nhân Giấy tại An Thủy Thành, bản thể ở trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong rơi vào trầm tư.

Mười hai năm, hơi ngắn ,ppkt chút.

Mà thời gian điểm Ngọc Đế sử dụng thủ đoạn chủ động, cũng sớm hơn so với dự đoán của hắn một chút.

Hiện thân tự bàn đọc sách mới, Lý Trường Thọ đi đến góc trên giá sách, lấy ra hai túi bảo nang, lấy ra hai chồng chất tranh cuốn vải vóc ở trong đó, chậm rãi mở ra, bày ra khắp toàn bộ mật thất.

Đây là, lúc ban đầu hắn tiếp nhận nhiệm vụ "Long Tộc Nhập Thiên", viết xuống "kế sách".

Đại bộ phận nội dung trên đó đều đã bị biến mất.

Ngày hôm nay, sau khi Lý Trường Thọ cẩn thận châm chước, cuốn hơn phân nửa vải vóc lên, treo ở trước mặt, dùng một luồng Tam Muội Chân Hoả trực tiếp đốt sạch.

Những thứ này đều vô dụng.

Xoay người lại, Lý Trường Thọ nhìn ba tấm vải vóc còn thừa lại phía sau, và những mũi tên được đánh dấu lên và xuống.

"Cuối cùng, có thể dùng đến một phần này."

Sau đó, Lý Trường Thọ cầm một tấm vải vóc khác, vẽ đùi gà, giỏ trúc, hoa lan, ná cao su, chén dạ quang trên đó.

Lần này hắn ngẫm nghĩ, lại tăng thêm một chiếc trâm cài đầu, sau đó ngồi xếp bằng trên không, điều khiển một tấm vải vóc lơ lửng ở xung quanh người, nâng bút tiếp tục tô tô vẽ vẽ.

Càng là vào thời khắc thế này, càng là không thể một bầu nhiệt huyết, cái gì cũng đều không để ý.

Chương 440. Vẫn là Đạo Nhân Giấy.

Mười hai năm này, chuyện chính mình có thể làm còn có rất nhiều, Ngọc Đế muốn giải quyết dứt khoát, lại không tiếc vận dụng tài nguyên Tử Tiêu Cung.

Và điều hắn cần là làm cho mớ hỗn độn này nhanh chóng được dẹp bỏ, làm cho Ngọc Đế lúc hạ đao không có quá nhiều lực cản, cũng sẽ không để lại quá nhiều nan đề còn sót lại.

Liếc nhìn nơi Linh Nga bế quan, quét mắt nhìn mấy người vui đùa bên trong phòng bài bạc.

Lý Trường Thọ cười lắc đầu, bắt đầu chuyên tâm suy nghĩ.

Ngọc Đế thật ra không biết...

Đường đi của hắn không phải là không hành động, nhưng đôi khi hắn phải lựa chọn hợp với lựa chọn của đùi gà.

Hôm nay, bên trong Động Suất Cung, lại ồn ào một cách khó hiểu.

Ở dưới gốc cây cổ thụ, Huyền Đô Đại Pháp Sư duỗi thắt lưng ngồi dậy, vừa dự định cúi đầu suy tính chính mình bị chuyện gì ầm ĩ quấy nhiễu tu hành, trong đáy lòng liền trước sau hiện ra hai đoạn hình ảnh...

Đoạn hình ảnh thứ nhất, là ở trong một vùng biển mênh mông.

Hóa thân Trường Thọ?

Ngọc Đế? Đông Mộc Công?

Trên trán của Huyền Đô Đại Pháp Sư toát ra mấy cái dấu hỏi, nhìn chằm chằm vào hình ảnh một cách cẩn thận...

Sau đó, Đại Pháp Sư liền nhìn thấy được, trước người ba người Lý Trường Thọ xuất hiện một vòng xoáy, bên trong vòng xoáy có một dầu Kim Thiền sáu cánh.

Kim Thiền này huy động cánh mỏng, tế lên sáu luồng ánh vàng chém về phía hóa thân Lý Trường Thọ, lại bị Ngọc Đế ra tay cản bay.

Đoạn hình ảnh thứ nhất dừng ở đây, lại nối liền đến đoạn thứ hai...

Ở bên trong một khu vực hoang vu, có một phàm nhân cưỡi bạch mã, khoác cà sa, đầu đội mũ tăng, đang trèo đèo lội suối, đi từ đông đến tây.

Người này dường như không chịu nổi nóng bức, đã ngất đi, nhưng phía sau có hàng ngàn ánh sáng vàng vọt lên, có mấy cỗ hư ảnh đại phật đang đứng...

Đạo vận Thái Thanh run nhẹ, đoạn hình ảnh thứ hai cũng biến mất không thấy gì nữa.

Huyền Đô Đại Pháp Sư trầm ngâm đôi chút, không khỏi rơi vào bên trong suy nghĩ.

Lão sư đây là...có ý tứ gì?

Đoạn hình ảnh thứ nhất vô cùng rõ ràng, ấn theo lý giải của Huyền Đô Đại Pháp Sư đối với thần thông của lão sư nhà mình, đây là sự tình đã phát sinh.

Mà đoạn hình ảnh thứ hai, trừ phàm nhân trẻ tuổi cưỡi ngựa trắng, trang điểm cổ quái, những người khác đều vô cùng mơ hồ, đây là tình huống nhìn thấy lúc thôi diễn thiên cơ, bị lão sư dùng thần thông vô thượng ghi lại, hiển hiện ra cho chính mình.

"Thần thông của lão sư ngày càng khó lường hơn. Bất quá, lão sư lần này là muốn cho ta đi làm cái gì? "

Huyền Đô lẳng lặng ngồi dưới tàng cây, bắt đầu một con đường suy nghĩ khúc chiết dài dằng dặc, cuối cùng cho ra kết luận của mình.

"Lão sư đây là muốn để ta đặt người này vào đạo thừa Nhân Giáo?"

Chợt nghe một tiếng sấm rền vang lên, trong đáy lòng Huyền Đô Đại Pháp Sư xuất hiện cỗ đạo vận quen thuộc kia một lần nữa, lần này lại ngưng tụ thành hai chữ to:

【 Thử 】【 Diệt 】

Huyền Đô Đại Pháp Sư không nhịn được đưa tay đỡ trán, chính mình lại đoán sai nhiều như vậy.

Cũng là thật sự hiếm thấy, lão sư lại bảo chính mình "thử xem" có thể giết người này hay không...

"Chậc, nhân quả liên luỵ trên người người này, có thể làm cho lão sư cũng đều sẽ động ý niệm thăm dò, chuyện này tuy không phải là sự tình chưa bao giờ nghe thấy, nhưng quả thật có một chút không thể tưởng tượng."

Hẳn là sự tình có quan hệ đến mệnh mạch bản giáo.

"Mà thôi, trước tiên đi tìm Trường Thọ thương nghị một phen."

Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng dậy, cất bước đi ra từ bên trong Động Suất Cung, liếc nhìn về phương hướng Phủ Hải Thần, xoay người đi về hướng Đông Thiên Môn.

Phóng ra đôi ba bước, Đại Pháp Sư đã đứng ở ngay phía trên đại trận hộ sơn Độ Tiên Môn.

Lần này, Huyền Đô Đại Pháp Sư vẫn không bảo Lý Trường Thọ ra ngoài gặp nhau, ngược lại là trong lòng nổi lên ý nghĩ "nhìn Thọ đang làm cái gì", tùy tâm mà động, thân ảnh biến mất không còn tăm tích.

Tiểu Quỳnh Phong ngày hôm nay, liền nghênh đón một vị khách quý như vậy.

Thân hình Huyền Đô Đại Pháp Sư ẩn vào bên ngoài không gian, chắp tay dạo bước mà đi ở trên Tiểu Quỳnh Phong.

Hình ảnh trong mắt của y, đều mang làn sóng nhàn nhạt, đây là hàng rào không gian, cũng là cõi hư thực.

Đầu tiên, Đại Pháp Sư tìm được một ruộng đậu bị đại trận bao phủ, phát hiện ra một cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, người giấy này đang tiến hành chăm sóc đậu mầm.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười khẽ, vừa định hiện thân chất vấn Lý Trường Thọ vì sao không chăm chỉ tu hành, lại phát hiện ra động tác chất phác của cỗ Đạo Nhân Giấy này, mọi cử động vô cùng "tiêu chuẩn", hai mắt cũng không có ánh sáng.

Đại Pháp Sư lập tức sáng tỏ —— tâm thần của Lý Trường Thọ cũng không có ở chỗ này.

Sau đó, Đại Pháp Sư nhìn về phía phòng bài bạc cách đó không xa, nhìn thấy ba vị nữ tử hình thể khác nhau, từng người cầm một tờ giấy vui đùa ở bên cạnh bàn.

Đại Pháp Sư không khỏi nghĩ đến xu thế Tam Tinh Củng Nguyệt (Ba tinh cầu vây quanh mặt trăng) của tượng đất Lý

Trường Thọ bên trong Nhân Duyên Điện...

Bên trong ba người này, có một người chính là một trong "Tam Tinh".

Đại Pháp Sư gảy nhẹ ngón tay, ba sợi khí tức bay đến phòng bài bạc.

Hùng Linh Ly, Giang Lâm Nhi, Tửu Cửu đang Đấu Đại Thần, "thân thể mềm mại" đồng thời run rẩy, từng người trợn trắng mắt ngã sấp ở trên bàn, bị đạo vận huyền diệu vờn quanh.

Các nàng bị kéo vào trong mộng cảnh tương ứng và bắt đầu cảm ngộ theo cách riêng của họ.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không nóng nảy, lại xoay người, tùy ý dạo bước.

Lần này lần theo khí tức của Lý Trường Thọ, đến nhà tranh bên hồ, phát hiện ra sáu cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ giấu ở nơi đây.

"Trường Thọ lại để ý đến an nguy của sư phụ và sư muội như vậy..."

Đại Pháp Sư liếc nhìn Linh Nga đang ở trong giai đoạn phi thăng, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Lần này, Huyền Đô Đại Pháp Sư tốn nhiều tâm tư hơn một chút, dẫn xuất một đạo Thái Thanh đạo vận thuần túy, quấn quanh ở bên ngoài nguyên thần của Linh Nga, đợi sau khi Linh Nga phi thăng kết thúc, có thể dẫn một làn sóng lớn cảm ngộ cho nàng một lần nữa.

Làm xong những chuyện này, Đại Pháp Sư liếc nhìn Tề Nguyên lão đạo cảnh giới Trọc Tiên, lập tức quay người rời đi.

Đừng di chuyển, người tiếp theo.

Đại Pháp Sư nhàn nhã đi dạo, đi dạo một vòng ở trên Tiểu Quỳnh Phong, thấy được đã "Thùng Tiên Mèo Bói Toán " hoang phế đã lâu, đi đến bờ khe suối rợp bóng cây được chỉ định làm khu nướng thịt.

Có thể thấy những ngày trên núi này thật vui và thoải mái.

Không sai biệt lắm đi dạo xong toàn bộ Tiểu Quỳnh Phong, lúc này Đại Pháp Sư mới dạo bước đi đến đan phòng của Lý Trường Thọ.

Tầng tầng đại trận Lý Trường Thọ bố trí, tự nhiên khó có thể bắt giữ thân ảnh Đại Pháp Sư ở vào bên ngoài không gian.

Nhưng Đại Pháp Sư vào đan phòng, vừa mới chuẩn bị hiện thân, lại phát hiện ra Lý Trường Thọ đang luyện đan...

Vẫn là Đạo Nhân Giấy.

"Tên gia hỏa này giấu bản thể ở chỗ nào rồi?"

Chương 441. Có sát khí!

Đại Pháp Sư nổi lên một chút hào hứng, chậm rãi trải rộng tiên thức cường hoành của bản thân ra. Lần này ngược lại là không có phí khí lực gì, ngay ở bên trong Tiểu Quỳnh Phong, tìm được chỗ mật thất kia.

Theo sự đánh giá của Đại Pháp Sư, thiết kế của căn mật thất này cũng vô cùng xảo diệu, đúng là ở trong kẽ hở mấy chục tòa trận pháp, thật sự không dễ thu hút sự chú ý của người khác...

Bình thường cũng không tìm được nơi đây.

Thân hình Đại Pháp Sư dạo bước từ trong hư không, đảo mắt đã tới mật thất dưới đất.

Lý Trường Thọ đang tô tô vẽ vẽ ở ngay sau bàn đọc sách, thần sắc có một chút nghiêm túc.

Đây là đang viết gì?

Đại Pháp Sư âm thầm nhìn sang, thấy Lý Trường Thọ viết trên trang giấy, mỗi một đoạn mở đầu đều là chữ "Ngao", dường như là danh sách cao thủ Long Tộc.

Đại Pháp Sư vừa muốn khẽ cười một tiếng, nhắc nhở Lý Trường Thọ chính mình đã tới, nhưng lời nói đã lên tới miệng, lại cứng rắn nén trở về.

Ôi chao?

Vừa rồi chưa cẩn thận phân biệt, tại sao tên gia hỏa này ở đây vẫn là hóa thân? !

Đại Pháp Sư không nhịn được bật cười.

Chợt mở bàn tay trái ra, hư ảnh Thái Cực Đồ ngưng ra trong đó, từng tia từng tia làn sóng nhỏ xíu nhộn nhạo lên ở bên ngoài không gian, gió nhẹ thổi lên ở các nơi Tiểu Quỳnh Phong...

Một lát sau, Đại Pháp Sư dựa vào thần thông hư không đi lại, trở về tầng ngoài đại trận bao phủ đan phòng, ngừng chân trước tủ sách trong góc đan phòng, nhìn chằm chằm một quyển sách đặt ngang.

Đại Pháp Sư chắp tay sau lưng, chậm rãi đi xuyên về phía trước, nhẹ nhõm nhìn thẻ tre bên ngoài quyển sách, thấy được "căn phòng" nho nhỏ bị cấm chế bao trùm kia.

Căn phòng kia bất quá dài ba tấc, cao một tấc, nhưng lại có đầy đủ các loại đồ đạc.

Trên chiếc giường nhỏ, có một đạo sĩ to bằng con kiến, đang nằm vắt chân , uống rượu ngon, nhìn một bản cổ thư, đọc say sưa ngon lành...

Đại Pháp Sư suýt nữa cười ra tiếng.

Lại nghĩ đến Đạo Nhân Giấy cùng Đạo Nhân Giấy cùng Đạo Nhân Giấy nhìn thấy trên đoạn đường này, Đại Pháp Sư rốt cuộc cũng hiện ra thân hình, phát ra sự cảm khái đối với quyển sách kia:

"Cái tên nhà ngươi, trốn kỹ như vậy để làm gì? Còn sợ có Thánh Nhân lão gia muốn bắt ngươi hay sao?"

"Ừm?" Người tí hon ở trong quyển sách kia lập tức ngẩn ra, rồi chết sững trên giường.

Vào giờ phút này Đại Pháp Sư mới dùng thần thông xem xét, phát hiện ra nơi này vẫn là...

Đúng vào lúc này, ở phía sau Đại Pháp Sư, Đạo Nhân Giấy canh giữ ở bên cạnh đan lô quay đầu liếc nhìn, luống cuống tay chân đứng dậy.

"Đại Pháp Sư, đệ tử ở đây! Đó là dùng để dụ địch!"

Nói xong, cỗ Đạo Nhân Giấy này trơn tru lấy ra một bình sứ ở trong tay áo, đổ ra một viên linh đan xanh ngọc ở trong đó, linh đan này nổ nát vụn, hóa thành thân hình Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nhanh chóng vái chào hành lễ, cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu nhìn một chút Đại Pháp Sư chậm rãi xoay người lại.

Ách...

Có sát khí!

...

Một lát sau, ở bên trong lòng chảo sông nơi Lý Trường Thọ và Đại Pháp Sư gặp nhau lần đầu.

Đại Pháp Sư mỉm cười đứng ở bên cạnh dòng suối, tâm tình vô cùng thư sướng.

Lý Trường Thọ đang ôm trán sưng húp nướng mấy con linh ngư vừa câu được từ dưới sông lên, không ngừng thở dài...

Đại Pháp Sư đây là dùng pháp thuật gì, búng một phát vào trán mình, lại khiến cho chính mình đau đến bây giờ còn không cách nào giảm sưng tấy, hết lần này tới lần khác lại không có tổn thương đến đạo thể nguyên thần của chính mình.

Liền nghe Đại Pháp Sư thong thả hỏi: "Trường Thọ à, ngươi gần đây có gặp cường địch gì không?"

Phảng phất như sự tình vừa rồi vẫn chưa phát sinh.

Tâm niệm của Lý Trường Thọ chuyển động, trước hết nghĩ đáp án, lại nghĩ đến vì sao Đại Pháp Sư lại hỏi câu này.

Nếu nói đến cường địch gặp phải gần đây, Lục Áp đạo nhân cũng được xem như một kẻ, Nhiên Đăng đạo nhân cũng được xem như một kẻ.

Còn có Kim Thiền Tử, miễn cưỡng xem như một phần ba...

Lập tức, Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Gần đây đệ tử gặp một lão đạo, hắn có một kiện linh bảo hồ lô, gọi là Phi Đao Trảm Tiên. Lão đạo này tên là Lục Áp, căn cứ theo đệ tử suy đoán, hẳn là Thái Tử Yêu Hoàng còn sót lại trong Yêu Đình Thượng Cổ. Phi đao của y có một chút lợi hại, nếu như được y luyện chế đại thành, cũng sẽ trở thành một nhân vật vô cùng khó giải quyết."

"Lục Áp?" Đại Pháp Sư bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền hơi nhíu mày.

Hồng Tú Cầu cảnh cáo.

"Thánh Nhân nương nương che đậy thiên cơ cho y." Đại Pháp Sư trầm ngâm đôi chút, tay trái mở ra, Thái Cực Đồ lại xuất hiện, tiếp tục thôi diễn.

Rất nhanh, Đại Pháp Sư liền nói: "Vị Lục Áp này trốn ở trong Kim Ô Cung Thái Dương Tinh. Dường như là Thánh Nhân nương nương ra tay, ngưng tụ tàn vận Yêu Tộc cho y, có thiên mệnh trung hưng của Yêu Tộc. Nhưng tàn vận này không sâu, thiên mệnh không chừng, kết cục chỉ sợ là khó có thể kết thúc yên lành. Trường Thọ, ngày hôm nay ta tới, cũng không phải là vì vị Lục Áp đạo nhân này. Ngươi có từng nhìn thấy một đầu Kim Thiền sáu cánh?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đó là hung thú Tây Phương Giáo nuôi dưỡng, đệ tử đã từng giao thủ với gã mấy lần."

"Ngươi xem đi."

Đại Pháp Sư cong ngón tay búng ra, một tia đạo vận chui vào trán của Lý Trường Thọ, mà trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng xuất hiện một bức tranh.

Chỉ một cái liếc mắt, Lý Trường Thọ liền nhận ra thứ này chỉ chính là cái gì.

Đường Tăng cưỡi ngựa trắng, người mặc cà sa đạp lên con đường đi tây phương!

Thậm chí, Lý Trường Thọ vô thức liền phối cho đoạn này hình ảnh một đoạn nhạc nền【 tới tới, tới tới tới tới, tới tới tới tới 】.

Khục, lại nói đến chính sự.

Ánh vàng phía sau Đường Tăng phun trào, đó là khí vận Nhân Tộc, cũng là công đức Nhân Tộc.

Hình ảnh như vậy, ngược lại chính là nghiệm chứng "Thỉnh kinh" là tính toán Tây Phương Giáo để mượn khí vận công đức của Nhân Tộc làm lớn mạnh phương tây.

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, hỏi: "Đại Pháp Sư, chỉ thị Thánh Nhân lão gia cho là?"

Đại Pháp Sư lạnh nhạt nói: "Một chữ "Thử", một chữ "Diệt"."

Hả? Lý Trường Thọ quả thực hơi kinh ngạc, phản ứng đầu tiên chính là...

Chuyện này không Nhân Giáo, vô cùng không Nhân Giáo!

Tiếp đó, Lý Trường Thọ liền hơi nghi hoặc một chút.

Nếu như Thánh Nhân lão gia nhà mình vào sau Phong Thần, tính toán "Hóa hồ vi phật" thuận lợi hoàn thành, như vậy Như Lai

Phật Môn sau này, chính là Đa Bảo đạo nhân Tiệt Giáo ngày hôm nay...

Hẳn là, phần tính toán này vẫn tồn tại một loại biến số nào đó?

Hay là, Đa Bảo đạo nhân chưa thể giá không phương tây, ngược lại là bị hai vị Thánh Nhân phương tây phản chế?

Quan hệ rắc rối phức tạp ở trong đó, Lý Trường Thọ cũng nhất thời sờ không rõ.

Thánh Nhân lão gia ra lệnh cho Đại Pháp Sư, là thử xem có thể giết đầu kim thiền này không, làm hư đại vận phương tây sau này.

Linh quang lóe lên trong đáy lòng, Lý Trường Thọ cũng theo đó mà bật cười.

Đại Pháp Sư ngạc nhiên nói: "Trường Thọ vì sao lại bật cười?"

"Chữ "Thử" Thánh Nhân lão gia cho này cũng thật sự huyền diệu." Lý Trường Thọ nhấc cá nướng lên, cung kính dâng lên, trong đáy lòng cũng có cảm giác rộng mở trong sáng.

Chương 442. Giảm bớt áp lực

Thánh Nhân, cũng sẽ chủ động tìm kiếm biện pháp phá cục!

Thiên cơ hiển hiện ra, hẳn là tương lai nào đó có khả năng nhất, Thánh Nhân thấy được khả năng như vậy, nếu như bất mãn đối với khả năng này, coi như là Thái Thanh vô vi như Thánh Nhân lão gia nhà mình, cũng sẽ ra tay can thiệp!

Nói một cách khác ——vạn sự cũng không phải là cố định, chuyện tương lai cũng không phải là không thể phá!

Đạo tâm của Lý Trường Thọ chấn động, cảm ngộ tràn đầy, một chút tâm kết tích tụ trước đây, lại bị chữ "Thử" này nhẹ nhàng đâm thủng!

Sau khi thu hồi tất cả những cảm ngộ này, Lý Trường Thọ vẫn chưa tiến vào trạng thái đốn ngộ ở ngay trước mặt Đại Pháp Sư.

Thánh Nhân lão gia đã hạ lệnh, hắn và Đại Pháp Sư thử ra tay nhằm vào Kim Thiền Tử, nếu như có thể diệt Kim Thiền Tử, thay đổi sự tình thỉnh kinh trên một trình độ nhất định, tất nhiên là tất cả đều vui vẻ.

Nếu là thử không có kết quả, liền kịp thời rút lui, cũng sẽ không có tổn thất gì.

Đại Pháp Sư cười nói: "Nhìn thần quang không ngừng trong mắt ngươi, thế nhưng là đã có chủ ý?"

"Đệ tử có một chút ý nghĩ chưa thành thục, xin Đại Pháp Sư chỉ ra chỗ sai."

"Nói đi." Đại Pháp Sư ngồi trở lại trên tảng đá, cầm cá nướng bắt đầu chậm rãi nhấm nháp.

"Vâng." Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, chậm rãi dạo bước ở bên cạnh, mấy loại mưu kế diệt sát Kim Thiền Tử, được êm tai nói ra từ trong miệng hắn.

Vừa vặn gần đây, hắn và Kim Thiền Tử đối lập nhau chính diện, nổi lên xung đột.

Ngày đó Kim Thiền Tử ra tay đối với hóa thân Lý Trường Thọ, cũng là xuống tay độc ác, muốn trảm diệt hóa thân Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vì thế mời Đại Pháp Sư đến "chủ trì công đạo", truy sát ngược Kim Thiền Tử, đây là chuyện hợp tình hợp lý, có lý có cứ.

Ngòi nổ đã đầy đủ.

Vấn đề lúc này là, Lý Trường Thọ và Huyền Đô Đại Pháp Sư đều không thể xác định, Nhị Thánh Tây Phương Giáo phải chăng biết được "Tầm quan trọng" của Kim Thiền Tử.

"Cho nên đệ tử cảm thấy, nhất định phải chém kim thiền này ở trong nháy mắt, không cho đối phương nửa điểm thời cơ cứu viện."

"Chuyện này có một chút phiền phức!" Đại Pháp Sư nói: "Uy năng của Thánh Nhân, chính là biến không thể thành có thể, bất kỳ một vị Thánh Nhân lão gia nào cũng đều không thể coi thường. Hơn nữa, Trường Thọ ngươi đối đầu với Kim Thiền Tử, vốn là không có quá nhiều nắm chắc, làm sao có thể làm được nhất kích tất sát?"

Lý Trường Thọ không khỏi yếu ớt hỏi: "Đại Pháp Sư...đệ tử không phải là phụ trách bày mưu tính kế sao?"

Đại Pháp Sư lập tức cười đến híp cả mắt, tay phải nhô ra, lòng bàn tay chậm rãi ngưng ra một tòa tiểu tháp bị huyền hoàng khí tức bao trùm.

"Lần này, cũng không phải một đạo uy năng đơn giản như vậy, cứ an tâm."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi nhẹ nhàng thở ra, không khỏi trầm ngâm đôi chút, bắt đầu suy tư đối sách một lần nữa.

Đúng vào lúc này, thần niệm hơi động một chút, cảm giác được Ngao Ất mang theo một số lớn binh mã Long Tộc đến An Thủy Thành.

Ngao Ất là đến từ Long Cung Tây Hải, trước đây hẳn là bị Long Cung Tây Hải giữ lại nhập yến, ngày hôm nay vừa mới trở về.

Lý Trường Thọ nói: "Đại Pháp Sư, ngài có thể mang đệ tử đi đến An Thủy Thành một chuyến không? Vừa vặn đệ tử có một bản kinh thư muốn tặng cho Ngao Ất, bản thể đi qua càng có cảm giác trang nghiêm, chúng ta cũng có thể ở nơi đó, cẩn thận châm chước việc này."

"Được."

Tại đại miếu Hải Thần An Thủy Thành, Ngao Ất mặc một bộ ngân giáp sắp bước vào chủ điện.

Nhìn Ngao Ất, thân trên mặc giáp lưới sáng như bạc, hạ thân mặc chiến váy truyền thống Long Tộc, khuôn mặt thanh tú giống như thiếu niên, làm cho không ít thiếu nữ khách hành hương liên tục ghé mắt.

Tất nhiên, đại bộ phận đều là đang hiếu kì, vì sao tiểu tướng quân này lại tương tự với tượng thần Đại hộ pháp như vậy.

Thẳng đến khi thần sứ nơi đây nghe tin đến đây hành lễ, chân long hộ pháp chạy đến gọi thẳng một tiếng điện hạ, chúng khách hành hương mới hiểu được, đây là Đại hộ pháp chân chính hạ phàm! Thế là bọn họ nhao nhao hành lễ quỳ lạy, bao vây vờn quanh, cũng tạo thành rối loạn không nhỏ bên trong miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ: "..."

Đạo Nhân Giấy lão thần tiên của hắn vẫn luôn hoạt động tại nơi này, về sau cũng đã từng công khai biểu thị là hóa thân Hải Thần, vậy tại sao!

Đầu năm nay, thần tiên cũng phải nhìn mặt sao...

Trong lúc Ngao Ất có một chút không biết làm sao, không biết nên ứng đối ra sao với tràng diện như vậy, Lý Trường Thọ truyền âm kịp thời vào trong tai y.

"Đến hậu đường đi, Đại Pháp Sư cũng ở chỗ này, đừng có để mất cấp bậc lễ nghĩa."

Đại Pháp Sư?

Ngao Ất không khỏi trở nên khẩn trương, nhìn y phục của bản thân mấy lần, lúc này mới tiến vào trong hậu đường, thấy được một thanh niên đạo sĩ đang ngồi uống trà, cùng với...Lý Trường Thọ đứng ở một bên.

Ngao Ất thậm chí quên hành lễ đối với Đại Pháp Sư trước, mà là kinh ngạc nói một câu: "Giáo Chủ ca ca, ngươi làm sao lại... chạy ra ngoài?"

Lý Trường Thọ trừng Ngao Ất một cái, Ngao Ất lập tức phản ứng lại, hướng về phía trước vái chào hành lễ đối với Đại Pháp Sư, miệng nói: "Đệ tử Đạo Môn Ngao Ất bái kiến Đại Pháp Sư!"

"Thiện." Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu, vẫn không nhiều lời.

Lý Trường Thọ cũng biết Đại Pháp Sư không muốn tăng nhân quả, liền chủ động hướng về phía trước, lấy ra một quyển trục trong tay áo, thấm thía dặn dò: "Sự tình Tây Hải lần này, ngươi làm ứng đối trước thời hạn, đó là khá tốt. Ngao Ất, ngươi bây giờ cũng là Long Thái Tử thành thục, có thần vị tại Thiên Đình, cũng đã rửa sạch nghiệp chướng trên người, ở bên trong Tiệt Giáo cũng coi như có chỗ đứng vững chắc. Ngày hôm nay, ta truyền cho ngươi thiên kinh văn này, hi vọng ngươi lĩnh ngộ kỹ càng ở trong đó, không kiêu không ngạo. Ngươi lòng có chí khí giúp đỡ long, ngày khác chắc chắn phóng lên tận trời, về sau vô luận Long Tộc trải qua điều gì, ngươi đều phải dùng kinh này làm gương. Đã nhớ rõ chưa?"

Ngao Ất đáp ứng một tiếng: "Ất đã rõ!"

Sau đó liền đưa hai tay hướng về phía trước, nâng quyển trục kia tới, thấy bề ngoài cũng không có từ gì, lập tức có một chút hiếu kỳ.

Đại Pháp Sư ở một bên cũng hướng hai mắt đánh giá kinh văn này, vẫn chưa hỏi nhiều, chẳng qua là mỉm cười nhìn.

Lý Trường Thọ lại trầm ngâm đôi chút, sắc mặt có một chút nghiêm túc.

Ngao Ất thấp giọng nói: "Giáo Chủ ca ca, thế nhưng là có đại sự gì phát sinh?"

"Việc này còn chưa định ra." Lý Trường Thọ nói: "Ngọc Đế bệ hạ cố ý tổ chức thịnh yến bàn đào vào mười hai năm sau, mời Long Vương Tứ Hải tiến vào Thiên Đình dự tiệc. Chuyện này cũng có thâm ý, ngươi hãy cẩn thận suy nghĩ, có thể bẩm báo việc này cho Long Vương Đông Hải, nhưng nhớ không thể để lộ ra bên ngoài."

"Ca ca yên tâm!" Ngao Ất đáp ứng một tiếng, nhìn kinh văn trong tay, trong đáy lòng đã bắt đầu châm chước việc này.

Lý Trường Thọ đã cố ý giảm bớt đi sự uy hiếp của Thiên Đế, cũng miêu tả sự tình có quan hệ với thịnh yến bàn đào vô cùng mơ hồ, như thế mới có thể giảm bớt áp lực đối với Long Tộc.

Chương 443. Hình tượng

Mười hai năm kế tiếp, thân thiện và tạo áp lực cần phải đồng thời tiến hành.

Long Vương Tứ Hải già mà thành tinh như vậy, khục, tồn tại già những vẫn cường mãnh như vậy, hẳn là có thể rõ ràng thái độ của Thiên Đình.

Lý Trường Thọ dặn dò: "Lại trở về Long Cung Đông Hải đi, nhớ rõ cẩn thận đọc cuốn này, nhất định có ích lợi đối với ngươi."

Ngao Ất lại hỏi, có chuyện gì mà y có thể làm hay không, Lý Trường Thọ chẳng qua là lắc đầu, nói y không cần phải lo lắng.

Sau đó, Lý Trường Thọ liền nói một câu ám chỉ: "Vị cao thủ Tây Phương Giáo ra tay đối với hóa thân ta trước đây kia, nhân quả này như thế nào cũng phải giải quyết kịp thời."

Ngao Ất lập tức rõ ràng điều gì, vái chào đối với Đại Pháp Sư, liền không cần phải nhiều lời nữa, mang theo binh mã Long Tộc cấp tốc rời khỏi An Thủy Thành.

Việc này, không phải là một vị Thái Tử Long Tộc nho nhỏ như y có thể lẫn vào.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười cảm thán: "Vừa rồi Trường Thọ ngươi chẳng qua chỉ nói mấy lời rải rác, lại đã làm được mấy chuyện. Truyền kinh văn kia, đề điểm Long Tộc, còn mượn sự tình nhân quả với Kim Thiền Tử, đuổi Ngao Ất đi ra ngoài. Thật sự làm cho ta cũng không biết nên khen ngươi như thế nào."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đệ tử bất quá chỉ là làm một chút việc nhỏ, nếu như không có Đại Pháp Sư và Thánh Nhân lão gia che chở, những mánh lới nhỏ này cũng không thể nào thi triển."

"Ngươi đó!" Đại Pháp Sư phất ống tay áo một cái, bày biện một chiếc ghế bành ở bên cạnh mình, cười nói: "Ngồi xuống suy nghĩ một chút nên làm việc như thế nào. Có thượng sách gì thì cứ nói, chúng ta cẩn thận nghiên cứu, sự tình do lão sư đích thân bố trí, được hay không được cũng đều phải toàn lực ứng phó."

"Đại Pháp Sư nói cực phải." Lý Trường Thọ cũng nghiêm túc, nói thẳng: "Đệ tử thiển cho rằng lần ra tay này, khâu trọng yếu nhất chính là...tút lui về phía sau."

Đại Pháp Sư nhẹ nhàng co quắp khóe miệng mấy lần: "Đây là đạo lý nào?"

"Cảm tạ Đại Pháp Sư khảo nghiệm." Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Lần này chúng ta ra tay đối với Kim Thiền Tử, vị Kim Thiền Tử này lại là quân cờ mấu chốt bên trong kế hoạch phương tây đại hưng, dù là công lực suy tính của hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo kém xa Thánh Nhân lão gia chúng ta, đó cũng là Thánh Nhân. Căn cứ theo đệ tử biết, Kim Thiền Tử xem như là một kẻ bên trong Hồng Mông hung thú Tây Phương Giáo hợp nhất, độc chiếm ân sủng bây giờ."

"Ha ha ha!" Đại Pháp Sư đột nhiên cười to vài tiếng: "Nói tiếp, nói tiếp, bốn chữ độc chiếm ân sủng này của ngươi, làm sao lại làm cho người ta mơ màng như vậy."

"Ách, đệ tử chỉ đang nói một cách hình tượng." Lý Trường Thọ xấu hổ cười một tiếng, tiếp tục giảng thuật phân tích của mình.

Hắn nói từ uy năng thần thông của Thánh Nhân lão gia, độn pháp không gian của bản thân Kim Thiền Tử, nói đến bản tính xảo trá hung tàn phổ biến của Hồng Mông hung thú, cũng phân tích theo mấy cái góc độ, át chủ bài bảo mệnh có khả năng tồn tại của Kim Thiền Tử.

Thẳng đến nửa canh giờ sau, Lý Trường Thọ nói: " Trước khi bắt đầu, hãy suy nghĩ về những việc cần làm sau khi thất thủ, và chúng ta có thể ngăn chặn việc thất thủ ở mức độ lớn nhất."

Đại Pháp Sư chậm rãi gật đầu, nói: "Trường Thọ ngươi nói cũng có đạo lý, việc này liên quan đến tính toán của Thánh Nhân, lại cẩn thận như thế nào cũng không đủ. Sự tình tút lui, cụ thể nên bố trí như thế nào?"

"Đại Pháp Sư, đệ tử có thể vừa viết vừa nói hay không?" Lý Trường Thọ lấy ra hai cuộn giấy trắng từ trong tay áo, nói: "Lúc đệ tử suy nghĩ, thường có thói quen như thế."

"Thiện!" Đại Pháp Sư cũng là tràn đầy phấn khởi, trực tiếp ngưng ra một chiếc bàn đọc sách cho Lý Trường Thọ, cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau bắt đầu thương thảo kế hoạch "đơn giản" kế tiếp.

Sau hai canh giờ...

"Tốt!" Đại Pháp Sư nhìn hai cuộn giấy trắng tràn ngập chữ nhỏ, vẽ đầy mũi tên, khen: "Có phương pháp này, việc này cần gì phải lo? Sợ gì phương tây phản kích!"

Lý Trường Thọ ở bên cạnh ngại ngùng cười một tiếng, nói: "Nhưng Đại Pháp Sư, đây chỉ là một bộ phương án chúng ta ưu tiên lựa chọn, hơn nữa còn là trạng thái lý tưởng mà một số biến số đã được cố tình bỏ qua. Theo thiển kiến của đệ tử, nên làm thêm một số bố trí, xem xét lại những biến số cơ bản nhất kia."

Đại Pháp Sư trầm ngâm đôi chút, vừa định nói như vậy kỳ thật không có quá cần thiết.

Lý Trường Thọ lại vái chào, nói: "Đệ tử cảm thấy trên đời cũng không có sự tình ngoài ý muốn, chỉ có những tình huống chưa tính đến."

"Thiện!" Đại Pháp Sư cảm thấy lời này cũng rất có đạo lý, ngồi trên ghế bành, tiếp tục thương thảo phương án dự bị cùng với Lý Trường Thọ.

Lại sau hai canh giờ...

"Trường Thọ à, những kế hoạch này không sai biệt lắm là được rồi, chúng ta là đi giết một đầu Hồng Mông hung thú, không phải đi tiến đánh Linh Sơn. Ngươi thấy có đúng hay không? Nếu như có gì ngoài ý muốn, ta sẽ trực tiếp mời lão sư ra tay."

"Ừm, nếu Đại Pháp Sư đã nói có thể, vậy liền làm theo kế hoạch, đệ tử chẳng qua là cho một ít đề nghị không thực tế, kế hoạch cuối cùng vẫn là do Đại Pháp Sư ngài quyết định."

Đại Pháp Sư thở phào nhẹ nhõm.

Lý Trường Thọ lại trầm ngâm đôi chút, nói: "Đại Pháp Sư, đệ tử cả gan, có thể dẫn tiến quân cờ mà Nhân Giáo chúng ta xếp vào phương tây hay không? Nàng có một chút giao tình với Kim Thiền sáu cánh, có lẽ có thể bắt được nhược điểm của Kim Thiền sáu cánh. Như thế, sau này đệ tử ra tay, cũng có thể nhiều thêm mấy phần tự tin."

Đại Pháp Sư có một chút ngửa đầu, ngồi ở bên trong ghế bành, cười nói: "Ta bây giờ là thật sự có thể yên tâm, sau này để cho ngươi xử lý sự vụ của Nhân Giáo chúng ta. Đi thôi đi thôi, có cần ta ra tay giúp nàng che lấp hành tung không?"

"Đại Pháp Sư ngài chỉ cần dùng thần thông bao phủ nơi đây, nàng cũng coi như rất cảnh giác, hẳn là có bí pháp ẩn giấu thân thể. Chẳng qua là, lai lịch thân phận này của đệ tử là không thể bại lộ, cần phải biến đổi một chút."

"Ừm." Đại Pháp Sư cười nói: "Hóa Hình Thuật của ngươi dường như cũng có chỗ độc đáo, đến, hãy biến đổi đi."

Lý Trường Thọ lập tức lĩnh mệnh, mặc niệm khẩu quyết trong đáy lòng, thân hình chuyển nửa vòng, đã hóa thành hình tượng Đạo Nhân Giấy 【 Hải Thần 】thường dùng.

Đại Pháp Sư lập tức cười đến híp cả mắt, vẫn không bình luận, chỉ nói: "Đi an bài đi."

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, lập tức nhắm mắt ngưng thần, làm cho Đạo Nhân Giấy bắt đầu hoạt động.

Thừa dịp cơ hội lần này, vừa vặn hoàn thành tâm nguyện của Văn Tịnh đạo nhân, để cho nàng có thể chính thức tiếp xúc cùng với Đại Pháp Sư.

Như thế, cũng không tính là lỡ lời đối với Văn Tịnh đạo nhân.

...

Đại, Đại Pháp Sư? !

Tại thành nam An Thủy Thành, ở trên bờ cát hoang vu nào đó, một con cá lội từ mặt biển nhảy ra ngoài, đuôi cá chèo chống trên mặt biển, trừng mắt một hồi đối với thiếu nữ cầm sáo ngắn trước mắt kia.

Thiếu nữ truyền âm nói: "Không cần sốt ruột, ổn thỏa một chút, tuyệt đối không nên bại lộ bản thân."

Chương 444. Giỏi thay đổi

Con cá kia không ngừng gật đầu, một cơn sóng đánh tới, thuận thế biến mất không thấy gì nữa.

Dưới chân Linh Sơn, trong chỗ động phủ kia.

Thân ảnh nguyên bản nằm nghiêng ở trên giường, đã là đột nhiên ngồi dậy, bàn tay trắng nõn lắc nhẹ, tay áo dài bay múa theo.

"Y muốn gặp ta?" Sóng nước nhẹ dâng trong mắt phượng của Văn Tịnh đạo nhân, nhưng lại lập tức hừ một tiếng, cái cằm trơn bóng hơi nhếch lên.

'Bản nữ vương bất quá là vì mặt mũi, thật sự cho rằng chính mình là đệ tử Thánh Nhân, liền có thể cao cao tại thượng, kêu đến hét đi đối với bản nữ vương. Hừ, ta bất quá là xem ở trên mặt mũi của Hải Thần đại nhân...loạn loạn, Hải Thần vẫn là phải nghe lệnh của y đấy. '

Văn Tịnh đạo nhân ngồi ở kia sửng sốt một chút, sau đó lại cười "xùy" một tiếng, mang theo vài phần đắc ý, lướt về phía ao trong ở bên cạnh.

Váy dài phiêu diêu dường như sương mù, rụt rè tắm rửa thay quần áo.

Nàng khoác lên mình chiếc bộ váy dài đã chuẩn bị từ lâu, cảm thấy nó hơi "bảo thủ", khác hẳn ngày thường, liền lại sốt ruột ngưng ra mấy bộ quần áo khác biệt.

Chọn đi chọn lại, cuối cùng vẫn mặc một chiếc váy đỏ nhưng để lộ đôi vai thon không có vạt áo trên váy, chỉ giữ lại bốn phần xinh đẹp ngày bình thường, lại tô điểm mấy phần khí tức xuất trần.

Chân ngọc trần trụi quen thuộc, bị một đôi giày thêu bao trùm.

Sau khi trang điểm kỹ càng, nàng chải lại mái tóc dài rẽ ngôi bồng bềnh.

"Hừ, nhất định phải khiến cho ngươi nhìn mất hồn mất vía! Quỳ dưới váy lụa của bản nữ vương, ha ha, ha ha ha..."

Đúng vào lúc này!

"Ngươi gặp phải phiền toái sao? Nếu không tiện đến đây, đừng có miễn cưỡng." Lời này tự nhiên là Lý Trường Thọ nói đối với khôi lỗi huyết muỗi.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, nô gia vừa ứng phó mấy vị đệ tử Tây Phương Giáo." Văn Tịnh đạo nhân vội vàng trả lời trong đáy lòng, sau đó liền bĩu môi nhíu mày liếc mắt, hất ống tay áo lên, thân ảnh tiêu thất không thấy.

Đối với việc làm như thế nào tránh né người bên cạnh dò xét, nàng tất nhiên là người trong nghề.

Hơn nữa, Văn Tịnh đạo nhân vẫn chưa bị hoài nghi, cũng chưa từng bị Thánh Nhân phương tây phát hiện ra dị dạng, ngược lại cũng sẽ không có người cố ý chú ý hành tung của nàng như thế nào.

Vì lý do ổn thoả, Văn Tịnh đạo nhân vẫn là đồng thời dùng mấy loại phương pháp che lấp hành tung, lựa chọn một chỗ cao thủ Tây Phương Giáo tụ tập giấu giếm thường đi, lại thi triển thần thông ở nửa đường, dùng hóa thân đi tới nơi đây, bản thể thì âm thầm chạy tới bên trong An Thủy Thành.

Sau nửa canh giờ, ở hậu đường miếu Hải Thần.

Văn Tịnh đạo nhân hiện thân ở ngoài cửa hậu đường, cảm nhận được đạo vận chí bảo tiên thiên nơi đây, đạo tâm cũng khẽ run lên.

Nàng vốn là ngẩng đầu ưỡn ngực, dậm chân hướng về phía trước, nhưng đi hai bước, đáy mắt chiếu đến người ngủ gật ở chủ vị hậu đường kia, không khỏi vô thức liền đổi thành gót sen.

Tuyến đường đi tiếp theo bị chệch hướng, ma xui quỷ khiến đi đến bên trái đại môn nội đường, đầu ngón tay đỡ khung cửa, thăm dò nhìn về phía trong đường.

Hương vị cường đại như vậy!

Khiến cho muỗi sinh ra sợ hãi, một cảm giác rất quen thuộc...

Giống như, lúc trước chính mình vẫn là con muỗi nhỏ ngây thơ, lúc ở trong Huyết Hỉ mắt thấy vị thủ lĩnh cường đại kia, tim thiếu nữ đập thình thịch—— tiện thể nhắc tới, về sau vị thủ lĩnh kia bị nàng đập nát.

Ừm...

Đôi mắt mị nhãn như tơ, ngữ khí hòa hoãn mà như sóng ngầm.

Là hắn, là hắn, chính là hắn!

Nàng, càng nhìn càng ngây người.

"Khục! Khụ khụ!"

Lý Trường Thọ dùng sức ho khan vài tiếng, Đại Pháp Sư ngồi ngủ say ở kia bình tĩnh ngồi thẳng thân thể, Văn Tịnh đạo nhân ngoài cửa, lại như là sợ hãi, nhanh chóng lui sang một bên.

Ngoài phòng, Văn Tịnh dựa trán vào khung cửa, ngón tay vặn vẹo góc quần áo.

Trong đường, Đại Pháp Sư hơi nghiêng đầu, có một chút không rõ ràng cho lắm, nhíu mày nhìn về phía Lý Trường Thọ bộ dáng Hải Thần.

"Đây chính là Hồng Mông hung thú ngươi nói, nữ vương Hắc Sí Huyết Văn tộc, ngoan nhân diệt sát vô số sinh linh Hồng Hoang?"

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ gật đầu.

Nữ vương đúng là nữ vương, nhưng hôm nay lại có một chút hỏng bét...

"Khục ừm!" Đại Pháp Sư hắng giọng, nói: "Trường Canh à, ngươi mà ngươi nói, đã đến chưa?"

"Đã đến." Lý Trường Thọ cười nói: "Đệ tử sẽ đi gọi nàng tới, Đại Pháp Sư hãy chờ một lát."

Nói xong, Lý Trường Thọ dùng tay trái bưng phất trần, tay phải xách theo vạt áo trường bào, vội vàng ra ngoài.

"Văn Tịnh, đến đây! Đại Pháp Sư đang ở bên trong, ngươi đứng ở đây làm gì..."

Đến ngoài cửa, Lý Trường Thọ cũng đã nói một phen, chỉ thấy Văn Tịnh đạo nhân đang cầm một chiếc khăn tay che lại môi đỏ, khóe mắt mang theo một chút nước mắt.

Khăn tay kia, đều đã ướt đẫm.

Chấp niệm này, thật khiến cho người ta tán thưởng!

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Văn Tịnh à..."

"Đại nhân ngài chờ một lát." Văn Tịnh đạo nhân che bên môi, vội vàng truyền âm: "Nô gia thấy Đại Pháp Sư, có một chút ngăn không được chảy nước miếng, lập tức liền nhịn được."

Lý Trường Thọ: "..."

Nhân Giáo lời thô tục, tiếng địa phương Hùng Trại.

Đó là mùa thu Nam Châu, gặp nhau trên bờ Biển Đông.

Đệ tử duy nhất của Thánh Nhân Nhân Giáo, Nhân Tộc đầu tiên Nữ Oa thánh mẫu tự tay bóp ra, thuần dương tư lịch già nhất hiện hữu tại Hồng Hoang, Đại sư huynh Đạo Môn Tam Giáo—— Huyền Đô Đại Pháp Sư, gặp gỡ thân mật với mật thám Nhân Giáo—— Văn Tịnh đạo nhân.

Trong cuộc gặp gỡ không mang ý nghĩa lịch sử Hồng Hoang này, Huyền Đô Đại Pháp Sư dùng nụ cười ôn hoà của mình, lực tương tác cường đại, lưu lại ấn tượng khắc sâu cho Văn Tịnh đạo nhân.

Khung cảnh ấm áp, khắp nơi chim hót hoa nở.

Mà xem như là người chứng kiến, người tác hợp, Hải Thần Nam Hải, Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, tiểu đệ tử Nhân Giáo Độ Tiên Môn, pháp bảo người hài lòng nhất của Nhân Giáo Thánh Nhân lão gia, Lý. Nguyệt lão Thiên Đình dự bị. người chấp chưởng Tiểu Tương Tư Bảo Thụ. Trường Thọ...

Quả thực là đổ mồ hôi.

Chảy nước miếng đối với Đại Pháp Sư!

Sao thế, còn muốn hấp Đại Pháp Sư như thịt kho tàu hay sao?

Cũng may Lý Trường Thọ cười ha hả dàn xếp, sử dụng dòng chữ "Đại Pháp Sư, ta là fan hâm mộ của ngươi" ở trên mặt của Văn Tịnh đạo nhân, biến thành "đây là phương thức đặc thù Hồng

Mông hung muỗi biểu đạt kính ý".

Không thì Đại Pháp Sư ra tay đập chết con huyết muỗi này, Lý Trường Thọ hoàn toàn có thể lý giải.

Vì phòng ngừa Văn Tịnh đạo nhân tẩu hỏa nhập ma, Lý Trường Thọ trực tiếp nhảy vào chủ đề, nói: "Văn Tịnh, lần này gọi ngươi tới, là bởi vì sự tình Kim Thiền Tử. Trước này ở phía trên Tây Hải, Kim Thiền Tử làm tổn thương hóa thân của ta, hung hăng, kiêu ngạo ương ngạnh. Ngày hôm nay ta mời Đại Pháp Sư đích thân đến, chính là muốn xử lý Kim Thiền Tử!"

Cũng may, khi nói đến chính sự, Văn Tịnh đạo nhân có vẻ bình thường hơn một chút...

Và một chút bất thường.

Nàng lại triển lộ ra toàn thân chính khí, kiên định nói: "Có cần thuộc hạ ra tay?"

Lý Trường Thọ: "…"

Trước đó vẫn là nô gia, hiện tại lại tự xưng thuộc hạ.

Chậc, nữ ngoan nhân giỏi thay đổi.

Chương 445. Ve máu

"Không thể!" Lý Trường Thọ nói: "Ngươi ở bên kia còn có sự tình quan trọng hơn phải làm, lại nấp kỹ thân hình, chậm rãi đợi thời cơ. Ngươi hãy nói những gì mình biết về Kim Thiền, ta cũng thêm mấy phần tự tin."

"Vâng." Văn Tịnh đạo nhân đáp ứng một tiếng, bắt đầu đi tới đi lui ở trước mặt Đại Pháp Sư.

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, hiển lộ tư thái, lại cố ý ngâm khẽ vài tiếng, toát ra một mặt thành thục tài trí của chính mình, mỗi cái động tác, mỗi cái biểu tình, mỗi cái ánh mắt, đều có suy tính cẩn thận.

Nhưng đều khiến cho Lý Trường Thọ có một loại cảm giác quen thuộc... 【 Lý Mạc Sầu mạnh mẽ đóng vai Tiểu Long Nữ 】.

Không bao lâu, nàng khẽ hé môi son, ôn nhu nói: "Theo như thuộc hạ thấy..."

Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư không khỏi ngưng thần lắng nghe.

"Ừm..." Văn Tịnh đạo nhân nháy mắt mấy cái đối với Lý Trường Thọ, truyền âm hỏi: "Có phải là muốn đối phó với Kim Thiền sáu cánh không, Hải Thần đại nhân?"

Bàn chân của Lý Trường Thọ trượt đi, suýt nữa liền nằm trên mặt đất.

"Đúng, nhanh lên!" Lý Trường Thọ cắn răng truyền âm.

Văn Tịnh đạo nhân nháy mắt mấy cái, một lần nữa dạo bước mà đi, trầm ngâm một chút, cuối cùng tung ra hai từ sẽ không phạm sai lầm: "Rất khó."

Bên trong hậu đường miếu Hải Thần an tĩnh mấy cái chớp mắt, trên trán của Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen.

Văn Tịnh đạo nhân nghiêng người sang bên cạnh, mím môi nhắm mắt, hận không thể đánh chính mình hai quyền.

Mưu mô, độc ác và xảo quyệt trong ngày bình thường đi đâu rồi!

Vào thời điểm cần phát huy, lại hoàn toàn không xuất hiện!

"Nói rất có đạo lý." Lý Trường Thọ cười nói: "Vậy thì Văn Tịnh, ngươi có biết động phủ của Kim Thiền Tử ở nơi nào, có nhược điểm gì?"

Văn Tịnh vội vàng bổ cứu, nói: "Động phủ của Kim Thiền Tử chính là ở phụ cận Linh Sơn, thuộc hạ và gã cũng không có giao tình, vẫn chưa từng thăm dò. Nếu nói đến nhược điểm, cũng là khó tìm. Sinh linh tiên thiên giống như ta và gã, sinh ra từ Hồng Mông, có thể tránh thoát nhiều tai hoạ như vậy sống cho đến ngày hôm nay, đều là có mấy phần thủ đoạn bảo mệnh, thủ đoạn như vậy cũng sẽ không hiện ở trước người khác. Bất quá, thuộc hạ vừa mới tính kế gã một lần, sau khi thuộc hạ tiếp ứng gã rời đi theo lời của Hải Thần đại nhân, đã âm thầm chiếm hai sợi nguyên thần của gã. Vì để cho gã không nghi ngờ, dđã hủy đi một tia nguyên thần ở ngay trước mặt gã, làm cho gã thương càng thêm thương, ít thêm phiền cho đại nhân ngài. Nơi này...còn có một tia."

Bàn tay của Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng lay động, một tia huyết khí quanh quẩn tại đầu ngón tay, ngưng tụ thành một con ve máu nho nhỏ.

Lý Trường Thọ quăng tới ánh mắt tán thưởng đối với Văn Tịnh đạo nhân, cười nói: "Ngươi làm việc, quả thật có thể làm cho ta...cùng với Đại Pháp Sư yên tâm."

Ở bên cạnh, Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu.

Mặc dù luôn có loại xúc động phàn nàn "Các ngươi chơi tâm cơ , tay thật là bẩn", nhưng lúc này, y chỉ cần bảo trì mỉm cười như vậy là đủ rồi.

Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, con ve máu bay đến trước mặt Đại Pháp Sư.

"Đại Pháp Sư, vật này hữu dụng sao?"

"Không quá mức hữu dụng." Đại Pháp Sư cười nói: "Nhưng muốn biết gã ở nơi nào cũng không khó, không bằng để lại vật này cho Văn Tịnh."

"Vâng." Lý Trường Thọ cung kính ứng tiếng, đưa ve máu cho...

Ách, muỗi đâu?

Nhìn vào tàn ảnh còn sót lại tại chỗ, trên đỉnh đầu của Lý Trường Thọ toát ra mấy cái dấu hỏi.

Đại Pháp Sư giơ lên cái cằm đối với bên ngoài hậu đường, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, đã thấy Văn Tịnh đạo nhân lại chạy ra ngoài cửa, nhô cái đầu nhìn về phía bên này, cả người đều không hiểu có một chút...nhộn nhạo.

Không phải là loại【 a, Đại Pháp Sư hắn gọi tên ta 】này đó chứ?

Lý Trường Thọ truyền âm thở dài: "Tới thương lượng chính sự, ngươi cứ chạy ra bên ngoài làm gì?"

"Ông ~"

"Nói chuyện."

"Vo ve ~"

Lý Trường Thọ yên lặng lấy ra một quyển trục từ trong tay áo, trực tiếp ném ra ngoài, quát lớn: "Bình tĩnh một chút."

Đại Pháp Sư không khỏi ngạc nhiên nói: "Đó là vật gì?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đó là vài bức vẽ của đệ tử, thử xem có thể làm nàng khôi phục như bình thường hay không."

"Ồ?" Đại Pháp Sư lập tức hào hứng...

"Đại Pháp Sư, không nên hào hứng đối với chuyện này." Lý Trường Thọ vội vàng ngăn chặn Đại Pháp Sư.

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng vang động xuy xuy, lại là bức vẽ kia bị Văn Tịnh đạo nhân xé thành mảnh vụn.

Trong chốc lát, Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng trở về, mặc dù vẫn còn e dè và ngại nhìn thẳng vào mặt Đại Pháp Sư, nhưng giao tiếp bình thường đã là không có vấn đề gì.

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Văn Tịnh đạo nhân kể tất cả những chuyện lớn chuyện nhỏ liên quan đến Kim Thiền Tử mà mình biết.

Lý Trường Thọ cũng căn cứ vào những tin tức này, làm ra điều chỉnh rất nhỏ đối với kế hoạch tác chiến.

Văn Tịnh đạo nhân dừng lại ở chỗ này một canh giờ, sau đó lưu luyến không rời rời đi, lúc gần đi còn vái chào thêm đối với Lý Trường Thọ.

Ngày hôm nay tuy có Đại Pháp Sư ở đây, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Văn Tịnh đạo nhân, nhưng trước khi Văn Tịnh đạo nhân đi, vẫn đã nhận ra một tia không giống bình thường.

Huyết khí trên người của Hải Thần đại nhân, dường như là một lần nồng nặc nhất và tinh khiết nhất...

Chân thân?

Trong đáy lòng Văn Tịnh đạo nhân khẽ động, sau đó lại suy nghĩ rõ ràng điều gì đó.

Nếu không phải Đại Pháp Sư ở bên cạnh, chân thân của Hải Thần chỉ sợ là sẽ tuyệt đối không hiện thân...

"Đại khái, đây chính là Nhân Giáo đi."

Yếu ớt thở dài, Văn Tịnh đạo nhân vô thanh vô tức rời khỏi Nam Thiệm Bộ Châu, quay lại nơi hoá thân của chính mình đi.

Nếu nàng đoán không sai, kế tiếp sẽ có một trận trò hay.

Thậm chí, còn sẽ có thể kinh động Thánh Nhân phương tây.

Mới rồi nàng cũng đã nói, đã từng ẩn ẩn nghe mấy vị đệ tử Thánh Nhân, Phó Giáo Chủ Tây Phương Giáo đàm luận qua, nói Kim Thiền này và phương tây đại hưng có tương quan mật thiết, Thánh Nhân cố ý thu Kim Thiền làm đồ đệ, xoá bỏ lai lịch hung thú của Kim Thiền.

Như thế nào là xoá bỏ lai lịch?

Kỳ thật rất đơn giản.

Tại thiên địa Viễn Cổ Hồng Hoang trước khi bị Long Phượng đánh nát, kỳ thật không có biệt dạm hung thú gì, mãi cho đến lúc đầu Thượng Cổ, mới có phân chia đối với sinh linh tiên thiên còn sống sót.

Có thực lực, có bối cảnh, có pháp bảo, giao thiệp rộng, vẫn được gọi là sinh linh tiên thiên.

Mà có thực lực, không có bối cảnh, thiếu pháp bảo, tính cách kiêu ngạo, lại lây dính nghiệp chướng, được xưng là "Hồng Mông hung thú", bị Thiên đạo vứt bỏ, bị bách tộc Thượng Cổ từng bước quét sạch.

Chỉ cần Kim Thiền thuận lợi bái sư Thánh Nhân, liền có thể lắc mình biến hoá, từ hung thú tiên thiên, hóa thành sinh linh tiên thiên.

Loại sự tình này, Văn Tịnh đạo nhân cũng không có ghen tị.

Một cái xưng hô mà thôi, nào có quan trọng bằng một phần vạn Đại Pháp Sư nhà nàng.

"Văn Tịnh...hừ, lần sau định ta sẽ khiến cho ngươi kêu ta là nữ vương đại nhân! Ha ha ha ha!"

Vo ve ——

Chương 446. Sự tình quá phận

Sau khi Văn Tịnh đạo nhân rời đi, Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau rơi vào suy tư.

"Tám thành, động vào Kim Thiền liền sẽ dẫn xuất hai vị sư thúc phương tây!" Huyền Đô Đại Pháp Sư hơi nhíu mày nói: "Như vậy mà nói, Trường Thọ ngươi nhất định phải đến động thủ diệt sát Kim Thiền Tử. Nếu như Thánh Nhân phương tây hiện thân, ta còn có thể dùng Thái Cực Đồ cản một chiêu. Bất quá ngươi phải nhớ kỹ, đạo vận của Thánh Nhân lão gia chỉ cần vừa xuất hiện, liền lập tức thu tay lại, như thế không coi là xé mặt mũi của Thánh Nhân."

Lý Trường Thọ lộ ra sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Mặc dù lúc này hắn rất muốn nói một câu —— nếu không thì quên nó đi.

Nhưng đây là nhiệm vụ Thánh Nhân lão gia giao cho, chính mình không có khả năng vừa hưởng thụ sự che chở của Thánh Nhân, vừa cái gì cũng đều không bỏ ra.

Nguy hiểm cần gánh chịu lần này, đã là điều kiện tất yếu.

Điều chính mình có thể làm, chính là nhất định phải dốc hết toàn lực, hóa việc này thành cơ duyên của bản thân...

"Đại Pháp Sư." Lý Trường Thọ nói: "Thực lực của Thánh Nhân phương tây lão gia, đại khái là ở tầng cấp nào?"

"Chuyện này." Đại Pháp Sư hơi suy nghĩ, đưa tay điểm vào xà nhà, xà nhà nơi hiển lộ ra bóng dáng Thái Cực Đồ, bao phủ hoàn toàn nơi đây.

Đại Pháp Sư nghiêm mặt nói: "Thừa dịp cơ hội này, ta sẽ nói một chút thực lực của Thánh Nhân lão gia cho ngươi. Lúc Hồng Hoang khai thiên tích địa, trong thiên địa có một vị Thánh Nhân mạnh nhất, chính là Bàn Cổ đại thần, nhưng Bàn Cổ đại thần thừa nhận nghiệp lực khai thiên, hi sinh bản thân mà thành toàn vô số chân linh trong Hỗn Độn Hải, từ đó diễn hóa ra Hồng Hoang thiên địa bây giờ này. Bàn Cổ đại thần chứng được hỗn nguyên từ trong hỗn độn, chính là Thánh Nhân đại đạo Hỗn Nguyên Vô Cực, cũng là một vị Thánh Nhân duy nhất biết đại đạo vô cực trong Hồng Hoang. Bây giờ, lão sư cùng với hai vị sư thúc, cùng với Tiếp Dẫn sư thúc phương tây, đều đang nỗ lực hướng về phương hướng này..."

Lý Trường Thọ không khỏi có một chút kỳ quái, Huyền Đô Đại Pháp Sư chỉ nói về bốn vị Thánh Nhân ngày hôm nay, liền hỏi: "Vậy thì hai vị Thánh Nhân lão gia khác..."

"Đừng vội, ngươi hãy nghe ta nói kỹ, vừa vặn cũng nên nói với ngươi những thứ này." Đại Pháp Sư uống một ngụm nước trà, chậm rãi nói: "Sau khi Bàn Cổ đại thần vẫn lạc, đại đạo trực tiếp hiển hóa tại thiên địa ban đầu, có sáu cường giả mạnh nhất trong thiên địa muốn đi truy tìm đại đạo Thánh nhân. Sáu cường giả này cũng có phân chia mạnh yếu, Đạo Tổ Hồng Quân, Ma Tổ La Hầu có thực lực mạnh nhất, Tổ Long, Thủy Phượng có thực lực xếp thứ hai. Danh tự của hai cường giả vị khác, đã bị người ra tay xoá đi bên trong tự đại đạo, theo lão sư phỏng đoán, hẳn là thần ma tiên thiên lọt lưới khi Bàn Cổ đại thần chém giết lúc khai thiên. Khi đó ba vị lão gia của Đạo Môn chúng ta chỉ mới tu hành không lâu, tuy có công đức khai thiên che chở, nhưng cảnh giới vẫn kém sáu vị cường giả này một đường. Long Phượng sơ kiếp, người đứng phía sau khích bác chính là Ma Tổ La Hầu, hắn mượn oán lực sinh linh, mạnh mẽ chụp chân linh vạn linh để tu hành. Khi đại chiến Long Phượng kết thúc, sau khi Hồng Hoang vỡ vụn, Ma Tổ La Hầu đột nhiên lộ ra nanh vuốt dữ tợn, muốn hủy diệt Hồng Hoang, ngược dòng trở lại đại đạo, truy tìm cơ duyên bản thân thành đạo. Lúc đó, Đạo Tổ vẫn luôn đang âm thầm tu hành, không hỏi thế sự đứng dậy, đại chiến một trận cùng với La Hầu, cuối cùng La Hầu bị chém ở Tây Ngưu Hạ Châu bây giờ. Mà Tây Châu cũng bởi vì trận đại chiến này, linh căn, linh mạch đều bị chấn vỡ, Tây Ngưu Hạ Châu bây giờ, vẫn là do Đạo Tổ dùng đại pháp lực ghép lại mà thành."

Lý Trường Thọ nghe vậy hơi gật đầu, bí mật như vậy, ngược lại là cũng không thấy được trên cổ tịch.

Nghe Đại Pháp Sư tiếp tục nói: "Vào lúc sáu vị lão gia bây giờ thành Thánh tại Thượng Cổ, hai vị sư thúc Tây Phương Giáo, dùng phương thức đại hoành nguyện, mượn nhờ Thiên Đạo công đức, từ đó lập địa thành Thánh. Điều quan trọng nhất trong lời thề này, kỳ thật không phải loại hình lời nói cứu vớt vạn linh hữu danh vô thực, mà là chấn hưng phương tây. Bây giờ hai vị sư thúc Tây Phương Giáo liều mạng, cũng muốn làm phương tây lớn mạnh, thậm chí còn vì thế mà không từ thủ đoạn, chính là bởi vì thiếu Thiên Đạo nhân quả lớn!

Ngươi cảm thấy, bây giờ Tây Phương Giáo sử dụng hung thú, làm hại Yêu Tộc, là sự tình có một chút quá phận?"

Lý Trường Thọ lập tức trừng mắt nhìn, chẳng lẽ lại còn có thể có sự tình càng quá phận hơn?

Đại Pháp Sư cười nói: "Vào lúc Thượng Cổ, hai vị sư thúc này, đào linh căn Trung Thần Châu, hút linh khí đại thiên thế giới, trông thấy bảo vật, tìm được một ít sinh linh tiên thiên, chính là một câu "ta thấy ngươi hữu duyên cùng với phương tây ta", "Vật này hữu duyên cùng với phương tây ta", cưỡng ép đoạt đi. Nếu không phải Tam sư thúc đứng ra lay động Tru Tiên tứ kiếm, nói không chừng một nửa tiên Tiệt Giáo bây giờ đều là khách hữu duyên phương tây! Ha ha ha ha!"

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này, ngược lại là gần giống như những gì hắn biết.

Hắn hỏi: "Đại Pháp Sư, thực lực chênh lệch giữa sáu vị Thánh Nhân lão gia rất lớn sao?"

"Chuyện này khó mà nói, có quan hệ đến thực lực của trước khi sáu vị Thánh Nhân lão gia thành Thánh, cũng có quan hệ cùng với Chí Bảo Tiên Thiên từng người chấp chưởng." Đại Pháp Sư hắng giọng, trong mắt mang theo ý cười, tiếp tục nói: "Sau trận đại chiến cuối cùng tại Viễn Cổ kia, Đạo Tổ của chúng ta đạt được cơ hội thành Thánh. Ta đã từng nghe lão sư nói, lúc đầu Đạo Tổ lão gia có thể vào trước khi Thiên Đạo hoàn toàn hiển hóa, cưỡng ép xông phá Thiên Đạo, bước vào cảnh giới Thánh Nhân Hỗn Nguyên đại đạo, nhưng Đạo Tổ làm như vậy, Hồng Hoang liền sẽ cấp tốc vỡ nát...

Là do Đạo Tổ lão gia bỏ qua cảnh giới Thánh Nhân Hỗn Nguyên đại đạo, dùng tạo hóa ngọc điệp hoàn thiện Thiên Đạo, từng bước dung nhập bản thân vào Thiên Đạo, bù đắp thiếu hụt của Thiên Đạo, bảo vệ Hồng Hoang thiên địa, ba ngàn thế giới.

Cho nên, Đạo Tổ lão gia vừa là Thánh Nhân, cũng không phải là Thánh Nhân, có thể coi là Thánh Nhân Thiên Đạo đặc thù nhất.

Mà sáu vị Thánh Nhân lão gia, đều là đệ tử của Đạo Tổ, bất quá hai vị sư thúc Tây Phương Giáo chỉ là đệ tử ký danh mà thôi.

Lúc Thượng Cổ, Đạo Tổ điểm hạ Hồng Mông tử khí tại Tử Tiêu Cung, đây chính là cơ hội thành Thánh, lúc ấy có khoảng cách cách đại đạo Thánh Nhân gần nhất, chính là chúng ta...khục, lão sư của chúng ta.

Lão sư vốn không muốn làm tan một tia Hồng Mông tử khí kia, nhưng muốn trở thành đại đạo Thánh Nhân, liền phải xông phá sự ngăn trở của Thiên Đạo, tức là phải đối đầu trực tiếp với Đạo Tổ

Lão sư rơi vào đường cùng, đành phải ở trong thời cơ cuối cùng, làm tan Hồng Mông tử khí, lập giáo thành Thánh.

Cũng bởi vậy, lão sư cơ hồ không bị Thiên Đạo kiềm chế, có thể tùy tâm sở dục, sau khi lập ra Nhân Giáo, thu một vị đồ đệ tượng trưng như ta liền buông tay mặc kệ.

Chương 447. Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp

So sánh cùng với lão sư, cảnh giới của Nhị sư thúc và Tam sư thúc không sai biệt nhiều, yếu hơn lão sư một ít, cho nên cũng không bị Thiên Đạo kiềm chế nhiều.

Dù sao thì cũng đều có công đức khai thiên.

Tiếp Dẫn sư thúc Tây Phương Giáo, cảnh giới bản thân hẳn là tương đương với hai vị sư thúc Nhị sư thúc và Tam sư thúc.

Nhưng Tiếp Dẫn sư thúc hoàn toàn không có trọng bảo sát phạt như Tru Tiên tứ kiếm, Bàn Cổ Phiên, cũng không có trọng bảo hộ thân như Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp, vì vậy thực lực hơi yếu một chút.

Thánh Mẫu có một viên Hồng Tú Cầu, Thánh Nhân đụng tới liền tổn thương, Đại La chạm tới liền chết, mặc dù Thánh Mẫu là thành Thánh dựa vào công đức nhiều, nhưng thực lực tổng thể cũng chỉ kém nửa bậc so với Tiếp Dẫn sư thúc. Về phần Chuẩn Đề sư thúc..."

Lý Trường Thọ vội nói: "Lần này nếu chúng ta tao ngộ Thánh Nhân lão gia, chỉ sợ sẽ là vị này."

Đại Pháp Sư trầm ngâm đôi chút, nói: "Ừm, Thất Diệu Bảo Thụ của Chuẩn Đề sư thúc cũng coi như là có chỗ độc đáo. Bất quá...ngươi không cần sợ hãi, buông tay ra làm là được."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ, lập tức có một chút sầu khổ.

Lần này, có vẻ như đã đến lúc thử thách độn pháp của chính mình...

...

Cùng lúc đó, tại Long Cung Đông Hải.

Ngao Ất vừa trở về nơi đây, một khắc cũng không chậm trễ, trả lại binh mã, vội vàng trở về tẩm cung của chính mình.

Trút bỏ giáp trụ, vẫy lui thị nữ, đi đến trước bàn sách điêu khắc thành từ ngọc thạch, cầm quyển trục trong tay chậm rãi mở ra.

Chuyện này...

Đây là!

"Ách, «Ổn Tự Kinh»? Ẩn danh?" Ngao Ất nháy mắt mấy cái, ôm tâm thái thử một lần, bắt đầu chuyên tâm đọc.

Muốn tính Kim Thiền, dùng kế sách gì?

Tất nhiên là trước tiên điều ve rời núi, dụ ve vào trận, hạn chế thần thông của ve, lại thừa dịp ve yếu thế, tấn công ve không sẵn sàng, đột nhiên gây khó khăn, đốt ve thành tro.

Lý Trường Thọ rõ ràng, đây là một trận chiến mấu chốt chính mình tiến quân hướng về Động Suất Cung!

Nhưng có sao nói vậy, nếu để lúc này Lý Trường Thọ "ngẫu nhiên gặp" Kim Thiền Tử, đối quyết chính diện, Lý Trường Thọ đương nhiên không phải là đối thủ của Kim Thiền Tử.

Không có gì khác, tích lũy các phương diện tu hành chênh lệch quá nhiều.

Thần thông đấu pháp, tốc độ ứng biến, so sánh Lý Trường Thọ ngày hôm nay cùng với Kim Thiền Tử, là có chênh lệch tương đối lớn.

Nhưng Lý Trường Thọ hiểu sâu sắc tầm quan trọng của "tính linh hoạt", tuyệt đối sẽ không gượng chống mặt mũi, thật sự đi liều chết với Kim Thiền sáu cánh.

Nếu chiến lực không đủ, vậy thì dùng tính toán.

Làm một chút trận pháp, thêm một chút mưu kế.

Có Đại sư huynh Đạo Môn hộ tống, Chí Bảo Tiên Thiên hộ thân, Lý Trường Thọ kỳ thật đã đứng ở thế bất bại.

Mà điều hắn cần suy nghĩ, chính là làm như thế nào "bẫy ve", "phá phòng ngữ".

Đại Pháp Sư cũng lo lắng Lý Trường Thọ không cẩn thận bị Kim Thiền phản sát, lần này cũng không keo kiệt chút nào.

Vào lúc đi đến Tây Hải bố trí vòng mai phục, Đại Pháp Sư nhằm vào thần thông của Kim Thiền Tử, cho Lý Trường Thọ ba loại trợ lực khắc địch chế thắng:

【 Thủy Hỏa Quy Nguyên Trận 】 —— để phong tỏa không gian.

【 Cửu Linh Huyền Khí Trận 】 —— để vây khốn Kim Thiền Tử, phá vỡ tốc độ.

Cùng với hai viên cửu chuyển Kim Đan.

Bản thân Đại Pháp Sư cũng không có linh bảo gì, dù sao thì cũng có thể tùy thời mượn dùng rất nhiều trọng bảo Nhân Giáo như Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp, Phong Hỏa Bồ Đoàn, Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ...

Không có cách nào, Lý Trường Thọ tạm thời còn chưa phải hội viên chính thức, vì hắn chỉ có thể xài ké thẻ kinh nghiệm của hội viên chính thức...

Đợi Đại Pháp Sư vung tay áo, tự tay bố trí tốt hai tòa đại trận, cũng theo yêu cầu của Lý Trường Thọ, che giấu hai tòa đại trận này trong một khu vực cằn cỗi tại chỗ Tây Hải giao hội với Tây Ngưu Hạ Châu...

"Trường Thọ, tiếp tháp!" Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ quát một tiếng, tay nâng Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp, nhẹ nhàng đẩy, đưa bảo tháp lên trên đỉnh đầu của Lý Trường Thọ.

Khí tức huyền hoàng xung quanh tiểu tháp cao ba tấc này rải xuống, lại chiếu xạ ra hào quang bảy màu, bao trùm trên dưới toàn thân Lý Trường Thọ.

Linh bảo phòng ngự cực phẩm, một trong đám bảo vật mạnh nhất thiên địa kia, Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp!

Liền như vậy, rơi vào đỉnh đầu của chính mình!

Trong một cái chớp mắt này!

Lý Trường Thọ cảm thấy một loại ấm áp, một loại an tâm, một loại...cảm động khó nói lên lời!

Đệ tử Trường Thọ, nguyện bôn ba vất vả vì Nhân Giáo, đổ máu có hạn độ!

Bảo tháp nhẹ nhàng rung động, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một chút cảm ngộ.

Phảng phất như tháp này đang đối thoại cùng với hắn, đang khích lệ hắn, an ủi hắn, làm cho hắn ưỡn ngực, dũng cảm đối mặt với...

"Nghĩ cái gì thế? Nhanh lên! Giải phóng tâm thần, để cho bản tháp cũng bảo hộ bên trên nguyên thần của ngươi."

Ách? Ai đang nói chuyện?

Lý Trường Thọ trừng mắt, ngửa đầu nhìn chằm chằm bảo tháp nho nhỏ trên đỉnh đầu.

Ánh sáng xung quanh bảo tháp dường như nhấp nháy theo nhịp điệu, từng tia từng tia khí tức ấm áp du tẩu trong cơ thể của Lý Trường Thọ, làm cho tiên lực của hắn cũng rõ ràng hơn một chút.

Huyền Đô Đại Pháp Sư ở bên cạnh đứng chắp tay, cười không nói.

Liền nghe được tiếng nói không phân biệt nam nữ, nhưng lại có vẻ hơi thô kệch, tiếp tục vang lên ở trong đáy lòng của Lý Trường Thọ, cũng líu lo không ngừng...

Giọng nói này thực ra là giọng địa phương mà Lý Trường Thọ tương đối quen thuộc kiếp trước.

"Tâm cảnh của ngươi làm sao lại còn dao động?

Ta là lão gia thưởng cho ngươi sử dụng tạm thời, đừng tưởng rằng chỉ bằng chứng ấy đạo hạnh liền có thể khống chế ta.

Ngươi thân là đệ tử Nhân Giáo liền nên có giác ngộ của đệ tử Nhân Giáo, tâm cảnh dao động thành bộ dạng này là như thế nào? Đến từ ngóc ngách nào?

Hôm nay bản tháp che chở ngươi, còn có thể xảy ra chuyện gì được?

Tru Tiên Kiếm Trận không đến, Bàn Cổ Phiên không mở, nếu ai có thể tổn thương ngươi, bản tháp sẽ viết tên ngược lại, có tin hay không?

Ngươi nhìn đi, ngươi được lão gia chiếu cố như vậy, gần trở thành đệ tử của lão gia, như thế nào còn không có một chút phong phạm cao thủ Nhân Giáo, một chút mặt mũi ấy của Nhân Giáo, đều bị ngươi vứt hết!

Ngươi nhìn ngươi đi, cái eo không thẳng được lên hay sao.

..."

Trên trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen, quay đầu liếc nhìn Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư xoay người sang chỗ khác nhún vai một hồi, cũng không cười ra tiếng.

Đại Pháp Sư nói: "Trường Thọ, phải tôn kính đối với tiền bối."

"Vâng." Lý Trường Thọ cung kính đáp ứng, cúi đầu thật sâu đối với Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu, sau đó liền buông lỏng tâm thần.

Tiểu tháp này chậm rãi trầm xuống, từ trên đỉnh đầu của Lý Trường Thọ, chìm vào bên trong đạo thể của hắn.

Lúc này, Huyền Hoàng Tháp vẫn đang điên cuồng xoay chuyển: "Chuyện này đúng sao, bản tháp là linh bảo, hiểu cái gì là linh bảo hay không? Hiểu cái gì là khí tức huyền hoàng hay không? Không hiểu sao, đến, bản tháp sẽ từ từ nói với ngươi. Chuyện này cần phải nói từ trước khi khai thiên tích địa... "

Lý Trường Thọ: "..."

Chương 448. Diễn thử

Đại Pháp Sư cười nói: "Nếu linh bảo có linh tính sung túc, tất nhiên là có thể giao lưu cùng với người chấp chưởng. Những bảo vật này của lão sư, ngày bình thường đều buồn bực đã lâu ở bên cạnh lão sư, ngay cả giao lưu cùng với lão sư cũng đều bị lão sư cự tuyệt, cho nên mới hơi nói nhiều một chút."

"Đại Pháp Sư." Lý Trường Thọ có một chút bối rối: "Vì sao đệ tử lại nghe được một chút...khẩu âm kỳ quái?"

Vấn đề này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đã cho ra đáp án.

"Còn dám nói khẩu âm kỳ quái, ngươi thật sự cho rằng bản tháp có thể nói chuyện sao? Bản tháp mọc ra miệng hay sao? Đây là bản tháp dùng linh niệm giao lưu với nguyên thần của ngươi, nguyên thần của ngươi tiến hành lý giải, tự động ngưng ra tiếng nói. Ngay cả chuyện này cũng đều không hiểu, ngươi làm như thế nào có thể tu thành Kim Tiên? Lớn bao nhiêu tuổi rồi, còn hồn nhiên ngây thơ như thế...ách, làm sao vẫn chưa tới ba trăm tuổi, vậy cũng không sao, ngươi chính là búp bê. Ngươi yên tâm, tháp đại gia bảo kê ngươi, muốn làm cái gì liền làm cái đó!"

Giọng nói này lập tức nhiều hơn mấy phần quan tâm từ ái, ôn hòa hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Lý Trường Thọ hé miệng nhíu mày, hôm nay, hắn cũng coi như có thêm kiến thức.

"Đại Pháp Sư." Lý Trường Thọ nói: "Không bằng chúng ta liền diễn thử mấy lần sự tình rút đi."

Đại Pháp Sư cười nói: "Kế sách kia của ngươi không phải đều đã hoàn mỹ?"

"Viết trên giấy lại nhiều hơn, cũng không bằng động tay thử nghiệm mấy lần." Lý Trường Thọ cúi người vái chào, nói: "Còn xin Đại Pháp Sư thành toàn."

"Thiện." Đại Pháp Sư vỗ áo tay áo nói: "Nói đi, diễn thử như thế nào?"

Lý Trường Thọ lấy ra mấy tờ người giấy trong tay áo...

Thế là, hai ngày sau.

...

Vào lúc giữa trưa, nắng ấm chiếu biển xanh.

Ở phụ cận Tây Ngưu Hạ Châu Tây Hải, một vài bóng người bay xuống từ trên cao.

Người ở phía trước nhất, tóc trắng áo trắng, mặt mày mỉm cười, trong tay bưng một cây phất trần, tiên thể tản ra uy áp cảnh giới Kim Tiên nhàn nhạt, tất nhiên là Đạo Nhân Giấy 【 Hải Thần 】của Lý Trường Thọ.

Ở phía sau hắn là ba vị Thiên Tướng giáp bạc, khí tức của ba người này lại ẩn ẩn cấu kết, dường như cũng là cảnh giới Kim Tiên.

Bốn đạo thân ảnh cưỡi mây bay đến phía trên Long Cung Tây Hải, trực tiếp vào biển, đi về hướng Long Cung.

Nhóm người này vừa vào trong nước biển, liền nghe tiếng rồng gầm không dứt bên tai.

Từng đầu Thương Long, Giao Long tuôn ra từ bên trong tòa Thủy Tinh Cung to lớn này, ngưng tụ thành hình người ở con đường phía trước bốn người Lý Trường Thọ, hành lễ từ phía xa đối với Lý Trường Thọ.

Một lão giả đầu rồng bước ra và hét lớn: "Xin chào Hải Thần, mời Hải Thần đến!"

Lý Trường Thọ tự biết, lão giả đầu rồng này là bào đệ của Long Vương Tây Hải, ở trong Long Cung Tây Hải cũng có thực quyền khá lớn.

Sau khi hàn huyên vài câu, Lý Trường Thọ cùng với ba vị "Thiên Tướng" được dẫn vào trong Long Cung Tây Hải.

"Long vương nhà ta đã chờ ở trong điện, mời Hải Thần dời bước."

"Được." Lý Trường Thọ chắp tay trong tay áo, đặt phất trần trong ngực, mỉm cười đi theo sau lưng lão giả đầu rồng, đi tới nơi chủ điện Long Vương Tây Hải.

Ba vị Thiên Tướng vẫn chưa tiến vào Long Cung.

Thấy được Long Vương Tây Hải, Lý Trường Thọ trực tiếp nói thẳng ý đồ đến: "Long vương gia, lần này tiểu thần đến đây, là vì hỏi ý một chuyện. Hồng Mông hung thú hôm đó muốn hại các vị Long Tử, còn ra tay đối với hóa thân của bần đạo, Long Cung Tây Hải có thể tra được tung tích?"

Đây chính là bước đầu tiên trong kế hoạch diệt ve—— Long Cung câu ve.

Long Vương Tây Hải nghe được vấn đề này, thở dài: "Không dối gạt Hải Thần, không thu hoạch được gì."

"Ồ?" Lý Trường Thọ hơi nhíu mày: "Ít nhất cũng phải điều tra, gã là lẫn vào Long Cung khi nào, lại là như thế nào quen biết cùng với mấy vị điện hạ chứ."

"Chuyện này..." Long Vương Tây Hải vuốt ve sợi râu, nói: "Việc này ta xác thực đã phái người điều tra, cũng đã đích thân hỏi đứa bé Ngao Sự, xác thực không thu hoạch được gì. Chỉ biết hung thú này là một đầu Kim Thiền sáu cánh, thuộc tính ngũ hành của đầu hung thú này là kim, nước, am hiểu thần thông không gian, đã từng làm hại một phương tại thời Viễn Cổ, sau đó bị đuổi ra khỏi Hỗn Độn Hải. Hơn nữa, ở phía sau đầu Kim Thiền sáu cánh cũng có người che lấp thiên cơ..."

Ngụ ý, đã là chỉ ra bối cảnh phương tây của Kim Thiền.

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Tung tích của Kim Thiền, thật sự không có nửa điểm manh mối?"

Long Vương Tây Hải chậm rãi lắc đầu, cũng nói: "Ta đã sai người điều tra toàn lực chuyện này."

"Mà thôi, không cần làm phiền." Lý Trường Thọ đứng dậy, chắp tay một cái đối với Long Vương Tây Hải, lộ vẻ mặt không vui, quay người đi ra ngoài điện.

Long Vương Tây Hải đứng dậy muốn giữ lại, lời đến khóe miệng cũng là nói không nên lời...trạng huống của Tây Hải, Long vương hắn làm sao lại không biết? Bất quá là hữu tâm vô lực mà thôi. Lúc này bất động còn có thể duy trì nguyên trạng, âm thầm phân cao thấp, nếu như khẽ động, từ đó Long Cung Tây Hải sẽ không gượng dậy nổi...

Lý Trường Thọ đi ra ngoài điện, dường như là còn chưa hết giận, quay người vái chào đối với Long Vương Tây Hải, lạnh nhạt nói: "Long vương gia, món nợ Kim Thiền làm tổn thương hóa thân của ta này, ta sẽ tự đi tìm gã thanh toán. Ngày hôm nay đến quấy rầy nhiều như vậy, còn xin Long vương chớ trách. Tiểu thần cáo từ."

Nói xong quay người mà đi, trực tiếp viết hai chữ bất mãn trên mặt.

"Chuyện này..." Long Vương Tây Hải đành phải ngồi trên bảo tọa than nhẹ một hồi, nhưng cũng không làm được gì nhiều.

Cùng lúc đó, bên trong một chỗ ngóc ngách tại Long Cung Tây Hải, một Tiên Giao Binh nhìn chăm chú vào bóng lưng Lý Trường Thọ rời đi, hung quang trong mắt chợt lóe lên...

Ra khỏi Thủy Tinh Cung, Lý Trường Thọ tụ hợp cùng với ba vị Thiên Tướng kia, có Thiên Tướng tiến về phía trước hỏi ý: "Hải Thần, đã tìm ra tung tích của hung thú kia chưa?"

"Long Cung Tây Hải chưa thể tra được cái gì." Lý Trường Thọ thở dài: "Làm phiền ba vị đi theo một chuyến, vốn cho rằng Long Cung sẽ có một chút coi trọng đối với chuyện này, không nghĩ tới kết quả chẳng qua là như thế."

Lại có một Thiên Tướng nói: "Hải Thần, hôm đó nguyên soái đả thương đầu hung thú này, lúc này chính là thời cơ tốt xử lý hung thú này!"

"Khi dễ hóa thân Hải Thần thì có bản lĩnh gì? Ngày đó nguyên soái dùng một ánh mắt đánh gã thành trọng thương, ngày hôm nay ba huynh đệ chúng ta đến đây, nhất định phải làm cho đầu hung thú này đền tội!"

"Không sai, đầu hung thú này hung hăng giảo hoạt, lấn yếu sợ mạnh, quả thật nên giết!"

"Thiện." Lý Trường Thọ nói: "Không bằng như vậy, ba vị đi với ta đến nơi đối mặt với hung thú trước đó xem xét một phen, xem có thể tìm được đầu mối gì hay không."

Ba vị Thiên Tướng đều xưng thiện, bốn người rời khỏi Long Cung Tây Hải, cưỡi mây bước đi về hướng vạn dặm bên ngoài.

Mắc câu rồi sao?

Ở bên trong xó xỉnh âm u nào đó, Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, tiên thức quan sát các nơi.

Chương 449. Lải nhải

Trong đáy lòng đột nhiên vang lên tiếng nói của Tháp đại gia: "Tiểu gia hỏa, ngươi bị để mắt tới, có phải là con hung thú ngươi muốn tìm không? Có ba cặp cánh, nhuộm màu vàng lóng lánh, đang đi theo ở ngay đằng sau, trông khá tuấn tú sau khi biến hình."

Lý Trường Thọ chấn động tinh thần.

Hắn mặc dù không phát hiện ra được tung tích của Kim Thiền Tử, nhưng lời nói của linh bảo Thánh Nhân lão gia, tất nhiên là không giả được.

Kim Thiền này đúng là rất tự tin vì có chỗ dựa vững chắc, hơn nữa sức miễn dịch đối với "bí pháp khích tướng" cơ hồ bằng không...

Lý Trường Thọ không hề vội vàng, làm việc theo kế hoạch.

Hắn và ba vị Thiên Tướng, rất nhanh liền đã đi tới vùng biển tao ngộ Kim Thiền Tử trước đây, cẩn thận lục soát ở chỗ này...

Lần điều tra này, tự cũng là không có kết quả.

Đúng như Lý Trường Thọ dự đoán, Kim Thiền Tử vẫn chưa trực tiếp hiện thân, mà là đang âm thầm kéo dài tiềm ẩn, dường như cũng đang do dự.

Vậy thì cần đốt thêm hai đống lửa nữa.

Lý Trường Thọ nói: "Ba vị, cứ tìm kiếm như vậy, thật sự như mò kim đáy biển. Trước đây gã đã phun không ít máu ở đây, nhưng lúc này, đã là khó có thể tìm kiếm được khí tức."

Có Thiên Tướng hỏi: "Hải Thần, vậy nên làm như thế nào?"

"Bần đạo dự định đi đến Linh Sơn tại Tây Ngưu Hạ Châu, trực tiếp tìm Tây Phương Giáo chất vấn việc này!" Lý Trường Thọ nói: "Phương tây và Thiên Đình chúng ta tranh đoạt khí vận Long Tộc, Kim Thiền này lại trực tiếp ra tay đối với bần đạo, quá mức hùng hổ dọa người. Bần đạo tốt xấu còn có một tầng thân phận đệ tử Nhân Giáo, quả thật là rất muốn hỏi người phương tây một chút, hung thú nhà bọn hắn nuôi dưỡng này, còn có quy củ hay không!"

Hung thú nuôi trong nhà?

Trong đáy biển, bên trong khe hở không gian nào đó, mu bàn tay của thanh niên đạo sĩ có khuôn mặt thanh tú kia nổi gân xanh, khóe miệng không ngừng run rẩy, hung quang trong mắt càng ngày càng lăng lệ!

Trên mặt biển, Lý Trường Thọ cùng với ba vị Thiên Tướng kia cưỡi mây, trực tiếp chạy tới Tây Ngưu Hạ Châu.

Bên trong khe hở không gian, sắc mặt của Kim Thiền Tử biến hóa mấy lần liên tục, mặc dù tức giận, lại vẫn đang cân nhắc——nếu để cho nhóm người Hải Thần đi đến Linh Sơn làm ầm ĩ một phen, sẽ có ảnh hưởng nào đối với chính mình.

Nhưng sau khi Kim Thiền Tử suy tư, liền vô thức âm thầm đi theo, không lo lắng về việc bản thân sẽ bại lộ một chút nào.

Kim Thiền Tử tự nhiên có thể nhìn ra, Hải Thần này vẫn là hóa thân như trước, cũng không phải là bản thể Hải Thần, không thì gã cũng không cần do dự như thế, đã sớm ra tay chém giết đối phương...

Về phần ba vị Thiên Tướng kia, Kim Thiền Tử mảy may không có để vào mắt.

Không bao lâu, Kim Thiền Tử liền có quyết định.

"Không thể để cho bọn hắn đi Linh Sơn, cho dù không có ảnh hưởng đối với bần đạo, chỉ sợ cũng sẽ làm cho mấy vị Phó Giáo Chủ trách tội bần đạo làm việc không hiệu quả, ảnh hưởng đến chuyện bần đạo bái sư."

Hung quang trong mắt Kim Thiền Tử đại thịnh.

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ lại là có một chút đau đầu...

Vào giờ phút này Tháp đại gia giấu ở bên trong đạo thể của chính mình, đang phát huy kỹ năng truyền thống của linh bảo Nhân Giáo...

【 lải nhải 】.

"Ngươi trốn tránh làm gì? Xoay người đánh đi, có bản tháp ở đây, ngươi sợ cái gì? Đây chính là một đầu hung thú cảnh giới Đại La, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không được tính, gã có thể thương tổn được một cọng lông của ngươi? Ngươi suy nghĩ một chút đi, Yêu Hoàng trước kia cũng được coi là nhân vật số một, ta bảo bọc Đại Pháp Sư, Yêu Hoàng không phải là cũng không làm được gì? Ngươi là Nhân Giáo, Nhân Giáo có hiểu hay không?"

Trong âm u, Lý Trường Thọ cố gắng bảo trì nụ cười, tận lực không bị Huyền Hoàng Tháp ảnh hưởng đến bản thân.

Dù sao, có thể bị Huyền Hoàng Tháp quở trách như vậy, đây chính là người khác ghen tị cũng ghen tị không đến...

Mà Lý Trường Thọ cũng không khỏi suy diễn ra hình ảnh như thế này:

【Lúc Thượng Cổ đại chiến, Huyền Đô Đại Pháp Sư đội Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu, lưng tựa Thái Cực Đồ, chấp chưởng Không Gian Xích, chân đạp Phong Hỏa Bồ Đoàn, đại chiến với hoàng giả Yêu Tộc trên trời, đánh đến phong sinh thủy khởi, thiên địa rung động.

Mà tình huống thực tế, trong đáy lòng của Đại Pháp Sư...

Huyền Hoàng Tháp: "Giết hắn! Chơi chết hắn! Âm dương luân chuyển! Nhanh mở lớn! Mở lớn! Đại đồ đệ ngươi có được hay không!"

Thái Cực Đồ: "Đừng cho bản đồ mặt mũi! Đụng hắn đi Đông Hoàng Chung! Cái đồng hồ hỏng này, không cùđi theo Đại ca Nhị ca, trợ giúp Yêu Hoàng thì có thể có tiền đồ gì?"

Không Gian Xích: "Nói đúng, nói rất đúng."

Phong Hỏa Bồ Đoàn: "Đi lăn lộn với mấy đại ca, sẽ không thiếu cái ăn." 】

Lý Trường Thọ run rẩy hầu kết, trong lúc nhất thời có một chút không đành lòng nhìn thẳng, nhanh chóng ném những hình ảnh này ra sau đầu, tránh cho ma chướng nổi lên.

Thình lình nghe Tháp đại gia lại la lên một tiếng: "Đến rồi, hắn muốn động thủ, quay người lại, chơi hắn!"

Nghe lời cảnh báo của Huyền Hoàng Tháp, tâm thần của Lý Trường Thọ căng cứng, tiên thức bắt được một tia nhiễu loạn không gian xuất hiện—— không gian, chỉ trời hoặc là âm dương hai mặt đối lập, nghĩa rộng ở Hồng Hoang chính là "Không gian".

Ở phía trên mặt biển, trong lúc vô hình!

Phảng phất như có một lưỡi đao, đang cực nhanh tới gần "Bốn người" bọn hắn!

"Coi chừng!" Lý Trường Thọ hét lớn một tiếng, bốn đạo thân ảnh trên mây sốt ruột vọt về phía trước, ba Thiên Tướng đồng thời thi triển ra phong độn, thân ảnh hóa thành ba sợi khói xanh biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ quay người lại, chủ động đối mặt với đòn tập kích của Kim Thiền Tử.

Hắn miễn cưỡng thu hồi phất trần, một thanh đao mỏng đầy ánh sáng vàng, quỷ dị xuất hiện ở trước mắt Lý Trường Thọ, rút ra một sợi vàng mảnh, chém về phía cổ Lý Trường Thọ!

Phía trước lưỡi đao, không gian xuất hiện tầng tầng gợn sóng, giống như sóng nước nhộn nhạo, lại còn có mấy phần cảm giác mỹ lệ.

Những gợn sóng giết chóc.

Lúc này không giống ngày xưa, Lý Trường Thọ sao lại ngồi chờ chết?

Trong tay trái của hắn chẳng biết lúc nào nhiều thêm một viên bảo châu màu xanh nước biển, bảo châu này có một chút lấp lóe, thân hình của Lý Trường Thọ lại hóa thành một đoàn nước biển!

Lưỡi đao mỏng màu vàng không trở ngại một chút nào xuyên qua trong nước biển, không gắng sức một chút nào...

Sau khi lưỡi kiếm mỏng đi qua, hai dòng nước lại hòa vào nhau, một lần nữa hóa thành lão thần tiên áo bào trắng kia, toàn thân trên dưới lông tóc không thương.

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, trong mắt mang theo ý cười rất nhỏ.

Viên bảo châu trong tay hắn kia, chính là một trong Ngũ Hành Linh Châu Đa Bảo đạo nhân tặng cho.

Vào giờ phút này, ba vị Thiên Tướng kia đã là biến mất không còn tăm tích.

Trên mặt biển ngoài trăm dặm, Kim Thiền Tử đứng chắp tay, khóe miệng cong lên, tiếng nói mang theo mỉa mai: "Muốn tìm bần đạo, sao phải đi Linh Sơn? Như thế nào, lần này Hải Thần đã nguyện ý nói chuyện với bần đạo rồi?"

Chương 450. Thần thông pháp thuật chính mình đắc ý nhất

Trên tay phải của Lý Trường Thọ nhiều hơn một thanh trường kiếm linh bảo, tay trái cầm thủy linh bảo châu, lạnh nhạt nói: "Kim Thiền, ngày hôm nay bần đạo đến tìm ngươi, tất nhiên là muốn tìm về mặt mũi bị ngươi đánh rơi trước đây. Lần trước ngươi đã ra tay với ta, cũng chớ trách ngày hôm nay lòng ta hung ác!"

Đôi mắt hẹp dài kia của Kim Thiền Tử tràn đầy ý cười, thản nhiên nói: "Hải Thần, ngươi cùng với ba vị Thiên Tướng kia đến đây, chẳng lẽ cảm thấy bần đạo ngu dại, không đoán được ba vị Thiên Tướng kia cũng là hóa thân của ngươi, vào giờ phút này đang tiến đến con đường phía trước bố trí mai phục? Chậc chạc, nguyên bản bần đạo cho rằng, Hải Thần ngươi túc trí đa mưu, tâm cơ thâm trầm, cùng với bần đạo cũng coi như người trong đồng đạo. Chưa từng nghĩ tới, ngươi ngày hôm nay ngược lại là đã bộc lộ ra tu vi yếu ớt, không biết diệu pháp, ngươi bất quá cũng chỉ là kẻ có mấy phần tính toán."

Lý Trường Thọ: "Ngươi nói thật nhiều."

Kim Thiền Tử nói một ohen, lửa giận trong mắt tăng lên, sát ý dâng trào.

Lý Trường Thọ hít nhẹ một hơi, tiên lực quanh người bắt đầu cấp tốc dâng trào, biển cả dưới chân tuôn ra thủy linh khí nồng đậm, rót vào bên trong bảo châu trên tay trái của Lý Trường Thọ.

Dường như là muốn đối đầu chính diện một phen!

Lúc này, trên bờ biển ba vạn dặm về hướng đông, ba vị Thiên

Tướng kia vừa mới đến nơi đây, lúc này mới bắt đầu cấp tốc bố trí một phương đại trận.

Ngược lại là giống như những gì Kim Thiền Tử đã nói.

Sự mỉa mai trong mắt Kim Thiền Tử càng đậm, phía sau chậm rãi hiện ra sáu cái cánh mỏng màu vàng, thân hình bị ánh vàng nhàn nhạt bao phủ, lại có mấy phần cảm giác thần thánh không nói ra được.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không có một chút dao động nào, thậm chí còn có một chút muốn cười.

Kim Thiền Tử chậm rãi giơ tay phải lên, cánh mỏng phía sau mở ra, trên đó xuất hiện mấy trăm đốm sáng, trong đốm sáng, từng lưỡi đao mỏng chậm rãi ngưng tụ thành...

"Hải Thần, bốn cỗ hóa thân này của ngươi, ngày hôm nay bần đạo liền nhận lấy!"

Trước khi chữ "Lấy" rơi xuống, Kim Thiền Tử nhẹ nhàng vung tay phải về phía trước, ánh sáng nở rộ, mấy trăm lưỡi đao mỏng phá vỡ không gian, mang theo một hồi kêu to chói tai, chém về phía thân hình của Lý Trường Thọ!

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ đã tăng tiên lực lên tới điểm tới hạn nào đó, đối mặt với ánh vàng đầy trời, nhìn từng lưỡi đao mỏng xuất hiện quỷ dị ở trước người chính mình, khóe miệng nhẹ nhàng run rẩy.

Ngũ hành luân chuyển, hợp lại thành một!

Nước tự chảy, nhưng không bao giờ nhận ra!

Nước...

Liền ở trong nháy mắt này, linh niệm của Huyền Hoàng Tháp truyền đến nguyên thần của Lý Trường Thọ, bắn ra một lời nói bình tĩnh: "Tiểu gia hỏa cứ yên tâm, coi như là một bộ hóa thân, ta cũng sẽ..."

Linh niệm của Huyền Hoàng Tháp còn chưa truyền lại hoàn toàn, một cái bao bố nhỏ trong ống tay áo của "Lý Trường Thọ" lóe ra ánh sáng hơi sáng!

Nhưng thân hình "Lý Trường Thọ" khẽ động, lại bộp một tiếng, hóa thành một đoàn nước sạch trực tiếp nổ tan!

Lúc này, đương nhiên là phải thi triển thủy độn!

Mấy trăm lưỡi đao mỏng chém loạn, mặt biển nơi đây xuất hiện đạo đạo khe rãnh giao thoa tung hoành, không gian rung chuyển, linh khí cuồn cuộn, phong vân biến sắc.

Mà thân ảnh của Lý Trường Thọ, đã xông ra ngoài ngàn dặm, lưu lại một hồi tiếng cười to, quay người chạy tới đại trận ba vị Thiên Tướng đang bố trí!

Mặc dù là đang chạy trốn, nhưng không hiểu sao lại có loại hào khí 【 ta tự hoành đao hướng lên trời cười 】.

"Kim Thiền, ngươi có dám đuổi theo!"

"Hải, Thần!" Kim Thiền Tử cắn răng giận dữ mắng mỏ, sáu cái cánh ve màu vàng phía sau rung động nhè nhẹ, thân ảnh biến mất không thấy gì nữa trên mặt biển, chỉ để lại vài tiếng gió hú chói tai.

Liền nghe trong phương viên vạn dặm vang lên tiếng rống giận dữ của Kim Thiền Tử: "Ngươi thật sự cho rằng chính mình có thể trốn!"

Lý Trường Thọ nhíu lông mày lại, cỗ Đạo Nhân Giấy này bộc phát tiên lực, che giấu hoàn mỹ dao động trong tay áo, thân hình hoà vào trong nước biển đột nhiên gia tốc!

Tiếng hô hoán của Kim Thiền Tử lại dần dần trôi đi!

Nhanh như vậy?

Kim Thiền Tử nhanh chóng truy đuổi ở phía sau cũng ngẩn ra, sắc mặt lập tức càng giận dữ hơn, sáu cái cánh ve phía sau bắt đầu huy động có nhịp, mỗi lần huy động cánh ve, thân ảnh của gã liền lấp lóe một lần vọt về phía trước, lưu lại tại chỗ một vòng khói cỡ lớn.

Nhưng Kim Thiền Tử ngạc nhiên phát hiện ra, chính mình lúc này mặc dù có thể đuổi theo Hải Thần, nhưng là phải sau mấy vạn dặm nữa!

Độn pháp của vị Hải Thần này...

Không phải là bởi vì ở trong biển rộng, có lực lượng Thiên Đạo gia trì hay sao?

Lần này Kim Thiền Tử đã thật sự đoán đúng...

Nửa thành.

Dao động tiên lực của Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", lúc này chẳng qua chỉ là vỏ bọc, thi triển thủy độn chân chính, nhưng bản thể thật ra là trốn ở trong tay áo Đạo Nhân Giấy.

Đây còn là lần đầu tiên, Lý Trường Thọ sử dụng toàn bộ tiên lực, thi triển ra thần thông pháp thuật chính mình đắc ý nhất —— bí pháp thủy độn!

Vạn dặm bất quá chỉ thoáng qua, cảnh sắc bình thường cơ hồ bị bóp méo.

Nhận được sự gia trì của thủy nguyên linh châu.

Có thần lực Hải Thần bao trùm.

Đại thuật thủy độn được hắn không ngừng nghiên cứu, cải thiện sau khi vượt qua Kim Tiên Kiếp...

Vào giờ khắc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ dường như có một người tí hon đang lớn tiếng kêu gọi.

【 Chỉ cần độn thật nhanh, liền không có thần thông nào có thể đập trúng ta! 】

Mà những gì xảy ra vào thời điểm này đã được dự đoán trước khi Lý Trường Thọ chế định bộ kế hoạch này.

Vị trí tập kích là vị trí mà hắn đạt được sau khi tĩnh tâm tính toán, cũng hoàn toàn cân nhắc đến khả năng Kim Thiền Tử ẩn giấu một bộ phận tu vi...

Hết thảy, đều phát triển theo phương hướng Lý Trường Thọ thôi diễn, chỉ là ở trong đáy lòng...

Đang gặp thế công tinh thần của một vị Tháp đại gia nào đó.

"Chạy cái gì mà chạy, đánh gã, đánh chẳng phải là xong!"

"Thằng nhóc nhà ngươi làm sao lại chạy thuần thục như vậy? Ngươi có thực lực này, sao lại không quay đầu đánh gã!"

"Ta là Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp, vạn pháp bất xâm, không phải chí bảo sát phạt không thể phá, ngươi chạy như vậy, thật sự làm cho ta...rất xấu hổ..."

Lý Trường Thọ chỉ có thể mỉm cười xưng phải đối với chuyện này, không ngừng nhận lỗi.

Hắn lại liên tục thỉnh cầu, nếu như không có thế công rơi xuống trên bản thể của chính mình, còn xin Huyền Hoàng Tháp đừng lộ diện.

Cũng may vào giờ phút này triển khai toàn bộ độn lực, mấy vạn dặm đảo mắt liền qua.

Lý Trường Thọ đâm thẳng vào bên trong đại trận do ba cỗ Đạo Nhân Giấy【 Thiên Tướng 】bố trí và quay mặt về phía sau.

Trong không trung, một đường chỉ vàng nhanh chóng bắn đến, trực tiếp dừng lại ở ngoài mấy trăm trượng, Kim Thiền Tử mở ra cánh mỏng màu vàng, mỉm cười nhìn về phía Lý Trường Thọ, vừa muốn mở miệng trào phúng.

Lý Trường Thọ mỉm cười, giành trước nửa nhịp, cất cao giọng nói: "Bần đạo am hiểu na di, có tốc độ cực nhanh, các hạ muốn giữ ta lại chỉ sợ là có một chút phiền phức."

Chương 451. Địa Sát Linh Bạo Trận

Sắc mặt của Kim Thiền Tử xanh xám trong nháy mắt.

Đây là nguyên thoại gã đã từng nói với Lý Trường Thọ ở trên thuyền vỏ sò của Long Tộc trước đây.

Lúc này nghe được, lại là làm cho gã dị thường khó chịu.

"Chưa từng nghĩ tới Hải Thần lại có bản lĩnh như vậy." Kim Thiền Tử lạnh nhạt nói: "Ngươi thật sự không hổ là chính thần trong biển, càng là thôi diễn bí pháp thủy độn đến trình độ như vậy."

Lý Trường Thọ lắc lắc bảo kiếm, nói: "Kim Thiền Tử, ngươi có dám vào trận?"

"Ha ha ha! Bần đạo có gì không dám?" Kim Thiền Tử cười to hai tiếng, nhưng dưới chân lại là không nhúc nhích tí nào. Tay trái đưa tay về phía trước, một mũi tên màu tím xuất hiện ở trước người.

Kim Thiền Tử cong ngón tay búng mũi tên màu tím, mũi tên này phá không mà đi, vọt thẳng đến trước trận pháp Lý Trường Thọ bố trí, trực tiếp nổ nát vụn!

Từng tia từng tia khí tức tím, đỏ giao thoa chui vào bên trong đại trận, linh lực vận chuyển bên trong đại trận lập tức mất cân bằng, non nửa trận cơ bố trí đại trận liên tiếp nổ nát vụn!

Đại trận tiêu tán, lộ ra ba cỗ Đạo Nhân Giấy【 Thiên Tướng 】đang tiềm ẩn kia.

Lý Trường Thọ biến sắc, lại cấp tốc khôi phục trấn định, sắc mặt của ba cỗ Đạo Nhân Giấy Thiên Tướng kia lại có một chút chất phác.

Kim Thiền Tử thu hết những chi tiết này vào mắt, cười nói: "Có thể nhìn ra, trận pháp Hải Thần ngươi bố trí coi như xảo diệu, chỉ tiếc, từ đầu đến cuối cảnh giới kém một ít, không rõ áo nghĩa trận pháp chân chính."

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Nếu như thế, ngày hôm nay bần đạo liền cáo lui."

"Hải Thần sao không nhìn chung quanh một chút." Kim Thiền Tử bình tĩnh mà nói một câu, Lý Trường Thọ quét ánh mắt tới, đã thấy hướng phương đông, nam, bắc, lại xuất hiện sáu cái cánh ve màu vàng!

Thiên địa đột nhiên trở nên âm trầm, sáu cái cánh ve rung động cực nhanh, từng tia từng tia gợn sóng trở nên nhộn nhạo, đảo mắt liền bao phủ phương viên trăm dặm!

Sóng biển ngưng kết, gió thu mây dừng, hết thảy phảng phất như bị bấm nút tạm dừng.

Đây là đại thuật không gian, thần thông đắc ý của Kim Thiền Tử, không rõ tên—— Văn Tịnh đạo nhân đã từng giới thiệu kỹ càng.

Ở trên mặt biển nơi xa, Kim Thiền Tử vô cùng tự đắc, thậm chí còn cho Lý Trường Thọ nhìn thấy một bí ẩn.

Lúc này Kim Thiền Tử mới để lộ thân hình, thực ra là một con ve sầu vàng không cánh, lưng quay về phía Lý Trường Thọ.

Con ve sầu vàng này cũng không xấu xí, thậm chí còn không bàn mà hợp với một loại đại đạo chi vận nào đó, cho người ta mấy phần mỹ cảm.

Bản thể Kim Thiền Tử chẳng qua là nhoáng một cái liền khôi phục hình người, vẻ đắc ý trong mắt càng trở nên nồng đậm.

Tình thế nghịch chuyển trong nháy mắt, gã đã hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động nơi đây.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài, trong mắt toát ra một chút không cam lòng.

Kim Thiền Tử không nói thêm gì nữa, hai tay vẫy một cái, cầm hai thanh đao hướng về phía trước và phía sau.

Mà phía sau Lý Trường Thọ, ba cỗ Đạo Nhân Giấy Thiên Tướng cấp tốc bu lại quanh người Lý Trường Thọ, khí tức từng người cấu kết với nhau.

Thân ảnh của Kim Thiền Tử lóe lên, trực tiếp lao thẳng tới!

Khóe miệng của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng run rẩy, giống như đã chấp nhận số phận của mình, tiên lực trong cơ thể của bốn cỗ Đạo Nhân Giấy bắt đầu điên cuồng phun trào...

Muốn tự bạo hóa thân?

Kim Thiền Tử hừ nhẹ một tiếng, thân ảnh liên tục chớp động, sáu cánh mỏng ở ba phương hướng khác đồng thời biến mất.

Chỉ một thoáng, chỉ thấy ánh vàng lấp lóe, ba cái đầu bay lên, thân hình ba vị Thiên Tướng xì hơi trong nháy mắt, hóa thành người giấy ngã xuống đất.

"Ha ha ha ha!" Thân hình Kim Thiền Tử xuất hiện ở trước mặt Lý Trường Thọ, một thanh dao găm kề ở trên cái trán của Lý Trường Thọ.

"Lần sau." Kim Thiền Tử lạnh nhạt nói: "Chân thân tới gặp ta, ta sẽ chơi với ngươi..."

Lời nói của Kim Thiền Tử đột nhiên dừng lại.

Đây cũng không phải là gã phát hiện ra dị thường gì mà bị đánh gãy, thuần túy là bởi vì bờ môi không cách nào xê dịch, thân hình đột nhiên bị dừng lại!

Sao lại...

Tại sao không gian lại đột nhiên mất đi cảm ứng!

Thiên địa tối tăm một lần nữa, nhưng lần này, nút tạm dừng được nhấn trong phạm vi một ngàn dặm.

Kim Thiền Tử không thể thấy ——

Một bức thủy hỏa Thái Cực Đồ quỷ dị xuất hiện trong không trung, lực lượng thủy hỏa trong thiên địa liên tục không ngừng hóa thành âm dương nhị khí, dẫn ra đại đạo, chặn tất cả các hướng trong thiên địa!

【 Thủy Hỏa Quy Nguyên Trận 】!

Lại có chín hư ảnh tấm bia đá xuất hiện giữa thiên địa, tiếng tụng kinh vang lên, từng sợi xiềng xích đen nhánh giao thoa trống rỗng xuất hiện.

Lực lượng âm dương bám vào phía trên những xiềng xích này, một đầu lan vào khoảng không, đầu kia quấn quanh ở trên người Kim Thiền Tử, sau khi hoàn toàn buộc chặt gã, từ từ biến mất!

【 Cửu Linh Huyền Khí Trận 】!

Đây là đại trận do Huyền Đô Đại Pháp Sư bố trí, xa xa không phải là Kim Thiền Tử có thể biết, có thể phá.

Mà Lý Trường Thọ ở trong một cái chớp mắt này, chưa hề nói nửa chữ, không có nửa điểm thời cơ chậm trễ, mím chặt đôi môi, trong tay vung ra từng tờ người giấy!

Những người này giấy lại không hóa thành hình người, ngược lại là trực tiếp bổ nhào vào trên người Kim Thiền Tử!

Bảy mươi hai tờ người giấy tay cầm tay, vai sóng vai, giống như mặc vào một tầng áo bào cho Kim Thiền Tử.

Mỗi tờ người giấy, đều có cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, thực lực bán Kim Tiên, cực kỳ giống người giấy lúc Lý Trường Thọ chưa có lĩnh ngộ ra "bí pháp cân bằng tiên lực Kim Đan ", không ngừng nếm thử, không ngừng thất bại nổ tung.

Mà bảy mươi hai tờ người giấy này, Lý Trường Thọ đã thật sự bỏ hết cả tiền vốn, cơ hồ lấy ra non nửa tích súc của nhóm linh thụ Tiểu Quỳnh Phong!

Át chủ bài chung cực——【 Địa Sát Linh Bạo Trận 】!

Đây chính là thế công mạnh nhất Lý Trường Thọ có thể làm được trong chớp mắt lúc này!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một màn này bất quá chỉ phát sinh ở trong giây lát, lúc cỗ "Đạo Nhân Giấy" Lý Trường Thọ này điểm nhẹ mũi chân lui về phía sau, hai tay điểm ra bảy mươi hai đạo lưu quang, rót vào trong cơ thể từng cỗ Đạo Nhân Giấy này!

Sau đó tâm thần cưỡng ép bám vào trên đó, cân bằng tiết tấu tiên lực phun trào trong cơ thể bảy mươi hai cỗ Đạo Nhân Giấy, cùng nhau đẩy chúng nó lên điểm tới hạn nổ tung!

Kim Thiền Tử trơ mắt nhìn một màn này, lúc này mới kịp phản ứng, muốn tránh ra khỏi gông xiềng.

Nhưng đã quá trễ rồi.

Một hơi thở, hai hơi thở...

Thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch, và trong sự im lặng chết chóc này xuất hiện bảy mươi hai tia sáng.

Trong một cái chớp mắt này, Kim Thiền Tử đột nhiên rõ ràng.

Tính toán, đều là tính toán!

Hải Thần đi Long Cung là vì dẫn chính mình hiện thân!

Đầu tiên thể hiện sự yếu đuối với gã, sau đó đột nhiên hiển lộ độn thuật, khiến cho gã có lòng tin giao đấu!

Thậm chí vị Hải Thần này đã đoán chắc, chính mình sẽ phóng đến đây, tự tay kết thúc cỗ hóa thân này của hắn...

Chương 452. Xác ve Kim Thiền?

Đúng, đầu tiên Hải Thần bố trí khốn trận cường đại ở chỗ này, nhưng lại ở ngay trước mặt gã, cố ý bố trí một tầng trận pháp, lại để cho gã ra tay phá mất trận pháp tầng ngoài, khiến gã cho rằng mình đã nắm toàn cục trong tay.

Trên thực tế, cạm bẫy chân chính, chính là giấu ở dưới cạm bẫy!

Hư hư thật thật, hư thực giao thoa!

Kim Thiền Tử nhìn chăm chú vào bóng lưng Hải Thần rút lui, trong đáy lòng đột nhiên sợ hãi một hồi.

Không, những điều này còn không phải là chỗ đáng sợ nhất.

Vị Nhân Tộc này, chẳng qua chỉ tiếp xúc với mình mấy lần, liền đã bắt được nhược điểm của gã!

"Hải Thần!" Kim Thiền Tử đang hô hoán trong đáy lòng, ánh mắt đang cầu xin sự thương xót!

Nhưng mà, lúc trong đáy lòng Kim Thiền Tử nhanh chóng nghĩ rõ ràng những điều này, bảy mươi hai cỗ Đạo Nhân Giấy quấn quanh trên người gã, đã hoàn thành khởi động!

Bọn chúng nguyên bản bình thản, tràn đầy tiên lực, đột nhiên trở nên bạo loạn, tầng tầng phù lục khắc hoạ trên người bảy mươi hai cỗ người giấy này, cũng đang thôi hóa, gia tốc tiên lực rung chuyển!

Thiên Đạo không cho phép, cho nên không thể tồn tại!

Bảy mươi hai tờ người giấy này!

Bảy mươi hai tờ người giấy này gánh chịu tiên lực của Lý Trường Thọ!

Bảy mươi hai tờ người giấy, tổng lượng tiên lực từng tờ người giấy có thể so với cảnh giới Kim Tiên sơ giai, vào giờ phút này như bảy mươi hai vị Luyện Khí Sĩ vừa tu thành Kim Tiên, lại ôm thành một đoàn tự bạo!

Đồng thời bị nhen lửa!

Lý Trường Thọ thu hồi tâm thần tràn ra trong nháy mắt, bản thể giống như hư thoát, khống chế cỗ Đạo Nhân Giấy lão thần tiên này quay người độn địa!

Phía sau, phảng phất như có bảy mươi hai vầng thái dương bị nhen lửa!

Linh lực cuồng bạo vừa mới bắt đầu phun trào, liền xé rách không gian ra từng tầng từng tầng nếp uốn.

Thiên địa đang run rẩy, đại trận đang chấn động!

Lý Trường Thọ thoát ra ngoài hơn trăm trượng, thân hình Kim Thiền Tử đã bị quang mang nuốt hết.

Kim Thiền âm thầm gầm lên, nhưng đã bị cỗ linh lực cường hoành này này xé nát!

Trên đường ven biển Tây Hải, một chùm sáng thật lớn phóng lên tận trời!

Sau đó chùm sáng này tách ra thành hàng chục tia, hàng trăm tia, nhanh chóng hóa thành một quả cầu ánh sáng cực lớn, chiếu sáng ban ngày, thiên địa thành một mảnh mờ ảo...

Đại linh bạo!

Địa sát đại linh bạo!

Đại Pháp Sư vẫn luôn ẩn nấp ở trên không trung, nhíu mày nhìn một màn phía dưới này, lại cũng là không nhịn được co giật khóe miệng, hoàn toàn không còn gì để nói.

Trận linh bạo này kéo dài mấy hơi thở, hết thảy linh lực tuôn ra trong thời gian ngắn nhất.

Linh khí bên trong phương viên mấy vạn dặm bạo loạn, một cơn gió lớn thổi nước biển lên bên trong phạm vi ngàn dặm, để lộ ra đáy biển nông, và vô số hải sản đã bị nghiền thành bột.

Hoang đảo trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, hóa thành một hố sâu đường kính trăm dặm, giống như một chấm tròn trên mặt đất, từng khe nứt lan tràn mấy ngàn dặm trên mặt đất.

Mặt đất chấn động, tiếp tục lan ra phía xa.

Khi Tây Hải chuẩn bị xảy ra một trận 'sóng thần' khổng lồ ở hướng ngược lại, một cỗ thần lực buông xuống, nước biển cấp tốc chảy trở về, giảm thiểu sinh linh tử thương trong biển đến thấp nhất.

Trong vài lần hít thở này, chỉ có Huyền Hoàng Tháp, cũng chỉ có Huyền Hoàng Tháp trong cơ thể Lý Trường Thọ, thấy được bản thể Lý Trường Thọ trốn ở trong nơi âm u, cúi đầu khắc hoạ cái gì ở trên thẻ trúc...

【...Tỷ suất tiên lực chuyển hóa còn có không gian có thể tăng lên.

Bảy mươi hai Đạo Nhân Giấy cũng không phải là cực hạn chân chính, theo lực lượng nguyên thần mạnh lên, có khả năng tăng lên tới số lượng một trăm linh tám.

Điều kiện trực tiếp phát động quá mức hà khắc, nhất định phải có trận pháp cường lực hỗ trợ, hoặc là xuất kỳ bất ý.

Có thể sử dụng bộ phương án thứ hai, treo Địa Sát Linh Bạo Trận ở trên người Đạo Nhân Giấy, lúc tới gần cường địch lại dẫn phát... 】

Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp: "..."

Dưới ngòi bút không ngừng, Lý Trường Thọ phân tâm điều khiển Đạo Nhân Giấy trở về từ bên ngoài ngàn dặm, cấp tốc chạy về chỗ của Kim Thiền Tử.

Nơi đó, có một đoàn ánh vàng...

Lý Trường Thọ nhíu lông mày lại, trong đáy lòng cũng là tán thưởng một hồi.

Không hổ là Hồng Mông hung thú, như vậy cũng đều không thể nổ chết!

Mà tới lúc này, Lý Trường Thọ đã rõ ràng, lần này tám thành là không giết được đầu Kim Thiền Tử này.

Nhìn từ phía xa, ánh vàng kia là ấu trùng Kim Thiền, tức là trạng thái chưa mọc cánh ra bay, Lý Trường Thọ cẩn thận thể hội đạo vận huyền diệu ẩn chứa trên đoàn ánh vàng này.

Xác ve Kim Thiền?

Đây hẳn là một trong những thần thông bản mệnh của Kim Thiền Tử, có thể giấu bản thân sắp chết trong xác cũ, từ bỏ hơn phân nửa tu vi, ký ức, trở về trạng thái trước khi lột xác.

Mà thần thông như vậy, Kim Thiền sáu cánh chỉ có thể sử dụng một lần trong đời, bởi vì bộ xác cũ này cũng chỉ có một bộ, tác dụng chính là cứu tính mạng gã một lần.

Đây không phải là một tính toán sai lầm, thần thông áp đáy hòm của đầu Hồng Mông hung thú này, tự nhiên là không muốn bị người biết.

Trước đây Lý Trường Thọ tính toán rất nhiều khả năng ve sầu thoát xác, lại không nghĩ rằng đối phương lại là chui về xác bảo mệnh.

Đây chính là do tri thức nông cạn.

Lý Trường Thọ vẫn như cũ ôm tâm thái thử một lần, ống tay áo giương lên, từng cỗ Đạo Nhân Giấy...

"Dừng tay đi, sinh linh này hữu duyên với phương tây chúng ta." Một tiếng thở dài truyền ra từ trong đám mây, đạo vận tối nghĩa không hiểu chậm rãi trải ra từ trong thiên địa, bao trùm xác ve Kim Thiền tầng tầng.

Lý Trường Thọ đột nhiên giật mình, bỏ qua những Đạo Nhân Giấy đã rải ra, cỗ Đạo Nhân Giấy lão thần tiên này bị ánh lửa thôn phệ trong nháy mắt, hóa thành tro tàn!

Đúng vào lúc này, thân ảnh Huyền Đô Đại Pháp Sư xuất hiện ở vị trí Lý Trường Thọ đứng ban đầu, tay áo phiêu động, một vệt tro tàn chui vào trong tay áo Đại Pháp Sư.

Quả nhiên đến rồi!

Trên bầu trời, từng đoá từng đoá mây trắng tản ra, hào quang đầy trời lắc lư, một lão đạo mặc đạo bào rách rưới xếp bằng ở trên mây, hình dáng ẩn vào hỗn độn, ánh mắt có một chút sắc bén quét về phía dưới.

Đại Pháp Sư bình tĩnh cười một tiếng, vái chào đối với người trên mây, miệng nói: "Xin chào Thánh Nhân lão gia."

Liền nghe Lý Trường Thọ truyền âm nói thầm: "Đại Pháp Sư, hiện tại ngài ra tay bổ một đao, Kim Thiền này hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Đại Pháp Sư co giật khóe miệng mấy lần, nhưng lại không đáp lời.

Ngược lại là Huyền Hoàng Tháp, yếu ớt cảm khái ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ: "Đến bây giờ ta mới hiểu rõ, ngươi mới là kẻ đen tối nhất trong Nhân Giáo chúng ta...ngươi thật sự mới ba trăm tuổi?"

Tại An Thủy Thành, trong hậu đường đại miếu Hải Thần.

Một bức thủy hỏa Thái Cực Đồ trống rỗng xuất hiện, gánh chịu lực lượng thủy hỏa xoay chầm chậm.

Đại Pháp Sư nhảy ra từ đó, sắc mặt có một chút lạnh lùng.

Đợi thủy hỏa Thái Cực Đồ tiêu tán, ống tay áo của Đại Pháp Sư nhẹ nhàng phất phới, một túm tro tàn bay ra, cùng với từng đốm sáng, hóa thành thân hình Lý Trường Thọ.

Hắn vẫn là bộ dáng lão thần tiên như vậy, ngực còn có hư ảnh một toà bảo tháp.

Chương 453. Đây chính là Thánh Nhân

Đại Pháp Sư thở hắt ra, trực tiếp ngồi trở lại bên trên ghế bành, đầu tiên là trầm mặc một hồi, sau đó liền thở dài: "Vị sư thúc này, có một chút quá..."

Lý Trường Thọ bưng phất trần ở bên cạnh, thấp giọng nói: "Đại Pháp Sư, đây dù sao cũng là Thánh Nhân lão gia..."

"Ừm, ta biết rồi!" Đại Pháp Sư chậm rãi gật đầu, nói: "Lúc ấy liền nên nghe ngươi, ngay ở trước mặt vị sư thúc này, chém xác ve Kim Thiền. Vốn là cảm thấy, việc này không liên quan tới việc phương tây nổi lên xung đột cùng với Đạo Môn. Nhưng lúc này xem ra, phương tây cũng không cần mặt mũi gì. Bọn họ vốn cũng không để ý hai chữ mặt mũi."

Có sao nói vậy, Đại Pháp Sư nổi giận lên, đều là nho nhã hiền hoà như thế.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh cũng không biết nên khuyên như thế nào.

Vị Thánh Nhân lão gia kia, thật sự là...

Một lời khó nói hết.

Chỉ chốc lát trước, tại chỗ xảy ra đại linh bạo.

Nhị Giáo Chủ Tây Phương Giáo Chuẩn Đề đạo nhân khuôn mặt mơ hồ, thân hình bị hào quang che lấp xuất hiện, nói đầu Kim Thiền này hữu duyên cùng với phương tây, bảo hai người Lý Trường Thọ thu tay lại.

Lúc ấy, Lý Trường Thọ âm thầm đề nghị Đại Pháp Sư bổ đao, Đại Pháp Sư lại rõ ràng có một chút do dự, cho nên đã bỏ lỡ cơ hội tốt.

Đây cũng không phải là là Đại Pháp Sư không dám cứng rắn thách thức Thánh Nhân, nếu cần thiết, đoán chừng Đại Pháp Sư nên thách thức vẫn sẽ thách thức.

Nhưng chuyện hôm nay, chính là Lý Trường Thọ phản kích đối với Kim Thiền Tử, như vậy là có nhân có quả, có lý có cứ.

Nếu như Đại Pháp Sư cưỡng ép ra tay giết Kim Thiền Tử, liền sẽ trực tiếp bại lộ, Nhân Giáo muốn hủy khí vận đại hưng của phương tây bọn họ, từ đó gia tăng nhân quả không cần thiết cho Nhân Giáo...

Điểm ấy kỳ thật cũng không có gì.

Nhân Giáo cũng không có gì phải ngán, cùng lắm thì chính là Thái Thanh lão tử ra tay, đánh một trận với hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo.

Sợ là không thể nào sợ, đoán chừng còn có thể đánh cho phương tây sợ...

Nhưng kể từ đó, sự tình liền sẽ trở nên không thể vãn hồi, Hồng Hoang thiên địa không thể thiếu một trận rung chuyển, khí vận Đạo Môn chịu ảnh hưởng, Đại Pháp Sư tất nhiên sẽ bị Thái Thanh Thánh Nhân kéo về Thái Thanh Quan, cấm túc mấy cái nguyên hội...

Vậy thì vạn phần không đẹp.

Càng quan trọng hơn vẫn là, Đại Pháp Sư thấy được biểu hiện của Lý Trường Thọ ngày hôm nay, phát hiện ra đầu Kim Thiền Tử này...

Sau này sẽ rất khó cấu thành uy hiếp gì đối với Nhân Giáo.

Chờ Kim Thiền Tử trưởng thành một lần nữa, Lý Trường Thọ cũng sẽ không dậm chân tại chỗ, đến lúc đó lại đối phó với tên gia hỏa này, hẳn là cũng chẳng qua là chuyện hơi động não, hoạt động đốt ngón tay.

Cho nên, lúc ấy Đại Pháp Sư quyết định, không cưỡng ép giết Kim Thiền Tử, mà chỉ cố gắng phá đoạn nhân quả này.

Đại Pháp Sư nói chính là: "Chuẩn Đề sư thúc, đầu Hồng Mông hung thú này muốn hại đệ tử Nhân Giáo chúng ta, nên bị đệ tử Nhân Giáo chúng ta trảm diệt."

Lão đạo trên mây lạnh nhạt nói: "Làm sao, mặt mũi của bần đạo còn chưa đủ sao?"

Nụ cười của Đại Pháp Sư dần dần thu liễm, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào đám mây rực rỡ, thân hình vẫn thẳng tắp như cũ.

Mây trên trời giống như núi, và người ở dưới giống như đầm lầy!

Đại Pháp Sư nói: "Nếu sư thúc nói như thế, đệ tử cũng không dám nhiều lời, chỉ là làm như thế nào để chấm dứt nhân quả ngày hôm nay?"

Lão đạo kia nói: "Nếu ta đã đến, nhân quả có thể diệt."

"Nếu như Kim Thiền lại ra tay đối với người bên trong Nhân Giáo chúng ta, lại nên làm như thế nào?"

"Duyên khởi duyên lạc, tự có duyên phận." Lão đạo thản nhiên nói: "Đã có tiền căn, tự sinh hậu quả."

Huyền Đô Đại Pháp Sư hơi híp hai mắt lại.

Mà Lý Trường Thọ trốn ở trong tay áo Đại Pháp Sư, lúc này lại là cảm khái không thôi.

Đây chính là Thánh Nhân sao?

Lời nói ra vô cùng tùy tiện, hoàn toàn không thèm để ý có ý nghĩa thực tế gì, thuần túy chính là rõ ràng nói cho ngươi ——【hôm nay Chuẩn Đề ta nhất định bảo vệ đầu Kim Thiền này, ngươi thích làm gì thì làm!】

Đây là Đại Pháp Sư ra mặt, nếu là đổi thành Lý Trường Thọ hắn, đoán chừng đều không có cơ hội mở miệng, Chuẩn Đề đạo nhân liền sẽ tiễn cho hắn một phát Thất Bảo Diệu Thụ.

Đến tận đây, Đại Pháp Sư cũng chỉ có thể lui bước, nói tiếp, Chuẩn Đề đạo nhân đoán chừng sẽ chỉ dùng một ít "Lời nói rỗng tuếch" tùy ý đuổi.

Lúc này Lý Trường Thọ cọ cánh tay của Đại Pháp Sư, truyền âm nói một câu:

"Đại Pháp Sư, đệ tử cả gan. Ngài có thể hỏi một câu, không biết phương tây muốn dùng Kim Thiền làm gì? Hồng Mông hung thú như vậy, coi như đã rửa sạch nghiệp chướng, cũng không nên lọt vào pháp nhãn của Thánh Nhân mới đúng." —— đã không có cách nào chém giết Kim Thiền Tử, vậy làm hỏng cơ duyên Kim Thiền Tử trở thành đệ tử Thánh Nhân, giảm mức độ phiền phức sau này xuống đến thấp nhất.

Hai mắt của Đại Pháp Sư tỏa sáng, theo lời mà làm.

Quả nhiên, Chuẩn Đề Thánh Nhân liền thay đổi sách lược ứng đối...

Liền nghe lão đạo này nói: "Đầu Kim Thiền này trước đây đã từng tu luyện kim thân của sư huynh ta, cho nên thiếu phương tây chúng ta nhân quả, sau này nên có một trận duyên phận với gã, để gã dâng ra pháp thân vì phương tây chúng ta đại hưng. Ngày hôm nay bần đạo đã đích thân đến nơi đây, sư điệt hẳn là cảm thấy, mặt mũi của bần đạo còn chưa đủ?"

Đại Pháp Sư cười nói: "Sư thúc ngài nói quá lời, ngài đã mở miệng vàng, đệ tử ngày hôm nay, đương nhiên sẽ không làm khó đầu Kim Thiền này. Chỉ bất quá, đầu Kim Thiền này chính là Hồng Mông hung thú, ác quả từng đống, sư thúc là Thánh Nhân cao quý, lại đích thân hiện thân mang gã đi, chỉ sợ sẽ làm tổn hại thanh danh phương tây."

Chuẩn Đề trầm ngâm một hồi, sau đó nhân tiện nói: "Đầu Kim Thiền này có hung tính ngập trời, bần đạo mang gã về Linh Sơn, tất nhiên là muốn đưa vào trong công đức bảo trì để trấn áp thần hồn của gã một lần nữa. Sư điệt đừng lo ngại, hãy rời đi đi."

Nghe lời này, Huyền Đô Đại Pháp Sư chắp tay một cái, cũng không nói thêm gì, quay người cất bước, thân hình biến mất ở giữa thiên địa, trở về hậu đường miếu Hải Thần.

Đây chính là Thánh Nhân.

Có thể không cần nói đạo lý gì, miệng vàng vừa mở, coi như là Đại Pháp Sư cũng chỉ có thể tạm thời tránh lui, về nhà buồn bực.

Ở bên trong miếu Hải Thần, tại lồng ngực của Lý Trường Thọ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung tháp chậm rãi trồi lên, truyền lại linh niệm đối với Đại Pháp Sư và Lý Trường Thọ.

Linh niệm như vậy hóa thành tiếng nói, giọng điệu nào ở trong đáy lòng Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ tất nhiên là không biết.

Nhưng ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, vang lên chính là: "Chơi hắn đi! Đại đồ đệ ngươi sợ cái gì? Chuẩn Đề chính là hàng lởm, thật sự động thủ y không nhất định là đối thủ của ngươi! Thất Bảo Diệu Thụ của y còn có thể động đến ta hay sao? Từ lúc Thượng Cổ liền đã thử qua, gốc cây kia căn bản không được, chỉ có thể khi dễ một ít chuẩn Thánh Nhân không có trọng bảo và tiểu Linh Bảo Tiên Thiên. Ngươi gọi mấy người lão đại qua, chính diện đập y, không có vấn đề, tuyệt đối không thua được!"

Chương 454. Độn thuật không gian

Đại Pháp Sư trầm ngâm một chút, nói: "Ta nói có thể tùy tâm sở dục, lại không thể vượt khuôn phép. Nếu ta ra tay đối với Chuẩn Đề Thánh Nhân, kỳ thật cũng là làm mất mặt lão sư, hơn nữa thần thông của Thánh Nhân khó lường, giao hòa cùng với Thiên Đạo, liên thông cùng với thiên địa, tuyệt đối không phải có nhiều trọng bảo là liền có thể chiến thắng."

Tiểu tháp run rẩy, lập tức thu liễm hào quang, dường như đang hờn dỗi.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh vội nói: "Đại Pháp Sư, là đệ tử suy nghĩ không chu toàn, chỉ cân nhắc gã ve sầu thoát xác như thế nào, vẫn chưa cân nhắc đến thần thông bảo mệnh của gã sẽ là như vậy. Nếu như lúc ấy có thể giấu một bộ phận Đạo Nhân Giấy ở bên cạnh, sau khi vụ nổ kết thúc lại nổ một lần nữa hẳn là sẽ không có chuyện về sau."

"Việc này không phải lỗi của ngươi." Đại Pháp Sư ấm giọng nói: "Ngươi đã làm hết sức xuất sắc, nếu để ta dùng tu vi giống ngươi đi làm sự tình như thế, tất nhiên là không làm được gọn gàng như thế. Bất quá, trải qua chuyện này, Trường Thọ ngươi cũng có thể an tâm, người phương tây tất nhiên sẽ không còn dám trực tiếp ra tay đối với ngươi."

Trong lúc nói chuyện, Đại Pháp Sư lấy ra ngọc phù từ trong tay áo tay, nhẹ nhàng đẩy ngọc phù, đưa cho Lý Trường Thọ.

"Ngày hôm nay thấy ngươi dùng bí pháp thủy độn, lại cơ hồ có thể bỏ xa Kim Thiền, mới biết thiên phú cao nhất của Trường Thọ ngươi, là ngay ở bên trên độn pháp chi đạo. Hãy cầm vật này đi, vốn muốn để cho ngươi an tâm tu hành, không nên phân tâm ở trên những thần thông này."

Lý Trường Thọ dùng hai tay tiếp nhận ngọc phù, cẩn thận từng li từng tí nhìn vào trong đó...

Lòng kích động, tay run rẩy!

Từ nay về sau, còn có môn độn thuật nào mà ta không có!

Độn thuật không gian!

Tên của môn độn thuật này rất đơn giản, chính là «Không gian độn».

Nhưng căn cứ vào định lý "Chữ càng ít chuyện càng lớn", ba chữ phổ thông này, tuyệt đối khó lường!

"Cảm tạ Đại Pháp Sư ban thưởng pháp." Lý Trường Thọ thu hồi ngọc phù, tự nhiên không thể lập tức lĩnh hội.

Đại Pháp Sư cười nói: "Ngày hôm nay ngươi cũng coi như nhìn thấy Thánh Nhân, có cảm ngộ gì hay không?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đệ tử kỳ thật không có ý tưởng gì, cũng không thể nhìn thấy bộ dáng Thánh Nhân, hơi có một chút tiếc nuối...Đại Pháp Sư, đệ tử cảm thấy việc này còn có thể tiếp tục thao tác, không nên bỏ qua như vậy."

"Ngươi muốn làm như thế nào? Có gì cứ nói."

"Đệ tử muốn mượn lực lượng Long Tộc, lan truyền một ít tin tức ra ngoài." Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, cẩn thận suy nghĩ, chậm rãi nói: "Ví dụ như là...Viễn Cổ có hung thú tên Kim Thiền sáu cánh, trời sinh tính hung tàn, tàn sát vô số sinh linh, thần thông quảng đại, có tốc độ cực nhanh, am hiểu pháp thuật không gian. Nếu có thể bắt được hung thú này, không thể trực tiếp đánh giết, xác ve có thể dùng để luyện chế linh đan, người phục dụng linh đan này, chưa trường sinh thì có thể trường sinh, là Kim Tiên thì có thể khiến cho đạo cảnh bản thân viên mãn. Nhờ vào đó tạo áp lực cho phương tây, làm cho Kim Thiền không có thời gian xoay sở."

Hai mắt của Huyền Đô Đại Pháp Sư tỏa sáng, sau đó liền tràn đầy tán thưởng mà nhìn Lý Trường Thọ.

Coi như là Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp đang hờn dỗi cũng nhẹ nhàng rung động, hào quang lại xuất hiện, khí tức huyền hoàng không ngừng rơi xuống, hai sợi linh niệm truyền vào trong đáy lòng của Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư...

"Đây là đã nhặt được bảo? Lòng đen như vậy, phải nhanh chóng gặp lão gia nhà ta!"

Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư không khỏi quay mặt nhìn nhau, hoàn toàn không dám nói tiếp.

Thật sự có một chút bị hù dọa.

...

Lúc Huyền Hoàng Tháp rời đi, có một chút lưu luyến không rời, trong miệng hùng hùng hổ hổ.

Nó thật sự muốn ở lại với Lý Trường Thọ, che chở Lý Trường Thọ xông xáo khắp nơi, tạo sóng gió tại Tứ Hải.

Mặc dù Lý Trường Thọ rất muốn gật đầu đáp ứng, nhưng không có gan, chỉ có thể liên tục cảm kích, cảm tạ ân hộ mệnh của Huyền Hoàng Tháp tiền bối...

Mặc dù ở bên trong đấu pháp trước đây, Huyền Hoàng Tháp vẫn chưa phát huy ra nửa phần uy năng, nhưng đây là một phần bảo hộ, một phần an tâm, là cảm giác an toàn mà Lý Trường Thọ tha thiết ước mơ!

Hơn nữa, không có Đại Pháp Sư ở phía sau, bản thể Lý Trường Thọ cũng sẽ chỉ tu hành trong núi, bản thân cũng không có việc vui gì, Huyền Hoàng Tháp đoán chừng rất nhanh liền sẽ ngán.

Đại Pháp Sư đưa Lý Trường Thọ trở về Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ thì là đưa mắt nhìn Đại Pháp Sư trở về Động Suất Cung Thiên Đình.

Trong mật thất dưới đất, Lý Trường Thọ bắt đầu suy nghĩ một lần nữa về kế hoạch bắt ve chính mình làm ra.

Mặt mũi dày và phong cách hành sự của "Ná cao su", so với dự liệu của Lý Trường Thọ trước đây, hơi có một chút khác biệt.

Mặt mũi là thực sự dày...

Không hổ là tồn tại có thể nói ra "Hồng Hoang hữu duyên cùng với phương tây chúng ta".

Thánh Nhân như vậy, nếu như trực tiếp ra tay bóp chết tiểu đệ tử Nhân Giáo như mình, Lý Trường Thọ sẽ không có nửa điểm ngoài ý muốn.

Nhất là, ngày hôm nay chính mình đã đối mặt trực tiếp với Chuẩn Đề Thánh Nhân, sau này chỉ sợ là càng phải cẩn thận hơn một chút.

Ừm, kiên trì vững vàng trong núi mười vạn năm không lay được!

Lý Trường Thọ kiểm tra những món đồ chơi nhỏ phòng thôi diễn trên người, cẩn thận cảm thụ đạo vận Huyền Hoàng Tháp lưu lại, sau đó cẩn thận thể hội, lại nhận ra một tia mịt mờ, có một chút gần với đạo vận của Huyền Hoàng Tháp.

Đó chính là một chút uy năng Thái Cực Đồ che giấu lai lịch của chính mình, trọng bảo Nhân Giáo cắt đứt suy tính giáo vận!

Lý Trường Thọ cười khẽ.

Linh bảo như Huyền Hoàng Tháp lại có tính tình như thế, thật sự không biết mấy kiện trọng bảo Thái Cực Đồ, Phong Hỏa Bồ Đoàn, lại là tính nết nào.

Nếu đều là những lão ca táo bạo, vậy quả nhiên là phi thường náo nhiệt.

"Thánh..." Lý Trường Thọ thở ra một hơi, lấy ra hai đồng tiền trong tay áo, đặt ở trước mặt chính mình.

Trước đây ở bên trong miếu Hải Thần, thừa dịp Đại Pháp Sư ở đó, Lý Trường Thọ đã âm thầm thử sử dụng công đức uẩn dưỡng hai đồng tiền này, nhưng cũng không có dị tượng gì xuất hiện.

Lúc này, lớp "đệm" trên hai đồng tiền kia đã rút đi hơn phân nửa, hiện ra màu vàng.

Lý Trường đặt hai tay trên hai đồng tiện, lại điều ra một chút Thiên Đạo công đức ở trong cơ thể mình, rót vào bên trong đồng tiền.

Đinh ~ Hai đồng tiền nhẹ nhàng rung động, phát ra âm thanh run động giòn tan, một tia linh niệm yếu ớt truyền vào trong đáy lòng Lý Trường Thọ...

Nhưng mà, chênh lệch giữa bảo vật cùng với bảo vật, đã được thể hiện một cách trực quan.

Giống như Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp, không chỉ có thể chủ động giao lưu cùng với người chấp chưởng, còn có thể nói học đùa, khục, còn vô cùng tiếp cận với sinh linh, biết nhận lệnh của Thánh Nhân lão gia, tích cực như là một kẻ trăm vạn năm không được nói.

Chương 455. Cảm giác vi diệu

Mà hai đồng tiền Lý Trường Thọ mong đợi một hồi lâu này, chỉ có thể biểu đạt ý thân cận, vui sướng đối với Lý Trường Thọ, bọn chúng vận hết toàn lực, cũng chỉ buông xuống một phần cảm ngộ ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

Vẫn là sách hướng dẫn sử dụng đơn giản nhất.

Lý Trường Thọ cẩn thận thể ngộ một phen, khẽ cau mày.

Bảo vật này, cũng không phải thần kỳ giống như suy nghĩ của mình...

Đại đạo mà bọn chúng ẩn chứa là sự "đổi chác" theo cách của con người.

Đó là 【 bảo vật gì có thể bán được, dùng đồng tiền này đều có thể mua về 】.

Bởi vì "chiến tranh có thể làm hư thành trì", cho nên Lạc Bảo Kim Tiền không cách nào phát huy tác dụng đối với pháp bảo loại "binh khí".

Đã là mua bán, một phương nắm giữ Lạc Bảo Kim Tiền, tự nhiên là phải trả giá thật lớn.

Đồng tiền chẳng qua chỉ là một loại tiền tệ, là được trao cho giá trị, mà giao phó giá trị cho nó, chính là lực lượng công đức.

Đơn giản mà nói, nếu dùng Lạc Bảo Kim Tiền để mua linh bảo, liền cần hao phí công đức của bản thân.

Mua bảo vật có phẩm cấp càng cao, công đức của bản thân liền sẽ tiêu hao càng nhiều, thậm chí, Thiên Đạo còn có thể trừ âm công đức—— chuyện này cũng nghiệm chứng phỏng đoán trước đây của Lý Trường Thọ, công đức và nghiệp chướng có thể triệt tiêu lẫn nhau, nhưng cả hai cũng không phải là tiêu trừ đơn giản như vậy.

Lý Trường Thọ không khỏi rơi vào trầm tư...

Chính mình còn muốn dùng công đức để ngưng tụ Công Đức Kim Thân, cũng không thể lãng phí như thế.

Tại thời điểm này, tác dụng chủ yếu chính mình cầm Lạc Bảo Kim Tiền, chính là giúp Triệu đại gia ngăn cản tai hoạ, giảm thiểu nhân quả Vân Tiêu tiên tử nhập kiếp...

"Được rồi." Lý Trường Thọ lắc đầu, ấm giọng khích lệ vài câu đối với hai đồng tiền, liền thu chúng nó vào một chiếc hộp gấm, đặt vào trong kho át chủ bài.

Tiếp đó, Lý Trường Thọ lấy ra một tấm vải vóc, bắt đầu cẩn thận mưu tính sự tình Kim Thiền Tử kế tiếp.

Hắn muốn đánh một trận chiến dư luận, làm cho Thánh Nhân phương tây sẽ không thu Kim Thiền Tử làm đồ đệ.

Nếu như Kim Thiền Tử chẳng qua chỉ là một kiện pháp bảo người thỉnh kinh, như vậy không gian thao tác kế tiếp của chính mình cũng liền lớn hơn một chút.

Ngày hôm nay, nhưng thật ra là Tây Phương Giáo thua một hồi, Chuẩn Đề Thánh Nhân tự mình hiện thân bảo vệ Kim Thiền, đây chính là tự đánh rơi mặt mũi.

Chẳng qua là không nghĩ tới mặt mũi của vị Thánh Nhân lão gia này quá dày, không hề hay biết đối với chuyện này, cũng liền làm cho Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ cảm giác chính mình không có kiếm được cái gì...

Dùng bảy mươi hai cỗ Đạo Nhân Giấy linh bạo đấy...

Hàng tồn kho giảm mạnh.

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua phía sau núi Tiểu Quỳnh Phong, xem ra, phải trồng thêm một nhóm linh thụ mới.

"Ừm?" Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, cũng có một chút nhận ra hơi muộn.

Loại lời lẽ sai trái ăn thịt Đường Tăng có thể trường sinh bất lão này, chẳng lẽ...chính là truyền đến từ chỗ của hắn?

Loại cảm giác tham dự lịch sử thần thoại vi diệu này...

Thế là, Lý Trường Thọ càng có niềm tin.

Rất hiếm khi Lý Trường Thọ hành động mạnh mẽ như thế, sau khi định ra tính toán đối với Kim Thiền, liền lập tức bắt đầu chấp hành.

Ở trong mộng cảnh thần niệm, Lý Trường Thọ cẩn thận dặn dò Ngao Ất nửa canh giờ, tiểu long vừa suy tư vừa gật đầu.

Cũng không biết phải chăng là bởi vì nguyên nhân đọc quyển kinh văn kia, vào lúc Ngao Ất đáp ứng lời nói, đều sẽ cẩn thận suy tư một hồi, mới mở miệng nói.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ càng thêm an tâm mấy phần.

"Giáo Chủ ca ca, việc này còn có căn dặn nào khác?"

"Không cần nóng vội đối với sự tình Kim Thiền." Lý Trường Thọ nói: "Chỉ cần từ từ mưu toan, làm cho việc này tận lực được càng nhiều sinh linh biết được là được. Đầu Kim Thiền này trước đây bị Đại Pháp Sư gây thương tích, muốn khôi phục nguyên khí chỉ sợ cũng phải mất trên vạn năm."

"Ừm." Ngao Ất nặng nề gật đầu, lại có một chút muốn nói lại thôi, ánh mắt cũng có một chút chớp động.

"Có gì thì cứ nói."

"Giáo Chủ ca ca." Ngao Ất thở dài nặng nề, vái chào đối với Lý Trường Thọ, sau đó liền hỏi: "Thịnh yến bàn đào kia...có thể có huyền cơ gì? Ngọc Đế bệ hạ, phải chăng cũng sẽ trực tiếp ra tay đối với Long Tộc..."

Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng, khẽ thở dài: "Ta sẽ nói thật cho ngươi, đừng có để cho người bên ngoài biết. Mấy ngày trước đây vào lúc ở Tây Hải, vị Thiên Tướng ra tay tổn thương đầu Kim Thiền kia, chính là Ngọc Đế, Ngọc Đế chỉ bất quá là che giấu việc làm của mình."

"Cái gì?" Ngao Ất không khỏi ngẩn ra.

Lý Trường Thọ lại nói: "Ngươi có biết tu vi của Ngọc Đế bệ hạ cao bao nhiêu không? Thần thông pháp lực của Ngọc Đế bệ hạ, chỉ sợ là không kém gì các vị cao thủ thanh danh vang dội bên trong Tam Giáo, càng có lực lượng Thiên Đạo gia trì, thực lực thâm bất khả trắc. Đừng có quên, Ngọc Đế bệ hạ là xuất thân từ Tử Tiêu Cung, tu hành trong năm tháng dài đằng đẵng ở bên người Đạo Tổ."

Nghe lời này của Giáo Chủ ca ca, Ngao Ất liên tục gật đầu.

Lý Trường Thọ lại nói: "Ngày đó bệ hạ phát hiện ra, cao thủ Long Cung Tây Hải xuất hiện trên mặt biển, người có nguyên thần dị dạng là khoảng năm, sáu phần mười."

"Cái gì! ?" Ngao Ất không khỏi quá sợ hãi: "Vì sao lại có sự tình như vậy? Ta sẽ lập tức đi tìm phụ thân!"

"Mấy vị Long vương hẳn là ngầm cho phép việc này!" Lý Trường Thọ nói: "Sao ngươi lại vội vàng rồi? Kinh văn mà ta cho ngươi kia, sau khi trở về hãy sao chép ba trăm lần. Nhớ rõ sao chép xong, liền đốt vải vóc đi."

Ngao Ất lập tức có một chút không hiểu, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

"Giáo Chủ ca ca, việc này làm sao lại có thể là phụ thân ta cùng với mấy vị thúc phụ ngầm đồng ý?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Một là mấy vị Long vương đều không tầm thường, có thể sống từ Viễn Cổ đến ngày hôm nay, làm sao có thể tuỳ tiện bị tính kế như vậy? Hai là, nội tình chân chính của Long Tộc, chính là ở chỗ Hải Nhãn mà không phải là ở trong Long Cung, cho dù từ trên xuống dưới Long Cung Tây Hải đều bị người khác khống chế, cũng có thể tùy thời phá đi xây lại. Ba là, không thể đặt trứng rồng trong một cái ổ, ta nhớ được, Long Tộc xác nhận có tiếng lóng như vậy. Cho nên, mấy vị Long vương làm ra loại lựa chọn này, mở một con mắt nhắm một con mắt đối với sự tình phát sinh tại Long Cung Tây Hải, cũng coi như hợp tình lý."

"Chuyện này..." Ngao Ất ngậm miệng, thoáng có một chút hoài nghi long sinh.

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi còn trẻ, còn rất non nớt. Lại kiểm tra ngươi, ngươi cảm thấy, Ngọc Đế bệ hạ thấy tình huống như vậy, trong đáy lòng sẽ nghĩ như thế nào?"

Ngao Ất vội nói: "Chẳng lẽ bệ hạ lo lắng sau này, Long Cung Tứ Hải đều sẽ bị người thao túng?"

—— một vị Thiên Đế nào đó không nguyện ý lộ ra tính danh tán thưởng.

"Sao có thể đơn giản như vậy?" Lý Trường Thọ thở dài: "Ngọc Đế là có một chút bất mãn đối với ý nghĩ mọi việc đều thuận lợi như vậy của Long Tộc!"

Chương 456. Nói rõ ràng

"Long Tộc hẳn là tự biết, dùng thân phận người bị ép hại, liền có thể che lấp sự tình bọn họ ngầm đồng ý Long Cung Tây Hải bị phương tây thẩm thấu, dù sao thì Long Tộc cũng là một phương bị tính kế. Nhưng loại sự tình này làm sao có thể giấu giếm được Ngọc Đế bệ hạ? Trí tuệ và tầm nhìn của Ngọc Đế vượt xa ta."

—— một vị Thiên Đế nào đó không nguyện ý lộ ra tính danh mạnh mẽ tán thưởng.

Ngao Ất lập tức rõ ràng tiền căn hậu quả, lộ vẻ mặt ưu sầu, sốt ruột đi qua đi lại ở trước mặt Lý Trường Thọ.

"Giáo Chủ ca ca, chuyện này, chuyện này nên làm thế nào cho phải? Phụ thân bọn họ lại..."

"Thường tình mà thôi." Lý Trường Thọ nói: "nếu ngươi đã lo lắng như vậy, vậy hôm nay ta liền thẳng thắn hết thảy mọi chuyện với ngươi. Ngao Ất, lúc này Long Tộc cần ngươi đứng ra."

Ngao Ất nghe vậy nín hơi ngưng thần, thân thể hơi nghiêng về phía trước, tử tế lắng nghe.

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ trong đáy lòng.

Đây mặc dù cũng là trình tự hắn đã nghĩ kỹ trước đây, một bước này cần thành thật với Ngao Ất, mới có thể quét đi một phần lo lắng chôn vùi trước đó.

Nếu như hắn và Ngao Ất cũng không thể đồng lòng, thịnh yến bàn đào vào mười hai năm sau khẳng định khó có thể thành sự.

"Ngao Ất, ngươi có biết, trong thời kỳ đầu Hải Thần Giáo sáng lập, ta chẳng qua chỉ là Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên, Hải Thần Giáo cũng không phải là do ta cố ý lập ra."

Ngao Ất có một chút không rõ ràng cho lắm, không biết vì sao Giáo Chủ lại nói đến chuyện này.

Nhưng sau đó, Ngao Ất liền bắt được tin tức mấu chốt——cảnh giới Thiên Tiên!

Vào lúc chính mình luận bàn với Giáo Chủ ca ca tại Độ Tiên Môn trước đây, Giáo Chủ ca ca chẳng qua chỉ là đùa y hay sao?

Tiếng nói của Lý Trường Thọ bình bình đạm đạm, êm tai nói ra sự tình năm đó: "Lúc ấy, ta chỉ có một cái thân phận, chính là đệ tử Nhân Giáo, Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ. Là ở dưới trời xui đất khiến, Vu Nhân Hùng Trại bắt gặp ta lúc đang cảm ngộ, tôn ta là Hải Thần, lập miếu tế tự, sau đó không thể vãn hồi. Nói ra chỉ sợ ngươi không tin, ngày đó ngươi và ta gặp mặt tại Nam Hải Chi Tân, ta là vì đạp đổ Hải Thần Giáo mà đi, khi đó chủ yếu là lo lắng Hải Thần Giáo sẽ rước lấy tai họa cho ta, va chạm với Tây Phương Giáo. Nhưng bởi vì Long Tộc hiện thân, ngươi khám phá thân phận Hải Thần, ta đành phải chuyển đổi ý nghĩ, thử đặt Hải Thần Giáo vào sự khống chế của ta. Chưa từng nghĩ tới, Hải Thần Giáo lại trở thành cơ duyên của ta."

Ngao Ất nghe nhập thần, không khỏi hỏi: "Như thế nào là cơ duyên?"

"Bởi vì Hải Thần Giáo được Long Tộc trợ lực, ảnh hưởng dần dần sâu, bởi vậy dẫn tới bị phương tây tính toán, dẫn tới sự quan sát của Ngọc Đế, khiến cho ta cùng với Ngọc Đế bệ hạ có lần tiếp xúc đầu tiên. Nguyên nhân chính là vì ảnh hưởng của Ngọc Đế, Thiên Đình đến vận thế Long Tộc, ta bị Thánh Nhân lão gia chọn làm pháp bảo người, khục, chọn làm người đại diện việc này. Mà ta có thể được Đại Pháp Sư thưởng thức, nhưng thật ra là vào sau khi Hải Thần Giáo hưng khởi...đi tới từng bước một như thế, mới có Hải Thần ngày hôm nay."

Lý Trường Thọ lại cười nói: "Hải Thần Giáo lúc mới đầu, ta mỗi ngày nơm nớp lo sợ, sợ bị phương tây nhằm vào, bị Long Tộc xé nát. Quả nhiên là một bước mười lo, như giẫm trên băng mỏng."

Ngao Ất nghe vậy, sắc mặt đầu tiên là có một chút xấu hổ, sau đó hé miệng nhíu mày, vái chào đối với Lý Trường Thọ.

"Ất đã gây ra thêm phiền toái cho ca ca!"

"Đại khái, đây chính là duyên phận của ngươi và ta, không cần làm lễ." Lý Trường Thọ đưa tay nâng Ngao Ất lên, sau đó quay người nhìn thân ảnh vẫn luôn đứng sừng sững ở sau lưng hắn trong thần niệm mộng cảnh này, ấm giọng nói: "Ngao Ất, ngươi đến xem."

Ngao Ất ngẩng đầu nhìn lại, Lý Trường Thọ quơ quơ ống tay áo, sương mù xung quanh tán đi, toà tượng thần to lớn này chậm rãi hiện ra dung mạo của Đại Pháp Sư.

Sau đó, dung mạo này biến hóa một lần nữa, khôi phục thành bộ dáng Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đoạn thời gian kia ta có thể dựa vào, chẳng qua chỉ là chính mình, chỉ có thể ở bên trong ba cỗ thế lực phương tây, Long Tộc, Thiên Đình, không ngừng tìm kiếm điểm thăng bằng. Trước đây ngươi hỏi ta rất nhiều lần, Nhân Tộc vì sao có thể tự cường. Đại khái chính là...lá gan tương đối lớn đi."

"Ca ca!" Ngao Ất tràn đầy áy náy, buồn bã thở dài: "Ta cũng không biết những chuyện này, đều đặt hết thảy chuyện ở trên người ca ca, còn luôn là..."

"Ngao Ất, ngày hôm nay ta muốn nói với ngươi những điều này, kỳ thật không vì cái gì khác, chẳng qua là muốn để cho ngươi biết được, sự tình Long Tộc Nhập Thiên, cũng không phải là ta dốc hết sức tính toán, cũng không phải là Ngọc Đế bệ hạ mưu tính. Mà là thế như thế, vận như thế, mệnh như thế."

"Thế...vận..." Ngao Ất cúi đầu suy tư, khuôn mặt thiếu niên kia, so với ngày xưa đã nhiều hơn rất nhiều phiền não.

Lý Trường Thọ vừa muốn tiếp tục nói, Ngao Ất lại đột nhiên lui về sau hai bước, vung vạt áo áo bào lên, trực tiếp quỳ xuống.

"Ngươi làm cái gì vậy?" Lý Trường Thọ hướng về phía trước nâng đỡ, Ngao Ất đã là cúi đầu thật sâu đối với Lý Trường Thọ.

"Ngao Ất trước đây ngu dốt lại không biết sợ hãi, không biết tình cảnh gian khổ của Giáo Chủ ca ca, xin Giáo Chủ thứ tội! Bây giờ Long Tộc đã là ở trên vách đá, đi nhầm một bước chỉ sợ là sẽ tan xương nát thịt. Còn xin Giáo Chủ ra tay, cứu Long Tộc chúng ta, dẫn Long Tộc chúng ta hiệu mệnh vì Thiên Đình! Ngày hôm nay Ất lập thệ, phó thác tính mạng đời này cho Giáo Chủ!"

Lý Trường Thọ cũng không ngờ tới Ngao Ất có thể nghĩ rõ ràng mấu chốt trong đó nhanh như vậy, càng không có nghĩ tới Ngao Ất sẽ có phản ứng lớn như vậy.

Nhưng đã đến trình độ như vậy, Lý Trường Thọ thuận thế hướng về phía trước, hỏi: "Dù là ngươi bởi vì vậy, bị tộc nhân ngươi hiểu lầm, thậm chí là bị tộc nhân ngươi thóa mạ?"

"Ất lại có sợ gì?"

"Đứng lên đi!" Lý Trường Thọ nói: "Ta sẽ nói rõ chi tiết kế hoạch thịnh yến bàn đào lúc trước cho ngươi nghe. Ngao Ất ngươi phải nhớ kỹ. Mục đích chúng ta làm những điều này, chính là ở thịnh yến bàn đào, vào trước khi Ngọc Đế hàng chỉ, Long Vương Tứ Hải có thể chủ động đứng ra hiệu trung Thiên Đình, như thế có thể khiến cho Long Tộc đạt được càng nhiều vận thế!"

Ngao Ất nhảy dựng lên, trong mắt tràn đầy kiên định.

Lý Trường Thọ đã bắt đầu nói trình tự hành động kế tiếp...

"Chỉ có mười hai năm, chuyện chúng ta có thể làm kỳ thật cũng không tính quá nhiều, cho nên mỗi một ngày đều không thể thể lãng phí."

...

Lần giao lưu thần niệm này, kéo dài trọn vẹn hơn ba mươi canh giờ, làm cho Lý Trường Thọ cũng thoáng có một chút đau đầu.

Những gì khó khăn nhất hắn cũng đã làm, cũng coi như xứng đáng với từng rương bảo tài mà Long Tộc tặng kia.

Hiệu quả chắc chắn là có.

Nhưng cuối cùng có thể đạt đến tình trạng nào, cũng không phải là hắn có thể khống chế, chủ yếu là lựa chọn của chính mấy vị Long vương.

Chương 457. Đạo Chướng Thiên Ma

Thủy quân Thiên Đình mà Ngọc Đế bệ hạ nói chuyển giao cho chính mình, hẳn là đã sớm được lựa chọn.

Hiện tại liền chờ những thủy quân này có mặt, liền chính thức bắt đầu đại kế thu lưới Long Tộc.

Trong mật thất dưới đất, Lý Trường Thọ cất kỹ hai viên cửu chuyển Kim Đan vừa lấy được.

Viên ở chỗ Linh Nga kia, liền để nó ở chỗ nàng.

Tiên thức quét nhìn nhà tranh bên hồ của Linh Nga, Lý Trường Thọ phát giác ra được đạo vận Đại Pháp Sư lưu lại, biết đây là chỗ tốt Đại Pháp Sư cho Linh Nga...

Lần phi thăng này, nha đầu này còn có thể "Thật sự nhất phi trùng thiên" hay sao?

Ừm, sau đó ban thưởng cho nàng chép nhiều kinh thư hơn một chút, miễn cho thực lực đột nhiên bành trướng, đạo tâm sẽ có bất ổn.

Đã lấy «Ổn Tự Kinh» nhập đạo, vậy viết nhiều một chút tóm lại là không sai...

"Đi tìm một chút linh thụ thôi." Lý Trường Thọ thì thào một tiếng, nhắm mắt ngưng thần, mở ra Đạo Nhân Giấy chờ lệnh ngoài sơn môn, bắt đầu tiến hành "phủ xanh Tiểu Quỳnh Phong ".

Hồng Hoang dồi dào linh khí, Đông Châu cũng coi như hoang vắng, không khó để tìm được một số linh thụ lâu năm.

Khó khăn nằm ở chỗ mủ nhựa cây mà thần thông Cắt Giấy Thành Người cần, nhất định phải tràn ngập " khí tức sinh linh ", mà còn có mấy loại yêu cầu khác...

Lý Trường Thọ cẩn thận tìm tòi nửa ngày, cũng chỉ tìm được hơn mười mấy gốc cây già, cẩn thận từng li từng tí chuyển những gốc cây này ra khỏi nơi sinh sống, âm thầm chở về Tiểu Quỳnh Phong.

Vì để cho bọn chúng ngụ yên tâm ổn định cuộc sống, bản thể Lý Trường Thọ đích thân hiện thân, tiến hành nghi thức cắt băng cho nhóm cây già.

Chỉ là thiếu một chút người xem, ít nhiều có một chút quạnh quẽ.

Vừa giải quyết nhóm linh thụ này, tiên thức của Lý Trường Thọ liền bắt được dị dạng trong phòng bài bạc.

Hùng Linh Lỵ, Giang Lâm Nhi, Tửu Cửu cùng nhau tỉnh lại, ba người liếc nhìn nhau, từng người đều có một chút mờ mịt.

Sửng sốt trong chớp mắt, Giang Lâm Nhi cùng với Tửu Cửu đồng thời đứng lên, lực chú ý của Lý Trường Thọ lập tức bị Cửu sư thúc hấp dẫn...

Ừm, đây là lực vạn vật hấp dẫn, không ai mong muốn.

Giang Lâm Nhi vội nói: "Chiếu cố tốt Vũ Thi, ta đi về trước bế quan!"

"Chuyện này ra sao? Như thế nào đánh bài còn có thể đột nhiên ngộ đạo!" Tửu Cửu sốt ruột hô một câu, vội vã chạy tới lầu hai, trong tiềm thức cũng đều không có ý nghĩ trở về Phá Thiên Phong tu hành, dặn dò: "Linh Lỵ ngươi nói cho Vũ Thi một tiếng, ta muốn bế quan đại khái tầm ba đến năm tháng! Bảo nàng an tâm tu hành, đừng có cưỡng ép đột phá, chờ ta xuất quan kiểm tra kết quả tu hành của nàng!"

"Vâng!" Hùng Linh Lỵ liên tục gật đầu, vẫn còn ngơ ngác.

Thấy cảnh này, Lý Trường Thọ không khỏi bật cười, an bài một cỗ Đạo Nhân Giấy đi qua.

Hắn cố ý làm cho Đạo Nhân Giấy hóa thành bộ dáng một bà lão, lại truyền âm đối với Hùng Linh Lỵ, bảo nàng cũng đi bế quan một thời gian, bà lão này sẽ phụ trách chăm sóc Tửu Vũ Thi...

Đại Pháp Sư đây là đang ở hậu viện nhà hắn, phát một vòng phúc lợi?

Vậy vì sao sư phụ nhà mình vẫn là như cũ, ngồi ở bên trong nhà tranh đả tọa tu hành, cũng không có dấu hiệu đột phá gì?

Sẽ không phải là Đại Pháp Sư hiểu lầm, coi tất cả nữ tử trên núi là của hắn...

Mà thôi, Lý Trường Thọ vừa muốn thu hồi tiên thức dò xét Tề Nguyên lão đạo, lại nhận ra một chút dị dạng.

Trạng thái của sư phụ có một chút không đúng.

Lý Trường Thọ không khỏi nâng cao tinh thần, tiên thức bao phủ lão sư phụ nhà mình, cẩn thận điều tra, lập tức liền lộ vẻ mặt nghiêm mặt, vội vàng chạy tới nhà tranh bên hồ.

Sư phụ, sợ là bị tâm ma.

Rất có thể là bởi vì sự tình Tửu Vũ Thi, trong đáy lòng sư phụ nổi ma chướng, từ đó gây ra tâm ma!

Trọc Tiên vốn là dễ dàng bị những chuyện này, trước đây Lý Trường Thọ cũng có một chút chuẩn bị, vì thế đã đọc không ít cổ tịch, tìm được không ít phương pháp giúp người thanh trừ tâm ma.

Đến trước nhà tranh, Lý Trường Thọ không có quấy nhiễu sư phụ nhà mình, liền dung nhập vào kết giới trận pháp nơi đây, lặng yên xuất hiện ở sau lưng sư phụ nhà mình, đưa tay điểm một vào cổ Tề Nguyên lão đạo.

"Sư phụ, đệ tử giúp ngài." Hai tay của Lý Trường Thọ cùng nổi lên kiếm chỉ, dưới chân đạp tiên bước, ngón tay cực nhanh điểm ở các nơi quanh người Tề Nguyên lão đạo, rót vào từng tia từng tia tiên quang cho Tề Nguyên lão đạo.

Trong chốc lát, Tề Nguyên lão đạo ho khan hai tiếng, há mồm phun ra một hơi khí đen.

Lý Trường Thọ vung vẩy tay áo, dùng tiên lực bao phủ khí đen, vò thành một đoàn, vừa muốn tiện tay tinh lọc, nhưng lại khẽ hô.

Sư phụ đây là...không phải tâm ma?

Khí đen ngưng tụ thành một đoàn bóng đen, phát ra tiếng gầm thét âm thầm, dường như là không ngừng khiêu khích đối với Lý Trường Thọ.

Đạo Chướng Thiên Ma?

Cái gọi là Đạo Chướng Thiên Ma, cũng không phải là sinh linh gì, mà là phụ thuộc vào trên đại đạo, là loại hình tồn tại cùng loại với oán khí, chấp niệm, nghiệp chướng.

Thứ này đến tột cùng là xuất hiện như thế nào, ngược lại là ai cũng giải thích không rõ, nhưng có thể biết rõ là, thứ này có quan hệ cùng với tâm ma của Luyện Khí Sĩ.

Nếu đạo tâm của Luyện Khí Sĩ xuất hiện ma chướng, không có cách nào kịp thời gạt bỏ ma chướng này, liền sẽ dễ dàng trở thành tâm ma, mà tâm ma sẽ rất dễ dẫn tới Đạo Chướng Thiên Ma như vậy, làm cho Luyện Khí Sĩ trong ngoài đều khốn đốn.

Có một số tiên nhân vừa nhắm mắt bế quan liền không còn, non nửa chính là bắt nguồn từ khó khăn này.

Tu đạo vốn là có hung hiểm như vậy.

Sư phụ sở dĩ trúng chiêu, đại khái là bởi vì đạo cơ Trọc Tiên không đủ, đạo tâm lại càng dễ bị đột phá, cho nên mới hấp dẫn đến đoàn...Đạo Chướng Thiên Ma nhà khác này...

Bẩm báo việc này cho chưởng môn?

Tra rõ là ai dẫn tới Đạo Chướng Thiên Ma?

Lý Trường Thọ hơi châm chước, cảm thấy nếu bộc lộ việc này ra ngoài, đối với mặt mũi sư phụ của chính mình, lại đều sẽ là một lần trọng thương.

Sư phụ là vô cùng sĩ diện...

"Mà thôi, hao một chút tâm liền hao một chút tâm." Lý Trường Thọ hướng về phía trước, thấp giọng nói đối với sư phụ còn đang ở trong trạng thái nhập định: "Còn xin sư phụ an tâm tu hành, đã không có chuyện gì."

Ngay sau đó, Lý Trường Thọ liền dẫn đoàn khí đen này rời khỏi nhà tranh, bấm ngón tay suy tính.

Loại chuyện nhỏ nhặt này, Lý Trường Thọ thôi diễn cũng không có độ khó gì.

Rất nhanh, hắn tìm được quỹ tích Đạo Chướng Thiên này Ma đến Tiểu Quỳnh Phong, tiên thức truy tìm ngược theo quỹ tích này, cuối cùng khóa chặt một chỗ trên sườn núi Phá Thiên Phong.

"Nơi đây không phải là..." Lý Trường Thọ cũng không chần chờ quá nhiều, thân hình cấp tốc biến mất ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Bây giờ, bản thể hắn thi triển thổ độn, đã có thể vô thanh vô tức phá vỡ kết giới Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên bố trí, cũng có thể bỏ qua đại bộ phận trận pháp cỡ trung, cỡ nhỏ.

Đi lại ở bên trong ngọn núi, một đường thông suốt, Lý Trường Thọ tìm được đầu nguồn của Đạo Chướng Thiên Ma này.

Chương 458. Tâm ma của Hữu Độc

Đây là một tòa động phủ Lý Trường Thọ chưa từng tới trước đây, một cái giường, mấy cái tủ quần áo, trên vách đá vuông vức treo mấy bức vẽ của Lý Trường Thọ...

Bên trên bồ đoàn chính giữa động phủ, nữ tiên mặc quần áo luyện công gắt gao nhắm mắt, thân thể duyên dáng yểu điệu thỉnh thoảng run rẩy nhẹ nhàng.

Mái tóc dài xõa xuống, khuôn mặt xinh đẹp lấm tấm mồ hôi, khẽ cắn môi, dường như đang chịu đựng một loại cảm giác đau đớn nào đó.

Hữu Cầm Huyền Nhã.

Lý Trường Thọ hơi lắc đầu, ba tờ người giấy bay ra từ trong tay áo, từng người cầm...mộc ngư, mõ, Trấn Hồn Linh...

Tiếng mộc ngư, tiếng mõ, tiếng chuông lắc lư.

Ba tờ người giấy hóa thành bộ dáng thiếu nữ, bà lão, phụ nhân trung niên, ngồi xếp bằng xuống ở quanh người Hữu Cầm Huyền Nhã, từng người giơ pháp khí lên, trong miệng cùng nhau đọc «Thái Thanh Tĩnh Tâm Chú» của Nhân Giáo.

Ở dưới sự thôi phát của tiên lực cảnh giới Kim Tiên, chú ngữ này ngưng tụ thành từng chữ nhỏ màu xanh, quay chung quanh Hữu Cầm Huyền Nhã không ngừng xoay tròn.

Chỉ đảo mắt, vẻ thống khổ trên gương mặt xinh đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã rút đi hơn phân nửa, toàn thân cũng không còn run rẩy.

Đây chỉ là trị phần ngọn, chưa trị tận gốc.

Lý Trường Thọ đứng ở trước cửa động phủ của nàng, dùng kết giới âm thầm phong tỏa nơi đây, lại cất bước tiến về phía trước.

Hắn lấy ra một chiếc bồ đoàn ở trong tay áo, ngồi ở phía sau Hữu Cầm Huyền Nhã năm bước, vận khởi chú pháp đơn giản, cẩn thận dò xét nguyên thần của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Tìm tòi một hồi, Lý Trường Thọ thình lình phát hiện ra...

Tâm thần thức hải của Hữu Độc vô cùng hỗn loạn, tâm ma đã phát triển đến tình trạng vô cùng nghiêm trọng.

Lý Trường Thọ không khỏi có một chút buồn bực...

Đánh giá của hắn đối với Hữu Cầm Huyền Nhã năm đó, chính là 【 đạo tâm không chướng, đời này cũng không thể có tâm ma gì】, bây giờ lại bị Hữu Cầm Huyền Nhã đánh bôm bốp vào mặt.

Quả nhiên...

Mọi thứ không thể nói chết, cờ xí không thể lập loạn.

Điểm này cũng sẽ được viết thành phiên bản tiếp theo của Ổn Tự Kinh, cũng mang ý nghĩa cảnh báo sâu sắc.

Nên làm như thế nào giải quyết tâm ma trong lòng người khác?

Lý Trường Thọ liên tiếp định ra bảy ~ tám bộ phương án, những phương án này vốn là chuẩn bị cho sư phụ và sư muội, chưa từng nghĩ đến, lại dùng cho Hữu Độc sư muội...

Hơn nữa, tu vi cảnh giới của hắn bây giờ cao hơn Hữu Cầm Huyền Nhã quá nhiều, làm việc này hoàn toàn chính là tiện tay mà thôi, không có nửa điểm nguy hiểm.

Bất quá...

"Trước tiên phải ổn trọng, dù sao cũng là tâm ma, vẫn phải cho nó đầy đủ sự tôn trọng."

Hồng Hoang có thuyết pháp: Sau khi La Hầu vẫn lạc, ma niệm chưa tuyệt, cho nên ngưng tụ thành đại đạo ma chướng, trở ngại Luyện Khí Sĩ tu hành.

Vì vậy, Lý Trường Thọ đối mặt với tâm ma của Hữu Cầm Huyền Nhã, cũng là không dám chủ quan chút nào.

Lý Trường Thọ đưa tay lên đánh vào ngực mình bảy lần, dùng "Thất Tinh Trừ Ma Hộ Nguyên Trận", bảo vệ nguyên thần của chính mình.

Sau đó, lại dẫn công đức của bản thân, tròng đồ lót nội y, áo khoác dài và ủng lên nguyên thần của chính mình, lại thêm mũ giáp, kính phòng hộ, khẩu trang, võ trang đầy đủ.

Những thứ này vẫn còn chưa đủ, nguyên thần Lý Trường Thọ cầm thần quyền bảo khí Hải Thần, một tia lực lượng Thiên Đạo gia trì trên người, nguyên thần sáng rực ánh vàng trong cơ thể hắn!

Xuất chinh!

Thế là, nguyên thần tràn ra một tia, đại khái chiếm một phần một trăm ngàn tổng lượng lực lượng nguyên thần của hắn, cẩn thận từng li từng tí tiến vào thức hải vào giờ phút này vẫn chưa bố trí phòng vệ của Hữu Cầm Huyền Nhã, đi về hướng tâm ma của nàng.

Hốt hoảng, mây mù nổi lên và sương mù tăng lên.

Lý Trường Thọ thấy được một mảnh thiên địa lờ mờ.

Đây là biểu hiện trong tâm trí của Hữu Cầm Huyền Nhã, cùng loại với mộng cảnh. Đạo tâm của Hữu Cầm Huyền Nhã, liền bị tâm ma vây ở nơi đây.

Giết tiếng la, tiếng hò hét theo gió lọt vào tai, khói đen cuồn cuộn tràn đầy trong thiên địa, từng đám binh mã loạn chiến tại các nơi.

Trên bầu trời có Tiên Nhân đấu pháp, trên mặt đất thì là phàm nhân binh tướng chém giết.

Thi cốt như núi, máu chảy thành sông, hai bên dường như cũng rơi vào điên cuồng, vẫn chưa bởi vì tử thương đông đảo mà lui binh...

Đây chính là tâm ma của nàng? Dường như không đúng lắm.

Lý Trường Thọ nhíu mày nhìn nơi đây, thấy tình huống các nơi đều là sinh động như thật, nhưng lại không có khí tức ma chướng.

Hơi suy tính liền đã biết, những hình ảnh này, là một cái tràng cảnh trong trí nhớ của Hữu Cầm Huyền Nhã mà thôi.

Đạo tâm của Hữu Cầm Huyền Nhã liền hãm tại nơi đây.

Là bởi vì đoạn ký ức có quan hệ đến chiến tranh thế tục này, từ đó gây ra tâm ma?

Lý Trường Thọ cũng không nóng nảy, hắn chính là một người đứng xem đơn thuần, du tẩu các nơi tại chiến trường này, tìm kiếm bóng dáng của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Không bao lâu, tại một góc chiến trường, Lý Trường Thọ phát hiện ra tâm thần của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Nàng đứng tại một chỗ bên bờ vực, một thân váy dài màu xanh băng bị máu tươi nhiễm đỏ, phía sau là hai đạo thân ảnh rúc vào với nhau, phía trước là từng đạo bóng đen mơ hồ.

Nơi này tự nhiên là hình ảnh do Huyền Nhã tưởng tượng ra, hơn nữa còn là hình ảnh...vô cùng thê thảm.

Hai người phía sau Hữu Cầm Huyền Nhã, không phải liền chính là Lý Trường Thọ hắn cùng với Linh Nga sao?

Tự nhiên, cũng là "Trường Thọ sư huynh" và "Linh Nga sư muội" mà Hữu Cầm Huyền Nhã tưởng tượng ra.

"Linh Nga sư muội" ngược lại cũng may, váy áo trên dưới toàn thân sạch sẽ, chẳng qua là khóe miệng có vết máu nhàn nhạt.

Mà trên người "Trường Thọ sư huynh"...lại có mấy ngàn vết thương to to nhỏ nhỏ!

Không, nói đúng ra, toàn bộ "Trường Thọ sư huynh" là ghép lại mà thành từ vết thương, miễn cưỡng còn có thể có hình người, không sai biệt lắm đã là chết chắc...

Cái quỷ gì đây?

Chẳng lẽ hắn lại không thể trông cậy vào đến như vậy?

Trên trán Lý Trường Thọ treo mấy đường vạch đen, suýt nữa liền vặn đầu đi thẳng một mạch.

Bên bờ vực, những bóng đen kia không ngừng công tới.

Hữu Cầm Huyền Nhã vết thương đầy người dùng hai tay bóp kiếm chỉ, không ngừng thôi động mười mấy thanh phi kiếm, miễn cưỡng đánh lui thế công của các bóng đen.

Vào giờ phút này "Hữu Cầm Huyền Nhã" đã là không còn nhiều tiên lực, bản thân đang ở bờ vực hỏng mất.

Chỗ hung hiểm của tâm ma liền ở chỗ, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không biết đây hết thảy là giả.

Nếu hình chiếu tâm thần của nàng ở chỗ này sụp đổ, hoặc là bị tâm ma giết chết, tâm thần sẽ vĩnh viễn bị giam cầm ở chỗ này.

Nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì hồn phi phách tán!

Ở bên trong những bóng đen này, Lý Trường Thọ thấy được tay "Đại ấm nam" Nguyên Thanh chết ở trong tay Hữu Cầm Huyền Nhã năm đó, thấy được Vạn Lâm Quân trưởng lão dữ dằn, còn có lão đại gia thủ sơn môn...vân vân.

Cái gọi là tâm ma, đơn giản là chấp niệm trong đáy lòng.

Muốn cứu Hữu Cầm Huyền Nhã, Lý Trường Thọ chỉ cần đánh tan những ma chướng này, sau đó kéo nàng một cái, liền có thể mang nàng ra khỏi nơi đây.

Chương 459. Phim truyền hình tâm ma

Nhưng làm như vậy, lại làm cho nàng lãng phí trận cơ duyên này—— tâm ma mặc dù hung hiểm, nhưng nếu như chiến thắng tâm ma, đạo tâm bản thân sẽ càng trở nên kiên cố, đạo cảnh cũng sẽ có chỗ tăng lên.

Lại liếc nhìn "Trường Thọ sư huynh" nằm ở trong ngực "Linh Nga sư muội", khóe miệng của Lý Trường Thọ khẽ co quắp mấy lần.

"Chậc, Hữu Độc là tràn đầy ý muốn bảo hộ."

Như thế nào mới có thể trợ giúp nàng đạt được cơ duyên này?

Đúng vào lúc này, linh quang lóe lên trong đáy lòng Lý Trường Thọ, lập tức rõ ràng nên dẫn đường như thế nào.

Một tia tâm thần này, lặng lẽ chui vào trên chấp niệm "Trường Thọ sư huynh".

Bờ môi của "Trường Thọ sư huynh" không thành hình người kia có một chút rung động, vô cùng suy yếu, truyền âm lúc đứt lúc nối, tiến vào trong tai của Hữu Cầm Huyền Nhã.

"Tiến về khôn vị bốn bước...khụ khụ, lui về phía cách, cách vị sáu bước...Hữu Cầm sư muội...bên dưới vách núi có một con hung thú đã bị kinh động, sau đó ta bảo ngươi nhảy...ngươi liền mang ta cùng với Linh Nga nhảy ra sau..."

Có thể nói, nhập cuộc chớp nhoáng, lời kịch hiển thị rõ bản lĩnh!

Hữu Cầm Huyền Nhã ngậm miệng, âm thầm gật đầu, trong lúc kịch chiến với tâm ma, đột nhiên bộc phát ra một đợt thế công lăng lệ, đều đánh lui tâm ma phía trước.

Đột nhiên, vách núi bắt đầu không ngừng rung động, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn xuống vách núi, hai mắt cũng không khỏi biến thành màu đen.

Chỉ thấy một một đầu kỳ lân dài hàng trăm thước lao vút từ dưới lên trên, dưới vách núi có một vũng nước đen như mực!

Tình huống lúc này hoàn toàn được hình thành từ trong tiềm thức của Hữu Cầm Huyền Nhã, đầu kỳ lân này cũng là như thế!

Hữu Độc sao?

Sao phải khó xử chính mình như vậy?

Lý Trường Thọ cảm giác nếu như hôm nay chính mình không đến, Hữu Cầm Huyền Nhã thật sự có thể sử dụng sức tưởng tượng của chính nàng, vây giết chính nàng!

Cũng may, Lý Trường Thọ cấp tốc tìm ra một con đường lui, truyền lại cho Hữu Cầm Huyền Nhã.

Hữu Cầm Huyền Nhã quay người ôm lấy "Trường Thọ sư huynh" và "Linh Nga sư muội", vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, bay về hướng bầu trời...

Phía dưới, đầu kỳ lân to lớn kia trực tiếp nuốt hết vách núi, vô số bóng đen đồng thời tiêu tán với đầu kỳ lân này.

Chuyện này đã kết thúc?

Lý Trường Thọ cũng muốn đơn giản như vậy, nhưng rõ ràng, còn cả một câu chuyện dài đằng sau.

Hắn kiên nhẫn xem hết một lượt, phát hiện ra bộ phim truyền hình tâm ma do Hữu Cầm Huyền Nhã chủ đạo này, càng ngày càng có màu sắc.

Sau khi thoát khốn từ vách núi, Hữu Cầm Huyền Nhã mang theo "Trường Thọ sư huynh" và "Linh Nga sư muội" đi tới một tòa thành lớn thế tục, nơi này chính là quốc đô của Hữu Cầm Quốc.

Dân chúng hoan nghênh khánh điển, vừa múa vừa hát, những vương công đại thần lục đục với nhau, nhưng khuôn mặt mơ hồ kia, quốc chủ ngồi ở trên đài cao, cùng với mấy vị mỹ cơ xinh đẹp vây quanh người...

Đây hẳn là ký ức tuổi thơ của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Không bao lâu, hình ảnh bắt đầu biến hóa, "Trường Thọ sư huynh" cùng với "Linh Nga sư muội" kết làm phu thê ở trong thành, cử hành một bữa tiệc cưới sôi động.

Trước và sau tiệc cưới, Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn luôn ở bên cạnh mỉm cười và chúc phúc, lại đưa mắt nhìn "Trường Thọ sư huynh" cùng với "Linh Nga sư muội" tiến vào buồng lò sưởi dán chữ hỉ...

Có sao nói vậy, Lý Trường Thọ thấy cảnh này, thiếu chút nữa cũng bị Hữu Cầm Huyền Nhã làm cho cảm động.

"Trong tiềm thức của Hữu Độc, cũng không có lòng cưỡng chiếm đối với ta, điểm ấy ngược lại là..."

Âm thanh nói thầm trong đáy lòng Lý Trường Thọ còn chưa kết thúc, kịch bản đột nhiên xuất hiện biến hóa, thực sự có thể nói là gió xoay mây chuyển!

"Trường Thọ sư huynh" đột nhiên đẩy cửa buồng lò sưởi ra, trực tiếp chạy vội tới trước mặt Hữu Cầm Huyền Nhã, kiên định không thay đổi lập ra một đoạn lời thề đạo lữ.

"Linh Nga sư muội" xuất hiện ở bên cửa sổ, mang theo nụ cười thoải mái, nhẹ nhàng gật đầu đối với Hữu Cầm Huyền Nhã, trong mắt tràn đầy chúc phúc.

Thế là, ở bên trong tiếng vỗ tay chung quanh, Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với "Trường Thọ sư huynh" kết thành đạo lữ, bọn họ rời khỏi quốc gia, vui vẻ sinh hoạt với nhau, mỗi ngày đánh cá, nướng cá, chèo thuyền du ngoạn trên sông lớn biển hồ, cưỡi mây tại các nơi thiên không.

Lý Trường Thọ: "..."

Đến lúc này, Lý Trường Thọ cũng coi như rõ ràng, tâm ma lớn nhất của Hữu Cầm Huyền Nhã, chính là Lý Trường Thọ hắn.

Nên cứu nàng như thế nào?

Nếu như đổi thành các Tiên Nhân khác đến nơi đây, sợ là chỉ có thể cưỡng ép kéo nàng rời khỏi tâm ma huyễn cảnh như vậy.

Nhưng, đến chính là Lý Trường Thọ...

Xem qua một chút, tư tưởng của Hữu Cầm Huyền Nhã chính là sinh hoạt vui sướng cùng với "Trường Thọ sư huynh".

Mỗi ngày đều lặp lại nội dung đơn điệu, ngao du sơn thủy, cùng nhau luyện tập, hai người gần như không có tiếp xúc thân thể, nhất cử nhất động cách nhau hơn một thước.

Rất thanh nhã.

Lý Trường Thọ cũng không chậm trễ nhiều, dù sao thì ở bên ngoài vẫn còn có các loại đại sự chờ mình xử lý, quan sát toàn diện một lần, liền lập tức bắt đầu phá cục.

Cách làm cũng rất đơn giản.

Hắn đưa tâm thần tiến vào chiếm giữ "Trường Thọ sư huynh" một lần nữa, lúc bồi tiếp Hữu Cầm Huyền Nhã du sơn ngoạn thủy, đột nhiên ra tay ôm Hữu Cầm Huyền Nhã, động tác hết sức quen thuộc, vươn "song trảo" đối với Hữu Cầm Huyền Nhã...

"Sư muội, nơi đây không có người, ngươi và ta lại thích lẫn nhau, không bằng làm một chút chuyện người lớn?"

Hữu Cầm Huyền Nhã sững sờ, sau đó tránh thoát trong nháy mắt, trực tiếp nhảy ra mấy trượng bên ngoài, nhíu mày nhìn chăm chú vào "Trường Thọ sư huynh".

"Sư huynh...chuyện người lớn gì?"

Lý Trường Thọ "Tà mị" cười một tiếng, đưa tay kéo cổ áo trường bào ra, cả người tản ra một cỗ hôi thối.

"Sư muội, đừng nói chuyện, cứ để ta tới là được."

Khuôn mặt của Hữu Cầm Huyền Nhã đỏ lên, trong ánh mắt lại xuất hiện một chút mông lung.

Lý Trường Thọ thừa cơ điều khiển ba người giấy tăng tốc đọc Thanh Tâm Chú, mà chính mình ở bên trong tâm ma huyễn cảnh, cực lực kính dâng biểu diễn đầy dầu mỡ!

"Không, ngươi không phải là Trường Thọ sư huynh!"

Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên khôi phục thanh tỉnh, tránh thoát hai tay của Lý Trường Thọ một lần nữa, nhảy tới không trung, cả người bị tiên quang bao trùm, phát tán ra đạo đạo ánh vàng!

Nàng hét lên bằng một giọng chắc nịch: "Trường Thọ sư huynh kia ôn nhã hữu lễ, tuyệt đối sẽ không làm sự tình vô lễ như vậy đối với ta! Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Ha ha ha ha!"

"Trường Thọ sư huynh" cười to vài tiếng, thân hình lập tức bắt đầu bành trướng, hóa thành một đoàn khí đen dữ tợn, hiển lộ ra bản thể tâm ma.

Làm tới nơi đây, Lý Trường Thọ kịp thời thoát ra từ trên người "Trường Thọ sư huynh", lại không yên tâm ở bên cạnh tiếp tục quan sát.

Hữu Cầm Huyền Nhã lộ ra vẻ mặt quyết tuyệt, quả quyết ra tay đối với tâm ma, hai bên đại chiến một trận, cuối cùng tự nhiên vẫn là tà không thể thắng chính...

Lúc Hữu Cầm Huyền Nhã chặt đầu lâu tâm ma xuống, toàn bộ huyễn cảnh vỡ nát trong nháy mắt.

Một lát sau, trong động phủ.

Hữu Cầm Huyền Nhã chậm rãi mở mắt ra, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy đỏ ửng, mà động phủ này, đã một lần nữa chỉ có một mình nàng.

Chương 460. Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà

Giống như vượt qua một giấc mộng, sắc mặt của nàng lúc này còn đang phiếm hồng vì nội dung trong mộng, như hươu con xông loạn, đưa tay đè xuống cổ áo của chính mình.

"Trường Thọ sư huynh mới sẽ không..."

Bốp! Nàng đột nhiên hung hăng đánh chính mình một cái tát, thấp giọng trách cứ: "Hữu Cầm Huyền Nhã, ngươi lại không chịu nổi như thế, trong đáy lòng lại vẫn có tưởng niệm không nhường Linh Nga sư muội!"

Lý Trường Thọ ẩn nấp bên trong vách núi, nghe nói lời ấy cũng cảm thấy vui vẻ.

Lắc đầu, Lý Trường Thọ thi triển thổ độn, lặng yên rời khỏi Phá Thiên Phong, làm như ngày hôm nay chính mình chưa từng đi tới nơi đây.

Vị sư muội này...

Thật đúng là không phụ danh xưng Hữu Độc.

Lúc này tổng kết một chút, đánh bại tâm ma của nàng, cũng không phải là ý chí cứng cỏi gì, cũng không phải ý niệm bất khuất gì, mà là...

Phần ngây thơ ngượng ngùng của thiếu nữ kia.

Bất quá...

"Chỉ như vậy?"

Lý Trường Thọ phàn nàn vài câu trong đáy lòng, lặng lẽ trở về bên trong đan phòng, giấu bản thể theo "quy củ cũ thứ sáu", bắt đầu lẳng lặng chờ.

Lý Trường Thọ đang chờ Đông Mộc Công đi đến Phủ Hải Thần Thiên Đình, đợi đám thiên binh kia vào chỗ.

Hắn ở chỗ của Hữu Cầm Huyền Nhã, kỳ thật chẳng qua là hao tốn hai canh giờ. Ở bên trong huyễn cảnh tâm ma, tốc độ thời gian trôi qua giống như mộng cảnh vậy.

Tiên thức có thể bắt được, Hữu Cầm Huyền Nhã đang ngồi trong động phủ trong lẩm bẩm một hồi, lại bắt đầu bế quan tu hành một lần nữa.

"Lần này hẳn là không có chuyện gì nữa?"

Ngẫm nghĩ, Lý Trường Thọ vẫn không quá yên lòng, quấn quanh một tia tiên thức của chính mình ở trên cổ tay của nàng.

Hắn cũng chỉ có thể giúp đến như thế.

Tiên thức đảo qua trong môn phái, các nơi trong Độ Tiên Môn có một chút náo nhiệt, thường có sự tình độ kiếp phát sinh.

Đệ tử lần này nên đi nên ở, trong môn phái đã có quyết định.

Trong mấy tháng tiếp theo, Độ Tiên Môn sẽ đối với ba ngàn thế giới, các nơi Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, chuyển vận một nhóm " nhân tài tinh anh ".

Mà nhóm đệ tử Độ Tiên Môn học pháp có thành tựu ra ngoài tiếp tục tu hành này, sẽ lan truyền sự tình đại điển khai sơn Độ Tiên Môn ra khắp địa giới bọn hắn có khả năng đi, hấp dẫn càng nhiều mầm tiên đi đến Độ Tiên Môn bái sư.

Đây thật ra là hình thức thu đồ của đại bộ phận tiên môn.

Không có cách nào, tài nguyên bên trong tiên môn có hạn, không có khả năng thu đồ vô hạn.

Giả thiết đệ tử cùng thời kỳ có một ngàn người, chỉ có một nắm đệ tử xuất chúng nhất, có thể căn cứ vào ý nguyện bản thân, lựa chọn ở lại trên núi hoặc là đi ra ngoài lịch luyện, tất cả các đệ tử khác đều chỉ có thể rời khỏi núi, truyền bá phần đạo thừa này ra...

Lý Trường Thọ lại đợi bốn ngày, Đông Mộc Công mới cưỡi mây về hướng Phủ Hải Thần, lại là đã điểm được mười vạn thủy quân Thiên Hà, chờ Lý Trường Thọ đi qua tiếp quản.

Mười vạn mặc dù không tính quá nhiều, nhưng đây chính là binh quyền Lý Trường Thọ trực tiếp chưởng quản, có ý nghĩa không tầm thường.

Mà khi Lý Trường Thọ đi theo Đông Mộc Công đến Thiên Hà, thấy được thanh niên anh tuấn đứng trên ranh giới Thiên Hà, chống bồ cào chín răng, không khỏi cười một tiếng.

Đông Mộc Công cười nói: "Hải Thần xem, đó chính là Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà bệ hạ khâm điểm, Biện Trang.

Ta nghe tin đồn Thiên Đình, vị Biện Trang này cũng có bối cảnh Nhân Giáo, do ngươi phân công là không thể thích hợp hơn."

Lý Trường Thọ: "..."

Nhìn đi, đây chính là lời đồn.

Lúc Biện Trang mặc một thân chiến giáp mới tinh sáng như bạc này, đứng ở bên cạnh Thiên Hà bình tĩnh lại mênh mông, chờ đợi Hải Thần cùng với Đông Mộc Công đến đây kiểm duyệt...

Tâm tình của y vô cùng phức tạp.

Nhớ ngày đó, Biện Trang y tới Thiên Đình, thật sự chỉ là vì vị tiên tử tỷ tỷ kia—— mặc dù lúc này còn không biết phương danh của giai nhân, hơn nữa đã bỏ cái ý nghĩ này đi, nhưng sơ tâm là không thể bị che đậy.

Nhưng chính là ở bên trong hoàn cảnh như vậy, Thiên Đình, chỉ dựa vào công đức và quan chức, làm Biện Trang y...

Có chí hướng lập sự nghiệp!

Lúc này mới bao lâu, Biện Trang y từ Thiên Đậu Nguyên Soái vui đùa, trở thành Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà!

Lúc này mới bao lâu, lực lượng công đức y tích lũy, đã so với công đức tích lũy【 Thiên Nhai Các 】nhà mình kinh doanh nhiều năm như vậy, còn nhiều hơn mấy lần!

Tất nhiên, nơi chốn kinh doanh loại " tình kiếp lâm thời " này, cơ hội tích lũy công đức vốn cũng không nhiều.

Hiện nay, Biện Trang đi lại ở bên trong Thiên Đình—— bên trong phạm vi chính mình có thể hoạt động, xưng huynh gọi đệ cùng với chúng Thiên Tướng, thiên binh gặp được đều sẽ gọi một câu "Tướng Quân" hoặc là "Nguyên Soái".

Một tiếng này 【 Nguyên Soái 】, quả nhiên là so một trăm thanh【 Thiếu chủ 】, làm hắn dễ chịu gấp trăm ngàn lần!

Quan trọng hơn, những tiên nữ thỉnh thoảng đi ngang qua theo nhóm, đa phần sẽ đổ ánh mắt tò mò và ngưỡng mộ về phía y thay vì chán ghét và ghê tởm.

Đây chỉ là những lợi ích có thể nhìn thấy, còn những lợi ích khác thì không thể đếm xuể!

Ví dụ rõ rệt nhất—— việc nâng cao tu vi cảnh giới đã trở nên dễ dàng hơn, bình cảnh ban đầu dường như đã biến mất...

Biện Trang y, hiện tại chân tâm thật ý, lập chí muốn trở thành một vị tướng lãnh ưu tú ở trong Thiên Đình!

Cho nên, lúc Biện Trang nhận được điều lệnh của Thông Minh Điện, liền hưng phấn đến cơ hồ đạo tâm tắc nghẽn!

Nhưng khi y thấy rõ ràng câu đằng sau điều lệnh kia, 【 suất thiên binh đi theo Tứ Hải Thần huyền thượng vô khuyết】, mắt Biện Trang tối sầm lại, suýt nữa chạy ra khỏi Thiên Đình trong đêm!

Vì cái gì?

Hiện tại y sợ nhìn thấy nhất, chính là vị Hải Thần này!

Biện Trang không phải là người ngốc nghếch ngoại trừ chuyện nam nữ.

Y làm sao không rõ ràng, chính mình sở dĩ có thể được Thiên Đình ban thưởng nhiều như vậy, bất quá là bởi vì y ngẫu nhiên say rượu lỡ lời một lần, khoác lác khoe khoang, nói rằng chính mình được Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư và Hải Thần thưởng thức.

Cũng may, tồn tại siêu nhiên như Đại Pháp Sư, vẫn chưa để ý đến chuyện nhỏ này.

Mà Hải Thần đại nhân có một chút bận rộn, vẫn luôn không để ý một chút chuyện nhỏ này.

Nhưng hôm nay...

Biện Trang đã sớm không phải người trồng đậu hoàn toàn không biết gì cả lúc trước, y hoàn toàn rõ ràng, Hải Thần tại Thiên Đình là quyền thế ngập trời như thế nào.

Nghe nói là Đông Mộc Công chính miệng nói, bây giờ Hải Thần gánh chịu hơn tám thành sự việc cần giải quyết của Thiên Đình, là thần tử mà Ngọc Đế bệ hạ tín nhiệm nhất, càng là ngoại trừ Đông Mộc Công, trọng thần Thiên Đình duy nhất có được đại quyền điều binh trực tiếp!

Tất nhiên, bối cảnh mạnh nhất của Hải Thần, tự nhiên vẫn là đại lão số ba Nhân Giáo.

Biện Trang y thì sao?

Trong nhà bất quá là có một chút sản nghiệp, căn bản không được tính là cái gì tại Thiên Đình.

Dựa vào tài khoác lác của mình, ỷ vào cái cào đến từ Động Suất Cung trong tay mình, y trở thành Thiên Đình Thiên Tướng "tiểu sinh" chạm tay có thể bỏng bây giờ.

Chương 461. -

Nhưng đây đều là lâu các trên không trung, hoa trong gương, trăng trong nước, chỉ cần một câu của Hải Thần, y sẽ lập tức hiện ra nguyên hình...

Thậm chí, lúc này bị nâng cao bao nhiêu, sau một khắc liền sẽ bị ngã thảm bấy nhiêu!

"Đây không phải là việc ta mong muốn!"

Làm sao bây giờ?

Biện Trang không ngừng do dự, y muốn đi thẳng một mạch, lại không nỡ "Vinh hoa phú quý" bây giờ.

Cuối cùng, Biện Trang quyết định đến bái kiến Hải Thần trước thời hạn, vô luận phải trả giá như thế nào, đều phải thỉnh cầu Hải Thần, đừng có đâm thủng tấm da trâu mà y đã thổi ra.

Nhưng Biện Trang vừa muốn đi ra ngoài, liền có một đội thiên binh đến đây thúc giục, bảo y lập tức đến Thiên Hà để khống chế binh mã.

Lúc, lúc này mới bao lâu?

Hôm qua y mới nhận được lệnh của Thông Minh Điện, hôm nay liền đã muốn cưỡi ngựa nhậm chức!

Lúc ấy, hai chân Biện Trang mềm nhũn, suýt nữa liền ngồi phịch ở trong tiểu viện phủ đệ mình.

Mấy vị thiên binh thấy thế lập tức tiến về phía trước hỗ trợ, không nói hai lời, khiêng y đến nơi đây, đặt ở bên trên vị trí Phó

Thống Lĩnh.

Nhìn thấy nụ cười nịnh nọt mà đám thiên binh này bày ra đối với mình, Biện Trang thật sự muốn sung quân bọn hắn đến "Nữ thục viện Thiên Nhai Các", hầu hạ những nữ tiên thích hành hạ người ta kia!

Chuyện này xử lý làm sao?

Còn có thể xử lý làm sao?

Tâm tình của Biện Trang đang lo lắng, tiên thức bắt được thân ảnh Đông Mộc Công và Hải Thần cưỡi mây mà đến.

Trong một cái chớp mắt này, trong mắt trái của Biện Trang, chiếu đoạn phim chính mình cùng với đông đảo Thiên Tướng uống rượu cười đùa, được đông đảo tiên tử gọi "Nguyên Soái ca ca".

Bên trong mắt phải, chiếu đoạn phim y bị mấy vị thiên binh ấn ngã xuống đất, ném vào trong Thiên Phạt Trì, bị cuồng lôi chém vào, hôi phi yên diệt, ánh mắt tràn đầy xem thường của những tiên tử kia...

Y thậm chí cũng có thể nghĩ ra được, những tiên tử này đang nói cái gì!

"Ài, giả mạo người Nhân Giáo hết ăn lại uống, còn nhận nhiều ban thưởng của Thiên Đình như vậy, thật không biết xấu hổ."

"Bại hoại! Vô sỉ!"

"Uổng công ta còn tưởng rằng, sau này y sẽ là Đại Nguyên Soái."

Không ——tất cả những điều này không thể rời khỏi y như vậy, Biện Trang y, nhất định phải tự mình nắm lấy số phận của mình!

"Hải Thần!" Cái cổ của Biện Trang nổi gân xanh, thanh âm khàn khàn, gào thét, thốt ra tiếng hét từ trong nguyên thần: "Hải Thần đến rồi! Là Hải Thần! Hải Thần đại nhân!"

Ở phía sau Biện Trang...

Mười vạn thiên binh xếp thành ba tầng thượng trung hạ, chín quân tiền trung hậu, vào giờ phút này cùng nhau nhìn về phía Biện Trang, toát ra mười vạn cái dấu hỏi.

Nhưng Biện Trang đã là không quan tâm, vào giờ phút này mang theo lệ nóng, cưỡi mây trắng, đánh về hướng Đông Mộc Công cùng với Lý Trường Thọ.

Còn cách khoảng mấy trăm dặm, Biện Trang lớn tiếng la lên: "Hải Thần! Mạt tướng Biện Trang, là Phó Thống Lĩnh của ngài!"

Trên trán của Đông Mộc Công treo mấy đường vạch đen, mang theo vài phần nghi vấn nhìn về phía Lý Trường Thọ, thấp giọng nói: "Nếu không lại tìm một Phó Thống Lĩnh khác? Người này nhìn có vẻ...không quá bình thường."

"Không sao." Lý Trường Thọ híp mắt cười, tiên thức bắt được biểu tình của Biện Trang, nghe được tiếng hô hoán tràn ngập tiên lực của Biện Trang, đã là rõ ràng vì sao Biện Trang lại như thế.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng có một chút không hiểu...

Tên gia hỏa này năm đó ở trước Long Cung, "ngạo cốt" vì Kha Nhạc Nhi mà không nhìn hết thảy kia đâu?

Bất quá, Lý Trường Thọ cũng không muốn làm khó "Nhị sư huynh" sau này.

Nhất là, nhìn thấy bây giờ Biện Trang anh tuấn cỡ nào, suy nghĩ lại một chút hình tượng Nhị sư huynh sau này...

Ừm, trong đáy lòng Lý Trường Thọ toát ra các loại cảm khái.

Biện Trang vội vã bay đến trước mặt Lý Trường Thọ, cũng không biết là có phải là do quá mức kích động, hai chân khẽ cong, trực tiếp rạp đầu xuống đất ở trên mây, ghé vào trên mây trượt xa mấy trăm thước.

Bộp!

Biện Trang vùi đầu ở bên trong đám mây, chắp hai tay trên đỉnh đầu, trong miệng hô to: "Mạt tướng Biện Trang, nguyện vì Hải Thần truy tiên tử, không phải, nguyện vì Hải Thần khuyển mã chi lao! Máu chảy đầu rơi cũng không tiếc!"

Đông Mộc Công nhíu mày nhìn Lý Trường Thọ, nghiêm túc hỏi: "Thật sự không có chuyện gì sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Lúc này y còn trẻ, hơi ma luyện một phen, sau này sẽ có tác dụng lớn."

Biện Trang ghé vào trong mây không khỏi sững sờ, hơi ngẩng đầu, vụng trộm nhìn về hai vị đại lão thực quyền Thiên Đình trước mặt này, trong đáy lòng điên cuồng suy ngẫm lời nói vừa rồi của Hải Thần...

Lời này có ý tứ gì?

Hải Thần thật sự coi trọng y?

Có đặc điểm độc đáo nào ở trên người y mà y chưa phát hiện ra đã thu hút sự chú ý của Hải Thần?

Biện Trang còn có một chút choáng váng, Lý Trường Thọ đã thúc giục nói: "Trên mây lạnh, Biện thống lĩnh mau dậy đi. Còn mời Biện thống lĩnh chạy trở về trước, bảo các tướng lĩnh có phẩm cấp ra khỏi hàng, sau đó ta có sắp xếp cần bố trí."

Cả người Biện Trang run lên, lập tức nhảy dựng lên, ánh mắt kinh ngạc, trong lòng trống rỗng.

Chuyện này diễn ra như thế nào?

Mà vào giờ phút này Lý Trường Thọ vừa cười vừa nói: "Biện thống lĩnh, cần phải cất kỹ đinh ba Đại Pháp Sư tặng ngươi, đừng làm hỏng nó."

Bờ môi của Biện Trang run rẩy, ngay sau đó liền lấy lại tinh thần, hô to vài tiếng "Mạt tướng lĩnh mệnh" "Đa tạ Hải Thần", liền ôm bồ cào chín răng vào trong ngực, quay người liền phóng về phía Thiên Hà, trong miệng vội vàng hô quát...

"Mộc Công, chúng ta đi qua đó đi."

Lý Trường Thọ mỉm cười làm dấu mời, cùng với Đông Mộc Công thưởng thức phong cảnh Thiên Hà ầm ầm sóng dậy, vừa nói vừa cười, tiến về nơi tụ tập của các thiên binh.

Lý Trường Thọ đột nhiên nghĩ đến, Nhị sư huynh ở trong "Thiên Nhai Các" dường như còn có cái tên là Đích Liên Tỏa Tiên Nhân.

Chuyện này, cũng là có mấy phần giá trị lợi dụng.

...

Đợi Đông Mộc Công phó thác hổ phù, mười vạn thủy binh Thiên Hà làm lễ đối với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ liền chính thức tiếp quản mười vạn thiên binh này.

Vẫn chưa chậm trễ nhiều, Lý Trường Thọ lập tức triệu tập ba trăm vị Thiên Tướng to to nhỏ nhỏ.

Chuyện Lý Trường Thọ làm trước hết nhất, chính là đề bạt hai vị Phó Thống Lĩnh khác, để bọn hắn cùng với Biện Trang cùng nhau quản lý thủy quân Thiên Hà.

Biện Trang không có một chút lời oán giận nào đối với chuyện này, thậm chí còn cảm thấy đây là Hải Thần biết được năng lực của y có hạn, làm ra "an bài quan tâm".

Từ đại bi, đến đại hỉ.

Biện Trang ở trong vòng một ngày ngắn ngủi, xem như cảm nhận được như thế nào là nhân sinh thủy triều lên xuống.

Lúc Lý Trường Thọ vẫy lui chúng Thiên Tướng, chỉ giữ lại ba vị Phó Thống Lĩnh nghị sự, Biện Trang là người đầu tiên xông tới, hai tay dâng tiền tiêu vặt chính mình góp nhặt nhiều năm—— hai túi trữ vật loại nhẫn.

"Hải Thần, đây là mạt tướng hiếu kính ngài!"

Hai vị Thiên Tướng kia liếc nhìn nhau, bắt đầu sờ vào túi trên eo.

"Vô lễ!" Lý Trường Thọ đột nhiên quát lớn một tiếng, toàn thân lộ ra một cỗ uy nghiêm kinh người.

Hai chân Biện Trang run lên, nhanh chóng quỳ một gối xuống.

Lý Trường Thọ giơ phất trần lên, quát: "Tả hữu! Kéo Phó Thống Lĩnh Biện Trang xuống, quất 100 roi thiên lôi! Dám trắng trợn hối lộ bản thần, làm hỏng kỷ cương thủy quân!"

Chương 462. -

Biện Trang há hốc mồm, còn chưa kịp nói chuyện, đã có mấy vị thiên binh vọt tới, dựng đứng Biện Trang kéo sang một bên.

Không bao lâu, một bên Thiên Hà lôi quang lóng lánh, tiếng kêu thảm thiết của Biện Trang quanh quẩn qua lại.

Hai vị Phó Thống Lĩnh khác cũng có một chút nơm nớp lo sợ, cũng may Lý Trường Thọ là cũng không tức giận nữa, khôi phục vẻ mặt ôn hoà.

Đợi Biện Trang chịu phạt mà về, Lý Trường Thọ lại ban thưởng đan dược chữa thương, đợi sau khi Biện Trang phục dụng, bắt đầu thương nghị đại sự cùng với ba người bọn hắn.

Mười vạn thiên binh này, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không cầm đi tiến đánh phản quân Tứ Hải.

Hắn đã bố trí hai nhiệm vụ.

Thứ nhất, địa điểm luyện binh mười vạn thiên binh này, chọn tại Nam Hải, Đông Hải, ở ngay trước trước mặt Long Tộc, mỗi tháng thao luyện ít nhất hai mươi lần, việc này do hai vị Phó Thống Lĩnh phụ trách.

Thứ hai, chọn một nhóm Thiên Tướng thông minh lanh lợi, do Biện Trang mang bọn hắn đi đến Long Cung Nam Hải, Bắc Hải, Long Cung Đông Hải lần lượt làm tiền, cũng do Biện Trang hiện thân thuyết pháp, nói Thiên Đình tốt như thế nào như thế nào.

Về phương diện công tác này, Lý Trường Thọ sẽ an bài mấy vị thần sứ Hải Thần Giáo, phụ trách chỉ đạo Biện Trang trong suốt quá trình.

Nhưng tương tự, Lý Trường Thọ cũng đã hạ lệnh đối với Biện Trang, vui chơi giải trí tại Long Tộc la có thể, nhưng không thể nhúng chàm Hải Nữ, Long Nữ, hủy hoại uy nghiêm Thiên Đình.

"Không thì, hừ!"

"Mạt tướng tuyệt đối không dám, bằng không sẽ mặc cho đại nhân xử trí!"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Ta có một lời phải nói trước, nếu như ngươi thật sự phạm vào việc này, liền lột thần vị thiên chức của ngươi, ném ngươi vào Thiên Phạt Giếng đến phàm trần, hóa thành bộ dáng mà nữ tử nhìn thấy liền sợ!"

Hai chân của Biện Trang không khỏi run lên, liên tục nói không dám.

Y lăn lộn tại Thiên Đình mấy ngày, kỳ thật cũng hiểu rõ...

Y cũng không phải là thích vị nữ tử nào, chỉ là đơn thuần vì sắc đẹp mà thôi.

Làm tốt những an bài này, Lý Trường Thọ lấy ra một bản «chiến lược luyện binh », bảo ba vị Phó Thống Lĩnh cẩn thận lĩnh hội, trong nửa tháng bắt đầu cuộc diễn binh Tứ Hải đầu tiên.

Ba vị Phó Thống Lĩnh này ôm quyền đáp ứng, cung cung kính kính tiễn Lý Trường Thọ rời khỏi Thiên Hà.

Lý Trường Thọ vừa đi, hai vị Phó Thống Lĩnh khác liền cùng lúc chắp tay, một người cười nói: "Biện đại ca, tính tình của ta rất nóng nảy, sau này nếu có chỗ va chạm, còn xin tha thứ nhiều hơn."

Biện Trang đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền chịu đựng cơn đau, đứng thẳng lưng, mỉm cười trả lời: "Dễ nói, dễ nói."

Nguy cơ, đã tạm thời vượt qua.

Mà vào giờ phút này Biện Trang đã là rõ ràng, y hiện tại...

Đã thành người của Hải Thần!

Êm tai một chút gọi là thân tín, khó nghe một chút chính là tay chân!

Hạnh phúc đến quả thực quá nhanh, làm cho y cũng có một chút trở tay không kịp, cũng háo hức muốn gửi một chút đặc sản quê hương cho Hải Thần.

...

Sau khi rời khỏi Thiên Hà, Lý Trường Thọ cưỡi mây chạy tới Lăng Tiêu bảo điện.

Để thủy binh Thiên Hà hạ phàm đi vào biển luyện binh, bất quá là một phần trong kế hoạch kế tiếp của hắn mà thôi.

Sự tình sau đó, còn muốn bẩm báo một tiếng với Ngọc Đế bệ hạ trước thời hạn, mượn lực lượng Thiên Đình.

Đi tới Lăng Tiêu bảo điện, thiên binh thủ vệ không dám ngăn cản, Thiên Tướng trước điện vội vàng hành lễ.

Lý Trường Thọ cưỡi mây trực tiếp rơi vào trước cửa điện, bưng phất trần, áo trắng tung bay, bước vào Lăng Tiêu bảo điện.

Ngọc Đế áo trắng trên đài cao buông thư quyển trong tay ra, cười nói: "Trường Canh, thế nhưng là lại có diệu kế gì?"

Lý Trường Thọ đầu tiên là hành lễ, sau đó trình bày một phần kế hoạch của mình.

Khi Ngọc Đế nghe thấy...

"Bệ hạ, ngài đã hạ ý chỉ, thịnh yến bàn đào chính là thời điểm quyết định tồn vong của Long Tộc, tiểu thần lấy đó làm tiêu chuẩn đi thu thập Long Tộc. Tiểu thần cảm thấy, lúc này vẫn như cũ có khả năng hoàn thành kế hoạch tốt nhất, làm cho Long Tộc chủ động quy hàng, phát huy hết uy nghiêm Thiên Đình."

Ngọc Đế cười nói: "Nếu như Trường Canh cảm thấy thời gian gấp rút, thịnh yến bàn đào cũng có thể dời lại."

"Bệ hạ, không thể như vậy!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Bệ hạ, thay đổi xoành xoạch chính là tối kỵ, một đạo ý chỉ của bệ hạ ngài, coi như là Thiên Đạo vận chuyển cũng sẽ nhận ảnh hưởng, tác động đến vô số sinh linh trong thiên địa, nếu như tuỳ tiện sửa đổi, chẳng lẽ không phải sẽ khiến cho thiên địa đại loạn? Xin bệ hạ yên tâm, tiểu thần chẳng qua là kiệt lực đi thử một lần, nếu như có thể thành tất nhiên là không thể tốt hơn, nếu không thành, cũng có thể vào sau khi Thiên Đình thu Long Tộc, giảm bớt một bộ phận lực cản."

"Thiện!" Ngọc Đế áo trắng cảm khái không thôi, thở dài: "Có Trường Canh, ta sầu lo gì chứ? Nhưng có chuyện gì mà Thiên Đình có thể xuất lực?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, nói: "Tiểu thần cả gan, cần ba loại sự vật."

Ngọc Đế lập tức nâng cao tinh thần: "Nói đi!"

Lý Trường Thọ nói: "Tiểu thần cần bệ hạ viết một phong thư trống không, không cần ấn tỉ của Thiên Đế, bệ hạ lưu lại một tia đạo vận ở trên đó là được."

"Được."

"Tiểu thần cần một chút bàn đào, sau đó sẽ đi đến Ngọc Hư Cung, Kim Ngao Đảo, tiếp xúc với người chấp chưởng giáo vụ Xiển

Giáo, Tiệt Giáo. Dựa vào sự tình Thiên Đình muốn Long Tộc nhập thiên, mời cao thủ hai giáo gấp rút tiếp viện, tạo áp lực đối với Long Tộc."

"Thiện!"

"Tiểu thần còn cần một ít công đức, một phần mệnh lệnh của bệ hạ." Lý Trường Thọ lấy ra quyển trục từ trong tay áo, chính là quyển Đại Vũ Trị Thủy Đồ kia, không vội không chậm nói: "Lúc tiểu thần đi đến Hỏa Vân Động, đã từng được Đại Vũ đế quân ban thưởng vật này, trên đó đánh dấu sông, hồ, ao tại Nam Thiệm Bộ Châu. Mười hai năm kế tiếp này, tiểu thần sẽ mang theo quyển đồ này du lịch Nam Thiệm Bộ Châu. Bệ hạ, Tứ Hải thì lớn, mà thần vị thì có hạn. Chẳng bằng phong Thuỷ Thần cấp thấp tại sông hồ Nam Thiệm Bộ Châu. Mà phân đất phong hầu Thuỷ Thần các nơi, có thể chỉ định nhiệm kỳ, ngàn năm, trăm năm đều có thể. Như thế, những thần vị này có thể khiến Long Tộc cấp tốc rửa sạch nghiệp chướng trên người, Long Tộc làm sao có thể không động tâm? Cưỡng chế, thi ân, lại cho Long Tộc hi vọng, tiểu thần không sợ Long Tộc không chủ động chờ lệnh. Hơn nữa, đặt thủy sự Nam Thiệm Bộ Châu vào sự quản lý trực tiếp của Thiên Đình, cũng có thể bù đắp chỗ trống thần vị Thiên Đình không đủ."

"Hay, rất hay!" Ngọc Đế vỗ tay cười to, đứng dậy sau bàn ngọc, ánh mắt sáng rực mà nhìn Lý Trường Thọ.

"Trường Canh, ngươi rốt cuộc còn có thể cho ta bao nhiêu kinh hỉ! ? Dùng Đại Vũ Trị Thủy Đồ, mở rộng thần vị sông hồ ao đầm Nam Thiệm Bộ Châu, thần vị ủy nhiệm nhiệm kỳ như vậy, lo gì không thể khiến cho Long Tộc chủ động hiệu trung? Diệu kế như thế, không phải Trường Canh thì không thể ra! Trường Canh mau mau nghe lệnh!"

Lý Trường Thọ cúi người vái chào, miệng nói: "Tiểu thần ở đây."

Ngọc Đế đi qua đi lại ở sau bàn ngọc, tinh thần sảng khoái, ánh mắt sáng ngời!

Chương 463. Ngượng ngùng.

Chợt dẫn lực lượng Thiên Đạo, Thiên Đế mở miệng: "Nay, ta mệnh Hải Thần Trường Canh, cầm Đại Vũ Trị Thủy Đồ, chưởng Trảm Ma Kiếm, tuần tra thuỷ lợi các nơi Nam Thiệm Bộ Châu, định thần vị sông hồ ao đầm!"

"Tiểu thần lĩnh mệnh!" Lý Trường Thọ vừa dứt lời, các nơi trong Lăng Tiêu bảo điện lấp lóe ánh vàng, một cỗ lực lượng công đức đi về phía bảo đồ Lý Trường Thọ nâng trong tay, cơ hồ chỉ đảo mắt, liền bao phủ bảo đồ phủ này thành màu vàng.

Sau đó, lại có một thanh bảo kiếm liền vỏ, chậm rãi ngưng tụ thành ở trước mặt Lý Trường Thọ, có lực lượng Thiên Đạo nồng đậm bao trùm trên đó, chính là Thiên Đế Trảm Ma Kiếm sắc bén có thể so với Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên cực phẩm!

Rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện, trên đường trở về Phủ Hải Thần, Lý Trường Thọ híp mắt cười.

Lấy việc công làm việc tư một lần, cảm giác cũng rất khá...

Không, không đúng, công tư đều là chuyện tốt, sao có thể gọi là lấy việc công làm việc tư?

Liếc nhìn Đại Vũ Trị Thủy Đồ lóng lánh ánh vàng trong tay áo, Lý Trường Thọ đột nhiên cảm thấy thoải mái.

Trực tiếp bớt đi một khoản lớn lực lượng công đức của mình!

Sau đó chỉ cần tế luyện bảo vật này thêm một chút, liền có thể trở thành một món Linh Bảo Công Đức Hậu Thiên cực phẩm gồm nhiều mặt công thủ!

Lại căn cứ theo Lý Trường Thọ suy tính, hắn chỉ cần hoàn thành thăm dò sông lớn biển hồ, Thiên Đạo sẽ còn hạ xuống công đức, món bảo vật này có lẽ còn có thể tăng lên một lần nữa!

Cho nên vừa rồi lúc đi ra Lăng Tiêu bảo điện, nhìn loại cảm động, ánh mắt cảm khái kia của Ngọc Đế bệ hạ, Lý Trường Thọ dù sao cũng có một chút...

Ngượng ngùng.

Kế hoạch thu long mười hai năm đã khởi động toàn diện, Lý Trường Thọ đã an bài mọi chuyện nên làm xong xuôi.

Kế tiếp hắn cũng sẽ không đi làm việc một cách cá nhân, sau khi đi đến Xiển Giáo, Tiệt Giáo bái phỏng, lại đi đến Long Cung chào hỏi Long Vương Đông Hải, sau đó sẽ đi du lịch Nam Châu bằng thuyền công quỹ, chờ đợi thịnh yến bàn đào bắt đầu.

Bộ phương án này, có phải hữu hiệu nhất hay không, kỳ thật còn chờ thương thảo.

Nhưng đối với Lý Trường Thọ mà nói, đây là phương án ổn nhất, cũng là phương án hắn có thể không đắc tội hai bên...

Trở về Phủ Hải Thần, Lý Trường Thọ bày biện Thiên Đế Trảm Ma Kiếm ở vị trí bắt mắt nhất chính đường, lại vái chào bái một cái.

Sau đó, hắn dời một chiếc ghế bành, phơi mình dưới ánh nắng mặt trời, chờ đợi Đông Mộc Công đưa bàn đào tới.

Có Thiên Tướng bưng nước trà tới, có Dao Trì tiên tử đưa tới mâm đựng trái cây mà Vương Mẫu nương nương ban thưởng, Lý Trường Thọ liền thong thả hưởng thụ như vậy...

Mặc dù Đạo Nhân Giấy nhấm nháp những thứ này, cảm giác thoáng có một chút không đủ, nhưng tóm lại cũng phải làm dáng một chút.

Nếu như chính mình không có nhiều Đạo Nhân Giấy như vậy, chân thân ở vào vị trí này, chắc hẳn cuộc sống ở Thiên Đình sẽ là vô cùng nhàn nhã, thoải mái dễ chịu, lại buồn tẻ.

Nói đến Vương Mẫu nương nương, Lý Trường Thọ từ khi lên trời đến nay, vẫn luôn chưa từng thấy hình dáng của vị Thiên Hậu này—— nhưng thật ra là Lý Trường Thọ cố ý tránh né, chưa từng đi bái kiến Vương Mẫu nương nương.

Tránh hiềm nghi?

Chuyện này cũng không cần.

Lý Trường Thọ còn chưa có tự tin đến mức, dựa vào cỗ Đạo Nhân Giấy tuổi già sức yếu này của bản thân, liền có thể bị người ta hiểu lầm cái gì, hắn ngày bình thường ngay cả nữ tiên cũng đều không đi tiếp xúc, nhiều nhất chính là nói đùa trêu ghẹo vài câu cùng với nhóm Thiên Tướng.

Không đi bái kiến Vương Mẫu, là do Lý Trường Thọ lo lắng Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu có mâu thuẫn ở trên " đại quyền Thiên Đình ".

Bối cảnh của Vương Mẫu nương nương cùng với Ngọc Đế là không sai biệt lắm, Đạo Tổ năm đó là để cho hai người bọn họ chưởng quản Thiên Đình.

Trên danh nghĩa, quyền hành của Vương Mẫu cũng không dưới Ngọc Đế.

Bây giờ, Lý Trường Thọ cũng không hiểu rõ, Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu rốt cuộc là quan hệ như thế nào, nhưng đại quyền Thiên Đình tụ tập ở trên tay Ngọc Đế, Vương Mẫu chỉ tu hành ở bên trong Dao Trì.

Cho nên, chủ động đi bái kiến Vương Mẫu, liền có nguy hiểm bị Ngọc Đế hiểu lầm, không đi bái kiến Vương Mẫu, chính mình cũng sẽ không có bất luận tổn thất gì.

So sánh cả hai, hãy chọn cái nhẹ hơn, có tính chất ổn định hơn.

Trong đáy lòng xẹt qua những ý niệm này, Lý Trường Thọ cười khẽ, cỗ Đạo Nhân Giấy lão thần tiên này nhắm mắt dưỡng thần tại kia.

Nghe bên trong gió, có tiếng bàn luận xôn xao ở ngoài tường, cũng có tiếng bước chân chỉnh tề lúc thiên binh tuần tra, còn có tiếng cười khẽ của tiên tử không biết ở trên tòa tiên sơn nào phía xa.

Từng âm thanh lọt vào tai, nhưng không quan tâm.

Đi đến hai giáo Xiển Tiệt bái kiến người chấp chưởng giáo vụ, kỳ thật chính là đi cầu kiến Quảng Thành Tử cùng với Đa Bảo đạo nhân.

Ở phía Tiệt Giáo ngược lại là dễ dàng, ở phía Xiển Giáo còn có một vị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, mình ngược lại là phải chuẩn bị sẵn sàng trước thời hạn, tránh cho bị đối phương làm khó dễ.

Trước đây Lý Trường Thọ đã từng Đông Mộc Công nói, bởi vì thịnh yến bàn đào của Thiên Đình trước đây cũng không có tân khách gì, bàn đào còn thừa trong bảo khố Dao Trì còn có rất nhiều, không ít bàn đào qua ngàn năm liền sẽ hóa thành linh khí tiêu tán, tạo thành lãng phí nghiêm trọng.

Cho nên, lần này đi tặng lễ cho hai giáo Xiển Tiệt, Thiên Đình hẳn là sẽ không keo kiệt.

"Lại làm như thế nào để ám chỉ bệ hạ, ta cũng muốn ăn mọt chút quả đào?"

Tuy nói bàn đào không có tác dụng quá lớn với bản thân, nhưng sư phụ, sư muội, sư thúc, sư tổ, chuẩn sư nương, dùng bàn đào khẳng định sẽ rất có ích lợi.

Sau khi sư muội phi thăng xuất quan, mang một ít bàn đào trở về ăn mừng, cũng có một chút hợp với tình hình.

Nghĩ như vậy, Lý Trường Thọ nhất tâm nhị dụng, non nửa tâm thần lưu tại Phủ Hải Thần Thiên Đình, hơn phân nửa tâm thần trở về bản thể.

Tiên thức lại cẩn thận tra xét một lần tại các nơi sơn môn, xác định các nơi như thường, không có tâm ma gì quấy phá, lúc này mới an tâm thu hồi ánh mắt.

Đúng vào lúc này, một vệt bóng hình xinh đẹp bay ra khỏi Phá Thiên Phong, tiến về phía Tiểu Quỳnh Phong.

Nàng giẫm lên áng mây, một bộ váy dài màu băng lam thanh nhã, tóc dài như mây không chải, chẳng qua là ghim lên đuôi ngựa đơn giản, ngọc diện băng lãnh đẹp tuyệt nhân gian, lại khiến cho người ta không khỏi vô thức suy nghĩ, lúc nàng mỉm cười lại sẽ là loại bộ dáng nào.

"Hữu Độc không phải là muốn bế quan sao?" Lý Trường Thọ cũng có một chút buồn bực.

Vừa mới giúp nàng xử lý tâm ma, lúc này hẳn chính là lúc cảm ngộ tràn đầy, tại sao lại ra ngoài đi lại?

Hẳn là, trong đáy lòng còn có tích tụ?

"Mà thôi, giúp người giúp đến cùng, hố phật hố đến tây."

Lý Trường Thọ khẽ thở dài nửa tiếng, chủ động ra ngoài, đứng ở bên ngoài đan phòng, đóng lại đại trận các nơi, lẳng lặng chờ Hữu Cầm Huyền Nhã bay tới.

Hữu Cầm Huyền Nhã vốn là muốn trực tiếp đi đến phòng bài bạc, phát hiện ra thân hình của Lý Trường Thọ, mây trắng dưới chân liền lập tức ngoặt một cái, trực tiếp rơi về phía đan phòng...

Chương 464. Giải tâm kết

Lúc nàng nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên mây, váy có một chút bay lên, chân bạch ngọc không tì vết, cũng có một chút đẹp mắt.

"Trường Thọ sư huynh." Huyền Nhã dùng hai tay ôm quyền hành lễ, môi mỏng có một chút nhếch lên, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên, đôi con ngươi so với bầu trời đêm còn muốn trong suốt kia, nói lên sự bình yên và niềm vui trong đáy lòng nàng.

"Hữu Cầm sư muội." Lý Trường Thọ chắp tay hoàn lễ, cười nói: "Gần đây tu hành có nghi nan gì không?"

Hữu Cầm Huyền Nhã ngâm khẽ một hai, rất nghiêm túc gật đầu, khuôn mặt hơi có một chút hổ thẹn...

Hổ... Thẹn?

"Làm sư huynh thất vọng rồi." Gương mặt xinh đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã tràn đầy ảm đạm: "Lúc ta tu hành, suýt nữa bị tâm ma lợi dụng, đạo tâm lúc này mặc dù đã củng cố, nhưng như vậy quả thực..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Tâm ma mà thôi, phần lớn Luyện Khí Sĩ chúng ta đều phải trải qua, không cần vì vậy mà chú ý. Ngược lại là, sư muội nên suy nghĩ lại chuyện đã qua, vì cái gì đạo tâm lại có khe hở, bởi vậy mà phòng ngừa tâm ma lợi dụng."

"Trường Thọ sư huynh nói, Huyền Nhã đều nhớ kỹ." Hữu Cầm Huyền Nhã ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, thấp giọng nói: "Có thể đi dạo trên núi với ta một chút không? Ta có mấy cái nghi hoặc, cũng là có quan hệ với khe hở đạo tâm, muốn thỉnh giáo sư huynh."

Lý Trường Thọ: "..."

Nàng không phải sẽ muốn chia sẻ quá trình trải qua tâm ma với chính mình đó chứ?

Thật sự là như vậy.

Lý Trường Thọ cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã tùy ý dạo bước trong núi rừng ở bên ngoài đan phòng, nghe Hữu Cầm Huyền Nhã nói ra đại khái tình hình bên trong tâm ma.

Thậm chí, nàng không muốn nói dối, chịu đựng ngượng ngùng, nói rằng mình vui vẻ tu hành cùng với "Trường Thọ sư huynh" do tâm ma hóa thành như thế nào.

Cái loại rất thanh nhã kia.

"Trường Thọ sư huynh!" Hữu Cầm Huyền Nhã quay đầu nhìn chăm chú một bên mặt của Lý Trường Thọ, nhẹ giọng hỏi: "Huyền Nhã có một chuyện không rõ. Tâm ma kia đã từng có một chút hành động vô lễ đối với Huyền Nhã, cụ thể chính là, tâm ma kia hướng về phía trước..."

"Không cần phải nói cụ thể chuyện này!" Lý Trường Thọ đánh gãy lời nói của Hữu Cầm Huyền Nhã, cười nói: "Ta đã rõ ràng đại khái vấn đề. Sinh hoạt song tu sư muội hướng tới, là cùng nhau tu hành, cùng nhau đàm luận, nhàn vân dã hạc, đánh đàn tấu tiêu, cùng nhau bước trên con đường trường sinh. Đây thật ra là sự tình đạo lữ không ít Luyện Khí Sĩ suy nghĩ trong đáy lòng, thanh tĩnh thanh nhã, vô cùng tốt đẹp."

Hữu Cầm Huyền Nhã nháy mắt mấy cái, thấp giọng nói: "Sư huynh, Huyền Nhã không phải muốn hỏi chuyện này..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Vậy thì là cái gì?"

"Ừm..." Hữu Cầm Huyền Nhã hơi suy tư, hàm răng cắn chặt môi mỏng, lông mày khẽ vẫy, kèm theo gió rừng thổi nhẹ, nàng khẽ nói: "Ta vừa mới hỏi sư phụ, sư phụ nói, tâm ma sở dĩ xuất hiện, kỳ thật đều là chấp niệm của Huyền Nhã. Huyền Nhã cũng đã từng hỏi bản tâm, nhưng vẫn có một chút mê mang, cho nên đến tìm sư huynh nhờ giải đáp."

"Ừm." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Sư muội cứ nói là được, nếu ta có thể cho ngươi cái đáp án này, ta sẽ tự cho ngươi."

"Vậy...ừm..." Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng than nhẹ, hai tay rũ xuống trước người, mười ngón tay xen vào nhau.

Lòng có hươu con nhẹ nhàng vọt, chốc lát sau mới nói vài câu.

Lý Trường Thọ kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng cũng nghe được Hữu Cầm Huyền Nhã nói ra câu kia: "Trường Thọ sư huynh...Huyền Nhã có thể có...tưởng niệm khác biệt đối với ngươi trên bạn lữ tu đạo......"

Lý Trường Thọ không nhịn được dùng một tay đỡ trán.

Hẳn là, nàng coi hành vi tâm ma duỗi ra "song trảo", xem như chấp niệm trong nội tâm của nàng?

Điều này là hợp lý, nhưng đây chẳng qua là, khục, chẳng qua là Lý Trường Thọ vì hù nàng, từ đó sử dụng thủ đoạn kịch liệt.

Hơn nữa ở bên trong huyễn cảnh tâm ma, hắn thật sự chỉ là làm dáng một chút, không có bất kỳ hành vi gì siêu việt ranh giới cuối cùng!

Phải xử lý như thế nào đây...

Giống như dỗ một đứa trẻ, nói cho nàng nghĩ như vậy là không đúng, là không thuần khiết, làm cho nàng tự trách áy náy?

Chuyện này cũng quá không có lương tâm.

Lý Trường Thọ châm chước ngôn ngữ, chắp tay ngẩng đầu, thông qua khe hở trong rừng nhìn lên đóa đóa mây trắng trên bầu trời.

Hắn ấm giọng nói: "Sư muội, ngươi và ta trước khi tu hành, đều là phàm nhân. Phàm nhân nhỏ yếu, cần phải sinh sôi đời sau, để bảo trì và củng cố tộc đàn, làm cho huyết mạch bản thân có thể kéo dài. Cho nên, có một ít chuyện đã khắc vào bên trong huyết mạch, ở trong đó liền bao quát sự tình Nhân Tộc sinh sôi. Phần niệm tưởng xuất hiện trong đáy lòng ngươi kia, kỳ thật rất bình thường, Kim Tiên nếu không phải tuyệt tình tuyệt tính, làm sao có thể vô dục? Cho nên, ngươi không cần vì thế mà cảm thấy xấu hổ, cảm thấy chính mình không đủ thuần túy. Mong muốn, đam mê, tình yêu, đều là một bộ phận của chính mình, học cách khống chế, đối mặt, vượt qua, cũng là một loại phương thức tu hành."

Hữu Cầm Huyền Nhã nghe đến mê mẩn, cẩn thận suy nghĩ, không khỏi nhẹ nhàng thở phào một cái.

Tâm kết xác thực đã mở ra.

Lý Trường Thọ cười nói: "Hơn nữa, tâm tư của sư muội, cũng là vô cùng đơn thuần. Lấy một thí dụ, ngươi có biết phu phụ phàm nhân cụ thể làm việc như thế nào, mới có thể có dòng dõi?"

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức đáp: "Huyền Nhã đã thấy trên một quyển sách, nghe nói âm dương nhị khí giao hội, mới có thể thai nghén sinh linh. Nói chung, nói chung là hai người ngồi đối mặt với nhau, lòng bàn tay chạm vào nhau, từng người vận chuyển pháp lực tiên lực, dùng bản nguyên âm dương nhị khí làm vật dẫn, ngưng sinh linh khí, quy về trong bụng nữ tử."

Cái trán của Lý Trường Thọ không khỏi toát ra mấy cái dấu hỏi: "Ai dạy ngươi chuyện này? Đây là giải thích sai lầm."

Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút không hiểu nháy mắt mấy cái, vái chào đối với Lý Trường Thọ, nghiêm mặt nói: "Còn xin Trường Thọ sư huynh dạy ta!"

"Ta dạy cái gì!" Lý Trường Thọ cũng đều không nhịn được mặt mo đỏ ửng, vội vàng nói: "Việc này ngươi hãy đến hỏi sư phụ ngươi, hoặc là đến hỏi Linh Nga, Tửu sư thúc. Ngươi và ta nam nữ khác biệt, đây chuyện không thể tuỳ tiện dạy."

Hữu Cầm Huyền Nhã không khỏi càng thêm nghi ngờ một chút, mà Lý Trường Thọ chủ động chuyển dời chủ đề, bắt đầu trò chuyện về " hướng đi tốt nghiệp " của đệ tử cùng thời kỳ.

Hữu Cầm Huyền Nhã là thủ tịch đại đệ tử Độ Tiên Môn đại đương, việc này tự nhiên cũng có chú ý, rất nhẹ nhàng liền bị Lý Trường Thọ chuyển dời lực chú ý.

Sau nửa canh giờ, nàng mang theo phần nghi hoặc trong đáy lòng kia, quay lại Phá Thiên Phong.

Lý Trường Thọ xoa xoa mồ hôi nóng trên cái trán, trong đáy lòng yên lặng thở dài, cảm thấy chính mình có phải nên cho dâng một phong tấu chương cho Ngọc Đế bệ hạ, đặc biệt làm một chút giáo dục vỡ lòng Hồng Hoang hay không?

Hẳn là có không ít công đức...chắc vậy.

"Chắp hai lòng bàn tay vào nhau, khoanh chân ngồi, chậc, cũng uổng công cho ngươi có thể nghĩ ra được."

Lý Trường Thọ lắc đầu, thân hình phiêu nhiên trở về đan phòng.

Chương 465. Long Cát công chúa

Nói đi thì cũng phải nói lại, năm đó lúc Đạo Tổ lập Thiên Đình, đại sự chư thánh định thiên địa, Nữ Oa Thánh Nhân dựa vào Linh Bảo Tiên Thiên Hồng Tú Cầu, định đại sự nhân duyên, lập tam hôn Thiên Địa Nhân.

Thiên Hôn chính là chỉ Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, đôi sư huynh muội này làm gương, trở thành mẫu mực cho sự tình hôn nhân trong Tam Giới, chỉ bất quá bởi vì Thiên Đình tương đối yếu ớt, không có ảnh hưởng gì quá lớn, cho nên chỉ viết hình mẫu hôn nhân vào Thiên Đạo.

Từ đó về sau, các tộc mới định ra cấp bậc lễ nghĩa hôn nhân gả cưới.

Không giống hai tộc Vu, Nhân lúc Thượng Cổ, yêu đương chủ yếu dựa vào sự tụ họp của bộ tộc, phong tục lúc ấy là ——nữ tử phát động tập kích bất ngờ, coi trọng nam tử nào liền đi lên, đánh cho bất tỉnh gánh trở về lều vải của chính mình.

Lúc Lý Trường Thọ nhìn thấy loại phong tục này ở trên cổ tịch, cũng không khỏi sinh ra một chút liên tưởng.

Như vậy nếu có một anh chàng đẹp trai nào khiến cho nữ tử tranh đoạt, chẳng phải là sẽ bị từng gậy từng gậy đập bể đầu?

Chao ao, Hồng Hoang...

Không chỉ là nữ tử, nam tử cũng phải bảo vệ tốt chính mình.

...

Đưa tiễn Hữu Cầm Huyền Nhã, Lý Trường Thọ lại đợi nửa ngày.

Đợi hoàng hôn ngã về tây, lúc mặt trăng sắp thò đầu ra ở trên biển mây, Đông Mộc Công mang theo một đội thiên binh cưỡi mây mà tới.

Sau khi nhìn thấy Lý Trường Thọ, Đông Mộc Công hàn huyên hai câu, liền lấy ra hai túi bảo nang.

"Tổng cộng ba trăm quả bàn đào có phẩm cấp tốt nhất." Đông Mộc Công cười nói: "Hai giáo Xiển, Tiệt mỗi giáo một trăm quả, Nhân Giáo cũng có một trăm quả. Việc này là do Vương Mẫu nương nương định ra."

Nói xong nhẹ nhàng chớp mắt, Lý Trường Thọ lập tức rõ ràng ý tứ trong đó.

Nhân Giáo có ai?

Ngoại trừ Thánh Nhân lão gia, chẳng phải là hắn cùng với Đại Pháp Sư?

Một trăm quả bàn đào này rõ ràng chính là đưa cho Lý Trường Thọ!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cảm khái không thôi, nhưng mặt ngoài vô cùng trấn định, thu hồi bàn đào, nói: "Mộc Công còn có căn dặn gì khác? Sáng sớm ngày mai ta liền đi tới Kim Ngao Đảo."

"Chuyện này..." Đông Mộc Công quay đầu liếc nhìn cửa lớn Phủ Hải Thần, thấp giọng nói: "Có một vấn đề nhỏ, cũng coi như Vương Mẫu nương nương phó thác. Hải Thần, ngươi có thiếu đồ đệ hay không? Không phải là đồ đệ truyền đạo tu hành, là đồ đệ mưu lược trí kế, không có quan hệ với đạo thừa Nhân Giáo. Nếu như ngươi thiếu đồ đệ, chỉ cần mở miệng, ta sẽ lập tức đưa tới cho ngươi."

Lý Trường Thọ không khỏi hơi nhíu mày, thấp giọng nói: "Người nào có thể khiến cho Vương Mẫu nương nương phó thác?"

Đông Mộc Công truyền âm nói: "Là một vị điện hạ, là trái tim của bệ hạ, là hạt châu trong tay của nương nương, bất quá vẫn luôn không công khai đối với bên ngoài..."

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút: "Bệ hạ đối với chuyện này là có ý gì?"

"Việc này chính là do bệ hạ nói ra."

"Vậy thì không sao!" Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ có lệnh, ta làm sao có thể từ chối? Vị điện hạ này ở đâu, ta sẽ đi bái kiến một phen."

"Ngay ở bên ngoài." Đông Mộc Công xoay người, nói một tiếng đối với cửa lớn: "Long Cát điện hạ, hãy vào đi, Hải Thần đã đáp ứng!"

Đông Mộc Công vừa dứt lời, bên ngoài phủ Hải Thần liền có một thiên binh thoát ly đội ngũ, dùng hai bước nhảy tới trong cửa.

Vị thiên binh này cúi đầu bước nhanh tiến lên, đầu đội nón trụ bạc, người mặc chiến váy, nhìn từ xa không khác gì nam tử, chẳng qua là hơi thấp một chút.

Đợi nàng đến phụ cận, ôm quyền hành lễ đối với Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công, cái đầu thấp mới chậm rãi nâng lên, lộ ra một khuôn mặt nhỏ đoan chính thanh tú, cùng với một chút ngây ngô.

Giống như thiếu nữ tuổi dậy thì, nếu như đặt ở trong phàm nhân, bộ dáng cũng chỉ mười ba ~ mười bốn tuổi.

Nàng mở miệng, tiếng nói có một chút thanh thúy: "Long Cát bái kiến Mộc Công, bái kiến Hải Thần!"

"Điện hạ đa lễ." Lý Trường Thọ cười và vái chào đáp lễ.

Long Cát tuy là con gái của Ngọc Đế Vương Mẫu, lại là công chúa Thiên Đình, nhưng vẫn chưa có thần vị đối ứng ở bên trong Thiên Đình, xem như là "Gia quyến" của Ngọc Đế bệ hạ, chấp lễ như vậy cũng coi như hợp tình lý.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại cảm khái rất nhiều.

Long Cát - Hồng Loan Tinh Quân sau đại kiếp Phong Thần, lại là một vị có quan hệ cùng với đại kiếp Phong Thần.

Chính mình cùng với đại kiếp Phong Thần, quả nhiên là cắt không đứt, dập không tắt...

Lý Trường Thọ chuyển động ý nghĩ, một chút ký ức có quan hệ với Long Cát nườm nượp mà đến, hơi suy tính, liền sắp xếp ra hết thảy thông tin mà mình biết.

【Long Cát bên trong đại kiếp Phong Thần, ngược lại là một tiểu cao thủ có pháp lực không thấp, đứng ở trận doanh Xiển Giáo, chủ động tiến đến tương trợ Chu Vũ Vương. Long Cát vốn là con gái của Thiên Đế, tục truyền là bởi vì phạm sai lầm bị giáng chức hạ phàm tu hành, Lý Trường Thọ không nhớ rõ lắm chiến tích tương quan, chỉ nhớ rõ nàng bị tiên ông nào đó và Nguyệt lão khuyên nhủ, gả cho nàng một vị thủ hạ bại tướng.

Thủ hạ bại tướng kia của nàng, còn là một tiểu bạch kiểm không thể tu hành, tên là Hồng Cẩm hay là gì đó. 】

Căn cứ vào sự hiểu rõ của Lý Trường Thọ đối với Nguyệt lão, Nguyệt lão có thể làm ra loại chuyện không có lương tâm này, tất nhiên là có người nào hoặc là thế lực ở sau lưng tính toán.

Có quan hệ đến tình huống đại khái của Long Cát, Lý Trường Thọ biết cũng chính là những điều này.

Đông Mộc Công ở bên cạnh nói: "Long Cát điện hạ, sao không hiện ra hình dáng, bái Hải Thần làm lão sư?"

"Đúng." Long Cát công chúa nhẹ giọng đáp ứng, quanh người nổi lên tiên vụ nhàn nhạt.

Đợi tiên vụ tiêu tán, giáp trụ trên người nàng biến mất, hóa thành một thân tiên váy màu trắng nhạt, tóc xanh như thác nước cũng rủ xuống.

Lúc này, cái đầu của Long Cát thấp hơn vừa rồi mấy phần, thân thể cũng nhỏ yếu hơn rất nhiều, đã hoàn toàn có thể dùng hai chữ"đáng yêu" để hình dung.

Lý Trường Thọ cẩn thận nhìn, đây quả nhiên là một thiếu nữ, chính là cái chủng loại vừa mới bắt đầu tiến vào tuổi dậy thì kia.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu đều xem như sinh linh tiên thiên, chu kỳ sinh trưởng của con gái bọn họ, là tính theo năm, hay là tính theo nguyên hội?

Vị Long Cát công chúa này nói ít cũng mấy ngàn tuổi chứ?

Như vậy nếu hình dáng tướng mạo của nàng ở trong đại kiếp Phong Thần vẫn là thiếu nữ như thế, như vậy Nguyệt Lão cùng với tiên ông gì đó, cùng với tên Hồng Cẩm kia...không phải chính là đang phạm tội sao?

Ừm, chính mình thân là quyền thần tín nhiệm bình thường của Ngọc Đế bệ hạ, phải mau chóng đưa ra một bộ thiên quy thiên luật hoàn chỉnh mới được.

Thiếu nữ Long Cát hướng về phía trước, cúi đầu đối với Lý Trường Thọ, cung kính hô lên: "Long Cát bái kiến lão sư."

"Ài, đừng có gọi ta là lão sư, nhân quả này cũng không dễ dàng chịu nổi." Lý Trường Thọ cười nói: "Công chúa điện hạ đã muốn học mưu lược chi đạo cùng với tiểu thần, vậy tiểu thần sẽ mặt dày mà nhận việc này. Nhưng Công chúa điện hạ gọi tiểu thần là Hải Thần là được, đừng có gọi lão sư lão sư."

Chương 466. -

Long Cát không khỏi nhìn về hướng Đông Mộc Công, Đông Mộc Công mỉm cười gật đầu, cảm thấy Lý Trường Thọ bất quá chỉ là khiêm tốn.

Kỳ thật, là thật sự sợ.

Mộc Công cười nói: "Hải Thần nói thế nào, điện hạ làm như thế là được."

Long Cát công chúa lập tức hô lên giòn tan: "Hải Thần!"

Lúc này Lý Trường Thọ mới hài lòng cười một tiếng, cầm mấy bình đan dược từ trong tay áo ra làm lễ gặp mặt.

Hắn vốn cho rằng, ngày hôm nay Long Cát công chúa đến đây, chẳng qua là chỉ chào hỏi với chính mình, đi ngang qua sân khấu, nhưng chưa từng nghĩ, sau khi Đông Mộc Công dẫn người rời đi...

Vị công chúa điện hạ này liền đứng ở bên trong xó xỉnh Phủ Hải Thần, có một chút hiếu kỳ đánh giá các nơi, toàn thân lộ ra một cỗ linh tính.

"Điện hạ, ngài?" Trong mắt của Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần không hiểu.

"Mẫu thân bảo ta đi theo bên cạnh Hải Thần ngài học nhiều nhìn nhiều." Thiếu nữ này cười nháy mắt mấy cái, mang theo một chút giảo hoạt: "Hải Thần, ta có thể ở lại nơi này với ngài không?"

"Điện hạ, thực không dám giấu giếm." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Tiểu thần ở chỗ này bất quá chỉ là hóa thân, ngày bình thường hóa thân này phần lớn là đều tu hành, rất không thú vị."

"Hải Thần yên tâm, ta cũng muốn tu hành!" Long Cát cười nói: "Nếu mẫu thân đã bảo ta đi theo bên cạnh Hải Thần, ta tất nhiên là phải tuân theo mệnh lệnh của mẫu thân. Nếu như Hải Thần muốn đi ra ngoài, hoặc là lúc phải làm chuyện gì, nếu như thuận tiện liền mang theo Long Cát, nếu không thì coi như Long Cát không có ở chỗ này. Long Cát chính là tới làm đồng tử đồng nữ bên người Hải Thần ngài, làm chân chạy làm việc vặt cũng đều không ngại, cũng tuyệt đối sẽ không trêu chọc nhân quả, gia tăng phiền phức cho Hải Thần, ném đi mặt mũi của Thiên Đình chúng ta."

Lý Trường Thọ không khỏi thầm khen.

Mỗi tiếng nói cử động của vị công chúa điện hạ này đều là có một chút nhã nhặn, lời nói cử chỉ lại có một loại tự thành khí độ, tự nhiên hào phóng, không kiêu căng hay hấp tấp, quả thật là một hạt giống tốt. Không hổ là cốt nhục của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu.

Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu đã như thế, không bằng điện hạ hãy đi đến Dao Trì chuẩn bị một phen, sáng mai lại đến gặp ta. Ngày mai ta liền sẽ lên đường, đi tới bái phỏng cao nhân Tam Giáo, Long Vương Long Tộc, điện hạ và ta cùng nhau đi dạo một vòng này, cũng coi như kết chút thiện duyên."

"Đa tạ Hải Thần!" Long Cát nghe vậy vui vẻ không thôi, cũng không cưỡng cầu ở lại trong Phủ Hải Thần.

Đưa tiễn Long Cát, Lý Trường Thọ không khỏi bắt đầu trầm tư.

"Bệ hạ đây là...có ý tứ gì?"

Nếu dùng phương pháp bài trừ, đó đầu tiên loại bỏ một cái lựa chọn hoang đường nhất【 mỹ nhân kế 】.

Đường đường là Ngọc Đế, chúa tể Tam Giới, lại có chỗ dựa Tử

Tiêu Cung, làm sao lại an bài con gái coi như trân bảo, đi thực hiện mỹ nhân kế đối với một vị Hải Thần nho nhỏ như hắn?

Sau đó nên loại bỏ lựa chọn【 đốc quân 】này, Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu không thể làm động thái như vậy.

Ngược lại, lý do mà Đông Mộc Công nói tới là đáng tin nhất, vị điện hạ này, chính là đến học mưu lược, học tính toán.

Nhưng những mưu lược, tính toán này lại là dạy như thế nào?

Lý Trường Thọ hắn bất quá là làm việc ổn một chút xíu, cân nhắc nhiều hơn một chút xíu, chuẩn bị càng đầy đủ hơn một chút xíu, cũng không có sở trường gì đủ để dạy người.

Cũng không thể truyền thụ cho Long Cát công chúa tư duy đạo đồ thị hình chiếu đại pháp, bồi dưỡng Long Cát công chúa phát tán tính tư duy...

Lý Trường Thọ ngồi ở trên ghế xích đu, cũng hơi lúng túng một chút, cuối cùng chỉ có thể chuyển đổi ý nghĩ.

"Vẫn xem vị điện hạ này như là đốc quân đi."

Như thế, Lý Trường Thọ ngược lại là lại càng dễ tiếp nhận hơn một chút, hơn nữa ngày bình thường hắn làm Hải Thần, cũng không có gì cần che giấu.

Thế là, sáng sớm ngày thứ hai...

Khi tâm thần của Lý Trường Thọ rơi lên trên người Đạo Nhân Giấy tại Phủ Hải Thần, liền phát hiện ra ngoài cửa phủ Hải Thần, có một đạo thân ảnh đơn bạc đang đứng, dĩ nhiên chính là Long Cát.

Nàng buộc một cái túi vải trên đầu, giấu tóc, mặc một chiếc áo choàng trắng nhẹ và đôi giày vải, trông giống như dáng vẻ một "đạo đồng".

Lý Trường Thọ đứng dậy đi ra ngoài phủ, thiếu nữ ngoài cửa cũng liền vội vàng xoay người.

"Điện hạ đã đợi lâu chưa?"

"Long Cát xin chào Hải Thần!" Long Cát hạ thấp người hành lễ, lại nói: "Còn xin Hải Thần gọi ta là Long Cát, hôm qua Hải Thần ngài cũng đã có nói, từ hôm nay, ta chính là đạo đồng tùy tùng của Hải Thần ngài."

"Như vậy, tiểu thần liền đắc tội." Lý Trường Thọ cười khẽ, cầm phất trần trong tay đưa tới.

Long Cát lập tức hướng về phía trước, hai tay tiếp phất trần, ra dáng đặt ở trong ngực, đi theo phía sau Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vung tay áo lên, làm ra một đóa mây trắng, lập tức mang theo Long Cát đi về hướng Động Suất Cung.

Hôm qua Lý Trường Thọ suy nghĩ một hồi lâu, vẫn quyết định đưa phần bàn đào thuộc về Nhân Giáo này cho Đại Pháp Sư, để Đại Pháp Sư "phân phối".

Chuyện tuy nhỏ, lại không thể đối đãi tùy ý.

Nhưng mà, làm cho Lý Trường Thọ không ngờ tới chính là...

Đại Pháp Sư lại không ngủ ở bên trong Động Suất Cung, khục, tu hành!

Ở tiền viện Động Suất Cung, Tiểu Kim cười hì hì nói: "Đại Pháp Sư trở về Thái Thanh Quan, nói là có việc muốn bẩm báo Thánh Nhân lão gia."

Tiểu Ngân cũng ở bên cạnh nói: "Mấy ngày trước đây Lão Quân cưỡi trâu đi ra, cũng không trong cung. Trường Canh sư huynh, ngươi có việc khó gì sao? Hai chúng ta cũng có thể giúp ngươi!"

Lý Trường Thọ: "..."

Giúp cái gì?

Cầm mấy món bảo vật của Lão Quân, đi xuống hét với hầu tử "Tôn hành giả", "Giả hành tôn" ?

"Không phải là việc khó gì..." Lý Trường Thọ cười nói, lấy ra một chiếc hộp gấm từ trong ngực, cười nói: "Vương Mẫu nương nương tặng tặng một ít bàn đào cho Tam Giáo Đạo Môn, ta đặc biệt đưa tới. Trong này có ba mươi sáu quả bàn đào, hai người các ngươi cũng không nên ăn vụng, đợi Đại Pháp Sư trở về sẽ tự thưởng ban cho các ngươi."

"Được!" Tiểu Kim Tiểu Ngân gật đầu đáp ứng, cũng cảm thấy không có gì.

Bàn đào sao, Thiên Đình vừa lập, Động Suất Cung vừa xây mấy ngàn năm, thường thường liền có các tiên tử tỷ tỷ đưa tới.

Về sau bởi vì ăn đào ngán, đã cho thanh ngưu ăn không ít.

Sau đó, Lý Trường Thọ cùng với Long Cát bái biệt nơi đây, cưỡi mây đi về phương hướng đông thiên môn.

Long Cát công chúa hơi suy tư, lấy ngọc phù ra, trong đó viết một đoạn văn.

Lý Trường Thọ cười nói: "Viết gì thế?"

"Mời Hải Thần xem."

Long Cát công chúa đưa ngọc phù tới, Lý Trường Thọ đảo qua một chút, không khỏi cười khẽ vài tiếng.

Vị Long Cát công chúa này, đã viết hết những gì hắn nói đối với Tiểu Kim Tiểu Ngân vừa rồi, lại viết ở phía sau một đoạn lời bình ngắn.

Lời bình viết chính là:

【 Ngày hôm nay Hải Thần đi đến Động Suất Cung tìm Đại Pháp Sư, giao bàn đào mẫu thân tặng cho Đại Pháp Sư xử trí, việc này tuy nhỏ, nhưng có thể thấy Hải Thần làm việc cẩn trọng. Không vượt quá hai chữ khuôn phép, nói thì dễ, làm thì khó. 】

Chương 467. Thời cơ chưa tới

Lý Trường Thọ đưa ngọc phù trở về, nói lời ngợi khen: "Nhìn nhiều học nhiều, suy nghĩ nhiều biết nhiều, hi vọng ngươi tiếp tục giữ vững thói quen như vậy, sau này tự có thể chống đỡ một cây cờ lớn vì Thiên Đình."

Long Cát có một chút ngại ngùng le lưỡi một cái, khuôn mặt ửng đỏ, nhỏ giọng trả lời một câu.

Lý Trường Thọ lại nói: "Đi thôi, chúng ta lại đi đến Kim Ngao Đảo. Sau khi ra khỏi thiên môn, Hồng Hoang vẫn có rất nhiều hung hiểm, nếu như gặp nguy hiểm thì phải tự bảo vệ mình, tiểu thần cũng sẽ che chở điện hạ thoát thân."

"Hải Thần yên tâm, Long Cát sẽ không gây ra bất kỳ rắc rối nào."

"Tốt." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, mang theo Long Cát đến Kim Ngao Đảo, đi về hướng Đông Hải.

Hắn mặc dù cũng rất muốn mở trường luyện thi cho Long Cát, bù lại một chút «Ổn Tự Kinh» và «kịch bản luận», nhưng đây đều là bí mật bất truyền của Tiểu Quỳnh Phong bọn hắn, vẫn không nên lộ ra ngoài.

Hơn nữa, thân phận của Long Cát công chúa cũng tương đối mẫn cảm, có rất nhiều khác biệt cùng với Ngao Ất, không thể quơ đũa cả nắm.

Đại Pháp Sư đi gặp mặt Thánh Nhân lão gia?

Lý Trường Thọ trầm tư đôi chút, như thế, sáu mươi tư quả bàn đào còn lại, hắn liền sẽ tìm một cơ hội mang mười mấy quả trở về Độ Tiên Môn, để cho mấy người sư phụ nhấm nháp thưởng thức.

...

Nửa ngày sau, ở trước Kim Ngao Đảo, Lý Trường Thọ cưỡi mây đi từ từ, mấy vị Tiên Nhân Kim Ngao Đảo chủ động ra ngoài đón.

Long Cát đi theo phía sau Lý Trường Thọ đóng vai đạo đồng, cũng không có người quan tâm kỹ càng đối với nàng.

Mà Long Cát từ bình tĩnh ban đầu, đến dần dần có một chút chấn kinh, lại đến rung động không hiểu, trong ánh mắt nhìn vị Hải Thần này, cũng không ngừng biến hóa.

"Đây rốt cuộc là nhân vật nào, phục vụ Thiên Đình, phụ tá phụ thân?"

Long Cát mặc dù nhìn nhỏ tuổi, nhưng đã tu hành không ít năm tháng, càng là đọc kinh thư tại Dao Trì từ nhỏ, biết được các loại bí mật và truyền thuyết.

Kim Ngao Đảo chính là đạo trường Tiệt Giáo nổi danh, nơi đây có con đường đi đến Bích Du Cung, nhiều đệ tử Thánh Nhân, ngày bình thường không thèm để ý đối với Thiên Đình.

Nhưng ngày hôm nay, Hải Thần đến Kim Ngao Đảo, đầu tiên là Kim Tiên tiếp đón, sau đó là Thập Thiên Quân tổ chức yến tiệc.

Nếu không phải là vừa mới đến từ bên trong Động Suất Cung, còn tưởng rằng Hải Thần là người Tiệt Giáo.

Mà khi Lý Trường Thọ đưa ra yêu cầu, hắn muốn gặp Đại sư huynh Tiệt Giáo, Đại đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ Thánh Nhân lão gia, Thập Thiên Quân bên này còn chưa mở miệng đáp ứng, vị Đa

Bảo đạo nhân tiền bối kia, liền trực tiếp xuất hiện ở trên Kim Ngao Đảo, hô hào "Hải Thần lão đệ" liền tiến về phía trước trò chuyện nhiệt tình cùng với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ hàn huyên một hồi, nói rõ ý đồ đến, cũng lấy ra lễ vật của Thiên Đình.

Đa Bảo đạo nhân nháy mắt mấy cái, lấy ra một quả bàn đào, cắn một miếng thịt quả đào trong suốt như pha lê, miệng lập tức sảng khoái, thoải mái ngâm nga hai tiếng.

"Bàn đào này cũng không tệ, ta giữ lại một chút hiến cho lão sư nhấm nháp. Những bàn đào còn lại này, các vị đồng môn đang ngồi ở đây hãy thưởng thức, đừng có cô phụ tâm ý của Hải Thần cùng với Thiên Đình."

Tất cả chúng Tiên Nhân Tiệt Giáo đều xưng phải.

Nhưng Đa Bảo đạo nhân vừa dứt lời, đột nhiên nghĩ đến điều gì.

Khi Kim Quang Thánh Mẫu hứng thú bừng bừng nhảy qua, chuẩn bị chia bàn đào, Đa Bảo đạo nhân lại nói: "Hãy để dành thêm chín quả nữa, mang đến cho Hải Thần lão đệ."

"Vâng, Đại sư huynh." Kim Quang Thánh Mẫu nháy mắt mấy cái, không nhịn được che miệng cười khẽ: "Đại sư huynh, còn muốn bồi thường lễ hay sao?"

Lý Trường Thọ cũng vội vàng nói: "Tiền bối, chuyện này không thích hợp."

"Cái gì thích hợp hay không thích hợp!" Đa Bảo đích thân ra tay, lấy ra một chiếc hộp ngọc cấp linh bảo ở trong tay áo, chọn ra chín quả bàn đào có dáng đẹp nhất, tuổi cao nhất rồi cho vào hộp ngọc.

Sau đó Đa Bảo đạo nhân vung tay lên: "Đào ăn ngon như vậy, sao lại không đưa đến Tam Tiên Đảo? Tam Tiêu sư muội thế nhưng là trụ cột của Tiệt Giáo chúng ta! Hải Thần, đi thôi, làm phiền ngươi lại đi cùng bần đạo một chuyến."

Lý Trường Thọ "từ chối" nửa ngày, cuối cùng cũng cười đáp ứng, mang theo hộp ngọc, cùng với Long Cát có một chút mơ hồ, đi theo Đa Bảo đạo nhân cùng nhau đi về hướng Tam Tiên Đảo.

Trên đường, Long Cát chỉ thấy...

Một vị Đại sư huynh Tiệt Giáo nào đó trong truyền thuyết, tụ cùng một chỗ cùng với Hải Thần, không ngừng nhỏ giọng thầm thì cái gì, còn thỉnh thoảng phát ra một hồi tiếng cười "Hắc hắc" kỳ quái.

Đến lúc này, Long Cát cũng chỉ là chấn kinh, chủ yếu là chấn kinh quan hệ rộng của Hải Thần.

Lại sau nửa canh giờ, chờ đến khi bọn hắn đến Tam Tiên Đảo, thấy được Tam Tiêu tiên tử Tiệt Giáo nổi tiếng lâu đời, trong đáy mắt Long Cát chỉ còn lại có sự rung động.

Vị Vân Tiêu tiên tử này, thật sự là người ở trên thế giới này?

Chuyện này còn không phải trọng điểm.

Hải Thần cùng với vị Vân Tiêu tiên tử này đang đi dạo một mình trong rừng, trò chuyện và cười đùa, đây cũng là tình huống gì?

Vân Tiêu tiên tử còn tự tay bóc một quả bàn đào và đưa cho Hải Thần nhà mình...

Hải Thần ngoài miệng nói rằng đến đây chẳng qua là hóa thân, ăn cũng không có quá nhiều cảm giác, nhưng thân thể lại thành thật nhận lấy.

Hải Thần cùng với Đa Bảo đạo nhân...

Hải Thần cùng với Vân Tiêu tiên tử...

Long Cát nhếch miệng nhỏ, đứng trong góc, nghe hai vị tiên tử khác đùa giỡn vui đùa ở bên cạnh, yên lặng lấy ra ngọc phù, ghi chép xuống tâm cảnh lúc này.

Cùng lúc đó, trên chín tầng trời, tại Đại Xích Thiên.

Mây mù mông lung mờ mịt, tiên quang vờn quanh các nơi, không có gì, vô thần, vô tiên, không linh, chỉ có huyền diệu.

Mà ở sâu trong mây mù, bên trong một phương đạo quan nho nhỏ, Đại Pháp Sư ngồi với nụ cười trên môi ở lối vào đạo tràng, luôn có một loại cảm giác... giả vờ nai tơ nhu thuận.

Không bao lâu, Đại Pháp Sư nhỏ giọng nói một câu đối với trong điện: "Lão sư, ngài thấy đề nghị vừa rồi của đệ tử như thế nào?"

"Thời cơ? Lão sư đang chờ thời cơ gì?" Ở trước cửa cung Động Suất Cung, Đại Pháp Sư đứng ở trên bậc thang lẳng lặng mà đứng, nghĩ đến giao lưu ngắn gọn cùng với lão sư bên trong Thái Thanh Quan trước đây.

Y là đi tìm lão sư chờ lệnh, chính thức thu Lý Trường Thọ làm đồ đệ.

Nhưng lão sư chỉ mở miệng nói một câu...

Thời cơ chưa tới.

Nói một cách khác, lão sư đã quyết định sẽ thu Trường Thọ làm đồ đệ, nhưng lại đang chờ đợi thời cơ?

Còn có thể là thời cơ nào?

Không phải chỉ là chuyện trực tiếp hạ một đạo pháp chỉ Thánh Nhân sao?

Tại sao lại cảm thấy ở phía sau còn có một chút tính toán phức tạp?

Đại Pháp Sư hơi nhíu mày, đẩy ra cửa lớn Động Suất Cung, trở về ghế cố định của chính mình——dưới gốc cây cổ thụ, giữa thảm cỏ râm mát.

Y thân là Đại đệ tử Nhân Giáo, Đại sư huynh Đạo Môn, làm sao sẽ không trù tính tính toán? Chẳng qua là vẫn luôn ít động tâm niệm, lười tính toán mà thôi.

Đại Pháp Sư nhấc nhấc ống tay áo, trong mắt nổi lên mấy phần hào hứng.

Chương 468. Nhìn trộm

Ngày hôm nay, y sẽ thôi diễn suy tính một phen thật kỹ, lão sư rốt cuộc đang chờ thời cơ nào, khi nào Trường Thọ mới có thể thuận lợi bước vào bên trong Động Suất Cung!

Thế là, Đại Pháp Sư ngồi dưới tàng cây, bắt đầu không ngừng bấm ngón tay, không ngừng suy tư, thỉnh thoảng gật đầu, lắc đầu, thần sắc có một chút nghiêm túc.

Mãi cho đến khi mày nhíu lại thành chữ "Xuyên", Đại Pháp Sư mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra...

Từ bỏ.

Xác thực nhìn không thấu lão sư nhà mình đang tính kế cái gì.

"Ài, tùy bọn hắn đi thôi, biết lão sư sẽ thu đồ là được. Việc này không nên cho Trường Thọ biết, miễn cho tâm cảnh của Trường Thọ bởi vậy mà bất ổn, tạm chờ lão sư hạ pháp chỉ, lại chúc mừng Trường Thọ là được."

Đại Pháp Sư ngáp một cái, vừa muốn 【thả thân hình về với tự nhiên, tâm thần giao hòa vào thiên địa】, Tiểu Kim Tiểu Ngân liền từ đằng xa "cộc cộc cộc" chạy tới.

"Đại Pháp Sư! Trước đó Trường Thọ sư huynh có tới, đưa tới một ít bàn đào."

"Bàn đào?" Đại Pháp Sư nhướng mày, nhìn trong hộp ngọc Tiểu Kim Tiểu Ngân mở ra, trưng bày chỉnh tề sáu quả bàn đào, lộ ra một chút ý cười.

"Trường Thọ cũng là có lòng, được chỗ tốt vẫn không quên đưa tới." Đại Pháp Sư nhẹ nhàng thở dài: "Hai người các ngươi cầm ra ngoài chia nhau ăn đi, đừng có cô phụ tâm ý của Trường Thọ."

Tiểu Kim Tiểu Ngân nhanh chóng gật đầu, ôm hộp ngọc trở về trong điện, trên đường đi còn nấc mấy cái.

"Hai tên tiểu gia hỏa này, ăn vụng cũng đều không biết lau miệng."

Bàn đào...Hải Thần...

Đại Pháp Sư lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ, lão sư muốn chờ Trường Thọ lập được một ít công lớn? Nếu là như vậy, cũng không thể sốt ruột, bất quá luôn cảm thấy lão sư vẫn chưa quan tâm tới sự tình Long Tộc, hẳn là còn có những suy tính khác. Hai chữ thời cơ, thật sự quá mức mơ hồ không rõ."

Mà thôi.

Nghĩ nhiều như vậy tóm lại cũng vô dụng.

Đại Pháp Sư duỗi lưng một cái, thân hình chậm rãi ngửa ra sau, cỏ xanh nhàn nhạt trên mặt đất kia đang nhanh chóng sinh trưởng, giao thoa, ngưng tụ thành một chiếc giường cỏ thoải mái dễ chịu.

Đúng rồi, hiện tại Trường Thọ đang làm gì?

Đại Pháp Sư gối tay trái ra sau đầu, tay phải nhẹ nhàng điểm một cái ở trước mặt, hư ảnh Thái Cực Đồ chậm rãi hiện ra, âm dương song ngư chuyển động, ngưng ra một bức ảnh.

Ồ, thế mà lại đi tới Tam Tiên Đảo!

Vừa thấy nơi đây, tinh thần của Đại Pháp Sư lập tức tỉnh táo, hình ảnh chậm rãi thôi động, rất nhanh liền thấy hai đạo thân ảnh kia, đang dạo bước trong rừng nói chuyện phiếm.

Đại Pháp Sư tán thưởng vài tiếng trong đáy lòng, vội vàng phất tay tán đi hư ảnh Thái Cực Đồ.

Nhưng coi như động tác của Đại Pháp Sư đầy đủ nhanh, Vân Tiêu tiên tử vẫn như cũ có cảm ứng, liếc nhìn về hướng không trung...

Đại Pháp Sư cẩn thận suy tính, phát hiện ra đạo vận của chính mình vẫn chưa bị Vân Tiêu bắt được, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ngược lại là ngươi được lắm đấy, Tiểu Trường Thọ. Cơ hội như vậy cũng đều không bỏ qua, cầm bàn đào liền dám cứng rắn đi đến Tam Tiên Đảo, cũng không phải là bàn đào linh căn gì, cũng không sợ Tiêu sư muội không để vào mắt. "

Thế là, lật người nằm nghiêng, chìm vào giấc ngủ.

...

Ở bên trên Tam Tiên Đảo.

Vân Tiêu hơi nhíu mày, chậm rãi thu hồi ánh mắt nhìn nghiêng.

Lý Trường Thọ cười nói: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ có người đang nhìn trộm nơi đây?"

Vân Tiêu không khỏi ngạc nhiên nói: "Đạo hữu cũng đã nhận ra được cỗ khí tức vừa rồi?"

"Tu vi của ta nông cạn, tất nhiên là không phát hiện ra được." Lý Trường Thọ nói: "Chẳng qua là đọc được ở trên nét mặt của tiên tử."

"Hẳn là là Đại sư huynh đang nhìn." Vân Tiêu than khẽ, cũng hơi có một chút bất đắc dĩ: "Làm cho đạo hữu chê cười."

Sau khi đưa Lý Trường Thọ đến Tam Tiên Đảo, Đa Bảo đạo nhân liền mượn cớ trở về hiến đào cho lão sư, rời khỏi Tam Tiên Đảo.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đa Bảo tiền bối thoải mái không bị trói buộc, tính tình thích chơi đùa, thật sự cũng là nhân vật ít có trong thiên địa. Bên trong Tiệt Giáo có nhiều người nhiều tính tình, so với những địa phương khác trong Hồng Hoang, đúng là có nhiều màu sắc hơn. Đường tu đạo dài dằng dặc, có bằng hữu mới là sự tình may mắn nhất."

Vân Tiêu không khỏi dừng bước chân lại, hơi xoay người lại, ôn nhu cười nói: "Sao những lời nói ra từ trong miệng của ngươi, mặc dù trước đó đã nghe, lại hết lần này tới khác đều có đạo lý như vậy."

Quang ảnh lượn quanh trong rừng, một ít quầng sáng rơi vào trên váy dài của nàng, nhiều hơn mấy phần sinh động vui vẻ.

"Tiên tử quá khen!" Lý Trường Thọ không dám nhìn nhiều, chỉ cười nói: "Bất quá là, lúc đối đãi với cùng một sự kiện, đứng ở góc độ khác biệt mà thôi. Lại nói đến màu sắc Tiệt Giáo này, đây là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu."

Vân Tiêu hỏi: "Có phải là hai chữ nhân quả."

"Ừm, chính là hai chữ nhân quả!" Trong mắt Lý Trường Thọ mang theo vài phần thâm ý, chậm rãi nói: "Có giao tình thâm hậu với càng nhiều người, liền càng không thể xa rời nhân quả. Nhân quả như lưới, đã bao trùm toàn bộ Tiệt Giáo."

Vân Tiêu giống như có điều suy nghĩ.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ cũng không nói thêm, chạm đến là thôi, tiếp tục dạo bước cùng với Vân Tiêu ở chỗ này.

Mây lên rồi mây tan, thủy triều lên rồi thủy triều xuống.

Phong cảnh ở trên Tam Tiên Đảo cũng không tệ, chỉ bất quá là Lý Trường Thọ vẫn chưa thể nhớ rõ quá nhiều.

Vân Tiêu cũng hỏi hắn lần này vì sao đến Kim Ngao Đảo, Lý Trường Thọ nói đến sự tình Long Tộc, cùng với một phong thư tự viết của Đa Bảo đạo nhân mà chính mình cầm tới.

Trên phong thư viết hai chữ cổ, là "Long" và "Thiên".

Tiếp theo, sau khi Lý Trường Thọ rời khỏi Tam Tiên Đảo, sẽ còn đi đến Ngọc Hư Cung bái phỏng, hi vọng có thể kiếm được Quảng Thành Tử, lại cầu hai chữ "Khốn" và "Thăng".

"Khốn long thăng thiên?" Vân Tiêu nhẹ giọng nhớ tới: "Bút tích như vậy, có hiệu quả gì đối với Long Tộc?"

"Nếu chỉ là chữ viết tay của hai vị tiền bối, có lẽ sẽ còn đưa đến một ít phản tác dụng, cảm thấy Đạo Môn nhúng tay vào sự tình Long Tộc bọn họ."

Lý Trường Thọ cười nói: "Nhưng nếu chuyện này được xử lý cẩn thận, lại phối hợp với lời hứa của Ngọc Đế bệ hạ, liền có thể hình thành một cỗ cưỡng chế. Hồng Hoang mặc dù lớn, ba ngàn thế giới tuy rộng lớn, nhưng có Tam Giáo Đạo Môn tỏ thái độ, Long Tộc muốn tránh cũng không được. Hiện nay, Ngọc Đế bệ hạ đã mất kiên nhẫn đối với sự tình Long Tộc, phải nhanh đạt được kết quả một chút, lúc này liền không thể tùy ý để cho Long Tộc giải quyết xong phiền phức nội bộ trước, chỉ có thể trước hết để cho Long Tộc đạt được danh nghĩa, lại phối hợp trong ngoài, từng bước chỉnh đốn..."

Trong rừng, Lý Trường Thọ chậm rãi nói.

Vân Tiêu tiên tử phần lớn đều lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ nhẹ nhàng gật đầu, hoặc là chủ động hỏi ý.

Trò chuyện vui vẻ, trái phải đều nhàn.

Phảng phất như chỉ một thoáng, đã đi dạo gần hai canh giờ.

Lý Trường Thọ cáo từ, Vân Tiêu tiễn hắn ra khỏi Tam Tiên Đảo, mà Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cũng chạy đến tham gia cuộc vui, trong mắt mang theo ranh mãnh, nhưng cũng không mở miệng trêu chọc.

Câu "quỳ xuống" có lực uy hiếp rất lớn.

Chương 469. Động ai?

"Chúng ta đi thôi." Lý Trường Thọ nói một tiếng đối với Long Cát công chúa không hiểu sao có một chút câu nệ ở bên cạnh.

Long Cát bay tới đằng trước, đi theo phía sau Lý Trường Thọ, ôm phất trần, thoáng có một chút xuất thần.

Đi trên đường Nam Thiệm Bộ Châu, tiến đến Côn Lôn Sơn.

Đi được nửa chặng đường, Long Cát cuối cùng cũng nhỏ giọng hỏi một câu: "Hải Thần..."

"Ừm?"

"Đào, ăn ngon không?"

"Cũng khá ngon, sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?"

"Hì hì." Long Cát cười cười, sau đó liền có một chút yếu ớt nói: "Hải Thần, Long Cát có thể hỏi ngài một câu không, ngài...ừm, vì sao ngài lại muốn tới Thiên Đình tương trợ phụ thân ta?"

Lý Trường Thọ hỏi ngược lại: "Vậy ngươi nói, vì sao Lão Quân muốn tương trợ bệ hạ tại Thiên Đình?"

Long Cát không khỏi ngẩn ra, ẩn ẩn cảm thấy chính mình đã đạt được đáp án, nhưng lại như rơi vào trong mây mù, không biết chính mình đến tột cùng đã rõ ràng cái gì.

Lý Trường Thọ cười khẽ, tiếp tục cưỡi mây tiến lên, cũng không giải thích nhiều.

Ngược lại là Long Cát suy tư một hồi, lấy ra khối ngọc phù của chính mình kia, cúi đầu viết xuống:

【 Hải Thần bái phỏng Tiệt Giáo, quan hệ rộng, giao hữu nhiều, khiến cho ta nghẹn họng nhìn trân trối, nhất là Đa Bảo đạo nhân tiền bối chủ động tới tìm, xưng huynh gọi đệ...

Hải Thần lại tương giao tâm đầu ý hợp cùng với Vân Tiêu tiên tử, giống như tri âm tri kỷ, dạo bước trong rừng, nói chuyện cười đùa...

Khó lường, thật khó lường. 】

"Long Cát?"

"Vâng!" Long Cát vội vàng đáp ứng một tiếng, thu hồi ngọc phù vào trong tay áo: "Hải Thần có gì muốn phân phó!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đừng có lưu truyền những gì thấy hôm nay ở bên trong Thiên Đình."

"Nếu phụ thân và mẫu thân hỏi..."

"Vậy thì tất nhiên có thể nói." Lý Trường Thọ nói: "Tiếp theo, ta sẽ đến thăm một tiền bối và đi đến Ngọc Hư Cung, hãy nhớ rằng, vô luận gặp được tình huống nào tại Ngọc Hư Cung, cũng đều chớ có lên tiếng, chỉ đi theo phía sau ta."

"Vâng." Long Cát lộ ra sắc mặt ngưng trọng đáp ứng một tiếng.

Nàng tất nhiên biết được, hai giáo Xiển Tiệt bởi vì giáo nghĩa khác biệt, lý niệm khác biệt, tiên tông hai giáo sẽ thường xuyên bộc phát xung đột.

Long Cát thấy Lý Trường Thọ được hoan nghênh ở bên trong Tiệt Giáo như thế, thậm chí còn là "Khuê trung mật hữu" của Vân Tiêu tiên tử đại danh đỉnh đỉnh kia, chắc hẳn là phía Xiển Giáo bên kia...

Hẳn là, sẽ không bị đánh đuổi ra ngoài?

Tâm tính của Long Cát dù sao vẫn là thiếu nữ, lúc này đã bắt đầu lo sợ bất an.

Nhưng mà, sự tình phát sinh kế tiếp, làm cho Long Cát có một chút choáng ngợp.

Bọn họ đầu tiên là đi tới Nhị Tiên Sơn Trung Thần Châu, tìm được Ma Cô Động, nhìn thấy một vị trưởng giả vô cùng ôn hoà hiền hậu—— Hoàng Long Chân Nhân.

Lý Trường Thọ cũng không có che giấu, nói thẳng là đến vì sự tình Long Tộc, xin Hoàng Long Chân Nhân ra mặt, đòi một phong thư chữ viết tay của Quảng Thành Tử tiền bối, cũng lấy chữ viết tay của Đa Bảo đạo nhân ra.

Hoàng Long Chân Nhân hỏi: "Chỉ cần Quảng Thành Tử sư huynh viết hai chữ?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Không sai, tốt nhất là lưu lại một tia khí tức của Quảng Thành Tử tiền bối, như thế có thể đại biểu cho thái độ của Xiển Giáo."

"Vậy thì dễ làm!" Hoàng Long Chân Nhân đáp ứng, lập tức mang Lý Trường Thọ cùng với Long Cát đi tới Côn Lôn Sơn.

Tìm được Ngọc Hư Cung, bái kiến Quảng Thành Tử, Hoàng Long Chân Nhân không đề cập tới ý đồ đến của Lý Trường Thọ, mà là trực tiếp giải quyết vấn đề, hiến hai chữ Đa Bảo đạo nhân viết kia cho Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử mỉm cười nâng bút, viết xuống hai chữ "Khốn" và "Thăng".

"Như thế là được rồi?"

"Đa tạ sư huynh!"

"Đa tạ tiền bối."

"Việc nhỏ mà thôi." Quảng Thành Tử viết chữ xong, dùng tiên lực trả lại vào trong tay Lý Trường Thọ, cười nói: "Thiên Đình vốn là do Đạo Tổ lập, ra chút lực là chuyện đương nhiên."

Lý Trường Thọ liên tục nói cảm ơn, Long Cát ở bên cạnh đã là không biết phải nói gì.

Hai giáo Xiển Tiệt, thật sự có thiện ý lớn đối với Thiên Đình như vậy sao?

Long Cát tự nhiên là biết được —— những người này, bất quá là nể mặt mũi của Hải Thần mà thôi.

Đợi hai người vô kinh vô hiểm rời khỏi Ngọc Hư Cung, chọn tuyến đường trở về Đông Hải, Long Cát lấy ra ngọc phù của chính mình, yên lặng viết xuống một câu.

【 Hải Thần, ăn sạch cả Tam Giáo, rất khó lường. 】

...

Lúc Lý Trường Thọ mang theo Long Cát đến Đông Hải.

Tại Tây Ngưu Hạ Châu, dưới chân Linh Sơn, bên trong đại trận dưới một chỗ thâm cốc.

Mấy thân ảnh đứng ở bên cạnh bảo ao, đồng thời ra tay, từ từ đưa xác ve Kim Thiền chìm vào đáy ao.

Mấy người kia đều là bộ dáng lão đạo, mỗi người đều mặc trường bào có chút rách nát.

Theo quy củ Linh Sơn, áo càng rách thì địa vị trong giáo sẽ càng cao, đây là để cảnh giác với bản thân và không quên đại sự như "Phương tây cằn cỗi".

Ở phía sau cách mấy vị lão đạo này không xa, một hoặc hai thân ảnh đứng ở nơi hẻo lánh.

Văn Tịnh đạo nhân cũng ở chỗ này, đang nhìn chăm chú vào Kim Thiền trong bảo ao.

Nàng bởi vì đồng căn mà có một chút bi thống, chỉ thiếu một chút, chính là cười ra tiếng ở đây...

Liền nghe mấy vị lão đạo kia nói: "Kim Thiền Tử đã phế đi."

"Vị Hải Thần kia lại có thực lực diệt sát Kim Thiền, bảo mấy người Văn Tịnh cẩn thận một chút, đừng có trực tiếp ra tay đối với Hải Thần, người này ẩn giấu rất sâu."

"Đệ tử Nhân Giáo, giấu mà không lộ, toan tính rất sâu xa."

Từng người lên tiếng, sau vài câu, liền rơi vào trầm mặc.

Văn Tịnh đạo nhân thật sự hơi kinh ngạc.

Hải Thần?

Tự tay đả thương nặng Kim Thiền Tử, đánh cho Kim Thiền Tử tương đương với luân hồi chuyển thế?

Chuyện này sao có thể, tu vi của Hải Thần hẳn là chưa tới cảnh giới Đại La, mà Kim Thiền Tử là hung thú chém giết từ Viễn Cổ đến bây giờ, đấu pháp cùng cảnh giới có thể xưng là khó giải...

Kim Thiền Tử làm sao lại suýt chết? Văn Tịnh đạo nhân trăm mối vẫn không có cách giải.

Hơn nữa nói trở lại, Hải Thần đại nhân...

Hắn không phải là quan văn sao?

Văn Tịnh đạo nhân lập tức chớp mắt một hồi.

Liền nghe một lão đạo cắn răng mắng: "Chẳng lẽ chúng ta phải nuốt cục tức này? Lão sư có lời, Kim Thiền Tử có quan hệ cùng với phương tây chúng ta đại hưng, Hải Thần đây là đã cắt đứt đại vận của phương tây chúng ta!"

"Coi như muốn ra tay đối với Hải Thần, nhưng căn bản không tìm được bản thể của hắn, giết người giấy hóa thân của hắn thì có ích lợi gì?"

Lại có lão đạo mở miệng: "Không động vào được Hải Thần, chẳng lẽ còn không động vào được người bên cạnh Hải Thần?"

"Động ai?"

"Tương giao tâm đầu ý hợp cùng với Hải Thần, lại có khá nhiều nhân quả cùng với phương tây chúng ta, chính là..."

"Tiệt Giáo, Triệu Công Minh."

Nghe được cái danh hiệu này, mấy vị lão đạo ở bên cạnh bảo ao này, một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Trầm mặc lần này chỉ kéo dài trong chốc lát, thẳng đến khi một lão đạo ngửa đầu than nhẹ: "Đánh không lại, đổi người khác."

Văn Tịnh đạo nhân không nhịn được trợn trắng mắt, dựa nghiêng vào trên vách đá, chờ vài vị đệ tử Thánh Nhân này thương nghị ra kết quả.

Chương 470. Rất biết nói chuyện

Lại nghe bọn hắn nói thầm nửa ngày, lại không có cách nào tìm ra một cái mục tiêu trả thù thích hợp, trong đáy lòng Văn Tịnh đạo nhân không khỏi hừ lạnh một tiếng...

"Đừng nói là các ngươi, bản nữ vương thân là phụ tá đắc lực của Hải Thần đại nhân, lúc này cũng không biết nửa cái thân hữu của Hải Thần đại nhân. Thay vì vòng vo ở nơi đây, tại sao không dám giết thẳng đến Động Suất Cung, đi tìm "Ái phi" của bản nữ vương?" ("Ái phi" hẳn là chỉ Đại Pháp Sư ^^)

Vừa nghĩ tới hai chữ "Ái phi", đôi mắt phượng của Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng híp lại, khóe miệng gợi lên một chút ý cười...

Vài vị đệ tử Tây Phương Giáo Thánh Nhân này thương nghị nửa ngày, cuối cùng cũng định ra kế hoạch trả thù Hải Thần.

Mà phần kế hoạch này, bị Văn Tịnh đạo nhân ở trong chốc lát, liền giảng thuật toàn bộ cho Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", một chữ cũng không thiếu...

"Kế sách thật ác độc."

Lý Trường Thọ nhất tâm nhị dụng, một cỗ Đạo Nhân Giấy mang theo Long Cát đi dạo trong Long Cung, một cỗ Đạo Nhân Giấy khác tại hậu đường đại miếu Hải Thần, đuổi đi con muỗi vừa mới truyền tin.

Sau đó bắt đầu suy tư đối sách .

Nói đến, chuyện này cũng phải trách hắn, bởi vì hắn ẩn giấu quá nghiêm mật, làm cho phương tây không tìm thấy điểm đột phá thích hợp, càng là chuyển dời lực chú ý tới bản thân Hải Thần Giáo.

Đường đường là một phương đại giáo, thế lực nhị lưu đỉnh cấp có hai vị Thánh Nhân lão gia tọa trấn Hồng Hoang, thương nghị nửa ngày, lại muốn đi diệt Hùng Trại Vu Nhân nhất tộc nho nhỏ, cùng với tập sát thần sứ Hùng Trại ở các nơi Hải Thần Giáo!

Để hả giận, đây thuần túy là trả thù cùng với xả giận!

Biện pháp này tuy có một chút hoang đường, nhưng quả thật làm cho Lý Trường Thọ có cảm giác dị thường khó chịu...

Cẩn thận suy nghĩ, cũng là chính mình chưa đủ "Ổn".

Trước đây trẻ tuổi khinh cuồng, luôn cảm thấy "Ổn" là toàn diện và không để lọt.

Bây giờ tâm tính hơi thành thục một chút, hậu tri hậu giác, vào lúc kinh doanh một phương thế lực, ổn chân chính, hẳn là cố ý lộ ra một cái sơ hở hư giả, từ đó dẫn dắt hành vi của địch thủ, để bọn hắn ra sức hướng tới khuyết điểm này, từ đó cho phe mình càng nhiều thời cơ ứng đối hơn.

Hiện tại cũng không phải là thời điểm kiểm điểm bản thân, vẫn phải cấp tốc nghĩ ra cách đối phó.

Tây Phương Giáo muốn hủy đi Hải Thần Giáo, kỳ thật chỉ cần phái mấy con hung thú tàn sát thần sứ, người coi miếu bốn phía Hải Thần Giáo, liền có thể đạt tới hiệu quả kinh người trong khoảng thời gian ngắn.

Cũng may, Lý Trường Thọ hắn...

Đã sớm chuẩn bị.

Cỗ Đạo Nhân Giấy trong hậu đường này lập tức độn xuống dưới mặt đất, bảy ~ tám cỗ Đạo Nhân Giấy đã bắt đầu chia ra hành động.

Hắn sẽ ở trong thời gian ngắn nhất, dời Hùng Trại đi, mang phần lớn Vu Nhân Hùng Trại đến Đông Thắng Thần Châu, lại tụ tập những thần sứ "tinh nhuệ" kia ở 【phòng an toàn】dưới đại miếu Hải Thần.

Mặc dù lần này Tây Phương Giáo muốn đối phó chính là Vu Nhân nhất tộc, nhưng sau đó Lý Trường Thọ cũng đồng thời nhắc nhở chân long hộ pháp đóng giữ ở các nơi, để bọn hắn tạm thời thối lui khỏi Nam Hải...

Lại có, vì để yểm hộ nhóm thần sứ ẩn giấu dưới mặt đất, Lý Trường Thọ còn yêu cầu miếu Hải Thần các nơi dán thông báo:

【 Nhóm thần sứ muốn tập trung tiến hành một lần nâng cao thần lực, gần đây mời mọi người tự dâng hương ở nhà. 】

Làm xong những chuyện này, Lý Trường Thọ vẫn cảm thấy có một chút không đủ.

Sự tình Long Tộc cũng đã đến thời điểm mấu chốt, chính mình khi đó vạn nhất không thể phân chia tâm thần, xuất hiện lỗ hổng, nói không chừng sẽ bị địch nhân lợi dụng.

Ban đầu mặc dù Vu Nhân nhất tộc "tính toán" hắn, nhưng nhiều năm như vậy vẫn luôn tận tâm tận lực hết ăn lại uống, khục, vẫn luôn tận tâm tận lực phát triển Hải Thần Giáo!

Lý Trường Thọ có thể nhận được nhiều hương hỏa công đức như vậy, nhóm Vu Nhân có một phần công lao không thể xóa nhòa. Hắn đã có thể bảo hộ, đương nhiên sẽ không để bọn hắn chảy máu uổng phí...

Suy nghĩ một hai, Lý Trường Thọ dùng một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, mang theo mấy vị thần sứ giỏi diễn kịch——như Hùng lão tam "Nửa đêm đánh nữ", cùng nhau chạy tới U Minh Địa Phủ.

Nếu như Vu Nhân nhất tộc gặp phải nguy cơ, cao thủ Vu Tộc đứng ra che chở, cũng coi như hợp tình hợp lý.

Lý Trường Thọ cũng sẽ không sử dụng không cao thủ Vu Tộc, tạ lễ nên cho tự nhiên sẽ không keo kiệt, Vu Tộc Địa Phủ thiếu cái gì, hắn liền sai người chuẩn bị thêm cái đó.

Chẳng qua chỉ là mấy vạn con linh thú mà thôi!

Trong khi chuẩn bị nghênh chiến, Lý Trường Thọ mang theo Long Cát tiến vào nước biển, đến hải vực Long Cung Đông Hải.

Lý Trường Thọ nói: "Tạm thời chờ ở đây, ta có một số việc, cần phân tâm xử lý trước."

"Vâng!" Long Cát khéo léo đáp ứng, đứng ở phía sau Lý Trường Thọ, thưởng thức cảnh đẹp trong biển.

Hồng Hoang Tứ Hải vô luận sâu hay rộng đến đâu, cũng đều sẽ có một ít ánh sáng mờ ảo, mà phần lớn Tiên Nhân, Luyện Khí Sĩ sở trường về bí pháp " quan sát bí mật ", nhìn vật trong biển, giống như ngắm hoa ban ngày.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ điều chỉnh xong phân phối tâm thần, an bài sự vụ Hùng Trại thỏa đáng, lúc này mới hô đối với Long Cát: "Được rồi, chúng ta đi Long Cung thôi."

"Hải Thần, ngài có việc gì vậy?" Long Cát nghiêm mặt nói: "Đêm qua ta được mẫu thân căn dặn, hiện giờ Thiên Đình mặc dù thiếu binh thiếu tướng, nhưng cũng không thể để một mình Hải Thần ngài bôn ba vất vả, nếu có vấn đề hóc búa, còn xin cứ việc nói rõ đối với Thiên Đình. Ừm...mẫu thân chính là nói như vậy."

"Ha ha ha." Lý Trường Thọ cười nói: "Đa tạ nương nương quan tâm, nếu như gặp nạn, ta đương nhiên sẽ không đơn độc chống đỡ, lúc này phải lấy đại nghĩa Thiên Đình làm trọng!"

Long Cát nhẹ nhàng chớp mắt, đột nhiên phát hiện ra...

Hải Thần thật sự rất biết nói chuyện.

Những lời này vừa đúng, chạm đến là thôi, thành thạo điêu luyện, tràn đầy nội hàm, cơ hồ là há mồm liền nói ra!

Lấy ngọc phù ra, Long Cát lập tức viết phát hiện của mình vào.

Nàng lại ngẩng đầu nhìn bóng lưng Hải Thần, càng cảm thấy Hải Thần thâm bất khả trắc...theo nhiều loại ý nghĩa khác nhau.

Phía trước, từng hồi rồng gầm, nước biển sôi trào, bầy cá bỏ trốn tứ tán.

Long Tộc đã sớm biết Lý Trường Thọ đến Đông Hải, vào lúc Lý Trường Thọ còn cách Thủy Tinh Cung khoảng ngàn dặm, Long Tộc liền phái ra một số lớn binh tướng nghênh đón.

Đúng vào lúc này, Long Cát nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng trong kết giới tiên lực.

Long Cát nhón chân, thò người ra, thấy sắc mặt của Hải Thần có một chút ngưng trọng, mà ánh mắt của Hải Thần, cũng trở nên kiên định chưa từng thấy.

"Hải Thần, sự tình Long Tộc rất khó khăn sao?"

"Không sao." Lý Trường Thọ hơi nắm chặt tay, đã quyết tâm xuất trận!

Từ hôm nay trở đi, định đoạt càn khôn, xưng thần trong Lăng Tiêu bảo điện!

Chưa từng nghĩ đến, Lý Trường Thọ hắn thế nhưng cũng có thể nổi lên một chút hào hùng!

Mà Long Cát ở bên cạnh đã bén nhạy nhận ra tâm thái biến hóa của Hải Thần, tâm tình không khỏi có một chút khuấy động.

Chương 471. Việc vui

"Phụ thân nói, vị Hải Thần này có một khuyết điểm, chính là quá mức thận trọng trong mọi việc, phải suy nghĩ mấy lần mới có thể hành động. Nhưng ngày hôm nay nhìn thấy, lại không giống như là phụ...thân...nói..."

Tiếng lòng nho nhỏ kia của Long Cát còn chưa có niệm xong, phía trước có đã cao thủ Long Tộc chạy đến, cười ha ha đối với Hải Thần đại nhân, hành lễ từ xa.

Mà Hải Thần đại nhân thì thay đổi trong nháy mắt, một cái chớp mắt trước vẫn là hào tình vạn trượng, đột nhiên liền...híp mắt mỉm cười, tươi cười chân thành.

Lão giả đầu rồng kia gọi một câu: "Hải Thần có khoẻ hay không!"

Hải Thần trả lời: "Đó không phải là nhờ phúc của Ngao Giác trưởng lão, vui vẻ nhàn nhã trên Thiên Đình."

Nói xong hai người ngửa đầu cười to, tiếng cười lan ra xa trong nước biển.

Chuyện này...

Trên trán của Long Cát nhiều thêm mấy đường vạch đen.

Nàng cũng biết được, ở trong Hồng Hoang có một cái quy củ bất thành văn, nếu cả hai gặp mặt, không rõ địch ta, liền có thể cười to vài tiếng, cười càng lâu, địch ý càng thấp.

Quy củ này ra đời như thế nào?

Theo lời đồn đại, vào thời Viễn Cổ, đông đảo sinh linh tiên thiên nhặt được bảo liền sẽ vui vẻ cười to, mà các sinh linh tiên thiên khác nghe được tiếng cười liền sẽ đi đường vòng, vội vàng đi đến địa phương khác nhặt bảo...

Dần dà, cũng liền có quy củ như vậy.

Lúc Thượng Cổ, cao thủ các phương đều là cách ngàn dặm liền bắt đầu cười to, nếu đi đến nơi dễ dàng gây nên đấu pháp, địa giới tranh bảo, đều là vừa cười, vừa bay qua...

Ừm, có lý có cứ, khiến người tin phục.

Long Cát nhẹ nhàng nhếch môi mỏng, nghe lão giả đầu rồng kia cùng với Hải Thần không ngừng hàn huyên...

"Ha ha ha! Hải Thần mau mau tiến vào Thủy Tinh Cung, ngày hôm nay nhất định phải nâng ba trăm chén cùng với Hải Thần!"

"Long Vương gia có ở nhà không? Lần này ta còn có mấy chuyện quan trọng, muốn tìm Long Vương thương lượng."

"Có, có, bệ hạ đang chờ đợi ngài, ha ha ha ha!"

Cùng với tiếng cười cởi mở như vậy, Lý Trường Thọ mang theo Long Cát, được chúng cao thủ Long Tộc vây quanh, chậm rãi đi về hướng Thủy Tinh Cung.

Long Cát vẫn còn có một chút không bình tĩnh nổi, không rõ Hải Thần làm được bằng cách nào, trước sau chỉ giây lát liền giống như hai người.

Thế là, Long Cát viết xuống một câu ở trong ngọc phù:

【 Hải Thần chuyển đổi cảm xúc bản thân vô cùng cấp tốc, gặp dịp thì chơi, bản lĩnh có một không hai. 】

Nhưng Long Cát trừng mắt nhìn, lại thêm một câu ở phía sau:

【 Thích híp mắt cười đều là quái...nhân vật lợi hại! 】

Tuy nói ta là con gái của Thiên Đế, nhưng đối với Hải Thần lúc cần phải cẩn thận hơn, tóm lại là không sai.

...

Nói vài câu chuyện phiếm, kiếp vận Long Tộc sắp đến.

Lý Trường Thọ sẽ rất hiếm khi cảm thấy khẩn trương, trừ lần đầu đối mặt với thiên kiếp, lần đầu đối mặt với Thiên Phạt, lần đầu đối mặt với Đại Pháp Sư, cùng với tu hành độn pháp khi vừa đạt tới cảnh giới Phản Hư năm đó, không cẩn thận trốn vào động phủ của một đôi đạo lữ cảnh giới Chân Tiên, đánh vỡ...

Chuyện đó không quan trọng.

Khục, tóm lại, hắn ở dưới tuyệt đại đa số tình huống, đều có thể bảo trì tâm thái bình tĩnh.

Nhưng lần này tới Thủy Tinh Cung, Lý Trường Thọ quả thật có một chút cảm giác khẩn trương.

Trận tính toán này đã kéo dài nhiều năm như vậy, quan hệ đến đại công đức còn chưa tới tay, thậm chí từ một trình độ nhất định, sẽ quyết định sự phát triển của chính mình sau này, nghiêm trọng là có thể can thiệp vào dao động đường cong của "chỉ số an toàn sinh tồn Hồng Hoang "!

Nhưng, chính là điểm cảm giác khẩn trương ấy, làm cho tâm thần của Lý Trường Thọ kéo căng, tư duy càng thêm nhanh nhẹn, ý nghĩ chuyển động càng thêm cấp tốc.

Tiến vào Thủy Tinh Cung, đi tới Long Vương Điện.

Long Vương Đông Hải bước ra khỏi đài cao nghênh đón, cùng với Lý Trường Thọ làm lễ lẫn nhau, sau đó mời Lý Trường Thọ đi lên trên đài cao, chủ khách nhập yến.

Long Tộc đúng là đã khám phá thân phận của Long Cát công chúa, yến hội cũng chuẩn bị chỗ ngồi cho Long Cát.

Thấy Long Cát còn muốn đứng ở sau lưng mình, Lý Trường Thọ cười nói: "Ngồi đi, đừng có cô phụ hảo ý của Long Vương gia."

"Vâng." Long Cát hành lễ đáp ứng một tiếng, ưỡn ngực ngẩng đầu ngồi ở vị trí phía sau Lý Trường Thọ.

Tất nhiên là điềm đạm có chừng mực, rất có phong thái đại gia.

"Long Vương gia!" Lý Trường Thọ chắp tay một cái, cười nói: "Ngày hôm nay ta tới, là có một việc vui muốn cho Long Vương biết. Không biết Ngao Ất đã nói với Long Vương sự tình có quan hệ đến thịnh yến bàn đào kia?"

"Tiểu nhi đã nói qua." Long Vương Đông Hải vuốt râu cười khẽ, bên trong mắt rồng cũng có rất nhiều thần thái, không có mê man giống như ngày bình thường.

Long Vương Đông Hải cười nói: "Hải Thần, con ta hối hả ngược xuôi trong đoạn này thời gian này, du thuyết các vị trưởng bối tại Đông Hải, nói thần vị Thiên Đình như thế nào như thế nào...những chuyện này, là do Hải Thần căn dặn?"

"Đúng vậy." Lý Trường Thọ thoải mái nhận, cười nói: "Cũng chỉ là muốn làm nền, miễn cho ngày hôm nay ta đến đây, sẽ có một ít cảm giác đột ngột. Nói những lời này đối với Long Vương gia, chẳng qua là muốn để cho Long Vương gia biết được, ta chưa hề có nửa phần lừa gạt Long Tộc."

Long Vương Đông Hải trầm ngâm đôi chút, cúi đầu nhìn chăm chú bình rượu trước mặt mình.

Lý Trường Thọ cũng không nóng nảy, ở bên cạnh chờ giây lát.

Trong trầm mặc, đây là đọ sức, cũng không phải đọ sức.

Long Cát ở bên cạnh cầm ngọc phù, ghi lại mỗi câu mỗi chữ của Hải Thần, cẩn thận ngẫm nghĩ, lại cảm thấy trong đó rất có thâm ý.

Lúc này Long Cát giống như thấy được hai đoàn mây đen, đang ngưng tụ ở ngay trên người Hải Thần cùng với vị lão Long Vương này, làm cho nàng cảm thấy một chút cảm giác áp bách...

"Ài ——" Long Vương chậm rãi thở dài, bưng chén rượu lên, cười có chút mệt mỏi.

"Ta kính Hải Thần một ly."

"Đa tạ Long Vương!" Lý Trường Thọ nâng chén hoàn lễ, nhấp nhẹ chén rượu, lập tức nghiêm mặt nói: "Long Vương gia, ta lại hỏi một câu, lúc này không nói ba nhà khác, ở Long Cung Đông Hải, có nhân vật chủ chốt nào chán ghét Thiên Đình không?"

Long Vương nói: "Hải Thần nói quá lời, đối với Thiên Đình, tộc ta chỉ có kính ý. Thiên Đình tương trợ tộc ta mấy lần, càng là bị tộc ta lấy nhiều chỗ tốt như vậy, trong lòng tộc ta vẫn luôn cảm kích. Chẳng qua là...bây giờ xác thực có không ít tộc nhân lòng có sầu lo, lo lắng Thiên Đình bất quá là lại một phương tây khác, nguyên khí tộc ta đã mất hơn phân nửa, thực sự không chịu được giày vò như vậy."

"Ha ha ha!" Lý Trường Thọ cười nói: "Vậy vào ngày hôm nay, ta liền bỏ đi những lo nghĩ này cho Long Tộc! Long Vương gia, không bằng hiện tại ngài liền triệu tập các vị trưởng lão bên trong Long Cung Đông Hải, ta sẽ nói rõ việc vui ngày hôm nay cho các vị trưởng lão. Như thế, cũng miễn cho Long Vương gia ngài về sau còn phải nói lại một lần."

"Ồ?" Long Vương Đông Hải cũng trở nên hào hứng, cũng không hỏi nhiều, chỉ cười nói: "Nếu như thế, xin Hải Thần chờ một lát. Thừa tướng ở đâu?"

Ngoài điện lập tức có mấy vị Quy thừa tướng chạy vào.

Chương 472. Át chủ bài sau cùng

Tiếp theo, Long Vương hạ lệnh, Long Mẫu, Long Tử, hơn mười vị trưởng lão Long Tộc nắm thực quyền, hơn mười vị tướng lĩnh Long Tộc địa vị hơi yếu nhưng có thực lực mạnh mẽ bên trong Long Cung Đông Hải, tất cả đều tụ họp tại chủ điện Thủy Tinh Cung.

Chiến trận như vậy, làm cho trong lòng bàn tay của Long Cát cũng không khỏi đổ mồ hôi...

Lý Trường Thọ vẫn trấn định tự nhiên như cũ, đợi cao tầng Long Cung Đông Hải nắm thực quyền hội tụ ở đây, đầu tiên là đứng dậy làm lễ, lại nói một đoạn ngắn lời mở đầu đã thương lượng từ trước với Ngao Ất, cuối cùng thuận lợi dẫn dắt chủ đề tới sự tình Long Tộc Nhập Thiên...

"Chư vị!" Lý Trường Thọ đứng ở trước đài cao, nhàn nhạt vái chào đối với chúng Long Tộc, chậm rãi nói: "Bây giờ cơ duyên của Long Tộc đang ở phía trước, ta được Thiên Đình sắc phong làm Hải Thần Tứ Hải, ngày hôm nay thật ra là có chuyên tới muốn khuyên bảo.

Ta biết sầu lo trong đáy lòng các vị, cũng biết Long Tộc không cam lòng hiệu trung với bất kỳ phương thế lực nào. Long Tộc, thời Viễn Cổ đã từng là chúa tể trong thiên địa, lúc Thượng Cổ tiếu ngạo Tứ Hải, coi như là đến ngày hôm nay, vẫn là một cỗ lực lượng tuyệt đối không thể coi thường trong Hồng Hoang, trong Tam Giới!

Ngày hôm nay, ta không đề cập tới những cường nhân rình mò nguyên khí Long Tộc kia, cũng không đề cập tới cái gọi là đại vận, đại thế, chỉ nói cho Long Tộc sự tình liên quan đến vui buồn!

Long Tộc có ba lợi thế để phát huy tác dụng.

Thứ nhất là công đức, thứ hai là nghiệp chướng, cả hai vốn là một thể, lại không hoàn toàn giống nhau, các vị nhìn Ngao Ất điện hạ một chút liền biết."

Ngao Ất chủ động đứng dậy, thôi phát công đức của bản thân, cơ hồ tràn đầy hương hỏa công đức, cùng với Thiên Đạo công đức tinh khiết thuần túy kia, đang hoà lẫn...

Lý Trường Thọ lại nói: "Hai điểm này ta không cần nhiều lời, điểm thứ ba chính là có thể che chở Long Tộc khỏi bị phương tây quấy nhiễu."

"Hải Thần!" Một tướng lĩnh Long Tộc cau mày nói: "Điểm thứ nhất, thứ hai trọng yếu nhất, vì sao lại trực tiếp bỏ qua?"

Lại có trưởng lão Long Tộc mở miệng: "Nếu Hải Thần đã nói chuyện sảng khoái, chúng ta cũng không cần đi vòng thêm, ta muốn hỏi một chút! Thiên Đình phải cho Long Tộc bao nhiêu thần vị, mới có thể làm cho Long Tộc chúng ta thoát khỏi khốn cảnh trước mắt? Hải Thần đã từng tính toán chưa?"

"Mấy chục mấy trăm tất nhiên là không đủ." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Nhưng các vị muốn thần vị, chính là vì mượn thần vị tiêu trừ nghiệp chướng trên người, vậy vì sao không chỉ định nhiệm kỳ thần vị, một ngàn năm, mấy trăm năm thay đổi một lần, để cho các tộc nhân Long Tộc khác thay nhau tiếp nhận thần vị, sao còn phải lo lắng về nghiệp chướng?"

Chúng Long Tộc không khỏi sững sờ.

Thần vị Thiên Đình, còn có thể chơi như vậy?

"Quy củ Thiên Đình nghiêm khắc, nhưng cũng có thể sử dụng thiên quy!" Lý Trường Thọ cười nói: "Thiên Đạo vĩnh cửu, chí công vô tư, lại có rất nhiều quy tắc để cho chúng ta sử dụng. Hơn nữa , thần vị Thiên Đình cũng không phải là vĩnh viễn bất động. Các thần vị cấp thấp và các tiên chức cấp thấp sẽ thường xuyên được luân chuyển và kiểm tra, đây vốn là sự tình ta sắp thượng tấu đối với Ngọc Đế bệ hạ. Đáp án này của ta, chư vị đã hài lòng chưa?"

Không ít cao tầng Long Tộc đã có một chút động dung, mà vị trưởng lão Long Tộc đưa ra vấn đề kia, vái chào thật sâu đối với Lý Trường Thọ, lộ ra nét mặt hổ thẹn.

"Là kiến thức của ta nông cạn, xin Hải Thần chớ trách!"

"Đâu chỉ có thế!" Lý Trường Thọ cười vang nói: "Vì giải quyết nguy hiểm của Long Tộc, Thiên Đế mệnh ta đi đến Hỏa Vân Động bái kiến tiên hiền Nhân Tộc, lấy bảo vật này trở về. Mời chư vị xem!"

Nói xong, Lý Trường Thọ lấy ra bức "Đại Vũ Trị Thủy Đồ" lấp lóe ánh vàng kia.

Tay trái vung lên, bức bảo đồ này trải rộng ra, ở bên trong Thủy Tinh Cung, chiếu ra toàn cảnh Nam Thiệm Bộ Châu, trên đó tuôn ra từng con sông lớn trào lên.

"Ngày hôm nay không ngại cho chư vị biết, bệ hạ đã mệnh ta thanh tra sông lớn tại Nam Thiệm Bộ Châu, ít ngày nữa liền có thể phong thần sông lớn! Long Tộc kinh doanh Tứ Hải đã lâu, thiện thuỷ chiến, thông đường thủy, còn có ai càng thích hợp làm Thuỷ Thần Nam Châu so với Long Tộc?"

Lời vừa nói ra, chúng cao tầng Long Tộc cùng nhau động dung, thậm chí có không ít lão long vành mắt phiếm hồng...

Lý Trường Thọ thừa thế truy kích, tiếp tục nói: "Sự tình Long

Tộc Nhập Thiên, chính là thuận theo xu thế Thiên Đạo, thuận theo ý trời. Hiện có bút tích của hai vị đệ tử Thánh Nhân chấp chưởng giáo vụ Xiển Giáo, Tiệt Giáo Đạo Môn, đặc biệt dâng cho Long Vương!"

Nói xong, Lý Trường Thọ lấy quyển trục đã sớm đóng gói kỹ ra, giao cho Ngao Ất.

Ngao Ất chậm rãi trải quyển trục này ra, bốn chữ lớn "Khốn long thượng thiên" kia, lộ ra hai cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt, làm chúng Long Tộc ở đây đều chấn động.

Lợi ích Thiên Đình, uy nghiêm Đạo Môn!

Có trưởng lão Long Tộc thấp giọng nói: "Đúng là đạo vận của Đa Bảo đạo nhân cùng với Quảng Thành Tử."

Ngao Ất bưng quyển trục kính dâng cho Long Vương, Long Vương Đông Hải dùng hai tay tiếp nhận, sau đó liền lộ vẻ mặt cảm khái.

Long Mẫu đoan trang tú lệ ở một bên kia, rất có uy nghi mở miệng nói: "Nếu thật sự đều như Hải Thần nói, tộc ta làm sao lại không bái dưới trướng Ngọc Đế bệ hạ? Chẳng qua là, dù Hải Thần ngài lập ra lời thề đại đạo, những ý tứ của Ngọc Đế lại làm như thế nào... làm như thế nào cam đoan!"

"Làm sao lại không thể cam đoan?" Liền nghe một tiếng nói thanh thúy truyền đến, lại là Long Cát đứng dậy, hành lễ đối với các phương, lạnh nhạt nói: "Nếu như Long Tộc lên trời hiệp trợ Thiên Đình quản lý Tam Giới, Ngọc Đế bệ hạ tuyệt đối sẽ không bạc đãi Long Tộc. Hiện giờ Thiên Đình xác thực cũng có không ít quẫn cảnh, nhưng Ngọc Đế bệ hạ chăm lo quản lý, trên dưới Thiên Đình một lòng, lại có hiền tướng kỳ mưu như Hải Thần trợ giúp, đại hưng chẳng qua chỉ là sự tình sớm muộn! Nếu như lúc này các vị lên trời, phần lớn là cơ hội kiến công, có nhiều công đức thích hợp, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?"

"Điện hạ." Lý Trường Thọ cười nói: "Hãy ngồi xuống đi."

"Vâng." Long Cát khéo léo ứng tiếng, vội vàng ngồi trở lại vị trí của chính mình, khiến cho mấy vị Long Tử liên tục ghé mắt.

Lý Trường Thọ cười nói: "Long Mẫu, ngày hôm nay ta tới, kỳ thật chẳng qua là muốn Long Cung Đông Hải tỏ thái độ. Nói thật, trừ Long Cung Đông Hải, ba Long Cung khác, ta đều không yên lòng, sợ có người phương tây tiềm ẩn. Đây là át chủ bài sau cùng của ta, mời mọi người xem!"

Trong lúc nói chuyện, Lý Trường Thọ lấy ra một cuốn quyển trục màu vàng ở trong tay áo, giơ lên cao cao, trên đó chiếu xạ ra ánh vàng vạn trượng, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm nhộn nhạo lên.

Lý Trường Thọ run tay một cái, quyển trục này cấp tốc mở ra, trên đó lại là trống rỗng!

"Chỉ cần ngày hôm nay Long Vương cùng với các vị trưởng lão đáp ứng việc này, lại lập thệ tuyệt không đổi ý. Chư vị có bất kỳ sự tình sầu lo nào, cứ mở miệng. Tự nhiên, vẫn là phải do ta châm chước, ở ngay trước mặt các vị, viết lời cam đoan của Thiên Đình ở phía trên đạo ý chỉ này, cầm đi trình ở trước mặt Ngọc Đế bệ hạ. Chỉ cần lại ấn lên Thiên Đế ấn tỉ, liền sẽ được Thiên Đạo tán thành! Như thế, đã tin ta, đã tin Thiên Đình chưa?"

Chương 473. Trưởng lão Long Tộc Viễn Cổ

Phát rồ!

Long Tộc quả thực đã phát rồ!

Trên mây, ngay trước mặt một đám lão long, Lý Trường Thọ cũng không nhịn được lấy tay che mặt, mà Long Cát đi theo phía sau hắn điên cuồng nén cười, gương mặt thanh tú kia của Ngao Ất đã hoàn toàn đỏ lên.

Chuyện gì đã xảy ra?

Còn có thể xảy ra chuyện gì...

Còn không phải Lý Trường Thọ dõng dạc một phen ở bên trong Long Cung Đông Hải, lại tính toán ba bước, ép sát từng bước, trực tiếp bắt lấy chỗ hạch tâm của Long Tộc—— Long Cung Đông Hải.

Long Vương Đông Hải dẫn đầu lập thệ hiệu trung Thiên Đình, đánh cược tộc vận Long Tộc.

Mà một ít yêu cầu không tính quá phận của Long Tộc, cũng được Lý Trường Thọ viết ở trên ý chỉ kia, trước đó đã gọi Đông Mộc Công tới, do cao thủ Long Tộc hộ tống tiến về Thiên Đình, hiến cho Ngọc Đế bệ hạ xem qua.

Về phần ba nhà Long Cung khác, lúc này Lý Trường Thọ không có chín thành tám nắm chắc, vì lý do ổn thỏa, vẫn chưa trực tiếp đi qua du thuyết, tránh làm cho phương tây kinh ngạc, làm hỏng đại sự phe mình.

Long Vương Đông Hải mặc dù là tộc trưởng Long Tộc đương đại, nhưng Long Cung Tứ Hải duy trì tính độc lập nhất định.

Lý Trường Thọ cũng suy nghĩ một hồi lâu, mới quyết định lấy Long Cung Đông Hải làm cơ sở, lại kéo Long Cung Nam Hải, Bắc Hải lên trên chiến thuyền Thiên Đình.

Về phần Tây Hải...

Có hơi phiền toái, chỉ có thể tạm thời quan sát.

Sau đó, Lý Trường Thọ liền theo kế hoạch của chính mình, mang theo Long Cát, đến Nam Thiệm Bộ Châu bắt đầu thanh tra đường thủy các nơi.

Theo suy nghĩ trước đó của Lý Trường Thọ, Long Tộc hẳn là sẽ phái trưởng lão cùng đi.

Nhưng Lý Trường Thọ đã hoàn toàn đánh giá thấp sự nhiệt tình của Long Tộc.

Long Tộc không chỉ phái tới hơn mười mấy vị trưởng lão, Ngao Ất cũng bị Long Vương phái tới nghe Lý Trường Thọ phân công, thậm chí, Long Vương cònmời ba vị trưởng lão Viễn Cổ thủ hộ Hải Nhãn, điên cuồng bảo hộ Hải Thần...Đạo Nhân Giấy.

Sau khi bọn họ đến Nam Châu, Lý Trường Thọ vừa thanh tra một chỗ đường thủy nho nhỏ, ba vị trưởng lão Viễn Cổ kia liền bắt đầu bay lên bay xuống.

Đầu tiên là một lão long chạy tới, lôi kéo Lý Trường Thọ bay đến ngọn núi gần đó, chỉ vào dòng suối nhỏ lăn tăn cười nói: "Mời Hải Thần xem, nơi đây tên là Tiềm Long Hà, có thể phong thần sông!"

Sau đó, lại một lão long chạy tới, lôi kéo Lý Trường Thọ bay đến thôn xóm Nhân Tộc cách đó không xa, chỉ vào một cái ao nhỏ ở đầu làng, cười hỏi: "Hải Thần, ngài xem mảnh đầm lầy này đi, nên đặt tên gì thì tốt hơn?"

Bên này vừa dứt lời, nơi xa liền có lão long gào to: "Mau đến xem! Nơi này có một cái vực cực sâu! Hãy phong thần sông nơi đây!"

Lý Trường Thọ: "…"

Đó là giếng!

Kia là cái giếng mà dân làng tự đào!

"Các vị..." Lý Trường Thọ chỉ có thể cố gắng giữ bình tĩnh, giải thích một cách uyển chuyển: "Chúng ta cần phải làm việc theo quy củ, ta có thể lý giải tâm tình của mọi người, nhưng chuyện này...ranh giới cuối cùng của chuyện này, vẫn là phải có."

Mấy lão long này lập tức lúng túng cười làm lành.

"Có một chút gấp, đúng là có một chút gấp, Hải Thần chớ trách, Hải Thần chớ trách."

Lý Trường Thọ cười nói: "Nam Châu chính là nơi ngưng tụ khí vận Nhân Tộc, thanh tra đường thủy, Thuỷ Thần vào ở, vừa có thể tăng khí vận Nhân Tộc lên, thủ hộ sự an nguy của phàm nhân, cũng có thể tích lũy công đức cho thần sông nơi đó. Đây là chuyện tốt, cũng là chính sự, cũng không phải chỉ vì lợi ích của Long Tộc, còn xin các vị lý giải và ủng hộ nhiều hơn."

"Lý giải! Lý giải!"

"Chuyện này khẳng định sẽ được ủng hộ!"

"Vậy thì…" Một vị trưởng lão Long Tộc Viễn Cổ quay đầu gào to: "Đám rồng con các ngươi hãy trở về đi, có chúng ta che chở Hải Thần là đủ rồi! Một đám các ngươi chạy loạn cái gì? Cảm thấy chính mình lớn lên rất đẹp mắt sao? Dọa sợ những phàm nhân đáng yêu này thì làm sao bây giờ?"

Đám lão giả đầu rồng già nua kia cùng nhau hành lễ, cũng không dám nhiều lời, vội vàng cưỡi mây rời đi.

Mặc dù nói như vậy là có một chút không ổn, nhưng...

Ném mặt mũi long, thật sự là quá ném mặt mũi long!

Một vị lão long Viễn Cổ xích lại gần Lý Trường Thọ, đầu tiên là cười ngây ngô một tiếng, thầm nói: "Hải Thần, ba huynh đệ chúng ta sẽ là hộ vệ của ngài ở Nam Châu bắt đầu từ hôm nay. Ta gọi là Ngao Ngao, là Nhị ca của bọn họ, đây là Ngao Phi, là lão Lục, đây là Ngao Phỉ, là lão Bát! Nếu ngài không nhớ được tên, cứ trực tiếp gọi chúng ta nhị lục bát là được!"

Lý Trường Thọ chắp tay nhận lỗi, liên tục xưng ba tiếng tiền bối.

Xung quanh không có nhiều lão long chen chúc như vậy, cuối cùng Lý Trường Thọ cũng có thể an tâm một ít.

Ngao Ngao lấy ra một kiện pháp bảo phi thiên, hóa thành một chiếc thuyền độc mộc.

Lý Trường Thọ cùng với Ngao Ất, Long Cát lên thuyền, sau đó lại bắt đầu "lữ trình" thanh tra đường thủy dài dằng dặc tại Nam Châu.

Nam Thiệm Bộ Châu có diện tích lãnh thổ bao la, sông hồ nhiều không kể xiết.

Muốn điều tra rõ một dòng sông cũng không phải sự tình đơn giản, tuyệt đối không phải bay đến trên không dòng sông này, nhìn một chút bảo đồ trong tay, sau đó gật gật đầu, nói một câu "Sông vẫn ở đó", liền có thể quay người rời đi.

Qua loa cho xong như vậy, làm sao có thể được Thiên Đạo tán thành?

Theo quy tắc Lý Trường Thọ định ra, muốn điều tra rõ một dòng sông, trước tiên phải truy tìm nguồn gốc, tìm ra nguồn gốc của con sông và ghi lại vị trí của các phụ lưu, các con sông đi qua và lối vào biển.

Không chỉ có như thế, hắn cũng sẽ vẽ hình dạng gần đúng của con sông, và địa hình gần sông, đồng thời đánh dấu độ sâu của từng đoạn, cũng như các khu vực hỗn loạn, tắc nghẽn và dễ xảy ra tai nạn của sông một cách chi tiết.

Ngoài ra, cần tính toán diễn biến thủy văn của sông trong cả năm và diễn biến lịch sử của sông trong nghìn năm qua.

Trước khi Lý Trường Thọ thượng tấu nói việc này cho Ngọc Đế, liền biết đây là một khối lượng công việc khổng lồ và rườm rà, trong mười hai năm không nhất định có thể hoàn thành.

Nhưng chuyện này nhất định phải làm lại, sau khi làm xong, Lý Trường Thọ ước chừng có thể kiếm được không ít công đức.

Đây không phải là một sự tính toán có chủ đích.

Làm việc chăm chỉ , được Thiên Đạo ngợi khen, vốn là hợp tình lý, hoàn toàn khác biệt với hiệu quả và lợi ích của độc nãi trên tính chất.

Cứ như vậy, Lý Trường Thọ xuất phát từ Đông Hải Chi Tân, cùng với ba vị cao thủ Long Tộc Viễn Cổ, dựa theo Đại Vũ Trị Thủy Đồ, cầm một cây tiên bút linh bảo, bắt đầu thanh tra đường thủy Nam Châu.

Ba vị lão gia Long Tộc kia thấy Lý Trường Thọ làm việc tỉ mỉ như vậy, cũng yên tâm hơn, đã không còn ở bên cạnh thúc giục, cũng không quấy rầy, từng người che giấu thân hình, làm tốt sự tình hộ vệ.

Nhưng ở trong quá trình này, đối với hai vị tùy tùng của Lý Trường Thọ mà nói, liền có một chút...

Hơi có vẻ buồn tẻ.

Thuyền độc mộc tung bay ở trên mây, dọc theo đường sông chậm rãi tiến lên.

Long Cát mặc đạo bào rộng rãi ngồi ở đuôi thuyền, thân thể chẳng biết lúc nào đã là nghiêng về phía trước, hai chân chụm lại, dùng hai tay nâng khuôn mặt, bị cuốn hút bởi bóng lưng của Lý Trường Thọ, người đang viết và vẽ trong thuyền nhỏ...

Chương 474. Chủ động dụ địch

Ngao Ất ngồi xếp bằng ở bên cạnh sờ cằm, thỉnh thoảng nhìn Long Cát một chút, trong đáy lòng thoáng có một chút nói thầm.

"Tẩu tẩu?"

"Không có khả năng, Giáo Chủ ca ca làm sao lại động tâm đối với thiếu nữ như vậy? Nhất là còn có Linh Nga tẩu tẩu ở trong núi, thiếu nữ như vậy mặc dù thanh tú, nhưng thực sự không xuất chúng bằng Linh Nga tẩu tẩu."

"Đây, đây là con gái của Ngọc Đế, chẳng lẽ là do Ngọc Đế cố ý tác hợp, mà Giáo Chủ ca ca thì không tiện cự tuyệt?"

Ngao Ất trầm ngâm đôi chút, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, đã tưởng tượng ra một vở kịch «Thiên Cung lưu luyến, mười hai tiên thê của ta»!

Đúng vào lúc này, tiếng nói của Lý Trường Thọ truyền đến.

"Ngao Ất?"

"Ca ca!" Ngao Ất liền vội vàng đứng lên.

Lý Trường Thọ cũng không quay đầu lại, tiếp tục chấm mực vẽ tranh, lạnh nhạt nói: "Đừng có suy nghĩ nhiều cái gì, Long Cát điện hạ là theo chân ta học một chút mưu lược chi đạo."

Ngao Ất không khỏi hé miệng chớp mắt, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy xấu hổ.

Đọc, đọc suy nghĩ?

Giáo Chủ ca ca đúng là biết đọc suy nghĩ!

Lý Trường Thọ lại nói: "Ngươi hãy trở về Long Cung Đông Hải, tìm Long Vương gia mượn một đội binh mã nhỏ, do ngươi điều khiển. Ta đã an bài mười vạn thuỷ quân Thiên Đình luyện binh thao diễn ở phục cận Long Cung Nam Hải, Đông Hải, Bắc Hải. Ta cần vẽ đường thủy các nơi ở chỗ này, không phân thân nổi, ngươi liền giám sát thật tốt việc này. Chớ có để Long Cung nổi xung đột với Thiên Binh, cũng xem trọng những Thiên Binh Thiên Tướng kia, đừng để bọn họ thu nhận chỗ tốt của Long Tộc, làm hỏng uy nghi Thiên Đình."

"Ca ca yên tâm!" Ngao Ất ôm quyền đáp ứng một tiếng, lập tức liền muốn quay người rời đi.

Một vị trưởng lão Long Tộc hiện thân, muốn bảo hộ Ngao Ất trở về Long Cung Đông Hải.

Lý Trường Thọ dừng bút suy ngẫm, lại quay đầu cười nói: "Đúng rồi, vị Biện Trang kia cũng sẽ mang mấy vị Thiên Tướng đi vào bên trong Long Cung dự tiệc, ngươi nhớ sắp xếp người chiêu đãi một chút. Nếu như còn có một chút bất mãn đối với y, cũng có thể hơi khiển trách, tiện thể cho y biết một chút lợi hại, để cho y thu liễm tâm tính."

Ngao Ất không khỏi thầm nói: "Ca ca, làm như thế nào để khiển trách?"

"Chuyện này còn muốn ta dạy?" Lý Trường Thọ bất đắc dĩ nói: "Ngươi liền chuốc cho Biện Trang quá chén, tìm mấy ngư tinh tôm quái tướng mạo xấu xí vây quanh y, chờ y tỉnh rượu, cùng nhau gọi y là "Quan nhân" không được sao? Đương nhiên, ta chẳng qua là lấy thí dụ. Biện Trang hiện tại là Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà, cũng được coi là hồng nhân trước mắt Ngọc Đế bệ hạ, cũng đừng chỉnh y quá mức."

Hai mắt của Ngao Ất lập tức tỏa ánh sáng, nói một cách chắc nịch: "Ất sẽ không làm cho ca ca thất vọng!"

Nói xong lập tức xoay người lại, ma quyền sát chưởng, đã chuẩn bị làm một vố lớn!

Sau khi Ngao Ất rời đi, Long Cát trừng mắt nhìn, suy nghĩ trái phải, cuối cùng lấy lại tinh thần, che môi mỏng cười khẽ một hồi.

Lại cầm ngọc phù ghi việc của chính mình, viết xuống trong đó:

【 Hải Thần không chỉ có thận trọng, nghiêm cẩn, cũng không thiếu tính tình thú vị. Hơn nữa cũng quá xấu tính, lại cố ý cài bẫy Phó Thống Lĩnh dưới trướng của chính mình, dùng nữ tử kỳ mạo trong biển bắt... 】

"Long Cát!" Tiếng nói của Lý Trường Thọ lại nhẹ nhàng truyền tới: "Một ít việc nhỏ liền không cần nhớ kỹ. Nếu bị người bên cạnh biết được, nói rằng ta cố ý làm Biện Trang khó xử, tiền đồ của Biện Trang sẽ rất đáng lo ngại."

Long Cát vô thức ngồi thẳng người, toàn thân nổi da gà, trong đáy mắt kinh ngạc một hồi.

Hải Thần làm sao lại biết chính mình viết cái gì ở trong ngọc phù?

Ngọc phù này là do mẫu thân ban thưởng, cũng là một món bảo vật...

"Đúng, ta sẽ xoá việc này đi." Long Cát vội vàng ứng tiếng, xoá dòng chữ trong ngọc phù.

Lý Trường Thọ tiếp tục nâng bút vẽ đường thủy, thu lại nụ cười bên miệng, hơn phân nửa tâm thần rơi vào nơi bên cạnh, ứng phó với sự quấy rối của phương tây vào bất cứ lúc nào.

Vấn đề thu rồng, lúc này cần chú ý lo lắng, chính là chậm rãi.

Trong khoảng mười một năm tới, chính mình chỉ cần dành thời gian gặp gỡ Long Vương Nam Hải cùng với Long Vương Bắc Hải, còn lại...cứ để cho Long Tộc tự suy nghĩ.

Nói trở lại, Tây Phương Giáo hành động thật sự có một chút chậm chạp...

Lý Trường Thọ căng thẳng nửa tháng, cuối cùng cũng bắt được tung tích địch.

Miếu Hải Thần các nơi lần lượt xuất hiện một ít người có hành tung quỷ dị, nhưng nhóm thần sứ Hùng Trại đã sớm người đi miếu không.

Trong nửa tháng này, Lý Trường Thọ đã sửa đổi kế sách trước đây của mình, từ " ẩn nấp toàn diện " biến thành "chủ động dụ địch", để cho nhóm thần sứ tinh nhuệ đi ra khỏi phòng an toàn dưới mặt đất, hoạt động ở bên trong đại miếu Hải Thần.

Trong kế hoạch ban đầu, các thông báo được đăng ở nhiều nơi nói rằng nhóm thần sứ Hải Thần muốn nâng cao thần lực.

Lý Trường Thọ lại tăng lớn cường độ, lưu lại vô số manh mối tại các nơi, những manh mối này chỉ thẳng đến đại miếu Hải Thần, dẫn nhóm người Tây Phương Giáo phái ra đến phụ cận An Thủy Thành.

Đại miếu Hải Thần sau khi sửa sang, thừa sức chứa hơn 1.400 thần sứ.

Trong nửa tháng qua, mỗi khi Lý Trường Thọ dùng tiên thức đảo qua miếu Hải Thần nhà mình, đều sẽ không nhịn được suy diễn một ít, tự thuật lời nói của tiết mục kinh điển nào đó kiếp trước:

【 Mùa xuân đến rồi, lại đến mùa của Vu Nhân Tộc hoạt động.

An Thủy Thành bên trong Nam Hải Chi Tân, nghênh đón từng tiếng hô quát tràn ngập cảm giác lực lượng.

Hãy nhìn xem, nhóm Vu Nhân đi ra khỏi nhà ở của mình, tụ tập ở quảng trường rộng rãi và hậu viện miếu Hải Thần kia, làm phồng lên những cơ bắp mạnh mẽ mà họ tự hào, nâng mọi thứ họ có thể nhấc ra ngoại trừ móng nhà, bày ra sự cường tráng của mình.

Cường tráng, liều thuốc tốt nhất để Vu Nhân Tộc đối mặt với nỗi sợ hãi không biết.

Mà những thần sứ này, cũng không phải là đơn thuần dựa vào sự cường tráng để hấp dẫn sự chú ý của người khác phái, từng người bọn họ còn có tuyệt chiêu.

Ví dụ như "Thuyết thư", "biên chuyện xưa", bọn họ tụ lại thành tốp năm tốp ba, rèn giũa các kỹ năng đặc biệt của thần sứ Hải Thần Giáo thần, cũng ganh đua so sánh số lượng thành trì chính mình đã từng truyền giáo... 】

Nói ngắn gọn, trong nửa tháng này, nhóm thần sứ nghỉ ngơi vô cùng nhàn nhã.

Mà nguyên nhân thúc đẩy Lý Trường Thọ sửa chữa kế sách kỳ thật rất đơn giản —— Vu Tộc Địa Phủ đến!

Lúc này, ở ngay bên trong những thần sứ kia, có hơn mười vị Vu Tộc chân chính lẫn vào, còn là Chiến Vu Thượng Cổ thuần huyết!

Vu Tộc như vậy, nếu thiệt hại một người liền thiếu đi một người, ngày bình thường cực ít hoạt động tại Địa Phủ.

Nhưng lần này, Lý Trường Thọ chính là mời về gần năm mươi vị!

Trước đây, Lý Trường Thọ mang mấy vị Vu Nhân đi tới Địa Phủ, đi đến Phong Đô Thành mà không bị cản trở, thấy được hai người bạn cũ Ngưu Đầu Mã Diện.

Vừa thấy Ngưu Đầu Mã Diện, mấy vị Vu Nhân Hùng lão tam lập tức khóc lớn.

Chương 475. Dưa chín chưa?

Cảm xúc dâng trào, Lý Trường Thọ bắt đầu trầm giọng giảng thuật chuyện gì đã xảy ra.

Ngưu Đầu Mã Diện có tính nết như thế nào?

Vừa nghe nói Vu Nhân Tộc hiệu mệnh cho Hải Thần, lại bị đại giáo như Tây Phương Giáo nhằm vào, Tây Phương Giáo không giải quyết được Hải Thần, liền trút giận lên hậu duệ của Vu Tộc bọn hắn!

Hai vị Câu Hồn sứ giả giận dữ tại chỗ, gỡ mũ đội đầu xuống dậm chân một hồi, trong miệng hùng hùng hổ hổ, không nói hai lời liền đỡ mấy vị Vu Nhân lên, thân hình cực nhanh biến mất không còn tăm tích.

Chỉ mới nửa ngày.

Ngưu Đầu Mã Diện khiêng mấy người Hùng lão tam, mang theo mấy chục lão ca nổi giận đùng đùng táo bạo trở về.

Bọn họ đi theo Lý Trường Thọ trở về đại miếu Hải Thần, xen lẫn ở bên trong thần sứ, chuẩn bị tùy thời bạo khởi phản kích.

Nếu như hỏi Vu Tộc Địa Phủ vì cái gì không e ngại Thánh Nhân Tây Phương Giáo...

Tổ tiên của bọn họ chính là Bàn Cổ, thử hỏi có người nào chịu phục!

Vu Tộc bọn hắn, đập trời đập đất, có vô số quyền năng, đến từ Viễn Cổ, dựa vào đi săn mà được xưng là bá chủ mặt đất ngay tại Thượng Cổ, ngày hôm nay đối mặt với Tây Phương Giáo, cũng hoàn toàn không sợ.

Tiện thể, Ngưu Đầu Mã Diện đại biểu cho Đại Vu Tế, đối với việc Hải Thần chú ý đến sự an nguy của Vu Nhân Tộc như vậy, biểu thị sự cảm kích sâu sắc.

Nếu như không phải Lý Trường Thọ ngăn đón, đoán chừng lại sẽ mang một đám đặc sản về...

Tình huống đại khái chính là như vậy.

Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không sống chết mặc bây như vậy, vừa yên lặng chuẩn bị quân đoàn Đạo Nhân Giấy, trận chiến này không thể hoàn toàn dựa vào Vu Tộc. Vừa đặt phương viên mấy ngàn dặm An Thủy Thành vào hệ thống giám thị của Đạo Nhân Giấy, mấy cỗ Đạo Nhân Giấy đồng thời thôi phát tiên thức, tổng hợp tin tức, đưa hình chiếu vào trong đáy lòng bản thể.

Những người do Tây Phương Giáo phái tới căn bản không có nơi nào để ẩn nấp, chỉ cần ngoi đầu lên liền sẽ bị phát hiện ra.

Lần này, cao thủ phương tây phái tới lác đác không có mấy, càng không có tồn tại cấp độ như Văn Tịnh, Kim Thiền Tử, hơn phân nửa đều là Yêu Tộc, còn có một ít dư nghiệt đại yêu biển sâu.

Hiển nhiên, Tây Phương Giáo cảm thấy đối phó Vu Nhân là chuyện dễ như trở bàn tay.

Từ khi người Tây Phương Giáo đến Nam Hải Chi Tân, bất quá chỉ ba ngày, đã có mấy trăm đại yêu xuất hiện ở mấy trăm dặm bên ngoài An Thủy Thành.

Có mấy vị đại yêu am hiểu tiềm tung, đã là ngụy trang thành phàm nhân, mò tới gần miếu Hải Thần thám thính tình báo.

Lý Trường Thọ suy đi nghĩ lại, quyết định đặt chiến trường ở ngoài thành, không thì phàm nhân bên trong An Thủy Thành chắc chắn sẽ xuất hiện tử thương thảm trọng.

Thế là, Lý Trường Thọ âm thầm tìm Ngưu Đầu Mã Diện cẩn thận thương nghị, định ra sách lược chủ động xuất kích.

Ngày thứ tư, vào lúc hoàng hôn, đại yêu ngoài thành bắt đầu tụ tập, đoán chừng là chuẩn bị đánh lén vào ban đêm.

Lý Trường Thọ quyết định ra tay trước, đầu tiên là truyền âm căn dặn đối với Ngưu Đầu Mã Diện, hoá một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên thành hình thể thần sứ Hùng Trại.

Sau đó kêu gọi mấy vị thần sứ, năm ~ sáu tráng hán nghênh ngang đi ra khỏi cửa chính miếu Hải Thần, dạo quanh khu chợ sôi động bên ngoài.

Sau khi đi một vòng, Lý Trường Thọ dừng lại trước một Yêu Tộc cải trang thành người bán dưa.

Hắn cúi người nhặt một quả dưa lớn, dùng ngón tay gõ vào.

Yêu Tộc giả làm người bán dưa phản ứng nhanh chóng, cười nói: "Đại nhân, ngài khát nước? Cứ cầm đi mà ăn, nguyện Hải Thần che chở ngài."

Lý Trường Thọ: "..."

Lời chúc phúc cũng đều sai!

Lý Trường Thọ cười lạnh, nói: "Dưa này đã chín chưa?"

"Ừm?"

"Ta đang hỏi ngươi, dưa, này, đã, chín, chưa?"

Yêu Tộc giả làm người bán dưa vẫn như cũ có một chút sững sờ.

"Đại nhân cứ nói đùa, dưa của chúng ta đều là trồng trên đất cát, không chín? Không chín ta có thể lấy ra bán sao?" Yêu Tộc giả làm người bán dưa, phản ứng lúc này cũng có một chút cấp tốc, nhãn châu xoay động, cúi đầu khom lưng đáp lời.

"Nói một cách khác, ngươi bảo quả dưa này đã chín?" Lý Trường Thọ cười lạnh, nhẹ nhàng tung quả dưa lên, cười nói: "Nếu như quả dưa này không chín, ngươi sẽ làm gì?"

"Chuyện, chuyện này... Đại nhân...ta là người bán dưa an phận thủ thường, không có khả năng bán cho ngài dưa chưa chín!" Cái trán của Yêu Tộc giả làm người bán dưa thấm ra một chút mồ hôi lạnh, tay chân cũng đều có một chút run rẩy.

Chính vị đại yêu này cũng không biết, gã vì sao lại e ngại một vị Vu Nhân như vậy. Lần này bọn hắn tới, chính là muốn diệt đi những thần sứ Vu Nhân của Hải Thần Giáo này...

Nhưng bây giờ, chỉ là một quả dưa, chỉ là nghe được vài câu vặn hỏi không nhẹ không nặng của đối phương, liền phảng phất như đã trúng một loại chú pháp nào đó, làm cho tâm thần của vị đại yêu này cơ hồ thất thủ!

Yêu Tộc giả làm người bán dưa nhỏ giọng hỏi: "Đại nhân, quả dưa này...không, không bán được không?"

"Hả? Không bán? Ngươi hẳn là đang ám chỉ ta bắt nạt ngươi?"

Đạo Nhân Giấy【 Hùng 】Lý Trường Thọ trừng đôi mắt to, tay trái nhanh như huyễn ảnh, trực tiếp bắt được cổ áo Yêu Tộc giả làm người bán dưa này, dùng sức nhấc lên.

Yêu Tộc giả làm người bán dưa phản ứng chậm nửa nhịp, chờ đến khi gã muốn né tránh thì đã mất hết sức lực, yêu lực hoàn toàn mất đi cảm ứng!

Yêu hồn bị phong toả!

Tay trái của Lý Trường Thọ buông cổ áo của đối phương ra, thuận thế đẩy ra một chưởng.

Một chưởng này dường như không gắng sức một chút nào, đè lên ngực người bán dưa, nhưng ngực của người bán dưa lại lắc lư với một dấu sóng màu lục lam mờ nhạt, một bóng đen hiện ra ở phía sau người bán dưa, va vào đống dưa.

Cơ thể của người bán dưa đột nhiên uể oải, khí tức hoàn toàn không có, hồn phách mất hết, đã là một cái xác lạnh lẽo.

Mà bóng đen kia, vào giờ phút này bị tiên lực của Lý Trường Thọ giam cầm, hiện ra bản thể ở trên đống dưa, đúng là một con yêu thú giống như chồn...

"Yêu? Bắt lại!" Lý Trường Thọ hét lớn một tiếng, mấy vị thần sứ phía sau lập tức xông tới, mấy cánh tay to hơn cả bắp chân người thường duỗi ra, một trảo, suýt nữa trực tiếp xé nát đầu đại yêu này!

Những năm này, có thể là được tẩm bổ quá mức, thần lực của nhóm thần sứ Hùng Trại hoặc nhiều hoặc ít đều có tăng lên.

Tất nhiên, thực lực của bọn hắn, đều bị Tiểu Linh Lỵ "Nửa đêm bị cha đánh" bỏ lại phía sau.

Trong một cái chớp mắt này, đầu đại yêu hóa ra nguyên hình, yêu hồn bị phong lại, lại bị mấy vị tráng hán Hùng Trại ấn xuống này, đột nhiên hiểu ra!

Dưa này đã chín chưa, nhìn như là một "câu hỏi nghề nông" đơn giản, hoặc là "câu hỏi về uy tín của tiểu thương" tương đối phức tạp.

Đó cũng có thể là một vấn đề triết học, càng có thể là ám hiệu đặc biệt...

Bất kể như thế nào, gã đều bị lừa rồi!

Bị đối phương dời lực chú ý đi, không thể bắt được nửa điểm cơ hội phản kích!

Nhân Tộc, thật xảo quyệt!

Lý Trường Thọ lại bấm tay một chút, đầu đại yêu này lập tức bị phế tu vi. Mà phàm nhân xung quanh phản ứng chậm, lúc này cũng đã liên tục thét lên.

Chương 476. -

Chỉ là sự tình diễn ra có một chút không đúng...

"Hải Thần hiển linh!"

"Thần sứ đại nhân bắt được yêu quái!"

"Oa, yêu thú to như vậy, nếu nướng lên có thể ăn được vài bữa!"

Khóe miệng của Lý Trường Thọ giật giật.

Làm thế nào mà những người phàm ở An Thủy Thành càng ngày càng không có lòng sợ hãi?

Đây là đại yêu cảnh giới Thiên Tiên!

Nếu như không có mấy vị Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc có thể đánh ở chỗ này, đầu đại yêu này chỉ trong chốc lát cũng có thể diệt một tòa thành trấn!

Mặc dù làm như vậy, đầu đại yêu này cũng sẽ bị nghiệp chướng quấn thân, kết cục tất nhiên là bị Thiên Phạt đánh chết...

Mà thôi.

Làm sao có thể trách các tín đồ phản ứng không đúng, là bởi vì hắn đã bảo vệ quá mức.

Đúng vào lúc này, mấy đầu đại yêu trốn ở gần đây, lẫn vào trong thành khác, đã là thừa dịp hỗn loạn tiến vào các góc hẻo lánh ẩn nấp.

Lý Trường Thọ đã chủ động xuất hiện, làm sao có thể bỏ qua cho bọn hắn?

Lập tức, Lý Trường Thọ hô to một tiếng: "Nhóm thần sứ mau đi ra ngoài lục soát thành! Đã có yêu vào trong thành, khẳng định còn có yêu khác!"

Ở bên cạnh có thần sứ hỏi: "Đại nhân! Xử lý con chồn tinh này như thế nào?"

"Mang ra ngoài thành nướng! Nhớ rõ mang theo một ít hành gừng tỏi!"

Mấy đầu đại yêu khác nghe vậy, không khỏi rùng mình mấy lần.

Một đầu đại yêu kìm không nén được, trực tiếp xé nát thể xác phàm nhân bản thân sử dụng, lộ ra bản thể đại bàng màu bạc, hét lên một tiếng trên không trung, giương cánh chạy trốn ra ngoài thành!

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng!

Cửa lớn đại miếu Hải Thần bị đẩy ra, mấy trăm vị thần sứ Hải Thần Giáo thân thể khoẻ mạnh, xách theo các loại tiên bảo như thiết chùy, đại đao, trường kiếm, hò hét vang dội khắp nơi.

Có gọi phàm nhân lập tức ngồi xuống tại chỗ, sau đó nhanh chóng trở về nhà.

Có tiếng hô đừng để cho yêu quái chạy trốn, nói rằng con đại bàng kia đã sống mấy ngàn năm, ăn khẳng định rất bổ!

Ba đầu đại yêu còn lại lập tức hoảng hồn.

Nhất là, ở bên trong những thần sứ Hải Thần Giáo này, còn có mấy chục cỗ khí tức hung sát không che giấu được, những khí tức này vô cùng cổ quái, giống như thiên địch của Yêu Tộc bọn hắn, làm cho tim gan của bọn hắn run rẩy!

"Đi mau!" Mấy đầu đại yêu kia xé mở túi da, hóa ra bản thể, điên cuồng chạy trốn ra bên ngoài thành.

Một khu vực nhỏ trong An Thủy Thành bỗng trở nên hỗn loạn.

Mấy đầu đại yêu vội vàng chạy trốn ở phía trước, mấy trăm vị thần sứ Hải Thần Giáo cường tráng nhất, giơ các loại binh khí đuổi theo từ sau, một đám lao vụt như gió.

Để không đâm chết phàm nhân, đàn ông và phụ nữ Hùng Trại còn cố ý nhảy lên mái nhà và phi nước đại.

Nà những người phàm trong thành trì này...có một chút ít kích động, còn có một chút hưng phấn nhỏ.

Họ vội vàng kể cho nhau nghe, gọi bạn bè và người thân, vượt qua nỗi sợ hãi bắt nguồn từ bản năng một cách thần kỳ, ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Lý Trường Thọ xạm mặt lại, một đám đi theo các thần sứ đại nhân trên nóc nhà, cười nói ồn ào.

Chuyện này...

Ở bên trong phạm vi Hải Thần Giáo, có vẻ như một chương trình giáo dục quy mô lớn về kiến thức an toàn sẽ được tổ chức!

Một lát sau, mấy trăm thần sứ xông ra khỏi An Thủy Thành.

Mấy đầu đại yêu kia nhận được mệnh lệnh, không vội không chậm bay lên, như là mồi câu, câu thần sứ Hải Thần Giáo về phía một khu rừng rậm bên ngoài thành trì.

Phía trước tự nhiên tồn tại cạm bẫy của Yêu Tộc, nhưng có Hải Thần đại nhân một khắc cũng không ngừng truyền âm, những thần sứ này không có nửa phần sợ hãi!

Hơn mười vị Vu Tộc thuần huyết có thân hình tiếp cận với Tiên Thiên Đạo Thể, lặng lẽ đi đến vị trí tương đối gần phía trước, dựa vào khí tức hỗn loạn của Vu Nhân, che giấu sự tồn tại của bản thân.

Bên trong rừng rậm, yêu khí nồng đậm.

Bên ngoài thành trì, Vu Nhân hung mãnh.

Tuy nhiên, Lý Trường Thọ không vội vàng làm theo kế hoạch, mấy cỗ Đạo Nhân Giấy đã lặng lẽ mai phục ở dưới mặt đất rừng rậm kia.

Vung một chút xíu thuốc mê, phóng một chút xíu tịch mịch.

Nhóm người Tây Phương Giáo phái đến này, đã bố trí một vòng vây đơn giản ở trong rừng rậm này, mà mấy đầu đại yêu có thực lực mạnh nhất trốn ở phía sau cùng, đã thương nghị xong thời cơ xuất thủ.

Bọn hắn muốn đợi chúng thần sứ Hải Thần Giáo xông vào chính giữa vòng mai phục, sau đó bọc đánh tứ phía, đồng thời xông lên, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết giao tranh, sau đó rút lui, trở về lĩnh thưởng.

Nhìn dáng vẻ xông pha chiến đấu ngu ngơ của Vu Nhân, nhánh Yêu Tộc kia cũng là không khỏi nổi lòng khinh thị.

Vu, vẫn khờ như thời Thượng Cổ!

Nhưng mà, mấy đầu đại yêu này rất nhanh liền cảm thấy choáng váng...

Biến cố đến quá nhanh, làm cho yêu trở tay không kịp!

Mấy trăm thần sứ Hải Thần Giáo kia vừa mới xông vào trong rừng, đến bên ngoài vòng vây của Yêu Tộc, một đầu Hắc Hùng

Tinh (gấu đen thành tinh) bất ngờ lao ra từ phía sau một gốc đại thụ, quay đầu hét lớn một tiếng: "Tiểu nhân tuân mệnh! Sẽ xông lên phía trước nhất!"

Nói xong bốn chân chạy như điên, khởi xướng công kích đối với mấy trăm thần sứ!

Cách đó trăm trượng, một yêu nam áo trắng nhảy ra từ bên trong tán cây, hô lớn: "Giết!"

Yêu Tộc mai phục tại các nơi, lập tức có hai mươi, ba mươi đầu xông ra, bám theo Hắc Hùng Tinh xông lên!

Vừa thấy có đồng bạn lao ra, hơn phân nửa Yêu Tộc không kịp phán đoán nhiều, đã là lập tức hiện thân, đảo mắt liền hội tụ thành "Quân đoàn" tạo thành từ hơn ba trăm đầu Yêu Tộc!

Bọn hắn hoặc là phi không độn địa, hoặc là đạp đất phi nhanh, nghênh chiến quân đoàn thần sứ Hải Thần Giáo!

Non nửa Yêu Tộc khác, hoặc là ngửi được tình huống không đúng, đã là có thoái ý.

Hoặc là đang nằm ngáy o o, triệt để hôn mê.

Vòng vây mà đám Yêu Tộc làm trước đây kia, liền không hiểu ra sao bị hóa giải như vậy, gấp đến độ mấy vị thống lĩnh Yêu Tộc kia dậm chân mắng to một hồi...

Lý Trường Thọ vừa đến ngoài rừng, thấy thế cũng cười khẽ một hồi.

Đám ô hợp được chắp vá lâm thời này, quả nhiên là trăm ngàn chỗ hở.

Hắc Hùng Tinh cùng với nam yêu áo trắng kia, bất quá là hai cỗ Đạo Nhân Giấy hắn âm thầm rút lấy yêu khí trên người "Chồn tinh", bao trùm lên người, dựa vào độn pháp trà trộn vào vòng vây quân địch...

Trà trộn, dụ địch, một chút tiểu kế thông thường mà thôi.

Từng tờ người giấy bay ra từ trong tay áo của Lý Trường Thọ, bọn chúng ôm trận cơ, thi triển độn pháp, vòng qua trái phải.

Mà cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên này của Lý Trường Thọ vẫn chưa tham chiến, tiếp tục giám sát các nơi, một khắc cũng không dám thư giãn.

Mặt trận đánh xáp lá cà sắp diễn ra.

Mười mấy vị thần sứ Hải Thần Giáo xông lên phía trước nhất kia, đồng thời nhảy về phía trái và phải cùng một lúc!

Sau khi cởi bỏ mũ trùm đầu, Ngưu Đầu Mã Diện không thể bị nhận ra, suất lĩnh bốn mươi sáu vị Chiến Vu đột nhiên gia tốc, thân hình bọn hắn nhanh như huyễn ảnh, mặt đất bị đập ra hố to khắp nơi, bộc phát ra khí tức Vu Tộc chân chính!

Bốn mươi tám cỗ huyết khí, như khói đỏ phóng lên tận trời, ánh hào quang của mặt trời lặn bị nhuộm thành màu đỏ máu!

Chương 477. Ba phương án chủ yếu

Yêu Tộc chấn kinh, trận cước đại loạn!

Đúng vào lúc này, các nơi trong rừng rậm lại dâng lên từng cột sáng, những cột sáng này hội tụ về phía trung tâm, chỉ thoáng chốc liền bố trí thành một tòa đại trận, phong toả phương viên mấy chục dặm!

Ở chỗ mười hai đạo trận cơ, đều có ba cỗ Đạo Nhân Giấy thực lực Thiên Tiên hậu kỳ ngồi xếp bằng, chuẩn bị rót tiên lực trong người vào trận cơ vào bất cứ lúc nào, gia trì đại trận, ra sức bảo vệ không để cho một đầu yêu vật nào chạy!

Bên trong An Thủy Thành, vào giờ phút này cũng có mấy trăm Vu Nhân Hùng Trại bôn tẩu khắp nơi, điều tra phải chăng còn có yêu bỏ sót...

Mặt trời chiều ngã về tây, máu chảy thành sông trong rừng rậm, từng đầu đại yêu bị nhóm Chiến Vu dùng tay không xé nát, có thể thấy được các loại thi thể ở khắp nơi.

Hơn mười vị Chiến Vu chém giết đẫm máu kia mắt lộ hung quang, huyết khí toàn thân đậm đặc, phong thái đại chiến Thượng Cổ lại xuất hiện!

Đừng nói là Yêu Tộc biết rõ sự hung ác của Vu Tộc, coi như là thần sứ Hùng Trại chảy xuôi một nửa huyết mạch Vu Tộc, cũng đều là một đám sắc mặt trắng bệch, tránh ở trong góc kết thành chiến trận phòng ngự...

Run lẩy bẩy, không biết làm sao.

Sau nửa canh giờ.

Bốn mươi tám vị Vu Tộc, từng người cầm hai ~ ba thi thể yêu thú có mùi vị không tệ trong trí nhớ, ở dưới sự chen chúc của thần sứ Hùng Trại, đi đến một bãi cát trên bờ biển.

Bọn họ đi tắm biển, thuần thục dựng giá nướng lên, mùi thịt toả ra phương viên trăm dặm...

Ngưu Đầu Mã Diện đội mũ đội đầu lên, ngồi ở bên trong xó xỉnh bãi cát, tràn đầy vui mừng nhìn các tộc nhân vừa múa vừa hát.

Gió biển thổi trên bờm ngựa, Mã Diện tràn đầy thâm trầm nói: "Ngưu, có còn nhớ không? Những năm kia, chúng ta đuổi theo yêu thú, vui sướng chạy ở dưới ánh tà dương."

"Có, ngựa!" Ngưu Đầu thở dài thật sâu: " Loại ngày này rốt cuộc lại trở về."

"Vui vẻ đã biến mất thế nào? Hí …Í…~"

"So với chuyện này, ta càng muốn biết, nhánh Yêu Tộc kia đầu nhập vào giáo nào đó, có thể có chỗ tốt gì, bò... Ò... ~"

Liền nghe ở phía sau truyền đến một tiếng: "Bọn hắn phần lớn là bị giáo nào đó cưỡng ép đầu nhập."

Nghe được tiếng nói quen thuộc này, Ngưu Đầu Mã Diện rùng mình và đứng dậy ngay lập tức.

Lý Trường Thọ chui ra từ trong thân cây lớn cách đó không xa, thở dài hành lễ đối với Ngưu Đầu Mã Diện: "Đa tạ hai vị đến đây tương trợ."

"Hải Thần khách khí!" Ngưu Đầu xoa xoa bàn tay lớn cười hắc

hắc: "Chuyện này làm sao có thể tính...khục, như vậy, tặng một chút lễ coi như xong. Trước đó Độ Tiên Môn Trường Thọ tiểu hữu có nói, ở chỗ ngài cũng sẽ có gia vị..."

Mã Diện ở bên cạnh không nhịn được liếc mắt: "Mặt mũi của ngươi càng ngày càng dày, ngưu!"

"Cái gì? Muốn linh thú gì? Muốn linh thú do Lý Trường Thọ nuôi dưỡng!" Ngưu Đầu trợn tròn mắt trâu: "Mã Diện ngươi làm sao lại không biết điều như vậy! Đồ ngốc! Hôm nay chúng ta đến là để giúp đỡ, những Vu Nhân kia cho dù có quan hệ xa với chúng ta, đó cũng là một chi của Vu Tộc chúng ta! Mã Diện ngươi sao có thể như vậy! Ngươi còn có một chút lương tâm nào hay không? Còn muốn linh thú mà Độ Tiên Môn Trường Thọ tiểu hữu nuôi dưỡng! ?"

Mã Diện lập tức hết đường chối cãi, toàn bộ Vu đều sắp bị tức đến ngất đi.

"Đừng vội, đừng vội, hai vị đừng vội." Lý Trường Thọ đã là mỉm cười lấy ra hai túi bảo nang, đưa ra ngoài mấy bình gia vị, lại nói: "Thực sự không dám giấu giếm, ta đã sớm phái người đi đến Độ Tiên Môn, cùng với phường trấn các nơi, mua một nhóm linh thú tới. Còn xin hai vị cùng với các huynh đệ Vu Tộc tạm thời đợi ở chỗ này một chút, linh thú sẽ lần lượt đưa đến. Chúng ta cũng nhân tiện xem, đối phương còn có thế công kế tiếp hay không?"

Ngưu Đầu gật gù đắc ý một hồi, cười nói: "Như vậy, chúng ta liền nghe theo mệnh lệnh của Hải Thần đại nhân! Hắc hắc...à không đúng, bò... Ò..., bò... Ò... ~"

"Cút! Thanh danh của âm ty Địa Phủ chúng ta đều bị ngươi vứt đi hết!"

Mã Diện không nhịn được chửi ầm lên, nâng đôi chân thon dài lên đạp tới Ngưu Đầu. Ngưu Đầu cười lớn nhảy sang một bên, hai vị Câu Hồn sứ giả cấp tốc đánh thành một đoàn.

Chỉ một thoáng, mũ đội đầu cùng với vớ giày bay loạn, đêm tối cùng một màu với nước biển.

Lý Trường Thọ cũng bị chọc cười, để lại một tiếng cười cởi mở trên bãi biển.

…

Lý Trường Thọ hàn huyên một hồi cùng với Ngưu Đầu Mã Diện, ở bên cạnh có Chiến Vu đưa tới một khối thịt nướng lớn thơm nhất, Ngưu Đầu Mã Diện cũng không có keo kiệt, phân chia cho Vu Nhân đại khái...không phẩy không một thành gia vị hơi cay.

Vị thơm và cay đã nhanh chóng kích nổ bãi biển này, không ít Vu Tộc ăn xong liền xuýt xoa không thôi.

Ngưu Đầu chọn một khối thịt nướng màu mỡ nhất đưa tới, Lý Trường Thọ lại lộ ra sắc mặt lúng túng lắc đầu cự tuyệt.

Không có cách nào, trong đáy lòng có một chút chướng ngại.

Ăn uống một hồi lâu, Lý Trường Thọ gọi trăm vị thần sứ đang chờ ở nơi xa, nhấc những Chiến Vu đã ăn không thể đi lại được nữa này, khiêng trở về miếu Hải Thần...

Lý Trường Thọ dự đoán, kế tiếp Tây Phương Giáo hẳn là sẽ không lại có động tác, dù sao thì phương tây cũng đã bại lộ mục đích hành động, lại tổn thất một đoàn chiến lực.

Khi rủi ro và hồi báo không tỷ lệ thuận với nhau, phàm là người có một chút lý trí, đều sẽ không tiếp tục...

Nhưng Lý Trường Thọ vẫn vì lý do ổn thoả, duy trì mạng lưới giám sát mấy ngàn dặm ở phụ cận đại miếu Hải Thần, một khắc cũng không thư giãn.

Một nửa tâm thần trông nom Hải Thần Giáo, một nửa tâm thần dùng ở bên trên thanh tra đường thủy Nam Châu.

Tự nhiên, còn có một bộ phận tâm thần vẫn luôn bảo trì tại Tiểu Quỳnh Phong.

Gốc rễ ở đó, tự nhiên không thể lơ là.

Trong hai tháng tiếp theo, những Vu Tộc này vẫn luôn uống miễn phí ở bên trong An Thủy Thành ăn, cũng coi như nếm hết các loại mỹ vị nhân gian.

Có thể là cảm thấy ăn uống chùa có một chút xấu hổ, những Vu Tộc đã tìm công việc gì đó cho mình - họ bắt đầu thao luyện những thần sứ Vu Nhân Tộc kia.

Chỉ sau vài ngày huấn luyện, tất cả những thần sứ này đều không thể xuống giường đi lại, một đám kêu trời trách đất, phảng phất như bắp thịt trên toàn thân không còn sức lực...

Lý Trường Thọ không quan tâm đến chuyện này, có thể nâng cao sức chiến đấu của các cho nhóm thần sứ, tất nhiên là có ích vô hại.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Lý Trường Thọ cố ý mang theo Long Cát đến An Thủy Thành, để cho Long Cát ngẫu nhiên "Phát hiện ra" sự tồn tại của Vu Tộc và Vu Nhân.

Vụng trộm, Lý Trường Thọ đưa ba mươi quả bàn đào cho Đạo Nhân Giấy ở đây, âm thầm quay trở về Độ Tiên Môn.

Làm thế nào để mọi người đều có thể ăn đào một cách vui vẻ trở thành một câu hỏi khiến Lý Trường Thọ phải suy nghĩ.

Trước mắt có ba phương án chủ yếu...

A, Làm bộ như đây là quả đào tiên bình thường.

B, Đến thương lượng với Hư Không chưởng môn, nói rằng đó là do chưởng môn ban thưởng.

C, Đánh sư phụ và các sư muội bất tỉnh, lần lượt cho ăn quả đào.

Chương 478. Rượu tăng thọ

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ vẫn quyết định sử dụng phương án thứ tư…

Ủ một phần quả bàn đào thành rượu, liền nói chính mình trong lúc vô tình, làm ra một loại tiên tửu không có cách nào lại sản xuất, đưa cho sư thúc, sư bá, sư tổ nhấm nháp.

Sư muội cùng với sư phụ, tất nhiên là có thể trực tiếp nói cho bọn họ chân tướng, hưởng dụng bàn đào hoàn chỉnh.

"Bàn đào như vậy, đối với Vạn Lâm Quân trưởng lão là có trợ giúp hay không?"

Vừa vặn trước đây chính mình vừa luyện chế thành mấy loại linh đan cảm ngộ, lần này, đều đưa qua cho trưởng lão.

Một vị đại độc tiên cảnh giới Kim Tiên...

Chậc, ngẫm lại liền cảm thấy thật thú vị.

Tại Tiểu Quỳnh Phong, trong mật thất dưới đất.

Đốt lên hai ngọn đèn pháp bảo luyện chế thành từ dạ minh châu Đông Hải, làm cho căn phòng chật hẹp chẳng phân biệt được ngày đêm này, nhiều thêm mấy phần ý cảnh mờ mịt xuất trần.

Vung ra một tờ người giấy, để nó kéo đàn nhị hồ, diễn tấu khúc «Nhị Tuyền Ánh Nguyệt» du dương thư giãn.

Trên mặt bàn bày biện mấy quả bàn đào, linh khí mờ mịt.

Cầm lấy một con dao, chậm rãi chuyển động ở trên bàn đào, gọt lớp vỏ mỏng trên quả đào..

Sở dĩ quyết định gọt vỏ bàn đào, cũng không phải là cảm thấy vỏ bàn đào không có dinh dưỡng, chỉ là đơn thuần muốn để cho người giấy bên cạnh biết, hắn có...nhiều đào.

【Nhật ký nhàm chán của Thọ】.

Cắn một miếng thịt quả đào mềm mại và mọng nước, cảm nhận từng đợt sảng khoái của linh lực từ từ tiêu tán trong khoang miệng, Lý Trường Thọ không khỏi phát ra vài tiếng ngâm khẽ.

Không hổ là tiên thiên linh quả, cảm giác này, mùi vị này!

Quả nhiên là so với ở bên trên Tam Tiên Đảo, vào thời điểm Đạo Nhân Giấy ăn bàn đào, ngon hơn rất nhiều...

Nhớ tới ở đây, trước mắt Lý Trường Thọ hiện ra động tác lúc vị tiên tử kia lột đào, rất là nhu hòa, vô cùng tinh tế.

Một tia ánh sáng mặt trời chiếu vào trên tay nàng, thịt quả bàn đào, cũng đều kém xa ngón tay óng ánh của nàng...

Bốp! Lý Trường Thọ đưa tay đánh vào cái trán, dùng sức lung lay đầu.

Nhân quả nhân quả, ăn đào ăn đào.

Chậm rãi gặm xong một quả đào, Lý Trường Thọ thu hột đào vào, cẩn thận thể hội.

Ăn một quả bàn đào, liền biết linh quả là như thế nào.

Đạo vận huyền diệu ẩn chứa ở trong đó, dường như gánh chịu tàn vận đại đạo lúc thiên địa mới sinh,.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền làm ra tổng kết

Bàn đào này, sư phụ nhà mình ăn vào tu vi sẽ có một chút tăng lên, cũng có thể gia tăng mấy trăm đến mấy ngàn thọ nguyên cho sư phụ, sẽ không tạo thành tổn thương gì đối với sư phụ.

Linh Nga dùng hai quả cũng không sao, tăng thọ nguyên, đề tu vi, có thể tịnh hóa tiên lực tự thân, khiến cho tiên thể không còn một hạt bụi, tiên tư nhẹ nhàng, còn có thể trắng đẹp dưỡng da, làm da thịt trơn mềm lại càng có ánh sáng...

Chỗ tốt xác thực rất nhiều.

Lý Trường Thọ đã chở bàn đào về bên trong sơn môn ba tháng, cho tới hôm nay, liên tục xác định chuyện chính mình mang bàn đào trở về không có bại lộ, mới chuẩn bị phân phát.

Tính toán thời gian, "Rượu tăng thọ " luyện chế trước đây đã có thể ra khỏi hầm.

Lý Trường Thọ nhìn ba quả bàn đào còn lại trên bàn.

Hắn vốn định để cho chính mình ăn nhiều thêm mấy quả, lại phát hiện ra đối với chính mình bây giờ mà nói, thứ này ngoại trừ ăn ngon cũng không có hiệu quả rõ rệt khác, dứt khoát liền để dành cho mấy người Linh Nga.

Cái gọi là rượu tăng thọ, dĩ nhiên chính là bàn đào ủ chế thành rượu trái cây, ở dưới sự cố gắng của Lý Trường Thọ, có thể khóa lại tám thành linh lực của bàn đào.

Rượu trái cây như vậy, hắn luyện chế ra tổng cộng hai vò, một vò cho Cửu sư thúc, một vò cho Tửu Ô sư bá, sư tổ Giang Lâm Nhi, Vong Tình thượng nhân.

Cẩn thận tính toán, một mình Tửu sư thúc hưởng ba quả bàn đào...

Ừm, chuyện này ngược lại là rất tất yếu, nếu như không có nhiều dinh dưỡng, làm sao xử lý đối với Tiểu sư thúc đói gầy có "ân trọng như núi" với chính mình!

Lý Trường Thọ trực tiếp đi tới hầm rượu che giấu bên ngoài đan phòng, lấy hai vò rượu trái cây ra.

Khải phong, khai đàn.

Dùng ngón tay nhúng một ít rượu đưa lên miệng nhấm nháp, phát giác ra dược tính, linh lực của rượu này, so với suy nghĩ của chính mình trước đây còn mạnh hơn mấy phần, vẫn chưa tổn thất quá nhiều "Dinh dưỡng".

Lý Trường Thọ lấy ra mấy bình rượu nhỏ, chia một vò rượu thành ba phần.

Lại lấy ra một con hạc giấy truyền tin mời Tửu Ô sư bá đến, đưa ba bình rượu bàn đào nhỏ của Trường Thọ ra ngoài, liên tục căn dặn Tửu Ô sư bá, hai bình rượu khác cho sư phụ sư nương của y.

"Đây là rượu gì? Thấy ngươi vội vã cuống cuồng như vậy."

Đạo nhân lùn xách theo ba bình rượu, có một chút hiếu kỳ hít hà, cười nói: "Sư phụ sư nương ngày bình thường không uống rượu nhiều, không bằng ngươi đều giữ lại cho Tiểu Cửu."

"Đã cho chuẩn bị cho Tửu sư thúc một phần." Lý Trường Thọ cười nói: "Rượu này có thể tăng thọ nguyên, là ta tình cờ lấy được một ít linh dược luyện chế thành. Sư bá đừng có hỏi nhiều, đây bất quá là một ít tâm ý ta hiếu kính sư tổ và tổ sư bá. Về sau lại muốn có, đoán chừng rất khó khăn."

"Được rồi!" Tửu Ô sư bá cười đáp ứng, không hỏi thêm nữa.

Linh dược gia tăng thọ nguyên mặc dù vô cùng trân quý, nhưng không biết tại sao, coi như Lý Trường Thọ lấy ra hai bình đan dược, nói đây là cửu chuyển Kim Đan Thái Thượng Lão Quân luyện chế, Tửu Ô cũng không cảm thấy có gì đáng kinh ngạc...

Chết lặng, không có cách nào.

Đưa mắt nhìn Tửu Ô cưỡi mây rời đi, tiên thức của Lý Trường Thọ cẩn thận nhìn chằm chằm một hồi, thấy Tửu Ô sư bá cầm hai bình rượu tăng thọ đưa vào Vong Tình Cư, lúc này mới yên tâm một chút.

"Cũng không biết khi nào Cửu sư thúc xuất quan..."

Ý nghĩ của Lý Trường Thọ còn chưa rơi xuống, gió núi liền mang đến tiếng ngáp yếu ớt từ nơi xa.

Tiên thức đảo qua, đã thấy một cánh cửa sổ lầu hai phòng bài bạc bị đẩy ra, một vệt bóng hình xinh đẹp đang dùng lực vặn eo bẻ cổ.

Đôi mắt to của nàng vẫn chưa mở ra, chóp mũi đã là nhẹ nhàng nhăn lại, dường như ngửi thấy thứ gì, miệng nhỏ bẹp mấy lần...

"Rượu..."

Cái mũi này, cũng không phải là của ai khác.

Lý Trường Thọ cười hai tiếng, đổ vò rượu rượu tăng thọ còn lại vào bầu rượu màu bạc, phiêu nhiên mà đi.

Bên trong phòng bài bạc, bà lão phụ trách trông nom Tửu Vũ Thi kia liền thi triển thổ độn biến mất không thấy gì nữa.

Bây giờ Tửu Vũ Thi vừa bước lên con đường tu hành, linh lực bàn đào quá mạnh, coi như là một hơi cũng không tiêu thụ nổi, chỉ có thể bỏ lỡ lần cơ duyên này...

Cưỡi mây bay đến gần phòng bài bạc, Lý Trường Thọ cười nói:

"Sư thúc, lại hết rượu rồi?"

Tửu Cửu đang hữu khí vô lực ghé vào trên bệ cửa sổ lầu hai, giật mình một cái đứng lên, duỗi thân thể nhìn ra ngoài, ánh mắt cấp tốc khóa chặt bầu rượu trong tay Lý Trường Thọ.

"Tiểu Thọ Thọ!" Tửu Cửu reo hò một tiếng, đầy rẫy cảm động, nhảy ra từ bệ cửa sổ, duỗi hai tay về phía trước, bày ra bộ dáng đói meo.

Chương 479. Ngàn tầng kịch bản.

Lý Trường Thọ nổi lòng trêu cợt, thân hình khẽ động, lui lại nửa bước, thu hồi bầu rượu vào túi trữ vật.

Tửu Cửu nhào tới quá gấp, cùng với một tiếng "Ai nha", trực tiếp ngã sấp vào trong bụi cỏ phía sau Lý Trường Thọ, trượt về phía trước nửa trượng, ép vỡ từng bụi cỏ nhỏ, khu vực cục bộ gặp tai hoạ càng nghiêm trọng.

Chẳng biết tại sao, Tửu Cửu lại không nhúc nhích tại kia, giả chết giữ im lặng.

Cực kỳ giống...đổ xuống ở nơi nào, liền nằm sấp ở đó một hồi.

"Làm sao vậy?" Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi một câu, điểm một đóa mây trắng, trực tiếp nâng thân thể Tửu Cửu lên.

"A..." Tửu Cửu cúi gằm mặt, thân thể đổ ập vào mây trắng, tứ chi cứng đờ, bắt đầu một đoạn phát biểu không có một chút tức giận nào: "Rõ ràng là trưởng bối lại cần nhờ một tên tiểu bối như ngươi nuôi, ài, thật là làm tiên thất bại...rõ ràng đã tu đạo nhiều năm như vậy, nhưng so với ngươi lại là hoàn toàn không làm nên trò trống gì, ài, thật là làm tiên thất bại...rõ ràng sư huynh sư tỷ đều thành đôi thành cặp, Tiểu sư muội còn là mang tình duyên nhân quả đầu thai, nhìn lại chính mình, à, thật là làm tiên thất bại."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, cảm thấy áp lực của sư thúc xác thực quá nhiều.

Hắn vừa muốn lên tiếng an ủi, một bàn tay nhỏ liền ló ra từ bên trong đám mây.

"Vậy mau mau cho ta uống rượu, để cho ta sống mơ mơ màng màng đi!"

Lý Trường Thọ: "..."

Sư thúc ngàn tầng kịch bản.

"Sư thúc, đã đến lúc nói chính sự rồi."

"Ừm?" Tửu Cửu cố gắng ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ một chút, thấy Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt nghiêm mặt, nhanh chóng thu hồi biểu tình tinh thần sa sút lúc nãy, nhảy dựng lên từ trong đám mây trắng, ngồi xếp bằng.

"Chính sự gì?" Lý Trường Thọ lấy bầu rượu vừa rồi ra, đưa cho Tửu Cửu, cười nói: "Cho đến tận bây giờ, rượu trái cây phẩm chất cao nhất mà sư điệt có thể sản xuất ra. Vốn là chế tạo hai vò, cho sư tổ và tổ sư bá một vò, vò này chính là hiếu kính sư thúc. Nhớ kỹ, không được uống như tiên tửu bình thường, hiệu quả không phải tầm thường, tốt nhất là dùng trong ba lần, uống một lần liền bế quan một lần."

"Ừm..." Tửu Cửu trừng mắt nhìn, nhẹ nhàng ngậm miệng, trên gương mặt xinh đẹp thoáng có một chút không được tự nhiên.

Ánh mắt của nàng đột nhiên dịch chuyển khỏi bầu rượu, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, thấp giọng hỏi một câu: "Tiểu Trường Thọ ngươi hãy nói thật với bản sư thúc, ngươi có phải...có ý đồ gì đối với sư thúc ta hay không?"

Lý Trường Thọ cũng là có một chút trở tay không kịp, cười nói: "Sư thúc đang nói mò gì thế."

"Không có ý đồ sao?"

"Sư thúc còn thất lạc cái gì."

"Hì hì ha ha." Tửu Cửu hé miệng cười khẽ, sau đó hắng giọng, nghiêm trang nói: "Ta đang nghĩ, nếu như ngươi có ý đồ gì, ta liền ỡm ờ đi theo ngươi, dù sao thì cảm thấy ngươi cũng thật không tệ, về sau còn có thể quang minh chính đại lấy rượu của ngươi uống. Ăn chùa uống chùa của ngươi như vậy, đạo tâm cũng đã sắp nổi ma chướng! hoặc ngươi có thể tìm cho ta việc gì đó để làm, giúp ngươi trồng đậu hoặc bất cứ chuyện gì cũng được!"

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, nói: "Sư thúc kỳ thật không cần cảm thấy băn khoăn, nhưng nếu sư thúc đã nói ra như vậy, ta vừa vặn cũng thiếu một ít nhân thủ hỗ trợ. Bất quá, việc tốn thể lực như trồng đậu thì không cần, sư thúc ngài cũng là dung mạo xinh đẹp, tiên tử ít có trong môn, cũng không thể đi cuốc đất. Như vậy...sư thúc giúp ta sưu tập một ít mủ nhựa cây linh thụ ngàn năm đi, ta dùng để làm người giấy. Chẳng qua là còn xin sư thúc bảo mật đối với chuyện này, vạn lần không thể nói với người bên cạnh."

Tửu Cửu bĩu môi, đột nhiên than thở: "Ngươi thật đúng là nhẫn tâm để cho bản sư thúc làm việc!"

"Chuyện kia..."

"Hì hì, nói đùa!" Tửu Cửu nhanh chóng xoay chuyển thái độ, dùng sức vỗ ngực một cái: "Sư điệt yên tâm, về sau kiếm mủ nhựa cây, chính là công việc chính của bản sư thúc! Một nghìn năm có đủ không? Ta ngược lại là biết ở trên một số ngọn núi, có cây già vạn năm đã sắp thành tinh!"

Lý Trường Thọ lặng lẽ dời mắt đi, mặc niệm Bách Mỹ Lão Hậu Đồ trong đáy lòng, dọn sạch khinh niệm.

"Sư thúc nhớ chia thành ba lần uống, nơi này còn có ba loại rượu khác."

"Ừm, ừm! Để bản sư thúc nếm thử trước...ai da, đây là rượu gì? Uống vào thật không tầm thường, ngươi thêm thuốc ở bên trong sao?"

Lý Trường Thọ: "..."

Thuốc thì không có, chỉ bất quá tăng thêm mấy quả bàn đào, là cái chủng loại linh căn tiên thiên kết xuất kia.

...

Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới, bàn đào đối với Luyện Khí Sĩ không phải cảnh giới Kim Tiên mà nói, hiệu quả sẽ xuất sắc như thế!

Tửu Cửu vừa kết thúc bế quan, uống dược hiệu rượu tương đương với một quả bàn đào, lại tiến vào trạng thái nhập định một lần nữa, tiên lực tràn đầy trong cơ thể, kéo Tửu Cửu vượt qua hết tiểu cảnh giới này đến tiểu cảnh giới khác.

Sau khi Tửu Cửu bế quan, Lý Trường Thọ lại mời sư phụ nhà mình gặm một quả.

Khoảng cách tới cảnh giới Chân Tiên nguyên bản của Tề Nguyên lão đạo còn có hơn phân nửa cảnh giới Nguyên Tiên, nhưng sau khi dùng bàn đào, tấn thăng tại chỗ, chính thức đạt đến cảnh giới Chân Tiên cuối cùng của Địa Tiên Đạo.

Cứ như vậy đi đến cuối con đường.

Lão đã tu đến đỉnh phong của tiên sinh! ((*) tiên sinh: kiểu như nhân sinh, thay nhân bằng chữ tiên)

Tề Nguyên lão đạo ngồi ở kia, không có vui vẻ, ngược lại là đột nhiên nổi lên sự trống rỗng và bất đắc dĩ, cúi đầu nhìn đôi bàn tay của chính mình.

Cảnh giới Chân Tiên, nhưng thực lực chỉ tương đương với Thiên Tiên Đạo cảnh giới Nguyên Tiên hậu kỳ...

Thọ nguyên của bản thân không gia tăng được bao nhiêu, dường như vẫn giống như khi lão lần đầu tiên bước vào cảnh giới Trọc Tiên.

Thọ nguyên tăng lên do cảnh giới tăng lên còn không bằng thọ nguyên tăng lên sau khi dùng bàn đào, thọ nguyên sau khi dùng bàn đào tăng lên đại khái sáu ~ bảy trăm năm...

Đây đã là toàn bộ nhân sinh của lão?

Lý Trường Thọ cũng không ngờ tới, Trọc Tiên tấn thăng thế nhưng lại không tăng thọ nguyên.

Hắn lại vội vàng để cho sư phụ dùng quả thứ hai, hiệu quả tăng cao tu vi đã không quá rõ ràng, nhưng thọ nguyên lại tăng thêm mấy trăm năm.

Công hiệu tăng thọ kéo dài tính mạng của bàn đào ngược lại là coi như không tệ.

Thế là, Lý Trường Thọ yên lặng lấy ra quả thứ ba...

Tề Nguyên liên tục khoát tay, vội nói: "Trường Thọ, đừng có lại cho vi sư! Đủ rồi, đủ rồi! Bảo vật như vậy, ngươi hãy giữ lại cho sư muội đi!"

"Sư phụ, đệ tử còn có một ít." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Vật này đến từ Thiên Đình, sư phụ đừng có nói với bất kỳ người nào, đây cũng coi như là đệ tử làm việc chăm chỉ mới có được. Trước tiên để quả bàn đào này ở chỗ của sư phụ, ngài tiêu hóa xong dược lực của hai quả kia, lại dùng quả này."

Tề Nguyên lão đạo lập tức tràn đầy cảm khái, thở dài: "Hai chuyện duy nhất ta tự hào nhất trong đời này, chính là thu ngươi cùng với sư muội ngươi nhập môn..."

Chương 480. Một chén gạo dưỡng ơn, một đấu gạo nuôi thù

"Sư phụ, đừng có suy nghĩ nhiều." Lý Trường Thọ cười nói: "Ngày tháng sau này còn rất dài, sư phụ ngài đi lên Thiên Đình kiếm công đức, cũng có thể làm cho thọ nguyên bản thân tăng lên một lần nữa. Như vậy, qua vài chục năm nữa, sư phụ ngài liền có thể đi lên Thiên Đình báo danh. Đệ tử sẽ giúp ngài âm thầm sắp xếp, xem thử có thể kiếm chức vụ sơn thần hay là thổ địa không, lại đặt khu quản hạt của ngài ở chỗ Độ Tiên Môn. Như thế, sư phụ ngài liền có thể vừa tu hành trong núi, vừa lĩnh công đức tăng thọ."

Tề Nguyên lão đạo không khỏi ngẩn ra: "Còn có thể làm như thế?"

"Đương nhiên." Lý Trường Thọ cười nói: "Để đệ tử an bài là được, sư phụ ngài cứ an tâm, nên tu hành thì tu hành, nên đi tìm sư nương, khục, tìm Tửu Vũ Thi sư thúc nói chuyện phiếm liền đi nói chuyện phiếm."

Lý Trường Thọ không có nói thẳng ra nửa câu nói sau.

Nếu số dư của ngài còn chưa đủ, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, nhiều lắm chính là cho Mạnh Bà nhiều một chút chỗ tốt, để Mạnh Bà vào thời điểm múc canh, múc thêm vài thìa.

Trấn an được sư phụ, Lý Trường Thọ liền đi xung quanh nhà tranh của Linh Nga.

Phát hiện ra Linh Nga vẫn không có dấu hiệu xuất quan, liền đặt ba quả bàn đào vào trong bảo nang, đặt ở bên cạnh tay nàng, cũng để lại một tờ giấy nhắn.

Sau đó, Lý Trường Thọ đi tới Linh Thú Quyển, nói một tiếng với Hùng Linh Lỵ đang đợi làm thịt linh thú bị cảm cúm, tiện tay ném một quả đào đi qua.

Hùng Linh Lỵ cười hì hì, xoa xoa quả đào liền cắn hai cái.

"Cảm ơn biểu ca, oa, đào này rất ngọt nha!"

"Ừm, ăn hết đi." Lý Trường Thọ ở bên cạnh nói một câu, sau đó liền bắt đầu quang minh chính đại quan sát.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ liền phát hiện ra trong cơ thể Hùng Linh Lỵ xuất hiện dị dạng, bên trong cơ thể to lớn của nàng, những linh lực vốn nên hóa thành pháp lực kia, không hiểu sao chuyển hóa thành huyết khí!

Xùy! Thân hình của Hùng Linh Lỵ, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tăng vọt vài vòng, chiến váy nguyên bản trực tiếp nứt vỡ!

Cơ bắp bên dưới căng phồng, một cỗ khí tức mênh mang khuấy động qua lại...

"Biểu huynh!" Hùng Linh Lỵ trừng mắt một hồi, sốt ruột nói: "Linh Lỵ lại đang to hơn!"

"Ừm." Lý Trường Thọ cười gật gật đầu, nói: "Thế đạo gian hiểm, cường tráng hơn cũng không tệ."

Hùng Linh Lỵ bĩu môi, trên khuôn mặt đáng yêu tràn đầy ủy khuất, ngửa đầu oa một tiếng liền khóc lên, như là một đứa bé sáu trăm cân...

Lý Trường Thọ trấn an nàng vài câu, liền cưỡi mây trở về đan phòng.

Hắn lại cầm một con hạc giấy truyền tin khác, lần này cần mời Hữu Cầm Huyền Nhã đến...

Cùng lúc đó, ở trên Tam Tiên Đảo.

Trong gian nhà ấm áp được bao bọc bởi mây và rèm che khắp nơi.

Tiên tử đang tĩnh tọa tu hành chậm rãi mở mắt ra, nhìn bức chân dung treo trên tường một lúc rồi khẽ cười...

Sau đó chợt thở dài.

Nàng cũng có một chút không hiểu, tâm cảnh vì sao lại vi diệu như thế.

"Hẳn là Đại sư bá đang tính kế?"

Nàng không ngừng suy tư, luôn cảm thấy chính mình không nên như thế, nhưng hết lần này tới lần khác lại như thế.

Trăm bề không có kết quả, tâm cảnh lại loạn, đạo thân ảnh kia càng rõ ràng hơn một chút ở trong đáy lòng nàng.

"Mà thôi, lại đi cầu lão sư giải thích nghi hoặc cho ta, để không mắc phải bất kỳ sai sót nào. Nếu như ta động tâm, đương nhiên sẽ không tránh né. Nhưng nếu có người tính toán, chẳng phải là hại hắn không vui."

Trong lúc suy nghĩ quay cuồng, bóng tiên tử xinh đẹp trong đám mây biến mất, một cơn gió nhẹ lướt qua, chỉ để lại một hai tiếng thở dài.

"Linh Nga ba quả, sư phụ ba quả, Hữu Cầm ba quả..."

Lý Trường Thọ tính toán đại khái số lượng bàn đào đã sử dụng, phát hiện ra nếu như chính mình không thử dùng bàn đào luyện đan lãng phí một ít, căn bản dùng không hết bàn đào mang về sơn môn.

Vì lý do ổn thoả, không thể trực tiếp đưa bàn đào cho chưởng môn, dù sao chưởng môn y...

Cũng biết quá nhiều!

Thậm chí, Lý Trường Thọ ẩn ẩn cảm thấy, chưởng môn còn biết một ít chuyện chính mình không biết, đến mức lúc mỗi lần hắn dự đoán phản ứng của chưởng môn, đều chắc chắn sẽ có sai lầm nhỏ bé.

Nếu như có thể luyện chế ra đan dược dược hiệu "Bàn đào", Lý Trường Thọ tự nhiên sẽ hiến cho chưởng môn cùng với trong môn phái một ít, giúp một ít trưởng lão cảnh giới Chân Tiên sắp đến đại nạn gia tăng một chút thọ nguyên.

Trừ cái đó ra, làm nhiều sai nhiều.

Đạo lý【Một chén gạo dưỡng ơn, một đấu gạo nuôi thù】, kiếp trước Lý Trường Thọ đã trải nghiệm sâu sắc.

Sau khi phân phát bàn đào một phen, Lý Trường Thọ thình lình phát hiện ra, đúng là Hữu Độc sư muội bớt lo nhất, cũng đều không cần giải thích thêm cái gì.

Lý Trường Thọ cầm đào, nàng đưa tay lập thệ, ăn xong liền bắt đầu bế quan.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ cũng ẩn ẩn có một chút bận tâm, lo lắng Hữu Độc nàng lại sẽ đi con đường trước đây——chỉ lo cắm đầu tu hành, không hiểu củng cố đạo cơ như thế nào, từ đó làm cho đạo quả có một chút phù phiếm.

Lúc này khoảng cách Kim Tiên Kiếp của Hữu Cầm Huyền Nhã còn xa vô cùng, cũng không cần lo lắng quá mức.

Chờ tình cảnh của hắn tại Độ Tiên Môn càng an ổn hơn một ít, lại âm thầm chỉ điểm nàng tu hành cũng không muộn.

Tính đi tính lại, trừ " vòng xã giao Đạo Nhân Giấy ", Lý Trường Thọ ở trong Hồng Hoang, chỉ tin được mấy kiện pháp bảo, khục, bạn tốt...

Sau khi đạt tới cảnh giới Kim Tiên, Lý Trường Thọ càng ngày càng nhận ra tầm quan trọng của bạn bè.

Mỗi lần vừa nghĩ tới, vài vạn năm, mười vạn năm sau, trên Tiểu Quỳnh Phong chỉ có một thân một mình hắn, dù là tu vi lại cao, hệ số an toàn mạnh hơn, cũng vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó.

【 Hắn không dễ trở nên sôi nổi, nhưng muốn giữ cuộc vui ở trong tầm nhìn của mình, khi hắn hơi mệt mỏi, nhìn vài lần, hắn cũng sẽ cảm thấy rằng mình đang ở bên trong cuộc vui. 】

Cho nên, người kết thiện duyên cùng với Tiểu Quỳnh Phong, chỉ cần không kết nhân quả, Lý Trường Thọ ở trong khả năng giúp đỡ tự nhiên sẽ đi giúp đỡ.

Lại như lúc này, hắn đang cưỡi mây bay ở độ cao không cao không thấp, lướt tới Đan Đỉnh Phong, đưa quả đào cho Vạn trưởng lão...

Treo một chiếc hộp gấm trên cổ tay, trong hộp gấm chứa ba quả bàn đào, vài món thức nhắm, một chút rượu tăng thọ.

Ngày hôm nay, Lý Trường Thọ sẽ dùng tiên thức độc đan "Tâm Hỏa Thiêu" làm dẫn, dùng Thái Thanh đan đạo chính mình nắm giữ, âm thầm chỉ điểm Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Đợi đến lúc Vạn trưởng lão kịp phản ứng, chính mình liền dùng nguyên nhân ngẫu nhiên được cao nhân Nhân Giáo chỉ điểm che giấu đi, lại thuận thế lấy " linh đan cảm ngộ " và bàn đào ra.

Nếu như không giải thích bất cứ điều gì, chỉ đưa đan và bàn đào qua, Vạn trưởng lão đại khái cũng sẽ không truy vấn, nhưng rất dễ để lại một nút thắt trong lòng của lão gia tử...

Chương 481. Thọ kinh ngạc

Sau khi suy nghĩ về điều đó một lúc lâu, Lý Trường Thọ quyết định mạo hiểm một chút, chủ động nói ra một ít tin tức đối với Vạn Lâm Quân trưởng lão, bỏ đi lo nghĩ trong đáy lòng của lão gia tử.

Vào Đan Đỉnh Phong, thấy được Vạn trưởng lão, Lý Trường Thọ thở dài hành lễ, già trẻ nhìn nhau cười một tiếng.

Mặc dù Vạn trưởng lão mỉm cười hiền lành, vẫn làm cho người ta sởn tóc gáy...

Lý Trường Thọ cười nói: "Trưởng lão, gần đây có khoẻ không?"

Vạn Lâm Quân trưởng lão mỉm cười gật đầu, mời Lý Trường Thọ ngồi xuống.

Lấy ra mấy đĩa thức nhắm và một bình rượu ngon, mang tới hai ~ ba đan kinh độc văn, một ~ hai canh giờ liền đi qua như vậy.

Kế hoạch của Lý Trường Thọ, coi như tiến hành thuận lợi.

Vạn Lâm Quân trưởng lão rất nhanh liền phát hiện ra, tạo nghệ đan đạo ngày hôm nay Lý Trường Thọ biểu lộ ra, đã là nằm ở bên ngoài phạm trù y có thể lý giải.

Lý Trường Thọ thuận thế lấy ra Tâm Hỏa Thiêu, chia sẻ quá trình luyện chế cùng với mấy lần cải tiến của viên tiên thức độc đan này cùng với Vạn Lâm Quân trưởng lão...

"Trường Thọ!" Vạn Lâm Quân trưởng lão tràn đầy cảm khái, lại "lạnh lùng" cười một tiếng, thở dài: "Ngươi ở trên tạo nghệ đan đạo, đã không phải là ta có thể bằng, thật sự làm cho ta cảm thấy vui mừng. Ta liền biết, ngươi có ngộ tính như vậy, có tư chất như vậy. Bất quá...tốc độ của ngươi cũng không khỏi quá nhanh chút."

"Chuyện này, đệ tử có một chút may mắn." Lý Trường Thọ liếc nhìn ngoài cửa sổ, tiếng nói cũng cố ý hạ thấp một chút, thấp giọng nói: "Trưởng lão đừng có nói với bên ngoài, đệ tử được cao nhân của Nhân Giáo chúng ta truyền thụ đan đạo ba ngày. Gần đây, đệ tử luyện chế ra một ít linh đan có thể trợ giúp Luyện Khí Sĩ tăng tiến cảm ngộ, đột phá bình cảnh, chuyên tới để hiến cho trưởng lão!"

Trong lúc nói chuyện, Lý Trường Thọ lấy ra mấy bình sứ nhỏ trong ngực, đặt ở trước mặt Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Ánh mắt của Vạn Lâm Quân trưởng lão đang chậm rãi biến hóa, từ vui mừng đến chấn động lại đến vui mừng.

"Tốt, tốt...ta biết Trường Thọ có thể có tương lai xán lạn trên con đường đan đạo, cũng đủ an ủi phần đời còn lại." Lão gia tử khoát khoát tay, lại nói: "Đan dược như vậy trân quý cỡ nào, tiên lộ còn dài, ngươi cứ giữ lại mà dùng, coi như cho ta, ta cũng rất khó có thể lại tiến thêm một bước. Tu hành như trèo núi, núi của ta, chỉ cao như vậy mà thôi."

Lý Trường Thọ nhíu mày, vái chào thật sâu đối với Vạn Lâm Quân trưởng lão, trầm giọng nói: "Trưởng lão, đường không có tận cùng, nhưng trong lòng thì có hàng rào. Nếu bị hàng rào vây khốn, tất nhiên là nửa bước khó đi, còn xin trưởng lão nhận lấy mấy viên đan dược này, nếu như trưởng lão có lòng lại bước về phía trước một bước, có lẽ đan dược này liền có thể cổ vũ trưởng lão một chút sức lực!"

Vạn Lâm Quân trưởng lão nhẹ nhàng nhíu mày, trong mắt vẫn là bình yên như vậy, nói: "Được rồi, đừng có..."

"Trưởng lão!" Lý Trường Thọ vùi đầu sâu hơn một chút, cất cao giọng nói: "Ở phía trên đan đạo, nếu không có trưởng lão dẫn đệ tử vào cửa, hôm nay đệ tử làm sao có thể thấy ánh sáng ở trên đỉnh núi như vậy! Còn xin trưởng lão tiếp nhận tâm ý của đệ tử!"

Vạn Lâm Quân trưởng lão hơi nhíu mày, mở miệng nói: "Đứng lên đi, lại dùng tình cảm bức bách như vậy, lần sau liền không cần đến đây."

"Đệ tử không dám!" Lý Trường Thọ lập tức ngẩng đầu lên, cười cười đối với Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Vạn Lâm Quân trưởng lão đã là đang thưởng thức mấy viên linh đan kia, có phần yêu thích không nỡ rời tay, hiển nhiên là càng coi trọng hơn đối với phương pháp luyện đan.

Thấy cảnh này, Lý Trường Thọ lấy ra ba quả bàn đào, rất tự nhiên, đưa cho Vạn trưởng lão một viên.

"Trưởng lão, mời ngài nếm thử."

"Ừm." Vạn trưởng lão tiện tay nhận bàn đào, ánh mắt không hề rời khỏi bình sứ, há miệng khẽ cắn, cả người liền dừng ở đó, giống như tượng đá...

Lý Trường Thọ cười nói: "Trưởng lão, đào này thế nào? Ngài ăn cũng đều đã ăn, cũng không thể trở mặt đuổi đệ tử rời đi!"

Vạn Lâm Quân trưởng lão nhíu mày trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ: "Đào này của ngươi lại là từ đâu tới?"

"Cao nhân tặng cho, cao nhân tặng cho, tóm lại không phải là hãm hại lừa gạt mà đến, trưởng lão cứ yên tâm." Lý Trường Thọ cười nói: "Mgày hôm nay trưởng lão ngài ăn xong liền bắt đầu bế quan đi, ba viên quả đào này cộng thêm một viên linh đan, đủ để cho trưởng lão đột phá một ~ hai cảnh giới, có hi vọng Kim Tiên. Nếu ngài có thể sớm ngày đột phá cảnh giới Kim Tiên, ở Độ Tiên

Môn chúng ta chính là đại hảo sự, quãng đời còn lại vô cùng vô tận, đồng thọ cùng trời đất, mặc cho ngài nghiên cứu đan, độc chi đạo, há không phải đẹp quá thay?"

Vạn trưởng lão chậm rãi gật đầu, lại cắn một miếng bàn đào, "lạnh lùng" nói: "Ngươi còn có chuẩn bị nào, đều lấy ra đi."

"Còn có một chút, có quan hệ đến tác dụng của mấy viên linh đan này." Lý Trường Thọ vung vẩy ống tay áo, một chồng mấy chục cuốn thẻ tre, chồng chất ở trước mặt Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Trước khi dùng đan dược ngài hãy xem qua một lần, nếu như đệ tử lĩnh ngộ chỗ nào không đúng, cũng có thể kịp thời chỉ ra chỗ sai."

Vạn Lâm Quân trưởng lão: "…"

"Trưởng lão, việc này không được nói đối với người khác, đệ tử muốn an tâm tu hành, không muốn vì... Hả?"

Lý Trường Thọ nói một phen, Vạn Lâm Quân trưởng lão gật đầu với sắc mặt phức tạp.

Mà lúc này, Lý Trường Thọ nhíu mày, lại nói: "Trưởng lão, đệ tử có một chút cảm ngộ, trước tiên cần đả tọa một hồi ở chỗ này!"

"Thiện!" Vạn Lâm Quân trưởng lão đưa tay đối với Lý Trường Thọ một chút, một vòng kết giới màu xanh nhạt bao trùm Lý Trường Thọ.

Nếu ở một chỗ khác, Lý Trường Thọ đột nhiên tâm huyết dâng trào như vậy, bình thường đều là bất động thanh sắc, nhất tâm đa dụng, âm thầm điều tra đầu nguồn tâm huyết dâng trào.

Nhưng ở chỗ của Vạn trưởng lão, cũng là không cần phiền phức như thế.

Tâm thần trầm xuống đến bản thể, trước mắt Lý Trường Thọ dường như có ánh sáng mịt mờ, cẩn thận thể hội linh giác xuất hiện trong đáy lòng, lại là nhất thời không có một chút đoạt được nào.

Chỉ có một loại...cảm giác từng bị người ta nhòm ngó.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền bắt được, xung quanh nguyên thần chính mình bịt kín một tầng đạo vận huyền diệu, nguồn gốc đạo vận này là từ Đồ lão đại trong miệng của Tháp đại gia.

Có người nhìn trộm chính mình, bị Thái Cực Đồ ngăn trở?

Không, không đúng...

Thái Cực Đồ đã bị người khám phá! Nếu không thì mình sẽ không xảy ra cảm ứng mãnh liệt như thế.

Đã xảy ra chuyện gì?

Hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo ra tay sao? Lai lịch của chính mình liền bại lộ như vậy?

Không đúng lắm, nếu như Thánh Nhân phương tây tìm được hắn, hắn sẽ cảm giác được nguy hiểm cực độ, không phải chỉ vẻn vẹn là trình độ "có việc phát sinh" như vậy.

Không bao lâu, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại không còn nửa điểm vết tích lưu lại, giống như cảm ứng trước đó chẳng qua chỉ là ảo giác.

Chuyện này...

Thọ kinh ngạc.

Chương 482. Phá án!

Nhanh chóng từ biệt Vạn trưởng lão, lập tức tiến đến bên trên Phá Thiên Phong.

Lần này hắn kịp xin trưởng lão ngoại vụ cho phép, trực tiếp đến dưới bức họa Thánh Nhân, lấy ra ba cây hương cao từ trong tay áo, nghiêm túc dập đầu ba cái.

Bức họa Thánh Nhân nhẹ nhàng lắc lư, một góc hơi phiêu khởi, một vệt đạo vận không quấy nhiễu đến bất kỳ ai, ngưng tụ thành hai chữ to ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ:

【 Vô 】【 Sự 】.

Tâm thần của Lý Trường Thọ lập tức an ổn hơn phân nửa.

Hiển nhiên, vừa rồi "Thái Cực Đồ cảnh cáo" bị phá, Thánh Nhân lão gia đã là biết được.

Hai chữ vô sự, lại ẩn chứa rất nhiều tin tức...

Lý Trường Thọ bái nửa canh giờ trước bức họa, trong đáy lòng cẩn thận suy nghĩ.

Lúc này hắn chỉ có thể đưa ra hai suy đoán đơn giản.

Thứ nhất, có Thánh Nhân nhìn trộm lai lịch của hắn, phá vỡ sự che lấp của Thái Cực Đồ, lại bị Thánh Nhân lão gia nhà mình kịp thời ngăn cản, Thánh Nhân lão gia nhà mình mới nói vô sự.

Thứ hai, có Thánh Nhân nhìn ra lai lịch của hắn, nhưng Thánh Nhân lão gia nhà mình cảm thấy không có việc gì, cho nên nói "vô sự".

Vấn đề rất có thể xảy ra kế tiếp, chính là suy đoán thứ hai, suy đoán thứ hai đã không còn cần thiết phải thảo luận.

Hẳn là, vừa rồi nhìn Lý Trường Thọ hắn một chút, là Ngọc Hư Cung hoặc là Bích Du Cung lão gia?

Lớn mật một chút, còn có thể là...Tử Tiêu Cung lão lão gia?

Nhìn hắn vì cái gì?

Lại vì cái gì nhìn hắn?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ ngưng tụ một danh sách các lựa chọn trong lòng, lại không ngừng suy nghĩ, không ngừng làm phương pháp bài trừ, cuối cùng để lại mười sáu tình huống có khả năng xảy ra nhất, và hầu hết chúng đều liên quan đến đại kiếp Phong Thần...

Trong lúc Lý Trường Thọ vừa cảm thấy có một chút nhíu mày, trong đáy lòng lại nổi lên một chút sóng triều.

Thông điệp gửi đến cho hắn lần này khá rõ ràng, sóng triều như vậy cũng là hết sức quen thuộc ——khách quý đã tiến vào bên trong miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ không dám trễ nãi, thần niệm rơi vào bên trong đại miếu Hải Thần tại An Thủy Thành, liếc nhìn nhóm thần sứ tu hành chiến pháp Vu Tộc ở tiền viện, hậu viện, điều tra trái phải, lại không có một chút dị dạng nào.

Quái sự ngày hôm nay, làm sao lại một lần nối tiếp một lần...

Chợt nghe thấy tượng thần ở bên cạnh, truyền đến tiếng nói tận lực đè thấp: "Trường Canh...Trường Canh? Có thể nghe được không? Trường Canh? Có thể nghe được ngươi hãy cho một cái hồi âm, tượng thần này của ngươi liền nhảy lên!"

Lý Trường Thọ: "..."

Như vậy thì tượng thần của hắn phải biết nhảy mới được!

Thần niệm của hắn nhìn về phía chỗ tiếng nói truyền đến, nơi đó có một bóng đen nhàn nhạt, hình dạng của bóng đen này...hơi mập một chút.

Lý Trường Thọ cũng nhớ rõ giọng nói này, tất nhiên là thuộc về Đại sư huynh Tiệt Giáo, Đa Bảo đạo nhân.

Nhưng, lão lớn như vậy, đến tìm chính mình sao phải lén lén lút lút như thế?

Những điều bất thường, tám thành có trá.

Tượng thần của Lý Trường Thọ không nhúc nhích, một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên bản cũ chui ra từ dưới đất, chuẩn bị tự huỷ vào bất cứ lúc nào.

Nhưng mà, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" vừa thò đầu ra, một bàn tay lớn trống rỗng xuất hiện, bắt lại cánh tay Đạo Nhân Giấy của hắn, không nói lời nào liền kéo hắn vào một chỗ quen thuộc...bảo động.

Nhìn động biết người, vị đạo nhân hơi mập trắng nõn trước mắt này, thật đúng là Đa Bảo đạo nhân.

Dù sao đây cũng là thần thông độc môn của Hư Không Động Chủ.

"Trường Canh!" Đa Bảo đạo nhân lôi kéo Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" ngồi xổm xuống, vẫn chưa yên tâm nhìn các nơi một chút, lại truyền âm đối với Lý Trường Thọ ở trước mặt: "Ngươi gặp phiền phức lớn rồi!"

Lý Trường Thọ nín thở ngưng thần, nhưng không bối rối, vẫn trấn định tự nhiên, hỏi: "Tiền bối, làm sao vậy?"

"Làm sao, còn có thể làm sao!" Đa Bảo đạo nhân vội la lên: "Nói thật cho ngươi biết, ta đây là vừa ra khỏi Bích Du Cung, liền lập tức chạy tới. Ngươi có biết, Vân Tiêu sư muội đã đi đến Bích Du Cung tìm sư tôn không?"

Lý Trường Thọ lập tức lơ ngơ, chuyện này có liên quan gì đến mình?

"Chuyện này, đệ tử không biết...tiên tử thế nhưng là có chuyện gì gấp?"

Đa Bảo đạo nhân nháy mắt mấy cái, lại cười hắc hắc: "Tên tên tiểu gia hỏa nhà ngươi, gọi ta chính là tiền bối, gọi Vân Tiêu sư muội chính là tiên tử. Không được! Không được! Từ hôm nay, ngươi liền gọi bần đạo...ừm...tiên nam cũng không dễ nghe..."

Lý Trường Thọ thấy Đa Bảo còn có lòng nói đùa, trong đáy lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, chắp tay nói: "Tiên trưởng?"

"Có thể, có thể, chỉ là nghe có một chút xa lạ, về sau trực tiếp đổi giọng kêu ta sư huynh là được."

Đa Bảo đạo nhân ho khan, không cho Lý Trường Thọ cơ hội phản bác, lập tức nói về tiền căn hậu quả.

"Trước đó, sư tôn và ta đang ăn đào nghe hát trong cung...khục, sư tôn đang dạy ta cố gắng tu hành như thế nào, Vân Tiêu sư muội liền đột nhiên đến, dọa ta nuốt cả hột đào! Vân Tiêu sư muội nàng nói trong lòng tràn đầy nghi hoặc, muốn xin sư tôn giải thích nghi hoặc cho nàng. Sư tôn cũng không dám khinh thường, Vân Tiêu sư muội rất ít khi hỏi, nhưng vấn đề mỗi lần, cũng có thể làm cho sư tôn giải đáp hồi lâu, còn dễ dàng bị sư muội phản bác... Quả nhiên, vấn đề Vân Tiêu sư muội lấy ra ngày hôm nay, làm cho sư tôn cũng vô pháp trả lời."

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiên tử lại lợi hại đến như vậy, có thể làm khó cả Thánh Nhân lão gia."

"Ngươi nói lời này cũng quá khách khí!" Đa Bảo chắp hai tay trong tay áo, cùng với Lý Trường Thọ ngồi xổm ở một góc bảo động, thầm nói: "Làm khó Thánh Nhân lão gia không phải là vấn đề của sư muội, mà là ngươi đấy, Trường Canh."

Ý cười của Lý Trường Thọ lập tức ngưng kết, sẽ không phải...

Đa Bảo thở dài: "Vân Tiêu sư muội hỏi chính là, nàng dường như rơi vào tình kiếp, trong đáy lòng luôn có niệm tưởng không chừng, thời khắc luôn nhớ tới một người, bên trong đại đạo cũng có thể thấy bóng dáng người này. Theo lý thuyết, nàng tu hành vô số năm tháng, không nên, cũng sẽ không có rung động như vậy, lo lắng chính mình là bị ám hại, muốn xin sư tôn ra tay kiểm chứng giúp nàng."

"Sau đó?" Lý Trường Thọ không khỏi truy vấn.

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Sư tôn ra tay suy tính, vì bị Thái Cực Đồ ngăn cản, lại tự tay dẫn tới lục tiên kiếm, thừa dịp Thái Cực Đồ không để ý phá vỡ uy năng Thái Cực Đồ, thấy được...ngươi."

Lý Trường Thọ: "..."

Phá án!

Trước đây chính mình tâm huyết dâng trào, đúng là bởi vì Thông Thiên Giáo Chủ dùng lục tiên kiếm, chọc mình một phát từ phía xa!

Hồng Hoang thật sự quá mức hung hiểm!

"Hắc hắc, sợ rồi sao?" Đa Bảo đạo nhân dùng đầu vai đụng vào Lý Trường Thọ: "Đừng lo lắng, sư tôn nói Đại sư bá khăng khăng bảo vệ ngươi, ngăn cách suy tính của sư tôn một lần nữa. Nhưng sư tôn còn nói, sư tôn chẳng qua là nhìn ngươi một chút, liền biết ngươi sau này tất nhiên không phải nhân vật tầm thường, cũng rất có duyên phận cùng với Tiệt Giáo chúng ta. Hơn nữa , Đại sư bá quả quyết sẽ không dùng chuyện như vậy để tính toán đệ tử Đạo Môn, bảo sư muội không cần lo lắng nhiều. Thấy không, sư tôn đây là đang thay ngươi nói chuyện!"

Chương 483. Ngày gì thế này?

Lý Trường Thọ không khỏi có một chút nghĩ không ra.

Thông Thiên Giáo Chủ lão gia vì cái gì...

Đa Bảo cười nói: "Bất quá, Vân Tiêu sư muội thật sự không dễ lừa gạt, lại liền hỏi sư tôn mấy cái nghi nan có quan hệ đến tình kiếp, hỏi cho sư tôn cũng có một chút không biết nên trả lời như thế nào. Ngươi nghĩ xem, sư tôn là Giáo Chủ lão gia cao quý, như thế nào cũng không thể ném đi mặt mũi ở trước mặt sư muội, cho nên liền mơ hồ nói vài câu...tiếp theo, sư muội chắc chắn sẽ đến tìm ngươi, hỏi ngươi năm cái vấn đề. Ngươi cần phải trả lời theo câu trả lời mà ta đã chuẩn bị. Nó phải giống hệt như suy tính của Sư phụ. Điều này sẽ làm cho mối quan hệ của ngươi và Vân Tiêu sư muội càng thêm củng cố, cũng có thể giữ gìn mặt mũi của sư tôn nhà ta. Hiểu chưa?"

Lý Trường Thọ nhíu mày trầm ngâm, nhỏ giọng hỏi: "Tiền bối, nếu như đệ tử nói không hiểu..."

Đa Bảo đạo nhân trừng mắt, trực tiếp đứng dậy, tay trái giơ cao đối với hư không, trong miệng hô to: "Tru Tiên Trận Đồ ở đâu!"

Tại Độ Tiên Môn, trên Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ đứng chắp tay ở giữa rừng, trong đáy lòng nhanh chóng suy tư.

Tru Tiên tứ kiếm treo ở trên đỉnh, hỏi ta xuân thu bao nhiêu mộng.

Thần tiên tuyệt vời như mây, vậy tại sao lại dùng tên thánh trong tâm trí.

Chà, tâm cảnh ký thác này hơi quá mức uyển chuyển, cho nên không thể biểu đạt một cách thông thường.

Cả người Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen, hai tay bóp thành trảo, không có chỗ nào đặt, toàn thân run rẩy, nghiến răng nghiến lợi một hồi.

Ngày gì thế này?

Thánh Nhân xuất hiện lôi hắn vào Tiệt Giáo?

Đại kiếp Phong Thần nhằm vào chính là Tiệt Giáo, từ trên xuống dưới Tiệt Giáo tử thương không đếm được, Thập Tuyệt Trận bắt đầu mất khống chế, Triệu Công Minh chết thảm, Tam Tiêu dùng Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận đấu với Thánh chết thảm, Vạn Tiên Trận càng là chết, phản, trốn, rời đi, hơn nửa Tiên Nhân đoạn giáo!

Tám đại đệ tử, bảy vị Tiên Nhân theo hầu, cuối cùng có mấy người còn nguyên lành?

Thông Thiên Giáo Chủ đánh ra chân hỏa, ở dưới cơn nóng giận muốn diệt thế, hoàn nguyên phong, hoả, thuỷ và thổ, cuối cùng cũng đều bị Đạo Tổ lão gia giam lại!

Hiện tại đi cùng với Tiệt Giáo, đó không phải là cứng rắn tiễn chính mình lên trên Phong Thần Bảng sao?

Mặc dù chính mình đã đi ở phía trước Phong Thần Bảng, trở thành chính thần tứ giai Thiên Đình hiện giờ, hơn nữa sẽ lập tức thăng tam giai, trên lý luận mà nói, đã không bị kiếp vận Phong Thần ảnh hưởng.

Nhưng!

Việc này, thật sự không an toàn.

Hôm nay, Lý Trường Thọ cuối cùng đã rõ ràng, vì cái gì Triệu đại gia nghĩa bạc vân thiên, vì cái gì Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu vui vẻ chơi đùa như vậy, vì cái gì Đa Bảo đạo nhân lại thoải mái không bị trói buộc như thế...

Tiệt Giáo từ trên xuống dưới vì sao lại lệch ra như vậy? Còn không phải do phía trên!

Khục, thận trọng.

Cái này gọi là gì?

Lý Trường Thọ ngửa đầu thở dài, Thánh Nhân lão gia ở cách vách nhà đã đưa ra một nhiệm vụ, xem ra Thánh Nhân lão gia nhà mình đã ngầm cho phép "Người bên ngoài mượn công cụ".

Tỉnh táo, tỉnh táo, càng là vào loại thời điểm này càng không thể bối rối!

Trong lòng đọc thầm «Ổn Tự Kinh», một loạt tác phẩm Bách Mỹ Đồ chậm rãi vờn quanh, nguyên thần của Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng, đạo tâm cấp tốc bình tĩnh trở lại.

Lúc này, suy nghĩ đầu tiên của Lý Trường Thọ không phải là vấn đề vô lý đến mức nào, mà là hoàn cảnh của chính mình.

Hắn là đệ tử Nhân Giáo, tiên thần Thiên Đình, bây giờ cũng coi như Kim Tiên che giấu không biết tên trong Hồng Hoang, nhưng so với Vân Tiêu tiên tử, không khác nào sao trời ảm đạm cùng với mặt trăng sáng tỏ.

Từ năm cái vấn đề mà Tiệt Giáo Thánh Nhân lão gia nói tới này, Lý Trường Thọ phát hiện ra...

Thánh Nhân lão gia có khả năng ở bên trên "chuyện nam nữ", có một tí xíu "quá lý luận hóa", lý giải việc này theo "đại đạo".

Nhưng, chuyện tình cảm, có thể sử dụng đạo lý để thuyết phục sao?

Đạo tính và nhân tính vốn là quan hệ này lên kia xuống, ngươi cường ta yếu.

Cái gọi là đạo tính, chính là độ phù hợp giữa Luyện Khí Sĩ cùng với đại đạo.

Thường nghe người ta nói thời gian tu đạo càng lâu, càng là tuyệt tình diệt tính, kỳ thật có thể hiểu thành 【tương dung cùng đạo, đạo tính tăng trưởng 】, về phần làm người, làm việc, đều lấy góc độ【 Đạo 】để nhìn.

Cái gọi là nhân tính, có thể hiểu thành linh tính vạn linh, chính là phẩm tính, tư dục của bản thân Luyện Khí Sĩ.

Lý Trường Thọ đã từng đọc một bản điển tịch của Phục Hi đại lão, bên trong nói đến ảnh hưởng của "Đạo tính" và "Nhân tính" đối với Luyện Khí Sĩ, Lý Trường Thọ đã coi đó là kinh điển.

Trong đó có lời: Sinh linh tiên thiên lấy đạo tính chiếm đa số, sinh linh Hậu Thiên lấy nhân tính (linh tính) làm chủ.

Cho nên, Vân Tiêu nương nương thân là sinh linh tiên thiên, sinh ra nhân tính mới "Tình yêu nam nữ" , bản thân liền là một cái sự tình rất khó.

Lý Trường Thọ có thể phát giác ra được, trên người Vân Tiêu tiên tử tồn tại quá trình "đạo tính hạ thấp, nhân tính tăng nhiều", nhưng quá trình này rất chậm chạp, biên độ cũng không tính là lớn...

Cho nên, vô luận cân nhắc từ góc độ nào, hiện tại quan hệ giữa hắn cùng với Vân Tiêu tiên tử, nói đơn thuần một chút chính là thưởng thức lẫn nhau, miễn cưỡng xem như là bạn tâm giao.

Tất nhiên, Lý Trường Thọ không thể không thừa nhận, bởi vì trên người Vân Tiêu tiên tử có quá nhiều nhân quả, hơn nữa ở phía trước chính là đại kiếp Phong Thần, cho nên hắn đang tận lực áp chế, né tránh hảo cảm đối với Vân Tiêu tiên tử.

Nhưng nếu nói hiện nay Vân Tiêu tiên tử liền mê mẩn hắn, như vậy liền kiên quyết không có khả năng.

Trong này, hẳn là có người đã ám chỉ cho Vân Tiêu tiên tử - người không hiểu những điều này, đưa cảm giác của nàng đối với hắn, từ một chút xíu cảm giác mơ hồ, dẫn đến hảo cảm có khuynh hướng tình yêu nam nữ.

Người này...rất có thể chính là Đại Pháp Sư.

Nhưng vô luận là Thông Thiên Giáo Chủ cũng tốt, Đại Pháp Sư cũng tốt, đã có ai chân chính đi tìm hiểu qua Vân Tiêu tiên tử? Lại có ai sẽ cảm thấy, Vân Tiêu tiên tử không hiểu chuyện nam nữ?

Nhưng Lý Trường Thọ biết, Lý Trường Thọ hiểu.

Nàng, thật sự không phải là rất hiểu.

Mặc dù Vân Tiêu tiên tử có thực lực mạnh, tu đạo lâu, nhưng tại lĩnh vực này, nàng cũng chỉ là người mới vụng về.

Vân Tiêu tiên tử đã vô tình thể hiện lòng tốt của bản thân với hắn mấy lần khiến đạo tâm của hắn dao động, nhưng lần nào Vân Tiêu tiên tử cũng mang theo một nụ cười khúc khích, điều đó vô tình tiết lộ rằng giữa hai người vẫn còn có một khoảng cách xa…

Lý Trường Thọ tóm tắt ngắn gọn, nếu hôm nay hắn thực sự trả lời năm câu hỏi này theo an bài của Thông Thiên Giáo Chủ, như vậy vấn đề bày ở trước mặt chính mình liền sẽ có ba cái.

Thứ nhất, Vân Tiêu tiên tử rất có thể sẽ rơi vào mâu thuẫn của chính nàng.

Thứ hai, chính hắn sẽ bị nhân quả Tiệt Giáo bảo hộ, nhất định phải toàn lực tính toán đại kiếp Phong Thần.

Thứ ba, hắn cùng với Vân Tiêu tiên tử ở chung tới trình độ nhất định, liền sẽ rơi vào tình huống xấu hổ không còn gì để nói, điều đó phụ thuộc vào sự hiểu biết về Đạo của Lý Trường Thọ, so với Vân Tiêu tiên tử mà nói là quá mức nông cạn.

Chương 484. Nhàn rỗi như vậy

Tiến hành phá cục như thế nào, mới có thể giữ gìn mặt mũi của Thánh Nhân, làm cho Vân Tiêu tiên tử vui vẻ, lại sẽ không ảnh hưởng đến tiết tấu tu đạo của chính mình bây giờ?

Khó!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cẩn thận thưởng thức năm cái vấn đề và đáp án tiêu chuẩn mà Đa Bảo đạo nhân thuật lại kia, hắn thậm chí có thể suy diễn ra, tình hình tại Bích Du Cung lúc đó...

【 Thông Thiên Giáo Chủ ngồi ở trong mây mù lượn lờ, giọng nói trong trẻo phiêu phiêu miểu miểu, rơi vào trong tai Vân Tiêu tiên tử đang có tâm sự nặng nề.

"Vân Tiêu, ngươi đi tìm người kia, chỉ cần hỏi hắn năm vấn đề:

Hướng đi của đại đạo, âm dương như thế nào?

Đâu là điểm cắt giữa ưu và nhược điểm?

Vạn linh đồng loại, khác biệt chỗ nào?

Thiên địa có tận cùng, vô tận là gì?

Nay ta đến đây, ngươi nghĩ như thế nào?

Như hắn đáp:

Bất cứ nơi nào đại đạo đi, mọi thứ là âm dương.

Giữa ưu và khuyết điểm, làm theo trái tim.

Vạn linh đồng loại, khác nhau bản tâm.

Thiên địa có tận cùng, nhưng ý thì vô tận.

Nay ngươi tới, giải đăm chiêu của ta.

Như vậy, ngươi chính là đạo lữ định mệnh của ta, ngươi và ta có thể đi trên cùng một con đường, tận hưởng tình quả. " 】

Từ năm vấn đề và đáp án này cũng có thể thấy được, đạo hạnh của Thông Thiên Giáo Chủ xác thực vô cùng cao thâm, có thể trực tiếp lý giải đại đạo.

Đổi một bộ đáp án khác?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên hiện ra hình ảnh, một phương trận đồ mang theo bốn thanh tiên kiếm đuổi theo chính mình kêu đánh kêu giết, cả người lập tức run lên.

Vào giờ phút này, Đạo Nhân Giấy của hắn còn đang bị Đa Bảo túm, căn dặn lặp đi lặp lại năm cái đáp án này, bảo hắn học từng đáp án tương ứng với mỗi vấn đề, đừng học thuộc lòng, đề phòng Vân Tiêu tiên tử thay đổi thứ tự.

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, trong lòng đã có giải pháp.

Bản thể trực tiếp từ dưới đan phòng, rời khỏi sơn môn thông qua Địa Mạch Na Di Trận phía dưới Tiểu Quỳnh Phong, đi về hướng Đông Hải Chi Tân.

Hắn tính toán con đường đi thẳng từ Độ Tiên Môn đến Tam Tiên Đảo, tìm một thị trấn ven biển có phong cảnh không tồi, đứng ở bên trong một mảnh rừng hoa đào, lẳng lặng chờ Vân Tiêu tiên tử đi đến từ phía tây.

Chủ động đi ra ngoàilà để tránh trực tiếp tiết lộ vị trí của Độ Tiên Môn cho Đa Bảo đạo nhân.

Sở dĩ dùng bản thể...

Là do Thánh Nhân lão gia đang nhìn!

Hắn lại dùng Đạo Nhân Giấy lừa gạt đến lừa gạt đi, Tru Tiên Tứ Kiếm cũng sẽ không chỉ cảnh cáo đơn giản như vậy!

Ở trong bảo động, Đa Bảo đạo nhân đã lấy ra tấm bảo kính giống như đã từng quen biết kia, hà hơi đối với tấm kính, thi triển thần thông pháp thuật, hiện ra nơi bản thể Lý Trường Thọ đang đứng.

Hai mắt của Đa Bảo đạo nhân không khỏi tỏa sáng, liếc nhìn lão thần tiên tóc trắng xoá bên người này, lại nhìn thanh niên đạo sĩ bên kia, chậc chậc cười không ngừng.

Lập tức, Đa Bảo đạo nhân túm Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", đi về hướng Đông Hải, trốn ở một nơi gần bản thể của Lý Trường Thọ.

Bản thể Lý Trường Thọ còn chưa kịp chờ đợi Vân Tiêu tiên tử, ở phía Đạo Nhân Giấy...

"Đại sư huynh?" Một tiếng gọi khẽ vang lên từ phía xa bảo động, hai đạo lưu quang bay vụt tới, hóa thành hai bóng hình xinh đẹp.

Vị bên trái, váy kim sa, mũ phượng đơn giản, thắt lưng quấn quanh eo, thướt tha vũ mị, tư thái cao gầy, vài dải ruy băng màu vàng lơ lửng quanh người, tự có ý cảnh xuất trần kinh thế.

Đây là nữ tiên đứng đầu Tiệt Giáo, một trong bốn đại đệ tử nội môn - Kim Linh Thánh Mẫu.

Vị phía bên phải kia, người mặc váy dài xanh lá mạ, cài Lưu Vân Trâm, hai lọn tóc dài rũ xuống trước người, thân hình như thiếu nữ, dáng người tinh xảo, trong tay lại bưng một cây phất trần, có một loại cảm giác đạm bạc lạnh nhạt, dường như cũng không quá quan tâm đối với mọi thứ.

Vị cao nhân này, trước đây Lý Trường Thọ đã từng gặp, chính là Quy Linh Thánh Mẫu - một trong bốn đại đệ tử nội môn Tiệt Giáo.

Đúng vậy, tổng cộng có bốn đại đệ tử nội môn, bên này có ba vị tới, cũng đều trốn ở bên trong "Hư không bảo động" của Đa Bảo đạo nhân.

Làm gì đấy?

Hẹn hò giấu mặt?

Lý Trường Thọ đột nhiên bị căng thẳng, thật sự muốn xin Huyền Đô Đại Pháp Sư mang theo Tháp đại gia tới một chuyến.

Hắn đợi trái đợi phải, vẫn như cũ không thấy bóng dáng của Vân Tiêu, ngược lại là trong bảo động của Đa Bảo đạo nhân lại tiếp thêm một nhóm...hảo hán Tiệt Giáo.

Đầu tiên là một tiếng "Sư phụ", Hỏa Linh Thánh Mẫu cùng với Kim Quang Thánh Mẫu, mang theo hơn mười vị Tiên Nhân Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo giết tới.

Lại nghe vài tiếng "Đại sư huynh", Bồng Lai Đảo, Hỏa Long Đảo, Cửu Long Đảo đều có người tới.

Lý Trường Thọ uyển chuyển nói rằng Vân Tiêu tiền bối sẽ có thể không hài lòng, Đa Bảo đạo nhân bình tĩnh cười một tiếng, làm cho bảo động...

Dầy hơn mấy lớp.

Sau đó, từng đạo ánh mắt xung quanh nhìn về phía Lý Trường Thọ, tràn đầy từ ái và sự quan tâm.

Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể khẽ thở dài, cũng may trước đây đã sớm có ứng đối, để cho bản thể thông qua " phương thức vật lý " che giấu hình dáng thật, lại thi triển mấy tầng chướng nhãn pháp...

Chỗ chết người nhất chính là, Lý Trường Thọ ẩn ẩn cảm giác được, đạo vận Thái Cực Đồ dường như lại có dao động.

Tám thành, Thông Thiên Giáo Chủ lão gia cũng đang nhìn chăm chú nơi đây.

Tóm lại là không có khả năng, Thánh Nhân lão gia nhà mình...

Không có khả năng, khẳng định không có khả năng.

"Đến rồi đến rồi!" Kim Quang Thánh Mẫu đè ép giọng hô: "Quỳnh Tiêu sư tỷ vừa mới truyền âm, Vân Tiêu sư tỷ đã ra khỏi cửa!"

Đám đông trong động đất đột nhiên chấn động, mấy vị Tiên Nhân Tiệt Giáo có quen biết với Lý Trường Thọ, đều truyền âm động viên đối với Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" ở trong bảo động.

Bên kia đã có mấy vị tiên Tiệt Giáo "từng có tính danh trong đại kiếp Phong Thần " làm chuyện tốt, bắt đầu thương nghị dán chữ hỉ cùng với làm câu đối như thế nào...

Lý Trường Thọ: Họ thực sự nhàn rỗi như vậy?

Việc đã đến nước này, nếu Tiệt Giáo đã làm lần đầu tiên, cũng liền đừng trách người khác giáo làm mười lăm!

Lý Trường Thọ đã hạ quyết tâm sau này sẽ thể hiện 90% kỹ năng lừa dối của mình, vì những vị tiên Tiệt Giáo này, làm một bản " báo cáo kinh nghiệm phong tục đạo lữ Nhân Giáo "!

Trong tương lai liệu có thể dẫn đến đạo lữ Tiệt Giáo tăng vọt hay không, vậy thì không có quan hệ với tiểu đệ tử Nhân Giáo hưans.

Biện pháp, cũng đều là bị buộc xuất ra!

Trong bảo động, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" nói một câu: "Các vị đạo hữu, ta xin thả tâm thần về."

Nói xong, Đạo Nhân Giấy của hắn nhắm mắt ngưng thần, hơn mười vị Tiên Nhân xung quanh đều xưng thiện.

Trong rừng hoa đào, Lý Trường Thọ nâng cao tinh thần, lấy ra một cây sáo ngọc, tấu lên một giai điệu du dương.

【Trong lòng tự do bay nhảy ～ 】

Một đoá mây trắng dừng lại ở nơi xa, sau đó nhanh chóng bay xuống nơi đây.

Vân Tiêu...

Đã tới.

...

Đám mây rơi xuống, trên đó chở một vị tiên tử mặc áo trắng, Lý Trường Thọ quay đầu lại nhìn, tiếng sáo liền ngừng.

Chương 485. Tránh nặng tìm nhẹ, nắm chắc chủ động!

Không cần phải nói đôi mắt sáng nhẹ và đôi môi đẹp tuyệt thế của nàng, không cần khen ngợi khí tức không có một chút tì vết của nàng, nàng chẳng qua chỉ là đứng ở đó, lộ ra ý cười nhu hòa thoải mái dễ chịu, liền có thể làm cho người ta quên tốc độ chảy của dòng sông năm tháng, chỉ nguyện ngưng kết ở trong một cái chớp mắt này.

Với làn gió biển thổi qua, mái tóc dài và váy của nàng nhẹ nhàng tung bay về phía hắn.

Vân Tiêu tiên tử khẽ mở môi, mở miệng nói: "Làm sao chân thân của ngươi lại đến nơi này?"

Lý Trường Thọ vừa định nói một câu "còn không phải bị Thánh Nhân lão gia điểm danh", liền cảm giác có hai thanh đao gác ở trên cổ Đạo Nhân Giấy của chính mình.

Những tiên Tiệt Giáo ở trong bảo động đều sợ gặp nạn, Vân Tiêu thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần một chi tiết cũng đủ suy ra nhiều tình huống.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ mỉm cười than nhẹ, nói: "Trong đáy lòng có một chút xao động, liền muốn đi ra ngoài một chút. Lúc này mới biết, phần xao động này là vì tới nơi đây gặp mặt với tiên tử."

Trong bảo động, một đám nam tiên lộ vẻ mặt chấn kinh, không ít nữ tiên hai mắt tỏa ánh sáng.

"Hì hì..." Vân Tiêu cười khẽ, bay ra từ trong đám mây, Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, hai người ngược lại là có một chút ăn ý, nhàn nhã đi dạo ở chỗ này.

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi và ta đều có tính khí không thích ra ngoài, ngày hôm nay lại đều đi ra, chỉ sợ là có việc sắp phát sinh."

"Có lẽ là do ta ảnh hưởng đến ngươi." Vân Tiêu hơi có một chút áy náy, nói: "Trước đây ta đi cầu lão sư giải thích nghi hoặc, lão sư suy tính tình huống của ngươi, hẳn là đã khiến cho trong đáy lòng của ngươi bất ổn."

Lý Trường Thọ: "..."

Thật sự, phần thẳng thắng này của Vân Tiêu tiên tử, liền khiến cho hắn cảm thấy hơi xấu hổ.

Nhưng Lý Trường Thọ chỉ có thể cười nói: "Ồ? Giáo Chủ lão gia lại đích thân suy tính ta? Chuyện này thật sự làm cho ta có một chút thụ sủng nhược kinh."

Vân Tiêu bị giọng điệu phóng đại của Lý Trường Thọ chọc cho liên tục cười khẽ: "Ta đã bí mật dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu che đậy thiên cơ nơi đây, ngươi có nói như vậy, lão sư cũng không nghe được."

Lý Trường Thọ: Bọn họ đang ở ngay dưới chân chúng ta, ở ngay dưới chân chúng ta!

Nói trở lại, môn thần thông này của Đa Bảo tiền bối, Lý Trường Thọ hắn nguyện ý xưng là tuyệt chiêu.

"Thánh Nhân lão gia có nghe được hay không, chúng ta cũng đều phải tôn kính!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Không thành Thánh rốt cuộc cũng chỉ là sâu kiến, sau khi thành Thánh mới có thể siêu thoát. Trong thiên địa này, sáu vị Thánh Nhân chính là sáu ngọn núi cao, ngươi và ta đều ở dưới cái bóng của núi."

Vân Tiêu tiên tử nhẹ nhàng gật đầu, ôn nhu nói: "Là do ta chưa từng nghe chỗ đạo tâm của ngươi hướng tới."

"Luyện Khí Sĩ chúng ta, hướng tới đều là siêu thoát thiên địa, đại đạo, tìm được bản ngã." Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng, nhẹ nhàng lay động sáo ngọc: "Ta tự nhiên cũng không thể tránh được "tục" này."

Vân Tiêu cười nói: "Nếu theo như ngươi nói, ta cũng chỉ là tục nhân mà thôi."

Đúng vào lúc này, lại một thanh đao gác ở trên cổ Đạo Nhân Giấy, Đại sư huynh Tiệt Giáo không nguyện ý lộ ra tính danh nào đó thâm trầm nói: "Đừng có đổi chủ đề, mau nói chính sự, thuận tiện cũng để cho chúng ta mở mang tầm mắt."

Đám nam tiên Tiệt Giáo trong bảo động kia cùng nhau xưng thiện.

Tại ranh giới rừng đào, Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn.

Vân Tiêu tiên tử ngạc nhiên hỏi: "Làm sao vậy?"

Còn có thể làm sao, chính là bị bắt cóc!

"Tiên tử khi cười thật sự xinh đẹp." Lý Trường Thọ thở dài: "Ta tìm tòi trong bụng, còn muốn ngâm thơ làm phú nhân dịp này, lại phát hiện ra những thi từ chính mình biết kia, không lột tả được nửa phần xinh đẹp của tiên tử, chỉ có thể dùng một câu xinh đẹp như vậy để tán dương."

Trong bảo động, không ít Tiên Nhân Tiệt Giáo yên lặng lấy ra ngọc phù ghi chép...

Vân Tiêu tiên tử không khỏi nhìn về phía bên cạnh, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng: "Ngày hôm nay sao ngươi lại dùng nhiều ngôn ngữ như vậy?"

Lý Trường Thọ nói: "Tiên tử có biết, hoa đào ở bên trong Nhân Tộc chúng ta có ý nghĩa gì?"

Vân Tiêu hơi bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền cười rạng rỡ, sau đó cũng chắp hai tay sau lưng, nói: "Nếu lòng ngươi cũng có một chút rung động, vậy thì...ta có thể hỏi ngươi mấy vấn đề?"

"Mời tiên tử hỏi."

"Hướng đi của đại đạo, âm dương như thế nào? Đâu là điểm cắt giữa ưu và nhược điểm? Vạn linh đồng loại, khác biệt chỗ nào??"

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, nói ra đáp án tiêu chuẩn.

Đi thi biết đề trước, điểm tối đa.

Mà hai vấn đề mấu chốt nhất đằng sau, Vân Tiêu tiên tử lại có một chút chần chờ, ánh mắt nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, phảng phất như đang suy tư, lại giống là muốn nói.

Lý Trường Thọ thản nhiên nhìn nàng, trong đáy mắt mang theo vài phần bình yên, trong mắt tràn đầy ôn hòa.

Vân Tiêu giống như có điều suy nghĩ, nói: "Ngươi đáp, cũng không tệ..."

"Tiên tử còn có gì muốn hỏi không?"

Lý Trường Thọ chủ động ám chỉ, Vân Tiêu dường như không có nhận được tín hiệu, nhẹ nhàng lắc đầu.

Vân Tiêu nói: "Kỳ thật, đây là vấn đề của lão sư, ngươi đáp cũng phù hợp với câu trả lời của lão sư, ta đại khái đã sáng tỏ, bản thân đã rơi vào kiếp. Kỳ thật, sau khi ta trở về trên đảo, lại quyết ý đến đây tìm ngươi, đã biết đáp án là cái gì."

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiên tử...hôm nay ta có thể gọi tiên tử vài tiếng Vân Tiêu?"

"Ừm." Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, nhu tình trong mắt lưu luyến, đưa tay lên chạm vào một sợi tóc, nói khẽ: "Chỉ cho phép ngươi gọi ở chỗ này, ở trước mặt huynh trưởng tỷ muội của ta, vẫn cần phải chú ý một chút."

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, hai người tiếp tục dạo bước giữa khu rừng, nhưng lúc này Lý Trường Thọ đã thổi lên kèn lệnh phản kích Tiệt Giáo.

"Vân Tiêu, ngươi và ta không bằng nói ra ấn tượng trong mắt lẫn nhau."

Bước đầu tiên, tránh nặng tìm nhẹ, nắm chắc chủ động!

Bên trong rừng hoa đào, Lý Trường Thọ chủ động hỏi ra một câu, Vân Tiêu tiên tử chậm rãi trả lời: "Ngươi trong mắt ta...là giỏi mưu tính, có tiến có lùi, làm việc thận trọng, không dính nhân quả, có rất nhiều điểm tương đồng với ta. Tuy là sinh linh Hậu Thiên, chỉ mới tu hành mấy trăm năm, cũng đã đứng sừng sững giữa thiên địa, coi như không đề cập tới đạo thừa bối cảnh, cũng có nhiều chỗ độc đáo."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ chột dạ một hồi, luôn cảm thấy lời phàn nàn của Linh Nga đối với chính mình, càng gần gũi hơn với con người thực của mình.

Đây chính là【cái nhìn đầu tiên đều đẹp, phần đời còn lại lộn xộn】phổ biến.

Vân Tiêu nhẹ giọng hỏi: "Ta nói như vậy có sót chỗ nào không?"

"Vân Tiêu đạo hữu, chúng ta hãy tìm kiếm sự thật từ trong chân thật." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Không phải là Thánh Nhân, làm sao lại không có chỗ thiếu sót?"

Ý cười của Vân Tiêu càng nhiều hơn, bước chân cũng càng trở nên nhẹ nhàng, ôn nhu nói: "Vậy ngươi khi làm việc lo trước lo sau, luôn câu nệ hai chữ quy củ, mưu lược tính toán quá nhiều, có vẻ hơi thâm trầm. Ta nói như vậy, ngươi có cảm thấy tức giận?"

Chương 486. Chế định tiêu chuẩn

"Chuyện này, nghe ngươi nói như vậy, vẫn sẽ có một chút thất lạc." Lý Trường Thọ híp mắt cười, lại nói: "Vậy đến lượt ta, ngươi trong mắt ta...không giống với phàm tục, đám mây không hạ xuống. Lúc trước vào lúc mới gặp ngươi ở trên Tam Tiên Đảo, lại đột nhiên "Ài, ta dường như đã từng gặp vị tiên tử này ở nơi nào". Sau đó nghe ngươi răn dạy hai vị tiên tử Quỳnh, Bích, lại cảm thấy ngươi xử sự có độ, làm việc ổn trọng, rất có phong thái Đại tỷ, ở bên người ngươi liền có một chút cảm giác an tâm..."

"Được rồi!" Vân Tiêu ngắt lời hắn, hai gò má trắng nõn hiện lên một chút ửng đỏ: "Những lời này của ngươi thường thường không có gì lạ, sao lại làm cho người ta nghe cảm thấy khẩn trương. Vậy thì, ngươi cũng có thể nói chỗ thiếu sót của ta."

Trong bảo động, một đám tiên nam tiên nữ Tiệt Giáo tiên lập tức vểnh tai.

Lý Trường Thọ cơ hồ thuận miệng liền nói: "Không có một chút khuyết điểm nào, không có thiếu sót."

Có sao nói vậy, bản thân ngươi xác thực như thế, chỉ là quanh người có mấy cái "lỗ đen nhân quả" đứng.

Vân Tiêu không khỏi xoay người sang chỗ khác, sẵng giọng: "Ngươi thật là!"

Lý Trường Thọ vội vàng nhận lỗi, không bao lâu Vân Tiêu liền buồn cười quay đầu lại, mỉm cười càng thêm ôn nhu.

Trong bảo động, Đa Bảo đạo nhân trầm ngâm đôi chút, nhỏ giọng hỏi: "Đây không phải là mâu thuẫn trước sau sao? Ngươi vừa mới nói không phải Thánh Nhân đều sẽ có thiếu sót, sau đó liền nói như vậy..."

"Đại sư huynh, ngươi không hiểu được chuyện này." Kim Quang Thánh Mẫu hừ một tiếng: "Đây chính là chỗ lợi hại của vị đệ tử Nhân Giáo này, chẳng trách coi như là Vân Tiêu sư tỷ cũng bị hắn lừa gạt."

"Không sai." Kim Linh Thánh Mẫu lạnh nhạt nói: "Nếu như vừa rồi vị Hải Thần này nói mấy thứ khuyết điểm, chỉ sợ là đều sẽ làm cho Vân Tiêu sư muội không vui, đây chính là chỗ cao minh."

Lý Trường Thọ: "..."

Ca ở phía trên thật tâm thật ý yêu đương, các ngươi ở phía dưới ghi chép bút ký vậy thì cũng thôi, còn giảng giải ngay tại hiện trường!

Bất quá, lúc này đã là hoàn thành bước đầu tiên, quyền chủ động chủ đề đã là vững vàng nằm ở trong tay Lý Trường Thọ.

Không chỉ là trò chuyện cùng với Vân Tiêu, coi như là lực chú ý của chúng tiên Tiệt Giáo, cũng bị hắn nắm giữ ở trong tay.

Tiến đến bước thứ hai: Lấy tiến làm lùi, chế định tiêu chuẩn.

Bên trong từng hoa đào, Lý Trường Thọ bẻ một nhánh hoa đào, cắm ở bên trong sáo ngọc, nhẹ nhàng quơ.

"Vân Tiêu, ngươi có bao giờ nghĩ tới, nếu ngươi và ta kết thành đạo lữ, sẽ là tình huống nào?"

Vân Tiêu tiên tử không khỏi ngẩn ra, cũng là lần đầu tiên có giọng điệu oán trách rõ ràng.

Nàng ôn nhu nói: "Sao lại đột nhiên nói những thứ này? Ta và ngươi lúc này chẳng qua là quen biết, mặc dù có quan tâm lẫn nhau, nhưng những chuyện này không phải còn quá sớm để nói?"

Lý Trường Thọ đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, tán thưởng thật không hổ là tiên tử hắn xem trọng, đúng là không loạn một chút nào, ý nghĩ vô cùng rõ ràng.

Nhưng sau đó, Lý Trường Thọ liền có một chút bất đắc dĩ...

Nếu điều này thật sự tốt cho Vân Tiêu tiên tử, chẳng lẽ yêu đương phải chạy cự li dài tám cái nguyên hội? Chuẩn bị trước hôn nhân tám cái nguyên hội? Đính hôn tám...

Khục, nghĩ quả đào, nghĩ quả đào.

Theo kế hoạch trước đây, Lý Trường Thọ tiếp tục hướng dẫn từng bước.

Thấy sắc mặt của Lý Trường Thọ có một chút thất lạc, Vân Tiêu hơi suy nghĩ, lại nói khẽ: "Nhưng ngươi và ta chỉ cần ngày bình thường gặp nhau nhiều nói chuyện nhiều hơn, tự nhiên sẽ...nhanh hơn một chút..."

Lý Trường Thọ vừa muốn nói tiếp, chợt cảm thấy đao trên cổ của Đạo Nhân Giấy chính mình, lại thêm hai thanh.

Hắn ấm giọng nói: "Ta cũng muốn gặp ngươi nhiều hơn."

Những thanh đao nhỏ đáng yêu kia, lập tức cách cái cổ Đạo Nhân Giấy của hắn xa hơn một chút.

"Vậy thì." Vân Tiêu hỏi: "Chúng ta mỗi năm trăm năm gặp nhau một lần, có được không?"

Lý Trường Thọ: "…"

Năm trăm năm, hầu tử cũng đều có thể ra tù!

Một trong những trở ngại lớn khi sinh linh tiên thiên cùng với sinh linh Hậu Thiên yêu thương nhau, xem ra chính là khái niệm thời gian có phần bất đối xứng này.

Mặc dù Lý Trường Thọ không có một chút dị nghị nào đối với chuyện này, thậm chí còn muốn nâng hai chân tán thành.

Nhưng mà, mấy thanh đao kia...

"Kỳ thật không cần câu thúc như vậy..." Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu ngươi muốn gặp ta, liền tới tìm ta, nếu ta muốn gặp ngươi, liền đi tìm ngươi. Chẳng qua là ngươi thường xuyên bế quan, ta cũng không biết làm như vậy có làm phiền ngươi hay không?"

"Đã đến cảnh giới như vậy, bế quan chẳng qua là không muốn để cho chính mình nhàn hạ mà thôi." Vân Tiêu nói: "Ngươi có thể đi lên trên đảo vào bất cứ lúc nào, ta cứ mỗi năm trăm năm sẽ đi tìm ngươi một lần, được chứ?"

"Theo như lời tiên tử nói! Ta có một ít ý nghĩ, Vân Tiêu có muốn nghe một chút?"

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt lấp lánh.

Lý Trường Thọ cười nói: "Giữa ngươi và ta, cũng là một lần tu hành, thành đạo lữ chính là đạo quả, ở trên đoạn đường sau này, cũng nên phân chia một số cảnh giới."

—— Chế định tiêu chuẩn.

"Ừm?" Vân Tiêu không tự chủ được tò mò: "Chuyện này còn có cảnh giới nào?"

"Đương nhiên là có." Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút: "Ta chia làm cảnh giới hảo cảm, cảnh giới động tâm, cảnh giới nóng lên, cảnh giới lửa nóng, cảnh giới nhân duyên, nếu như cảnh giới nhân duyên đại thành, tất nhiên là đạo lữ."

Vân Tiêu hỏi: "Mấy cảnh giới này lại nên phân chia như thế nào?"

Lý Trường Thọ hắng giọng, tiên thức đảo qua bảo động, tự nhiên không bắt giữ được bất luận vết tích gì.

【 Tiệt Giáo, bảo trọng. 】

Hắn cười nói: "Cũng rất đơn giản, gặp nhau, có thể nghe, cảm nhận được lẫn nhau, hợp tính nhau, nguyện trò chuyện cùng với đối phương, đó chính là cảnh giới hảo cảm."

Trong rừng hoa đào, Vân Tiêu chậm rãi gật đầu, có một chút tán thành.

Trong bảo động, nam tiên nữ tiên Tiệt Giáo liếc mắt nhìn nhau, từng người giống như có điều suy nghĩ, hơn phân nửa lộ vẻ mặt giật mình, cầm ngọc phù, ghi chép không sót một chữ.

Liền nghe Lý Trường Thọ tiếp tục nói: "Nếu cả hai có hảo cảm với nhau, cảnh giới sẽ tăng lên rất nhau, nếu chỉ vừa có hảo cảm, liền phải trải qua một ít trắc trở. Trò chuyện với nhau mấy lần, mấy chục lần, lại tìm ra điểm sáng của đối phương, một khi đáy lòng nảy sinh ý định muốn thân thiết với đối phương hơn, muốn nói chuyện nhiều hơn với đối phương, đây chính là cảnh giới động tâm."

Hồ nữ Thanh Khâu không muốn lộ ra tính danh nào đó, yên lặng xì một tiếng khinh miệt.

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Như vậy, ngươi và ta chính là đang ở trong cảnh giới nóng lên?"

Lý Trường Thọ nói: "Ừm, cảnh giới nóng lên có nghĩa là quan hệ giữa hai người hòa thuận hơn, giao tiếp không bị cản trở, đạo tâm gần nhau hơn. Cảnh giới này có thể cực nhanh, cũng có thể vô cùng chậm chạp, không đồng nhất."

"Vậy, cảnh giới lửa nóng là gì?"

"Chính là lửa nóng trong lòng, sẵn sàng làm mọi thứ cho nhau, không dung được người bên cạnh nói xấu người trong lòng, cũng không dung được người trong lòng của chính mình chịu ủy khuất, đây chính là tim như lửa nóng. Ở bên trên cơ sở như vậy, nguyện ý phấn đấu quên mình vì đối phương, không để ý nhân quả, đây chính là đột phá, bước vào cảnh giới nhân duyên."

Chương 487. Cầu viện phá cục, hạ cánh thuận lợi

Vân Tiêu lộ vẻ mặt giật mình, cẩn thận suy nghĩ, lại có một chút nghiêm túc nói: "Vậy ta và ngươi còn phải tiếp tục tu hành, lúc này ta còn chưa thể không để ý nhân quả vì ngươi."

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này, kỳ thực không cần nói.

"Việc này không gấp được!" Lý Trường Thọ cười nói: "Vân Tiêu cùng với Triệu Công Minh...huynh trưởng, còn có hai vị tiên tử, tuy không phải là tình yêu nam nữ, cũng có thể nguyện ý phấn đấu quên mình vì nhau. Đây cũng là điều ta hâm mộ nhất."

Lão Tử trên cao, hai chữ muội muội quả nhiên là không kêu được!

Vân Tiêu nói: "Ta có thể hỏi thêm một câu được không?"

"Cứ tự nhiên."

"Ngươi và sư muội của ngươi, đã đến cảnh giới nhân duyên hay chưa?" Vân Tiêu nhẹ nhàng chớp mắt hỏi.

Cơ hồ chỉ là một cái chớp mắt, trong bảo động hiện ra đao quang kiếm ảnh, từng thanh từng thanh đao kiếm gác ở trên cổ Lý Trường Thọ, thậm chí trong đó còn trộn lẫn khí tức Chí Bảo Tiên Thiên nào đó...

Câu hỏi mất, mất mạng?

Nhưng Lý Trường Thọ làm sao dám nói lung tung việc này!

Mỗi một câu nói vào lúc này, nói không chừng sau này đều sẽ được xác minh, nhất là đối với chuyện này!

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ chỉ có thể gánh chịu áp lực đầy trời, nói: "Còn kém một ít. Lúc này nàng mới tu hành được bao lâu, cũng là do một tay ta nuôi nấng, ta ở chung sớm chiều cùng với nàng, trong đáy lòng tự nhiên có mấy phần yêu thích đối với nàng, chẳng qua là tính tình của nàng còn quá mức xốc nổi, thiếu thành thục."

Làm sao bây giờ?

Kế tiếp hẳn là câu hỏi mất mạng thứ hai: "Chọn ta hay là chọn nàng"?

Vân Tiêu tiên tử làm sao lại đột nhiên...

Quả nhiên, nữ tử đều là không thể thoát khỏi vấn đề này...

"Vậy là tốt rồi." Vân Tiêu nhẹ nhàng thở ra.

Đến rồi đến rồi!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ kêu rên một hồi, đã chuẩn bị hô to "Ta đã từng chảy máu vì Nhân Giáo, ta đã từng chịu đánh vì Nhân Giáo "!

Nhưng!

Vân Tiêu nói: "Nếu có cơ hội, ta cũng nên gặp nàng."

Cái trán của Lý Trường Thọ toát ra mấy cái dấu hỏi, lời này của Vân Tiêu tiên tử...có ý tứ gì?

"Linh Nga và ta cũng coi như là thanh mai trúc mã, ngươi hẳn là để ý việc này?"

"Tất nhiên là để ý!" Trong mắt Vân Tiêu mang theo ánh sao: "Nhưng sự tình giữa ngươi và ta, cũng không phải là do ngươi cố ý trêu chọc, là do ta động tình niệm đối với ngươi trước, đây chính là thua ngươi một hồi, chỉ có thể nuốt quả đắng. Việc này cũng không có gì đáng để tranh đoạt, đạo lữ cuối cùng bất quá chỉ là làm bạn tu hành, giúp đỡ lẫn nhau. Ngày hôm nay ngươi chờ ta ở chỗ này, hẳn chính là nghe theo sự an bài của lão sư, Đa Bảo sư huynh, mà lúc này ta bị tư tâm quấy phá, cũng không muốn cự tuyệt ý tốt của lão sư cùng với Đa Bảo sư huynh. Nhưng mọi thứ đều phải nói đạo lý, cũng không thể bởi vì ý nghĩ cá nhân của ta, mà để cho ngươi chặt đứt tình niệm nguyên bản, đó chẳng lẽ không phải là quá mức ngang ngược."

Lý Trường Thọ thở dài, nhìn lên mây trên bầu trời, buồn bã nói: "Đừng nói nữa, nếu lại nói như vậy, ta thật sự...liền muốn lửa nóng."

Vân Tiêu bị chọc cho liên tục cười khẽ, ở trong mắt của Lý Trường Thọ, nàng giống như tản ra ánh sáng nhu hòa.

"Không bằng chúng ta trao đổi một cái tín vật." Vân Tiêu nói: "Như thế cũng có thể thường xuyên tưởng niệm nhau. Đúng rồi, ta còn có một bức chân dung của ngươi, là Huyền Đô sư huynh đem đến cho ta."

Lý Trường Thọ cười nói: "Vậy trở về ta cũng có thể vẽ một bức hoạ của ngươi, treo ở chỗ tu hành của ta?"

Vân Tiêu lưu luyến nhìn về phía bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Tất nhiên là tuỳ ngươi."

Nói xong, nàng lấy ra một chiếc túi thơm từ trong tay áo, trên đó thêu một đám mây. Tay trái vươn ra sau vai, cắt một lọn tóc xanh, gói tóc xanh vào trong túi thơm, dùng cấm chế phong trấn, đưa tới.

Lý Trường Thọ dùng hai tay tiếp nhận, suy đi nghĩ lại, lấy ra một đồng tiền ở trong tay áo, chính là một đồng bên trong Lạc Bảo Kim Tiền kia, đưa cho Vân Tiêu.

Vân Tiêu vội nói: "Sao ngươi lại tặng linh bảo cho ta? Ngươi và ta tương giao, nên thanh đạm không vụ lợi mới đúng."

"Để vật này ở chỗ của ngươi, ta mới an tâm nhất." Lý Trường Thọ lại lấy ra một đồng tiền khác, trong mắt nhiều hơn một chút ôn nhu, cười nói: "Bọn chúng cũng chia âm dương, là thích hợp nhất."

Lúc này Vân Tiêu mới không chối từ, thu Lạc Bảo Kim Tiền vào.

Tặng ta một lọn tóc xanh, ta sẽ báo đáp nhân quả.

Chẳng qua là, Vân Tiêu cũng không biết đồng tiền này ẩn chứa thâm ý nào, mà Lý Trường Thọ cũng sẽ không giải thích nhiều.

"À." Vân Tiêu nói: "Ta còn muốn chuyển một vật của ta cho sư muội ngươi."

Trong lúc nói chuyện, nàng gỡ trâm cài đầu trên đầu xuống, đưa cho Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lập tức không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể tiếp nhận trâm cài đầu.

Sự giáo dục mà hắn nhận được không cho phép hắn làm loại chuyện bắt cá hai tay này!

Tru Tiên Tứ Kiếm không đáng chú ý nào đó đang nhẹ nhàng rung động.

Ừm, Thông Thiên Giáo Chủ lão gia nhìn người thật chuẩn...

Lý Trường Thọ để tay lên ngực tự hỏi, không đề cập tới Tru

Tiên Tứ Kiếm treo trên đỉnh đầu, từng thanh từng thanh lưỡi đao ẩn nấp dưới chân, nữ tử như vậy, làm sao có thể cự tuyệt?

Khi Vân Tiêu nói, không bằng liền vẽ tranh ở trước mặt nàng, để nàng nhìn kỹ thuật của Lý Trường Thọ như thế nào, Lý Trường Thọ mỉm cười đáp ứng một tiếng, lấy ra một cuộn giấy trắng...

"Ồ... ?"

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng la lên mang theo sự kinh ngạc, lập tức thấy một đóa mây trắng vội vàng đến từ phía tây, một đạo nhân diện mạo đường đường, râu quai nón, người mặt áo giáp nhảy xuống từ trên mây.

"Nhị muội, lão đệ, các ngươi ở đây làm gì? Còn muốn vẽ cái gì?"

Bước thứ ba, cầu viện phá cục, hạ cánh thuận lợi.

Hơn mười vị tiên Tiệt Giáo tụ tập ở chỗ này, nếu như bại lộ, ngày hôm nay chắc chắn sẽ vô cùng xấu hổ, hai bên ai cũng không xuống đài được, vô cùng bất đắc dĩ!

Lúc này liền cần một kẻ quấy rối xuất hiện kịp thời!

Lý Trường Thọ đã sớm âm thầm dùng Đạo Nhân Giấy đi mời Triệu đại gia, nói rõ lợi hại một cách đơn giản, mời y đi tới nơi đây một chuyến.

Triệu Công Minh nhiệt tình vì lợi ích chung, nghĩa bạc vân thiên, vừa nghe nói việc này, lập tức ngựa không dừng vó chạy đến nơi đây.

"Đại ca." Vân Tiêu hạ thấp người hành lễ.

Lý Trường Thọ vái chào: "Tiền bối."

"Ha ha ha." Triệu Công Minh vuốt râu cười, ánh mắt phần lớn là ranh mãnh: "Như thế nào, không có quấy rầy các ngươi chứ? Ha ha ha ha!"

Vân Tiêu nói một câu "ta cũng nên trở về trên đảo", bốn mắt nhìn nhau cùng với Lý Trường Thọ, chính là nói thiên ngôn vạn ngữ.

Nhưng nàng vô luận bình tĩnh như thế nào, bóng lưng mờ mịt như thế nào, đi nhanh chóng như thế nào, đều không che giấu được, gương mặt nàng có một chút ửng đỏ...

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú về phía Đông Hải, trong đáy lòng ưu sầu một hồi.

Trơ mắt nhìn chính mình cùng với Tiệt Giáo liên lụy càng ngày càng sâu, trúng phải nhân quả của Vân Tiêu, nhưng chính mình lại không có cách nào cự tuyệt, càng không có khả năng trực tiếp làm rõ...

Đây chính là tính toán của Thánh Nhân.

Chương 488. Độn pháp cao thâm

Cử động lần này của Thông Thiên Giáo Chủ tất có thâm ý!

Nỗ lực lớn nhất mà Lý Trường Thọ có thể làm vào lúc này, chính là dùng phương pháp "phân tầng", làm cho Vân Tiêu nhận biết được rõ ràng quan hệ giữa bọn họ, cũng kéo dài vấn đề này về phía sau.

Nhân quả lớn của nhân duyên quả thật khó tính toán.

Một bàn tay to đột nhiên đè lên vai của Lý Trường Thọ.

Triệu Công Minh cười ha hả tiến tới, đánh một quyền vào xương sườn của Lý Trường Thọ, tự nhiên là không dùng quá nhiều khí lực.

"Ngươi được lắm, vô thanh vô tức Nhị muội ta liền đối với ngươi...hả?"

Cái trán của Lý Trường Thọ tràn đầy mồ hôi, vội vàng cười làm lành vài tiếng.

Đúng vào lúc này, phía sau đột nhiên có từng cỗ sát khí hiển hiện, Lý Trường Thọ quay người liếc nhìn, cái trán lập tức treo đầy vạch đen...

Một số lớn tiên Tiệt Giáo xuất hiện tại rừng hoa đào, một đám ma quyền sát chưởng, cầm đao kiếm trong tay.

Kim Linh Thánh Mẫu cầm Long Hổ Như Ý, Đa Bảo đạo nhân lấy ra một cái túi...

"Các vị!" Lý Trường Thọ liên tiếp lui về phía sau.

Đa Bảo đạo nhân chậc chậc cười một tiếng: "Mặc dù ngươi là tới làm theo ý tứ của sư tôn, nhưng làm sao lại cảm thấy, ngươi gợi đòn như vậy."

Đoàn người nhe răng cười ranh mãnh, Triệu Công Minh không biết chuyện cụ thể trước đây, cũng thức thời lui về phía sau mấy bước, kịp thời phân rõ giới hạn.

"Chậm đã!" Lý Trường Thọ đưa tay quát nhẹ, nghiêm mặt nói: "Các vị hẳn là không muốn biết, ở sau cảnh giới nhân duyên kia còn có cảnh giới nào?"

Chúng tiên Tiệt Giáo lập tức sửng sốt một chút.

Mà Lý Trường Thọ thì bình tĩnh cười một tiếng, lại là không nói thêm lời nào.

Tay trái bấm một cái pháp quyết đơn giản, một ngọn lửa dấy lên từ ngực, liền nghe "phừng" một tiếng, thân hình này bị ngọn lửa bao trùm trong nháy mắt, đảo mắt liền hóa thành một nắm tro tàn, tiêu tán theo gió.

Cả đám tiên kinh ngạc nói một câu: "Hắn đổi hóa thân vào lúc nào? !"

Chúng tiên Tiệt Giáo cũng đều quay mặt nhìn nhau, duy chỉ có Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, cùng với Đa Bảo đạo nhân, Triệu Công Minh ở phía sau đám người, hoặc là cười khẽ, hoặc là bĩu môi.

Lý Trường Thọ vừa mới rồi chính là bản thể, mà tình huống cực kỳ giống với "Đạo Nhân Giất Hải Thần tự huỷ" này, thật ra chính là một môn độn pháp cao thâm.

Ở bên ngoài mấy ngàn dặm, trong một chỗ động đá dưới mặt đất, một ngọn lửa nhẹ nhàng lấp lóe, thân hình Lý Trường Thọ đi ra từ trong đó.

Hắn vốn là phải lập tức rời đi, nhưng một vệt đạo vận trống rỗng xuất hiện, tụ ở quanh người hắn.

Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn xuống, thấy trên ngực xuất hiện một đạo hư ảnh tiểu Thái Cực Đồ to bằng cái tô, mà Thái Cực Đồ này nhẹ nhàng xoay tròn, chui vào trong cơ thể hắn...

Uy năng tăng lên gấp bội!

Lý Trường Thọ lập tức vái chào, trong đáy lòng lại là cười khổ.

Quả nhiên, ngày hôm nay Thánh Nhân lão gia nhà mình cũng tham dự vào chuyện này, trước đây còn có một đoạn, tạm thời lấy đi uy năng Thái Cực Đồ, lúc này lại cho trở về gấp bội.

Vân Tiêu...

Phong Thần...

Thách thức Thánh Nhân...

"Mà thôi." Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài, không thể bị tiên tử ôn nhu choáng váng đầu óc, việc này còn nhất định phải bàn bạc kỹ hơn.

...

Bên trong từng hoa đào, không khí lúc này thoáng có một chút không đúng.

Trong góc, một nữ tiên nhìn nam tiên trước mặt mình, nhỏ giọng hỏi: "Sư đệ, ngươi và ta xem như là cảnh giới nào?"

Dưới tàng cây hoa đào, Kim Quang Thánh Mẫu cầm mép váy, trên khuôn mặt đáng yêu mang theo một chút khiếp nhược, nhìn

Công Minh sư huynh đã bị mình gọi tới trước mặt, há miệng run run nói những câu không trọn vẹn.

"Ta, ta có thể, có thể...sư huynh, ta...có thể, có thể đã...lửa nóng đối với ngươi..."

Cái trán của Công Minh tiền bối tràn đầy dấu chấm hỏi, thật sự chẳng biết tại sao.

Còn có một vị lão đạo nhìn lão đạo đã cùng nhau tu hành nửa cái nguyên hội ở bên cạnh, cười nói: "Đạo huynh, ngươi và ta xem như là cảnh giới nóng lên?"

Ánh mắt của lão đạo kia trở nên cực kỳ sắc bén trong phút chốc.

Trong đêm đen và gió lớn, Lý Trường Thọ lặng lẽ trở về Tiểu Quỳnh Phong, đi khắp nơi đi nhìn, phát hiện ra các nơi như thường, mới an tâm trở về bên trong đan phòng.

Mặc dù uy năng Thái Cực Đồ che chở chính mình bây giờ tăng lên gấp bội, bản thể Lý Trường Thọ cũng là trốn trốn tránh tránh, để lại đủ nhiều manh mối nhiễu loạn, lúc này mới thi triển độn pháp về sơn môn...

Chuyện thứ nhất về núi, chính là đi nhìn Linh Nga.

Rõ ràng là hắn không làm gì cả, nhưng không hiểu sao lại có một chút cảm giác chột dạ vi diệu...

Sau khi trở về mật thất dưới đất, Lý Trường Thọ nâng bút vẽ một bức chân dung, chính là một cái chớp mắt Vân Tiêu tiên tử đứng ở dưới tàng hoa đào ngoái nhìn kia.

Hắn treo bức họa này ở bên cạnh bàn đọc sách, cũng...

Treo hai chữ "Ổn" lớn ở bên cạnh.

Ngẫm nghĩ, Lý Trường Thọ lại nâng bút, vẽ một bức họa lúc Linh Nga chân trần bắt cá ở bên hồ.

Dương liễu quyến luyến, thiếu nữ bên trong bức họa kéo ống tay áo, xoay người nhìn chằm chằm linh ngư du động dưới mặt hồ, biểu tình đặc biệt nghiêm túc, bên trên gương mặt còn mang theo một chút nước đọng, tóc dài rũ xuống bên cạnh...

Đây là năm nàng 17 tuổi, Lý Trường Thọ vì rèn luyện năng lực phản ứng của nàng, phong bế pháp lực của nàng, để cho nàng bắt linh ngư trong hồ bằng tay không trăm lần.

Đó cũng là lần thứ nhất Lý Trường Thọ phát hiện ra, Tiểu sư muội chính mình nhìn thấy mỗi ngày, đã trở nên duyên dáng yêu kiều.

Bất quá...

Lý Trường Thọ nhìn hai bức chân dung, khóe miệng khẽ cong.

Nếu chỉ ở mức độ này, nó sẽ không đủ để ảnh hưởng đến phán đoán của hắn đối với đại kiếp Phong Thần.

Hắn treo bức họa Linh Nga ở bên cạnh bức hoạ Vân Tiêu, hơi suy nghĩ về cách giải quyết chuyện sau này, lập tức đau cả đầu.

Không có gì khác, Vân Tiêu tiên tử có thực lực quá mạnh, lại quá mức thông minh, chính mình rất khó tính toán lừa gạt giống như Linh Nga.

Linh Nga bị hắn bảo hộ quá tốt, bản tính lại hoạt bát, tâm tư cũng có một chút đơn thuần. Cho dù là hắn không ngừng dạy bảo lòng người hiểm ác, Linh Nga có đôi khi vẫn sẽ không đủ cảnh giác.

Vân Tiêu tiên tử thuần túy là bởi vì quá mạnh, người khác không dám tính toán, cho nên tương đối đơn thuần...

Nhìn bộ dáng Vân Tiêu ôn nhu mỉm cười bên trong bức họa, Lý Trường Thọ nghiền ngẫm, bên trong sự ôn nhu của nàng, nhiều nhất vẫn là đạm bạc.

Khách quan mà nói, vẫn là lừa dối Linh Nga tương đối đơn giản.

Lấy cây trâm cài tóc kia ra, Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, vẫn quyết định chờ Linh Nga xuất quan, liền đưa vật này cho nàng, thuận tiện gõ một cái, cho Linh Nga một chút xíu áp lực.

"Nhân quả... kiếp nạn..vạn sự vô tận, lòng người vô tận."

Thánh Nhân ra tay, tất có thâm ý, tuyệt đối không có khả năng là an bài theo ý thích.

Lý Trường Thọ ngồi ở bên trong ghế bành, một cơn bão nổi lên trong lòng, cẩn thận thưởng thức, phân tích.

Chuyện ngày hôm nay, kỳ thật vẫn chưa đạt tới tình huống "Xấu nhất", ngay cả khi không thay đổi được khuôn khổ thì cũng có thể coi là thế cục ổn định.

Chương 489. -

Thậm chí, một bộ phận tâm thần của hắn, vẫn luôn đang ở trên thuyền tại Nam Thiệm Bộ Châu, mang theo Long Cát cùng với ba vị cao thủ Long Tộc, sửa sang lại kỹ càng hai nhánh sông nhỏ.

Rất có thể, một phương Tiệt Giáo cũng phát hiện ra tầm quan trọng của Thiên Đình, từ đó muốn thông qua ảnh hưởng chính mình, để ảnh hưởng đại kiếp Phong Thần.

【Hãy giả sử rằng, Thánh Nhân lão gia nhà mình đã suy tính ra đại khái đại kiếp Phong Thần. 】

Như thế, lại rẽ thành hai nhánh khác 【 giả thiết sáu vị Thánh Nhân đều có năng lực suy tính như Thái Thanh lão gia nhà mình】, hoặc 【năng lực suy tính của các Thánh Nhân khác không bằng Thái Thanh lão gia 】...

Lấy ra một tờ giấy theo thói quen, Lý Trường Thọ cẩn thận tô tô vẽ vẽ, bất tri bất giác chính là dựa vào bàn mấy ngày, vẽ đến choáng váng mắt sưng.

Thế là, mấy tháng sau.

Đương —— tiếng chuông du dương tung bay bên trong các nơi Độ Tiên Môn, từng thân ảnh lần lượt bay ra từ các phong, tập trung về hướng Phá Thiên Phong.

Lý Trường Thọ cũng bị sư phụ nhà mình hô lên, đi theo sau lưng sư phụ nhà mình, chạy tới Độ Tiên Điện.

Hầu hết các đệ tử trong giai đoạn này sẽ bắt đầu hành trình trở về nhà vào ngày hôm nay.

Lý Trường Thọ cúi đầu, trong đáy lòng còn đang không ngừng suy nghĩ: "Vẫn như cũ không thể loại trừ Thông Thiên Giáo Chủ đã biết sự tình Tiệt Giáo gặp vận rủi..."

"Có 80% xác suất là Thái Thanh lão gia nhà mình không muốn nhìn thấy Đạo Môn cấp tốc suy yếu, hẳn là cũng đang nghĩ biện pháp sửa chữa kịch bản đại kiếp Phong Thần, mà ta đã trở thành một trong những cái đinh nhỏ..."

"Nếu như có thể để cho Thánh Nhân nhà mình cũng đều cảm thấy nhất định phải từ từ mưu toan, như vậy kịch bản đại kiếp Phong Thần, hoặc nói là sự tình tất yếu dẫn đến đại kiếp Phong Thần bộc phát, sẽ ở đâu?"

"Trường Thọ à..."

Tề Nguyên lão đạo kêu lên ở phía trước, Lý Trường Thọ nhanh chóng thu liễm tinh thần. Đạo Nhân Giấy vẽ bản đồ đường thuỷ tại Nam Thiệm Bộ Châu, tay cũng run lên, dây mực ra giấy.

"Đệ tử ở đây."

"Có chuyện gì phiền toái sao?" Tề Nguyên lão đạo nhíu mày hỏi: "Trông ngươi có một chút tiều tuỵ, gần đây tu hành có gặp phải vấn đề gì không?"

Tiếp theo, Tề Nguyên lão đạo truyền âm nói: "Nếu ngươi tu hành gặp phiền phức, vẫn nên đi thỉnh giáo chưởng môn hoặc là sư công!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư phụ không cần phải lo lắng, đệ tử gần đây hao phí rất nhiều tâm lực, chuyện tu hành ngược lại là rất thông thuận, chỉ là chậm hơn rất nhiều so với trước khi thành tiên."

Câu nào cũng đúng, nhưng không có thông tin hữu hiệu.

Lúc này Tề Nguyên lão đạo mới yên tâm gật đầu, cười nói: "Lo lắng tất cả mọi chuyện cũng không ổn, kết bạn nhiều một ít, nhận biết nhân vật lợi hại nhiều một chút, thương lượng cùng với bọn hắn một chút, ý nghĩ cũng liền thông suốt. Không nên quá tự mãn, cũng đừng có quá sầu lo."

"Vâng, đệ tử nhớ kỹ." Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cảm thấy ấm áp, lại bất đắc dĩ một hồi.

Những đại sự hắn đang mưu tính suy nghĩ hiện tại này, trừ Thánh Nhân lão gia nhà mình, còn có thể đi tìm ai thương lượng?

Phàm là chính mình mở miệng nói ra nửa chuyện có quan hệ đến Phong Thần, thậm chí nhắc tới nửa chữ đại kiếp nạn như vậy, chỉ sợ là đều sẽ đưa tới Tử Tiêu Thần Lôi chính thức, không phải là bản cảnh cáo!

Phong Thần kiếp trước, nhân quả đã liên kết.

Thiên Đình hưng thịnh, làm sao có thể phá cục?

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, đi theo đằng sau sư phụ, cẩn thận tự hỏi.

Chuyện của Vân Tiêu tiên tử đã chứng minh rằng, đại kiếp cũng không phải là muốn né tránh liền có thể né tránh, nếu như chính mình bởi vì tiến vào Thiên Đình trước thời hạn liền cảm thấy tốt đẹp, đoán chừng sẽ thật sự thất bại.

Nếu như tránh né là không có cách nào giải quyết vấn đề, vậy thì Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể ở bên trên cơ sở bảo đảm an toàn của bản thân, phối hợp với Thánh Nhân nhà mình đi tính toán.

May mắn, hắn hiện tại còn đứng ở trên bờ, còn có mấy cái phương pháp phá cục có thể chọn.

Công Đức Kim Thân tốt nhất là có thể ngưng tụ thành vào trước khi đại kiếp Phong Thần diễn ra, thứ này tất nhiên sẽ trở thành một lá bài tẩy trong kho thẻ của chính mình...

Ý nghĩ của Lý Trường Thọ có một chút hỗn loạn, lại không nhịn được ngáp một cái.

Tề Nguyên lão đạo bảo hắn đi về nghỉ ngơi, Lý Trường Thọ cười cự tuyệt, đi theo sư phụ tham gia "Buổi lễ tốt nghiệp" của đệ tử Độ Tiên Môn.

Hơn bảy trăm vị đệ tử đứng trên đất trống trước Độ Tiên Điện, trên người mặc các loại đạo bào, gần nửa có đôi có cặp, cả đám đều đã thu thập xong bọc hành lý, mang theo lưu luyến và ước mơ...

Bọn họ sắp đạp lên hành trình đi khắp nơi, hơn phân nửa trở về ba ngàn thế giới, một bộ phận đi đến Ngũ Bộ Châu, hoặc là gia nhập một phương thế lực tu đạo, hoặc là về nhà kế thừa một phần sản nghiệp, hoặc là trở thành một tán tu.

Trong bọn họ, chỉ có những người đã thành tiên, có được «Vô Vi kinh» thượng thiên của Độ Tiên Môn, mới phải lập thời thề kiên quyết không được dạy cho người khác—— ngoại trừ «Vô Vi kinh», tuyệt đại bộ phận kinh văn, pháp thuật, cũng đều có thể lưu truyền ra bên ngoài.

«Vô Vi kinh» hạ thiên chỉ truyền cho Chân Tiên hoặc đám mầm tiên xếp hạng trước nhất kia, đệ tử có xếp hạng gần phía trước, tư chất hơi tốt, tuyệt đại đa số đều sẽ tiếp tục tu hành tại các phong.

Đợi chưởng môn, phó chưởng môn, thái thượng trưởng lão, phát biểu diễn thuyết không mấy xúc động và không mấy khích lệ, những đệ tử này lần lượt ra khỏi cửa núi, cưỡi mây và hạc, đi về các phương.

Giống như ngôi sao tản ra đầy trời.

Những người đưa tiễn tập trung ở sơn môn, không ít "sư phụ" tràn đầy cảm khái, nữ tiên hơi có vẻ cảm tính đỏ mắt.

Theo quy củ của Độ Tiên Môn, những Chân Tiên thu nhận đệ tử trong chu kỳ hai trăm năm trước có thể tự mình lựa chọn thu nhận đệ tử ở chu kỳ tiếp theo, đây cũng coi như là nhiệm vụ tu đạo môn phái an bài.

Cũng chính là vào ngày hôm nay, Độ Tiên Môn công bố ngày đại điển khai sơn, cũng từ những đồ đệ xuất sư này, mang những tin tức này đến trời nam biển bắc.

Sau đó trong môn phái cũng sẽ an bài các vị chấp sự, đi đến một số "sinh nguyên địa" ưu tú tuyên truyền, cũng tìm kiếm đám người kế tục không tồi tiếp theo.

Đại điển cử hành vào lúc nào?

Mười tám năm sau, lúc xuân chuyển sang hạ.

Vốn dĩ đại điển khai sơn được tiến hành vào trước đó, nhưng bởi vì nhân tố bên ngoài—— không ít tiên môn lựa chọn ngày đại điển khai sơn tương đối giống nhau, Độ Tiên Môn cuối cùng đã quyết định đẩy đại điển khai sơn về phía sau một ít, tránh giờ cao điểm thu đồ.

Đối với đại điển khai sơn, Lý Trường Thọ ngược lại là không có nhiều cảm giác, trước đây hắn đã từng chứng kiến một lần.

Tiểu Quỳnh Phong chỉ cần không thu đồ đệ, liền sẽ không tăng thêm nhân quả kỳ quái, điểm ấy hắn đã dặn dò qua mấy lần đối với sư tổ và sư phụ, ấn theo lý sẽ không có quá nhiều chỗ sơ suất.

Vì lý do ổn thoả, sau đó hắn vẫn đi đến Bách Phàm Điện dạo một vòng, nói các trưởng lão đừng phân phát danh ngạch cho Tiểu

Quỳnh Phong...

Không thì, hắn cũng chỉ có thể đi tìm chưởng môn giải quyết việc này.

Chương 490. Chìa khóa cởi bỏ thảm kịch

Tiễn biệt các vị đồng môn không quen biết, Lý Trường Thọ đi theo sư phụ trở về Tiểu Quỳnh Phong, bắt đầu hành trình bế quan lâu dài.

Bởi vì lần này Linh Nga bế quan có một chút quá dài, Lý Trường Thọ lo lắng Linh Nga tu hành xuất hiện phiền toái gì, dứt khoát trở về nhà tranh, cầm từng cuộn giấy trắng, bắt đầu đóng cửa không ra, tính toán sự tình Phong Thần.

Đại kiếp thiên địa như vậy, liên lụy đến quá nhiều sinh linh, không có khả năng từ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.

Lý Trường Thọ chỉ có thể quay chung quanh một ít nhân vật trọng yếu, ý nguyện của mấy vị Thánh Nhân lão gia, cùng với ảnh hưởng của Thiên Đình, Tây Phương Giáo đối với chuyện này, tiến hành phân tích từ các góc độ khác nhau.

Lần lượt đặt bản thân vào các vị trí đại lão quan trọng như "Nếu ta là Ngọc Đế", "Nếu ta là hoa lan cỏ", "Nếu ta là ná cao su không biết xấu hổ ", vân vân, cẩn thận suy tính...

Thậm chí, hắn còn cố ý mở ra đoạn ký ức mà bản thân đã phong ấn kia ra nhìn, lần này cũng không tiếp tục phong ấn một lần nữa.

Ngả bài!

Nếu như mệnh số đã chú định hắn chính là Thái Bạch Kim Tinh, vậy hắn liền khiến cho vị Thái Bạch Kim Tinh này có một diện mạo khác với những gì hắn biết!

Ừm, trước tiên cần phải ổn trọng, tiếp tục bảo trì hoài nghi đối với sự tình "Thái Bạch Kim Tinh".

Điều này thực sự đã mở ra một cách suy nghĩ hoàn toàn mới.

Lý Trường Thọ tổng hợp sự tình chính mình biết, hoặc là suy tính đại kiếp Phong Thần từ hiện trạng, hoặc là từ tình huống kiếp nạn Tây Du chính mình biết, để đảo ngược đại kiếp Phong Thần.

Đám mây mù ban đầu đã dần dần thêm một chút manh mối...

Tề Nguyên thường xuyên có thể thấy, sau khi Lý Trường Thọ trở về nhà tranh bế quan, bên trong nhà tranh vô luận ngày đêm, trong ngôi nhà tranh sẽ có ánh sáng của đèn pháp bảo bất kể ngày hay đêm, năm hay tháng.

Tề Nguyên lão đạo ngoại trừ có một chút bận tâm, thật đúng là...cái gì cũng đều không thể giúp.

Dần dần, tranh cuốn chất đầy nhà tranh, cả người Lý Trường Thọ đều gầy gò hơn rất nhiều.

Công phu không phụ lòng người, hắn cuối cùng cũng đã suy luận ra một con đường ổn nhất!

Ở bên trên con đường tắt này, hắn thấy được một chút chuyện tất yếu phát sinh trong đại kiếp Phong Thần, thấy được các loại động tác Tây Phương Giáo sẽ thừa cơ làm ra, cũng nhìn thấy vai trò của Thiên Đình.

Cũng không biết phải chăng là ở trong cõi u minh có một chút an bài, một chiếc chìa khóa cởi bỏ thảm kịch Phong Thần, lúc này đã ở bên người Lý Trường Thọ.—— Thiên Đình Long Cát công chúa.

Long Cát công chúa có địa vị đặc thù, tư chất trác tuyệt, cùng với ý nghĩa tượng trưng của nàng ở bên trong đại kiếp Phong Thần, đều khiến cho nàng trở nên tràn đầy thâm ý.

Lý Trường Thọ vào trước khi xác định được bản chất của đại kiếp Phong Thần, tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay.

Nhưng chỉ cần ra tay, cái phương án nào cũng đều không thể thoát khỏi Long Cát.

Mười một năm rưỡi, cứ thế trôi qua.

Khoảng cách lần gặp mặt tiếp theo với Vân Tiêu tiên tử, trên lý luận còn có đại khái bốn trăm tám mươi tám năm.

Nhờ vào thực lực tăng lên sau Kim Tiên Kiếp, trong đoạn thời gian này, Lý Trường Thọ kỳ thật chỉ dùng một nửa tâm thần tính kế Phong Thần.

Thanh tra đường thủy Nam Thiệm Bộ Châu là không thể lơ là, sự tình Long Tộc Tứ Hải cũng thường xuyên cần phân tâm.

Mặc dù sau khi Long Cung Đông Hải lập thệ hiệu trung Thiên Đình, lực cản của sự tình Long Tộc giảm đi hơn phân nửa. Nhưng mâu thuẫn trong nội bộ Long Tộc, cũng sẽ không bởi vì chuyện này mà mà giảm bớt, ngược lại sẽ càng nổi lên.

Mà Tây Phương Giáo ăn một lần thua thiệt tại miếu Hải Thần, liền không có hành động tiếp theo, Ngưu Đầu Mã Diện đã mang theo Chiến Vu trở về Địa Phủ từ lâu.

Không thể không nói, chiến pháp của Vu Tộc xác thực có chỗ độc đáo, thực lực của nhóm thần sứ Hải Thần Giáo cùng nhau tăng vọt, năng lực tự vệ của Hải Thần Giáo càng cao thêm mấy phần.

Tất nhiên, gặp được cao thủ vẫn sẽ bị tàn sát.

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, trước mắt dường như có từng cánh cửa, chờ hắn tiếp tục đẩy ra...

Thu Long Cung, nhìn Địa Phủ, mưu tính ba ngàn thế giới.

Tăng Thiên Đình, trừ Yêu Tộc, chia tách tiên phàm Nam Châu.

Không thể cứu hết Tiên Nhân Tam Giáo, không thể hủy hết cao thủ Tam Giáo.

Phương tây đại hưng còn cần áp về sau, Thiên Đình quật khởi thế không thể đỡ!

Ổn thỏa, chẳng qua chỉ là phong cách hành sự của hắn, không có nghĩa là hắn sẽ chỉ né tránh.

Tránh né chỉ là bởi vì giảm thiểu rủi ro đến thấp nhất, nhưng khi không còn lối thoát và rủi ro ước định thay đổi, Lý Trường Thọ sẽ tự làm ra kế hoạch càng phù hợp với sự an nguy của bản thân.

"Chủ động suy nghĩ những việc này, ngược lại là cảm thấy cả người tự tin hơn một chút." Lý Trường Thọ nói thầm một tiếng, liếc nhìn Linh Nga còn đang ở trong trạng thái nhập định ở sát vách, khóe miệng nhẹ nhàng run rẩy.

May mắn thay, bàn đào có thời hạn sử dụng một nghìn năm!

Nha đầu này, thật sự muốn thăng thiên hay sao? Ổn định tại cảnh giới Thiên Tiên thì cũng thôi, cũng sẽ không để cho nàng trảm đạo cơ chín lần!

Lắc đầu, Lý Trường Thọ vừa muốn tiếp tục múa bút thành văn, trong đáy lòng liền nghe được một tia kêu gọi.

...

"Lão đệ? Lão đệ?"

Thần niệm chuyển qua, lại là khách quen đến Hải Thần Giáo ——Triệu Công Minh, Triệu đại gia.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" chui ra từ dưới mặt đất, sau khi làm lễ cùng với Triệu Công Minh, mời Triệu Công Minh nhập tọa tại hậu đường, thấy Triệu Công Minh có một chút mặt ủ mày chau, không khỏi hỏi: "Lão ca, ngươi có chuyện gì sao?"

"Ài, ngươi nói xem phải giải quyết chuyện này như thế nào?" Triệu Công Minh thở dài: "Lần trước chạm mặt với Nhị muội, nói những lời kia, hơn mười năm này, đã truyền ầm lên ở bên trong Tiệt Giáo! Hiện tại đám người kia, một đám hô to chính mình đang ở cảnh giới hảo cảm, xem thử có thể tiến vào cảnh giới động tâm hay không, nhân tiện với tới cảnh giới ấm lên, các nơi đều là chướng khí mù mịt!"

Lý Trường Thọ cau mày, để cho chính mình không có cười ra tiếng.

Nhân quả hầu hết đều có liên hệ với nhau.

Vào thời điểm một đám Tiên Nhân Tiệt Giáo cầm đao kề cổ hắn, liền nên nghĩ tới, Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư hắn, cũng không phải dễ trêu.

Tất nhiên, không thể không nhắc đến những điều này.

Lý Trường Thọ nói: "Mọi người tu đạo đều quá tịch mịch, nếu chỉ là chuyện như vậy, hẳn sẽ không đến mức làm cho tiền bối phát sầu như vậy."

"Chuyện này, đúng là như vậy." Triệu Công Minh vuốt ve sợi râu, vô thức liếc nhìn bên ngoài đại điện, thấp giọng nói: "Kim Quang...ngươi có biết không?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Kim Quang Thánh Mẫu tiền bối, đệ tử tự nhiên là nhận biết."

"Có thể có biện pháp nào, làm nàng bỏ đi phần niệm tưởng này đối với lão ca ta?" Triệu Công Minh buồn bực nói: "Việc này thật sự làm cho ta khó xử, nếu là cường địch gì, ta cứ việc xông lên nằm trên mặt đất một phen, tự nhiên là có thể giải quyết. Nhưng việc này, ta luôn cảm thấy...nếu ta nằm trên mặt đất, nàng chỉ sợ là sẽ nằm bên người ta."

Chương 491. Sáu mục đích

Lý Trường Thọ bị Triệu đại gia làm cho buồn cười, liền lập tức lắc đầu: "Chuyện tình cảm, ai lại có thể nói rõ được? Nếu như không có ý, trực tiếp cự tuyệt là được."

"Tất cả mọi người đều là đồng môn, vẫn cần phải quan tâm đến mặt mũi!" Triệu Công Minh trầm ngâm đôi chút, phiền muộn đủ kiểu.

Lý Trường Thọ vừa muốn nghĩ kế cho Triệu Công Minh, linh quanđột nhiên g lóe lên trong đáy lòng, nghiêm mặt nói: "Lão ca, ta có một người bạn, là người trong nghề đối với loại vấn đề này."

"Ồ? Y là người phương nào?"

"Tất nhiên là Nguyệt Lão trong Nhân Duyên Điện tại Thiên Đình, người chấp chưởng nhân duyên chúng sinh." Lý Trường Thọ cười nói: "Đến hỏi y việc này, như vậy là không có gì thích hợp bằng, không bằng lão ca đi cùng với ta đến Thiên Đình một chuyến?"

Hai mắt của Triệu Công Minh tỏa sáng: "Vậy thì tốt, khi nào chúng ta đi?"

"Theo quy củ của Thiên Đình, nếu không phải tiên thần Thiên Đình thì không thể tuỳ tiện đi vào, mặc dù chúng ta mạnh mẽ xông tới bọn họ tự nhiên sẽ không dám ngăn, nhưng tóm lại sẽ làm hại uy danh của lão ca ngươi."

Lý Trường Thọ lộ ra vẻ mặt khó xử: "Ta cũng chỉ là một vị Hải Thần nho nhỏ, không có quá nhiều quyền nói chuyện. Như vậy, khoảng nửa tháng nữa, Thiên Đình sẽ tổ chức thịnh yến bàn đào, ta sẽ suy nghĩ biện pháp kiếm một tấm thiệp mời, đến lúc đó chúng ta đi đến Dao Trì ăn bàn đào trước, lại đi đến Nhân Duyên Điện hỏi biện pháp, thấy thế nào?"

"Hay!" Triệu Công Minh vỗ đùi, cười nói: "Ta sẽ gọi ba tỷ muội cùng đi!"

"Ài, ài, lão ca đừng vội!" Lý Trường Thọ vội nói: "Không nên lộ ra việc này, nhất là... lần này Thiên Đình còn muốn làm một kiện đại sự, quá nhiều người Tiệt Giáo đi, sẽ dễ dàng khiến cho sự tình trở nên phức tạp hơn."

Triệu Công Minh nghe vậy gật gật đầu, mặc dù cảm thấy Hải Thần lão đệ nói rất có lý, nhưng tóm lại, vẫn có một loại ảo giác chính mình bị an bài.

Ừm, ảo giác.

"Tiệt Giáo Công Minh, muốn tới thịnh yến bàn đào?" Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế áo trắng ngồi ở bàn ngọc sau đài cao, nghe lão thần tiên Hải Thần dưới đài bẩm báo, lập tức có một chút buồn bực.

Ngọc Đế cười nói: "Trường Canh ngươi mời y tới là cần làm chuyện gì? Mời được cao thủ như vậy, hẳn là cũng là vì đề phòng phương tây?"

Dưới đài, Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Bệ hạ, vị Công Minh tiền bối này có tính thích ăn vạ...khục, vui vẻ, xem như có một chút giao tình cùng với tiểu thần. Lần này y đến thịnh yến bàn đào..."

"Chờ đã, để ta đoán!" Thanh niên áo trắng trên đài cao trầm ngâm đôi chút, cười nói: "Cử động lần này của Trường Canh ngươi có sáu mục đích, đúng hay không?"

Lý Trường Thọ: "..."

Sáu, sáu?

Ngươi đã đoán được gì?

"Bệ hạ anh minh!"

Ngọc Đế cười nói: "Thứ nhất cân nhắc đến uy nghiêm Thiên Đình, thứ hai là vì chấn nhiếp Long Tộc, thứ ba vì lấy lòng đối với Tiệt Giáo, thứ tư vì mở đường cho tiền lệ cao thủ Tam Giáo kết giao cùng với Thiên Đình. Thứ năm là vì đề phòng phương tây, thứ sáu là tăng thêm mấy phần bối cảnh Đạo Môn cho sự tình thịnh yến bàn đào!"

Xuyên thấu, chính là cứng rắn xuyên thấu.

Triệu Công Minh đi đến Thiên Đình, rõ ràng là chỉ muốn đi tìm Nguyệt Lão tư vấn vấn đề cảm tình.

Mà hắn lừa dối Triệu đại gia tới Thiên Đình, cũng bất quá là vì để cho Triệu đại gia hiểu biết về Thiên Đình trước thời hạn, thuận tiện cho chính mình làm việc sau này...

Nhưng Lý Trường Thọ nhìn thấy Ngọc Đế bệ hạ lộ ra ý cười nhạt như vậy, chỉ có thể vái chào, nói một câu: "Một lời của bệ hạ, đã nói rõ hết dự tính chuẩn bị đã lâu của thần."

Ngọc Đế áo trắng mỉm cười lắc đầu, nhẹ nhàng chuyển đề tài.

Thiệp mời, tự nhiên là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Cho dù Lý Trường Thọ không bẩm báo, ngày đó trực tiếp dẫn người lên trời, cũng không có Thiên Tướng nào dám ngăn trở, Ngọc Đế bệ hạ nói không chừng sẽ còn tự động tổng kết ra " có tám mục đích ".

Thịnh yến bàn đào sắp đến, đôi quân thần này lại thương thảo rất nhiều chi tiết, Lý Trường Thọ mới cáo lui mà đi.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế đứng dậy dạo bước, trong mắt thần thái sáng láng.

Trong Dao Trì, vị nữ tiên đứng đầu phương hoa đại tuyệt kia, dựa vào giường phượng cẩn thận suy nghĩ, mấy lần muốn mở miệng nói lại thôi, dường như có một chút cố kỵ.

Không bao lâu, nàng gọi nữ quan ngoài điện, nói một tiếng: "Đi hỏi bệ hạ một chút, có thể cho ta mượn dùng Trường Canh ái khanh của y một lát hay không, bố trí thịnh yến bàn đào ở trong Dao Trì, vẫn nên để vị Hải Thần này đích thân nhìn qua."

Nữ quan phía dưới cung kính đáp ứng, đứng dậy vái chào, quay người đi ra ngoài điện.

"Thật sự phiền phức." Nữ tiên đứng đầu khẽ hừ một tiếng.

Dáng vẻ của nàng vốn là đoan trang trang nhã, không khỏi mím môi, phàn nàn: "Hạo Thiên thối, mỗi ngày hô hào sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng tâm nhãn lại nhỏ như kim châm!"

Ngoài điện lại có tiếng bước chân truyền đến, nữ tiên đứng đầu lập tức đổi tư thế ngồi, lập tức khôi phục khí tức, híp mắt chờ nữ quan đến đây bẩm báo một ít việc vặt Dao Trì.

Bất quá chỉ trong chốc lát, hai vị Thiên Tướng hộ tống một vị tiên tử Dao Trì đi đến trong phủ Hải Thần.

Vị tiên tử này hướng về phía trước ôn nhu bẩm báo, Lý Trường Thọ bình tĩnh đáp ứng, nói chính mình sẽ hồi bẩm Ngọc Đế bệ hạ, liền đi đến Dao Trì bái kiến Vương Mẫu.

Không có cách nào, đây là một thủ tục rất cần thiết.

Dù sao Lý Trường Thọ cũng không biết, Ngọc Đế bệ hạ có thể để ý loại sự tình này hay không, vẫn phải chuẩn bị một phương án tương đối ổn thỏa...

Thế là, chẳng qua là việc nhỏ như "Vương Mẫu mời Hải Thần đi đến Dao Trì một chuyến", đã phải đi đến Lăng Tiêu bảo điện hai lần, Vương Mẫu, Hải Thần lần lượt bẩm báo đối với Ngọc Đế một lần, chuyện này khiến cho Ngọc Đế mới vừa rồi còn có một chút đắc ý, không khỏi rơi vào trầm tư.

Đây là...làm sao vậy?

Lúc đối mặt với y, sư muội, đạo lữ của mình, thần tử chính mình tín nhiệm nhất, cần phải cẩn thận chặt chẽ đến như vậy sao?

Y đường đường là Thiên Đế, còn có thể bất mãn bởi vì việc nhỏ như vậy hay sao?

Hơn nữa Trường Canh ái khanh là ai? Coi như đi vào bên trong Dao Trì, vậy thì cũng sẽ không có bất kỳ hành vi thất lễ nào.

"Ừm?" Ngọc Đế bệ hạ đột nhiên nhíu mày, trong đáy lòng tiếp thu tin tức hóa thân truyền đến.

【 Tại Tây Thiên Môn có hai vị Thiên Tướng đàm luận về vấn đề nhân duyên của Long Cát】

"Hừ, canh giữ Thiên Đình là đại sự như vậy, lại vẫn dám nói chuyện phiếm trêu ghẹo, trừ mỗi người sáu năm năm công đức!"

Vừa rồi nghĩ đến đâu rồi?

Không sai, Trường Canh ái khanh khẳng định sẽ không thất lễ mới đúng.

...

Lúc một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ tiến đến Dao Trì, một cỗ Đạo Nhân Giấy khác cũng dừng lại bút mực trong tay, nói: "Long Cát? Vương Mẫu nương nương có sự tình gì phiền chán gì?"

Long Cát đả tọa tu hành ở trên đuôi thuyền lập tức mở mắt, đầu tiên là phân tích vấn đề của Hải Thần đại nhân, chợt đáp: " Mẫu hậu thường rất dịu dàng và khoan dung với mọi người. Hải Thần, ngài muốn đi gặp mẫu thân sao?"

Chương 492. Chỉ là bộ giáp sắt thép

"Ừm, Vương Mẫu triệu kiến." Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua sông lớn phía dưới, liếc nhìn bức thuỷ văn đồ cuối cùng cũng sắp hoàn thành này, cười nói: "Nói ta đi bố trí thịnh yến bàn đào, đoán chừng là một số công việc dọn bàn và lau chén."

Long Cát bật cười, ba vị lão giả đầu rồng ẩn tàng chung quanh thuyền nhỏ cũng phát ra vài tiếng cười to.

Mặc dù tiếng cười vô cùng cởi mở, nhưng hình ảnh quả thật có một chút...quỷ dị.

Lý Trường Thọ liếc nhìn Long Cát, đứng dậy, nghiêm mặt nói: "Ngươi ở bên cạnh nhìn hơn mười năm, nơi này là con sông lớn cuối cùng. Khoảng cách thịnh yến bàn đào còn có mười một ngày, ngươi lại đi thử một chút, giống như cách ta làm trước đây, chỉnh lý tốt bức thuỷ văn đồ này. Như thế, cũng coi như không có để cho ngươi đi chuyến này một cách vô ích."

"Ta, ta có thể sao?" Long Cát lập tức có một chút ngây người.

"Làm đi." Lý Trường Thọ cầm tiên bút nói: "Ít nhiều cũng có một chút cảm giác tham dự."

"Cảm tạ Hải Thần dìu dắt!" Long Cát chắp tay vái chào, trên khuôn mặt nhỏ mang theo mấy phần hưng phấn, nhanh chóng đi tới.

Nàng làm sao lại không biết, Hải Thần đây là đang chia cho nàng một phần công đức, để cho nàng lưu danh trên số ghi chép công lao của Thiên Đình.

Lập tức, Long Cát nín hơi ngưng thần, mỗi lần đặt bút đều sẽ suy nghĩ cẩn thận, viết những chữ nhỏ xinh đẹp phía trên vải vóc.

Lý Trường Thọ đứng ở bên ngoài căn nhà gỗ, ngước nhìn thiên địa, trong mắt tràn đầy bình yên, hơn phân nửa tâm thần quy về bên trong Thiên Đình, Đạo Nhân Giấy đã đi tới gần Dao Trì.

Cái gọi là Dao Trì, bản thân thật ra là từ mười sáu tòa tiên sơn hợp lại mà thành.

Những tiên sơn như vậy có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi trên Thiên Đình, lại hơn phân nửa đều là hoang vắng, đợi đến khi tiên thần Thiên Đình tăng nhiều, sẽ xây dựng Tiên Phủ.

Nhìn Dao Trì từ phía xa, mười sáu tòa tiên sơn kia liên miên chập trùng, vờn quanh thành một hình tròn hoàn chỉnh, trong đó là một toà tiên hồ, chính là "bản trì Dao Trì ".

Tiên hồ như một mặt bảo kính, phản chiếu đóa đóa mây trắng, bầu trời lam nhạt, trên đó lại có rất nhiều tiên đảo nổi lơ lửng, phong cảnh trên đảo mỹ lệ, bố cục khác nhau, chỉ có một số ít lầu các, rất là lịch sự tao nhã.

Trên những tiên sơn ở bên cạnh Dao Trì kia, quỳnh lâu kim điện liên miên bất tuyệt, bóng người đi lại các nơi, hoan thanh tiếu ngữ giống như tiếng hót bách điểu.

Trong một số cung điện lầu các ở nơi xa xôi hơn, tiên tử đang vui đùa và cười đùa, đó hẳn là nơi tiên tử Dao Trì nghỉ ngơi.

Trong cung điện cách hồ nước khá gần, có thể nhìn thấy từng nhóm tiên tử đả tọa tu hành bên trong linh khí mờ mịt, bầu không khí trở nên trang nghiêm và uy nghiêm hơn rất nhiều.

Mà những tiên đảo trên mặt hồ kia, phần lớn chỉ có tiếng nhạc, tiếng chim hót, tiếng nước chảy, hiếm có tiếng người.

Lý Trường Thọ được nữ tiên trực tiếp dẫn tới toà tiên đảo ở giữa kia.

Gần hơn một chút, Lý Trường Thọ cũng nhìn thấy nơi tổ chức thịnh yến bàn đào lần này —— một toà tiên sơn nào đó ở góc hồ.

Nơi đó đã bày xong bảo tọa của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, mấy trăm bàn thấp yến khách, các nơi có thật nhiều tiên tử bay tới bay lui, treo một ít vật trang trí tinh xảo.

Bây giờ vẫn còn chưa bố trí xong?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thoáng có một chút hồ nghi, cũng không biết Vương Mẫu nương nương gọi hắn tới cụ thể làm gì, nhưng trong đáy lòng lại là nhấc lên mười hai phần tinh thần.

Vì lý do ổn thoả, bản thể của Lý Trường Thọ tại Tiểu Quỳnh Phong, đã lấy ra kiệt tác «Bách Mỹ Cương Thiết Lão Hậu Đồ» bản mới nhất, cẩn thận nhìn kỹ một lần, để cho chính mình tiến vào hình thức "không màng danh lợi".

Hắn được mấy vị tiên tử đưa đến một chỗ trong đại điện, hướng về phía trước bái kiến Vương Mẫu nương nương, trong tầm mắt thấy được vị nữ tử tuyệt mỹ mặc váy dài màu xanh ngồi ngay ngắn ở trên bảo tọa kia.

Ôi, chỉ là một bộ giáp sắt thép.

"Tiểu thần bái kiến Vương Mẫu nương nương!"

"Trường Canh ái khanh!" Vương Mẫu chậm rãi mở miệng: "Ta nghe nói, bệ hạ đã ra lệnh cho ngươi thu rồng trong lần thịnh yến bàn đào này, hôm nay liền mời người qua xem, xem thử các nàng bố trí như thế nào. Nên thưởng nên phạt, ngươi cứ quyết định là được."

"Tiểu thần lĩnh mệnh." Lý Trường Thọ thành thành thật thật vái chào, vừa muốn cáo lui quay người, Vương Mẫu lại tiếp tục mở miệng.

Vương Mẫu nói:

"Ta sống trong Dao Trì đã lâu, bận rộn tu hành, thường tự trách bởi vì không thể san sẻ lo lắng với bệ hạ, may mắn được Trường Canh ái khanh tiến vào Thiên Đình hiệu lực, mọi việc trong Thiên Đình dần dần tiến vào con đường đúng đắn. Thiên Đình có thể có được cách cục như ngày hôm nay, là không thể bỏ qua công lao của Trường Canh ái khanh."

"Tiểu thần không dám giành công." Lý Trường Thọ vội nói: "Hết thảy đều là do bệ hạ an bài thoả đáng, bệ hạ hùng tài đại lược, chăm lo quản lý, thương yêu chúng sinh Tam Giới, thực sự khiến cho tiểu thần khâm phục."

Vương Mẫu không khỏi cười khẽ, tiếng cười kia uyển chuyển giống như bách linh, có một chút động lòng người.

Ừm, bất quá chỉ là tiếng ồn do sắt thép ma sát với nhau.

"Sau này ta sẽ phái người đưa ban thưởng vào trong phủ của ngươi, đừng có chối từ ghét bỏ là được. Trường Canh ái khanh, ta không hiểu rõ lắm đối với đại thế thiên địa, có một chút nghi hoặc, có thể mời ngươi giải đáp một chút hay không."

"Mời nương nương hỏi." Lý Trường Thọ cúi đầu chắp tay: "Tiểu thần chắc chắn sẽ châm chước đáp lời."

"Ta nghe nói, tính toán Long Tộc trước hết nhất chính là Tây Phương Giáo, nhưng ngươi dâng tấu lên bệ hạ, nói rõ lợi hại của việc này, sau đó xin bệ hạ đồng ý để cho ngươi xử lý sự tình Long Tộc Nhập Thiên. Chỉ trong vòng mấy năm mà cục diện đã đến mức như hiện nay, Tây Phương Giáo dường như đã bị đánh bại...

Trường Canh ái khanh đây là làm được bằng cách nào?"

Lý Trường Thọ: Chuyện này phải bắt đầu nói từ một đầu Kim Thiền Tử lập thệ tại miếu Hải Thần của hắn.

"Nương nương có chỗ không biết..." Lý Trường Thọ cười nói: "Phương tây chính là đại giáo ít có trong thiên địa, càng là có hai vị Thánh Nhân lão gia, bọn họ muốn thu phục Long Tộc, một là là hóa Long Tộc thành lưỡi dao trong tay, hai là coi trọng tích lũy trong vô số năm tháng của Long Tộc. Phần long tài này, nếu như bị phương tây lấy đi, phương tây đại hưng liền sẽ có càng nhiều nội tình. Đại giáo khinh mạn Long Tộc, muốn Long Tộc hiệu trung, nhưng lại không muốn cho Long Tộc chỗ tốt, cho nên dùng thủ đoạn tàn nhẫn, phái hung thú ra, khiến cho Long Tộc tử thương rất nhiều, đau khổ không chịu nổi. Thiên Đình chúng ta, nạp Long Tộc là vì thiên uy, lập uy nghiêm, tăng uy thế Thiên Đình, có thể cho Long Tộc rất nhiều chỗ tốt, có thể giải trừ nghiệp chướng trên người bọn họ. Này lên kia xuống, chỉ cần nắm chặt đại thế, kỳ thật không cần tính toán quá nhiều, Long Tộc tự nhiên sẽ quy phục."

Vương Mẫu nghe vậy chậm rãi gật đầu, cười nói: "Trường Canh ái khanh tuy nói tuỳ tiện, gian khổ ở bên trong, người khác chỉ sợ là khó mà biết được. Chẳng qua là kể từ đó, phương tây há sẽ cam tâm? Lần thịnh yến bàn đào này, phương tây lại sẽ có tính toán gì?"

Chương 493. Trọn vẹn mười hai lần!

"Có." Lý Trường Thọ nói: "Căn cứ theo tiểu thần suy tính, sau đó chỉ sợ là sẽ có một ít đệ tử Tây Phương Giáo Thánh Nhân không mời mà tới, bất quá tiểu thần đã gián ngôn bệ việc này hạ, bệ hạ cũng đã an bài phương pháp ứng đối."

"Vậy thì tốt rồi." Vương Mẫu chậm rãi gật đầu, nói: "Nếu bệ hạ đã sớm chuẩn bị, như vậy ta cũng có thể yên tâm."

Vương Mẫu vẫn chưa hỏi nhiều đối với chuyện này, tiếp theo lại hỏi Lý Trường Thọ mấy cái vấn đề tầm thường.

Như là lúc này Lý Trường Thọ đã có đạo lữ hay chưa, hoặc là Lý Trường Thọ phải chăng có ý kiến gì đối với thiên quy lúc này, vân vân.

Lý Trường Thọ châm chước trả lời, cẩn thận ứng đối, từ đầu đến cuối đều không mắc sai lầm gì, cũng chưa từng chủ động ngẩng đầu nhìn Vương Mẫu dù chỉ là nửa con mắt.

Mãi cho đến khi Lý Trường Thọ đi ra khỏi Vương Mẫu Điện, đi đến hội trường thịnh yến bàn đào chỉ huy công việc liên quan, Lý Trường Thọ nhìn những thân ảnh uyển chuyển oanh oanh yến yến, kết thành nhóm đội kia, trong đáy lòng đều không tự chủ được khoác lên cho các nàng...

Một tầng giáp sắt.

Hít hà ——Kiệt tác «Bách Mỹ Cương Thiết Lão Hậu Đồ» mới nhất này, sức chịu đựng thực sự quá tuyệt vời!

Mười ngày bất quá thoáng một cái đã qua, Lý Trường Thọ nhất tâm tam dụng, cũng là chạy trước chạy sau, vô cùng bận rộn.

Khoảng cách thịnh yến bàn đào còn có nửa ngày, một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ hiện thân tại Long Cung Đông Hải, cùng với Long Vương Đông Hải, Đại Thái tử, hai vị long nữ, hơn mười mấy vị trưởng lão Long Tộc, tướng lĩnh Long Cung Đông Hải, cùng nhau đi về hướng Trung Thiên Môn.

Du hành trong gió, Lý Trường Thọ liên tục nhắc nhở các vị đại lão Long Tộc một số chi tiết.

Long Tộc cũng biết lần này lên trời là đi xưng thần, Long Vương Đông Hải cũng thay đổi áo bào vàng.

Bọn họ vừa đến Trung Thiên Môn, tây, nam, bắc, đều có hàng chục con rồng xanh xuyên qua mây và sương mù, lao vùn vụt tới từ mặt đất Hồng Hoang, hóa thành hình người rơi vào trước Trung Thiên Môn.

Lý Trường Thọ liếc nhìn Long Vương Tây Hải, cùng với những trưởng lão Long Tộc, tướng lĩnh có sắc mặt khác thường ở phía sau Long Vương Tây Hải kia, trong đáy lòng cũng cười một tiếng.

Thời gian thịnh yến bàn đào diễn ra cùng với việc mời Long Tộc tham gia, tự nhiên không gạt được Tây Phương Giáo, chỉ cần hơi suy tính liền có thể tính ra.

Nhưng Lý Trường Thọ ở trong hơn mười năm này, vẫn luôn đang bảo trì thao tác chi tiết, đầu tiên là nhấp nhả với Long Cung Tây Hải, không ngừng thả ra một đợt lại một đợt tin tức thật giả.

Thẳng đến hôm qua, mới khiến cho Long Vương Đông Hải tự tay viết một phong thư gửi cho Long Vương Tây Hải, bảo Long Vương Tây Hải chọn người đáng tin cậy nhất, hôm nay đến đây gặp mặt.

Khẳng định có không ít kẻ khốn kiếp bên trong đội ngũ Tây Hải, nếu bọn hắn gây sự trên thịnh yến bàn đào, Lý Trường Thọ vừa vặn có thể bắt đầu dùng kế hoạch dự bị.

Thịnh yến bàn đào thu long đã xem như dương mưu, rõ ràng.

Vô luận Long Cung Tây Hải trên thực tế đã bị Tây Phương Giáo khống chế hay là không khống chế, nhưng trên danh nghĩa, nhất định phải quy thuận với Thiên Đình.

Đây chính là đại thế.

"Các vị." Lý Trường Thọ duỗi tay phải ra: "Mời."

Long Vương Tứ Hải cưỡi mây bay ở phía trước nhất, Lý Trường Thọ đi theo bên cnahj, các tướng lĩnh, Long Tử, trưởng lão Long Tộc, cùng nhau đi theo ở phía sau, hơn phân nửa đều có một chút ước mơ và chờ mong, non nửa...

Luôn cảm thấy như là dạ dày long không thoải mái vậy.

Tại Trung Thiên Môn, sáu vạn tinh binh Thiên Đình gác giáo chờ đón, chín vị Thiên Tướng cảnh giới Kim Tiên lẳng lặng mà đứng.

Cùng lúc đó, tại đại miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ đánh thức Triệu Công Minh say rượu mấy ngày trước đây, Ngao Ất chờ ở bên cạnh đã lâu vội vàng tiến lên hành lễ.

Lý Trường Thọ cười nói: "Thiên Đình thịnh yến bàn đào đã sắp diễn ra, hóa thân của ta đang chờ ở Trung Thiên Môn, lão ca ngươi cùng với Ngao Ất cùng nhau lên trời, chúng ta gặp nhau ở Trung Thiên Môn."

"Được!" Triệu Công Minh ngáp một cái, lại hỏi: "Có cần mang cho Nguyệt Lão một ít lễ vật hay không?"

Lý Trường Thọ lấy ra một vò tiên tửu trong tay áo, cười nói: "Đã chuẩn bị sẵn, đây là rượu trái cây Nguyệt Lão thích nhất, không phải vật quý giá gì, coi như là một phần tình nghĩa."

"Được rồi." Triệu Công Minh lập tức vuốt râu cười to, xách theo Ngao Ất cưỡi mây mà đi.

Ở góc tây bắc Nam Thiệm Bộ Châu, ở phía trên chiếc thuyền nhỏ kia.

Long Cát lau lau mồ hôi trên trán, đứng dậy, nhìn thuỷ văn đồ vẽ xong trước mặt, vừa rồi mới biết được, trong mười hai năm này, Hải Thần rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện.

Đổi lại thành nàng, chỉ sợ là trăm năm cũng khó hoàn thành.

"Được rồi." Lý Trường Thọ cười cười, lấy ra hai túi bảo nang trong tay áo giao cho Long Cát: "Một cỗ hóa thân khác của ta đang chờ tại Trung Thiên Môn, cầm những thứ này cùng với thuỷ văn đồ, đi tụ hợp cùng với ta."

Ba vị trưởng lão Long Tộc Viễn Cổ ở xung quanh hiện ra thân hình.

Long Cát vội hỏi: "Hải Thần, ngài không trở về cùng với ta sao?"

"Ừm." Lý Trường Thọ gật gật đầu: "Hóa thân gặp hóa thân, còn đều là là khuôn mặt già nua, râu tóc bạc trắng giống nhau, ta còn chưa kịp phác giác ra, chỉ sợ là binh tướng canh giữ ở trên Thiên Đình đã bị kích thích."

Long Cát không khỏi cười khẽ vài tiếng, ôm bảo nang chứa thuỷ văn đồ Lý Trường Thọ vất vả vẽ trong mười hai năm vào trong ngực, cưỡi mây chạy tới Trung Thiên Môn.

Mà chiếc thuyền gỗ pháp bảo này, cũng bị Lý Trường Thọ thuận thế thu nhận.

"Ài..." Cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ này đứng ở bên trên thuyền gỗ, lắng nghe tiếng nước chảy cuồn cuộn của dòng sông bên dưới, cảm nhận được thủy khí dồi dào trong trời đất, trong đáy lòng ngược lại là không có cảm giác gì.

Bức màn đã mở ra, không thể quay đầu lại.

Thiên địa này...

"Ừm?" Lý Trường Thọ không khỏi cảm khái, bản thể ngồi ở bên trong nhà tranh bên hồ tại Tiểu Quỳnh Phong, quay đầu nhìn về phía sát vách.

Sắp tỉnh? Đúng là thật sự biết chọn lựa thời điểm.

"Tên khốn Ngao Ất này, hôm nay ở trong thịnh yến bàn đào, ta phải..." Ở trước Lăng Tiêu bảo điện, Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà Biện Trang mặc một thân giáp bạc sáng rõ, đang âm thầm mài răng ngay tại kia.

Mười hai lần!

Trọn vẹn mười hai lần!

Những năm này y làm tiền tại đông, nam, bắc Long Cung Tam Hải, bị chuốc say mười hai lần, mỗi lần tỉnh lại, hắn đều là nằm ở trên một chiếc trên giường lớn, đập vào mi mắt, là một số...một số...

Sinh linh kỳ lạ hoàn toàn không thể diễn tả được!

Lúc đầu thì tốt hơn, chỉ là một số bà lão Hải Tộc trang điểm đậm.

Đến đằng sau, Ngao Ất – người an bài sắp xếp, dường như đã mở mang đầu óc, thu thập đủ loại...

Ai đã từng nhìn thấy một nữ tử Hải Tộc có đầu bạch tuộc và thân hình rất gợi cảm?

Ai lại đã từng thấy, tấm lưng vô cùng uyển chuyển kia, lúc quay đầu lại là hán tử râu quai nón!

Biện Trang run run mấy lần, hình ảnh thật sự nghĩ lại mà kinh, sau đó lại là nghiến răng nghiến lợi trong lòng.

Chương 494. Tiếng nói của Thọ.

Nhưng nghiến răng thì nghiến răng, ngày hôm nay y đứng ở đây, mệnh lệnh y nhận được là chiêu đãi Long tộc với tư cách là 'Người quen của Long Cung'.

Ra tay là không thể nào ra tay, cũng chỉ có thể bày ra dáng vẻ và gương mặt tươi cười tiếp đón, hi vọng có thể nhận được sự tán thưởng của Hải Thần đại nhân.

"Tên Ngao Ất này, làm sao lại cố tình đối nghịch với ta?"

Biện Trang nói thầm một câu trong đáy lòng, đột nhiên có tiếng trống rung động truyền đến từ chỗ Trung Thiên Môn, vài đám mây trắng mạ ánh vàng, chở một nhóm Long Tộc lao tới vùn vụt.

Phía trước có Thiên Binh mở đường, xung quanh có Thiên Tướng bao vây.

Lăng Tiêu bảo điện vào giờ phút này cũng lóe ra ánh vàng rực rỡ, một cỗ lực lượng Thiên Đạo nổi bật gia trì trên đó, làm cho toà bảo điện này càng thêm nguy nga.

Biện Trang cùng với mười lăm vị Thiên Tướng bên người đồng thời ngẩng đầu ưỡn ngực, đợi cao thủ Long Tộc tới gần, lại tản ra hai bên trái phải, theo lời dặn dò trước đó của Hải Thần, cùng nhau lộ ra nụ cười ôn hòa.

Bên trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế ngồi nghiêm chỉnh trên đài cao, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên.

Đông Mộc Công mang theo hơn mười vị văn thần võ tướng chia nhóm đứng hai bên.

Những thần tử này cũng đều là chính thần Thiên Đình bây giờ, không sai biệt lắm đã là toàn bộ "cao thủ" Thiên Đình có thể đem ra được hiện giờ, hơn phân nửa xuất thân từ Nhân Tộc Thượng Cổ, trong đó có hơn mười người, còn là đại tướng năng thần từng đi theo Tam Hoàng Ngũ Đế.

Đợi một nhóm Long Tộc đến trước điện, Đông Mộc Công thay mặt Ngọc Đế đi ra ngoài nghênh đón, Ngọc Đế đi xuống một nửa bậc thềm ngọc, trên người tản ra thiên uy nồng đậm.

Long Vương Tứ Hải liếc nhìn nhau, cùng nhau đi vào, đi đến chính giữa Lăng Tiêu bảo điện, cùng nhau vái chào.

Long Vương Đông Hải bước về phía trước một bước, cẩm bào trên người tản ra ánh sáng nhàn nhạt, tay áo lớn sắp rủ xuống tới mặt đất có một chút đong đưa.

Gần như đồng thời, Long Vương Đông Hải cũng tốt, Ngọc Đế cũng tốt, Đông Mộc Công cùng với các vị tiên thần Thiên Đình ở bên cạnh, trong đáy lòng đều hoặc nhiều hoặc ít vang lên...

Tiếng nói của Thọ.

Trừ đám long Long Cung Tây Hải ở bên ngoài, những bóng người ở chỗ này, ngươi nào không bị Lý Trường Thọ căn dặn từ ba lần trở lên?

Lúc này, mặc dù Lý Trường Thọ còn chưa hiện thân, nhưng hắn đã ở khắp mọi nơi.

Long Vương Đông Hải lấy ra một phong thiệp mời màu vàng, giọng trầm thấp hùng hậu không vội không chậm.

Liền nghe vị Long Vương Đông Hải này nói: "Long Tộc chúng ta theo lời mời của Thiên Đình, chuyên tới tham dự thịnh yến bàn đào, nay đến tấu thỉnh Thiên Đế, cảm tạ Thiên Đế quan tâm. Tộc ta sinh từ hỗn độn sơ tích, từng cùng với các tộc Phượng, Kỳ Lân, không để ý sinh tử của vạn linh, gánh vác nghiệp chướng phá vỡ Hồng Hoang. May mắn được Thiên Đế không bỏ rơi, may mắn được Hải Thần giúp đỡ, cho tộc ta cơ duyên tránh thoát gông xiềng nghiệp chướng, trên dưới tộc ta, cảm niệm thiên ân, ngày hôm nay chuyên tới để cảm tạ Thiên Đế bệ hạ!"

Nói xong, phong thiệp mời màu vàng kia hóa thành một tia ánh vàng quy về Lăng Tiêu bảo điện.

Ngọc Đế nhẹ nhàng gật đầu, thở dài: "Long Tộc đến từ Viễn Cổ, cũng hơi có nguồn gốc với ta. Trước đây tuy có lỗi sai phá vỡ Hồng Hoang, nhưng trấn thủ Tứ Hải Hải Nhãn, thủ hộ sinh linh thiên địa lâu như vậy, tự có một phần công lao. Ngày hôm nay cũng không có đại sự gì, chẳng qua là mời bốn vị Long Vương đi đến Thiên Đình dự thịnh yến bàn đào. Dao Trì đã chuẩn bị xong chưa?"

Đông Mộc Công nói: "Bệ hạ, ở phía Dao Trì đã chuẩn bị thỏa đáng."

"Vậy thì không cần đợi Trường Canh ái khanh." Ngọc Đế cười nói: "Các vị ái khanh, bồi ta cùng với các vị anh kiệt Long Tộc, cùng đi đến Dao Trì nhập yến."

Chúng tiên thần Thiên Đình cùng nhau hành lễ tạ ơn, động tác nhịp nhàng—— tình huống như vậy, bao gồm cả cuộc đối thoại giữa hai bên vừa rồi, kỳ thực đều do một vị quan chức bình thường đạo diễn.

Đặc biệt là lời nói của Ngọc Đế, nếu như Ngọc Đế nói một câu "Miễn đi nghiệp chướng cho Long Tộc ", nói không chừng Thiên Đạo sẽ thật sự miễn đi nghiệp chướng cho Long Tộc, vậy thì sẽ thật sự phí công nhọc sức.

Lập tức, Ngọc Đế cất bước đi tới, đích thân mời Long Vương Đông Hải cùng nhau đi ra ngoài điện, cùng nhau lên cửu long thần liễn của Ngọc Đế, mang theo chúng tiên thần Thiên Đình, gần trăm Long Tộc, cùng với mấy vạn Thiên Binh Thiên Tướng, trùng trùng điệp điệp mà đi về hướng Dao Trì.

Phía trên thần liễn, Long Vương Đông Hải ngồi ở phía chếch đối diện với Ngọc Đế, vào giờ phút này đang lên tiếng nói: "Xin Ngọc Đế bệ hạ yên tâm, tiểu long biết làm việc như thế nào, Hải Thần cũng đều đã bàn giao thỏa đáng."

Ngọc Đế lại cười nói: "Long Vương cũng là đến từ Viễn Cổ, là người cùng một thời đại, không cần phải tự xưng như vậy."

"Cảm tạ bệ hạ." Long Vương Đông Hải đứng dậy vái chào, lại ngồi trở lại ở dưới lời nói của Ngọc Đế.

Tình cảnh như vậy rơi vào trong mắt những con cháu Long Tộc ở phía sau, làm cho Long Tử Long Nữ ở nơi đây như là đổ một bình gia vị vào trong đáy lòng, tư vị hết sức phức tạp.

Đây là vị Tộc trưởng Long Tộc đương đại thích nằm trên bảo tọa, hưởng thụ Hải Nữ đấm bóp kia?

Long Tộc bọn hắn, ngày hôm nay quả nhiên là muốn...

Cho dù là ai cũng biết được, lúc này Long Tộc hiệu trung Thiên Đình, trăm lợi mà không có một hại. Nhưng khi chuyện xảy ra, trong lòng vẫn có một chút kháng cự.

Thần liễn Ngọc Đế đi đến phụ cận Dao Trì, từng dãy nữ tiên bay ra từ bên trong Dao Trì, một nửa cầm lẵng hoa, đèn cung đình, chia thành hai nhóm. Một nửa tấu nhạc nhảy múa trên đám mây, tay áo dài huy sái, giống như mây khói bốc lên.

"Long Vương, mời."

"Bệ hạ khách khí, xin mời bệ hạ."

Ngọc Đế mỉm cười gật đầu, cất bước xuống thần liễn, Long Vương Đông Hải đã là vô cùng tự nhiên đi theo phía sau Ngọc Đế.

Thân thể nguyên bản vĩ ngạn của Long Vương, vào giờ phút này cũng có một chút còng xuống.

Bách tiên bách long đi theo từ phía sau, cùng nhau tiến vào bên trong Dao Trì.

Vương Mẫu nương nương mang theo mấy nữ tiên Dao Trì, đứng yên ở trên không tiên đảo tổ chức thịnh yến bàn đào, tất nhiên là phong thái có một không hai, dáng vẻ ngàn vạn.

Ngọc Đế tiến về phía trước, Vương Mẫu hơi hạ thấp người hành lễ, Ngọc Đế cũng hơi vái chào, cười nói:

"Sư muội, vị này chính là Long Vương Đông Hải, cũng là Tộc trưởng Long Tộc đương đại."

Long Vương Đông Hải cúi đầu hướng về phía trước vái chào, nói: "Xin chào Vương Mẫu nương nương."

"Tộc trưởng Long Tộc không cần đa lễ." Vương Mẫu ấm giọng trả lời, sau đó liền không nhiều lời nữa, cùng với Ngọc Đế, đi tới bảo tọa phía dưới.

Hội trường này tất nhiên đã được điều chỉnh một chút bởi Lý Trường Thọ.

Nguyên bản, chỗ ngồi của Long Vương Tứ Hải xếp ở sau chỗ ngồi của Đông Mộc Công cùng với Lý Trường Thọ. Lúc này được Lý Trường Thọ tách thành hai bên, để người Long Tộc tới ngồi tập trung ở phía bên phải.

Song phương ngồi vào chỗ, từng dãy tiên tử lướt đến, dâng rượu ngon và tiên quả.

Lại có mười mấy vị Hằng Nga Nguyệt Cung đi ra nhảy múa, bầu không khí nhanh chóng được nâng lên.

Chương 495. Xốc nổi!

Ngọc Đế cười hỏi: "Sư muội, khi nào thì bàn đào có thể dùng được?"

"Bệ hạ, bàn đào còn cần mấy canh giờ mới có thể chín, ta đã sai người chờ ở trong vườn bàn đào, đợi bàn đào chín liền hái xuống, như thế mới là tốt nhất."

"Thiện." Ngọc Đế mỉm cười gật đầu, đây là đang biến tướng nói cho chúng long an tâm chớ vội.

Đúng vào lúc này, một Thiên Tướng bước nhanh đến báo.

"Bệ hạ, cao nhân Triệu Công Minh đến từ La Phù Động núi Nga Mi, đã tiến vào thiên môn, đi về hướng Dao Trì!"

"Ồ?" Ngọc Đế cười nói: "Công Minh à Trường Canh ái khanh là tri kỷ chí giao, thêm một chỗ ngồi ở bên cạnh chỗ ngồi của Trường Canh ái khanh, Mộc Công thay ta đi nghênh đón một phen, đừng có lãnh đạm."

"Lão thần tuân mệnh!" Đông Mộc Công lĩnh mệnh quay người, vừa muốn cưỡi mây bay ra ngoài, phía trước đã truyền đến một hồi tiếng cười to.

Triệu Công Minh cưỡi mây mang theo Ngao Ất lao vùn vụt tới, chỉ thoáng chốc liền đi đến nơi đây, chắp tay hành lễ đối với các nơi, sau đó liền tiến về phía trước, vái chào đối với Ngọc Đế Vương Mẫu.

"Xin chào hai vị sư thúc."

Đầu lông mày của Ngọc Đế mỉm cười, cũng không nói thêm gì, chỉ ra hiệu cho Triệu Công Minh tự động ngồi xuống.

Nhưng hai chữ "Sư thúc" của Triệu Công Minh kia, lại làm cho không ít Long Tộc thay đổi ánh mắt.

Trước đây đại bộ phận Long Tộc đều có một chút cảm giác bi thương sắp sống nhờ dưới mái hiên, lúc này Triệu Công Minh đến đây, một tiếng sư thúc ngược lại là đã nhắc nhở bọn hắn, Ngọc Đế Vương Mẫu cùng với Lục Thánh chính là người cùng thế hệ, coi như đồng môn với Tam Thanh...

Chỉ từ bối cảnh mà nói, bọn hắn đầu nhập Thiên Đình kỳ thật cũng không tính là mất mặt.

Từng viên long tâm, lập tức vi diệu.

Thần vị của Ngao Ất tại Thiên Đình hơi thấp, không đủ tư cách đến tham dự thịnh yến bàn đào, lúc này liền đi về phía Long Tộc ngồi xuống.

Ca múa chậm rãi, tiên thần Thiên Đình đã bắt đầu nâng ly cạn chén, chúng long Long Tộc cũng đang tốp năm tốp ba trò chuyện.

Ngọc Đế thưởng thức điệu múa Hằng Nga, dương dương tự đắc, dường như ngày hôm nay không có chuyện quan trọng gì.

Mà chỗ ngồi của Lý Trường Thọ vẫn luôn trống không, không thấy bóng dáng của hắn.

Triệu Công Minh ở bên cạnh cảm thấy khá khó chịu nên che giấu khí tức và đạo vận để giảm thiểu sự hiện diện của mình, cũng thỉnh thoảng lại liếc nhìn Nguyệt Lão mặc hỉ bào đỏ chót.

Trong đáy lòng Nguyệt Lão cũng là nói thầm một hồi...

Vị đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo này, vì sao lại luôn nhìn y? Chẳng lẽ lại là đến chất vấn trong hơn mười năm này, sự tình nhân duyên đột nhiên bạo tăng tại Tiệt Giáo?

Chuyện này cũng không có quan hệ gì với y, Tiệt Giáo có nhiều sinh linh Hậu Thiên tu thành Kim Tiên như vậy, đều là tự mình duỗi ra dây đỏ, quấn quanh đạo lữ của chính mình, coi như cho Nguyệt Lão y một trăm cái lá gan Hải Thần, Nguyệt Lão y cũng không dám hạ thủ lung tung đối với Tiệt Giáo.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Tiệt Giáo với lợi thế tuyệt đối về số lượng của mình, cùng với "số lượng cảnh giới Kim Tiên" thành tựu nhân duyên, phong tục đạo lữ đã ổn ổn vượt trên Nhân Giáo.

Chợt nghe Trung Thiên Môn truyền đến tiếng trống, lại có Thiên Tướng vội vàng đến báo, nói là Tây Phương Giáo có sáu vị đệ tử Thánh Nhân đến đây cầu kiến Ngọc Đế.

Không ít Long Tộc lập tức vểnh tai, long có tính tình táo bạo, đã là nổi lửa giận.

Cũng may, trước đây Lý Trường Thọ vừa mới trao đổi với Long Vương Tứ Hải.

Long Vương Tứ Hải tiến hành truyền âm, bảo chúng Long Tộc ngoại trừ Long Cung Tây Hải giữ yên lặng.

Ngọc Đế nhướng mày, mặc dù đã sớm nghe Lý Trường Thọ bẩm báo, biết Tây Phương Giáo sẽ có người đến đây quấy rối, nhưng lúc này nhất định phải cho thấy thái độ, cố ý lộ ra mấy phần phiền chán.

"Tây Phương Giáo?" Ngọc Đế không vui nói: "Ta không mời, đến cái gì chứ? Chớ có để cho bọn họ tiến vào thiên môn."

Vương Mẫu ở bên cạnh vội nói: "Bệ hạ, Thiên Đình chúng ta chưa hưng khởi, phương tây một giáo Song Thánh, chúng ta cũng không thể làm mất mặt mũi của Thánh Nhân lão gia. Ngày hôm nay vốn là thịnh yến bàn đào, không bằng liền để bọn họ cũng tới nhập yến đi."

"Cho qua." Ngọc Đế liếc nhìn Long Vương Tứ Hải, cho bọn hắn một cái ánh mắt cứ an tâm, liền hạ lệnh cho qua.

Chỉ chốc lát, sáu vị lão đạo mặc đạo bào rách rưới cưỡi mây bay tới, nổi giận đùng đùng, dường như muốn tìm Ngọc Đế chất vấn.

Sáu vị lão đạo này bay đến chỗ thịnh yến bàn đào trong Dao Trì, mây vừa hạ xuống, một vị lão đạo đã tản ra khí thế ngạo nghễ của đệ tử Thánh Nhân...

"Khục!"

Triệu Công Minh không đáng chú ý nào đó hắng giọng, mỉm cười vuốt râu, sáu vị lão đạo kia cùng nhau thay đổi sắc mặt.

Khí thế như khí cầu, bị sợi râu của Triệu Công Minh trực tiếp đâm thủng.

"Các vị đạo hữu." Triệu Công Minh cười nói: "Muốn ăn đào?"

Sáu vị lão đạo kia nhíu mày không nói, lập tức truyền âm thương nghị một hai câu, tạm hoãn bão nổi, ở dưới sự an bài của Vương Mẫu, ngồi xuống ở bên cạnh Triệu Công Minh.

Chúng Long Tộc ở phía đối diện quăng tới ánh mắt đầy tức giận, sáu vị lão đạo này không hề quan tâm.

Về phần hai mươi lăm con rồng Long Cung Tây Hải phái đến, lúc này đều đã nhận được truyền âm, có thể gây sự vào bất cứ lúc nào.

Thịnh yến bàn đào ngày hôm nay, chủ khách đều đã đến đông đủ.

Bàn đào trong vườn chưa chín, ca múa lại bắt đầu nổi lên.

Lúc này Ngọc Đế bảo trì sắc mặt không vui, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Từng người Long Vương Tứ Hải trầm mặc không nói, lẳng lặng chờ đợi thời cơ đã ước định với Lý Trường Thọ.

Triệu Công Minh đối với sự tình sắp phát sinh ngày hôm nay, chỉ biết đó là "đại sự", chứ hoàn toàn không biết chi tiết, lúc này vẫn còn kính rượu đối với sáu vị lão đạo ở bên cạnh.

Sáu vị lão đạo từng người nhíu mày trầm tư, suy nghĩ miên man bất định, lo lắng mình lại bị ám hại...

Kỳ thật, Triệu đại gia ở chỗ này hoàn toàn là bởi vì tình cờ.

Lý Trường Thọ từ khi được Văn Tịnh đạo nhân âm thầm truyền tin vào nửa năm trước, đã làm xong mấy loại phương án ứng đối.

Ở bên trong Thiên Đình, ở dưới Thiên Đạo gia trì, Ngọc Đế cũng không phải là ăn chay, không cần Triệu đại gia đích thân đến.

Một lát sau, một lão đạo phương tây mặc đạo bào rách rưới đứng dậy...

Mà Biện Trang chờ đã lâu ở bên ngoài tiên yến Dao Trì, rốt cuộc đã đợi được Hải Thần truyền âm!

Phía trên tiên yến, lão đạo áo rách mở miệng nói: "Ngọc Đế bệ hạ, ngày hôm nay bần đạo đến đây, là có một chuyện..."

"Bệ hạ!" Biện Trang đột nhiên xông vào, cảm tình cực kỳ dồi dào, tiếng nói vô cùng vang dội: "Hải Thần đại nhân!"

Ngọc Đế lập tức đứng dậy, không nhìn thẳng vào lão đạo kia, vội hỏi: "Trường Canh làm sao?"

Biện Trang mang theo tiếng khóc nức nở hô một câu: "Hải

Thần đại nhân đã trở về!"

"Nhanh!" Ngọc Đế đại hỉ, vẫy lui Hằng Nga nhảy múa, vòng qua bảo tọa, bước nhanh ra bên ngoài yến tiệc.

Vương Mẫu ở bên cạnh thầm hừ trong đáy lòng.

Mới vừa rồi còn truyền âm nói kỹ năng diễn kịch của nàng có một chút cứng ngắc, kỹ năng diễn kịch của y cũng chẳng hơn gì!

Xốc nổi!

Chương 496. Kiếm được lợi lớn!

Chúng tiên thần Thiên Đình nhao nhao đứng dậy, bước nhanh đi theo, chúng long Long Tộc cũng là đứng dậy, nhìn ra bên ngoài tiên đảo.

Vị lão đạo áo rách - đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo không được để ý tới,, vào giờ phút này cũng không rõ ràng được tình huống, muốn nổi giận cũng không biết nên khởi xướng như thế nào.

Triệu đại gia thì càng không cần phải nói, vào giờ phút này trong đầu tràn đầy dấu hỏi chấm.

Hai thân ảnh không biết đến từ đâu, đã là đi đến bên ngoài tiên đảo, một người tóc trắng xoá, mặc đạo bào có một chút cũ cũ, tất nhiên là Đạo Nhân Giấy Hải Thần Lý Trường Thọ.

Long Cát công chúa ở bên cạnh, lúc này cũng đổi một bộ đạo bào có một chút bẩn thỉu, vạt áo đạo bào còn mang theo vài vết bẩn, bên trên gương mặt trắng nõn hơi có vẻ mệt mỏi, trong ngực bưng thanh Thiên Đế Trảm Ma Kiếm lóng lánh ánh vàng kia...

"Trường Canh!" Ngọc Đế hô to một tiếng: "Ái khanh khổ cực rồi!"

Lý Trường Thọ hướng về phía trước vái chào thật sâu, cất cao giọng nói: "Tiểu thần có thể san sẻ nỗi lo cho bệ hạ, vui vẻ mà không khổ! Bệ hạ, còn xin để cho tiểu thần bẩm báo! Tìm kiếm mười hai năm tại Nam Châu, tiểu thần dựa vào sự chỉ dẫn của Đại Vũ Trị Thủy Đồ, cầm Trảm Ma Kiếm bệ hạ ban thưởng, thăm viếng các nơi Nam Châu, tra tất cả đường thủy chủ yếu khắp Nam Châu, trảm yêu nghiệt, trừ ô uế, cuối cùng cũng đã điều tra rõ toàn bộ đường thủy chính tại Nam Thiệm Bộ Châu! Ngày hôm nay chạy đến trước thịnh yến bàn đào, dâng lên 1.232 phần thuỷ văn đồ Nam Châu cho bệ hạ!"

Nói xong, Lý Trường Thọ lấy ra hai túi bảo nang từ trong ngực, lại mở bảo nang ra, hai đống quyển trục xếp chồng như núi xuất hiện ở bên cạnh.

Ánh mắt của Ngọc Đế chớp động, cười nói: "Từ hôm nay trở đi, đường thủy Nam Thiệm Bộ Châu, sẽ do Thiên Đình quản lý!"

Ngọc Đế vừa dứt lời, quanh người tuôn ra vạn trượng ánh vàng, ấn tỉ Thiên Đế hiện ra trên đỉnh đầu Ngọc Đế, ấn tỉ bắn ra hai đạo kim mang, chiếu vào phía trên hai đống quyển trục.

Chợt nghe tiếng nước ầm ầm!

Hai đống quyển trục trực tiếp tiêu tán ở bên trong ánh vàng, nhưng từng dòng sông dài ngắn khác biệt, từng mảnh từng mảnh đầm hình dạng không đồng nhất, lại phiêu động ở bên trong ánh vàng, quay chung quanh người Lý Trường Thọ cùng với Long Cát, chậm rãi xoay quanh!

Chỉ trong chốc lát, hư ảnh những sông đầm này thu nhỏ, tuôn về hướng ấn tỉ Thiên Đế, được ấn tỉ Thiên Đế tiếp nhận!

Một chùm ánh vàng chợt lóe lên từ Lăng Tiêu bảo điện rồi biến mất!

Đó là...

Công đức hạ phàm!

Bên ngoài ba ngàn dặm Độ Tiên Môn, ở bên trong một chỗ mỏ linh mạch về hưu hoang tàn vắng vẻ, ánh vàng bỗng nhiên lấp lánh, chiếu xuyên thấu vách đá thật dầy.

Đợi ánh vàng thu liễm, thân ảnh trốn ở trong đó lặng yên biến mất.

Với kinh nghiệm của lần trước, Lý Trường Thọ tự nhiên không có khả năng ngoan ngoãn chờ đợi tại Tiểu Quỳnh Phong, chờ Thiên Đạo lão gia ném công đức tới.

Một lần ngẫu nhiên có thể được Hư Không chưởng môn che giấu, hai lần, ba lần...

Các Tiên Nhân trong môn phái cũng không phải đều là đồ ngốc!

Ừm, tối thiểu đại bộ phận vẫn là rất thông minh, chỉ bất quá là sức tưởng tượng và năng lực liên tưởng hơi kém.

Bất quá, có sao nói vậy, khoản công đức này xác thực phong phú!

Không tính công đức tích lũy trước đó, chỉ nói khoản công đức vừa đến này, Công Đức Kim Thân trong dự đoán của Lý Trường Thọ, liền có thể hoàn thành...trọn vẹn một cánh tay!

Vào giờ phút này, nguyên thần ngâm mình ở bên trong lực lượng công đức tinh khiết, vui sướng bơi qua bơi lại, xiên thép ở bên cạnh Hải Thần, khục, thần quyền bảo khí Hải Thần, cũng bị lực lượng công đức bao trùm, dường như trở nên càng thêm thuần túy...

Thỏa mãn, vui mừng, cảm động!

Mười hai năm "ngậm đắng nuốt cay" vẽ tranh...

Lần này đã kiếm được lợi lớn!

Nhưng Lý Trường Thọ cũng tự biết, cơ hội vớt công đức như vậy là ít càng thêm ít.

Đầu tiên, Nam Thiệm Bộ Châu tương đối đặc thù, Nhân Tộc thân là nhân vật chính trong thiên địa, tám ~ chín thành khí vận đều hội tụ tại thế tục Nam Châu.

Tiếp theo, điều tra rõ đường thủy, đặt vào sự quản lý của Thiên Đình, cũng coi như có một chút bù đắp thần quyền Thiên Đình, biến tướng của bù đắp chi tiết Thiên Đạo.

Tổng hợp hai hạng này, mới có khoản công đức phong phú mà Lý Trường Thọ đoạt được này.

Muốn lại kiếm công đức cùng loại, dựa theo ý nghĩ đồng dạng, còn có thể thanh tra núi non Nam Thiệm Bộ Châu một lần.

Chỉ bất quá, thuỷ văn lợi dân, đối với phàm nhân mà nói là vô cùng quan trọng, dân theo nước mà sinh.

Núi non là có một chút vô nghĩa, và công lao có thể nhận được hẳn là rất ít.

Bất quá chân muỗi dù mảnh đó cũng là thịt, Lý Trường Thọ quyết định chờ giải quyết xong sự tình Long Tộc, liền phái Đạo Nhân Giấy chậm rãi đi làm.

Ngày hôm nay, còn có một khoản công đức lớn thứ hai!

Lý Trường Thọ lượn quanh nửa vòng xung quanh Độ Tiên Môn, ẩn nấp ở bên trong một dòng sông, lẳng lặng chờ, tiên thức không ngừng dò xét các khu vực trong phương viên vạn dặm.

Bên trong sơn môn, lúc này Linh Nga còn ở trong trạng thái nhập định, Lý Trường Thọ thay đổi tờ giấy trong tay nàng, bảo nàng tỉnh liền ăn quả đào rồi tiếp tục tu hành, sau đó còn muốn tiến hành một cuộc nói chuyện ở giữa sư huynh muội.

Vào lúc bản thể Lý Trường Thọ chuyển đổi vị trí, Đạo Nhân Giấy cũng không có nhàn rỗi.

Vì để đảm bảo ngày hôm nay không có gì bất ngờ xảy ra, ngoại trừ Đạo Nhân Giấy 【 Hải Thần 】ở bên trong Thiên Đình, hắn tạm dừng hoạt động của hết thảy các loại hình Đạo Nhân Giấy khác.

Toàn lực ứng phó, ứng đối với thịnh yến bàn dào!

...

Lại nói đến trong giây lát trước đây, tại thịnh yến bàn đào, Lý Trường Thọ cám ơn công lao, trả lại Thiên Đế Trảm Ma Kiếm.

Lăng Tiêu bảo điện lóe lên ánh vàng, lúc một khoản công đức lớn đi về hướng bản thể Lý Trường Thọ, một vệt ánh vàng cũng chiếu về hướng Long Cát ở bên người Lý Trường Thọ, làm cho toàn thân Long Cát dát lên một tầng phấn vàng.

Ngọc Đế mỉm cười liếc nhìn khuê nữ nhà mình, Long Cát lập tức cúi đầu không dám đối mặt cùng với phụ thân.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đoạn đường này, Long Cát điện hạ ra mưu xuất lực, vừa có công hiệp trợ tiểu thần thanh tra đường thủy, lại có công lao cầm Trảm Ma Kiếm trảm yêu trừ ma. Bệ hạ, xin hãy ngợi khen."

"Ha ha ha ha!" Ngọc Đế lập tức thoải mái cười to, nhìn khuôn mặt nhỏ có một chút bất an của Long Cát, ấm giọng nói: "Đi thay quần áo, rồi đi tìm mẫu thân ngồi xuống đi, ngày hôm nay có khách quý đến Thiên Đình, không thể làm mất cấp bậc lễ nghĩa."

Thân thể hơi gầy của Long Cát có một chút khẽ run, ngẩng đầu nhìn Ngọc Đế một chút, lại nhanh chóng cúi đầu, ôn nhu nói: "Nữ nhi lĩnh mệnh."

Lý Trường Thọ thấy cảnh này, trong đáy lòng cũng cười một tiếng.

Mười hai năm trước hắn liền phát hiện ra một chút manh mối —— Ngọc Đế mặc dù sủng ái Long Cát, nhưng lại chưa từng công bố sự tồn tại của Long Cát đối với bên ngoài, người trong Thiên Đình biết thân phận của Long Cát, ít càng thêm ít.

Ở trong đáy lòng Long Cát, đây cũng là một vết sưng nhỏ.

Chương 497. Phụ tá tốt

Lý Trường Thọ bất quá chỉ là thuận nước đẩy thuyền giúp Long Cát một chút, đối với hắn mà nói là chuyện nhỏ, cũng có thể làm cho Ngọc Đế cảm thấy mặt mũi sáng sủa, tiện thể vì làm nền tính toán Phong Thần...

Lại là sự tình một cục đá ném mấy chim.

"Hải Thần." Long Cát nhỏ giọng hô một câu, tiếng nói có một chút kích động: "Ta sẽ quay lại sau."

Lý Trường Thọ nhìn nàng một cái, cười chắp tay một cái, sau đó liền quay người hướng về phía trước.

Ngọc Đế đưa tay giữ chặt cánh tay của Lý Trường Thọ, kéo hắn vào nơi tiên yến, đưa đến trước chỗ ngồi trống không kia: "Trường Canh ái khanh vất vả, mau mau ngồi xuống, thịnh yến bàn đào ngày hôm nay, cũng coi như khánh công vì ái khanh!"

"Đa tạ bệ hạ!" Ngọc Đế quay người trở về bảo tọa, Lý Trường Thọ vái chào đối với Triệu Công Minh, cười nói: "Bái kiến Công Minh tiền bối, Công Minh tiền bối lại còn đến sớm hơn ta một bước."

Triệu Công Minh mỉm cười vuốt râu, đã biết Thiên Đình từ trên xuống dưới, chính là đang diễn trò cho phương tây cùng với Long Tộc xem.

"Ha ha ha, Hải Thần lão đệ đừng có giữ lễ tiết, chúng ta tương giao ngang hàng, ngươi và Nhị muội ta càng là tương giao không ít, khách khí cái gì?"

Sau đó Lý Trường Thọ lại quay đầu liếc nhìn vị lão đạo đứng bên cạnh kia, cùng với năm vị lão đạo ngồi ở bên cạnh khác, không khỏi nhíu mày, mắt lộ ra vẻ không hiểu, khẽ ồ lên một tiếng: "Vì sao còn có những khuôn mặt xa lạ ở chỗ này? Mộc Công đại nhân, lần này bệ hạ mời cao nhân nào?"

Đông Mộc Công nói: "Thịnh yến bàn đào lần này, bệ hạ là khoản đãi các vị anh kiệt Long Tộc và Công Minh tiền bối, cũng không mời các tân khách khác."

"Ồ?" Lý Trường Thọ nhíu mày nhìn về phía sáu vị lão đạo này, chưa ngồi ấm chỗ, đã là bắt đầu đứng lên.

"Nói một cách khác, này sáu vị, là không mời mà tới?"

Lão đạo kia hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: "Hải Thần phải không, không chào đón Tây Phương Giáo chúng ta?"

"Ồ, phương tây...vậy dĩ nhiên là không chào đón."

Sáu vị lão đạo kia không khỏi nhíu mày, đối với cử động trực tiếp vạch mặt của Lý Trường Thọ, có một chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Theo lệ cũ "tính toán" trong Hồng Hoang của bọn hắn, không đều là trước tiên chào nhau bằng những nụ cười, rồi sau đó giấu dao vào trong nụ cười, so đấu trong lúc nói chuyện, cuối cùng đánh cờ một phen, thực sự không được mới đến màn vạch mặt hay sao?

"Hải Thần đây là có ý gì?"

Lý Trường Thọ đứng thẳng người, ánh mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt già nua của lão đạo, lạnh nhạt nói: "Lần trước ta đi theo bệ hạ đến Tây Hải ngao du, thị sát tình hình Tây Hải, lại bị Kim Thiền sáu cánh mà phương tây các ngươi nuôi dưỡng đánh lén, muốn hại tính mạng của ta, ngày hôm nay các ngươi lại vẫn nghênh ngang tới Thiên Đình ăn tiệc. Ha ha, chuyện tốt trong thiên địa, thật sự đều để cho phương tây các ngươi chiếm hết!"

Một lão giả quần áo rách nát khác đứng dậy, thần quang trong mắt nở rộ, hăm doạ nhìn Lý Trường Thọ, lãnh đạm nói: "Đạo hữu đừng có ngậm máu phun người, Kim Thiền sáu cánh kia liên quan gì cùng với phương tây chúng ta?"

Lý Trường Thọ cười lạnh nói: "Lại là mánh khoé như vậy! Hoang ngôn như vậy há mồm liền ra, tự tôn mặt mũi, tính toán âm hiểm, cả hai đều muốn! Phương tây các ngươi, thật đúng là làm một bộ lại một bộ."

Lão đạo kia lập tức liền muốn bước qua bàn thấp, trực tiếp tính sổ với Lý Trường Thọ, mà ở phía sau Lý Trường Thọ, Triệu đại gia bình tĩnh phóng ra phía trước nửa bước, thản nhiên nói: "Dao Trì này sao lại hơi trơn."

Sáu vị lão đạo kia cùng nhau trừng mắt, lại là thành thành thật thật đứng tại kia, từng người thu liễm khí tức.

Cục diện ngày hôm nay, chỉ có thể đấu văn, động thủ chỉ sợ là...không thể.

Vị lão đạo đứng lên đầu tiên kia lạnh nhạt nói: "Kim Thiền sáu cánh chính là Hồng Mông hung thú, có liên quan gì cùng với phương tây chúng ta? Theo lời đồn Hồng Hoang, Kim Thiền sáu cánh am hiểu pháp thuật không gian, nếu như ăn thịt gã, có thể khiến cho người chưa trường sinh trường sinh, dị thú như vậy, nếu như chúng ta bắt được, làm sao có thể để cho gã sống sót?"

Nói xong, lão đạo này còn lộ ra một chút giễu cợt đối với Lý Trường Thọ.

Đây hiển nhiên là đang giễu cợt, lí do thoái thác y vừa rồi dùng, kỳ thật chính là lời đồn mà Lý Trường Thọ để cho Long Tộc lan truyền.

Mượn thuẫn của ngươi, cản mâu của ngươi.

Nhưng mà...

Hai mắt của Lý Trường Thọ nở rộ tinh quang, quát: "Lời này, ngươi có dám lặp lại một lần nữa?"

Lão đạo này trả lời: "Kim Thiền sáu cánh chính là Hồng Mông hung thủ, có liên quan gì cùng với phương tây chúng ta?"

"Tốt cho một câu có liên quan gì cùng với phương tây chúng ta!" Lý Trường Thọ lui lại hai bước, trốn ở phía sau Triệu Công Minh, lập tức hét lớn một tiếng: "Bệ hạ! Còn xin hạ lệnh bắt giữ sáu kẻ giả mạo này!"

Trên bảo tọa, Ngọc Đế nghe vậy gắt gao nhíu mày.

Ở các nơi trong thịnh yến bàn đào, võ tướng Thiên Đình, chúng long Long Tộc, vào giờ phút này đều cùng nhau đứng dậy.

Mấy vị văn thần Thiên Đình cách khá gần sáu vị lão đạo phương tây này, vội vàng vắt chân lên cổ nhảy tới nơi xa.

Đông Mộc Công thấy thế, lập tức giang hai cánh tay xông ra ngoài, hung hãn không sợ chết, hiên ngang lẫm liệt, ngăn ở trước người Ngọc Đế Vương Mẫu, hét lớn một tiếng: "Người tới hộ giá!"

Đông Mộc Công xem như nhân vật thực quyền số hai trong Thiên Đình, cũng kiêm chức năng Đại Nguyên Soái binh mã Thiên Đình.

Lúc này hét lớn một tiếng, mấy vạn Thiên Binh ở phụ cận Dao Trì cùng nhau mà động, trên trăm vị Thiên Tướng lập tức chen chúc mà đến.

Triệu Công Minh đứng thẳng, đã là nín cười vô cùng vất vả.

Cao thủ Nhân Giáo vô danh nào đó ở trong hậu viện Động Suất Cung phía xa, nhìn kính mây trước mặt, đã là cười đến không thở nổi.

Sáu vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia xạm mặt lại, một người mắng: "Thường nghe nói Hải Thần có danh xưng cơ trí, được Ngọc Đế coi trọng, chưa từng nghĩ, chẳng qua chỉ là hạng người hung hăng càn quấy, ngậm máu phun người!"

Ngọc Đế mở miệng nói vào giờ phút này: "Trường Canh ái khanh, sao ngươi lại xác định bọn họ không phải là đệ tử Thánh Nhân phương tây?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thầm khen: Phụ tá tốt!

Cảnh này, vẫn chưa xuất hiện ở trong các buổi tấu trước đây của Lý Trường Thọ—— trước đó Lý Trường Thọ dùng hình thức tấu biểu, đã đề nghị mấy lần, quá trình tổng thể của thịnh yến bàn đào ngày hôm nay.

Hắn cùng với Ngọc Đế mặc dù cũng biết mấy vị lão đạo phương tây này sẽ tới, thực sự không biết bọn hắn bắt đầu nổi lên cụ thể từ chỗ nào, cho nên chẳng qua là chế định sách lược ứng đối đại khái, cũng không thương thảo được quá nhiều chi tiết.

Lúc này, sáu vị lão đạo kia rõ ràng là đã không theo kịp tiết tấu của Lý Trường Thọ, nhưng Ngọc Đế có thể vào thời cơ chính xác, chuyền bóng kiến tạo, còn sẵn sàng đứng ở ngoài cản bóng văng ra ngoài...

Đúng là không dễ.

Lý Trường Thọ cúi đầu làm lễ đối với Ngọc Đế, sau đó mới mở miệng giải thích: "Bệ hạ có chỗ không biết, lần trước bị đầu Kim Thiền kia tập kích, may mắn được bệ hạ ra tay đánh lui đầu Kim Thiền kia, trong đáy lòng tiểu thần vừa phẫn vừa giận, lại vừa cảm thấy bất lực và vô dụng!"

Chương 498. Long Vương tỏ thái độ

"Cho nên, tiểu thần đã kín đáo chuẩn bị, định ra tính toán, đầu tiên dẫn xuất Kim Thiền đi ra từ Long Cung Tây Hải!"

Nói đến đây, Lý Trường Thọ liếc nhìn chúng long phía sau Long Vương Tây Hải, ánh mắt như kiếm, chúng long lại nhao nhao không dám nhìn thẳng vào hắn.

Chúng long ba Long Cung khác, vào giờ phút này cũng phần lớn rõ ràng điều gì, từng người nhíu mày nhìn về phía chúng long Tây Hải, trong mắt nhiều hơn mấy phần cảnh giác.

Bốn vị lão Long Vương vẫn là trầm mặc không nói, từng người ngồi ở kia, giống như tượng đá.

Lý Trường Thọ tiếp tục nói: "Không gian thần thông của đầu Kim Thiền này có thể xưng nhất tuyệt, chạy trốn truy tung có một chút lợi hại, tiểu thần ra tay toàn lực, dẫn đầu Kim Thiền kia vào bên trong đại trận đã bố trí tốt trước thời hạn, dùng thần thông pháp thuật, đánh giết trong chớp mắt! Tuy nhiên, Kim Thiền có một chiêu thần thông Kim Thiền quy xác, một chiêu của tiểu thần chỉ có thể đánh cho gã về hình dáng ấu trùng, vào lúc vừa muốn bổ thêm một đao..."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ngọc Đế không khỏi hỏi, ánh mắt các nơi cũng đều đã hội tụ ở trên người Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt cảm khái, hai mắt mê ly, thở dài một tiếng: "Đột nhiên, thiên địa tràn đầy hào quang, một thân ảnh xuất hiện ở trên mây, đầy trời đều là tường vân, các nơi đều là tường thụy. Đó đúng là một vị Thánh Nhân lão gia Tây Phương Giáo đại từ đại đức đột nhiên hiện thân, nói đầu Kim Thiền này đã từng tu luyện kim thân của Thánh Nhân Tây Phương Giáo, cho nên còn thiếu phương tây nhân quả, mang theo Kim Thiền trở về, cẩn thận canh giữ."

Tiếng nói nhất chuyển, Lý Trường Thọ chỉ vào sáu vị lão đạo kia giận dữ mắng mỏ: "Bây giờ sáu người này lại nói Kim Thiền không có quan hệ cùng với phương tây! Nếu bọn họ không biết việc này, nhất định là giả mạo! Nếu bọn họ biết rõ việc này, chính là cố ý ngó lơ Thánh Nhân lão gia! Nhị Thánh Tây Phương, đó là người nghe đạo trong Tử Tiêu Cung, dùng thiên địa công đức ngưng kim thân, tuy chỉ là đệ tử ký danh của Đạo Tổ lão gia, nhưng cùng với ba vị lão gia Đạo Môn chúng ta, cũng xem như là đồng môn. Bệ hạ, tiểu thần là xuất thân từ Nhân Giáo, thật sự không thể để cho bọn họ giả mạo đệ tử Thánh Nhân, làm bẩn uy danh của Thánh Nhân phương tây lão gia! Mặt mũi của Thánh Nhân phương tây lão gia cũng không phải là mặt mũi của Thánh Nhân sao? Phàm là môn hạ Thánh Nhân, tự nhiên phải tiến hành giữ gìn!"

Ngọc Đế gật gật đầu: "Ái khanh nói không sai."

Sau đó, liền cau mày, mang theo vài phần nghi hoặc, nhìn về phía sáu vị lão đạo kia.

Thình lình nghe "phốc" một tiếng, một lão đạo phương tây sắc mặt đỏ lên, đúng là cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi.

Năm vị lão đạo khác càng là sắc mặt âm trầm như nước, hận không thể trực tiếp nuốt sống Lý Trường Thọ.

Đúng vào lúc này, bốn cỗ uy áp kinh người, xuất hiện ở chỗ ngồi đối diện sáu vị lão đạo!

Chỉ thấy, Long Vương Tứ Hải từng người đứng lên, cũng không nói chuyện, cũng không ngẩng đầu lên, đều là cụp mi rũ mắt.

Nhưng phía sau bốn vị lão Long Vương này, giống như có bốn cỗ hư ảnh đầu rồng Thương Long, nhìn chăm chú vào sáu người tới từ phương tây này.

Long khí sao mà bá liệt!

Long Vương, con trai của Tổ Long!

Lúc này Long Vương tỏ thái độ là cực kỳ trọng yếu, bọn họ hoàn toàn có thể trốn ở một bên không lên tiếng, để cho Thiên Đình cùng với phương tây đấu pháp bằng bản sự, sau đó làm ra lựa chọn phù hợp nhất với lợi ích của Long Tộc.

Nhưng, bọn họ đứng dậy vào giờ phút này, áp chế người tới từ phương tây!

Bởi vậy có thể thấy được, ở trong mắt Long Tộc, vị Hải Thần Lý Trường Thọ này, đã tăng lên rất nhiều "sức nặng" cho Thiên Đình.

"Hải Thần." Một lão đạo áo rách nặn ra một nụ cười, nói: "Việc này hẳn là Nhị lão gia chưa từng nói đối với chúng ta, còn xin Hải Thần..."

"Vừa rồi ta vẫn chưa đề cập đến vị lão gia nào, đạo hữu làm sao lại biết đó là Nhị Giáo Chủ Thánh Nhân lão gia Tây Phương Giáo mang Kim Thiền đi?" Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Trước đó các vị hẳn là biết rõ việc này, nhưng lại ở trong nơi trọng địa Thiên Đình này, hung hăng càn quấy ở trước mặt Ngọc Đế bệ hạ?"

Sáu người phương tây lập tức không biết nên trả lời như thế nào, từng người điên cuồng trao đổi ánh mắt.

Mà Lý Trường Thọ lúc này, lại cố ý lui về sau một bước, tiếng nói thiếu đi mấy phần hùng hổ dọa người, hắn nói: "Đệ tử Thánh Nhân cũng đại biểu cho mặt mũi của Thánh Nhân, thân phận này có thể không mạo hiểm nhận được, sáu vị làm như thế nào để chứng minh chính mình là đệ tử Thánh Nhân?"

Thế là, trong mắt sáu vị lão đạo áo rách này càng thêm kiêng kị.

Lý Trường Thọ thấy thế cũng là cười một tiếng, đầu tiên là truyền âm nói vài câu đối với Triệu đại gia, lại nói: "Các vị, phương pháp tự chứng nhận đơn giản nhất, chính là lập lời thề đại đạo. Chỉ cần các vị lập ra lời thề, chứng minh chính mình là đệ tử của Thánh Nhân Tây Phương Giáo lão gia, những bối cảnh khác cũng không cần nhiều lời. Nếu không...ta sẽ đi đến Động Suất Cung một chuyến, hỏi một chút người giả mạo đệ tử Thánh Nhân, phải xử lý như thế nào!"

Bò... Ò... ——

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, liền nghe được bên cạnh truyền đến một tiếng trâu gọi.

Ở nơi xa, một vị lão đạo người mặc đạo bào màu nâu bưng phất trần, xếp bằng ở trên lưng thanh ngưu, không có hào quang, không có một chút dị sắc nào, lại có thể khiến trong đáy lòng người ta hoảng sợ kiêng kị.

Thậm chí, nhìn lão đạo này nhiều một chút, liền cảm thấy đối mặt với mình là phiến thiên địa này, phảng phất như thiên địa, đại đạo được trao cho tư duy, cảm xúc, sống lại.

Có vẻ như ——là uy năng cảnh giới đại đạo? Uy nghiêm trên thân thể không cần chấn động.

Thanh khí khôn cùng kết từ hắn, thiên địa Hồng Mông sinh sau hắn.

Lời khẽ nói đều là đạo lý, các vị thần bất tử đang ở đây.

Có đạo tôn linh nói thái thượng, Tam Giới nổi danh gọi Lão Quân.

Lão Quân đích thân đến!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi hồi hộp một chút, nhanh chóng hồi ức chính mình có phải đã nói sai câu nào rồi hay không.

Tiên thần Thiên Đình lộ vẻ mặt kinh hãi, Ngọc Đế Vương Mẫu lập tức đứng dậy, lập tức liền muốn tiến về phía trước nghênh đón.

Nhưng Lão Quân phất trần hất trong tay lên, thanh ngưu phóng ra hai bước, thân hình của Lão Quân đã xuất hiện ở bên trong tiên yến.

Lão Quân liếc nhìn Lý Trường Thọ, tay trái nâng lên.

Thời gian lưu lại cho Lý Trường Thọ phản ứng không đủ một cái chớp mắt, nhưng, Lý Trường Thọ đã nắm chắc cơ hội này!

Hắn lập tức bước nhanh về phía trước, đỡ cánh tay của Lão Quân, đỡ Lão Quân xuống lưng trâu!

"Trường Canh." Lão Quân khẽ mở miệng.

"Đệ tử ở đây!"

Lão Quân nói: "Buộc trâu ở bên ngoài, đừng có thất lễ ở trước mặt bệ hạ."

"Vâng!" Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, dắt trâu đi liền đi ra phía ngoài, lúc này đã là bước đi như bay.

Ngọc Đế Vương Mẫu đi về phía trước thi lễ, mời Lão Quân ngồi ở phía trên, lại vội vàng tăng thêm một cái bồ đoàn ở bên cạnh bảo tọa, vị trí càng là ở phía sau bảo tọa của Ngọc Đế Vương Mẫu.

Lão Quân vẫn chưa nói thêm gì, vái chào đối với Ngọc Đế, đi tới chỗ bồ đoàn ngồi ngay ngắn.

Chương 499. Chứng cứ phạm tội

Sáu vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia, vào giờ phút này đã là ngậm miệng không nói, từng người cúi đầu không dám nhìn Lão Quân.

Long Vương Tứ Hải đều xưng Lão Quân, các lộ tiên thần cùng nhau bái kiến, Triệu Công Minh cũng tiến về phía trước làm lễ, cũng chỉ gọi Lão Quân, không dám gọi Đại sư bá.

Ở bên ngoài tiên yến, Lý Trường Thọ cùng với thanh ngưu đến một chỗ bên cạnh tảng đá lớn, trơn tru lấy ra một sợi tiên thằng, thắt ở bên trên khoen mũi của thanh ngưu.

Thanh ngưu yếu ớt miệng nói tiếng người: "Trường Canh sư huynh...kỳ thật không cần...thật sự buộc."

Ở bên ngoài thịnh yến bàn đào, trên cả khuôn mặt trâu của thanh ngưu đều viết hai chữ "phiền muộn".

Nằm ở cạnh tảng đá bị dây tiên thằng quấn lấy , đuôi trâu lủng lẳng chán nản.

Thực sự bị buộc.

Trường Thọ, à không, Đại Pháp Sư đã từng dặn dò, phải xưng hô Trường Canh sư huynh.

Trường Canh sư huynh làm việc cũng quá mức thận trọng, Lão Quân thuận miệng một câu liền muốn chấp hành đến cùng!

Nó cũng không phải là không có mở linh trí, nói một câu không dễ nghe, trong những người ở đây, đấu pháp có thể vượt qua ngưu ngưu nó, không cao hơn mười vị!

Được rồi, tọa kỵ cũng phải có giác ngộ của tọa kỵ, bị buộc ở đâu, vậy thì nghỉ một lát ở ngay tại đó.

Bò... Ò... ——

Thanh ngưu mở miệng trâu ra, nơi cổ họng xuất hiện một hơi vòng xoáy, một quả bàn đào bay ra từu trong đó, lại ngậm miệng cắn nát, thoải mái nhai nuốt.

Bên trong thịnh yến bàn đào, Lý Trường Thọ buộc xong trâu bước nhanh trở về, vừa bước vào bên ngoài tiên yến, liền rõ ràng cảm giác được, không khí nơi này đã...

Vô cùng ngưng trọng.

Những Long Tộc nguyên bản coi như buông lỏng kia, mỗi một người đều là ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt căng cứng.

Long Vương Tứ Hải cũng là thay đổi bộ dáng cụp mi rũ mắt trước đây, lộ ra nụ cười ấm áp, rất có phong thái trưởng giả.

Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu ngược lại là giống như đúc lúc trước, người trước uy phong bát diện ngồi ở chính giữa bảo tọa, người sau dáng vẻ đoan trang làm bạn ở bên cạnh.

Triệu đại gia thu hồi tư thế ngồi dặt dẹo, từ sự dạn dĩ "Nơi đây ai có thể đụng một cái" trước đây, đã biến thành nghiêm túc "Ta chính là đệ tử Tiệt Giáo".

Tiên thần Thiên Đình thì càng không nói, mỗi một vị đều là treo lên mười hai phần tinh thần, coi như Nguyệt Lão vốn là mắt nhỏ, cũng trừng con mắt giống là chuông đồng vậy.

Sáu lão đạo đến từ phương tây ngồi nghiêm chỉnh, từng người mặt ngậm mỉm cười, giống như là trước đây không có chuyện gì xảy ra vậy.

Vì sao lại như thế?

Tất nhiên là bởi vì Lão Quân ở chỗ này!

Lý Trường Thọ chỉ đi khoảng bốn ~ năm bước, đã là phân tích rõ ràng Lão Quân vì sao mà đến.

Đầu tiên loại bỏ 【 Lão Quân chính là đến xem cuộc vui 】, loại lựa chọn nông cạn lại không có hàm lượng kỹ thuật này!

Kết hợp với ánh mắt Lão Quân vừa mới cho mình, cho phép chính mình đỡ, lại bảo hắn đi buộc trâu...

Đủ loại dấu hiệu cho thấy.

Lão Quân, là đến cho chính mình chỗ dựa!

Thuận tiện đề phòng Thánh Nhân Tây Phương Giáo đột kích, trực tiếp cho thấy thái độ đối với Long Tộc, ra sức bảo vệ Long Tộc quy về Thiên Đình ngày hôm nay!

Xác nhận điểm này, Lý Trường Thọ lập tức suy tư chính mình kế tiếp nên làm như thế nào, mới có thể nộp một phần bài thi tiếp cận điểm tối đa nhất.

Ừm...vào giờ phút này, Lão Quân ngồi ở ngay trong bữa tiệc, thế cục đánh cờ nguyên bản đã là đại biến, phe mình có ưu thế vô cùng lớn.

Tránh: 【cưỡi mặt Phi Long】.

Tránh: 【 khóa sắt liền thuyền 】.

Có thể làm: 【 căng chặt có độ 】.

Có thể làm: 【Củng cố bản gốc】!

Càng là vào lúc này, liền muốn càng phát ra tinh thần kiên trì của «Ổn Tự Kinh», hoàn toàn phát huy ra giá trị của «kịch bản luận», tuân thủ nguyên tắc lợi ích Nhân Giáo là trên hết, lợi ích của Thiên Đình là thứ hai, một nguyên hội cũng không lay được!

Vì vậy, Lý Trường Thọ đi tới trước chỗ ngồi của mình, giảm tốc độ, vái chào đối với Ngọc Đế, nói: "Bệ hạ, sáu người tự xưng là đệ tử Thánh Nhân phương tây ở nơi đây vẫn chưa tự chứng nhận. Vì lý do ổn thoả, tiểu thần sẽ tiếp tục."

Ngọc Đế mỉm cười gật đầu, nói: "Lão Quân ở chỗ này, cho dù là một ít yêu ma quỷ quái giả mạo đệ tử Thánh Nhân trà trộn vào, cũng không cần phải lo lắng."

"Bệ hạ, nếu sáu người này thật sự là đệ tử Thánh Nhân, lúc này chỉ sợ là cũng sẽ mau chóng tự chứng nhận." Lý Trường Thọ quay người nhìn về phía sáu vị lão đạo áo rách bên kia, ánh mắt tràn đầy ôn hòa.

Hoặc là Lý Trường Thọ đã âm thầm tính toán góc độ, hoặc là hoàn toàn là ngẫu nhiên, lúc sáu vị lão đạo phương tây nhìn về phía Lý Trường Thọ, vừa lúc có thể nhìn thấy, Thái Thượng Lão Quân ngồi ngay ngắn tại góc đài cao.

Vị Hải Thần phía trước này, tóc trắng áo trắng, sắc mặt hiền lành.

Vị lão đạo phía sau kia, lặng im không nói, mí mắt cụp xuống.

Một cỗ áp lực vô hình sinh ra từ đó, làm đạo tâm của sáu vị lão đạo này cơ hồ bất ổn.

Vị lão đạo nói chuyện nhiều nhất trước đây kia, không khỏi nặn ra một nụ cười khó coi, lạnh nhạt nói: "Sư huynh đệ ta làm sao lại không dám chứng nhận, sẽ lập tức lập lời thề đại đạo..."

"Chậm đã!" Lý Trường Thọ mở miệng đánh gãy, nhìn về phía Triệu Công Minh ở bên cạnh, ánh mắt dường như muốn nói: "Lúc này không cầm, chờ đến khi nào?"

Triệu đại gia lại là có một chút do dự, nhíu mày trầm ngâm, ánh mắt phảng phất như đang nói: "Thật sự muốn ở ngay trước trước mặt Lão Quân, cầm vật kia ra?"

Ánh mắt của Lý Trường Thọ lập tức trở nên có một chút kiên định.

Triệu Công Minh cũng không lại do dự, từ trong tay áo lấy ra...một quyển trục có một chút cũ nát, dùng tiên lực giao cho Lý Trường Thọ.

Gây sự liền gây sự.

Lý Trường Thọ hỏi ý Ngọc Đế, sau khi được Ngọc Đế cho phép, bưng quyển trục này dạo bước đến trước người sáu vị lão đạo kia, đặt ở trước mặt bọn hắn.

Quyển trục này vừa ra, sáu vị lão đạo Tây Phương Giáo kia liếc nhìn nhau.

Bọn hắn đầu tiên là thấy được sự "tức giận" trên khuôn mặt lẫn nhau, sau đó từng người liền "chấn kinh", xác nhận đối phương lại...

Lại đều đã bị Triệu Công Minh đụng qua!

Quyển trục này chính là chứng cứ phạm tội! Chứng cứ phạm tội tội lỗi chồng chất!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, sáu vị lão đạo này vào giờ phút này cũng đều có cảm giác…vợ chồng sống với nhau bao năm mới biết mình là anh em ruột của nhau.

Nó rất tinh tế.

"Mời các vị." Lý Trường Thọ nhàn nhạt vái chào, bưng phất trần lẳng lặng mà đứng ở bên cạnh.

Một lão đạo thoáng có một chút run rẩy, mở quyển trục ra ở trên bàn thấp.

Y nhìn những dòng chữ quen thuộc, cách thức quen thuộc và nhiều dòng chữ viết tay 'mới mẻ' trên đó, và y không thể không nghĩ đến nó, đoạn năm tháng nghĩ lại mà kinh kia...

Vào giờ khắc này, lão đạo này đột nhiên rõ ràng ——vì sao nhiều đồng môn cao thủ, sư huynh đệ như vậy, sắc mặt sẽ âm trầm, hỏa khí rất nặng tại đoạn thời gian kia.

Vì sao lại có mấy vị đồng môn, trực tiếp tuyên bố bế quan hai trăm đến năm trăm năm, tạm thời không hỏi sự vụ trong giáo.

Gốc rễ, đều ở đây!

Chương 500. Làm sao mà đấu?

Lý Trường Thọ ở bên cạnh kiên nhẫn chỉ đạo, ấm giọng nói: "Đạo hữu, ngươi từ vị trí này đọc đến vị trí này, sau đó lấy kết thúc công việc ở vị trí này là được. Chẳng qua chỉ là tự chứng nhận thân phận, có thể bỏ qua đoạn giữa."

Xung quanh không khỏi có từng tia ánh mắt, tiên thức tìm tòi nghiên cứu mà đến, đều đang hiếu kì Triệu Công Minh lấy ra "bảo bối" gì.

Một lát sau, lão đạo Tây Phương Giáokia trầm giọng mở miệng, dẫn tới lực lượng Thiên Đạo cuồn cuộn bên trong Thiên Đình, dùng «Cảm Niệm Minh Thệ Chú» mở đầu, niệm một...

Đoạn lời thề đại đạo dài đến mấy ngàn chữ!

Sáu lão đạo, lập một lời thề liền bỏ ra trọn vẹn một canh giờ.

Lực lượng Thiên Đạo tới tới đi đi, phân biệt nghiệm chứng một lần thân phận tự xưng của bọn hắn.

Bản mẫu của lời thề lại đạo được lặp lại sáu lần, cũng làm cho các vị tiên thần, Long Tộc, Ngọc Đế, Vương Mẫu, còn có Long Cát công chúa chạy đến sau này đang ngồi ở trong thịnh yến bàn đào, nghe sáu lần.

Bọn họ cũng không có nhiều điều để nói, chỉ là cảm thấy rằng họ đã được mở rộng tầm mắt và mở ra cánh cửa của một thế giới mới.

Có một số võ tướng bất học vô thuật nói một câu: "Thứ lời thề đại đạo này còn có thể rườm rà như thế?"

Những văn thần có văn hóa kia, tự nhiên biết nhiều hơn một ít: "Như vậy cũng được?"

Khi lão đạo thứ sáu đọc xong lời thề, Lý Trường Thọ thu hồi quyển trục kia, nói thầm một tiếng: "Kỳ thật một vị trong sáu vị tự chứng nhận thân phận là đủ rồi, dù sao, đệ tử Thánh Nhân làm sao sẽ thông đồng làm bậy cùng với người giả mạo? Thấy các vị nhiệt tình như vậy, ta cũng không tiện nói thêm cái gì."

Vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo thổ huyết vừa rồi kia, sắc mặt đỏ lên, lại cứng rắn nuốt một ngụm máu tươi trở vào.

Vào giờ phút này, hơn mười vị trọng thần Thiên Đình, những Thiên Tướng, cùng với Long Vương Tứ Hải, chúng Long Tộc chung quanh thịnh yến bàn đào kia, cái trán cùng nhau treo đầy vạch đen...

Trong ánh mắt đại bộ phận tiên thần nhìn Lý Trường Thọ phần lớn là kính sợ, đánh lên nhãn hiệu "Tuyệt đối không thể đắc tội".

Lúc này ai còn chưa nhìn ra?

Sáu vị lão đạo đến từ Tây Phương Giáo kia, căn bản cũng không phải là đối thủ của Hải Thần.

Từ lúc Hải Thần trở về, đột nhiên trở mặt, tiết tấu trên đoạn đường này, đều bị Hải Thần nhẹ nhõm khống chế trong tay, từng bước một áp chế sáu lão đạo đến mức không có cách nào xoay người, dăm ba câu liền làm cho sáu lão đạo này mất hết mặt mũi.

Thậm chí, Lão Quân đến đây, cũng đều không thể ảnh hưởng đến nửa điểm phát huy của Hải Thần đại nhân!

Người tới từ phương tây cũng không phải là vô năng, có thể trở thành đệ tử Thánh Nhân, lại làm cho Long Tộc chật vật như thế, tự nhiên đều có một chút bản lĩnh.

Nhưng bọn hắn, chỉ có đầy bụng buồn bực lại không có chỗ để phát tiết...

Khục, bọn hắn chỉ có đầy bụng mưu kế, lại không tìm thấy cơ hội ra tay.

Vừa ấp ủ bước đầu tiên, Hải Thần ở phía đối diện đã là đi tới bước thứ năm, thậm chí còn đào bốn cái hố ở trước mặt bọn hắn.

Như vậy làm sao mà đấu?

Quả thật, ở trong lần đấu pháp này, Lý Trường Thọ dường như cũng không được chỗ tốt gì, chẳng qua là làm cho sáu vị lão đạo này ném đi một chút mặt mũi, không dám nói thêm gì nữa vào lúc này.

Nhưng thay một góc độ cân nhắc, nếu như ngày hôm nay Lão Quân không đến, cần Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế ứng đối với sự gây rối của phương tây.

Bị Lý Trường Thọ thu thập một trận như thế, sáu lão đạo Tây Phương Giáo liền bị xoa khí thế, mất nhuệ khí, sau đó bọn hắn vô luận nói cái gì, luận cái gì, hiệu quả cũng đều sẽ giảm bớt đi nhiều, càng không khả năng ảnh hưởng đến phán đoán của Long Tộc!

Mỗi một bước tính toán của Hải Thần ngày hôm nay, đều là vì trải đường cho tính toán phía sau!

Long Cát công chúa đã đổi một thân tiên váy màu hồng, buộc lên hai dải lụa tiên trên cổ tay, vào giờ phút này được an bài nhập tọa ở phía trước Đông Mộc Công, nhìn Hải Thần chính mình đi theo mười hai năm, làm rõ chuyện gì vừa mới xảy ra, trong đáy lòng cũng không nhịn được nhỏ giọng thầm thì một câu: "Thật ghê gớm."

Lý Trường Thọ quay người phục mệnh đối với Ngọc Đế, nói đã tra ra thân phận, đúng là sáu vị cao nhân Tây Phương Giáo.

Ngọc Đế ngợi khen hắn hai câu, lại cầm ly lên kính rượu đối với sáu lão đạo, tiếp nhận sự việc.

Cuối cùng, Lý Trường Thọ đi đến phía sau thịnh yến bàn đào, ngồi về vị trí của chính mình, ngồi hai bên là Đông Mộc Công cùng với Triệu Công Minh, trong đáy lòng lại là không dám buông lỏng chút nào.

Chuyện Tây Phương Giáo chân chính muốn làm còn ở đằng sau.

Trò hay, cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

...

Lý Trường Thọ vừa ngồi xuống, Triệu Công Minh ở bên cạnh đưa tay ở dưới bàn thấp, cầm cánh tay của Lý Trường Thọ.

Bởi vì ở ngay trước trước mặt Lão Quân, truyền âm bình thường khó đảm bảo sẽ không bị Lão Quân nghe được, truyền âm bằng cách tiếp xúc trực tiếp như vậy, ngược lại là ổn thỏa nhất.

"Trường Thọ, được nhận chính thức vào lúc nào?"

Lý Trường Thọ lắc đầu cười một tiếng, truyền âm nói: "Ta vốn là đệ tử Nhân Giáo."

Triệu Công Minh lập tức như có điều suy nghĩ, mà Lý Trường Thọ đã là truyền âm nói một câu đối với Đông Mộc Công bên cạnh:

"Mộc Công, nên đứng dậy mang tiên thần Thiên Đình phân biệt mời rượu đối với bệ hạ, nương nương, Lão Quân."

Đông Mộc Công như mới tỉnh ở trong mộng, lập tức đứng dậy bắt đầu làm cho bầu không khí sôi nổi.

Trong chốc lát, tiếng nhạc lại nổi lên, ba mươi sáu vị Hằng Nga cùng nhau múa trên ánh trăng, trừ vị "Hằng Nga" đại danh đỉnh đỉnh kia chưa từng hiện thân, đây đã là quy cách ca múa tối cao của Thiên Đình—— Hằng Nga chính là chỉ nữ tiên tu hành trên Thái Âm Tinh, chuyên về ca múa và âm nhạc;

Hằng Nga là vị phi thăng bạch nhật trong thần thoại Thượng Cổ kia, thần thoại có chút ít chênh lệch, chuyện xưa trên thực tế càng thêm khúc chiết, được phong là Thái Âm Tinh Quân, quản lý chúng Hằng Nga, ở Nghiễm Hàn Cung, cực ít lộ diện trong ngày bình thường.

Lão Quân dù không thích xem những thứ này, nhưng vẫn muốn làm cấp bậc lễ nghĩa của Thiên Đình đến nơi đến chốn.

Không bao lâu, tiên thần các nơi nâng ly cạn chén một lần nữa, bàn đào còn có hai canh giờ mới có thể chín, bầu không khí dần dần sôi nổi.

Dường như, đã là không có chuyện gì phát sinh.

Trước nửa canh giờ thịnh yến bàn đào chính thức bắt đầu, Long Vương Đông Hải quăng tới ánh mắt đối với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, buông bình rượu xuống, đứng dậy từ ngồi xếp bằng.

Chỉ một thoáng, từng đạo ánh mắt tụ tập tới.

Những Hằng Nga dáng người uyển chuyển, khuôn mặt xinh đẹp kia, cũng là vô thức ngừng động tác.

Ngược lại là tiếng nhạc chưa ngừng, càng trở nên du dương.

Lý Trường Thọ vái chào đối với Ngọc Đế: "Thần có một phần tấu biểu, muốn trình với bệ hạ!"

Ngọc Đế lại cười nói: "Ngày hôm nay là thịnh yến bàn đào, ngày mai ái khanh lại tấu."

"Bệ hạ." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ngày hôm nay chính là vì thịnh yến bàn đào này, tiểu thần mới muốn dâng phần tấu biểu này lên, chúc mừng vì Thiên Đình, chúc mừng vì bệ hạ!"

Chương 501. Thoái vị

Ngọc Đế lại hỏi: "Việc vui đến từ đâu?"

Triệu Công Minh ở bên cạnh không khỏi vuốt râu cười khẽ, đôi quân thần kẻ xướng người hoạ này, thật sự thú vị.

Lý Trường Thọ đi ra khỏi bàn thấp, vái chào đối với Ngọc Đế, lại vái chào đối với Long Tộc Tứ Hải, sau đó vươn người đứng dậy, râu tóc có một chút tung bay.

"Tiểu thần được bệ hạ tin cậy, ủy thác trọng trách Hải Thần Tứ Hải. Tuy nhiên, Tứ Hải vốn dĩ là ở dưới sự khống chế của Long Tộc Tứ Hải, Long Tộc, Hải tộc, sinh linh trong biển, thậm chí là Yêu Tộc, đều phục bốn vị Long Vương này. Sau khi tiểu thần nhậm chức, Long Vương Tứ Hải dốc sức tương trợ, giúp tiểu thần quản lý Tứ Hải, lúc này Tứ Hải mới có an bình. Nhưng tiểu thần là thật sự xấu hổ."

Lý Trường Thọ thở dài, chợt vái chào thật sâu đối với Ngọc Đế: "Ngày hôm nay, tiểu thần cả gan chờ lệnh, lấy thần vị của tiểu thần, hóa thành thần vị Hải Thần tứ phương, do Thiên Đình sắc phong Long Vương Tứ Hải, trở thành Hải Thần Tứ Hải! Tiểu thần nguyện lui về hậu phương!"

Lý Trường Thọ vừa mới dứt lời, không ít con cháu Long Tộc, tiên thần Thiên Đình nhao nhao kinh hãi.

Ngọc Đế lại là cau mày nói: "Trường Canh cớ gì lại nói ra lời ấy? Công tích của Trường Canh, người nào trong Thiên Đình không biết? Người nào không hiểu? Không có lý do gì để thoái vị nếu ngươi không sai!"

Đông Mộc Công ở bên cạnh đứng dậy, bước nhanh đi đến bên người Lý Trường Thọ, cũng là vái chào thật sâu: "Bệ hạ! Thần xin tấu! Hải Thần chấp chưởng Tứ Hải, lao khổ công cao! Bày mưu tính kế vì bệ hạ, lập nhiều công lao! Lại thanh tra đường thủy Nam Châu, công tại thiên thu! Bệ hạ sao không đặt Hải Thần vào vị trí mới, lại dựa vào tấu thỉnh của Hải Thần, chia thần quyền Hải Thần ra làm bốn!"

Ngọc Đế không khỏi đại hỉ: "Mộc Công nói, rất được lòng ta! Viết chỉ! Nay phong Trường Canh ái khanh làm Thuỷ Thần Thiên Đình, đứng hàng tam giai, tổng lĩnh thủy sự Tam Giới!"

Ngọc Đế vừa dứt lời, một vệt ánh vàng đến từ Lăng Tiêu bảo điện, nhanh chóng lao thẳng vào cơ thể Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vừa lật tay trái, một thanh xiên thép lấp lánh ánh vàng xuất hiện trong tay, dùng hai tay nâng lên, xiên thép này hóa thành đạo đạo lưu quang, quy về Thiên Giới.

Đông Mộc Công cười nói: "Bệ hạ, ý chỉ vào hai mươi năm sau liền có thể chính thức ngưng tụ thành. Chỉ bất quá, thần vị Hải Thần Tứ Hải này, không biết bốn vị Long Vương có ý tứ gì..."

"Ta có một lời!" Long Vương Đông Hải đứng dậy, chậm rãi bước đến bên người Lý Trường Thọ, cũng là vái chào đối với Ngọc Đế, lão Long Vương này lại dõng dạc một câu: "Khởi bẩm Ngọc Đế bệ hạ! Long Tộc chúng ta, gánh vác nghiệp chướng Viễn Cổ, lấp chôn Hải Nhãn Tứ Hải, chưởng quản Tứ Hải lâu như vậy. Lúc Thượng Cổ, kia Yêu Đình thế lớn, cưỡng bức Long Tộc chúng ta làm khách khanh Yêu Đình, trên dưới Long Tộc chúng ta, vô cùng hận! Nhưng, từ ki Hải Thần lập vị tại Nam Hải Chi Tân, lĩnh ý chỉ của bệ hạ, chiếu cố đủ kiểu đối với tộc ta. Tộc ta chinh phạt phản nghịch, Thiên Đình hiệp trợ. Tộc ta đau khổ giãy dụa, Thiên Đình tương trợ. Hải Thần càng là lao tâm lao lực vì sự thịnh vượng của tộc ta, chưa từng nói nửa câu hồi báo, tộc ta để ở trong mắt, lòng vô cùng cảm kích! Ngày hôm nay, ta, Ngao Quảng, Tộc trưởng

Long Tộc, nguyện suất lĩnh Long Tộc Tứ Hải quy thuận Thiên Đình! Dùng thiên quy Thiên Đình ước thúc tự thân! Dương thiên uy Thiên Đình, phụng mệnh Thiên Đế!"

Ba vị Long Vương Tây Hải, Bắc Hải, Nam Hải, lúc này đã là cùng nhau đi đến phía sau Ngao Quảng, từng người cúi người vái chào, cao giọng nói: "Long Tộc chúng ta nguyện quy thuận Thiên Đình, lấy thiên quy Thiên Đình ước thúc tự thân, dương Thiên Đình thiên uy, phụng mệnh Thiên Đế!"

"Tốt!" Ngọc Đế đứng dậy, toàn thân lấp lánh ánh vàng, uy nghiêm Thiên Đế nồng đậm chưa từng có.

"Nay được Long Tộc tương trợ, Thiên Đình chúng ta lo gì không thể? Nay được lời nói của Long Vương, Thiên Đình chúng ta lo gì không lập được uy nghiêm!"

Bên trên chỗ ngồi Long Cung, Ngao Ất đứng dậy trước hết nhất, hơn phân nửa chúng Long Tộc đều đứng dậy, đi ở phía sau Long Vương Tứ Hải, muốn hành lễ đối với Ngọc Đế.

Nhưng sáu vị Lão đạo Tây Phương Giáo kia, vào giờ phút này lại là khí định thần nhàn, không có một chút dị sắc nào.

Đúng vào lúc này, một tiếng thở dài đột nhiên truyền đến, một trưởng lão Long Cung Tây Hải cũng đứng dậy, cau mày nói: "Bốn vị bệ hạ, việc này hẳn là không cần thương lượng cùng với các vị thái thượng trưởng lão trấn thủ Hải Nhãn? Tuỳ tiện quyết định như vậy, phải chăng có sai lầm nào không? Thiên Đình này, cũng chỉ có thế mà thôi."

Chỉ một thoáng, chúng long nhao nhao nhíu mày, không ít tiên thần Thiên Đình đứng dậy trợn mắt nhìn đối với trưởng lão kia, Ngao Ất càng là trợn tròn hai mắt, hận không thể đi lên xé xác con rồng Tây Hải này.

Nụ cười trên mặt Ngọc Đế cũng dần dần thu liễm, trong mắt bắn ra thần quang bức người.

"Bệ hạ." Lý Trường Thọ lại là không nhanh không chậm, đứng dậy một lần nữa: "Việc này có thể để cho tiểu thần toàn quyền xử trí?"

Ngọc Đế gật gật đầu, ngồi trở lại bên trong bảo tọa, nói: "Trường Canh, giao cho ngươi."

"Cảm tạ bệ hạ tín nhiệm." Lập tức, Lý Trường Thọ xoay người lại, ở trước mặt Long Vương Tứ Hải, chúng cao thủ Long Tộc nhao nhao nghiêng người, để cho Lý Trường Thọ đối lập chính diện cùng với vị lão giả đầu rồng kia.

Trong đáy lòng không ít tiên thần Thiên Đình không khỏi nổi lên niệm tưởng như vậy: "Kế tiếp chỉ sợ là lại có một trận trò hay để xem."

Triệu Công Minh cười híp hai mắt, sáu vị lão đạo Tây Phương Giáo kia bắt đầu điên cuồng trao đổi ánh mắt một lần nữa, Ngao Ất cùng với Long Cát cũng đều là hai mắt lấp lóe.

Long Cát càng là duy trì thói quen ưu tú, lấy ngọc phù ra, chuẩn bị ghi lại những gì Hải Thần nói.

Lại thấy Lý Trường Thọ bưng phất trần đi về phía trước hai bước, nhìn thẳng vị lão giả đầu rồng kia, hỏi: "Đạo hữu, thế nhưng là thuộc về Long Cung Tây Hải?"

Lão giả đầu rồng kia khí định thần nhàn, còn chắp hai tay sau lưng, cười nói: "Không sai, không biết Hải Thần có gì chỉ giáo."

Lý Trường Thọ cười cười, nhưng lập tức thu liễm nụ cười, khuôn mặt trở nên lạnh lùng, quang mang chớp động trong đôi mắt, đột nhiên hét lớn một tiếng: "Thiên Tướng ở đâu! Bắt con rồng này lại, đẩy đến Thiên Phạt Điện chém đầu rồng, diệt thần hồn!"

Thịnh yến bàn đào chỉ một thoáng như tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, yên lặng kéo dài mấy hơi thở, mấy trăm vị Thiên Tướng đồng loạt đáp lời!

Đang tranh luận với nhua? Như thế nào lại đột nhiên liền "kéo xuống" chém?

Lý Trường Thọ tấn công nhanh chóng, một phương Long Tộc phản ứng càng nhanh.

Lão giả đầu rồng vừa nói chuyện vẫn còn đang chấn kinh vì Lý Trường Thọ "không nể tình", chưa thể lấy lại tinh thần, Long Vương Tây Hải ở bên cạnh Lý Trường Thọ đã bỗng nhiên quay người!

Lão Long Vương lộ ra vẻ tức giận, áo bào xẹt qua, thân hình nhảy dựng lên, trực tiếp nhào về phía vị trưởng lão Long Tộc kia.

Sắc mặt của vị trưởng lão kia đại biến!

Gã cảm thấy lúc này Long Vương gia nhà mình giấu giếm sát ý lạnh thấu xương, lập tức xông về hướng sáu lão đạo Tây Phương Giáo kia, muốn xin cao nhân Tây Phương Giáo chủ trì công đạo vì Long Tộc bọn hắn—— đây cũng là một phần trong thiết kế trước đây của bọn hắn.

Chương 502. Trảm

Đương nhiên, vị trưởng lão Long Tộc này vừa có động tác, thân hình Long Vương Tây Hải đột nhiên gia tốc giữa không trung, để lại mấy đạo tàn ảnh, cơ hồ lóe lên liền tới!

Huyết mạch chấn nhiếp, uy áp cường giả, làm cho lúc trưởng lão kia đối mặt với Long Vương Tây Hải, gần như không có cách nào động đậy, hoàn toàn không có lực lượng ngăn cản.

Long Vương đánh ra một chưởng, trực tiếp ấn lên cổ vị trưởng lão này, đẩy gã lên tận trời.

Trưởng lão Long Tộc này gầm nhẹ một tiếng, toàn thân bộc phát ra một cỗ lực lượng huyết mạch, bên bờ sinh tử tất nhiên là không cam lòng ngồi yên chịu chết, bắt đầu điên cuồng giãy dụa.

Nhưng bàn tay lớn của Long Vương Tây Hải như thép quấn, ánh mắt dường như chọn long mà phệ, dường như muốn trực tiếp vặn gãy cái cổ của trưởng lão này!

Toàn thân trưởng lão Long Tộc này phun trào quang mang, vào giờ phút này lại không giữ lại, đảo mắt liền hóa thành một đầu Thương Long màu nâu dài mấy trăm trượng!

Nhưng...

Thân thể đầu Thương Long này vẫn chưa mở rộng, một cái đầu rồng to lớn đã hiển hóa ở trước mặt nó. Vẻn vẹn chỉ là đầu rồng đen nhánh này, lại còn muốn khổng lồ hơn mấy lần so với thân thể của Thương Long màu nâu!

Lại nói về đầu rồng màu đen, thân rồng đen nhánh dài vạn trượng ẩn vào bên trong mây mù Thiên Đình, một chiếc long trảo rơi xuống từ trên trời.

Trưởng lão hóa thành Thương Long màu nâu vội vàng hô to: "Vương!"

Tiếng la chưa hết, thân rồng màu nâu đã bị long trảo màu đen ấn xuống, giống như đập ruồi, vỗ thẳng tắp vào trên biển mây, nhấc lên một cỗ sóng gió...

Toàn bộ thân hình hắc long rơi xuống từ trong mây mù, đứng ở bên ngoài Dao Trì, trong mây, thân rồng thon dài tản ra sự oai hùng của bá chủ Hồng Hoang Viễn Cổ, đầu rồng lại hạ xuống, phát ra một tiếng rít gào đinh tai nhức óc đối với tiểu long màu nâu kia!

Biển mây cuồn cuộn, Thiên Đình rung động!

Trong thịnh yến bàn đào, ba nhà Đông Hải, Nam Hải, Bắc Hải, từ Long Vương đến Long Tử, trưởng lão, chẳng qua là cúi đầu đứng tại kia, vẫn chưa quay đầu nhìn nhiều.

Đây là sự tình của Long Cung Tây Hải, Long Vương Tây Hải tự nhiên có thể dốc hết sức trấn áp, không cần bọn họ quản nhiều.

Trong chốc lát, Long Vương Tây Hải trở lại hình người, xách theo lão giả đầu rồng đã máu me khắp người, trọng thương hôn mê kia cưỡi mây trở về, trở về thịnh yến bàn đào.

Long Vương Tây Hải bỏ lão giả đầu rồng này vào trước mặt Lý Trường Thọ, vái chào, trầm giọng nói: "Mời Thuỷ Thần xử trí, thật thất lễ, mong Thiên Đình chớ trách."

Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu, đánh phất trần xuống.

Hắn kỳ thật có rất nhiều điều đẹp đẽ để nói, tán thưởng Long Vương Tây Hải cao thượng, kể tội lão giả Long Tộc này không tôn trọng Long Vương, không tôn trọng Thiên Đình.

Nhưng vào giờ phút này Lý Trường Thọ vẫn chưa nói những điều này, chỉ nói: "Kéo đến Thiên Phạt Điện!"

Lập tức có bốn vị Thiên Tướng cảnh giới Kim Tiên tiến về phía trước, dùng xiềng xích trói chặt lão giả đầu rồng kia, kéo vào bên trong Thiên Phạt Điện.

Tiếng nói của Lý Trường Thọ lại bay tới từ phía sau:

"Dùng thần lôi hủy thần hồn của con rồng này, rải tro tàn vào trong Thiên Hà. Đây là sỉ nhục của Long Tộc, đừng có lưu lại nửa điểm vết tích của gã trên Thiên Đình!"

Mấy vị Thiên Tướng Kia cùng hô lên đồng ý, bay ra phía sau thịnh yến bàn đào, lại có mười mấy vị Thiên Tướng đi theo sau.

Mặc dù, thực lực của chúng Thiên Tướng Thiên Đình lúc này cũng không tính là quá mạnh, có khả năng còn không bằng một số quan văn.

Nhưng chỉ cần đi tới Thiên Phạt Điện, chính là dùng lực lượng Thiên Đình thực hành "Thiên Đạo hủy diệt", Đại La Kim Tiên cũng sẽ hôi phi yên diệt trong khoảnh khắc.

Nở nụ cười trên môi, Lý Trường Thọ tiến về phía chỗ ngồi của chúng long Long Cung Tây Hải.

Hắn trêu chọc một câu: "Các vị, còn chưa đi theo Long Vương gia nhà mình, hẳn là cũng có lời gì muốn bày tỏ đối với Thiên Đình?"

"Không, không có."

Thái tử Long Cung Tây Hải Ngao Sự cúi đầu trước hết nhất, các long Tây Hải khác cũng không dám đối mặt cùng với Lý Trường Thọ, vội vàng chạy tới phía sau Long Vương Tây Hải.

Lý Trường Thọ nhìn thấy bóng lưng của Long Vương Tây Hải, đúng là thê lương hiu quạnh như vậy, thở dài trong đáy lòng.

Chuyện này, cũng không trách được người bên cạnh.

Nếu không có sự phóng túng ban đầu của Long Vương Tây Hải, thì làm sao Long Cung Tây Hải hiện này sẽ trở thành đại bản doanh của một đám kẻ khốn kiếp?

Đến lúc sau, phát hiện ra nước đổ khó hốt, Long Cung Tây Hải bị Tây Phương Giáo âm thầm khống chế, nhưng tổng thể Long Tộc đảo hướng sang Thiên Đình quá mức cấp tốc, khốn cục Tây Hải đã không có cách giải, ngày hôm nay chỉ có thể tráng sĩ chặt tay, để tránh hủy đi tộc vận Long Tộc...

Vị trưởng lão Long Tộc đứng ra vừa rồi kia, kỳ thật cũng không phải là mất trí, ngược lại vẫn là chờ chờ đợi một hồi lâu mới nổi lên.

Trưởng lão kia cũng là bị ảnh hưởng tâm thần, cân nhắc làm ra, tự nhiên đều là đứng ở bên trên góc độ phương tây...

Vị trưởng lão Long Tộc này cùng với sáu lão đạo phương tây vốn cho rằng, bọn hắn trước tiên sẽ có một trận tranh luận kịch liệt với Hải Thần—— ở bên trong phán đoán của Tây Phương Giáo, đây là phương thức xử lý vấn đề mà Hải Thần Lý Trường Canh am hiểu nhất, cũng thích nhất.

Nhưng mà bọn hắn cũng không rõ ràng, Lý Trường Thọ cũng là người Nhân Giáo mở đường rải tro cốt, làm ra các vụ nổ.

Vào mỗi lần nên xuất thủ, Lý Trường Thọ chưa từng mập mờ.

Điều này sẽ dẫn đến, rất nhiều chuẩn bị ở sau, rất nhiều lí do thoái thác mà phương tây chuẩn bị, thậm chí còn chuẩn bị dùng sự tình Hải Nhãn phía Tây Hải để uy hiếp, âm thầm bức cho Long Tộc từ bỏ lên trời.

Nhưng bọn hắn vẫn là gặp vấn đề giống như vậy...

Ý nghĩ không theo kịp tiết tấu, hoàn toàn không mở miệng được.

Thịnh yến bàn đào rơi vào yên lặng một lần nữa, không ít tiên thần đều đang suy tư, sau này nên đối mặt với vị "Trường Canh ái khanh" này như thế nào...

Uy áp quanh người Ngọc Đế càng đậm, Lão Quân vẫn không hề bận tâm như cũ.

Lý Trường Thọ giống như người bình thường không có chuyện gì, dạo bước đi tới chỗ ngồi trước đó của chính mình, đối đầu với sáu vị lão đạo kia.

Cỗ Đạo Nhân Giấy này của hắn chỉ có thực lực cảnh giới Kim Tiên, không thể phát ra quá nhiều uy áp, nhưng vào giờ phút này lại như một ngọn núi cao, cho người ta một loại cảm giác khó có thể vượt qua.

Sáu lão đạo Tây Phương Giáo vào giờ phút này, đã là không biết tiến thối như thế nào.

Bọn hắn bị Lý Trường Thọ cho một cú đấm trời giáng, đánh hụt bài trong tay, ngoại trừ ngồi ở kia suy nghĩ tính toán sự tình đằng sau như thế nào, cũng chỉ có thể chờ đợi thịnh yến bàn đào kết thúc.

Quan điểm của Lý Trường Thọ lúc này, chính là tỏ rõ thái độ đối với phương tây.

Nếu bọn hắn lại âm thầm giật dây Tây Hải Long Tộc gây sự, nhảy ra một cái, Lý Trường Thọ hắn liền chém một cái, ngày hôm nay ở trước Lão Quân, ở trước Thiên Đế Thiên Đình, không dung được phương tây bọn hắn âm thầm giở mánh khoé.

Chợt nghe nơi xa truyền đến một tiếng rồng gầm tràn đầy tuyệt vọng, sau đó lại là một hồi sét đánh nổ vang.

Chương 503. Rửa sạch nghiệp chướng

Chúng tiên thần, Long Tộc theo tiếng nhìn lại, thấy đầu Thương Long màu nâu kia xông mở tầng tầng mây mù, như muốn xuyên thấu Thiên Đình!

Nhưng nó vừa bay lên ngàn trượng, liền bị từng sợi xiềng xích sấm sét còn lớn hơn thân rồng trói buộc, trói thành như bánh chưng.

Mười mấy vị Thiên Tướng đồng thanh hét lên: "Chém!"

Sấm sét lấp lánh, đầu Thương Long màu nâu kia bị xiềng xích trực tiếp xoắn nát...

Lý Trường Thọ bước nhanh trở về trước bảo tọa Ngọc Đế, vái chào, cất cao giọng nói: "Bệ hạ, nghiệt long đã đền tội!"

"Trường Canh ái khanh." Ngọc Đế cau mày nói: "Long Tộc hẳn là không thể đồng lòng?"

Lý Trường Thọ mỉm cười, cất cao giọng nói: "Bệ hạ, theo sự hiểu rõ của tiểu thần đối với Long Tộc, Long Tộc có nhiều hiền năng, nhiều tuấn tài. Có lẽ là Tứ Hải thái bình đã lâu, bốn vị Long Vương hiếm khi hiển lộ uy nghiêm, cho nên mới có nhiều nghiệt long cuồng ngạo vô tri không tuân theo vương mệnh, dĩ hạ phạm thượng như vậy! Tiểu thần nguyện dùng thần vị Thuỷ Thần đảm bảo, tổng thể Long Tộc Tứ Hải không có việc gì, ngày hôm nay cũng là chân tâm thật ý nguyện quy thuận với Thiên Đình, hiệu trung với bệ hạ!"

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, Long Vương Tứ Hải ở phía sau cúi người vái chào, đồng thanh nói: "Long Tộc Tứ Hải chúng ta, chân tâm thật ý quy thuận Thiên Đình!"

Những Long Tử Long Nữ, trưởng lão tướng lĩnh ở phía sau bọn hắn kia, cũng cùng nhau hô to: "Long Tộc Tứ Hải chúng ta, chân tâm thật ý quy thuận Thiên Đình!"

"Thiện!" Ngọc Đế cười khẽ vài tiếng, đứng dậy một lần nữa, giơ tay đỡ nói: "Còn mời các vị ái khanh đứng dậy."

Lý Trường Thọ lui sang một bên, đứng lặng lẽ, Ngọc Đế cất cao giọng nói: "Truyền ý chỉ của ta, phong Long Vương Tứ Hải làm Hải Thần Tứ Hải, quản hạt Tứ Hải, hiệu thiên mệnh, ban cho thần vị tứ giai. Long Cung Tứ Hải lấy Long Cung Đông Hải cầm đầu, phong tặng Long Vương Đông Hải Ngao Quảng thần vị chính thần tam giai, chỉ huy Tứ Hải! Long Vương Tứ Hải ở trong Long Cung kéo dài quy chế Long Tộc."

Ngọc Đế vừa dứt lời, một vệt ánh vàng bay tới từ trong Thông Minh Điện, bên trong ánh vàng bao khỏa một đạo ý chỉ, rơi vào trước người Long Vương Đông Hải, hóa thành một thanh...

Xiên thép ba mũi vàng óng.

Sắc mặt của Long Vương Đông Hải vô cùng ngưng trọng, hai tay nắm chặt xiên thép, ánh vàng trên đó lấp lóe, đạo đạo quang mang chui vào thân thể chúng long nơi đây.

Người đã rửa sạch nghiệp chướng giống như Ngao Ất, sẽ nhận được thêm một khoản công đức.

Mà các Long Tộc khác đến đây hôm nay, trên đỉnh đầu từng người toát ra một đoàn long hồn màu đen, đoàn long hồn màu đen lại trực tiếp tiêu tán ở bên trong ánh vàng.

Nghiệp chướng được rửa sạch!

Chúng long lập tức kích động không thôi, sắc mặt của hơn mười mấy con rồng đến từ Tây Hải kia hơi có một tí xíu phức tạp...

Từ đó, Long Tộc quy về Thiên Đình, Long Vương Tứ Hải làm Hải Thần Tứ Hải, cùng với chưởng khống thần quyền bảo khí Hải Thần.

Nhưng cũng vào lúc này, biển mây cuồn cuộn xung quanh Dao Trì, từng đoá từng đoá đám mây màu vàng trống rỗng ngưng tụ thành, cấp tốc đi về hướng thịnh yến bàn đào, một mảnh mưa ánh vàng rơi xuống từ trong không trung.

Thiên Đạo công đức!

Hơn phân nửa mưa ánh vàng rơi vào trên người chúng long, non nửa rơi vào trên người Thiên Tướng Thiên Binh thuộc về thủy quân Thiên Hà.

Duy chỉ có Lý Trường Thọ, đứng bình tĩnh tại kia, không có nửa điểm công đức dính vào người.

Các nơi vang lên âm thanh tấu nhạc, Lý Trường Thọ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ngọc Đế thấy thế mỉm cười, cũng không tiếp tục mở miệng, chờ tâm thần của Lý Trường Thọ trở về.

Tại Đông Thắng Thần Châu, bên trong nhánh sông nào đó.

Lý Trường Thọ duỗi đầu ra khỏi nước sông, nhìn mây vàng đầy trời, khóe miệng nhẹ nhàng rung động.

Thật là nhiều công đức...

Nhưng vì cái gì, chính mình đột nhiên liền có một chút bất an.

Hắn nhỏ giọng nói một câu: "Cảm tạ Thiên Đạo lão gia hàng công đức."

Mây vàng phía trên đột nhiên biến hóa, lập tức ngưng tụ thành tia chớp vàng, giống như ao sấm trên trời, rơi xuống Lý Trường Thọ!

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng may, những tia chớp này không có một chút lực sát thương nào, trực tiếp chui vào trong cơ thể Lý Trường Thọ, làm cho Lý Trường Thọ sợ bóng sợ gió một trận, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

【 Ngay cả công đức, cũng đều là hình dạng Thiên Phạt! 】

Lý Trường Thọ đang còn muốn phàn nàn vài câu trong đáy lòng, nhưng sau đó lại nhịn không được run run.

Những tia chớp kia tiến vào cơ thể, lại đảo mắt "bành trướng" ra, một cỗ lực lượng công đức mênh mông mãnh liệt, dường như muốn làm cho tiên thể của hắn nổ tung...

Nhưng công đức cũng không phải là tiên lực, cũng sẽ không thật sự nổ chết, chẳng qua là lấp đầy đạo thể của Lý Trường Thọ.

Ở trong một cái chớp mắt này, Lý Trường Thọ cảm giác chính mình như là bọt biển hút đầy nước, giống như cá nóc bị khiêu khích, công đức của hắn tăng lên gấp bội, hương hỏa công đức tích lũy nhiều năm cũng dồn hết vào một góc.

Người tí hon nguyên thần há miệng hút vào, một cỗ lực lượng công đức quy về nguyên thần, lại hiển hóa ở bên ngoài nguyên thần, ngưng tụ thành một bộ áo giáp lóng lánh ánh vàng.

Lý Trường Thọ tính toán thô sơ giản lược, chính mình lúc này, đã có thể ngưng ra gần phân nửa Công Đức Kim Thân!

Khoản công đức Long Tộc Nhập Thiên này, so với hắn suy nghĩ còn muốn phong phú hơn mấy lần!

Theo như chuyện này, Long Tộc xác thực vô cùng quan trọng đối với Thiên Đình.

Mà Lý Trường Thọ từ khi gặp gỡ Ngọc Đế tại Hải Thần Giáo, mãi cho đến hôm nay, trù tính từng bước, tính toán từng bước.

Dốc hết sức lực ở bên trong sơn môn, suy tư mấy năm.

Bôn ba khắp bốn biển, rải người giấy...

Đấu phương tây, hàng huyết muỗi, chỉnh phản quân, diệt Kim Thiền...

Rốt cuộc, lại thuận lợi kết thúc công việc trong mười hai năm, công thành viên mãn.

Không kịp phấn chấn nhiều, thân hình Lý Trường Thọ hóa thành linh ngư thi triển thủy độn biến mất không thấy gì nữa.

Đã nhận xong công đức, bản thể tất nhiên là muốn trở về sơn môn ẩn giấu.

Trước đây bị Tiệt Giáo nháo trò, hiện tại hệ số an toàn và hệ số ẩn nấp hạ xuống thẳng tắp, vẫn phải mau chóng nghĩ đối sách mới được.

...

Tại Dao Trì Thiên Đình, Lý Trường Thọ dẹp xong chuyện công đức, lập tức chuyển tâm thần trở về.

Liền nghe Ngọc Đế cười nói: "Nay có Trường Canh ái khanh thanh tra đường thủy Nam Thiệm Bộ Châu, sông lớn biển hồ cần các lộ Thuỷ Thần quản hạt, đường thủy liên hệ cùng biển, các lộ Thuỷ Thần do Long Vương Đông Hải và Trường Canh ái khanh định ra phân đất phong hầu. Trường Canh ái khanh ở đâu?"

Lý Trường Thọ vội vàng tiến về phía trước: "Tiểu thần ở đây."

Ngọc Đế nói: "Sự tình Long Tộc, ngươi cũng đóng góp công lao rất lớn, nhưng ngày hôm nay thần vị của ngươi vừa tăng lên, không nên lại tăng, đợi sau này ngươi lại lập công cực khổ, sẽ cùng nhau khen thưởng."

"Tiểu thần đa tạ bệ hạ hậu ái!" Lý Trường Thọ thở dài nói lời cảm tạ, sau đó liền cùng chúng long trở về chỗ ngồi.

Hơn phân nửa Long Tộc vui vẻ ra mặt, hoàn toàn không có cảm giác phiền muộn biệt khuất trước đây, khu vực Long Cung Tây Hải ngược lại là yên tĩnh nhất, nhưng cũng đều thành thành thật thật, không dám lỗ mãng.

Chương 504. Càng nghiêm khắc hơn

Lý Trường Thọ ngồi trở lại vị trí của chính mình, Đông Mộc Công ở bên cạnh liền bưng bình rượu tiếp đón, nói vài câu chúc mừng.

Triệu Công Minh lại lôi kéo cánh tay của Lý Trường Thọ, truyền âm cười nói: "Trường Thọ lão đệ, nhận biết ngươi nhiều năm như vậy, ngươi lại còn có một mặt lôi lệ phong hành như vậy, một đầu lão long, nói chém vậy mà liền chém."

"Tình thế bức bách, tình thế bức bách." Lý Trường Thọ cười hai tiếng, nhưng thân hình Đạo Nhân Giấy của hắn đột nhiên dừng lại, quay đầu trừng mắt nhìn Triệu Công Minh,

Lý Trường Thọ gắt gao nhíu mày, trở tay nắm chặt cánh tay của Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh không khỏi nháy mắt mấy cái, đây là thế nào?

Trong mắt của Lý Trường Thọ tràn đầy thần quang: "Mới vừa rồi lão ca gọi ta là cái gì?"

Triệu Công Minh trầm ngâm đôi chút: "Gọi sai rồi sao? Đây không phải muốn thân cận với ngươi hơn một chút, liền gọi tục danh của ngươi...chẳng lẽ đã thất lễ?"

"Không, vẫn chưa." Lý Trường Thọ chẳng qua là nhíu mày, thấp giọng hỏi: "Chẳng qua là cái tên Trường Thọ này, lão ca là nghe tới từ chỗ nào?"

"Hai năm trước, ta đi đến Tam Tiên Đảo, nghe Tam muội Tứ muội ngẫu nhiên nhắc tới..."

Lúc này Triệu Công Minh đã là rõ ràng cái gì, cũng nhíu mày nhìn Lý Trường Thọ, hỏi: "Việc này nhưng có chỗ yếu hại gì?"

"Vô sự, chẳng qua là cảm thấy có một chút kinh ngạc, nhất thời không quá thích ứng." Lý Trường Thọ đã khôi phục trấn định, cười nói: "Ta đã rất lâu không dùng cái danh hiệu này đi lại ở bên ngoài, lão ca ngươi đã từng nói cho người khác chưa?"

"Tất nhiên là không rồi."

"Vậy là tốt rồi, còn xin lão ca bảo mật thay ta!" Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Ta đánh cờ thu long cùng với phương tây, bây giờ xem như đã thành công hơn phân nửa, sau đó không chừng sẽ còn có một phen đánh cờ. Cái tên này nếu như bị lộ ra, sẽ rất dễ bị phương tây lợi dụng. Tu vi của ta kém xa lão ca, nếu như có bí pháp tà chú gì, chỉ sợ là thân nguy rồi."

Triệu Công Minh nghiêm trang gật đầu khi nghe những lời này, còn nói sau đó sẽ đi đến Tam Tiên Đảo một chuyến, căn dặn hai vị muội tử, để cho các nàng tuyệt đối không nên lại nhắc đến hai chữ "Trường Thọ" đối với người khác.

Đối với Triệu Công Minh, Lý Trường Thọ vẫn còn tin được.

Nhưng lúc này, Lý Trường Thọ đã là nhận biết được rõ ràng...

"Hệ thống bảo vệ" của chính mình hiện nay, nhất định phải tiến hành một lần thăng cấp lớn, kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong di động đã lửa sém lông mày, tuyệt đối không thể lại tiếp tục chờ đợi.

Lý Trường Thọ đang tính toán, chợt nghe bên cạnh có tiên tử bẩm báo: "Nương nương, bàn đào đã chín, đã ở trên đường đưa đến đây."

Thịnh yến bàn đào này, cuối cùng cũng muốn chính thức bắt đầu!

...

Cùng lúc đó, tại Độ Tiên Môn, bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Tiên quang nhàn nhạt lấp lánh bên trong nhà tranh bên hồ, một vệt bóng hình xinh đẹp p bay từ trên giường, lơ lửng giữa không trung, tiên váy trên người nhẹ nhàng phất phới...

"Đây là...cảnh giới gì?" Tâm thần của Linh Nga trở về từ bên trong ngộ đạo, cẩn thận cảm thụ được nguyên thần, đạo thể biến hóa rất nhiều.

Tự tra, nội thị, xem như là chuyện đầu tiên phải làm sau khi Luyện Khí Sĩ thoát ly trạng thái bế quan.

Linh Nga nội thị tự thân:

Tâm đài linh hoạt kỳ ảo nhẹ nhàng, tiên lực giống như một dòng suối, đạo vận thanh tĩnh vô vi lại mang theo vài phần hoạt bát...

Người tí hon nguyên thần mặc tiên váy nhỏ đang chững chạc đàng hoàng đả tọa, các nơi tiên thể liên hệ vô cùng chặt chẽ cùng với nguyên thần, cơ thể này đã là đạt đến trình độ【tinh khiết và sạch sẽ, thanh tao và nhẹ nhàng】.

Cảnh giới Thiên Tiên!

Tâm cảnh của Linh Nga nổi lên một chút gợn sóng, chính mình thế nhưng đã đạt đến cảnh giới Thiên Tiên!

Chuyện này!

Cũng không có gì đáng kinh ngạc, dù sao thì sư huynh một đường mang theo chính mình, những điều này cũng đều nằm bên trong an bài của sư huynh.

Nhớ tới đây, Linh Nga cũng có một chút u oán.

Luôn có một loại cảm giác đời này đều bị sư huynh sắp xếp xong xuôi...

Thọ nguyên của Chân Tiên bất quá chỉ một "Hội", tho nguyên của cảnh giới Thiên Tiên mới có thể đạt tới một "Nguyên" —— ở trong Hồng Hoang, nguyên hội cũng có hai khái niệm, theo quy luật Thiên Đạo, một nguyên là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, một nguyên lại phân làm mười hai hội, một hội là một vạn lẻ tám trăm năm.

Theo lý thuyết, một nguyên hội nên là chiều dài "Nguyên cộng hội", nhưng ở dưới đại đa số tình hình, nhắc đến một nguyên hội, đều là chỉ chiều dài của "Nguyên".

Nói một cách khác, chính mình dù là sau này không có cách nào đột phá, cũng có thể bồi ở bên người sư huynh mười hai vạn năm chín ngàn sáu trăm năm.

"Thời gian lâu như vậy, cũng không biết sư huynh có thể thấy ta phiền hay không." Linh Nga nói thầm một câu trong đáy lòng, người tí hon nguyên thần cũng lộ ra mấy phần cảm giác ưu sầu.

Tiên thức chậm rãi đảo qua, tình hình cả tòa tiên môn hiện ra trong tâm hải của nàng.

Tâm niệm hơi động một chút, linh ngư trong hồ nhẹ nhàng vung đuôi dưới mặt nước tạo nên làn sóng, cũng giống như trong lòng biển nhộn nhạo.

Thông thấu, rõ ràng, ôn nhu, thư sướng...

Như một chiếc lá nhẹ bay trên bầu trời, như một cánh bướm lang thang giữa những bông hoa.

Thân thể có cảm giác vô cùng nhẹ nhàng, giống như muốn bay lên cùng với linh khí quanh người.

Hàng mi dài của Linh Nga run lên, đôi mắt đẹp mở ra, linh quang tản ra từ trong khoé mắt, sóng mắt trong suốt có một chút nhộn nhạo...

Nàng phát hiện ra chính mình phiêu phù ở cách mặt đất ba thước, thế là chậm rãi rơi xuống, gấu váy mềm mại rũ xuống, tóc đen xõa tung.

Giang hai tay ra cúi đầu liếc nhìn bản thân, lại phát giác ra chính mình biến hóa rất nhiều, nhưng lại như là không có thay đổi gì.

Ánh mắt trong lúc lơ đãng liếc nhìn đầu ngón tay, lại phát hiện ra da thịt tiên thể giống trắng nõn trong suốt như ngọc, ngón tay nhẹ nhàng véo nhau, lại vẫn có thể mềm nhẵn như thế.

"Oa..." Linh Nga nhỏ giọng than thở, lập tức yêu thích không buông tay, vừa chọc vừa bóp thân thể, hai má đỏ bừng.

Tiên thức bắt được thân ảnh sư huynh nhà mình bên trong nhà tranh sát vách, lập tức vui vẻ một hồi.

Sư huynh đang thủ quan cho chính mình?

Ách, không đúng, dường như là một cỗ Đạo Nhân Giấy ngừng hoạt động.

"Hừ." Linh Nga phồng miệng lên, sau đó liền nghĩ đến sư huynh của chính mình hẳn là đang bận rộn cái gì.

Cũng chỉ có thể hào phóng một lần, tiếp tục tha thứ cho hắn.

Đúng vào lúc này, nàng mới nhìn đến ba quả bàn đào để ở trên bàn, cùng với tờ giấy đặt ở bên giường.

Linh Nga vừa muốn thu tờ giấy vào trong tay, tiếp theo liền nghĩ đến cái gì.

【 Có vấn đề 】

Linh Nga nhẹ nhàng nhíu cặp con ngươi lại, ném một tờ người giấy ra ngoài từ trong tay áo, sau đó bản thân thối lui đến bên cạnh cửa phòng, để cho người giấy cẩn thận từng li từng tí mở tờ giấy kia ra.

Đang nhất tâm nhị dụng, Lý Trường Thọ vừa cùng với Đông Mộc Công mời rượu Long Vương Tứ Hải, yên lặng nhìn chăm chú vào động tác của Linh Nga.

Nhìn đứa nhỏ này bị dọa trong...

Nhiều năm như vậy, kỳ thật cũng rất khổ, cho nên về sau đối với nàng, cũng liền...

Càng nghiêm khắc hơn một ít đi.

Chương 505. -

Dù sao thực lực tăng lên quá nhanh, tâm tính còn không đủ.

Rất nhanh, Linh Nga đọc nội dung trên tờ giấy, không khỏi đưa ánh mắt nhìn về phía ba quả đào kia...

Bàn đào Thiên Giới? Ăn vào liền có thể tăng tu vi, đề tiên cơ, da thịt trắng đẹp, hội tụ linh khí?

A, nàng không tin.

Khống chế người giấy chậm rãi tiến tới, Linh Nga lại ném ra một thanh dao găm, để cho người giấy tiếp được, lập tức liền muốn đâm bàn đào kia mấy lần.

Tiếng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ của Lý Trường Thọ kịp thời vang lên...

"Lần này thật sự không phải là thử thách gì, muội trước tiên tạm ăn một quả đào tiếp tục tu hành, qua ba canh giờ nữa ta sẽ đi qua tìm muội, có một số việc muốn chính thức nói một chút cùng với muội."

Sư huynh?

Chính, chính thức...

Linh Nga nháy mắt mấy cái, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, bàn chân trần nhẹ nhàng điểm một cái, bay tới trên mặt bàn, cầm một quả đào nhẹ nhàng cắn một ngụm nhỏ, lại là nếm không ra tư vị gì.

Chính sự gì?

Chẳng, chẳng lẽ là...

【 Linh Nga, ngươi đã là sư muội thành thục, đêm nay sư huynh liền nói một ít chuyện thân là sư huynh sư muội loại hình đạo lữ nên làm. 】

Chuyện này!

Liền nghe bồng một tiếng, Linh Nga ôm quả đào khuôn mặt đỏ bừng, đỉnh đầu toát ra khói trắng lượn lờ, cả người chóng mặt, một mảnh đào tâm trong mắt loạn chuyển...

Ánh mắt của Lý Trường Thọ đảo qua một màn này, không khỏi cười khẽ.

Quả nhiên không có đoán sai, lượng hơi nước đúng là lớn hơn rất nhiều.

Hình ảnh nhất chuyển trong đáy lòng, lực chú ý của Lý Trường Thọ trở về Dao Trì Thiên Đình.

Thịnh yến bàn đào, ca múa hiện lên.

Mấy vị Long Nữ Long Tộc cũng tiến về phía trước nhảy múa, mấy vị Thiên Tướng Thiên Đình cùng với Long Tử luận bàn đấu pháp kỹ nghệ, hoàn toàn yên tĩnh tường hòa.

Ngược lại là, chỉ có sáu vị lão đạo Tây Phương Giáo kia như ngồi bàn chông, lúc này mặc dù trước mặt cũng bày bàn đào, nhưng cũng đều để ý tới mặt mũi, xụ mặt không đụng vào.

Nhưng từ điểm đó mà nói, Lý Trường Thọ đã cảm thấy, sáu vị lão đạo này tối thiểu đáng yêu hơn một chút so với Nhị Giáo Chủ bọn hắn.

Lão Quân lúc này đã không thấy bóng dáng.

Làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy chấn kinh nhất chính là, ai cũng không biết Lão Quân là rời đi khi nào.

Vẫn là Triệu lão ca nhắc nhở Lý Trường Thọ một tiếng, lúc Lý Trường Thọ nhìn về phía chỗ ngồi của Lão Quân, mới phát hiện ra nơi đó đã không còn thân ảnh.

Nghe tiếng sấm ở một nơi yên lặng và các chi tiết là sự thật.

Đây mới thật sự là tồn tại siêu nhiên.

Nhưng mà, Lão Quân chẳng qua là hóa thân của Thánh Nhân lão gia, thật sự không biết thần thông bản lĩnh của Thánh Nhân lão gia, lại sẽ là cỡ huyền diệu nào.

Lão Quân vừa đi, Triệu Công Minh lập tức liền buông lỏng hơn rất nhiều, một lần nữa trở nên dặt dẹo, tư thế ngồi cũng có một chút tùy ý.

Triệu Công Minh thầm nói: "Trường Canh, chúng ta đi tìm Nguyệt Lão chào hỏi một phen? Miễn cho sau đó đi Nhân Duyên Điện bái phỏng, sẽ làm cho người ta cảm thấy xa lạ."

"Thiện." Lý Trường Thọ cười đáp ứng, cùng với Triệu Công Minh cùng nhau bưng bình rượu, lượn quanh nửa vòng từ phía sau, đi tới góc Nguyệt Lão nhập tọa.

Nguyệt Lão liền vội vàng đứng dậy, mặt mo mang theo ý cười ôn hòa, ở dưới sự nhắc nhở của Lý Trường Thọ, vẫn chưa hành lễ đối với Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh cười ha ha, cũng là hoà hợp êm thấm, ấm giọng nói: "Nguyệt Lão, bần đạo hữu lễ."

Nguyệt Lão chắp tay, xưng: "Đạo hữu, tiểu thần cũng hữu lễ."

Lập tức, Triệu Công Minh kính chén rượu, liền cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau trở về chỗ ngồi.

Lúc gần đi, Lý Trường Thọ đưa mắt liếc ra ý một cái đối với Nguyệt Lão, truyền âm dặn dò: "Sau thịnh yến bàn đào, ta sẽ bồi Công Minh lão ca đi đến Nhân Duyên Điện một chuyến, có việc muốn nhờ."

Tâm can của Nguyệt Lão run lên: "Chuyện, chuyện gì thế? Sinh linh tiên thiên, chỗ của tiểu thần có thể không ước thúc đến, ngay cả tượng đất cũng đều không có."

"Yên tâm." Lý Trường Thọ cười nói: "Là một ít vấn đề mà Nguyệt Lão ngươi rõ ràng."

Trong mắt của Lý Trường Thọ mang theo một chút thâm ý, Nguyệt Lão cấp tốc lĩnh hội tinh thần chỉ đạo của quyền thần đại nhân.

Vấn đề này, coi như mình không hiểu, như vậy cũng nhất định phải hiểu!

Thế là, toàn bộ thịnh yến bàn đào, Nguyệt Lão đều là nhíu mày nhăn trán, không ngừng suy tư rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì...

Đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, quyền thần Thiên Đình, Nhân Duyên Điện...

Những thứ này, như thế nào lại tập hợp cùng nhau rồi?

Nguyệt Lão người mặc áo bào đỏ, dần dần rơi vào xoắn xuýt.

Thịnh yến bàn đào lần này, vốn là vì thu long.

Bây giờ Long Tộc thuận lợi quy thuận, Long Cung Tứ Hải mặc dù còn có các loại vấn đề, nhưng đại nghĩa đã định ra, kế tiếp Thiên Đình cũng có thể thuận lý thành chương gấp rút tiếp viện Long Tộc.

Nhưng đây dù sao cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, Lý Trường Thọ cầm nhiều công đức như vậy, cũng sẽ chủ động gánh vác " công tác hậu mãi ".

Thịnh yến bàn đào, người bên cạnh đều đang ăn đào, Lý Trường Thọ lại là bày ra một tấm vải vóc, bắt đầu viết phần tấu biểu tiếp theo.

Đây cũng là tính toán.

Việc này, trước đó Lý Trường Thọ đã được Ngọc Đế cho phép, viết tấu biểu ở chỗ này cũng không phải là vì thể hiện chính mình cần cù như thế nào, đơn thuần chính là viết cho Long Tộc và Tây Phương Giáo xem mà thôi.

Thuận tiện nói cho Long Vương Tứ Hải, về sau nếu như muốn dâng tấu biểu, liền dùng cách thức tiêu chuẩn như vậy...

Hạng nội dung thứ nhất:

Đề nghị Thiên Đình phái binh đóng quân tại Bắc Hải có thực lực yếu nhất, yêu ma nhiều nhất, ngoại trừ Bắc Câu Lô Châu tràn đầy chướng khí, đó cũng là một chỗ có thể làm nơi Thiên Đình luyện binh.

Long Vương Bắc Hải lập tức mặt mày hớn hở.

Hạng nội dung thứ hai, cũng là có lợi cho Long Tộc, chính là thủy quân Thiên Hà đóng quân tại ranh giới Thiên Hà, nếu như Long Cung Tứ Hải xuất hiện dị trạng, dùng tốc độ nhanh nhất đáp lại lời cầu viện của Long Cung.

Ba nhà Long Vương Nam Hải, Bắc Hải, Đông Hải, cùng nhau mặt mày hớn hở.

Hạng nội dung thứ ba, lúc này Thiên Đình dùng thiên quy ước thúc Long Tộc, không thể bởi vì Long Tộc có nội tình thâm hậu liền làm trái thiên quy, nếu như gặp rồng làm ác, phải phạt nặng để răn đe, Thiên Đình lập ra Trảm Long Đài, ân uy đều xem trọng.

Khuôn mặt của Long Vương Tây Hải lập tức thành trái khổ qua, cúi đầu thở dài.

Viết xong tấu biểu này, Lý Trường Thọ thu tấu biểu vào, đợi thịnh yến bàn đào kết thúc lại đi khởi bẩm...

Sự tình Long Tộc, đại cục đã định ra như vậy.

Lúc này Lý Trường Thọ mới có một chút cảm giác nhẹ nhõm, dù sao chuyện sau này có quan hệ đến Long Tộc, đã không cần một mình hắn hao tâm tổn trí, Ngọc Đế bệ hạ đã có thể trực tiếp can thiệp.

Sau đó, «Long Tộc quy Thiên Đình» sẽ được dựng thành một ít ca dao điển cố, truyền bá tại các nơi Hồng Hoang, tăng cường quyền nói chuyện và cảm giác tồn tại của Thiên Đình.

Đạo Nhân Giấy này của hắn ngồi ở kia, lẳng lặng chờ thịnh yến bàn đào kết thúc.

Thỉnh thoảng sẽ có tiên thần Thiên Đình, trưởng lão Long Tộc tới mời rượu, Lý Trường Thọ đều là mỉm cười ứng đối, không có một chút giá đỡ nào.

Chương 506. Đã sớm vượt qua

Đợi đến thời khắc ước hẹn cùng với Linh Nga, Lý Trường Thọ vừa định đưa tâm thần của chính mình trở về bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Ngao Ất lại rời chỗ ngồi.

Tên gia hỏa này muốn làm gì?

Lý Trường Thọ phát đi ánh mắt giao lưu thỉnh cầu, Ngao Ất lại chỉ lo thấp giọng trò chuyện cùng với Long Vương Đông Hải, vẫn chưa phát giác ra.

Ngao Ất trước tiên ở thấp giọng thương nghị vài câu bên người Long Vương Đông Hải, đợi Long Vương gật đầu đáp ứng, lúc này mới bước nhanh đến phía trước bảo tọa Ngọc Đế, vén vạt áo, quỳ một chân trên đất.

"Tiểu thần khởi bẩm bệ hạ!"

Ngọc Đế áo trắng đang mỉm cười thưởng thức ca múa đưa tay đỡ, cười nói: "Có chuyện gì cứ tấu là được, Ngao Ất ngươi hãy đứng lên đáp lời."

"Vâng!" Ngao Ất đứng dậy, cất cao giọng nói: "Tiểu thần muốn đi theo làm tuỳ tùng của Thuỷ Thần Thiên Đình, tự xin thoát ly khỏi hàng ngũ thần quyền Hải Thần!"

Ngọc Đế cười nói: "Chuẩn, Mộc Công ở đâu?"

Đông Mộc Công đứng dậy hành lễ: "Lão thần ở đây!"

"Thần vị của Ngao Ất là nhất giai, chức quyền cụ thể do ngươi và Trường Canh ái khanh thương định."

"Lão thần tuân mệnh!" Ngao Ất thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lộ ra một chút tươi cười ngại ngùng đối với Lý Trường Thọ, cúi đầu vái chào, quay người chạy trở về chỗ ngồi trước đây.

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, vị Nhị Giáo Chủ của chính mình này, cũng là có lòng.

...

Lúc đêm khuya, Lý Trường Thọ đi ra khỏi đan phòng, thân ảnh rơi vào bên hồ, lẳng lặng đứng chắp tay.

Không có cách nào, Linh Nga lại bắt đầu làm một ít tình tiết "Tắm rửa lại bị sư huynh ngẫu nhiên gặp phải".

Chờ Linh Nga phát hiện ra kế sách mất đi hiệu lực, tiến hành trang điểm, cởi bỏ kết giới xung quanh nhà tranh, lúc này Lý Trường Thọ mới quay người đi tới, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Sư huynh!" Linh Nga đi ra khỏi cửa phòng, hô hào giòn tan.

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên, cười nói: "Đây là tiểu tiên tử nhà nào?"

Nàng mặc váy mỏng màu vàng nhạt, da thịt như mỡ đông ở dưới sự chiếu rọi của bảo châu càng trở nên thanh tú và xinh đẹp.

Nghe Lý Trường Thọ nói như vậy, khuôn mặt của Linh Nga cũng có một chút ửng đỏ say lòng người, nhẹ nhàng cắn môi mỏng, nghiêng người tránh khỏi vị trí cửa trước, hơi cúi đầu, nói: "Sư huynh thối, huynh cuối cùng cũng bằng lòng nhìn ta..."

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Ổn Tự Kinh."

"Hừ, chép liền chép!"

Vào nhà tranh, Lý Trường Thọ phối hợp ngồi ở trên ghế bành chuyên môn của sư huynh, bưng lên chén nước trà ở bên cạnh mà Linh Nga đã chuẩn bị từ trước.

"Tới bên này ngồi, hôm nay có hai chuyện muốn trao đổi với muội."

Trao đổi?

Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng thầm thì nói: "Sư huynh, có việc huynh cứ phân phó là được."

"Hai chuyện này tương đối phức tạp." Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, lấy ra chiếc ngọc trâm kia từ trong tay áo, đẩy tới trước mặt Linh Nga: "Trước tiên liền cất kỹ thứ này."

Hai mắt của Linh Nga lập tức tỏa ánh sáng, cười hì hì đoạt lấy.

"Đây cũng không phải là ta tặng." Lý Trường Thọ bình tĩnh nói một câu: "Là một vị nữ tiên coi như có quan hệ không cạn với ta, bảo ta chuyển giao cho ngươi."

Ken két xoạt xoạt! Phía sau Linh Nga phảng phất như xuất hiện mấy chục đạo thiểm điện, xung quanh lập tức vang lên tiếng nhạc đàn nhị hồ thê lương.

Vì cái gì, rõ ràng là nàng trước...

Cũng liền ở trong khoảng thời gian bế quan sau khi độ kiếp này, sư huynh liền có quan hệ với không ít nữ tiên, đưa ngọc trâm cho nàng để tuyên bố quyền sở hữu sư huynh!

Vì cái gì!

"Muội đã từng nghe nói về Tiệt Giáo Tam Tiêu tiên tử?"

"Đã từng nghe." Linh Nga ủ rũ, lã chã chực khóc: "Tiệt Giáo Tam Tiêu, sinh linh tiên thiên, đại năng ít có trong thiên địa, đều có ghi chép trong điển tịch sư huynh cho."

"Ừm, tặng muội ngọc trâm chính là Vân Tiêu tiên tử, Đại tỷ bên trong Tam Tiêu, đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo."

Linh Nga lập tức sững sờ, ánh mắt đầu tiên là mất đi tiêu điểm, sau đó bỗng nhiên giật mình.

"Sư huynh đã lừa gạt Vân Tiêu tiên tử tới tay rồi! ?"

"Ổn Tự Kinh ba ngàn lần!" Lý Trường Thọ không nhịn được phàn nàn một câu: "Cái gì gọi là lừa gạt! Giải thích chân tướng chuyện này hết sức phức tạp, muội có thể hiểu thành, ban đầu Vân Tiêu tiên tử và ta có một chút giao tế, nhưng các lộ đại năng không ngừng ở bên cạnh tương trợ, làm cho Vân Tiêu tiên tử không quá sáng tỏ đối với sự tình đạo lữ sinh ra một ít hảo cảm đối với ta. Những đại năng tương trợ này gồm có Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư, Tiệt Giáo Đa Bảo đạo nhân, một vị Giáo Chủ đại nhân Tiệt Giáo anh minh thần võ, không câu nệ tiểu tiết nào đó..."

Linh Nga há miệng giơ tay đỡ trán, choáng váng không biết mình đang ở đâu.

"Sư huynh bắt cá hai tay...ai nha!" Nàng che lại cái trán bị gõ một cái cười khổ, phàn nàn nói: "Sư huynh đột nhiên nói những chuyện này, làm sao ta có thể tin được."

"Viên đan dược mà trước đây ta đưa cho muội ở chỗ nào?"

Linh Nga lật bàn tay trắng nõn, lập tức lấy viên đan dược kia ra, khuôn mặt hồng hồng mà nói một câu:

"Ở đây! Bất quá, ta đã từng ăn...mặc dù là dùng tiên lực bao khỏa..."

"Cẩn thận cảm nhận đạo vận của đan dược này."

"Vâng." Linh Nga bắt đầu lẳng lặng cảm ngộ theo lời, không bao lâu chính là khẽ nhíu đôi mi thanh tú.

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Muội bây giờ cũng là cảnh giới Thiên Tiên, hẳn là có thể nhận ra sự bất phàm của đan dược này, đây là cửu chuyển Kim Đan, do Thái Thượng Lão Quân luyện chế, Huyền Đô Đại Pháp Sư tặng cho."

Hai tròng mắt của Linh Nga lóe sáng, cắn môi nói thầm một câu: "Sư huynh, thứ quý giá như thế, vì sao huynh không giữ lại để dùng trong lúc độ Kim Tiên Kiếp."

"Kim Tiên Kiếp đã sớm vượt qua."

Linh Nga: "..."

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài, nói: "Bây giờ muội cùng với sư phụ, vẫn là người ta tín nhiệm nhất, tâm tính của muội mặc dù còn thiếu rất nhiều, nhưng sư phụ đã phế đi, khục! Bởi vì cái gọi là dưỡng sư muội trăm tuổi, dùng sư muội tạm thời, ta tuy có bí pháp Đạo Nhân Giấy, nhưng có khi cũng sẽ cảm thấy không có cách nào chiếu cố trong ngoài, cần muội đứng ra giúp ta xử lý một ít sự vụ trong môn. Ngày hôm nay, ta liền muốn nói với muội một ít sự tình có quan hệ với ta ở bên ngoài, mặc dù không thể hoàn toàn nói cho muội, nhưng cũng sẽ nghe theo kiến nghị của muội. Nếu muội cảm thấy chính mình không muốn tiếp nhận những điều này, ta có thể xoá đi ký ức tối này của muội, ngày mai muội vẫn sẽ là muội như trước đây."

"Ta tiếp nhận!" Linh Nga vội nói: "Sư huynh, ta tiếp nhận, ngươi dùng muội làm cái gì cũng được!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Nhìn thứ này trước."

Lý Trường Thọ lấy ra một quyển tranh cuốn từ trong ngực, mở tranh cuốn ra, trong đó lại là bức họa của Vân Tiêu tiên tử, bên cạnh còn ghi chú từng dòng chữ nhỏ.

"Đây là tình huống căn bản của Vân Tiêu tiên tử, cùng với "Đạo lữ quan" của nàng, muội trước tiên hãy tìm hiểu một chút, để không phải lo lắng về nó. Sau đó, hãy nhớ tất cả những điều này và đừng phạm phải bất kỳ sai lầm nào."

Tiếp theo, Lý Trường Thọ lại lấy ra một chồng ngọc phù.

Kế hoạch «Tiểu Quỳnh Phong di động», liền được ghi chép ở bên trong chồng ngọc phù này.

Chương 507. Đáng tin cậy

"Linh Nga, từ góc độ này mà nói, sơn môn đã không còn an ổn..."

Lúc sáng sớm, trên mây trắng bồng bềnh trôi đến sau núi, Linh Nga nhìn mặt trời mọc ở phía đông, thoáng có một chút xuất thần.

Lời nói của sư huynh đêm qua vẫn còn đó, quanh quẩn bên tai khiến nàng không thể bình tĩnh được.

Sư huynh nói:

【Tình thế Hồng Hoang quỷ quyệt khó lường, khả năng đại bản doanh phe mình bại lộ càng lúc càng lớn, có một ít đại lão chúng ta không có cách nào đối kháng hoàn toàn không quan tâm đến mặt mũi, nếu như ta lại tiếp tục ở lại nơi này, rất có thể sẽ liên luỵ đến toàn bộ Độ Tiên Môn.

Cũng may, vào trăm năm trước vi huynh đã dự cảm được tình huống như vậy, chế định kế hoạch này.

Ta muốn nhấc Tiểu Quỳnh Phong lên, từ Độ Tiên Môn bay đến phụ cận Động Suất Cung Thiên Đình.

Kế hoạch này dự kiến sẽ mất mười năm, ta xưng là...

Kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong di động! 】

Mặc dù lúc ấy Linh Nga liền rất muốn phàn nàn vài câu, nhưng lúc sư huynh nói những điều này, trong mắt lóe ánh sáng, cả người tản ra khí chất nghiêm túc, trầm ổn, kiên định, lại khiến cho nàng nhìn mê mẩn...

Nàng cái gì cũng không nghĩ liền gật đầu đồng ý, còn cảm thấy sư huynh nói rất có lý.

Linh Nga nhớ tới đây, không nhịn được ngâm khẽ vài tiếng, trong đáy lòng thở dài: "Ta đoán chừng là không cứu nổi."

Theo kế hoạch của sư huynh, dọn đi Tiểu Quỳnh Phong có năm bước.

Bước đầu tiên, cũng là việc Linh Nga phải làm lúc này, chính là dùng Lưu Ảnh Châu ghi chép lại địa hình chi tiết của Tiểu Quỳnh Phong, cũng thống kê chi tiết về khu rừng, linh vật, v.v., càng nhiều càng tốt.

Bước thứ hai, Lý Trường Thọ sẽ chọn một ngọn núi nhỏ tương tự cùng với Tiểu Quỳnh Phong, cải tạo nó thành hình dạng Tiểu Quỳnh Phong, cũng cấy ghép mặt đất, thảm cỏ, làm đường đào linh hồ, phục chế kiến trúc, ngụy trang một cách hoàn chỉnh.

Bước thứ ba, tìm chưởng môn và thỉnh cầu giúp đỡ, dựng lên một tòa đại trận ở bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong, ngăn cách bên ngoài dò xét.

Bước thứ tư, Thâu Thiên Hoán Nhật, lấy giả đổi thật!

Bước thứ năm, Tiểu Quỳnh Phong thật chuyển đến Thiên Đình. Tiểu Quỳnh Phong giả dừng lại ở bên trong sơn môn, Lý Trường Thọ sẽ dùng Đạo Nhân Giấy đóng giữ ở đây.

Kỳ thật, sau khi xem hết một đống lớn quy hoạch kỹ càng kia của sư huynh, Linh Nga cũng phát ra khảo vấn đến từ linh hồn: "Thế nhưng mà sư huynh, vì sao chúng ta không thể trực tiếp thay một đỉnh núi khác? Dọn nhà nhất định phải dọn cả một ngọn núi theo sao?"

Lúc ấy Lý Trường Thọ thở dài, là trả lời như thế này...

"Sư muội, muội có biết, toà Tiểu Quỳnh Phong này của chúng ta, vi huynh đã trút xuống bao nhiêu tâm huyết? Bây giờ công trình cả ngọn núi đã hoàn thành tám thành, đánh vào trong đó sáu trăm bảy mươi hai trận cơ. Mấy tổ đại trận chủ yếu có ba mươi sáu thiên cương sát trận, một trăm linh tám tiểu chu thiên khốn trận, còn có ba trăm sáu mươi lăm chu thiên phòng ngự đại trận. Trận cơ bất đồng tổ hợp, nhưng trận pháp biến hóa có hơn trăm, trận nhãn nơi trung tâm nhất ngọn núi, đã được ta để vào một bộ Ngũ Hành Linh Châu có thể so với Linh Bảo Tiên Thiên. Những thứ này chẳng qua là phương diện trận pháp...nếu như từ bỏ Tiểu Quỳnh Phong, thì tương đương với từ bỏ những thứ ta lừa được từ phía Long Tộc bên kia, khục. Tóm lại, Tiểu Quỳnh Phong là nhà của chúng ta, càng là động phủ sống yên phận sau này. Mười năm sau, ta sẽ còn tiếp tục bổ sung trận pháp, hoàn thành sơ bộ luyện chế chỉnh thể Tiểu Quỳnh Phong..."

Cho nên nói, sư huynh giấu giếm chính mình, cả ngày đều đang làm thứ gì!

Trận pháp...

Linh Nga cúi đầu nhìn rừng rậm yên tĩnh phía dưới, tiên thức thử hướng về bên trong ngọn núi tìm tòi nghiên cứu, ban đầu không có một chút phát hiện nào.

Nàng lại để tâm lặp đi lặp lại lục soát một hồi, cuối cùng tìm được một chỗ trận cơ cỡ nhỏ giấu ở bên trong đường vân nham thạch.

"Sư huynh hẳn là có rất nhiều rất kẻ thù lợi hại?" Linh Nga vỗ vỗ cái trán, tay nhỏ nắm lại, thầm hạ quyết tâm.

Mình tuyệt đối không thể kéo chân sau của sư huynh, làm tốt những sự tình đủ khả năng này, nhất định phải trở thành trợ...lực của sư huynh...

Nhấc lên hai chữ trợ lực, Linh Nga liền nghĩ tới một kiện đại sự khác sư huynh nói tối hôm qua.

Vân Tiêu tiên tử!

Sinh linh tiên thiên, đệ tử Thánh Nhân, đại năng Viễn Cổ, mỹ lệ làm rung động lòng người, ôn nhu hiền lành...

Như vậy làm sao xử lý.

Rõ ràng không phải là đối thủ!

Linh Nga nhẹ nhàng nhíu đôi mi thanh tú lại, thỉnh thoảng trầm ngâm đôi chút. Nàng đã sớm tới bên rừng cần bắt đầu thăm dò, lại quên điều khiển mây bay xuống.

"Ừm!"

Việc này, nhất định phải bàn bạc kỹ hơn.

...

Thịnh yến bàn đào diễn ra liên tiếp ba ngày.

Mặc dù so với yến hội Long Cung động một tí là cất bước mấy tháng, thịnh yến bàn đào xác thực hơi ngắn.

Nhưng sự tình nên làm trong thịnh yến bàn đào lần này đều đã đạt thành, linh quả bàn đào cũng đều đưa cho các vị tiên gia nhấm nháp, tổ chức quá dài cũng không có ý nghĩa gì.

Ba ngày trước, khi Long Tộc tới, đều tự cho mình là tân khách.

Ba ngày sau, Long Tộc chạy, đã tự xưng là hạ thần, hành lễ cũng tự nhiên trôi chảy, không có một chút tâm lý trở ngại gì.

Nhanh chóng nhận mệnh nhà ai mạnh, đi đến Long Cung Tứ Hải tìm Long Vương!

Thịnh yến bàn đào kết thúc, các tiên thần tán đi, Ngọc Đế cũng trở về Lăng Tiêu bảo điện. Lý Trường Thọ thì thừa cơ mang Triệu Công Minh, chạy tới bên trong Nhân Duyên Điện của Nguyệt Lão.

Lúc này Triệu Công Minh tùy ý đi lại ở bên trong Thiên Đình, cũng là được Ngọc Đế âm thầm cho phép.

Mặc dù, không cho phép cũng không có ai dám ngăn cản...

Xuyên qua mây khói, ngược xuôi biển mây, nhà Nguyệt Lão hiện ra ở xa xa.

Lý Trường Thọ cười nói: "Lão ca nhìn đi, nơi đây chính là Nhân Duyên Điện. Trước đây Nguyệt Lão đã trở về chờ, chúng ta trực tiếp đi vào tìm y là được."

"Được rồi!" Triệu Công Minh lấy ra hũ rượu trái cây kia từ trong tay áo, ra dáng nhấc trong tay, cùng với Lý Trường Thọ sóng vai tiến lên, cưỡi mây bay đến trước Nhân Duyên Điện.

Nguyệt Lão thân mang hỉ bào đỏ chót, mang theo hai vị đồng tử vội vàng nghênh đón, hàn huyên một phen cùng với hai người ở trước điện, dẫn hai vị khách quý vào bên trong thiền điện.

Chủ khách nhập tọa, đồng tử dâng trà.

Triệu Công Minh đưa lễ vật lên, lại trầm ngâm đôi chút, muốn mở miệng lại cảm thấy mặt mũi nóng lên, dứt khoát liếc mắt ra hiệu đối với Lý Trường Thọ.

"Khục!" cỗ Đạo Nhân Giấy lão thần tiên này của Lý Trường Thọ hắng giọng, cười nói: "Lần này Công Minh lão ca tới, là có một chuyện muốn thỉnh giáo Nguyệt Lão, Nguyệt Lão chưởng quản nhân duyên, mỗi ngày đều liên hệ cùng với nhân duyên. Trong Tam Giới này, chắc hẳn không có người càng hiểu sự tình nhân duyên hơn so với ngươi."

Nguyệt Lão: "..."

Y chính là Nguyệt Lão bị Ngọc Đế đặt ở Nhân Duyên Điện canh cổng! Một vị Thiên Tiên thuần dương mấy vạn tuổi! Biết cái gì tình yêu nam nữ!

Nhưng, trong đáy lòng Nguyệt Lão tuy có một chút phàn nàn vô lực, lại lộ ra bộ dáng khí định thần nhàn, cười nói: "Kỳ thật chẳng qua là hiểu sơ, hiểu sơ."

Triệu Công Minh lập tức hai mắt tỏa sáng, trong đáy lòng cảm thấy vị Nguyệt Lão này càng đáng tin cậy thêm mấy phần.

Chương 508. Viết thư

Lý Trường Thọ lại nói: "Chuyện hôm nay, Nguyệt Lão cũng không thể đề cập đối với người khác."

"Quy củ của Công Minh đạo hữu và Thuỷ Thần ngài, tiểu thần đều hiểu." Nguyệt Lão bình tĩnh cười cười, tay trái vừa nhấc, cất cao giọng nói: "Thiên Đạo trên cao, nay tiểu thần lập lời thề đại đạo..."

Lúc này Triệu Công Minh mới để lại một viên lão nam chi tâm vào trong bụng, mặc dù có một chút ảo giác "bị ai bài", nhưng xác thực cảm thấy an ổn không ít.

Đợi Nguyệt Lão lập xong lời thề, Lý Trường Thọ mở miệng, thay mặt Triệu Công Minh nói ra chuyện phiền lòng.

Như thế như vậy, như vậy như thế.

Sau khi Nguyệt Lão nghe xong cũng là cười một tiếng...

"Hóa ra là như vậy, vị Kim Quang Thánh Mẫu này đối với Công Minh đạo hữu đã là đến cảnh giới lửa nóng, nhưng Công Minh đạo hữu đối với Kim Quang Thánh Mẫu, lại chẳng qua chỉ là cảnh giới hảo cảm."

Nguyệt Lão dùng tiên thức vụng trộm liếc nhìn ngọc phù trong tay áo của chính mình, sợ mình nói sai mấy cảnh giới này.

Sau đó, Nguyệt Lão chậm rãi nói: "Đây là một loại chênh lệch trên tu hành đại đạo tình cảm, rất phổ biến ở trong các mối quan hệ nhân duyên, theo quan điểm của Nhân Duyên Điện chúng ta, được xưng là "Tình cảm mạnh yếu biến hóa". Tất nhiên, nói một cách đơn giản, một bên là tình yêu đơn phương, một phương không quan tâm."

Triệu đại gia không khỏi chậm rãi gật đầu.

Mặc dù có một chút cái hiểu cái không, không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại, nhưng xác thực nghe rất có lý.

Lập tức, Nguyệt Lão nhớ kỹ lời nói trên ngọc phù kia, bắt đầu nói từng câu từng câu.

Triệu Công Minh ở bên cạnh nghe được hai mắt dần dần tỏa ánh sáng, Lý Trường Thọ muốn mở miệng nói chuyện, cũng đều bị Triệu Công Minh ấn xuống, bảo hắn tạm thời đừng ngắt lời.

Khối ngọc phù kia, là lúc Nguyệt Lão trở về Nhân Duyên Điện, được một vị đồng tử dâng lên, nói là hôm qua có mtootj vị Thiên Tướng lạ lẫm đưa tới.

Nguyệt Lão mở ra nhìn lướt qua, liền biết đây là "đáp án" Thuỷ Thần chuẩn bị cho hắn.

Nguyệt Lão chỉ nói khoảng mười mấy câu, Triệu Công Minh đã là bừng tỉnh đại ngộ.

"Theo ý tứ của Nguyệt Lão, là bần đạo đi đối mặt chính diện với Kim Quang sư muội, thẳng thắn nói một chút với nàng?"

"Không sai, đây là phương pháp giải quyết cơ bản nhất." Nguyệt Lão trầm giọng nói: "Một mực tránh né là không giải quyết được vấn đề, nếu cự tuyệt dứt khoát cũng có khả năng bỏ lỡ nhân duyên của bản thân."

"Chuyện này..." Triệu Công Minh cười nói: "Đường của ta không có một mình, còn có Trường Canh! Sao lại phải tìm nhân duyên gì?"

Lý Trường Thọ không nhịn được được cái trán treo mấy đường vạch đen...

Nguyệt Lão vội nói: "Đạo hữu cũng không nên nghĩ như vậy, bạn tốt tri kỷ là một chuyện, bạn lữ phu thê lại là một chuyện khác. Bởi vì cái gọi là, cô âm không sinh, cô dương không dài, âm dương cùng tồn tại cũng là một đầu đại đạo. Đạo hữu chính là sinh linh tiên thiên, vốn không có sinh sản, cho nên không có ham muốn, không giống nhau cùng với sinh linh Hậu Thiên trời sinh liền cần có bạn lữ. Nhưng sinh linh chẳng phân biệt được cụ thể, trong đạo tâm đều có chỗ trống, đạo hữu từ lúc sinh ra liền đã được phân thành nam tử, đây cũng là số mệnh sẽ gặp được giai nhân."

Lý Trường Thọ ở bên cạnh lập tức cười đến híp cả mắt.

Đoạn này là do Nguyệt Lão phát huy tự do, cũng rất có trình độ.

Triệu Công Minh vuốt râu trầm ngâm, hỏi: "Vậy thì ta nên ở chung với Kim Quang sư muội?"

Lý Trường Thọ nói: "Việc này vẫn là do lão ca tự quyết định, người bên cạnh sẽ không thể chen vào được."

"Vậy thì nên làm cái gì?" Triệu Công Minh không khỏi đứng dậy đi hai bước, thở dài: "Các ngươi có chỗ không biết, mỗi lần bần đạo muốn nói chuyện cùng với Kim Quang sư muội, nàng đều là dùng loại ánh mắt nóng bỏng kia nhìn chăm chú vào bần đạo. Ài, bần đạo quả nhiên là không có tâm tư như vậy, nhưng lại không đành lòng tổn thương tâm thần của nàng, không thể nói lời tàn nhẫn."

Lý Trường Thọ cùng với liếc nhìn Nguyệt Lão, hỏi: "Nguyệt Lão, ở nơi đây có tượng đất nhân duyên của Kim Quang Thánh Mẫu không?"

"Chuyện này." Nguyệt Lão đỡ râu trầm ngâm: "Sinh linh tiên thiên không vào Nhân Duyên Điện, cũng không biết bối cảnh của Kim Quang Thánh Mẫu như thế nào, bất quá Công Minh đạo hữu cũng không có tượng đất ở chỗ này, cho nên đoạn nhân duyên này sẽ không nằm trong sự quản lý của tiểu thần."

Triệu Công Minh lập tức phát sầu một hồi: "Việc này nên làm như thế nào mới có thể viên mãn?"

"Không bằng viết một phong thư đi." Lý Trường Thọ cười đưa ra đề nghị: "Lão ca viết lời chính mình muốn nói ở trong thư, sau đó nhờ người chuyển qua, như vậy là tốt rồi. Suy nghĩ cẩn thận, không trực tiếp đối mặt, cũng có thể khiến nàng bình tĩnh mà suy nghĩ cẩn thận."

"Viết thư?" Triệu Công Minh nháy mắt mấy cái, sau đó vỗ đùi, khen: "Vẫn là lão đệ ngươi có nhiều chủ ý! Đi một chút, chúng ta đi đến miếu Hải Thần của ngươi, suy nghĩ một chút nên viết phong thư này như thế nào!"

Lập tức, Triệu Công Minh lôi kéo Lý Trường Thọ, vội vàng từ biệt Nguyệt Lão, đi về hướng cửa chính Nhân Duyên Điện.

Trước khi đi, Triệu Công Minh đột nhiên hỏi một câu: "Lão đệ, nhân duyên của ngươi theo lý đều ở đây, tới cũng đều đã tới, sao không mang lão ca đi xem một chút?"

Lý Trường Thọ vội vàng truyền âm: "Lão ca lại quên, mấy cái danh hào của ta không thể lẫn lộn."

"Cũng đúng." Triệu Công Minh cũng không thật sự kiên trì, cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau bay về hướng Nam Thiên Môn.

Ở trong một cái chớp mắt vừa rồi, Lý Trường Thọ ngay cả mồ hôi lạnh cũng đều xuất hiện...

Lúc tiến đến Nam Thiên Môn, Lý Trường Thọ cố ý giảm tốc độ, thực hiện mục đích mời Triệu Công Minh tới Thiên Đình du lịch lần này.

"Lão ca, ngươi thấy Thiên Đình này như thế nào?"

Triệu Công Minh gật gật đầu, khen: "Linh khí dồi dào, có tung tích đại đạo, nói là thánh địa tu hành cũng không đủ."

Nhưng lời nói của Triệu Công Minh nhất chuyển, lại lắc đầu nói: "Chỉ tiếc, lực lượng Thiên Đạo quá nồng nặc, khiến cho người ta cảm thấy có một chút khó chịu lại không thoải mái, cảm giác như mỗi tiếng nói cử động đều có Thiên Đạo giám thị, có phần không lanh lẹ."

Lý Trường Thọ cười nói: "Thiên Đạo chí công vô tư, giám thị thì thế nào?"

"Đại khái là ngày bình thường ta tiêu dao tự tại đã quen." Triệu Công Minh nhìn Thiên Đình còn có một chút hoang vu, các nơi trời quang mây tạnh, kỳ sơn lệ cảnh khắp nơi này, chắp tay cười nói: "Ta không cần Thiên Đình công đức, tự nhiên không muốn bị Thiên Đình quản lý, càng không muốn cái gì đạo làm quân thần. Tu đạo là vì sao? Trước trường sinh, sau tiêu dao, tìm chính là vô câu vô thúc, vì ý nghĩ không trở ngại, không thì còn cầu cái gì được siêu thoát, làm sao tìm được chân ngã?"

Lý Trường Thọ khen: "Lời nói của lão ca, khiến cho người ta suy nghĩ sâu xa."

Lúc này Nam Thiên Môn đã ở trong tầm mắt, Triệu Công Minh đột nhiên cười hắc hắc, phần khí chất cao thủ trên người kia biến mất không còn tăm tích trong nháy mắt.

"Đi, trước tiên đi đến miếu Hải Thần của ngươi viết thư lại nói!"

"Lão ca trực tiếp đi là được, cỗ hóa thân này của ta còn cần làm việc tại Thiên Đình, nơi đó đã có hóa thân chờ lão ca."

Chương 509. -

"Ngươi hết hóa thân này đến hóa thân kia" Triệu Công Minh cười mắng một tiếng: "Ngày nào đó nhất định phải bắt bản thể của ngươi đến, nâng ly ba ngày ba đêm! À đúng rồi, nếu không phải Nhị muội ta hiện thân, bản thể của ngươi cũng sẽ rất khó lộ diện. Ài, huynh đệ bạn tốt cái gì, chính là không bằng hồng nhan tri kỷ!"

Lý Trường Thọ mặt mo đỏ ửng, cười khổ nhìn Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh cười ha ha vài tiếng, cưỡi mây trực tiếp bay ra khỏi Nam Thiên Môn, Thiên Tướng thủ vệ đã sớm nhận được truyền tin, từng người liền làm như không nhìn thấy vị đại năng Tiệt Giáo này.

Đưa mắt nhìn Triệu Công Minh rời khỏi Nam Thiên Môn, trong đáy mắt của Lý Trường Thọ lại xẹt qua một chút bất đắc dĩ.

"Kim Quang Thánh Mẫu, Thập Thiên Quân..."

Đây cũng là một cái kíp nổ nhập kiếp Phong Thần, Lý Trường Thọ cũng không biết, chính mình là nên cưỡng ép can thiệp, hay là mặc kệ.

Vì lý do ổn thoả, chính mình muốn tính kế đại kiếp Phong Thần, liền phải đi trù tính bố trí từ góc độ "Không biết chuyện đại kiếp Phong Thần này", như thế mới có thể phòng ngừa đưa tới Thiên Phạt gì đó.

Cảnh giới tính toán cao nhất, là không cần phải làm nhiều, lại có thể khiến mọi thứ mình muốn diễn ra một cách tự nhiên.

Mà Lý Trường Thọ hoài nghi, đây mới là nội hàm chân chính trong bốn chữ "thuận theo tự nhiên" của Thái Thanh lão gia...

"Hải Thần đại nhân? À không, Thuỷ Thần đại nhân! Vậy mà gặp tại nơi đây, ha ha ha ha!"

Ở nơi xa truyền đến tiếng nói quen thuộc, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, đã thấy Hoa Nhật Thiên cưỡi mây mà tới.

"Hoa Nguyên Soái." Lý Trường Thọ chắp tay một cái, làm lễ lẫn nhau cùng với Hoa Nhật Thiên, lại có một chút ăn ý, cùng nhau cưỡi mây bay về hướng Phủ Hải Thần - nơi tấm bảng đã bắt đầu được thay thế. .

Chưa kịp nói vài câu, Hoa Nhật Thiên đã là cười to một hồi, tâm tình vô cùng thư sướng, cảm xúc vô cùng thoải mái.

Lý Trường Thọ cưỡi mây chậm rãi bay, chờ Ngọc Đế bệ hạ cười xong...

Dù sao thì bản thể cũng không thể có hành vi phóng túng như vậy, chỉ có thể để cho hóa thân phát tiết cảm xúc.

Hoa Nhật Thiên truyền âm nói: "Trường Canh, sự tình Long Tộc sơ định, lòng ta rất an ủi, ngươi muốn khen thưởng như thế nào? Nếu có điều cầu, cứ việc nói!"

Lý Trường Thọ tâm niệm vừa động, nói: "Bệ hạ, ngày hôm nay tiểu thần thật sự có một chút thỉnh cầu, muốn xin một mảnh đất nhỏ trên Thiên Đình."

Hoa Nhật Thiên cười nói: "Đây là việc nhỏ, không đủ làm khen thưởng, phủ đệ kia của ngươi coi như lại khuếch trương gấp mười gấp trăm lần cũng không sao."

Lý Trường Thọ giải thích nói: "Bệ hạ, tiểu thần là muốn một mảnh đất nhỏ ở bên cạnh Động Suất Cung, dời phủ đệ đi qua, cách

Lão Quân gần một chút."

"Động Suất Cung?" Hoa Nhật Thiên cũng lập tức lộ vẻ mặt nghiêm mặt, hơi suy nghĩ, cười nói: "Chuyện như vậy, ái khanh tự quyết định là được, chỉ cần Lão Quân không đuổi ngươi, Thiên Đình liền mặc cho ngươi ở."

Lý Trường Thọ lập tức truyền âm nói cảm tạ, hắn muốn chính là Ngọc Đế cho phép như vậy.

Sau này, Tiểu Quỳnh Phong đương nhiên sẽ không trực tiếp hiện thân tại Thiên Đình, mấy tầng ngụy trang nho nhỏ là vẫn phải có.

Làm như thế nào để hoàn thành bước thứ năm «Kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong di động», Lý Trường Thọ có mấy loại phương án giải quyết khác biệt.

Phương án tối ưu, hiện tại còn thiếu một môn thần thông, một tòa trận pháp, về sau cần tìm Đại Pháp Sư cầu viện.

"Đúng rồi Trường Canh." Hoa Nhật Thiên cười hỏi: "Sự tình Vị Lục Áp kia, ngươi có đầu mối hay chưa?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Bệ hạ, lúc này tiểu thần chỉ biết, vị Lục Áp kia trốn ở trong Kim Ô Cung tại Thái Dương Tinh."

"Ồ?" Hoa Nhật Thiên nhìn về phía mặt trời nơi chân trời, trong mắt xẹt qua hai tia sáng vàng: "Trường Canh, không bằng ngươi mang theo một nhánh binh mã, đi vây quanh Kim Ô Cung kia, ta sẽ âm thầm ra tay, diệt sát dư nghiệt Yêu Đình này."

Lý Trường Thọ vội nói: "Tiểu thần chỉ sợ không có cách nào mang binh đi tới."

Hoa Nhật Thiên cười một tiếng: "Cũng đúng, suýt nữa quên hóa thân ngươi đều là làm từ giấy, không gần lửa được."

"Hơn nữa bệ hạ, ở phía sau tiểu Kim Ô này có Thánh Nhân nương nương bảo vệ, chính là Thánh Nhân nương nương che đậy thiên cơ vì hắn, việc này cũng là do Đại Pháp Sư tự tay suy tính mà ra."

Hoa Nhật Thiên nhíu hai mắt lại, sắc mặt có một chút ngưng trọng.

"Nếu như thế, ngược lại là có một chút phiền phức."

Lý Trường Thọ hơi phân thần, xuyên thấu qua Đạo Nhân Giấy giấu ở bên trong núi rừng nào đó tại ranh giới Đông Thắng Thần Châu cùng với Nam Thiệm Bộ Châu, dùng tiên thức liếc nhìn đôi phu phụ Yêu Tộc lúc này đang dâng hương đối với bài vị của "Lục Áp đạo nhân" kia...

Ừm, cũng không biết Lục Áp đạo hữu hiện tại, tình huống rốt cuộc như thế nào.

Ngọc Đế bệ hạ...

Sẽ không phải thật sự dẫn người đi bao vây Kim Ô Cung đó chứ?

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" trở về Phủ Hải Thần, trong đáy lòng vẫn luôn hiện ra lo lắng như vậy.

Lúc này Thiên Đình vừa tiếp nhận Long Tộc, vào trước khi chuyển hóa Long Tộc thành trợ lực của Thiên Đình, Long Tộc sẽ chiếm đại bộ phận tinh lực của Thiên Đình.

Lúc này lại đi động vào thần kinh của Yêu Tộc, thật sự là không khôn ngoan.

Vì lý do ổn thoả, vẫn là chờ sau khi Long Tộc không có nỗi lo, thực lực tổng thể của Thiên Đình gia tăng mấy thành, lại tiến hành nhằm vào Lục Áp, dẫn động Yêu Tộc đối kháng Thiên Đình, bắt lấy cái cớ này, thừa cơ xóa bỏ nghiệp chướng đại yêu, trợ giúp Thiên Đình nhất phi trùng thiên!

Ừm, một chút tính toán nhỏ mà thôi.

Trong quá khứ, Thiên Đình không quá thịnh vượng và ít có liên quan đến Lý Trường Thọ.

Nhưng bây giờ, Lý Trường Thọ định ra con đường phát triển trọng đại trước đại kiếp Phong Thần, hắn đã ở trên một trình độ nhất định, buộc chặt lại cùng với Thiên Đình.

Tất nhiên, Lý Trường Thọ vào lúc chủ động cột chính mình vào Thiên Đình, đã đã chuẩn bị trước vài phương án rút lui.

"Thời cơ động Yêu Tộc chưa tới, ít nhất cũng phải vào sau khi thu nạp Địa Phủ."

Lý Trường Thọ suy nghĩ một hai, lấy tấu biểu chính mình viết tại thịnh yến bàn đào ra liếc nhìn, lại lấy một tấm tấu biểu mới, cẩn thận suy nghĩ.

Còn chưa nâng bút, Triệu Công Minh đã đi đến miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ chỉ có thể đè việc này xuống, nghĩ rằng chậm trễ nửa canh giờ, một canh giờ, Ngọc Đế bệ hạ cũng vô pháp triệu tập đầy đủ binh tướng, cho nên cũng liền tạm thời gác việc này lại.

Trước tiên ứng phó với chuyện của Triệu đại gia rồi lại nói.

Ở trước miếu Hải Thần, Triệu Công Minh cưỡi mây mà đến, trong miệng ngâm nga điệu hát dân gian.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đã sớm chờ trong không trung, nghe giai điệu như vậy, trong đáy lòng không tự chủ tăng thêm một chút thi từ...

【Mùa hạ lặng lẽ trôi qua để lại những bí mật nho nhỏ ~ 】

Đột nhiên cảm thấy cả người Triệu đại gia tràn đầy rắc rối.

"Lão đệ, ta đã đến!"

"Mời lão ca." Lý Trường Thọ nghiêng người dùng tay làm dấu mời, dẫn Triệu Công Minh vào nội đường.

Chương 510. -

Triệu Công Minh tiến vào tiền điện liếc nhìn, không khỏi hỏi: "Ngươi lại sửa sang lại miếu?"

"Bây giờ ta đã là Thuỷ Thần, Hải Thần là Long Vương Tứ Hải." Lý Trường Thọ cười nói: "Vì lý do ổn thoả, trước tiên dựng lên pho tượng Long Vương Tứ Hải ở bên trong hết thảy miếu Hải Thần, sau đó lại truyền bá một chút chuyện xưa Long Vương cứu khổ, việc này tiếp qua mười mấy hai mươi năm cũng sẽ thành."

Triệu Công Minh cười nói: "Lão đệ ngươi làm việc thật sự chu toàn, mỗi lần đều có thể suy nghĩ xa hơn người khác."

"Lão ca quá khen rồi." Lý Trường Thọ khiêm tốn nói: "Chỉ là ta có nhiều lo lắng hơn vào ngày thường, suy nghĩ như vậy không đáng giá nhắc tới."

Triệu Công Minh nhìn về phía góc, nhìn thấy chiếc bàn đã được bày bút mực sẵn, không khỏi đỡ râu cười khẽ, bước nhanh tới bàn, cầm bút lên và suy nghĩ ...

"Chuyện này, nên viết như thế nào cho thỏa đáng?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Lão ca ngươi muốn nói cái gì đối với Kim Quang Thánh Mẫu, liền viết cái đó lên."

Triệu Công Minh ngẫm nghĩ, lập tức rơi vào trầm tư.

"Như vậy, ta sẽ cho lão ca một chút không khí."

Trong lúc nói chuyện, mấy tờ người giấy bình thường bay ra từ trong tay áo của Lý Trường Thọ, hóa thành ba nam hai nữ nhạc sĩ đứng ở một bên, bắt đầu thổi sáo kéo đàn...một ít ca khúc nhẹ nhàng lưu truyền rộng rãi ở bên trong lầu xanh An Thủy Thành.

Triệu Công Minh rất nhanh liền cười nói: "Chớ nói, thêm nhiều nhạc một chút, ý nghĩ của lão ca cũng thông thấu hơn một chút."

Trong lúc nói chuyện, Triệu Công Minh bút tẩu long xà, huy hào bát mặc, viết xuống bốn chữ lớn "Kim Quang sư muội".

Sau đó...

Triệu Công Minh cầm bút, nghiêng người đứng ở bên bàn, không hề viết.

【 Không phải hình ảnh đứng im】.

"Trường Canh lão đệ, cụ thể nên viết như thế nào?"

"Không sao." Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, thu hồi phất trần, vung ống tay áo lên, lại tìm tòi một hai trong tay áo, lấy ra mấy quyển tranh cuốn, bày ở trước mặt Triệu Công Minh.

Lý Trường Thọ cười nói: "Nơi này có mấy bức thư mẫu, màu trắng là dùng cho không có hảo cảm, màu hồng nhạt là dùng cho cảnh giới hảo cảm, màu cam là dùng cho cảnh giới ấm lên và cảnh giới lửa nóng."

"Vậy bức màu vàng này thì sao?"

"Tự nhiên là sau cảnh giới nhân duyên mới có thể sử dụng."

Đinh một tiếng, Triệu Công Minh giơ ngón tay cái lên: "Lão đệ đại tài, ta sẽ chọn màu trắng, ừm...màu hồng nhạt đi."

Lập tức, Triệu Công Minh mở quyển trục ra, thấy từng hàng chữ nhỏ bày ra trong đó, sau khi đọc kỹ, lại cảm thấy ngôn ngữ phù hợp, vừa vặn thích hợp, không ít lời nói chính mình muốn nói, đều có thể tìm được ở trong đó.

Không bao lâu, Triệu Công Minh cảm thấy tự tin, bắt đầu múa bút thành văn...

Tất nhiên, trong này cũng tồn tại thành phần tham khảo nhất định.

Lý Trường Thọ thu hồi những bức thư tình mẫu khác lại, mỉm cười ở bên cạnh chờ, cũng không tò mò nhìn xem Triệu Công Minh viết cái gì.

Nhiều lắm là không cẩn thận nhìn thấy vài lần, tự hỏi phong cách văn chương của Triệu đại gia như thế nào.

Đột nhiên...

"Lão đệ, ngươi làm sao lại chuẩn bị nhiều bức thư viết cho nữ tử như vậy?"

Lý Trường Thọ mỉm cười đáp: "Hôm đó sau khi tách ra cùng với Vân Tiêu tiên tử, trở về liền chuẩn bị mấy loại đồ vật này..."

Đề phòng tiên Nhân Tiệt Giáo tìm tới cửa, hỏi thăm làm cách nào theo đuổi Tiên Nhân mà mình yêu thích.

Tất nhiên, nửa câu sau này là tuyệt đối không thể nói ra.

Triệu Công Minh cười nói: "Có lòng, ta lại tiếp tục châm chước."

Lý Trường Thọ ở bên cạnh cũng không nói nhiều, lẳng lặng chờ. Triệu Công Minh cẩn thận thưởng thức từng câu từng chữ trong bức thư, lại cảm thấy không hài lòng lắm với bản thứ nhất chính mình viết, dứt khoát viết vào thêm mấy trăm chữ.

Trong lời nói, phần lớn là kính ngữ.

Trong câu chữ, chỉ nhắc tới đại đạo.

Đến lúc này, Lý Trường Thọ cũng đã xác định, Triệu đại gia tuyệt đối không phải là bởi vì kéo không xuống nổi giá đỡ, ngượng nghịu mặt mũi, từ đó cự tuyệt Kim Quang Thánh Mẫu, mà thuần túy là thật sự không nhúc nhích nổi tâm tư trên phương diện này.

Xuyên suốt toàn bộ bức thư, chỉ thiếu có một câu "Ngươi không phải gu ta yêu thích".

Sau khi viết xong bức thư, Triệu Công Minh đọc lại vài lần, cười nói: "Lúc này, ta cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, đạo tâm thông suốt."

Lý Trường Thọ dặn dò: "Lão ca, phong thư này tốt nhất vẫn là tự tay giao vào trong tay của Kim Linh Thánh Mẫu, miễn làm cho Kim Linh Thánh Mẫu nghi ngờ là người khác viết cho nàng."

"Thiện!" Triệu Công Minh kéo cầm lấy thư từ biệt, nói rằng mình sẽ quay lại sau để nói chuyện với Lý Trường Thọ sau.

Lý Trường Thọ tất nhiên là đáp ứng, lại bảo thần sứ chuẩn bị một bàn tiệc rượu, sau đó sẽ uống rượu tìm niềm vui cùng với Triệu đại gia.

Tiên thức liếc nhìn bên trong sơn môn, Linh Nga đang đếm cây và đá trong núi, bên trong phòng bài bạc vẫn chưa sôi động trở lại.

Trước đây Lý Trường Thọ cũng đã từng nghĩ, nếu như chính mình mang Linh Nga âm thầm rời khỏi Độ Tiên Môn, vậy thì nên an trí Tửu Cửu sư thúc, Hữu Độc sư muội có tương giao rất sâu đậm cùng với Tiểu Quỳnh Phong như thế nào.

Phương án giải quyết cũng vô cùng đơn giản, bảo Linh Nga cũng lưu một cỗ Đạo Nhân Giấy bản cũ ở bên trong Độ Tiên Môn là được.

Hơn nữa, ấn theo quy hoạch của Lý Trường Thọ, vào trước khi đại kiếp Phong Thần khởi động, những người có quan hệ không cạn với hắn đều sẽ được hắn dùng các loại hình thức đưa đi lên Thiên Đình tránh tai tị nạn.

Nghĩ tới đây, Lý Trường Thọ không nhịn được làm một bài thơ: "Đến Thiên Đình tránh gió, sáng dậy sớm đi làm.

Không chỉ có thể tránh tai hoạ, còn được thưởng công đức! "

Ừm, gần đây không cẩn thận, sau khi đối thơ với Lục Áp đạo nhân, "Thơ lực" đã giảm mạnh.

Đại kiếp Phong Thần còn bao lâu?

Lý Trường Thọ cũng thực sự không biết, trong lòng hắn tóm lại là có cảm giác nguy cơ vờn quanh, hắn chỉ có thể chờ dấu hiệu xuất hiện.

Cỗ Đạo Nhân Giấy này nhập tọa ở bên trong đường, một cỗ Đạo Nhân Giấy khác của Lý Trường Thọ ngồi ở bên trong【 Phủ Thủy Thần 】, bắt đầu định ra phần tấu biểu thứ hai muốn thượng tấu ngày hôm nay.

Vừa mới viết, Long Cát công chúa chạy tới chúc mừng, cũng đưa tới nhóm ban thưởng thứ hai của Vương Mẫu nương nương.

Nhóm ban thưởng đầu tiên còn đang chất đống trong góc chưa mở ra, Lý Trường Thọ cũng liền cùng nhau tiếp nhận. Tiên thức đảo qua, đây đều là một chút mỹ ngọc bảo tài dùng để trang trí phủ đệ, mặc dù quý báu, giá trị thực dụng cũng không lớn.

Long Cát nhìn tấu biểu ở trên bàn sách của Lý Trường Thọ, cười nói: "Ngài thật là chăm chỉ, thịnh yến bàn đào vừa mới kết thúc, đã là viết một phần tấu biểu mới."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ở vị trí nào, làm việc đó."

"Chuyện kia..." Long Cát cắn môi, bỗng nhiên thở dài hành đại lễ đối với Lý Trường Thọ: "Long Cát đa tạ sự tương trợ của Thuỷ Thần trước đây! Ngài mặc dù không cho Long Cát xưng hô lão sư, nhưng ở trong đáy lòng của Long Cát, ngài chính là ân sư đời này của Long Cát!"

Chương 511. Hiểu, hiểu, đều hiểu

"Điện hạ mau mau đứng lên." Lý Trường Thọ đưa tay đỡ, cười nói: "Trước đây bệ hạ không muốn nhắc tới điện hạ ở trước mặt người khác, kỳ thật cũng là vì bảo hộ điện hạ, điện hạ cũng nên thông cảm dụng tâm lương khổ của bệ hạ."

"Ừm, ta hiểu rồi..." Long Cát nhếch miệng, vành mắt có một chút phiếm hồng, lại nhẹ nhàng gạt đi những uỷ khuất này, cấp tốc khôi phục hoạt bát vui vẻ ngày thường.

"Thuỷ Thần, sau này ngài còn muốn đi ra ngoài không?"

Lý Trường Thọ nói: "Ta hẳn là sẽ không đi ra ngoài trong đoạn này thời gian, ngươi cũng an tâm tu hành tại Dao Trì, nếu có chuyện ra ngoài mà không hung hiểm, ta sẽ phái Thiên Binh đi gọi ngươi một tiếng."

"Hì hì, đa tạ Thuỷ Thần! Như vậy, ta không quấy rầy Thuỷ Thần ngài bận rộn chính sự!" Long Cát hạ thấp người hành lễ, sau đó nhẹ nhàng bước chân rời khỏi Phủ Thủy Thần.

Lý Trường Thọ đưa mắt nhìn Long Cát rời đi, trong đáy lòng lại đột nhiên nổi lên một ít ý nghĩ hoang đường...

Kim Quang Thánh Mẫu, nếu như Lý Trường Thọ không có nhớ lầm, ở bên trong cố sự đại kiếp Phong Thần nguyên bản, sẽ trở thành Điện Mẫu của Thiên Đình, chưởng quản sự tình sét đánh, cử Thiên Tướng đến nhắc nhở sinh linh có sét.

Những gì đang xảy ra ở trên Kim Ngao Đảo bây giờ có thể được hiểu là:

【 Điện Mẫu khổ luyến Tài Thần Gia, Tài Thần Gia chỉ coi Điện Mẫu là em gái, một đám chính thần lưu manh Lôi Bộ giương mắt nhìn? 】

Chậc, cũng có một chút thú vị.

Lý Trường Thọ trở về thư phòng, tiếp tục ngưng thần nâng bút, viết tấu biểu khuyên can có quan hệ đến sự tình Yêu Tộc.

Lần này viết được hơn một nửa, lại có người đến miếu Hải Thần An Thủy Thành quấy rầy, hơn nữa người tới cũng không tầm thường, làm cho Lý Trường Thọ không thể không dừng bút, hơn phân nửa tâm thần quy về hậu đường miếu Hải Thần.

Người đến là người nào?

Một thân trường bào vàng nhạt, râu tóc phiêu diêu theo gió, thân hình thon dài, khuôn mặt hòa ái, nhìn bất quá chỉ bốn ~ năm mươi tuổi, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác về sự thăng trầm của cuộc đời.

Tất nhiên là một lão hào kiệt Xiển Giáo nổi danh, bị trói chuyên nghiệp trong Phong Thần, "không làm được gì, tiết tấu là số một "...

Hoàng Long Chân Nhân.

"Đa tạ Hải Thần thành toàn cho Long Tộc! Đa tạ Hải Thần thành toàn cho Long Tộc!"

Hai người vừa gặp mặt, Hoàng Long Chân Nhân chính là liên tục cúi người vái chào, trong miệng hô hào như thế.

Lý Trường Thọ không dám trực tiếp thụ lễ, cũng liền không ngừng cúi người vái chào trở về.

Hai người bái một hồi lâu ở giữa không trung, khiến cho phía mấy vị thần sứ phía dưới đang gặm hạt dưa buôn dưa lê rất vui vẻ.

Đợi hàn huyên vài câu, vào nội đường, Hoàng Long Chân Nhân thấy tiệc rượu đã dọn xong, không khỏi kinh ngạc.

Bản lĩnh suy tính của vị Hải Thần này không ngờ lại đến trình độ như vậy, đoán được ngày hôm nay y sẽ đến nơi đây vào lúc này? Chuyện này thật là!

Lý Trường Thọ ở bên cạnh mỉm cười, cũng không nói ra hiểu lầm như vậy, trực tiếp mời Hoàng Long Chân Nhân ngồi vào vị trí, chẳng qua là sai người mang thêm một bộ bát đũa và chén rượu.

Lần này Hoàng Long Chân Nhân tới đây, chính là đơn thuần đến nói lời cảm tạ đối với Lý Trường Thọ, nói rằng nhờ có sự dìu dắt của Lý Trường Thọ vân vân.

Tối thiểu, từ xưng hô của Hoàng Long Chân Nhân lúc này đối với hắn mà nói, tin tức một phương Xiển Giáo nhận được cũng không tính là toàn diện, cũng không quá chuẩn xác.

Hắn hiện tại đã là Thuỷ Thần Thiên Đình!

Mặc dù chức vị, bảo khí thần quyền cụ thể còn chưa định ra.

"Ha ha ha, Hải Thần ngươi thật sự lợi hại!" Hoàng Long Chân Nhân tán thán nói: "Dốc hết sức đấu với sáu vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo trong thịnh yến bàn đào, khiến cho bọn hắn á khẩu không trả lời được, thậm chí là dẫn tới Lão Quân đích thân tới tọa trấn cho ngươi! Việc này người người ở bên trong Ngọc Hư Cung đều đang nói, chúng môn nhân đệ tử của Xiển Giáo chúng ta, thật sự bội phục đối với ngươi!"

Lý Trường Thọ vội nói: "Tiền bối nói quá lời, vậy làm sao có thể nói là đấu, chẳng qua là theo quy củ của Thiên Đình, đề ra một ít nghi vấn nho nhỏ mà thôi. Ta đối với hai vị Thánh Nhân lão giphương tây a, cùng với chúng đệ tử Thánh Nhân, cũng là mười hai phần khâm phục!"

Hoàng Long Chân Nhân lập tức cười đến híp cả mắt.

"Hiểu, hiểu, đều hiểu."

Trong lúc nói chuyện, vị Chân Nhân này thở dài, thở dài: "Lần này thịnh yến bàn đào định sự tình Long Tộc, bần đạo không thể đi tới xem lễ, quả nhiên là việc đáng tiếc trong đời."

Lý Trường Thọ: "..."

Thì ra là đến trách mình không có mời y lên thiên tham gia thịnh yến bàn đào.

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiền bối có chỗ không biết, sự tình Thiên Đình lần này, ta vốn không muốn để cho cao nhân Tam Giáo đi tới, như thế sẽ tạo cho Long Tộc áp lực quá lớn, cũng sẽ làm cho Ngọc Đế bệ hạ cảm thấy, Thiên Đình không đủ uy nhiêm để lệnh Long Tộc quy thuận. Cho nên, chưa đưa thiệp mời cho tiền bối. Công Minh tiền bối là bởi vì có sự vụ khác đi đến Thiên Đình, vừa vặn tham gia thịnh yến bàn đào."

Hoàng Long Chân Nhân không khỏi cười hỏi: "Ồ? Công Minh sư đệ đi đến Thiên Đình làm gì?"

"Tìm Nguyệt Lão xử lý một ít chuyện riêng."

"Nguyệt Lão?"

Hai mắt của Hoàng Long Chân Nhân tỏa sáng, giao lưu ánh mắt một chút cùng với Lý Trường Thọ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

Bên này vừa dứt lời, thân ảnh của Triệu Công Minh đã là xuất hiện ở bên ngoài mấy trăm dặm, cưỡi mây bay về hướng An Thủy

Thành.

Nhìn thấy đầu lông mày Triệu đại gia mỉm cười, sợi râu run rẩy, Lý Trường Thọ liền biết, Triệu Công Minh đúng là sau khi đưa thư cho Kim Quang Thánh Mẫu liền trực tiếp trở về.

Đợi Triệu đại gia đi đến, Lý Trường Thọ hỏi ý một hai, cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn.

Triệu Công Minh tìm được Kim Quang Thánh Mẫu, cười nói một câu "cho sư muội", ném thư liền quay đầu chạy, thi triển thần thông trực tiếp na di trở về.

Bất kể nội dung bức thư như thế nào, một màn này cực kỳ giống tình yêu.

"Xong rồi!" Triệu Công Minh hăng hái nói: "Việc này đã xong, vừa vặn Hoàng Long sư huynh cũng ở đây! Nay nâng ly ba trăm chén, không say không về!"

Lập tức, Lý Trường Thọ cùng với Hoàng Long Chân Nhân nâng ly cạn chén, vui vẻ hòa thuận.

...

Gần nửa giờ sau, Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân nhiệt tình trò chuyện, Lý Trường Thọ cũng liền phân một chút tâm thần, tiếp tục viết tấu biểu.

Không hiểu sao, hắn có một chút lo lắng Ngọc Đế bệ hạ hành động quá mức nhanh, vì vậy liền viết thêm một bản tấu biểu mẫu.

Sau đó kiểm tra nội dung một lần, châm chước từng câu nói, trau chuốt góc viền, lúc này mới thổi khô mực, cầm hai phần tấu biểu, đi về hướng Lăng Tiêu bảo điện.

Đến trước điện, không cần báo cáo hay hỏi han gì nhiều, mở ra quang hoàn quyền thần, một đường thông suốt, đi thẳng tới trước Ngọc Đế.

"Bệ hạ...bệ hạ?"

"Ừm?" Nọc Đế áo trắng đang dùng một tay chống đỡ cái trán, dường như vì thẩm duyệt tấu biểu quá mệt mỏi mà tạm thời nghỉ ngơi, lập tức lấy lại tinh thần.

Lý Trường Thọ thầm than!

Tình huống như vậy, cực kỳ giống hắn bị người quấy rầy lúc toàn tâm ngự sử Đạo Nhân Giấy!

Chương 512. Ta làm sao vậy?

Ngọc Đế cười nói: "Trường Canh ái khanh, không biết có việc gấp gì?"

"Bệ hạ." Lý Trường Thọ vội vàng lấy phần tấu biểu thứ hai ra: "Có quan hệ đến sự tình Yêu Tộc, tiểu thần đã cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy trong đó có chỗ không ổn thỏa lắm, cho nên mô phỏng một phần tấu biểu, mời bệ hạ xem qua!"

Lập tức, Lý Trường Thọ dùng tiên lực đẩy tấu biểu, tấu biểu này rơi vào trên thư án.

Ngọc Đế cầm lấy cẩn thận xem qua, lúc mới nhìn không ngừng gật đầu, xem đến phần sau đã là chau mày, lẩm bẩm nói: "Nếu suy tính như thế, lúc này thật sự không thể giết dư nghiệt Yêu Đình này...nhanh!"

"Ừm?" Lý Trường Thọ cố ý lộ ra mấy phần mơ hồ.

"Vô sự, vô sự, ái khanh chờ một chút."

Ngọc Đế nhanh chóng nhắm hai mắt lại, tâm thần thả về nơi bên cạnh.

Chỉ thiếu một chút nữa, hóa thân của y liền mang theo một nhóm binh tướng, cùng bố trí chuẩn bị ở sau của y, vụng trộm leo lên Thái Dương Tinh...

Ngọc Đế y lần này, làm sao lại nhanh như vậy?

Chuyện này không Thiên Đình, thực sự không Thiên Đình.

Ngày bình thường muốn ngưng một cái ý chỉ liền muốn cất bước từ mấy chục năm, quá trình thăng cấp thần vị phải kéo dài mười mấy hai mươi năm, Thiên Tướng bình thường muốn đi ra ngoài Thiên Môn cũng đều phải bận rộn hai ~ ba ngày!

Coi như diệt trừ dư nghiệt tiền triều là hạng mục công việc ưu tiên nhất, như vậy Hoa Nhật Thiên muốn điều binh, dù sao cũng phải có một quá trình chứ?

Thái Dương Tinh chuyển động ở bên ngoài bầu trời, hơn nữa lúc này mặt trời đã lặn xuống phía tây, mang binh chạy tới từ Thiên Đình, trên đường đi như thế nào cũng phải tiêu tốn chút thời gian chứ?

Chưa kể, hóa thân Ngọc Đế còn phải che giấu hành tung, chờ cơ hội kích động tấn công, lại chuẩn bị một ít chuẩn bị ở sau tất sát Lục Áp...

Mà biểu tình vừa mới rồi của Ngọc Đế bệ hạ, sao lại giống như là lập tức liền muốn động thủ?

Cũng may, xem phản ứng của Ngọc Đế, hắn đã chính là vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, cản Ngọc Đế lại...

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Lý Trường Thọ lẳng lặng chờ, trên mặt viết đầy "ta là ai, ta ở đâu".

Vô cùng hồ đồ.

Ngọc Đế nhắm mắt ngưng thần, tâm thần rơi vào Hoa Nhật Thiên, lặng lẽ mang binh rời đi khỏi Thái Dương Tinh vô cùng rộng lớn kia.

Thái Dương Tinh là do con ngươi mắt trái Bàn Cổ biến thành, là mặt trời trong thiên địa.

Lúc Thiên Đạo chưa hoàn thiện, Thái Dương Tinh từng do nữ thần Ngự Nhật "Hi Hòa" lái xe dẫn dắt, mỗi ngày từ đông đến tây, vòng đi vòng lại.

Lúc Thượng Cổ, Kim Ô nhất tộc đản sinh trên Thái Dương Tinh bước vào cường thịnh, Hi Hòa trở thành Yêu hậu Yêu Tộc, Yêu Hoàng Đế Tuấn dựng lên Kim Ô Cung làm nơi ở cho Hi Hòa và Thập thái tử.

Từ lúc này, vận chuyển Thái Dương Tinh do thiên đạo tiếp nhận.

Tại thời kì cuối Thượng Cổ, vào hồi cuối Vu Yêu đại chiến, đại quân Nhân Tộc đánh rớt Yêu Đình, Yêu Hoàng đi vào chỗ chết.

Lại có trăm vạn nhân tiên vây công Kim Ô Cung, Hi Hòa tự sát, hơn phân nửa Kim Ô Cung bị hủy.

Bây giờ đứng ở bên ngoài Thái Dương Tinh và nhìn vào trong đó, ở sua tầng Ly Hỏa đại trận thiên nhiên, còn có thể nhìn thấy những tàn tích liền nhau. Vô số bảo tài ở dưới sự thiêu đốt của Thái Dương chân hỏa, đã hóa thành phế liệu.

Nguyên bản, Hoa Nhật Thiên mang theo nhóm binh tướng kia, đã thông qua Ly Hỏa đại trận bên ngoài Thái Dương Tinh.

Lý Trường Thọ kịp thời thượng tấu, Ngọc Đế thay đổi tâm ý, Hoa Nhật Thiên truyền âm khắp nơi, nói rằng nơi này có khả năng có mai phục, tạm thời rút đi.

Chúng Thiên Tướng lập tức treo lên mười hai phần tinh thần, cũng không bối rối, rút lui có thứ tự rời khỏi nơi này.

Cùng lúc đó.

Ngay ở nơi xâu xa nhất của phế tích, trong một toà đại điện sụp đổ hơn phân nữa.

Có một lão đạo xếp bằng ở góc phế tích, xung quanh có từng tầng từng tầng kết giới bao vây.

Sắc mặt gã hơi trắng bệch, khí tức toàn thân run rẩy, đạo bào trên người tràn đầy vết máu, nhìn phương hướng vết máu và hình dạng, dường như cũng là...

Phun ra ngoài.

Trong đại điện này hết sức mát mẻ, dường như có trận pháp, ngăn cách lửa nóng trên khắp mặt đất Thái Dương Tinh ra.

Mà ở trước người lão đạo này, máu tươi phun ra ngoài rót thành một dòng suối nhỏ, vờn quanh lão đạo.

Nếu để cho người bên cạnh thấy, chắc chắn sẽ cho rằng gã đang luyện ma công gì...

Lão đạo này căn bản chưa từng phát giác ra được, thân ảnh đám Thiên Tướng đến bên ngoài Thái Dương Tinh rồi lại đi kia, trạng thái lúc này đã là cực kém.

"Vì sao lại như thế? Rốt cuộc là vì sao lại như thế?"

Lão đạo mở cặp mắt có một chút vô thần ra, khí tức toàn thân không hiểu sao lại bắt đầu run rẩy, làm cho gã không thể không nhắm hai mắt lại một lần nữa, bình phục dao động trong đáy lòng.

Thương thế ban đầu, là tới từ đại bảo bối của chính hắn, Phi Đao Trảm Tiên.

Lúc luyện chế Phi Đao Trảm Tiên, phi đao chi linh đột nhiên thức tỉnh, một đao cơ hồ chém đi nửa cái mạng của gã.

Chuyện này khiến cho lão đạo chỉ có thể tạm thời phong ấn Phi Đao Trảm Tiên, sau đó nhanh chóng chữa thương...

Nhưng kế tiếp...

Chẳng qua là đả tọa nhập định đơn giản, lại có thể dẫn tới tâm ma.

Chẳng qua là cẩn thận từng li từng tí tìm hiểu một chút đạo bản thân, nhưng lại bị đại đạo rung động vạn năm, mười vạn năm cũng khó gặp được, đạo bản thân bị đại đạo chấn thương...

Chữa thương muốn tìm một viên đan dược, thế nhưng lại cầm nhầm túi trữ vật, trong lúc chóng mặt, liền nuốt một viên độc đan...

"Khục! Khụ khụ!" Lão đạo này cố nén một ngụm máu không có phun ra, mở mắt ra một lần nữa.

Lần này, gã cẩn thận từng li từng tí lấy ra một bình sứ từ trong ngực, liên tục xác nhận, đây là bình sứ chính mình chứa bảo đan chữa thương.

Lão đạo lộ ra một chút mỉm cười, nhưng sau khi mở ra cấm chế trên bình, nụ tươi cười ngưng kết trong nháy mắt.

Gã dốc ngược bình đan, một đống mảnh vụn đan dược rơi vào trong tay, một cỗ dược tính cuối cùng trên đó, lặng yên tiêu tán...

Đan dược vỡ, vỡ nát? !

Mặc dù xác thực có thuyết pháp như vậy, nếu như dược lực bên trong đan dược mất khống chế, xác thực sẽ tồn tại tình huống đan vỡ, nhưng, nhưng chuyện này!

Khóe miệng của lão đạo run lên, hai giọt nước mắt chậm rãi trượt xuống từ trên gương mặt mo của lão...

Đây rốt cuộc là thế nào?

Trên thực tế, khi mới xuất hiện tình huống như vậy, lão đạo lập tức cảnh giác, điều đầu tiên gã nghĩ đến là – 【 không phải là ta đã đánh mất khí vận? 】

Nhưng lão đạo cẩn thận từng li từng tí bấm ngón tay suy tính, phát hiện ra khí vận chính mình nên có đều vẫn còn, tàn vận Yêu Tộc càng là hóa thành khí vận trung hưng, hội tụ ở trên người chính mình.

【 Hay là ta mắc nợ công đức? 】

Lão đạo lấy ra món pháp bảo thứ hai của mình, nhìn kỹ.

Đây là một quyển sách nguyền rủa, chính là cao thủ Yêu Đình luyện chế năm đó, ý tưởng tổng thể do yêu sư Côn Bằng đưa ra, là bí thuật để Yêu Đình trừng phạt những yêu tộc làm loạn kia.

Quyển sách này tên là "Đinh Đầu Thất Tiến Thư", tuyên bố với bên ngoài rằng, chỉ cần biết tính danh, bát tự của một sinh linh, liền có thể bái chết sinh linh này.

Chương 513. Linh chi màu đen

Trên thực tế, đó là một chiêu bài nguỵ trang, muốn thi triển bí pháp Đinh Đầu Thất Tiến này là vô cùng khó khăn.

Đầu tiên là phải có một tia nguyên thần, một tia khí tức của sinh linh muốn nguyền rủa, cả hai thiếu một thứ cũng không được. Sau đó rót nguyên thần cùng với khí tức kia vào bên trong quyển sách này, làm một người rơm, cần thăm viếng, bắn tên đúng giờ mỗi ngày.

Đại giới thi triển Đinh Đầu Thất Tiến Thư cũng là vô cùng to lớn, một điểm quan trọng nhất, thứ này hoặc là sẽ tổn hại công đức, hoặc là tổn hại khí vận.

Nếu như thi pháp thi một nửa, công đức hoặc là khí vận không còn đủ, người thi pháp liền sẽ bị chú pháp phản phệ, trực tiếp hóa thành một bãi máu...

Lúc Yêu Đình cường thịnh, tự nhiên không thiếu công đức, Đinh Đầu Thất Tiến Thư cũng là một mũi ám tiễn treo trên đỉnh đầu chúng yêu.

Nhưng bây giờ, quyển sách này đối với lão đạo này, cũng chính là đối với Lục Áp đạo nhân, cũng chỉ là...

Kỷ vật mà thôi.

Lúc gã đấu pháp với địch thủ, tự nhiên không dùng đến bảo vật này. Nếu như không đấu pháp lại, ở dưới tình huống không có nhiều công đức và số mệnh như vậy, tiến hành rủa chết cao thủ như vậy, đó chẳng khác nào là ngọc nát đá tan.

Sau khi xác định được cũng không phải là vật này gây nên đen đủi, Lục Áp đạo nhân liền rơi vào nghi hoặc càng lớn.

Mà mãi cho đến ngày hôm nay, thương thế của gã vẫn như cũ không thấy tốt hơn, đạo cơ lại ở bên rìa hỏng mát, tình cảnh càng là bi thương...

【 Hẳn là, là trời muốn diệt ta? 】

Lục Áp đạo nhân ngửa đầu nhìn trời, chỉ có thấy được đỉnh điện rách rưới, cùng với bầu trời bện ra ngọn lửa bên ngoài.

Gã cười khổ một tiếng, run rẩy đứng dậy, cầm lấy hồ lô lớn ở bên cạnh vác trên lưng, còng lưng, lảo đảo đi vào sâu trong toà đai điện này.

Bất quá chỉ mấy chục trượng, gã ngã mấy lần, thổ huyết mấy lần, tâm ma ẩn ẩn nổi lên, sức lực như cạn sạch.

Lão đạo này đi tới một chỗ ngóc ngách trong đại điện, miễn cưỡng đưa ra một tia tiên lực, kích hoạt một toà trận pháp ở nơi đây, tiến vào trong đó.

Trong một cái chớp mắt yiếp theo, thân hình gã biến mất ở chỗ này, xuất hiện ở bên trong lõi sao Thái Dương Tinh.

Mà tòa trận pháp này, vận chuyển đột nhiên xuất hiện sai lầm, trong chốc lát...nó bùng cháy.

Trong lõi sao, bên trong một tòa cung điện nho nhỏ giấu ở trong chân hỏa Thái Dương bảy màu rực rỡ.

Thân hình của Lục Áp đạo nhân té nhào vào trước điện, ánh lửa vờn quanh người, hóa thành một đầu Tam Túc Kim Ô, lại chợt hóa thành một thiếu niên người mặc cẩm bào, khuôn mặt thanh tú, kéo cái hồ lô lớn kia, thất tha thất thểu đi vào trong đó.

Trong điện trống rỗng, vẻn vẹn chỉ trưng bày một chiếc quan tài thủy tinh.

Bên ngoài rõ ràng là suối nước nóng, nhưng ở nơi đây, lại có một tia hàn ý cùng loại với lõi sao Thái Âm Tinh vờn quanh.

Tia hàn ý này bao vây chiếc quan tài thủy tinh kia, bên trong quan tài thủy tinh có một nữ tử mỹ lệ người mặc áo trắng nằm, nàng giống như ngủ say, trên người vẫn tản ra uy áp nhàn nhạt như cũ.

Thiếu niên cẩm bào kia bước hai, ba đi đến trước người nữ tử này, hai chân khẽ cong, quỳ xuống, hít một hơi rồi buồn bã nói:

"Mẫu thân...còn xin nói cho hài nhi biết, hài nhi rốt cuộc lại đã làm sai điều gì, trời lại muốn ta chết như thế..."

Nữ tử kia chẳng qua chỉ là thi thể, nửa điểm linh, thần đều không có, tất nhiên là không có phản ứng gì.

Lục Áp cười khổ, biết được thương thế sắp tái phát, đứng dậy, chậm rãi đi đến bên cạnh quan tài thủy tinh, ngồi xuống bên cạnh mẫu thân.

Gã từ từ nhắm hai mắt lại, toàn thân viết đầy chữ thảm, trong miệng ngâm nga ca dao năm đó...

"Xuất từ Thang Cốc này, du lịch trời sao...quy về ngu uyên này, tắm cam uyên..."

"Ài." Thình lình nghe một tiếng thở dài truyền đến từ bên cạnh, tinh thần của Lục Áp đạo nhân chấn động, thì thầm hai chữ "Nương nương", một vệt bóng trắng hiện lên, thân hình của Lục Áp đã là biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, ở ranh giới Nam Thiệm Bộ Châu cùng với Đông Thắng Thần Châu, trong sơn cốc nào đó.

Báo đen đang cùng với phu nhân "Không có việc gì liền bái ", đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, đảo mắt, thân hình chậm rãi ngã oặt.

Vào thời khắc này, ở trên thẻ gỗ "Lục Áp đạo nhân", chữ viết trên đó lại tiêu thất không thấy.

"Phu quân! Phu quân sao thế!" Thủy yêu Miểu Miểu cuống quít hô hào.

Nàng có tu vi thấp, lúc này tự nhiên không có cách nào nhìn thấy, ở trên đỉnh đầu báo đen nổi lên một đóa linh chi màu đen. Linh chi này cấp tốc vỡ nát vào giờ khắc này, từng tia từng tia lực lượng Thiên Đạo huyền diệu trở nên vô hình.

Trong nháy mắt, kích cỡ của linh chi chỉ còn một phần mười lúc đầu...

Mà Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" trốn ở bên ngoài mấy trăm dặm, lại nhìn một màn này vào trong mắt.

Báo đen chẳng qua là yêu hồn chấn động, tự động hôn mê, ngược lại là vẫn chưa bị thương.

Linh chi này lại là tình huống gì?

"Phản phệ rồi?" Trong Lăng Tiêu bảo điện Thiên Đình, Lý Trường Thọ hơi nhíu mày, trong đáy lòng không ngừng thôi diễn tính toán.

Không phải là Thiên Đạo lão gia cảm thấy độc tính của tên gia hỏa này quá mạnh, cho nên cưỡng ép suy yếu một đợt?

Hay là khí vận của Lục Áp quá mạnh, khiến cho báo đen nãi bất động?

Một màn linh chi màu đen vỡ nát vừa rồi kia, dường như biểu thị độc tính của báo đen đã yếu bớt...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, trực tiếp đốt Đạo Nhân Giấy đã từng xuất hiện ở trước mặt báo đen, lại bổ sung một cỗ Đạo Nhân Giấy khác đi qua "giám thị".

Dù sao, mặc kệ là tình huống nào, đều không có quan hệ với tiểu Thủy Thần Thiên Đình hắn.

"Trường Canh." Ở trên bảo tọa Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế áo trắng mở hai mắt ra, cười nói: "Ta đã bảo người trở về. Ta thấy trong tấu của Trường Canh có đề cập, Địa Phủ, danh sách Tam Giới có thể quy về sự quản lý của Thiên Đình, việc này nên tiến hành như thế nào?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Long Tộc có Long Vương, Địa Phủ có Diêm Quân, đợi thời cơ chín muồi, bệ hạ cũng có thể gia phong Đại Đức Hậu Thổ, Địa Phủ mặc dù không thiếu công đức, nhưng Địa Phủ âm ty cũng có sự tình để ý."

"Ồ?" Ngọc Đế lập tức trở nên hào hứng: "Trường Canh ái khanh xem ra là đã tìm hiểu kỹ càng, hãy nói rõ chi tiết đi, so với đối phó dư nghiệt Yêu Đình, chấn hưng Thiên Đình như vậy mới là đại sự!"

Lý Trường Thọ vái chào, cân nhắc một ít, chậm rãi nói.

Chuyện này phải bắt đầu từ một nắm gia vị, khục, còn phải hạ thủ từ Vu Tộc tại Bắc Câu Lô Châu!

Kết quả cuối cùng của cuộc thảo luận về vấn đề này không nằm ngoài dự đoán của Thọ—— hắn trở thành đạo diễn vở kịch tiếp theo, đạt được sự uỷ thác của Ngọc Đế.

Lại là một khoản công đức lớn, đang ở phía trước vẫy gọi hắn, dường như đang hô " Tiên Nhân mau đến đây "...

May mà Ngọc Đế vẫn chưa cho hắn kỳ hạn, còn khuyên hắn nghỉ ngơi trước mấy năm, đừng có hao phí quá nhiều tâm lực.

Lý Trường Thọ tất nhiên là lĩnh mệnh tạ ơn, cân nhắc đáp ứng.

...

Chương 514. Giảm độc tính

Nửa ngày sau.

Trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ chậm rãi mở mắt, trong đáy mắt lộ ra một chút mệt mỏi.

Nửa ngày này, hắn vừa uống rượu tìm niềm vui cùng với Triệu Công Minh, Hoàng Long Chân Nhân, vừa cùng với Ngọc Đế thương thảo làm như thế nào đặt Địa Phủ vào dưới sự quản lý của Thiên Đình, còn phải phân tâm quan sát tình huống của con báo đen kia, trong đáy lòng suy tính trên người báo đen rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chờ Đạo Nhân Giấy 【 Thuỷ Thần 】của hắn trở về Phủ Thủy Thần, Triệu đại gia cùng với Hoàng Long Chân Nhân đã ăn no uống say, đứng dậy cáo từ, mà báo đen, cũng trùng hợp tỉnh lại vào lúc này...

Lý Trường Thọ đột nhiên trở nên nhàn rỗi, chỉ có thể nghiêng tai nghe một chút câu chuyện nhỏ giữa báo đen và thủy yêu.

"Phu quân, ngươi sao thế?"

"Phu nhân, vừa mới rồi ta phảng phất như trông thấy một viên tú cầu trước mắt, tú cầu kia nhoáng một cái ta liền mất đi tri giác, trong đáy lòng cũng chỉ vang vọng một câu "đừng có lại bái"."

"Ngươi đừng có làm cho ta sợ, chữ viết trên thẻ gỗ kia đã là không còn."

"Ồ? Hẳn là...thần thông này của ta, không chỉ là dựa vào miệng để phát động?"

Lý Trường Thọ chau mày.

Tú cầu?

Hắn lại nghe thêm một hồi, cuộc nói chuyện giữa báo đen và thủy yêu dần dần mất đi dinh dưỡng, hơn nữa cũng dần dần không thể miêu tả.

Lý Trường Thọ thu hồi tâm thần, cẩn thận suy nghĩ.

Chẳng lẽ là, Lục Áp đạo nhân bị báo đen rủa quá mức, suýt nữa thân tử đạo tiêu, lại được chủ nhân của tú cầu cứu...

Sau đó chủ nhân của tú cầu ra tay, cảnh cáo báo đen một phen, còn xóa sạch hơn phân nửa "độc tính" của báo đen?

Nếu như báo đen là công cụ người của Thiên Đạo, chuyên phục vụ vì sau đại kiếp này. Như vậy lần này chủ nhân của tú cầu ra tay, chẳng phải là thiếu nợ Thiên Đạo nhân quả, sau này nhất định sẽ bị liên lụy vào trong đại kiếp?

Lý Trường Thọ cảm ứng đạo vận Thái Cực Đồ trên người chính mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Không nghĩ tới, thiết kế nhỏ có một chút suy nghĩ khác người của chính mình lúc trước, cuối cùng vậy mà lại dẫn xuất Thánh Nhân nương nương.

【 Như thế nào đột nhiên lại có loại ảo giác, chính mình lại bị Thiên Đạo lão gia an bài... 】

Lý Trường Thọ ngồi ở kia rơi vào trong trầm tư.

Việc có quan hệ đến Thánh Nhân, không thể không cẩn trọng một ít, chẳng qua là lần suy nghĩ này, liền kéo dài hai ngày ba đêm.

Hắn lại đi tới bên trong nhà tranh của chính mình, mở ra từng cuốn tranh cuốn, cẩn thận sửa chữa một ít chi tiết.

Đại kiếp Phong Thần, Lục Thánh tính toán...

Chính mình tuyệt đối không thể ôm lòng đánh cờ, chỉ có thể trói buộc chính mình cùng với Thiên Đình vào chung một chỗ, tham gia đại kiếp Phong Thần trong biên độ nhỏ, sửa đổi một ít thảm kịch Đạo Môn có hạn độ.

Lạc Bảo Kim Tiền đã ở trong tay, sau đó Lục Áp đạo nhân cũng sẽ nghênh đón một đợt tính toán của Ngọc Đế.

Nếu như có thể chặn giết Lục Áp trước thời hạn, lại nhìn chằm chằm vị Nhiên Đăng "tổng giáo đầu khốn kiếp" này, sự tình Phong Thần liền có thật nhiều không gian có thể thao tác.

Nhiên Đăng không có Định Hải Thần Châu, lại lấy cái gì mở đường cho hai mươi tư chư thiên?

Lý Trường Thọ ngồi ở bên trong nhà tranh cẩn thận tính toán.

Sau khi đạt tới cảnh giới Kim Tiên, hắn cũng không còn mẫn cảm đối với năm tháng trôi qua, chẳng qua chỉ là một lần suy tư, chính là năm ~ sáu năm vội vàng trôi qua.

Ở bên trong năm ~ sáu năm này, Lý Trường Thọ tất nhiên là phải phân tâm đi lại ở bên ngoài.

Trợ giúp Thiên Đình, hiệp trợ Long Tộc, định ra thần vị, không ít chuyện hắn cũng đều phải tham dự, ngày nghỉ mà Ngọc Đế hứa hẹn cho hắn, ngược lại có một chút xa xa khó vời.

Kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong di động, cũng đang tiến hành với " khí thế hừng hực ".

Linh Nga chỉnh lý tốt "chi tiết" các nơi Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ cũng tuyển được "thế thân phong" tại dãy núi nào đó trong Nam Thiệm Bộ Châu, bắt đầu cải tạo toàn phương vị.

Chuyện có phân nặng nhẹ, Lý Trường Thọ chuẩn bị chờ sau khi kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong di động hoàn thành, lại bắt đầu cụ thể nghiên cứu sự tình Địa Phủ.

Dọn đến sát vách nhà Lão Quân sớm một chút, mới có thể sớm sớm ổn định và giải quyết việc của mình.

"Sư huynh ~" Bên trong ánh mặt trời sáng rỡ, Linh Nga bưng trà bánh bay tới từ bên ngoài nhà tranh.

Lý Trường Thọ dừng bút trong tay, duỗi lưng một cái, che cuộn giấy trước mặt, tránh để Linh Nga nhìn thấy, làm nàng dính líu đến nhân quả.

Mấy năm này hắn cũng không bế quan, Linh Nga cũng có thể tùy tiện tới lui nhà tranh.

Trước đây Tửu Cửu sư thúc cũng đã đi tới dạo một vòng, thấy Lý Trường Thọ dường như là đang "Viết tiểu sử", cũng không dám quấy rầy nhiều.

Linh Nga ngồi quỳ chân ở bên cạnh bàn thấp, dâng trà lên, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, đừng có quá phí sức."

"Ừm, không sao." Lý Trường Thọ uống một ngụm nước trà: "Nhân lực có lúc hết, ta cũng không thể suy tính chu toàn, chỉ có thể tận khả năng cân nhắc chu toàn, kiểm tra lặp đi lặp lại phải chăng có sơ hở."

Linh Nga nhếch miệng nhỏ, nhưng cũng không biết nên giúp sư huynh phân ưu như thế nào.

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngoài sơn môn đã có rất nhiều thiếu niên muốn tới bái sư..."

"Ừm." Linh Nga ứng tiếng, nói về những điều lý thú môn phái nghe được trong đoạn thời gian này.

Vị trưởng lão nào phát hiện ra hạt giống tốt thu đồ trước thời hạn, đệ tử nào lại có họ hàng xa với Tiên Nhân trong môn phái.

Lý Trường Thọ mỉm cười lắng nghe, tiên thức cũng nhìn kỹ các thiếu niên hội tụ ngoài sơn môn, nhìn xem có hạt giống tốt kinh thiên động địa nào không.

Linh quang bỗng nhiên lóe lên, tâm huyết có một chút dâng trào.

Lý Trường Thọ nhìn chằm chằm một thiếu niên mày rậm mắt to, người mặc quần áo vải thô một hồi.

Thiếu niên này mặt mũi bầm dập, trên người còn có một chút vết thương, dường như đã lăn một vòng lớn trên bậc thang trước sơn môn.

Vào giờ phút này y đang cầm một miếng lương khô gặm, ánh mắt kiên định mà trầm ổn, trưởng thành trong đau khổ...

Đây là ai?

Có thể khiến cho tâm huyết hắn dâng trào, chẳng lẽ lại là người ứng kiếp trong đại kiếp Phong Thần?

Lý Trường Thọ lập tức trở nên hào hứng, một tia truyền âm chui vào trong tai thiếu niên này.

"Ngươi là người phương nào?"

Thiếu niên kia run lên, ngẩng đầu nhìn về phía các nơi.

Lý Trường Thọ lại truyền âm nói: "Đừng có nhìn, ta ở trong núi, sử dụng pháp thuật trò chuyện với ngươi."

Thiếu niên này lập tức giật mình, liền vội vàng đứng dậy, quỳ sát xuống dưới đối với sơn môn, trong miệng lớn tiếng la lên: "Ta...đệ tử tên là Lý Tĩnh! Là Nhân Tộc Nam Thiệm Bộ Châu! Quê quán đệ tử liên tục bị yêu ma xâm phạm, cầu Tiên Nhân truyền thụ cho ta đạo pháp, truyền cho ta tiên thuật, để ta có thể bảo hộ quê quán an bình!"

Lý Tĩnh?

Ừm, đứa nhỏ này ngược lại cũng không dễ dàng, giày vải trên chân đã thủng, trên người có tu vi cảnh giới Luyện Khí, đúng là trực tiếp chạy tới từ Nam Châu.

Chỉ tiếc tư chất không được coi là quá tốt, đoán chừng trong môn phái sẽ không...thu...

Đợi chút, tên gia hỏa này tên là gì?

Lý!

Chương 515. Lý Tĩnh

Lý Trường Thọ đang uống trà quay đầu phun ra một ngụm nước, Linh Nga vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ có thể gắt gao nhắm hai mắt, thừa nhận một kích bất thình lình của Thuỷ Thần.

Bên trong nhà tranh, Linh Nga mím miệng, cầm khăn tay cẩn thận lau những vết nước trên mặt.

Lý Trường Thọ áy náy cười một tiếng, sau đó liền gắt gao nhíu mày, ôm cánh tay, tiên thức nhìn chăm chú thiếu niên mày rậm mắt to bên ngoài sơn môn, trong đáy lòng nổi lên ba câu hỏi:

Chuyện ra sao?

Không nên chứ?

Chuyện này sao có thể?

Thiếu niên Lý Tĩnh này, có phải là tổng binh Trần Đường Quan? Trượng phu của Ân phu nhân? Cha của Tam Tra? Một trăm phần trăm bị tay không tiếp...khục, chắc là không.

Chẳng lẽ qua mấy chục năm nữa sẽ chính là Phong Thần?

Rõ ràng không đúng!

Nam Thiệm Bộ Châu còn chưa "Huyền điểu sinh thương", nếu như từ góc độ phàm nhân mà nói, hiện tại cái bóng của Thương Quốc - đối tượng chủ yếu của Phong Thần cũng đều không có!

Lý Trường Thọ đã từng khảo sát rất nhiều lần, thế tục Nam Châu lúc này tương đương với trạng thái sau khi quần hùng cát cứ cuối mùa hạ.

Nam Châu bởi vì diện tích lãnh thổ bao la, trình độ các nơi phát triển không đồng nhất, có một bộ phận khu vực vẫn là bộ lạc nam nữ "Đánh bất tỉnh làm chứng nhận".

Hơn nữa, trình tự đại kiếp Phong Thần phát sinh hẳn là:

【 Bước đầu tiên, Ngọc Đế cảm thấy chính mình bị đệ tử Tam Giáo mạo phạm, đi tìm Đạo Tổ lão gia khóc lóc kể lể.

Bước thứ hai, Đạo Tổ lão gia gọi Tam Thanh lão gia tới, bắt buộc Tam Giáo ký tên Phong Thần Bảng, dùng đệ tử Tam Giáo để lấp đầy thần vị Thiên Đình.

Bước thứ ba, lại qua một đoạn thời gian không ngắn sau khi ký tên Phong Thần Bảng, Nữ Oa nương nương bị một bài thơ của Thương vương Đế Tân mạo phạm, muốn làm khiển trách đối với Thương vương, từ đó dẫn động đại kiếp.

Lúc này, Thánh Nhân lão gia phát hiện ra đại kiếp ứng vào thời điểm vương quyền thay đổi tại thế tục Nam Thiệm Bộ Châu, Xiển Giáo khai thác sách lược "thu đồ cản tai", Tiệt Giáo khai thác đối sách "Phong đảo không ra". 】

Ý tưởng về chuyện này, những năm này Lý Trường Thọ đã sửa lại không dưới hơn trăm lần, tỉ lệ xuất hiện lỗ hổng vô cùng nhỏ bé.

Mà vẻn vẹn chỉ là những trình tự này, đều không chỉ mất mấy trăm năm!

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú thiếu niên quỳ ở trước sơn môn, không khỏi rơi vào vực sâu trầm tư.

Phải ổn trọng, trước tiên không thể kết luận, tin tức chính mình nắm giữ bây giờ là thật sự không nhiều.

Làm như thế nào để thu hoạch được càng nhiều tin tức?

Cũng rất đơn giản...

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, cẩn thận phân tích trí nhớ kiếp trước của chính mình.

Sau khi bước vào cảnh giới Kim Tiên, rất nhiều chi tiết nguyên bản bên trong trí nhớ kiếp trước bị chính mình quên mất, nếu như dùng bí pháp suy tính, cũng đều có thể "Hồi tưởng" lại.

Trên thực tế, loại lão thuần dương sống không biết bao nhiêu năm giống như Đại Pháp Sư này, hồi tưởng trí nhớ xa xôi, cũng là dùng suy tính.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ ở ngay trong trí nhớ của mình, rút ra mấy cái tin tức có quan hệ đến Trần Đường Quan Lý Tĩnh trong đại kiếp Phong Thần.

【 Lý Tĩnh, tổng binh Trần Đường Quan, tướng lĩnh quan trọng của Đại Thương.

Một người trung quân ái quốc —— về sau đầu hàng địch, lại cương trực công chính —— cũng đã ngẫu nhiên từng sợ.

Tự xưng học tập đạo thuật nhiều năm, nhưng tu đạo khó thành, cho nên lựa chọn trở về phàm tục làm tướng lĩnh —— điểm ấy mâu thuẫn cùng với việc y tự xưng là tướng trấn thủ Trần Đường Quan trong nhiều thế hệ.

Sau đại kiếp Phong Thần nhục thân lên bảng, được phong làm Đại Nguyên Soái Thác Tháp Lý Thiên Vương. Con trai cả và con trai thứ hai là Kim Tra, Mộc Tra, sư phụ của hai người này là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Từ Hàng đạo nhân đầu nhập vào Tây Phương Giáo, đứa con trai thứ ba Na Tra và Lý Thiên Vương thì hiệu mệnh Ngọc Đế. 】

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, tiếp tục suy tư.

Điển cố Lý Tĩnh nổi danh nhất, chính là quyết liệt cùng với đứa con trai thứ ba Na Tra.

Na Tra, Lý Trường Thọ tự nhiên là không thể quen thuộc hơn nữa, đó chính là hùng hài tử số một trong chuyện thần thoại.

Kỳ thật đứng ở góc độ của Lý Tĩnh tiến hành cân nhắc, Na Tra đánh chết Long thái tử, dẫn tới tai hoạ cho Trần Đường Quan. Lại lỡ tay bắn chết đồng tử của Thạch Ki nương nương, vốn nên chịu trách phạt.

Vừa nghĩ đến đây, Lý Trường Thọ không khỏi chuyển hướng tư duy...

Lý Tĩnh thân là người bình thường, đoán chừng sẽ rất khó đối với linh châu chuyển thế do phu nhân hoài thai ba năm rưỡi mới sinh ra, có cái gì "là cảm giác làm cha"...

Có đúng không?

Nếu để Lý Trường Thọ phán xét, Lý Tĩnh là một người gia trưởng điển hình, bỏ bê quản giáo hài tử, lại không nguyện ý gánh chịu trách nhiệm giáo dục thất bại.

Mà hắc thủ thúc đẩy bi kịch lớn nhất phát sinh- cạo xương gọt thịt Na Tra, kỳ thật vẫn là Thái Ất Chân Nhân - yêu chiều đệ tử quá phận, bảo vật gì cũng đều cho.

Sau khi đúc thành bảo thân hoa sen, hành vi truy sát Lý Tĩnh của Na Tra, nhìn như là phản kháng phụ quyền, kì thực là quá đáng.

Hả?

Dường như có điều gì đó ở đây...

Vào lúc Lý Tĩnh bị Na Tra truy sát, Na Tra dùng thương đâm

Nhiên Đăng đạo nhân một phát, từ đó khiến cho Lý Tĩnh được Nhiên Đăng đạo nhân tương trợ.

Nhiên Đăng ban thưởng một tòa Linh Lung Bảo Tháp, Lý Tĩnh dựa vào bảo vật này hàng phục Na Tra, sau đó tôn Nhiên Đăng đạo nhân là lão sư.

Lúc trước, Lý Tĩnh vẫn luôn tự xưng là đệ tử Độ Ách Chân Nhân Côn Lôn Sơn.

Cân nhắc đến tính tình thích khoe khoang của vị Tướng Quân này, hai mươi vạn binh mã cũng có thể nói thành tám mươi vạn đại quân, chẳng lẽ...

Cái gọi là "đệ tử Độ Ách Chân Nhân" của Lý Tĩnh, chính là bái sư Độ Tiên Môn?

Y tu hành một khoảng thời gian tại Độ Tiên Môn, cảm thấy trường sinh vô vọng, sau đó trở về thế tục chuẩn bị thừa dịp đại kiếp Phong Thần lên trời, từ đó được hưởng trường sinh?

Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng!

Lúc này, hắn đột nhiên có cảm giác nhìn xuyên qua thần thoại bị sương mù bao bọc!

Tiếp theo là một câu hỏi thực tế hơn ...

【 Như vậy, ta có thể sử dụng Lý Tĩnh để tính toán cái gì? 】

Lý Trường Thọ truyền âm đối với Lý Tĩnh quỳ gối ngoài sơn môn: "Tạm thời cứ an tâm chờ, sau đó ta tự sẽ an bài ngươi nhập môn tu hành, hi vọng ngươi siêng năng tu luyện, đừng quên sơ tâm ngày hôm nay."

Bên ngoài sơn môn, thiếu niên Lý Tĩnh kia dập đầu một hồi đối với sơn môn.

Lý Trường Thọ cũng không nhìn nhiều, ngồi ở kia âm thầm suy tư.

Linh Nga ở bên cạnh ủy ủy khuất khuất lau sạch sẽ khuôn mặt, thấy sư huynh một lúc thì lắc đầu, một lúc lại gật đầu, cũng không dám quấy rầy, chỉ có thể lặng lẽ chuồn đi tắm rửa.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ liền làm rõ ý nghĩ.

Quân cờ đưa tới cửa, không dùng thì phí!

Chính mình cùng với Nhiên Đăng đã là đối lập, tự nhiên không thể lại cho Nhiên Đăng cơ hội xuất thủ, bất quá Linh Lung hoàng kim tháp của Nhiên Đăng, vẫn là phải nghĩ biện pháp đoạt tới.

Chương 516. Khí vận!

Lý Tĩnh là tướng lĩnh quan trọng trong đại quân phạt Thương, ba đứa con trai cũng là nhân tài ưu tú, nhất là Na Tra, bảo thể hoa sen vô cùng có tiềm lực, hơn nữa còn có quan hệ đến Thái Ất Chân Nhân - một trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo.

Khuyết điểm của Lý Tĩnh rất rõ ràng, chính là quan tâm không đủ đối với con cái, không hiểu giáo dục như thế nào, dùng tầng ngụy trang trung quân ái quốc để che lấp thiếu sót cùng với khuyết điểm của mình.

Nếu như sau đó để cho Lý Tĩnh tu hành tại Độ Tiên Môn, như vậy chính mình có thể ở bên cạnh âm thầm can thiệp, làm cho " không khí đại gia đình của Độ Tiên Môn " cảm hóa Lý Tĩnh, để cho y càng có tinh thần trách nhiệm gia đình.

Trong một cái chớp mắt này, Lý Trường Thọ đã nghĩ đến huấn luyện Lý Tĩnh như thế nào, nghĩ đến làm như thế nào để Lý Tĩnh cấp tốc trở thành một vị Thiên Tiên có thực lực, nghĩ đến làm như thế nào cho Lý Tĩnh 【 quan tâm gia đình hơn 】.

Thậm chí, Lý Trường Thọ ngay cả lúc Lý Tĩnh xuống núi, cẩm nang diệu kế chuẩn bị cho Lý Tĩnh cũng đều đã nghĩ kỹ.

Kỳ danh...

«Dưỡng Thai»!

...

Một con cá lớn đột nhiên đi đến Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ nguyên bản ít dần quan tâm đối với trong môn phái, cũng tạm thời dời lực chú ý trở về.

Huấn luyện tốt Lý Tĩnh, cũng có tác dụng tương đối quan trọng đối với đại kiếp Phong Thần——vào lúc đại kiếp Phong Thần diễn ra, Lý Trường Thọ sẽ có được càng nhiều cơ hội can thiệp đại kiếp.

Vào sau đại kiếp Phong Thần, Lý Trường Thọ có thể thông qua nhân quả tại Độ Tiên Môn với Lý Tĩnh, cùng với cơ sở cảm tình ở trên Thiên Đình sau này, từ đó củng cố địa vị quyền thần của chính mình, dễ dàng kiếm công đức hơn.

Thiên Đình không tồn tại cái gì là công cao chấn chủ, quân thần nghi kỵ.

Có Thiên Đạo trấn áp, có Đạo Tổ làm chỗ dựa, ai còn có thể phản Ngọc Đế?

Thậm chí, sau khi Lý Trường Thọ phát hiện ra Lý Tĩnh, hắn cũng đã suy nghĩ đến...

【 Vào sau khi chính mình ngưng tụ thành Công Đức Kim Thân, liền vì Thiên Đình bồi dưỡng một "người một nhà đáng tin cậy", làm phụ tá đắc lực của Ngọc Đế, mà chính mình sẽ tiến vào trạng thái nửa cáo lão hồi hương, hưởng thụ cuộc sống thần tiên. 】

An bài, là một môn nghệ thuật cận đại Hồng Hoang.

Nghe đẹp hơn nhiều so với tính toán.

Bất quá Lý Trường Thọ rất nhanh liền phát hiện ra, vị Lý Tĩnh này muốn vào sơn môn, cũng là ăn rất nhiều đau khổ.

Lý Tĩnh đầu tiên là bị các thiếu niên đến bái sư khác nhằm vào, chế nhạo.

Sau đó, Lý Tĩnh đã ăn hết sạch lương khô mang theo người, đói bụng mấy ngày suýt nữa ngất đi.

Cũng may Lý Trường Thọ kịp thời phát hiện ra, an bài một con tiên hạc bay tới, mang đến cho Lý Tĩnh một bình Sung Cơ Đan, giúp Lý Tĩnh giải quyết hai cái nan đề trong một lần.

Mà phiền phức Lý Trường Thọ phải đối mặt, chính là tìm kiếm cho Lý Tĩnh một vị sư phụ.

Tự mình thu đồ khẳng định là không thể nào.

Đại nhân quả của Lý Tĩnh đặt ở đó, thu đồ chẳng qua là tăng thêm phiền não, nếu như nhất định phải chính mình thu đồ mới có thể an bài Lý Tĩnh, như vậy Lý Trường Thọ tình nguyện từ bỏ chuyện " bắt tay đại kiếp " này.

Càng nghĩ, Lý Trường Thọ càng cảm thấy, Vạn Lâm Quân trưởng lão là lựa chọn tốt nhất.

Vạn Lâm Quân trưởng lão làm người trong nóng ngoài lạnh, lúc mới bắt đầu nhất định có thể dọa Lý Tĩnh gần chết, nhưng càng là như vậy, đằng sau Vạn trưởng lão dần dần toát ra một mặt hòa ái kia, càng có thể khiến cho Lý Tĩnh cảm giác được...

Nhân gian có chân tình, nhân gian có chân ái!

Tình thương của cha như núi, đại ái vô cương!

Bất quá, lúc này Vạn Lâm Quân trưởng lão dường như đang bế quan, kế tiếp còn phải hung hăng trùng kích Kim Tiên Kiếp.

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, chỉ có thể lựa chọn loại bỏ chuyện này.

Suy đi nghĩ lại, nhân vật nổi danh Tam Giới sau này giống như Lý Tĩnh, hẳn là vẫn nên mời "Độ Ách Chân Nhân" đến một chuyến, thu làm đệ tử ký danh.

Như vậy sau khi Lý Tĩnh lên Thiên Đình kiếm tiên chức, lý lịch bối cảnh cũng có thể đẹp mắt hơn một chút.

Sau khi do dự mấy ngày, đã là tới gần đại điển sơn môn.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên nổi lên một chút báo động...

Nếu như chính mình không giải quyết được sự tình sư phụ của Lý Tĩnh, vậy rất có thể, ở trong ngày đại điển khai sơn, bị Thánh Nhân lão gia hạ xuống pháp chỉ, ném cho chính mình một chữ【 thu 】!

Việc này, càng nghĩ càng có khả năng!

Làm sao xử lý?

Những người mà mình không quen, làm sao có thể thuyết phục bọn họ thu một vị đệ tử tư chất chẳng ra sao? Còn phải yêu mến một trăm phần trăm giống như lão phụ thân?

Mà người mình quen, bây giờ không có nhân tuyển thích hợp...

Tìm Đại Pháp Sư hỗ trợ, mời Độ Ách Chân Nhân đến Độ Tiên Môn một chuyến?

Như vậy lý do lại là cái gì?

Chẳng lẽ lại nói, suy tính chi đạo của chính mình đột nhiên tinh tiến đến tình trạng có thể so với Thánh Nhân lão gia, suy tính ra Lý Tĩnh sẽ là nhân vật trọng yếu trong đại kiếp sau này?

Như vậy tám thành sẽ bị Đại Pháp Sư đánh một trận, thuận tiện bị Thánh Nhân lão gia kéo vào trong Tử Tiêu Cung phân giải nguyên thần.

Không được thì cũng chỉ có thể để cho Tửu Ô sư bá ra mặt!

Nhưng bản thân Tửu Ô sư bá liền không thể cung cấp bao nhiêu hình tượng "Phụ thân uy nghiêm", mỗi ngày còn bị Tửu Thi sư bá giáo huấn...

Độ Tiên Môn to như vậy, chẳng lẽ lại không có một " lão phụ thân của Lý Tĩnh " thích hợp?

"Ngáp..."

Bên ngoài nhà tranh truyền đến một tiếng ngáp, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy sư phụ nhà mình cưỡi mây bay ra sau núi, hẳn là muốn đi kiểm tra công khóa tu hành của Tửu Vũ Thi sư thúc.

Sư phụ nhà mình...

Coi như đột nhiên nhảy ra vào lúc này, cũng tuyệt đối không thể lại thu đồ!

Lý Trường Thọ đứng dậy, không ngừng dạo bước ở bên trong nhà tranh, trong đáy lòng suy tư hết đối sách này đến đối sách khác.

Đây nhìn như chẳng qua là một chuyện nhỏ, lại liên lụy rất rộng, dù xử trí như thế nào cũng không tính là ổn thỏa.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, không ngừng thôi diễn, tiếp tục suy luận và lặp đi lặp lại suy luận khi đưa ra một khả năng.

Lần này không có linh quang lóe lên, Lý Trường Thọ chẳng qua là dựa theo phương pháp suy tính trước sau của chính mình, đi đến một ngõ cụt liền kịp thời nhảy ra ngoài, chuyển đổi ý nghĩ, điều chỉnh phương thức tư duy...

Đầu tiên là định hướng, sau đó là phân kỳ, sau đó là trừu tượng...

Dần dần, một con đường rõ ràng mạch lạc, bị Lý Trường Thọ nắm ở trong tay.

Từ 【 như thế nào mới có thể làm Độ Ách Chân Nhân tự mình tới thu đồ 】, đẩy ngược đến 【trên người Lý Tĩnh có tính chất đặc biệt gì đầy đủ hấp dẫn người】, Lý Trường Thọ đột nhiên bắt được trọng điểm!

Khí vận!

Vừa mới rồi, vị Lý Tĩnh này có thể làm cho chính mình tâm huyết dâng trào, để cho chính mình nhìn y nhiều hơn một chút, thậm chí là chủ động mở miệng hỏi thăm, hẳn là có quan hệ cùng với khí vận bản thân Lý Tĩnh!

Có thể nhục thân lên bảng, khí vận của Lý Tĩnh làm sao sẽ kém?

Chương 517. Đá đo khí vận

Huống chi, đây là Đại Nguyên Soái Thiên Đình sau này, một cha ba con đều có địa vị hiển hách tại Thiên Đình!

Rất nhanh, Lý Trường Thọ định ra một phương án, Đạo Nhân Giấy ở bên trong Thiên Đình cũng sinh động hẳn lên, trực tiếp tiến đến Động Suất Cung...

Sau nửa canh giờ, Lý Trường Thọ hơi nhẹ nhàng thở ra một chút, ngồi vào bên trong ghế bành, nhìn chồng quyển trục trước mặt, lộ ra mấy phần mỉm cười bình yên.

【 Nào có nhiều diệu kế đạt được ngẫu nhiên như vậy, mà đều là kết quả của sự nỗ lực. 】

Hai ngày sau.

Một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ trở về từ Thiên Đình, mang về một túi bảo nang.

Lúc này ở bên ngoài Độ Tiên Môn, đã có một số lớn tiên phàm dừng lại.

Có Tiên Nhân được phái tới học nghệ, tung bay ở ngay trong không trung.

Nếu như không có bối cảnh tiên môn, liền chờ ở trên bậc thang trước sơn môn.

Nhẩm tính sơ sơ, đã là có hai, ba ngàn hài đồng, thiếu niên, náo nhiệt hơn rất nhiều so với lần đại điển khai sơn trước đây.

Hiển nhiên, trong hơn hai trăm năm này, thanh danh của Độ

Tiên Môn ở trong ngoài Ngũ Bộ Châu đã tăng lên không ít.

Trong môn phái giống như là ăn tết, phiền muộn khi nhóm đệ tử rời đi kia cuối cùng cũng bị cuốn theo mây khói, trưởng lão các phong, nhóm môn nhân cần thu đồ lần này, không có việc gì liền đi đến sơn môn tản bộ.

Tản bộ liền tản bộ đi, còn không hiển lộ thân ảnh, phảng phất như bị bên ngoài người nhìn thấy liền sẽ chê cười bọn họ vậy.

Lý Trường Thọ phàn nàn hai câu đối với chuyện này trong đáy lòng, liền hô mấy người trên Tiểu Quỳnh Phong tới làm nghiệm chứng...

Hắn lấy ra một kiện pháp khí "Quầng sáng mặt trời", bày biện ở trước nhà tranh, để cho sư phụ, sư muội, Tửu Cửu sư thúc, Tửu Vũ Thi sư thúc, Hùng Linh Lỵ, lần lượt tiến về phía trước, để bàn tay của chính mình ở trên đó, dừng lại trong chốc lát.

Pháp khí này xuất từ trong tay của Đại Pháp Sư, chỉ có một hạng công dụng, chính là phán định khí vận của một người như thế nào.

Lý Trường Thọ vốn là muốn đi học bí pháp vọng khí, nhưng thấy Đại Pháp Sư có bảo bối như vậy, liền cười ha hả lừa dối mang trở về.

Bên trên mâm tròn, có mười hai vạch chia độ, mô tả mười hai màu tăng dần, từ trắng đến đỏ đến tím và tím đậm.

Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc phổ thông, khí vận phần lớn đều từ đỏ nhạt đến đỏ thẫm, dù sao Nhân Tộc bây giờ cũng là nhân vật chính trong thiên địa, khí vận như rồng—— kết quả khảo nghiệm của sư phụ chính là như vậy, đỏ nhạt.

Khí vận của Tửu Cửu cùng với Tửu Vũ Thi, cao hơn so với sư phụ đại khái hai vạch, cũng đều là trình độ bình thường.

Nhưng khí vận của Linh Nga có thể đạt tới đỏ thẫm, gần tím nhạt, làm cho Lý Trường Thọ hơi có một chút ngoài ý muốn.

Mà Hùng Linh Lỵ ấn bàn tay lớn đi lên, nghiêm túc đợi một hồi...

"Biểu, biểu huynh?" Hùng Linh Lỵ yếu ớt uốn éo cái đầu, nhỏ giọng hỏi: "Thứ này, có phải là đã hư mất rồi?"

Lý Trường Thọ cẩn thận nhìn chằm chằm nhìn một hồi, nói: "Ngươi nhìn đi, cũng là có xê dịch, chỉ là biên độ nhỏ một chút...đừng thương tâm, ngươi bây giờ đã không còn đen đủi."

Hùng Linh Lỵ nghe vậy, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó, ánh mắt của năm người cùng nhau nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lại là bình tĩnh cười một tiếng, thu kiện pháp khí này vào, nói: "Ta đi tìm Tửu Ô sư bá trước và nói về cách sử dụng thứ này."

Nói xong trực tiếp thi triển thổ độn, không cho bọn họ nửa điểm cơ hội mở miệng.

Thận trọng một chút, khí vận xem như là cơ mật tối cao, coi như là sư phụ cùng với sư muội cũng không tiện để lộ ra ngoài.

Mà Lý Trường Thọ nói là đi tìm Tửu Ô, bàn chân lại rẽ ngang, đi tới Độ Tiên Điện.

Kế hoạch Lý Tĩnh bái sư, cùng với kế hoạch tu hành sau khi bái sư, kế hoạch cải tạo nhân cách, kế hoạch giáo dục huấn luyện gia đình, vào lúc này, đã được Lý Trường Thọ an bài ổn thỏa...

"Gió Tây Côn Lôn Sơn hôm nay hơi có một chút không ổn định."

Giữa những ngọn núi hùng vĩ, trong một sơn cốc hẻo lánh, trong động phủ treo tấm bảng 【 bát bảo vân quang động 】, một lão đạo chậm rãi đứng dậy.

Y, dường như cảm nhận được điều gì đó sắp xảy ra.

Nhưng cụ thể như thế nào, lại khó có thể xác định, bấm ngón tay suy tính, chỉ biết có quan hệ cùng với đạo thừa chính mình lập bên ngoài—— Độ Tiên Môn.

"Dường như lại đến ngày đại điển khai sơn, Độ Tiên Môn thu đồ."

Độ Ách Chân Nhân trầm ngâm một chút, quyết định vẫn là đi đến Độ Tiên Môn âm thầm nhìn.

Đối với vị Chân Nhân này mà nói, trước đây Độ Tiên Môn tao ngộ một nhóm yêu ma khôi lỗi tập kích, khiến cho Đại Pháp Sư cũng đều hiện thân tương trợ, là một kiện sự tình có phần không có mặt mũi.

【 Cũng không thể lại để xảy ra chỗ sơ suất nào, kinh động Đại Pháp Sư hạ phàm. 】—— lão đạo suy nghĩ như thế.

Lão đạo này ngâm nga một bài kinh, đi tới đi lui ở trong động phủ rộng rãi này.

Y đi vào một gian phòng sạch sẽ.

Mở tủ gỗ ra, chọn một chiếc đạo bào bằng nhung màu xám, rồi quay lại nhìn từng cây phất trần kiểu dáng khác biệt treo đầy trên tường sát vách.

Độ Ách Chân Nhân chọn một cái ở trong đó, phù hợp với đạo bào của chính mình, đặt ở trên tay.

Lại đi đến "Mây phòng" sát vách, chọn một đám mây có màu trắng và xám, giẫm lên nó và bay ra ngoài động phủ của mình.

Không phải mỗi một cây phất trần, đều có thể được Độ Ách Chân Nhân y coi trọng.

Giống như, cũng không phải là mỗi một vị tán tu, đều có thể may mắn được Thái Thanh Thánh Nhân thu làm đệ tử ký danh.

«Chú ý».

Đoạn đường này, không vội không chậm, cưỡi mây đi về phía đông, một đường thưởng thức núi sông Trung Thần Châu tráng lệ, rất nhanh liền đi đến phụ cận Độ Tiên Môn.

Lúc này Độ Tiên Môn đang rất náo nhiệt, tầng tầng bóng người bên ngoài sơn môn, bên trong sơn môn chuẩn bị tầng tầng thử thách.

Độ Ách Chân Nhân thấy thế đỡ râu gật đầu, giấu thân hình, ẩn vào đám mây, đi các nơi nhìn một chút, có một chút hài lòng đối với thịnh cảnh như vậy.

Không bao lâu, hai vị trưởng lão Độ Tiên Môn bay ra khỏi sơn môn, tuyên bố bắt đầu tuyển chọn đệ tử...

"Đại điển khai sơn ngày hôm nay, người bái sư đi vào từ sơn môn, đi tới trước chủ phong, một đường có tổng cộng mười tám cửa ải đau khổ. Phàm là người được Tiên Nhân trong môn phái chọn trúng thu đồ, có thể tự động quyết đoán đi ở. Người không được Tiên Nhân trong môn phái chọn trúng, nhưng tư chất xuất chúng, có thể ở lại núi làm đệ tử tạp dịch, môn phái sẽ tự an bài lịch trình tu hành. Lần đại điển này, tuân theo lệnh của chưởng môn, tăng thêm đá đo khí vận, người có khí vận kéo dài, cũng có thể tiến vào trong môn tu hành..."

Khí vận?

Độ Ách Chân Nhân khẽ nhướng mày khi nghe lời này, cũng cảm thấy có một chút đạo lý.

Lập tức, vị Chân Nhân này tiếp tục trốn ở trên mây nhìn, nhẹ nhõm nhìn thấu đại trận hộ sơn của Độ Tiên Môn, thấy rõ ràng sự tình phát sinh kế tiếp.

Một màn này, ba vị Kim Tiên ở trong môn phái cũng không thể phát giác ra.

Chương 518. -

Nhưng...

"Độ Ách Chân Nhân thật sự đến đây?" Lý Trường Thọ đứng chắp tay ở bên hồ Tiểu Quỳnh Phong, cẩn thận suy nghĩ.

Hắn vốn là muốn dùng khí vận làm vật dẫn, để chưởng môn thu Lý Tĩnh làm đệ tử. Nhưng lúc này xem ra, một loạt an bài của chính mình có lẽ cũng không cần thiết.

Lo trước có thể tránh hoạ.

Mà Độ Ách Chân Nhân hiện thân, cũng là bằng chứng cho thấy vị Lý Tĩnh này chính là Lý Tĩnh chân chính!

Hơi suy tư, Lý Trường Thọ quay người trở về nhà tranh.

Pháp khí khí vận đã giao cho chưởng môn xử trí, lại vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ cũng làm hai loại bố trí.

Thứ nhất, hắn chỉ rõ cho chưởng môn, bên trong nhóm người đến bái sư lần này có một người có khí vận hết sức kinh người —— tất nhiên, đây là dùng danh nghĩa của Đại Pháp Sư.

Thứ hai, Lý Trường Thọ sẽ theo dõi toàn bộ tình hình nhập môn của thiếu niên Lý Tĩnh.

Vạn nhất khí vận của Lý Tĩnh không đủ, Lý Trường Thọ liền sẽ sử dụng một chút "chuẩn bị ở sau" lưu lại ở trên pháp khí khí vận.

Vào giờ phút này, Lý Tĩnh xen lẫn bên trong chúng thiếu niên, hoàn toàn không biết con đường phía trước có cái gì đang đợi chính mình...

Thế là, nửa ngày sau.

Ở trước Phá Thiên Phong, một cột ánh sáng màu tím sậm phóng lên tận trời.

Độ Ách Chân Nhân ở trên mây vốn định rời đi không khỏi giật mình, các vị trưởng lão tề tụ bên trong Độ Tiên Điện tuôn ra từ cửa điện.

Coi như là chưởng môn Quý Vô Ưu được Lý Trường Thọ nhắc nhở trước thời hạn, vào giờ phút này cũng bị cỗ lực lượng khí vận này chấn động tâm thần, lấy khuỷu tay che miệng ho khan vài tiếng, cưỡi mây chạy tới bên cạnh đá đo khí vận...

Chỉ trong nháy mắt, thiếu niên Lý Tĩnh có một chút tay chân luống cuống, liền bị đông đảo thân ảnh bao vây...

Lý Trường Thọ ở bên trong nhà tranh cười khẽ, tiếp tục để lại một tia tiên thức nhìn chăm chú xung quanh Lý Tĩnh, hơn phân nửa tâm thần quy về bên ngoài sơn môn.

Quyền thần bình thường còn có sự vụ bình thường cần bận rộn bình thường.

Đạo Nhân Giấy để lại ở phụ cận Long Cung Tây Hải, hai ngày này quan sát được xung quanh Long Cung, có một lượng lớn Tiên Giao Binh được điều động không ngừng, có một chút khác thường.

Lúc này Tây Phương Giáo cũng đã tích tụ rất nhiều tức giận, đoán chừng sẽ dùng Long Cung Tây Hải làm chỗ hạ hoả.

Long Vương Tây Hải...

Nguy.

Để cho tiện chỉ huy, thống nhất quản lý, sau khi Lý Trường Thọ tấn thăng thành Thuỷ Thần, cũng đã tiến hành thăng cấp và phân loại Đạo Nhân Giấy một lần, thành lập quân đoàn Đạo Nhân Giấy 【 Thủy 】 quản lý sự vụ sông lớn biển hồ.

Nhờ mấy năm này Cửu sư thúc cần mẫn bóc lột mủ nhựa cây của lão linh thụ khắp nơi trong môn phái, kho Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" và kho Đạo Nhân Giấy linh bạo át chủ bài, cấp tốc được lấp đầy.

Trước đây Lý Trường Thọ liền điều một nửa Đạo Nhân Giấy 【 Thủy 】 đến Tây Hải, ứng đối với biến cố lúc nào cũng có thể xuất hiện tại Tây Hải.

Từ phong cách hành sự của ná cao su phương tây, suy tính hành động kế tiếp của Tây Phương Giáo, đoán chừng phương tây sẽ tiến hành bắt con dê béo Long Cung Tây Hải này.

Chính mình có thể làm một chút chuyện, liền làm một chút chuyện đi.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa thu xếp tốt quân đoàn Đạo Nhân Giấy, thần niệm liền nghe được một tiếng của con tiểu long kia...

"Giáo Chủ ca ca! Đã xảy ra chuyện!"

"Long Tộc lần này, phản ứng ngược lại là còn muốn kịp thời hơn so với chính mình." Lý Trường Thọ nghĩ như vậy, thông qua tượng thần thả ra thần niệm, kéo Ngao Ất vào mộng cảnh.

Hai thủ lĩnh lớn nhỏ của Hải Thần Giáo gặp nhau, có một chút ăn ý đồng thời mở miệng...

Lý Trường Thọ nói chính là: "Tình huống xung quanh Long Cung Tây Hải không quá lạc quan, ta đã phát hiện ra không ít tăm hơi của Hồng Mông hung thú."

Nhưng Ngao Ất lại nói là: "Kim Quang sư thúc mang theo một đám nữ tiên trên đảo, tiến đến miếu Hải Thần tại An Thủy Thành chúng ta!"

Hai người nói xong, không khỏi cùng nhau sững sờ.

"Kim Quang Thánh Mẫu?"

"Ca ca, Tây Hải làm sao vậy?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Long Cung Tây Hải hơi khác thường, ta đoán chừng là phương tây muốn xuất thủ gây sự, ngươi hãy đi thông báo cho phụ vương ngươi một tiếng. Ở phía miếu Hải Thần, để ta ứng phó là được. Những tiên tử ngươi nói này...khi các nàng tới, là vui hay giận, lòng có đầy căm phẫn, hay là lo lắng?"

"Giống...giống như là không có quá nhiều cảm xúc, các nàng nguyên bản đều là đang an ủi Kim Quang sư thúc, sau đó liền hẹn nhau muốn tới tìm ca ca."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, trong đáy lòng quả thực là nhẹ nhàng thở ra.

Không cần hắn thúc giục, Ngao Ất đã là vội vàng cáo lui sau khi hành lễ.

Lý Trường Thọ giấu Đạo Nhân Giấy ở Tây Hải sâu hơn một chút, lưu một chút tâm thần tại Tây Hải, sớm an bài một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên chờ ở bên trong miếu Hải Thần.

Không bao lâu, hai đóa mây trắng bay tới từ Nam Hải, trên đó có mười bảy ~ mười tám vị tiên tử mỹ mạo đứng.

Cẩn thận nhìn lên, hơn phân nửa đều xem như là gương mặt quen thuộc.

Hoặc là đã từng gặp qua tại đại điển Hải Thần, hoặc là đã từng chạm mặt trong bảo động.

Đừng phía trước nhất là một tiên tử người mặc váy đỏ, đầu đội mũ phượng, lại là đệ tử yêu quý của Đa Bảo đạo nhân—— Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Ở bên người Hỏa Linh Thánh Mẫu, chính là Kim Quang Thánh Mẫu thân hình hơi thấp.

Kim Quang Thánh Mẫu vào giờ phút này chính là thất hồn lạc phách, trên gương mặt xinh đẹp kia tràn đầy tiều tụy, ngay cả váy ngắn làm bằng tơ vàng, vào giờ phút này đều thiếu đi mấy phần sáng bóng.

Lý Trường Thọ chủ động cưỡi mây ra ngoài nghênh đón, hành lễ vái chào từ phía xa.

Hỏa Linh Thánh Mẫu khẽ nhíu mày, quét mắt nhìn các phàm nhân trong An Thủy Thành đang ngẩng đầu nhìn các nàng, thấp giọng nói: "Sư thúc, chúng ta hãy đi vào trong miếu đi."

"Được." Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, dẫn đám tiên tử này vào bên trong miếu Hải Thần.

Thế là, " chuyện văn thơ Hải Thần " lưu truyền trên phố, cấp tốc tăng lên mấy chục cái phiên bản...

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ còn chưa có tiến hành lần cải cách thứ sáu đối với miếu Hải Thần, các phàm nhân tất nhiên là không biết Hải Thần đã đổi thành Long Vương gia. Bất quá như vậy, cũng không ảnh hưởng Lý Trường Thọ thu hương hỏa công đức.

Đến nội đường, chủ khách nhập tọa, cả sảnh đường oanh oanh yến yến, các nơi tỏa ra ánh sáng lung linh.

Lý Trường Thọ cũng không hàn huyên, nghiêm mặt nói: "Các vị tiên tử đến đây từ Kim Ngao Đảo, thế nhưng là có chuyện gì quan trọng?"

Lập tức, chúng tiên tử đều là muốn nói lại thôi, Kim Linh Thánh Mẫu càng là cúi đầu không nói.

"Sư thúc." Hỏa Linh Thánh Mẫu ngâm khẽ một hai, lại lộ ra nụ cười hơi có vẻ miễn cưỡng đối với Lý Trường Thọ: "Lần này tới tìm, là có một chuyện muốn nhờ..."

"Để ta nói cho." Kim Quang Thánh Mẫu ở bên cạnh chủ động mở miệng, trong tiếng nói mang theo vài phần yếu đuối.

Nàng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp lưu chuyển một chút thấp thỏm, thấp giọng nói: "Công Minh sư huynh trước đây...có phải là đã từng đi tới nơi này?"

Lý Trường Thọ: "..."

Chương 519. Cưỡng từ đoạt lý

Sau khi gặp gỡ Vân Tiêu tiên tử tại Đông Hải Chi Tân lần trước, ở bên trong Tiệt Giáo, địa vị cùng với lực ảnh hưởng của chính mình, giống như tăng lên rất nhiều.

Mặc dù không có tác dụng gì...

Hơn nữa cũng không muốn có thêm nhân quả.

"Tất nhiên là đã từng tới." Lý Trường Thọ mỉm cười đáp: "Công Minh lão ca nhìn có vẻ phiền não, vì để cho lão ca giải sầu một chút, ta còn mời y đi đến thịnh yến bàn đào trên Thiên Đình."

Kim Quang Thánh Mẫu không khỏi lại hỏi: "Y thế nhưng là rất phiền não?"

Lý Trường Thọ lập tức không biết nên trả lời như thế nào, lúc này cũng không dám tăng thêm cảm nhận chủ quan, chỉ có thể phản ứng khách quan.

Hắn nói: "Cũng không tính là quá phiền não...có thể nói, có một chút hoang mang " Không biết thân thể này ở đâu", cũng có mấy phần phiền lòng "thứ gì là lãng phí nhất trên đời"."

Kim Quang Thánh Mẫu nghe vậy nhẹ nhàng thở dài, trong mắt mang theo vài phần chua xót, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Ta quả thật nên chết, tránh gây thêm phiền não cho Công Minh sư huynh. Sớm biết như thế, ta cũng không cần mở miệng nói những lời kia, cũng không nên dây dưa đau khổ."

Xung quanh lập tức có mấy vị tiên tử lên tiếng an ủi, bảo Kim Quang Thánh Mẫu đừng có tự trách, không thể nói được chẳng qua là Công Minh sư huynh ngượng nghịu mặt mũi.

Lý Trường Thọ: "..."

Thật đúng là không phải.

Triệu đại gia chính là không thích phong cách kiểu mặt tròn dễ thương đáng yêu của ngươi!

Nhìn Kim Quang Thánh Mẫu, ở bên trong âm thanh động viên của những tiên tử chung quanh kia, "đấu chí" lại bốc cháy lên một chút xíu, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng là có một chút bất đắc dĩ.

Loại sự tình này, sợ nhất là người bên cạnh trấn an, đau dài không bằng đau ngắn.

Bất quá Lý Trường Thọ cũng không phải là Tiên Nhân Tiệt Giáo, cũng không dám lắm miệng đối với chuyện này, chẳng qua là ở bên lẳng lặng nghe...

Đại nhân quả nhân duyên, lời nói giáo huấn Linh Nga năm đó còn ở bên tai, hắn đương nhiên sẽ không liên lụy vào trong đó.

Đợi tinh thần của Kim Quang Thánh Mẫu phấn chấn lên, trong mắt có quang mang nở rộ một lần nữa, nàng thấp giọng hỏi: "Trường Canh sư huynh...lòng ta xác thực loạn, cũng không biết nên tự xử như thế nào, ngài cùng với Công Minh sư huynh là quen thuộc nhất, có thể hay không, có thể hay không giúp ta nhìn, nội dung viết trong thư này, rốt cuộc là cái ý tứ nào."

Kim Quang Thánh Mẫu dùng tiên lực đưa phong thư kia tới.

Lý Trường Thọ lại ho khan, nói: "Kỳ thật, lúc Công Minh lão ca viết phong thư này, ta đang ở ngay bên cạnh. Việc này nhắc tới cũng dài, lúc ấy Công Minh lão ca đã kể cho ta nghe chuyện đã xảy ra, buồn rầu vì không có cách nào mở miệng đối với ngươi. Lúc này ta mới đề nghị y viết những lời muốn nói nhưng không thể nói vào phong thư..."

Kim Quang Thánh Mẫu không khỏi ngẩn ra, lẩm bẩm nói: "Nói như vậy, y đúng là cảm thấy ta phiền."

"Làm sao có thể!" Hỏa Linh Thánh Mẫu đứng dậy, đoạt lấy phong thư kia, bước nhanh đến trước mặt Lý Trường Thọ, mở thư ra.

"Sư thúc ngài hãy nhìn kỹ một chút!"

Thế là Lý Trường Thọ nhìn kỹ một lần, trong đáy lòng tràn đầy nghi hoặc.

Loại biểu đạt này chẳng lẽ còn có vấn đề gì sao?

Trong câu chữ đều là từ chối nhã nhặn, chỉ suýt chút nữa trực tiếp làm rõ...

Nhưng, Hỏa Linh Thánh Mẫu chỉ ngón tay nói: "Sư thúc ngài hãy bắt đầu từ hàng thứ ba, đọc từ đầu tiên của mỗi dòng ."

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú, thì thào: "Kim, muội, chớ, sốt ruột, ta, tâm, đã, lâu...?"

Chuyện này cũng không khỏi quá mức cưỡng từ đoạt lý...

Nếu thật sự là thơ giấu đầu, tại sao không bắt đầu giấu đầu ngay từ dòng thứ nhất?

Nhưng mà, lúc Lý Trường Thọ đang muốn mở miệng phản bác, chúng tiên tử xung quanh lập tức đứng dậy, một đám nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ.

Mà Kim Quang Thánh Mẫu ở bên cạnh nhấp nhẹ miệng nhỏ, trong mắt mang theo vài phần chờ mong...

Liền nghe một tia truyền âm lọt vào tai, lại là Hỏa Linh Thánh Mẫu nói.

Hỏa Linh nói: "Sư thúc, chúng ta đều biết Công Minh sư thúc có ý gì, nhưng Kim Quang sư thúc khổ tình lâu như vậy, chúng ta thực sự không muốn thấy tinh thần sư thúc chán nản như vậy. Dù là Công Minh sư thúc có thể ở chung với Kim Quang sư thúc nửa ngày, cũng coi như thành toàn mộng cảnh nhiều năm của Kim Quang sư thúc. Chúng ta khâm phục đối với mưu lược tài trí của ngài xưa nay, lần này cũng là âm thầm thương lượng, đưa Kim Quang sư thúc đến chỗ của ngài. Còn xin sư thúc ra tay, giúp đỡ nàng một chút, tất cả nhân quả, chúng ta sẽ gánh. Nếu như sư thúc cảm thấy không ổn, cũng xin đừng nên trực tiếp điểm phá, cho sư thúc một ít ý nghĩ, để nàng chậm rãi quên mất cũng tốt."

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn bóng hình cao gầy xinh đẹp đứng bên người một chút.

Trong đáy mắt của Hỏa Linh Thánh Mẫu mang theo vài phần cầu xin, Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, thở dài:

"Ta đây cũng đã có một chút hồ đồ rồi, Triệu lão ca rốt cuộc là có ý gì?"

Cặp con ngươi của Kim Quang Thánh Mẫu lập tức tràn ngập sáng ngời.

Hỏa Linh Thánh Mẫu không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhưng một tia truyền âm của Lý Trường Thọ, đã là truyền trở về...

"Trước tiên lập thệ, sau đó ta sẽ cho ngươi ba túi cẩm nang, để ngươi tương trợ Kim Quang. Nhưng không thể tiết lộ nửa điểm việc này, cũng không liên quan một chút nào với ta, tất cả cử động đều là kết quả ngươi cùng với các vị tiên tử thương lượng."

Khóe miệng của Hỏa Linh Thánh Mẫu không khỏi co giật.

Chính mình gọi sư thúc sư thúc lâu như vậy, sao lại hoàn toàn không có tác dụng...

Vị chuẩn đạo lữ của Vân Tiêu sư thúc này, tính tình thật sự có một chút phiền phức.

...

Cùng lúc đó, bên trong Độ Tiên Điện tại Độ Tiên Môn.

Thiếu niên Lý Tĩnh ngồi quỳ chân ở bên trên bồ đoàn, cúi đầu không dám nhìn loạn, không ít trưởng lão ngồi ở hai bên trái phải, vẫn như cũ đang than thở khí vận của thiếu niên này.

Tử khí đi về đông, đại khí vận gia thân!

Không có so sánh, liền không có thương tổn.

Chưởng môn Quý Vô Ưu vừa mới rồi cũng đã đo khí vận tự thân, phát hiện ra đường đường là cảnh giới Kim Tiên, cũng bất quá chỉ là đỏ nhạt...làm cho các vị trưởng lão trong môn phái trực quan cảm nhận được, " độ trân quý " của thiếu niên này.

Nhưng chuyện này cũng nói rõ, khí vận cùng với tu vi bản thân cũng không có liên quan trực tiếp.

Ở bên trong thiền điện, Độ Ách Chân Nhân ngồi ở trong ghế, Quý Vô Ưu đứng ở bên cạnh.

Lúc này Độ Ách Chân Nhân đã quyết định thu Lý Tĩnh làm đồ đệ, nhưng bởi vì tư chất của Lý Tĩnh không mạnh, cho nên chẳng qua là thu làm đệ tử ký danh.

Nhưng khi Độ Ách Chân Nhân nói, muốn mang Lý Tĩnh đến Tây Côn Lôn tu hành, Quý Vô Ưu lại trầm ngâm đôi chút, nói: "Sư phụ, không bằng để Lý Tĩnh tu hành tại Độ Tiên Môn."

"Ồ?" Độ Ách Chân Nhân ngạc nhiên nói: "Ngươi hẳn là cảm thấy, vi sư tự mình điều giáo, còn không bằng để y ở trong môn?"

Quý Vô Ưu trầm giọng nói: "Sư phụ có chỗ không biết, khí vận của y tương đối cao, ở trong môn có lẽ sẽ có càng nhiều cơ duyên. Sư phụ, thời đại đã thay đổi. Bên trong Độ Tiên Môn chúng ta, có một vị nhân vật lợi hại."

Chương 520. Tin đồn

Độ Ách Chân Nhân không khỏi nghi ngờ hơn: "Nhân vật lợi hại nào?"

"Việc này, sư phụ tuyệt đối không nên truyền ra bên ngoài." Quý Vô Ưu tiến về phía trước, thấp giọng nói vài câu.

"Ồ?" Độ Ách Chân Nhân đứng dậy, trừng đôi mắt già nua, lại đè thấp tiếng nói, quát hỏi: "Ngươi chớ có lừa gạt lão đạo ta!"

"Đệ tử làm sao dám lừa gạt ngài? Đó chính là dị tượng liên tục, cơ duyên không ngừng..." Quý Vô Ưu nghiêm mặt nói: "Sư phụ, ngài tuyệt đối đừng nói việc này cho bất luận kẻ nào."

"Yên tâm!" Độ Ách Chân Nhân rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, cười nói: "Vi sư còn có thể mất phân tấc như vậy? Đến, nói rõ chi tiết, vị này...vị hiền chất này, đến cùng có dị tượng gì."

Quý Vô Ưu gật gật đầu, bắt đầu nhỏ giọng thầm thì.

Lúc mới đầu, không có người để ý đến xuất xứ của tin tức này...

"Đạo hữu có nghe nói không, Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư có dòng dõi! Chúng ta ra ngoài đi lại cũng phải cẩn thận một chút, đừng có va chạm vào đại nhân vật có bối cảnh như vậy."

Dần dần, nó trở thành đại sự tại Ngũ Bộ Châu...

"Đạo hữu, có biết Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư không? Đúng đúng, Đại đệ tử Đạo Môn! Y chẳng biết lúc nào đã có dòng dõi, nghe nói, vị dòng dõi kia là huyết thống sau khi Đại Pháp Sư kết hợp cùng với Băng thiên nữ Viễn Cổ thần ma! Sinh ra ba đầu tám cánh tay, có thể ngự sử phong hỏa lôi điện! Cảnh giới tu hành tiến triển cực nhanh, nghe nói ngàn năm liền có thể tu thành Đại La!"

Cuối cùng, nó biến thành trình độ cơ hồ lấy giả loạn thật...

"Sư thúc ngài đã xuất quan rồi?"

"Tất cả mọi người đang nói chuyện gì?"

"Sư thúc ngài không biết sao, Đại sư huynh Huyền Đô Đại Pháp Sư của Đạo Môn chúng ta, lúc tu hành âm dương đại đạo, ngồi lên trên Thái Cực Đồ, thiên địa giao cảm...đã sinh con!"

...

"Chưởng môn! chưởng môn! Nhân Giáo chúng ta có việc mừng!"

Một tháng rưỡi sau đại điển khai sơn, các phong Độ Tiên Môn dần dần yên tĩnh trở lại, một ngàn hai trăm vị đệ tử mới phân bố ở mấy chục ngọn núi, bắt đầu tu hành trong vòng hai trăm năm...

Bởi vì trong môn phái có một thanh niên có khí vận thâm hậu đến, được tổ sư khai sơn Độ Ách Chân Nhân trực tiếp thu làm đệ tử ký danh, gia nhập Phá Thiên Phong nhất mạch tu hành, các phong cũng là nổi lòng so đấu, muốn nhìn xem đệ tử thủ tịch lần này rơi vào phong nào.

Lại nói, chưởng môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu, nửa tháng này cũng chưa bế quan, âm thầm bận rộn suốt mấy chục ngày đêm.

Hôm nay rốt cuộc cũng có thời gian nhàn rỗi, Quý Vô Ưu đứng ở trước bệ cửa sổ thiền điện Độ Tiên Điện, ngắm nhìn biển mây bên ngoài, trong mắt tự tại bình yên, trong miệng cũng cảm khái một tiếng: "Trường Thọ nói không sai."

Thân là chưởng môn, vào lúc đệ tử mới nhập môn, một việc cần làm nhất, chính là đi thanh tra bối cảnh, tư chất của những đệ tử này.

Trọng điểm tìm chính là phải chăng có ngoại ma đoạt xá, nội ma tiềm ẩn, ác linh chuyển thế vân vân.

Như thế, xác thực cảm thấy an phận và an tâm không ít.

"Huyết mạch của Đại Pháp Sư, quả nhiên không giống bình thường."

Trong đáy lòng đang nhớ tới như thế, chợt nghe ở bên ngoài Độ Tiên Điện, một trưởng lão vội vã bay lượn mà đến, hô hào "Nhân Giáo có việc mừng".

Quý Vô Ưu có một chút không rõ ràng cho lắm, chắp tay đi tới chủ điện, nghênh đón vị trưởng lão kia.

"Bái kiến chưởng môn!"

"Ôn trưởng lão, làm trưởng lão liền phải có dáng vẻ của trưởng lão, ngươi vội vàng hấp tấp như vậy làm cái gì?"

Quý Vô Ưu bình tĩnh hỏi: "Từ từ nói đi, Nhân Giáo chúng ta có việc vui gì?"

"Chưởng môn, đại hỉ sự!" Vị trưởng lão này kéo tay áo lớn lên, trừng hai mắt, vui vẻ nói: "Trước đây mấy vị chấp sự ra ngoài đều nghe được một tin tức, ta không yên lòng, liền đi ra bên ngoài tìm hiểu một vòng. Chưởng môn ngài đoán xem ta đã nghe được gì?"

Quý Vô Ưu nhướng mày, đột nhiên có một chút dự cảm không tốt: "Nghe được gì?"

"Đại Pháp Sư có hậu nhân! Nhân Giáo Đại Pháp Sư chúng ta có hậu nhân! Nghe nói là bảo vật tiên thiên trấn giáo Thái Cực Đồ của

Nhân Giáo chúng ta giao cảm cùng với Đại Pháp Sư, Đại Pháp Sư sinh ra một nữ nhi! Bây giờ đang lịch luyện tu hành ở trong Hồng Hoang!"

"Phốc ——" Quý Vô Ưu mở trừng hai mắt, hơi thở đột nhiên rút lại, phun ra một ngụm sương máu.

Đường đường là đại lão Kim Tiên, thân hình lúc này đều lắc lư, lại suýt nữa tê liệt ngã xuống.

Ôn trưởng lão sửng sốt một chút, vội vàng hướng về trước nâng đỡ Quý Vô Ưu.

Quý Vô Ưu trở tay nắm chặt cánh tay của vị trưởng lão này, đầu choáng váng và tai ù đi.

"Chưởng môn! chưởng môn ngài làm sao vậy!"

"Không, không có việc gì." Quý Vô Ưu cắn răng hỏi một câu: "Chuyện này...đều đã truyền ra ngoài?"

"Xác thực đều đã truyền ra ngoài, hơn nữa nghe nói, ở phía Tiêu Dao tiên tông đều đã thả ra tin tức, muốn mời hậu nhân của Đại Pháp Sư đi đến tiên tông tu hành, cho đãi ngộ của thái thượng trưởng lão, dốc hết sức lực cả tông phái hộ vệ."

"Hừ! Lúc này ngược lại là nhảy rất vui sướng!"

Quý Vô Ưu gắt gao nhíu mày, không nhịn được thở dài, đã hiểu được đại khái đã xảy ra chuyện gì.

Sư phụ nhà mình, thật sự...

Hố.

Việc này nếu như chọc giận Đại Pháp Sư, Độ Tiên Môn bọn hắn có còn cần hay không? Y và sư phụ lại như thế nào có thể gánh chịu nổi lửa giận sấm sét của Đại Pháp Sư.

Lập tức, Quý Vô Ưu trừng mắt vị trưởng lão này, nghiêm lệnh trong môn phái không được truyền lời đồn lung tung như vậy.

"Thái Cực Đồ chính là Chí Bảo Tiên Thiên, trấn áp khí vận Nhân Giáo chúng ta, chuyện này nghe xong liền biết là có người dùng lời nói hãm hại danh dự của Nhân Giáo Đại Pháp Sư chúng ta. Bảo các vị trưởng lão thương nghị một chút, mô phỏng ra một chương trình, tuyên bố với bên ngoài từ lúc Đại Pháp Sư tu hành đến nay, căn bản cũng không có bất luận đạo lữ nào! Đó thực sự chính là thuần dương chi thân!"

"Chuyện này...tuân lệnh chưởng môn!"

Lập tức, trưởng lão này cẩn thận thể hội, cũng cảm thấy chưởng môn nhà mình nói không sai, cúi đầu vội vàng tiến đến Bách Phàm Điện.

Quý Vô Ưu lau máu tươi bên miệng, sắc mặt càng tái nhợt hơn, yếu ớt thở dài.

Đây chính là thủ khẩu như bình của sư phụ lão nhân gia ngài?

Bình của ngài, khe hở cũng quá nhiều!

Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao?

Quý Vô Ưu cưỡi mây đi về hướng Tiểu Quỳnh Phong, lúc này chỉ có thể đi tìm Lý Trường Thọ thương nghị, xem có thể thông qua Lý Trường Thọ, lắng lại lửa giận của Đại Pháp Sư hay không...

Lúc chưởng môn khởi hành chạy đến Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ đang truyền thụ cho Linh Nga phương pháp chế luyện Đạo Nhân Giấy bản cũ, khiến cho Linh Nga nhìn hoa mắt, liên tục nói quá khó.

Tiên thức của Lý Trường Thọ phát hiện ra chưởng môn chạy tới nơi đây, tay vừa lộn, thu hồi ngọc phù cùng với người giấy, nói một câu đối với Linh Nga: "Đi chuẩn bị chút nước trà, chưởng môn tới, có khả năng có việc cần."

"Vâng." Linh Nga nháy mắt mấy cái, khéo léo đáp ứng.

Lúc này cũng không giống ngày xưa, tiên thức của nàng cũng bắt được thân ảnh của chưởng môn, vào giờ phút này càng là cảm thấy, những gì sư huynh nói trước đây, tám thành đều là thật.

Chuyện về vị Vân Tiêu tiên tử kia, đoán chừng cũng thế...

Ài, áp lực tăng gấp bội.

Chương 521. Dòng dõi của Đại Pháp Sư

Lại nói đến việc Quý Vô Ưu đã đến bên hồ, Lý Trường Thọ vội vàng ra ngoài nghênh đón, vái chào đối với chưởng môn, miệng nói: "Đệ tử bái kiến chưởng môn!"

"Ha ha." Quý Vô Ưu miễn cưỡng cười cười, bố trí một tầng kết giới ở chung quanh, lúc này mới lên tiếng nói: "Chớ có nói bái kiến, thật sự muốn tính toán, ngươi và ta xem như cùng thế hệ."

Lý Trường Thọ không khỏi nháy mắt mấy cái.

Chưởng môn đây là đã biết cái gì?

Bất quá, nếu chưởng môn làm rõ ràng thân phận của chính mình ở bên ngoài sơn môn, biết được sự tình Lão Quân hiện thân làm chỗ dựa cho hắn tại Thiên Đình, như vậy...

Chưởng môn làm đệ tử ký danh của đệ tử ký danh của Thánh Nhân lão gia, Lý Trường Thọ hắn cũng hẳn là...cao hơn chưởng môn một bối phận mới đúng.

Vì sao lại là cùng thế hệ?

Lý Trường Thọ cấp tốc bắt được " điểm khác biệt ", trong đáy lòng lập tức cẩn thận phân tích, mặt ngoài lại là không có một chút dị dạng nào.

"Mời chưởng môn vào bên trong nghỉ ngơi."

"Ừm." Quý Vô Ưu đang có một chút không biết nên mở miệng như thế nào, gật đầu đáp ứng một tiếng, cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau đi vào bên trong nhà tranh.

Chưởng môn nhập tọa, Lý Trường Thọ đứng ở bên cạnh chấp lễ đệ tử, lại bị Quý Vô Ưu khuyên hai câu, hắn mới miễn cưỡng ngồi ở một bên.

Vào lúc này, Linh Nga bưng trà đi vào, hành lễ đối với chưởng môn, dâng trà lên, vừa muốn quay người rời đi, lại bị Lý Trường Thọ mở miệng gọi lại.

"Sư muội, hãy ở đây nghe chưởng môn phát biểu đi."

"Vâng, sư huynh." Linh Nga khéo léo đứng ở một bên.

Quý Vô Ưu cũng không quản nhiều, dù sao thì nhìn chiến trận lúc Linh Nga độ kiếp, cũng biết thân phận của Linh Nga.

Người trong nhà của Đại Pháp Sư!

"Trường Thọ." Quý Vô Ưu nói: "Ngươi...ừm..."

Lý Trường Thọ chắp tay cười nói: "Chưởng môn, ngài có chuyện gì cứ nói thẳng là được."

Linh Nga khẽ cau mày, thầm nói trong đáy lòng, không phải là sự tình nàng cùng với sư huynh chuẩn bị Thâu Thiên Hoán Nhật dời Tiểu Quỳnh Phong đi, đã bị chưởng môn biết rồi?

Quý Vô Ưu dù sao cũng là chưởng môn một phái, tu hành nhiều năm, sóng to gió lớn cũng đều đã gặp vô số, lúc này cũng biết nên làm cái gì nhất.

Do dự đôi chút, Quý Vô Ưu cười nói: "Trường Thọ à, có một số việc, kỳ thật ngươi không nói, bần đạo cũng đã sớm biết."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lộp bộp một cái, bắt đầu vô thức suy tư, chính mình đã để lộ ra sơ hở ở chỗ nào.

"Chưởng môn, chuyện này..." Lý Trường Thọ mím môi một cái, lộ ra mấy phần ngượng ngùng, nhưng ánh mắt vẫn như cũ có một chút bằng phẳng.

Hắn từ đầu đến cuối không có làm qua sự tình nguy hại đến Độ Tiên Môn cùng với Nhân Giáo, cho nên không việc gì phải chột dạ.

"Cũng không phải là đệ tử cố ý giấu diếm, thật sự là có rất nhiều chỗ bất đắc dĩ."

"Hiểu, bần đạo đều hiểu!" Quý Vô Ưu cười ha hả đáp lời, trên khuôn mặt mũi tái nhợt có nhiều hơn một chút huyết sắc: "Đôi khi có một số việc, xác thực khó mà nói ra miệng. Bần đạo cũng có thể lý giải, ngươi là có nỗi khổ tâm riêng của mình. Ài, sinh linh trên đời này, người tầm thường, không biết đại đạo như thế nào cũng tốt, người bôn ba khổ cực, truy tìm đạo bản thân cũng được, ai còn có thể không có lời nói khó có thể mở miệng?"

Lý Trường Thọ không khỏi có một chút cảm động, chưởng môn đơn giản...

Là quá ấm áp.

Kẻ giả tạo ấm áp như là Nguyên Thanh, dây dưa với Hữu Độc sư muội, chẳng qua là tham thân thể của Hữu Độc sư muội.

Người ấm áp chân thực, chính là giống như chưởng môn, thương cảm đệ tử trong môn phái, rõ lí lẽ, biết gian nan, sẽ còn trấn an, cổ vũ đệ tử trong môn phái!

Lý Trường Thọ đứng dậy vái chào, tán thán nói: "Đa tạ chưởng môn thông cảm!"

Quý Vô Ưu xấu hổ cười một tiếng, lại ho mấy lần, thấp giọng nói: "Ngươi gần đây có nghe nói tin đồn truyền đầy trời ở bên ngoài phường trấn?"

"Gần đây đệ tử bận rộn một vài sự vụ." Lý Trường Thọ cười nói: "Mặc dù đại thế đã định, nhưng vẫn như cũ có một ít dư vị, vẫn chưa có cơ hội nghe phường trấn bên ngoài truyền cái gì."

Trong đáy lòng Quý Vô Ưu toát ra một cái dấu chấm hỏi, như thế nào cảm thấy chính mình nghe không hiểu những gì Trường Thọ nói tới.

Mặc dù là như thế, nhưng Quý Vô Ưu vẫn là nói lời tiếp theo: "Việc này cũng khiến cho bần đạo cảm thấy kỳ quái, vào lúc sư phụ đến thu đồ Lý Tĩnh ngày đó, bần đạo tạm thời nhiệt tình, nói việc này cho sư phụ. Nhưng bần đạo cũng chưa nói cho sư phụ cụ thể là ai, chỉ nói là ngươi tồn tại."

Lý Trường Thọ không khỏi nhướng mày.

Chuyện chính mình là Thuỷ Thần Thiên Đình, Độ Ách Chân Nhân cũng biết?

Việc này làm sao lại còn truyền ra bên ngoài?

Bất quá cân nhắc đến Độ Ách Chân Nhân và chưởng môn là sư đồ, giống như cha con bình thường, không dối gạt đối phương việc này cũng là hợp tình lý.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ than nhẹ, kế hoạch Tiểu Quỳnh Phong di động thật sự lửa xém lông mày!

Linh Nga ở bên cạnh càng nhíu lông mày chặt hơn.

Vì cái gì lại cảm thấy sư huynh cùng với chưởng môn nói rất nhiệt tình, nhưng hai người nói...giống như không phải là cùng một chuyện.

Lý Trường Thọ thở dài: "Chưởng môn, chuyện như vậy kỳ thật không có gì đáng nói, ta chẳng qua là có số phận tốt hơn một chút, nhưng trên đường đi cũng có rất nhiều khúc mắc."

"Ngươi có thể nghĩ như vậy cũng không tệ." Quý Vô Ưu cười nói: "Chúng ta ai cũng không quyết định được xuất thân của chính mình, bối cảnh cao cũng tốt, thấp cũng tốt, đều là sinh linh cố gắng tiến lên trên đại đạo."

Bối cảnh?

Nghi hoặc trong đáy lòng Lý Trường Thọ tăng thêm.

Linh Nga ở bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi: "Chưởng môn, tin đồn đầy trời ngài nói vừa rồi, cụ thể là chuyện ra sao?"

Sắc mặt của Quý Vô Ưu lập tức có một chút xấu hổ, cúi đầu ho hai tiếng, thở dài: "Trường Thọ, là sư phụ của bần đạo nhiều lời ở nơi nào đó, nói rằng Đại Pháp Sư có dòng dõi tu hành tại Độ Tiên Môn chúng ta. Sau đó sư phụ hẳn là không biết uống say ở đâu, nói sự tình "Đại Pháp Sư có dòng dõi" ra bên ngoài. Hiện tại các nơi đã lan truyền không còn hình dáng...bất quá ngươi yên tâm, bần đạo tuyệt đối chưa từng đề cập, ngươi là dòng dõi của Đại Pháp Sư!"

Linh Nga ở bên cạnh không nhịn được đưa tay đỡ trán.

Lý Trường Thọ trừng mắt, nhất thời quên cả thở, ngồi ở nơi đó nhìn vị Hư Không chưởng môn trước mặt này, trong đầu như là có một trăm Văn Tịnh đạo nhân tiến vào, ong ong một hồi.

Tự huỷ đi...trực tiếp tự huỷ đi...

Đại Pháp Sư mà cũng dám đồn đại! Còn kéo hắn xuống nước!

Lời đồn hãm hại danh hiệu thuần dương của Đại Pháp Sư lưu truyền bên ngoài, xuất xứ lại là từ Độ Ách Chân Nhân!

Uống công cho hắn vẫn cảm thấy, đây là mánh khoé bẩn thỉu Tây Phương Giáo làm ra, còn đang muốn dành thời gian biên một đoạn truyện cổ tích phương tây phản kích trở về!

Trong lúc nhất thời, trong đáy lòng Lý Trường Thọ dời sông lấp biển, đạo tâm rung động không hiểu.

Hắn không nhịn được hỏi: "Chưởng môn, ngài làm như thế nào mà suy tính ra, ta sẽ là dòng dõi của Đại Pháp Sư?"

Quý Vô Ưu cười nói: "Một chút nhãn lực ấy, bần đạo vẫn là có."

Chương 522. Phí tâm lực

Lý Trường Thọ cẩn thận châm chước, lấy ra một khối ngọc phù trong ngực, đưa cho chưởng môn, thấp giọng nói:

"Mời chưởng môn xem vật này, hết thảy sẽ tự có đáp án. Những lời mà chưởng môn đã nói vừa nãy, tuyệt đối không nên lại đề cập đối với bất kỳ người nào. Nhẹ thì sẽ dẫn lửa thiêu thân, nặng thì sẽ làm hư mất rất nhiều tính toán của Nhân Giáo chúng ta."

Quý Vô Ưu cúi đầu nhìn ngọc phù, tinh thần không khỏi chấn động, trong một cái chớp mắt như là rõ ràng cái gì, trong mắt lại lộ ra mấy phần hoảng sợ, đạo tâm như muốn mất khống chế.

Đạo vận này!

Nét chữ này!

Huyền Đô, Tiểu Pháp Sư!

"Trường Thọ, ngươi!"

"Chưởng môn chớ trách." Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt nghiêm mặt nói: "Không cần thiết đề cập việc này đối với người ngoài, nếu như chưởng môn tin tưởng đệ tử, còn xin lập ra lời thề đại đạo, để mà ước thúc và cảnh cáo bản thân."

Trong lúc nói chuyện, Lý Trường Thọ lấy ra một bình ngọc từ trong tay áo, đẩy tới trước mặt Quý Vô Ưu.

Lý Trường Thọ nói: "Trong bình này có một viên cửu chuyển Kim Đan, xem như là tạ lễ để chưởng môn giữ im lặng."

Quý Vô Ưu hít vào một ngụm khí lạnh, trong một cái chớp mắt này đột nhiên rõ ràng tiền căn hậu quả, giải thích rõ chỗ không rõ trước đây.

Vị tiểu đệ tử trước mắt này, xa xa không phải là dòng dõi của Đại Pháp Sư đơn giản như vậy!

Huyền Đô Tiểu Pháp Sư, hẳn đã là đệ tử Thánh Nhân, chỉ bất quá là giữ kín không nói ra?

Đúng vậy, Trường Thọ chỉ sợ không phải là cao nhân Nhân Giáo nào đó nguyên bản vẫn chưa xuất thế đầu thai chuyển thế tu hành một lần nữa, nơi đây chỉ sợ là có đại tính toán!

Ngày hôm nay chính mình bị liên lụy trong đó, lời thề đại đạo này nhìn như là ước thúc Quý Vô Ưu y, trên thực tế, cũng là Trường Thọ đang bảo vệ tính mạng y!

"Ài!" Quý Vô Ưu tràn đầy ảo não thở dài: "Sao lại thế! Mà thôi, bần đạo sẽ lập thệ, còn xin Trường Thọ chớ trách, chớ trách."

"Chưởng môn, ở phía tổ sư, cũng xin ngài tận lực bảo mật." Lý Trường Thọ không yên tâm dặn dò: "Nếu như Độ Ách tổ sư hiểu lầm..."

Quý Vô Ưu vội nói: "Đừng có xưng hô như vậy, xưng Chân Nhân là được!"

"Được, nếu như Chân Nhân hiểu lầm, liền để cho Chân Nhân hiểu lầm, ngài nhất định phải nhắc nhở Chân Nhân, không được lại đề cập nhiều về việc này."

"Được."

...

Uy nghiêm Thiên Đạo đến rồi lại đi, chưởng môn cưỡi mây trở về Phá Thiên Phong.

"Hô ——" Lý Trường Thọ thở phào nhẹ nhõm, thân thể hãm ở bên trong ghế bành, muốn phàn nàn, nhưng lại há mồm không nói gì, chỉ có thể đưa tay xoa xoa lông mày.

Lời thô tục Nhân Giáo.

Chẳng trách chưởng môn trước đây vẫn luôn dễ nói chuyện như vậy, hóa ra là "đêm hôm đó", đã nghĩ sai.

Còn suy diễn ra cốt nhục của Đại Pháp Sư!

Chưởng môn ngày bình thường có phải trốn ở trong phòng tối Độ Tiên Điện, vừa ho ra máu vừa xem những chuyện xưa máu chó kia hay không? !

Liền nghe một tiếng cười khẽ, hai bàn tay có chút buốt lạnh đè ở trên vai của Lý Trường Thọ, nhẹ nhàng xoa nắn.

"Sư huynh, việc này nên xử trí như thế nào?"

"Chuyện nào?"

"Chính là có người điên truyền lời đồn về sự tình Đại Pháp Sư." Linh Nga nhỏ giọng nói một câu.

"Không có cách nào quản." Lý Trường Thọ lắc đầu: "Đại Pháp Sư có thân phận đặc thù, vừa là đệ tử Nhân Giáo duy nhất, lại là cao thủ ít có ở dưới Thánh Nhân lão gia. Chủ đề như vậy về Đại Pháp Sư, có thể khơi dậy lòng hiếu kỳ của chúng sinh. Cho dù là để cho tập thể sáu tiên tông Nhân Giáo đứng ra bác bỏ tin đồn, cũng chỉ sẽ bị người nói là muốn che giấu. Hơn nữa, ban đầu người truyền lời đồn như vậy, có lẽ sẽ e ngại Đại Pháp Sư truy cứu, nhưng lúc này nói như vậy càng ngày càng nhiều, những người này càng là không kiêng nể gì cả."

Linh Nga lập tức như có điều suy nghĩ.

Lý Trường Thọ thở dài: "Chuyện hoang đường như vậy, là làm cho người ta phí tâm lực nhất."

"Sư huynh, vậy chúng ta liền không hề làm gì sao?"

"Đại Pháp Sư trời sinh tính tiêu sái, đạo cảnh cực kỳ cao thâm, lại rất mực khiêm tốn, rất được chân truyền của Thái Thanh Thánh Nhân lão gia chúng ta, càng là tấm gương vi huynh vẫn luôn học tập, đuổi theo." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nghĩ đến, Đại Pháp Sư cũng sẽ không vì chút chuyện nhỏ này liền nổi giận, chuyện này vượt qua mấy tháng, tự sẽ vô sự."

Linh Nga vừa muốn trả lời, lại nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng cười khẽ.

Trong không khí tạo nên làn sóng nhẹ nhàng, một đạo thân ảnh không tính vĩ ngạn cất bước mà ra.

"Ngươi cái tên này, gần đây linh giác càng ngày càng nhạy cảm, từ khi nào đã biết ta ở chỗ này? Nói ba hoa xích đế như vậy, ta cũng đều suýt nữa tin là thật."

Đây chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư trong truyền thuyết?

Linh Nga dùng tiên thức hướng về phía trước dò xét, lại không có vật gì, phảng phất như đạo thân ảnh này cũng không tồn tại...

Vẻn vẹn chỉ là "chỗ kỳ lạ" này, liền xa xa không phải là chưởng môn nhà mình có thể so sánh!

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Đừng có sững sờ, tới cúi người vái chào."

Linh Nga vội vàng hướng về trước, đi theo phía sau sư huynh, ra dáng vái chào.

Lý Trường Thọ lại nói: "Đại Pháp Sư, việc này quả nhiên kinh động đến ngài, đệ tử còn chưa kịp xử trí, còn xin Đại Pháp Sư thứ tội!"

Linh Nga nháy mắt mấy cái, đứng ở một bên không dám nói lời nào, vụng trộm quan sát.

Tính tình của sư huynh biến đổi rồi sao? Làm sao lại đột nhiên ôm đồm trách nhiệm.

Đây không giống như là phong cách của sư huynh.

Linh Nga lại nhìn vị Huyền Đô Đại Pháp Sư này, lại cảm thấy Đại Pháp Sư có một loại tự thành khí độ, nhìn lần đầu tiên cảm thấy thường thường không có gì lạ, trong đáy lòng lại không lưu được nửa phần vết tích.

Nếu như cẩn thận nhìn chằm chằm Huyền Đô Đại Pháp Sư vài lần, lại cảm thấy bộ dáng của y coi như công chính, tóm lại...

Trình độ đẹp trai là không bằng sư huynh nhà mình.

Đại Pháp Sư đi tới chỗ Lý Trường Thọ ngồi vừa rồi, ngồi với tư thế buông lỏng, tươi cười không màng danh lợi.

"Những lời đồn này bất quá chỉ là việc nhỏ mà thôi!" Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười nói: "Như gió mà qua, sao phải lọt vào tai? Lúc Thượng Cổ, còn có không ít sinh linh nói ta là dòng dõi của lão sư. Chúng sinh rất ngu dốt, sao phải tới tranh luận? Ta tự tiêu dao tự tại, thì sợ gì lời đàm tiếu?"

Lý Trường Thọ cười thán: "Vẫn là ngài rộng rãi!"

Linh Nga ở bên cạnh lại là rõ ràng một chút gì đó.

Còn tưởng rằng sư huynh chuyển tính, không nghĩ tới...là tính tình của vị cao nhân này đã bị sư huynh phân tích thấu triệt!

Đại Pháp Sư cười nói: "Linh Nga cũng đã đến cảnh giới Thiên Tiên, ngộ tính cũng không tệ."

Lý Trường Thọ nói: "Vẫn là may mắn mà có Đại Pháp Sư ngài đề điểm. Lúc sư muội bế quan phi thăng, Đại Pháp Sư đã từng ra tay giúp muội, còn không mau mau cám ơn Đại Pháp Sư."

"Vâng." Linh Nga mau chóng làm lễ: "Đệ tử đa tạ Đại Pháp Sư chỉ điểm."

"Tốt." Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu.

Lý Trường Thọ nói: "Linh Nga, muội nhanh đi làm mấy món thức nhắm sở trường, Đại Pháp Sư hiếm khi đến một chuyến, cũng để cho Đại Pháp Sư nếm thử tay nghề của muội."

"Vâng." Linh Nga đáp ứng một tiếng, cúi đầu bước nhanh rời đi.

Chương 523. Hạnh phúc

Đại Pháp Sư nhíu nhíu mày đối với Lý Trường Thọ, trong mắt mang theo vài phần ranh mãnh, cười nói: "Nhân duyên Tam Tinh Củng Nguyệt của ngươi, không bằng đều gọi qua nhìn một chút?"

Lý Trường Thọ cười khổ, nói: "Đại Pháp Sư, đệ tử một lòng tu hành..."

"Bên trong rừng hoa đào, sự tình Vân Tiêu sư muội, ta thế nhưng là đã nghe nói qua."

"Chuyện này…" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Sự tình về Vân Tiêu tiên tử, đệ tử cũng là muốn hỏi Đại Pháp Sư một câu, ngài đã làm gì?"

Đại Pháp Sư nói: "Chẳng qua là mời nàng dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu giúp ngươi độ kiếp, cho nàng một bức chân dung của ngươi, vẫn chưa làm nhiều chuyện khác."

"Vậy...như thế nào sẽ..." Trán của Lý Trường Thọ lập tức nhăn thành chữ "Xuyên".

"Ài, đừng có suy nghĩ nhiều." Đại Pháp Sư khoát khoát tay nói: "Loại sự tình nhân duyên này, Nguyệt Lão cũng đều nói là không rõ, ngươi làm việc trầm ổn, khuôn mặt anh tuấn, được Vân Tiêu sư muội thưởng thức chẳng lẽ không phải hợp tình lý? Từ xưa đến bây giờ tuấn tài tuy nhiều, nhưng ổn trọng giống như ngươi, thật sự không nhiều. Có lẽ Vân Tiêu sư muội, chính là bị điểm ấy của ngươi hấp dẫn. Thêm chút sức, cố gắng một chút, ta sẽ dốc toàn lực giúp ngươi trên chuyện này, tranh thủ đến ngày ngươi trở thành đại thần thông giả, Nhân Giáo chúng ta có thể nhiều hơn hai vị đại thần thông giả!"

Lý Trường Thọ: "…"

Chuyển chủ đề, chuyển chủ đề, tiếp tục nói nữa, nói không chừng Đại Pháp Sư có thể lôi Lão Quân ra!

Lý Trường Thọ hỏi: "Đại Pháp Sư thế nhưng là bị Tây Hải kinh động đến?"

"Không sai!" Huyền Đô Đại Pháp Sư hơi nhíu mày, ra hiệu cho Lý Trường Thọ ngồi xuống, nói: "Bây giờ Long Tộc vừa quy Thiên Đình, nếu như Long Tộc bị thương nặng, Thiên Đình tất nhiên là sẽ vì thế mà bị liên luỵ, không thể không đề phòng. Ngươi đã chuẩn bị như thế nào?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Trước đây chỉ có sáu ~ bảy thành nắm chắc, Đại Pháp Sư ngài đích thân đến, nắm chắc đã đến chín thành."

"Ồ?" Đại Pháp Sư cười nói: "Nói rõ chi tiết."

"Lúc này Long Cung Tây Hải nhìn như là trung tâm vòng xoáy, kỳ thật không phải!" Lý Trường Thọ nói: "Long Cung Tây Hải bị thẩm thấu quá mức nghiêm trọng, vị trí Hải Nhãn Tây Hải, đã hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của Tây Phương Giáo. Căn cứ vào quan sát của đệ tử trong khoảng thời gian này, Tây Phương Giáo cố ý dùng Hải Nhãn bức bách, đập Long Cung một đòn trúc, muốn đặt Long Tộc Tây Hải vào dưới trướng Linh Sơn."

Đại Pháp Sư chậm rãi gật đầu, lại nói: "Theo lý thuyết, Thiên Đình cùng với phương tây đánh cờ, có thể được bảy ~ tám phần mười Long Tộc đã coi như viên mãn. Nhưng nếu bỏ mặc không quan tâm, lại khác biệt gì so với phương tây?"

"Đại Pháp Sư dạy phải." Lý Trường Thọ cười nói: "Cho nên, từ trên đại nghĩa mà nói, Long Tộc lúc này đã là phụ thuộc Thiên Đình. Trước đây đệ tử đã bẩm báo với Ngọc Đế bệ hạ, ý của bệ hạ, là điều động lực lượng Thiên Đình, muốn bảo vệ nguyên khí Long Tộc không tổn hại, dùng chuyện này để biểu lộ ra ân tình của Thiên Đình. Hơn nữa, Long Vương Đông Hải, Nam Hải, Bắc Hải cũng đã liên lạc, Long Tộc cũng sẽ toàn lực ứng phó, ứng đối với phương tây. Nửa tháng trước, cũng có người Tây Phương Giáo từng tới miếu Hải Thần của đệ tử."

"Ồ? Bọn họ nói cái gì?"

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, nhỏ giọng thầm thì: "Gương mặt của phương tây lúc này đã là vô lại, ỷ vào một giáo Nhị Thánh, trực tiếp nói đối với đệ tử, bọn họ mưu đồ Long Tộc lâu như vậy, cũng không thể mất cả chì lẫn chài. Còn nói cái gì, lần này nhường một bước, sau này dễ gặp nhau."

"Ha ha ha ha!" Đại Pháp Sư lập tức vỗ tay cười to: "Bọn người kia, làm việc vẫn còn như lúc Thượng Cổ, không có một chút tiến bộ nào. Lần này ta tới chính là trợ giúp Long Tộc sống qua kiếp nạn này, Nhân Giáo chúng ta dốc hết sức đỡ long lên trời, vào giờ phút này tự nhiên không thể ngồi xem mặc kệ. Trường Thọ, có cần ta cũng đi đến Hải Nhãn Tây Hải?"

"Đại Pháp Sư ngài lại kiểm tra đệ tử." Lý Trường Thọ châm chước ngôn ngữ, nói: "Phương tây có khả năng sẽ chỉ đông đánh tây, cố tình bày nghi trận. Đệ tử đã đề nghị Long Cung Tứ Hải co binh lực vào, các nơi đều không thể phớt lờ, lại căn cứ vào tình hình lúc này mà nói, vấn đề có khả năng xảy ra nhất, ngược lại là Bắc Hải. Nói thẳng một chút, nếu như Hải Nhãn Tây Hải xảy ra chuyện, người đi lấp Hải Nhãn tất nhiên là chúng long Tây Hải, há sẽ không hao tổn thực lực của bản thân bọn hắn?"

Đại Pháp Sư không khỏi híp mắt cười khẽ: "Không sai, xác thực phải có suy tính như vậy, Trường Thọ ngươi đã làm loại bố trí nào?"

"Đệ tử vẫn chưa làm quá nhiều, cũng chỉ là nói ra một chút xíu đề nghị cho Long Tộc." Lý Trường Thọ cười nói: "Long Tộc đến từ Viễn Cổ, cũng không phải là kẻ vớ vẩn, kỳ thật không cần đệ tử đi khoa tay múa chân."

Đại Pháp Sư nhẹ nhàng khẽ khịt mũi, hai mắt không khỏi tỏa sáng: "Trù nghệ của sư muội ngươi cũng không tệ, mạnh hơn nhiều so với bản lĩnh nướng cá của ngươi."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, đương nhiên sẽ không nói loại lời "do ta dạy" này.

Người khoe khoang, tất bị ép.

Hắn lại nói: "Sự tình Long Tộc, sau đó đệ tử sẽ bẩm báo kỹ càng cho ngài, nói xong sự tình Long Tộc, đệ tử còn có hai việc nhỏ khác muốn xin ngài ra tay."

"Ha ha ha, một chút đề nghị của ngươi, không phải là phải nói ba ngày ba đêm?"

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, nghiêm mặt nói: "Nửa ngày là đủ."

Đại Pháp Sư: "..."

【 Thật sự chỉ là "một" chút đề nghị. 】

...

Thái độ của Đại Pháp Sư đối với lời đồn như vậy chẳng qua là cười trừ, làm cho trong lòng Lý Trường Thọ, lại nhiều hơn mấy phần kính nể đối với Đại Pháp Sư.

Chỉ có thể nói, người nam nhân này không hổ danh xưng Đại sư huynh Đạo Môn!

Nhân vật giống như vậy, lòng dạ tâm tính sớm đã không thể dùng suy nghĩ của thường nhân để suy đoán, nếu như có người tung tin đồn nhảm về Lý Trường Thọ hắn như vậy, hắn tất nhiên sẽ...

Có một chút tức giận.

Trên Tiểu Quỳnh Phong ngày hôm nay có khách quý đến, Lý Trường Thọ cũng không dám tùy tiện gọi sư phụ, sư thúc tới bái kiến.

Linh Nga làm mấy món thức nhắm sở trường, Lý Trường Thọ lấy ra rượu ngon chính mình sản xuất, Đại Pháp Sư hỏi sự tình Long Tộc, cũng coi như tìm xong chủ đề.

Đại Tiểu Pháp Sư đối ẩm, chính là một bữa tiệc vui vẻ.

Linh Nga ở một bên rót rượu thêm đồ ăn, lời nói không lọt vào tai, trong lòng cách bên ngoài.

Trong đáy lòng Linh Nga đang có một chút vui vẻ.

Nàng có thể cảm giác được rõ ràng, độ kiếp và phi thăng của chính mình qua đi, thái độ của sư huynh có chuyển biến rõ ràng đối với nàng.

Tối thiểu nhất, sư huynh không còn coi nàng là trẻ con chưa có lớn lên. Ngày hôm nay chưởng môn, Đại Pháp Sư hiện thân, sư huynh cũng đều cố ý để cho nàng ở bên cạnh nghe...

Mặc dù cảm thấy sư huynh có thể là đang bồi dưỡng một chút, về sau có khả năng có càng nhiều pháp bảo người sống.

Nhưng nàng không quan tâm, trong đáy lòng tóm lại là hạnh phúc, bước chân càng trở nên thanh thoát.

Chương 524. Ấn ký không gian

Mà khi Linh Nga nghe được Lý Trường Thọ nói ra lời như thế này:

"Hai vị Thánh Nhân lão gia Tây Phương Giáo tuy nói rất không có khả năng trực tiếp ra tay, nhưng đệ tử không dám phỏng đoán năng lực của Thánh Nhân, cũng nhất định phải làm tốt phần suy tính này. Muốn để cho Tứ Hải trường an, Long Tộc yên ổn, lần này nhất định phải đánh đau phương tây, để bọn hắn cảm thấy những gì đoạt được khi doạ dẫm Long Tộc, hoàn toàn không tương xứng với tổn thất phải bỏ ra, sau này bọn hắn ra tay tự nhiên sẽ suy tính nhiều hơn một chút."

Thánh Nhân...

Tính cách phiền phức này của sư huynh, dùng ở bên trên chuyện bên ngoài tình yêu nam nữ, giống như cũng rất lợi hại.

Nửa ngày sau, vào lúc đêm tối.

Trước nhà tranh, Lý Trường Thọ đưa một khối ngọc phù cho Linh Nga.

"Sư muội, vi huynh đi theo Đại Pháp Sư ra ngoài một thời gian, tất cả sự vật trong núi muội nhớ rõ nhìn chằm chằm. Đây là ngọc phù khống chế đại trận chung quanh đan phòng, Đạo Nhân Giấy của ta liền ở ngay bên trong đan phòng, lần này liền do muội nhìn, ta liền không phân tâm ở bên trong sơn môn."

"Ừm! Sư huynh yên tâm!" Trong đôi mắt đẹp của Linh Nga mang theo vài phần sầu lo, tiếp nhận ngọc phù, lại nhỏ giọng nói: "Sư huynh ra ngoài còn xin hành sự cẩn thận, không được tuỳ tiện mạo hiểm, những thứ mà sư huynh dạy ta kia, bản thân cũng đừng quên."

"Ngươi còn giáo huấn ta." Lý Trường Thọ đưa tay, vốn là muốn cốc nàng đầu theo thói quen, nhưng lại miễn cưỡng ngừng lại ở trên đỉnh đầu nàng.

Mà thôi, đều đã là đại cô nương Thiên Tiên, vẫn đừng...

Linh Nga nhẹ nhàng nhón chân lên, chủ động hướng lên cọ cọ, trán nhẹ nhàng đụng vào lòng bàn tay của hắn.

"Ta sẽ ngoan."

"Ừm." Lý Trường Thọ cười cười, nhẹ nhàng đánh xuống cái trán của nàng, quay người đi về phía vị Đại Pháp Sư đang nhìn lên bầu trời dưới tán cây liễu.

Sau đó, áo bào của Đại Pháp Sư khẽ tung bay, ở trong mắt của Linh Nga, bóng lưng của sư huynh dần dần mơ hồ, tiêu tán theo gió.

...

Bắc Hải, trên băng trắng vô tận.

Đại Pháp Sư cưỡi mây mang theo Lý Trường Thọ bay qua mảnh băng nguyên này, giấu giếm một đạo ấn ký không gian ở Hải Nhãn Bắc Hải.

Như thế có thể đảm bảo rằng cho dù nơi này bị phong tỏa, Đại Pháp Sư vẫn như cũ có thể mượn nhờ Thái Cực Đồ, kịp thời chạy tới.

"Trường Thọ, ngươi không phải là có hai chuyện cần ta ra tay sao? Cụ thể là chuyện gì?"

"Đệ tử muốn dọn Phủ Thủy Thần đi đến phụ cận Động Suất

Cung, sau đó dọn Tiểu Quỳnh Phong vào bên trong Phủ Thủy Thần." Lý Trường Thọ có một chút chột dạ cười cười: "Lần này làm phiền ngài ra tay, một là mời Lão Quân đồng ý việc này, hai là giúp đệ tử xây một tòa Không Gian Giới Tử Đại Trận, hóa Tiểu Quỳnh Phong thành bộ dáng giả sơn."

Đại Pháp Sư nghe vậy cười nói: "Đây là chuyện tốt, yên tâm làm là được, Lão Quân làm sao sẽ đuổi ngươi? Về phần Giới Tử Đại Trận, sau đó ta sẽ làm cho ngươi một phần trận đồ, ngươi hãy tự mình động thủ tìm tòi, cũng coi như khảo giáo trận pháp chi đạo của ngươi."

Lý Trường Thọ không khỏi đại hỉ, vội vàng vái chào: "Đa tạ Đại Pháp Sư!"

"Được rồi, mặc dù bây giờ để ngươi gọi ta là sư huynh hơi sớm, nhưng cũng không cần giữ lễ tiết như vậy." Đại Pháp Sư chắp tay cười nói: "Chờ tu vi của ngươi tiến thêm một bước, ta liền có thể an tâm, trở về Huyền Đô tự tại tu hành."

Lý Trường Thọ thuận thế hỏi: "Đại Pháp Sư, như vậy Huyền Đô cụ thể ở nơi nào? Đệ tử đã tra xét không ít cổ tịch, ghi chép ở phương diện này lại là ít càng thêm ít."

"Huyền Đô sao?" Trong mắt của Đại Pháp Sư toát ra một chút hoài niệm: "Huyền Đô Thành khởi công xây dựng tại Viễn Cổ, trôi nổi ở Hỗn Độn Hải, sau này bởi vì Đạo Tổ lão gia giảng đạo tại Tử Tiêu Cung mà hưng thịnh. Chẳng qua là về sau, đại kiếp Vu Yêu buông xuống, cao thủ tử thương không đếm được, người biết chỗ Huyền Đô Thành cũng liền càng ngày càng ít, đến lúc sau không có người hỏi thăm, liền không hạ xuống như vậy. Năm đó ta vừa bước vào cảnh giới Kim Tiên, lão sư liền ném ta vào trong Huyền Đô Thành, để ta luận bàn với ba trăm cao thủ, tu hành thần thông đấu pháp. Khi đó, ta đã bị những cao nhân nhân đó đánh đập không ít."

Lý Trường Thọ cười nói: "Không trải qua mưa gió, làm sao có thể thấy cầu vồng."

Đại Pháp Sư nhíu mày: "Về sau ta lại đánh gấp bội trở về, ha ha ha ha ha!"

Lý Trường Thọ: "…"

Vừa định nhẹ nhàng phàn nàn Đại Pháp Sư vài câu, Đại Pháp Sư đã mang theo hắn na di, đi tới chỗ Hải Nhãn Tây Hải, chôn xuống ấn ký không gian ở chỗ này.

Cái gọi là ấn ký không gian, kỳ thật chính là một tia uy năng Thái Cực Đồ.

Căn cứ vào lý giải lúc này của Lý Trường Thọ, bên trong ba kiện khai thiên chí bảo, uy năng của Thái Cực Đồ tập trung ở "Không gian".

Uy năng của Bàn Cổ Phiên tập trung ở "Sắc bén".

Mà Đông Hoàng Chung sau đó đổi tên là Hỗn Độn Chung, chủ yếu tập trung ở bên trên "Năm tháng"...

Cho nên ở bên trong ba kiện, Thái Cực Đồ phòng ngự thứ nhất, Bàn Cổ Phiên sát phạt mạnh nhất, Hỗn Độn chung thần bí khó lường nhất.

Đại Pháp Sư chôn xuống một tia uy năng Thái Cực Đồ tại từng chỗ Hải Nhãn Tứ Hải, liền mang theo Lý Trường Thọ đi vào bên trong đại miếu Hải Thần chờ trò hay bắt đầu.

Tình hình Tây Hải lúc này đã đến mức bùng nổ, cả Long tộc và phương Tây đều đang chờ xem ai sẽ ra tay trước, mỗi lần xuất thủ cũng chắc chắn sẽ là lôi đình vạn quân.

Những gì Lý Trường Thọ có thể làm khá là hạn chế, đó là...

Chuẩn bị một số quân đoàn Đạo Nhân Giấy, cùng với mấy bộ đại trận địa sát linh bạo.

Vừa trở về hậu đường đại miếu Hải Thần, Đại Pháp Sư còn chưa kịp nhập tọa, liền khẽ ồ lên một tiếng.

"Đại Pháp Sư, sao thế?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười không nói, bàn tay trái nâng lên một vệt hư ảnh Thái Cực Đồ, hư ảnh lại tán thành một đoàn mây mù, hiện ra hình ảnh như vậy:

Một vị tiên tử người mặc áo trắng đứng ở trên mây, đang tung bay ở trên không rừng hoa đào kia, cẩn thận bấm ngón tay suy tính.

Ở bên trong mây mù hiển hóa này, thân hình của nàng có một chút mơ hồ, tất nhiên là dùng thần thông tách rời ra dò xét.

Nhưng trong đáy lòng Lý Trường Thọ, lại nổi lên bộ dáng nàng mặc áo trắng đứng ngạo nghễ trong đám mây.

Đại Pháp Sư cười nói: "Nàng đang tìm chỗ ở của ngươi, nhìn có vẻ là suy tính không đến. Cần phải nhắc nhở nàng một tiếng."

"Đại Pháp Sư, chuyện này..." Lý Trường Thọ hơi suy tư, nói: "Mời nàng tới nơi đây đi."

"Thiện, sau đó đừng có gọi ta là Đại Pháp Sư, ở ngay trước mặt Vân Tiêu sư muội, ngươi gọi ta là sư huynh trước thời hạn cũng không sao." Đại Pháp Sư căn dặn một tiếng, ngón tay phải chỉ về phía mây mù.

Vị tiên tử nguyên bản đang bấm ngón tay suy tính không khỏi quay đầu nhìn về phía phương hướng tây nam, thân ảnh bị mây mù bao trùm, cấp tốc biến mất không còn tăm tích, xác nhận đang chạy đến nơi đây.

Đại Pháp Sư xoay tay phải lại, một toà tiểu tháp được khí tức huyền hoàng bao trùm xuất hiện ở trong lòng bàn tay, được y đẩy tới.

Chương 525. -

Huyền Hoàng bảo tháp nhẹ nhàng rung động, một tia linh niệm truyền vào trong đáy lòng Lý Trường Thọ, hóa thành một hồi...

Tiếng cười có một chút phóng đãng.

"Tiểu gia hỏa, đã lâu không gặp, lần này Tháp đại gia bảo kê ngươi, tiếp tục đánh nổ những ngưu quỷ xà thần kia đi!"

Lý Trường Thọ vái chào, mặc cho Huyền Hoàng Tháp chui vào ngực, che lại nguyên thần đạo thể của chính mình.

Cảm giác an toàn tối thượng này đã trở lại!

Đại Pháp Sư lại đột nhiên nói: "Tại sao lúc này lại náo nhiệt như vậy, lại còn có người chạy đến nơi đây."

Trong lúc nói chuyện, đoàn mây mù kia lại xuất hiện, hình ảnh hiển hóa ra lần này, lại hết sức rõ ràng: Dưới những vì sao, bên trên Nam Hải, hai đạo thân ảnh khôi ngô đang đạp sóng lao vùn vụt, chi tiết một người đội mũ đội đầu da ngựa, chải lông bờm mềm bằng lược đá, được Thái Cực Đồ thể hiện ra một cách hoàn mỹ.

Thậm chí, tiếng nói của bọn họ cũng truyền ra...

"Ngưu, nếu như chúng ta đi đến chúc mừng Đại Pháp Sư, vì sao lại muốn đi đến miếu Hải Thần? Hí...Í...!"

"Đại Pháp Sư là chúng ta muốn gặp liền có thể gặp sao? Chỉ có thể đi tìm Hải Thần, phi, tìm Thuỷ Thần! Lại nói, không tìm một cái lý do, làm sao có thể đi tìm Thuỷ Thần cầu gia vị? Bò...Ò... ! Ài, Mã ngươi nói xem, Long Tộc cũng đều bị Thuỷ Thần mang lên Thiên Đình, Địa Phủ chúng ta lúc nào có thể được Thiên Đình coi trọng?"

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng không cần lúc nào, hiện tại đã cảm thấy toàn bộ Địa Phủ sáng và đẹp.

Lý Trường Thọ cúi đầu và nhìn lướt qua hình ảnh của chính mình, rung người hóa thành bộ dáng "Thuỷ Thần Trường Canh".

Xuyên thấu qua mây mù trong lòng bàn tay của Đại Pháp Sư, nghe được lời nói thầm của Ngưu Đầu Mã Diện, biết được giác ngộ của Vu Tộc Địa Phủ cao như thế, còn muốn trực tiếp đến nhờ cậy Thiên Đình...

Lý Trường Thọ không khỏi rơi vào một tầng lo lắng khác.

Chuyện này, cũng không khỏi quá chủ động một chút.

Địa Phủ đúng như là Ngưu Đầu Mã Diện nói tới, không những không kháng cự đối với Thiên Đình, còn muốn sớm ngày gia nhập vào hệ thống liên minh Thiên Đình, như vậy vị Thuỷ Thần hắn này, liền từ người tính kế, biến thành pháp bảo người bị Địa Phủ "mua được".

Tính chất của việc này liền phát sinh biến hóa căn bản, cũng rất dễ dàng làm cho Ngọc Đế sinh ra lòng nghi hoặc.

Ngọc Đế bệ hạ cũng không phải là tính tình tiêu sái không bị trói buộc giống như Đại Pháp Sư...

Còn nữa, nếu như chính mình ở trên chuyện Địa Phủ này, hoàn toàn không có bỏ ra mấy phần khí lực, Thiên Đạo lão gia làm sao lại hạ xuống đại công đức cho hắn?

Lúc này công đức chỉ vừa đủ ngưng tụ thành non nửa kim thân, cũng không thể thật sự làm " kim thân tàn tật ", lúc đấu pháp chỉ bảo vệ bộ vị mấu chốt?

Tất nhiên đây cũng chỉ là lời nói vui đùa, Thiên Đạo cũng không cho phép Công Đức Kim Thân như vậy tồn tại, Công Đức Kim Thân cũng có ý nghĩa công đức viên mãn.

Tóm lại, hết thảy tiên thần Thiên Đình đều không lấy Công Đức Kim Thân làm mục đích, đều là do Lý Trường Thọ hắn đùa nghịch lưu manh!

Ừm, kịch bản «Long Tộc Nhập Thiên», rõ ràng là không thích hợp với Địa Phủ, cần đào móc điểm mâu thuẫn một lần nữa.

Hắn phải cố gắng vượt qua hết thảy khó khăn, trợ giúp Địa Phủ nhập vào hệ thống Thiên Đình, trợ giúp Thiên Đình thành lập nền tảng quản lý đối với Tam Giới.

Nếu như không có khó khăn, vậy thì chế tạo khó khăn, cũng phải vượt khó tiến lên!

Vào lúc đang nghĩ ngợi nên thao tác sự tình Địa Phủ như thế nào, một hương thơm nhàn nhạt chui vào chóp mũi, Lý Trường Thọ vô thức ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa nội đường...

Hoa mai chưa giải ngữ, tiên nhân liền đã tới.

Chỉ là một chiếc váy dài màu trắng kiểu bình thường, ở trên người nàng sao lại vừa vặn như vậy, đường cong không lộ ba phần, tiên vận cũng đã tràn đầy, làm cho người ta thầm than trong lòng: "Đây không phải là người trong mộng?"

Vân Tiêu đã đến.

Lý Trường Thọ tiến về phía trước mỉm cười vái chào, Vân Tiêu cũng có một chút ăn ý hạ thấp người hành lễ.

Sau đó hai người nhìn nhau, khuôn mặt thần tiên vốn lạnh lùng của Vân Tiêu cũng trở nên sống động hơn, như một bông hoa mai trên đầu cành.

Lý Trường Thọ chủ động mở miệng, nói một tiếng: "Tiên tử có khoẻ hay không." —— Nơi đây đã không phải rừng hoa đào, lại có Đại Pháp Sư ở bên cạnh, không thể lại gọi thẳng tục danh.

Vân Tiêu cũng nói: "Đạo hữu gần đây có an ổn?"

"Xa gần không có đại sự, chẳng qua là tu hành nhiều bôn ba." Lý Trường Thọ ấm giọng nói xong, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: "Năm trăm năm này vội vàng mà qua, quả nhiên là không nhận ra năm tháng biến hóa."

Chưa từng nghĩ đến Lý Trường Thọ vậy mà lại chủ động trêu chọc việc này, Vân Tiêu hé miệng cười ra tiếng, lần này lại là thật sự làm tan rã thanh lãnh tịch mịch.

Đại Pháp Sư ở bên cạnh thấy thế, chỉ có thể âm thầm giơ ngón tay cái ở phía sau.

Tháp đại gia che chở Lý Trường Thọ rùng mình mấy lần, nói thầm một hồi ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ: "Mặt mũi, chú ý mặt mũi đi Tiểu Trường Thọ! Ngươi sao có thể nhìn thấy một nữ tử liền đi không được? Đây là nhân quả, nhân quả! Ôi chao? Làm sao lại có khí tức của Kim Đấu muội muội...Ồ? Đây là Vân Tiêu tiên tử? Ờ —— Lợi hại lắm Trường Thọ, Vân Tiêu tiên tử cũng dám trêu chọc! Mau, mau đưa Kim Đấu muội muội vào đại gia đình Nhân Giáo chúng ta!"

—— linh bảo chỉ có thể truyền lại linh niệm, câu nói cụ thể là do Lý Trường Thọ lý giải, cho nên Tháp đại gia có nhiều một ít "Lãng ngôn lãng ngữ".

Lý Trường Thọ không quan tâm đến Tháp đại gia, sau khi Vân

Tiêu tiên tử cười xong, sắc mặt lại cố ý nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói khẽ: "Vậy ta đây liền trở về, ngươi và ta coi như chưa gặp, lại đợi 482 năm nữa lại gặp?"

Lý Trường Thọ vội vàng dùng tay làm dấu mời: "Tới cũng đều đã tới, mời tiên tử vào bên trong, vừa vặn Huyền Đô Đại...sư huynh cũng ở đây."

"Ừm." Vân Tiêu đáp ứng, sau đó liền cất bước tiến về phía trước, hành lễ chào hỏi cùng với Đại Pháp Sư.

Vân Tiêu nói một câu: "Huyền Đô sư huynh."

Huyền Đô cười đáp lời: "Vân Tiêu sư muội."

Sau đó Vân Tiêu liền không nói thêm, trực tiếp nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Vân Tiêu nói: "Lần này ta ra ngoài, cũng là bởi vì sự tình của Huyền Đô sư huynh. Dường như có người ở Ngũ Bộ Châu dùng ác ngữ hãm hại Huyền Đô sư huynh, hơn nữa đầu mâu của việc này lại âm thầm chỉ về phía ngươi. Ta lo lắng ngươi bị tính kế, cho nên tới nhắc nhở một tiếng."

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ cười nói: "Lời đồn mà thôi, có lẽ ở phía sau có người trợ giúp, nhưng Huyền Đô sư huynh không quan tâm, như vậy cũng không ảnh hưởng đến toàn cục."

"Như vậy thì tốt." Vân Tiêu tiên tử ôn nhu nói: "Thấy ngươi vô sự, ta đây liền trở về trên đảo tu hành."

Huyền Đô Đại Pháp Sư ở bên cạnh đột nhiên mở miệng:

"Sư muội cần gì phải gấp gáp trở về? Đã đến rồi, tiếp theo còn có một trận trò hay, tốt hơn hết là nên cùng nhau xem."

Lý Trường Thọ lại nói: "Huyền Đô sư huynh, tiên tử không nên liên lụy vào trong đó."

Chương 526. Cao thủ

"Yên tâm!" Đại Pháp Sư cười nói: "Chẳng qua chỉ là để Vân Tiêu sư muội ở bên cạnh nhìn, đương nhiên sẽ không để cho nàng tùy tiện ra tay. Nói đi cũng phải nói lại, mỗi lần ta đi theo phía sau Trường Thọ ngươi, vẫn luôn muốn ra tay bảo vệ lúc ngươi chống đỡ không nổi, nhưng mỗi lần ngươi mạo hiểm đấu pháp cùng với cường địch, cũng không cho vi huynh nửa điểm cơ hội xuất thủ. Như thế nào, lần này không phải là sợ bị Vân Tiêu sư muội thấy ngươi đấu pháp, chê ngươi bản lĩnh không đủ? Ngươi cũng không khỏi quá coi thường Vân Tiêu sư muội!"

Lý Trường Thọ: "…"

Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ!

Đại Pháp Sư chẳng qua là nói hai câu, phép khích tướng, muốn bắt phải thả, khổ nhục kế luân phiên ra trận!

Trên chính sự làm sao không thấy ngài để ý như vậy! ?

Vân Tiêu tiên tử đã hỏi: "Ngươi muốn đấu pháp cùng với người khác?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Cũng không phải là đại địch gì đó, tiên tử không cần phải lo lắng..."

"Trường Thọ!" Huyền Đô Đại Pháp Sư nhíu mày quát nhẹ, trực tiếp răn dạy: "Ngươi bây giờ làm sao lại chân không chạm đất như thế? Tây Phương Giáo một giáo song thánh, tại sao đến miệng của ngươi lại ngay cả đại địch cũng không tính rồi? Đây cũng không giống như là tính tình ngày thường của ngươi."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ điên cuồng run rẩy, Tháp đại gia ở trong đáy lòng hắn phát ra tiếng cười "Ha ha ha ha" liên tiếp...

Đại Pháp Sư, đủ hung ác.

Vân Tiêu nhẹ nhàng nhíu mày, ôn nhu nói: "Nếu đạo hữu cảm thấy không vui khi ta ở bên cạnh nhìn, ta không nhìn là được. Chẳng qua là ta cảm thấy không an tâm, cho nên muốn dùng kính thuật đứng xa nhìn."

Lý Trường Thọ nói: "Tiên tử quả thực không cần lây dính nhân quả như vậy."

Vân Tiêu lại nói: "Ta đây chỉ nhìn không ra tay, cũng không tính dính nhân quả, đến lúc đó nếu như thật sự có phiền phức, ta cũng kịp thời đi đến Động Suất Cung đưa tin."

"Vậy thì tốt!" Lý Trường Thọ thoải mái cười một tiếng, vẫn chưa cự tuyệt quá nhiều, ấm giọng nói: "Tới bên này ngồi trước đi. Còn có hai vị hảo hữu Địa Phủ âm ty sẽ lập tức tới ngay, bây giờ ta sẽ đi đuổi bọn họ."

Đại Pháp Sư lập tức cười đến híp cả mắt.

Vân Tiêu tiên tử vẫn chưa suy nghĩ nhiều, lẳng lặng nhập tọa ở trên ghế, thân hình bị mây mù bao trùm.

Đúng vào lúc này, bên ngoài đã truyền đến tiếng hô hoán vang dội của Ngưu Đầu: "Chúc mừng Thuỷ Thần! Chúc mừng Thuỷ Thần! Nhân Giáo Đại Pháp Sư sinh được thiên kim! Thật sự là lợi hại! Bò... Ò... ~"

"Hì hì!" Trong đoàn mây mù kia truyền đến tiếng cười khẽ, Lý Trường Thọ cũng là cười đến híp cả mắt.

Khóe miệng của Đại Pháp Sư có một chút run rẩy, nhưng cũng không nhiều lời.

Lý Trường Thọ vội vàng hô đối với bên ngoài: "Hai vị chớ nói như vậy, đây là lời đồn!"

"Lời đồn?" Vừa dừng ở trước cửa, Ngưu Đầu cùng với Mã Diện đang chuẩn bị giơ cao câu đối chúc mừng, động tác cũng dừng lại.

Bọn họ lúc này mới nhìn thấy thân ảnh của Đại Pháp Sư, đồng thời run run mấy lần...

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Lời đồn đại như vậy lại còn truyền tới Địa Phủ, hai vị là nghe được từ đâu?"

"Chuyện này." Ngưu Đầu gãi gãi đầu: "Có đôi khi các huynh đệ khó chịu, cũng sẽ cản đường những Luyện Khí Sĩ đi đến Phong Đô thành làm việc kia hỏi một chút, gần đây Hồng Hoang có chuyện gì mới lạ."

"Hí...Í...!" Đầu vai của Mã Diện đụng vào Ngưu Đầu một chút, hai vị Chiến Vu này vội vàng tiến về phía trước, ở bên trong nội đường, ôm quyền hành lễ đối với Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu, vẫn không mở miệng.

Lý Trường Thọ cười cười, lấy ra một túi bảo nang trong tay áo, nói: "Tuy nói là lời đồn, nhưng hai vị cũng có lòng. Theo quy củ cũ, đều ở bên trong."

Ngưu Đầu hô hào ngoài miệng: "Như vậy sao được, chúng ta cũng không thể lấy không chỗ tốt của Thuỷ Thần ngài!"

Nhưng hai tay đã thu bảo nang vào.

Mã Diện ở bên cạnh liếc mắt, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ mà nhìn một màn trước mắt này.

Đúng vào lúc này, Đại Pháp Sư cúi đầu bấm ngón tay suy tính, hơi nhíu mày.

Tiên thức của Lý Trường Thọ bắt được điểm ấy, liền trực tiếp nói: "Hai vị đạo hữu, ta còn có việc quan trọng..."

"Có chuyện quan trọng gì?" Ngưu Đầu dường như không có thu được tín hiệu tiễn khách Lý Trường Thọ phát ra ngoài, hỏi ngược lại một câu: "Không biết là có chuyện gì mà huynh đệ chúng ta có thể giúp một tay không? Sự tình tính toán thôi diễn thì khỏi nói, nguyên thần của chúng ta chẳng ra sao cả, nhưng đánh nhau giết địch đập muộn côn, đây chính là sở trường của Vu Tộc chúng ta!"

"Không sai." Mã Diện ở bên cạnh nghênh hợp một tiếng, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Lý Trường Thọ.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút.

Lúc này Ngưu Đầu Mã Diện nhiệt tình như thế, tất nhiên là bởi vì kết quả hai người thương lượng trên đường—— cố gắng làm cho Thuỷ Thần hắn vui lòng, tranh thủ làm cho Địa Phủ cũng tiến vào Thiên Đình.

Bất kể những thứ khác, nếu như ở bên trên sự tình Long Tộc, có cao thủ Địa Phủ hiện thân tương trợ, đối với Địa Phủ mà nói, xác thực là một chuyện tốt.

Chính mình sau đó vô luận tính kế【Địa Phủ quy thuận】như thế nào, đây cũng đều là bước đầu tiên đi ổn.

Thế là, Lý Trường Thọ nói: "Đạo hữu có biết Long Tộc Tứ Hải đã quy thuận Thiên Đình?"

"Ta đã biết!" Ngưu Đầu cười nói: "Thuỷ Thần đại nhân ngài một tay mưu tính, giúp đỡ long lên trời, Địa Phủ chúng ta đã truyền việc này khắp nơi. Đại Vu Tế đời này của chúng ta cũng chưa từng khen ai, chỉ khen Thuỷ Thần ngươi ba bốn câu! Nói ngươi quỷ kế đa đoan, lòng dạ âm trầm, Long Tộc có nhiều lão long tinh như vậy cũng đều không phải là đối thủ của ngươi!"

"Cút!" Một cái móng ngựa bay tới từ bên cạnh, dùng một chân đạp bay Ngưu Đầu.

Mã Diện nổi giận mắng: "Đại Vu Tế nói là Thuỷ Thần đại nhân túc trí đa mưu, trước khi động thủ đã sớm tính trước! Bá chủ Viễn Cổ như Long Tộc, cũng đều bị Thuỷ Thần an bài thỏa đáng!"

Ngưu Đầu trừng mắt trâu nói: "Đây không phải là cùng một ý tứ sao?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Hai vị, hai vị chớ ầm ĩ, đợi ta hỏi Huyền Đô sư huynh, xem có thể mang hai vị cùng nhau đồng hành hay không."

Hắn vừa dứt lời, Đại Pháp Sư đã đứng dậy nói: "Ngươi làm chủ là được, Long Cung Tây Hải xuất hiện đại đạo dao động, hẳn là có cao thủ đấu pháp, Trường Canh sư đệ, chúng ta đi qua nhìn một chút?"

Lý Trường Thọ nghe vậy suy nghĩ một chút, liền lập tức gật đầu.

"Phương tây đã bắt đầu làm khó dễ đối với Long Vương Tây Hải, tình hình chỉ sợ là rất phiền phức không thể lạc quan, còn xin sư huynh ra tay."

"Được." Tay áo của Huyền Đô Đại Pháp Sư phất phới, một đoàn thủy hỏa bay ra từ trong tay áo, ngưng tụ thành thủy hỏa Thái Cực Đồ cao cỡ một người.

Đại Pháp Sư tiến vào bên trong Thái Cực Đồ đầu tiên, Vân Tiêu tiên tử cũng đi ra từ trong mây mù, đứng ở một bên chờ Lý Trường Thọ đi qua, cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau đi vào.

Ngưu Đầu Mã Diện liếc nhìn nhau, trong đáy mắt tràn đầy chấn kinh.

Bọn họ mặc dù không biết Vân Tiêu tiên tử, càng không có cách nào nhìn thấy dung mạo của Vân Tiêu, nhưng trực giác của Chiến Vu phản hồi tin tức cho bọn họ, lại vô cùng chuẩn xác.

Tiên tử này là cao thủ.

Chỉ sợ là so với Nhân Giáo Đại Pháp Sư cũng chỉ là đại cao thủ yếu hơn một chút!

Chương 527. -

Hai đại cao thủ Đạo Môn cùng nhau xuất động, đây là muốn đi đến Linh Sơn tuyên truyền giảng giải tinh nghĩa Đạo Môn?

Ngưu Đầu Mã Diện đều có một chút kiêng kị, nhưng lời nói vừa rồi cũng đều đã nói ra ngoài, vào giờ phút này cũng chỉ có thể cúi đầu tiến về phía trước, đi theo phía sau Lý Trường Thọ, nghĩ đến lúc nếu thực sự không được, liền sử dụng bí thuật mà Vu Tộc bọn hắn không truyền ra ngoài.

【 Đầu Sáo Độn 】: Ở bên trong loạn chiến chỉ cần lấy mũ trùm đầu xuống, tìm thi thể bên cạnh nằm xuống, lập tức thi triển thành công.

Nhưng mà, làm cho Ngưu Đầu Mã Diện nhẹ nhàng thở ra chính là, hai huynh đệ bọn hắn bước qua thủy hỏa Thái Cực Đồ, vẫn chưa xuất hiện tại Linh Sơn ánh vàng vờn quanh, mà là bị nước biển lạnh lẽo bao trùm...

Vu Tộc mặc dù không am hiểu pháp thuật trong nước, nhưng cũng sẽ không bị nước dìm chết.

Bọn hắn thậm chí vào lúc tại Thượng Cổ, làm ra bí pháp, khiến cho Vu Tộc có thể trầm xuống đáy biển, tự do lao vùn vụt, cũng chỉ là lực cản cùng với áp lực hơi lớn một chút, lực bàn chân lớn chạm đất hơi yếu hơn một chút.

Mà tại thời kỳ Thượng Cổ, điều duy nhất trở ngại Vu Tộc đi săn ở trong nước biển...

Chẳng qua là xương cá mà thôi.

Lý Trường Thọ ra hiệu ở phía trước, Ngưu Đầu Mã Diện lập tức dừng thân ảnh, thành thành thật thật đứng ở phía sau Lý Trường Thọ.

Một vệt đạo vận thản nhiên, bao trùm lấy ba đạo thân ảnh bọn hắn, để bọn hắn hoà vào trong nước biển, triệt để ẩn tàng thân hình.

Đại Pháp Sư cùng với Vân Tiêu tiên tử đã mất tung ảnh, nhưng Lý Trường Thọ có thể cảm giác được, bọn họ một trái một phải, đang âm thầm bảo vệ chính mình.

Đãi ngộ này...

Không có người nào đơn giản.

Lúc này, bọn hắn là đã ở phụ cận Long Cung Tây Hải.

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua phương viên ba vạn dặm, có thể nhìn thấy một số lớn Tiên Giao Binh đang di chuyển tại các nơi. Những binh mã này ẩn ẩn bao vây Long Cung Tây Hải, nhưng từng người lại hướng mũi đao ra phía ngoài.

Vào giờ phút này Long Cung Tây Hải bị tầng tầng trận pháp bao trùm, tiểu tháp ở trong nguyên thần của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng chấn động, tiên thức của Lý Trường Thọ lập tức thông suốt, thấy được tình hình phát sinh bên trong Long Cung.

Đám khốn kiếp này, quả nhiên đang làm khó dễ!

Lúc này, Long Vương Tây Hải, Long Mẫu, cùng với một nhóm thân tín sau cùng của Long Vương—— mười mấy vị cao thủ, hơn trăm Tiên Giao Binh, đang thủ vững ở trong chủ điện Long Cung Tây Hải.

Đại trận chủ điện tràn ngập nguy hiểm, các nơi bị thân ảnh thành đàn vây quanh.

Đại Thái tử Long Cung Tây Hải Ngao Sự, cùng với tất cả trưởng lão Long Cung Tây Hải, lấy lý do Long Vương Tây Hải thất đức, phát động bức thoái vị.

Lúc này lộ diện chẳng qua là chúng long Long Tộc, nhưng ở bên trong Long Cung Tây Hải, còn có mấy chục đạo bóng đen ẩn nấp, lực lượng nghiệp chướng có một chút nồng đậm...

Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng, tốt cho một đám Hồng Mông hung thú!

Lại nhìn tình hình trong chủ điện, trạng thái của Long Vương Tây Hải vào giờ phút này dường như có một chút không đúng, toàn thân khí tức của y nhìn như cường thịnh, nhưng lại có cảm giác ngoài mạnh trong yếu.

Lý Trường Thọ cấp tốc suy đoán ra, Long Vương Tây Hải đây là đã trúng một loại "đạo độc" nào đó, sự kiêng kị đối với Tây Phương Giáo lập tức sâu hơn một chút.

Kim Tiên độc đan mà chính mình vẫn luôn suy nghĩ, người phương tây đã sớm có, thậm chí còn có thể thương tổn được lão "Đại La" Viễn Cổ như Long Vương Tây Hải!

Lý Trường Thọ truyền âm nói đối với Ngưu Đầu Mã Diện: "Sau đó nếu như gặp nguy cấp, lập tức đi đến bên người ta."

Ngưu Đầu Mã Diện không khỏi nháy mắt mấy cái.

Vị Thủy Thần này...

Chúng ta nhìn có vẻ không được như vậy?

Không đợi Ngưu Đầu Mã Diện biện bạch, Lý Trường Thọ đã là dùng tiên lực mang theo hai người bọn hắn, độn về phía Long Cung Tây Hải.

Trên đoạn đường này, bọn hắn nghênh ngang bơi qua trước mặt những Tiên Giao Binh kia, lại không bại lộ nửa điểm tung tích.

Tới gần tầng tầng đại trận kia, phía trên đại trận lại sẽ xuất hiện ấn ký Thái Cực Đồ nhàn nhạt, để ba đạo thân ảnh bọn hắn tùy ý dung nhập vào trong đó, hoàn toàn thông suốt.

Thừa dịp quay người ngắn ngủi này, Lý Trường Thọ đã là hội tụ tin tức Đạo Nhân Giấy các phương truyền đến.

Long Cung Đông Hải, Tây Hải, Bắc Hải đã là có phản ứng, đều có cao thủ âm thầm chạy đến Tây Hải.

Long Cung ba biển, đã theo kế hoạch bọn hắn thương nghị trước đây, bắt đầu "vội vàng" trù bị đại quân, làm ra tư thế chuẩn bị gấp rút tiếp viện Tây Hải.

Trên thực tế, chủ lực các Long Cung đã là lẩn trốn đi, ở phía Tây Hải, chỉ cần một số cao thủ hợp lực đi cứu Long Vương và Long Mẫu Tây Hải.

Lúc này, Lý Trường Thọ đã là làm ra phán đoán, biết được rõ ràng chính mình phải làm cái gì.

Hai chữ, trì hoãn.

Trì hoãn đến khi cao thủ của ba Long Cung hiện thân, trì hoãn tới khi Thiên Đình tạo thế yểm hộ bên ngoài, cứu đi Long Vương và Long Mẫu Tây Hải, cùng với những "trung thần" nơi đây, coi như lấy được thắng lợi giai đoạn thứ nhất!

Có Huyền Hoàng Tháp hộ thể, Đại Pháp Sư ở bên cạnh, Lý Trường Thọ không ngại vấn đề an toàn. Nhưng Đại Pháp Sư không ra tay, hắn muốn chỉ bằng vào bản thân cứu người là quá mức gian nan—— Vân Tiêu tiên tử không nằm trong hàng ngũ suy nghĩ.

Phân tích rõ ràng thế cục, Lý Trường Thọ chế định mấy cái kế hoạch.

Muốn kéo dài thời gian dưới tình huống như thế, trước hết nhất phải làm, chính là hấp dẫn sự chú ý của đối phương, làm cho đối phương cảm thấy kiêng kị, mơ hồ, tốt nhất là có một chút cố kỵ.

Lý Trường Thọ nhanh chóng truyền âm căn dặn vài câu đối với Ngưu Đầu Mã Diện, phát hiện ra Ngưu Đầu Mã Diện có một chút không hiệu nghiệm, liền dứt khoát nói một câu: "Chuyện quá khẩn cấp, hãy làm việc theo như ta truyền âm!"

Ngưu Đầu Mã Diện lập tức nặng nề gật đầu!

Đầu có thể đứt, máu có thể chảy, không uổng phí đầu óc là được.

Lập tức, Lý Trường Thọ nhanh chóng chế định một kịch bản đơn giản, dựa vào uy năng Thái Cực Đồ, mang theo Ngưu Đầu Mã Diện lách qua từng bầy cao thủ, thuận lợi đi đến bên ngoài nội điện.

Một phương nổi lên bức thoái vị, tự nhiên cũng biết thời gian cấp bách...

Vị Thái tử Long Cung Tây Hải kia cũng là kẻ tàn nhẫn, lúc này ánh vàng quấn quanh toàn thân, khí tức cũng coi như kinh người, dường như đã cưỡng ép tăng lên không ít thực lực.

Chúng long hợp lực phá vỡ tầng đại trận chủ điện cuối cùng, Ngao Sự mang theo một số lớn cao thủ xông vào chủ điện, kiếm chỉ vào lão phụ thân trên bảo tọa.

"Phụ vương, ngài cũng nên nghỉ ngơi một chút!"

Long Vương Tây Hải rung động râu rồng, bên trong mắt rồng thon dài tràn đầy đau khổ, gầm nhẹ một tiếng, vừa muốn nói chuyện!

"Hí...Í...——" Một tiếng ngựa hí to rõ, quanh quẩn các nơi trong chủ điện, theo đó còn có một tiếng trâu gầm trầm thấp.

Một đám Long Tộc trong chủ điện nhíu mày, từng người hai bên đều có một chút mộng.

Đột nhiên, tạp âm xích sắt ma sát liên tiếp, bay tới bay lui trong chủ điện.

Chương 528. Đạo hữu nói sai rồi

Mấy trăm viên bảo châu chiếu sáng trong chủ điện bắt đầu không ngừng lấp lóe, trên vách tường hai bên, xuất hiện hai đạo thân ảnh khôi ngô!

Giống như là hai người khổng lồ, từng người xách theo xiềng xích, đi ra từ trong bóng tối.

"Là ai!" Có trưởng lão phản quân khẽ quát một tiếng: "Dám giả thần giả quỷ ở chỗ này!"

Đáp lại gã, chẳng qua là hai tiếng cười lạnh.

"Hí...Í... ~Chúng ta giả thần giả quỷ? Ngươi sai rồi, chúng ta chính là thần quỷ."

"Ha ha ha! Nếu các ngươi đã thành tâm thành ý hỏi, vậy ta sẽ từ bi nói cho các ngươi biết!"

Răng rắc! Một đạo sét đánh nổ vang, hai đạo bóng đen đột nhiên hiện thân trên đỉnh đại điện!

Hai thân ảnh từng người khoanh tay, huyết khí cuồn cuộn phồng lên toàn thân, từ cái cổ đến mắt cá chân, một vòng lại một vòng xiềng xích quấn quanh, chậm rãi rơi xuống ở phía trên.

Nếu chỉ là trực tiếp rơi xuống, chỉ sợ không đủ ba thước, liền sẽ bị loạn đao chém bay.

Cho nên, bọn hắn ở dưới sự truyền âm chỉ điểm của Lý Trường Thọ, lập tức bắt đầu lần lượt hô hào, mỗi người một câu, lại là vô cùng khí thế——

"Vì phòng ngừa trật tự âm dương bị nhiễu loạn!"

"Vì bảo vệ sự bình yên của đại đạo luân hồi!"

"Tiếp nhận chỉ dẫn của Đại Đức Hậu Thổ!"

"Ta, Ngưu Đầu!"

"Ta, Mã Diện!"

"Địa Phủ âm ty, Câu Hồn sứ giả, tham dự!"

Kiếp trước Lý Trường Thọ liền rõ ràng đạo lý như vậy——

【Đằng sau mỗi màn trình diễn đẹp mắt, đều có một lượng lớn nhân viên vất vả nỗ lực phía sau màn.】

Lúc Ngưu Đầu Mã Diện đẹp trai và có chút xấu hổ xuất hiện trên sân khấu với tư thế đặc biệt và lạnh lùng, Lý Trường Thọ cũng đang bận rộn ở phía sau màn.

Trước tiên dùng trận pháp cỡ nhỏ khuếch đại âm thanh, làm lạnh bầu không khí, không ngừng điều chỉnh vị trí của mình ở bên ngoài chủ điện, lại cầm hai sợi xiềng xích cọ qua cọ lại, làm ra một chút âm thanh...

Mà Đại Pháp Sư âm thầm ẩn thân mỉm cười nhìn một màn này, đã sớm không thấy kinh ngạc đối với chuyện này.

Biểu tình của Vân Tiêu tiên tử vào giờ phút này lại là có một chút vi diệu, trong đôi mắt đẹp lóng lánh quang mang, không chớp mắt nhìn chăm chú bóng lưng Lý Trường Thọ bơi qua bơi lại.

Phương thức xử lý sự tình như vậy của Lý Trường Thọ, cùng với phương pháp làm việc nàng quen thuộc【trò chuyện với nhau, nói bối cảnh của lẫn nhau, một lời không hợp, ném gạch đập nhau

】, hoàn toàn khác biệt.

Ừm...

Tràn đầy cảm giác trí tuệ.

Mà vì làm cho Đại Pháp Sư cùng với Vân Tiêu tiên tử có thể có một chút cảm giác tham dự, lúc này Lý Trường Thọ truyền âm đối với Ngưu Đầu cùng với Mã Diện, cũng chủ động chia sẻ cho hai người bọn hắn...

"Ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế, phải có khí thế, hiện tại các ngươi chính là đại biểu cho Vu Tộc. Vu Tộc, bá vương mặt đất Thượng Cổ, do huyết mạch đại thần Bàn Cổ ngưng tụ thành, danh tiếng làm sao có thể yếu trước Long Tộc? Điều chúng ta cần phải làm bây giờ là kéo dài thời gian, hù dọa bọn hắn là sự việc cần giải quyết đầu tiên, tưởng tượng những Long Tộc này là tượng gỗ..."

Ở bên trong âm thanh động viên như vậy, Ngưu Đầu Mã Diện ưỡn sống lưng càng thẳng hơn một chút, huyết khí toàn thân cũng càng trở nên nồng đậm.

Lại nhìn trong chủ điện Long Cung, hiện trường bức thoái vị cỡ lớn Tây Hải này, bởi vì Ngưu Đầu Mã Diện xuất hiện đột ngột, tiết tấu nổi lên của Ngao Sự hoàn toàn bị xáo trộn.

"Địa Phủ âm ty?"

"Vu Tộc? Vu Tộc đã đi đến Long Cung khi nào?"

"Điện hạ, thực lực của hai Vu này không yếu, không phải là có tính kế gì?"

Ngao Sự ném cho trưởng lão Long Tộc ở bên cạnh một cái ánh mắt, trưởng lão Long Tộc lập tức tiến về phía trước, cổ động khí tức toàn thân, bàn tay làm trảo, lòng bàn tay có một vòng xoáy màu đỏ tím xoay chầm chậm.

Trưởng lão này lãnh đạm nói: "Địa Phủ âm ty hẳn là muốn can thiệp vào sự tình của Long Tộc chúng ta?"

Ngưu Đầu Mã Diện cười lạnh, cũng không nói gì, chẳng qua là khoanh tay đứng tại đó, giống như hai vị Ma Thần đội mũ trùm đầu!

Trưởng lão Long Tộc chau mày, bước về phía trước hai bước, phía sau lập tức có ba vị lão giả đầu rồng đi theo, ẩn ẩn bao vây Ngưu Đầu Mã Diện.

Ở phía sau Ngưu Đầu Mã Diện, đám cao thủ Long Tộc cùng với Tiên Giao Binh bảo vệ ở phía trước Long Vương Tây Hải, lúc này cũng đều có một chút ngây ngẩn.

Nếu như ngày hôm nay đến giúp là chiến tướng Thiên Đình, là cao thủ trong Long Cung ba biển khác, như vậy tất nhiên là hợp tình lý, nằm bên trong dự kiến.

Nhưng đột nhiên xuất hiện, lại là Chiến Vu Vu Tộc không có quan hệ gì với Long Tộc...

Long tâm hoang mang, rất là không hiểu.

Đúng vào lúc này, một tia truyền âm chui vào trong tai của Long Vương Tây Hải, tất nhiên là Lý Trường Thọ...

"Long Vương gia, là ta, Thuỷ Thần Thiên Đình. Hai vị cao thủ Vu Tộc này là ta lâm thời kéo tới tương trợ, thực lực địch nhân khá mạnh, cho nên dùng kế sách trì hoãn, còn xin Long Vương gia phối hợp một chút, biểu hiện bình tĩnh một chút... đúng, khí định thần nhàn, nắm đại cục trong tay."

Trên bảo tọa, thân hình còng xuống nguyên bản của Long Vương Tây Hải lập tức ngồi thẳng lên, trong mắt đầu tiên là thần mang lóe lên, sau đó liền khôi phục bình yên như ngày bình thường.

Chi tiết như vậy, làm cho Ngao Sự cùng với một phương phản quân càng thêm kiêng kị trong nháy mắt.

Ngao Sự nhíu hai mắt lại, thấp giọng quát nói: "Vô luận là ai, ngày hôm nay dám ngăn cản Long Tộc chúng ta phục hưng, giết không tha!"

Lập tức, bốn vị cao thủ Long Tộc ở phía trước bạo phát khí tức, đồng thời bay nhào về phía trước!

"Chậm đã!" Mã Diện trợn tròn hai mắt, đột nhiên hét lớn một tiếng, bốn lão long hình người liền miễn cưỡng dừng lại thân hình!

Trong nháy mắt, mấy trăm đạo ánh mắt nơi đây tụ lên trên người của Mã Diện, Mã Diện lại bình tĩnh lấy ra một chiếc lược đá...sửa sang lại lông bờm mềm mại phiêu dật của chính mình.

"Được rồi." Bốn vị cao thủ Long Tộc kia lên cơn giận dữ, vừa muốn tiếp tục động thủ, Ngưu Đầu ở bên cạnh liền ho nhẹ.

Theo tiếng nói của Thọ vang lên trong đáy lòng, Ngưu Đầu mở miệng chính là một câu: "Trước khi động thủ phải suy nghĩ kỹ càng, Long Tộc có nằm trong hàng ngũ luân hồi hay không. Ta cũng không thể cam đoan, sau này trứng rồng Tây Hải các ngươi có thể hay không tung ra một ít đồ chơi kỳ kỳ quái quái. Bò... Ò... ~ "

Nghe vậy, bốn lão long kia chau mày, quay đầu nhìn về phía Ngao Sự.

Ngao Sự xách theo bảo kiếm bước nhanh về phía trước, mắng: "Ta xưa nay không có quan hệ cùng với Địa Phủ âm ty, ngày hôm nay hai người các ngươi đến đây là có ý gì? Luân hồi chính là đại sự của Thiên Đạo, các ngươi lại dám dùng chuyện này để áp chế!"

Ngưu Đầu khoát tay nói: "Vậy ngươi đi Thiên Đình tìm Thiên

Đế cáo trạng đi."

Ngao Sự không khỏi trừng mắt, mắng: "Âm sai Địa Phủ các ngươi, dựa vào sự tình luân hồi, đừng tưởng rằng có thể muốn làm gì thì làm!"

Mã Diện lại bình tĩnh bồi thêm một câu: "Đạo hữu nói sai rồi, Hí...Í... ~hai người chúng ta vốn là theo mệnh lệnh của âm ty, chạy đến Tây Hải câu hồn, mang đến Địa Phủ đưa vào luân hồi, nhưng thấy các ngươi làm việc hơi quá đáng, liền đứng ra nói một câu công đạo."

Chương 529. Ngang tàng

Ngưu Đầu gật gật đầu nói: "Có sao nói vậy, chúng ta xác thực chỉ là người qua đường, nơi này xảy ra chuyện gì, cũng không có quan hệ gì cùng với chúng ta."

Mã Diện lại nói: "Nhưng vào trước khi các vị động thủ, có thể ngẫm lại hay không, Long Vương Tây Hải rốt cuộc có chỗ làm thất đức nào?"

Ngao Sự: "Các ngươi!"

"Thái tử điện hạ đừng nóng vội, chúng ta chẳng qua là đứng ra nói mấy lời công đạo."

"Nếu như Long Cung Tây Hải thật sự phát sinh loại thảm kịch này, vậy chúng ta chỉ có thể đề nghị các vị Diêm Quân đại nhân, chuyển sinh long hồn có lượng tốt cho Long Cung ba biển khác."

"Tất nhiên, chúng ta chẳng qua là đề nghị, Tướng Quân âm ty nho nhỏ cũng không có quá nhiều chức quyền."

Lập tức, hai huynh đệ này ngươi một câu, ta một câu, nói chêm chọc cười, lại có một chút nghiêm túc, nói cho quần long Long Cung xạm mặt lại.

Mãi cho đến khi Ngao Sự không nhịn được hét lớn một tiếng: "Giết bọn hắn!"

Bốn vị lão giả đầu rồng kia chuẩn bị ra tay lần thứ tư, nhưng một cỗ áp lực mênh mông, hiện lên từ phía sau Ngưu Đầu Mã Diện.

Vào giờ phút này Long Vương Tây Hải đã đứng dậy, lặng lẽ nhìn chăm chú nơi đây.

Bốn vị lão giả đầu rồng tịt ngòi trong nháy mắt, mà Ngao Sự cũng là vô thức lui lại nửa bước.

Long Vương Tây Hải vừa muốn mở miệng giận dữ mắng mỏ, trong đáy lòng lại xuất hiện truyền âm của Lý Trường Thọ.

Long Vương làm ra quyết định trong nháy mắt, thuật lại truyền âm của Lý Trường Thọ một lần:

"Bây giờ các ngươi thối lui, rời khỏi Tây Hải của ta, ta sẽ niệm tình cũ, không tru sát các ngươi."

Ngao Sự cười lạnh nói: "Phụ vương hẳn là cảm thấy, hai tên âm sai Địa Phủ, liền có thể thay đổi cục diện ngày hôm nay? Hài nhi đã khuyên nhủ mấy chục lần, phụ vương lại làm như không nhìn thấy, tộc ta lại khúm núm yếu ớt đối với Thiên Đình như vậy...phụ vương có biết, dáng vẻ ngài đứng cúi đầu xưng thần ở trước mặt Ngọc Đế Thiên Đình giống như cái gì không? Giống như là một con chó già vẫy đuôi lấy lòng, ha ha, ha ha ha!"

Long Vương Tây Hải trầm mặc một hồi.

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Long Vương gia đừng có bị gã chọc giận, lúc này nên lấy đại cục làm chủ, nếu như Long Vương và Long Mẫu không có việc gì, Long Cung Tây Hải đương nhiên sẽ không đổ xuống như vậy. Lúc này phải làm, chính là kìm chân bọn hắn, còn xin Long Vương gia đáp lời theo nhắc nhở của ta."

"Ài." Long Vương Tây Hải chậm rãi thở dài, trong mắt toát ra một chút thương xót, ánh mắt đảo qua những khuôn mặt quen thuộc ở phía sau Ngao Sự.

Long Vương Tây Hải lại nói: "Ngao Sự, bảo người đứng phía sau lưng ngươi đi ra đi. Ngày hôm nay nếu như đã xé rách mặt mũi, sao lại phải sợ hãi rụt rè, các ngươi đã không có sợ hãi, sao lại không quang minh chính đại đứng ra?"

"Phụ vương, ngài đang sợ." Ngao Sự đột nhiên cười to, lạnh nhạt nói: "Phụ vương ngài là đang thi triển kế sách kéo dài, muốn đợi ba vị thúc bá đến đây cứu viện. Không cần suy nghĩ nhiều, bọn họ rất nhanh cũng sẽ ốc còn không mang nổi mình ốc. Không bằng phụ vương cứ thoái vị như vậy, giao ra một tia long hồn, hài nhi tự nhiên sẽ không làm khó phụ vương. Nhưng nếu như phụ vương tiếp tục chấp mê bất ngộ!"

Ngao Sự khẽ hít vào một hơi, giơ bảo kiếm trong tay lên, toàn thân nở rộ ánh vàng: "Vì phục hưng Long Tộc, hài nhi chỉ có thể tiễn phụ vương một đoạn đường. Các vị, vào giờ phút này còn chưa động thủ, vậy thì còn chờ đến khi nào!"

Ở phía sau Ngao Sự, các cao thủ Long Tộc cùng hô đồng ý, liên tục bộc phát khí tức.

Khuôn mặt của Long Vương Tây Hải toát ra một chút bi thương, lúc này trong điện ngoài điện, có tổng cộng mấy ngàn thân ảnh sắp sửa động thủ.

Ngao Sự bước một bước về phía trước, ngay vào lúc phản quân sắp động thủ!

"Chậm đã!"

Ngưu Đầu lại hét lớn một tiếng, cứng rắn cắt đứt khí thế của đối phương, mấy lão đầu long tức giận đến mức muốn nhào lên xé xác bọn hắn.

Nhưng lần này, Ngưu Đầu bình tĩnh nói một câu: "Các ngươi muốn đánh thì cứ đánh, nhưng đừng có đả thương huynh đệ của ta."

"Hí...Í... ~" Mã Diện lạnh nhạt nói: "Chúng ta chẳng qua là đến câu hồn, nếu lúc các ngươi đấu pháp hạ thủ không đủ hung ác, hồn phách còn phải do chúng ta xử trí."

Ngưu Đầu lại nói: "Âm ty Địa Phủ chúng ta chưa từng can thiệp sinh linh chém giết, chỉ phụ trách độ hồn luân hồi, bò... Ò... ~"

Nói xong, Ngưu Đầu Mã Diện ở ngay trước mặt mấy trăm người, bình tĩnh xoay người, bước về góc phía sau đại điện.

Toàn bộ đại điện tiếng kim rơi cũng có thể nghe được...

Chờ hai Vu đi đến góc, xoay người lại, còn đồng thời nhấc vó, bày ra một cái thủ thế "Mời".

"Các ngươi hãy bắt đầu chém giết đi, bò... Ò... ~"

"Âm ty Địa Phủ, Câu Hồn sứ giả, tận tuỵ cung cấp dịch vụ sau khi chém giết chất lượng tốt cho các vị, Hí...Í... ~"

Nói xong, Ngưu Đầu lấy ra hai quả dừa từ trong ngực, Mã Diện lấy ra hai cán cỏ lau trong tay áo, trao đổi với nhau, thuần thục đục lỗ trên quả dừa, cắm cỏ lau vào, thân thể hùng tráng tựa ở trên vách tường chủ điện.

Lần này, không chỉ là một phương phản quân, coi như là những cao thủ Long Tộc ở trước người Long Vương Tây Hải, một đám cũng là cái trán treo đầy vạch đen.

Câu Hồn sứ giả âm ty Địa Phủ, đều ngang tàng như vậy sao?

Ngưu Đầu Mã Diện liếc nhìn nhau, trong đáy mắt hai huynh đệ này tràn đầy cảm khái...

Loại thể nghiệm này, loại nghênh ngang đi tới đi lui trước mặt một đám cao thủ này, loại cảm giác sảng khoái đối phương rõ ràng là đã sắp tức nổ tung, còn không thể trực tiếp động thủ đối với bọn hắn...

Quả thực là Vu sinh đỉnh phong! (kiểu nhân sinh đỉnh phong)

Mà một phương phản quân đã là không còn tính nhẫn nại, Ngao Sự nổi giận gầm lên một tiếng: "Giết bọn hắn!"

Có trưởng lão Long Tộc thấp giọng hỏi: "Điện hạ, là giết âm ty Địa Phủ, hay là..."

"Không quản âm ty, ngày hôm nay vì phục hưng Long Tộc!"

Trong đáy mắt của Ngao Sự mang theo vài phần âm độc, rút kiếm vọt tới phía trước, mấy trăm cao thủ Long Tộc phía sau cùng nhau đi theo, mà mười mấy vị cao thủ Long Tộc ở trước người Long Vương Tây Hải kia cũng từng người bộc phát uy thế, muốn liều chết một trận chiến.

Nhưng...

Một tiếng nói hùng hậu, vang lên tại các nơi chủ điện, chấn động mây mù tứ phương.

Các nơi vang lên thanh âm tụng kinh, đạo vận lưu chuyển bên trong nước biển, từng tia từng tia đạo vận huyền diệu tản ra bốn phía, ở chính giữa chủ điện, xuất hiện một chùm quang mang vàng óng.

Dị tượng như vậy, làm cho hai bên dừng lại động tác một lần nữa...

Ngay ở bên trong ánh vàng này, từng tia từng tia thuỷ nguyên lưu chuyển, ngưng tụ thành một sợi dây leo xanh tươi...

Mà trên dây leo này kết bảy quả hồ lô, bảy quả hồ lô này hội tụ bảy cỗ đạo vận khác biệt, đang chậm rãi lắc lư.

Đúng vào lúc này, hồ lô trên dây leo kia, trống rỗng hiện ra một thân ảnh.

Chúng long định thần nhìn lại, đã thấy người tới mày trắng tóc trắng, khuôn mặt gầy gò, người mặc trường bào tay áo lớn trắng nhạt, trong tay xách theo một cây phất trần, không phải là Thuỷ Thần Thiên Đình Lý Trường Canh, thì còn có thể là người nào?

Chương 530. -

Ngao Sự biến sắc, chúng cao thủ Long Tộc càng là lộ vẻ mặt chấn kinh, không biết vị Thuỷ Thần Thiên Đình này tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Bọn hắn rõ ràng đã đề phòng vô cùng nghiêm mật, trước đây càng là đã cẩn thận điều tra qua mỗi một góc Long Cung Tây Hải.

Lý Trường Thọ khí định thần nhàn, bưng phất trần, ánh mắt đảo qua trong điện ngoài điện, cười nói: "Long Vương gia hãy tạm thời nghỉ ngơi, nơi đây sẽ do ta giải quyết."

Long Vương Tây Hải thở dài, chắp tay hành lễ đối với Lý Trường Thọ, ngồi trở về bảo tọa.

Chợt nghe một tiếng rít, một mũi tên màu tím bay đến từ ngoài điện, bắn thẳng đến tâm mạch của Lý Trường Thọ!

Mũi tên giống như đuôi của bọ cạp độc, tản ra một cỗ đạo vận tối nghĩa!

Độc? Lý Trường Thọ nhíu lông mày lại, ánh vàng quanh người lóe lên, thân hình tránh cũng không tránh, không có một chút động tác nào, chẳng qua là lẳng lặng đứng tại kia, chính diện thừa nhận một tiễn này!

Lại nghe một tiếng vang "Đinh" nhỏ, mũi tên màu tím này lại trực tiếp bị đánh bay.

Trường bào của Lý Trường Thọ ngay cả nếp uốn cũng đều không có, quanh người có một tia khí tức huyền hoàng quanh quẩn, sau đó ẩn vào trong người.

Mũi tên màu tím kia lại trực tiếp bị bẻ gãy, bị Lý Trường Thọ đưa tay hất ra một luồng Tam Muội Chân Hoả, đốt sạch sẽ.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung tháp!

Vạn pháp bất xâm, không phải là Chí Bảo Tiên Thiên thì không thể phá!

Kỳ thật Lý Trường Thọ vẫn luôn có một chút không rõ, vì sao chí bảo phòng ngự như vậy, lại nhất định phải đội ở trên đầu, làm cho người khác biết được bảo vật phòng ngự xác thực là cái gì.

Đó không phải là tự nhiên bại lộ át chủ ra của bản thân đi ra sao?

Theo quan điểm của Lý Trường Thọ, thứ duy nhất đáng giá hiển lộ ra bên ngoài, chính là Công Đức Kim Thân, bởi vì Công Đức Kim Thân là một phần uy hiếp, làm cho Thánh Nhân lão gia muốn đích thân ra tay cũng tồn tại một chút kiêng kỵ.

Giống như lúc này, Huyền Hoàng Tháp ẩn tàng không hiện, trốn ở trong nguyên thần của chính mình, đám long khốn kiếp ở phía dưới này, cả đám đều nhìn sửng sốt, không biết hắn là như thế nào đánh bay mũi tên đánh lén kia, từ đó càng e ngại hắn hơn mấy phần.

Hiệu quả khác biệt rõ ràng.

Lý Trường Thọ cười khẽ nói: "Đạo hữu trốn ở ngoài điện dùng ám tiễn đả thương người, sao không đi vào bên trong? Đừng có trốn trốn tránh tránh, lai lịch của các ngươi, bần đạo chẳng lẽ còn không biết?"

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, ngoài điện truyền đến vài tiếng hừ lạnh, một đám người khoác áo choàng, toàn thân phát ra khí tức hung hãn tràn vào trong điện, xen lẫn bên trong các cao thủ Long Tộc.

Đúng vào lúc này, bên cạnh truyền đến một hồi âm thanh xích sắt ma sát.

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, hai mắt làm ra biểu tình tỏa sáng, cười nói: "Hừm, hai vị sứ giả Địa Phủ cũng ở đây."

Ngưu Đầu Mã Diện cười hắc hắc.

Ngưu Đầu ngậm cỏ lau nói: "Chúng ta tới nơi đây câu hồn, Thuỷ Thần không cần quản chúng ta, bò... Ò... ~"

Mã Diện lắc lắc lông bờm mềm mại, bình tĩnh mà nói một câu: "Lát nữa Thuỷ Thần ra tay, còn xin lưu lại một ít hồn phách nguyên lành, để chúng ta mang trở về giao nộp. Cấp trên có một ít chỉ tiêu, long hồn cũng tương đối hiếm thấy, Hí...Í... ~ "

"Dễ nói, dễ nói!" Lý Trường Thọ cười nói: "Đối phó với đám đạo chích này, bần đạo cũng không nhất định cần phải ra tay. Mời hai vị xem bảo vật này!"

Lập tức, Lý Trường Thọ quét phất trần qua, dây leo hồ lô trên đỉnh đầu kia chậm rãi rơi xuống, rơi thẳng vào trước mặt chúng long Long Tộc, chúng hung thú phương tây.

Phía trên hồ lô lưu chuyển bảy cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt, năm cỗ đạo vận trong đó rõ ràng là lực lượng ngũ hành.

Thân phận của Lý Trường Thọ, uy thế góp nhặt trước đây, cùng với vừa mới dùng nhục thân cường hãn ngăn cản mũi tên...

Bảo vật này vừa ra, làm cho Ngao Sự cũng đều là hầu kết rung động.

Đây là bảo bối gì?

Một cao thủ trốn ở dưới áo choàng lãnh đạm nói: "Thuỷ Thần, ngươi cho rằng đây là gốc tiên đằng ở Viễn Cổ kia hay sao, còn có thể ngăn cản được chúng ta?"

"Các vị có chỗ không biết, gốc tiên đằng này của bần đạo, lai lịch có một chút bất phàm."

Nói xong, Lý Trường Thọ quét phất trần qua.

Kéo dài thời gian đi, vì sao lại nhất định phải chém chém giết giết? Bốn chữ cố lộng huyền hư, phát huy đến cực hạn là được.

Phất trần đánh ra lôi quang lóng lánh, một đạo thiểm điện tinh tế bổ vào hồ lô ở bên trái ngoài cùng, hồ lô này nổ tung, ánh vàng trong đó phun trào, một vị đồng tử mặc quần đùi đoản sam nhảy ra ngoài.

Đồng tử này đầu đội tiểu hồ lô màu đỏ, trên dưới toàn thân tản ra khí tức cảnh giới Kim Tiên, có một cỗ ý cảnh sắc bén.

Sau khi đồng tử nhảy xuống mặt đất, lập tức lộn ngược liên tục mười cái ra sau, lại bày ra tạo hình đơn giản, mở miệng khẽ quát một tiếng: "Ta, Đại Oa! Lực lớn vô cùng!"

Một phương phản quân Long Cung cùng nhau nhíu mày, một long lập tức đứng dậy, vừa muốn nói để y đến giao đấu.

Chợt nghe sét đánh nổ vang, lại có một tia chớp, chém vào bên trên quả hồ lô thứ hai trên dây hồ lô, hồ lô này nổ tung, một đồng tử khác nhảy ra từ trong đó...

Sau khi cố ý khoe khoang lãng phí thời gian một phen, đồng tử này bày tạo hình ở bên người Đại Oa.

"Ta, Nhị Oa! Thiên lý thuận phong!"

Tiếp đó...

"Ta, Tam Oa! Cương cân thiết cốt!"

"Ta, Tứ Oa! Khống chế thiên hỏa!"

"Ta, Ngũ Oa! Hút khô Tứ Hải!"

"Ta, Lục Oa!"

Chúng Long Tộc định thần nhìn lại, lại là chỉ nghe thấy tiếng không thấy người, lại vô thức ngẩng đầu nhìn về phía dây hồ lô kia, phát hiện ra hồ lô thứ sáu trên đó cũng đã vỡ ra.

Liền nghe thanh âm vừa mới truyền ra kia, lại truyền tới một tiếng: "Ẩn tích tiềm hành!"

Thế là, đại bộ phận Long Tộc nhìn về phía quả hồ lô thứ bảy, Lý Trường Thọ cố ý thừa nước đục thả câu, chậm chạp không quăng phất trần.

Không khí bên trong đại điện càng thêm ngưng trọng, mà sáu hồ lô đồng tử rơi xuống trước đây, trừ đồng tử thứ sáu có một chút làm cho người ta không nghĩ ra, khí tức của năm đồng tử khác cấu kết, ẩn ẩn cấu thành một loại trận thế...

Nhưng, chỉ dựa vào những kẻ này, làm sao có thể ngăn cản được nhiều cao thủ như vậy?

Ngao Sự nhíu hai mắt lại, lãnh đạm nói: "Thuỷ Thần, đây chính là thủ đoạn của ngươi?"

Lý Trường Thọ mỉm cười, trong đáy lòng tính toán tung tích của ba lộ cao thủ, phát hiện ra chính mình đã hoàn thành hơn phân nửa nhiệm vụ.

Vung vẩy phất trần một lần nữa, lại là một tia chớp đập lên bên trên quả hồ lô thứ bảy, hồ lô kia vỡ ra, trong đó lại...có một đạo thân ảnh uyển chuyển bay ra.

Đây là một thiếu nữ trẻ tuổi, đứng ở bên người Lục Oa kia, mặt ửng hồng đánh xuống khăn mùi soa trong tay, ỏn à ỏn ẻn mà nói một câu: "Ta, Thất Oa, thật chán ghét."

Không ít cao thủ Long Tộc hơi trẻ tuổi trượt chân.

Trong chủ điện Long Cung Tây Hải, Lý Trường Thọ đang chậm rãi mà nói, giới thiệu kỹ càng "một chút" chỗ khác thường của bảy quả hồ lô này.

Chương 531. Quỷ dị khó hiểu

Ở một chỗ cách bản thể Lý Trường Thọ chỉ mấy chục trượng, bên ngoài không gian tràn ngập nước biển, Đại Pháp Sư híp mắt cười, thỉnh thoảng bí mật quan sát một chút Vân Tiêu tiên tử ở nơi xa.

Đại Pháp Sư đối với lần chiến sự này, cũng coi như đầu nhập vào nhiệt tình trước đây chưa bao giờ có...

Chỉ là, điểm chú ý của Đại Pháp Sư có một chút không giống bình thường, đều là đi xem phản ứng của Vân Tiêu tiên tử.

Vạn nhất Vân Tiêu cảm thấy Lý Trường Thọ có chỗ nào làm không đẹp, hiểu lầm tính tình của Lý Trường Thọ quá mức lố bịch...Đại Pháp Sư liền sẽ lập tức truyền âm nhắc nhở Lý Trường Thọ một câu, để cho Lý Trường Thọ thể hiện ra bộ mặt nổ tung Kim Thiền Tử ngày đó.

Mặc dù dáng vẻ Lý Trường Thọ bị Kim Thiền Tử đuổi theo mấy vạn dặm, quả thật có một chút chật vật.

Nhưng sau khi dùng đại trận định trụ Kim Thiền Tử, Lý Trường Thọ cũng không quay đầu, nhìn cũng không nhìn tràng diện linh bạo phía sau, cũng quả thật có một chút khá đẹp trai.

Đây mới là đại sự hàng đầu!

Nhưng mà, Đại Pháp Sư rất nhanh liền phát hiện ra, chính mình đã có một chút quá lo lắng.

Con ngươi của Vân Tiêu càng ngày càng sáng, dường như có một chút thưởng thức đối với cách làm việc của Lý Trường Thọ...

Nhất là, lúc hóa thân hồ lô cơ hồ có thể lấy giả loạn thật lên sân khấu, Vân Tiêu lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trong mắt còn mang theo một chút chờ mong.

Thế là, Đại Pháp Sư truyền âm nói một câu đối với Lý Trường Thọ: "Biểu hiện cũng không tệ lắm, Vân Tiêu sư muội càng trở nên thưởng thức đối với ngươi, nhưng lừa gạt người cũng đừng có quá mức nhiệt tình, nếu không sẽ tỏ ra lỗ mãng càn rỡ."

Lý Trường Thọ: "..."

Đây không phải đều là những sách lược rất bình thường sao?

【 phân tán lực chú ý của địch nhân, nhiễu loạn tiết tấu tiến công của địch nhân, từ đó đạt tới mục đích không chiến mà kéo dài thời gian. 】

Mà thôi, nếu Đại Pháp Sư đã cảm thấy không ổn, chính mình cũng nên tôn trọng ý kiến của Đại Pháp Sư.

Lý Trường Thọ ngừng nói, trong đáy lòng tính toán thời cơ cao thủ Long Cung ba biển đến nơi đây, thân hình chậm rãi rơi xuống từ giữa không trung.

Tóc dài bay múa trong nước biển, toàn thân bao trùm khí tức huyền hoàng yếu ớt, đứng ở phía trước Thất Oa.

"Các vị." Lý Trường Thọ liếc mắt qua chúng địch, cười nói: "Có muốn thử sự huyền diệu của dây hồ lô không?"

Ngao Sự vừa muốn nói chuyện, bên cạnh hắn đã là có mấy đạo bóng đen vọt ra ngoài, ném đi từng chiếc áo choàng, hiển lộ ra thân ảnh mấy người hoặc anh tuấn hoặc xinh đẹp.

Hồng Mông hung thú biến hóa, đều là tràn đầy "tính lừa gạt " như vậy.

Lý Trường Thọ vẫn nở nụ cười bình tĩnh, mặc dù địch nhiều ta ít, nhưng cũng coi như có mấy phần thực chất...

Ừm, cho Tháp đại gia một chút mặt mũi, lúc này xem như có chín phần năm tự tin!

Mặc dù hung thú hung ác, nhưng Lý Trường Thọ cũng đã từng giao thủ với Kim Thiền Tử, cùng với Văn Tịnh đạo nhân cũng coi như người quen, đã biết thực lực của đám hung thú này rốt cuộc như thế nào.

Hồng Mông hung thú bị Thiên Đạo vứt bỏ, tu vi cảnh giới đã sớm bị Thiên Đạo khóa kín, tại lúc Thượng Cổ, liền không có khả năng tiến lên trên đại đạo.

Chân chính khó giải quyết là " thần thông bản mệnh " cùng với " thiên phú chủng tộc " của đám hung thú này.

Giống như bí pháp khôi lỗi huyết muỗi, cùng với bí thuật hút máu diệt bụi của Văn Tịnh đạo nhân.

Còn có Độn thuật không gian trời sinh, "Kim Thiền quy xác" của Kim Thiền Tử làm cho Lý Trường Thọ khắc sâu ấn tượng...

Đây chính là nguyên nhân chủ yếu đám hung thú này khó đối phó.

Vào giờ phút này, mấy con hung thú hóa thành hình người lao lên trước nhất...

Có thể nhìn ra, mấy con hung thú này chẳng qua là muốn dẫn nổ chiến sự, không cho Lý Trường Thọ càng nhiều cơ hội mở miệng.

Lúc này bọn chúng ra tay cũng có phần bảo lưu, rõ ràng chẳng qua là khoảng cách cách trăm trượng, nhưng chỉ vọt tới một nửa, từng người liền dừng lại thân hình.

Mấy đạo ô quang, một đám hắc thủy, rải xuống đầu của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ khí định thần nhàn, đứng thẳng bất động, mấy đạo thế công này rơi vào trên người, lại là ngay cả nửa cọng tóc của hắn cũng đều không đả thương được.

Hắc thủy kia đều hóa thành một chút mây khói, bị sấy khô trong nháy mắt.

Đây là tu vi nào?

Mấy con hung thú ra tay, các cao thủ quan sát ở hậu phương không khỏi kinh hãi một hồi, mà Lý Trường Thọ vào lúc thừa nhận thế công của bọn hắn, đã bắt đầu phản kích.

Đấu pháp không theo lượt.

Bên trong bảy hồ lô đồng tử, Đại Oa đến Ngũ Oa bước ra một bước theo những phương hướng khác nhau!

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, tàn vận lực lượng ngũ hành hiện lên, năm hồ lô đồng tử dường như trong nháy mắt, thi triển ra năm loại độn pháp hoàn toàn khác biệt!

Mấy con hung thú kia lại là cười lạnh, độn pháp như vậy mặc dù nhanh chóng, nhưng cũng không phải là không thể..tìm được? !

Đạo vận độn pháp ngũ hành lưu lại chưa tán, bên trong không gian phương viên mười trượng xuất hiện làn sóng nhàn nhạt, khí tức của năm hồ lô đồng tử kia, lại hoàn toàn biến mất không thấy!

Đã không biết là lần thứ mấy, bên trong đại điện tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Nhưng lần yên lặng này, chỉ kéo dài không đủ một hơi thở!

Không có dấu hiệu nào, năm bàn tay nhỏ đồng thời xuất hiện ở phía sau mấy con hung thú này, từng bàn tay cầm một chiếc ngân châm, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, đâm vào cái cổ hung thú!

Năm bàn tay nhỏ đâm một phát liền lui, bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa.

Liền nghe được vài tiếng gầm nhẹ, năm con hung thú hóa thành hình người đứng ra trước hết nhất này, hoặc là toàn thân bộc phát ra ánh sáng sáng chói, hoặc là trực tiếp quay người quyền chưởng nện như điên!

Nhưng bọn hắn có khả năng bắt được, chẳng qua chỉ là làn sóng không gian nhàn nhạt như sóng nước!

Độn thuật không gian!

Không đúng...

Năm đồng tử mới vừa rồi kia, nắm từng chiếc từng chiếc ngân châm, dùng sức đâm bọn hắn một chút...

Một cỗ khí tức lửa nóng không hiểu, toát ra từ lỗ kim nơi mấy con hung thú bị đâm, càn quét toàn thân bọn chúng trong chớp mắt, không cho bọn chúng bất luận cơ hội ngăn cản gì!

Hai mắt của năm con hung thú này đột nhiên trở nên đỏ thẫm, nhưng biểu tình, lại là...ý vị thâm trường, không thể miêu tả.

"Ừm..." Một con hung thú hóa thành nữ tử cắn răng hừ nhẹ, trên trán tràn đầy mồ hôi, hai mắt dần dần mê ly.

Nàng đột nhiên quay người, bay ra phía ngoài cung điện, khí tức toàn thân run rẩy một hồi.

Sau đó, bốn con hung thú khác lập tức đi theo, một câu cũng đều không có lưu lại, biến mất trong nháy mắt tại cửa lớn cung điện, tốc độ một kẻ còn nhanh hơn so với một kẻ.

Chỉ để nhóm long khốn kiếp cùng với đám hung thú không rõ ràng cho lắm, quay mặt nhìn nhau một hồi.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười khẽ, Đại Oa đến Ngũ Oa đã là trở lại trước người hắn, khôi phục tạo hình nguyên bản, vẫn là vô hại như vậy.

Một màn này, thật sự quỷ dị khó hiểu.

Chương 532. Độn pháp!

Trong lúc nhất thời, đám Hồng Mông hung thú nguyên bản còn khí thế hung hăng này, vào giờ phút này đối mặt với "Thần thông" của vị Hải Thần Thiên Đình này, xuất hiện một chút thoái ý.

Ngao Sự hít vào một hơi thật sâu, rút kiếm hướng về phía trước, trường bào màu vàng trên người tản ra ánh sáng lóng lánh.

Nhân vật chính như gã, nhất định phải đứng ra.

"Thuỷ Thần có bản lĩnh rất tốt, nhưng ngày hôm nay, tuyệt đối không thể để ngươi chặt đứt đại vận của Long Tộc chúng ta!"

Ngao Sự vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng gầm nhẹ truyền đến từ ngoài điện, từng đạo tiên thức tìm kiếm, không ít cao thủ Long Tộc, Hồng Mông hung thú, tất cả đều thay đổi sắc mặt.

Bọn hắn thấy, hình ảnh trong nước biển nơi xa hỗn loạn không chịu nổi, không thể miêu tả, một khắc trước vẫn là "đồng bọn" ở chỗ này, vào giờ phút này lại là làm trò hề, giống như mất đi thần trí vậy.

Lý Trường Thọ khí định thần nhàn đứng tại kia, lạnh nhạt nói: "Các vị cũng biết, bần đạo là người bên trong Nhân Giáo, cũng am hiểu luyện đan chi đạo. Lần trước vì diệt trừ đầu Kim Thiền sáu cánh kia, bần đạo làm một ít chuẩn bị ở sau, chưa từng nghĩ tới ngày hôm nay lại vừa vặn dùng tới. Còn xin các vị yên tâm, ngân châm xen lẫn độc hoa tình như vậy, ta cũng chỉ có mấy chục chiếc, nếu như tin tưởng ta, cứ việc phóng ngựa tới là được. Các vị chớ sợ, bần đạo chẳng qua là quan văn Thiên Đình, cũng không phải là võ tướng."

Hắn đang nói thật, những ngân châm kia vốn chính là chuẩn bị ở sau cho Kim Thiền Tử, chẳng qua là không dùng.

Dược hiệu ở trên những ngân châm kia, lúc vừa rồi đã là thúc phát ra trong nháy mắt, lúc này đã không có nửa điểm lưu lại.

Cái gọi là độc hoa tình, chính là tinh luyện mà ra từ "Tình thủy" vật liệu luyện chế Hùng Tâm Đan, vốn là chỉ có mấy chục chiếc, dùng hết liền không có...

Nhưng lúc này, Lý Trường Thọ nói càng đạm nhiên, hình ảnh nơi xa càng là hỗn loạn không chịu nổi, những địch thủ này càng là...

Không dám tin.

Đại Pháp Sư đang âm thầm quan sát co giật khóe miệng, Vân Tiêu tiên tử cũng là không nhịn được lấy tay che trán.

Tháp đại gia trong đáy lòng Lý Trường Thọ đã là cười thở không ra hơi, cười mắng các loại đối với Lý Trường Thọ...

Ngao Sự lấy lại tinh thần, cắn răng trách mắng: "Các trưởng lão ở đâu!"

"Ngao Sự thái tử." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Ngươi ngoại trừ hô hào người khác tiến lên phía trước, không biết còn có bản lĩnh nào khác?"

Lập tức, Lý Trường Thọ phóng về phía trước một bước, mí mắt có một chút rũ xuống.

Sau lưng của hắn, Đại Oa đến Ngũ Oa từng người nhảy lên, cùng với những Tiên Giao Binh trung thành với Long Vương Tây Hải vây quanh người Long Vương Tây Hải, phân thành ngũ giác, từng người cởi hồ lô trên đầu xuống.

Những tiểu hồ lô này đúng là năm toà trận cơ, lúc này bị năm đầu linh oa thôi phát, hóa thành Ngũ Hành Đại Trận, vận chuyển thủy linh khí tức hóa thành lực lượng ngũ hành, chống ra một tầng ánh sáng trong suốt.

Dây hồ lô mặc dù có một chút chơi ác, nhưng đây đúng là một lá bài tẩy của Lý Trường Thọ, chẳng qua là trên hình tượng có một chút...

Gửi lời chào, ừm, gửi lời chào.

Mà Lục Oa cùng với Thất Oa, lúc này đã ngồi xếp bằng ở bên trong Ngũ Hành Đại Trận, Lục Oa trong suốt không biết đang làm cái gì, Thất Oa lại thôi diễn xuất ra thủy hỏa Thái Cực Đồ, gia trì ở trên trận pháp.

Lý Trường Thọ cũng không quay đầu, lại phóng về phía trước mấy bước, ánh mắt nhìn thẳng vào Ngao Sự, toàn thân tản ra một cỗ uy nghiêm khó nói lên lời.

Năm bước, sáu bước...

Lý Trường Thọ đối mặt với mấy ngàn cao thủ, trong mắt chỉ có Ngao Sự bọc lấy ánh vàng kia.

"Ngao Sự thái tử, ngươi còn nhớ đến đạo bản thân của mình không?"

Ngao Sự chau mày, vô thức muốn lui lại.

Nhưng lại biết nếu như chính mình lui, liền sẽ trở thành con cờ chết của phương tây, vào giờ phút này chỉ có thể cắn răng đối cứng.

Mười mấy vị cao thủ Long Tộc cách Ngao Sự gần nhất cùng nhau tiến về phía trước, từng người thả ra uy áp, chấn động tới Thuỷ Thần Thiên Đình.

Lý Trường Thọ không phát giác ra gì, vẫn như cũ không nhanh không chậm tiến lên.

Mười bước, mười hai bước...

"Thuỷ Thần lại dám không coi ai ra gì!" Một lão giả đầu rồng gầm thét, đưa tay làm trảo, trảo về phía Lý Trường Thọ, một cỗ hư ảnh Long trảo đường kính hơn mười trượng ấn xuống đầu của Lý Trường Thọ!

Thân ảnh của Lý Trường Thọ sừng sững bất động, Long trảo kia trực tiếp nổ nát vụn.

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng, mười mấy vị lão giả đầu rồng đồng loạt ra tay, toàn bộ Long Cung Tây Hải chấn động kịch liệt, thần thông liên tiếp không ngừng, linh lực phun trào bốn phía, không gian rung chuyển bất an, không ít vật trang trí lộng lẫy bên trong Thủy Tinh Cung cùng nhau vỡ nát.

Nhưng...

Chấn động qua đi, Lý Trường Thọ vẫn đứng tại kia như cũ, khí tức huyền hoàng nhàn nhạt tung bay quanh người, cọng tóc cũng không đứt một sợi.

Bất quá Lý Trường Thọ cũng phát hiện ra, lúc chính mình ngạnh kháng những thế công này, chỉ có thể đứng tại chỗ.

Đại khái, vạn vật đều có cân bằng, đây chính là hạn chế của Thiên Đạo đối với Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp....

"Các vị, đánh đủ chưa?" Lý Trường Thọ rũ nửa mí mắt xuống, nhẹ nhàng thở hắt ra.

Một lão giả đầu rồng như mới tỉnh ở trong mộng, đột nhiên hô to: "Hắn nhất định có chí bảo hộ thân!"

Chỉ một thoáng, mấy chục lão long vừa mới ra tay bình tĩnh trở lại, nhưng lại gắt gao nhíu mày.

Ngao Sự đang trốn ở trong đống người lập tức hô: "Vậy thì hãy vây khốn hắn, giết Ngao Nhuận trước!"

Ngao Nhuận là danh hào phụ thân của gã.

Ở bên trong Ngũ Hành Đại Trận, Long Vương Tây Hải nhắm mắt thở dài.

Lý Trường Thọ một người đứng ở trước mấy ngàn cao thủ, trong mắt toát ra một chút bất đắc dĩ, lạnh nhạt nói: " Độ Hồn Chú này thật sự lợi hại, khiến cho bản tính ăn mòn đến tận đây."

"Động thủ!" Khuôn mặt anh tuấn của Ngao Sự tràn đầy dữ tợn, hét lớn một tiếng, mười mấy vị lão giả Long Tộc nhào về phía Lý Trường Thọ.

Mấy ngàn đạo thân ảnh ở phía sau bọn hắn chia thành hai đường, liền muốn vòng qua Lý Trường Thọ, phóng tới Long Vương Tây Hải...

Lý Trường Thọ chờ chính là vào giờ phút này!

Phía trước lại là đạo đạo thần thông pháp thuật nện như điên mà đến, thân hình của Lý Trường Thọ lại không tiếng động nổ tung, khiến cho những thế công này đều thất bại.

Có lão giả Long Tộc lập tức hô to: "Thủy độn pháp!"

Đúng vào lúc này, mấy chục dòng nước đường kính như nắm đấm ập về phía chúng cao thủ Long Tộc!

Phản ứng của những lão long này mặc dù có thể xưng là thần tốc, liên tiếp bộc phát long lực oanh sát, nhưng vẫn như cũ có một nửa dòng nước, xuyên thẳng qua thân hình những lão long này, ập về phía Ngao Sự.

Tốc độ của dòng nước đột nhiên bạo tăng mấy lần!

Tâm thần của Ngao Sự rung mạnh, linh giác cuồng loạn!

"Điện hạ mau lui lại!" Chúng long Tây Hải chen chúc về phía Ngao Sự, thần thông đầy trời đánh về phía những dòng nước kia.

Hai mươi mốt dòng nước này đột nhiên biến hóa, hoặc từ nước hóa kim, hoặc từ nước hóa gió, hoặc kích phát làn sóng không gian, hoặc hóa thành trụ băng vọt về phía trước...

Độn pháp!

Tất cả đều là độn pháp!

Nhưng chỉ có thể nhìn thấy hoa mắt, căn bản không biết bản thể của Thuỷ Thần độn pháp ở nơi nào!

Chương 533. Chạy cái gì?

Tốc độ của một phương phản quân cũng không chậm, đạo đạo thân ảnh vây quanh Ngao Sự, dùng nhục thân ngăn trở tứ phía, bát phương, trên dưới, mấy chục cao thủ tụ thành một quả cầu...

Nhưng...

"Chậc chậc."

Mười mấy vị cao thủ Long Tộc hướng mặt ra phía ngoài này, đột nhiên nghe được tiếng cười khẽ truyền đến từ phía sau, lông tơ của từng người dựng đứng lên.

Ở đằng sau lưng những cao thủ này, ở ngay bên trong "quả cầu" mà các cao thủ Long Tộc bao quanh, cũng chính là trong nháy mắt!

Một bức bảo đồ trống rỗng xuất hiện, trên đó tuôn ra mấy chục hư ảnh sông lớn, trực tiếp trấn áp Ngao Sự, nuốt vào bên trong bảo đồ.

Thân ảnh của Lý Trường Thọ, bước ra khỏi ngọn lửa xanh băng giá, đứng giữa vòng vây dày đặc, thản nhiên thu hồi bảo đồ, bình tĩnh nhét vào ống tay áo.

Cơ hồ không có ai phát hiện ra, trong cổ tay áo của hắn lúc này xuất hiện một chút làn sóng không gian...

"Nhanh cứu điện hạ!"

"Phong tỏa không gian, chớ có để cho hắn lại chạy trốn!"

Trong nháy mắt, mười mấy vị lão giả đầu rồng này dùng long lực của từng người trấn áp không gian, phong cấm không gian trong phương viên trăm trượng!

Lại nghe thấy...

"Các vị."

Tiếng nói của Lý Trường Thọ đột nhiên truyền đến từ phương hướng bảo tọa, cao thủ trong cả điện cùng nhau giật mình!

Bọn hắn nhìn về nơi bị hơn mười vị lão giả đầu rồng vây quanh, có một vị Thuỷ Thần Thiên Đình tóc trắng áo trắng.

Lại nhìn ở phía trước Ngũ Hành Trận Pháp, một vị Thuỷ Thần Thiên Đình áo trắng tóc trắng khác đang bình tĩnh đứng!

Thuỷ Thần cực kỳ am hiểu bí pháp hóa thân, chuyện này đương nhiên không phải là bí mật gì.

Nhưng đây là hoán đổi khi nào, đổi vị trí khi nào, đổi ảnh di hình khi nào?

Còn có độn pháp không gian kia, làm sao có thể làm được vô thanh vô tức như vậy?

Lý Trường Thọ cười khẽ, lấy bức bảo đồ kia ra từ trong tay áo, tiện tay hất lên, ném long hồn của Thái tử Long Cung Tây Hải Ngao Sự bị Đại Vũ Trị Thủy Đồ trấn trụ đã hôn mê bất tỉnh vào giờ phút này lên trên mặt đất.

Bản lĩnh của Ngao Sự vốn là không mạnh, trước đây bị cưỡng ép tăng tu vi lên, chiến lực thực tế có thể miễn cưỡng so với Kim Tiên bình thường như Hư Không chưởng môn.

Tay trái chế trụ cái cổ của Ngao Sự, Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Coi như không cần chí bảo, các ngươi lại làm gì được ta? Đúng rồi, cỗ hóa thân kia của bần đạo, cũng không chỉ là hóa thân."

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, một cỗ linh lực dao động kinh người xuất hiện ở ngay chỗ Ngao Sự đứng ban đầu!

Vào giờ phút này, không gian phong cấm chưa tiêu tán, hơn mười vị lão giả đầu rồng quay đầu, nhìn về phía hóa thân Lý Trường Thọ lưu lại nơi đây...

Đã thấy ở dưới áo bào của cỗ hóa thân này, lại xuất hiện bảy mươi hai quầng sáng!

Không chỉ như vậy, phần bụng của cỗ hóa thân này, lõi Kim Đan trước kia được mấy chục cỗ linh lực rót vào, đã bắt đầu rung động kịch liệt!

Một cỗ lực lượng Thiên Đạo đột nhiên hiển hiện, lõi Kim Đan này nổ nát vụn trong nháy mắt!

Bảy mươi hai quầng sáng đồng thời bành trướng, tăng vọt!

Địa Sát Linh Bạo Trận, phiên bản Kim Tiên nạp nhiên liệu từ bên trong!

"Mặt trời" chói mắt bay lên, Lý Trường Thọ đã nhấc Ngao Sự tới trước người, thuận tiện dùng tiên lực lôi Ngưu Đầu Mã Diện đã ngẩn người vào bên trong Ngũ Hành Trận Pháp.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ vang lên mấy câu nói của Ngao Ất, ngón tay vung ra mấy đạo tàn ảnh, trong nháy mắt điểm vào ba chỗ khu vực lưng, đuôi xương cụt, sau gáy của Ngao Sự.

Sừng thú trên trán của Ngao Sự lấp lóe sáng ngời, thân hình đột nhiên bành trướng, hóa thành một đầu hắc long dài mấy trăm trượng ở bên trong ánh vàng, bị Lý Trường Thọ quấn thành một đoàn, xem như tấm thuẫn, bảo hộ ở phía trước Ngũ Hành Trận Pháp...

Ngày đó, Thái Dương Tinh phảng phất như rơi vào đáy biển.

Ở ngay phía trên mặt biển Long Cung Tây Hải, một quả cầu nước đường kính trăm dặm chậm rãi nổi lên, một cỗ linh lực xẹt qua bầu trời...

"Đều nói, bần đạo không am hiểu đấu pháp, chẳng qua chỉ là quan văn Thiên Đình."

Lý Trường Thọ đứng ở bên trên đống phế tích Thủy Tinh Cung, nhìn hố sâu đáy biển trước mặt, không khỏi có một chút khó hiểu...

Chạy cái gì?

Các ngươi chạy cái gì?

Vốn dĩ, có Ngưu Đầu Mã Diện làm " khách quý trợ diễn ", Lý Trường Thọ cảm thấy lần này chính mình có thể ổn thỏa hơn một chút, không cần ra tay.

Trì hoãn, phá vây, đào thoát, tổng thể cũng có nắm chắc tương đối cao.

Nhưng bộ phương án thứ nhất thuận lợi tiến triển được nửa đường, Đại Pháp Sư đột nhiên ra lệnh một tiếng, vị chuẩn sư đệ như hắn chỉ có thể thụ động nghe lệnh, thay đổi ý nghĩ, bộc lộ kỹ nghệ truyền thống của đệ tử Nhân Giáo, quan văn Thiên Đình, Huyền Đô Tiểu Pháp Sư.

Lúc này, vấn đề dường như đã biến thành 【 làm thế nào để xử trí thích đáng khi một người đối mặt với mấy ngàn cao thủ】.

Mà trên thực tế, vấn đề thật ra lại là —— 【 chính mình có chín thành tám nắm chắc có thể trốn thoát bất cứ lúc nào, vào lúc đối mặt với mấy ngàn cao thủ khuyết thiếu đại thần thông, như thế nào mới có thể trong lúc lơ đãng để bọn hắn biết, bọn hắn không phá nổi phòng ngự của mình. 】

Lý Trường Thọ sở dĩ có thể quả quyết lâm thời "đổi kịch bản" như thế, chủ yếu cũng là bởi vì trước đó đã làm xong bộ phương án dự bị này, đã tính trước vào trước khi rắc rối xảy ra.

Tiếp theo là bởi vì, nơi đây không có cường giả cấp đệ tử Thánh Nhân.

Hồng Mông hung thú cũng có mạnh yếu, Văn Tịnh và Kim Thiền Tử đã coi như là nhân vật hung ác trong đó, đám hung thú tại Long Cung Tây Hải này rõ ràng yếu hơn một chút.

Lại có, chúng Long Tộc khốn kiếp nơi đây, đều là bị Tây Phương Giáo dùng chú pháp khống chế tâm thần.

Mặc dù đám lão long này có thực lực cao cường, là tích lũy trong năm tháng dài đằng đẵng của Long Cung Tây Hải, nhưng cũng không tồn tại lão "Đại La" Viễn Cổ chân chính như Long Vương Tây Hải, cũng không có chiến long Viễn Cổ trấn thủ Hải Nhãn hiện thân.

Nếu không thì, Lý Trường Thọ cũng không dám hấp tấp bùng nổ!

Hãy xem hắn đã làm như thế nào...

Đầu tiên là dùng Đạo Nhân Giấy hồ lô linh oa phản kích, lại cứng rắn tiếp nhận thế công của mấy chục vị trưởng lão Long Tộc, tạo thành áp lực tâm lý cho đối phương, sáng tạo ra hình tượng một vị "Đại năng".

Lại ở trong toàn bộ quá trình, khóa chặt mục tiêu ở trên người "Thái tử Ngao Sự" - người chủ trì của đối phương, dùng ngôn ngữ bức bách, chí bảo hộ thân, độn pháp tập kích, thuận lợi bắt Ngao Sự...

Ở bên trong bộ phương án này, khâu khó thực hiện nhất, cũng không phải dựa vào độn pháp đi đến gần người Ngao Sự, mà là làm như thế nào thuận lợi thoát thân từ bên trong sự vây khốn của mười mấy vị cao thủ Long Tộc.

Biện pháp của Lý Trường Thọ kỳ thật rất đơn giản ——không đi vào là được.

Hóa thành dòng nước nổ tan trong nháy mắt, chân thân đã thi triển độn pháp tránh sang một bên, dẫn động uy năng Thái Cực Đồ che lấp bản thân.

Lại dùng mấy chục cỗ dòng nước hấp dẫn sự chú ý của đối phương, lại âm thầm thi triển độn pháp không gian, đưa một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên đến phía sau Ngao Sự.

Chương 534. Pháo hôi

Lý Trường Thọ ở trên tạo nghệ độn pháp không gian, kém xa các độn pháp đắm chìm nhiều năm khác, lúc bản thể thi triển lại có trở ngại khá lớn, để lại rất nhiều vết tích.

Nhưng, mượn dùng độn pháp không gian na di Đạo Nhân Giấy đến vị trí chỉ định, Lý Trường Thọ đã sớm xe nhẹ đường quen.

Lúc Đạo Nhân Giấy lấy Đại Vũ Trị Thủy Đồ ra vây khốn Ngao Sự, Lý Trường Thọ lập tức dùng bí pháp cách không tống vật đưa bảo đồ về bản thể. Sau đó bản thể hiện thân, hấp dẫn lực chú ý của đối phương, nhờ vào đó yểm hộ Địa Sát Linh Bạo Trận trên người Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Đan khởi động...

Áp dụng trọn bộ phương án, có thể nói là nước chảy mây trôi, vòng vòng đan xen, chưa từng xuất hiện bất luận chỗ sơ suất lớn gì.

Mà Lý Trường Thọ từ đầu đến cuối, chỉ cần khống chế tốt tiết tấu, liền có thể tạo nên một loại cảm giác "tới lui tự nhiên", làm cho người ta hoa mắt, đáp ứng không xuể, từ đó càng đào sâu bóng ma tâm lý.

【 Cái gọi là "mạo hiểm" trong khoảng thời gian này, chẳng qua chỉ là ảo giác của đối thủ và người ngoài cuộc. 】

Nhưng khiến cho Lý Trường Thọ cảm thấy khó hiểu chính là, trận linh bạo này qua đi, quân địch...cứ lui như vậy.

Đối phương lui rất nhanh, dư vị linh bạo chưa tiêu tán, chúng long đã là cùng nhau quay đầu, hoả tốc rút lui vào bên trong Thủy Tinh Cung.

Lúc đi, không ít hung thú cùng với phản long hùng hùng hổ hổ, hô hào quan văn Thiên Đình như thế nào như thế nào, còn nói cái gì, võ tướng Thiên Đình đều là ngụy trang, kẽ tàn nhẫn chân chính đều dưỡng lão ở bên trong quan văn, vân vân.

Rõ ràng là nói xấu hình tượng hòa ái dễ gần của chúng tiên thần Thiên Đình!

Nhưng đối phương cấp tốc rút đi, làm cho Lý Trường Thọ thoáng có một chút tiếc nuối, dù sao hôm nay mình cũng đã làm tốt chuẩn bị hi sinh ba cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên trở lên—— số lượng Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên đồng thời tồn tại là có hạn mức cao nhất, nhưng sau khi hủy lại có thể chế tác.

Vì sao đối phương lại lui?

Những phản long này, không phải đều bị phương tây khống chế tâm thần, hung hãn không sợ chết vừa mới nói đâu?

Sát thương trận linh bạo vừa rồi tạo thành cũng không tính là quá mạnh, cũng chỉ là xé nát hơn phân nửa những lão long ở bên trong " phạm vi không gian phong cấm chủ yếu ".

Non nửa là vẫn lưu lại toàn thây.

Nhưng cũng bởi vì những phản long này đứng dày đặt, cùng với không gian phong cấm, làm cho uy lực linh bạo giảm đi, mấy ngàn cao thủ khác chỉ có ba thành bị thương, bảy thành phần lớn không có việc gì...

Phản quân bên ngoài ngược lại là tử thương khá nhiều, nhưng phần lớn đều là Tiên Giao Binh cảnh giới Chân Tiên, định nghĩa chuẩn xác hai chữ 【 pháo hôi 】ở trong Hồng Hoang.

Lúc đối phương rút lui, không chỉ là mấy ngàn cao thủ này rút đi, mấy chục vạn đại quân bên ngoài kia cũng cấp tốc thối lui đến Tây Ngưu Hạ Châu.

Trận hình cũng đều hoàn toàn không để ý, trốn chạy dị thường chật vật.

Lý Trường Thọ không kịp đuổi theo, chỉ có thể dựa vào thần vị Thuỷ Thần chưa ngưng tụ thành hoàn toàn, lắng lại sự gào thét của Tây Hải, giảm bớt sinh linh tử thương trong biển, phòng ngừa gia tăng quá nhiều nghiệp chướng cho chính mình...

Sau đó, chải vuốt một loạt thao tác kế tiếp của bộ phương án này trong đáy lòng, cảm thấy tiếc hận.

Lại không có cách nào thi triển.

Tính đi tính lại vẫn là tính không chính xác "tấm lòng sinh linh".

Lần này tính sai, là năng lực chịu đựng tâm lý của địch thủ...

Vào giờ phút này, lấy Lý Trường Thọ làm trung tâm, ở bên trong khu vực hình quạt phía sau, non nửa Thủy Tinh Cung bình yên vô sự.

Hiển nhiên là vào lúc linh bạo vừa rồi, có Tháp đại gia xuất thủ tương trợ, che chở hỏa chủng còn sót lại của Long Cung Tây Hải.

Ngao Sự khôi phục hình người một lần nữa, vào giờ phút này đang ghé vào phía sau Lý Trường Thọ, trên dưới toàn thân tràn đầy vết thương, khí tức yếu ớt, đã bị trọng thương.

Vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ đánh ra một đạo tiên lực, tăng thêm...mười tầng phong cấm cho long hồn Ngao Sự.

Tránh cho gã tự bạo.

Sau đó Lý Trường Thọ dò xét các nơi, điều khiển một bộ phận Đạo Nhân Giấy tiếp ứng ba lộ cao thủ Long Tộc chạy đến, để phòng ngừa bọn họ gặp gỡ cùng với chủ lực phản quân, gia tăng thương vong không cần thiết.

Lớp màng chắn của Ngũ Hành Đại Trận chậm rãi thu hồi, hồ lô linh oa đội mũ hồ lô lên đầu, từng người hóa thành người giấy, bay về hướng dây hồ lô, chui vào trong từng quả hồ lô vỡ ra.

Lý Trường Thọ mở tay trái ra, dây hồ lô chui trở về ống tay áo của hắn.

Lại nhìn hố sâu trước mặt, nhẹ nhàng thở dài, xoay người sang chỗ khác, đi về phía Long Vương Tây Hải hai bước.

Hơn trăm Tiên Giao Binh kia vô thức lui lại nửa bước, cao thủ Long Tộc chen chúc ở chung quanh bảo tọa, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Ở đằng sau bảo tọa, hai Chiến Vu đội mũ trùm đầu ngồi xổm ở kia, hai tay thăm dò ở trong tay áo, lúc này đang nhỏ giọng thầm thì: "Đây chính là kéo dài thời gian mà Thuỷ Thần nói? Hí..."

"Cũng không sao?" Ngưu Đầu cười hắc hắc: "Giết sạch quân địch, tranh thủ thời gian cho viện quân đi tới, đây không phải cũng được tính là kéo dài thời gian sao, bò... Ò..."

"Chúng ta còn cần đi câu hồn không?"

"Câu như thế nào, nơi này nào còn hồn phách, Thuỷ Thần đang đi đến đây, đi mau đi mau!"

Bên trong âm thanh nói thầm, hai Vu trực tiếp nhảy đến phía sau Lý Trường Thọ, khoanh tay, kéo một đống xích sắt, đi tới trước người Long Vương Tây Hải.

Ở dưới sự nâng đỡ của Long Mẫu đoan trang tú lệ, Long Vương Tây Hải có một chút run rẩy đứng dậy, khom người nói: "Đa tạ ân cứu mạng của Thuỷ Thần."

"Long Vương gia không cần đa lễ." Lý Trường Thọ vội vàng nói một câu, lại lấy ra hai bình đan dược nói: "Long Vương bị trúng độc?"

"Không sai." Long Vương Tây Hải nghe vậy liền cảm thấy xấu hổ: "Rõ ràng trước đây Thuỷ Thần đã từng nhắc nhở, nhưng ta vẫn đã chủ quan trúng kế, không ngờ được, phương tây đã là hoàn toàn chiếm hết Long Cung Tây Hải chúng ta."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng lay động tay trái, bỏ Ngao Sự đã chỉ còn đại khái hình dáng vào trước mặt Long Vương Long Mẫu.

Long Vương trợn tròn hai mắt, chộp tới liền đánh, muốn chụp chết Ngao Sự ở dưới lòng bàn tay.

Chiến tướng, trưởng lão Long Cung ở bên cạnh, không ít người nhỏ giọng la lên: "Bệ hạ..."

Long Mẫu cũng là tiến về phía trước đưa tay muốn ngăn cản, nhưng bàn tay trắng nõn nâng lên, lời nói chỉ có một chữ "Bệ", động tác liền dừng lại.

Ngao Sự, đã không thể sống.

Nhưng Lý Trường Thọ vào giờ phút này lại đứng dậy, thấp giọng thở dài: "Long Vương gia, lúc này không đánh giết được."

Long Vương Tây Hải hai mắt đỏ bừng, thấp giọng nói: "Thuỷ Thần sao phải cầu tình cho nghịch tử này!"

"Không phải là cầu tình!" Lý Trường Thọ nói: "Ngao Sự phạm thượng làm loạn, muốn thí thân phụ, tội ác tày trời, lẽ ra nên chém. Nhưng Long Vương và Ngao Sự vào giờ phút này đều nằm trong danh sách thần vị Thiên Đình, phải chăng mang Ngao Sự đến Thiên Đình, do Ngọc Đế bệ hạ xử lý, mới càng ổn thỏa hơn một ít?"

Chương 535. Đồ tốt

"Đợi bệ hạ hạ lệnh, nếu muốn xử tử Ngao Sự, tất nhiên là sẽ đẩy gã lên Trảm Long đài Thiên Đình, Thiên Đạo Trát Đao rơi xuống, một viên đầu rồng rơi xuống đất, Thiên Đạo tự nhiên sẽ giải tâm ma chi chú kia cho gã. Nếu khi đó Ngao Sự thành tâm hối cải, có lẽ bệ hạ cũng sẽ động lòng trắc ẩn, cho gã có cơ hội chân linh luân hồi."

Lý Trường Thọ nói xong, Long Vương Tây Hải, Long Mẫu, cùng với những trưởng lão xung quanh kia, từng người quăng tới ánh mắt cảm kích đối với Lý Trường Thọ.

Hành động của Ngao Sự ngày hôm nay, cho dù là bị khống chế tâm thần, cũng là phải trảm, không thì Long Vương hoàn toàn không còn uy tín.

Lý Trường Thọ chủ động đứng ra ngăn cản, một vì để tránh bi kịch phụ thân giết con, hai là bảo vệ uy nghiêm Thiên Đình, ba là thừa cơ để Thiên Đình cùng với Địa Phủ có bước " tiếp xúc chính thức " đầu tiên.

Chẳng qua chỉ là mấy câu rải rác, ở phía sau lại có rất nhiều suy tính, cũng coi như là một điểm nhỏ trí tuệ của Thọ.

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Long Vương gia, vì sao trước đây đám người Ngao Sự vây mà không công?"

"Bọn hắn đang ép hỏi bảo khố Tây Hải." Một trưởng lão Long Tộc thấp giọng thở dài.

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, không nên hỏi đề tài này nhiều.

Tránh cho lại bị xem như chính mình đang ám chỉ cái gì.

Chợt nghe từng hồi rồng gầm, nam, bắc đều có mấy chục đầu Thương Long xông vào nước biển, chạy đến nơi đây.

Đúng vào lúc này, phía trên Long Cung truyền đến trận trận tiếng sấm, một vệt ánh vàng chiếu xuống, trong đó bay ra từng dãy ——cứu viện" cùng với "yểm hộ" mà Lý Trường Thọ an bài trước đây, ra sân đúng giờ.

Tràng diện lập tức có một chút xấu hổ...

Không bao lâu, hơn trăm cao thủ Long Cung Nam Hải, Bắc Hải, cùng với mười vạn thuỷ quân Thiên Hà, vây quanh ở bên ngoài phế tích Thủy Tinh Cung, nhìn "chiến cuộc" trống rỗng, rơi vào hoài nghi bản thân điên cuồng.

Như thế này còn cần bọn hắn làm gì?

...

Sau nửa canh giờ.

Long Vương Tây Hải mang theo tàn quân, cùng với cao thủ Long Cung ba biển đến chi viện, tạm thời đi đến Hải Nhãn Tây Hải hỗ trợ phòng thủ.

Lý Trường Thọ cũng ra lệnh thủy quân Thiên Hà trở về Thiên Đình, tiến đến Bắc Thiên Môn chuẩn bị đợt "hàng không" thứ hai.

Sau đó, Lý Trường Thọ nhìn hai vũng máu Long Vương lớn trước mặt, trong đáy mắt tràn đầy ý cười.

Đồ tốt...

Đây là lúc vừa rồi chữa thương bức độc cho Long Vương Tây Hải, bức ra máu Long Vương hội tụ một lượng lớn kịch độc trong cơ thể Long Vương!

Nguyên liệu độc đan!

Kịch độc Kim Tiên!

Căn cứ vào phán đoán sơ bộ của Lý Trường Thọ, loại độc này hẳn là tới từ con Hồng Mông hung thú nào đó, chính là kịch độc tiên thiên, độc tính vô cùng bá liệt, làm cho loại Đại La Kim Tiên nhãn hiệu lâu đời như Long Vương Tây Hải cũng đều suýt nữa gánh không được.

Mặc dù bại lộ lá bài tẩy "Hồ Lô Linh Oa" này, nhưng kho át chủ bài của chính mình, rất nhanh liền có thể nghênh đón một đợt khuếch trương!

Lý Trường Thọ cẩn thận từng li từng tí thu hai vũng máu Long Vương vào bên trong ba túi bảo nang, liên tục chụp vào ba tầng phong ấn.

Điều kiện ở nơi này tương đối đơn sơ, cũng không thể xem thường loại kịch độc này, còn phải đợi chiến sự Long Tộc xong xuôi, dùng Đạo Nhân Giấy đi đến một ngọn núi hoang chậm rãi xử trí.

"Ngươi thu thứ đồ chơi này để làm gì?" Tháp đại gia ở trong đáy lòng lười biếng hỏi một câu, nghiêm túc răn dạy: "Nổ đi, nổ liền xong việc! Độc thì có bản lĩnh gì! Khó mà đến được nơi thanh nhã! Ngươi thế nhưng là nam nhân nắm giữ bí pháp hóa thân linh bạo! Nổ nhiều thêm vài trận, Vân Tiêu tiên tử có thể không khuynh tâm đối với ngươi sao?"

Lý Trường Thọ cười mà không nói, đã thành thói quen với lãng ngôn lãng ngữ của Tháp đại gia.

"Thuỷ Thần đại nhân!" Ngưu Đầu ở bên cạnh yếu ớt hỏi: "Chúng ta lại đi đâu? Huynh đệ chúng ta đã ghi nhớ lời kịch mà ngài nói! Bò... Ò... ~ "

Mã Diện nhanh chóng nói bổ sung: "Âm ty Địa Phủ chúng ta, vĩnh viễn là đồng bạn của Thuỷ Thần đại nhân ngài, Hí...Í...!"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu: "Vừa rồi may mắn mà có hai vị đạo hữu tương trợ, không thì tràng diện chắc chắn sẽ không thể kiểm soát được."

"Đại nhân ngài đừng nói như vậy." Ngưu Đầu thầm nói: "Nếu không phải ta cùng với Mã Diện nhất định phải đi theo, những phản quân Long Cung kia đoán chừng sẽ không chạy được mấy kẻ!"

"Không phải như thế..." Lý Trường Thọ vừa muốn giải thích thế cục biến hóa vừa rồi, trong nước biển bên cạnh xuất hiện bức Thái Cực Đồ quen thuộc kia.

Lý Trường Thọ cùng với Ngưu Đầu Mã Diện lập tức bơi đi, biến mất tại nơi đây.

Sau khi bọn hắn đi, mấy thân ảnh bay ra ngoài từ bốn phương tám hướng, bắt đầu bận rộn ở dưới hố sâu đáy biển, lần lượt bổ một đao vào thi thể nơi đây, dùng Nhiếp Hồn Châu thu nhiếp tàn hồn.

Sau đó lại tập hợp những thi thể này vào một chỗ, phóng Tam Muội Chân Hoả đốt.

Tụng kinh, tụng chính là Độ Nhân Kinh, Tiêu Tai Kỳ Phúc Chú, Thái Thanh Định Hồn Chú.

Một cỗ Đạo Nhân Giấy làm ra bong bóng ở trong nước biển, gom những tro tàn kia đến, lại ở trong bong bóng thổi kèn, cảm giác nghi thức kéo căng trong nháy mắt...

Bên trong miếu Hải Thần.

Đại Pháp Sư, Vân Tiêu tiên tử, Lý Trường Thọ, Ngưu Đầu Mã

Diện liên tiếp hiện thân, phảng phất như trước đây đều chưa từng đi ra ngoài.

Lý Trường Thọ nhắm mắt ngưng thần, thông qua Đạo Nhân Giấy, giám sát động tĩnh các nơi trong Tứ Hải.

Đối với phương tây mà nói, mặc dù chưa thể tìm kiếm được "bảo tài Long Cung" tại Tây Hải, nhưng bởi vì quả quyết rút lui, tổn thất tự thân cũng không tính lớn, ngày hôm nay chỉ sợ là vẫn chưa thể bỏ qua.

Lúc này, Nam Hải, Đông Hải đã rơi vào náo động, phản quân Hải tộc khởi xướng tiến công mãnh liệt, chiến tuyến Long Tộc tạm thời căng thẳng...

Đại Pháp Sư thấy Lý Trường Thọ nhíu mày, hỏi: "Trường Canh, làm sao thế?"

"Hỗn loạn ở khắp mọi nơi!" Lý Trường Thọ nói: "Đạo Nhân Giấy mà ta an bài đã phát hiện ra cỗ phản quân Long Tộc Tây Hải kia, bọn hắn đang ở ranh giới phía bắc và phía nam Tây Ngưu Hạ Châu. Xem ra hẳn là muốn tấn công Bắc Hải cùng với Nam Hải. Lần này phương tây có mục đích rõ ràng, muốn đạt được, chính là tích lũy trong vô số năm tháng của Long Cung, cơ sở để phương tây đại hưng."

Đại Pháp Sư cau mày nói: "Phương tây đại hưng, vậy thì Đạo Môn chúng ta sẽ đặt ở chỗ nào! Vân Tiêu sư muội, ngươi hộ tống Trường Canh đi đến Nam Hải, ta sẽ đi đến Bắc Hải tọa trấn, cần phải phá hư tính toán của phương tây! Sau chuyện này, khí vận Đạo Môn sẽ hưng thịnh!"

Nói xong, một bức Thái Cực Đồ hiện ra ở phía sau Đại Pháp Sư, y quay người bước vào trong đó.

Vân Tiêu tiên tử lẳng lặng đứng ở bên cạnh, không khỏi nhẹ nhàng chớp mắt.

Nàng dường như đã được an bài.

Lý Trường Thọ lại là vội nói: "Sư huynh, việc này!"

Thái Cực Đồ chợt lóe lên rồi biến mất, Huyền Đô Đại Pháp Sư đã không thấy tung tích.

Vân Tiêu không khỏi cười khẽ, ôn nhu nói: "Huyền Đô sư huynh nói cũng có lý, chống đỡ cùng với phương tây, cũng không phải vẻn vẹn là sự tình của Nhân Giáo."

Chương 536. Không Gian Xích

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ cười một tiếng, lập tức nhân tiện nói: "Vừa mới ra tay đấu pháp, khiến ngươi chê cười."

"Đạo hữu ra tay, không động thì thôi, khẽ động như núi lở." Vân Tiêu cười nói: "Đạo hữu đây là bắt đầu chậm, nếu như tại thời Viễn Cổ liền bắt đầu tu hành, đã sớm là đại năng một phương."

Lý Trường Thọ lắc đầu, cười nói: "Ngươi không cảm thấy ta làm việc không từ thủ đoạn sao?"

Vân Tiêu hơi nghiêng đầu, trong mắt toát ra một chút suy tư, nhẹ giọng hỏi: "Đạo hữu hẳn là cảm thấy, ta chỉ biết tu hành, mà không biết Hồng Hoang gian hiểm sao?"

Lý Trường Thọ ấm giọng cười, chậm rãi lắc đầu, hai người liếc nhìn nhau, cũng cảm thấy hiểu rõ đối phương nhiều hơn một chút.

Bên trong xó xỉnh...

Ngưu Đầu nhỏ giọng nói: "Ngựa, ở chỗ này thật xấu hổ, bò... Ò..."

Mã Diện còn chưa kịp "Hí...Í...", một bức Thái Cực Đồ hiện lên ở phía sau hai người, hai bàn tay to trống rỗng nhô ra, trực tiếp kéo hai huynh đệ này vào trong đó.

Tiếng nói của Đại Pháp Sư truyền ra từ bên trong Thái Cực Đồ: "Trường Canh! Tiếp tục!"

Một tia ô quang bay tới, rơi thẳng vào trước mặt Lý Trường Thọ, bị Lý Trường Thọ dùng hai tay bưng lấy.

Linh Bảo Công Đức Tiên Thiên - Không Gian Xích do Thái Thanh Thánh Nhân luyện chế!

Tạo hình của cây thước này giống như một thanh kiếm cùn, đã từng đánh qua Đông Hoàng Chung, đập qua hồn Côn Bằng, xem như linh bảo công phạt ít có của Nhân Giáo!

Tất nhiên, đây cũng giống như Huyền Hoàng Tháp, chẳng qua là cho mượn, cũng không phải là ban thưởng.

Nói cho mượn là cũng có một chút khách khí, chuyện này nên tính là hạng mục đặc sắc của Nhân Giáo—— cùng hưởng linh bảo!

Không Gian Xích nhẹ nhàng rung động, một tia linh tính vang lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, lại là nói chuyện rất rõ ràng như Huyền Hoàng Tháp.

"Chúng ta lại đi đến Long Cung Nam Hải đi, đừng có kéo dài để lỡ chính sự." Vân Tiêu tiên tử chủ động mở miệng.

"Đã khiến cho ngươi liên lụy vào bên trong nhân quả như vậy..." Lý Trường Thọ có một chút áy náy nói.

"Không sao cả." Vân Tiêu khoát tay nhỏ giọng nói: "Ngươi tốn thêm một chút tâm tư an bài bố trí, đừng để cho ta có cơ hội ra tay là được."

Tại Thiên Đình, trong Lăng Tiêu bảo điện.

Ngọc Đế ngồi trên bảo tọa, nhìn chăm chú vào văn thần võ tướng trong điện, cùng với Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà Biện Trang vừa gấp gáp trở về, đầu lông mày mang theo một chút ý cười.

"Trường Canh ái khanh thật đúng là, mỗi giờ mỗi khắc đều suy tính vì Thiên Đình."

Mặc dù Ngọc Đế biết, vị tiên thần chính mình hài lòng nhất lúc này, chẳng qua chỉ là xem xét mọi việc một cách toàn diện, các phương diện cũng đều sẽ suy tính...

Lúc này, thủy quân Thiên Hà phụng lệnh Lý Trường Thọ, đang mượn nhờ Thiên Hà hành quân, tiến đến Bắc Thiên Môn chuẩn bị "giáng xuống từ trên trời" thêm một đợt.

Biện Trang mang theo hai vị Thiên Tướng áp giải Ngao Sự, đi vào bên trong Lăng Tiêu bảo điện phục mệnh.

Theo căn dặn của Thuỷ Thần đại nhân, lúc này Biện Trang đang cúi đầu bẩm báo sự tình có quan hệ đến việc Ngao Sự làm loạn.

Mà Biện Trang cũng coi như có lương tâm, lúc bẩm báo, ba câu cũng đều không rời Thuỷ Thần...

"Thái tử Long Cung Tây Hải Ngao Sự nay đã bị Thuỷ Thần bắt giữ, phản quân Long Cung bị Thuỷ Thần bức lui, sau khi Long Vương Tây Hải được Thuỷ Thần giải độc chữa trị thương thế, đã tiến đến Hải Nhãn Tây Hải trấn thủ. Bởi vì Ngao Sự cũng có thần vị trên người, Long Vương Tây Hải giao Ngao Sự cho bệ hạ xử trí..."

Sau khi bẩm báo một phen, Ngọc Đế chậm rãi gật đầu, hỏi: "Tình huống của Long Cung Tây Hải lúc này như thế nào?"

Biện Trang thở dài, nói: "Không còn gì."

"Không còn gì?"

"Mạt tướng tận mắt nhìn thấy, Long Cung Tây Hải chỉ còn một ~ hai phần mười, trong đáy biển xuất hiện một cái hố to, long thi trải rộng trong hố." Hầu kết của Biện Trang rung động, thấp giọng nói: "Căn cứ vào lời nói của một vị trưởng lão Long Tộc Tây Hải, sinh linh Long Cung Tây Hải, tuyệt đại đa số đều bị người khống chế tâm thần. Mạt tướng thấy, quanh người Long Vương Tây Hải chỉ còn lại rải rác mấy trăm thân tín. Từ tình hình lúc này mà nói, Thuỷ Thần cùng với những phản quân Long Tộc kia, hẳn là đã từng có một trận đại chiến tuyệt thế! Dốc hết sức bảo hộ Long Vương Tây Hải cùng với Long Mẫu!"

Ngọc Đế không khỏi nhíu mày, tiếng nói cũng có một chút nóng nảy: "Thuỷ Thần không có việc gì chứ?"

"Bệ hạ yên tâm." Biện Trang vội nói: "Áo bào của Thuỷ Thần cũng đều không có nửa điểm nếp uốn."

Lúc này Ngọc Đế áo trắng mới hơi nhẹ nhàng thở ra, chợt cười nói: "Cũng là do ta quá lo lắng, Trường Canh ái khanh xuất thân từ Nhân Giáo, làm sao sẽ bị đạo chích như vậy gây thương tích? Biện Trang ái khanh, Trường Canh ái khanh hiện đang ở nơi nào?"

Biện Trang nói: "Thuỷ Thần ra lệnh cho mạt tướng cùng với thủy quân Thiên Hà tiến đến Bắc Thiên Môn, tùy thời phối hợp tác chiến với Long Cung Bắc Hải, lúc này Thuỷ Thần cụ thể ở nơi nào, mạt tướng cũng không quá rõ ràng, hẳn là cũng đi đến Bắc Hải."

Ngọc Đế chậm rãi gật đầu, mắt lộ ra suy tư.

Đông Mộc Công ở dưới đài cao đỡ râu ngâm khẽ, đi ra mấy bước, hành lễ nói: "Bệ hạ, bây giờ Nam Hải, Đông Hải đều đã khởi chiến sự. Thuỷ Thần dốc hết sức hòa giải, chỉ sợ cũng thiếu phương pháp phân thân, bệ hạ mặc dù đã lệnh Thuỷ Thần chiếu ứng Tứ Hải, nhưng lúc này Tứ Hải căng thẳng, Thiên Đình cũng không thể mặc kệ."

"Mộc Công nói có lý." Ngọc Đế trầm ngâm đôi chút, hạ lệnh: "Mộc Công hãy mang theo mười vạn binh mã, đi đến Đông Hải tương trợ Long Cung Đông Hải, lại điểm thêm một viên đại tướng, mang theo mười vạn binh mã đi đến Long Cung Nam Hải gấp rút tiếp viện."

Đông Mộc Công lập tức lĩnh mệnh, hùng hùng hổ hổ tiến đến Thông Minh Điện điều binh.

Lần này, động tác của Thiên Đình cũng không tính chậm, rất nhanh liền có mười vạn binh mã hội tụ ở Nam Thiên Môn cùng với Đông Thiên Môn.

Chuyện tốt giống như thế này, khục, đại sự như thế này, tự nhiên không thể thiếu một vị Hoa Nhật Thiên Nguyên Soái một thân chính khí, lòng dạ rộng rãi nào đó!

Mười vạn Thiên Binh tiến về phía Nam Hải, chính là do Hoa Nhật Thiên cùng với hai vị Thiên Tướng không xứng có được tính danh chỉ huy.

Cân nhắc đến thực lực của các Thiên Tướng khác không đủ, lúc này ở các nơi Nam Hải, đại quân Long Tộc cùng với phản quân Hải tộc đang đánh rất "nhiệt tình"...Hoa Nhật Thiên chỉ có thể tự mình xuất phát, tiềm ẩn thân hình, tiến đến Long Cung Nam Hải, gặp mặt cùng với Long Tộc.

Có lý có cứ, không có cách nào phản bác.

Cỗ hóa thân Ngọc Đế này, vốn là muốn đi tìm Trường Canh ái khanh của chính mình tụ hợp, nhưng khi y đến Long Cung Nam Hải, dùng thân phận Thiên Đình Nguyên Soái gặp được Long Vương Nam Hải, nhưng căn bản không nhìn thấy thân ảnh của Trường Canh ái khanh.

Hỏi thăm Long Vương, Long Vương cũng nói Thuỷ Thần vẫn chưa từng tới...

Hoa Nhật Thiên thở dài trong đáy lòng, biết chính mình đã chọn nhầm phương hướng, Trường Canh ái khanh nhà mình xác nhận đã đi tới Bắc Hải hoặc là Đông Hải.

Đang tiếc nuối không thể sóng vai chiến đấu cùng với Trường

Canh ái khanh, trong đáy lòng Hoa Nhật Thiên khẽ động, đột nhiên cảm ứng được thần lực của Thuỷ Thần, dường như đang ở ngay trong phương viên vạn dặm—— đây cũng là một điểm nhỏ quyền năng của Thiên Đế.

Chương 537. Suy nghĩ

Lập tức, Hoa Nhật Thiên cùng với Long Vương Nam Hải hẹn xong " tín hiệu xuất binh ", liền vội vàng rời khỏi Long Cung Nam Hải, muốn đi tụ hợp cùng với Lý Trường Thọ.

Nhưng làm cho Hoa Nhật Thiên vạn lần không nghĩ tới chính là...

【 Y lại ngoài ý muốn nắm giữ tư liệu trực tiếp đại thần vẩy nước mò cá nhà mình, thông đồng với tiên tử trong lúc làm việc! 】

Lại nói Hoa Nhật Thiên vừa ra khỏi Long Cung, tiên thức dò xét về phương hướng mình cảm ứng được, lại không phát hiện ra vật gì.

Lại tìm tòi tỉ mỉ một hồi, vẫn là không thu được gì.

Chuyện này không khỏi khơi dậy một chút lòng háo thắng của Hoa Nhật Thiên.

Thế là, bản thể bên trong Lăng Tiêu bảo điện nhắm hai mắt, trực tiếp điều động lực lượng Thiên Đạo, gia trì ở phía trên hóa thân!

Hai mắt của Hoa Nhật Thiên nở rộ ánh vàng, lập tức nhìn thấu mảnh không vực trống rỗng kia, thấy được lão giả tóc trắng xoá kia, cùng với bóng hình xinh đẹp bị tiên quang và sương trắng bao phủ...

"Trường Canh ái khanh đây dường như là...đang nói chuyện yêu đương?

Hả? Không đúng...tốt cho một kẻ Lý Trường Canh, ở trước mặt ta cũng đều là dùng hóa thân, bản thể lại là ở dưới tình huống như thế này mới có thể phát hiện ra tung tích! "

Hoá thân Ngọc Đế cười mắng hai tiếng trong đáy lòng, lại nổi lên nghi hoặc mới...

Vị tiên tử này lại là vị nào?

Cỗ hóa thân này của y có lực lượng Thiên Đạo gia trì, lại hoàn toàn không có cách nào nhìn thấu.

Sợ kinh động nữ tiên này, Hoa Nhật Thiên vẫn chưa nhìn nhiều, cố ý thả ra khí tức, nghênh ngang tiến về hướng Nam Thiên Môn.

Dù sao cũng là Ngọc Đế bệ hạ, cũng không thể bay đi lên chủ động chào hỏi đại thần nhà mình. Lại nói, hơn nữa nếu trực tiếp phá đám sẽ có một chút khó coi, làm như thế này mới có thể để cho thần tử chuẩn bị tâm lý.—— những chi tiết nhỏ của Thiên Đế.

"Trường Canh ái khanh làm việc trầm ổn, hẳn là sẽ không bất cẩn như thế, không phát hiện ra được cỗ hóa thân này của ta."

Nhưng mà, thẳng đến khi Hoa Nhật Thiên nhìn thấy đại quân Thiên Đình ở phía xa xa...

Phi!

Nói cái gì toàn tâm vì Thiên Đình đều là ngụy trang!

Bất quá...

"Trường Canh ái khanh như vậy, ngược lại là càng làm cho ta an tâm hơn một ít."

Hoa Nhật Thiên híp mắt cười, trước tiên tụ hợp cùng với Thiên Binh Thiên Tướng.

Y hơi suy tư, liền dẫn mười vạn đại quân, trùng trùng điệp điệp, tiến đến vị trí của Lý Trường Thọ.

Ừm, bọn hắn chẳng qua là đang ở trên đường chi viện Long Tộc, thật tình cờ, đi ngang qua.

...

Ở hướng tây bắc Long Cung Nam Hải, bên trên một đóa mây trắng.

Lý Trường Thọ duy trì khuôn mặt Hải Thần, chắp tay sau lưng đi ở trên mây, giải thích cặn kẽ nhân quả cùng với ân oán của mình đối với phương tây, Long Cung cho Vân Tiêu tiên tử.

Tự nhiên, Lý Trường Thọ đã che giấu đi đại bộ phận nội dung tính kế, hơi tăng lên một ít tính kịch vui.

Hắn phát triển Hải Thần Nam Hải Giáo, thái độ của Long Tộc đối với Thiên Đình dần dần biến hóa, Tây Phương Giáo không ngừng áp bách...kết hợp những tuyến truyện này và kể lại, còn có thể nói trật tự rõ ràng, không loạn chút nào.

Vân Tiêu ở bên cạnh nghe đến mê mẩn, thỉnh thoảng cũng hỏi vài câu, lại mỗi lần mở miệng cũng đều có thể hỏi ở bên trên ý tưởng.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ rất có cảm giác tri kỷ "nàng lại hiểu ta" như vậy.

Nghĩ quả đào, nghĩ quả đào.

Kỳ thật đây cũng không phải là Vân Tiêu "hiểu hắn", chẳng qua là Vân Tiêu chỉ cần liếc nhìn, liền có thể nhìn thấu mâu thuẫn và vấn đề.

Mà lúc này Lý Trường Thọ cũng hơi cảm nhận được, vì sao các vị đại lão Tiệt Giáo đều có chút ít kính sợ đối với Vân Tiêu tiên tử...

Vấn đề mỗi lần nàng hỏi, thật sự là quá khó trả lời.

Giống như khi nàng hỏi: "Đạo hữu làm sao có thể kết luận, sự tình chính mình suy đoán chắc chắn sẽ xảy ra? Thiên Đạo có biến số, đại đạo thường chấn minh, suy tính có khi cũng sẽ bị người che đậy, những chuyện này kỳ thật đều là làm không được chuẩn. Thánh Nhân lão gia có uy năng che đậy thiên cơ, như vậy Thánh Nhân lão gia có lẽ cũng có lực lượng tái tạo thiên cơ. Tu vi cảnh giới nguyên bản của ngươi chỉ là Kim Tiên, nếu như tính sai một bước, chẳng lẽ không phải là cầm tính mạng đi cược?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, có một chút nghiêm túc đáp trả: "Ta cũng không am hiểu suy tính và xem bói. Tiên tử cũng biết, năm tháng ta tu hành không dài, đạo cảnh cũng chưa đạt tới trình độ cao thâm như vậy, lúc suy tính cũng không đụng đến quá nhiều thiên cơ."

Vân Tiêu ngạc nhiên nói: "Vậy ngươi đã làm được bằng cách nào?"

"Suy nghĩ." Lý Trường Thọ chỉ chỉ trái tim của chính mình, ở trong Hồng Hoang phải nhập gia tùy tục, tự nhiên không thể chỉ vào đầu.

"Suy nghĩ?" Vân Tiêu nháy mắt mấy cái: "Có thể nói chi tiết cho ta không?"

"Đương nhiên!" Lý Trường Thọ cười nói: "Đầu tiên, suy đoán ta làm ra đều là hướng phát triển chung của vấn đề, tận lực đi giảm đi các biến số nhỏ bé, nếu không thì tâm thần khẳng định sẽ không đủ. Cách ta quen làm là liệt kê mọi tình huống có thể xảy ra, lại viết ra những sự kiện quan trọng trong những tình huống này. Như vậy giống như ở trên một đường thẳng dẫn đến các ô vuông, lại chia thành mấy nhánh khác nhau...ngươi đã tưởng tượng ra được chưa?"

Lý Trường Thọ khoa tay múa chân, Vân Tiêu ở bên cạnh nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn tiếp tục nói: "Khi tất cả các khả năng và hướng phát triển được liệt kê, liền có thể căn cứ vào khả năng khác biệt, trước thời hạn làm ra ứng đối với từng tình huống và mức độ khác nhau. Mà trong lúc chuyện phát sinh từng bước một, ô vuông trên một đường thẳng không ngừng được thắp sáng, thì có thể biết được sự phát triển chung của bối cảnh phía sau."

"Đúng là như vậy..." Vân Tiêu ngâm khẽ vài tiếng, sau đó trong mắt tràn đầy tán thưởng, nói: "Nếu muốn mưu đồ chu toàn thì nên làm như vậy. Tuy nhiên, như vậy sẽ rất hao phí tâm thần."

Lý Trường Thọ cười nói: "Liên quan tới sự tình Long Tộc, ta đã suy nghĩ hơn bảy năm."

Vân Tiêu nhẹ nhàng nhíu mày, nhẹ giọng hỏi: "Sẽ không cảm thấy tâm thần mệt mỏi sao?"

"Có một chút, nhưng so với hồi báo, một chút mệt mỏi ấy cũng không tính là gì." Lý Trường Thọ mỉm cười đáp.

"Như vậy, một lần suy nghĩ dài nhất của đạo hữu, kéo dài bao lâu?"

Lý Trường Thọ thở dài: "Mười bảy năm."

Câu mười bảy năm này vừa ra khỏi miệng, linh niệm "lắm lời" trong đáy lòng Lý Trường Thọ vừa an tĩnh một hồi, lại bắt đầu không ngừng tích tích...

Tháp đại gia cười mắng: "Ngươi cái tên này, không hổ là tiểu gia hỏa lão gia coi trọng, tính kế một việc có thể suy nghĩ liên tục mười bảy năm! Đen, vẫn là ngươi đen!"

Không Gian Xích kia nói tiếp: "Thật đáng lo cho những kẻ bị ngươi ghi thù!"

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, coi như đây là tán dương đơn thuần.

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Ta có thể hỏi hay không, là chuyện gì mà lại cần lâu như vậy?"

"Đạo Môn." Lý Trường Thọ cười nói: "Bất quá điểm xuất phát hàng đầu, cũng là bởi vì ta ở bên trong Đạo Môn. Cũng không thể để ngươi hỏi ta mãi như vậy, ta có thể hỏi ngươi mấy vấn đề không?"

Chương 538. -

"Hì hì." Vân Tiêu cười khẽ: "Hỏi cũng được, ngươi có thể thẳng thắn đối với ta, ta làm sao có thể không thành thật với đối với ngươi?"

Lý Trường Thọ giang hai tay: "Vẫn còn may không phải là cởi mở."

Ý cười của Vân Tiêu không khỏi càng đậm.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Thường nghe người ta nói, gặp mạnh thì mạnh, gặp yếu thì yếu, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu?"

Vân Tiêu tiên tử không khỏi oán trách: "Ngươi thật đúng là muốn kiểm tra ta?"

Coi như là oán trách, lại cũng là ôn nhu như thế.

Sau khi nàng thận trọng suy nghĩ, đáp: "Theo ta, đó hơn phân nửa là chuyện tốt."

"Sai, chuyện này vô luận cân nhắc từ phương diện nào cũng đều là chuyện xấu." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đầu tiên chính là sự mạnh yếu của bản thân bất ổn, biến số quá nhiều. Tiếp theo phải dựa vào sự mạnh yếu của địch thủ để quyết định sự mạnh yếu của bản thân, chính là bị người nắm mũi dẫn đi. Tính kế sự tình, trọng yếu nhất chính là có tiết tấu của chính mình, không thể bị địch thủ ảnh hưởng...tất nhiên, đây cũng chỉ là một chút thiển kiến của ta."

Vân Tiêu tiên tử cẩn thận suy tư, chậm rãi gật đầu, cười nói:

"Vân Tiêu thụ giáo."

Lý Trường Thọ hắng giọng, lại hỏi: "Nếu như tiên tử ngươi so đấu mưu lược cùng với người khác, ngươi cân nhắc sâu hơn, đến tầng thứ năm, mà người bên cạnh chẳng qua là đến tầng thứ ba, cục diện này có phải là thắng chắc?"

Vân Tiêu vô thức đưa tay vén lọn tóc, nói: "Cũng không phải là thắng chắc, đôi khi mưu tính quá nhiều, ngược lại sẽ bị đối phương chó ngáp phải ruồi phá mất."

"Thiện." Lý Trường Thọ yên lặng tán thưởng.

Vân Tiêu cười hỏi lại: "Vậy thì Thuỷ Thần đại nhân, ngươi có phương pháp giải quyết tình huống như vậy không?"

"Rất đơn giản, đững vững tại mỗi một tầng."

Vân Tiêu lập tức rơi vào suy tư, cẩn thận suy nghĩ…

Đúng vào lúc này, Lý Trường Thọ nhíu lông mày lại, thấy được đóa mây trắng bay tới từ trên bầu trời kia, cùng với vô số Thiên Binh trên đó.

Binh mã Thiên Đình?

Không ở lại Nam Thiên Môn, vì sao lại chạy đến nơi này rồi? Đây không phải là chơi phục binh thành minh bài?

Tiếp đó, Lý Trường Thọ thấy được Nhật Thiên Nguyên Soái đứng ở phía trước Thiên Binh...

【 Vậy thì không sao. 】

Lý Trường Thọ nói: "Tiên tử có muốn đi qua cùng với ta?"

"Ừm." Vân Tiêu tiên tử ôn nhu nói: "Ngươi không sợ ta sẽ rước lấy phiền phức cho ngươi, vậy thì ta sẽ không ngại."

Lý Trường Thọ đột nhiên cười, cưỡi mây mang Vân Tiêu tiên tử nghênh đón binh mã Thiên Đình.

Đến gần mười vạn đại quân này, Vân Tiêu khẽ ồ một tiếng: "Công Đức Kim Thân, Thiên Đạo gia trì, đây không phải là hóa thân của Ngọc Đế sư thúc đó chứ?"

Lý Trường Thọ: "..."

Trời ạ, đại lão Đạo Môn đều có thể nhận ra trong thoáng chốc!

Cỗ hóa thân này của Ngọc Đế đúng là quá thất bại!

Mặc dù vẫn như cũ khiến cho Thọ đỏ mắt...

Vân Tiêu dừng ở bên ngoài mây, vẫn không tiếp tục tiến về phía trước, hiển nhiên là không muốn đối mặt cùng với Thiên Đế, không thì hành lễ hay không hành lễ cũng đều không ổn.

Lý Trường Thọ tiến về phía trước, cùng với Hoa Nhật Thiên làm lễ lẫn nhau, Hoa Nhật Thiên nhíu mày một hồi đối với hắn.

"Thuỷ Thần, vị tiên tử kia là ai?" Hoa Nhật Thiên cười nói: "Làm sao lại không giới thiệu với ta một chút?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đó là bạn tốt của ta, đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, Vân Tiêu tiên tử."

Hai mắt của Hoa Nhật Thiên tỏa sáng, lại thuận thế tiến lên kề vai sát cánh, nhẹ nhàng đánh một quyền vào xương sườn dưới của Lý Trường Thọ, thấp giọng nói một câu: "Được lắm Thuỷ Thần!"

Nhưng...

Đinh!

Hoa Nhật Thiên cảm giác chính mình như là đánh vào phía trên hàng rào không gian, một tia lực phản chấn cuốn ngược mà về theo quyền phong.

Huyền Hoàng Tháp?

Hoa Nhật Thiên nhìn Lý Trường Thọ, lại nhìn bóng người xinh xắn bị mây mù bao khỏa ở nơi xa, vào giờ phút này vẫn như cũ không có cách nào thấy rõ kia...

Lý Trường Thọ bình tĩnh truyền âm: "Vân Tiêu tiên tử đã sớm nhận ra bệ hạ."

Hoa Nhật Thiên thu hồi cánh tay trong nháy mắt, ưỡn ngực ngẩng đầu, chiến giáp trên người tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt, để cho chính mình nhìn nhiều hơn một chút uy phong, nhiều hơn một chút uy nghiêm.

"Khục, ừm! Thuỷ Thần, ở nơi nào Nam Hải có chiến sự căng thẳng? Chúng ta tiến đến chi viện, cũng tránh để cho càng nhiều sinh linh bị đồ thán."

"Hoa Nguyên Soái đừng vội." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Thế cục các nơi lúc này, Long Cung vẫn còn có thể ứng đối, chúng ta đã đến rồi, không bằng liền đi đến Hải Nhãn gần đây trấn thủ, đó mới là tử huyệt của Long Tộc."

"Thiện!" Hoa Nhật Thiên gật gật đầu, sau đó hai người liếc nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra mấy phần nghi vấn.

Hải Nhãn...đi như thế nào?

Long Tộc đều đã giấu đi Hải Nhãn Tứ Hải, Đạo Tổ lại dùng đại pháp lực che đậy thiên cơ Cửu Ô Tuyền, đề phòng bị người tìm được Cửu Ô Tuyền họa loạn thiên địa.

Vào giờ phút này, chỉ sợ là không có Long Cung Nam Hải chỉ dẫn, hoặc là Thánh Nhân lão gia suy tính, cũng không tìm được...

Chợt nghe truyền âm của Vân Tiêu tiên tử lọt vào tai: "Đạo hữu, bên ngoài chín vạn dặm phương hướng đông nam có một chút dị trạng, không gian đang rung chuyển, hình như có một số lớn sinh linh na di."

Đạo tâm của Lý Trường Thọ run nhẹ, lập tức thấp giọng thương nghị hai câu đối với Hoa Nhật Thiên.

Sau đó Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu đi phía trước dẫn đường, tiến đến chỗ không gian rung chuyển, Hoa Nhật Thiên mang theo Thiên Binh chạy đến từ phía sau.

Trên đường, Vân Tiêu lại thừa cơ hỏi: "Nếu như nơi đây là phương tây đánh nghi binh, lại nên làm như thế nào?"

"Lúc này còn không có cách nào kết luận rốt cuộc phải chăng là đánh nghi binh, phương hướng đối phương tiến công, có thể là một trong Hải Nhãn Tứ Hải, dù sao thì việc bọn hắn muốn làm, chính là bức Long Tộc giao bảo khố ra."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nhưng, tiên tử...đững vững ở mỗi một tầng, ta cũng không chỉ là tùy ý nói một chút. Mặc dù lúc này nắm chắc không tính quá cao, nhưng cũng đã làm xong chuẩn bị ứng đối."

"Như vậy, cụ thể nắm chắc như thế nào?"

"Chín thành bốn lăm." Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, vì độ chuẩn xác của ngôn ngữ, lại tăng thêm một câu: "Đại khái."

Đây chính là chỗ Hải Nhãn?

Lý Trường Thọ nhìn về phía hải vực có vẻ như không có vật gì ở phía trước, trong đáy lòng xẹt qua hết ý nghĩ này đến ý nghĩ khác.

Hắn thi triển Hóa Hình Thuật hóa thành một con hải ngư, vào giờ phút này vẫn chưa gây nên sự chú ý của những thân ảnh trong đáy biển kia...

Mấy ngàn đạo thân ảnh này, là dũng mãnh tiến ra từ bên trong một rãnh biển đằng xa, nơi đó có một tòa Không Gian Na Di Đại Trận, lúc này đại trận này vẫn còn đang vận chuyển.

Ngay vào lúc vừa rồi, Vân Tiêu tiên tử còn nhắc nhở hắn, sao không đi phá huỷ Không Gian Na Di Đại Trận kia, chặt đứt đường lui và viện quân của những kẻ này.

Lý Trường Thọ thận trọng giải thích vài câu...

"Thứ nhất, lần này Tây Phương Giáo lấy ra nội tình, muốn đập Long Tộc đòn trúc, nếu như tiêu diệt toàn bộ đám binh mã phương tây này, đại khái sẽ dẫn tới đại lão không muốn thể diện."

Chương 539. Tính lực

"Thứ hai, nơi đây nếu là đánh nghi binh, những thế lực phương tây ở đây giống như là một đám ô hợp, không chịu nổi một kích, trong lòng còn có thoái ý, trên thực tế sẽ không tạo thành quá nhiều phiền phức cho Long Tộc. Nhưng nếu đoạn hậu viện, có lẽ sẽ kích phát ý chí tử chiến đến cùng của bọn hắn, tăng thêm thương vong cho Long Tộc. Thứ ba, ở chỗ Không Gian Na Di Đại Trận có lẽ sẽ có đệ tử Thánh Nhân âm thầm thủ hộ, chỉ sợ sẽ là một trận ác chiến."

Sau khi Vân Tiêu nghe xong hơi suy tư, rất nhanh liền có một chút trịnh trọng gật đầu, nói: "Đúng là đạo lý như vậy. Không chịu nổi một kích, tử chiến đến cùng, cả hai chênh lệch quá lớn, ngươi hình dung như vậy cũng là có một chút sinh động."

Lúc ấy trong đáy lòng của Lý Trường Thọ liền có một chút chột dạ, dù sao thì hai cái điển cố này cũng không có quan hệ gì với Hồng Hoang.

Lại nói đến chính sự.

Từ tình huống Tứ Hải bây giờ mà nói, Thánh Nhân phương tây quả nhiên đã âm thầm ra sân.

Hơn nữa Thánh Nhân vừa ra tay, chính là trực tiếp nắm bắt điểm yếu hại của Long Tộc, đưa ra vị trí của Hải Nhãn Tứ Hải.

Không thể không nói, Hải Nhãn Tây Hải vào giờ phút này, ngược lại là trở thành nơi an ổn nhất—— trước đây Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế đã từng thảo luận việc này.

Nếu Hải Nhãn Tây Hải bị phá, những phản loạn Long Tộc Tây

Hải kia, cũng sẽ bị Thiên Đạo hạ xuống nghiệp chướng, phải phụ trách chôn lấp Hải Nhãn.

Ai cũng trốn không thoát.

Ngày hôm nay, sở dĩ Lý Trường Thọ chỉ có chín thành rưỡi nắm chắc, là bởi vì không có cách nào bảo đảm Chuẩn Đề Thánh Nhân sẽ trực tiếp hiện thân hay không.

Mặc dù xác suất có phần thấp, nhưng đúng là không thể bỏ qua.

Thánh Nhân không có khả năng ra mặt cướp bóc?

Không không, Thánh Nhân làm loại sự tình này, sao có thể tính là cướp bóc?

Đó là bởi vì bảo khố Long Cung vốn là hữu duyên cùng với phương tây, Thánh Nhân lão gia tuân theo số trời, mang một nhóm tài nguyên trở về phương tây mà thôi.

Phương tây, hai lão cáo già lừng danh.

Lý Trường Thọ không bình luận nhiều đối với chuyện này, cũng không dám bảo lưu quyền phát ngôn gì.

Đúng vào lúc này, Vân Tiêu truyền âm một lần nữa, lại là nói kỹ càng với hắn thực lực của sinh linh hiện thân tại Nam Hải lúc này...

Chuyện này vô cùng tri kỷ.

Căn cứ theo lời nói của tiên tử, ở nơi đây có binh mã phương tây, hung thú hỗn tạp, Yêu Tộc, Nhân Tộc, còn có mấy sinh linh tiên thiên có thực lực mạnh mẽ.

Thực lực của bọn hắn hơn phân nửa đều ở cảnh giới Thiên Tiên, nhưng trong đó có vài chục cỗ khí tức vô cùng dày đặc, Đại

La Kim Tiên cũng có vài vị.

Lý Trường Thọ cũng cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Nơi đây hẳn là chính là chủ công?

Nếu như nơi này cũng đều là đánh yểm trợ, thực lực phương tây vận dụng lần này cũng không khỏi quá nhiều một chút!

Hơn nữa, ở phụ cận Hải Nhãn, Lý Trường Thọ cũng không có cách nào dùng một chiêu linh bạo kia.

Cũng không thể người khác chẳng qua là đến hù dọa Long Tộc một chút, liên lụy một chút tinh lực của Long Tộc, chính mình lại dùng một viên Kim Đan, bảy mươi hai tờ người giấy, trực tiếp nổ tung Hải Nhãn...

Nhân quả phá trời!

Thậm chí, lúc này Lý Trường Thọ chỉ có thể trốn ở nơi đây, trước hết chờ đối phương nổi lên, Hải Nhãn hiện thân, chính mình lại lao ra tương trợ.

Bằng không thì rất dễ dàng bị Long Tộc hiểu lầm, là hắn dẫn địch nhân tới nơi đây.

Điều duy nhất Lý Trường Thọ lo lắng, chính là không biết Long Tộc trấn thủ nơi Hải Nhãn, phải chăng đã có đầy đủ cảnh giác...

Vân Tiêu tiên tử đang tiềm hành ở phía sau hắn không xa, nhưng Lý Trường Thọ cũng không cân nhắc để cho nàng trực tiếp ra tay.

Mặc dù Đại Pháp Sư dùng dăm ba câu, liền thăng cấp lần tương trợ Long Tộc này thành nhiệm vụ Đạo Môn.

Nhưng sau này Vân Tiêu vốn là có một trận đại kiếp nhân quả, lúc này có thể giảm bớt một chút nhân quả cùng với phương tây, vẫn nên tận lực giảm bớt một chút, miễn cho ngày sau tăng thêm biến số cho nàng.

Làm sao tìm kiếm bây giờ?

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, trơ mắt nhìn đám yêu ma quỷ quái ẩn nấp, trong đáy lòng cẩn thận suy nghĩ.

Lúc này, tính linh hoạt của ý nghĩ là rất trọng yếu.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền có chủ ý, miệng cá hóa thành hải ngư mở ra, phun ra một con cá nhỏ.

Con cá con này nhẹ nhàng lay động cái đuôi, thi triển thủy độn, không thấy tung tích trong nháy mắt.

Truyền âm của Vân Tiêu tiên tử chui vào trong tai hắn: "Đây là muốn tạo ra động tĩnh, gây nên sự chú ý của Long Tộc trước thời hạn?"

Lý Trường Thọ nói thầm một tiếng thông minh, sau đó toàn bộ mình cá lật một cái, gánh chịu áp lực nước to lớn, cái đuôi lay động trên dưới—— ý tứ là gật đầu.

Bất quá, Lý Trường Thọ vẫn chưa sốt ruột ra tay.

Theo thủ đoạn mà Tây Phương Giáo quen dùng, căn cứ vào tình hình lúc này làm ra phỏng đoán hợp lý, sách lược hành động kế tiếp của Tây Phương Giáo hẳn là:

Trước tiên nổi lên ở một chỗ, dẫn phát Long Tộc hỗn loạn, khiến cho Long Tộc chi viện trái phải, kiến tạo cảm giác nguy cơ.

Lại có hai chỗ liên tiếp nổi lên, từng bước một điều cao thủ Long Tộc đi, làm cho một bộ phận chiến lực Long Tộc bôn ba trên đường, từ đó lại càng dễ đạt tới mục đích bọn hắn bức hiếp Long Tộc.

Thời cơ xuất thủ của Lý Trường Thọ, là ngay ở địa phương phương tây nổi lên trước hết nhất, đánh gãy tiết tấu của đối phương.

Thế là, tâm thần trầm xuống, trong đáy lòng xuất hiện một đám cửa sổ nhỏ một lần nữa, "tính lực" kéo căng trong nháy mắt.

Trọng điểm hắn quan sát, tự nhiên là tại Bắc Hải cùng với Đông Hải.

Bắc Hải vẫn là gió êm sóng lặng.

Đại quân phản long từ Tây Ngưu Hạ Châu vượt qua biên giới tây bắc Bắc Câu Lô Châu đã cách Bắc Hải không xa, rất có uy thế mây đen áp thành.

Long Cung Bắc Hải đã có một số lớn cao thủ bố trí tốt phòng tuyến tại phương hướng này.

Đối với Long Cung Bắc Hải, phương tây rõ ràng tồn tại nhiều tầng tính kế, bên ngoài một đợt, vụng trộm một đợt, rất có thể còn có hai ~ ba đợt chuẩn bị ở sau...

Không có cách nào, nơi này là điểm yếu kém của Long Tộc, là nơi dễ dàng đè sập Long Tộc nhất.

Về phần Đông Hải, Long Cung Đông Hải có thực lực mạnh nhất, trên dưới một lòng, hơn nữa Long Vương Đông Hải cùng với không ít trưởng lão Long Cung Đông Hải, đều là có thực lực mạnh mẽ...

Nơi này hẳn là tồn tại ít nhất hai tầng tính kế, mà khả năng xuất hiện lớn nhất là nhiễu loạn.

Ở phía Hải Nhãn Tây Hải cũng không thể không phòng, nhưng bởi vì hạn chế nhân quả tại Hải Nhãn, phương tây ưu tiên lợi ích sẽ có xác suất rất nhỏ vung đao tự trảm.

Nếu như phương tây thật sự muốn trảm, Lý Trường Thọ thật đúng là sẽ không ngăn cản, còn sẽ thuận tiện thượng tấu Ngọc Đế bệ hạ ——

【 Bởi vì Thiên Đình suy thoái, không có cách nào tương trợ Long Cung Tây Hải ngăn chặn yêu ma phá mất Hải Nhãn, hi vọng bệ hạ hạ chỉ, mời Tây Phương Giáo trấn áp Hải Nhãn. Nếu như cao thủ Tây Phương Giáo có thể hi sinh bản thân, bổ khuyết Hải Nhãn, cũng là công đức vô tận, có thể kiếm một chút lợi tức cho đại hoành nguyện của Thánh Nhân lão gia nhà bọn họ... 】

Người tâm không bẩn, không xứng chơi chiến thuật.

Chương 540. Vảy ngược

Thế cục Tứ Hải biến hóa kế tiếp, cũng xác thực giống như dự đoán của Lý Trường Thọ.

Trước hết nhất là Đông Hải xuất hiện một nhóm cao thủ lai lịch không rõ, tập kích bất ngờ Hải Nhãn Đông Hải ngụy trang thành một dãy núi lửa dưới đáy biển.

Một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ, "vừa lúc" ở ngay ngoài ngàn dặm, thu hết tình hình như vậy vào trong mắt.

Nhưng nhóm cao thủ này chẳng qua là đánh tan đại trận gần Hải Nhãn Đông Hải, bộc lộ ra hình dáng Hải Nhãn, sau đó liền lập tức bắt đầu du đấu, cũng không cường công.

Cẩn thận ngẫm nghĩ, hành động như vậy của Tây Phương Giáo cũng là một cục đá ném trúng mấy con chim.

Vừa tạo áp lực cho Long Tộc, lại có thể xác minh Long Tộc làm chuẩn bị như thế nào, thuận tiện còn nói cho Long Tộc:

【Chúng ta đã sớm nắm giữ điểm yếu của các ngươi.】

Nhưng mà, Hải Nhãn cũng không phải là điểm yếu của Long Tộc, mà là...

Vảy ngược.

Ở phía Long Cung Đông Hải bộc phát ra mấy trăm cỗ khí tức kinh người, tất cả trưởng lão, chiến tướng cùng nhau chạy đến chi viện!

Hải Nhãn Đông Hải là một cái hố sâu to lớn, ranh giới hố sâu không ngừng tràn ra nước biển trong suốt.

Mà ở trong hố sâu, từng lão long mở hai mắt ra, thân thể của bọn hắn giao thoa, quấn quanh, từng tầng từng tầng xếp ở dưới đáy hố sâu.

Mà ở dưới người những lão long này, còn có một lượng lớn long thi đã không có long hồn, lại vẫn như cũ tản ra uy áp kinh khủng mãnh liệt.

Đây vừa là Hải Nhãn, vừa là mộ của rồng!

Chiến long Viễn Cổ trấn thủ ở chỗ này, cũng đứng dậy từ ranh giới Hải Nhãn, bộc phát ra sát ý nồng đậm...

Thần kinh của Long Tộc - bá chủ Viễn Cổ, vào giờ phút này đã trực tiếp bị khuấy động.

Lý Trường Thọ chính là vào lúc này, đột nhiên ra tay tại Nam Hải!

Con cá nhỏ hắn thả ra trước đây kia, lặng lẽ mò tới phương hướng đám cao thủ Tây Phương Giáo kia, lắc mình biến hoá, hóa thành một vị đại yêu Hải Tộc đầu bạch tuột thực lực cảnh giới Thiên Tiên, trong miệng hô to một tiếng:

"Ô lạp! Vì vinh quang của các vị thần phương tây!"

Yêu khí bao trùm thân thể bỗng nhiên phồng lên, sau đó bộp một tiếng, trực tiếp nổ nát vụn!

Nước biển cuồn cuộn, yêu lực bắt chước tản ra mọi hướng!

Hải vực phía trước nguyên bản trống rỗng, đột nhiên xuất hiện một tầng vách tường trong suốt cùng loại với băng tinh.

Lý Trường Thọ tập trung nhìn vào, thình lình phát hiện ra...

Đây sao lại là vách tường gì, đây là một thân rồng vô cùng to lớn!

Rộng mấy trượng, vảy rồng như là thủy tinh nhẹ nhàng lấp lóe, một đầu Thương Long chiếm cứ ở đây, thân thể giống như vài tòa thành lớn gấp lại!

Cẩn thận xem xét, thân rồng này là do trận pháp ngưng tụ thành, đầu rồng này cúi đầu quan sát, không có nửa phần khí tức sinh linh, cũng không phải là thi thể Chân Long.

Đúng vào lúc này, ở phía Long Cung Nam Hải truyền đến trận trận rồng gầm, một số lớn cao thủ Long Tộc chạy đến.

Bên trong Hải Nhãn cũng xuất hiện mấy chục cỗ hư ảnh Thương Long, binh mã Tây Phương Giáo ẩn thân, cấp tốc bị phát hiện ra.

Đại chiến quay chung quanh Hải Nhãn bộc phát trong khoảnh khắc!

Đông Hải, Nam Hải, hai chỗ Hải Nhãn đều xuất hiện loạn chiến...

Lý Trường Thọ vẫn chưa trực tiếp tham chiến, chẳng qua là điều Đạo Nhân Giấy đến chi viện.

Đám phản quân cùng với hung thú từ Tây Hải chạy đến Nam Hải kia, vào giờ phút này cũng được mệnh lệnh, hoả tốc phi nhanh về hướng vị trí Hải Nhãn Nam Hải.

"Nam Hải, sẽ có mấy tầng bố trí?" Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, tiếp tục quan sát các nơi.

Sau khi Kim Thiền Tử bị hắn đưa về bên trong xác ve, Tây Phương Giáo rõ ràng lại đổi một "kẻ thao tác " càng khó chơi hơn.

thế cục Đông Hải, Nam Hải lúc này mặc dù loạn, nhưng bên trong loạn có tinh tế, Tây Phương Giáo tiến thối có độ.

Long Tộc ngược lại bởi vì hai nơi Hải Nhãn bị phát hiện ra, lúc này hơi đánh mất phân tấc, muốn mau chóng tiêu diệt cường địch.

Vốn dĩ, kế sách "Át chủ bài phân cấp" Lý Trường Thọ định ra cho Long Tộc, để cho Long Tộc hiển lộ ra thực lực từng chút một, từ đó ổn định quân tâm của phe mình, tạo áp lực cho đối phương.

Nhưng lúc này, Long Tộc dường như đã quên đi điểm ấy, hai nơi Long Cung lấy ra toàn bộ thực lực, muốn nhanh chóng tiêu diệt cường địch, củng cố Hải Nhãn.

Khí thế tuy mạnh, lực phía sau lại không đủ.

Đối phương chỉ cần dùng chiến thuật dây dưa, sẽ rất dễ làm cho Long Tộc hết hơi.

Cũng may, lúc này Thiên Binh còn chưa ra sân, cũng coi như là lưu lại một nhóm viện quân.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài...

Không làm được kỷ luật nghiêm minh, lại có nhiều sách lược chiến thuật hơn, cũng là không bột đố gột nên hồ.

Long Tộc lần này, đoán chừng là sẽ thật sự gặp phải một chút đau khổ, tử thương nhiều một chút.

Trong lúc Nam Hải cùng với Đông Hải diễn ra đại chiến, ở dưới băng nguyên vô tận tại Bắc Hải...

Mấy chục vòng xoáy lặng yên hiện ra, đạo đạo thân ảnh thoát ra từ đó, hội tụ ở phía sau một nữ tử người mặc huyết y, mau chóng bay về hướng chỗ sâu Bắc Hải.

...

"Thuỷ Thần đại nhân phải đến khi nào, mới để cho bổn vương rời khỏi phương tây, đi đến Nhân Giáo hiệu mệnh?"

Trong nước biển băng lãnh, lúc Văn Tịnh đạo nhân mang theo một số lớn cao thủ phương tây phóng tới Hải Nhãn Bắc Hải, trong đáy lòng không nhịn được nói thầm một hồi.

Lại không đi qua Nhân Giáo, nàng liền sẽ trở thành Đại thống lĩnh Hồng Mông hung thú của phương tây!

Văn Tịnh đạo nhân vừa được bổ nhiệm làm thống soái chỉ huy trận chiến tại Bắc Hải cách đây không lâu, cũng đã nhận được phương vị Hải Nhãn cụ thể.

Vào giờ phút này nàng cùng với một số lớn cao thủ bị đưa tới nơi đây, bôn tập Hải Nhãn Bắc Hải.

Ài, Long Tộc thật là đáng yêu, hương vị máu cũng không tệ.

Đáng tiếc là chính mình không thể đại khai sát giới, chỉ có thể tượng trưng hút khô mấy kẻ...

Nói trở lại, vị đệ tử Thánh Nhân tên là "Địa Tạng" vừa mới xuất quan gần đây kia, ngược lại là một kẻ có mưu lược tốt.

Đây là lần đầu tiên, sau khi mấy vị Phó Giáo Chủ phương tây chế định xong toàn bộ kế hoạch, vẫn chưa lộ ra cho bất kỳ kẻ thuộc hạ nào.

Chỉ ra lệnh cho ai đi nơi nào, làm chuyện gì vào trước đó một chút.

Đề nghị như vậy là do Địa Tàng đưa ra.

Cho nên, Văn Tịnh đạo nhân hoàn toàn không tìm thấy cơ hội đi vào bên trong An Thủy Thành báo tin.

Văn Tịnh đạo nhân đã phát giác ra được, phương tây đã nhận ra sự tình trong giáo tồn tại nội ứng, bản thân làm việc cũng nhất định phải càng cẩn thận hơn, lúc này vẫn chưa thể hành động thiếu suy nghĩ.

Vọt tới trước ở trong nước biển không bao lâu, Văn Tịnh đạo nhân liền thấy được một mảnh " rừng băng " trong biển ở nơi xa.

Đó là từng khối băng trụ to lớn màu trắng, nối liền với băng nguyên Bắc Hải, chạm tới đáy biển Bắc Hải, Hải Nhãn Bắc Hải liền giấu ở bên trong một khối băng trụ nào đó...

Văn Tịnh đạo nhân nâng bàn tay trắng nõn lên, cảm thụ được dòng chảy nơi đây, quát nhẹ một tiếng: "Động thủ, đục nát băng trụ nơi đây!"

Đạo đạo bóng đen phía sau vọt ra ngoài, hoặc là hóa ra bản thể đại yêu mạnh mẽ đâm tới, hoặc là tế lên pháp bảo thần thông, nện như điên về phía trước.

Chương 541. Không thích hợp

Đúng vào lúc này, một tia truyền âm lọt vào tai, tinh thần của Văn Tịnh đạo nhân chấn động.

Truyền âm, là một vị Phó Giáo Chủ Tây Phương Giáo...

"Còn có một nhóm đồng đạo sắp chạy đến, Văn Tịnh ngươi hãy điều phối cho tốt."

Văn Tịnh đạo nhân bình tĩnh gật đầu, đầu ngón tay thấm ra một giọt máu tươi, ngưng tụ thành huyết muỗi, cấp tốc biến mất không thấy gì nữa.

Trong chốc lát, Hải Nhãn Bắc Hải bại lộ, mấy chục vị chiến long Viễn Cổ trấn thủ trong Hải Nhãn chủ động ra ngoài nghênh địch, cao thủ Long Cung Bắc Hải gấp rút chạy đến tiếp viện, lại bị phục binh của Tây Phương Giáo đánh lui...

Cao thủ phương tây đầu nhập tại Bắc Hải, quả thực không ít.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đã sớm bắt được những tình hình này, không sai biệt lắm so với suy đoán của hắn.

Thậm chí Văn Tịnh đạo nhân sẽ hiện thân tại Bắc Hải, cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Lúc này Đại Pháp Sư đang ở chỗ Hải Nhãn Bắc Hải, Long Tộc tử thương, Đại Pháp Sư sẽ không quản nhiều, nhưng chắc chắn sẽ bảo vệ Hải Nhãn không bị phá.

Đại Pháp Sư cùng với Đồ lão đại, cũng coi như là vương bài của phe mình.

Cẩn thận suy nghĩ, toàn diện quan sát, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, đạo tâm từ đầu đến cuối cũng không có quá nhiều gợn sóng.

Tiếp theo, thực sự nên suy nghĩ một chút, ứng đối ra sao với Thánh Nhân lão gia Tây Phương Giáo có thể sẽ trực tiếp hiện thân...

Trên không trận đại chiến Nam Hải, từng đạo ánh vàng rơi xuống từ trên trời, mười vạn Thiên Binh ở dưới sự dẫn dắt của Hoa Nhật Thiên Nguyên Soái, đã đến chiến cuộc nơi đây gấp rút tiếp viện.

Chỉ bất quá, binh mã Thiên Đình cũng chỉ có thể hoạt động ở ngoại vi.

Nơi cao thủ loạn chiến, bọn họ đi qua cũng chỉ là làm bia đỡ đạn.

Hả?

Thấy hoá thân Ngọc Đế gia nhập chiến cuộc, Lý Trường Thọ hóa thành hải ngư dứt khoát lui lại, đi tới bên người Vân Tiêu tiên tử.

Vân Tiêu tản ra đạo vận bao trùm Lý Trường Thọ, hai người một lần nữa ẩn vào trong biển.

Hắn vừa hiện ra thân hình, liền nghe Vân Tiêu lo lắng hỏi: "Sắc mặt của ngươi làm sao lại kém như vậy?"

"Đang suy nghĩ một chút chuyện." Lý Trường Thọ cười cười: "Lúc này chiến cuộc các nơi đã mở, có thể làm chính là chờ chiến cuộc bình phục, mưu lược tính kế có thể sử dụng cũng đều đã dùng."

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Kỳ thật cố gắng hết sức là được rồi, không cần nhất định phải yêu cầu cao như vậy. Sự tình trên đời, nào có hoàn mỹ?"

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng gật đầu, vừa định nói một chút lời nói thú vị, trong đáy lòng lại nổi lên một tia nghi hoặc.

Dường như, có chỗ nào không thích hợp...

Cũng không phải là hắn tính kế, an bài có chỗ gì không ổn, hắn đã dùng hết khả năng làm cho Long Tộc có thể ứng đối với ba lộ nổi lên của phương tây.

Lần hành động này của Tây Phương Giáo, vô cùng khác biệt so với trước đây.

Văn Tịnh đạo nhân không thể kịp thời truyền tin tức cho chính mình...

Đám phản quân Long Cung Tây Hải kia nói lui liền lui, mục đích rất rõ ràng, chính là bảo lưu sinh lực tự thân, kế tiếp sẽ tạo áp lực khổng lồ cho Long Cung...

Vị trí Hải Nhãn Tứ Hải bại lộ hoàn toàn...

Người thao tác phương tây đổi lần này, rõ ràng cao minh hơn không ít so với mấy kẻ trước đây.

Lý Trường Thọ chắp tay cúi đầu, cẩn thận tính toán toàn cục.

【 Nếu như ta là người thao tác phương tây, lúc này muốn đạt được cái gì ở trên người Long Tộc? 】

Tài bảo...

Chỉ là tài bảo?

Linh quang lóe lên trong đáy lòng Lý Trường Thọ, sắc mặt lại đột nhiên có một chút tái nhợt.

Không, không chỉ là tài bảo, còn có uy nghiêm của phương tây!

Tây Phương Giáo ăn thiệt thòi quá nhiều trên sự tình Long Tộc, bị quét quá nhiều mặt mũi, nếu không thể làm khiển trách đối với Long Tộc, phương tây một giáo Song Thánh chẳng phải là chuyện cười, làm sao duy trì uy nghiêm của chính mình?

Hồng Hoang không nói thiện ác, Hồng Hoang chỉ có mạnh yếu!

Nếu như phán đoán từ điểm xuất phát này, Hải Nhãn Tứ Hải, chỉ sợ là sẽ có một Hải Nhãn tất bị phá.

Nhưng nếu phương tây làm như thế, tất nhiên cũng sẽ gánh vác nghiệp chướng, làm như thế nào mới có thể phòng ngừa những chuyện như vậy?

Rốt cuộc là có chỗ nào không thích hợp...

Ngay ở trước mặt Vân Tiêu, Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng ở trong nước biển, nhắm mắt ngưng thần, mượn dùng Đạo Nhân Giấy quan sát chiến cuộc các nơi.

Đó là một tia cảm giác không hài hòa...

Lúc linh bạo tại Tây Hải, chính mình vận dụng thần quyền Thuỷ Thần củng cố các nơi, tiên thức đảo qua các nơi "pháo hôi" bị linh bạo tác động đến...

Không đúng, chính là chỗ này không đúng!

Hắn đột nhiên nhớ tới, sự tình chính mình sẽ thường xuyên cân nhắc lúc tính kế Long Tộc năm đó, nhưng về sau lại bởi vì phương tây trực tiếp khống chế trên dưới Long Cung Tây Hải, từ đó vô thức xem nhẹ!

Tiên giao không phục, lòng có oán hận!

Đây là nhân quả Long Tộc thiếu, là do Long Tộc đến từ Viễn

Cổ, không xem Tiên Giao Binh là người, khiến cho Tiên Giao Binh tích lũy oán và hận!

Đúng vậy, phương tây không nhất định cần làm cho mâu thuẫn của chuyện này đến mức khiến cho Tiên Giao Binh phản loạn, bọn hắn hoàn toàn có thể...

Làm cho bản thân Long Tộc gánh chịu nhân quả Hải Nhãn bị phá!

Long Cung Tây Hải trên thực tế là bị phương tây khống chế, nhưng trước đây bị linh bạo tác động đến, ở trong đại quân bị chia tách đi đến Nam Hải, Bắc Hải và Tây Hải vào giờ phút này, số lượng Tiên Giao Binh...

Rõ ràng không đúng!

"Đông Hải!"

Phương tây muốn hạ thủ, là Long Tộc Đông Hải giàu có nhất, mạnh nhất trên thực tế, cũng có thể đại biểu nhất!

Người phương tây tính kế ngày hôm nay, rốt cuộc là ai?

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn về phía Vân Tiêu: "Tiên tử, có thể hay không đi đến núi Nga Mi mời Công Minh lão ca rời núi, cùng nhau tiến đến Đông Hải, ta cần Định Hải Thần Châu trợ lực!"

Vân Tiêu lập tức gật đầu, trong mắt mang theo vài phần cảnh giác, thân hình cấp tốc hóa thành một đoàn mây mù biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ hít vào một hơi.

Độn pháp, triển khai toàn bộ!

"Ừm?" Cảm nhận được đạo vận quen thuộc lóe lên một cái rồi biến mất, Hoa Nhật Thiên đang nhiệt tình giết địch nhẹ nhàng nhíu mày, nhìn về phía phương hướng đông bắc...

"Ngao Ất... Ngao Ất!"

Ở bên ngoài Long Cung Đông Hải, trong một chỗ Long Tộc cùng với phản quân Hải tộc đang kịch chiến.

Mấy chục vạn sinh linh trong phương viên mấy trăm dặm hải vực trên dưới, hỗn loạn, chém giết, nhấc lên từng tầng từng tầng gợn sóng tại mặt biển.

Nơi đây bất quá là một trong mấy chục nơi chiến trường ở bên ngoài chiến cuộc Đông Hải, phản quân Hải tộc phảng phất như rơi vào điên cuồng, Long Tộc dùng Tiên Giao Binh và quân tôm lính cua xây dựng phòng tuyến, cũng cảm thấy áp lực.

Ngao Ất chính là ở đây, mang theo mấy trăm Tiên Giao Binh tinh nhuệ, chém giết trái phải trong quân địch.

Đột nhiên nghe được Lý Trường Thọ truyền âm, thân hình của Ngao Ất lập tức lui vào bên trong vòng vây của Tiên Giao Binh, lấy ra một túi cẩm nang trong ngực.

Cẩm nang mở ra, một tờ người giấy ở trong đó nhảy ra ngoài, hóa thành bộ dáng một thanh niên đạo sĩ...

Chương 542. -

"Giáo Chủ ca ca?" Ngao Ất thấy Đạo Nhân Giấy này chau mày, vội hỏi: "Sao thế?"

Lý Trường Thọ không nói nhảm chút nào, nghiêm trọng nói: "Đại Pháp Sư đã đi đến Hải Nhãn Bắc Hải, Long Tộc bị tổn thương, Hải Nhãn không việc gì. Thế công của đối phương tại Hải Nhãn Nam Hải tuy mạnh, nhưng cũng không có nửa cái nhân vật lợi hại. Nhưng Hải Nhãn Đông Hải nguy rồi! Nhanh thông báo cho phụ vương ngươi, tất cả cao thủ Đông Hải hãy cùng nhau phong tỏa không gian phụ cận Hải Nhãn!"

Ngao Ất hiển nhiên là giật mình, nhưng động tác rất nhanh, lấy ra một khối ngọc phù từ trong ngực.

Nhưng y còn chưa kịp kích hoạt cấm chế ngọc phù, mấy chục vạn sinh linh đang chém giết ở nơi đây cùng nhau dừng lại một cái chớp mắt, tiếp theo, toàn bộ hải vực bắt đầu nhẹ nhàng lắc lư.

Đại đạo chấn động, không gian rung động!

Lý Trường Thọ cùng với Ngao Ất liếc nhìn nhau, khuôn mặt thanh tú của Ngao Ất trở nên không có một chút huyết sắc nào: "Ca ca..."

"Đừng sợ, chẳng qua là chậm một bước mà thôi." Lý Trường Thọ lộ ra một chút mỉm cười, trong tươi cười tràn đầy tự tin: "Cũng không sao, ngươi điều một nửa cao thủ Long Tộc ở nơi đây tiến đến Hải Nhãn chi viện. Ở chỗ Hải Nhãn có không ít chiến long Viễn Cổ, nhất định có thể chèo chống một đoạn thời gian. Đừng vội, việc này ta đã có phương pháp ứng đối, mang theo người giấy này của ta ở bên cạnh, ta sẽ cho ngươi biết phải làm gì tiếp theo bất cứ lúc nào."

"Ừm!" Trong mắt của Ngao Ất lập tức nhiều hơn mấy phần tỉnh táo.

Sừng thú trên trán của y nhẹ nhàng lóng lánh, một tiếng rồng gầm tản ra xa xa, mười mấy vị cao thủ Long Tộc đang chém dưa thái rau ở các nơi lập tức quay người, hóa thành thân hình Thương Long, phi nhanh về hướng không gian mới rung động.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đã hóa thành bộ dáng người giấy, chui vào trong tay áo của Ngao Ất.

Ngao Ất giao đại quyền chỉ huy nơi đây cho phó tướng, sau đó hóa thành bản thể thanh long, đuổi theo tộc nhân phía trước...

Cùng lúc đó, ở nơi giao hội giữa Nam Hải cùng với Đông Hải, ở bên trong lưu quang vội vàng lao nhanh trong nước biển, Lý Trường Thọ đang than nhẹ trong đáy lòng.

Vừa rồi bất quá chỉ là an ủi Ngao Ất mà thôi.

Phương pháp ứng đối, Lý Trường Thọ có, nhưng lúc này đã không kịp phát huy...

Lần Tây Phương Giáo trả thù này, đã vận dụng nội tình chân chính của Tây Phương Giáo, lực lượng tương quan tại Hải Nhãn Đông Hải, vào giờ phút này chắc hẳn đã mất cân bằng.

Cũng không phải là chắc hẳn, theo tình huống mà Đạo Nhân Giấy bắt được lúc này, tình huống đã hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của Long tộc.

Sau khi không gian rung chuyển liên lụy mười vạn dặm vừa rồi qua đi, ở phụ cận Hải Nhãn Đông Hải xuất hiện hơn mười mấy khe hở, từng đầu Giao Long vảy đen quấn đầy huyết khí bay ra.

Bí thuật Tu La, ô uế Huyết Hải!

Những Giao Long này liên tục tuôn ra vào lúc này, căn bản không biết có bao nhiêu.

Mà ở bên trong những Giao Long vảy đen này, càng là trộn lẫn từng vị Tu La Huyết Hải sáu tay, tám tay.

Chuyện này cũng chưa tính...

Ở bên trong trăm dặm phụ cận Hải Nhãn, hàng trăm hàng ngàn bóng đen quỷ dị khoác áo choàng hiện thân, phối hợp với đám cao thủ phương tây ra sân trước hết nhất vẫn luôn đang du đấu kia, lại bắt đầu áp chế ngược lại chúng long Long Cung Đông Hải.

Yêu Tộc, Tu La tộc, Viễn Cổ hung thú...

Những thế lực âm u trong Tây Phương Giáo, vào giờ phút này đều tề tụ tại Đông Hải!

Thấy cảnh này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ chỉ có thể nói một tiếng: "Phương tây có cao nhân."

Yêu Tộc, Tu La, hung thú bị nghiệp chướng quấn thân, đều đã bị Thiên Đạo vứt bỏ, coi như bọn hắn phải thừa nhận một bộ phận nhân quả khi phá hư phong ấn Hải Nhãn, tình cảnh so với lúc này cũng không khác biệt gì.

Tây Phương Giáo chưa từng thừa nhận những hung linh này là thuộc về Linh Sơn, chuyện hôm nay cũng sẽ không dính dáng đến trên người Tây Phương Giáo, nhưng lại có thể uy hiếp những người không phục phương tây sau này.

Thuận tiện, còn có thể lấy đi tích lũy của Long Tộc...

【 Chính mình trước đây, phải chăng có một chút khinh thường phương tây? 】

Lý Trường Thọ đề tỉnh bản thân trong đáy lòng, lại phát hiện ra, chính mình vẫn chưa có nửa phần khinh thường đối với phương tây, ngược lại vẫn luôn cẩn thận đầy đủ.

Liền coi như là thế cục cần hắn đứng ra chống lại phương tây, cũng sẽ lưu lại một con đường lùi.

Lần này mất khống chế, một là bởi vì thực lực bản thân phương tây đủ mạnh, vào giờ phút này lại được tụ hợp lại.

Hai cũng là phong cách hành sự của Tây Phương Giáo đột nhiên đại biến, từ tự ngạo tự mãn như trước đây, đổi thành ngoan tuyệt quả quyết như lúc này.

Lý Trường Thọ thật sự muốn biết được, cao nhân Tây Phương Giáo ở phía sau chủ trì một trận chiến này lúc này, rốt cuộc là vị nào...

Thánh Nhân tự mình vạch ra kế hoạch?

Nếu như thế, chính mình lúc này hẳn là đã nhận được Thái Thanh lão gia nhắc nhở mới đúng.

Đánh cờ lúc này, hiển nhiên không có lên cao đến phương diện Thánh Nhân.

Trong đáy lòng ép xuống những ý niệm này, Lý Trường Thọ không ngừng suy tư đối sách, bí pháp thủy độn cũng đã phát huy đến cực hạn.

Nhưng lúc này hắn đã thấy rõ tình thế tại Hải Nhãn Đông Hải.

Long Tộc đã thất thủ!

Một số lớn huyết giao vảy đen tuôn ra từ trong những cái khe kia, trực tiếp đánh về phía Hải Nhãn.

Trong hố sâu Hải Nhãn, ở vị trí ranh giới có mấy chục lão long bay ra, chủ động tiến ra phía ngoài nghênh chiến.

Nhưng lúc những lão long này ra ngoài, Hải Nhãn chấn động một cách rõ ràng, vào giờ phút này chúng long chắn Hải Nhãn, lập tức thừa nhận áp lực càng lớn!

Chúng cao thủ Long Tộc ác chiến bên ngoài muốn trở về cứu viện, nhưng các cao thủ Tu La, Yêu Tộc tiến về phía trước nghênh kích, dùng thế tiền hậu giáp kích, triệt để cắt đứt sự viện trợ của cao thủ Long Tộc.

Những chiến long Viễn Cổ kia mặc dù có thực lực mạnh mẽ, ra tay hung ác, nhưng thứ nhất không dám bộc phát long lực tại Hải Nhãn, thứ hai số lượng những huyết giao vảy đen kia thật sự quá nhiều, chỉ trong chốc lát tiếp chiến, nhóm lão long đã là bị cắn xé mình đầy thương tích.

Kiến nhiều cắn chết voi, giao nhiều có thể diệt long.

Huyết khí quấn quanh toàn thân huyết giao vảy đen, dường như cũng là kịch độc, không ngừng rót vào vết thương của những lão long này...

Phòng tuyến nhóm lão long tạo nên gần như bị phá trong khoảnh khắc, những chiến long này chỉ có thể cấp tốc rút lui về phía sau, lại ở phía trên Hải Nhãn, dùng sinh mệnh bản nguyên của bản thân, chống ra một bức tường phòng hộ thật dầy——đông đảo đại trận bố trí ở nơi đây, vào lúc hung linh phương tây đánh lén đợt thứ nhất, đã bị đánh tan.

Lúc này ở trong ánh mắt của người ngoài cuộc như Lý Trường Thọ, lần tính kế này của Tây Phương Giáo, ba chỗ chiến cuộc một vòng trừ một vòng, dương mưu âm mưu đều xem trọng.

Mà dẫn đến cục diện lúc này, làm cho Long Tộc bị động như thế, chính là bởi vì Long Tộc không làm theo bố trí của Lý Trường Thọ, trực tiếp lấy ra tất cả thực lực, bị đối phương trực tiếp bao phủ—— Lý Trường Thọ cũng tỏ ra là đã hiểu đối với chuyện này, vào giờ phút này đã bắt đầu nghĩ, Hải Nhãn nếu quả thật bị phá, chính mình còn có thể làm cái gì.

Chương 543. -

Tại Hải Nhãn Đông Hải.

Từng đầu huyết giao vảy đen kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, va chạm, cắn xé, giống như điên dại.

Đại trận lâm thời chống ra mắt thấy liền sắp không kiên trì được nữa.

Lý Trường Thọ có một chút không đành lòng tiếp tục quan sát nơi đây, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng rồng gầm cao vút...

Một lão thanh long phá tan mấy chục đạo bóng đen vây công y, lại qua trong giây lát hóa thành thân rồng dài mấy vạn trượng, đuôi rồng khổng lồ khẽ quét qua, hắc giao phía trên Hải Nhãn bị dọn sạch non nửa trong nháy mắt!

Long Vương, Ngao Quảng!

Cũng đúng vào lúc này, một bóng đen khôi ngô nhảy ra từ bên trong khe hở không gian.

Bóng đen này cấp tốc bành trướng ở trong nước biển, trực tiếp hóa thành một đầu hắc giao ba đầu, thân thể gã cao lớn lại không kém hơn Long Vương Đông Hải, trực tiếp lao về phía Long Vương ở phía trên Hải Nhãn, cả hai cấp tốc chém giết thành một đoàn tại đáy biển.

Một đầu lại một đầu huyết giao vảy đen hình thể khổng lồ xuất hiện ở phía trên Hải Nhãn, liều lĩnh phóng về phía Hải Nhãn!

Lý Trường Thọ nghe được những huyết giao vảy đen này gầm thét, phảng phất như nghe được sự không cam lòng của bọn hắn trong vô số năm tháng...

Bọn hắn, chẳng qua là binh chủng Long Tộc tỉ mỉ chọn lựa ra.

Bọn hắn, chẳng qua là hộ vệ của Long Tộc, là tôi tớ của Chân Long, không xứng có được bất luận tôn nghiêm gì.

Con cháu Long Tộc kiêu xa, có thể tùy ý lấy tính mạng của bọn hắn.

Cho dù tu vi lại cao, thực lực lại mạnh hơn, cũng đều phải quỳ xuống ở trước mặt những Long Tộc đồ bỏ kia...

Thậm chí, khi thực lực đạt tới cấp độ nhất định, bọn hắn sẽ bị phế bỏ tu vi và biến đổi sinh dục, dùng để sinh sản, cung cấp càng nhiều trứng rồng cho Long Tộc.

Vì sinh những trứng rồng kia, dòng dõi của bọn hắn hơn phân nửa sẽ trở thành phế phẩm vô dụng, mà những Giao Long có tư chất xuất chúng kia, lúc trưởng thành sẽ là đối tượng thứ nhất bị chém giết...

Quất roi, quát mắng.

Ẩn nhẫn, trầm luân.

Bọn hắn là binh khí của Long Tộc, nhưng cũng là sinh linh có máu có thịt!

Là sinh linh chân chính!

Trong chém giết, cự giao ba đầu cũng không phải là đối thủ của Long Vương, cấp tốc thua trận, một cái cổ đã bị Long Vương cắn một phát!

"Ngao Quảng!" Cự giao ba đầu kia ngửa đầu gầm thét: "Long Tộc các ngươi, chắc chắn kết thúc ở trong tay Giao Long!"

Sau đó cự giao này giãy dụa mãnh liệt, cái cổ bên trái trực tiếp gãy mất, vẩy xuống một đám máu tươi! Sau đó thừa cơ quay người, phóng tới hố sâu Hải Nhãn một lần nữa!

Long Vương đong đưa thân rồng, lập tức muốn xông đi lên ngăn cản, nhưng quanh người cự giao ba đầu kia tuôn ra huyết khí vô tận, huyết khí ngưng tụ thành một đầu một đầu Thương Long huyết sắc, ngăn trở Ngao Quảng hai hơi thở!

Chừng ấy thời gian đã đầy đủ.

Trong mắt Long Vương tràn đầy tuyệt vọng!

Thân hình khổng lồ của cự giao ba đầu hướng về Hải Nhãn cấp tốc rơi xuống!

Từng đầu huyết giao vảy đen hóa thành ô quang bay tới, dây dưa, vờn quanh người cự giao ba đầu này, giống như hòa làm một thể cùng với cự giao này, đảo mắt liền hóa hắc giao thành một đoàn "hắc cầu" to lớn!

Đại trận kia, vừa chạm vào lập tức vỡ nát!

Quần long trong Hải Nhãn gầm thét, trên thân rồng của mỗi một lão long bắn ra ánh sáng mãnh liệt, giống như nối liền thành một chiếc lưới lớn...

Ngao Quảng hóa thành Thương Long vạn trượng phát ra tiếng gầm thét chấn động Đông Hải, phấn đấu quên mình vọt tới bên cạnh cự giao, nhưng đã là không kịp ngăn trở nữa...

Đột nhiên, một bức thủy hỏa Thái Cực Đồ xuất hiện ở phía trên Hải Nhãn, cấp tốc ngưng tụ thành ở trong nước biển!

Lý Trường Thọ thấy thế tâm thần chấn động, Đại Pháp Sư đến rồi!

Đúng vào lúc này, trong khe không gian giao thoa trên không Hải Nhãn kia, một vệt kiếm quang hiện lên, một thanh bảo kiếm lóng lánh ánh bạc, càng là trực tiếp chặt đứt thủy hỏa Thái Cực Đồ Đại Pháp Sư ngưng ra!

Chỗ vệt kiếm quang này xẹt qua, không gian vỡ ra khe hở một lần nữa...

Một kiếm vô cùng sắc bén, có thể phá không gian!

Lý Trường Thọ còn đang buồn bực kiếm này là vật gì, trong đáy lòng đã vang lên tiếng hô hoán hưng phấn của Tháp đại gia.

"Nguyên Đồ Kiếm! Ta kháo, đó là Nguyên Đồ Kiếm! Nhanh, đi lên để nó chém ta hai lần, ta đã bao nhiêu năm không có cảm nhận được cảm giác đau là gì!"

Lý Trường Thọ: "..."

Không kịp phàn nàn, Lý Trường Thọ dừng độn pháp lại, vào giờ phút này đã là ở phụ cận Long Cung Đông Hải, khoảng cách với Hải Nhãn chỉ bất quá mấy vạn dặm.

Nhưng hắn đã tới trễ nửa bước.

Huyết giao vảy đen quấn thành viên thịt khổng lồ, đã phá tan "đê đập thân rồng" tại Hải Nhãn.

Thương Long rên rỉ, thiên địa biến sắc, ở chỗ Hải Nhãn đột nhiên xuất hiện huyết quang vô biên, một cỗ hải lưu cực kì mạnh mẽ tuôn ra!

Trong một cái chớp mắt này, Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu đều là nhẹ nhàng chấn động.

Cho dù mình đã đi tới, nhưng còn có thể làm cái gì?

Lý Trường Thọ đứng tại kia, rơi vào trầm tư, thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện ở trên không Đông Hải, hóa thành một đóa mây trắng, nhìn về phương hướng Hải Nhãn phía xa.

Nơi đó, thủy cầu đường kính mấy ngàn dặm chậm rãi nổi lên, nếu quan sát từ trên cao, phảng phất như Đông Hải hóa thành một dòng suối, Hải Nhãn chính là nguồn suối.

Nước biển vô tận tuôn ra từ trong Hải Nhãn...

Đạo tâm chấn động, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một bức tranh mơ hồ.

Hải Nhãn Đông Hải bộc phát, Đông Hải nhấc lên sóng lớn đầy trời, càn quét toàn bộ Đông Thắng Thần Châu, hơn phân nửa Nam Thiệm Bộ Châu, sinh linh đồ thán!

"Thiên Đạo mặc kệ chuyện này sao?"

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, sau đó liền hiểu ra.

Ô Tuyền ban đầu được ngưng tụ bởi nghiệp chướng khi khai thiên lập địa, cũng trộn lẫn oán niệm của thiên địa đối với sinh linh, đây là nhân quả của vạn linh.

Long Tộc chỉ có thay vạn linh thừa nhận nhân quả như vậy, mới có thể khiến bọn hắn giảm thiểu nghiệp chướng phá toái Hồng Hoang năm đó...

【 Chính mình vào giờ phút này có thể làm cái gì? 】 Lý Trường Thọ phi tốc suy tư trong đáy lòng.

Nếu như thảm kịch chính mình vừa mới nhìn thấy thật sự phát sinh, Đạo Môn Thánh Nhân lão gia liên quan mật thiết cùng với Nhân Tộc, lúc này tất nhiên đã hiện thân...

Nói một cách khác, nhất định có biện pháp ngăn chặn Hải

Nhãn.

Ngày hôm nay Long Tộc hẳn là phải hi sinh một số lớn Long Tộc? Lại muốn lặp lại thảm kịch thời Viễn Cổ?

Nếu là như vậy, gia nhập vào Thiên Đình là không hề có tác dụng, chính mình chẳng lẽ không phải cũng lỡ lời đối với Long Tộc...

Chợt nghe thấy...

"Giáo Chủ ca ca...Hải Nhãn, Hải Nhãn đã tan vỡ."

Đạo tâm của Lý Trường Thọ xiết chặt, phân ra một nửa tâm thần, rơi vào bên người Ngao Ất.

Mấy chục đầu Thương Long đi theo Ngao Ất, vào giờ phút này đều trôi nổi ở trong nước biển, mắt rồng tràn đầy mờ mịt, trong đáy lòng hiện ra mấy bức hình ảnh.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" hóa thành thanh niên đạo sĩ, xuất hiện ở bên người Ngao Ất.

Ngao Ất cũng vô thức khôi phục hình người thiếu niên, vành mắt phiếm hồng, hai giọt nước mắt đột nhiên chảy ra.

Chương 544. -

"Ca ca..." Ngao Ất vô thức đưa tay ra với, Lý Trường Thọ lập tức đưa tay, cầm bàn tay của Ngao Ất.

"Ta ở đây."

"Hải Nhãn đã tan vỡ!" Ngao Ất dường như hít thở có một chút khó khăn, thấp giọng nói: "Ta vừa mới nhìn thấy, nhìn thấy phụ vương đang liều mạng muốn đi ngăn chặn Hải Nhãn, lại bị Hải Nhãn không ngừng đẩy lui, lân giáp đều là máu...còn chứng kiến sóng biển bao phủ mặt đất, sinh linh trên lục địa tử thương không đếm được, vô số Tử Tiêu Thần Lôi chém tộc nhân chúng ta thành tro bụi...lại nhìn thấy vô số tộc nhân đánh về hướng Hải Nhãn, lại bị Hải Nhãn xé nát..."

Quả nhiên là thế.

Ý chí của Thiên Đạo, chính là Long Tộc dùng mệnh đi lấp Hải Nhãn.

Đây chính là thiên ý, đây chính là Thiên Đạo.

Cho dù Long Tộc đã quy thuận Thiên Đình, xem như làm công cho Thiên Đạo, lại vẫn như cũ không thể sửa đổi số mệnh của bản thân...

"Ca ca!" Trong mắt Ngao Ất đã không có mê mang, trên khuôn mặt thanh tú mang theo nước mắt, vào giờ phút này lại lộ ra một chút ý cười đối với Lý Trường Thọ.

Y buông bàn tay của Lý Trường Thọ ra, lui lại hai bước, vái chào đối với Lý Trường Thọ.

"Lâu như vậy...cám ơn."

Nói xong quay người, trong miệng phát ra một tiếng rồng gầm cao vút, mấy chục đầu Thương Long xung quanh thấy được hình ảnh giống nhau kia, không có một chút chần chờ nào, hướng về phía trước phi nhanh một lần nữa.

Nhưng...

Ngao Ất vừa muốn hóa thành thân rồng, dừng bước, hai mắt vô lực nhắm lại, nằm ở nước trong biển.

Những Thương Long phía trước kia bỗng nhiên quay đầu, Lý Trường Thọ đã tiến về phía trước, đỡ lấy Ngao Ất, cất cao giọng nói:

"Các vị, nếu như tin tưởng Thuỷ Thần ta, ta sẽ bảo vệ tính mạng của Ngao Ất. Ngao Ất muốn đi thực hiện phần trách nhiệm kia, ta sẽ dùng hóa thân thay thế!"

Quanh người mấy chục đầu Thương Long này phun trào quang mang, từng người hóa thành hình người, vái chào thật sâu đối với Lý Trường Thọ, sau đó không nói một lời, lại hóa thành Thương Long, dùng tốc độ cao nhất nhào về phía Hải Nhãn.

Không chỉ là bọn hắn...

Mấy ngàn đầu Thương Long bay ra từ bên trong Long Cung Đông Hải, đa số cũng không có chiến lực quá cao, vào giờ phút này lại cũng không quay đầu...

Ở khắp nơi trên chiến trường Đông Hải, từng đầu Thương Long không để ý bị thương thoát ly khỏi chiến trường, quay người toàn lực bay nhanh về hướng Hải Nhãn...

Như thiêu thân lao đầu vào lửa, lại là thiêu thân thần trí thanh tỉnh lao đầu vào lửa.

Mà tại Nam Hải, Bắc Hải, Tây Hải, hoặc nhiều hoặc ít, Long Tộc có thể tiến đến Đông Hải chi viện, lập tức tiến về hướng Hải Nhãn Đông Hải...

Vào giờ phút này, những kẻ đầu têu, một số lớn sinh linh hung ác Tây Phương Giáo phái tới kia, đường hoàng tản ra nơi xa, thông qua Na Di trận, khe hở không gian các nơi, cấp tốc rời khỏi Hải Nhãn Đông Hải.

Mà trong những trận chiến ác liệt trên Bắc Hải, Nam Hải, những cao thủ Tây Phương Giáo kia vứt xuống non nửa pháo hôi bọc hậu, đồng dạng cũng cấp tốc rút lui.

Đáy biển cách Long Cung Đông Hải không xa đột nhiên sụp đổ, bảo khố lớn nhất Long Cung Đông Hải không cánh mà bay...

Mục đích của phương tây, đã đạt đến.

"Lui thôi..." Lý Trường Thọ đè ép hỏa khí trong đáy lòng.

Không thể không nói, kẻ đứng sau trận chiến hôm nay thực sự rất tàn nhẫn.

Cảm khái cũng vô dụng, vẫn là nên nghĩ làm như thế nào để giúp Long Tộc.

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua các nơi, nhìn dòng nước xiết bên trong Hải Nhãn, từng thân ảnh Long Tộc nhào tới lại bị đẩy ra, xé nát trong nháy mắt...

Không chặn nổi, không cản được, nhưng vẫn như cũ liều chết hướng về phía trước.

Long Tộc cơ hồ mất lý trí, rơi vào điên dại, nếu bọn hắn không đi lấp, Long Tộc sẽ bị tiêu diệt trong vài ngày tới!

Lý Trường Thọ nhìn về phía trên không trung Hải Nhãn.

Nơi đó, Đông Mộc Công mang theo mười vạn Thiên Binh xông ra khỏi mặt biển, tập kết ở trên không.

Không thể thể đợi thêm nữa, phải làm một cái gì đó.

Xoay tay phải lại, một cây côn sắt bị Lý Trường Thọ nắm chặt, cây côn sắt này nhẹ nhàng rung động, phảng phất như đang bày tỏ đối với hắn.

Có thể không?

Lý Trường Thọ không nhìn thấy hi vọng thành công, nhưng bản thân cũng sẽ không bị hao tổn, có cây côn sắt này, liên tưởng đến đặc tính có thể lớn có thể nhỏ của côn sắt sau này, có lẽ sẽ có thể đánh ra một con đường sống cho Long Tộc!

Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín.

Cây côn sắt này, có phải là công cụ thoát khốn "số một" của Long Tộc?

"Mộc Công!" Lý Trường Thọ hiện ra từ trong mây trắng, hét lớn một tiếng quanh quẩn trong phương viên vạn dặm!

Áo bào trắng của hắn phất phới, tóc trắng bay lên, đỉnh đầu hiện ra Huyền Hoàng Tháp, tay trái chế trụ Không Gian Xích, dưới chân cất bước, thân ảnh liên tục lấp lóe ở bên trong trời cao, phi tốc chạy tới "ô tuyền" trong biển.

Đông Mộc Công không khỏi mừng rỡ, hô to: "Thuỷ Thần đến rồi!"

Mộc Công còn chưa dứt lời, Lý Trường Thọ đã là xuất hiện ở ngoài ngàn dặm, thân ảnh lấp lóe hai lần một lần nữa, trực tiếp đứng ở ngay phía trên Hải Nhãn.

Làm thế nào?

Lý Trường Thọ nhìn côn sắt trong tay, khẽ quát một tiếng: "Ngươi nếu có linh, linh tính hãy hiện hiển!"

Cây côn sắt này nhẹ nhàng rung động, tránh thoát sự khống chế của Lý Trường Thọ, treo lơ lửng ở trước mặt Lý Trường Thọ, côn sắt bỗng nhiên biến lớn và dài ra, hóa thành đường kính nửa mét.

"Tiên lực."

Trong đáy lòng ngưng ra chữ viết mơ hồ, Lý Trường Thọ không chần chờ một chút nào, nắm một tay vào bên trên côn sắt, tiên lực tràn vào trong đó.

Côn sắt bỗng nhiên bành trướng, đánh bay Lý Trường Thọ ra ngoài.

Lý Trường Thọ mời Huyền Hoàng Tháp ra, treo ở trên đỉnh đầu, lập tức nhảy tới phía trên côn sắt, hai chân đạp xuống.

Hai mắt nhắm lại, tiên lực trong cơ thể rót vào côn sắt liên tục không ngừng!

Dài, dài, dài...

To, to, to!

Bất quá chỉ đảo mắt, côn sắt hóa thành cao ngàn trượng, trực tiếp xuyên vào ô tuyền phía dưới!

Còn chưa đủ.

Tay áo của Lý Trường Thọ phất phới, liền nghe xoạt xoạt, từng tờ người giấy bay ra, đảo mắt hóa thành những dạng người khác nhau, cấp tốc lơ lửng ở phía trên côn sắt, trút tiên lực chứa đựng vào bên trong côn sắt.

Tốc độ côn sắt bành trướng nhanh hơn mấy lần!

Trong chốc lát, một cây côn sắt đường kính đạt tới ba trăm dặm đứng vững ở giữa thiên địa, phía trên là mây mù liên tiếp, phía dưới đâm vào biển sâu, cắm ở chính giữa "ô tuyền".

Lý Trường Thọ hít vào một hơi, lúc này cây côn sắt này đã đạt đến cực hạn bản thân của nó.

Hắn đột nhiên dậm chân, cây côn sắt này lập tức trầm xuống phía dưới, nhưng chỉ là trầm xuống ba trăm trượng ngắn ngủi, Lý Trường Thọ liền cảm thấy phía dưới truyền đến một luồng sức mạnh lớn.

Lực lượng Hải Nhãn bộc phát ra vào giờ phút này, viễn siêu sự tưởng tượng của Lý Trường Thọ!

Nhẹ nhàng hít vào một ngụm khí lạnh, linh quang quanh người Lý Trường Thọ lấp lóe, những Đạo Nhân Giấy xung quanh lập tức đứng dậy, phối hợp với hắn cùng nhau phát lực.

Định Hải Thần Châm, một lần nữa bị đè xuống trăm trượng.

"Thuỷ Thần! Ta đến giúp ngươi!" Mộc Công quát nhẹ một tiếng, thân hình rơi xuống từ trên cao, tiên lực toàn thân phun trào, song chưởng ấn ở phía trên côn sắt.

Côn sắt...khẽ run một cái...

Chương 545. -

"Ta cũng tới!" Biện Trang thu hồi bồ cào chín răng, trực tiếp đánh vào đỉnh đầu Định Hải Thần Châm!

"Ta đến!"

"Mau tới trợ giúp Thuỷ Thần một chút sức lực!"

Đạo đạo thân ảnh đập xuống từ trên cao, Thiên Tướng, Thiên Binh thu hồi binh khí, vận chuyển tiên lực toàn thân, thúc vào Định Hải Thần Châm từ trên xuống dưới.

Đúng vào lúc này, trong biển truyền đến trận trận rồng gầm, từng đầu Thương Long vọt ra khỏi mặt nước, bay lượn nửa vòng ở trong không trung, phi tốc nhào về phía trên cây côn sắt này.

Mấy trăm đầu Thương Long bay đến không trung, ép thẳng xuống phía dưới.

Mấy trăm đầu Thương Long vờn quanh côn sắt, ổn định sự cân bằng của côn sắt, cũng dùng sức kéo xuống phía dưới.

Định Hải Thần Châm lập tức cấp tốc trầm xuống, hải lưu mãnh liệt tuôn ra từ trong Hải Nhãn, lại bị cây côn sắt này tách ra từ giữa!

Một cỗ lực lượng công đức lưu chuyển trên khắp côn sắt.

Một vệt ánh vàng phóng tới từ Đông Thiên Môn, rót vào bên trong cây côn sắt này, côn sắt lập tức nở rộ quang mang!

Càng ngày có càng nhiều Thương Long bay ra khỏi mặt biển, nhào về phía côn sắt.

Long Vương Đông Hải sớm đã máu me khắp người, nâng thân thể cao lớn của mình bay ra khỏi nước biển, lại hao hết khí lực mà hôn mê, trực tiếp chìm vào biển sâu...

Một chút hi vọng sống này, là Lý Trường Thọ cho, cũng cần Long Tộc đi tranh, đi đua!

Đúng vào lúc này, một vệt kiếm quang lấp lóe, lôi ra kiếm mang vạn trượng, trực tiếp bổ về phía cây côn sắt này.

Lý Trường Thọ hừ nhẹ một tiếng, Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu vừa muốn hành động, đã thấy ánh vàng lóe lên, một cái thùng vàng xuất hiện, cứng rắn chống đỡ dưới kiếm quang.

Hỗn Nguyên Kim Đấu!

Một vệt bóng trắng đi ra từ phía sau Hỗn Nguyên Kim Đấu, gương mặt xinh đẹp lạnh xuống, đôi mắt như có điện, bàn tay khẽ lay động, thùng vàng kia bắn ra một vệt ánh vàng bổ về phía hư không.

Vân Tiêu tiên tử!

Liền nghe một tiếng rên lên, đại đạo trên bầu trời rung động, một cái bóng mờ cúi đầu phun máu, chật vật chạy trốn.

Vân Tiêu lập tức liền muốn đuổi theo, nhưng lại nghĩ tới điều gì, dừng thân hình, thu hồi Hỗn Nguyên Kim Đấu, thân ảnh lóe lên xuất hiện ở bên người Lý Trường Thọ.

Bàn tay trắng nõn của nàng nhẹ nhàng ấn xuống phía dưới, Định Hải Thần Châm nguyên bản đã đình trệ, vào giờ phút này lại chìm xuống một mảng lớn một lần nữa!

Nhưng, cách Hải Nhãn càng gần, lực đạo hải lưu xông ra càng mạnh, phần dưới Định Hải Thần Châm chỉ còn cách Hải Nhãn mấy chục trượng, nhưng khó mà xuống được.

Đã có Long Tộc không đủ thực lực, Thiên Binh bắt đầu hao hết tiên lực...

Bầu trời nguyên bản âm trầm, đột nhiên trở nên sáng ngời!

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn lên, đã thấy trong không trung có hai mươi tư khoả sao trời xanh thẳm, xếp thành một loại trận thế huyền diệu nào đó, vây quanh Định Hải Thần Châm, cấp tốc rơi vào trong biển.

Người kia mặc áo giáp, để râu quai nón, vào giờ phút này đang đứng chắp tay, quanh người không ngừng tuôn ra pháp lực mênh mông, khuôn mặt trang nghiêm, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Định Hải Thần Châu!

Triệu đại gia!

"Định!" Triệu Công Minh bỗng nhiên hét lớn một tiếng, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu phun trào quang mang, không gian trong phạm vi ngàn dặm giống như đông kết, mà Hải Nhãn ở phía dưới, lại cũng rơi vào ngưng trệ.

Lý Trường Thọ chỉ cảm thấy dưới chân chợt nhẹ, Định Hải Thần Châm đột nhiên trầm xuống, nhét vào Hải Nhãn!

Phốc một tiếng, Triệu Công Minh phun ra một ngụm máu tươi, lập tức ngồi xếp bằng ở trong không trung.

Lấp, ngăn chặn được rồi?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đang nghi hoặc, chúng long cũng cúi đầu nhìn về phía trong biển, lúc này không dám phát lực, lại không dám dừng lực đạo lại.

Quang mang Định Hải Thần Châu cấp tốc trở nên ảm đạm, hóa thành hai mươi tư viên bảo châu, bay trở về xoay quanh người

Triệu Công Minh.

Định Hải Thần Châm nhẹ nhàng rung động, chúng Long Tộc lập tức phát lực, liều mạng chống đỡ.

Hải Nhãn dường như...liền bị phong bế như vậy?

Nhưng trọng lượng của bản thân Định Hải Thần Châm vào giờ phút này không trấn được Hải Nhãn, chẳng lẽ lại phải luôn chống đỡ ở nơi này?

Đột nhiên, Lý Trường Thọ phát hiện ra điều gì.

Công đức ở phía trên Định Hải Thần Châm, lại đang phi tốc tiêu hao!

Một thành, hai thành, ba thành...

Định Hải Thần Châm không ngừng thu nhỏ, hố sâu Hải Nhãn ở phía dưới cũng đồng thời co rút lại!

Bất quá chỉ chớp mắt, Hải Nhãn đã rút nhỏ đại khái một phần mười diện tích, mà lực lượng công đức ở phía trên Định Hải Thần Châm, đã hao hết.

Đông Hải an tĩnh trong chớp mắt.

Oanh! Một cỗ lực lượng mạnh hơn, tuôn ra từ phía dưới Định Hải Thần Châm, Định Hải Thần Châm cơ hồ bị hất bay ra khỏi Hải Nhãn!

Công đức! Muốn ngăn chặn Hải Nhãn nơi đây, cần một biển lớn công đức!

Lý Trường Thọ nhìn tay trái của chính mình, trong mắt có do dự xẹt qua, nhưng rất nhanh liền hạ quyết đoán.

Trả lại một lượng lớn công đức Long Tộc cho chính mình thì lại như thế nào?

Về sau lại vớt trở về gấp đôi hương hỏa công đức ở trên người Long Tộc là được!

Như thế, hắn cũng không nợ Long Tộc cái gì!

Nhưng, cho dù chính mình điền toàn bộ công đi vào, cũng chỉ có thể lấp được một nửa Hải Nhãn, mà tới lúc đó lực lượng Hải Nhãn tuôn ra sẽ càng mạnh...

"Trường Canh vất vả rồi, chuyện còn lại, cứ giao cho ta làm đi."

Một tiếng khẽ than thở truyền vào trong tai, Lý Trường Thọ bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía đám mây nơi xa.

Nơi đó, Thiên Đình Nguyên Soái Hoa Nhật Thiên ngạo nghễ mà đứng, khuôn mặt anh tuấn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, quanh người đang tuôn ra đạo đạo ánh vàng, tất cả áo bào trên người đều bị ánh vàng chiếu thấu.

Lý Trường Thọ thật sự giật mình: "Bệ hạ..."

Hoa Nhật Thiên cười nhẹ gật đầu, cúi đầu nhìn nước biển phía dưới.

Bỗng nhiên thả người nhảy lên, hóa thành một chùm ánh vàng, trực tiếp bắn về phía Hải Nhãn!

Lý Trường Thọ nghẹn ngào hô: "Công Đức Kim Thân của ngài đã thành! Sao không điều Thiên Đình công đức!"

Đạt được, lại chẳng qua là một tia truyền âm xa dần: "Chần chờ trong chốc lát chính là sinh linh đồ thán, Hạo Thiên ta, đã là Thiên Đế, chỉ nguyện thiên hạ thương sinh."

Chốc lát, từng lớp ánh sáng vàng nở rộ, phủ một lớp vàng óng lên Thiên Địa, Định Hải Thần Châm co rút lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, Hải Nhãn phía dưới cũng đồng thời co vào.

Sau nửa canh giờ...

Lý Trường Thọ, Vân Tiêu, Triệu Công Minh, Đông Mộc Công, mang theo Thiên Binh Thiên Tướng, mang theo mấy vạn Thương Long lần lượt chạy đến, vây quanh ở đáy biển.

Định Hải Thần Châm hóa thành kích thước côn sắt nguyên bản, lẳng lặng đứng ở bên trong một "Con suối" nho nhỏ.

Con suối chảy ra dòng nước trong suốt, nước này vô cùng ôn nhu, bổ khuyết nước biển Đông Hải tiêu hao, vô cùng ổn định, bao hàm cả công đức.

Có lão giả đầu rồng run giọng hỏi: "Thuỷ Thần đại nhân, đạo thân ảnh kia..."

"Là một vị tướng lĩnh...Ngọc Đế bệ hạ coi trọng." Lý Trường Thọ đứng chắp tay, lạnh nhạt nói: "Hắn tên là Hoa Nhật Thiên, là Thiên Đình Nguyên Soái."

Ngao Quảng vừa bị nâng trở về, toàn thân đẫm máu, vào giờ phút này lại là không nói một lời, chậm rãi quỳ xuống đối với con suối kia, dập đầu thật sâu.

Chương 546. -

Tất cả Thương Long xung quanh đều hóa thành hình người, lần lượt rơi vào đáy biển, đối với con suối kia, đối với Định Hải Thần Châm kia, đối với "Thiên Đình Nguyên Soái" đã không thấy tung tích kia, quỳ sát dập đầu.

Triệu Công Minh đi tới từ phía sau, dùng đầu vai đụng vào Lý Trường Thọ, truyền âm cười nói: "Vị tiểu sư thúc này, ngược lại đã khiến ta lau mắt mà nhìn."

Lý Trường Thọ gật gật đầu, vào giờ phút này cũng không nên lộ ra tươi cười, chỉ là nói: "Thiên Đình, kỳ thật cũng không tệ."

Vân Tiêu tiên tử hơi chớp mắt, giống như có điều suy nghĩ.

Long Tộc lần này, thật sự có một chút thảm liệt...

Mặc dù quá trình Hải Nhãn "vỡ đê" cũng không tính dài, nhưng cách Hải Nhãn gần nhất, cao thủ Long Tộc vì đạo nghĩa không chùn bước nhào về phía Hải Nhãn, cùng với chúng Long Tộc nguyên bản trấn áp Hải Nhãn, hơn phân nửa đều bị hải lưu xé nát.

Nhìn như, tổng thể Long Tộc chỉ có một hai phần mười tử thương, nhưng những tộc nhân tử thương này, đều là chiến lực cao cấp của Long Cung Đông Hải.

Qua chiến dịch này, thực lực của Long Cung Đông Hải bị suy yếu trên diện rộng.

Nếu như tính toán tổn thất của Long Cung Tây Hải, tổn thương của Long Tộc bên trong đại chiến ngắn ngủi trước đây, bảo khố lớn nhất Long Tộc Đông Hải không cánh mà bay...

Long Tộc, đã thua thiệt lớn.

Tin tức tốt là, Hải Nhãn mà Long Tộc vốn cần dùng mệnh đi trấn áp đã giảm bớt một cái, lực lượng tồn đọng của Long Cung Đông Hải lúc này đã hoàn toàn giải phong.

Lý Trường Thọ đứng ở trước côn sắt, nhìn Hải Nhãn đã không có uy hiếp trước mắt, ánh mắt hết sức phức tạp.

Không cần tìm cớ gì, cũng không cần quăng nồi, Long Tộc vào sau khi Hải Nhãn bị bại lộ là quá mức vội vàng xao động.

Lần này, chính là hắn thua Tây Phương Giáo một hồi.

Tính kế lại nhiều, thủ đoạn lại nhiều, chính mình vẫn là thiếu lực lượng có thể ngăn cơn sóng dữ vào thời khắc mấu chốt...

Lực lượng này, có thể là một cỗ thế lực Thiên Đình cường thịnh đủ để trấn áp Thánh Nhân.

Cũng có thể là chiến lực chính mình có thể bộc phát ra trong thời gian ngắn như Đại Pháp Sư, Vân Tiêu tiên tử...

"Thuỷ Thần." Lão Long Vương khoác lên một thân áo bào, đi đến phía sau Lý Trường Thọ, vái chào thật sâu.

Lý Trường Thọ xoay người lại, vội vàng tiến tới nâng đỡ: "Long Vương gia đây là làm gì?"

Long Vương nói: "Thuỷ Thần cứu giúp Đông Hải nhất mạch chúng ta, ta cũng không biết nên cảm ân như thế nào, nhưng sau này nếu Thuỷ Thần có việc muốn làm, mời nói thẳng, không cần kiêng kị gì."

"Long Vương gia, đại kiếp cũng là đại vận, Long Tộc trải qua chuyện này, cũng sẽ học được vài bài học." Lý Trường Thọ xoay chuyển lời nói, hỏi: "Long Vương dự định xử trí tiên giao Tứ Hải như thế nào?"

"Ài!" Long Vương Đông Hải nhẹ nhàng thở dài, bên trong mắt rồng mang theo vài phần bất đắc dĩ: "Ngày hôm nay đã tử thương rất nhiều, Hải Nhãn Đông Hải tuy không có việc gì, nhưng sai lầm Long Tộc gánh vác lại vẫn chưa đoạn tuyệt. Liền để mỗi người bọn hắn lập ra lời thề vĩnh viễn không xâm phạm Hải Nhãn. Nếu như có người muốn rời đi, liền rời đi. Nếu có người muốn ở lại, vậy thì cùng nhau hoá rồng."

"Vậy là tốt rồi." Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù từ trong tay áo, đưa cho Long Vương Đông Hải.

"Cây côn sắt này, chính là Đại Vũ Đế Quân tặng cho, vốn là do Thái Thượng Lão Quân luyện chế, bây giờ xem ra, lại là bảo vật phong ấn Hải Nhãn. Trước mắt ta để lại nó ở nơi đây, Long Cung cần phải cất giữ cẩn thận. Bên trong ngọc phù này có mười chín sách lược, là ta vừa mới viết, nếu như Long Vương cảm thấy hữu dụng, có thể châm chước tiếp thu."

Vừa dứt lời, cỗ Đạo Nhân Giấy khiêng Ngao Ất kia bơi tới từ đằng xa, bỏ Ngao Ất mê man vào trước mặt Long Vương.

"Còn xin Long Vương chớ trách." Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Ngao Ất là huynh đệ của ta, ta không đành lòng thấy y lao tới Hải Nhãn chịu chết, cũng không phải là Ngao Ất lâm trận bỏ chạy."

"Đa tạ Thuỷ Thần..." Long Vương dùng dòng nước bao bọc Ngao Ất, đưa đến trước mặt chúng trưởng lão chờ đợi ở nơi xa.

Long Vương truyền âm nói: "Bệ hạ ở nơi nào, chúng ta nên..."

"Nên biểu thị vẫn là cần biểu thị!" Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Bệ hạ mặc dù là Thiên Đế cao quý, nhưng công đức cũng không phải nói muốn lấy thì lấy, đó cũng là tích lũy trong năm tháng dài đằng đẵng của bệ hạ. Ta vừa nghe một vị trưởng lão nói, bảo khố Long Cung Đông Hải dường như đã bị cướp."

"Thuỷ Thần không cần phải lo lắng." Lão Long Vương thở dài: "Chỉ là một ít bảo tài tích luỹ mà thôi, Đông Hải còn có hai chỗ bảo khố như vậy."

Lý Trường Thọ gật gật đầu, nói thẳng: "Thiên Đình kế tiếp sẽ thiếu giáp trụ cùng với binh khí."

"Đa tạ Thuỷ Thần đề điểm!"

Lý Trường Thọ lại truyền âm nói: "Lần này hai vị đạo hữu Tiệt Giáo bỏ ra rất nhiều công sức, Long Cung không cần tặng tạ lễ trân quý gì, sau đó nhớ rõ đi đến Tam Tiên Đảo gửi lời cảm tạ ở trước mặt là được."

"Đó là việc nên làm." Long Vương Đông Hải liên tục đáp ứng.

Lý Trường Thọ lấy ra hai bình linh đan chữa thương do chính mình luyện chế từ trong tay áo, cũng coi như là bày tỏ tấm lòng.

Sau khi Long Vương nói cám ơn liền tiếp nhận linh đan, Lý Trường Thọ lấy lý do còn muốn đi xử trí sóng thần Đông Hải, cáo từ rời đi...

Chuyện đáng buồn như vậy, không nên ở bên cạnh quan sát.

Lúc Lý Trường Thọ thi triển thủy độn lao về phía mặt biển, chúng Long Tộc ở hậu phương, gần gần xa xa, cùng nhau cúi người vái chào.

Long Vương cúi đầu nhìn ngọc phù trong tay, rót tiên lực vào, từng hàng chữ nhỏ bay ra từ trên đó.

【 Sách lược tặng long. Thứ nhất 】: Nhanh định ra thần vị các lộ Thuỷ Thần tại Nam Châu, chủ động mời Thiên Đình dùng thiên quy hà khắc ước thúc bản thân, dùng tốc độ nhanh nhất tích lũy đầy đủ công đức, phong bế Hải Nhãn Tây Hải, Bắc Hải, Nam Hải.

【 Sách lược tặng long. Thứ hai 】: Lập Long Môn, mở đường tấn thăng thành rồng.

【 Sách lược tặng long. Thứ ba 】: Rèn thuỷ quân, đóng quân ở xung quanh đại thiên thế giới Ngũ Bộ Châu...

...

Lúc Lý Trường Thọ rời khỏi Đông Hải, Vân Tiêu tiên tử cùng với Triệu Công Minh, Đông Mộc Công đang chờ ở ngay trên mây, mười vạn Thiên Binh đã phân làm mấy chục lộ binh mã, tiến đến ven biển Đông Hải đề phòng vạn nhất.

Sau khi giải thích ngắn gọn những việc cần làm tiếp theo, bốn người cưỡi mây, đuổi theo cơn sóng thần đang lan về phía tây...

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Lý Trường Thọ cười nói đối với Triệu Công Minh: "Làm phiền lão ca, xin dùng Định Hải Thần Châu, hút hết sóng thần Đông Hải."

"Việc nhỏ!" Triệu Công Minh mỉm cười, không hề nghi ngờ gì, tế lên Định Hải Thần Châu, thừa dịp Đông Hải không để ý, thuần thục hút sạch lũ lụt tràn ra từ trong Hải Nhãn vào thần châu.

Toàn bộ quá trình thậm chí không có tạo thành bất luận sinh linh nào tử thương.

Triệu Công Minh làm xong những việc này vừa muốn cưỡi mây trở về, một mảng lớn đám mây màu vàng bay tới từ chân trời, non nửa đám mây đi tìm mười vạn Thiên Binh kia, hơn phân nửa đám mây bay đến trên đỉnh đầu mấy người Lý Trường Thọ.

Chương 547. -

Đạo đạo ánh vàng rơi xuống, Lý Trường Thọ, Triệu Công Minh, Vân Tiêu tiên tử, Đông Mộc Công đạt được công đức.

Đông Mộc Công không cảm thấy kinh ngạc đối với chuyện này, Lý Trường Thọ thì là quan sát phản ứng của Triệu Công Minh, Vân Tiêu tiên tử lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, lại là để Kim Đấu thay mặt bản thân thu khoản lực lượng công đức không ít này.

Lý Trường Thọ đoạt được nhiều công đức nhất, Công Đức Kim Thân tiến về phía trước một bước nhỏ một lần nữa.

Triệu Công Minh đoạt được nhiều công đức thứ hai, công đức bằng tám thành Lý Trường Thọ, vào giờ phút này cũng là cảm thấy đắc ý, vuốt râu cười nói: "Ta thế nhưng cũng có ngày đạt được công đức."

Lý Trường Thọ dặn dò: "Lão ca, ngươi chớ có xem thường công đức này, nếu như không có Chí Bảo Tiên Thiên thủ hộ bản thân, còn cần công đức này che chở bản thân, như thế mới có thể tránh bị một ít tà pháp tính kế!"

Nghe Lý Trường Thọ nói nghiêm túc, Triệu Công Minh liên tục gật đầu, cười nói: "Đa tạ lão đệ quan tâm, ta sẽ nhớ kỹ việc này."

Vân Tiêu ở bên cạnh liếc nhìn Hỗn Nguyên Kim Đấu của chính mình, hé miệng không nói.

Đông Mộc Công ở bên cạnh cười nói: "Thuỷ Thần, ta lại trở về phục mệnh bệ hạ. Lần này Thuỷ Thần phong bế Hải Nhãn, cứu Long Tộc, bảo vệ uy nghiêm của Thiên Đình chúng ta, đây là đại công..."

"Mộc Công!" Lý Trường Thọ vội nói: "Vạn lần đừng đi tìm bệ hạ chúc mừng!"

"Ừm?" Đông Mộc Công lập tức không rõ ràng cho lắm.

Lý Trường Thọ giải thích nói: "Lần này chúng ta tại Đông Hải thật ra là bại, Long Cung tổn thất nặng nề, chính là Thiên Đình tổn thất nặng nề, cũng không đáng giá để chúc mừng. Việc này là do ta mưu tính không đủ, sau đó sẽ tự đi tìm bệ hạ thỉnh tội. Mộc Công hãy nói, Long Cung bị hung linh tàn phá nặng nề, nhất định phải nói việc Hải Nhãn bị phá là do Huyết Giao bị ô uế Huyết Hải xâm nhiễm, lại mời bệ hạ hạ lệnh, truy tìm đám Hồng Hoang hung linh họa loạn Đông Hải trong Tam Giới. Như thế là được."

Đông Mộc Công chắp tay nói: "Thuỷ Thần yên tâm, ta đã nhớ kỹ. Nhưng cục diện ngày hôm nay, rõ ràng là do phương tây tính kế, vì sao không dùng đại nghĩa tạo áp lực đối với phương tây?"

"Tạo áp lực là không có tác dụng, sẽ chỉ bị phương tây phản phệ!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Hơn nữa, không có bằng chứng, làm sao có thể nói là do phương tây làm? Có một số việc, trong lòng biết là được, không nên nói."

Triệu Công Minh thầm nói: "Thiên Đình ăn thiệt thòi lớn như thế, liền tính toán như vậy? Trường Canh, có muốn ta lại đi đến Tây Ngưu Hạ Châu hoạt động một chút, xả giận cho Tiểu sư thúc và ngươi hay không?"

"Lão ca không cần làm như thế!" Lý Trường Thọ cười nói: "Thiên Đình quật khởi, vốn sẽ phải trải qua đau khổ, chúng ta kính trọng Thánh Nhân Tây Phương Giáo lão gia, chính là đang kính trọng Thánh Nhân Đạo Môn lão gia chúng ta. Ngày hôm nay những hung linh kia đạt được bảo khố Long Cung, trả thù Long Tộc cùng với Thiên Đình, sau đó sẽ tạm an ổn một đoạn thời gian. Khoảng thời gian này đối với Thiên Đình mà nói là rất trọng yếu."

"Như vậy cũng quá nén giận!" Triệu Công Minh lập tức có một chút buồn bực, còn muốn lại tiếp tục nói, Vân Tiêu tiên tử ở bên cạnh lại khẽ mở môi mỏng: "Đại ca, đừng có gây lộn xộn thêm, việc này xác thực cần cẩn thận xử trí."

Triệu Công Minh lập tức gật gật đầu: "Nhị muội nói rất đúng!"

Lập tức, Đông Mộc Công mang theo lời căn dặn của Lý Trường Thọ, tiến đến tụ hợp cùng với Thiên Binh, sau đó đi đến Thiên Đình phục mệnh.

Vân Tiêu thấy Lý Trường Thọ lộ vẻ mệt mỏi, ôn nhu nói: "Ta sẽ đưa ngươi về núi nghỉ ngơi trước, Huyền Đô sư huynh cũng không biết đã đi tới nơi nào."

"Ta sẽ tiễn ngươi đi, nơi này cách Tam Tiên Đảo cũng không xa." Lý Trường Thọ cười nói: "Sau đó lại để cho lão ca tiễn ta về miếu Hải Thần là được."

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu: "Ngươi cũng có thể nghỉ ngơi ở trên Tam Tiên Đảo."

"Còn có rất nhiều chuyện phải làm." Lý Trường Thọ dần dần thu liễm ý cười: "Lần này xuất hiện lỗ hổng, còn phải tổng kết quy nạp, phòng ngừa về sau lại xuất hiện lỗ thủng như vậy. Lần này là Long Tộc xảy ra chuyện, lần sau có lẽ liền sẽ nguy hiểm đến bản thân, không thể không cảnh giác."

Triệu Công Minh cười nói: "Lão đệ, ngươi thật là ổn."

Lý Trường Thọ dường như là nghĩ đến điều gì, nhíu mày suy tư.

Vân Tiêu ở bên cạnh ngẩng đầu nhìn "Lão giả" này một chút, phảng phất như có thể khám phá Hóa Hình Thuật của hắn, nhìn thấy khuôn mặt thanh niên trong đó, trong lúc nhất thời không dời được ánh mắt.

Triệu Công Minh ở phía sau hai người: "..."

Luôn cảm thấy, bên trong thần thông có thêm một cái lựa chọn【 dư thừa 】.

Vân Tiêu cưỡi mây, mang hai người đi tới lân cận Tam Tiên Đảo, tiến vào tầng mây mù kia, tìm được đại trận che lấp ở phía trên tiên đảo.

Tiên thức chẳng phân biệt được của ba người lần lượt lan tràn vào trong đại trận bên cạnh—— đây cơ hồ là thói quen Luyện Khí Sĩ đều sẽ có, chỉ bất quá, lúc tiên thức của Lý Trường Thọ tràn ra, vô thức liền sẽ cẩn thận từng li từng tí, nếu như gặp "tiên thức độc đan" liền sẽ lập tức chặt đứt dò xét.

Ba người tìm tòi một hồi, Vân Tiêu tiên tử nhíu chặt đôi mi thanh tú, hai mắt của Triệu đại gia tỏa ánh sáng, Lý Trường Thọ yên lặng dùng một tay đỡ trán.

Vô lực phàn nàn.

Bên trong một toà đình nghỉ mát sương mù vờn quanh, "Lý Trường Thọ" cùng với "Vân Tiêu" đang ôm nhau tại kia, biểu tình có một chút khoa trương, nói ra một ít lời tâm tình mà Lý Trường Thọ tuyệt đối sẽ không bao giờ thử.

Càng làm cho Lý Trường Thọ muốn đâm mù hai mắt của chính mình, chính là "Lý Trường Thọ" nơi đây là bộ dáng vốn dĩ của hắn...

"Lý Trường Thọ" trong đình thâm tình nói:

"Vân, ngươi nhìn ta đi, xích lại gần một chút, ngươi có thể thấy được dung mạo của ngươi trong mắt ta?"

"Thọ, ngươi đừng có nhìn ta như vậy, khiến cho người ta cảm thấy bối rối, trong lòng như là có nai con đang đụng."

"Vân..."

"Quỳ xuống!"

Chợt nghe một tiếng quát nhẹ, hai người đang ôm nhau tách ra trong nháy mắt, bồng bồng hai tiếng, hóa thành hai tiên tử bộ dáng thiếu nữ.

Khuôn mặt nhỏ của Quỳnh Tiêu mặc áo cam trắng nhợt.

Bích Tiêu mặc váy màu xanh, động tác vào giờ phút này nhanh như huyễn ảnh, khuỵu chân, uốn gối, niết lỗ tai, miệng nhỏ mím lại...

Quỳnh Tiêu run rẩy nói: "Tỷ, tỷ tỷ trở về lúc nào."

Thân ảnh của Vân Tiêu lóe lên, xuất hiện ở trong đình nghỉ mát, cầm lấy Lưu Ảnh Châu bày biện trên bàn đá, trực tiếp bóp nát.

"Hai người các ngươi, thế nhưng là cảm thấy tu hành quá buồn tẻ?"

Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu cùng nhau run run, Quỳnh Tiêu cũng yên lặng quỳ gối bên cạnh Bích Tiêu, tràn đầy hối hận.

Hối hận, chính là thực sự hối hận...

Ở trên mây tiên đảo, Lý Trường Thọ quay đầu, không nhìn thấy thân ảnh Triệu Công Minh trong tầm mắt.

Lại cúi đầu nhìn xuống, đã thấy Triệu đại gia đang mặt mũi tràn đầy lúng túng, đỡ đầu gối chậm rãi đứng lên, trong miệng còn nói thầm: "Ài, chân của ta...vừa rồi bệnh cũ lại tái phát..."

Lý Trường Thọ: "..."

Đều sợ cái gì?

…

Chương 548. -

Dừng lại Tam Tiên Đảo chỉ chốc lát, Lý Trường Thọ liền cáo từ Triệu Công Minh, đi về hướng Đông Thắng Thần Châu.

Vân Tiêu căn dặn trái phải, bảo Triệu Công Minh hộ tống Lý Trường Thọ đến chỗ an toàn, tránh cho bị cường nhân phương tây tính kế.

Triệu Công Minh mặc dù rất muốn nói một câu "nhị muội ngươi đi sát người che chở không được sao", nhưng tóm lại vẫn là...

Ừm khục!

Đại đệ tử Tiệt Giáo, ở giữa nghĩa huynh nghĩa muội, sao có thể nói sợ là sợ?

Chỉ là không dám mà thôi.

Cho nên, Triệu Công Minh cự tuyệt đề nghị tách ra của Lý Trường Thọ, cứng rắn kéo Lý Trường Thọ đi đến miếu Hải Thần tại Nam Thiệm Bộ Châu, tăng lên một chút độ khó về nhà cho Lý Trường Thọ.

Cuối cùng, có Huyền Hoàng Tháp cùng với Không Gian Xích che chở, Lý Trường Thọ thuận lợi trở về Tiểu Quỳnh Phong tại Độ Tiên Môn, ẩn thân ở bên trong đại trận, để cho Đạo Nhân Giấy hoạt động thay mình.

Tây Phương Giáo...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng có một chút lo lắng, vẫn chưa sốt ruột đi gặp Ngọc Đế bệ hạ, cũng không có đi tìm Huyền

Đô Đại Pháp Sư không biết đã đi tới nơi nào, tâm thần ký thác vào trên người Đạo Nhân Giấy, tản bộ tại Linh Thú Quyển ở bên hồ Tiểu Quỳnh Phong.

Cẩn thận suy nghĩ, tổng kết quy nạp, thuận tiện chế định tốt bước kế hoạch kế tiếp.

Tiên thức quét mắt một vòng bên trên Phá Thiên Phong, chỗ thiếu niên Lý Tĩnh tu hành, phát hiện ra hết thảy không ngại, Lý Trường Thọ cũng không quản thêm.

Bất tri bất giác đi đến nhà tranh bên hồ, Lý Trường Thọ dẫm chân xuống, nhìn về phía thân ảnh sư phụ nhà mình đả tọa tu hành.

"Là thời điểm nên an bài sư phụ lên trời, vừa vặn cũng thừa dịp lần cơ hội này.."

Phần tấu biểu tiếp theo muốn viết cho Ngọc Đế, lúc này đã suy nghĩ chu toàn.

"Sư huynh?" Linh Nga cưỡi mây bay tới từ phương hướng phòng bài bạc, nhẹ nhàng rơi vào trước người Lý Trường Thọ, nhỏ giọng hỏi: "Sao rồi? Sắc mặt thật là tệ."

"Bị người mưu hại." Lý Trường Thọ cười cười: "Gặp phải chút trở ngại bên ngoài, bất quá không được coi là chuyện lớn."

Linh Nga nháy mắt mấy cái: "Còn có người có thể tính kế được sư huynh sao?"

"Có khối người!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, nhất là ở bên trên còn có tồn tại siêu phàm thoát tục, chúng ta bất quá chỉ là hai con cá nhỏ trong Hồng Hoang. Muội không thể bởi vì đồng môn trong môn phái lấy lòng, liền tự đại tự mãn, mất lòng kính sợ!"

Linh Nga phồng miệng lên: "Sư huynh ta sai rồi."

"Ừm, giáo huấn muội một trận, tâm tình quả nhiên thư sướng hơn nhiều!" Lý Trường Thọ tiện tay điểm một đóa mây trắng, cất bước đạp lên: "Ta đi đến đan phòng luyện đan, thuận tiện còn phải suy nghĩ một ít đại sự. Lần này, ta quyết định tự phạt sao chép «Ổn Tự Kinh» sáu ngàn lần, chẳng qua là sự vụ bận rộn không rút ra được thời gian..."

"Vậy huynh cố lên!" Linh Nga lập tức nắm chặt bàn tay nhỏ làm ra thủ thế "Cố lên", quay đầu liền muốn thi triển phong độn.

Lý Trường Thọ cong ngón tay búng ra, thân thể Linh Nga run rẩy, cái trán đụng vào bên trên bức tường vô hình.

Nàng liền nghe sư huynh đại nhân thản nhiên nói: "Lần này làm phiền sư muội thay ta chịu phạt."

"Vâng, biết rồi." Linh Nga ủy ủy khuất khuất đáp ứng một tiếng.

Tâm tình của Lý Trường Thọ lập tức thoải mái hơn rất nhiều, cưỡi mây đi về hướng đan phòng.

Cũng đúng vào lúc này, ở chỗ của bản thể Lý Trường Thọ, một bức Thái Cực Đồ nho nhỏ hiện thân, Huyền Hoàng Tháp cùng với Không Gian Xích vội vàng cáo biệt hắn, trực tiếp trốn vào bên trong Thái Cực Đồ.

Nói rằng, Đại đồ đệ đang gọi...

Vừa rồi xuyên thấu qua Thái Cực Đồ, Lý Trường Thọ dường như cảm ứng được một cỗ khí tức ô uế quen thuộc.

Huyết Hải?

Đại Pháp Sư đã đi đến Huyết Hải rồi?

U Minh, ranh giới Địa Phủ, tại chỗ sâu Huyết Hải huyết sắc cuồn cuộn vô biên.

Một nữ Tu La "hai tay" khuôn mặt xinh đẹp, quần áo không nhiều, đang ngồi xếp bằng ở đáy biển Huyết Hải, thu nạp lực lượng Huyết Hải trị thương cho chính mình, trên đầu gối đặt ngang một thanh lợi kiếm màu bạc.

Chợt nghe một tiếng cười khẽ, nữ Tu La này đột nhiên mở hai mắt ra, khí tức quanh người run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu.

Ở phía trên Huyết Hải, Thái Cực Đồ xoay chầm chậm, thanh niên đạo sĩ mặc áo xanh cất bước mà ra.

Trên đỉnh đầu đội Huyền Hoàng bảo tháp, cầm trường xích màu xanh trong tay, Thái Cực Đồ chậm rãi xoay quanh phía sau, Huyết Hải nguyên bản lăn lộn, lúc này yên tĩnh trở lại trong nháy mắt...

【 Chấn kinh! Huyền Đô Đại Pháp Sư huyết tẩy Tu La tộc, truy sát công chúa La Sát đến Linh Sơn, ở ngay trước mặt Chuẩn Đề Thánh Nhân Tây Phương Giáo, dùng một thước đập chết La Sát công chúa, diệt thần hồn! 】

【 Hồng Hoang tin nhanh: sau biến cố Long Cung Đông Hải không đến hai canh giờ, Huyết Hải nổi lên gợn sóng ngập trời, Tu La tộc bị trọng thương từ Thượng Cổ, bị Nhân Giáo Đại Pháp Sư quét sạch, nguyên nhân không rõ, hiện trường hỗn loạn tưng bừng, nghe nói hơn vạn cao thủ Tu La tộc che giấu bị Thái Cực Đồ trực tiếp nghiền nát, khí vận trung hưng của Tu La tộc, bị Đại Pháp Sư dốc hết sức bóp tắt. 】

【Tư liệu giải mã—— Nguyên Đồ Kiếm của Huyết Hải Minh Hà lão tổ ngày xưa, đúng là đã rơi vào trong tay của Tây Phương Giáo! 】

Lý Trường Thọ vừa viết xong tấu chương, còn chưa kịp đi đến Lăng Tiêu bảo điện " thượng tấu thỉnh tội ", Đông Mộc Công liền phái người đưa tới mấy cái tin tức phấn chấn lòng người.

Đại Pháp Sư mạnh như vậy?

Đi đến Huyết Hải một mình?

Lúc ban đầu nghe được tin này, Lý Trường Thọ xác thực có một chút cảm giác chấn động, hắn còn tưởng rằng Đại Pháp Sư bị người chọc một kiếm tại Đông Hải, cảm thấy mất mặt mũi, liền trở về Động Suất Cung ngủ...

Khục, tu hành.

Không nghĩ tới, Đại Pháp Sư thế nhưng lại trực tiếp đi tới U Minh Huyết Hải, truy sát cao thủ nắm giữ Nguyên Đồ Kiếm tới Linh Sơn.

Truy sát tới Linh Sơn?

Lý Trường Thọ bén nhạy bắt được trọng điểm.

Bằng vào sự hiểu rõ của hắn đối với Đại Pháp Sư, chuyện này sẽ không phải, là Đại Pháp Sư cố ý phóng nữ la sát kia đến Linh Sơn, trực tiếp đánh giết ở ngay trước mặt đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo đó chứ?

Rất có thể!

Không thì, Đại Pháp Sư dựa vào Thái Cực Đồ đã có thể dốc hết sức trấn áp Huyết Hải, vì sao còn vào trước khi khai chiến, cũng hô Huyền Hoàng Tháp và Không Gian Xích đi qua?

Thánh Nhân lão gia nhà mình không có ngăn cản, cũng liền có thể hiểu thành, đây là Đạo Môn đang cảnh cáo Tây Phương Giáo.

Về phần Nguyên Đồ Kiếm bởi vậy mà rơi vào trong tay của

Tây Phương Giáo...

Thanh Linh Bảo Tiên Thiên này chính là lợi khí sát phạt, đặc tính lớn nhất chính là "giết người không dính nhân quả", bảo vật này nguyên bản ở dưới sự khống chế của Tây Phương Giáo, chẳng qua là đang ẩn mình trong bóng tối.

Giờ thì ai cũng biết rồi, bảo vật này quy về Linh Sơn, đây cũng là biến tướng hạn chế cơ hội bảo vật này tiếp tục ra sân.

Lý Trường Thọ nhìn tấu biểu trong tay, trong mắt lộ ra một chút bình yên.

Có Đạo Môn cảnh cáo như vậy, xác suất phương tây sẽ trung thực xuống, lớn hơn so với trước đó rất nhiều—— tất nhiên, đây chỉ là xác suất, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không vọng động khẳng định.

Chương 549. -

Cầm lấy tấu biểu, nhấc phất trần lên, Lý Trường Thọ điều chỉnh biểu tình, để cho chính mình nhìn có một chút sầu lo, bất đắc dĩ, cưỡi mây đi về hướng Lăng Tiêu bảo điện.

Lúc này tiên thần trong Lăng Tiêu bảo điện đã tản đi, Ngọc Đế ngồi ở trên bảo tọa đọc tấu biểu, nhìn như hoàn toàn không có chuyện phát sinh.

Lý Trường Thọ đến từ ngoài điện, thở dài ở trước cửa, sau đó bước nhanh tới.

Nhưng hắn vừa tới trước đài cao, còn chưa kịp mở miệng, Ngọc Đế áo trắng trên bảo tọa đã khẽ thở dài...

"Tích lũy nột nửa nguyên hội...ái khanh, Long Tộc tử thương như thế nào?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Mặc dù tổn hại nguyên khí, cũng tổn thương gân cốt, nhưng tổn thất ở dưới tình huống như vậy đã là nhỏ nhất, toàn bộ đều nhờ vào sự hi sinh của Hoa Nhật Thiên Nguyên Soái. Bệ hạ, lần này tiểu thần tính kế không đủ, mưu tính khiếm khuyết, bố cục không chặt chẽ, còn xin bệ hạ giáng tội!"

"Ái khanh sao phải ôm sai lầm vào trong người?" Ngọc Đế ấm giọng nói: "Chuyện này là do hung linh làm loạn, Thiên Đình không mạnh, Long Tộc vẫn còn ở chế độ cũ, ái khanh đã dốc hết toàn lực, dù sao thì lực lượng Thiên Đình ái khanh có thể dùng, xa xa không đủ ứng đối với cường địch như vậy. Việc này, lỗi là do ta."

"Bệ hạ..."

"Được rồi, ái khanh đang tranh cái gì?"

Thanh niên áo trắng này đứng dậy, cười vòng đi qua bàn ngọc, đi xuống từng bước.

Y liếc nhìn cửa điện, đỉnh điện Lăng Tiêu bảo điện phun ra hào quang óng ánh, bao vây lại toàn bộ Lăng Tiêu bảo điện, những Thiên Binh thủ vệ ngoài điện kia cũng bị ngăn cách ở bên ngoài.

Ngọc Đế thở dài, ngồi ở trên bậc thang đài cao, vỗ vỗ gạch đá bạch ngọc ở bên người đối với Lý Trường Thọ...

"Trường Canh ái khanh, đến ngồi. Ngày hôm nay chúng ta không phải là Thiên Đế Thuỷ Thần, tâm sự một phen thật tốt."

Lý Trường Thọ do dự đôi chút, vẫn là đi đến bậc thang, ngồi xuống một chỗ phía dưới Ngọc Đế hai cái bậc thang.

Ngọc Đế thấy thế cười một tiếng, tiến xuống một bước, cười nói: "Trường Canh, ngươi cảm thấy phương tây sẽ đại hưng vào khi nào? Nếu như phương tây đại hưng, Thiên Đình chúng ta nên ứng đối ra sao? Đừng có nói lời hoa mỹ, ta muốn nghe một chút lời nói trong lòng ngươi."

"Bệ hạ, vấn đề này của ngài làm cho tiểu thần thực sự xấu hổ." Lý Trường Thọ nhíu nhíu mày: "Phương tây lúc này bị Đạo Môn đè ép, khí vận trong thiên địa vốn là chỉ có như vậy, Đạo Môn nếu như hưng thịnh, đương nhiên sẽ không đồng ý cho phương tây đại hưng."

Ngọc Đế hỏi: "Ngươi đang cảm thấy, Đạo Môn cùng với phương tây phải có một trận chiến?"

Lý Trường Thọ: "..."

Từ lúc này, nơi đây, dựa theo xu thế Hồng Hoang mà nói, trận đại kiếp tiếp theo, xác thực hẳn là từ chủng tộc đại chiến biến thành đại giáo tranh chấp.

Nhưng tình huống thực tế là...

Tổng thể Đạo Môn không có để phương tây vào mắt, khí vận Đạo Môn quá mạnh, cực thịnh mà suy đưa tới đại kiếp Phong Thần, nội bộ Tam Giáo loạn chiến, Tây Phương Giáo thừa cơ điên cuồng đào chân tường, lại mượn móc nối giữa kiếp nạn Tây Du cùng với Nhân Tộc ngày sau, từ đó triệt để đại hưng.

Đây là kịch bản của Thiên Đạo, hắn cũng không dám nói lung tung, hiện tại cũng chỉ có thể nói một câu:

"Những gì bệ hạ nói cũng giống như những gì tiểu thần nghĩ."

Ngọc Đế lập tức lộ ra nụ cười hài lòng, nhưng tiếp đó lại thở dài.

Hôm nay, Ngọc Đế xác thực rất phiền muộn.

"Bệ hạ." Lý Trường Thọ nhỏ giọng hỏi: "Phải chăng là đau lòng cỗ Công Đức Kim Thân kia?"

"Nếu là ngươi thì ngươi có...khục, không sai." Ngọc Đế chậm rãi gật đầu: "Nhưng Công Đức Kim Thân này của ta, cũng chỉ bất quá là dùng để đi lại tại Thiên Đình, làm giám sát mà thôi."

Lý Trường Thọ lấy ra một túi bảo nang từ ống tay áo: "Bệ hạ, tiểu thần chuẩn bị cho ngài một món đồ chơi nhỏ."

"Ồ?" Ngọc Đế lập tức trở nên hào hứng, mở bảo nang này ra, phát hiện ra ở bên trong là một viên "đan dược" cỡ lớn, phía trên viên đan dược này ẩn chứa lực lượng âm dương ngũ hành.

Ở sau viên "Đan dược" này, còn có một tờ người giấy dài một thước...

Lý Trường Thọ cười nói: "Đây là hóa thân có phẩm chất cao nhất bên trong những hóa thân tiểu thần dùng, đặc biệt dâng cho bệ hạ."

Ngọc Đế đẩy bảo nang trở về, sau đó đưa tay điểm ra một chùm ánh vàng đối với phía trước, cười nói: "Mời Ái khanh xem."

Ánh vàng kia hóa thành một tráng hán khôi ngô uy phong đường đường, ôm quyền đối với Lý Trường Thọ, dùng giọng thô to nói: "Mạt tướng Triệu Đắc Trụ, xin chào Thuỷ Thần!"

Nhiều công đức như vậy?

Lý Trường Thọ ngưng mắt tra xét một phen, trong lòng cảm thấy chua xót.

Đây bất quá chỉ là một cỗ hóa thân bình thường, thực lực cảnh giới Kim Tiên sơ giai, chẳng qua dán một tầng công đức ở bên ngoài hóa thân...

Nhưng đối với hành vi mạo xưng là trang hảo hán của Ngọc Đế bệ hạ, Lý Trường Thọ cũng không dám nói gì, chẳng qua là đứng dậy hoàn lễ, thuận thế vỗ hai cái mông ngựa.

Xem ra, tác phong và kỷ luật của Thiên Đình, Ngọc Đế bệ hạ là muốn dốc hết sức duy trì.

Ngọc Đế thu hồi cỗ hóa thân này, cười hỏi: "Trường Canh, khi nào ta có thể uống được rượu mừng của ngươi cùng với Vân Tiêu sư điệt?"

"Bệ hạ, ta cùng với Vân Tiêu tiên tử chỉ có thể tính là tri kỷ..."

"Ừm, năm đó ta và Ngô sư muội mới tới Thiên Đình cũng là trước tiên làm tri kỷ, hiện tại nhoáng một cái, Long Cát cũng đã sắp trưởng thành."

"Bệ hạ, ở chỗ tiểu thần có một phong tấu biểu, nếu không thì ngài xem qua trước?"

"Đánh trống lảng, cũng không phải là phong phạm của Thuỷ Thần Thiên Đình!" Trong mắt Ngọc Đế mang theo vài phần ranh mãnh, thuận tay tiếp nhận tấu biểu thật dầy Lý Trường Thọ đưa cho, đọc cẩn thận.

Rất nhanh, Ngọc Đế liếc nhìn Lý Trường Thọ, cau mày nói: "Trường Canh, ngươi có phải bởi vì sự tình Long Tộc bị Tây Phương Giáo tính kế mà bị kích thích?"

"Vì sao bệ hạ lại hỏi như thế?" Lý Trường Thọ cũng có một chút ngây ngẩn.

Ngọc Đế cầm tấu biểu, cười nói: "Nhìn những gì ngươi viết, sáu bước kế hoạch khuếch trương trăm vạn Thiên Binh bên trong trăm năm...tầm quan trọng của Âm ty Địa Phủ luân hồi đối với quyền lực của Thiên Đế...kế hoạch hợp nhất Địa Phủ cùng với phương án chỉnh đốn cải cách Địa Phủ...sáu kế sách hợp nhất đại Luyện Khí Sĩ trong ba ngàn thế giới...Trường Canh, ngươi đây là muốn dốc hết sức, ở bên trong mấy trăm năm, kéo thực lực Thiên Đình lên một cái bậc thang mới? Lại có trước đó, lúc ngươi để Mộc Công bẩm báo sự tình Long Tộc, tận lực bỏ qua Tây Phương Giáo, chỉ nhắc tới những hung linh làm loạn kia. Nguyên bản ta còn tưởng rằng ngươi có quá nhiều kiêng kị, không muốn trêu chọc Thánh Nhân. Không nghĩ tới, ngươi là nhẫn nhịn một hơi, trước tiên muốn trừ hai cánh tay của Tây Phương Giáo!"

Lý Trường Thọ đứng dậy vái chào, nghiêm mặt nói: "Những gì thần viết trong tấu biểu, thực sự hi vọng Thiên Đình sớm ngày cường thịnh, không còn chịu khuất nhục như ngày hôm nay, chứ tuyệt đối không có tâm tư trả thù!"

"Trường Canh đừng vội, ta chỉ bất quá là cảm thấy tấu biểu này viết quá tốt, không nhịn được trêu chọc hai ngươi câu." Ngọc Đế ấm giọng nói: "Nội dung trong tấu biểu này, kỳ thật ở bên trong mười hai kế sách ngươi viết năm đó đã đại khái đề cập qua, cũng là sự tình ta vẫn luôn đang suy tư trong những năm này. Ngày hôm nay chúng ta liền nói về tấu biểu này, hãy quay lại và ngồi xuống!"

"À, vâng." Lý Trường Thọ thành thành thật thật ngồi trở lại vị trí cũ.

Chương 550. -

Ngọc Đế kéo tấu biểu ra, trầm ngâm đôi chút, bắt đầu thảo luận cùng với Lý Trường Thọ...

Lý Trường Thọ cũng là âm thầm lau vệt mồ hôi.

Cũng may lúc chính mình viết tấu biểu trước đây, không cố ý theo đuổi vần điệu và 'trông đẹp mắt', và đưa ra một số câu khó giải thích.

Rất nhanh, Lăng Tiêu bảo điện bị trận pháp bao phủ liền trở nên yên ắng, chỉ có một đôi giọng nói không ngừng thảo luận, tiếng cười đùa ngẫu nhiên lưu chuyển...

...

Rạng sáng ngày kế tiếp, tại Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ đi ra khỏi đan phòng, duỗi lưng một cái ở dưới ánh mặt trời, thần thái có một chút mệt mỏi.

Kề đầu gối nói chuyện lâu cùng với Ngọc Đế bệ hạ, sau khi hoàn thiện kế hoạch trăm năm sau cho Thiên Đình, Lý Trường Thọ cũng đã tốn rất nhiều tâm lực.

Quyền thần Thiên Đình cũng không dễ làm...

Tiên thức đảo qua phòng bài bạc, nhẹ nhõm nhìn thấu tình huống bên trong phòng bài bạc.

Cảnh tượng trước mắt quá đỗi quen thuộc...

Trong căn phòng lầu hai, bầu rượu nằm ngang và trái cây ngổn ngang, Linh Nga dựa vào giường nhắm mắt nghỉ ngơi, Hữu Cầm Huyền Nhã say rượu bất tỉnh, cùng với Tửu Cửu cùng nhau nằm ở trên giường.

Tửu Cửu dùng tay nhỏ ôm chân ngọc của Hữu Cầm Huyền Nhã, bên miệng còn không ngừng bẹp bẹp, kỹ năng bị động đã phát động hoàn mỹ...

Nhìn này!

Mọi người ra đây mà xem!

Tam tiên tử được xưng là mầm Kim Tiên của Độ Tiên Môn, hoặc là tiêu sái không bị trói buộc, hoặc là băng sơn thanh lãnh, hoặc là đoan trang ôn nhã, hoặc là ngày ngày uống rượu vui đùa, không muốn tu hành, say rượu tìm niềm vui, quần áo không chỉnh tề!

Lại nhìn căn phòng yên tĩnh ở lầu một, nữ Luyện Khí Sĩ mỗi ngày đều đang cố gắng tu hành, khắc khổ tiến về phía trước——Tửu Vũ Thi sư thúc!

Thái độ của nàng cực kỳ đoan chính, cực ít đi lại bên ngoài, tập trung tinh thần trong việc tu hành, một lòng tìm kiếm đại đạo!

Ách, Vũ Thi sư thúc, như thế nào lại gặp bình cảnh sớm như vậy...

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng co quắp khóe miệng mấy lần.

Được rồi, hắn coi như cái gì cũng không thấy.

Ở dưới ánh nắng mặt trời, Lý Trường Thọ nằm ở trên ghế bành, nhắm mắt buông lỏng tâm thần.

Lần thất bại tại Đông Hải này, Lý Trường Thọ cũng đã làm xong tổng kết, kết quả tổng kết chính là ——không đủ ổn.

Sau này mỗi bước tính kế, trước hết nhất phải cân nhắc một việc, chính là biết người biết ta.

Nếu chính mình hoàn toàn không biết gì cả đối với thực lực chân thật của Tây Phương Giáo, vậy làm sao có thể làm được bách chiến bách thắng?

Lại có chính là, át chủ bài của Thiên Đình thật sự quá ít, mở rộng kho át chủ bài của Thiên Đình là điều bắt buộc phải làm...

Trước kia ổn giới hạn ở trên người.

Ổn hiện tại, cần phải mở rộng đến thế lực mình có thể ảnh hưởng, như vậy mới có thể theo sát biến hóa của thời đại Hồng Hoang, luôn luôn đặt chân ở thế bất bại.

Địa Phủ là trọng tâm trong chiến lược kế tiếp của Thiên Đình.

Lý Trường Thọ có một chút dự cảm, sau này Tây Phương Giáo cũng sẽ động tay động chân đối với Địa Phủ.

Dự cảm này cũng không phải là không có căn cứ.

Thứ nhất, là bởi vì Tây Phương Giáo đã nhúng tay vào U Minh Giới, thậm chí là chiêu an Tu La Huyết Hải.

Thứ hai, kiếp trước Lý Trường Thọ đã từng nghe về khái niệm "Phật Quốc", mà muốn xây dựng Phật Quốc ở bên trong ba ngàn thế giới, ảnh hưởng lục đạo luân hồi là phương pháp nhanh gọn nhất——hội tụ tín đồ và sinh ra tại một nơi.

Chuyện này có khả năng, cũng là một kế hoạch lâu dài của Tây Phương Giáo, nhờ vào đó kiếm một khoản hương hỏa công đức lớn.

Thứ ba, tài nguyên có thể mưu tính trong thiên địa bây giờ, kỳ thật chỉ có bao nhiêu đó, Long Tộc, Địa Phủ, có được thì có thể đại hưng!

Hiện tại Long Tộc đã quy thuận Thiên Đình, Thiên Đình cũng mượn lần biến cố Long Tộc này, rút ngắn một khoảng lớn chu kỳ tiêu hóa thế lực Long Tộc, mấy trăm năm kế tiếp, thực lực của Thiên Đình sẽ nghênh đón tăng trưởng phi tốc.

Nơi ở trong Tam Giới bây giờ vẫn còn có công đức có thể kiếm, khí vận có thể đoạt, chính là Địa Phủ.

Vị cao nhân Tây Phương Giáo trù hoạch kế hoạch nổi lên tại Đông Hải lần này kia, rất có thể đã sớm đưa mắt nhìn âm ty Địa Phủ.

Lý Trường Thọ vào giờ phút này, đã sớm không có nửa điểm lòng khinh thị, đã không cảm thấy Địa Phủ xếp vào sự quản lý của Thiên Đình, là sự tình nước đến liền có thể thành mương.

Vẫn là phải cẩn thận tính kế, mưu đồ từng bước một.

Ngày mai hắn liền sẽ để Đạo Nhân Giấy khởi hành đi tới Bắc Câu Lô Châu, điều tra tình trạng của Vu Tộc...

"Ông ~ ông ~~"

Văn Tịnh?

Tinh thần của Lý Trường Thọ chấn động, lại mang theo mấy phần nghi ngờ, Đạo Nhân Giấy hiện thân ở bên trong miếu Hải Thần, điểm một chút vào xà nhà, để nơi đây được Thái Cực Đồ che chở.

Huyết muỗi bay tới từ thiền điện, thuận thế hóa thành Văn Tịnh đạo nhân đường cong xinh đẹp, trên người vẫn là mặc huyết y nàng yêu thích nhất, nhưng vạt áo bên trong lại bảo thủ hơn một chút.

Chi tiết này, ngược lại là khiến cho Lý Trường Thọ cảm thấy vui mừng.

Hắn còn chưa mở miệng, thân thể của Văn Tịnh đạo nhân đã là run rẩy, dùng tay áo lớn che miệng mũi, nhỏ giọng thầm thì: "Đại Pháp Sư thật sự...quá làm cho người ta tâm thần vô chừng!"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Sự tình Đại Pháp Sư đánh tới Linh Sơn?"

"Ừm!" Văn Tịnh đạo nhân tiến lên một bước nhỏ, nũng nịu hỏi: "Thuỷ Thần đại nhân, ngài lúc nào lại để cho nô gia thấy mặt Đại Pháp Sư."

Thấy làm gì?

Cảm động nước mắt lan tràn giữa môi sao?

"Ngày thường Đại Pháp Sư tu hành ở bên trong Động Suất Cung, ta cũng không tiện dẫn ngươi đi vào bên trong Động Suất Cung."

"Đó tất nhiên là không dám." Văn Tịnh đạo nhân vội nói: "Nô gia còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng..."

Lý Trường Thọ áp chế lại ý định muốn phàn nàn, hỏi: "Người mỗi lần xuất thủ tính kế Long Tộc là ai? Đột nhiên có cảm giác, phương tây giống như là đổi người thao tác phía sau, hơn nữa người này đối với khống chế toàn cục cũng có một chút lợi hại."

Văn Tịnh đạo nhân nói: "Là một vị đệ tử Thánh Nhân tên là Địa Tạng, gần đây vừa mới xuất quan."

Địa Tạng?

Địa Tạng bồ tát? Đế Thính thần thú?

Lý Trường Thọ hỏi: "Y có phải là có...tọa kỵ rất không tệ?"

"Chuyện này ta cũng không biết." Văn Tịnh đạo nhân nháy mắt mấy cái: "Bất quá ta nghe người ta nói, mấy lần y hiện thân, đều là cưỡi tọa kỵ..."

"Thì ra là thế." Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, hai mắt không tự giác hơi híp.

【 Địa Ngục không trống không, thề không thành phật? 】

Như thế mà nói, mình quả thật là muốn tại Địa Phủ, so chiêu cùng với Tây Phương Giáo bọn hắn.

Bất quá...

Kết hợp với hiện trạng Linh Sơn bây giờ, ở bên trên chín chữ này, vì sao chính mình lại lý giải ra một loại bất đắc dĩ?

Không phải là vào lúc Tây Phương Giáo sửa đổi tên, nội bộ rung chuyển, cải tổ lại quyền lực, vị đệ tử Thánh Nhân này, "Không cẩn thận" bị người gạt ra khỏi trung tâm quyền lực, bị ép chỉ có thể lập đại hoành nguyện để tự vệ?

Lại liên hệ đến việc hóa hồ vi phật...

Có một chút ý tứ!

Chương 551. -

Văn Tịnh đạo nhân ở bên cạnh yên lặng lui về sau hai bước.

Không biết tại sao, lúc này nàng đột nhiên cảm thấy, vị đệ tử Thánh Nhân Địa Tạng kia, giống như...

Sắp gặp xui xẻo?

Đúng vào lúc này, một đóa mây trắng gấp rút bay tới từ phía tây, lại là Triệu Công Minh cưỡi mây mà tới.

Lý Trường Thọ liếc nhìn Văn Tịnh đạo nhân, nàng lập tức hạ thấp người hành lễ, thân thể hóa thành một tia huyết khí, phi tốc bốc hơi trong không trung.

Lý Trường Thọ mới vừa ngừng Thái Cực Đồ bao phủ, Triệu Công Minh đã vội vàng rơi xuống, sải bước, lộ ra vẻ mặt nóng vội: "Trường Canh mau! Mau giúp ta đưa ra chủ ý! Lần này đã xảy ra chuyện lớn!"

Vừa thấy Triệu đại gia vội vàng mà đến, Lý Trường Thọ suy đoán một chút, đã là đại khái "đoán" ra được gì đó.

Nếu như đoán không lầm, hẳn là Kim Quang Thánh Mẫu mặc đã thay đổi cách ăn mặc, thay đổi phong cách, ngẫu nhiên té xỉu ở lân cận La Phù Động, bị Triệu đại gia về nhà trùng hợp phát hiện ra, vội vàng mang về trong động cứu chữa.

Sau đó hai người ở cùng với nhau, Triệu đại gia ở trong nháy mắt nào đó, như là linh quang lóe lên đột nhiên khai khiếu như vậy, bắt được vẻ đẹp nữ tử của Kim Quang Thánh Mẫu...

Chờ lấy lại tinh thần, Triệu đại gia phát hiện ra cảm xúc vi diệu trong đáy lòng mà chính mình chưa từng thể hội qua này, có một chút không rõ ràng cho lắm, nhanh chóng đi tìm người thương nghị...

Suy đoán!

Trên đây chỉ là những phỏng đoán hợp lý của Lý Trường Thọ căn cứ vào sự hiểu rõ đối với tính cách của Triệu đại gia!

Tuyệt đối không phải là cẩm nang diệu kế gì!

Dù sao thì Lý Trường Thọ kính trọng đối với Triệu đại gia như thế, "Cảm kích" đối với các Tiên Nhân Tiệt Giáo như thế, lại phản cảm với việc lây dính nhân quả đối với người khác...

Triệu Công Minh bước nhanh đi tới, lôi kéo Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" ngồi trên ghế, đầu tiên là nhíu mày một hồi muốn nói lại thôi, sau nói ra "tình hình thực tế" đối với Lý Trường Thọ...

Ừm, quả nhiên giống như là Lý Trường Thọ suy đoán vậy.

"Trường Canh! Ta còn tưởng rằng Kim Quang sư muội đấu pháp cùng với người khác bị thương, liền mang nàng về trong động, chữa thương cho nàng...kết quả...Trường Canh, phải làm sao mới ổn đây? Trước đây ngược lại là không có cảm thấy nửa điểm, nhưng đột nhiên..."

Mặt mũi của Triệu Công Minh tràn đầy xoắn xuýt, râu đẹp cũng đều rối bời: "Vào giờ phút này Kim Quang đang ở ngay bên trong động phủ của ta, Hỏa Linh sư điệt đã đi qua chăm sóc, lúc này ta mới chạy ra. Nếu như người khác hỏi chuyện này, ta nên giải thích như thế nào?"

"Nói tình hình thực tế không phải là được?" Lý Trường Thọ cười hỏi ngược lại một câu, bên cạnh có một thần sứ mang trà đến, Lý Trường Thọ dùng tiên lực cầm ấm trà ra hiệu cho thần sứ rời đi.

Triệu Công Minh hơi có một chút xoắn xuýt, trầm ngâm đôi chút, thở dài: "Trước đây không có cảm thấy, ngày hôm nay đột nhiên nhìn thấy Kim Quang sư muội, nàng chẳng qua là thay đổi cách ăn mặc, ta lại cảm thấy giống như là biến thành người khác vậy...cảm giác này, thật sự, thật sự có một chút kỳ diệu."

Lý Trường Thọ bưng chén trà nhấp một miếng, suy nghĩ một chút, cười nói: "Lão ca ngươi cảm thấy đạo lữ Luyện Khí Sĩ cụ thể là như thế nào?"

Triệu đại gia lập tức cười đến híp cả mắt, hắng giọng, cất cao giọng nói: "Đơn giản chính là...một người nói "Tiên tử, ta đưa ngươi trở về", một người khác nói "Đạo hữu, ta đưa ngươi trở về ", sau đó hai người hai mắt nhìn nhau, không coi ai ra gì, lưu luyến chia tay trước khi đi...chậc chậc chậc."

Lý Trường Thọ có một chút dở khóc dở cười, nói: "Ta cùng với Vân Tiêu tiên tử cũng không phải là đạo lữ, hơn phân nửa là bởi vì sự tình rừng hoa đào lần trước. Lão ca, thời Viễn Cổ liền có cách nói tu đạo "Pháp tài lữ địa", khi đó ý nghĩa đạo lữ vô cùng thuần túy. Thời kì cuối Thượng Cổ Nhân Tộc hưng khởi, đạo lữ Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc đa số là phu thê, giống như là phu thê phàm nhân. Ta cùng với Vân Tiêu tiên tử cho dù trở thành đạo lữ, cũng là cùng ngồi đàm đạo, nói chuyện phiếm trêu ghẹo, giúp đỡ lẫn nhau."

Triệu Công Minh nghe vậy không ngừng gật đầu, lại nói: "Nhưng ta vẫn luôn cảm thấy, Kim Quang giống như không phải là muốn làm loại đạo lữ này với ta...hơn nữa những kẻ kết thành đạo lữ trên Kim Ngao Đảo kia, mỗi ngày cũng đều đang quan tâm dòng dõi cái gì đó."

Lý Trường Thọ: "..."

"Vậy thì, vấn đề này liền thực sự phiền toái."

Triệu Công Minh vội hỏi: "Trường Canh, lần này ta nên nói như thế nào với Kim Quang?"

Lý Trường Thọ đặt chén trà xuống, nghiêm mặt nói: "Sự tình tình cảm, thuận theo tự nhiên là được, hơn nữa cũng khó có thể nói rõ biến hóa trong đó, lần trước lão ca ngươi còn không có một chút cảm giác nào đối với Kim Quang Thánh Mẫu, ngày hôm nay lại chạy tới nói với ta...ài, Kim Quang kỳ thật cũng rất không tệ. Lão ca, chuyện này của ngươi thật sự làm khó ta, trước tiên ngươi phải xác định tâm ý của chính mình, là cự tuyệt, hay là tiếp nhận, là cố ý, hay là vô tình. Sau đó ta mới có thể giúp ngươi, đúng không?"

"Trường Canh nói cũng khá có lý." Triệu Công Minh vuốt râu thở dài, cẩn thận suy tư, sau đó chậm rãi lắc đầu: "Đến lúc này, ta thật sự có một chút hồ đồ rồi! Trường Canh ngươi có bận việc gì không? Nếu như không bận việc, không bằng bồi lão ca ta đi ra ngoài một chút, giải sầu một chút, cũng nghĩ biện pháp cho ta làm rõ tâm ý của chính mình như thế nào."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ động, nói: "Ta vừa vặn muốn đi đến Bắc Câu Lô Châu thăm viếng Vu Tộc, không bằng lão ca đi đến phía bắc với ta một chuyến?"

"Được!" Triệu Công Minh thống thống khoái khoái đáp ứng, lúc này chỉ cần không để cho y trở về La Phù Động, đi đâu cũng đều không thành vấn đề.

Lý Trường Thọ bảo Triệu Công Minh tạm thời chờ một lát, chính mình thi triển thổ độn đi tới kho Đạo Nhân Giấy phía dưới, cầm một số Đạo Nhân Giấy làm dự bị, lúc này mới cùng với Triệu Công Minh cùng nhau đạp lên hành trình đi tới Bắc Châu.

Lý Trường Thọ không thể không thừa nhận, hắn xác thực có ý nghĩ khiến cho Triệu Công Minh tiến vào Thiên Đình làm tiên thần trước thời hạn, như thế có thể giúp Triệu đại gia lẩn tránh đại kiếp Phong Thần.

Nhưng khả năng ý tưởng này thành công cực thấp, Lý Trường Thọ cũng không dám tính kế quá nhiều, chỉ có thể thuận thế mà làm, tiến hành dẫn dắt.

Trước hết để cho Triệu Công Minh lưu lại đủ nhiều ấn tượng tốt đối với Thiên Đình, như vậy kế tiếp mới có càng nhiều không gian thao tác...

Không có cách nào, 【cái chết của Triệu Công Minh】, hoàn toàn chính là bước ngoặt Đạo Môn từ hưng thịnh chuyển sang suy.

Lý Trường Thọ phân tích xu thế Phong Thần càng nhiều, càng cảm thấy Triệu đại gia khó cứu, dù là lúc này chính mình đã lấy đi Lạc Bảo Kim Tiền, giúp Triệu đại gia kiếm một chút công đức, vẫn như cũ không có mấy thành nắm chắc.

Dù sao, còn phải cân nhắc mấy cỗ lực lượng kiềm chế "Mệnh số", "Kiếp nạn", "Vận thế" này...

Mệnh môn lớn nhất—— Đinh Đầu Thất Tiến Thư, lúc này còn đang ở trong tay của Lục Áp đạo nhân.

Chương 552. -

Nói đến Lục Áp đạo nhân...

Gần đây phu phụ báo đen cũng không dám bái lung tung, cũng triệt để hủy bài vị Lục Áp, cũng không biết tình huống của Lục Áp đạo nhân hiện tại như thế nào.

Trên đường mây, Lý Trường Thọ cười hỏi: "Triệu đại ca, ngươi có biết nhiều về Thánh Nhân nương nương?"

Triệu Công Minh đang có tâm sự nặng nề thuận miệng đáp: "Thánh Mẫu Nhân Tộc, khách nghe đạo trong Tử Tiêu Cung...vì sao Trường Canh lại đột nhiên hỏi câu hỏi này?"

"Chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến." Lý Trường Thọ đứng chắp tay, nhìn từng ngọn núi nhanh chóng lùi về phía sau: "Nếu như lúc này Nhân Tộc cùng với Yêu Tộc bộc phát đại chiến, không biết Thánh Nhân nương nương sẽ chiếu cố Nhân Tộc, hay là ủng hộ Yêu Tộc."

Triệu Công Minh nói: "Trường Canh ngươi quá lo lắng rồi, Thánh Nhân lão gia làm sao sẽ quản những chuyện nhỏ nhặt này?"

"Cũng đúng." Lý Trường Thọ cười một tiếng, tiếp tục nói chuyện phiếm nói đùa cùng với Triệu Công Minh, không nhanh không chậm chạy tới Bắc Câu Lô Châu.

Cùng lúc đó.

Tại núi Nga Mi, trong La Phù Động.

Một đóa mây trắng vội vàng bay tới, quen cửa quen nẻo tiến vào đại trận bên ngoài, đến cửa động, hô hào đối với bên trong:

"Công Minh sư đệ, Công Minh sư đệ có ở trong nhà không?"

Liền nghe trong động truyền đến một tiếng kêu nhẹ, chuông gió kêu leng keng, Hỏa Linh Thánh Mẫu đi ra từ trong động phủ.

Nàng mặc một bộ váy dài giống như ngưng tụ thành từ ngọn lửa, dáng người cao, cổ thon và khuôn mặt xinh đẹp.

Hỏa Linh Thánh Mẫu ngẩng đầu nhìn lên, thấy một lão đạo người mặc trường bào màu vàng đất đứng trên mây trước động, những ngón tay mảnh khảnh khẽ véo trong tay áo, cấp tốc nhớ tới người này là ai.

"Tiệt Giáo Hỏa Linh, xin chào Hoàng Long sư thúc."—— theo trình tự đệ tử Tam Giáo nhập môn, sư phụ Đa Bảo đạo nhân của Hỏa Linh Thánh Mẫu bái sư Tam Thanh, là ở phía trước Hoàng Long.

Hoàng Long chắp tay một cái, cau mày nói: "Công Minh sư đệ có ở trong động không?"

Hỏa Linh Thánh Mẫu cười nói: "Triệu sư thúc có chuyện quan trọng đi tìm Hải Thần...không đúng, là đi tìm Thuỷ Thần, ta ở chỗ này giữ nhà, không biết Hoàng Long sư thúc có gì chỉ giáo?"

"Thuỷ Thần..." Hoàng Long Chân Nhân không khỏi chau mày, nhìn ngọc phù cầm trong tay, chán nản thở dài.

Trước đây êm đẹp, y bế quan làm gì? !

Nhiều năm như vậy không đạt được cảm ngộ tu đạo, hết lần này tới lần khác là vào trước khi Đông Hải xảy ra chuyện, lại đột nhiên có được cảm ngộ, bỏ qua tin tức Thuỷ Thần truyền tin, không thể đi đến Tứ Hải tương trợ...

Y đến tìm Triệu Công Minh, chính là muốn để Triệu Công Minh bồi tiếp chính mình đi đến An Thủy Thành một chuyến, hỏi một chút xem có biện pháp "Bù đắp" hay không.

Chính mình đi qua, thật sự không có mặt mũi nói chuyện này!

Nhớ tới ở đây, Hoàng Long Chân Nhân lại thở dài, nói: "Đã là như thế, bần đạo xin cáo từ, xin lỗi vì đã quấy rầy."

Nói xong, Hoàng Long Chân Nhân vái chào đối với Hỏa Linh Thánh Mẫu, cứ thế mà đi.

"Kỳ quái..." Hỏa Linh Thánh Mẫu nhẹ nhàng chớp mắt, hơi lắc đầu, quay người trở về trong La Phù Động.

Nơi đó, còn có một vị tiên tử giả bộ tổn thương không dám động đậy, chờ nàng trở về thương nghị kế tiếp nên làm việc như thế nào.

Tại Tây Ngưu Hạ Châu, trong Linh Sơn, dưới một chỗ bóng cây.

Một đầu thần thú kỳ dị đang cúi đầu nói đối thoại đơn giản giữa Hỏa Linh Thánh Mẫu cùng với Hoàng Long Chân Nhân.

Trước không nói những điều khác về đầu thần thú này, chỉ là ngoại hình liền có một chút bất phàm, đầu hổ thân rồng đuôi sư tử, tai chó sừng kỳ lân, cao hơn ba trượng.

Ở dưới chân thần thú, có một thanh niên đạo sĩ ngồi xếp bằng, người mặc trường bào rách nát, vào giờ phút này đang chậm rãi mở mắt ra.

"Hỏa Linh Thánh Mẫu, ở trong La Phù Động?" Đạo sĩ này mỉm cười, nói một tiếng thú vị, lấy ra một khối ngọc phù, viết mấy câu ở trên đó.

Thần thú phía sau y lại mở miệng hỏi: "Chủ nhân, vì sao muốn dùng loại thủ đoạn tính kế không ra gì này?"

"Tính kế mà thôi, sao lại còn được phân chia ra gì hay không ra gì?" Thanh niên đạo sĩ này nhẹ nhàng đẩy ngọc phù, ngọc phù hóa thành một chùm lưu quang, bay đến một góc Linh Sơn khác.

Ngón tay của hắn thon dài giống như ngón tay nhỏ nhắn của nữ tử, không nhiễm bụi bặm, vô cùng thanh tú.

"Có thể đạt thành mục đích, chính là giỏi tính toán. Nếu chỉ dựa vào một ~ hai câu, liền có thể thăm dò khe hở của hai giáo Xiển Tiệt như thế nào, còn có thể tìm được nhiều chỗ tính kế hơn, như vậy cớ sao lại không làm?"

"Đúng." Thần thú kia đáp lời, đầu chậm rãi trầm xuống.

Thanh niên đạo sĩ nhắm đôi mắt lại một lần nữa, lẳng lặng đả tọa, sau lưng của y có một đóa hoa sen màu lam nhạt xoay quanh, từng tia từng tia đạo vận tường hòa, lan tràn ra tại các nơi.

...

Tại Bắc Câu Lô Châu, một trong những lục địa tại Hồng Hoang.

Phía bắc giáp Bắc Hải, phía nam giáp Trung Thần Châu, bị bao phủ bởi chướng khí độc lâu dài, các nơi tối tăm không mặt trời.

Sau đại chiến Thượng Cổ ngày xưa, Vu Yêu suy bại, Vu Tộc vì ngăn ngừa tộc diệt, lập ra lời thề, vĩnh viễn định cư tại Bắc Câu Lô Châu.

Tất cả Vu Tộc còn sống sau đó đều tiến vào bên trong Bắc Châu nghèo nàn, kéo dài cho đến nay, không biết còn phải ở đây bao lâu.

Sau khi Nhân Tộc đại hưng, Bắc Châu dần dần trở thành " bảo khố thiên nhiên " của Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc, nơi đây tuy nhiều độc trùng, cũng nhiều linh dược, mà tại ranh giới Bắc Châu cùng với Trung Thần Châu, Yêu Tộc hoành hành, yêu quốc san sát.

Nơi đây mặc dù nguy hiểm, nhưng cũng có cơ duyên cùng tồn tại.

Lý Trường Thọ vì giúp sư phụ độ kiếp, đã từng mạo hiểm đi đến Bắc Châu một lần, lúc ấy lại chẳng qua là hoạt động ở ngoại vi, tu vi quá thấp, không dám đi vào quá sâu.

Hôm nay tới đây, Lý Trường Thọ cũng không cần chuẩn bị những bùa chú và đan dược kia.

Không nói đến việc chính mình đến chẳng qua là hóa thân Đạo Nhân Giấy.

Chỉ nói vị đi ở bên người này, Đại đệ tử Tiệt Giáo có thể đánh có thể nằm...

Sợ cái gì.

Triệu Công Minh bấm ngón tay suy tính, lại chủ động tản ra uy áp tự thân, cưỡi mây mang Lý Trường Thọ tiến đến phương bắc.

Đoạn đường này, độc trùng thu liễm khí tức, độc thú vùi đầu, hung thú yêu ma sơn đại vương ngày bình thường phách lối, cũng chỉ có thể giả bộ làm như không thấy được bóng người bay qua trên bầu trời.

Độc chướng dần dần dày, sau đó dần dần nhạt.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ thấy được một mảnh lại một mảnh rừng thông Bắc Nguyên, liền biết đây là đã sắp đến chỗ Vu Tộc cư trú.

Liền nghĩ tới chuyến đi tới Bắc Châu lần trước, cùng với Hữu Độc Hữu Độc sư muội ở trong động chờ Tiên Nhân trong môn phái tới cứu viện, nàng còn hỏi chính mình đốt gỗ thông Bắc Nguyên có tác dụng gì.

Có lẽ chính là Bàn Cổ đại thần ở trong cõi U Minh phù hộ đối với Vu Tộc, sau khi Vu Tộc tiến vào Bắc Châu, rừng thông Bắc Nguyên có thể ngăn cách độc chướng như vậy liền bị Vu Tộc phát hiện ra, cũng trở thành bình chướng Vu Tộc chống cự chướng khí.

Tiên thức đảo qua các nơi, Lý Trường Thọ phát hiện ra một tầng "rừng thông Bắc Nguyên phòng hộ", vắt ngang năm, sáu ngàn dặm, rộng mấy trăm dặm.

Chương 553. -

Ở sau tầng phòng hộ này chính là một mảnh hoang nguyên, Lý Trường Thọ vốn cho rằng có thể nhìn thấy mấy bộ lạc Vu Tộc cường thịnh, nhưng nhìn thấy, đều là thạch ốc vứt bỏ cùng với tàn tích doanh địa.

Triệu Công Minh thấp giọng cảm khái: "Vu Tộc sống không dễ chịu."

"Không sai." Lý Trường Thọ thở dài: "Biến thành từ huyết mạch của Bàn Cổ đại thần, sao lại suy bại như vậy."

"Trong này có nhiều chuyện!" Triệu Công Minh lắc đầu: "Quá khứ đã qua đi, hiện nay hai tộc Vu Yêu đều đã xuống dốc. Bất quá, so với Vu Tộc mà nói, Yêu Tộc thực sự may mắn."

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, nói: "Không hẳn vậy."

"Ồ?" Triệu Công Minh nghiêm mặt nói: "Bây giờ Yêu Tộc mặc dù không bằng Nhân Tộc, nhưng cũng có một chút dáng vẻ phục hưng, các nơi không ngừng có Yêu Vương sinh ra, lại còn ẩn giấu rất nhiều cao thủ Yêu Tộc thế hệ trước. Hơn nữa, yêu, linh vốn là khó phân, ở phía Tiệt Giáo chúng ta, không ít đồng môn cũng đều có quan hệ thân thích với cao thủ Yêu Tộc. Yêu Tộc làm sao lại không ổn?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Khí vận Yêu Tộc ở đâu?"

"Chuyện này..."

Lý Trường Thọ lại nói: "Khí vận Vu Tộc có Lục Đạo Luân Hồi Bàn bảo đảm, Đại Đức Hậu Thổ thân hóa lục đạo, lưu lại cho Vu

Tộc chính là một ngọn lửa. Khí vận Yêu Tộc đã sớm vỡ nát, như tàn hỏa tro tàn, bây giờ đều dựa vào nội tình để chống đỡ. Thánh Nhân nương nương chung quy vẫn là Thánh Mẫu Nhân Tộc, có chiếu cố cũng chỉ là một bộ phận Yêu Tộc. Hơn nữa..."

Triệu Công Minh nháy mắt mấy cái: "Đừng có thừa nước đục thả câu."

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng: "Thiên Đình kế tiếp sẽ chiêu binh mãi mã, huấn luyện Thiên Binh, bị lấy ra khai đao lập uy cho Thiên Đình đầu tiên, chính là Yêu Tộc."

Triệu Công Minh vuốt râu cười nói: "Không hổ là đại thần Thiên Đình, lão đệ thật sự bá khí."

"Lão ca, Thiên Đình chắc chắn là chúa tể Tam Giới, đây là mệnh số của Thiên Đình!" Lý Trường Thọ cười nói: "Hiện giờ Thiên Đình vừa cất bước, đã được Long Tộc tương trợ. Sau đó, chỉ cần vững bước phát triển, cơ hồ mỗi trăm năm, ngàn năm liền sẽ biến dạng."

Triệu Công Minh chậm rãi gật đầu, đối với chuyện này chẳng qua là nghiêm túc nghe, lại...

Không có nửa điểm biểu hiện động tâm.

Lý Trường Thọ: "..."

Không khuyên nổi, cái tiếp theo.

Lại nói chính sự.

Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh vừa nói chuyện phiếm vừa đi, đã đi đến một bộ lạc Vu Tộc khá lớn.

Cúi đầu nhìn xuống, bộ lạc Vu Tộc này có thể không tốt bằng một tòa thành nhỏ tại thế tục Nam Châu, nhưng cuối cùng đã có một chút sinh cơ.

Mười đứa trẻ mặc da thú, mỗi đứa khiêng một gốc đại thụ to bằng thắt lưng, cười đùa, chạy nhanh, vung hoan, thỉnh thoảng đánh bay mấy khối đá tròn đường kính nửa trượng...

Triệu Công Minh cười nói: "Đi xuống xem một chút?"

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ: "Triệu đại ca, không bằng chúng ta không tìm một chỗ uống rượu?"

Triệu Công Minh không rõ ràng cho lắm, nhưng cũng không cự tuyệt.

Lập tức, Lý Trường Thọ cưỡi mây rơi vào trong rừng, thuần thục nhấc giá nướng lên, lấy ra một khối lớn thịt linh thú ngon lành bị đóng băng, cúi đầu bận rộn.

Không bao lâu, trong rừng này đã nổi lên mùi thịt mê người, mười đứa trẻ đang đá bóng ngửi được hương thơm mà đến, đừng ở bìa rừng nhìn vào.

Đôi tai thính của Lý Trường Thọ khẽ động, liền nghe bên trong Phong Ngữ Chú truyền đến ngôn ngữ của Vu Tộc.

Hơi suy tính một chút, trong đáy lòng liền rõ ràng hàm nghĩa những lời này...

"Nhanh đi tìm cha mẹ đến! Lại có Yêu Tộc tới đây đầu độc!"

...

Tại Côn Lôn Sơn, trên tiên yến nơi tổ chức đúng giờ nào đó.

Tâm thần của Độ Ách Chân Nhân ăn mặc bảnh bao có một chút không tập trung, ngồi cùng một chỗ với hơn mười mấy vị hảo hữu quen biết, không ngừng nghĩ đến sự tình lần trước chính mình say rượu lỡ lời, dẫn đến thanh danh của Nhân Giáo Đại Pháp Sư bị hại.

Về sau cũng không thể uống rượu lung tung...

"Đạo huynh, đạo huynh?" Ở bên cạnh truyền đến tiếng hô hoán, Độ Ách Chân Nhân vội vàng lộ ra tươi cười quay đầu nhìn lại, đã thấy bạn tốt chính mình tương giao mấy ngàn năm, đang bưng chén rượu lại gần.

Người này hạ giọng cười nói: "Đại sự, có đại sự, mới truyền tới từ phía Ngọc Hư Cung, nói là Hoàng Long Chân Nhân phàn nàn gì đó."

"Ồ?" Độ Ách Chân Nhân lập tức trở nên hào hứng: "Đại sự nào?"

"Việc này là liên quan tới đồ tôn của đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo cùng với Thánh Nhân lão gia, cũng không dám truyền lung tung ra bên ngoài!"

"Yên tâm, ngươi còn không biết bần đạo sao? Tuyệt đối thủ khẩu như bình!"

"Ha ha, ngoan ngoãn đứng vững!"

Tại bộ lạc nhỏ Vu Tộc, trong rừng thông.

Mấy trăm nam nữ thân hình cường tráng, người khoác da thú, giơ phần lớn binh khí đã có một chút không trọn vẹn xông vội về phía trước, muốn chém chết hai tên "Yêu Tộc" vạn ác kia!

Con đường đầu độc hèn hạ này, lợi dụng khuyết điểm Vu Tộc bọn hắn thích ăn thịt, Vu Tộc bọn hắn đã mắc lừa quá nhiều lần, tuyệt đối sẽ không lại bị loại mùi vị thịt cấp thấp này làm cho mê hoặc!

Vu Tộc không thể vĩnh viễn dại dột!

Nhưng mà, nam "Yêu" người mặc áo giáp, râu quai nón kia cười khẽ hai tiếng, tay trái quét qua, sóng nước xanh biếc lan ra khắp khu rừng, tất cả bóng dáng lao lên đều bị cố định tại chỗ...

Định thân thuật.

Thế là, mấy trăm Vu Tộc này, duy trì động tác trong khi chạy, trơ mắt nhìn hai "Yêu" kia ăn như gió cuốn, nhậu nhẹt.

Mấy trăm Vu Tộc lòng đầy căm phẫn, khóe miệng chảy ra nước mắt bi phẫn!

Quá khi dễ Vu!

Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh nói chuyện cười đùa, không nhìn mấy trăm Vu Tộc ở bên cạnh này một chút nào.

Ngược lại là mười đứa trẻ Vu Tộc kia la hét, lúc từng đứa giơ tảng đá lớn xông lại.

Lý Trường Thọ tiện tay xé xuống hơn mười mấy khối thịt nướng, dùng tiên lực bao trùm, cách không nhét vào trong miệng những đứa trẻ này.

Nhóm Vu chấn động!

Nhưng cũng chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt sự lo lắng!

Ngược lại là những đứa trẻ kia cùng nhau hành động, vốn đều muốn phun thịt nướng ra, biểu thị chí khí của các huynh đệ Vu Tộc, nhưng...

Thật sự là quá thơm.

Những đứa trẻ này đồng thời nháy mắt mấy cái, liên tiếp ném tảng đá đi, cầm thịt nướng gặm.

Bọn nó chỉ trong mấy hơi thở liền ăn hết thịt nướng, còn thòm thèm tiến tới chung quanh giá nướng, một đám cắn ngón tay...

Nhìn chung chúng không thông minh như trẻ con Nhân Tộc.

"Qua bên kia." Lý Trường Thọ ấm giọng nói xong, ống tay áo bay ra ba tờ người giấy hóa thành hai nam một nữ, cấp tốc bận rộn ở trên đất trống bên cạnh, dựng giá nướng, bày thịt nướng.

Không bao lâu, trong rừng vang lên những tiếng than thở của nhóm tiểu Vu này.

Mấy trăm Vu Tộc kia một đám trừng mắt, có một chút không hiểu rõ đây là tình huống nào.

Rất nhanh, các nơi truyền đến tiếng bước chân trầm thấp, từ ba phương hướng bắc, tây bắc, đông bắc, một số lớn Vu Tộc lao vụt đến!

Nhưng một màn có chút "quỷ dị" trong rừng này, cũng làm cho chúng Vu Tộc có một chút không rõ ràng cho lắm.

Vu Tộc mặc dù đa số ngu ngơ, nhưng cũng có mấy người đầu óc coi như không tệ, lại dùng tốt đầu óc, có quyền nói chuyện nhất định tại Vu Tộc...

Mấy vị Đại Vu lập tức quát khẽ, Vu Tộc vọt tới ở bên ngoài trăm trượng liền ngừng thân ảnh, đứng từ xa nhìn vào cảnh tượng bên này.

Chương 554. -

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua, phát hiện ra trên đất hoang dã trong bán kính vạn dặm, từng thân ảnh đang lần lượt phi nhanh về phía nơi đây.

Hiển nhiên, lúc này Vu Tộc vẫn duy trì tính cảnh giác không tồi như cũ, phản ứng hết sức nhanh chóng.

Triệu Công Minh đang uống rượu khẽ cau mày, thấp giọng nói: "Cẩn thận một chút, Vu Tộc cũng có cao thủ chạy tới."

Lý Trường Thọ liếc nhìn hơn mười đứa trẻ đang ăn như gió cuốn bên kia, cười nói: "Lão ca, cởi bỏ Định Thân Thuật đi."

"Được." Triệu Công Minh khẽ đẩy tay trái, mấy trăm Vu Tộc bị y định trụ cùng nhau lui lại, hơn phân nửa té ngửa về phía sau, có một chút chật vật.

Đúng vào lúc này, mặt đất nhẹ nhàng rung động, sâu trong lòng đất truyền đến tiếng vang "thùng thùng", hai ~ ba ngàn Vu Tộc đã tụ tập trong rừng, từng người cúi đầu xuống.

Một bà lão chống quải trượng, bước ra khỏi một ngôi nhà đá cách đó mấy ngàn dặm, nhìn như không có ai già hơn, bà lão chống quải trượng phóng ra hai bước, mặt đất dưới chân bà lão cấp tốc trượt về phía sau.

Chẳng qua là hai bước, bà lão này đã xuất hiện ở trong rừng nơi đây, mấy ngàn dặm liền hời hợt đi qua như vậy...

Lý Trường Thọ nhướng mày, đây là...

Súc Địa Thành Thốn?

Không đúng, đây cũng không phải là độn pháp không gian.

Vu Tộc không biết pháp thuật, lại có thần thông, mười hai Tổ Vu từng chấp chưởng mười hai đầu đạo tắc trong thiên địa, có một chút cùng loại với lực lượng thần quyền Thiên Đình hiện giờ.

Vị lão nãi nãi Vu Tộc này dùng là chiến pháp Vu Tộc, cùng loại với sức mạnh điều khiển mặt đất.

Chẳng qua là chiêu thần thông này có thể gọi là...đại lão.

Lý Trường Thọ không dám khinh thường, thả chén rượu, thịt nướng trong tay ra, đứng dậy, chắp tay vái chào đối với bà lão này.

"Ta chính là đệ tử Nhân Giáo, Thuỷ Thần Thiên Đình, ngày hôm nay chịu phó thác của bạn tốt, chuyên đến thăm, nếu có chỗ mạo phạm, còn xin Vu Tộc chớ trách."

Bà lão chậm rãi gật đầu, đầu tiên là thấp giọng dùng Vu ngữ nói vài câu, các nơi trong rừng, đại bộ phận Vu Tộc quay người rút đi, chỉ để lại hơn mười mấy vị thủ lĩnh bộ lạc, Đại Vu đương đại, đi về hướng Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh.

Ẩn ẩn hiện lên thế bao vây.

Nơi xa truyền đến trận trận gào thét, tiên thức của Lý Trường Thọ bắt được, những Vu Tộc nguyên bản chạy đến nơi đây kia, phần lớn đều đã ngừng chạy nhanh, hoặc là chờ tại chỗ, hoặc là quay người trở về bộ lạc của mình.

Mười mấy tiểu Vu ăn thịt nướng ở bên cạnh kia, cũng bị cha mẹ của mình ôm đi, lúc gần đi, bọn nó còn thuận tay lấy đi lưới sắt trên giá nướng, đống thịt nướng vừa chín bảy phần kia...

Thực sự có thể nói, bên trong khờ mang theo tinh tế.

Bà lão này chậm rãi tiến về phía trước, thân hình còng xuống, hai mắt buông xuống, như thể đã sắp chết, nhưng trên người lại tản ra một cỗ lực lượng dao động kinh người.

Giống như một đầu hung thú hình người có thể xé rách mặt đất vào bất cứ lúc nào!

Mà hơn mười mấy vị nam nữ Vu Tộc ở lại này, thực lực cũng đều vô cùng mạnh mẽ, huyết khí của từng người vô cùng tràn đầy.

Lý Trường Thọ ước tính đại khái, một người trong bọn họ có thể đánh ba đến năm vị Hư Không chưởng môn.

"Nhân Giáo, Thiên Đình... Thiên Đình." Bà lão dùng ngôn ngữ thông dụng trong Hồng Hoang lúc này, chậm rãi nói.

Bà chống quải trượng, chậm rãi cúi đầu hành lễ đối với Lý Trường Thọ, nói: "Tin tức Bắc Châu bế tắc, Nhân Tộc Thiên Đình đã đại hưng rồi sao? Ngài, chính là thần linh phụ trách chưởng quản lực lượng thủy bây giờ?"

"Đại Vu Tế nói sai rồi, Thiên Đình cũng không phải là Nhân Tộc Thiên Đình, cũng không giống như Thượng Cổ Yêu Đình, là chủng tộc tồn tại vì thống trị vạn linh." Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Thiên Đế Thiên Đình hiện giờ là Ngọc Đế bệ hạ, được Đạo Tổ khâm điểm, chấp chưởng Thiên Đình, giữ gìn an ổn Tam Giới, hộ vệ thiên địa thương sinh."

Triệu Công Minh ở bên cạnh cũng đứng dậy, chắp tay một cái đối với Đại Vu Tế, cười nói: "Bần đạo là Triệu Công Minh, đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, sư tôn là Thông Thiên Giáo Chủ."—— lúc tự giới thiệu gọi thẳng đạo hiệu Thánh Nhân, chính là thủ đoạn tự chứng nhận đệ tử Thánh Nhân tốt nhất.

Bà lão này lập tức ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Triệu Công Minh, lập tức đổi thành đạo vái chào đối với Triệu Công Minh, tiếng nói cũng đều trở nên nhẹ hơn rất nhiều, nói: "Hóa ra là môn hạ đệ tử của Thánh Nhân, là do tộc ta lãnh đạm khách quý. Ta là Đại Vu Tế của chi Vu Tộc này, hai vị gọi ta một tiếng Vu Tế là được."

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh còng xuống của bà lão chậm rãi đứng thẳng, làn da khô cằn quanh người kia bắt đầu chậm rãi phồng lên.

Từng tia từng tia huyết khí bao bọc thân thể bà lão, bà ta lại trực tiếp từ một bà lão "gần đất xa trời", hóa thành trung niên phụ nhân có thân hình cân đối!

Đãi ngộ khác biệt này...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng có một chút thổn thức, chỉ có thể nói, Thiên Đình còn có một quãng đường rất dài phải đi...

Triệu Công Minh cười nói: "Đại Vu Tế, nhìn vị đạo sĩ bên người ta này. Hắn là tiên thần được trong Lăng Tiêu bảo điện Ngọc Đế tín nhiệm nhất, sự tình Long Tộc Tứ Hải hiệu trung Thiên Đình gần đây, chính là do hắn dốc hết sức thúc đẩy. Lại là đệ tử được Lão Quân bên trong Động Suất Cung coi trọng, xưng Huyền Đô Đại Pháp Sư là sư huynh, càng là huynh đệ tương giao tâm đầu ý hợp với bần đạo! Ngày hôm nay hắn tới nơi đây...đúng rồi, lão đệ ngươi đến tìm Vu Tộc làm cái gì?"

Lý Trường Thọ nói tiếp: "Ta là chịu sự nhờ vả của hai vị bạn tốt Địa Phủ Câu Hồn sứ giả Ngưu Đầu Mã Diện, đến xem Vu Tộc sinh hoạt tại Bắc Châu như thế nào. Nếu có điều khó xử, Đại Vu Tế cứ việc nói ra. Nếu có vấn đề hóc búa, còn xin nói rõ đối với ta, ta chắc chắn sẽ cẩn thận châm chước, tận lực tương trợ."

Triệu Công Minh ở bên cạnh nháy mắt mấy cái, truyền âm nói một câu đối với Lý Trường Thọ: "Chuyện này không giống với tính tình của ngươi, làm sao lại tới đưa chỗ tốt cho Vu Tộc? Hẳn là ngươi coi trọng chiến pháp gì của Vu Tộc?"

Lý Trường Thọ cười không nói, lẳng lặng chờ Đại Vu Tế đáp lời.

Đại Vu Tế hóa thành bộ dáng trung niên phụ nhân, khuôn mặt mặc dù không quá đẹp, lại lộ ra một cỗ khí khái hào hùng và trầm ổn.

Nàng đầu tiên là nhẹ nhàng nhíu mày, hỏi: "Ngưu Đầu, Mã Diện?"

"Đây là bức họa của bọn họ." Lý Trường Thọ đã sớm chuẩn bị đối với chuyện này, lấy ra tranh cuốn ở trong tay áo tay, chậm rãi mở ra, trong đó vẽ thân hình của Ngưu Đầu Mã Diện.

Phiên bản không có mũ đội đầu!

Lông mày nhăn lại của Đại Vu Tế nhẹ nhàng giãn ra, sau đó liền chậm rãi thở dài, nói: "Hoá ra là như vậy...làm phiền Thuỷ Thần đi chuyến này, Vu Tộc chúng ta bây giờ coi như mạnh khỏe, cũng không có chỗ cần cầu."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đại Vu Tế có thể nể mặt ngồi xuống nói chuyện hay không? Không phải là cảm thấy, Thiên Đình muốn mượn Vu Tộc Bắc Châu uy hiếp âm ty Địa Phủ? Vậy thì không cần phải lo lắng."

Chương 555. -

Đại Vu Tế nhẹ nhàng chớp động ánh mắt, lộ ra một chút cười khổ đối với Lý Trường Thọ: "Sự tình nơi đây, Thuỷ Thần không rõ, chúng ta đã không muốn liên lụy đến Hậu Tổ nhất mạch..."

"Đại Vu Tế lại nói sai." Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài, ấm giọng nói: "Ta liền nói thẳng. Thiên Đình cần Địa Phủ nhập vào quản lý, để củng cố cân bằng Tam Giới. Địa Phủ cũng cần Thiên Đình trợ lực, nhận sự bảo vệ của Thiên Đình, duy trì lục đạo luân hồi không bị xâm phạm. Bây giờ là Địa Phủ muốn quy thuận Thiên Đình, lại không biết bắt đầu từ đâu. Thiên Đình muốn lấy lòng Địa Phủ, chỉ có thể tới nơi đây tìm các vị, làm dịu tình cảnh của Vu Tộc. Đại Vu Tế trước hết hãy nghe một lời của ta, nếu ta nói sai, Đại Vu Tế tự nhiên có thể đuổi ta rời đi, nếu như ta nói không sai, ngày hôm nay còn xin Đại Vu Tế có thể thẳng thắn nói một chút với ta."

Đại Vu Tế hỏi: "Thuỷ Thần muốn nói lời gì?"

Lý Trường Thọ nhìn về phía Đại Vu Tế, ánh mắt trong suốt, nghiêm túc, tiếng nói ngừng ngắt có lực, một câu đánh trúng vào yếu hại!

"Vu Tộc hiện tại, có phải hay không đã...không mang thai, không sinh dục?"

Phốc! Triệu Công Minh ở bên cạnh đang mỉm cười uống rượu xem kịch vui, quay đầu phun một ngụm rượu ra ngoài.

Đây là tình huống gì?

Lời này cũng không thể nói lung tung chứ?

Vạn nhất Vu Tộc phát cuồng đánh hai người bọn hắn ra ngoài, mặt mũi thế nhưng là mất đi một mảng lớn!

Ai ngờ Đại Vu Tế lại chau mày, ánh mắt mang theo giãy dụa, lại là ngửa đầu thở dài, buồn bực vô tận.

"Ngươi nói đúng."

Triệu Công Minh run rẩy sợi râu một hồi, liếc nhìn Lý Trường Thọ phong khinh vân đạm, nắm chắc thắng lợi trong tay, một hơi phàn nàn không biết phun ra như thế nào...

Được thôi, dù sao cũng là nam nhân được Nhị muội rất tán thưởng, ý nghĩ quả nhiên vô cùng kỳ quặc.

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, Đại Vu Tế chậm rãi tiến về phía trước, trực tiếp ngồi trên tảng đá Lý Trường Thọ hút tới.

Lý Trường Thọ lại mời hơn mười mấy vị Vu Tộc thủ lĩnh thôn xóm kia đến bên cạnh ngồi xuống, để cho người giấy bận rộn một lần nữa.

Rất nhanh, trong rừng tràn đầy mùi thịt một lần nữa...

Nhưng lần này lại hết sức yên lặng, chỉ có Lý Trường Thọ và Đại Vu Tế nhẹ giọng trò chuyện, cùng với âm thanh nướng thịt "nóng bỏng".

Triệu Công Minh ở bên cạnh lẳng lặng nghe, rất nhanh liền đẩy ra một cánh cửa lớn đến thế giới mới...

Lý Trường Thọ vẫn không kiêng kị cái gì, vẫn luôn thực sự nghiêm túc.

Hắn hỏi thăm Vu Tộc trong vạn năm gần đây, số lần sinh trong mỗi một trăm năm, cũng hỏi thăm bây giờ số lượng phu thê Vu Tộc, cùng với mức độ hiểu biết về sinh sản của Vu Tộc.

Có sao nói vậy, đối với một chủng tộc mà nói, đây đúng là một cái vấn đề vô cùng nghiêm túc lại nặng nề.

Nhưng Triệu Công Minh đều là không nhịn được miên man bất định, trong đáy lòng cũng có một chút lo sợ bất an...

Cảm giác muội tử của chính mình sau này, nếu như kết thành đạo lữ cùng với Trường Canh, khẳng định không thể nào là cái chủng loại đạo lữ thanh thủy quả canh kia...

Nói đi thì cũng phải nói lại, tuổi tác của Trường Canh không dài, nhưng hiểu biết lại rất nhiều.

Rất nhanh, Triệu Công Minh cũng chăm chú lắng nghe và trở nên nghiêm túc hơn.

...

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Lý Trường Thọ nói chuyện một hồi lâu cùng với Đại Vu Tế Vu Tộc, đều là quay chung quanh một chút "vấn đề lớn" Vu Tộc mà hắn nhìn ra.

Trước khi đi, Lý Trường Thọ để lại phương án giải quyết sơ bộ, bảo Đại Vu Tế trước tiên tìm hai trăm đôi nam nữ Vu Tộc "khỏe mạnh", ấn theo phương án tiến hành một chút, xem phải chăng có thể có hiệu quả.

Sau khi hắn trở về sẽ đi đến Nhân Duyên Điện, đến thăm Địa Phủ, cẩn thận tra một chút căn nguyên của vấn đề này, lại tiến hành an bài kế tiếp...

Đại Vu Tế cùng với hơn mười mấy vị thủ lĩnh Vu Tộc kia lập tức thiên ân vạn tạ, còn cầm một ít đặc sản Vu Tộc, bảo hắn nhất định phải mang về cho Ngọc Đế bệ hạ nếm thử...

Lần này là đặc sản địa phương chân chính, chính là một chút kỳ trân dị quả Bắc Châu đặc thù.

Cùng với đặc sản địa phương của đám Vu Tộc Địa Phủ kia, tính chất hoàn toàn không giống!

Trên đường mây trở về, Triệu Công Minh đại gia mấy lần muốn nói lại thôi, ấp úng một hồi, mới hỏi ra một câu: "Trường Canh thế nhưng là đã sớm biết nỗi khổ riêng của Vu Tộc?"

"Không biết!" Lý Trường Thọ lắc đầu nói: "Trước đây ta chẳng qua là nghe đồn, Vu Tộc càng ngày càng tàn lụi, nhưng không nghĩ rằng lại nghiêm trọng như vậy. Đại ca cũng đã nhìn thấy, ở rìa tầng phòng hộ rừng thông ngăn cản chướng khí kia, rõ ràng có một số lớn thôn xóm bị bỏ hoang, nói rõ Vu Tộc sau khi hữu hiệu ngăn cản chướng khí xâm nhập, nhân khẩu vẫn là có giảm bớt rõ ràng. Bộ lạc mà chúng ta đi đến kia, trong đó chỉ có tổng cộng hơn mười đứa trẻ, mà tuổi tác của hơn mười đứa trẻ này cũng đều là không sai biệt lắm, không có trẻ con mới sinh. Ban đầu ta còn tưởng rằng, đây là Vu Tộc đã giấu đi trẻ con mới sinh, nhưng lúc những đứa trẻ kia lại gần ăn, ta rất nhanh phát hiện ra một chút vấn đề nhỏ của bọn nó..."

"Vấn đề nhỏ gì?"

"Huyết mạch Vu Tộc không thuần, gần như Vu Nhân."

Triệu Công Minh lập tức lộ vẻ mặt giật mình, trầm giọng nói: "Hẳn là, Vu Tộc thuần huyết đã không có cách nào tồn tại ở trong thiên địa?"

"Có lẽ vậy, cho nên hôm nay ta vì lý do ổn thoả, không có nói ra tất cả." Lý Trường Thọ nói: "Cho bọn họ phương án sơ bộ, chẳng qua là gia tăng tỉ lệ thụ thai. Dù sao ta cũng không biết, ở phía sau phải chăng có ai đang tính kế, nhất định phải điều tra rõ ràng. Ở bên trong Vu Tộc, có chín thành chín là không đủ sức để trở thành trường sinh giả, nếu như không thể giải quyết được vấn đề này, sau một nguyên hội nữa, phía trên mặt đất, chỉ sợ là sẽ không còn Vu."

"Ài!" Triệu Công Minh thở dài: "Nhớ tới Vu Tộc năm đó...mà thôi, chuyện này cũng không có quan hệ cùng với Tiệt Giáo chúng ta. Đúng rồi Trường Canh, ở bên trong phương án của ngươi, giống như có Thu Cung Đồ gì đó..."

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn Triệu Công Minh, bên trong ánh mắt tràn đầy chấn kinh, thậm chí là chấn kinh đến nghẹn ngào khẽ gọi: "Lão ca, ngươi lại, lại cảm thấy hứng thú đối với chuyện như vậy?"

Triệu Công Minh mặt mo đỏ bừng: "Ta đây không phải, không phải...ngươi đừng có! Ngươi như thế nào lại bôi nhọ người trong sạch như vậy!"

"Ha ha ha ha!"

Lý Trường Thọ cười to một hồi, Triệu Công Minh mới biết mình bị đùa nghịch, tức giận muốn tiến lên đánh Lý Trường Thọ, nhưng Lý Trường Thọ đã là nhanh tay lẹ mắt, lấy ra một túi bảo nang ở trong tay áo.

"Tam Thập Lục Thiên Cương Thu Thủy Vô Ngân Đồ, nay hiến cho lão ca!"

"Ồ?" Triệu Công Minh chấn động tinh thần, tiếp nhận bảo đồ, hai người liếc nhìn nhau.

Triệu Công Minh nghiêm mặt nói: "Việc này trời biết đất biết các lão gia biết, ngươi và ta biết."

Lý Trường Thọ lập tức gật đầu: "Cũng đừng để cho Vân Tiêu tiên thấy được."

"Thiện!"

"Tốt!"

Thế là, hai người ăn nhịp với nhau, kề vai sát cánh, cưỡi mây chạy tới Nam Thiệm Bộ Châu.

Chương 556. -

Bọn hắn chân trước vừa tới An Thủy Thành, chỉ thấy một luồng ánh tím bay ra từ bên trong Nam Hải, miễn cưỡng dừng lại ở trước mặt hai người, hóa thành một đạo sĩ hơi mập.

Người tới trừng mắt Triệu Công Minh, sốt ruột quát mắng: "Ai nha! Công Minh sư đệ! Ngươi! Ngươi sao lại nổi lên suy nghĩ như vậy đối với Đại sư điệt!"

Triệu Công Minh lập tức không rõ ràng cho lắm, Lý Trường Thọ cũng là lơ ngơ.

Chuyện này, lại có chuyện như vậy?

Có người gây sự.

Nghe xong Đa Bảo đạo nhân nói, Lý Trường Thọ, Triệu Công Minh liếc nhìn nhau, gần như đồng thời nổi lên ý niệm như vậy.

Thậm chí, sau khi Đa Bảo đạo nhân nói xong cũng đều cảm thấy không thích hợp, cẩn thận ngẫm nghĩ lại...

【 Hỏa Linh Thánh Mẫu đã dọn vào trong La Phù Động núi Nga Mi tu hành, đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo Triệu Công Minh, cùng với Đại đồ đệ Hỏa Linh Thánh Mẫu - Đại đệ tử nội môn đã sớm là quan hệ đạo lữ song tu.

Đây là Hoàng Long Chân Nhân đích thân nói ở bên trong Ngọc Hư Cung! 】

Đa Bảo đạo nhân lẩm bẩm nói: "Hẳn là Hỏa Linh nàng đã bị người mưu hại rồi?"

Triệu Công Minh lập tức nói tiếp: "Ta cùng với Hỏa Linh sư điệt làm sao sẽ thông đồng, khục, làm sao sẽ có chuyện như vậy? Trước đây Kim Quang sư muội bị thương té xỉu ở trước động phủ của ta, ta mang nàng về trong phủ. Nghĩ rằng để ta trông nom là có một chút không ổn, liền mời Hỏa Linh sư điệt đi qua hỗ trợ chiếu cố Kim Quang, nàng cùng với Kim Quang là thân thiết nhất, ngày bình thường cũng là như hình với bóng."

Ở bên trên khuôn mặt hơi mập của Đa Bảo đạo nhân, lập tức nhiều hơn một chút vẻ trầm tư, đứng chắp tay ở trên mây.

"Lời này còn là tin tức do Hoàng Long sư đệ thả ra..."

"Hai vị sư huynh." Lý Trường Thọ cười nói: "Chúng ta trước tiên đi đến nội đường rồi hãy nói, bên trong nội đường có Thái Cực Đồ che lấp, lời nói của chúng ta sẽ không bị người khác nghe lỏm."

Trong lời nói của gắn tất nhiên là có hàm ý...

Triệu Công Minh lại nói: "Ta lại trở về động phủ nhìn thử, hỏi một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

"Cùng đi!" Đa Bảo đạo nhân cũng hiếm khi lộ vẻ mặt nghiêm mặt: "Trường Canh ngươi nhiều mưu lược trí kế, có thể đi theo chúng ta một chuyến hay không? Việc này tuy nhỏ, có lẽ chẳng qua là một câu nói đùa của Hoàng Long sư đệ, nhưng rất dễ làm Xiển Giáo và Tiệt Giáo chúng ta sinh ra khoảng cách. Ngươi chính là đệ tử Nhân Giáo, ở giữa điều hòa lại là cực kỳ đơn giản."

"Được." Lý Trường Thọ thống thống khoái khoái đáp ứng, lấy ra một tờ người giấy từ trong tay áo đưa cho Triệu Công Minh, nói: "Hai vị sư huynh trước tiên mang theo tờ người giấy này, ta lại làm một chút an bài."

"Được." Công Minh, Đa Bảo cùng nhau gật đầu, lập tức cưỡi mây...khục, đào hang chạy tới La Phù Động núi Nga Mi.

Sau khi hai vị đại lão rời đi, Lý Trường Thọ lại là hơi nhíu mày, chắp hai tay sau lưng, từ trên mây rơi xuống hậu đường miếu Hải Thần.

Việc này đơn giản, lại không đơn giản.

"Không phải là có người thấy được lời đồn đại về Đại Pháp Sư truyền bá cấp tốc tại Ngũ Bộ Châu, sau đó lựa chọn dùng loại sự tình này để tính kế?"

Lý Trường Thọ thu hồi cỗ Đạo Nhân Giấy này vào kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất, Đạo Nhân Giấy bên trong Thiên Đình liền bắt đầu bận rộn, cưỡi mây chạy tới bên trong Động Suất Cung.

Lúc này tin tức nhận được mặc dù không nhiều, nhưng Lý Trường Thọ đại khái có thể sắp xếp ra một tuyến đường ăn khớp:

Hoàng Long Chân Nhân tất nhiên là nhìn thấy Hỏa Linh Thánh Mẫu tại La Phù Động.

Vấn đề nằm ở chỗ, Hoàng Long Chân Nhân phải chăng đã nói việc này cho người khác nghe, nếu như nói cho người bên cạnh, dù chỉ là một câu đơn giản "Hỏa Linh Thánh Mẫu như thế nào tại La Phù Động", lời đồn kia tất nhiên sẽ truyền tới từ chỗ của Hoàng Long Chân Nhân.

Nhưng nếu Hoàng Long Chân Nhân không có đề cập đối với bất kỳ người nào, vậy chuyện sự kiện này...

Liền hơi có một chút cần phải nghiền ngẫm, trên cơ bản có thể khóa chặt là có người đang âm thầm tính kế, hơn nữa có khả năng nhất là người phương tây.

Vì lý do ổn thoả, việc có quan hệ đến Tam Giáo, chuyện nhỏ nhặt nhất cũng có thể trở thành đại sự.

Lý Trường Thọ không dám điều hòa lung tung, vẫn là để Đại Pháp Sư ra mặt thì tương đối ổn thỏa...

Đạo Nhân Giấy chạy tới Động Suất Cung, Lý Trường Thọ đang còn muốn lên tiếng cầu kiến, cửa cung đã là từ từ mở ra một cái khe hở.

Lý Trường Thọ thấy thế liền vui mừng, xách theo phất trần bước lên từng bước, lách mình vào nội cung, trực tiếp tiến đến hậu viện.

Rốt cuộc, sau khi tùy ý ra vào tại Lăng Tiêu bảo điện, quyền thần Thiên Đình bình thường nào đó, lại giải tỏa quyền hạn " tùy ý ra vào tại Động Suất Cung "!

Ừm, làm người phải có mộng tưởng.

Lý Trường Thọ hạ quyết tâm, bước kế tiếp liền rảo bước tiến lên về " tùy ý ra vào tại Thái Thanh Quan ", cố gắng ôm vững đùi Nhân Giáo!

Lúc đi tới hậu viện, nhìn thấy Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ cũng là hơi nhíu mày...

Địa phương Đại Pháp Sư nghỉ ngơi, thật sự là quá đơn sơ.

Ngay cả một cái giường ra dáng cũng đều không có, liền như vậy nằm ở bên trong một cái giường ngưng tụ từ cỏ xanh, như vậy chất lượng giấc ngủ có thể cao sao? Những giấc mơ có thể ngọt ngào sao?

"Khục, Đại Pháp Sư...Đại Pháp Sư? Sư huynh?"

Lý Trường Thọ khẽ gọi vài tiếng, tiết tấu tiếng ngáy của Huyền Đô Đại Pháp Sư, không bị xáo trộn một chút nào.

Chuyện này...

Lý Trường Thọ lấy một băng ghế trong tay áo ra và ngồi xuống, lại lấy ra một cây đàn nhị hồ, ngồi ở trên ghế, kéo một bài ca đua ngựa say mê.

"Ừm?" Đại Pháp Sư đang ngủ say chậm rãi mở hai mắt ra, quay đầu nhìn Lý Trường Thọ ngồi ở bên cạnh chính mình không xa, vặn eo bẻ cổ liền ngồi dậy.

"Trường Thọ à, đây là làm sao vậy, bị ai khi dễ rồi?"

Lý Trường Thọ thu hồi đàn nhị hồ, vội vàng nói ngắn gọn chuyện nhỏ đang xảy ra lúc này.

Sau khi Đại Pháp Sư nghe xong cười nói: "Có thể đó chỉ là đôi chút hiểu lầm, không cần khẩn trương như vậy."

"Nếu như vào trước khi Đông Hải xảy ra chuyện, đệ tử cũng cảm thấy đây có khả năng chỉ là hiểu lầm!" Lý Trường Thọ nói: "Trải qua lần chiến dịch trước, đệ tử lúc này, xác thực không thể không suy nghĩ nhiều thêm mấy tầng. Căn cứ vào tin tức đệ tử vừa mới đạt được không lâu, Đại Pháp Sư có thể ra tay thôi diễn một chút cái danh hiệu "Địa Tạng" này không? Y hẳn là đệ tử Thánh Nhân phương tây."

Đại Pháp Sư nói: "Văn Tịnh thế nhưng là..."

"Đại Pháp Sư!" Lý Trường Thọ đột nhiên lên tiếng đánh gãy, lại bày ra một cái thủ thế im lặng.

Đại Pháp Sư không khỏi nhịn không được bật cười: "Nơi này là ở bên trong Động Suất Cung, sợ cái gì?"

Lập tức, Đại Pháp Sư dùng tay trái nâng hư ảnh Thái Cực Đồ, nhắm mắt ngưng thần, bắt đầu cẩn thận suy tính.

Rất nhanh...

Thập Nhị Phẩm Kim Liên cảnh cáo.

Nhưng Thái Cực Đồ xoay chầm chậm, từng tia từng tia âm dương nhị khí trống rỗng ngưng tụ thành, rót vào bên trong hư ảnh Thái Cực Đồ này.

Chương 557. -

Đại Pháp Sư nhắm hai mắt lại, từng tia từng tia đạo vận quấn quanh người, rất nhanh liền chậm rãi thở ra một hơi: "Vị Địa Tạng mà ngươi nói này, là đệ tử của Tiếp Dẫn sư thúc Tây Phương Giáo, tu vi cũng không tệ, dường như gần đây vừa mới xuất quan."

Lý Trường Thọ nói: "Sự tình Đông Hải lần này, chính là y một tay trù hoạch."

"Ồ?" Đại Pháp Sư nhíu nhíu mày, cười nói: "Không tệ, Trường Thọ ngươi ngược lại là hiếm khi gặp được một vị đối thủ."

Lý Trường Thọ lại nói: "Đại Pháp Sư, có thể tiếp tục thôi diễn hay không, ta muốn biết vị Địa Tạng này có giấu thần thông lợi hại hay không có, nhất là thần thông thám thính. Việc này rất có thể là Hoàng Long Chân Nhân tiến đến La Phù Động tìm Triệu Công Minh, sau đó ngoài ý muốn gặp Hỏa Linh Thánh Mẫu, hai người từng có trò chuyện, bị người nghe lén."

Đại Pháp Sư không rõ ràng cho lắm, cười nói: "Ai còn có thể nhìn chằm chằm vào La Phù Động hay sao?"

Tuy nói như thế, nhưng Đại Pháp Sư vẫn là tiếp tục nhắm mắt ngưng thần, cẩn thận suy tính.

Lần này, ngược lại là thật sự hao tốn một chút công phu, khuôn mặt của Đại Pháp Sư cũng có một chút ngưng trọng...

"Có một thần thú tên là Đế Thính, thần thú này là tọa kỵ của Địa Tạng!" Đại Pháp Sư nói: "Theo như thiên cơ, nó có một môn thần thông, có thể nghe tiếng lòng sinh linh Tam Giới, có thể phân biệt thật - giả trong thế gian. Nhưng đây cũng không được coi là thần thông lợi hại gì, cảnh giới hơi cao hơn một chút, chỉ cần sớm có đề phòng, phong bế đạo tâm, đương nhiên sẽ không bị nó nghe được cái gì."

Lúc này Lý Trường Thọ mới thở phào nhẹ nhõm: "Có thể đề phòng là tốt rồi."

Đại Pháp Sư cười nói: "Ngươi nói là, vị Địa Tạng này đang mượn nhờ thần thông của Đế Thính giở trò quỷ?"

"Lúc này chẳng qua chỉ là phỏng đoán, đệ tử cũng không dám vọng khẳng định." Ngẫm nghĩ, Lý Trường Thọ lại hỏi: "Thần thú giống như vậy, bây giờ Hồng Hoang còn nhiều không?"

"Chuyện này ngược lại là không thể nói rõ!" Đại Pháp Sư cười nói: "Rất nhiều cường giả xa xưa sống đến ngày nay đều có thần thông kỳ diệu như vậy. Nếu nói về thần thú, lúc Thượng Cổ Yêu Đình cường thịnh, có một đại yêu tên là Bạch Trạch, thần thông thiên mệnh chính là xu cát tị hung, Vu Yêu đại chiến lần thứ ba vừa mới bắt đầu đánh, gã liền mất tung ảnh. Ta cùng với Bạch Trạch cũng coi như giao thủ hai lần, mỗi lần đều bị gã chạy trốn trước thời hạn. Thậm chí ta vừa mới động sát niệm, tên gia hỏa này liền ngửi được nguy hiểm, so với Đế Thính này còn muốn phiền phức hơn gấp trăm lần."

Thượng Cổ Bạch Trạch còn sống?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ ghi lại việc này, liền dẫn chủ đề lần này tới bên trên lời đồn.

Đại Pháp Sư vốn không muốn bởi vì chút chuyện nhỏ này mà ra mặt.

Nhưng nghe Lý Trường Thọ nói: "Đệ tử cảm thấy, việc này tuy nhỏ, nếu như một phương Tiệt Giáo đi đến Ngọc Hư Cung chất vấn Hoàng Long Chân Nhân, sẽ rất dễ làm lớn sự tình. Đại Pháp

Sư, không bằng ngài đi mời Hoàng Long Chân Nhân trước, sau đó cùng nhau tiến đến La Phù Động, một cỗ hóa thân của đệ tử đã chờ đợi ở đó. Đệ tử phải nghĩ cách ngăn cản những chuyện như vậy tiếp tục phát sinh."

"Thiện." Đại Pháp Sư đứng dậy, dặn dò: "Tốt nhất là có thể vất vả một lần nhàn nhã suốt đời, tin đồn đầy trời như vậy, thật sự là có một chút không có lợi đối với người ta."

"Đại Pháp Sư yên tâm, đệ tử đã có phương án suy tính."

Đại Pháp Sư nhẹ nhàng gật đầu, trực tiếp thi triển thần thông không gian na di rời khỏi Động Suất Cung.

Lý Trường Thọ lại liếc nhìn đại điện Động Suất Cung trống rỗng, vái chào, lúc này mới chạy ra ngoài.

Tiểu Kim Tiểu Ngân cũng không biết đã đi tới nơi nào, ngày hôm nay bên trong Động Suất Cung ngược lại là có một chút thanh lãnh ngoài ý muốn...

Rời khỏi Động Suất Cung, Lý Trường Thọ trực tiếp tiến đến Lăng Tiêu bảo điện, lại đợi một hồi ở ngoài điện, nhất tâm đa dụng.

Đại Pháp Sư rất nhanh liền mang theo Hoàng Long Chân Nhân đi tới La Phù Động, cùng với Đa Bảo, Công Minh, Lý Trường Thọ, còn có hai vị tiểu Thánh Mẫu không biết làm sao gặp mặt.

"Chuyện giữa Triệu Công Minh cùng với Hỏa Linh Thánh Mẫu này" vốn là lời đồn, mấy người trong cuộc vừa chạm mặt, tự nhiên liền giải thích rõ.

Hoàng Long Chân Nhân càng là chủ động lập ra lời thề đại đạo, nói rằng mình tuyệt đối chưa từng nói phân nửa câu có quan hệ đến sự tình của Hỏa Linh Thánh Mẫu đối với bất kỳ người nào, lực lượng Thiên Đạo tới lui một lần, cũng coi như đã nghiệm chứng.

Đến tận đây, Lý Trường Thọ cuối cùng đã không còn lo nghĩ.

Việc này đại khái chính là Địa Tạng cùng với Đế Thính tiện tay làm ra...

Địa Tạng có thần thú Đế Thính tương trợ, có thể tung "tin đồn thất thiệt", tùy ý bóp méo lời đồn, mặc dù hiệu quả không tệ, còn có cảm giác "tứ lạng bạt thiên cân", nhưng thủy chung vẫn đã rơi xuống tầm thường.

Vản thân của việc này liền là nhược điểm!

Tây Phương Giáo đã đi đầu trong việc bắt đầu làm điều này, đây là nguyên nhân.

Sau đó, nếu chính mình phản công một cách thích hợp , thì đó là kết quả .

Nguyên nhân càng lớn, quả đắng nhận về càng lớn!

Trong đáy lòng hạ quyết tâm, Lý Trường Thọ cất bước vào Lăng Tiêu bảo điện.

Ngọc Đế bệ hạ ngồi trên bảo tọa lập tức giữ vững tinh thần, lộ ra nụ cười thản nhiên.

Ngọc Đế áo trắng nói: "Trường Canh ái khanh đứng ở bên ngoài một hồi lâu, thế nhưng là có sự tình gì không tiện mở miệng?"

"Bệ hạ, vừa rồi tiểu thần quả thật có một chút do dự, không biết nên hỏi bệ hạ hay không nên..."

"Hỏi, ta tất nhiên là biết gì sẽ nói nấy!"

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, nhỏ giọng hỏi: "Bệ hạ ngài có thể điều động được bao nhiêu lực lượng Thiên Đạo? Có thể làm được đến trình độ nào?"

Ngọc Đế cũng là có một chút không rõ ràng cho lắm, không biết tại sao Lý Trường Thọ lại hỏi việc này...

"Ừm..." Ngọc Đế ngâm khẽ một tiếng, lời nói cũng có một chút nghiêm cẩn: "Nếu như gặp kẻ đại ác, hoặc là người bất kính đối với Thiên Đình, hay là lúc có kẻ hung ác đánh tới Lăng Tiêu bảo điện, mời được Tử Tiêu Thần Lôi cũng là vấn đề không lớn."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức tán thưởng một hồi.

Hắn chính là thưởng thức phong cách hành sự càng ngày càng nghiêm cẩn này của Ngọc Đế bệ hạ.

Tử Tiêu Thần Lôi...lại còn nói là vấn đề không lớn...

Không có người nào đơn giản.

...

Trong La Phù Động.

Lý Trường Thọ nhắm mắt ngưng thần xếp bằng ở bên trên góc bồ đoàn, bốn vị đại lão Tam Giáo ngồi vây quanh ở bên cạnh bàn thấp, Kim Quang Thánh Mẫu cùng với Hỏa Linh Thánh Mẫu thì trốn ở thạch thất sâu nhất trong động phủ.

Kim Quang tiếp tục nằm "hôn mê bất tỉnh" tại kia, Hỏa Linh Thánh Mẫu ngược lại là có một chút chột dạ. Cũng may trước đây Lý Trường Thọ đã âm thầm truyền âm, bảo hai người các nàng tiếp tục diễn trò xiếc.

Trong La Phù Động trầm mặc một hồi lâu...

"Đại sư huynh." Đa Bảo đạo nhân mở miệng nói: "Chẳng lẽ chúng ta liền lại tính toán việc này như vậy?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười lắc đầu: "Không có bằng chứng, làm sao đi tìm người tính kế phía sau đối chất?"

"Nói láo phải bị trừng phạt!" Hoàng Long Chân Nhân mắng: "Người tính kế phía sau như vậy, nói láo phải bị trừng phạt!"

Chương 558. -

Triệu Công Minh ở bên cạnh vuốt ve sợi râu, trầm giọng nói: "Việc này xác thực không thể trôi qua như vậy, lúc này lời đồn như vậy đã là trải rộng các nơi, hoàn toàn bôi nhọ thanh danh của Hỏa Linh sư điệt. Nhưng đúng như là Đại sư huynh nói, biết là phương tây gây sự, chúng ta lại có thể thế nào?"

Đa Bảo cũng nói: "Chẳng lẽ chúng ta liền phải nuốt xuống cơn giận này như thế?"

Đại Pháp Sư hỏi: "Tính kế như thế nào?"

Ba vị đạo sĩ cùng nhau rơi vào trầm mặc, từng người nhíu mày suy tư.

Đa Bảo đột nhiên cười nói: "Vậy chúng ta cũng tung tin đồn khắp nơi, trả lại gấp đôi là được."

Triệu Công Minh nói: "Đến lúc đó tin đồn bay đầy trời, không có nửa điểm mượn cớ, cuối cùng ăn thiệt thòi vẫn là chúng ta."

"Các vị...sư huynh?" Lý Trường Thọ ở trong góc mở hai mắt ra, khí định thần nhàn cười một tiếng, vỗ vỗ vạt áo đạo bào, chậm rãi đứng dậy, nói: "Ta có một kế có thể khả thi."

Tám đôi mắt kia lập tức cùng nhau lóng lánh.

Triệu Công Minh vuốt râu cười nói: "Kế hoạch thế nào?"

Lý Trường Thọ vái chào, sau đó liền vươn người đứng dậy, cười nói: "Kế này khác biệt với trước đây, ta xưng là —— muốn dương trước ức, nếu đối thủ đã cho chúng ta cơ hội này, không bằng chúng ta hãy tận dụng thật tốt."

Đa Bảo đạo nhân không khỏi hỏi: "Tận dụng như thế nào?"

"Làm lớn chuyện lên!" Lý Trường Thọ nói một cách chắc nịch: "Lớn đến mức có thể kinh động Thánh Nhân lão gia, nhờ vào đó làm cho phương tây hoảng hốt, làm cho người tính kế phía sau, cảm thấy chính mình không chịu nổi nhân quả như vậy, biến tướng thành tạo áp lực cho y!"

Đại Pháp Sư cười nói: "Trường Canh ngươi lại nói ra kế sách, chúng ta sẽ cẩn thận thương nghị một chút."

"Vâng." Lý Trường Thọ vái chào, sửa sang lại ý nghĩ, cất cao giọng nói: "Lần phản kích này, có thể chia thành ba bước. Bước đầu tiên, chính là tại ngày hôm nay. Tiếp theo cần Hoàng Long sư huynh nổi giận đùng đùng rời khỏi nơi đây, làm ra một ít động tĩnh, trở về bên trong Ngọc Hư Cung liền đi tìm mấy vị cao thủ Xiển Giáo phàn nàn. Sau đó còn cần Hỏa Linh sư điệt làm bộ một chút, tốt nhất là tìm cái chết một phen, cảm thấy thanh danh trong sạch của chính mình chịu vũ nhục, tuyên dương việc này ra ngoài. Bước đầu tiên này, chính là «Hoàng Long Chân Nhân bị oan tại La Phù Động, Hỏa Linh Thánh Mẫu lấy cái chết làm rõ ý chí». Nhớ rõ, các vị biết kế hoạch này, luôn luôn bảo trì tâm thần cảnh giác, không thể để cho địch thủ thừa cơ hội. Đối phương đã muốn tính kế Đạo Môn chúng ta, vậy chúng ta liền dọa cho bọn họ giật mình, cho bọn họ một chút giáo huấn, cũng khiến cho bọn họ biết được, có một chút thủ đoạn ti tiện, nếu dùng, hậu quả chính là vô tận!"

Hai mắt của Đại Pháp Sư, Đa Bảo đạo nhân tỏa sáng, đã rõ ràng ý nghĩ kế tiếp của Lý Trường Thọ.

Ngược lại là Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân liếc nhìn nhau, thấy được "không phải quá hiểu" ở trong mắt lẫn nhau, lập tức cũng an tâm đôi chút.

Bọn họ không đơn độc.

Sau nửa canh giờ.

Hoàng Long Chân Nhân lộ ra sắc mặt bình tĩnh, cưỡi mây rời khỏi La Phù Động, bay ra bất quá mấy trăm dặm, lại quay người về phương hướng núi Nga Mi, lạnh giọng hừ một cái, phẩy tay áo bỏ đi!.

Không bao lâu, Hỏa Linh Thánh Mẫu vành mắt phiếm hồng, đi theo phía sau Đa Bảo đạo nhân rời khỏi La Phù Động, thuận tiện còn mang đi Kim Quang Thánh Mẫu "trọng thương".

Một vở kịch lớn, bắt đầu như vậy.

Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới, kế hoạch mà chính mình đưa ra này, Đa Bảo cùng với Hoàng Long Chân Nhân lại đáp ứng sảng khoái như vậy...

Ở trong nửa canh giờ vừa rồi, bốn vị đại lão Đạo Môn còn đang trao đổi một chút kỹ năng diễn xuất, thôi diễn mấy lần sự tình phát triển kế tiếp, làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy vui mừng.

Một cỗ Đạo Nhân Giấy của hắn, núp ở trong tay áo của Hoàng Long Chân Nhân, sau đó sẽ vẫn luôn bí mật quan sát "hướng gió" tại Xiển Giáo.

Mục đích của kế hoạch này kỳ thật có năm tầng.

Lý Trường Thọ nói bốn tầng cho các vị đại lão, bảo lưu lại tầng cuối cùng cho chính mình.

Quân tử báo thù một tháng chưa muộn.

Mượn cơ hội lần này đả kích Địa Tạng, đánh cơ sở tốt vì "Địa Tạng tự bế" sau này, thuận tiện cũng làm cho lúc Địa Tạng lại thi triển tính kế sau này có thể có những ràng buộc và quy tắc.

Không phải là chiêu số gì, đều có thể dùng một cách tuỳ tiện.

"Sư huynh ~" Mây trắng chậm rãi tiêu tán, thiếu nữ người mặc váy lụa xanh nhạt cùng với gió nhẹ trong rừng bay tới, nhẹ nhàng rơi vào trước cửa đan phòng.

Lý Trường Thọ đang nằm ở trên ghế bành, nhàn nhã vẫy quạt, hai mắt có một chút híp, có một loại hài lòng không màng danh lợi.

Linh Nga nháy mắt mấy cái, vừa muốn hỏi sư huynh có phải có chuyện vui gì hay không, liền nghe một tia truyền âm nhập tâm: "Để phòng vạn nhất, sau này ở trong đáy lòng, cũng không nên suy nghĩ nhiều bất luận chuyện gì liên quan tới ta ở bên ngoài sơn môn. Địch thủ hiện tại tương đối vô sỉ, còn có bản lĩnh có thể thám thính lòng người, tu vi của muội quá thấp, có tạp niệm trong lòng liền có thể bị người nghe lén. Mặc dù lai lịch của chúng ta lúc này chưa bại lộ, nhưng nguy hiểm bại lộ đã đạt đến ba ~ bốn phần ngàn, nhất định phải chú ý cẩn thận gấp bội."

Nghĩ cũng không thể nghĩ?

Chuyện này dường như thật khó mà làm được.

Ừm, cho nên ý tứ của sư huynh là...cảnh giới Thiên Tiên tương đương với "tu vi quá thấp" ?

"Vâng." Linh Nga khéo léo đáp ứng, chắp tay nhỏ đi hai bước ở bên cạnh, lại truyền âm hỏi: "Vậy sư huynh, nếu như ta không nhịn được suy nghĩ loại sự tình này thì sao."

"Vậy đi xuống mật thất dưới đan phòng." Lý Trường Thọ truyền âm căn dặn: "Ta vừa bố trí trận pháp che lấp thiên cơ xung quanh mật thất."

Linh Nga kinh ngạc nói: "Ta có thể tùy tiện đi vào sao?"

Lý Trường Thọ cười không nói, híp mắt, chậm rãi vẫy quạt.

Linh Nga vụng trộm làm ra mặt quỷ, chạy tới bên trong đan phòng dời một chiếc bồ đoàn, ngồi xếp bằng bên cạnh sư huynh.

Váy trắng xanh rơi vào quanh người, giống như một đóa hoa sen đang chậm rãi nở rộ, mái tóc rũ xuống trước ngực, lọn tóc nhẹ nhàng đong đưa theo gió...

Một lát sau...

Linh Nga thi triển kỹ nghệ tổ truyền, truyền âm ở trước mặt: "Sư huynh, huynh ngày hôm nay, đột nhiên rảnh rỗi sao?"

"Rảnh rỗi?" Với một động tác từ tay trái củaLý Trường Thọ, một chiếc bình trà màu tím bay ra từ đan phòng, đưa đến bên miệng nhấp vài hớp.

"Nếu như có thể rảnh rỗi, ta làm sao lại phơi nắng ở chỗ này? Đã sớm đi luyện đan. Hiện tại chẳng qua là yên tĩnh trước bão táp, ta nhất định phải yên tĩnh, chờ tình thế kế tiếp phát triển. Muội có biết, hiện tại tâm thần của ta, đang đứng từ xa nhìn Ngọc Hư Cung Côn Lôn Sơn, lại nhìn Lăng Tiêu bảo điện Thiên Đình, không lơ là Kim Ngao Đảo Nam Hải, còn độn địa đi đến U Minh, rất là bận rộn."

Linh Nga không khỏi ngạc nhiên nói: "Sư huynh bây giờ lại còn sẽ ngâm thơ!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Đừng nói chuyện, vi huynh đang bận bịu chính sự."

"Vâng!"

Linh Nga ở bên cạnh vụng trộm làm mặt quỷ, Lý Trường Thọ quay đầu đảo qua một chút, Linh Nga khôi phục ngồi ngay ngắn trong nháy mắt, cấp tốc nhập định tu hành.

Chương 559. Diễn quá đạt

Lý Trường Thọ cười cười, vừa muốn chuyển tâm thần đến Đạo Nhân Giấy trong ống tay áo của Hoàng Long Chân Nhân tại Ngọc Hư Cung Côn Lôn Sơn, tiên thức đột nhiên bắt được hai bóng hình xinh đẹp quen thuộc rời khỏi Phá Thiên Phong, vội vàng bay về hướng sơn môn.

Hữu Cầm Huyền Nhã vừa rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong, dường như có chuyện gì gấp, bồi tiếp sư phụ của nàng - Khương Kinh San bay ra khỏi sơn môn...

Ngay sau đó, lại có hai vị trưởng lão, ba vị chấp sự trong môn phái, bay ra từ Phá Thiên Phong, bay ra sơn môn tụ hợp cùng với sư đồ Hữu Cầm Huyền Nhã, cùng nhau cưỡi mây tiến về phương nam.

Lý Trường Thọ cũng có một chút khó hiểu, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lúc này, hắn còn phải bận bịu đánh cờ cùng với tứ phương Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo và Thiên Đình, cũng không có cách nào quan tâm kỹ càng hữu hảo đồng môn.

Sau này lại tìm hiểu đi.

Lý Trường Thọ tĩnh tâm ngưng thần, tâm thần chuyển về Đạo Nhân Giấy trong cổ tay áo của Hoàng Long Chân Nhân...

...

Hoàng Long Chân Nhân đã trở về Ngọc Hư Cung được mấy canh giờ.

Y có một chút đứng ngồi không yên, đi tới đi lui trong điện tu hành của chính mình, thậm chí còn làm đổ hai chiếc bình trân quý.

Vị long Xiển Giáo thành thật này, đã hừ sáu tiếng, cắn răng mấy lần, dậm chân vô số kể, thuyết minh cái gì là "nhịn tạm thời càng nghĩ càng giận, lui một bước càng nghĩ càng thua thiệt" một cách sinh động...

Lại có Lý Trường Thọ không ngừng truyền âm căn dặn: "Muốn gây nên sự chú ý của người khác, phải biểu đạt ra loại dáng vẻ rất muốn người ta nghe chính mình bày tỏ, nhưng lại ngượng nghịu mặt mũi, như vậy mới chân thật nhất..."

"Biểu đạt tình cảm, bình thường phải chú ý lộ một phần giấu chín phần, một phần này đừng có cố gây ấn tượng với người khác, hãy dùng nội tâm, nội tâm của chính mình...chỉ dựa vào âm lượng để hét lên là vô ích, ánh mắt cũng rất quan trọng."

Hoàng Long Chân Nhân mặc dù cảm thấy Thuỷ Thần có một chút quá chú ý chi tiết, nhưng cẩn thận thể hội, lại cảm thấy Thuỷ Thần nói khá có lý.

Rốt cuộc, sự bồn chồn của Hoàng Long đã thu hút sự chú ý của đồng môn sư huynh đệ...

Tới trước hết nhất, là Xích Tinh Tử xếp hạng thứ hai trong Thập Nhị Kim Tiên.

Vị lão đạo này mặc đạo bào màu nâu, trông gầy hơn trước, khi đi vào trong điện của Hoàng Long Chân Nhân, trong mắt mang theo nghi hoặc, mở miệng hỏi: "Sư đệ, ngươi đây là sao?"

Hoàng Long Chân Nhân đứng chắp tay, ngửa đầu thở dài, bờ môi run rẩy mấy lần, muốn nhìn Xích Tinh Tử nhưng lại dịch ánh mắt ra, hốc mắt thoáng có một chút ướt át...

Lý Trường Thọ: Đạt, Hoàng đại gia diễn quá đạt!

Xích Tinh Tử thấy thế, vội nói: "Có phải là bởi vì sự tình Hải Nhãn Đông Hải? Lúc đó ngươi đang bế quan tu hành, không cần phải quá tự trách."

Lời này vừa ra, Hoàng Long Chân Nhân lộ vẻ mặt xấu hổ, khía cạnh tình cảm trở nên tự nhiên, đạt đến cảnh giới "khó phân thật giả".

"Ài!" Hoàng Long Chân Nhân chán nản thở dài: "Ta không thể đi tương trợ Long Tộc, vốn là xin lỗi phần huyết mạch này. Ngày hôm nay lại bị sư huynh sư đệ Tiệt Giáo mở miệng vũ nhục, trong lòng thật phiền muộn!"

"Đây là sao?" Xích Tinh Tử bước nhanh về phía trước, nghiêm mặt nói: "Bọn hắn còn mở miệng vũ nhục? Sự tình Long Tộc, có liên can gì cùng với Tiệt Giáo bọn hắn!"

"Cũng không phải là sự tình Long Tộc...ài!"

"Hoàng Long sư đệ hãy nói rõ hơn, nếu Tiệt Giáo bọn hắn khinh người quá đáng, chúng ta nhất định phải đi gặp bọn hắn yêu cầu giải thích!"

Lập tức, Hoàng Long Chân Nhân thở dài, nói đơn giản sự tình chính mình đi đến La Phù Động tìm Triệu Công Minh như thế nào, lại gặp Hỏa Linh Thánh Mẫu, còn nói lời đồn đại nổi lên bốn phía Ngũ Bộ Châu, lời đồn về Hỏa Linh và Triệu Công Minh bị người đời nói chuyện say sưa...

"Bọn hắn không phân tốt xấu, đổ lỗi việc này lên trên đầu của ta! Sau khi ta trở về từ La Phù Động, ở ngay trong điện tu hành, chuyện gì cũng đều không hề làm! Một câu cũng chưa từng nói lung tung! Ta giải thích cho bọn hắn nghe, bọn hắn chính là không tin ta, còn muốn bức ta lập lời thề đại đạo, ta! Ta!"

Xích Tinh Tử trợn mắt nói: "Sư đệ ngươi có lập hay không?"

"Ta...lập..."

"Khinh người quá đáng!" Xích Tinh Tử mắng: "Tất cả mọi người đều là đệ tử Thánh Nhân, đều tu hành thần thông đạo pháp, sao lại hùng hổ dọa người như thế! Tiệt Giáo bọn hắn đã không tin Xiển Giáo chúng ta, cần gì phải nói cái gì Tam Giáo thân như người một nhà! Sư đệ ngươi hãy đi tìm Đại sư huynh, tiến hành bẩm báo việc này! Đợi bần đạo gọi các sư huynh đệ chưa bế quan đi qua, lại đi tìm bọn hắn đòi một lời giải thích, nhất định phải khiến bọn hắn tạ lỗi đối với ngươi! Hừ!"

Lập tức, Xích Tinh Tử quay người dậm chân mà đi, lòng đầy căm phẫn.

Hoàng Long Chân Nhân có một chút chột dạ, truyền âm hỏi đối với Lý Trường Thọ: "Như vậy không có sao chứ?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Theo kịch bản đi, lúc này càng tức giận, sau đó sẽ càng cảm động...vào lúc đi gặp Quảng Thành Tử sư huynh, vẫn là phải bẩm báo kỹ càng hết thảy mọi chuyện, nhờ Quảng Thành Tử sư huynh phối hợp, đây mới là một vòng trọng yếu nhất."

"Ài." Hoàng Long Chân Nhân đứng dậy, ấn theo lời nói của Xích Tinh Tử, đi về hướng kim điện Ngọc Hư Cung.

Ở phía Xiển Giáo, sự tình tiến triển có một chút thuận lợi.

Khi Quảng Thành Tử nghe nói Đại Pháp Sư, Đa Bảo đạo nhân cùng nhau tham dự chế định tính kế như vậy, lại nghe Hoàng Long đạo nhân giảng thuật kỹ càng đủ loại chỗ tốt của chuyện tính toán này...

Vị Kích Kim Chung Tiên Nhân Ngọc Hư Cung này suy tư một hồi, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

Đợi Xích Tinh Tử tụ tập đông đảo đại lão Xiển Giáo—— Ngọc

Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Đạo Hành Thiên Tôn.

Quảng Thành Tử ra lệnh một tiếng, chúng tiên Xiển Giáo cùng nhau đi ra khỏi Ngọc Hư Cung.

Trong lúc các Tiên Nhân Xiển Giáo muốn đi tìm Tiệt Giáo hưng sư vấn tội, phía sau truyền đến âm thanh than nhẹ, lại là Nhiên Đăng đạo nhân ngồi ở trên mây cấp tốc bay tới, hỏi vì sao bọn họ muốn ra ngoài...

Quảng Thành Tử vốn là không muốn phản ứng, nhưng một vị Thập Nhị Kim Tiên dáng người không cao, khuôn mặt chất phác đã đứng dậy, chính là Cụ Lưu Tôn.

Cụ Lưu Tôn nói: "Phó Giáo Chủ có chỗ không biết, vị Tiệt Giáo Đa Bảo sư huynh kia khinh người quá đáng, nhục mạ Hoàng Long sư huynh, chúng ta tức không nhịn nổi, muốn đi tìm bọn hắn đòi một lời giải thích."

"Ồ?" Nhiên Đăng cau mày nói: "Xiển Giáo chúng ta vốn là đã tranh chấp mấy nguyên hội cùng với Tiệt Giáo bọn hắn, đại hội nguồn gốc Tam Giáo phảng phất như ngay tại hôm qua, Tiệt Giáo bọn hắn đã là không kìm nén được như thế! Tiệt Giáo có danh xưng vạn tiên triều bái, người đông thế mạnh, ngày hôm nay bần đạo cũng đi cùng với các ngươi tới đó, xem thử bọn hắn có thủ đoạn gì!"

Kẻ châm ngòi thổi gió đã đến.

Cũng may, Nhiên Đăng hiện thân, đã sớm nằm trong dự đoán của Lý Trường Thọ.

Ngay tại hậu đường miếu Hải Thần, Lý Trường Thọ đang âm thầm phân tích sơ bộ tính cách của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, khóe miệng cong lên, nâng bút viết xuống một hàng chữ nhỏ:

"Đăng, bạch bạch bạch đạp."

Chương 560. Bị ám hại

Lập tức, hơn phân nửa Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo bị kinh động, một vị Phó Giáo Chủ, cộng thêm hơn trăm vị Tiên Nhân tu hành bên trong Ngọc Hư Cung, trùng trùng điệp điệp tiến về phương hướng đông nam.

Chúng Tiên Nhân vừa bay đến khu vực trung bộ Trung Thần Châu, mấy vị Thập Nhị Kim Tiên có tu vi tương đối cao chính là nhíu mày, từng người truyền âm căn dặn, cùng nhau nhìn về phía đông nam xa xa.

Nơi đó, một phiến mây trắng lớn mang theo mấy trăm Tiên Nhân, đang nghênh đón về phía bọn họ!

Lại nhìn mấy trăm Tiên Nhân này, một người trước hết nhất chính là đạo nhân hơi mập người mặc cẩm bào, chính là kẻ thích mò mẫm giữa các bảo vật kia...

Khục, lời đồn, lời đồn.

Chính là Đại sư huynh Tiệt Giáo, đệ tử yêu thích nhất của Thông Thiên Giáo Chủ, Đa Bảo đạo nhân!

Bên tay trái Đa Bảo đạo nhân là hai tiên nữ đặc biệt bắt mắt.

Một người dáng cao, mảnh mai, da trắng cổ như thiên nga, mặc váy dài vàng nhạt, trang sức trên đầu cũng là ánh vàng lóng lánh, chính là Kim Linh Thánh Mẫu một trong bốn đại đệ tử nội môn.

Thực lực của vị Kim Linh Thánh Mẫu này, vững chắc ở trong năm vị trí đầu Tiệt Giáo.

Trừ Đa Bảo đạo nhân có thể coi là đệ nhất tiên Tiệt Giáo dưới Thông Thiên Giáo Chủ, thực lực của bốn vị đại năng Kim Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu tiên tử, Triệu Công Minh, Ô Vân đại tiên xấp xỉ nhau, khó phân cao thấp trên dưới.

Bất quá thật sự muốn luận bàn đấu pháp, Ô Vân đại tiên có một chút ăn thiệt thòi, dù sao thì cũng không có trọng bảo gì hộ thân.

Lại nhìn ở bên người Kim Linh Thánh Mẫu, vẫn là vị Quy Linh Thánh Mẫu váy xanh tóc xanh mắt xanh kia.

Ba vị Đại đệ tử nội môn này, lại thêm Triệu Công Minh đứng ở bên tay phải Đa Bảo đạo nhân, cùng với Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo đi theo phía sau, Tứ Tiểu Thánh đến từ Cửu Long Đảo, thật sự có thể nói là cao thủ nhiều như mây!

Hai đám Tiên Nhân này nhìn nhau trên mây, đứng đối diện nhau, ngầm dừng mây lại.

Phía tây bắc, thần quang chói lọi, tiên quang chói mắt, sắc mặt của chúng tiên Xiển Giáo do Quảng Thành Tử cầm đầu đều trang nghiêm, phần lớn đều là dáng vẻ trang nghiêm.

Phía đông nam, hào quang rạng rỡ, mây khói mờ mịt, chúng tiên Tiệt Giáo lấy Đa Bảo đạo nhân làm chủ có khí thế lăng lệ, một nửa nữ tiên trong đó, càng là tăng thêm mấy phần sắc thái cho thiên địa.

Hai bên đối mặt cách ngàn dặm, hai đóa mây trắng này tản mát ra uy áp nồng đậm trong nháy mắt!

Chỉ một thoáng, gió dừng mây dừng, Thái Dương Tinh cũng đều trở nên có một chút ảm đạm, không ít Tiên Nhân hai giáo có tu vi hơi thấp đứng ở phía sau, nguyên thần đã là run rẩy, cảm thấy hô hấp không thoải mái.

Hai bên dường như cũng có ăn ý nào đó, từng người cũng không làm lễ, cũng không nói, Đa Bảo đạo nhân cùng với Quảng Thành Tử, trong mắt đều lộ ra mấy phần tức giận...

Tiên Nhân hai bên, từng người đã làm xong chuẩn bị đấu pháp!

Cùng lúc đó, tại bảo địa Linh Sơn.

Mười mấy vị lão đạo tụ tập ở bên cạnh một toà bảo trì, hai vị lão đạo ra tay, mở ra Vân Kính Thuật, quan sát được một màn này.

Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo cơ hồ muốn đánh nhau, đây là sự tình khiến cho bọn hắn không đoán trước được, lại cảm thấy mừng rỡ...

Quan hệ giữa phương tây cùng với Đạo Môn chính là này lên kia xuống, phương tây nếu muốn đại hưng, nhất định phải khiến cho Đạo Môn không còn hưng thịnh.

Bọn hắn từ Viễn Cổ đến nay, âm thầm làm nhiều chuyện như vậy, cũng chỉ có hai ~ ba lần xuất hiện tình hình như vậy, hơn nữa mỗi lần hai bên đều khắc chế trở về.

Không nghĩ tới, bọn hắn hiện tại cái gì cũng không làm, hai bên Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo lại đang ở trong ranh giới đại chiến...

Thiên Đạo phù hộ, phương tây đại hưng!

Ở bên trong xó xỉnh những lão đạo này chưa từng chú ý, thần thú Đế Thính kia đang truyền âm nói rõ chi tiết những việc phát sinh lúc này cho thanh niên đạo sĩ ngồi xếp bằng bên cạnh.

Biểu tình của thanh niên đạo sĩ này, vào giờ phút này đã là vô cùng ngưng trọng.

Vì cái gì...

Trong mấy trăm khả năng y thôi diễn do lời đồn gây ra, kết quả phát sinh lúc này, lại vừa đúng lúc là khả năng cực kỳ nhỏ?

Mâu thuẫn giữa Tiệt Giáo, Xiển Giáo liền bị dẫn ra bởi một vấn đề nhỏ như vậy?

Dựa vào thần thông của thần thú Đế Thính, thanh niên đạo sĩ này cũng coi như thấy rõ tiền căn hậu quả...

Bắt đầu từ khi Hoàng Long Chân Nhân có một chút không cam lòng rời khỏi La Phù Động, thanh niên đạo sĩ này đã rõ ràng, một cái tính toán nhỏ của chính mình, đã phát huy ra tác dụng cực lớn!

Có thể chôn xuống một ít khoảng cách giữa Tiệt Giáo, Xiển Giáo, làm cho gã vừa lòng thỏa ý, nhưng lại chưa tự đắc.

Loại khoảng cách này chỉ cần tích lũy đủ nhiều, cuối cùng chung quy cũng sẽ nổ ầm ầm. Mà một chút chuyện nhỏ gã làm này, cũng sẽ không thừa nhận quá nhiều nhân quả.

Gã chẳng qua là một bông tuyết lúc tuyết lở mà thôi, mặc dù không vô tội, nhưng nhân quả phản phệ cũng sẽ không quá mạnh.

Nhưng phát triển kế tiếp, đã hoàn toàn vượt quá dự đoán của gã.

Ở trên Kim Ngao Đảo Tiệt Giáo, vị Hỏa Linh Thánh Mẫu kia đúng là cương liệt như thế, không nói một tiếng liền rút kiếm muốn tự vẫn, làm cho Tiên Nhân trên Kim Ngao Đảo cùng nhau chấn động.

Bên trong Ngọc Hư Cung, vị Hoàng Long Chân Nhân kia càng nghĩ càng giận, còn đập vỡ hai chiếc bảo bình! —— Đế Thính không có cách nào trực tiếp nghe được tiếng lòng của Hoàng Long Chân Nhân, lại có thể nghe được một ít tiếng nghị luận của đệ tử

Ngọc Hư Cung tu vi khá thấp.

Lúc này, Đế Thính và Địa Tạng chủ nhân của nó, vẫn như cũ không biết chuyện gì sắp phát sinh.

Mãi cho đến khi Tiên Nhân hai bên khởi hành, Xiển Giáo Nhiên Đăng lên sân khấu, Tiệt Giáo Kim Linh Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu hiện thân, hai bên đều đè ép hỏa khí, dường như đã là tên đã trên dây không phát không được...

Toàn bộ quá trình hết sức nhanh chóng, không cho Địa Tạng nửa điểm cơ hội thao tác.

Địa Tạng thở dài trong đáy lòng, trong mắt toát ra mấy phần không hiểu, bất đắc dĩ, lại cấp tốc hóa thành không cam lòng, thấp giọng nói: "Ta bị ám hại."

"Vì sao." Đế Thính truyền âm hỏi: "Như vậy không giống như suy nghĩ của chủ nhân sao?"

Địa Tạng truyền âm thở dài: "Không, tình hình như vậy là ta không muốn thấy. Ta muốn thấy, là từ từ mưu toan, là vững bước tích lũy, mà không phải là một bước đúng chỗ như vậy! Hẳn là có người mượn chính lời đồn ta thả ra, mưu tính trong bóng tối. Nếu như ngày hôm nay hai giáo ra tay đánh nhau, phàm là có một vị đệ tử Thánh Nhân tử thương, chắc chắn sẽ kinh động Thánh Nhân. Thánh Nhân thôi diễn, không gì có thể cản, ta chắc chắn sẽ bị đẩy đi ra để lắng lại lửa giận của Đạo Môn."

Địa Tạng nhắm hai mắt lại, trong đáy lòng xẹt qua hết ý nghĩ này đến ý nghĩ khác.

Mặc dù lúc này ngồi tại Linh Sơn, nhưng uy áp của Tiên Nhân hai giáo kia, vào giờ phút này lại giống như núi lớn, rơi vào trên lưng gã.

Đế Thính hỏi: "Không phá giải được sao?"

Cái trán của Địa Tạng thấm ra một chút mồ hôi lạnh, truyền âm đáp: "Không phá giải được, lời đồn âm mưu, thả ra liền không thể khống chế. Đây vốn chỉ là một chút tính toán nhỏ của ta, nhưng ta lại bị coi như là một tấm lá chắn."

Chương 561. Chưa tính thành công, trước tính nguy hiểm.

"Ta ra âm mưu, người kia ra dương mưu. Đối phương ném một cục đá hạ ba con chim, cũng có một chút nhằm vào đối với người xuất thủ trước là ta. Biện pháp duy nhất, chính là lúc này ta tiến đến thuyết phục Tiên Nhân hai giáo, như thế mặc dù có thể tự vệ, nhưng lại sẽ bị lão sư trách tội...tiến thoái lưỡng nan, không bằng giữ im lặng, tiến hành tính kế dựa trên tình thế biến hoá sau đó."

Thần thú Đế Thính xê dịch đầu nói: "Ta đã sớm nói, chớ dùng loại mưu kế không ra gì này."

"Ài...phía sau lại có cao nhân phản kích, đây đúng là chuyện trước đây ta không nghĩ tới."

Cao nhân?

Địa Tạng quay đầu nhìn về phía sau núi Linh Sơn, nơi ánh vàng vờn quanh, trong mắt xẹt qua một chút kinh nghi.

Có thể ở trong một khoảng thời gian ngắn, ảnh hưởng đến Hoàng Long Chân Nhân, Hỏa Linh Thánh Mẫu, triệt để làm lớn việc này...

Nếu phân tích từ người được hưởng lợi, hoặc là phán đoán từ người có năng lực xuất thủ...

"Lão sư, hẳn là ở trong mắt ngài, ta cũng chỉ là một quân cờ có thể bị bỏ qua vào bất cứ lúc nào, giống như đầu Kim Thiền kia..."

Thanh niên đạo sĩ nhắm mắt than nhẹ, suy nghĩ trái phải, lại chỉ có thể ngồi yên.

Thần thú Đế Thính đột nhiên nói: "Có thể hay không, là Đạo Môn đang cố ý diễn trò?"

Thanh niên đạo sĩ nhíu mày suy ngẫm, rất nhanh liền cười khổ lắc đầu: "Nhiều đệ tử Thánh Nhân như vậy, chẳng lẽ lại chỉ là vì hù doạ ta? Lúc này ta cũng chỉ có thể chậm rãi chờ đợi, ngóng trông bọn họ đừng có đấu pháp. Vũng nước Đạo Môn này, thật sự không tranh được."

Có cần thừa cơ tính kế Nhiên Đăng hay không?

Trong cổ tay áo của Hoàng Long đạo nhân, người giấy của Lý Trường Thọ hóa thành một con trùng nhỏ, cẩn thận suy tư việc này...

Nếu như dẫn dắt Nhiên Đăng tăng cao cường độ châm ngòi thổi gió, nhảy nhót tưng bừng, rất dễ dàng liền có thể làm cho Tiên Nhân Xiển Giáo phát hiện ra sự dị thường của vị Phó Giáo Chủ này.

Nhưng Lý Trường Thọ lập tức bỏ đi ý tưởng như vậy.

Thời cơ không đúng, không rung chuyển được, bằng vào sự cảnh giác của lão gia hỏa này, sẽ rất khó đưa gã vào tròng!

Hơn nữa, lúc này không nên phức tạp.

Hội tụ được nhiều cự phách Đạo Môn như vậy, thực hiện đúng các bước đã đề ra, đã coi như là một thành tựu lớn.

Cự phách, ngón tay cái to lớn, nghĩa rộng hơn chính là đại lão.

Tiết mục thứ hai «Hai giáo tụ họp ở Trung Châu, hai mắt tràn đầy sát khí nhìn nhau», đã chính thức được dàn dựng vào thời điểm này!

Lý Trường Thọ ước tính, lúc này đại khái đã hù dọa được tên gia hỏa thả ra lời đồn.

Sợ mất mật là không thể nào, nhiều lắm là cũng chỉ cái trán lấm tấm mồ hôi lạnh, đạo tâm nhẹ nhàng rung động, có một chút đứng ngồi không yên, thuận tiện điên cuồng làm bất cứ chuyện gì để phòng ngừa gây hoạ cho bản thân...

Tất nhiên, hù dọa Địa Tạng một cách đơn giản, cũng không phải là mục đích cuối cùng của Lý Trường Thọ, chút ít cảnh cáo này, cảnh cáo nhỏ này chỉ là một mục tiêu nhỏ tiện thể đạt được.

Hắn còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Vở kịch ngày hôm nay, xa hơn mà nói, là vì thực hiện đại tính kế Phong Thần hắn làm ra trước đây.

Gần hơn mà nói, cũng là vì củng cố hoàn cảnh Đạo Môn, tranh thủ càng nhiều thời cơ bình ổn phát dục cho Thiên Đình.

Còn có thể thừa cơ tăng cường thanh danh Thiên Đình, tuyên dương sự uy nghiêm của Thiên Đế, gia tăng lực ảnh hưởng của Thiên Đình tại Ngũ Bộ Châu, kết thúc phương thức tính kế không thể khống chế như đồn đại này...

So sánh với nhau mà nói, hù dọa Địa Tạng thật sự chẳng qua là quà kèm theo.

【 Chưa tính thành công, trước tính nguy hiểm. 】

Ngã một lần khôn hơn một chút, trước khi quyết định kịch bản hiện tại, Lý Trường Thọ đã cân nhắc rất kỹ các tình huống khác nhau.

Đầu tiên, đây chỉ là một chuyện nhỏ, bản thân nó sẽ không có cách nào dẫn phát quá nhiều mâu thuẫn giữa hai giáo.

Tiếp theo, hai vị Đại sư huynh Quảng Thành Tử, Đa Bảo đạo nhân đã biết trước toàn bộ kế hoạch, người trong cuộc Triệu Công Minh, Hỏa Linh Thánh Mẫu, Hoàng Long Chân Nhân, đều là đang phối hợp đóng phim với nhau.

Dù là bởi vì " lòng người không chừng ", có bất kỳ sự sai lệch nào trong tình thế phát triển, thì đằng sau nó vẫn có hai tầng bảo hiểm:

Tầng thứ nhất: Đại Pháp Sư nắm giữ nhiều kiện chí bảo, có thể hiện thân vào bất cứ lúc nào, đứng ở giữa điều đình.

Tầng thứ hai: món bảo vật Ngọc Đế bệ hạ hội tụ "lực lượng Thiên Đạo" để hoàn thành chuyện này đã được chờ đợi từ lâu và đã sẵn sàng để sử dụng.

Tất nhiên, việc quan hệ đến sự ổn định của Tam Giáo, Đạo Môn hưng thịnh, chỉ cân nhắc một chút là hoàn toàn không đủ.

Lý Trường Thọ đã phân tích sâu sắc các mục đích của Thánh Nhân lão gia, tính toán tâm ý của Thái Thanh Thánh Nhân nhà mình, lúc này mới có thủ pháp "Mượn đề tài để nói chuyện của mình", "Muốn dương trước ức".

Cho đến tận nay, đủ loại dấu hiệu cho thấy, Thái Thanh Thánh Nhân mặc dù thanh tĩnh vô vi, không hỏi vạn sự, nhưng Thái Thanh Thánh Nhân cũng không muốn nhìn thấy Đạo Môn nội chiến, càng không muốn thấy sư huynh đệ trở mặt thành thù...

Nói đạo lý, như không có sự tình Phong Thần Bảng, Tam Giáo cũng không có khả năng thật sự đối địch. Hai huynh đệ ngày thường có một chút tranh chấp miệng lưỡi, cũng sẽ rất khó đánh đến mức đầu rơi máu chảy.

Ngoài ra, không thể xem nhẹ nhất, còn có lực ảnh hưởng của hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo lão gia...

Hắn cũng không phải là coi thường Thánh Nhân phương tây, nhưng chuyện hôm nay, đã là tình huống "xấu nhất", hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo lão gia muốn ra tay, chỉ có thể mở rộng mâu thuẫn từ trên căn bản.

Để cho tên khốn kiếp xếp vào bên trong Tam Giáo nhảy ra liều mạng, từ đó dẫn phát đại chiến chân chính.

Nhưng kể từ đó, việc này cũng tương đương với bọn họ sử dụng các quân cờ có thể dùng được trong đại kiếp Phong Thần trước thời hạn.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ hoan nghênh bằng cả hai chân, đoán chừng còn có thể được Thái Thanh lão gia ban thưởng cho một ~ hai kiện chí bảo không hạn chế quyền sử dụng...

Hắn không ngừng suy nghĩ, tính toán, quan sát, chờ khí thế của mấy trăm Tiên Nhân hai giáo này đến đỉnh phong, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" trốn ở hai bên trong trận doanh âm thầm truyền âm:

"Ài...sư huynh, đã có thể lên trận!"

Suýt nữa đã gọi thành "Ngả khắc thần"!

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, Xiển Giáo Quảng Thành Tử cùng với Tiệt Giáo Đa Bảo đạo nhân đồng thời hướng về phía trước.

Mỗi người bọn họ chắp hai tay sau lưng, tản ra uy áp mãnh liệt!

Bên trong phạm vi ngàn dặm, mây tĩnh gió dừng.

Ở ngoài ngàn dặm, cuồng phong loạn vũ, sinh linh sợ hãi, giống như lập tức liền muốn thiên băng địa liệt, không ít Luyện Khí Sĩ trong tiên môn càng là đứng ngồi không yên, linh giác không ngừng rung động.

Hai vị Đại sư huynh dừng thân hình cách trăm dặm, Đa Bảo đạo nhân chắp tay một cái, nói: "Quảng Thành Tử sư huynh, ngươi và ta ngày hôm nay ngược lại là không mưu mà hợp. Chuyện hôm nay, bần đạo trước hết muốn nghe Xiển Giáo các ngươi nói như thế nào!"

Chương 562. Giương cung bạt kiếm, mưa gió muốn tới!

"Nói như thế nào?" Quảng Thành Tử cười nhạt một tiếng, bên trên khuôn mặt có thể coi là thanh kỳ, lộ ra một chút tức giận: "Đa Bảo sư đệ! Ngươi và ta đều nhập môn sớm, cùng ở bên trong khu nhà nhỏ kia tu hành trong năm tháng dài đằng đẵng! Tam Giáo đồng nguyên đồng lưu, vốn là một nhà, việc này, ngươi có đông đảo sư đệ sư muội đáng lẽ phải rõ ràng sáng tỏ hơn. Ngày hôm nay làm sao lại nhục mạ Hoàng Long sư đệ, ngươi đặt mặt mũi của Hoàng Long sư đệ ở chỗ nào? Đã từng niệm tình là người trong nhà Đạo Môn hay chưa?"

"Nhục mạ? Chuyện này thật sự không biết bắt đầu nói từ đâu!" Hai mắt của Đa Bảo đạo nhân trừng một cái, mặt béo nén giận, quát: "Lại nói, coi như là ta nhục mạ trước, thì lại như thế nào? Hoàng Long y từ khi tu hành đến nay, cũng là cao thủ Đạo Môn có mặt mũi, không giữ thân phận, không bảo vệ vãn bối, còn đi tung tin đồn nhảm sinh sự, nói láo sau lưng! Vị đồ nhi Hỏa Linh kia của ta, vốn là đi vào trong La Phù Động chăm sóc Kim Quang sư muội bị thương, không ngờ được bị y thấy được, quay người liền nói đồ nhi ta và Công Minh sư đệ song tu! Đây là loại tiền bối nào, loại cao nhân nào! Phi!"

"Ngươi!" Quảng Thành Tử chau mày, tâm tình bình tĩnh trở lại, lạnh nhạt nói: "Xem ra, sư đệ ngươi là một lòng muốn làm lớn chuyện."

Đa Bảo đạo nhân áo khuyết bồng bềnh, thở dài một tiếng: "Việc này còn chưa đủ lớn sao? Đồ nhi của ta muốn dùng cái chết để chứng minh mình trong sạch!"

Lập tức, Quảng Thành Tử cùng với Đa Bảo đạo nhân bốn mắt nhìn nhau, phảng phất như có vô số sấm sét nở rộ ở phía sau hai người, sau đó điên cuồng bổ về phía nhau, cuối cùng đồng thời tiêu tán thành vô hình...

Bất luận nhìn như thế nào, hai vị Đại sư huynh cũng đều đã thực sự tức giận.

Tiên Nhân hai bên Tiệt Giáo, Xiển Giáo, mặc dù một nửa có một chút không rõ ràng cho lắm, nhưng vào giờ phút này cũng đều đã lấy pháp bảo ra...

Giương cung bạt kiếm, mưa gió muốn tới!

Ở bên cạnh bảo trì Linh Sơn, mười mấy vị lão đạo kia xem lệ nóng doanh tròng, lòng tràn đầy cảm khái.

Đế Thính, thanh niên đạo sĩ người mặc áo rách ở trong xó xỉnh gần đó, khóe miệng co quắp một trận, gã ngừng thở, cũng đang quan sát hình ảnh trong Vân Kính.

Lúc này gã thậm chí đã không kịp đợi nghe Đế Thính thuật lại...

Tại Độ Tiên Môn, trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ mặc áo bào rộng rãi ngồi ở trên ghế bành, vào giờ phút này đang nhắm hai mắt, mang theo nụ cười thản nhiên, nhẹ nhàng vẫy quạt bồ trong tay.

Linh Nga ở bên cạnh làm bộ nhập định tu hành, len lén liếc mắt nhìn sư huynh nhà mình, lại không cẩn thận hãm ở trong nụ cười của sư huynh.

Lý Trường Thọ ngược lại là không rảnh quan tâm đến sư muội nhà mình, trong đáy lòng đang tán thưởng không thôi...

"Hai vị Đại sư huynh, thật sự lợi hại."

Mới mở miệng, liền biết là hai diễn viên lão thành.

Cả hai tràn đầy cảm xúc, nhanh chóng nhập vai, từng cái ánh mắt. thậm chí mỗi một phần ngữ khí trong câu nói cũng đều phù hợp!

Nếu những gì họ nói không phải là kịch bản do Lý Trường Thọ đưa ra, vào giờ phút này Lý Trường Thọ cũng đều cho rằng, hai vị Đại sư huynh này thật sự muốn ra tay đánh nhau...

Lợi hại, thật sự lợi hại.

Tuyệt đối không thể khinh thường cao nhân Tam Giáo!

Hãy cùng chiêm ngưỡng khu vực trung bộ Thần Châu, nơi Tiên Nhân hai giáo chạm mặt.

Đa Bảo đạo nhân cùng với Quảng Thành Tử trầm mặc không nói gì, giằng co với nhau một lúc rồi lại tranh chấp.

Lần này không chỉ là Đa Bảo đạo nhân, Tiệt Giáo Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Xiển Giáo Thái Ất Chân Nhân, Xích Tinh Tử cùng nhau ra sân, sáu vị đệ tử Thánh Nhân, cách trăm dặm "biện luận" một hồi.

Đương nhiên, ở phía sau có Quảng Thành Tử cùng với Đa Bảo đạo nhân đang truyền âm an bài, căn dặn bọn họ nên nói cái gì, không nên nói cái gì.

Lý Trường Thọ bí mật quan sát, nắm bắt tính cách của vài vị đại lão này.

Kim Linh Thánh Mẫu thuộc về người đẹp giọng ngọt, ừm khục!

Kim Linh Thánh Mẫu thuộc về loại người không nói quá nhiều, vừa vặn tương phản cùng với giọng điệu ôn nhu của Vân Tiêu tiên tử, vị Kim Linh Thánh Mẫu này mới mở miệng liền có gai, dăm ba câu liền muốn đi lên giao thủ, tính tình cũng là nóng nảy.

Quy Linh Thánh Mẫu thuộc về loại hình kiên nhẫn tuyệt hảo, chủ yếu dựa vào lý lẽ, logic rõ ràng, nắm chặt nguyên do "phe Tiệt Giáo là người chịu hãm hại" này, không ngừng phản kích.

Xiển Giáo "Phe bị nhục mạ" cũng là không cam lòng yếu thế.

Xích Tinh Tử trung quy trung củ, nắm chặt quan điểm chủ yếu "Đạo Môn vốn là người một nhà, vì sao lại muốn mở miệng nhục mạ", nói có cơ sở rõ ràng, tiến thối tự nhiên.

Mà vị sư phụ của na tra - Thái Ất Chân Nhân - tồn tại bao che khuyết điểm trong mười vị trí đầu Hồng Hoang kia, đã đặc biệt gây nên sự chú ý của Lý Trường Thọ.

Vị Chân Nhân này có hình dạng thanh niên, tu vi khá cao, lại cho người ta một loại cảm giác phóng khoáng ngông ngênh, mọi thứ đều không đa nghi, mặc áo bào màu xanh đỏ lụa, vạt áo trong đó đều là được tuyển chọn tỉ mỉ, khá đặc biệt. Mái tóc trên đầu sang trọng và thanh lịch, để lại hai sợi tóc bạc, có kiểu tóc giống y hệt như Độ Tiên Môn Vong Tình thượng nhân Vương Phú Quý...

Nếu gặp nhau cũng coi như là đụng hàng.

Số lần vị Thái Ất Chân Nhân này mở miệng cũng không nhiều, nhưng rải rác hai câu nói, suýt nữa làm cho hai bên trực tiếp đánh nhau: "Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Rõ ràng là chính mình đi vào động phủ của người khác bị người ta thấy được, còn trách lên trên đầu của Hoàng Long sư huynh chúng ta."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lắc đầu, khống chế Đạo Nhân Giấy bên trong miếu Hải Thần, viết xuống một hàng chữ nhỏ: 【 Thái Ất Chân Nhân, cực kỳ bao che khuyết điểm, nói khích chuyên nghiệp cấp 4 . 】

Lý Trường Thọ tiếp tục bí mật quan sát, phát hiện ra chính mình đã hoàn toàn không cần phải quản nhiều, mấy vị đại lão đã hoàn toàn nắm chắc tiết tấu trong toàn trường.

Cuộc cãi vã tiếp tục leo thang, lửa giận bốc lên từ hai bên.

Các Tiên Nhân đã sẵn sàng ra tay, càng đã có người bắt đầu dùng ngọc phù gọi thêm người.

Một trận đại chiến nội bộ Đạo Môn, gần như sắp bắt đầu vào ngày hôm nay!

Nhưng mà, đều không chờ Lý Trường Thọ nhắc nhở "thời cơ đã đến", Quảng Thành Tử đại lão chính là ngửa đầu nhìn lên những đám mây trắng trên bầu trời, thở dài một tiếng truyền ra khắp các nơi.

"Tại sao lại đến mức này..."

Nghe vậy, sắc mặt của Đa Bảo cũng có một chút phức tạp, ánh mắt đảo qua các nơi, cả người phảng phất như già đi rất nhiều.

"Chúng ta, không phải đều là sư phụ chuyên dạy bảo đệ tử sao? Ngày hôm nay vì sao muốn đối chọi gay gắt, ai cũng không nhường?"

Chúng tiên hai giáo:

Vừa rồi thế nhưng là hai người các ngươi ầm ĩ trước!

Trong thiên địa, hai cỗ khí thế nguyên bản đụng vào lẫn nhau kia, vào giờ phút này lặng lẽ hoá mềm.

Quảng Thành Tử nhìn chăm chú vào Đa Bảo đạo nhân, đột nhiên lộ ra mấy phần nụ cười khổ sở, nói: "Sư đệ, ngươi thật gầy."

Đa Bảo cúi đầu nhìn biển mây phía dưới, thở dài: "Bôn ba bên ngoài, từ đầu đến cuối cũng không ăn sảng khoái bằng trong tiểu viện."

Chương 563. Thiên Đế Chính Đức

"Đúng vậy, khi đó sư thúc luôn cố ý cho ngươi ăn một ít bảo tài tiên thiên, khiến cho lão sư nhà ta tức giận đến mức không ngừng thuyết giáo."

"Hắc hắc hắc." Đa Bảo đạo nhân ngượng ngùng cười cười: "Năm đó ta còn ăn không ít bảo tài Đại sư bá dùng để luyện bảo, bị Đại sư bá treo lên đánh, suýt nữa liền thành thịt khô."

Quy Linh Thánh Mẫu lập tức che miệng cười khẽ, Thái Ất Chân Nhân ở phía đối diện còn liếc mắt.

Tiên Nhân hai giáo lúc này, một nửa còn có thể bảo trì lý trí, lúc này đang phân tích dụng ý của hai vị Đại sư huynh.

Một nửa còn lại, non nửa tương đối cảm tính, đã bị đoạn đối thoại này làm cho cảm động, những người khác thì là lơ ngơ, bày ra bộ dáng "dấu chấm hỏi nhỏ, ngươi có nhiều bạn không?".

Đa Bảo thở dài: "Năm đó, Hoàng Long ngày nào cũng ngủ trong ao, chính là rồng cảnh. Khi đó ngày nào ta cũng trêu chọc y, nhưng bây giờ, ta ngay cả một câu mắng chửi cũng không thể nói ra."

Câu này, xảo diệu hóa giải điểm mâu thuẫn Xiển Giáo đưa ra.

Hoàng Long Chân Nhân thuận thế tiến về phía trước, vái chào đối với Đa Bảo đạo nhân ở trong không trung, thở dài một tiếng: "Đa Bảo sư huynh, là do ta có một chút lòng dạ nhỏ mọn, chuyện bé xé ra to, ngươi tất nhiên là phải mắng, mắng một trăm câu cũng không sai."

"Không không, là do ta có một chút không đúng." Đa Bảo đạo nhân thở dài, vái chào đối với Hoàng Long Chân Nhân: "Trước đây quá vội vàng, mở miệng có một chút vội vàng xao động, khiến cho Hoàng Long sư đệ chịu ủy khuất."

"Đa Bảo sư huynh!" Hoàng Long Chân Nhân trả lại một cái vái chào thật sâu.

Trong lúc nhất thời, lệ khí giữa sân tiêu tán hơn phân nửa, Tiên Nhân hai bên đều biết, ngày hôm nay đã là không đánh được.

Người cảm động cũng có, nhưng cũng không tính là quá nhiều.

Nhóm tiên Xích Tinh Tử đã từng trải qua tu hành trong tiểu viện năm đó, là cảm thấy đồng cảm nhất.

Những lão đạo xem cuộc vui ở bên cạnh bảo trì Linh Sơn kia, vào giờ phút này cũng là trận trận thổn thức, từng người lắc đầu, đã là muốn tán đi.

Ngày hôm nay đã không còn việc vui để xem.

Nhưng mà, những thay đổi sau đó đã khiến chúng lão đạo phía trên Linh Sơn cũng trở tay không kịp...

Trong Vân Kính kia, truyền ra tiếng cảm khái của Hoàng Long đạo nhân: "Nếu như sư huynh tin tưởng ta, ta có thể lập lời thề đại đạo tại đây, tuyệt đối chưa từng tung tin đồn nhảm hãm hại Hỏa Linh sư điệt! Ta và Công Minh sư đệ cũng coi như có giao tình thâm hậu, càng là biết Công Minh sư đệ làm người quang minh lỗi lạc, một lòng cầu đại đạo!"

Triệu Công Minh lập tức lách mình hướng về phía trước, nói: "Ta vẫn luôn đang suy nghĩ việc này, càng nghĩ càng cảm thấy, chỉ sợ là có người cố ý châm ngòi ly gián, làm dao động căn cơ Đạo Môn!"

Đa Bảo, Quảng Thành Tử liếc nhìn nhau, cùng nhau gật đầu.

Phần lớn Tiên Nhân hai giáo đều nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ, quả thật phát hiện ra phía sau việc này rất là kỳ quặc!

Đúng vào lúc này, liền nghe không trung truyền đến một tiếng cười khẽ: "Cũng may các ngươi còn chưa thật sự đánh nhau, ta đã có biện pháp điều tra rõ việc này."

Một đóa mây trắng chậm rãi rơi xuống theo tiếng nói, trên đó có một thanh niên đạo sĩ bề ngoài thường thường, lại rất có ý vị đang đứng, tất nhiên là đệ tử Nhân Giáo công khai duy nhất lúc này.

"Huyền Đô sư huynh!"

"Xin chào Huyền Đô sư huynh!"

Chúng tiên hai giáo cùng nhau hành lễ, Đại Pháp Sư mỉm cười đáp lễ, lại lộ ra mấy phần sắc mặt ngưng trọng.

"Các vị sư đệ, sư muội, còn mời tiến về phía trước." Đại Pháp Sư nói một tiếng, Tiên Nhân hai bên từng người tiến về phía trước, tụ tập xung quanh Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư lấy ra một khối "đảo nhỏ" lớn chừng bàn tay từ trong ống tay áo, đưa tay nhẹ nhàng ném một cái, hòn đảo nhỏ này chậm rãi biến lớn ở dưới chân chúng tiên, trong chốc lát liền hóa thành tiên đảo đường kính mười dặm, trôi nổi ở trên biển mây.

"Các vị sư đệ sư muội hãy lắng nghe một lời của ta!" Huyền Đô Đại Pháp Sư ấm giọng nói: "Trước đây ta chậm trễ một chút thời gian, chính là đi mời Ngọc Đế sư thúc, dẫn động lực lượng Thiên Đạo, ngưng tụ thành một tấm bia đá. Bia đá này tên là Thiên Đế Chính Đức, công dụng của nó, chính là mượn nhờ lực lượng Thiên Đạo, truy tìm nguồn gốc của một vấn đề và thúc đẩy sự công bình của thiên đạo. Dùng Thiên Đế Chính Đức để giải quyết việc này, tất nhiên là không có gì thích hợp bằng! Các ngươi và ta đi đến trước tấm bia đá, hội tụ lực lượng Đạo Môn Tam Giáo, tra rõ thủ phạm của việc này là người phương nào!"

Tất cả chúng tiên đều xưng thiện, Huyền Đô Đại Pháp Sư dùng tay làm dấu mời, cùng với Đa Bảo đạo nhân, Quảng Thành Tử sóng vai mà đi, đáp xuống tiên đảo trước.

Trong chốc lát, mấy trăm vị Tiên Nhân hai giáo tụ tập ở trên đỉnh tiên đảo, nhìn tấm bia đá kia, từng người nói nhỏ nghị luận...

Hai bên trái phải tấm bia đá này khắc tám chữ lớn "Lấy đức phục người", "Lấy lý phục người"…giống như bầu trời đêm, bề mặt của tấm bia tỏa ra ánh sao mờ ảo, ẩn chứa lực lượng Thiên Đạo.

Đại Pháp Sư đưa tay phóng ra tiên quang, Đa Bảo đạo nhân, Quảng Thành Tử ra tay theo thứ tự, từng người rót một luồng tiên quang vào bia đá.

Hoàng Long Chân Nhân vái chào đối với bia đá, xúc động nói: "Thiên Đạo lão gia minh giám, xin rửa sạch ô danh cho đệ tử!"

Trên tấm bia đá lập tức hiện ra từng đoàn từng đoàn mây mù, trong đó hiển hóa ra hình ảnh chúng sinh đang trò chuyển, thuật lại mơ hồ, chính là quá trình lời đồn biến hóa, không ngừng lan truyền.

Đạo đạo bóng người phi tốc trôi qua, lực lượng Thiên Đạo càng trở nên nồng đậm.

Lý Trường Thọ âm thầm đảo tiên thức qua, thậm chí còn bắt được một cái thân ảnh quen thuộc...

Độ!

Khục, nhìn lầm, hẳn là nhìn lầm.

Hình ảnh đột nhiên bắt đầu trở nên chậm, từng đoàn từng đoàn sương mù khóa lại đầu nguồn lời đồn.

Đa Bảo đạo nhân khẽ quát một tiếng: "Các vị sư đệ sư muội, lúc này không ra tay thì còn chờ đến khi nào!"

Chúng tiên Tiệt Giáo đáp ứng ầm ầm, đạo đạo tiên quang rót vào trong tấm bia đá.

Ở phía Xiển Giáo, Quảng Thành Tử đưa tay làm động tác, hơn trăm Tiên Nhân cũng là đồng thời ra tay, từng tia từng tia tiên lực rót vào bia đá!

Tấm bia đá này nhẹ nhàng rung động, sương mù thối lui, nhưng lại hiện ra một màn nước, chặn ở phía trước hình ảnh.

Chúng tiên Đạo Môn từng người nghi hoặc.

Nhiên Đăng đạo nhân nói: "Các vị, việc này chỉ sợ là liên luỵ đến Thánh Nhân lão gia, không bằng..."

"Hừ!" Huyền Đô Đại Pháp Sư hừ lạnh một tiếng, tất cả chúng đệ tử Thánh Nhân đều nhìn về phía Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng lập tức đổi giọng, thấp giọng nói: "Sau khi tra ra, lại cẩn thận châm chước."

"Mời Thái Cực Đồ!" Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ quát một tiếng, tay trái giơ cao, Chí Bảo Tiên Thiên = Thái Cực Đồ lớn chừng bàn tay chậm rãi hiện ra từ lòng bàn tay, bắn ra hai cỗ khí tức âm dương, rót vào bia đá.

Màn nước kia nổ tan trong nháy mắt, trong đó lộ ra...

Một đóa kim liên mười hai cánh nhẹ nhàng lắc lư!

Trong chớp nhoáng này, chúng tiên Đạo Môn đều rơi vào trầm mặc.

Chương 564. Hoảng hồn

Sắc mặt của chúng lão đạo ở bên cạnh bảo trì Linh Sơn vào giờ phút này đều đại biến, trên đỉnh đầu tràn ngập mấy chữ "tai bay vạ gió", ánh mắt của từng người đều có một chút bối rối.

Mà thanh niên đạo sĩ ở trong xó xỉnh kia, đã là mặt không còn một chút máu, đứng dậy, đi ra hai bước về phía sau núi Linh Sơn, thân hình lại đột nhiên dừng lại, giống như tượng đất, ngón tay đang nhẹ nhàng rung động...

Tâm thần chấn động, thiên nhân giao chiến.

Tại Độ Tiên Môn, trên Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ cảm nhận được, uy năng Thái Cực Đồ ở trong nguyên thần của chính mình lại chậm rãi tăng lên một đoạn, hiển nhiên là Thánh Nhân lão gia ra tay, che chở hắn không bị phương tây thôi diễn ngược lại.

Thế là, hắn đứng dậy hành lễ đối với không trung, ý cười trên khóe miệng càng nồng đậm hơn một chút.

Trải qua chuyện này, hắn xem như đã rõ ràng.

Cao nhân Tam Giáo tuyệt không phải một hai người, mà là một nhóm lại một nhóm.

Đối diện với mấy lão tiền bối này, trong lòng nhất định phải có kính sợ.

Âm thanh vang lên trong đáy lòng, Đạo Nhân Giấy nghe được hai tiếng hô quát, Lý Trường Thọ đã không còn can thiệp nhiều đối với chuyện này.

Chuyện kế tiếp, để cho Đại Pháp Sư cùng với mấy vị đại lão Đạo Môn chủ trì là được, hắn chỉ đơn thuần xem kịch, thuận tiện làm một người lính cứu hỏa chuyên nghiệp…

Hai tiếng hô quát kia lại là:

"Gọi tất cả sư đệ sư muội tới!"

"Chúng tiên Tiệt Giáo, đi theo ta đến Linh Sơn!"

Hốt hoảng, nhưng chỉ trong nháy mắt, Địa Tạng đã bình tĩnh trở lại một lần nữa.

Nếu xử lý không đúng cách, ngày hôm nay chính là tử kiếp của gã!

Mọi chuyện thay đổi quá nhanh, vào giờ phút này Địa Tạng hoàn toàn không có cách nào kết luận, Đạo Môn rốt cuộc là cố ý muốn nhằm vào 【hạng người vô danh】như gã, hay là tất cả những chuyện này, thật sự chỉ là vừa vặn...

Lúc này Địa Tạng chỉ có thể cược, cược lão sư sẽ bảo vệ chính mình.

Trước đây gã đã từng hiến kế bí mật thu nhận Hồng Mông hung thú, nay lại bày mưu tính kế trận chiến Đông Hải, gia tăng nội tình công lao trong giáo...

Ý niệm tới đây, trong đáy lòng thanh niên đạo sĩ này vô cùng phiền muộn.

Gã đã tu hành được mấy nguyên hội, nhưng vẫn luôn chưa xuất hiện trước sân khấu, gần đây mới trở về sau chuyến du lịch ba ngàn thế giới, chuẩn bị đại triển một phen quyền cước, không nghĩ tới, vừa ra tay hai lần, liền gặp phải nguy cơ như vậy!

Hẳn là, con đường xuất đạo tại Hồng Hoang của gã đã đến đỉnh phong?

Bày mưu tính kế một trận chiến tại Đông Hải, vốn cho rằng đó là khởi đầu cho hoài bão lớn lao của mình, nhưng không ngờ nó lại là đoạn cuối cùng trong mưu tính chi đạo của mình?

Địa Tạng nhẹ nhàng thở dài, chậm rãi ngồi xuống.

Đế Thính xê dịch cái đầu khổng lồ, truyền âm hỏi: "Chủ nhân, không đi làm thêm một chút gì sao?"

Địa Tạng truyền âm nói: "Lúc này lão sư tất nhiên đã bị kinh động, nếu như ta làm nhiều thêm, sẽ rất có thể phạm vào sai lầm, chẳng bằng lẳng lặng chờ, mọi việc tùy theo sự sắp xếp của lão sư."

Đế Thính nằm xuống, nghe tiếng lòng rối bời ở phương xa, cái đuôi to dài cũng nhẹ nhàng lung lay, lại truyền âm nói: "Chủ nhân, đoán chừng lần này ngươi sẽ không qua khỏi, nhớ rõ tìm cho ta một ngôi nhà tốt, Tây Phương Giáo các ngươi có mấy người nữ đệ tử ngược lại là rất không tệ."

Địa Tạng mỉm cười bất lực, ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần. chờ đợi bão tố đến...

Nếu nói đến bực mình, chúng lão đạo ở phía trên Linh Sơn vào giờ phút này kia, mới là bực mình nhất.

Bọn họ căn cứ vào tâm thái " đại hoan hỉ Đạo Môn nội chiến ", "Đạo Môn không đánh thì không có việc gì làm ", ở bên cạnh xem cuộc vui mà thôi, như thế nào lại đột nhiên liền...

Bị lửa đốt thân, không biết làm sao!

Thông qua những gì Vân Kính Thuật hiện ra, hai giáo Xiển Tiệt đã hội tụ hơn ngàn vị Tiên Nhân, đi theo phía sau Huyền Đô Đại Pháp Sư, Đa Bảo đạo nhân, Quảng Thành Tử, trùng trùng điệp điệp tiến về phương tây!

Sắc mặt đều không thiện, trong mắt nhiều tàn khốc.

Đây cũng không phải là những Tiên Nhân tiên môn Trung Thần Châu kia, bên trong có một số lượng lớn cao thủ đã từng nghe Thánh Nhân giảng đạo, xuất thân từ đạo trưởng Thánh Nhân, nếu không cân nhắc đến việc Thánh Nhân ra tay, đủ để san bằng một trăm lần Linh Sơn bọn hắn!

"Phải làm sao mới ổn đây?" Một lão đạo hoảng hồn.

"Bọn hắn làm sao có thể không duyên cớ bôi nhọ sự trong sạch của chúng ta?" Lại có lão đạo lòng đầy căm phẫn.

Lão đạo lưng gù kia nhíu mày hỏi: "Ai tính kế việc này?"

Tất cả chúng lão đạo đều không nói, cả đám đều lắc đầu.

Đúng vào lúc này, ba luồng ánh vàng hiện lên, lại có ba vị lão đạo hiện thân, rơi vào trước người chúng lão đạo, ánh vàng trên người dần dần nhạt đi, cả người cũng ăn mặc rách rưới.

Từ mức độ quần áo hư hỏng của ba người này có thể phán đoán, đây đã là lăn lộn đến trung tâm quyền lợi Tây Phương Giáo, cao tầng tuyệt đối!

Dù sao thì vải vóc trên người cũng chỉ có thể che khuất một ít bộ vị mấu chốt.

Quả nhiên, đám lão đạo bên cạnh bảo trì này, đối với ba vị lão đạo này, đều xưng là sư huynh.

Ba người bọn họ là đệ tử Thánh Nhân phụng dưỡng ở bên người hai vị Thánh Nhân lão gia, lúc này đồng loạt xuất hiện, tình huống cũng đã thực sự khẩn cấp đến một mức độ nào đó.

Ba người liên tiếp mở miệng, thanh âm truyền khắp trong đáy lòng những lão đạo ở đây, bắt đầu nghệ thuật truyền thống của phương tây...

Quăng nồi.

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Tất cả chúng đệ tử Linh Sơn đều sáng tỏ nên xử trí hậu sự như thế nào, lại có mấy vị lão đạo vội vàng rời đi, tìm một người trung niên đạo sĩ, dẫn đạo sĩ này tới bên cạnh bảo trì.

Trung niên đạo sĩ này có một chút không rõ ràng cho lắm, còn cho là chính mình đã sắp hết khổ, được trong giáo coi trọng, một lão đạo đột nhiên ra tay, ngón tay chỉ vào sau gáy đạo sĩ này.

Toàn thân trung niên đạo sĩ run lên, thân thể ngã xuống đất.

Một vệt ánh vàng hiện lên, trung niên đạo sĩ này đột nhiên mở hai mắt ra, đứng thẳng tắp, ánh mắt, biểu tình, giống như đúc lão đạo vừa ra tay ở bên cạnh!

"Nhiếp hồn..." Địa Tạng lẩm bẩm nói: "Đa tạ lão sư."

Thần thú Đế Thính kia cúi đầu thở dài, truyền âm nói: "Chủ nhân, nếu ngày nào đó ngươi không chịu nổi, vẫn nên sớm trả tự do cho ta, để cho ta đầu thai vào gia đình tốt khác đi. Giáo các ngươi, cũng thực sự quá không coi sinh linh là sinh linh."

Địa Tạng cau mày nói: "Nói cẩn thận."

Đế Thính chậm rãi uốn éo cái đầu, tiếp tục nghe những "tiếng lòng" đang càng ngày càng ầm ĩ đến gần Linh Sơn kia, không nói thêm gì nữa.

Cùng lúc đó.

Bên trên một mảng lớn mây trắng chạy đến Linh Sơn kia.

Lúc này chúng tiên Tam Giáo bay cũng không tính nhanh, một là vì bảo trì đội hình, hai là vì tạo ra cho phương tây càng nhiều áp lực.

Vào giờ phút này, Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng ở trước chúng tiên Đạo Môn, muốn nói đến áp lực, tự nhiên cũng là có.

Dù sao ngày bình thường lười biếng quen rồi, cũng chưa từng dẫn nhiều sư đệ sư muội như vậy cùng nhau đi gây sự.

Chương 565. Biện pháp ác hơn

Một phương Đạo Môn lúc này, quyền quyết định tập trung ở trong tay y và Đa Bảo, Quảng Thành Tử, mỗi một bước đi, đều phải suy tính cẩn thận, phân tích hậu quả.

Từ khi Nhân Tộc đại hưng, Yêu Hoàng vẫn lạc, Đại Pháp Sư đã rất ít khi phí sức như thế, lúc này ý nghĩ cũng có một chút không thoải mái.

Bất quá, không sao cả!

Nơi đây còn có 【Tiểu sư đệ kim bài Nhân Giáo, đại quyền thần dưới trướng Ngọc Đế, Lão Quân cũng đều đã từng dùng 】 pháp bảo người...khục, chuẩn sư đệ!

Lúc này không xài, còn chờ đến khi nào?

Thế là, Đại Pháp Sư tìm thấy Đạo Nhân Giấy đang núp ở trong tay áo Hoàng Long Chân Nhân, truyền âm hỏi ý: "Trường Canh à, ngươi đoán phương tây sẽ ứng đối như thế nào?"

Lý Trường Thọ cân nhắc ngôn ngữ, trả lời: "Nếu bọn họ cao minh một chút, liền tuyệt đối không nhận việc này, hung hăng càn quấy cũng được, cứng đầu cứng cổ cũng được, cuối cùng làm cho việc này không giải quyết được gì."

Đại Pháp Sư nghe vậy, không khỏi có một chút buồn bực, hỏi ngược lại: "Đây hẳn là chủ ý đơn giản nhất, vì sao lại coi như cao minh?"

Lý Trường Thọ cười giải thích: "Đại Pháp Sư ngài luôn luôn kiểm tra loại nan đề này. Phương pháp này nhìn như đơn giản, kì thực là biện pháp chống đỡ áp lực Đạo Môn hiệu suất cao. Chỉ bằng vào kết quả dốc hết sức suy tính ra được, kỳ thật cũng không được tính là chứng cứ, khi việc này bị xáo trộn, rất dễ bị nhầm lẫn. Suy cho cùng, ban đầu nó chỉ là một lời đồn đại. Như thế, phương tây không tổn hại uy danh, bên trong Tây Phương Giáo lại bởi chuyện như vậy mà trên dưới một lòng."

"Ừm?" Đa Bảo đạo nhân đột nhiên quay đầu liếc nhìn Đại Pháp Sư, truyền âm hỏi: "Huyền Đô sư huynh thế nhưng là đang thương nghị cùng với Trường Canh? Nếu không, mọi người cùng nhau thương lượng một chút?"

Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu, Đa Bảo đạo nhân đã từ trong tay áo lấy ra một kiện linh bảo hình dáng ốc biển. Linh bảo này đối với Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Quảng Thành Tử, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", Triệu Công Minh, điểm ra một tia đạo vận của từng người, mấy người lập tức sử dụng tiếng lòng trò chuyện, vô cùng bí ẩn.

Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng, bảo bối tốt!

Đại Pháp Sư lặp lại vấn đề vừa rồi một lần, Lý Trường Thọ lại giải thích một lần.

Triệu Công Minh hỏi: "Như vậy, chiêu số không cao minh lại có những loại nào?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Lão ca, trung sách chính là tìm người gánh chịu trách nhiệm, còn có thể lấy cớ bị Triệu lão ca khi dễ làm lý do, tung tin đồn nhảm để tiến hành trả thù, hoàn toàn nhận hết việc này, bởi vậy liền có thể làm cho chúng ta không có cách nào tạo áp lực đối với Linh Sơn. Chẳng qua là kể từ đó, nói rõ phương tây vẫn là sợ Đạo Môn chúng ta, bất lợi đối với lòng người trong giáo bọn hắn, lại trực tiếp làm tổn hại mặt mũi phương tây."

"Hạ sách thì sao?" Hoàng Long Chân Nhân nhíu mày hỏi:

"Chẳng lẽ là dùng đại trận phong bế Linh Sơn, dứt khoát làm rùa đen rút đầu?"

"Hoàng Long sư huynh nói không sai, đây đúng là hạ sách bọn hắn có thể chọn." Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Nếu chúng ta cường công Linh Sơn, chính là va chạm vào Thánh Nhân lão gia, sẽ dễ dàng bị bọn hắn cắn ngược lại một cái."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Trường Canh, lần này chúng ta đi Linh Sơn, thế nhưng là có diệu kế gì, khiến cho bọn hắn ăn thua thiệt, không dám nói, chúng ta còn có thể nâng cao uy phong, Tây Phương Giáo cũng sẽ không ghen ghét."

"Sư huynh..." Lý Trường Thọ cứng rắn nuốt trở vào ba chữ "Ta là người"!

Người lãnh đạo trực tiếp bố trí nhiệm vụ trước mặt mọi người, coi như có khó khăn, như vậy cũng phải vượt qua khó khăn, vượt khó tiến lên!

Lý Trường Thọ đang tiến hành suy tư, Triệu Công Minh lại là hai mắt tỏa sáng.

Diệu kế này, y biết.

"Không bằng chúng ta đều nằm xuống..."

"Lão ca!" Lý Trường Thọ nhanh chóng ngắt lời.

Ngay ở trước mặt nhiều Tiên Nhân Tam Giáo như vậy, thậm chí, sáu vị Thánh Nhân lão gia trong thiên địa đều chú ý tới nơi đây, hắn cũng không dám để cho Triệu Công Minh tùy ý ăn vạ.

Lý Trường Thọ nói: "Trường Canh nghĩ rằng ngày hôm nay chúng ta có thể làm việc viên mãn hay không là phụ thuộc vào sự kiểm soát của "Độ". Lần này chúng ta đi Linh Sơn, với lý do tung tin đồn nhảm, nhìn như vấn trách, kì thực là dương oai. Trong những năm gần đây phương tây bắt đầu rục rịch, làm việc càng ngày càng không kiêng nể gì cả, đã làm rất nhiều chuyện ác ý đối với Tam Giáo chúng ta trong bóng tối, vừa vặn mượn việc lần này để khiến cho bọn hắn yên tĩnh. Cho nên, chuyện sau đó phải làm, chính là muốn đám đệ tử Thánh Nhân bọn hắn cúi đầu, khiến cho sau này bọn hắn không dám tùy tiện ra tay."

Quảng Thành Tử cười hỏi: "Làm như thế nào mới có thể khiến cho bọn hắn cúi đầu?"

"Tạ ơn sư huynh đã ra đề kiểm tra!" Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, tiếp tục nói: "Cụ thể vẫn là phải xem phản ứng của bọn hắn ra sao, sau đó mới có thể lập kế hoạch. Trên đại thể...nếu bọn hắn lưu manh, mặt mũi dày, vậy chúng ta liền cần quả quyết ra tay uy hiếp, có thể ra tay tổn thương mấy người bọn hắn. Nếu bọn hắn dùng kẻ chết thay, vậy chúng ta liền một mực chắc chắn, phía sau hẳn là có càng nhiều người mưu tính, để bọn hắn giao ra càng nhiều kẻ đứng phía sau màn. Nếu bọn hắn tránh mà không ra, chuyện này cũng đơn giản, chỉ cần chế nhạo bọn hắn vài câu, lan truyền việc này trong Hồng Hoang, chúng ta không cần làm cái gì nhiều, liền đạt đến mục đích dương oai, đó chính là trạng thái bọn hắn thừa nhận việc này, chúng ta cũng có thể đổ thêm nước bẩn vào bọn hắn, làm xấu danh tiếng từ bi của phương tây, ảnh hưởng đến số phận của phương tây bọn hắn!"

Nghe xong những lời này, Đại Pháp Sư, Quảng Thành Tử, Đa Bảo đạo nhân cùng nhau gật đầu.

Quảng Thành Tử khen: "Không hổ là tiên thần Ngọc Đế sư thúc tín nhiệm nhất, chẳng qua là đơn giản vài câu, đã là an bài phương tây thỏa đáng."

Đa Bảo cười nói: "Nếu nói về tâm, vẫn là Trường Canh ngươi bẩn, chỉ là tung một tin đồn nhảm sai lầm, liền khiến cho Tây Phương Giáo bọn hắn hao tổn một đợt mặt mũi, còn kéo ra kẻ đứng phía sau màn."

"Ài, Đại sư huynh, không thể nói như thế!" Triệu Công Minh lập tức đứng ra nói: "Trường Canh đây là vì nâng cao uy danh của Đạo Môn chúng ta mà thôi! Hơn nữa, căn cứ theo sự hiểu rõ của ta đối với Trường Canh, những biện pháp này đều là đã thu liễm, biện pháp ác hơn, hắn cũng đều chưa có lấy ra. Đúng hay không, Trường Canh?"

Lý Trường Thọ: "..."

Thánh Nhân đó!

Địa phương hiện tại chúng ta muốn đi, ở nơi đó có Thánh Nhân đó!

Lại còn muốn dùng biện pháp ác hơn!

Lần này bắt lấy cơ hội gõ Tây Phương Giáo một phát vậy thì cũng thôi, thật sự muốn lật ngược Linh Sơn, quyền thần Thiên Đình bình thường như hắn có còn muốn mệnh nữa hay không?

Lúc này vẫn còn cách Linh Sơn một đoạn khoảng cách, Đại Pháp Sư chủ động đi đến bên người Hoàng Long đạo nhân, để cho Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" chui vào ống tay áo của y.

Dù sao Lý Trường Thọ cũng là đệ tử Nhân Giáo, bày mưu tính kế ở bên người ở Đại Pháp Sư sẽ dễ dàng hơn một ít...

Chương 566. Giận không dám nói gì

Kim Linh Thánh Mẫu thấy thế, truyền âm hỏi một câu đối với Đa Bảo đạo nhân:

"Sư huynh, các ngươi thế nhưng là trò chuyện trong bóng tối?"

Đa Bảo đạo nhân mỉm cười gật đầu, truyền âm kể lại ngắn gọn phương pháp ứng đối với Linh Sơn mà Lý Trường Thọ nói vừa rồi.

Kim Linh Thánh Mẫu hơi suy tư, sau đó liền hỏi Đa Bảo đạo nhân mấy cái vấn đề tương đối yếu hại, ví dụ như "nếu như Thánh Nhân hiện thân nên ứng đối ra sao", Đa Bảo đạo nhân trả lời từng vấn đề một theo kế hoạch mà Lý Trường Thọ đưa ra.

Kim Linh Thánh Mẫu khen: "Vị chuẩn đạo lữ của Vân Tiêu sư muội này, làm việc chu toàn như thế, đồng môn Tiệt Giáo chúng ta hẳn là nên đi lại với hắn."

"Đó là lẽ tự nhiên!" Đa Bảo híp mắt cười, truyền âm nói: "Chờ ta tìm một cơ hội, lừa gạt hắn đi vào trong Bích Du Cung bái kiến sư tôn chúng ta. Căn cứ theo phỏng đoán của ta, hắn chẳng qua chỉ mới bái kiến Lão Quân, còn chưa đi vào bên trong Thái Thanh Quan."

"Ồ?" Kim Linh Thánh Mẫu nhẹ nhàng gật đầu, từ chối cho ý kiến đối với chuyện này.

Nàng đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhìn về phía ống tay áo của Đại Pháp Sư, lại lắc đầu cười khẽ, trong đôi mắt đẹp tràn đầy giật mình.

Đa Bảo đạo nhân truyền âm hỏi: "Sao thế?"

Kim Linh Thánh Mẫu chậm rãi đáp lời: "Không có chuyện gì, chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến, vị Thuỷ Thần Thiên Đình này cũng là một người có cá tính. Long Tộc là do hắn dốc hết sức khuyên bảo đi tới Thiên Đình hiệu mệnh, trước đây phương tây ra tay, Hải Nhãn Đông Hải bị phá, Long Tộc tử thương thảm trọng, lúc ấy Thuỷ Thần sư đệ đánh cờ thua một nước, không thể tới kịp ngăn cản. Lúc này mới mấy ngày, hắn xoay người lại, nắm chặt một chút nhược điểm của Tây Phương Giáo, đối phương chẳng qua là tung một chút lời đồn, hắn liền mượn đề tài để nói chuyện của mình, dựa thế mưu tính, thậm chí ngay cả Tam Giáo chúng ta cũng đều bị kinh động, ba vị sư huynh chấp chưởng giáo vụ đại giáo đều đứng dậy, trấn áp Linh Sơn phương tây...làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi chính là, cử động lần này đã trở thành Đạo Môn dương oai, vì Tam Giáo một lòng, lại xuất một ngụm ác khí cho Long Tộc, còn có thể làm cho đạo tâm của hắn an ổn, sẽ không vì chuyện như vậy mà sinh áy náy...coi như là ai, cũng đều chỉ có thể tán thành hắn tận tâm tận lực vì Đạo Môn...ánh mắt của Vân Tiêu sư muội thật sự tốt!"

Đa Bảo đạo nhân quay đầu liếc nhìn Kim Linh Thánh Mẫu, không nhịn được nhỏ giọng truyền âm hỏi: "Có phải hay không, sư muội ngươi đã suy nghĩ quá nhiều? Việc này nhưng thật ra là Trường Canh cùng với ta, Hoàng Long sư đệ, Công Minh sư đệ, Huyền Đô sư huynh cùng nhau thương lượng định ra..."

Kim Linh Thánh Mẫu lắc đầu, lại nhìn ống tay áo của Đại Pháp Sư.

"Đây chính là chỗ cao minh nhất của hắn. Lúc này mặt cũng đều không lộ, chúng ta còn cần nhớ ơn hắn, phương tây ghen ghét cũng sẽ không rơi nửa điểm ở trên người hắn. Đương nhiên, ta cũng không có nửa điểm cảm thấy việc này không ổn, chẳng qua là cảm thấy hắn mưu tính tính kế quá sâu, quả thật có một chút đáng sợ...sau này Đại sư huynh nếu có giáo vụ không nắm chắc được, không bằng hãy đi tìm hắn thương nghị. Đạo lữ của Vân Tiêu sư muội chúng ta, không dùng thì phí."

"Đúng vậy!" Đa Bảo cười đáp ứng một tiếng, đã không nói thêm lời nào.

Mây rải rác trên các ngọn núi phía trước, một ngọn núi phủ đầy ánh sáng vàng xuất hiện ở đường chân trời, bọn họ còn cách mấy ngàn dặm, liền có thể cảm giác được một cỗ đạo vận Thánh Nhân tường hòa, an ổn.

Linh Sơn, đã đến rồi.

Đại Pháp Sư truyền âm khắp nơi: "Hung dữ một chút."

Chúng Tiên Nhân Đạo Môn đầu tiên là cười một tiếng, sau đó từng người liền nghiêm mặt, một đám đằng đằng sát khí, trùng trùng điệp điệp xông về phía Linh Sơn.

Cách ngàn dặm, đám mây dừng lại.

Đa Bảo đạo nhân phóng ra trước hết nhất, trong tay nhiều hơn một thanh bảo kiếm sáng loáng, hét lớn đối với Linh Sơn: "Đạo trường của Thánh Nhân, đệ tử Đạo Môn chúng ta không tiện mạo phạm. Tây Phương Giáo, sự đệ tử Thánh Nhân có thể chủ, lập tức đi ra cho bần đạo!"

Nửa câu trước hô hào không tiện mạo phạm, nửa câu sau lại là nổi giận đùng đùng như thế, cũng làm cho một đám lão đạo trên Linh Sơn nghiến răng nghiến lợi, giận không dám nói gì.

Trong chốc lát, ánh vàng phía trên Linh Sơn nở rộ!

Đại trận nơi đây vỡ ra một cánh cửa, mấy trăm đạo thân ảnh bay ra từ trong đó, lên tới cùng một cái độ cao với Đạo Môn.

Ba vị lão đạo dậm chân mà đi, đi ở đằng trước, từng người cất tiếng cười to, mang theo chúng Luyện Khí Sĩ Linh Sơn tiến về phía trước mấy trăm dặm.

Nhưng mà, quy củ hai bên gặp nhau trước tiên cười "Ha ha", là căn cứ vào nguyên tắc hai bên đều không có địch ý.

Ngày hôm nay mặc cho một đám Luyện Khí Sĩ Tây Phương Giáo cười rách miệng, chúng tiên Đạo Môn cũng chỉ là sắc mặt lạnh lẽo, xếp thành một hàng ở trên mây, sắc mặt từng người khó coi.

Điều này làm cho đám người cười to kia khá là ngượng ngùng...

Một lão đạo mở miệng nói: "Nơi đây chính là Linh Sơn của phương tây chúng ta, các vị đạo hữu Đạo Môn, hưng sư động chúng như vậy, không biết có gì chỉ giáo?"

"Chỉ giáo?" Đa Bảo đạo nhân đứng dậy một lần nữa...

Không có cách nào, trong Đại sư huynh Tam Giáo, y chính là nhỏ nhất, Quảng Thành Tử nhập môn sớm, Đại Pháp Sư địa vị cao.

Đa Bảo trợn tròn hai mắt, trực tiếp quát mắng vài tiếng: "Phương tây các ngươi có người tung tin đồn nhảm, hủy danh dự của đồ nhi ta, càng là suýt nữa hại Đạo Môn chúng ta nội loạn, suýt nữa gây nên hai giáo đại chiến! Ngày hôm nay nếu như phương tây các ngươi không cho chúng ta một câu trả lời hợp lý, việc này chỉ sợ là không xong!"

Ba vị lão đạo đứng ở phía trước nhất kia đồng thời phun ra ba câu "Giả bộ hồ đồ":

"Ồ? Còn có loại sự tình này?"

"Chúng ta như thế nào lại không biết?"

"Chuyện này chỉ sợ là có hiểu lầm gì đó."

"Hiểu lầm?" Triệu Công Minh hừ lạnh một tiếng, vuốt râu tiến về phía trước. Sắc mặt của hơn phân nửa lão đạo Tây Phương Giáo sinh biến, trong mắt một đám mang theo lửa giận.

Cũng may, hai chân của Triệu đại gia ngày hôm nay vô cùng cứng chắc, chẳng qua chỉ là mở miệng quát mắng: "Đông đảo đồng môn Tam Giáo chúng ta, mượn nhờ Thiên Đạo bảo khí suy tính, người tung tin đồn nhảm kia chính là ở bên trong Tây Phương Giáo các ngươi, càng là được Thập Nhị Phẩm Kim Liên che chở!"

Một lão đạo trả lời: "Công Minh đạo hữu nói sai rồi! Tây Phương Giáo chúng ta làm việc xưa nay quang minh lỗi lạc, luôn luôn khắc lời dạy bảo của hai vị lão sư trong tâm khảm, xu thế phương tây đại hưng từng bước một kiếm không dễ, làm như thế nào sẽ đi tính kế Đạo Môn, tăng thêm nhân quả?"

Vào giờ phút này Triệu Công Minh đã nhận được một tia truyền âm của Thọ, lập tức cười ha ha, mắng: "Tây Phương Giáo làm việc xưa nay quang minh lỗi lạc? Ngươi nói lời này cũng không sợ vấp ngã! Ngươi quay người hỏi một chút những đồng môn này của ngươi, ai mà không có một ~ hai chuyện không dám nói với người khác? Nếu không có, hãy đứng ra lập lời thề, để cho Thiên Đạo làm chứng!"

Giáo chúng Tây Phương Giáo lập tức trầm mặc không nói.

Chương 567. Dê thế tội

Âm thầm, Lý Trường Thọ mỉm cười, Đạo Nhân Giấy đang ghi chép bút ký tại hậu đường miếu Hải Thần An Thủy Thành, lập tức thêm một dòng chữ nhỏ dưới tên nhân vật Triệu Công Minh:

【bảo cụ chuyên dụng đối phó với phương tây cấp đại sư! 】

Lại nghe một lão đạo Linh Sơn mở miệng hô: "Việc này chỉ sợ là có hiểu lầm gì đó, các vị đạo hữu an tâm chớ vội, cho ta hỏi một chút!"

Nói xong, lão đạo này quay người nhìn về phía mấy trăm giáo chúng này, hỏi:

"Trong các ngươi, ai làm việc này? Nếu như làm, đứng ra thừa nhận đường đường chính chính, đừng có bôi nhọ thanh danh của Tây Phương Giáo chúng ta!"

Tất cả chúng Luyện Khí Sĩ Linh Sơn đều không nói gì.

Mà Lý Trường Thọ cũng chờ đợi trong bóng tối...

Trước đây lúc hắn hiến kế, kỳ thật cũng có một chút bảo lưu, có một loại tình huống không có nói thẳng ra.

Địa Tạng chủ động đứng ra nhận sai, lấy phương thức trừng phạt bản thân, lắng lại lửa giận của Đạo Môn.

Như thế, Lý Trường Thọ liền sẽ trực tiếp nâng chỉ số uy hiếp của Địa Tạng lên vài cấp bậc!

Nhưng mà, giáo chúng Tây Phương Giáo trầm mặc một hồi, một người trung niên đạo sĩ bay ra, chán nản thở dài, nói: "Việc này, là ta làm."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra...

Cũng may, lúc này vị Địa Tạng này không dám đứng ra, hẳn là cũng cất giấu không ít tư tâm, sau này lúc chính mình tính kế gã, có thể nhiều ra thêm không ít cơ hội xuất thủ.

Mấy vị chủ trì Đạo Môn, Đại Pháp Sư, Đa Bảo, Quảng Thành Tử, trong đáy lòng đều là cười một tiếng, nổi lên hai chữ "trung sách".

Ứng đối với trung sách ra sao?

Triệu Công Minh phun trào toàn thân khí tức, uy thế che trời lấp đất, hét lớn một tiếng: "Chỉ bằng vào ngươi, cũng dám tính kế Đạo Môn? Nói, thế nhưng là có ai ở sau lưng dẫn dắt, để ngươi châm ngòi quan hệ giữa Đạo Môn Tam Giáo!"

Đúng lúc này, Đa Bảo đạo nhân nghe được một tia truyền âm, lập tức lại tiến về phía trước hai bước, lãnh đạm nói: "Công Minh sư đệ, lấy pháp trục lời thề kia của người ra, để y lập thệ tự chứng nhận việc này là cách làm của y! Nếu như Thiên Đạo phát giác ra lời y nói chính là nói dối, hẳn là đang che chở người mưu tính phía sau!"

Nghe lời ấy, chúng Luyện Khí Sĩ Linh Sơn biến sắc.

Họ đã xem tập này ở đâu ...

Bởi vì cái gọi là, đánh rắn đánh bảy tấc, đánh mèo trước phóng đao.

Đạo Môn gây áp lực với Linh Sơn, đối phương đẩy kẻ chết thay ra, một câu tự chứng nhận này của Đa Bảo đạo nhân, trực tiếp bắt được tử huyệt của bọn người kia.

Vậy thì làm sao có thể lập thệ tự chứng nhận?

Một khi tự chứng nhận, chẳng phải sẽ lộ tẩy sao?

Ngay lúc này, một lão đạo lập tức trở mặt giận dữ mắng mỏ: "Đạo Môn các ngươi, ngoại trừ lời thề Thiên Đạo liền không có thủ đoạn khác sao!"

Triệu Công Minh bị chửi sắc mặt trầm xuống, râu đẹp phất phới, ánh mắt sáng quắc, trong tay đã là nắm chặt một thanh roi gỗ vàng óng, phía sau hiện ra hai mươi tư ngôi sao.

Cùng lúc đó, mấy thân ảnh cùng nhau tiến về phía trước, đứng sóng vai cùng với Triệu Công Minh!

Kim Linh Thánh Mẫu mặc váy vàng chiếu sáng rạng rỡ, đầu ngón tay cầm Long Hổ Như Ý, phía sau hiện ra năm đoàn ánh vàng.

Quy Linh Thánh Mẫu tay nâng một chiếc chuông nhỏ màu xanh nhạt, đi theo phía sau sư tỷ nhà mình, ánh mắt nhiều hơn mấy phần sắc bén.

Xích Tinh Tử cầm Âm Dương Bảo Kính, người mặc Bát Quái Tiên Y, khí tức sâu xa, giống như một vệt mây khói kéo dài ra bên ngoài chín tầng trời.

Thái Ất Chân Nhân chắp tay hướng về phía trước, trên đỉnh đầu đội một khẩu bảo tráo, chín đầu Thương Long nằm sấp trên tráo, phảng phất như có thể sống lại vào bất cứ lúc nào.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đội một chiếc ngọc đỉnh trên đỉnh đầu, ngọc đỉnh này rủ [image]xuống ánh sáng bảy màu, bao trùm thân hình y vào trong đó, như thể tiên thiên thần nhân buông xuống.

Hoàng Long Chân Nhân vỗ vỗ tay áo, quay đầu liếc nhìn các vị đồng môn, bảo vật sát vách, hơi...

Có một chút chua xót...

Không cần quá nhiều, chỉ là vài vị cao nhân này bước ra khỏi hàng, cùng tiến lùi với Triệu Công Minh, uy thế của Đạo Môn đã làm cho tất cả chúng Luyện Khí Sĩ Linh Sơn đều không nói gì.

Lại nhìn mấy người phía sau kia, Đại Pháp Sư, Quảng Thành Tử, Đa Bảo đạo nhân ngạo nghễ mà đứng.

Từng vị từng vị Tiên Nhân Tam Giáo hoặc là nổi tiếng bên ngoài, hoặc là vắng vẻ vô danh nhưng thực lực bất phàm, tất cả đều đứng hình...

Những bọt nước vừa muốn nổi lên trong đáy lòng chúng Luyện Khí Sĩ Linh Sơn kia, liền bị chụp chết tại tâm hải như vậy.

Chúng tiên Đạo Môn trực tiếp dùng hành động chứng minh đương nhiên là có thủ đoạn khác, chỉ sợ là các ngươi không chịu nổi.

"Bảo y lập lời thề đi." Một lão đạo thấp giọng nói một câu, trong mắt chúng lão đạo phần lớn là bi phẫn.

Toàn thân vị trung niên đạo sĩ kia run rẩy mấy lần, đột nhiên quay đầu quỳ xuống đối với phương hướng Linh Sơn, than thở khóc lóc trong nháy mắt: "Giáo Chủ! Giáo Chủ! Đệ tử sở tác sở vi, làm mất uy tín của Linh Sơn, làm nhục uy nghiêm của Giáo Chủ!"

Cùng lúc đó, tại một góc Linh Sơn nào đó.

Địa Tạng đang đối mặt với lão đạo ngồi xếp bằng dưới bóng cây, thấp giọng nói gì đó, vào giờ phút này con dê thế tội kia chính là do lão đạo này khống chế.

Dường như cũng là có một loại ăn ý nào đó...

Trong cổ tay áo của Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ dùng Đạo

Nhân Giấy truyền âm nhắc nhở, quanh người Đại Pháp Sư lập tức nổi lên một tia đạo vận âm dương huyền diệu tối nghĩa.

Cách xa nhau mấy trăm dặm cùng với một tòa đại trận, hai người này so chiêu một lần nữa.

Lại nói lão đạo kia được Địa Tạng chỉ điểm, khống chế trung niên đạo sĩ đã bị "nhiếp hồn" kia, quay người dập đầu đối với Linh Sơn, hô lên tiếng Giáo Chủ kia.

Sau đó, trung niên đạo sĩ này liền đứng dậy, quay người đối mặt với các cao thủ Đạo Môn, trong mắt tràn đầy bi phẫn.

"Trước đây Triệu Công Minh lấn ta, lời đồn kia tuy là bần đạo phóng ra, nhưng chỉ là tạm thời lỡ miệng mà thôi, làm sao lại khiến Đạo Môn kinh động, gióng trống khua chiêng xâm phạm như thế! Các ngươi bất quá là mượn đề tài để nói chuyện của mình, mượn cớ chèn ép Tây Phương Giáo chúng ta, nâng cao uy danh của Đạo Môn các ngươi! Sao mà hoang đường! Được rồi! Ngày hôm nay bần đạo liền thành toàn cho uy danh của Đạo Môn các ngươi! Để xem các ngươi trả giá cho nhân quả của phương tây chúng ta như thế nào!"

Nói xong, người này phun trào khí tức toàn thân, ánh vàng trong cơ thể lấp lánh, linh khí xung quanh cấp tốc hội tụ, đúng là muốn trực tiếp tự bạo!

Nhưng quang mang quanh người y vừa nổi lên, tự bạo còn chưa chạm đến nguyên thần, một bàn tay lớn trống rỗng xuất hiện, ấn ở trên đầu vai y, phong bế tiên lực toàn thân y trong nháy mắt.

Chúng tiên hai bên cũng đều sững sờ.

Nhìn theo bàn tay kia, chỉ là nhìn thấy một đoạn cánh tay, một bức Thái Cực Đồ xoay tròn...

Ba vị lão đạo ở phe Linh Sơn lập tức ra tay, nhưng bọn hắn vừa có động tác, cánh tay kia đã là túm vị trung niên đạo sĩ kia nhét vào bên trong Thái Cực Đồ!

Chương 568. Thất Bảo Diệu Thụ

Trong giây lát, trung niên đạo sĩ này trống rỗng xuất hiện ở trước người Triệu Công Minh, bị năm khỏa Định Hải Thần Châu trấn áp thần hồn và đạo thể!

Biến cố này phát sinh quá nhanh.

Ai cũng không nghĩ tới, Đại Pháp Sư có thể hời hợt như thế, ở ngay trước mặt các cao thủ Tây Phương Giáo, trực tiếp tiện tay bắt "Nhân vật mấu chốt" trở về!

Chúng lão đạo Linh Sơn làm bộ vọt tới trước, chúng tiên Đạo Môn cùng nhau hướng về phía trước, uy áp càng nặng, làm cho những lão đạo này tạm thời không dám tiến lên.

Liền nghe Đại Pháp Sư thản nhiên nói: "Lời nói còn chưa nói rõ ràng, cần gì phải gấp gáp tự sát? Lại nói rõ tiền căn hậu quả của việc này, nói rõ chi tiết ngươi tung lời đồn như thế nào, lại khai ra có kẻ đồng mưu hay không. Đạo Môn chúng ta tự sẽ làm khiển trách đối với ngươi, ngươi là có muốn tự sát hay không, là lựa chọn của bản thân ngươi, có nhân quả gì cùng với Đạo Môn chúng ta?"

Trung niên đạo sĩ kia mở trừng hai mắt, trong đáy mắt tràn đầy bi phẫn.

Có lão đạo Linh Sơn lên tiếng mắng: "Đây là Tây Ngưu Hạ Châu, địa bàn của Giáo Chủ nhà ta! Đệ tử Đạo Môn các ngươi trực tiếp ra tay bắt người phương tây chúng ta, có để mặt mũi Thánh Nhân ở trong mắt hay không!"

"Đạo hữu đừng có nói lung tung mặt mũi Thánh Nhân gì." Đa Bảo đạo nhân lạnh nhạt nói: "Ngươi và ta đều là đệ tử Thánh Nhân lão gia, mặt mũi lão gia nhà mình nên do những kẻ làm đệ tử chúng ta giữ gìn, chứ không nên ngấm ngầm hành động bẩn thỉu phía sau, tự hủy căn cơ, bây giờ vô kế khả thi, lại lấy mặt mũi Thánh Nhân lão gia ra, làm bảo vật hộ thân của chính mình. Như thế, rốt cuộc là chúng ta đang đánh mất mặt mũi Thánh Nhân, hay là ngươi giật mặt mũi Thánh Nhân lão gia nhà ngươi xuống, ném tới trước mặt chúng ta?"

Sắc mặt của lão đạo kia đỏ lên, mắng: "Tu vi cưỡng từ đoạt lý của đạo hữu, quả nhiên là vô cùng lợi hại!"

Quảng Thành Tử mở miệng nói: "Nếu theo lời nói của đạo hữu ngươi, vậy lần này phương tây tung tin đồn nhảm sinh sự, nói xấu Đạo Môn Tiệt Giáo, chẳng phải là cũng đang làm mất mặt mũi của Thông Thiên sư thúc?"

"Bất quá chỉ là một cái lời đồn, nói cái gì mà làm mất mặt mũi Thánh Nhân?" Lại có một lão đạo Linh Sơn "Đứng ra", cười nói: "Chuyện hôm nay, kỳ thật bất quá chỉ là tư oán của hai người, Đạo Môn cùng với Tây Phương Giáo chúng ta đều là do Thánh Nhân lão gia lập ra, mọi người sao phải làm khó nhau như thế. Chẳng bằng, để cho Triệu Công Minh đạo hữu tự quyết định."

"Chậc chậc chậc!" Thái Ất Chân Nhân thản nhiên nói: "Phương tây thật đúng là lợi hại, chúng ta nói đạo lý, các ngươi liền nói mặt mũi, chúng ta nói mặt mũi, các ngươi lại bắt đầu nói cảm tình. Lời hữu ích đều bị Tây Phương Giáo các ngươi nói, thì ra ngày hôm nay Đạo Môn chúng ta chính là đang bắt nạt kẻ yếu?"

Lão đạo kia cười nói: "Bần đạo vẫn chưa có ý tứ như vậy, nhưng đạo hữu nói như thế..."

"Không sai." Thái Ất Chân Nhân chậm rãi gật đầu, đánh gãy lời nói của lão đạo này, bình tĩnh mà nói một câu: "Hôm nay chúng ta tới, chính là bóp quả hồng mềm các ngươi, không phục liền đánh, phục liền nghẹn."

Lý Trường Thọ nghe được lời này, cũng là suýt nữa cười ra tiếng.

Vị Thái Ất Chân Nhân này cũng là một người thú vị.

Trong lúc hai bên dùng lời nói giao phong, phương tây đã là không chống đỡ được, chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ cũng có một chút cảm khái.

Tiên Nhân Đạo Môn ngày bình thường nhìn đều có vẻ tương đối đơn thuần, đó là bởi vì Đạo Môn bình thản quá lâu, bọn họ đều không cần tốn tâm tư đi lục đục với nhau cái gì.

Ngày hôm nay hơi bày ra một chút ngôn ngữ lời nói sắc bén, mới hiển lộ ra gốc rễ sắc bén của Tiên Nhân Tam Giáo.

Lúc này, Triệu Công Minh không để ý những khuôn mặt âm trầm của lão đạo phương tây kia, cúi đầu nhìn người bên chân này, thu hồi hai viên Định Hải Thần Châu, để cho người này có thể mở miệng nói chuyện.

"Nói đi, tung lời đồn như thế nào." Trung niên đạo sĩ kia lộ ra sắc mặt giận dữ, lại rất nhanh liền ẩn giấu, lập tức liền muốn mở miệng, Triệu Công Minh lại lấy ra một quyển trục cũ kỹ từ trong ngực, ném tới trước ngực trung niên đạo sĩ này.

"Giải thích xong, lời thề vẫn là phải lập một phen."

Sắc mặt của người này lại là biến đổi, lúc này bị quản chế ở trong tay cao thủ Đạo Môn, ngay cả cơ hội xoay người cũng đều không có.

Lời thề này làm sao có thể lập?

Một khi lập liền lộ tẩy, phương tây mất uy tín, mặt mũi Thánh Nhân rớt xuống ngàn trượng, Tây Phương Giáo chỉ sợ cũng sẽ biến thành trò cười trong Hồng Hoang, lại đi nói "Ngươi hữu duyên cùng với phương tây chúng ta ", cũng chỉ có thể dựa vào chú pháp để khống chế tâm thần người!

Chúng lão đạo Linh Sơn cùng nhau suy tư, chúng tiên Đạo Môn ép sát từng bước.

Triệu Công Minh lại nghe được truyền âm bên tai, tất nhiên là Lý Trường Thọ đang cẩn thận nhắc nhở...

"Lão ca cẩn thận, Thánh Nhân chỉ sợ là sẽ ra sân."

Lý Trường Thọ cơ hồ vừa dứt lời, phía trên Linh Sơn tản ra hào quang đầy trời, một tiếng thở dài vang lên tại bốn phương tám hướng, không ít Tiên Nhân Tam Giáo mắt lộ ra kinh ngạc.

Hôm nay thật đúng là có thể bức Thánh Nhân Tây Phương Giáo hiện thân?

Nếu như Thánh Nhân đối phương hiện thân trước, bọn họ ngày hôm nay đã có thể coi là công thành viên mãn, Hồng Hoang bây giờ là thời đại của Lục Thánh, có thể khiến cho Thánh Nhân hiện thân lộ diện một lần, đã là đại thắng!

Bên trong hào quang, từng đoá từng đoá mây mù trống rỗng ngưng tụ thành, chắp vá ra pháp tướng Thánh Nhân cao mấy ngàn trượng.

Pháp tướng này chậm rãi đưa tay, bên trong mây mù tuôn ra một vệt ánh vàng, "chậm rãi" đánh về hướng Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh lập tức liền muốn trở tay, nhưng trước người đột nhiên nhiều hơn một thân ảnh, lại là Đại Pháp Sư lách mình mà tới, ngăn Triệu Công Minh cùng với một đám sư đệ sư muội Đạo Môn ở phía sau.

Thái Cực Đồ hiển hiện, Huyền Hoàng Tháp hiển hiện!

Huyền Đô Đại Pháp Sư không nói một lời, bên trong hai mắt có thần quang lấp lóe, đạo vận lượn vòng quanh người, Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu rải xuống đạo đạo khí tức huyền hoàng, Thái Cực Đồ trong lòng bàn tay đón gió mà lớn dần.

Ánh vàng kia đập xuống, trong đó đúng là một gốc bảo thụ.

Bảo thụ cao mấy trượng, ít chẻ nhánh, nhưng cành lá um tùm, trên đó lấp lóe thất bảo linh quang, uẩn chứa tiên thiên đại đạo, lại có đạo vận Thánh Nhân đặc thù gia trì trên đó!

Cây này tên là Thất Bảo Diệu Thụ, kiện bảo vật này đã từng thấy Hỗn Nguyên Đạo.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, gốc Thất Bảo Diệu Thụ này xông tới, mục tiêu nhưng thật ra là vị trung niên đạo sĩ trước người Triệu Công Minh kia.

Thái Cực Đồ ngăn cản nửa đường, đảo mắt liền hóa thành đường kính ba trượng, ngăn gốc bảo thụ này ở giữa không trung.

Một công một thủ, hai kiện bảo vật tiên thiên tiếp xúc trong một cái chớp mắt, dư vị đại đạo rung động nhộn nhạo lên, một cỗ sóng xung kích dọc xuôi lên xuống, tất cả linh khí trong phương viên mười vạn dặm đều xao động.

Giữa những tiếng gầm, biển mây sụp đổ, đất nứt, để lại một dấu ấn nhạt trắng trên bầu trời, lây lan ra hàng chục ngàn dặm...

Chương 569. Nói cẩn thận

Lại nhìn hai kiện bảo vật chạm nhau trong chốc lát!

Âm dương nhị khí của Thái Cực Đồ nhẹ nhàng chuyển động, Thất Bảo Diệu Thụ lại có một cái chớp mắt, muốn đập thẳng xuống đất!

Cũng may, lại có một vệt đạo vận quấn lấy Thất Bảo Diệu Thụ, Thất Bảo Diệu Thụ lóe lên, trở về bên trong mây mù pháp tướng phía trên Linh Sơn.

Đại Pháp Sư mặt không đổi sắc, thật lâu không thở, đạo vận tự thân bình yên vô sự, tay trái mở ra, Thái Cực Đồ trở về.

"Sư thúc vì sao lại đột nhiên ra tay? Chúng ta thế nhưng là có chỗ mạo phạm mặt mũi của Thánh Nhân lão gia?"

Pháp tướng mây mù kia truyền ra một vệt đạo vận...

"Chuyện hôm nay, bần đạo đã biết được, có nghịch đồ sinh sự, phương tây chúng ta sẽ tự khiển trách."

Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa muốn tiếp tục mở miệng, Đạo Nhân Giấy trong tay áo lại là đưa tay chọc vào dưới cánh tay...

Thấy tốt thì nhận, ngày hôm nay đã là đại thắng.

Đại Pháp Sư bất động thanh sắc, nhét Không Gian Xích vào bên trong tay áo, để cho Lý Trường Thọ nắm chặt, nhờ vào đó trực tiếp dùng tâm niệm giao lưu.

Ở phía Lý Trường Thọ vừa kết nối, liền cảm nhận được linh niệm có một chút điên cuồng của Tháp đại gia: "Đồ lão đại uy vũ, Đồ lão đại uy vũ! Bẻ gốc cây nhỏ kia đi! Con mẹ nó cũng dám lấy ra cái bồn hoa Thất Bảo này, thật là mất mặt xấu hổ!"

Sau đó, liền nghe được một tia linh niệm có một chút cao lãnh, khó có thể phân chia nam nữ: "Tiểu đồ đệ đến rồi, chú ý một chút, ngươi cũng coi như là tiền bối."

Tháp đại gia lập tức yên tĩnh trở lại, giống như tháp con ngoan trò giỏi lâu năm.

Nói chính sự, nói chính sự.

Đại Pháp Sư hỏi phải làm gì tiếp theo, y muốn chế nhạo Tây Phương Giáo vài câu, Chuẩn Đề Thánh Nhân đã hiện thân hai lần, có kinh nghiệm lần trước, nếu như phe mình quá mềm, sẽ chỉ nghẹn một bụng uất khí.

Lý Trường Thọ đã sớm có ứng đối, dựa vào các trọng bảo che lấp, truyền âm từng câu từng chữ tâm niệm.

Đại Pháp Sư rất nhanh liền tự tin cười một tiếng, ngửa đầu nhìn chăm chú vào pháp tướng Thánh Nhân, cảm thụ được một chút ít ánh mắt sùng bái của các sư đệ sư muội, cất cao giọng nói: "Sư thúc, sự tình người này tung tin đồn nhảm tuy nhỏ, lại suýt nữa dẫn đến hai giáo Đạo Môn nội chiến."

Pháp tướng bên trong mây mù kia truyền ra một tiếng: "Bần đạo đã mở miệng, nơi đây liền không còn nhân quả, các ngươi còn có chỗ nào bất mãn."

Không ít Tiên Nhân Tiệt Giáo có tính tình sốt ruột muốn trực tiếp mở miệng phản bác, lại bị Đa Bảo đạo nhân dùng khí tức âm thầm ép xuống.

Đại Pháp Sư cười nói: "Thánh Nhân đã hiện, chúng ta theo lý nên lui lại, mặt mũi của Thánh Nhân lão gia, tiểu bối chúng ta tự nhiên không dám mạo hiểm xâm phạm. Tuy nhiên chuyện hôm nay có quan hệ đến căn cơ Đạo Môn chúng ta lập thân, nếu cứ bỏ qua như vậy, ngày khác lại có người tung tin đồn sinh sự, nên xử trí như thế nào?"

Chuẩn Đề Thánh Nhân mở miệng một lần nữa: "Từ hôm nay trở đi, Linh Sơn phong sơn ngàn năm, nếu như không có mệnh lệnh của bần đạo, chúng đệ tử không thể tùy ý ra ngoài."

Chúng lão đạo Linh Sơn cùng nhau cúi đầu xưng phải.

Không ít Tiên Nhân Đạo Môn cẩn thận nhai kỹ những lời này, rất nhanh liền phát hiện ra vấn đề.

Ý tứ này chính là, nếu có mệnh lệnh của Thánh Nhân, liền có thể tùy ý ra ngoài rồi?

Đa Bảo đạo nhân lấy ra một khối ngọc phù, ở ngay trước mặt chúng tiên, nhẹ nhàng điểm mấy lần, hỏi đối với ngọc phù:

"Linh Nha, sư tôn có trong cung không? Ồ, đang có ở trong cung sao, trước không cần quấy nhiễu sư tôn, ta ở bên này nếu như xảy ra chuyện gì, liền đi tìm sư tôn nói một tiếng. Đúng...đúng đúng, ta đang ở Linh Sơn, đồ đệ ta cùng với Công Minh sư đệ bị người khi dễ...Thánh Nhân phương tây lão gia đã hiện thân, không nhất định có thể trở về..."

Ngọc phù nhẹ nhàng chấn động, truyền đến vài tiếng đáp ứng.

Tiếp đó, Đa Bảo đạo nhân thu hồi ngọc phù, cất bước hướng về phía trước, đứng chung một chỗ cùng với Đại Pháp Sư, nhìn về phía pháp tướng Thánh Nhân ở chân trời kia.

Đa Bảo thấp giọng nói: "Huyền Đô sư huynh, ngày hôm nay chúng ta chơi phương tây bọn hắn một phen?"

"Không thể vô lễ đối với Thánh Nhân lão gia." Đại Pháp Sư xụ mặt dạy dỗ: "Kính Thánh Nhân phương tây, chính là kính ba vị lão sư, Thánh Nhân siêu thoát thế tục, không gì không làm được, mặt mũi lớn hơn hết thảy."

Đa Bảo cười nói: "Sư huynh ngài hiểu lầm, ta là muốn luận bàn một chút cùng với những đạo hữu này, như thế nào dám ra tay đối với Thánh Nhân lão gia? Phương tây này vốn là phúc địa thanh tịnh, cũng chẳng biết tại sao, lại có nhiều thứ bẩn thỉu như vậy, làm mất hết mặt mũi của Thánh Nhân lão gia. Chúng ta làm như vậy, Thánh Nhân lão gia có thể sẽ còn cảm kích chúng ta vài câu."

Đại sư huynh Tiệt Giáo vừa dứt lời, chúng tiên Tiệt Giáo cùng nhau nhìn về phía pháp thân Chuẩn Đề Thánh Nhân kia, sắc mặt chúng lão đạo Tây Phương Giáo âm tình bất định, lập tức liền muốn ấp ủ đợt ứng đối tiếp theo.

Lại có một tiếng thở dài vang lên...

Liền nghe Chuẩn Đề Thánh Nhân chậm rãi nói: "Đạo Môn đại hưng, sao phải nói móc phương tây chúng ta? Nhân quả ngày hôm nay, sẽ kết thúc cùng với sự tan biến của nghịch đồ này, xóa bỏ nhân quả giữa Triệu Công Minh cùng với phương tây chúng ta."

Thánh Nhân vừa dứt lời, trung niên đạo sĩ ở trước người Triệu Công Minh kia, tính cả "quyển trục" trân quý kia, lại đồng thời hóa thành bột phấn đổ sụp, phiêu tán!

Đạo tâm của Lý Trường Thọ chấn động.

Vị Thánh Nhân này, thế nhưng lại trực tiếp ảnh hưởng tới nhân quả đại đạo!

Chuẩn Đề Thánh Nhân lại là nói một câu: "Thấy thế nào?"

Đại Pháp Sư lộ vẻ mặt suy tư, rất nhanh liền vái chào đối với pháp tướng Thánh Nhân: "Nếu như thế, chúng ta tự nhiên muốn tuân theo pháp chỉ của sư thúc."

Đa Bảo đạo nhân nhìn những lão đạo Linh Sơn kia, thở dài: "Lại để cho Thánh Nhân lão gia nhà mình đích thân xuất hiện, các vị thật sự không hoảng sợ sao?"

Nói xong, Đa Bảo cũng vái chào đối với pháp tướng Chuẩn Đề Thánh Nhân, nói: "Nhân quả đã xong, chúng ta cũng không tiện quấy rầy nhiều."

Quảng Thành Tử đứng lên đúng lúc, cất cao giọng nói: "Còn xin sư thúc minh giám, lão sư nhà ta thường nói, sự tình thu đồ này, phải nhìn phẩm tính, nhìn lai lịch. Thường nói, đạo không dễ truyền, pháp không dễ thụ. Đừng có bởi vì mấy vị đệ tử tâm thuật bất chính, làm dơ bẩn thanh danh Tây Phương Giáo. Nhân quả ngày hôm nay đã xong, chúng ta xin cáo lui."

Lập tức, hai lộ Tiên Nhân Xiển Giáo, Tiệt Giáo, từng người vái chào đối với pháp tướng Thánh Nhân, sau đó xoay người lại, nghênh ngang cưỡi mây rời đi.

Đại Pháp Sư, Đa Bảo, Quảng Thành Tử ở lại thêm chốc lát, chờ sau khi đám người Triệu Công Minh cũng bình yên rút đi, lại vái chào đối với pháp tướng Chuẩn Đề Thánh Nhân, lách mình rời đi.

Lúc gần đi, Đa Bảo đạo nhân còn cảm khái một tiếng, truyền khắp các nơi thiên địa.

"Mặt mũi Thánh Nhân, đó là bảo vật nhóm đệ tử không tiếc tính mạng cũng phải giữ gìn. Những đệ tử Tây Phương Giáo này, một đám ngay cả nói cũng không dám nói nhiều, cũng không biết Thánh Nhân lão gia thu bọn họ để làm gì."

"Nói cẩn thận, nói cẩn thận." Quảng Thành Tử căn dặn hai tiếng.

Âm tiết truyền đến cuối cùng, chẳng qua là một tiếng cười khẽ của Đại Pháp Sư.

Chương 570. Biết ăn nói

【 Địa Tạng, sau này nếu như không có lệnh của ta, chớ ra tay nhiều. 】

Trong góc Linh Sơn, chúng tiên Đạo Môn vừa đi, lúc chúng lão đạo sắc mặt âm trầm trở về, thanh niên đạo sĩ quỳ rạp dưới đất liền nghe được lời như thế.

Địa Tạng khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: "Đa tạ lão sư bảo vệ."

Nói xong gã đứng lên, tỉnh táo đi tới bên người thần thú Đế Thính, khoanh chân ngồi xuống.

Chuyện đã xong, Tây Phương Giáo tổn thất một đệ tử không quan trọng, Thánh Nhân tự mình hiện thân, lại bị chúng đệ tử Đạo Môn âm thầm chế giễu một hồi...

Biệt khuất, bất đắc dĩ, oán giận, những cảm xúc này ấp ủ trong đáy lòng của Địa Tạng, cuối cùng lại chỉ còn lại may mắn sống sót sau tai nạn.

"Đế Thính." Địa Tạng đột nhiên nói: "Giám sát những Tiên Nhân Đạo Môn kia, xem trong đáy lòng bọn hắn sẽ có xuất hiện chuyện hôm nay là do ai lên kế hoạch hay không?"

Thanh quang chậm rãi sáng lên quanh người Đế Thính, nghiêng tai lắng nghe.

Ý nghĩ xoay chuyển hàng trăm lần trong đáy lòng Địa Tạng, hai mắt dần dần híp lại.

Lúc này Đạo Môn đắc thắng mà về, là thời điểm thoải mái ít đề phòng nhất, người lên kế hoạch phía sau kia có thể bại lộ rất đơn giản...

Thuỷ Thần Thiên Đình?

Đối với vị Thuỷ Thần Thiên Đình dốc hết sức kéo Long Tộc lên Thiên Đình, lại trọng thương Kim Thiền Tử, bức Thánh Nhân nhà mình hiện thân này, Địa Tạng kỳ thật thưởng thức rất nhiều, cảm thấy nếu như là Thuỷ Thần ra tay mưu tính ở sau lưng, ngày hôm nay chính mình bại cũng không oan.

Nhưng gã không có cách nào xác định, Thuỷ Thần phải chăng có "lực ảnh hưởng" như vậy, có thể mời được Tam Giáo Đại sư huynh cùng nhau lên sân khấu.

Ba vị Đại sư huynh Đạo Môn Tam Giáo này...

Nói thật, đối mặt với bọn hắn, Địa Tạng có cảm giác hoàn toàn không có chỗ xuống tay, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Huyền Đô Đại Pháp Sư mạnh nhất được Thánh Nhân Thái Thanh lão tử sủng ái, Chí Bảo Tiên Thiên tùy tiện dùng, thậm chí tính danh cũng đều không có.

Tiệt Giáo Đa Bảo đạo nhân nhiều linh bảo nhất Hồng Hoang, được Thông Thiên Giáo Chủ tín nhiệm nhất, bản thân càng là vô tung vô ảnh.

Ngọc Hư Cung Kích Kim Chung Quảng Thành Tử, biểu hiện trước đây là "hàm súc" nhất, lại cho người ta cảm giác giọt nước không lọt, vững chắc như núi...

Mà ở phía sau ba vị Đại sư huynh Tam Giáo này, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Xích Tinh Tử, Thái Ất...

Nhiều đại năng như vậy, nhiều cường giả như vậy!

Đây, chính là Đạo Môn sao?

Quả nhiên, lúc chân chính đối mặt với con quái vật khổng lồ này, luôn luôn có một cảm giác nghẹt thở...

Đế Thính ở bên cạnh dường như có thể nghe được tiếng lòng của Địa Tạng, thấp giọng hỏi: "Ngươi đang sợ?"

"Không, ta đang cảm thấy may mắn." Trên khóe miệng của Địa Tạng lộ ra một chút nụ cười không màng danh lợi: "Chỉ cần vừa nghĩ tới, Đạo Môn phải đối mặt bây giờ đã là đỉnh phong, khí vận lại không còn chỗ có thể tăng, hướng về phía trước phát triển cũng chỉ có thể tận lực duy trì tình cảnh hiện tại, hẳn là sẽ từ thịnh mà suy. Chứng kiến Đạo Môn cường đại như vậy dần dần chìm vào bên trong bụi bặm Hồng Hoang, chẳng lẽ không phải là chuyện may mắn?"

Đế Thính từ từ nhắm hai mắt, bĩu môi nói: "Ngươi thất thần, vừa rồi đã sợ sắp khóc, tính kế bất quá cũng chỉ là tính kế, bất quá Đạo Môn cũng không có trực tiếp đánh tới cửa."

Cái trán của Địa Tạng lập tức nổi lên mấy sợi gân xanh: "Nghe kỹ vào! Ngươi nhìn một chút đi, tâm cảnh của chủ nhân ngươi đang loạn, đều là sơ hở."

"Hừ!" Đế Thính lung lay đầu, tiếp tục nghiêng tai nghe lén, nhưng rất nhanh liền cho câu trả lời: "Vở kịch ngày hôm nay, hẳn là ba vị Đại sư huynh chủ đạo, cũng không có người khác tính kế. Một ít Luyện Khí Sĩ Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo tu vi yếu kém, suy nghĩ lúc này đều là có quan hệ cùng với ba vị Đại sư huynh, vẫn chưa nhắc tới Thuỷ Thần Thiên Đình."

Địa Tạng nghe vậy chậm rãi gật đầu, nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu ngẫm lại những thiếu sót trước đây và những lần cơ hội bị bỏ lỡ.

Lần sau, nhất định sẽ không như thế nữa.

...

"Sau khi các vị sư đệ sư muội trở về đạo trường, còn cần tu hành thật tốt..."

Tại La Phù Động núi Nga Mi, Đại Pháp Sư ấm giọng dặn dò Tiên Nhân Xiển Giáo, Tiệt Giáo xung quanh, sau khi chúng tiên hành lễ, từng người trở về, bay về hướng tây bắc đông nam.

Sau khi đợi chúng tiên đi, nơi đây chỉ còn Đại Pháp Sư, Đa Bảo đạo nhân, Triệu Công Minh, Hoàng Long Chân Nhân, bốn người trở về trong La Phù Động, Triệu Công Minh lấy ra hai vò rượu ngon, tiến hành chúc mừng.

Đa Bảo đạo nhân nhìn chằm chằm ống tay áo của Đại Pháp Sư, cười hỏi: "Trường Canh đâu? Mau ra đây đi, mọi chuyện đã kết thúc rồi!"

Lý Trường Thọ, tâm thần ngay đang ở ngay bên cạnh, chậm trễ một hồi mới phát ra tiếng vang.

Người giấy bay ra từ trong ống tay áo của Đại Pháp Sư, rung người hóa thành bộ dáng thanh niên thường dùng, đứng ở phía sau Đại Pháp Sư.

Triệu Công Minh mời hắn ngồi xuống, Lý Trường Thọ liền cười nói: "Ta đây chỉ là người giấy, uống rượu cũng chỉ lãng phí, liền không ngồi."

Mấy vị đại lão cũng không cưỡng cầu.

Đại Pháp Sư cười nói: "Vừa rồi ngươi truyền âm được một nửa, làm sao lại không tiếp tục truyền?"

"Sư huynh ứng đối, càng thích đáng hơn so với lời nói ta chuẩn bị." Lý Trường Thọ phàn nàn nói: "Sư huynh ngài chính là lười biếng quen rồi, nếu không thì nào đến lượt ta ra tay."

Đại Pháp Sư híp mắt cười nói: "Nếu ngươi biết ăn nói thì hãy nói nhiều hơn, cũng khen mấy vị sư huynh này một lượt đi."

"Thôi, thôi!" Đa Bảo liên tục khoát tay nói: "Ta cũng không chịu được vài câu tán dương của Trường Canh, nếu không thì sẽ bay lên chín tầng trời. Chuyện hôm nay, thật sự quá thoải mái! Trước đây bị phương tây tính kế nhiều lần như vậy, hôm nay tóm lại là đã xuất ra được ngọn lửa vô danh này!"

Triệu Công Minh nói: "Ngày hôm nay ngược lại cũng có một chút không viên mãn, từ đầu đến cuối chưa từng bắt được người tính toán thực sự. Cho dù không thể trừng phạt, tốt xấu cũng phải biết đó là ai, sau này chúng ta có thể nhằm vào một chút."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Người này tinh thông tính kế, cũng là nhân vật rất khó giải quyết, nếu ta đoán không lầm, hẳn là một vị đệ tử Thánh Nhân tên là Địa Tạng. Gã có một con thần thú làm tọa kỵ, tọa kỵ kia tên là Đế Thính, con thần thú này có thể nghe được tiếng lòng sinh linh Tam Giới, có thần thông phân biệt thật giả. Đây đều là do Đại Pháp Sư dùng Thái Cực Đồ thôi diễn ra được."

"Đế Thính?" Đa Bảo đạo nhân ngâm khẽ vài tiếng, trên khuôn mặt hơi mập lộ ra mấy phần vẻ chợt hiểu: "Ta ngược lại là đã từng nghe nói về dị thú như vậy."

Triệu Công Minh cười nói: "Dị thú này chẳng lẽ có thể nghe được rất nhiều âm thanh thú vị của các đạo lữ?"

Hoàng Long Chân Nhân ở bên cạnh gật gật đầu, nói: "Thần thông này hẳn là có hạn chế."

Đại Pháp Sư nói: "Hạn chế không nhỏ, nếu tu vi không đủ, chỉ cần thêm một tầng đề phòng cho tâm thần của mình, liền có thể tránh bị nó nhìn trộm."

Chương 571. Đại lão che giấu

Triệu Công Minh chậc chậc cười: "Đạo lữ có tu vi cao chút, phần lớn đều là thanh tâm quả dục, cũng không có việc vui có thể nghe đúng không?"

Thế là, Đại Pháp Sư, Đa Bảo đạo nhân, Hoàng Long Chân Nhân, cùng nhau nhìn về phía Triệu Công Minh...

Triệu Công Minh có một chút chột dạ vuốt ve sợi râu: "Việc này, làm sao vậy?"

"Công Minh sư đệ, ngươi làm sao lại ba câu không thể rời chuyện này?" Hoàng Long Chân Nhân dặn dò: "Chúng ta phải một lòng hướng đạo! Dục vọng phù phiếm, có liên quan gì với tiên?"

"Chuyện này, là bởi vì tâm tình càng ngày càng tốt." Triệu Công Minh mặt mo đỏ ửng, sau đó liền trừng Lý Trường Thọ một cái.

Còn không phải lần đi đến Vu Tộc kia, Lý Trường Thọ quán thâu cho y lòng tràn đầy âm dương, sinh sôi, chuyện nam nữ này!

Đa Bảo đạo nhân lại trầm ngâm đôi chút, nói: "Đề phòng như vậy, chẳng bằng diệt trừ đầu Đế Thính này, nó cuối cùng vẫn sẽ là kẻ gây họa."

Lý Trường Thọ nói: "Nếu vị Địa Tạng kia hiện thân, tự nhiên sẽ trừ bỏ dị thú như vậy."

Triệu Công Minh cười nói: "Chỉ sợ là lúc này gã đã sợ vỡ mật, trong thời gian ngắn sẽ không dám lộ diện. Ài, việc này cũng coi như trôi qua, chúng ta hãy uống rượu, sau này lại để cho Trường Canh mưu tính từng bước một là được!"

Lý Trường Thọ: "..."

Thật sự dùng trắng trợn như vậy?

Đại Pháp Sư cùng với Đa Bảo đạo nhân nâng chén đối ẩm, Hoàng Long Chân Nhân bưng chén rượu đứng lên, đầu tiên là nói đôi lời cảm tạ đối với Lý Trường Thọ, lại thở dài nói: "Sự tình Long Tộc, bần đạo đúng là đã thiếu nợ. Trước đây vẫn luôn không có phát giác ra cái gì, đột nhiên liền có cảm ngộ, tự động nhập định bế quan, lúc mở mắt, sự tình Long Tộc đã qua. Ài, Long Tộc gặp nạn, nếu ngày đó bần đạo có ở Đông Hải, có lẽ Long Tộc liền có một chút hi vọng sống."

Lý Trường Thọ nghe vậy khẽ nhíu mày, nhạy bén bắt được một chút mấu chốt.

Đột nhiên đạt được cảm ngộ?

Hẳn là...

Mà thôi, không thể nghĩ lại việc này.

"Mệnh số Long Tộc là như thế, nên có một kiếp này." Lý Trường Thọ thở dài: "Bất quá đến lúc này, Long Tộc đã một lòng cùng với Thiên Đình, cảnh ngộ sau này chắc hẳn sẽ cải thiện từng bước."

"Ài." Trên khuôn mặt của Hoàng Long Chân Nhân phần lớn là hổ thẹn, hiển nhiên là sẽ áy náy mấy trăm năm.

Đa Bảo đạo nhân ở bên cạnh đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, quay đầu nhìn Triệu Công Minh.

"Nói trở lại, tại sao Kim Quang sư muội lại bị thương, sẽ còn bị thương ở núi Nga Mi của ngươi?"

Triệu Công Minh suýt nữa sặc ra rượu trong miệng, vội nói:

"Chuyện này, ta cũng không biết cụ thể, còn chưa kịp hỏi là ai ám toán Kim Quang sư muội..."

Hai mắt của Đa Bảo đạo nhân tỏa sáng, đã là hiểu gì đó, quay đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lại là mắt nhìn mũi, miệng nhìn tâm, một chút cũng không có dự định thừa nhận...

Trong La Phù Động, tiệc ăn mừng nho nhỏ này nửa ngày liền tản đi.

Đại Pháp Sư trở về Động Suất Cung tu hành, Triệu Công Minh bồi tiếp Đa Bảo đi tới Kim Ngao Đảo, Hoàng Long Chân Nhân thì là tiến đến Long Cung Đông Hải, đi qua nhìn một chút có chuyện chính mình có khả năng giúp đỡ hay không...

Cỗ Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đã từng đi đến Linh Sơn này, liền trực tiếp đốt đi tại La Phù Động, tâm thần rút về bên trong miếu Hải Thần Nam Hải, tiếp tục sửa sang tư liệu đầu tay về chúng tiên Tam Giáo mà chính mình có được...

Theo kết quả mà nói, vở kịch Tam Giáo áp Linh Sơn lần này cũng không hoàn mỹ.

Thứ nhất, là cho Linh Sơn một lời nhắc nhở, để Linh Sơn có cơ hội chuyển từ sáng sang tối, điều này vô hình chung gây thêm một số khó khăn cho kế hoạch phát triển của Thiên Đình.

Thứ hai, là Đại Pháp Sư cứng rắn chống trả Thánh Nhân.

Đây là một màn có thể sẽ phát sinh Lý Trường Thọ nghĩ đến trước đây, nhưng hắn không nghĩ tới Đại Pháp Sư dựa vào chí bảo, liền tuỳ tiện đỡ được pháp bảo của Thánh Nhân.

Càng không có nghĩ tới, Đại Pháp Sư luôn luôn không dính nhân quả, vào giờ phút như thế này, sẽ lấy ra đảm đương của Đại sư huynh Đạo Môn...

Ngày bình thường vào thời điểm đi xem vở kịch Long Tộc, Đại Pháp Sư đều là ôm tâm thái "có thể không ra tay liền không ra tay", trừ phi là chạm đến "ranh giới cuối cùng" chân chính nào đó, không thì, Đại Pháp Sư chẳng qua là an bài cho vị Tiểu Pháp Sư hắn làm việc...

Lần này Đại Pháp Sư ra tay, Lý Trường Thọ thực sự lo lắng sẽ lưu lại cho đệ tử Tam Giáo một cái ấn tượng không ổn thỏa—— Thánh Nhân cũng chỉ như vậy, không có chí bảo, linh bảo nhiều một chút còn không thể chống trả sao?

Ừm, nói chính là đám Tiên Nhân Tiệt Giáo kia!

Còn có thứ ba, sau này lúc Tây Phương Giáo làm việc, chắc hẳn sẽ trở nên chú ý cẩn thận, thói quen tự ngạo tự phụ như trước đó, chỉ sợ là sẽ thay đổi theo việc này, khiến cho mỗi lần hắn tính kế khẳng định phải tiêu tốn càng nhiều tâm lực.

Bất quá nói đi thì cũng phải nói lại, cũng không thể bởi vì những tệ nạn này, liền không để ý đến ý nghĩa tích cực Tam Giáo uy áp Linh Sơn lần này...

Tác động tích cực của vụ việc này là rất nhiều, các mục tiêu ở tất cả các cấp được coi là đạt được hoàn mỹ.

Tổng thể mà nói, Thiên Đình ở trong năm trăm năm kế tiếp, hẳn là có thể an ổn phát triển.

Nhìn tư liệu "Tiên Tam Giáo" đã sửa sang lại trong tay, trong đầu Lý Trường Thọ xẹt qua hết nhân vật này đến nhân vật khác...

Trong thời đại trước đại kiếp Phong Thần này, Tam Giáo quần tinh hội tụ, Hồng Hoang rực rỡ ánh sao.

Lần này đi Linh Sơn, cho Lý Trường Thọ khắc sâu ấn tượng nhất, không phải là Kim Linh Thánh Mẫu có cả sắc đẹp và sức mạnh, cũng không phải ba vị Đại sư huynh có tài diễn xuất chuyên nghiệp và phong thái phi thường, càng không phải là vị Thái Ất Chân Nhân vô cùng cá tính, nói khích chuyên nghiệp cấp 4 kia, mà là...

Xiển Giáo, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Có một cái chớp mắt như vậy, vào lúc Ngọc Đỉnh Chân Nhân chủ động đứng ra, Lý Trường Thọ bắt được một tia đạo vận huyền diệu.

Đạo vận này, Lý Trường Thọ vô cùng quen thuộc, không hoàn toàn giống với Quy Tức Bình Khí Quyết của hắn, nhưng có nhiều điểm tương đồng!

Vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo này, đã ẩn nấp một bộ phận tu vi tự thân!

Hơn nữa, chiếc ngọc đỉnh ngày hôm nay Ngọc Đỉnh Chân Nhân đội ở trên đỉnh đầu kia, cũng không phải là pháp bảo của y, kia dường như là do thần thông ngưng tụ thành, lại giống như là đại đạo sở hiện, cẩn thận cảm ứng, ngược lại là tồn tại kỳ diệu xen vào ở giữa Linh Bảo Tiên Thiên cùng với Linh Bảo Hậu Thiên!

Vị Chân Nhân này từ khi bắt đầu cho đến đằng sau, toàn bộ hành trình đều là không nói một lời, phần lớn đều là mặt mang ý cười...

Hình dạng thường thường không có gì lạ, không có nhiều cảm giác tồn tại, vào thời khắc mấu chốt dám tự tin đứng ra trực diện với Tây Phương Giáo, chiếc ngọc đỉnh huyền diệu kia, cùng với càng quan trọng hơn, đồ đệ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân còn chưa xuất sinh bây giờ ——Nhị Lang thần Dương Tiễn!

Vị Ngọc Đỉnh Chân Nhân này, tám thành là đại lão che giấu!

Chương 572. Khổng Tuyên

Lý Trường Thọ vẽ một vòng tròn ở trên danh hào của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, sau đó có thể chủ động kết giao một chút, xem có thể làm một chút Bát Cửu Huyền Công - nghe nói là công pháp tu hành nhục thân đệ nhất hay không.

Hắn tất nhiên là không có hứng thú đối với Bát Cửu Huyền Công—— tu vi của hắn bây giờ đã không thấp, đại đạo đã hình thành sơ bộ, sau đó phải làm chính là tiến lên từng bước ở trên đầu đại đạo này, không thể tuỳ tiện sửa công pháp.

Nhưng môn Bát Cửu Huyền Công này là công pháp có thể tu hành nhục thân cấp tốc, nếu là có thể dùng để bồi dưỡng Hùng Linh Lỵ - đại đội trưởng bảo vệ Tiểu Quỳnh Phong, hoặc là thần sứ Hải Thần Giáo...

Vậy thì tương đối thoải mái.

Lý Trường Thọ lại cẩn thận sửa sang lại nội dung trong ngọc phù một lần, ngồi tại hậu đường suy tư một hồi lâu, lúc này mới thi triển thổ độn, để cho cỗ Đạo Nhân Giấy này trở về kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất.

Lúc này đã là đêm dài sao thưa.

Bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ chậm rãi vẫy quạt bồ, liếc nhìn sư muội đả tọa tu hành ở bên trên bồ đoàn bên cạnh.

Nàng đã nhập định sâu.

Tiên thức đảo qua các nơi trong môn phái, nhìn thấy Tửu Cửu sư thúc đang giảng đạo cho Tửu Vũ Thi sư thúc, mà sư phụ ở bên cạnh nghe có một chút vui vẻ, lộ ra biểu tình tốt đẹp khi học ké.

Thế là hắn đứng dậy cưỡi mây, đi về hướng Đan Đỉnh Phong, hỏi thăm Vạn Lâm Quân lão gia tử vừa có một chút đột phá xuất quan, cổ vũ sĩ khí cho độc trưởng lão.

Chậm trễ nửa canh giờ tại Đan Đỉnh Phong, trong đáy lòng Lý Trường Thọ từ đầu đến cuối vẫn có một chút không yên lòng, vẫn là bay về hướng Phá Thiên Phong...

Không yên lòng chuyện gì?

Vậy còn cần phải nói, tự nhiên là trước đó thấy...

Tổ sư Độ Tiên Môn Độ Ách Chân Nhân, lại trở thành một phần chính của lời đồn!

Đến trước Độ Tiên điện, hai vị trưởng lão thủ điện hỏi Lý Trường Thọ tới nơi đây làm cái gì, trong điện đã truyền đến tiếng ho khan của chưởng môn.

"Là bần đạo bảo Trường Thọ tới."

Hai vị trưởng lão lập tức không dám ngăn cản, Lý Trường Thọ vái chào, cúi đầu tiến vào đại điện, bước nhanh đi tới tiểu thiền điện của chưởng môn.

Hành lễ một phen, chưởng môn mời Lý Trường Thọ nhập tọa, thuận tiện dùng kết giới bao trùm thiền điện này lại.

Quý Vô Ưu cười nói: "Trường Thọ, có việc cứ mở miệng, nhìn ngươi làm sao lại còn có một chút do dự? Khụ, khụ khục! Đừng có coi bần đạo là người ngoài."

"Chuyện này." Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, nói: "Chưởng môn, có thể nhắc nhở tổ sư bản môn Độ Ách Chân Nhân hay không..."

Chưởng môn vội hỏi: "Nhắc nhở chuyện gì?"

"Không tin lời đồn, không tung tin đồn!" Lý Trường Thọ thở dài: "Đại Pháp Sư đã từ chỗ của Ngọc Đế Thiên Đình, làm ra một khối "Thiên Đế Chính Đức Bia", chuyên tra xét sự tình lời đồn.

Trước đây chúng tiên Tam Giáo tề tụ, thấy được Độ Ách Chân Nhân xuất hiện thoáng qua ở trên đó, trở thành một phần không thể thiếu trong quá trình lời đồn lên men..."

"Ồ? !" Quý Vô Ưu đứng dậy, cau mày nói: "Đại Pháp Sư có thể trách tội không?"

"Vẫn chưa, tất cả mọi người đều có một chút ăn ý, liền làm như không nhìn thấy." Lý Trường Thọ thở dài: "Nhưng loại sự tình này, là thật sự không thể tiếp tục nữa."

"Được!" Quý Vô Ưu vội la lên: "Ta sẽ đi đến Côn Lôn Sơn cầu kiến sư phụ, nhất định sẽ nói việc này cho sư phụ nghe! Liền nói là Đại Pháp Sư phái người nhắc nhở!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng coi như buông xuống một cái tâm sự.

Hắn vừa muốn cáo từ rời đi, đi tìm Ngọc Đế bệ hạ thương lượng để tấm Thiên Đế Chính Đức Bia ở nơi nào, thảo luận sự tình có quan hệ đến Vu Tộc Bắc Châu.

Trong đáy lòng lại hơi động một chút, lắm miệng hỏi một câu: "Chưởng môn, trước đây ta thấy Hữu Cầm sư muội vội vã ra ngoài, không biết cần làm chuyện gì?"

"À, một chút chuyện nhỏ." Quý Vô Ưu cười nói: "Gần đây Hữu Cầm Quốc xuất hiện một đầu khổng tước yêu, chuyên hại tính mạng người, dùng phàm nhân làm thức ăn. Hữu Cầm Quốc này không chỉ là cố thổ của Huyền Nhã, càng là nơi cung phụng quan của môn phái chúng ta, sau khi mấy vị trưởng lão thương nghị, liền phái Huyền Nhã cùng với mấy vị trưởng lão trong môn phái đi qua xử trí."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, quả nhiên chỉ là việc nhỏ.

"Như vậy, đệ tử kia liền trở về tu hành, đã quấy rầy chưởng môn."

"Bần đạo sẽ tiến hành viết thư, có việc thì hãy trực tiếp tới tìm."

Hai người đứng dậy cúi người vái chào lẫn nhau, Lý Trường Thọ quay người đi ra cửa nhỏ, đi về hướng cửa điện.

Nhưng chưa được hai bước, Lý Trường Thọ dẫm chân xuống, đột nhiên bắt được một chút chỗ không giống bình thường...

Khổng tước...Yêu? !

Chỉ...chỉ như vậy?

Ở sâu trong lòng đất, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" mang theo quân đoàn Đạo Nhân Giấy, dừng sát ở bên trong một chỗ khe đá, "Nhìn" đấu pháp trên không trung ở phía xa xa.

Vừa nhìn một đợt Thất Bảo bồn hoa giao đấu với Đồ lão đại, lại nhìn mấy vị Thiên Tiên mổ nhau trên không trung, Lý Trường Thọ quả thực là có một chút không làm sao có hứng nổi.

Thậm chí còn có một chút muốn cười...

Được thôi, là hắn đã phí công lo lắng một trận.

Nhắc tới cũng là "ý nghĩ hão huyền", Khổng Tuyên đó là dạng tồn tại gì, làm sao lại chạy đến vô cớ ăn người?

Khổng Tuyên, cây cọ số một trong Phong Thần, bản mệnh thần thông là Ngũ Sắc Thần Quang, trực tiếp quét sạch mọi thứ ở bên trong đại kiếp Phong Thần.

Thần thông này, quét bảo vật tốt hơn trăm lần so với Lạc Bảo Kim Tiền, xoát sinh linh, càng là ngay cả Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng có thể quét được.

Bất quá ở trong đại kiếp Phong Thần, ở trong trận quyết đấu giữa Khổng Tuyên cùng với Chuẩn Đề Thánh Nhân, nguyên nhân chính là dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét trúng Chuẩn Đề Thánh Nhân, Chuẩn Đề hóa ra pháp thể Thánh Nhân từ bên trong thần quang, phá Ngũ Sắc Thần Quang, Khổng Tuyên bởi vậy mà đại bại...

Nhưng thay một góc độ khác, Chuẩn Đề mặc dù là Thánh Nhân ở cấp độ " đáng sợ trong nhóm ", nhưng cuối cùng cũng đã là Thánh.

Khổng Tuyên mặc dù không thể địch lại, lại làm cho Chuẩn Đề hiện ra pháp thể Thánh Nhân, đủ để thấy thần thông của Khổng Tuyên mạnh mẽ đến đâu.

Hoàn toàn chính là tồn tại cấp độ Đại sư huynh Tam Giáo!

Bởi vậy, nghi ngờ tiếp theo chính là tên gia hỏa này không có việc gì liền lẫn vào đại kiếp Phong Thần để làm cái gì?

Căn cứ vào tin tức Lý Trường Thọ hiểu biết, Khổng Tuyên chính là khổng tước đầu tiên trong thiên địa, có tiên thiên ngũ hành khí xen lẫn, dường như là huyết mạch nguyên phượng Phượng tộc...

Đây là một ít " tin tức ngầm Hồng Hoang ", Lý Trường Thọ cũng vô pháp xác định thật giả.

Ở trong điển tịch tại Độ Tiên Môn, ngược lại là từng có ghi chép như thế này:

【Đại chiến Vu Yêu Thượng Cổ, Nhân Tộc gian nan sinh tồn, chợt có một đầu thần điểu khổng tước bay đến từ phía nam, há miệng nuốt người ăn yêu, dùng chuyện này để tiêu khiển.

Sau này bởi vì sát nghiệp quá nặng, rước lấy Thiên Phạt, lại bị Đại Pháp Sư hiện thân đuổi dánh.

Thần điểu đại bại, bị Đại Pháp Sư bắt, đuổi về phương nam. 】

Chuyện này chính ở thời Thượng Cổ, một lần Khổng Tuyên xuất thế kia, cũng là vài lần hiếm hoi Đại Pháp Sư ra tay được ghi chép lại.

Chương 573. Hồng Lâm Quốc

Lại nhìn kẻ đấu pháp với Tiên Nhân Độ Tiên Môn trong không trung nơi đây, xác thực chỉ là một đầu khổng tước yêu, cao mười trượng, trảo sắc mỏ nhọn, lông dài phần lớn là màu vàng và xanh lam, tu vi cảnh giới cũng chỉ ở cảnh giới Thiên Tiên.

Lúc này nó đã bị mấy vị trưởng lão Độ Tiên Môn, tính cả Hữu Cầm Huyền Nhã áp chế.

Hữu Cầm Huyền Nhã đứng ở trong đám mây, đôi tay nhỏ bóp kiếm chỉ, lúc kết pháp quyết lưu lại đạo đạo tàn ảnh, mười sáu thanh phi kiếm lóng lánh hàn quang băng lam xuyên qua trái phải, đánh cho khổng tước yêu lông vũ bay loạn, toàn thân tràn đầy vết thương.

Kịch chiến chân thực: Cách ngàn dặm ném cục gạch ra, linh bảo Thánh Nhân cùng với Chí Bảo Tiên Thiên nhẹ nhàng đụng một cái, thiên địa ảm đạm phai mờ, trời đất phảng phất như liền muốn sụp đổ.

Kịch chiến giả đò: Đại bộ phận ánh mắt người xem, đều bị tiên tử đứng ở trên đám mây hấp dẫn, nàng mặc váy dài màu xanh băng, tóc xanh buộc lên đơn giản, tư thái không yêu không mị lại là say lòng người như vậy, phát huy hai chữ tiên linh đến vô cùng tinh tế.

Tổng thể mà nói, thế cục nơi này đã hoàn toàn được khống chế.

Lý Trường Thọ lại nhìn cỗ Đạo Nhân Giấy này của chính mình, cùng với quân đoàn Đạo Nhân Giấy lâm thời điều đến từ Đông Hải, khóe miệng nhẹ nhàng co quắp.

Tới cũng đều đã tới, liền nhìn nhiều thêm một hồi đi.

Vì lý do ổn thoả, chờ mấy vị Tiên Nhân Độ Tiên Môn thành công lui về, Đạo Nhân Giấy này của chính mình lại đi theo cùng nhau rút đi là được.

Trên mặt đất có vài chục vị tướng lĩnh người mặc áo giáp, tu vi phần lớn là tại cảnh giới Phản Hư, cảnh giới Quy Đạo, có năm sáu vị tướng lĩnh, chiến lực đã có thể so với...

"Trọc Tiên".

Những tướng lĩnh bên trong phàm tục này bày ra trận pháp ở phía dưới, cũng không dám xông lên bắt yêu, mặc dù không có ra lực gì, nhưng sau đó tự nhiên sẽ coi như một phần công lao của bọn họ.

Vị trí cụ thể nơi đây, ở vào góc tây nam Đông Thắng Thần Châu, cách Nam Thiệm Bộ Châu rất gần, khoảng cách với chỗ sơn cốc của phu phụ báo đen bất quá hơn sáu ngàn dặm.

Thế tục đang không ngừng khuếch trương.

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua phương viên mấy vạn dặm, bình nguyên sông núi nhìn thấy, đều là có tung tích của phàm nhân, phát triển ra mấy cường quốc, mấy chục tiểu quốc, liên tục chinh chiến trong mấy năm gần đây.

"Hữu Cầm Quốc" ở trong miệng chưởng môn Quý Vô Ưu, chính là Hồng Lâm Quốc tại Đông Thắng Thần Châu - quê hương của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Vị trí địa lý của Hồng Lâm Quốc được trời ưu ái, ở vào đầu phía nam Đông Thắng Thần Châu, hiện nay đã phát triển thế lực đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Mặc dù phàm nhân Tam Giới không đếm được, quốc gia bộ lạc phong phú, nhưng Hồng Lâm Quốc cũng coi như cường quốc "vượt châu" ít có, quốc vận coi như cường thịnh.

Tại phàm tục bây giờ, phàm là trở thành quốc chủ một nước, liền có một phần khí vận Nhân Tộc gia thân.

Nhưng cũng chính là bởi vì phần khí vận này, khiến cho bọn hắn không có cách nào bước lên con đường tu hành.

Không có gì khác, Thiên Đạo có hạn.

Có một hiện tượng, theo ý kiến của Lý Trường Thọ là cũng khá thú vị.

Ở bên trong đại quốc phàm tục, non nửa tướng lĩnh Nguyên Soái đều có mang theo tu vi, nguyên bản đều là Luyện Khí Sĩ.

Miếu Hải Thần của Lý Trường Thọ đã lan rộng khắp bờ Nam Hải, cũng đã từng đi du lịch tại Nam Thiệm Bộ Châu và điều tra chi tiết.

Những Luyện Khí Sĩ tiến vào trong thế tục Nam Châu này, chủ yếu có ba chỗ phát ra.

Thứ nhất, có thật nhiều Tiên Nhân ý thức được tu hành đột phá vô vọng, hoặc là đạo tâm có ham muốn nặng nề, liền sẽ đi vào bên trong phàm tục hưởng lạc sống qua ngày.

Hưởng lạc như thế nào?

Nơi chốn thể nghiệm tình kiếp lâm thời bên trong phàm tục, những Luyện Khí Sĩ này tự nhiên không nhìn trúng.

Bọn họ hoặc là trở thành "Tiên khanh" một nước, hoặc là mai danh ẩn tích, trở thành tướng lĩnh, Nguyên Soái, cố gắng thê thiếp thành đàn, vinh hoa phú quý cực điểm...

Hồng trần cuồn cuộn, kỳ thật cũng là một sự rèn luyện, nhưng có rất ít Tiên Nhân đến thế tục làm quan, còn có thể lại trở về.

Đạo tâm nhiễm trọc, đạo cơ bị ô, thọ nguyên giảm bớt, tiên lộ khó phục.

Được cùng với mất trong đó, Thiên Đạo lão gia đang duy trì cân bằng vi diệu.

Thứ hai, đó là quốc gia có bối cảnh tiên môn nồng hậu dày đặc, đại tông tiên môn sẽ trực tiếp phái đệ tử, đến quốc gia này hiệu mệnh.

Loại tình huống này, chủ yếu tập trung ở khu vực trung bộ Nam Thiệm Bộ Châu.

Rất nhiều vương quốc phàm tục, đã xem như là người phát ngôn của tiên môn, liên tục không ngừng cung cấp "Tài" và "Mầm tiên" cho tiên môn.

Thứ ba, chính là giống như Nguyên Thanh năm đó, muốn đi bái sư tu hành, lại trở về con đường phàm tục.

Loại tình huống thứ ba sau khi Đại Vũ Đế Quân quy về Hỏa Vân Động, liền đã bắt đầu xuất hiện, bây giờ đã là trạng thái bình thường trong thế tục.

Những đại quốc Nam Châu, Đông Châu này, hoặc là vương tộc phát triển ra "thế lực" hùng mạnh, hoặc vương tộc chính là khôi lỗi bị khống chế, phía sau tồn tại một cái thế lực tiên đạo nào đó.

Vương tộc phàm tục tương đối cường thế, cũng đều sẽ thông qua đủ loại thủ đoạn, kéo chỗ dựa cho chính mình.

Độ Tiên Môn chính là chỗ dựa của Hồng Lâm Quốc, hưởng thụ cung phụng kéo dài của Hồng Lâm Quốc.

Không thì chỉ dựa vào sản lượng linh mạch có hạn ở bên trong hai ngàn dặm xung quanh sơn môn, làm sao có thể nuôi dưỡng từng đám môn nhân đệ tử?

【Trật tự phàm tục bị tiên đạo khống chế, đây vốn chính là loạn tượng.

Tư dục của Tiên Nhân bị phóng đại vô hạn trong hồng trần, vốn đã là phản đạo gần ma. 】

Lý Trường Thọ cũng có một hoặc hai ý tưởng táo bạo cho điều này, chẳng qua là thời cơ chưa tới, "cải cách" mãnh liệt, cũng có khả năng dao động căn cơ khí vận của Đạo Môn...

"Giết yêu này ngay tại chỗ!"

Trong không trung truyền đến một tiếng la lên của trưởng lão bản môn, Lý Trường Thọ chuyên chú nhìn về phía trên, đã thấy mấy vị cảnh giới Thiên Tiên phe mình ra tay toàn lực, ném ra mười mấy đạo lưu quang, cùng nhau đánh vào bên trên yêu thân khổng tước kia.

Khổng tước yêu này kêu thảm một tiếng, cấp tốc rơi xuống từ không trung.

Hữu Cầm Huyền Nhã bóp kiếm chỉ, thân hình yểu điệu đáp xuống, mười mấy thanh phi kiếm tề tụ trước người, ngưng tụ thành một thanh cự kiếm dài ba trượng, chém thẳng tắp xuống cái cổ của khổng tước yêu!

Khổng tước yêu cực lực giãy dụa, quay đầu nhìn hằm hằm Hữu Cầm Huyền Nhã, trên trán tuôn ra một tia ngọn lửa, toàn thân cấp tốc bị ngọn lửa bao khỏa, như hỏa lưu tinh đập xuống đất, tóe lên tầng tầng sóng lửa.

Hữu Cầm Huyền Nhã điểm tay trái trên cánh tay ngọc, kiếm chỉ tay phải nhẹ nhàng chấn động, thân hình bỗng nhiên dừng lại, chợt bay ngược lên trên, tiên lực xoay quanh người, thân hình lơ lửng như một đóa hoa băng lam trên bầu trời đêm.

Thanh cự kiếm kia đã là chém ra sóng lửa, tiên quang băng lam bao quanh, chém thẳng vào đầu khổng tước yêu!

Không có dấu hiệu nào, linh giác trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhảy một cái.

Chương 574. Đại tin tức Hồng Hoang

Cự kiếm chém xuống, khổng tước yêu bị ngọn lửa bao trùm không có biện pháp ứng đối, đã là cúi đầu nhận mệnh, một cái chớp mắt tiếp theo dường như chính là đầu lâu ném đi, đại yêu chịu chết.

Đúng vào lúc này!

Sóng lửa đẩy ra kia đột nhiên đứng im, cự kiếm như bị ngừng lại giữa không trung, một vệt thanh quang hiện lên cực nhanh, khổng tước yêu biến mất tung ảnh trong nháy mắt.

Lý Trường Thọ lập tức phản ứng lại, sóng lửa và cự kiếm kia đứng im đều là ảo giác, thực ra là đạo thanh quang kia quá mức nhanh chóng.

Cự kiếm trảm không, ngọn lửa tiêu tán, Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng nhíu mày, mấy vị trưởng lão Độ Tiên Môn tràn đầy kinh ngạc, đám tướng lĩnh Hồng Lâm Quốc phía dưới kia căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh truyền đến từ chân trời.

Theo tiếng nhìn lại, thấy một bóng người đang yên lặng lơ lửng trên bầu trời, dưới ánh trăng bầu trời đêm.

Sau đó, người mới xuất hiện này phóng ra một bước, ngũ sắc quang mang lấp lóe quanh người, trực tiếp xuất hiện ở trước người Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với mấy vị trưởng lão Độ Tiên Môn.

Chưa thấy rõ diện mạo người tới, thanh quang hiện lên, đầu khổng tước yêu kia đã xuất hiện ở phía sau...

Người tới đứng ở ngay trước mặt mấy tiên Độ Tiên Môn, đưa tay điểm nhẹ, ngọn lửa quấn quanh yêu thân của khổng tước yêu cấp tốc trở về trong cơ thể, yêu thân lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được phi tốc thu nhỏ, hóa thành bộ dáng một thiếu nữ trẻ tuổi, xếp bằng ở trên đám mây.

Mấy vị trưởng lão lập tức tiến về phía trước, bảo hộ Hữu Cầm Huyền Nhã ở phía sau.

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng lắc lư kiếm chỉ tay phải, cự kiếm kia phân thành mười mấy thanh phi kiếm, vờn quanh ở xung quanh người, cảnh giác nhìn chăm chú vào người đột nhiên xuất hiện này...

Nam nhân? Người này vẫn chưa bày ra uy áp, thân hình thon dài, tóc dài rối tung, mặc một thân cẩm bào xanh biếc, nhưng khuôn mặt lại có phần giống phụ nữ, lại khá xinh đẹp.

Kỳ dị nhất chính là, đối phương không có bất kỳ khí dương cương gì, cũng không có nửa điểm khí tức âm nhu, âm và dương ở trên người đối phương phảng phất như hoàn mỹ tương dung, thuyết minh một loại cảm giác đẹp không hiểu đơn thuần...

Người này mở miệng nói chuyện, tiếng nói cũng không có cách nào phân biệt nam nữ, mang theo một cỗ ngạo ý.

"Nàng giết bao nhiêu người."

"Đạo hữu có ý gì?" Một trưởng lão Độ Tiên Môn cau mày nói.

"Kết thúc nhân quả!" Người tới lạnh nhạt nói: "Hoặc là bản tọa giết tất cả mọi người các ngươi nơi đây. Hoặc là ngươi nói ra bao nhiêu Nhân Tộc bị nàng giết chết, bản tọa sẽ đi cứu số lượng Nhân Tộc đối ứng, như thế sẽ không ai nợ ai."

Ánh mắt của trưởng lão Độ Tiên Môn này lấp loé không yên, thần thông na di mà người này thi triển lúc xuất hiện vừa rồi, đã là hiển lộ ra đạo cảnh phi phàm.

Hữu Cầm Huyền Nhã hừ nhẹ một tiếng, lập tức liền muốn mở miệng bác bỏ, nhưng một tia truyền âm thời gian thực chui vào trong đáy lòng nàng: "Đừng có nói, đây là tồn tại không thể trêu vào."

Hữu Cầm Huyền Nhã hơi nhíu đôi mi thanh tú, nhẹ nhàng cắn môi dưới.

Người tới lại là nhíu lông mày lại, lạnh nhạt nói: "Đi ra, kẻ ở dưới mặt đất kia."

Lý Trường Thọ co giật khóe miệng mấy lần, nhưng cũng không tránh nhiều, Đạo Nhân Giấy đi lên từ dưới ba ngàn trượng, cởi bỏ thổ độn, xuất hiện ở trước đám tiên tướng phàm tục kia.

Hắn dùng là hình dáng trung niên đạo sĩ "Tiểu Pháp Sư", lúc này đứng chắp tay, ngẩng đầu nhìn chăm chú lên không trung, cũng có mấy phần uy nghiêm.

"Đạo hữu thật sự lợi hại. Bần đạo là Huyền Đô Tiểu Pháp Sư, ngày hôm nay cũng coi như đi ngang qua ở chỗ này, mấy người kia đều là xuất từ đạo thừa Nhân Giáo chúng ta, còn xin đạo hữu hạ thủ lưu tình."

"Tiểu Pháp Sư?" Người này khẽ cau mày: "Ngươi và vị Đại Pháp Sư kia là quan hệ như thế nào?"

Lý Trường Thọ chắp tay nói: "Đồng môn."

"Có bằng chứng gì?" Lý Trường Thọ lấy ra tấm ngọc bài kia, tiện tay ném đi lên.

Người này bấm ngón tay một chút, đã là nửa đường đưa ngọc bài về, dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ ở phía dưới.

"Y, dạo gần đây thế nào?"

Hả?

Lý Trường Thọ lập tức lấp đầy đầu mình bằng những dấu hỏi, giọng điệu này, giọng điệu này, còn có ánh mắt dao động xuất hiện theo đó của đối phương.

Chuyện gì đã xảy ra?

Thiên Đế Chính Đức Bia còn nóng hổi, như thế nào lại muốn làm ra một " đại tin tức Hồng Hoang " nữa! ?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đang miên man bất định, người tới đã là cưỡi mây, mang theo kia vị khổng tước yêu hóa làm thiếu nữ kia rơi xuống thẳng tắp.

Phía trên, lúc này mấy vị trưởng lão Độ Tiên Môn mới phản ứng được, cúi người vái chào hành lễ đối với Lý Trường Thọ, Hữu Cầm Huyền Nhã ngược lại là khẽ nhíu mày.

Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư...vừa mới truyền âm đối với chính mình, không phải là Trường Thọ sư huynh?

Đúng vào lúc này, lại có một tia truyền âm nhập vào trong tai nàng: "Cao nhân ở đây, ngày hôm nay tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu ta phỏng đoán không sai, vị cao nhân này là đại năng ít có trong thiên địa."

Hữu Cầm Huyền Nhã gật đầu đáp ứng.

Người tới như là nghe được truyền âm của Lý Trường Thọ, lộ ra một chút ý cười.

Này cười phảng phất như có một loại ma lực hồn xiêu phách lạc nào đó, giống như nữ tử yêu kiều cười trăm hoa đua nở, lại như ôn nhã nhu hòa như nam tử mỉm cười...

Thực mâu thuẫn, cũng rất hòa hợp.

Dường như để ấn chứng lời nói của Lý Trường Thọ, phía sau người tới có năm đạo thần quang lấp lóe, tản mát ra một cỗ uy áp cực kỳ cường hãn.

Thần quang này và uy áp chợt lóe lên rồi biến mất, nhưng những tiên tướng phàm tục kia gan phá tâm loạn. Mấy vị trưởng lão Độ Tiên Môn cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, cũng là sắc mặt trắng bệch, đạo tâm rung động.

Người tới nhìn cũng không nhìn người bên cạnh, chẳng qua là nhìn chằm chằm vào Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", duy trì độ cao cách mặt đất ba trượng, ngạo nghễ nói: "Ngươi đoán không sai, ta chính là Khổng Tuyên. Vài ngày trước, chất nữ này của ta huyết mạch bạo tẩu, thần trí thất thủ, ta vừa mới tỉnh dậy từ bên trong bế quan, vội vàng tìm đến nơi đây. Nàng đã ăn một số Nhân Tộc, nói số lượng đi, ta lại đi cứu người, lại đến trò chuyện cùng với ngươi."

Lý Trường Thọ nhìn về phía mấy vị trưởng lão Độ Tiên Môn, tất cả đều không dám nói lời nào.

Hữu Cầm Huyền Nhã rơi vào bên người Lý Trường Thọ lại mở miệng nói: "Cứu người, giết người chính là hai chuyện."

"Ngày xưa tâm trí ta bạo tẩu, nuốt mười vạn Nhân Tộc, lại như thế nào?" Khổng Tuyên hừ lạnh một tiếng: "Sau này lúc Yêu Tộc luyện chế lục vu pháp bảo dục muốn diệt sạch Nhân Tộc, ta ra tay bảo vệ trăm vạn Nhân Tộc, hoàn lại nhân quả. Nghiệp chướng công đức vừa có thể triệt tiêu, giết người cứu người lại vì sao không thể triệt tiêu lẫn nhau?"

Hữu Cầm Huyền Nhã bước một bước hướng về phía trước, đối với Khổng Tuyên tản ra uy áp trong lúc lơ đãng, kiên định nói: "Bị giết bị cứu, thế nhưng là cùng một người?"

Khổng Tuyên nhíu đôi mắt phượng lại, lãnh đạm nói: "Thiên số sáng tỏ, tăng giảm triệt tiêu lẫn nhau."

Chương 575. Dậy sóng

"Còn người bị nuốt..."

"Ài, Huyền Nhã!" Lý Trường Thọ nhanh chóng đứng dậy, ngăn ở trước người Hữu Cầm Huyền Nhã: "Bớt tranh cãi, bớt tranh cãi."

Ở bên cạnh lập tức có trưởng lão nói: "Yêu này làm hại phàm tục, đã nuốt hơn mười người."

"Hừ!" Thân hình của Khổng Tuyên lóe lên biến mất tại chỗ, ngược lại là để lại khổng tước yêu - chất nữ đả thương người của y trước đó.

Trong chốc lát, chỉ nghe thấy, trong thiên địa truyền đến vài tiếng gào thét bén nhọn.

Bầu trời đêm xuất hiện một chút ánh sáng lấp lóe, đạo thanh quang kia lại xuất hiện, xẹt qua trước người Lý Trường Thọ, để lại từng cái lồng sắt, bên trong lồng sắt còn giam giữ mấy trăm nam nữ phàm nhân...

Thân ảnh của Khổng Tuyên, đứng ở phía trên lồng sắt, nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã, lạnh nhạt nói: "Đây là đồ ăn bị Yêu Tộc bắt, hoàn trả gấp mười."

Hữu Cầm Huyền Nhã bậm môi dưới, trong đáy mắt có một chút không cam lòng.

Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, trực tiếp mở miệng nói: "Huyền Nhã, ngươi có thể là đối thủ của vị Khổng Tuyên đạo hữu này?"

"Không phải." Hữu Cầm Huyền Nhã thấp giọng nói một câu.

Lý Trường Thọ nói: "Ta cũng không phải, nhịn một chút đi."

Hữu Cầm Huyền Nhã vái chào đối với Khổng Tuyên, đứng ở phía sau Lý Trường Thọ, không nói thêm gì nữa.

Khổng Tuyên lại lộ ra một chút ý cười, nói: "Tiểu Pháp Sư ngươi, cũng là một vị diệu nhân. Đúng rồi, Đại Pháp Sư nhà ngươi...đã từng nhắc đến ta?"

Lý Trường Thọ không khỏi suy nghĩ trong đáy lòng, ăn ngay nói thật, có thể sẽ chọc giận vị vai diễn Hồng Hoang hung ác "định vị mơ hồ" này hay không.

"Thời gian ta ở cùng với Đại Pháp Sư cũng không dài..."

Khuôn mặt của Khổng Tuyên lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên âm trầm.

"Nhưng mà, ta đã nghe đại sư nhắc tới một hai lần rồi!”

Khổng Tuyên lập tức trở nên tươi tỉnh, híp mắt cười khẽ, hỏi: "Y nói cái gì?"

Lý Trường Thọ: "..."

Đại lão ngài rốt cuộc là nam hay nữ?

Không hiểu rõ vấn đề này, luôn cảm thấy sự tình sẽ trở nên...phi thường kích thích.

"Đạo hữu." Lý Trường Thọ cau mày nói: "Chuyện này liên quan đến danh dự của Đại Pháp Sư nhà ta, tha thứ cho ta lắm miệng hỏi một câu, đạo hiệu của ngài là tả "Huyên thảo" chi "Huyên", hay là "Tuyên cáo" chi "Tuyên" ?"

"Hỏi ta thuần âm hay thuần dương, cứ trực tiếp hỏi là được, mới vừa rồi còn cảm thấy ngươi nói chuyện thẳng thắng, tính tình không tồi." Khổng Tuyên hừ một tiếng, lạnh nhạt nói: "Lúc này ta vẫn chưa quyết định âm dương."

Dứt lời, trong mắt Khổng Tuyên nổi lên một chút hồi ức, hời hợt nói một câu: "Nếu không phải hắn năm đó tránh mà không gặp, ta có lẽ đã làm ra lựa chọn."

Như vậy đều được?

Không đúng, trong này giống như có chuyện xưa, chỉ bất quá vì lý do ổn thỏa, Thọ không dám nhiều lời, cũng không dám hỏi nhiều...

Đây chính là khổng tước đầu tiên trong thiên địa trong truyền thuyết sao?

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đứng ở trên mây, nhìn chăm chú về phương hướng Khổng Tuyên mang theo thiếu nữ kia biến mất, trong lòng dậy sóng.

Đầu tiên, hắn ở đây, muốn trịnh trọng nói lời xin lỗi đối với Đại Pháp Sư.

Vừa rồi hắn đã hơi dùng Đại Pháp Sư làm lá chắn.

Nhưng tính chất tuyệt đối không tính là ác liệt!

Hơn nữa tuyệt đối không có thay Đại Pháp Sư hứa hẹn cái gì, mà chỉ giới thiệu tình trạng cuộc sống hiện tại của Đại Pháp Sư...uyển chuyển nói tới tình huống tình cảm của lão thuần dương.

Từ cuộc trò chuyện ngắn ngủi vừa rồi, có thể biết được Khổng Tuyên đối với Đại Pháp Sư là có một chút kính ngưỡng.

Đoạn ghi chép chính mình nhìn thấy ở trên điển tịch kia, tám thành chẳng qua là phiên bản giản lược, tình hình năm đó, hẳn là phức tạp hơn nhiều...

Vấn đề này, hắn, một vị đệ tử Thánh Nhân chưa chính thức, cũng không có nhiều điều để nói.

Trong cuộc trò chuyện vừa rồi, Lý Trường Thọ cũng không thể nhận được tin tức có nhiều quan đến Khổng Tuyên bản tuyên, mà chỉ xác định được Khổng Tuyên là xuất thân từ Phượng tộc.

Hắn cũng không thể trực tiếp hỏi lai lịch của đối phương.

Từ biểu hiện trong lần hiện thân này của Khổng Tuyên mà nói, vị cao thủ Phượng tộc này cũng không có ác ý đối với Nhân Tộc, tất nhiên là cũng không có thiện ý.

Đây là một sinh linh tiên thiên điển hình, thái độ đối với Nhân Tộc chính là đứng ở bên ngoài góc độ Nhân Tộc, Nhân Tộc không có chút quan trọng nào đối với y, chính là cái chủng loại có cũng được mà không có cũng không sao kia.

Vừa rồi Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút không cam lòng, muốn trừng phạt khổng tước yêu vì ăn người giết người, chuyện này cũng không có sai.

Chẳng qua là góc độ đối đãi vấn đề khác biệt mà thôi.

"Ài..." Lý Trường Thọ yếu ớt thở dài, quay người tiến xuống phía dưới.

Vị Khổng Tuyên này nếu quả thật có điểm kính ngưỡng đối với Đại Pháp Sư, như vậy sao Đại Pháp Sư không hi sinh bản thân, kéo tới một vị côn đồ siêu cường cho Nhân Giáo?

Hừ, Đại Pháp Sư mỗi ngày tính toán, khiến hắn ngoặt Vân Tiêu tiên tử trở về, bản thân Đại Pháp Sư lại xa lánh ở ngoài ngàn dặm đối với loại cao thủ này...

Làm gương tốt, mới là trách nhiệm của Đại sư huynh chân chính!

Lại nói, nếu như không muốn đi trên con đường tình yêu nam nữ, cũng có thể đi trên con đường huynh đệ tình nghĩa.

Tuyên vẫn là Huyên, nam hay nữ cũng đều có thể...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười một tiếng, đột nhiên nghĩ đến tiêu đề tin tức Hồng Hoang phát hành vào năm tháng nào đó trong tương lai.

【 Sốc! Nổ tung! Kỳ quan thiên địa!

Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ tư, hai vị Hồng Hoang ngoan nhân Văn đạo nhân và Khổng Tuyên, lại ra tay đánh nhau bởi vì chỗ ngồi bên người Huyền Đô Đại Pháp Sư! 】

Vui đùa, vui đùa.

Vấn đề Lý Trường Thọ suy nghĩ, bình thường đều sẽ cố gắng hết sức để suy nghĩ một cách toàn diện, từ đó có thể rút ra một số góc quan sát thú vị.

Ví dụ như thiếu nữ khổng tước trước đây kia.

Khổng Tuyên âm dương chưa định, lại là khổng tước đầu tiên trong thiên địa, vậy thì vị thiếu nữ khổng tước này...là đến như thế nào?

Chậc, vấn đề này cũng tương đối có triết học quan Hồng Hoang.

Mây trắng rủ xuống, ánh trăng rải xuống.

Lý Trường Thọ nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã cúi đầu không nói ở bên cạnh, ý nghĩ xoay chuyển trong đáy lòng, suy nghĩ làm như thế nào để cho nàng biết hôm nay nguy hiểm như thế nào...

Tiện thể nhắc đến, trước đây lúc hắn truyền âm đối với Hữu Cầm Huyền Nhã, bởi vì đã phát giác ra Khổng Tuyên không có dự định giết những Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc ở nơi đây, cho nên chưa hề muốn lộ diện.

Vì để cho Hữu Cầm Huyền Nhã không đứng ra, hắn đã dùng tiếng nói của chính mình.

Thật không nghĩ đến chính là, tiên thức truyền âm của chính mình lại bị Khổng Tuyên chặn được, ở bên trong thời gian cực ngắn lúc ây, Lý Trường Thọ chỉ có thể làm ra lựa chọn có tổn thất nhỏ nhất.

Dùng thân phận Tiểu Pháp Sư đứng ra, sau đó bảo Hữu Độc giữ bí mật.

Mấy vị trưởng lão Độ Tiên Môn hướng về phía trước cúi người vái chào đối với Lý Trường Thọ, miệng nói: "Luyện Khí Sĩ Độ Tiên Môn bái kiến tiền bối, đa tạ ân tình tiền bối cứu giúp!"

"Trước tiên hãy an bài những phàm nhân này." Lý Trường Thọ liếc nhìn những thân ảnh bên trong lồng sắt kia, dặn dò: "Bọn họ bị kinh hãi, cần tĩnh dưỡng."

Chương 576. Liệu trình trị độc

Mấy vị trưởng lão đồng thanh đáp ứng: "Vâng!"

Bọn họ cũng không ngốc, từ bên trong cuộc nói chuyện vừa rồi giữa Lý Trường Thọ cùng với Khổng Tuyên đã rõ ràng thân phận cao thủ Nhân Giáo của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ có bàn giao, mấy vị trưởng lão này tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó, cẩn thận xử trí.

"Huyền Nhã." Lý Trường Thọ cố ý ra dáng, lại nói: "Đi theo ta, ta truyền cho ngươi một môn pháp thuật."

Hữu Cầm Huyền Nhã biết rằng Trường Thọ sư huynh không muốn bị người nhìn thấu thân phận, nhẹ nhàng gật đầu, nói một câu: "Đa tạ tiền bối."

Lý Trường Thọ cưỡi mây một lần nữa, mang Hữu Cầm Huyền Nhã đi tới một chỗ trên vách đá cách đó không xa, lấy ra hai chiếc bồ đoàn, dùng tay làm dấu mời.

Hữu Cầm Huyền Nhã hơi hạ thấp người, ngồi xếp bằng xuống, cúi đầu nhìn ngón tay nhỏ nhắn của chính mình, ánh mắt trở nên ảm đạm...

Lý Trường Thọ đưa tay bố trí một tầng kết giới tiên lực ở xung quanh, lại đưa một khối ngọc phù màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây đưa cho Hữu Cầm Huyền Nhã, căn dặn nàng: "Hữu Cầm sư muội, mang theo vật này sát người, đề phòng bị người khác nhìn trộm tâm thần."

"Tạ ơn sư huynh." Nàng nhẹ nhàng thở dài, vẻ mặt đầy cô đơn, thì thầm: "Trường Thọ sư huynh...ta có phải hay không, lại làm sai rồi."

"Ồ?" Lý Trường Thọ cũng ngồi xếp bằng ở bên cạnh, cười nói: "Làm sai chuyện gì?"

"Đó rõ ràng là tồn tại chúng ta không thể địch." Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn sang một bên, có mấy lời muốn thốt ra: "Nhưng Huyền Nhã cảm thấy...cảm thấy..."

Tóm lại là lại nuốt trở vào, trong mắt tràn đầy ảm đạm cùng với tự trách.

Lý Trường Thọ mỉm cười nói tiếp: "Cảm thấy cho dù là bị giết và chết ở đó, cũng nên phát ra thanh âm chính mình cần phát ra, cũng muốn khiến cho những người nên bị trừng phạt bị trừng phạt...có phải là như thế?"

【 Bước đầu tiên trong liệu trình trị độc: Dẫn phát cộng minh 】

Hữu Cầm Huyền Nhã hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", lẩm bẩm nói: "Sư huynh..."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài, nhìn chăm chú vào ranh giới màn đêm, tiếng nói cũng trở nên xa xăm.

"Hữu Cầm sư muội, lúc ta còn chưa hiểu nhiều việc, tính tình quả thực giống ngươi như đúc."

Hữu Cầm Huyền Nhã nháy mắt mấy cái, nhìn chăm chú vào khuôn mặt lạ lẫm bên cạnh, tử tế lắng nghe.

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Nhưng Hữu Cầm sư muội, ngươi à ta lại không giống nhau, ngươi cho dù là gặp ngăn trở, gặp đả kích, cũng không có từ bỏ sự kiên trì của chính mình. Ta chính là giống với phần lớn người, gặp được một ~ hai lần đau khổ, liền chủ động thu hồi góc cạnh, khiến cho chính mình trở nên khéo đưa đẩy, để cho chính mình tiến hành suy nghĩ hoàn cảnh quanh người, sau đó dần dần bị hoàn cảnh đồng hóa..."

Lúc nói những lời này, trong đáy lòng hắn xẹt qua một vài hình ảnh kiếp trước, lại tản những hình ảnh này ra trong nháy mắt.

"Hữu Cầm sư muội, kỳ thật vừa rồi ta chỉ muốn nghĩ cách để cho ngươi biết Hồng Hoang hiểm ác, để ngươi biết vừa rồi làm tức giận loại đại năng kia, chẳng qua chỉ là chịu chết vô ích, dù có lớn tiếng đến đâu cũng không thể thay đổi được gì, còn có thể sẽ liên lụy đến tính mạng của mấy vị trưởng lão kia. Ta muốn nhắc nhở ngươi pháp tắc sinh tồn của kẻ yếu, nhắc nhở ngươi cần phải cẩn thận trong mọi việc. Nhưng lời đến khóe miệng, đột nhiên phát hiện ra...ta chẳng qua là không muốn thừa nhận chính mình đã từng bị hoàn cảnh đánh bại, lại đi nói cho một người dám đi khiêu chiến hoàn cảnh, nàng cũng nhất định phải nhận thua giống như ta, như thế mà thôi. Ài...nghe không hiểu sao?"

Hữu Cầm Huyền Nhã cúi đầu ngẫm nghĩ, rất nhanh liền thành thành thật thật gật đầu: "Ừm!"

"Ta đang khen ngươi."

Gương mặt xinh đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã nổi lên một chút đỏ ửng, thấp giọng nói: "Sư huynh đang nói là, ta rất ngoan cố?"

"Không không, ngươi đây không phải là ngoan cố, ngươi chỉ là có một chút cứng đầu." Lý Trường Thọ lắc đầu: "Đối với chuyện này, ta sẽ không can thiệp vào quyết định của ngươi, cũng tương tự sẽ không đi gánh chịu nhân quả ngươi tạo thành. Nhưng sư muội, có một số việc tất nhiên là không sai trên nguyên tắc, nhưng xác thực cũng nên cân nhắc cảnh vật chung quanh. Ta ở chỗ này là hóa thân, có chết cũng không sao, nhưng mấy vị trưởng lão kia, những võ tướng kia, thậm chí là Hồng Lâm Quốc có thể tồn tại hay không, đều nằm trong một ý niệm của vị tiền bối kia mà thôi! Hữu Cầm sư muội, hãy nhìn xem."

【Bước thứ hai trong liệu trình trị độc: hạt dẻ đơn cử】

Lý Trường Thọ trở tay một chiêu, một cỗ Đạo Nhân Giấy thi triển thổ độn chui ra, đem tới một giỏ...trứng gà.

Hữu Cầm Huyền Nhã nhíu mày nhìn chăm chú, Lý Trường Thọ hút tới một tảng đá lớn, bày ở trước mặt, ném quả trứng gà lên.

Rắc! Trứng gà lập tức nổ nát vụn, lòng đỏ và lòng trắng trứng trào ra ngoài.

"Nhìn xem, đây chính là hậu quả mà hành vi vừa rồi của ngươi có thể dẫn đến."

Hữu Cầm Huyền Nhã lẩm bẩm nói: "Trứng vỡ..."

"Có thể không vỡ." Lý Trường Thọ lại cầm một quả trứng gà, cầm trong tay nhẹ nhàng đẩy qua, nhẹ nhàng lay động tảng đá lớn, nhưng trứng gà vẫn không có nửa điểm tổn hại.

Hữu Cầm Huyền Nhã giống như có điều suy nghĩ.

Lý Trường Thọ đột nhiên cảm thấy rằng mình đã tình cờ trở thành 'đại sư' một số câu chuyện ở kiếp trước?

Bất quá hắn là dạy học đứng đắn, trị độc chuyên nghiệp, nhất định phải mượn chuyện hôm nay, làm cho Hữu Cầm Huyền Nhã dừng lại hành vi cứng đầu.

"Ngươi nghĩ tới cái gì?"

"Phải cẩn thận..."

Lý Trường Thọ cười cười, đưa hai quả trứng gà cho Hữu Cầm Huyền Nhã, nói: "Ta sẽ cho ngươi một đề kiểm tra. Vẫn là hoàn cảnh vừa rồi, ngươi vẫn lựa chọn đứng ra như cũ, muốn kiên trì trừng phạt thiếu nữ khổng tước kia, kiên trì chính nghĩa trong đáy lòng, biểu đạt làm như thế nào, mới có thể khiến cho trứng không nát, đá lay động."

Hữu Cầm Huyền Nhã nhếch bờ môi lên, mỗi một tay cầm một quả trứng gà, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lý Trường Thọ thi triển Tâm ấn Chú, tiếng nói mờ mịt tại vang bên tai lên nàng, khắc sâu vào tâm hải của nàng:

"Hữu Cầm sư muội, trái tim hiệp nghĩa của ngươi, còn trân quý hơn so trường sinh đạo quả, nhưng phải nhớ kỹ, phải dùng nó vào nơi thích hợp, khiến cho lực lượng bảo hộ của nó trở nên đủ cường đại, nó mới có thể tách ra hào quang càng sáng chói. hãy học cách phán đoán tình hình, đừng bao giờ tỏ ra can đảm, biết tiến cũng như lùi. Đúng sai đơn thuần chỉ phù hợp với hoàn cảnh tu hành yên bình trên núi, trong Hồng Hoang, không phải là đúng sai lặp đi lặp lại xen lẫn, cũng không tồn tại đúng và sai tuyệt đối...vi huynh hi vọng ngươi có thể học được làm như thế nào bảo hộ chính mình, bảo hộ người xung quanh, cũng hi vọng ngươi có thể bảo trì trái tim trân quý lại cao thượng này. Vi huynh đã bị hoàn cảnh ô nhiễm, cũng sợ có một ngày sẽ mất đi thị phi thiện ác ban đầu, có loại tồn tại như sư muội ngươi, mới có thể tùy thời nhắc nhở ta, chiếu sáng ta..."

【Bước thứ ba trong liệu trình trị độc: tán thành và giao phó sứ mệnh. 】

Dần dần, Hữu Cầm Huyền Nhã cầm hai quả trứng gà kia, rơi vào cảnh giới ngộ đạo...

Chương 577. -

Lý Trường Thọ bất động thanh sắc, thu hồi ngọc phù chuẩn bị nhiều năm thủ sẵn trên tay trái kia, cảm thụ được gió đêm phơ phất.

Lần này, hẳn là hữu hiệu đi.

Nếu không được nữa, cũng chỉ có thể để cho Hữu Độc tu hành tại môn nội, không để cho nàng ra ngoài chạy loạn.

Sau hai canh giờ...

"Trường Thọ sư huynh, trước tiên ta sẽ chỉ ra đạo thừa Nhân Giáo, lại mới nói chuyện chiếm lý..." Hữu Cầm Huyền Nhã mở hai mắt ra, giọng nói không khỏi ngưng lại.

Kết giới quanh người vẫn còn, khối ngọc phù treo ở trên đai lưng Ngọc Hoàn kia nhẹ nhàng lóng lánh quang mang, nhưng bồ đoàn bên người đã trống rỗng, đạo thân ảnh kia chẳng biết đã rời đi lúc nào.

Đúng vào lúc này, một tia truyền âm chui vào tâm hải của nàng.

"Nhớ rõ, Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư là cao nhân Nhân Giáo, không có một chút liên hệ nào cùng với Độ Tiên Môn."

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng thở ra, nặng nề gật đầu đáp ứng, bím tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng lắc lư.

Nàng đứng dậy, vái chào với mặt trời mọc ở phía đông.

Khi nàng đứng dậy một lần nữa, gương mặt xinh đẹp đã không mất đi vẻ bối rối trước đó, nhiều hơn mấy phần tự tin so với trước đó, trong mắt nhiều hơn mấy phần suy nghĩ, lẳng lặng mà đứng ở bên cạnh vách núi, bóng lưng xuất trần như thế.

Kết giới xung quanh tán đi, mấy vị trưởng lão đi về phía trước, nghe được âm thanh Hữu Cầm Huyền Nhã nói: "Huyền Nhã đa tạ tiền bối chỉ điểm sai lầm."

Lập tức, mấy vị trưởng Độ Tiên Môn lão lộ ra nụ cười hiểu ý.

Hữu Cầm Huyền Nhã liếc nhìn giỏ trứng gà kia, đưa tay nhấc lên, quay người nghênh đón các vị trưởng lão.

"Huyền Nhã, chúng ta đi tìm sư phụ của ngươi tụ hợp đi."

"Trước đó Huyền Nhã lỗ mãng, suýt nữa đặt các vị trưởng lão vào hiểm địa, xin các trưởng lão trách phạt!"

"Ây..." Mấy vị trưởng lão liếc nhìn nhau, không khỏi quay mặt nhìn nhau, lập tức truyền âm lẫn nhau.

"Đứa nhỏ này làm sao vậy?"

"Bị đoạt xá rồi? Nghe một chút, đây giống như là lời mà Huyền Nhã sẽ nói sao?"

"Làm sao bây giờ? Có cần khống chế llại, đưa về nội môn để chưởng môn kiểm tra nguyên thần?"

"Quan sát trước rồi hãy kết luận!"

Hữu Cầm Huyền Nhã hơi nghiêng đầu, mấy vị trưởng lão liên tục nói không có chuyện gì, nhất thời có chút bối rối.

Ở đâu đó dưới lòng đất, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" mỉm cười.

Tiếp tục bí mật quan sát, nhìn xem hiệu quả trị liệu như thế

nào.

…

Lúc Thái Dương Tinh mọc lên ở phương đông, bên trong Phủ Thủy Thần đã trở nên rất sinh động.

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ trú tại Thiên Đình thay đổi một thân đạo bào trắng tinh, soi gương chải chuốt râu tóc bạc trắng.

"Có cần đi tìm Đại Pháp Sư nói một tiếng sự tình có quan hệ đến "Lỗ Huyên tiền bối"?

Chuyện này vẫn là quên đi, lúc này mới tách ra cùng với Đại Pháp Sư không bao lâu, lại đi tìm Đại Pháp Sư, cũng không tránh khỏi quá thường xuyên.

Hơn nữa nên hỏi việc này thế nào?

"Hắc hắc hắc, Đại Pháp Sư, trước đó đệ tử gặp được một vị cô nương tên là Huyên Huyên."

Đoán chừng sẽ bị Đại Pháp Sư đánh một trận.

Về phần Khổng Tuyên "kết một thiện duyên" nói tới, Lý Trường Thọ cũng chưa để ở trong lòng, dù sao cũng vốn là không có giao tế gì cùng với vị đại lão này.

Mặc dù vẫn chưa rõ ràng, tại sao Khổng Tuyên lại tham dự vào đại kiếp Phong Thần, nhưng Khổng Tuyên cùng với Đạo Môn gặp nhau cũng không nhiều, lúc hiện thân cũng chỉ là "Thương tương".

Đặt tất cả những việc vặt này xuống, Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, cưỡi mây ra khỏi Phủ Thủy Thần, bay về phương hướng Lăng Tiêu bảo điện.

Vừa bay chưa được hai bước, lại đột nhiên nghe được một tiếng hô hoán thanh thúy: "Thuỷ Thần đại nhân ~"

Lý Trường Thọ quay người nhìn lại, đã thấy Long Cát công chúa mặc một thân màu váy ngắn hồng nhạt cưỡi mây mà đến.

Nàng chắp tay nhỏ, quấn quanh trên cổ tay hai dải lụa màu, cùng với sự trẻ trung và xinh đẹp , nhẹ nhàng vọt lên, nhảy lên bên trên đám mây của hắn.

Nguy hiểm cưỡi mây, sẽ bị trừ công đức!

"Thuỷ Thần ngài có chuyện gì muốn đi ra ngoài soa? Đã nói nếu không có hung hiểm, liền sẽ mang Long Cát đi cùng!"

Có thể nhìn ra, sau thịnh yến bàn đào, tính tình của Long Cát đã sáng sủa hơn không ít, hoạt bát hơn trước đó rất nhiều.

Lý Trường Thọ cười nói: "Điện hạ sẽ không phải vẫn luôn mai phục tại gần đây?"

"Chuyện này, hì hì, cũng không phải là vẫn luôn..."

"Có lẽ sẽ có chuyện, cũng có lẽ sẽ vô sự." Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi lại chờ ở Phủ Thủy Thần, ta đi gặp mặt bệ hạ, nếu muốn ra ngoài, lại không có gì hung hiểm, ta sẽ gọi ngươi một tiếng."

Long Cát lập tức vui vẻ đáp ứng, ra dáng ôm quyền hành lễ đối với Lý Trường Thọ, sau đó cưỡi mây về hướng Phủ Thủy Thần.

Lý Trường Thọ trực tiếp đi tới Lăng Tiêu bảo điện, bái kiến Ngọc Đế nói vài chuyện.

Trải qua một phen thương nghị đơn giản, Thiên Đế Chính Đức Bia kia, sau đó sẽ do Thiên Tướng kéo ra bên ngoài Trung Thiên Môn, liền an trí ở phía dưới Trung Thiên Môn.

Sự tình Vu Tộc Bắc Châu không mang thai không sinh dục kia...

"Theo như thiên cơ, Thiên Đạo vẫn chưa hạ xuống trách phạt như vậy."

Ngọc Đế cho ra đáp án như thế, Lý Trường Thọ liền lập tức hiểu được vấn đề.

Hoặc là độc chướng Bắc Châu tạo thành ảnh hưởng, hoặc là chính là đối thủ một mất một còn của Vu Tộc âm thầm gây sự.

Bất quá, vì lý do ổn thỏa, cũng vì thuận lợi tiến hành bước kế hoạch kế tiếp, hắn vẫn là muốn dùng thân phận Thuỷ Thần, đi đến âm ty Địa Phủ một chuyến, thu hoạch được tư liệu trực tiếp có quan hệ đến Vu Tộc luân hồi.

Ngọc Đế cười hỏi: "Trường Canh, lần này đi Địa Phủ, có thiếu nhân thủ tương trợ không?"

Lý Trường Thọ: "..."

Ngài có thể ám chỉ rõ ràng hơn một chút không?

Thiên Đế cùng với con gái Thiên Đế đều nhàn rỗi nhàm chán phải không?

Vị Vương Mẫu nương nương kia...khục, không thể nói lung tung, không thể nghĩ lung tung.

"Thiếu!" Lý Trường Thọ quả quyết gật đầu: "Nhất là thiếu lương đống Thiên Đình giống như Triệu Đắc Trụ Tướng Quân vậy, thiện mưu thiện sách, có thể đánh có thể độn!"

Ngọc Đế lập tức cười đến híp cả mắt, lập tức ban bố ý chỉ, đưa tới kỹ thuật số hai...hóa thân Triệu Đắc Trụ, miệng vàng mở ra, ra lệnh cho Triệu Đắc Trụ hộ vệ Thuỷ Thần.

Đợi Ngọc Đế nói xong, Lý Trường Thọ mới cười nói: "Bệ hạ, trước khi tiểu thần đến cũng đã đáp ứng Long Cát điện hạ, nói nếu không phải sự tình hung hiểm, liền để cho nàng cùng nhau đi. Bệ hạ, tiểu thần có nên từ chối Long Cát điện hạ?"

Ngọc Đế áo trắng lập tức nhướng mày, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng: "Như vậy tiểu thần liền sẽ từ chối..."

"Dẫn nàng theo đi!" Ngọc Đế trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ: "Ái khanh hãy nàng giám sát chặt chẽ một chút, đừng có để nàng làm ra cử chỉ thất lễ!"

"Theo ý của bệ hạ."

Vì cái gì...

Rõ ràng là ta trước...

Ở lân cận Lăng Tiêu bảo điện, trên một con đường trên mây, Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà Biện Trang chống bồ cào chín răng, ngắm nhìn hai thân ảnh đang cưỡi mây rời đi ở nơi xa.

Chương 578. -

Thậm chí, y còn nghe thấy tiếng đối thoại truyền đến từ trong gió...

"Thuỷ Thần, mạt tướng ăn mặc như thế nào?"

Vị Thiên Tướng lạ lẫm không biết xuất hiện từ đâu kia, người mặc áo giáp màu tím, cười ha hả giang hai cánh tay, khẽ xoay một vòng trên đám mây.

Thuỷ Thần đại nhân mỉm cười gật đầu, nói: "Phong thái của Tướng Quân vẫn như cũ."

"Ha ha ha!"

Tiếng cười, tiếng cười đắc ý này...

Biện Trang vô cùng bi phẫn, chỉ cảm thấy tay chân lạnh run, nước mắt chảy ròng ròng, thật sự muốn xông tới nói một câu: "Loại sự tình vỗ mông ngựa Thuỷ Thần này, có thể làm cùng nhau hay không!"

Phía sau truyền đến một tiếng chào hỏi: "Biện thống lĩnh? Bệ hạ gọi chúng ta."

"Đến đây!" Biện Trang rụt cổ một cái, cõng bồ cào chín răng lên giống như cõng đại kiếm, vội vàng chạy tới, cùng với hơn mười vị thống lĩnh Thiên Binh, Phó Thống Lĩnh vội vàng tiến vào Lăng Tiêu bảo điện.

Căn cứ vào mệnh lệnh Thông Minh Điện truyền đạt trước đây, mười hai lộ binh mã Thiên Đình chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu chiêu nạp một nhóm Thiên Binh Thiên Tướng mới.

Lần này Ngọc Đế triệu kiến bọn họ, hẳn là vì chuyện này...

Tiên thức của Lý Trường Thọ bắt được một màn này, cùng với hóa thân Ngọc Đế số hai Triệu Đắc Trụ, trò chuyện về quy tắc chi tiết khuếch trương Thiên Binh.

Thiên Đình bây giờ, vào lúc chiêu nạp Thiên Binh, sẽ phân chia binh lính Thiên Đình và trực tiếp phân chia họ thành nhiều bộ khác nhau, do tướng lĩnh thống lĩnh binh tướng huấn luyện.

Các biện pháp cải cách do Lý Trường Thọ cũng không triệt để, vẻn vẹn chỉ là ở trên chế độ Thiên Binh trước mắt, tăng thêm "quy trình làm việc":

【 Lập ra Trữ Binh Điện, phàm là Thiên Binh gia nhập Thiên Đình, sẽ dp Trữ Binh Điện thống nhất huấn luyện, đợi tập được phương pháp tổ trận hợp trận, lại do Thiên Tướng các bộ chọn lựa, quy về danh sách mười hai bộ Thiên Đình. 】

Như thế, chu kỳ hình thành chiến lực mới của Thiên Binh, liền sẽ giảm bớt trên phạm vi lớn, cũng có thể cân bằng thực lực các bộ...

Hoá thân Ngọc Đế Triệu Đắc Trụ truyền âm nói: "Trường Canh ái khanh, vấn đề nguồn mộ lính ngươi nói tới trước đây, ta đã suy nghĩ thật lâu, ở trong thời gian ngắn như vậy muốn chiêu nạp đủ nhiều Thiên Binh, xác thực không thể chỉ dựa vào Thiên Nhân Tộc trong ba tầng trời dưới.

Mặc dù giống như ái khanh nói lần trước, tán tu trong Ngũ Bộ Châu, tán tu trong ba ngàn thế giới, xác thực cũng không có quá nhiều khác biệt.

Chẳng qua là, nếu chỉ dựa vào công đức nghiệp chướng để kết luận phẩm tính của một người, vẫn còn chưa đủ.

Mặc dù số lượng Thiên Binh đông đảo, cũng không nhập thần vị, nhưng Thiên Đình chính là nơi tường hòa, tất nhiên là phải chọn người có phẩm tính thượng giai đứng vào hàng ngũ..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Sao bệ hạ không chiêu nạp đệ tử tiên môn tiến vào Thiên Đình hiệu mệnh?"

"Trước đây đã từng chiêu nạp, người đến rải rác." Triệu Đắc Trụ có một chút bất đắc dĩ: "Thiên Đình mặc dù đã lập, nhưng không có bao nhiêu người biết."

Lý Trường Thọ suy tư một hồi, lại nói: "Nếu được thúc đẩy bởi hiệu quả và lợi ích của công đức bảo tài, cũng khó đảm bảo sẽ đưa tới Thiên Binh trung thành đối với Thiên Đình, như vậy nếu gặp chiến sự gian nan, chỉ sợ từng người sẽ chạy tứ tán..."

"Ái khanh có diệu pháp gì đối với chuyện này?"

"Có ba pháp, phân biệt là ba sách nhanh, trung, chậm."

Lý Trường Thọ lấy ra một phần quyển trục ở trong tay áo, đưa cho Triệu Đắc Trụ.

Triệu Đắc Trụ mặt mũi tràn đầy trịnh trọng, từ từ mở quyển trục này ra.

"Thiên Binh lập thệ tập thể...kế hoạch siêu cấp Thiên Binh...trụ sở huấn luyện Thiên Binh ba ngàn thế giới...ái khanh, thật hay!"

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Tiểu thần cũng không thể nắm chắc, bệ hạ ngài hãy đọc một lần trên đường đi, nếu có chỗ nào không hài lòng, hoặc là suy nghĩ của tiểu thần có chỗ không chu toàn, bệ hạ ngài hãy chỉ ra, tiểu thần sẽ lập tức sửa chữa."

Triệu Đắc Trụ liên tục xưng thiện, không có cảm thấy như vậy có gì không ổn, ôm quyển trục đọc cẩn thận, nhưng rất nhanh liền thu quyển trục vào...

Không có cách nào, đã đi đến Phủ Thủy Thần.

Một vị Công chúa điện hạ chờ đợi đã lâu nào đó nhảy tới trên mây, hạ thấp người hành lễ đối với Lý Trường Thọ, nháy mắt, có một chút không tự tin hỏi:

"Thuỷ Thần...lần này có thể đi sao?"

"Có thể." Lý Trường Thọ cười nói: "Vị Triệu Tướng Quân này và ta sẽ đi đến Địa Phủ một lần, kế tiếp còn có thể đi Bắc Câu Lô Châu một chuyến, ngươi có muốn đi cùng không?"

"Ừm ừm!" Hai mắt của Long Cát tỏa ánh sáng một hồi, gật đầu lia lịa.

Lý Trường Thọ dặn dò: "Sau đó điện hạ còn cần che giấu tung tích, ngươi liền tạm thời xưng ta một tiếng sư huynh, đừng có nói lai lịch của bản thân đối với người khác. Vị Triệu Tướng Quân này chính là đại tướng tâm phúc của bệ hạ, cũng chớ làm mất cấp bậc lễ nghĩa."

"Long Cát xin chào Triệu Tướng Quân!"

"Ừm." Triệu Đắc Trụ bình tĩnh gật đầu, muốn nói gì đó, lại giác thoáng có một chút xấu hổ, chỉ có thể liếc mắt nhìn Lý Trường Thọ híp mắt cười ở bên cạnh, thở dài: "Thuỷ Thần, chúng ta lên đường thôi."

"Được." Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, mang theo đôi cha con nào đó, bay về hướng Đông Thiên Môn.

Lúc này Địa Phủ còn chưa quy về biên chế Thiên Đình, còn chưa thể trực tiếp đi con đường của Địa Phủ, chỉ có thể theo đường vòng bên ngoài Đông Hải tiến đến U Minh Giới.

Có thể là vì nguyên nhân nhiều hơn một người sống, Long Cát an tĩnh hơn rất nhiều so với trước đây, váy bồng bềnh, tóc dài tung bay, tản ra một loại khí chất văn tú thiếu nữ điềm tĩnh...

Lý Trường Thọ truyền âm cười nói đối với Triệu Đắc Trụ: "Công chúa điện hạ vừa xinh đẹp lại lanh lợi, cực kì thông minh, lúc này mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng sau này cũng nhất định có thể phân ưu giải nạn vì bệ hạ. Chẳng qua là bệ hạ, vì sao vẫn luôn chưa phong thưởng đối với Long Cát?"

Triệu Đắc Trụ lắc đầu cười khẽ, truyền âm trả lời: "Đợi sau khi Thiên Đình hưng khởi rồi nói sau, hiện giờ Thiên Đình còn bất ổn, tu vi nàng còn thấp, không cần nóng lòng tạm thời. Ngược lại là, ái khanh, ngươi thật sự không có ý định thu đồ?"

Lý Trường Thọ thở dài, nói: "Bệ hạ, thực không dám giấu giếm, tiểu thần tu hành đến nay bất quá chỉ mấy trăm tuổi, Long Cát điện hạ..."

"Luyện Khí Sĩ sao phải luận tuổi?" Triệu Đắc Trụ cười nói: "Ngươi cũng nói Cát Nhi cực kì thông minh, hơn nữa Cát Nhi cũng tràn đầy ngưỡng mộ đối với Trường Canh ngươi, theo như mẫu thân nàng nói, hiện tại mỗi ngày đều là Thuỷ Thần Thuỷ Thần, coi như là ngủ rồi cũng là nói mê không ngừng. Ta mặc dù thân là Thiên Đế, cũng không thể buộc ngươi, việc này vẫn là do chính ngươi quyết định...kỳ thật ta cảm thấy, nếu như bái sư không thành, gả đi cũng không tồi."

Lý Trường Thọ lập tức có một ngụm phàn nàn không biết phun nơi nào.

Cha mẹ phong kiến, tự tiện quyết định tình cảm của con gái, loại hành vi này ở kiếp trước, chính là sẽ bị ăn đập!

Hắn liếc nhìn Triệu Đắc Trụ, quay đầu nhìn về phía Long Cát ở bên cạnh, cười nói: "Long Cát, ngươi còn nguyện xưng ta một tiếng lão sư?"

Long Cát nghe vậy lập tức sửng sốt một chút, khuôn mặt nhỏ phiếm hồng, thân thể nghiêng về phía trước, mũi chân nhón lên.

"Nguyện ý! Long Cát nguyện ý một trăm lần!"

Chương 579. -

"Ta cũng không có cách nào chỉ điểm ngươi tu hành, chẳng qua là truyền thụ cho ngươi mưu lược chi đạo, tính kế chi pháp." Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù ở trong tay áo, cười nói: "Đây là một phần binh pháp Ngao Ất chỉnh lý, liền coi như lễ vật ngươi nhập môn."

Long Cát mừng rỡ, ôm ngọc phù yêu thích không buông tay, cuối cùng lại vái chào ba lần đối với Lý Trường Thọ, sau khi đứng dậy, trong miệng nhỏ giọng gọi: "Lão sư..."

"Ừm, trước tiên xem phần binh pháp này đi, không hiểu liền hỏi." Lý Trường Thọ ấm giọng nói một câu, liền vặn đầu nhìn về phía Triệu Đắc Trụ ở bên cạnh.

Triệu Đắc Trụ hơi lắc đầu, trong mắt toát ra mấy phần thất vọng...

Thất vọng?

Bệ hạ sốt ruột muốn gả Long Cát đi? Có phải là có lý do nào đồng dạng như là "Hùng Linh Lỵ bị đánh ngất xỉu" hay không?

Nàng vẫn còn là con nít mà thôi! Đợi đến khi dậy thì còn phải mất đến mấy ngàn năm nữa!

Tất nhiên, trong đáy lòng phàn nàn thì phàn nàn, Lý Trường Thọ vẫn còn phải tiếp tục truyền âm đàm tiếu cùng với Triệu Đắc Trụ.

Làm một quyền thần bình thường, cũng phải có tố dưỡng chuyên nghiệp, dối trên lừa dưới, khục, dùng một chút thuật nói chuyện làm cho Thiên Đế hài lòng thư thái, chính mình tiếp theo đương nhiên cũng sẽ không thiếu công đức.

Bọn họ vừa ra khỏi Đông Thiên Môn, liền gặp Ngao Ất mang theo một số lớn binh tướng Long Tộc chạy đến Thiên Đình cống nạp, hiệu suất của Long Cung Đông Hải cũng là có một chút kinh người.

Sau khi Ngao Ất thấy Lý Trường Thọ, ánh mắt nguyên bản ảm đạm lập tức sáng lên, mở miệng hô một tiếng "Giáo Chủ ca ca", tiếng nói hơi có một chút khàn khàn.

Lý Trường Thọ nghênh đón, cầm một viên dưỡng thần đan đưa cho Ngao Ất, không đề cập tới tai hoạ Long Tộc, chỉ hỏi: "Tâm tình đã khôi phục được chưa?"

Ngao Ất miễn cưỡng cười cười, gật đầu đáp ứng một tiếng, lại lui lại nửa bước, vái chào đối với Lý Trường Thọ, vẫn chưa lại nói lời cảm tạ gì.

Lý Trường Thọ nói: "Giao sự tình thượng cống cho người bên cạnh, ngươi đi theo ta ra bên ngoài một chút, cũng coi như giải sầu một chút."

"Ca ca." Ngao Ất vẫn chưa lập tức đáp ứng, ngược lại là thấp giọng nói: "Phần lớn tộc nhân chưa an ổn, ta muốn bồi tiếp với bọn họ nhiều hơn, Tứ Hải còn có chiến sự lẻ tẻ..."

"Chậm trễ nửa ngày công phu của ngươi mà thôi." Lý Trường Thọ ấm giọng khuyên: "Nếu ngay cả chính ngươi cũng không tỉnh dậy nổi, làm sao có thể an ủi người khác?"

Long Cát ở bên cạnh mở miệng nói: "Đạo hữu, đừng có cố chấp, ngươi cũng cần người khuyên bảo."

Ngao Ất khe khẽ thở dài, vái chào đối với Long Cát, xưng hô một câu điện hạ, đáp ứng cùng nhau ra ngoài giải sầu, để cho binh tướng Long Tộc hộ tống cống phẩm tự động tiến vào Đông Thiên Môn.

Lý Trường Thọ lại nói: "Trước khi đi, ngươi lại dập đầu bái tạ đối với Lăng Tiêu bảo điện, đừng có hỏi nhiều."

"Vâng." Ngao Ất không hỏi nhiều, vung vạt áo lên, dập đầu ba bái đối với phương vị Lăng Tiêu bảo điện.

Triệu Đắc Trụ ở bên cạnh mỉm cười gật đầu, lại cúi đầu liếc nhìn cỗ hóa thân này, trong đáy mắt cũng có một chút hơi buồn bực.

Được rồi.

Làm một vị Thiên Đế được sinh linh kính ngưỡng, cũng rất không tệ.

...

Sau ba canh giờ, tại U Minh Giới, trên Hùng Quan phía đông Phong Đô Thành.

Trên đỉnh núi bên cạnh "Nhất tuyến thiên" này, hai tráng hán thịt rượu no say ôm mũ đội đầu, dựa vào tảng đá lớn nằm ngửa.

Hừ một tiếng dư vị vô cùng, chép miệng một cái mồm miệng lưu hương, cố gắng ngửi một cái, đều là hương vị thỏa mãn...

"Mã, lúc nào chúng ta lại đi tìm Thuỷ Thần? Đi theo Thuỷ Thần dạo chơi khắp nơi, so với buồn bực ở đây, quả thực không quá thoải mái, bò... Ò... ~ "

"Không đội mũ đội đầu còn chủ động kêu cái gì! Lần này Long Tộc bị phương tây tính kế thật thê thảm, phương tây không hổ là đại giáo có hai vị Thánh Nhân lão gia, hạ thủ rất đen, so với yêu tổ tông kia cũng đều chỉ có hơn chứ không kém."

Ngưu Đầu cười xùy một tiếng: "Còn không phải bị Thuỷ Thần phá? Hải Nhãn bị phá tan thì lại làm sao, không phải cũng đã bị ngăn chặn sao? Nói trở lại, Thuỷ Thần thật là mạnh, Ô Tuyền cũng đều có thể chắn."

Mã Diện vỗ vỗ bụng mình, thầm nói: "Hẳn chỉ là ổn định lại, vẫn sẽ có tai hoạ ngầm... Nấc."

Đúng vào lúc này, một tia truyền âm lọt vào tai: "Hai vị đạo hữu..."

Ngưu Đầu Mã Diện trừng mắt, lập tức nhảy dựng lên, luống cuống tay chân đội mũ đội đầu lên.

"Thuỷ Thần!"

"Là ta, từ biệt mấy ngày, hai vị có mạnh khỏe không?"

Ngưu Đầu Mã Diện dùng sức gật đầu, hai người nhìn về phía đông, rất nhanh liền...

Nhớ tới nguyên thần của bọn họ không phải rất mạnh, phạm vi dò xét là có hạn.

Lúc này Ngưu Đầu Mã Diện chỉ có thể nhìn thấy, trên đỉnh đầu có một số lớn hồn phách, chân linh bay tới từ phương xa, dưới vách núi có mấy vị Luyện Khí Sĩ cưỡi mây mà đi, là sinh linh đến âm ty làm việc...

Truyền âm của Lý Trường Thọ bay tới một lần nữa, mang theo vài phần ý cười: "Hai vị, ta vào giờ phút này còn đang ở ngoài vạn dặm, đang mang theo một vị đại tướng Thiên Đình chạy tới. Vị Tướng Quân này có lai lịch không thể coi thường, đến Địa Phủ cũng là vì xem xét tình huống của Địa Phủ như thế nào, ý nói một câu nào ở trước Ngọc Đế bệ hạ, cũng đều có tác dụng hơn mười câu của ta. Địa Phủ nếu như có ý nhập vào Thiên Đình quản hạt, được Thiên Đế bảo hộ, lần này còn cần biểu hiện tốt một chút, cẩn thận ứng đối."

Ngưu Đầu Mã Diện nghe vậy chấn động tinh thần, hai huynh đệ liếc nhìn nhau, trong đáy mắt tràn đầy vui mừng.

Ngưu Đầu hô: "Nhanh! Mã ngươi hãy đi thông báo cho Đại Vu Tế một tiếng, làm sạch không khí trong thành! Bò... Ò... !"

"Hí...Í...!" Mã Diện sốt ruột quay đầu, nhảy một bước ra mấy trăm trượng, chạy gấp ở trên vách núi, vẫn không quên lấy lược đá ra, chải vuốt lông bờm mềm mại của chính mình.

Ngưu Đầu xoa xoa bàn tay lớn, nhảy đến cửa ải phía dưới, kéo cuống họng gào to vài tiếng, làm mấy trăm Vu bận rộn trấn thủ nơi đây, cũng dọa cho mấy vị Luyện Khí Sĩ đang muốn quá quan phát sợ.

Đợi Lý Trường Thọ cưỡi mây, mang theo Triệu Đắc Trụ, Long Cát, Ngao Ất bay đến ở ngoài ngàn dặm, bị Ngưu Đầu phát hiện ra tung tích, Ngưu Đầu quay đầu hô quát: "Khách quý đến!"

Mấy vị tráng hán Vu Tộc khiêng một cái trống to cũ nát tiến về phía trước, Ngưu Đầu cầm lấy dùi trống, đánh một đoạn trống trận Vu Tộc.

Ầm ầm...

Khắp nơi trong Phong Đô Thành vang lên tiếng trống, gần phân nửa U Minh Giới đều bị chấn động.

Lý Trường Thọ nhìn thấy cảnh này, lộ ra nụ cười thản nhiên.

Triệu Đắc Trụ truyền âm cười nói: "Trường Canh, xem ra ngươi đã làm rất nhiều bố trí ở Địa Phủ."

"Bệ hạ hiểu lầm, tiểu thần cái gì cũng không làm." Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Là Địa Phủ nghe nói Long Tộc quy thuận

Thiên Đình, lại biết Thiên Đế nhân nghĩa, muốn chủ động đứng vào hàng ngũ mà thôi."

Triệu Đắc Trụ lập tức cười đến híp cả mắt, lại là...hiểu lầm sâu hơn một chút.

Phía sau hai người, Long Cát liếc nhìn Ngao Ất, nhỏ giọng thầm thì: "Lão sư trên đường đi đều truyền âm sao?"

Ngao Ất gật gật đầu, vẫn chưa đáp lời, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra mấy phần suy tư.

Chương 580. Mỹ nhân u hồn

Cưỡi mây bay đến trước nhất tuyến thiên kia, Lý Trường Thọ vừa hạ đám mây, liền nghe mười mấy vị Vu Tộc "Ô lạp ô oa" gọi bậy một hồi.

Nhóm Vu âm ty cởi bố giáp âm sai, trùm lên da thú, thu liễm huyết khí toàn thân, nhảy múa cùng với nhịp trống nhanh nhẹn, biểu diễn một vũ điệu mạnh mẽ.

Đợi những này Vu Tộc nhảy xong và thối lui, Triệu Đắc Trụ vỗ tay gật đầu, có một chút vừa ý.

"Bò... Ò... ! Giơ lên!"

Ngưu Đầu nói một tiếng, chúng âm sai Địa Phủ trấn giữ cửa ải cùng nhau quay người, ở hai bên giơ lên mười tảng đá lớn, dùng máu không biết lấy từ đâu ra, viết mười một chữ lớn ở phía trên:

Địa Phủ hoan nghênh ngươi!

Luân hồi không có vấn đề!

"Phốc!" Long Cát không nhịn được che miệng cười ra tiếng, Ngao Ất cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Triệu Đắc Trụ cũng lộ ra nụ cười ấm áp, cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau hướng về phía trước, ngồi lên...xe trâu Địa Phủ đã chuẩn bị sẵn.

Lần này, Ngưu Đầu đích thân đi ở phía trước dắt trâu, còn chưa bước ra nhất tuyến thiên, liền niềm nở giới thiệu “điểm thu hút khách du lịch” của Địa Phủ cho hai người.

Lý Trường Thọ cười hỏi: "Tại sao lại không nhìn thấy Mã Diện đạo hữu?"

"Hắn đi ở phía trước chuẩn bị! Bò... Ò... !" Ngưu Đầu thuận miệng đáp lời, vừa lúc dắt xe trâu đi ra khỏi nhất tuyến thiên, rời khỏi đại trận phong cấm.

Phía trước chợt có một trận âm phong thổi tới, các nơi vang lên tiếng "cười yêu kiều" thâm trầm.

Lại nghe tiếng nhạc thê lương vang lên ở nơi xa, cùng với tiếng nhạc thê lương này, là từng bóng hình xinh đẹp bay khắp bầu trời.

Các nàng đến rồi, các nàng đến rồi, các nàng mang theo nụ cười cứng ngắc, khí chất ủ rũ, cùng nhau bay tới!

Các nàng xách theo lẵng hoa, rắc những bỉ cánh hoa ngạn hoa...

Bài hát các nàng ngâm nga, như là làn điệu câu hồn phàm tục lưu truyền...

"Thuỷ Thần, chuyện gì đây?"

Ngưu Đầu đắc ý cười một tiếng: "Đây chính là quy cách tiếp đãi cao nhất của Địa Phủ chúng ta, nếu vẫn chưa đủ thì có thể tìm thêm! Có rất nhiều! Có rất nhiều!"

Cũng may là Lý Trường Thọ nhanh chóng truyền âm, cản những "sinh mệnh" này lại!

Ngưu Đầu Mã Diện này, không, âm ty Địa Phủ này!

Làm cái gì vậy không biết, vừa mới bắt đầu chính là một đám thiên nữ hung hồn, phát huy không khí u ám của Địa Phủ hết mức!

Ngưu Đầu, Mã Diện mang theo mấy vị tướng lĩnh phòng giữ âm ty Địa Phủ, lúc bị Lý Trường Thọ truyền âm gọi qua, cũng là cười làm lành một hồi.

Ngưu Đầu dùng ngôn từ chuẩn xác nói một câu: "Thuỷ Thần, đối với thân phận và địa vị hiện tại của ngài, tràng diện này lại lớn hơn mấy lần cũng không quá đáng."

Lý Trường Thọ thật sự muốn mắng hai người bọn hắn, nhưng vì lý do ổn thỏa, chỉ nói: "Ta biết hai vị nhiệt tình, cũng cảm nhận được Địa Phủ...rất sống động. Nhưng sự tình chỉ có bề ngoài như vậy, về sau liền không cần làm! Ngày hôm nay Triệu Tướng Quân và ta đến âm ty Địa Phủ cũng là có chuyện quan trọng mang theo, còn mời hai vị đạo hữu dẫn chúng ta đến gặp Phán Quan chấp chưởng sách, hoặc là vị Diêm Quân nào đang rảnh rỗi."

Ngưu Đầu Mã Diện lập tức đáp ứng, liên tục nói sẽ an bài chuyện này.

Lập tức, đổi lại thành Mã Diện "Làm việc bất lợi" kéo xe trâu, mấy vị tướng lĩnh âm sai đi theo ở đằng sau.

Ngưu Đầu chạy như điên, mang theo một luồng khói bụi trở về Phong Đô Thành, dọc đường liên tục gào to, bảo nhóm "mai phục" "tiểu kinh ngạc" ở các nơi nhanh chóng rút đi.

Loại nghi thức hoan nghênh này, trước đây bọn hắn cũng đã diễn luyện qua mấy lần, chuẩn bị cũng không chỉ là một chiêu "Mỹ nhân u hồn"!

Trên xe trâu, Triệu Đắc Trụ duy trì nụ cười thản nhiên, lúc này cũng không nhịn được truyền âm phàn nàn: "Trường Canh, Vu Tộc chưởng quản nơi trọng địa như Địa Phủ...rốt cuộc có thích hợp hay không?"

Lý Trường Thọ lập tức nhìn thấy chữ nguy ở trên đỉnh đầu Vu Tộc Địa Phủ...

"Ngưu Đầu Mã Diện tuy là Câu Hồn sứ giả âm ty, nhưng bản thân không quá quản lý sự tình Địa Phủ, thực lực cũng không tệ." Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Diêm Quân, Phán Quan Địa Phủ, cùng với Sinh Tử Bộ, Phán Quan Bút, thật ra khá thích hợp để chủ trì vấn đề luân hồi. Dù sao thì họ cũng đã phụ trách đã nhiều năm như vậy ..."

Bên này vừa dứt lời, bên cạnh vừa vặn có mấy vị Luyện Khí Sĩ cưỡi mây tầng trời thấp lướt qua, còn đang nhiệt liệt trò chuyện: "Không nghĩ tới, an bài sư bá chuyển thế, thế nhưng chỉ dùng mấy thứ bảo vật bình thường, đáng giá!"

"Không sai, chủ yếu là muốn tìm một phương pháp tốt."

"Lần này ngược lại là đã rõ ràng phương pháp Địa Phủ vận hành, sau này nếu như không đấu pháp, giữ lại một tia hồn phách cũng còn có đường lui..."

"Xác thực thật thuận tiện."

Triệu Đắc Trụ: "..."

Lý Trường Thọ vội truyền âm nói: "Tất nhiên, âm ty Địa Phủ cũng có rất nhiều tệ nạn, đợi sau khi đưa về Thiên Đình, vẫn là phải ra tay chỉnh đốn một phen!"

Triệu Đắc Trụ lắc đầu, thở dài: "Tình hình như vậy kỳ thật cũng hợp tình hợp lý. Luyện Khí Sĩ có thể đến U Minh Địa Phủ, chính là có khả năng can thiệp lục đạo luân hồi. Chẳng qua là hi vọng sinh linh lục đạo vô định số, sẽ không bởi vì những cử động không thể lộ ra ngoài ánh sáng này, mà ảnh hưởng đến những sinh linh bình thường khác luân hồi."

Lý Trường Thọ suy tư đôi chút, nói: "Bệ hạ yên tâm, hẳn là sẽ không. Nếu thật sự ảnh hưởng đến sinh linh bình thường luân hồi, Thiên Đạo tự sẽ có nghiệp chướng hạ xuống, những tiên lại âm ty

Địa Phủ này chỉ sợ là không đảm đương nổi."

"Như vậy thì tốt..."

Khi nói chuyện, hai người tiên thức tản ra, nhìn này phong cảnh trong ngoài Phong Đô Thành.

Hoá thân Ngọc Đế cũng nhìn thấy, những "Thành Hoàng giếng" rối bời, thấy được từng đám oan hồn không có cách nào chuyển thế nổi lơ lửng chung quanh Phong Đô Thành, chỉ có thể chờ đợi lực lượng hồn phách tiêu tán hóa thành chân linh...

Cảm khái xuất hiện một lần nữa: "Năm đó Tổ Vu Vu Tộc đánh vỡ Bất Chu Sơn, trụ trời sụp đổ, nước trong Thiên Hà tràn lan trên mặt đất Hồng Hoang, thêm vào trận đại chiến Vu Yêu trước đây, trong thiên địa, trên Huyết Hải tràn đầy oan hồn tán không đi, cho nên Đại Đức Hậu Thổ thân hóa lục đạo luân hồi, chuộc tội cho Vu Tộc, tạo phúc cho vạn linh. Hôm nay đi tới đây, thấy ở bên cạnh Luân Hồi Bàn vẫn có nhiều oan hồn như vậy, lòng ta rất sầu lo."

Lý Trường Thọ nói: "Oan hồn không có cách nào luân hồi, cũng có rất nhiều nguyên nhân. Trước đây tiểu thần đã thử độ hóa một ít oan hồn, còn đạt được một chút công đức, rõ ràng, sự tồn tại của những oan hồn đã làm tăng gánh nặng của Lục Đạo Luân Hồi Bàn ở một mức độ nhất định..."

Ở phía trước xe trâu, Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ tiếp tục truyền âm trò chuyện.

Long Cát ngồi ở phía sau xe trâu, hiếu kì đánh giá " phong cảnh kỳ lạ " bên ngoài Phong Đô Thành. Mà Ngao Ất nhìn về nơi xa, dốc núi đầy hoa trắng tinh khiết kia, hơi xuất thần.

Một tia gió nhẹ chậm rãi thổi qua...

Ngao Ất đột nhiên đứng lên ở trên xe trâu, nhìn về phía phương hướng Phong Đô Thành, trên khuôn mặt thanh tú nhiều hơn mấy phần bức thiết.

"Giáo Chủ ca ca." Ngao Ất lên tiếng nói: "Ta có thể đi vào trong thành trước không?"

"Đi đi." Lý Trường Thọ mở miệng nói: "Mã Diện đạo hữu, có thể làm phiền ngươi dẫn y đi trước không?"

Chương 581. Chuyện thứ hai

"Không làm phiền, không làm phiền!"

Mã Diện dắt trâu lập tức đáp ứng, lại vỗ vỗ đầu con trâu già kéo xe, uy hiếp nó bằng nồi thịt trâu hầm đêm nay, để trâu già thành thành thật thật kéo khách quý vào Phong Đô Thành.

Sau đó, Mã Diện dẫn Ngao Ất, tiến vào Phong Đô Thành trước một bước.

Triệu Đắc Trụ nói: "Đây là thế nào?"

"Hẳn là nghe được một chút hồn phách Long Tộc kêu gọi." Lý Trường Thọ thở dài: "Để y đi gặp cũng tốt, nếu không nhất định sẽ gặp tâm kết."

"Được." Triệu Đắc Trụ chậm rãi gật đầu, tiếp tục truyền âm nói chuyện phiếm cùng với Lý Trường Thọ.

Không bao lâu, cửa thành phía đông Phong Đô Thành đã ở ngay trước mắt.

Một số lớn âm binh bao vây mấy vị tráng hán khôi ngô tài hoa xuất chúng, khuôn mặt kì lạ, chờ ở bên ngoài cửa thành, cao thủ Vu Tộc như Ngưu Đầu, đều chỉ có thể rụt lại ở phía sau mấy vị tráng hán này.

Nhìn vài vị tráng hán này, màu da đen, đỏ, tím, xanh không đồng nhất, mỗi người đều là vô cùng uy nghiêm, vẻn vẹn từ hình dạng liền có thể dọa khóc phàm nhân nhát gan, huyết khí ẩn chứa bên trong thân thể từng người có một chút kinh người.

Bắt mắt nhất, vẫn là "Quỷ mãng bào " trên người bọn hắn, trên đó ẩn chứa một chút lực lượng Thiên Đạo, hiển nhiên là "Pháp khí" Thiên Đạo ban thưởng, có một chút lực lượng bảo hộ.

Địa Phủ, Thập Điện Diêm Quân.

Lý Trường Thọ đi xuống xe trâu trước tiên, Triệu Đắc Trụ cùng với Long Cát đi theo ở phía sau.

Vài vị Diêm Quân này lộ ra nụ cười có thể khiến cho trẻ con ngừng khóc, cùng nhau hướng về phía trước làm lễ, miệng nói Thuỷ Thần.

Lý Trường Thọ chắp tay hoàn lễ, liên tục xưng Diêm Quân, không đề cập tới hai chữ bệ hạ.

Ngưu Đầu tiến về phía trước giới thiệu, lần này đi ra ngoài đón tiếp, có Tần Nghiễm Vương, Sở Giang Vương, Ngũ Quan Vương, Đô Thị Vương, Bình Đẳng Vương, đều là thần quyền do Thiên Đạo ban tặng, phụ trách thẩm tra xử lí quỷ hồn phạm tội ác, quản lý mười tám tầng Địa Ngục, sự tình lục đạo luân hồi.

Một nửa Thập Điện Diêm Quân đi đến đây, đã xem như cho Lý Trường Thọ đủ mặt mũi.

Ngưu Đầu giới thiệu xong Diêm La liền nhanh chóng lui trở về, sau đó cũng không dám nói ì, chỉ có thể đi theo bên người một đám tướng lĩnh âm sai, thỉnh thoảng quay đầu nhìn một chút trên đường phải chăng có sạch sẽ, âm tu các nơi phải chăng có thành thật...

Lý Trường Thọ hàn huyên một hồi cùng với mấy vị Diêm Quân, cũng coi như chính thức nhận biết kết giao lẫn nhau.

Tần Nghiễm Vương dùng tay làm dấu mời, mời Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ, Long Cát cùng nhau vào thành.

Lý Trường Thọ không có giới thiệu Triệu Đắc Trụ, bọn họ cũng không hỏi nhiều.

Vu, chính là không có sở trường liên tưởng.

Đi ở trên đường cái Phong Đô Thành hiếm khi sạch sẽ được một lần, Tần Nghiễm Vương trực tiếp mở miệng hỏi: "Lần này Thuỷ Thần đại nhân đi đến Địa Phủ, không biết có chuyện quan trọng gì?"

"Có hai chuyện, đều là phụng lệnh Ngọc Đế bệ hạ."

"Ồ?" Mấy vị Diêm Quân lập tức trở nên hào hứng.

Lý Trường Thọ cười nói: "Chuyện thứ nhất, chính là đến thăm hỏi các vị Diêm Quân Địa Phủ, nhìn một chút Địa Phủ có cần Thiên Đình tương trợ hay không."

Ngũ Quan Vương cười nói: "Âm ty vận chuyển như thường, luân hồi vạn sự không việc gì, cũng không cần tương trợ gì."

Thẳng thắn như vậy sao?

Lý Trường Thọ: "Chuyện này, kỳ thật có thể có..."

"Chuyện này thật sự không có!"

Thân hình khôi ngô của Sở Giang Vương biểu lộ ra khá là bá khí, vung tay lên: "Địa Phủ đã được thành lập từ Thượng Cổ, năm tháng phiền toái nhất, chính là trận đại chiến Vu Yêu tranh đoạt thiên địa, khi đó Địa Phủ suýt nữa bị hồn phách chen bể! Bất quá, chúng ta cố gắng làm việc, chậm rãi đưa từng hồn phách vào trong mâm lục đạo luân hồi, thức trắng mấy ngàn năm, cũng coi như khôi phục lại bình thường!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ dở cười một hồi dở khóc, hắn nào có hỏi chuyện này...

Lý Trường Thọ tiếp tục nói: "Bởi vì cái gọi là, nếu không lo xa, liền có lo gần, đề phòng nhiều hơn một chút, cũng có thể phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện."

Sở Giang Vương còn muốn tiếp tục mở miệng, Tần Nghiễm Vương ở bên cạnh đã là kịp phản ứng, dùng bàn tay to chộp vai của Sở Giang Vương kéo trở về.

Một tiếng xương nứt thanh thúy kia, dọa cho khuôn mặt nhỏ của Long Cát trắng bệch...

Tần Nghiễm Vương khe khẽ thở dài, hơi lộ ra vẻ bận tâm, thở dài: "Địa Phủ chúng ta thật sự...không dễ! Ở phía ngoài có dư nghiệt Huyết Hải, làm loạn âm hồn, ở phía trong có tầng tầng nghi nan, hiện tại rất mong có người có thể giúp đỡ chúng ta."

Tần Nghiễm Vương nói như vậy, mấy vị Diêm Quân khác lập tức rõ ràng có ý tứ gì.

Nếu như Địa Phủ không phải có việc cầu Thiên Đình, Thiên Đình làm sao có thể thuận lý thành chương hợp nhất bọn họ?

Lập tức, mấy vị Diêm Quân bắt đầu phàn nàn, nhưng trong mắt bọn hắn, Địa Phủ hiện tại đã là trạng thái tốt nhất bọn họ có thể làm được, ấp úng nửa ngày, cũng chỉ rặn ra được vài câu...

Sở Giang Vương nắm chặt cánh tay trái rũ xuống, thở dài: "Mấy ngày trước đây có đại năng đấu pháp tại Huyết Hải, doạ cho chúng ta vô cùng sợ hãi!"

Bình Đẳng Vương nói: "Gần đây lục đạo luân hồi vận chuyển ngược lại là có chút không ổn định, hẳn là thiếu công đức, công đức này giống như dầu nhỏ giọt vào trục cửa, vận chuyển không ổn định thì sẽ không hoạt động được!"

Đô Thị Vương nói: "Hiện tại lực lượng phòng ngự của chúng ta không đủ, nếu như phát sinh thảm kịch như Hải Nhãn của Long Tộc bị phá mất, sẽ hoàn toàn không chống được!"

Địa Phủ có Hải Nhãn cọng lông chim!

Mấy vị Diêm Quân nói xong, cùng nhau nhìn về phía Ngũ Quan Vương còn chưa mở miệng ở bên cạnh.

Ngũ Quan Vương "ậm ừ" nửa ngày, khó thốt ra lời, mặt cũng đều đỏ lên, chỉ có thể nói ra một câu từ trong kẽ răng: "Âm, âm hồn đang chết, hãy giúp chúng ta một tay!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Chúng ta vẫn nên nói chuyện thứ hai đi."

Mấy vị Diêm Quân rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, lại giữ vững tinh thần, nghe Lý Trường Thọ nói tới chuyện thứ hai.

Lý Trường Thọ bố trí một tầng kết giới tiên lực ở xung quanh, lộ ra sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: "Các vị Diêm Quân hẳn là đều xuất thân từ Vu Tộc...các vị không cần phải sốt ruột giải thích, ta biết các ngươi đã làm hứa hẹn đối với Thiên Đạo, từ đó về sau sẽ không còn là Vu Tộc, xử trí sự vụ Âm Phủ, tuyệt đối không có một chút thiên vị đối với Vu Tộc. Hiện tại, ta không xem các ngươi như là Vu Tộc, chỉ xem các ngươi là Diêm Quân Địa Phủ, lần này phụng lệnh Ngọc Đế bệ hạ, đến hỏi các vị một câu. Vu Tộc Bắc Châu, những năm gần đây có bao nhiêu người đầu thai chuyển thế?"

"Vì sao Thuỷ Thần đại nhân lại có câu hỏi này?" Trong mắt Tần Nghiễm Vương tràn đầy không hiểu.

Lý Trường Thọ thở dài: "Trước đây vốn là được bạn tốt nhờ vả, đến Bắc Câu Lô Châu xem tình trạng của Vu Tộc. Sau khi đến, ta cũng chưa đi vào quá sâu, chỉ thấy ở ranh giới Bắc Châu, chỗ tụ họp của Vu Tộc, có một số lớn thôn trại trống trải bị vứt bỏ. Sau đó gặp Đại Vu Tế Vu Tộc, mới biết trong vạn năm qua, Vu Tộc dần dần khó có thể sinh dưỡng, số lượng trẻ con Vu Tộc thuần huyết sinh ra càng ngày càng thấp."

Chương 582. Nặng hơn rất nhiều.

"Thậm chí, âm thầm hôn phối cùng với Nhân Tộc, Vu Nhân cũng có phần khó sinh ra. Liên quan tới việc này, ta đã từng đi hỏi Ngọc Đế bệ hạ, bệ hạ nói cũng không phải là Thiên Đạo hạ xuống trừng phạt. Hơn nữa, Ngọc Đế bệ hạ cũng có một chút chú ý đối với chuyện này, mệnh lệnh ta tra rõ sự việc, lúc này ta mới chạy đến Địa Phủ hỏi ý, phải chăng là có người can thiệp sự tình luân hồi?"

Mấy vị Diêm Quân cùng với mấy vị tướng lĩnh âm sai trong kết giới, cùng nhau thay đổi sắc mặt.

"Làm sao có thể can thiệp chuyện này được?" Sở Giang Vương cả giận nói: "Nhất định là Yêu Tộc âm thầm tính kế! Muốn đuổi tận giết tuyệt Vu Tộc chúng ta! Ngoan độc biết bao!"

"Chung Phán Quan ở đâu!" Tần Nghiễm Vương sầm mặt, hét lớn một tiếng: "Đi chuẩn bị danh sách Vu Tộc luân hồi chuyển sinh trong vạn năm gần đây!"

"Vâng!" Có một vị Phán Quan để râu quai nón đứng dậy, lập tức bay ra khỏi kết giới, tiến đến chỗ luân hồi.

Lý Trường Thọ chú ý tới, vị Phán Quan này đúng là xuất thân từ Nhân Tộc, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Liền nghe mấy vị Diêm Quân quát mắng: "Chúng ta không đi tương trợ đồng tộc Bắc Châu thì cũng thôi đi, lại vẫn sẽ ở dưới mí mắt của chúng ta, tính kế Vu Tộc chúng ta!"

"Chỉ sợ không phải là đơn giản như vậy, nếu như nơi chuyển thế xảy ra vấn đề, hoặc là hồn phách Vu Tộc chuyển sinh ít, chúng ta làm sao sẽ không biết? Cho dù chúng ta không biết, chuyện này sẽ làm cho lục đạo mất cân bằng, đó chính là sai lầm, tuyệt đối sẽ không bị giấu diếm trong vạn năm!"

"Nhanh, nhanh đi vào trong điện!"

Vội vã, mấy vị Diêm Quân mang theo ba người Lý Trường Thọ, chạy tới chỗ luân hồi, đi vào bên trong Diêm La Điện.

Mấy vị Diêm Quân khác cũng bị việc này kinh động, chạy đến nơi làm việc của Tần Nghiễm Vương tụ hợp, cùng nhau động thủ lật xem một chồng sách được âm sai chuyển đến.

Lý Trường Thọ cùng với hoá thân Ngọc Đế truyền âm thương lượng vài câu, tất nhiên là khí định thần nhàn.

Bên này rất nhanh liền có đáp án...

"Số lượng Vu Tộc chuyển sinh không có chỗ trống!"

"Thọ nguyên của Vu Tộc phần lớn hơn vạn tuổi, lúc này cho dù không có Vu chuyển sinh, chúng ta cũng không biết được!"

"Thuỷ Thần đại nhân, việc này nên xử trí như thế nào? Chúng ta thân có chức vụ âm ty, gánh vác chức trách Thiên Đạo..."

"Các vị yên tâm!" Lý Trường Thọ đứng ra, phất trần hất lên, nghiêm mặt nói: "Thiên Đình đã nhúng tay vào việc này, nhất định phải tra đến cùng, cho Vu Tộc một cái công đạo! Lần này chúng ta đến Địa Phủ, chính là vì làm rõ, rốt cuộc là khâu nào xảy ra vấn đề. Ta còn có một chút nghi vấn...quá trình sinh linh luân hồi cụ thể là như thế nào? Là trước tiên âm dương giao thái ở trong cơ thể mẹ, dựng dục ra bào thai sinh linh, lại có chân linh đầu thai ở trên đó, hay là phải mỗi cái khâu đều phải có chân linh tham dự?"

Tần Nghiễm Vương nói: "Cả hai đều có, nhưng tình huống trước chiếm đa số. Vu, Nhân Tộc đẻ con, đều là thai nghén bào thai trước, sinh trưởng, sau đó lại có chân linh đầu thai chuyển thế, khiến cho tâm mạch bào thai nhảy lên, lúc này mới được tính là sinh linh! Thế tục thường nói, con cái là một miếng thịt trên người mẫu thân rớt xuống, kỳ thật cũng có mấy phần đạo lý."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nói: "Ta đã biết được đại khái, đa tạ mấy vị Diêm Quân đã giải thích nghi hoặc."

"Là chúng ta phải tạ ơn Thuỷ Thần trượng nghĩa tương trợ!"

Lý Trường Thọ vừa muốn cáo từ rời đi, tiến đến Bắc Câu Lô Châu, tìm Đại Vu Tế tiến hành trao đổi sâu một lần nữa, lại đột nhiên nghĩ đến một ít chi tiết nhỏ, lên tiếng hỏi thăm một lần nữa...

Sau đó hắn lại đề xuất, Vu Tộc Địa Phủ nhất mạch phái mấy vị Vu Tộc chiến lực không tệ, có một chút địa vị trong tộc, lại không có nhậm chức tại âm ty Địa Phủ, đi cùng với hắn điều tra việc này.

Để cho âm ty Địa Phủ làm chứng, tránh tưởng rằng hắn nói ngoa, thuận tiện mang theo mấy kiện pháp bảo người lâm thời.

Nhóm Diêm La vội vã đáp ứng, còn cảm kích một hồi.

Sau khi đợi một hồi tại Diêm La Điện, Mã Diện mang theo Ngao Ất chạy đến tụ hợp, lúc này thần sắc của Ngao Ất có cảm giác sáng sủa hơn, không còn hậm hực như vậy.

Sau đó, chúng Diêm Quân đưa mấy người Lý Trường Thọ rời khỏi Phong Đô Thành, Ngưu Đầu Mã Diện đã mang theo mấy vị cao thủ Vu Tộc đứng chờ ở phía trước.

Những Vu Tộc này không tiện vào Phong Đô Thành.

Lúc cưỡi mây tiến lên, Triệu Đắc Trụ hỏi: "Thuỷ Thần, ngươi cảm thấy vấn đề của việc này ở chỗ nào?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Không bằng khảo nghiệm Long Cát điện hạ."

"Chuyện này." Long Cát suy tư đôi chút, rất nhanh liền nhỏ giọng trả lời: "Còn phải hỏi thăm tình hình cụ thể của Vu Tộc, Long Cát không dám trả lời bừa bãi."

Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ liếc nhìn nhau, từng người hài lòng gật đầu.

Ở bên trên con đường phía trước, Ngưu Đầu đã mang theo ba nam ba nữ lẳng lặng chờ, bởi vì Vu Tộc không tiện lao vùn vụt, nhất định phải do Lý Trường Thọ cưỡi mây mang theo.

Lúc rời khỏi Địa Phủ, đám mây này, rõ ràng nặng hơn rất nhiều.

...

Cùng lúc đó.

Trên Tam Tiên Đảo mây mù lượn lờ, tại lầu các sâu trong tiên cảnh.

Tiên tử áo trắng ngồi ở sau tầng tầng màn che mở mắt ra, cẩn thận bấm ngón tay suy tính, không khỏi cười khẽ.

Đây là sao?

Trước đây còn cho rằng chính mình nhập định ngộ đạo, tỉnh lại hẳn là đã qua mấy trăm năm, nhưng như thế nào bấm ngón tay suy tính, chỉ mới có mấy ngày trôi qua...

Tĩnh tâm, ngưng thần, coi trọng tu hành.

Tiên tử liền muốn tiếp tục dốc lòng bế quan, thể ngộ đại đạo, nhưng chuông gió cửa sổ rung động leng keng, một bóng người xâm nhập vào bên ngoài Tam Tiên Đảo.

Nàng không khỏi nhìn chăm chú, tuy biết đó không phải là người kia, nhưng trong lòng lại có gợn sóng.

Thật đáng tiếc ...gợn sóng biến mất trong nháy mắt.

"Hóa ra là Đại ca..." Nhẹ nhàng thở dài, tiên tử nhắm mắt ngưng thần, nhập định đả tọa, quanh người rất nhanh liền bị mây mù bao vây.

"Đại ca, tỷ tỷ đã bế quan rồi."

Bên trong một đình nghỉ mát tại Tam Tiên Đảo, Quỳnh Tiêu cưỡi mây bay tới, nói một câu như thế.

Nghe vậy, Triệu Công Minh thở dài một hơi, ngồi ở chỗ đó xoắn xuýt một hồi.

"Ài, mà thôi, một ít việc nhỏ cũng không đáng để gọi nàng xuất quan. Ta liền đi tìm Trường Canh vậy, vốn là muốn nhờ Nhị muội cùng nhau giúp ta ra một chút chủ ý."

Quỳnh Tiêu có một chút bất mãn khẽ nói: "Trường Canh Trường Canh, ngoài miệng luôn treo kẻ thích giả dạng lão già kia, tỷ tỷ là như vậy, Đại ca ngươi cũng là như vậy!"

"Đúng đấy." Bích Tiêu ở bên cạnh nhỏ giọng tăng thêm một câu: "Có chuyện gì thì thương lượng với chúng ta cũng được."

Triệu Công Minh đỡ râu cười khổ: "Chuyện này...một ít lời ở giữa nam nhi chúng ta, nói với các ngươi, nữ nhi các ngươi cũng không hiểu."

"Phi, ngươi đang coi thường ai thế?" Quỳnh Tiêu thanh tú động lòng người liếc mắt, nói một tiếng "nhìn đi", thân hình yểu điệu nhẹ nhàng linh hoạt quay hai vòng.

Chỉ thấy ánh sáng đủ màu rạng rỡ, lại nghe được tiếng chuông leng keng, mây mù lên xuống, thiếu nữ ban đầu mặc váy màu vàng nhạt đã hóa thành lão đạo thân hình còng lưng, nói một câu già dặn: "Thiếu niên lang, có chuyện gì phiền lòng, nói cho bần đạo nghe đi, ha ha ha!"

Chương 583. Quá tải

Triệu Công Minh dùng một tay đỡ trán, Bích Tiêu ở bên cạnh cười nghiêng ngả.

Cuối cùng vẫn là hai người Quỳnh, Bích cao hơn một bậc, Triệu Công Minh ấp úng, nói ra chuyện phiền lòng của mình.

Tự nhiên, vẫn là có quan hệ cùng với Kim Quang sư muội...

"Các ngươi cũng biết, ta vốn không có niệm tưởng gì đối với Kim Quang sư muội, nhưng bị đông đảo đồng môn trêu ghẹo vui đùa, vi đạo tâm của huynh lại trở nên có một chút...hơi khác thường."

"Đại ca, nếu như ngươi nổi lên tâm tư, liền ở chung thật tốt cùng với Kim Quang sư muội thôi: " Bích Tiêu vuốt tóc nói: "Việc này cũng không có gì khó khăn, đó chỉ chuyện nằm trong một ý niệm. Lúc này ngươi cảm thấy thẹn thùng, bất quá chỉ là vì ngại mất mặt, nhưng loại sự tình này là sự tình của hai người, người khác làm sao có thể xen vào?"

"Không sai!" Quỳnh Tiêu "lão đạo" đỡ râu gật đầu, tiếp tục nói như ông cụ non: "Theo như bần đạo thấy, Đại ca đã bị người khác ảnh hưởng quá nựng, quả thật là làm cho người ta không yên lòng. Tỷ tỷ cũng giống như ngươi, động tình niệm, vào tình kiếp, nhưng chúng ta tuyệt đối không lo lắng, chủ yếu là Đại tỷ có thể phân biệt rõ ràng, có chừng mực, sẽ không bị tình kiếp ảnh hưởng đến tu hành. Hơn nữa tên Trường Canh kia xác thực lợi hại, tính kế hết người này đến người khác, ta và Tam muội cũng đều chịu phục. Nhưng Đại ca ngươi...ài."

Triệu Công Minh cau mày nói: "Ta làm sao?"

"Bản tâm không chừng, đạo tâm không yên." Quỳnh Tiêu "Lão đạo" lắc đầu một hồi: "Tình kiếp này chỉ sợ là sẽ ảnh hưởng đến bản thân, cuối cùng căn cơ bị hao tổn, đạo hạnh héo rút, đại đạo xa xôi!"

Triệu Công Minh nhíu mày lại thành chữ Xuyên, đứng dậy đi qua đi lại, thoáng có một chút vội vàng xao động.

Không bao lâu, Triệu Công Minh nhíu mày hỏi: "Như vậy, ngươi có thể giúp ta một chút không?"

Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu liếc nhìn nhau, Quỳnh Tiêu giải trừ Hóa Hình Thuật, nhún vai nói: "Ta cũng không có trải qua tình kiếp, không hiểu nhiều chuyện này lắm, Đại ca ngươi vẫn nên đến hỏi Hải Thần lão đệ đi."

"Tam muội, Tam muội." Triệu Công Minh liên tục thở dài: "Đại ca tín nhiệm nhất chính là ba vị muội muội cùng với Trường Canh, còn xin đưa ra cho Đại ca một chút biện pháp."

"Ài." Quỳnh Tiêu bình tĩnh nói: "Biện pháp cũng không phải là không có, Đại ca hãy đưa lỗ tai tới."

Nói nhỏ, như vậy như thế.

Nghe kế sách mà Quỳnh Tiêu nói, Triệu Công Minh có một chút xoắn xuýt: "Nhị muội không phải bảo hai người các ngươi ở trên đảo tu hành không được ra ngoài, ngươi lại muốn đi ra ngoài..."

"Vậy thì quên đi, coi như ta không có đề cập đến việc này." Quỳnh Tiêu yếu ớt thở dài: "Không nhắc tới thì cũng quên mất, Đại ca cũng có một chút kiêng kị đối với tỷ tỷ."

"Sao lại nói là kiêng kị! Đều là người một nhà!" Triệu Công Minh trầm ngâm đôi chút, âm thầm cắn răng, lại đi qua đi lại, rất nhanh liền gật đầu nói: "Vậy được rồi, ta sẽ mang ngươi đi ra ngoài một chuyến, nhưng sau khi làm xong việc này sẽ lập tức đưa ngươi trở về, ngươi cũng không thể thừa cơ chạy loạn!"

Bích Tiêu nhỏ giọng hỏi: "Đại ca ngươi thật sự không sợ tỷ tỷ?"

"Ta là Đại ca!" Triệu Công Minh ưỡn ngực ngẩng đầu, nhưng liếc nhìn chỗ Vân Tiêu tiên tử bế quan, lại trong nháy mắt rụt cổ một cái, nói: "Tất nhiên, Nhị muội là có chủ ý nhất, chúng ta cũng phải tôn trọng ý kiến của Nhị muội. Đi nhẹ một chút, đừng gây ra động tĩnh, ta sẽ kể chi tiết sự việc trên đường đi."

Quỳnh Tiêu cười híp mắt, cùng với Triệu Công Minh cùng nhau lặng lẽ chuồn ra khỏi đại trận Tam Tiên Đảo...

Sau khi hai người đi, Bích Tiêu nhịn không được che miệng cười khẽ: "Cũng không biết ở bên ngoài có gì tốt, đi ra ngoài một chuyến liền bị chửi một phen, đi ra ngoài làm gì chứ."

Nàng cũng liếc nhìn nơi Vân Tiêu bế quan, lẽ lưỡi, ngâm nga điệu hát dân gian trong mây, cưỡi mây bay về hướng Hạm Chỉ tu hành.

...

Lại nói đám mây quá tải của Lý Trường Thọ, mang theo một đám người ra khỏi U Minh Giới, tiến về Bắc Câu Lô Châu.

Ngao Ất liếc nhìn tám vị cao thủ Vu Tộc này, có một chút không yên lòng hỏi: "Giáo Chủ ca ca, có cần ta đi đến Long Cung điều một lộ binh mã đi theo?"

Lý Trường Thọ suy tư một hồi, nói: "Đông Hải chưa bình ổn, tạm thời không cần. Bắc Câu Lô Châu cách Bắc Hải khá gần, nếu cần binh mã, điều binh tại Bắc Hải cũng sẽ không chậm trễ quá lâu."

Triệu Đắc Trụ cười nói: "Tiểu Ất yên tâm, Thiên Binh tại Bắc Thiên Môn cũng có thể tùy thời gấp rút tiếp viện."

Ngưu Đầu Mã Diện ở bên cạnh muốn nói lại thôi, muốn nói có bọn hắn thì không cần lo lắng, nhưng lại nghĩ tới quả cầu linh bạo sáng lên tại Tây Hải Long Cung kia, quả quyết lựa chọn trầm mặc.

Vu Tộc bọn hắn đánh nhau cũng chỉ vui mắt, thật sự muốn giết địch vẫn là phải xem hóa thân Thuỷ Thần tự bạo.

Quét sạch quân địch trong chớp mắt, Đại La cũng sẽ khen ngợi ngươi!

Đi ra từ Địa Phủ, Ngưu Đầu Mã Diện cùng với sáu vị cao thủ Vu Tộc đều vô cùng trầm mặc.

Bay ra khỏi U Minh Giới, lúc lại nhìn thấy thiên địa rộng lớn, trong mắt sáu Vu kia rõ ràng nhiều ánh sáng hơn, nhưng bọn hắn không quá quen cùng với Lý Trường Thọ, lúc này cũng đều có một chút câu nệ, sợ đắc tội vị quyền thần Thiên Đình nào đó.

Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ truyền âm nói chuyện phiếm, khi thì tâm sự đại sự Thiên Đình, khi thì nói chuyện xưa Hồng Hoang.

Ngọc Đế xem như là tồn tại dưới Thánh Nhân tiếp cận Thiên Đạo nhất, liên hệ vô cùng mật thiết với Thiên Đạo, rất nhiều chuyện bí ẩn cũng đều có thể trực tiếp nhận được đáp án, khiến cho Lý Trường Thọ cũng thấy rất có ích lợi.

Long Cát lấy phần binh pháp kia ra cẩn thận đọc, mà Ngao Ất – tác giả của phần binh pháp này, lại đang xuất thần nhìn chân trời.

Đến Bắc Câu Lô Châu, Lý Trường Thọ quen đường trực tiếp chạy tới chỗ ở của Đại Vu Tế.

Lúc đám mây sắp rơi xuống, Ngưu Đầu mở miệng hỏi: "Thuỷ Thần, chúng ta xuống dưới có ổn không? Có thể có một chút vi phạm với lời thề của chúng ta hay không?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Các ngươi là phụng lệnh âm ty, đến đây dò xét dị tượng Vu Tộc luân hồi, có gì vi phạm?"

"Vậy thì để bọn hắn chờ ở trên mây." Mã Diện chỉ chỉ ba nam ba nữ ở phía sau: "Tránh cho đi xuống gặp mặt xấu hổ."

"Thiện." Lý Trường Thọ mỉm cười đáp lời, để lại đám mây cho sáu Vu, mang theo mấy người chậm rãi rơi xuống.

Đại Vu Tế đã đi ra từ trong nhà đá, vẫn là hình tượng trung niên phụ nhân như vậy, phía sau còn có hai lão Vu khác, một nam một nữ, hẳn là Đại Vu Tế của bộ tộc khác.

Lúc Thượng Cổ, Vu Tộc có mười hai bộ tộc lớn, đối ứng với mười hai Tổ Vu, Vu Tộc Địa Phủ nguyên bản chính là một chi trong đó, là "Hậu Thổ tộc".

Sau đại chiến Vu Yêu, chỉ còn lại bốn ~ năm bộ tộc Vu Tộc, rút lui về vùng đất nghèo nàn Bắc Câu Lô Châu.

Sau khi tất cả Tổ Vu đều vẫn lạc, Đại Vu Tế liền trở thành thủ lĩnh của mỗi chi bộ tộc. Lúc này ba vị Đại Vu Tế tụ tập ở chỗ này, đã có thể đại biểu cho toàn bộ Vu Tộc Bắc Châu.

Chương 584. -

Hai vị Đại Vu Tế khác vì sao lại ở chỗ này?

Kỳ thật là đang tìm cách mở rộng "liệu pháp ban đầu" mà Lý Trường Thọ cho, mà bọn họ cũng không nghĩ tới...

Thuỷ Thần Thiên Đình thế nhưng lại nhanh như vậy!

"Thuỷ Thần đại nhân." Vị Đại Vu Tế bộ dáng trung niên phụ nhân kia cau mày nói: "Chúng ta còn chưa kịp thử nghiệm biện pháp ngài cho."

"Chuyện này không quan trọng, nên thử vẫn là phải thử."

Sắc mặt của Lý Trường Thọ có một chút ngưng trọng, nói rõ chi tiết hai tin tức trong yếu chính mình nhận được khi lên trời xuống đất cho ba Đại Vu Tế.

Thiên Đạo chưa từng hạ xuống trách phạt làm cho Vu Tộc tuyệt dục.

Mọi thứ đều bình thường ở chỗ Lục Đạo Luân Hồi Bàn, hồn phách chuyển thế nên phát cho Vu Tộc không có bất kỳ dị dạng gì.

Nói ngắn gọn, vấn đề xuất hiện ở trong thời gian nữ tử Vu Tộc mang thai...

Sắc mặt của ba vị Đại Vu Tế, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên âm trầm.

Lão bà kia thấp giọng hỏi: "Thuỷ Thần đại nhân, có người mưu hại tộc ta! ?"

"Chắc chắn là Yêu Tộc đứng ở sau việc này!"

"Ài, đại chiến Vu Yêu vốn cho rằng đã ngừng, chưa từng nghĩ tới đối phương vẫn không buông tha cho Vu Tộc chúng ta."

"Việc này còn chưa thể vội vã kết luận!" Lý Trường Thọ nói: "Trước tiên phải xác định vấn đề xuất phát từ nơi nào, mới có thể truy tra chỗ căn nguyên của nó. Đại Vu Tế, có thể để cho ta bái phỏng vợ chồng Vu Tộc mới cưới trong vòng ba tháng ở các nơi hay không?"

Ba vị Đại Vu Tế tự biết tình hình nghiêm trọng, tuy có một chút không theo kịp ý nghĩ của Lý Trường Thọ, lại lập tức gật đầu đáp ứng.

Đừng nói là bọn họ, Triệu Đắc Trụ cùng với Long Cát, Ngao Ất, cũng là hoàn toàn không rõ Lý Trường Thọ muốn ngược dòng tìm hiểu căn nguyên như thế nào.

Ngưu Đầu Mã Diện thậm chí còn sinh ra một chút ý nghĩ lớn mật...

Lại nói đến chính sự.

Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới, chính mình tu hành tại Hồng Hoang, còn có một ngày trở thành "bác sĩ phụ khoa".

Vì công đức Địa Phủ lên trời, bác sĩ phụ khoa liền bác sĩ phụ khoa, giúp đỡ minh hữu trước đây của Nhân Tộc cũng không tính là quá thua thiệt.

Ở dưới sự an bài của Đại Vu Tế, Lý Trường Thọ cưỡi mây thăm viếng mấy cái bộ lạc Vu Tộc tương đối lớn, tìm được mấy trăm vị nữ tử Vu Tộc trẻ tuổi gần đây vừa mới tiến hành "Hôn lễ".

Rất nhanh, Lý Trường Thọ phát hiện ra bên trong mấy trăm Vu này, non nửa nữ tử Vu Tộc đều đang mang thai.

Lý Trường Thọ tụ tập những nữ tử mang bầu tại một chỗ, quan sát phản ứng của các nàng, vừa mới nửa ngày liền có thu hoạch.

Sắc mặt của một nữ tử Vu Tộc đỏ lên, chạy đi vệ sinh, khi trở về đã không còn mang thai, mà nữ tử Vu Tộc này lại không phát giác ra được một chút dị dạng gì...

Lý Trường Thọ hiểu ra ngay lập tức.

Đúng là có người gây sự, không biết dùng tà pháp gì, đạt đến hiệu quả "Phá thai".

Sở dĩ những nữ tử Vu Tộc này hoàn toàn không có phát giác ra...

Không có gì khác, nhục thân quá mạnh, các nàng tự động không để ý đến một chút tổn thương đó, huyết khí hao tổn trước và sau khi phá thai hoàn toàn không có ý nghĩa.

Hơn nữa Vu Tộc cũng không có "Thần Nông Thị", bọn họ trời sinh cường đại, cũng không có hình thành "Y thuật" hữu hiệu.

"Tính kế thật ác độc!" Triệu Đắc Trụ hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Thuỷ Thần, bắt kẻ tính kế ở phía sau, nhất định phải nghiêm trị không buông tha!"

"Tướng Quân yên tâm." Lý Trường Thọ nói một câu chắc nịch.

Ngưu Đầu ở bên cạnh hỏi: "Thuỷ Thần, chuyện này cụ thể ra sao?"

"Nữ tử Vu Tộc mang thai bất ổn!" Lý Trường Thọ nói: "Nếu như non nửa bất ổn, còn có thể nói là bị độc chướng Bắc Châu ảnh hưởng, nhưng tất cả đều như thế, tuyệt đối là có người tính kế phía sau. Trong vạn năm, Vu Tộc lại không tìm được nguyên nhân, cũng đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng."

Có thủ lĩnh bộ lạc phụng mệnh đi theo bên cạnh Đại Vu Tế, lập tức thở dài, nhỏ giọng nói: "Thuỷ Thần đại nhân, kỳ thật trước đây cũng có hoài nghi tới việc này, nhưng chúng ta đã dùng mọi cách mà vẫn không tìm ra được vấn đề..."

"Không cần vội, để ta suy nghĩ."

Lý Trường Thọ đi một vòng ở bên trong bộ lạc, tìm thấy một tảng đá lớn trong rừng rậm bên ngoài bộ lạc, ngồi trên đó.

Lấy một quyển trục ra, Lý Trường Thọ nâng bút viết xuống một loạt khả năng, bắt đầu phân tích từng khả năng một.

Rất nhanh, hắn thả ra mấy cỗ Đạo Nhân Giấy, dựa vào "tiên thức chuyển tiếp", "mạng lưới tiên thức" của Đạo Nhân Giấy, thu hết nơi ở của Vu Tộc lúc này vào trong đáy lòng.

Khu vực sinh sống của mỗi bộ lạc Vu tộc đều được bao bọc bởi " rừng thông Bắc Nguyên ", ngược lại là vô cùng dễ phân biệt...

Rốt cuộc, là chỗ nào có vấn đề?

Lý Trường Thọ nghĩ đến trước hết nhất chính là "Độc".

Hắn điều khiển Đạo Nhân Giấy, đào được mấy loại "Hoa quả" cùng với "Lương thực" phổ biến trong bộ tộc, đồng thời lấy mẫu nguồn nước từ nhiều nơi khác nhau, mang về chất thành đống xung quanh tảng đá.

Lý Trường Thọ nói một tiếng: "Ngao Ất?"

"Ở đây!" Ngao Ất đứng trên ngọn cây quan sát bốn phía lập tức đáp ứng một tiếng, xoay người nhảy trở về trước mặt Lý Trường Thọ.

"Đi về giếng nước phía tây nam ba dặm, gánh một thùng nước tới."

"Vâng!" Ngao Ất lĩnh mệnh, nhảy lên mấy cái mất tung ảnh.

"Long Cát?"

"Lão sư, ta ở đây!"

"Hãy đi thu thập những nguyên liệu quần áo được sử dụng phổ biến nhất trong các bộ lạc ở đây, cố gắng hoàn mỹ hết mức có thể."

"Vâng, đệ tử sẽ đi làm ngay!" Long Cát đáp ứng một tiếng, váy phất phới, cưỡi mây tiến đến nhà đá và lều vải cách đó không xa.

"Triệu! Khụ, khụ khục!" Lý Trường Thọ nhanh chóng đổi giọng, dùng khuỷu tay che miệng ho khan một hồi, biểu tình có một chút xấu hổ.

Cũng là gọi thuận miệng, vậy mà bắt đầu sai sử Ngọc Đế!

Triệu Đắc Trụ mỉm cười, nói: "Thuỷ Thần có việc cứ việc phân phó."

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ chỉ có thể nhắm mắt nói một câu: "Triệu Tướng Quân, ta đã âm thầm lục soát nơi đây, vẫn chưa phát hiện ra bất luận vết tích trận pháp gì. Có thể mời Triệu Tướng Quân ra tay lục soát lại một lần, hẳn là kiến thức của ta không đủ, không tìm ra lỗ hổng."

Triệu Đắc Trụ mỉm cười gật đầu, cưỡi mây bay đi.

Ngưu Đầu Mã Diện ở bên cạnh mong đợi xông tới, nhỏ giọng hỏi: "Thuỷ Thần, hai huynh đệ chúng ta có thể làm gì không?"

"Cẩn thận nếm những thức ăn và nước này một lần." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Những vật này ta đều đã xác định không có độc, nhưng đây chỉ là đối với Nhân Tộc, không biết Vu Tộc các ngươi sẽ có phản ứng đặc thù gì hay không?"

"Được!"

"Bò... Ò... !"

Ngưu Đầu Mã Diện cũng trở nên nghiêm túc, theo lời mà làm, ngồi dưới đất liền bắt đầu bận rộn.

Một lát sau, từng người trở về.

Ngưu Đầu Mã Diện cũng đã tiêu diệt sạch theo thứ tự sẽ đồ ăn Đạo Nhân Giấy mang về, Lý Trường Thọ thì là vẫn luôn nâng bút, tô tô vẽ vẽ ở trên quyển trục kia.

Lại sau nửa canh giờ, Lý Trường Thọ nói: "Cũng không có vấn đề gì."

Triệu Đắc Trụ cũng rơi xuống từ trên không, cau mày nói: "Nơi đây không vết tích trận pháp gì, cũng không có một chút linh lực lưu động không bàn mà hợp với trận pháp chi đạo."

Chương 585. Theo đuổi kích thích

Đám người không khỏi quay mặt nhìn nhau, Lý Trường Thọ nhìn quyển tục chính mình đã viết đầy chữ nhỏ, lẩm bẩm nói: "Như thế xem ra, chân tướng chỉ có một cái."

Long Cát hỏi: "Có phải là bản thân Vu Tộc xảy ra vấn đề?"

"Vậy vì sao hết lần này tới lần khác đều là sự tình mang thai?" Lý Trường Thọ hỏi lại như thế, Long Cát ngâm khẽ vài tiếng, rơi vào suy một lần nữa tư.

Ở một bên, thủ lĩnh Vu Tộc nơi đây vội hỏi: "Thuỷ Thần đại nhân, có phải là tà pháp âm độc nào đó?"

"Cái gọi là tà pháp, cũng đều có dấu vết mà lần theo, phần lớn không thể rời khỏi chú, trận tế chi đạo." Lý Trường Thọ đưa tay đẩy, quyển trục chậm rãi bay về phía trước, bị một đoàn Tam Muội Chân Hoả bao trùm, đảo mắt liền hóa thành tro tàn.

Hắn chậm rãi nói: "Xảy ra vấn đề chính là toàn bộ Vu Tộc Bắc Châu, nếu là chú pháp, sẽ khó có thể nhằm vào phạm vi lớn như thế, Vu Tộc cho dù nguyên thần yếu hơn nữa, cũng sẽ sinh ra cảm ứng. Cho nên có thể kết luận, việc này tất nhiên có quan hệ cùng với trận thế."

Ngao Ất nói: "Nhưng chúng ra đã tra xét nơi đây mấy lần, cũng không có vết tích trận pháp."

Hai mắt của Triệu Đắc Trụ tỏa sáng, cùng với Lý Trường Thọ cơ hồ trăm miệng một lời:

"Địa mạch!"

"Địa mạch."

...

Lại nửa ngày sau, ở sáu ngàn trượng dưới mặt đất Bắc Châu, Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ "lơ lửng mà đứng".

Bọn họ thân ở trong một khe hở dưới mặt đất, lúc này đang đồng thời quan sát địa mạch ở phía dưới.

Địa mạch này ngưng kết như dòng sông, uốn lượn gập ghềnh, không biết thông đến nơi nào.

"Bệ hạ, đây là duy nhất một đầu địa mạch, đồng thời xuất hiện ở phía dưới bốn đại bộ tộc Vu Tộc." Lý Trường Thọ nói: "Bệ hạ thật sự muốn thăm dò cùng với tiểu thần?"

"Tất nhiên!" Triệu Đắc Trụ cười nói: "Trường Canh là phụ tá đắc lực của ta, việc vặt như vậy vốn không nên để cho ngươi tự mình làm, chẳng qua là Thiên Đình còn chưa có quá nhiều người có thể dùng được. Nếu như thế, cỗ hóa thân này của ta, làm sao có thể không cùng nhau mạo hiểm cùng với hóa thân của ái khanh?"

Lý Trường Thọ: "..."

Nếu như không phải biết, hóa thân số một của Ngọc Đế bệ hạ ngày bình thường đều đang làm cái gì, hắn đúng là sẽ tin vào lí do thoái thác này của Ngọc Đế!

Đã theo đuổi kích thích, vậy thì sẽ theo đuổi đến cùng.

"Bệ hạ, chúng ta hãy lặng lẽ đi dọc theo địa mạch tìm kiếm, xem cuối cùng có thể mò được con cá lớn nào."

Vì sao Vu Tộc không tìm thấy bất kỳ điều bất thường nào tại địa mạch trong cả vạn năm?

Nếu cẩn thận phân tích, có lẽ có thể đưa ra được rất nhiều lời giải thích, ví dụ như lực lượng nguyên thần bẩm sinh của Vu Tộc không đủ, thiếu khái niệm hoàn chỉnh về "Y học", không am hiểu trận pháp, địa mạch Bắc Châu rắc rối phức tạp...vân vân.

Nhưng Lý Trường Thọ đi vài vòng trong bộ tộc Vu Tộc, đã phát hiện ra nguyên nhân chân chính.

Vu, đã chấp nhận số phận của mình..

Lúc phát hiện ra Vu Tộc mới sinh không đủ, bọn họ hẳn là cũng đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng liên tục vấp phải trắc trở, sau khi không có cách nào tìm được nguyên nhân, liền cho rằng đây là Thiên Phạt, cho rằng thiên địa sẽ không còn Vu, âm thầm chịu đựng.

Vu Tộc vốn là kẻ bại trận tại Thượng Cổ.

Lúc Hiên Viên hoàng đế chiến Xi Vưu, Vu Tộc đã vội vã đứng ra hỗ trợ bộ tộc Vu Nhân, xóa sổ vận may cuối cùng của họ, chậm rãi tiêu vong tại Bắc Câu Lô Châu là số mệnh bọn họ đã tiếp nhận...

Đây mới là nguyên nhân căn bản mà Vu Tộc vẫn luôn không thể tìm ra vấn đề.

Khi một chủng tộc không thể tìm thấy vị trí của chính mình trong Hồng Hoang, đánh mất động lực phấn đấu, chờ đợi bọn họ, điều chờ đợi họ là sự chìm đắm bất tận sau những thăng trầm.

Khách quan mà nói, những Yêu Tộc lúc này còn ôm ý niệm phục hưng, rõ ràng có ý chí chiến đấu hơn, bởi vậy cũng càng có sức sống hơn.

Tất nhiên là đối với Nhân Tộc mà nói, Yêu Tộc cũng có uy hiếp nhiều hơn.

Nếu một ngày nào đó Nhân Tộc mất đi chính mình như thế này, không biết vì sao chính mình lại tồn tại, hoặc là mất đi mục đích tiến lên, phải chăng cũng sẽ bị chủng tộc khác thay thế vị trí nhân vật chính trong thiên địa?

Có lẽ vậy.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ xẹt qua hết ý nghĩ phức tạp này đến ý nghĩ phức tạp khác, rất nhanh lại đè những tạp niệm này xuống, bắt đầu suy nghĩ đại sự hạng nhất lúc này!

Như thế nào mà trong lúc vô tình, có thể thỏa mãn trí tò mò " thám hiểm Hồng Hoang " của cấp trên!

Ngọc Đế đã bị việc này gợi lên hào hứng nồng hậu dày đặc, hai người vừa trốn vào địa mạch đại trận...

"Trường Canh mau nhìn, bên trong địa mạch này có một cỗ đạo vận kì lạ!"

Còn chưa đi được hai mươi trượng, Ngọc Đế lại hứng thú bừng bừng la lên...

"Mau nhìn, địa mạch này có dấu hiệu bị cải biến qua, nơi này còn có một ít cấm chế dẫn dắt linh lực!"

Đi về hướng bắc địa mạch được đại khái một canh giờ...

"Trường Canh, phía trước vì sao lại xuất hiện thủy linh khí dư thừa như thế? Không phải là chúng ta đã đi đến trọng yếu của địa mạch?"

Lý Trường Thọ chỉ có thể bình tĩnh đáp lời: "Bệ hạ, phía trước là Bắc Hải, chúng ta...đã đi nhầm phương hướng."

Triệu Đắc Trụ ngượng ngùng cười cười, hai người trở về từ Bắc Hải, đi dọc theo hướng nam địa mạch.

Lý Trường Thọ suy nghĩ kỹ một chút, Ngọc Đế cũng thật sự không dễ dàng.

Thời Viễn Cổ, Ngọc Đế Vương Mẫu vừa sinh ra ý thức, liền bị Đạo Tổ thu.

Sau khi Ngọc Đế biến hóa liền bị giam ở trong Tử Tiêu Cung, vừa tu hành vừa bưng trà đổ nước làm đồng tử, sinh linh tiếp xúc đều là một chút đại năng không thú vị giống như Lục Thánh Yêu Hoàng.

Đột nhiên có một ngày, Ngọc Đế liền bị thông báo chính thức vào cương vị, tiếp nhận...Tam Giới thiên địa.

Áp lực xác thực cũng rất lớn.

Cho nên, lúc này tuy chỉ là hóa thân đang trải qua những sự tình mới lạ này, nhưng đối với Ngọc Đế mà nói, đã xem như thể nghiệm cuộc sống thần tiên tương đương trân quý!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ tự lẩm bẩm, có nên thiết kế một vài kịch bản và mời một vài diễn viên để Ngọc Đế bệ hạ trải nghiệm cuộc sống nhiều hơn không?

Có thể là có thể, cũng sẽ tiêu hao thêm một chút tâm lực.

Nhưng...

Quá phí tiền.

Công đức thần vị tam giai hiện tại hắn cầm, còn nhiều hơn vị Đông Mộc Công thần vị nhị giai nào đó, gánh chịu nguy hiểm thần vị nhất giai "đại biểu thế lực", đã là thực sự không dễ dàng.

Vẫn đừng nên tạo ra rắc rối cho mình thì hơn!

Hai người lặng yên ẩn trốn ở trong địa mạch, có thuật độn thổ của Lý Trường Thọ che lấp, tính bí ẩn mặc dù không bằng bảo động của Đa Bảo đạo nhân, nhưng cũng không phải là Kim Tiên bình thường có thể dò xét...

Trở lại điểm xuất phát dò xét, lại đi về phía nam ước chừng hơn một vạn dặm, Lý Trường Thọ cùng với hoá thân Ngọc Đế Triệu Đắc Trụ, đồng thời phát hiện ra một ít dị thường.

"Trường Canh, đoạn địa mạch này dường như đã từng bị cải tạo."

"Mời Bệ hạ xem, bên trong địa mạch đều có Linh Khê Văn, trước và sau những Linh Khê Văn này rõ ràng không khớp."

Hai người liếc nhìn nhau.

Triệu Đắc Trụ cười nói: "Lúc này đã có thể khẳng định, vấn đề liền xuất hiện ở bên trên đầu địa mạch này!"

Chương 586. Lão sai lớn, lớn sai nhỏ.

Lý Trường Thọ suy tư đôi chút, nói: "Bệ hạ, thế sự không có tuyệt đối, vì lý do ổn thỏa, vẫn phải dò xét tới cùng cho thỏa đáng. Không bằng trước hết để cho Ngao Ất đưa Long Cát đưa công chúa về Thiên Đình, lại để Ngưu Đầu Mã Diện đuổi theo từ phía sau. Tránh cho đến lúc đó chúng ta gặp được phiền phức, bên ngoài cũng có người tiếp ứng."

"Thiện!" Triệu Đắc Trụ đáp ứng một tiếng, tiên thức thận trọng dò xét theo địa mạch này.

Tinh thần không hiểu sao trở nên phấn khởi.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền làm xong bố trí...

Tục ngữ có câu, lão sai lớn, lớn sai nhỏ.

Lúc này Lý Trường Thọ liền bỏ một loạt gánh nặng lên trên vai của Ngao Ất!

Ở dưới sự an bài của Giáo Chủ ca ca, Ngao Ất trước tiên cần đưa Long Cát công chúa về Thiên Đình, lại đi điều động thủy quân Thiên Hà, làm xong những việc này, còn phải trở về Bắc Châu tập trung Ngưu Đầu Mã Diện và tám vị cao thủ Vu Tộc, ở trong không trung đuổi theo Lý Trường Thọ cùng với hoá thân Ngọc Đế.

Ngao Ất cũng nghiêm túc, trực tiếp hóa thành chân thân thanh long, cõng Long Cát ở trên lưng, vội vã bay về hướng Bắc Hải, chạy tới chỗ Bắc Thiên Môn...

Đợi Ngao Ất vội vàng trở về, tụ tập tám vị cao thủ Vu Tộc, tám vị cao thủ Vu Tộc cũng hiếm khi được thể nghiệm khoái cảm cưỡi rồng bay trên trời.

Suy nghĩ của Ngao Ất cũng là có một chút chu toàn.

Y vì tránh để cho bị Yêu Tộc phát giác ra, mang theo tám vị cao thủ Vu Tộc bay trên không trung từ Bắc Hải, lại dùng thần thông Long Tộc, dùng đám mây bao trùm bản thân, lặng lẽ bay trong biển mây.

Rất nhanh, Ngao Ất liền nghe được Đạo Nhân Giấy bên người truyền âm, điều chỉnh hướng bay và tốc độ, chậm rãi đi theo.

Nhưng, vượt quá dự đoán của Lý Trường Thọ, Triệu Đắc Trụ, Ngao Ất chính là...

Bọn họ vốn cho rằng, điểm cuối đầu địa mạch kia hẳn là tại chỗ giao giới giữa Bắc Câu Lô Châu cùng với Trung Thần Châu.

Nơi đó là địa bàn mạnh nhất của thế lực Yêu Tộc, có đông đảo lão yêu còn sống từ thời Thượng Cổ, quả thực là một khối xương cứng.

Mà chỗ giao giới Bắc Châu cùng với Trung Thần Châu những lão yêu này hội tụ, chính là vì tùy thời làm khó dễ đối với Vu Tộc!

Nhưng đầu địa mạch kia lại kéo dài không ngừng, uốn lượn qua lại trong lòng đất sâu thẳm, và lan đến tận chỗ giao giới giữa Tây Ngưu Hạ Châu cùng với Trung Thần Châu, tạo ra một khúc ngoặt lớn, và liên tục kéo dài về phía nam!

Chỉ riêng số lượng kỹ thuật để kéo dài địa mạch cũng đủ chứng minh rằng không thể coi thường việc này!

Triệu Đắc Trụ cảm khái nói: "Yêu Tộc đây là hận Vu Tộc cỡ nào, lại dùng kế sách tuyệt diệt bí ẩn như thế."

Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Bệ hạ, hóa thân của ngài vẫn là đừng đi. Căn cứ theo suy tính của tiểu thần, ở phía trước nói không chừng chính là đầm rồng hang hổ. Bí pháp hóa thân của tiểu thần không đáng tiền, nếu bị phá hỏng thì dùng bảo tài liền có thể luyện chế, cỗ hóa thân này của bệ hạ ngài nếu tổn hại, chỉ sợ sẽ làm bị thương đạo hạnh tự thân..."

"Không sao, việc nhỏ mà thôi!" Triệu Đắc Trụ mỉm cười: "Nếu cỗ hóa thân này tổn hại, tổn hại cũng chỉ là một bộ phận công đức. Nguyên thần của ta có Lăng Tiêu bảo điện che lấp, vạn pháp bất xâm, không gì có thể phạm."

"Vậy thì tiểu thần liền an tâm hơn một chút."

Thế là, hai cỗ hóa thân tạo thành tiểu đội đặc công Thiên Đình lên đường một lần nữa, ẩn thân trong địa mạch, độn về hướng nam. Đi thẳng không biết mấy vạn dặm, đi đến chỗ giao giới giữa Nam Thiệm Bộ Châu, Trung Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, trong địa mạch xuất hiện từng tầng từng tầng hàng rào huyết sắc...

Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ liếc nhìn nhau, chui ra từ trong địa mạch, vòng qua những hàng rào này, đi ba, bốn trăm dặm dưới mặt đất, thấy được một tầng đại trận phòng hộ.

Tòa đại trận này ở dưới mặt đất bốn ngàn trượng, được bao bọc trong "quả cầu" đường kính trăm dặm, trình độ chắc chắn của nó, gấp mấy lần đại trận hộ sơn Độ Tiên Môn!

Thông qua đại trận có thể mơ hồ dò xét được, phía sau có một không gian thật lớn dưới mặt đất...

Trong tay của Triệu Đắc Trụ nhiều hơn một thanh bảo kiếm lóng lánh ánh vàng, truyền âm nói: "Trường Canh, chúng ta cường công đi vào?"

Lý Trường Thọ nhìn chầm chầm bội kiếm của Triệu Đắc Trụ mấy lần, làm sao lại cảm thấy, thanh kiếm này so với Thiên Đế Trảm Ma Kiếm mà chính mình đã từng dùng qua, lực lượng Thiên Đạo còn muốn nồng đậm hơn mấy lần...

Ừm, không thể xoắn xuýt một chút chi tiết ấy.

"Tiểu thần hẳn là có thể phá vỡ trận pháp này, chúng ta đi vào xem trước." Lý Trường Thọ cười đáp lời, sau đó chậm rãi tiến lên, lấy ra một cái mâm tròn ở trong tay áo.

Bên trên mâm tròn khắc âm dương song ngư, lúc này được Lý Trường Thọ rót tiên lực Thái Thanh vào, đôi âm dương ngư này giống như sống lại, nhẹ nhàng chuyển động, ngưng tụ thành một bức Thái Cực Đồ nhàn nhạt.

Đây cũng không phải là uy năng chí bảo, mà là một chút...đồ chơi nhỏ trong kho át chủ bài của Lý Trường Thọ.

Thái Cực Đồ không trở ngại một chút nào dung nhập vào vách tường đại trận, lưu lại một cái lỗ tròn.

Lý Trường Thọ lấy ra một cỗ Đạo Nhân Giấy ở trong tay áo đặt ở ngoài động, lại đưa hai tấm phù lục cho Triệu Đắc Trụ, cùng với cỗ hoá thân Ngọc Đế này cùng nhau vào đại trận.

Lần này, lại là "không cẩn thận", xâm vào hang ổ đại yêu thân mang nghiệp chướng...

Phù lục trên người hai người hơi sáng, thân hình biến mất không thấy gì nữa, Thái Cực Đồ ở phía sau chậm rãi tiêu tán, trận vách tường đại trận từ đầu đến cuối không có sinh ra nửa điểm ba động.

Triệu Đắc Trụ yên lặng tán dương.

Nhìn về phía trước, một ngọn núi tối lơ lửng ở trung tâm không gian do đại trận ngăn cách ra.

Trên đỉnh núi có một đầm nước xanh biếc, mười sáu đống xương khổng lồ nằm xung quanh đầm nước, tản mát ra một loại ba động quỷ dị.

Từ trên đỉnh núi nhìn xuống, có thể nhìn thấy các nơi trên ngọn núi cao này, bị đào bới ra một lượng lớn động phủ.

Triệu Đắc Trụ nhìn thấy ở trên ngọn yêu sơn này, là từng yêu thú có thực lực kinh người.

Lý Trường Thọ liếc mắt nhìn, nhìn thấy, là một núi công đức tràn đầy!

"Bản lĩnh tiến vào đại trận của ái khanh, có thể xưng là tuyệt chiêu! Tiếp theo nên làm gì?"

"Bệ hạ, đã tìm được nơi đây, tiến hành điều tra rõ sự tình Vu Tộc, lại diệt trừ đại yêu thân mang nghiệp chướng nơi đây, như thế mới có thể giữ gìn càn khôn chính đạo, biểu lộ ra uy nghiêm của bệ hạ!"

Hoá thân Ngọc Đế gật gật đầu, lại hỏi: "Cao thủ Yêu Tộc ở nơi đây có khoảng chừng mấy trăm, chúng ta có thể là đối thủ?"

Nói xong, Triệu Đắc Trụ lại cảm thấy có một chút không ổn, nói bổ sung: "Ta tất nhiên là không đau lòng hóa thân như vậy, chỉ là sợ đánh cỏ động rắn, khiến cho đám yêu ma này bỏ chạy."

"Cao thủ Yêu Tộc ở nơi đây tuy nhiều, nhưng ba động đạo vận Đại La cũng rất ít, lại một đám yêu thú bị nghiệp chướng quấn thân, khí vận thấp." Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ yên tâm, tiểu thần có một chút tiểu thuật, có thể đánh sập nơi đây trong khoảnh khắc, không để cho bọn hắn toàn thây! Bất quá, chúng ta vì lý do ổn thỏa, còn phải dò xét trước một phen, tìm được đầu nguồn sự tình Vu Tộc, cho Vu Tộc một cái bàn giao thích đáng mới được."

Chương 587. Táng tận thiên lương

"Thiện!" Triệu Đắc Trụ cười đến híp cả mắt: "Như vậy ta ngày hôm nay, liền xem bản lĩnh của Trường Canh ái khanh."

Lý Trường Thọ vái chào: "Tiểu thần lĩnh mệnh."

Sau đó quay người nhìn ngọn núi giấu ở dưới mặt đất này, trong đáy lòng cũng có một chút kích động.

Công đức!

Một số lớn công đức!

Không cần ném đầu lâu, không cần vẩy máu nóng!

Lặng lẽ chôn xuống một cỗ Đạo Nhân Giấy linh bạo, liền có thể dễ dàng lấy đi khoản công đức này, thuận tiện hủy đầu nguồn nơi đây đi, sự tình Vu Tộc tự nhiên cũng liền giải quyết dễ dàng!

Lập tức, Lý Trường Thọ kéo căng tâm thần, bắt đầu thao tác đa tuyến.

Đầu tiên là thông báo cho mấy người Ngao Ất trốn ra xa một chút, tiềm ẩn ở trên không.

Sau đó thả ra một cỗ Đạo Nhân Giấy, dò xét kỹ càng địa hình mặt đất.

Tiên thức tràn ra, liền phát hiện ra nơi đây là địa bàn Yêu Tộc, bầy yêu đông đảo, mặt đất cũng đều có mấy đầu Yêu Vương thực lực không tệ.

Đây cũng là yểm hộ của Yêu Tộc.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền để mắt tới một đầu tiểu yêu tuần sơn, điều khiển Đạo Nhân Giấy lặng lẽ mò đến, thừa dịp đối phương đánh mõ, hát sơn ca, trực tiếp đánh cho tiểu yêu này bất tỉnh, khiêng vào trong rừng bên cạnh.

Đáng nhắc tới chính là, đó là Yêu Tộc giống đực, Lý Trường Thọ chẳng qua là ép hỏi gã thế lực Yêu Tộc nơi đây mà thôi, tuyệt đối sẽ không làm chuyện kỳ kỳ quái quái gì.

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ cùng nhau lẻn vào dưới nền đất ngọn núi, bắt đầu điều tra chỗ tế đàn kia.

Ngay cả hoá thân Ngọc Đế cũng không phát hiện ra chính là, đại trận dưới mặt đất nơi đây, một lần nữa bị Thái Cực Đồ đục ra một lỗ thủng.

Một cỗ Đạo Nhân Giấy【 linh bạo 】 chuyên dụng, mang theo một loạt Đạo Nhân Giấy địa sát, lặng yên chui vào ngọn núi này, toàn lực che giấu tung tích, ẩn nấp ở nửa dưới của ngọn núi.

Mọi thứ đã sẵn sàng, có thể bắt đầu vào bất cứ lúc nào!

Tiến triển các nơi diễn ra suôn sẻ, Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ lặng lẽ mò tới đầm nước trên đỉnh núi, cẩn thận từng li từng tí dò xét bố trí nơi đây.

Theo sự lý giải của Lý Trường Thọ đối với trận pháp, mười sáu đống xương nơi đây chính là trận cơ, chính giữa đầm nước chính là trận nhãn, đại trận cấu thành một cỗ linh lực lưu động kì lạ, nối liền với địa mạch kia.

Tất nhiên, trận pháp nơi đây bố trí vô cùng rườm rà, chỉ là điểm kết nối giữa mặt đất và đáy đầm, liền có một mảng lớn trận pháp chồng lên nhau!

Hơi lĩnh hội hướng đi linh lực của những trận pháp này, Lý Trường Thọ đã đưa ra kết luận: Sự sắp xếp tổng thể ở đây giống như "Máy bơm nước" rút ra chân linh, mượn nhờ địa mạch, hấp dẫn chân linh ở khoảng cách cực kì xa xôi đến nơi đây, vây ở trong đầm nước!

Hai người Lý Trường Thọ đi dọc theo địa mạch này, những cấm chế phức tạp nhìn thấy trên đường đi kia, đều là hô ứng lẫn nhau cùng với trận pháp bố trí ở nơi đây!

Hiển nhiên, nơi này chính là đáp án của vấn đề Vu Tộc.

Một trận tính kế tuyệt hậu Vu Tộc của Yêu Tộc, liền bày ở trước mắt Lý Trường Thọ!

Lý Trường Thọ yên lặng lấy ra mấy khối Lưu Ảnh Châu để lưu lại đủ chứng cứ trước.

Kỳ thật, làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy đám yêu nơi đây chết chưa hết tội, vẫn là từng đống xương trắng bị luyện chế thành trận cơ kia...

Đây đều là cơ thể của người phàm, bị giam cầm ở nơi đây ngàn vạn năm trước đây, xương cốt đều bị cấm chế, linh hồn bị luyện hóa thành tà hồn...

Không biết cụ thể là tà trận gì, nhưng táng tận thiên lương đến cực điểm!

Nhân Tộc và Yêu Tộc mặc dù đối lập lẫn nhau, liên tục chinh chiến từ Thượng Cổ đến nay, nhưng Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc trừ yêu đều là xong hết mọi chuyện, sẽ cực ít ngược đãi thi thể của Yêu Tộc.

Nhưng Yêu Tộc đối phó với phàm nhân tay không tấc sắt, thường thường đều là hung tàn như vậy...

Khóe miệng của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng run rẩy, để cho Đạo Nhân Giấy trốn ở ngoài trận lấy ra cỗ Đạo Nhân Giấy linh bạo thứ hai, chôn ở bên ngoài tòa đại trận này, sau đó sẽ cùng nhau dẫn động.

Gấp đôi linh bạo mới ổn, có thể bảo đảm bầy yêu ở nơi đây không lưu lại một chút bụi!

Đúng vào lúc này, Triệu Đắc Trụ truyền âm nói: "Trường Canh, thiên cơ cho thấy, những đứa trẻ Vu Tộc chưa xuất thế, đều bị trận pháp vây ở nơi đây."

Lý Trường Thọ vừa muốn nói hai chữ "động thủ", cũng là nao nao, lập tức nói: "Bên trong đầm nước này còn có cấm chế mà thần không thể nhìn thấu."

"Để ta tới." Hoá thân Ngọc Đế nhắm hai mắt lại, từng tia từng tia lực lượng Thiên Đạo lặng lẽ tản ra, không kinh động đến bất luận sinh linh gì nơi đây.

Ngọc Đế mượn nhờ Thiên Đạo dò xét, cũng coi như cho bầy yêu nơi đây đủ mặt mũi.

Không bao lâu, Ngọc Đế nhìn Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" một chút, một tia lực lượng Thiên Đạo gia trì ở trên người Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", làm cho Lý Trường Thọ cũng nhìn thấy tình huống giấu giếm trong đầm nước.

Dưới đáy đầm nước, có ba pho tượng cóc đồng khổng lồ đang ngồi xổm, từng con há miệng, phun ra từng tia từng tia ngọn lửa màu xanh biếc.

Những ngọn lửa này không bị nước đầm ảnh hưởng, bao bọc một thanh bảo kiếm màu xanh, phía trên bảo kiếm ẩn chứa khí tức sự sống kinh người, khiến cảnh tượng này trở nên đầy kỳ quái...

Trên đầu của ba pho tượng cóc bằng đồng, có ba vị cao thủ

Yêu Tộc.

Triệu Đắc Trụ nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, hỏi: "Trường Canh, làm như thế nào?"

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, trong đáy lòng cũng có một chút xoắn xuýt...

Lúc này hắn đã nhận ra một điều.

Bên trong thanh kiếm kia chứa những đứa trẻ sơ sinh Vu Tộc vạn năm trước, lúc này đại khái là đã không có cách nào cứu trở về, nhưng cũng có một chút khả năng, đưa những chân linh trong thanh kiếm này về luân hồi.

Hơn nữa, thanh kiếm này hẳn là trọng bảo Yêu Tộc, trên mặt ba lão yêu kia cũng đều viết "ta rất khó đối phó"...

Nếu thanh kiếm này bị kích nổ và phát nổ, các biến số sẽ được thêm vào, có tám thành xác suất là toi công bận rộn một trận, ba thành xác suất có thể sẽ thả đi non nửa Yêu Tộc.

Không đoạt kiếm, trực tiếp nổ nơi đây, xác suất thành công là chín thành tám, hơn nữa những chân linh Vu Tộc kia vốn là bị Yêu Tộc luyện chế, sẽ không gia tăng cho chính mình bất luận nghiệp chướng gì...

Hai mắt của Lý Trường Thọ híp lại, cơ hồ đảo mắt liền có quyết đoán, thấp giọng nói: "Bệ hạ, tiểu thần muốn thử xem có thể cướp đi thanh bảo kiếm kia hay không, xem có thể thả chân linh trong đó ra hay không. Vu Tộc có ký thác, tiểu thần phải tận lực, không muốn lại lỡ lời như lúc ở Đông Hải."

Ngọc Đế lập tức lộ ra mấy phần mỉm cười, chậm rãi gật đầu: "Ta mưu tính không theo kịp Trường Canh ngươi, Trường Canh ngươi cứ việc an bài bố trí, cỗ hóa thân này của ta coi như rơi vào nơi đây cũng không sao."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cảm thấy ấm áp, linh quang loé lên trong lòng, nói: "Bệ hạ, chọn ngày không bằng đụng ngày, thời cơ ngàn năm một thuở như vậy, Lần này, chúng ta hãy tận dụng cơ hội để tuyên dương uy nghiêm Thiên Đình, khiến cho Yêu Tộc bọn hắn ăn thiệt thòi lớn!"

Chương 588. Công tác chuẩn bị

Nếu như "Đoạt kiếm - dẫn nổ" chỉ có tám thành xác suất, vậy vì sao không thể thay đổi ý nghĩ, thêm một chút tính kế, vừa có thể bảo đảm cướp đi thanh kiếm "Vu hồn" kia, vừa giáng cho Yêu Tộc một đòn đau?

Như thế, dù là cuối cùng đại yêu thân mang nghiệp chướng nơi đây chạy trốn một nửa, thu hoạch tổng thể vẫn sẽ lớn hơn một chút.

Tuy nói tính kế tính tới tính lui, cuối cùng vẫn là vì công đức...

Nhưng nếu có đầy đủ nắm chắc để chiếu cố nhu cầu cá nhân và lợi ích phe mình, Thọ hắn, cớ sao lại không làm?

Thế là, hai cỗ hóa thân Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế, lặng lẽ rút lui vào một góc kín đáo trong đại trận.

Lý Trường Thọ suy nghĩ nửa canh giờ, chế định toàn bộ quá trình tính kế nửa canh giờ, trước sau bất quá chỉ một canh giờ, liền lấy ra một bộ kế hoạch đầy đủ hoàn mỹ, tiến hành thảo luận toàn diện cùng với Ngọc Đế bệ hạ.

Mặc dù thảo luận đến cuối cùng, độ dài của việc sửa đổi kế hoạch tổng thể chưa đến mười phần trăm...

Nhưng vẫn luôn cho Ngọc Đế bệ hạ trông mong ở bên cạnh một ít cảm giác tham dự tất yếu!

Bởi vì thời gian có hạn, cũng coi như là ý tưởng lâm thời, Lý Trường Thọ không kịp chế định quá nhiều kế hoạch dự bị.

Cho nên, hắn lấy bộ kế hoạch trước mắt này làm ý tưởng chính, ở bên trên những khâu mà kế hoạch này dễ dàng xuất hiện biến số, lưu lại vài phương án dự bị.

Ngay cả khi biến số xuất hiện, cũng phải kéo kịch bản phát triển về tuyến chính đã được thiết lập!

Ý tưởng chung về việc tính kế Yêu Tộc thực ra rất đơn giản, nó đơn giản là 'vây đánh viện binh'.

Chuẩn xác mà nói, là giả vờ vây quanh nơi đây, bảo đảm đại yêu thân mang nghiệp chướng ở nơi đây không có cách nào mang thanh kiếm kia rời đi, khiến cho các phương Yêu Tộc biết được việc này đến đây chi viện, sau đó lấy đi Vu Hồn Kiếm, phe mình bỏ ra tổn thất cực kỳ nhỏ, hoàn thành một trận đại linh bạo——phàm là Yêu Tộc biết sự tình luyện Vu Hồn Kiếm, liền không thể nhắc tới hai chữ "Vô tội".

Chuyện này nói thì đơn giản nhưng vận hành lại cực kỳ cồng kềnh.

Làm thế nào mới có thể ổn định bầy yêu, để bọn hắn làm ra kết luận rằng "thủ hộ nơi đây" mà không phải là "mang theo kiếm lẩn trốn"?

Lại làm thế nào để Yêu Tộc sẽ không sinh nghi trong nửa đầu kế hoạch, để viện binh của bọn hắn bước vào phạm vi phương viên trăm dặm?

Khó khăn nhất trong quá trình này vẫn là làm sao để Thiên Đình chiếm lý, phục chúng, dương oai, cùng với bản thân Lý Trường Thọ không dính nhân quả...

Chuyện này cần đồng thời phối hợp một ít âm mưu và dương mưu.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ đã giao lại nỗi lo lắng duy nhất của mình cho Ngọc Đế...

"Bệ hạ, lần này nếu như có thể tổn thương nguyên khí Yêu Tộc, có xác suất nhỏ bé có thể sẽ dẫn một vị Thánh Nhân lão gia tới khuyên can, vậy thì chúng ta không chỉ phí công nhọc sức, cũng sẽ có một chút phiền phức."

"Trường Canh yên tâm!" hoá thân Ngọc Đế nghiêm mặt nói: "Từ bố trí ở nơi đây, tội danh Yêu Tộc không phục thiên mệnh đã là điều chắc chắn. Mặc kệ những cái khác, chỉ bằng vào thanh tà kiếm ở nơi đây kia, liền có thể định tội Yêu Tộc! Nếu như Thánh Nhân phía sau Yêu Tộc ra mặt che chở, ta cũng chỉ đành đi vào trong Tử Tiêu Cung tỏ rõ tiền căn hậu quả, mời Đạo Tổ chủ trì công đạo!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ thật khí phách."

"Đây là thiên mệnh."

Đã tìm xong người cõng nồi...khục!

Nếu Ngọc Đế đã làm tốt chuẩn bị đối mặt với Nữ Oa Thánh Nhân, Lý Trường Thọ cũng liền không có cố kỵ nhiều như vậy, lập tức bắt đầu chuẩn bị sơ bộ.

Công tác chuẩn bị chủ yếu chia làm ba phần:

Thứ nhất, là điều động đầy đủ Đạo Nhân Giấy tới nơi đây, phân phối đủ nhiều đậu tiên.

Thứ hai, Thiên Đình chuẩn bị ba mươi vạn binh mã, Ngọc Đế cũng sẽ ra tay ở sau lưng, mượn nhờ lực lượng Thiên Đạo tạo thế vào bất cứ lúc nào.

Thứ ba, phe mình cần tìm được một vị Yêu Vương đầu óc không quá lanh lẹ, nhưng thực lực không tệ, còn có một chút ảnh hưởng lực...

【 Phần thứ ba này rất là trọng yếu. 】

Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế đều có một cỗ hóa thân trốn ở bên trong đại trận dưới mặt đất, lặng lẽ ẩn nấp, chuẩn bị làm khó dễ vào bất cứ lúc nào.

Thu xếp tốt hai cỗ hóa thân này, Thiên Đế bình thường cùng với quyền thần bình thường nào đó lập tức bận rộn.

Bên trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế gọi Đông Mộc Công tới, ra lệnh Đông Mộc Công lập tức chỉnh quân, trong vòng ba ngày tập hợp ba mươi vạn binh mã Thiên Đình, đợi lệnh tại Trung Thiên Môn, Tây Thiên Môn, Nam Thiên Môn.

Mệnh lệnh cụ thể gì thì không cần hỏi nhiều, tuyên bố luyện binh đối với bên ngoài là được.

Bên ngoài đại trận dưới mặt đất, nhóm Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", cẩn thận từng li từng tí bắt đầu chuyển động, chiếm cứ mấy phương vị trọng yếu...

Thiên địa hiện nay, địa phương có thể kiếm được công đức lớn đã không còn nhiều.

Sự tình trừ yêu, đã sớm nằm trong tính toán của Lý Trường Thọ.

Điều mà hắn luôn nghĩ trước đây là sau khi Thiên Đình tuyển mộ trăm vạn thiên binh, lại bắt đầu dùng Yêu Tộc luyện binh, Đạo Nhân Giấy của chính mình xen lẫn ở trong đó, vớt một ít công đức ở trên người đại yêu thân mang nghiệp chướng.

Nhưng lần này có sự tình Vu Tộc làm vật dẫn, vào thời khắc phương án linh bạo rơi vào tình huống khó xử, Lý Trường Thọ quyết tâm làm một đợt đại sự, kiếm bộn công đức ở trên người đại yêu Yêu Tộc hung ác thân mang nghiệp chướng, giúp cho Công Đức Kim Thân sớm ngày thành công!

Mặc dù thời gian cho hắn chuẩn bị tương đối ngắn, nhưng cũng có thể tận lực mưu đồ chu toàn...

Ở ngay phía trên đại trận dưới mặt đất, bên trong núi rừng nào đó, một cỗ Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" nhìn tiểu yêu bị đánh cho bất tỉnh trước mắt.

Vốn chỉ là dự định hỏi gã một chút tình báo, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" lộ ra nụ cười thản nhiên.

Trước tiên phong ấn yêu hồn của tiểu yêu này, sau đó lại lột áo choàng dính khí tức của tiểu yêu xuống, khoác ở trên người của mình.

Lý Trường Thọ lắc mình biến hoá, thi triển Hóa Hình Thuật hóa thành thân hình dung mạo của tiểu yêu này, lại trực tiếp chụp yêu hồn của tiểu yêu này ra, dùng Tam Muội Chân Hoả bao trùm.

Trong chốc lát, yêu hồn của tiểu yêu này thức tỉnh, run rẩy một hồi ở bên trong hỏa tráo.

Lý Trường Thọ lạnh lùng nói: "Ta hỏi một câu, ngươi đáp một câu, nếu như hỏi một đằng, trả lời một nẻo, ta sẽ làm ngươi hồn phi phách tán. Nếu ngươi trả lời thành thực, bằng vào nghiệp chướng của ngươi không sâu, có thể để cho hồn phách của ngươi chuyển thế."

Yêu hồn của tiểu yêu này suýt nữa trực tiếp khóc lên.

Lý Trường Thọ cố ý đợi một hồi, đợi cho yêu hồn của tiểu yêu này bình phục tâm cảnh, lúc này mới lên tiếng hỏi: "Nơi này là nơi nào? Lại có bao nhiêu Yêu Vương?"

"Nơi, nơi đây tên là Yêu Thăng Sơn, có sáu vị đại, đại vương..."

Lý Trường Thọ gật gật đầu, lại hỏi: "Nơi này có dị trạng gì?"

Yêu hồn của tiểu yêu này run giọng hô: "Không có dị trạng gì!

Đại nhân...tiểu nhân, tiểu nhân chẳng qua là một tiểu yêu chỉ mới tu hành mấy ngàn năm, không có bản lãnh gì, ngày bình thường liền phụ trách tuần tra ở trên núi, xem có Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc xông tới hay không?"

Chương 589. Sở thích độc đáo

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, Tam Muội Chân Hoả nhẹ nhàng co vào, yêu hồn của tiểu yêu này lập tức kêu to.

"Tha mạng! Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân đã từng nhìn thấy mấy lần, có các vị tiền bối chui ra ngoài từ dưới đất, đi đến Nam Châu ăn người! Ta đã bẩm báo chuyện này cho đại vương nhà ta, đại vương bảo ta ngậm miệng, không thì liền diệt cả nhà ta!"

"Hừ!" Lý Trường Thọ thu hồi chân viêm, nhìn chăm chú vào yêu hồn uể oải suy sụp này, lạnh nhạt nói: "Có tin đồn gì liên quan Yêu Thăng Sơn không?"

"Có…có tin đồn!" Yêu hồn của tiểu yêu run rẩy một hồi, ở dưới uy hiếp hồn phi yên diệt, lúc này đã là không lo được quá nhiều.

"Tiểu nhân đã từng nghe Tướng Quân nói, nơi này là nơi trọng yếu để Thánh tộc phục hưng, mấy vị đại vương nơi này, đều là lương tài được chọn lựa ra, có tiền đồ bất khả hạn lượng..."

"Nói rõ chi tiết sự tình có quan hệ đến sáu vị Yêu Vương nơi đây mà ngươi biết, trước tiên nói đại vương nhà ngươi."

"Đại, đại...đại vương nhà ta là một vị anh minh thần võ, anh dũng thiện chiến!"

"Hửm?"

"Không không không, gã là một lão tê giác tinh có tướng mạo hèn mọn, khuôn mặt bẩn thỉu, da dày thịt béo, làn da là cứng rắn nhất, lại tham hoa háo sắc, ở trên núi liền có ba toà động phủ, sáu vị phu nhân đều là cưỡng đoạt đến, còn mỗi ngày khoác lác với chúng ta, nói là gã có mị lực kinh người, được những nữ yêu này ôm ấp yêu thương!"

"Nói tiếp, càng kỹ càng càng tốt."

Thế là, sau nửa canh giờ...

Đương!

Đương đương!

Một "Tiểu yêu" mặc giáp nhẹ trên người, khoác lên áo choàng, đi ra từ bên trong núi rừng, ở phía sau có một chút tro tàn quy về đại địa.

Hắn đi hai bước lắc ba lần —— lắc đầu, lắc eo, lắc mộc chùy trong tay, gõ cái mõ trong tay mấy lần, liền hô một tiếng:

"Đại vương đại anh minh, gọi ta đến tuần sơn!

Các nơi thường an bình, Nhân Tộc không dám phạm!"

Khiến cho tiểu yêu, yêu thú trong núi ngừng chân quan sát—— không có cách nào, đây chính là khẩu hiệu tiểu yêu tuần sơn nơi đây, Lý Trường Thọ cũng không thể sửa loạn.

Tiểu yêu tuần sơn lúc này, tất nhiên là Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" thi triển Hóa Hình Thuật đóng vai thành.

Tiểu yêu tuần sơn nguyên bản kia, thi thể đã bị đốt, yêu hồn đang bị Lý Trường Thọ giam cầm ở bên trong một viên bảo châu, sau đó tự nhiên sẽ thực hiện lời hứa, thả cho gã luân hồi.

Lúc này mang theo bảo châu này trên người, có thể tùy thời hỏi tiểu yêu này một ít tin tức, tránh cho sau đó lộ tẩy...

Cứ như vậy, Lý Trường Thọ gõ cái mõ, lảo đảo đi dạo nửa vòng trong núi, liền trở về, hóa thành một cơn yêu phong, bay trở về sườn núi Yêu Thăng Sơn.

Có một sơn cốc ở đó, ở chỗ sâu nhất sơn cốc có một tòa động phủ, hang động giao nhau trong đó, thông suốt bốn phương, tụ tập mấy ngàn Yêu Tộc.

Đây chính là Yêu Vương Động của tê giác đại vương!

Vô kinh vô hiểm, Lý Trường Thọ hóa thành tiểu yêu tuần sơn nhẹ nhõm lẫn vào trong động, điên cuồng điều tra tình báo, còn thuận lợi thấy được Yêu Vương nơi đây, ước định thực lực của con tê giác này...

Cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, còn là hàng lởm yêu lực pha tạp.

Rất rõ ràng, con tê giác yêu này chính là kẻ canh cửa, phụ trách thủ vệ đại trận dưới mặt đất.

Thực lực thấp không sao, trọng điểm là địa vị "Yêu Vương", cùng với vị trí đặc thù của toà Yêu Thăng Sơn này.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ lại kiểm tra ở trong Yêu Vương Động mấy lần, xác định nơi đây không có cao thủ mai phục, lúc này mới khởi động kế hoạch chính thức.

【 «Mưu Yêu» màn thứ nhất: Tiên nữ hạ phàm! 】

...

"Ngao Ất, ngươi có muốn công đức hay không?"

Ngao Ất – người đang cõng tám vị cao thủ Vu Tộc nhẹ nhàng trôi nổi trên không, nghe được Giáo Chủ ca ca nhà mình truyền âm như thế, không khỏi sững sốt một hồi.

Lại nghe Lý Trường Thọ cười nói: "Lần này có chuyện cần nhân thủ tương trợ, nguy hiểm không cao, công đức kiếm được cũng không nhỏ, vi huynh dùng Đạo Nhân Giấy sẽ dễ dàng để lộ ra sơ hở."

Ngao Ất lập tức gật đầu, bên trong mắt rồng tràn đầy kiên định.

Rất nhanh, Ngao Ất y theo lời Lý Trường Thọ nói, bay đến Trung Thần Châu an trí nhóm người Ngưu Đầu Mã Diện, để lại Đạo Nhân Giấy mang theo người cho Ngưu Đầu Mã Diện, dùng để "Liên lạc".

Tám vị cao thủ Vu Tộc này cũng là một cỗ chiến lực trân quý, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không lãng phí.

Ngao Ất lập tức đi đến nơi hẹn với Lý Trường Thọ, ở trong một khu rừng rậm, thấy được Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" hóa thành thanh niên đạo sĩ.

Cùng với...

Một tầng kết giới, với một chiếc bàn trang điểm...

"Ca ca! Cần ta làm gì?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đến, trước tiên hoá trang thành Kha Nhạc Nhi cô nương, việc này có một chút phức tạp, ta sẽ nói từng bước một cho ngươi nghe."

"Ây..." Ngao Ất nháy mắt mấy cái, lại thấy Giáo Chủ ca ca nhà mình nghiêm túc, cũng chỉ có thể bước nhanh về phía trước.

Giáo Chủ nói cái gì, thì tự nhiên phải làm cái đó, ngay cả khi muốn long hồn của y.

Lý Trường Thọ nói: "Chuyện này, chướng nhãn pháp và Hóa Hình Thuật sẽ dễ dàng bị nhìn thấu, trực tiếp hoá trang là ổn thỏa nhất."

"Ca ca, là muốn chỉnh tên Biện Trang kia?"

Ngao Ất hỏi như thế, đã thành thành thật thật ngồi ở trước gương trang điểm, trong đáy lòng hồi tưởng đến một ít tiểu kỹ xảo lúc phu nhân của chính mình trang điểm, phối hợp bắt đầu động thủ.

"Chỉnh Biện Trang làm gì?" Lý Trường Thọ cười nói: "Là như vậy, sau đó ta cần ngươi diễn một tuồng kịch, cố ý giả bộ như bị thương, bị một đầu Yêu Vương cứu, sau đó khiến cho Yêu Vương này tuyên chiến đối với Thiên Đình."

Ngao Ất run tay một cái, không tô lông mày nữa.

"Chuyện này...có thể làm được sao? Nghe giống như là vị Yêu Vương kia mất trí vậy."

"Sự tình do người làm." Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng: "Tình yêu nam nữ là dễ dàng làm cho sinh linh choáng váng đầu óc nhất, chúng ta cứ thử xem, nếu như không thành, cũng có tính kế phía sau."

"Ừm!" Ngao Ất nhẹ nhàng gật đầu, bắt đầu nhanh nhẹn vẽ lông mày thoa má đỏ cho chính mình.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nhìn cũng là có một chút kinh ngạc: "Ngươi làm sao lại thuần thục như vậy?"

"Chuyện này." Ngao Ất ngượng ngùng cười cười: "Thường xuyên giúp Tư Nhi làm những việc này..."

"Ngươi và Tư Nhi ngược lại là ân ân ái ái!" Lý Trường Thọ bình tĩnh chuyển dời chủ đề, cười hỏi: "Lúc nào chuẩn bị có dòng dõi? Ta làm Đại bá, hạ lễ thế nhưng là tùy thời có sẵn."

Ngao Ất thấp giọng nói: "Chuyện này còn sớm...gần đây Long Tộc gặp nạn, vượt qua cửa ải khó mới là chuyện khẩn yếu."

"Có dòng dõi cùng là chuyện tốt." Lý Trường Thọ lấy ra mấy bộ đạo bào từ trong tay áo, bắt đầu nghĩ nên làm như thế nào cải biến thành váy tiên.

Ngao Ất nhìn mấy lần, nhỏ giọng thầm thì: "Một tủ quần áo của Tư Nhi cũng đang ở chỗ của ta, ca ca đừng vội, sau đó ta sẽ trực tiếp thay quần áo."

Lý Trường Thọ nghe vậy, không khỏi yên lặng lui về sau hai bước.

Chú rồng nhỏ này có một sở thích rất độc đáo.

Lại nói đến chính sự.

Ngao Ất trang điểm một phen, Kha Nhạc Nhi đã lâu không gặp xuất hiện một lần nữa, người mặc tiên váy, chân đạp hà giày, tóc dài buộc thành tóc mây, hầu kết biến mất...

Chương 590. Tiên tử! Ta tới cứu ngươi!

Mấu chốt nhất là, Lý Trường Thọ lấy ra hai cái túi thơm, một cái treo ở bên hông Kha Nhạc Nhi, một cái để dự bị.

Ngũ phẩm linh đan: Tâm Hỏa Thiêu.

Làm xong những bố trí này, Kha Nhạc Nhi lặng lẽ bay lên không trung, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" hóa thành một vị Thiên Tướng giáp bạc, lại thả ra mười sáu tờ người giấy nguyên bản, hóa thành mười sáu vị Thiên Binh.

Thừa dịp lúc ban đêm, lòng bàn tay của Lý Trường Thọ thúc ra mấy đạo thần lôi!

Liền nghe được tiếng sét đánh nổ vang, lôi quang lóng lánh trong thiên địa, một bóng người xinh đẹp lảo đảo rơi xuống từ trong mây, mười mấy đạo thân ảnh vội vàng đuổi theo phía sau.

Thật vừa vặn, bóng hình xinh đẹp này rơi vào trên Yêu Thăng Sơn kia, hơn mười mấy vị Thiên Binh Thiên Tướng nhanh chóng truy đuổi mà đến!

Thuận tiện còn hét lớn một tiếng, nhắc nhở Yêu Tộc nơi đây: "Thiên Đình đuổi bắt tội tiên, sinh linh các nơi né tránh!"

Bầy yêu trong vòng phương viên mấy trăm dặm đều bị kinh động, từng đạo yêu thức dò xét mà đến, từng người đều có một chút kinh dị không chừng.

Đúng vào lúc này, ở trong động phủ của tê giác đại vương, "tiểu yêu tuần sơn" nào đó lớn tiếng la lên:

"Báo ——Đại vương! Có Thiên Binh Thiên Tướng truy sát một nữ tiên tới trên núi! Lúc này đang kịch chiến ở phía sau núi, cách chúng ta bất quá chỉ mấy chục dặm đường núi!"

"Biết rồi, gấp cái gì?" Tiếng trả lời thô kệch vang lên, vị tráng hán khôi ngô ngâm mình ở trong đầm nước đứng dậy.

Hình dạng biến hóa của gã không tính xấu xí, chỉ có điều là mũi hoá thành sừng tê, thoạt nhìn có chút không hài hòa.

Đầu tê giác tinh tinh này nhảy ra khỏi ao nước, khoác chiến giáp, cầm rìu sắt, thi triển thần thông "Yêu phong" tương đối lưu hành trong Yêu Tộc, cuốn lên hơn mười vị yêu tướng, hơn một trăm tiểu yêu, đi về phía sau núi.

Mấy chục dặm đường núi trong nháy mắt liền tới, tê giác yêu thấy được chỗ "Kịch chiến" kia.

Một nữ tiên, váy áo dính vết máu, thân eo và đầu vai mang theo vết thương, cầm trong tay hai thanh đoản kiếm, đánh có qua có lại cùng với vị Thiên Tướng kia...

Nhưng mà, chỉ mới liếc nhìn nữ tiên này một chút, mắc tê của tê giác đại vương lập tức có một chút mê ly.

Vị tiên nữ này trong mắt của gã, lúc này không có nửa điểm chật vật, bóng hình xinh đẹp bị ánh sáng nhu hòa bao trùm, đúng là hào quang động lòng người như vậy, làm cho tê...tim đập thình thịch.

Đúng lúc này, tê giác đại vương nghe được chút tiếng thở mạnh, quay đầu nhìn lại, đã thấy chính mình yêu tướng yêu binh mang đến, mỗi một kẻ đều là sắc mặt đỏ lên, mũi thở mạnh.

"Nhìn cái gì vậy!" Tê giác đại vương rống to một tiếng: "Đều xoay người sang chỗ khác! Lão tử chém chết tươi các ngươi!"

Đám yêu binh yêu tướng này cùng nhau run rẩy mấy lần, nhanh chóng quay người.

Tê giác đại vương lại nhìn về phía nơi vị tiên tử kia và Thiên Tướng đấu pháp, đôi mắt tê dần dần đầy rẫy nhu tình, loảng xoảng một tiếng, rìu sắt cũng đều rơi vào bên chân, mười ngón tay trên hai bàn tay to giao thoa, đặt ở trên mặt to, nhẹ nhàng cọ.

"A, lão tử có khả năng lại vừa thấy đã yêu..."

Dần dần, ngay cả mắt tê cũng biến thành hình dạng hoa đào.

Ở chỗ kịch chiến truyền đến tiếng quát mắng của Thiên Tướng: "Đừng có để cho ta ra tay giết ngươi! Mau đi theo ta trở về Thiên Đình phục mệnh!"

"Đại ca!"

"Nữ tiên Kha Nhạc Nhi" hô to: "Nhân duyên của ta, ta tự mình làm chủ! Ta tuyệt đối sẽ không trở thành công cụ để ngươi nịnh bợ những quyền thần kia!"

Đại ca? Nhân duyên? Nịnh bợ quyền thần!

Hai mắt của Tê giác đại vương tỏa sáng, suy diễn ra một trận vở kịch trong nháy mắt.

Lại nghe Thiên Tướng mắng: "Ta cũng là vì tốt cho ngươi!"

"Nếu là vì tốt cho ta, liền thả cho ta tự do, để ta đi tìm nhân của chính mình!"

"Nữ tiên" vừa dứt lời, liền bị một thương của Thiên Tướng quét trúng, thân hình yểu điệu bay ra ngoài, ngã xuống đất, lại quật cường đứng lên.

Tê giác đại vương vô thức tiến về phía trước nửa bước, đưa tay ra, muốn tiếp được thân thể nữ tiên này rơi xuống, lại kém rất nhiều khoảng cách...

"Nhân duyên của ngươi?" Thiên Tướng lạnh mặt, đưa tay làm động tác, mười mấy vị Thiên Binh cùng nhau dừng bước chân.

Thiên Tướng lạnh nhạt nói: "Đó chính là nhân duyên của ngươi."

"Không!" Nữ tiên chống kiếm lung la lung lay đứng lên, cao giọng nói: "Ý trung nhân của ta, cao to, vạm vỡ, còn có lực lượng bảo vệ ta!"

A? Tê giác đại vương cúi đầu nhìn bản thân một chút, cơ ngực phát triển bắt đầu nhảy lên có nhịp.

"Ý trung nhân của ta, có thể đằng vân giá vũ, mặc áo giáp trên người, tay cầm lợi khí, khoác lên áo choàng màu đỏ, đỉnh thiên lại lập địa!"

Tê giác đại vương yên lặng lấy ra một chiếc áo choàng đỏ phủ lên người, chụp cây rìu lớn trên mặt đất vào tay.

"Ý trung nhân của ta, cuối cùng rồi sẽ xuất hiện ở trước mặt ta, cho dù hắn là yêu là ma, là người là tiên..."

"Hỗn trướng!" Thiên Tướng gầm thét: "Ngày hôm nay ta liền thành toàn cho ngươi! Coi như chưa từng có muội muội như ngươi!"

Nói xong trường thương quét ngang, đánh về hướng "Nữ tiên Kha Nhạc Nhi", không có một chút nể mặt nào!

Đúng vào lúc này, cuồng phong gào thét bên cạnh, một cây rìu sắt quét ngang mà đến, trực tiếp đập bay trường thương!

Thiên Tướng này thuận thế lui lại, hai mắt trợn tròn, mười sáu vị Thiên Binh kia cấp tốc bay tới, bảo vệ Tướng Quân nhà mình.

Cuồng phong qua đi, đã thấy một thân ảnh khôi ngô ngăn ở trước người nữ tiên, ngẩng đầu ưỡn ngực, giơ cao rìu lớn, áo choàng đỏ chót bay phần phật.

Gã hơi quay đầu, nhìn tiên tử đầy rẫy chấn kinh phía sau, cái mũi sừng tê giác chẳng biết đã biến mất lúc nào, phun ra một tia sương trắng, trầm giọng nói: "Tiên tử chớ sợ, đã có ta..."

"Tiên tử! Ta tới cứu ngươi!"

Hả? Tê giác đại vương nhíu mày nhìn về phía phương hướng tiếng la lên này truyền đến, đã thấy yêu phong bay qua không trung, sư tử đại vương ở đỉnh núi sát vách nhảy xuống.

Toàn thân yêu này được bao phủ bởi một bộ lông màu vàng óng, cơ bắp cường tráng, thậm chí còn tản ra hương hoa nhàn nhạt...

Đầu sư tử đại vương này càng là biến hoá cái đầu sư tử đắc ý nhất của mình, hóa thành một khuôn mặt nam nhân anh tuấn tóc vàng, áo choàng đỏ chót phía sau có một chút phiêu động, vung tay lên: "Tê giác Tướng Quân mau lui ra, ngươi không phải là đối thủ của vị Thiên Tướng này."

Tướng!

Tướng quân cái con bà ngươi!

Đều là Yêu Tộc chiếm núi làm vua, tướng cái gì mà quân!

Tê giác đại vương vừa muốn giận mắng, bên cạnh đột nhiên có một tiếng hừ lạnh truyền đến, đã thấy một con sói yêu hóa thành tráng hán anh tuấn nhảy ra ngoài, đồng dạng khoác lên...áo choàng đỏ chót...

"Sư Nguyên Soái, tê giác Tướng Quân mau lui ra, các ngươi đều không phải là đối thủ của vị Thiên Tướng này!"

Sau đó lại có hai cỗ yêu phong thổi tới...

Trên trán của Kha Nhạc Nhi treo đầy vạch đen, vụng trộm liếc nhìn "Thiên Tướng" —— Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ".

Một tia truyền âm chui vào trong lòng của Kha Nhạc Nhi...

"Thời khắc thử thách kỹ năng diễn xuất của ngươi đã đến, một kẻ cũng là lừa dối, năm ~ sáu kẻ cũng là dối lừa, Đạo Nhân Giấy của ta sẽ ở bên cạnh phối hợp tác chiến với ngươi, cứ yên tâm."

Kha Nhạc Nhi: "…"

Chương 591. -

Vị Thiên Tướng kia tràn đầy lửa giận trừng mắt nhìn nhóm Yêu Tộc, lạnh lùng nói: "Yêu Tộc các ngươi, chẳng lẽ muốn xen vào việc của người khác?"

Đầu sư tử đại vương kia cười nói: "Đại..."

"Đại cữu ca!" Tê giác đại vương phóng ra một bước dài, trong miệng hô to: "Ngày hôm nay tiên tử đã mệt mỏi, không bằng để cho nàng nghỉ ngơi mấy ngày, lại cho đại cữu ca câu trả lời chắc chắn! Tất cả mọi người đều là người một nhà, đừng có tổn thương hòa khí!"

"Cút!" Thiên Tướng lớn tiếng giận dữ mắng mỏ, cầm thương liền muốn tiến lên.

Nhưng mấy vị Yêu Vương này cùng nhau bộc phát uy thế, càng là có hai vị Yêu Vương cảnh giới Kim Tiên ở chỗ này...

"Được! Các ngươi chờ đó cho ta!" Lý Trường Thọ ra vẻ Thiên Tướng cắn răng giận mắng, sau đó quay người cưỡi mây, mang theo mười sáu vị Thiên Binh vội vàng mà đi.

Lập tức, năm vị tráng hán Yêu Vương này xoay người lại, nhìn về phía Kha Nhạc Nhi, đồng thanh nói:

"Tiên tử!"

Lại đồng thời dừng nói, từng người nhìn về phía lẫn nhau, địch ý trong mắt tăng vọt!

Không bao lâu, năm vị Yêu Vương này ra tay đánh nhau, cũng may bị từng tiếng "Tráng sĩ" của Kha Nhạc Nhi, kịp thời ngăn lại.

Theo sự nhắc nhở của Lý Trường Thọ, Kha Nhạc Nhi mở cấm chế bảo nang ra, đóng Tâm Hỏa Thiêu lại, tiếp đó liền chống kiếm đứng lên, đi vào trong rừng chữa thương...

Năm vị Yêu Vương này liếc nhìn nhau, từng người hừ lạnh một tiếng, lại hấp tấp đi theo.

Lý Trường Thọ: "..."

Được thôi, cảnh diễn thứ nhất này, cũng coi như hoàn thành suôn sẻ.

Cảnh diễn thứ hai【 tiên tử tố khổ, giận dữ vì hồng nhan 】, cũng cần mau chóng trình diễn, chậm sẽ sinh biến.

Lý Trường Thọ vừa chuẩn bị cho cảnh tiếp theo, vừa phải canh chừng sự an toàn của Ngao Ất.

Gặp dịp thì chơi mà thôi, cũng không thể thật sự bị những Yêu Vương này chiếm tiện nghi!

Ngoài ra, việc điều binh đã được tiến hành.

Nhắm mắt hơi tu chỉnh, Lý Trường Thọ phân phối lực lượng tâm thần một lần nữa, bắt đầu khởi động Đạo Nhân Giấy 【 vận chuyển 】khắp nơi.

Điều động quân đoàn Đạo Nhân Giấy đề phòng sơn môn.

Điều động quân đoàn Đạo Nhân Giấy đề phòng An Thủy Thành.

Điều động quân đoàn Đạo Nhân Giấy hiệp trợ Long Tộc phòng thủ Đông Hải.

Điều động quân đoàn giám sát Đạo Nhân Giấy Nam Hải.

Điều động quân đoàn Đạo Nhân Giấy phòng giữ Hải Nhãn Tây

Hải.

Điều động quân đoàn Đạo Nhân Giấy dự bị tại Bắc Hải băng nguyên...

Mặc dù sáu thành Đạo Nhân Giấy của hắn lúc này đang cùng nhau chạy đến nơi xa xôi hẻo lánh Hồng Hoang này, Lý Trường Thọ vẫn còn cảm thấy có một chút không quá ổn thỏa, một cỗ Đạo Nhân Giấy Thuỷ Thần chủ động tiến vào bên trong Động Suất Cung.

Sau nửa canh giờ...

Trong Độ Tiên Môn, trên Tiểu Quỳnh Phong, tại cửa ra vào đan phòng.

Một bức Thái Cực Đồ nhỏ nhắn chậm rãi ngưng tụ thành, một chiếc tiểu tháp chui ra từ trong đó.

Tiểu tháp này tản ra ánh sáng lấp lánh như gợn nước, dường như đang kêu gọi cái gì. Linh Nga đang nhập định ở ngay cạnh cửa sổ không khỏi mở mắt ra, mơ mơ màng màng đánh giá...

Một bàn tay duỗi tới, nâng tiểu tháp, tiếng nói của Lý Trường Thọ cũng chui vào trong đáy lòng của Linh Nga.

"An tâm tu hành, ta có việc đi ra ngoài một chuyến."

"Vâng." Linh Nga đáp ứng một tiếng, lông mi dài chớp chớp, hai mắt nhắm lại một lần nữa, trở về cảnh giới ngộ đạo.

Lý Trường Thọ nhìn tiểu tháp trong lòng bàn tay, nghe âm thanh gào to của Tháp đại gia trong đáy lòng, không khỏi lộ ra một chút ý cười.

Ài...

Lúc nào thì bản thể của chính mình mới có thể át chủ bài của chính mình?

Vì lý do ổn thoả, đội Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu, làm đội cứu hỏa đi.

Thiên Đình, vẫn là thiếu một nhóm côn đồ cao cấp...

Tại Yêu Thăng Sơn, bên trong núi rừng.

Ngao Ất đóng giả Kha Nhạc Nhi tái xuất giang hồ, lúc này đang lặng lẽ kể câu chuyện xưa của mình với vẻ mặt buồn bã.

Tất nhiên, chuyện xưa là do Lý Trường Thọ ở bên cạnh truyền âm căn dặn.

Trong câu chuyện của " Kha Nhạc Nhi ", nàng vốn có một huynh trưởng ôn hòa, hai người cùng nhau tu hành vạn năm, tu được tu vi Thiên Tiên, liền đến cậy nhờ Thiên Đình.

Sau khi đi đến Thiên Đình, nàng làm tiểu tiên nữ tại Dao Trì, phụ trách xử lý một toà tiên điện nhàn rỗi.

Huynh trưởng nàng làm Thiên Tướng, rồi sau đó thăng tiến từng bước...

"Ta chưa từng nghĩ rằng sư huynh của ta sẽ gã ta cho lão thủ vệ Thiên Tướng kia..."

"Đáng chết!"

"Ài, sao có thể nói như vậy, đây cũng là một chiến lược thăng tiến!"

"Nhạc Nhi đạo hữu." Tê giác tinh nghiêm mặt nói: "Không bằng đi đến động phủ của ta nghỉ ngơi, chỗ của ta rộng rãi lại sạch sẽ, động phủ của mấy người bọn hắn thường xuyên không quét dọn."

Lang yêu ở bên cạnh chậc chậc cười khẽ: "Nhạc Nhi đạo hữu đừng có tin gã, gã đã sớm có sáu phòng phu nhân, am hiểu hạ thuốc mê nữ tử nhất."

Tê giác tinh giận mắng: "Ngươi làm sao lại đổ tội cho người trong sạch! Ta cũng là thực tình, thực tình yêu nhau!"

Sư tử tinh đứng lên nói: "Các vị, nếu nói trong sạch đồng thời giàu lòng trách nhiệm, vẫn là Sư tộc chúng ta! Nhạc Nhi đạo hữu, không bằng đi đến chỗ của ta nghỉ ngơi, vài vị đang ngồi này, trừ ta ra, có ai chưa bao giờ dùng thủ đoạn bẩn thỉu xâm chiếm nữ tử nhà lành? Hừ hừ! Bổn vương ngay cả tay nữ tử cũng chưa từng chạm, là xứng nhất với Nhạc Nhi tiên tử!"

Sắc mặt của mấy yêu khác lập tức trở nên âm trầm, cũng không biết lão Yêu Vương thuần dương này tu hành hai vạn năm đạt đến cảnh giới Trường Sinh, rốt cuộc có gì có thể khoe khoang!

Kha Nhạc Nhi lộ vẻ mặt cảnh giác, đứng lên, dựa lưng vào thân cây, nhỏ giọng nói: "Các vị đạo hữu, các ngươi hẳn không phải là thiện yêu?"

"Thiện, thiện, chúng ta làm sao lại không thiện?" Tê giác tinh vội vàng nói một câu.

Kha Nhạc Nhi thấp giọng nói: "Đạo hữu đã có hôn phối..."

"Ài, cảm tình tan vỡ." Tê giác tinh vội nói: "Ta quay đầu liền viết đơn ly hôn!"

Nhưng ở bên cạnh đã có Yêu Vương lấy ra tiên bảo, lãnh đạm nói: "Các vị, cần gì chứ? Hãy trực tiếp giao thủ đi, người nào thắng trực tiếp mang Nhạc Nhi tiên tử về động phủ tiêu dao khoái hoạt, cần gì phải làm bộ làm tịch như vậy?"

Nhưng mà gã vừa dứt lời, mấy đầu Yêu Vương ở xung quanh đồng thời nhào tới.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy áo choàng đỏ bay múa, mấy đầu đại yêu ấn người vừa nói kia trên mặt đất đánh đập một hồi, đánh cho gã thoi thóp, bị sư tử tinh dùng một chân đá trở về đỉnh núi sát vách.

"Nhạc Nhi tiên tử há là người để cho ngươi xúc phạm!"

"Đồ khốn kiếp, lần sau gặp ngươi một lần đánh ngươi một lần!"

"Mặc dù là yêu, nhưng cũng phải có một trái tim chính trực! "

Trong tay áo của Kha Nhạc Nhi, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" suýt nữa bật cười, đột nhiên cảm thấy mấy đầu đại yêu này nếu như không phải có nghiệp chướng quấn thân, huấn luyện thành tọa kỵ đưa cho Đại Pháp Sư giải buồn, cũng rất là tuyệt.

Đáng tiếc, một đám nhìn như lương thiện, nhưng ánh mắt tham lam kia, thỉnh thoảng cười lạnh, nghiệp chướng quấn quanh ở phía trên yêu hồn, đã sớm làm bại lộ bản tính của bọn hắn.

Lý Trường Thọ tiếp tục truyền âm, dạy lời thoại ngay tại chỗ, thuận tiện chỉ đạo biểu tình...

Chương 592. -

Trên Yêu Thăng Sơn, Ngao Ất đóng giả Kha Nhạc Nhi giống như một bông hoa trắng nhỏ, có một chút không biết làm sao.

Ở bên cạnh có vài bóng đen đứng, nở nụ cười thân thiện đầy ác ý.

Mà ở sau những bóng đen này, bên cạnh Yêu Thăng Sơn, phảng phất như có một bóng đen cao vút đứng trong mây, một bàn tay lớn, đã nắm giữ tất cả mọi thứ trong phương viên trăm dặm...

Những tính toán của Lý Trường Thọ đang được tiến hành đâu vào đấy.

Kha Nhạc Nhi ứng phó trái phải, khiến cho mấy vị Yêu Vương kiềm chế lẫn nhau, phối hợp chữa thương ở bên trong núi rừng.

Mấy vị Yêu Vương này âm thầm phân cao thấp, từng người gọi yêu tướng yêu binh tới, xây dựng cơ sở tạm thời ở trong rừng, uống rượu tìm niềm vui thâu đêm suốt sáng, vắt hết óc, hiện lộ rõ ràng khí khái của từng người.

Như thế, một ngày một đêm bình yên vượt qua...

Bảy nhánh quân đoàn Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ, đã vào chỗ ở các nơi, tạm thời tạo thành hai bộ, tổng cộng năm cỗ Địa Sát Linh Bạo Trận, đều đã được đưa đến nơi đây.

Hai cỗ Địa Sát Linh Bạo Trận trước đây, đã được lặng lẽ chôn dưới mặt đất.

Ba cỗ Địa Sát Linh Bạo Trận chạy tới kế tiếp, xếp thành hình tam giác ở chung quanh Yêu Thăng Sơn.

Sự nỗ lực của linh thụ ở bên trong Độ Tiên Môn, chắc chắn sẽ được đền đáp xứng đáng!

Đánh xong một trận, nhiệm vụ thiết yếu của Lý Trường Thọ, chính là luyện chế một ít rượu ngon cho Tiểu sư thúc nhà mình, để cho nàng tiếp tục đi kiếm mủ nhựa cây.

Đạo Nhân Giấy đang rất thiếu hụt!

Lý Trường Thọ khống chế tiết tấu các nơi, lúc này không muốn bỏ qua bất luận chi tiết gì, thúc đẩy kịch bản của mình một cách vững chắc...

Một vòng qua đi, lại là một vòng!

Đợi quân đoàn Đạo Nhân Giấy vào vị trí xong xuôi, "ca ca" của Kha Nhạc Nhi mang theo một ngàn Thiên Binh, ép thẳng đến Yêu Thăng Sơn!

Ngàn vị Thiên Binh này đều được Đông Mộc Công tuyển chọn cẩn thận, là lão binh Thiên Đình đáng tín nhiệm, có lai lịch trong sạch, vị "Thiên Tướng" kia cũng chưa nói cho bọn hắn phải làm gì, chỉ nói là muốn tới trừ yêu.

Liền nghe sấm sét nổ vang trên không trung, tiếng trống rền vang, Thiên Binh xếp thành chiến trận, nhìn chằm chằm đối với bầy yêu phía dưới.

Trên Yêu Thăng Sơn, Tứ Yêu Vương thấy thế giận dữ, từng người điểm tốt binh mã, nổi trống khiêu chiến!

Nhưng mà, tình huống dưới mặt đất này, đã chấn động đến đám đại yêu thân mang nghiệp chướng ẩn giấu ở sâu trong Yêu Thăng Sơn kia!

Bên trong đại trận dưới mặt đất, bầy yêu xông ra khỏi không gian rỗng dưới mặt đất, đi tới ngọn núi trong lòng đất, mấy trăm đầu đại yêu thân mang nghiệp chướng vây quanh tế đàn trên đỉnh núi, ngẩng đầu nhìn lên.

Có đại yêu dùng giọng trầm thấp hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Là mấy tiểu yêu nổi lên xung đột cùng với Thiên Tướng, không có quan hệ với nơi đây."

"Thanh Diệt Nhân Kiếm này có quan hệ đến việc Thánh Tộc chúng ta phục hưng, lúc này chỉ còn cách ba trăm năm nữa là liền có thể thành công, tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm!"

"Chúng ta đã làm việc rất bí mật, xảy ra chuyện cũng là do ở bên Bắc Châu có động tĩnh trước, Vu Tộc đã sớm nhận mệnh, không thể gây ra uy hiếp."

Vài tiếng trò chuyện đơn giản đã tiết lộ hàng tấn tình báo!

Bầy yêu cuối cùng có mười sáu đầu ở lại, từng kẻ ngồi xếp bằng ở bên trên mười sáu đống xương trắng, đám còn lại thì nhao nhao trở về động phủ của từng kẻ.

Một chút náo nhiệt nhỏ ở phía trên, còn không đáng để cho bọn hắn ra tay.

Ở trong xó xỉnh, hai cỗ hóa thân ẩn giấu thân hình kia, hoàn toàn không có bị bại lộ...

Bí pháp tiềm ẩn, tự nhiên không phải chỉ là hư danh.

Lý Trường Thọ bí mật quan sát biểu tình của hoá thân Ngọc Đế, phát hiện ra Triệu Đắc Trụ chẳng qua chỉ khẽ nhíu mày, liền thu hồi tinh thần, tiếp tục làm việc ở địa phương khác.

Bản thân Ngọc Đế cũng không phải là Nhân Tộc, không có phản ứng gì đối với cái tên "Diệt Nhân Kiếm" này là rất bình thường.

Lý Trường Thọ ngược lại có một chút muốn mắng người.

Yêu Tộc này, năm đó dùng sinh hồn Nhân Tộc luyện chế Lục Vu Kiếm, chém giết mấy vị Tổ Vu, từ đó không chết không thôi cùng với Nhân Tộc.

Bây giờ lại làm trò này, vẫn là dùng sinh hồn Vu Tộc luyện chế Diệt Nhân Kiếm!

Muốn làm gì? Đi vào bên trong Hỏa Vân Động đánh lén một đợt?

Trận chiến này, đã không phải là kiếm công đức đơn giản như vậy.

Lập trường của Nhân và Yêu tuyệt đối không thể là cả hai cùng tồn tại!

Ừm, ngoại trừ một ít nhân duyên hợp lý.

Lại xem trận "đại chiến" trên Yêu Thăng Sơn, ngàn vị Thiên Binh kia theo mệnh lệnh của Thiên Tướng "ca ca Kha Nhạc Nhi", từng người tế lên hai hạt Đậu Tiên mang theo người, làm ra hai ngàn vị Đậu Tiên Binh.

Hai ngàn Đậu Tiên Binh này trực tiếp ra sân, phóng tới đám yêu binh mà Tứ Yêu Vương triệu tập.

Dựa theo kịch bản, Kha Nhạc Nhi đứng dậy nói: "Chư vị, đừng có như vậy, ta sẽ trở về..."

"Tiên tử chờ một lát!" Tê giác tinh vung tay lên nói: "Các con, để cho bọn hắn nhìn thấy sự lợi hại của chúng ta! Giết!"

Tiếng kèn vang lên, mấy ngàn yêu binh cùng nhau bay lên không trung, phản kích Đậu Tiên Binh, triển khai một trận đại chiến ở trong thiên địa!

Nhưng mà...

Những yêu binh này, thế nhưng lại có thể đánh có qua có lại cùng với Đậu Binh do thần thông Rải Đậu Thành Binh làm ra, giết nhau có thắng bại, đây là điều mà trước đây Lý Trường Thọ vạn lần không ngờ tới...

Đây là Đậu Binh!

Chẳng qua chỉ là một ít Đậu Binh chấp hành mệnh lệnh có hạn!

Đám Yêu Tộc này ném mặt mũi của tổ tông bọn hắn đi đâu?

Rốt cuộc là do đám yêu binh này quá yếu, hay là chính mình đã làm cho Đậu Tiên Binh quá mạnh rồi?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài...

Nhưng luôn cảm thấy Yêu Tộc chỉ có trình độ như vậy, lại không ngừng hô hào "Thánh Tộc phục hưng", có phải là có gì đó sai sai trong Hồng Hoang hay không?

Không thể chủ quan, hãy bình tĩnh đối địch.

Yêu binh rất hung dữ và mạnh mẽ, hai ngàn Đậu Tiên Binh kia bởi vì hao tổn quá nhiều tiên lực, cuối cùng bị vây quét không còn, để lại hơn hai trăm cỗ thi thể yêu binh trên mặt đất, cùng với một ít...bột đậu.

Trận chiến đầu tiên không đạt được hiệu quả, sắc mặt của "Thiên Tướng" trên không trung âm trầm như nước, mắng: "Nhạc Nhi, ngươi đừng có chấp mê bất ngộ! Cấu kết Yêu Tộc, ngỗ nghịch Thiên Đình, ngươi đã đi lên con đường khó quay đầu!"

Kha Nhạc Nhi hô: "Ca ca, ta sẽ trở về với ngươi, đừng có tạo thêm sát nghiệt!"

Lập tức, Kha Nhạc Nhi liền muốn bay lên, nhưng Tứ Yêu Vương Yêu Thăng Sơn kia đồng loạt ra tay, dẫn binh đánh vào trong không trung.

Hai bên chưa giao chiến, chúng Thiên Binh liền thu binh, cưỡi mây cấp tốc rút lui về phía sau!

Trong lúc nhất thời, trên Yêu Thăng Sơn tràn đầy tiếng gầm của yêu thú, cười nhạo Thiên Binh Thiên Tướng không chịu nổi một kích.

"Tướng Quân! Bằng vào chiến trận của chúng ta chưa chắc đã không thể chiến một trận!"

Ở trên đường trở về Thiên Đình, có đội trưởng Thiên Binh tức không nhịn nổi, chủ động xin chiến, chúng Thiên Binh đều nhìn chằm chằm vị "Thiên Tướng" lạ lẫm này.

Chương 593. -

"Đừng vội, mấy vị Yêu Vương kia có thực lực bất phàm, liều mạng chỉ gia tăng tử thương một cách vô ích."

"Thiên Tướng" thấp giọng nói một câu, sau đó cao giọng la hét, thanh âm truyền ngàn dặm.

Lý Trường Thọ hét là: "Chúng yêu Yêu Thăng Sơn, ngày hôm nay các ngươi công nhiên tập sát Thiên Binh, đã là xúc phạm thiên điều! Ngày mai lại đợi bản tướng đến thảo phạt, nhất định phải khiến cho các ngươi nợ máu trả bằng máu!"

Nói xong, Lý Trường Thọ mang theo một ngàn Thiên Binh này vội vàng rời khỏi chân trời, làm cho không ít Thiên Binh sắc mặt đỏ lên, có một chút phiền muộn...

Tứ Yêu Vương trên Yêu Thăng Sơn hăng hái, bầy yêu càng là tinh thần phấn chấn, không ngừng gào thét.

Phảng phất như sau Thượng Cổ, trời quang, mưa tạnh!

Yêu Tộc bọn hắn, lại được rồi!

Sau đó, Kha Nhạc Nhi thuyết phục Tứ Yêu Vương để bản thân chủ động rời đi, lại bị Tứ Yêu Vương liên thủ giữ lại, bảo nàng cứ ở chỗ này chữa thương tu hành, trời sập xuống đã có bọn hắn gánh vác.

Tứ Yêu Vương này cũng không ngốc, biết lần này đánh Thiên Binh, ngày mai sẽ có càng nhiều Thiên Binh đến.

Bọn hắn ở trong đêm gọi hai vị Yêu Vương khác tới bao gồm cả kẻ bị bọn hắn đánh cho tê người kia, sáu đại Yêu Vương tụ tập mấy vạn yêu binh, chuẩn bị ứng đối trận đại chiến kế tiếp.

Cùng lúc đó, bọn hắn truyền tin tức chính mình đại thắng Thiên Binh cho Yêu Tộc quen biết...

Ngày hôm sau, Thiên Binh Thiên Tướng quả nhiên lại đến, lần này có một vạn đại quân tới, sau khi gặp mặt vẫn là trực tiếp thi triển bí pháp Rải Đậu Thành Binh, cường công Yêu Thăng Sơn.

Bầy yêu Yêu Thăng Sơn phản kích, triển khai một trận loạn chiến cháy bỏng cùng với Đậu Tiên Binh, cuối cùng thừa dịp Đậu Tiên Binh hao hết tiên lực, đại thắng một lần nữa!

Một vạn Thiên Binh này vẫn chưa ra sân, Lý Trường Thọ đồng dạng là để lại lời hù doạ, liền vội vàng rời đi.

Bên trong đại trận dưới mặt đất, những cái đại yêu thân mang nghiệp chướng kia nhao nhao mở miệng châm chọc khiêu khích.

Bọn hắn chế giễu Thiên Binh Thiên Đình không có gan, không đánh mà lui, chế giễu Thiên Đình bây giờ thiếu binh thiếu tướng, còn nhất định phải tuyên dương uy nghi, mạo xưng là trang hảo hán.

Hoá thân Ngọc Đế ẩn nấp ở bên trong xó xỉnh, tức đến nỗi suýt nữa rút kiếm chém bọn hắn trước thời hạn, cũng may Lý Trường Thọ đã kịp thời ngăn lại...

"Theo kịch bản, theo kịch bản đi bệ hạ."

"Nhóm Yêu Tộc kia cuồng vọng tự đại, làm nhục Thiên Đình chúng ta, đáng chết!"

"Bệ hạ yên tâm, sau đó nhất định sẽ khiến cho bọn hắn phi hôi yên diệt!"

Lúc này Triệu Đắc Trụ mới hài lòng gật đầu, tiếp tục lặng lẽ trốn ở nơi đây cùng với Lý Trường Thọ, thôi diễn sau đó sẽ đoạt kiếm như thế nào.

Lý Trường Thọ tiếp tục khống chế toàn cục, âm thầm khuếch tán tin tức yêu binh Yêu Thăng Sơn kháng Thiên Binh tại các nơi địa bàn Yêu Tộc...

Bởi vì sự tình Yêu Thăng Sơn, các phương Thiên Đình cũng bị kinh động.

Không ít võ tướng tiến đến Lăng Tiêu bảo điện xin chiến, lại đều bị Đông Mộc Công dùng việc Ngọc Đế bệ hạ đi Dao Trì nghỉ ngơi làm lý do, để bọn hắn chờ mấy ngày.

Thuận tiện, Mộc Công vận dụng binh quyền của chính mình, phân phối ba vạn đại quân, do Thiên Tướng "Kha Trấn Ác" đột nhiên xuất hiện tiết chế.

Ngày thứ ba, trên Yêu Thăng Sơn hội tụ tám vạn yêu binh, hai mươi sáu vị Yêu Vương.

Lý Trường Thọ mang theo ba vạn đại quân Thiên Đình chạy đến, đồng dạng là dùng bí pháp Rải Đậu Thành Binh qua loa một chút.

Đợi những yêu binh này giết hết Đậu Binh một cách gian nan, để lại mấy ngàn cỗ thi thể, chuẩn bị lao lên không trung phản kích, đại quân Thiên Đình đã rút lui về phía sau trước thời hạn, thuận lợi tránh khỏi giao phong chính diện...

Sĩ khí Yêu Tộc đại chấn!

Mà lúc này, ngoại trừ tê giác tinh và một số ít Yêu Vương, những người khác không hề hay biết, Kha Nhạc Nhi gây nên việc này đã biến mất.

Tiểu yêu tuần sơn nào đó đưa cho tê giác tinh và ba vị Yêu

Vương một phong thư, trong thư nói rõ, nàng không đành lòng nhìn sinh linh đồ thán, sau khi chiến sự ở chỗ này lắng lại, tự nhiên sẽ trở về cám ơn...

Tứ Yêu Vương tuy có một chút tiếc hận, nhưng cũng không cảm thấy gì.

Nữ sắc sao, thứ này còn khó tìm?

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là chiến đấu với Thiên Binh!

Gia tăng uy vọng của chính mình ở bên trong Yêu Tộc, trải đường vì tiền đồ sau này!

Ba đợt thế công mà Thiên Đình khởi xướng này, có thể nói là đã cổ vũ sĩ khí Yêu Tộc cực lớn.

Cùng ngày hôm đó, tin tức từ Thiên Đình truyền ra, nói là Ngọc Đế tức giận, giao trách nhiệm cho Đông Mộc Công ngày mai suất lĩnh mười vạn Thiên Binh tiêu diệt đám yêu đại Yêu Thăng Sơn.

Đêm đó...

Chẳng qua chỉ là một đêm!

Từng đợt yêu phong từ bắc đến nam, từ đông sang tây, hơn hai mươi vạn yêu binh hội tụ tại Yêu Thăng Sơn, hơn một trăm vị Yêu Vương, mấy chục vị lão yêu Thượng Cổ!

Thế lực Yêu Tộc lúc này, chủ yếu chia thành loại hình.

Thứ nhất là phái ôn hòa, muốn sống bình yên qua ngày ở bên trong khe hở Hồng Hoang, tránh thoát Nhân Tộc, không tham dự vào bất luận chiến sự gì giữa Nhân Tộc cùng với Yêu Tộc, ví dụ như toà Thử Thiết Thành kia.

Thứ hai vì phái phục hưng, muốn khôi phục vinh quang

Thượng Cổ cho Yêu Tộc một lần nữa, cống hiến ra một phần lực lượng của mình.

Thứ ba là phái cấp tiến, còn giữ cảm giác ưu việt lúc Thượng Cổ, Yêu Tộc đối mặt với Nhân Tộc nhỏ yếu, lấy việc ăn người để tiêu khiển...

Loại thứ hai và loại thứ ba có độ trùng hợp cao, lại chiếm cứ đại đa số Yêu Tộc.

Yêu Tộc lúc này có phản ứng trước hết nhất, tụ tập ở trên Yêu Thăng Sơn, phần lớn vì loại thứ ba.

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua, nghiệp chướng tràn đầy trên khắp núi đồi, cho dù là hắn nhìn thấy cũng có một chút nhìn thấy mà giật mình.

Nếu không phải là còn muốn câu cá lớn, hắn cũng đều muốn thừa dịp lúc ban đêm sắc trời mông lung, trực tiếp nổ tung nơi đây...

Chờ đợi tiếp đi, có lẽ sẽ có một ít nhân vật Yêu Tộc trọng yếu hiện thân vào ngày mai.

Lúc này, một nửa Yêu Tộc trên Yêu Thăng Sơn chỉ sợ cũng không biết, nơi đây có không ít cao thủ Yêu Tộc, là mới trực tiếp bò lên từ mật địa Yêu Tộc dưới mặt đất...

Mà liên quân Yêu Tộc nơi đây, một bộ phận cũng là do những lão yêu dưới mặt đất kia lâm thời điều tới.

Yêu Thăng Sơn đối với bọn hắn mà nói là vô cùng quan trọng, thanh bảo kiếm phía dưới kia, càng là gánh chịu một bộ phận tộc vận Yêu Tộc, không thể sơ suất.

Từ trên xuống dưới Yêu Tộc, lúc này đã cảm thấy, chiến sự cùng với Thiên Đình lần này, chính là tiết điểm Yêu Tộc phục hưng!

Tất nhiên, một nửa Yêu Tộc là bởi vì mấy ngày nay thắng liên tiếp, bị thắng lợi làm cho choáng váng đầu óc.

Một nửa Yêu Tộc căn bản không có để Thiên Đình ở trong mắt, hiện giờ Thiên Đình thiếu binh thiếu tướng, nếu không phải Thái Thượng Lão Quân vào ở Thiên Đình, phía sau Ngọc Đế lại có Đạo Tổ, Yêu Tộc đã sớm đánh lên.

Nhưng mà chúng yêu chưa từng phát giác ra được...

Bàn tay lớn nguyên bản âm thầm bao phủ Yêu Thăng Sơn kia, đã bắt đầu chậm rãi khép kín.

Nhưng không vội vàng, Lý Trường Thọ quyết định ổn định thêm một chút nữa.

...

Chương 594. Chuẩn bị động thủ

Bầu trời sắp bình minh, mặt trời chưa lên.

Một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ tiến đến chỗ giao giới giữa Nam Thiệm Bộ Châu cùng với Đông Thắng Thần Châu, tìm được động phủ bí ẩn kia, thả ra khí tức Yêu Tộc bản thân mô phỏng ra.

Không bao lâu, cấm chế động phủ mở rộng, báo đen quần áo xốc xếch cuống quít vọt ra.

Lý Trường Thọ cười nhạt một tiếng: "Đạo hữu gần đây khoẻ chứ?"

"Tốt, tốt...Lục Áp đạo huynh, ngài, ngài không có sao chứ?"

"Không có việc lớn gì, chỉ là vài ngày trước tẩu hỏa nhập ma mấy lần lúc tu hành, bất quá bần đạo kịp thời xoay xở, may mà không có việc gì."

Báo đen lập tức nhẹ nhàng thở ra, có một chút muốn nói lại thôi.

Lý Trường Thọ đã lấy thịt rượu ra, cười nói: "Rượu cũng đều đã chuẩn bị tốt, không bằng mời bần đạo đi vào uống một chén?"

Báo đen tất nhiên là vội vàng đáp ứng, mời Lý Trường Thọ vào trong động, không bao lâu liền nâng ly cạn chén, say rượu ngà ngà.

Lý Trường Thọ thở dài, bắt đầu kể về những bất hạnh và khó khăn của Yêu Tộc bây giờ...

Thủy yêu Miểu Miểu ở bên cạnh đột nhiên nhận ra điều gì đó, lại lại liếc nhìn Lý Trường Thọ rất cẩn thận, không nói một lời nào.

Liền nghe báo đen liên tục cảm khái, thở dài nói: "Yêu Tộc chúng ta, nhất định có thể đại hưng một lần nữa!"

Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu, tiếp tục rót rượu cho tên gia hỏa này.

Không bao lâu, báo đen nằm sấp trên bàn nằm ngáy o o, Lý Trường Thọ liếc nhìn thủy yêu Miểu Miểu, vẫn chưa nói thêm gì, lấy ra một túi bảo nang, trong đó tràn đầy đan dược và linh thạch.

"An tâm tu hành."

"Vâng!"

Thủy yêu lập tức cúi đầu đáp ứng, đưa mắt nhìn Lý Trường Thọ ra khỏi động phủ, thi triển thổ độn biến mất không thấy gì nữa.

...

Phiên bản báo đen giảm bớt sức mạnh, xem như là lớp bảo hiểm trên cùng...

Lý Trường Thọ cười khẽ, tiếp tục suy tư phải chăng có chỗ bỏ sót, phải chăng có chỗ suy nghĩ không chu toàn, phải chăng có chỗ dễ sinh biến số.

Vào lúc này, bầy yêu hội tụ trên Yêu Thăng Sơn, đại yêu dưới mặt đất sẵn sàng chui lên mặt đất, đề phòng ở chỗ tế đàn không ngừng yếu bớt.

Ba mươi vạn Thiên Binh đang chờ phân phó.

Ở Trung Thần Châu, không ít tiên môn nghe được tin tức

Thiên Đình khai chiến đối với Yêu Tộc, có những người hiệp nghĩa muốn chạy đến Yêu Thăng Sơn, nhưng cũng đều ở vòng ngoài không dám tùy tiện tới gần.

Càng ngày có càng nhiều đại yêu thân mang nghiệp chướng, hiện thân tại Yêu Thăng Sơn...

Lục Áp, Thánh Nhân, một trận chiến quật khởi của Thiên Đình...

Lúc này Ngao Ất đã đi tìm Ngưu Đầu Mã Diện tụ hợp, Kha Nhạc Nhi tạm thời không hoạt động, trở thành một cái truyền thuyết nho nhỏ trong Hồng Hoang.

Ngao Ất còn chủ động hỏi ý phải chăng muốn động binh mã Long Tộc, Lý Trường Thọ vẫn chưa đáp ứng, để cho Long Tộc nghĩ ngơi dưỡng tức.

Cuộc chiến hôm nay, đã không có quan hệ đến binh mã phe mình nhiều hay ít.

Chờ đợi một canh giờ trôi qua, đến giờ Thìn, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng bóp nát ngọc phù trong tay.

Trước Lăng Tiêu bảo điện, Đông Mộc Công vẫn luôn đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn mười mấy vị Thiên Tướng trước mặt này, hét lớn một tiếng: "Các bộ xuất binh! Nghiêm chỉnh chấp hành theo căn dặn trước đây, nếu như mất kỷ luật nghiêm minh, thiên quy xử trí!"

"Rõ!" Mấy chục Thiên Tướng cùng đồng thanh đáp lời, quay người hóa thành đạo đạo lưu quang, bay vụt về hướng Nam Thiên Môn, Trung Thiên Môn, Đông Thiên Môn!

Đông Mộc Công xoay người lại cúi đầu đối với Lăng Tiêu bảo điện, sau đó tiến đến Nam Thiên Môn.

Ở chỗ ba đại Thiên Môn, từng nhóm Thiên Binh Thiên Tướng chờ đợi đã lâu bắt đầu xuất phát, bay về nơi hoang vắng ba châu lớn giao hội, trùng trùng điệp điệp bay đi!

Sau nửa canh giờ, ba đợt đại quân trước hết nhất, xuất hiện ở ngoài ngàn dặm Yêu Thăng Sơn...

Tiếng trống trên mây như sét đánh, thiên uy trải rộng thiên địa!

Sinh linh bên trong ngàn dặm, tất cả đều tránh lui về phía xa.

Ở trong mấy ngày xảy ra chiến sự này, tuyệt đại đa số tinh, linh, quái, đều đã chạy tới phương xa.

Thiên Binh chạy đến liên tục không ngừng, ba lộ Thiên Binh đồng thời thúc đẩy, chúng Yêu Tộc cảm thấy áp lực, kết thành trận thế nghênh chiến ở trên Yêu Thăng Sơn.

Lại sau nửa canh giờ, ba mươi vạn Thiên Binh tề tụ ở xung quanh Yêu Thăng Sơn, kéo dài trận thế, từng người cách Yêu Thăng Sơn ba trăm dặm, Thiên Binh Thiên Tướng bắt đầu quá trình xuất chiến tiêu chuẩn.

Rải Đậu Thành Binh!

Nhưng ngày hôm nay, coi như mỗi vị Thiên Binh chỉ ném ra một hạt Đậu Binh, đó cũng là ba mươi vạn Đậu Tiên Binh!

Những Đậu Tiên Binh này cấp tốc kết trận, ấn theo ý chí của Thiên Binh, đánh thẳng tắp về hướng Yêu Thăng Sơn...

Trong chốc lát, bóng người che khuất bầu trời!

Đông Mộc Công xuất hiện ở lộ đại quân phía đông, lão giả mặc cẩm bào này, vào giờ phút này lại là vô cùng uy nghiêm.

"Các lộ đại quân nổi trống, chuẩn bị trận pháp!"

Trong thoáng chốc, tiếng trống của ba lộ đại quân chấn động bầu trời, sĩ khí Thiên Binh đại chấn, ngày hôm nay bọn họ rốt cuộc cũng xuất trận chém giết!

Không khí nhiệt liệt nguyên bản trên Yêu Thăng Sơn, trở nên ngột ngạt trong nháy mắt, ngưng trọng, cũng cảm nhận được chiến ý cực mạnh của một phương Thiên Đình.

Trước tiên dùng ba mươi vạn Đậu Tiên Binh tiêu hao đại quân Yêu Tộc bọn hắn, sau đó là Thiên Binh đồng loạt tấn công...

Chiến lược này thực sự khiến cho bọn hắn cảm thấy áp lực hơn.

Nhưng lúc này khí thế của những yêu binh này vẫn tràn đầy như cũ, các vị Yêu Vương không ngừng hô quát, tiếng kèn chói tai vang lên.

Bên trong đại trận dưới mặt đất, hai phần ba đại yêu dọc theo mấy con đường đi, lặng lẽ tiến lên mặt đất...

Bên trong xó xỉnh, Lý Trường Thọ thấy thế mỉm cười.

"Trường Canh, chúng ta chuẩn bị động thủ?" Cặp con ngươi của Triệu Đắc Trụ vô cùng sáng tỏ.

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, truyền âm nói: "Bệ hạ đừng vội, tạm chờ bên ngoài giao chiến, ba mươi vạn Đậu Tiên Binh đã đủ cho bọn hắn chém giết một hồi."

Triệu Đắc Trụ chậm rãi gật đầu, tay cầm Thiên Đạo bảo kiếm, lẳng lặng chờ đợi.

Không bao lâu, đại địa rung chuyển, coi như là cách mấy ngàn trượng, dường như cũng có thể nghe được tiếng la giết ở phía trên...

Lý Trường Thọ làm thủ thế đối với Triệu Đắc Trụ, hai người lặng lẽ mò về phía đầm nước kia.

Đợi hai người tiến đến gần đầm nước, hơn mười mấy bóng đen tiềm nhập vào trong đại trận từ sớm, từ từng cái phương hướng, bay nhanh về hướng đầm nước...

"Là ai!" Một đầu đại yêu thằn lằn đã nhận ra điều gì, đột nhiên mở miệng hét lớn!

Hơn mười mấy cỗ Đạo Nhân Giấy cùng nhau hiện thân, hóa thành nam nữ già trẻ khác biệt, vung ra trên trăm chiếc trận bàn cỡ nhỏ, khiến cho số lượng dự trữ trận bàn cỡ nhỏ của Lý Trường Thọ bây giờ, trực tiếp tiêu tốn hơn phân nửa!

Nhưng hiệu quả cũng là vô cùng rõ ràng!

Cơ hồ chỉ là đảo mắt, trên trăm toà sát trận, khốn trận, độc trận vây quanh ngọn núi này, điên cuồng công kích đối với trên đó một hồi!

Đám đại yêu này giống như bị đánh cho hồ đồ, nhưng sau đó liền lập tức kịp phản ứng, gầm thét phóng tới trận bàn ở các nơi.

Không có dấu hiệu nào liền bị người động đến một nơi quan trọng như vậy, bọn hắn xác thực hoảng hồn.

Chương 595. Kích hoạt!

Ba cao thủ Yêu Tộc trấn thủ trong đầm nước, lại có một kẻ trực tiếp vọt ra!

Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ liếc nhìn nhau, trong nháy mắt vị cao thủ này xông ra đầm nước, lách mình đụng vào trong đầm nước, hóa thành hai đoàn lưu quang, vọt thẳng về hướng đáy đầm!

Triệu Đắc Trụ huy Thiên Đạo lợi kiếm chém tới, lực lượng Thiên Đạo trực tiếp hiển hóa thành một luồng ánh sáng trắng, bẻ gãy nghiền nát trận pháp che lấp phía dưới!

Một cỗ Đạo Nhân Giấy bay ra từ trong tay áo của Lý Trường Thọ, thoạt nhìn dường như là [image]thân hình một phân thành hai, phân biệt nhào về phía hai cao thủ Yêu Tộc ở trên pho tượng cóc đồng, Triệu Đắc Trụ thì là lách mình phóng tới thanh "Diệt Nhân Kiếm" kia!

Yêu Tộc hoàn toàn không nghĩ tới, lại có cao thủ có thể vô thanh vô tức tiến vào đại trận mà bọn hắn vất vả bố trí!

Càng là không nghĩ tới, đã có cao thủ tiềm phục ở bên cạnh đầm nước, lúc này bỗng nhiên làm khó dễ, mục tiêu nhắm thẳng vào Diệt Nhân Kiếm!

Hai vị cao thủ Yêu Tộc này, làm sao sẽ quan tâm tới hai đạo thân ảnh nhào tới kiềm chế bọn hắn?

Hai yêu này thi triển bản lĩnh, một yêu hóa thành hắc giao nhào về phía Triệu Đắc Trụ, một yêu phun ra một viên bảo châu từ trong miệng, cũng đánh tới hướng Triệu Đắc Trụ!

Trong giây lát, hai yêu vừa thi triển thủ đoạn, ở chỗ Diệt Nhân Kiếm phía dưới, một dòng nước hóa thành một vị trung niên đạo sĩ, cầm Diệt Nhân Kiếm vào trong tay, trực tiếp rút lên!

Toàn bộ ngọn núi cũng đều rung động vì thế!

Hai vị cao thủ Yêu Tộc kia quá sợ hãi, hắc giao cấp tốc bổ nhào xuống!

Triệu Đắc Trụ ngạnh kháng một kích của vine bảo châu kia, toàn thân lấp lánh ánh vàng, lại là trực tiếp phi nhanh sang bên cạnh đầm nước!

Trong lòng bàn tay trung niên đạo sĩ kia, âm dương nhị khí xoay quanh, cấm chế phía trên Diệt Nhân Kiếm bị phá trong nháy mắt!

Hắc giao đánh tới, trung niên đạo sĩ này nhếch miệng mỉm cười, thân ảnh lóe lên, ở trong nháy mắt hắc giao vọt tới đáy đầm, thoát ngang ra, thuận lợi tụ hợp cùng với Triệu Đắc Trụ, đụng vào bên trong một màn ánh sáng!

Hai người Triệu Đắc Trụ lao vào, chính là đầu địa mạch chỉ dẫn bọn hắn tới nơi đây kia!

Triệu Đắc Trụ huy bảo kiếm chém về phía trước, lực lượng Thiên Đạo phun trào, tầng tầng rào cản huyết sắc vỡ nát liên tiếp!

Lý Trường Thọ cầm lấy cánh tay trái của Triệu Đắc Trụ, toàn lực thi triển thổ độn!

Phía sau, đại yêu gào thét, bầy yêu gầm thét, mười mấy cỗ Đạo Nhân Giấy kiềm chế địch nhân kia đã bị trảm...

Đối với nhóm cao thủ Yêu Tộc kia mà nói, biến cố tới thật sự quá nhanh, bọn hắn căn bản không kịp phản ứng, lúc này đều cố gắng hết sức đuổi theo!

Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ ở trong mấy ngày nay, đã diễn luyện quá trình đoạt kiếm trong đáy lòng vài chục lần, lúc này hành động một mạch mà thành, nước chảy mây trôi...

Chỉ là tốn hao tương đối nhiều bảo tài.

Mấy cỗ Đạo Nhân Giấy bay ra từ trong tay áo của Lý Trường Thọ, lúc ngăn trở địch, trực tiếp nổ rớt địa mạch phía sau.

Vì không để cho những đại yêu truy kích này có cơ hội thoát khỏi phạm vi đại linh bạo, Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ thoát ra mười dặm ở bên trong địa mạch, liền trực tiếp xông ra khỏi địa mạch, chạy trốn lên phía trên!

Cách mặt đất ba ngàn trượng...hai ngàn trượng...

Năm trăm trượng, ba trăm trượng!

Lý Trường Thọ nắm chặt cánh tay của Triệu Đắc Trụ, thân hình bỗng nhiên quay người, tay trái nhắm vào ngay đại trận dưới mặt đất, năm ngón tay mở ra, dùng sức bóp chặt!

Kích hoạt!

Địa Sát Linh Bạo Trận!

Tâm thần của bản thể bị tin tức nhồi vào trong nháy mắt, hai cỗ Linh Bạo Trận mang theo tổng cộng 146 Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất, cộng thêm ba mươi sáu cỗ Đạo Nhân Giấy ở trong trạng thái điên cuồng rót tiên lực vào, cùng nhau đạt đến điểm tới hạn cảnh giới Kim Tiên!

Thiên Đạo không cho phép, lực lượng Thiên Đạo rung động, tự bạo sinh ra như vậy, lực lượng linh bạo xâu chuỗi, chồng chất, xúc tác lẫn nhau!

Hai người Lý Trường Thọ cũng đồng thời xông ra khỏi mặt đất, tiếng gió rít gào bên tai, tiếng la giết chấn thiên động địa.

Có thể đánh kịch liệt cùng với Đậu Tiên Binh như thế ở trong mấy ngày này, những yêu binh này cũng làm cho Thọ tương đối chấn kinh.

Lý Trường Thọ không kịp nghĩ nhiều, tâm thần vừa mới trống không lại bị lấp đầy bởi tin tức một lần nữa.

Trên mặt đất, còn có ba cỗ Linh Bạo Trận!

"Thuỷ Thần ngươi dám!"

Chợt nghe thấy một tiếng hét lớn có một chút quen thuộc, chỉ thấy bên cạnh có một đạo kiếm quang bay vụt tới.

Triệu Đắc Trụ thấy thế, lập tức ném cỗ hóa thân Lý Trường Thọ này ra phía sau, một kiếm quét ngang, hai đạo kiếm quang va chạm với nhau!

Kết quả hơi có một chút xấu hổ...

Bản thân Triệu Đắc Trụ, tính cả cỗ hóa thân Lý Trường Thọ đang sững sờ lúc này, cùng nhau bị đạo kiếm quang kia đánh bay.

Chỉ thấy một lão đạo cõng hồ lô bay vụt mà đến từ phía trên, thân hình lấp lóe mấy lần, trong giây lát đã phóng về phía Lý Trường Thọ cùng với Triệu Đắc Trụ.

Nhưng...

Bản thể điều khiển Đạo Nhân Giấy các nơi, cũng không phải là Đạo Nhân Giấy đi theo bên người hoá thân Ngọc Đế...

Ở ba góc phía nam, tây bắc, đông bắc Yêu Thăng Sơn, ba cỗ Đạo Nhân Giấy địa sát linh bạo đã thuận lợi mở ra!

Trên Yêu Thăng Sơn, mặt đất đã xuất hiện đạo đạo khe hở, bên trong khe hở lộ ra vô số ánh sáng trắng...

Chúng yêu vô luận tu vi như thế nào, đột nhiên cảm thấy sợ hãi không thể giải thích được, và hầu hết đều nhìn xuống.

Ngay ở trong cái chớp mắt này, lão đạo cõng hồ lô liều lĩnh đánh về hướng cỗ Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" kia.

Triệu Đắc Trụ giơ kiếm cản ở phía trước, trong đôi mắt lão đạo kia tràn đầy hận ý, hồ lô trên lưng cũng đều không cầm, trực tiếp hét lớn một tiếng: "Mời bảo bối quay người!"

Thân hình của Triệu Đắc Trụ bị khóa trong nháy mắt, miệng hồ lô trên lưng lão đạo phun ra một tia khói trắng, phía trên khói trắng kia ngưng ra hai con hung mắt, bắn ra một luồng ánh đỏ, nhắm thẳng vào cái cổ của Triệu Đắc Trụ!

Triệu Đắc Trụ trợn tròn hai mắt, nhưng cỗ hóa thân này cũng không phải là Công Đức Kim Thân, lại ngưng tụ thành tương đối vội vàng, lúc này cũng không có cách nào phản kháng...

Nhưng! Bá một tiếng, không gian rung động, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện, trực tiếp ngăn ở trước người Triệu Đắc Trụ.

Trên đỉnh đầu người tới có một tòa tiểu tháp xoay tròn, tung xuống đạo đạo khí tức huyền hoàng, hoàn toàn bao khỏa bản thân vào trong đó!

Đây là một vị trung niên đạo sĩ, chính là hình tượng "Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư" mà Lý Trường Thọ thường dùng!

Trong nháy mắt, ánh đỏ đụng vào khí tức huyền hoàng, thân hình của Lý Trường Thọ rung động, nhưng hồ lô của Lục Áp lão đạo lại trực tiếp tịt ngòi!

"Đi!" Lý Trường Thọ giơ tay đẩy, thân hình Triệu Đắc Trụ trốn vào trong gió, trực tiếp bị Lý Trường Thọ đưa về hướng nơi xa.

Mà trước khi Triệu Đắc Trụ bị đẩy ra, có thể làm, chính là buông lỏng thanh bảo kiếm tràn đầy lực lượng Thiên Đạo nồng đậm trong tay ra, để cho Lý Trường Thọ nắm chặt.

Vào giờ phút này, linh bạo dưới mặt đất Yêu Thăng Sơn đã hoàn toàn bộc phát, đại địa không ngừng nứt vỡ trong đại địa chấn, ngọn núi đổ sụp xuống phía dưới, lực lượng cuồng bạo phun trào lên bên trên.

Chương 596. Thiên địa trắng xoá.

Mà trên mặt đất cũng xuất hiện ba quả cầu ánh sáng, không gian không ngừng rung động...

Vào lúc này, dòng chảy của thời gian được tính bằng chớp mắt!

Không kịp quát mắng, không kịp nói cái gì, thân ảnh của Lý Trường Thọ cùng với Lục Áp lóe lên, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa!

Lục Áp biết rằng đã không ngăn cản được Lý Trường Thọ, vào giờ phút này lựa chọn chạy trốn ra ngoài, Lý Trường Thọ đổi Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu, trực tiếp dùng nhục thân ngăn cản!

Kim Ô giỏi bay, sinh ra đã có tốc độ cực nhanh!

Thứ mà Lý Trường Thọ dựa vào, chính là độn pháp và độn thuật!

Âm thanh va chạm, ánh sáng chập chờn, tiếng sấm sét kinh thiên động địa , đều là nổ vang ở góc chiến trường này!

Ba viên mặt trời trên mặt đất gia tốc phun trào, linh bạo dưới mặt đất nổ tung ngọn núi...

Chúng Thiên Binh ở nơi xa đều nhịp nhàng lui lại, kết thành trận pháp chống cự dư ba xung kích.

Chúng tiên quan chiến ở nơi xa, vô luận tu vi như thế nào, tâm thần lúc này đều đang sợ hãi!

Khi nằm cỗ linh bạo đại trận sắp càn quét hết thảy Yêu Thăng Sơn, hai đạo thân hình lấp lóe cực nhanh kia, đột nhiên dừng lại...

"Mời bảo bối quay người!" Lục Áp đã bay ra khỏi phạm vi linh bạo, nhưng hồ lô phía sau lưng gã bắn ra một luồng ánh đỏ, trực tiếp đánh vào bên trên Huyền Hoàng Tháp, càng là đánh bay Huyền Hoàng Tháp ở trên đỉnh đầu của Lý Trường Thọ!

Lục Áp lộ vẻ vui mừng khôn xiết, tiên thằng bay ra từ trong tay áo, trói thân eo của Lý Trường Thọ lại, trực tiếp kéo về phía bản thân!

Trong một cái chớp mắt này, thiên địa xung quanh trắng xóa...

"Thần thông như vậy không giết chết được ta!" Lục Áp lão đạo lộ ra vẻ mặt dự tợn gầm thét: "Thuỷ Thần ngươi hôm nay sẽ bị tiêu diệt ở đây!"

Nhưng mà, biểu tình của Lý Trường Thọ quá mức bình tĩnh.

Linh lực cuồng bạo đánh tới, thôn phệ thân ảnh của hai người, Lý Trường Thọ không có Huyền Hoàng Tháp thủ hộ thân thể, chỉ như một tờ giấy bình thường, bị linh lực trực tiếp xé nát.

Lúc Lục Áp bị linh lực nuốt hết, khuôn mặt có một chút ngốc trệ, phảng phất như nhìn thấy một chút đùa cợt trên khóe miệng của Thuỷ Thần.

Đó phảng phất như đang nói...

Ai cho ngươi tự tin, cảm thấy đây là bản thể của bần đạo?

Thiên địa trắng xoá.

...

Linh bạo liên tục bộc phát, có non nửa uy lực triệt tiêu lẫn nhau, điểm ấy cũng nằm ở trong tính toán của Lý Trường Thọ.

Dù sao thì cũng phải khống chế phạm vi tác động đến, không thể hủy đi quá nhiều cây cối, như vậy cũng sẽ rước lấy một chút nghiệp chướng.

Linh bạo qua đi, Yêu Thăng Sơn trở thành lịch sử, mặt đất sụp đổ hóa thành hố to đường kính trăm dặm, mà ở bên trong hố to này, lại xuất hiện ba cái hố sâu hình tròn, nước trong mạch nước ngầm trào lên, rất nhanh liền sẽ hình thành hồ nước...

Trận chiến này.

Yêu binh trên mặt đất bị tiêu diệt hoàn toàn, cao thủ trên mặt đất đào thoát hai thành, đại yêu dưới mặt đất đào thoát hai thành.

Lý Trường Thọ kiếm được một khoản công đức lớn, cũng tương tự cõng một ít nghiệp chướng không có ý nghĩa.

Ba mươi vạn Thiên Binh ở ngoại vi, phảng phất như hoá thành ba mươi vạn pho tượng đất, đều trầm mặc không nói.

Bọn họ cũng không có cảm giác thành tựu gì, chỉ có tràn đầy sợ hãi.

Khiến cho Thọ cảm thấy đáng tiếc chính là, Lục Áp hiện thân cuối cùng, lại chạy trốn ở dưới tình huống như vậy...

Lục Áp phá vỡ một chiếc đỉnh loại Linh Bảo Tiên Thiên, bản thân cũng bị trọng thương.

Chỉ lộ diện trong hai hơi thở, lại trọng thương trăm ngàn năm.

Thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch, đạo đạo lưu quang bay tới từ phương hướng Thần Châu.

Ở mép hố to, Lý Trường Thọ đứng chắp tay, Huyền Hoàng

Tháp xoay tròn trong lòng bàn tay, Tháp đại gia cũng đang thưởng thức tính nghệ thuật của di tích chiến trường này.

Triệu Đắc Trụ bay tới từ đằng xa, ánh mắt có một chút phức tạp nhìn Lý Trường Thọ...

Huyền Hoàng Tháp chui vào trong tay áo của Lý Trường Thọ, lúc này Lý Trường Thọ đã khôi phục bộ dáng râu tóc bạc trắng, lộ ra một chút mỉm cười đối với Triệu Đắc Trụ ở phía trước, truyền âm nói: "Bệ hạ, thời khắc biểu lộ ra thiên uy đã đến."

"Ài." Triệu Đắc Trụ buông tiếng thở dài, lật tay lấy ra thanh Diệt Nhân Kiếm kia, đưa cho Lý Trường Thọ, truyền âm nói: "Ái khanh hãy nhanh đi xử trí vật này đi, cấm chế Yêu Tộc trên đó sắp vỡ rồi..."

Lý Trường Thọ gật gật đầu, hai người lập tức chia ra hành động.

Thân hình của Triệu Đắc Trụ phóng lên tận trời, cỗ hóa thân này hóa thành một thanh niên áo trắng cao ngàn trượng trong không trung, quan sát thiên địa.

Lực lượng Thiên Đạo gia trì trên đó, vạn dặm trời trong nhiều thêm đạo đạo ánh vàng.

Ba mươi vạn Thiên Binh hô to bái kiến bệ hạ, trong thiên địa, vô số con mắt nhìn chăm chú nơi đây, tất cả đều khắc hình tượng của Ngọc Đế vào trong đáy lòng.

Lý Trường Thọ thấy thế mỉm cười, thi triển thổ độn bỏ chạy về hướng Nam Thiệm Bộ Châu, chuẩn bị trực tiếp đi đến phàm tục tìm miếu Thành Hoàng, tiến vào Địa Phủ, lại nghĩ biện pháp cứu chân linh bên trong Diệt Nhân Kiếm...

Ông! Thanh bảo kiếm trong tay này đột nhiên bắt đầu rung động, quang mang trên đó không ngừng lấp lóe, từng tia từng tia ánh sáng trắng tuôn ra từ đó.

Vô số chân nguyên trong đó lúc này đang chậm rãi biến mất, tốc độ biến mất càng ngày càng tăng!

Đây là có chuyện gì?

Lý Trường Thọ nhíu mày không thôi, nhìn bảo kiếm trong tay, lập tức hiểu ra.

Thanh kiếm này chưa được luyện chế hoàn thành, vào giờ phút này đang không ngừng vỡ nát, khiến cho chân linh lẽ ra nên thuộc về Vu Tộc trong đó, cũng đang bị cấm chế trên thân kiếm phá hủy!

Lý Trường Thọ lập tức đưa tay muốn hủy thanh kiếm này, nhưng lại phát hiện ra, nếu hủy kiếm, sẽ trực tiếp phá hủy không biết bao nhiêu chân linh ở trong đó!

Một cỗ cảm giác chán nản không hiểu, xuất hiện ở trong đáy lòng.

Chính mình chẳng lẽ...lại muốn thất tín với Vu Tộc...

Tuy rằng đây không phải là điều mà hắn hứa sẽ làm đối với Vu Tộc, nhưng vào giờ phút này tay cầm nhiều sinh linh như vậy, còn là sinh linh còn chưa kịp ra đời...

Mỗi lần tính kế, hẳn là đều khó mà viên mãn?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, nhưng cũng không bỏ cuộc, tâm thần bắt đầu điên cuồng suy tư, nên làm như thế nào để cứu bọn họ...

Đan dược vô dụng, trận pháp vô dụng, thần lực vô dụng, tiên lực càng vô dụng.

Lý Trường Thọ hít vào một hơi, tiên thức phát hiện ra một con sông ngầm, trong đáy lòng nhẹ nhàng chấn động.

Nước!

Nước...

Bỗng nhiên nghe đại đạo chấn minh, một vệt đạo vận tối nghĩa quen thuộc xuất hiện ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

Lần này, ngưng ra một đoạn cảm ngộ thuần túy.

Thái Thanh. Thủy Đức Thiên!

Bản thể Lý Trường Thọ thoát ra từ trong ống tay áo của Đạo Nhân Giấy, cầm Diệt Nhân Kiếm xông vào mạch nước ngầm, trôi nổi ở trong nước.

Trong chốc lát, hắn dùng hai tay nâng Diệt Nhân Kiếm lên, phía sau hiện ra một đoàn khí tức mơ hồ, đó là bảo khí thần quyền Thuỷ Thần của hắn, chỉ bất quá ý chỉ Thiên Đạo chưa chính thức hạ xuống, lúc này bảo khí vẫn chưa hiển hóa.

Hai mắt của Lý Trường Thọ nhắm lại, cảm ngộ, cảm thụ được, chân linh trong thân kiếm đang không ngừng tan biến...

Rốt cuộc, Lý Trường Thọ phảng phất như nghe được tiếng nước ào ào, kia đoàn khí tức mơ hồ phía sau, hóa thành một lá cờ màu xanh.

Chương 597. Tử Mẫu Hà

Lá cờ chiếu ra một chùm sáng, trực tiếp đánh vào bên trên Diệt Nhân Kiếm.

Diệt Nhân Kiếm nhẹ nhàng rung động, những điểm sáng màu vàng nhạt bay ra từ bên trên, những điểm sáng này vờn quanh ở quanh người Lý Trường Thọ, nhẹ nhàng chuyển động ở trong nước.

Cờ Thuỷ Thần tràn ra đạo đạo thần quang, bao bọc những điểm sáng kia...

Bất quá chỉ trong chốc lát, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, hắn lúc này đã ở vào một mảnh "hải dương" màu vàng nhạt, xung quanh có không biết bao nhiêu điểm sáng, đang nhẹ nhàng lóe ra...

Bọn chúng, vẫn chưa bị diệt.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, vừa dự định mang chúng nó đến Địa Phủ luân hồi chuyển thế, lại phát hiện ra, những điểm sáng này đã không phải là chân linh hoặc là hồn phách thuần túy.

Bọn chúng đã không có cách nào rời khỏi sự che chở của nước.

"Mà thôi, giúp linh giúp đến cùng, ta sẽ mang các ngươi đi tìm một ngôi nhà."

Lý Trường Thọ ấm giọng nói một câu, đứng dậy ở trong nước sông, nắm chặt lá cờ phía sau.

Khống chế dòng sông, xuôi dòng mà đi, những điểm sáng kia đi theo ở bên cạnh hắn.

Một lát sau, Lý Trường Thọ mang theo chúng linh ra khỏi mặt đất, theo dòng nước xâm nhập vào một mảnh thế ngoại đào nguyên, tiến vào một con sông lớn uốn lượn cắt ngang vùng đất màu mỡ...

Nơi này có một chút hẻo lánh, cũng bởi vì cách căn cứ Yêu Tộc quá gần, Nhân Tộc không dám tiến vào.

Nhưng ngày hôm nay, Yêu Thăng Sơn bị hủy diệt, Yêu Tộc chắc chắn sẽ rút lui, nơi đây cuối cùng cũng sẽ trở thành địa bàn của Nhân Tộc.

Lý Trường Thọ lần theo dòng sông chậm rãi mà đi, rất nhanh liền tìm được một toà trận thế thiên nhiên, sau khi hơi cải tạo, một đoạn sông đã được bao bọc trong trận pháp.

Lại không ngừng thi pháp, ôn dưỡng những chân linh này ở trong nước, dùng thần lực Thuỷ Thần, định ra quy tắc nơi đây...

【 Sau này nếu có nữ tử lây dính nước ở nơi đây, sẽ nhận một chân linh nơi dây, thai nghén ra anh hài, bù đắp tiếc nuối của những chân linh ở nơi đây. Phàm là nữ tử sinh nở thuận lợi, sẽ được Thuỷ Thần che chở, vô bệnh vô tai, yên ổn cả đời. 】

Làm xong những chuyện này, Lý Trường Thọ cuối cùng cũng buông xuống một bầu tâm sự.

Chợt thấy ánh vàng lấp lóe ở nơi chân trời, một đạo lực lượng công đức chui vào trong cơ thể hắn, số lượng lại là khá là xa xỉ.

Lý Trường Thọ mỉm cười, bỗng nhiên có cảm giác vừa lòng thỏa ý.

Tiếng rồng gầm vang lên ở nơi xa, Lý Trường Thọ cưỡi mây bay khỏi nơi đây, giấu bản thể ở trong ống tay áo Đạo Nhân Giấy một lần nữa, cùng với Ngao Ất hóa thành thanh long bay lượn, cùng với tám vị cao thủ Vu Tộc Địa Phủ, thuận lợi tụ hợp.

"Giáo Chủ ca ca!"

"Đi nhanh lên, tránh cho dẫn tới cao thủ."

Lý Trường Thọ lấy ra một khối bảo châu ở trong tay áo, đưa cho Ngưu Đầu Mã Diện đang ngoan ngoãn đứng ở một bên, không dám nói lời nào.

"Giúp ta mang hồn phách này về Địa Phủ luân hồi, đây là một tiểu yêu, nhớ rõ cho gã nhiều hơn mấy bát canh Mạnh Bà."

"Vâng!"

"Chúng ta làm việc, ngài cứ yên tâm, yên tâm, Hí...Í... ~"

Lý Trường Thọ vừa muốn khách sáo vài câu, tâm thần mệt mỏi lóe lên linh quang, như là đột nhiên ngộ ra một chút gì đó, quay đầu nhìn về phía trận thế chính mình vừa mới cải tạo ra, cùng với đoạn dòng sông kia, không nhịn được trừng mắt một hồi...

Ta kháo!

Khục, văn nhã một chút.

Tử Mẫu Hà! Nữ Nhi Quốc?

Tinh lực tiêu hao, tâm thần mệt mỏi...

Thần hư, thường thường là sau khi liên tục đại linh bạo, liền cảm thấy thân thể rỗng tuếch, cả người như nhũn ra.

Trong đáy lòng truyền đến lời quan tâm lo lắng của Tháp đại gia: "Có chuyện gì vậy? Có phải đã tiêu hao hết tâm thần rồi?"

Lý Trường Thọ thở dài.

Vẫn chưa xong, lúc này còn chưa thể thư giãn, bên ngoài cũng không tính là an ổn, mặc dù có Huyền Hoàng Tháp hộ thân, nhưng tóm lại là vẫn phải cảnh giác một ít.

Lý Trường Thọ mặc niệm Thanh Tâm Quyết, nghiền ép ra một chút tinh lực, lại miễn cưỡng mở hai mắt ra...

Ồ, mái tóc dài mềm mại này.

Còn có hai người đang tạo dáng theo kiểu phim kinh điển kiếp trước, một người dang tay ra, người kia ôm eo người phía trước, cảm nhận cơn gió đang thổi tới.

Kèm theo ánh sáng mờ ảo lúc nào, đúng là làm cho người ta hoài niệm như thế...

"Ngựa, bờm của ngươi chui vào mồm ta rồi, bò... Ò... !"

"Ngưu, đừng nói chuyện, chú ý cảm thụ! Thật vất vả mới được cưỡi rồng bay một lần! Hí...Í... ~"

Lý Trường Thọ giật mình một cái, đột nhiên tỉnh táo lại rất nhiều, lẳng lặng đứng dậy đi tới mép lưng rồng, bình tĩnh nhấc chân, đạp bay Ngưu Đầu Mã Diện ra ngoài.

"Ngao Ất, chúng ta đang ở đâu?"

"Đã vào Bắc Hải, Giáo Chủ ca ca không nghỉ ngơi thêm một chút sao?" Ngao Ất hóa thành thanh long truyền âm hỏi.

Lý Trường Thọ chậm rãi lắc đầu, chắp hai tay sau lưng, đi tới chỗ đầu rồng, đứng ở bên cạnh sừng thú của Ngao Ất, nhìn chăm chú mảnh thiên địa rộng lớn này, bất giác có chút mỉm cười.

Thu hoạch tại trận chiến Yêu Thăng Sơn tương đối khá, nhưng hắn cũng đã mạo hiểm rất lớn.

Trong vòng ít nhất hai trăm năm nữa, hắn phải ngừng chủ động tính kế, để cho 'vận rủi' có thể bám theo trên người của mình trượt đi...

Tuy nói bị Thiên Đạo lão gia để mắt, có thể kiếm được một lượng lớn công đức, nhưng cùng lúc cũng nhất định phải gánh chịu nguy hiểm đối ứng.

Lần tính kế Yêu Tộc này, đại bộ phận nhân quả đều bị Ngọc Đế bệ hạ khiêng, nhưng chưa thể diệt đi Lục Áp, cũng trở thành một chút tai hoạ ngầm của Lý Trường Thọ...

Trung thực trốn đi tu hành thôi.

Suy nghĩ kỹ một chút, thu hoạch lớn nhất lần này kỳ thật không phải là hai khoản công đức này, mà là...

Thái Thanh Thánh Nhân lão gia trực tiếp truyền đạo cho hắn!

Trong Hồng Hoang, nghe Thánh Nhân giảng đạo một lần, liền có thể tự xưng là đệ tử ký danh của Thánh Nhân lão gia, như vậy được truyền đạo trực tiếp, còn là truyền xuống «Thái Thanh Thủy Đức Thiên» tùy theo tài năng tới đâu mà dạy!

Nếu Lý Trường Thọ nguyện ý, đã có thể nhận Thánh Nhân lão gia làm lão sư, tự xưng là đệ tử Thánh Nhân.

Nhưung hiện tại hắn vẫn chưa được chính thức được nhận làm đệ tử, hẳn là bởi vì hắn làm chưa đủ.

Hãy tiếp tục ổn trọng.

Hỏi bản tâm, tỉnh bản tính, biết bản ngã, tìm thanh tịnh...

Sự tình Long Tộc đã xong, sự kiêu ngạo của Yêu Tộc đã bị trấn áp, sự tình Địa Phủ có thể từ từ mưu toan.

Sau đó chính mình chỉ cần thần không biết quỷ không hay dọn Tiểu Quỳnh Phong đến bên cạnh Động Suất Cung, liền có thể an tâm núp ở trong nhà, lĩnh hội vô vi đại đạo.

Đây mới là căn bản của việc trở nên mạnh mẽ hơn!

"Ca ca." Ngao Ất hỏi một câu: "Có cần đón Câu Hồn sứ giả hay không?"

Lý Trường Thọ liếc mắt nhìn Ngưu Đầu Mã Diện chạy như điên trên mặt biển, lại bị Tiểu Thanh Long bỏ rơi càng ngày càng xa, lắc đầu, để tiểu long quay trở về nửa vòng...

Nổ Yêu Thăng Sơn, đoạt Diệt Nhân Kiếm, bận rộn mấy ngày như vậy, Lý Trường Thọ thuận lợi giải quyết căn bệnh Vu Tộc không mang thai không sinh nở, tổng thể mà nói, cũng coi như trải qua gian hiểm, vô cùng không dễ!

Chương 598. Xin nghỉ phép

Đến Bắc Câu Lô Châu, lần này gặp được toàn bộ bốn vị Đại Vu Tế, Lý Trường Thọ lấy ra một viên Lưu Ảnh Châu, dùng văn hay chữ đẹp giảng thuật quá trình tính kế Yêu Tộc, cũng lấy Diệt Nhân Kiếm đã mất linh tính ra...

Mấy vị Đại Vu Tế thay phiên cầm Diệt Nhân Kiếm, cảm nhận được vết tích chân linh đã mất đi trên đó, cả đám đều vô cùng phẫn nộ!

Vu Tộc tất nhiên là biết ơn đối với Lý Trường Thọ, nhưng Vu Tộc cằn cỗi, cũng không bỏ ra nổi tạ lễ ra dáng gì, hơn nữa bọn họ đã sớm thề ở lại Bắc Câu Lô Châu không còn ra ngoài, càng là không có cách nào bôn ba hiệu mệnh vì Lý Trường Thọ.

Trong lúc nhất thời, nhóm Đại Vu Tế cũng hết sức khó xử...

Lý Trường Thọ cười nói: "Vu Tộc chính là huyết mạch Bàn Cổ, tuy có sai lầm, nhưng không đến mức diệt tộc. Ta cũng chỉ là thuận thế mà làm, phụng mệnh Ngọc Đế bệ hạ làm việc, sau này Vu Tộc sinh sôi nảy nở tại Bắc Châu, ổn định Bắc Châu Bắc Cương, đã là có thể khiến cho Thiên Đình bớt lo không ít, cần gì phải xoắn xuýt cho ta tạ lễ gì."

Bốn vị Đại Vu Tế liên tục cúi người vái chào, Lý Trường Thọ khoát khoát tay, tiêu sái cáo từ rời đi.

Làm người nên biết đủ.

Vu Tộc đã nghèo thành như vậy, lại lấy đồ của bọn họ, cũng quá không có Thọ tính...

Bởi vì tâm thần quá mức mệt mỏi, Lý Trường Thọ để cho Ngưu Đầu Mã Diện cùng với sáu vị cao thủ Vu Tộc chạy đến ranh giới làm diễn viên quần chúng, tự trở về U Minh Địa Phủ.

Lý Trường Thọ lại bảo Ngao Ất bay về Thiên Đình, giúp hắn tìm Đông Mộc Công xin nghỉ phép, nói rằng trước đây hắn hao phí quá nhiều tâm thần, phải tĩnh dưỡng một ~ hai tháng...

Làm xong những chuyện này, Lý Trường Thọ thi triển thổ độn, chạy về Độ Tiên Môn.

Cách Độ Tiên Môn càng gần, Lý Trường Thọ càng cảm thấy mệt mỏi, tâm thần mệt mỏi giống như là thuỷ triều đánh tới.

Đây là di chứng do mở ra hai đợt Địa Sát Linh Bạo Trận liên tục. Mặc dù đầy đủ tính nghệ thuật, nhưng gánh nặng của thứ này cũng là rất lớn.

Phương pháp khôi phục tốt nhất, chính là triệt để buông lỏng tâm thần, ngủ một giấc thật tốt.

"Tháp đại gia, ngài có thể ngoại lệ canh gác cho ta một hồi sau khi ta nghỉ ngơi hay không?"

"Không thành vấn đề!"

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp truyền đến trận trận linh niệm: "Tiểu đồ đệ ngươi có thể yên tâm ngủ, coi như là nằm ngủ ở trong hang ổ Yêu Tộc, ta cũng không thành vấn đề! Tiểu đồ đệ, một chiêu linh bạo kia của ngươi chính là càng ngày càng thuận tay! Mặc dù bây giờ còn chưa đả thương được những cao thủ chân chính kia, nhưng thứ này chính là rất đẹp mắt!"

Lý Trường Thọ: "..."

Đây là một lời khen, có lẽ vậy.

Dựa vào lực ý chí coi như bền bỉ, Lý Trường Thọ đi tới sơn môn Độ Tiên Môn, lặng lẽ trở về bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Đi du lịch hàng trăm dặm, càng là đến loại thời khắc "cuối cùng" này, tinh thần sẽ càng khó có thể kiên trì.

Lý Trường Thọ vốn muốn đi tìm một góc, sau khi thi triển Hóa Hình Thuật ẩn giấu lại nghỉ ngơi.

Nhưng hắn thấy được ghế bành của chính mình, tâm thần đã là không có cách nào chèo chống, thu hồi Đạo Nhân Giấy, thân ảnh ngửa ra đằng sau, liền trực tiếp nằm xuống như vậy.

Xung kích linh bạo năm lần liên tục đối với tâm thần là quá mạnh, muốn cuộc sống sau này tốt đẹp thì đừng nên làm như vậy...

Huyền Hoàng Tháp nhẹ nhàng lóe lên, xuất hiện ở phía trên nguyên thần của Lý Trường Thọ, rải xuống đạo đạo khí tức mát mẻ, trợ giúp hắn làm dịu mệt mỏi.

Người tí hon nguyên thần của Lý Trường Thọ đã là có một chút còn buồn ngủ, vốn định nói tiếng cảm ơn đối với Tháp đại gia, lại nhìn một chút Linh Nga tu hành như thế nào, nhưng ý nghĩ lưu chuyển trong đáy lòng, người tí hon nguyên thần trực tiếp cắm ngược xuống...

Để cho Chí Bảo Tiên Thiên trông coi chính mình ngủ, Lý Trường Thọ cũng cảm thấy chính mình quá xa xỉ.

Chìm vào giấc ngủ, tiếng ngáy khe khẽ.

Một lát sau, Linh Nga vẫn luôn nhập định tu hành tại cửa ra vào, bị tiếng ngáy chỉ nghe qua hai lần như vậy hấp dẫn, chậm rãi mở hai mắt ra.

Sư huynh, ngủ rồi? !

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Linh Nga tràn đầy chấn kinh, nhẹ nhàng đứng lên, nhìn thân ảnh nằm trên ghế.

Cẩn thận nghe, tiếng ngáy này, quả thật là phát ra từ miệng mũi thân ảnh này!

"Sư huynh?"

Linh Nga đưa tay, nhẹ nhàng chọc vào mu bàn tay của Lý Trường Thọ, suýt nữa vui đến phát khóc tại chỗ, trong đáy lòng tràn đầy cảm động!

Đã bao nhiêu năm, mới được lại đâm chọt vào thân thể chân thực của sư huynh!

Không đúng...

Cơ hội tốt!

Hai mắt của Linh Nga tỏa sáng, lập tức lộ ra mấy phần cười xấu xa, chạy vào bên trong đan phòng tìm bút mực, đánh giá một hồi đối với sư huynh nhà mình.

Hừ hừ, sư huynh thối, sẽ viết Ổn Tự Kinh tràn ngập trên mặt ngươi!

Phạt liền phạt, lại còn viết giùm!

Linh Nga cười hì hì, dần dần cười cong mắt, nâng bút chấm mực, nghiêng đầu đánh giá bộ dáng lúc sư huynh chính mình ngủ, nghĩ về việc bắt đầu từ đâu.

Chướng nhãn pháp trên người Lý Trường Thọ sau khi về núi đã tản mất, nhưng mấy tầng ngụy trang vẫn luôn tự động vận chuyển kia vẫn còn...

Nhưng mà, chẳng qua chỉ là như vậy, nàng cũng nhìn có một chút ngây dại, cầm bút, đứng tại kia sửng sốt một hồi.

Dần dần, gương mặt xinh đẹp của Linh Nga có một chút phiếm hồng, đôi môi trong suốt như pha lê, nàng cắn nhẹ môi dưới, giữa môi và răng phát ra một tiếng gọi khẽ: "Sư huynh..."

Lúc này Lý Trường Thọ tự nhiên không có nửa điểm phản ứng, tiềm thức đối với khí tức của Linh Nga cũng đã vô cùng quen thuộc.

Nếu là như vậy...sư huynh hẳn là sẽ không chửi chính mình...

Linh Nga dùng tay trái ấn vào tay cầm của chiếc ghế bành, thân thể chậm rãi cúi xuống, khuôn mặt hơi có một chút nóng lên.

Đôi mắt của nàng khé chớp, tầm nhìn dần dần bị khuôn mặt của sư huynh tràn ngập, lại từ từ phóng to...

Chỉ, chỉ một chút...

Bên trong ánh nắng ấm áp buổi chiều, những sợi tóc xanh như màn nước rũ xuống kia, bị một bàn tay nhỏ có một chút run rẩy bắt được, đưa nó trở lại bên tai, môi nhẹ nhàng chạm.

Có lẽ là có âm thanh, có thể là im lặng, khoảnh khắc chạm nhẹ, năm tháng như đóng băng, gió lặng.

Trong chốc lát, bóng hình xinh đẹp yểu điệu bối rối nhảy ra, từ cổ đến trán đỏ bừng trong nháy mắt.

Lại nghe bồng một tiếng, trên đỉnh đầu Linh Nga toát ra một đóa mây hình nấm nho nhỏ, quay người thi triển phong độn, biến mất nhanh như chớp...

...

Tại Thiên Đình, trong Lăng Tiêu bảo điện.

Đông Mộc Công vội vàng đi vào, liếc nhìn Ngọc Đế đang cười khẽ đọc tấu biểu trên đài cao, vội vàng cúi đầu hành lễ.

"Bệ hạ! Thuỷ Thần để Ngao Ất đi tìm lão thần, muốn nghỉ phép một thời gian, nói là tâm thần hao phí quá nhiều, cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi."

"Trường Canh có việc gì?" Ngọc Đế áo trắng bá một tiếng đứng dậy: "Cụ thể ra sao? Có bị thương không?"

"Xin bệ hạ yên tâm, lão thần cũng đã hỏi kỹ càng!" Đông Mộc Công cười nói: "Căn cứ theo lời nói của Ngao Ất, Thuỷ Thần là bởi vì...thi pháp quá độ, cưỡng ép dẫn nổ Yêu Thăng Sơn, cho nên tâm thần hao tổn quá nhiều. Thuỷ Thần có diệu pháp Thái Thanh, hẳn là không có việc gì."

Chương 599. Lịch sử đen tối

"Ài..." Thần sắc của Ngọc Đế lập tức thư giãn hơn rất nhiều: "Lần này ra sức đánh nghiệt yêu, nâng cao uy danh Thiên Đình, Thiên Đình thậm chí còn không có nửa điểm tử thương, toàn bộ đều do Trường Canh hao tâm tổn trí cố sức, dốc hết sức tính kế."

"Bệ hạ!" Đông Mộc Công nói: "Lão thần cả gan, không bằng liền xin bệ hạ hạ chỉ, sau này để Thuỷ Thần ra mưu ra sách, chiến sự giao cho chúng Thiên Binh Thiên Tướng đi làm. Thuỷ Thần lao tâm lao lực như vậy, tự làm tất cả mọi việc, quả thực quá mức vất vả."

Ngọc Đế gật gật đầu, nói: "Việc này chỉ có thể khuyên nhủ, ta cũng vô pháp hạ chỉ. Trường Canh cũng là thấy Thiên Đình hiện giờ vừa có khởi sắc, không muốn để cho Thiên Binh Thiên Tướng bị hao tổn, nhưng như vậy, cũng là bất lợi đối với việc Thiên Đình luyện binh. Mộc Công, ngươi cảm thấy lần này, nên ban thưởng cho Trường Canh như thế nào?"

"Chuyện này..." Đông Mộc Công trầm ngâm đôi chút: "Bệ hạ, công lao của Thuỷ Thần, đủ để thăng cấp thần vị, nhưng lúc này ý chỉ chính thức sắc phong Thuỷ Thần cũng còn chưa ngưng tụ thành, nêu lại thăng cấp, cũng thực sự quá nhanh một chút, chỉ sợ trong lòng chúng tiên gia có dị dạng."

Ngọc Đế hơi suy tư, cười nói: "Trường Canh thích công đức nhất, lần này liền cho hắn...gấp đôi ngàn năm bổng lộc công đức, có thể cưỡi toạ kỵ đi lại khắp nơi trong Thiên Đình. Các ban thưởng khác cũng cho nhiều hơn một ít, Phủ Thủy Thần có thể tùy ý triệu hoán chúng Hằng Nga Nguyệt Cung."

"Vâng." Đông Mộc Công cúi đầu lĩnh chỉ, trong đáy lòng cũng là tán thưởng một hồi.

Tùy ý triệu hoán chúng Hằng Nga Nguyệt Cung...

Đãi ngộ này, đã sắp thành thân huynh đệ của Ngọc Đế!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Thuỷ Thần đều là hóa thân ở bên trong Thiên Đình, hơn nữa ngày bình thường căn bản không thể ca múa tiệc rượu, ban thưởng như vậy cũng chỉ nghe êm tai, không có ý nghĩa thực tế gì.

Đông Mộc Công không khỏi lại nghĩ tới tình huống Yêu Thăng Sơn bị trực tiếp xé nát, trong đáy lòng yên lặng thở dài.

Tiên và tiên, không có cách nào so sánh được.

Sau đại chiến Yêu Thăng Sơn hơn nửa tháng, các nơi trong Thiên Đình cũng đang thảo luận vụ nổ ngày đó.

Lúc này chúng Thiên Tướng, Thiên Binh đều đã phản ứng lại, không ít Thiên Tướng cũng đã thôi diễn lại trận chiến này—— Thiên Tướng "Kha Trấn Ác" không hề xuất hiện nữa kia, kỳ thật chính là hóa thân của Thuỷ Thần đại nhân, Thuỷ Thần dùng diệu kế, tụ tập " phần tử cấp tiến " Yêu Tộc đến bên trên Yêu Thăng Sơn, trực tiếp nổ tung chôn vùi bọn hắn.

Cái gì là đại lão tính kế?

Chỉ trong vài ngày, lấy cảm hứng từ thiết kế nhỏ ban đầu, sử dụng thái độ khinh thị khinh mạn của Yêu Tộc đối với Thiên Đình, hấp dẫn một số lớn cao thủ Yêu Tộc đến bên trên Yêu Thăng Sơn.

Ở trong một cái chớp mắt linh bạo bộc phát, nhánh Yêu Tộc kia mới phát hiện ra...

Bọn hắn, đã bị lừa rồi!

Quá trình này nhìn như có rất nhiều tai hoạ ngầm, nhưng cẩn thận cân nhắc, lại có thể phát hiện ra, có một cỗ "đại thế" ẩn giấu ở phía dưới.

Vào lúc Thiên Đình không ngừng thất bại, sĩ khí Yêu Tộc đại chấn, cho dù có nói cho Yêu Tộc đây đều là âm mưu của Thiên Đình, lại sẽ có bao nhiêu yêu tin tưởng?

Bất quá, loại tính kế này của Thuỷ Thần, chỉ có hiệu quả tốt nhất trong lần đầu tiên.

Lúc này Yêu Tộc đã là tuyệt đối không dám xem nhẹ đối với Thiên Đình, sau này muốn tính kế thuận lợi như vậy, cũng rất không có khả năng...

Trong khoảng thời gian này, vào lúc chúng Thiên Tướng cùng nhau nói đùa trao đổi, cũng đang suy nghĩ sau này nên như âm Yêu Tộc, hố quân địch như thế nào, những tướng lĩnh vốn chỉ muốn bài binh bố trận này, không hẹn mà cùng nhau bắt đầu suy nghĩ chiến thuật âm người bẩn người.

Tập tục Thiên Đình, cũng bởi vậy mà trở nên "Ấm áp" hơn rất nhiều.

"Kha...Trấn Ác?" Ở Trung Thiên Môn, Biện Trang đang trực luân phiên trấn thủ Thiên Môn, nhẹ giọng nhớ tới cái tên này.

Hiện tại y càng ngày càng cảm thấy, chính mình từ lúc ban đầu liền bị Thuỷ Thần đại nhân an bài!

"Nếu như Kha Trấn Ác là Thuỷ Thần đại nhân, như vậy Kha Nhạc Nhi là..."

Thình lình nghe một tiếng kêu gọi truyền đến từ bên cạnh: "Biện thống lĩnh, người bên kia đến!"

Biện Trang lập tức thu liễm tinh thần, ngẩng đầu nhìn về phía trước, hai mắt không khỏi tỏa sáng, hô hấp cũng đều có một chút không thoải mái.

Đó là một tiên tử y chưa từng nhìn thấy, đang cưỡi mây chậm rãi bay tới.

Nàng có khuôn mặt thanh tú, ngũ quan tinh xảo, da thịt mềm mại có ánh sáng, viễn siêu tiêu chuẩn tiên tử bình thường. Hơn nữa tiên váy phất phới, lụa mỏng mông lung, cho người ta một loại mỹ cảm không nói ra được.

Biện Trang lập tức tiến về phía trước, ưỡn ngực ngẩng đầu hắng giọng, đưa tay hất tóc mái trước trán, giáp bạc trên người nhẹ nhàng lấp lóe sáng ngời, dùng tiếng nói ôn hòa nặng nề nhất của chính mình nói: "Đây là trọng địa Thiên Đình, mời tiên tử dừng bước."

Vị tiên tử này hạ xuống đám mây, nhìn chăm chú vào Biện Trang, nói: "Vị Thiên Tướng này, ta phụng mệnh mà đến, muốn tìm Thuỷ Thần Thiên Đình, còn xin đừng có ngăn cản."

Biện Trang khẽ nhíu mày, mặc dù chính mình tim đập thình thịch đối với vị tiên tử này...

Nhưng tiên tử hiện tại khiến cho y tim đập thình thịch, bên trong Dao Trì cũng liền có ba ~ bốn vị, cũng không đến mức như không chịu nổi như năm đó.

Thật đáng xấu hổ khi nhắc đến lịch sử đen tối tại Long Cung!

"Tiên tử!" Biện Trang cười nói: "Thuỷ Thần Thiên Đình chính là trọng thần Thiên Đình, không phải là có thể tuỳ ý gặp được. Không bằng tiên tử thông báo gia môn, ta phái người đi đến Phủ Thủy Thần bẩm báo, nếu như Thuỷ Thần đại nhân muốn gặp, tự nhiên sẽ gặp tiên tử."

Vị tiên tử này khẽ nhíu mày, dường như có một chút bất mãn, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: "Theo ý ta, tướng quân nên cho ta vào trước, sau đó phái người đến Phủ Thủy Thần bẩm báo thì tốt hơn."

"Ồ?" Biện Trang mỉm cười: "Tiên tử dường như có một chút tự tin, không biết tiên tử đến từ đâu, phụng lệnh ai?"

"Ta đến từ Thánh Mẫu Cung, phụng lệnh Nữ Oa nương nương, mời Thuỷ Thần đi qua nói chuyện."

Nụ cười của Biện Trang cứng ở trên mặt, hầu kết run lên, vội nói:

"Mời tiên tử, mạt tướng đưa tiên tử đi đến Phủ Thủy Thần trước!"

Tiên tử này nói tiếng cám ơn, sau đó không nói thêm gì nữa.

Làm sao bây giờ? Chờ trên đám mây! Rất khẩn cấp!

Trên đường mây Thiên Đình, Biện Trang mang theo nụ cười ấm áp, không ngừng dụng giọng nói nam tính của mình, thao thao bất tuyệt kể một ít chuyện lý thú Thiên Đình đối với vị tiên tử rõ ràng không có hứng thú nhưng vẫn kiên nhẫn nghe kia.

Trên thực tế, trong đáy lòng Biện Trang đang điên cuồng cào xé, lo lắng đủ kiểu, gần như run rẩy.

Y vẫn chỉ là tiểu Thiên Tiên Nhân Tộc tu hành mấy ngàn năm, tại sao lại dính vào biến cố lớn như vậy?

Lúc tiên tử này trực tiếp báo tên Thánh Nhân, trên người xuất hiện một tia đạo vận Thánh Nhân.

Biện Trang phảng phất như thấy được một viên Hồng Tú Cầu, nhẹ nhàng lay động ở trước mắt...

Biện Trang lập tức sáng tỏ, tiên tử này là "sứ giả" đại biểu cho Thánh Nhân!

Theo quy củ Thiên Đình, có thể tùy tiện ngăn cản đệ tử Thánh Nhân, nhưng "sứ giả" đại biểu Thánh Nhân truyền chỉ, lại là tuyệt đối không thể ngăn cản, bọn họ chính là trực tiếp đại biểu Thánh Nhân!

Chương 600. Sứ giả

Trong nháy mắt xác nhận thân phận của vị tiên tử này, lúc nụ cười của Biện Trang cứng ngắc, thật ra y đã nghĩ rất nhiều...

Nửa tháng trước Thuỷ Thần đại nhân vừa âm Yêu Tộc một phen, diệt mấy chục vạn Yêu Tộc, càng là giết một nhóm cao thủ Yêu Tộc còn sống sót từ Thượng Cổ.

Hồng Hoang đều biết, Nữ Oa nương nương vào lúc Thượng Cổ, đi du lịch Hồng Hoang cùng với huynh trưởng Phục Hi, được Yêu Hoàng vừa thành lập Yêu Tộc Thiên Đình lúc ấy mời gia nhập Yêu Tộc, xem như chức vụ khách khanh Yêu Tộc.

Sau khi Yêu Tộc bị Nhân Tộc lật tung, chí bảo Yêu Tộc Chiêu Yêu Phiên liền rơi vào trong tay của Nữ Oa nương nương, Nữ Oa nương nương cũng đã từng ra mặt gìn giữ Yêu Tộc, được Yêu Tộc phụng làm chỗ dựa lớn nhất!

Vào lúc này đây, Nữ Oa nương nương lại phái người đến mời Thuỷ Thần đại nhân đi qua...

"Thuỷ Thần đi chuyến này, nói không chừng liền không về được!"

Tất cả mọi thứ của Biện Trang y hiện tại đều là đạt được như thế nào? Còn không phải là do Thuỷ Thần cho!

Làm tiên cần phải có ơn tất báo, vào thời khắc thế này, Biện Trang cũng chỉ có thể cố gắng hết sức, giúp Thuỷ Thần một chút.

Giúp thế nào?

Còn có thể giúp thế nào...

Biện Trang cười nói: "Tiên tử nhìn đi, mảnh ruộng đậu này, chính là nơi mạt tướng từng trồng trọt, bây giờ cũng khá phát triển."

"Tướng Quân, nơi này quả thật là đường đi đến Phủ Thủy Thần sao?" Tiên tử này nhíu mày hỏi.

Biện Trang nói: "Đương nhiên, chúng ta vượt qua phía trước, sau đó bay về phía trước, liền có thể tìm được Phủ Thủy Thần...tiên tử có biết, phía trước là địa phương nào?"

"Tướng Quân, ta còn có thể đọc chữ!" Tiên tử này nghiêm mặt nói: "Nơi đây chính là Động Suất Cung của Thái Thượng Lão Quân - hóa thân của Thái Thanh Thánh Nhân lão gia. Ngày hôm nay ta có thánh mệnh mang theo, không tiện tiến đến bái kiến."

"Tiên tử có kiến thức thật tốt!" Biện Trang giơ ngón tay cái lên tán thưởng một câu, cất cao giọng nói: "Thánh Nhân nương nương triệu kiến Thuỷ Thần đi qua! Là đại sự! Cũng không thể chậm trễ nhiều! Mời tiên tử, chúng ta rất nhanh liền có thể tới Phủ Thủy Thần."

Nói xong, Biện Trang còn cố ý cưỡi mây đi dạo một vòng ở trước Động Suất Cung, mới mang theo tiên tử kia đổi hướng, bay về hướng Phủ Thủy Thần.

Đây đã là diệu kế duy nhất Biện Trang y có thể lâm thời nghĩ ra được.

Thiên Tướng cùng nhau thủ vệ vừa rồi, chắc hẳn đã chạy tới Lăng Tiêu bảo điện...

Cố ý đi đường vòng qua Động Suất Cung, vị Thiên Tướng kia hẳn đã có thể thông báo cho Đại Pháp Sư hoặc là những cao nhân Nhân Giáo khác một tiếng, cũng có thể tranh thủ đầy đủ nhiều thời giờ, để cho các Thiên Tướng khác bẩm báo việc này cho Ngọc

Đế bệ hạ!

Đây, chính là một điểm nhỏ cơ trí của Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà y.

Lại đi thêm chốc lát, Phủ Thủy Thần đã nằm trong tầm mắt.

Tiên tử đến từ Thánh Mẫu Cung kia nhẹ nhàng nói một câu: "Tướng Quân, uy vọng của vị Thuỷ Thần này tại Thiên Đình cao như thế sao?"

Biện Trang run lên, cười nói: "Thuỷ Thần đại nhân tự nhiên..."

"Tướng Quân kỳ thật đã quá lo lắng!" Tiên tử ôn nhu nói: "Nương nương nhà ta sai ta tới mời Thuỷ Thần đi qua, làm sao có thể giấu giếm được Thái Thanh lão gia?"

"Chuyện này..."

Tiên tử tiếp tục cười nói: "Tướng Quân trọng tình nghĩa, cũng khiến cho người ta khâm phục, chẳng qua là, còn xin nhanh chóng dẫn ta đi gặp Thuỷ Thần đi. Nếu như làm lỡ đại sự nương nương bàn giao, đây chính là không tuân lệnh của Thánh Nhân."

"Vâng, vâng, chúng ta đã sắp tới rồi."

Biện Trang lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cũng không dám gây sự nhiều, cưỡi mây trực tiếp đi về hướng Phủ Thủy Thần.

Cùng lúc đó...

Tại Tiểu Quỳnh Phong, bên ngoài đan phòng.

Không gian xuất hiện một chút làn sóng, một bức hư ảnh Thái Cực Đồ chậm rãi ngưng ra, Huyền Đô Đại Pháp Sư dạo bước mà tới.

"Ngủ rồi?" Đại Pháp Sư nhíu mày nhìn Lý Trường Thọ nằm ở trên ghế bành, cũng thoáng có một chút khó xử.

Đại Pháp Sư tự nhiên biết, Lý Trường Thọ trước đây bởi vì nổ tung Yêu Thăng Sơn mà tâm lực tiều tụy.

Dù sao thì y cũng đã thông qua Thái Cực Đồ xem "trực tiếp" Thiên Đình đại chiến Yêu Tộc mấy ngày.

Lúc này Lý Trường Thọ còn đang nghỉ ngơi, nhưng tiên tử Thánh Nhân nương nương phái tới đã sắp đến Phủ Thủy Thần...

Nếu để cho sứ giả của Thánh Nhân nương nương chờ Lý Trường Thọ tỉnh ngủ, vậy thì cũng quá thất lễ.

"Trường Canh...Trường Thọ?"

Người nào đó đang ngủ không có một chút đáp lại nào.

Đại Pháp Sư mỉm cười, vốn định gọi hắn thêm vài tiếng, đột nhiên nghĩ đến điều gì, một thanh tiểu kiếm dài ba tấc bay ra từ trong ống tay áo, nhẹ nhàng đâm vào mu bàn tay của Lý Trường Thọ.

Nếu như thanh tiểu kiếm này đâm xuyên, vậy y coi như tìm được cơ hội, thuyết giáo vị chuẩn sư đệ này thật tốt!

Phía trên tiểu kiếm bắn ra một chút sắc bén, chẳng qua chỉ là trình độ đâm đau Lý Trường Thọ, nhưng khi tiểu kiếm bay đến phạm vi ba thước quanh người Lý Trường Thọ...

"Là ai!" Hai mắt của Lý Trường Thọ đột nhiên mở ra, thân hình bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa!

Tiểu Quỳnh Phong bắt đầu rung động mãnh liệt, ngũ hành linh lực mênh mông vận chuyển ở bên trong ngọn núi, từng tòa trận cơ được thắp sáng trong nháy mắt, mười tám đạo sát trận, ba đạo khốn trận đồng thời mở ra!

Lại nhìn quanh người Đại Pháp Sư, một vệt đạo vận lưu chuyển, khiến cho "đồ vật" bắn nhanh mà đến từ bốn phương tám hướng dừng lại.

Những đồ vật này bao gồm:

Mấy chục lưỡi dao bôi các loại độc, mấy tấm lôi phù siêu phẩm màu tím đen, ba viên Kim Đan bạo liệt xếp theo hình tam giác bay tới, hơn mười chiếc trận cơ cỡ nhỏ...

Thậm chí, trên đỉnh chóp đan phòng trống rỗng xuất hiện một ống tròn đen nhánh dài ba trượng, rộng ba thước!

Lá bùa dày đặc trên ống tròn lần lượt được kích hoạt, lực lượng lôi bạo ẩn chứa trong đó tăng vọt, ống tròn đen ngòm như họng pháo kia, đã nhắm ngay vào thân ảnh đứng chắp tay trước đan phòng...

"Ồ?" Đại Pháp Sư cũng trợn tròn hai mắt.

Cấm chế trên ống tròn đen nhánh dừng lại, Tiểu Quỳnh Phong đang rung động lập tức trở nên an bình, linh lực mênh mông bên trong ngọn núi cấp tốc bình tĩnh trở lại, thu phóng tự nhiên.

Hiển nhiên, Lý Trường Thọ đã thanh tỉnh lại.

Hắn thò đầu ra trong một hốc cây cách đó mười dặm, có một chút bất đắc dĩ nhìn về phía Đại Pháp Sư ở trong đan phòng, nhanh chóng cưỡi mây bay trở về.

Lý Trường Thọ vái chào, thấp giọng nói: "Đại Pháp Sư, chuyện này...đệ tử phản ứng quá khích, Đại Pháp Sư ngài chớ để ý."

Đại Pháp Sư trầm ngâm đôi chút, nói: "Đây là do ta vô cớ thăm dò trước, còn khiến cho ngươi phải bố trí lại một lần nữa."

"Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại, phần lớn là đều có thể dùng lại..."

"Bất quá Trường Thọ, ừm, sư đệ."

"Ừm? Ngài cứ nói."

Đại Pháp Sư cau mày, nhìn chăm chú Lý Trường Thọ trước mặt, hỏi nghi hoặc đến từ sâu trong nguyên thần: "Ngươi đây là, tưởng tượng ra tử địch mạnh đến cỡ nào?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đệ tử chẳng qua là bố trí tất cả những thứ mà đệ tử có thể làm vào lúc này, lo tránh hoạ trước, mới có thể an tâm tu hành."

Đại Pháp Sư cười lắc đầu: "Quả nhiên là...cũng được, trước tiên đi theo ta."

Chương 601. Thuyền mây

Ở phía phòng bài bạc, Tửu Cửu, Linh Nga đang cấp vội vàng bay tới.

Đại Pháp Sư trực tiếp ra tay dùng tiên lực bao phủ Lý Trường Thọ, mượn uy năng Thái Cực Đồ rời khỏi nơi này.

Đi lại trong hư không, dạo bước trong không gian.

Đại Pháp Sư vừa định nói chính sự, lại đột nhiên lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ.

Ý tứ của câu nói vừa rồi kia, chẳng lẽ nếu tên gia hỏa này có đầy đủ thực lực, liền ngay cả Thánh Nhân, Thiên Đạo cũng sẽ xếp vào kẻ địch giả tưởng?

Lý Trường Thọ nhỏ giọng hỏi: "Đại Pháp Sư, làm sao vậy?"

"Không có...Thánh Mẫu nương nương phái người gọi ngươi đi vào bên trong Thánh Mẫu Cung, ta chuyên tới để nhắc nhở ngươi một tiếng, miễn cho va chạm Thánh Nhân."

Lý Trường Thọ khẽ cau mày, thấp giọng thì thào: "Thánh Nhân nương nương ra sân sớm như vậy? Chuyện này khó tránh khỏi có một chút không hợp lý..."

"Đừng có phỏng đoán tâm ý Thánh Nhân lung tung."

Lý Trường Thọ hơi suy tư, đi về phía trước hai bước, hỏi: "Đại Pháp Sư, ừm, sư huynh, ngài là nhóm Nhân Tộc sớm nhất trong thiên địa kia?"

Đại Pháp Sư vừa định gật đầu, đột nhiên ở trong hai mắt bình tĩnh của Lý Trường Thọ, đọc ra một chút...

Hương vị sáo lộ.

...

Một lát sau, ở trước Phủ Thủy Thần Thiên Đình.

Biện Trang vừa dẫn tiên tử Thánh Mẫu Cung kia tới nơi đây, cửa lớn Phủ Thủy Thần mở ra, trong đó có hai thân ảnh mặc đạo bào đi ra.

Thanh niên đạo sĩ ở phía bên trái dĩ nhiên chính là Đại Pháp Sư, lão đạo áo trắng áo bào trắng tóc trắng ở phía bên phải kia chính là bộ dáng Lý Trường Thọ dùng bản thể thi triển Hóa Hình Thuật, chướng nhãn pháp, lại dùng nguỵ trang vật lý làm ra.

Ý nghĩ của Lý Trường Thọ vô cùng rõ ràng, nếu như dùng hóa thân đi gặp Thánh Nhân nương nương, hoặc là trực tiếp giấu chân thân ở bên trong hóa thân, cũng không tính là ổn thỏa, chẳng bằng dùng phương pháp như vậy.

Nếu như Thánh Nhân nương nương trách tội việc này, Lý Trường Thọ liền lập tức cởi bỏ Hóa Hình Thuật, chướng nhãn pháp, khôi phục thành...

Bộ dáng Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư.

Vị tiên tử kia hướng về phía trước, hạ thấp người hành lễ đối với Đại Pháp Sư, miệng nói sư huynh, lại cười nói đối với Lý Trường Thọ: "Vị này chính là Thuỷ Thần? Nương nương cho mời, không biết Thuỷ Thần phải chăng có rảnh rỗi, theo ta đi vào bên trong Thánh Mẫu Cung một chuyến."

"Nương nương cho gọi, tự nhiên sẽ đi." Lý Trường Thọ chắp tay một cái: "Làm phiền tiên tử dẫn đường."

"Xin mời đi theo ta." Tiên nữ này gỡ ngọc trâm trên tóc mây xuống, nhẹ nhàng vạch một cái đối với bên cạnh, làm ra một chiếc thuyền mây tinh xảo, hạ thấp người mời Lý Trường Thọ lên thuyền.

Đại Pháp Sư ở bên cạnh mở miệng nói: "Ta tu hành nhiều năm, vẫn luôn chưa từng đi vào bên trong Thánh Mẫu Cung bái kiến Thánh Mẫu, lần này vừa vặn có cơ hội, không bằng chúng ta cùng đi."

Nói xong, y bước một bước lên trên thuyền mây.

Tiên tử nhẹ nhàng chớp mắt, cười nói: "Huyền Đô sư huynh đúng là rất quan tâm đến Thuỷ Thần."

Sau đó nàng cũng không nói gì nữa, đứng ở phía trước thuyền mây, tay cầm một chiếc đèn cung đình, điều khiển thuyền trôi về hướng Đông Thiên Môn.

Trước khi đi, Lý Trường Thọ còn ấm giọng nói một câu đối với Biện Trang: "Tướng Quân vất vả."

Biện Trang vội vàng ôm quyền hành lễ, ở trước mặt Đại Pháp Sư, đại khí... cũng không dám phát ra ngoài...

Thuyền mây còn chưa rời khỏi Thiên Đình, Đông Mộc Công vội vàng chạy đến, đưa hai hộp quà cho Lý Trường Thọ, nói đây là lễ vật Ngọc Đế bệ hạ tặng cho Thánh Nhân nương nương, để cho Lý Trường Thọ mang theo.

Tiên tử đến từ bên trong Thánh Mẫu Cung kia làm sao không hiểu?

Đại Pháp Sư đi theo, Đông Mộc Công chạy đến, đều là Nhân Giáo cùng với Thiên Đình đang tỏ thái độ ủng hộ Thuỷ Thần...

Nàng chỉ cười không nói lời nào.

Thuyền mây thuận lợi lái ra khỏi Đông Thiên Môn, tốc độ không ngừng tăng nhanh. Nhưng tổng thể thuyền mây vô cùng an ổn, một chút tiếng gió cũng đều không có.

Lý Trường Thọ cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư một đường nhắm mắt dưỡng thần, cũng không truyền âm lẫn nhau. Cụ thể nên ứng đối ra sao, vào lúc bọn họ tiến đến Phủ Thủy Thần, đều đã thương nghị thỏa đáng.

Theo đạo lý mà nói, Thánh Nhân nương nương đã "mời" chính mình đi qua, hẳn là sẽ không làm khó, nhiều lắm chỉ dùng ngôn ngữ nhắc nhở.

Nhưng Lý Trường Thọ liền sợ Thánh Nhân nương nương "ra bài không theo lẽ thường".

Để phòng vạn nhất, mời Đại Pháp Sư bồi tiếp chính mình cùng nhau đi qua, tóm lại là nhiều thêm một lớp bảo hiểm.

Thuyền mây này bay đến phía đông Đông Hải cực nhanh, lại bay dọc lên theo trụ trời, xông vào mây mù mông lung.

Trong nháy mắt, bọn họ bay ra khỏi phiến thiên địa này, bay vào vô tận hư không. Thuyền mây lại hướng về một phương hướng nào đó phi nhanh nửa canh giờ, lúc này mới bắt đầu chậm rãi giảm tốc độ.

Chỉ là nửa canh giờ này, bọn họ đã rời khỏi Ngũ Bộ Châu không biết bao nhiêu vạn dặm.

Đèn cung đình trong tay tiên tử này đã phát sáng lên.

Chợt thấy một ngôi sao lấp lóe trong bầu trời đêm, thuyền mây liền tiến về phía ngôi sao này.

Nhìn kỹ, sao trời này đúng là một cánh cửa, khi thuyền mây bay tới, liền trực tiếp "nuốt" thuyền mây đi vào...

"Huyền Đô sư huynh, Thuỷ Thần, đã vào bên trong Thánh Mẫu Cung."

Tiên tử nhẹ giọng nói một câu, Lý Trường Thọ cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư mở hai mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chính là một mảnh biển mây lóe ra hào quang bảy màu, một mảnh cung điện hùng vĩ bồng bềnh ở các nơi trong biển mây.

Tiên tử tiếp tục lái thuyền mây mà đi, xuyên qua giữa các cung điện bảo tháp.

Nơi đây giống như một tiểu thế giới, ngũ hành hoàn mỹ, âm dương cộng sinh, trong mây có thần điểu ngao du, kiến trúc các nơi đều có thể thấy đông đảo tiên tử tu hành, bóng hình xinh đẹp vui đùa ầm ĩ.

Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ cũng đã đứng dậy, thưởng thức cảnh sắc bên trong Thánh Mẫu Cung.

Tự nhiên, có một số bảo ao tiên quang mờ mịt, hai nam Luyện Khí Sĩ bọn họ cũng không tiện nhìn nhiều.

Khi chiếc thuyền mây này đi ngang qua bảo điện màu vàng huy hoàng nhất, Đại Pháp Sư liền truyền âm nói: "Hẳn là vô sự, Thánh Mẫu nếu muốn trách cứ ngươi bởi vì sự tình Yêu Tộc, liền sẽ triệu kiến ở trong điện này."

Dây cung căng cứng trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi buông lỏng một tí xíu, nhưng tổng thể vẫn khẩn trương cao độ như cũ...

Không bao lâu, xung quanh truyền đến tiếng nước rất nhỏ.

Mây mù dần dần thối lui, thuyền mây này trong bất tri bất giác đã bay đến bên trên một mảnh hồ nước tĩnh mịch, trên mặt nước nổi lên những gợn sóng nhỏ ...

Hồ này không có ranh giới, không biết nước này sâu cạn bao nhiêu, nó liền như là một mặt bảo kính, phản chiếu tinh hà óng ánh khắp nơi, làm cho đạo tâm người ta vô cùng yên tĩnh.

Phía trước xuất hiện một hòn đảo nho nhỏ, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên, toà lầu các trên đảo kia tản ra đạo vận huyền diệu nhàn nhạt nhẹ nhàng, khiến cho hắn không nhịn được muốn tìm hiểu đôi chút...

Chỗ ở của Thánh Nhân, quả thật bất phàm.

Thuyền mây dừng lại, tiên nữa dẫn ba người lên đảo, có cầu thang ngọc thạch uốn lượn nối liền với lầu các trên đảo.

Chương 602. -

Đại Pháp Sư đi ở phía trước, Lý Trường Thọ đi theo phía sau, nhìn không chớp mắt, hô hấp nhẹ nhàng, lại đột nhiên phát hiện ra, đảo này chính là điêu khắc thành từ nguyên một khối tiên linh ngọc cực phẩm...

Cuối cùng, đi đến trước lầu các lịch sự tao nhã kia, tiên tử dẫn bọn hắn tới nơi đây ôn nhu nói: "Khởi bẩm nương nương, Thuỷ Thần đã đến."

Đại Pháp Sư lập tức chủ động cúi người vái chào, cất cao giọng nói: "Đệ tử bái kiến sư thúc!"

Lý Trường Thọ cũng vái chào theo, trầm giọng nói: "Đệ tử bái kiến sư thúc."

Chợt nghe một tiếng cười khẽ truyền đến từ trong lầu các, có một loại tiếng nói khó có thể miêu tả truyền ra, dường như linh hoạt kỳ ảo trống rỗng, lại như nhân ái hiền lành, lúc đầu cảm thấy rất ôn nhu, nhưng lại bao hàm vô tận uy nghiêm.

Thánh Nhân nương nương nói chính là: "Huyền Đô hãy đi nơi khác chơi đùa, ta chỉ muốn gặp một mình Thuỷ Thần."

Chơi...đùa...

Đại Pháp Sư lại là không giận một chút nào, cười nói: "Đệ tử tuân mệnh."

Tiên tử kia dùng tay làm dấu mời, mang theo Đại Pháp Sư rời khỏi đảo, đi lên thuyền mây kia, cấp tốc bay xa.

Lý Trường Thọ: "..."

Thánh Nhân nương nương, đây là có ý tứ gì?

Chẳng lẽ lại thật muốn hạ thấp giá trị bản thân, nói sự tình Yêu Tộc cùng với chính mình? Chuyện này không ăn khớp, cũng hoàn toàn nói không thông.

Phảng phất như là nhìn thấu suy nghĩ của Lý Trường Thọ, trong lầu các, tiếng nói huyền diệu kia vang lên một lần nữa: "Không cần phải lo lắng, ngày hôm nay mời ngươi tới, cũng không phải là vì Yêu Tộc. Yêu Tộc vốn là vạn linh liên hợp hợp lại mà thành, bản tộc của ta là sinh linh tiên thiên Viễn Cổ, bây giờ ở bên trong Yêu Tộc, người có quan hệ thâm hậu với ta đã sớm tan thành mây khói."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng giãn lông mày ra, trong đáy lòng lại là càng thêm buồn bực.

Thánh Nhân vì sao...

Sẽ chủ động giải thích những điều này đối với chính mình?

Không phải là có tính kế càng sâu? Nhưng bằng vào uy năng của Thánh Nhân, lại sẽ tính kế hắn cái gì?

"Tạ ơn lão gia chỉ điểm sai lầm."

Lại nghe bên trong lầu các truyền đến lời như thế: "Thuỷ Thần, ta có ba câu hỏi, muốn mời ngươi giải đáp."

Lý Trường Thọ duy trì tư thế cúi người vái chào, nói: "Mời lão gia ban thưởng câu hỏi."

Thế là, tiếng nói huyền diệu kia vang lên một lần nữa, lần này dường như nhiều thêm một chút nghiền ngẫm: "Muội muội của Kha Trấn Ác, không phải gọi là Hàn Tiểu Oánh sao? Tại sao lại là Kha Nhạc Nhi."

Hàn Tiểu Oánh!

Lý Trường Thọ làm sao không biết, sau khi Hàn Tiểu Oánh gặp được Kha Trấn Ác, sẽ đại biểu cho điều gì?

【 Kha Trấn Ác, đại hiệp mù trong câu chuyện võ hiệp kinh điển "Anh Hùng Xạ Điêu" ở kiếp trước, sau đó lấy hình thức tổ hợp "Giang Nam Thất Quái" xuất đạo, thu được thành công to lớn tại Giang Nam, là điển hình cho hình thức thành công lớn "Bay một mình không bằng bay cả nhóm".

Hàn Tiểu Oánh, tiểu muội bên trong "Giang Nam Thất Quái", nghĩa muội của Kha Trấn Ác.

Đóng góp lớn nhất của "Giang Nam Thất Quái" đối với võ lâm trong câu chuyện võ hiệp kia, chính là nuôi dưỡng "trai thẳng sắt thép" Quách Tĩnh, Tĩnh ca ca. 】

Hiện tại mấu chốt nhất là, danh tự Hàn Tiểu Oánh này, là xuất hiện từ trong miệng của Nữ Oa nương nương!

Trái tim của Lý Trường Thọ lạnh một nửa, cả người căng cứng trong nháy mắt, trong đáy lòng toát ra hết ý nghĩ điên cuồng này đến ý nghĩ điên cuồng khác.

Không đúng, có thể có trá!

Trong nháy mắt, Lý Trường Thọ cưỡng ép làm cho chính mình khôi phục tỉnh táo, trong đáy lòng toát ra một loạt lựa chọn:

Nữ Oa nương nương cũng đến từ một hành tinh xanh xinh đẹp giống như hắn?

Thánh Nhân thật sự có thể vượt qua dòng sông năm tháng, nhìn thấu hậu thế kiếp trước?

Địa phương chính mình đến cùng với đại thế Hồng Hoang là thế giới song song?

Nữ Oa nương nương có thuật đọc tâm?

Nhân Tộc Thánh Mẫu có năng lực mà các Thánh Nhân khác không có?

Cũng không thể, chuyện xưa chính mình kể cho Linh Nga bị Nữ Oa nghe...ách, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Đừng nói là sự tình không vững vàng như "kể chuyện xưa kiếp trước đối với Linh Nga", Lý Trường Thọ bắt đầu từ tám tuổi, lúc hồi ức kiếp trước trong trong lòng, đều là cẩn thận từng li từng tí, tuyệt đối sẽ không hiện ra bất luận tin tức trọng yếu gì trong đáy lòng!

Thậm chí, Lý Trường Thọ cũng không dám ngâm ba trăm bài thơ Đường khi thơ hứng của bản thân đại phát.

Hồng Hoang đâu đâu cũng có Thiên Đạo, trên lý luận, Thánh Nhân có thể mượn nhờ Thiên Đạo suy tính hết thảy mọi chuyện trong Tam Giới, Lý Trường Thọ làm sao sẽ phạm vào loại sai lầm cấp thấp này—— tất nhiên, chẳng qua là trên lý luận, Thánh Nhân cũng có rất nhiều hạn chế.

Nhiều năm như vậy, Lý Trường Thọ cũng chỉ ngủ mấy lần, càng là chưa hề để cho chính mình thật sự uống rượu say...

"Sao thế tiểu đồ đệ?"

Trong đáy lòng cảm nhận được linh niệm của Huyền Hoàng Tháp.

"Thánh Nhân nương nương đang tra hỏi ngươi đó, thất thần làm cái gì! Hãy nói ngon nói ngọt làm cho Thánh Nhân nương nương vui vẻ, để cho ta nhìn tú cầu muội muội một chút!"

Lý Trường Thọ lập tức hỏi ở trong lòng: "Tháp đại gia, Thánh Nhân có bí pháp đọc tâm hay không?"

Huyền Hoàng Tháp cười mắng: "Trên đời này có rất nhiều kẻ phỉ báng Thánh Nhân trong đáy lòng, nếu thật sự có bí pháp đọc tâm, như vậy Tử Tiêu Thần Lôi không phải sẽ bổ xuống mỗi ngày sao? Bất quá, nếu như ngươi đứng ở trước mặt lão gia chúng ta, có khả năng sẽ bị lão gia chúng ta trực tiếp nhìn ra nguyên thần của ngươi, nhìn thấu một bộ phận ý nghĩ của ngươi. Thánh Nhân nương nương có thể làm được hay không, ta cũng không rõ ràng."

Nguyên thần của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng rung động mấy lần, từng tia từng tia tiên quang lưu chuyển, hoàn toàn bao vây lại nguyên thần của chính mình.

Dựa theo lời nói của Tháp đại gia, Thánh Nhân cũng vô pháp trực tiếp tính lòng người, như vậy mười mấy cái lựa chọn trong đáy lòng của chính mình này, hơn phân nửa đều có thể trực tiếp loại trừ.

Lúc này không thể gấp gáp, nhất định phải tin tưởng phía sau vạn sự đều có ăn khớp hoàn chỉnh, nhất định phải tin tưởng vào phán đoán của chính mình...

Vào thời điểm nguy cấp như thế này, không tin chính mình, còn có thể tin ai?

Đầu tiên, cái gì là Thánh Nhân.

Thánh Nhân bất tử bất diệt, vạn kiếp không hủy, có thể tinh luyện gió lửa đất, có năng lực hủy diệt Hồng Hoang thiên địa.

Nhưng phía trên Thánh Nhân còn có đại đạo, Hồng Hoang thiên địa cũng có Thiên Đạo duy trì sự ổn định của thiên địa, Thánh Nhân mạnh nhất Viễn Cổ - Đạo Tổ Hồng Quân, đã là từ bỏ cơ duyên chính mình trở thành đại đạo Thánh Nhân, tương hợp cùng với Thiên Đạo, hình thức tồn tại đã hoàn toàn khác biệt.

Hiện tại mạnh nhất bên trong Lục Thánh chính là Thái Thanh Thánh Nhân nhà mình, hơn nữa Thái Thanh Thánh Nhân am hiểu thôi diễn nhất, có vài kiện chí bảo.

Hắn còn nhớ rõ, Thái Thanh Thánh Nhân đã từng biểu hiện cho hắn "tin tức nguyên sơ" mà Thái Thanh Thánh Nhân thôi diễn ra—— lúc thu phục Văn Tịnh đạo nhân, Thái Thanh đại đạo cảm ngộ trực tiếp thả một đoạn hình ảnh, báo trước Văn Tịnh đạo nhân là nhân vật quan trọng nhất trong việc phá hủy Thập Nhị Phẩm Kim Liên phương tây.

Chương 603. -

Thái Thanh lão gia muốn Lý Trường Thọ ra tay, chuyển lại mạch truyện hỗn loạn để đảm bảo rằng Văn Tịnh đạo nhân sẽ hút một ngụm đó...

Lần sự kiện kia, cho Lý Trường Thọ lòng tin rất lớn, đồng thời cũng xác định ba chuyện:

【Lục Thánh bây giờ cũng không phải là thật sự toàn trí toàn năng, thực lực của bọn họ cũng có hạn mức cao nhất, chỉ có thể suy tính ra một loại khả năng nào đó trong tương lai.

Tương lai cũng không phải là đã hình thành thì không thể thay đổi, vẫn tồn tại nhiều loại khả năng, có thể sinh ra biến hóa vào bất cứ lúc nào.

Thánh Nhân lão gia cũng đang tìm kiếm sự thay đổi, thay đổi chuyện mà bọn họ không muốn nhìn thấy, bảo đảm sự tình bọn họ muốn nhìn thấy phát sinh. 】

Ý niệm tới đây, cách lúc Tháp đại gia thúc giục hắn mở miệng bất quá chỉ một hơi thở, Lý Trường Thọ đã định ra kế tiếp nên trả lời như thế nào.

Ở trước mặt Thánh Nhân, cũng chỉ có đánh cược một lần!

Hắn tuy rằng đã được Thiên Đạo tán thành, nhưng loại sự tình xuyên qua Hồng Hoang này, tuyệt đối không thể bị bất kỳ người nào biết!

Lý Trường Thọ bảo trì tư thế cúi người vái chào, nhíu mày, chớp mắt, dùng giọng điệu mang theo nghi hoặc, chậm rãi nói:

"Hồi bẩm Thánh Nhân lão gia, Kha Nhạc Nhi là tên giả Ngao Ất dùng năm đó để ứng đối với lúc Yêu Tộc biển sâu làm khó dễ, lúc đó Yêu Tộc biển sâu vì bôi nhọ thanh danh của Ngao Ất, đã giả mạo Ngao Ất làm việc, cho nên chúng ta mới dùng phương pháp này để phản kích. Lúc ấy chúng ta thương lượng, tạo ra cho Kha Nhạc Nhi một cái thân phận, chính là bạn tốt của Khương Tư Nhi - phu nhân của Ngao Ất. Lần này vì diệt trừ rất nhiều đại yêu thân mang nghiệp chướng ở dưới núi Yêu Thăng Sơn, lại là hấp dẫn càng nhiều Yêu Tộc thân mang nghiệp chướng đến Yêu Thăng Sơn, đệ tử thi triển kế nhỏ, để cho Kha Nhạc Nhi đi thực hiện mỹ nhân kế, mà đệ tử thì dùng thân phận huynh trưởng của Kha Nhạc Nhi để đi làm khó dễ, từ đó đạt tới mục đích chiến thuật nước ấm nấu Yêu Tộc. Vị Kha Trấn Ác này, chẳng qua là đệ tử thuận miệng đặt tên, trong danh tự mang ý nghĩa trấn áp tà ác, thủ hộ sinh linh. Về phần...Hàn Tiểu Oánh mà lão gia nói kia? Đệ tử...đệ tử chưa từng nghe thấy tên người này, chứ tuyệt đối không phải là ngài hỏi không đúng!"

"Chưa từng nghe thấy?" Tiếng nói bên trong lầu các nhiều hơn một tia nghi hoặc.

Lý Trường Thọ vội nói: "Xin lão gia thứ tội!"

Lầu các an tĩnh trong chốc lát, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng đang suy tư cực nhanh.

Có vấn đề, trong này có vấn đề.

Thánh Nhân nương nương thật sự có lai lịch giống như hắn? Nếu thật sự là như vậy, vì sao...vì sao?

Vì sao không nói tới "Khương Tư Kha"?

Còn có những từ "nước ấm nấu Yêu Tộc", "Mục đích chiến thuật" kia, hoàn toàn khác biệt với thành ngữ Hồng Hoang.

Nếu như lần này Thánh Nhân nương nương gọi chính mình đến đây, là vì "đối đáp ám hiệu, xác nhận sự tồn tại của nhau", thì phản ứng tiếp theo...

Vì sao lại hoàn toàn không đúng?

Điểm tựa ăn khớp là không đủ, khó có thể hình thành kết luận, lúc này Lý Trường Thọ cũng cần càng nhiều tin tức!

Bên trong lầu các truyền ra một tiếng thở dài, tiếng nói mang theo sự huyền diệu của đại đạo kia vang lên một lần nữa: "Chưa từng nghe thấy thì chưa từng nghe thấy, không cần e sợ như thế, có lẽ chỉ là có một chút trùng hợp. Lại nghe câu hỏi thứ hai đi."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, vội nói: "Mời lão gia ban thưởng."

"Ngươi cảm thấy, quân có thấy, nước Hoàng Hà đổ xuống từ trên trời, câu dưới nên là cái gì?"

Quân!

À...dù sao thì ngay cả Giang Nam Thất Quái cũng đều biết, biết một chút thi từ của Lý Bạch, như vậy cũng không có gì phải ngạc nhiên.

Quả đào không đáng để ngạc nhiên!

Vị Nữ Oa Thánh Nhân này làm cái quái gì vậy?

Gọi hắn tới, đến cùng có phải là để đối đáp ám hiệu hay không?

Được biết, bằng vào bản lĩnh của Đại Pháp Sư, liền có thể che đậy Thánh Nhân và Thiên Đạo dò xét ở xung quanh người trăm trượng, như vậy Thánh Nhân lão gia nói chuyện cùng với chính mình, tuyệt đối có thể giữ bí mật.

Ở dưới loại tiền đề này, hai vấn đề Thánh Nhân nương nương hỏi này, để lộ ra quá nhiều tin tức, lại dường như tồn tại kiêng kị thật sâu...

Tâm thần của Lý Trường Thọ, một lần nữa nhấc lên một hồi cuồng phong bạo vũ.

Giả thiết:

【 Nếu ta là Nữ Oa Thánh Nhân, lại là một người xuyên việt, phát hiện ra một kẻ nghi ngờ là người xuyên việt, như vậy sẽ xử lý như thế nào? 】

Tiêu diệt, bảo hộ lai lịch của chính mình, phòng ngừa bí mật của chính mình bị bại lộ.

Không có lựa chọn thứ hai.

Suy ngược:

【 Ở dưới dạng tình huống gì, sẽ làm cho Nữ Oa Thánh Nhân lên tiếng thăm dò? Còn vào trước khi thăm dò, trước tiên giải thích lai lịch và lập trường của chính mình? 】

Chuyện này...

Tin tức không đủ, không có cách nào suy ngược, nhưng đã nói rõ vấn đề.

"Bẩm Thánh Nhân lão gia..." Lý Trường Thọ có một chút cười cười xấu hổ, sắc mặt lộ ra mấy phần khó xử, chậm rãi nói một lần nữa: "Đệ tử cảm thấy, những lời này, bản thân nó là có vấn đề. Hoàng Hà chính là sông lớn tại Nam Thiệm Bộ Châu, Hồng Hoang theo tương truyền là chỗ chôn xương của Tổ Long, kiến thức của đệ tử nông cạn, không biết cụ thể chuyện này. Nhưng trước đây đệ tử đã từng thanh tra đường thủy Nam Châu, nước sông Hoàng Hà cũng không phải là từ trên trời mà đến, mà là khởi nguyên từ khu vực trung bộ Nam Thiệm Bộ Châu. Nếu như hợp tình lý, đệ tử ngược lại là có thể tiếp... quân có thấy, nước Hoàng Hà đổ xuống từ trên trời, nhập vào Đông Hải mênh mông bao la."

Bên trong lầu các lại lập tức im ắng một lúc.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lưu chuyển đủ kiểu ý nghĩ, lúc này, hắn quyết định chuyển từ thế bị động sang chủ động.

Nhất định phải nhận được càng nhiều tin tức, mới có thể xác minh mấy loại lựa chọn còn lại trong đáy lòng chính mình kia!

Gọi lão gia? Không bằng chủ động tiến công một bước nhỏ, xưng sư thúc!

"Sư thúc ngài yêu thích thi từ âm luật hay sao?"

Giọng nói huyền diệu của Thánh Nhân nương nương lại vang lên: "Thi thoảng, ngược lại là không yêu thích, ngươi tiếp như vậy không thoả đáng lắm, nửa câu sau nên là "xuôi dòng ra biển không trở lại"."

Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng, lẩm bẩm nói: "Quân có thấy, nước Hoàng Hà đổ xuống từ trên trời, xuôi dòng ra biển không trở lại? Mặc dù không hợp với lẽ thường, nhưng ý cảnh khá cao, đệ tử cũng cảm thấy như vậy... là rất hay! Thật sự không biết là người tài tình nào, mới có thể có được câu từ hay như vậy."

Lý Trường Thọ nói xong, thình lình nghe được một tiếng thở dài truyền ra từ bên trong lầu các...

Thở dài?

Bên trong tiếng thở dài này, vừa bao hàm đại đạo chi vận, vừa bao hàm cảm xúc yếu ớt, dường như tâm cảnh của Thánh Nhân nương nương có một chút chập trùng.

Lý Trường Thọ cấp tốc phân tích, viết một bài văn phân tích ngàn chữ về tiếng thở dài này ở trong đáy lòng, nảy ra một ý tưởng táo bạo!

Hẳn là...

Lại nghe Nữ Oa Thánh Nhân nói: "Mặc dù đã không còn ích lợi gì nữa, nhưng vẫn sẽ hỏi ngươi câu hỏi thứ ba này, ngươi đã từng nghe qua đoạn ca dao này hay chưa?"

Một tia đạo vận bay tới từ bên trong lầu các, quấn quanh ở trên lỗ tai của Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ nghe được một giọng nữ ôn nhu, ngân nga một giai điệu nào đó bên tai.

Chương 604. -

Nói thật, hắn suýt nữa hát theo ở ngay trong đáy lòng...

Lấp lánh lấp lánh, bầu trời đầy những vì sao nhỏ?

Treo ở trên trời toả ra ánh sáng, như bao đôi mắt nhỏ?

À, chẳng qua là một đoạn giai điệu rất bình thường, hắn còn tưởng rằng sẽ là "Bắt tôm hộ", "Bảy dặm hương" gì đó.

Cùng với đoạn giai điệu này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ phảng phất như xuất hiện một bức tranh cuộn, hết lựa chọn này đến lựa chọn khác hiện ra, lại bị hắn không ngừng gạt ra!

Khả năng Nữ Oa Thánh Nhân là người xuyên việt, tuy rằng đã cực kỳ bé nhỏ, nhưng lúc này vẫn như cũ không thể loại trừ.

Nhưng Nữ Oa Thánh Nhân nhất định đã từng tiếp xúc với "văn hóa hành tinh xanh", tiếp xúc với "tin tức" mà chính mình trải qua ở thế giới kiếp trước kia!

Hơn nữa, nó có tác động sâu sắc đến Nữ Oa Thánh Nhân!

Các Thánh Nhân khác có biết việc này hay không?

Nếu có các Thánh Nhân khác biết chuyện này, tất nhiên là không thể gạt được Thánh Nhân lão gia nhà mình, mà Thánh Nhân lão gia nhà mình đã truyền đạo truyền kinh truyền luyện đan pháp cho chính mình, trên ý nghĩa thực tế là đã thu hắn làm đệ tử...

Chuyện này lại có rất nhiều chỗ ăn khớp không thông.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, Lý Trường Thọ mới phát hiện ra, chính mình bảo trì tư thế khom người này đã quá lâu.

Ngay sau khi giai điệu kết thúc, liền nghe một tiếng truyền đến từ lầu các: "Người đâu, mang Thuỷ Thần đi đến tiền điện, chuẩn bị yến khoản đãi Huyền Đô cùng với Thuỷ Thần."

Không trả lời được câu hỏi, mất đi cơ hội đi vào lầu các?

Ở bên ngoài lầu các, một tầng kết giới Lý Trường Thọ không hề nhận ra trước đó từ từ tan biến, tiên tử mặc váy sặc sỡ cúi đầu đi tới, cung kính mời Lý Trường Thọ.

Lại nghe Thánh Nhân nương nương nói: "Thuỷ Thần hãy đi nghỉ ngơi, sau đó ta tự nhiên sẽ hiện thân, còn có vài việc nhỏ cần hỏi."

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Đệ tử tuân theo pháp chỉ của lão gia."

Qua cửa...

Không chỉ qua cửa, mấy câu nói cuối cùng của Thánh Nhân nương nương, đã cho Lý Trường Thọ đủ nhiều điểm tựa ăn khớp!

Đi theo nữ tiên dáng người yểu điệu kia, Lý Trường Thọ đi xuống từng bước, sắp xếp lại cuộc trò chuyện ngắn gọn ngày hôm nay lại từ đầu...

Dù chỉ là ba câu hỏi và ba câu trả lời, cùng với hai ~ ba câu nói chuyện phiếm, nhưng theo thân phận, lập trường của Nữ Oa Thánh Nhân, cùng với đủ loại tình huống nơi đây, Lý Trường Thọ đã thông qua phương pháp bài trừ, lục lọi ra một con đường coi như rõ ràng mạch lạc.

Ngày hôm nay hắn sở dĩ bị gọi tới, không phải là bởi vì Yêu Tộc.

Nữ Oa Thánh Nhân từ lúc bắt đầu liền tỏ rõ thái độ —— Yêu Tộc là vạn linh chi tộc, Yêu Tộc có giao tình cùng với Nữ Oa Thánh Nhân đã chết gần hết rồi, Yêu Tộc sống hay chết có liên quan không lớn cùng với Nữ Oa Thánh Nhân, nhưng bởi vì nhân quả hạn chế, Nữ Oa cũng sẽ bảo vệ một tia sinh tồn chi vận cuối cùng của Yêu Tộc.

Ngày hôm nay gọi hắn đến, là bởi vì cái tên—— "Kha Trấn Ác".

Nữ Oa Thánh Nhân, nhất định là chú ý đến trận chiến Yêu Thăng Sơn, nhưng cách nửa tháng mới gọi hắn tới, có thể là bởi vì Nữ Oa Thánh Nhân cũng không chắc chắn, cũng đang do dự, cân nhắc...

Sau khi gọi hắn đến, lại trực tiếp đẩy Đại Pháp Sư ra, lúc hỏi hắn vấn đề đầu tiên, Nữ Oa Thánh Nhân thậm chí còn cố ý dùng giọng điệu "bình thường lại mang theo vài phần đùa bỡn", có ý định quan sát phản ứng của hắn.

Lý Trường Thọ nhận ra rằng không thể có sai lầm trong việc quản lý biểu tình của mình vào thời điểm đó, sau chính sững sờ là nghi hoặc không hiểu.

Từ phản ứng của Thánh Nhân nương nương sau câu hỏi đầu tiên, cùng với "từ chuyên ngành" Lý Trường Thọ ném ra không có đạt được đáp lại, thêm vào hai câu hỏi mà Thánh Nhân nương nương hỏi sau đó, kỳ thật đã đủ để chứng minh, Thánh Nhân nương nương cũng không phải là người xuyên việt!

Tại thời điểm này, nếu đưa ra một giả thuyết táo bạo và cẩn thận xác minh nó, liệu có thể ...

【 Đã từng có người xuyên việt xuất hiện tại thời kỳ Viễn Cổ hoặc là Thượng Cổ, sao chép chuyện xưa, sao chép thi từ, sao chép ca dao, hơn nữa còn bị Thánh Thánh Nhân nương nương biết đến vào lúc chưa trở thành Thánh? 】

Nếu như là tình huống như vậy, vậy có thể giải thích rõ ràng, vì sao Thánh Nhân nương nương lại giống như là đang "tìm kiếm", mà không phải là đang "xác minh"!

Ngẫm nghĩ tiếp theo dòng suy nghĩ này, vậy thì vị "tiền bối" kia đã đi nơi nào?

Bởi vì quá càn rỡ, làm việc không kiêng nể gì cả, hoặc là bị người phát hiện ra thân phận, trực tiếp bị hủy diệt hoặc là bị Thiên Đạo hủy diệt?

Khi mọi khả năng bị loại bỏ, kể cả khi không còn khả năng nữa, thì đó cũng là chân tướng.

Từ góc độ suy đoán vị "tiền bối" này không kiêng nể gì cả chép văn hóa hành tinh xanh, có thể phán đoán, vị "tiền bối" này có thể là chơi quá trớn, cuối cùng khiến cho bản thân mình gặp nạn!

Muốn ấn định giả thiết này, chỉ cần hoàn toàn loại bỏ các khả năng "Thánh Nhân nương nương là người xuyên việt, Thánh Nhân nương nương từng tiếp xúc với hành tinh xanh, Thánh Nhân nương nương suy tính ra hậu thế"...

Làm như thế nào để loại bỏ?

Vẫn phải cần thêm thông tin...

"Làm sao vậy? Đang suy nghĩ cái gì?"

Tiếng nói của Đại Pháp Sư truyền đến, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lại.

Lúc này hắn đã đi đến chủ điện, thấy được Đại Pháp Sư ngồi ăn tiên quả trong chủ điện.

Lý Trường Thọ thở dài, thấp giọng nói: "Sư huynh, chúng ta lại tới chủ điện này, chẳng phải là sẽ bị Thánh Nhân lão gia trách phạt?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư lắc đầu cười khẽ, nháy mắt mấy cái đối với Lý Trường Thọ, dường như đang hỏi Lý Trường Thọ vừa rồi là chuyện gì xảy ra.

Lý Trường Thọ cố tình nở một nụ cười khổ, vừa định trao đổi cùng với Đại Pháp Sư, xem thử Đại Pháp Sư có thể cung cấp một ít tình báo hay không, bên tai liền nghe được một câu: "Theo như lời ta nói, không được nhắc đến chuyện này đối với người khác."

Vừa dứt lời, ánh vàng lấp lánh khắp chủ điện, một thân ảnh dạo bước mà đến từ bên trong ánh vàng, uy áp đại đạo độc hữu của Thánh Nhân, tràn ngập ở bên trong chủ điện tơ lớn này.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ chấn động.

Vị Thánh Nhân nương nương vừa mới doạ cho hắn sợ gần chết này, đã tới.

Lý Trường Thọ còn có một chút trở tay không kịp, liền thấy được tư dung của Thánh Nhân như vậy.

Nói thế nào?

Không có cách nào nói.

Nhưng phàm là dùng nửa câu từ như "mỹ nhân" cùng với "động lòng người", đều là không tôn trọng đối với Thánh Nhân.

Nàng giống như cảnh giới hoàn mỹ mà sinh linh tiên thiên Hồng Hoang có thể đạt tới, chẳng qua là một cái ánh mắt, liền có thể khiến tâm linh người ta vô cùng yên tĩnh.

Bên trong ánh vàng lấp lánh, Lý Trường Thọ không có cách nào thấy rõ vị Thánh Nhân lão gia này bước đi như thế nào, cũng thấy không rõ vị Thánh Nhân này là nhập tọa như thế nào.

Như là có chút hoảng hốt.

Chờ hắn lấy lại tinh thần, Thánh Nhân nương nương đã ngồi dưới bức tượng khổng lồ bằng vàng hình người có đuôi rắn, tay trái khẽ đung đưa, buông lỏng ống tay áo có một chút phất phới.

"Ngồi đi."

Lý Trường Thọ cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư cúi người vái chào, cùng nhau nói tiếng cám ơn, rồi ngồi ngay ngắn.

Chương 605. -

Đại Pháp Sư cười nói: "Sư thúc, Trường Canh chưa chính thức bái nhập làm môn hạ lão sư, nhưng đã được lão sư truyền đạo, càng là lập được rất nhiều công lao cho Nhân Giáo. Nếu lần này Trường Canh mưu tính sự tình Yêu Tộc làm cho sư thúc ngài không vui, ta nguyện chịu phạt cùng với Trường Canh."

"Các tộc tăng giảm tự có định số, nhân yêu tranh chấp tự có định lý, không cần nói thêm."

Nữ Oa nương nương chậm rãi mở miệng, trước đây mặc dù Lý Trường Thọ đã từng nghe giọng nói này, nhưng lúc này vẫn như cũ cảm thấy...

Khó nói lên lời, phù hợp với đại đạo.

Nữ Oa nương nương tiếp tục nói: "Thuỷ Thần, Ngọc Đế dường như có một chút kiêng kị đối với trẻ mồ côi Kim Ô nhất tộc kia."

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ đứng dậy chắp tay, cúi đầu nói: "Bẩm Thánh Nhân lão gia. Trước đây vị Kim Ô nhất tộc Lục Áp kia mạo phạm Ngọc Đế bệ hạ tại Tây Hải, càng là cản trở Thiên Đình trừ yêu, lúc này mới khiến Ngọc Đế bệ hạ không vui."

"Là bởi vì trước đây Lục Áp mạo phạm cũng được, hay là bởi vì Ngọc Đế cảm thấy Thái tử Yêu Đình không nên tồn tại cũng được." Nữ Oa nương nương mở miệng nói: "Ta đã từng đáp ứng bạn bè trước đây, bảo hộ Lục Áp chu toàn."

Lý Trường Thọ khẽ chau mày, nói: "Pháp chỉ của Thánh Nhân, tiểu thần sẽ thuật lại cho Ngọc Đế bệ hạ không sót một chữ. Chẳng qua là...vị Lục Áp này nếu là bởi vì những lời này của ngài, làm việc không kiêng nể gì cả, trái lại còn khi nhục Thiên Đình..."

Nữ Oa nương nương lạnh nhạt nói: "Nếu y lại hiện thân ngăn cản Thiên Đình làm việc nữa, giết cũng không sao."

"Tiểu thần đã rõ ràng, đa tạ Thánh Nhân nương nương thông cảm cho Thiên Đình." Lý Trường Thọ vái chào, bưng vạt áo áo bào ngồi xuống một lần nữa.

"Hì hì..."

Chợt nghe được một tiếng cười khẽ, làm cho Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư vô thức nhìn về phía bảo tọa dưới tượng thần kia.

Đừng nói là Lý Trường Thọ, coi như là Đại Pháp Sư cũng thấy không rõ dung mạo cụ thể của Nữ Oa Thánh Nhân, chỉ có thể nhìn thấy một chút quang ảnh mơ hồ bên trong.

Thánh Nhân nương nương nghiêng người sang một bên, một cánh tay ngọc chống đỡ tay vịn bảo tọa, ngón tay mảnh khảnh chạm vào khoé mắt.

Tiếng nói nhiều hơn mấy phần trêu chọc, mấy phần thong thả: "Thủy Thần ngươi, thật sự không hổ danh xưng chu toàn, mới vừa rồi còn tự xưng đệ tử, liên quan đến sự tình Thiên Đình lại tự xưng tiểu thần. Nhân Tộc nếu như có thêm mấy mưu thần như ngươi, cũng có thể trợ giúp Thiên Đình sớm ngày đại hưng."

Lý Trường Thọ bay ra bộ dáng có chút câu nệ, cười nói: "Lão gia quá khen."

"Nhưng Thuỷ Thần..."

Ở chỗ bảo toạ, dường như có một đạo ánh mắt sắc bén bắn tới, thân thể của Lý Trường Thọ lập tức cứng đờ.

Ngón tay của hắn khẽ run, lông mày có một chút run rẩy, trong mắt toát ra cảm giác khẩn trương.

Chợt thấy có bóng người cùng với mây mù, thoảng qua lại ở bên cạnh chính mình, lưu lại một câu ở bên tai: "Chu toàn quá mức, bản thân liền chính là sơ hở, ngươi đang sợ cái gì?"

Sau đó ánh mắt như vậy liền biến mất không thấy gì nữa, quanh người Lý Trường Thọ không có dị dạng, nhưng tâm thần đã xoắn thành một đoàn.

Đây chính là Thánh Nhân sao?

Hoàn toàn không nằm cùng một cấp độ!

Ở trong một cái chớp mắt vừa rồi, phong ngự tâm thần của chính mình cơ hồ bị phá...

Lúc trước khi ở trước lầu các, Lý Trường Thọ có thể cảm giác được, Nữ Oa Thánh Nhân vẫn chưa dò xét hắn, mà chỉ nói chuyện với hắn.

Lý Trường Thọ cũng cân nhắc đến tình huống chính mình không giấu diếm được, nhưng chỉ cần mặt mũi của chính mình đủ dày, chết cũng không nhận, mượn uy thế của Thái Thanh lão gia ngăn cản Thánh Nhân nương nương gây áp lực, vẫn luôn có thể vượt qua.

Thật không nghĩ đến, sau khi Nữ Oa Thánh Nhân lộ diện, chẳng qua chỉ là một ánh mắt, cùng với một câu nói...

Hắn suýt nữa liền quỳ xuống.

Tồn tại như Thánh Nhân, quá "gian lận".

Lý Trường Thọ vụng trộm liếc nhìn Đại Pháp Sư, đã thấy Đại Pháp Sư đang cười ôn hoà, nghiên cứu chất liệu và hoa văn bàn thấp trước mặt, căn bản không nghe thấy câu nói của Nữ Oa Thánh Nhân vừa rồi.

Tất nhiên, cũng có thể là nghe được, nhưng đang giả ngu...

Đúng vào lúc này, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, mấy vị tiên tử bưng khay bay tới, dâng lên trái cây trà thơm cho Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư, cùng với hai cái hộp gấm.

Vào giờ phút này Đại Pháp Sư vô cùng buông lỏng, cười nói: "Sư thúc, ngài hẳn là còn muốn ban thưởng bảo hay sao?"

Nữ Oa Thánh Nhân nói khẽ: "Hai người các ngươi là đệ tử của Thái Thanh sư huynh, năm đó Thái Thanh sư huynh từng trợ giúp ta nhiều lần, cho các ngươi một chút chỗ tốt thì có gì không thể?"

"Đa tạ sư thúc." Đại Pháp Sư cầm lấy hộp gấm trực tiếp mở ra, trong đó có một viên bảo châu lấp lánh xuất ra đạo đạo hào quang.

Lý Trường Thọ cũng cầm hộp gấm trước mặt chính mình lên, trong đáy lòng gọi hai tiếng Tháp đại gia, sau đó mở hộp gấm ra một cái khe hở...

Bộp! Lý Trường Thọ đột nhiên khép hộp gấm lại, sắc mặt trắng bệch, hô hấp đình trệ, cả người đều...

Không đúng, bị lừa rồi!

Lý Trường Thọ lập tức kịp phản ứng, vừa muốn khôi phục biểu tình, hoàn toàn mở hộp gấm ra, nhưng bên tai đã một lần nữa nghe được tiếng cười khẽ của Thánh Nhân nương nương!

Một chút nghiền ngẫm, một chút đùa cợt, phảng phất như đang nói 【 bắt được ngươi 】!

Lý Trường Thọ bỗng nhiên ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy, Nữ Oa Thánh Nhân trên bảo tọa bấm tay gảy nhẹ.

Cạch...

Giống như tiếng nước nhỏ xuống, không gian xung quanh bị kéo duỗi vô hạn, thân ảnh của Đại Pháp Sư, bối cảnh trong đại điện, bảo tọa của Thánh Nhân nương nương đồng thời biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại Lý Trường Thọ ngồi ở trước bàn thấp, chung quanh đều là trống rỗng.

Ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng bảo tọa Thánh Nhân, có một toà lầu các đứng trơ trọi, tồn tại ở bên trong ánh sáng trắng, đúng là lầu các trên hòn đảo mà hắn đã từng nhìn thấy kia.

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, cảm thấy trên trán của mình, đã khắc xuống chữ "nguy" đẫm máu!

Không cảm giác được đạo vận Thái Cực Đồ, không phát hiện ra được linh niệm của Tháp đại gia, Lý Trường Thọ nội thị bản thân, phát hiện ra nguyên thần đều đã gần như ngưng kết...

Trạng thái bây giờ của hắn, như là tư duy bị bị mắc kẹt ở trong một khắc thời gian nhỏ bé.

Tất nhiên, nhận mệnh cho tới bây giờ cũng không nằm trong suy nghĩ của hắn, lúc này mặc dù đã triệt để thụ động, nhưng vẫn có thể tìm được cơ hội đảo ngược.

Trước đó diễn kịch lâu như vậy, không nghĩ tới vẫn đã thất sách...

Thứ đặt ở trong hộp gấm là cái gì? Có thể khiến cho tâm thần của Tiểu Pháp Sư hắn triệt để thất thủ trong nháy mắt?

Rất đơn giản, một lá bài.

"Quân Át chủ bài!"... Chính là con át lớn trong bộ bài tây của kiếp trước, cũng được xưng là con ách cơ.

Đồng dạng, đó cũng là hạng mục dành riêng ở Tiểu Quỳnh Phong, "Kim Tiên bài" bên trong Đấu Đại Thần!

Trí giả ngàn ổn tất có mất, Nữ Oa Thánh Nhân cũng thực sự quá lợi hại, nắm bắt sự biến hoá trong tâm thần của hắn, biết hắn nhât định sẽ giả vờ ngây ngốc ở trước lầu các.

Chương 606. -

Trước nhìn như lui một bước, lại ở dưới một tình huống vi diệu, cho Lý Trường Thọ hắn một kích trí mạng!

Khi biểu tình của hắn mất khống chế, chính là thua một trận này.

Bất quá bại bởi Thánh Nhân nương nương, Lý Trường Thọ cũng cảm thấy, chính mình cũng cũng không tính quá mất mặt...

Nếu như có thể còn sống trở về, lại chép Ổn Tự Kinh mấy ngàn lần đi.

Lý Trường Thọ tự nhiên rõ ràng.

Lúc hắn ở trước lầu các ứng đối ba hỏi của Thánh Nhân nương nương, hẳn là không để lộ quá nhiều chỗ sơ suất...nhưng mà lúc ấy Thánh Nhân nương nương đã xác định hắn là "đến từ nơi khác".

Lúc ấy Thánh Nhân nương nương chẳng qua là đang xác minh, hắn đến cùng có phải là người muốn tìm hay không...

Lầu các kia chậm rãi phóng to, Lý Trường Thọ "đứng" đó, giống như thần du thái hư, nguyên thần xuất khiếu, cảm thấy chính mình nhẹ nhàng, không có một chút cảm giác thực nào.

Thánh Nhân nương nương không có trực tiếp xoá bỏ hắn, việc này hẳn là còn có đường sống quay lại.

Liền nghe tiếng nói của Nữ Oa truyền đến bên tai, lần này không có loại đạo vận huyền diệu kia, cũng không có bao nhiêu cảm xúc.

Phảng phất như biến thành người khác.

"Không cần lo lắng, ta cũng không có ác ý đối với ngươi. Tình huống của ngươi mặc dù đặc thù, nhưng bản chất không có gì khác với Nhân Tộc, lại có thể thành tiên trường sinh, tất nhiên là đã được Thiên Đạo tán thành. Thiên Đạo công nhận sự tồn tại của ngươi, ta thân là người sáng tạo Nhân Tộc, đương nhiên sẽ không làm ngươi khó xử. Vào đi."

"Kẹt kẹt" một tiếng, lầu các đã đến trước mặt Lý Trường Thọ, hai phiến cửa gỗ kia từ từ mở ra, hiển lộ ra bố trí trong đó.

Thảm có tông màu ấm, rèm treo khắp nơi, một bên là ao nước tràn đầy hào quang mờ mịt, một bên bày biện giá sách, cùng với các loại trái cây mỹ thực tản mát trên mặt đất.

Trong ao quang mang mờ mịt, có một vị nữ thần mặc trường bào rộng rãi, toàn thân tản ra ánh vàng nhàn nhạt...

Nàng nằm ở bên ao với một chiếc gối mềm mại, chiếc đuôi rắn sặc sỡ ẩn hiện trong ao, tay trái thon dài nâng cằm lên, tay phải lật cuốn sách bị tiên quang bao trùm trước mặt, có một chút nhàm chán ngáp một cái.

Thánh, Thánh Mẫu nương nương?

Một chút tiếng nước vang lên, Thánh Nhân nương nương cũng không ngẩng đầu lên mà nói một câu: "Đừng có tính kế không bằng mà không tính toán. Đừng có bởi vì nguyên quán của chính mình không phải là Hồng Hoang liền cảm thấy tự ti, bản chất của sinh linh, chính là chân linh và đại đạo chấn minh mà thôi."

Lý Trường Thọ: "..."

Lời này ẩn chứa sinh linh đại đạo, nhưng Lý Trường Thọ vào giờ phút này lại là không có một chút tâm tình đi thể ngộ nào.

Lý Trường Thọ rung động hầu kết, nhẹ giọng hỏi: "Đồng hương?"

Nữ thần ở bên cạnh ao lạnh nhạt nói: "Không, ta chính là sinh linh tiên thiên Hồng Hoang."

Khóe miệng của Lý Trường Thọ có một chút run rẩy, cau mày nói: "Vậy ngài..."

"Ngươi thông minh lanh lợi như thế, trước đây chắc hẳn đã đoán được, ta đã từng tiếp xúc với biến số như ngươi."

Thánh Mẫu nương nương cầm lấy chén lưu ly ở bên cạnh, nhẹ nhàng hút ống hút ngọc, phát ra vài tiếng "rột rột".

Lý Trường Thọ: "…"

Sao lại có cảm giác như đang nói chuyện với một người em họ sống quanh năm ở nhà trong kiếp trước!

"Lão gia..."

"Xưng nương nương, ta cũng không vui với xưng hô như lão gia. Còn có, ta mặc dù tạo ra Nhân Tộc, nhưng không có quan hệ máu mủ gì với ngươi, đừng có trực tiếp gọi mẫu thân, nương, tổ tông, sẽ làm cho ta cảm thấy xấu hổ."

"Ài, nương nương..." Trong một cái chớp mắt này, Lý Trường Thọ cảm giác chính mình đã sắp nứt ra!

Cưỡng ép tâm thần bình an trở lại, hắn cúi đầu nói: "Nương nương triệu hoán đệ tử đến đây, cũng không chỉ là vì dọa đệ tử, còn xin nương nương chỉ rõ."

"Đương nhiên, ta mạo hiểm bị Thái Thanh sư huynh trách cứ gọi ngươi tới nơi đây, tự nhiên là có đại sự." Thánh Mẫu nương nương nhìn tủ sách bên cạnh một chút, vài cuốn sách sách rơi xuống trước mặt Lý Trường Thọ.

Những cuốn sách này, vậy mà đều được chế tác từ giấy làm từ nhựa linh thủ, trên đó ẩn chứa lực lượng sinh linh mênh mông vô ngần!

Nếu dùng thứ này chế tác Đạo Nhân Giấy!

Phi, nguy cơ cũng đều chưa có huỷ bỏ, còn nghĩ quả đào ở nơi này...

Lý Trường Thọ mở ra liếc nhìn, phát hiện ra những sách sách này đều là trống không...

"Nơi đây có thần thông của ta bao phủ, ở đây trăm năm, bên ngoài cũng chỉ là chớp mắt." Nữ Oa Thánh Nhân cũng không ngẩng đầu lên nói: "Viết một câu chuyện xưa hoàn chỉnh và tuyệt vời, ngươi sẽ không phải chịu trách nhiệm cho việc lừa dối bản thánh ngày hôm nay."

"Chuyện xưa?" Lý Trường Thọ quả thật có một chút không hiểu.

"Truyện chữ hay truyện tranh đều được, các nhân vật nên đầy đủ một chút, cảm giác xung đột mãnh liệt một chút, tốt nhất là phải bất ngờ và hợp lý, cốt truyện ăn khớp, được xem như là một kiệt tác." Nữ thần bên cạnh ao có một chút nghiêm túc giải thích, cái cằm nhẹ nhàng giương lên đối với tủ sách: "Không cần viết những chuyện xưa đã có."

Trên trán của Lý Trường Thọ treo đầy mấy đường vạch đen, cúi đầu đi tới.

Tủ sách này là thứ gì!

«Anh Hùng Xạ Điêu», «Ba Chàng Ngự Lâm», « Ỷ Thiên Đồ Long Ký », «Tiểu Lý Phi Đao», «Sở Lưu Hương và Điền Bá Quang», «Túy

Tửu Vũ Hóa Điền »...

Đọc một loạt mấy chục cái tên, hầu như đều là "tác phẩm văn học" Lý Trường Thọ đã từng nhìn hoặc là nghe nói ở kiếp trước!

Lý Trường Thọ ngập ngừng hỏi: "Nương nương, ngài thích loại này?"

"Không được sao?" Nữ thần bên cạnh ao cười lạnh nói, giọng điệu trầm hẳn xuống: "Thân là Thánh Mẫu của Nhân Tộc các ngươi lại thích xem chuyện xưa do Nhân Tộc biên ra, thực sự mất quy cách đúng không?"

Lý Trường Thọ: "…"

Tiếp như thế nào?

Hắn nên tiếp lời này như thế nào?

Quay đầu liếc nhìn nữ thần bên cạnh ao, phát hiện ra vị nữ Thánh Nhân này có một chút cau mày chán ghét, thật sự là ...

Quá mức chân thực.

"Đệ tử có một nghi vấn!" Lý Trường Thọ cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Chuyện xưa ngài chỉ là những thứ này sao? Ngài xem đi xem lại nhiều năm như vậy..."

"Người viết những chuyện xưa này đã sớm tan thành tro bụi." Nữ thần bên cạnh ao khẽ thở dài nói: "Xem hết một lần, liền sẽ xóa sạch trí nhớ về những cuốn sách này, như thế, mỗi lần ta đọc đều có được cảm giác mới mẻ."

Như vậy cũng được...

Nữ thần bên cạnh ao nói: "Đừng có lề mề, viết nhiều thêm một câu chuyện xưa, liền sẽ ban thưởng cho ngươi nhiều thêm một phần cơ duyên."

"Đệ tử am hiểu vẽ tranh, có thể cung cấp một số tranh vẽ cho nương nương." Lý Trường Thọ ngồi xuống với một cuốn sách trống, lại cảm thấy não của mình hơi trống rỗng.

Tác động hơi lớn...

Vị Thánh Nhân nương nương này...

Trước đây ngồi bên trong bảo tọa tại đại điện, không có cách nào thấy rõ thân hình, tản ra uy áp Thánh Nhân nhàn nhạt, bảo tướng uy nghiêm, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Lúc này nằm ở bên cạnh ao, vẫn tản ra quang huy thánh khiết như cũ, làm cho lòng người không thể nổi lên bất cứ khinh niệm nào, là nữ thần đại nhân gặm hạt dưa tiên, uống nước hoa quả, nâng cằm lên nhìn...

Chẳng lẽ, Thái Thanh lão gia ở bên trong Thái Thanh Quan chính là đang chơi điện tử, Nhất Khí Hóa Tam Thanh liền có thể tạo nên một bàn mạt chược vui vẻ mấy vạn năm?

Chương 607. -

Lý Trường Thọ cầm bút mực lên, đột nhiên thấp giọng hỏi: "Nương nương..."

"Không cần hỏi người năm đó là ai, Thiên Đạo đã sửa lại sự tồn tại của hắn, ta cũng không thể nhắc tới." Nữ thần bên cạnh ao thản nhiên nói một câu.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ: "Đệ tử có liên quan gì với người kia không?"

Nữ thần bên cạnh ao lạnh nhạt nói: "Ngươi cũng không liên quan cùng với người kia. Mỗi chân linh đều có tính đặc dị của chính mình, đây là luân hồi chuyển thế không thể sửa. Nói những chuyện khác ngươi cũng không rõ, ta tuy có một chút nhàm chán, nhưng cảnh giới của ngươi quả thực quá thấp."

Lý Trường Thọ cười cười xấu hổ, vừa muốn nâng bút vẽ tranh, lại nhíu mày hỏi: "Vậy thì vì sao, đệ tử thấy Hồng Hoang cũng không có biến hóa..."

"Từ đó về sau, người kia đã trở thành một phần diễn biến không thể thiếu trong Thiên Đạo, sự tình biết, đã là sự tình phải có." Nữ thần bên cạnh ao nói một câu, nhẹ nhàng thở dài, lạnh nhạt nói: "Người kia chỉ dẫn ta gia nhập Yêu Tộc, sáng tạo Nhân Tộc, lại đi ra phía sau màn thao túng dẫn phát đại chiến Vu Yêu, cuối cùng muốn mượn cơ hội thành Thánh, nhưng kết quả là không còn cặn bã. Thiên Đạo không có tận cùng, không có định tính, vô thường, không nguyên nhân không có kết quả, Thánh Nhân dường như thoát khỏi gông xiềng, lại vẫn giống như sâu kiến...ngươi, rốt cuộc vẽ hay không vẽ?"

"Nương nương đừng vội, để cho đệ tử ấp ủ một chút, ấp ủ một chút."

Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn quyển sách trước mặt, trong đáy lòng thở dài, nâng bút chậm rãi tô tô vẽ vẽ.

Toà lầu các này nhanh chóng trở nên yên tĩnh, chỉ có ngòi bút viết sàn sạt trên trang giấy, cùng với tiếng lật sạch của nữ thần bên cạnh ao.

Lý Trường Thọ đột nhiên hỏi: "Nương nương đã đọc qua những quyển sách khác? Hoặc là nghe những chuyện xưa khác?"

"Vẫn chưa, chỉ có những quyển sách này, chớ viết có viết chuyện xưa có quan hệ với Hồng Hoang."

"Ừm?"

"Nơi này cũng không tránh được Tử Tiêu Thần Lôi."

"Đệ tử rõ ràng!" Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra.

【Ưu thế "biết trước" của chính mình vẫn còn ở đó.】

Chuyên tâm vẽ mấy chục trang, Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Nương nương, năm đó Yêu Tộc Thượng Cổ tàn sát Nhân Tộc thế nhưng là chuyện thật?"

"Tất nhiên là chuyện thật, lúc ấy Đông Hoàng Thái Nhất bị Côn Bằng lừa dối, ta cũng bị Côn Bằng thi kế cản trở. Lúc ấy Nhân Tộc vốn sẽ chết ba ~ bốn thành, ta liền hiện thân ngăn cản Yêu Tộc, xem như một thử thách lớn cho Nhân Tộc, cũng làm cho Nhân Tộc có thể dễ thu hoạch được sự tán thành của Thiên Đạo hơn."

"Côn Bằng yêu sư đã thực sự chết?"

"Còn sống, ở ranh giới Hỗn Độn Hải, gã bay quá nhanh ai cũng đuổi không kịp, hẳn là còn đang lập mưu gì."

Giọng nói của Nữ Oa Thánh Nhân, cũng tùy ý lại nhàn nhã hơn rất nhiều so với trước đó.

Lý Trường Thọ gật gật đầu, tiếp tục chuyên tâm vẽ, những khối vuông xuất hiện trên tờ giấy.

Hắn chẳng qua là mô phỏng một ít tác phẩm nhìn thấy ở kiếp trước, thông qua bí pháp suy tính hình chiếu trong đáy lòng, hơi cải biến một chút mà thôi, ngược lại là rất nhanh...

Không biết qua bao lâu.

"Nương nương vì sao muốn che chở Lục Áp?"

"Ta và mẫu thân của gã - Ngự Nhật nữ thần tương giao tâm đầu ý hợp...ngươi vẽ gì thế? Thoạt nhìn có vẻ khá thú vị."

"Một chút cố sự nhỏ nhiệt huyết...nương nương, mấy vị Thánh Nhân khác cũng có những yêu thích này sao?"

"Không có, năm đó bọn họ tiếp xúc rất ít với người kia."

Hả?

Tiếp xúc rất ít cùng với Tam Thanh Thánh Nhân lão gia, tiếp xúc mật thiết cùng với Nữ Oa nương nương, ở phía sau thao túng đại chiến Vu Yêu, muốn thành Thánh lại không còn sót lại một chút cặn...

Sẽ là ai?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một chút suy nghĩ, lại phát hiện ra chính mình lúc này cũng không thể làm nhiều hơn, chỉ có thể y theo phân phó của Thánh Nhân nương nương, xem có thể dựa vào tài "hội hoạ" kéo một cái chỗ dựa hay không?

Một câu hời hợt kia Thánh Nhân nương nương:

【Người kia đã trở thành một phần diễn biến không thể thiếu trong Thiên Đạo.】

Thật sự ẩn chứa quá nhiều tin tức...

Như thế xem ra, có vẻ như những nguy cơ mình suy diễn trước đây không phải tất cả đều là ảo tưởng.

Hồng Hoang là thật sự hung hiểm, tuyệt đối không phải chỉ cần trở thành Đại La liền có thể bình yên tự tại.

Lục Thánh, không thể không phòng.

Thiên Đình và Thiên Đạo, càng không thể không phòng.

Tích!

Tiếng giọt nước lại xuất hiện, sau đó liền biến mất trong nháy mắt.

Ánh vàng lấp lánh trước mắt, hình ảnh cũng khôi phục thành, bên trong chủ điện Thánh Mẫu Cung vàng son lộng lẫy và rộng lớn.

Lý Trường Thọ vặn vẹo cơ thể có phần cứng ngắc của mình, ánh mắt mờ mịt cấp tốc hồi phục, nguyên thần nhẹ nhàng lung lay đầu ở trong cơ thể.

"Ồ?" Huyền Hoàng Tháp chấn động, truyền đến linh niệm mang theo nghi hoặc.

Đại Pháp Sư ở bên cạnh tự nhiên đã nhận ra dị thường, quay đầu liếc nhìn Lý Trường Thọ, lại liếc mắt nhìn Thánh Mẫu nương nương tĩnh tọa bên trên bảo tọa.

Khoảng cách tu vi cảnh giới của Đại Pháp Sư so với thành

Thánh cũng không tính xa, tất nhiên là có thể nhìn thấy nụ cười bên môi của Thánh Mẫu nương nương, bắt được đạo vận tối nghĩa lóe lên một cái rồi biến mất kia.

Dường như, đã xảy ra chuyện thú vị...

Đại Pháp Sư gảy nhẹ đầu lông mày, vẫn chưa nhiều lời thêm, chẳng qua là vuốt vuốt viên bảo châu trong hộp gấm kia.

Đây là một viên bảo châu tiên thiên, không có quá nhiều linh tính cùng với uy năng, thay vì luyện chế nó thành ám khí loại pháp bảo, chẳng bằng lĩnh hội đại đạo chi vận lưu lại trên đó, nói không chừng có thể ngộ được tiểu thần thông.

Chính xác, đồ chơi nhỏ tiên thiên.

Lúc này Lý Trường Thọ còn duy trì tư thế ấn hộp gấm, sau đó cẩn thận từng li từng tí buông hộp gấm xuống.

Biểu tình biến hóa "kịch liệt" của gắn vừa rồi, tự nhiên cũng bị Đại Pháp Sư thấy.

Đại Pháp Sư đưa tay liền cầm hộp gấm của Lý Trường Thọ tới, vô cùng tự nhiên mở ra.

"Đừng có thất lễ, vi huynh giúp ngươi xem."

"Sư huynh..." Phản ứng của Lý Trường Thọ lúc này hơi chút chậm chút, lúc muốn ngăn cản, đã là có một chút không kịp.

Đột nhiên, ánh sáng rực rỡ tràn ngập, giống như đê vỡ, từng viên "sao trời" mãnh liệt dâng lên, âm thanh leng keng giòn tan không dứt.

Bên trên bảo tọa, Nữ Oa Thánh Nhân nghiêng thân thể, ngón tay để ở khóe mắt, mắt phượng mỉm cười, có một chút hăng hái nhìn chăm chú vào một màn này.

Đợi ánh sáng rực rỡ thoáng thu liễm, Đại Pháp Sư nhìn đống bảo châu nằm rải rác trên chiếc bàn thấp, trên trán dần dần có những đường đen.

Đãi ngộ khác biệt rõ ràng như vậy sao?

Y dù sao cũng là nhóm Nhân Tộc đầu tiên được nặn ra, càng là Đại sư huynh Đạo Môn...

Mặc dù Thánh Mẫu thực sự không muốn người ta gọi mẫu thân, tổ tông, nhưng Đại Pháp Sư y, đúng là có thể hô một tiếng "mẫu thân"!

Chớp mắt vừa rồi đã phát sinh chuyện gì?

Những bảo châu này cũng không phải là Linh Bảo Tiên Thiên, không rõ chất liệu của bọn chúng, từng gốc từng gốc "Bảo thụ" bộ dáng bách tùng bị phong ấn trong đó, càng giống như là vật phẩm trang sức...

Đại Pháp Sư tập trung nhìn kỹ, thấy được một viên bảo châu màu vàng đất tản ra hào quang nhàn nhạt, ở bên trong bảo châu là một nắm đất đai màu vàng.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng? !

Chương 608. -

Lại chăm chú nhìn kỹ, Đại Pháp Sư lập tức tìm được ba viên bảo châu khác không giống bình thường, trong đó chứa một vò Nhược Thủy, một đám Bất Diệt Thái Dương chân hỏa...

Còn có mấy viên bảo châu, chứa Vạn Hồn Kim từng dùng để tu bổ chí bảo Nhân Tộc - Hiên Viên Kiếm!

Lại còn có một đống linh thụ đã biến mất tại thời Thượng Cổ, Thánh Mẫu nương nương trực tiếp đưa Trường Thọ một đống bảo tài ngũ hành cực phẩm?

Bên cạnh có mấy vị tiên tử bay tới, thu những bảo châu này vào bên trong một túi bảo nang, đặt ở trên bàn thấp trước mặt Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư mặc dù hơi nghi hoặc, có một chút không hiểu, nhưng cũng sẽ không thật sự bởi vì những vật này mà cảm thấy động tâm, bất quá chỉ là hiếu kì mà thôi.

Hắn trả bảo nang cho Lý Trường Thọ, cười nói: "Xem ra ta làm Đại sư huynh, chính là không bằng Tiểu sư đệ ngươi."

"Sư huynh nói đùa..." Lý Trường Thọ miễn cưỡng cười một tiếng, mặc dù cực lực nhẫn nại, nhưng trong mắt vẫn như cũ có một chút mệt mỏi...

Không bằng cái gì?

Mấy vạn trang truyện tranh mới đổi được đó!

Mấy vạn trang đó!

Mặc dù ở kiếp trước, lúc Lý Trường Thọ đi học đã từng không làm việc đàng hoàng, đọc qua không ít truyện tranh.

Lúc này lại có thể dùng bí pháp suy tính rút ra ký ức kiếp trước, tăng thêm kỹ năng vẽ tranh trau dồi nhiều năm, giống như máy copy hình người vậy.

Nhưng hắn sửa chữa nội dung trong đó thành phong cách Hồng Hoang, chuyện này cũng hao phí không ít tâm tư sức lực...

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ cũng không có trực tiếp phục chế những tác phẩm nổi tiếng kia.

Đồ tốt phải từ từ lấy ra.

Hắn mặc dù không dám ém hàng đối với Nữ Oa Thánh Nhân, nhưng bởi vì loại quan hệ cung cầu này, chỗ dựa này hẳn là đã kéo ổn.

Hắn chỉ là không biết, "cuộc sống trong nhà phong phú" đối với Nữ Oa Thánh Nhân mà nói, rốt cuộc trọng yếu bao nhiêu.

Hiện tại Lý Trường Thọ cũng không dám nói, bây giờ đã thân quen cùng với Thánh Nhân nương nương, sau này muốn đến Thánh Mẫu Cung, hẳn là không có vấn đề gì.

Quyền hạn ra vào của quyền thần Thiên Đình bình thường, lại thêm một hạng.

Nói thật, nếu như không phải hàng tồn trong bụng cũng không nhiều lắm, Lý Trường Thọ cũng muốn trực tiếp dọn hết bảo khố của Thánh Nhân nương nương!

Nghĩ quả đào, nghĩ quả đào.

Lần này có thể cầm tới Cửu Thiên Tức Nhưỡng, cùng với nhiều linh tương bảo thụ như vậy, đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Thánh Nhân nương nương cũng không hề qua loa, một bộ tác phẩm triệt tiêu sai lầm Lý Trường Thọ cố ý lừa gạt Thánh Nhân trước đây, sau đó nhiều thêm một bộ tác phẩm liền nhiều thêm một phần ban thưởng.

Những bảo tài ngũ hành cực phẩm lúc này, thật ra là do Lý Trường Thọ châm chước yêu cầu của chính mình thật lâu.

Vốn dĩ Nữ Oa nương nương còn muốn ban thưởng cho hắn một ~ hai kiện Linh Bảo Tiên Thiên, chẳng qua là Lý Trường Thọ mở miệng muốn chính là bảo tài, nương nương cũng liền...

Tiết kiệm kha khá.

"Được rồi." Ở bên trên bảo tọa, Nữ Oa Thánh Nhân nhẹ nhàng khoát tay, tay áo mây thổi qua, tràn ra một vầng sáng màu vàng: "Ngày hôm nay đã không có chuyện gì, hai người các ngươi hãy trở về đi."

Ánh vàng chợt hiện, Thánh Nhân đã mất tung ảnh.

Đây là...

Vội vã đi xem "đại kết cục".

"Khục." Đại Pháp Sư tằng hắng một cái, lúc này y đang rất lơ ngơ, dù thôi diễn như thế nào, suy đoán như thế nào, cũng không đoán được ở trong một cái chớp mắt vừa rồi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Thế là, Đại Pháp Sư quay đầu nhìn mặt mo Thuỷ Thần của Lý Trường Thọ...

"Sư huynh, chúng ta hãy nói trên đường đi."

"Được." Vừa ra Thánh khỏi Mẫu Cung, Lý Trường Thọ liền không nhịn được ngáp một cái.

Đại Pháp Sư nhìn thấy hắn quá mức mệt mỏi, trực tiếp đưa tới uy năng Thái Cực Đồ, mượn không gian bên ngoài, chạy về Ngũ Bộ Châu.

"Là bởi vì một trận chiến tại Yêu Thăng Sơn mà hao phí quá nhiều tâm thần?" Đại Pháp Sư ân cần hỏi.

Lý Trường Thọ miễn cưỡng cười một tiếng, thở dài: "Làm phiền sư huynh tiễn ta về Độ Tiên Môn đi, ở phía Thiên Đình ta dùng hóa thân đi tìm Ngọc Đế bệ hạ hồi bẩm một tiếng là được."

Đại Pháp Sư chuyển hướng đường đi, phát huy đầy đủ truyền thống tốt đẹp không hiểu liền hỏi, cười nói: "Vi huynh thật sự có một chút hiếu kỳ, vì sao Thánh Mẫu lại cho ngươi nhiều chỗ tốt như vậy?"

"Chuyện này..." Trước mắt của Lý Trường Thọ không khỏi nổi lên, bộ dáng Thánh Nhân nương nương ghé vào bên cạnh ao lắc đuôi rắn không ngừng chậc chậc cười khẽ, nhanh chóng lắc lắc đầu, xoá đi hình ảnh không thể nói ra bên ngoài này.

Hồng Tú Cầu cảnh cáo!

"Ta, đã làm một ít thi từ cho Thánh Mẫu nương nương, Thánh Mẫu nương nương vui vẻ, liền thưởng."

Thi từ?

Đại Pháp Sư hé miệng nhíu mày, nhận biết kỳ quái có quan hệ với Thánh Nhân nương nương tăng lên rất nhiều.

Thế là, Đại Pháp Sư cười nói: "Đến, cũng ngâm cho vi huynh một bài, nhìn xem tiêu chuẩn của ngươi như thế nào!"

Lý Trường Thọ: "..."

Vị tiền bối chép thơ trước đó cũng đều đã bị Thiên Đạo hủy diệt! Thứ này cũng có nhân quả, tuyệt đối không thể chép lung tung!

Truyện tranh cho Thánh Nhân nương nương cũng sẽ không lưu truyền ra ngoài, tất nhiên là không có việc gì.

"Sư huynh, để hôm khác đi, tâm thần của ta quả thực đã quá mệt mỏi."

Đại Pháp Sư cũng không có làm khó quá mức, mặc dù vẫn còn có một chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Sau nửa canh giờ, ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Nếu như không tính năm tháng ở bên trong thần thông của Nữ Oa Thánh Nhân, Lý Trường Thọ cũng đã là hơn nửa tháng, thần đều trở nên cực mệt mỏi hai lần liên tục.

Tránh đi Linh Nga cùng với Tửu Cửu đang đi tìm hắn khắp nơi, dạo bước đi đến bên cạnh đan lô, mở ra một cái cấm chế nho nhỏ trên đan lô, lộ ra túi nhỏ chữ "Phòng" trong đó, hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong đó.

Truyền âm đối với Linh Nga cùng với Tửu sư thúc báo tin bình an, bảo Linh Nga một tháng sau đến đan phòng gặp nhau, Lý Trường Thọ liền mở ra trận pháp các nơi, nhắm mắt ngưng thần.

Huyền Hoàng Tháp bị Lý Trường Thọ chủ động trả lại, thiếu thốn cảm giác an toàn, làm cho hắn vào giờ phút này coi như tâm lực lao lực quá độ, cũng không thể bình yên chìm vào giấc ngủ.

Người kia...Thiên Đạo...

Lục Thánh...kiếp nạn...

Ý nghĩ lưu chuyển trong đáy lòng Lý Trường Thọ, trước tiên hỏi mình một câu "Thánh Nhân nương nương có khả năng lừa gạt mình hay không " ?

Khả năng tự nhiên là có, hắn nhất định phải luôn bảo trì một phần hoài nghi, mà chuyện này cũng cũng không phải là bất kính đối với Thánh Mẫu Nhân Tộc.

Chẳng qua là dựa vào Thái Thanh lão gia che chở, chính mình ở trong Trong Hồng Hoang, thật sự liền an ổn sao?

Trước kia là cảm thấy an ổn, hiện tại...

Hồng Hoang huy hoàng, Thiên Đạo làm bàn cờ, Thánh Nhân chấp cờ mưu chúng sinh, sinh linh giãy dụa vì siêu thoát.

Chân chính siêu thoát rốt cuộc là như thế nào?

Con đường phía trước của chính mình, lại nên làm như thế nào?

Nếu không thể nắm chắc mạng của mình ở trong tay, lại làm như thế nào mới có thể nhận được phần cảm giác an ổn hạnh phúc kia?

Dựa thế mà đi, cũng cần cánh buồm của chính mình đầy đủ cứng cỏi, không thì sẽ chỉ thuyền lật người vong, danh tự cũng bị quên mất.

Chương 609. -

Trong Hồng Hoang này, Công Đức Kim Thân chẳng qua chỉ là hộ thân phù, thứ duy nhất có thể dựa vào, vẫn là chính mình, hay là...đạo thuộc về chính mình.

Song quyền khẽ siết chặt, ở bên trong góc tối nhỏ hẹp kia, những đốm sáng xanh lam mờ nhạt bay quanh bóng người đang ngồi xếp bằng, dần dần hội tụ thành một bản đồ kho báu mờ ảo.

Thế là, một tháng sau.

...

"Sư huynh!"

Một tiếng khẽ gọi, Linh Nga cưỡi mây bay tới, nhẹ nhàng rơi vào bên trong đan phòng, sau khi nhận được truyền âm của Lý Trường Thọ, quen cửa quen nẻo đi vào trong mật thất dưới đất.

Lý Trường Thọ đang viết gì đó trên bàn của mình, lúc này tâm thần đã hồi phục không có việc gì.

Khuôn mặt của Linh Nga đột nhiên có một chút nóng lên, lại ra vẻ như thường, chắp tay sau lưng đi về phía trước, nghiêng đầu nhìn Lý Trường Thọ bận rộn.

"Sư huynh, huynh vẽ cái gì trong những ô vuông nhỏ này vậy, còn giống như là đều ăn khớp."

"Thiên cơ bất khả lộ." Lý Trường Thọ để bút xuống, dùng tiên lực bao trùm tờ giấy phía dưới, lấy ra một khối ngọc phù, rót vào một chút tiên lực.

Ngọc phù nhẹ nhàng rung động, trong đó chui ra từng tia từng tia tiên quang, mười sáu bức "giải phẫu đồ" của Tiểu Quỳnh Phong.

"Đây là công trình trận pháp phải cải tạo sau đó, cần phải sửa đổi những gì?"

"Ách, không phải chúng ta sẽ sớm dọn Tiểu Quỳnh Phong đi rồi sao?" Linh Nga không khỏi hỏi: "Bây giờ có thời gian để làm việc này sao?"

"Không kịp." Lý Trường Thọ thở ra một hơi: "Vi huynh quyết định, trước tiên không dời đi."

"Thật sao! ?" Con ngươi của Linh Nga lập tức lóng lánh một hồi.

"Ừm!" Lý Trường Thọ cười ôn hòa một tiếng: "Phát sinh một chút chuyện, làm cho ta phải điều chỉnh một chút con đường phát triển đằng sau, cũng cảm thấy không thể đặt trứng gà ở trong một cái giỏ. Bất quá sau đó ta sẽ còn làm Tiểu Quỳnh Phong số hai, dọn Phủ Thủy Thần đến bên cạnh Động Suất Cung, dù sao thì cũng nói việc này ra ngoài."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, biểu thị chính mình có một chút nghe không hiểu.

Lý Trường Thọ chạm đến là thôi, bắt đầu giảng giải cho Linh Nga sau đó phải làm cái gì.

Khi nghe sư huynh nhà mình nói đến, đằng sau còn muốn thay đổi mặt đất, hồ nước, rừng rậm trên Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga cũng đều cho rằng sư huynh tu luyện tẩu hỏa nhập ma...

Điều này có cần thiết không?

Tiểu Quỳnh Phong trước kia, mặc dù nội bộ ngọn núi đã bị sư huynh thay đổi hoàn toàn, nhưng bề ngoài cũng không biến hóa quá nhiều.

Đến hiện tại...

Rốt cuộc ngay cả tầng da bên ngoài này cũng đều không buông tha sao?

"Đúng rồi." Lý Trường Thọ thuận miệng hỏi: "Trước đây lúc ta ngủ, muội có gây họa hay không?"

Linh Nga dùng hai tay bụm mặt, nói thầm như muỗi kêu: "Ta...không có..."

"Ừm?" Lý Trường Thọ cũng trở nên vui vẻ, như vậy cũng đều có thể có thu hoạch ngoài ý muốn?

Trong chốc lát, thấy Linh Nga ổn định tâm cảnh, Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Trước đây muội đã làm chuyện gì sai?"

Linh Nga lại có xu thế "tam hoa tụ đỉnh", ấp úng, khuôn mặt đỏ bừng, cái trán cũng đều có một chút mồ hôi rịn, hoàn toàn không dám đối mặt cùng với sư huynh.

Nàng đàng hoàng nói một câu: "Sư huynh, ta tự phạt ba ngàn lần Ổn Tự Kinh..."

Chân mày của Lý Trường Thọ không khỏi nhíu sâu hơn một chút.

Tự phạt ba ngàn lần?

"Muội đây là phạm vào sai lầm bao lớn? Hẳn là tác hợp lung tung Tửu Vũ Thi và sư phụ?"

"Ai nha." Linh Nga cắn môi dậm chân một cái: "Sư huynh đừng hỏi nữa, ta tự phạt là được, là, là chuyện giữa chúng ta..."

Lý Trường Thọ lắc đầu, lấy ra hai phiến đá.

"Tới đi, cùng nhau viết. Ta tự phạt sáu ngàn, phân ba ngàn cho muội, công bằng công chính, già trẻ không gạt."

"Ừm." Khuôn mặt của Linh Nga hồng hồng ứng tiếng, khéo léo ngồi ở đối diện bàn đọc sách, thuần thục lấy ra đao khắc, bắt đầu chép Ổn Tự Kinh bản mới.

Vậy mà cũng đều không có làm nũng oán trách?

Có vấn đề, trong này có vấn đề lớn!

Tuy nói trong đáy lòng Lý Trường Thọ rất buồn bực, nhưng Linh Nga không nói, hắn cũng không hỏi nhiều, tĩnh tâm ngưng thần, khắc chữ thành kinh.

Qua một hồi, Linh Nga đột nhiên nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, nếu như ta, ta...ta có thai, nên làm cái gì?"

Cạch! Lý Trường Thọ cắm đao khắc vào bên trong phiến đá, phiến đá xuất hiện đạo đạo vết rách, đảo mắt lại vỡ nát thành khối nhỏ.

Không đúng, tiên thể nguyên dương của chính mình dường như vẫn chưa hao tổn, hơn nữa cho dù là ngủ say, cũng không nên không có cảm giác...

Lại nhìn Linh Nga một chút, hắn lập tức rõ ràng gì đó.

Thu hồi đá vụn trước mặt, lại lấy ra một mặt phiến đá, tiếp tục cúi đầu khắc hoạ, Lý Trường Thọ bình tĩnh nói: "Đối với Nhân Tộc mà nói, chỉ là bắt tay, hôn môi, là sẽ không có mang thai."

Linh Nga ngẩn ra: "Vậy làm sao mới có..."

"Phải thành hôn trước, sau đó ở cùng một phòng, động phòng hoa chúc." Lý Trường Thọ tiếp tục bình tĩnh giải thích: "Sau đó mỗi ngày lễ bái cầu phúc đối với Thánh Mẫu nương nương Nhân Tộc, Thánh Mẫu nương nương Nhân Tộc ban thưởng cho một bức tượng đất, nữ tử cũng liền sẽ có bầu."

Linh Nga không khỏi chậm rãi nghiêng đầu, lại đột nhiên nghĩ đến điều gì, mặt ửng hồng cúi đầu bận rộn.

Nguyên lai, lại phức tạp như vậy.

...

Ở phía tây nam Bắc Câu Lô Châu, một mảnh độc chướng mỏng manh liên miên ở bên trong núi lớn.

Chẳng biết lúc nào, yêu khí nơi đây trở nên cuồn cuộn, nhất là mấy ngày gần đây, một cỗ đạo vận dao động cao thủ Yêu Tộc không ngừng lưu chuyển.

Ở chỗ sâu trong núi, trong một khu rừng núi, từng ngọn lửa xanh quỷ dị trôi dạt trong rừng, vô số bóng người tụ tập ở đây.

Sau khi biến hóa, bọn hắn một nửa là dùng hình người, từng người giữ lại đặc thù tộc đàn nguyên bản, bình thường đều là đầu thú thân người.

Một nửa thì là duy trì hình thái yêu thú, toàn thân tản ra mãnh liệt sát ý.

Hơn ba trăm Yêu Vương, trên trăm vị cao thủ Thượng Cổ, mười mấy vị quý tộc Yêu Tộc, đã thương nghị ở nơi này ba ngày ba đêm, vẫn chưa thể đạt được mưu lược phản công Thiên Đình cụ thể.

Chỉ cần nghĩ đến kết cục sau cùng của Yêu Thăng Sơn, chiến ý bọn hắn vừa ngưng tụ thành, sẽ trực tiếp bị rửa trôi ...

Không khí trong rừng, càng ngày càng ngưng trọng.

Một đầu gấu đen tinh cắn răng mắng: "Chẳng lẽ lại cứ tính khoản nợ máu này như vậy?"

Chúng yêu trầm mặc, trầm mặc là yêu cầu đêm nay.

Thẳng đến khi bà lão nổi danh thấp giọng nói một câu, trong mắt đông đảo cao thủ Yêu Tộc, lại dấy lên ngọn lửa hi vọng nồng đậm.

"Các vị, vì sao chúng ta không đi cầu Thánh Nhân nương nương, trị tội vị Thuỷ Thần Thiên Đình kiêu căng ngạo mạn, giết hại bừa bãi Yêu Tộc vô tội!

"Hít hà ——đâu rồi?"

Tại Tiểu Quỳnh Phong, trước nhà tranh.

Bế quan lâu đến nửa tháng, Tề Nguyên ăn một quả bàn đào liền đạt tới Chân Tiên, đang đứng ở cửa trước nhà tranh, ngơ ngác nhìn khung cảnh ngoài cửa, nhịn không được dụi mắt mấy lần.

Hồ, hồ đâu?

Núi đâu?

Hồ lớn và đỉnh núi, sao bỗng dưng...

Không có nữa? !

Ngọn núi giống như linh thú bị mổ xẻ, bên trong ngọn núi có mấy chục bóng người bay tới bay lui...

Tề Nguyên lão đạo nhìn kỹ lại, những bóng người này đều có dung mạo giống như lão!

Nếu không phải Đại đồ đệ nhà mình thường xuyên làm như vậy, Tề Nguyên cũng đã quen thuộc, không thì thì sẽ bị một màn này doạ cho ra tâm ma!

Chương 610. -

Lúc này Tiểu Quỳnh Phong bị bao quanh bởi nhiều lớp tường ánh sáng, che giấu tất cả những thay đổi ở đây đối với bên ngoài.

Tề Nguyên lão đạo quay đầu nhìn về phía bên trái, lập tức bị mấy cây đại thụ cần ba người ôm mới có thể thu hút được, những cây đại thụ này phân bố trong đất tỏa ra ánh sáng vàng mờ ảo, rừng cây nguyên bản phảng phất như thành bụi cây, trong không khí cũng tràn ngập khí tức sinh linh nồng đậm.

Tề Nguyên lại phát hiện ra chút gì đó, ngửa đầu nhìn lên, lại ngẩn ra.

Linh hồ nguyên bản ở dưới đất, vào giờ phút này lại tung bay ở trên không trung!

Ai đó đã sử dụng đại pháp lực tạo ra một bể cá lớn trong suốt, từng bầy linh ngư, từng con linh thú ôn hòa, đang chậm rãi dạo chơi ở trong đó, ánh nắng xuyên qua bức màn nước khiến tất cả trở nên như ảo mộng.

Mà ở vị trí hồ nước nguyên bản, ngọn núi đã bị khoét ra, để lộ ra những lớp đá, cùng với phía dưới tầng nham thạch, từng đống linh thạch sắp hàng chỉnh tề kia, từng tòa trận cơ lấp lóe linh quang mờ mịt...

Mười mấy thân ảnh kia, chính là đang xuyên tới xuyên lui bên trong linh thạch và trận cơ, không ngừng bận rộn.

Tề Nguyên lão đạo dùng tiên thức dò xét, cả người đều giống như hoá đá.

Đây, đây là có chuyện gì?

Tiểu Quỳnh Phong bọn hắn, hóa ra là cấu thành từ linh thạch? Y làm sao lại không biết?

Không, đây là huyễn cảnh, tuyệt đối là huyễn cảnh tâm ma!

Tề Nguyên lão đạo run rẩy một hồi, vừa muốn đi ra khỏi nhà tranh dò xét rõ ràng, chỉ thấy Linh Nga ôm một gốc ngọc thụ dùng để trang trí bay tới từ đằng xa.

"Sư phụ! Ngài tỉnh rồi! Vũ Thi sư thúc và Cửu sư thúc đã trở về Phá Thiên Phong! Hiện tại sư phụ muốn đi tìm các nàng là có một chút phiền phức đó!"

Tề Nguyên lão đạo rùng mình, phất trần hơi run rẩy, tiếng nói cũng thế: "Linh Nga, sư huynh ngươi đây là..."

"Sư huynh đang cải tạo ngọn núi một chút xíu, sư phụ ngài đừng sợ, đây đều là đại trận do sư huynh thiết kế, để bảo hộ chúng ta." Linh Nga ngẩng đầu ưỡn ngực, nghiêm trang hô: "Vì về sau có thể ở một cách thư thái, đề phòng địch nhân xâm phạm, thủ hộ ngày mai hài hòa tốt đẹp của Tiểu Quỳnh Phong chúng ta!"

"Chuyện này…" Tề Nguyên cau mày nói: "Làm ra động tĩnh lớn như vậy, nhiều linh thạch bảo tài như vậy...trong môn phái có biết không?"

"Sư phụ yên tâm!" Linh Nga dùng tiên lực nâng ngọc thụ, lấy ra hai tấm quyển trục ở trong tay áo, nhẹ nhàng tung ra.

"Đây là sư huynh kiếm được! Lệnh đặc cách của chưởng môn, Bách Phàm Điện cho phép xây dựng!"

Tề Nguyên lão đạo há hốc mồm, nhìn kỹ một chút hai phần "văn kiện" này, cũng là nhẹ nhàng thở ra...

"Nhưng Linh Nga, trên núi chúng ta sao lại có nhiều bảo tài, nhiều linh thạch như vậy?"

Linh Nga cười nói: "Sư huynh hối hả ngược xuôi ở bên ngoài, đi buôn bán khắp nơi, tân tân khổ khổ để dành được!"

"Buôn bán! ?" Tề Nguyên không khỏi kinh hãi.

"Đúng thế, bán đan dược, bán linh thú!" Linh Nga dựng thẳng từng ngón tay lên: "Có đôi khi còn phải dốc sức cho một ít tiền bối Hồng Hoang. Sư phụ không cần phải lo lắng, ngài hãy bế quan nghỉ ngơi đi, sau nửa tháng nữa Tiểu Quỳnh Phong chúng ta liền có thể sửa đổi hoàn toàn!"

"Chuyện này..." Tề Nguyên bước ra nhà tranh, nhìn quanh các nơi.

Một cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ vái chào ở phía xa, vừa muốn bay tới giải thích vài câu, Tề Nguyên lão đạo đã là khoát khoát tay, quay người trở về bên trong nhà tranh.

"Các ngươi làm đi, các ngươi làm đi, vi sư sẽ tiếp tục tu hành...chậc, đây có lẽ đang phát mộng, lại bế quan một hồi, hẳn là liền không sao. Ừm, phát mộng..."

Bên trong âm thanh lẩm bẩm, cửa nhà tranh chậm rãi đóng lại.

Tề Nguyên lão đạo trở về bồ đoàn của chính mình, ngồi xếp bằng, khẽ thở dài một hơi, lại không ngừng thả ra tiên thức, thu hồi tiên thức, lặp đi lặp lại như thế.

Thế là, một tháng sau...

...

Tề Nguyên lão đạo chậm rãi mở hai mắt ra, một lần nữa tỉnh dậy từ bên trong nhập định, bởi vì mong nhớ Tiểu Quỳnh Phong biến hóa, không kịp đứng dậy liền toàn lực thả ra tiên thức.

Ôi chao?

Trước đó chính là nằm mộng?

Bên ngoài nhà tranh, mảnh hồ nhỏ kia dường như vẫn là mảnh hồ nhỏ kia, đỉnh núi Tiểu Quỳnh Phong thấp bé cũng quay về rồi, rừng núi các nơi vẫn là y như cũ...

Không đúng, rừng núi có một chút không đúng, rậm rạp hơn nhiều so với trước kia.

Mà bằng vào cảm nhận trực quan của Trọc Tiên, ngọn núi tồi tàn nhà mình này, linh khí lúc này cũng quá nhiều!

Đẩy cửa đi ra ngoài, Tề Nguyên lão đạo ngắm nhìn các nơi.

Y tu hành ở chỗ này hơn nghìn năm, lúc này thế nhưng lại xem không ra bất kỳ dị thường nào, phảng phất như hết thảy đều là tự nhiên như thế, vốn là như vậy!

Đưa tiên thức thăm dò vào ngọn núi, tiên thức dò xét thế nhưng không trở ngại chút nào, các nơi đều là đá núi địa tầng bình thường...

Chuyện gì đã xảy ra?

"Sư phụ, đều là một ít chướng nhãn pháp." Tiếng nói của Lý Trường Thọ truyền đến ở bên cạnh, hắn đi ra từ nhà tranh bên cạnh, vái chào đối với Tề Nguyên lão đạo.

Tề Nguyên lão đạo thấp giọng hỏi: "Trường Thọ, đã bố trí xong rồi?"

"Ừm!" Lý Trường Thọ cười gật đầu, đưa một khối ngọc phù cho sư phụ: "Sư phụ, trong này là biện pháp tự cứu khi lạc ở trong trận pháp, ngài hãy cất kỹ đi. Hơn nữa khối ngọc phù này cũng là một kiện pháp bảo, có thể ngăn cản một ít đồ vật kỳ kỳ quái quái nghe lén tâm thần ngài, ngài cần phải mang theo trong người."

Tề Nguyên cau mày nói: "Đứa nhỏ nhà ngươi, có nhiều linh thạch bảo tài như vậy, sao không hiến cho trong môn một ít? Chôn hết xuống đất để làm gì? Còn có, Tiểu Quỳnh Phong chúng ta chỉ có ba sư đồ chúng ta, sư tổ ngươi còn dọn đến Phá Thiên Phong, làm nhiều trận pháp và chướng nhãn pháp như vậy làm cái gì? Nếu như đại trận sơn môn bị công phá, trận pháp ở Tiểu Quỳnh Phong chúng ta lại nhiều hơn nữa, lại sẽ có tác dụng gì?"

Lý Trường Thọ: "..."

Nếu thật sự có tình huống sơn môn bị công phá, có lẽ bằng vào Tiểu Quỳnh Phong lúc này, thật sự là có khả năng ngăn cơn sóng dữ!

Nếu không ổn, cũng có thể mang một bộ phận đồng môn rút lui chiến lược.

Vì đề phòng sư phụ thuyết giáo, Lý Trường Thọ cười đổi chủ đề: "Sư phụ, ngài hôm nay vừa vặn xuất quan, không bằng liền đi đến Thiên Đình một lần, lĩnh thần vị sơn thần đất đai, nhận một chút công đức Thiên Đình."

"Cũng được, vi sư nên chuẩn bị cái gì?" Trước đây Tề Nguyên lão đạo đã đáp ứng an bài như vậy của Lý Trường Thọ, lúc này nghe Lý Trường Thọ nhắc đến, cũng không kháng cự.

Lý Trường Thọ nói: "Ngài cái gì cũng đều không cần chuẩn bị, đệ tử đã sắp xếp xong xuôi, ngài chỉ cần gật đầu, đến lúc đó báo ra lai lịch tại Thiên Đình là được...kỳ thật chính là đi đăng ký mà thôi."

"Vậy thì, vi sư sẽ thay quần áo." Tề Nguyên nói một câu như thế, quay người vội vàng trở về bên trong nhà tranh.

Lý Trường Thọ thấy thế cũng cười một tiếng, tiên thức liếc nhìn sư tổ, sư thúc, sư muội vui đùa ầm ĩ ở bên trong phòng bài bạc, hơi lắc đầu.

Sư tổ và sư thúc đều không có áp lực thọ nguyên, cũng không cần vội an bài.

Chương 611. -

Một lát sau, Tề Nguyên lão đạo đổi một thân đạo bào xanh thẳm, buộc tóc "chuẩn mực", bưng phất trần, xỏ giày vải, cũng có một chút phong phạm Trọc Tiên thế ngoại.

"Trường Thọ mau đến xem, vi sư mặc như vậy có được không?"

Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái lên nói: "Phong độ vẫn như xưa, không hề giảm!"

"Ha ha ha." Tề Nguyên vuốt râu mà cười, lại dặn dò: "Đừng có cậy mạnh, sư phụ có thu được công đức hay không cũng không thành vấn đề."

"Sư phụ yên tâm, đệ tử tự có niềm tin."

Lập tức, Lý Trường Thọ vái chào, cho Tề Nguyên lão đạo một khối ngọc phù, cỗ hóa thân này cũng thay đổi thành người giấy, chui vào ống tay áo của Tề Nguyên lão đạo.

Lý Trường Thọ nói: "Sư phụ đi ra khỏi sơn môn, bay về phía đông, đệ tử đã chờ ở bên ngoài."

Tề Nguyên lão đạo theo lời mà đi, nhìn rừng trúc mới mọc ở sau núi, cùng với Tửu Vũ Thi tu hành trong rừng trúc, cưỡi mây đi đến sơn môn.

Rời khỏi sơn môn, bay một hồi về phương hướng Đông Thiên Môn, liền nhìn thấy một người trung niên đạo sĩ bay tới trên mây.

Tề Nguyên lão đạo trở nên cảnh giác, toàn thân căng cứng.

"Sư phụ, là ta." Trung niên đạo sĩ này và người giấy trong tay áo Tề Nguyên đồng thời mở miệng, lúc này Tề Nguyên lão đạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Trường Thọ tiến về phía trước, chủ động mời sư phụ giẫm lên đám mây của chính mình, tiếp tục cưỡi mây về hướng Đông Thiên Môn.

Trên đường, Lý Trường Thọ dặn dò: "Sư phụ, thân phận cỗ hóa thân này của đệ tử là Tiểu Pháp Sư của Nhân Giáo chúng ta, nếu như về sau ngài gặp phải nguy hiểm gì, liền báo ra cái danh hào này..."

Tề Nguyên cau mày nói: "Tại sao danh hào của ngươi lại quái dị như vậy? Đại Pháp Sư Nhân Giáo chúng ta chính là đại năng cự phách ít có trong thiên địa, ngoại hiệu này của ngươi chẳng lẽ là cố ý ăn theo?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Danh hào này chính là Đại Pháp Sư ban cho, thuận tiện để đệ tử làm việc vì Nhân Giáo chúng ta."

Tề Nguyên không khỏi ngẩn ra.

"Sư phụ ngài không cần phải lo lắng, nói quá nhiều với ngài, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của ngài.

Sư phụ chỉ cần biết, bây giờ đệ tử đã có thể chiếu cố tốt ngài và sư muội. Sư phụ, kế tiếp tha thứ cho đệ tử bất kính, ngìa và ta hãy xưng nhau là đạo hữu. Nếu quan hệ giữa ngài và đệ tử bại lộ, sợ rằng sẽ đưa tới tai họa cho sư phụ."

Tề Nguyên nhíu mày gật đầu, có một chút muốn nói lại thôi.

Lúc sắp bay đến Đông Thiên Môn, Tề Nguyên lão đạo mới truyền âm nói: "Trường...đạo hữu."

"Ngài nói đi."

"Không có Nhân Giáo liền không có sơn môn chúng ta, cũng không có đạo quả mà chúng ta tu hành. Ngươi có thể bôn ba vất vả vì Nhân Giáo, vi sư cảm thấy vui mừng sâu sắc, nhớ kỹ, không thể ham lợi nhỏ, chậm trễ đại sự trong giáo. Chuyện khác, sư phụ cũng không biết nên căn dặn ngươi như thế nào, hãy tự chiếu cố tốt chính mình."

Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Đệ tử tuân lệnh!"

Đông Thiên Môn ở trong tầm mắt, Tề Nguyên lão đạo cũng buông xuống các loại tâm sự, thưởng thức Thiên Môn bao la hùng vĩ ở phía xa, thấy được từng hàng Thiên Binh trận địa sẵn sàng kia.

Khí tức của mấy vạn Thiên Binh cấu kết với nhau, uy thế này, không thua gì uy áp hơn mười vị Kim Tiên liên thủ tràn ra!

Sắc mặt của Tề Nguyên lão đạo có một chút tái nhợt, thấp giọng nói: "Thiên uy Thiên Đình lại nặng như thế."

"Hiện tại là tình hình tương đối đặc thù, các nơi có yêu ma làm loạn." Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu có chỗ không biết, mấy tháng trước đó, có Yêu Tộc Thượng Cổ hội tụ mấy chục vạn yêu binh và đông đảo cao thủ Yêu Tộc khiêu khích Thiên Đình. Thiên Đình Ngọc Đế bệ hạ phát binh ba mươi vạn, cưỡng ép trấn áp những Yêu Tộc đó. Sau đó, toàn bộ Yêu Tộc đều không an phận, nghe nói còn có một đám lão yêu chạy tới ngoài Thánh Mẫu Cung khóc lóc kể lể...đạo hữu, ngài đoán xem Thánh Mẫu Cung đã làm gì?"

Tề Nguyên lão đạo cười nói: "Làm gì?"

"Vị Thánh Nhân nương nương đại từ đại đức kia, phái ra mấy vị tiên tử, treo những lão yêu kia lên đánh cho một trận, nhắc nhở bọn hắn đừng có đối kháng cùng với Thiên Đình."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ở trong mấy tháng này, mặc dù Yêu Tộc các nơi không phục, nhưng uy vọng của Thiên Đình tăng mạnh. Lúc này đạo hữu đi đến Thiên Đình kiếm công đức, là hợp tình lý nhất."

Tề Nguyên gật gật đầu, y mặc dù không hiểu đối với mấy chuyện này, nhưng nghe Lý Trường Thọ nói hăng hái, cũng cảm thấy vô cùng thú vị.

Khi nói chuyện, bọn họ đã đến Đông Thiên Môn.

Lập tức có Thiên Tướng tiến về phía trước, hỏi hai người đến từ đâu, tới Thiên Đình làm gì.

Tề Nguyên ngẩng đầu nhìn Thiên Đế Kiếm treo cao trên cổng đá ngọc trắng, nguyên thần có một chút...run bần bật.

Lý Trường Thọ tiến về phía trước trả lời vài câu, liền quay trở lại chờ tại Đông Thiên Môn cùng với sư phụ, có Thiên Tướng vội vàng chạy tới Phủ Thủy Thần.

Không bao lâu, một vị thiếu nữ thanh tú cưỡi mây mà đến, chúng Thiên Binh Thiên Tướng cùng nhau cúi đầu hành lễ, miệng nói điện hạ.

Lý Trường Thọ tiến về phía trước chắp tay một cái, cười nói: "Điện hạ sao lại đi ra?"

Đến lại là Long Cát.

Long Cát cười nói: "Ta đang ở ngay chỗ của lão sư, thay mặt lão sư đi một chuyến, vị nào là Tề Nguyên đạo hữu, xin mời đi theo ta."

Tề Nguyên liếc nhìn "Tiểu Pháp Sư" bên người, có một chút chóng mặt, tiến về phía trước vái chào đối với Long Cát.

Long Cát đã sớm đạt tới cảnh giới Thiên Tiên lay động bàn tay trắng nõn, một đóa mây trắng xuất hiện ở dưới lòng bàn chân Tề Nguyên, nâng y vào bên trong Đông Thiên Môn.

Sau đó Long Cát nháy mắt mấy cái đối với "Tiểu Pháp Sư", "Tiểu Pháp Sư"mỉm cười, cưỡi mây quay người rời đi.

Cử động lần này tất nhiên là do Lý Trường Thọ cố ý làm, trong đó có rất nhiều suy tính.

Tác dụng lớn nhất, chính là cố ý đưa một ít sơ hở, một ít nhược điểm của chính mình cho Ngọc Đế nắm giữ...

Trước không nói giao tình của Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế bây giờ như thế nào, liền nói quan hệ đơn thuần của Thiên Đế cùng với quyền thần.

Ngày hôm nay qua đi, coi như Ngọc Đế không có cách nào xác định quan hệ giữa Tề Nguyên cùng với bản thể Thuỷ Thần, cũng biết được Tề Nguyên nhất định là "thân hữu" có một chút quan trọng của Thuỷ Thần.

Chỉ cần Thuỷ Thần còn có giá trị đối với Thiên Đình, đối với Ngọc Đế, Ngọc Đế liền sẽ bảo vệ Tề Nguyên...

Tề Nguyên lão đạo nhìn bóng lưng vị thiếu nữ phía trước này, không khỏi hỏi: "Vị...điện hạ này?"

"Ừm?" Long Cát chắp tay nhỏ, quay đầu lại nhìn, lại lộ ra nụ cười ưu nhã nữ tiên Dao Trì hay dùng, nói: "Đạo hữu, sao thế?"

"Ngài, ngài là..."

Long Cát giòn tan nói: "Ta tên là Long Cát, là đệ tử của Thuỷ Thần đại nhân, bất quá Thuỷ Thần đại nhân chê ngộ tính của ta quá thấp, chỉ dạy cho ta một ít mưu lược chi pháp, tính kế chi đạo. Đạo hữu thật sự may mắn, có thể được Thuỷ Thần đại nhân tiến cử."

Tề Nguyên nhỏ giọng hỏi: "Chuyện này, tại sao đạo hữu lại được gọi là điện hạ?"

"Phụ thân của ta ngồi ở bên trong Lăng Tiêu bảo điện, là chúa tể Tam Giới, mẫu thân của ta là tiên đứng đầu Dao Trì, lúc này bọn họ mới xưng ta một tiếng điện hạ." Long Cát than nhẹ: "Kỳ thật ta cũng không có thần chức tại Thiên Đình, chẳng qua chỉ là tán tiên."

Chương 612. -

Con gái của Ngọc Đế Vương Mẫu, tự mình mang chính mình đi cửa sau, mở đường...

Tề Nguyên lão đạo lập tức có một chút, có một chút mộng.

Long Cát mang theo Tề Nguyên bay một hồi, bay qua vài toà tiên điện kín người hết chỗ, tiết kiệm được vài trình tự, trực tiếp rơi xuống trước Thông Minh Điện.

Mười mấy vị tiên thần đang bề bộn trong điện lập tức bị kinh động, đứng dậy ra đón.

"Điện hạ, ngài có việc gì thì cứ việc phân phó."

Long Cát lấy ra một phong thư ở ống tay áo, nói: "Đây là một vị Luyện Khí Sĩ Nhân Giáo mà Thuỷ Thần tiến cử, muốn để y làm tiểu thần quản lý một ngọn núi, bên trong thư này cũng đã viết rõ ràng. Ta chẳng qua là dẫn người đưa tin, cũng không có việc gì khác."

Chính thần tứ giai trực luân phiên trong Thông Minh Điện ngày hôm nay lập tức tiến về phía trước, tiếp nhận thư, mở ra đọc cẩn thận một lần, lập tức lộ vẻ mặt giật mình, cười nói:

"Đã là Thuỷ Thần tiến cử, nhất định là cao...cao..."

Ách, Trọc Tiên?

"Lương tài có phẩm tính cao! Mời Tề Nguyên đạo hữu đi vào chờ một lát, thần vị như vậy, nửa ngày liền có thể ngưng tụ thành!"

Tề Nguyên vái chào: "Đa tạ các vị tiền bối."

"Không được không được!" Có tiên thần vội nói: "Xưng đạo hữu liền là được, đừng có xưng tiền bối."

Long Cát ở bên cạnh cười nói: "Vậy thì, Tề Nguyên đạo hữu chờ ở chỗ này, ta sẽ trở về nghe lão sư giảng bài!"

"Đa tạ điện hạ dẫn đường."

Tề Nguyên lại vái chào, Long Cát hạ thấp người hành lễ, quay người đi ra ngoài điện, nhẹ nhàng nhảy lên đám mây, cưỡi mây trở về Phủ Thủy Thần.

Tự nhiên có tiên thần dẫn Tề Nguyên vào Thông Minh Điện, lại là dâng trà đưa tiên quả, lại là quan tâm hỏi thăm bây giờ tu hành có phiền toái gì.

Kế tiếp còn có một loạt thao tác "ngưng thần vị", "chọn địa bàn", tự nhiên có tiên thần ở bên cạnh chỉ dẫn, cung cấp các dịch vụ một cửa, đi cửa sau...

Tin tức có quan hệ đến tiên thần do Thuỷ Thần tiến cử, nhanh chóng lan truyền tại Thiên Đình.

Không ít tiên thần nghe hỏi mà đến, dạo qua một vòng bên trong Thông Minh Điện, nhìn Trọc Tiên Thuỷ Thần đại nhân đích thân tiến cử, sau đó lướt nhẹ đi...

Nửa ngày sau, Tề Nguyên lão đạo ở bên trong chóng mặt, hốt hoảng, đã là thực hiện xong thủ tục, chính thức trở thành tiểu thần cấp thấp Thiên Đình.

Từ đó, ngọn núi không ra gì ở trong phương viên vạn dặm Độ Tiên Môn tại Đông Thắng Thần Châu lệ thuộc vào Thiên Đình, cũng có được một chút thần lực.

Tề Nguyên nhận được tấm ngọc bài, trên đó có khắc công đức nghiệp chướng, mỗi trăm năm trở về Thiên Đình báo cáo công tác một lần.

Ngoài ra, còn có một khối ấn tỉ khắc hoạ núi non, đây là bảo khí thần quyền của y, uy lực lớn hơn không ít so với tiên bảo bình thường, có thể dùng để đập người, cũng có thể thi triển pháp thuật khiến cho núi đá nho nhỏ vỡ nát.

"Đa tạ các vị, đa tạ các vị." Tề Nguyên lão đạo chắp tay nói tạ ơn, chúng tiên thần cười đáp lễ, từng người bận rộn sự vụ Thiên Đình.

Có tiên thần đưa Tề Nguyên ra khỏi Thông Minh Điện, dẫn đến đường mây Đông Thiên Môn.

Tề Nguyên lão đạo cảm tạ, vừa muốn cưỡi mây mà lên, liền nghe ở bên cạnh lại có tiếng cười truyền đến...

"Ha ha ha ha, Tề Nguyên đạo hữu, lại gặp mặt." Đông Mộc Công mặc một thân tiên bào màu nâu cưỡi mây mà tới.

Tề Nguyên không khỏi sững sờ, một tia truyền âm chui vào trong tai y.

"Đạo hữu đừng vội, ta chính là Mộc Công, bạn tốt của Thuỷ Thần, phụng lệnh của Ngọc Đế bệ hạ, đến giúp đỡ che lấp lai lịch của đạo hữu, đưa đạo hữu đi nhậm chức."

Tề Nguyên lão đạo lập tức run rẩy.

Đông Mộc Công? Nam tiên đứng đầu Thiên Đình? Còn là phụng lệnh Ngọc Đế bệ hạ, đích thân tiễn y đi nhậm chức?

Thánh Nhân lão gia ở trên cao, y chẳng qua là Trọc Tiên đi cửa sau...

Cửa sau này cũng đều sắp thành cửa chính!

Phản ứng của Tề Nguyên lão đạo cũng coi như cấp tốc, biết chính mình đã gây phiền toái cho "Thuỷ Thần", lập tức vái chào: "Bái kiến Mộc Công."

Đông Mộc Công tiến về phía trước nghênh đón, giữ chặt cánh tay của Tề Nguyên: "Ha ha ha, vài ngày trước từ biệt, chưa từng nghĩ đạo hữu cũng tới Thiên Đình hiệu mệnh, chuyện tốt, chuyện tốt!"

"Chuyện này, không dám làm phiền Mộc Công..."

"Thuỷ Thần rất được bệ hạ tín nhiệm, ngày bình thường còn bận rộn hơn so với ta không ít, nếu đang có chuyện, trực tiếp tìm ta là được rồi."

Đông Mộc Công cười oán trách một tiếng, hai người giống như người quen hàn huyên vài câu, cưỡi mây bay về hướng Đông Thiên Môn.

Ở bên trên con đường phía trước, lại có Biện Trang cùng với mấy vị Thiên Tướng chờ, suất lĩnh mấy trăm Thiên Binh đi theo, đưa Tề Nguyên cưỡi ngựa nhậm chức!

Đông Mộc Công cùng với chúng Thiên Binh Thiên Tướng, vẫn là thật sự đưa Tề Nguyên về Đông Thần Châu, đến bên trong phạm vi ba vạn dặm Độ Tiên Môn...

Tề Nguyên lão đạo được truyền âm Lý Trường Thọ, nói cám ơn liên tục đối với Đông Mộc Công, còn nói không dám làm phiền nhiều.

Đông Mộc Công lưu lại một khối ngọc phù truyền tống cho Tề Nguyên, lúc này mới để Tề Nguyên lão đạo tự trở về núi thần của mình.

Vốn dĩ, Đông Mộc Công còn muốn sắp xếp người, đi xây miếu sơn thần gì đó...

Từ biệt Mộc Công cùng với chúng Thiên Tướng Thiên Binh, Tề Nguyên lão đạo đi đường cũng đều có một chút mê mê mang mang, say khướt. Ở dưới sự chỉ điểm của Lý Trường Thọ, thi triển thổ độn dạo chơi hai ngày tại các nơi, mới trở lại Độ Tiên Môn.

Vào sơn môn, Tề Nguyên lão đạo quả thực nhẹ nhàng thở ra.

Y...

Chuyện này...

Mà thôi, trở về tu hành đi.

Hồng Hoang này, cũng quá làm cho người ta nhìn không thấu!

Tề Nguyên lão đạo ra vẻ vô sự bay trở về Tiểu Quỳnh Phong, tiến vào bốn ~ năm tầng đại trận, trở về bên trong nhà tranh của chính mình nhập tọa.

Hồi tưởng chuyến đi đến Thiên Đình [image]thuận lợi lần này, không khỏi bốc lên hết nghi vấn này đến nghi vấn khác...

Đây là tình huống gì?

"Sư phụ." Lý Trường Thọ truyền âm cười nói: "Về sau ngài hãy an tâm tu hành, công đức sẽ tự chậm rãi tăng trưởng, giúp ngài gia tăng thọ nguyên."

"Ài, Trường Thọ à, ngươi rất quen với vị Thuỷ Thần kia?"

"Đó là đệ tử."

Tề Nguyên sững sờ, chỉ cảm thấy đạo tâm vô cùng hỗn loạn, ẩn ẩn có một chút đau đầu.

"Sư phụ ngài hãy nhớ, nếu muốn ra ngoài liền báo cho đệ tử một tiếng, cũng phải mang theo khối ngọc phù kia."

Tề Nguyên gật gật đầu, ngồi ở kia rơi vào bên trong trầm tư.

Cùng lúc đó.

Tại Thiên Đình, bên trong Nhân Duyên Điện.

Nguyệt Lão đang đi qua đi lại ngay tại kia, không ngừng suy tư, rất nhanh liền quyết định, cất bước đi đến hậu điện.

Nhân duyên của vị Tề Nguyên lão đạo này...

Phải xem thật kỹ, có manh mối liền phải an bài!

Tại Tiểu Quỳnh Phong, trong mật thất dưới đất.

Tiên thức bắt được sư phụ nhà mình đang đả tọa xuất thần tại kia, Lý Trường Thọ cười cười, tiếp tục loay hoay với bàn cờ trước người.

Hắn chẳng qua là xếp những quân cờ đen trắng thành những đồ án đơn giản không có ý nghĩa cụ thể để thư giãn đầu óc.

Mật thất dưới đất nguyên bản, lúc này đã rộng rãi gấp mười, đã bị cải tạo thành một toà động phủ hoàn chỉnh, cũng có phòng dự bị cho sư phụ sư muội và hai vị sư thúc.

Chương 613. -

Lúc này Lý Trường Thọ chỉ có một mình, cẩn thận suy nghĩ kế hoạch đầy đủ chuẩn bị trước khi Phong Thần xảy ra.

Trước đây tại Bắc Câu Lô Châu liền đã quyết định, một ~ hai trăm năm kế tiếp hắn sẽ không tiến hành chủ động mưu tính cái gì, ngồi yên quan sát phong vân biến hóa, lắng đọng đạo tâm, thăm dò đại đạo.

Ở bên trong giai đoạn này, hai kiện việc nhỏ tương đối quan trọng đã làm xong —— hoàn tất công trình cải tạo Tiểu Quỳnh Phong.

Sư phụ dính khí vận công đức Thiên Đình.

Tiểu Quỳnh Phong hiện tại, dùng bộ Ngũ Hành Linh Châu mà Đa Bảo đạo nhân tặng cho kia làm cơ sở, mượn mấy thứ "trọng bảo" kiếm được tại Thánh Mẫu Cung, cường hóa uy năng Ngũ Hành Đại Trận.

Mặc dù không dám nói Tiểu Quỳnh Phong bây giờ có thể ngạnh kháng công kích của bảo vật tiên thiên, nhưng tối thiểu, đã đạt đến "năng lực phòng ngự cực hạn" mà Lý Trường Thọ có thể làm được lúc này...

Trốn ở trong nhà, cũng không phải là không có ý nghĩa!

Nếu như có thể kiếm được một kiện chí bảo loại phòng ngự, bổ sung ở trong trận nhãn chủ trận Tiểu Quỳnh Phong, đó mới là động phủ chung cực đúng nghĩa!

Đương nhiên đây chẳng qua là tư tưởng, khái niệm thuần túy...

Hắn phải dùng bao nhiêu tác phẩm truyện tranh, mới có thể tích lũy đầy đủ điểm, đổi được "Giang Sơn Xã Tắc Đồ" mà Nữ Oa nương nương sẽ ban thưởng cho người khác sau này?

Độ khó cũng không khỏi quá cao.

Đợt thu hoạch tại Thánh Mẫu Cung này, đã coi như vô cùng phong phú.

Dựa vào uy năng của một nắm Cửu Thiên Tức Nhưỡng kia, cùng với "trận thế không gian" Đại Pháp Sư đã cho chính mình trước đây, Lý Trường Thọ đã hóa Tiểu Quỳnh Phong thành "không gian như ý" chỉnh thể.

Tiểu Quỳnh Phong không chỉ là có thể lớn có thể nhỏ, mà còn có chức năng như động phủ, cục gạch, siêu pháo đài tự di chuyển, mà còn có thể thu nhỏ và phóng to người đứng trên đỉnh núi.

Khiến cho chạy trốn càng trở nên đơn giản thuận tiện, là theo đuổi không hề lay chuyển của quyền thần Thiên Đình bình thường hắn trong đời này!

Kể từ đó, chiến lược rút lui cũng đã mang theo hương vị nghệ thuật nồng đậm!

Lúc này Lý Trường Thọ cũng phát giác ra được, chuyến đi đến Thánh Mẫu Cung lần này, có ảnh hưởng khá lớn đối với tâm tính của chính mình.

Nhưng dù ảnh hưởng lớn đến đâu, nên tu hành vẫn là phải tu hành, nên mưu đồ vẫn là phải mưu đồ.

Nền tảng chủ yếu chính mình kiếm sống tại Nhân Giáo không thể biến hóa, vào trước khi chính mình có được thực lực tự vệ, vẫn là phải cố gắng đạt được sự che chở của Thánh Nhân, thành tựu Công Đức Kim Thân...

Mặc dù trên tâm tính có biến hóa, nhưng đại kiếp các loại chuẩn bị trước Phong Thần sẽ không bị ảnh hưởng, hắn vẫn muốn làm một chút sự tình đủ khả năng lại không sẽ uy hiếp đến sự an toàn của bản thân, bảo trụ nguyên khí của Đạo Môn.

Vào lúc vẽ mấy vạn trang truyện kia, Lý Trường Thọ hữu ý vô ý hỏi một ít vấn đề nhỏ. Có lẽ là Thánh Nhân nương nương cũng có một chút nhàm chán, trả lời cho Lý Trường Thọ một ít, làm cho Lý Trường Thọ đạt được không ít tình báo hữu dụng.

Tối thiểu, lý giải của hắn đối với hai chữ "Thiên Đạo", sâu sắc hơn rất nhiều so với trước đó.

Đối với Thiên Đạo, không thể một mực thuận theo, cũng không thể cưỡng ép ngỗ nghịch.

Đây là ý gì?

【 Không thể thuận theo】: Chủ động đi làm pháp bảo người của Thiên Đạo, bị Thiên Đạo dùng vận thế bắt trói, chỉ cần những gì chính mình muốn xuất hiện sai lầm cùng với đại thế thiên địa, bản thân liền khó có thể kết thúc yên lành.

【 Không thể ngỗ nghịch】: Chống đỡ cùng với đại thế thiên địa, trừ phi là Thánh Nhân có thể siêu thoát Thiên Đạo, không thì chính là muốn chết.

Trước có cảnh cáo tiền bối bị đánh cho không còn sót lại một chút cặn, sau có kiếp nạn của Triệu đại gia cùng với Vân Tiêu tiên tử trong đại kiếp Phong Thần, Lý Trường Thọ bây giờ, đã là không thể không đưa bàn tay vào trong bàn cờ đại kiếp Phong Thần.

Từ bỏ hết thảy ảo tưởng Thiên Đạo sẽ nhân từ đối với chính mình, làm ra chuẩn bị chu toàn nhất!

Mượn đại thế, sửa mạng nhỏ!

"Mệnh..." Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, thu hồi bàn cờ, đứng dậy.

Tu vi càng cao càng cảm thấy, bốn chữ thanh tĩnh vô vi này, cảnh giới quả thật vô cùng cao thâm, xa xa không phải chính mình lúc này có thể lĩnh hội thông thấu...

Bước tới hai bức chân dung tiên tử do bản thân vẽ, Lý Trường Thọ đứng chắp tay, nhìn Linh Nga bên trái, đưa tay sờ sờ bờ môi...

Phải làm thế nào để thức tỉnh nàng? !

Nói trở lại, con nhóc này có thể làm đến loại tình trạng này, cũng đã có một chút trưởng thành.

Sau này an bài cho nàng một chút, để nàng đi ra ngoài lịch luyện, tiếp xúc với thế giới Hồng Hoang, nếu như nàng cuối cùng còn có thể hồi tâm, trở lại bên trong Tiểu Quỳnh Phong yên lặng tu hành, coi như nàng qua được tầng thử thách thứ ba đếm ngược.

Lại nhìn một chút Vân Tiêu tiên tử bên cạnh...

Nàng chính là đang đứng ở dưới tán hoa đào, độc lập và hư ảo.

Ý nghĩ của Lý Trường Thọ, lại là có một chút mộc mạc: "Mặc kệ cuối cùng hai ta có được hay không, lần này có thể giúp ngươi, ta tự nhiên sẽ không đứng ở bên ngoài nhìn."

«Đề tài, làm như thế nào thận trọng vớt người trong đại kiếp Phong Thần »

Lý Trường Thọ tự nhiên đã sớm có phương án suy tính, đi đến góc bên cạnh, tay lấy ra quyển trục, từ từ mở ra, cẩn thận châm chước.

Đây là một "công thức" phức tạp, kết quả đổ ra, là "xác suất sai lầm " Thiên Đạo cho phép.

Lý Trường Thọ cần một ít "số liệu mẫu ", suy luận ra trị số cố định của chuyện này, để làm tài liệu tham khảo trong đại kiếp Phong Thần...

Đại kiếp Phong Thần, ở bên trên kịch bản vương quyền Thương Chu giao thế, sự tình là phát triển từng bước một, đại kiếp cũng là mất khống chế từng bước một.

Không nói đến ba vị Thánh Nhân lão gia ký tên sự tình Phong Thần Bảng trong Tử Tiêu Cung, chỉ nhìn sự tình Phong Thần phát triển.

Theo việc ban đầu Thương vương Đế Tân làm thơ vũ nhục Nữ Oa Thánh Mẫu, Thánh Mẫu đưa vạn yêu tới, chọn trúng ba yêu mộ phần Hiên Viên—— Cửu Vĩ Yêu Hồ, Tì Bà Tinh, Gà Rừng Chín Đầu, đi mị hoặc Đế Tân, gia tốc quá trình Thương Quốc diệt vong, dùng chuyện này để khiển trách.

Đến phía sau Đế Tân bạo ngược thành tính, Chu Quốc quật khởi, liên minh chư hầu phản Thương Quốc thành lập, Tiên Nhân Xiển Giáo, Tiệt Giáo nhao nhao xuất hiện gia nhập hai phe cánh Chu, Thương...

Sau đó là 【Na Tra gây sự tại Trần Đường Quan】,【Triệu Công Minh chết thảm trong Thập Tuyệt Trận, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận trấn áp Thập Nhị Kim Tiên 】.

Chuyện xưa "Na Tra", chính mình có thể cải biến đến mức nào, liền có thể ở một trình độ nhất định, làm tài liệu tham khảo cho những tính toán tiếp theo trong Phong Thần.

Viên Linh Châu Tử kia bây giờ đang ở nơi nào?

Là ở bên trong ao của Vương Mẫu nương nương, hay là ở trong góc Thánh Mẫu Cung nào đó?

Lý Trường Thọ không có bất kỳ tin tức gì đối với chuyện này, cũng không nóng nảy. Dù sao thì "phụ thân" của "Na Tra", đang tu hành trên Phá Thiên Phong sát vách.

Kế hoạch bồi dưỡng người cha nhân ái Phong Thần, nên đưa vào trong lịch trình!

...

Chương 614. -

"Tam muội, Tam muội!"

Ở sâu trong Nam Hải, tại phường trấn phồn hoa nào đó, tại nhã gian "Tửu lâu" có một chút nổi danh nào đó.

Đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo Triệu Công Minh cởi áo giáp yêu thích nhất, thay đổi một thân đạo bào bình thường, lại thu liễm khí tức bản thân, đang lo lắng hỏi: "Ngươi cũng đã đi ra ngoài đi dạo lâu như vậy, lúc nào mới đi làm chính sự? Ngươi chớ có lừa gạt Đại ca ta, lần này nếu bị Nhị muội biết..."

"Ai nha, lúc này mới bao lâu!" Quỳnh Tiêu vừa uống một chút rượu ngon, khuôn mặt có một chút đỏ bừng.

Nàng đang ghé vào bên cửa sổ, nhìn tiên quang lấp lánh ở bên ngoài, phàn nàn nói: "Ở trên đảo nào có náo nhiệt như ở bên ngoài, tỷ tỷ hết lần này tới lần khác lại cẩn thận từng li từng tí như vậy, cũng không biết đang sợ cái gì. Đại ca, ngoại trừ sáu vị Thánh Nhân lão gia, cao thủ bây giờ đại ca đánh không lại còn nhiều sao?"

"Hẳn là có một chút!" Triệu Công Minh vuốt râu trầm ngâm: "Đừng có nói sang chuyện khác, không phải ngươi nói là có diệu kế? Kim Quang sư muội còn đang ở trên đảo chờ ta hồi âm, cũng không thể làm ngơ."

Quỳnh Tiêu hừ một tiếng: "Làm ngơ thật ra là biện pháp tốt nhất hiện tại. Lão ca ngươi trước tiên hãy hỏi bản tâm, tránh cho ta giúp ngươi có được vị đạo lữ này, sau này ngươi còn trách ta nhiều chuyện."

"Chuyện này..." Triệu Công Minh vuốt râu thở dài: "Ta không phải chính là bởi vậy mới không quyết định chắc chắn được hay sao? Hiện nay, hai chữ đạo lữ đã là thành ý tứ phu thê Tiên Nhân, lúc Kim Quang sư muội nói ra tâm sự đối với ta, cũng hẳn là muốn kết thành phu thê."

"Đại ca, ngươi không vui như vậy sao?" Quỳnh Tiêu cười hắc hắc vài tiếng: "Sinh linh phân âm dương, dục vọng tồn tại từ xưa, chuyện nam tử nữ tử này, Đại ca ngươi sao phải né tránh?"

Triệu Công Minh cau mày nói: "Ngươi nói chuyện này để làm gì? Làm như ngươi rất hiểu vậy!"

Quỳnh Tiêu chặc lưỡi, thở dài nói: "Đại ca, ngươi còn chưa hiểu chính mình đang tránh cái gì sao?"

"Ừm?"

"Ngươi rốt cuộc, là thật sự không có tâm tư đối với Kim Quang sư muội? Vẫn cảm thấy chính mình tu hành từ Viễn Cổ đến nay, bây giờ cũng coi như một vị nhân vật có mặt mũi bên trong thiên địa, bắt chước sự tình mà sinh linh Hậu Thiên hay làm, cảm thấy bị mất mặt?"

Nói xong, Quỳnh Tiêu lại phát ra giọng nói thô to, bắt chước điệu bộ của Triệu Công Minh: "Oa nha nha! Bần đạo sao có thể làm chuyện như vậy! Song tu chẳng lẽ không phải sẽ làm cho người ta chế nhạo! Còn đâu phong phạm cao thủ chứ!"

Triệu đại gia ở bên cạnh không khỏi sững sờ, cẩn thận thể hội, cẩn thận suy nghĩ.

"Tam muội nói thật đúng là có mấy phần đạo lý..."

Quỳnh Tiêu hắng giọng một cái, ngồi ngay ngắn ở bên trong ghế bành, cười nói: "Đại ca, ngươi biết ngươi đây là cái gì không?"

"Xin lắng tai nghe."

"Rụt rè."

"Ây..."

"Sao thế?" Hai mắt của Quỳnh Tiêu cười thành trăng lưỡi liềm: "Ta phân tích như vậy, cũng không kém hơn Trường Canh lão đệ của ngươi chứ? Biết rõ huynh trưởng nhất chính là muội muội, ta còn không hiểu rõ tính nết của Đại ca sao. Cho nên nói, việc này vẫn là phải để ta giúp ngươi, Trường Canh chỉ có thể trị phần ngọn, khó có thể trị tận gốc."

Triệu Công Minh chậm rãi gật đầu, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Có muội muội như vậy, thật quá may mắn!

Nhưng...

Tiên thức của Triệu Công Minh đảo qua các nơi, bằng vào thực lực của y, tự nhiên đều có thể nhẹ nhõm nhìn thấu bố trí các nơi ở đây, có thể thấy được hình ảnh không thể miêu tả ở khắp nơi như vậy, làm cho cái trán của Triệu Công Minh treo đầy vạch đen một lần nữa.

"Cho nên nói, đây chính là mục đích ngươi mang vi huynh tới Thiên Nhai Các?"

Con ngươi của Quỳnh Tiêu lại cười thành hình trăng lưỡi liềm, phất phất nắm tay nhỏ đối với Triệu Công Minh: "Đại ca! Hôm nay chính là thời cơ tốt nhất ngươi buông xuống rụt rè, đối mặt chính diện với những sự tình này! Nơi này là hạt sương tình duyên, nhân duyên một ngày, trải nghiệm tình kiếp mấy canh giờ! Đại ca ngươi bây giờ còn chưa tiếp nhận Kim Quang sư muội, ai cũng không quản được ngươi!"

Nói xong, Quỳnh Tiêu lấy ra một khối ngọc phù, nhẹ nhàng ấn hai lần, tiên quang xung quanh nhã gian ẩn lui, từng người vị người vị tiên tử mặc sa y dạo bước mà đến, mỗi một người đều là quốc sắc thiên hương, eo thon thướt tha.

"Đại ca! Tiểu muội xin cáo lui trước!" Quỳnh Tiêu đứng dậy chắp tay, thân ảnh lóe lên trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, để lại Triệu Công Minh xạm mặt rối như tơ vò tại kia.

"Tiên trưởng!" Một vị nữ tử quyến rũ động lòng chân thành tiến về phía trước, ôn nhu hỏi: "Ngài yêu thích chúng ta xưng hô với ngài như thế nào? Là tiền bối, đạo hữu, hay là sư đệ, sư huynh, sư phụ...phàm là ngài muốn, chúng ta đều có thể."

Triệu Công Minh ho khan, đứng dậy chắp tay, để lại một đống linh thạch trên bàn, lập tức liền muốn quay đầu rời đi, trong đáy lòng nói thầm Tam muội thật sự bát nháo...

Nhưng mà, Triệu Công Minh vừa muốn cất bước rời đi, đột nhiên nhướng mày và quay người lại.

Đầu tiên y đưa tay làm ra một tầng kết giới tiên lực, bao trùm nhã gian này, sau đó tiện tay điểm ra Định Thân Thuật, khiến cho tất cả tiên tử trong Thiên Nhai Các đều không có cách nào động đậy hay nói chuyện.

Sau đó Triệu Công Minh liền...

Nhắm hai mắt lại, nghiêng tai lắng nghe, phía sau thậm chí nổi lên hư ảnh Định Hải Thần Châu.

Ngay vào lúc y vừa mới chuẩn bị rời đi, liền vô thức tra xét rõ ràng Thiên Nhai Các một lần, tranh cho chính mình bị người khác gặp được, truyền đi thanh danh không dễ.

Vừa mới tra xét, Triệu Công Minh liền phát hiện ra hai cỗ khí tức quen thuộc!

Lão đạo Linh Sơn, còn là hai kẻ y đã từng đụng, tuyệt đối sẽ không lầm!

"Được rồi, lúc này mới bao lâu lại đi ra làm đông làm tây! Còn nói phong sơn ngàn năm! Lời này thật sự giống như là đánh... "

Được rồi, Thánh Nhân lão gia cũng không tiện nhục mạ, ấn theo như Trường Canh lão đệ thường nói, phải ổn trọng, phải ổn trọng.

Bọn hắn tới Thiên Nhai Các để làm gì?

Nếu như là để thể nghiệm tình kiếp lâm thời, vì sao không đi Tây Hải?

Cho dù là vì che lấp hành tung, tốt nhất cũng nên ở Đông Hải hoặc là Bắc Hải.

Hơn nữa, ở bên trong căn phòng ở tầng cao nhất kia, ngoại trừ hai lão đạo, còn có mấy vị cao thủ khí tức hùng hậu.

Từ khí tức dao động của những cao thủ này mà nói, dường như là Yêu Tộc Thượng Cổ nhất mạch.

"Có vấn đề." Tâm thần của Triệu Công Minh chấn động, lập tức bắt đầu một loạt liên tưởng...

Y bị Quỳnh Tiêu mang đi du sơn ngoạn thủy, cũng nghe được trận chiến Yêu Thăng Sơn xôn xao gần đây.

Thiên Đình ở dưới sự trợ giúp của chuẩn đạo lữ Nhị muội, bắt đầu dương danh Tứ Hải, Triệu Công Minh cũng có một chút kiêu ngạo nhỏ.

Ở chỗ này, phương tây và cao thủ Yêu Tộc âm thầm gặp mặt, ở bên trong phòng càng là một chút "Tình duyên " cũng đều không có, như vậy đã có thể nói rõ vấn đề.

Triệu Công Minh lẳng lặng đợi một hồi, bằng vào bản lĩnh tự thân, nghe năm người kia nói chuyện.

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Chương 615. -

Triệu Công Minh rất nhanh liền nổi trận lôi đình, quả thật là muốn xông tới nằm một phen, nhưng y đến cuối cùng, lại nghe hai vị lão đạo Linh Sơn kia nói, dường như là muốn đi tìm người nào đó tụ hợp.

Đi theo sau, cùng nhau nằm!

Hai mắt của Triệu Công Minh xẹt qua mấy đạo tinh quang, lập tức truyền âm kêu gọi Quỳnh Tiêu đang núp ở cách đó không xa, dùng đồ chơi nhỏ của Lý Trường Thọ năm đó—— "Đồng Bộ Lưu Ảnh Châu" ghi chép hình ảnh trong nhã gian này...

Ách, không cần để ý đến những chi tiết nhỏ này.

Quỳnh Tiêu nghe nói việc này, lập tức thu hồi tâm tư chơi đùa, lập tức chuẩn bị sẵn sàng, âm thầm tụ hợp cùng với Triệu Công Minh, lặng lẽ đi theo phía sau hai vị lão đạo kia, tiến về chỗ giao giới giữa Nam Hải cùng với Tây Hải.

Sau nửa canh giờ, hai vị lão đạo kia đã tới một hòn đảo, thấy được thanh niên đạo sĩ đang ngồi ở trên lưng một đầu thần thú lông xanh...

"Đại ca, có kỹ nghệ gì mới không?" Quỳnh Tiêu thấp giọng hỏi.

"Không." Ở ngoài ngàn dặm đảo này, Triệu Công Minh hít nhẹ một hơi, điều chỉnh biểu tình, thân hình bay vào không trung, lại từ không trung bay về phía Tây Hải, biểu tình có một chút thong thả.

Lộ tuyến bay, vừa vặn đi qua hòn đảo kia...

Thanh niên đạo sĩ cùng với hai vị lão đạo kia đồng thời phát hiện ra thân ảnh của Triệu Công Minh, hai vị lão đạo cùng nhau thay đổi sắc mặt, lập tức toàn lực ẩn tàng thân hình.

Nhưng khí tức của Triệu Công Minh đột nhiên bắt đầu bất ổn, dường như là vết thương cũ phát tác, lấy ra một khối ngọc phù ở trên không, kêu lớn đối với ngọc phù: "Muội muội, mau tới giúp ta, có người...oa! Phốc!"

Lời còn chưa nói hết, Triệu Công Minh liền phun máu, lập tức vọt về phía đảo nhỏ, lấp lóe mấy lần, liền rơi vào trên đảo, ngã ngồi ở...trước mặt thanh niên đạo sĩ và hai vị lão giả kia.

Thanh niên đạo sĩ kia phản ứng thần tốc, lập tức cau mày nói: "Tiền bối ngài đây là như thế nào..."

"Phốc!" Triệu Công Minh lại là không thèm để ý, cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi, thần quang trong hai mắt tan rã, thân hình chậm rãi té ngửa ở trên mặt đất.

"Các ngươi, tốt xấu gì...độc..."

Vì cái gì?

Hồng Hoang này sẽ trở thành bộ dáng chính mình hoàn toàn không quen biết...

Co quắp ở trên lưng thần thú Đế Thính, Địa Tạng ấn ấn cổ áo, khuôn mặt anh tuấn hoàn toàn trắng bệch.

"Đi, đi rồi sao?" Địa Tạng thấp giọng hỏi, toàn thân nhẹ nhàng run rẩy.

Đây cũng không phải là sợ hãi, mà là đang tức giận, cả người lạnh buốt tức giận!

Hồng Hoang này làm sao vậy!

Hồng Hoang này còn có thể tốt sao?

Địa Tạng gã nghiên cứu dương mưu, âm mưu, tính kế, mưu đồ nhiều năm như vậy, nhưng kết quả là, một cao thủ phun máu giáng xuống từ trên trời, ngã xuống trước mặt bọn hắn, nhảy dựng lên dùng Linh Bảo Tiên Thiên chế trụ bọn hắn, bắt đầu há miệng lừa người!

Đây là cái gì? !

Đây là ỷ thế hiếp người, đây là lấy lực áp người!

Nếu như không phải chính mình vừa rồi phản ứng rất nhanh, liều chết chống đỡ, hiện tại, bây giờ nói không chừng...

Địa Tạng ấn chặt cổ áo hơn một chút, liếc nhìn hai vị đồng môn ngồi dưới đất co quắp ở bên cạnh, ánh mắt lấp loé không yên.

Cao thủ Đạo Môn đều là như vậy?

Triệu Công Minh nghĩa bạc vân thiên, Quỳnh Tiêu tiên tử sát phạt quả quyết...

Đây là cao thủ Đạo Môn liền đã đại danh đỉnh đỉnh tại Thượng Cổ đó!

Như thế nào một người liền trực tiếp nằm vật xuống không dậy nổi, một người kêu "Ai nha nha", trực tiếp liền hỏi muốn làm lớn chuyện này hay là hoà giải! ?

Đế Thính trầm thấp thở dài, truyền âm cho Địa Tạng: "Chủ nhân...đừng giả bộ nữa, bọn họ đã đi xa."

"Trước tiên chúng ta hãy rời khỏi nơi đây, lại nói hậu sự nên tiến hành như thế nào." Địa Tạng thấp giọng nói một câu, trong mắt xẹt qua một chút lãnh ý, khóe miệng vẫn đang khe khẽ run rẩy như cũ.

Hai vị lão đạo trên mặt đất kia bị gã dùng tiên lực bao trùm, ném lên trên lưng Đế Thính.

Quanh người Đế Thính xuất hiện một màn khói màu xanh, chở ba người chậm rãi biến mất ở trên đảo, hóa thành một tia thanh quang ở trên không, bắn nhanh về hướng chỗ sâu Nam Hải...

Không bao lâu, khuôn mặt lo lắng hãi hùng của Địa Tạng trước đó, liền khôi phục thành bình tĩnh như ngày thường.

Lúc gã nhìn về phía hai vị lão đạo kia, ánh mắt cũng mang theo xem thường...

"Chủ nhân, lần tính kế này có thể thành sao?" Đế Thính hỏi.

"Triệu Công Minh xuất hiện quấy rối một hồi, đây là chuyện trước đây ta không thể dự liệu được, việc này khó có thể đoán trước. Yên lặng theo dõi kỳ biến đi, bây giờ chúng ta muốn nhìn, chính là đối phương ra chiêu, bắt lấy sơ hở. Lần này, bất quá chỉ là tính toán nhỏ mà thôi, thử xem sâu cạn của đối phương."

Đế Thính yên lặng trong chốc lát, lại nói: "Chủ nhân, không bằng ngươi trở về ba ngàn thế giới lịch luyện đi, trái tim của những cao thủ Đạo Môn kia đen như Cửu Ô Tuyền. Ở trong hai lần trước, ngươi giống như cũng không phải là đối thủ của bọn họ."

Địa Tạng cúi đầu nhìn vân tay trong lòng bàn tay của chính mình, nói trong đáy lòng: "Muốn thành đại sự, không nên vì ngăn trở mà nhụt chí, mà phải hổ thẹn vì lùi bước. Căn cứ vào tin tức trong giáo cho, biến hóa của Triệu Công Minh, là vào sau khi tiếp xúc cùng với Thuỷ Thần Thiên Đình, sau đó không thể vãn hồi. Ở bên trong quá trình Thuỷ Thần quật khởi, Triệu Công Minh cũng cho Thuỷ Thần không ít trợ lực. Còn có bây giờ, từ tin tức xác thực truyền đến phía Tiệt Giáo, Vân Tiêu tiên tử và Thuỷ Thần đã sắp kết thành đạo lữ, Thánh Nhân lão gia đã đồng ý mối hôn sự này...Tiệt Giáo cùng với Thiên Đình, này cái thế lực hai, chỉ sợ là sẽ từ từ buộc chung vào một chỗ."

Đế Thính khuyên nhủ: "Chủ nhân, vẻn vẹn chỉ là Tiệt Giáo liền có thể đè ép các ngươi Linh Sơn, hơn nữa những tiên Tiệt Giáo kia làm việc hùng hùng hổ hổ, cũng không quá cân nhắc hậu quả. Trước đây Tiên Nhân Tam Giáo bọn hắn đi đến Linh Sơn diễu võ giương oai, theo tiếng lòng của đông đảo tiên Xiển Giáo, là đang suy nghĩ ứng đối ra sao, mới có thể khiến cho Xiển Giáo và bản thân bọn hắn đạt được cả danh và lợi. Những Tiên Nhân Tiệt Giáo này cũng không có suy nghĩ nhiều, bọn hắn chính là ôm ý nghĩ đánh lên Linh Sơn đơn thuần, gặp ai cũng đánh một trận...loại đại giáo này, chúng ta tốt nhất vẫn là chớ chọc."

"Yên tâm đi!" Địa Tạng có một chút nheo hai mắt lại: "Ta thôi diễn mấy ngàn năm, trong Xiển Tiệt tất có một hồi tranh giành. Mà phương tây chúng ta, chính là người thắng cuối cùng!"

"Thôi đi, chủ nhân, ngươi nói chuyện này, liền giống như trên dưới Đạo Môn đều là đồ đần vậy..."

Địa Tạng rống lên ở trong đáy lòng: "Đây là đại thế! Đại thế có hiểu hay không?"

"Vâng vâng vâng, chủ nhân lợi hại. Trước tiên tìm ra phản đồ trên Linh Sơn đi, đây mới là nhiệm vụ lão sư ngươi bàn giao cho ngươi để lấy công chuộc tội..."

"Hừ." Địa Tạng khoanh tay, ngồi xếp bằng phụng phịu ở trên lưng Đế Thính, rất nhanh liền bắt đầu tiếp tục suy tư.

...

Cùng lúc đó, ở bên trên Phá Thiên Phong tại Độ Tiên Môn.

Lý Trường Thọ và Tửu Ô cùng nhau bay đến bên trong một mảnh rừng tím nhỏ phía sau núi Phá Thiên Phong.

Ở bên trong môn phái, trên Phá Thiên Phong là có nhiều Luyện Khí Sĩ nhất, nơi này cũng có vẻ hơi chen chúc, có một chút ý tứ "tấc đất tấc vàng".

Chương 616. -

Lý Tĩnh bái nhập Độ Tiên Môn, sau khi được Độ Ách Chân Nhân thu làm đệ tử ký danh, liền được thu xếp tu hành tại nơi đây, do một đôi phu phụ cảnh giới Chân Tiên không còn nhiều thọ nguyên, phụ trách dạy bảo Lý Tĩnh tu hành nhập môn, chiếu cố ăn uống và sinh hoạt thường ngày của Lý Tĩnh.

Dù sao cũng là sư đệ của chưởng môn, cung phụng bên trong môn phái cho Lý Tĩnh, đều là gấp mấy lần mầm tiên phổ thông, đãi ngộ trên các phương diện là không thể chê vào đâu được.

Tất nhiên, trong này cũng có Lý Trường Thọ thông qua chưởng môn, làm một chút tính kế nho nhỏ...

Khiến cho Lý Tĩnh cảm nhận được hơi ấm gia đình nhiều hơn.

Lý Trường Thọ và Tửu Ô cũng không trực tiếp đến nhà bái phỏng, ngược lại là dán phù lục tiềm tung, sau khi âm thầm bắt chuyện với hai lão Chân Tiên, liền đáp xuống đằng sau lầu các, bí mật quan sát...

Vừa đúng lúc ăn cơm trưa, Lý Tĩnh mặc một thân đoản sam sạch sẽ đang bưng bát đũa ăn như gió cuốn tại kia.

Hai vị lão ẩu, lão ông ngồi cùng bàn kia, cũng bưng bát đũa, tràn đầy hòa ái nhìn chăm chú thiếu niên đã mập hơn một vòng...

Tổng thể mà nói, không khí cũng rất là ấm áp.

Lão ẩu dặn dò: "Tiểu sư thúc hãy ăn nhiều một chút, đây đều là linh ngư linh thảo, có thể cải thiện một ít thể chất cho ngươi."

Lão ông hỏi: "Hôm nay luyện kiếm pháp thế nào?"

"Đã nắm giữ không sai biệt lắm!" Lý Tĩnh nghiêm túc đáp một câu.

"Bộ kiếm pháp này chẳng qua là giúp ngươi điều trị khí tức, cũng không phải là chuyên dùng để giết địch đấu pháp, lúc ngươi luyện tập chú ý vận chuyển khí tức ở trong cơ thể, mà không phải là để chém giết có uy lực hơn..."

"Vâng!"

Ở đằng sau lầu các, Lý Trường Thọ cúi đầu liếc nhìn nhau cùng với Tửu Ô, từng người lộ ra một chút mỉm cười, lặng yên lui lại.

Sau đó Lý Trường Thọ liền rơi vào suy tư.

Muốn tính kế sinh tử của một người, chỉ cần có đầy đủ thực lực, cũng không phải là vấn đề hóc búa.

Nhưng muốn thay đổi tính cách của một người, cũng không phải tính kế là liền có thể làm được...

"Đang suy nghĩ cái gì?" Tửu Ô ở bên cạnh cười nói: "Nhất định phải tới xem một chút mới yên tâm, đây không phải là đã đến xem, yên tâm chưa? Hai vị sư huynh sư tỷ này, đều là người có tính tình ôn hoà nhất trong môn, trước đây vẫn luôn muốn có dòng dõi mà không được, nếu không phải Lý Tĩnh là sư đệ của chưởng môn chúng ta, họ đã sớm nhận y làm nghĩa tử!"

Lý Trường Thọ cười gật gật đầu, cùng với Tửu Ô tản bộ trong nơi yên tĩnh hiếm có trên Phá Thiên Phong này, trong đáy lòng tiếp tục suy tư.

Xem ra, chỉ có thể bồi dưỡng Lý Tĩnh theo toàn phương diện, không thể chỉ suy nghĩ theo phương diện tính cách.

"Sư bá." Lý Trường Thọ thuận miệng hỏi: "Ngươi cùng với Tửu

Thi sư bá...chưa từng có ý nghĩ muốn có dòng dõi?"

Tửu Ô nghe vậy, thân eo không khỏi run lên, toàn thân run rẩy mấy lần, quay đầu cho Lý Trường Thọ một nụ cười khó coi.

Lý Trường Thọ yên lặng lấy ra một bình đan dược ở trong tay áo, thấp giọng nói: "Bồi Nguyên Đan cấp tam phẩm linh đan."

"Cám, cám ơn..." Tửu Ô giống như nhặt được chí bảo, lập tức lấy ra một viên đan dược nuốt xuống, sau đó đạo nhân lùn này chắp tay sau lưng ngửa đầu thở dài.

"Sư bá, đây là thế nào?"

Tửu Ô thở dài: "Gần đây cũng không biết Thi Thi nghe được từ chỗ nào, nói là bái tượng thần của Thánh Nhân nương nương, tích lũy tháng ngày, đầy đủ thành tâm, liền có thể được nương nương chúc phúc, ban thưởng tượng đất trong mộng, lại phối hợp sinh hoạt vợ chồng liền có thể mang bầu..."

"Khục!" Lý Trường Thọ suýt nữa liền cười ra tiếng, hắn vội hỏi: "Chuyện này, chuyện này..."

"Tửu Thi sư bá nhà ngươi sợ bỏ lỡ nằm mộng, mỗi ngày đều cố ý chìm vào giấc ngủ, lại vào trước khi ngủ...ài!"

Tửu Ô thở dài, dùng sắc mặt phức tạp nhìn Lý Trường Thọ, nói: "Trường Thọ à, việc dòng dõi này, ngươi có thể hay không nghĩ biện pháp về mặt đan dược? Cái thân già của ta không chịu nổi nữa rồi."

"Đây là hạn chế của Thiên Đạo!" Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu để Tiên Nhân tùy ý sinh dòng dõi, không phải là Luyện Khí Sĩ tiên linh thể sẽ nhiều như cải trắng ngoài chợ? Cho nên tu vi càng cao, muốn có dòng dõi liền sẽ càng phiền phức...hả?"

Hắn đột nhiên nhíu mày.

Tửu Ô vội hỏi: "Sao thế?"

"Đột nhiên có một chút cảm ngộ." Lý Trường Thọ cười nói: "Làm phiền sư bá giúp ta một phen, sự tình có quan hệ với Lý Tĩnh, sau đó có lẽ còn phải làm phiền sư bá."

"Trước tiên đi tu hành đi, chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi." Tửu Ô khoát khoát tay.

Lý Trường Thọ cười không nói, cưỡi mây bay ở độ cao thích hợp, vội vàng rời khỏi Phá Thiên Phong.

Bây giờ mặc dù đã không cần thiết điệu thấp quá phận ở trong môn, nhưng có một số việc đều đã sớm dưỡng thành thói quen. Căn cứ vào nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, tự nhiên không thể tùy tiện ném đi những thói quen tốt này.

Rời khỏi Phá Thiên Phong, hơn phân nửa tâm thần của Lý Trường Thọ hướng về phía Đạo Nhân Giấy tại Thiên Đình.

Đang có Thiên Binh bẩm báo ở trước thư phòng, nói Phó Thống soái Thiên Hà Biện Trang có việc cầu kiến gấp.

"Để cho y vào đi." Hóa một cỗ Đạo Nhân Giấy thành bộ dáng lão thần tiên râu tóc bạc trắng, Lý Trường Thọ mở miệng nói một câu.

"Vâng!" Thiên Binh ngoài cửa quay đầu chạy xa,

Lý Trường Thọ quơ quơ ống tay áo, mở cửa sổ, đóng lại trận pháp bên ngoài thư phòng, để cho linh khí Thiên Đình dồi dào lại tinh khiết rót vào nơi đây.

Trong chốc lát, Biện Trang khiêng bồ cào chín răng của chính mình vội vàng chạy tới, thu hồi cái cào ở trước cửa, ôm quyền hành lễ, hô: "Mạt tướng Biện Trang, bái kiến Thuỷ Thần đại nhân!"

"Biện thống lĩnh không cần đa lễ. Thấy Biện thống lĩnh đổ mồ hôi trán, thế nhưng là có việc gì khó?"

Biện Trang vội nói: "Thuỷ Thần đại nhân, đã xảy ra chuyện lớn!"

"Chuyện lớn nào?" Lý Trường Thọ thong thả hỏi, không nhanh không chậm, không vội không hoảng hốt.

"Chuyện này." Biện Trang có một chút nghẹn lời, có một chút chột dạ mà liếc nhìn ngoài cửa.

Lý Trường Thọ hiểu ý, mở ra trận pháp, cười nói: "Nói đi, sợ cái gì."

"Là như thế này, vừa mới rồi, người trong nhà mạt tướng phát tới ngọc phù truyền tin cho mạt tướng." Biện Trang có một chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Thuỷ Thần đại nhân, Thiên Nhai Các là nhà của ta, ngài hẳn là biết..."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu: "Hơi có nghe thấy, sinh ý dường như có một chút thịnh vượng."

"Khiến ngài chê cười, sinh ý như vậy vốn là không ra gì!" Biện Trang thở dài: "Dù là Thiên Nhai Các chưa hề làm sự tình trái lương tâm, nhưng tóm lại là chuyện này...chuyện này có một chút phiền phức. Là như vậy, ở bên trên Cô Linh Đảo tại Nam Hải, nhà ta vừa mở một toà phân các không lâu. Ngay vào ngày hôm nay, hai vị lão đạo Tây Phương Giáo, cùng với ba vị Yêu Vương Yêu Tộc Thượng Cổ, bí mật gặp mặt ở bên trong các, thương nghị làm như thế nào để đối phó với Thiên Đình và Thuỷ Thần đại nhân!"

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Bọn hắn có nói tính kế cụ thể như thế nào?"

"Có, nhưng tu vi của người ở phân các có hạn, nội dung nghe được không phải quá kỹ càng!" Biện Trang trầm giọng nói: "Đại khái là muốn dùng kế ly gián, khiến cho Đạo Môn cùng với Thiên Đình sinh ra khe hở, còn muốn dùng kế mượn đao giết người, diệt trừ...khục, bất lợi đối với ngài!"

Chương 617. -

Hai mắt của Lý Trường Thọ chậm rãi híp lại, ngồi ở bên trong ghế bành suy tư một hồi.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ nói: "Biện Trang."

"Có mạt tướng!"

"Lần này đa tạ ngươi đã đến thông báo, nhưng có chuyện ngươi phải nhớ kỹ." Lý Trường Thọ nói một cách nghiêm túc: "Làm sinh ý thì phải tôn trọng khách nhân, cho dù là Thiên Nhai Các cũng là như vậy. Các ngươi phải cung cấp phục vụ chất lượng cao và chuyên nghiệp cho khách nhân, mà không phải là thám thính hư thực của khách nhân, tìm hiểu tin tức của khách nhân. Làm việc như vậy, rất dễ dàng đập bảng hiệu nhà mình."

Biện Trang không khỏi sững sờ, sau đó liền ý thức được chuyện gì, cúi đầu vái chào.

"Tạ ơn Thuỷ Thần chỉ điểm, mạt tướng sẽ nhắc nhở trong nhà, sau này qua lại thư từ chỉ có thư nhà!"

"Thiện." Lý Trường Thọ mỉm cười đáp ứng một tiếng, lấy ra một khối ngọc phù, trong đó có hai môn độn pháp, đẩy vào trong tay Biện Trang.

Biện Trang vui mừng quá đỗi, liên tục nói cám ơn, vào thời điểm đi khóe miệng đã kéo đến ót.

"Tên gia hỏa này..." Lý Trường Thọ lắc đầu, trong đáy lòng lại là vô cùng thanh tỉnh.

Rất rõ ràng, Biện Trang và Thiên Nhai Các đã bị người lợi dụng.

Phương tây cùng với Yêu Tộc âm thầm gặp mặt là thật, nhưng bọn hắn cụ thể muốn tính kế cái gì, lại đáng giá để suy nghĩ sâu xa.

Lựa chọn gặp mặt tại Thiên Nhai Các, nhìn như có đầy đủ lý do —— nơi đó ngư long hỗn tạp, dễ dàng che lấp thân hình, càng là nơi tuyệt hảo Tiên Nhân bình thường không nghĩ tới.

Nhưng đây chỉ là một loại tư duy sai lầm...

Nam Hải lớn như vậy, ba ngàn thế giới lớn như vậy, muốn tìm một chỗ để âm thầm gặp mặt tuyệt đối không phải là vấn đề hóc búa, cần gì phải thương lượng đại sự tại nơi có nhiều người như vậy?

Tìm một chỗ trong hàng ngàn tiểu thế giới có lực lượng Thiên Đạo yếu ớt để gặp mặt, muốn bị thôi diễn cũng khó khăn.

Nếu như đối phương muốn đánh cỏ động rắn, tức là đối phương muốn làm con rắn giật mình?

Ý nghĩ lưu chuyển trong đáy lòng Lý Trường Thọ, rất nhanh liền có đáp án.

Tâm thần chuyển đến kho Đạo Nhân Giấy dưới đại miếu Hải Thần Giáo tại An Thủy Thành, Lý Trường Thọ chọn một cỗ Đạo Nhân Giấy, hóa thành một thiếu nữ, thổ độn đi vòng vo một hồi.

Xác định không có ai nhìn chằm chằm chính mình, hắn mới tiến đến Nam Hải, nhảy tới bên trên đá ngầm quen thuộc...

Cầm một chiếc sáo, Lý Trường Thọ chậm rãi thổi.

Bên trong phiến hải vực này, trên người vài chục con cá đang bơi đồng thời tràn ra một tia huyết khí, huyết khí này phi tốc pha loãng ở trong nước biển, vài chục con cá kia tiếp tục bơi qua bơi lại.

Ở trong động phủ bí ẩn nào đó dưới chân núi Linh Sơn, Văn Tịnh đạo nhân đang bế quan tu hành nhăn nhăn đôi mi thanh tú.

Tiếng sáo!

【 Linh Sơn có một chút cảnh giác, tạm dừng mọi liên lạc, sau trăm năm lại quan sát tình thế như thế nào. 】—— đây là ám hiệu liền đã định ra rất sớm trước đó.

Văn Tịnh đạo nhân không khỏi thở dài...

Tiếng sáo vang lên, đồng nghĩa với, khoảng cách mình rời khỏi Tây Phương Giáo, đi đến hậu viện Động Suất Cung ôm ấp Đại Pháp Sư, ít nhất còn mất trăm năm.

Bản nữ vương đại nhân, sẽ thật sự trở thành Đại thống lĩnh Hồng Mông hung thú Tây Phương Giáo!

Cũng có thể bị Tây Phương Giáo tẩy trắng lai lịch!

Đáng tiếc...

Đưa tay xoa xoa khóe môi, Văn Tịnh đạo nhân từ từ nhắm hai mắt, lại cười khẽ một hồi...

"Đã lâu không gặp được đại phi tần, cũng rất nhớ hắn."

...

Tại An Thủy Thành, thiếu nữ kia thổi một đoạn sáo, liền dấn thân vào nước biển, đi về hướng Cô Linh Đảo tại Nam Hải.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ dù sao cũng muốn đi qua xem xét một chút.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ mới vừa đi được nửa đường, miếu Hải Thần An Thủy Thành liền có hai vị khách quý đến, lại là Triệu Công Minh mang theo Quỳnh Tiêu vẻ mặt khó chịu cưỡi mây chạy đến.

Lý Trường Thọ tự nhiên không dám chậm trễ, ra ngoài nghênh đón sớm một bước, dẫn Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu vào hậu đường.

Chưa từng nghĩ, tin tức hai huynh muội Triệu Công Minh mang đến, lại không sai biệt nhiều với tin tức Biện Trang đưa cho, đều là Tây Phương Giáo gặp mặt cùng với đại yêu Yêu Tộc Thượng Cổ.

Theo đó, Triệu Công Minh cũng nói đơn giản, y đã đụng ba người Tây Phương Giáo...

Triệu Công Minh cười nói: "Lần này gặp cọng rơm cứng, có một đệ tử Thánh Nhân phương tây mặc áo trắng trên người, cưỡi chó lớn lông xanh, lại có mấy phần cốt khí, thà chết chứ không chịu khuất phục, làm cho ta cũng không có cách nào đắc thủ."

Lý Trường Thọ nghe vậy nháy mắt mấy cái: "Gã tên là gì?"

"Địa Tạng?" Quỳnh Tiêu ở bên cạnh buồn bực ngán ngẩm đáp lời: "Dường như là cái tên này."

Lý Trường Thọ lập tức đứng dậy, biểu tình coi như bình tĩnh, nghiêm mặt nói: "Lão ca, tiên tử, hiện tại hai vị bận bịu hay rảnh rỗi?"

Triệu Công Minh vung tay lên: "Có việc gì ngươi cứ nói là được!"

"Truy tìm!" Lý Trường Thọ nói môt cách chắc nịch: "Thử xem có thể thừa dịp cơ hội lần này tìm được người này, hủy thần hồn của đối phương hay không?"

Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu không khỏi sững sờ, ngược lại là chưa bao giờ thấy Lý Trường Thọ lộ ra một mặt quả quyết ngoan tuyệt như thế.

Hiếm khi được Lý Trường Thọ nhờ vả, Triệu Công Minh cũng không từ chối, mang theo hóa thân Lý Trường Thọ, gọi Tam muội, dựng lên hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, đi thẳng đến Nam Hải!

Một lát sau, bọn họ lặng lẽ đi đến chỗ vụ án ăn vạ phát sinh trước đây, Quỳnh Tiêu lấy ra một cái túi lưu sa màu xanh, lập tức bắt đầu thi triển thủ đoạn truy tung tìm dấu vết.

Triệu Công Minh đã thay một bộ áo giáp vuốt râu cười nói: "Chuyện ra sao? Thái Dương Tinh mọc phía tây? Lão đệ ngươi lại có thời điểm quả quyết như thế."

"So sánh lợi và hại, lần này chẳng qua là thử một phen." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nếu như có thể đuổi theo gã, không thể diệt trừ cũng không sao, chỉ cần xoá xổ con chó lớn lông xanh kia!"

Triệu Công Minh hơi suy tư, rất nhanh liền lộ ra vẻ mặt giật mình: "Nguyên lai là ngươi kiêng kị năng lực của đầu thần thú kia."

Quỳnh Tiêu ở bên cạnh cười xùy một tiếng, nói: "Chẳng qua là một đầu thần thú có thể nghe tiếng lòng sinh linh mà thôi, dùng một chút ít pháp thuật che lấp nguyên thần không phải là xong?"

Lý Trường Thọ nói: "Tiên tử, nếu lúc này chúng ta không có ẩn tàng thân hình, hải ngư xung quanh đảo này, hải sản bên trong nước biển, đều thấy được dấu vết đi lại của ngươi và ta, hành tung của chúng ta chẳng lẽ không phải đã bại lộ ở bên trong tai đầu Đế Thính kia?"

Quỳnh Tiêu nháy mắt mấy cái: "Cũng có một chút đạo lý…vậy thì được rồi."

Vừa dứt lời, lưu sa phất phới trước mặt nàng kia liền hóa thành một đoàn mây mù màu xanh, mây mù này đi về phía chỗ sâu Nam Hải.

Triệu Công Minh hơi suy nghĩ một chút, nói: "Tam muội ngươi hãy mang hóa thân Trường Canh chạy đến từ đằng sau, vi huynh sẽ đi trước!"

Nói xong, quanh người Triệu Công Minh có tiên quang màu xanh nhẹ nhàng chớp động, thân ảnh hóa thành một luồng gió nhẹ, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa...

Quỳnh Tiêu cong khóe miệng lên, yếu ớt liếc nhìn Lý Trường Thọ, khẽ nói: "Đại ca đối với sự tình ngươi nói thế nhưng lại để bụng như vậy, ngay cả thần thông bản mệnh chưa từng hiển lộ bao nhiêu năm cũng đều đã vận dụng."

Chương 618. -

Lý Trường Thọ ở bên cạnh mỉm cười gật đầu, trong mắt mang theo sự cảm khái.

Quỳnh Tiêu vung tay lên, một sợi dây thừng màu vàng quấn quanh ở trên cánh tay của Lý Trường Thọ, sau đó cưỡi mây đuổi theo từ phía sau, cũng không mời Lý Trường Thọ đi chung mây.

Cảm giác được giữa hai người có một chút ngượng ngùng, Lý Trường Thọ chủ động mở miệng hỏi: "Lệnh tỷ gần đây sống tốt chứ?"

"Tốt, đang bế quan tu hành." Quỳnh Tiêu thuận miệng trả lời, sau đó lại quay đầu ra phía sau nhìn Lý Trường Thọ: "Ngươi...thôi quên đi."

"Tiên tử có chuyện gì thì cứ nói thẳng."

Quỳnh Tiêu khẽ nói: "Ngươi có biết tỷ tỷ thích loại rượu nào? Ngươi có biết tỷ tỷ yêu thích loại váy áo nào? Thấy ngươi chạy tới chạy lui cả ngày vì Thiên Đình như vậy, như là không có một chút dáng vẻ để bụng nào đối với sự tình tỷ tỷ, không phải là đang chờ tỷ tỷ của ta mở miệng mời ngươi, ngươi mới đi đến Tam Tiên Đảo ngồi một chút? Cao thủ Tiên Thiên mỹ mạo ôn nhu giống như tỷ tỷ, ngươi lại không có một chút chủ động nào, thật sự cho rằng tỷ tỷ độ tình kiếp không phải ngươi là không được sao?"

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ có một chút nghẹn lời, đang muốn giải thích vài câu hắn cùng với Vân Tiêu tiên tử hiện nay còn chưa tới cảnh giới lửa nóng, bầu trời phía trước đột nhiên trở nên âm trầm.

Không gian chấn động, đại đạo khuấy động!

"Đại ca động thủ với người khác!" Đôi mắt của Quỳnh Tiêu tràn đầy ánh sáng trong nháy mắt: "Chúng ta nhanh đi thôi, đi trễ liền không còn gì để đánh!"

Quỳnh Tiêu nói xong, lập tức túm lấy Lý Trường Thọ tăng tốc độ, nhưng lại nghĩ đến cỗ hóa thân này của Lý Trường Thọ không có thực lực, ném lại một câu "ngươi chậm rãi bay tới, ta đi hỗ trợ đấu pháp", liền hóa thành một đoàn ánh vàng phi nhanh về phía trước.

Trong chốc lát, từng hồi rồng gầm, hai đầu Giao Long màu vàng tung bay trên dưới, hai mươi tư ngôi sao treo ở biên thuỳ Nam Hải, phong bế một phiến không gian lớn!

Địa Tạng có thực lực mạnh như vậy? Có thể khiến cho Triệu đại gia gần như ra tay toàn lực!

Lý Trường Thọ vừa muốn mời Đại Pháp Sư đến đây hỗ trợ, chân trời đột nhiên xông ra năm đạo hào quang, muốn xông phá phong cấm của Định Hải Thần Châu.

Thần quang kia phân biệt là đen, trắng, xanh, vàng, đỏ, giao thoa lẫn nhau ngưng ra một bàn tay lớn che trời, làm bộ muốn đập vỡ vụn bầu trời màu xanh lam kia!

Ngũ Sắc Thần Quang? !

Lý Trường Thọ không khỏi trừng mắt.

Triệu đại gia cùng với Huyên tỷ, khục, cùng với Khổng Tuyên làm sao lại đánh nhau? !

Hai đầu Giao Long màu vàng gào thét, trực tiếp đụng vào bên trong Ngũ Sắc Thần Quang, đánh tan bàn tay lớn kia.

Hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu không ngừng lấp lóe, không ngừng biến hóa phương vị trong không trung, cứng rắn đè xuống những thần quang còn muốn lại lật lên gợn sóng kia!

Chuyện này...

Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu, Định Hải Thần Châu cùng với Kim Giao Tiễn liên thủ, đại chiến với Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên?

Tràng diện như vậy, trước đây thật sự chưa từng nhìn thấy.

Lý Trường Thọ lập tức tiến về phía trước, thi triển phong độn, vội vã chạy tới bên ngoài mấy vạn dặm nơi đấu pháp.

Cho dù độn pháp của hắn nhanh hơn nữa, cũng cần thời gian ngắn ngủi.

Thừa dịp khoảng thời gian này, huynh muội Triệu Công Minh đã là giao thủ mấy hiệp cùng với Khổng Tuyên!

Định Hải Thần Châu thúc giục uy năng, tạm thời ngăn chặn Ngũ Sắc Thần Quang, làm cho Thần Quang này không có cách nào quét đi Thần Châu.

Triệu Công Minh xách theo roi gỗ màu vàng, Khổng Tuyên cầm một thanh trường đao, hai đạo nhân ảnh không ngừng chém giết ở phía trên mặt biển, từng người để lại đạo đạo dấu tích, nhấc lên sóng lớn thao thiên!

May mắn thay, Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh có uy năng trấn áp không gian, không thì không gian nơi đây, chỉ sợ là đã bị đánh cho vỡ nát!

Bàn tay trắng nõn của Quỳnh Tiêu bóp kiếm chỉ, khống chế Kim Giao Tiễn tránh né Ngũ Sắc Thần Quang, thấy Ngũ Sắc Thần Quang muốn khép kín, liền lập tức làm cho Kim Giao Tiễn hiện ra

Giao Long màu vàng, quay đầu va nát Thần Quang.

Mà lấy một địch hai, Khổng Tuyên không có một chút dấu hiệu bị thua nào, càng là dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang, kiềm chế Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh, bức Quỳnh Tiêu không dám vào trận...

Thân ảnh của Lý Trường Thọ xuất hiện ở bên người Quỳnh Tiêu, lập tức cao giọng la lên: "Lão ca! Khổng Tuyên đạo hữu! Còn xin hai vị dừng tay!"

Nhưng mà, tiếng nói gia trì tiên lực của hắn, lại bị linh lực chấn động đấu pháp nơi đây trực tiếp xé nát...

"Chớ sợ." Quỳnh Tiêu cười nói: "Đại ca có thể tự ứng phó."

Lý Trường Thọ hơi suy nghĩ, cao giọng la lên đối với không trung: "Sư huynh! Sao ngươi lại tới đây!"

Hắn vừa dứt lời, đã thấy Ngũ Sắc Thần Quang gấp gáp tránh né, bọc lấy Khổng Tuyên bay vụt về nơi xa, trực tiếp thoát ly khỏi sự bao phủ của Định Hải Thần Châu, đứng ở ngoài ngàn dặm xa xa.

"Lão ca! Lão ca!" Lý Trường Thọ nhanh chóng độn lên phía trước, muốn đuổi theo Triệu Công Minh ngăn lại, sau đó tràn ra khí tức của bản thân.

Ở ngoài ngàn dặm, Khổng Tuyên mặc một thân áo dài vải xanh hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn không trung, lại nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, hừ lạnh một tiếng, thân ảnh cưỡi mây mà tới.

Lý Trường Thọ lôi kéo cánh tay của Triệu Công Minh, hỏi: "Lão ca, ngươi có cũ thù cùng với Khổng Tuyên đạo hữu?"

"Thù cũ gì? Chỉ vừa mới gặp nhau mà thôi?" Triệu Công Minh tức giận đến mức hất râu nói: "Ta truy tìm tung tích của vị Địa

Tạng kia, tìm được một hòn đảo, nhìn thấy y đứng ở trên không đảo, liền muốn hỏi một chút y có thấy Địa Tạng hay không. Ta thế nhưng là hòa hòa khí khí, đi lên còn gọi một câu đạo huynh, ai ngờ y trừng mắt liền mắng ta, quát hỏi ta con mắt nào thấy y là nam tiên. Ta cho rằng mình đã nhìn lầm, nhìn lầm ta liền nhận, liền đổi giọng hô một câu tiên tử, còn xin lỗi y. Ai ngờ y lại trừng mắt mắng ta, hỏi ta con mắt nào thấy y là nữ tiên! Ta liền hỏi một câu, ngươi rốt cuộc là nam tiên hay là nữ tiên, hay là không phải nam tiên cũng không phải nữ tiên, y liền tiến tới đánh một chầu với ta!"

"Phốc... Ha ha ha ha!" Quỳnh Tiêu ở bên cạnh không nhịn được phình bụng cười to, suýt nữa cười ngã vào trên mây.

Vào giờ phút này vị Khổng Tuyên này đã bay trở về, lãnh đạm nói: "Đánh ngươi thì lại như thế nào? Nếu không phải thấy ngươi là đệ tử Thánh Nhân, môn đồ Tiệt Giáo, ngày hôm nay nhất định phải lột sạch râu của ngươi!"

"Ai sợ!" Triệu Công Minh trừng mắt, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu xoay quanh người: "Đạo hữu ngươi thật là quá phận, hẳn là một tiếp tục đánh một trận!"

"Hai vị, hai vị!" Lý Trường Thọ chỉ cảm thấy đau cả đầu.

Lúc này Khổng Tuyên xem như "phái trung lập" ở giữa Đạo Môn và phương tây, cho dù không thể lôi kéo, cũng không nên đi đắc tội.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ vừa truyền âm trấn an Triệu Công Minh, vừa quay người vái chào đối với Khổng Tuyên, cười nói: "Đạo hữu, vừa rồi chẳng qua là một chút hiểu lầm nho nhỏ, đạo hữu oai hùng thanh lệ, đạo thể tiên thiên viên mãn, không dung tục, không tục sự, xác thực không nên dùng ánh mắt bình thường để đối đãi. Lão ca nhà ta tạm thời nhận lầm, đạo hữu cũng chủ động ra tay, việc ngày hôm nay không bằng bỏ qua như vậy."

Chương 619. 【 Giúp 】

Sắc mặt của Khổng Tuyên dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được chuyển từ âm trầm sang rạng rỡ, nhàn nhạt gật đầu, nói: "Vừa rồi tùy tiện ra tay, đúng là bần đạo thất lễ, là ta không phải."

Triệu Công Minh đi ra từ phía sau Lý Trường Thọ, cười nói: "Cũng là do bần đạo sơ ý chủ quan, đã mạo phạm nhiều. Bất quá, thần thông ngũ hành của đạo hữu thật sự khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng, nếu có cơ hội, không bằng chúng ta lại luận bàn một chút!"

Trong mắt phượng hẹp dài của Khổng Tuyên tràn đầy sáng ngời, hai cỗ đạo vận, khí tức, cách không nhẹ nhàng đụng nhau.

"Không bằng là ngay bây giờ..."

"Ngày khác! Ngày khác!" Lý Trường Thọ nhanh chóng mở miệng.

Khổng Tuyên cong khóe miệng lên, nói: "Các ngươi đang hỏi người nào?"

Lý Trường Thọ trả lời: "Là đang đuổi theo một đám cừu địch, đó là một thanh niên đạo sĩ, cưỡi một con linh thú lông xanh."

Khổng Tuyên bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền cho ra đáp án.

"Bọn hắn trước đây từng đi ngang qua phía trên đại trận bên ngoài đảo ta, đi về hướng trụ trời phía nam, lúc này đã sớm ra khỏi Ngũ Bộ Châu."

Nghe lời ấy, Lý Trường Thọ có một chút thất vọng thở dài.

Khổng Tuyên cười nói: "Không bằng ta sẽ truy đuổi thay ngươi, có lẽ có thể tìm được tung tích của bọn hắn."

"Không sao cả, lần này gã đã đi thì cũng thôi." Lý Trường Thọ vái chào: "Phần tâm ý này của đạo hữu, ta xin lĩnh."

Khổng Tuyên lại nói: "Nếu như thế, sao không đi lên bên trên đảo của bần đạo ngồi một chút?"

Lý Trường Thọ dùng ánh mắt hỏi ý Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu, cả hai đều gật đầu, để cho Lý Trường Thọ làm chủ.

Đối với cao thủ như Khổng Tuyên, Lý Trường Thọ cũng cảm thấy, kết thiện duyên dù sao cũng tốt hơn so với trở mặt.

Huống chi, việc này liên quan đến nhân duyên của Đại Pháp Sư, xem như cao thủ dự khuyết của Nhân Giáo, chính mình thân là Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, có thể giúp đỡ Đại Pháp Sư, khẳng định là phải giúp một chút.

Há có thể để cho Đại Pháp Sư sống cô độc quãng đời còn lại, sầu não uất ức ở bên trong Huyền Đô Thành kia?

Khiến cho lão thuần dương Nhân Tộc đệ nhất Hồng Hoang biết yêu!

Chỉ cần mọi người dành một chút yêu thương, Tam Giới sẽ có ngày mai tươi sáng!

Lý Trường Thọ cười nói: "Khổng Tuyên đạo hữu, để ta giới thiệu cho ngươi, hai vị này đều là cao thủ Tiệt Giáo Đạo Môn ít có bây giờ."

Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu liếc nhìn nhau, hai người cùng nhau tiến về phía trước, chặn ở phía trước Lý Trường

Thọ.

"Bần đạo là Triệu Công Minh, xem như là anh rể của Trường Canh."

"Tam Tiên Đảo Quỳnh Tiêu, là em rể của hắn!"

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn cùng với Vân Tiêu tiên tử còn chưa có...

Không đúng, hai người các ngươi đây là đang lo lắng cái gì? !

Khổng Tuyên thấy thế hừ một tiếng: "Ta đối xử tử tế với hắn như vậy, chỉ vì hắn là sư đệ của Đại Pháp Sư, mà ta thì nợ nhân tình của Đại Pháp Sư mà thôi. Hừ, đi theo ta đi."

Khổng Tuyên phất ống tay áo một cái, quay người dẫn đường ở phía trước.

...

Nơi Khổng Tuyên ẩn cư có một chút bí ẩn.

Một hòn đảo nhỏ bị đại trận che khuất, vô luận là nhìn bằng mắt thường hay là dùng tiên thức dò xét, đều không thể phát hiện ra vết tích của hòn đảo này.

Bố trí trên đảo có một chút trang nhã, dòng suối trong vắt được bao quanh bởi các tòa nhà bằng tre và núi đá bao quanh bởi rừng.

Thiếu nữ Khổng Tuyên cứu trở về trước đó kia, đã quay trở lại từ bên trong "tâm thần bạo tẩu", người mặc váy lụa màu, khuôn mặt xinh đẹp, tiến về phía trước bưng trà đưa nước, hoàn toàn không giống khổng tước chim ăn thịt người.

Có thể là bởi vì nguyên nhân vừa mới cải tạo Tiểu Quỳnh

Phong, Lý Trường Thọ vô thức liền bắt đầu tìm kiếm các nơi, bắt được một ít chi tiết bố trí rất nhỏ bên trên đảo, cẩn thận dò xét, lại cảm thấy đạt được ích lợi lớn...

Sau khi ngồi xuống cũng không có hàn huyên gì, Khổng Tuyên chẳng qua là hỏi sự tình có quan hệ đến Đại Pháp Sư.

Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu liếc nhìn nhau, lúc này hai huynh muội đã hiểu đại khái, cảm thấy kính sợ đối với nam nhân kia...

Lý Trường Thọ trả lời kỹ càng từng câu hỏi, lại chuyển chủ đề một cách không có dấu vết...

Lý Trường Thọ hỏi: "Trước đây tại sao đạo hữu lại đi ra ngoài trận, lại bị ta lão ca đụng vào?"

"Tâm thần hơi không yên, dường như cảm thấy có một chút cơ duyên đến." Khổng Tuyên khẽ thở dài nói, nhìn chăm chú rừng trúc ngoài cửa, vuốt vuốt chén ngọc trong tay: "Nhưng bần đạo vừa mới ra ngoài, lại đụng phải Triệu đạo hữu."

"Cơ duyên?" Triệu Công Minh có một chút buồn bực: "Cơ duyên nào? Chẳng lẽ là ở chỗ ta có bảo vật? Nếu có, còn xin đạo hữu nói rõ, đã là hảo hữu của lão đệ ta, vậy dĩ nhiên cũng là hảo hữu của Triệu Công Minh ta! Bần đạo nhất định sẽ không keo kiệt!"

"Cụ thể thì bần đạo cũng không biết, cũng không phải bảo vật gì!" Khổng Tuyên bấm ngón tay suy tính, thở dài: "Cơ duyên ta nói tới, cũng không liên quan quá nhiều với ta, mà là cơ duyên của tộc ta. Ba vị đạo hữu, có biết Phượng tộc chúng ta?"

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, Triệu Công Minh cũng là đỡ râu gật đầu.

Quỳnh Tiêu chỉ ngón tay vào Lý Trường Thọ, cười khẽ nói:

"Nếu ngươi nói là sự tình Phượng tộc, hai chữ cơ duyên nói không chừng liền muốn ứng ở trên người hắn."

"Ừm?" Lý Trường Thọ lập tức có một chút không hiểu: "Vì sao tiên tử lại nói như vậy?"

Hắn có thể có cơ duyên gì đối với Phượng tộc?

Long Phượng là tử địch, hắn đã đứng ở phía Long Tộc, Phượng tộc tám thành cũng không tin được hắn?

Quỳnh Tiêu liếc mắt: "Chính ngươi có thân phận gì, trong lòng còn không tự biết sao?"

Trong mắt Khổng Tuyên cũng mang theo hiếu kì...

Triệu Công Minh vuốt râu thở dài, nói: "Khổng Tuyên đạo hữu, danh tiếng của lão đệ ta hơi dài, ngươi hãy nghe cho kỹ! Vị ngồi ở trước mặt ngươi này, là tiên thần Thiên Đình Thiên Đình Ngọc Đế tín nhiệm nhất hiện giờ, tổng lĩnh thủy sự Tam Giới, càng là đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo chưa công khai, phụ trách xử trí sự vụ Nhân Giáo, tới lui tự nhiên tại Lăng Tiêu bảo điện cùng với Động Suất Cung."

"Ừm!" Quỳnh Tiêu hắng giọng, nói tiếp: "Hắn còn là đại mưu sĩ giúp Thiên Đình quật khởi, một tay thúc đẩy sự tình Long Tộc Nhập Thiên, đưa tay hủy diệt mấy chục vạn yêu binh Yêu Tộc, bấm tay giải quyết nguy cơ sinh tử tồn vong của Vu Tộc, cố vấn tình yêu nam nữ mà trên dưới Đạo Môn chúng ta đều tán thành! Tất nhiên, trọng yếu nhất, chính là chuẩn đạo lữ của tỷ tỷ ta!"

Theo việc hai người huynh muội này giảng thuật, hai mắt của Khổng Tuyên càng trở nên sáng tỏ, lúc nhìn về phía có Lý Trường Thọ một chút xấu hổ, cũng nhiều hơn mấy phần nóng bỏng.

"Vậy, đạo hữu có thể giúp Phượng tộc chúng ta một chút không?"

"Đạo hữu đừng có nghe lão ca và tiên tử tán dương như vậy, ta nào có nhiều bản lĩnh như vậy, chẳng qua là quyền thần Thiên Đình bình thường..."

【 Giúp 】

Trong đáy lòng vội đột nhiên xuất hiện chữ này, đạo vận Thái Thanh đại đạo nhàn nhạt vờn quanh, chính là Thái Thanh lão gia không thể nghi ngờ!

Lý Trường Thọ hắng giọng, nghiêm mặt nói: "Bất quá, có tầng quan hệ với Đại Pháp Sư nhà ta, đạo hữu nếu đã có lời mời, ta nhất định sẽ cẩn thận châm chước, tận lực tương trợ."

Chương 620. -

Phàm là dính đến cả một cái "chủng tộc" bên trong Hồng Hoang, như vậy tất nhiên không tránh khỏi được ba vấn đề nhỏ "khí vận", "nghiệp chướng", "công đức".

Phượng tộc cùng với Long Tộc đại chiến tại Viễn Cổ, nên tính là đệ nhất kiếp sau khi khai thiên.

Khi đó thiên địa vừa mở, sinh linh tiên thiên chiếm cứ chủ lưu, hai tộc Long Phượng đủ làm bá chủ, mọi người trên cơ bản đều không có khái niệm thọ nguyên, rất nhiều sinh linh tư chất không ra sao, sống lâu, cũng liền chậm rãi trường sinh.

Đó là Đại La đi khắp nơi trên đất, Kim Tiên nhiều như chó chân chính.

Nhưng mà, những sinh linh mạnh mẽ này, chín thành đều hao tổn ở bên trong đại chiến Long Phượng, Hồng Hoang cũng bị đánh nát, cách cục của Ngũ Bộ Châu cùng với ba ngàn thế giới được hình thành từ đó.

Nếu không phải Đạo Tổ ngăn cơn sóng dữ, xử lý Ma Tổ gây sự phía sau, mà thiên địa cũng gia tốc hoàn thiện Thiên Đạo, kịp thời chế trụ "cao trào" cuối cùng của đại kiếp, nếu không thiên địa cũng đều sẽ quy về hỗn độn—— đại chiến cũng không phải đơn thuần là tam tộc Long Phượng Kỳ Lân tranh phong, Long Tộc vì "lân giáp chi vương", Phượng tộc vì "phi vũ chi vương", Kỳ Lân vì "tẩu thú chi vương", lúc ấy đại kiếp bắt đầu tại Long Phượng, cơ hồ càn quét toàn bộ Hồng Hoang.

Nghiệp chướng mà hai tộc Long Phượng phải gánh chịu gần như vô hạn.

Kết quả cuối cùng của đại chiến Long Phượng, hiển nhiên là Long Tộc thắng, Phượng tộc cùng với Kỳ Lân không xứng với danh xưng đại kiếp gần như tàn lụi.

Long Tộc trấn thủ Hải Nhãn Tứ Hải, bị nghiệp chướng quấn thân, từ Viễn Cổ đến ngày hôm nay vẫn luôn đang suy yếu.

Dù đã được Thiên Đình chiêu an, thảm kịch Hải Nhãn Đông Hải bị phá vẫn phát sinh.

Đại tộc Viễn Cổ thứ ba, Kỳ Lân tộc trở thành thần thú Hồng Hoang trân quý, gần như tuyệt tích tại thời kì cuối Thượng Cổ...

Phượng tộc còn thê thảm hơn, ban đầu dù sao cũng là "vũ vương nhất tộc", hiện nay chỉ có một ~ hai tộc nhân đang hoạt động, chính là Khổng Tuyên và Kim Bằng Điểu.

Các phi cầm có huyết mạch Phượng tộc khác, phần lớn chỉ là "tiểu đệ" đi theo phía sau Phượng tộc năm đó mà thôi, huyết mạch Phượng tộc chân chính ẩn chứa thần thông niết bàn, cực ít hiển lộ sau thời kì Thượng Cổ.

Long Tộc thì không giống, vẫn luôn tương đối cố gắng ở trên phương diện "dân số" này, phấn đấu từ Viễn Cổ đến ngày hôm nay, ở trong thiên địa có được một lượng lớn "huyết mạch họ hàng gần"...

Vấn đề Phượng tộc đang đối mặt bây giờ, một là khí vận, hai là huyết mạch.

Nghiệp chướng của Phượng tộc được Nguyên Phượng thừa nhận, Nguyên Phượng dựa vào thần thông niết bàn, dốc hết sức trấn áp Bất Tử Hoả Sơn để Phượng tộc có thể còn tồn tại, sau đó trách nhiệm kéo dài Phượng tộc, rơi vào...

Trên người Khổng Tuyên.

Lý Trường Thọ nghe đến đó, cũng không nhịn được muốn phàn nàn vài câu.

Luôn cảm thấy quyết định của Nguyên Phượng đại nhân có một chút không ổn thoả...

Khổng Tuyên cho đến bây giờ, cũng đều chưa quyết định bản thân thuộc về âm hay dương!

Vấn đề của Phượng tộc, nói đến đây liền vô cùng rõ ràng —— làm như thế nào để Phượng tộc có thể kéo dài huyết mạch, hơi khôi phục một tia khí vận, đặt chân ở bên trong Hồng Hoang một lần nữa.

Khổng Tuyên nói: "Tộc ta trước đây phá huỷ Hồng Hoang, nghiệp chướng sâu nặng, bây giờ chỉ cầu có thể kéo dài huyết mạch. Không cầu hưng thịnh một lần nữa, có vài chục tộc nhân là đủ. Cũng không cầu tất cả tộc nhân đều trường sinh bất tử, có thể luôn kéo dài huyết mạch, làm cho trong thiên địa lại có thân ảnh Phượng tộc, cũng đã đủ để an ủi mẫu thân."

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, Triệu Công Minh ở bên cạnh khoanh tay, cũng đang suy tư biện pháp giúp đỡ.

Quỳnh Tiêu ngược lại là chỉ chỉ vào thiếu nữ Phượng tộc bưng trà đưa nước, buồn bực hỏi: "Vậy thì nàng, lại là như thế nào?"

Khổng Tuyên nói: "Mẫu thân từng cho ta ba giọt tinh huyết, có thể giao phó cho phi cầm nhất tộc gần gũi với huyết mạch tộc ta, khiến cho họ hóa thành Phượng tộc."

"Ồ!" Quỳnh Tiêu bừng tỉnh đại ngộ.

Triệu Công Minh ở bên cạnh nói: "Khí vận rất khó nắm bắt, bình thường mà nói, làm nhiều chuyện tốt, tích lũy nhiều công đức, luôn có thể làm cho khí vận gia thân...ồ?"

"Nếu đơn giản như vậy, bần đạo cũng không cần buồn rầu như thế." Khổng Tuyên nhíu mày lắc đầu nói: "Công đức và khí vận cũng không liên quan."

"Ta có biện pháp." Lý Trường Thọ chậm rãi mở miệng, bưng chén trà ở bên cạnh, nhấp một ngụm.

Thánh Nhân lão gia bảo hắn ra tay, hắn tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Mặc dù không biết Thái Thanh lão gia là vì làm cho Khổng Tuyên thân cận hơn một chút với Nhân Giáo, hay là có mưu tính càng lớn...

Kỳ thật Lý Trường Thọ vào lúc này, đã nghĩ đến một cái khả năng đạt đến chín thành xác suất——

【 Huyền Điểu Sinh Thương 】.

Theo Lý Trường Thọ biết, đồ đằng của Thương Quốc chính là "Huyền Điểu".

Lúc Thượng Cổ, Long Tộc liền từng bởi vì bảo hộ Nhân Tộc, mà trở thành đồ đằng của Nhân Tộc, từ đó thay đổi khí vận của bản thân, kéo dài số mệnh của mình.

Nếu những gì hắn đang tham gia vào lúc này là câu chuyện về "Thương triều sinh ra", vậy thì sự kiện này xác thực đủ để dẫn động lực chú ý của Thánh Nhân lão gia.

Thuận tiện cũng có thể giải thích, vì sao bên trong đại kiếp Phong Thần, Khổng Tuyên sẽ xuất hiện thủ hộ Thương Quốc.

Không có gì khác, lợi ích tương quan mà thôi.

Lý Trường Thọ đặt chén trà trong tay xuống, trong đáy lòng đã có chủ ý, cười nói: "Lúc Thượng Cổ, Long Tộc liền đã từng dùng loại phương pháp kia, vì sao Phượng tộc lại không làm?"

Khổng Tuyên cũng không phải là hạng người tầm thường, Lý Trường Thọ nói một chút như thế, Khổng Tuyên đã sáng tỏ chuyện ra sao.

Khổng Tuyên thở dài: "Bây giờ Nhân Tộc đã đại hưng, đã không có cơ hội che chở Nhân Tộc, việc này cũng chỉ có thể nói mà thôi."

"Cũng không phải là như vậy." Lý Trường Thọ trong khi bình tĩnh nói, trong đáy lòng cũng đang cảnh giác, luôn cảm ứng sẽ có Thiên Phạt buông xuống hay không, cảm ứng Thánh Nhân lão gia sẽ ngăn cản ý nghĩ này của mình hay không.

Nhưng hắn rất nhanh liền xác định, sự tình Khổng Tuyên, xác nhận có gắn bó chặt chẽ cùng với Thương Quốc hưng khởi.

Lý Trường Thọ nói: "Khí vận Nhân Tộc tập trung ở Nam Thiệm Bộ Châu, mà ở bên trong Nam Châu, quốc gia san sát, chiến loạn nổi lên bốn phía, bởi vì cái gọi là hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp, Nhân Tộc không chung chủ lâu như vậy, nên có chung chủ hưng khởi. Cơ hội của Phượng tộc chính là ở đây. Nếu sớm biết thiên mệnh thuộc về nơi nào, liền bảo vệ chung chủ trước, khiến cho chung chủ lấy Phượng tộc làm đồ đằng, Phượng tộc sao còn phải lo lắng?"

Khổng Tuyên không biết đã sống bao nhiêu năm, vào giờ phút này cũng lộ vẻ mặt vui mừng, đứng dậy, ôm quyền nói với Lý Trường Thọ: "Nếu đạo hữu có thể tương trợ việc này, Phượng tộc thiếu đạo hữu nhân quả, Khổng Tuyên cũng thiếu đạo hữu ân tình!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu không cần phải như thế, nếu đổi thành sư huynh của ta ở chỗ này, làm sao sẽ không giúp đạo hữu? Sự tình của sư huynh, chính là sự tình của ta, Nhân Giáo chúng ta trên dưới một lòng, chắc chắn sẽ toàn lực tương trợ đạo hữu việc này. Chẳng qua là, có hai chuyện, cần nói rõ ràng cho đạo hữu."

"Mời nói."

Chương 621. -

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt nghiêm mặt, chậm rãi nói: "Thứ nhất là ở bên trong phàm tục, vương triều thay đổi chính là trạng thái bình thường, nếu Phượng tộc đạt được ước muốn, vào thời điểm vương triều này vẫn lạc, còn xin đạo hữu không được ra tay nhiều."—— lời ấy đơn thuần là vì tính kế Tây Phương Giáo.

Khổng Tuyên ra trận tại Phong Thần, vốn là đánh Nhiên Đăng, đả thương mấy vị Tiên Nhân Xiển Giáo, kết quả một vị Chuẩn Đề Thánh Nhân nhảy ra, cầm Thất Bảo Diệu Thụ giao đấu với Ngũ Sắc Thần Quang.

Trận chiến kia mặc dù không nâng cao uy danh của Khổng Tuyên, nhưng kết cục của Khổng Tuyên lại có một chút thê thảm, bị Chuẩn Đề đánh bại sau đó cưỡng ép độ vào Tây Phương Giáo.

Lão Tử sau khi Hóa Hồ Vi Phật, Khổng Tuyên được an bài đi làm kiếp nạn của Phật Tổ, nuốt Phật Tổ vào trong bụng, lại bị Phật Tổ phá lưng mà ra, trở thành phật mẫu phật môn, bị động mất đi đạo thể tiên thiên viên mãn...

Hóa Hồ Vi Phật là đại tính kế cuối cùng trong đại kiếp Phong Thần, Lý Trường Thọ chỉ biết là có chuyện như vậy, dính dấp trong đó phức tạp, người thắng cuối cùng, lúc này vẫn hoàn toàn không biết.

Nhưng chuyện phát sinh trên người Khổng Tuyên, liền quá không Nhân Giáo, một chút cũng không có khí tức chủ nghĩa Hồng Hoang lãng mạn.

Kịch bản đẹp nhất nên là...

【 Khổng Tuyên chủ động từ bỏ đạo thể tiên thiên viên mãn vì Đại Pháp Sư, quy về âm, hóa thành nữ tử, mặc nghê thường, má đỏ, đeo mũ phượng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến hậu viện Động Suất Cung, chỉ vào ngay Đại Pháp Sư đang ngủ nướng nói: "Huyền Đô! Ta muốn cưới ngươi!"

Sau đó một con muỗi nằm sấp trên cây bên cạnh lập tức hai mắt đẫm lệ, rõ ràng, là nàng bay tới trước... 】

Khục, nói chính sự, nói chính sự.

Lý Trường Thọ tiếp tục nói: "Thứ hai, việc này ta cũng không dám nói có một trăm phần trăm tự tin, sau khi trở về cũng cần báo cáo cho Ngọc Đế bệ hạ. Thực sự không dám giấu giếm, Thiên Đình cũng có một loạt mưu đồ, có quan hệ đến sự tình hương hỏa Nhân Tộc. Nếu tặng khí vận đồ đằng cho Phượng tộc, đối với Thiên Đình mà nói cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, chẳng qua là còn cần đạo hữu biểu đạt một chút thiện ý đối với Thiên Đình, sau này nếu đi lại bên ngoài gặp Thiên Binh Thiên Tướng rơi vào nguy cơ, làm ơn ra tay cứu giúp một chút."

"Thiện! Tự nhiên như thế!" Khổng Tuyên đáp ứng có một chút quả quyết.

"Ngày hôm nay chúng ta liền trao đổi phương hướng đại khái." Lý Trường Thọ nói: "Đợi sau này phong vân Nam Châu biến hóa, tự nhiên sẽ mời đạo hữu rời núi."

Khổng Tuyên nói không cần vội vàng, Lý Trường Thọ lại lấy lý do "sư huynh nếu biết ta lãnh đạm khẳng định sẽ trách tội", cưỡng ép kéo chủ đề lên bên trên chính sự.

Ngồi ở bên cạnh, Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu quay mặt nhìn nhau.

Triệu Công Minh truyền âm thở dài: "Tam muội, ngươi nói

Trường Canh có phải đã sớm có tính kế như vậy hay không? Nói như thế nào cũng đều có đạo lý rõ ràng, sau một lúc, liền an bài Phượng tộc thỏa đáng."

"Nghe không giống." Quỳnh Tiêu thầm nói: "Nếu thật sự đã sớm tính trước, phần lớn đều là một mạch mà thành, trực tiếp nói ra. Hắn hiện tại vừa nói vừa suy nghĩ, có rất nhiều lời nói là giữ lại đường sống, hơn nữa cũng có nhiều ngữ khí trầm ngâm, đây chính là chưa nghĩ ra nguyên nhân. Bất quá, có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, cân nhắc đến phương tây, Thiên Đình, Nhân Tộc, thậm chí còn đặt nền móng cho sự kết thúc của vấn đề, xác thực rất lợi hại."

Triệu Công Minh cảm khái liên tục: "Ài, có cảm giác nhiều nằm như vậy đã sống uổng phí..."

"Chuyện này khác biệt, Đại ca ngươi vốn dĩ không am hiểu suy nghĩ những thứ cong cong quấn quấn này, ngươi là gió, là cái chủng loại không động vào vách tường là sẽ không rẽ ngoặt."

Quỳnh Tiêu bình tĩnh nói một câu: "Đại ca, vạn nhất về sau tu vi của hắn vượt qua ngươi, ngươi mới là người thảm."

"Còn nói ta, đến lúc đó chẳng lẽ ngươi sẽ tốt hơn ta?"

"Ta và tiểu muội sợ cái gì? Em rể vốn sẽ được chiếu cố, hừ hừ!"

Triệu Công Minh nghe vậy cũng cười hắc hắc vài tiếng, cảm thấy thể xác tinh thần thư sướng.

Anh rể với em rể vốn sẽ hoà thuận, không có áp lực gì.

...

Sau khi ở trên Khổng Tước Đảo nửa ngày, lúc gần đi, là Khổng Tuyên đưa ba người Lý Trường Thọ ra.

Khổng Tuyên đưa một khối ngọc phù cho Lý Trường Thọ, đây là vật chuyên môn dùng để truyền tin, nói chính mình có thể hoàn lại ân tình vào bất cứ lúc nào.

Nói một cách khác, y cho Lý Trường Thọ một lần cơ hội mời y xuất thủ.

Tính tình của Khổng Tuyên chính là như vậy, coi như trả nhân tình, cũng muốn Lý Trường Thọ chủ động mời.

Mà y cũng đúng là có vốn liếng để cao ngạo, dù sao thì không phải mỗi cao thủ dưới Thánh Nhân, cũng đều có thể bức cho Chuẩn Đề Thánh Nhân chật vật như vậy.

Trên đường trở về, Lý Trường Thọ vẫn luôn đang nhắm mắt suy nghĩ.

Nếu như chính mình hiện tại đã bị Thiên Đạo lão gia "sử dụng", tham dự vào sự tình "Huyền Điểu Sinh Thương", vậy kế tiếp, Thiên Đình, Nam Thiệm Bộ Châu, cũng sẽ xuất hiện một loạt dấu hiệu...

Nếu Thương Quốc thuận lợi thành lập, như vậy khoảng cách đếb đại kiếp Phong Thần, thật sự không còn xa.

Tiện thể nhắc tới, Lý Trường Thọ đã sớm chú ý tới, thang thời gian của Nam Thiệm Bộ Châu, hoàn toàn khác biệt cùng với thang thời gian mà hắn biết.

Nếu bắt đầu tính từ khi Đại Vũ Đế Quân quy ẩn tại Hỏa Vân Động, lúc này vừa lúc là thuộc về "loạn cuối mùa hè", toàn bộ loạn thế đã kéo dài ít nhất vài vạn năm...

Điều này cũng mở rộng một vấn đề thú vị:

【 Hồng Hoang và hậu thế rốt cuộc có liên quan gì? 】

Lý Trường Thọ đối với chuyện này, không có một chút hứng thú tìm tòi nghiên cứu nào, dù sao lúc này còn chưa có giải quyết nhu cầu mấu chốt nhất—— sức tự vệ.

Thuận tiện, nếu như thúc đẩy Nam Châu hợp nhất từ hỗn loạn, sẽ có thể kiếm được bao nhiêu công đức?

Nếu như Địa Phủ lên trời, công đức cải cách Địa Phủ, cộng thêm công đức kết thúc loạn thế Nam Châu, không đủ để để cho chính mình tu thành Công Đức Kim Thân...

Lý Trường Thọ có linh cảm, đoán rằng hắn sẽ bị mắc kẹt tại một tiết điểm đáng xấu hổ.

Nhưng không sao cả, làm những việc lớn này trước, xem thử thiếu bao nhiêu, nếu như thiếu hụt quá nhiều, liền chậm rãi chờ hương hỏa công đức, tiền lương Thiên Đình.

Nếu thiếu không nhiều, liền đi chém một chút đại yêu thân mang nghiệp chướng điền vào chỗ trống.

Trừ ma vệ đạo, vì người vì trời!

"Ài!" Triệu Công Minh đột nhiên thở dài, cao giọng nói: "Ta đã quyết định!"

Lý Trường Thọ cùng với Quỳnh Tiêu đều bị y làm cho giật nảy mình, chỉ thấy lão ca này vỗ ngực một cái, hô: "Ta sẽ đi tìm Kim Quang. Nếu Kim Quang sư muội đã khuynh tâm đối với ta, ta lại không đành lòng cự tuyệt, vậy trước tiên liền làm đạo lữ! Nếu sau trăm năm ngàn năm, nàng không thay đổi tâm ý, ta cũng có tình cảm đối với nàng, làm phu phụ là cũng có thể!"

"Oa." Quỳnh Tiêu lập tức nhảy tới, dắt cánh tay Triệu Công Minh lay động một hồi: "Đại ca làm sao lại đột nhiên khai khiếu!"

Lý Trường Thọ cũng nở nụ cười ôn hòa.

Chương 622. -

Triệu Công Minh xấu hổ cười một tiếng, giơ cái cằm lên đối với Lý Trường Thọ, thở dài: "Vừa rồi nhìn thấy Trường Thọ phí sức như thế đối với Khổng Tuyên đạo hữu, không ngừng nói chuyện vì Huyền Đô sư huynh, Đại ca ta cũng có một chút cảm khái. Việc này không thể kéo dài nữa, làm cho mọi người đều không yên tâm, trong giáo cũng không sống được yên ổn. Lão đệ, ngươi có việc gì không?"

"Chuyện của lão ca, tất nhiên là đại sự."

"Đi!" Triệu Công Minh vung tay lên: "Chúng ta đi đến Kim Ngao Đảo!"

"Đại ca đừng nóng vội." Quỳnh Tiêu lập tức nói: "Việc này cũng không phải một câu của ngươi liền có thể quyết định, ngươi và tên gia hỏa này hãy từ từ đi qua, ta đi trước một bước, giúp ngươi hỏi ý của Kim Quang sư muội!"

"Cũng được..." Khí thế của Triệu Công Minh lập tức suy sụp, Quỳnh Tiêu lập tức tế lên Kim Giao Tiễn, cùng với Giao Long bay nhanh đến Kim Ngao Đảo.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh có một chút muốn nói lại thôi, sau đó liền lắc đầu, đi theo bên người Triệu Công Minh, không ngừng trả lời một ít câu hỏi của Triệu đại gia.

"Trường Canh, ngươi nói xem có nên thay áo giáp hay không?"

"Trường Canh, ta có nên cạo râu không?"

"Trường Canh, ngươi nói xem khi ta ở một mình với Kim

Quang, nên nói chuyện gì mới thoả đáng?"

Lý Trường Thọ yên lặng lấy ra một tấm quyển trục, cười nói: "Đã sớm chuẩn bị cho lão ca ngươi!"

Triệu Công Minh vui mừng quá đỗi, mở quyển trục ra, như nhặt được chí bảo đọc nghiền ngẫm, rất nhanh liền có tự tin.

Hai người đợi một canh giờ, mới chờ được Quỳnh Tiêu truyền âm.

Lập tức, Triệu Công Minh mang Lý Trường Thọ chạy tới Kim Ngao Đảo, hẹn nhau địa phương gặp mặt, tại một toà bảo ao phong cảnh tươi đẹp—— vừa lúc chính là chỗ Ngao Ất tu hành.

Lý Trường Thọ cũng không tới gần nơi đây, chờ Triệu Công Minh đi lên trên đảo, hắn liền quay người muốn đi.

Nhưng mà vừa bay khoảng năm trượng, còn chưa kịp vận chuyển tiên lực, trong mây phía trước liền xuất hiện một vòng xoáy nho nhỏ, có một bàn tay hơi mập đưa ra ngoài, ngoắc ngoắc ngón tay đối với Lý Trường Thọ...

Lý Trường Thọ cũng cười một tiếng, vừa tiến tới, liền bị người tóm cổ áo, trực tiếp kéo vào một chỗ bảo động quen thuộc.

"Đông quá..."

"Xuỵt!"

Phía trước lập tức có một đám người quay đầu làm thủ thế im lặng, Đa Bảo ở bên cạnh cười hắc hắc, lôi kéo cánh tay của Lý Trường Thọ, đi đến một bảo động khác.

Bảo động quen thuộc, người xem quen thuộc, tràng cảnh khác biệt, nhân vật chính khác biệt.

Ở bên ngoài bảo động, Triệu Công Minh đang ngồi xổm ở bên cạnh ao nước, đưa tay tìm tòi ở trên mặt mình, từng sợi râu chậm rãi bay xuống.

Cách đó không xa, Kim Quang Thánh Mẫu người mặc nhạt váy dài màu đỏ, đang chắp tay sau lưng lẳng lặng chờ đợi, khuôn mặt đỏ bừng, lòng có hươu con đụng.

Ở lân cận bảo ao, tràn đầy bảo động do Đa Bảo đạo nhân sử dụng thần thông độc môn làm ra, mà trong những bảo động này, chất đầy chúng tiên Tiệt Giáo nhiệt tình...

Hoặc nói là sự gắn kết của Tiệt Giáo rất cao!

Loại sự tình này, cũng đều tập trung được một lượng lớn người.

Lý Trường Thọ được đưa đến vị trí xem tốt nhất, cùng với Quỳnh Tiêu, có đãi ngộ ngang với các đệ tử Thánh Nhân như Kim Linh Thánh Mẫu.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa nhìn ra ngoài một hồi, trong đáy lòng liền ẩn ẩn có một chút bận tâm...

Nếu như Vân Tiêu nhận được thư vội vàng chạy tới, chẳng phải là sẽ liên tưởng đến lúc tại rừng hoa đào, cũng có thịnh cảnh như vậy...

Đạo tâm của Lý Trường Thọ chấn động, lập tức liền muốn tự huỷ cỗ Đạo Nhân Giấy này, kịp thời thoát thân mà ra. Nhưng trong đáy lòng hắn vừa nổi lên ý niệm như vậy, Tam Muội Chân Hoả còn chưa kịp nhóm lửa, một tiếng hừ nhẹ, dạo chơi qua lại trong động...

Hai chân của không ít tiên Tiệt Giáo chính là vô thức mềm nhũn.

Ài, cái gì là hoạn nạn thấy chân tình?

Mấy trăm Tiên Nhân Tiệt Giáo xem cuộc vui ở trên Kim Ngao Đảo lúc này, đối với vị lão thần tiên râu tóc bạc trắng chủ động đi đến chỗ bảo động khác kia, ném ra "tiên thức" cảm kích.

Mặc dù mọi người hiện tại cũng biết, dung mạo của vị quyền thần Thiên Đình bình thường này là giả, thân hình là giả, tiếng nói là giả, râu là giả...

Nhưng phần bản lĩnh và anh dũng không sợ hãi khi đứng ra vào thời khắc nguy nan này, lại là thật!

Thuỷ Thần Thiên Đình Lý Trường Canh, không hổ là huynh đệ tốt của Tiệt Giáo!

Chỉ chốc lát trước...

Vân Tiêu tiên tử hiện thân ở một chỗ bảo động khác, mặc một chiếc váy dài màu trắng trơn bên trong chiếc áo cánh màu lục lam, dáng người mảnh khảnh xinh đẹp đến mức không có cách nào tăng giảm mảy may.

Tóc đẹp mượt mà như suối, mắt đẹp nhu hòa lại uẩn chứa đại đạo chân nghĩa, còn có uy nghiêm nhàn nhạt khiến cho người chỉ dám đứng xa nhìn mà không dám nhìn gần...

Nếu không phải là Vân Tiêu, còn ai có mị lực như vậy, có thể khiến cho Lý Trường Thọ bị «Cương Thiết Bách Mỹ Lão Hậu Đồ» phong ấn đạo tâm, tâm cảnh xuất hiện chập trùng rõ ràng?

Nếu không phải là Vân Tiêu, lại có bao nhiêu người có thể làm được, vừa mới hiện thân, liền làm cho bảo động do Đa Bảo đạo nhân dùng thần thông ngưng tụ thành, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được?

Tiên Nhân Tiệt Giáo ăn dưa xem náo nhiệt ở đây, đồng thời nghĩ đến một cái vấn đề...

Lần trước bọn họ tập hợp tại một chỗ như thế này, chính là ăn dưa xem náo nhiệt của Vân Tiêu cùng với Thuỷ Thần Trường Canh!

Bây giờ chính chủ đến rồi, vậy thì...

Đa Bảo đạo nhân lùi về phía sau, để cho chính mình trốn ở phía sau Kim Linh Thánh Mẫu.

Kim Linh Thánh Mẫu bình bình tĩnh nhìn ra chỗ khác, bắt đầu nghiên cứu sự sắp xếp của các hoa văn duyền diệu bên trong hang động.

Quy Linh Thánh Mẫu mím miệng, đã chuẩn bị kỹ càng chiêu thường xuyên dùng để ứng phó khi bị sư tôn trách cứ kia...

Quỳnh Tiêu càng là làm trước một bước, đã bắt đầu lã chã chực khóc, véo lỗ tai, điềm đạm đáng yêu mà liếc nhìn Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" ở bên cạnh.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài, lúc này hắn không đứng ra, còn có ai có thể đứng ra?

"Ngươi cũng tới."

Một tiếng cười khẽ phá vỡ sự yên lặng trong bảo động, Lý Trường Thọ bưng phất trần tiến về phía trước, dưới chân thi triển ra một loại bộ pháp nào đó, thân hình như gió nhẹ thổi tới trước người Vân Tiêu tiên tử.

Toàn bộ bộ pháp nhất mạch mà thành, nước chảy mây trôi, làm cho người ta nhìn liền cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Lý Trường Thọ ra dáng lắc lắc phất trần, nói một câu "gặp nhau ở nơi này, lần này cũng không tính là năm trăm năm", khuôn mặt vốn có một chút bất mãn của Vân Tiêu, liền lộ ra một chút ý cười.

"Tại sao lại đến đây nghe lén nhìn lén?" Vân Tiêu nói khẽ: "Như vậy không khỏi quá mức thất lễ đối với hai người bọn họ."

Lý Trường Thọ cười cười: "Các vị đạo hữu chẳng qua là quá mức lo lắng việc này, đây cũng là chuyện thường tình của sinh linh. Ngược lại là Tiệt Giáo thoải mái không gò bó, không khí trên dưới đoàn kết, chuyện này ở bên trong Nhân Giáo chúng ta, rất là khó có được, nhân tiện, ta sẽ thay đổi diện mạo."

Trong lúc nói chuyện, Lý Trường Thọ lấy ra một tờ người giấy ở trong tay áo, hóa thành khuôn mặt thanh niên đạo sĩ, thu Đạo Nhân Giấy lão thần tiên này vào.

Chương 623. -

Khóe miệng của Vân Tiêu vẽ ra một chút ý cười, lại nói: "Tóm lại là không nhìn thuận mắt bằng dáng vẻ nguyên bản của ngươi."

Lý Trường Thọ biểu hiện ra mấy phần chột dạ, thấp giọng nói: "Đây chính là cơ mật Nhân Giáo không thể tuỳ tiện hiển lộ."

Sau đó dùng tay làm dấu mời, cùng với Vân Tiêu cùng nhau trở về bảo động trước đây của hắn.

Đoạn đường này, chẳng qua là mấy chục trượng ngắn ngủi, Vân Tiêu mỗi khi đi qua một người "ngắm cảnh động", ánh mắt đảo qua, Tiên Nhân bất luận nam nữ, bất kể bối phận, cũng đều không dám đối mặt với nàng, lại đều cảm nhận được hoặc nhiều hoặc ít...

Cảm giác tội ác.

Không ít Tiên Nhân còn giả vờ nói chuyện phiếm, đổi chủ đề, hoặc là nói đến pháp bảo và tu hành:

"Dư Nguyên sư điệt, Hóa Huyết Thần Đao ngươi mới luyện thành gần đây kia dường như có uy lực khá lớn, hôm nào hãy cùng nhau thương thảo với sư thúc?"

"Dễ nói, dễ nói."

"La Tuyên sư huynh ngươi có am hiểu Thi Trảm không? Trước đó không phải đã bế quan vài vạn năm, vẫn chưa ngộ đến chỗ mấu chốt sao?"

"Rất khó khăn, rất phiền phức..."

Cũng có Tiên Nhân đề cập đến tin tức mới nhất:

"Nhánh Yêu Tộc kia chính là đã hết khí số, còn nói muốn khai chiến cùng với Thiên Đình, cũng không biết lấy lực lượng từ đâu ra."

"Nhân Giáo đứng sau lưng Thiên Đình, Yêu Tộc làm cái gì cũng đều là phí công, còn không bằng thành thành thật thật..."

Vân Tiêu nghe vậy, cũng lo lắng mà nhìn Lý Trường Thọ, ôn nhu hỏi: "Trước đây ta suy tính được, ngươi bởi vì sự tình Yêu Tộc mà bị gọi đến Thánh Mẫu Cung, không biết có phiền toái gì?"

Lý Trường Thọ nghe vậy, sắc mặt lập tức lộ ra một chút phức tạp.

Thánh Mẫu Cung...đó cũng là một đoạn hồi ức không mấy tốt đẹp...

Vân Tiêu vội hỏi: "Sao thế? Ngươi bị thương?"

"Cũng không, chẳng qua là bị Thánh Nhân nương nương mắng cho một trận." Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Lúc này nghĩ đến, xốc đạo bào này của ta lên, toàn thân trên dưới đều là gan, cũng dám có ý tính kế trước mặt Thánh Nhân, kết quả bị Thánh Nhân nương nương liếc mắt nhìn ra. Ta đã tự tin không có một chút sơ hở nào, chưa từng nghĩ vẫn là cẩn thận mấy cũng có sơ sót. Ài..."

Nghe lời này, lúc này Vân Tiêu mới giãn đôi mi thanh tú ra, một chút vội vàng, một chút lo lắng vừa rồi kia, lại là nửa điểm không giả được.

Nàng nói: "Thánh Nhân cùng với cái gọi là Chuẩn Thánh, nhìn như cách nhau một đường, kì thực là một trời một vực."

Lý Trường Thọ lập tức gật đầu phụ họa.

Loại "cảnh cáo" liên quan tới uy năng của Thánh Nhân này, đã xem như chủ đề thiết yếu mỗi lần gặp mặt.

Trong lúc nói cười, hai người đã đi đến bảo động Lý Trường Thọ đứng trước đây.

Vân Tiêu tiên tử tiến về phía trước hạ thấp người hành lễ, miệng nói sư huynh sư tỷ sư muội, lại nhíu mày nhìn về phía Quỳnh Tiêu ở bên cạnh...

Nàng vừa muốn mở miệng, Lý Trường Thọ ở bên cạnh đã đưa tay, nhẹ nhàng kéo lại ống tay áo của Vân Tiêu tiên tử, truyền âm nói: "Giáo huấn Quỳnh Tiêu ở trước mặt người khác là có một chút không ổn."

Thế là Vân Tiêu tan hết uy thế vừa muốn bộc phát, thở dài: "Sau đó hãy theo ta trở về đảo tu hành, đừng có chạy loạn bên ngoài, tu vi cảnh giới của ngươi như vậy, đều đã sắp bị tiểu muội vượt qua."

"Đúng, tỷ tỷ." Quỳnh Tiêu ủy ủy khuất khuất nói một câu, âm thầm ôm quyền gửi lời cảm ơn đối với Lý Trường Thọ.

Lập tức, Vân Tiêu cũng không khỏi nhìn ra ngoài bảo động...

Lại nhìn bảo trì bên cạnh, Triệu Công Minh đã cạo râu, thay đạo bào, phát huy đặc điểm "diện mạo đường đường, thân hình vĩ ngạn" đến cực hạn.

Lại nhìn Kim Quang Thánh Mẫu ngày hôm nay, mang nét quyến rũ trưởng thành với mái tóc dài, ngũ quan xinh xắn, khuôn mặt thon gọn, mặc váy dài ôm sát người...

Loại phong cách mặc quần áo này, tự nhiên cũng là xuất ra từ một túi cẩm nang, là một vị Thuỷ Thần Thiên Đình không nguyện ý để lộ tính danh nào đó, sau khi cẩn thận nghiên cứu sở thích của Triệu Công Minh, cho ra đề nghị đúng trọng tâm.

Lúc này, Triệu đại gia cùng Kim Quang Thánh Mẫu cách nhau khoảng chín thước, vừa mới nói xong một cái chủ đề, còn đang ấp ủ cảm xúc.

Triệu đại gia "ài", "chuyện này" nửa ngày, Kim Quang Thánh Mẫu "ừm", "tốt" một hồi, nói cũng đều không nói được.

Thế là, Triệu đại gia thấp giọng nói một câu: "Sư muội, đắc tội."

"Ừm?"

Kim Quang Thánh Mẫu hơi sững sờ, chợt thấy hào quang màu xanh nước biển lóe lên trước mắt, mấy khỏa Định Hải Thần Châu xuất hiện ở quanh người nàng, phong cấm tiên thức của nàng, cố định tại chỗ, trong lúc nhất thời đã mất đi tri giác đối với bên ngoài.

Chúng tiên Tiệt Giáo bên trong bảo động đều là cùng nhau sững sờ.

Quỳnh Tiêu không nhịn được oa một tiếng, tán thán nói: "Đại ca trực tiếp như vậy sao?"

Đa Bảo đạo nhân khẽ nhíu mày: "Như vậy có phải hay không là có một chút không ổn? Dù sao cũng là ban ngày ban mặt, nhiều sư đệ sư muội nhìn như vậy...mặc dù Kim Quang sư muội cũng nguyện ý, nhưng chuyện này..."

"Thật là..." Quy Linh Thánh Mẫu đưa tay che hai mắt, để lại một tia sáng trong kẽ ngón tay.

Lại thấy Triệu Công Minh bước lên phía trước...

Vân Tiêu khẽ nhíu đôi mi thanh tú, lập tức liền muốn hiện thân ngăn cản.

Không ít Tiên Nhân Tiệt Giáo đều là ngừng thở, thầm hô "không nghĩ tới a không nghĩ tới", "thật kích thích a thật kích thích".

Nhưng mà, Triệu đại gia thuần thục xuất hiện ở phía sau Kim Quang Thánh Mẫu, nhìn hai bên một chút, lại lấy ra một quyển trục, mở ra sau đó cẩn thận đọc, gật đầu lia lịa, trong lòng tự tin một lần nữa!

Sau đó xoay người sang chỗ khác, xuất hiện ở vị trí nguyên bản, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai thu hồi Định Hải Thần Châu, mỉm cười: "Sư muội, ngươi rất là ưa thích thi từ tranh vẽ?"

Kim Quang Thánh Mẫu nháy mắt mấy cái, mặc dù có chút sững sờ, nhưng vẫn lộ ra một nụ cười rụt rè, gật đầu đáp ứng.

Lý Trường Thọ: "..."

Chúng tiên Tiệt Giáo: "..."

Bên trong tòa tiên điện nhảy ra khỏi Tam Giới nào đó, không vào ngũ hành, ẩn vào ở giữa đại đạo, thanh niên đạo sĩ mặc đạo bào mây trên người xách theo Thanh Bình Kiếm liền muốn vọt ra ngoài điện, cũng may là được mấy vị tuỳ tùng can ngăn.

"Lão gia ngài không nên tức giận, không nên tức giận."

"Công Minh sư huynh cũng không có thất lễ, lão gia ngài đừng có gấp."

"Nghịch đồ này! Ta là giận hắn thất lễ sao? Lão gia ta ban thưởng Định Hải Thần Châu cho hắn chính là để cho hắn làm chuyện này? Phi! Tức chết ta!"

Tự nhiên, một màn này cũng sẽ không để cho người ngoài thấy.

...

Sau nửa canh giờ.

Sau khi rời khỏi Kim Ngao Đảo, tại Đông Hải Chi Tân, hai thân ảnh chạm mặt một lần nữa.

Bọn họ cưỡi mây bay trên bầu trời xanh mây trắng, tìm một bãi biển yên tĩnh, đi dạo, nói chuyện, cuối cùng đi đến một nơi râm mát và phủ một tấm chăn vải lên bãi cát trắng.

Nam tử ôm quyền, nữ tử hạ thấp người, hai người từng người ngồi xuống, cách xa nhau sáu thước.

Đây là theo lời mời của Lý Trường Thọ, Vân Tiêu chạy đến nơi đây gặp nhau cùng với "bản thể" Lý Trường Thọ.

Loại sự tình giết người phóng hỏa là có thể để cho Đạo Nhân Giấy làm, lúc rải tro cốt táng hồn, Đạo Nhân Giấy cũng có thể làm ra một chút xúc cảm.

Nhưng loại sự tình thi từ ca phú cho tới phong hoa tuyết nguyệt cùng với Vân Tiêu tiên tử này, vẫn là bản thể đến mới tương đối thỏa đáng.

Chương 624. -

Nơi này cách Độ Tiên Môn cũng không quá xa xôi, có phiền phức cũng có thể kịp thời tránh về bên trong Tiểu Quỳnh Phong...

Khục, hãy nói điều gì đó không đúng đắn.

Lý Trường Thọ phát hiện ra, chính mình đến Hồng Hoang càng lâu, đối với tiên váy bồng bềnh liền càng không có sức chống cự.

Nhất là lúc Vân Tiêu ngồi xuống, váy kia giống như hoa mẫu đơn nở rộ, mỗi nếp uốn giống như những cánh hoa chồng lên nhau, xem mãi cũng không chán.

Đương nhiên, cả hai vẫn chưa đến mức thuộc về nhau, câu tuyệt sát "ngươi thật là đẹp kia" kia, nói ra cũng không đạt được hiệu quả tốt nhất...

Hai người nói một hồi về sự tình của Triệu Công Minh và Kim Quang Thánh Mẫu, Vân Tiêu cảm thấy mối hôn sự này của Triệu đại gia lúc này vẫn còn có một chút miễn cưỡng, Lý Trường Thọ cũng gật đầu phụ họa.

Lúc này Triệu Công Minh và Kim Quang Thánh Mẫu, hẹn nhau đi thiên ngoại ngao du, hai người cũng định ra ước định, ở chung với nhau một thời gian, nếu cảm thấy không thích hợp sẽ không nhắc lại sự tình đạo lữ nữa...

Vân Tiêu nhẹ nhàng thở dài, nói: "Việc này làm sao còn có thể thương lượng? Nếu không phải lưỡng tình tương duyệt, từ đầu đến cuối sẽ có một chút gượng ép."

"Ngươi nghĩ như vậy cũng có một chút không ổn." Lý Trường

Thọ lấy ra hai chén rượu ở trong tay áo, đổ đầy tiên nhưỡng, dùng tiên lực đẩy một chén rượu tới trước mặt Vân Tiêu, trong miệng nói: "Cũng không phải là mỗi đoạn thâm tình đều có thể nhận được đáp lại, cũng không phải mỗi đoạn cảm tình cũng bắt đầu tại lưỡng tình tương duyệt, có khi một người kiên trì, quả thật có thể thay đổi một người khác. Nhưng điều kiện tiên quyết, vẫn là hai người có điểm chung, có thể ở chung hoà hợp, có chủ đề chung."

Vân Tiêu tiên tử cẩn thận suy nghĩ, tiếp nhận chén rượu, khẽ ngửi, khẽ cười nói: "Những lời kia của đại ca, thế nhưng là ngươi dạy hắn?"

"Chuyện này...hắc hắc."

"Ngươi làm sao lại có nhiều lời làm cho phụ nữ vui vẻ như vậy." Vân Tiêu khẽ phàn nàn, nhưng lại không có ý tứ trách cứ.

Lý Trường Thọ đột nhiên cười, cũng không thể nói chính mình có "ưu thế tin tức".

Thế là nghiêm mặt nói: "Đã quen tính kế mọi thứ, đại khái là suy nghĩ nhiều một chút. Sự tình cảm tình kỳ thật không nên có nhiều tính kế như vậy, giống như hiện tại, ta ở bên cạnh ngươi, ngược lại có thể dựa vào việc trò chuyện với ngươi, buông xuống nhiều phiền lòng thế tục như vậy, đã cảm thấy có một chút thoải mái. Đúng rồi, rượu này như thế nào?"

"Nó có hương vị êm ái hơn nhiều so với rượu trái cây do tiểu muội làm…" Vân Tiêu nghiêm túc nhận xét: "Cũng nhiều hơn một chút khí tức linh vật tiên thiên, khiến cho nguyên thần cũng đều có một chút say mê, là hàng cao cấp ít có."

"Ngươi thích liền tốt." Lý Trường Thọ cười lấy ra hai cái bình ngọc, dùng tiên lực bao vây, đưa tới bên người Vân Tiêu, nói: "Đây là rượu ngon ngũ hành gần đây ta mới nghĩ ra, thu thập linh khí ngũ hành ngưng tụ ở bên trong sương mai ủ chế mà thành. Nếu ngươi uống thấy không tệ, sau này ta sẽ ủ thêm vài bình."

Trong con ngươi của Vân Tiêu nhiều hơn mấy phần ý cười, uống một chút rượu trong chén, ánh mắt dần dần hiện ra một chút mê ly...

"Ở chung với ngươi như thế này, cũng là lúc trong đáy lòng ta yên lặng nhất."

"Ừm?" Lý Trường Thọ nao nao.

Ngẩng đầu nhìn lại, thấy nàng đang chỉnh tóc mái bên tai, gương mặt xẹt qua một chút đỏ ửng, quay đầu nhìn về phía mặt biển an tĩnh.

Một cơn gió biển thổi vào, linh khí nhàn nhạt vờn quanh, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lưu giữ lại bức tranh như vậy...

Nhưng sau đó, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài.

Hắn dứt khoát nằm xuống trên thảm, gối hai tay lên, nhìn đám mây trên trời, cánh tay áp vào váy của Vân Tiêu tiên tử.

"Sao thế?" Vân Tiêu ôn nhu hỏi, chủ động nghiêng người về hướng Lý Trường Thọ, quanh người càng là tràn ra từng tia từng tia đạo vận huyền diệu, che đậy thiên cơ.nơi đây

Nàng lo lắng hỏi: "Thế nhưng là có chuyện phiền lòng gì, nếu có thể nói với ta, ta cũng có thể giúp đỡ."

"Việc ta cần bận tâm bây giờ, chính là phụ tá Thiên Đình đại hưng, các loại sự vụ khác cũng không có quá nhiều khó khăn. Nhưng gần đây, cảnh giới lại có một chút đột phá, tăng thêm một chút chuyện nghe Thánh Nhân nương nương nói bên trong Thánh Mẫu Cung, trong đáy lòng vẫn luôn có cái nan đề không đạt được giải đáp."

Vân Tiêu hơi suy nghĩ, cười nói: "Thế nhưng là có quan hệ cùng với kiếp nạn?"

"Kiếp nạn?" Lý Trường Thọ thoáng có một chút kinh ngạc.

"Ừm, ít năm trước đây ta đã suy tính được, Đạo Môn có một trận đại kiếp, chẳng qua là thiên cơ có quan hệ đến đại kiếp đều bị che đậy." Vân Tiêu ôn nhu nói: "Vì vậy, ta mới nhốt hai vị muội muội ở trên đảo, không muốn để cho các nàng đi loạn ở bên ngoài."

"Thì ra là thế..." Lý Trường Thọ còn tưởng rằng Vân Tiêu suy tính được Phong Thần, tu vi cảnh giới của nàng rất cao, có dự cảm như vậy ngược lại là hợp tình hợp lí.

Lý Trường Thọ cười nói: "Làm ta phiền lòng, là Thiên Đạo."

"Thiên Đạo?"

"Ừm, Thiên Đạo!" Lý Trường Thọ nói: "Hiện tại ta đang rơi vào một cái vòng lẩn quẩn. Lấy Thiên Đình làm ví dụ, ta tham dự vào trong đại sự thiên địa, kết quả sau khi đạt được, kỳ thật đều phù hợp với kết quả thiên cơ thôi diễn. Ví dụ khi Thiên Đình thu Long Tộc, ta liền trở trong quân cờ thành đó, giúp hai bên rất nhiều. Nhưng ta đã suy nghĩ theo cách khác, hiện tại ta đang làm theo ý nghĩ trong đáy lòng, nhưng nếu như ta làm ngược lại ý nghĩ trong đáy lòng, có phải hay không, ý nghĩ "nghịch" như vậy, ngược lại cũng sẽ thúc đẩy thiên cơ biểu lộ ra kết quả kia. Ở phía dưới Thiên Đạo, sinh linh thật sự có cơ hội lựa chọn sao?"

Vân Tiêu nghe vậy hơi nghiêng đầu, cũng rơi vào trong suy tư.

Lý Trường Thọ chậm rãi nhắm hai mắt lại, cười nói: "Không cần suy nghĩ nhiều, đây chỉ là một chút ý nghĩ lung tung xuất hiện, đại khái là sinh ra ở trong thiên địa, liền chạy không thoát khỏi sự không chế của Thiên Đạo."

"Ngươi đã quên người chạy trốn kia?" Vân Tiêu ôn nhu hỏi.

Lý Trường Thọ nói: "Tự nhiên nhớ rõ, nhưng ai có thể cam đoan, chính mình ở bên trong mỗi sự kiện, đều có thể trở thành biến số đột phá giới hạn thiên cơ?"

Vân Tiêu cười một tiếng, ôn nhu nói: "Ta đã từng tận mắt nhìn thấy Thiên Đạo hoá sinh, vô số đại đạo hội tụ ở giữa thiên địa, giao thoa, biên chế, hoá thành ý chí thiên địa. Đã từng tận mắt thấy Đạo Tổ dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp hợp đạo, bù đắp chỗ Thiên Đạo không hoàn chỉnh. Bây giờ ngươi cảm thấy bị Thiên Đạo trói buộc, kỳ thật hẳn là do Đạo Tổ đang an bài ngươi làm một số việc, bản thân Thiên Đạo cũng không có một chút ý chí nào. Nghĩ như thế này có nhự nhõm hơn không?"

"Cái góc độ này, ngược lại là cũng không nghĩ tới..." Trong mắt của Lý Trường Thọ nhiều hơn một chút ánh sáng.

Vân Tiêu lại nói: "Ngươi có biết giáo nghĩa của Tiệt Giáo chúng ta?"

Lý Trường Thọ lẩm bẩm nói: "Vì vạn linh lấy ra một chút hi vọng sống."

"Ừm!" Vân Tiêu cười nói: "Bên trong tính tình của ngươi luôn yêu thích ổn thỏa, đến mức cũng đều khó mà hoàn toàn tín nhiệm đối với người bên cạnh. Nhưng có khi, một chút hi vọng sống này cũng sẽ không ứng ở trên người chính mình. Giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau vượt qua khó khăn, đây là đạo lý lão sư từng dạy bảo những đệ tử chúng ta."

Chương 625. -

Lý Trường Thọ hơi nhíu chân mày lại, cẩn thận thưởng thức lời như thế trong đáy lòng, mặc dù không có cảm giác rộng mở trong sáng gì, nhưng lại như là nắm chặt một sợi dây thừng...

"Ha ha ha!" Lý Trường Thọ cười to hai tiếng: "Tâm sự cùng với cao nhân tiền bối, thật sự rất có ích lợi đối với việc tu hành của ta!"

"Hiện tại mới biết ta là tiền bối." Vân Tiêu khẽ hừ một tiếng, đầu lông mày lại mang theo một chút ý cười.

Mây trắng lưu luyến, sóng biển từ từ, h hai người lặng lẽ ở trong bóng râm bên bờ biển, trò chuyện vui vẻ, đánh đàn thổi sáo, mặc cho năm tháng hóa thành quang ảnh, không nhận ra mặt trời phía tây đang lặn và đêm đầy sao đã muộn...

Đồng thời, bên trong một chỗ đại thiên thế giới gần Ngũ Bộ Châu, mấy thân ảnh đã thuận lợi gặp gỡ...

Đại thiên thế giới này cùng với các đại thiên thế giới bình thường, đều là do mảnh vỡ Hồng Hoang biến thành.

Mấy thân ảnh gặp mặt ở chỗ này, cũng đều không phải là nhân vật bình thường, dễ thấy nhất ở trong đó, chính là thanh niên đạo sĩ cưỡi thần thú lông xanh, khuôn mặt có một chút anh tuấn kia.

Linh Sơn, Địa Tạng.

Sau khi đến đây gã cũng chưa mở miệng, một lá cờ chậm rãi dâng lên ở phía sau.

Lá cờ này có nền màu lục lam, thêu hoa sen đang nở, khi bay lên không trung, nó tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, lại có tung tích khí trắng, khiến cho nơi hoang tàn vắng vẻ này, hóa thành tiên cảnh trong chớp mắt.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!

"Chư vị." Địa Tạng mỉm cười, hàn huyên cũng đều chẳng muốn nói nửa câu, nói thẳng: "Có phải chư vị vẫn luôn bị Thiên Đình kia, bị Nhân Giáo kia ức hiếp?"

Mấy đạo bóng đen xung quanh kia lập tức rơi vào trầm tĩnh, nhưng không ai nói một lời.

Thần thú Đế Thính chậm rãi nằm xuống, thanh quang lưu chuyển trên người, giám sát phương viên mấy vạn dặm.

Địa Tạng ngồi ở trên lưng Đế Thính, mở miệng nói:

"Chư vị đều là cự phách Thượng Cổ, bây giờ lại bị Thiên Đình tính kế thê thảm như thế, thủ hạ thậm chí là tử tôn của từng người đều táng mệnh tại Yêu Thăng Sơn, trở thành đá đặt chân dương oai của Thiên Đình, trong đáy lòng thật sự cam nguyện và nhẫn nại? Theo ta được biết, Thái Tử Yêu Tộc điện hạ cũng bị trọng thương tại Yêu Thăng Sơn, khí vận Yêu Tộc phục hưng bây giờ đã trở nên rất ít ỏi, trong lòng các vị, có cảm thấy tiếc nuối? Bần đạo không muốn quanh co lòng vòng nhiều, lần này mời các vị đến đây chính thức trao đổi, chính là vì ứng đối với sự tình Thiên Đình. Các vị có điều kiện, có thể trực tiếp nói ra. Linh Sơn chúng ta cần một cái nhân quả, cần mượn danh nghĩa Yêu Tộc, để báo mối hận Đạo Môn Tam Giáo làm nhục trước đây, bằng không dẫn phát Thánh Nhân đại chiến, quả thực là không tốt."

Bên trong bóng tối, một đầu sư tử tinh được yêu diễm nồng đậm bao quanh người, mở miệng lại là giọng nữ thô cuồng: "Chúng ta mạo hiểm bị Thánh Nhân nhằm vào, Linh Sơn có thể cho chúng ta cái gì."

"Một hạt sen." Địa Tạng mở tay trái ra, một hạt sen lấp lánh ánh vàng, hình dạng bất thường, nhẹ nhàng lấp lóe ánh sáng.

Hạt sen này vừa được lấy ra, liền tản mát ra đạo vận tối nghĩa nhàn nhạt.

Một lão viên hầu ngồi xổm dưới đất bấm ngón tay suy tính, trầm giọng nói: "Bảo bối tốt, Thập Nhị Phẩm Kim Liên kết thành, vừa có thể khiến Thái tử điện hạ sớm ngày khỏi hẳn, cũng có thể làm cho đạo hạnh của Thái tử điện hạ tinh tiến."

"Không đủ." Một vị cao thủ Yêu Tộc toàn thân dính đầy nham thạch màu đen lạnh giọng nói.

Địa Tạng mỉm cười gật đầu, lại lấy ra một quyển trục, giao cho lão viên hầu kia.

Lão viên hầu cẩn thận từng li từng tí mở quyển trục ra, trong đó xuất ra đạo đạo ánh vàng lấp lánh, lại là một môn công pháp...

Địa Tạng lạnh nhạt nói: "«Hóa Linh Bổ Tâm Lục» của di thất Yêu Đình Thượng Cổ, có thể khiến Yêu Tộc lại không sầu yêu binh, thấy thế nào?"

Mấy lão yêu ở chỗ này vẫn như cũ có một chút do dự, lão viên hầu kia đã là mở miệng nói: "Hai kiện bảo vật này, đã đủ để cho Yêu Tộc chúng ta, liên thủ cùng với Linh Sơn các ngươi."

"Liên thủ?" Địa Tạng có một chút quay đầu, như là nghe lầm cái gì, sau đó không nhịn được bật cười, trong ngực bắn ra một chút ánh vàng.

Ánh vàng này cấp tốc bành trướng, hóa thành một khối đại ấn hình vuông, bị Địa Tạng nâng ở trong lòng bàn tay.

Phía trên đại ấn điêu khắc một đám đại yêu, trên đó tổng cộng chia làm sáu tầng, tầng cao nhất là hai đầu Kim Ô giương cánh cất tiếng gáy, hai tầng cuối cùng là côn bằng, mười đầu cự yêu ngửa đầu gầm thét.

Mấy đầu đại yêu ở xung quanh lập tức đứng dậy, một đám sắc mặt ngưng trọng, khí tức không thoải mái, trong đáy mắt lấp loé quang mang không yên.

Địa Tạng thản nhiên nói: "Ta muốn, là ở bên trong trận tính kế này, Yêu Tộc các ngươi nghe lệnh của ta, kỷ luật nghiêm minh, không thể làm trái. Chỉ cần đi đến một bước tính kế cuối cùng, vô luận thành hoặc không thành, ấn tỉ Yêu Đình Thiên Đế, liền trả cho Yêu Tộc. Chư vị, thấy thế nào?"

Bên trong ánh vàng là cờ, mấy đầu lão yêu này chậm rãi cúi đầu, không còn nói gì khác.

Địa Tạng ngồi xuống, Đế Thính thấy cảnh này, có một chút nhàm chán ngáp một cái, không nhịn được phàn nàn Địa Tạng trong đáy lòng: "Ta phí công phu lớn như vậy tìm được hai kiện bảo bối, cứ như vậy bị ngươi lấy ra để cược, thứ chủ nhân phá của, nói không chừng sẽ mất cả chì lẫn chài..."

"Yên lặng!" Địa Tạng hừ một tiếng trong đáy lòng: "Lần này mượn đao giết người, ta có mười bảy tầng tính kế, cũng phải xem vị Thuỷ Thần kia thắng ta như thế nào! Từ giờ trở đi, phải có cảm giác uy nghiêm!"

Đế Thính lập tức nhếch miệng cười một tiếng.

...

"Tình báo có sai lầm."

Tại Độ Tiên Môn, trên Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ trở về trong đêm, mang theo một chút tiếc nuối.

Sau khi trở lại Tiểu Quỳnh Phong, liền sấy khô mùi rượu trên người, thuận tiện thanh lý men say quấn quanh nguyên thần.

Không phải nói, Vân Tiêu uống nhiều liền thích khiêu vũ sao?

Lần này vốn là chạy đến xem nàng khiêu vũ, kết quả uống hai bình tiên nhưỡng, nàng chẳng qua là sắc mặt ửng đỏ, nguyên thần của chính mình đều sắp không chịu nổi!

Chuyện này...

Được rồi, có lẽ bầu không khí không hợp, quan hệ giữa hai người cũng không quá thân thiết...

Lách mình trở về phòng luyện đan, bản thể Lý Trường Thọ tìm vị trí tuyệt hảo nấp kỹ. Đạo Nhân Giấy vẫn luôn trông coi đan lô, trong mắt lập tức nhiều hơn mấy phần linh quang.

Tâm thần na di.

Tiên thức quét mắt, Linh Nga đang bế quan tu hành bên trong nhà tranh bên hồ.

Hiển nhiên, chép sáu ngàn lần Ổn Tự Kinh trước đây đã mang đến cho nàng rất nhiều ích lợi, tiến lên được một bước dài trên Ổn đạo!

Làm sư huynh, trong đáy lòng tràn đầy cảm động, cũng sẽ có một chút cảm giác thành tựu.

Ngẫm lại ngày tu hành trong núi kế tiếp, đoán chừng thật sự phải tám mươi đến một trăm năm không được gặp Vân Tiêu tiên tử, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng có một chút nuối tiếc...

Mỗi mười năm viết một phong thư đi.

Mặc dù rất phiền phức khi gửi thư, nhưng có thể giữ nó và gửi cùng nhau trong lần gặp mặt sau.

Trong một trăm năm tới, chính mình cũng sẽ tốn tâm tư nghiên cứu độn pháp không gian và đại trận không gian, chế tạo một ít pháp bảo loại không gian, có lẽ có thể dùng ở bên trên gửi thư.

Chương 626. -

【Quan niệm sơ bộ về Hộp thư Hồng Hoang】:

Lý Trường Thọ dự định, dùng trận pháp không gian mở ra một không gian nhỏ ổn định, không gian đơn thuần trữ vật, không cần có ngũ hành linh khí.

Lại mở thêm hai đường ở trong không gian trữ vật, kết nối cùng với điểm chủ Hồng Hoang thiên địa, một cái phía bên trái, một cái phía bên phải, bởi vậy đạt tới "không gian chứa đồ dùng chung", cùng với tác dụng "hộp thư"...

Loại túi trữ vật này, đối với hệ thống Đạo Nhân Giấy của hắn có ý nghĩa vô cùng trọng yếu, có thể làm cho tỉ lệ lợi dụng tài nguyên đạt tới gần như hoàn mỹ.

Ý nghĩ của Lý Trường Thọ cũng không phải là hão huyền, mà là nghiên cứu dựa trên đạo thuật.

Hắn lần này kỳ thật cũng là "đứng ở trên vai người khổng lồ Hồng Hoang", thực hiện một phần kỹ thuật mở rộng hợp lý.

Pháp bảo loại trữ vật tại Hồng Hoang có chừng hai loại, một loại tương đối phổ biến, dựa vào "Giới tử không gian thuật", dùng mấy thứ cấm chế phức tạp, tạo ra một kiện pháp bảo có thể tự động phóng đại, thu nhỏ vật phẩm.

Nói thật, ở bên trong Độ Tiên Môn bây giờ, tụ tập ba vị cao thủ cảnh giới Kim Tiên ở bên ngoài với nhau, nghiên cứu trăm năm, chỉ sợ cũng đều không thể ngộ ra "nguyên lý" của mấy dạng cấm chế này.

Nhưng một vị đệ tử cảnh giới Phản Hư tùy tiện trong môn phái, cũng đều có thể khắc hoạ mấy dạng cấm chế này, luyện chế bảo nang trữ vật đơn giản.

Lý Trường Thọ đã từng nhìn thấy mấy dạng cấm chế này trên cổ tịch Thượng Cổ, nghe nói là Trấn Nguyên đại tiên - Địa Tiên Chi Tổ, cùng với mấy vị đại năng Hồng Hoang không biết tính danh thôi diễn mà ra, cũng tại lúc Thượng Cổ liền dần dần lưu truyền ra, tạo phúc cho chúng Luyện Khí Sĩ...

Còn có một loại pháp bảo trữ vật tương đối "cao cấp", là mở ra từng cái "phao không gian" từ trong hư vô, gửi vật phẩm ở trong đó. Loại túi trữ vật này thường thường có dung tích tương đối cao, nhưng khuyết điểm là khó có thể luyện chế, không phải cao thủ là không thể thực hiện, còn nhất định phải là cao thủ Kim Tiên phía trên lục phẩm am hiểu pháp thuật không gian...

Tư tưởng của Lý Trường Thọ, chính là ở bên trên cơ sở của loại túi trữ vật này, tạo thêm nhiều " thông lộ kết nối ".

Mượn nghiên cứu như vậy, cũng có thể khiến cho chính mình lý giải sâu sắc hơn đối với không gian, nhanh chóng chạm đến không gian đại đạo, tăng cường...

Uy năng của độn pháp không gian!

Đợi hai canh giờ, luyện xong lò đan dược này, Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái ở trước lò luyện đan, tính toán kế tiếp nên luyện chế đan dược gì.

Những ngày không cần mưu tính thiên địa đại thế gì, lẳng lặng chờ mọi chuyện tuỳ ý phát sinh, mỗi ngày đều nhàn đến muốn bế quan tu hành, thuận tiện luyện chế luyện chế đan dược buồn tẻ này...

Có thể xưng là hoàn mỹ.

"Hiếm khi được thanh nhàn như vậy, có nên đi mở rộng Linh Thú Quyển hay không?"

Đột nhiên.

"Giáo Chủ ca ca!"

Lý Trường Thọ: Thật xin lỗi, thần linh ngươi kêu gọi không online.

"Giáo Chủ ca ca ~"

Tiếng la lên thứ hai của Ngao Ất đã trở nên cẩn thận từng li từng tí, nhỏ giọng thầm thì: "Đang tu hành sao?"

Lý Trường Thọ mỉm cười, cấu kết thần niệm, mở đường mộng cảnh, kéo Ngao Ất đi vào.

Vừa thấy Lý Trường Thọ, hai mắt của tiểu long lập tức nhiều hơn mấy phần ánh sáng, nhảy lên hô: "Ca ca, ở phía Long Cung đã định ra được rồi nhóm Thuỷ Thần Nam Châu đầu tiên! Lập tức đưa vào bên trong An Thủy Thành!"

"Ồ?" Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng, cười nói: "Cuối cùng cũng đến rồi, ta thế nhưng đã đợi khoản này công đức rất lâu."

Ngao Ất cười nói: "Ca ca nói đùa rồi, nếu ca ca ham công đức như vậy, ở đâu ra Long Tộc ngày hôm nay."

Lý Trường Thọ cũng vui vẻ, thời buổi này nói thật cũng không ai tin.

Lập tức, Lý Trường Thọ nói đùa vài câu cùng với Ngao Ất, căn dặn Ngao Ất sớm ngày trở về Thiên Đình nhậm chức.

"Sau đó ta sẽ đề bạt ngươi làm Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà, có chức vụ tương đương với Biện Trang. Thủy quân Thiên Hà sẽ tiếp tục dùng Yêu Tộc trong biển để luyện binh, cũng sẽ không giới hạn trong Tứ Hải. Cỗ thủy quân Thiên Hà này, bệ hạ cố ý chế tạo thành binh mã Thiên Đình tinh nhuệ, sau đó sẽ còn chiêu nạp một nhóm cao thủ gia nhập vào trong đó, áp lực của ngươi cùng với Biện Trang có thể sẽ rất lớn."

Ngao Ất ôm quyền cúi đầu, nghiệm nghị nói: "Ất nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của Giáo Chủ! Sau đó sẽ mài dũa bản thân, sớm ngày bước vào cảnh giới Kim Tiên!"

Lý Trường Thọ nghe vậy, ít nhiều cũng có một chút ghen tị.

Tổ Long huyết mạch thoát khỏi nghiệp chướng, nói chuyện cũng đều là bá khí như thế, trường sinh bất quá cũng chỉ là sự phát triển bình thường khi bọn hắn dậy thì.

Đưa tay vỗ vỗ bả vai của Ngao Ất, nhìn trạng thái hình người vẫn luôn không lớn của thiếu niên này, cảm giác áy náy trong đáy lòng...

Đã là tương đối phai nhạt.

"Đi đi, nhớ rõ nhắc nhở phụ vương ngươi đừng có chủ quan. Phía tây nhất định sẽ không sống yên ổn, đoán chừng đang bắt đầu âm thầm tụ lực, chuẩn bị chiêu thức, hơn nữa đã có thể âm thầm liên thủ toàn diện cùng với Yêu Tộc. Long Tộc hiện tại là phụ thuộc Thiên Đình, sau khi định ra chức vị Thuỷ Thần, Long Tộc cùng với Thiên Đình sẽ buộc với nhau vô cùng chặt chẽ. Bọn hắn có lẽ sẽ thông qua suy yếu Long Tộc, đả kích khí vận Thiên Đình, không thể không đề phòng."

"Vâng! Ngao Ất sẽ lập tức đi gặp phụ vương!" Ngao Ất lộ ra sắc mặt trịnh trọng đáp ứng một tiếng, thân hình dần dần nhạt đi ở trong giấc mộng.

Ở phía bên kia Lý Trường Thọ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, để Đạo Nhân Giấy chờ tại hậu đường thần miếu An Thủy Thành, rất nhanh liền nhìn thấy thịnh cảnh mấy chục đầu Thương Long bay nhanh mà đến từ chân trời.

Phần lớn dân chúng trong thành ngẩng đầu nhìn một chút, sau đó tiếp tục làm việc của chính mình, cơ bản không có phản ứng gì.

Không có gì khác, nhìn nhiều sẽ quen mắt.

Không bao lâu, mấy vị chiến long Viễn Cổ mang một tấm quyển trục màu xanh đến, cung kính giao cho Lý Trường Thọ xem qua.

Lý Trường Thọ mở quyển trục ra cẩn thận thẩm duyệt, trên đó có mấy trăm cái danh hào, đối ứng với chức vị Thuỷ Thần các nơi.

Đây coi như là nhóm Thuỷ Thần địa phương đầu tiên, cũng là một nhóm trọng yếu nhất.

Làm cho những Thuỷ Thần này quy vị, Lý Trường Thọ liền có thể dâng tấu biểu, để cho Long Tộc phụ trách sự tình "hành vân bố vũ", cũng có thể khiến cho Thiên Đình tại Nam Thiệm Bộ Châu, tạo thành mạng lưới hương hỏa đầu tiên...

Nước cờ này đi ổn, sự tình Thiên Đình, năm trăm năm là đủ!

"Tốt." Lý Trường Thọ đứng dậy, chúng lão long tràn đầy kích động nhìn Lý Trường Thọ.

Thời cơ Long Tộc đặt chân một lần nữa tại Hồng Hoang, nhận được thiên địa tán thành, mắt thấy đã sắp...

Lý Trường Thọ cười nói: "Các vị...có bản dự phòng nào không?"

Hơn mười vị cao thủ Long Tộc suýt nữa té ngã, liền vội vàng lắc đầu.

"Sự tình quan trọng như vậy, sau này cần phải dự phòng hai bản, không, ba bản!"

Lý Trường Thọ đi tới bàn đọc sách, chậm rãi mở quyển trục ra, mời hai vị cao thủ Long Tộc cùng nhau sao chép hai bản tại chỗ...

Như thế, hắn mới yên tâm gật đầu, đi theo những cao thủ Long Tộc này đến Long Cung Đông Hải.

Chương 627. -

Long Vương Đông Hải vốn còn muốn thiết yến khoản đãi cỗ Đạo Nhân Giấy này của hắn ba ngày ba đêm, Lý Trường Thọ tất nhiên là cười cự tuyệt, mời Long Vương Đông Hải cùng nhau lên Thiên Đình thượng tấu, trình phần "tấu biểu" này lên cho Ngọc Đế.

Sự tình kế tiếp tự nhiên không trở ngại một chút nào.

Cũng là nhờ có Long Tộc hạ thủ lưu tình, không có đi làm Long Vương giếng, Long Vương suối, bớt đi được rất nhiều phiền phức.

Nếu như tiến hành phân cấp đường thủy Nam Thiệm Bộ Châu, sông lớn "nhất đẳng" lúc này đều đã chia cho Long Tộc.

Trước đây Lý Trường Thọ cũng đã suy nghĩ thật lâu, cảm thấy làm như thế cũng có một chút nguy hiểm tiềm ẩn.

Lần này cũng thừa cơ thương lượng cùng với Long Vương Đông Hải đôi chút, giữ lại chức vị Thuỷ Thần nhánh sông "nhị đẳng" tại nơi phồn hoa nhất trung bộ Nam Thiệm Bộ Châu, ban thưởng cho một số thiện nhân Nhân Tộc công đức không cạn.

Long Vương Đông Hải tất nhiên là lập tức đáp ứng.

Tiện thể, Lý Trường Thọ cũng nhân cơ hội này, ở ngay trước mặt Long Vương, bẩm báo yêu cầu của Phượng tộc Khổng Tuyên đối với Ngọc Đế bệ hạ.

"Đồ đằng Nhân Tộc Nam Châu chung chủ đời tiếp theo?" Ngọc Đế áo trắng cười nói: "Việc này làm sao lại không thể? Chẳng qua là chưa từng nghĩ, Phượng tộc còn có huyết mạch hoạt động ở bên ngoài. Đúng rồi, Ngao Quảng ái khanh, ngươi có ý kiến gì về việc này không?"

"Bẩm bệ hạ!" Ngao Quảng cúi đầu buông tiếng thở dài: "Phượng tộc cùng với Long Tộc chúng ta bị ma đầu châm ngòi tại thời Viễn Cổ, chém giết đánh nát mặt đất Hồng Hoang. Giờ đã qua một thời gian dài, cừu địch Phượng tộc chém giết năm đó đã sớm tàn lụi, trong thiên địa này còn thừa lại bao nhiêu chủng tộc Viễn Cổ? Cần gì lại phải có những mối hận thù? Mời bệ hạ thành toàn cho Phượng tộc!"

"Ái khanh có lòng dạ thật tốt." Ngọc Đế áo trắng khen người một tiếng, hơi nhẹ nhàng chớp mắt đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh híp mắt cười, cũng nhạy cảm phát giác ra được, thiên số dường như xảy ra biến hóa.

Đoán chừng, kịch bản Huyền Điểu Sinh Thương, vào lúc này đã bắt đầu chính thức khởi động.

Nhưng cụ thể phát sinh vào lúc nào, vậy thì cũng không rõ lắm.

Nhưng hẳn là không xa.

...

Sự tình các lộ Thuỷ Thần Nam Châu, Lý Trường Thọ cũng đạt được một khoản công đức.

Khi ý chỉ Thủy Thần của hắn chính thức ngưng tụ thành, đạt được thần vị tam giai chính thức tại Lăng Tiêu bảo điện, tốc độ ngưng tụ thành ý chỉ Thủy Thần của Long Tộc, bỗng nhiên tăng lên mấy lần!

Mười hai năm sau, ý chỉ phong Thủy Thần Nam Châu chính thức hoàn thành, hình chiếu của Lăng Tiêu bảo điện xuất hiện tại các nơi Nam Thiệm Bộ Châu.

Sau khi vô số phàm nhân kinh hồn táng đảm, lần đầu nghe danh Thiên Đình Ngọc Đế.

Mấy trăm đầu Thương Long phẩm tính đoan chính, tướng mạo thượng giai, hiển lộ tung tích tại các nơi Nam Châu, đi nhậm chức chức vụ Thuỷ Thần, bắt đầu để lại lời đồn có quan hệ đến Thiên Đình cùng với Long Tộc ở các nơi.

Những điều này, đều là cơ sở chính vị của Thiên Đình.

Theo lời Ngọc Đế nói, khí vận Thiên Đình cũng bởi vậy mà thâm hậu hơn.

Lý Trường Thọ vừa mới chính thức nhậm chức Thuỷ Thần, nhưng cũng rất nhàn rỗi, bắt đầu cuộc sống nghỉ phép.

Ngoại trừ cách một đoạn thời gian đi đến Lăng Tiêu bảo điện tham gia triều hội, thiết kế phương án cải cách Địa Phủ, cũng không chủ động mưu tính cái gì...

Cứ như vậy, bảy năm nữa trôi qua vội vàng.

Lý Trường Thọ ngộ đạo luyện đan trong núi, trong lúc rảnh rỗi, tạm thời ngứa nghề, cũng lướt tới phòng bài bạc, tham gia mấy lần trò chơi bốn người, cố ý thua một ít linh thạch linh đan.

Trong lúc rảnh rỗi thì phạt sư muội, trêu chọc sư thúc, nghiên cứu đạo pháp không gian, viết một phong thư cho Vân Tiêu tiên tử, tạm thời chưa gửi ra ngoài...

Những ngày nhàn nhã trên núi, cũng rất là phong phú.

Nhưng gần đây Lý Trường Thọ càng ngày càng có một chút để tâm.

Không biết phương tây đang chuẩn bị đại chiêu nào, luôn cảm thấy chính mình hiện nay, đang ở trong sự yên tĩnh trước bão táp.

Ở phía Văn Tịnh là tạm thời không liên lạc được, thật sự không biết phương tây đang làm mánh khoé bẩn thỉu gì.

Nhưng Lý Trường Thọ rất hoài nghi, hẳn là ẩn nấp hoạt động trong bóng tối, tích lũy một đợt đại chiêu, gọt một tí máu của Đạo Môn...

Địa phương dễ dàng xảy ra chuyện nhất, lúc này rõ ràng là ở chỗ Yêu Tộc.

Lý Trường Thọ nhìn như lỏng lẻo, trên thực tế vẫn luôn không quên bổ sung quân đoàn Đạo Nhân Giấy của chính mình, bổ sung Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên cùng với "Ngụy Kim Đan đại đạo" tổn thất trước đây.

【 Luôn luôn không quên đấu pháp, luôn luôn chuẩn bị đấu pháp kỹ càng, mới có thể không sợ đấu pháp. 】

Trong khoảng thời gian này, Lý Trường Thọ cũng bắt đầu kế hoạch, đổi tên miếu Hải Thần thành miếu Thuỷ Thần, cũng phát triển sự tình thần miếu ra ba ngàn thế giới.

Đây cũng không phải đơn thuần là vì tích lũy công đức, mặc dù đây là mục đích chủ yếu.

Khi miếu Hải Thần có thể cắm rễ tại ba ngàn thế giới, liền có thể tìm kiếm càng nhiều nguồn mộ lính cho Thiên Đình. Đây cũng là một phần nhỏ nội dung trong kế hoạch Thiên Đình hưng khởi.

Chẳng qua là, những Thần Sứ bây giờ này, đã rõ ràng không đủ dùng.

Năng lực sinh dục của Vu Nhân Tộc cũng không tính mạnh, không sở trường phi độn, quản lý thần miếu trong phạm vi mấy ngàn dặm xung quanh An Thủy Thành, cũng đều đã là thua chị kém em.

Tiếp theo, còn muốn tìm kiếm bồi dưỡng một nhóm Thần Sứ thông minh cơ linh một chút, tốt nhất là thực lực bản thân đủ mạnh, đồng thời không hai lòng.

Vu Tộc?

Chuyện này ngược lại là có thể cân nhắc, nhưng Vu Tộc không thể ra khỏi Bắc Câu Lô Châu cũng là vấn đề, hơn nữa trình độ cơ linh còn chờ thương thảo.

Lúc suy tư chuyện này, Lý Trường Thọ giải tỏa một hạng kỹ năng mới cho nhóm Thần Sứ Vu Nhân của chính mình, thể hiện nó một lần ở trên đại điển Hải Thần tổ chức gần đây.

Mấy chục tráng hán, dùng làn điệu "sông lớn chảy về phía đông", hát và nhảy một bài "Muốn ôm một cái".

Hiệu ứng khá bùng nổ, không ít Tiên Nhân Tam Giáo đi xem lễ, sau đó đều nói rằng nguyên thần của chính mình đã sắp nứt ra.

Cư như vậy, sau lần gặp mặt cùng với Vân Tiêu tiên tử, hai mươi năm đã chậm rãi trôi qua...

Trong thời gian này, Lý Trường Thọ bởi vì Lý Tĩnh, âm thầm vẽ hai cuốn truyện tranh chú trọng 【 thân tình 】 và 【 trưởng thành 】, dùng hình thức lan truyền bên trong môn phái, truyền tới trước mặt Lý Tĩnh.

Nhờ có Nữ Oa Thánh Nhân, giờ đây Lý Trường Thọ đối với cách kể chuyện, kịch bản và các điểm giật gân, cũng coi như đạt đến tiêu chuẩn cấp " đại sư nghiệp dư ", sáng lập hai tác phẩm cũng không tính là vấn đề hóc búa gì.

Nhưng điều khiến Lý Trường Thọ cảm thấy rất có tinh thần chính là...

Hai cuốn truyện tranh dày cộp này, sau khi Lý Tĩnh xem hết, hơn nữa sau khi lưu truyền trong môn mấy tháng, liền quỷ dị biến mất không thấy gì nữa!

Cấm chế tự hủy mà hắn âm thầm thiết hạ, hoàn toàn mất hết phản ứng!

Nữ đệ tử vừa mới mượn được hai quyển truyện này đã sợ đến mức khóc lớn, dù sao thì hai cuốn truyện tranh dày cộp này, đã là bảo vật trong Độ Tiên Môn.

Thánh, Thánh Mẫu nương nương ra tay sao?

Lý Trường Thọ cảm thấy, cũng chỉ có khả năng như vậy.

Chương 628. -

Khi hắn phát hiện ra trên bàn sách mật thất dưới đất của chính mình, nhiều thêm một nắm Cửu Thiên Tức Nhưỡng, liền không quá quan tâm chuyện này.

Vào một ngày, Lý Trường Thọ đang suy nghĩ nên viết phong thư thứ hai cho Vân Tiêu tiên tử như thế nào, linh giác trong đáy lòng nhẹ nhàng nhảy một cái, thần niệm nổi lên trận trận sóng lớn.

Hắn nhắm hai mắt lại, nghe được rất nhiều phàm nhân đang khóc rống la lên, thần niệm bắn nhanh mà đi, đã thấy vài toà thành trì ở biên thuỳ Nam Châu bị ánh lửa vờn quanh, yêu khí trùng thiên!

Đến rồi.

Hai mắt của Lý Trường Thọ hơi híp, quân đoàn Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất lập tức tiến đến cứu người trừ yêu.

Tại Nam Thiên Môn Thiên Đình, tiếng trống trận rung động ầm ầm!

Ừm, cần phải ổn trọng.

Lập tức thăm hỏi báo đen một chút, uống một chút rượu với y, lại để cho y...cầu nguyện cho Yêu Tộc một đợt.

Nửa canh giờ, một trăm sáu mươi hai tòa thành trì phàm nhân trong phạm vi thế lực của Hải Thần Giáo bị tấn công.

Tất cả một trăm sáu mươi hai tòa thần miếu đều bị hủy, tượng thần bị đập, phàm nhân tử thương hơn vạn, đa số là giáo chúng tiến đến thủ hộ Hải Thần Giáo.

Thần Sứ Hải Thần Giáo chết hai mươi ba người...

Kết quả này, vẫn là quân đoàn Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ kịp thời chạy tới, cứu hỏa bốn phía, lại ở dưới sự tiếp viện gấp rút của Thiên Đình lực.

Khiến cho Thọ đau đầu chính là...

Đối phương phái tới lần này, đều là một chút tiểu yêu vẻn vẹn có thể so với cảnh giới Nguyên Tiên, cùng với yêu thú tàn bạo bản thân liền có rất nhiều nghiệp chướng.

Khi bầu trời xuất hiện cột sáng màu vàng, Thiên Binh Thiên Tướng hạ phàm trừ yêu, những tiểu yêu tai họa phàm nhân các thành này không có một chút lực phản kích nào, tính cả những yêu thú hung ác bị thanh lý nhanh chóng kia.

Nhưng phàm nhân tử thương chúng nó tạo thành, lại rất khó có thể vãn hồi.

Đối phương dùng cái giá phải trả nhỏ nhất, liền tạo thành náo động diện tích lớn, kéo theo mấy vạn Thiên Binh cùng với đông đảo Đạo Nhân Giấy của hắn...

Lần này đối phương vừa ra tay, liền hoàn toàn khác biệt so với trước kia, binh, ngựa, pháo, xe, phân chia có một chút kỹ càng.

Có một chút hương vị đại chiến Đông Hải.

Vào trước khi Hải Nhãn Đông Hải bị phá đi, mỗi lần Lý Trường Thọ đối đầu với Tây Phương Giáo, liền giống như...Lý Trường Thọ thường xuyên chơi game mười người kiếp trước, rõ ràng là chiến cuộc năm đối năm, nhưng đối phương liền bắt đầu có một đến hai người nhảy ra, nói một câu đối với phe mình:

【 Ta nuôi dưỡng ngươi. 】

Nhưng phương tây hiện tại, đã dừng lại hành vi gây hoang mang của mình, hành động trở nên già dặn lại tàn nhẫn.

Quả thực có một chút khó chơi.

Kỳ quái hơn chính là, đối phương thả một mồi lửa tại Nam Hải Chi Tân, sau đó liền yên lặng.

Vào lúc Lý Trường Thọ hoả táng những tiểu yêu kia, dùng Nhiếp Hồn Châu sưu tập ký ức tàn hồn của bọn hắn, cũng không tìm được bất kỳ mảnh vỡ có giá trị nào.

Những tiểu yêu này đều là ngẫu nhiên bị bắt đến, ném vào bên trong thành trì Nam Hải Chi Tân gây sóng gió.

Mà những cao thủ bắt bọn chúng, căn bản không có bị bọn chúng phát hiện ra tung tích...

Thăm dò?

Không đúng, tuyệt đối không phải chỉ là thăm dò đơn giản như vậy, ở trong đó còn có mấy tầng thâm ý.

Những hành động này của đối phương tại Nam Hải Chi Tân, đại khái chỉ là đánh nghi binh, nhưng cũng không thể loại trừ, đạp đổ Hải Thần Giáo là mục tiêu trả thù chủ yếu của bọn hắn.

Chuyện này phải phân tích từ góc độ "động cơ".

Ở bên trong xó xỉnh âm u, Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, dưới chân dường như xuất hiện thành trì hiện ra khói đặc cuồn cuộn khắp nơi, tâm thần đang vận chuyển cao tốc.

Không bao lâu, từng chỉ thị thông qua Đạo Nhân Giấy các nơi, bay về phía Nam Châu, Địa Phủ, Long Cung Đông Hải, Thiên Hà Thiên Đình...

Trong vòng nửa ngày, chúng Thiên Binh Thiên Tướng Thiên

Đình bắt đầu hội tụ ở Ngũ Thiên Môn, binh lực điều động tổng cộng đạt đến hơn sáu mươi vạn, từng người bày ra trận thế phòng ngự.

Âm ty Địa Phủ điều động chúng âm binh giữ vững các nơi yếu hại tại Phong Đô Thành, Vu Tộc Địa Phủ cũng xuất động tất cả, canh giữ ở mấy chỗ yếu hại bên ngoài Phong Đô Thành.

Địa Phủ hiện nay, lực khống chế đối với các nơi U Minh Giới trên thực tế cũng không cao, chỉ cần có thể bảo vệ Phong Đô Thành, âm ty liền sẽ không có tổn thất gì.

Long Cung Tứ Hải cũng tiến vào trạng thái cảnh giác cao độ.

Long Cung Đông Hải làm đội cứu hỏa, cao thủ ba Long Cung khác đều tiến đến phụ cận Hải Nhãn, do Tiên Giao Binh đổi tên thành Hắc Long Binh không ngừng tuần tra tại các nơi, Hải Tộc cũng bắt đầu được huy động.

Trong phạm vi thế lực Hải Thần Giáo tại Nam Thiệm Bộ Châu, thần miếu Hải Thần Giáo cùng nhau phong bế, các thành thông báo có yêu ma làm loạn, để phàm nhân ra khỏi thành tránh né, ít nhất là không nên tới gần miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ ở trên phương diện này, luôn luôn có ước lượng rất rõ ràng:

【 Miếu không có có thể xây lại, phàm nhân tử thương liền sẽ sinh ra nghiệp chướng.

Mạng người không nên trở thành gạch bể của miếu thờ, làm thần tiên, không thể không có lương tâm đi hố sinh linh cho chính mình hương hỏa công đức. 】

Long Tộc còn đưa mấy trăm vị cao thủ chạy đến ranh giới Nam Hải chi viện, tiềm ẩn ở trong nước biển, tùy thời chờ đợi Lý Trường Thọ điều khiển.

Trên Tiểu Quỳnh Phong, bên trong đan phòng.

Lý Trường Thọ bay ra từ bên trong xó xỉnh, thu hồi Đạo Nhân Giấy dùng để luyện đan, hóa thành một tia khói xanh, đi vào động phủ bên trong ngọn núi.

Đi đến phòng ngủ chính dành cho riêng mình, Lý Trường Thọ buóc tới hốc tối bên trong xó xỉnh, mở ra cơ quan nơi đây, để lộ một căn phòng bí mật được trang trí đẹp mắt.

Ánh nến lắc lư, sương mù mờ mịt, Lý Trường Thọ bước đến bức chân dung treo ở đó, dâng hương một lần nữa, bày tỏ lòng kính trọng.

Sau khi được Thái Thanh lão gia truyền cho Thuỷ Đức chi đạo, Lý Trường Thọ liền vẽ một bức họa Thái Thanh, treo ở nơi đây, lúc nào rảnh liền tới dâng hương.

Ngày hôm nay Lý Trường Thọ đến bái, thuần túy là vì cầu sự an tâm, trong đáy lòng cũng không có bất kỳ ý nghĩ lớn mật, không thành thục gì.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp ngẩng đầu, liền cảm giác được không gian nổi lên một chút gợn sóng, một cỗ linh niệm quen thuộc quanh quẩn trong đáy lòng, đỉnh đầu có vật nặng đập xuống...

Liền nghe một tiếng coong khẽ vang lên, Lý Trường Thọ ôm đầu cười khổ một hồi, tiểu tháp đang làm trò nghịch ngợm ở bên cạnh.

"Tiểu đồ đệ! Oa ha ha ha!"

Ách, sự tình lần này nghiêm trọng như vậy sao?

Thái Thanh lão gia chủ động đưa Huyền Hoàng Tháp tới cho chính mình phòng thân!

Ở phía Tây Phương Giáo đột nhiên bắt đầu "quản lý vi mô", Lý Trường Thọ cũng không có khẩn trương, dù sao thì trước đó Tây Phương Giáo rõ ràng là thuộc về "phát huy thất thường", như bây giờ mới phù hợp với danh xưng đại giáo

Nhưng bây giờ...

Thái Thanh lão gia nhà mình - am hiểu suy tính nhất bên trong Lục Thánh, liền chủ động đưa Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, đập lên đỉnh đầu của chính mình!

Lý Trường Thọ trở nên khẩn trương trong nháy mắt.

Việc này, đoán chừng là việc lớn.

Không có cách nào, chỉ có thể khởi động hệ thống đề phòng cấp bậc cao nhất!

...

Chương 629. -

Cùng lúc đó, tại tây bắc bộ Tây Ngưu Hạ Châu.

Mấy đạo lưu quang bắn nhanh mà đến từ nam đến bắc, lại cùng nhau dừng lại trước một vách đá thẳng đứng, hóa thành ba đạo thân ảnh hai nữ một nam.

Ba người bọn họ vừa muốn đánh về phía vách đá trước mắt, đột nhiên nghe được một tia âm thanh muỗi, sắc mặt từng người hơi biến đổi, lui về phía sau hai bước, hoặc là cúi đầu ôm quyền, hoặc là hơi hạ thấp người.

Huyết quang quanh quẩn, Văn Tịnh đạo nhân mặc huyết sa, hiển lộ ra thân hình xinh đẹp của nàng.

Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng gật đầu đối với ba người bên cạnh, phóng về phía trước hai bước, vách đá trước mặt tạo nên làn sóng nhàn nhạt, đặt Văn Tịnh đạo nhân vào trong đó.

Ba đầu Hồng Mông hung thú phía sau nàng liếc nhìn nhau, từng người cúi đầu đuổi theo.

Bên trong Chưởng Nhãn Pháp là một toà đại điện, trong đó lấp lánh ánh vàng, khí tức bình hòa lưu chuyển bốn phía, một lá cờ lơ lửng ở chính giữa đại điện, che hết thảy mọi chuyện phát sinh nơi đây...

Văn Tịnh đến chậm một chút, đảo mắt một vòng, nhìn thấy ngồi đầy đều là Hồng Mông hung thú có lai lịch không sai biệt lắm với mình, khóe miệng có một chút cong lên, đi về hướng hàng bồ đoàn trống không phía trước.

"Lại đang thăm dò chúng ta, đây là muốn làm đại sự gì?"

Nàng cẩn thận suy nghĩ trong đáy lòng, liên tưởng đến cảnh cáo của Thuỷ Thần đại nhân chính mình nhận được vào hai mươi năm trước, tính cảnh giác lập tức kéo căng.

Phần lớn Hồng Mông hung thú độc lai độc vãng, trên trăm đạo thân ảnh ngồi ở chỗ này, vào giờ phút này cũng đều duy trì trầm mặc, không ai truyền âm, không ai hỏi han.

Chợt nghe một tiếng cười khẽ truyền đến từ chỗ sâu đại điện, hai con mắt thú màu xanh lam cỡ đèn lồng sáng lên trong góc, trong mắt dường như có ánh lửa.

Thần thú Đế Thính chậm rãi đi về phía trước hai bước, nhưng sau đó liền nằm trên đất, để cho thanh niên đạo sĩ trên lưng đi về phía trước một mình.

"Lại là gã?" Văn Tịnh cười lạnh trong đáy lòng, lập tức rõ ràng một chút điều gì.

Địa Tạng ra hiệu cho chúng hung thú không cần đứng dậy, ngồi xuống trên bồ đoàn trước mặt, lại cười nói một câu: "Các vị đạo hữu, đã đợi lâu."

Bên trong điện vang lên tiếng trả lời liên tiếp.

Trogn chốc lát, Địa Tạng đưa tay ra hiệu, toàn bộ đại điện cấp tốc yên tĩnh trở lại.

Địa Tạng cười nói: "Ngày hôm nay mời chư vị hội tụ ở đây, một là có chuyện quan trọng muốn mời chư vị ra tay, hai là cảm niệm các vị bôn ba mệt nhọc qua nhiều năm như vậy.Mặc dù bởi vì lai lịch của các vị, phương tây không thể để cho các vị đi ra trước sân khấu, nhưng công lao các vị lập, hai vị lão sư đều thấy rõ, đợi sau này phương tây đại hưng, công đức, thanh danh nên cho các vị, đương nhiên sẽ không thiếu hụt."

Văn Tịnh đạo nhân hứ vài tiếng trong đáy lòng, thầm nói một câu thật không biết xấu hổ.

Liền nghe Địa Tạng cất cao giọng nói: "Nhàn thoại không nói nhiều, ngày hôm nay mời các vị đến đây, chủ yếu là thương nghị trước một chuyện, lại làm một chuyện. Chư vị có biết, hai mươi năm gần đây ta đang làm chuyện gì?"

Địa Tạng híp mắt cười: "Thuỷ Thần Thiên Đình mà bần đạo vẫn luôn đang tìm kiếm tung tích, đã có kết quả."

Ngón tay của Văn Tịnh đạo nhân khẽ run lên, nhưng biểu tình như thường, khí tức bình ổn.

Bên trong xó xỉnh, thanh quang lấp lánh quanh người thần thú Đế Thính.

Địa Tạng chậm rãi nói: "Thuỷ Thần Thiên Đình, tên là Lý Trường Canh, mấy lần phá hư phương tây chúng ta tính kế, khiến cho chúng ta tổn thất rất nặng. Nhưng lai lịch của người này có một chút thần bí, coi như là ở bên trong Thiên Đình, cũng chỉ là dùng hóa thân hoạt động, ở bên trong miếu Hải Thần các nơi càng là không cần nói, có thể tìm được, đều là hóa thân của hắn. Hắn đang sợ cái gì? Rất rõ ràng, hắn đang sợ chân thân của mình bại lộ, mà chân thân của hắn chỉ cần bại lộ, rất có thể liền sẽ làm cho hắn rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục!"

Nói đến chỗ này, ánh sáng trong mắt Địa Tạng đúng là loá mắt như thế.

Nhưng mà, Văn Tịnh đạo nhân co quắp khóe miệng một trận...

Chỗ này rõ ràng có hiểu lầm, tên kia chỉ là đơn thuần sợ chết, chân thân đi ra ngoài tản bộ cũng đều là đi theo bên cạnh nam nhân kia.

Liền nghe một đầu hung thú nói: "Vị Thuỷ Thần này vẫn luôn trốn tránh không ra, không phải là đã từng phạm vào nghiệp chướng vô biên?"

"Có đạo lý, nếu không phải như thế, vì sao Nhân Giáo không sớm tuyên bố hắn là đệ tử Thánh Nhân?"

"Chỉ sợ không phải là như thế...chẳng lẽ Thuỷ Thần là nữ tử?"

Chúng hung thú từng người cống hiến sức tưởng tượng của chính mình, Văn Tịnh đạo nhân tìm kiếm cơ hội, cũng mở miệng nói: "Nói không chừng, vị Thuỷ Thần Nhân Giáo này cũng có lai lịch giống như chúng ta."

Địa Tạng mỉm cười lắc đầu, nói: "Các vị không cần đoán bừa, theo đủ loại hành vi của Thuỷ Thần trước đây có thể kết luận, hắn là xuất thân từ Nhân Tộc, lại có một phần thuộc về đối với Nhân Tộc. Điểm này, giáo nghĩa Hải Thần Giáo, cùng với hoạt động ngày thường của Hải Thần Giáo liền có thể kết luận ra."

Nói xong, Địa Tạng khe khẽ thở dài: "Trên đời khó có cây không có rễ, lai lịch của vị Thủy Thần này, có thể là tại tiên tông Nhân Giáo. Căn cứ theo tin tức bần đạo thám thính từ Long Tộc, Thuỷ Thần rất có thể là bởi vì có thiên tư ngộ tính cực kỳ cao, từ đó được Nhân Giáo Đại Pháp Sư chọn trúng, thành lập Hải Thần Giáo thu thập hương hỏa công đức. Sự tình Long Tộc, chính là Nhân Giáo thí luyện hắn. Nhưng khiến cho bần đạo cảm thấy kỳ quái chính là, ở trong mười tám năm gần đay, bần đạo dựa vào uy năng Đế Thính, giám sát sáu nhà tiên tông Nhân Giáo, không đạt được nửa điểm thu hoạch, dường như trên dưới Nhân Giáo, cũng không biết Thuỷ Thần là đệ tử Nhân Giáo. Cho nên bần đạo quyết định thay đàn đổi dây, dùng một chút thủ đoạn hơi kịch liệt... Văn Tịnh?"

"Đại nhân có gì phân phó?" Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng chớp mắt, trong mắt mang theo vài phần kích động.

Địa Tạng cười nói: "Bần đạo muốn chọn một tiên tông Nhân Giáo để làm khó dễ, bức vị Thuỷ Thần kia hiện thân, sau đó lại mượn nhân quả giữa Yêu Tộc cùng với Thuỷ Thần, để cho chư vị cao thủ Yêu Tộc đồng loạt ra tay, vây giết Thuỷ Thần. Văn Tịnh đã từng giao thủ với Thuỷ Thần, ngươi cảm thấy làm khó dễ đối với nhà ai trong sáu nhà tiên tông Nhân Giáo này, là dễ dàng đắc thủ nhất?"

Vây giết Thuỷ Thần?

Văn Tịnh đạo nhân lộ ra một chút mỉm cười, nói: "Đó tất nhiên là muốn chọn, đại tiên môn trọng yếu nhất đối với Nhân Giáo, như Tiêu Dao tiên tông, Tự Tại Môn. Chỉ bất quá, nô gia có một lời còn xin đại nhân suy nghĩ."

"Ồ?" Địa Tạng cười nói: "Cứ nói đừng ngại."

Văn Tịnh cau mày nói: "Thuỷ Thần tuyệt đối không phải kẻ vớ vẩn, trước có Kim Thiền gãy cánh, sau có trận chiến Yêu Thăng Sơn, bí pháp linh bạo kia của hắn, thật sự là có một chút doạ người."

"Ha ha ha ha!" Địa Tạng vỗ tay cười to, sau đó liền lộ ra mấy phần mỉm cười, nói: "Văn Tịnh nói cũng có lý, nhưng Văn Tịnh ngươi có bao giờ nghĩ tới, lần này là chúng ta chủ động vây công tiên tông Nhân Giáo, nếu hắn dùng bí pháp hóa thân tự bạo, chẳng lẽ không phải sẽ tự hủy tường thành?"

Văn Tịnh đạo nhân lộ vẻ mặt giật mình, cười nói: "Là nô gia quá lo lắng."

Chương 630. -

Địa Tạng khoát khoát tay: "Bần đạo cũng không gạt các vị, lúc chúng ta ngồi ở chỗ này thương thảo, tính toán của bần đạo đã bắt đầu. Tiên tông lần này cần dẫn dụ Thuỷ Thần hiện thân, bần đạo chọn…Độ Tiên Môn tại Đông Thắng Thần Châu...."

Có hung thú hỏi: "Đại nhân, vì sao lại chọn tiểu môn xa xôi như vậy? Tiên tông Nhân Giáo như vậy, cho dù bị diệt, Nhân Giáo chỉ sợ cũng sẽ không có phản ứng gì."

"Sai!" Địa Tạng lạnh nhạt nói: "Các ngươi đừng có khinh thường Độ Tiên Môn. Từ tin tức bần đạo thám thính được ở bên trong Độ Tiên Môn, Văn Tịnh đã từng ra tay muốn diệt đi tiên môn này, cuối cùng dường như đã thất bại mà về?"

Văn Tịnh đạo nhân lập tức nói: "Lần kia là vì tính kế đại hội nguồn gốc Đạo Môn Tam Giáo, nô gia ra tay muốn diệt tiểu tiên tông này, tạo ra thêm một chút náo nhiệt. Chưa từng nghĩ tới, vị Độ Ách Chân Nhân kia kịp thời chạy đến, thậm chí còn kinh động đến vị Đại đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo kia, đối phương cơ hồ truy xét được tung tích của nô gia. Đại nhân, ngài đã chuẩn bị xong cách ứng đối với vị Đại sư huynh Đạo Môn kia?"

"Việc nhỏ mà thôi!" Địa Tạng cười nói: "Ta đã ra lệnh cho mười vạn yêu chúng, sau nửa canh giờ liền bắt đầu vây công Tiêu Dao tiên tông, nếu Đại Pháp Sư muốn hiện thân, tự nhiên sẽ hiện thân tại Tiêu Dao tiên tông."

Lại có hung thú hỏi: "Vạn nhất Đại Pháp Sư đi đến Độ Tiên Môn thì sao? Vậy phải làm thế nào?"

Đàn thú nhao nhao biểu đạt lo lắng của mình:

"Đúng thế đại nhân, Đại Pháp Sư có thực lực mạnh mẽ, trực tiếp tiến đến Độ Tiên Môn cũng là chuyện trong chớp mắt!"

"Ngày đó Đại Pháp Sư thế nhưng đã đón đỡ pháp bảo của Thánh Nhân lão gia..."

"Địa Tạng đại nhân, chúng ta nên bàn bạc việc này kỹ hơn, như vậy chẳng qua chỉ khiến cho chúng ta đi qua chịu chết mà thôi." Địa Tạng lạnh nhạt nói: "Nếu Đại Pháp Sư bỏ Tiêu Dao tiên tông mà đi gấp rút tiếp viện Độ Tiên Môn, như vậy Độ Tiên Môn rõ liền ràng có vấn đề, như thế liền có thể kết luận, bên trong Độ Tiên Môn ẩn giấu bí ẩn Nhân Giáo. Lai lịch của Thuỷ Thần, há không phải sẽ được chứng thực? Các vị yên tâm, ta đương nhiên sẽ không để cho các vị hiện thân trước thời hạn, tự nhiên sẽ có Yêu Tộc dò đường. Ngày hôm nay chỉ cần có thể tìm được Thuỷ Thần trốn ở đâu, sau này lại đi tính kế là được."

"Đại nhân thật sự cao minh!" Văn Tịnh đạo nhân che miệng cười khẽ: "Nếu nô gia đoán không lầm, chỉ sợ là chuyện hôm nay, chẳng qua chỉ là một vòng tính kế của đại nhân ngài. Tìm lai lịch của Thuỷ Thần, thử xem có thể đẩy nhân quả lên Yêu Tộc hay không, lại nhờ vào đó đẩy Yêu Tộc vào tuyệt cảnh, khiến cho sau này bọn hắn không thể không đầu nhập vào Linh Sơn chúng ta. Chẳng qua là Địa Tạng đại nhân, nô gia có nỗi nghi hoặc..."

"Nói."

Văn Tịnh cau mày nói: "Những Yêu Tộc đó, bản lĩnh phải chăng có thể tin?"

"Yên tâm!" Địa Tạng cười nói: "Ta đã an bài mỗi cái trình tự cho những Yêu Tộc đó, bọn hắn chỉ cần theo tính kế của ta, đương nhiên sẽ không gây ra sai lầm gì. Hơn nữa, Văn Tịnh."

"Nô gia ở đây."

Địa Tạng lại cười nói: "Quá mức thông minh vào một số thời khắc, cũng không phải là chuyện tốt."

Nụ cười của Văn Tịnh đạo nhân cứng đờ, trong đôi mắt đẹp có một chút hàn quang hiện lên.

Nụ cười của Địa Tạng không thay đổi, coi như chính mình không thấy hung quang trong mắt của Văn Tịnh đạo nhân, bắt đầu an bài thời cơ kế tiếp chúng hung thú xuất thủ.

Nữ vương đại nhân nào đó lúc này lại là mặt ngoài cường ngạnh, âm thầm lo lắng.

Ngày hôm nay, Địa Tạng điểm danh nàng nhiều lần, rõ ràng là mang theo lòng thăm dò, có thần thú Đế Thính khó giải quyết ở bên cạnh, nàng cũng không thể không phòng.

Chẳng qua là...

Câu nói "đương nhiên sẽ không gây ra sai lầm gì" vừa rồi của Địa Tạng, vì sao nghe, lại có một chút khinh thường tên kia?

Địa Tạng có phải là người hay không, Văn Tịnh không rõ lắm, nhưng vị Thuỷ Thần này là thật...

Khục, không thể nói, không thể nói.

...

Tại Đông Thắng Thần Châu, ở một nơi ba vạn dặm về phía tây nam Độ Tiên Môn, ranh giới lãnh địa mấy nhà tiên tông giao hội, bên trong núi rừng liên miên.

Một cỗ khí tức cực lực che giấu lặng yên hội tụ, lao thẳng tới những cái hố lớn hiện ra trên mặt đất.

Tại Tiểu Quỳnh Phong, bên trong đan phòng.

Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng đi qua đi lại, nhìn mấy tấm hình trên hiện lên trong đáy lòng, vào giờ phút này lại là hơi lúng túng một chút.

Độ Tiên Môn có chỗ nào đặc biệt?

Thân là tiên tông Nhân Giáo yếu nhất bên ngoài, liền dễ dàng bị nhằm vào như vậy? !

Lý Trường Thọ nhìn tình hình mà mạng lưới tiên thức giám sát của mình dò xét được: vài lộ đại quân Yêu Tộc hành quân dưới mặt đất, xen kẽ qua các lỗ hổng các nhà tiên tông Đông Châu, kiên định đi về hướng Độ Tiên Môn...

Tất nhiên, mười vạn Yêu Tộc này cũng không khó giải quyết, bằng vào quân đoàn Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ tích trữ bên ngoài ở Độ Tiên Môn, đủ để ứng đối hơn phân nửa.

Nhưng dựa vào quân đoàn Đạo Nhân Giấy tác chiến, "tính đặc thù" của Độ Tiên Môn liền sẽ trực tiếp hiển lộ ra, tăng thêm lực liên tưởng phong phú của chúng tiên bên trong môn phái, sự tình "chân thân Thuỷ Thần ở ngay trong Độ Tiên Môn" sẽ rất dễ dàng bại lộ.

Nhất định phải nghĩ biện pháp thay một chiến trường, hoặc làm mê muội tất cả chúng tiên trong môn phái...

Kỳ thật, ngay khi phát hiện ra nhánh đại quân Yêu Tộc kia, Lý Trường Thọ liền suy đoán ra, người tính kế phía sau chuyện ngày hôm nay có một chút cẩn thận.

Rất đơn giản, hãy suy nghĩ ở dưới góc độ của Tây Phương Giáo.

Tạm thời cho rằng người tính kế việc phía sau này, chính là chủ mưu sự tình Đông Hải, Linh Sơn Địa Tạng.

Nước cờ này của Địa Tạng, tưởng chừng là một nước đi nguy hiểm, trên thực tế rất vững vàng.

Địa Tạng hẳn là dựa vào sợi dây liên hệ giữa Thiên Đình cùng với Nhân Giáo, lại coi người đứng sau màn diệt Yêu Thăng Sơn —— Thuỷ Thần Thiên Đình là bia ngắm, cổ động Yêu Tộc ra tay đối với tiên tông Nhân Giáo, nói cho bọn hắn biết, làm như vậy sẽ có thể bức cao thủ Nhân Giáo hiện thân, bao vây sau đó giết chết.

Nhưng trong đáy lòng Địa Tạng phải hiểu rằng Yêu Tộc sẽ bị đánh bại không nghi ngờ gì trong trận chiến này.

Nhân Giáo vẻn vẹn chỉ là một mình Đại Pháp Sư, cũng đủ để thay đổi chiến sự nơi đây, coi như là Yêu Hoàng Yêu Tộc năm đó, cũng đều khó mà giao đấu với Đại Pháp Sư được Chí Bảo Tiên Thiên gia trì.

【 Nhưng việc đánh bại Yêu Tộc ngày hôm nay, liền có thể gia tăng cừu hận giữa Yêu Tộc cùng với Thiên Đình, Nhân Giáo, biến tướng tạo áp lực cho Yêu Tộc.

Mà vào trước đây không lâu, lại có sự tình Yêu Tộc cầu viện Thánh Mẫu Cung, bị Thánh Mẫu nương nương phái người treo lên đánh một trận.

Nếu Nhân Giáo bắt đầu trả thù Yêu Tộc, hoặc là phủ lên nguy cơ Nhân Giáo sẽ ra tay đối phó Yêu Tộc, Yêu Tộc chắc chắn sẽ rơi vào khủng hoảng, đến lúc đó chỉ có thể đảo hướng phương tây, đầu nhập Nhị Thánh, tuỳ tiện để cho phương tây sử dụng. 】

Đây hẳn là những tính kế chủ yếu của Địa Tạng.

Chương 631. -

Những tính kế khác, ví dụ như mượn cơ hội này, tìm kiếm bên trong Tây Phương Giáo phải chăng tiềm ẩn gian tế Nhân Giáo.

Thử tập sát đệ tử Nhân Giáo, xác định lai lịch của Thuỷ Thần Thiên Đình, đả kích Hải Thần Giáo - công cụ thu thập hương hoả, chèn ép khí vận Thiên Đình...vân vân.

Ít nhất cũng có mười mấy tầng cân nhắc.

Vô luận Yêu Tộc thắng hay bại, Nhân Giáo bị hao tổn, Hải Thần Giáo bị đả kích, áp lực trên đỉnh đầu Yêu Tộc tăng mạnh, phương tây ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Nhìn tổng thể, so với năm đó Kim Thiền Tử đi vào bên trong Hải Thần, tùy tiện liền nói muốn chia bánh rồng cùng với Thiên Đình, cao minh hơn đâu chỉ gấp trăm lần!

Phân tích là phân tích, vấn đề hiện tại là...

"Làm thế nào mới có thể phá cục một cách hoàn mỹ?" Lý Trường Thọ thì thào một tiếng, tiếp tục đi qua đi lại.

Trong đáy lòng truyền đến tiếng chào hỏi của Tháp đại gia: "Đừng sợ! Cứ để cho bọn hắn tùy tiện chém! Có đại gia bảo kê ngươi, ngươi cứ ngồi ở trước mặt bọn hắn khôi phục tiên lực! Người đông thế mạnh? Từ xưa chính là vấn đề lực bền bỉ!"

Lý Trường Thọ vừa định giải thích vài câu, chợt thấy ánh vàng lóe lên trên Phá Thiên Phong, thân ảnh chưởng môn vội vàng bay tới.

Lý Trường Thọ vội vàng mở ra lối vào đại trận bên ngoài, đi ra khỏi đan phòng nghênh đón—— lúc này chưởng môn đã không cần che lấp thân hình ở trên Tiểu Quỳnh Phong, trận pháp bên ngoài Tiểu Quỳnh đã bố trí đủ nhiều Chướng Nhãn Pháp.

"Trường Thọ! Khục! Khụ khụ!"

Lý Trường Thọ nói: "Chưởng môn đừng vội, ta đã có ứng đối với việc này."

Quý Vô Ưu lộ ra vẻ mặt cấp bách cũng ngẩn ra, hỏi: "Ngươi biết chuyện gì xảy ra?"

Lý Trường Thọ vì lý do ổn thoả theo thói quen, nói: "Chưởng môn cứ nói đi, xem thử có khớp với những gì ta biết hay không."

Quý Vô Ưu nói: "Bên ngoài Tiêu Dao tiên tông xuất hiện một số lớn Yêu Tộc, nói ít cũng có mười mấy vạn, ở trong đó lại có không ít đại yêu khí tức nặng nề, cao thủ Yêu Tộc cảnh giới Đại La cũng đều có mấy vị! Tiêu Dao tiên tông tất nhiên không chịu được, đã gửi thư cầu cứu đối với tông môn Nhân Giáo, lúc này bần đạo dẫn người chạy tới, chỉ sợ là không đủ thực lực! Phải làm sao mới ổn đây?"

Lý Trường Thọ nhướng mày: "Tiêu Dao tiên tông? Mười mấy vạn đại quân Yêu Tộc?"

Ây chà, lần này Yêu Tộc lại bị Địa Tạng lừa dối đến hết vốn gốc như vậy!

Sau đó, không ít nghi hoặc trong đáy lòng Lý Trường Thọ được giải quyết một cách dễ dàng.

Tính toán tổng thể của đối phương, đã hiển lộ ra một bức ghép hình hoàn chỉnh ở trong đáy lòng hắn.

Không ngoài sở liệu, lúc này đã có một số lớn tiểu yêu tiềm ẩn tại Nam Hải, Đông Hải Chi Tân, chuẩn bị tiến hành tập kích đối với thành trì trong phạm vi thế lực Hải Thần Giáo, kiềm chế binh lực Thiên Đình...

Sau đó chỉ cần chính mình lấy thân phận Thuỷ Thần hiện thân, tất nhiên cũng sẽ có Hồng Mông hung thú phương tây phái tới ra tay, từ đó làm cho Yêu Tộc sinh ra mối thù chung cùng với phương tây.

Quý Vô Ưu ý thức được tình hình dường như có một chút không đúng, thấp giọng hỏi: "Trường Thọ, sao thế?"

"Lần này phương tây ra tay, toan tính quá lớn, tính toán không nhỏ!" Lý Trường Thọ nói: "Chưởng môn, lúc này ở bên ngoài Độ Tiên Môn, cũng có một nhóm yêu binh. Lúc này Yêu Tộc không nỡ vận dụng quá nhiều binh lực, chỉ sợ là đã tuyển trúng Độ Tiên Môn chúng ta cùng với Tiêu Dao tiên tông, làm đối tượng trả thù trận chiến Yêu Thăng Sơn."

Quý Vô Ưu lộ ra vẻ mặt chấn động, hơi hơi nghi hoặc một chút, nói: "Chúng ta có liên quan như thế nào cùng với trận chiến Yêu Thăng Sơn?"

"Yêu Thăng Sơn bị san bằng là do một vị cao thủ Nhân Giáo gây ra, phía sau Thiên Đình vẫn luôn được Nhân Giáo chúng ta duy trì." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Tiếp theo, chưởng môn triệu tập phong chủ các phong bên trong môn phái, các phong không nên để lại người, mang theo bảo vật bảo tài quý giá, tiến vào Địa Mạch Na Di Đại Trận dưới mặt đất."

Quý Vô Ưu nói: "Không đánh mà chạy như thế, chẳng phải là..."

"Đây cũng không phải là không đánh mà chạy, chẳng qua là phòng ngừa tổn thương vô ích."

Lý Trường Thọ đưa tay về phía sau, một cỗ Đạo Nhân Giấy đi ra từ trong xó xỉnh, một mặt ngọc bài bay ra từ trong túi eo, bay vào trong lòng bàn tay của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nói: "Tha thứ cho đệ tử mạo phạm, đệ tử lấy thân phận Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư hạ lệnh, chưởng môn không được do dự, nhanh chóng làm việc!"

Quý Vô Ưu chau mày, nhưng cũng không do dự, lập tức gật đầu đáp ứng.

Nhưng chưởng môn tiếp theo lại nghĩ tới điều gì, cười khổ nói: "Na Di Đại Trận dưới mặt đất đã sớm hủy, lúc này muốn chữa trị cũng cần ít nhất nửa tháng!"

"Không sao, đệ tử đã giúp môn phái chữa trị xong."

Quý Vô Ưu mở to hai mắt, nhìn vị đệ tử Tiểu Quỳnh Phong nói năng lưu loát trước mặt này...

"Khụ khụ! Ngươi chữa trị thứ đồ chơi này để làm gì?"

"Lo trước khỏi hoạ." Lý Trường Thọ cười cười.

"Chưởng môn, từ đại trận nguyên bản kia lại hướng xuống một ngàn sáu trăm trượng." Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù ở trong tay áo, dùng hay tay đưa cho Quý Vô Ưu nói: "Nơi đó còn có một tòa Na Di Trận dưới mặt đất, trận này càng thêm bí ẩn, cũng sẽ không bị truy tung. Đầu địa mạch kia nối liền đến đông bắc bộ Nam Thiệm Bộ Châu, đi ra ngoài chính là ở bên cạnh một tòa thành lớn thế tục, có thể để cho môn nhân đệ tử tạm thời trốn ở bên trong thành."

Quý Vô Ưu: "…"

Lý Trường Thọ thúc giục nói: "Nhiều nhất chỉ có nửa canh giờ, đợi Tiêu Dao tiên tông bắt đầu đại chiến, đối phương liền sẽ tấn công về hướng Độ Tiên Môn chúng ta. Chưởng môn cũng không cần phải lo lắng, ở phía Tiêu Dao tiên tông, ta tự nhiên sẽ có biện pháp trợ giúp bọn họ giải vây."

"Ài! Lần này liền dựa toàn bộ vào Trường Thọ ngươi!"

"Chưởng môn nhớ giữ bí mật chuyện này cho đệ tử."

"Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói cho gia sư nửa câu!"

Nói xong, Quý Vô Ưu cầm lấy khối ngọc phù khống trận này, quay người vọt về phía ngọn núi gần nhất.

Lý Trường Thọ vái chào, cũng nhẹ nhàng thở ra.

Như thế, kế tiếp liền dễ xử lý hơn nhiều.

Đúng vào lúc này, Lý Trường Thọ phát hiện ra, bốn lộ đại quân Yêu Tộc chạy đến Độ Tiên Môn kia, âm thầm ẩn nấp ở một chỗ cách Độ Tiên Môn mười tám ngàn dặm đến một vạn năm ngàn dặm, cũng không trực tiếp giết tới.

Ngược lại là không kém quá nhiều so với dự đoán của hắn.

Tháp đại gia buồn bực hỏi trong đáy lòng: "Tiểu đồ đệ, làm sao đi giúp Tiêu Dao tiên tông? Để Thiên Binh Thiên Tướng đi sao?"

"Thiên Binh mặc dù đầy đủ, cũng đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng quá thiếu cao thủ phía trên cảnh giới Thiên Tiên." Lý Trường Thọ lắc đầu: "Cho nên kế hoạch hôm nay, chỉ có thể cầu viện."

Tháp đại gia hiếm khi trở nên lý trí, thầm nói: "Cầu viện? Những thằng nhóc phương tây kia, hẳn là cũng có thể nghĩ ra các tiên tông Nhân Giáo khác sẽ gấp rút tiếp viện Tiêu Dao tiên tông, khẳng định sẽ thiết hạ mai phục."

"Đối phương tính kế rất sâu, hẳn là đã tìm hiểu rõ ràng nội tình của tiên tông Nhân Giáo, dám xâm nhập vào Trung Thần

Châu, tất nhiên cũng đã bố trí đường lui."

Chương 632. -

Lý Trường Thọ trở tay lấy ra một khối ngọc phù, cười nói: "Muốn phá vỡ cục diện bế tắc, biện pháp đơn giản nhất chính là dẫn ngoại lực vào. Những Yêu Tộc đã hiện thân tại Trung Thần Châu này, hôm nay, cũng liền không cần trở về."

Ngón tay lập tức điểm nhẹ, cấm chế ngọc phù bị kích hoạt, đầu bên kia truyền đến một hồi leng ka leng keng, dường như là một đống bảo vật bị chất thành một đống, đang va chạm với nhau...

"Trường Canh?"

...

Có chưởng môn Quý Vô Ưu tự mình truyền tin, các phong Độ Tiên Môn lập tức bắt đầu chuyển động.

Những người đang bế quan đều bị đánh thức, cũng may là không có ai ở trong khẩn yếu quan đầu xông quan.

Tài sản của Luyện Khí Sĩ phần lớn đều là mang theo trên người, lại có tất cả trưởng lão bên trong môn phái ra tay, dọn sạch Đạo Tạng Điện, bảo khố Bách Phàm Điện, cũng bất quá chỉ là sự tình trong chốc lát...

Phong chủ trưởng lão các hiển thần thông, mang theo chúng đệ tử đi xuống dưới mặt đất.

Bọn họ có một chút khó khăn chui vào mấy ngàn trượng dưới mặt đất, xâm nhập vào một mảnh "đại điện" trống trải, thấy được toà Địa Mạch Na Di Trận đường kính mấy trăm trượng kia...

Nghe chúng Tiên Nhân bên trong môn phái khen ngợi chưởng môn suy nghĩ sâu xa, Quý Vô Ưu cũng có một chút xấu hổ.

Vong Tình thượng nhân Vương Phú Quý, cùng với Giang Lâm Nhi cùng hung cực ác, mang theo chín tiên chữ Tửu cùng nhau hành động, giữ gìn trật tự các nơi.

Lúc này Tửu Ô cùng với Tửu Thi cũng đang vội vàng tìm kiếm Tửu Cửu ở nơi nào, nhưng rất nhanh liền được rồi chưởng môn Quý Vô Ưu cùng với Vong Tình thượng nhân lần lượt truyền âm, bảo bọn hắn không cần phải lo lắng.

Tửu Cửu, Tửu Vũ Thi tự nhiên đều ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Thanh niên Lý Tĩnh đã trưởng thành, đang bị hai vị lão Chân Tiên bảo hộ trong đám người, vào giờ phút này nhìn thấy chiến trận như vậy, cũng là có một chút nghi hoặc, nhưng cũng không hiển lộ nửa điểm vẻ sợ hãi.

Nghe sư thúc sư bá bên cạnh nói, dường như lại có yêu ma đột kích, trong đôi mắt Lý Tĩnh càng là tràn đầy chiến ý.

Nhưng mà, vào giờ phút này bên trong môn phái cũng không cho phép y rút kiếm tiến lên, trảm yêu trừ ma. Hiện tại y lao ra, hoàn toàn là một loại cực đoan thiên thần hạ phàm khác...

Thiên thần đưa cơm.

Lại nghe chưởng môn Quý Vô Ưu nói: "Khụ, khụ khục! Phá Thiên Phong bọc hậu, ba phong Vụ Linh Phong, Đan Đỉnh Phong, Tiên Lâm Phong tiến về phía trước dò xét. Trưởng lão, môn nhân, đệ tử các phong giám sát lẫn nhau, nếu ai dám sử dụng truyền tin, trận pháp ngọc phù, sẽ bị phong cấm tu vi, xử trí sau đó! Không được hỏi nhiều những chuyện khác."

Chúng tiên cùng nhau trả lời, theo đại trận mở ra, từng đám

Luyện Khí Sĩ đâu vào đấy lại nhanh chóng tiến vào đại trận, mượn lực lượng địa mạch na di mà đi.

Không bao lâu, Hữu Cầm Huyền Nhã vội vàng tìm được Quý Vô Ưu, trong mắt mang theo vài phần do dự, vẫn là cúi đầu ôm quyền, hỏi: "Chưởng môn, vì sao lại thiếu duy nhất Tiểu Quỳnh Phong nhất mạch."

Quý Vô Ưu nhẹ nhàng thở dài, vừa định bảo Hữu Cầm Huyền Nhã đừng có hỏi việc này nhiều, lại đột nhiên nghĩ đến gì đó, nói: "Bọn họ quyết định ở lại."

"Vậy đệ tử cũng quyết định ở lại!" Hữu Cầm Huyền Nhã ngẩng đầu nhìn chăm chú vào sư tổ của chính mình, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ánh sáng: "Xin chưởng môn thành toàn! Đệ tử sinh tử không oán!"

"Đi thôi." Quý Vô Ưu khoát khoát tay, chúng môn nhân xung quanh Phá Thiên Phong còn chưa kịp phản ứng, Hữu Cầm Huyền Nhã đã là vái chào, quay người bay nhanh.

"Tiểu Nhã!" Khương Kinh San vội vàng kêu lên, lại bị Quý Vô Ưu ra dấu ngừng lại.

"Yên tâm, nàng ở chỗ đó, hẳn là còn an toàn hơn so với đi theo chúng ta."

Chúng tiên lập tức không rõ ràng cho lắm.

Tiên lực bao trùm toàn thân Hữu Cầm Huyền Nhã, bay ngược lên trên mặt đất, khống chế tiên kiếm phóng tới mặt đất, không bao lâu, liền hiện thân từ phía dưới Phá Thiên Phong.

Nàng vừa muốn chạy tới phương hướng Tiểu Quỳnh Phong, đã thấy mấy thân ảnh bay qua đỉnh đầu.

Tiên thức tràn ra, Hữu Cầm Huyền Nhã thoáng sửng sốt.

Có hơn mười mấy đạo thân ảnh đứng ở trong không trung, vẩy ra từng hạt Đậu Tiên đối với từng tòa ngọn núi, những Đậu Tiên này phanh phanh nổ vang, rất nhanh liền hóa thành từng vị từng vị "Thiên Binh".

Không ít ngọn núi đã chật ních Thiên Binh, vào giờ phút này đại trận hộ sơn đã hoàn toàn mở ra, bầu trời các nơi đều là ngũ thải hà quang.

"Đến trên núi đi." Tiếng nói của Lý Trường Thọ vang lên ở trong đáy lòng nàng.

Trong mắt Hữu Cầm Huyền Nhã tràn đầy nghi hoặc không hiểu, nhưng lại gật đầu đáp ứng một tiếng: "Vâng, sư huynh."

Nàng ngự kiếm tiến đến bên trên Tiểu Quỳnh Phong, không bao lâu liền tiến vào đại trận Tiểu Quỳnh Phong, bị một chùm tiên quang tiếp dẫn đến đan phòng.

Vừa bước vào bên trong đan phòng, Hữu Cầm Huyền Nhã lại là sững sờ.

Bên trong ngổn ngang lộn xộn ngã mấy đạo thân ảnh quen thuộc, từng người đều đã ngủ mê man.

Tề Nguyên lão đạo nằm bên trong xó xỉnh, ôm bầu rượu nằm ngáy o o trên ghế tất nhiên là Tửu Cửu, ngã ngồi ở bên trên bồ đoàn Tửu Vũ Thi, Hùng Linh Lỵ ngáy như sấm...

Lý Trường Thọ đang ngồi ở trước lò luyện đan, lộ vẻ mặt vẻ suy tư, đột nhiên mở miệng nói một câu: "Hữu Cầm thì không cần."

Hữu Cầm Huyền Nhã còn chưa có lấy lại tinh thần, liền nghe phía sau truyền đến một tiếng cười khẽ quen thuộc, trong đáy lòng hơi giật mình.

Tiên thức của nàng lại không có một chút phát giác nào, liền bị

Linh Nga tới gần phía sau!

"Hì hì." Linh Nga rụt tay nhỏ lại, thu hồi bình sứ vào trong tay áo, vội vàng bước về phía trước hai bước, ôm lấy Hữu Cầm Huyền Nhã từ phía sau: "Sư tỷ ngươi đừng nóng giận, đây đều là do sư huynh bảo ta làm!"

Lý Trường Thọ cười xùy một tiếng, cũng không phản bác.

Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút run rẩy khóe miệng, nhẹ nhàng thở dài, lại hỏi: "Trường Thọ sư huynh, cần ta làm cái gì?"

"Đều đã an bài thỏa đáng." Lý Trường Thọ nhắm mắt nói một câu: "Hai người các ngươi đi đánh cờ giải buồn là được, đợi lát nữa nghe được động tĩnh gì cũng đều không cần bối rối."

Hữu Cầm Huyền Nhã quay đầu liếc nhìn nhau cùng với Linh Nga, từng người đều đọc được một chút bất đắc dĩ trong mắt lẫn nhau.

"Chúng ta thật sự muốn đánh cờ sao?" Hữu Cầm Huyền Nhã thấp giọng hỏi.

Linh Nga nháy mắt mấy cái: "Sư huynh bàn giao, làm theo là được."

Trong chốc lát, hai người vẫn thật sự bày bàn cờ ra, ngồi quỳ chân đối lập nhau, bắt đầu nghiêm túc đánh cờ.

Toàn bộ Độ Tiên Môn im ắng, hơn mười mấy ngọn núi bị "Thiên Binh" chiếm hết, mấy vạn Đậu Tiên Binh bắt đầu chấp hành mệnh lệnh "đề phòng" đơn giản.

Trình tự đối phương làm khó dễ, hẳn là Hải Thần Giáo, Tiêu Dao tiên tông, Độ Tiên Môn.

Ở phía chưởng môn, cũng có hai cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới

Kim Tiên lẫn vào, tùy thời phối hợp tác chiến.

Phạm vi thế lực của Hải Thần Giáo vào giờ phút này quá mức rộng lớn, chỉ có thể thụ động phòng thủ, bị hao tổn có lẽ sẽ vô cùng nghiêm trọng, Lý Trường Thọ chỉ có thể tận lực giảm bớt phàm nhân và Thần Sứ tử thương, đồng thời ghi sổ lại.

Ở phía Tiêu Dao tiên tông cũng đã được an bài thỏa đáng, ban đầu cần bọn họ cắn răng đối cứng, viện quân rất nhanh liền có thể tới.

Chương 633. Người máy Hồng Hoang

Nhưng một mực thụ động bị đánh, thúc đẩy chuyện đẹp của phương tây cùng với Địa Tạng, cũng không phải là phong cách của đệ tử Nhân Giáo...

Khóe miệng của Lý Trường Thọ lộ ra một chút mỉm cười.

"Ài, Hữu Cầm sư tỷ ngươi mau nhìn sư huynh ta..."

"Làm sao vậy?"

"Sư huynh cười một tiếng như vậy, khẳng định có người sẽ bị an bài."

Hữu Cầm Huyền Nhã hơi nghiêng đầu, Linh Nga thì chững chạc đàng hoàng.

Tiểu Quỳnh Phong các nơi, Lý Trường Thọ nguyên bản bố trí những cái kia Đậu Tiên Binh, vào giờ phút này tất cả đều nằm xuống, che lại tự thân...

Một lát sau.

Tại các nơi phía nam, phía đông duyên hải Nam Thiệm Bộ Châu, bên trong mấy trăm tòa thành trì Hải Thần Giáo có một chút hẻo lánh, một màn tương tự đồng thời phát sinh ở các nơi:

Mười mấy phàm nhân nhìn như không việc gì, toàn thân đột nhiên bị yêu hỏa quấn quanh, từng người kêu thảm vài tiếng, từng con yêu thú kinh khủng chui ra từ trong cơ thể!

Những yêu thú này gầm thét vài tiếng, nhào về phía miếu Hải Thần sớm đã trống rỗng, phá hư hết thảy mọi thứ trên đường đi.

Bất quá chỉ đảo mắt, ánh vàng lấp lóe trên bầu trời, bên trong nước biển nổi lên từng hồi rồng gầm, từng cột sáng màu vàng bay về hướng mấy trăm thành trì này, đạo đạo thân ảnh ngân giáp bay ra từ trong đó.

Vở kịch Thiên Binh chiến yêu thú, được trình diễn đồng bộ ở các nơi.

Cùng lúc đó, ở Trung Thần Châu, tại sơn môn Tiêu Dao tiên tông.

Mây đen che trời, yêu khí đầy trời!

Mười mấy vạn đại quân Yêu Tộc, cùng với cao thủ Yêu Tộc đếm không hết, trực tiếp đi đến phụ cận sơn môn Tiêu Dao tiên tông, khởi xướng xung kích hung mãnh đối với Tiêu Dao tiên tông.

Ở bên trong Tiêu Dao tiên tông, sắc mặt của phần lớn chúng môn nhân đệ tử trắng bệch, mười mấy vị cao thủ trong tông vọt tới trên không các phong, cùng nhau hét lớn, đánh ra đạo đạo tiên lực, toàn lực chèo chống đại trận hộ sơn!

Mà ở ba phương hướng tây nam, đông bắc, chính đông Tiêu Dao tiên tông, đạo đạo lưu quang bắt đầu hội tụ, giống như ba con sông lớn, đột kích về phía nơi đây!

Không chỉ có như thế, các nơi ở Trung Thần Châu xuất hiện đạo đạo ngọc phù bắn nhanh, tiên tông Nhân Tộc khắp nơi bị kinh động...

Lại một lát sau.

Bên ngoài Độ Tiên Môn xuất hiện mấy chục cái lỗ lớn, yêu phong vô biên thổi ra từ trong lỗ lớn, đồng dạng là cao thủ Yêu

Tộc kẹp theo yêu binh mà tới.

Trong nháy mắt, đại quân Yêu Tộc vây kín tứ phía, cùng nhau giết thẳng về hướng Độ Tiên Môn!

Nhưng mà, chúng yêu vừa muốn oanh kích đại trận hộ sơn, mấy lão đầu yêu phát hiện ra tình hình có một chút...không thích hợp.

Mỗi người bọn hắn hạ lệnh, chúng yêu tạm hoãn vọt tới trước, từng vị từng vị cao thủ Yêu Tộc nhìn về phía trong trận, đã thấy toàn bộ Độ Tiên Môn trống rỗng.

Một lão yêu hít hà, trầm giọng nói: "Không có bao nhiêu người, bọn hắn đã chạy hết."

Đông —— bên trong thiên địa vang lên một tiếng đàn, chỉ thấy bên trong trời cao, một đóa mây trắng chậm rãi rơi xuống, một lão thần tiên râu tóc bạc trắng ngồi trên đó, đang cúi đầu đánh đàn.

"Thuỷ Thần!"

"Thuỷ Thần quả nhiên ở đây!"

"Giết...chờ một chút! Cẩn thận có linh bạo! Người ở đây đều đã đi hết sạch!"

"Ha ha." Lý Trường Thọ cười khẽ một tiếng, ngừng đánh đàn, phiêu phù ở phía trên đại trận hộ sơn, ánh mắt quét nhìn thân ảnh Yêu Tộc đầy trời.

Quanh người hắn đột nhiên xuất hiện một chút ánh lửa, cỗ hóa thân này đảo mắt liền bị ngọn lửa thôn phệ, nhưng tiếng nói thoải mái dễ chịu không màng danh lợi kia lại vang vọng ở trong thiên địa.

"Mười vạn yêu chúng, công đức trung đẳng, vị đạo hữu kia quả nhiên không lừa ta. Các vị, mời vào bên trong đi."

Bên trong thanh âm đàm thoại, đại trận hộ sơn Độ Tiên Môn nhẹ nhàng lấp lóe, bộp một tiếng, như bọt khí nổ nát vụn.

Không có?

Đại trận hộ sơn, cứ như vậy liền không có?

Bọn hắn lăn lộn nhiều năm như vậy tại Hồng Hoang, kiến thức cũng coi như là rộng rãi, chiến trận nhỏ xíu như vậy!

Đúng là chưa từng thấy...

Công sơn đại chiến còn chưa đánh, người ở phía đối diện đã chạy hết, đại trận không có, chỉ có một vị Thuỷ Thần Thiên Đình hiển lộ tung tích, hiện tại cũng mất tung ảnh.

Một Yêu Vương hơi trẻ tuổi ngu ngơ hỏi một câu:

"Độ Tiên Môn đã người đi núi không, chúng ta còn đánh cái gì? Đào núi sao?"

"Đừng có trúng kế của Thuỷ Thần! Mới vừa rồi hắn rõ ràng là muốn ly gián chúng ta cùng với...vị đạo hữu kia, lúc này càng là muốn dùng chiến trận khác thường như vậy, chính là muốn dọa lùi chúng ta! Thuỷ Thần quỷ kế đa đoan, tuyệt đối không nên mắc lừa!"

"Môn nhân đệ tử Độ Tiên Môn có mấy ngàn người, làm sao có thể tuỳ tiện rút đi như vậy? Rốt cuộc là ai, thế nhưng ĐÃ để lộ tiếng gió!"

"Thời cơ sẽ lập tức trôi qua, chúng ta còn ở chỗ này do dự cái gì! Yêu Thăng Sơn chi hồn có thể an hay không? Yêu Tộc chúng ta chi phẫn có thể bình không!"

Mấy đầu lão yêu chủ sự kia suýt nữa bởi vậy mà trở nên ầm ĩ.

Bởi vì Tiểu Quỳnh Phong mở ra quá nhiều trận pháp, Lý Trường Thọ dứt khoát ở bên trong đan phòng làm ra một tấm vân kính, để cho Linh Nga cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã đang đánh cờ, cũng có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Lại tiện tay đưa quạt hương bồ tới, nhẹ nhàng đong đưa tại kia...

"Sư huynh." Linh Nga chỉ vào những thân ảnh bên trong vân kính, có một chút kinh ngạc hỏi một câu: "Những kẻ này là yêu gì, nhìn thật là dọa người."

Hữu Cầm Huyền Nhã thân là thủ tịch đệ tử cùng thời kỳ, đã từng ra ngoài mấy lần, kiến thức hơi có một chút rộng rãi, lúc này đang dùng ngón tay nhỏ nhắn nắm bắt cái cằm của chính mình, nghiêm túc phê bình một câu: "Trên sách nói, Yêu Tộc biến hóa bảo lưu đặc thù bản thể càng nhiều, hung tính cũng liền càng mạnh."

Linh Nga ngồi quỳ chân tại kia, nhìn vân kính nói: "Đây là có bao nhiêu Yêu Tộc tới?"

"Hơn mười vạn." Lý Trường Thọ từ từ nhắm hai mắt bình tĩnh nói một câu.

"Mười!" Linh Nga nguyên bản còn vô cùng tín nhiệm đối với sư huynh nhà mình, vào giờ phút này lại là không chịu được nhếch miệng nhỏ: "Sư huynh, chín thành tám?"

"Không thì sao?" Lý Trường Thọ mở mắt ra hỏi ngược một câu: "Muội thế nhưng là đang chất vấn độn pháp của vi huynh?"

Linh Nga hì hì cười một tiếng: "Ta cũng không dám, độn pháp của sư huynh vô song! Chạy trốn vô địch!"

Lý Trường Thọ hài lòng cười cười, hất quạt hương bồ trong tay lên, mặt đất rung động rất nhỏ, tiên quang xung quanh lấp lóe, toàn bộ đan phòng bắt đầu chậm rãi trầm xuống.

Tiểu Quỳnh Phong nhìn như gió êm sóng lặng, các loại đại trận chậm rãi vận chuyển, trận cơ khắp nơi dần dần thắp sáng, ngũ hành linh lực hỗ trợ lẫn nhau tăng lên...

Đan phòng trực tiếp rơi vào ngọn núi, nối với đầu trên của động phủ trong núi. Đan phòng tạo hình hồ lô lớn hoàn mỹ nằm trong khe hở ngọn núi, những thông lộ đi qua cũng bị núi đá lấp kín.

Lại nghe rung động ầm ầm, các giá sách trong đan phòng chậm rãi xoay chuyển, lộ ra phần lưng, lộ ra các mặt lưu ly kính.

Lý Trường Thọ vung quạt hương bồ lên, những pháp bảo lưu ly kính này, triển lộ ra tất cả hình ảnh ở bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong.

Đồng bộ theo thời gian thực, không có góc chết, ở một mức độ nào đó đã đạt đến mức núi và người là một!

【Người máy Hồng Hoang, đã không còn xa. 】

Chương 634. Mắng có đạo lý

Nhìn những thao tác loè loẹt này, Linh Nga ngược lại là vô cùng bình tĩnh, dù sao thì nàng cũng chứng kiến sư huynh nhà mình cải tạo đại bộ phận công trình.

Hữu Cầm Huyền Nhã quả thực là có một chút không bình tĩnh nổi, sửng sốt một hồi, mới không nhịn được hỏi: "Những cái này là gì?"

"Trận pháp, cấm chế, dung hợp một ít pháp thuật." Lý Trường Thọ bình tĩnh đáp lời: "Nhớ rõ không được nói ra bên ngoài."

"Ừm, Trường Thọ sư huynh yên tâm." Hữu Cầm Huyền Nhã mấp máy môi mỏng, Lý Trường Thọ cười ứng tiếng.

Mặc dù nàng vào lúc xử lý đạo lí đối nhân xử thế, luôn có cử động xuất kỳ bất ý, nhưng về việc thủ tín lại là rất đáng tin cậy.

Dù sao thì trước đây cũng đã lập mấy lần lời thề đại đạo liên quan tới bảo mật.

Linh Nga có một chút khẩn trương hô: "Sư huynh, bọn hắn đã tới!"

"Ừm." Lý Trường Thọ bình tĩnh đáp ứng một tiếng, sau đó nhắm hai mắt lại, lẩm bẩm nói: "Hiện tại phải làm chính là kéo dài thời gian một chút, không thể giết hết toàn bộ Yêu Tộc nơi này, còn phải lưu một bộ phận cao thủ Yêu Tộc trở về tạo thế."

Sau đó, tâm thần của hắn rơi về chỗ của mười mấy cỗ Đạo Nhân Giấy, chia ra quản lý Đậu Tiên Binh.

Chỉ có thể nói Yêu Tộc không hổ là Yêu Tộc...

Trong trận chiến Độ Tiên Môn ngày hôm nay, Lý Trường Thọ đã chuẩn bị ba bộ phương án dự bị, đã chuẩn bị tâm lý cho tình hình tồi tệ nhất phá huỷ hơn một nửa sơn môn Độ Tiên Môn.

Nhưng hành động của Yêu Tộc, lại làm cho hắn bớt lo lắng nhiều.

Lúc này đám Yêu Tộc này vừa không rút đi, vừa không mạnh mẽ tấn công, ngược lại là phái ba thành binh mã, tính cả một chút ít cao thủ, đi đầu xâm nhập vào phạm vi sơn môn...

Mà thôi, ngày hôm nay giết yêu chỉ là phụ, cách không gõ Địa Tạng một đợt mới là chính sự.

Lý Trường Thọ đưa ra chỉ lệnh đơn giản trong đáy lòng, Đậu Tiên Binh trên hơn mười ngọn núi cùng nhau đứng dậy, từng dãy "Thiên Binh" cầm lấy đại thuẫn, trường thương phóng lên tận trời, những tiên binh đánh xa kia đã kéo căng dây cung.

Mưa tên bay loạn, tiếng trống như sấm, chúng yêu gào thét, thiên địa nhuộm đỏ.

Đạo đạo thân ảnh rơi xuống, những Yêu Vương có thực lực mạnh mẽ kia trực tiếp nhào về phía ngọn núi các nơi, Lý Trường Thọ điều khiển hơn mười mấy cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên ra ngoài nghênh chiến, vừa đánh giáp lá cà cùng với yêu binh, liền trực tiếp dẫn nổ bản thân!

Ba vị Yêu Vương thực lực hơi yếu bị Đạo Nhân Giấy tự bạo trực tiếp xé nát, các Yêu Vương thụ khác thì bị trọng thương!

Tiếng rống giận dữ của lão yêu Yêu Tộc truyền ra khắp các nơi:

"Rải Đậu Thành Binh! Đây đều là hóa thân Thuỷ Thần, bản thể của hắn nhất định ở chỗ này!"

"Ha ha ha ha! Đừng tìm lung tung."

Tiếng cười to vang lên ở trên không, một thân ảnh hiện thân một cách quỷ dị ở ngay phía trên không trung Phá Thiên Phong, người mặc áo bào trắng, râu tóc bạc trắng, trên đỉnh đầu càng là có một tòa tiểu tháp xoay tròn, rải xuống đạo đạo khí tức huyền hoàng.

Hắn đứng chắp tay, phất trần trong tay đổi lại một thanh trường kiếm lóng lánh ánh vàng, ngạo nghễ đứng ở trong không trung, uy áp thiên địa các nơi.

"Bản thần chính là ở đây, các ngươi lại làm gì được ta?"

Không ít cao thủ Yêu Tộc trực tiếp đỏ mắt, mấy lão yêu càng là nghiến răng nghiến lợi một hồi.

Một lão yêu già vẫn tráng kiện chửi ầm lên: "Thuỷ Thần! Ngươi là thứ đồ tàn khốc vô tình, hèn hạ đồ vô sỉ! Đồ sát Yêu Tộc chúng ta, hủy khí vận Yêu Tộc chúng ta, Yêu Tộc chúng ta trước đây có gì thù hận với ngươi?"

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, tiếng nói lạnh nhạt truyền khắp thiên địa: "Thì ra, lúc Thượng Cổ Yêu Tộc gần như đồ diệt Nhân Tộc chúng ta, không coi là thù hận rồi?"

"Nhân Tộc các ngươi đã là nhân vật chính thiên địa, tộc ta lui ra khỏi Ngũ Bộ Châu, còn chưa đủ sao?"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Lúc nói lời này, ngươi không phải là cảm thấy, Yêu Đình Thượng Cổ bị Nhân Tộc chúng ta lật đổ, là do Yêu Tộc các ngươi bố thí chiến thắng cho Nhân Tộc chúng ta? Hay là nói, ngày xưa Yêu Hoàng vẫn lạc, là bởi vì lương tâm đối với Nhân Tộc, tự vẫn chết?"

Lại có lão yêu gầm thét: "Nhân Tộc bất quá chỉ là thừa dịp Yêu Tộc chúng ta đại chiến cùng với Vu Tộc lưỡng bại câu thương, có tư cách gì mà nói đến dũng mãnh!"

"Thôi đi!" Lý Trường Thọ cười lạnh: "Ngày xưa Nhân Tộc còn nhỏ yếu, chỉ biết sinh sôi mà không biết phương pháp tu hành, Yêu Tộc đã sớm cường thịnh trắng trợn tàn sát Nhân Tộc, có tư cách gì mà nói đến dũng mãnh? Nhân Tộc hương hỏa không tắt, quyết chí tự cường, đời đời tiên hiền đứng ra, thăm dò thiên địa đại đạo, hộ vệ Nhân Tộc chu toàn! Yêu Tộc các ngươi không biết thiên số, tự cao tự đại, đã có ác nhân, liền có ác quả, Nhân Tộc lấy yếu chống mạnh, Tam Hoàng Ngũ Đế làm chắc căn cơ từng bước, dốc hết sức thành tựu nhân vật chính thiên địa ngày hôm nay! Các ngươi không trải qua giác làm con chó bại trận thời Thượng cổ, ác niệm không tắt, thiện niệm khó sinh, nghiệp chướng quấn thân, khó có thể đặt chân ở thiên địa, càng là không quên hại Vu Tộc, luyện chế hung binh diệt Nhân Tộc! Hôm đó phàm là đi đến Yêu Thăng Sơn hộ vệ thanh Diệt Nhân Kiếm kia, làm sao không nên bị diệt? Ngày hôm nay lại vẫn dám dùng chuyện này để nói chuyện, ríu rít sủa loạn pử bên trong tiên tông Nhân Giáo chúng ta, quả thực không biết tốt xấu! Đều nói Yêu Tộc càng già, mặt mũi càng dày, các ngươi thật sự không hổ danh xưng Yêu Tộc, mặt dày cực kì vô sỉ!"

"Ngươi!" Sắc mặt của lão yêu kia đỏ lên, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó mắng to: "Thuỷ Thần! Ngươi khư khư cố chấp, có ý đồ bốc lên đại chiến hai tộc một lần nữa, ngươi hãy tự mà gánh vác nhân quả nơi đây!"

"Các ngươi cho đến bây giờ còn không rõ sao?" Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Yêu là chủng tộc vạn linh tụ hợp, trong đó vàng thau lẫn lộn, không có một chút huyết mạch căn cơ nào! Đối với cá nhân ta mà nói, ta chưa từng cảm thấy Yêu Tộc là địch của Nhân Tộc. Thánh Nhân nương nương đại đức đại từ, cũng đã từng gia nhập Yêu Tộc. Thanh Khâu nhất tộc đề cao tình yêu và bình đẳng kia, đồng dạng cũng là một nhánh Yêu Tộc. Chỉ có những sinh linh tà ác ăn người, giết người, coi sinh linh là cỏ rác, có ý đồ điều khiển, bắt nạt chủng tộc khác kia, cùng với những người trợ trụ vi ngược kia, vô luận là yêu hay là người, mới là địch của toàn bộ sinh linh Hồng Hoang! Yêu Tộc như vậy, bần đạo có thể giết, khẳng định sẽ giết không buông tha! Sinh linh như vậy, Thiên Đình có thể thanh trừng, đương nhiên sẽ không lưu lại nửa điểm hậu hoạn!"

Lời nói của Lý Trường Thọ rơi xuống, trong thiên địa một mảnh tĩnh lặng, trong đáy mắt không ít Yêu Tộc hiện ra một chút quang mang hồ nghi.

Trong chốc lát, rốt cuộc có cái một đầu chó gấu tinh nói thầm một câu: "Mắng như vậy thì làm sao xử lý?"

"Làm sao cảm thấy Thuỷ Thần nói...cũng có đạo lý."

"Đừng nghe hắn nói lung tung! Nhân Tộc tuyệt đối không dung được chúng ta!"

Một lão yêu lớn tiếng gầm thét, vài lão yêu càng là vội vã lao thẳng tới Lý Trường Thọ trên bầu trời!

"Giết Thuỷ Thần, Thánh Tộc chúng ta còn có thể đại hưng!"

Chương 635. Hiệu quả không tồi

Sau đó mười mấy vị Yêu Vương cùng nhau mà động, thi triển thần thông, ném ra pháp bảo, hóa thành đạo đạo lưu quang đánh về hướng thân hình Lý Trường Thọ.

Nhưng mà, khí tức huyền hoàng rủ xuống, Lý Trường Thọ bình yên đứng trên không trung, mặc cho bầy yêu oanh kích, thân hình sừng sững bất động.

Thậm chí Tháp đại gia vẫn luôn phấn khởi trước đây, lúc này cũng không hứng lắm, có một chút ỉu xìu...

"Yếu quá...không có tí sức lực nào...đám người này chưa ăn cơm sao?"

"Có cảm giác bị bọn hắn đánh, hoàn toàn chính là sỉ nhục giới pháp bảo."

"Tiểu đồ đệ, nhanh hiện thần thông, diệt bọn người kia đi."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, tìm đúng thời cơ đối phương cùng nhau công tới, phất tay vẩy ra hai chiếc ngân châm đen nhánh.

Độc bôi trên những ngân châm này, chính là kịch độc đã từng suýt nữa đánh ngã Long Vương Tây mà Lý Trường Thọ Hải rút ra ngưng luyện thành. Mà bản thân những "ngân châm" này, chính là làm thành từ "Ô Tiên Thạch" chuyên phá tiên quang hộ thể trân quý.

Nhìn như chỉ là một kích tiện tay, chi phí thực tế tương đối cao, hơn nữa rất khó sử dụng lặp lại.

Bất quá hiệu quả thật sự không tồi.

Gần như chỉ trong tích tắc, một nửa đại yêu vây công mà đến bị ngân châm đâm trúng.

Bản thân nhóm đại yêu cũng không phát giác ra có uy lực gì, nhưng vừa vận chuyển tiên lực, mắt chính là đột nhiên tối sầm lại.

Càng có mấy đầu đại yêu tu vi miễn cưỡng đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, chậm rãi hóa ra bản thể trong không trung, mất mạng khí tuyệt, yêu hồn trực tiếp hóa thành khói đen tiêu tán.

Một màn này, làm cho bầy yêu nhao nhao thay đổi sắc mặt.

Có lão yêu hét lớn một tiếng, hô hào chúng yêu cùng nhau tấn công, vô số yêu ảnh bay nhào về hướng Lý Trường Thọ, không bao lâu liền bao bọc vây quanh Lý Trường Thọ, thần thông pháp bảo cùng nhau ra trận.

Nhưng Yêu Tộc vừa mới vây kín, đạo đạo lôi quang chiếu sáng thiên khung, trực tiếp đánh tan chúng yêu lao đến!

Phía trên các phong lại có Đậu Tiên Binh làm khó dễ, Yêu Tộc ở quanh sơn môn đã tấn công vào lúc này, màn dạo đầu cho trận chiến khốc liệt đã được mở ra ở Độ Tiên Môn.

Lý Trường Thọ đội Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu, tả xung hữu đột, lôi pháp, độc phấn, Tam Muội Chân Hoả tùy ý dội ra, từng mảnh yêu binh ngã xuống đất, đập xuống các nơi Độ Tiên Môn.

Trong ngọn núi Tiểu Quỳnh Phong, bên trong đan phòng.

Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với Linh Nga nhìn hình ảnh bên trong lưu ly kính, vào giờ phút này đã không biết phải nói gì.

Nhìn lão thần tiên kia chém giết như vào chỗ không người, các nàng thậm chí còn có cảm giác đây là ảo giác.

Hữu Cầm Huyền Nhã thấp giọng nói: "Vị tiền bối này là..."

Linh Nga thầm nói: "Thiên Đình, không biết đâu."

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Không được coi thường những Yêu Tộc này, bọn hắn muốn hủy diệt Độ Tiên Môn chúng ta hoàn toàn không cần tốn nhiều sức, mấy lão yêu ở nơi kia, thực lực chỉ yếu hơn một chút so với Đại La Kim Tiên Nhân Tộc. Khiến cho các ngươi cảm thấy có thể tuỳ tiện ứng đối, chẳng qua là bởi vì bảo tháp trên đỉnh đầu. Tháp này tên là Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp, chính là được Thánh Nhân lão gia ban thưởng, giúp ta ứng đối những cường địch này."

Linh Nga cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã liếc nhìn nhau, từng người đều có một chút không phản bác được.

"Thế nhưng mà sư huynh." Linh Nga nhỏ giọng hỏi: "Người ở bên ngoài kia, không phải là người giấy của huynh sao?"

"Muội ngược lại là có thể nhận ra." Lý Trường Thọ cười nói: "Hai người các ngươi kể từ hôm nay, không được rời khỏi ngọc phù mà ta cho trước đây, vạn nhất bị người thám thính tâm thần của các ngươi, lai lịch của ta coi như sẽ trực tiếp bại lộ."

Nói đến đây, tiếng nói của Lý Trường Thọ xoay chuyển, nghiêm mặt nói: "Ngày hôm nay để cho hai người các ngươi tiếp xúc những chuyện này, cũng không phải là để cho các ngươi xem náo nhiệt. Linh Nga, sự nguy hiểm của Hồng Hoang, ngày hôm nay ngươi đã thấy được một chút?"

Mặt nhỏ của Linh Nga tràn đầy ngưng trọng, nhẹ nhàng gật đầu.

"Hữu Cầm sư muội." Lý Trường Thọ nói: "Sự tình phát sinh vào ngày hôm nay, hi vọng ngươi hãy ghi tạc vào trong lòng, đợi sau khi ngươi đột phá cảnh giới Thiên Tiên, nếu muốn trảm yêu trừ ma, để tinh thần trọng nghĩa trong đáy lòng ngươi có nơi sắp đặt, ta tự nhiên sẽ an bài một con đường sáng cho ngươi."

Hữu Cầm Huyền Nhã ôm quyền cúi đầu: "Huyền Nhã nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của sư huynh!"

Linh Nga ở bên cạnh yếu ớt giơ bàn tay nhỏ bé của mình lên, hỏi: "Thế nhưng sư huynh...để người giấy đội chí bảo của Nhân Giáo chúng ta như vậy, vạn nhất bị cướp đi thì làm sao bây giờ?"

Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười, nói: "Bảo vật là của Thái Thanh lão gia Nhân Giáo chúng ta, coi như là các Thánh Nhân lão gia khác ra tay cũng không đoạt được. Hả? Có cao thủ đến rồi, chú ý nhìn các nơi, ta sẽ đưa tâm thần trở về bản thể, ứng đối với bọn hắn đôi chút."

Nói xong, quạt hương bồ trong tay Lý Trường Thọ dừng lay động, nhắm mắt ngưng thần, ở chỗ này không có tiếng vang.

Hữu Cầm Huyền Nhã thấp giọng hỏi: "Bản thể của Trường Thọ sư huynh ở nơi nào?"

"Chuyện này, ngược lại là không thể nói chính xác." Linh Nga thầm nói: "Bất quá bình thường mà nói, sư huynh cũng sẽ ở một nơi an toàn nhất...mau nhìn!"

Linh Nga nói khẽ một tiếng, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng ngẩng đầu nhìn lên. Vừa mới nhìn, liền không khỏi có một chút nơm nớp lo sợ.

Một vòng xoáy xuất hiện trên bầu trời cao, mười mấy đạo lưu quang bắn ra từ trong đó, khí diễm hung ác, uy áp mãnh liệt!

Hồng Mông hung thú của Tây Phương Giáo, đã đột kích!

Lý Trường Thọ Đang kịch chiến cùng với các cao thủ Yêu Tộc, vào giờ phút này lại là hai mắt tỏa sáng, chỉ vì ở bên trong những Hồng Mông hung thú vọt tới này, cất giấu khí tức chính mình quen thuộc nhất.

Vo ve! Tiếng nói của Văn Tịnh đạo nhân vang lên ở trong tai Lý Trường Thọ, lại là kiều mị cười một tiếng: "Đại nhân thật sự oai hùng, nô gia nhìn lòng bối rối."

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Nói không chừng Đại Pháp Sư đang nhìn."

"Mặc dù đại nhân ngài anh tuấn tiêu sái, nhưng nô gia đối với ngài vẫn là kính trọng càng nhiều hơn một chút."

"Đừng có ba hoa, hãy làm việc theo những gì ta nói, lần này là không phải Địa Tạng ra tay đó chứ?"

"Đúng vậy."

Trong lúc nói chuyện, mười mấy vị tuấn nam mỹ nữ gia nhập chiến đoàn, lại là quát lui chúng yêu, từng người nhấc lên thế công lăng lệ.

Lý Trường Thọ không hề sợ hãi, ỷ vào sự cường hãn của Huyền Hoàng Tháp, cầm kiếm phản công đối với hơn mười người, nhưng thực lực biểu hiện ra vào giờ phút này sở bất quá chỉ là cảnh giới Kim Tiên, hoàn toàn không tạo thành nửa điểm uy hiếp đối với nhóm Hồng Mông hung thú này.

Chúng hung thú phấn chấn tâm thần!

Mấy lão yêu kia thấy thế, cũng ở bên cạnh tế lên pháp bảo, yêu châu, thần thông, điên cuồng công kích đối với Lý Trường Thọ.

Thế là, Tháp đại gia ngáp một cái, biểu thị sự tình bắt đầu trở nên hơi thú vị.

Bóng người giao thoa, tình hình chiến đấu càng trở nên giằng co, kịch đấu bất quá chỉ trong chốc lát, Lý Trường Thọ cũng nhất thời có chút không địch nổi...

Tiên lực của Đạo Nhân Giấy gần như hao hết.

Chương 636. Kế ly gián

Mấy đầu hung thú cưỡng ép khốn trụ Lý Trường Thọ cùng với Huyền Hoàng Tháp, một tia ô quang bay vụt mà đến từ bên cạnh, lại là một chiếc sừng trâu màu đen, đang đụng vào bên trên Huyền Hoàng Tháp.

Huyền Hoàng Tháp nhoáng một cái, lại bị đánh về phía sau nửa thước, một nửa thân thể của Lý Trường Thọ thoát ly ra khỏi khí tức huyền hoàng.

Chỉ một thoáng, mấy đạo lưu quang bắn nhanh nhắm ngay vào thân thể Lý Trường Thọ bộc lộ ra, nhưng một vệt huyết quang xẹt qua cực nhanh, bóng người xinh xắn kia quỷ dị xuất hiện ở trước mặt Lý Trường Thọ, một ngón tay nhỏ nhắn điểm ra, ấn vào đầu vai Lý Trường Thọ trong nháy mắt.

Hai mắt chúng hung thú tỏa sáng, thân thể của Lý Trường Thọ cấp tốc khô quắt!

Đến lúc này Văn Tịnh đạo nhân mới lộ ra chân hình hoàn chỉnh, khóe miệng phác hoạ ra ý cười vũ mị, chóp mũi phát ra tiếng hừ thoải mái dễ chịu.

Nhưng mà, sắc mặt của Văn Tịnh đạo nhân đột nhiên biến đổi, thân hình vội vàng lóe ra sau, chỉ thấy một giọt "nước" màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây đã đập trúng da thịt trước ngực nàng.

Giọt nước này đột nhiên bành trướng, hóa thành một đầu Thủy Thương Long dài mười trượng, ẩn chứa thần uy mênh mông, đập cho Văn Tịnh đạo nhân bay thẳng tắp ra ngoài!

Trong đáy mắt Văn Tịnh đạo nhân thoáng hiện ra một chút u oán, thân hình lóe lên một lần nữa ẩn độn giữa không trung.

Nhìn ở phía dưới Huyền Hoàng Tháp!

"Lý Trường Thọ" khô quắt xuống hóa thành một tờ người giấy dúm dó, người giấy vào giờ phút này bị ánh lửa nuốt hết, viên "Kim Đan" ở bên trong bay trở về Huyền Hoàng Tháp.

Một thân anh nho nhỏ đi ra từ bên trong Huyền Hoàng Tháp, thân ảnh này đảo mắt hóa thành kích cỡ người thường, vẫn là râu bạc trắng tóc trắng, có bộ dáng giống như trước đây.

Nhưng vào giờ phút này uy áp trên dưới toàn thân, không chỉ nồng nặc so với trước đó gấp mười!

Liền nghe tiếng nước chảy vang lên, một tấm Thủy Đồ chậm rãi trải rộng ra ở trước người hắn, từng đầu Thương Long bay ra từ trên đó, gào thét đối với xung quanh.

Lại có một lá cờ màu xanh tung bay ở sau lưng hắn, thần lực nồng đậm gia trì uy thế thiên địa cho hắn.

Tay trái của hắn nắm chặt Thủy Đồ theo chiều dọc, tay phải giơ cao Công Đức Trảm Ma Kiếm, râu tóc phất phới hét lớn một tiếng:

"Thiên Binh Thiên Tướng ở đâu! Vây quanh nơi đây! Đừng có thả đi một yêu nào!"

Chợt nghe tiếng sấm chấn động trên đỉnh đầu, mây đen thật dày chẳng biết đã xoắn tới từ lúc nào, bên trong mây đen này lại truyền ra vô số tiếng người rót thành thiên lôi: "Ây!"

Từng chùm ánh vàng xuyên thấu mây đen, đầy trời đều là thân hình Thiên Binh Thiên Tướng hạ xuống.

Phía đông, mặt phía nam đột nhiên truyền đến trận trận rồng gầm, mấy trăm đầu Thương Long cấp tốc bay tới, trên lưng lại còn có từng vị từng vị Chiến Vu Thượng Cổ tràn đầy huyết khí!

Một lão yêu gầm thét: "Hỗn trướng, cục diện ngày hôm nay, chính là vị Địa Tạng kia cùng với Thuỷ Thần tính kế! Bắt tộc ta để lấp công đức cho bọn hắn!"

"Đừng có ngậm máu phun người!" Lại có Hồng Mông hung thú giận dữ mắng mỏ: "Chúng ta làm sao sẽ liên thủ cùng với Thiên Đình!"

"Chuyện hôm nay, vẻn vẹn chỉ có Địa Tạng biết! Không phải gã bán chúng ta thì là ai?"

"Là do các ngươi hành quân vô ý bại lộ!"

"Ha ha." Tiếng cười lạnh của Lý Trường Thọ truyền khắp giữa thiên địa: "Xem ra, ngày hôm nay không thể thả cho nửa sợi tàn hồn của các ngươi chạy trốn."

Trong lúc nói chuyện, dưới chân hắn hội tụ khởi một viên lôi cầu màu xanh thẳm, lôi cầu này nhẹ nhàng nổ nát vụn, tạc ra thiểm điện đầy trời, chiếu sáng toàn bộ thiên địa!

Lôi độn!

Lý Trường Thọ chui vào bên trong lôi quang, lướt qua sấm sét đầy trời, kiếm quang lấp lóe, thủy long cuồn cuộn.

Dường như hóa thân trăm ngàn, đột nhiên gây khó khăn, kì thực chẳng qua là độn quá mức nhanh chóng, mượn lôi mà đi!

Trong nháy mắt mười mấy Yêu Vương chịu chết, hai đầu Hồng Mông hung thú không may bị trọng thương, thân ảnh của Lý Trường Thọ tùy ý xuyên qua bên trong lôi quang, chúng hung thú, lão yêu tẫn không có cách nào bắt giữ thân hình của hắn!

Đây chính là con át chủ bài nhỏ trong hạng mục... quan văn Thiên Đình.

...

Cùng lúc đó, ở góc Linh Sơn, thanh niên đạo sĩ kia nhắm mắt mỉm cười, nghe Đế Thính bẩm báo chiến cuộc tại Độ Tiên Môn.

Hết thảy đều phát sinh theo dự liệu của gã, Yêu Tộc dù có chết hay tổn thương nhiều cũng không sao...

Vào giờ phút này Đế Thính đang nói, Văn Tịnh quả quyết ra tay tập sát Thuỷ Thần, nhưng Thuỷ Thần cờ cao hơn một nước đả thương Văn Tịnh, thanh niên đạo sĩ cũng chậm rãi gật đầu.

"Vị Văn Tịnh này sốt ruột lập công, có một chút thông minh nhỏ mà thôi, khó làm được chuyện lớn."

Đế Thính đột nhiên bày ra vẻ nghiêng tai lắng nghe, nghe một hồi, lại thấp giọng nói thầm: "Chủ nhân, lần này ngươi phiền phức lớn rồi."

Địa Tạng không khỏi khẽ nhíu mày.

Không hiểu sao, lúc này trong đáy lòng Địa Tạng cũng chỉ có hai chữ không hiểu này.

Kế ly gián của Thuỷ Thần dễ hiểu như vậy, Yêu Tộc là bị yêu khí làm cho tâm trí mê muội sao? Chuyện này cũng đều tin?

Tính kế quay chung quanh Yêu Tộc lần này...

Sắc mặt của Địa Tạng vô cùng âm trầm, lúc này lại cúi đầu nhìn lòng bàn tay của chính mình, bên trong vân tay dường như thấm máu tươi.

Đế Thính vẫn trầm giọng nói ở trong đáy lòng gã: "Lúc này Yêu Tộc ở Độ Tiên Môn rơi vào bên trong vòng vây của Thiên Đình, Long Tộc, Vu Tộc, tám thành căm hận trong đáy lòng đều là đối với chủ nhân ngươi. Bọn hắn cảm thấy ngươi cùng với Thuỷ Thần gài bẫy tính kế bọn hắn. Từ mệnh lệnh chúng Thiên Binh nhận được có thể phán đoán, Thuỷ Thần là ra lệnh cho bọn họ bao vây không chặt, cho những Yêu Tộc này một ít đường sống chạy trốn. Mười ba vị cao thủ mà chủ nhân phái qua, từng người lúc này cũng đã chạy tứ tán, cũng không đánh lâu..."

Địa Tạng chậm rãi nắm thành quyền, thấp giọng nói: "Không sao, việc này còn có đường sống quay lại. Dùng thần thông báo cho đám người Văn Tịnh, chặn giết Yêu Tộc có thể chạy ra! Không, không thể...như vậy sẽ vừa vặn trúng tính kế của Thuỷ Thần! Hắn nhất định đang chờ ở đó, một viên Lưu Ảnh Châu cũng đủ để chứng thực việc này cho Yêu Tộc!"

Đế Thính tiếp tục nghiêng tai lắng nghe, toàn thân trên dưới lấp lóe thanh quang, hiển nhiên là đã triển khai toàn bộ thần thông.

Từng tin tức từ miệng của Đế Thính, vang lên ở trong đáy lòng Địa Tạng...

"Đại quân Yêu Tộc vây công Tiêu Dao tiên tông đã không cứu nổi, đoán chừng sẽ bị diệt toàn quân, một số lớn Luyện Khí Sĩ của mười hai nhà đại tiên tông Tiệt Giáo xuất động, lúc này đã chạy tới Tiêu Dao tiên tông. Tại Trung Thần Châu hiện tại ít nhất có mấy trăm tiên môn phái ra Luyện Khí Sĩ, tiến về hướng Tiêu Dao tiên tông."

"Chủ nhân, Thuỷ Thần đã đi tới Tiêu Dao tiên tông gấp rút tiếp viện."

"Đám tiểu yêu chúng ta bố trí tại Nam Châu đã bị thanh trừng sạch sẽ...chủ nhân."

Địa Tạng đang ngưng thần suy tư trầm giọng hỏi: "Như thế nào?"

Đế Thính nói: "Nếu như nhìn theo góc độ của người bên ngoài, lần này xác thực rất giống ngươi phối hợp cùng với Thuỷ Thần, âm Yêu Tộc một lần."

Chương 637. -

"Không sao, sau đó ta sẽ đi tìm những Yêu Tộc Thượng Cổ kia giải thích một chút, tự nhiên có thể nói rõ ràng: "Khóe miệng của Địa Tạng nhẹ nhàng run rẩy: "Lần này đúng là ta đã đánh giá thấp thực lực của Thuỷ Thần. Hắn đã sắp xếp gian tế ở bên trong Yêu Tộc, bố trí một phen tại Độ Tiên Môn trước thời hạn. Nếu ta đoán không lầm, tiên tông Tiệt Giáo cũng là do hắn mời được, Thiên Binh Thiên Tướng cũng không khác. Lần tính kế này, ta và hắn đều có thắng bại, chia năm năm mà thôi."

Đế Thính cười ha ha ha vài tiếng: "Chủ nhân, dáng vẻ ngươi mặt dạn mày dày không chịu nhận thua, cũng là rất khả ái."

"Hừ!" Địa Tạng quay đầu không để ý tới, trong đáy lòng lại nổi lên một chút báo động, đột nhiên nghĩ đến điều gì.

"Nhanh! Thông báo cho đám người Văn Tịnh, tuyệt đối không nên tự tác chủ trương đi chặn đánh những Yêu Tộc chạy trốn kia! Bọn hắn căn bản không thể phát hiện được tính kế của Thuỷ Thần!"

Đế Thính vừa muốn thi triển thần thông, lỗ tai tròn lung lay, nói một thầm câu:

"Chậm rồi chủ nhân, đã có mấy người ra tay."

Khuôn mặt của Địa Tạng lập tức vô cùng trắng bệch.

Trong chớp mắt trước, ở góc tây bắc Đông Thắng Thần Châu, đạo đạo lưu quang, trận trận yêu phong cạo qua, cuống quít chạy trốn về hướng Bắc Châu.

Đây đều là cao thủ Yêu Tộc trốn đến từ phương hướng Độ Tiên Môn, phía sau mấy vạn dặm, còn có một số lớn yêu binh bị Thiên Binh Thiên Tướng điên cuồng thu hoạch.

Đáng tiếc, mấy lão yêu, mười mấy vị Yêu Vương trốn được nhanh nhất kia, vào giờ phút này lại đều đã phơi thây ở nơi này.

Giữa không trung, thân hình xinh đẹp của Văn Tịnh đạo nhân hiện ra, từng tia từng tia huyết khí vờn quanh ở quanh người nàng, trên ngón tay thon dài, một giọt máu tươi chậm rãi xẹt qua...

Trước mặt nàng, thân thể sư tử tóc vàng dài chừng mười trượng bắt đầu vỡ nát, hóa thành tro tàn đầy trời, tiêu tán ở trong gió nhẹ.

"Ừm ~" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Văn Tịnh đạo nhân xẹt qua một chút đỏ ửng: "Vừa bị vị Thuỷ Thần đáng chết kia kia đả thương một chút nguyên khí, bắt ngươi vừa vặn đền bù lại."

Mấy đạo bóng đen bay tới từ bên cạnh, hóa thành bốn ~ năm vị tuấn nam mỹ nữ "ngoại hình vô cùng có tính lừa gạt".

Một tráng hán nói: "Phía trên cảnh giới Thiên Tiên đều giết, đám tiểu yêu còn lại cũng không có phân lượng gì."

"Vị Địa Tạng đại nhân này cũng không đáng tin cậy!" Một nữ tử mặt xà tinh hừ một tiếng: "Còn muốn chúng ta chùi đít cho gax, nói cái gì tạo áp lực cho Yêu Tộc, để Yêu Tộc nhẹ nhõm đảo hướng sang phương tây...theo ta thấy, sẽ không phải thật sự giống như Yêu Tộc nói, gã đã âm thầm hợp lại cùng với Thuỷ Thần, hai người ở hai bên cùng nhau thăng quan đó chứ?"

"Các vị, nói cẩn thận làm cẩn thận." Văn Tịnh đạo nhân xoa xoa môi đỏ, lạnh nhạt nói: "Trong thiên địa này, còn có thể có nơi nào dung được chúng ta sao, chớ cầu nhiều. Trở về đi, Long Tộc đã đuổi tới."

Mấy thân ảnh này gật gật đầu, từng người thi triển thần thông, tan biến ngay tại chỗ.

Trên bầu trời, mấy chục đầu Thương Long thoáng một cái đã tới, đuổi về hướng những cao thủ Yêu Tộc chạy trốn kia...

Một lát sau, bên trong Linh Sơn.

Địa Tạng đập một quyền xuống đất, cắn răng mắng: "Làm hỏng đại sự của ta!"

Đế Thính ở bên cạnh ngược lại là không có thừa cơ chế nhạo, ngược lại là bắt đầu không ngừng giám sát các nơi, thi hành mệnh lệnh xác định lai lịch xuất xứ của Thuỷ Thần mà Địa Tạng vừa cho.

Đây đã là biện pháp duy nhất bọn hắn có thể vãn hồi xu hướng suy tàn.

Nhưng mà, Đế Thính vẫn chưa từ bên trong môn nhân đệ tử Độ Tiên Môn bỏ chạy trước thời hạn, nghe ra nguồn tin tức "Yêu Tộc đột kích", từ đó tìm được lai lịch của Thuỷ Thần, thì một đám tin tức "tốt" đã theo nhau mà đến...

"Chủ nhân, vừa có đại năng Yêu Tộc xuất hiện tại Bắc Châu, đã tuyên bố muốn tìm ngươi tính sổ."

"Chủ nhân, có lão Nguyên Soái Yêu Đình Thượng Cổ lên tiếng, bọn hắn lần này là bị ngươi cùng với Thuỷ Thần liên thủ tính kế, chúng ta cùng với Thuỷ Thần đều có mục đích, chúng ta là vì mưu đồ đại quyền Yêu Tộc, Thuỷ Thần là vì tuyên dương uy nghiêm Thiên Đình."

"Chủ nhân..."

Địa Tạng mắng trong lòng: "Bọn hắn đây là không dám đi tìm Thiên Đình cùng với Đạo Môn vung lửa giận, cây đuốc cũng đều vung lên trên đầu ta! Thật cho rằng phương tây chúng ta có thể lấn sao! Đáng chết!"

Đế Thính lại nghe thấy chuyện gì, toàn thân rung động mấy lần.

"Nói!"

"Đừng đấu cùng với Thuỷ Thần nữa, tìm được lai lịch của Thuỷ Thần thì lại có thể thế nào? Hắn đã trực tiếp tránh vào bên trong Động Suất Cung, ai cũng không làm gì được hắn." Đế Thính nói thầm mấy câu trong đáy lòng của Địa Tạng: "Từ việc ngày hôm này liền có thể nhìn ra, chủ nhân ngươi vẫn còn kém xa hắn. Hắn vừa đuổi tới Tiêu Dao tiên tông, tập hợp một chỗ cùng với mấy vị Kim Tiên, lại hạ độc thủ đối với ngươi, nói vài câu..."

"Nói vài câu gì?"

"Tính toán chủ nhân, ta chỉ sợ ngươi sẽ tức đến phun máu."

"Nói!"

"Hắn nói, khục!" Trong đáy lòng Đế Thính bắt chước thần thái ông cụ non lúc Lý Trường Thọ nói chuyện tại Tiêu Dao tiên tông kia, truyền âm nói đối với Địa Tạng: "Ha ha ha, các vị quá khen rồi. Công lao ngày hôm nay, không phải chỉ có ta, bởi vì người am hiểu mưu tính đương thời tuy nhiều, nhưng vị đệ tử Thánh Nhân Địa Tạng cực ít lộ diện ở phương tây kia, lại xem như sàn sàn với ta. Ta trước đây tuyệt đối không nhận được mật báo của Địa Tạng, chẳng qua là có lực mưu tính tương đương nhau, cùng chung chí hướng, trong lòng ngầm hiểu lẫn nhau, gã công ta phòng, gã muốn hảo cảm của Yêu Tộc, ta cần cân nhắc thủ hộ đạo thừa Nhân Giáo, dương oai vì Thiên Đình. Chỉ tiếc, ngày hôm nay chẳng qua là tổn hại một ít nguyên khí của Yêu Tộc...chủ nhân, đằng sau còn có rất nhiều, lúc hắn nói lời này không có một chút che lấp nào."

Nghe xong Đế Thính thuật lại, Địa Tạng đầu tiên là hơi nghi hoặc một chút.

Lời này nghe như là Thuỷ Thần đang giải thích, hắn cùng với phương tây và chính mình không có liên hệ gì.

Nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ...

Giết người không đao kiếm! Sao mà ngoan độc!

Ngụ ý của vị Thủy Thần này, là hết thảy tính kế của Địa Tạng gã đều nằm ở bên trong khống chế, cũng đều không cần gã mật báo!

Mà những lời này truyền đến trong tai Yêu Tộc, tuyệt đối sẽ bị những Yêu Tộc mất trí này xem như là "Thuỷ Thần đang giải vây cho Địa Tạng"!

Không...

Không đúng...

Danh hào của chính mình, vì sao dễ dàng như thế, liền bị Thuỷ Thần tuôn ra như vậy?

Danh hiệu đệ tử Thánh Nhân phương tây Địa Tạng, chính là như vậy!

Cổ họng ngòn ngọt, Địa Tạng cưỡng ép đè xuống một ngụm nghịch huyết, khuôn mặt anh tuấn càng lộ vẻ tái nhợt.

Đúng vào lúc này, một vệt thanh quang, một vệt ánh vàng bay ra từ ống tay áo của gã, trực tiếp biến mất tại chỗ sâu Linh Sơn.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bị thu hồi đi.

Tiếp đó, ấn tỉ Thiên Đế Yêu Đình gã tìm được cũng bị cùng nhau lấy đi...

Trong đáy lòng Địa Tạng nổi lên một chút đạo vận, ngưng tụ thành một tiếng nói không có một chút gợn sóng nào: "An tâm tu hành."

"Vâng, lão sư, đệ tử tuân mệnh." Địa Tạng cúi đầu nói một câu, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi, thân hình lảo đảo muốn đổ.

Ở bên cạnh truyền đến tiếng thở dài, Đế Thính xê dịch thân thể, để Địa Tạng tựa vào bên trên lông xanh mềm mại của nó, đuôi dài lắc lư, bảo hộ Địa Tạng.

...

Chương 638. -

Tại Độ Tiên Môn lúc này, chúng Thiên Binh chia thành ba nhóm, chủ lực đã đi truy sát đào binh Yêu Tộc kiếm công đức.

Hai nhóm còn lại, một nhóm quét dọn chiến cuộc trong núi, khôi phục địa hình đã bị phá hủy đến mức lớn nhất, một nhóm tiến đến đông bắc bộ Nam Thiệm Bộ Châu, phụ trách nghênh đón chúng môn nhân đệ tử Độ Tiên Môn về sơn môn.

Thiên Đình tuyên bố với bên ngoài, bọn họ đã sớm thu hoạch được tin tức xác thật, thiết hạ mai phục tại Độ Tiên Môn, xem như trưng dụng sơn môn Độ Tiên Môn.

Lúc này, Lý Trường Thọ vừa cách không xử lý Địa Tạng xong, đang tô tô vẽ vẽ ở ngay bên trong đan phòng.

Linh Nga cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã còn đang nhìn tình hình bên trong lưu ly kính, thỉnh thoảng thấp giọng thảo luận vài câu, trao đổi cảm giác sau khi xem một trận chiến này.

Lý Trường Thọ vào trước đây, vừa mới hỏi hai người nàng một vấn đề:【 Học được điều gì từ trận chiến này? 】

Sau khi Hữu Cầm Huyền Nhã suy tư cho ra đáp án vô cùng không tồi: "Nhân Tộc cùng với Yêu Tộc tuy là kẻ thù cũ, nhưng cũng không phải kẻ thù cũ, Yêu Tộc cũng chia thiện ác, cần diệt trừ Yêu Tộc làm hại. Dù sao Yêu Tộc cũng đều là vạn linh biến hóa mà thành, cuồn cuộn không dứt ở giữa thiên địa, quan trọng chính là điểm hóa, làm cho càng nhiều Yêu Tộc hướng thiện ôn hòa."

Lý Trường Thọ khen ngợi một câu, sau đó nhìn về phía Linh Nga.

Lúc đó Linh Nga hơi có một chút xấu hổ, cắn đầu lưỡi, thấp giọng nói: "Ta cũng không có suy nghĩ nhiều như sư tỷ."

"Nói đi." Lý Trường Thọ cười nói: "Cùng lắm thì chính là chép Ổn Tự Kinh một trăm lần."

Chỉ có một trăm lần...

Linh Nga nhẹ nhàng thở ra, thoải mái nói ra ý nghĩ trong đáy lòng của chính mình: "Nếu như không có tiên thiên bảo vật hộ thân, tuyệt đối không thể tuỳ tiện đấu pháp!"

"Ừm?" Hữu Cầm Huyền Nhã ngoẹo đầu, Lý Trường Thọ ở bên cạnh lại là ngửa đầu than nhẹ.

Không cẩn thận, lại có lúc bị tiểu nha đầu này làm cho cảm động...

"Vi huynh đã đổi chủ ý, một ngàn lần, ngày mai phải chép xong."

Linh Nga cong khóe miệng lên, liền biết là như vậy.

Lại nói đến chính sự.

Đánh mặc dù đánh, an bài kế tiếp vẫn là không thể thư giãn.

Dư luận đạt đến cao điểm, Thiên Đình cùng với Nhân Giáo không đi chiếm lĩnh, cũng sẽ rất dễ dàng bị Yêu Tộc cùng với phương tây cắn ngược lại một cái.

Lần này Yêu Tộc tiến công tiên tông Nhân Giáo với quy mô lớn, Lý Trường Thọ hơi trù hoạch một chút, liền hoàn toàn có thể ngưng tụ chúng tiên tông Đạo Môn Tam Giáo, đi đến Ngũ Bộ Châu tiến hành một lần thanh tẩy Yêu Tộc lớn...

Lý Trường Thọ cười lớn.

Quên đi, đã quyết định từ trước rồi, một hai trăm năm nay, chinsh mình sẽ không chủ động mưu tính gì.

Đương nhiên, càng quan trọng hơn là, nếu Đạo Môn va chạm cùng với khí vận Yêu Tộc, nói không chừng sẽ lại cho đại kiếp Phong Thần, gia tăng thêm biến số không cần thiết gì.

【Tin nhanh Hồng Hoang:

Bởi vì đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo Địa Tạng tiến hành tính kế, hôm qua Yêu Tộc hội tụ hơn hai mươi vạn chúng yêu, xâm nhập Trung Thần Châu cùng với Đông Thắng Thần Châu, đánh lén đạo thừa Nhân Giáo Tiêu Dao tiên tông, Độ Tiên Môn.

May mắn được Thuỷ Thần Thiên Đình thần cơ diệu toán, sớm làm ra ứng đối, bày ra mai phục tại Độ Tiên Môn, mời đạo thừa Tiệt Giáo gấp rút tiếp viện Tiêu Dao tiên tông, lấy đại giới nhỏ bé Độ Tiên Môn không tổn hao gì, mấy trăm môn nhân Tiêu Dao tiên tông chiến tử, tiêu diệt chín thành Yêu Tộc xâm phạm.

Trong thời gian này, chúng tiên môn Trung Thần Châu nhao nhao chủ động tới tiếp viện, đại quân Thiên Đình cùng với Long Tộc liên thủ lần đầu...

Tất nhiên, Luyện Khí Sĩ chết trận, tất cả hồn phách chân linh đều sẽ được âm ty Địa Phủ tiếp dẫn, ưu tiên đầu thai, sớm chuyển thế. 】

Lại nửa ngày.

Tại sơn môn Độ Tiên Môn, từng đoá từng đoá mây trắng tới từ phía nam.

Thiên Binh Thiên Tướng đi theo hộ tống, khiến cho Độ Tiên Môn từ chưởng môn đến đệ tử phổ thông, đều là hết sức có mặt mũi.

Về phần sơn môn bị Thiên Đình lâm thời trưng dụng, thiết hạ mai phục, cùng với sơn môn bị tổn thương cũng chỉ là vài chục ngọn núi bị san bằng, Độ Tiên Môn đương nhiên sẽ không truy cứu.

Ngược lại là có rất nhiều môn nhân cảm thấy, bọn họ vì sao không thể lưu lại trợ lực cho Thiên Binh Thiên Đình, đi trực tiếp như vậy, quả thật có một chút mất mặt mũi.

Tuy nhiên nhìn chung, có chưởng môn giải thích, có phiên bản "chứng cứ có sức thuyết phục" lưu truyền bên trong Hồng Hoang, chuyện này liền che đậy đi qua như vậy.

Dù sao thì so với Tiêu Dao tiên tông, Độ Tiên Môn đã xem như vô cùng may mắn.

Tiêu Dao tiên tông chết mấy trăm, đả thương mấy ngàn, hơn nữa tử thương đều là cao thủ bên trong môn phái.

Nhất là hơn mười mấy vị thái thượng trưởng lão, hơn mười vị trưởng lão Tiêu Dao tiên tông đồng quy vu tận cùng vớicao thủ Yêu Tộc, món nợ máu này tự nhiên phải tính ở trên đầu phương tây cùng với Yêu Tộc...

Lý Trường Thọ cũng không có cách nào làm nhiều thêm cái gì, chỉ có thể lấy thân phận Thuỷ Thần Thiên Đình, bày tỏ lời chia buồn sâu sắc đối với Tiêu Dao tiên tông.

Các tiên tông Nhân Giáo khác đều có biểu thị, nhất là nhà Tự Tại Môn nào đó, còn thực sự tri kỷ hỏi Tiêu Dao tiên tông có cần trưởng lão hay không, dù sao thì hai nhà tu đạo không sai biệt lắm, có thể đưa một số trưởng lão đi qua thủ hộ sơn môn.

Qua chiến dịch này, không cần Lý Trường Thọ tính kế nhiều, chúng tiên môn Trung Thần Châu đều hẹn nhau liên hợp, ba năm các môn phái liền tổ chức một đợt lịch luyện trừ yêu...

Ranh giới nam bắc Trung Thần Châu bắt đầu náo nhiệt, ranh giới thế lực Yêu Tộc bị không ngừng chèn ép, mà hai nhóm Yêu Tộc không may gặp tổn thất lớn, lúc này cũng không dám khai chiến cùng với Nhân Tộc, chỉ có thể không ngừng thu nhỏ phạm vi thế lực.

Thiên Đình thừa cơ lửa cháy đổ thêm dầu. Lần này xác thực không phải là Lý Trường Thọ tính kế.

Thiên Đình ban bố một mệnh lệnh trừ yêu, tiêu diệt Yêu Tộc có nghiệp chướng trên người, ngoại trừ công đức Thiên Đạo cho, cũng có thể đi đến Thiên Đình nhận một phần linh thạch, đan dược, cũng được tính là công tích trừ yêu.

Mặc dù có rất ít Tiên Nhân sẽ thật sự đi đến Thiên Đình lĩnh thưởng, nhưng hiệu quả tuyên truyền quả thật không tệ.

Từ một trận chiến Hải Nhãn Đông Hải Long Tộc bị phá, lại đến trận chiến Yêu Thăng Sơn, cùng với một trận chiến tiên tông Nhân Giáo gần đây, uy vọng của Thiên Đình cấp tốc tăng cao.

Ai có thể nghĩ tới, mấy chục năm trước, Thiên Đình không có người quan tâm, đến ngày hôm nay đã là có uy thế đại hưng mà lên.

Lại thêm hiện nay Thiên Đình đang chiêu nạp Thiên Binh, lại bày ra tư thái cầu hiền như khát, chúng Luyện Khí Sĩ trong Hồng Hoang nguyên bản xem thường Thiên Đình, cũng bắt đầu có một chút ý nghĩ.

Theo lời nói của Lý Trường Thọ, hiện tại lên Thiên Đình, mặc dù không vớt được cổ phần ban đầu, nhưng cũng rất dễ dàng có thể lăn lộn trở thành trụ cột.

Có thể đoán được chính là, sau đó sẽ có càng ngày càng nhiều tán tiên tu vi xuất chúng, lên trên kiếm một ít việc làm, kiếm một chút công đức…

Chương 639. -

Tất nhiên, đây đều là chuyện sau này.

Sau đại chiến chỉ bất quá hai ngày, Độ Tiên Môn lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Mấy người bị hôn mê trước đây, cũng tỉnh lại theo thứ tự.

Sư phụ Tề Nguyên lão đạo giáo huấn Lý Trường Thọ hai câu, cân nhắc đến dụng tâm lương khổ của đồ đệ, cũng liền không nhúc nhích phất trần quất mông quyền thần Thiên Đình bình thường nào đó.

Tửu Vũ Thi ngược lại là hỏi thêm mấy câu, bị Linh Nga dùng lý do lúc ấy tình hình khẩn cấp, không kịp giải thích liền đánh bất tỉnh nàng cùng nhau tránh đến Nam Châu, hoàn mỹ vượt qua.

Tửu Cửu...cho là chính mình uống say.

Hùng Linh Lỵ: "Biểu huynh nói rất đúng!"

Ngược lại là Hữu Cầm Huyền Nhã, qua chiến dịch này nhận được xúc động cực lớn, sau khi chủ động mời Lý Trường Thọ dạy mấy cái vấn đề tu đạo, liền về núi bế quan, nói là muốn ở bên trong trăm năm đột phá cảnh giới Thiên Tiên.

Nàng đã nghĩ đến, đủ loại an bài của Lý Trường Thọ lần này, xác nhận cố ý để cho môn nhân tu vi không tồi bên trong Độ Tiên Môn, đi lên Thiên Đình làm Thiên Tướng.

Mà nàng xem như là thủ tịch đệ tử, chính là làm gương tốt nhất.

Vì thế, Hữu Cầm Huyền Nhã cảm thấy chờ mong.

Lưu luyến không rời đưa tiễn Tháp đại gia, Lý Trường Thọ lại cảm thấy loại cảm giác bất an thất lạc an toàn này.

Mất đi Tháp đại gia, bạc mệnh như tờ giấy.

Có Tháp đại gia, lấy một địch vạn.

Cũng không biết tình cảnh hiện tại của Địa Tạng như thế nào, lúc này Lý Trường Thọ cùng với Văn Tịnh đạo nhân cũng vô pháp liên hệ, chỉ có thể tiếp tục bảo các nơi bảo trì đề phòng khẩn trương.

Hiện tại Yêu Tộc đã chia lìa hợp tác cùng với phương tây, trong tay Địa Tạng xác nhận không có quá nhiều binh có thể dùng.

Vì lý do ổn thoả, kế tiếp nếu như Địa Tạng lại ra tay, liền lấy món nợ máu của Tiêu Dao tiên tông, mời Đại Pháp Sư đi đến Linh Sơn tạo một chút áp lực, trực tiếp điểm danh vị Địa Tạng kia.

Tất nhiên, giết Địa Tạng tại Linh Sơn quả thật có một chút độ khó, liên quan đến mặt mũi Thánh Nhân.

Lại nửa tháng sau, trận sóng gió này cũng dần dần nhạt đi, Lý Trường Thọ vừa định khôi phục tu đạo thường ngày nhàn nhã lại buồn tẻ trước đây kia, một nhóm "khách không mời mà đến", lại chạy đến Độ Tiên Môn.

...

Trên chiếc thuyền phiêu phù ở trên tiên đảo, một bóng hình xinh đẹp đứng ở trên mũi tàu, ngắm nhìn phương hướng Độ Tiên Môn, dưới váy, từng chiếc đuôi cáo trắng như tuyết đong đưa qua lại.

"Ta chắc chắn sẽ để cho ngươi biết được, tâm ta thuộc về ngươi, cũng không phải là bởi vì tịch mịch trong địa lao kia...Tề Nguyên đạo trưởng. "

Bên trong ánh mặt trời sáng rỡ, tầng tầng trận pháp bảo hộ Tiểu Quỳnh Phong cũng có lúc thư thái.

Ngồi chơi trong rừng trúc, cảm thụ được linh khí đậm nhạt thích hợp kia, hưởng thụ trà thơm tự tay đun nấu, lắng nghe những lời thủ thỉ của những người ở phong khác, nghe tiếng oanh yến ở lầu các gần đó, ngày tháng tu hành trong nhà này, chính là điềm tĩnh như thế, thoải mái dễ chịu, lại...

Ừm, làm người không thể giống như Long Vương, nắn vai bóp vai, đấm lưng gì đó là coi như xong.

Dù sao hắn cũng là đệ tử Nhân Giáo, phải gian khổ mộc mạc một chút, Đại Pháp Sư còn nằm ngủ trên đống có khô, hắn cũng không thể quá xa xỉ.

Lý Trường Thọ nhìn như nhàn nhã, kỳ thật phân thân Đạo Nhân Giấy tại các nơi Nam Châu đang bận rộn, chữa trị thần miếu bị hao tổn, trấn an phàm nhân gặp tai hoạ.

Qua chiến dịch này, Lý Trường Thọ quyết định ở bên trong trăm năm, tổ kiến một đại đội hộ giáo Hải Thần Giáo khẩn cấp.

Bởi vì đi vào bên trong phạm vi Hải Thần Giáo gây sự, sau này đoán chừng phần lớn là Yêu Tộc, Lý Trường Thọ quyết định thuê Vu Tộc làm chiến lực chủ yếu của đại đội này, một khi cần giải quyết vấn đề mấu chốt, liền đi đến Bắc Châu hiệp đàm công việc tương ứng.

Vấn đề mấu chốt ——làm như thế nào cởi bỏ lời thề Vu Tộc lập ra ở một mức độ hạn chế.

Nguyên bản, Lý Trường Thọ cảm thấy hôm nay sẽ là một ngày không màng danh lợi lại phong phú, thẳng đến khi...

Tiên thức của hắn bắt được, chiếc thuyền đi đến Độ Tiên Môn kia, thấy được hồ nữ vũ mị đứng ở trên mũi tàu lâu thuyền kia.

A Lan? Hãy là Tiểu Lan tới?

Vị Thanh Khâu chi hồ này, làm sao vẫn còn chưa hết hi vọng...

Lý Trường Thọ hơi suy nghĩ, đứng dậy, cưỡi mây đi về hướng lầu các.

Hắn lần trước hai bút cùng vẽ, lại là nhờ Nguyệt Lão ra tay, lại là dùng thủ đoạn không quá có đạo lý, đả kích vị hồ nữ này bởi vì hiểu lầm mà sinh ra lòng say mê.

Vì thế, Thọ còn nổi lên một tia cảm giác tội ác.

Lúc ấy hiện ra ở Nhân Duyên Điện, dây đỏ của hồ nữ này quấn quanh sư phụ Tề Nguyên nhà mình. Mà lúc tại địa lao, xuất hiện ở trước mặt hồ nữ, trên thực tế là chính mình biến thành dung mạo sư phụ...

Nếu như hồ nữ thật sự thích vị Tề Nguyên lúc ấy kia, hướng dây đỏ chỉ đến chính là Lý Trường Thọ hắn.

Hiển nhiên, hồ nữ thích, chẳng qua chính là "nhân cách" mà nàng suy nghĩ kia, chỉ bất quá là "nhân cách" kia dùng bề ngoài của sư phụ mà thôi.

Bây giờ vị hồ nữ này lại tới...

Không nên nóng vội, trước tiên phải ổn định, xem thử chuyện tình cảm của vị sư phụ Trọc Tiên này gần đây tiến triển như thế nào.

Đám mây rơi vào trước "phòng bài bạc hoàng gia" đã tu sửa, Lý Trường Thọ ho khan hai tiếng ở bên ngoài trận pháp, ba vị tịnh muội đang Đấu Đại Thần ở bên trong lập tức bận rộn một hồi.

"Sư nương! Ngươi nhanh thay quần áo một chút! Đừng để Trường Thọ nhìn thấy!"

Đây là Tửu Cửu tội ác tày trời.

"Vũ Thi quét dọn gian phòng một chút! Đừng để cho Đại sư điệt ngươi chê cười!"

Đây là sư tổ cùng hung ác cực.

Người yên lặng ra tay, động tác nhanh nhẹn thu thập hỗn loạn trong đó, dĩ nhiên chính là nhân vật mục tiêu Lý Trường Thọ muốn tìm chuyến này, Tửu Vũ Thi.

Ngày nàng đi lên trên núi cũng không tính ngắn, ngày bình thường sư phụ Tề Nguyên cũng tới nơi này gặp nàng không ít lần.

Theo lý thuyết, có trước cơ sở cảm tình kiếp trước, đời này Tề Nguyên cùng với Tửu Vũ Thi sẽ rất có thể sinh ra nhân duyên, nhưng loại sự tình cảm tình này là ai cũng đều không nắm chắc được...

Đến lúc này, đã không sai biệt lắm có thể đánh giá ra, thái độ của Tửu Vũ Thi sư thúc đối sư phụ rốt cuộc là gì.

Lý Trường Thọ chạy tới, chính là vì hỏi ý của Tửu Vũ Thi sư thúc, không thì xử lý chuyện về sau, sẽ rất dễ dàng phạm sai lầm.

Về phương diện là một đệ tử, sư phụ vốn dĩ là Trọc Tiên, cuộc đời lại có một chút bi thảm, nếu như có thể có một người bạn già, như vậy tất nhiên là vô cùng tốt.

Kẹt kẹt — cửa phòng bị kéo ra, hương gió nhàn nhạt đập vào mặt, Tửu Cửu mặc áo gai đoản sam, váy ngắn, bày ra tư thế hổ đói vồ mồi, hai tay làm trảo, trong miệng quát nhẹ: "Cầm! Rượu! Đến!"

Thân hình của Lý Trường Thọ nhìn như tùy ý nhoáng một cái, một cỗ tiên lực ngăn cản Tiểu sư thúc, lấy ra hai bầu rượu lớn chừng ngón cái ở trong tay áo, chuẩn xác ném vào trong lòng bàn tay nàng.

Nhân tiện, hắn cũng lấy hai viên đậu đan cấp bậc tứ phẩm linh đan, nhanh chóng nhét vào trong miệng nàng.

Chương 640. -

Lý Trường Thọ cười nói: "Ba trăm cân linh tương!"

Tửu Cửu ôm hai bầu rượu nhỏ vào trong ngực, khuôn mặt đỏ bừng, trong miệng không ngừng ùng ục, mơ hồ hét lên: "Vấn đề gỗ!"

Lật bàn cờ trong góc, Giang Lâm Nhi trợn mắt thở dài: "Hai người các ngươi, cả ngày đều làm chuyện gì không biết!"

Tửu Cửu cười hắc hắc, vui vẻ chơi đùa với hai cái bình nhỏ, giả ngu không trả lời những câu hỏi như vậy.

Có ước định bảo mật đấy!

Lý Trường Thọ hướng về phía trước vái chào: "Đệ tử bái kiến sư tổ."

"Đứa nhỏ nhà ngươi, cần gì phải khách sáo như vậy, ở nơi này cũng không có người ngoài." Giang Lâm Nhi chậc chậc cười.

Bởi vì đã gả cho Vương Phú Quý làm vợ, nên cách ăn mặc cũng có xu hướng chững chạc thành thục, co lại xoã tung tóc, mái tóc bồng bềnh và chiếc áo dài màu vàng nhạt, làn da trắng của nàng trở nên rạng rỡ hơn.

"Khục." Lý Trường Thọ nhìn về phía Tửu Vũ Thi đứng yên lặng trong góc, ấm giọng nói: "Vũ Thi sư thúc, lúc này nếu không vội tu hành, có thể đi dạo với đệ tử ở trên núi một chút hay không?"

Tửu Vũ Thi rõ ràng run lên.

Ở bên trong ấn tượng của nàng, vị Lý Trường Thọ làm chủ

Tiểu Quỳnh Phong chân chính này, vẫn luôn duy trì đầy đủ khoảng cách với nàng, ngày bình thường ngay cả lời nói cũng đều rất ít...

"Đương nhiên là có thể." Tửu Vũ Thi có một chút câu nệ cười cười.

Tửu Cửu trừng mắt nhìn đối với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ cười không nói.

Ngược lại là Giang Lâm Nhi nghĩ đến điều gì, truyền âm nói đối với Lý Trường Thọ: "Thọ huynh, có phải hay không có một chút nóng vội rồi? Vũ Thi còn chưa có tu thành Tiên Nhân."

Thọ!

Thọ huynh là cái quỷ gì?

Không phải, sao lại không nóng vội?

Thanh Khâu hồ yêu cũng đều đã đánh đến tận cửa, nếu lại không hỏi một chút tình huống cụ thể, khiến cho Tửu Vũ Thi hiểu lầm thì làm thế nào!

"Tình huống cụ thể, sau này sư tổ sẽ biết." Lý Trường Thọ truyền âm trở về một câu như thế, liền dùng tay làm dấu mời đối với Giang Lâm Nhi.

"Xin mời sư thúc."

"Ừm." Tửu Vũ Thi đáp ứng một tiếng, cúi đầu đi ra khỏi lầu các.

Lý Trường Thọ đuổi theo từ sau, cách khoảng cách sáu thước, để không gây ra bất kỳ hiểu lầm nào.

Hai người tản bộ ở ranh giới vườn linh thú, Hùng Linh Lỵ đang bận rộn chăm sóc linh thú non tò mò đánh giá một hồi, rất nhanh liền tiếp tục cúi đầu bận bịu công việc.

"Hải Thần đại nhân ở một mình với Vũ Thi...vậy khẳng định là nói chuyện chính sự."

Lý Trường Thọ cũng không dùng tiên lực che đậy cuộc nói chuyện giữa hai người, rời khỏi lầu các một trăm trượng, đến một dòng suối bên cạnh khu rừng có phong cảnh tao nhã lịch sự, Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Từ khi sư thúc lên núi đến nay, tu hành có an ổn?"

"Tất nhiên là an ổn." Tửu Vũ Thi nghiêm túc đáp: "Ngày hôm nay, là muốn hỏi ta sự tình có quan hệ với Tề Nguyên sư huynh sao?"

Lý Trường Thọ nao nao, sau đó không nhịn được bật cười.

Hiển nhiên, không có mấy người sau khi uống rượu sẽ ngốc như Tửu sư thúc...

"Sư thúc biết từ lúc nào?"

"Ở trong những năm đầu tiên tu hành, ta sẽ thường xuyên gặp một vài giấc mơ." Tửu Vũ Thi nói khẽ: "Khi đó ta đã biết được nguyên nhân. Về sau lúc Linh Nga nói bóng nói gió nhắc đến chuyện này, ta cũng không cảm thấy quá kinh ngạc. Nhưng ta là Vũ Thi, cũng không phải là Giang Vũ...xin lỗi."

"Sao phải xin lỗi?" Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Lúc đầu chúng ta đối đãi với ngươi, cũng coi ngươi là Vũ Thi chứ không phải là Giang Vũ. Kiếp trước chính là kiếp trước, không có chuyện gì phải tránh. Đây tuy không phải là nhân quả, nhưng lại không thể tránh được liên lụy. Ngươi cũng không cần phải lo lắng cái gì, ngươi kiếp trước chẳng qua là Hoàn Giang Vũ, Đại đệ tử của Lâm Giang tán nhân Giang Lâm Nhi, mầm tiên Tiểu Quỳnh Phong nhất mạch chết yểu, sư phụ ta bất quá cũng chỉ là sư đệ của ngươi mà thôi."

Trong mắt Tửu Vũ Thi xẹt qua một chút cảm động, thấp giọng nói: "Đa tạ..."

"Ta còn sợ ngươi trở ngại thể diện của mọi người, ngượng ngùng nói ra lời nói trong đáy lòng." Lý Trường Thọ nói: "Đã như vậy, ta liền đi nói cho sư phụ việc này."

"Kỳ thật..." Tửu Vũ Thi có một chút muốn nói lại thôi.

Lý Trường Thọ nhướng mày nói: "Sư thúc cứ nói đừng ngại."

"Ta cảm thấy Tề Nguyên sư huynh cũng thật không tệ, có một chút chiếu cố đối với ta, chỉ điểm cho ta rất nhiều nan đề tu hành, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ cũng đều sẽ kiên nhẫn giảng giải cho ta..." Tửu Vũ Thi nhẹ nhàng thở dài: "Ta đã từng muốn thuyết phục chính mình, làm cho ta lại sinh ra phần quyến luyến kia đối với Tề Nguyên sư huynh. Nhưng cố gắng hơn hai mươi năm như vậy, cuối cùng lại cảm thấy..."

"Như thế nào?"

Tửu Vũ Thi nói nhỏ như muỗi kêu: "Nếu y là anh trai ruột của ta, vậy thì tốt biết bao nhiêu."

【 Đinh! Thay sư phụ thu hoạch một tấm "thẻ anh trai". 】

Lý Trường Thọ cúi đầu liếc nhìn khối Trắc Cảm Thạch đeo trên người, phát hiện ra ánh sáng màu tím lóe ra trên đó, hiển nhiên cũng không phải là một, hai người đang dùng tiên thức dò xét nơi đây...

Sơn thần bản địa, vào giờ phút này hẳn cũng đã biết rõ.

Sau nửa canh giờ.

Bên trong nhà tranh bên hồ.

Tề Nguyên lão đạo bưng chén rượu, liên tục đưa đến bên miệng, ngửa đầu chính là một hồi "ực ực ực", không hề đụng vào mấy món ăn bày biện trên bàn.

Chỉ chốc lát trước, đây còn là một vị sơn thần đại nhân mặt lộ mỉm cười, nói chính mình không có việc gì!

Một chút âm nhạc réo rắt thảm thiết truyền đến từ bên cạnh, Linh Nga hai mắt phiếm hồng, ôm một cây đàn nhị hồ, tấu lên một giai điệu than nhẹ uyển chuyển.

Tửu Cửu chạy đến an ủi Tề Nguyên lão đạo, lúc này cũng là đau lòng nhìn...những tiên nhưỡng vốn nên là khẩu phần lương thực của mình.

Tửu Cửu mấy lần muốn nói lại thôi, muốn khuyên một Trọc Tiên cầu say nào đó, đổi thành một chút rượu bình thường là được.

Lý Trường Thọ ngồi ở một bên, vào giờ phút này cũng lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chuyện gì cũng đều có thể tính toán được, ngoại trừ tình yêu nam nữ.

"Trước kia cũng không phải là không có nghĩ đến kết quả này." Tửu Cửu nói: "Dù thế nào thì chúng ta cũng nên tôn trọng sự lựa chọn của Vũ Thi."

"Nhất định phải tôn trọng lựa chọn của Vũ Thi!" Tề Nguyên lão đạo đỏ mặt lên, nói một cách chắc nịch: "Trường Thọ, không cho phép ngươi can thiệp vào việc này! Không, không đúng, lão đạo ta cũng không có ý tứ kia, không có ý tứ kia!"

"Sư phụ, đệ tử biết buồn khổ trong lòng người." Lý Trường Thọ cầm lấy một vò rượu, ngửa đầu ực một hớp.

Dù sao thì Đạo Nhân Giấy uống cũng không say.

Lý Trường Thọ thở dài: "Tình định tam sinh hảo nhân duyên, chuyển thế đã không phải người hôm qua. Sư phụ, quên đi."

"Ta nhất định sẽ giống như anh trai ruột, không!" Tề Nguyên lão đạo ngửa đầu thở dài: "Ta nhất định phải tốt hơn anh trai ruột gấp trăm lần, chiếu cố nàng thật tốt! Sau đó ta sẽ kết nghĩa kim lan với nàng, như thế cũng để tránh sau này lúc nàng muốn tìm đạo lữ, bị người chỉ trích."

Tửu Cửu thầm nói: "Chuyện này, Vũ Thi là thật sự tâm hướng đạo, Tề Nguyên sư huynh ngươi không cần lo lắng chuyện này."

Chương 641. -

Lý Trường Thọ liếc nhìn chiếc lâu thuyền đã tung bay ở bên ngoài sơn môn năm trăm dặm kia, trên đó đang có mười mấy đạo tiên quang bay tới Độ Tiên Môn.

"Sư phụ, ngài còn muốn đạo lữ hay không?"

Tề Nguyên ngửa đầu rót một ngụm rượu lớn, lúc này suýt nữa phun ra ngoài.

"Đứa nhỏ nhà ngươi, đang nói lung tung cái gì!" Tề Nguyên trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, thở dài: "Lòng của vi sư đã sớm chết, đời này chỉ nguyện tụ họp cùng với sư tỷ, ngày hôm nay cũng coi như đoạn tuyệt phần niệm tưởng vốn không nên có trong đáy lòng vi sư kia. Một thế này, có đồ đệ ngươi che chở, ta đã là có thể tiêu dao sống qua ngày, còn có cái gì không đẹp? Một trăm ngàn năm sau, lòng vi sư cũng sẽ phai nhạt, lại chuyển thế trùng tu một lần!"

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, vừa muốn nói lời khuyên bảo, lại bị Tửu Cửu dùng sức đạp một cước ở dưới mặt bàn.

Tửu Cửu cười nói: "Sư huynh ngươi thật sự rộng rãi, sư muội kính ngươi một ly!"

Tề Nguyên khoát khoát tay, liên tục nói không dám nhận.

Lập tức, Tửu Cửu phát lực, thuần thục đánh ngã Tề Nguyên lão đạo ở dưới đáy bàn.

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, đưa sư phụ đến giường cỏ, lại dùng tiên lực làm ra một tầng kết giới.

Linh Nga kéo đàn nhị hồ ở bên cạnh cũng cất đàn và nhảy tới, đưa tay giữ chặt ống tay áo của Lý Trường Thọ, thấp giọng nói: "Sư huynh, nếu như ta không tu được thành trường sinh, nếu có kiếp sau, cũng sẽ không quên huynh."

"Có thể có một chút ý chí phấn đấu hay không?" Trên trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen: "Hiện tại chỉ vừa đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, thọ nguyên còn nhiều như thế, không nên cân nhắc đến chuyện mình không thể đạt tới Kim Tiên!"

Tửu Cửu cười xùy một tiếng, ngồi tại cửa ra vào, cầm hồ lô rượu tiếp tục nhấm nháp rượu ngon.

"Sư huynh." Linh Nga lại hỏi: "Nếu thọ nguyên đại nạn của sư phụ đến, chuyển thế thành một người khác, vậy y vẫn là sư phụ của chúng ta sao?"

"Thực tế thì không phải." Lý Trường Thọ nói: "Nhưng theo tình lý mà nói, ngươi và ta vẫn nên chấp lễ đệ tử đối với chuyển thế thân của sư phụ."

Linh Nga giống như có điều suy nghĩ.

Lý Trường Thọ lấy ra một tờ người giấy từ trong ống tay áo, hóa thành bộ dáng Tề Nguyên lão đạo.

Đúng vào lúc này, Tửu Ô sư bá từ Độ Tiên Điện bay về phía Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ đi trước một bước, dùng dung mạo sư phụ, dậm chân đi ra ngoài đón.

Tửu Cửu buồn bực nói: "Ngươi đang làm gì vậy?"

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng: "Giúp sư phụ ứng phó một chút chuyện phiền lòng."

"Ừm?" Tửu Cửu nháy mắt mấy cái, cơ hồ trăm miệng một lời cùng với Linh Nga: "Mang ta đi với!"

Lý Trường Thọ: "..."

Kỹ nghệ truyền thống của đệ tử Đạo Môn—— thuật hóng chuyện.

...

Tửu Ô cưỡi mây đi đến Tiểu Quỳnh Phong nói tình huống đơn giản, lần này Thanh Khâu nhất tộc có một vị "bà ngoại" đến, nói là muốn tới tiên tông Nhân Giáo bái phỏng.

Trước đây lúc Thuỷ Thần Thiên Đình đại nhân mai phục những đại yêu thân mang nghiệp chướng tại Độ Tiên Môn, đã từng công khai khen ngợi Thanh Khâu nhất tộc bọn họ.

Vì thế, Thanh Khâu nhất tộc đến đây hoàn lễ, tiện thể, có một vị hồ nữ Thanh Khâu nhất tộc, muốn gặp một vị Trọc Tiên trong núi nào đó.

Lý Trường Thọ giả danh Tề Nguyên lão đạo, mang theo tả hữu hộ pháp —— thân sư muội và Đại sư thúc, đi theo phía sau đạo nhân lùn Tửu Ô, vội vàng đi về hướng Độ Tiên Điện.

Đi vào đại điện, Lý Trường Thọ liền cảm nhận được một đôi mắt nóng bỏng.

Có một chút khác biệt so với lần trước chính là, lần này Lý Trường Thọ hơi thay đổi một chút thái độ.

Cự tuyệt là khẳng định phải cự tuyệt, nhưng hai chữ cự tuyệt này, vẫn nên để chính sư phụ nói ra là ổn thỏa nhất.

Rất khó cam đoan, sẽ không lại trở thành phiên bản Triệu Công Minh cùng với Kim Quang Thánh Mẫu, dù sao thì nữ truy nam cách một tầng giấy mỏng, nam truy nữ mới là cách một ngọn núi.

Lý Trường Thọ ở dưới ánh mắt nghi hoặc của tất cả trưởng lão bên trong đại điện, hơn mười mấy vị cao thủ Yêu Tộc, cất bước đi vào trong điện, vái chào đối với chưởng môn: "Phong chủ Tiểu Quỳnh Phong Tề Nguyên, xin chào chưởng môn, các vị trưởng lão."

Tửu Cửu cùng với Linh Nga cũng lần lượt làm lễ.

Hôm nay Quý Vô Ưu cũng không ho khan, cười nói: "Tề Nguyên, bạn cũ của ngươi đến đây thăm viếng, lúc này mới gọi ngươi tới. Trước tiên đi ra đằng sau an tọa, sau đó nói xong chính sự, các ngươi hãy ôn chuyện."

"Vâng." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, không nhìn nữ tử mỹ lệ đã sắp không ngồi yên nào đó, đi tới bàn thấp bên trong xó xỉnh nhất, an tâm ngồi xuống.

Hồ nữ kia chung quy là không muốn chờ lâu, trực tiếp đứng dậy, ánh mắt lóng lánh, lòng như lửa đốt, không quan tâm đây là đâu hay ai đang ở đây, trực tiếp đi đến bên người Lý Trường Thọ bộ dáng lão đạo...

"Đạo trưởng..."

Nhưng mà, hai thân ảnh một trái một phải đột nhiên giết ra, cướp đi bàn thấp ở hai bên trái phải Lý Trường Thọ.

Nhìn bên trái, mầm Kim Tiên chạm tay có thể bỏng bên trong môn phái, Lam Linh Nga!

Nàng có một khuôn mặt xinh đẹp, không, sao đến có thể sử dụng hai chữ "xinh đẹp" để hình dung? Như vậy cũng không khỏi quá mức nông cạn.

Linh Nga bước vào cảnh giới Thiên Tiên, đã sớm xưa đâu bằng nay, mị lực chưa kịp nở rộ trước đây, vào giờ phút này đã là triển lộ ra hơn phân nửa.

Lông mày như chàm, đôi mắt trong veo, đường nét tinh xảo cùng với dáng người thon gọn, xinh đẹp như được trời ưu ái.

Nhìn phía bên phải, tất nhiên là Tửu Cửu - Tiên chữ Cửu có thanh danh không cạn bên trong môn phái, nàng chỉ là có một chút buồn bực ngán ngẩm ngồi tại kia, ngẩng đầu ưỡn ngực, liền làm cho hồ nữ chùn bước, không dám tiến về phía trước.

Đó, chính là lực uy hiếp.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn Linh Nga.

Lúc này hắn đóng vai chính là sư phụ...

"Linh Nga, ngươi đang làm loạn cái gì, ra đằng sau ngồi!" Tửu Ô ở phía sau nhỏ giọng nói.

Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhìn sư huynh nhà mình hoá trang, lại nhìn vị hồ nữ giá trị mị lực đã rõ ràng thăng cấp một lần nữa này, trong lúc nhất thời cũng có một chút buồn bực, lại chỉ có thể cúi đầu đứng lên...

Hồ nữ kia lại vội nói: "Ngồi như vậy cũng tốt, để cho Linh Nga ngồi như vậy cũng tốt."

Nói xong, hồ nữ đi đến trước mặt Lý Trường Thọ, cách bàn thấp, trong mắt phượng toát ra một chút ý ngượng ngùng.

"Đạo trưởng, Lan Nhi...có thể ngồi ngươi bên cạnh ngài không?"

Không thể, tránh ra, đợi đợt sau.

Lý Trường Thọ thật sự nghĩ như thế...

Thanh Khâu nhất tộc đều to gan như vậy?

Ở bên trong Độ Tiên Điện, lời nói xấu hổ của hồ nữ kia, làm cho tất cả trưởng lão bên trong môn phái đều là thầm hô không được, trái lại là hơn mười mấy vị cao thủ Thanh Khâu tộc, lúc này lại đều là lộ vẻ mặt mỉm cười, dường như...

Cảm thấy kiêu ngạo?

Đại khái, đây hẳn chính là thiên phú chủng tộc.

Linh Nga mang theo nụ cười thản nhiên đứng lên, hạ thấp người hành lễ đối với hồ nữ, nói khẽ: "Vị tiền bối này, mời ngồi ở chỗ của vãn bối...gia sư một lòng tu hành, không quá am hiểu ứng đối với những chuyện như vậy, còn xin tiền bối để ý đến thanh danh trong sạch của tiền bối một chút."

Chương 642. -

Trong lúc nói chuyện, Linh Nga liền hất khuôn mặt nhỏ, bình tĩnh ra phía sau ngồi.

Tu vi của nàng đã là Thiên Tiên, càng là ở bên trong lịch sử Độ Tiên Môn mặt ngoài, người có tốc độ tiến cảnh tu vi nhanh nhất!

Lúc này đừng nói là ngôn ngữ không quá cấp tiến như vậy, coi như là trực tiếp mắng Thanh Khâu nhất tộc, Độ Tiên Môn chắc chắn sẽ làm chỗ dựa cho nàng.

Cử động lần này của Linh Nga cũng không phải là đơn thuần hành động theo cảm tính, mà là có mấy tầng cân nhắc ở bên trong.

Một tầng trọng yếu nhất, là nhờ vào đó trực tiếp biểu đạt thái độ của mấy người sư đồ Tiểu Quỳnh Phong đối với hồ nữ, để cho cao tầng Độ Tiên Môn biết, đừng có an bài nhân duyên cho lung tung phong chủ bọn họ.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười nhẹ vài tiếng, hồ nữ kia nhẹ nhàng ngậm miệng, nói tiếng cám ơn đối với Linh Nga, cúi đầu ngồi ở trên vị trí ban đầu của Linh Nga.

Sau đó, hồ nữ này lại nghiêng về hướng Lý Trường Thọ, nhìn chăm chú lão đạo bên người này.

Ánh mắt lưu luyến, tình này lưu luyến.

Linh Nga cong miệng mấy lần, nói thầm một hồi trong đáy lòng: "Vân Tiêu tiên tử mau đi ra mà xem, có người có ý nghĩ lớn mật đối với sư huynh của ta!"

"Đạo trưởng..." Hồ nữ ôn nhu hô một tiếng, thân thể cơ hồ nằm ở trên bàn thấp, đầu ngón tay chống đỡ gương mặt của chính mình, nhìn chăm chú vào Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ".

Lý Trường Thọ dựa theo tính tình ngày thường của sư phụ nhà mình, làm ra phản ứng phải có:

Hắn đầu tiên là lộ ra mấy phần ý cười miễn cưỡng lại ngượng ngùng, sau đó liền mắt nhìn phía trước, chuyên tâm nghe người Độ Tiên Môn cùng với Thanh Khâu nhất tộc hàn huyên.

Việc ngày hôm nay, một nửa cũng là do ý Trường Thọ gây nên.

Lần trước Lý Trường Thọ mắng yêu tại Độ Tiên Môn, trực tiếp dùng Thanh Khâu nhất tộc nêu ví dụ, còn nói Thanh Khâu tộc thành chủng tộc "theo đuổi tình yêu cùng với bình đẳng", dùng chuyện này để duy trì quan điểm của chính mình.

Việc này lưu truyền sôi sùng sục ở bên trong Hồng Hoang, được coi là con đường mắng yêu kinh điển!

Thật không nghĩ đến, Thanh Khâu nhất tộc tưởng là thật...

Thanh Khâu tộc thật đúng là cho rằng, Thuỷ Thần Thiên Đình có bối cảnh Nhân Giáo, vô cùng tán thưởng đối với Thanh Khâu nhất tộc bọn hắn!

Lần này bọn hắn đến Độ Tiên Môn tặng lễ, chủ yếu vẫn là muốn thành lập liên hệ với Thuỷ Thần Thiên Đình, thuận tiện đáp lên thuyền lớn Nhân Giáo kiên cố lại rộng rãi...

Vì thế, Thanh Khâu nhất tộc đã nghĩ ra một cái ý tưởng nhất tiễn song điêu tuyệt diệu.

"Vô Ưu chưởng môn." Lão ẩu có khí tức hùng hậu nhất kia cười nói: "Thanh Khâu chúng ta cùng với Độ Tiên Môn các ngươi kết thân gia, như thế nào?"

Quý Vô Ưu đang uống trà, không nhịn được lại ho một hồi.

Yêu Tộc đều ngay thẳng như vậy sao?

Nếu vào trước khi Linh Nga nói mấy câu nó, có lẽ Quý Vô Ưu chưởng môn thật đúng là sẽ gật đầu đáp ứng.

Nhưng hiện tại...

"Đạo hữu nói đùa!" Quý Vô Ưu cười nói: "Độ Tiên Môn chúng ta chính là chỗ thế ngoại tu hành, từ đâu ra cách nói kết thân gia? Lại nói, đạo thừa Nhân Giáo thừa hành bốn chữ thanh tĩnh vô vi, tuyệt nhiên không thể ép buộc Luyện Khí Sĩ bên trong môn phái làm sự tình trái bản tâm."

"Như vậy sao có thể nói là ép buộc? Như thế nào là làm trái bản tâm?" Một lão ông Yêu Tộc biểu lộ ra nụ cười khá là phúc hậu nói: "Ngươi nhìn Tiểu Lan của Thanh Khâu chúng ta đi, tâm tư đã sớm cho phép, tâm chí kiên định."

Vong Tình thượng nhân hơi nhíu mày, nhìn tình huống bên kia, lạnh nhạt nói: "Nhưng môn nhân Độ Tiên Môn chúng ta, cũng không có ý đồ gì đối với tộc nhân Thanh Khâu các ngươi."

Lão ông phúc hậu nói: "Đó không phải là chuyện ở chung mười ngày nửa tháng sao!"

"Không thể nói như thế." Một vị thái thượng trưởng lão Độ Tiên Môn lên tiếng nói: "Môn nhân đệ tử Độ Tiên Môn chúng ta, tất cả đều tu tâm dưỡng tính, đối với chuyện nam nữ..."

Nói đến đây, ngữ khí của trưởng lão này lập tức yếu xuống.

"Đều có chủ kiến của chính mình."

Lý Trường Thọ nghe thế cũng trở nên vui vẻ, bất quá biểu tình lúc này vẫn là hơi có vẻ khẩn trương, không có một chút sơ hở

nào.

Hai bên bắt đầu trao đổi gay gắt hơn về vấn đề này, vị hồ yêu Tiểu Lan kia, vẫn không coi ai ra gì nhìn chăm chú bên mặt Lý Trường Thọ ở tại kia, thỉnh thoảng lộ ra một chút nụ cười ôn nhu lơ đãng...

Như thể khoảnh khắc này là đã đủ.

Việc này, nên xử lý như thế nào?

Tiên thức của Lý Trường Thọ nhìn một chút sư phụ đang say rượu ngủ say trên Tiểu Quỳnh Phong, lại nhìn vị hồ nữ này.

Lúc này sư phụ đang ở trong khe hở tình cảm, sẽ rất dễ dàng bị hồ nữ này thừa lúc vắng mà vào...

Không nói trước sư phụ có đỡ được hay không, chỉ nói nếu như Tiểu Quỳnh Phong có thêm một vị hồ nữ làm sư nương, sẽ có ảnh hưởng gì đối với chính mình cùng với Linh Nga?

Đáp án thật ra là không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Nếu nàng muốn gả vào Tiểu Quỳnh Phong, chắc chắn sẽ bị Lý Trường Thọ chôn xuống một ít đồ trong thần hồn, vẻn vẹn chỉ là lời thề Thiên Đạo cũng không tính ổn thỏa.

"Tề Nguyên...Tề Nguyên..." Hồ nữ vội nói: "Đạo trưởng, có người gọi ngươi."

"Ồ." Lý Trường Thọ làm bộ xuất thần, lập tức nhìn về phía chưởng môn đang kêu gọi chính mình, đứng dậy, cúi đầu đi vòng ra bàn thấp.

Vào giờ phút này hắn đang diễn một vị Trọc Tiên cố chấp lại quan tâm lễ tiết giống như thật!

"Vừa rồi chợt có đăm chiêu, xin chưởng môn thứ tội."

"Tề Nguyên, ngươi trước tiên hãy mang vị Lan đạo hữu này đi dạo trên núi một chút, nửa ngày sau lại trở về bên trong điện, cho chúng ta một câu trả lời chắc chắn."

Quý Vô Ưu cười nói: "Không cần phải lo lắng cái gì hoặc là cân nhắc cái khác, sự tình tự thân của ngươi, hết thảy đều do ngươi làm chủ. Nếu như không quyết định chắc chắn được, liền đi thương nghị thật kỹ cùng với đệ tử của ngươi."

Nửa ngày...

Đây cũng là một chút mặt mũi Độ Tiên Môn cho Thanh Khâu, để cho Tề Nguyên ở một mình với Thanh Khâu Lan nửa ngày, xem Thanh Khâu Lan có thể đả động Tề Nguyên hay không.

Ba canh giờ, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Vừa không có khả năng làm cho người ta ở chung quá lâu mà sinh ra tình cảm vi diệu, cũng vừa đủ cho hai bên hiểu rõ đại khái lẫn nhau.

Lý Trường Thọ quay người dùng tay làm dấu mời.

Hồ nữ kia ngược lại là trở nên khẩn trương, nhẹ nhàng đứng lên, đầu tiên là hạ thấp người hành lễ đối với Lý Trường Thọ, sau đó cúi đầu đi theo phía sau "Tề Nguyên lão đạo", đi ra khỏi Độ Tiên Điện.

Linh Nga cùng với Tửu Cửu lập tức liền muốn đi theo sau, lại bị một vị lão ẩu Độ Tiên Môn cười ngăn lại: "Đừng vội, ở bên trong núi chúng ta, nàng cũng không thể đả thương sư phụ của ngươi."

Linh Nga và Tửu Cửu đành phải tạm chờ ở bên trong điện, hai người ngược lại là không lo lắng tình cảnh của Lý Trường Thọ một chút nào, ngược lại bắt đầu đồng tình với vị Thanh Khâu Hồ tìm sai người ngay từ lúc đầu này.

Thế là, một lát sau.

…

【 Lạc đường? 】

Kẹt kẹt, kẹt kẹt ——

Thẻ gỗ treo ở bên trên chạc cây lắc tới lắc lui, hồ nữ không nhịn được có một chút buồn rầu vỗ vỗ cái trán.

Chương 643. -

Nàng vừa ra khỏi Độ Tiên Điện liền đi theo "Tề Nguyên" đến Tiểu Quỳnh Phong, tản bộ cùng với "người trong mộng " ở bên trong núi rừng, liền không hiểu ra sao rơi vào trận pháp một mình...

Nàng nhẹ nhàng thở dài: "Đạo trưởng, ngươi ngay cả nửa ngày cũng không nguyện ý cho ta?"

Sắc mặt của hồ nữ này có một chút buồn bã, đứng tại kia trầm mặc một hồi, lại đột nhiên như là bừng tỉnh đại ngộ.

"Đạo trưởng, ngài đang khảo nghiệm lý giải của ta đối với trận pháp đúng không?"

Lập tức, hồ nữ này cất bước tiến lên, không ngừng tìm kiếm các nơi cũng không thể rời khỏi trận pháp.

Bên trong nhà tranh bên hồ, Lý Trường Thọ đã lay tỉnh sư phụ nhà mình, trực tiếp giúp cho sư phụ tỉnh rượu, lại hô: "Sư phụ! Yêu Tộc đánh đến nơi rồi!"

"Cái gì? !" Tề Nguyên lão đạo nhảy lên một cái, quơ lấy phất trần liền phóng tới cửa phòng, trong miệng hô to: "Thời cơ bần đạo lấy thân tuẫn đạo rốt cuộc đã đến!"

Lý Trường Thọ ngoẹo đầu, vì sao phản ứng đầu tiên của sư phụ là như thế này?

Tề Nguyên lão đạo xông ra khỏi cửa phòng liền phát giác ra chỗ không đúng, quay đầu trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, mắng: "Yêu Tộc từ đâu ra!"

"Sư phụ xem đ." Lý Trường Thọ tiện tay tạo ra một mặt vân kính, trên đó hiện ra tình hình bên trong khốn trận.

Hồ nữ xinh đẹp kia đang không ngừng tìm kiếm gì đó.

Tề Nguyên lão đạo tự nhiên nhận biết hồ nữ này, mày nhíu lại thành chữ xuyên, thấp giọng nói: "Đồ nhi, tại sao nàng lại đến rồi?"

Lý Trường Thọ truyền âm cười nói: "Sư phụ đừng vội, ta đang phái người đi đến Nguyệt Lão Điện hỏi thăm việc này, nhìn một chút nhân duyên của sư phụ ngài. Hồ nữ này dường như đã quyết tâm đối với sư phụ ngài."

"Ài." Tề Nguyên thở dài: "Vi sư sẽ đi tìm nàng nói rõ."

"Nàng trúng độc đã sâu, không phải là ngôn ngữ liền có thể giải." Lý Trường Thọ cau mày nói: "Hơn nữa sư phụ ngài trực tiếp vào trận, ta lo lắng nàng sẽ đối với sư phụ ngài..."

"Như thế nào?"

"Dùng sức mạnh."

Tề Nguyên lão đạo không khỏi đưa tay ấn xuống cổ áo đạo bào, mặt mo cũng đều có một chút trắng bệch: "Sư phụ ngươi thế nhưng là trong sạch cả một đời! Không thể bị hủy đi như vậy!"

Lý Trường Thọ nói: "Ngài yên tâm, đệ tử sẽ giải quyết chuyện này...sư phụ tạm chờ, ta sẽ nhìn nhân duyên của sư phụ ngài."

Nói xong, Lý Trường Thọ ra hiệu cho sư phụ nhà mình an tâm chớ vội, lập tức nhắm mắt ngưng thần.

Cùng lúc đó, Đạo Nhân Giấy Thuỷ Thần tại Thiên Đình đã chạy tới Nhân Duyên Điện của Nguyệt Lão, được Nguyệt Lão nhiệt tình đón vào...

Lý Trường Thọ dùng một cái cái cớ đơn giản:

【 Gần đây Yêu Tộc là địch cùng với Nhân Giáo và Thiên Đình, hắn lại đến xem, phải chăng có đệ tử Nhân Giáo có nhân duyên cùng với Yêu Tộc, nếu như có, trước tiên liền làm một chút mưu tính. 】

Nguyệt Lão sao dám từ chối?

Lập tức, Nguyệt Lão dẫn Thuỷ Thần đại nhân đến hậu điện, rất nhanh liền điều ra tượng đất của sáu đại tiên tông Nhân Giáo.

Có quan hệ đạo lữ cùng với Yêu Tộc, cũng có tổng cộng mười mấy đôi.

Bắt mắt nhất trong đó, thuộc về Độ Tiên Môn Tiểu Quỳnh Phong nhất mạch Trọc Tiên Tề Nguyên, cùng với Thanh Khâu nữ tử Yêu Tộc Tiểu Lan!

Vào giờ phút này tượng đất của sư phụ, toàn thân trên dưới chỉ có một sợi, mà đầu sợi đối ứng, vẫn là tượng đất nhân duyên của Tửu Vũ Thi.

Tượng đất hồ yêu Tiểu Lan cũng chỉ có một cái dây đỏ, nhưng dây đỏ này, lúc này lại trực tiếp thắt ở bên trên thân eo tượng đất Tề Nguyên.

Còn khoá lại!

"Chuyện này!" Nguyệt Lão mở trừng hai mắt, cơ hồ ở bên trong một cái nháy mắt, cái trán tràn đầy mồ hôi lạnh.

Lý Trường Thọ vốn định chất vấn Nguyệt Lão vì sao lại làm như vậy chuyện, nhưng hắn nhìn thấy trạng thái của Nguyệt Lão lúc này có một chút không đúng, phản ứng cũng coi như cấp tốc...

"Nguyệt Lão, đây là có chuyện gì?"

"Có lẽ là gần đây ta uống một chút rượu?"

Nguyệt Lão hỏi lại một tiếng, sau đó chỉ vào ba bức tượng đất này, chuyện này, cái kia, nói không ra lời đầy đủ, sắc mặt càng là trở nên sốt ruột.

Một lát sau, Nguyệt Lão sắp xếp xong xuôi ý nghĩ, mở miệng nói: "Chuyện này không đúng! Trước đây Tề Nguyên đạo hữu tới Thiên Đình, ta rõ ràng đã ra tay, giúp Tề Nguyên đạo hữu và Tửu Vũ Thi ở sát vách kia quấn dây lên nhau, còn đánh kết hỉ! Sao bây giờ dây đỏ lại trực tiếp bị chặt đứt, còn nối, nối đến nữ Yêu Tộc..."

"Nguyệt Lão!" Lý Trường Thọ trực tiếp đánh gãy lời nói của Nguyệt Lão, cau mày nói: "Nói cẩn thận! Ngoại trừ ngươi, còn có ai có thể ảnh hưởng đến Nhân Duyên Điện?"

"Nhân Duyên Điện..." Nguyệt Lão đầu tiên là lắc đầu, lại chắp hai tay sau lưng đi qua đi lại, trong miệng không ngừng tự lẩm bẩm.

Nhân Duyên Điện này chính là trọng địa của Thiên Đạo, coi như là mạnh như Đại Pháp Sư, cũng không có khả năng giấu diếm Nguyệt Lão mà động tay động chân như vậy...

Hai Đồng Nhi không thể động đến cái kéo của Nguyệt Lão, hơn nữa ngày bình thường Nguyệt Lão cũng rất ít để xảy ra sơ suất lớn như vậy...

Rất nhanh, Nguyệt Lão run rẩy, ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ, thấp giọng nói: "Khỏa tú cầu kia, khỏa Hồng Tú Cầu đã từng chủ trì Thiên Hôn kia, tuyệt đối có thể làm được việc này."

Lý Trường Thọ nghe vậy lập tức rơi vào trầm mặc.

Thánh Nhân nương nương?

Nàng làm loại sự tình này làm gì? Một tiểu hồ yêu, một Trọc Tiên có khả năng đấu pháp cũng đều đấu không lại Nguyên Tiên...

Thánh Nhân ra tay tất có thâm ý, tóm lại cũng không có khả năng là vì xem trò hay gì đó.

Ở phía sau hẳn là có tính kế kinh thiên động địa gì đó, là do chính mình lúc này còn chưa thấy được?

"Nguyệt Lão, ngoại trừ Hồng Tú Cầu..."

"Tuyệt đối không có những khả năng khác!" Nguyệt Lão nhìn hậu điện Nguyệt Lão Điện, thấp giọng nói: "Nhân Duyên Điện cùng với chúng thần điện Thiên Đình, vốn là do lực lượng Thiên Đạo ngưng tụ thành, chính là trọng địa được Thiên Đạo bảo vệ. Mà Hồng Tú Cầu đáng lẽ phải ở bên trong Nhân Duyên Điện, cho nên có uy năng còn cao hơn người thủ điện như ta."

Lý Trường Thọ nhìn sợi dây đỏ này, trong lúc nhất thời cũng chỉ có thể tiếp tục trầm mặc.

Nguyệt Lão lại nói: "Không động được, đây là tuyệt đối không động được! Thuỷ Thần đại nhân ngài nhất định phải tin tiểu thần, coi như tiểu thần mượn mấy cái lá gan, cũng không dám làm ra loại sự tình này ở bên trên nhân duyên hảo hữu của ngài!"

"Thôi được rồi, đa tạ Nguyệt Lão chỉ điểm, ta lại suy nghĩ những biện pháp khác."

Lý Trường Thọ quay người vừa muốn rời đi, nhưng trong đáy lòng khẽ động, quay người nhìn về phía tượng đất nhân duyên của sư phụ.

Trong một lần xuất thần, hắn thấy được hình ảnh như thế này:

Nguyệt Lão đi đến từ ngoài điện, lấy ra tượng đất Tề Nguyên, nhìn tượng đất của Tề Nguyên cùng với Tửu Vũ Thi, đầu tiên dùng Tương Tư Bảo Thụ chọc hai người mấy lần, lại kéo dây đỏ vốn dĩ đã có một chút rời xa của hai người đến cùng một chỗ, đánh một cái kết hỉ.

Nhưng sau khi Nguyệt Lão thỏa mãn rời đi, hai sợi dây đỏ nhẹ nhàng nhoáng một cái, một lần nữa bị kéo đứt, tượng đất Tửu Vũ Thi càng là thu hồi hơn phân nửa dây đỏ.

Hình ảnh im bặt mà dừng, chỉ để lại một chút đạo vận quen thuộc.

Chương 644. -

Quả nhiên là Thánh Nhân nương nương ra tay, hình ảnh như vậy là đang nói cho Lý Trường Thọ, cũng không phải là nàng chia rẽ nhân duyên của Tửu Vũ Thi cùng với Tề Nguyên, cũng không phải là Nguyệt Lão đang âm thầm làm cái gì.

Thuận tiện, vị Thánh Nhân nương nương này cũng tự nhận, dây đỏ của hồ yêu A Lan chính là do nàng quấn lên.

Đây là...

Xem chuyện nhiệt huyết đủ rồi, muốn đổi sang khẩu vị xem chua xót ngọt bùi yêu đương?

Lý Trường Thọ vô lực phàn nàn, cũng là trở nên đau đầu đối với chuyện này, trong đáy lòng nổi lên hình ảnh【 nữ thần bên cạnh ao dùng hai tay chống gương mặt, mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn vân kính 】.

Khiến cho Thọ vô cùng nhức đầu!

Từ biệt Nguyệt Lão, tâm thần của Lý Trường Thọ trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Lúc này hắn vẫn không quá tin tưởng, Thánh Nhân nương nương sẽ bởi vì muốn nhìn chuyện xưa mà ra tay, từ đầu đến cuối đều cảm thấy Thánh Nhân nương nương còn có tính kế khác.

Mà chính mình, lúc này quả quyết không thể chống đỡ cùng với Thánh Nhân!

"Tiền bối" vào thời đại Lục Thánh chưa ra, cũng đều bị đánh thành cặn bã, đối mặt với này sáu vị "số ít người chiến thắng" từ thời đại Viễn Cổ đến nay, lúc này Lý Trường Thọ không dám nổi nửa điểm tâm tư.

Ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ nhìn sư phụ nhà mình đang không ngừng dạo bước, trầm ngâm đôi chút...

"Sư phụ?"

"Ừm?"

"Ngài xác thực không có cảm giác đối với hồ nữ này?"

"Đó là tự nhiên." Tề Nguyên lão đạo xúc động nói: "Ngươi cho vi sư là sắc ma hay sao? Há có thể bởi vì tư sắc nữ tử mà tự đánh rơi tâm cảnh!"

Lý Trường Thọ không nhịn được dùng một tay đỡ trán: "Nếu không thì ngài...thử một chút xem?"

"Thử thì lại như thế nào?" Tề Nguyên quét phất trần qua, cưỡi mây, đi về hướng mê trận, thuận lợi thấy được tấm bảng gỗ kia.

【 Lạc đường? 】

Tề Nguyên hừ nhẹ một tiếng, đứng thẳng bất động tại chỗ, bưng phất trần nhắm mắt dưỡng thần.

Không bao lâu, Tiểu Lan có một chút thất hồn lạc phách đi tới ở trong trận pháp xoay quanh, xâm nhập vào trận pháp này...

"Đạo trưởng!"

Một tiếng tình chân chân, ý thiết thiết này, làm cho Tề Nguyên lão đạo run run tại chỗ mấy lần, lông tơ toàn thân trên dưới dựng thẳng lên, đạo tâm cũng đều là run lên.

Y xoay người lại, thấy nữ tử mỹ lệ người mặc váy nghê thường kia vọt tới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tề Nguyên lão đạo lui lại nửa bước, cơ hồ vô thức nói một câu: "Đạo hữu lại dừng bước."

Hồ nữ vội vàng dừng lại gót sen, lộ ra một chút mỉm cười, con ngươi lóe ánh sáng, da thịt trắng nõn nhuộm đỏ ửng nhàn nhạt, ôn nhu nói: "Ngài cuối cùng cũng đã có thể gặp ta, đúng không?"

"Đạo hữu, nói thật, bần đạo cũng không bất kỳ ý niệm gì đối với ngươi..."

"Vậy vì sao ngài lại né tránh ánh mắt, không dám liếc nhìn chính diện ta?"

Tề Nguyên lão đạo không khỏi lại lui hai bước, trọc đạo tâm vào giờ phút này cũng đã có một chút bối rối: "Đạo hữu ngươi...xòn xin tự trọng chút."

Đến lúc này, Lý Trường Thọ đã là triệt để từ bỏ sư phụ nhà mình, bắt đầu nghĩ kế tiếp nên làm như thế nào để ổn định vị hồ nữ này, cùng với cam đoan sư phụ sẽ không tiết lộ lai lịch của hắn...

Có một số việc, ở bên gối là tuyệt đối không gạt được.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền phát hiện ra, hồ nữ này cũng là đến có chuẩn bị...

Lúc này, Tửu Cửu, Linh Nga, Tửu Ô, Tửu Thi làm bạn trở về Tiểu Quỳnh Phong, sau khi chạm mặt cùng với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ làm ra một mặt vân kính, cùng nhau quan sát tình hình trong trận.

Không bao lâu, Giang Lâm Nhi mang theo Tửu Vũ Thi cũng tới nơi đây, gia nhập hàng ngũ người vây xem.

Lại xem hồ nữ kia, thi triển ra bộ dáng ngây ngô, đầu tiên nói một câu: "Đạo trưởng, chúng ta có thể ngồi xuống trò chuyện không?"

Tề Nguyên lão đạo nhíu mày gật đầu, hai người cách xa nhau ba thước mà ngồi.

Trầm mặc chỉ trong chốc lát, hồ nữ kia bắt đầu bày tỏ tâm sự, ôn nhu nói tưởng niệm ngày đêm, hình ảnh mỗi ngày mộng trong cho Tề Nguyên lão đạo.

Nàng không dùng bất luận mị thuật mị pháp gì, chỉ nói như vậy mà thôi.

Sau gần nửa canh giờ, nàng lại là một câu:

"Dù đạo trưởng không muốn giữ ta, ta cũng muốn múa một khúc cho đạo trưởng."

Tề Nguyên lão đạo vào giờ phút này đã là không đành lòng cự tuyệt, gật đầu đáp ứng.

Chỉ thấy hồ nữ đứng dậy đi ra mấy bước, nhanh nhẹn nhảy múa giữa khu rừng, bất tri bất giác liền rút đi váy sa hơi mỏng bên ngoài, dáng múa đẹp kinh động tâm phách...

Khẽ múa mà thôi, lại nhìn Tề Nguyên, đã thấy lão đạo này lộ ra vẻ mặt trang nghiêm, bình tĩnh gật đầu, nói: "Có thể dừng múa chưa?"

Chợt nghe Lý Trường Thọ truyền âm la lên: "Sư phụ, cái mũi, cái mũi!"

Hả?

Tề Nguyên lão đạo nháy mắt mấy cái, đưa tay sờ sờ mũi, lại là...tay dính đầy máu tươi.

"Đạo trưởng! Ngài làm sao vậy!"

Hồ nữ Tiểu Lan la lên một tiếng, hóa thành một làn gió thơm, vội vàng bay đến trước người Tề Nguyên.

Tu vi của Tề Nguyên không cao, không né tránh kịp, đã bị một đầu ngón tay ấn xuống miệng mũi, vô thức đưa tay, ngăn cản đầu ngón tay kia.

Trong rừng lập tức trở nên yên tĩnh, hai người bốn mắt nhìn nhau, lão đạo, hồ nữ cùng nhau đối mặt.

Lão đạo đưa tay dịch chuyển, hồ nữ lại là đầy rẫy nhu tình, thấp giọng nói: "Đạo trưởng, để ta giúp ngài chữa thương."

"Ừm...Ừm!"

Ngoài trận, Lý Trường Thọ cũng là lần đầu tiên, cùng với sư tổ, sư bá, sư thúc, sư muội, biểu muội, có động tác nhịp nhàng, cùng nhau lấy tay đỡ trán.

Không thấy, không thấy, không được, không được.

Cũng may, sự tình cũng không có phát triển về phương hướng không thể miêu tả.

Lau khô vết máu, Tề Nguyên lão đạo kịp thời trở về, sau khi đứng dậy, chủ động kéo dài khoảng cách.

Không thì, Lý Trường Thọ thật muốn ném một quyển 《Mỹ Lão Đồ》bản sơ cấp đi qua.

"Đạo trưởng." Hồ nữ Tiểu Lan có một chút thấp thỏm khẽ gọi.

Tề Nguyên vội nói: "Đạo hữu hãy bảo trì khoảng cách như vậy cùng với ta đi! Bần đạo có một chút thất thố, mong rằng đạo hữu chớ trách, nhưng nơi đây chính là huyền tông Thái Thanh, đạo pháp diệu môn...đạo hữu vẫn nên mặc quần áo vào, miễn làm cho người mơ màng."

"Vâng, đạo trưởng." Hồ nữ Tiểu Lan nhẹ giọng đáp ứng, lấy ra một chiếc áo dài ở bên trong túi trữ vật.

Chiếc váy này, nàng vốn định xếp cẩn thận rồi cất đi, nhưng vừa có động tác, vết máu trên đó lại đột nhiên toát ra ngọn lửa màu xanh lam.

Chỉ nghe thấy tiếng lửa lách tách, chiếc váy kia hóa thành tro tàn trong khoảnh khắc.

Nhưng mà hồ nữ Tiểu Lan lại không có việc gì, thậm chí còn không cảm nhận được nhiệt lượng của ngọn lửa kia, có một chút luống cuống đứng tại chỗ.

Tề Nguyên lão đạo đã nghe được Lý Trường Thọ truyền âm, mở miệng nói: "Đạo hữu, không bằng đi theo ta đến đây, ta đã bảo đồ nhi chuẩn bị nước trà, mọi thứ cũng đều có thể thảo luận."

Nói xong, Tề Nguyên quay người đi về phía trước, cởi bỏ một chút liên hoàn khốn trận trong rừng, để cho hai người đi đến phòng trà ngoài trời không trở ngại một chút nào—— lúc Lý Trường Thọ cải tạo Tiểu Quỳnh Phong trước đây, đã tận lực giữ lại những bố trí bên ngoài đã từng dùng này.

Sau đó, Lý Trường Thọ an bài một cỗ Đạo Nhân Giấy, hóa thành bộ dáng của chính mình, đưa đến một chút linh trà tĩnh tâm.

Chương 645. -

Sau khi chạm đầu ngón tay cùng với đạo trưởng trong mộng, hồ nữ dường như trở nên ngượng ngùng hơn rất nhiều.

Lúc nàng cùng với Tề Nguyên lão đạo trò chuyện cách bàn gỗ, tình ý trong mắt rả rích, đôi môi không tiếc tán thưởng.

Cũng may mắn, lúc Lý Trường Thọ giả trang sư phụ nhà mình trước đây, không chỉ là học được hình, cũng học được thần, lại kịp thời báo cáo cho sư phụ trước đây đã xảy ra chuyện gì.

Tề Nguyên lão đạo chỉ cần không uống say, ngược lại cũng sẽ không xuất hiện chỗ sơ suất lớn gì, tối thiểu là vị hồ nữ Tiểu Lan này căn bản không phân biệt ra.

Sau khi Tiểu Lan phủ thêm áo dài, đã thu lại hơn phân nữa vũ mị phong tình.

Nàng lẳng lặng ngồi ở kia, lúc thu liễm khí tức tự thân, cũng nhìn không ra đây là nữ tử Yêu Tộc.

Ở bên ngoài trận pháp, đám quần chúng đi bên cạnh dòng suối cách đó không xa, bày bàn ghế, nếm rượu, thưởng trà, nói chuyện và cười.

Tửu Ô một câu: "Các ngươi cảm thấy, Tề Nguyên sư đệ cùng với vị Hồ tộc đạo hữu này, cuối cùng là có hay không có kết quả? Bần đạo...không coi trọng mối nhân duyên này."

"Ta cũng không quá xem trọng." Linh Nga lại nói: "Không nói trước hồ nữ này như thế nào, cũng không nói Yêu Tộc như thế nào, chỉ nói bản thân chuyện này, bằng vào sự hiểu rõ của ta đối với sư phụ, sư phụ cho dù thật sự động tâm, cũng sẽ tuyệt đối không đáp ứng."

"Ta cảm thấy như vậy rất tốt!" Tửu Cửu lộ vẻ mặt không hiểu: "Bên trong Vô Vi Kinh không phải viết, mọi thứ không thể cưỡng cầu, cũng không thể cường nghịch. Thanh Khâu nhất tộc không phải nói bọn họ được vị Thuỷ Thần Thiên Đình kia tán thưởng, bối cảnh cũng coi như trong sạch."

Lý Trường Thọ: làm sao lại trở thành hắn giúp Yêu Tộc rồi!

Tửu Vũ Thi phá vỡ hình tượng không thích nói tới trước đây, nói nhỏ: "Một chữ tình này, vì sao còn phải luận bối cảnh?"

Tửu Thi nói: "Nhưng dù sao, Độ Tiên Môn chúng ta mới vừa bị Yêu Tộc đánh lén, Yêu Tộc đối với Nhân Giáo cũng là hận thấu xương, nếu việc này truyền đi, xác thực không quá thỏa đáng."

Đám người phát biểu ý kiến của mình, Lý Trường Thọ ở bên cạnh lẳng lặng nghe, thấy bọn hắn đã sắp muốn cãi vã, mới cười cười dời chủ đề đi.

Không có người nào càng hiểu chuyển dời lực chú ý hơn Thọ.

"Theo ý kiến của ta, sư phụ chỉ sợ là khó sống quá ba canh giờ. Bất kể như thế nào, vị đạo hữu này cũng đều là khách của Độ Tiên Môn chúng ta, sau đó chúng ta mời nàng ra, khoản đãi một phen, cũng coi như tận tình nghĩa chủ nhà."

Đám người đều xưng thiện.

Lập tức, Tửu Cửu cùng với Hùng Linh Ly, Giang Lâm Nhi, hứng thú bừng bừng đi nghiên cứu mấy con linh thú nào hôm nay bị trầm cảm.

Linh Nga dùng hai cỗ Đạo Nhân Giấy bản cũ để đàn tiêu hợp tấu.

Tửu Thi, Tửu Vũ Thi cũng trợ hứng, Lý Trường Thọ cùng với Tửu Ô nói chuyện phiếm, bày xong bàn thấp, chuẩn bị rượu ngon.

Đợi mùi thịt tràn ngập trong rừng, nửa chén tiên nhưỡng tràn qua răng môi.

Tề Nguyên lão đạo bên trong rừng ngửi thấy mùi thơm mà đến, hồ nữ Tiểu Lan kia vừa nhìn thấy chiến trận như vậy, thoáng có một chút bất an, hơi trốn ở phía sau Tề Nguyên lão đạo.

Hồ nữ này đã bớt háo hức và không kiềm chế hơn trước, dịu dạng và ít nói hơn một chút.

Có Giang Lâm Nhi - sư phụ của Tề Nguyên đã lăn lộn bên ngoài một ngàn tám trăm năm, đương nhiên sẽ không làm cho không khí trở nên xấu hổ.

Rất nhanh, Tề Nguyên cùng với Tửu Ô đã ngồi cạnh nhau, hồ nữ Tiểu Lan thì do Tửu Thi đoan trang hào phóng tiếp đãi. Giang Lâm Nhi có bối phận cao nhất nơi đây hàn huyên cười nói vài câu, tiếng nhạc trong rừng dần dần trở nên nhẹ nhàng và vui vẻ.

Rượu và thức ăn hảo hạng ở bên tay, những tiên ảnh ăn nói đều có đạo hàm.

Cũng không biết là ai, lên tiếng mời hồ nữ Tiểu Lan nhảy múa, sắc mặt hồ nữ Tiểu Lan đỏ bừng, vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhớ tới ba canh giờ sắp trôi qua, cũng liền nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng...

Thế là, cùng với ánh nắng chiều, hồ nữ vũ mị nhanh nhẹn nhảy múa cùng với tiếng nhạc, phần lớn bóng người bên khe suối trong rừng bị dáng múa này hấp dẫn.

Sau khi Linh Nga chuyên tâm khống chế Đạo Nhân Giấy tấu nhạc, ngẩng đầu nhìn một chút sư huynh ngồi ngay ngắn bên người, lộ ra nụ cười yếu ớt.

Tề Nguyên không ngừng vuốt râu trầm ngâm, trong mắt mang theo một chút bất đắc dĩ và tiếc nuối, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Tửu Vũ Thi cách đó không xa.

Tửu Vũ Thi đang tựa ở bên trên hồ lô lớn được Tửu Cửu biến lớn, bưng bình rượu trong tay, gương mặt đỏ ửng, vừa mới không biết tự lượng sức mình khiêu chiến Tửu Tiên Nhân bên người, đối phương còn chưa bắt đầu tiến vào chính đề, chính mình đã là không chịu nổi tửu lực.

Tửu Cửu lại là tự tại hơn nhiều, ghé vào eo hồ lô lớn, biến chính mình thành một con cá khô phơi nắng, vừa thưởng thức ca múa, vừa cầm hai bình tiên nhưỡng khẩu vị khác biệt, trái nhấp một ngụm, phải uống đầy miệng...

Lý Trường Thọ thì lợi hại hơn nhiều.

Thừa dịp lúc này không có chuyện gì, tâm thần của hắn kỳ thật chỉ có một tia ở chỗ này, phần lớn tâm thần đã sớm trở về bản thể, theo thông lệ kiểm tra một lần kho Đạo Nhân Giấy chính mình sắp đặt các nơi.

Ở trong Đông Hải nhìn Thủy Tinh Cung ở phía xa xa, lúc này cũng đã là cảnh thái bình ca múa.

Lý Trường Thọ không cần dùng tiên thức điều tra, cũng đều có thể tưởng tượng được hình ảnh buồn tẻ lão Long Vương dựa nghiêng vào bên trên bảo tọa san hô, được mấy vị Hải Nữ ôn nhu bóp vai.

Tâm thần chuyển đến Tây Hải, mượn Đạo Nhân Giấy quan sát Long Cung Tây Hải xây lại công trình.

Dù sao cũng là Long Cung, phải mất ít nhất trăm năm mới có thể chữa trị như lúc ban đầu.

Lý Trường Thọ cũng rất ngượng ngùng, lúc ấy vì sát thương phản quân tốt hơn, không tiếc vốn gốc dùng một viên " Kim Đan cảnh giới Kim Tiên " làm Địa Sát Linh Bạo Trận dẫn nổ chủ yếu...

Hiệu quả rất rõ ràng, Long Cung xong đời tại chỗ.

Bất quá hơn một trăm cao thủ Long Cung Tây Hải trung thành kia lông tóc không tổn hao gì, vậy liền coi như là công tội bù nhau.

Cỗ Đạo Nhân Giấy ẩn giấu sâu trong đáy biển kia uốn éo cái đầu, nhìn về phía Tây Ngưu Hạ Châu.

Cách nước biển, Lý Trường Thọ phảng phất như thấy được Kim Thiền gãy cánh, thấy được thanh niên đạo sĩ vẻ mặt phiền muộn cưỡi trên lưng "Chó lớn lông xanh", thấy được, thành pháp tướng Thánh Nhân cao mấy ngàn trượng ngưng tụ từ mây mù kia, cùng với...

Một đoàn sương mù như thải hà đầy trời.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Vị Thánh Nhân này không hiện thân, Tây Phương Giáo liền không thể nói là đã chạm đáy.

Đây chính là Thánh Nhân tàn nhẫn đã lập đại hoành nguyện.

Nếu đối lập bên trong Tam Giáo Đạo Môn là không thể tránh né, hai nhà Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo tất sẽ có một trận chiến, ở dưới tiền đề Nữ Oa Thánh Nhân ở lì trong nhà không ra...khục, Nữ Oa Thánh Nhân không nhúng tay vào tranh chấp đại giáo, Tây Phương Giáo xác thực có thực lực rung chuyển căn cơ Đạo Môn.

Thánh Nhân, đại giáo.

Thiên địa, đại thế.

Lúc này Lý Trường Thọ cũng coi như bò tới bên trên lưng chừng núi, thấy được một ít phong cảnh, nhưng hướng lên nhìn ra xa, vẫn như cũ chỉ thấy mây mù.

Núi cao nước xa, trở ngại đường dài.

Chương 646. -

Tâm thần một lần nữa lặng lẽ chuyển đi.

Đi đến Nam Hải quan sát Hải Nhãn, nghe một chút khúc ca Long Cung Nam Hải, nhanh chóng đảo qua địa bàn Hải Thần Giáo một lần.

Trời sắp tối, phần lớn miếu Hải Thần đã bắt đầu đóng cửa, nhưng chung quanh miếu Hải Thần phần lớn đều có chợ náo nhiệt, lúc đèn hoa mới lên, cũng sẽ đặc biệt náo nhiệt.

Khác biệt so với không ít Tiên Nhân chính là, Lý Trường Thọ cũng sẽ không ghen tị cuộc sống của phàm nhân, dù sao thì hắn cũng đã từng được trải nghiệm.

Phàm nhân phần lớn yếu kém, xem thiên thời, nghe thiên mệnh, vội vàng trong vài thập kỷ, còn bị các loại cực khổ hành hạ, mặc dù bởi vì lực lượng yếu kém, cuộc sống tỏ ra đặc biệt phong phú, nhưng hắn đã chạy ra từ đó, liền sẽ không ngừng chân nhìn lại.

Ở hướng bắc, Lý Trường Thọ cũng không quên kiểm tra Hải Nhãn Bắc Hải một hồi, lại chuyển tâm thần đi tới gần bờ biển Bắc Châu.

Tiên thức nhìn thấy, cách bờ biển không xa, có một đám Vu Tộc tụ ở trong rừng, nhảy múa quanh đống lửa, chúc mừng lại có mấy vị Vu Tộc mới sinh ra đời.

Xem chiến trận như vậy, đêm nay khẳng định có không ít nam Vu Tộc ngây thơ bị đánh vào đầu một cách dã man...

Dân phong thuần phác lại đơn thuần này.

Chỉ bất quá, Vu Tộc bởi vì bỏ lỡ vạn năm trước, nhân khẩu kế tiếp khẳng định sẽ có giảm bớt.

Vạn năm...

Thang thời gian có một chút với không tới ở kiếp trước này, ở bên trong Hồng Hoang này, đột nhiên liền có ý nghĩa sớm chiều.

Lý Trường Thọ đứng ở phía xa xa nhìn chăm chú đám Vu Tộc này một hồi, nghe được nhạc khúc thay đổi bên tai, lúc này mới thu hồi tâm thần, trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Lại kiểm tra đơn giản tình hình mấy vạn dặm phụ cận Độ Tiên Môn một hồi, cũng liền kết thúc công tác kiểm tra định kỳ mỗi ba ngày một lần.

Vẫn là gió êm sóng lặng, khiến cho Thọ có thể yên tâm vài ngày.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa định thưởng thức một chút điệu múa hồ nữ, trong đáy lòng đột nhiên vang lên tiếng kêu gọi đến từ Phủ Thủy Thần Thiên Đình.

Có Thiên Tướng bẩm báo, Ngọc Đế cho gọi, mời hắn đi đến Lăng Tiêu bảo điện.

...

Lý Trường Thọ hơi có một chút không rõ ràng cho lắm, cẩn thận suy tính sự tình trước sau, lúc này Thiên Đình đang vững bước chiêu binh mãi mã, không có việc gì lớn sẽ phát sinh mới đúng.

Bệ hạ đây là trong lúc rảnh rỗi, lại muốn nhằm vào Lục Áp đạo nhân một đợt?

Lần trước vị Lục Áp kia bị linh bạo gây thương tích, lúc này không biết đã tránh đi chỗ nào, bằng vào nội tình Yêu Tộc để lại, muốn tìm được tung tích Thái Tử Yêu Tộc một lòng ẩn nấp cũng không dễ dàng.

Trừ phi là Ngọc Đế bệ hạ đích thân dùng lực lượng Thiên Đạo suy tính.

Lý Trường Thọ cũng muốn sớm diệt trừ mối tai hoạ này, nhưng Lục Áp nói không chừng đã sớm bị Thiên Đạo chọn trúng, để cho gã gây sự ở thời kì giữa đại kiếp, muốn diệt trừ là muôn vàn khó khăn.

"Nghĩ nhiều nữa cũng vô dụng, trước tiên hãy đi gặp bệ hạ."

Thuận tiện, Lý Trường Thọ cũng có một chút chờ mong nhỏ...

Hóa thân số hai Triệu Đắc Trụ của Ngọc Đế trước đây kia, đã từng hiển lộ hành tung ở bên trong trận chiến Yêu Thăng Sơn, kế tiếp hiển nhiên đã không thể dùng.

Từ Hoa Nhật Thiên đến Triệu Đắc Trụ, Lý Trường Thọ hoàn toàn không biết Ngọc Đế sẽ còn làm ra cái nào danh hào.

Liền xem như tần trụ trời cái gì, kia cũng không có gì đáng giá ngạc nhiên nha.

Chọn một bộ tiên lực dư thừa Thuỷ Thần Đạo Nhân Giấy, Lý Trường Thọ cưỡi mây ra Phủ Thủy Thần, hướng Lăng Tiêu bảo điện bay đi.

Đoạn đường này, gặp Tiên Nhân tẫn cúi người vái chào, Thiên Đình binh tướng ôm quyền hành lễ, Lý Trường Thọ nhiều sẽ mỉm cười gật đầu làm đáp lại, đã không cùng người thân cận, cũng không hiện thân phận gì.

Cưỡi mây rơi thẳng vào Lăng Tiêu cửa trước điện, Lý Trường

Thọ bước nhanh mà đi.

Sự xuất hiện vẫn phải được thực hiện.

Bên trên bảo tọa trên đài cao, thanh niên áo trắng vốn đang lộ ra sắc mặt phiền muộn, Lý Trường Thọ nhìn thấy lập tức hai mắt tỏa sáng, buông xuống "đạo cụ" trong tay.

"Bệ hạ, tiểu thần tới chậm, còn xin thứ tội."

"Không sao không sao, Trường Canh ngươi công việc bề bộn, ta tự biết!" Ngọc Đế vào thẳng chủ đề: "Là như vậy, gần đây ta xem sao trời đêm, lòng có cảm giác, đột nhiên hiểu ra một chỗ cơ duyên có thể viên mãn đại đạo bản thân. Trường Canh ái khanh cũng xuất thân từ Nhân Giáo, một bậc thầy tu luyện, có thể tham mưu cho ta một chút hay không."

Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ, tu vi của tiểu thần cũng không dám so sánh cùng với bệ hạ. Đạo hạnh của bệ hạ sâu rộng, chỉ một chiêu liền có thể tổn thương đầu Kim Thiền kia, tiểu thần toàn lực tính kế, cũng chỉ có thể trọng thương đầu Kim Thiền kia. Ngược lại là muốn mời bệ hạ chỉ điểm tiểu thần một chút sự tình tu hành."

"Ha ha ha!" Ngọc Đế áo trắng liên tục khoát tay, cười nói: "Không cần nói về sự tình trước đây, là như thế này...Trường Canh ái khanh cũng biết, ta tuy là Thiên Đế, chấp chưởng Tam Giới, lại là vừa đi ra từ Tử Tiêu Cung liền vào Thiên Đình, hiểu rõ đối với thiên địa cũng không tính thâm hậu. Trước đây ta dùng hóa thân đi lại trong thế gian không biết bao nhiêu lần, nhưng tóm lại vẫn chỉ giống như cưỡi ngựa xem hoa, xem cảnh náo nhiệt. Gần đây ta cảm thấy, nếu như có thể mượn Địa Phủ Luân Hồi Bàn, tạm thời che đậy ký ức tâm thần, ta cũng có thể đi đến thế gian lịch luyện một phen, cảm ngộ thiên địa, thân cận sinh linh, có lẽ sẽ rất có ích lợi."

Ôi chao?

Bệ hạ đây là muốn hạ phàm thể nghiệm nhân sinh?

Đây là muốn đi xuống mang "Mẫu thân Dương Tiễn" lên trời?

Đại kiếp Phong Thần, quả nhiên không xa!

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, không ngừng suy tư.

Lúc này hắn chỉ có thể giả bộ như không biết việc này, cân nhắc vấn đề từ góc độ một vị quyền thần Thiên Đình bình thường, thuận tiện thử xem có thể quấy nhiễu kịch bản của Thiên Đạo hay không.

Thế là, Lý Trường Thọ ngẩng đầu lên nói: "Bệ hạ, ngài là trụ cột Thiên Đình, càng là chí tôn Tam Giới, làm sao có thể tuỳ tiện mạo hiểm như vậy? Nếu Thiên Đình binh hùng tướng mạnh thì cũng thôi đi, lúc này Thiên Đình vừa mới đi vào quỹ đạo, nếu lúc ngài chuyển thế che đậy ký ức tâm thần, bản thân hoặc Thiên Đình gặp tai hoạ, vậy phải làm như thế nào? Bệ hạ, mời nghĩ lại cho kỹ."

"Chuyện này..." Ngọc Đế áo trắng trầm ngâm đôi chút, đưa tay nhẹ nhàng điểm một cái, Lăng Tiêu bảo điện lập tức bị ánh vàng bao vây lại.

Ngọc Đế vẫy tay, Lý Trường Thọ hiểu ý tiến về phía trước mấy bước, Ngọc Đế trên đài cao cũng đi ra từ sau bàn ngọc, bước nhanh xuống đài cao, lôi kéo cánh tay Lý Trường Thọ ngồi ở bên trên bậc thang.

"Trường Canh, ta cũng đang sầu lo việc này, lúc này mới tìm ngươi đưa ra một chút chủ ý. Ngươi xem, có biện pháp gì hay không, vừa có thể làm ta không cần lo lắng bị người ám toán, lại có thể để cho ta hạ giới đi dạo một chút."

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Bệ hạ, nếu như tiểu thần giúp ngài, sau này sẽ bị Lão Quân trách cứ..."

"Chuyện này làm sao lại bị Lão Quân trách cứ? Trường Canh ngươi không nói ta không nói, thọ nguyên phàm nhân khoảng trăm năm, nhoáng một cái chẳng phải liền qua."

Chương 647. -

"Ngài thích đùa nghịch như vậy? Ách, tiểu thần lỡ lời."

"Ài, không sao, không sao!" Ngọc Đế bệ hạ chậm rãi thở dài, nói: "Trường Canh, chuyện này kỳ thật cực kỳ trọng yếu đối với ta. Ngươi có biết, cả ngày lẫn đêm, đối mặt cùng với một người thiên trường địa cửu, cho dù nàng lại đẹp hơn, cũng sẽ dần dần trở nên không có một chút rung động nào. Ta chính là sợ ảnh hưởng đến cảm tình ở giữa mình cùng với sư muội, lúc này mới muốn đi xuống nhìn thật nhiều nữ tử thế gian, lúc trở lại, chắc chắn sẽ càng thêm khuynh tâm đối với sư muội..."

Cái trán của Lý Trường Thọ lập tức treo đầy dấu chấm hỏi.

Logic của vị bệ hạ này, rõ ràng có vấn đề, làm sao lại cảm thấy như là...

【 Ài, kết hôn quá lâu, lòng sinh mệt mỏi, muốn thể nghiệm hình ảnh lạ lẫm, rót vào cho hôn nhân của chính mình một loại cảm giác mới mẻ không giống bình thường.

Thiên Đạo đại nhân, ngươi nhất định phải tin tưởng ta, tình kiếp lâm thời nơi này, tư sắc phàm tục, kém xa so với bên trong ta nhà. 】

Được rồi, vẫn nên đưa ra một chút chủ ý ổn thỏa, bảo đảm sự an toàn của bệ hạ sẽ không có vấn đề gì về.

Lời thô tục Nhân Giáo.

Nhìn xem, chuyện gì đã xảy ra gần đây?

Tạm thời không đề cập tới việc Địa Tạng ra tay gây sự, chuyện này thuộc về phạm trù giao thủ bình thường giữa Đạo Môn cùng với Tây Phương Giáo, tổng thể mà nói là có thắng bại, đấu tranh thế lực bình thường.

Nhưng theo sát phía sau...

Đầu tiên là nhân duyên sư phụ nhà mình xảy ra vấn đề, bị Thánh Nhân nương nương dắt dây đỏ.

Cuộc sóng gió này vẫn chưa kết thúc, Ngọc Đế bệ hạ lại đột nhiên quyết định, muốn hạ phàm ma luyện bản thân, theo đuổi đại đạo viên mãn, thể nghiệm sinh lão bệnh tử của sinh linh Hậu Thiên...

Cho dù Lý Trường Thọ dự trữ đủ chiến thuật thông thường, cũng là cảm thấy đau đầu đối với chuyện này, vô lực phàn nàn.

Đây đều là rảnh rỗi sinh nông nổi!

Khục, một chuyện liên quan đến Thánh Nhân nương nương, một chuyện là liên quan đến lãnh đạo trực tiếp của chính mình, cũng không thể nói gì thêm.

Nhưng cũng may, theo quan điểm của sư phụ hiện tại thì đó vẫn chỉ là chuyện nhỏ, sự tình ở phía Ngọc Đế mặc dù lớn, nhưng cũng nghe gián ngôn của hắn, lựa chọn sử dụng một cái phương án tương đối ổn thỏa:

【 Thần hồn hạ phàm 】.

Lúc sinh linh Hậu Thiên ra đời đều có hồn phách, sau khi bước vào con đường tu hành, hồn phách có thể hóa thành yêu hồn, tiên hồn, ngưng kết nguyên thần.

Sinh linh tiên thiên giống như Ngọc Đế, lúc tiên thiên biến hóa liền là nguyên thần tiên thể, phần lớn xưng nguyên thần này là thần hồn.

Vốn dĩ, Ngọc Đế dự định xuyên qua Lục Đạo Luân Hồi Bàn chân chính trên ý nghĩa, trải nghiệm nhân sinh một lần, đợi trải qua một chút kiếp nạn, sau khi có điều cảm ngộ, đạp đất khôi phục chân thân Ngọc Đế, trở về Thiên Đình.

Nhưng như vậy quả thực có một chút mạo hiểm, Thiên Đình cũng sẽ xuất hiện mấy chục năm "thời kỳ nguy cơ" khuyết thiếu người lãnh đạo.

Trải qua một phen nỗ lực can gián của Lý Trường Thọ, Ngọc Đế rất nhẹ nhàng liền tiếp nhận cái phương án Lý Trường Thọ đưa ra này.

Tiếp theo, Ngọc Đế sẽ xuất một tia thần hồn, để bản thân rơi vào trạng thái ngủ say, dựa vào sợi thần hồn này, đi trải qua một giấc mơ chân thực.

Làm như vậy, so với suy nghĩ bàn đầu của Ngọc Đế, không những không có chỗ xấu gì, còn có rất nhiều chỗ tốt.

Chỗ tốt Ngọc Đế có thể nhìn thấy có tổng cộng bốn tầng:

Thứ nhất, Ngọc Đế có thể tùy thời tỉnh lại từ trong ngủ mê, ứng đối với tình huống khẩn cấp.

Thứ hai, cho dù là sự tình chuyển thế hạ phàm lịch luyện cảm ngộ bị người biết, lại bị người tính kế, bản thân Ngọc Đế cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Thứ ba, càng thêm bí ẩn, không dễ dàng để cho người biết.

Thứ tư, nếu như Vương Mẫu nương nương hỏi tới, cũng thuận tiện giải thích...

Nhưng mà chỗ tốt kỳ thật còn có tầng thứ năm, chẳng qua là tầng thứ năm này sẽ ít có người cân nhắc đến, có lẽ chỉ là buồn lo vô cớ của Lý Trường Thọ.

Phòng ngừa lúc Ngọc Đế bởi vì chuyển thế lịch luyện, tính tình sinh ra biến hóa.

Đối với Ngọc Đế mà nói, mấy chục năm cũng không tính là quá lâu.

Vị bệ hạ này cũng là nóng lòng, trước hết bảo Lý Trường Thọ chờ trong chốc lát, phát một đạo ngọc phù bay đến Dao Trì.

Sau đó, Ngọc Đế trực tiếp phong tỏa Lăng Tiêu bảo điện, tuyên bố với bên ngoài bản thân chợt có cảm ngộ, muốn thể ngộ Thiên Đạo, ra lệnh cho Đông Mộc Công cùng với Thuỷ Thần, đi đến Thông Minh Điện làm chính thần, thương nghị xử lý sự vụ Thiên Đình.

Nếu gặp sự việc khẩn cấp cần giải quyết, có thể do Dao Trì Vương Mẫu quyết định.

Làm xong những việc này, Ngọc Đế trước sau chỉ dùng khoảng một canh giờ!

Thậm chí ở phía Độ Tiên Môn, Thanh Khâu nhất tộc và hồ nữ Tiểu Lan còn chưa rời đi, Lý Trường Thọ tại Thiên Đình, đã "lĩnh" được "thần hồn linh quang" của Ngọc Đế, bắt đầu rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện...

Không khó nhìn ra, đối với chuyện này, Ngọc Đế bệ hạ đúng là đã mong đợi từ lâu...

Ngọc Đế có khả năng không quan tâm đến lực lượng công đức mà việc này có thể sinh ra.

Nhưng chính thần tam giai khao khát công đức như Lý Trường Thọ, tự nhiên muốn nhân cơ hội này, làm sâu sắc liên hệ giữa Địa Phủ cùng với Thiên Đình.

Đợi mấy chục năm sau, lúc Ngọc Đế về trời, Lý Trường Thọ còn muốn tung ra "tin tức lớn", tiêu đề cũng đều đã nghĩ kỹ: «Kinh nghiệm lục đạo luân hồi của bản thân Ngọc Đế, thể nghiệm cuộc sống không dễ dàng của chúng sinh »!

Ách, làm sao lại có loại cảm giác quen thuộc【 ngươi đã là một Ngọc Đế thành thục, nên đi đạp lên hành trình của chính mình】...

Cẩn thận từng li từng tí đặt đoàn thần hồn linh quang này ở trong tay áo, Lý Trường Thọ điều khiển cỗ Đạo Nhân Giấy này, trực tiếp chạy về Phủ Thủy Thần.

Vì lý do ổn thoả, hắn đợi nửa canh giờ, đợi một cỗ Đạo Nhân Giấy thực lực tương đương với cảnh giới Kim Tiên đến Thiên Đình, lại gọi Ngao Ất mang theo ba ngàn thủy quân Thiên Hà tinh nhuệ đến Phủ Thủy Thần.

Vì biểu đạt sự kính trọng, Lý Trường Thọ đặt thần hồn Ngọc Đế vào bên trong hộp ngọc tinh xảo, lại bố trí mấy chục tầng cấm chế ở xung quanh, lúc này mới yên tâm thu vào...

Thừa dịp Ngao Ất chưa tới, tâm thần chủ yếu của Lý Trường Thọ trở về Độ Tiên Môn, đưa mắt nhìn Thanh Khâu nhất tộc lái thuyền rời đi.

Không nằm ngoài sở liệu của Lý Trường Thọ, cho dù dây đỏ của hồ nữ Tiểu Lan đã quấn quanh ở bên trên tượng đất sư phụ nhà mình, cảm tình cả hai phát triển cũng sẽ không quá thuận lợi.

Tề Nguyên lão đạo vẫn quả quyết cự tuyệt hồ nữ Tiểu Lan, lần này ngược lại là để lại đường sống, nguyện kết giao làm hảo hữu.

Đối với chuyện này, hồ nữ Tiểu Lan có một chút phấn chấn, rất có ý muốn xây nhà mà ở tại phụ cận Độ Tiên Môn, không có việc gì liền đến thăm hảo hữu...

Việc này kế tiếp sẽ phát triển như thế nào, Lý Trường Thọ cũng là hoàn toàn nhìn không thấu.

Thậm chí hắn còn hơi nghi ngờ, đại tính kế phía sau chuyện này có quan hệ đến cả Nhân Tộc cùng với Yêu Tộc!

Lại xem chuyện về sau.

Chương 648. -

"Ca ca! Ta mang binh đến đây!"

Ngao Ất mặc một thân ngân giáp đi đến trước Phủ Thủy Thần, mũ giáp bị hắn kẹp ở dưới xương sườn, tuy là khuôn mặt thiếu niên, đã có sáu phần khí chất oai hùng.

Lý Trường Thọ đứng dậy lắc lắc phất trần, cười nói: "Đi thôi, theo ta đi đến âm ty Địa Phủ."

Ngao Ất ra dáng ôm quyền hành lễ: "Vâng!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Gần đây có trở lại Đông Hải không? Trước đây ta cố ý đến Thông Minh Điện xin ngọc phù ra vào cho ngươi, đừng có để cho đệ muội phòng đơn gối chiếc."

"Ca ca!" Ngao Ất có một chút xấu hổ, thầm nói: "Hôm qua ta vừa trở về, ngắn nhất một tháng liền sẽ trở về một chuyến."

Lý Trường Thọ híp mắt cười, đi vào màn đêm ánh sao trải rộng, vừa muốn tiếp tục trêu chọc tiểu long, bên cạnh có một bóng hình xinh đẹp nhảy ra ngoài.

"Lão sư! Đây là muốn đi làm gì? Mang đệ tử đi theo với!"

Tiếng như bách linh, dáng điệu uyển chuyển, một thân váy ngắn lam nhạt, tóc xanh hơi kéo lên một chút, lại có thể tùy ý ra vào bên trong Phủ Thủy Thần...trừ Long Cát công chúa, còn có thể là người nào?

Hắn muốn đi làm gì?

Đáp án đơn giản: Đưa phụ thân ngươi đi luân hồi.

Đáp án kỹ càng: Đem hộp nhỏ đựng thần hồn phụ thân ngươi, đưa đến âm ty Địa Phủ nhờ quan hệ luân hồi chuyển thế, trải nghiệm cuộc sống của một phàm nhân!

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Có chuyện quan trọng muốn ra ngoài một chuyến, ngươi lại có vấn đề không hiểu?"

"Vậy ta sẽ chờ lão sư trở về lại lĩnh giáo." Long Cát phản ứng rất nhanh, mỉm cười đáp một tiếng.

Lý Trường Thọ mới mở miệng nói là "chuyện quan trọng", nàng liền không còn nói hai chữ "cùng đi", điểm ấy làm cho Lý Trường Thọ cũng cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Lập tức, Lý Trường Thọ bảo Long Cát tự chơi đùa tại Phủ Thủy Thần, liền cùng với Ngao Ất vội vàng ra cửa phủ.

Ba ngàn Thiên Binh bốn người một hàng xếp thành một hàng dài, Lý Trường Thọ cũng được Ngao Ất mời vào bên trong một tòa xa giá hoa mỹ, kéo xe chính là hai đầu dị thú có một chút uy vũ.

Thiên Binh mở đường, Thiên Tướng đi theo, xe đi qua Thiên Môn, không có ai cản trở.

Ngược lại là thật sự có một chút mùi vị quyền thần bình thường.

Đi ra khỏi Đông Thiên Môn, vượt qua Đông Hải mênh mông, đội Thiên Binh này từng người chống ra tiên lực, giống như một đầu Thương Long bạc trắng, đi xuống dọc theo trụ trời, xâm nhập vào bên trong U Minh Giới.

Đoạn đường này nhanh như điện chớp, mây bay sương mù quấn, dẫn tới không ít ánh nhìn chăm chú của Luyện Khí Sĩ, càng là làm cho những Tiên Nhân tiến đến Địa Phủ làm việc kia nghị luận ầm ĩ.

Đi tới Hùng Quan bên ngoài Phong Đô Thành, có một đội âm binh tiến về phía trước, khách khí ngăn xa giá Thiên Đình lại. Đợi hỏi rõ trong xe là Thuỷ Thần, lại lập tức tránh ra một con đường, nhanh chóng chạy về Phong Đô Thành báo tin.

Không bao lâu, toàn bộ Phong Đô Thành đều trở nên náo nhiệt.

Thập Điện Diêm Quân tề tụ chờ ở cửa thành, ba mươi vị Phán Quan có tư lịch già nhất, cái âm binh âm tướng khác càng là nhiều vô số kể.

Ngưu Đầu Mã Diện, trợ thủ đắc lực nhất của Thuỷ Thần cùng với đại biểu Vu Tộc Địa Phủ có giao tình sâu nhất với Thuỷ Thần, được an bài vào vị trí dễ thấy nhau, sau đó phụ trách tạo ra bầu không khí.

Thông lộ tiến vào Phong Đô Thành đều đã bị phong lại, Tiên Nhân đến âm ty làm việc, cũng được yêu cầu không được di chuyển trong thời gian này.

Thiên Binh mở đường, âm binh né tránh.

Xa liễn lơ lửng, Thiên Tướng trước bẩm.

Ngao Ất cất cao giọng nói: "Bẩm Thuỷ Thần, đã đến mười dặm bên ngoài Phong Đô Thành!"

Bên trong xa giá, Lý Trường Thọ thu hồi ngọc giản trong tay, sửa sang lại áo bào trắng, xách theo phất trần cúi đầu bước ra khỏi xa giá, nhìn Phong Đô Thành ở phía xa xa.

"Để binh mã chờ đợi ở đây, trọng địa luân hồi, chỗ của Đại Đức Hậu Thổ, đừng có tạo thêm phiền phức cho âm ti."

"Vâng!" Ngao Ất ôm quyền đáp ứng một tiếng, điểm ba mươi vị Thiên Binh đi theo phía sau Lý Trường Thọ, cùng nhau cưỡi mây đi về hướng Phong Đô Thành.

Hàn huyên hai câu trước thành, từng người vái chào làm lễ.

Lý Trường Thọ vào thẳng chủ đề, cười nói: "Lần này là có chuyện quan trọng thương lượng cùng với âm ty, còn xin tìm nơi yên tĩnh, chúng ta cẩn thận nói chuyện."

"Mời Thuỷ Thần!" Tần Nghiễm Vương lập tức an bài, ra lệnh cho đại quỷ tiểu quỷ âm ty tán đi, mười vị Diêm Quân cùng với Ngưu Đầu Mã Diện, dẫn Lý Trường Thọ cùng với Ngao Ất đi vào bên trong Diêm La Điện.

Vào bên trong điên, Tần Nghiễm Vương kiên trì muốn để Lý Trường Thọ ngồi phía trên, Lý Trường Thọ tất nhiên là kiên quyết từ chối.

Âm ty Địa Phủ có thể cho mặt mũi như vậy, một là muốn cầu cạnh Thiên Đình, hai là xem ở trận chiến Yêu Thăng Sơn, Lý Trường Thọ hóa giải nguy hiểm Vu Tộc Bắc Châu tộc diệt.

Mười vị Diêm Quân có địa vị ở bên trong danh sách Thiên Đạo không thấp, mà Lý Trường Thọ đối với phân lượng của chính mình, luôn luôn ước lượng về phương hướng ổn nhất.

Ngồi trong ghế đá Diêm Quân vừa sai người chuyển đến, Lý Trường Thọ liếc nhìn trái phải, lại nói: "Ngao Ất, mang Thiên Binh đi ra ngoài điện chờ đợi."

Tần Nghiễm Vương thấy thế, lập tức nói tiếp: "Trừ hai Nguyên Soái Ngưu Đầu Mã Diện! Các hộ vệ thối lui!"

Lập tức, âm sai và Thiên Binh bên trong đại điện cùng nhau rút đi, làm cho bên trong toà đại điện uy nghiêm mang theo một chút âm trầm này, lập tức trở nên trống trải.

"Khục!" Lý Trường Thọ hắng giọng, ngồi ở bên cạnh Thập Điện Diêm Quân, Ngưu Đầu Mã Diện đứng ở bên cạnh không dám nói lời nào cùng nhau thò người ra về phía trước, sợ bỏ qua đôi câu vài lời của Lý Trường Thọ.

"Các vị không cần khẩn trương như vậy." Lý Trường Thọ cười nói: "Kỳ thật đối với Địa Phủ mà nói, trên thực chất cũng không phải là việc khó gì."

Tần Nghiễm Vương cười nói: "Sự tình Thuỷ Thần bàn giao, làm sao lại có gì khó khăn? Đó hẳn là đại sự! Huống chi là còn động nghi trượng Thiên Đình như vậy!"

Ngũ Quan Vương ở bên cạnh chắp tay cười nói:

"Sự tình Bắc Châu lúc trước, nhờ có Thuỷ Thần ngài ra tay, chúng ta thực sự không biết nên báo đáp như thế nào. Thuỷ Thần nếu có điều mời, chúng ta tự nhiên sẽ kiệt lực mà làm."

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, lấy ra hộp ngọc kia ở trong tay áo, nâng ở trong lòng bàn tay.

"Thực sự không dám giấu giếm, lần này ta đến âm ty Địa Phủ, vì công không phải vì tư, việc này cần các vị bảo mật tuyệt đối bên trong trăm năm, không được truyền nửa chữ đối với bên ngoài!"

Mười vị Diêm Quân lập tức trừng đôi mắt to như chuông đồng, cả đám ngừng thở.

Lý Trường Thọ: "Ta muốn các vị hỗ trợ, đưa một tia thần hồn đầu thai chuyển thế."

Bên trong Diêm La Điện lập tức yên tĩnh trở lại, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, ánh nến leo lét, thẳng đến khi bên miệng Ngưu Đầu toát ra một tiếng: "Là ai!"

Nhưng mà, Ngưu Đầu còn chưa kịp nhiều lời, Mã Diện ở bên cạnh đã trực tiếp đạp Ngưu Đầu trên mặt đất.

Sở Giang Vương ở lân cận dùng một bàn tay vỗ xuống, đánh cho Ngưu Đầu mắt nổi đom đóm.

"Việc này quả thực là đại sự." Tần Nghiễm Vương nói một cách chắc nịch: "Nhưng vô luận có bao nhiêu khó khăn, Địa Phủ chúng ta chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó, trên dưới âm ty, tuyệt đối sẽ giúp Thuỷ Thần hoàn thành đại sự như vậy!"

Chương 649. -

Lý Trường Thọ cười cười: "Như vậy ta đã có thể yên tâm, mời các vị xem."

Hắn bình tĩnh cởi bỏ cấm chế trên chiếc hộp, trên đó lộ ra từng tia từng tia công đức màu vàng, công đức trực tiếp ngưng tụ thành thân ảnh một thanh niên áo trắng nhắm mắt đả tọa.

"Muốn chuyển thế cũng không phải là người nào khác, chính là Ngọc Đế bệ hạ của Thiên Đình chúng ta."

Phù phù vài tiếng, lại là mấy cái ghế đá trực tiếp bị ấn sập, mười vị Diêm Quân cùng nhau đứng dậy.

Đầu tiên là nghẹn họng nhìn trân trối, sau đó quay mặt nhìn nhau, suýt nữa liền trực tiếp quỳ gối...

"Ngọc, Ngọc Đế chuyển thế?"

"Chuyện gì đã xảy ra? Ngọc Đế bị thương?"

"Đây dường như chỉ là một tia thần hồn..."

"Không sai!" Lý Trường Thọ đứng dậy cười nói, sau đó liền thu liễm ý cười, nghiêm mặt nói: "Vị bệ hạ này của chúng ta, tâm lo Tam Giới, mong nhớ thương sinh, nhưng bởi vì chính mình chưa từng trải nghiệm thế gian, không biết phàm nhân rốt cuộc khổ ở chỗ nào. Cho nên, bệ hạ dùng một tia thần hồn này chuyển thế, kinh lịch lịch luyện phàm trần, vừa ngộ Thiên Đạo, vừa cảm ngộ Thiên Đế chi đạo. Các vị, việc này vạn lần không được tiết lộ ra ngoài, tránh làm hỏng việc tu hành của bệ hạ."

"Rõ ràng!"

"Chúng ta làm việc, Thuỷ Thần ngài cứ yên tâm!"

Thập Điện Diêm Quân lập tức xông tới, vây quanh hộp gấm nói thầm một hồi, thương nghị nên luân hồi như thế nào, nên bảo mật như thế nào, lại nên bẩm báo việc này đối với Hậu Thổ nương nương như thế nào.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền bắt được điểm mấu chốt...

Hậu Thổ nương nương?

Ngược lại là ngoài ý muốn xác định được, Hậu Thổ nương nương hóa thân Lục Đạo Luân Hồi Bàn, lúc này còn có thể trực tiếp giao lưu cùng với ngoại giới!

Đây cũng là át chủ bài của Địa Phủ, cũng là nương tựa sau cùng của Phong Đô Thành, Lý Trường Thọ cũng không hỏi nhiều, các vị Diêm Quân đứng thành một vòng tròn không ngừng thương nghị.

Loại sự tình luân hồi đầu thai này, là lĩnh vực chuyên nghiệp của bọn họ.

Ngưu Đầu Mã Diện tiến tới bên cạnh, hiếu kì đánh giá thần hồn Ngọc Đế, mũ trùm đầu lắc lư một hồi...

Hả? Mũ trùm đầu...

Lý Trường Thọ nhìn một chút mười vị Diêm Quân với cái đầu gớm ghiếc và khuôn mặt đáng sợ này, cẩn thận phân biệt.

Quả nhiên tìm được một chút màu sắc khác biệt ở cổ!

Rất nhanh, mười vị Diêm Quân đã thương lượng rõ ràng việc này, Tần Nghiễm Vương tiến về phía trước nói: "Thuỷ Thần, chúng ta chắc chắn sẽ toàn lực tương trợ việc này, chẳng qua là có hai chuyện. Chuyện thứ nhất, trên Sinh Tử Bộ nên định mệnh đồ chuyển thế thân này như thế nào? Chúng ta cũng không dám quyết định chuyện này lung tung, nếu để cho Sinh Tử Bộ tự động tạo ra, vạn nhất làm cho bệ hạ không vui...trừ cái đó ra, thần hồn Ngọc Đế chuyển thế, coi như là một tia thần hồn, đó cũng là đại sự kinh thiên động địa, việc này còn cần nương nương mở miệng đáp ứng, không thì chúng ta cũng không dám mở ra luân hồi. Sau đó không bằng ta mang Thuỷ Thần ngài đi vào bên trong Luân Hồi Bàn, nói việc này cùng với nương nương? Ngài yên tâm, nương nương hẳn là sẽ đáp ứng."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Diêm Quân nói rất đúng, việc này có can hệ trọng đại, đi hỏi nương nương là chuyện hợp tình hợp lý. Về phần mệnh đồ hậu thế, bệ hạ kỳ thật cũng có một chút yêu cầu nhỏ."

Tần Nghiễm Vương vỗ tay áo, bảo quang trong tay phun trào, ngưng tụ thành một chiếc Phán Quan Bút, một bản Sinh Tử Bộ, bản dùng lúc này có khả năng là Thiên Đạo chí bảo "chân chính".

"Mời Thuỷ Thần nói!"

Lý Trường Thọ lấy ra một quyển trục trong ngực, đưa cho Tần Nghiễm Vương, sắc mặt cũng hơi có vẻ xấu hổ.

"Đây là một chút yêu cầu nhỏ của bệ hạ. Khục, bệ hạ lần này là đi trải nghiệm cuộc sống phàm nhân, trọng điểm liền ở chỗ hai chữ bình thường, cho nên liền chọn một...nhà giàu sang bình thường, có một vị thanh mai trúc mã bình thường, còn muốn có chí hướng bình thường, cả cuộc đời phải tận lực xuất sắc bình thường. Trọng điểm là, bệ hạ muốn trải nghiệm tư vị làm huynh trưởng, nhất định phải an bài một tiểu muội tuyệt sắc bình thường..."

Cái trán của Tần Nghiễm Vương lập tức thấm ra mồ hôi lạnh to như hạt đậu, lại nhìn kỹ quyển trục này một lần, nhìn thấy một nửa nội dung phía trên này đều là thân hình, hình dạng, khí chất của chuyển thế thân, cũng không có an bài mệnh đồ thực chất, cũng hơi nhẹ nhàng thở ra.

"Như vậy." Tần Nghiễm Vương cười nói: "Nếu không thì ngài hãy đi đến Lục Đạo Luân Hồi Bàn một chuyến, ta cùng với chư quân sẽ thiết hạ mệnh đồ đại khái cho bệ hạ ở chỗ này, lại cho ngài xem qua một lần."

"Thiện, làm phiền các vị."

Lý Trường Thọ chắp tay nói tạ ơn, chúng Diêm Quân vội vàng đáp lễ, sau đó cho Ngưu Đầu Mã Diện một khối thạch phù, để Ngưu Đầu Mã Diện dẫn Thủy Thần đi đến Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Lý Trường Thọ vừa đi, Thập Điện Diêm Quân này tập hợp lại với nhau một lần nữa, ắt đầu tạo ra một kịch bản cuộc sống bình thường.

Đại Đức Hậu Thổ...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không hiểu sao có một chút khẩn trương, lúc này phàm là nghe được hai chữ "nương nương", không thể tránh né liền có một tí xíu...cái bóng.

Tại trung tâm nội thành Phong Đô Thành, trôi nổi trên tiên đảo vực sâu, là một chiếc mâm tròn thẳng đứng được bao bọc bởi ánh sáng.

Trong mảnh thiên địa thấp bé mờ nhạt này, vô số lưu quang như đom đóm đêm hè đang bay tới từ mọi hướng, bị chiếc mâm tròn khổng lồ này thu nạp.

Lại có hồn phách sinh linh liên tục không ngừng, đi trên mười sợi xích to lớn tối đen như mực, được âm sai đến từ mười Diêm La Điện áp giải đến chính diện Luân Hồi Bàn...

Tình cảnh như vậy, Lý Trường Thọ tự nhiên không phải nhìn thấy lần đầu tiên.

Lại nhìn thấy Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đồng dạng là đưa người đến luân hồi, nhưng tâm thái của Lý Trường Thọ lần này hoàn toàn khác biệt.

Lần trước mang theo sự an tâm mừng rỡ nhàn nhạt, đưa Hoàn Giang Vũ sư bá tới đầu thai, buông xuống tâm sự vẫn luôn lo lắng, bù đắp tiếc nuối bên trong cuộc sống thần tiên có hạn của sư phụ Trọc Tiên.

Lần này, thuần túy chính là cảm giác bực mình.

Vô cùng bực mình!

"Bò... Ò... ~ Thuỷ Thần đại nhân, lúc vị đại nhân kia đi trải nghiệm chuyển kiếp, ngài hẳn là chính là...người quản lý Thiên Đình?"

"Chớ có hồ ngôn loạn ngữ!" Lý Trường Thọ nhìn ngón tay cái đang chìa ra bên cạnh mình, nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Thiên Đình là giữ gìn thiên địa ổn định, bảo vệ trật tự Tam Giới mà sinh ra, ngươi không được nói như thế! Thần vị cũng không đại biểu cho quyền hành, ngươi và ta đều chỉ là sinh linh phụ tá Thiên Đạo vận chuyển mà thôi."

Ngưu Đầu cùng với Mã Diện liền vội vàng gật đầu, cố gắng nặn ra lời vỗ mông ngựa, lại phát hiện ra loại sự tình này, có một chút làm khó hai Vu bọn hắn...

Nói một cách hợp lý, nếu như để bọn hắn nói đạo lý, vì sao Bàn Cổ Thần lại giao phó cho bọn hắn thân thể cường tráng, cùng với chiến lực không cần động não nhiều liền có thể bắt giết con mồi cường đại?

Ba người Lý Trường Thọ bay dọc theo dây xích to lớn dưới Diêm La Điện, bay về Lục Đạo Luân Hồi Bàn ở phía dưới.

Chương 650. Tổ Vu ôn nhu nhất

Lý Trường Thọ suy nghĩ đôi chút, vẫn là quyết định...

Hỏi thăm một chút trước.

Lý Trường Thọ truyền âm hỏi: "Hai vị đạo hữu, Hậu Thổ nương nương là một vị trưởng giả nên hình dung như thế nào?"

Hình dung như thế nào?

Ngưu Đầu sầu mi khổ kiểm thầm nói: "Thuỷ Thần ngài đột nhiên hỏi như vậy, chúng ta cũng không biết đáp lời như thế nào, bò... Ò..."

Mã Diện ở bên cạnh không ngừng vuốt ve lông bờm mềm mại của chính mình, giải thích nói: "Thuỷ Thần đại nhân, hai chúng ta cũng chỉ là gặp qua nương nương tại lúc Thượng Cổ, sau khi Địa Phủ lập ra, chúng ta cũng chỉ nghe nương nương nói chuyện mấy lần. Bất quá ngài yên tâm, nương nương là Tổ Vu ôn nhu nhất Vu Tộc chúng ta!"

Tổ Vu ôn nhu nhất...

Vậy là tốt rồi, trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi nhẹ nhàng thở ra.

Ừm, vị nương nương mà chính mình gặp được kia hẳn là ngoài ý muốn, Hậu Thổ nương nương hẳn là...tồn tại tương tự như Vân Tiêu tiên tử nhà mình.

Đại Đức Hậu Thổ, thân hóa lục đạo, tạo phúc cho vô số sinh linh!

Cũng không biết nên là phong thái cỡ nào, dáng vẻ cỡ nào!

Mang theo chờ mong nhàn nhạt như vậy, Lý Trường Thọ được Ngưu Đầu Mã Diện dẫn tới bên trên tiên đảo.

Có thể cảm giác được rõ ràng, không gian đang được mở rộng.

Luân Hồi Đảo nhìn bề ngoài đông đúc nhưng thực ra rất rộng lớn. Mười tám tầng Địa Ngục bị trấn áp ở phía dưới, kỳ thật cũng tương đương với mười tám tòa tiểu thế giới.

"Đại nhân, hãy đi đến bên này."

Mã Diện dùng tay làm dấu mời, mang theo Lý Trường Thọ đi về hướng mặt bên Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Muốn đi gặp Hậu Thổ nương nương, tự không thể đi vào thông đạo đầu thai.

Ở bên cạnh mâm tròn bảy màu kia, được trọng binh Địa Phủ trấn giữ, có hai pho tượng đá to lớn. Hai pho tượng này là một nam một nữ, đối ứng với dương và âm, đều là tư thế quỳ một chân trên đất, tổng thể cao hơn mấy ngàn trượng, giống như núi cao.

Hai pho tượng giống như bệ đỡ mâm tròn, trên đó ẩn chứa đạo vận, làm cho Lý Trường Thọ hơi có một chút xúc động.

Hai pho tượng đá cõng Luân Hồi Bàn, phảng phất như dùng đầu vai nâng lên trọng lượng sinh linh luân hồi.

Sau đó...

Lại đi đâu?

Lý Trường Thọ nhíu mày nhìn pho tượng đá trước mặt này, tiên thức lục soát qua lại, cũng không có phát hiện ra nửa cánh cửa, trận pháp, cấm chế.

Ngưu Đầu Mã Diện tiếp tục dẫn đường ở phía trước, dẫn Lý Trường Thọ tới một chỗ trước "vách núi".

Nếu như nhận biết thường thức của Lý Trường Thọ không có phạm sai lầm, nơi này hẳn là phần đầu phía trước của ngón chân cái pho tượng đá.

Mã Diện lấy ra thạch bài Tần Nghiễm Vương ban thưởng, nhẹ nhàng lung lay đối với phía trước, sau đó Ngưu Đầu Mã Diện liếc nhìn nhau, ánh mắt toát ra một tia ngưng trọng, nhẹ nhàng hít vào.

"Ngưu, chuẩn bị xong chưa?"

"Mã, ngươi còn nhớ chứ, bò... Ò..."

Hai vị Chiến Vu này, là muốn thi triển bí chú Vu Tộc gì đó?

Lý Trường Thọ lập tức nâng lên mười hai phần tinh thần, hắn đối với loại bí chú Vu Tộc không cần lực lượng nguyên thần liền có thể ảnh hưởng đến thiên địa đại đạo này, vẫn luôn có hứng thú nồng hậu!

Trong một cái chớp mắt tiếp theo, chỉ nghe hai vị câu hồn Nguyên Soái mở miệng rộng ra, cùng rống to:

"Nương nương! Thuỷ Thần Thiên Đình đại nhân cầu kiến! Có chuyện quan trọng cần thương lượng!"

Phía trên vách núi bóng loáng bắn ra một chùm ánh sáng, chiếu ở trên người cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ này, trực tiếp thu Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đi.

Đúng vào lúc này!

Tiền, phương, cao, năng!

Mắt Lý Trường Thọ tối sầm lại, đã triệt để mất đi liên hệ cùng với cỗ Đạo Nhân Giấy kia...

Ôi chao?

Chuyện này?

Đạo Nhân Giấy của chính mình mất liên lạc cùng với bản thể rồi? !

Bên trong Độ Tiên Môn, bản thể Lý Trường Thọ chui ra từ bên trong xó xỉnh âm u, bấm ngón tay suy tính ở bên trong đan phòng một hồi.

Hóa thân của hắn cũng không phải là bị người diệt, tình huống lúc này, thuần túy là vấn đề kỹ thuật.

Bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn tồn tại một tiểu thế giới đặc thù, không tồn tại bất kỳ thông lộ trao đổi gì cùng với chủ thế giới Hồng Hoang, loại người giấy hóa thân "Tâm linh cảm ứng" của chính mình này, sau khi tiến vào mảnh không gian kia cũng sẽ trực tiếp mất đi cảm ứng!

Chuyện này phải làm sao cho phải?

Một tia thần hồn kia của Ngọc Đế bệ hạ, còn đang ở trên người cỗ Đạo Nhân Giấy kia!

Chẳng lẽ muốn chân thân của chính mình tiến đến U Minh Địa Phủ? Tiến vào một tòa tiểu không gian không biết, lạ lẫm, phong bế tuyệt đối, thậm chí có khả năng có thể che đậy cảm giác của Thánh Nhân lão gia?

Mặc dù Đại Đức Hậu Thổ đại từ đại bi, ấn theo lý hẳn là sẽ không làm cái gì đối với chính mình, nhưng...

Vạn nhất thì sao?

Để chân thân đi tới một cách tùy tiện, tuyệt đối không thận trọng!

Lý Trường Thọ suy tư nên xử trí tình huống này như thế nào, do dự một hồi vẫn là không có cách nào quyết định.

Đột nhiên, hắn lại cảm ứng được sự tồn tại của cỗ Đạo Nhân Giấy kia, tâm thần lập tức na di tới!

Tại U Minh Địa Phủ, bên cạnh Luân Hồi Bàn.

Ngưu Đầu Mã Diện cùng với những âm sai Địa Phủ xem cuộc vui xung quanh kia, cùng nhau ngoẹo đầu, nhìn trên vách núi đá xuất hiện một vòng xoáy màu đen nhạt.

Bên trong vòng xoáy này truyền ra một tiếng hừ nhẹ, liền thấy một lão đạo râu tóc bạc trắng bị vòng xoáy "phun" ra, lăn trên mặt đất hai vòng, tiên lực toàn thân dường như có thể tán loạn vào bất cứ lúc nào!

Sau đó vòng xoáy kia liền biến mất không thấy...

Trong phương viên ba dặm, lặng ngắt như tờ!

Sắc mặt của Ngưu Đầu trắng nhợt, hô to: "Nương nương! Nghĩ lại đi bò... Ò... ! Đây là quyền thần Thiên Đình bò... Ò...! Thần tiên mà Ngọc Đế Thiên Đình tín nhiệm nhất, còn là đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo mới, hão hữu của các đại lão Đạo Môn bò... Ò... !"

Mã Diện ngơ ngác nhìn một màn này, lông bờm mềm mại rối như tơ vò ở trong gió lạnh.

"Xong, chúng ta cùng với Thiên Đình...đã tuyên chiến..."

May mắn thay, lão đạo trên mặt đất kia kịp thời run rẩy ngón tay mấy lần, chậm rãi bò lên, trên dưới toàn thân lấp lóe tiên quang, cấp tốc từ chật vật không chịu nổi, khôi phục thành bộ dáng tiên phong đạo cốt.

Lý Trường Thọ lập tức kiểm tra đồ vật trên dưới toàn thân, thần hồn Ngọc Đế không mất, Đạo Nhân Giấy dự bị cũng vô sự.

Chỉ là...

Trên bàn chân làm sao lại có hai cái lỗ thủng trong suốt?

Trên ngón tay còn có mấy lỗ kim nhỏ?

Hai lọn tóc phía sau hình như đã được tết thành bím nhỏ...

Khóe miệng của Lý Trường Thọ thoáng có một chút run rẩy, trong đáy lòng đột nhiên có một loại dự cảm không phải rất tốt đẹp.

"Ừm khục!" Lý Trường Thọ hắng giọng, dùng tiên lực bổ khuyết lỗ thủng trên chân của chính mình, cười nói: "Là hóa thân của ta xảy ra một chút sai lầm. Hai vị đạo hữu, phải chăng có thể mời một vị Diêm Quân đến đây, để Diêm Quân thay ta đi tìm nương nương hỏi ý việc này?"

Ngưu Đầu Mã Diện liếc nhìn nhau, hai người vội vàng đáp ứng một tiếng. Ngưu Đầu quay người vắt chân lên cổ chạy xa, thực sự có thể nói là một kỵ tuyệt trần.

Lý Trường Thọ tiếp tục đánh giá cỗ Đạo Nhân Giấy này từ trên xuống dưới, trong đáy lòng vang lên câu nói kia:

"Nương nương là Tổ Vu ôn nhu nhất Vu Tộc chúng ta."

Thật, thật sao?

...

Chương 651. Cửa kích hoạt bằng giọng nói

Không bao lâu, Tần Nghiễm Vương, Sở Giang Vương vội vàng chạy đến, thấy Lý Trường Thọ nguyên lành đứng ở đây, cùng nhau nhẹ nhàng thở ra.

"Thuỷ Thần chớ trách." Tần Nghiễm Vương cười nói: "Là chúng ta suy nghĩ không chu toàn, chưa từng cân nhắc đến hóa thân của Thuỷ Thần ngài không giống bình thường."

Cái gọi là không giống bình thường, là chỉ tuyệt đại đa số bí pháp hóa thân tại Hồng Hoang, hóa thân sáng tạo ra đều có ý thức tự chủ nhất định.

Nhưng Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" rõ ràng là đi một con đường khác, chỉ có một cái "đầu não" là bản thể, tất cả các Đạo Nhân Giấy khác đều là con rối cùng với người giấy.

Hai loại bí pháp thân ngoại hóa thân có ưu điểm và nhược điểm riêng, thần thông Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ tự nghĩ ra, rõ ràng thích hợp với tình huống của bản thân hắn hơn.

Lý Trường Thọ cười nói: "Có thể mời hai vị Diêm Quân tiến vào bí cảnh này, xin chỉ thị của nương nương một phen?"

Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương liếc nhìn nhau, lập tức gật đầu đáp ứng, trong miệng nói: "Nên như vậy, nên như vậy."

"Trước đây nếu như có chỗ mạo phạm Thuỷ Thần, Thuỷ Thần đừng có để vào trong lòng, chúng ta chỉ có cảm kích đối với Thuỷ

Thần đại nhân, không thì cũng sẽ không để Thuỷ Thần đại nhân trực tiếp tới gần nương nương."

"Tất nhiên là không ngại." Lý Trường Thọ vái chào, hai vị Diêm Quân quay người đi đến trước vách núi kia, cao giọng hô một câu, bị hai chùm sáng tiếp dẫn đi vào.

Thật sự là cửa kích hoạt bằng giọng nói.

Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, vào giờ phút này đã phát giác ra được, trong này dường như có một chút tính kế nhỏ của âm ty Địa Phủ.

Đối phương dường như rất muốn cho chính mình tiếp xúc đến Đại Đức Hậu Thổ?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài, nếu là tình huống như vậy, chính mình sau này chỉ sợ là sẽ khó gặp được vị đại năng Thượng Cổ này...

Nếu không có sự tình cần thiết, bản thể tự nhiên không thể loạn động.

Chỉ vẻn vẹn vài hơi thở, trên vách núi đá lại xuất hiện một vòng xoáy, Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương nhảy ra ngoài từ đó, quăng tới ánh mắt mang theo áy náy đối với Lý Trường Thọ.

Sở Giang Vương nói: "Thuỷ Thần, nương nương đã biết việc này. Lục Đạo Luân Hồi Bàn đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể vào luân hồi vào bất cứ lúc nào."

Tần Nghiễm Vương cũng cười nói: "Thuỷ Thần, chuyện hôm nay, ngài đừng có để ở trong lòng, chúng ta thật sự không biết..."

"Việc này không cần nói thêm." Lý Trường Thọ cười cười, dùng tay làm dấu mời, đã quyết tâm để cho chính mình không quản nhiều nữa, không nghĩ ngợi thêm, chuyên tâm hoàn thành việc phải làm, trở về Thiên Đình phục mệnh sớm một chút.

Tần Nghiễm Vương dùng tay làm dấu mời, Lý Trường Thọ đáp lễ lại, mời hai vị Diêm Quân đi phía trước, cùng nhau trở về Diêm La Điện.

Nhưng mà, hai vị Diêm Quân vừa mới xoay người, cái trán của Lý Trường Thọ liền bị vạch đen thôn phệ trong nháy mắt.

Chỉ thấy phía sau Tần Nghiễm Vương, thình lình dán lên một con rùa đen được ngưng tụ thành từ tiên lực màu xanh nhạt!

Bức vẽ con rùa đen này lại sinh động như thật, nếu như dùng tiên thức dò xét, chẳng qua là không có vật gì, nhưng mắt thường lại có thể trông thấy rõ ràng.

Lại nhìn phía sau Sở Giang Vương, đúng là một bức họa nữ tử nằm nghiêng bị thánh quang che lấp, nét vẽ tinh xảo đến mức bức tranh phát ra một chút tiếng động!

"Nương nương là Tổ Vu ôn nhu nhất Vu Tộc chúng ta."

Ngưu Đầu Mã Diện thấy thế khẽ run rẩy, vội vàng nhào tới, hiện trường rơi vào rối loạn nho nhỏ.

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn pho tượng đá to lớn có một chút trang nghiêm túc mục này, trong đáy lòng cảm thấy may mắn vì vừa rồi chính mình không có tạm thời xúc động, để bản thể đi đến Địa Phủ.

Nếu như bỏ qua một chút ngoài ý muốn nho nhỏ xuất hiện ở giữa, một tia thần hồn Ngọc Đế chuyển thế đầu thai này, cũng coi như vô cùng thuận lợi.

Quỹ tích nhân sinh phong phú lại phong phú mười vị Diêm Quân thiết hạ cho Ngọc Đế bệ hạ kia, Lý Trường Thọ hết sức hài lòng sau khi xem xong.

Ngọc Đế sau khi chuyển thế, lại xuất sinh ở một gia đình Thành Chủ phàm nhân bình thường tại Nam Thiệm Bộ Châu, trở thành con trai độc nhất của Thành Chủ, từ nhỏ văn thao vũ lược, anh tuấn tiêu sái, có thanh mai trúc mã, có muội tử như hoa như ngọc...

Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, vị Thành Chủ này cũng họ Hoa.

Không phải là Thiên Đạo âm thầm xúc động, cho hoá thân Ngọc Đế Hoa Nhật Thiên một chút chỗ tốt?

Lý Trường Thọ đột nhiên cảm thấy, Ngọc Đế bệ hạ hạ phàm này, có thể là bị Thiên Đạo lão gia an bài!

Lý Trường Thọ xem hết kịch bản, Tần Nghiễm Vương viết vào bên trong Sinh Tử Bộ, sau đó mười vị Diêm Quân cùng nhau xuất động, tạm thời dọn dẹp xung quanh Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Lý Trường Thọ nâng hộp gấm, đưa một tia thần hồn kia đến trước cửa ánh sáng Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không có một chút rung động nào, cảm thụ được áo nghĩa luân hồi ở khoảng cách gần, ở bên trong ánh nhìn chăm chú của mười vị Diêm Quân, bấm tay bắn điểm sáng kia vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Ầm ầm! U Minh Giới chợt vang lên tiếng sấm rền, trên bầu trời thấp bé xuất hiện từng đầu lôi long màu đỏ tím.

U hồn vô biên run bần bật, trong lòng âm sai Địa Phủ run sợ, phía sau Lục Đạo Luân Hồi Bàn bắn ra một đạo ánh vàng rực rỡ, ánh vàng này phóng lên tận trời, biến mất tại chỗ sâu U Minh Giới.

Huyết Hải cuồn cuộn, hung thú gào thét, sinh linh trong các nơi U Minh Giới rơi vào thấp thỏm lo âu.

Tại Nam Thiệm Bộ Châu, trong thiên địa xuất hiện đạo đạo hào quang, các nơi tại Nam Châu xuất hiện đủ loại điềm lành, từng thần thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết đang mừng rỡ lao nhanh tại chân trời.

Tại các nơi Thiên Đình tiên quang vờn quanh, Lăng Tiêu bảo điện bị bao bọc bởi bức màn sấm sét...

Đúng vào lúc này, ở trước Địa Phủ Lục Đạo Luân Hồi Bàn, từng đạo ánh vàng rơi xuống, đồng thời bao phủ mười vị Diêm Quân cùng với Lý Trường Thọ.

Công đức!

Lại là một số lớn công đức số lượng không ít!

Lý Trường Thọ rất nhanh liền phản ứng lại, biết thần hồn Ngọc Đế đầu thai lần này, đã bù đắp sự không trọn vẹn của Thiên Đạo, xâu chuỗi hoàn mỹ Tam Giới Thiên Địa Nhân, cho nên Thiên Đạo hạ xuống công đức, ban thưởng cho những người đã thúc đẩy chuyện này.

Nhưng mười vị Diêm Quân phần lớn đều không rõ ràng đây là đã xảy ra chuyện gì, Sở Giang Vương tràn đầy không hiểu nói một câu: "Chúng ta giúp đỡ gian lận, làm sao lại còn thuận theo Thiên Đạo?"

Làm cho Lý Trường Thọ cũng nở nụ cười.

...

Trong khi đưa Ngọc Đế đầu thai chuyển thế, Lý Trường Thọ đã an bài Đạo Nhân Giấy đi đến Nam Châu âm thầm thủ hộ.

Mà Thuỷ Thần Thiên Đình hắn làm xong việc này, liền nói lời cảm tạ cáo từ đối với mười vị Diêm Quân, mang Ngao Ất tụ hợp với Thiên Binh, trùng trùng điệp điệp quay lại Thiên Đình.

Ở bên trong xa giá, Lý Trường Thọ lấy ra một bản cổ tịch có quan hệ đến phù lục đọc cẩn thận, nhưng trong đáy lòng đều là hiện ra, thảm trạng sau khi cỗ Đạo Nhân Giấy của chính mình này mất liên lạc.

Chương 652. -

Lúc Đạo Nhân Giấy bị ngăn cách cùng với bản thể, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" lưu lại một bộ phận lực lượng nguyên thần, nhưng bộ phận lực lượng nguyên thần này cũng không ghi chép lại cái gì.

Xem ra, mang theo hậu tố "Nương nương", đều là tồn tại "không thể coi thường".

Ừm, ngoại trừ Vân Tiêu nương nương.

Ở bên trong mấy chục năm Ngọc Đế đi trải nghiệm cuộc sống này, chính mình phải tiêu tốn nhiều hơn một chút tâm tư ở bên trên Thiên Đình.

Ngày mai liền đi tìm Đông Mộc Công, làm một cái thẻ ở bên trong Thông Minh Điện, về phần Thiên Đình có thể gặp phải nguy nan gì hay không...

Có Động Suất Cung Lão Quân ở đó, kỳ thật sẽ không xảy ra vấn đề gì.

"Trăm năm ngày nghỉ" của chính mình này, lại phải bắt đầu làm thêm giờ.

Trở về Phủ Thủy Thần, nhưng không thấy thân ảnh Long Cát công chúa, Lý Trường Thọ cũng không để ý, cho rằng Long Cát có chuyện gì rời đi.

Nhưng hắn vừa trở lại thư phòng, chuẩn bị chuyển tâm thần trở về Tiểu Quỳnh Phong đi tìm sư phụ trêu chọc vài câu, Long Cát lại cưỡi mây vội vàng bay đến, vào Phủ Thủy Thần, liền gấp gáp nói: "Lão sư lão sư! Mẫu thân mời ngài đi đến Dao Trì một chuyến!"

Lý Trường Thọ nghĩ đến "hợp mưu" của chính mình cùng với Ngọc Đế bệ hạ trước đó, một màn này kỳ thật cũng nằm trong dự liệu của bọn hắn.

Chẳng qua là không nghĩ tới, lại đến nhanh như vậy.

"Thiện." Lý Trường Thọ bình tĩnh đứng dậy, đi ra khỏi thư phòng.

Long Cát bước nhanh về phía trước, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại, thấy trái phải không có ai, truyền âm nói: "Lão sư, mẫu thân dường như hết sức tức giận, vào lúc ta đi đến đây, sắc mặt của mẫu thân có một chút doạ người."

Lý Trường Thọ mỉm cười: "Yên tâm, nương nương tự nhiên sẽ không làm khó một vị Thuỷ Thần nho nhỏ như ta."

Cùng lắm thì chính là bán đồng đội mà thôi, ai bảo lúc thần hồn của Ngọc Đế bệ hạ đầu thai, làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Bình phong mỏng phản chiếu bóng tối và mây che mặt trăng, buồng lò sưởi ấm áp tỏa ra hương thơm.

Toà tiên đảo nhiều cấm chế nhất bên trên Dao Trì kia, ở chỗ sâu nhất tiên cảnh mờ mịt này, bên trong tiên các Vương Mẫu nương nương ở lâu dài.

Hai người Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công, một trái một phải đứng ở trước tấm bình phong, đàng hoàng cúi đầu, lại là không nói một câu...

Vương Mẫu sau tấm bình phong đưa tay đỡ trán, hiển nhiên là bị sự trầm mặc không nói của hai vị "lương đống" Thiên Đình này, làm cho tức đến nỗi muốn mắng chửi.

Nhưng không có cách nào, Lý Trường Thọ biết rõ lúc này nhiều lời không bằng nói ít, nói ít không bằng không nói.

Mà Đông Mộc Công...

"Vì sao Thuỷ Thần không đáp lời? Ngọc Đế bệ hạ không phải ở bên trong Lăng Tiêu bảo điện sao?"

"Hừ!"

Sau tấm bình phong truyền đến một tiếng hừ lạnh, Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công, lập tức chôn đầu sâu hơn một chút.

Mà Long Cát công chúa đứng yên bên cạnh giường êm, vào giờ phút này cũng đang nhíu mày suy ngẫm, suy tính lão sư "mưu lược" của chính mình, đối với chuyện này, rốt cuộc suy tính bao nhiêu tầng...

Mấy canh giờ trước.

Một vệt ánh vàng đột nhiên rơi xuống Tiểu Quỳnh Phong, đó là công đức Thiên Đạo hàng cho Lý Trường Thọ.

Lúc đó, đại trận che lấp trên núi tự động mở ra, phối hợp với trận pháp chướng nhãn bên ngoài, tạo ra hình ảnh ảo giác "ánh vàng bắn lên bầu trời", thuận thế lại tuôn ra một ít linh lực, tiên lực về hướng các nơi trong sơn môn.

Cực kỳ giống lúc bày trận không áp chế nổi linh lực, từ đó xuất hiện tình huống linh lực tràn ra bên ngoài—— vì có thể điệu thấp lại thuận lợi tiếp nhận công đức, Lý Trường Thọ cũng đã nhọc lòng.

Tự nhiên đạt được một phần công đức ngoài dự liệu, tâm tình của Lý Trường Thọ tự nhiên không tồi. Nhưng cùng lúc đó, thông qua Đạo Nhân Giấy bố trí tại các nơi, Lý Trường Thọ bắt được dị tượng Tam Giới xuất hiện điềm lành.

[image]Lúc ấy hắn đã rõ ràng:

Phiền toái nhỏ đã tăng đến mười tám —— phiền phức lớn rồi.

Dị tượng thiên địa quy mô lớn như vậy, phàm là cao thủ Hồng Hoang am hiểu thôi diễn chi pháp, hầu như đều có thể suy tính ra...

Thiên Đình Ngọc Đế, đã hạ phàm đi chơi.

Chuyện này không thể nghi ngờ sẽ tạo ra cho Thiên Đình áp lực càng lớn, mà sau đó Lý Trường Thọ cũng phải đặc biệt chú ý an nguy của chuyển thế thân Ngọc Đế, ở phía Vương Mẫu là tuyệt đối không gạt được.

Mặc dù nói theo đạo lý, chuyển thế thân Ngọc Đế sẽ được Thiên Đạo bảo vệ.

Nhưng trên đời này cũng tồn tại biến số, Thiên Đạo cũng không có cách nào quản thúc "Số một" chạy trốn!

Lúc trở về Thiên Đình, Lý Trường Thọ còn tưởng rằng, Vương Mẫu nương nương gọi chính mình đi qua, nhanh nhất cũng phải chờ bảy, tám tháng, đợi chuyển thế thân Ngọc Đế bệ hạ chân chính hàng thế.

Ai ngờ, hắn chân trước vừa tiến vào Phủ Thuỷ Thần, chân sau Long Cát đã "giết" đi qua...

Ài, Hồng Hoang phàm là dính tới hai chữ "Nương nương" này, thật sự không có kẻ vớ vẩn!

Ừm...tại giai đoạn trước đại kiếp Phong Thần, Thạch Ki nương nương bị Thái Ất Chân Nhân không nói lý khi dễ tới chết, đó là một loại tính toán khác.

Cũng may là Lý Trường Thọ đã làm trước vài loại chuẩn bị, ví dụ như mang Ngao Ất và Thiên Binh đi đến Địa Phủ.

Như thế liền cho thấy, Thuỷ Thần hắn làm chính là việc công, lại là việc công mà Ngọc Đế bàn giao, vạn nhất Vương Mẫu nương nương biết được việc này, làm khó dễ đối với chính mình, chính mình cũng thuận thế từ chối.

Mà những thiên địa dị tượng kia, Lý Trường Thọ cũng dùng Lưu Ảnh Châu ghi chép lại, sau này nếu bị Ngọc Đế vấn trách, hắn sẽ đưa Lưu Ảnh Châu cho Ngọc Đế, nói một câu: 【 bệ hạ, vào thời điểm ngài hạ phàm, động tĩnh quả thực hơi nhiều một chút. 】

Tự nhiên là chuyện không liên quan đến mình.

Mà một loại chuẩn bị trọng yếu nhất, chính là lúc này, nơi đây, cảnh này, vô luận Vương Mẫu nương nương là chính diện làm khó dễ hay là tận tình khuyên bảo, chính mình cũng tuyệt đối không thể tuỳ tiện mở miệng!

Kiên trì trận doanh nam thần Thiên Đình một vạn năm không lay được!

"Bệ hạ thật sự đang bế quan?" Thanh âm của Vương Mẫu nương nương sau tấm bình phong lạnh dần, Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công cúi đầu thấp hơn một chút, đã là sắp khom người.

Lý Trường Thọ có thể cảm giác được rõ ràng, quanh người Vương Mẫu nương nương có tiên lực phun trào, hiển nhiên là ở trong một cái chớp mắt vừa rồi, Vương Mẫu muốn dùng một bàn tay đập hai người lão thần tiên bọn hắn ra ngoài Dao Trì.

"Hai người các ngươi, ngày hôm nay đều câm?"

Đông Mộc Công vụng trộm liếc nhìn Lý Trường Thọ, vừa lúc âm thầm đối mặt cùng với Lý Trường Thọ, hai người đồng thời đáp ứng một tiếng: "Không có."

Ba! Vương Mẫu cầm ngọc phiến trong tay đập lên trên giường, mắng: "Hai người các ngươi một kẻ là trọng thần xương cánh tay Thiên Đình khi Thiên Đình vừa lập liền có, một kẻ rất được bệ hạ tín nhiệm, là nguồn suối mưu tính của Thiên Đình! Sao thế, đi đến Dao Trì liền bị câm, không biết nói? Khí thế hăng hái, ngạo nghễ thiên địa ngày bình thường kia đâu? Tư thế diệt yêu trừ ma trong nháy mắt gian, hộ đạo dương oai kia đâu!"

Đông Mộc Công cùng với Lý Trường Thọ tiếp tục chôn sâu đầu, cùng kêu lên đáp ứng một lần nữa: "Vâng."

Chương 653. -

"Hỗn trướng!" Vương Mẫu nương nương giận dữ mắng mỏ một tiếng, bình phong kia răng rắc một tiếng trực tiếp nổ nát vụn, mấy vị tiên tử bên trong xó xỉnh buồng lò sưởi, cũng bị dọa cúi đầu hạ thấp người, thở mạnh cũng không dám.

Vương Mẫu mặc mũ phượng khăn quàng vai, vào giờ phút này đứng dậy, ánh vàng nhẹ lay động, trâm phượng kêu khẽ, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy uy nghiêm.

"Mộc Công ngươi nói đi, bệ hạ có phải đã hạ phàm!"

Toàn thân Đông Mộc Công run run mấy lần, vái chào đối với Vương Mẫu nương nương, cúi đầu không ngẩng lên nổi, trong miệng hô: "Lão thần thực sự không biết!"

"Thuỷ Thần!"

Vương Mẫu quét ánh mắt qua, áp lực của Lý Trường Thọ tăng gấp bội.

Liền nghe Vương Mẫu lãnh đạm nói: "Việc này, chính là do ngươi cùng với bệ hạ mưu đồ đúng không?"

"Nương nương." Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn Vương Mẫu một chút, vừa muốn nói lại thôi, vừa lộ ra một nụ cười khổ, lại vừa lộ ra mấy phần kiên quyết!

"Tiểu thần, cam nguyện lãnh phạt."

Đông Mộc Công ở bên cạnh...luôn cảm thấy chính mình lại không bằng.

Sắc mặt giận dữ trên khuôn mặt của Vương Mẫu nương nương lập tức biến mất hơn phân nửa, hừ nhẹ một tiếng ngồi về trên giường êm, nói: "Ngươi đã nói cam nguyện lãnh phạt, vậy thì ta thành toàn cho ngươi thì có sao? Người đâu!"

Chúng tiên tử ở bên cạnh cùng kêu lên trả lời: "Vâng!"

"Áp giải Thuỷ Thần đến Thiên Phạt Điện, hai mươi lôi tiên!"

"Mẫu thân!" Long Cát lách mình ngăn ở trước mặt Lý Trường Thọ: "Lão sư làm sao có thể chống lại mệnh lệnh của phụ thân? Còn xin Mẫu thân bớt giận!"

"Điện hạ." Lý Trường Thọ mở miệng hô một câu.

Long Cát quay đầu nhìn lại, đã thấy Lý Trường Thọ chắp tay một cái, dường như đang nói lời cảm tạ, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, chủ động quay người đi về hướng tiên tử đi tới hai bên, không nói nhiều, cất bước tiến lên.

Trong lúc nhất thời, chúng tiên tử Dao Trì hoặc nhiều hoặc ít mắt lộ ra dị sắc, nhìn chăm chú vào bóng lưng Lý Trường Thọ chủ động cưỡi mây bay về hướng Thiên Phạt Điện, cũng không biết nên hình dung như thế nào đối với vị "lão thần tiên" này.

Long Cát vành mắt đỏ lên, Vương Mẫu lại là hừ nhẹ nửa tiếng, nhắm mắt dưỡng thần.

Ngược lại là trên trán của Đông Mộc Công treo mấy cái dấu hỏi, ở bên cạnh cẩn thận suy nghĩ, rất nhanh liền phản ứng lại...

Thuỷ Thần ở đây không phải là hóa thân sao? Lôi tiên có tác dụng gì?

Ôi chao? Như thế nào cảm thấy trong này có thật nhiều tính kế, giống như là Vương Mẫu cùng với Thuỷ Thần lão đệ đạt thành ăn ý nào đó?

Nói trở lại, Ngọc Đế bệ hạ đã thật sự hạ phàm? Chính mình làm sao lại hoàn toàn không biết việc này...

Ài, quả nhiên là như vậy, quá làm cho lão thần tức giận.

...

Tại Thiên Phạt Điện, bốn vị tiên tử cố ý chờ ở ngoài điện.

Bên trong điện, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đứng giữa hai cột đá cao mười mét chứa đầy sấm sét bị đạo đạo sấm sét chém vào trên người.

Nhưng mà mấy vị Thiên Tướng pử một bên kia, vào giờ phút này chính cẩn thận từng li từng tí khống chế cường độ lôi tiên, tận lực làm cho Lý Trường Thọ cảm giác thấy hơi đau, cũng sẽ không thật sự làm bị thương Thuỷ Thần đại nhân...

Coi như là làm đến trình độ như vậy, mấy vị Thiên Tướng này vẫn có một chút lo sợ bất an.

Ăn gan gấu hay sao mà dám bổ tổn thương Thuỷ Thần!

"Thuỷ Thần, ngài cảm thấy...mức độ này thế nào?"

"Còn xin các vị dùng nhiều lực một chút." Lý Trường Thọ có một chút thành khẩn nói một câu.

Mấy vị Thiên Tướng liếc nhìn nhau, tăng uy lực lôi tiên lên ba ~ bốn thành, làm cho hai cột đá bị quang mang màu xanh trắng tràn ngập, nhưng sấm sét chân chính đánh vào trên người Lý Trường Thọ, lại thiếu đi chín thành so với trước đó...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài "được rồi", chủ động nhiễu loạn tiên lực vận chuyển trong cơ thể Đạo Nhân Giấy, làm ra bộ dáng trọng thương.

Vương Mẫu nương nương cũng hiểu rất rõ, không được vài câu liền tác thành cho Thuỷ Thần "Trung thành cảnh cảnh" hắn ăn lôi tiên.

Đầu có thể đứt, máu có thể chảy, kiểu tóc cũng có thể loạn, nhưng nhất định phải có nhận biết rõ ràng đối với định vị của mình, không thì làm nhiều liền dễ dàng sai nhiều.

Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu tuy là đạo lữ sư huynh muội, thanh mai trúc mã, cùng nhau tu hành, cũng là hôn sự làm gương trong Thiên Địa.

Nhưng làm việc vì Ngọc Đế, cũng không phải là chính là làm việc vì Vương Mẫu, trong này còn có rất nhiều khúc chiết.

Động tĩnh Ngọc Đế chuyển thế quá lớn, giấu khẳng định là không giấu được.

Nhưng Lý Trường Thọ tuyệt đối không thể chủ động mở miệng, bằng không phản bội đối với " tín nhiệm của Ngọc Đế ", sau này muốn kiếm công đức, chắc chắn sẽ nhiều thêm mấy tầng lực cản.

Phương thức xử lý ổn thỏa nhất, chính là như bây giờ ——

Bị Vương Mẫu xử phạt nghiêm khắc một phen, chính mình lộ ra dáng vẻ thảm thương cho từ trên xuống dưới Thiên Đình xem, trực tiếp cường hóa "quyền hành" của Vương Mẫu, đồng thời chính mình cũng tìm thời cơ thích hợp mở miệng.

Như thế, Thuỷ Thần hắn đạt được thanh danh, sau khi Ngọc Đế trở về Thiên Đình không những sẽ không có trách tội, đại khái còn có một đợt ngợi khen. Vương Mẫu cũng có thể thuận thế lập uy, ổn định căn cơ thần quyền Thiên Đình.

Quyền thần cơ thao, chúng tiên vật lục.

Đợi lôi quang lấp lóe tổng cộng hai mươi lần, Lý Trường Thọ thuận thế quỳ ngồi trên mặt đất, trên dưới toàn thân viết đầy chữ "hư nhược".

Mấy vị Thiên Tướng thấy thế nhanh chóng nhào tới, đỡ Lý Trường Thọ lên, nói chuyện cũng đều mang một chút thanh âm rung động.

"Đại nhân, ngài không có sao chứ?"

"Không sao." Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài, cười gật gật đầu đối với mấy người, ấm giọng nói: "Đa tạ mấy vị Tướng Quân hạ thủ lưu tình, còn xin đưa ta ra ngoài điện."

Vài vị Thiên Tướng này vội vàng đáp ứng, khiêng Lý Trường Thọ ra Thiên Phạt Điện.

Ở ngoài điện, bốn vị tiên tử dùng tiên lực ngưng tụ thành "cáng cứu thương mây ", nâng Lý Trường Thọ lên đi "rêu rao khắp nơi" trong Thiên Đình, trở về Dao Trì.

Lại trở về gian phòng ấm áp một lần nữa, Lý Trường Thọ ghé vào bên trên một đám mây, khí tức cả người yếu ớt, áo bào trắng tràn đầy vết cháy...

Long Cát suýt nữa khóc, ngồi quỳ chân ở bên người Lý Trường Thọ, trong đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng.

Đông Mộc Công vội nói: "Nương nương! Thuỷ Thần đối với bệ hạ mà nói, là quân thần, cũng là bạn tốt tri kỷ! Còn xin nương nương hạ thủ lưu tình, nếu không bệ hạ vấn trách, thật sự không tiện bàn giao!"

"Mộc Công không cần phải lo lắng, ta tự có phân tấc." Sắc mặt của Vương Mẫu nương nương hơi chậm, lạnh nhạt nói: "Thuỷ Thần, ngươi đây là tội gì? Bệ hạ hạ phàm, Tam Giới chấn động, đã sớm không có cách nào giấu diếm. Thiên Đạo biểu lộ ra, cử động lần này của bệ hạ đã bù đắp Thiên Đạo, cũng rất có ích lợi với bản thân, chuyện này liền là một chuyện tốt. Ta chẳng qua là giận hai người quân thần các ngươi mưu đồ, bệ hạ lại là ngay cả ta cũng đều dấu diếm!"

Lý Trường Thọ thở dài, thấp giọng nói: "Đã hứa với người khác, vậy thì phải kiên trì đến cùng."

"Thiện." Vương Mẫu nương nương nói: "Ta lại hỏi ngươi, nếu Ngọc Đế bệ hạ bị người khác tính kế, ngươi đáng tội gì?"

Chương 654. -

"Xin nương nương yên tâm." Lý Trường Thọ nói: "Bệ hạ chẳng qua là một tia thần hồn hạ phàm, bản thể bế quan tu hành ở bên trong Lăng Tiêu bảo điện, chuyện trải qua phàm trần, chỉ là một giấc mộng chân thật, bệ hạ sẽ không có nửa phần nguy hiểm."

"Ồ?" Trong mắt phượng Vương Mẫu có quang mang lấp lóe, nói khẽ: "Nếu như thế, ta cũng xuống lịch kiếp một phen, Thuỷ Thần nghĩ như thế nào?"

Liền biết là như vậy!

Đông Mộc Công vội nói: "Nương nương, ngài còn cần tại bên trong Thiên Đình chủ trì đại cục..."

Vương Mẫu hừ nhẹ nửa tiếng, nói: "Ngày bình thường ta cũng chưa quản qua sự tình Thiên Đình gì, thọ nguyên phàm nhân bất quá chỉ khoảng trăm năm, cũng không chậm trễ gì. Việc vặt Thiên Đình, Thuỷ Thần cùng với Mộc Công thương nghị xử trí là được, nếu như có việc gấp, có thể đến Dao Trì đánh thức ta."

Đông Mộc Công cùng với Lý Trường Thọ lại khuyên hai câu, nhưng Vương Mẫu đã quyết tâm ý, hai người cũng chỉ có thể cúi đầu lĩnh mệnh.

Nhưng sau đó, Lý Trường Thọ đưa ra một vấn đề tương đối mấu chốt: "Nương nương, ngài là muốn đi theo bệ hạ, hay là lịch kiếp tách ra cùng với bệ hạ?"

"Tất nhiên là muốn đi theo bệ hạ."

Vương Mẫu cũng biết hàm nghĩa trong lời nói của Lý Trường

Thọ, nghiêm mặt nói: "Giao tình giữa Thuỷ Thần ngươi cùng với Diêm Quân Phán Quan âm ty Địa Phủ không tệ, ta cũng đã từng nghe nói việc này. Trước khi Ngọc Đế bệ hạ khởi hành, hẳn là đã nói ra không ít yêu cầu đối với ngươi, để ngươi đi tìm Diêm Quân âm ty, dùng Sinh Tử Bộ định ra mệnh đồ cả đời."

Lý Trường Thọ cúi đầu nói: "Tiểu thần không dám giấu diếm nương nương, xác thực là như thế. Nhưng đây cũng không phải là yêu cầu của bệ hạ, mà là do tiểu thần tự tác chủ trương, sợ bệ hạ lịch luyện quá mức khốn khổ..."

"Sửa lại đi."

Sửa, sửa lại?

Vương Mẫu nói: "Nếu là lịch kiếp, không chịu khổ sao có thể tính là kiếp nạn? Chịu thêm nhiều gian khổ cũng là để lịch luyện tâm tính của bệ hạ. Thuỷ Thần yên tâm, ta sẽ gánh chịu tất cả hậu quả."

Lý Trường Thọ cũng bị Vương Mẫu làm cho kinh ngạc.

Vương Mẫu nghiêm mặt nói: "Sao vậy, thấy Thuỷ Thần lộ vẻ mặt khó xử, việc này thực sự khó khăn sao?"

"Nương nương, Sinh Tử Bộ đã định ra..."

"Ngươi cho rằng ta không biết Phán Quan Bút để làm gì? Huống chi, lúc này thần hồn của Ngọc Đế bệ hạ còn đang hoài thai, cũng chưa hàng thế, làm sao lại không thể thay đổi?"

Lý Trường Thọ đành phải sửa lời nói: "Việc này vẫn cần phải hỏi Diêm Quân Địa Phủ, tiểu thần mới có thể trở về bẩm báo nương nương."

"Không cần hỏi, lúc này Thiên Đình ta có thể làm chủ, việc này liền định ra như vậy." Vương Mẫu tiếp tục bình tĩnh hạ lệnh:

"Thuỷ Thần, ngươi cần an bài mệnh đồ thần hồn chuyển thế thân của ta thành thanh mai trúc mã của chuyển thế thân Ngọc Đế bệ hạ, tiếp tục nhân duyên một thế với hắn, còn phải một lòng một dạ đến già. Đời này hắn trải qua ngàn loại khốn khổ, ta sinh tại nhà phú quý, bất kể bần hàn cũng chọn hắn làm chồng, sau đó gia đạo cùng nhau sa sút, trở về sơn dã, ngủ trong một hang động. Đã là lịch kiếp, vậy nên có dáng vẻ của lịch kiếp."

Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công liếc nhìn nhau, Đông Mộc Công làm một động tác "mời" nhỏ bé.

Long Cát ở bên cạnh vào giờ phút này đã lấy lại tinh thần, nhìn Lý Trường Thọ nằm rạp trên mặt đất, lại nhìn mẫu thân của chính mình, phảng phất như rõ ràng một chút điều gì.

Nàng nhỏ giọng hỏi một câu: "Mẫu thân, hài nhi..."

"An ổn tu hành." Vương Mẫu đảo ánh mắt qua, thân thể Long Cát khẽ run, cúi đầu không dám nói nhiều.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, không khỏi nghĩ đến trước đây lúc Ngọc Đế bàn về "kế hoạch tốt đẹp" này, con mắt ngậm ánh sao, bộ dáng tràn đầy chờ mong.

Đột nhiên...tràn đầy đồng tình đối với vị Tam Giới chí tôn, thân nhi tử Thiên Đạo, "tổng giám đốc Tam Giới" này...

...

Ba ngày sau, tại U Minh Địa Phủ.

Lý Trường Thọ cùng với Diêm Quân Thập Điện đứng ở trước Lục Đạo Luân Hồi Bàn bị dọn trống một lần nữa, dẫn xuất một chút ánh sáng trong hộp ngọc trước mặt, bấm tay gảy nhẹ, đưa ánh sáng này vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Trong chốc lát, Tam Giới xuất hiện đủ loại điềm lành một lần nữa, Long Phượng cùng kêu trên không Nam Thiệm Bộ Châu, lại là đạo đạo ánh vàng bao phủ mười vị Diêm Quân, Thiên Đạo hạ xuống một khoản công đức một lần nữa, chẳng qua là ít hơn phân nửa so với trước đây.

Tự nhiên, cũng có một luồng ánh vàng công đức bay đi về hướng Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ khẩn cấp khởi động đại trận ứng đối.

Công đức này, lại là vì chuyện gì?

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, trong đáy lòng tràn đầy nghi hoặc không hiểu, lần này đã không có quan hệ cùng với "bù đắp Thiên Đạo".

Mà thôi, thiên cơ khó hiểu, thực lực suy tính của chính mình vẫn chưa đến nơi đến chốn.

Tóm lại cũng không có khả năng là Đạo Tổ lão gia cảm thấy bộ phim tình cảm gia đình này không tệ, tiện tay thưởng cho "đạo diễn", "biên kịch" một chút kinh phí chế tác.

Chỉ trong hai ~ ba ngày, tin tức Ngọc Đế chuyển thế đi phàm trần lịch luyện, lan truyền nhanh chóng tại các nơi trong Hồng Hoang.

Mà chuyện Thuỷ Thần Thiên Đình bị Vương Mẫu trách phạt, đưa vào Thiên Phạt Điện ăn lôi tiên, cũng trở thành đề tài nói chuyện phiếm của nhóm Luyện Khí Sĩ...

Bên trên Tam Tiên Đảo, sâu trong khu rừng tiên, cửa gỗ một chỗ lầu các u tĩnh bị đẩy ra, bóng người xinh xắn kia đứng lẳng lặng ở bên cửa gỗ một hồi.

Đợi gió nhẹ trong rừng lướt qua, nàng chớp mắt liền không có bóng dáng, chỉ còn lại cửa gỗ vắng vẻ, để lại một tiếng than nhẹ mang theo lo lắng.

Ngọc Đế Vương Mẫu rơi xuống phàm trần, quyền thần Thiên Đình không có chuyện làm.

Thiên Đình chiêu binh mãi mã, Thủy Mộc luân phiên ngồi trong Thông Minh Điện.

Ngọc Đế Vương Mẫu hạ phàm lịch kiếp, thể nghiệm và quan sát sự khó khăn của chúng sinh, tất cả quyền hành Thiên Đình, liền rơi vào trong tay hai người Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công.

Hai lão thần tiên này đang thương lượng với nhau, Đông Mộc Công đề nghị, hai người thay phiên tại tọa trấn ở bên trong Thông Minh Điện.

Lý Trường Thọ lập tức đồng ý, cũng chủ động đề xuất rằng, ở trong vòng trăm năm, thần vị của Đông Mộc Công tương đối cao, tọa trấn năm mươi năm đầu, thần vị của Lý Trường Thọ khá thấp, tọa trấn năm mươi năm phía sau.

Nhân tiện, có một chuyện vặt vãnh mà Lý Trường Thọ quên nói cho Mộc Công, thọ nguyên chuyển thế thân của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu ở trên Sinh Tử Bộ, dường như là sáu mươi sáu tuổi...

Nhưng không sao cả, việc nhỏ như vậy, Mộc Công hẳn là sẽ không để ý.

Lý Trường Thọ không chỉ đơn thuần là cố ý lười biếng, hắn còn phải phụ trách công tác bảo an cho chuyển thế thân của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, còn phải giám sát động tĩnh của Yêu Tộc, đề phòng Yêu Tộc thừa cơ làm khó dễ...

Thân kiêm nhiều chức, có một chút bận rộn.

Trừ hắn cùng với Diêm Quân Thập Điện, không có ai biết được chuyển thế thân của Ngọc Đế Vương Mẫu đi nơi nào.

Người khác coi như muốn tính kế Vương Mẫu cùng với Ngọc Đế, Lý Trường Thọ chỉ cần ra tay "đánh thức" Ngọc Đế Vương Mẫu, tự nhiên có thể làm cho hai vị đại lão bình yên vô sự.

Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu còn có thể dắt tay đi vào trong Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ lão gia cáo trạng, cho đối phương vui vẻ gấp bội...

Chương 655. -

Đáng nhắc tới chính là, ở bên ngoài Thiên Đình, còn có một hiện tượng tương đối thú vị.

Lúc Thiên Đạo lão gia hạ điềm lành xuống, phân tán tại toàn bộ thế tục Nam Châu, vô số phàm nhân trong tiên triều, vương quốc, bộ tộc Nhân Tộc đã chứng kiến những dị tượng này.

Nguyên nhân cũng chính là các nơi xuất hiện dị tượng điềm lành, chiến loạn nổ ra khắp Nam Châu.

Rất nhiều quyền thần, tướng lĩnh phàm tục dã tâm bừng bừng, có ý đồ đi đến nhân sinh đỉnh phong, bị điềm lành khơi dậy đủ loại ý tưởng lớn mật.

Cái gì mà "Cựu vương thất đức, tân vương đương lập", cái gì mà"Ngày ra điềm lành, thích hợp xuất binh", đủ kiểu lí do ra đời...

Mặc dù thế tục Nam Châu đã tồn tại từ rất lâu, Nhân Tộc đến từ Thượng Cổ, cũng đã hưng khởi mấy cái nguyên hội. người phàm rất ngu dốt, sợ nhất chính là "thiên hữu dị tượng" cộng thêm "ngôn ngữ cổ động".

Thế là, điềm lành xuất hiện như vậy, chẳng những không biểu thị sự bình yên, ngược lại còn khiến cho Địa Phủ bận rộn mấy chục năm...

Lại nói trở về chính sự.

Sau khi một tia thần hồn Vương Mẫu của thuận lợi tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công thương nghị xong sự tình tọa trấn Thông Minh Điện, liền tiến hành an bài công tác bảo an cho Ngọc Đế bệ hạ cùng với Vương Mẫu nương nương.

Kỳ thật chính là thả mấy cỗ Đạo Nhân Giấy đứng ở phía xa xa trông coi, cũng không dám làm những việc không cần thiết.

Nếu như làm trận pháp gì, Thiên Binh đóng quân, chẳng lẽ không phải là giấu đầu lòi đuôi?

Lại nói, hắn cũng không có hứng thú đối với kịch vui nhân sinh của Vương Mẫu cùng với Ngọc Đế.

Thay vì nói quan tâm mùa xuân thứ hai của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, còn không bằng suy nghĩ thật kỹ, vào một khắc Ngọc Đế biết được chân tướng này, nên làm như thế nào để an ủi người đứng đầu Thiên Đình bị thương cả thể xác lẫn tinh thần này...

"Ừm?"

Hồ nữ này, tại sao lại đến rồi?

Lý Trường Thọ hơi nhíu mày, liếc nhìn bên trong tòa đại thành Nam Châu nào đó, hai vị "Quý phụ nhân" có thai kia, tâm thần chuyển trở về bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Nhân duyên của sư phụ...

Đó thực sự là một chuyện bực mình có dùng kéo cắt cũng không đứt.

Ở trước sơn môn Độ Tiên Môn, hồ nữ đổi một thân váy dài lam nhạt, đang nói gì đó cùng với Tiên Nhân thủ vệ.

Hôm nay nàng trang điểm nhẹ nhàng, cố gắng che giấu yêu khí của mình, toát ra vẻ đẹp và thần thái khó tả.

Tiên Nhân thủ vệ tự nhiên không thể để cho nàng tùy ý đi vào, mà là để đệ tử tuần sơn chạy một chuyến đến Tiểu Quỳnh Phong, hỏi xem Tề Nguyên có muốn gặp nàng không.

Tề Nguyên lão đạo cẩn thận ngẫm nghĩ, mang theo một chút tâm sự, cưỡi mây đi ra bên ngoài sơn môn.

Sư phụ thật sự động tâm?

Lý Trường Thọ vốn không nguyện ý nhìn trộm người khác nói chuyện trời đất, phong hoa tuyết nguyệt, nhưng chuyện này thật sự là quá kích thích...

Khục, thuần túy là bởi vì lo lắng an nguy của sư phụ!

Thực lực của hồ nữ kia, chẳng biết tại sao đã đạt đến cảnh giới Thiên Tiên trung kỳ, tốc độ tăng lên như vậy, làm cho Lý Trường Thọ cũng có phần hơi kinh ngạc.

Gần như đã bắt kịp Hữu Cầm.

Vạn nhất nàng muốn dùng sức mạnh đối với sư phụ thì nên làm cái gì? Thân làm đồ đệ, tất nhiên phải bảo vệ sự trong sạch của sư phụ!

Lại nhìn Tề Nguyên cưỡi mây đi đến sơn môn, ở dưới thiện ý của mấy vị lão Tiên Nhân thủ vệ kia, bên trong ánh mắt ôn hòa lại mang theo trêu chọc, cúi đầu đi ra khỏi sơn môn.

Hồ nữ lập tức hạ thấp người hành lễ, mang theo nụ cười ôn nhu, mở miệng hô: "Tề Nguyên đạo trưởng!"

"Lan đạo hữu." Tề Nguyên vái chào, chủ động nói: "Chúng ta hãy đi sang nơi khác nói chuyện đi, nơi đây là trọng địa sơn môn."

"Ừm." Hồ nữ ôn nhu nói, chủ động cưỡi mây hướng về phía trước, mời Tề Nguyên lão đạo ngồi chung.

Tề Nguyên vốn là Trọc Tiên, lúc này cũng không có ngượng ngùng gì, thoải mái đứng ở bên người hồ nữ, chủ động đứng cách bốn thước, giữa lông mày hoa râm, lộ ra một chút vẻ suy tư.

Trên khuôn mặt của hồ nữ hiện ra một chút đỏ ửng, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" nhàn nhã bơi ở dưới mặt đất, nhìn kỹ tình huống như vậy...

Ách, làm sao lại đột nhiên cảm thấy, ngoại trừ chính mình, còn có người đang nhìn chăm chú nơi đây?

Tiểu Lan mở miệng hỏi thăm: "Đạo trưởng, chúng ta đi đâu?"

"Tìm một nơi phong cảnh tú lệ đi." Tề Nguyên lão đạo ấm giọng nói: "Có mấy lời, bần đạo suy đi nghĩ lại, tóm lại là phải nói rõ ràng với đạo hữu, không thì đạo tâm thực sự không vui."

Tiểu Lan không khỏi có một chút vội vàng, vội nói: "Đạo trưởng ngài vẫn cảm thấy lai lịch của Tiểu Lan là yêu..."

"Không, cũng không phải là sự tình lai lịch người và yêu!" Tề Nguyên cười nói: "Vị Thuỷ Thần đại nhân xuất thân từ Nhân Giáo chúng ta kia nói không sai, trong thiên địa này, kỳ thật đối lập không nên là người và yêu, mà là thiện và ác. Nói thật, bần đạo thường xuyên có một chút cố chấp, nhưng sau khi thu hai vị đệ tử, cũng dần dần nghĩ thoáng một vài chuyện."

Hồ nữ Tiểu Lan cẩn thận lắng nghe, trong mắt mang theo vài phần si ngốc, ghi tạc mỗi chữ mỗi câu trong những lời này vào đáy lòng...

Dưới mặt đất, Lý Trường Thọ nghe vậy cũng lộ ra một chút ý cười, trong đáy lòng hiện ra hết cảnh này đến cảnh khác trên "Tiểu Cùng Phong" trong suốt trăm năm tu luyện đầu tiên.

Tính nết của sư phụ chuyển biến, đây chính là do hắn ăn hết trận đòn này đến trận đòn khác đổi lấy!

Lúc lần đầu tiên gặp sư phụ, bộ dáng sư phụ rõ ràng không phải quá hiểu một đoạn kinh văn nào đó, lại chững chạc đàng hoàng giảng bài, thực sự làm cho người ta hoài niệm...

Tề Nguyên cùng với hồ nữ cưỡi mây đến một chỗ dốc núi, nơi này mọc đầy linh thụ màu trắng nhạt, có rất nhiều linh thú linh trùng vô hại sinh sống.

Hôm nay hồ nữ tới đây, vẫn đã là chuẩn bị tỉ mỉ.

Nàng bận rộn một hồi, bố trí xong bàn thấp, tiên thảm, dọn lên mấy món điểm tâm tự tay chế tác, lấy ra tiên nhưỡng linh quả Thanh Khâu nổi dang.

Ngay cả tư thế ngồi khép chân cũng đã luyện tập nhiều lần, trông có vẻ hơi tận lực, nhưng tổng thể thì khá đẹp.

Hẳn là Thanh Khâu nhất tộc có các khóa đào tạo tương quan?

Tề Nguyên lão đạo thành thành thật thật ngồi ở bên cạnh bàn thấp, thật sự không dám ngẩng đầu nhìn thẳng, lần này đã dùng tiên lực phong bế lỗ mũi, tránh xảy ra chuyện xấu hổ một lần nữa.

Sau đó, một lão đạo, một hồ nữ, ngồi ở trong bóng cây, nói một ít chuyện phiếm.

Hồ nữ am hiểu múa, ngày hôm nay cũng triển lãm một điệu múa chuẩn bị tỉ mỉ, thiếu đi mấy phần vũ mị, nhiều thêm một chút kỳ ảo tươi mát linh hoạt, rõ ràng là muốn gây ấn tượng tốt với Tề Nguyên.

Bất tri bất giác, chính là một canh giờ trôi qua.

Có thể nhìn ra, Tề Nguyên lão đạo so với lúc hai người ở chung đơn độc lần trước, thong dong hơn rất nhiều, cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, trong mắt từ đầu đến cuối mang theo vài phần suy tư, cũng không rơi vào sắc đẹp như trước một lần nữa—— chuyện này cũng có quan hệ cùng với hồ nữ Tiểu Lan ngày hôm nay cố ý áp chế thuộc tính mị hoặc của chính mình.

Chương 656. -

Múa xong một điệu, hồ nữ đi lại nhẹ nhàng đi trở về bàn thấp, định nói một cách rụt rè. Tề Nguyên lão đạo cũng dường như đã hạ quyết tâm, ngẩng đầu mở miệng.

"Đạo trưởng..."

"Đạo hữu?"

Hồ nữ vội nói: "Đạo trưởng ngài nói trước đi."

"Đạo hữu ngồi trước đi." Tề Nguyên lộ ra một chút tươi cười.

Nụ cười này giống như biểu tình của y khi đối mặt với mấy vị phong chủ khác, cho dù muốn cư xử tự nhiên như thế nào, vẫn luôn lộ ra mấy phần câu nệ.

Tiểu Lan sửa sang lại lọn tóc bên tai, ôn nhu nói: "Đạo trưởng, ngài thế nhưng là lại muốn khuyên ta?"

"Ừm." Tề Nguyên lão đạo thành thật trả lời.

"Đạo trưởng ngài vì sao..."

Thấy Tiểu Lan có một chút nóng nảy muốn nói, Tề Nguyên vội nói: "Đạo hữu đừng vội, lần trước ngươi và ta đã được tính là kết giao, trở thành bạn tốt, cho nên ngày hôm nay bần đạo mới muốn nói những lời này với đạo hữu. Đạo hữu, ngày hôm nay bần đạo muốn nói hai chuyện, hai chuyện này, thứ nhất chính là bần đạo chính là Trọc Tiên, tiên lộ từ đó cũng liền đến cuối cùng. Nếu không phải đệ tử của bần đạo vẫn luôn thuyết phục, bần đạo đã sớm đi trải qua luân hồi, chuyển thế trùng tu."

Tiểu Lan khẽ cắn môi dưới, lại thâm tình chân thành nói: "Địa Tiên cũng tốt, Thiên Tiên cũng được, sinh linh vốn là chỉ là đi tới đi lui ở trong Thiên Địa một lần. Tiểu Lan nguyện ý phụng dưỡng đạo trưởng trong quãng đời còn lại."

"Đạo hữu!" Khuôn mặt mo của Tề Nguyên đỏ ửng: "Trước tiên đừng nói những lời như vậy, sẽ khiến cho người khác hiểu lầm. Chuyện thứ hai này..."

"Đạo trưởng ngài hãy nói đi."

Dưới mặt đất, Lý Trường Thọ nhướng mày cười, biết sư phụ định nói cái gì.

Trên bầu trời có vài đám mây bay tới, mưa nhẹ rơi xuống, trong rừng có tiếng xào xạc khe khẽ.

Tề Nguyên lão đạo lộ vẻ mặt nghiêm mặt, trong mắt mang theo mười hai phần nghiêm túc, nhìn chăm chú đôi con ngươi màu nâu nhạt của Tiểu Lan, ấm giọng nói: "Đạo hữu kỳ thật vẫn luôn nhận lầm người."

Tiểu Lan không khỏi giật mình.

Tề Nguyên như trút được gánh nặng, từ từ thở ra.

"Quả thật, nói ra sẽ thoải mái hơn rất nhiều, lúc đạo hữu bị nhốt ở dưới mặt đất, đi gặp ngươi cũng không phải là bần đạo, mà là một vị...cao nhân dùng ngoại hình của bần đạo. Vị cao nhân này không muốn bị người biết, cho nên mới mượn dùng hình dạng Trọc Tiên không đáng chú ý của bần đạo đi lại bốn phía, tất nhiên, đây cũng là do bần đạo cho phép. Lúc đạo hữu thoát khốn đi tới trên Tiểu Quỳnh Phong, vị cao nhân kia cảm thấy đã đưa phiền phức tới cho bần đạo, cho nên dùng bộ dáng của bần đạo hiện thân dùng lời nói đả kích, làm cho đạo hữu ngươi chặt đứt phần niệm tưởng này...ài, chưa từng muốn...đạo hữu, sự tình chính là như vậy, người ngươi muốn tìm cũng không phải là bần đạo, mà là người dùng hình dạng của bần đạo kia."

Hồ nữ triệt để giật mình tại chỗ.

Nàng đầu tiên là nhíu mày không hiểu, sau đó chính là cúi đầu suy ngẫm, sắc mặt từ tái nhợt đến không tin, từ không tin lại đến không muốn tin...

"Đạo trưởng ngài đang lừa gạt Tiểu Lan, đúng không?"

"Cũng không có lừa gạt!" Tề Nguyên lão đạo lộ ra mấy phần cười khổ: "Đạo hữu nhìn hai mắt của ta đi, phải chăng có ánh mắt giống như vị đạo trưởng trong đáy lòng ngươi kia. Thứ này không làm giả được."

Hồ nữ không khỏi cẩn thận nhìn chăm chú, sau đó liền rơi vào mê mang.

"Nhưng đạo trưởng, ta, tâm niệm của ta, chính là hai chữ Tề Nguyên. Trong lòng ta, chính là hình bóng của đạo trưởng."

"Hư giả chung quy chỉ là hư giả, đạo hữu, đó chẳng qua chỉ là bề ngoài." Tề Nguyên nghiêm mặt nói: "Bần đạo tra kinh văn mấy ngày nay, tìm được một câu "Bên ngoài có ô uế mà lòng bình an vô sự, cũng có thể tu được vô thượng quả". Ý của câu này là ngươi và ta không nên xem xét bề ngoài, mà dựa vào trái tim và tâm hồn. Chướng Nhãn Pháp, Hóa Hình Thuật, thậm chí chẳng qua là một ít son phấn bột nước của nữ tử, đều có thể làm bề ngoài của một người cực kỳ tương tự cùng với một người khác, nhưng đạo tâm, tính tình, cũng sẽ không có biến hóa. Đạo hữu, ngươi xác thực đã tìm lộn người. Hơn nữa vị cao nhân kia là ai, bần đạo thà chết cũng không thể nói với ngươi, không bằng đạo hữu liền buông tâm sự như vậy xuống, chuyên chú con đường trường sinh..."

"Đạo trưởng, ngài, ngài đừng có nói nữa." Tiểu Lan chậm rãi lui lại nửa bước, trong đôi mắt đẹp tràn đầy hỗn loạn: "Lòng Tiểu Lan có một chút loạn, muốn yên lặng một chút."

Tề Nguyên đứng dậy, vái chào thật sâu đối với hồ nữ.

"Việc này chắc chắn sẽ mang đến không ít hoang mang cho đạo hữu, mà bần đạo cũng không thể trốn tránh trách nhiệm!" Tề Nguyên nói: "Nếu sau này đạo hữu không chê, bần đạo cũng có thể làm bạn của đạo hữu. Chẳng qua là sự tình nhân duyên đạo lữ, còn xin đừng có bất kỳ niệm tưởng nào. Một là bởi vì khó chịu, hai là bởi vì vô tâm, ba là bởi vì vốn là hư giả...đạo hữu, nếu có chỗ đắc tội, còn xin tha thứ nhiều hơn."

Vành mắt của Tiểu Lan có một chút phiếm hồng, thấp giọng nói: "Ngày hôm nay Tiểu Lan cáo từ trước, đợi ý nghĩ thông thấu, nhất định sẽ...sẽ cho đạo trưởng ngài câu trả lời chắc chắn."

Tề Nguyên đứng dậy lộ ra một chút ý cười ôn hòa, chậm rãi gật đầu.

Tiểu Lan lại cúi đầu quay người, có một chút mờ mịt đi về phía trước hai bước, lại dừng lại bước chân, quay người liếc nhìn Tề Nguyên, lúc này mới cưỡi mây bay vào bên trong mưa phùn tí tách, mặc cho váy áo bị xối ướt, dần dần bay xa.

Tề Nguyên lão đạo thu lại bàn thấp trước mặt, cầm một túi bảo nang mới tinh, đều thu những đồ vật này vào, treo ở bên trên chạc cây một bên.

Sau đó, lão đạo này như là nhớ ra điều gì đó, nhìn chung quanh vài lần, sau đó lộ ra sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: "Ra đi."

Thân hình của Lý Trường Thọ, ép ra ngoài từ bên trong thân cây bên ngoài mười trượng, cười hai tiếng đối sư phụ, giơ ngón tay cái.

"Sư phụ thật sự khiến cho đồ nhi khâm phục, ở trước mắt sắc đẹp, có thể bằng phẳng như thế!"

"Thật đúng là đang nhìn trộm!" Tề Nguyên lão đạo vốn định xụ mặt răn dạy vài câu, lúc này lại bị Lý Trường Thọ chọc cho vui lên, cười mắng: "Ngươi đó...mà thôi, đi dạo với vi sư một chút đi."

"Vâng." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, hai bước nhảy đến bên người sư phụ, thấy sư phụ lấy ra phất trần, lại chạy về phía sau nửa bước.

Mưa phùn mông lung, tiên lực ngưng tụ thành kết giới, lóe ra quang mang nhàn nhạt. Lý Trường Thọ đi theo bên người sư phụ, lại có loại cảm giác dường như đã trải qua mấy đời.

"Trường Thọ."

"Đệ tử ở đây." Lý Trường Thọ thu hồi tâm thần phát tán, cúi đầu đáp lời.

Tề Nguyên có một chút muốn nói lại thôi, sau khi do dự mấy lần, vẫn là chậm rãi nói: "Ta biết ngươi bây giờ, pháp lực cao cường, thần thông quảng đại, lại làm việc cho Thánh Nhân lão gia Nhân Giáo chúng ta, một tay che trời tại Thiên Đình."

Lý Trường Thọ: "..."

Đây là đang làm thơ sao?

Đây là đang khen thân đồ đệ của chính mình sao! ?

Lý Trường Thọ vội nói: "Sư phụ, trước tiên ngài hãy đeo khối ngọc thạch kia lên."

"Đã mang theo." Tề Nguyên mở ống tay áo ra, khối ngọc phù ngăn cản tâm thần dò xét, bị y cột vào bên trên cánh tay.

Chương 657. -

Tề Nguyên cười nói: "Đại sự như vậy, việc có quan hệ đến an nguy của ngươi, vi sư làm sao có thể quên. Nhưng Trường Thọ, có chuyện...mà thôi, cũng có thể là sư phụ cảm giác sai."

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư phụ muốn giáo huấn đệ tử thì cứ giáo huấn, đệ tử đều nghe."

"Ài!" Tề Nguyên thở dài: "Vi sư chẳng qua là cảm thấy tu vi, cảnh giới kém xa ngươi, sợ nói sai, ảnh hưởng đến đạo tâm và tu hành của ngươi."

"Đồ nhi xin lắng nghe!"

Tề Nguyên chậm rãi nói: "Tu vi của ngươi bây giờ ngày càng cao thâm, quyền hành trong tay cũng càng ngày càng nặng, có thể tùy ý thay đổi vận mệnh của đại đa số sinh linh, phải chăng cũng bởi vậy, dần dần thiếu một phần kính trọng đối với người bên cạnh?"

Lý Trường Thọ nghe vậy cũng ngẩn ra.

Tề Nguyên tiếp tục nói: "Sự tình Lan đạo hữu, ban đầu nếu ngươi giải thích rõ ràng với nàng, cũng bớt đi cho nàng nhiều năm tưởng niệm khốn khổ, há không phải tốt hơn hiện tại rất nhiều? Vi sư cũng không phải là thuyết giáo ngươi cái gì, có lẽ cũng là bởi vì cảnh giới của vi sư quá thấp, cho nên mới sẽ cảm thấy như vậy... Trường Thọ, ngươi có hay không đã ở trong lúc vô tình, liền quyết định sinh tử mệnh đồ của người bên cạnh, mà bản thân lại cảm thấy, chuyện này cũng đều không được tính là đại sự gì? Nhân quả luân hồi, nhất ẩm nhất trác. Nếu cứ xem nhẹ nhân quả như vậy, chỉ sợ là sẽ chôn xuống một ít tai hoạ ngầm trên con đường phía trước của ngươi. Vi sư từng nghe một vị Thiên Tiên đã qua đời bên trong môn phái giảng bài, vị sư bá này đã từng nói —— chớ thấy nhỏ yếu mà lấn, chớ bởi vì hào cường mà sợ, như thế mới là tiên Nhân Tộc."

"Sư phụ...ta cũng không..."

"Trường Thọ." Tề Nguyên nhìn Lý Trường Thọ, đưa tay vỗ vỗ đầu vai của Lý Trường Thọ, cười nói: "Vi sư đã không dạy được ngươi tu hành, đạo lý cũng không hiểu nhiều bằng ngươi, chẳng qua là hơi xúc động bởi vì sự tình của Tiểu Lan. Trước kia vi sư lo lắng nhất, chính là ngươi sẽ đi lệch đường lạc lối, nhưng vi sư vẫn cảm thấy, trong đáy lòng ngươi vẫn còn có một phần chính trực, chỉ bất quá là ngươi không dám biểu đạt, quen thuộc với ổn thỏa. Ngươi có biết, tại sao năm đó sư phụ lại thu Linh Nga về núi?"

Lý Trường Thọ cúi đầu nói: "Đệ tử không biết."

"Vốn là cảm thấy Linh Nga có tính tình hoạt bát, muốn để nàng ảnh hưởng đến ngươi, không nghĩ tới tư chất của nàng vậy mà xuất chúng như thế...bất quá lúc này xem ra, năm đó đúng là vi sư đã quá lo lắng. Ngươi lại suy nghĩ kỹ một chút sự tình Lan đạo hữu, nếu có thể có một chút ích lợi đối với ngươi sau này, vậy thì không thể tốt hơn."

Tề Nguyên lắc lắc phất trần, quét vào bên trên cánh tay của Lý Trường Thọ.

"Đây coi như là khiển trách của việc này đối với ngươi. Ài, về sau ngươi cũng là đại nhân vật số một Thiên Đình, vi sư cũng không thể tùy ý giáo huấn ngươi."

Tề Nguyên lão đạo bày ra biểu tình có một chút tiếc nuối, sau đó cười to hai tiếng, tạo ra một đám mây, đi về hướng sơn môn. Tâm tình có một chút thoải mái.

"Tâm tư kính trọng...nhân quả luân hồi..."

Lý Trường Thọ thì thào nói nhỏ, đứng ở bên trong mưa phùn thật lâu không nhúc nhích.

Chẳng biết lúc nào, mây đen trên không trung tản đi, mưa phùn dần dần ngừng, trong rừng nổi lên tiếng chim hót, gió nhẹ bạn hương hoa, từng chùm ánh nắng xuyên thấu qua khe hở chiếu sáng các nơi trong rừng.

Chợt nghe được một tiếng cười khẽ, cùng với gió nhẹ mát mẻ từ từ mà tới.

"Sao thế? Không phải là bị sư tôn dạy dỗ đó chứ?"

Lý Trường Thọ bỗng nhiên quay người, nhìn về phía dưới tàng cây cách đó không xa, thấy được nắng sớm, thấy được tiên tử chắp tay đứng dưới tàng cây.

Vừa bị sư phụ giáo dục một phen, quay người lại gặp được tiên nữ thích mặc áo trắng bay phấp phới như lông vũ, trong lòng Lý Trường Thọ hỗn loạn một hồi.

Cũng không phải là bị người ta nhìn thấy bản thân bị sư phụ dạy dỗ, cảm thấy mất mặt.

Chủ yếu là...

Độ Tiên Môn quả nhiên vẫn đã bại lộ.

Mặc dù trận phục kích Yêu Tộc tại Độ Tiên Môn lần trước, Lý Trường Thọ đã toàn lực trang trí ra tình huống "Thiên Đình mai phục từ trước", nhưng thủy chung là không thể gạt được nhân vật giỏi về suy tính lại cực kỳ thông minh như Vân Tiêu.

Vân Tiêu chậm rãi tiến về phía trước, mặc dù đi ở phía trên vũng bùn, nhưng giày thêu lại không nhiễm nửa phần bụi bặm.

"Khục." Lý Trường Thọ hắng giọng, tiến về phía trước hai bước, vái chào.

Vân Tiêu hạ thấp người hành lễ ở bên ngoài nửa trượng, ôn nhu nói: "Có thể nói với ta trước đây đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Lý Trường Thọ hỏi: "Sư phụ cảnh giới Trọc Tiên, hay là sự tình mới vừa rồi?"

Nụ cười của Vân Tiêu nhiều hơn mấy phần ấm áp, nhẹ nhàng nói: "Nếu ngươi nguyện ý nói, ta đều nguyện ý nghe, tóm lại là có thể hiểu rõ ngươi nhiều hơn một chút."

Lý Trường Thọ không khỏi cười khẽ, nói một câu: "Trước tiên chờ ta một hồi, ta sẽ để bản thể chạy đến nơi đây."

Vân Tiêu gật đầu đáp ứng, thân hình cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ thoát hơi, hóa thành một tờ người giấy, trốn vào mặt đất.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ đi ra khỏi sơn môn, cưỡi mây đến nơi đây.

Hắn vốn muốn nói mấy chuyện tiếu lâm, chọc cho Vân Tiêu dịu dàng cười một tiếng, giống như là mấy lần gặp mặt trước đây.

Nhưng ngày hôm nay không biết như thế nào, Lý Trường Thọ thở dài một tiếng chưa hề có từ trước đến nay...

"Xin lỗi, tâm cảnh ngày hôm nay của ta có một chút bất ổn."

"Ừm." Vân Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu, ôn nhu nói: "Ngươi là chuẩn bị, chỉ vào lúc tâm tình thư sướng mới gặp ta sao?"

"Cũng không phải là như vậy, chẳng qua là..."

"Nói với ta việc này đi, nếu ngươi có thành kiến với việc sư tôn giáo huấn ngươi, ta sẽ đi lý luận với y vài câu."

Lý Trường Thọ nghe vậy cười khẽ một hồi, tự nhiên biết Vân Tiêu tiên tử đang nói đùa.

Phải không?

Lập tức, hai người dạo bước nói chuyện phiếm ở trên sườn núi, Lý Trường Thọ nói hết nhân quả trước sau của sự tình hồ nữ, cũng giải thích sự thay đổi dây đỏ nhân duyên của hồ nữ cùng với sư phụ.

Lý Trường Thọ thản nhiên nói: "Trước sau hai lần đối mặt với hồ nữ này, trạng thái tâm lý của ta xác thực có một ít biến hóa, thiếu đi mấy phần cân nhắc, nhiều hơn mấy phần xem thường. Sư phụ giáo huấn ta như vậy, cũng đã nói đúng vào điểm mấu chốt, ta tự nhiên phải cảnh tỉnh bản thân."

Vân Tiêu cẩn thận suy tư một hồi, nói: "Những lời sư tôn giáo huấn ngươi kia, có một chút có lý, có một chút lại là không để ý đến tình cảnh của ngươi. Ngươi đi lên từ nhỏ yếu, lấy thân thể phàm nhân tu hành đến Kim Tiên, lại tham dự vào đại giáo tranh chấp quá sớm, đi nhầm một bước chính là thân tử đạo tiêu. Lúc ấy ngươi vì che lấp tự thân, tự nhiên không có khả năng nói ra sự tình lấy tướng mạo hình dáng của người khác hoạt động, lúc xử trí hồ nữ, đối với ngươi mà nói, vốn là lựa chọn tiến thoái lưỡng nan. Chỉ cần từ điểm này, sư tôn ngươi liền có một chút tự quyết định, đương nhiên, cũng là nói không đúng."

Lý Trường Thọ: "..."

Như thế nào có cảm giác tiên tử đối với chuyện sư phụ giáo huấn chính mình này, hơi có một chút bất mãn?

Chương 658. Vân Tiêu là tuyệt nhất!

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiên tử thế nhưng là đang bất bình vì ta?"

"Ừm." Vân Tiêu nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, ánh mắt của hai người đụng vào nhau, lại đồng thời quay đầu dịch ánh mắt ra.

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Phương thức xử trí của ta quả thật có một chút thô ráp, hơn nữa...sư phụ giáo huấn đệ tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa, tôn sư trọng đạo mới là phong phạm của đệ tử Đạo Môn chúng ta."

"Sư tôn vì sao lại tu thành Trọc Tiên?"

"Việc này nói rất dài dòng." Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, lúc cùng với Vân Tiêu tìm được một chỗ đình nghỉ mát, đi vào nghỉ ngơi, nói về đoạn yêu hận tình cừu của sư phụ kia.

Thanh mai trúc mã, tiên lộ quyến lữ, đạo cơ bị hủy, sư bá chết thảm...

Nhờ vào "lần đầu tiên chế tác truyện tranh" trong Thánh Mẫu Cung, năng lực kể chuyện xưa của Lý Trường Thọ lúc này cũng tới tăng lên mấy cái bậc thang.

Vân Tiêu ngồi nghe cũng có một chút nhập thần, nghe nói Hoàn Giang Vũ hương tiêu ngọc vẫn ở dưới độc chướng tại Bắc Châu, cũng là liên tục tiếc hận.

"Sinh linh Hậu Thiên tu hành thật sự không dễ, vốn là có rất nhiều đau khổ, đi kèm với lòng người hiểm ác."

Lý Trường Thọ: Kỳ thật cũng không quá khó khăn...

Đây là về cá nhân hắn.

"Ta cảm thấy sư phụ mới thảm!" Lý Trường Thọ cảm khái không thôi: "Vốn là mầm tiên có tư chất không tệ, lại bị kẻ xấu tính kế, đạo cơ bị hủy, cơ hồ hồn phi phách tán ở dưới thiên kiếp, lại đau khổ ngàn năm ở trong môn. Lúc sư phụ độ kiếp ta chưa thành tiên, chỉ có thể đưa ra hạ sách này, dùng độc đan để cho sư phụ binh giải hóa thành Trọc Tiên. Việc này nghĩ đến cũng có một chút tiếc nuối, nếu lúc ấy sư phụ không vội mà đột phá, ta có thể khuyên sư phụ chờ thêm trăm năm...trên đời tóm lại là khó có sự tình thập toàn thập mỹ, xác thực không nên suy nghĩ nhiều, cầu nhiều."

Vân Tiêu lại hỏi: "Lúc ấy vì sao sư tôn nóng lòng đột phá?"

"Một là áp lực bên ngoài, sư phụ bị đệ tử cùng thời kỳ bỏ rơi thực sự quá xa. Hai là sư phụ tự sa ngã ngàn năm, trong đáy lòng sớm đã từ bỏ thời cơ thành tiên, chịu chết đối với sư phụ mà nói chính là giải thoát."

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú đầu ngón tay, nói: "Ta không phải là sư phụ, không biết trong đáy lòng sư phụ là giày vò bực nào, cho nên cũng không dám khuyên sư phụ chờ thêm trăm năm. Mặc dù cùng là người, lại thực sự khó đồng cảm."

"Hóa ra là như vậy!" Vân Tiêu ôn nhu nói: "Có mấy lời cần phải nói ra, đừng có buồn bực ở trong lòng. Ta vốn là nghe nói ngươi bị Dao Trì Vương Mẫu phạt lôi tiên, cho nên tìm ngươi thăm hỏi, chưa từng nghĩ lại gặp cảnh ngươi bị sư tôn thuyết giáo...trong đáy lòng nếu có buồn bực, có thể nói với ta."

"Chuyện đó cũng không phải là đả kích..." Lý Trường Thọ vốn muốn trả lời như vậy, dù sao thì một chút chuyện này xác thực cũng không tính là gì, ngay cả một khúc nhạc đệm trên con đường tu hành cũng không được tính.

Nhưng hắn cười thầm trong lòng, thấy biểu tình nghiêm túc lại có một chút chờ mong của Vân Tiêu, không hiểu sao nổi lên...

Một chút mưu kế.

Hắn lộ ra sắc mặt ngưng trọng gật đầu, nói: "Có thể là bởi vì hành trình quá suôn sẻ, bị sư phụ không rõ chân tướng răn dạy như vậy...ài, chuyện Thiên Đình này cũng không có cách nào, đã đáp ứng Ngọc Đế bệ hạ giữ bí mật, tự nhiên không thể nói với Vương Mẫu nương nương, bị phạt cũng là chuyện đương nhiên. Gần đây xác thực có quá nhiều áp lực."

"Ta nên giúp ngươi làm dịu như thế nào?" Vân Tiêu nói xong, môi mỏng nhếch lên, gương mặt có một cái chớp mắt ửng đỏ: "Ta cũng không am hiểu múa."

Lý Trường Thọ nhìn vị tiên tử áo trắng xuất trần tuyệt thế lại bị chính mình cứng rắn kéo về phàm trần trước mắt này, tóc xanh của nàng như suối, mắt uẩn sao trời, giống như tiên nhưỡng thơm nhất trên đời, vẻn vẹn chẳng qua là lần đầu ngửi thấy, tâm thần đã say.

Lý Trường Thọ vốn dĩ muốn nhân cơ hội trêu chọc, trong đáy lòng không hiểu ra sao liền nhiều hơn mấy phần cảm giác tội ác.

Đại năng Hồng Hoang pháp lực cao cường như thế, hiếm khi có thể chủ động quan tâm chính mình như thế, trọng yếu nhất, vẫn là tín nhiệm chính mình như vậy!

Chính mình còn muốn gạt người không biết nhảy múa tiến hành nhảy múa!

Lý Trường Thọ, ngươi có còn là người hay không!

"Kỳ thật cũng không có việc gì." Lý Trường Thọ mỉm cười nói xong, trong mắt tràn đầy thành khẩn: "Đều không phải là đại sự gì."

Vân Tiêu...lại là không tin.

Nàng nhìn về phía ghế dài dưới lan can đình nghỉ mát, chủ động lướt tới, ngồi ở một mặt, ôn nhu nói: "Trước đây lúc Tam muội vì bị bình cảnh vây khốn, không có cách nào đột phá trong mấy nguyên hội, đã từng lo lắng sầu lo một hồi lâu, ta liền trấn an nàng buông lỏng tâm thần, ngươi có muốn thử không?"

"Ừm..."

Thử liền thử!

"Nằm xuống..."

Nằm!

Lý Trường Thọ chấn động tinh thần, nhìn về phía ghế dài Vân Tiêu dùng bàn tay vỗ nhẹ, lại nhìn về phía bộ dáng nàng có một chút đỏ mặt, lại ra vẻ trấn định.

Vân Tiêu hơi cúi đầu nhìn về phía bên cạnh, nói khẽ: "Đừng có nhăn nhó như vậy..."

Lý Trường Thọ cũng có một chút không rõ ràng cho lắm, theo lời đi tới, trước tiên ngồi ở một bên, sau đó nằm xuống ở bên cạnh nàng, băng tóc đặt ở bên trên váy nàng.

"Như vậy sao?"

Sinh linh tiên thiên đều là an ủi người như vậy? Ngồi ở bên cạnh kể cho mình một câu chuyện xưa?

"Lại gần thêm một chút."

Hả?

Lý Trường Thọ còn chưa kịp làm ra phản ứng, liền cảm thấy đầu mình bị ngón tay của Vân Tiêu chạm vào, khi hắn vô thức ngẩng đầu và ngả người ra sau, thì đầu của hắn đã gối trên đùi của nàng rồi.

Đôi bàn tay kia nhẹ nhàng đè lên trên đỉnh đầu hắn, từng tia từng tia khí tức lạnh lẽo quán chú toàn thân, chải mái tóc của hắn, trong miệng thật đúng là ngâm nga một đoạn ca dao.

Chuyện này...

Đây hẳn chính là tất sát kỹ trong truyền thuyết, gối, gối đùi?

Mặc dù nơi này là thế giới Hồng Hoang, mặc dù Lý Trường Thọ cũng coi là tiểu nhân vật số một, có một chút ít thần quyền tại Thiên Đình, có một chút ít lực ảnh hưởng tại Đạo Môn.

Nhưng vào giờ khắc này, hắn thật sự muốn hét lên những lời khen ở kiếp trước.

Vân Tiêu!

Là tuyệt nhất!

...

Chạng vạng tối, Lý Trường Thọ cưỡi mây trở về Tiểu Quỳnh Phong từ sơn môn, thần thanh khí sảng, hai mắt tràn đầy thần quang.

Hắn đi dạo nửa vòng ở trên núi, đi đến phòng bài bạc nhìn một chút sư tổ sư thúc đang uống rượu, lại đi nhà tranh thăm sư muội thể ngộ đại đạo, cùng với sư phụ đã bắt đầu bế quan.

Cuối cùng, ngâm nga làn điệu «tương tư», đi vào bên trong vườn linh thú, quyết định tìm một con linh thú làm thịt nhắm rượu, chúc mừng mình sẽ không phải lo lắng về những việc nhỏ rườm rà của Thiên Đình trong năm mươi năm tới.

"Biểu huynh đã tới!"

Hùng Linh Lỵ ném đi một con mãnh thú nuôi trong nhà vác trên vai, vỗ vỗ bàn tay lớn nghênh đón.

"Ừm." Lý Trường Thọ mỉm cười đáp ứng, chắp tay đi ở bên trên đường nhỏ vườn linh thú, chóp mũi ngâm nga làn điệu như có như không kia.

Hùng Linh Lỵ nháy mắt mấy cái, như là gặp quỷ.

Như thế nào đột nhiên cảm thấy Hải Thần đại nhân, hơi có một chút...phong tao như vậy?

Chương 659. 【 Đi 】

"Linh Lỵ."

"Biểu huynh cứ nói."

"Con vịt kia có phải đã bị cảm nắng rồi hay không?"

"Đúng vậy!"

Hùng Linh Lỵ vỗ tay phát ra tiếng, quay người liền nhào tới, đánh một quyền, giết, nhổ lông, nhanh nhẹn cắt bộ vị thơm ngon nhất của linh thú, đưa cho Hải Thần đại nhân nhà mình.

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, lấy ra một bình đan dược từ trong tay áo, vỗ vỗ đầu vai của Hùng Linh Lỵ, thấm thía nói: "Biểu hiện của ngươi ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong cũng không tệ, cũng nên tăng lên cho ngươi một chút thực lực, để ngươi có sân khấu càng lớn. Đây là đan dược ta đặc biệt luyện chế vì thể chất của ngươi, hàng năm dùng một viên, mười năm sau tự nhiên có thể khiến thực lực của ngươi siêu việt Vu Tộc bình thường, trăm năm liền có thể bằng được Chiến Vu."

Hùng Linh Lỵ nháy mắt mấy cái: "Chiến Vu là cái gì?"

"Chỉ cần biết rất mạnh là được rồi." Lý Trường Thọ dặn dò: "Đừng có dùng đan dược này lung tung, ăn nhiều một viên cũng dễ dàng làm hỏng huyết mạch của ngươi."

"Vâng! Đa tạ biểu huynh!"

Lý Trường Thọ híp mắt cười, mang theo thịt phiêu nhiên trở về đan phòng.

Ngồi trở lại ghế nằm, dựng giá nướng lên, lấy ra một bình rượu, Lý Trường Thọ uống một hơi, dương dương tự đắc.

Mãi cho đến khi mặt trăng treo trên bầu trời và các vì sao lấp đầy bầu trời, niềm vui sướng của Lý Trường Thọ mới trôi qua, chậm rãi nhíu mày.

Còn có phương án gì hay không, có thể để cho chính mình càng ổn thỏa bảo vệ Triệu đại gia cùng với Tam Tiên Đảo?

Tất cả các loại tình huống đã được tính toán rõ ràng và có các giải pháp cho các mức độ khác nhau...

Những gì có thể làm bây giờ là cải thiện thực lực của bản thân nhiều nhất có thể, để cho chính mình ở trong Phong Thần có thể càng chủ động hơn.

Ngưng tụ thành Công Đức Kim Thân, không thể nghi ngờ là con đường nhanh nhất!

Công Đức Kim Thân của chính mình hiện tại còn kém không sai biệt lắm hai cái đùi, công đức trên người Địa Phủ, Yêu Tộc, đợi hắn cẩn thận mưu đồ trăm năm, nhất định phải cầm vào tay.

Ở phía Yêu Tộc kỳ thật tương đối đơn giản, trừ nghiệp chướng liền nhận được công đức.

Ở phía Địa Phủ, liền dính đến nên làm như thế nào để bù đắp lục đạo luân hồi, bù đắp thiếu hụt Thiên Đạo, chuyện này không thể nghi ngờ phải hao phí một lượng lớn tâm lực đi tìm kiếm...

Lý Trường Thọ ẩn ẩn cảm thấy, Đại Đức Hậu Thổ chọc chính mình mấy kiếm, đâm chính mình hai lần, sẽ là vấn đề bệnh táo bón của Địa Phủ.

Thân hóa Lục Đạo Luân Hồi Bàn, hẳn là có tệ nạn gì mà thế nhân không biết?

Hay là, Thiên Đạo không cho phép Hậu Thổ nương nương tồn tại ý thức tự chủ?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ việc này, cảm thấy hơi khó, dù sao Đạo Nhân Giấy cũng không có cách nào tiến vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn dò xét.

Nếu như có thể mời được Tháp đại gia thủ hộ chính mình, lại mời Thái Cực Đồ cho phép chính mình mượn dùng càng nhiều uy năng, bảo đảm chính mình tiến thối tự nhiên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn...

Chính mình có lẽ sẽ có thể đánh bạo, vào đó xem rốt cuộc là tình huống gì.

Nếu không, đi bái Thánh Nhân lão gia một chút thử xem?

Lý Trường Thọ thả chén rượu trong tay ra, suy nghĩ nên nói việc này đối với Thánh Nhân lão gia như thế nào.

Nói thẳng chính mình muốn công đức, vậy khẳng định là không được.

Cho dù Thánh Nhân lão gia biết chính mình muốn ngưng tụ Công Đức Kim Thân, biết kiếm công đức là động lực lớn nhất của chính mình, cũng không thể nói ra rõ ràng.

Cần uyển chuyển, phải có giọng điệu.

Làm sao có thể mượn được Tháp đại gia cùng với Đồ lão đại chỉ vì lý do chính mình lo lắng cho tình hình của Lục Đạo Luân Hồi Bàn cùng với Hậu Thổ nương nương?

Đi tìm Đại Pháp Sư nói một câu "ngài có thể giúp ta không" sao? Cũng không phải là không được...

Đúng vào lúc này!

Keng!

Chợt nghe tiếng chuông vang lên ở Độ Tiên Điện, tiên quang đong đưa khắp nơi trong sơn môn, phong chủ các phong tiến vào bên trong Độ Tiên Điện.

Tề Nguyên lão đạo vừa mới bế quan không bao lâu, cũng vội vàng ra khỏi nhà tranh, xách theo phất trần nhảy lên mây trắng, tiến đến tham gia nghị sự phong chủ.

Đột nhiên làm sao vậy?

Tiếng chuông như vậy, chỉ vận dụng khi có những việc cấp bách.

Tiên thức của Lý Trường Thọ dò xét qua, trận pháp bố trí ở Độ Tiên Điện tự nhiên khó ngăn cản, nhẹ nhõm thấy được tình hình trong đó.

Chưởng môn Độ Tiên Môn, mấy vị thái thượng trưởng lão, hơn mười vị trưởng lão bên trong môn phái, cùng với phong chủ các phong tụ tập lại, những gì bọn họ nói, lại không phải sự tình bên trong sơn môn Độ Tiên Môn, mà là...

Tiên triều thế tục mà Độ Tiên Môn che chở, Hồng Lâm Quốc.

Độ Tiên Môn che chở tổng cộng ba nhà tiểu quốc, xem như cung cấp bảo hộ cho ba tiểu quốc này, lúc trong cảnh nội tiểu quốc xuất hiện yêu vật, hung nhân, Độ Tiên Môn sẽ phái môn nhân tiến đến xoá bỏ.

Ba tiểu quốc này sẽ cung cấp một lượng lớn "tài" hàng năm, có thể được coi là nguồn thu nhập chính của Độ Tiên Môn.

Loại mô hình tiên môn như vậy, vô cùng thịnh hành tại Trung Thần Châu, Độ Tiên Môn cũng tham khảo từ đó.

Hồng Lâm Quốc là tiên triều khuếch trương nhất nhanh, phát triển nhất nhanh trong ba tiểu quốc, "hiếu kính" Độ Tiên Môn nhận được trên người tiểu quốc này cũng là nhiều nhất, ngày bình thường cũng sẽ có chấp sự cảnh giới Chân Tiên không ngừng tuần tra tại cảnh nội Hồng Lâm Quốc.

Đây chính là do điềm lành trời ban…

Hôm qua, hai bộ lạc có thực lực mạnh mẽ tại Đông Thắng Thần Châu, hợp lực công phá Hùng Quan biên cảnh Hồng Lâm Quốc, đại quân tiến quân thần tốc, tiên sĩ của đối phương đã giết mấy chục tướng lĩnh của Hồng Lâm Quốc.

Tiên sĩ tham dự chiến tranh phàm tục, tuyệt đại đa số tình huống đều là làm sự tình "chém đầu", giết phàm nhân dù sao cũng gia tăng nghiệp chướng, bọn họ cũng không muốn trực tiếp tạo ra sát nghiệp.

Hồng Lâm Quốc gặp nguy hiểm, cầu viện Độ Tiên Môn, hôm qua Độ Tiên Môn liền phái mấy vị chấp sự cảnh giới Chân Tiên đi.

Nhưng mà, mấy vị chấp sự này vừa đi, liền bị người bắt lại, may mà chưa trực tiếp đánh giết.

Cũng là bởi vì vài vị chấp sự Chân Tiên này, chưởng môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu triệu tập cao thủ bên trong môn phái, muốn chọn ba trăm Tiên Nhân, hai mươi Thiên Tiên, tối nay chạy tới cảnh nội Hồng Lâm Quốc.

Hữu Cầm Huyền Nhã thân là công chúa Hồng Lâm Quốc, tất nhiên là không thể vắng mặt.

Bởi vì sự chỉ điểm của Lý Trường Thọ trước đây, Hữu Cầm Huyền Nhã đã đột phá cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ, khoảng cách với Thiên Tiên cũng không tính quá xa, là mầm Kim Tiên được bên trong môn phái chú ý trọng điểm.

Thế cục Hồng Lâm Quốc có một chút gấp gáp, bên trong môn phái sợ Hữu Cầm Huyền Nhã gặp nguy hiểm còn cố ý để hai vị thái thượng trưởng lão cùng nhau đi theo...

"Hồng Lâm Quốc..."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi suy tư, bên trong môn phái vận dụng nhiều "cao thủ" như vậy, Hữu Cầm lẽ ra sẽ không xảy ra sai lầm gì.

Vì lý do ổn thoả, phái một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, âm thầm đi cùng xem một chút.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa hạ quyết tâm, cỗ đạo vận quen thuộc kia đột nhiên hiện ra dưới đáy lòng, ngưng tụ thành một từ đã nhìn thấy mấy lần kia:

【 Đi 】

Chương 660. Chiến tranh phàm nhân.

Đúng vậy, sự tình Hồng Lâm Quốc, chín thành rưỡi là có liên quan cùng với "Thương Quốc" rồi.

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn không trung, ngồi ở trên ghế bành đợi một hồi, rất nhanh liền bày ra bộ dạng phục tùng, đứng dậy vái chào đối với bầu trời.

Không có Tháp đại gia...vui vẻ rút lại rất nhiều.

Tiên Nhân san sát bên trên mây, mấy trăm thân ảnh lặng im không tiếng động, ở dưới sự dẫn dắt của chúng Thiên Tiên, đêm tối đi gấp về hướng chỗ giao giới Nam Thiệm Bộ Châu cùng với Đông Thắng Thần Châu.

Dưới mặt đất, Đạo Nhân Giấy xa phu mang theo đầy người giấy, Đậu Tiên thi triển thổ độn, không nhanh không chậm đi theo phía sau chúng tiên Độ Tiên Môn.

Mà một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên của Lý Trường Thọ, vào giờ phút này cũng đã xuất hiện ở phía dưới quốc đô Hồng Lâm Quốc, nhíu mày nhìn tình hình nơi đây...

Tình huống nào chỉ là nguy cấp?

Cơ bản là đã đánh xong!

Mấy trăm đạo thân ảnh giao chiến trong không trung, đã là vây quét nghiêng về một bên.

Đô thành phồn thịnh nguyên bản bị khói bụi nuốt hết, cửa thành, tường thành phía đông bị đánh nát toàn bộ, một đám thiết kỵ đánh thẳng vào phòng tuyến binh vệ nội thành cuối cùng.

Chiến tranh phàm nhân.

Nói đúng ra, đây là chiến tranh phàm nhân có Luyện Khí Sĩ tham dự vào.

Đông đảo tướng lĩnh phần lớn đều có mang theo tu vi, bởi vì e ngại nghiệp chướng phản phệ, ở dưới tình huống bình thường đều tuân theo nguyên tắc "binh đối binh, tướng đối tướng, tiên đối tiên".

Tiên thức của Lý Trường Thọ tản ra, giám sát phương viên vạn dặm, thấy được mấy chiến trường lớn khác .

Phòng tuyến của một phương Hồng Lâm Quốc cũng không hoàn toàn tan tác, ở mấy cái phương hướng vẫn còn có một số lớn binh tướng thủ vệ quốc thổ. Đại quân xuất hiện tại quốc đô Hồng Lâm Quốc, hẳn là đánh lén mà tới.

Hai bộ lạc xâm lấn phối hợp tác chiến với nhau, từ hai phương hướng đông bắc, đông nam hội tụ mấy chục vạn đại quân tinh nhuệ tấn công mạnh, thế tới gần như không thể ngăn cản.

Cho dù quốc đô tối nay không có bị tập kích bất ngờ, Hồng Lâm Quốc chỉ sợ cũng khó kiên trì được nửa tháng!

Cái gọi là bộ lạc, chẳng qua là chế độ cũ kéo dài, cũng không đại biểu thực lực bản thân không bằng những "tiểu quốc" này.

Trong mắt những đại quốc phồn hoa ở giữa Nam Thiệm Bộ Châu, Hồng Lâm Quốc cùng với hai bộ lạc lớn này, cùng với đông đảo quốc gia, bộ lạc Đông Thắng Thần Châu, đều thuộc về phạm trù "Đông Di".

Vì lý do ổn thoả, tiên thức đảo qua các nơi lặp đi lặp lại, Lý

Trường Thọ rất nhanh lại có phát hiện.

Hai bộ lạc này, phía sau hẳn là có đại tiên tông duy trì, bên trong đại quân hỗn tạp tiên sĩ cảnh giới Nguyên Tiên, Chân Tiên, số lượng hết sức kinh người, công pháp tu luyện có một chút tương tự.

Lần chiến tranh này, kỳ thật có thể hiểu thành 【 tiên môn tranh đoạt tài nguyên phàm trần】, mà Độ Tiên Môn phe mình, rõ ràng không có chuẩn bị sẵn sàng.

Thất bại chỉ có thể cạp đất.

Mấy vị chấp sự Chân Tiên Độ Tiên Môn bị đối phương bắt đi trước đây, lúc này cũng không lo ngại.

Ở trên đường chúng tiên Độ Tiên Môn sắp chạy tới, có mấy trăm cỗ khí tức tiềm ẩn, hơn trăm Chân Tiên, ba ~ bốn mươi Thiên Tiên, càng là có hai cỗ uy áp cảnh giới Kim Tiên.

Tiên môn này, muốn âm thầm mai phục chúng tiên Độ Tiên Môn?

Thay vì nói là mai phục, chẳng bằng nói là ngăn chặn.

Lý Trường Thọ cẩn thận cảm thụ, cũng không phát hiện ra đối phương có bao nhiêu sát ý, hơn nữa trận thế của đối phương vào giờ phút này, cũng là lấy phòng ngự là chính.

Dựa theo tình hình loạn chiến thường xuyên xuất hiện tại Nam Châu, đối phương đại khái chẳng qua là hiện thân bức chúng tiên Độ Tiên Môn trở về đường cũ, dùng con tin trong tay, phòng ngừa khai chiến cùng với Độ Tiên Môn.

Mà Độ Tiên Môn phải chăng lựa chọn khai chiến cùng với đối phương, quyết định bởi nhiều loại nhân tố, chủ yếu hẳn là xem lúc hai bên giằng co, tình thế tổng thể của Hồng Lâm Quốc như thế nào...

Bởi vì cái gọi là, diều hâu vồ thỏ cũng phải dốc hết toàn lực, Lý Trường Thọ cũng không dám khinh thường, lập tức bắt đầu tiến hành bố trí.

Đầu tiên là âm thầm thông báo cjp Quý Vô Ưu chưởng môn, lại điều động một nhóm Đạo Nhân Giấy tại lân cận Đông Hải, thuận tiện nói một tiếng với Ngao Ất, để y tùy thời liên lạc với Long Cung Đông Hải phái cao thủ gấp rút tiếp viện!

Dù sao, đối phương thế nhưng là có hai cao thủ...cảnh giới Kim Tiên...

Lý Trường Thọ có thể đảm bảo rằng, nếu như đối phương khăng khăng muốn mai phục chúng tiên Độ Tiên Môn, tự nhiên sẽ có một số lớn viện quân, gấp rút tiếp viện Độ Tiên Môn.

Đây cũng là môn nhân Độ Tiên Môn "Nguyên Tiên" bình thường như hắn, làm ra một chút cống hiến nho nhỏ cho sư môn.

Nhanh chóng chuẩn bị tại các nơi, lại nhìn phàm nhân chém giết bên ngoài một hồi, đạo tâm của Lý Trường Thọ dần dần hơi khác thường.

Lo lắng rằng Nhân Tộc sẽ hao tổn thực lực của mình vì những cuộc chiến như vậy?

Cũng không phải là như thế.

Nhân Tộc Hồng Hoang, khí vận hội tụ ở phàm nhân, thực lực lại tụ tập ở Luyện Khí Sĩ. Hơn nữa số lượng bản thân Nhân Tộc đủ khổng lồ, chiến tranh nơi đây, hoàn toàn không ảnh hưởng tới thực lực tổng thể của Nhân Tộc.

Lý Trường Thọ nghĩ đến chính là...

Cuộc chiến giữa các thế lực phàm nhân, là bởi vì áp lực bên ngoài dẫn đến, hay là Thiên Đạo ảnh hưởng ở sau lưng, cố ý làm chậm lại tốc độ Nhân Tộc khuếch trương?

Trừ Thánh Nhân, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh cũng vô pháp hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của Thiên Đạo, từ một trình độ nào đó, cũng không khác nhiều so với phàm nhân...

"Nghĩ như vậy, có phải là bi quan quá phận hay không?"

Lý Trường Thọ tự lẩm bẩm, nhẹ nhàng san bằng điểm đạo tâm dị dạng này.

Hắn tới đây, chẳng qua là do Thái Thanh Thánh Nhân lão gia báo trước, căn cứ vào tình huống mà ra tay.

Chiến tranh phàm tục, Lý Trường Thọ không có ý định can thiệp, trong này động một tí chính là nghiệp chướng khổng lồ...

Thân hình bay ra từ sâu trong lòng đất, tới gần một toà tửu lâu trống rỗng trong Hoàng Cung, Lý Trường Thọ tìm một chỗ ngồi, lẳng lặng chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Có thể hay không, Thánh Nhân lão gia phái chính mình tới, là vì chuyện khác, không phải là vì sự tình【Thương sinh】?

Nói trở lại, mỗi lần Thái Thanh lão gia hạ lệnh đều là "Đi", như vậy nếu năng lực phân tích của chính mình không đạt tiêu chuẩn...

Khục, không thể vọng nghị Thánh Nhân lão gia nhà mình.

Có cần dàn dựng tràng diện "Thiên Binh hàng thế", giúp Hữu Cầm chống đỡ?

Được rồi, Ngọc Đế Vương Mẫu không ở nhà, chính mình càng phải ứng phó cẩn thận chặt chẽ, tuyệt đối không thể bị người ta tóm lấy đầu đề câu chuyện.

Vân Tiêu tiên tử có thể đoán được bản thể của chính mình tại Độ Tiên Môn, nguy hiểm lai lịch của chính mình bại lộ đã không thấp, tuyệt đối không thể làm bất luận sự tình dư thừa gì.

Tất nhiên, nếu có chuyện gì mà tiện tay có thể giúp Hữu Độc một chút, Lý Trường Thọ cũng sẽ không keo kiệt một chút khí lực đó.

Trong đáy lòng đang nghĩ như vậy, ở chỗ sâu vương đô Hoàng Cung truyền đến một hồi tiên lực dao động, từng đạo huyết quang phóng lên tận trời.

Chương 661. Cười không nổi

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy trên không vương đô Hồng Lâm Quốc, hiện ra một đầu Giao Long màu xanh vết thương chồng chất!

Giao Long bay thẳng lên trời gào thét, dường như muốn phóng lên tận trời, nhưng thân hình cấp tốc vỡ nát, trong thân thể lại trống rỗng, trộn lẫn với một ít tro tàn màu đen...

Khí vận Hồng Lâm Quốc, đã sụp đổ!

...

"Huyền Nhã... Huyền Nhã?"

Hữu Cầm Huyền Nhã bị ánh sao trên bầu trời mê hoặc, quay đầu lại, trầm giọng nói: "Sư bá, sư thúc."

Tửu Cửu cõng hồ lô lớn, một thân áo gai đoản sam váy ngắn, nhảy tới từ trên đám mây bên cạnh.

Tửu Cửu vốn định "hổ đói vồ mồi", cười đùa một phen cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, nhưng lại nghĩ đến điều gì, kịp thời phanh lại ở trước mặt Hữu Cầm Huyền Nhã, cười hì hì một tiếng, nâng tay lên thuận thế gãi đầu một cái.

Nghe được tin tức Hồng Lâm Quốc xảy ra chuyện, Tửu Cửu liền chủ động đuổi theo từ Tiểu Quỳnh Phong, muốn động viên Hữu Cầm Huyền Nhã một chút...

Sau khi bước vào tiên môn liền thoát ly khỏi phàm trần, không nên dính dáng quá nhiều.

Nhưng tình hình của Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút đặc thù, nàng vừa là công chúa Hồng Lâm Quốc, lại là đệ tử thủ tịch Độ Tiên Môn, mà Hồng Lâm Quốc lại là "mỏ vàng" của Độ Tiên Môn...

Điều này sẽ đưa đến, tình cảnh của Hữu Cầm Huyền Nhã lúc này thập phần vi diệu, vi diệu đến mức Tửu Cửu cũng không biết nên thuyết phục như thế nào, chỉ có thể mời Đại sư tỷ của chính mình tới, hỗ trợ an ủi Hữu Cầm Huyền Nhã một chút.

Bên cạnh, Tửu Y Y váy tím bồng bềnh đang rút kiếm đi tới.

Tửu Y Y lộ ra nụ cười ôn nhu, tiến về phía trước nói đối với Hữu Cầm Huyền Nhã: "Huyền Nhã, thế nhưng là đang mong nhớ thân nhân trong nhà?"

Hữu Cầm Huyền Nhã hơi khẽ mím môi, nhẹ nhàng gật đầu, gương mặt xinh đẹp thanh lãnh kia toát ra một chút cảm xúc, là lo lắng cùng với thấp thỏm.

Nhưng tiếp đó, Hữu Cầm Huyền Nhã lại cúi đầu nói: "Lúc lên núi vốn là đã quên mất đủ loại phàm tục, lúc này phàm tâm của đệ tử chưa định..."

"Huyền Nhã ngốc." Tửu Cửu tiến tới từ bên ạnh, ôm lấy Hữu Cầm Huyền Nhã từ sau lưng, dụi trán vào làn da lộ ra sau chiếc váy màu lam băng của Hữu Cầm Huyền Nhã.

"Ai còn có thể thật sự mặc kệ cha mẹ ruột của chính mình, chỉ bất quá cha mẹ của ngươi, khác biệt cùng với cha mẹ người khác mà thôi."

"Sư thúc..."

"Chà, Huyền Nhã ôm thật mềm, hì hì...cười một cái, nhanh cười một cái cho bản sư thúc!"

Gương mặt xinh đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức đỏ lên, vội vàng ngăn cản đôi tay nhỏ tác quái kia của Tửu Cửu, lại là thật sự cười không nổi...

"Tiểu Cửu ngươi đừng có làm rộn! Huyền Nhã ngươi đừng có để ý, nàng uống rượu quá nhiều, điên điên khùng khùng!"

Tửu Y Y kịp thời lấy ra uy nghiêm của Đại sư tỷ, lôi Tửu Cửu ra từ sau lưng Hữu Cầm Huyền Nhã, cứng rắn kéo Tửu Cửu rời khỏi nơi đây, thu hút sự chú ý và nụ cười của chúng tiên Độ Tiên Môn xung quanh.

Lại có mấy vị Tiên Nhân bên trong môn phái lần lượt đi tới, ấm giọng căn dặn vài câu đối với Hữu Cầm Huyền Nhã, bảo nàng không cần lo lắng quá mức, bên trong môn phái tự nhiên sẽ không mặc kệ việc này.

Hữu Cầm Huyền Nhã ứng đối vài câu, cuối cùng cũng được nhàn rỗi, ngồi xếp bằng ở trên mây của chính mình.

Người bên cạnh cũng liền thức thời, không còn tới quấy rầy.

Hữu Cầm Huyền Nhã lấy ra một quả trứng gà bị tiên lực bao bọc từ trong ngực, nhìn gương mặt tươi cười đơn giản vẽ trên trứng gà, bên trong con ngươi tràn đầy kiên định.

"Trường Thọ sư huynh...ta nhất định sẽ xử lý tốt việc này. "

Sau đó, quả trứng gà kia được cẩn thận thu vào, Hữu Cầm Huyền Nhã đặt hộp kiếm nằm ngang trên váy, nhắm mắt ngưng thần, điều chỉnh trạng thái của chính mình đến tốt nhất.

Sự tình Hồng Lâm Quốc, nàng không đi toàn lực ứng phó, còn có thể yêu cầu người nào...

Hưu! Một tiếng xé gió gấp rút, đột nhiên phá vỡ đêm tối tĩnh mịch, đám mây trôi về phía nam này trở nên huyên náo.

Một vị thái thượng trưởng lão tiếp nhận khối ngọc phù truyền tin bay tới từ phía nam này, mở ngọc phù ra cẩn thận đọc một lần, sắc mặt lập tức có một chút âm trầm.

"Sư bá, làm sao vậy?"

"Quân địch xâm nhập, quốc đô Hồng Lâm Quốc đã bị công phá, tiên sĩ Hồng Lâm Quốc tan tác, đối phương đã bức thẳng đến Hoàng Cung."

Chúng tiên Độ Tiên Môn lập tức thay đổi sắc mặt, Hữu Cầm Huyền Nhã càng là bỗng nhiên đứng dậy, khuôn mặt có một chút tái nhợt, nhưng trong mắt cũng không có quá nhiều bối rối.

Có trưởng lão hô: "Huyền Nhã..."

"Đệ tử không sao." Hữu Cầm Huyền Nhã ôm quyền cúi đầu, bím tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng lắc lư: "Đệ tử nghe theo an bài bên trong môn phái, cũng xin môn phái vào lúc hạ quyết đoán, chớ có cân nhắc thân phận phàm trần của đệ tử!"

"Tốt." Vị thái thượng trưởng lão kia nói: "Hồng Lâm Quốc nhận sự che chở của Độ Tiên Môn chúng ta, nếu bỏ mặc Hồng Lâm Quốc, thanh danh của Độ Tiên Môn chẳng lẽ không phải sẽ mất hết? Một nửa Thiên Tiên toàn lực tiến đến vương đô gấp rút tiếp viện! Cần phải bảo hộ Hữu Cầm quốc chủ của Hồng Lâm Quốc!"

Lập tức có mười vị Thiên Tiên bên trong môn phái đứng dậy, thoát ly khỏi chúng tiên Độ Tiên Môn, hóa thành đạo đạo lưu quang, bắn nhanh về phương nam.

Trong đôi mắt đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã mang theo vài phần bất an, do dự đôi chút, vẫn là tiến về phía trước nói một câu: "Đệ tử xin tiến đến chi viện trước một bước!"

Tửu Cửu lập tức nhảy ra ngoài: "Ta sẽ đi cùng với Huyền Nhã!"

"Ta cũng đi." Tửu Y Y rút kiếm đi đến, nhìn vị trưởng lão Độ Tiên Môn chủ sự rõ ràng có một chút do dự kia: "Lúc này nếu để cho Huyền Nhã ở phía sau nhìn, sẽ khó tránh khỏi có một chút quá mức tàn nhẫn, ta cùng với Tiểu Cửu tự nhiên sẽ toàn lực bảo hộ sự an toàn của nàng."

"Như thế, bần đạo cũng sẽ đi cùng với các ngươi." Một vị lão bà đứng dậy, đây là một vị thái thượng trưởng lão bên trong môn phái, đạo cảnh cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ.

Thấy thế, mấy vị trưởng lão khác cũng thuận thế đáp ứng, căn dặn các nàng hành sự cẩn thận.

Tửu Cửu ném hồ lô lớn trên lưng ra ngoài, hồ lô đón gió mà lớn dần, đảo mắt liền hóa thành hồ lô dài ba trượng, Tửu Y Y, Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với vị lão bà này cấp tốc nhảy lên hồ lô.

Tửu Cửu xếp bằng ở miệng hồ lô, hai tay cùng nổi lên kiếm chỉ, đầu ngón tay có hai đoàn ánh sáng nhạt lấp lóe, lúc run run lúc nhanh như huyễn ảnh, bóp ra pháp quyết phức tạp.

"Tật!"

Tửu Cửu quát nhẹ một tiếng, hồ lô lớn lao nhanh về phương nam. Bởi vì cất bước quá mạnh, suýt nữa quăng ba vị Tiên Nhân ở trên lưng hồ lô ra.

Bên trên hồ lô, Hữu Cầm Huyền Nhã đứng ngồi không yên.

Trong đáy lòng nàng đột nhiên siết chặt, giống như là chuyện lớn có liên quan tới bản thân, đang phát sinh ngay vào giờ phút này.

"Mẫu thân..." Hữu Cầm Huyền Nhã đưa tay che mặt dây chuyền trên ngực, ép buộc chính mình tỉnh táo lại.

Vào giờ phút này ngoại trừ tỉnh táo, cảm xúc dư thừa đều chỉ có thể tạo ra tác dụng mặt trái.

Như thế, hồ lô lớn bay nhanh hơn nửa canh giờ, lão bà phía sau kia đột nhiên lên tiếng hô: "Tiểu Cửu, giảm tốc độ một chút, ba ngàn dặm phía trước đang có đấu pháp!"

Chương 662. Đạo Vi tiên tông

Tửu Cửu lập tức giảm tốc độ, cầm bầu rượu ngọc treo trên lưng, đặt ở bên miệng nhấp một ngụm nhỏ, hỏi: "Sư bá, đã xảy ra chuyện gì?"

"Động thủ đối với Hồng Lâm Quốc, là tiên tông tuyệt đối không đơn giản!" Sắc mặt của lão bà này lạnh dần, thở dài: "Mười vị đồng môn phái đi vừa rồi, vào giờ phút này đã bị đối phương chặn lại giữa chừng, tình thế tràn ngập nguy hiểm. Bần đạo sẽ đi trước tiếp viện, các ngươi không cần xông loạn, ở phía sau chờ tụ hợp cùng với chúng tiên bên trong môn phái."

Nói xong, thân hình của lão bà này nhảy lên một cái, thi triển hồng quang chi thuật, còn nhanh hơn mấy phần so với hồ lô lớn ngự không trước đây, vội vã tiến về phía trước chi viện.

Tửu Cửu quay đầu liếc nhìn Tửu Y Y cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta cũng tới gần phía trước một chút, xem thử có thể giúp được gì hay không?"

Hai người lập tức gật đầu đáp ứng, Tửu Cửu thôi động Tru Tà Như Ý Kiếm một lần nữa, lần này bay hơi chậm một chút, tới gần nơi đấu pháp phía trước.

Nhưng mà, các nàng đã tiến đến chậm một bước, vừa tới gần phạm vi ngàn dặm nơi đấu pháp, mười một vị Thiên Tiên phe mình bao quát cả vị lão bà thái thượng trưởng kia...

Đều đã bị đối phương bắt giữ.

Tửu Cửu thấy thế giận dữ, phát động kỹ năng máu lên não, lập tức liền muốn xông lên, liều mạng cùng với mười mấy vị Tiên

Nhân địch quân kia.

Đúng vào lúc này, từng đạo lưu quang phóng lên tận trời từ dưới mặt đất, trong chốc lát tụ thành mấy trăm đạo thân ảnh, đứng ở phía trên một đóa mây trắng.

Mấy chục Thiên Tiên, hơn trăm Chân Tiên, còn có hai vị cao thủ khí tức ẩn ẩn là cảnh giới Kim Tiên!

Tửu Cửu ợ rượu, rụt cổ một cái trong nháy mắt, quay đầu nhìn về phía Hữu Cầm Huyền Nhã, thầm nói: "Tình huống giống như có một chút không thích hợp, nếu không thì chúng ta rút lui?"

Tình hình này, là thật sự đấu không lại.

Tửu Y Y xem như có kiến thức rộng rãi, liếc mắt liền nhận ra lá cờ mà những Tiên Nhân kia dựng thẳng.

"Nhìn cờ hiệu bọn họ lấy ra, là Đạo Vi tiên tông tại Trung Thần Châu, đạo thừa Xiển Giáo."

Hữu Cầm Huyền Nhã nghẹn ngào hỏi: "Vì sao bọn họ lại ở chỗ này?"

"Hẳn là đoạt địa bàn!" Tửu Cửu ở bên cạnh lắc đầu: "Rõ ràng, hai bộ lạc tiến đánh Hồng Lâm Quốc chính là do nhà tiên môn này duy trì, loại sự tình này rất phổ biến…Huyền Nhã, ngươi muốn làm gì?"

Vào giờ phút này Hữu Cầm Huyền Nhã chẳng qua là trầm mặc không nói, nắm chặt mặt dây chuyền trước ngực mình.

Tửu Y Y nói tiếp: "Bọn họ bắt Tiên Nhân Độ Tiên Môn chúng ta mà không giết, đây cũng là quy củ thế tục, như thế không coi là khai chiến cùng với Độ Tiên Môn chúng ta. Tiểu quốc cùng với bộ lạc thế tục Nam Châu đấu đá lẫn nhau, một bộ phận nguyên nhân rất lớn, chính là do tiên môn âm thầm tranh đoạt tài bảo phàm trần. Sau đó một số lớn Tiên Nhân của chúng ta chạy đến, chỉ cần chúng ta từ bỏ Hồng Lâm Quốc, bọn họ liền sẽ trả những đồng môn bắt được này về, cũng đưa lên lễ vật cho môn phái, nói lời không phải..."

Lời nói của Tửu Y Y dừng lại, cùng với Tửu Cửu đồng thời nhìn về phía Hữu Cầm Huyền Nhã.

Hữu Cầm Huyền Nhã ngược lại là sắc mặt như thường, vào giờ khắc này đang cúi đầu suy tư.

Chợt nghe tiếng sấm nổ vang, trong thiên địa vang lên tiếng nói thô cuồng như tiếng sấm rền vang, truyền khắp phương viên vạn dặm!

Giọng nói này chính là nói:

"Quốc chủ Hồng Lâm Quốc đã chết, long mạch đã đứt, quốc đô đã ở nằm trong sự khống chế của chúng ta, các vị Độ đạo hữu Tiên Môn sao phải lại sốt ruột lên đường? Các vị đạo hữu Độ Tiên Môn, nếu đáp ứng nhường mảnh đất trống này, chúng tiên quý môn tự nhiên sẽ bình yên trở về, chúng ta cũng sẽ chuẩn bị lễ vật, ngày khác đến nhà nhận lỗi."

Thân thể của Hữu Cầm Huyền Nhã run lên, suýt nữa tuột xuống từ trên hồ lô lớn.

Tửu Y Y thở dài: "Chúng ta chung quy là vẫn tới chậm một bước."

"Hừ!" Tửu Cửu bĩu môi, hồ lô lớn ngoặt một cái, lập tức đi vòng về phương hướng tây nam, trực tiếp đụng vào bên trong một đám mây trắng.

Tửu Cửu nghiêm mặt, bóp pháp quyết một lần nữa, lần này lại không phải để cho hồ lô gia tốc, ngược lại là tạo ra Chướng Nhãn Pháp cao minh, làm cho hồ lô lớn cùng với ba người các nàng trở nên gần như trong suốt.

"Huyền Nhã ngươi đừng vội, ta dẫn ngươi đi đến bên kia nhìn." Tửu Cửu khẽ nói: "Đừng để cho bọn họ phát giác ra!"

"Tiểu Cửu, làm như vậy quá mức mạo hiểm!" Trong lúc nói chuyện, Tửu Y Y thấy được khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Hữu Cầm Huyền Nhã, lại chậm rãi thở dài: "Chúng ta đừng có cách quá gần, lúc này chỉ vẻn vẹn một ~ hai người căn bản không thay đổi được cái gì..."

"Sư thúc sư bá, các ngươi về trước đi." Hữu Cầm Huyền Nhã nói nhẹ, lại chậm rãi thở hắt ra, sắc mặt khôi phục như thường.

Nàng cõng hộp kiếm lên, trực tiếp nhảy ra ngoài từ trên lưng hồ lô lớn. Váy phất phới, hai tay bóp pháp quyết, lập tức liền muốn ngự không mà đi...

Nhưng hồ lô lớn ngoặt một cái, trực tiếp ngăn ở trước người Hữu Cầm Huyền Nhã.

Tửu Cửu khoanh tay ngồi ở miệng hồ lô, cau mày nói: "Chính ngươi đi qua thì có thể làm cái gì? Đi chịu chết uổng phí sao?"

Tửu Y Y cũng khuyên nhủ: "Huyền Nhã, lúc này bên trong môn phái chưa làm ra quyết định, không bằng hãy chờ lệnh của chưởng môn..."

"Việc này không có quan hệ cùng với hai vị sư thúc sư bá, cũng không có quan hệ với môn phái." Hữu Cầm Huyền Nhã trầm giọng nói xong, tiếng nói không có một chút run rẩy nào, bên trong ánh mắt không có nửa phần dao động: "Còn xin đừng ngăn cản, sau đó đệ tử tự nhiên sẽ đi đến Thưởng Phạt Điện chịu phạt."

Tửu Cửu mắng: "Được rồi, đến lúc nào rồi, đừng có nói loại lời nói mát này! Ta biết ngươi không muốn bởi vì chính mình mà làm cho đồng môn trong môn phái chảy máu, nhưng chúng ta cũng không muốn nhìn ngươi đi chịu chết uổng phí, ta và ngươi cùng nhau đi qua, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau."

"Không cần." Hữu Cầm Huyền Nhã lui lại hai bước, nhìn chăm chú vào Tửu Cửu, bàn tay có một chút siết chặt: "Ta không cần bất luận tương trợ gì, nếu sư thúc khăng khăng bức bách, ta tình nguyện chết ở nơi này!"

Tửu Cửu không khỏi vội la lên: "Sinh ra xinh đẹp như vậy, làm sao lại cố chấp đến như thế, ngươi có còn muốn sống cùng với Tiểu Trường Thọ hay không!"

Hai mắt của Hữu Cầm Huyền Nhã đỏ lên, lại lập tức há miệng, nói: "Có việc nên làm, có việc không nên làm, mới có thể tùy tâm vô vi!"

"Ngươi..."

"Tiểu Cửu!" Tửu Y Y giữ chặt Tửu Cửu, mở miệng thở dài: "Để cho nàng đi đi, tính mạng của chính nàng, nên do chính nàng quyết định."

"Tạ ơn sư bá."

Hữu Cầm Huyền Nhã cúi đầu vái chào, sau đó thôi động pháp quyết, thân hình từ bên cạnh thoáng một cái đã qua, hóa thành lưu quang bay về phía nam.

Nàng đang toàn lực lên đường, hoàn toàn không quan tâm tiên lực của chính mình hao tổn.

Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không phát giác ra chính là...

Lúc nàng bay nhanh về phía trước, một vệt đạo vận lặng lẽ bao trùm thân hình của nàng, làm cho nàng giống như tạm thời biến mất trong thiên địa, thuận lợi chạy đi ở dưới mắt【 Đạo Vi tiên tông 】.

…

Chương 663. Quả phụ

Cùng lúc đó, bên trong vương cung Hồng Lâm Quốc.

Mấy chục đạo bóng đen không ngừng bay lượn tại các nơi, bầu trời bốn phương tám hướng đều bị ánh lửa chiếu thành đỏ thẫm.

Trong chủ điện tràn đầy thi thể, một nữ Chân Tiên mặc trường bào, mang theo mặt nạ, đang không ngừng vung vẩy trường tiên trong tay, trong miệng cắn răng giận mắng:

"Lục soát! Không được thả nửa cái hồn phách của Hữu Cầm nhất tộc! Ta muốn để bọn hắn muốn chết cũng không xong!"

Dưới mặt đất, Lý Trường Thọ nhìn Nhiếp Hồn Châu bản mới trong lòng bàn tay, lại ngẩng đầu nhìn nữ tử hung tàn này, hơi lắc đầu...

Lệ khí thật nặng.

Thù vẫn để cho Hữu Cầm đến báo đi, chính mình cũng không tiện làm thay.

【Hạn chế bắt buộc phải làm đối với vương triều thế tục! 】

Lý Trường Thọ nhìn Nhiếp Hồn Châu trong tay, xoắn xuýt một hồi ở dưới mặt đất.

Làm Quốc Chủ còn có thể toàn thân mang nghiệp chướng? Hồn phách quấn quanh nghiệp chướng chung quanh đều đã sắp thành màu xám đen!

Đây nếu như không phải là hồn phách của lão phụ thân Hữu Độc, Lý Trường Thọ sẽ trực tiếp thiêu đối phương, còn có thể kiếm được một chút công đức, coi như tiền xăng hắn chạy tới...

Vì sao lại có thể như vậy? Quốc Chủ này rất tàn bạo?

Tiên thức đảo qua các nơi Hồng Lâm Quốc, phát hiện ra tổng thể quốc gia này coi như bình thường, phàm nhân cũng đều có thể an cư lạc nghiệp, mặc dù cũng có loại phân cấp quý tộc, nô lệ này, nhưng đây là hiện tượng phàm tục phổ biến hiện nay, cũng không sẽ chọc đến nhiều nghiệp chướng như vậy.

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, bằng vào công lực suy tính tinh thâm của chính mình, rất nhanh liền có kết luận...

Hẳn là nguyên nhân chống lại thiên mệnh.

Phương quốc, chủ bộ lạc, nắm quyền hành, tài phú phàm tục trong tay, liền có thể dưỡng một nhóm tiên sĩ làm "hộ quốc", thông qua phường trấn kiếm một ít đan dược tăng nguyên kéo dài tuổi thọ, đương nhiên không phải là vấn đề lớn gì.

Nhưng bọn hắn vốn là quân chủ quốc gia phàm nhân, thiên số đến, liền nên thuận theo, chống lại thiên mệnh, tiếp tục ngồi tại vị trí Quốc Chủ, mỗi khi ngồi nhiều hơn một năm, nghiệp chướng liền sâu hơn một tầng.

Đây là nguyên nhân Thiên Đạo hạn chế quân vương phàm tục tu hành, hơn nữa Luyện Khí Sĩ trở thành quốc quân liền sẽ bị Thiên Phạt!

Đột nhiên ngẫm lại, Thiên Đạo lão gia cũng có phần không dễ dàng.

Lão cha của Hữu Cầm, đã "giữ ghế" vượt qua ba trăm năm, tích lũy nhiều nghiệp chướng như vậy, luân hồi chuyển thế đoán chừng cũng phải đợi hơn mấy ngàn vạn năm tại mười tám tầng Địa Ngục...

"Sao phải thế?" Lý Trường Thọ phàn nàn vài câu trong đáy lòng, thân ảnh lóe lên rời khỏi phía dưới chủ điện, trực tiếp trốn đến góc Hoàng Cung.

Nơi này đang bộc phát một trận loạn chiến, đám thị vệ Hoàng Cung liều chết hộ vệ mười mấy vị phụ nhân người mặc váy gấm, đại bộ phận là phi tần trong hai ~ ba mươi năm gần đây của Quốc Chủ.

Ở bên trong những phụ nhân này, có một nữ tử tóc hoa râm, khuôn mặt đoan trang, tướng mạo có ba ~ bốn phần tương tự cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã.

Lý Trường Thọ tiện tay điểm ra hai tờ người giấy, bình tĩnh chui vào tay áo của phụ nhân này, cùng với bên trong tay áo của nữ tử trẻ tuổi mà nàng che chở kia...

"Ngoại trừ việc này, còn nên làm gì?" Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ.

Thánh Nhân lão gia bảo hắn tới nơi đây, tất nhiên không phải là vì để hắn cứu cha mẹ Hữu Cầm Huyền Nhã đơn giản như vậy.

Hữu Cầm chẳng qua là một đệ tử tiên tông Nhân Giáo phổ thông, mặc dù tướng mạo có phần đẹp, nhưng tư chất cũng không đến tình trạng nghịch thiên.

Đó tuyệt đối không phải là nguyên nhân gây nên sự chú ý của Thánh Nhân.

Sự tình Hồng Lâm Quốc ngày hôm nay nếu như có quan hệ cùng với "Thương sinh", vậy hắn có phải hay không cũng trở thành một phần trong đó?

【 Nếu thuận thế tiếp người thân và cha mẹ của Hữu Cầm Huyền Nhã đến chỗ tu hành, thoát ly phàm tục, hậu sự lại nên phát triển như thế nào? 】

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ vừa nổi lên ý niệm như vậy, chợt thấy có ánh mắt ở sau lưng nhìn chăm chú vào chính mình, lông tơ toàn thân dựng đứng trong nháy mắt, linh giác cuồng loạn một hồi.

"Đùa thôi, đùa thôi, Thiên Đạo lão gia minh giám, bình thường đệ tử rất hay có ý nghĩ lớn mật!"

Nhanh chóng xoá đi ý nghĩ trước đây, cảm giác kinh dị như vậy lập tức biến mất không còn tăm tích.

Đã đến rồi, vậy thì thành thành thật thật xem kịch, bảo vệ người thân của Hữu Cầm Huyền Nhã, chờ đợi thời cơ chính mình lên sân khấu.

Hữu Cầm Huyền Nhã còn một hồi nữa mới tới, Lý Trường Thọ thi triển thổ độn, đi theo đám phụ nhân cùng với hộ vệ này.

Những bóng đen bay khắp nơi trong cung lúc này kia, tu vi cao có thấp có, từ cảnh giới Phản Hư đến cảnh giới Chân Tiên không giống nhau, khí tức của bọn hắn vẩn đục kèm theo tà khí dữ tợn, hoàn toàn có thể xưng là ma tu không ra sao.

Đông đảo bóng đen lúc này cũng bị những phụ nhân này hấp dẫn, hướng thẳng đến nơi đây vây công, đánh ra các loại chú pháp từ phía xa, ném ra từng kiện pháp khí.

Ma tu nghèo khó lại không ra sao.

Những thị vệ kia có mang theo một phần nhỏ tu vi, nhưng lại cấp tốc tan tác ở trước mặt những ma tu này.

Nhưng lúc này, đám thị vệ này cũng không lùi bước, bọn hắn liều mạng tập kết, phản công, dùng thân thể máu thịt, che chở những phụ nhân vốn không có quan hệ với bọn hắn này rút lui về phía sau.

"Nhanh che chở Vương hậu rời đi!"

"Không có tu vi mau cút! Đừng đứng tại đây chịu chết!"

Thấy cảnh này, Lý Trường Thọ bấm tay gảy nhẹ, mấy tấm phù lục lặng yên bay ra khỏi mặt đất, dán ở phía sau mấy vị thị vệ có tu vi miễn cưỡng tại cảnh giới Phản Hư.

Đôi mắt của những thị vệ này chợt lóe lên tiên quang, ngửa đầu gầm thét, tức sùi bọt mép, đưa tay xé mở áo giáp trước ngực, toàn thân bị tiên quang bao trùm!

Phảng phất như có thanh âm trong cõi U Minh đang hô to bên tai bọn hắn:

"Ngươi được cường hóa, nhanh lao về phía trước!"

Mấy vị thị vệ được linh phù gia trì này gầm nhẹ, lao thẳng về phía những ma tu kia, bóng lưng cũng mang theo vài phần bi tráng...

Hiệu quả của linh phù, chỉ có thể kéo dài trong chốc lát.

Lý Trường Thọ ném một viên Nhiếp Hồn Châu lên trên mặt đất, cảm thấy phẩm tính của những thị vệ này coi như không tệ, sau đó tự nhiên sẽ bảo vệ hồn phách của bọn hắn, để bọn hắn có thể đi luân hồi chuyển sinh.

Cũng chỉ có thể làm được những việc này.

Dựa vào sự bộc phát của mấy vị thị vệ, hơn nữa phụ nhân trốn ra khỏi Hoàng Cung, nhưng ngoài cung cũng là chiến hỏa trải rộng, bọn họ chỉ có thể hốt hoảng chạy trốn.

Nhưng mà, Quốc Chủ đã chết, Thái tử Hồng Lâm Quốc, ca ca của Hữu Cầm Huyền Nhã, hôm qua bị tiên sĩ đánh lén bỏ mình ở tiền tuyến. Tuyệt đại đa số huyết mạch Quốc Chủ, hoặc là đang ở đất phong của từng người, hoặc là ngăn địch ở tiền tuyến.

Những bóng đen kia, phản quân bên trong thành, cùng với thiết kỵ bộ lạc đánh lén vào thành, mục tiêu vào giờ phút này chính là những phụ nhân này.

Quân địch ở phía xa không ngừng đánh tới, nữ Chân Tiên cầm trường tiên trong tay, mang theo mặt nạ bên trong vương cung kia, cũng mang theo một đám bóng đen không ngừng truy kích.

Chương 664. Quật cường

Phiền toái hơn chính là, bên trong thành còn có mấy trăm tiên sĩ địch quân, cũng gia nhập hàng ngũ vây giết "quả phụ Hồng Lâm Quốc".

Bọn hắn muốn chém tận giết tuyệt.

Dần dần, người bên cạnh Vương Hậu càng ngày càng ít, nhưng lại giữ chặt thiếu nữ không chịu buông ra.

Hàng trăm dặm về phía bắc thành lớn.

Một viên sao chổi xanh lam bay từ chân trời, kéo theo một vệt mờ...

Hữu Cầm Huyền Nhã lao tới nơi này với tốc độ mà nàng thậm chí không thể nghĩ tới.

Lý Trường Thọ mở bàn tay ra, năm ngón tay khép lại, lại thêm một vệt đạo vận phong độn, gia trì lên trên người nàng.

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, rất nhanh liền có quyết đoán, lấy ra một cỗ Đạo Nhân Giấy【 bản thể 】ở trong tay áo, ném ra bên ngoài.

Như thế, sau đó nếu gặp phải tình cảnh nguy cấp mà bản thân phải ra tay "toàn lực", vậy liền dùng hai cái thân phận đồng thời ra sân, thử xem có thể mượn cơ hội này, tiêu trừ tai hoạ ngầm lai lịch của chính mình bại lộ hay không.

...

Khói đặc bốc lên bốn phía thành trì, ánh lửa nhuộm đỏ màn đêm.

Tiên thức của Hữu Cầm Huyền Nhã dò xét được một màn này từ xa, hít vào một hơi, tiếp tục bay nhanh về phía trước.

Mỗi phàm nhân đều giống như ngọn nến, có thể bị gió thổi tắt bất cứ lúc nào. Trên không đã có oan hồn chiếm cứ, long mạch khí vận Hồng Lâm Quốc vỡ nát rải xuống điểm điểm ánh sáng...

Một cỗ bi thương đập vào mặt, đạo tâm của Hữu Cầm Huyền Nhã hung hăng siết chặt, vội vã phóng vào trong thành.

"Hữu Cầm sư muội, hãy đến chỗ của ta."

Tiếng nói quen thuộc đột nhiên vang lên bên cạnh bên tai, Hữu Cầm Huyền Nhã run lên, sự kiên cường chắp vá trong đáy lòng, gần như vỡ nát trong nháy mắt.

Quanh người truyền đến lực kéo nhẹ nhàng, Hữu Cầm Huyền Nhã thuận thế mà xuống, rơi vào trong rừng rậm cách vương đô trăm dặm.

Một thân ảnh đứng ở bên trên dốc thoải, ngắm nhìn vương đô Hồng Lâm Quốc khói đặc cuồn cuộn.

Bóng lưng này, khí tức này, Hữu Cầm Huyền Nhã tất nhiên là liếc mắt một cái liền có thể nhận ra là ai.

Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ.

"Sư huynh làm sao lại ở chỗ này?" Hữu Cầm Huyền Nhã cõng đại kiếm bước nhanh về phía trước, khẽ cau mày, thấp giọng nói: "Đạo Vi tiên tông Xiển Giáo nhất mạch đã phong kín đường tới, sư huynh đừng có mạo hiểm, còn xin mau mau rời khỏi nơi đây."

"Ta có độn pháp, không cần phải lo lắng." Lý Trường Thọ quay đầu đáp lời, cười nói: "Không bằng để ta giúp ngươi, chúng ta cẩn thận mưu đồ, cứu người một cách ổn thỏa..."

"Sư huynh." Hữu Cầm Huyền Nhã chạy tới bên người Lý Trường Thọ, ngửa đầu nhìn chăm chú vào nam tiên vĩnh viễn nhìn không thấu này, trong mắt xẹt qua một chút ôn nhu, nhưng sau một hơi thở chỉ còn sự lạnh lùng.

Bên trong ánh sao, da thịt của nàng trắng như tuyết, mắt sáng mày liểu, môi mỏng tai xảo, mũi cao, dường như đang nói lên sự kiên trì và quật cường cuối cùng của nàng.

Điều khiến Lý Trường Thọ có ấn tượng sâu sắc vào lúc này, là tròng mắt đen nhánh của nàng nàng, trong đó chiếu ra ánh sao, mà ánh sao chính là hình dáng của hắn.

"Sư huynh, ta là công chúa Hồng Lâm Quốc, đương nhiên sẽ vì hộ quốc mà chiến, nhưng sư huynh chỉ là môn nhân Độ Tiên Môn, nếu ra tay liền sẽ khiến cho đối phương có cớ để mượn. Ta không muốn chuyện như vậy liên luỵ đến môn phái, còn xin sư huynh chớ nên khuyên nhiều."

"Ngươi nghĩ như vậy có một chút không công bằng." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ngươi cũng không phải là đệ tử Độ Tiên Môn? Ngươi và ta đã là đồng môn, cũng là bạn tốt, ta làm sao có thể mặc kệ ngươi xông vào nơi này?"

"Nhưng sư huynh." Hữu Cầm Huyền Nhã dừng lại một chút, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Lý Trường Thọ, sau đó lại lộ ra một chút mỉm cười.

Nàng thở ra một hơi, trong lời nói có mấy phần nhẹ nhõm cố ý: "Sư huynh, ngươi và ta đều không cải biến được chuyện tối nay, ta chỉ là đi làm hết nghĩa vụ của một người con, nếu sư huynh khăng khăng khuyên bảo...vậy thì cảm ơn ngươi, sau này không làm bạn tốt cũng được."

Lý Trường Thọ không khỏi nhíu mày, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng đã ôm quyền cúi đầu hành lễ đối với Lý Trường Thọ.

Nàng quay người, dậm chân tiến về phía trước, chỉ để lại bóng lưng mảnh mai ngẩng đầu đứng thẳng.

Như thể không có gì có thể quật ngã nàng, cũng như thể không có gì có thể đánh gục nàng...

"Hữu Cầm sư muội!"

Lý Trường Thọ la lên một tiếng, thân hình của Hữu Cầm Huyền Nhã dừng lại, bờ môi run rẩy, nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Nàng cũng không quay đầu, mà là nhảy lên một cái, quanh người xuất hiện đạo đạo kiếm ảnh, hóa thành lưu quang bay về phía thành trì chiến hỏa lượn lờ phía trước.

Làm sao bây giờ? Đánh ngất nàng?

Lý Trường Thọ cười khổ, nếu thật sự ngăn cản nàng, e rằng trong tương lai nàng sẽ sinh ra tâm ma.

Nàng thà gãy không cong, không chỉ đối mặt với cường địch, mà còn đối mặt với chính mình.

"Để ngươi đi thôi."

Lý Trường Thọ chắp hai tay sau lưng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong đáy lòng hiện ra hình ảnh Hữu Cầm Huyền Nhã vọt về phía trước, giao thủ chính diện cùng với mấy vị tiên sĩ đối phương.

Hộp kiếm hỏa lân sau lưng nàng xuất hiện từng vết rách, bên trong tiếng kiếm reo, mười sáu thanh phi kiếm bao bọc trong ngọn lửa xanh, bay xung quanh người nàng.

Bởi vì nguyên nhân tốc độ bay giảm đột ngột, váy dài bay về phía trước, giống như một đóa băng sen nở rộ giữa bầu trời đêm.

Bên trên thành, tiên kiếm gào thét, quang mang pháp bảo lấp lánh.

Trên sườn núi, Lý Trường Thọ nâng tay trái lên, tay phải đỡ lấy cổ tay tay trái, bàn tay nhắm về phía Hữu Cầm Huyền Nhã ở đằng xa, lòng bàn tay tuôn ra từng tia từng tia đạo vận dao động vô hình vô sắc.

Ngoài trăm dặm, trên không thành trì, tốc độ Hữu Cầm Huyền Nhã vọt tới trước đột nhiên tăng vọt, những ngọn lửa băng màu xanh xung quanh tiên kiếm tăng mấy lần!

Mấy vị tiên sĩ kia vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ vừa đối mặt, pháp bảo liền bị đánh bay, thân hình bị tiên kiếm xuyên qua, trong khoảnh khắc liền hóa thành mấy cỗ thi thể ngã xuống từ không trung.

Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với tóc dài và váy dài, thân hình nhẹ nhàng lượn vòng trong không trung, tay phải nắm chặt một thanh trường kiếm bay tới, xung quanh là những đốm sáng.

Đôi chân ngọc bọc trong đôi ủng vải trắng nhấn xuống dưới một cái, thân hình của nàng xông vào trong thành lớn, trực tiếp bay về phía tầng tầng bóng đen bên ngoài Hoàng Cung.

Tiên sĩ địch quân vốn đã toàn thắng, đang thu thập bảo tài ở các nơi, lúc này cũng chú ý tới thân ảnh của Hữu Cầm Huyền Nhã, lập tức có tiên sĩ cảnh giới Chân Tiên tiến về phía trước ngăn cản.

Lý Trường Thọ trốn vào trong đất, cấp tốc trở về dưới mặt đất vương đô thành, lấy ra từng tấm từng tấm phù lục ở trong tay áo.

Tầng thân phận môn nhân Độ Tiên Môn Nguyên Tiên bình thường, am hiểu thổ độn cùng với phù lục, điểm ấy lại là không thể quên.

"Hôm nay liền bảo kê ngươi một lần, về sau trả bằng năm trăm năm làm công. Thật là, không chịu nghe người khác nói hết câu."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nói thầm một hồi, nhưng ánh mắt dần dần trở nên sắc bén.

Đạo Vi tiên tông Xiển Giáo nhất mạch...

Có âm mưu nào đằng sau vấn đề này không?

Chương 665. -

Tất nhiên, khả năng lớn nhất, là hai bộ tộc nhà tiên môn này khống chế, vừa vặn đồng thời giáp giới cùng với Hồng Lâm Quốc, hoặc là Đạo Vi tiên tông đang cố ý kinh doanh phiến khu vực "tây nam bộ Đông Thắng Thần Châu" này.

Đổi lại thành người khác, có lẽ cũng sẽ không suy nghĩ tiếp theo mạch suy nghĩ này.

Nhưng đối với người coi trọng chữ ổn nhất trong Nhân Giáo mà nói, phàm là có khả năng, hắn liền nhất định phải suy nghĩ rõ ràng, chuẩn bị tốt phương án ứng đối.

Giả sử có người thiết hạ cục nhằm vào Hồng Lâm Quốc, vậy thì mục đích là gì? Cố tình gây ra xung đột để khẳng định bản thể của Thủy Thần đang ở trong Độ Tiên Môn?

Hẳn là có ai đó đã nghi ngờ chính mình rồi.

Hai mắt của Lý Trường Thọ ngưng lại, cẩn thận cảm thụ các loại cấm chế trên người Đạo Nhân Giấy【 bản thể 】, không khỏi rơi vào trầm tư.

Đương nhiên, hắn cũng đang bảo trì nhất tâm đa dụng, âm thầm trợ giúp Hữu Cầm Huyền Nhã ngăn địch.

Hữu Cầm Huyền Nhã giống như nữ chiến thần hạ xuống từ trên trời, người khác cảm thấy tu vi của nàng chỉ là cảnh giới Chân Tiên, nhưng phi kiếm xoay quanh người lại là vô cùng nhanh chóng, thế công mỗi lần đều có thể quẹt bị thương mấy người!

Cho dù là Luyện Khí Sĩ cảnh giới ngang nhau, cũng khó có thể chống đỡ chính diện cùng với nàng.

Ngoại trừ có Lý Trường Thọ âm thầm tương trợ, vào giờ phút này Hữu Cầm Huyền Nhã cũng đang liều mạng thôi động tiên lực của chính mình.

Tiên thức của nàng đã khóa chặt mẫu thân và chị dâu bị chúng bóng đen vây công, vào giờ phút này Hữu Cầm Huyền Nhã bức thiết muốn xông tới cứu các nàng, đã vô pháp tính toán nên phân phối tiên lực như thế nào cho hợp lý.

Đột nhiên...

"Hữu Cầm Huyền Nhã!"

Một tiếng mắng mỏ giận dữ vang vọng trong bầu trời đêm vương đô, lại nghe vài tiếng đôm đốp giòn vang, vị nữ tử khoác áo bào đen, mang theo mặt nạ kia vọt tới không trung, hất trường tiên trong tay lên, đánh ra mấy đạo ánh đen đối với Hữu Cầm Huyền Nhã từ phía xa.

Mấy vị tiên sĩ vây công Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức nhíu mày lui lại, Hữu Cầm Huyền Nhã lại nhân cơ hội này, sốt ruột vọt về phía hư không phía trước, vài thanh phi kiếm vội vã lao về phía trước nghênh tiếp.

Bên trong mấy ánh đen kia đều có một viên con thoi bằng đá dài bốn tấc, cách mấy chục trượng liền bị phi kiếm của Hữu Cầm Huyền Nhã đánh trúng, sương mù đen đặc nổ tung.

Sương mù đen đầy trời quét về phía Hữu Cầm Huyền Nhã, thân hình của Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức lui lại, lại vẫn không tránh khỏi bị sương mù đen bao trùm.

Độc! Chỉ sơ suất một chút, tiên quang hộ thể quanh người Hữu Cầm Huyền Nhã cơ hồ bị phá!

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức lấy ra hai viên giải độc đan Lý Trường Thọ tặng cho, nhét vào miệng.

Lý Trường Thọ trốn tránh dưới mặt đất phất phới tay áo dài, một cơn gió mạnh thổi lên ở các nơi trong thành, từ dưới lên trên, cuốn những sương mù đen sắp khuếch tán ra kia về phía không trung.

"Ha ha ha ha!"

Nữ tử mang theo mặt nạ kia ngửa đầu cười to, vào giờ phút này không để ý một chút nào về sự tình sương độc chính mình thả ra không hiểu ra sao bị cuốn đi, trong hai mắt vốn nên trong suốt thanh tú tràn đầy hận ý, gắt gao nhìn chằm chằm Hữu Cầm Huyền Nhã.

"Ngươi cũng có ngày hôm nay!"

Hữu Cầm Huyền Nhã cầm kiếm mà đứng, chân phải co lên, mũi chân chân trái đặt lên bên trên một thanh phi kiếm, váy và tóc dài bay nhẹ trong bầu trời đêm, không nói một lời, một lần nữa phóng về nơi mẫu thân và chị dâu của chính mình bị nhốt.

Nữ tử mang theo mặt nạ kia khẽ quát một tiếng: "Ngăn nàng lại! Bắt sống nàng đưa đến trước mặt ta, ta muốn tự tay giết nàng!"

Không ít tiên sĩ bên trong thành cùng trận doanh với nữ tử này hơi nhíu mày.

Tất cả mọi người đều tiến vào phàm tục lăn lộn, ai cũng không muốn nghe loại Chân Tiên vừa nhìn chính là "người xấu" này phân công, nhưng những tiên sĩ này nhớ tới chỉ lệnh và uy hiếp nhận được trước đây, chỉ có thể xuất thủ một lần nữa.

Hữu Cầm Huyền Nhã lại rơi vào trùng vây một lần nữa, nhưng dựa vào ngự kiếm chi thuật, cộng thêm trợ lực Lý Trường Thọ âm thầm đưa cho, lại là lấy một địch nhiều, tiếp tục chống đỡ.

Tiên ảnh chồng chất, kiếm quang lên lên xuống xuống.

Đạo pháp dẫn lôi gọi gió, một kiếm khuynh thành tuyệt nhiên.

Trong trận chiến ác liệt, có một kiện pháp bảo hình con thoi đánh tới, rắn rắn chắc chắc đập vào phía sau lưng Hữu Cầm Huyền Nhã, đánh cho thân hình nàng lảo đảo, lại cưỡng ép nhịn không phun máu tươi, nguyên thần cấp tốc khống chế tiên lực cơ hồ bị đánh tan.

Không bao lâu, trên người Hữu Cầm Huyền Nhã nhiều thêm một chút vết thương, bộ váy màu xanh lam băng yêu thích của nàng có thêm mấy chỗ tổn hại, mái tóc dài buộc đơn giản cũng nhiều một chút cháy đen và vụn băng...

Lấy một địch nhiều chung quy vẫn có một chút miễn cưỡng, huống chi xung quanh còn có một ~ hai vị địch thủ tiếp cận cảnh giới Thiên Tiên.

Chợt nghe nữ tử mặc áo bào đen, đeo mặt nạ kia phát ra tiếng cười bén nhọn một lần nữa, từng lời nói chui vào bên trong tai của Hữu Cầm Huyền Nhã, dường như đang bức cho đạo tâm cua rHữu Cầm Huyền Nhã thất thủ.

"Hữu Cầm Huyền Nhã, ngươi có biết ngày hôm nay là ai tiêu diệt Hữu Cầm nhất tộc các ngươi? Là ta! Là ta! Phụ vương ngươi bị thị vệ ta khống chế chém đầu, trận pháp trên tường thành chính là bị ta triệt tiêu, kế sách tập kích bất ngờ tối nay, cũng là do ta đưa ra! Ngươi có biết vì cái gì, ngươi có biết ta là ai! Ngươi có biết, nhiều năm như vậy, ta là phẫn hận bực nào!"

Hữu Cầm Huyền Nhã hé miệng không nói, tiếp tục chém giết cùng với tiên sĩ xung quanh, trong mắt lại mang theo lo lắng tràn đầy.

Ở dưới chân nữ tử mang theo mặt nạ kia, tầng tầng bóng đen đã giết sạch hộ vệ canh giữ ở quanh người mẫu thân cùng với chị dâu, hơn mười mấy vị nữ tử người mặc váy gấm đã sắp ngã ở dưới đao của những bóng đen kia.

"Kiếm!"

Trong miệng Hữu Cầm Huyền Nhã quát nhẹ, thân hình linh mẫn tránh thoát mấy đạo lưu quang bay đến, mười sáu thanh tiên kiếm trở về phía sau, ngọn lửa băng màu xanh lam trên đó ngưng tụ thành băng tinh, giống như một mảnh bông tuyết bị phóng to lấp lánh tiên quang ở sau lưng.

Nhắm mắt, mở mắt, mười sáu thanh tiên kiếm phía sau đồng thời rung động, bắn ra đạo đạo kiếm ảnh, giống như thần điểu giương cánh, khổng tước xòe đuôi phía sau nàng.

"Tán!"

Kiếm chỉ điểm về phía trước, kiếm quang phun trào quanh người Hữu Cầm Huyền Nhã, từng thanh từng thanh phi kiếm bay vụt ra bốn phương tám hướng!

Những thân ảnh vây công xung quanh, lại bị nàng bức cho lui lại, phòng tuyến nguyên bản kín không kẽ hở, xuất hiện mấy cái khe hở!

"Lấy trứng chọi đá, trứng nát mà đá không có việc gì."

"Khi đấu pháp cùng với người khác, đều cần có sự linh hoạt, đấu pháp cũng không phải so đấu tiên lực đơn thuần."

"Gió..."

Hữu Cầm Huyền Nhã lẩm bẩm trong miệng, bên trong đạo tâm có một chút linh quang lấp lóe, thân hình cao gầy nhỏ nhắn mềm mại kia lại ngự kiếm cưỡi gió mà lên, lưu lại đạo đạo bóng hình màu xanh nhạt ở sau lưng, bản thân giống như dung nhập vào trong gió.

"Ngăn nàng lại!"

Có tiên sĩ gầm thét, mười mấy đạo lưu quang bay vụt, lập tức tiến tới ngăn cản Hữu Cầm Huyền Nhã.

Chương 666. Cảm nhận huyền diệu

Nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên chuyển hướng trong không trung, vẽ ra một quỹ đạo hình tròn, lướt qua bên người hai vị tiên sĩ, hai thanh tiên kiếm lơ lửng bên người nhìn như không có một chút gắng sức nào, lại nhẹ nhõm xuyên phá ngực hai vị Chân Tiên này, cạo nát nguyên thần.

Phía sau có huyết quang nở rộ, bị gió nhẹ trực tiếp thổi tan.

Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không quay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm nữ tử mặc áo choàng đen che nửa mặt.

Thuận gió!

Phá sóng!

Mái tóc dài của Hữu Cầm Huyền Nhã không bay múa, giống như bông hồng, nhưng những thân ảnh đuổi theo phía sau lại bị bỏ lại rất xa!

Khóe miệng của nữ tử kia không ngừng co giật, hung quang trong mắt nở rộ, trường tiên trong tay quật về phía Hữu Cầm Huyền Nhã, sợi trường tiên này lại biến thành một con mãng xà có vảy màu đỏ đen, há mồm muốn cắn Hữu Cầm Huyền Nhã.

Trên đường đi tới, cảm nhận được gió nhẹ...

"Là như thế này sao?" Trong mắt Hữu Cầm Huyền Nhã chợt hiện ánh sao, tay trái nâng lên, kiếm chỉ hóa thành hoa, mười sáu thanh tiên kiếm theo gió mà đến, xoay quanh hai vòng trước ngón tay của nàng, phía trước lại thổi lên một cơn lốc xoáy!

Lốc xoáy xoay quanh đầu ngón tay của nàng, khuếch trường thành đường kính mấy chục trượng, trực tiếp nuốt hết con mãng xà đen đỏ kia!

Tiếp theo, kiếm nhập vào trong gió!

Kiếm quang khuấy động trong gió, kia hung ác cự mãng đảo mắt bị xoắn nát, cơn lốc này cũng nổ nát vụn theo đó, hóa thành trận trận cuồng phong, thổi ra bốn phương tám hướng...

"Kiếm!"

Nữ tử đeo mặt nạ hoảng sợ!

Thân ảnh của Hữu Cầm Huyền Nhã, chẳng biết lúc nào đã vọt ra trăm trượng bên ngoài!

Thân thể của Hữu Cầm Huyền Nhã nghiêng về phía trước, tay phải bóp kiếm chỉ, trong mắt chỉ có kiên quyết, ở phía trước kiếm chỉ, từng thanh từng thanh phi kiếm dán vào nhau, từ lỏng lẻo đến chặt chẽ, hóa thành một thanh đại kiếm được ngọn lửa màu cam bao phủ!

"Tụ!"

Gió nổi lên, ánh lửa phun trào!

Thân ảnh Hữu Cầm Huyền Nhã bay tới nhìn như "chậm chạp", theo đại kiếm ngưng tụ thành, tốc độ bạo tăng một lần nữa.

Chỉ trong nháy mắt vọt tới, đã hóa thành một ngọn lửa lưu tinh, trực tiếp đánh về phía nữ tử có thân hình đơn bạc!

Không có sát ý, không có hận ý dư thừa gì.

Chỉ có sự kiên quyết không có cách nào rung chuyển, chỉ có một chút bất đắc dĩ giấu ở chỗ sâu.

Nữ tử áo bào đen mang theo mặt nạ kia đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, đối mặt với thế công như thế, dường như từ bỏ mọi phản kháng.

Trong tay nàng nhiều hơn một con thoi đen nhánh, tiện tay ném về phía dưới, đánh về phía mười mấy vị phụ nhân được tiên quang bảo vệ ở phía dưới...

Hữu Cầm Huyền Nhã biến sắc, đạo tâm chấn động, đã thoát ra bên trong cảm nhận huyền diệu trước đây.

Khi đại kiếm cách nữ tử đeo mặt nạ chưa đến ba thước, Hữu Cầm Huyền Nhã lại là không có một chút do dự gì, đại kiếm rời khỏi tay, thân ảnh hướng về phía dưới nhanh chóng truy đuổi.

Nữ tử đeo mặt nạ kia toàn lực hướng sang bên cạnh né tránh, vẫn như cũ bị đại kiếm đảo qua đầu vai, thân hình bị đánh bay rớt ra ngoài, nửa người cơ hồ đều bị đại kiếm đánh tan.

Nhưng người này vẫn dựa vào tính toán của chính mình, né tránh một kích trí mạng.

Trái lại là ánh đen truy đuổi Hữu Cầm Huyền Nhã kia, vào lúc sắp đập phải mặt đất, đã hiện ra con thoi.

Ở mặt ngoài con thoi vào giờ phút này đã xuất hiện những vết nứt, nhưng lần này, lại không phải là nổ ra sương độc, ngược lại là phun ra đạo đạo ngọn lửa đen nhánh.

Oanh! Hữu Cầm Huyền Nhã trực tiếp bị lửa đen nuốt hết, đông đảo bóng đen vây quanh kết giới tiên quang kia, vào giờ phút này cũng đang vội vàng thối lui ra bên ngoài...

Bên trong tiên quang phía dưới, phụ nhân tóc hoa râm kia ngửa đầu nhìn một màn này, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, trong miệng buồn bã hô hào "tiểu Nhã", vừa chất vấn vừa hét lên: "Con của ta ở đâu! Con của ta ở đâu!"

Dưới mặt đất, Lý Trường Thọ đứng ở bên trong tầng nham thạch, ngẩng đầu nhìn chăm chú một màn này, trong lúc nhất thời cũng trầm mặc không nói.

Ngọn lửa màu đen dần dần thu liễm, kết giới kết giới phía dưới nhẹ nhàng lóe lên, đã là khó mà chống đỡ được.

Trong ngọn lửa, Hữu Cầm Huyền Nhã chậm rãi rơi xuống, nàng bị từng tia từng tia tiên quang màu xanh bao bọc, váy dài màu băng lam tràn đầy những lỗ bị cháy khét, hơn nữa tiên quang quanh người nàng, đã rút đi tiên lực không còn thừa bao nhiêu của nàng.

Hữu Cầm Huyền Nhã cố gắng điều chỉnh thân hình, khiến cho chính mình không đến mức đổ xuống, vốn là muốn đứng trên mặt đất, nhưng bàn chân không vững, trực tiếp ngồi quỳ chân ở trước mặt lão phụ nhân kia...

"Mẫu thân."

Lão phụ nhân kia dùng tay trái cầm cổ tay của nữ tử trẻ tuổi, tay phải run rẩy nâng lên, vươn về hướng bên mặt tái nhợt lại lộ ra mấy phần suy yếu của Hữu Cầm Huyền Nhã.

"Tiểu Nhã ngốc, ngươi trở về làm gì?"

Khóe mắt của Hữu Cầm Huyền Nhã phiếm hồng, hé miệng lắc đầu.

Trong không trung đã có tiếng hô quát nghiêm nghị của nữ tử đeo mặt nạ, đạo đạo bóng đen vây công mà đến từ bốn phương tám hướng. May mắn, những tiên sĩ nguyên bản chặn đánh, truy kích Hữu Cầm Huyền Nhã kia, vào giờ phút này cũng không tiến về phía trước.

Hữu Cầm Huyền Nhã nuốt vào hai viên đan dược, hít vào một hơi, tay phải mở ra, đại kiếm lại hoá thành phi kiếm ngăn địch.

Nàng lung la lung lay đứng dậy, đứng ở trước mặt mẫu thân và chị dâu, thân hình chậm rãi đứng thẳng tắp, ngửa đầu nhìn bốn phương tám hướng.

"Kiếm!"

Tiếng nói bởi vì bản thân suy yếu mà trở nên khàn khàn, nhưng phi kiếm vẫn reo lên như cũ, hóa thành đạo đạo lưu quang, không ngừng bức lui những thân ảnh vọt tới kia.

"Đều cút đi!" Nữ tử đeo mặt nạ trọng thương kia bay trở về một lần nữa, cắn răng mắng to.

Nàng lấy ra một cái vạc gỗ từ trong ngực, đổ ra từng con độc trùng đen nhánh từ trong đó, những con độc trùng này đảo mắt hóa thành kích cỡ bằng con quạ, đánh về phía Hữu Cầm Huyền Nhã.

Hai tay của Hữu Cầm Huyền Nhã miễn cưỡng bấm một cái pháp quyết, quay người ôm mẫu thân và chị dâu của chính mình, mười sáu thanh phi kiếm cấp tốc xoay quanh ở bên trong phạm vi ba trượng quanh người, trực tiếp vây quanh hơn mười mấy vị phụ nhân này.

Những độc trùng này hình như có trùng thân kim cương, bị phi kiếm đánh bay, lại không hư hao chút nào.

Phi kiếm xuyên qua cực nhanh, cấu trúc ra phòng tuyến tạm thời đỡ được mấy trăm độc trùng này.

Nhưng, bí pháp ngự kiếm hao tổn khá lớn đối với tiên lực, linh đan Hữu Cầm Huyền Nhã nuốt vào đã tốt hơn tiên đan loại khôi phục bình thường, nhưng dược lực tản ra lúc này, vẫn không ngăn nổi tiên lực tiêu hao.

Không do dự, nàng dấy lên lực lượng nguyên thần, nhưng cũng chỉ chống thêm được một lát...

"Tiểu Nhã!"

Lão phụ nhân kia trở tay đẩy Hữu Cầm Huyền Nhã đi, nhưng chỉ là phàm nhân ăn duyên niên đan, làm sao có thể ảnh hưởng đến một Chân Tiên?

Dù lúc này vị Chân Tiên này thâm hụt tiên lực, vô cùng suy yếu.

Dù lúc này vị Chân Tiên này bởi vì dấy lên lực lượng nguyên thần, không có cách nào áp chế thương thế...

Chương 667. Bằng chứng

Ý thức của Hữu Cầm Huyền Nhã dần dần mơ hồ, ngự kiếm thuật đã khắc vào cốt tủy, uy lực đang dần dần giảm xuống, trong đáy lòng hiện ra một vài hình ảnh, những hình ảnh này không ngừng chồng lên nhau, chỉ còn một cái hình bóng.

Hắn đứng ở bên trong quang ảnh mơ hồ, đang ấm giọng tự nhủ, nói...

"Có loại tồn tại như sư muội ngươi, mới có thể tùy thời nhắc nhở ta, chiếu sáng ta."

"Sư muội ngươi xem lời thề Thiên Đạo này, vi huynh viết có lưu loát hay không?"

"Xưa nay ta sợ phiền phức, cũng không muốn bị người khác chú ý quá mức, càng không muốn rắc rối dính lên người."

"Cách đây vài năm, đột nhiên có triệu chứng co giật sau khi nữ tử chạm vào người."

"Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ, Hóa Thần cấp chín..."

Sư huynh, bảo trọng.

Lúc trước ở trên sườn núi, nàng vốn là muốn nói mấy chữ này, nhưng trái tim lại run rẩy không nói ra được.

Tiên lực bị rút sạch...

Lực lượng nguyên thần đã gần như hao hết, tiên quang trên phi kiếm đã bắt đầu nhẹ nhàng lấp lóe.

Cảm giác suy yếu, cảm giác mệt mỏi, cảm giác sợ hãi lúc đối mặt với tử vong không có cách nào tránh khỏi, lại đều bị đạo tâm kiên cố của nàng ngăn cản ở bên ngoài.

Ta không hối hận, không oán, không căm hận, không tiếc nuối.

Hữu Cầm Huyền Nhã chậm rãi nhắm hai mắt lại, nguyên thần có một chút rung động, một tia ngọn lửa xuất hiện ở trung tâm nguyên thần, đã là muốn đốt hết chân linh của chính mình, chỉ cầu bảo vệ nơi đây thêm chốc lát.

Nàng là thủ tịch đệ tử Độ Tiên Môn, là đệ tử mà sư phụ vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Cho dù chết ở chỗ này, cũng không muốn hồn phách rơi vào trong tay người khác, để tránh tiên môn vì thế mà chịu nhục.

Sư phụ, thật xin lỗi, đồ nhi đã cô phụ mong đợi của ngài...

Đông!

Đông, đông, đông...

Hữu Cầm Huyền Nhã không khỏi ngẩn ra, hai mắt gần như tái nhợt của nàng, cúi đầu nhìn về phía chị dâu chỉ từng gặp một lần ở bên cạnh.

Không biết lấy khí lực ở đâu ra, Hữu Cầm Huyền Nhã đưa tay phải ta, bao trùm phần bụng có một chút hở ra của nữ tử trẻ tuổi.

Là, là nhịp tim đang đập...

Ngón tay của Hữu Cầm Huyền Nhã run rẩy, vành mắt đột nhiên đỏ lên, nước mắt như trân châu vỡ vụn, khàn giọng hỏi: "Vì cái gì...vì cái gì..."

Câu hỏi lặp đi lặp lại.

Nữ tử trẻ tuổi vốn đang một mực căng thẳng, vào giờ phút này cũng đưa tay bịt miệng mũi, nghẹn ngào khóc ồ lên.

"Vì sao lại như vậy?" Hữu Cầm Huyền Nhã hô hấp có một chút không thoải mái, suýt chút nữa mất khí lực ngã xuống đất.

Đinh, đinh đinh...

Từng thanh từng thanh phi kiếm rơi trên mặt đất, đã là u ám không sáng.

Đạo đạo bóng đen chậm rãi tới gần, mà những con độc trùng kia, lại hội tụ ở giữa không trung, giống như một tảng đá, treo lơ lửng trên đầu Hữu Cầm Huyền Nhã.

Nữ tử đeo mặt nạn trên không trung đang cười càn rỡ, bấm ngón tay, đám độc trùng kia hung hăng đập xuống...

Hữu Cầm Huyền Nhã từ từ nhắm hai mắt, tay trái nắm chặt mặt dây chuyền kia, bờ môi run rẩy, phát ra tiếng la yếu ớt...

"Giúp ta..."

Ông! Một vệt ánh vàng đột nhiên phóng lên tận trời, lấy Hữu Cầm Huyền Nhã làm tâm điểm, bao phủ phạm vi đường kính mười trượng!

Độc trùng đập xuống bị ánh vàng này hòa tan trong nháy mắt, mà ánh vàng này thì xuyên thấu sương mù nồng đậm, đâm xuyên bầu trời đêm!

Hữu Cầm Huyền Nhã nhắm chặt hai mắt, quỳ xuống ngồi ở nơi đó, hai tay cầm mặt dây chuyền ngọc bích, dùng chút sức lực cuối cùng hét lên: "Giúp ta! Giúp ta cứu nàng...sư huynh!"

Ánh vàng xung quanh dường như yên lặng trong chốc lát, chỉ còn lại tiếng khóc của nàng.

Một đạo coi như thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi, chẳng biết lúc nào xuất hiện tại Hữu Cầm Huyền Nhã bên người, người mặc Bách Phàm Điện có thể dẫn tới đạo bào màu lam đậm, tóc dài đơn giản buộc lên, cúi đầu nhìn chăm chú vào trước mặt chuyện này mảnh mai lại chật vật thân ảnh.

"Ta ở đây."

Thân thể của Hữu Cầm Huyền Nhã run rẩy, có một chút kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đã thấy một bàn tay lớn ập đến, trực tiếp nhét mấy viên đan dược vào trong miệng nàng.

"Ô, ô ô ô!"

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt đảo qua các nơi, từng tấm phù lục bay ra từ bên trong ánh vàng, những phù lục này đảo mắt đã là che kín bầu trời, không biết mấy ngàn hay là mấy vạn...

Tiếng nói của Lý Trường Thọ vang lên ở trong thành ngoài thành: "Không muốn chết thì tự phong tu vi, đả tọa tại chỗ."

Vừa dứt lời, Lý Trường Thọ nhìn về phía nữ tử mang theo mặt nạ bên ngoài ánh vàng kia, khóe miệng nhẹ nhàng co quắp mấy lần.

"Ngoại trừ ngươi."

Kịch chiến cùng với một đám Chân Tiên, mấy vị Thiên Tiên, một đống Luyện Khí Sĩ dưới Chân Tiên này, tổng kết lại cũng chỉ có một câu: "Các ngươi đã ngã xuống trước khi ta dùng sức."

Đợi Kim Quang đại trận thu liễm, Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng ở trước người Hữu Cầm Huyền Nhã, cùng với mẫu thân, chị dâu, đông đảo di nương của Hữu Cầm Huyền Nhã, tính toán trình tự kế tiếp trong đáy lòng.

Dùng các loại thân phận người qua đường Hải Thần, Thuỷ Thần, Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, chơi ở bên ngoài lâu như vậy! Rốt cuộc, thân phận bản thể "môn nhân Độ Tiên Môn Tiểu Quỳnh Phong bình thường Lý Trường Thọ" của chính mình, cũng có cơ hội ra sân, chính thức xuất đạo tại võ đài lớn Hồng Hoang!

Đây có vẻ là một bước đi mạo hiểm, trên thực tế đã là ứng đối ổn thỏa nhất Lý Trường Thọ thuận thế làm ra.

Sự tình hai bộ lạc lớn xâm lấn Hồng Lâm Quốc, nếu thật sự có người âm thầm bố cục thăm dò Độ Tiên Môn, như vậy nguyên nhân có khả năng nhất, chính là lai lịch của chính mình đã sắp bại lộ, đối phương đang nghĩ cách xác nhận lần cuối...

Lúc này chỉ có binh hành hiểm chiêu (ý nói trong tình thế nguy cấp đưa ra độc chiêu có thể tổn hại bản thân nhưng cũng có cơ may lật ngược tình thế), thử xem có thể đưa "Thuỷ Thần Thiên Đình" từ bên trong tiên tông Nhân Giáo đi ra ngoài hay không.

Nếu có thể thành công, tự nhiên là chuyện tốt, chính mình còn có thể tiếp tục tự tại tu hành tại sơn môn.

Nếu như không thành thì tình hình cũng không tệ hơn hiện tại, có thể chắc chắn rằng lai lịch của mình đã bị lộ, kịp thời chuyển từ Độ Tiên Môn đến Thiên Đình trốn tránh...

Vì vậy, không có cái gọi là thành công hay thất bại.

Tất nhiên, có thể bất động vẫn nên tận lực bất động, cách Thánh Nhân lão gia quá gần, chưa hẳn đã là chuyện tốt.

Để hoàn thành cảnh tiếp theo này, Lý Trường Thọ đứng ở trước mặt Hữu Cầm Huyền Nhã vào lúc này, nơi đây, chính là bản thể của hắn vừa mới độn pháp chạy đến.

Tiện thể nhắc đến, vào thời điểm bản thể của hắn độn đến, còn vượt qua một đám cao thủ Độ Tiên Môn ở giữa đường.

Bản thể biểu diễn vào thời khắc này, mới là tính kế vạn vô nhất thất nhất!

Mặc dù bản thân chuyện này liền gánh chịu một ít nguy hiểm, dù sao thì không có Tháp đại gia, đi ra ngoài cũng rất không quen...

Sau đó chỉ cần người tính kế phía sau hiện thân, hoặc là tìm được cơ hội thích hợp, để cho Thuỷ Thần Đạo Nhân Giấy hiện thân, lại nhất tâm nhị dụng, từ các phương diện khí tức, tính cách, đạo vận, tiến hành phân rõ Thuỷ Thần cùng với đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ, liền có thể tạo thành【bằng chứng về sự hiện diện】.

Chương 668. Đạo Nhân Giấy 【 hậu cần 】

Tất nhiên, không thể tận lực để cho bản thể trò chuyện cùng với Đạo Nhân Giấy, như vậy ngược lại sẽ vẽ rắn thêm chân, thân phận của hai người phải giữ nguyên vị trí tương ứng.

Thuỷ Thần đều là dùng hóa thân hành động, đây đã xem như một điểm nhỏ thường thức ở Thiên Đình.

Nhưng kế hoạch này, từ đầu đến cuối vẫn tồn tại một ít tai hoạ ngầm.

Mà tai họa ngầm lớn nhất, chính là đối thủ bên trong thành này thực sự quá yếu!

Cho dù lúc ra tay, chỉ là dựa vào một biển lớn phù lục, âm thầm bố trí trận pháp, phong bế mấy trăm vị tiên sĩ vương triều phàm tục không ra sao.

Nhưng cái tràng diện này, hiệu quả thị giác của chuyện này...

Sẽ rất dễ dàng làm cho người ta nghĩ lầm Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ hắn, là một cao thủ che giấu không ra.

Cảnh giới Lý Trường Thọ muốn biểu hiện ra bây giờ, là Thiên Tiên bình thường ẩn nấp một bộ phận thực lực.

Dù sao thì đối với Hồng Hoang mà nói, Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên vẫn là pháo hôi cấp một, sẽ không khiến cho các đại lão chú ý...

Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, làm ra tình huống tiên lực của chính mình thâm hụt suy yếu.

Làm như thế nào mới có thể bức người tính kế phía sau hiện thân?

Lý Trường Thọ nhìn về phía nữ tử đeo mặt nạ bị phù lục trói thành bánh chưng ở bên cạnh cách đó không xa kia.

Vừa rồi hắn dùng tiên lực bao trùm một viên độc đan Thiên Tiên, đánh vào vết thương của nàng, cũng dán mấy tấm thuẫn sát phù trân quý ở trên người nàng, bảo đảm chính mình chỉ cần muốn giết nàng, liền có thể lấy tính mạng của nàng vào bất cứ lúc nào.

Bây giờ lại là không thể trực tiếp đánh giết, sau này vẫn còn có ích.

"Bô ỉa" thượng đẳng như vậy, làm sao lại có thể che đậy thanh danh của nhà "Đạo Vi tiên tông" kia...

"Sư huynh?" Sau khi Hữu Cầm Huyền Nhã tiêu hóa hết mấy viên linh đan kia, đã đứng lên ở bên cạnh, sắc mặt không còn tái nhợt, tiên lực cũng nhanh chóng tràn đầy. Nàng lập tức hỏi: "Chúng ta nên làm cái gì?"

"Chờ đã." Lý Trường Thọ cười nói: "Tiếp theo ngươi liền dùng trạng thái trọng thương tu hành ở đây, làm việc theo lời truyền âm của ta."

"Ừm..."

"Yên tâm." Lý Trường Thọ ho khan một tiếng: "Chuyện khóc nhè, vi huynh sẽ bảo mật thay cho ngươi."

Ngón tay của Hữu Cầm Huyền Nhã vô thức siết chặt góc áo, trên mặt có chút ửng hồng, trực tiếp quay đầu nghiêng người...

"Đa tạ sư huynh tương trợ, ta chắc chắn sẽ báo đáp."

"Được, về sau ta vừa vặn có chuyện muốn trao đổi với ngươi." Lý Trường Thọ cười đáp ứng một tiếng, không khỏi nhìn mặt bên của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Chậc chậc, tư thái này đường cong, này, gương mặt xinh đẹp này, nhất là váy áo lúc này có nhiều lỗ rách, hiện ra một loại phong tình chém giết trên chiến trường, còn có loại tinh thần trọng nghĩa tuyệt đối ngụy trang không ra này!

Cảm nhận được ánh mắt "vô câu vô thúc" của Lý Trường Thọ, thân thể của Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ run, thấp giọng nói: "Sư huynh, ngươi...trở về lại..."

Hoàn mỹ!

Lý Trường Thọ thở dài.

Đây quả thực!

Là hạt giống số một được thiết kế riêng cho【kế hoạch Thiên Binh siêu cấp】của chính mình!

Trước khi vụ việc này xảy ra, chính mình thật đúng là không có phát hiện ra, Hữu Độc còn có tiềm chất như vậy!

Chỉ cần tiếp tục bồi dưỡng tu vi của Hữu Độc, cường hóa sức chiến đấu của nàng, lại đề thăng nhân cách mị lực của nàng, làm cho nàng mấy đại chiêu đẹp đẽ...

Đây là cái gì?

Đây chính là hình tượng người tuyên truyền chiêu binh Thiên Đình tốt nhất!

Tuyệt đối là thu hoạch ngoài ý muốn trong đêm nay!

"Hữu Cầm sư muội, trước tiên hãy trấn an người thân của ngươi đi." Lý Trường Thọ nhìn chúng phụ nhân đang khóc nức nở bên kia: "Việc còn lại cứ để ta xử lý."

"Ừm." Hữu Cầm Huyền Nhã cúi đầu ứng tiếng, quay người đi đến bên cạnh mẫu thân của mình, cầm cổ tay của chị dâu.

Trước đó Hữu Cầm Huyền Nhã sụp đổ, Lý Trường Thọ tất nhiên là biết rõ, cũng có thể hiểu được...

Sau khi nàng biết được động thủ đối với Hồng Lâm Quốc chính là Đạo Vi tiên tông đạo thừa Xiển Giáo, lại cảm nhận được uy áp của hai vị Kim Tiên, đã là dồn nàng đến ngõ cụt.

Nhà ở Hoàng Cung Hồng Lâm Quốc, Hữu Cầm Huyền Nhã muốn cứu cha mẹ thân nhân của chính mình, nàng dùng thân phận công chúa Hồng Lâm Quốc lên sân khấu, đương nhiên sẽ không dẫn mầm tai vạ đến hướng sư môn...

Ban đầu Hữu Cầm Huyền Nhã cự tuyệt sự giúp đỡ của hắn, một là không muốn tạo thêm phiền phức cho hắn, hai là không tin vào thực lực của hắn, ba là sợ dẫn phát tiên môn đấu đá, làm cho càng nhiều đồng môn Độ Tiên Môn tử thương.

Loại sự tình xúc động chịu chết không liên luỵ đến sư môn này, đúng là việc mà Hữu Độc sư muội có thể làm ra...

Về phần lúc cuối cùng, Hữu Cầm Huyền Nhã phát hiện ra chị dâu của mình có thai, trái tim tan nát, tiến hành cầu viện Lý Trường Thọ, cũng không phải là vì bảo tồn cốt nhục vương triều cái gì, thuần túy là cảm thấy đứa trẻ chưa sinh ra này vô tội...

Những chuyện này, cũng đều là do Thiên Đạo an bài sao?

Nói Thiên Đạo là không quá chuẩn xác, dù sao Thiên Đạo chẳng qua là quy tắc tụ hợp, là "hệ thống miễn dịch" của Hồng Hoang thiên địa xuất hiện tại Long Phượng sơ kiếp.

Ở vào bên trong Thiên Đạo, có thể chủ động ảnh hưởng hết thảy, là lão nam nhân đứng ở đỉnh điểm đại đạo kia!

Sư gia, Đạo Tổ!

Lý Trường Thọ nhắm mắt suy ngẫm, cẩn thận thể hội, ẩn ẩn lại có điều cảm ngộ.

"Huyền Nhã! Bản sư thúc tới cứu...ai nha, làm sao đã đánh xong?"

Một hồ lô lớn phá không mà đến từ nơi xa, Tửu Y Y ở trên đó lập tức vọt tới không trung, nhưng cũng giống như Tửu Cửu, vào giờ phút này đều có một chút buồn bực—— trước đó Lý Trường Thọ đã động thủ, bố trí một chút trận pháp chướng nhãn ở trong phạm vi thành trì.

Các nàng thấy, lúc này bên trong thành chỉ có nơi ranh giới còn có chiến đấu, phàm nhân kịch chiến trước đây, đều đã là nằm xuống đất ngổn ngang lộn xộn, từng tấm phù lục dán trên người...

Mà ở bên trong những binh tướng phàm nhân này, còn trộn lẫn một ít Luyện Khí Sĩ, trên người dán mấy chục mấy trăm tấm phù lục...

Những phù lục này của Lý Trường Thọ, đều là từ mấy cỗ Đạo Nhân Giấy 【 hậu cần 】.

Tất cả đều là một chút phù lục cơ sở, đơn giản dễ hiểu, ngày bình thường sẽ không chiếm quá nhiều tâm thần của Lý Trường Thọ, có thể sản xuất ổn định, có tích lũy hùng hậu.

Tửu Y Y nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, mà Tửu Cửu đã oa một tiếng, ngồi trên hô lô lớn bay tới, trong miệng hô hào: "Trường Thọ ngươi làm sao lại ở đây!"

Lý Trường Thọ vừa định trả lời, nơi chân trời đồng thời xuất hiện mấy cỗ uy áp!

Mấy người không dám nhiều lời, lập tức làm tốt trận thế đề phòng, lại ngẩng đầu nhìn lên...

Dưới bầu trời đầy sao, mấy đạo thân ảnh đang phân biệt bắn nhanh mà đến từ hướng bắc, hướng tây bắc, đồng thời dừng lại trên không toà thành lớn phàm tục này, giằng co với nhau.

Chưởng môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu, trưởng lão Kim Tiên Độ Tiên Môn Vương Phú Quý, đứng ở ngay phía trên Lý Trường Thọ cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, ẩn ẩn che lại môn nhân nhà mình.

Mà ở đối diện bọn họ, một lão giả đội mũ dài, khuôn mặt phiếm hồng, nhẹ nhàng quét phất trần...

Chương 669. -

Lại có hai thân ảnh đuổi tới từ phương bắc, lại là hai vị Kim Tiên Đạo Vi tiên tông, một trung niên, một lão giả, chính là mai phục ở nửa đường trước đây, muốn uy hiếp chúng tiên Độ Tiên Môn.

Hai người này cấp tốc đi đến phía sau lão giả đội mũ dài, cúi người vái chào, miệng nói: "Chưởng môn."

Lý Trường Thọ truyền âm nói một câu đối với Tửu Y Y cùng với Tửu Cửu, ba người cùng nhau vái chào ở trên không trung, đồng thời hô to: "Bái kiến chưởng môn!"

Thua người không thua trận, khí thế tuyệt đối không thể yếu.

Quý Vô Ưu mỉm cười gật đầu, cúi đầu nhìn lại, nhìn thấy đống bừa bộn trong thành, nhìn thấy toàn thân Hữu Cầm Huyền Nhã tràn đầy vết thương, nhìn thấy khuôn mặt bất đắc dĩ của Lý Trường Thọ, lập tức giận dữ!

Quý Vô Ưu lạnh lùng nói: "Đạo Vũ Chân Nhân, ngày hôm nay Đạo Vi tiên tông các ngươi khó tránh khỏi có một chút khinh người quá đáng!"

"Vô Ưu chưởng môn sao lại nói như vậy?" Lão đạo này, tức là Chưởng môn Đạo Vi tiên tông Đạo Vũ Chân Nhân, cau mày nói: "Lần này Đạo Vi tiên tông chúng ta đều làm việc theo quy củ, cũng không làm bị thương Chân Tiên Thiên Tiên các ngươi đến giúp, làm sao lại nói là khinh người quá đáng?"

"Khụ, khụ khục...hừ! Nơi đây vốn là do Độ Tiên Môn chúng ta che chở, các ngươi ngay cả một câu cũng không nói liền tập kích bất ngờ, còn nói là làm theo quy củ?" Quý Vô Ưu nhíu hai mắt lại, lãnh đạm nói: "Làm sao, là cảm thấy tiên tông Nhân Giáo chúng ta ít tiên ít núi, liền có thể tùy ý ức hiếp? tiên tông Xiển Giáo các ngươi, cũng không khỏi quá ỷ thế hiếp người!"

Chưởng môn Đạo Vi tiên tông nghe vậy, không khỏi nhíu mày một hồi.

Mà Vong Tình thượng nhân Vương Phú Quý ở bên cạnh Quý Vô Ưu, cũng là không nhịn được truyền âm nhắc nhở một câu: "Chưởng môn, làm sao lại nhắc đến hai giáo, sự tình có phải đã làm lớn chuyện hay không?"

"Yên tâm!" Quý Vô Ưu bình tĩnh cười một tiếng, dùng ánh mắt liếc nhìn Lý Trường Thọ ở phía dưới, truyền âm trả lời: "Đợt này, thắng chắc."

Dù sao thì y cũng vừa mới nhận được truyền âm của Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, chính là bốn chữ: 【 thượng cương thượng tuyến 】

Quý Vô Ưu, đơn vị chiến lực, khục, lão Kim Tiên bình thường, làm sao có thể không hiểu điều này?

Đây tuyệt đối là mẫu thân tiểu ổn mở cửa cho tiểu ổn—— ổn đến nhà!

Chưởng môn Đạo Vi tiên tông ở phía đối diện nhíu mày trầm tư một hồi, nói: "Vô Ưu chưởng môn, không bằng ngươi và ta chờ một lát, đợi môn nhân đến đây đông đủ. Đúng sai, lại nói một hồi."

"Hừ!" Quý Vô Ưu phất ống tay áo nói: "Ngày hôm nay nếu như Đạo Vi tiên tông các ngươi không cho chúng ta một cái công đạo, bần đạo sẽ không để yên!"

Trong mắt Đạo Vũ Chân Nhân có một chút tức giận, không nói thêm gì, nhắm mắt đứng yên.

Quý Vô Ưu mang theo Vong Tình thượng nhân đáp xuống phía dưới, an ủi Hữu Cầm Huyền Nhã, cũng truyền âm hỏi ý vài câu ở khoảng cách gần đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nói đơn giản ý nghĩ ứng đối kế tiếp cho chưởng môn nghe, chủ yếu vẫn là để chưởng môn nắm chắc lý niệm chủ yếu, sau đó tùy cơ ứng biến.

Trực tiếp cho chưởng môn lời kịch giả thiết, không khỏi ảnh hưởng đến việc phát huy thực lực của chưởng môn.

Hai bên lại đợi một hồi, đạo đạo lưu quang đi tới từ phương bắc.

Độ Tiên Môn để cho một số lớn Tiên Nhân cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ trở về theo đường cũ, một nhóm phong chủ, trưởng lão bên trong môn phái lại chạy đến, lúc này cũng là khí thế hùng hổ, thực lực dưới Kim Tiên, so với đối phương chỉ mạnh chứ không yếu!

Một bộ phận thực lực che giấu không được tính ở trong đó.

Đạo Vi tiên tông cũng đang khẩn cấp điều người, hiển nhiên là không ngờ tới Độ Tiên Môn sẽ trực tiếp vận dụng nhiều cao thủ như vậy.

Nhất là, trưởng lão Đan Đỉnh Phong Vạn Lâm Quân gần đây vẫn luôn đang bế quan xung kích cảnh giới Kim Tiên hiện thân...

Lão gia tử này chống quải trượng, mặt không thay đổi nhìn lướt qua chúng tiên Đạo Vi tiên tông, hơn chín thành Tiên Nhân Đạo Vi tiên tông, đạo tâm xuất hiện hoặc nhiều hoặc ít dị dạng.

Lý Trường Thọ theo thói quen liền muốn thuận thế trở về bên trong nhóm người để tránh né, nhưng nghĩ tới an bài tính kế của chính mình ngày hôm nay, vẫn là cố nín lại.

Đôi khi không có đường lui, liền phải lấy tiến làm lùi...

Đợi Tiên Nhân hai bên đến đông đủ, tổng cộng hơn bảy trăm vị Tiên Nhân của hai nhà tiên môn đứng ở trong không trung, từng người thả ra khí thế, đối chọi với nhau.

Chưởng môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu tiến về phía trước hai bước, thân hình thon dài tản ra một cỗ ngạo nghễ...cùng với một chút tự tin.

Đạo Vi Tiên Nhân thì trái lại, vào giờ phút này hơi nhíu mày, giữa lông mày còn có rất nhiều suy nghĩ.

Quý Vô Ưu mở miệng nói: "Người đã đến không sai biệt lắm, nếu muốn nói đạo lý, trước tiên trả các Tiên Nhân Độ Tiên Môn mà các ngươi mai phục bắt giữ. Nếu muốn trực tiếp khai chiến, bần đạo cùng với trên dưới Độ Tiên Môn, tối nay sẽ phụng bồi tới cùng!"

Ngay khi lời này được nói ra, Tiên Nhân hai bên đều có chút mộng.

【 Chưởng môn (chưởng môn ở phía đối diện) lại có tính tình dữ dằn như vậy, lực lượng sung túc như vậy sao? 】

Đạo Vũ Chân Nhân nhíu mày suy nghĩ, lắc lắc phất trần, lão giả Thiên Tiên nổi danh bên cạnh dậm chân mà ra, tế lên một chiếc bảo tháp, thả ra mười tám vị tù binh, mặc cho bọn họ bay trở về Độ Tiên Môn.

Tất nhiên là môn nhân Độ Tiên Môn bị bắt đi trước đây.

Những môn nhân này lộ vẻ mặt xấu hổ, che mặt hành lễ, mấy vị thái thượng trưởng lão ấm giọng động viên vài câu, liền để bọn họ trở về đội ngũ.

Đạo Vũ Chân Nhân trầm giọng nói: "Đã hoàn trả Tiên Nhân bắt giữ, trên dưới Độ Tiên Môn vô sự, không bằng ở chỗ này, hai nhà chúng ta thương nghị một phen thật kỹ lưỡng. Vô Ưu chưởng môn, có thể nhường Hồng Lâm Quốc này không?"

"Không cần nói nhiều, bần đạo sẽ không nhường!" Quý Vô Ưu lạnh nhạt nói: "Tam Giáo một nhà, ở trên đại hội nguồn gốc Tam Giáo, hai nhà chúng ta đã từng gặp nhau. Bây giờ tiên tông Xiển Giáo các ngươi chủ động gây sự, có ý đồ phá hư cục diện hài hòa thật tốt của Tam Giáo, việc này nên xử lý như thế nào?"

"Vô Ưu chưởng môn, ngươi há có thể cưỡng từ đoạt lý như thế!" Đạo Vũ Chân Nhân cũng mang theo hoả khí, cất cao giọng nói: "Tranh chấp thế tục không liên luỵ đến sơn môn, đây là quy củ đã lâu tại Hồng Hoang! Đạo Vi tiên tông chúng ta đã là nhường nhịn đủ kiểu, Độ Tiên Môn các ngươi đừng có quá mức vô lý!"

"Ồ?" Quý Vô Ưu cau mày nói: "Quy củ này là do ngươi định ra? Ngươi có biết, bần đạo có một đồ tôn chính là con gái của Quốc Chủ Hồng Lâm Quốc, đã tu hành nhiều năm trong Độ Tiên Môn. Chuyện này, có được tính là liên luỵ đến sơn môn không? Nếu như môn nhân của bần đạo bị lấn, bần đạo không đứng ra, vậy thì ngày khác, các ngươi lấn lên trên đầu của bần đạo, sẽ có ai sẽ giữ gìn chưởng môn ta!"

"Hay!" Vạn Lâm Quân trưởng lão hét lớn một tiếng, chống quải trượng liền muốn tiến về phía trước, toàn thân tản ra một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, nói: "Hãy đánh một trận!"

Quý Vô Ưu cũng hoảng hồn, lão gia tử này làm sao lại trực tiếp kích động?

Chương 670. -

Hai tiếng hét lớn này của Vạn Lâm Quân lão gia tử, làm cho tâm thần của Tiên Nhân hai bên cùng nhau căng cứng, từng người lấy ra cục gạch loại hình, hình dạng khác biệt, thôi động các loại tiên lực.

Đúng vào lúc này, liền nghe ở nơi chân trời truyền đến một hồi cười to, một lão đạo mặc trường bào màu tím, khuôn mặt hơi mập cưỡi mây mà đến, phi tốc cực nhanh.

Nhưng uy áp bản thân...ngược lại là trung bình.

Lão đạo hơi mập này hô: "Sao đêm nay lại muốn đấu võ rồi? Bần đạo là Đạo Vi Tử, tổ sư khai sơn của Đạo Vi tiên tông, khách tu hành bên trong Ngọc Hư Cung, mong rằng các vị đạo hữu tiên tông Nhân Giáo, cho bần đạo mấy phần mặt mũi! Ha ha ha ha!"

Đệ tử ký danh của Thánh Nhân?

Quý Vô Ưu nhướng mày, các vị trưởng lão Độ Tiên Môn cũng là như lâm đại địch.

Trước đây, thế nhưng là không có thông báo sư phụ nhà mình tới chống đỡ bãi, chuyện này nên làm như thế nào...

Đúng vào lúc này, một tia truyền âm lọt vào tai, Quý Vô Ưu lập tức khôi phục trấn định, lạnh nhạt nói: "Hồng Hoang này có nhiều quốc gia thế tục như thế, vì sao đạo hữu lại coi trọng Hồng Lâm Quốc này?"

Lão đạo hơi mập vừa tới nhướng mày, cũng không ngờ được, Quý Vô Ưu nói chuyện lại chuyển biến nhanh như vậy.

"Vô Ưu sư điệt." Đạo Vi Tử cười nói: "Ta cũng có giao hảo với sư phụ của ngươi, không bằng..."

"Tiền bối đây là muốn dùng bối phận đè người?" Quý Vô Ưu ngắt lời của đối phương: "Đây là đang lấn bởi vì tổ sư Độ Tiên Môn chúng ta không có ở nơi này? Hoặc là cảm thấy Nhân Giáo chúng ta không có cao nhân?"

Đạo Vi Tử nghiêm mặt nói: "Chuyện hôm nay, không bằng để bần đạo trò chuyện cùng với sư phụ của ngươi. Vì ngăn ngừa hai nhà xung đột, dẫn phát những việc khó chịu khác, Vô Ưu sư điệt ngươi hãy dẫn người trở về đi."

Quý Vô Ưu cúi đầu ho khan hai tiếng, trong mắt mang theo vài phần không cam lòng, chúng tiên Độ Tiên Môn dù tức giận, cũng đành chịu.

Nhưng mà, hành động kế tiếp của Quý Vô Ưu lại có một chút ngoài dự liệu, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ lại hợp tình lý.

Y lộ vẻ mặt bi thương, ngửa đầu thở dài: "Nhân Giáo chúng ta có cao nhân nào hiện thân không! Tiền bối Nhân Giáo, chẳng lẽ lại để Đạo Vi tiên tông ức hiếp chúng ta như vậy!"

Bên trong tinh không chợt nhiều hơn hai luồng ánh sáng...

Đó là hai viên lưu tinh xanh và đỏ, đang chậm rãi vờn quanh, truy đuổi lẫn nhau, đảo mắt liền hóa thành một bức thủy hỏa Thái Cực Đồ.

Ở dưới Thái Cực Đồ, thân ảnh một lão đạo chuyển từ hư ảo sang chân thật.

Lão đạo này mặc áo bào trắng, tay nâng phất trần, khuôn mặt gầy gò mỉm cười, tự nhiên có một loại đạo vận tùy ý thoải mái dễ chịu.

Có Tiên Nhân Độ Tiên Môn hô to một tiếng: "Thuỷ Thần! Thuỷ Thần Thiên Đình!"

Đúng là Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, cúi đầu nhìn về chúng tiên Độ Tiên Môn phía dưới, gật đầu thăm hỏi.

Thuận thế liếc nhìn bản thể đang đứng trên mặt đất, "mặt mũi tràn đầy sợ hãi thán phục" ngắm nhìn bầu trời, tạm thời cũng cảm thấy kỳ diệu.

Chẳng qua...

Loại diễn kịch này thật đúng là không thể làm nhiều, dễ dàng ra bệnh tinh thần.

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Không biết bần đạo có thể thay mặt Độ Tiên Môn, trò chuyện cùng với đạo hữu?"

Sắc mặt của Đạo Vi Tử lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng, cúi đầu vái chào, miệng nói: "Hóa ra là Thuỷ Thần sư huynh, thất lễ."—— đệ tử ký danh Thánh Nhân gặp được đệ tử Thánh Nhân chính thức, tất nhiên là phải đè thấp xưng hô.

Đạo Vi Tử cười nói: "Chuyện hôm nay chỉ là một ít việc nhỏ, không ngờ được lại làm phiền Thuỷ Thần đại giá."

"Không có cách nào." Lý Trường Thọ hòa hòa khí khí cười nói: "Đại Pháp Sư ra lệnh cho ta chấp chưởng giáo vụ Nhân Giáo, Nhân Giáo đếm tới đếm lui, tổng cộng chỉ có sáu nhà tiên môn, tất nhiên là phải trông chừng chặt một chút."

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, liền nhìn về phía phương hướng tây bắc.

Nơi đó, ánh vàng lấp lóe đầy trời, một thân ảnh ngồi ở bên trên mây cấp tốc bay tới.

Mặc dù còn cách nơi đây mấy vạn dặm, nhưng khí tức, uy áp của đối phương, lại là truyền tới nơi đây không trở ngại một chút nào.

Chúng tiên trên mây vào giờ phút này đã là có một chút mộng, hoàn toàn không biết đêm nay đây là tình huống gì...

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Đạo hữu không phải là sợ xảy ra sai lầm nào đó chứ? Sao ta vừa hiện thân, liền gọi Phó Giáo Chủ Xiển Giáo tới?"

Đạo Vi Tử tất nhiên là nghe được thâm ý trong lời nói của Lý Trường Thọ, bất động thanh sắc lắc đầu, nói: "Thuỷ Thần sư huynh có quyền cao chức trọng tại Thiên Đình, tại Nhân Giáo càng là đại năng đỉnh tiêm, bần đạo tự nghĩ tu vi nông cạn, kiến thức nông cạn, sợ chọc giận Thuỷ Thần sư huynh, cho nên mới mời Nhiên Đăng lão sư tiến đến trò chuyện cùng nhau."

Nhiên Đăng!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ mỉm cười, phỏng đoán của chính mình cũng không sai, quả nhiên là lão gia hỏa này giở trò xấu ở sau lưng!

Liên quan đến Xiển Giáo, lúc này cũng chỉ có gã.

Chúng tiên Độ Tiên Môn cùng nhau nhìn về phía Thuỷ Thần Thiên Đình, đại đa số người đều đang chờ mong, chờ mong vị nam nhân kia có hiện thân vào tối nay hay không.

Dù sao thì Nhân Giáo cũng có ít cao thủ, viện thủ cao cấp mà Thuỷ Thần có thể mời, chỉ có Đại Pháp Sư...

Nhưng mà, chúng tiên Độ Tiên Môn rất nhanh liền thất vọng.

Đợi Nhiên Đăng bay vào, lúc cách nhau khoảng mấy trăm dặm, trên đỉnh đầu Đạo Nhân Giấy 【 Thuỷ Thần 】 của Lý Trường Thọ, đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy Thái Cực Đồ.

Một chiếc tiểu tháp, một sợi xích xanh rơi xuống từ đó, được Thuỷ Thần an ổn tiếp được.

Thế là, Thuỷ Thần nâng tháp nắm xích, bình tĩnh nhìn về phía Nhiên Đăng đạo nhân bay tới ở nơi xa, Nhiên Đăng đạo nhân đang bay, lập tức chậm lại.

Đây, chính là chi viện của Nhân Giáo!

Trên mặt đất, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đầu tiên là cảm thấy ấm áp, dù sao thì lúc Thánh Nhân lão gia hoặc là Đại Pháp Sư đưa chí bảo cho chính mình, đều là trực tiếp buông xuống ở trên đỉnh đầu của Đạo Nhân Giấy, mà không phải là bản thể của chính mình.

Đây là chấp nhận tính kế liên quan đến lai lịch của chính hắn tối nay.

Nhưng có một chút...

Lý Trường Thọ nhìn ngọc phù bể nát trong tay áo của chính mình, không biết vị đại lão tặng ngọc phù cho chính mình trực tiếp đến nơi đây, rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Cùng lúc đó, ở trên không Nam Hải.

Ngũ Sắc Thần Quang chợt lóe lên, bắn về phía đông nam Đông Thắng Thần Châu!

Ở bên này Nhiên Đăng vừa hiện thân, trang bị của phe mình đã vào chỗ, thậm chí không chỉ có trang bị bảo mệnh, còn có Không Gian Xích dùng để tấn công...

Thánh Nhân lão gia đây là muốn để cho chính mình làm gì?

Đối đầu với đối phương, phá tính kế của địch, nhắc nhở lão đạo này an phận một chút?

Hôm nay xác nhận phải làm mạnh một chút, không thì Thánh Nhân lão gia nhà mình sẽ không đến mức đưa cho Không Gian Xích.

Nhưng không thể thừa cơ xoá bỏ Nhiên Đăng, không thì Thánh Nhân lão gia cũng nên đưa Đồ lão đại tới mới đúng, không có Thái Cực Đồ, Lý Trường Thọ tự nhận cũng không phải là đối thủ của Nhiên Đăng.

Chương 671. -

Lại nhìn, Lý Trường Thọ khí định thần nhàn, cưỡi mây đi đến phía trên chúng tiên Độ Tiên Môn, mí mắt khép hờ, tóc trắng khẽ nhúc nhích, quanh người có khí tức huyền hoàng chậm rãi rủ xuống, Không Gian Xích bị hắn thu vào trong tay áo.

Linh niệm nhảy lên trong đáy lòng, ý niệm của Tháp đại gia trở thành tiếng gọi: "Tiểu đồ đệ, lần này phải làm thế nào? Trực tiếp làm gỏi Nhiên Đăng sao? Đã sớm thấy chiếc quan tài hỏng và ngọn đèn quan tài kia không vừa mắt, hôm nay lão gia ngầm cho phép, chúng ta nhất định phải đánh chết gã!"

"Tháp đại gia đừng vội, sau đó còn có một vị cao nhân tới trợ trận." Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười nói một câu: "Nhiên Đăng dù sao cũng là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, chúng ta trực tiếp ra tay là có một chút không quá ổn thỏa, xem có thể buộc hắn ra tay đối với chúng ta hay không, chúng ta mới phản kích."

Tháp đại gia buồn bực nói: "Còn có ai tới? Đại đồ đệ đang nằm ở dưới gốc cây xem kịch, không có ý tứ tới chơi. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, tiểu đồ đệ ngươi cũng đừng xem thường Nhiên Đăng. Vào thời điểm Viễn Cổ, tên gia hỏa này liền rất gian manh, quả thật là có một chút ý tứ thâm tàng bất lộ. Lão gia cũng đang nhìn, ngươi cũng đừng lật thuyền trong mương ở dưới tay gã."

Lý Trường Thọ: "..."

Thái Thanh lão gia cũng đang ngồi ở nhà xem kịch!

Lại có linh niệm truyền đến, lại là Không Gian Xích cũng mở miệng, nói một câu ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ: "Ngọn đèn của Nhiên Đăng rất lợi hại, phải cẩn thận!"

Lý Trường Thọ nói tiếng cám ơn, càng cảnh giác hơn mấy phần...

Mặc dù sự cảnh giác đối với Nhiên Đăng trước đây, đã vượt qua mười phần.

Đây là, lần thứ mấy giao thủ cùng với Nhiên Đăng?

Cách không giao thủ thì không tính, lần thứ nhất cứng đối cứng cùng với Nhiên Đăng, đối phương sau khi bị chính mình cướp được thế thượng phong còn có thể tiến thối tự nhiên, biểu lộ ra khuôn mặt có độ dày bất phàm.

Hôm nay, đoán cũng đều không cần đoán, Nhiên Đăng nếu đã lựa chọn đối chiến chính diện với chính mình, hẳn là sẽ sử dụng hai đến ba thủ đoạn, trong lời nói mai phục năm ~ sáu loại chuẩn bị...

Nhưng mà, Lý Trường Thọ lại là không hoang mang một chút nào, thậm chí là lần đối chiến này, cũng đều khinh thường đoạt "dùng nước bọt để giành quyền kiểm soát bầu trời" cùng với Nhiên Đăng.

Quả nhiên, Nhiên Đăng vừa tới phía trên chúng tiên Đạo Vi tiên tông, bên trên khuôn mặt nhìn như ngay ngắn trang nghiêm kì thực gầy gò tiều tụy của gã, lộ ra một chút bất mãn, mở miệng nói: "Bất quá chỉ là tranh chấp phàm tục, vốn sẽ không làm bị thương hòa khí Tam Giáo, vậy tại sao Thuỷ Thần lại đích thân hiện thân?"

"..."

Toàn bộ bầu trời đêm đột nhiên trở nên vô cùng yên lặng, Tiên Nhân hai bên không dám loạn động, không dám lên tiếng, tiên thức và ánh mắt đều hội tụ ở phía trên cao nhân Nhân Giáo nâng tiểu tháp - Thuỷ Thần Thiên Đình.

Làm sao lại...

Không có tiếng?

Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng tại kia, mí mắt khép hờ, như là tâm thần không có ở nơi này.

Trên mặt đất, Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn luôn nhắm mắt đả tọa, vào giờ phút này cũng có một chút hiếu kỳ mở mắt ra. Nhưng nàng liếc nhìn Lý Trường Thọ đứng chắp tay bên người, nhớ tới lời căn dặn của sư huynh trước đó, tiếp tục nhắm mắt điều tức.

Trong bầu trời đêm, tràn ngập một chút xíu xấu hổ.

Nhiên Đăng đạo nhân cũng không có một chút dị dạng nào, lại mở miệng nói: "Thuỷ Thần đã không nói, chính là nhận việc này, tiên tông Nhân Giáo các ngươi lấn Xiển Giáo chúng ta như thế, việc này nên luận như thế nào?"

"..."

Tiên Nhân hai bên lại đợi một hồi, Thuỷ Thần vẫn chỉ đứng lẳng lặng tại kia, không hề có động tĩnh gì.

Nếu không phải Huyền Hoàng Tháp trong tay Thuỷ Thần đang từ từ xoay tròn, chúng tiên còn tưởng rằng, đây là hình ảnh đứng im...

Chuyện ra sao?

Nhiên Đăng thì trái lại, vào giờ phút này lông mày nhăn sâu, thần quang nhảy lên trong mắt, dường như đã suy nghĩ rất nhiều, tính kế rất nhiều ở trong thời khắc ngắn ngủi này.

"Thuỷ Thần." Trong lời nói của Nhiên Đăng mang theo mấy phần nộ khí: "Không phải là cảm thấy Phó Giáo Chủ Xiển Giáo như bần đạo không xứng nói chuyện với ngươi, muốn mời Giáo Chủ

Xiển Giáo chúng ta đích thân đến?"

"..."

Lý Trường Thọ không trả lời ba câu hỏi, cho dù Nhiên Đăng kiên nhẫn mạnh hơn, vào giờ phút này cũng nhất định phải làm ra sắc mặt giận dữ.

Nhưng Lý Trường Thọ chính là đứng bình tĩnh tại kia, dường như đã ngủ rồi.

Chuyện này...

Trên đỉnh đầu của chúng tiên hai bên Đạo Vi tiên tông, Độ Tiên Môn tràn đầy dấu chấm hỏi, không biết trong hồ lô của vị Thuỷ Thần Thiên Đình này rốt cuộc bán thuốc gì.

Nhưng kỳ quái chính là, chúng tiên đột nhiên cảm thấy Nhiên Đăng liên tục hỏi ba câu không được đáp lại, có một chút xấu hổ...

Đạo Vi Tử tu hành tại Ngọc Hư Cung thấy thời cơ đã tới liền lập tức đứng dậy, hất phất trần trong tay lên, vái chào đối với "Thuỷ Thần", miệng nói: "Thuỷ Thần sư huynh, Nhiên Đăng lão sư đang hỏi ngươi, vì sao lại không đáp?"

Lý Trường Thọ chậm rãi nâng mí mắt lên, thần quang lóe lên trong mắt, giống như mới "lấy lại tinh thần" ở trong mộng.

"Ồ? Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng đã đến rồi sao? Tốc độ ngự không không ngờ lại nhanh như vậy!" Lý Trường Thọ cười chắp tay một cái: "Thất lễ, thất lễ, việc này là do ta không phải, là do ta không phải. Cấm chế nguyên bản ta thiết lập cho cỗ hoá thân này, chính là nhìn thấy có người cúi người vái chào, tâm thần sẽ lập tức quay trở về. Lại quên mất, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng tự xưng là người cùng thế hệ với Thánh Nhân lão gia, ngày bình thường cũng sẽ không làm lễ đối với người khác. Đây quả thật là lỗi của ta, ta đang xem một con nai sừng tấm lăn lộn trên tuyết bằng hóa thân khác, xem quá mức nhập thần, tạm thời không thể chú ý đến sự xuất hiện của Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng vừa mới nói cái gì? Có thể nói lại một lần?"

Dưới bầu trời đêm, càng thêm tĩnh lặng so với vừa rồi.

Vào giờ phút này chúng tiên Đạo Vi tiên tông vừa sợ vừa giận, bọn họ đều xem như xuất thân từ Xiển Giáo, Phó Giáo Chủ nhà mình bị người chế nhạo như thế, tất nhiên là không cam lòng.

Chúng tiên Độ Tiên Môn ngược lại là chỉ cảm thấy, vị Thuỷ Thần Thiên Đình này có một chút lợi hại, hoàn toàn không để vị đại năng Viễn Cổ Nhiên Đăng này vào trong mắt.

Đây hẳn là lực lượng của Nhân Giáo bọn họ?

Ngược lại là chưởng môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu, trong mắt vào giờ phút này nhiều hơn mấy phần suy tư, cẩn thận thể hội thâm ý trong lời nói của Thuỷ Thần.

Cao thủ như vậy giằng co, mỗi tiếng nói cử động, cũng không thể chỉ có ý tứ tầng ngoài.

"Thuỷ Thần nhìn như là quanh co lòng vòng mắng Nhiên Đăng mất cấp bậc lễ nghĩa, trên thực tế, một tầng càng sâu hơn...ừm, có thể đang mắng Nhiên Đăng là một con nai tơ ngốc nghếch! Chuyện này lại là vì cái gì? "

Quý Vô Ưu mặt ngoài duy trì bình tĩnh, trong đáy lòng cũng không sai biệt lắm cùng với đám Luyện Khí Sĩ ở đây, đều là cảm thấy khó hiểu.

Sắc mặt của Nhiên Đăng vô cùng âm trầm, lần này ngược lại là thật sự có một chút tức giận.

"Thuỷ Thần, sao phải đánh rơi thân phận như thế? Hung hăng càn quấy ở chỗ này! Không sợ bị người nhạo báng sao?"

Chương 672. -

"Xin Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng chỉ giáo?" Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, trong bất tri bất giác, lại nắm giữ chủ động chủ đề, xúc động hô: "Còn xin Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng nói chuyện chú ý dùng từ một chút! Ta biết Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng vô cùng thống hận đối với Tam Giáo thân như một nhà, khục, vô cùng giữ gìn, nhìn thấy tình hình giương cung bạt kiếm nơi đây, trong đáy lòng chắc là có một chút nóng nảy, đến mức không thể lựa lời nói. Nhưng ta bây giờ dù sao cũng là chính thần Thiên Đình tam giai, tổng quản thủy sự Tam Giới, thân phận có rơi hay không cũng không quan trọng. Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng nói ta hung hăng càn quấy, bị người nhạo báng, chẳng lẽ không phải nói rằng thủy sự Tam Giới đều là hồ nháo, đường đường là Thiên Đình lại bị người nhạo báng? Hít hà —— hai câu này của Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, không phải nói là bất mãn với hai chữ Thiên Đình, âm thầm trào phúng Đạo Tổ lão gia hạ chỉ lập Thiên Đình? Sai lầm này, cũng thật lớn!"

Quý Vô Ưu nghe được lời này, vào giờ phút này khóe miệng cũng đang điên cuồng run rẩy.

Cái gì gọi là 【 thượng cương thượng tuyến 】?

Đây mới là thượng cương thượng tuyến!

Vị Nhiên Đăng này chỉ nói bốn chữ "hung hăng càn quấy", liền bị kéo tới vấn đề vũ nhục Đạo Tổ nghiêm trọng như vậy!

Nhiên Đăng càng là không dám chờ lâu, lập tức mắng trở về: "Tu vi cưỡng từ đoạt lý của Thuỷ Thần, quả nhiên là càng ngày càng cao thâm. Ta vô cùng kính trọng đối với mấy vị Giáo Chủ, đối với Đạo Tổ lão gia càng là sùng kính vô hạn!"

"Thật sao?" Lý Trường Thọ mỉm cười, thản nhiên nói: "Vì sao ta lại không tin? Nếu sùng kính đối với Đạo Tổ lão gia như vậy, năm đó Tử Tiêu Cung giảng đạo, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng ngay cả ba lần cũng không đi? Chậc chậc, Phó Giáo Chủ nói năng bất nhất như vậy, không khỏi làm cho người ta hoài nghi, ngày hôm nay ngươi luôn mồm hô hào Tam Giáo một nhà, thế nhưng trong đáy lòng lại đang mưu tính làm như thế nào để Tam Giáo phân rã, suy yếu Đạo Môn!"

"Đừng có ngậm máu phun người! Thuỷ Thần liên tiếp nhằm vào Phó Giáo Chủ Xiển Giáo như bần đạo, càng là nói xấu thanh danh của bần đạo khắp nơi, muốn như thế nào? Toan tính chuyện gì!" Trong mắt Nhiên Đăng lấp lóe hàn quang, quả nhiên là bị đâm vào vết sẹo.

"Ta ngậm máu phun người?" Trong tay Lý Trường Thọ nhiều thêm một quyển trục chưa ghi, quyển trục này lấp lóe ánh vàng, trên đó tản ra uy áp Thiên Đạo nhàn nhạt.

Lý Trường Thọ giơ quyển trục lên cao cao, cất cao giọng nói: "Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, ngươi âm thầm chỉ thị Đạo Vi Tử, bố cục xung quanh Hồng Lâm Quốc vào hơn hai mươi năm trước, tính kế làm khó dễ ngày hôm nay, đoạn sự tình sinh kế của Độ Tiên Môn! Ngươi có dám phát lời thề đối với Thiên Đạo ở trước mặt mọi người, để cho các vị Thánh Nhân lão gia làm chứng, chứng minh chính mình trung thành cảnh cảnh đối với Xiển Giáo, tuyệt đối chưa từng tính kế sự tình Tam Giáo!"

Nhiên Đăng lạnh nhạt nói: "Thuỷ Thần có dám phát lời thề đối với Thiên Đạo ở trước mặt mọi người, chưa hề cố ý nhằm vào Phó Giáo Chủ Xiển Giáo như bần đạo?"

"Phó Giáo Chủ hẳn là sợ?"

"Thuỷ Thần hẳn là sợ rồi sao."

"Không sai, ta xác thực sợ..."

Sợ...thừa nhận?

Nhiên Đăng nhướng mày, gã vừa có ý đồ chiếm cứ chủ động ở bên trong giao phong ngôn ngữ, lúc này đột nhiên bị Lý Trường Thọ quẹo thật nhanh, hất thân hình ra một lần nữa.

Ánh mắt của Lý Trường Thọ dần dần trở nên ảm đạm, trên mặt có một chút bi thương không hiểu, hắn đi về phía trước hai bước, cầm quyển trục trong tay, chậm rãi mở ra, nhìn lực lượng Thiên Đạo nồng đậm trên đó.

Nhãn cầu thực hiện những chuyển động nhỏ chậm rãi đọc từ phải sang trái và từ trên xuống dưới, nhưng sau khi đọc đoạn đầu, hai tay đột nhiên tuôn ra một cỗ Tam Muội Chân Hoả, trực tiếp đốt quyển trục này!

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài: "Ta đúng là sợ, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng...Đạo Môn kinh doanh lâu năm như thế, Thánh Nhân lão gia truyền đạo, đệ tử Thánh Nhân vất vả cày cấy tại Tam Giới, vẩy hỏa chủng Đạo Môn khắp thiên địa, mới có Đạo Môn đại hưng bây giờ. Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng dù có đủ kiểu không phải, dù có ngàn loại tính kế, dù có vạn loại tâm tư, cũng đều là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo. Nếu vì chuyện như vậy mà động vào ngươi, liền sẽ ảnh hưởng đến vận thế Xiển Giáo, liền sẽ ảnh hưởng đến khí vận Đạo Môn. Ài..."

Thở dài một tiếng, nửa lời thương tiếc, thân ảnh râu tóc bạc trắng kia, phủ lên một loại bất đắc dĩ, một loại bi phẫn.

Lúc này, đạo đạo ánh mắt nhìn về phía Nhiên Đăng, mang theo không hiểu, mang theo nghi hoặc, càng là có người trực tiếp mang theo phẫn hận...

Quý Vô Ưu thì là đầy rẫy khao khát, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Thuỷ Thần, trong đáy lòng nổi lên tầng tầng gợn sóng...

Đây là cảnh giới gì?

Đây chính là Thuỷ Thần Thiên Đình sao?

Quý Vô Ưu cũng vô pháp cam đoan chính mình hoàn toàn xem hiểu trận giao phong vừa rồi, y đại khái có thể hiểu được, mấy bước ra tay của Thuỷ Thần Thiên Đình:

Đầu tiên là bắt đầu trầm mặc, tránh né mũi nhọn, sau đó tránh hư né thực, nắm giữ chủ động, theo sát thượng cương thượng tuyến, triệt để xáo trộn tiết tấu làm khó dễ của Nhiên Đăng...

Đặc sắc nhất chính là một màn "từ không sinh có" này, trực tiếp đốt đi quyển trục vào trước khi đối phương yêu cầu mở ra, nhờ vào đó trực tiếp giội xuống một chậu nước bẩn khó phân biệt…

Vị Nhiên Đăng kia vào giờ phút này chỉ có thể trầm mặc, nói cái gì cũng đều sai.

Tại thời điểm này, một phương Nhân Giáo đã xem như thắng, thành công chuyển những mâu thuẫn có thể có giữa Xiển Giáo và Nhân Giáo, biến thành chất vấn đối với vị Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng này...

Lại liên tưởng đến, Nhiên Đăng một không phải là đệ tử của Thánh Nhân, hai không phải là đệ tử ký danh của Đạo Tổ, vốn là "ngoại đạo". Quý Vô Ưu liền giật mình, những lời này của Thuỷ Thần còn giấu giếm 【 sát chiêu 】như vậy!

Giết người không đao kiếm, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Bẩn, thật sự bẩn!

Tiếp theo, Quý Vô Ưu cũng bắt đầu hiếu kì, không biết Thuỷ Thần đại nhân sẽ đánh nước cờ nào kế tiếp.

Đúng vào lúc này!

Có một tiếng hừ lạnh hơi kỳ dị vang lên ở bên tai chúng tiên, giống như sấm sét nổ vang, làm cho Tiên Nhân tu vi hơi yếu choáng đầu hoa mắt một hồi.

Chân trời có hào quang năm màu sáng lên, thần quang này giống như thần điểu giương cánh, đảo mắt liền tới phụ cận, hóa thành một đạo thân ảnh thon dài.

Người tới người mặc áo vải xanh, đầu đội mũ phượng màu vàng, ngẩng đầu dạo bước mà đến, khí tức giống như một mảnh hỗn độn, quanh người có năm đạo thần quang nhàn nhạt, cái cổ thon dài, khuôn mặt tuấn tú, hết lần này tới lần khác lại làm cho người ta khó nhìn ra là nam hay nữ...

Y tiến về phía trước, ánh mắt khóa ở trên người Nhiên Đăng.

Vào giờ phút này Nhiên Đăng chính là nổi giận trong bụng, lặng lẽ nhìn sang, hai đạo ánh mắt va chạm trong không trung, đọc được địch ý trong mắt lẫn nhau.

Chợt nghe Thuỷ Thần Thiên Đình nhỏ giọng thầm thì ở phía xa: "Khổng Tuyên đạo hữu, đừng có xung đột như thế, đây chính là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, có địa vị cực cao trong giáo."

"Nhiên Đăng?" Khổng Tuyên hơi ngẩng đầu, khóe miệng lộ ra mấy phần ý khinh thường: "Không phải chính là Linh Thứu Sơn lão đạo chế tạo linh quan thời Viễn Cổ, người khiêng quan tài đi ăn uống khắp nơi sao?"

Chương 673. -

"Khổng tước đạo hữu." Nhiên Đăng hiển nhiên có thể nhận ra Khổng Tuyên là ai.

Nhưng đúng như suy nghĩ ban đầu lúc Lý Trường Thọ mưu tính, Nhiên Đăng cũng không biết thực lực của Khổng Tuyên lúc này như thế nào.

Nhiên Đăng bị hắn kích thích ra hỏa khí, vào giờ phút này vừa vặn tìm được cửa đột phá...

Nhiên Đăng bình tĩnh nói: "Đừng có trêu chọc nhân quả tai hoạ cho chính mình, niệm tình Phượng tộc các ngươi không có nhiều huyết mạch, nhanh chóng rời đi, tránh cho bần đạo ra tay đả thương ngươi."

"Nhân quả tai hoạ? Ra tay làm tổn thương ta?" Khổng Tuyên hơi híp mắt phượng thon dài: "Ngươi thật sự cho rằng, làm Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, liền trở thành người trong nhà Đạo Môn? Huống chi, chức vị Phó Giáo Chủ này của ngươi, bất quá chỉ là chính mình dày mặt dày mũi đi đến chỗ của Thánh Nhân lão gia cầu được, Hồng Hoang phàm là sinh linh còn sống từ Thượng Cổ, ai không biết chuyện này?"

"Ồ?" Lý Trường Thọ bưng phất trần, ở bên cạnh buồn bực hỏi: "Là thế sao? Không thể nào, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng tu vi cao thâm, có nhiều linh bảo, làm sao lại làm ra loại sự tình này?"

Khổng Tuyên nhún nhún vai, nói: "Không tin thì có thể đi hỏi những người khác."

"Khổng tước điểu lớn mật! Ngày hôm nay nần đạo liền thành toàn ngươi!"

Nhiên Đăng đột nhiên hét lớn một tiếng, ánh vàng chiếu sáng thiên địa, bầu trời đêm giống như ban ngày.

Chỉ thấy Nhiên Đăng hiện ra pháp thân bảo tướng cao sáu trượng đang ngồi, đưa tay ném ra một đạo thanh quang đối với Khổng Tuyên, bên trong thanh quang là một đoạn trường xích.

Trường xích này đảo mắt hóa thành dài mấy trăm trượng, đập xuống giữa đầu Khổng Tuyên!

Khổng Tuyên lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt không có một chút ý khẩn trương nào, tay phải giơ cao, Ngũ Sắc Thần Quang quanh người cùng nhau lấp lóe, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ đầy màu sắc trước mặt, chộp về hướng hư ảnh trường xích.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, bàn tay lớn ngưng tụ thành từ Ngũ Sắc Thần Quang trực tiếp chống đỡ trường xích Nhiên Đăng ném ra, thần quang trong lòng bàn tay lay động, tiên thiên ngũ hành khí tuần hoàn xoay chuyển, trường xích run lên bần bật.

Bảo tướng của Nhiên Đăng đạo nhân lắc người về phía sau, khuôn mặt trang nghiêm biến sắc, thanh trường xích kia đã triệt để mất đi liên hệ với gã!

Bàn tay lớn và hư ảnh trường xích kia trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, trường xích hóa thành chiều dài hai thước, bị Khổng Tuyên nắm trong tay, nhẹ nhàng chuyển hai vòng tại đầu ngón tay.

Khổng Tuyên cười nói: "Đạo hữu quả nhiên là phế vật."

Nhiên Đăng vào giờ phút này vừa sợ vừa giận, nếu đổi lại bình thường đã sớm rút đi, nhưng ở trước mặt nhiều Tiên Nhân như vậy, gã ném bảo vật xong liền đi, sau này cũng không cần đi lại tại Hồng Hoang.

Thế là Nhiên Đăng ngưng tụ thành cự chưởng đập về hướng Khổng Tuyên, Ngũ Sắc Thần Quang quanh người Khổng Tuyên hóa thành một đạo cầu vồng, bao trùm bản thân, trực tiếp đánh về phía bảo tướng của Nhiên Đăng.

Ánh đèn Linh Cữu trên vai của Nhiên Đăng nở rộ, không gian quanh người giống như vũng bùn, nhấn một ngón tay về phía Khổng Tuyên, không gian xuất hiện đạo đạo gợn sóng...

Khổng Tuyên đương nhiên sẽ không ngạnh kháng chính diện, thân ảnh tránh về phía bên trái, tay trái mở ra, Ngũ Sắc Thần Quang quét về phía đạo thể của Nhiên Đăng.

Chỉ một thoáng, thần quang lấp lánh, ánh vàng nồng đậm.

Linh Cữu bảo đèn phun ra hào quang bảy màu, miễn cưỡng ngăn trở Ngũ Sắc Thần Quang, nhưng hào quang lại đang vỡ vụn với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Đúng vào lúc này, chợt nghe tiếng xé gió nổ vang, lại có một thanh trường xích hiện thân ở phía sau đèn Linh Cữu!

Thanh trường xích này có ngoại hình gần giống thanh trường xích của Nhiên Đăng, uy năng tản ra trên đó, xa xa không phải là thanh trường xích của Nhiên Đăng có thể so sánh!

Thuỷ Thần, trực tiếp ra tay!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ, Tháp đại gia đang rống to: "Đánh đèn của gã! Đánh đèn của gã!"

Từng tầng từng tầng làn sóng tràn ra trên Không Gian Xích, ở trong nháy mắt Nhiên Đăng chưa kịp làm ra ứng đối, trực tiếp đập vào trên ngọn Linh Cữu bảo đèn kia!

Hào quang bảy màu lóe lên lập tức ảm đạm, bấc đèn bảo đèn chỉ còn một chút hơi sáng, bản thân bảo đèn tức thì bị Không Gian

Xích trực tiếp đập bay!

Ngũ Sắc Thần Quang cuốn về phía Nhiên Đăng, Nhiên Đăng lập tức giải tán bảo tướng, thân ảnh miễn cưỡng lóe ra từ bên trong Ngũ Sắc Thần Quang, vội vàng đuổi theo hướng bảo đèn của chính mình bị đánh bay.

Đúng vào lúc này, Nhiên Đăng nghe được một câu nói, khiến cho gã suýt nữa thì nổi điên...

"Hai vị! Đừng đánh nữa!" Lý Trường Thọ ở bên cạnh hô to: "Coi như cho Thuỷ Thần ta một chút mặt mũi!"

Khi nói chuyện, tay phải của Lý Trường Thọ đã triệu hồi thanh Không Gian Xích Linh Bảo Tiên Thiên kia, nhắm chuẩn vào bảo đèn bay ra ngoài, ném tới một lần nữa!

Lý Trường Thọ chỉ vẻn vẹn làm ra động tác ném về phía trước, Không Gian Xích liền trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Linh Cữu bảo đèn, vào trước khi Nhiên Đăng bắt được, đánh bay chiếc bảo đèn này một lần nữa!

Ngũ Sắc Thần Quang xoắn tới từ bên cạnh một lần nữa, trong mắt Nhiên Đăng tràn đầy phẫn hận, trên đỉnh đầu xuất hiện một tòa Lưu Ly bảo tháp, dùng bảo tháp ngạnh kháng Ngũ Sắc Thần Quang, lại bị Ngũ Sắc Thần Quang quẹt cho thân hình lảo đảo, tiên quang hộ thể lấp loé không yên.

Nếu không phải Nhiên Đăng có cảnh giới cao thâm, tích lũy hùng hậu, chỉ sợ ngũ hành lúc này đã rối loạn, tu vi bị phong!

Lưu Ly bảo tháp chịu ảnh hưởng của Ngũ Sắc Thần Quang, tiên quang cấp tốc ảm đạm.

Lý Trường Thọ triệu hồi Không Gian Xích, lại hô to: "Khổng Tuyên đạo hữu, ngươi đừng có tức giận, ta thay mặt Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng xin lỗi ngươi! Đạo hữu tuyệt đối không thể lấy quá nhiều bảo vật của Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, làm như vậy, chỉ sợ Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng sẽ thật sự không ngăn được thần quang của ngươi!"

Khổng Tuyên nghe vậy lập tức cười híp mắt, y vốn là không muốn lấy hai đánh một, lại dùng thần quang của chính lấy bảo vật của địch nhân.

Mặc dù có thể, nhưng không cần làm như thế.

Nhưng Thuỷ Thần cũng đều đã nói như thế, y tự nhiên sẽ phối hợp, lúc này nhắm chuẩn vào tòa Lưu Ly bảo tháp kia, Ngũ Sắc Thần Quang vừa đi một hồi, liền nhẹ nhõm mang bảo tháp trở về.

Nhiên Đăng tức đến mức muốn thổ huyết, vào giờ phút này lại là không lo được bảo tháp, chỉ muốn bảo đèn bản mệnh của chính mình, trong miệng hét lớn: "Các ngươi đừng có quá đáng!"

Tiếng nói im bặt mà dừng, không gian đột nhiên triệt để bị phong tỏa.

Hoa —— Một làn sóng nước lay động qua không gian các nơi, tinh không biến thành một mảnh màu xanh thẳm, trên bầu trời có hai mươi tư ngôi sao to lớn lấp lóe, đạo vận huyền diệu kia, trực tiếp định Nhiên Đăng đạo nhân vào giờ phút này không có bảo vật hộ thân ở trên không!

Liền nghe không trung truyền đến một tiếng hét lớn: "Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng chớ sợ! Bần đạo đã bảo vệ ngươi! Các vị cho Triệu Công Minh ta mặt mũi, đừng có lại đánh."

Lý Trường Thọ vừa muốn thu hồi Không Gian Xích, liền nghe Triệu đại gia vừa hiện thân trong không trung "Ai nha" một tiếng.

"Không xong, bảo bối của bần đạo làm sao lại hư rồi? Không nghe sai khiến của bần đạo?"

Trong không trung, Nhiên Đăng đạo nhân duy trì thân hình nhào về phía trước, trên khuôn mặt khô gầy tràn đầy tức giận, hai con người cơ hồ lồi ra ngoài...

Chương 674. -

Sao Triệu đại gia lại tới đây?

Lý Trường Thọ đối với chuyện này ngược lại là thật sự không có dự liệu được, hắn đã từng cân nhắc chính mình cùng với Khổng Tuyên cùng nhau động thủ, có xác suất nhỏ sẽ kinh động cao thủ Xiển Giáo đến đây can ngăn.

Nhưng Triệu đại gia giáng xuống từ trên trời, quả thật có một chút vượt quá tưởng tượng.

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng đại tỷ ca, Định Hải Thần Châu của Triệu đại gia, hai đại cao thủ Hồng Hoang cấp độ đỉnh tiêm dưới Thánh Nhân, cầm hai loại thần thông, pháp bảo tuyệt cường, đồng thời chơi ngáng chân đối với Nhiên Đăng đạo nhân!

Có sao nói vậy, hai mươi tư chư thiên của Nhiên Đăng đạo nhân không có hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu thôi diễn...

Căn bản cũng không hoàn chỉnh!

Nhưng Nhiên Đăng hiện tại là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, đúng như Lý Trường Thọ nói trước đây, coi như cơ hội lại tốt hơn, cũng không thể thật sự tiêu diệt Nhiên Đăng.

Tối thiểu là không thể do đệ tử Đạo Môn động thủ.

Trước đây Lý Trường Thọ đã từng cân nhắc mượn đao giết người, ra tay đánh bay ngọn Linh Cữu bảo đèn kia hai lần liên tục, cũng là vì để làm nền, nhưng cuối cùng hắn cũng không đành lòng hố Khổng Tuyên...

Ý nghĩ trong đáy lòng hơi đổi, Lý Trường Thọ truyền âm vài câu cho Khổng Tuyên, Triệu Công Minh, ba đạo thân ảnh đồng thời tiến về phá Nhiên Đăng.

Chẳng qua là, lúc này Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh giống như tản bộ nhàn nhã, Khổng Tuyên lại là dùng Ngũ Sắc Thần Quang bay đến với tốc độ cao nhất, vọt tới bên người Nhiên Đăng, chỉ cách khoảng cách một trượng, Ngũ Sắc Thần Quang bắt đầu không ngừng phóng thích.

Lúc Lý Trường Thọ cưỡi mây "bay nhanh" về phía trước, trong miệng không quên hô hào: "Thần thông cực tốc của Khổng Tuyên đạo hữu thật sự kinh người, không đuổi kịp a không đuổi kịp."

Lúc Triệu Công Minh "rơi nhanh" xuống phía dưới, cũng là liên tục cảm khái: "Thần thông Phượng tộc, quả thật phi phàm! Khổng Tuyên đạo hữu hạ thủ lưu tình, không thể giết Phó Giáo Chủ Xiển Giáo!"

"Hừ!"

Khổng Tuyên dùng giọng mũi nặng nề biểu đạt sự của bất mãn chính mình, Ngũ Sắc Thần Quang tiếp tục xoát loạn đối với Nhiên Đăng.

Phong tu vi, phong cảm giác, lục soát bảo vật...

Không bao lâu, phía sau Khổng Tuyên thêm một vài món linh bảo, một đống bảo tài nhỏ.

Một môn thần thông tuyệt sát, vào giờ phút này lại bị xem như 【 diệu thủ không không 】 để dùng.

Những linh bảo này, phần lớn đều là Linh Bảo Hậu Thiên bình thường, còn có mấy món Linh Bảo Tiên Thiên linh tính kinh người, ví dụ như chuỗi tràng hạt một trăm linh tám hạt châu này, còn có một chiếc bình bát vàng tím, cùng với hai viên bảo châu ẩn chứa đạo vận kinh người, vân vân.

Lúc Khổng Tuyên xoát ra những thứ này, biểu tình vẫn luôn duy trì tràn đầy ghét bỏ, mặc dù không ngừng ra tay, nhưng căn bản không để ý đến đồ vật xoát trở về, trực tiếp ném về phía sau.

Phía dưới, chúng tiên Đạo Vi tiên tông cùng với chúng tiên Độ Tiên Môn, ngửa đầu nhìn một màn đang phát sinh này, cái cằm như muốn rớt ra.

Đây là...tình huống gì?

Đại năng Viễn Cổ, đại lão Đạo Môn, Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, Nhiên Đăng đạo nhân cùng thế hệ với Tam Thanh lão gia, vào giờ phút này liền nằm ngang ở trên đỉnh đầu bọn hắn, bị Định Hải Thần Châu định, bị Ngũ Sắc Thần Quang xoát, trừ áo bào trên người...

Túi trữ vật đều đã sắp bị xoát hết!

Lúc này có ai không nhìn ra?

Ngày hôm nay đây là Nhân Giáo Thuỷ Thần, Tiệt Giáo Công Minh, Phượng tộc Khổng Tuyên, ba người liên thủ, hợp lực âm Nhiên Đăng một phen!

Hết lần này tới lần khác, lúc này ra tay chủ yếu, vẫn là vị Khổng Tuyên thần thông quảng đại kia, hai vị khác đều là đáng kêu những lời như "đừng đánh nữa " "đạo hữu bỏ qua cho gã đi"...

Chuyện này...

Đại lão thượng tầng Hồng Hoang, đều là không muốn mặt như vậy, khục, đáng yêu như vậy sao?

Suy nghĩ kỹ một chút, mới vừa rồi còn là Nhiên Đăng đạo nhân ra tay đối với Khổng Tuyên trước, bây giờ bị đánh trả cũng không có gì lạ.

Khó xử lý duy nhất, chính là lúc này cũng coi như đánh mặt Xiển Giáo...

Nếu Nhiên Đăng không có danh tiếng Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, vào giờ phút này chỉ sợ là đã bị Ngũ Sắc Thần Quang kia trực tiếp nướng!

Chưởng môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu đứng chắp tay, khe khẽ thở dài, truyền âm nói đối với Vong Tình thượng nhân ở bên cạnh:

"Phú Quý, chênh lệch giữa chúng ta và cao thủ chân chính, xa xa không chỉ là tu vi."

"Không sai." Vong Tình thượng nhân nhìn chăm chú vào Ngũ Sắc Thần Quang không ngừng xuất hiện kia: "Ai nói thần thông không bằng pháp bảo? Chúng ta xác thực kém quá nhiều, lại tiếp tục tu hành đi."

"Không không không, khụ khụ!" Quý Vô Ưu lắc đầu một hồi, truyền âm trả lời: "Loại thần thông này chủ yếu là dựa vào thiên phú, tu hành cũng không thể tu hành đến. Ta nói đến chính là mưu tính chi đạo, cùng với dứt bỏ đối với mặt mũi. Nhìn đi, Thuỷ Thần cùng với Công Minh tiền bối muốn ngăn cản vị đại năng Phượng tộc này, tiếp tục diễn trò, cũng không biết tiếp theo, bọn họ sẽ dùng dạng biện pháp gì để kết thúc."

Vong Tình thượng nhân ngẫm nghĩ, truyền âm trả lời: "Chưởng môn, Thuỷ Thần tiền bối có thể sẽ giết vị Phó Giáo Chủ này hay không."

"Tuyệt đối không thể!" Khóe miệng của Quý Vô Ưu lộ ra nụ cười thản nhiên: "Lúc này cũng không phải là Viễn Cổ và Thượng Cổ, có thể chế nhạo, có thể làm khó dễ Nhiên Đăng, nhưng bởi vì chức vụ Phó Giáo Chủ là cầu được từ Thánh Nhân, giết Nhiên Đăng chính là xé mặt mũi của Thánh Nhân. Nếu chỉ bởi vì cãi vả mà giết Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, chuyện này chắc chắn sẽ khiến cho trên dưới Đạo Môn chấn động, cho dù là Thuỷ Thần tiền bối cùng với Triệu Công Minh tiền bối, cũng đều sẽ phải bỏ ra cái giá khổng lồ."

Vong Tình thượng nhân chậm rãi gật đầu, cẩn thận suy tư sự tình trong đó.

Y tự nhận tu hành không coi là lâu, cũng không biết nhiều đối với những cong cong quấn quấn Hồng Hoang này, tất nhiên là không thể so sánh nổi với lão đơn vị chiến lực như chưởng môn...

Lại nhìn trên bầu trời, Lý Trường Thọ tiện tay túm ngọn Linh Cữu bảo đèn kia, dùng tiên lực đưa trở về.

Có thể cảm giác được, chi linh của Linh Cữu bảo này đèn đang điên cuồng kháng cự, hiển nhiên đây là bảo vật giao mệnh cùng với Nhiên Đăng, cũng không có cách nào thật sự bắt được.

Nhưng những vật khác...

Lý Trường Thọ nhìn đống bảo tài nhỏ kia, vẻn vẹn chỉ là một khối nhỏ trong đó liền có giá trị phi phàm.

Thế là bàn chân trượt đi, ai nha một tiếng tại không trung, ngã xuống phía sau Khổng Tuyên.

Thật vừa đúng lúc, hắn ghé vào bên trên đống bảo tài nhỏ kia, sau đó nhanh chóng đứng dậy.

Đống bảo tài kia lập tức thiếu đi ba thành!

Lý Trường Thọ tán thán nói: "Thần thông của Khổng Tuyên đạo hữu thật mạnh, không gian xung quanh cũng đều xuất hiện vặn vẹo thật lớn như thế!"

Khổng Tuyên cười không nói.

Triệu Công Minh cũng ngoặt một cái trong không trung, phát huy ưu thế bản chức của chính mình, lướt qua một đường vòng cung ưu nhã trong không trung, tinh chuẩn ghé vào bên trên đống bảo tài nhỏ kia, cũng là lập tức đứng dậy.

Đám bảo tài nhỏ kia, lại lập tức giảm bớt ba thành!

Triệu Công Minh cau mày nói: "Quả thật lợi hại, Định Hải Thần Châu của bần đạo đột nhiên mất đi khống chế, xác nhận có liên quan cùng với thần thông ngũ hành của đạo hữu."

Chương 675. -

Khổng Tuyên không khỏi có một chút dở khóc dở cười.

Vị cao thủ Phượng tộc này thoải mái xoay người lại, cùng với Lý Trường Thọ và Triệu Công Minh, cùng nhau nhìn những chiến lợi phẩm kia.

Trong mắt Khổng Tuyên không có dao động gì, lạnh nhạt nói: "Hai vị, hôm nay ta chắc chắn sẽ giết tên Nhiên Đăng này!"

"Không thể, đạo hữu không thể!"

Lý Trường Thọ nhìn toà Lưu Ly bảo tháp kia, cầm Không Gian Xích tiện tay gẩy một cái, đưa bảo tháp vào trong ống tay áo của mình.

Hắn đây cũng không phải là ham bảo vật gì.

Lưu Ly bảo tháp mặc dù là một kiện Linh Bảo Tiên Thiên không tồi, có thể công có thể thủ, nhưng là bảo vật mệnh trung của Lý Tĩnh. Lý Tĩnh chính là Thác Tháp Lý Thiên Vương tương lai, thác chính là toà Lưu Ly bảo tháp có thể trấn Na Tra này.

Hiện tại Lý Tĩnh đang tu hành ở bên trong Độ Tiên Môn, toà bảo tháp này, Lý Trường Thọ cũng thừa dịp cơ hội lần này đoạt tới tay, tiếp theo, liền có thể triệt để chặt đứt liên quan của vị Thiên Đình Đại Nguyên Soái này cùng với phật môn sau này!

Đây, chính là một lần dò xét ranh giới cuối cùng của Lý Trường Thọ đối với Thiên Đạo.

Huống chi, Lưu Ly bảo tháp chẳng là gì so với Tháp đại gia của Thái Thanh lão gia.

Triệu Công Minh ở bên cạnh thấy Lý Trường Thọ lấy đi Lưu Ly bảo tháp, lại không cảm thấy gì...

Không có gì khác, những bảo vật này của Nhiên Đăng, ngoại trừ ngọn đèn không thể lấy đi kia, đều không có thứ khiến cho y coi trọng.

Vừa rồi cầm bảo tài, cũng không phải là y tham những thứ này, một là vì có nạn cùng chịu với chuẩn muội phu nhà mình, hai là những bảo tài này cũng không phải vô dụng, có thể mang về cho các sư đệ sư muội Tiệt Giáo luyện bảo.

Triệu Công Minh y, căn bản không hứng thú đối với【 tài 】!

Bảo tài Nhiên Đăng cất giữ, đều là một chút hàng hiếm Viễn Cổ, Thượng Cổ. Nhưng nếu thực sự cầm những linh bảo kia, sẽ khiến cho người khác cảm thấy Triệu Công Minh y chưa thấy qua việc đời...

Lập tức, Triệu Công Minh đỡ râu lắc đầu, hơi chớp mắt đối với Lý Trường Thọ, liền cùng nhau tiến về phía Khổng Tuyên, một trái một phải chắp tay một cái, bắt đầu thuyết phục Khổng Tuyên hạ thủ lưu tình.

Những bảo tài còn lại kia, tự nhiên là lưu cho Khổng Tuyên, đáng tiếc là bằng vào ngạo khí của mình, Khổng Tuyên nhất định sẽ không thu...

Cũng tiện nghi cho Nhiên Đăng.

Lời nói của ba vị đại lão này, phiêu đãng trong tinh không.

"Đạo hữu, ngươi bây giờ đã là chiếm hết thượng phong." Triệu Công Minh nói: "Nhiên Đăng dù sao cũng là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, coi như cho bần đạo một chút mặt mũi, tha cho gã lần này."

Khổng Tuyên lãnh đạm nói: "Ngày hôm nay không đánh giết gã, ngày khác nếu gã lại đánh lén ta, chẳng lẽ không phải là tai họa?"

"Đạo hữu không thể nghĩ như vậy!" Lý Trường Thọ ở bên cạnh vội vàng uốn nắn: "Ngày hôm nay là Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng ra tay với ngươi trước, ngươi cũng là không cam lòng chịu nhục, phẫn nộ đánh trả. Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng là danh túc Hồng Hoang, đại năng đỉnh cấp, gã có thể không biết xấu hổ như vậy sao, ngày hôm nay thua dưới tay ngươi, ngày mai lại đi đánh lén ngươi sao? Nếu là như vậy, đó chính là cố ý tổn hại uy danh Xiển Giáo, tổn hại danh dự Đạo Môn."

Khổng Tuyên chậm rãi gật đầu, lộ ra nụ cười thản nhiên, nói: "Nếu như thế, ngày hôm nay xem ở bên trên mặt mũi của hai vị đạo hữu, liền không so đo nhiều với gã."

Thình lình nghe oa một tiếng, lại là một trưởng lão Xiển Giáo ở phía dưới, lúc này tức giận khó bình, cúi đầu phun ra ngụm máu tươi.

Khổng Tuyên đảo ánh mắt qua, chúng tiên đạo thừa Xiển Giáo phía dưới như lâm đại địch.

Có một lão giả khuôn mặt đỏ lên, lập tức liền muốn tiến lên giận dữ mắng mỏ, nhưng bên người đột nhiên có mấy bàn tay lớn chụp qua, trực tiếp ấn lão giả này xuống dưới!

Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu, phía dưới đều là đạo thừa Đạo Môn chúng ta, để ta giải thích với bọn hắn vài câu."

Khổng Tuyên đáp lời: "Đạo hữu xin cứ tự nhiên."

Lập tức, Lý Trường Thọ chắp tay đối với chúng tiên Đạo Vi tiên tông phía dưới, cất cao giọng nói: "Chuyện tối nay, các vị cũng coi như làm người chứng kiến. Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng ra tay trước đối với Khổng Tuyên đạo hữu, lại bị Khổng Tuyên đạo hữu phản chế, cũng may được Tiệt Giáo Công Minh cứu. Ta là Thuỷ Thần Thiên Đình, ngày hôm nay nguyện làm người hoà giải giữa Khổng Tuyên đạo hữu cùng với Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, nhân quả giữa Khổng Tuyên đạo hữu cùng với Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, sẽ kết thúc như vậy!"

Nói xong, Lý Trường Thọ xoay người, thu liễm lại ý cười, đội Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu, cúi đầu thật sâu đối với phương hướng Côn Lôn Sơn, cất cao giọng nói: "Đệ tử cầu xin Thánh Nhân lão gia minh giám! Trước đây Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng cùng với đệ tử bởi vì sự tình Long Tộc mà ý kiến không hợp nhau, tạo nên thù hận, ngày hôm nay Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng cố ý tính kế đệ tử, đệ tử mời hai vị bạn tốt đến trợ quyền. Đệ tử nghe theo lời dạy bảo của Thánh Nhân lão gia, luôn luôn ghi nhớ sự tình mà đệ tử Đạo Môn nên làm, tuyệt đối không có ý mạo phạm uy nghiêm của Xiển Giáo! Nếu Thánh Nhân lão gia có khiển trách, đệ tử sẽ tuân theo tất cả, không có quan hệ với hai vị bạn tốt của đệ tử."

Lập tức, Lý Trường Thọ lại bái ba cái.

Triệu Công Minh ở bên cạnh cũng tiến lên phía trước, mỉm cười hành lễ cúi đầu đối với Côn Lôn Sơn.

Khổng Tuyên ngẫm nghĩ, cũng đi đến bên cạnh Lý Trường Thọ, vái chào đối với Côn Lôn Sơn, bình tĩnh cho biết tên họ: "Phượng tộc Khổng Tuyên, vô ý mạo phạm thánh uy."

Ba người vái chào xong, một chùm hào quang màu tím đột nhiên bay tới từ phương hướng tây bắc!

Uy năng của Định Hải Thần Châu bị hào quang hòa tan trong nháy mắt, hào quang này xen lẫn một loại đạo vận huyền diệu đến cực điểm nào đó, hoá giải Ngũ Sắc Thần Quang phong toả Nhiên Đăng...

Nhiên Đăng lập tức khôi phục tự do, cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi, lập tức ra tay nắm chặt Linh Cữu bảo đèn của chính mình, trong mắt sợ hãi không chừng.

Nhưng gã lúc này vẫn bị Ngũ Sắc Thần Quang phong bế tu vi cảnh giới, hoàn toàn không có lực đánh một trận.

Đây là Nguyên Thủy Thánh Nhân ra tay?

Nhẹ nhàng như vậy liền phá giải Định Hải Thần Châu cùng với Ngũ Sắc Thần Quang!

Quả thực nhất định phải tính kế Khổng Tuyên mới có thể thủ thắng nhóm đạo nhân thối nào đó, tạo thành chênh lệch rõ ràng!

Đúng vào lúc này, lại thấy một con bạch hạc bay tới từ phía tây, trên đó có một lão ông khuôn mặt kì lạ đứng.

Vì sao nói là kì lạ?

Cái trán của lão ông này như là bị người dùng tảng đá đánh sưng lên, toàn bộ nhô về phía trước.

Trừ cái đó ra, lão ông cũng là mặt mũi hiền lành, cầm trong tay một cây trượng gỗ đào, bản thân không có nửa điểm đạo vận lộ ra ngoài, quanh người lại có một loại khí tức tường hòa nào đó lưu chuyển, làm lòng người cảm thấy an bình thoải mái dễ chịu.

Nam Cực Tiên Ông!

Đại cao thủ che giấu bên trong Xiển Giáo!

Là sinh linh cùng tu hành với Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong Tam Thanh tiểu viện, thực lực làm sao có thể yếu?

Chương 676. -

Tiên Ông này híp mắt cười, cơ hồ đảo mắt liền tới phụ cận, cúi người vái chào với ba người Lý Trường Thọ, Triệu Công Minh, Khổng Tuyên.

Nam Cực Tiên Ông ấm giọng nói: "Bần đạo phụng lệnh lão sư, tới đón Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng trở về bên trong Ngọc Hư Cung, Thuỷ Thần Trường Canh, sự tình nơi đây ngươi tự xử trí là được."

Lý Trường Thọ lại cúi đầu đối với Côn Lôn Sơn: "Đệ tử cảm tạ Thánh Nhân lão gia thông cảm."

Nam Cực Tiên Ông cười nói: "Trường Canh sư đệ, những năm gần đây lão sư thường xuyên tán thưởng ngươi, Nhân Giáo vốn không có nhiều đệ tử, ngươi có thể phân ưu giải nạn vì Đại sư bá, giúp đỡ Thiên Đình, hộ vệ trật tự Thiên Đạo, đều là sự tình tốt đẹp, là lương tài Đạo Môn. Nếu Trường Canh không có việc gì vào ngày thường, hãy đi vào bên trong Ngọc Hư Cung ngồi nhiều hơn một chút."

Lý Trường Thọ lập tức lộ ra mấy phần vui mừng, lại vái chào đối với Nam Cực Tiên Ông, hô: "Đa tạ Tiên Ông sư huynh đề điểm, ta nhất định sẽ đến bái phỏng Côn Lôn Sơn khi có thời gian."

Ừm, vẫn luôn không có thời gian.

"Thiện." Nam Cực Tiên Ông mỉm cười gật đầu, sau đó liền nhìn về Nhiên Đăng toàn thân chật vật ở phía bên kia.

Dù tính tình của Tiên Ông ôn hòa, kiến thức rộng rãi, lúc này khuôn mặt hồng nhuận kia cũng không nhịn được rung động mấy lần.

Dù sao cũng là đại năng Viễn Cổ, làm sao lại...

"Phó Giáo Chủ, chuyện hôm nay bất quá chỉ là hiểu lầm, hãy trở về Côn Lôn Sơn nghỉ ngơi đi."

Vào giờ phút Nhiên Đăng này đã biết tình cảnh của mình, cưỡng ép duy trì trấn định, yên lặng thu hồi những bảo vật bày biện ở quanh người, cũng không hỏi tháp của chính mình đi nơi nào, bảo tài vì sao lại ít hơn phân nửa, trực tiếp quay người bay về hướng Côn Lôn Sơn.

"Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng!" Lý Trường Thọ đột nhiên cao giọng la lên một câu, nhận lấy thanh trường xích ở trong tay của Khổng Tuyên, dùng tiên lực đẩy qua.

"Ngài rớt cây thước!"

Nhiên Đăng vô thức nắm quyền, vào giờ phút này lại chỉ là quay đầu lại cười nói một câu: "Đa tạ."

Nói xong, Nhiên Đăng thu hồi trường xích, xoay người sang chỗ khác, cùng nhau trở về Ngọc Hư Cung với Nam Cực Tiên Ông.

Nhiên Đăng và Nam Cực Tiên Ông còn chưa bay xa, âm thanh nói thầm của Lý Trường Thọ không ngừng quanh quẩn ở giữa phiến thiên địa này...

"Ài, luận phần hàm dưỡng này, từ đầu đến cuối vẫn kém xa cao nhân tiền bối."

Nhiên Đăng đưa tay đỡ lấy bộ ngực của chính mình, suýt nữa thổ huyết.

Đợi bạch hạc chở Nam Cực Tiên Ông cùng với Nhiên Đăng biến mất ở chân trời, Lý Trường Thọ nhìn về phía tiên tông Xiển Giáo ở phía dưới, gọi ra một đám mây, mang theo Triệu Công Minh và Khổng Tuyên cùng nhau rơi xuống...

Chúng tiên Đạo Vi tiên tông vào giờ phút này hoàn toàn không dám loạn động, vào giờ phút này bọn hắn bi ai phát hiện ra, lúc này Thuỷ Thần hoàn toàn có thể tùy ý ra lệnh đối với bọn hắn.

Ngọc Hư Cung Đạo Vi Tử chủ động nghênh đón, lộ ra nụ cười chân thành mang theo một chút sợ hãi.

...

Lý Trường Thọ cũng không có làm khó Đạo Vi tiên tông, cũng không cưỡng ép can thiệp chiến sự Hồng Lâm Quốc.

Khí vận Hồng Lâm Quốc vỡ nát, quốc vận đã không còn.

Lý Trường Thọ có thể làm, chẳng qua là yêu cầu Đạo Vi tiên tông bắt đầu ước thúc hai bộ lạc kia từ lúc này, ra lệnh không thể tạo nhiều sát nghiệt, gặp hàng không giết, lại bỏ qua huyết mạch của quốc vương Hồng Lâm Quốc.

Trừ cái đó ra, Đạo Vi tiên tông chủ động tặng một vương quốc tại Trung Thần Châu mà bọn hắn khống chế cho Độ Tiên Môn.

Lý Trường Thọ lúc này là dùng thân phận Thuỷ Thần Thiên Đình hoạt động, cho nên liền bảo bọn hắn đi tìm Độ Tiên Môn nói việc này, hai nhà chỉ cần không bộc phát xung đột, hắn liền sẽ không can thiệp nhiều.

Xử lý xong việc này, ở ngay trước mặt mấy trăm Tiên Nhân của hai nhà tiên môn, Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời đối với Khổng Tuyên, cùng nhau đáp xuống mặt đất với Khổng Tuyên.

Lúc này, liền cần dùng "Thuỷ Thần" và "bản thể" để phân biệt.

Bản thể vẫn luôn bảo hộ ở bên người Hữu Cầm Huyền Nhã, vái chào đối với Đạo Nhân Giấy của chính mình và Khổng Tuyên, thuận thế thối lui sang một bên.

Lúc này Hữu Cầm Huyền Nhã cũng được Lý Trường Thọ truyền âm căn dặn, đứng dậy, chống đại kiếm, vái chào đối với "Thuỷ Thần".

"Đệ tử Độ Tiên Môn, công chúa Hồng Lâm Quốc Hữu Cầm Huyền Nhã bái kiến Thuỷ Thần! Ngày hôm nay Hồng Lâm Quốc gặp kiếp nạn này, Huyền Nhã thực sự không biết kế tiếp nên xử trí như thế nào, còn xin Thuỷ Thần giúp ta!" —— cho Thiên Đình một cái lý do nhúng tay vào sự tình phàm tục.

Thuỷ Thần ấm giọng nói: "Sự tình ngươi vì cứu người thân, liều mình không sợ chết, thẳng tiến không lùi, trước đây ta đã nhìn thấy, Thiên Đình đang cần nhân tài giống như ngươi, không biết sau này ngươi có nguyện đến Thiên Đình hiệu mệnh?"

Hữu Cầm Huyền Nhã ngẩn ra.

Vấn đề này, trước đây Lý Trường Thọ cũng không truyền âm căn dặn, nhưng đã cấp cho đáp án từ trước.

【 Vô luận sau đó Thuỷ Thần hỏi cái gì, ngươi cũng đáp phải về núi xin sư phụ cho phép. 】

"Huyền Nhã cần về núi xin sư phụ cho phép!"

"Tốt." "Thuỷ Thần" mỉm cười gật đầu, hoàn thành hoàn mỹ mấy tầng tính kế trên người của Hữu Cầm Huyền Nhã, sau đó liền ra hiệu cho Hữu Cầm Huyền Nhã lui ra, đi về hướng chị dâu của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Đây mới là nhân vật mấu chốt tối nay.

Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi: "Ta chính là chính thần Thiên Đình, có thể cho ta cảm nhận đứa bé trong bụng ngươi hay không?"

"Ừm." Nữ tử trẻ tuổi này cúi đầu đáp lại, nhanh chóng đứng lên.

Hai mắt của Lý Trường Thọ nhắm lại, tay phải hướng đến bụng dưới của nữ tử, màu vàng nhạt hiện ra trong lòng bàn tay.

Chính là nó.

Lý Trường Thọ đứng tại chỗ rơi vào trầm tư, trong đáy lòng nổi lên đủ loại cảm ngộ, trong cõi U Minh phảng phất như tồn tại một loại chỉ dẫn nào đó, chỉ rõ một con đường.

Một lát sau, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, cất cao giọng nói: "Ta chính là Thuỷ Thần Thiên Đình, phụng lệnh Ngọc Đế Vương Mẫu, tạm xử lý mọi sự vụ Thiên Đình cùng với Đông Mộc Công! Thiên Đạo xin nghe, ta có một chút thỉnh cầu!"

Ầm ầm! —— Một mảnh mây màu vàng bay tới từ chân trời, chậm rãi xoay quanh ở phía trên Hồng Lâm Quốc. Trong đó ẩn chứa lực lượng Thiên Đạo nồng đậm, làm cho chúng Luyện Khí Sĩ có một chút khó chịu.

Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn về phía vị phụ nhân trẻ tuổi này, cùng với mẫu thân Huyền Nhã ở bên cạnh, ấm giọng nói: "Hôm nay có lời thỉnh cầu của Huyền Nhã, ta sẽ cho các ngươi một trận cơ duyên. Ta có thể giao phó cho đứa bé trong bụng ngươi một đạo thiên mệnh, đứa bé và hậu nhân của đứa bé, sẽ dẫn dắt bộ tộc Hồng Lâm Quốc các ngươi lập lại tân quốc, lại sẽ càng thêm hưng thịnh so với Hồng Lâm Quốc trước đây. Nhưng có ba phần khế ước, cần các ngươi tuân theo. Khế ước thứ nhất, bất luận Quốc Chủ nào của tân quốc, cũng phải sống theo tuổi thọ nguyên bản, nếu không tuân theo thiên mệnh, liền hồn phi phách tán, không thể luân hồi! Khế ước thứ hai, tân quốc cần tôn Thiên Đế, tế thiên tự, tôn tổ tôn lễ. Khế ước thứ ba, quốc không thể dưỡng tiên sĩ, Thiên Đế tự nhiên sẽ che chở các ngươi. Có nguyện ý không?"

Chương 677. -

Phụ nhân trẻ tuổi kia cuống quít nhìn về phía mẫu thân bên cạnh, người sau liền vội vàng gật đầu, vị phụ nhân trẻ tuổi này lập tức quỳ rạp ở dưới chân Lý Trường Thọ.

"Giản Địch tuân theo ý chỉ của Tiên Nhân."

"Thiện." Tay phải của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng quét qua đối với phụ nhân này, đám mây vàng trên không trung kia tràn ra đạo đạo ánh vàng, đảo mắt liền hội tụ đến phần bụng của phụ nhân này.

Một vết tròn vàng xuất hiện trên trán phụ nhân, nàng thấp giọng thì thào: "Cần đi về hướng đông..."

"Khổng Tuyên đạo hữu, mời." Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời đối với Khổng Tuyên ở bên cạnh, lại nói với hơn mười mấy vị phụ nhân này: "Vị này là thần điểu Tiên Nhân Phượng Hoàng nhất tộc, tiếp theo sẽ mang các ngươi rời khỏi nơi đây, bảo hộ tân quốc của các ngươi trăm năm, các ngươi cần dùng đồ đằng tân quốc để cảm tạ ân đức này."

Phụ nhân trẻ tuổi kia cúi đầu nói: "Phải."

Khổng Tuyên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trong mắt tràn đầy bình yên, khẽ thở dài: "Chưa từng nghĩ, lại có thể nhanh như vậy."

"Đằng sau liền làm phiền đạo hữu vất vả." Lý Trường Thọ mỉm cười nói.

"Phượng tộc chúng ta, thiếu đạo hữu ân tình lớn lao."

Đúng vào lúc này, Triệu Công Minh rơi xuống từ không trung, cười mắng một tiếng: "Làm sao lại đột nhiên nghiêm chỉnh như vậy, làm ta không thích ứng được. Ngày hôm nay thật sự thoải mái! Nếu đã xử lý xong chính sự, hãy tìm một chỗ gần đây cụng vài chén?"

Lý Trường Thọ cùng với Khổng Tuyên đều xưng thiện.

Khổng Tuyên dùng Ngũ Sắc Thần Quang bảo vệ hơn mười mấy vị phụ nhân Hồng Lâm Quốc này, bảo các nàng chỉnh đốn sơ ở chỗ này, sau đó sẽ chạy đến tụ hợp, liền cùng với Lý Trường Thọ, Triệu Công Minh cưỡi mây rời đi...

Bên trong xó xỉnh, Lý Trường Thọ cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã liếc nhìn nhau, biểu tình của Hữu Cầm Huyền Nhã thoáng có một chút kỳ quái.

"Sư huynh..."

"Ừm?"

Hữu Cầm Huyền Nhã buồn bực nói: "Bản lĩnh của ta thấp, đi đến Thiên Đình có thể làm cái gì?"

"Ai biết." Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu: "Tâm tư của Thuỷ Thần Thiên Đình, ta cũng không thể đoán ra."

"Ha ha ha ha! Hiếm khi nhìn thấy Nhiên Đăng ăn thiệt thòi, khiến cho đạo tâm của lão ca vô cùng thư sướng!"

"Thần thông của vị Nhiên Đăng này cũng không lợi hại, nhưng ngọn đèn kia xác thực bất phàm."

Tại Đông Thắng Thần Châu, bên trong một nhà tửu lâu phường trấn, Triệu Công Minh đang vuốt râu cười to, áo giáp trên người không ngừng rung động.

Ngồi ở chiếc bàn tròn tại trung tâm của căn phòng rộng rãi này, ba người họ có ba phong cách hoàn toàn khác nhau.

Khổng Tuyên không nhiễm bụi bặm, ngạo nghễ trần thế, phảng phất như lúc hỗn độn chưa mở, Hồng Mông chưa định, là sinh linh đi ra từ trong Hỗn Độn Hải, bản thân luôn có một loại khí chất thánh khiết, lạnh nhạt.

Triệu đại gia tự nhiên vẫn là oai hùng khí khái như vậy, vào giờ phút này bởi vì tâm tình thư sướng, khoé miệng không ngừng tươi cười, cho người ta một loại cảm giác vui không hiểu.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" ngồi ở một bên, áo bào trắng tóc trắng tản ra ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Nếu có người nhìn một cái, dường như liền có thể hiểu rõ "toàn bộ" vị quyền thần Thiên Đình bình thường này, nhưng lấy lại tinh thần, lại cảm thấy đây là một vùng biển mênh mông, thâm bất khả trắc...

Ba người uống rượu nói chuyện phiếm ở chỗ này, tất nhiên là dùng đại thần thông che đậy thiên cơ, miễn cho chuyện phiếm bị người khác nghe.

Khổng Tuyên hỏi: "Vị Nhiên Đăng này hẳn là rất không được chào đón ở bên trong Đạo Môn?"

"Không sai biệt lắm!" Triệu Công Minh cười nói: "Vốn dĩ, Tiệt Giáo chúng ta cùng với Xiển Giáo, bởi vì lý niệm thu đồ của sư tôn cùng với Nhị sư bá khác biệt, lại thêm một chút ân oán mấy vị Đại đệ tử tích lũy trước kia, thường xuyên sẽ có ma sát. Mỗi lần chỉ cần có một chút chuyện nhỏ, vị Nhiên Đăng này liền sẽ ở phía sau châm ngòi thổi gió, nói ngoa, khiến cho Tiệt Giáo chúng ta ăn không ít thiệt ngầm."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Những cử động này của Nhiên Đăng, mặt ngoài nhìn như là chèn ép Tiệt Giáo, kì thực lại gia tăng mâu thuẫn ở giữa Xiển Tiệt. Vì vậy, một số người trong Tam Giáo vì lý do phòng ngừa tiên tông Trung Thần Châu đấu đá với nhau, tổ chức đại hội nguồn gốc Tam Giáo, nhờ vào đó chữa trị vết rách ở giữa Xiển Tiệt. Nhưng đáng tiếc, chung quy vẫn là trị ngọn không trị gốc...cuối cùng, thủy chung vẫn là lý niệm có một chút xung đột."

Triệu Công Minh thở dài: "Từ rất sớm đã có người khẳng định, ở giữa Xiển Tiệt chắc chắn sẽ có một trận đại chiến, nhưng lại không biết làm như thế nào mới có thể bù đắp."

"Không phải là có Thuỷ Thần sao?"

Khổng Tuyên khẽ hất cằm đối với Lý Trường Thọ, Triệu Công Minh không nhịn được bật cười.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ta cũng chỉ có thể nỗ lực hết sức, hơn nữa Nhân Giáo vốn là thừa hành thanh tĩnh vô vi, không dính nhân quả nhiều lắm."

"Hôm nay dạy dỗ Nhiên Đăng một lần, bên trong Xiển Giáo nhất định có sư huynh sư đệ có một chút phê bình kín đáo đối với chuyện này!" Triệu Công Minh vuốt râu than nhẹ: "Ta sợ bọn họ cảm thấy, đây là có người cố ý liên thủ, cố ý xa lánh Xiển Giáo. Lão đệ ngươi cảm thấy nên xử trí như thế nào?"

"Kỳ thật sẽ không quá nghiêm trọng!" Lý Trường Thọ nói: "Bản thân ta liền mang theo rất nhiều lập trường Tiệt Giáo, đây là chuyện trên dưới Xiển Giáo đều biết. Sau đó ta sẽ đi mời Huyền Đô sư huynh rời núi, đi vào bên trong Ngọc Hư Cung bái phỏng Quảng Thành Tử sư huynh, việc này tự nhiên có thể hóa giải."

Khổng Tuyên ở bên cạnh đột nhiên hỏi: "Khi nào y đi?"

"Chuyện này phải xem Huyền Đô sư huynh an bài như thế nào..."

"Không có chuyện gì, ta chẳng qua là thuận miệng hỏi một chút."

Khổng Tuyên bình tĩnh đáp lời, sau đó cầm lên tiên nhưỡng trước đây nhìn cũng không nhìn một chút nào, khẽ nhấp một hớp.

Lý Trường Thọ thấy thế, bình tĩnh kéo chủ đề ra, hỏi Triệu Công Minh: "Lão ca không phải dẫn người ra ngoài du ngoạn sao, sao nhanh như vậy liền trở lại rồi?"

Nghe lời ấy, sắc mặt của Triệu Công Minh lập tức có một chút ảm đạm, nhếch miệng muốn cười, nhưng chỉ cười được một nửa, liền hóa thành thở dài.

"Chuyện nam nữ, quả thật phiền phức hơn gấp trăm ngàn lần so với tu hành, ài..."

Khổng Tuyên đột nhiên trở nên hào hứng, ở bên cạnh tử tế lắng nghe.

Thực sự là hiếu kì thuần túy.

Lý Trường Thọ nói thầm một tiếng "biết ngay là như thế", mặt ngoài làm ra bộ dáng nhíu mày suy ngẫm, ấm giọng nói: "Lão ca đây là sao? Nếu có chuyện phiền lòng gì, không ngại thì cứ nói ra."

Triệu Công Minh lắc đầu, ngẩng đầu uống một hớp tiên nhưỡng Lý Trường Thọ lấy ra, lẳng lặng không nói gì.

【Lớp học nhỏ của Trường Thọ:

Trong tình huống gặp một người bạn biểu hiện ra vẻ mặt buồn bã này, lại chủ động nói ra lời nói tóm tắt, kỳ thật cũng không phải là đối phương không muốn nói việc này, mà là cảm xúc mở miệng không có đúng chỗ, muốn nhận được nhiều sự chú ý hơn vào trước khi giảng giải.

Dưới sự im lặng giả tạo, là một cơn sóng thần muốn nói chuyện! 】

Lý Trường Thọ lo lắng hỏi: "Lão ca rốt cuộc là như thế nào? Không phải là đã xảy ra tranh chấp cùng với Kim Quang Thánh Mẫu đó chứ?"

Chương 678. -

Triệu Công Minh cười khổ, nhìn ly rượu trước mặt, nói: "Lão ca ta hiện tại cũng không biết nên nói với ngươi như thế nào, nhưng ta và Kim Quang sư muội...xác thực không thích hợp làm đạo lữ. Việc này truyền đi, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Kim Quang sư muội. Ài —— "

Khổng Tuyên nói: "Sao phải để ý lời nói của người khác? Sinh linh chúng ta, tu hành lĩnh hội đại đạo mới là chuyện đúng đắn."

"Lời nói của đạo hữu có một chút không đúng lắm, ai có thể hoàn toàn không để ý đến lời chỉ trích của người khác." Lý Trường Thọ chen vào: "Nếu có người truyền ra tin tức giả Huyền Đô sư huynh kết thành đạo lữ cùng với một vị tiên tử nào đó..."

"Hừ!" Khổng Tuyên lãnh đạm nói: "Ta xem ai dám tung tin đồn nhảm sinh sự ở phía sau! Nhất định không thể để cho hắn sống!"

"Đấy, chính là như vậy!" Lý Trường Thọ chắp hai tay lại: "Lão ca để ý, là đồng môn trên dưới Tiệt Giáo sẽ đối đãi với việc này như thế nào, cũng tương tự như Khổng Tuyên đạo hữu quan tâm Huyền Đô sư huynh. Bất quá là người bất đồng, sự tình bất đồng, trình độ chú ý của từng người có một chút khác biệt mà thôi."

Khổng Tuyên giống như có điều suy nghĩ, rất nhanh liền hiểu rõ gật đầu, cười nói: "Đúng là kiến thức của ta nông cạn."

Triệu Công Minh đắc ý nói: "Nếu nói đến cách đối nhân xử thế, đệ tử Đạo Môn không có ai hơn lão đệ!"

Khổng Tuyên cũng rất là tán thành đối với chuyện này, nâng chén cùng uống với Triệu Công Minh.

Lý Trường Thọ: "..."

Đây là lời khen?

Được rồi, tối thiểu vẫn êm tai hơn so với tinh thông lõi đời, cáo già.

Một chén rượu vào trong bụng, Triệu Công Minh mở ra máy hát, nói rõ chi tiết những chuyện phát sinh giữa y cùng với Kim Quang Thánh Mẫu trong những năm ra ngoài du lịch này.

Theo nguyên thoại của Triệu Công Minh mà nói, chính là lúc ở cùng với Kim Quang sư muội...bầu không khí đều hơi là lạ.

Hai người không tìm thấy đề tài thích hợp, đều là dựa vào sự "nhiệt tình" và "chủ động" của Kim Quang Thánh Mẫu đối với Triệu Công Minh, mới có thể duy trì trạng thái thân mật mặt ngoài.

Triệu Công Minh cũng đã thử tìm một số chuyện lý thú để nói chuyện phiếm, nhưng chưa nói được vài câu, liền rơi vào ngưng trệ...

Bọn họ đi đến mấy cái đại thiên thế giới du sơn ngoạn thủy, nếu như gặp được phong cảnh tươi đẹp liền ở lại một chút thời gian, vừa đi vừa nghỉ như thế, kết quả cuối cùng lại là...

"Tâm cảnh không hiểu sao có một chút mệt mỏi." Triệu Công Minh vuốt râu lắc đầu: "Ta và Kim Quang sư muội thử tách ra mấy tháng, xem lẫn nhau phải chăng có chuyện muốn bày tỏ, nhưng khi gặp lại, lúc nói chuyện vẫn là không khỏi có mấy phần xấu hổ."

Triệu Công Minh thở dài, thấp giọng nói: "Luôn cảm thấy, ở chung cùng với Kim Quang sư muội, còn không nhẹ nhõm vui vẻ bằng ở chung với lão đệ ngươi."

Lý Trường Thọ yên lặng bưng ghế lên, xê dịch sang bên cạnh, lạnh nhạt nói: "Lão ca xin tự trọng."

"Hừ! Ta là đang so sánh!" Triệu Công Minh cười mắng vài tiếng.

Khổng Tuyên ở bên cạnh nghiêng đầu, buồn bực nói: "Đây là ý gì? Tại sao lại phải tự trọng?"

"Ha ha ha!" Triệu Công Minh buồn cười đến mức vuốt râu cười to, giải thích vài câu đơn giản về truyền thuyết "thuần dương đạo nhân" và "trùng dương đạo nhân" lưu truyền trong Hồng Hoang.

Khổng Tuyên được mở rộng tầm mắt, lại không biết bình luận như thế nào.

Lý Trường Thọ cười nói: "Lúc này lão ca có biết, chính mình thích nữ tử nào?"

"Biết." Triệu Công Minh cười nói: "Bản thân ta là không cần đạo lữ, bây giờ đạo tâm bị nhiễu loạn, đã là nhất định phải độ tình kiếp một lần. Nếu nhất định phải có đạo lữ, ta hi vọng nàng có thể ôn nhu như Nhị muội, không có uy nghiêm như Nhị muội, thông minh như Tam muội, nhưng đừng có nghịch ngợm như Tam muội. Nàng không phải từ bỏ bất cứ thứ gì vì ta, và ta cũng không phải vì nàng mà thay đổi tính tình, trò chuyện với nhau không cần tận lực, nhìn nhau cười một tiếng trong lòng liền vui vẻ. Tốt nhất là có tu vi đạo cảnh gần với ta, như thế cũng có thể lý giải lẫn nhau, không có chuyện gì nói thì có thể nói một chút về đại đạo..."

Lý Trường Thọ cầm đũa ngọc gắp hai cọng rau xanh, đặt ở trong mâm trước mặt Triệu Công Minh, dặn dò: "Đừng chỉ uống rượu, ăn một chút đồ ăn đi, nếu không sẽ say đó."

"Mà thôi." Triệu Công Minh lắc đầu: "Nữ tử như vậy cũng xác thực quá khó tìm."

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, nữ tử như vậy, Tiệt Giáo không phải có mấy vị...

Khổng Tuyên không nhịn được cảm khái: "Sau khi phân chia âm dương, thật sự quá phiền toái."

"Nhưng cũng bởi vì như vậy." Lý Trường Thọ cười nói: "Còn đường tu đạo tìm chân lý, cũng trở nên đầy màu sắc và thú vị hơn."

Khổng Tuyên hỏi lại: "Chuyện yêu đương giữa nam và nữ, có liên quan gì với đạo?"

Lý Trường Thọ nói: "Một chữ tình này, từ trong bản chất, có thể mượn để củng cố bản ngã, ngăn cản sự diệt vong của đạo."

"Không trảm bản ngã, chỉ sợ rất khó thành đạo chân chính."

"Nếu thành đạo chính là từ bỏ tâm trí và bản chất của mình, cần gì phải siêu thoát?" Lý Trường Thọ cũng giống như là mở ra máy hát, quay chung quanh việc này chậm rãi nói: "Tính tình nếu như mất, lời nói cử chỉ đều gần với đạo, đó bất quá là biến thành khôi lỗi của đạo, sao có thể xưng là thành đạo? Nếu có sinh linh hỏi: "Ta vì chuyện gì mà tìm thành đạo chân chính?" Chúng ta tóm lại cũng không thể trả lời, là vì thành đạo mà tìm thành đạo. Thành đạo, là để không bị câu thúc, là không gì có thể tổn thương, nếu bản tâm không còn, sao phải cầu điều này? Cho nên, thành đạo là không bị đạo đồng hóa, không bị lẫn giữa đạo, không còn bị đạo vây khốn. Điển tịch Đạo Môn có lời, tam thi là bản ngã thiện ác, nhưng bản ngã thi không phải là chém ra đến, mà là như quần áo bình thường thoát ra. Cởi xuống chính là hư và ngụy, những gì còn lại là chính là bản và thật, đây mới là Trảm Tam Thi siêu thoát. Nói đến việc này, nhược tâm thực chất vẫn còn giữ lại một phần tình niệm, một phần mong nhớ, có lẽ vào lúc chính mình sắp lạc ở trong đại đạo, có thể đạt được một phần chỉ dẫn trở về bản tính. Đây chung quy là chuyện tốt, cũng không phải là không có liên quan cùng với tu đạo."

"Để ta cẩn thận ngẫm nghĩ một phen." Khổng Tuyên chậm rãi gật đầu, ngồi ở kia cẩn thận suy tư.

Triệu Công Minh ở bên cạnh trầm ngâm đôi chút, hỏi: "Đây là đọc ở trên điển tịch nào, sao lão ca ta chưa từng thấy? Còn có, lão đệ ngươi đột nhiên nói chuyện nghiêm túc như vậy, lão ca quả thực có một chút không quen."

Lý Trường Thọ: "..."

Nhất định phải phá đám mới chịu sao!

Đây bất quá là vì nhắc nhở Khổng Tuyên, chuyện nam nữ cũng không phải là không cần thiết một chút nào, trước khi tu hỗn độn thể đến cuối cùng, sẽ rất dễ dàng trở thành "khôi lỗi của đại đạo", đánh mất bản ngã.

Nhưng nếu trong đáy lòng có lo lắng bên ngoài đạo, liền có thể chống cự đại đạo xâm nhập đối với bản thân tốt hơn.

Quả thực là suy nghĩ nát óc vì sư huynh hậu viện Động Suất Cung nào đó!

Lý Trường Thọ đột nhiên nghĩ đến điều gì, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc hỏi: "Lão ca, ngươi cùng với Kim Quang Thánh Mẫu đã tiến hành đến một bước nào rồi?"

Chương 679. -

"Cái gì bước? Cảnh giới ấm lên?" Triệu Công Minh có một chút không rõ ràng cho lắm.

"Dắt tay, ôm nhau, hôn môi, động phòng, đã đến bước nào?"

Khuôn mặt mo của Triệu Công Minh đỏ ửng, thầm nói: "Hẳn là bước đầu tiên...thỉnh thoảng."

"Thế thì không có việc gì." Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu: "Nếu ngươi đã đi hết bốn bước, còn nói tính cách không hợp nhau, ta quả thật là phải đi đến Bích Du Cung tố cáo ngươi."

Triệu Công Minh mắng: "Ta cũng đâu có không chịu nổi như vậy! Đúng rồi, ngươi và Nhị muội nhà ta, lại đã đi đến bước nào rồi?"

"Lần nào gặp nhau cũng trò chuyện, tản bộ, hẳn là vừa mới đi được...nửa bước." Lý Trường Thọ bình tĩnh giải thích, lau đi hình ảnh đình nghỉ mát hiện ra trong đáy lòng.

Chuyện riêng tư như thế này không tiện nói với người ngoài, nghe ngóng nhà người khác là đủ rồi.

Triệu Công Minh ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Lúc ngươi ở chung với Nhị muội, có cảm thấy ngượng ngùng?"

Lý Trường Thọ cẩn thận nhớ một chút tình hình ở chung mấy lần, mỉm cười lắc đầu: "Chúng ta cho dù im lặng không nói chuyện mấy ngày mấy đêm, cũng vẫn cảm thấy có một chút hòa hợp."

"Ừm khụ." Lúc này Khổng Tuyên đã lấy lại tinh thần: "Nếu là như vậy, bần đạo có một yêu cầu quá đáng."

Trước đây tự xưng là "ta", lúc này lại đổi giọng là "bần đạo", hẳn là đã đổi ý...

"Mời đạo hữu nói."

"Lần sau ngươi cùng với Vân Tiêu đạo hữu gặp gỡ, có thể để cho ta âm thầm quan sát hay không?"

Khổng Tuyên cũng biết yêu cầu này có một chút quá phận, giải thích nói: "Những việc này, ta cũng muốn hiểu rõ hơn một chút. Mẫu thân ký thác hi vọng cuối cùng của Phượng tộc lên trên người ta, bây giờ cảnh giới của ta đã rơi vào khốn cảnh, tiên thiên hỗn độn bảo thể đã sớm không còn trợ lực, cũng nên xác định nên thuộc về âm hay dương."

Lý Trường Thọ nghiêm trang lừa dối nói: "Đạo hữu có biết, ở trên loại sự tình chủng tộc sinh sôi này, Nhân Tộc chúng ta xem như là người trong nghề tại Hồng Hoang. Nhất là đệ nhất Nhân Tộc do Thánh Mẫu nương nương tự tay nặn ra, tuyệt đối là nắm giữ chân ý sinh sôi nhanh chóng của Nhân Tộc! Nhân Tộc càng là nhân vật chính bên trong thiên địa, nếu Phượng tộc có thể kết thân cùng với Nhân Tộc, khí vận tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng..."

Khổng Tuyên không khỏi hỏi: "Vậy phải đi nơi nào mới có thể tìm đệ nhất Nhân Tộc?"

"Đây không phải đúng dịp sao!" Triệu Công Minh ở bên cạnh vỗ bàn một cái: "Tiệt Giáo chúng ta liền có hai...vị...ánh mắt của lão đệ ngươi vì sao lại dọa người như thế? Lão ca đã nói sai chỗ nào?"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Vẫn nên nói chuyện làm như thế nào để giúp lão ca ngươi xử trí sự tình kế tiếp đi."

Triệu Công Minh hơi chớp mắt, không rõ ràng cho lắm.

Khổng Tuyên lại là híp mắt cười một tiếng, nói một câu: "Nếu có thể gặp lại Huyền Đô đạo hữu một lần liền tốt."

Triệu Công Minh bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi xấu hổ vò đầu.

Lý Trường Thọ cũng nhíu mày, trong đáy lòng tự có cân nhắc, ngày hôm nay chạm đến là thôi, không còn nói thêm về việc này.

Làm như thế nào để giúp Triệu Công Minh giải quyết vấn đề, Lý Trường Thọ kỳ thật đã sớm chuẩn bị xong phương án.

Vào giờ phút này, hắn trực tiếp lấy ra một quyển trục, bắt đầu trình bày ý nghĩ của chính mình.

Lúc này Kim Quang Thánh Mẫu cũng đã biết hai người không thích hợp làm đạo lữ.

Lúc bọn họ trò chuyện với nhau tại bảo trì thưởng thức long trên Kim Ngao Đảo, đã từng định ra ước định, nếu cả hai cảm thấy không thích hợp liền không miễn cưỡng lẫn nhau —— con đường lui này, kỳ thật cũng là xuất ra từ cẩm nang Lý Trường Thọ cho Hỏa Linh Thánh Mẫu năm đó.

Bây giờ Triệu Công Minh cùng với Kim Quang Thánh Mẫu đã tới mức độ này, Lý Trường Thọ lấy ra bộ phương án này, đã xem như công thành viên mãn.

Trên đời sao có thể đều là người hữu tình "thích nhau và hợp nhau", một nửa cảm xúc là về việc họ có thích khi còn trẻ hay không và liệu họ có phù hợp khi lớn hơn hay không, Hồng Hoang cũng thế.

Người hữu tình cuối cùng thành thân thuộc, đối với một bộ phận sinh linh mà nói, suy cho cùng, đó chỉ là một mong muốn tốt.

"Chẳng qua là, lão đệ." Triệu Công Minh trầm ngâm một tiếng: "Giải quyết chuyện chia ly như vậy có phải hơi cường điệu không?

Bây giờ không ai biết rằng ta và Kim Quang sư muội..."

Lý Trường Thọ bình tĩnh nhắc nhở: "Chớ quên thần thông bảo động của Đa Bảo sư huynh."

Triệu Công Minh đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cái trán treo đầy vạch đen.

Khổng Tuyên ở bên cạnh bấm ngón tay suy tính đôi chút, sau đó cũng là không nhịn được bật cười, liên tục nói "thú vị".

...

Bên trong Động Suất Cung, bên dưới bóng cây.

Vừa thu hồi Thái Cực Đồ, thanh niên đạo sĩ nào đó chuẩn bị tu luyện một lúc sau khi xem vở kịch, đột nhiên nhíu mày.

Cơn gió hôm nay, tại sao lại...bắt đầu huyên náo.

Thương Quốc sắp hưng khởi, đại kiếp Phong Thần sẽ còn xa sao?

Bởi vì định ra ba phần khế ước với Thuỷ Thần Thiên Đình, chị dâu "Giản Địch" của Hữu Cầm Huyền Nhã, đã đặt tên cho đứa con trong bụng là "Khế".

Nếu như ký ức Lý Trường Thọ suy tính ra không có phạm sai lầm, "Khế" hẳn là tổ tiên Thương Quốc.

Tiếp theo, theo chỉ dẫn của Thiên Đạo, Giản Địch sẽ mang theo tàn chúng Hồng Lâm Quốc, đi tới đông bắc bộ Nam Thiệm Bộ Châu, thành lập quốc gia mới ở nơi đó.

Thương đến "canh" mà hưng thịnh, "Khế" là tổ tiên Thương Quốc, "canh" là hậu nhân, cũng là chung chủ Nhân Tộc đời tiếp theo...

Lý Trường Thọ mặc dù chỉ là căn dặn Khổng Tuyên, bảo vệ tân quốc trăm năm, nhưng nghe Khổng Tuyên nói, y xác nhận muốn ở lâu dài tại tân quốc —— Phượng tộc hiện tại cũng chỉ có Khổng Tuyên và tiểu khổng tước kia, dọn nhà tất nhiên là vô cùng đơn giản.

Hơn nữa Phượng tộc bọn họ là dựa vào huyết mạch tăng thực lực lên, khí tức ô trọc phàm tục cũng vô pháp ảnh hưởng đạo cơ, ở trong thế gian một ngàn tám trăm năm, cũng không tính là đại sự gì.

Lý Trường Thọ không khỏi hồi tưởng về quá khứ...

Hắn cách đại kiếp Phong Thần, thế nhưng lại gần như vậy.

Nguyên bản cảm thấy trong thế tục Nam Châu, Thương Quốc cái bóng cũng đều không có, vẫn là giai đoạn tiên triều san sát sau Hạ Quốc, chúng Tiên môn Trung Thần Châu lan toả lực ảnh hưởng của chính mình đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Mệnh mạch trái phải của Nhân Tộc, vẫn là một nhóm nhỏ Nhân Tộc nắm giữ lực lượng, đứng ở điểm cao nhất Nhân Tộc, vẫn là Đạo Môn.

Phán đoán theo loại tình hình này, đại kiếp Phong Thần, ít nhất cũng còn có mấy ngàn năm mới có thể đến.

Không nghĩ tới...

Lý Trường Thọ vẫn luôn đi tìm khúc nhạc dạo đại kiếp Phong Thần sắp đến, nhưng sự đáo lâm đầu, chính mình cũng trở thành một đoạn giai điệu ngắn trong đó.

Loại cảm giác này, cũng có một chút kỳ diệu.

Nhưng tương tự, cũng làm cho Lý Trường Thọ có một chút phiền muộn...

Hắn còn thật sự trở thành 【một viên gạch của Thiên Đạo Hồng Hoang】, chỗ nào cần, liền bị Thiên Đạo chuyển về chỗ đó.

Tiếp theo, nhất định phải bắt đầu trêu chọc Thiên Đạo, làm một chút thử nghiệm cuối cùng đối với ranh giới của Thiên Đạo.

【 Thụ động chờ đợi từ đầu đến cuối cũng không ổn thỏa bằng chủ động ra tay. 】

Chương 680. -

Vào trước khi đại kiếp Phong Thần bắt đầu, có thể hoàn toàn diệt sát Lục Áp hay không, là kết quả sự tình Lý Trường Thọ muốn lấy được nhất lúc này.

Nếu như không diệt được Lục Áp, vô luận là nhân tố gì dẫn đến, cũng đều chứng minh chính mình không có cách nào sửa đổi kết quả đại kiếp Phong Thần trên phạm vi lớn, phương hướng cố gắng chính là bảo toàn Triệu đại gia cùng với Tam Tiên Đảo.

Khục, đây là vì bảo toàn nguyên khí của Đạo Môn!

Thọ bày ra khuôn mặt chính nghĩa.

Nếu có thể thuận lợi diệt Lục Áp, đằng sau lại làm cho Na Tra và Ngao Bính chưa xuất thế, thành tựu một đoạn tình cảm huynh đệ kinh thiên động địa...

Lý Trường Thọ vẫn thật sự dám đưa Tây Phương Giáo lên trên Phong Thần Bảng, bảo lưu một nhóm đại cao thủ cho Đạo Môn!

Về phần lên Thiên Đình đạt chức vị chính thần, có khả năng sẽ làm cho phương tây ảnh hưởng đến sự tình Thiên Đạo vận chuyển...

Chỉ cần cho phương tây một phần nhỏ thần vị không trọng yếu liền có thể giải quyết, thần vị quan trọng tự nhiên vẫn là phải do cao thủ Đạo Môn cầm giữ!

Không có gì khác, đáng tin cậy mà thôi.

Ví dụ như chính thần "Đấu Bộ" bên trong tám bộ chính thần, có thể đưa thần vị Đấu Bộ bình thường cho người phương tây, sau đó do cao thủ Đạo Môn, đảm nhiệm phụ trách quản lý thần vị chúng thần chính thần Đấu Bộ.

Dù sao thì sau khi Tây Phương Giáo bị ép cải thành Phật Môn, nhiều phật, Bồ Tát nhàn rỗi như vậy cũng là nhàn rỗi, cũng không có trợ giúp gì đối với Thiên Đạo vận chuyển...

Có sao nói vậy, từ góc độ giảm bớt gánh nặng cho Đạo Tổ lão gia, cân nhắc từ góc độ ổn định thiên địa, đặt phương tây vào phạm vi ứng kiếp đại kiếp Phong Thần, là một điều rất cần yếu, lại rất có ý nghĩa!

Tất nhiên, đây chẳng qua là ý nghĩ viển vông, là trạng thái lý tưởng nhất.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ nhất định phải cân nhắc càng nhiều cục diện "không lý tưởng".

Tức là, chính mình không có cách nào làm ra bất kỳ thay đổi nào tại đại kiếp Phong Thần, hoặc là chính mình lúc này sở tác sở vi, hết thảy tính kế, đều đang thúc đẩy kịch bản hướng về đại kiếp Phong Thần nguyên bản mà đi.

Như vậy Lý Trường Thọ liền không thể không làm một phần chuẩn bị cuối cùng...

Bên trong cố sự Phong Thần nguyên bản, Triệu Công Minh bỏ mình, Tam Tiêu giận dữ bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, lột hơn phân nửa đạo hạnh tu vi của Thập Nhị Kim Tiên, dẫn tới Thánh Nhân ra tay.

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu bỏ mình, hồn phách tiến vào Phong Thần Bảng, Vân Tiêu tiên tử bị Lão Tử dùng Càn Khôn Đồ Quyển trấn trụ, trấn áp ở dưới Kỳ Lân Nhai tại Côn Lôn Sơn.

"Quả nhiên, sau đó vẫn phải đi đến Kỳ Lân Nhai bố trí một phen, cùng với Xiển Giáo cũng nhất định phải phát triển một chút tình hữu nghị, tốt nhất là khiến bọn hắn thiếu chính mình ân tình."

Đến lúc đó nếu thật sự tính kế Phong Thần thất bại, chính mình cũng có thể mời người phụ một tay, cứu Vân Tiêu tiên tử ra từ dưới Kỳ Lân Nhai.

Bất quá...

Tâm thần của Lý Trường Thọ chuyển về bản thể, nhìn Lạc Bảo Kim Tiền lẳng lặng nằm bên trong túi trữ vật của chính mình.

Phong Thần, nếu như không thể sửa?

...

Lại nói đến hoá thân Thuỷ Thần của Lý Trường Thọ, uống rượu nói chuyện phiếm cùng với Khổng Tuyên, Triệu Công Minh, đang đến lúc vô cùng hào hứng.

Vương đô thành Hồng Lâm Quốc, yên tĩnh trở lại một lần nữa.

Đại bộ phận Tiên Nhân Độ Tiên Môn đã trở về sơn môn, chỉ có mấy vị Thiên Tiên mang theo hơn ba mươi chấp sự Chân Tiên, trấn an người bị thương, cứu trợ phàm nhân ở trong thành, cũng giúp đỡ Hữu Cầm Huyền Nhã lo việc gia đình.

Có một câu của Thuỷ Thần Thiên Đình, Đạo Vi tiên tông tự nhiên không dám làm khó xử vương tộc Hồng Lâm Quốc, lại chủ động ước thúc đại quân hai bộ tộc giảm dần thế công.

Mẫu thân của Hữu Cầm Huyền Nhã cũng coi như rõ lí lẽ, cũng không đề ra bất luận yêu cầu dư thừa gì, biểu thị nhiều lần thoát chết, có thể kéo dài huyết mạch đã là chuyện may mắn lớn nhất...

Nàng chẳng qua là sai người mang theo một ít tài vật bên trong cung, mang theo mấy cái gia tộc trung thành cảnh cảnh đối với vương tộc Hồng Lâm Quốc, mấy ngàn binh tướng, thu thập một bộ phận tài vật vương tộc, rời khỏi vương đô thành trong đêm.

Có không ít phàm nhân bên trong thành bởi vì khủng hoảng chiến sự mà tự phát đi theo, cuối cùng cũng là hội tụ hơn mười vạn người...

Những thứ này, đều là căn cơ ban đầu của Thương Quốc.

"Trường Thọ sư huynh?"

Bên tai truyền đến tiếng kêu gọi nhẹ giọng, hơn phân nửa tâm thần ký thác vào trên người Đạo Nhân Giấy "Thuỷ Thần", Lý Trường Thọ đang thảo luận làm như thế nào xử lý "đại điển chia tay" cùng với Triệu Công Minh, dời một bộ phận tâm thần trở lại lân cận Hoàng Cung, chậm rãi mở mắt ra.

Hữu Cầm Huyền Nhã đã đổi lại váy dài màu đỏ, giống như ánh bình minh lúc tảng sáng, bay tới từ giữa không trung, nhẹ nhàng rơi xuống trước người Lý Trường Thọ.

Sau đó hé miệng, có một chút muốn nói lại thôi.

Lý Trường Thọ hỏi: "Sao thế? Lại gặp việc khó gì à?"

"Cũng không..." Hữu Cầm Huyền Nhã truyền âm nói: "Gia đình gặp biến cố không may như vậy, ta muốn bồi mẫu thân thêm một thời gian, nhưng mẫu thân lại bảo ta lập tức trở về bên trong môn phái, nói ta không nên có quá nhiều liên luỵ với phàm trần..."

"Mẫu thân ngươi nói không sai!" Lý Trường Thọ nói: "Tu vi cảnh giới của ngươi còn không tính quá cao, đạo tâm vẫn dễ dàng bị trọc khí phàm tục ô nhiễm như cũ. Bốn chữ chặt đứt trần duyên này, đồng dạng là nói dễ khó làm. Nếu ngươi muốn ở lại phàm tục mấy năm, ta sẽ đi giúp ngươi khuyên mấy câu."

"Không cần, bây giờ ta sẽ trở về trong núi."

Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn về phía thành trì đã tạm không còn khói lửa, lẩm bẩm nói: "Sau đó ta còn phải đi đến Thiên Đình cầu kiến Thuỷ Thần đại nhân, tối nay, ân cứu mạng của Thuỷ Thần và sư huynh, cũng không biết nên như thế nào mới có thể hồi báo." ——trận chiến Độ Tiên Môn mai phục Yêu Tộc lần trước, nàng đã biết Thuỷ Thần chính là Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ cười nói: "Trong lòng không cần phải có áp lực như vậy, nếu như ngày mai ta gặp được phiền phức, ngươi cũng có thể đứng ra vì ta, kỳ thật như vậy đã đủ rồi."

"Huyền Nhã tuyệt đối sẽ không cô phụ kỳ vọng của sư huynh!"

Lúc nàng nói lời này, con ngươi thật sự còn muốn lóng lánh hơn so với sao trời lộng lẫy nhất.

Lý Trường Thọ có thể cảm giác được, tâm cảnh của Hữu Cầm Huyền Nhã lúc này, so với trước tối nay thêm một thứ gì đó, cũng mất đi thứ gì đó.

Nếu như nàng có thể mượn cơ hội này, đạo tâm có thể lột xác, đó cũng là một chuyện tốt.

Trong đáy lòng nổi lên một chút ý nghĩ, Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Có muốn đi theo ta đến Địa Phủ một chuyến?"

"Hiện tại liền lên đường sao?" Hữu Cầm Huyền Nhã không hề nghĩ ngợi liền gật đầu đáp ứng.

Lý Trường Thọ chậm rãi mở tay trái ra, lộ ra hai khoả Nhiếp Hồn Châu, bên trong một viên Nhiếp Hồn Châu trong đó, tràn ra một chút nghiệp chướng.

Hữu Cầm Huyền Nhã liếc mắt nhìn liền nghẹn ngào hô: "Phụ vương?"

Chương 681. -

"Ừm!" Lý Trường Thọ nói: "Mấy chục hồn phách khác, là những hộ vệ của mẫu thân ngươi kia, trước đây bọn họ liều chết bảo hộ, tấm lòng trung nghĩa khiến cho người ta khâm phục. Ta cũng nhận biết mấy vị bằng hữu tại Địa Phủ, có thể giúp ngươi đi hỏi một chút, có thể để phụ vương ngươi ít chịu tội hay không, nghiệp chướng trên người y thật sự hơi quá nhiều, không biết phải ở lại bao lâu dưới mười tám tầng Địa Ngục."

Hữu Cầm Huyền Nhã mím môi, thấp giọng nói: "Mặc dù người làm con không nên nói những lời này, nhưng hồn phách phụ vương có thể giữ lại đã là chuyện thiên đại may mắn, còn xin sư huynh chớ nên tốn nhiều tâm tư."

"Thiện." Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cùng nhau cưỡi mây với Hữu Cầm Huyền Nhã, trực tiếp rời khỏi toà thành trì hỗn loạn một đêm này.

Lý Trường Thọ bay cũng không tính nhanh, bản thể đã sớm trở về Tiểu Quỳnh Phong, lúc này ở lại vẫn là cỗ Đạo Nhân Giấy【 bản thể 】kia.

Nếu như không cần thiết, bản thể tự nhiên không thể ở bên ngoài quá lâu, làm giảm khả năng xảy ra các tình huống bất ngờ càng nhiều càng tốt.

"Đúng rồi, ngươi đã giết nữ tử đeo mặt nạ kia rồi?"

"Ừm." Hữu Cầm Huyền Nhã gật đầu đáp ứng.

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Nàng có thân phận gì?"

"Ta cũng không hỏi." Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ giọng đáp trả.

"Ồ?" Lý Trường Thọ không khỏi có một chút buồn bực: "Chẳng lẽ ngươi không muốn biết ả là người phương nào? Vì sao muốn trả thù Hữu Cầm nhất tộc các ngươi? Không muốn đi trảm thảo trừ căn?"

Hữu Cầm Huyền Nhã suy tư đôi chút, nói khẽ: "Ả là biểu muội của Nguyên Thanh, xuất thân ở bên trong thế tục quyền quý một tiểu quốc, từ nhỏ đã sinh ra tình cảm đối với Nguyên Thanh. Lúc ta gỡ mặt nạ của ả, đã nhận ra. Nguyên Thanh có dụng ý khó dò, bị ta diệt sát chết chưa hết tội, nhất tộc của gã có ý đồ phản loạn, cũng bị phụ vương tiêu diệt toàn bộ, đây đều là những chuyện lúc trước, cũng là nhân quả tối nay. Nếu ta hỏi lai lịch của ả, những người còn lại của Hữu Cầm nhất tộc, sẽ mang trên lưng đoạn hận ý này...chuyện đã như vậy, cần gì phải tiếp tục."

Lý Trường Thọ ngược lại là cảm thấy nao nao, nhìn sư muội đồng môn vốn đã hết sức quen thuộc, vào giờ phút này lại có một tia lạ lẫm trước mắt.

Đúng vào lúc này, Thái Dương Tinh thò đầu ra từ mặt biển, tia nắng đầu tiên ngày hôm nay chiếu rọi ở trên người nàng, cái cổ thon dài, da thịt trắng noãn của nàng, khuôn mặt thanh lãnh mang theo vài phần mệt mỏi kia...

Lóng lánh quang mang khiến cho Lý Trường Thọ có một chút xem không hiểu.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thầm khen một hồi.

Bệ hạ còn đang ở trong bụng mẹ chuẩn bị nghênh đón nhân gian, Thiên Đình lần này, có khả năng thật sự nhặt được bảo.

"Sư huynh, sao thế?"

"Không có chuyện gì."

Lý Trường Thọ đứng chắp tay, đón Thái Dương Tinh vừa thăng ở phía đông, khóe miệng phủ lên nụ cười thản nhiên...

Lần này đi Địa Phủ, chẳng qua là an bài một vị Quốc Chủ tiểu quốc bên trong phàm tục, cái thân phận môn nhân Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ này liền đầy đủ dùng.

Đoạn đường này mặc dù bình tĩnh, nhưng lại không yên ổn.

Lúc hắn mang theo Hữu Cầm Huyền Nhã lên đường, tiếng lòng căng cứng của Hữu Cầm Huyền Nhã dần dần buông ra, nói vài câu với hắn, bắt đầu cúi đầu ngủ trên mây.

Nhưng bên kia, sau khi Khổng Tuyên tiến đến bảo vệ vương tộc Hồng Lâm Quốc, Triệu đại gia lòng tràn đầy kích động, lôi kéo Lý Trường Thọ liền vào bên trong miếu Hải Thần, bắt đầu khua chiêng gõ trống trù bị ——

Khánh điển chia tay!

Triệu Công Minh tự nhiên đã suy nghĩ rõ ràng, đoạn quan hệ "đạo lữ" giữa y và Kim Quang Thánh Mẫu, vốn đã chết không bệnh tật, cần mau chóng giải thích rõ ràng đối với trên dưới Tiệt Giáo.

Nếu tách ra như vậy mà không nói một lời, chẳng những sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Kim Quang Thánh Mẫu, còn làm cho người ta hiểu lầm phẩm tính của Triệu Công Minh y, tổn hại danh dự của Tiệt Giáo!

Tại hậu đường miếu Hải Thần, Triệu Công Minh xoa xoa bàn tay lớn, không ngừng dạo bước.

"Làm! Việc này nhất định phải làm thật đẹp, đều mời những đồng môn nhìn lén lần trước đến! Phu thê phàm tục thành hôn không phải đều là phải bái thiên địa sao? Lão đệ ngươi giúp lão ca ngẫm lại, làm như thế nào để tạo thành phương pháp trái ngược! Còn có, phu thê phàm tục thành hôn đều không phải mặc hỉ bào sao? Không bằng chúng ta liền mặc áo bào đen!"

Ở bên cạnh, Lý Trường Thọ dùng một tay đỡ cái trán.

Nhìn Triệu đại gia hưng phấn như thế, hắn thật sự nghĩ rằng Triệu đại gia đây là có tân hoan, không kịp chờ đợi tuyên bố đối với thế nhân, hắn cùng với Kim Quang Thánh Mẫu là trong sạch!

Tất nhiên, Triệu đại gia tự nhiên sẽ không làm chuyện như vậy...

Tính tình của Biện Trang, đó là ở bên trong bầu không khí đặc thù của Thiên Nhai Các mới có thể dưỡng thành, sau khi đi lên Thiên Đình lại tiến thêm một bước giải phóng thiên tính.

Tổng thể Hồng Hoang mà nói, nhóm Luyện Khí Sĩ cũng đều thực sự bảo thủ, đại bộ phận Tiên Nhân đi thể nghiệm tình kiếp lâm thời, đều sẽ cảm thấy thẹn thùng —— ngoại trừ Long Tộc cùng với một bộ phận Yêu Tộc.

Chấm dứt sự tình cùng với Kim Quang Thánh Mẫu, Triệu đại gia hẳn là có thể an tâm tu hành, chậm rãi đợi đại kiếp Phong Thần đến...

"Lão ca!" Lý Trường Thọ cười nói: "Không bằng ngươi hãy đi tìm người trong cuộc thương lượng trước một phen. Nói cho nàng nghe ngươi lo lắng như thế nào, mong nhớ như thế nào, thẳng thắn với nàng. Việc này không thể chỉ là chúng ta ra sức, nếu nàng không đáp ứng, ngược lại sẽ chỉ đưa đến hiệu quả ngược."

Hai mắt của Triệu Công Minh tỏa sáng, hô to một tiếng: "Nên như vậy! Lão đệ ngươi lại chờ một lát, ta sẽ đi nói việc này với Kim Quang sư muội, sau đó sẽ trở lại tìm ngươi!"

Nói xong, Triệu Công Minh cưỡi bảo châu vội vàng rời đi, hoàn toàn không cho Lý Trường Thọ thời gian căn dặn thêm vài câu...

"Lão ca này, nóng vội sẽ không ăn cháo nóng được."

Cỗ hóa thân này của Lý Trường Thọ đứng dậy, bưng phất trần, đi về hướng tiền điện, tại gian ngăn cách giữa tiền điện và hậu đường miếu Hải Thần, tìm được bức họa thái cực chính mình treo trước kia...

Lý Trường Thọ cúi người vái chào thăm viếng, đưa Không Gian Xích và Tháp đại gia chính bản, cung cung kính kính đặt ở trên bàn.

Một vệt đạo vận vờn quanh, Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp cùng với Không Gian Xích biến mất không thấy gì nữa trong nháy mắt...

"Lão sư!" Lý Trường Thọ đột nhiên mở miệng, cúi đầu nói: "Đệ tử lòng đầy nghi hoặc, muốn xin lão sư giải thích nghi hoặc!"

Đạo vận sắp tiêu tán kia ngưng tụ một lần nữa, lần này xuất hiện ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, ngưng ra một từ thanh đạm!

【 Nói 】

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, biết lúc này Thánh Nhân lão gia hẳn là có thể nghe được tiếng lòng của chính mình, cho nên trực tiếp hỏi dưới đáy lòng: "Đệ tử tu hành đến nay, phải chăng có thay đổi gì?"

【 Đúng 】

"Đệ tử bây giờ, phải chăng vào lúc làm ra một số phán đoán, đã bị Thiên Đạo ảnh hưởng?"

【 Không cần nghi ngờ, đạo có tận cùng 】

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ vui mừng, cúi đầu thật sâu đối với bức họa Thái Cực Đồ, cất cao giọng nói: "Tạ ơn lão sư chỉ điểm! Đệ tử đã an lòng!"

【 Thiên Đình, quan trọng nhất 】

Chương 682. -

Thiên Đình, là quan trọng nhất?

Lý Trường Thọ lập tức trở nên hưng phấn—— chính mình cùng với Thánh Nhân lão gia nhà mình trực tiếp đối thoại, hơn nữa chính mình gọi Thánh Nhân là lão sư, Thánh Nhân liền trực tiếp đáp ứng.

Nhìn thấy sáu chữ vừa ngưng tụ thành này, hắn không khỏi sững sờ tại chỗ một lần nữa.

Thiên Đình là quan trọng nhất...lời này lại là có ý gì?

Phần đạo vận trong đáy lòng kia đã hoàn toàn tiêu tán, Lý Trường Thọ không thể hỏi nhiều, cũng sẽ không hỏi nhiều, chỉ có thể mờ mịt nắm lấy.

Thánh Nhân lão gia giải thích rõ hết thảy lời nói cho chính mình, đó còn là Thánh Nhân lão gia sao?

Bức cách, là quan trọng nhất.

Chính mình chẳng lẽ vẫn luôn hiểu lầm rồi? Thái Thanh lão sư không quá quá coi trọng đối với Đạo Môn, lại vô cùng coi trọng đối với Thiên Đình?

Không cần nghi ngờ, đạo có tận cùng, ý tứ của lời này cũng không khó lý giải, Thánh Nhân hẳn là muốn bảo chính mình không cần lo lắng vớ vẩn, Thiên Đạo cũng không thể ảnh hưởng sinh linh làm ra bất kỳ phán đoán gì.

Không thì, Hồng Hoang không nên là bộ dáng như bây giờ.

【 Thiên Đạo chỉ cần không ngừng đi ảnh hưởng phán đoán của một ít nhân vật mấu chốt tại thời khắc mấu chốt, liền có thể dần dần trói buộc vô số sinh linh giữa thiên địa.

Kể từ đó, Hồng Hoang thiên địa sẽ hoàn toàn tĩnh mịch, nhưng Hồng Hoang thiên địa sẽ vô cùng ổn định. 】

Lý Trường Thọ hỏi xong ba vấn đề này, đã là có càng nhiều lực lượng đối với tính kế Phong Thần trong đáy lòng!

Hắn có thể đi thay đổi, có thể đi tính kế Tây Phương Giáo, thành công hay không mặc dù khó nói, nhưng tuyệt đối có tồn tại khả năng như vậy...

Nhưng sáu chữ tiếp theo của Thánh Nhân lão gia, liền làm cho Lý Trường Thọ rơi vào hoang mang càng lớn.

Thiên Đình, là quan trọng nhất.

Cho nên...

Cho dù hi sinh thực lực Đạo Môn, nhanh chóng bổ sung Thiên Đình, hoàn thiện Thiên Đạo, cũng sẽ không tiếc?

Lý giải như vậy, cũng không tránh khỏi quá dọa người một chút.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ bưng phất trần đi trở về hậu đường miếu Hải Thần, rơi vào suy tư sâu sắc.

Lý Trường Thọ suy nghĩ kỹ một chút, hắn đối với chân tướng đại kiếp Phong Thần, nhìn như biết rất nhiều, nhưng lại hoàn toàn không biết gì cả...

Có cần đi đến Thánh Mẫu Cung tìm hiểu hay không?

Lý Trường Thọ nhìn mấy quyển truyện tranh mình vẽ trong mấy năm gần đây, không khỏi nổi lên ý niệm như vậy.

Nhưng sau đó, bản thể, hóa thân của hắn, cùng nhau rùng mình một cái.

Hắn thực sự không muốn lại bị giam cầm trong thế giới màu trắng kia.

Đúng rồi, ở bên trong phàm tục không phải có rất nhiều miếu Thánh Mẫu?

Chính mình thân là đệ tử Nhân Tộc, đi vào bên trong miếu Thánh Mẫu bái tế, thuận tiện đốt mấy quyển truyện tranh để hiếu kính Thánh Mẫu lão nhân gia, hợp tình hợp lý, không có kẽ hở.

"Ngưu, ngươi còn bao nhiêu?"

"Một chút, Mã, chúng ta thật sự không đi đến Độ Tiên Môn thử một chút sao?"

Trên đỉnh vách núi bên ngoài Phong Đô Thành, hai thân ảnh xiêu xiêu vẹo vẹo nằm ở trên tảng đá, hai mắt dần dần mất đi ánh sáng, mặc cho gió U Minh Giới, thổi lông bờm mềm mại trên mũ đội đầu của bọn hắn.

Mã Diện hữu khí vô lực thở dài: "Ài...Đại Vu Tế không cho chúng ta đi loạn trong tiên tông Nhân Giáo, còn nói không có việc gì đừng có đi làm phiền Thuỷ Thần đại nhân. Hí...Í... ~ Thuỷ Thần đại nhân rất bận rộn, chúng ta không có cớ thích hợp, làm sao đi qua tìm?"

Ngưu Đầu cầm lấy bình gốm ở bên cạnh, nhìn vào bên trong một lúc rồi dùng mũi ngửi ngửi...

Hương vị say mê lòng người này, đã là nhạt nhẽo như thế.

Trước mặt hai người bọn hắn bày biện linh thú ngon lành chuyển đến từ thế gian, nhưng lúc này lại không có ý nghĩ nhóm lửa.

"Ngưu, những Vu chúng ta, một khi nếm được hương vị ngon hơn, muốn lại ủy khuất chính mình, xác thực không làm được."

"Mã, nếu không chúng ta sẽ đi giúp Thuỷ Thần đại nhân kiểm tra một chút, những Vu Nhân kia có phải đã lười biếng rồi hay không?"

"Chỉ sợ cũng không thể gặp được Thuỷ Thần!" Mã Diện chải vuốt lông bờm ảm đạm vô quang của chính mình: "Còn không bằng nhìn Độ Tiên Môn có Luyện Khí Sĩ nào sắp tiêu hao hết thọ nguyên, chúng ta đi qua làm sự tình đứng đắn, câu hồn? Sau đó thuận tiện bái phỏng người chế tác những gia vị này, vị đệ tử Độ Tiên Môn kia, Lý Trường Thọ đại sư!"

"Vậy chờ đi, nói không chừng phải chờ mấy trăm năm mới có thể có một vị Tiên Nhân chết già! Bất quá, nói đến chuyện này..."

Ngưu Đầu ngồi dậy, đối mặt với chân trời, nhỏ giọng thầm thì nói: "Ngươi có cảm giác được hay không, vị đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ kia hiện thân mấy lần, luôn có một loại mùi tương tự cùng với Thuỷ Thần đại nhân?"

Mã Diện chắp hai tay ra sau đầu: "Mùi gì?"

Ngưu Đầu véo cằm nói thầm một hồi: "Nói không rõ, bò... Ò...dù sao cũng không phải mùi người, hơn nữa có điểm tương tự."

"Không phải mùi người?" Mã Diện buồn bực nói: "Vậy thì còn có thể là mùi gì? Cách làm của vị đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ kia mặc dù tương tự với Thuỷ Thần đại nhân, nhưng tuyệt đối không giống nhau. Chúng ta mặc dù là Vu, nhưng cũng phải có trí tuệ, có năng lực, không thể chỉ vẻn vẹn dựa vào bản năng Vu, hí."

Ngưu Đầu gãi gãi sừng thú của chính mình, gật đầu đồng ý.

"Bản năng cái gì, đúng là không quá tin cậy...hít hà!"

"Không có việc gì hút khí lạnh làm gì?" Mã Diện giang ra đôi chân dài khỏe đẹp cân đối của chính mình, thản nhiên nói: "Địa Phủ cũng đều sắp bị ngươi hút khiến cho nóng lên, Hí...Í...!"

"Mã ngươi hãy nhìn bên kia, đang bay tới trên trời, có phải là Độ Tiên Môn Lý, Lý Trường Thọ đại sư hay không! Bò... Ò... ~ "

"Ừm? Thật sự là vị đại sư này! Nhanh nói các huynh đệ chuẩn bị, dùng đãi ngộ tiếp đãi Thuỷ Thần! Gia vị của chúng ta đã có hi vọng!"

Thế là, một lát sau...

Lý Trường Thọ mang theo Hữu Cầm Huyền Nhã bay đến trước Hùng Quan phía đông Phong Đô Thành, cũng là không khỏi đưa tay đỡ trán, có một chút không quá nguyện ý tiến về phía trước.

Hữu Cầm Huyền Nhã tò mò ngoẹo đầu, mặc dù trên đường đi thấy được không ít Luyện Khí Sĩ, Lý Trường Thọ cũng trước nói cho nàng, chúng âm sai Địa Phủ kỳ thật rất "đáng yêu", nhưng loại tình hình này...

Mấy trăm âm sai Địa Phủ phân thành hai đường, một đám giơ cao cờ xí, mấy vị âm tu ôn nhu như nước vung cánh hoa màu trắng nhạt ở bên cạnh, tiếng chiêng trống không dứt bên tai.

Thân thể Ngưu Đầu Mã Diện đứng thẳng tắp ở hai bên, hai mắt to xuyên qua mũ đội đầu toát ra tia sáng quỷ dị!

Đợi Lý Trường Thọ cưỡi mây tiến về phía trước một lần nữa, bay ra hơn mười trượng, liền nghe xoát xoát hai âm thanh nhẹ nhàng vang lên, Ngưu Đầu Mã Diện để lại mấy đạo tàn ảnh, trực tiếp xuất hiện ở trước người Lý Trường Thọ cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã.

Tốc độ này quá nhanh, Hữu Cầm Huyền Nhã chỉ có cảnh giới Chân Tiên, hoàn toàn không kịp làm ra nửa điểm ứng đối...

Đợi nàng lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, đã thấy hai vị Câu Hồn sứ giả Địa Phủ cũng có một chút nghe đồn tại Hồng Hoang này, đang đứng ở trước mặt Trường Thọ sư huynh.

Chương 683. -

Vị Câu Hồn sứ giả đội đầu ngựa kia, cầm một chiếc lược đá chải vuốt lông bờm mềm mại, một vị Câu Hồn sứ giả khác thì là khoanh tay, hai người đồng thời lộ ra răng trắng lành lạnh, bắt đầu...

Cười gian một hồi.

Keng! Hỏa kiếm bay ra khỏi vỏ mấy tấc, lại bị Lý Trường Thọ kịp thời ấn trở về.

Ngưu Đầu hỏi: "Trường Thọ tiểu hữu, làm sao lại rảnh rỗi đi đến Địa Phủ? Bò... Ò... ~"

"Muốn nhờ hai vị đạo hữu giúp một chuyện nhỏ." Lý Trường Thọ híp mắt cười, mang theo vài phần cung kính, lấy ra hai túi bảo nang từ trong tay áo, phân biệt đưa cho hai Vu.

Lý Trường Thọ cười nói: "Còn xin hai vị vui vẻ nhận."

Lòng kích động! Tay run rẩy!

Ngưu Đầu Mã Diện suýt nữa khóc ra tiếng, chậm rãi tiếp nhận bảo nang, mở ra liếc nhìn, lập tức rơi vào cảm động lớn lao.

"Đại sư! À không, đạo hữu, Địa Phủ thật sự cần nhân tài như ngươi, bò... Ò... ~"

"Không có vấn đề gì, chúng ta sẽ giúp ngươi! Hí...Í...!"

"Hai vị, là như vậy." Lý Trường Thọ lấy hai viên Nhiếp Hồn Châu ra: "Mời xem."

Ngưu Đầu Mã Diện khôi phục đứng đắn trong nháy mắt, từng người cất kỹ gia vị, liền nhíu mày một hồi.

"Nghiệp chướng? Nghiệp chướng mạnh như vậy, hồn phách yếu như vậy..." Ngưu Đầu thầm nói: "Đây là quốc chủ một nước Nhân Tộc Nam Châu?"

"Không sai." Lý Trường Thọ cười nói: "Có cách nào không."

"Chuyện này xác thực không có cách nào!" Mã Diện nghiêm mặt nói: "Nghiệp chướng như vậy là không thể tuỳ tiện xem nhẹ, cũng không thể dùng công đức để triệt tiêu, chỉ có thể ném vào bên trong mười tám tầng Địa Ngục, thông qua phương thức chịu khổ tiêu trừ nghiệp chướng, mới có thể tiếp tục luân hồi chuyển thế. Bằng không, hồn phách cũng chỉ có thể trực tiếp phá toái, để cho chân linh chuyển thế, triệt để chặt đứt liên quan cùng với kiếp trước."

Trong lúc nói chuyện, Mã Diện đã lấy bảo nang vừa thu hồi ra, chuẩn bị trả về cho Lý Trường Thọ...

"Bốp!" Ngưu Đầu vung tay lên, ngăn cản Mã Diện trả bảo nang trở về, cười nói: "Kỳ thật việc này cũng không phải là không có biện pháp, chỉ là có chút phiền phức..."

Lý Trường Thọ híp mắt cười, lại cầm ra thêm hai túi bảo nang, phân biệt đưa cho hai vị Câu Hồn sứ giả dùng.

"Vậy thì làm phiền hai vị."

"Làm như vậy không được, ài! Không được, ngươi làm như vậy...dễ nói, dễ nói."

Ngưu Đầu cầm bảo nang ở trong tay, lại nhét phần của Mã Diện vào trong ngực Mã Diện, lúc này mới nghiêm mặt nói: "Nhưng có một chút, nỗi khổ mười tám tầng Địa Ngục này là tránh không khỏi, không thì trật tự thiên địa này chỉ sợ là sẽ lộn xộn.

Chúng ta chỉ có thể hỗ trợ, khiến cho ít chịu tội một chút, sau đó bị phán đưa vào tầng Địa Ngục nào, liền sẽ an bài y tại vị trí góc viền. Đạo hữu thấy như vậy được hay không?"

Lý Trường Thọ liếc nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã, phát hiện ra Hữu Cầm Huyền Nhã đang nhíu mày suy tư.

Nàng có một chút kháng cự đối với loại sự tình này, nhưng vào giờ phút này lại không trực tiếp đứng ra quân pháp bất vị thân (ý nói pháp luật của vua không thiên vị ai).

Độc tính của Hữu Độc thật sự giảm bớt! ?

Lý Trường Thọ có một chút cảm động không hiểu, truyền âm nói: "Hữu Cầm sư muội, việc này cứ để cho ta ứng đối, chớ nên nói thêm cái gì."

"Ừm." Hữu Cầm Huyền Nhã gật đầu đáp ứng.

Lý Trường Thọ tiến về phía trước nửa bước, nói nhỏ cùng với Ngưu Đầu Mã Diện, thừa cơ hỏi thăm rất nhiều chi tiết của mười tám tầng Địa Ngục, cũng hỏi rõ vì sao bọn hắn không dám nhận công việc này.

Những Quốc Chủ bên trong vương quốc phàm tục này, một đám dựa vào đan dược duyên thọ sống lâu mấy trăm năm.

Đợi bọn hắn bỏ mình, cũng sẽ thường xuyên tìm một hai vị Luyện Khí Sĩ tín nhiệm, mang hồn phách của bọn hắn đến Địa Phủ, thử xem có thể an bài tốt kiếp sau hay không.

Nhưng một khi dính đến những "Đế Vương" này, Địa Phủ sẽ thay đổi cách cư xử lịch sự và thương lượng ngày bình thường kia, từ chối một cách nghiêm túc và kiên quyết.

Ngưu Đầu giải thích nói: "Những năm trước đã từng có loại sự tình này, kết quả trực tiếp đưa tới Thiên Phạt, trực tiếp chém âm sai bị thu mua, Phán Quan viết vào sách trở thành cặn bã, một chút chân linh cũng đều không có lưu lại. Những quốc chủ thế tục này, trên người đều mang khí vận còn sót lại, bọn hắn tự tiện kéo dài tuổi thọ cho chính mình, tương đương với đối kháng Thiên Đạo...cho nên nói, chỉ có thể đưa y vào mười tám tầng Địa Ngục. Nhưng chịu tội ít một chút vẫn là có thể, điểm ấy vẫn nằm bên trong phạm vi Thiên Đạo cho phép."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, hỏi Hữu Cầm Huyền Nhã: "Sư muội, người thấy thế nào?"

"Đã là làm phiền chư vị đại nhân Địa Phủ." Hữu Cầm Huyền Nhã ôm quyền vái chào: "Đa tạ sư huynh, đa tạ hai vị sứ giả đại nhân."

"Không cần đa lễ, Hí...Í...!"

Lý Trường Thọ nhìn Ngưu Đầu Mã Diện, lại nói: "Mặc dù nói là đưa vào mười tám tầng Địa Ngục, nhưng có thể du di một chút hay không, để cho hai người chúng ta ở bên cạnh nhìn? Cũng coi như để cho sư muội ta tiễn phụ thân một đoạn đường, nhờ vào đó triệt để chặt đứt trần duyên, tận lòng hiếu thảo."

"Tự nhiên là có thể." Ngưu Đầu đáp ứng một tiếng, lại có một chút bất an nói một câu: "Chẳng qua là, chỉ có thể giúp đỡ như vậy, chúng ta lại cầm nhiều chỗ tốt của đạo hữu như vậy...còn xin đạo hữu, đừng có báo việc này cho Thuỷ Thần đại nhân."

"Hai vị đạo hữu cứ yên tâm." Lý Trường Thọ vỗ ngực một cái: "Ta tuyệt đối sẽ không nói việc này đối với Thuỷ Thần!"

Lúc này Ngưu Đầu Mã Diện mới cùng nhau an tâm, nhìn một số lớn gia vị chính mình nhận được, cũng là không khỏi vui mừng nhướng mày, dẫn hai vị đệ tử Độ Tiên Môn đi đến Phong Đô Thành.

Ngưu Đầu Mã Diện vốn là có một chút ít địa vị ở bên trong Vu Tộc, những năm gần đây này, lại bởi vì đi khá gần cùng với Thuỷ Thần Thiên Đình, tương giao tâm đầu ý hợp, được Địa Phủ đặc biệt coi trọng.

Hai người bọn hắn tiến hành sắp xếp cho một Quốc Chủ phàm tục, cũng chỉ là để cho vị Quốc Chủ này bớt đau khổ ở mười tám tầng địa ngục, chuyện này không thành vấn đề, chỉ là một lời nói.

Khi Lý Trường Thọ gọi hồn phách mười mấy vị thị vệ bên trong một viên Nhiếp Hồn Châu khác ra...

Có lẽ là ngượng ngùng bởi vì cầm quá nhiều gia vị, Ngưu Đầu Mã Diện cực kỳ nhiệt tình, thậm chí còn có một chút dùng sức quá độ.

Bọn hắn lập tức gọi một đại đội âm sai tới, bảo đại đội âm sai này đi an bài những hồn phách bình thường này luân hồi chuyển thế, tìm nhà khá giả cho từng người.

Ngưu Đầu còn có một chút nhiệt tình hỏi những thị vệ này, có yêu cầu đặc thù gì, ví dụ như đời này làm nam nhân quá mệt mỏi, kiếp sau cũng có thể thông qua Sinh Tử Bộ đổi thành nữ tử.

Chân linh vô định tính.

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, sau này Ngọc Đế luân hồi lịch kiếp, dường như lại thêm một hạng mục mới!

Lại có thể cho Ngọc Đế bệ hạ thêm một chút trò mới.

Khục, nói sự tình đứng đắn.

Trọng điểm mặt ngoài ngày hôm nay, chính là xử trí hồn phách của lão Quốc Vương.

Lý Trường Thọ và Hữu Cầm Huyền Nhã đi theo phía sau Ngưu

Đầu Mã Diện, vụng trộm lẫn vào một tòa Diêm La Điện, không bao lâu, hồn phách của phụ thân Hữu Cầm Huyền Nhã đã được đưa đến trước mặt một vị đại Phán Quan…

Chương 684. Cầu cứu

Ngưu Đầu Mã Diện lập tức đi lên thì thầm vài câu, vị đại Phán Quan này liếc nhìn Lý Trường Thọ bên trong xó xỉnh, bình tĩnh gật đầu.

"Đã là yêu cầu của đệ tử tiên tông Nhân Giáo, hậu bối Nhân Giáo được Thuỷ Thần coi trọng, ngược lại là có thể giảm đi một ít đau khổ." Cây búa nguyên bản giơ cao nhẹ nhàng rơi xuống, vị đại Phán Quan này cũng thu hồi lại cảm giác áp bách, cất cao giọng nói: "Đại quỷ tiểu quỷ lui ra, vị Quốc Chủ Hồng Lâm Quốc ở phía dưới kia hãy ngẩng đầu lên, hai bên, xác minh những tội lỗi trước đây của y..."

Thủ tục phiên tòa được tiến hành đâu vào đấy, đại Phán Quan rất nhanh liền bắt được một quyển trục, bắt đầu đếm những tội lỗi trước đây của người đàn ông mặc áo choàng gấm đang quỳ gối bên dưới...

Không bao lâu, Hữu Cầm Huyền Nhã hé miệng nhíu mày, nhìn chăm chú vào phụ thân của chính mình, vào giờ phút này trong mắt chỉ có bất đắc dĩ và hổ thẹn.

Vị Quốc Chủ này, quả nhiên là đã phạm vào toàn bộ nghiệp chướng mà Quốc Chủ một nước có thể phạm vào...

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nghe một hồi, không khỏi lắc đầu, tiên thức tiếp tục dò xét các nơi.

Hắn dùng thân phận đệ tử Nhân Giáo đến đây, tự nhiên không phải đơn thuần vì lão phụ thân của Hữu Cầm Huyền Nhã.

Hiện nay, dùng thân phận Thuỷ Thần đi đến Địa Phủ, đã là không thể nhìn thấy các loại vấn đề trong Phong Đô Thành.

Mỗi lần Thuỷ Thần hiện thân tại U Minh Giới, âm ty Địa Phủ đều sẽ dọn sạch đường phố Phong Đô Thành, phảng phất như ứng phó với cấp trên đến giám sát, che lấp một ít vấn đề nhỏ.

Mà những tin tức bị che giấu này, đối với Lý Trường Thọ mà nói là có một chút quan trọng, là một bước mấu chốt trong chế định kế hoạch "cách tân Địa Phủ" kế tiếp của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ suy đoán trong Địa Phủ chắc chắn có một phần đại công đức, nhưng Địa Phủ không giống Long Tộc.

Long Tộc hiệu trung đối với Thiên Đình, vượt qua tầng tầng lực cản, tâm thái ban đầu, càng là cực kỳ giống Phan Kim Liên bị gả cho Võ Đại Lang.

Mà Địa Phủ đối với Thiên Đình, hoàn toàn dường như là Phan Kim Liên chủ động đẩy cửa sổ ra, nhìn thấy đại quan nhân Tây Môn đi ngang qua phía dưới, ném một gậy xuống...

Tràn đầy cảm giác chủ động.

Lý Trường Thọ suy tư một hồi lâu, suy tính một hồi lâu, phát hiện ra công đức Địa Phủ, hẳn là giấu ở bên trên các loại vấn đề hiện hữu của Địa Phủ.

Chính mình phải có con mắt tinh tường trong việc phát hiện ra vấn đề, thì sau khi tổng hợp đủ thứ vấn đề nhỏ nhặt trong Địa Phủ, sẽ trở thành vấn đề lớn.

Nói trở lại, Triệu đại gia một đi không trở lại, cũng không biết thương lượng như thế nào cùng với Kim Quang Thánh Mẫu.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ tạm thời đè việc này xuống, để một cỗ Đạo Nhân Giấy chờ ở hậu đường miếu Hải Thần, cũng sẽ không chậm trễ sự tình của Triệu đại gia.

Nhưng, Công Minh cùng với Kim Quang nói chuyện muốn chia tay, sau đó nhớ đến điểm tốt của nhau nên quyết định thử lại...

Chuyện này cũng có một chút ít khả năng.

Đại Phán Quan đếm tội trạng của lão phụ thân Huyền Nhã một lần, trực tiếp xét xử theo tình tiết bình thường, đưa lão phụ thân của nàng vào bên trong mười tám tầng Địa Ngục chịu tội ba ngàn năm, mới cho phép luân hồi chuyển thế.

Sau đó, quỷ sai áp giải hồn phách lão Quốc Chủ, bay về hướng Luân Hồi Đảo. Ngưu Đầu Mã Diện mang theo Lý Trường Thọ cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, đi theo sau ở phía xa xa.

Bọn hắn lần này cũng không đi đến trước Lục Đạo Luân Hồi Bàn, mà là đến ranh giới Luân Hồi Đảo, tới một chỗ bên cạnh vách núi màu đỏ sậm.

Có hai ánh đen bay tới từ dưới vách đá, hóa thành hai sợi xiềng xích đen nhánh.

Quỷ sai đem bắt được xiềng xích này, khóa trên cổ tay lão Quốc Chủ Hồng Lâm Quốc, nhìn về phía Ngưu Đầu Mã Diện ở bên cạnh.

"Bò... Ò... !" Ngưu Đầu mở miệng nói: "Lại nói thêm mấy câu đi."

"Đa tạ." Hữu Cầm Huyền Nhã thấp giọng nói, cúi đầu quỳ xuống đối với lão Quốc Vương kia, không nói một lời.

Lão Quốc Vương cất giọng định nói vài câu, lúc này mới thấy được Lý Trường Thọ cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã vẫn luôn đi theo đằng sau.

Lão vô thức muốn cầu cứu nhưng không nói được gì, chỉ nhìn Lý Trường Thọ rồi gật gật đầu đối với Lý Trường Thọ, chủ động quay người, giang hai cánh tay.

Xích sắt chậm rãi trượt đi, phát ra một hồi tiếng cọ xát chói tai, thân ảnh của lão Quốc Vương bị túm vào trong vực sâu vô tận.

Bên dưới vang lên những tiếng khóc thảm thiết, như thể một cánh cửa nhanh chóng được mở ra và đóng lại, vách đá lại trở nên im lặng.

Gió thổi tới cùng với tiếng thút thít từ nơi xa,, Lý Trường Thọ chắp tay đứng ở bên người Hữu Cầm Huyền Nhã, nàng đã quỳ rạp trên đất, trầm mặc không nói.

Một lúc sau, Lý Trường Thọ mở miệng nói:

"Huyền Nhã, chúng ta trở về thôi..."

Đinh linh linh! Tiếng chuông gió thanh thúy lọt vào tai, trước mắt Lý Trường Thọ đột nhiên có một chút hoảng hốt, trong đáy lòng nổi lên hình ảnh như thế này:

Mặt nước hồ phẳng lặng bị sương trắng bao phủ, có một vị nữ tử mặc váy màu đen nằm sấp ở trên mặt hồ, da thịt của nàng trắng nõn như là bạch ngọc, cẩn thận nhìn, mắt cá chân, cổ tay, cái cổ, thân eo của nàng, đều bị xiềng xích màu bạc trói buộc.

Nàng chẳng biết tại sao nhắm mắt thút thít, từng giọt nước mắt trượt xuống theo khóe mắt, bên miệng lẩm bẩm gì đó, nhưng Lý Trường Thọ thực sự không nghe được...

Một cỗ bi thương không hiểu xoay quanh dưới đáy lòng, cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ tất nhiên là không có việc gì, nhưng bản thể ở một góc nào đó trong Độ Tiên Môn, hốc mắt không hiểu trở nên ướt át, trong đáy lòng nghe được tiếng nói suy yếu lại khàn khàn kia: "Mau cứu ta."

"Sư huynh, chúng ta trở về đi."

Tiếng nói của Hữu Cầm Huyền Nhã vang lên ở bên cạnh, Lý Trường Thọ đột nhiên hoàn hồn, hình ảnh chính mình nhìn thấy tiêu tán trong nháy mắt, nhưng cỗ cảm xúc bi thương kia, lại đang xoay quanh trong đáy lòng chính mình, thật lâu không thể lắng lại.

Tại sao lại đột nhiên cảm thấy Địa Phủ này đáng sợ không thể giải thích được?

Sau khi mang Hữu Cầm Huyền Nhã rời khỏi Phong Đô Thành, Lý Trường Thọ bảo trì bình tĩnh chậm rãi bay ra khỏi U Minh Giới, liền lập tức ấn đầu vai của Hữu Cầm Huyền Nhã, nhanh chóng thi triển thủy độn...

"Sư huynh?"

"Ta đưa ngươi về sơn môn trước." Lý Trường Thọ trầm giọng nói một câu: "Bên này đột nhiên có một chút việc gấp phải xử lý."

"Nếu có việc Huyền Nhã có thể tương trợ..."

Hữu Cầm Huyền Nhã nói được nửa câu, cảm nhận được sự nhanh chóng của độn thuật lúc này, thức thời ngừng nói.

Có vẻ như, lúc này nàng xác thực không thể giúp Trường Thọ sư huynh, chỉ tạo thêm phiền phức cho hắn.

"Ta có thể ứng đối, không cần phải lo lắng!" Lý Trường Thọ đáp ứng, truyền âm nói: "Về núi tu hành thật tốt trước đi. Nhớ rõ tìm cơ hội nói với Khương sư bá, ngươi cố ý đi đến Thiên Đình hiệu mệnh, chuyện khác, kế tiếp ta sẽ nói kỹ càng với ngươi."

Chương 685. Báo cáo!

Nói xong, Lý Trường Thọ liền bắt đầu chuyên tâm khống chế độn thuật, càng nhiều tâm thần trở về bản thể, ở bên trong mật thất dưới Tiểu Quỳnh Phong, vẽ xuống tình cảnh chính mình nhìn thấy trước đây.

Hắn vẽ liên tiếp ba bức họa, đều là tình cảnh nữ tử váy đen kia nằm sấp ở trên mặt hồ thút thít, sau đó ngồi ở bên trong ghế bành, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tỉnh.

Gặp phải chuyện kỳ lạ này ở bên trong Hồng Hoang, loại phản ứng này của chính mình có quá đáng không?

Không, phản ứng như vậy, vẫn là kết quả Lý Trường Thọ áp chế dao động đạo tâm của bản thân!

Cỗ bi thương vừa rồi ập đến khiến cho trong lòng Lý Trường Hầu nổi lên cảm xúc vô cùng u ám, một người sở hữu hộ khẩu ngoại tịch Hồng Hoang, suýt chút nữa bật khóc.

Tuy rằng nam nhân khóc lóc cũng không có tội gì, nhưng ở trong một cái chớp mắt kia, nếu hắn bị cỗ đạo vận bi thương kia đồng hóa, sẽ tạo thành thương tích rất lớn đối với đạo tâm của chính mình...

Đại tỷ kia, là manh mối gì?

Thỉnh cầu chính mình đi cứu nàng?

Địa Phủ, phụ cận Lục Đạo Luân Hồi Bàn...

Cẩn thận phân tích, so sánh với tình huống chính mình leo lên Luân Hồi Đảo mấy lần trước đây, sự tình nhiều hơn duy nhất lần này, dường như là cánh cổng mười tám tầng Địa Ngục mở ra.

Khả năng lớn nhất, là ở bên trong mười tám tầng Địa Ngục, trấn áp một vị đại năng lợi hại nào đó!

Nhưng, vì sao lại khởi xướng xâm nhập tâm thần đối với chính mình?

Hữu Cầm sư muội ở bên cạnh có tu vi thấp và tâm tình chập chờn rõ ràng, lại là không có một chút dị dạng nào?

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, tìm kiếm thiên cơ, bởi vì công lực suy tính của chính mình có hạn, chỉ có thể suy tính ra, nữ tử kia là "sinh linh" tồn tại xác thực.

Những gì chính mình nhìn thấy không phải là ảo giác.

Trong lúc mơ hồ, Lý Trường Thọ chợt nghĩ đến hai pho tượng đá khổng lồ gánh Lục Đạo Luân Hồi Bàn trên lưng kia.

Nữ tử thỉnh cầu chính mình cứu nàng, không phải là Đại Đức Hậu Thổ đó chứ?

Nhưng tình cảnh của Đại Đức Hậu Thổ tại sao lại là như vậy?

Liên tưởng đến, lần trước Đạo Nhân Giấy của chính mình tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, có một thời gian ngắn ngủi mất đi liên hệ, thêm thảm trạng lúc thoát ra từ trong đó, cùng với vết tích bị chơi ác lúc Tần Nghiễm Vương, Sở Giang Vương trở ra từ trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn...

Những chứng cớ này đều đủ để chứng minh, Hậu Thổ nương nương đang ở ngay bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, hơn nữa đặc biệt lầy.

Như vậy, người cầu viện đối với chính mình là ai?

Vị "Lãng tiền bối" kia?

Chuyện này cũng rất không có khả năng, trước đây Thánh Mẫu vào lúc nói chuyện phiếm, đã nói rõ kết cục của vị "Lãng" tiền bối này, chính là đã bị Thiên Đạo triệt để xoá bỏ.

Ra tay đối với Lãng tiền bối hẳn là chính là Đạo Tổ, mà lão ngoan nhân như Đạo Tổ, làm sao sẽ lưu lại tai hoạ ngầm như vậy?

Ba bức họa chính mình vừa mới vẽ ra, cũng chính là cất giấu ý định thăm dò Thiên Đạo, kết quả cũng không có một chút dị dạng nào...

Chuyện này đã hoàn toàn loại bỏ khả năng người trong bức họa là "Lãng tiền bối - cấm kỵ Thiên Đạo".

Như vậy, nữ tử này rốt cuộc là ai?

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ cũng không tính xem việc này như là bí mật của chính mình, nếu không thì bản thân sẽ rất có thể bị cuốn vào bên trong nhân quả kỳ kỳ quái quái.

Lúc này cần phải làm gì?

Báo cáo!

Có vấn đề, tìm lão sư!

Nhanh chóng báo cáo tình hình cho Động Suất Cung, hóa giải nguy hiểm bản thân phải gánh chịu nhân quả!

Nếu nữ tử này là nhân vật nguy hiểm, chính mình chẳng qua là thụ động tiếp thu được tin tức cầu viện, cũng không làm gì sai.

Lý Trường Thọ đưa tới ba cỗ Đạo Nhân Giấy vận chuyển, để bọn chúng mỗi người cầm một bức họa, đi về phía Thiên Đình, miếu Thuỷ Thần Đông Hải, Nam Hải.

Lúc này tuy là nhất tâm đa dụng, đại bộ phận tâm lực của Lý Trường Thọ vẫn đặt ở chỗ bản thể, không ngừng bấm ngón tay suy tính, nữ tử chính mình thấy kia rốt cuộc là ai...

Sau gần nửa canh giờ, bên trong miếu Hải Thần vang lên tiếng nước ào ào, lại là Triệu Công Minh vừa lúc trở về vào lúc này.

Lý Trường Thọ đứng dậy nghênh đón, Triệu Công Minh cùng với Kim Quang Thánh Mẫu cưỡi mây rơi xuống từ bầu trời, đều lộ ra nụ cười nhẹ nhõm...

"Hai vị, đã thương lượng xong chưa?"

Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi, Triệu Công Minh cùng với Kim Quang Thánh Mẫu còn chưa nhảy xuống đám mây, đã đồng thời gật đầu đáp ứng một tiếng.

Triệu Công Minh cười nói: "Đúng như lời lão đệ nói, hai người chúng ta xác thực nên cho lẫn nhau một cái công đạo."

"Lời Thuỷ Thần nói ngày đó, Kim Quang đã sáng tỏ." Kim Quang Thánh Mẫu hạ thấp người hành lễ: "Ta đối với Công Minh sư huynh càng nhiều hơn vẫn là ước mơ và kính trọng, ở chung với nhau xác thực sẽ có phần không được tự nhiên..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Hai vị quyết định rồi thì tốt."

Sau đó, tâm thần của Lý Trường Thọ khẽ động, cố ý lộ ra mấy phần lúng túng, thấp giọng nói: "Liên quan tới sự tình khánh điển lần này, ta chỉ sợ tạm thời không có cách nào xử lý giúp hai vị."

Kim Quang Thánh Mẫu vội nói: "Việc này vốn cũng không nên làm phiền Thuỷ Thần."

Triệu Công Minh trực tiếp hỏi: "Ngươi đột nhiên gặp phải chuyện phiền toái gì sao?"

Lý Trường Thọ lộ ra sắc mặt ngưng trọng gật đầu: "Lão ca, ngươi biết bao nhiêu về âm ty Địa Phủ?"

"Âm ty?" Triệu Công Minh không khỏi ngạc nhiên nói: "Âm ty ở thời Thượng Cổ, được lập ra trước Thiên Đình, chính là Vu Tộc Tổ Vu Đại Đức Hậu Thổ hi sinh bản thân, hóa thành Lục Đạo Luân Hồi Bàn, tiếp dẫn hồn phách không có chỗ sắp đặt bên trong thiên địa luân hồi chuyển thế. Vì bảo hộ Lục Đạo Luân Hồi Bàn, duy trì sự ổn định của lục đạo luân hồi Tam Giới, mới có âm ty Địa Phủ..."

Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Có tin tức nào mà đại đa số sinh linh không biết, lại tương đối đáng tin cậy?"

Triệu Công Minh trầm ngâm đôi chút, Kim Quang Thánh Mẫu ở bên cạnh cũng hỗ trợ suy nghĩ.

Rất nhanh, Triệu đại gia ôm theo tâm tư thử một lần, nói một câu: "Đại Đức Hậu Thổ, từng là một trong ba cao thủ đứng đầu trong mười hai Tổ Vu, lão đệ ngươi có biết chuyện này? Nàng đã từng có danh xưng bất bại trên mặt đất, bản thân càng là tồn tại tiếp cận Tiên Thiên Đạo Thể nhất bên trong mười hai Tổ Vu, lĩnh ngộ sâu nhất đối với Bàn Cổ Thần chi đạo. Bất quá chuyện như vậy, vào sau thời Thượng Cổ liền có rất ít người nói ra."

Lý Trường Thọ nghe vậy gật gật đầu, hai mắt tiếp tục tràn ngập chờ mong, nhìn chăm chú vào Triệu Công Minh.

Triệu đại gia lập tức biết mình chưa nói đúng trọng điểm, tiếp tục cúi đầu bấm ngón tay suy tính.

Kim Quang Thánh Mẫu ở bên cạnh nói: "Ta trái lại là từng nghe người ta nói, Lục Đạo Luân Hồi Bàn dường như cũng không hoàn chỉnh, giống như năm đó Đạo Tổ lão gia dử dụng Tạo Hóa ngọc điệp để bù đắp Thiên Đạo vậy. Thiên Đạo còn có lỗ thủng, Tạo Hóa ngọc điệp cũng có một tia khe hở, Lục Đạo Luân Hồi Bàn dường như cũng vô pháp thập toàn thập mỹ, có một chút sơ hở."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đúng là đạo lý như vậy."

Chương 686. Vượt quá suy nghĩ

Kim Quang Thánh Mẫu thành thục, tài trí hơn rất nhiều với lần gặp mặt trước, cũng có một chút ngượng ngùng cười cười...

Nàng xác thực cũng không giúp được cái gì.

Lý Trường Thọ lại đợi một hồi, trực tiếp hỏi Triệu Công Minh: "Lão ca, tại lúc Thượng Cổ ngươi đã từng gặp Hậu Thổ nương nương chưa?"

"Tất nhiên là có!" Trong mắt Triệu Công Minh toát ra mấy phần vẻ hồi ức, vuốt râu cười nói: "Hậu Thổ nương nương có tấm lòng nhân hậu, cho dù là đại chiến Vu Yêu, đại đa số thời điểm đều tiến hành phòng thủ, rất ít đi làm sự tình giết chóc. Ta đã từng may mắn luận đạo cùng với Hậu Thổ nương nương, chỉ tiếc là...ừm, chuyện này cũng không có gì có thể tiếc, nàng chẳng qua là làm lựa chọn của chính mình, dâng hiến tự bản thân vì Vu Tộc, vì sinh linh."

Khi Triệu Công Minh nói chuyện, Lý Trường Thọ đã hút bút và giấy từ bàn đọc sách tới, rải rác mấy bút, vẽ ra một khuôn mặt.

"Lão ca có nhận biết người này?"

"Đây không phải chính là Hậu Thổ nương nương sao?" Triệu Công Minh cười nói một câu: "Ngươi thấy được bức họa này từ chỗ nào...lão đệ, ngươi sao thế? Biểu tình như vậy không thích hợp."

Lý Trường Thọ chậm rãi thở ra một hơi, lui lại mấy bước ngồi về chủ vị.

Việc này, giống như có một chút vượt quá suy nghĩ của chính mình.

...

Sau hai canh giờ, Lý Trường Thọ cuối cùng cũng đã hoàn toàn xác định, nữ tử mặc váy đen, tản ra vô tận bi thương bị trói buộc trên mặt hồ kia, chính là Đại Đức Hậu Thổ trong truyền thuyết.

Hắn đưa ba bức họa vẽ lần đầu cho Triệu Công Minh xem, Triệu Công Minh nói một cách chắc chắn, đây chính là Hậu Thổ nương nương.

Sau đó Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đi vào bên trong Long Cung, tìm Long Vương gia hỏi thăm tin tức, dựa vào tri thức mà "hoá thạch sống Hồng Hoang" chứa đựng, xác định việc này một lần nữa.

Trong quá trình này, Lý Trường Thọ nói tình hình thực tế đối với Triệu Công Minh, có một chút giấu diếm đối với Long Cung.

Không có gì khác, sợ Long Cung lo lắng vớ vẩn mà thôi.

Tại hậu đường miếu Hải Thần, Triệu Công Minh cùng với Kim Quang Thánh Mẫu đi qua đi lại ở trước mặt Lý Trường Thọ, một người đỡ râu, một cái niết cái cằm, đều đang vắt hết óc hỗ trợ suy nghĩ, trong chuyện này rốt cuộc có ẩn tình gì.

Triệu Công Minh nói: "Hậu Thổ nương nương cầu viện đối với ngươi, Lục Đạo Luân Hồi Bàn dị dạng gì không? Thiên cơ sở hiện, hết thảy Địa Phủ mạnh khỏe, cũng không có dấu hiệu hỏng mất."

"Có khả năng hay không, cũng không phải là Hậu Thổ nương nương cầu viện đối với ngươi." Hai mắt của Kim Quang Thánh Mẫu tỏa sáng: "Có phải hay không là...đạo tâm của Thuỷ Thần ngươi xảy ra vấn đề?"

Lý Trường Thọ có một chút bất đắc dĩ cười một tiếng, hai mắt nhắm lại, quanh người Đạo Nhân Giấy tản mát ra hào quang màu xanh nhàn nhạt, một tia đạo vận vô cùng thuần triệt lưu chuyển ra...

Kim Quang Thánh Mẫu tán thán nói: "Đạo hữu lại tu thành đạo tâm không một hạt bụi, vừa rồi là do Kim Quang lỡ lời."

Triệu Công Minh nói: "Không bằng ta đi đến Tam Tiên Đảo hỏi một chút? Thêm vài người cùng nhau nghĩ, dù sao cũng tốt so với chúng ta vô kế khả thi ở đây."

"Lão ca không thể!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Việc này càng ít người biết càng tốt, tránh gây nên sinh linh khủng hoảng. Ta sẽ đi hỏi Huyền Đô sư huynh một chút, hoặc là thỉnh giáo Lão Quân hỏi rõ ràng, còn xin lão ca và Kim Quang đạo hữu chớ nên nói việc này cho bất kỳ người nào."

"Thiện!" Triệu Công Minh nghiêm túc đáp ứng một tiếng, liền lập tức cáo từ Kim Quang Thánh Mẫu, căn dặn Lý Trường Thọ không cần lo lắng nhiều về sự tình của hai người bọn họ, hãy lo đại sự trước...

Bên này vừa đưa tiễn hai vị tiên Tiệt Giáo sắp khai sáng lịch sử tại Hồng Hoang. Hóa thân Thuỷ Thần của Lý Trường Thọ ở bên trong Thiên Đình, đã bay đến bên ngoài Động Suất Cung.

Lão Quân ra ngoài du lịch, cũng không có ở trong cung, Lý Trường Thọ nhẹ nhõm tìm được Đại Pháp Sư đang ngủ say ngay tại hậu viện...

Đáng tiếc chính là, Lý Trường Thọ cũng không có đạt được quá nhiều tin tức hữu dụng, chỉ là bẩm báo việc này cho Đại Pháp Sư, cho chính mình nhiều thêm một tầng bảo hộ miễn trách.

Đại Pháp Sư cũng cảm thấy việc này lộ ra kỳ quặc khắp nơi, thế là gọi Thái Cực Đồ tới, triển khai toàn bộ công lực thôi diễn, cuối cùng đưa ra một câu kết luận: "Lục Đạo Luân Hồi Bàn cũng không xảy ra vấn đề."

"Như vậy, xảy ra vấn đề rất có thể chính là bản thân Hậu Thổ nương nương." Lý Trường Thọ nói một câu như thế.

Đại Pháp Sư nghiêm mặt nói: "Hậu Thổ nương nương chính là Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Lục Đạo Luân Hồi Bàn chính là Hậu Thổ nương nương, cả hai vốn là một thể. Thiên cơ biểu lộ ra Lục Đạo Luân Hồi Bàn vô sự, Hậu Thổ nương nương tự nhiên cũng liền vô sự. Trường Thọ, sẽ không phải là bởi vì hai vị sư thúc Ngọc Đế Vương Mẫu đi phàm trần lịch kiếp, giao sự vụ Thiên Đình cho ngươi xử trí, ngươi gần đây gặp phải quá nhiều áp lực, dẫn đến đạo tâm xảy ra vấn đề đó chứ?"

"Chuyện này...ta kỳ thật vẫn đang thư giãn, khục, cũng không phải nói ta không chú ý đối với sự vụ Thiên Đình, bản thân Thiên Đình cũng không có quá nhiều chuyện." Lý Trường Thọ hơi lúng túng giải thích vài câu, nhân tiện nói: "Đại Pháp Sư, có thể làm phiền ngài đi cùng với ta, đi vào bên trong Thánh Mẫu Cung bái phỏng Thánh Mẫu lão nhân gia?"

"Đây tất nhiên là việc nhỏ." Đại Pháp Sư cười gật gật đầu, lại là cũng không hỏi nhiều cái gì, trực tiếp đáp ứng.

Lý Trường Thọ làm việc hiếm khi hùng hùng hổ hổ như thế.

Bản thể giấu ở trong cơ thể Đạo Nhân Giấy vận chuyển, âm thầm chạy đến Thiên Đình Động Suất Cung tụ hợp cùng với Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư trực tiếp dùng Thái Cực Đồ phá vỡ không gian, đi về hướng Thánh Mẫu Cung.

Đôi sư huynh đệ còn chưa chính thức công bố ra ngoài này, không bao lâu liền ra khỏi Ngũ Bộ Châu, hiện thân bên trong bên trong thiên ngoại điểm xuyết bởi các ngôi sao.

Đại Pháp Sư cưỡi mây mang Lý Trường Thọ bay về hướng một chùm sánh sáng, còn chưa bay được trăm dặm, phía trước liền có tiên quang chiếu rọi, một cánh cửa trống rỗng hiện ra, đặt hai người vào trong đó.

Lại đến hàng ngàn tiểu thế giới phong cảnh tươi đẹp kia, linh khí dư thừa, gió nhẹ nhẹ nhàng khoan khoái, tiếng cười nói vô câu vô thúc tán trong gió kia, làm cho tâm cảnh của Lý Trường Thọ an bình rất nhiều trong nháy mắt.

Có hai vị tiên tử lái hai chiếc thuyền mây bay đến, hành lễ từ phía xa, một người nói: "Nương nương đã biết hai vị sư huynh Nhân Giáo đến đây cần làm chuyện gì, mời Huyền Đô sư huynh đi vào bên trong điện chờ, ngày hôm nay nương nương chỉ gặp một mình Thuỷ Thần."

Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu, cũng không nói thêm cái gì, chắp tay sau lưng đi lên phía trên một chiếc thuyền mây.

Lý Trường Thọ vái chào đối với Đại Pháp Sư, nhảy lên một chiếc khác.

Đại Pháp Sư dặn dò: "Sư đệ, đừng có mất cấp bậc lễ nghĩa ở trước mặt Thánh Nhân."

"Sư huynh yên tâm." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, liếc nhìn mấy quyển truyện tranh bên trong túi trữ vật của chính mình, trong đáy lòng cũng có một chút thấp thỏm, chính mình...

Lần này lại sẽ bị Thánh Nhân nương nương giữ lại bao lâu!

Chương 687. Hóa thân thất tình lục dục

Bất quá có một chút chỗ tốt là, bị Thánh Nhân nương nương nhốt trong thế giới trống không kia, chính mình có thể có càng nhiều thời gian rèn luyện tâm cảnh, bên trong mấy trăm năm, bên ngoài cũng bất quá chỉ thoáng qua...

Hai chiếc thuyền mây đồng hành nửa đường, tách ra giữa đám cung điện liên miên.

Lý Trường Thọ bị mang đến mảnh hồ nước bình tĩnh kia, trực tiếp tới giữa hồ, đứng ở trước lầu các, khom người vái chào.

"Đệ tử bái kiến Thánh Nhân nương nương."

"Vào đi." Bên trong cửa truyền đến một tiếng nói mang theo vài phần lười biếng, Thánh Mẫu đại nhân nào đó dường như vừa mới tỉnh ngủ không lâu.

Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn phía sau, đã không thấy tiên tử dẫn đường kia, lập tức đưa tay đẩy cửa gỗ ra.

Phía trước là một mảnh màng mỏng lóng lánh lưu quang bảy màu, Lý Trường Thọ cẩn thận từng li từng tí bước vào trong đó, cảm giác tốc độ chảy năm tháng gần như về không, một lần nữa đi đến căn phòng quen thuộc kia.

Ao nước, bình phong, thảm, bối cảnh trang trí quen thuộc...

Nữ Oa nương nương đổi một thân váy ngắn màu vàng, vào giờ phút này đang tung bay ở trong ao, dưới người phập phồng một chiếc đệm khí.

Một quyển truyện tranh xuất ra từ trong tay Lý Trường Thọ phiêu phù ở trước mặt nàng, bên cạnh còn có các loại trái cây mỹ thực tung bay, cùng với nước trái cây ướp lạnh nương nương yêu nhất.

Lý Trường Thọ nhìn thấy tình cảnh này, cũng có một chút vô lực phàn nàn.

Hồng Hoang không chỉ thiếu mù tạt mà cách làm sashimi cũng khó hoàn thiện.

Cũng không có nước trạch trạch vui vẻ, làm trạch chi đạo cũng đã mất đi một phần nhỏ vui vẻ.

Khục, nói chính sự.

"Nương nương..."

"Ngươi thế nhưng đã nhìn thấy Hậu Thổ?"

"Ừm." Lý Trường Thọ thành thành thật thật đáp lời, cúi đầu không dám nhìn nhiều: "Lần này đến đây cầu kiến, là muốn xin nương nương giải thích nghi hoặc cho ta."

Nữ thần trong ao lạnh nhạt nói: "Ngươi muốn biết cái gì?"

Lý Trường Thọ tìm tòi một hồi ở trong tay áo, ôm ra ba chồng sách thật dày.

Nữ thần trong ao bộp một tiếng khép sách trong tay lại, bên trên khuôn mặt tuyệt mỹ lại trang nghiêm, lộ ra nụ cười hài lòng: "Nói đi, muốn biết cái gì. Sự tình Hậu Thổ cũng không tính là cấm kỵ, chẳng qua là tương đối bí ẩn, người biết chỉ có mấy người chúng ta mà thôi."

Lý Trường Thọ vái chào, dùng tiên lực cung kính đưa tập tranh qua.

Sau đó, Lý Trường Thọ nói ra tình huống mình nhìn thấy trước đây, cũng lấy bức họa kia ra.

Nữ Oa nương nương tiếp nhận bức họa, đặt ở trong tay nhìn kỹ, trong mắt phượng xẹt qua một chút bất đắc dĩ: "Cũng khổ cho nàng."

"Nương nương, lời này có ý gì?"

Nữ Oa hỏi: "Trước đây ngươi đã từng tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn một lần?"

"Đệ tử dùng hóa thân đi vào một lần." Lý Trường Thọ không khỏi có một chút kinh ngạc: "Nương nương không biết việc này sao?"

"Nếu ta muốn biết tự nhiên có thể biết." Nữ Oa lạnh nhạt nói: "Nhưng vì sao ngươi lại cảm thấy, Thánh Nhân sẽ muốn mỗi giờ mỗi khắc giám sát mỗi một sinh linh trong thiên địa?"

Lý Trường Thọ không khỏi yên lặng: "Chuyện này..."

"Ừm, suýt nữa quên." Nữ Oa mắt phượng nhẹ nhàng híp mắt, trêu chọc hắn: "Tính tình của ngươi có một chút cổ quái, nếu để cho ngươi thành Thánh, tuyệt đối sẽ giám sát thiên địa vạn vật, rõ ràng là tự mình chuốc lấy cực khổ sẽ còn thích thú. Đương nhiên, ở trong thiên địa bây giờ ngươi cũng không thành Thánh được."

Lý Trường Thọ: "Nương nương ngài dùng loại giọng điệu này, không khỏi cũng quá đả kích người. Nương nương, ngài vẫn nói cho đệ tử về sự tình Hậu Thổ đi."

"Gấp cái gì?" Nữ Oa nhẹ nhàng giương cái cằm lên, Lý Trường Thọ quay người nhìn lại, đã thấy góc nơi hắn ngồi trước đây đã được cải tạo thành một căn phòng làm việc nhỏ.

Bàn thấp, đệm, bình phong, lư hương...trang bị khá đầy đủ.

"Tới cũng đều đã tới, dù sao cũng phải vẽ thêm vài bộ. Như một lời cảm ơn, ta sẽ chỉ cho ngươi một con đường sáng kiếm công đức tại Địa Phủ, giúp ngươi hoàn thành Công Đức Kim Thân, thấy thế nào?"

Lý Trường Thọ rất bình tĩnh vái chào, quay người vào góc ngồi, thuần thục mở ra tờ giấy bút mực, lấy ra một bộ thước cặp, khuôn mẫu và các dụng cụ vẽ khác.

Hắn nâng bút vẽ một hồi, một lần nữa bắt đầu một hỏi một đáp, mà có quan hệ đến khoản đại công đức Địa Phủ kia, Lý Trường Thọ cũng coi như có manh mối.

Không bao lâu, nghe tiếng nước ào ào vang lên, Nữ Oa Thánh Nhân dậm chân mà ra từ trong ao, đuôi rắn hóa thành hai chân, váy ngắn hóa thành váy dài màu vàng.

Mặc dù ăn mặc giản dị và bỏ đi vẻ uy nghiêm của Thánh Nhân, Nữ Oa Thánh Nhân lại tự thành một loại "hhí tràng" khó tả, lúc nào cũng toát ra vẻ sáng chói thánh thiện.

Nàng bước đến tủ sách mới dựng bên cạnh, đặt từng quyển từng quyển tác phẩm vừa mới ra lò vào trong đó. Việc nhỏ rõ ràng có thể dùng tiên lực làm được dễ dàng như vậy, vào giờ phút này nàng lại làm đặc biệt nghiêm túc.

"Nương nương, thân ảnh ta thấy kia..."

"Là Hậu Thổ, cũng không phải là Hậu Thổ." Tiếng nói của Nữ Oa mang theo tiếc hận nhàn nhạt: "Ngươi cũng biết, sinh linh nếu mở linh trí, liền có thất tình lục dục..."

Bút vẽ trong tay Lý Trường Thọ dừng lại, lập tức nghĩ đến điều gì: "Hẳn là, Hậu Thổ nương nương bị sinh linh đầu thai chuyển thế ảnh hưởng rồi?"

"Không sai!" Nữ Oa Thánh Nhân ấm giọng nói: "Cho dù hồn phách trước khi luân hồi đã uống canh Mạnh Bà, không có ký ức bản thân, nhưng kiểu gì cũng sẽ bảo lưu một tia thất tình lục dục yếu ớt. Hồn phách linh niệm tiến vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, lại không thể luân hồi chuyển thế cùng với sinh linh, cho nên sẽ lưu một tia thất tình lục dục ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, hoặc vui, hoặc giận, hoặc buồn, hoặc sợ, hoặc yêu, hoặc ác, hoặc ham muốn. Đây cũng không phải là Lục Đạo Luân Hồi Bàn xuất hiện sai lầm, mà là bản thân Lục Đạo Luân Hồi Bàn chính là vận chuyển như thế. Hậu Thổ vào lúc quyết ý thân hóa Lục Đạo Luân Hồi Bàn tại Thượng Cổ, đã làm xong chuẩn bị như vậy, nhưng mấy vị Thánh Nhân chúng ta cùng với bản thân Hậu Thổ, đều đã đánh giá thấp sự phức tạp của thất tình lục dục của sinh linh. Ở dưới tháng ngày tích lũy, thần niệm của Hậu Thổ cơ hồ sụp đổ, không thể không hoàn toàn dung nhập bản thân vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, lại không có cách nào thoát ly."

Nữ Oa Thánh Nhân nói xong, lúc này đã là quay người dựa vào tủ sách bên cạnh, mở ra tác phẩm mới ra lò đầu tiên của Lý Trường Thọ, tiếp tục nói: "Nhưng sinh linh không ngừng luân hồi chuyển thế, nhất là sau khi Nhân Tộc trở thành nhân vật chính trong thiên địa, bởi vì thọ nguyên nhận hạn chế, hồn phách chuyển thế liền trở nên thường xuyên hơn rất nhiều. Hết lần này tới lần khác, thất tình lục dục của Nhân Tộc lại là nhiều nhất trong vạn tộc, chuyện này không thể nghi ngờ đã tăng thêm gánh nặng cho Hậu Thổ. Nhưng nàng cũng không phàn nàn cái gì đối với Thiên Đạo, yên lặng chịu đựng, thẳng đến một ngày..."

"Như thế nào?"

"Ở chỗ nàng phong ấn bản thân, thất tình lục dục chi niệm tràn ra, hình thành hóa thân thất tình lục dục thứ nhất, cũng chính là người mà ngươi nhìn thấy, Hậu Thổ đau buồn."

Chương 688. -

Lý Trường Thọ nghe vậy thật lâu vẫn chưa thể lấy lại bình tỉnh, thấp giọng nói: "Cỗ hóa thân này không phải là bị trấn áp ở dưới mười tám tầng Địa Ngục đó chứ?"

"Không sai!" Nữ Oa Thánh Nhân nói: "Theo ta được biết, lúc này hóa thân thất tình lục dục đã hiện ra cỗ thứ ba, đau buồn, hận thù, ham muốn, đau buồn là ôn hòa nhất, cho nên bị trấn áp ở dưới mười tám tầng Địa Ngục. Mà hận thù và ham muốn, bị Hậu Thổ trói buộc ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn."

Lý Trường Thọ không khỏi hỏi: "Nếu hóa thân thất tình lục dục đều xuất hiện, lại nên làm như thế nào?"

"Hậu Thổ hẳn sẽ đánh mất bản thân, từ một hóa bảy, sau đó ý chí bản thân vỡ nát!" Nữ Oa nương nương nói tiếp: "Nàng sẽ triệt để hóa thành khí linh pháp khí Thiên Đạo, nhưng chuyện này đối với Thiên Đạo mà nói tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Nếu ngươi có thể nghĩ ra biện pháp, giúp Hậu Thổ vượt qua nguy cơ như vậy, Thiên Đạo tự nhiên sẽ hạ xuống đại công đức cho ngươi."

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Các vị Thánh Nhân lão gia cũng đều không có cách, đệ tử lại có thể làm gì?"

"Không, ngươi khác biệt cùng với chúng ta!" Nữ Oa tiếp tục lật tập tranh trong tay, như là đề điểm Lý Trường Thọ trong lúc lơ đãng: "Có một chút ý nghĩ kỳ quái, Hồng Hoang có lẽ chỉ có ngươi có. Có lẽ nguyên nhân là cũng chính là đây, Hậu Thổ mới có thể thông qua hóa thân đau buồn của chính mình, cầu cứu đối với ngươi."

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, lại hỏi: "Hậu Thổ nương

nương cùng với vị Lãng tiền bối kia..."

"Cũng không liên quan...ngươi rốt cuộc vẽ hay không vẽ?"

"Vẽ, vẽ, nương nương ngài hãy chờ ta sửa sang lại cảm xúc, tìm một chút linh cảm." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, bắt đầu cúi đầu bận rộn.

"Hóa thân thất tình lục dục?" Ở trên đường rời khỏi Thánh Mẫu Cung trở về Ngũ Bộ Châu, Đại Pháp Sư nghe Lý Trường Thọ giảng thuật, nhất thời cũng là cảm khái không thôi, thở dài: "Hóa thành Lục Đạo Luân Hồi Bàn vì sinh linh, còn phải gánh vác tàn niệm sinh linh lưu lại, Hậu Thổ nương nương thật sự...sư đệ à, nếu ngươi có biện pháp, liền ra tay giúp giúp Hậu Thổ nương nương, xưa nay ngươi có nhiều chủ ý, nếu như có thể trợ Hậu Thổ nương nương hóa giải phần đau khổ này, cũng là một phần đại công đức."

"Sư huynh..." Lý Trường Thọ tạm thời có một chút không phản bác được.

Hắn đây là đơn thuần muốn làm chút chuyện vì Địa Phủ, là sinh linh, Thiên Đạo lão gia không cho công đức, chẳng lẽ hắn liền không đi hỗ trợ sao?

Tất nhiên, không có công đức thì tính tích cực sẽ giảm bớt.

Lý Trường Thọ nghiêm túc suy tư một hồi, nói: "Sư huynh, ta sợ một mình ta không thể làm được chuyện này. Căn cứ theo lời nói của Thánh Mẫu nương nương, bên trong hóa thân Hậu Thổ nương nương đã sinh ra lúc này có hận thù, tu vi của ta nông cạn, chỉ sợ là còn chưa tới gần, đã bị cỗ hóa thân này diệt sát."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cân nhắc đôi chút: "Ngươi nói có lý."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức nhẹ nhàng thở ra, có Đại Pháp Sư ở bên cạnh bảo vệ, coi như tiến vào Lục Đạo Luân

Hồi Bàn cũng có thể ứng đối tự nhiên —— Thánh Nhân lão gia nhà mình tóm lại cũng không có khả năng mặc cho hai người bọn hắn cùng nhau mắc kẹt ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Nhưng mà, Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa lật tay trái, Huyền Hoàng Tháp, Thái Cực Đồ đồng thời hiện thân, nhẹ nhàng xoay quanh trong lòng bàn tay y, đưa vào trong tay Lý Trường Thọ...

"Cố gắng!" Đại Pháp Sư thuận tay vỗ vỗ đầu vai của Lý Trường Thọ: "Làm sư huynh, sao có thể chia sẻ công đức với Trường Thọ ngươi? Ta và lão sư, sẽ vĩnh viễn đứng sau lưng ngươi ủng hộ ngươi, hãy buông tay mà làm!"

"Đa tạ sư huynh!" Lý Trường Thọ xúc động không thể giải thích được, hai tay nâng hai kiện chí bảo loại phòng ngự, vái chào thật sâu đối với Đại Pháp Sư.

Sau đó thấp giọng thì thào: "Nếu như thế, tuy nói khoảng cách ngắn một chút, ngược lại là cũng có thể làm Khổng Tuyên đạo hữu trả lại ân tình thiếu ta, ừm, như vậy ta lại thiếu Khổng Tuyên đạo hữu ân tình. Ân tình này cũng không khó trả lại, y muốn đi đến Động Suất Cung dạo chơi, cũng không biết Lão Quân có cho phép hay không..."

Tay trái đã nâng lên, Huyền Đô Đại Pháp Sư muốn phá vỡ không gian rời đi, động tác vì thế mà ngừng lại.

Lý Trường Thọ nhìn hai món bảo vật trước mặt này, cảm giác an toàn trong đáy lòng cơ hồ tràn ra ngoài.

"Khục, để vi huynh ngẫm nghĩ." Huyền Đô Đại Pháp Sư xoay người lại, mang theo nụ cười ấm áp: "Chuyến này để một mình Trường Thọ ngươi đi qua, quả thật có một chút không ổn, dù sao thì ai cũng không biết, tình hình cụ thể bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn như thế nào."

Trong lúc nói chuyện, một bàn tay lớn duỗi tới, yên lặng túm Thái Cực Đồ trở về.

"Đa tạ sư huynh! Hắc hắc."

"Cái tên nhà ngươi!" Đại Pháp Sư cắn răng mắng một câu: "Văn Tịnh đạo nhân lúc trước thì cũng thôi, biết ngươi xúi giục nàng cũng không dễ, hiện nay...hừ! Đừng có an bài việc này lung tung cho vi huynh, tiêu dao tự tại cần gì đạo lữ? Mang theo dây đỏ rất là phiền."

Lý Trường Thọ thu hồi Huyền Hoàng Tháp, híp mắt cười, nhảy đến bên người Đại Pháp Sư, chắp tay nói: "Sư huynh, không bằng chúng ta trước tiên đi đến Kim Ngao Đảo dạo chơi, nơi đó cũng có chuyện hiếm lạ. Thuận tiện cũng để cho ta ngẫm nghĩ, nên làm như thế nào mới có thể giúp đỡ Hậu Thổ nương nương."

"Nơi đó có thể có chuyện hiếm lạ gì? Không phải là có người kết thành đạo lữ đó chứ?"

"Vừa vặn tương phản."

"Ồ?" Hai mắt của Đại Pháp Sư tỏa sáng, ngưng ra một mảnh mây trắng ở dưới chân, mang theo Lý Trường Thọ đi về hướng Ngũ Bộ Châu.

Lý Trường Thọ thì là nhắm mắt ngưng thần, tìm kiếm đường giải quyết sự tình Hậu Thổ.

Đây có thể coi là vấn đề nan giải và khó khăn nhất mà hắn gặp phải từ khi hắn tu hành ở Hồng Hoang đến nay, tính kế, mưu tính là hoàn toàn vô dụng, hắn thậm chí còn không biết mình nên làm đến mức độ nào.

Tình huống của Hậu Thổ nương nương, theo cách nói của Nữ Oa nương nương, chính là thay vô tận sinh linh thừa nhận thất tình lục dục chi niệm, từ đó làm cho bản thân rơi vào biên giới hỏng mất, sinh ra bảy cỗ hóa thân, những cỗ hóa thân này đều là do thất tình lục dục của bản thân Hậu Thổ nương nương biến thành...

Theo lý giải của Lý Trường Thọ, đây là Hậu Thổ nương nương đem một cái "nhân cách" hoàn chỉnh của bản thân, căn cứ vào thất tình lục dục, chia tách thành "bảy nhân cách".

Không sai, đây chính là nhân cách phân liệt.

Lý Trường Thọ đã nhìn thấy không ít ví dụ Luyện Khí Sĩ nhân cách phân liệt trên cổ tịch—— rất nhiều tâm ma của Luyện Khí Sĩ, chính là bởi vì luôn kìm nén, tránh né một loại cảm xúc nào đó, dẫn đến sinh ra nhân cách vặn vẹo.

Loại nhân cách phân liệt này, hoàn toàn khác biệt cùng với hóa thân chi đạo chủ lưu tại Hồng Hoang. Cái trước là không nhận khống chế, cái sau thì là lấy ý chí của bản thân Luyện Khí Sĩ làm chủ.

Ba cỗ hóa thân thất tình lục dục đi ra trước hết nhất, phân biệt là đau khổ, ham muốn và thù hận, điều này kỳ thật cũng rất dễ lý giải:

Hồn phách sinh linh đến Lục Đạo Luân Hồi Bàn, tuyệt đại đa số đều bởi vì chết mà sinh ra đau khổ.

Mà ham muốn chính là một vật không thể tránh khỏi thậm chí có thể được coi là động lực cơ bản của chúng sinh, thù hận thường thường có liên quan đến ham muốn...

Chương 689. Xúc động

Nếu tất cả thất tình lục dục được giải tỏa,, phải chăng liền có thể khiến cho Hậu Thổ nương nương tránh khỏi đau khổ như vậy?

Lý Trường Thọ thả một nửa tâm thần ở bên trong mật thất dưới Tiểu Quỳnh Phong, mở ra một tấm giấy trắng, bắt đầu sắp xếp suy nghĩ của mình theo cách cũ.

Một câu nhắc nhở của Nữ Oa Thánh Nhân, là rất quan trọng đối với Lý Trường Thọ.

Ưu thế chân chính của hắn, chính là ở chỗ "ý nghĩ kỳ quái" mà sinh linh nguyên quán Hồng Hoang không có.

Thần thông, pháp lực, bên trong Hồng Hoang trước mắt, ai còn có thể vượt qua Thánh Nhân?

Nếu như thần thông phép thuật có thể giúp đỡ Hậu Thổ nương nương...các Thánh Nhân khác sẽ làm như thế nào, Lý Trường Thọ cũng không dám nói bừa, nhưng Nữ Oa Thánh Nhân đã biểu lộ rất rõ ràng, nếu nàng có thể ra tay, tự nhiên sẽ không đứng ở ngoài nhìn.

Dù sao Hậu Thổ và nàng cũng từng là đối thủ, cũng từng là bạn tốt.

"Ài..." Tới gần Kim Ngao Đảo, Lý Trường Thọ đột nhiên thở dài.

Huyền Đô Đại Pháp Sư ấm giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta đột nhiên hơi xúc động!" Lý Trường Thọ cúi đầu nói: "Thường nghe người ta nói, người tốt nhất định có hồi báo tốt.

Nhưng Hậu Thổ nương nương hi sinh bản thân vì chúng sinh, sau khi hóa thành Lục Đạo Luân Hồi Bàn, nhưng lại không ngừng thừa nhận đau khổ chúng sinh phản phệ. Tam Giới nhìn như mỹ lệ tốt đẹp này, hạnh phúc của đa số người, lại cần một số ít sinh linh đi thừa nhận đau khổ...ài, thật sự không biết nên bình luận việc này như thế nào."

Đại Pháp Sư cười nói: "Sao lại đột nhiên thâm thúy như vậy? Trường Thọ, khục, Trường Canh."

"Ta ở đây."

"Đây chính là đạo."

Lý Trường Thọ không khỏi ngẩn ra, đứng ở bên người Đại Pháp Sư xuất thần hồi lâu, sau đó không nhịn được bật cười.

Hắn lắc mình biến hoá, hóa thành bộ dáng Thuỷ Thần Thiên Đình tóc trắng áo trắng, cười nói: "Sư huynh, ta muốn hỏi một chút."

"Nói đi."

"Đạo sở hiện, là có đúng sai, có chính nghịch, có thiện ác?"

"Tất nhiên là không có." Đại Pháp Sư ấm giọng nói: "Đạo không có quan hệ với ngươi và ta, ngươi và ta bất quá chỉ đi trên đạo, tìm nơi bắt đầu và kết thúc của đạo."

"Nhưng sư huynh, sinh linh có đúng sai, cũng có thiện ác." Lý Trường Thọ nói khẽ: "Sinh linh cũng là đạo?"

Lần này đổi lại thành Đại Pháp Sư ngẩn ra, chắp tay trầm tư thật lâu, sau đó không nhịn được bật cười, tiếp tục ấm giọng nói: "Nếu lấy ngàn vạn sinh linh để luận, sinh lão bệnh tử, thất tình lục dục, tất nhiên là đại đạo. Nhưng lấy một cái sinh linh để luận, đó là đại đạo và chân linh chấn minh hoá sinh, không thể nói là đạo.

Cho nên, ngươi và ta theo đuổi tiêu dao tự tại, lại không thể vượt đạo mà đi, giống như lời nói thường xuyên đề cập đến kia—— tùy tâm sở dục lại không vượt khuôn, sinh linh mới có thể làm bạn với đạo, vui vẻ và tận hưởng niềm vui bất tận."

Lý Trường Thọ cúi đầu suy nghĩ một hồi, vái chào đối với Đại Pháp Sư: "Đa tạ sư huynh giải thích nghi hoặc."

"Tốt." Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu, âm thầm lau vệt mồ hôi.

Ai da, tên tiểu gia hỏa này đã ngộ ra cảnh giới gì?

Lúc này mới mấy trăm năm?

Nếu lại tu hành mấy trăm năm, vấn đề lần sau hỏi, chẳng phải là...

Đại Pháp Sư quay đầu liếc nhìn Lý Trường Thọ rơi vào trầm tư một lần nữa, khóe miệng co giật mấy lần.

Đây là thời điểm trở về Huyền Đô Thành dưỡng lão.

...

Lúc Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư đến Kim Ngao Đảo, trên Kim Ngao Đảo chính là tiên đến tiên đi, lưu quang không ngừng.

Luyện Khí Sĩ không có chuyện gì trên Kim Ngao Đảo, đều giúp Triệu Công Minh đi đưa tin khắp nơi.

Triệu Công Minh cũng nói rõ, lần này y mời bạn bè đến trên Kim Ngao Đảo làm chứng, để kể về những cố gắng và nỗ lực của hắn và Kim Quang Thánh Mẫu trên con đường đạo lữ, cũng tuyên bố hai người chính thức...

Khôi phục thân phận đồng môn bình thường.

Lúc Đại Pháp Sư nghe Lý Trường Thọ nói đến việc này, cũng là không cười được, chuyện mới lạ như vậy, tại Hồng Hoang đúng là một lần khai thiên tích địa đầu tiên.

Bất quá, chắc chắn sẽ không có Thiên Đạo công đức gì buông xuống.

Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ cũng không trực tiếp hiện thân, mà là núp ở trong góc Kim Ngao Đảo, người trước tràn đầy phấn khởi nhìn các loại bố trí của tiên Tiệt Giáo, người sau thì là chuyên tâm suy tư, nên làm như thế nào mới có thể lấy đi đại công đức tại Địa Phủ.

Công Đức Kim Thân có hi vọng, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại hoàn toàn không có cảm giác hưng phấn gì.

Đối với Lý Trường Thọ mà nói, độ khó giúp Hậu Thổ nương nương giải quyết hóa thân thất tình lục dục, so với giết đủ số lượng đại yêu thân mang nghiệp chướng Thượng Cổ, còn khó hơn trăm lần.

Đây dù sao cũng là nan đề mà Thánh Nhân cảm thấy khó giải.

Xem chuyện này như một căn bệnh, Lý Trường Thọ cảm thấy một bước chính mình phải làm trước hết nhất, chính là ngăn cản "bệnh tình chuyển biến xấu".

Nhưng làm sao có thể ngăn cản? Khiến cho sự tình lục đạo luân hồi dừng lại? Thiên Đạo không cho phép, bản thân Hậu Thổ nương nương chỉ sợ cũng sẽ không đáp ứng.

Sau mấy canh giờ, hơn ngàn vị tiên Tiệt Giáo hội tụ trên Kim Ngao Đảo...

Đại Pháp Sư thấy Lý Trường Thọ vẫn luôn ngưng thần suy tư, ở bên cạnh dặn dò: "Không cần tạo cho chính mình áp lực quá lớn, cho dù ngươi không giúp được gì, cũng sẽ không có ai trách ngươi.

Dù sao thì đó cũng không phải là trách nhiệm của ngươi, ngươi bất quá chỉ là trượng nghĩa ra tay."

Lý Trường Thọ cố ý lộ ra mấy phần ánh mắt kiên định, thấp giọng nói: "Vì công đức cũng phải thử một lần!"

Đại Pháp Sư cười ha ha hai tiếng, đưa tay về phía trước.

"Nhìn xem, ai đã đến rồi."

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên, thấy một đám sương mù trên bầu trời, ba đạo bóng hình xinh đẹp chậm rãi hiện thân từ trong mây mù, lại là Tam Tiêu tiên tử Tam Tiên Đảo đều được Triệu Công Minh mời tới.

Đại Pháp Sư hỏi: "Chúng ta có cần hiện thân hay không? Mặc dù xã giao hàn huyên sẽ phiền toái một chút."

"Không cần, ta chào hỏi là được."

Hôm nay là bãi của Triệu đại gia, cũng không thể đoạt danh tiếng của Triệu đại gia.

Lý Trường Thọ truyền âm khẽ gọi: "Tiên tử, ta cùng với Huyền Đô sư huynh ẩn thân ở đây xem lễ, sau đó còn có chuyện quan trọng cần làm, ngày hôm nay liền không hiện thân gặp nhau."

Vân Tiêu quay đầu nhìn, chỉ một cái liếc mắt liền nhìn về phía chỗ Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư ẩn thân, khóe miệng lộ ra ý cười khẽ, nhẹ nhàng gật đầu đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ: "..."

Quả nhiên vẫn là tu vi của chính mình không tới nơi tới chốn, có Thái Cực Đồ che lấp truyền âm, như vậy cũng đều có thể bị bại lộ!

Ở bên cạnh, Quỳnh Tiêu đảo mắt, nhẹ nhàng hít hà, thầm nói:

"Thật kỳ quái."

"Làm sao thế?" Bích Tiêu chớp mắt hỏi.

"Có mùi lão già tóc trắng." Quỳnh Tiêu chép chép miệng nhỏ.

Vân Tiêu có một chút bất đắc dĩ nhìn về phía Quỳnh Tiêu, ôn nhu nói: "Đừng có trêu chọc như vậy, hắn cũng có chỗ khó xử của mình."

Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu liếc nhìn nhau, lập tức không nhịn được cười.

"Ha ha ha." Đại Pháp Sư vỗ tay cười khẽ, nói: "Tính tình của Vân Tiêu sư muội, xác thực rất ôn nhu."

Chương 690. -

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, trong đáy lòng bỗng nhiên hiện lên một đạo linh quang, nhưng linh quang này hiện lên quá cấp tốc, hắn lại chưa thể bắt được.

Năm đó lúc Hậu Thổ nương nương thân hóa Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đã trải qua chuyện gì? Lại là làm được bằng cách nào?

Trong này, phải chăng đã bao hàm đáp án của vấn đề?

Lý Trường Thọ nhắm mắt suy ngẫm một lần nữa, mặc cho ồn ào náo nhiệt bên tai, từ đầu đến cuối đều không bị quấy rầy.

Tại lúc hoàng hôn, khánh điển chia tay chính thức bắt đầu.

Hơn ngàn vị Tiên Nhân Tiệt Giáo tụ tập ở bên cạnh bảo trì, bao quanh toàn bộ bảo trì từ trên xuống dưới, mấy vị đệ tử thân truyền Thánh Nhân đến đây cổ vũ đều đứng ở trên mây.

Triệu Công Minh tiến lên vài bước, đi tới chỗ trống chúng tiên vây quanh, chắp tay vái chào đối với bốn phía, cất cao giọng nói: "Ngày hôm nay mạo muội mời các vị đồng môn tới, chỉ là vì để làm chứng. Nếu quấy rầy các vị đồng môn tu hành, còn xin thông cảm nhiều hơn. Việc này, vốn là sự tình giữa Công Minh cùng với Kim Quang sư muội, nhưng trước đây liền nhận được sự chú ý của các vị đồng môn, cho nên ngày hôm nay mời các vị đến đây để cùng nhau nói rõ ràng. Ngày hôm nay cũng không có chuyện bực mình nên ta rất vui. Ta cùng với Kim Quang sư muội ra ngoài du lịch..."

Triệu Công Minh bắt đầu nói về tiểu cố sự giữa y và Kim Quang Thánh Mẫu, chúng tiên Tiệt Giáo đều an tĩnh nghe.

Kim Quang Thánh Mẫu rất nhanh cũng đứng ra, nói bản tâm của chính mình đã sáng tỏ, quá mức kính ngưỡng đối với Công Minh sư huynh, đến mức muốn cùng nhau kết làm đạo lữ, nhưng sau khi hai người ở chung, lại phát hiện ra lẫn nhau cũng không thích hợp...

"Sư huynh, chúng ta đi đến Địa Phủ làm việc đi."

"Suy nghĩ ra rồi?" Đại Pháp Sư hỏi.

Lý Trường Thọ lắc đầu: "Đầu tiên chỉ có thể đi đến tiếp xúc với hóa thân thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương, tốt nhất là tiến hành giao lưu cùng với bản thân Hậu Thổ nương nương, xem có thể tìm kiếm được một ít manh mối hay không."

"Được." Đạo vận lưu chuyển quanh người Đại Pháp Sư, hai người ngồi ở trên mây lặng yên rời khỏi cuộc vui.

Đúng vào lúc này, Vân Tiêu tiên tử ở phía xa ngẩng đầu nhìn tới.

Lý Trường Thọ mỉm cười khoát tay, Vân Tiêu cũng lộ ra mỉm cười thản nhiên, vào trước khi thân hình của Lý Trường Thọ biến mất, gật đầu ra hiệu.

Trên đường, Đại Pháp Sư đột nhiên nghĩ đến điều gì, đưa tay ấn vào đầu vai của Lý Trường Thọ, hỏi: "Ngươi cùng với Vân Tiêu ở chung như thế nào? Sẽ không phải cũng giống như Công Minh sư đệ cùng với Kim Quang sư muội, cảm thấy ở chung không hoà hợp?"

Làm sao lại lo lắng đến chuyện này rồi?

Lý Trường Thọ dẫn chủ đề tới sự tình của Hậu Thổ nương nương, thảo luận một hồi cùng với Đại Pháp Sư, đã là đến bên ngoài Phong Đô Thành.

Có Đại Pháp Sư mang theo, lên đường xác thực thuận tiện hơn rất nhiều.

Hai người thương lượng một hồi, quyết định trực tiếp ngả bài cùng với Vu Tộc, để âm ty Địa Phủ toàn lực tương trợ.

Lập tức, Đại Pháp Sư thả ra uy áp, cùng nhau bày ra thân hình với Lý Trường Thọ, xuất hiện ở trên bầu trời thấp bé bên ngoài Phong Đô Thành.

Diêm Quân Thập Điện cùng nhau bị hoảng sợ, tiếng quỷ khóc sói tru trong ngoài Phong Đô Thành im bặt trong nháy mắt, Ngưu Đầu Mã Diện đang ngấu nghiến thịt nướng trên đỉnh núi run rẩy mấy lần.

"Ngưu, chúng ta có cần dâng gia vị ra không? Hí..."

"Không, không đến mức chứ? Một chút gia vị, Đại Pháp Sư làm sao cũng đích thân tới!"

Cũng may, câu tiếp theo của Lý Trường Thọ là: "Diêm Quân Thập Điện, các ngươi có biết tội?"

Ngưu Đầu Mã Diện cùng nhau nhẹ nhàng thở ra, ôm chặt từng người bình gia vị cạnh người.

Thế là, sau nửa canh giờ.

Lý Trường Thọ cứng rắn trước rồi mới thả lỏng, bức Diêm Quân Thập Điện nói ra gian nan khổ cực của Địa Phủ, tình hình thực tế của Hậu Thổ nương nương, đề xuất rằng sẽ ra tay cùng với Đại Pháp Sư, xem có thể giúp Hậu Thổ nương nương thoát khỏi "bệnh dữ" như vậy hay không?

Luận sáo lộ, Diêm Quân đương nhiên sẽ không phải là đối thủ của Thuỷ Thần Thiên Đình.

Diêm Quân Thập Điện không chỉ nói chừng ấy bí mật Địa Phủ, còn nói hết từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, còn cảm động đến rơi nước mắt đối với Lý Trường Thọ, phảng phất như mệnh cũng liền phó thác cho Lý Trường Thọ vậy.

Lý Trường Thọ nói rằng cần đi xuống dưới mười tám tầng Địa Ngục tìm "Hoá thân đau khổ", chúng Diêm Quân tự nhiên không dám cự tuyệt, do Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương tự mình dẫn đường, dẫn Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư tiến vào mười tám tầng Địa Ngục.

Không cần nói về cảnh tượng bi thảm trên đường đi, bọn họ trực tiếp đi đến tầng dưới chót nhất mười tám tầng Địa Ngục.

Hai vị Diêm Quân cởi bỏ bốn mươi chín lớp cấm chế, bước vào một mảnh huyễn cảnh có lực lượng Thiên Đạo vô cùng nồng đậm, đi tới mảnh hồ nước Lý Trường Thọ đã từng nhìn thấy kia.

"Đại Pháp Sư, Thuỷ Thần...hai vị nhìn qua liền biết."

Tần Nghiễm Vương thở dài, sắc mặt hơi có một chút phức tạp, đưa tay kết ấn, bốn đạo thân ảnh bay về phía trước, tiến vào bên trong một mảnh sương mù trắng xóa.

Tiến lên không biết bao xa, Lý Trường Thọ một lần nữa thấy được, vị nữ tử cuộn mình ở trên mặt hồ kia.

Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương cùng nhau bẩm báo:

"Vu Tổ, Đại Pháp Sư cùng với Thủy..."

"Ài ~~~"

Nữ tử nằm sấp ở trên mặt nước kia, thở một hơi thật dài, một vệt đạo vận nồng đậm lưu chuyển ra, làm cho đạo tâm của Lý Trường Thọ cơ hồ mất cân bằng.

Nữ tử kia không nhúc nhích, tiếng nói nhẹ nhàng mang theo bi thương nhàn nhạt:

"Gặp ta làm cái gì, cần gì phải gặp ta, tất cả cũng đều vô ích, tồn tại cũng không có ý nghĩa gì. Ha ha, huynh đệ tỷ muội của ta đều đã chết đi, vì sao ta còn phải tồn tại..."

Hai mắt của hai vị Diêm Quân lập tức đẫm lệ, đắm chìm ở bên trong cảm xúc bi thương không có cách nào tự kềm chế.

Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ đã rơi vào mười trượng bên ngoài nữ tử này, hai người cùng nhau vái chào.

Đại Pháp Sư cất cao giọng nói: "Nương nương, không biết có thể trò chuyện một phen cùng với hai người sư huynh đệ chúng ta?"

Nữ tử nằm bất động ở đó, tiếng nói nhẹ nhàng nhiều hơn mấy phần hữu khí vô lực: "Vô dụng, không cần, trở về đi, thừa dịp thiên địa còn chưa có bị hủy diệt, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống đi."

Lúc nàng nói những lời này, quanh người mỗi giờ mỗi khắc đều đang phát tán ra cỗ đạo vận kỳ diệu kia, Đại Pháp Sư cũng đều phải chủ động tiến hành chống cự.

Lý Trường Thọ hỏi: "Nương nương, chúng ta có thể giúp ngươi việc gì không?"

Nữ tử thấp giọng nói: "Giúp ta cái gì? Thả ta ra từ nơi này sao? Bên ngoài bất quá là lồng giam lớn hơn một chút, thiên địa cũng đều là một giấc mơ, ta ở đây rất tốt, cứ chậm rãi khô héo, chậm rãi tan biến như vậy..."

Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư liếc nhìn nhau, hai người đồng thời gật đầu, ăn ý cất bước đi về phía trước.

Nữ tử nằm đó thậm chí không thèm nhìn bọn hắn, tiếp tục yên lặng rơi lệ, da thịt trắng noãn càng lộ ra vẻ yếu đuối, váy màu đen dường như tượng trưng cho một loại không rõ nào đó.

Chương 691. -

Lý Trường Thọ đưa Huyền Hoàng Tháp vào nguyên thần, xếp bằng ở trước mặt nữ tử này, lộ ra nụ cười ôn hòa, chủ động phát động thế công:

"Không phải ngươi cầu ta tới cứu ngươi sao?"

Nữ tử mở mắt ra, đôi tròng mắt màu xanh lam tản ra bi thương nồng đậm, điên cuồng đánh thẳng vào phòng tuyến tâm thần của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nhanh chóng nghĩ đến một ít chuyện vui sướng...

"Không có tác dụng!" Nữ tử lầm bầm: "Ai cũng không cứu được ta, ta chỉ có thể trầm luân ở nơi này, tâm ta đã chết. Ngươi là ai...được rồi, mặc ngươi là ai, ngươi cảm thấy chúng ta sống là vì cái gì?"

"Vì..."

"Rất mệt mỏi không phải sao? Bi thương lớn như vậy."

Nữ tử lẳng lặng nói xong, một cánh tay mang theo xiềng xích màu bạc chậm rãi nâng lên, kéo góc áo trường bào của Lý Trường Thọ.

"Sinh linh chính là vì chịu khổ trên đời này, cho nên mới hi vọng đi đến tận cùng để giải thoát, trải nghiệm của ngươi và cảm xúc của ngươi có liên quan gì đến người khác? Thế giới ở trong mắt sinh linh, bất quá chỉ là tâm thần tư tưởng của chính mình mà thôi, thế giới như vậy, lại vì sao phải tồn tại?"

"Chuyện này..."

"Ài!" Nữ tử thở dài sâu kín: "Loại vấn đề này cũng đều trả lời không ra, làm sao mà cứu ta? Bất quá chỉ là nói dối ta mà thôi, đúng không? Cái thế giới bi thương này, nước mắt của ta cuối cùng sẽ..."

"Có thể ngồi dậy tâm sự không?" Lý Trường Thọ có ý đồ nắm giữ chủ động, nhưng mà...

"Có ý nghĩa sao? Ta ngồi dậy liền sẽ thay đổi ý nghĩ sao? Ngươi vẫn không hiểu rồi người trẻ tuổi, thế giới đều là hư giả, đều là vô dụng, cuối cùng cũng đều là hư vô. Ai có thể cứu vớt ai đây? Tất cả chỉ là một trò đùa, nếu như không có chuyện gì liền rời đi đi, cứ để cho ta lẳng lặng nằm ở đây được không? Ta đã tận lực làm cho sự thống khổ của mình không ảnh hưởng đến người khác, còn muốn ta làm thế nào? Bi thương, thật lớn. Hồ nước này, đều là nước mắt của ta."

Lý Trường Thọ đứng dậy, thân ảnh lấp lóe mấy lần, nhanh chóng rời khỏi nữ tử này.

Trị không được, cứu không nổi, cáo từ!

Vậy làm sao mà giúp?

Lý Trường Thọ ngược lại là đã nghĩ đến mấy cái biện pháp.

Cầm những chuyện xưa "chu kỳ đầy đủ" cho Nữ Oa nương nương kia để nêu ví dụ, nếu như nhân vật chính nhiệt huyết nhảy ra, trực tiếp nâng hóa thân đồi phế, bi ai, tuyệt vọng kia lên, hô to "có người để ý ngươi"...

Nói không chừng...

Không, không cần hoài nghi, kết quả khẳng định là người kia sẽ bị hóa thân đau khổ của Hậu Thổ nương nương trực tiếp đồng hóa!

Nhân cách đau khổ này đồng dạng có được đạo cảnh của Hậu Thổ nương nương, mặc dù không biết thực lực đấu pháp cụ thể như thế nào, hơn nữa tình huống của nàng, cũng không có cách nào đấu pháp cùng với người, vẫn sẽ là cái chủng loại bị giết cũng sẽ không phản kháng này...

Nhưng đạo cảnh của nàng, đạo vận nàng tản ra, đều tuyệt đối là cấp độ đại năng!

Ở dưới sự chống đỡ của đạo cảnh như vậy, hoá thân đau khổ có thể thời thời khắc khắc làm cho sinh linh sinh ra bi thương cộng minh cực mạnh, có thể so với thần thông trực tiếp công kích tâm thần tuyệt cường!

Khó giải quyết nhất chính là, ai cũng không có cách nào xác định, đả thương hoá thân đau khổ sẽ sinh ra ảnh hưởng nào đối với Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đối với bản thân Hậu Thổ nương nương...

Thông qua lần tiếp xúc này, Lý Trường Thọ cũng không phải là không thu được gì.

Nhân cách đau khổ của Hậu Thổ này tràn ngập cảm xúc tiêu cực, tuyệt vọng, duy tâm, nhưng cũng không phải là hoàn toàn tuyệt vọng.

Lý Trường Thọ từ trong cuộc trò chuyện vừa rồi, kỳ thật đã nhận được rất nhiều tin tức hữu dụng...

Thứ nhất, Tiểu Khổ hi vọng có thể có người thuyết phục nàng, giải thoát ra từ trong vô tận đau khổ.

Thứ hai, Tiểu Khổ có thể giao lưu cùng với sinh linh, còn có một chút xu hướng nói nhiều.

Thứ ba, hóa thân thất tình lục dục hiển nhiên bị ảnh hưởng bởi tính cách của Hậu Thổ, cũng không phải đơn thuần là "tập hợp của những nổi buồn".

Đối mặt với Tiểu Khổ, kỳ thật chính là đối mặt với Hậu Thổ nương nương, chẳng qua là bóc ra tính cách đau khổ của Hậu Thổ.

Thi triển miệng pháo đại pháp thử xem?

Lý Trường Thọ không hề nghĩ ngợi, lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

Nói về "Thế giới vật chất là liên hệ phổ biến cùng với phát triển vĩnh hằng" tại Hồng Hoang, thật sự sẽ không bị Thiên Đạo và Thánh Nhân trực tiếp xoá sổ sao?

Vị "Hậu Thổ đau khổ" này...ừm, vẫn là tên gọi tắt là "Tiểu Khổ" đi.

Muốn cho Tiểu Khổ hi vọng, khiến cho nàng tránh thoát từ vực sâu tuyệt vọng, nói không chừng thật đúng là cần nhờ một bộ nhiệt huyết kia, tìm cảm tình nhiệt tình như lửa, bổ sung nội tâm hư vô lại đổ sụp của nàng.

Bên tai chợt nghe: "Trường Canh, nếu không thì quên đi thôi."

Đại Pháp Sư suy tư một hồi, vào giờ phút này đã chủ động mở miệng: "Không cần miễn cưỡng chính mình."

Bọn hắn vào giờ phút đang ở ngay dưới tầng dưới chót nhất mười tám tầng Địa Ngục, ở bên ngoài 49 trọng đại trận cấm chế kia.

Sở Giang Vương cùng với Tần Nghiễm Vương Ngay ở bên cạnh không ngừng lau nước mắt, nghe vậy lập tức càng bi thương hơn, vội vàng bước nhanh chạy đến, than thở khóc lóc, nước mắt nước mũi giàn giụa—— đây là do trước đây bị Tiểu Khổ ảnh hưởng, bây giờ còn chưa giảm bớt.

"Đại Pháp Sư! Thuỷ Thần! Tuyệt đối không thể từ bỏ như vậy!"

"Tổ Vu hi sinh cho sinh linh nhiều như vậy, bây giờ lại rơi vào loại hành hạ này, vì sao liền không có ai giúp nàng một tay...ài, Tổ Vu, ngài thật sự quá thảm rồi! Ta cũng không muốn tiếp tục sống như vậy!"

Mắt thấy hai vị Diêm Quân Địa Phủ vô cùng uy nghiêm ngày bình thường đấm ngực dậm chân như vậy, Đại Pháp Sư cũng có một chút không chống đỡ được.

"Sư huynh, thử lại một lần nữa đi." Lý Trường Thọ ngẩng đầu lên, áo bào trắng trên người nhẹ nhàng lắc lư: "Ta muốn biết Hậu Thổ nương nương lúc này là trạng thái nào, như thế mới có thể kết luận, phải chăng có thể giúp đỡ gì không..."

Đại Pháp Sư nghiêm mặt nói: "Thiện, ngươi và ta liên thủ tiến vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn."

"Đa tạ sư huynh!" Lý Trường Thọ vái chào, Đại Pháp Sư cười khoát khoát tay, trong mắt một mảnh trong sáng.

Sở Giang Vương cùng với Tần Nghiễm Vương ở bên cạnh nghe vậy đại hỉ, vội vàng lau nước mắt, áp chế lại tâm cảnh chập trùng, tiến về phía trước cúi đầu thật sâu.

"Làm phiền hai vị dẫn đường." Lý Trường Thọ nói: "Còn mời nói tường tận tình hình bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn cho chúng ta một lần."

"Thuỷ Thần yên tâm, chúng ta nhất định sẽ biết gì nói nấy. Việc này ở bên trong Địa Phủ, tổng cộng chỉ có ba ~ bốn sinh linh biết được, bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, chúng ta có thể tùy thời nhìn thấy Tổ Vu, nhưng không có cách nào thực sự tiếp xúc đến Tổ Vu, chỉ có thể tiếp xúc đến hoá thân hận thù của Tổ Vu..."

Nghe Tần Nghiễm Vương thấp giọng giảng thuật, Lý Trường Thọ phân tích từng chữ từng câu, lại suy tính đối phương phải chăng có một chút giấu diếm.

Trên cơ bản, không sai biệt nhiều với tình huống hắn nghe được từ chỗ của Nữ Oa Thánh Nhân.

Chương 692. -

Lúc này Hậu Thổ nương nương đang cố gắng áp chế hóa thân thất tình lục dục, phòng ngừa hóa thân thất tình lục dục nổi khùng.

Tiểu Khổ là hóa thân thất tình lục dục sinh ra sớm nhất, mặc dù có được đạo cảnh cường đại, nhưng bởi vì "tính tình" bản thân chính là như vậy, bi thương đến mức nằm tại kia cũng đều không nguyện động đậy, Hậu Thổ cũng liền bớt đi phân tâm, không cần phân tâm áp chế, trực tiếp đưa ra khỏi Luân Hồi Bàn, trấn áp ở dưới mười tám tầng Địa Ngục hạ.

Cũng rất thần kỳ.

Không bao lâu, bọn họ rời khỏi mười tám tầng Địa Ngục, tiến đến bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đến nơi Lý Trường Thọ đã từng đến trước đây.

Sở Giang Vương ra lệnh cho âm sai Địa Phủ giữ nghiêm tại đây, không có lệnh của Diêm Quân, ai cũng không thể tới gần.

Sau đó, Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương vái chào đối với phía trước, hô:

"Tổ Vu, là chúng ta! Hai vị Nhân Giáo đạo hữu đến đây bái phỏng!"

Có bốn cột sáng phóng tới, đồng thời bao trùm Lý Trường Thọ, Đại Pháp Sư cùng với hai vị Diêm Quân.

Đại Pháp Sư đột nhiên lui về phía sau một bước, thuận tay kéo Lý Trường Thọ một cái, ở bên trong ánh mắt có một chút kinh ngạc của hai vị Diêm Quân, cũng không bị cột sáng thu đi.

"Sư huynh, sao thế?" Lý Trường Thọ cũng có một chút không rõ ràng cho lắm, hắn thế nhưng vừa xây dựng xong tâm lý, cam mạo kỳ hiểm muốn đi vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn!

"Thử xem có thể dùng Thái Cực Đồ đi vào hay không." Đại Pháp Sư mỉm cười đáp lời, âm dương nhị khí xoay quanh trong lòng bàn tay.

Ở phía trước hai người, khí tức hồn trọc âm lãnh của U Minh Giới không ngừng chuyển động, một vòng xoáy thâm thúy trống rỗng xuất hiện, trong đó có ánh vàng nhàn nhạt lấp lánh.

Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau tiến về phía trước, vào giờ phút này đã không có lo nghĩ gì, đồng thời bước vào trong đó.

Đại Pháp Sư cố ý dùng thứ này để thăm dò, chính là vì xác định, bằng vào Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ, có thể tùy ý ra vào bên trong tiểu thế giới Lục Đạo Luân Hồi Bàn hay không.

Kết quả ngược lại là khiến cho người ta ngoài ý an tâm, uy danh của Đồ lão đại cũng được bảo toàn.

Xung quanh lấp lánh lưu quang, hai người xâm nhập vào một mảnh sương mù, tiên thức cũng đều không thể nhô ra trăm trượng, tầm nhìn càng là thấp đáng thương.

Lý Trường Thọ mất đi cảm ứng cùng với nhóm Đạo Nhân Giấy của chính mình, trong đáy lòng không khỏi nảy sinh ra rất nhiều sầu lo...

Đại Pháp Sư đi đến gần Lý Trường Thọ, đưa tay đỡ lấy cánh tay của Lý Trường Thọ. Quanh người lại tràn ra từng đoàn từng đoàn khí tức đen trắng, hoàn toàn bao bọc hai người lại.

Đại Pháp Sư nói: "Nơi đây thiếu thốn ngũ hành, âm dương rối loạn, nhưng lại có lực lượng tâm thần rất mạnh."

"Ừm." Lý Trường Thọ nói tiếng cám ơn trong đáy lòng, cùng nhau tiến về phía trước với Đại Pháp Sư.

Bên trong sương mù đột nhiên xuất hiện điểm điểm lưu quang, phảng phất như đang chỉ dẫn bọn hắn tiến lên, lại ngưng ra một vài bức hình ảnh không ngừng hiện lên trong mê vụ.

Đây dường như là rơi vào ký ức của ai đó.

Lý Trường Thọ đảo mắt qua lại, nhìn từng hình ảnh một, cẩn thận cảm ứng, sau khi xác định những hình ảnh này không có nguy hại gì, không có gánh chịu tin tức chính mình không thể thừa nhận gì, mới tiến hành cảm nhận nội dung trong hình ảnh.

Đây là...

Ký ức của Hậu Thổ nương nương!

Hình ảnh thứ nhất mặt là một hình người phản chiếu trên mặt nước, tướng mạo hình dáng Tổ Vu của Hậu Thổ—— thân người đuôi rắn, trước sau có nhiều tay, tay cầm đuôi rắn, đang hiếu kì đánh giá chính mình trong nước.

Điều thú vị là ở góc phản chiếu của mặt nước, có thể nhìn thấy một con chim phượng hoàng đang sải cánh trên bầu trời, đằng sau còn có mấy vị Vu Tộc hình thù kỳ quái, không ngừng nhảy lên đuổi theo...

À, thời Viễn Cổ này, Vu Tộc đi săn thường ngày ấm áp lại nhẹ nhõm.

Hình ảnh thứ hai vẫn là ảnh phản chiếu của mặt nước, lúc này Hậu Thổ hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể —— thân thể Nhân Tộc.

Thân hình của nàng thon dài lại yểu điệu, tản ra một loại mỹ cảm tự nhiên khó nói lên lời, mặc váy dài màu vàng đất, lẳng lặng chải tóc dài ở bên cạnh dòng sông, một đôi bàn chân trơn bóng thả xuống làn nước mát lạnh, thư thái ngâm nga ca dao.

Những hình ảnh lế tiếp đều là như vậy, đều là cảnh Hậu Thổ ở mép nước.

Cho đến hình ảnh thứ mười ba, trong hình ảnh là Huyết Hải dâng trào, vô số tàn hồn xoay quanh trên không tại Huyết Hải, nghẹn ngào, bị sóng máu không ngừng nhấc lên trực tiếp nuốt hết!

Ở bên trong tàn hồn này, có Vu, có Nhân, có vạn linh nhất tộc, cũng chính là Yêu Tộc.

"Minh Hà lão tổ!"

Dường như có một tiếng la lên tràn ngập phẫn nộ, vang lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, sau đó hình ảnh kia trực tiếp nổ nát vụn...

Khi hình ảnh hợp lại một lần nữa, Lý Trường Thọ cũng sững sờ.

Hắn thấy được một bức Thái Cực Đồ, thấy được thân ảnh quen thuộc đứng trên Thái Cực Đồ, thấy được ở phía dưới Thái Cực Đồ, thi thể lão đạo còn lại nửa bên kia...

Sau đó, thanh niên đạo sĩ đứng trên Thái Cực Đồ xoay người lại, đội Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu, tay cầm Không Gian Xích, thấp giọng nói: "Hậu Thổ tiền bối, lão sư mệnh ta mang một câu cho ngươi."

Hình ảnh im bặt mà dừng, sương mù xung quanh tiêu tán.

Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư đi tới bên trên một mảnh cồn cát màu vàng nhạt, phía sau là sương mù mịt mờ, phía trước là biển cát mênh mông vô bờ.

"Sư huynh?" Lý Trường Thọ nhìn vị Đại Pháp bên người Sư này: "Chuyện xảy ra năm đó, ngài cũng ra tay sao?"

"Oáp ——" Huyền Đô Đại Pháp Sư ngáp dài, liên tục khoát tay: "Không đáng giá nhắc tới, một chút công tích nhỏ, cũng là lão sư bảo ta đi hỗ trợ. Lúc ấy Hậu Thổ nương nương không có chí bảo gì, chỉ có thể dựa vào thần thông Vu Tộc chém giết cùng với Minh Hà lão tổ.

Minh Hà lão tổ ỷ vào địa lợi Huyết Hải, danh xưng Huyết Hải không khô Minh Hà không chết, lại có Nghiệp Hỏa Hồng Liên Thập Nhị Phẩm bảo vệ bản thân, còn có hai đại sát khí Nguyên Đồ Kiếm cùng với A Tị Kiếm, càng là có Tu La nhất tộc trợ trận...

Minh Hà lão tổ lúc ấy, đúng là có thực lực đối kháng với thiên mệnh.

Lão sư ra lệnh cho vi huynh đến đây, mượn chí bảo của Nhân Giáo chúng ta, trấn áp Nghiệp Hỏa Hồng Liên cùng với hai thanh kiếm kia, để Thiên Đạo thuận lợi hạ xuống Tử Tiêu Thần Lôi, trực tiếp bổ lão gia hỏa kia..."

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Vậy sư huynh, lời nói năm đó chuyển đạt cho Hậu Thổ nương nương là cái gì?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư nói: "Tuân theo bản tâm, nhưng phải viên mãn, hậu sự không cần sầu lo."

Lý Trường Thọ cẩn thận thể hội một hồi, đầu tiên là sắc mặt biến thành màu đen, sau đó lấy tay đỡ trán, đưa tay vào trong tay áo, chậm rãi ngồi xổm xuống.

"Sao thế?" Huyền Đô Đại Pháp Sư kinh ngạc nói: "Hẳn là đột nhiên bị Đại Đức Hậu Thổ làm cho cảm động?"

Lý Trường Thọ yếu ớt thở dài, đứng dậy, quét sạch sành sanh phiền muộn trong đáy lòng.

Ngàn loại tính kế, đủ kiểu mưu lược, chính mình thủy chung vẫn đã bị Thánh Nhân lão gia nhà mình an bài!

Tất cả đều được an bài từ chữ【 đi 】kia!

Chương 693. -

Thánh Nhân lão gia để cho chính mình đi đến Hồng Lâm Quốc chờ, chính là đoán chắc chính mình sẽ không mặc kệ phụ thân của Hữu Cầm Huyền Nhã!

Lại nhìn trúng tính tình không muốn trêu chọc nhân quả của hắn, hẳn là chỉ bảo vệ hồn phách của lão Quốc Chủ kia!

Nguyên bản Lý Trường Thọ cho rằng, điều Thánh Nhân lão gia cân nhắc lúc ấy, chỉ giới hạn tại "Huyền Điểu sinh Thương"...

Hiện tại mà nói, tính kế càng lớn hơn vẫn là tại Địa Phủ!

Lý Trường Thọ đưa lão Quốc Chủ đến Địa Phủ, ở trong một cái chớp mắt cảnh cửa mười tám tầng Địa Ngục mở ra, khí tức Thái Thanh Đạo trên người hắn bị Hậu Thổ cảm ứng được, Hậu Thổ nương nương cầu viện đối với hắn, từng bước một kéo hắn đến nơi đây!

Và khởi đầu của tất cả những điều này bắt nguồn từ thời Thượng Cổ khi Thái Thanh lão tử hứa hẹn đối với Hậu Thổ—— "Ngươi cứ yên tâm làm theo ý nghĩ của chính mình, chuyện về sau, Thái Thanh nhất mạch sẽ giúp ngươi giải quyết."

Cái gì là Thánh Nhân tính kế?

So với "tiểu tiên Hồng Hoang" Lý Trường Thọ hắn, hoàn toàn không phải một cảnh giới!

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười khẽ nói: "Dần dần rồi sẽ quen."

Thói quen...

Đại Pháp Sư lại nói: "Nơi đây khó có thể dùng tiên thức dò xét, ta đã suy tính được chỗ của hai vị Diêm Quân, chúng ta hãy nhanh chóng đi qua."

"Ừm." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, Huyền Đô Đại Pháp Sư cưỡi mây dẫn hắn bay lên, bay vào sâu trong biển cát.

Phạm vi tiên thức dò xét của Lý Trường Thọ, ở chỗ này bị áp chế chín thành, liên đới, linh khí mà nguyên thần Lý Trường Thọ có thể điều động, cũng là lác đác không có mấy.

Luyện Khí Sĩ nguyên thần đạo ở chỗ này, thực lực đại khái chỉ có thể phát huy ra ba thành.

Lý Trường Thọ hỏi ý Tháp đại gia, Tháp đại gia bình tĩnh trả lời: Hoàn toàn không có ảnh hưởng gì...

Nhìn từ góc độ này, tập tục Hồng Hoang trọng pháp bảo coi nhẹ thần thông, cũng có tính hợp lý nhất định.

Hai người bay một hồi, bầu trời nguyên bản mờ nhạt, như là màn sân khấu bình thường bị giật ra.

Sao trời giống như không có tầng khí quyển che lấp, đỉnh đầu là một mảnh đen thâm thúy, điểm xuyết vô tận sao trời, dưới chân là một mảnh biển cát màu vàng, biên giới không biết lan tràn đến nơi nào.

Có một dải "Tinh hà" ngũ thải ban lan treo ở chính giữa thiên không, chảy xuôi mà qua ở bên trong tinh hải.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một tia hiểu ra...

Đó, chính là lục đạo luân hồi.

"Sư huynh, cảnh sắc nơi này cũng không tệ."

"Nơi này hẳn là tâm đài của Hậu Thổ nương nương biến thành, cái gọi là tâm đài, cũng chính là linh thức chi hải." Đại Pháp Sư ấm giọng nói: "Nhục thân của Hậu Thổ nương nương hóa thành Lục Đạo Luân Hồi Bàn, nơi này là nơi ở sau cùng của nàng."

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt giật mình, nếu Lục Đạo Luân Hồi Bàn là thân thể của Hậu Thổ nương nương, nơi đây là tâm đài của Hậu Thổ nương nương, vậy có thể giải thích, vì sao nơi đây hoàn toàn ngăn cách cùng với ngoại giới, không có bất kỳ linh khí trao đổi gì cùng với chủ không gian Hồng Hoang thế giới...

Đang nghĩ như vậy, phía trước đột nhiên xuất hiện một mảnh hồ dung nham, ngọn lửa tràn ngập khắp nơi.

Đại Pháp Sư đột nhiên nhíu mày, nói một tiếng: "Chuyện này phiền phức hơn vừa rồi."

Tâm thần của Lý Trường Thọ càng thêm thắt lại: "Hận thù hay là ham muốn?"

Hắn vừa dứt lời, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng gió vun vút, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, cái trán treo đầy vạch đen.

Trong bầu trời đêm có vài chục ngôi sao rơi xuống, hóa thành từng viên hỏa cầu vô cùng to lớn, lần lượt đập về hướng Đại Pháp Sư và hắn!

"Đi." Đại Pháp Sư khẽ quát một tiếng, tay trái túm cánh tay của Lý Trường Thọ, hướng về phía trước không ngừng lấp lóe, mỗi lần bóng người lóe lên, đều có thể vượt qua mấy trăm dặm khoảng cách!

Cũng coi như là vô kinh vô hiểm, hai người gần bay ra phạm vi bị "oanh tạc", những viên sao trời nho nhỏ kia, cày xới dung nham phương viên mấy ngàn dặm một lần nữa.

Tràng diện có một chút hùng vĩ, Lý Trường Thọ nhìn tê cả da đầu.

Lại thấy, từng người đá khổng lồ leo ra ngoài từ bên trong hồ dung nham. Đại Pháp Sư có một chút bất đắc dĩ lắc đầu, ống tay áo đảo qua, những người đá kia trực tiếp vỡ nát.

"Điêu trùng tiểu kỹ." Thái Cực Đồ xoay tròn trong lòng bàn tay của Đại Pháp Sư, túm thân hình của Lý Trường Thọ lóe lên một lần nữa.

Lần này, bọn họ trực tiếp vượt qua không biết bao xa, xuất hiện ở trong một tòa cung điện tàn tạ.

Mà hình ảnh sôi động nguyên bản trong điện, dường như đã bị nhấn nút tạm dừng...

Sở Giang Vương đang đứng bên cạnh thùng gỗ trong góc, rơm rớm nước mắt, dùng một chiếc khăn xếp sặc sỡ quấn chiếc sừng trên mũ trùm đầu dữ tợn, trong tay cầm hai đóa hoa tiên diễm, rõ ràng là hán tử Vu Tộc thô cuồng lại uy nghiêm, vào giờ phút này lại bôi má đỏ, bứt cánh hoa, ném vào trong thùng gỗ...

Vào giờ phút này, ánh mắt của Sở Giang Vương tràn ngập tuyệt vọng, phảng phất như đang nói "kết thúc rồi, kết thúc rồi", nhưng động tác trong tay không ngừng lại chút nào.

Lại nhìn Tần Nghiễm Vương...

Người đứng đầu Diêm Quân Thập Điện, người đứng đầu Địa Phủ lúc này, đang nằm ở bên trên từng cây gai đen bén nhọn, trên người bày biện một phiến đá to lớn.

Trên phiến đá này có một đôi bàn chân nhỏ như ngọc, làn da trắng như mờ, nhưng móng tay lại dính máu đỏ như máu.

Hóa thân thất tình lục dục "Tiểu Khổ" của Hậu Thổ nhìn thấy trước đây, nếu như là nữ tử hai mươi ~ hai mốt tuổi năm tháng tươi đẹp nhất, nữ tử nhìn thấy vào giờ phút này này, liền giống như thiếu nữ mười sáu ~ mười bảy tuổi.

Tóc dài màu đỏ nhạt, tròng mắt màu đỏ, váy ngắn trên người không dính dáng một chút nào với hai chữ "bảo thủ", nhưng lại không có bất kỳ cảm giác vũ mị, mềm mại đáng yêu gì, trên dưới toàn thân đều tản ra một loại...

Hung ác chói mắt.

Trên cổ nàng treo một chiếc Trường Mệnh Khóa, Trường Mệnh Khóa đang nhẹ nhàng lấp lóe sáng ngời.

Trước khi đến, Tần Nghiễm Vương đã từng nói, hận thù và ham muốn đều bị Hậu Thổ nương nương dùng pháp khí áp chế, pháp khí hiển nhiên chính là chỉ kiện Trường Mệnh Khóa này.

"Ngươi." Thiếu nữ này buông xuống thiết chùy trong tay, ngoẹo đầu, giơ cái cằm lên đối với Đại Pháp Sư: "Tới nằm trên người tiểu Tần."

Cái trán của Đại Pháp Sư treo mấy đường vạch đen, chắp tay nói: "Đệ tử Nhân Giáo..."

"Ngươi không nguyện ý nằm?"

Thiếu nữ lạnh lùng nói một câu, chân nhón một cái, thân ảnh lại xoát một tiếng biến mất không thấy gì nữa!

Mày kiếm của Đại Pháp Sư nhăn thành chữ Xuyên, tay áo dài vung vẩy, Thái Cực Đồ xuất hiện ở phía sau, nhẹ nhàng chuyển động.

Liền nghe một tiếng kêu lên đau đớn, bóng người xinh xắn kia té ra ngoài từ phía sau Lý Trường Thọ, một thanh bảo kiếm sáng loáng, nhắm ngay vào cái cổ của Lý Trường Thọ, mũi kiếm chỉ kém ba tấc!

Lý Trường Thọ: "..."

Hung ác như thế?

Chính mình một câu cũng đều không nói, cũng bởi vì thoạt nhìn dễ bị khi dễ, liền trở thành mục tiêu bị công kích? !

Cũng may là mang theo Đại Pháp Sư đến đây!

Không thì ở giữa tâm đài của Hậu Thổ nương nương, đối kháng với Hậu Thổ nương nương hận thù, Lý Trường Thọ thật sự không biết lần này mình sẽ bị chọc mấy lỗ!

Chương 694. -

Âm dương nhị khí xoay quanh phía trên Thái Cực Đồ, trực tiếp trói buộc thiếu nữ này lại, "hút" vào bên trên Thái Cực Đồ.

Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ quay người mỉm cười, Tần Nghiễm Vương đã đẩy ra phiến trên người đá, Sở Giang Vương cũng lấy mũ trùm đầu xuống, vội vàng chạy tới.

"Đại Pháp Sư hạ thủ lưu tình! Nương nương áp chế phần lớn là hận thù, nàng hiện tại chẳng qua là đang trêu cợt, sẽ không thật sự làm bị thương người."

Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn về phía thanh bảo kiếm kia, phát hiện ra thanh bảo kiếm kia dường như cũng không phải là chất liệu kim loại, lúc này đã biến hình uốn lượn ở trên mặt đất, dị thường mềm mại...

Đại Pháp Sư gật gật đầu, nhưng lại chưa thu hồi âm dương nhị khí.

Lý Trường Thọ nói: "Chúng ta làm như thế nào mới có thể nhìn thấy bản thể của nương nương?"

"Chuyện này..." Tần Nghiễm Vương nhíu mày một hồi: "Cần nương nương đồng ý mới được."

"Cầu ta đi." Thiếu nữ bị Thái Cực Đồ định trụ cười xùy một tiếng, bình tĩnh quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

"Ta là Đại Đức Hậu Thổ, Đại Đức Hậu Thổ chính là ta, cho dù ta lại làm ác nhiều hơn, ai cũng không dám diệt trừ ta. Đây chính là trảm, yêu, trừ, ma mà đệ tử Đạo Môn các ngươi nói? Cắt, phế vật."

"Tổ Vu!" Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương vội vàng tiến về phía trước, các loại lời nói ngon ngọt khuyên bảo.

Lý Trường Thọ lại nhìn chằm chằm Trường Mệnh Khóa trên cổ thiếu nữ này, trong đáy lòng như có điều suy nghĩ.

Đúng như Lý Trường Thọ nói, bản thân Hậu Thổ nương nương cũng đang ảnh hưởng hóa thân thất tình lục dục, nhất là thiếu nữ hận thù này, vào giờ phút này còn bị Hậu Thổ dùng pháp khí trấn áp.

Rất nhanh, thiếu nữ không kiên nhẫn mắng vài câu, nói: "Được rồi được rồi, thật là buồn nôn! Tất cả đi theo ta!"

Đại Pháp Sư nới lỏng trói buộc thiếu nữ này, liếc nhìn nhau với Lý Trường Thọ, từng người thấy được hai chữ "cẩn thận".

Ngược lại là Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương nhẹ nhàng thở ra, đi theo phía sau thiếu nữ này, đi ra khỏi đại điện tàn tạ này, bay về nơi xa.

Lần này chỉ bay chốc lát, phía trước xuất hiện một tòa đại trận.

Đại trận bao phủ đại khái phạm vi mấy chục dặm, trong đó có một pho tượng Hậu Thổ to lớn, phía trước pho tượng còn có hai tòa bảo điện, tản ra cảm giác trang nghiêm vô tận.

Thiếu nữ hận thù ngâm nga làn điệu, mang theo mấy người trực tiếp đi đến trước đại trận này.

"Đi vào đi, ta không mở được nơi này."

Đại Pháp Sư đưa tay một chút, Thái Cực Đồ trói buộc thiếu nữ một lần nữa, cũng nhẹ nhõm mở ra một cái lỗ trên đại trận phía trước.

Đại Pháp Sư làm dấu tay xin mời, thiếu nữ hận thù kia vào giờ phút này dường như là vô cùng tức giận, cắn răng mắng vài tiếng, lại quay đầu nhìn về phía một bên, chẳng thèm ngó tới.

Vẫn là Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương làm làm công tác tư tưởng một hồi, mới thuyết phục được thiếu nữ này dẫn đường ở phía trước...

Thế là, một nhóm năm người, cẩn thận từng li từng tí bước vào trong trận pháp, bay về phía cung điện kia.

Nhưng ở cửa trước điện, Lý Trường Thọ đột nhiên đưa tay làm thủ thế dừng bước, nhìn chăm chú vào thiếu nữ bị âm dương nhị khí trói buộc chặt phía trước, lộ ra một chút cười khổ, mở miệng nói một câu: "Nương nương, hận thù của ngài cho dù bị áp chế, cũng không nên bộc lộ rõ ràng những cảm xúc tức giận, chán nản và thỏa hiệp này. Thất tình lục dục đều có hóa thân, từng người vô cùng cực đoan, so với đau khổ, hận thù này dường như cũng không thuần túy."

Thiếu nữ đi ở phía trước xoay người lại, vẻ tươi cười trên khuôn mặt dần dần biến mất, khuôn mặt trở nên thanh lãnh, trở nên vắng vẻ, cũng lộ ra một loại mỉm cười có một chút lành lạnh.

"Phải không? Nhưng ngươi biết cũng đã quá muộn."

Đại Pháp Sư như là đột nhiên nhìn thấy cái gì, tay phải mở ra, một đạo lưu quang bay ra từ trong điện, dừng lại trong lòng bàn tay của Đại Pháp Sư.

Đó là một chiếc Trường Mệnh Khóa, cùng một loại kiểu dáng với Trường Mệnh Khóa ở trên cổ thiếu nữ hận thù, khác biệt chính là, Trường Mệnh Khóa này đã bị mở ra, trên đó không nhấp nháy sáng ngời nữa.

Toàn thân Sở Giang Vương cùng với Tần Nghiễm Vương run rẩy trong nháy mắt, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt.

"Hỏng bét, không xong!"

"Nhanh! Hai vị đi mau!"

Bọn họ còn chưa dứt lời, toàn bộ đại điện rung động, từng đợt sương mù màu hồng bay tới từ các nơi, mang theo một tiếng hừ nhẹ bất mãn, làm cho người nghe xương cốt mềm nhũn, huyết mạch phun trào.

Đại Pháp Sư gắt gao nhíu mày, nhưng Lý Trường Thọ lại là bình tĩnh gật đầu, không có gì khác thường.

Sương mù màu hồng tràn ngập, tòa đại điện này dường như đang phát sinh một loại biến hóa nào đó, pho tượng Hậu Thổ to lớn ngoài điện kia, bỗng nhiên hóa thành một gốc cự mộc che trời, sừng sững tại biển cát vô ngần.

Thân cây cự mộc có một chút kì lạ, như là một nữ tử quỳ gối bên trong đất cát, hai tay khoanh trước ngực, tán cây chính là tóc nàng kéo dài...

Nhưng vào giờ phút này, Lý Trường Thọ, Đại Pháp Sư cùng với hai vị Diêm Quân trong điện, đã vô pháp chú ý những biến hóa này.

Không có gì khác, ở trong nháy mắt sương mù màu hồng kia xuất hiện, từng tia từng tia đạo vận huyền diệu bọc lại bọn hắn, trực tiếp làm lơ nhục thân của hai người hai vu, điên cuồng xung kích nguyên thần của bọn hắn.

Huyền Đô Đại Pháp Sư sở dĩ nhăn sâu lông mày, cũng không phải là cảm nhận được nguy cơ.

Nguyên nhân chủ yếu là, hắn nhẹ nhõm đỡ được nguyên thần xung kích như vậy, lại vẫn như cũ bị cỗ đạo vận này ảnh hưởng đến.

Đạo tâm phảng phất như xuất hiện trống rỗng to lớn, một cỗ cảm giác "khát vọng" tràn ngập ra trong cơ thể, ăn mòn nguyên thần của Đại Pháp Sư.

Đột nhiên...

"A!" Sở Giang Vương ngửa đầu gầm thét, trong tay nhiều hơn một thanh trường kiếm, trên dưới toàn thân cuồn cuộn huyết khí, quay đầu vọt thẳng ra khỏi đại điện.

"Vu! Vốn là bá chủ mặt đất! Ai có thể ngăn ta! Ghê tởm! Ta muốn giết sạch những yêu ghê tởm các ngươi! Nướng chín các ngươi! Oa a a a!"

Trong tiếng kêu ầm ĩ, vị Diêm Quân này nhanh chóng lao về phía cồn cát nơi xa, râu tóc đều dựng, uy thế ngập trời!

Dũng mãnh như vậy sao?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư, có một chút ăn ý phát ra tán thưởng giống nhau.

Bỗng nhiên nghe Tần Nghiễm Vương quay đầu gào thét: "Ta! Nhất định phải thức tỉnh huyết mạch của chính mình! Ta muốn trở thành Tổ Vu, hóa thân Bàn Cổ Thần! Ha ha ha ha! Bàn Cổ Thần, ta tới tìm ngươi! Ta muốn trở thành cao thủ thứ hai bên trong thiên địa!"

Thật sự rất dũng mãnh.

Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư cùng nhau than thở, vào sau khi hóa thân ham muốn ra tay, vào giờ phút này đã là không hoảng hốt.

Nói trở lại, bằng vào lực lượng nguyên thần của Vu Tộc...

Hai vị Diêm Quân ở dưới thế công thất tình lục dục cộng minh như vậy, còn có thể kiên trì mấy cái chớp mắt, đã là tương đối không dễ.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng cong khóe miệng lên, cảm giác hai vị Diêm Quân này cũng không phải đến đây để giúp đỡ, mà hoàn toàn là để cường điệu hóa bầu không khí mà thôi.

Chương 695. -

Bất quá, "hóa thân ham muốn" tránh thoát trấn áp của Hậu Thổ nương nương này, thế công dường như cũng không tính là quá mạnh, phàm là một ít Kim Tiên có đạo tâm kiên cố, đều có thể chống cự được một đoạn thời gian.

Lại càng không cần phải nói, bên cạnh chính mình còn có một vị thủ đồ Nhân Giáo, Đại sư huynh Đạo Môn, đạo cảnh thâm bất khả trắc, Huyền Đô Đại... Pháp Sư...

"Ha ha!" Đại Pháp Sư che lại miệng mũi, ngáp một cái thật sâu, dục vọng duy nhất trong đáy lòng bị cỗ đạo vận này câu lên, mí mắt bắt đầu không ngừng run lên.

"Chuyện kia...Trường Canh à."

Lý Trường Thọ nghe tiếng nhìn lại, đã thấy Đại Pháp Sư thuần thục triệu hồi Thái Cực Đồ, thuận tiện thả thiếu nữ "Hận thù".

Thái Cực Đồ chậm rãi khuếch trương đến đường kính một trượng, Đại Pháp Sư lấy ra một chiếc khăn tay ở trong ngực, quấn chặt đôi mắt của mình, thân thể lảo đảo ngã xuống bên trên Thái Cực Đồ, âm dương nhị khí mềm mại chính là nệm và gối đầu tốt nhất của y.

Trong miệng Đại Pháp Sư có một chút hữu khí vô lực hô hào: "Trường Canh, chuyện về sau giao cho ngươi. Ài, duy mỹ mộng và yên giấc, không thể cô phụ, hô!"

Lý Trường Thọ: "..."

Thiếu nữ "hận thù": "..."

Đừng ngủ chứ!

Đứng lên đánh quái đi Đại sư huynh!

Dục vọng của lão nhân gia ngài chỉ là ngủ thôi sao? Liền không có những theo đuổi khác sao?

Chạy ra ngoài điên cuồng đánh đất cát cũng được!

Ngay cả đối với thành Thánh cũng đều không có bất kỳ mong đợi gì sao!

Yêu Hoàng và Minh Hà lão tổ gián tiếp bị chôn vùi ở trong tay ngài, thật sự chết không nhắm mắt!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ, Tháp đại gia đã là cười không thành tiếng.

Đúng vào lúc này.

"A ~" Một tiếng nói kiều mị vang lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, phần lớn sương mù xung quanh hội tụ về phía Lý Trường Thọ.

Ở bên trong khói mù này, một đạo bóng hình xinh đẹp chậm rãi hiển lộ ra, nhẹ nhàng xoay quanh Lý Trường Thọ, không ngừng nói nhỏ cái gì ở bên tai Lý Trường Thọ.

Nữ tử này còn muốn thành thục hơn rất nhiều so với Tiểu Khổ, trên người chỉ mặc một bộ trường bào lụa màu tím nhạt, tư thái như ẩn như hiện đúng là vô cùng xinh đẹp, mái tóc hơi xoăn lộ ra vẻ lười biếng.

Vị thiếu nữ hận thù thoát khỏi hạn chế của âm dương nhị khí kia, vào giờ phút này híp mắt cười, trong tay nhiều hơn một thanh dao găm tinh xảo, nhún nhảy một cái xích lại gần, tiếng bước chân nhẹ nhàng giống như nhịp trống.

"Đến lượt ta đúng không? Đệ tử Thái Thanh."

Thân ảnh trong sương khói dần dần bay xa, xuất hiện ở bên trên bảo tọa trong điện, đôi chân mảnh mai trùng điệp, váy gấm như nước trượt xuống bên cạnh, khóe miệng lộ ra nụ cười quyến rũ.

"Hắn còn đang chống cự ham muốn của bản thân xâm nhập, cẩn thận bị hắn phản chế."

Thiếu nữ hận thù kia nghe vậy lập tức nhảy ra, nhíu mày nhìn chằm chằm khuôn mặt của Lý Trường Thọ, lạnh lùng nói:

"Ngươi thế nhưng không giải quyết được hắn?"

"Tình huống của hắn có một chút đặc thù, bất quá cứ yên tâm!" Hóa thân ham muốn cười nhẹ vài tiếng: "Nếu như không có ham muốn, sao có thể là sinh linh? Hắn bất quá là tâm thần bền bỉ hơn một chút mà thôi."

Thiếu nữ hận thù gật gật đầu, ở bên cạnh lẳng lặng chờ đợi, ngón tay nhỏ nhàm chán gãi cái cằm, dường như đang nghiên cứu làm như thế nào giày vò hai món đồ chơi mới mẻ này.

Thân thể của hóa thân ham muốn nghiêng về phía trước, nhẹ nhàng thổi một hơi nhẹ đối với Lý Trường Thọ, từng tầng từng tầng đạo vận giống như như gợn sóng đẩy ra, cọ rửa lặp đi lặp lại đối với Lý Trường Thọ.

Trong lúc nhất thời, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một đám ý nghĩ, đạo vận vũ mị chọc người, lại ẩn chứa một loại nào đó kia, như giọng nữ ma âm, không ngừng thì thầm bên tai hắn: "Muốn có quyền lực sao? Chỉ là chính thần Thiên Đình tam giai. Chỉ cần ngươi gật đầu nhẹ, Lục Đạo Luân Hồi Bàn liền sẽ phục vụ ngươi, vô số sinh linh thần phục ngươi, ngươi sẽ là Thiên Đế Tam Giới..."

Thiên Đế?

Thiên Đế có gì tốt? Hắn hiện tại thân là quyền thần Thiên Đình bình thường, nếu như nói tổng hợp lực ảnh hưởng đến Đạo Môn, Thiên Đình, so với Thiên Đế cũng không kém quá nhiều.

Bị Thiên Đạo theo dõi mỗi ngày, căn bản không có tự do cá nhân, nhất định phải dùng hóa thân đi vòng quanh, hoàn toàn mất đi quyền lựa chọn,, muốn đi xuống phàm trần chơi một chút, cũng đều bị Vương Mẫu quản lý gắt gao.

Lý Trường Thọ nói thầm một tiếng: "Thay một cái khác."

Đổi!

Nữ tử bên trên bảo tọa híp mắt cười khẽ, thiếu nữ hận thù đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó liền phình bụng cười to.

"Có một chút ý tứ."

Trường bào của hóa thân ham muốn có một chút chớp động, một chùm sáng màu tím bay ra, trực tiếp điểm về hướng thân hình Lý Trường Thọ.

Huyền Hoàng Tháp tự bay đi, trôi nổi trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ. Nhưng chùm sáng như vậy lại bỏ qua sự ngăn cản của Huyền Hoàng Tháp, trực tiếp chiếu rọi bên trên nguyên thần của Lý Trường Thọ.

"Ngươi, rất muốn công đức đúng không?"

Công đức?

Lý Trường Thọ lẩm bẩm nói: "Kỳ thật công đức chỉ là vì bảo mệnh."

"Ngươi, muốn vô địch tại Tam Giới không?"

"Vô địch chân chính, là người khác không biết tên ta, không biết đạo của ta, không biết sự tồn tại của ta, mà ta thì đứng sừng sững ở bên ngoài chúng sinh. Vô địch trên đạo cảnh và tu vi, cuối cùng cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, mà ngươi càng cường đại, liền sẽ bị càng nhiều sinh linh tiếp cận với ngươi coi là uy hiếp. Đạo hữu..."

Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, cặp mắt mang theo một chút bất đắc dĩ, nhìn chăm chú hóa thân ham muốn bên trên bảo tọa: "Ngươi không ảnh hưởng được ta."

"Phải không?" Hóa thân ham muốn híp mắt cười khẽ, khuôn mặt giống nhau đến bảy tám phần với Tiểu Khổ và thiếu nữ hận thù, vào giờ phút này vẫn là vũ mị như vậy.

Không có dấu hiệu nào, thân ảnh nàng đột nhiên nổ tan, từng tia từng tia lưu quang bảy màu rực rỡ phóng tới Lý Trường Thọ, trong nháy mắt tan biến tại ngực của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lập tức nhắm hai mắt lại, không phải mới vừa rồi không nghĩ tới chạy trốn, nhưng hắn rất nhanh liền đánh giá ra, chính mình trốn không thoát thế công của hóa thân ham muốn này.

Đây cũng không phải là thần thông, cũng không phải pháp thuật.

Quang ảnh chính mình nhìn thấy đều không tồn tại bất cứ ý nghĩa gì, những lưu quang kia cũng giống như hư vô, đối phương đang trực tiếp ảnh hưởng tâm thần của chính mình.

Ngoài điện, hai vị Diêm Quân đang tán loạn bốn phía dưới gốc cự mộc "kì lạ" kia, quyền cước đánh ra từng khe hở ở trên mặt đất.

Bọn họ nhấc lên bão cát đầy trời, dường như là về tới Thượng Cổ, đang chém giết cùng với Yêu Vương.

Trong điện, Đại Pháp Sư mang theo bịt mắt, nằm trên Thái Cực Đồ ngáy o o.

Cách đó không xa, Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng tại kia, nhắm mắt ngưng thần một lần nữa, thỉnh thoảng nhíu mày, thỉnh thoảng hừ nhẹ, dường như đang trải qua thử thách tâm thần.

Hóa thân ham muốn không ngừng xung kích nguyên thần của hắn, nhìn trộm đáy lòng của hắn, muốn đào móc ra sự tình hắn khát vọng nhất.

Lý Trường Thọ toàn lực đối kháng tâm tính bành trướng của chính mình, nhắc nhở chính mình phải khiêm tốn và khiêm tốn.

Thất tình lục dục, cũng không phải chỉ vẻn vẹn là sắc dục, có thể hiểu thành "khát vọng".

Chương 696. -

Một lát sau, từng tia từng tia sương mù màu tím tràn ra ở quanh người Lý Trường Thọ, hóa thành một nữ tử tư thái thon dài, chính là hóa thân ham muốn.

Sắc mặt của nàng khá khó coi, đã không có lạnh nhạt như trước đây, nhìn Lý Trường Thọ, vô thức lui về sau nửa bước.

Thiếu nữ hận thù ở bên cạnh nhảy tới, tò mò hỏi: "Vị Nhân Tộc này thật sự vô dục vô cầu?"

"Không, hắn có." Dục tỷ trầm giọng nói: "Ta thấy được một dục vọng thật lớn tại nguyên thần của hắn, đó là khát vọng và theo đuổi cực độ của hắn, nhưng dục vọng này, ta không có cách nào dẫn động."

"Vì sao?"

"Ta dẫn động dục vọng này, hắn liền sẽ thu hoạch được lực lượng đánh tan ta."

"Ừm?" Trên trán của thiếu nữ hận thù treo đầy dấu chấm hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Dục vọng của hắn là...là...một loại...rất khó miêu tả..."

"Rốt cuộc là cái gì? Có thể nói rõ ràng không?"

Hóa thân ham muốn đưa tay đỡ cái trán, thấp giọng nói: "Là ổn, cầu an ổn, hắn muốn nhất cũng chính là ổn!"

Thiếu nữ hận thù run lên, sau đó nâng khóe miệng lên, miệng đầy chữ "ha" phun ra ngoài, cười lăn lộn trên mặt đất.

Lý Trường Thọ bí mật quan sát một màn này, trong đáy lòng cẩn thận phân tích.

Trước đây khi hắn lừa gạt thiếu nữ hận thù này, thật ra là đã cố ý nói sai, nói hóa thân thất tình lục dục của Hậu Thổ là "bảy loại cảm xúc cực đoan".

Nhưng trên thực tế, đây là bảy loại nhân cách có một chút thiên về hoàn chỉnh.

Ví dụ như thiếu nữ hận thù, vào giờ phút này liền có cảm xúc vui vẻ, hưng phấn, cảm thấy buồn cười. Mà hóa thân ham muốn, lúc này cũng đang xoắn xuýt, phiền muộn...

【 Làm như thế nào mới có thể thông qua các nàng nhìn thấy Hậu Thổ nương nương? 】

Chẳng lẽ cần phải chế trụ hai cỗ hóa thân?

Nếu quả thật đấu pháp ở chỗ này, thiếu nữ hận thù lại cởi bỏ áp chế, chính mình chỉ sợ khó là đối thủ.

Cẩn thận suy tư, cân nhắc trái phải, trong đáy lòng Lý Trường Thọ rất nhanh liền có phương án suy tính, mở hai mắt ra một lần nữa, dù bận vẫn ung dung đánh giá hai hóa thân thất tình lục dục rõ ràng là cùng một sinh linh biến thành, lại không có bao nhiêu chỗ tương tự trước mắt này.

Thiếu nữ hận thù cắn răng nghiến lợi mắng: "Nhìn cái gì thế! Lại nhìn ta sẽ khắc rùa đen trên mặt ngươi!"

"Hai vị, ta muốn gặp Hậu Thổ nương nương."

"Ha ha ha." Hóa thân ham muốn kia chậm rãi nằm nghiêng ở trước mặt Lý Trường Thọ, có một chút cắn môi: "Chúng ta, không phải chính là Hậu Thổ nương nương ngươi muốn tìm sao?"

Thiếu nữ hận thù có một chút khinh thường nói: "Nếu để cho ngươi nhìn thấy bản thể dễ bị khi dễ của ta! Các ngươi không phải sẽ nghĩ biện pháp diệt sát mấy người chúng ta sao? Hừ! Ý nghĩ hão huyền!"

"Vậy thì ta và ngươi cứ thế này?" Lý Trường Thọ cười nói: "Ta có bảo vật hộ thân, hai vị cũng không đả thương được ta, chẳng bằng để cho ta gặp Hậu Thổ nương nương, hai người sư huynh đệ ta tự nhiên sẽ rời đi như vậy. Hai vị kỳ thật cũng là Hậu Thổ nương nương, chỉ là từng người các ngươi đều đi lên thất tình lục dục cực đoan. Hơn nữa, đây cũng không phải là là giết chết hoặc là tiêu diệt, các ngươi vốn là một thể, ta muốn gặp, chẳng qua là Hậu Thổ nương nương cảm xúc bình thường."

"Không, ngươi sai rồi." Hóa thân ham muốn híp mắt cười.

Lý Trường Thọ dần dần thu liễm vẻ tươi cười, nghiêm mặt nói: "Chỗ nào sai?"

"Ta không đả thương được ngươi?" Thân hình của hóa thân ham muốn chậm rãi phiêu khởi, giống như là bơi ở trong nước.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng điểm một cái đối với thiếu nữ hận thù, sau đó hóa thành từng đoàn từng đoàn sương mù màu hồng, bao khỏa, xông vào bên trong thân hình của Lý Trường Thọ, chỉ để lại một câu: "Hôm nay ta liền cho ngươi dục vọng, làm khát vọng của ngươi, ngươi làm sao có thể chống cự?"

Cho dục vọng? Chuyện này cũng có thể làm được?

Lý Trường Thọ xiết chặt tâm thần, trong đáy lòng vội vàng la lên sư huynh, nhưng trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một vài bức hình ảnh không thể miêu tả.

Một làn sóng tràn ra từ quanh người Lý Trường Thọ, biến thành những làn sóng nhiệt càn quét cả tòa đại điện.

Gương mặt của Lý Trường Thọ từ má đến tai đỏ bừng, trên cổ càng là nổi gân xanh...

Đúng vào lúc này, Lý Trường Thọ nghe được một tiếng la lên.

"Ngươi muốn làm gì đối với ta!" Thiếu nữ hận thù đỏ mặt mắng to: "Có tin ta diệt ngươi hay không! Ta cũng là Đại Đức Hậu Thổ! Ngươi lại bắt ta làm loại sự tình này! Ta, ta không biết xấu hổ sao!"

Trong khi nói chuyện, thiếu nữ hận thù kia dùng sức cắn môi, sóng mắt đã có một chút nhộn nhạo. Nàng không thể khống chế phóng ra nửa bước về hướng Lý Trường Thọ, hô hấp đã có một chút cực nóng.

Mặc dù đang cực lực nhẫn nại, nhưng xác thực đã ở bên rìa tâm trí hỏng mất.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ, hóa thân ham muốn phát ra tiếng cười đắc ý, một vài bức hình ảnh không thể miêu tả tràn ngập tại tâm đài của Lý Trường Thọ, nguyên thần của Lý Trường Thọ bắt đầu bị loại tâm dục này ảnh hưởng.

Dù là như thế, Lý Trường Thọ vô cùng kính trọng đối với Đại Đức Hậu Thổ, không muốn có bất kỳ mạo phạm nào, vẫn là không nhịn được muốn nói một câu...

Chỉ như vậy?

Tháp đại gia tản mát ra một chùm ánh sáng chói mắt, khí tức huyền hoàng rủ xuống, lập tức đẩy thiếu nữ hận thù ra.

Lý Trường Thọ ngừng thở, bình tĩnh lấy ra quyển trục từ trong ngực, chậm rãi mở ra...

Nhìn, bức vẽ vô cùng tinh xảo, nhân vật sinh động như thật, thậm chí nhân vật trên đó cơ hồ muốn nhảy ra từ bên trong «Bách

Mỹ Lão Đồ»...

Đinh ~ Lý Trường Thọ phảng phất như nghe được tiếng chuông vang thanh thúy, khôi phục an bình trong nháy mắt, những hình ảnh trong đáy lòng kia bị đập vỡ vụn hoàn toàn.

"Hừ!" Hóa thân ham muốn hừ lạnh một tiếng, tâm dục như vậy lại cuốn tới giống như thủy triều.

Lý Trường Thọ chậm rãi thở phào một cái, lại đổi một bức tranh từ trong lòng ngực, cường độ lần này lớn hơn mấy phần, chính là «Sắt Thép Cơ Giáp Bách Mỹ Lão Hậu Đồ»...

Ông! Đạo tâm của Lý Trường Thọ vô cùng kiên cố trong nháy mắt, sau đầu xuất hiện một vòng ánh vàng.

Hóa thân ham muốn kia hét lên một tiếng trong lòng hắn, dường như bị trọng thương.

Nàng cắn răng giận mắng, tạm thời bật hết hỏa lực!

Nhưng...

Cuộc sống là phải học cách thưởng thức khung cảnh bên đường bất cứ lúc nào.

Khi nhàn hạ, chúng ta ngồi trên sàn nhà lạnh buốt, đội Huyền Hoàng Tháp danh xưng vạn pháp bất xâm trên đỉnh đầu, trong tay lấy ra một bức tranh mới tinh, từ từ mở ra.

Ồ, chuyện xưa «Sắt Thép Cơ Giáp Bách Mỹ Lão Hậu đại chiến lão zombie rụng răng » này, quả nhiên là...

"Phun!" Lý Trường Thọ quay đầu nôn khan, cả người bạo phát ra đạo đạo ánh vàng!

Đây chính là thuần dương quang huy!

Ở bên trong ánh vàng này, một bóng người xinh đẹp té ra ngoài, mang theo vẻ không dám tin tràn đầy, trong miệng phát ra tiếng kêu to bén nhọn.

Lý Trường Thọ đột nhiên ngẩng đầu, thân hình làm ra động tác đánh ra trước, tay phải nổi lên kiếm chỉ, đầu ngón tay đã điểm ở mi tâm đạo bóng hình xinh đẹp chưa ngưng thực kia!

Tìm được rồi!

Tiếng kêu to của hóa thân ham muốn im bặt mà dừng.

Lý Trường Thọ như là đẩy ra một cánh cửa, nguyên thần xông vào tinh không óng ánh khắp nơi...

Chương 697. -

Đúng vào lúc này, ở góc đại điện, thiếu nữ hận thù bị khí tức huyền hoàng bao trùm đẩy ra, đang ngồi sụp xuống đất.

Nàng cúi đầu, tóc dài màu hồng nhạt chậm rãi trượt xuống, một cảnh tay nhỏ cầm Trường Sinh Khóa trên cổ, bên trên gương mặt mang theo tầng tầng mồ hôi rịn, tản ra hận ý nồng đậm.

"Khốn, nạn! Bản đại nhân không có mị lực như vậy sao? Ta cũng là Đại, Đức, Hậu, Thổ!".

Két...

Trường Sinh Khóa bị kéo đứt trong nháy mắt, một cỗ khí tức màu đen trống rỗng ngưng tụ thành trong điện, điên cuồng phun trào về hướng nàng!

Thùng thùng ầm! Phanh thùng thùng ầm!

Hả? Sao lại ồn ào vậy?

Xoay chầm chậm bên trên Thái Cực Đồ, thanh niên đạo sĩ nào đó mặt mũi tràn đầy không tình nguyện kéo bịt mắt xuống, có một chút mơ mơ màng màng chậc chậc lưỡi, lại duỗi lưng một cái, lúc này mới nhìn về phía nơi phát ra thanh âm đánh thức chính mình...

Ách...

Chuyện gì đã xảy ra?

Có một hình bóng màu đỏ như máu liên tục lấp lóe ở phía chân trời;

Đó là một đạo thân ảnh lơ lửng ở trên không, là một nữ tử, trước người, phía sau lưng sinh ra mấy cánh tay, tản ra có đạo vận dao động một chút doạ người.

Nàng cực tốc lao vùn vụt ngay trên không trung, gần như thi triển độn pháp không gian liên tiếp không ngừng, mỗi khi thân ảnh nàng dừng lại, từng cánh tay ngọc trước người, phía sau, đều sẽ ngưng ra một thanh trường thương màu máu, hung hăng ném xuống phía dưới.

Mỗi thanh trường thương đều ẩn chứa lực lượng cường đại, tạo ra từng tầng từng tầng làn sóng không gian liên tiếp không ngừng.

Mỗi khi những thanh trường thương này chạm vào mục tiêu công kích, liền sẽ bắn ra dao động siêu cường, phát ra loại cảm giác tiết tấu như đánh trống.

Thế công của nữ tử này thật sự quá nhanh chóng, vào giờ phút này toàn lực bộc phát, trường thương màu máu giống như mưa gió, điên cuồng đánh vào bóng người dưới tháp nhỏ, tiếng cười dần dần trở nên điên cuồng...

Lão giả tóc trắng ở dưới tháp nhỏ...

"Trường Canh!"

Đạo tâm của Huyền Đô Đại Pháp Sư chấn động, hai mắt khôi phục thanh minh trong nháy mắt, trong đôi tròng mắt xuất hiện hai đôi âm dương song ngư nhàn nhạt.

Chỉ một cái liếc mắt, lập tức thấm nhuần tất cả tình hình trong mảnh thiên địa này!

Lúc vừa rồi y không nhịn được bắt đầu ngủ, không phải là ở trong một tòa cung điện sao?

Cung điện...

Ở chân trời xa xôi có một gốc cự mộc sụp đổ, dưới chân cự mộc, có thể mơ hồ nhìn thấy cung điện đã biến thành phế tích kia, đại trận xung quanh cung điện đã sớm mất đi hiệu lực.

Từ gốc cự mộc này đến chỗ của Huyền Đô Đại Pháp Sư, ở trong khoảng cách không biết bao xa, biển cát vô tận biến thành dung nham nóng bỏng.

Theo đấu pháp ở phía chân trời tiếp tục tiến hành...

Nói đúng ra, là theo cử động điên cuồng của nữ tử toàn thân đỏ như máu kia, các vết nứt trên mặt đất lan ra mọi hướng.

Từng ngôi sao rơi xuống, bên trong thiên địa tràn ngập một cỗ khí tức hung ác, dẫn ra hận thù và oán hận sinh linh giấu trong đáy lòng.

Bầu trời đầy sao không còn chiếu sáng, không trung tràn đầy đầy khói và bụi bẩn, hình chiếu tinh hà lục đạo luân hồi ẩn vào thiên khung.

Âm thanh sóng gió đấu pháp nhiễu loạn, qua lại ở giữa phiến thiên địa này, như là vô số sinh linh đang trầm thấp gào thét...

Huyền Đô Đại Pháp Sư ngưng hai mắt lại, đạo thân ảnh không ngừng chớp động ở trong không trung kia, ngừng lại ngay lập tức dưới mắt y.

Mái tóc dài màu đỏ như máu không ngừng nhảy múa, trên người chỉ mặc một bộ chiến váy đơn giản,, từng cánh tay không có nửa điểm cảm giác không hài hòa, mà cỗ chiến ý quấn quanh người nàng kia, cỗ đạo vận giống như đã từng quen biết kia...

Hậu Thổ • thất tình lục dục • cực ác!

Cùng lúc đó, Đại Pháp Sư cũng nhìn thấy một chỗ chiến trường không quá quan trọng khác.

Tại ranh giới phế tích cung điện, Sở Giang Vương cùng với Tần Nghiễm Vương đang không ngừng đánh nhau, hai vị cao thủ Vu Tộc, Diêm Quân Địa Phủ này, vào giờ phút này như là giết đỏ cả mắt, đánh đến mức huyết mạch nứt ra, giống như hai con hung thú hình người.

"Chết!" "Thiếu nữ hận thù" hóa thân cực ác nộ hống.

Bên trên hồ dung nham phía dưới, Huyền Hoàng Tháp xoay tròn, Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng ở bên trong khí tức huyền hoàng, trong tay còn cầm hóa thân ham muốn lúc này đã ngất đi, trên dưới toàn thân cũng không một chút vết thương.

Đại Pháp Sư ngoẹo đầu...

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Chẳng lẽ Lý Trường Thọ đã xử lý xong hai người này, sau đó vấn đề quan hệ không được xử lý ổn thỏa, một người ghen tuông?

Cũng không đúng, chính mình mới ngủ một hồi, Trường Canh không có khả năng nhanh như vậy mới đúng...

Quên đi, trước cứu người rồi lại nói.

Mũi chân Đại Pháp Sư điểm một cái, thân hình cùng với Thái Cực Đồ cùng nhau biến mất không thấy gì nữa, lúc lại xuất hiện, đã là ở trên đỉnh đầu Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương.

"Hai vị..."

Sở Giang Vương ngửa đầu gầm thét: "Xử lý ngươi, ta chính là đệ đệ Đại Vu Tế thích nhất!"

Tần Nghiễm Vương cắn răng giận dữ mắng mỏ: "Ngươi chính là muốn làm lão đại! Đã sớm thấy ngươi manh động! Sự thuần phác của Vu Tộc chúng ta đều bị ngươi ăn hết! Ta đánh chết ngươi tên khốn kiếp!"

Đại Pháp Sư nhẹ nhàng co quắp khóe miệng mấy lần, lập tức không nói một lời, thân ảnh biến mất trên không trung, gần như đồng thời xuất hiện ở phía sau hai vị cao thủ Vu Tộc, bàn tay nắm thành đao chém vào cổ bọn hắn...

Hai tiếng phanh phanh trầm đục, hai nam nhân hoàn toàn không có chú ý phía sau này trực tiếp được phong thần hồn, thân hình chậm rãi té ngửa, bị Đại Pháp Sư thu vào trong tay áo.

Đại Pháp Sư nhìn về phía chỗ Lý Trường Thọ, hai chân có một chút co lại, đạo bào nhẹ nhàng phồng lên, theo một tiếng quát nhẹ của y, thân ảnh hóa thành một khỏa sao chổi đen trắng trộn lẫn, trực tiếp phóng tới thiếu nữ hận thù trên bầu trời.

"Cút đi!" Mái tóc của thiếu nữ hận thù từ màu đỏ nhạt hóa thành màu đỏ máu quay đầu kêu to, từng cánh tay ngọc lắc lư, vung ra mười mấy thanh trương thương màu đỏ máu, đánh về hướng Đại Pháp Sư vọt tới.

Lần này Đại Pháp Sư chưa tế lên Thái Cực Đồ, thân ảnh vọt cực nhanh tới trước dừng lại trong nháy mắt, tóc dài và đạo bào cùng nhau hướng về phía trước phiêu động.

Tay trái để phía sau, tay phải bóp kiếm chỉ, âm dương nhị khí vờn quanh đầu ngón tay, ngưng ra một thanh kiếm khí trắng đen xen kẽ.

Chân đạp bát quái bước, phiên nhược nhân long ảnh.

Tay áo dài bay phất phới, thân ảnh của Đại Pháp Sư lưu lại đạo đạo tàn ảnh trong không trung, kiếm khí nhìn như đơn giản, giơ tay nhấc chân lại mang theo đạo vận tự nhiên cao thâm huyền diệu.

Từng thanh trường thương nổ nát vụn, thân hình Đại Pháp Sư lấp lóe mấy lần, đã tới gần phạm vi trăm trượng thiếu nữ hận thù kia!

Thiếu nữ hận thù phát ra tiếng gầm nhẹ giống như hung thú, mười một cánh tay đều nắm chặt một thanh trường thương, bộc phát kịch chiến cùng với Đại Pháp Sư trên không trung...

Đúng vào lúc này, dưới chân Lý Trường Thọ xuất hiện một vòng xoáy!

Âm dương nhị khí cấp tốc hội tụ, lại là Thái Cực Đồ mở ra một thông lộ không gian.

Lý Trường Thọ cũng không lập tức rút đi, ngược lại là cúi đầu nhìn hóa thân ham muốn chính mình xách theo trong tay.

Hắn vừa mới...

Chương 698. -

"Trường Canh, đi ra ngoài trước."

Truyền âm của Đại Pháp Sư lọt vào tai, Lý Trường Thọ lập tức gật đầu đáp ứng.

Hơi do dự, Lý Trường Thọ vẫn quyết định để hóa thân ham muốn tiếp tục ở lại nơi đây, kiềm chế thiếu nữ hận thù đã gần như phát điên.

Ngón tay hắn điểm trên cái trán của hóa thân ham muốn, thấp giọng nói: "Nương nương hãy bảo trọng, ta sẽ mau chóng làm tốt tất cả chuẩn bị, trở về trợ giúp nương nương một chút sức lực."

Nói xong, Lý Trường Thọ dùng sức ném nữ tử trong tay về nơi xa, hai mắt của hóa thân ham muốn này mở ra một cái khe hở, khóe miệng lộ ra nụ cười ôn nhu thanh đạm.

Nhưng tiếp theo, toàn thân hóa thân ham muốn run rẩy, chóp mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ mang theo đau khổ, ánh mắt tràn đầy mờ mịt.

Nàng nhìn thấy Lý Trường Thọ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó biểu tình liền trở nên có một chút hoảng sợ, quay người hóa thành sương mù nổ tan, trong miệng còn chửi ầm lên: "Ngươi có còn là sinh linh hay không! Phun! Khốn kiếp!"

Lý Trường Thọ còn chưa kịp trả lời, bóng người bên người lóe lên, lại là Đại Pháp Sư thi triển độn thuật không gian chạy đến.

Đại Pháp Sư vào giờ phút này cũng không nói chuyện, tay trái ấn bả vai của Lý Trường Thọ, hai người cùng nhau rơi vào vòng xoáy phía dưới, tay phải vung lên đối với phía trên, thông lộ không gian đổ sụp trong nháy mắt...

Thân ảnh màu đỏ máu truy kích tới miễn cưỡng vồ hụt, tiến vào bên trong hồ dung nham, vẫn hung tợn mắng: "Trở về! Ta muốn giết các ngươi! Giết! Ừng ục ục..."

Cuối cùng cũng ra ngoài.

Lý Trường Thọ vừa mới cảm ứng được sự tồn tại của Đạo Nhân Giấy các nơi, hắn cùng với Đại Pháp Sư đã xuất hiện ở bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi Bàn, ở vào phía trên bên trái Luân Hồi Bàn.

Hai người vô cùng ăn ý, đồng thời che giấu thân hình, cũng không kinh động bất luận kẻ nào.

Lý Trường Thọ nói: "Sư huynh, chúng ta trước tiên đi xuống phía dưới mười tám tầng Địa Ngục, rửa sạch tâm thần cho hai vị Diêm Quân này."

"Được." Đại Pháp Sư nâng tay phải lên, nhìn tay phải đang nhẹ nhàng run rẩy, đầu ngón tay có chút sưng đỏ, cười nói:

"Thực lực của Hậu Thổ nương nương, những năm này thật sự tăng lên rất nhiều, mà đây vẫn chỉ là hóa thân."

"Ừm, sư huynh làm sao không dùng chí bảo?"

"Nghĩ rằng làm như vậy có thể đẹp trai hơn...ha ha, ha ha ha ha! Kỳ thật là vừa mới tỉnh ngủ, quên mang theo Không Gian Xích tới."

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn nâng Huyền Hoàng Tháp xoay tròn ở trong lòng bàn tay, trong đáy lòng hô hoán Tháp đại gia, lại vẫn luôn không đạt được sự đáp lại.

Lý Trường Thọ vội hỏi: "Sư huynh, Tháp đại gia đây là thế nào?"

Đại Pháp Sư cười không nói, ngón tay chỉ vào bên trên tiểu tháp, làm cho tiểu tháp luôn xoay tròn lập tức đứng im.

Tiểu tháp nhẹ nhàng rung động mấy lần, dưới đáy tháp phun ra một cỗ khí tức huyền hoàng dơ bẩn.

Linh niệm của Tháp đại gia liên thông tâm thần cùng với Lý Trường Thọ một lần nữa, ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, dùng một loại cảm xúc thoải mái, hưởng thụ, giải thoát, hô lên một tiếng: "Thoải mái ~!"

...

Một lát sau, ở tầng dưới chót nhất mười tám tầng Địa Ngục.

Có Đại Pháp Sư cùng với Thái Cực Đồ ra tay, hai người vô thanh vô tức xuyên qua mười tám tầng Địa Ngục, như là đi qua nhà hàng xóm, nhẹ nhõm xuyên qua bốn mươi chín tầng đại trận cấm chế, đi tới "Hồ nước mắt".

Vừa tới nơi đây, một chút hận thù trong đáy lòng Lý Trường Thọ tiêu tán trong nháy mắt, một cỗ bi thương không hiểu phát ra từ tâm hải.

Tiểu Khổ ở giữa hồ nước khẽ thở dài, thấp giọng lẩm bẩm điều gì đó rồi tiếp tục nằm im ở đó không nhúc nhích.

Thay đổi tư thế thì lại có thể như thế nào?

Chỉ là để cho trái tim trống rỗng có được một chút an ủi không đáng có, mà khoảnh khắc an ủi này cũng sẽ biến mất, chỉ để lại một nỗi buồn càng sâu.

«Tiểu Khổ nói».

Lần này, Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư cũng không tới gần Tiểu Khổ, chẳng qua là ở bên hồ, thả hai vị đại lão Địa Phủ Sở Giang Vương cùng với Tần Nghiễm Vương ra, cởi bỏ cấm chế.

Hai Vu vốn dĩ bị hận thù xâm nhập, kêu đánh kêu giết, ở chỗ này cũng lập tức nhào vào nhau.

Nhưng bốn nắm đấm vừa nắm lại, còn chưa rơi vào trên người lẫn nhau, hai mắt trừng to của hai người đột nhiên bị nước mắt che mất, nước mắt cộp cộp rơi xuống, không khỏi ôm đầu khóc...

Lý Trường Thọ thấy thế tiếp tục suy tư, ghi chép lại tình huống này.

Ở bên trong hóa thân thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương, nếu bàn về sức chiến đấu, thiếu nữ hận thù khi sau bộc phát cùng với hóa thân giận dữ "một chút liền bạo" chưa xuất thế, thuộc về hàng ngũ mạnh nhất.

Nhưng lực lượng thất tình lục dục cộng minh mạnh nhất, vẫn là Tiểu Khổ.

Hậu Thổ nương nương đưa Tiểu Khổ ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi Bàn, cũng không chỉ là bởi vì bản thân Tiểu Khổ đổ sụp, sẽ không làm ra chuyện phiền toái gì. Cũng bởi vì Tiểu Khổ quá mạnh, sẽ rất dễ dàng làm cho sáu hóa thân khác chịu ảnh hưởng, từ đó sinh ra hậu quả không thể đo lường.

Hậu Thổ nương nương vào giờ phút này cũng đang bị hóa thân thất tình lục dục ăn mòn, nhất là bị Tiểu Khổ ăn mòn mạnh nhất...

Đại Pháp Sư xoa nắn ngón tay của chính mình, mở miệng hỏi: "Trường Canh, sau khi ta ngủ đã xảy ra chuyện gì?"

Ánh mắt của Lý Trường Thọ lập tức trở nên vô cùng u oán, Đại Pháp Sư ngửa đầu cười to hai tiếng, hơi có một chút xấu hổ...

Lực lượng thất tình lục dục, khó lòng phòng bị.

"Sư huynh, ngươi thật là mạnh, bị đánh bay cũng đều không tỉnh..."

Lý Trường Thọ thở dài, nói một lần đơn giản trận "Quyết đấu" giữa chính mình cùng với hóa thân ham muốn sau khi Đại Pháp Sư ngủ.

"Ta thừa dịp nàng bị bản thân phản phệ, trong nháy mắt tâm thần trống rỗng, lực lượng nguyên thần vọt vào, quả nhiên đã tìm được Hậu Thổ nương nương. Nương nương bị vây ở bên trong thất tình lục dục, hóa thân thất tình lục dục vừa là gông xiềng, cũng là lồng giam."

"Ồ?" Đại Pháp Sư nghiêm mặt nói: "Nói rõ chi tiết đi."

"Vâng." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, cùng nhau đả tọa ở bên hồ nước với Đại Pháp Sư, bắt đầu cẩn thận giảng thuật.

Lúc ấy, đầu ngón tay hắn điểm vào cái trán của hóa thân ham muốn, lực lượng nguyên thần tràn vào, bản thân xông vào một vùng biển sao...

Đó cũng không phải là biển sao thật sự, mà là một mảnh vực sâu u tĩnh, hình chiếu tinh hà Lục Đạo Luân Hồi Bàn nổi lơ lửng trên đỉnh đầu.

Ánh sáng rực rỡ của tinh hà là nguồn sáng duy nhất ở đây.

Lý Trường Thọ cảm thấy như thể mình đang liên tục rơi xuống, và nghe thấy tiếng nức nở nhẹ trong khi rơi.

Hắn theo tiếng mà đi, trong miệng không ngừng hô hoán "Hậu Thổ nương nương", cuối cùng tìm được nhân vật mấu chốt nhất trong chuyến đi này.

Đại Đức Hậu Thổ.

Sau khi thấy thân ảnh Đại Đức Hậu Thổ, trong lòng Lý Trường Thọ chính là siết chặt...

Loại tâm tình này, chỉ từng xuất hiện một lần, đó là vào lúc sư phụ còn chưa độ kiếp, có một lần sư phụ say rượu trốn ở bên trong nhà tranh khóc rống.

Hậu Thổ nương nương...

Nàng mặc váy trắng mộc mạc đơn giản, co quắp ở bên trong một ngôi sao rỗng, xung quanh là bốn quả cầu ánh sáng đang không ngừng hút sức mạnh trong thân hình gầy yếu của nàng.

Đây là hiện thân của bốn hóa thân chưa sinh ra.

Chương 699. -

"Nương nương?" Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hô hoán: "Vãn bối là đệ tử Thái Thanh, phụng lệnh lão sư đến đây tương trợ!"

Thân ảnh cuộn mình kia không có một chút đáp lại nào.

Lý Trường Thọ liên tiếp kêu gọi mười mấy tiếng, không có đạt được nửa điểm trả lời. Cẩn thận cảm ứng, vào giờ phút này thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương kỳ thật vô cùng sinh động.

Nàng chỉ có rất ít vui vẻ, rất ít yêu thương, lại vận hết toàn lực, cố gắng áp chế giận, sợ, hận, ham muốn, lại bỏ mặc bi thương ăn mòn chính mình.

Bởi vì bi thương là rượu đắng chính mình nhấm nháp, sẽ không ảnh hưởng gì đến sự vận chuyển của Lục Đạo Luân Hồi Bàn...

Nhưng bi thương xâm nhập, lại làm cho nàng giống như không ngừng rơi xuống ở trong vực sâu.

Bản thân Hậu Thổ nương nương, mặc dù không có tuyệt vọng như Tiểu Khổ, nhưng vào giờ phút này cũng bị một cỗ cảm xúc uể oải lại vô lực bao vây.

Lý Trường Thọ đột nhiên cảm giác được, lực bài xích ở nơi đây đối với chính mình, hiển nhiên là hóa thân ham muốn đã bắt đầu khôi phục "niệm lực"...

Cơ hội mở miệng thậm chí chỉ có hai ~ ba lần!

Lý Trường Thọ nhất định phải đạt được sự đáp lại của Hậu Thổ nương nương, nhất định phải hỏi làm như thế nào mới có thể giúp đỡ Hậu Thổ nương nương!

Không có biện pháp nào, chỉ có thể khởi xướng khảo vấn linh hồn: "Nương nương! Ngài còn nhớ rõ Huyền Đô Đại Pháp Sư bên cạnh Huyết Hải không!"

Vẫn không có đáp lại.

Hiển nhiên ở trong đáy lòng Hậu Thổ nương nương, sư huynh nhà mình cũng không phải là nhân vật trọng yếu gì.

"Ước định giữa Thái Thanh Thánh Nhân và ngài, ngài còn nhớ rõ không?"

Vẫn không có trả lời, Hậu Thổ nương nương dường như căn bản không có nghe được Lý Trường Thọ kêu gọi.

Cảm giác xé rách càng thêm mãnh liệt, Lý Trường Thọ có thể cảm giác được, "Niệm lực" của hóa thân ham muốn kia giống như là biển gầm xâm nhập mà tới.

Bởi vì chênh lệch trên đạo cảnh, lúc này Lý Trường Thọ rất khó ngăn cản bản thân bị gạt ra khỏi nơi đây!

Trong một cái chớp mắt này, Lý Trường Thọ vận chuyển tâm thần tới cực hạn, trước mắt nổi lên mấy cái lựa chọn!

Những lựa chọn này, đều là lời nói chính mình có thể nghĩ đến, có thể đưa tới sự chú ý của Hậu Thổ nương nương.

Hắn có thể nói sự tình nhân khẩu Vu Tộc vào giờ phút này tàn lụi, có Yêu Tộc dùng hồn phách Vu Tộc luyện chế Diệt Nhân Kiếm, kích phát lửa giận của Hậu Thổ.

Cũng có thể dùng sự tình âm ty Địa Phủ sắp nhập vào biên chế Thiên Đình để nói.

Càng có thể trực tiếp nói ngoa, tung tin đồn nhảm tại chỗ, nói

Vu Tộc sắp bị giết sạch, Địa Phủ sắp bị công phá, vân vân.

Nhưng vào giờ khắc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một loại không đành lòng.

Hắn không đành lòng nói láo đối với vị nương nương trước mắt này, không đành lòng dùng lời nói ngoa, kích thích Hậu Thổ nương nương tâm thần vốn đã vô cùng mệt mỏi.

Bị thất tình lục dục sinh linh lôi kéo, hành hạ, đây nên là thống khổ bực nào...

Nhưng Lý Trường Thọ biết, chính mình vào giờ phút này nhất định phải nói một tiếng, dùng giọng điệu hết sức ôn nhu nói một tiếng: "Hậu Thổ nương nương, vãn bối cần ngươi tương trợ."

Tách! Giống như một giọt nước rơi vào đầm nước, nơi yên tĩnh này xuất hiện tiếng vang, lại nhiều hơn một chút hào quang cùng với tiếng vang.

Cẩn thận nhìn, hào quang sáng ngời kia là tới từ Hậu Thổ...

Nữ tử co quắp ở trong ngôi sao rỗng, đang ôm hai đầu gối của chính mình, tản ra bi thương nồng đậm, chậm rãi ngẩng đầu, mở ra đôi mắt sáng kia của chính mình.

【 Ngươi, là ai. 】

...

Bên cạnh hồ nước mắt, lúc Lý Trường Thọ nói đến một đoạn này đối với Đại Pháp Sư, cũng có một chút thổn thức.

"Sau khi đánh thức Hậu Thổ nương nương, hóa thân ham muốn liền không có cách nào đuổi ta đi, nương nương thừa dịp hóa thân ham muốn suy yếu, tạm thời áp chế hóa thân ham muốn. Ta nói đơn giản với Hậu Thổ nương nương về tình hình ở Địa Phủ lúc này, hỏi Hậu Thổ nương nương biện pháp giải quyết vấn đề này..."

"Có biện pháp nào không?" Đại Pháp Sư lo lắng hỏi.

"Ừm." Lý Trường Thọ nhíu nhíu mày, tay trái mở ra, lòng bàn tay có ánh vàng lưu chuyển, ngưng tụ thành một một vòng cỏ làm bằng cỏ khô héo.

Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Mặc dù Hậu Thổ nương nương nói, hai người sư huynh đệ chúng ta ra tay như vậy đã đủ rồi, nhưng vì lý do ổn thỏa...sư huynh, ngươi có thể mời được bao nhiêu cao thủ Đạo Môn? So với thực lực của sư huynh, tốt nhất đừng chênh lệch quá nhiều."

Đại Pháp Sư cười nói: "Mời bao nhiêu người ngược lại là không thành vấn đề, vấn đề là, nếu mời quá nhiều người, ngươi sẽ không thu được quá nhiều công đức."

Lý Trường Thọ nghe vậy cẩn thận châm chước, nói: "Vẫn phải ổn một chút, công đức có hay không cũng không sao, không cần phải cưỡng cầu."

Nói xong, Lý Trường Thọ tiếp tục cười nói: "Cùng lắm thì sau đó mời sư huynh ngươi che chở ở bên cạnh ta, ta đi tìm một số đại yêu thân mang nghiệp chướng xử lý, bù đắp cho sự thiếu sót này."

"Ngươi nói xem, lúc trước những Yêu Tộc kia vì sao nhất định phải trêu chọc ngươi?" Đại Pháp Sư lắc đầu một hồi, thở dài: "Quả thực có thể so với họa diệt tộc."

"Ài ~"

Gió nhẹ mang đến tiếng thở dài nơi xa, nữ tử giữa hồ nhẹ nhàng thì thầm gì đó, mặc dù nghe không rõ lắm, nhưng hẳn là lời tiêu cực.

"Cho nên nói...cần ít nhất bảy vị cao thủ, trấn áp hoặc là ngăn chặn hóa thân thất tình lục dục bộc phát toàn diện. Bảy vị cao thủ này nhất định phải có đủ thực lực, đạo tâm cũng không thể có quá nhiều thiếu hụt, có thể ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đối kháng với lực lượng thất tình lục dục cộng minh..." Đại Pháp Sư cúi đầu suy tư một hồi, ngẩng đầu lên nói: "Nếu không, sư đệ ngươi đi đến Động Suất Cung nói một chút, bằng vào ba tấc lưỡi của ngươi, có lẽ sẽ có thể khiến cho lão sư ra tay!"

Trực tiếp mời Thánh Nhân ra tay...

Lý Trường Thọ mặc dù rất là động tâm đối với đề nghị này, lại biết đây bất quá chỉ là ý nghĩ viển vông không thiết thực.

Thánh Nhân lão gia có lẽ sẽ ra tay, nhưng nhất định là vào sau khi hai người bọn hắn thất thủ, hiện thân thu thập tàn cuộc cho bọn hắn. Không thì, Thánh Nhân lão gia bồi dưỡng những đệ tử Thánh Nhân như bọn hắn thì có ích lợi gì? Đến lúc đó, chờ bọn hắn, đoán chừng chính là "loại khen thưởng Linh Nga thích nhất kia"...

"Sư huynh, lão sư nếu như muốn tự mình động thủ, sao phải an bài chúng ta tới đây?"

"Nói đùa mà thôi, sư đệ ngươi hãy đi đến Tiệt Giáo, vi huynh sẽ đi đến Xiển Giáo."

Đại Pháp Sư cẩn thận châm chước, dặn dò: "Tu vi đạo cảnh, pháp lực linh bảo cho dù có khiếm khuyết, tâm thần đạo tâm có thể chống cự thất tình lục dục cộng minh là được rồi. Nhất là tâm thần không thể có sơ hở hoặc là chấp niệm rõ ràng, không thì khẳng định sẽ bị hóa thân thất tình lục dục lợi dụng."

Lý Trường Thọ nói: "Ta muốn mời Đa Bảo sư huynh, Công Minh sư huynh cùng với Vân Tiêu tiên tử đến đây tương trợ, nếu như hết thảy thuận lợi, có lẽ còn có thể mời được vị thứ tư...theo sư huynh, ở phía Tiệt Giáo còn có cao thủ nào thích hợp đảm đương nhiệm vụ này?"

Chương 700. -

"Vô Đương sư muội cùng với Kim Linh sư muội." Huyền Đô Đại Pháp Sư trầm ngâm đôi chút: "Ô Vân Tiên cũng có thể, bất quá Tiên Nhân theo hầu Tam sư thúc bình thường sẽ không tham dự ngoại sự. Lần này chính là tương trợ Hậu Thổ nương nương, là cử chỉ có lợi đối với thương sinh, mời đệ tử thân truyền của hai vị sư thúc ra tay vẫn tương đối thỏa đáng."

"Thiện." Lý Trường Thọ cúi đầu đáp ứng một tiếng, đưa mắt nhìn Đại Pháp Sư phá vỡ không gian rời khỏi hồ nước mắt.

Bản thể của hắn cũng không đi loạn, đổi Tháp đại gia huyền lên đỉnh đầu, liền ngồi xếp bằng ở bên hồ, tay trái nâng cái vòng cỏ kia, tĩnh tâm chỉnh lý trình tự cụ thể kế tiếp.

Tỷ lệ nắm chắc việc này, khoảng chừng 92%.

Bởi vì cần nhiều vị cao thủ đồng thời ra tay, có quá nhiều yếu tố không thể kiểm soát được ở cả hai bên, nắm chắc hơn 90% đã là mạo hiểm.

Tại sao tiếng khóc ngừng lại?

Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn hai vị Diêm Quân ở bên ngoài mười trượng...

"Đại ca, ta lúc trước làm sao dám, dám ra tay với đại ca! Ta đáng chết, vô lực, yếu ớt lại khiếp nhược, sống chính là lãng phí khẩu phần lương thực trong tộc. Hiện tại Tổ Vu thống khổ như vậy, ta lại không giúp gì được!"

"Nhị đệ ngươi đừng có nói vậy, những chuyện này đều là trách nhiệm của ta, Vu nên đi chết nhất, là ta, là ta."

Sao lại thay đổi phong cách?

Lo lắng hai vị cao thủ Vu Tộc thật sự đi trên con đường không lối thoát, Lý Trường Thọ kịp thời ra tay, đưa Sở Giang Vương cùng với Tần Nghiễm Vương ra khỏi hồ nước mắt, để bọn hắn ở bên ngoài tỉnh táo một chút.

Sau đó còn cần hai vị Diêm Quân xuất lực, đây cũng là một vòng tương đối mấu chốt.

【 Bắt đầu đi 】

Thu hồi vòng cỏ, hai tay kết ấn, quanh người Lý Trường Thọ tản mát ra điểm điểm sáng ngời, trong đáy lòng xuất hiện một vài bức hình ảnh đã sắp xếp tốt một lần nữa, Đạo Nhân Giấy ở các nơi Ngũ Bộ Châu tỉnh lại, bay ra khỏi chỗ ẩn thân.

Thượng thiên xuống biển, sưu tiên tầm linh.

Bên trong mật thất dưới Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ dựa bàn nâng bút, nhanh chóng hoàn thành một bộ kế hoạch hoàn chỉnh, ấn định thời gian—— ba ngày sau, giờ Thìn ba khắc.

Đây là thời điểm mấu chốt nhất, bởi vì trong ngoài Lục Đạo Luân Hồi Bàn không có cách nào kịp thời giao lưu, nhất định phải dựa theo thang thời gian thống nhất, an bài từng cái trình tự kế tiếp.

Sau khi định ra thời gian này, Lý Trường Thọ lập tức bắt đầu ở bên trong phạm vi Hải Thần Giáo, triệu hoán Thần Sứ thông qua tượng thần...

Ở Phủ Thủy Thần Thiên Đình, Đạo Nhân Giấy Thuỷ Thần cưỡi mây mà ra, vội vã chạy tới bên trong Thông Minh Điện.

Ở bên trong Long Cung Đông Hải, Lý Trường Thọ cùng với Long Vương Đông Hải chạm mặt, ngay ở trong toà đại điện tràn đầy khí tức buồn tẻ kia.

Bên trong Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ cũng đi đến Độ Tiên Điện, tìm được chưởng môn nhà mình, thấp giọng nói gì đó...

Cùng lúc đó, một cỗ Đạo Nhân Giấy Thuỷ Thần của Lý Trường Thọ, cưỡi mây leo lên Kim Ngao Đảo.

"Khánh điển chia tay" Triệu Công Minh tổ chức đã kết thúc, dù sao cũng là vội vàng trù bị, cũng không có làm tiệc rượu gì.

Nhưng Triệu Công Minh chưa rời khỏi Kim Ngao Đảo, còn đang uống rượu cùng với mấy vị hảo hữu quen biết và mấy vị thân truyền đệ tử Tiệt Giáo ở trong động phủ của Ô Vân đại tiên.

Càng may mắn hơn là, Đa Bảo đạo nhân cùng với Kim Linh Thánh Mẫu cũng ở chỗ này, bớt cho Lý Trường Thọ phải hối hả ngược xuôi.

Lý Trường Thọ được một toà bảo động dẫn đến nơi đây.

Hắn đầu tiên là vái chào đối với hơn mười mấy vị Tiên Nhân này, cũng không ngồi xuống, trực tiếp lộ vẻ mặt nghiêm mặt, cúi đầu nói: "Ta muốn làm phiền nhã hứng của các vị sư huynh sư tỷ. Địa Phủ nguy cấp, Lục Đạo Luân Hồi Bàn có khác thường, Đại Đức Hậu Thổ bị thất tình lục dục của chúng sinh vây khốn. Ta phụng lệnh lão sư cùng với Đại Pháp Sư cùng nhau ra tay bổ cứu, sau khi tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn bị lực lượng thất tình lục dục làm khó, đành phải chật vật rời khỏi, cần cao thủ có thể chống cự thất tình lục dục cộng minh tương trợ. Mời Đa Bảo sư huynh, Công Minh sư huynh cùng với Kim Linh sư tỷ xuất thủ tương trợ Hậu Thổ nương nương vượt qua khó khăn."

"Chuyện ra sao?" Triệu Công Minh lập tức đứng lên, ném đũa đi, vội hỏi: "Tình huống của Hậu Thổ nương nương như thế nào?"

"Lúc này vẫn còn kiên trì được!" Lý Trường Thọ dứt lời, ngẩng đầu lộ ra mấy phần cười khổ: "Nhưng thất tình lục dục giày vò, lại mạnh mẽ hóa thành hóa thân thất tình lục dục, mỗi một cỗ hóa thân thất tình lục dục đều đang từng bước xâm chiếm tâm thần của Hậu Thổ nương nương. Hậu Thổ nương nương vì bảo vệ sự bình ổn của Lục Đạo Luân Hồi Bàn, tự cam thừa nhận nỗi buồn của chúng sinh..."

"Chỉ cần ba người chúng ta là đủ?" Đa Bảo đạo nhân đứng dậy, trên khuôn mặt hơi mập lộ ra một chút uy nghiêm: "Bần đạo sẽ triệu tập các sư đệ sư muội, cùng đi đến Địa Phủ tương trợ!"

"Sư huynh không thể!" Lý Trường Thọ vội nói: "Một là việc này không thể lộ ra bên ngoài, để tránh gây nên chúng sinh khủng hoảng, hoặc là bị người tính kế. Hai là, thất tình lục dục cộng minh vô cùng khó giải quyết, ta và sư huynh tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đối mặt chẳng qua là hận thù, ham muốn, dựa vào sự bảo vệ của Thái Cực Đồ cùng Huyền Hoàng Tháp, mới có thể toàn thân mà ra. Nếu người tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đạo tâm xuất hiện nửa điểm dị dạng, liền sẽ bị hóa thân thất tình lục dục lợi dụng!"

"Việc này chỉ có thể do mấy người chúng ta làm." Kim Linh Thánh Mẫu đứng dậy, nói: "Những chuyện khác lại nói trên đường đi, trước tiên đi đến Địa Phủ đi."

Lý Trường Thọ vái chào, lại nói: "Còn có một chuyện, ta muốn mượn lực thúc đẩy của Tiệt Giáo, mời Đa Bảo sư huynh xem thư này."

Trong lúc nói chuyện, Lý Trường Thọ dùng tiên lực đẩy một khối ngọc phù đi qua, Đa Bảo đạo nhân đưa tay tiếp nhận, cẩn thận đọc một lần, cười nói: "Việc nhỏ mà thôi, việc này giao cho...Kim Quang?"

"Ta ở đây!" Kim Quang Thánh Mẫu đang ăn tiệc chia tay, lập tức đứng dậy đáp ứng một tiếng, tiếp nhận ngọc phù Đa Bảo đạo nhân đẩy tới.

Đa Bảo dặn dò: "Ngươi liền theo yêu cầu của Trường Canh, trong vòng ba ngày truyền tin tức ra khắp Tam Giới, bên trong tất cả tiên tông có liên quan cùng với Tiệt Giáo chúng ta. Nếu có tiên tông Tiệt Giáo chưa bái tế đúng hạn, thu hồi công pháp điển tịch Tiệt Giáo bên trong tiên tông đó! Trường Canh rất hiếm khi có thỉnh cầu, việc này nhất định không thể coi thường, nhất định không thể lãnh đạm."

Kim Quang Thánh Mẫu lập tức cúi người vái chào lĩnh mệnh: "Vâng! Đại sư huynh yên tâm!"

Lý Trường Thọ nói: "Mời ba vị trực tiếp đi đến Địa Phủ, sau đó còn sẽ có hai ~ ba vị sư huynh Xiển Giáo đi tới tụ hợp. Toan tính như vậy, chẳng qua là vì vạn vô nhất thất."

"Cuối cùng cũng có chuyện phải tập hợp lực lượng Tam Giáo." Triệu Công Minh khẽ thở dài, lại vái chào đối với Kim Quang Thánh Mẫu, Kim Quang Thánh Mẫu hạ thấp người hoàn lễ, xem như kết thúc đoạn tình cảm trải qua này.

Đa Bảo đạo nhân mở ra một bảo động, nói một câu "đi", nhảy vào hư không bảo động.

Chương 701. -

Đợi Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu lần lượt tiến vào bảo động, cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ vái chào đối với các Tiên Nhân Tiệt Giáo khác, vội vàng đi đến động phủ của Ô Vân đại tiên, tiến đến bên trên Tam Tiên Đảo.

Hắn tất nhiên là muốn đi mời Vân Tiêu nương nương.

Nếu bàn về tâm cảnh tu vi, Vân Tiêu không nói một kỵ tuyệt trần ở bên trong chúng tiên Tiệt Giáo, nhưng đúng là thí sinh thích hợp đối kháng với lực lượng thất tình lục dục mà Lý Trường Thọ có thể nghĩ đến.

Hơn nữa, Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu tiên tử cũng là một kiện trọng bảo, rất có thể sẽ phát huy kỳ hiệu.

Đi đến trên biển mây mù kia một lần nữa, trong lòng Lý Trường Thọ không hiểu sao có một chút chột dạ.

Chính mình thật đúng là rất ít chủ động đến bên trên Tam Tiên Đảo, lần này tới là vì có chuyện cần nhờ...

Ừm, quả thật có một chút quá thụ động.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ còn chưa tiến vào mây mù bên ngoài Tam Tiên Đảo, một tiếng kêu nhẹ vang lên, một đoàn mây mù lướt qua từ bên người hắn.

Tiếng nói nhu hòa quen thuộc lọt vào tai, nhập tâm, nhập hồn, làm cho sầu lo trong đáy lòng Lý Trường Thọ giảm đi hơn phân nửa.

"Sao thế? Thấy ngươi lộ vẻ mặt khó xử? Thế nhưng đã gặp chuyện khó xử gì?"

Đoàn mây mù kia cấp tốc biến mất, hiển lộ ra thân hình của Vân Tiêu tiên tử, lẳng lặng mà đứng ở bên ngoài một trượng.

Mây lên, mây rơi, mây nhẹ nhàng.

Vân Tiêu phát hiện ra thân hình của Lý Trường Thọ, thấy Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt vẻ do dự, liền trực tiếp đi ra khỏi Tam Tiên Đảo, vội vàng chạy đến gặp nhau.

Tuy vẫn xuất trần tuyệt mỹ như ngày bình thường, nhưng luôn có một loại lười biếng trước đây ít có, cực kỳ hiếm thấy ở trên người nàng.

Người mặc áo choàng dài không có thắt lưng, tóc dài cũng giống là tiện tay cuộn lại, chỉ dùng một chiếc kẹp tóc bằng gỗ để cố định...

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, cười nói: "Lần này xác thực cần ngươi tương trợ, nhưng sẽ không có nhân quả liên luỵ, chỉ là đơn thuần ra tay ứng đối với nhân vật khó giải quyết."

Vân Tiêu ôn nhu hỏi: "Sự tình gấp lắm sao?"

"Vẫn còn kiên trì được."

"Vậy thì chờ ta một lát." Vân Tiêu đáp ứng một tiếng, bóng hình xinh đẹp bị mây mù che lấp, một lát sau hiện thân một lần nữa, với mái tóc dài được buộc lên, thắt lưng bằng ngọc, áo xanh trường sam đổi thành váy dài màu lam.

Tóc xanh khẽ đung đưa trong gió, đôi môi mỏng mềm ẩm.

Lúc này Lý Trường Thọ mới phát hiện ra...

"Ngươi cũng trang điểm? Ta vốn cho rằng ngươi sẽ không quan tâm đến những điều này, hơn nữa trang điểm hay không, ngươi cũng đều rất thanh lệ."

"Nếu đi gặp ngươi, tất nhiên là phải trang điểm một chút." Đầu ngón tay của Vân Tiêu điểm ra một đóa mây trắng, nói khẽ: "Đây cũng là Tam muội dạy ta."

Lý Trường Thọ ngoại trừ cười ngây ngô, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Vân Tiêu hỏi: "Chúng ta đi đâu, có chuyện gì vậy?"

"À, đúng, suýt nữa quên chính sự." Cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ trực tiếp hóa thành người giấy: "Mang cỗ hóa thân này của ta tiến đến Địa Phủ đi, mấy người Đa Bảo sư huynh đã đi qua. Luân Hồi Bàn có chuyện, ở trên đường đi ta sẽ giải thích cụ thể cho ngươi, Huyền Đô sư huynh đã đi đến Xiển Giáo mời người."

Vân Tiêu tiên tử nghe vậy, gương mặt xinh đẹp lập tức nghiêm túc hơn rất nhiều, hóa thành một tia mây khói, tiến về hướng U Minh Giới.

...

Sau nửa canh giờ.

Ở trên không Luân Hồi Đảo, Vân Tiêu tiên tử cưỡi mây mà đến, tụ hợp cùng với Đa Bảo đạo nhân, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu chờ đã lâu.

Vân Tiêu tiên tử hướng về phía trước làm lễ, ở trong những đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ ở đây, nàng là người nhập môn trễ nhất.

Nhưng lúc Vân Tiêu hành lễ, ba vị sư huynh sư tỷ này, đều là dùng một loại trạng thái mang theo câu nệ, hoặc chắp tay, hoặc hạ thấp người, cũng chỉ có kẻ làm đại ca như Triệu Công Minh thì tương đối tùy ý, hai chân mềm nhũn...

Tiến về phía trước hai bước chào đón.

"Nhị muội, ngươi quả nhiên đã đến rồi!" Vân Tiêu nghiêm mặt nói: "Chúng ta là ở chỗ này chờ mấy người Huyền Đô sư huynh, hay là đi xuống phía dưới trước."

Nàng vừa dứt lời, phía sau liền xuất hiện một bức Thái Cực Đồ đen trắng nhàn nhạt, tiếng nói của Đại Pháp Sư truyền đến từ đó: "Chúng ta đã tới, đi đón người cũng mất một chút thời gian."

Ở bên trong Thái Cực Đồ, Đại Pháp Sư dẫn đầu bước ra, sau đó chính là trung niên đạo sĩ đầu buộc kim quan, người mặc đạo bào—— Ngọc Hư Cung Kích Kim Chung Chi Tiên Quảng Thành Tử.

Ở phía sau Quảng Thành Tử, đi ra lại không phải là Nam Cực Tiên Ông, Xích Tinh Tử, ngược lại là một đạo sĩ mặc áo bào đỏ, khuôn mặt thanh niên anh tuấn—— Thái Ất Chân Nhân, cùng với vị Ngọc Đỉnh Chân Nhân công chính, người mặc đạo bào màu xám.

Tu vi cảnh giới của Quảng Thành Tử, có thể tương đương với Đa Bảo, Công Minh, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, nhưng rất ít động thủ với người khác, không biết tu vi sâu cạn.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân từ Thượng Cổ đến nay liền tương đối tích cực, khoảng cách tu vi so với cấp độ "Đại sư huynh", rõ ràng còn kém hơn rất nhiều...

Vào giờ phút này Thái Ất Chân Nhân cũng hơi có một chút xấu hổ, tiến về phía trước cúi người vái chào bái kiến các vị sư huynh sư tỷ, cười nói: "Cụ thể như thế nào bần đạo cũng không biết, hai vị Đại sư huynh gọi ta và Ngọc Đỉnh tới cho đủ số lượng, khục, tới giúp làm một kiện đại sự, chúng ta cũng liền lập tức đi theo."

Ngụ ý, cũng không phải là hắn và Ngọc Đỉnh Chân Nhân chủ động muốn đi qua, sau đó nếu như kéo chân sau, cái nồi này vẫn là muốn Quảng Thành Tử cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư cõng...

Quảng Thành Tử cười nói: "Mời hai vị sư đệ tới, tất nhiên là bởi vì hai vị sư đệ có chỗ hơn người."

"Chúng ta đi xuống đi." Đại Pháp Sư ấm giọng nói: "Trước tiên đi tìm Trường Canh tụ hợp, để hắn nói kỹ càng với các ngươi."

Đa Bảo nhìn về phía đám người Địa Phủ có chút không biết làm sao ở phía dưới, nói: "Có cần đi chào hỏi bọn họ không?"

Trong tay áo Vân Tiêu truyền ra một tiếng: "Để ta đi."

Người giấy của Lý Trường Thọ bay ra, hóa thành bộ dáng Thuỷ Thần Thiên Đình, vái chào đối với tám vị đại lão, nói: "Vừa vặn muốn đi căn dặn mấy vị Diêm Quân một phen, còn xin các vị sư huynh sư tỷ đi xuống dưới mười tám tầng Địa Ngục trước, phía dưới đã có hai vị Diêm Quân Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương chờ."

Nói xong, Lý Trường Thọ cưỡi mây rơi xuống, Đại Pháp Sư thì mang theo cao thủ hai giáo Xiển Tiệt, rơi xuống vực sâu.

Chờ bọn hắn đến tầng thấp nhất mười tám tầng Địa Ngục, chạm mặt với Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương chờ ở chỗ này, trừ Đại Pháp Sư, bảy vị cao thủ Đạo Môn cũng bắt đầu trở nên khẩn trương.

Không có gì khác, hai vị Diêm Quân lúc này thật sự...

Quá thảm rồi.

Trường bào rách rưới, mặt mũi bầm dập, toàn thân trên dưới đều là vết thương, hốc mắt đỏ lên, hàm chứa lệ nóng, hai mắt đều có chút ảm đạm.

Đa Bảo đạo nhân lo lắng nói: "Nghiêm trọng đến loại tình trạng này?"

"Hai vị Diêm Quân là bị hóa thân thất tình lục dục ảnh hưởng đến." Đại Pháp Sư nói: "Sau đó các vị liền có thể cảm nhận được lực lượng thất tình lục dục của chúng sinh."

Chương 702. -

Bảy vị cao thủ đều cảnh giác, lúc này Vân Tiêu tiên tử biết được nhiều tin tức nhất, ngược lại là bình tĩnh nhất.

Cởi bỏ bốn mươi chín lớp cấm chế, bước vào ranh giới hồ nước mắt, lại đi qua sương mù dày đặc, bọn họ thấy được bóng lưng Lý Trường Thọ xếp bằng ở trung tâm hồ.

Đại Pháp Sư dặn dò: "Chúng ta đi qua đi, nằm ở nơi đó, chính là một trong thất tình lục dục, đau khổ."

Khuôn mặt của các cao thủ vô cùng nghiêm túc, cưỡi mây chạy tới phía sau Lý Trường Thọ.

Lúc này Lý Trường Thọ cũng là cố ý thử nghiệm, xem lực thừa nhận của bảy vị cao thủ đối với thất tình lục dục như thế nào.

Vào lúc bọn họ sắp chạy đến, hắn chủ động mở miệng, nói với Tiểu Khổ nằm sấp ở phía đối diện: "Nương nương, ngài thật sự không muốn dậy sao? Ta đã mời chư vị sư huynh sư tỷ tới, coi như nhấc, ngày hôm nay cũng muốn nhấc ngươi lên..."

"Đứng lên lại có thể làm cái gì? Nhấc ta đi qua, lại có thể làm được gì chứ? Hết thảy chung quy cũng chỉ là hư vô mà thôi, vì sao nhất định phải làm ra giãy dụa vô dụng? Là như thế, nhiều khi ngươi không thử cố gắng một lần, cũng không biết làm hư sự tình là cảm giác gì...thế nhưng ta van cầu ngươi, đừng tới giày vò ta, đừng cho ta hi vọng lại không ngừng làm cho ta tuyệt vọng."

Tiểu Khổ khe khẽ thở dài, nước mắt tuôn rơi như vỡ òa: "Các ngươi để ý, cuối cùng chẳng qua là một ta khác, nào có để ý tới ta chứ? Tất cả những gì ta có là nước mắt của ta."

Chuyện này...

Trên trán của Lý Trường Thọ nổi gân xanh, cố gắng chịu đựng tác động của nỗi buồn lên đạo tâm của mình, nhanh chóng nghĩ đến một ít chuyện khiến cho chính mình vui vẻ.

Hắn thậm chí có thể cảm giác được một cách rõ ràng, vào lúc Tiểu Khổ mở miệng nói chuyện, một cỗ "công kích bi thương" giống như phong bạo, bộc phát ra tại các nơi trong hồ nước mắt.

"Ài ——"

Nghe được phía sau truyền đến một tiếng thở dài, Đại Pháp Sư rơi vào bên người Lý Trường Thọ, ngẩng đầu nhìn sương mù nơi xa, không biết suy nghĩ cái gì.

Tiếng khóc lóc vang lên, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, đã thấy Kim Linh Thánh Mẫu ngày bình thường đều là xụ mặt đưa tay lau khóe mắt, lại cực nhanh xoay người sang chỗ khác.

Vân Tiêu tiên tử có một chút hé miệng, trong mắt mang theo vài phần thương nhớ, mang theo đồng tình nhìn chăm chú vào thân ảnh của Tiểu Khổ.

Triệu Công Minh cùng với Quảng Thành Tử đều không sai biệt nhiều, đều là lộ vẻ mặt mang theo mấy phần rầu rĩ, dường như nhớ tới sự tình phiền lòng.

Đây đều là phản ứng tương đối bình tĩnh...

Vào giờ phút này bình tĩnh nhất, ngược lại là Ngọc Đỉnh Chân Nhân. Vị sư phụ Dương Tiễn Lý Trường Thọ vẫn luôn nhận định là đại lão che giấu này, vào giờ phút này nhìn chăm chú vào Tiểu Khổ, trong mắt mang theo sự ảm đạm.

Kế tiếp...

Đông, hai đầu gối của Thái Ất Chân Nhân đột nhiên chạm đất, trong mắt tràn đầy lệ quang, ngửa đầu hít vào một hơi thật dài.

"Mặc dù rất muốn nhẫn nhịn, nhưng đạo hạnh của bần đạo cuối cùng cũng không đủ...đại sư huynh, ngươi không phải mang bần đạo tới nơi này để mất mặt đó chứ!"

"Ài." Đa Bảo đạo nhân ở bên cạnh yếu ớt than thở, trên khuôn mặt hơi mập mang theo nỗi nhớ và hồi ức nồng đậm.

"Bảo bối, làm sao mà hạnh phúc của chúng ta lại biến mất."

Lý Trường Thọ nghe vậy không khỏi hơi chớp mắt...

Biến mất?

Đó không phải là hạnh phúc? Khi ngài vứt bỏ đạo bào và nội y, lăn lộn trong đống bảo bối.

Ở giữa hồ nước mắt, chín thân ảnh vây quanh ở bên người Tiểu Khổ, từng người ngồi xếp bằng.

Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ.

Xiển Giáo Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Tiệt Giáo Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Vân Tiêu tiên tử.

Chín vị cao thủ Đạo Môn, chín vị đệ tử Thánh Nhân chủ yếu Đạo Môn, vào giờ phút này tụ tập ở dưới mười tám tầng Địa Ngục, tại nơi có khoảng cách không đủ một trượng với hóa thân thất tình lục dục của Hậu Thổ - Tiểu Khổ, chuyên tâm thể hội, cảm thụ...

Tiếng nói chỉ chốc lát trước của Đại Pháp Sư, vẫn vang bên tai bọn họ như cũ:

【 Muốn giao thủ cùng với lực lượng thất tình lục dục, liền phải thể hội lực lượng như vậy rốt cuộc là cái gì. Nó cũng không phải là thần thông, cũng không phải pháp thuật, mà là tình cảm cộng minh đối với bản thân, mỗi người chúng ta phải thông qua đối kháng cùng với tâm tình bi thương, nắm giữ phương pháp chống cự lực lượng thất tình lục dục. Ví dụ như lúc đối mặt với Tiểu Khổ, chúng ta tận lực suy nghĩ một ít chuyện vui, triệt tiêu tâm tình tiêu cực trong đáy lòng. Nếu như cảm thấy không chịu nổi, liền trực tiếp thối lui, cách Tiểu Khổ càng xa, nhận ảnh hưởng cũng càng ít đi... 】

Thế là...

Hình ảnh đẹp đẽ chín đệ tử Thánh Nhân ngồi vây quanh còn chưa được chốc lát, Thái Ất Chân Nhân cười xuỳ một tiếng, khóe mắt lấp lóe lệ quang, liền vội vàng xoay người độn về hướng nơi xa, vừa khóc lớn, vừa cười to, hoàn toàn không có phong phạm cao thủ.

Đa Bảo đạo nhân thở dài: "Chưa từng nghĩ, Thái Ất sư đệ cũng là người cảm tính."

Quảng Thành Tử lập tức cười không nói, hơi có một tí xíu xấu hổ.

Tám vị khác ngược lại là có thể tiếp tục kiên trì, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đi cùng với Thái Ất Chân Nhân càng là không phản ứng một chút nào, chỉ yên lặng ngồi ở một bên.

"Ài." Tiểu Khổ nhàn nhạt thở dài, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Ta là một hóa thân thật thê thảm, đã bi thảm thành như vậy, còn bị người xem như đá mài đao, còn bị người vây quanh xem...đây có lẽ là cuộc sống của hóa thân chúng ta. Sự tồn tại của ta là giả dối, là một phần mở rộng không nên tồn tại…các ngươi vây ở bên cạnh ta, nghĩ đến chính là diệt trừ ta như thế nào, mà ta cũng bởi vì một chút vui mừng được quan tâm này, trong đáy lòng sinh ra một chút xíu mừng rỡ...càng buồn hơn..."

"Ài, bần đạo thật sự không được!" Đa Bảo đạo nhân đứng dậy, vái chào đối với Tiểu Khổ, quay người lao vùn vụt về nơi xa.

"Ta có thể ứng đối với các thất tình lục dục khác, duy chỉ có không chịu nổi người này! Nàng thực sự quá đáng thương!"

"Ài, một người duy nhất cảm thấy ta đáng thương cũng đi rồi." Tiểu Khổ lộ ra một chút tươi cười buồn bã, ngón tay nhẹ nhàng điểm vào trên hồ nước mắt.

"Tồn tại, rốt cuộc có hạnh phúc gì đáng giá?"

Kim Linh Thánh Mẫu đứng dậy, quay người đi về nơi xa, lưu lại một tiếng thở dài, đưa tay lau đi vệt nước mắt trên khóe mắt, nói: "Ta cũng giống như Đại sư huynh."

Đã có ba người từ bỏ.

Lý Trường Thọ có một chút lo lắng nhìn về phía Vân Tiêu tiên tử bên cạnh, thấy đạo vận, cảm xúc của Vân Tiêu đều bình ổn, trong đáy lòng hơi an ổn một chút.

Nửa ngày sau, sáu người còn lại đứng dậy, từng người vái chào đối với Tiểu Khổ, cùng với ba vị Tiên Nhân rời trận trước đây đi đến bên cạnh hồ nước mắt, tổ chức cuộc họp đặc biệt đầu tiên để【 cứu vớt Hậu Thổ 】.

Đại Pháp Sư nói: "Các vị sư đệ sư muội, đã có khái niệm rõ ràng về lực lượng thất tình lục dục chưa?"

Tất cả chúng tiên đều gật đầu.

Chương 703. -

Quảng Thành Tử ấm giọng nói: "Sinh linh sẽ không có cách nào tránh khỏi thất tình lục dục, ngươi và ta đã tu hành nhiều năm như vậy, ngày thường chỉ bất quá là không hiển lộ ra. Hóa thân thất tình lục dục của Đại Đức Hậu Thổ, cũng không phải là bắt nguồn từ thất tình lục dục của bản thân nàng, mà là thất tình lục dục không trọn vẹn chúng sinh bỏ lại trước khi trải qua luân hồi, kỳ lực xa xa không phải là thần thông có thể so sánh. Chúng ta phải có lòng bao dung hóa thân thất tình lục dục này, mới có thể chân chính độ hóa thất tình lục dục."

"Đại sư huynh nói có đạo lý." Thái Ất Chân Nhân ôm cánh tay gật gật đầu, biểu thị tương đối tán thành đối với chuyện này, tiếng nói xoay chuyển: "Nhưng sau khi xem xét cẩn thận, có vẻ cũng giống như không nói gì."

Quảng Thành Tử trừng mắt nhìn Thái Ất Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh liếc mắt.

"Vậy ngươi nói đi." Quảng Thành Tử tiện tay lấy ra một khối đại ấn nâng ở trong tay, lạnh nhạt nói: "Chúng ta cụ thể nên làm việc như thế nào?"

Thái Ất Chân Nhân lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm mặt nói: "Bần đạo vừa mới lại cẩn thận thể ngộ...Đại sư huynh nói rất đúng! Phải bao dung, phải bảo vệ!"

"Chớ nói giỡn." Huyền Đô Đại Pháp Sư lại cười nói: "Các vị sư đệ sư muội, có muốn thể hội thêm một hồi?"

Chúng tiên cùng nhau lắc đầu, đã rõ ràng làm như thế nào để đối kháng với lực lượng thất tình lục dục.

Đại Pháp Sư nhân tiện nói: "Trước đây ta cùng với Trường Canh đã từng tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn một lần, giao thủ với hận thù và ham muốn. Khục, là ta tiến hành yểm hộ, Trường Canh thuận lợi thông qua hóa thân ham muốn tiếp xúc với Hậu Thổ nương nương..."

"Ồ?" Triệu Công Minh không khỏi hai mắt tỏa sáng, nhìn về phía Lý Trường Thọ, cười nói: "Nhị muội của ta vừa vặn cũng ở đây, Trường Canh, hãy nói tỉ mỉ đoạn này một chút?"

Vân Tiêu tiên tử vội nói: "Đại ca đừng có như vậy, đang thương thảo chính sự."

"Không sao." Lý Trường Thọ mỉm cười đáp ứng một tiếng, lấy ra một vài bức quyển trục ở trong ngực, dùng tiên lực đưa cho chúng nam tiên.

Lý Trường Thọ thu liễm nụ cười, nghiêm mặt nói: "Hóa thân ham muốn biến hóa ngàn vạn, đối với Luyện Khí Sĩ khác biệt mà nói, nàng có thể rất mạnh, cũng có thể rất yếu. Khác biệt với Tiểu Khổ, hóa thân ham muốn sẽ chủ động trêu chọc khát vọng trong đáy lòng chúng ta, khát vọng này có thể là tu vi, quyền thế, muốn thu hoạch được sự kính trọng của người khác, vân vân, chỉ cần bị nàng thưa cơ, đạo tâm liền sẽ tràn đầy dục vọng và trở nên điên cuồng. Sau khi ta sống qua mấy lần thế công của nàng, nàng còn triển lộ một loại bản lĩnh tuyệt cường - hóa thân thành dục vọng của bản thân sinh linh, trực tiếp can thiệp đạo tâm của chúng ta. May mắn, lúc nàng đối phó với ta, hóa thân thành chính là sắc dục, mà ta vừa vặn mang theo một ít pháp khí có thể khiến cho đạo tâm yên tĩnh...chính là mấy bức vẽ này. Các vị có thể mang bọn chúng ở trên người, nếu vào lúc giao thủ bị hóa thân ham muốn ảnh hưởng đến, có thể lấy ra nhìn."

Thế là cõi lòng mấy vị nam tiên tràn đầy hiếu kì, từng người mở ra từng cuốn quyển trục, cẩn thận quan sát, toàn bộ không gian hồ nước mắt trắng xoá, lập tức trở thành tiếng kim rơi cũng có thể nghe được...

Đột nhiên, không biết là ai ho khan một tiếng trước, mấy vị nam tiên cùng nhau quay đầu, quăng tới ánh mắt vô cùng phức tạp đối với Lý Trường Thọ.

Triệu Công Minh lấy ra một viên Định Hải Thần Châu, dùng sức ép vào đôi mắt, phun ra hai mũi tên nước nhỏ.

Đa Bảo đạo nhân cười hắc hắc, con mắt chuyển vài vòng, không biết nghĩ đến cái gì.

Kim Linh Thánh Mẫu tò mò thò người ra liếc nhìn bảo đồ trong tay Triệu Công Minh, biểu tình trên gương mặt xinh đẹp cổ quái một hồi, nhìn tạo hình lúc này của Lý Trường Thọ, thầm nói: "Sư đệ, ngươi hẳn là vào trước khi gặp Vân Tiêu sư muội, đều xem những kiệt tác của chính mình này?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đây chỉ là để phòng thân, ta sao phải đề phòng Vân Tiêu tiên tử?"

Vân Tiêu hé miệng cười khẽ, cũng không mở miệng.

Thái Ất Chân Nhân cười một tiếng nói: "Chẳng trách, đệ tử Đạo Môn hiện nay đều không bằng ngươi. Thuỷ Thần, có thể làm được những điều mà người bình thường không thể, rất không tầm thường."

Lý Trường Thọ cười không nói, thuận thế dời chủ đề, chậm rãi nói: "Sau khi ta tìm được Hậu Thổ nương nương nương, đã trò chuyện một hồi lâu với Hậu Thổ nương nương. Hóa thân thất tình lục dục như thế nào, vì sao sinh ra, các vị sư huynh sư tỷ chắc hẳn đều đã rõ ràng, ta liền không lắm lời, ta chỉ cách làm sao để ứng đối. Theo chỉ dẫn của Hậu Thổ nương nương, phải giải quyết nghi nan của hóa thân thất tình lục dục, nên có một quá trình khai thông, bộc phát, không có cách nào kiềm né thất tình lục dục, chỉ có thể nghĩ biện pháp dẫn dắt. Quá trình này, cần để cho hóa thân thất tình lục dục cùng nhau hàng thế, ảnh hưởng lẫn nhau, khắc chế, đạt tới trạng thái ổn định như là thất tình lục dục của người bình thường. Sau đó, lại để cho hóa thân thất tình lục dục trở về bên trong Đại Đức Hậu Thổ, hoàn thành lần sự tình cứu vớt này."

Hắn nói tới đây liền ngừng lại, cho các vị cao thủ một khoảng thời gian ngắn để suy nghĩ.

Đa Bảo đạo nhân trầm ngâm đôi chút: "Nhất định phải làm cho hóa thân thất tình lục dục đồng thời hiện thân, lại đạt tới thất tình lục dục cân bằng? Chuyện này thật sự có một chút khó làm..."

Lý Trường Thọ gật gật đầu, tổng kết nói: "Quá trình này có tổng cộng bốn bước, bước đầu tiên là mang Tiểu Khổ về Lục Đạo Luân Hồi Bàn, bước thứ hai là sau giải phóng hóa thân thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương, bước thứ ba là điều tiết hóa thân lực lượng thất tình lục dục, bước thứ tư là cứu Hậu Thổ nương nương ra."

Kim Linh Thánh Mẫu cau mày nói: "Như vậy, Tiểu Khổ phải làm sao bây giờ?"

Lý Trường Thọ trầm mặc một hồi.

"Ngươi không phải có danh xưng đệ tử Nhân Giáo mưu trí đệ nhất sao?" Kim Linh Thánh Mẫu lộ vẻ mặt không đành lòng nói: "Vì sao không cứu nàng?"

"Có thể, nhưng không thể." Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Các nàng vốn là một bộ phận của Hậu Thổ nương nương, chỉ bất quá là có khuynh hướng tính tình khác biệt, sinh ra đạo tâm độc lập. Ngươi và ta đều không phải người trong cuộc, không biết đạo tâm bị cắt như vậy là đau khổ bực nào, chủ thể của hóa thân thất tình lục dục, không phải là Hậu Thổ nương nương sao?"

Kim Linh Thánh Mẫu muốn nói lại thôi, đạo cảnh của nàng không thấp, lúc này chỉ là bị tâm tình bi thương ảnh hưởng, tự nhiên rõ ràng những gì Lý Trường Thọ nói mới là chân lý.

Lý Trường Thọ liếc nhìn Vân Tiêu, ánh mắt cấp tốc dịch ra chỗ khác, tiếp tục nói: "Bây giờ chúng ta cần xác định bước phân công thứ ba, sau đó ta sẽ làm ra một cái kế hoạch tường tận. Lúc này ở bên trong lực lượng thất tình lục dục, Tiểu Khổ mạnh nhất, hận thù thứ hai, ham muốn xếp vị trí thứ ba, phía sau là sợ hãi và tức giận, cuối cùng là tình yêu và niềm vui. Dù sao thì lúc sinh linh chịu chết, có rất ít ý nghĩ vui vẻ, cho nên tình yêu và niềm vui lưu cho Hậu Thổ nương nương cũng không tính nhiều..."

Chương 704. -

"Hận thù và tức giận có tính công kích mạnh nhất, nhưng cần suy yếu lực lượng hận thù, gia tăng lực lượng tức giận, làm cho hận thù có một chút làm dịu, làm cho tức giận có thể cấp tốc tăng cường. Hận thù đã từng giao thủ với Đại sư huynh, kế tiếp sẽ do Đại sư huynh tiếp tục ứng đối, ý của các vị sư huynh sư tỷ như thế nào?"

Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu, chúng tiên cũng đều gật đầu.

Lý Trường Thọ lại nói: "Hiện tại có một vấn đề, ai có thể ở bên trong thời gian ngắn nhất, nhanh chóng làm cho hóa thân tức giận càng thêm phẫn nộ nhất."

Chúng tiên suy tư đôi chút, tám đạo ánh mắt cùng nhau nhìn về phía...

Thái Ất Chân Nhân anh tuấn tiêu sái, một thân áo bào đỏ.

Thái Ất Chân Nhân có một chút co quắp khóe miệng, cầm tấm gương ra ra chiếu chiếu chính mình, lạnh nhạt nói: "Đầu năm nay, nam tiên chân chính đều là bị nhằm vào như vậy! Được rồi, bần đạo liền đi ứng phó với hóa thân tức giận!"

"Như thế cũng thích hợp." Lý Trường Thọ híp mắt cười: "Dù sao thực lực tổng thể của hóa thân tức giận cũng không quá mạnh."

Thái Ất Chân Nhân cười mắng: "Ngươi hay lắm Trường Canh! Có rảnh hãy đi đến Càn Nguyên Sơn uống rượu!"

"Nhất định." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, tiếp tục thương thảo ứng đối nhân tuyển cùng với chúng tiên.

Không bao lâu, danh sách đã định.

Triệu Công Minh phụ trách ứng đối hóa thân sợ hãi, Ngọc Đỉnh Chân Nhân chủ động xin đi ứng đối hóa thân ham muốn.

Kim Linh Thánh Mẫu ứng đối hóa thân tình yêu và hóa thân niềm vui có độ khó thấp nhất, Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu tiên tử hợp lực ứng đối với hóa thân đau khổ có sức cuốn hút mạnh nhất.

Quảng Thành Tử cùng với Đa Bảo đạo nhân làm đội cứu hỏa, phụ trách kịp thời chi viện các nơi.

Lý Trường Thọ dặn dò: "Đây cũng không phải là đấu pháp đơn thuần, ví dụ như hóa thân niềm vui, khiến cho nàng càng thêm vui vẻ mới là mục tiêu. Hóa thân tình yêu có bố trí khác, đây cũng không phải là là tình yêu nam nữ nghĩa hẹp, mà bao gồm tất cả tình yêu trong thế gian...Quảng Thành Tử sư huynh, ở đây có chuyện cần sự giúp đỡ của tiên tông Xiển Giáo."

Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù đưa cho Quảng Thành Tử, Quảng Thành Tử đọc xong liền gật đầu hứa hẹn sẽ đi an bài.

Bố trí cũng không kém bao nhiêu so với Tiệt Giáo.

Vân Tiêu tiên tử nhẹ giọng hỏi: "Chúng ta làm sao mới có thể khiến cho Tiểu Khổ vui vẻ hơn?"

Đại Pháp Sư cười nói: "Trường Canh, ngươi đi làm cho Tiểu Khổ vui vẻ đi, cũng coi như làm mẫu cho các vị đạo hữu."

"Đúng, sư huynh." Lý Trường Thọ đứng dậy, vái chào đối với đông đảo sư huynh sư tỷ, sau đó cưỡi mây bay vào trong hồ nước mắt.

"Ài!" Tiếng thở dài của Tiểu Khổ truyền tới từ đằng xa.

"Ta thật đáng thương, lại bị xem như đối tượng làm mẫu...bi thương lớn như vậy, làm sao có thể bù đắp?"

Lý Trường Thọ nhảy xuống đám mây, ấm giọng nói: "Đạo hữu không phải là ta, làm sao biết ta không biết ngươi khổ?"

Tiểu Khổ hữu khí vô lực trả lời: "Có nhất thiết phải hiểu nhau không? Có ai thật lòng muốn hiểu nhau không? Chỉ là giả vờ hiểu mà thôi. Không mệt mỏi sao?"

Lý Trường Thọ: "..."

Nói cũng nói không lại, ở trong tình huống này, vô luận chính mình nói đạo lý gì, cũng đều sẽ có càng nhiều đạo lý vượt lên trên chính mình.

Như vậy, chỉ cần thay đổi góc độ là được.

Lý Trường Thọ bình tĩnh ngồi ở trước mặt nàng, lấy ra một quyển sách từ trong ngực, mở ra đọc, thỉnh thoảng cười khẽ, còn ngẫu nhiên đặt xuống cười to vài tiếng.

Chúng tiên Đạo Môn ở nơi xa lộ vẻ mặt giật mình, bắt được đại khái tinh túy trong đó.

Phân tán lực chú ý của đối phương, khơi dậy lòng hiếu kỳ của đối phương!

Đáng tiếc, Tiểu Khổ chỉ nằm đó lặng lẽ khóc, làm như không thấy đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ tiếp tục đọc sách của chính mình, không cảm thấy nguy hiểm lật xe một chút nào...

Lại chỉ chốc lát, Tiểu Khổ mở mắt ra, hai mắt đẫm lệ, trong mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ.

"Không phải muốn ở chỗ này chế nhạo một người thương tâm như ta sao? Ngươi có vui vẻ của ngươi, ta có bi thương của ta, ngươi không thể chuyển sang nơi khác cười sao?"

Lý Trường Thọ thu sách về, buồn bực nói: "Đạo hữu ngươi rốt cuộc có chuyện bi thương gì?"

"Sinh ra vốn là hư giả, vốn cũng không nên sinh ra, không đáng bi thương sao?"

"Vậy thì, cái gì mới là chân thực?" Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi: "Trước đây ngươi đã từng nói mọi thứ đều xuất phát từ nhận thức của chúng sinh về thế giới bên ngoài, hết thảy phồn hoa đều là hư giả, thoảng qua như mây khói, hết thảy đều không tồn tại bất cứ ý nghĩa gì. Nhưng Tiểu Khổ, những ý nghĩa này, lại là do ai định nghĩa? Là ngươi sao? Hay là những sinh linh khác cho ngươi khái niệm như vậy? Bây giờ ngươi và ta nói chuyện tại đây, ngươi không phải chính là tồn tại chân thật sao?"

Tiểu Khổ lẩm bẩm nói: "Nhưng sự tồn tại của ta là cần bị xóa đi, là nhất định phải bị sửa đổi, vẫn là hư giả."

"Vậy thì vào trước khi bị sửa đổi, ngươi không muốn trải qua những cảm xúc khác sao?"

"Có ý nghĩa sao?" Tiểu Khổ cất tiếng đau buồn hỏi ngược lại: "Không thể để cho ta cứ như vậy tan biến sao?"

Lý Trường Thọ tiếp tục ấm giọng nói: "Đối bản thân ngươi mà nói có lẽ là không có ý nghĩa, nhưng đối với sinh linh sinh ra các ngươi, cần các ngươi tương trợ, lại rất có ý nghĩa. Cho dù là Tiểu Khổ bị thương nhớ và đau khổ chiếm cứ tâm thần, không phải cũng là nàng sao? Ngươi vẫn luôn trốn ở chỗ này không dám đi ra ngoài sợ tổn thương đến người khác, còn nàng, người nhận hết cực khổ còn muốn đi trợ giúp người khác, cuối cùng cũng chỉ cùng là một sinh linh mà thôi. Đều rất dịu dàng."

Bờ môi của Tiểu Khổ run lên, vừa khóc vừa nói: "Ta có thể làm gì cho nàng? Ta chỉ là một thứ rác rưởi chỉ biết bi thương và tuyệt vọng mà thôi!"

"Đừng nói như vậy, ngươi và ta hãy chơi một trò chơi đơn giản, có lẽ sẽ có một chút trợ giúp đối với ngươi." Lý Trường Thọ đưa tay phải ra đối với Tiểu Khổ: "Coi như vì nàng, có thể cố gắng ngồi dậy một chút không?"

"Không có ý nghĩa..."

"Vậy ngươi nằm sấp cũng được, nhìn này."

Tay phải của Lý Trường Thọ xuất hiện điểm điểm ánh sáng màu vàng, mỗi điểm sáng đều ẩn chứa hình ảnh Lý Trường Thọ đang cười to lúc đọc sách vừa rồi.

"Đây là một phần vui vẻ của ta, ngươi cũng hãy lấy bi thương tương đương của chính mình ra."

Ngón tay của Tiểu Khổ rung động, một quả cầu ánh sáng màu xanh lam chậm rãi bay tới, xoay quanh trong lòng bàn tay của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nhắm mắt thôi pháp, nắn hai quả cầu ánh sáng thành một đoàn, hai chùm sáng truy đuổi lẫn nhau ở trong đó, hóa về thái cực, lại quy về hỗn độn.

Tiểu Khổ nghiêng đầu nhìn về phía đó, mặc dù cảm thấy đạo vận rất huyền diệu, nhưng từ đầu đến cuối lại không biết đây là ý gì...

Rất nhanh, Lý Trường Thọ lấy một viên bảo châu ra, rót quả cầu ánh sáng thái cực kia vào bên trong bảo châu, lại dùng một mảnh vải đen bịt kín bảo châu.

"Tiểu Khổ ngươi nói xem, trong này là vui vẻ hay là bi thương?

Ngươi hẳn là có thể hiểu được đạo âm dương mà ta mới hiển lộ."

"Đều không phải...là...cảm xúc hỗn độn..."

Chương 705. -

"Hỗn độn là không ngừng diễn hóa, nhưng phương hướng diễn hóa cũng không xác định, ta có thể nói cho ngươi biết cảm xúc trong đó đã được hoàn thiện. Hỗn độn tạo ra âm và dương, hai cảm xúc cơ bản nhất diễn sinh ở trong này, chính là bi thương và vui vẻ. Cho nên, liền có năm thành có thể là bi thương, năm thành có thể là vui vẻ, đúng không?"

"Ừm, dường như là như vậy."

" Vậy nếu ngươi không vén tấm vải đen này lên, nỗi buồn và niềm vui có thể được coi là tồn tại đồng thời, đúng không?"

"Cũng có thể nói như vậy..."

Tiểu Khổ nghiêng đầu, chúng tiên Đạo Môn ở nơi xa cũng là cùng nhau nghiêng đầu, dần dần có chút mơ hồ.

Lý Trường Thọ cười nói: "Cho nên, bi thương và vui vẻ đã chồng chất lên nhau, mà ngươi chỉ cần không mở ra mảnh vải này, cả hai liền có thể đồng thời tồn tại. Vậy ngươi hãy nhìn về phía trước, có lẽ ngươi có thể trông thấy trong khoảnh khắc, một canh giờ tiếp theo, nhưng xa hơn thì sao? Nếu như thời gian đủ xa, xa đến mức mà ngươi không thể đoán được thì cảm xúc ở đó có phải cũng ở trong trạng thái hỗn độn? Cảm xúc trong hỗn độn, buồn, vui đồng thời tồn tại, chưa xác định, chỉ có vào lúc ngươi đi đến nơi nào, cảm xúc mới có thể đổ sụp về một phương hướng. Năm thành có thể là bi thương, năm thành có thể là vui vẻ, đúng không?"

"Không, tất cả những thứ ngươi đang nói đều là ngụy biện." Tiểu Khổ lập tức lắc đầu: "Ta căn bản không sống được xa như vậy, hết thảy đều là do ta quyết định."

"Vậy ngươi nói xem." Lý Trường Thọ lung lay quả cầu dưới tấm vải đen: "Trong này nhất định sẽ là bi thương sao?"

Tiểu Khổ không khỏi sững sờ.

Lý Trường Thọ cười đến híp cả mắt, lại nói: "Hãy nhìn bản thân ngươi đi."

Tiểu Khổ vô thức cúi đầu liếc nhìn, đã thấy chính mình chẳng biết lúc nào đã chống đỡ thân thể ngồi nghiêng, băng gạc màu đen nhẹ nhàng tuột khỏi vai cô ấy...

Lý Trường Thọ đứng dậy, đặt quả cầu được bọc bằng vải đen ở trước mặt Tiểu Khổ, thấp giọng nói: "Bi thương cũng không phải là ý nghĩa tồn tại của ngươi, mà là cảm nhận bi thương của sinh linh."

Nói xong, Lý Trường Thọ quay người cưỡi mây, bay về hướng chúng tiên Đạo Môn.

Tiểu Khổ nhìn quả cầu được bọc bằng vải đen kia, chậm rãi ngồi dậy, tay nhỏ dò xét đi qua, nhưng lúc sắp chạm đến miếng vải đen lại rụt trở về, lặp lại như thế.

Bi thương tràn ngập trong hồ nước mắt, đã mỏng manh hơn rất nhiều.

"Ài, Huyền Đô sư huynh." Triệu Công Minh tiến đến bên người Huyền Đô Đại Pháp Sư, thầm nói: "Trường Canh hiện tại, rốt cuộc là cảnh giới gì?"

"Không biết." Đại Pháp Sư nhìn hai tay của chính mình, hai quả cầu ánh sáng xoay chầm chậm trong tay.

Triệu Công Minh cười nói: "Huyền Đô sư huynh đang làm cái gì?".

"Học một chút, sau đó đi giao thủ cùng với thiếu nữ hận thù." Đại Pháp Sư bóp nát quả cầu ánh sáng, khí định thần nhàn cười một tiếng, đã có tính trước.

Yếu nghĩa thái cực mà thôi, đơn giản, đương nhiên là không thể quen thuộc hơn được!

Sau khi Lý Trường Thọ tiếp xúc cùng với Hậu Thổ nương nương, Lý Trường Thọ đã lưu lại ba ngày cho bản thân.

Bên trong ba ngày này, Đạo Nhân Giấy của hắn hối hả ngược xuôi, lên trời xuống biển, chuẩn bị tất cả những gì chính mình có thể làm.

Mà bản thể cùng với tám vị cao thủ Đạo Môn ở hồ nước mắt, lại chỉ làm hai chuyện:

Thông qua Tiểu Khổ cảm nhận lực lượng thất tình lục dục.

Lập một kế hoạch đầy đủ và chi tiết.

Về phần sự tình hắn dùng một chút tri thức nông cạn kiếp trước trộn lẫn với Thái Thanh Đạo vận, áo nghĩa âm dương, tiến hành một lần quỷ biện, từ đó làm cho Tiểu Khổ có thêm hy vọng và bớt buồn phiền...

Một lần làm mẫu nho nhỏ, hoàn toàn không đáng giá được nhắc tới.

Những gì bọn hắn đang nghiên cứu vào thời điểm này, mới thật sự là đại sự!

Đại Pháp Sư đứng chắp tay, nói khẽ: "Trực tiếp dùng Thái Cực Đồ đi, Thái Cực Đồ mới tương đối ổn thỏa."

"Chí Bảo Tiên Thiên làm sao có thể dùng tại nơi đây?" Triệu

Công Minh lắc đầu một hồi: "Huyền Đô sư huynh, không bằng để ta dùng Định Hải Thần Châu, Định Hải Thần Châu cũng có thể định không gian, thu nạp vạn vật."

Thái Ất Chân Nhân hơi bĩu môi nói: "Phun nước, lần đầu tiên thấy Linh Bảo Tiên Thiên còn có thể phun nước."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân vẫn luôn chưa từng nói chuyện mở miệng nói: "Các vị sư huynh, không bằng để bần đạo giúp đỡ hóa thân đau khổ của Hậu Thổ nương nương."

Tiểu Khổ bĩu môi ngồi ở trước mặt mấy người, ôm thật chặt viên bảo châu bọc trong tấm vải đen, lẩm bẩm nói: "Đều đã đáp ứng phối hợp với các ngươi, còn bị nghiên cứu chở về như thế nào ở trước mặt, ta...vẫn cảm thấy chính mình thật thê thảm..."

Nàng vừa dứt lời, mấy thân ảnh chậm rãi dâng lên từ dưới hồ nước mắt, lại là hai người Lý Trường Thọ, Quảng Thành Tử, từng người lôi kéo một đoạn xiềng xích màu trắng bạc bị chém đứt.

Những xiềng xích này nhẹ nhàng rung động, đồng thời hóa thành điểm sáng màu bạc, trở về trên người Tiểu Khổ.

Lý Trường Thọ nói: "Thời gian đã không sai biệt lắm, bắt đầu đi."

Đại Pháp Sư cười khổ nói: "Bên này còn chưa định ra nên làm như thế nào vận chuyển Tiểu..."

Đang! Một vệt ánh vàng hiện lên, vị trí của Tiểu Khổ nhiều hơn một chiếc Kim Đấu dựng ngược trong nháy mắt, trực tiếp bao phủ Tiểu Khổ.

Bàn tay trắng nõn của Vân Tiêu tiên tử nhẹ nhàng lay động, Hỗn Nguyên Kim Đấu xoay chuyển, Tiểu Khổ đã biến mất tại nơi đây...

"Ở trong đó có không gian riêng, sẽ không làm tổn thương nàng."

Vân Tiêu giải thích đơn giản một câu, chúng tiên mới hồi phục tinh thần, từng người gật đầu xưng thiện.

Đại Pháp Sư nhẹ nhàng đong đưa tay áo, một bức Thái Cực Đồ xuất hiện ở dưới chân chín tiên, âm dương nhị khí lưu chuyển, cảnh sắc xung quanh biến hóa, bọn họ đã xuất hiện ở một góc bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Lân cận Luân Hồi Bàn vào giờ phút này đã được dọn sạch, mười vị Diêm Quân thủ hộ ở từng cái phương hướng Lục Đạo Luân Hồi Bàn, một số lớn âm sai, Thiên Binh, cao thủ Vu Tộc, đang phòng thủ tầng tầng bên ngoài Luân Hồi Đảo, trận địa sẵn sàng.

Lý Trường Thọ mở miệng nói: "Các vị sư huynh, sư tỷ, đừng có cảm thấy ta dài dòng, ta còn muốn lại căn dặn một câu. Tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, sẽ mất đi liên hệ cùng với bên ngoài, chỉ có Thái Cực Đồ có thể tùy ý ra vào. Chúng ta tranh thủ thành công trong một lần, thực hiện theo các bước đã thiết lập, không thể sai lầm vượt quá một khắc."

"Được." Tám vị cao thủ Đạo Môn cùng kêu lên đáp ứng, Huyền Đô Đại Pháp Sư nâng tay phải lên, lòng bàn tay hiện ra hình bóng Thái Cực Đồ, vách đá phía trước xuất hiện vòng xoáy đen trắng một lần nữa.

Chín người cùng nhau vọt lên, hóa thành chín đạo lưu quang, bay vào bên trong vòng xoáy!

Bên trong vòng xoáy có từng tia từng tia khí tức âm lãnh muốn tràn ra bên ngoài, nhưng tàn ảnh Thái Cực Đồ nhẹ nhàng lấp lóe, vòng xoáy này lập tức đổ sụp, quy về hư vô, chỉ để lại mặt vách đá bóng loáng kia...

Xâm nhập vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, điểm rơi của chín tiên vẫn là ranh giới sương mù của tiểu thế giới này.

Lý Trường Thọ cơ hồ vừa mới đứng vững bước chân, Vân Tiêu tiên tử, Đại Pháp Sư, Triệu Công Minh từ ba phương hướng khác nhau, cùng nhau đi đến gần hắn.

Lý Trường Thọ: "..."

Được thôi, ở bên trong chín tiên Đạo Môn nơi đây, tu vi của hắn yếu nhất.

Chương 706. -

"Hận thù thật mạnh." Quảng Thành Tử thấp giọng nói một câu, chúng tiên cùng nhau gật đầu, từng người lấy ra linh bảo, lao ra khỏi sương mù.

Phần lớn biển cát vô tận mà Lý Trường Thọ nhìn thấy khi tới lần trước, vào giờ phút này hơn phân nửa đã hóa thành dung nham hình dạng mặt đất, dung nham nóng hổi không ngừng cuồn cuộn, chảy xuôi, ngưng kết, tiểu thế giới này hoàn toàn là cảnh tượng tận thế.

Ở chính giữa tiểu thế giới, cự nhân dung nham hình thể vô cùng to lớn không ngừng phất tay, trong tay không ngừng ném ra từng khỏa cự thạch thiêu đốt...

Trên đỉnh đầu cự nhân, hóa thân cực ác ngồi nghiêng ở bên trong bảo tọa, người mặc chiến váy đỏ như máu, trên người mặc một chiếc áo ngắn chỉ đến thắt lưng, diễn giải lí lẽ chí lý càng mặc ít thì khả năng phòng thủ càng cao—— kỳ thật đây chỉ là trang phục thường mặc của nữ Chiến Vu Vu Tộc Thượng Cổ.

Chín vị Tiên Nhân cưỡi mây bay lên không, cùng nhau chạy tới nơi đây.

"Thôi đi." Thiếu nữ hận thù cười lạnh một tiếng, thanh âm truyền đến từ một khoảng cách không rõ: "Còn cho rằng các ngươi làm cái gì, thì ra là kêu gọi sự giúp đỡ."

Đại Pháp Sư làm ra thủ thế dừng bước, cưỡi mây tiến về phía trước, chắp hai tay sau lưng, cười nói: "Đạo hữu, ngươi và ta giao thủ chưa phân thắng bại, ta cần gì phải đi tìm giúp đỡ?"

"Rất tốt." Thiếu nữ hận thù dùng lưỡi liếm bờ môi, quanh người tràn ra khí đen nhàn nhạt: "Đầu tiên giết chết ngươi, lại..."

"Không bằng chúng ta chơi một trò xiếc đơn giản." Đại Pháp Sư ôn nhu cười một tiếng, ấm giọng nói: "Ngươi nhìn đi, ta lấy ra một phần thiện niệm, ngươi lấy ra hận thù tương đương, để bọn chúng..."

Hô ——

Ầm!

Một khỏa cự thạch như núi cao bay đến, trực tiếp đập bay Đại Pháp Sư. Toàn bộ hành trình không có nửa điểm dây dưa dài dòng, làm cho Lý Trường Thọ không nhịn được...dùng tay che mắt.

Không nhìn thấy gì, không nhìn thấy gì.

"Hừm, ai thèm chơi trò xiếc với ngươi!" Thiếu nữ hận thù cong khóe miệng lên, vừa muốn khống chế cự nhân dung nham truy kích Đại Pháp Sư, khỏa cự thạch bay đến chân trời kia liền nổ nát vụn, trực tiếp vỡ thành bột phấn đầy trời.

Lý Trường Thọ đột nhiên cảm thấy một cỗ uy áp vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Vì sao lại quen thuộc?

Uy áp đến từ Nhân Giáo Đại sư huynh Lý Trường Thọ quen biết, cái đùi đầu tiên chính mình ôm lấy, tự nhiên không thể quen thuộc hơn được.

Nhưng cảm giác xa lạ này...Đại Pháp Sư còn là lần đầu tiên, hiển lộ ra uy áp đạo cảnh trình độ như vậy!

Thiếu nữ hận thù có một chút giương khóe miệng lên, trong mắt tràn đầy đắc ý, cự nhân dung nham dưới người rung động mấy lần, phía sau mọc ra từng cánh tay, ném ra từng khỏa cự thạch như núi cao đối với Đại Pháp Sư!

"Hừ!" Hừ lạnh nửa tiếng, Đại Pháp Sư nâng tay áo lớn lên, chân trái nâng lên, lập tức nặng nề rơi xuống, đạo vận đen trắng giống như thủy triều tuôn ra.

Gió trong thiên địa bỗng nhiên ngừng thổi, những tảng đá bay nhanh trong không trung đồng thời vỡ nát!

"Khốn kiếp!" Thiếu nữ hận thù hét lên hung ác, lộ ra vẻ hung tợn,, toàn bộ thiên địa giống như rơi vào bóng tối, thân thể vô cùng to lớn của cự nhân dung nham trực tiếp đạp vỡ mặt đất, mang theo dung nham văng khắp nơi nhảy lên một cái!

Cánh tay trái của Đại Pháp Sư bị hai đoàn âm dương nhị khí quấn quanh, cách không biết bao xa, mở ra năm ngón tay đối với cự nhân dung nham, chậm rãi đẩy ra một chưởng.

Từ lòng bàn tay của Đại Pháp Sư, mãi cho đến trước người cự nhân dung nham kia, từng bức Thái Cực Đồ đen trắng đồng thời ngưng tụ thành.

Những bức Thái Cực Đồ xếp song song này tích tiểu thành đại, một bức Thái Cực Đồ cuối cùng lại trực tiếp bao phủ toàn thân cự nhân dung nham...

Thiếu nữ hận thù nghiêm nghị rít lên, cự nhân dung nham phát ra tiếng gầm thét hùng hậu, Đại Pháp Sư lại không nhanh không chậm, bàn tay trái nhẹ nhàng xoay tròn, đẩy về trước nửa tấc một lần nữa.

Một vài bức Thái Cực Đồ đen trắng đồng thời bị dẫn động, một bức Thái Cực Đồ cuối cùng có một chút chuyển động, cự nhân dung nham vô cùng to lớn kia đứng im trong nháy mắt, vỡ nát, hóa thành đá vụn đầy trời, huyền phù quỷ dị trong không trung...

Thiếu nữ hận thù rõ ràng có một chút thất thố, hai sợi âm dương nhị khí chẳng biết lúc nào xuất hiện ở sau lưng nàng, ngưng tụ thành một bức hư ảnh Thái Cực Đồ...

Vào lúc nàng vẫn chưa thể làm ra bất kỳ phản ứng nào, âm dương nhị khí trói buộc nàng lại một lần nữa, túm nàng dán lên bên trên Thái Cực Đồ.

Bị Đại Pháp Sư nhẹ nhõm chế trụ giống như trước đây vậy...

Bên trong thiên địa, cỗ cảm giác âm trầm lạnh lẽo kia lập tức tiêu tán hơn phân nửa, tinh không xuất hiện một lần nữa.

Đại Pháp Sư chắp tay dạo bước ở bên trong cự thạch đầy trời, vẻn vẹn chỉ mấy bước liền đi tới trước mặt thiếu nữ hận thù, lộ ra nụ cười ôn hòa.

Hắn xoay tay phải lại, quả cầu ánh sáng "thiện ý" kia...

Vẫn còn...

"Nào!" Đại Pháp Sư ấm giọng nói: "Cho ta một chút hận thù của ngươi, ta biểu diễn cho ngươi một trò xiếc rất có chiều sâu, một chút là đủ rồi."

"Cút!"

"Phối hợp đi, thật sự rất thú vị."

"Xì!"

Đại Pháp Sư: "..."

Nơi xa, Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn bầu trời một chút, thở thật dài một cái, lại nhìn bảy vị cao thủ Đạo Môn lộ ra biểu tình phức tạp, nghiêm mặt nói: "Sư huynh chế trụ hóa thân cực ác còn sớm hơn thời gian một chén trà nhỏ so với dự đoán. Các vị, ta cùng với Vân Tiêu tiên tử đi trợ giúp nương nương phóng thích các hóa thân khác, còn xin chờ đợi thời cơ!"

Tất cả chúng tiên đều xưng thiện, từng người nín hơi ngưng thần.

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời đối với Vân Tiêu tiên tử, hai người bèn nhìn nhau cười, cùng nhau hóa thành lưu quang, bay ra mấy ngàn dặm rời xa phương hướng thiếu nữ hận thù.

Vân Tiêu tay nâng Hỗn Nguyên Kim Đấu, chậm rãi thả Tiểu Khổ ra.

Từng tia từng tia tiếng nước lưu động, dung nham phía dưới cấp tốc ngưng kết, hóa thành một mảnh hồ nước màu bạc nho nhỏ, Tiểu Khổ lặng lẽ ngồi giữa hồ, co chân lại, ôm lấy đầu gối, khẽ khóc nức nở.

Giữa phiến thiên địa này đột nhiên vang lên những tiếng thút thít...

Vân Tiêu tiên tử đứng trong không trung, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng đảo qua, từng cánh hoa màu hồng rơi xuống từ trên không trung.

Lý Trường Thọ đứng ở bên người Tiểu Khổ, từng tờ người giấy bay ra từ trong cổ tay áo, mấy tờ người giấy cầm đao thương kiếm kích, nhảy nhót đánh nhau ở bên người Tiểu Khổ, la hét loạn xạ.

Mấy tờ người giấy hóa thành tiên tử nhạc sĩ người mặc cung trang, thổi sáo đàn hát với tiết tấu nhẹ nhàng.

Đợi một hồi, Tiểu Khổ ngoẹo đầu nhìn kia mấy người giấy đánh nhau, thoáng có một chút xuất thần.

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Miếng vải đen đã rớt."

Tiểu Khổ theo bản năng ôm chặt bảo châu trong lòng ngực, miếng vải đen trên đó lại đang chậm rãi tiêu tán.

Nàng gắt gao nhắm mắt lại, không dám nhìn tình huống trong đó, thẳng đến khi từng đạo ánh vàng xuyên thấu qua mí mắt hơi mỏng của nàng, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí mở ra cặp con ngươi kia, nhìn chăm chú vào tình huống bên trong bảo châu.

Một chút xíu lưu quang bay ra, ở trong mắt Tiểu Khổ, hóa thành nàng vui vẻ, hạnh phúc, tươi cười, ngoái nhìn, ngại ngùng.

"Thật là vui..." Tiểu Khổ mím môi, nhỏ giọng thì thầm, khóe miệng bất giác nở một nụ cười.

Chương 707. -

Ngón tay của Lý Trường Thọ điểm tới từ bên cạnh, cùng với một tiếng "xin lỗi", đầu ngón tay ôn nhu rơi vào cái trán của Tiểu Khổ, quanh người hai người đồng thời xuất hiện một vệt đạo vận kì lạ.

Mặt đất nhẹ nhàng lắc lư, ánh sao bên trong tinh không nở rộ, giữa phiến thiên địa này đột nhiên xuất hiện bốn cột sáng, chiếu sáng toàn bộ thiên địa.

Ở ngoài mấy ngàn dặm, Quảng Thành Tử quát nhẹ một tiếng: "Hiện thân!"

Chúng tiên liền lập tức muốn tiến lên, nhưng bên tai đột nhiên nghe được một tiếng cười yêu kiều, một đoàn sương mù màu hồng phiêu đãng ở xung quanh, sáu vị cao thủ Đạo Môn đồng thời nhíu mày.

"Để bần đạo ứng đối." Ngọc Đỉnh Chân Nhân bước ra hai bước về phía trước, trên khuôn mặt có một chút bình thường tràn đầy ngưng trọng, tay phải nâng chiếc ngọc đỉnh kia lên, phía trên ngọc đỉnh phun ra đạo đạo quang mang.

Quảng Thành Tử, Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Thái Ất Chân Nhân, từng người hóa thành lưu quang, chia ra tiến về bốn cột sáng trên trời.

Hóa thân ham muốn lập tức muốn làm khó dễ, trong miệng Ngọc Đỉnh Chân Nhân quát nhẹ, xung quanh vang lên từng chuỗi tụng kinh, đoàn sương mù màu hồng kia bị ép hội tụ, trực tiếp ngưng tụ thành bóng hình xinh đẹp của hóa thân ham muốn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tế ngọc đỉnh lên, miệng nói: "Còn mời đạo hữu vượt qua cửa ải của ta."

"Chỉ bằng vào ngươi?" Khóe miệng của hóa thân ham muốn khẽ cong, không hề hoang mang nhìn về phía các nơi.

"Xem ra, ngày hôm nay các ngươi có chuẩn bị mà đến, đúng là muốn tiêu diệt chúng ta. Uổng công trước đây ta còn lưu lại thể diện cho các ngươi, cũng không có ý giết các ngươi, nhưng ngày hôm nay...ngươi, khát vọng cái gì?"

Gió nhẹ nhộn nhạo, hóa thân ham muốn quỷ dị biến mất không thấy gì nữa.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chậm rãi nói: "Tự tại hoá sinh, ngay ngắn hòa hợp."

Chiếc ngọc đỉnh kia nở rộ quang mang, thân ảnh của hóa thân ham muốn lại xuất hiện!

Nàng ở ngay trước người Ngọc Đỉnh Chân Nhân, ngón tay nhỏ nhắn nhô ra hướng về phía trước, khoảng cách Ngọc Đỉnh Chân Nhân chỉ kém ba tấc, nhưng thân hình lại không có cách nào tiếp tục tiến lên nửa phần...

Trên khuôn mặt của hóa thân ham muốn có một chút kinh ngạc rõ ràng.

"Ngươi có thể cản ta?"

"Phá giải thất tình lục dục, chỉ cần phong ấn đạo tâm. Các loại dục vọng, đều sinh ra từ đạo tâm." Ngọc Đỉnh Chân Nhân chậm rãi nhắm hai mắt lại, tiếng tụng kinh xung quanh nở rộ, chiếc ngọc đỉnh kia xuất hiện trên đỉnh đầu hóa thân ham muốn, tung xuống đạo đạo ngọc mang, trực tiếp nhốt nàng ở tại chỗ.

"Cái đỉnh này, chính là đạo tâm của bần đạo."

Ông —— ngọc đỉnh nhẹ nhàng reo một tiếng, hóa thân ham muốn dùng hai tay ôm trán, có một chút thống khổ ngồi xổm xuống, nàng đang chậm rãi bị áp chế!

Ở ngoài ngàn dặm, Lý Trường Thọ mắt thấy một màn này hơi thể hội.

Vị Ngọc Đỉnh Chân Nhân này tu hành, đúng là "Tâm dục chi đạo" rất khó tu thành như vậy, chẳng trách có thể được Quảng Thành Tử mang đến nơi đây.

Đối với hóa thân ham muốn mà nói, đây mới thật sự là thiên khắc!

Tai hoạ ngầm lo lắng nhất tiêu tán, Lý Trường Thọ thu hồi tâm thần, cúi đầu nhìn Tiểu Khổ đang ôm viên bảo châu kia nức nở, cười nói: "Đã không có chuyện gì."

"Ngươi vậy mà đối với ta như thế...ta quá thảm rồi! Còn bị xem như pháp khí phóng thích các hóa thân khác!"

Vân Tiêu tiên tử chậm rãi rơi xuống từ trong không trung, khẽ đưa tay vỗ về cái trán của Tiểu Khổ.

Đầu ngón tay của Vân Tiêu tràn ra từng tia từng tia mây mù, quấn quanh ở quanh người Tiểu Khổ, những mây mù này giống như từng bàn tay mềm, xoa bóp cho Tiểu Khổ, khiến cho tinh thần của nàng thả lỏng.

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta biểu diễn cho hai vị một đoạn kịch vui nhé?"

Lập tức, hai cỗ Đạo Nhân Giấy bay ra từ trong tay áo của hắn, hóa thành hai vị đạo sĩ, bắt đầu diễn một đoạn kịch đã biên tốt trước đây...

Vì có thể làm cho Tiểu Khổ trở nên vui vẻ, Lý Trường Thọ đã dùng đòn sát thủ ứng phó với Nữ Oa nương nương.

Vân Tiêu trực tiếp thi triển pháp thuật huyền diệu, an ủi đạo tâm của Tiểu Khổ, dùng sự ôn nhu của bản thân, an ủi trái tim trống rỗng của Tiểu Khổ.

Nhìn nơi xa.

Hóa thân sợ hãi bị bao vây ở trong một đoàn khí đen, giống như một thể hai mặt mâu thuẫn —— một mặt là sinh linh hèn mọn khiếp nhược, trong nội tâm tràn đầy hoảng sợ yếu đuối, một mặt là ác ma sợ hãi không ngừng rống giận gào thét, muốn khuếch tán hết thảy sợ hãi.

Nhưng nàng có thể hoàn toàn hợp nhất hai cảm xúc trái ngược nhau này.

Lớp ngoài là một con ma đáng sợ vô cùng kinh khủng bao trùm trong làn khói đen, nhưng ở bên trong ma, lại là đồ hèn nhát yếu đuối lại sợ hãi hết thảy.

Triệu đại gia tất nhiên là hoàn toàn không sợ.

Định Hải Thần Châu trực tiếp định trụ hóa thân sợ hãi có chiến lực không coi là mạnh này, Triệu Công Minh trực tiếp đánh tan khí đen, tiến đến trước mặt hóa thân sợ hãi, lấy ra "pháp bảo" Lý Trường Thọ cho ở sau lưng.

"Nhắm mắt!" Triệu đại gia lạnh giọng quát nhẹ, hóa thân sợ hãi vô thức nhắm hai mắt lại, nhưng lại lập tức mở ra...

"A!"

Tiên Nhân râu quai nón, mặc chiến giáp trên người trước mắt kia, vào giờ phút này lại biến thành ác quỷ mặt xanh nanh vàng!

Hóa thân này sợ hãi oa một tiếng liền khóc òa, suýt nữa liền bị dọa ngất đi...

Triệu đại gia lấy mặt nạ xuống, cười hắc hắc, lẩm bẩm nói: "Lão đệ nói rất đúng, đây là thứ dùng để đối phó tốt nhất."

Sau đó bắt đầu chuẩn bị các mặt nạ khác.

Cùng lúc đó, Thái Ất Chân Nhân cùng với Quảng Thành Tử cùng nhau ra tay, trấn áp hóa thân tức giận ở một chỗ ngóc ngách khác.

Phiên Thiên Ấn hóa thành một ngọn núi cao, ngăn chặn thiếu nữ tóc vàng thoạt nhìn bất quá chỉ mười bốn ~ mười lăm tuổi kia, chỉ để cho nàng lộ ra một cái đầu.

Quảng Thành Tử nói: "Đi thôi, Thái Ất sư đệ."

Thái Ất Chân Nhân có một chút không xác định hỏi: "Đại sư huynh, về sau có chắc chắn có thể trấn áp không?"

"Đương nhiên." Quảng Thành Tử lại cười nói một câu, có một loại phong phạm cao thủ nồng đậm.

Thái Ất Chân Nhân gật gật đầu, hai tay thăm dò ở trong tay áo áo bào đỏ, đi về phía trước hai bước.

Thiếu nữ tóc vàng có tướng mạo tương tự với thiếu nữ hận thù, Tiểu Khổ, lập tức dùng đôi tròng mắt tràn đầy phẫn nộ, gắt gao nhìn chằm chằm Thái Ất Chân Nhân.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân chỉ là đi hai bước, lại lui trở về...

Quảng Thành Tử buồn bực nói: "Sư đệ vì sao lại lui trở về?"

"Cỗ hóa thân này cũng quá yếu." Thái Ất Chân Nhân lắc đầu: "Nếu không chúng ta thả nàng rồi đi đối phó với các hóa thân khác đi, khi dễ con nhóc này cũng không có ý nghĩa."

Quảng Thành Tử: "..."

"Ngươi nói ai là con nhóc?" Hóa thân tức giận phẫn nộ chất vấn, toàn thân nàng nở rộ ánh vàng, Phiên Thiên Ấn đè ép trên người cũng đều đang không ngừng rung động.

Thái Ất Chân Nhân cười xùy một tiếng, thản nhiên nói: "Ngươi như vậy còn không giống con nhóc sao? Tại thế tục Nhân Tộc, ngươi chỉ là một con nhóc tóc vàng mà thôi, thân là hóa thân Đại Đức Hậu Thổ, thật sự không biết xấu hổ sao? Ngươi nhìn những hóa thân khác đi..."

Tạch tạch tạch! Toàn thân trên dưới thiếu nữ tóc vàng đột nhiên xuất hiện một hồi tiếng vang lốp bốp, ánh vàng phun trào quanh người, phía sau xuất hiện từng cánh tay ngọc, Phiên Thiên Ấn lại bị chậm rãi đẩy ra!

"Ngươi, nói, ai, là, con, nhóc!"

Chương 708. -

Bàn chân của Thái Ất Chân Nhân trượt đi, đứng ở phía sau Đại sư huynh nhà mình, cười ngượng ngùng nói: "Chớ tự ti, tin tưởng chính mình, về sau ngươi sẽ lớn lên, không phải còn có thuật biến hình hay sao."

"A ——" Hóa thân tức giận kêu to một tiếng, Phiên Thiên Ấn bỗng nhiên bị lật ra!

Quảng Thành Tử rút kiếm bay về phía trước, kịch chiến thành một đoàn với hóa thân tức giận nổi điên!

Mà Lý Trường Thọ mắt thấy một màn này, vào giờ phút này không nhịn được bắt đầu lo lắng...

Chỉ bằng vào cái miệng của Ất Chân Nhân, hai giáo Xiển Tiệt chỉ cần gặp nhau, không có việc gì cũng có thể đánh đến mức máu chảy thành sông!

Lý Trường Thọ lấy ra một chiếc thăm trúc ở trong tay áo, dây đỏ trên thăm trúc, đã sắp đi đến tận cùng.

Đã giờ Thìn.

Mà chỗ khó duy nhất lúc này, ở ngay chỗ của Kim Linh Thánh Mẫu.

...

Ở góc xa xôi của tiểu thế giới này, Kim Linh Thánh Mẫu ngồi quỳ chân ở bên trên cồn cát, đầu ngón tay đỡ cái trán.

Kim Linh Thánh Mẫu xinh đẹp lạnh lùng, bản thân lại là đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ, có đông đảo linh bảo lợi hại trên người, ngày bình thường đi đến chỗ nào cũng đều là gương mặt lạnh xinh đẹp, Tam Giới cũng lưu truyền truyền ngôn nàng không dễ nói chuyện...

Vốn dĩ, Kim Linh Thánh Mẫu được mời tới Địa Phủ, hỗ trợ xử trí nguy cơ hóa thân thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương, đã làm xong chuẩn bị đại chiến một trận.

Nhưng trong ba ngày này, nàng nghe vị đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo mới quật khởi, Thuỷ Thần Thiên Đình kia, không ngừng giảng giải các loại chi tiết kế hoạch, còn an bài nàng luyện tập một ít " pháp thuật đặc thù ".

Kim Linh Thánh Mẫu theo thời gian dần qua phát hiện ra...

Vị Thuỷ Thần này là thật sự ổn, làm việc thế nhưng có thể cân nhắc đến loại trình độ này, một chút chi tiết cũng không chịu buông tha!

Mà chính mình lần này, giống như đã đến nhầm địa phương.

Nơi này căn bản không có đánh nhau.

Vào giờ phút này, Thái Ất Chân Nhân bắt đầu bị hóa thân tức giận của Hậu Thổ truy sát, cao thủ Đạo Môn ở các nơi khác đều đã giao thủ cùng với hóa thân thất tình lục dục, toàn bộ kế hoạch đang vững bước tiến triển.

Kim Linh Thánh Mẫu vào giờ phút này cần phải đối mặt, lại là hai nữ đồng phấn điêu ngọc trác...

Ánh mắt mong đợi và hiểu chuyện của đối phương...

Ầy! Hai cỗ hóa thân thất tình lục dục nàng phụ trách này, căn bản là không có nửa điểm ý tứ đấu pháp với nàng.

Lúc chạy đến nơi đây, hai nữ đồng đã khéo léo tập hợp lại một chỗ, mở miệng chính là một câu: "Tỷ tỷ là tới giúp chúng ta nhanh chóng lớn lên sao?"

Suýt nữa làm cho đạo tâm của Kim Linh Thánh Mẫu tan chảy.

Làm sao bây giờ?

Còn có thể làm sao, đây là hóa thân niềm vui và hóa thân tình yêu, là "thiện" bên trong thất tình lục dục.

Cũng chính bởi vì lực lượng của hai người các nàng quá yếu, đau khổ và hận thù quá mạnh, lực lượng thất tình lục dục mới có thể mất cân bằng, mới có thể sinh ra hóa thân thất tình lục dục.

Mà lúc này, vạn lần không thể để cho đau khổ và niềm vui, chạm mặt với hận thù và tình yêu, không thì hai tên tiểu gia hỏa này sẽ trực tiếp bị đồng hóa, Hậu Thổ nương nương sẽ thật sự hoà vào bên trong vực sâu thất tình lục dục, lại không có cách nào cứu trở về.

Mặt đất xuất hiện một tòa bảo động, Đa Bảo đạo nhân nhảy ra ngoài từ trong đó, thúc giục nói: "Kim Linh sư muội, sao rồi? Đã sắp tới giờ rồi."

"Mà thôi, mặc kệ!" Kim Linh Thánh Mẫu nhẹ nhàng cắn môi, đột nhiên...hai tay làm trảo, gương mặt xinh đẹp làm ra mặt quỷ, hung ác hô một tiếng đối với hai nữ đồng.

Hai nữ đồng đầu tiên là ôm chặt lẫn nhau, sau đó cùng nhau cười to, ôm nhau cười thành một đoàn.

Kim Linh Thánh Mẫu liên tục làm mặt quỷ, hai nữ đồng nghiêng về phía sau cười cười, đồng thời bắt đầu cao lên...

Ở bên cạnh, Đa Bảo đạo nhân nhíu mày nhìn một màn này, nhìn Kim Linh Thánh Mẫu ra sức biểu diễn, trong đáy lòng cảm khái không thôi.

Chính mình ngược lại là chưa từng biết, sư muội lại còn có một mặt như vậy!

Vốn cảm thấy Kim Linh sư muội chỉ có làm bạn với đạo tâm, còn là đạo tâm hung ác cứng rắn như bàn thạch!

Không nghĩ tới...

Ài, sư muội thế nhưng đã làm đến một bước này, kẻ làm sư huynh như hắn há có thể khoanh tay đứng nhìn!

"Nhìn kỹ!" Vung tay lên, bảo quang lấp lánh đầy trời, từng đống linh bảo lấp lóe sáng ngời ở xung quanh, hai nữ đồng phát ra tiếng than thở "Oa oa".

Đa Bảo đạo nhân nhẫn nhịn xúc động cởi đạo bào xuống, thân hình nhảy lên một cái, bắt đầu bơi ngửa, bơi bướm ở bên trong đống bảo vật, thân thể có một chút hơi mập không ngừng lắc lư.

Hai nữ đồng kia không nhịn được cười một lần nữa, lần này lại là "niềm vui" sinh trưởng nhanh chóng hơn...

Nhưng Kim Linh Thánh Mẫu vẫn không nhịn được âm thầm nhíu mày...

Dường như vẫn không kịp.

Hãi cỗ hóa thân này tăng lên quá chậm, so với thời khắc Lý Trường Thọ "thất tình lục dục cộng hưởng" định ra, đã không đủ nửa canh giờ!

Thùng thùng bang ——

Tiếng chiêng trống?

"Đại Đức Hậu Thổ thủ hộ luân hồi, đó là nhà của chúng ta sau khi chết, là nơi bắt đầu cuộc sống tiếp theo của chúng ta!"

"Hậu Thổ nương nương trường an!"

"Hậu Thổ nương nương đồng thọ cùng trời đất!"

Đột nhiên, Kim Linh Thánh Mẫu cùng với Đa Bảo đạo nhân nghe được từng đợt tiếng hô hoán ầm ĩ.

Đây là...

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy trong không trung hiện ra một dải tinh hà, điểm điểm ánh sao bay ra từ trong tinh hà.

Những ánh sao này trực tiếp hội tụ trên người hai nữ đồng, bên trong mỗi một điểm ánh sao đều ẩn chứa một hình ảnh tương tự:

Thành trì phàm tục nhộn nhịp, nam nữ già trẻ reo hò trên đường phố, nâng cao tượng đất với nhiều kích cỡ khác nhau.

Phía trước tượng đất, từng vị từng vị thiếu nữ chân trần tiến lên, rải xuống từng mảnh cánh hoa.

Phía sau tượng đất, kèn, trống, chiêng, mõ, đánh ra giai điệu thoải mái và tươi vui.

Giờ Thìn một khắc.

Nam Thiệm Bộ Châu, phàm là nơi có thần miếu Hải Thần Giáo, từng pho tượng thần Hậu Thổ được đưa ra đường phố...

Trước đây hai ngày, toàn bộ Hải Thần Giáo vận chuyển lại toàn diện, tuyên dương sự tích Đại Đức Hậu Thổ, để tín đồ các nơi hội tụ trong thành trì, đồng thời chúc mừng.

Từng lời chúc phúc, từng lời cầu nguyện nhỏ ...

Trường an, vui vẻ lâu dài, đồng thọ với thiên địa...

Hai nữ đồng đứng ở bên trong ánh sao rải xuống này, ngơ ngác nhìn, từng người có một chút xuất thần.

Từng chút xíu quang mang tụ hợp vào thân thể các nàng, hai người chậm rãi biến hóa, theo ánh sao không ngừng rơi xuống, dần dần lớn lên, hóa thành thiếu nữ, từng người lau nước mắt, vui vẻ cười tại kia.

Kim Linh Thánh Mẫu nhẹ nhàng thở ra, ngồi quỳ chân ở bên trên cồn cát, mỉm cười cảm nhận cảnh này.

Đa Bảo đạo nhân cười ha ha vài tiếng, thu hồi linh bảo đầy trời, ném ánh mắt tán thưởng đối với Lý Trường Thọ...

Rất nhanh, hai cỗ hóa thân thất tình lục dục này, tạm thời thu được lực lượng ngang với các hóa thân khác.

Lý Trường Thọ nhìn thăm trúc trong lòng bàn tay dây đỏ đã chạm đến dưới đáy!

Đã đến giờ.

Chương 709. -

Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn Tiểu Khổ trước mặt, hít vào một hơi nhẹ, đội Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu, thân hình nhảy lên một cái, phóng tới không trung, lòng bàn tay thêm một cái vòng cỏ.

Tìm được điểm cân bằng của thất tình lục dục, tìm được chỗ linh lực nhất ôn hòa bên trong tiểu thiên địa này, Lý Trường Thọ chậm rãi tế vòng cỏ ra.

Quang mang bảy màu phía trên vòng cỏ không ngừng lấp lóe, từng tia từng tia tiên quang hội tụ ở dưới vòng cỏ.

Ở trước người thiếu nữ hận thù, chỗ Thái Cực Đồ lấp lánh, Đại Pháp Sư đang ra sức nói...

"Ngươi nhìn quả cầu bị che bởi tấm vải đen này, thiện niệm và hận thù trong đó giờ đang ở trong trạng thái hỗn loạn, ngươi đoán xem kế tiếp sẽ là tình huống gì? Cảm xúc hỗn độn...Hả?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư ngừng nói, nhìn thiếu nữ hận thù lúc này, trong mắt nàng tràn đầy mờ mịt, một tia sáng đen bay ra khỏi lồng ngực.

Cùng lúc đó...

Hóa thân ham muốn bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân trấn áp, hóa thân tình yêu và hóa thân niềm vui ở trước mặt Kim Linh Thánh Mẫu.

Hóa thân sợ hãi bị Triệu Công Minh dọa khóc, hóa thân tức giận đuổi theo Thái Ất Chân Nhân dồn sức đánh một hồi, lại bị nhốt trong trận pháp, hóa thân đau khổ bên người Vân Tiêu tiên tử...

Trước ngực từng người bay ra một vệt sáng, hai mắt có một chút mờ mịt, cùng nhau dừng động tác lại.

Trên bầu trời, chùm sáng bảy màu bay đến dưới vòng cỏ, tụ hợp vào bên trong đạo đạo tiên quang kia, một đạo thân ảnh hư ảo chậm rãi ngưng tụ thành, người mặc váy dài trắng nhạt mộc mạc, đang nhắm mắt trôi nổi...

Hậu Thổ!

Lý Trường Thọ vái chào thật sâu, cất cao giọng nói: "Hậu Thổ chi đức, thiên địa chung giám! Mời Hậu Thổ nương nương quy vị!"

Giọng nói của hắn truyền ra xa, nhưng hư ảnh Hậu Thổ không phản ứng chút nào, mà tiên quang tách ra phía trên vòng cỏ kia bắt đầu trở nên ảm đạm.

Hậu Thổ nương nương dường như đang ngủ say khẽ nhíu mày, trên mặt lộ ra một chút đau lòng.

Lý Trường Thọ có một chút nóng nảy ngẩng đầu nhìn lên...

Không tới sao?

Sai thời gian rồi?

Hay là những niệm lực kia không đến được nơi đây?

Hắn hít vào một hơi thật sâu, cúi người vái chào một lần nữa, cất cao giọng nói: "Đại Đức Hậu Thổ, bảo vệ luân hồi, chúng sinh cảm niệm, vĩnh thế không dứt!"

Vừa dứt lời, các nơi truyền đến tám tiếng nói, lại là các cao thủ và Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng nhau cúi người vái chào đối với Hậu Thổ, niệm tụng mười sáu chữ này trong miệng.

Đột nhiên!

Tiếng hô hoán càng thêm hùng hồn, càng thêm ầm ĩ, cũng càng thêm vang dội, không ngừng quanh quẩn ở giữa phiến thiên địa này!

Hình chiếu lục đạo luân hồi ra tinh hà, đang bộc phát ra ánh sáng chói lòa, từng bong bóng màu vàng chảy ngược dòng từ trong tinh hà, rơi xuống khắp mọi nơi trong thiên địa.

Giờ Thìn, ba khắc.

Ở chỗ Nam Hải Đông Hải Chi Tân, nơi Hải Thần Giáo bao phủ, không biết bao nhiêu bóng người quỳ sát ở phía sau tượng Hậu Thổ, cùng nhau niệm tụng mười sáu chữ này.

Ở bờ Thiên Hà Thiên Đình, Ngao Ất, Biện Trang một gối chạm đất, hai tay ôm quyền, mười vạn tướng sĩ phía sau cùng nhau quỳ một chân trên đất!

Ở trước Thông Minh Điện, mấy trăm vị quan văn Thiên Đình cùng nhau cúi người vái chào, đi theo phía sau Đông Mộc Công.

Bên trong ngũ Thiên Môn, Dao Trì, ba tầng trời thiên nhân sinh sống...

Bên trong Tứ Hải, bên trong bên ngoài Long Cung, bên trong thành trì Hải Tộc các nơi...

Lần lượt từng thân ảnh hoặc là quỳ một chân trên đất, hoặc là khom người cúi người vái chào, cùng nhau niệm tụng mười sáu chữ này!

Tại Độ Tiên Môn, môn nhân đệ tử bên trong môn phái đã tụ tập vào hai canh giờ trước, tình huống không chênh lệch bao nhiêu so với tuyệt đại đa số tiên tông Tam Giáo khác, đều hướng về phía bài vị có khắc chữ Đại Đức Hậu Thổ, dâng hương cúi người vái chào, niệm tụng...

Đại Đức Hậu Thổ, hộ ta luân hồi.

Chúng sinh cảm niệm, vĩnh thế không dứt.

Tại Bắc Châu, từng vị từng vị Vu Tộc quỳ rạp trên đất, thấp giọng nghẹn ngào...

Địa Phủ, Diêm Quân Phán Quan, âm sai quỷ binh, những hồn phách sắp bước vào Luân Hồi Bàn kia, cùng nhau quỳ sát, không ngừng la lên, không ngừng kêu gọi.

Thậm chí ở bên trong ba ngàn thế giới, tình huống tương tự cũng đồng thời phát sinh, từng đạo ánh vàng xâm nhập U Minh Giới, cùng với ánh sáng vàng tỏa ra từ Ngũ Bộ Châu, xông vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn!

Phía trên Linh Sơn, mấy vị lão đạo lộ ra vẻ mặt giận dữ, nhìn thanh niên đạo sĩ ngồi xếp bằng ở bên người Đế Thính.

"Địa Tạng, có phải là ngươi hạ lệnh, để hương hỏa thần giáo của Tây Phương Giáo chúng ta tế bái Hậu Thổ vào ngày hôm nay?"

"Hoang đường! Đây là cơ duyên của Đạo Môn bọn hắn, cử động lần này của ngươi chẳng lẽ không phải là tương trợ bọn hắn cầm công đức!"

Địa Tạng có một chút bất đắc dĩ cười một tiếng, mở hai mắt ra, nói khẽ: "Đây là ý chỉ của lão sư."

Mấy vị lão đạo lập tức khép lại miệng rộng.

Địa Tạng thở dài, lại nói: "Lục đạo luân hồi không quan hệ đến tranh chấp giữa Đạo Môn cùng với phương tây, cử động lần này chỉ là vì bảo đảm phương tây chúng ta, sau này còn có một hồi vận số cùng với Đạo Môn bọn hắn. Các vị sư huynh, Địa Tạng tạm tu hành."

Nói xong, thanh niên đạo sĩ này nhắm hai mắt lại, khuôn mặt mang theo một chút tường hòa.

Mấy vị lão đạo liếc nhìn nhau, từng người nhíu mày rời đi.

Cái đuôi của thần thú Đế Thính lướt qua, vụng trộm liếc mắt, nằm đó nghe chúng sinh cầu nguyện, dương dương tự đắc.

...

Bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Vô số ánh vàng tràn ngập, biển cát và dung nham nguyên bản, đã hóa thành đồi núi chập trùng lên xuống, bụi cỏ màu xanh nhạt mọc đầy khắp núi đồi, từng đoá từng đoá hoa nhỏ màu trắng chậm rãi nở rộ.

Trong không trung, thân hình của Hậu Thổ nương nương đã vô cùng ngưng thực.

Vòng cỏ ở trên đầu Hậu Thổ, tóc xanh vẩy xuống như thác nước, mười ngón tay chắp trước ngực, ngồi quỳ chân ở trên không trung thấp giọng thì thầm.

Nàng đang cầu chúc cho chúng sinh, khí tức bay ra quanh người, là nhu hòa và an bình như vậy.

Ở bên trong xó xỉnh của phiến thiên địa này, Kim Linh Thánh Mẫu đột nhiên nghe được một tiếng la lên: "Đại tỷ tỷ!"

Kim Linh Thánh Mẫu lập tức xoay người lại, những đồ trang sức bằng vàng trên chiếc váy kêu leng keng.

Bộ dáng của hai cỗ hóa thân thất tình lục dục này đã là tương đương cùng với Hậu Thổ nương nương, thất tình lục dục tình yêu, thất tình lục dục niềm vui, đang cùng nhau cúi người vái chào đối với Kim Linh Thánh Mẫu, các nàng cười nói: "Cám ơn."

Kim Linh Thánh Mẫu khẽ lắc đầu, nói: "Bảo trọng."

"Ừm." Các nàng nhẹ giọng đáp ứng, thân ảnh chậm rãi bay lên không, bay về phía sau Hậu Thổ nương nương.

Trong không trung, ở chỗ của Đại Pháp Sư.

"Ngươi chờ đó!" Thiếu nữ hận thù nghiến răng nghiến lợi: "Chờ ta đi ra ngoài một lần nữa, nhất định sẽ cạo sạch tóc của ngươi, khắc một con rùa xanh trên đầu ngươi!"

Đại Pháp Sư đột nhiên cười, lắc đầu, lặng lẽ bóp nát viên bảo châu trong tay, thu hồi Thái Cực Đồ.

Một chùm ánh vàng chiếu đến, bao trùm thiếu nữ hận thù lộ ra vẻ mặt không phục, chậm rãi kéo về hướng Hậu Thổ nương nương trong không trung...

Chương 710. Bao dung

Ở một góc khác.

"Chuyện này, có nhiều đắc tội."

Triệu Công Minh vái chào đối với hóa thân sợ hãi trước mặt, tháo mặt nạ xuống, bồi tội cười hai tiếng.

Hóa thân sợ hãi đã bị ánh vàng trói buộc, vào giờ phút này rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, làm ra mặt quỷ dữ dằn đối với Triệu Công Minh, dường như là đáp lễ đối với hơn mười lần bị dọa vừa rồi.

Ở một góc khác, hóa thân tức giận đồng dạng bị ánh vàng trói buộc, mắng đối với Thái Ất Chân Nhân phía dưới: "Ngươi chờ đó cho ta! Đồ khốn! Về sau gặp ngươi một lần đánh ngươi một lần!"

Thái Ất Chân Nhân sưng mặt sưng mũi cười tà mị một tiếng, cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi, khí tức uể oải suy sụp.

Tại phương hướng chín vị Tiên Nhân bước vào tiểu thiên địa này, Ngọc Đỉnh Chân Nhân thu hồi ngọc đỉnh của chính mình, đứng dậy cúi người vái chào đối với hóa thân ham muốn, thấp giọng nói: "Đắc tội."

"Phi!" Lúc hóa thân ham muốn bị ánh vàng cuốn đi, trong miệng hùng hùng hổ hổ, nói những lời như "quái vật", "đều là quái vật" gì đó.

Mà tiếp theo, tiên thức của mấy vị Tiên Nhân, di chuyển đến nơi hóa thân cuối cùng.

Đạo đạo ánh vàng rơi xuống, giống như xiềng xích, ôn nhu đỡ thiếu nữ đau khổ ngồi dưới đất lên.

"Ài..." Tiểu Khổ thấp giọng khẽ than, đưa tay xoa xoa nước mắt vẫn luôn chưa từng từng đứt đoạn trên khóe mắt, nhìn Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu tiên tử đứng trước mặt, thấp giọng nói: "Nhìn đi, ta không thể đi xa như vậy, hư giả vẫn là hư giả, sai liền sẽ bị sửa đổi, ta chính là kẻ bị sửa đổi kia."

Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần áp ý cười ấm, chậm rãi lắc đầu.

Tiểu Khổ thì thầm, thân thể chậm rãi bị kéo: "Mặc dù biết các ngươi không phải là vì ta, nhưng mấy ngày nay...đa tạ các ngươi. Ta nói có một chút hơi nhiều, hơn nữa đều là nói nhảm vô dụng...ta vì sao lại bi thảm như vậy, ban đầu liền biết là loại vận mệnh này, bởi vì các ngươi lại sinh ra niệm tưởng không nên có, nhưng cuối cùng vẫn là muốn như vậy, biết rõ là như thế này...ta biết rõ..."

Vân Tiêu nhẹ nhàng cắn môi, quay người đi.

Lý Trường Thọ bình tĩnh nhìn chăm chú vào Tiểu Khổ, chậm rãi thở hắt ra, cười nói: "Đúng rồi, ngươi có danh tự không?"

"Ta...ta chỉ là, chỉ là một đoạn thất tình lục dục của Hậu Thổ biến thành, là một phần niệm tưởng của nàng."

"Về sau vẫn gọi ngươi là Tiểu Khổ đi." Lý Trường Thọ đột nhiên cất cao giọng nói: "Bần đạo danh hào Trường Canh, đệ tử Nhân Giáo, Thuỷ Thần Thiên Đình, có thể quen biết cùng với ngươi, trở thành đạo hữu, cùng nhau hành động vào ngày hôm nay, tương trợ Đại Đức Hậu Thổ, vô cùng may mắn!"

"Ta, ta..." Tiểu Khổ đã bị kéo đến giữa không trung không ngừng dùng mu bàn tay lau nước mắt, trong miệng dần dần nghẹn ngào, lại không ngừng hô hào: "Ta là Hậu Thổ, ta là đau khổ mà chúng sinh giao phó cho Hậu Thổ, ta gọi là Hậu Thổ Tiểu Khổ...có thể quen biết cùng ngươi, trở thành đạo hữu...ta!"

Ánh vàng nở, thân ảnh của nàng cùng với sáu cỗ hóa thân khác cùng nhau biến mất tại không trung.

Lý Trường Thọ chậm rãi thở ra một hơi, cúi đầu nhìn viên bảo châu đập xuống trước mặt kia, bên tai phảng phất như vang lên âm thanh kia...

"Rất vui vẻ."

"Có phải hay không buồn đến choáng váng." Lý Trường Thọ cầm bảo châu lên: "Ta đã động tay chân ở trong này, bi thương của ngươi đã được ta làm tan biến vào trước khi đặt nó vào viên bảo châu này, cho nên viên bảo châu này luôn là vui vẻ."

Một bàn tay mềm mại duỗi ra, nhẹ nhàng giữ chặt cánh tay hắn.

Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Không cần lo lắng, đạo tâm của ta vô cùng kiên cố."

Vân Tiêu nhẹ giọng đáp ứng, nhưng cũng không buông cánh tay của Lý Trường Thọ ra.

Trong không trung, ánh vàng chậm rãi tiêu tán.

Bảy viên bảo châu màu sắc khác nhau đang xoay quanh Hậu Thổ nương nương, từng tia từng tia lực lượng thất tình lục dục trở về bản thân của Hậu Thổ nương nương, triệt tiêu lẫn nhau ngay lập tức.

Đột nhiên, Hậu Thổ mở hai mắt ra, quang mang trong mắt lấp lóe, bảy viên bảo châu quanh người kia đồng thời nổ nát vụn, bảy cỗ hóa thân vốn đã không có cách nào phản kháng, hiện ra hư ảnh một lần nữa.

Đại Pháp Sư cau mày nói một câu: "Hậu Thổ tiền bối, đừng có..."

"Không sao." Trong mắt Hậu Thổ lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, nhìn chăm chú vào bảy cỗ hóa thân thất tình lục dục đã mất đi hơn phân nửa lực lượng trước mặt này, khóe miệng lộ ra một chút nụ cười ôn nhu.

Nàng gỡ cái vòng cỏ trên đầu kia xuống, nói khẽ:

"Nỗi khổ của chúng sinh, ta có thể cõng phụ.

Ai oán của chúng sinh, ta có thể thừa nhận.

Mối hận của chúng sinh, ta có thể chịu đựng.

Đau khổ, thù hận, ham muốn, niềm vui, sợ hãi, tình yêu, tức giận của ta, ta vì sao không thể bao dung?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư dần dần giãn lông mày ra, cười nói: "Tiền bối tự quyết là được, bất quá lần sau nếu như lại không áp chế nổi, còn xin sớm nói cho chúng ta một tiếng."

"Ừm, đa tạ." Hậu Thổ dịu dàng đáp ứng, trong mắt tràn đầy nhu tình, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng đẩy vòng cỏ về phía trước.

Hóa thân thất tình lục dục hóa thành đạo đạo lưu quang, tụ hợp vào vòng cỏ, vòng cỏ bay trở về trong lòng ngực của Hậu Thổ, được Hậu Thổ ôm ở trước ngực.

"Từ nay về sau phải ngoan!"

Chuyện này?

Hậu Thổ nương nương...

Ngay cả hóa thân của thất tình lục dục khiến nàng đau khổ bấy lâu nay cũng đều được trực tiếp bảo vệ?

Người khác có thể không biết vòng cỏ quan trọng như thế nào đối với Hậu Thổ nương nương, nhưng trước đây Lý Trường Thọ trò chuyện cùng với Hậu Thổ nương nương, cầm vòng cỏ trên tay trong ba ngày, biết nguồn gốc của nó.

Thân thể của Hậu Thổ nương nương đã hóa thành Lục Đạo Luân Hồi Bàn, vòng cỏ kia thật ra là chỗ Hậu Thổ ký thác nguyên thần, tương đương với thân thể thứ hai, giữ lại cho mình khả năng thoát ly Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Tình huống vừa nãy mặc dù thoạt nhìn đơn giản, nhưng Hậu Thổ nương nương chính là mượn niệm lực của chúng sinh, làm cho nguyên thần bản thân nàng, hoàn toàn dung hợp cùng với Lục Đạo Luân Hồi Bàn, tặng vòng cỏ kia cho các nàng Tiểu Khổ.

"Hậu Thổ nương nương là Tổ Vu ôn nhu nhất Vu Tộc chúng ta."

Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười...

Có lẽ, đây chính là Đại Đức Hậu Thổ.

"Nhưng kể từ đó, ta chẳng lẽ không phải vẽ rắn thêm chân rồi?" Lý Trường Thọ thấp giọng lầm bầm, trong mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Vân Tiêu tiên tử che miệng cười khẽ, buông lỏng cánh tay của Lý Trường Thọ ra, không để lại dấu vết thối lui sang một bên, trong mắt tràn đầy ý cười.

Lúc Lý Trường Thọ cáo biệt cùng với Tiểu Khổ trước đó, thật ra là do tâm cảnh của Vân Tiêu tiên xuất hiện một chút dao động, mới có lần "chủ động an ủi" vừa rồi.

Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không đâm thủng chuyện này, được an ủi liền được an ủi, tu vi của hắn mặc dù còn kém xa Vân Tiêu tiên tử, nhưng nam nhân dù sao cũng nên phải có sự kiêu ngạo của nam nhân.

Tiện thể nhắc đến, Vân Tiêu tiên tử cũng rất khả ái.

Khục, nói lên lần chủ động cáo biệt vừa rồi...

Vào lúc Tiểu Khổ bị triệu hồi, Lý Trường Thọ nghĩ như thế nào, cũng đều cảm thấy Tiểu Khổ đã să[s biến mất, cho nên mới nói đoạn lời nói kia, xem như an ủi Tiểu Khổ.

【Cho dù đó chỉ là tình bạn tồn tại trong chốc lát, cũng có thể sưởi ấm Tiểu Khổ một chút. 】

Chương 711. -

Nhưng Hậu Thổ nương nương lựa chọn xử lý như vậy...

Hóa thân thất tình lục dục tuy bị suy yếu hơn phân nửa, nhưng được Hậu Thổ nương nương bảo vệ, như thể nàng nuôi nấng bảy cô em gái sinh đôi.

Sự ấm áp mà Lý Trường Thọ đưa ra ngoài, đã cứng rắn hình thành nhân quả!

Chuyện này, rất mệt mỏi.

Tuy nhiên, đây luôn là một điều tốt, dù sao thì Tiểu Khổ và những hoá thân khác vẫn có thể sống sót, mặc dù lưu lại mối tai hoạ ngầm cho Hậu Thổ nương nương, nhưng cũng lưu lại một ít cơ duyên phương diện khác.

Ví dụ như có người muốn nhằm vào Địa Phủ, một mình Hậu Thổ nương nương xuất chiến, vào thời khắc mấu chốt có thể gọi ra hóa thân thất tình lục dục.

Đến lúc đó Tiểu Khổ vừa ra sân, yêu ma đầy trời yên lặng rút đao tự vẫn...

Hiệu ứng hình ảnh tương đối mãnh liệt, khiến cho Lý Trường Thọ ẩn ẩn còn có một chút chờ mong nhỏ.

Hơn nữa, Hậu Thổ nương nương xử trí hóa thân thất tình lục dục như thế, đối với trong đáy lòng những người tham dự bọn hắn mà nói, ngược lại là giảm đi mấy phần gánh nặng.

Lý Trường Thọ vái chào đối với không trung, mấy đạo lưu quang đã bay về hướng Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu nương

nương.

Chạy đến trước hết nhất, lại là Thái Ất Chân Nhân.

Y xông lại giữ chặt Lý Trường Thọ chính là trừng mắt một hồi, thấp giọng nói: "Phải làm sao mới ổn đây?"

"Sư huynh? Sao thế?" Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, trong mắt tràn đầy hiếu kì và đơn thuần.

"Còn thế nào!" Máu ứ đọng trên khuôn mặt anh tuấn của Thái Ất Chân Nhân chưa tan, thấp giọng nói: "Không phải ngươi nói, buông tay tiến hành kích thích hóa thân tức giận, còn phải kéo dài không ngừng, vào thời điểm bần đạo bị đánh miệng cũng đều không ngừng nói! Hiện tại giữ lại cỗ hoá thân kia, sau đó vạn nhất đi ra ngoài gây sự, mượn dùng tu vi thần thông của Đại Đức Hậu Thổ, đánh vào bên trong Càn Nguyên Động của bần đạo...bần đạo sẽ không xong!"

Lý Trường Thọ hít vào một ngụm khí lạnh, vẻ mặt lộ ra mấy phần nghĩ mà sợ cùng với bất an, vội nói: "Thái Ất sư huynh nói như vậy, quả nhiên là đã nhắc nhở ta, việc này là do ta suy nghĩ sai lầm."

"Làm sao để khắc phục?" Thái Ất Chân Nhân khô khốc một hồi sốt ruột: "Nên làm như thế nào để khắc phục?"

"Thái Ất sư huynh đừng vội!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, sư huynh cứ đi tới Động Suất Cung tại Thiên Đình tìm ta, hoặc là cho ta một khối ngọc phù truyền tin, ta lập tức tiến đến giải thích thay sư huynh. Cho dù là hóa thân Đại Đức Hậu Thổ, đó cũng là Đại Đức Hậu Thổ, sao lại không biết chuyện?"

Thái Ất Chân Nhân cẩn thận suy nghĩ, thở dài: "Có vẻ như Địa Phủ trong tương lai sẽ rất khó khăn."

"Thái Ất sư đệ yên tâm đi, ha ha ha ha!" Liền nghe vài tiếng cười khẽ, Quảng Thành Tử cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng nhau cưỡi mây mà tới.

Vị Đại sư huynh Xiển Giáo này lại cười nói: "Đại Đức Hậu Thổ đã là không có chuyện gì, thất tình lục dục trở lại cân bằng, sau đó Trường Canh sư đệ tự nhiên sẽ giúp Địa Phủ giải quyết sự tình thất tình lục dục còn sót lại chuyển thế, Đại Đức Hậu Thổ đương nhiên sẽ không lại mất khống chế."

Lý Trường Thọ nghe vậy cười nói: "Quảng Thành Tử sư huynh nói cực phải, tất nhiên là phải tương trợ Địa Phủ giải quyết việc này, nhưng không phải một mình ta là liền có thể làm được, vẫn là cần trên dưới Đạo Môn cố gắng."

Quảng Thành Tử vừa muốn nói tiếp, liền nghe bên cạnh lại có tiếng nói truyền đến.

"Trường Canh à." Đại Pháp Sư dạo bước đi tới, cau mày nói: "Chiêu cảm xúc hỗn độn này của ngươi..."

"Sư huynh thật sự lợi hại!" Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái lên, khen: "Nguyên bản chúng ta chỉ muốn chế trụ hóa thân hận thù, không nghĩ tới sư huynh còn có diệu kế như vậy, làm suy yếu lòng hận thù của nàng, đây cũng là điều chúng ta không ngờ tới."

Đại Pháp Sư lập tức cười đến híp cả mắt, bình tĩnh đứng ở phía sau Lý Trường Thọ, đưa tay chọc sau lưng Lý Trường Thọ một chút, hai người sư huynh đệ này cùng nhau cười ha ha vài tiếng.

Nghệ thuật truyền thống của Nhân Giáo.

Đợi ba vị Đại đệ tử Tiệt Giáo Đa Bảo đạo nhân, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu chạy đến, chín tiên Đạo Môn đã là tề tựu.

Hậu Thổ nương nương trên bầu trời chậm rãi bay tới, dừng lại ở ngoài trăm trượng, nhẹ nhàng thi lễ đối với chín tiên, chín tiên từng người hoàn lễ.

Hậu Thổ khẽ mở đôi môi, đạo đạo ánh vàng bao quanh người, mái tóc dài bồng bềnh phía sau, nhưng chiếc váy trắng mộc mạc trên người lại rất thánh khiết.

"Đa tạ các vị đạo hữu tương trợ."

Đại Pháp Sư cười nói: "Tiền bối khách khí."

"Ta ở nơi này, đã sớm không có cách nào ra ngoài, cũng không có tạ lễ quá mức ra dáng có thể tặng cho các vị."

Tay phải của Hậu Thổ nương nương nhẹ nhàng lay động, đầu ngón tay hơi tỏa sáng, một đoạn kinh văn lấp lánh ánh vàng ngưng tụ thành một quyển sách, được Hậu Thổ nương nương đưa tay đẩy tới.

"Môn công pháp này chính là ta tập hợp bí pháp tu hành Vu Tộc cùng với thiên địa luân chuyển chi đạo tạo thành, vốn là Cửu Cửu Quy Nhất Huyền Công, chỉ tiếc là Thiên Đạo không cho phép huyền công tầng thứ chín ngưng tụ thành, làm hỗn loạn cảm ngộ của ta."

Cửu Cửu Quy Nhất thiếu một tầng...

Bát Cửu Huyền Công! ?

Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng, nhưng vào giờ phút này cũng không biểu lộ ra cái gì.

Phần huyền công này là cho Đạo Môn, lần này chính mình cũng tới làm việc, sau đó tự nhiên có thể nhận một bản sao chép mang trở về!

Huyền Đô Đại Pháp Sư tiếp nhận quyển sách, cười nói: "Đa tạ tiền bối ban thưởng huyền công. Hậu Thổ tiền bối kỳ thật không cần khách khí như thế, ngài tọa trấn nơi đây, bảo vệ lục đạo luân hồi, vô tận năm tháng đều là như thế. Tiền bối có việc gì, chúng ta đến đây tương trợ, bất quá chỉ là tiện tay mà thôi, cũng không dám lấy công lao. Tiền bối mới trải qua kiếp nạn, nguyên khí chưa hồi phục, chúng ta không dám quấy rầy nhiều, xin tiền bối an tâm tu dưỡng. Nếu có bất luận phân công gì, mời âm ty Địa Phủ...thông báo cho sư đệ nhà ta một tiếng là được, Trường Canh sư đệ ta hiệu mệnh tại Thiên Đình, cũng rất được lão sư yêu thích cùng với Ngọc Đế tín nhiệm."

Đại Pháp Sư nói xong, chín tiên Đạo Môn cúi người vái chào một lần nữa.

Hậu Thổ cũng không nói thêm gì, chỉ mỉm cười gật đầu, mở ra một cánh cổng giống như bức màn nước cho chín tiên, ở bên kia màn nước chính là bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Chín tiên cũng không ở lại lâu, sự tình đã thành công viên mãn, từng người quay người rời đi.

Nhưng Lý Trường Thọ vừa muốn cất bước, Hậu Thổ nương nương mở miệng nói: "Trường Canh đạo hữu, có thể ở lại thêm một lát không?"

Lý Trường Thọ liếc nhìn Đại Pháp Sư nhà mình, lại nhìn Vân Tiêu tiên tử một chút. Đại Pháp Sư cười vỗ vỗ đầu vai của Lý Trường Thọ, Vân Tiêu tiên tử khẽ khom người, rời đi cùng với Kim Linh Thánh Mẫu.

Trong chốc lát, tám vị cao thủ Đạo Môn rời khỏi thế giới này.

Lý Trường Thọ nhìn tiểu thiên địa yên tĩnh tường hòa này, không biết làm sao, thoáng có một chút chột dạ.

Hậu Thổ đứng trên con dốc thoai thoải cách đó trăm trượng, khẽ khom người đối với Lý Trường Thọ, thở dài: "Đạo hữu đã thật sự làm được."

Chương 712. -

"May mắn không làm nhục mệnh." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, đột nhiên cảm nhận được lực lượng Thiên Đạo công đức nồng đậm ở bên ngoài màn nước!

Tám vị cao thủ Đạo Môn đều nhận được số lượng lớn công đức.

Lý Trường Thọ cười nói: "Hơn nữa đều là mấy người Đại sư huynh Tam Giáo ra tay, ta chỉ là làm một ít sự tình truyền tin."

Hậu Thổ nương nương bấm ngón tay suy tính, chậm rãi nói: "Đạo hữu đừng có khiêm tốn, ân huệ Địa Phủ cùng với Vu Tộc chịu ngươi đã không rõ ràng. Sự tình Diệt Nhân Kiếm kia, vẫn là nhờ có đạo hữu kịp thời phát giác ra, Vu Tộc mới tránh được tai hoạ diệt tộc. Ta vì mười hai Vu Tổ Vu Tộc, đạo hữu xứng nhận thi lễ của ta."

Trên sườn đồi đầy những bông hoa nhỏ màu trắng và ánh nắng rực rỡ ở khắp mọi nơi, Hậu Thổ nương nương chắp hai tay trước người, nhẹ nhàng thi lễ đối với Lý Trường Thọ.

"Làm như vậy không được!" Lý Trường Thọ vội vàng nhảy sang một bên, sau đó vái chào Hậu Thổ nương nương, thở dài:

"Nương nương đừng có làm ta tổn thọ! Chuyện ta làm, đều có động cơ mưu đồ chỗ tốt cho tự thân, trừ yêu càng là có mấy tầng suy tính, bảo hộ Vu Tộc cũng là vì để cho Địa Phủ có thể nhanh chóng gia nhập Thiên Đình, cũng không dám nhận lễ lớn của nương nương như vậy!"

Hậu Thổ cười nói: "Lần này đạo hữu ra tay, thế nhưng có muốn lấy đi chỗ tốt ở nơi này?"

"Không có không có!" Lý Trường Thọ lắc đầu liên tục: "Có thể giúp đỡ nương nương, đã là sự tình sau này ta có thể nói khoác ở trước mặt đồng môn, trước đây thật sự không có muốn nhiều...bất quá, khục. Ta kỳ thật vẫn luôn có một chút cảm thấy hứng thú đối với bí lục Vu Tộc, mời nương nương xem."

Lý Trường Thọ dùng ngón tay vẽ nhẹ, tiện tay vẽ ra phù lục Vu Tộc dùng để che lấp thiên cơ.

Hậu Thổ ôn nhu nói: "Nếu thế, sau này ta sẽ chỉnh lý phù pháp Vu Tộc thành sách, lại nhờ bọn họ gửi cho ngươi."

"Đa tạ nương nương ban thưởng pháp!"

Lý Trường Thọ đã là vừa lòng thỏa ý, nhưng thấy Hậu Thổ nương nương dường như còn có hứng thú nói chuyện, cũng không tiện trực tiếp cáo từ.

Hậu Thổ lại hỏi: "Thật sự không muốn những chỗ tốt khác?"

"Thật sự không cần." Hậu Thổ lập tức tiếc nuối nói: "Vốn đang nghĩ lại cho ngươi một ít chân huyết Bàn Cổ, có thể tu huyền thể bảo pháp, có thể luyện chế vô thượng bảo đan, nếu ngươi đã kiên quyết từ chối không nhận, vậy thì thôi."

Lý Trường Thọ: "..."

Mặt mũi và bảo vật, thứ nào quan trọng hơn? Đương nhiên là bảo vật!

Nhất là chân huyết Bàn Cổ, lại phối hợp với Bát Cửu Huyền Công nương nương vừa mới ban thưởng, quả thực chính là bật hack cho nhục thân của chính mình!

Chính mình luyện thành Bát Cửu Huyền Công, lại dùng chân huyết Bàn Cổ cường hóa, chẳng lẽ không phải một con át chủ bài bảo mệnh khác?

Nhưng lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một chút suy nghĩ...

Có đôi khi có quá nhiều cơ duyên cũng không phải là chuyện tốt, bảo vật mặc dù dễ lấy, nhưng nhân quả khó bỏ đi, hơn nữa chính mình đi là nguyên thần đạo, nhục thân cường hoành đối với chính mình mà nói, cũng không phải là quan trọng như vậy.

Vì lý do ổn thoả.

Nếu sau này chính mình thật sự tu luyện, lại có thể luyện thành Bát Cửu Huyền Công, trở lại tìm nương nương cầu chân huyết Bàn Cổ cũng không muộn.

Trong lòng xẹt qua những ý niệm này, Lý Trường Thọ cười nói: "Nương nương, nếu như ngài không có phân phó khác, ta xin cáo từ."

Hậu Thổ nương nương chớp mắt, nhẹ nhàng nói: "Trước đây ta chỉ nói đùa với ngươi, đó đều là những món quà cảm ơn ta muốn gửi cho ngươi."

"Đợi ta lại làm một chút chuyện gì đó cho Vu Tộc." Lý Trường Thọ nói: "Kẻ không có lợi không dậy sớm như ta, như vậy sẽ càng có động lực hơn."

"Đạo hữu nói đùa...lại chờ một lát, còn có một người muốn gặp ngươi."

Hậu Thổ đưa hai tay về phía trước, một chiếc vòng cỏ từ từ ngưng tụ trong tiên quang, được Hậu Thổ chậm rãi đội lên đầu.

Bên trong vòng cỏ hiện lên quang mang bảy màu, các quang mang khác lại biến mất, chỉ còn màu trắng bạc lóng lánh.

Nụ cười bên miệng Hậu Thổ nương nương dần dần thu liễm, thân hình và khuôn mặt mặc dù không thay đổi, lại cho người ta cảm giác như biến thành người khác vậy.

Dốc núi dưới chân nàng, cỏ xanh bắt đầu ngã trái ngã phải, bông hoa nhỏ màu trắng chậm rãi tàn lụi, một cơn gió nhẹ thoảng qua mang đến cảm giác hiu quạnh vô hạn.

"Ài!" "Hậu Thổ nương nương" yếu ớt thở dài: "Vừa mới rồi ngươi hẳn là an ủi ta, tóm lại là an ủi ta, ta nói cho cùng dù sao cũng chỉ là một đoạn cảm xúc mất khống chế, vẫn là gánh nặng của chúng sinh đối với nương nương, vẫn là bi thương lớn nhất kia...nhưng nghe ngươi nói như vậy, ta cũng thực sự được an ủi, mặc dù bi thương vẫn lớn như vậy..."

"Đạo hữu." Lý Trường Thọ lại cười nói: "Chờ ngươi có thể thu phóng tự nhiên lực lượng đau khổ thất tình lục dục, lại có thể có biện pháp ra bên ngoài đi lại, ta có thể dẫn ngươi đi dạo chơi bên trong thiên địa, giới thiệu cho ngươi nhiều bạn bè hơn, thấy thế nào."

"Thật, thật chứ?" Nàng tiến về phía trước nửa bước, hai mắt sáng lên ánh sáng trước kia chưa từng có, nhưng lại lập tức nhụt chí trong nháy mắt, ủ rũ cúi đầu nói một câu: "Hẳn là ngươi vẫn đang an ủi ta."

"Ta thế nhưng chính là Thuỷ Thần Thiên Đình, chính thần tam giai." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nếu như không cần thiết, bình thường ta sẽ không gạt người."

"Vậy thì, một lời đã định?"

"Để lại cho ngươi vật này làm kỷ niệm." Lý Trường Thọ lấy ra một viên bảo châu từ trong ngực, rót vào một đoạn tiếng cười vào bên trong, cúi người đặt trên mặt đất.

Nói một tiếng "nên trận trọng bản thân", Lý Trường Thọ lấy ra phất trần nhẹ nhàng đánh xuống, phảng phất như quét sạch bụi bặm nơi đây, quay người đi về hướng màn nước, đi ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi Bàn không trở ngại một chút nào.

Hắn vừa nhảy ra ngoài, một vệt ánh vàng hạ xuống từ trên trời, trực tiếp nuốt hết thân hình của hắn.

Trên trời rơi xuống, đại công đức!

Lý Trường Thọ còn chưa kịp kiểm kê khoản công đức này, Đại Pháp Sư, Triệu Công Minh, Đa Bảo đạo nhân, Thái Ất Chân Nhân ở một bên, đã là đồng thời tiến tới.

Triệu Công Minh bất ngờ đánh hơi được điều gì đó, ánh mắt tràn đầy nghiền ngẫm.

Đại Pháp Sư cười nói: "Sư đệ, nương nương giữ ngươi lại, là muốn dạy bảo điều gì?"

"Bởi vì sự tình Diệt Nhân Kiếm cùng với Vu Tộc Bắc Châu, còn có Thiên Đình cùng với rất nhiều chuyện Địa Phủ." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Hậu Thổ nương nương nói cám ơn ta vì những sự tình này mà thôi."

Ánh mắt của mấy người lập tức tràn đầy thất vọng.

Đa Bảo đạo nhân khoát khoát tay nói: "Tản đi tản đi, chào hỏi cùng với Diêm Quân Địa Phủ, đi tìm một chỗ uống rượu."

Triệu Công Minh cảm khái nói: "Chuyến này thu hoạch được không ít."

"Ừm." Thái Ất Chân Nhân vuốt vuốt một bức tranh trong tay, cười nói: "Định Hải Thần Châu có thể phun nước, mới là hiểu biết thật mở mang."

Ba! Triệu Công Minh híp mắt cười một tiếng, nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu xuất hiện ở quanh người Thái Ất Chân Nhân, thân hình Thái Ất Chân Nhân bị định tại chỗ trong nháy mắt.

Chương 713. -

"Là thế này phải không? Thái Ất sư đệ?"

Hưu hưu hưu!

Hai mươi tư viên bảo châu đồng thời phun ra đạo đạo mũi tên nước, như là hai mươi tư quả đấm đập tới, đánh cho toàn thân Thái Ất Chân Nhân run rẩy.

Quảng Thành Tử thấy thế lắc đầu một hồi, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng là lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Lý Trường Thọ thấy cảnh này, trong đáy lòng vẫn không khỏi rơi vào suy tư, thấy Vân Tiêu tiên tử "đứng đơn độc" ở một bên, hai chân hắn cất bước, chủ động đi tới.

Sau này, vẫn phải trao đổi sâu hơn với Thái Ất Chân Nhân.

Trình độ nói móc max cấp của y, không thể thật sự trở thành dây dẫn nổ của đại chiến Tam Giáo Đạo Môn.

Cách đó không xa, Đại Pháp Sư đang cùng với Quảng Thành Tử, Đa Bảo đạo nhân đang thương nghị nên xử trí huyền công Hậu Thổ nương nương ban tặng như thế nào, có thể nhìn ra, Tam Giáo đối với môn huyền công này...

Hứng thú cũng không lớn.

Pháp môn đệ tử Thánh Nhân tu hành đều là xuất ra từ Thánh Nhân, Hậu Thổ nương nương về mặt tu vi còn kém Thánh Nhân một ít...

Nhưng mặt mũi của Hậu Thổ nương nương lại không thể không cấp.

Cho nên, Đại Pháp Sư đề nghị, liền xem môn thần thông này như huyền công Đạo Môn hộ giáo, không dễ dàng truyền thụ cho đệ tử.

Quảng Thành Tử cùng với Đa Bảo đạo nhân đương nhiên sẽ không có dị nghị gì.

...

Bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, màu bạc sáng ngời trên vòng cỏ trên đỉnh đầu của Hậu Thổ nương nương đã dần dần biến mất, chỉ để lại một tiếng thở dài: "Ài, chờ mong cái gì, khẳng định là không ra được. Hiện tại cũng chỉ có thể xen lẫn vào sáu cỗ hóa khác, cùng nhau sinh hoạt, nói không chừng còn sẽ bị bắt nạt, nương nương khẳng định cũng không thích ta, sáu người khác đoán chừng rất nhanh sẽ lại chê ta sa sút tinh thần...cái gì mà tình tỷ muội đồng căn đồng nguyên, hết thảy đều là hư giả như hoa trong gương, trăng trong nước. Bi thương thật lớn..."

Tiểu Quỳnh Phong đem đen gió lớn, hương thơm thoang thoảng trong rừng.

Linh Nga vừa nhận được truyền tin của sư huynh nhà mình, phủ thêm một chiếc đạo bào liền vội vàng ra khỏi nhà tranh, cầm theo ngọc phù khai trận, một đường phóng tới đan phòng.

Nhưng vừa tới trước đan phòng, Linh Nga liền nghe được từng tiếng...

Nghẹn ngào?

Trái tim của nàng hoảng hốt, nhảy ra từ trong rừng, rơi xuống trước cửa đan phòng đèn đuốc sáng trưng, thấy được...sư huynh nhà mình đang nằm ngửa trên ghế bành, lệ rơi đầy mặt, nước mắt nước mũi giàn giụa!

Răng rắc! Phía sau Linh Nga phảng phất như xuất hiện một đạo sấm sét lóng lánh, thân thể lui về phía sau né tránh, kinh ngạc nhìn chằm chằm.

Trời, sao bỗng nhiên lại sụp đổ!

"Sư huynh sao vậy?" Linh Nga nghẹn ngào nói, trực tiếp quỳ gối trước ghế bành, tay nhỏ nắm chặt bàn tay lớn của Lý Trường Thọ, trong miệng hô hào: "Có chuyện gì nói với ta, mặc kệ phát sinh chuyện gì, chúng ta cùng nhau gánh là được! Là, là sư phụ sao? Sư phụ không cứu nổi sao? Sư huynh tu hành có chỗ nào sai lầm rồi? Nếu trường sinh đạo quả của huynh hủy, ta cũng sẽ bồi tiếp huynh cùng nhau đi đầu thai!"

"Linh Nga...không có việc gì..." Lý Trường Thọ run giọng trả lời, hầu kết trên dưới rung động, tản ra cảm giác bi thương nồng đậm.

Linh Nga rủ mí mắt xuống, nước mắt rơi như ngọc vỡ, nàng đặt mu bàn tay của sư huynh ở bên cạnh gương mặt, thấp giọng nức nở: "Sư huynh đừng dọa ta, nếu hiện tại sư huynh liền không có, ta phải làm sao bây giờ! Ta hiện tại ngay cả thủ tiết vì huynh cũng không được tính, chỉ có thể thủ mộ cho huynh...Ái! Sao sư huynh lại đánh ta!"

"Nói lung tung gì thế!" Lý Trường Thọ tức giận mắng, rút tay lại, lau lau nước mắt trên khóe mắt, lại thở một hơi thật dài, lẩm bẩm nói: "Hậu kình này, cũng thật sự quá lớn."

Linh Nga che trán và nhếch khóe miệng, nhàn nhạt nhìn người sư huynh của mình, chán nản nói: "Đã bao năm rồi không nhìn thấy sư huynh khóc như vậy, người ta cảm thấy lo lắng."

"Vi huynh cũng không phải là khóc." Lý Trường Thọ thở dài: "Chỉ là đang phát tiết cảm xúc đọng lại trong đạo tâm mà thôi."

Linh Nga không rõ ràng cho lắm.

Lý Trường Thọ lắc đầu, nhìn chăm chú vào màn đêm âm trầm, tận lực để cho đạo tâm của chính mình bình phục lại bên trong bi thương.

Hắn vừa về núi một canh giờ, chính là "nam nhân ổn trọng rơi lệ" ở đây một canh giờ.

Nửa ngày trước, lúc rời khỏi Địa Phủ, Lý Trường Thọ liền lấy lý do muốn đi đến Hải Thần Giáo cùng với Thiên Đình xử lý sự tình kế tiếp, uyển chuyển cự tuyệt lời mời ăn tối của Triệu đại gia.

Huyền Hoàng Tháp bị Đại Pháp Sư cố ý thu về, Đại Pháp Sư còn cố ý điểm danh, mời Vân Tiêu tiên tử đưa bản thể Lý Trường Thọ về sơn môn...

Hoàn toàn là sư huynh tốt như trước đây.

Lý Trường Thọ hiếm khi mạnh mẽ một lần, chủ động đưa Vân Tiêu tiên tử về Tam Tiên Đảo, cũng uống chén trà ở trên Tam Tiên Đảo, nói chuyện phiếm vài câu, mới một mình lên đường trở về.

Trên đường trở về, vì thiếu sự bảo vệ của Tháp đại gia, Lý Trường Thọ tóm lại là không khỏi có một chút "thiếu hụt cảm giác an toàn"...

Con đường vốn dĩ hơn nửa canh giờ liền có thể độn trở về, chính là lượn quanh gần phân nửa Trung Thần Châu!

Đợi trở lại Tiểu Quỳnh Phong, lại nằm trên ghế bành thoải mái dễ chịu, Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài, từng tia từng tia đạo vận màu xanh đậm bay ra khỏi người, một cỗ bi thương xông ra từ trên dưới toàn thân.

Nghĩ về khoảng thời gian dài một mình giữa trần gian, bi thương.

Khi mọi thứ đều có hồi kết, làm sao ta giữ được nỗi cô đơn.

Trước đây Lý Trường Thọ cũng không phải là không có bị Tiểu Khổ ảnh hưởng, chỉ là đè ép những bi thương này xuống, kiến tạo một loại cảm giác cao thâm khó lường ở bên ngoài.

Khục, cũng không phải là bởi vì ở ngay trước mặt Vân Tiêu tiên tử!

Loại bi thương thuần túy, sức cuốn hút thuần túy này, cũng không phải là đạo tâm không một hạt bụi liền có thể chống cự...

Linh Nga kéo một chiếc bồ đoàn, ngồi ở bên người Lý Trường Thọ, dùng sự ôn nhu đứng đắn nhất của chính mình, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, đã có chuyện gì xảy ra sao?"

"Không có việc gì lớn." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Chỉ là vào thời điểm giúp Hậu Thổ nương nương áp chế hóa thân thất tình lục dục, bị thất tình lục dục của chúng sinh biến thành đạo vận ảnh hưởng đến, phát tiết cỗ cảm xúc này ra là xong."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, có vẻ giống như nghe sư huynh nói một chuyện vô cùng ghê gớm...

Lý Trường Thọ nói: "Có biết ta gọi muội tới để làm gì không?"

"Biết." Linh Nga nhẹ nhàng thở dài, bày ra khuôn mặt sống không còn gì luyến tiếc, quay đầu nhìn về phía bên cạnh: "Nếu như ban thưởng ta chép kinh văn liền có thể khiến cho sư huynh sinh ra vui vẻ, ta...nguyện ý..."

"Lần này không cần, đánh cho ta vài khúc nhạc vui vẻ đi, để cho tâm cảnh không lao dốc."

"Hì hì, không nói sớm được sao, có ngay!"

Linh Nga lập tức xê dịch thân thể về phía sau, thả ra hai tờ người giấy cầm trống và sáo, chính mình cũng lấy ra một chiếc cổ cầm, tấu khởi làn điệu vui sướng.

Lý Trường Thọ cười cười, nhắm hai mắt lại một lần nữa, đợi bi thương giống như là thuỷ triều kia dần dần biến mất, tâm thần bắt đầu bận rộn một lần nữa.

Chương 714. -

Hậu Thổ có thể thuận lợi hóa giải kiếp nạn thất tình lục dục, tất nhiên là không thể tách rời với sự phối hợp của Thiên Đình, Long Cung, tiên tông Tam Giáo.

Nhóm Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" lên đường một lần nữa, đi đến Long Cung tìm Long Vương nói lời cảm tạ, nói tiến triển của việc này. Lại đi tìm Đông Mộc Công tại Thiên Đình, thương lượng sự tình phái người đi đến Địa Phủ an ủi kế tiếp.

Mà ở chỗ của Đông Mộc Công, Lý Trường Thọ nhận được một tin tức có một chút ngoài ý muốn.

Trước đây lúc tụ tập niệm lực chúng sinh, một cỗ niệm lực hội tụ tại ba ngàn thế giới cũng vọt tới Địa Phủ, rót vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, tăng thêm trợ lực không nhỏ.

Nơi phát ra cỗ niệm lực chúng sinh này...

Chính là một số lớn hương hỏa thần giáo Tây Phương Giáo chưởng khống ở bên trong ba ngàn thế giới!

Phương tây trượng nghĩa ra tay?

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư, ngược lại là rõ ràng dụng ý của Tây Phương Giáo, đơn giản chính là ba việc:

Thứ nhất, cho Địa Phủ ân huệ, thuận tiện làm việc tại U Minh Giới sau này.

Thứ hai, đồng thời xuất thủ tương trợ Lục Đạo Luân Hồi Bàn cùng với Đạo Môn, xem như làm việc vì Thiên Đạo, mặc dù không được công đức, lại có thể vãn hồi một chút khí vận.

Thứ ba, chiếm đóng hai chữ đạo nghĩa.

【 Đạo nghĩa 】, ở bên trong hoàn cảnh sinh tồn tàn khốc như Hồng Hoang, phảng phất như chỉ là chuyện vui đùa.

Vào lúc Đạo Tổ chưa hợp đạo, Lục Thánh chưa xuất hiện trên đời, đúng là như vậy. Viễn Cổ chính là nắm tay người nào lớn người đó có lý thuần túy, cái gọi là đạo nghĩa bất quá chỉ là tấm màn che của kẻ mạnh.

Nhưng sau khi Đạo Tổ hợp đạo, Lục Thánh đồng thời xuất thế, Hồng Hoang thiên địa liền đã định ra, bối cảnh, lai lịch, bắt đầu trở nên quan trọng hơn so với thực lực.

Lục Thánh tồn tại, chế định trật tự cơ bản của Hồng Hoang.

Mà Thiên Đạo tồn tại, khiến cho hai chữ đạo nghĩa càng trở nên quan trọng.

Lần này Tây Phương Giáo xuất thủ tương trợ, chính là vì chiếm đóng hai chữ đạo nghĩa, cho chính mình "chính danh", cho thấy sự đảm đương của Hồng Hoang đại giáo, có thể tiếp tục đánh cờ tại cùng một phương diện với Đạo Môn.

Đại khái chính là 【 Tây Phương Giáo chúng ta không phải là nhân vật phản diện Hồng Hoang, cùng với Đạo Môn là quan hệ cạnh tranh, từng người có lập trường của từng người】.

Việc này là do Thánh Nhân hạ lệnh, hay là Địa Tạng hoặc là các đệ tử Thánh Nhân khác chủ động đề cập?

Lý Trường Thọ suy tư một hồi, vấn đề này tự nhiên không có đáp án gì, sau khi cười một tiếng cũng liền không suy nghĩ nhiều.

Ừm, vẫn nên ngẫm lại kế tiếp nên giúp Địa Phủ như thế nào, thuận tiện kiếm thêm một chút công đức.

Lần này tương trợ Hậu Thổ nương nương, Thiên Đạo hạ xuống một biển lớn công đức, chia cho chín tiên Đạo Môn. Mà Lý Trường Thọ là xuất lực nhiều nhất trong đó, nhân vật mấu chốt trọng yếu nhất, công đức nhận được tự nhiên cũng là nhiều nhất.

Nhưng đúng như Đại Pháp Sư nhắc nhở hắn trước đây...

Công đức này vẫn sẽ phân cho các cao thủ Đạo Môn trợ trận, thu hoạch của Lý Trường Thọ sẽ giảm bớt.

Chuyện này cũng không có cách nào, việc có quan hệ đến Đại Đức Hậu Thổ, Lý Trường Thọ tự nhiên là muốn cầu ổn hết thảy.

Công Đức Kim Thân, vào giờ phút này không sai biệt lắm đã đạt đến chín thành!

Nhưng chín thành này cũng đều là "tài liệu".

Công đức đơn thuần, ngoại trừ triệt tiêu nghiệp chướng, cũng không có tác dụng gì quá lớn, Công Đức Kim Thân hoàn chỉnh mới có thể sinh ra hiệu quả "Thiên Đạo che chở".

Tất nhiên, suy nghĩ của Lý Trường Thọ về vấn đề này vẫn chưa từng thay đổi.

Hắn muốn Công Đức Kim Thân, cũng không phải là vì ỷ lại sự bảo mệnh của Công Đức Kim Thân.

Có Công Đức Kim Thân thủ hộ, ở trong tình huống nguy hiểm không liên quan đến Thánh Nhân, hệ số an toàn có thể tăng lên ít nhất ba thành.

Mà tình huống nguy hiểm liên quan đến Thánh Nhân, hắn cũng có thể dựa vào Công Đức Kim Thân, làm cho Thánh Nhân...do dự một chút.

Đây chính là một chút hi vọng sống!

Pháp môn tu hành Công Đức Kim Thân, Lý Trường Thọ đã sớm chuẩn bị tốt, hơn nữa cũng có ý tưởng cải tạo, nhưng vẫn luôn không tìm thấy ý nghĩ thích hợp.

Bộ phận Công Đức Kim Thân mà hắn thiếu lúc này, cũng chỉ là bắp chân và bàn chân.

Như vậy, có thể lấy một cái xưng hào nhỏ "Cước" hay không?

Công Đức Kim Thân • Thiên Tàn Cước?

"Ha ha ha!" Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hiện ra hình ảnh như vậy, cũng là không nhịn được cười ra tiếng.

Linh Nga dừng đánh đàn, vui vẻ nói: "Sư huynh, huynh cảm thấy tốt chưa?"

"À, đạo tâm không còn việc gì." Lý Trường Thọ mở rộng cánh tay, nhìn Linh Nga trước mắt, lại không khỏi rơi vào suy tư.

Khuôn mặt của Linh Nga đỏ lên, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Linh Nga, muội đã tu hành được bao lâu?"

Tu hành bao lâu?

Sư huynh hẳn là...muốn hạ thủ đối với chính mình rồi?

Đóa hoa nhỏ, rốt cuộc cũng sắp hết khổ, đơm hoa kết trái, quan hệ sư huynh muội cũng có thể tiến thêm một bước đột phá?

Đông! Tiếng tim đập của Linh Nga bỗng nhiên phóng đại, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, ấp úng không thể nói ra một câu trọn vẹn, trực tiếp nhảy qua sự rụt rè và bất an của thiếu nữ, nói những lời nàng đã chuẩn bị trong nhiều năm, tiếng nhỏ như muỗi kêu: "Ta, ta...ta cũng đã chuẩn bị tốt, tốt..."

"Ồ?" Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng, cười nói: "Muội có thể đoán được ý nghĩ của ta, sau khi tu vi tăng cao, linh trí cũng đã phát triển. Vậy trực tiếp định ra, mười hai năm sau xuống núi du lịch. Cũng là thời điểm, cho muội đi đối mặt với Hồng Hoang."

"Hở?" Linh Nga ngẩn ra, mà Lý Trường Thọ cười khẽ vài tiếng, thân ảnh hóa thành một tia khói xanh, tan biến ở bên trong đan phòng.

...

Công đức không đủ, đi đến nơi nào để bổ sung?

Trừ yêu mặc dù là lựa chọn tương đối ổn định, nhưng đột nhiên tạo áp lực quá lớn cho Yêu Tộc, cũng dễ dàng gây nên sự bắn ngược kịch liệt của Yêu Tộc.

Vẫn cần phải xem Áp đạo nhân là điểm chủ yếu để tính kế, dùng thân phận Thái Tử Yêu Đình của Lục Áp đạo nhân, hấp dẫn càng nhiều đại yêu thân mang nghiệp chướng ngoi đầu lên.

Tính kế lý tưởng nhất, thật ra là khiến Yêu Tộc chủ động tạo áp lực đối với Thiên Đình, giương cao ngọn cờ chống Thiên, sau đó chủ động thu hoạch công lao, mới trở nên hợp tình hợp lý.

Thực lực và nội tình của Yêu Tộc hiện giờ, nếu so cùng với cả Nhân Tộc, tất nhiên là kém xa tít tắp.

Nhưng so sánh cùng với Thiên Đình vừa cất bước không bao lâu, vẫn là không thể khinh thường.

Lý Trường Thọ đếm ngược những sự vụ mà hắn phải giải quyết trong mấy chục năm này.

Thiên Đình chiêu binh mãi mã, kế hoạch bù đắp quá trình luân hồi, nhằm vào Lục Áp, âm thầm thủ hộ Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, làm cho sư muội lý giải sự nguy hiểm của thế đạo...

Trên nguyên tắc, hắn vẫn sẽ không chủ động tính kế những sự tình này.

Thời gian biểu đại kiếp Phong Thần, đã hiện thân ở Nam Châu, còn có Khổng Huyên đại tỷ, khục, Khổng Huyên đạo hữu thủ hộ.

Lý Trường Thọ chỉ cần không nhanh không chậm, dựa theo tiết tấu của chính mình làm tốt chuẩn bị kế tiếp, không cần không phải nóng lòng tạm thời.

Lo lắng và sốt ruột, là kẻ thù lớn nhất của ổn!

Chương 715. -

Tiếp theo, trước tiên đi tìm Hữu Cầm sư muội nói một chút, xem nàng đã tu hành đến nơi nào, vào trước khi nàng đi Thiên Đình, tận lực tăng tu vi cảnh giới của nàng lên tới cảnh giới Thiên Tiên.

Ừm...còn phải an bài một tuồng kịch, làm cho Hữu Cầm "chính thức tương giao" cùng với Thuỷ Thần Thiên Đình, từ đó cho nàng lai lịch và bối cảnh đủ cứng.

Dù sao cũng là đồng môn sư muội đi đến Thiên Đình giúp đỡ chính mình, tự nhiên không thể bạc đãi.

"Tiền bối...tiền bối ngài có ở đây không tiền bối?"

"Ừm?" Lý Trường Thọ nhíu mày, hơn phân nửa tâm thần chuyển về Đạo Nhân Giấy ẩn thân ở chỗ ranh giới Nam Thiệm Bộ Châu cùng với Đông Thắng Thần Châu, tiên thức lan tràn ra, nhìn chăm chú vào động phủ của phu phụ báo đen.

Thủy yêu Miểu Miểu đi qua đi lại ở ngay trước động, trong tay còn cầm ngọc phù truyền tin Lý Trường Thọ cho trước đây.

Ở đây đang xảy ra chuyện gì?

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đứng dậy, kiểm tra hình dạng của chính mình, xác định vẫn luôn là bộ dáng lão đạo bày ra trước mặt phu phụ báo đen, lúc này mới cưỡi mây tiến đến.

Tiên thức bắt được, báo đen nằm trên bàn đá trong động phủ ngáy o o, quanh người còn đặt hai vò tiên nhưỡng, rõ ràng là bị phu nhân y chuốc say.

Tình huống này, hình ảnh này...

Nếu để cho báo đen nhìn thấy, tất nhiên sẽ cho rằng "Lục Áp lão đạo" hắn và thủy yêu Miểu Miểu có điều gì đó không ổn!

Đến trước động, Lý Trường Thọ xụ mặt, hỏi: "Vì sao lại vội vàng tìm bần đạo? Lại vì sao làm cho phu quân ngươi quá chén?"

Thủy yêu cúi đầu hành lễ, vội vã đáp: "Mấy ngày nay phu quân ta đều là nhớ tới tiên Tiệt Giáo, còn nói muốn đi tới trên Kim Ngao Đảo một chuyến. Ta hỏi y làm sao vậy, y nói gần đây hơi nhớ nhung bạn cũ trên Kim Ngao Đảo, muốn đi thăm viếng một phen. Kim Ngao Đảo kia là đạo trường Tiệt Giáo, nơi cao nhân tụ tập, chúng ta bất quá chỉ là hai tiểu yêu, nào dám đi đến nơi đó bái phỏng? Nếu như chọc cho các vị cao thủ kia không vui, chẳng lẽ không phải sẽ rước tai hoạ mất mạng. Tiền bối, ngài có thể khuyên phu quân ta một chút hay không?"

"Không sao." Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi suy nghĩ, cau mày nói: "Y muốn đi qua, vậy thì cứ để y đi."

Thủy yêu nhíu mày, thấp giọng hỏi: "Chuyện này, chuyện này không có vấn đề sao?"

"Tất nhiên là không có vấn đề gì!" Lý Trường Thọ biểu lộ ra một chút không kiên nhẫn: "Ngươi và y là phu thê, việc này nên do hai người các ngươi thương nghị, bần đạo cũng không phải là nhốt các ngươi ở nơi đây. Bần đạo chỉ là cảm thấy cái miệng của báo đen đạo hữu, đối với Yêu Tộc chúng ta mà nói, xem như là bản lĩnh cực kỳ trọng yếu, cho nên chiếu cố đối với các ngươi rất nhiều. Tiên Nhân trên Kim Ngao Đảo rõ lí lẽ, nói chuyện cũng dễ nghe, nếu như những gì phu quân ngươi nói tới không có lừa ngươi, vậy thì các ngươi nói không chừng sẽ đạt được một ít chỗ tốt ở trên Kim Ngao Đảo. Đừng có tự ti vì xuất thân Yêu Tộc của chính mình, mặc dù hiện tại Yêu Tộc chúng ta không được, nhưng lúc Thượng Cổ đã từng huy hoàng."

Thủy yêu không khỏi thấp thỏm một hồi, thấp giọng nói: "Nếu như y đi, ta dù sao cũng không đi theo..."

"Đây chính là sự tình của vợ chồng các ngươi!" Lý Trường Thọ khoát khoát tay: "Bần đạo còn có chuyện quan trọng, không thể ở lại đây lâu. Việc nhỏ như vậy, hừ."

Nói xong, Lý Trường Thọ cưỡi mây rời đi, thủy yêu có một chút muốn nói lại thôi, nhưng chỉ có thể hạ thấp người hành lễ đưa tiễn.

Khẽ thở dài vài tiếng, thủy yêu quay người trở về trong động phủ, nâng báo đen lên trên giường, mở ra trận pháp thủ hộ động phủ.

Báo đen muốn đi đến Kim Ngao Đảo thăm bạn?

Chuyện này đối với đại kiếp Phong Thần, lại sẽ sinh ra phản ứng dây chuyền gì?

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, trong đáy lòng ẩn ẩn có một chút dự cảm, cảm thấy báo đen khẽ động, nhất định có thể khuấy động mưa gió Hồng Hoang.

Ngược lại là, có thể thừa cơ chơi Lục Áp một đợt...

Ý nghĩ của Lý Trường Thọ không ngừng kéo dài, dần dần cười đến híp cả mắt.

...

Ba ngày sau, báo đen quả thật đã lên đường từ động phủ, một đường trốn trốn tránh tránh chạy tới Đông Hải, từ ranh giới Đông Hải đi về hướng Kim Ngao Đảo.

Mà báo đen vừa mới khởi hành, Thiên Đình liền phát ra một bản hịch văn trừ yêu đối với Ngũ Bộ Châu, đuổi bắt dư nghiệt Yêu

Đình Thượng Cổ Lục Áp đạo nhân.

Bên trong hịch văn cũng viết ra lý do, nói Lục Áp đạo nhân nắm giữ một loại pháp bảo uy hiếp đến cân bằng thiên địa, cần nhanh chóng bắt Lục Áp "về trời"...

Hịch văn này vừa phát ra, tiên môn Nhân Tộc Trung Thần Châu có rất ít phản hồi và gần như phớt lờ.

Thiên Đình mặc dù đã bắt đầu có xu thế hưng khởi, nhưng lực ảnh hưởng, lực hiệu triệu, thủy chung vẫn là còn thiếu quá nhiều, chưa thể làm chúa tể Tam Giới.

Nhưng chúng Yêu Tộc nghe nói việc này, đầu tiên là mắng to vài câu đối với Thiên Đình, sau đó trực tiếp bắt được trọng điểm.

Lục Áp đạo nhân, pháp bảo uy hiếp cân bằng thiên địa!

Như vậy còn chịu nổi sao?

Trong đầu không ít cao thủ Yêu Tộc gia tăng áp lực trong nháy mắt, bầy yêu trong lãnh địa Yêu Tộc tại ranh giới các châu vui mừng, lão yêu Thượng Cổ vừa an tâm không bao lâu nhao nhao rời núi, chờ đợi Thái tử điện hạ vung cánh tay hô lên!

Mà lúc người đương sự chiếm được tin tức này, cả cái đầu quạ đều...phát mộng.

Pháp bảo uy hiếp cân bằng thiên địa?

Ở sâu trong một thung lũng đầy hoa đào, Lục Áp đạo nhân nhìn đi nhìn lại tin tức ghi chép trong ngọc phù truyền tin trong tay, lông mày càng nhăn càng sâu, đứng dậy đi qua đi lại.

Lục Áp vào giờ phút này, cũng không phải là bộ dáng lão đạo, mà là một thanh niên Yêu Vương khuôn mặt tuấn lãng, thần thái sáng láng.

Đây thật ra là thân phận thứ hai thường xuyên dùng lúc Lục Áp đạo nhân tiến hành ngụy trang, một tiểu Yêu Vương phái Yêu Tộc trung lập nào đó.

Ngày hôm nay, đột nhiên được cao thủ Yêu Tộc truyền tin, nhận tin tức bị Thiên Đình phát hịch văn đuổi bắt bản thân, Lục Áp cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Thiên Đình cố ý dùng Yêu Tộc lập uy đã không phải là chuyện bí mật, lai lịch của Lục Áp gã chẳng biết tại sao, đã sớm bị Thiên Đình Ngọc Đế biết được.

Không thì gã cũng không phải trốn ở nơi đây, mỗi ngày còn phải chịu đựng sự tra tấn tâm lý ghê gớm, pha trộn cùng với chúng yêu nữ, làm ra vẻ hoang dâm vô độ.

Loại cuộc sống sa đọa, tẻ nhạt và không kiềm chế này đối với Thái tử điện hạ lòng tràn đầy khát vọng mà nói, thật sự là...

Quá thống khổ!

Nhưng lần này đuổi bắt Lục Áp gã, lý do Thiên Đình cho ra, lại là gã có được pháp bảo uy hiếp cân bằng thiên địa, chuyện này làm cho Lục Áp có chút phát mộng.

Pháp bảo Đinh Đầu Thất Tiễn Thư - bí mật của hắn, có thể ảnh hưởng đến cân bằng thiên địa?

Hiển nhiên là không thể.

Trước tiên không nói Đinh Đầu Thất Tiễn Thư có rất nhiều hạn chế, dùng sẽ tổn hại công đức, khí vận, lại vào lúc Thượng Cổ, môn pháp thuật này là thủ đoạn Yêu Đình dùng để âm thầm trừng phạt tội yêu, cũng không thấy cân bằng thiên địa chịu ảnh hưởng...

Chương 716. -

Phi Đao Trảm Tiên của chính mình gần đây mặc dù đã tiếp cận đại thành, nhưng đây bất quá chỉ là bảo vật sát phạt, làm sao có thể ảnh hưởng đến cân bằng thiên địa?

Hơn nữa, bốn chữ "cân bằng thiên địa" này, thật sự có một chút khiến cho yêu nhìn không thấu.

Bây giờ Nhân Tộc là nhân vật chính trong thiên địa, Thiên Đình mang danh nghĩa chúa tể Tam Giới, thiên địa lại chưa từng có đối lập, sao lại có cách nói "cân bằng thiên địa"?

Bốn chữ cân bằng thiên địa này thường xuất hiện trong thời kì đại chiến Vu Yêu Thượng Cổ, hai tộc ngưng chiến...

"Không phải là, đang lừa ta hiện thân?" Lục Áp khẽ nhíu đôi mày kiếm, hai tia ánh vàng xẹt qua trong đôi mắt sáng, sắc mặt lại có một chút âm trầm.

Đúng vào lúc này, một chiếc gương đồng trong góc khẽ chấn động.

Lục Áp nhìn hai vị thị nữ đẹp như hoa ngồi ở hai bên trái phải bình phong, có một chút không kiên nhẫn khoát khoát tay, hai vị thị nữ đứng dậy cáo lui, dáng người thướt tha lướt đi tạo ra làn gió thơm...

Rất nhanh, trận pháp ở các nơi bị Lục Áp mở ra.

Lục Áp đi đến trước gương đồng, điểm một tia tiên quang tiến vào trong gương, một thân ảnh lão đạo chậm rãi hiện ra trong đó...

Lão đạo này mặc áo bào xám, có tai hươu, sừng hươu, sau khi nhìn thấy Lục Áp liền vái chào, tiếng nói ôn nhuận cũng truyền ra từ gương đồng: "Điện hạ, đã có hơn mười mấy vị lão Nguyên Soái đến chỗ lão thần hỏi ý, lão thần quả thực không biết nên đáp lại ra sao. Nếu điện hạ...thật sự đã có pháp bảo đối phó với Thiên Đình...không bằng liền thẳng thắn cùng với chư vị Yêu Vương vẫn luôn duy trì ngài, như thế, mới sẽ không làm rét lạnh trái tim của các vị lão thần."

Lục Áp cau mày nói: "Nếu ta có bảo vật như vậy, Lộc Công há có thể không biết?"

Lộc Yêu lão đạo nhíu mày trầm ngâm, lại nói: "Điện hạ, nếu như thế, sự tình chỉ sợ rất phiền toái. Thiên Đình bây giờ là Đông Mộc Công cùng với Thuỷ Thần Thiên Đình làm chủ, Ngọc Đế Vương Mẫu lịch kiếp tại phàm trần...Hít hà! Chẳng lẽ vị Thuỷ Thần Thiên Đình kia dùng mưu kế, muốn bức chủ nhân hiện thân? Đừng bất cẩn về điều này."

Đông Mộc Công cảm thấy mình bị xúc phạm.

"Hừ! Việc này đã là rõ ràng! Vị Thủy Thần này giết tộc nhân chúng ta, khiến cho Yêu Tộc chúng ta suy thoái, bây giờ lại động ý niệm tính kế như vậy!"

Lục Áp cắn răng mắng vài câu, tay áo vung lên, trực tiếp hóa thành bộ dáng lão đạo ngày bình thường đi lại bên ngoài.

Lão Lộc Yêu trong gương đồng vội nói: "Còn xin điện hạ tạm thời nhẫn nại, đừng có trúng gian kế của Thuỷ Thần! Trước yên chúng ta nên lặng theo dõi kỳ biến, lại nhìn xem hắn rốt cuộc đang chơi hoa chiêu gì!"

"Yên lặng theo dõi kỳ biến? Lúc này còn có thể yên lặng theo dõi kỳ biến?" Lục Áp đè xuống hỏa khí, có một chút bất đắc dĩ nói: "Nếu ta tránh né không ra, sĩ khí của trên dưới tộc ta chắc chắn sẽ suy giảm. Nếu ta chủ động lộ diện, Thiên Đình liền tìm được cớ khai chiến chính thức cùng với chúng ta. Vị Thủy Thần này đã bức ta đi lên giá nướng! Càng là thông qua việc này, công bố lai lịch của ta trước công chúng, làm cho ta sau này không có cách nào tiếp tục nấp trong bóng tối tính kế. Hịch văn này nhìn như là gia tăng uy danh tộc ta, kì thực là mưu kế giết ta không thấy máu! Lộc Công, ngươi hãy giải thích rõ ràng tình hình thực tế việc này cho các vị tiền bối, cao nhân tộc ta, hỏi xem lúc này ta phải làm gì để giải quyết tai họa lần này!"

"Điện hạ...ngài thật anh minh!" Lộc Công hô to một tiếng, đột nhiên lại có một chút sầu não, nâng tay áo lên xoa xoa khóe mắt của chính mình, thở dài: "Nếu tiên đế có thể thấy được sự trầm ổn nhiều mưu của điện hạ bây giờ, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng, lão thần hổ thẹn, lại không thể phân ưu giải nạn vì điện hạ, còn phải để cho điện hạ đi đối mặt với tình cảnh như vậy!"

"Lộc Công chớ nhiều lời." Lục Áp đè xuống lửa giận một lần nữa, nuốt xuống lời răn dạy đã vọt tới bên miệng, cố gắng bảo trì vẻ mặt ôn hoà.

Gã lại động viên vài câu đối với Lộc Yêu Vương, mới san bằng đạo vận trên gương đồng.

"Hừ!"

Những lão thần này, năm đó lúc Yêu Đình hủy diệt chạy nhanh hơn so với bất kỳ ai, gặp được chuyện còn khóc nhanh hơn bất kỳ ai!

Chưa bao giờ đưa ra được mưu kế và quyết đoán nào có thể khiến cho gã hai mắt tỏa sáng!

Năm đó Yêu Tộc bọn hắn hội tụ vạn linh, kỳ thế ngập trời. Trong giai đoạn cuối đại chiến Vu Yêu bởi vì nội bộ Tổ Vu bất hòa, tranh đấu với nhau như nước với lửa, Yêu Tộc càng là chiếm cứ thượng phong tuyệt đối!

Nhưng cũng chính là những kẻ chiếm vị trí cao, lại không có một chút trợ lực nào đối với Yêu Đình này, đã liên lụy toàn bộ sự vận chuyển của Yêu Đình, trao cơ hội cho Nhân Tộc!

Châm chọc nhất chính là, kẻ sống sót cuối cùng sau đại chiến Vu Yêu, vẫn là những kẻ già đời này...

Lục Áp mắng một hồi trong đáy lòng, lại bình định những oán khí này.

Gã tự nhiên biết, hiện tại cũng nhất định phải dựa vào những lão thần này, mới có khiến cho Yêu Đình có cơ hội đông sơn tái khởi...

Cõng lên Phi Đao Trảm Tiên, lấy bao vải trong lòng ngực ra nhìn một hồi, lại cẩn thận từng li từng tí thu vào.

Lục Áp hít vào một hơi nhẹ, thân ảnh hóa thành một tia khói xanh, biến mất không thấy gì nữa ở bên trong cốc hoa đào.

Rốt cuộc, có thể tạm thời rời khỏi nơi đau khổ này.

Trước đây gã bị Thuỷ Thần dùng đại linh bạo trọng thương tại Yêu Thăng Sơn, vẫn chữa thương ở nơi đây.

Cũng là do một viên hạt sen Tây Phương Giáo cho, mới bổ sung được nguyên khí hao tổn, lại trợ giúp gã đột phá một cảnh giới...

"Thuỷ Thần, ngươi đừng có lại bức bần đạo."

...

Cùng lúc đó, ở trên Kim Ngao Đảo.

Ngao Ất đã lâu chưa trở về đảo tu hành, lúc này đang ngâm mình trong bảo trì tại động phủ của y trên Kim Ngao Đảo.

Ngao Ất hóa thành long thân hơn mười trượng, nhàn nhã giang ra thân thể của mình trong ao nước.

Thuận tiện, ấn theo phân phó của Giáo Chủ ca ca nhà mình, quan sát cuộc vui tiên thần "liên hoan" ở nơi xa kia, ghi lại tình hình nơi đây, sau đó phản hồi cho Giáo Chủ ca ca.

Ngày hôm nay Kim Ngao Đảo có một chút cuộc vui, là vì có một con báo đen tinh tu vi không cao đến chơi.

Ban đầu báo đen muốn lên đảo, bị Tiên Nhân tuần tra bên trên đảo ngăn lại, suýt nữa bị một kiếm chém.

Nhưng báo đen mở miệng liền hô lên đạo hiệu của mười mấy vị Thiên Tiên, Kim Tiên bên trên đảo, càng là kích động báo lên đạo hiệu "Nguyên Trạch" kiếp trước của mình, làm cho chúng tiên bên trên đảo cùng nhau chấn kinh, cấp tốc tụ tập tới.

Tiệt Giáo phát triển đến nay, bởi vì uy danh hiển hách của Thông Thiên Giáo Chủ, hung danh của Tru Tiên Tứ Kiếm truyền xa, phàm là Luyện Khí Sĩ có thể vào những đạo trường như Kim Ngao Đảo, Bồng Lai Đảo này tu hành, sẽ cực ít bị ngoại đạo giết chết.

Coi như hơn phân nửa không tu thành Kim Tiên, cũng có thể thọ hết chết già, tự tại một thế.

Nguyên Trạch lão đạo, xem như là một tai nạn hy hữu trong thời đại "vạn tiên triều bái" của Tiệt Giáo...

Chương 717. -

Năm đó, Nguyên Trạch lão đạo bị yêu ma không biết lai lịch khống chế tâm thần, mang một số lớn yêu ma đi vây công tiên tông Nhân Giáo Độ Tiên Môn, có ý đồ phá hư đại hội nguồn gốc Tam Giáo, kết quả bị Độ Ách Chân Nhân thủ khẩu như bình hừ lạnh một tiếng, chấn mệnh toi đời tại chỗ.

Sau đó, nguyên thần của Nguyên Trạch bị tiên Tiệt Giáo đưa đến Địa Phủ, dựa vào uy danh của Tiệt Giáo, dùng quan hệ cửa sau, lúc đầu thai chuyển thế, lại an bài mệnh đồ tốt nhất...

Đáng tiếc, bởi vì trước khi Nguyên Trạch lão đạo đầu thai nói một câu 【 yên tâm, từ cầu Nại Hà đi đến Luân Hồi Bàn, còn có thể xảy ra vấn đề gì 】,cứng rắn đập nát mệnh đồ tốt đẹp của mình, cuối cùng rơi vào đạo súc sinh, sinh ra làm một con báo đen, tu hành đến nay cũng không có danh tiếng gì. Ngày hôm nay báo đen đi lên trên Kim Ngao Đảo thăm viếng bằng hữu cũ, hơn phân nửa tiên Tiệt Giáo bên trên đảo bị kinh động, nhao nhao chạy đến xem trò hay, khục, chạy đến biểu đạt sự ân cần.

Quan sát nửa canh giờ, Ngao Ất chậm rãi rụt đầu rồng khoác lên bên cạnh ao trở về, long thân chìm đến đáy ao.

Sau đó thần niệm của y liền tràn ra, phát đi lời mời giao lưu đối với chủ thần tượng Lý Trường Thọ.

Rất nhanh, một người một rồng gặp nhau ở trong mộng.

Ngao Ất cẩn thận kể lại tình hình cuộc vui trên Kim Ngao Đảo lúc này, Lý Trường Thọ lắng nghe cẩn thận, rất nhanh liền hơi xúc động...

Trên dưới Tiệt Giáo xác thực rất đoàn kết!

Tiên Tiệt Giáo mặc dù vào lúc báo đen lên đảo, liền trực tiếp dùng đạo pháp phong ấn miệng báo đen, nhưng các loại bảo tài, đan dược, linh thạch, pháp thuật, đều chất thành từng đống nhét vào trong ngực báo đen...

Không ít Luyện Khí Sĩ có giao tình với báo đen ngày xưa, càng là lôi kéo báo đen không thể nói chuyện, đi đến các nơi dự tiệc.

Mắt thấy miệng y bị phong, mắt thấy chỗ tốt y lấy được, mắt thấy nước mắt trong con mắt của y.

"Giáo Chủ ca ca." Ngao Ất buồn bực nói: "Chúng ta nhìn chằm chằm con báo đen này để làm gì?"

"Đừng có coi thường y!" Lý Trường Thọ đứng chắp tay, cười nói: "Tên gia hỏa này bây giờ là Yêu Tộc, lại có liên quan cùng với Tiệt Giáo, sau này không thể nói trước được sẽ trở thành nhân vật lợi hại gì. Ngươi lại tiếp tục ở trên Kim Ngao Đảo nhìn chằm chằm, một khi y rời đảo, ngươi liền an bài một vị trưởng lão Long Tộc..."

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Lý Trường Thọ dặn dò một hồi, Ngao Ất không ngừng gật đầu.

Rất nhanh, vị Thái tử Long Tộc gần đây có tiến cảnh tu vi thần tốc này thoát ly khỏi mộng cảnh, âm thầm điều một cao thủ Long Tộc đến phụ cận Kim Ngao Đảo chờ, sau đó tự nhiên sẽ có một buổi biểu diễn nhỏ.

Cuộc vui trên Kim Ngao Đảo diễn ra mấy canh giờ, một đóa mây trắng đến từ phía bắc, lại là Hạm Chỉ nhận được tin tức, vội vàng chạy đến từ trên Tam Tiên Đảo.

Nhìn thấy báo đen tinh, vành mắt của Hạm Chỉ đỏ lên, vội vàng gọi sư phụ.

Nhưng báo đen tinh lập tức né tránh, đứng quay lưng về phía Hạm Chỉ tiên, thở dài: "Chuyển thế đã không phải người trước đây, bần đạo không dám ứng đối nhiều, nay thấy tiên tử không có việc gì, trong lòng thanh thản, bay giờ sẽ trở về tu hành."

Hạm Chỉ không khỏi hé miệng than nhẹ, chúng tiên Tiệt Giáo cũng lập tức giữ lại báo đen, bảo báo đen ở trên đảo tu hành, lại gia nhập vào Tiệt Giáo.

Nhưng báo đen mong nhớ phu nhân nhà mình, lại cảm thấy tu vi của chính mình quá yếu, không có mặt mũi gì đợi ở trên đảo tu hành, liền cố chấp cáo từ rời đi, lại kiên quyết cự tuyệt hảo ý chúng tiên tiễn y trở về động phủ.

Những phản ứng này của báo đen, cũng đều nằm bên trong suy đoán của Lý Trường Thọ.

Hạm Chỉ vạn phần không muốn, đi theo báo đen ra khỏi Kim Ngao Đảo, đưa tiễn mấy chục dặm, ba lần bị báo đen quát bảo ngưng lại không được đuổi theo, nàng mới dừng bước chân lại.

"Sư...đạo hữu nếu gặp phải chuyện khó xử gì, liền đi lên trên đảo hoặc là đi đến Tam Tiên Đảo tìm ta..."

"Trở về đi, trở về đi! Bây giờ bần đạo cũng được quý nhân tương trợ, tu hành không có gì cản trở!"

Báo đen liên tục khoát tay, cúi đầu chui vào trong nước biển, thi triển ra độn pháp coi như không tệ, độn về hướng phương bắc.

Chúng tiên tiên Tiệt Giáo đi theo báo đen một hồi, đưa mắt nhìn y trở về, không ít Tiên Nhân thổn thức không thôi. Nhưng đối với Kim Ngao Đảo mà nói, chuyện này cũng bất quá chỉ là một chuyện hiếm lạ nho nhỏ.

Đợi báo đen thoát ra khỏi phạm vi Kim Ngao Đảo, Ngao Ất cũng rời khỏi bảo ao, bay về phương hướng Long Cung Đông Hải, cùng với một vị cao thủ Long Tộc, "trùng hợp" chạm mặt ở trên đỉnh đầu báo đen.

Vị cao thủ Long Tộc kia hô to một tiếng: "Nhị điện hạ! Nhị điện hạ! Có chuyện gấp! Thiên Đình vừa mới có điều lệnh đưa đến Long Cung, bảo ngài lập tức điều binh đuổi theo điều tra tung tích của dư nghiệt Yêu Đình Lục Áp đạo nhân!"

Báo đen tránh ở trong nước biển lập tức khẽ run rẩy, lẩm bẩm ở trong lòng: Lục Áp đạo nhân! Ân công công! ?

"Phải không?" Ngao Ất lạnh nhạt nói: "Trước đó ta trở về Kim Ngao Đảo thăm hỏi sư tôn, còn muốn trở về đoàn tụ hai ngày cùng với Tư Tư, không nghĩ tới lại có chuyện này. Viên quan nhỏ Thiên Đình sống cũng không dễ...vị Lục Áp này rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

"Gã là Thái Dương Kim Ô, Thái Tử Yêu Tộc, được Yêu Tộc bây giờ coi là yêu chủ phục hưng." Vị cao thủ Long Tộc kia cao giọng trả lời: "Lúc trước Yêu Tộc muốn dùng hồn phách Vu Tộc luyện chế Diệt Nhân Kiếm, chính là chuẩn bị cho gã."

"Hừ! Vị Lục Áp này! Không biết thiên số! Ta liền sẽ trở về Thiên Đình mang binh, ngươi lại thay ta mang hộ tin tức đến Long Cung..."

Thanh âm hai rồng trò chuyện dần dần bay xa, báo đen bên trong nước biển vào giờ phút này khiếp sợ không thôi, duỗi đầu ra khỏi mặt biển, muốn đuổi theo, lại không dám động đậy.

Lục Áp ân công có phiền toái!

"Ài, trông mong ân công có thể bình an vượt qua gian hiểm như vậy, đại cát đại lợi..."

Ba! Báo đen đưa tay hung hăng đánh chính mình một bạt tai, nhíu mày nhìn cái bóng của mình bên trong nước biển.

Như vậy phải làm sao mới ổn đây! ?

...

Tại U Minh Giới, ở bên ngoài Hùng Quan phía đông Phong Đô Thành.

Tiếng muỗi vo ve cùng với một cơn gió mát mẻ thổi qua, Văn Tịnh đạo nhân âm thầm trốn ở đây, đánh giá cấm chế dày đặc nơi đây từ phía xa.

Nàng chỉ là đi ngang qua nơi đây, ngày hôm nay là muốn đi đến Huyết Hải "công tác".

Nghe nói mấy ngày trước đây, nam nhân kia cùng với Thuỷ Thần đại nhân tính cả bảy vị cao thủ Đạo Môn góp cho đủ số, giúp Đại Đức Hậu Thổ vượt qua một trận nguy nan, Văn Tịnh đạo nhân liền muốn tới nơi đây nhìn...

Có lẽ sẽ có thể ngửi được một chút xíu hương vị của nam nhân kia.

Đáng tiếc, nàng không dám đặt chân vào Phong Đô Thành, chỉ có thể đứng ở phía xa nhìn một chút.

Quay người đang muốn rời đi, Văn Tịnh đạo nhân lại khẽ di một tiếng, bị tình hình ở phía cuối cùng Hùng Quan nhất tuyến thiên này hấp dẫn...

Đây là...đang làm cái gì?

Địa Phủ không phải chỉ câu hồn sao? Làm sao lại có cả quan tài?

Chương 718. -

Ở nơi cuối cùng nhất tuyến thiên, đang có một đám Vu Tộc thuần huyết chiến lực không tồi, khua chiêng gõ trống, dường như là đang tập tiết mục gì.

Một cỗ quan tài thô kệch nằm trên mặt đất, được sáu vị tráng hán Vu Tộc nhẹ nhõm nâng lên, gánh trên đầu vai. Sáu Vu đi theo phía sau hai vị Chiến Vu đội mũ trùm đầu phía trước, không ngừng lung la lung lay, đi về phía trước.

Đi bất quá hơn mười trượng, Ngưu Đầu cao giọng hô ngừng.

"Hãy vui lên! Hãy vui lên! Các ngươi cứ xụ mặt, giống như người thân vừa mới chết, bản Nguyên Soái sẽ rất khó mang các ngươi đi làm việc vì Thuỷ Thần đại nhân, bò... Ò... !"

"Mọi người phải đi theo tiết tấu tiếng trống." Mã Diện khoanh tay, ấm giọng chỉ điểm vài câu: "Chúng ta là đưa quan tài cho Yêu Tộc, để chọc giận bọn hắn, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả khai chiến cùng với bọn hắn..."

Thế là, đám Vu này lại bắt đầu một vòng tập luyện mới.

"Giữ vững tinh thần! Tiếp tục tập luyện! Nhất định phải vạn vô nhất thất, không được phạm sai lầm, mấy ngày nữa sẽ đi đến trước trận hai quân, trợ uy cho Thuỷ Thần đại nhân!"

Nói xong, Ngưu Đầu đột nhiên cười hắc hắc: "Mã, ngươi nói xem, chúng ta có cần lập bài vị Lục Áp đạo nhân ở trên quan tài đá?"

Mã Diện trầm ngâm đôi chút, phủ định ý nghĩ này, dù sao thì bọn hắn lập bài vị dâng hương, chẳng phải là để cho Thái Tử Yêu Tộc chiếm tiện nghi?

Ở nơi xa, Văn Tịnh đạo nhân không nhịn được đưa tay đỡ trán.

Cảm giác này...không thể giải thích được, hiệu mệnh Thuỷ Thần đại nhân cùng với bọn hắn, đúng là hơi có một chút xấu hổ...

Lắc đầu, Văn Tịnh đạo nhân xoay người nhanh chóng rời khỏi đây.

Khi tiếng muỗi vang lên, nàng đi đến một nơi bí ẩn tại chỗ sâu Huyết Hải, tìm được một mảnh tường vỡ quen thuộc.

Văn Tịnh đạo nhân hóa thành thân hình xinh đẹp ngày bình thường kia, người khoác váy đỏ, mang theo vài tiếng cười yêu kiều, đi về hướng cung điện phế tích phía trước.

Nàng đi lại khẽ đung đưa, nở nụ cười duyên dáng và xinh đẹp, nhưng khí tức hung tàn mà nàng toát ra khiến nhiều sinh vật trong cung điện nhẹ nhàng run rẩy.

Đi thẳng tới bên cạnh một cột đá, Văn Tịnh đạo nhân dựa vào cột đá bày ra tư thế đứng lười biếng, phát ra hai tiếng cười khẽ câu hồn: "Sao thế, không nghĩ tới người bị phái tới giúp các ngươi, sẽ là bổn vương?"

Góc đại điện có tiếng nói truyền đến: "Văn Tịnh ngươi cũng là sinh linh Huyết Hải, năm đó từng được lão tổ chỉ điểm, hi vọng ngươi nhớ kỹ ân tình như vậy."

"Hì hì." Văn Tịnh đạo nhân híp mắt cười khẽ, ôn nhu nói: "Bổn vương tự nhiên sẽ không quên ân tình như vậy, dù sao thì năm đó, lão tổ thế nhưng đã giết chín thành hài nhi của bổn vương."

Trong góc đại điện truyền đến tiếng vang kéo xích sắt, đạo đạo khí tức lướt lên, khóa ở trên người Văn Tịnh đạo nhân.

Văn Tịnh đạo nhân lại là không hề hay biết, nhìn chăm chú ngón tay nhỏ nhắn của chính mình, lạnh nhạt nói: "Lúc này không giống ngày xưa, lão tổ đã chết, bây giờ bổn vương cũng có chỗ dựa. Các ngươi sẽ không phải thật sự cho rằng, ta không giết các ngươi, là kiêng kị thần lực thông thiên, thần thông quảng đại của các ngươi? Được rồi, đã không còn gì để nói với các ngươi, la sát nữ các ngươi chọn ở đâu?"

Một giọng nói già nua mệt mỏi vang lên từ trong góc đại điện: "Vọng Linh Sơn hết lòng tuân thủ hứa hẹn, hãy trả lại Nguyên Đồ Kiếm cho tộc ta, do công chúa tộc ta chấp chưởng."

Giọng nói này rơi xuống, một đạo thân ảnh yểu điệu đi ra từ trong góc, khoác trên mình chiếc áo choàng màu bạc, toàn thân tản ra khí tức tường hòa nhàn nhạt, có một chút không hợp nhau với không khí nơi đây.

Văn Tịnh thấy thế cười khẽ, mở miệng châm chọc nói: "Các ngươi ngược lại là đã dốc hết vốn liếng, càng là đưa huyết mạch không nhiều của lão tổ nhà mình đi ra."

Thiếu nữ khoác trên mình chiếc áo choàng bỏ mũ ra, lộ ra một khuôn mặt mỹ lệ, cùng với mái tóc dài màu bạc kia...

Nàng cúi đầu hành lễ đối với Văn Tịnh, nói khẽ: "Thiết Phiến bái kiến tiền bối."

Tại Huyết Hải, bên trong tòa cung điện kia.

Thân ảnh của Văn Tịnh đạo nhân quỷ mị trôi về phía trước, chuyển nửa vòng ở bên người thiếu nữ Tu La tộc, sau đó môi son khẽ mở, nhẹ nhàng thổi ra một tia khí tức ở bên tai nàng.

Thiếu nữ này mặc dù cực lực nhẫn nại, nhưng gương mặt vẫn xẹt qua một chút đỏ ửng, tóc dài màu bạc nhẹ nhàng phất phới.

Văn Tịnh cười nói: "Thật sự là một người kế tục không tồi, đưa đến Linh Sơn thật sự đáng tiếc, các lão đạo ở nơi đó có rất ít người hiểu chuyện phong tình."

"Văn Tịnh, kiếm của lão tổ là tín vật cực kỳ trọng yếu của tộc ta." Bên trong góc đại điện, tiếng nói khàn khàn kia nói tiếp: "Chúng ta đã quy thuận Linh Sơn, giao Nguyên Đồ Kiếm cho điện hạ chấp chưởng, Linh Sơn cũng không có tổn thất."

"Các ngươi, bổn vương sẽ mang về nguyên vẹn." Văn Tịnh đạo nhân cười nhẹ, đầu ngón tay xẹt qua bên cạnh mặt thiếu nữ tóc bạc: "Nhưng có hữu dụng hay không, vậy thì không phải bổn vương có thể quản."

Đinh linh linh —— Bên trong một góc đại điện khác, có một đạo thân ảnh khôi ngô dường như muốn xông ra khỏi bóng tối, tiếng nói thô kệch kia đè ép lửa giận nồng đậm.

"Văn vương, ngươi có ý tứ gì?"

"Ý tứ mặt ngoài." Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng gõ gõ đầu ngón tay, khóe miệng mỉm cười, dư quang mắt phượng liếc nhìn đạo thân ảnh kia: "Không phục?"

Đạo thân ảnh khôi ngô kia rơi vào trầm mặc.

"Phế vật." Văn Tịnh đạo nhân hừ nhẹ, lập tức đột nhiên quay người, váy đỏ phất phới, chiếu sáng toàn bộ đại điện.

Ở bên trong các góc, có các thân ảnh Tu La hoặc ngồi hoặc đứng hoặc nằm, từ già đến trẻ, từ yếu đến mạnh, hơn phân nửa đều là lộ vẻ mặt giận dữ.

"Tu La Huyết Hải đã sớm không còn như năm đó, lại vẫn cả ngày ôm một thanh kiếm ảo tưởng mộng đẹp năm đó. Đã quên lão tổ các ngươi là chết như thế nào rồi? Có kiếm thì lại có thể như thế nào, Nguyên Đồ A Tị đều bị các ngươi tìm trở về thì lại có thể như thế nào? Huyết Hải như vậy, chẳng bằng cứ khô héo như vậy, còn giãy dụa cái gì? Ha ha ha, ha ha ha ha ha!"

bên trong Chói tai thanh âm cười to, Văn Tịnh đạo nhân và thiếu nữ tóc bạc kia đã là không còn tăm hơi.

Ầm! Một vách tường bị thiết quyền đạp nát, tiếng rống giận dữ quanh quẩn trong cung điện tàn tạ này, nhưng chung quy, vẫn dần dần yên lặng xuống.

Bên trong một cỗ huyết quang lao vùn vụt về hướng ranh giới U Minh Giới, Văn Tịnh đạo nhân nhìn thiếu nữ xách theo trong tay của chính mình, hơi suy tư, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Được rồi, hiện tại không có cách nào liên lạc cùng với Hải Thần đại nhân, vẫn là trước tiên làm tốt sự tình Linh Sơn giao cho, đừng có gây rối.

"Vốn định bồi dưỡng cho Hải Thần đại nhân một thị nữ, dù sao thì huyết mạch của Minh Hà lão tổ, bây giờ cũng rất hiếm thấy."

Hả? Văn Tịnh đạo nhân nhướng mày, tiên thức quét về phương hướng Phong Đô Thành.

Nhìn thấy đám Chiến Vu khiêng quan tài, tấu nhạc khúc kia đã là đi ra bên ngoài Hùng Quan, dường như là đang xuất phát hướng về ranh giới U Minh Giới.

Chương 719. -

Câu hồn Nguyên Soái Địa Phủ mang theo mũ trùm đầu kia, vào giờ phút này ngồi ở trên quan tài đá, theo tiết tấu khua chiêng gõ trống đằng sau, không ngừng vặn vẹo thân thể cường tráng.

Khóe miệng của Văn Tịnh đạo nhân có một chút co quắp mấy lần, đột nhiên cảm thấy, chính mình tân tân khổ khổ làm nội ứng tại Tây Phương Giáo, thủy chung là không...vui vẻ bằng trực tiếp hiệu trung đối với Hải Thần đại nhân.

...

Đúng vào lúc này, tại phương hướng tây bắc Nam Thiệm Bộ Châu, ở phụ cận một tòa thành lớn Nhân Tộc.

Lục Áp lão đạo cõng hồ lô lớn, chậm rãi rơi xuống từ trong mây, tiên thức tìm tòi tỉ mỉ tình huống bên trong các nơi thành lớn.

Có lẽ là quá mức chuyên chú, lúc gã muốn rơi trên mặt đất, dưới chân bỗng nhiên trượt đi, đường đường là Thái Tử Yêu Tộc, người sở hữu Phi Đao Trảm Tiên, người thứ nhất bị Thiên Đình đuổi bắt, không hiểu ra sao liền bổ nhào về phía trước.

Lục Áp ngẩn ra, nhưng phản ứng cũng thần tốc, thân ảnh nhẹ nhàng lóe lên, trực tiếp thi triển pháp thuật na di, xuất hiện ở bên ngoài mười trượng, vững vàng đứng vững.

Lục Áp đạo nhân chau mày.

Loại cảm giác này, loại tình huống vô duyên vô cớ liền gặp nạn này, chính mình...đã từng trải qua...

Chuyện gì đã xảy ra?

Vì sao lại xuất hiện?

Loại đen đủi này là xảy ra hàng ngày? Hay là do khí vận Yêu Tộc không đủ mang đến?

"Hừ!"

Lục Áp gã đạo nhân, lại làm như thế nào sẽ bị như vậy đen đủi vây khốn? !

Lập tức, Lục Áp đạo nhân nhắm hai mắt lại, cẩn thận điều tra tình huống trong thành lớn, sau khi phát hiện ra vị đại nhân chính mình muốn tìm kia, thi triển thuật biến hình, hóa thành một trung niên phụ nhân. Vừa muốn cất bước tiến vào bên trong thành lớn, cái trán của Lục Áp đạo nhân không khỏi treo đầy vạch đen.

Xúc cảm lòng bàn chân mềm mại, hơi dính, chóp mũi ngửi được "mùi thơm" thoang thoảng...

Lục Áp cắn răng, thầm chửi con dã thú vô lễ nào đó, cất bước đi đến ngoài bìa rừng.

Đoạn đường này, Lục Áp không hiểu ra sao đụng phải hai con sói hoang đang chém giết lẫn nhau, đi về phía trước, lại không hiểu ra sao đi vào bên trong hang ổ của một đám cường đạo phàm nhân.

Mặc dù không có uy hiếp gì đối với gã, nhưng những tao ngộ này, quả thật có một chút làm hư tâm tình của gã.

"Cảm giác đen đủi lần này, so với lần trước muốn nhẹ nhõm hơn rất nhiều."

Lục Áp đạo nhân nghĩ đến tình huống chính mình suýt nữa luyện công luyện chết bên trong Thái Dương Cung, cũng không nhịn được rùng mình một cái, trong đáy lòng nói một câu phụ hoàng phù hộ, hơi có một chút chật vật đi ra khỏi mảnh rừng tùng này.

Nhưng tiểu tai tiểu họa như vậy, lại là liên miên bất tuyệt.

Hắn hóa thành trung niên phụ nhân, đi trên đường liền sẽ bị người đi đường vô cớ đụng một cái, gặp được hai hài đồng chơi đùa đùa giỡn, còn có thể bắn tiểu trúc vào mắt của gã...

Hoặc chính là, đột nhiên có một đám mây thổi qua, lấy gã làm tâm điểm, một trận mưa to đường kính trăm trượng đổ xuống.

Lục Áp tức đến mức đạo tâm run rẩy, nhưng có lần giáo huấn trước, gã cưỡng ép để cho chính mình giữ vững tỉnh táo.

Gã hoài nghi có người cố ý chỉnh chính mình, nhưng tiên thức dò xét các nơi, lại không tìm thấy một chút tung tích nào.

Cuối cùng, lảo đảo vào thành, Lục Áp hóa thành trung niên phụ nhân một đường cúi đầu, lẳng lặng đi đến con hẻm bên cạnh tưu lâu sôi động nhất thành lớn, đứng trước mặt lão giả đang nằm ngủ gật trên bàn trong hẻm.

Nơi này, là chỗ vị tiền bối kia ẩn cư.

Đó là một lão quái sư tóc hoa râm, chuyên bói toán, xem bói.

Một chiếc bàn và khăn trải bàn có dòng chữ "Mười quẻ không được chín, một ngày tính mười quẻ", chính là toàn bộ gia sản của lão quái sư này.

"Khục!" Lục Áp vội ho một tiếng.

Lão quái sư cũng không ngẩng đầu lên, hữu khí vô lực nói một câu: "Không tính được, mười quẻ hôm nay đã sử dụng hết, khách nhân hãy trở lại vào ngày khác."

"Phải không?" Lục Áp đạo nhân truyền âm nói: "Tiền bối đã ở lại nơi này gặp ta, sao lại cúi đầu không nhìn?"

"Ừm?" Lão quái sư ngẩng đầu liếc nhìn, trong cặp mắt già nua kia có một chút mơ hồ, thầm nói: "Phu nhân là ai? Tiểu lão nhân đã từng gặp phu nhân? Ôi chao? Vị phu nhân này, ấn đường của phu nhân biến thành màu đen, hình như có họa sát thân."

Lục Áp đạo nhân kéo ghế dài qua, trực tiếp ngồi đối diện bàn dài, cười nói: "Chính là có tai hoạ như vậy, ta mới đến tìm tiền bối chỉ điểm đôi câu, không biết, tai hoạ này phải chăng có thể phá giải."

Lão quái sư đỡ sợi râu hoa râm, tướng mạo thoáng có một chút không đứng đắn, hiển lộ ra một chút khó xử.

"Nếu không, vị phu nhân này ngồi ở đây thêm nửa ngày? Qua giờ Tý tối nay, tiểu lão nhân cũng liền có thể tiếp tục bói toán, bên trong mười quẻ ngày mai, cho phu nhân một quẻ cũng không sao."

Lục Áp đạo nhân nhẹ nhàng nhíu mày, nói: "Tiền bối, ta không nên lộ diện quá lâu ở chỗ này, không bằng ngươi và ta tìm một nơi yên tĩnh trò chuyện với nhau."

"Chuyện này, chuyện này không được." Lão quái sư liên tục khoát tay: "Mặc dù tiểu lão nhân không vợ không con, nhưng cũng là quái sư có mặt mũi trong phương viên vài trăm dặm, ngồi một mình một phòng với phu nhân, chỉ sợ là sẽ gây ra những lời đàm tiếu."

Trong mắt của Lục Áp đạo nhân lộ ra mấy phần bất đắc dĩ: "Tiền bối, thật sự không niệm tình cũ ngày xưa sao?"

"Đây là nói như thế nào?" Lão quái sư lập tức lên tinh thần, quan sát tỉ mỉ phụ nhân trước mắt này: "Ta quen biết với phu nhân?"

Lục Áp đạo nhân thở dài, mặt lộ bi thương, nhưng cũng biết chính mình không có cách nào cưỡng cầu cái gì, đứng dậy hành lễ, quay người liền muốn rời khỏi.

"Khục! Điện hạ? Ngươi làm sao lại đến đây?"

Thình lình nghe phía sau truyền đến một tia truyền âm.

Một nam nhân trung niên mặc áo ngắn trên người ló đầu ra khỏi cửa sổ tầng dưới cùng của tửu lâu bên cạnh, trên tay cầm một chiếc nồi sắt và thìa.

"Chờ ta chiên xong món này, điện hạ hãy chờ ta một chút, còn có khách nhân hai bàn khác đang chờ!"

Cái trán của Lục Áp đạo nhân treo đầy vạch đen, toàn thân run rẩy, suýt nữa hiện ra bản thể, phun một ngụm Thái Dương chân hỏa đốt tòa thành này!

...

"Vị Lục Áp kia, hiện tại sẽ đi làm cái gì?"

Bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ ngồi ở trước lò luyện đan lẳng lặng tự hỏi, bên trong tòa đan lô đen nhánh trước mắt, đan dược sắp thành đan đã phát tán ra trận trận hào quang.

Lúc này hắn nhất tâm đa dụng, ngoại trừ luyện đan, còn đang giám thị động tĩnh của báo đen từ phía xa, thuận tiện suy nghĩ biện pháp cụ thể cải cách Địa Phủ ở bên trong mật thất.

Báo đen lúc này đang đi về phía động phủ của mình.

Nhưng báo đen không biết chính là, thủy yêu Miểu Miểu kia đã là vào hai ngày trước, thu thập xong bao quần áo rời khỏi chỗ động phủ này.

Cụ thể vì sao, Lý Trường Thọ cũng không quá hiểu, đại khái chính là...

Yêu?

Có lẽ là thủy yêu phát giác ra được báo đen quấn vào bên trong đại nhân quả, sợ chính mình không chịu nổi nhân quả như vậy, nhân cơ hội này rời đi.

Chương 720. -

Thủy yêu lưu lại một phong thư cho báo đen, Lý Trường Thọ đã không mở nó ra đọc vì tôn trọng quyền riêng tư của các sinh linh.

Nhưng vì lý do ổn thỏa, hắn đã dùng tiên thức nhìn quá trình thủy yêu viết thư.

Trong thư chỉ viết nhân duyên của vợ chồng bọn họ đã hết, ly thân từ đây, sau này không cần tìm hoặc mong nhớ vân vân.

Đáng thương cho báo đen, vào giờ phút này còn không biết chính mình trở về Kim Ngao Đảo một chuyến, sau khi về nhà sẽ đối mặt với cái gì.

Cũng không biết chuyện thủy yêu Miểu Miểu rời đi này, sẽ hình thành đả kích bao lớn đối với báo đen, sẽ ảnh hưởng đến tính tình của báo đen hay không...

Kế hoạch cụ thể lần này là cái gì?

Kỳ thật cũng không có kế hoạch, Lý Trường Thọ phát ra hịch văn truy sát Lục Áp đạo nhân, tiết lộ tin tức này cho báo đen, đã là toàn bộ kế hoạch của hắn.

Hắn chỉ ném hai tảng đá một lớn một nhỏ vào vũng nước Yêu Tộc này, có thể tạo ra bọt nước gì, nhấc lên sóng lớn quy mô như thế nào, đều là không thể biết được.

Lý Trường Thọ lần này...thực sự chỉ muốn vô vi.

Cũng không phải hắn cho rằng sắp xếp tính toán theo kiểu "phương pháp thấu đáo" là quá mệt mỏi, tương phản, đây là sau khi Lý Trường Thọ suy nghĩ lại chuyện đã qua của bản thân, mới quyết định nếm thử.

【 Vô vi 】

Bên trong lý giải của Lý Trường Thọ lúc này, vô vi có nghĩa là tất cả các khả năng phát triển của vấn đề này đều nằm trong phạm vi hắn có thể ứng đối.

Vô luận việc này phát triển như thế nào, đều sẽ không ảnh hưởng đến bản thân mình, cũng đều sẽ mang đến chỗ tốt.

Thiên Đình phát ra hịch văn truy sát Lục Áp, tình hình xấu nhất, cũng chính là...chính mình sẽ bị Nữ Oa Thánh Nhân chộp tới Thánh Mẫu Cung cải tạo lao động trong "chốc lát".

Chuyện này hoàn toàn nằm trong phạm vi chịu đựng của Lý Trường Thọ, thậm chí còn có thể dựa vào cơ hội như vậy, cảm ngộ đạo vận Thánh Nhân, tăng cường đạo cảnh tự thân.

Cúi đầu nhìn vân tay của chính mình...

Loại cảm giác không cần phải lo lắng tính toán, nhưng mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát này thực sự rất tốt.

Đây cũng là do tu vi cảnh giới của chính mình tăng lên, quyền nói chuyện tại Đạo Môn tăng lên, tài nguyên nắm giữ trong tay càng trở nên khổng lồ, lại thêm chỗ dựa phía sau càng trở nên kiên cố, mang đến phản ứng dây chuyền.

Bất quá Lý Trường Thọ cũng biết, hắn đây cũng không phải là【 vô vi 】chân chính.

Giống như Thái Thanh Thánh Nhân lão gia đã nhận hắn làm đệ tử, đây mới thực sự là thanh tĩnh vô vi.

Thái Thanh Thánh Nhân gặp được sự tình không hợp tâm ý của chính mình, tiện tay liền có thể an bài pháp bảo người ưu tú xử lý, nếu gặp chuyện không tầm thường thì sẽ trực tiếp ra tay san bằng.

Huyền Hoàng Thái Cực Đồ, Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Lục Thánh đỉnh điểm, khẽ động quỷ thần hoảng sợ.

Tiểu cảnh giới chính mình vừa đạt đến này, còn kém xa.

Ong ong —— Hào quang bên trong đan lô nở rộ, Lý Trường Thọ ngừng mơ màng, rót một tia tiên lực vào trong đó, bao bọc những viên đan kia vào bên trong, lại chậm rãi bức ra tạp khí còn thừa trong đó.

Sau đó, đỉnh đan lô mở ra, từng viên đan dược mượt mà no đủ bay ra, phiêu phù ở trong lòng bàn tay Lý Trường Thọ, hào quang cũng đang dần dần thu liễm.

Mùi thơm ngát nhàn nhạt, mờ mịt tràn ra ở bên trong đan phòng.

Lý Trường Thọ cẩn thận cảm ứng một hồi, ít nhiều cũng có một chút thất vọng.

Lò luyện đan này, luyện chế ra lục phẩm linh đan chính là cực hạn sao?

Hiện nay ảnh hưởng đến tiến cảnh đan đạo của hắn nhanh chóng tiến về phía trước, trừ những linh dược bảo dược cấp bậc thiên tài địa bảo kia, chính là những thiết bị phần cứng này.

Lò bát quái của Lão Quân, hắn bây giờ ngược lại là có thể mượn dùng.

Nhưng đi vào bên trong Động Suất Cung mượn lò bát quái luyện đan, không phải chính là đi đường vòng đòi hỏi Lão Quân đan dược sao? Vạn nhất làm cho Lão Quân không thích, làm cho Thánh Nhân lão sư không vui, đây chẳng phải là bởi vì nhỏ mất lớn.

"Tiểu Thọ Thọ?"

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ cửa ra đan phòng, Lý Trường Thọ nhìn thấy một cái đầu với mái tóc ngắn đi vào từ cửa.

"Lại đang luyện chế vật gì tốt? Để cho bản sư thúc nếm thử!"

"Ầy." Lý Trường Thọ phất tay phải qua, ngón tay nhẹ nhàng bắn bay một viên đan dược.

Người đến há miệng, nuốt đan dược vào trong miệng, chưa kịp nhai thì viên đan đã biến thành chất lỏng trong suốt rồi chui vào cuống họng.

"Oa...sao lại có vị đắng?" Người tới nói thầm một tiếng, thân thể trốn ở bên cạnh cửa cũng nhảy vào cùng với thánh quang, tất nhiên là Tửu Cửu.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đây là luyện chế cho Linh Ly, hiệu quả là cường hóa nhục thân, ăn vào chính là đã kiếm lời."

"Cái gì?" Tửu Cửu không khỏi giật mình: "Thứ này cường hóa nhục thân?"

"Làm sao vậy?"

"Bản sư thúc cũng không thể lại quá dài! Không thì sẽ không hài hòa!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đó thật sự là một nỗi tiếc nuối khôn nguôi của Hồng Hoang...khục, đứng lo lắng. Sư thúc tới lấy rượu? Ở chỗ cũ."

"Hì hì!" Tửu Cửu nghe vậy hai mắt tỏa sáng, nhảy hai bước tới bên cạnh giá sách, cầm đi hai bầu rượu nhỏ: "Cảm ơn tiểu thọ! Hừ hừ! Bản sư thúc sẽ trở về tiếp tục đại sát tứ phương!"

Nhìn chăm chú vào bóng lưng Tửu Cửu sư thúc vừa lòng thỏa ý cưỡi mây rời đi, Lý Trường Thọ cười nhẹ vài tiếng, trong mắt toát ra một chút cảm khái.

Đây, làm sao không phải là một loại vô vi?

Chỉ bất quá Tửu Cửu sư thúc là không hỏi thế sự, một lòng tu hành ở bên trong núi, mà chính mình lại phải đối mặt với các loại đại giáo đánh cờ phức tạp.

Thu những đan dược này lại, tiên thức của Lý Trường Thọ liếc nhìn Hùng Linh Lỵ tu hành ở ngay trong rừng, ngược lại không vội vàng đưa cho nàng.

Lúc này Hùng Linh Lỵ lại tăng lên hai vòng so với trước đó, toàn thân tản ra khí tức hung hãn, huyết mạch Vu Tộc trong cơ thể đã hoàn toàn bị kích phát ra.

Lý Trường Thọ đã bắt được Bát Cửu Huyền Công, lúc này lại không nên truyền thụ cho Hùng Linh Lỵ.

Bát Cửu Huyền Công xem như là huyền pháp chế tạo riêng cho người nắm giữ nhục thân cường hoành, nhục thân càng mạnh càng dễ dàng nhập môn.

Lý Trường Thọ lúc này chỉ mới tham ngộ Bát Cửu Huyền Công sơ sơ, phát hiện ra môn huyền công của Hậu Thổ nương nương này, cũng không phải là pháp môn tu hành nhục thân đơn thuần, chỗ trân quý nhất, ngược lại là lực lượng nguyên thần tăng thêm đối với nhục thân cường hoành.

Lý Trường Thọ cũng quyết định nếm thử tu hành môn huyền công này, tiến hành cường hóa vừa phải đối với thân thể của chính mình.

Như thế, chẳng những có thể gia tăng hệ số an toàn của bản thân, còn có thể tăng lên cảm giác đường cong nhục thân và cảm giác cường tráng, gia tăng mị lực nam tính, đề cao lòng tự tin nam tính, quả thực là một môn pháp môn tu hành có nhiều tác dụng hiếm có của Vu Tộc.

Bí lục Vu Tộc mà Hậu Thổ nương nương nói sẽ phái người đưa cho chính mình còn chưa có tin tức, nếu như lại phối hợp với bí lục Vu Tộc có thể lâm thời tăng cường cường độ nhục thân của chính mình...

Chương 721. -

Giả thiết một vài tình hình như vậy:

【Một ngày nào đó Lý Trường Thọ đội Tháp đại gia trên đỉnh đầu, đối mặt với sự vây khốn của cường địch, đối phương dốc hết sức bình sinh, tạm thời áp chế, phong ấn, hoặc là đánh bay Tháp đại gia ra ngoài.

Một đám cường địch vui đến phát khóc, cảm thấy ánh rạng đông thắng lợi ở ngay phía trước, khởi xướng thế công cường đại đối với Lý Trường Thọ, pháp bảo đầy trời đập tới, lại đánh ra một hồi tiếng vang "Đinh đinh" nhẹ nhàng.

Kiếm gãy, thước nứt, gạch vỡ...

Lý Trường Thọ bình tĩnh kéo ra cổ áo đạo bào, lộ ra toàn thân da thịt màu vàng nhạt.

Vào những ngày mưa, Công Đức Kim Thân và Bát Cửu Huyền Công, càng phối với nhau. 】

Tạm thời không đề cập tới Lý Trường Thọ thi hành vô vi, ở trong núi suy nghĩ Bát Cửu Huyền Công, cải tạo Vu Nhân, chờ đợi Yêu Tộc làm ra phản ứng.

Hãy nói về tây bắc Nam Thiệm Bộ Châu, trong một thành trì phàm trần bình thường, trong sân sau của một ngôi biệt thự rộng lớn, hai thân ảnh dạo bước mà đi ở bên cạnh hồ sen, trên người còn mang theo hai cỗ đạo vận tối nghĩa.

Lục Áp đạo nhân khôi phục diện mạo như cũ của chính mình —— thanh niên đạo sĩ áo mũ chỉnh tề, khuôn mặt tuấn mỹ kia.

"Đầu bếp" bên cạnh gã đổi lại trường bào, mỉm cười giới thiệu cảnh đẹp trang viên do chính mình tự tay bố trí cho Lục Áp đạo nhân, cùng với những thiết kế nhỏ.

Lục Áp chung quy là không nhịn được, chủ động hỏi: "Tiền bối tại sao lại đi vào bên trong tửu lâu kia làm đầu bếp? Mà không phải là..."

Đạo sĩ trung niên này hỏi ngược lại: "Vì sao bần đạo liền không thể làm đầu bếp?"

"Chuyện này..."

"Là bởi vì lúc bần đạo hiệu mệnh vì tiên đế năm đó, mọi người đều biết bần đạo thần cơ diệu toán, bây giờ ẩn cư ở nơi đây, liền nhất định phải làm quái sư? Ha ha ha!"

Đạo sĩ trung niên vuốt chòm râu dê của chính mình, cười nói: "Này chỉ bất quá là suy nghĩ của điện hạ, kỳ thật bần đạo hứng thú với rất nhiều thứ, xa không chỉ có những thứ như xem bói, quan trắc, trận pháp."

Lục Áp thở dài: "Vãn bối chỉ biết tiền bối ẩn cư ở nơi đây, thấy được quái sư phàm nhân kia, còn tưởng rằng là tiền bối biến thành. Tiền bối chịu gặp vãn bối, có phải đã nguyện ra khỏi núi tương trợ vãn bối một đoạn đường?"

"Duy chỉ có chuyện này, xin thứ cho bần đạo không thể đáp ứng." Đạo sĩ trung niên quả quyết lắc đầu, trong mắt toát ra ý tiếc hận: "Ta còn cho rằng ngày hôm nay điện hạ tới, là vì hỏi thăm cách sống sót, chưa từng nghĩ điện hạ lại vẫn lưu ý niệm như vậy. Nếu là như vậy, không bằng điện hạ hãy trở về đi. Kế tiếp bần đạo có nói nhiều hơn, cũng vô dụng đối với điện hạ."

Lục Áp cau mày nói: "Ngụ ý của tiền bối là vãn bối đã có nguy hiểm sinh tử?"

Đạo sĩ trung niên nghiêm túc nhìn Lục Áp một chút, hai mắt đột nhiên hóa thành màu vàng nhạt, bên trong con ngươi hiện lên lóe lên một tia sáng.

"Đại họa không còn xa."

Đạo tâm của Lục Áp run nhẹ, ở trong mắt của đạo sĩ trung niên này, thấy được một bức hình ảnh lóe lên một cái rồi biến mất...

Bên trong hình ảnh, gã máu me khắp người nằm bên trên một mảnh hồ nước, không biết sinh tử, nhưng tình huống vô cùng thê thảm.

Nếu đổi thành người khác, nói những lời này đối với Lục Áp, để gã nhìn thấy những hình ảnh này, Lục Áp có lẽ sẽ trực tiếp "mời bảo bối quay người", mắng một câu:

Dám can đảm mê hoặc tâm thần của bần đạo!

Nhưng vị đạo sĩ trung niên trước mắt này, cũng duy chỉ có vị đạo sĩ trung niên này, Lục Áp không thể không kính, cũng không dám bất kính.

Năm đó Yêu Đình phá diệt, Lục Áp gã có thể sống, chính là bởi vì đạo sĩ trung niên này tương trợ.

Lại ở bên trong mười đại Yêu Soái Yêu Tộc ngày xưa, duy nhất có thể đạt được nhân quả tự thân rõ ràng, toàn thân trở ra từ bên trong đại chiến Vu Yêu, lông tóc không tổn hao gì, chính là vị đạo sĩ trung niên trước mắt này.

Mười đại Yêu Soái Yêu Tộc Thượng Cổ, Bạch Trạch.

Bạch Trạch, linh thú tiên thiên, am hiểu thôi diễn, xem bói, biết âm dương, minh sinh tử, am hiểu xu lợi tránh hung nhất, thấu tình lý vạn vật, hiểu dáng vẻ vạn vật, là mưu thần quan trọng Yêu

Đế Yêu Đình coi trọng tin cậy, cũng là người Yêu Đế dùng để cân bằng quyền hành Yêu sư Côn Bằng năm đó.

«Bạch Trạch Tinh Quái Đồ» mà Bạch Trạch đề ra, đã trở thành cơ sở quyền lực quan trọng để Yêu Đế thống trị Yêu Tộc thời Thượng Cổ.

Cái trán Lục Áp rịn mồ hôi lạnh, thấp giọng thở dài, vái chào đối với Bạch Trạch.

"Xin tiền bối cứu ta!"

"Thôi!" Bạch Trạch lắc đầu cười khẽ: "Mặc dù thấy được chấp mê trong mắt điện hạ, nhưng chung quy là thiếu tiên đế mấy phần ân tình, không bằng trả lại ở trên người của điện hạ. Điện hạ có biết, là ai muốn giết ngươi?"

"Thuỷ Thần Thiên Đình!" Lục Áp cơ hồ thốt ra lời này, nhưng sau khi hô lên, lại ẩn ẩn cảm thấy không đúng lắm.

Bạch Trạch cười nói: "Không sai, chính là Thuỷ Thần. Thiên Đế muốn giết ngươi, là muốn giết Thái Tử Yêu Đình, mà vị Thủy Thần này muốn giết ngươi, là muốn giết Lục Áp đạo nhân."

Lục Áp vội hỏi: "Vì sao lại như thế? Ta cùng với Thuỷ Thần chẳng lẽ có thâm cừu đại hận gì?"

"Bần đạo cũng không biết."

Bạch Trạch dừng bước lại, chắp hai tay sau lưng đứng ở bên cạnh hồ sen, nhìn lá sen trên mặt nước, ánh mắt càng trở nên xa xăm...

"Vị Thuỷ Thần này, bần đạo đã quan sát một hồi lâu, nhưng chung quy là nhìn không thấu. Điện hạ cũng biết, bần đạo tuy có một chút thần thông, biết dáng vẻ vạn vật, nhưng tóm lại là không thể thật sự suy đoán vạn vật vạn linh, không thì đạo tâm liền sẽ vỡ tan trong khoảnh khắc. Bây giờ bần đạo nhàn vân dã hạc, ẩn cư giữa trần thế, sẽ chỉ tiến hành quan trắc sinh linh bần đạo cảm thấy hứng thú. Lúc lần đầu chú ý vị Thủy Thần này, miếu Hải Thần của hắn chỉ có năm ~ sáu tòa, nhưng khi đó, bần đạo liền không có cách nào thấy rõ hình dáng tướng mạo lai lịch của hắn, hắn lúc ấy đã có đề phòng, hơn nữa là chưa từng thư giãn loại đề phòng này một ngày. Bần đạo bí mật quan sát Thuỷ Thần đến hôm nay, vẫn không nhìn thấu hắn..." Bạch Trạch hơi ngừng lại, thở dài nói: "Vị Thuỷ Thần này, cực am hiểu nhẫn nại, làm việc chu toàn đến mức làm cho người ta giận sôi, hơn nữa còn có thù tất báo. Điện hạ có biết sự tình Hải Nhãn Long Tộc bị công phá năm đó?"

"Tất nhiên là biết được." Lục Áp đạo nhân nói: "Thiên Đình cùng với phương tây mưu tính Long Tộc, cuối cùng Long Tộc lựa chọn quy thuận Thiên Đình, phương tây dùng Long Tộc lập uy, hủy Hải Nhãn Đông Hải, cướp đi bảo khố Đông Hải."

"Lúc ấy người phương tây chủ trì việc này, chính là Đại đệ tử Thánh Nhân phương tây Địa Tạng." Bạch Trạch cười nói: "Nhưng Địa Tạng và Tiểu Đế Thính của gã xuân phong đắc ý không được bao lâu, liền có sự tình Tiên Nhân Tam Giáo cùng lên Linh Sơn. Tiên Nhân Tam Giáo bức Linh Sơn cúi đầu nhận sai, mà một trong Tây Phương Nhị Thánh hiện thân, muốn giết đệ tử Linh Sơn mà bọn hắn đổ tội, Huyền Đô Đại Pháp Sư càng là dựa vào Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ, liều mạng cùng với Thánh Nhân. Trận kịch kia, thật sự đẹp mắt...ừm khục, nguyên nhân gây ra sự tình lần kia, điện hạ có biết chuyện ra sao?"

Chương 722. -

Lục Áp đạo nhân cau mày nói: "Xin tiền bối chỉ giáo."

"Địa Tạng thực hiện một kế sách nhỏ, dùng năng lực của Đế Thính, tung tin đồn nhảm Tiệt Giáo Hỏa Linh Thánh Mẫu thông đồng cùng với Triệu Công Minh, còn là mượn danh nghĩa của Xiển Giáo Hoàng Long Chân Nhân lan tràn việc này." Bạch Trạch cười nói: "Chỉ nửa ngày, Thuỷ Thần Thiên Đình liền định ra kế sách phản kích, liên thông với Đại sư huynh Tam Giáo. Liền bởi vì một chuyện nhỏ này, làm cho uy danh Linh Sơn đạt được ở trên người Long Tộc trực tiếp mất đi, làm cho quan hệ Tam Giáo nhận được hòa hoãn, thuận tiện còn đánh mặt mũi Thánh Nhân phương tây. Càng làm cho Địa Tạng cùng với Đế Thính bị Thánh Nhân răn dạy, ném đi tín nhiệm của Thánh Nhân. Phần tính toán này...bần đạo tóm lại, là sẽ tuyệt đối không là địch cùng với Thuỷ Thần."

Lục Áp hơi có một chút bất mãn, nói: "Việc này làm sao không phải là Đại sư huynh Tam Giáo cố ý thúc đẩy?"

Bạch Trạch cười không nói, dẫn chủ đề trở về sự tình Lục Áp.

"Điện hạ, ngoại trừ sự tình Tây Hải và trận chiến Yêu Thăng Sơn, ngươi đã từng trêu chọc Thuỷ Thần?"

"Cũng không có." Ánh mắt của Lục Áp rất thẳng thắn: "Lúc ở Yêu Thăng Sơn, ta là từ bên trong Oa Hoàng Cung tiến đến Yêu Thăng Sơn, chậm nửa bước, không thì cũng sẽ không để vị Thuỷ Thần kia tuỳ tiện đắc thủ."

Bạch Trạch cau mày nói: "Điện hạ, chỗ ở của Thánh Mẫu nương nương tên là Thánh Mẫu Cung, Oa Hoàng Cung chính là do Yêu Tộc tự đặt tên. Đừng có bởi vì Thánh Nhân không truy cứu, liền thật sự cho rằng Thánh Nhân nương nương nhận danh hào Yêu Tộc lung tung. Lúc Thượng Cổ, Thánh Mẫu nương nương trước khi thành Thánh, tiên đế sợ Phục Hi và Thánh Mẫu nương nương đoạt quyền, bức huynh muội bọn họ đi trước một bước, trước đây Thánh Mẫu nương nương sẽ che chở ngươi, chỉ là vì không ít giao tình lúc trước. Bây giờ, Thuỷ Thần đã đi đến Thánh Mẫu Cung hai lần, Thánh Mẫu nương nương phải chăng còn sẽ ra tay che chở ngươi, đã là không thể biết được."

"Thuỷ Thần đi Thánh Mẫu Cung?" Lục Áp không khỏi giật mình, vội hỏi: "Đây là sự tình khi nào?"

"Lần đầu là trận chiến Yêu Thăng Sơn qua đi, lần gần nhất này, là bởi vì Đại Đức Hậu Thổ gặp nạn, vào ngày trước đó không xa."

Bạch Trạch vân vê chòm râu dê, lạnh nhạt nói: "Xem ra, điện hạ cũng là bị những kẻ được gọi là lão thần làm cho hồ đồ rồi. Thánh Mẫu nương nương là Thánh Mẫu Nhân Tộc, năm đó Nhân Tộc bị Yêu Tộc tàn sát, Thánh Mẫu nương nương chưa từng hiện thân, là bởi vì Yêu sư Côn Bằng dụng kế tính kế Thánh Mẫu nương nương. Mặc dù không biết vì cái gì, nhưng Thánh Mẫu nương nương ban cho Thuỷ Thần bảo vật đếm không hết, chuyện này ở bên trong Thánh Mẫu Cung cũng không phải là bí mật gì. Điện hạ, Yêu Đình vào lúc Thánh Tộc phá diệt, đã sớm không còn tồn tại, sao phải xoắn xuýt chuyện lúc trước?"

Lục Áp đạo nhân im lặng không nói, khuôn mặt có một chút ảm đạm.

Bạch Trạch tiếp tục khuyên bảo: "Năm đó bần đạo đi theo hai vị tiên đế, tận mắt nhìn thấy, những vạn tộc không cam lòng bị Vu Tộc săn mồi hội tụ trên đỉnh Bất Chu Sơn, dựng lên cổ Thiên Đình, đạt Thiên Đạo đại vận, tranh phong thiên địa cùng với Vu Tộc. Khi đó, Thiên Đình là Thiên Đình, Thánh Tộc là Thánh Tộc. Sau đó bần đạo cũng tận mắt nhìn thấy, khi Thánh Tộc chiếm cứ bầu trời, vượt trên Vu Tộc một đầu, Thánh Tộc liền dần dần mục nát, chinh phạt, đấu pháp vô tận, đại tộc chiếm đoạt tiểu tộc, cường giả nô dịch kẻ yếu. Khi đó, Thiên Đình tuy vẫn là Thiên Đình, nhưng Thánh Tộc đã là Yêu Tộc. Ài..."

Bạch Trạch thở dài, lộ ra hiu quạnh vô tận.

"Yêu Đình vẫn lạc, là chiều hướng phát triển, là sự tình ai cũng đều không thể vãn hồi, lại cũng không phải bi kịch gì đó, đây là nhân quả nên được. Điện hạ, những tên gia hỏa lúc này còn luôn miệng hô Yêu Đình, thật sự xem như là Yêu Tộc sao? Bọn hắn bất quá chỉ là một đống gỗ mục nát, lại cưỡng ép biến hóa vạn tộc sau Thượng Cổ, đưa về bên trong Yêu Tộc, mượn danh tiếng Yêu Tộc, thực hiện sự tình nô dịch, cưỡng chế. Thử hỏi, nếu năm đó sống sót cũng không phải là điện hạ, mà là huynh trưởng bào đệ của điện hạ, những kẻ gọi là Yêu Vương này sẽ đối đãi như thế nào?"

"Sẽ..."

"Cũng sẽ giống như điện hạ."

Lục Áp đạo nhân nhíu mày suy ngẫm, lại ảm đạm thở dài: "Xác thực là như thế, ta bất quá cũng chỉ là một ngọn cờ lớn bọn hắn giương lên."

Bạch Trạch cười nói: "Thật tốt khi điện hạ có thể kịp thời tỉnh ngộ."

"Tiền bối!" Lục Áp đạo nhân xoay người lại, lại vái chào: "Vãn bối muốn sống, còn xin tiền bối dạy ta!"

"Kỳ thật, ngươi hiện nay đã bị Thuỷ Thần dồn đến ngõ cụt." Bạch Trạch nghiêm mặt nói: "Muốn phá cục, chỉ có một con đường đi."

"Xin tiền bối chỉ giáo." Bạch Trạch nói: "Hiệu triệu các lộ Yêu Vương khởi binh phản thiên, như thế mới có thể có ba thành đường sống."

Lục Áp lộ vẻ mặt không hiểu, hiển nhiên là có một chút khó tiêu.

Bạch Trạch chậm rãi nói: "Đương kim Thiên Đế kiêng kị ngươi, là kiêng kị Thái Tử Yêu Tộc, nếu cái gọi là Yêu Tộc phục hưng không còn, những lão Yêu Vương Yêu Tộc kia hi sinh, Yêu Tộc không uy hiếp được Thiên Đình, phần kiêng kị kia của Thiên Đế tự nhiên sẽ biến mất. Khi đến thời cơ, ngươi chỉ cần lấy lý do "Không muốn Yêu Tộc kết thúc ở trong Hồng Hoang thiên địa như vậy", biểu hiện ra lòng từ bi, nhận thua đối với Thiên Đình, Thiên Đế tự nhiên sẽ mượn ngươi biểu lộ ra nhân nghĩa Thiên Đình, không chỉ chừa cho ngươi một cái mạng, còn sẽ thừa nhận lai lịch của ngươi. Khi đó, ngươi tự nhiên có thể tùy ý tiêu dao ở trong thiên địa. Nhưng..."

Lục Áp vội hỏi: "Nhưng làm sao?"

"Chỉ sợ vị Thuỷ Thần này, vào lúc ngươi nhận thua đối với Thiên Đình, trực tiếp ném một cây đao ở trước mặt ngươi, thành toàn danh nghĩa từ bi của ngươi. Hắn khẳng định sẽ như vậy làm."

Lục Áp lập tức nuốt nước bọt: "Vị Thủy Thần này, rốt cuộc vì sao lại nhằm vào ta?"

"Bần đạo cũng không biết!" Bạch Trạch khe khẽ thở dài, trong mắt mang theo vài phần hào quang Lục Áp nhìn không thấu: "Mưu tính của vị Thuỷ Thần này rất sâu, không phải là ta có thể đụng, thường thường sẽ có cử chỉ ngoài dự liệu. Mặt mũi đối với hắn chẳng ra gì, bảo tài bảo vật như mây khói. Làm cho bần đạo khâm phục nhất, ngược lại là hắn thấy lợi mà không quên nghĩa, mặc dù chưa từng đối mặt hay đối chiến với vị Thuỷ Thần này, nhưng bần đạo phảng phất như là bạn tri kỷ với hắn đã lâu..."

"Tiền bối." Lục Áp đạo nhân thấp giọng hỏi: "Không thể tìm biện pháp diệt trừ vị Thủy Thần này sao?"

"Động đến hắn?" Bạch Trạch cười nói: "Rơi xuống đỉnh đầu ngươi trước hết nhất, hẳn không phải là Thái Cực Đồ, cũng không phải là Tru Tiên Tứ Kiếm, mà là..."

"Cái gì?"

"Tử Tiêu Thần Lôi." Bạch Trạch vỗ vỗ đầu vai của Lục Áp: "Đừng có suy nghĩ nhiều, bây giờ Thuỷ Thần dựa thế mà đi, đứng sau lưng hắn chính là Thiên Đạo, là Đạo Tổ, là tồn tại trong nháy mắt liền có thể làm chúng ta phi hôi yên diệt. Thay vì nghĩ chuyện này, chẳng bằng ngẫm làm như thế nào để làm cho các Yêu Vương khởi binh phản thiên, lấy lòng đối với Thuỷ Thần."

Trong mắt Lục Áp đạo nhân mang theo một chút bất đắc dĩ, rơi vào bên trong trầm tư.

Chương 723. -

Một lát sau, Lục Áp lại hỏi: "Tiền bối, ngài có thể thay vãn bối đi chào hỏi cùng với Thuỷ Thần?"

"Không có khả năng, không làm được, nghĩ cùng đừng nghĩ việc này."

"Ách, vì sao tiền bối ngài lại cự tuyệt quả quyết như thế..."

"Đừng có nói đùa như thế!" Bạch Trạch cong khóe miệng lên, chòm râu dê cũng đều mang theo vài phần ghét bỏ: "Lấy Địa Tạng và Tiểu Đế Thính để nêu ví dụ, Thuỷ Thần kiêng kị chính là Tiểu Đế Thính mà không phải Địa Tạng. Nếu để cho Thuỷ Thần có cơ hội, loại tiểu thú có thể nghe tiếng lòng vạn linh như Tiểu Đế Thính, nhất định sẽ bị diệt trừ. Chớ đừng nói chi là Yêu Tộc Thượng Cổ có bản lĩnh cao hơn so với Tiểu Đế Thính như bần đạo. Nếu bần đạo chạm mặt cùng với Thuỷ Thần, chỉ có hai loại kết cục."

Đạo tâm của Lục Áp lúc này đã hơi choáng, thấp giọng hỏi: "Kết cục nào?"

"Hoặc là hắn giết ta, hoặc là ta lập ra lời thề đại đạo mấy vạn chữ, trở thành tọa kỵ của hắn."

Bạch Trạch ngửa đầu thở dài, trong mắt tràn đầy phiền muộn, thở dài: "Hắn hiện tại chưa từng động bần đạo, chủ yếu là bởi vì tu đạo ngắn ngày, tích lũy không đủ, chờ hắn Công ngưng tụ thành Đức Kim Thân, chỉ sợ là liền sẽ đánh chủ ý lên trên người của bần đạo."

Lục Áp vội hỏi: "Vậy thì tiền bối, ngài không…không trốn sao?"

"Có thể chạy tới nơi nào?" Bạch Trạch cười khổ nói: "Hiện tại chỉ có thể thử chiêu giả chết này xem, đến lúc đó có thể tránh thoát hay không, bất quá...hẳn là không thành."

"Vì sao?"

"Thuỷ Thần cực am hiểu sự tình bổ đao, phàm là sự tình diệt sát chi linh, nửa điểm hồn phách cũng sẽ không lưu lại."

Lục Áp nhíu mày lại thành chữ Xuyên: "Tiền bối phải chăng là có một chút quá mức khoa trương? Vị Thủy Thần này thật sự lợi hại như thế, vì sao không đè Linh Sơn xuống? Không hủy diệt Yêu Tộc chúng ta?"

"Ngươi luôn phải cho hắn một chút thời gian." Bạch Trạch chậm rãi nói: "Vào giờ phút này sự tình có quan hệ đến Thuỷ Thần ,à bần đạo có thể nói cho ngươi, chính là từ khi hắn tu hành, đến lúc một trận chiến Yêu Thăng Sơn có thể trọng thương ngươi, tuyệt đối sẽ không vượt qua năm trăm năm. Chuyện khác ngươi đừng có hỏi nhiều, bần đạo cũng không dám dính nửa điểm nhân quả của hắn."

Lục Áp có một chút muốn nói lại thôi, Bạch Trạch thấy thế lại là cười lắc đầu, cũng không nói thêm về việc này.

"Điện hạ, hãy nhớ kỹ một câu nhắc nhở của bần đạo."

"Mời tiền bối nói, vãn bối nhất định khắc trong tâm khảm."

"Đấu thần không đấu thế, đấu tiên không đấu thánh." Bạch Trạch thấp giọng nói: "Thiên Đình kiêng kị chính là thực lực bất phàm Yêu Tộc còn giữ bây giờ, điện hạ vạn lần không được liên thủ cùng với Linh Sơn phương tây."

Lục Áp lại cúi người vái chào: "Tiền bối dạy bảo, Lục Áp ghi nhớ trong tâm!"

Thân ảnh của Bạch Trạch đột nhiên trở nên có một chút phai mờ.

Lục Áp ngẩng đầu lên, đã thấy Bạch Trạch tiêu tán theo gió, các nơi trang viên nơi đây cũng yên tĩnh trở lại trong nháy mắt.

"Bần đạo đi trước một bước, điện hạ bảo trọng nhiều hơn. Nếu muốn báo đáp ân tình, sau này chúng ta đừng gặp nhau nhiều."

Lục Áp nhắm mắt cười khổ, lại liên tục vái chào ba cái, lúc này mới quay người rời khỏi nơi này.

...

Mấy tháng sau, Thái tử Lục Áp Yêu Đình Thượng Cổ, hiện thân tại ranh giới nam bộ Bắc Câu Lô Châu, vung cánh tay hô lên, phát ra hịch văn thảo phạt thiên.

Trong vòng một ngày, có ba trăm hai mươi lăm lộ Yêu Vương hưởng ứng, tụ tập mấy trăm vạn yêu binh, mấy ngàn cao thủ Yêu Tộc, nói Thiên Đình hãm hại Yêu Tộc, chèn ép vạn linh chi tộc vô tội, đứng lên chống lại Thiên Đình.

Ngũ Bộ Châu Hồng Hoang tạm thời sôi trào, Thiên Đình chỉnh quân chuẩn bị chiến đấu, Yêu Tộc các nơi đi đến ranh giới Bắc Châu, nâng cao uy danh của Yêu Tộc, Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc cũng là mài đao xoèn xoẹt đi về hướng bắc châu.

Có Yêu Vương hô to lại lập Yêu Đình, bất quá Yêu Vương này rất nhanh liền không có tiếng vang.

Vào ngày Lục Áp phát ra hịch văn thảo phạt thiên, trên Tiểu Quỳnh Phong tại Độ Tiên Môn, bên trong rừng trúc u tĩnh kia...

Lý Trường Thọ thả ra thư quyển trong tay, nhìn chăm chú vào phương hướng tây bắc, hơi suy tư.

Vị Lục Áp này được cao nhân tương trợ? Biện pháp lấy tiến làm lùi này cũng đều có thể nghĩ ra được.

Vì lý do ổn thoả, hiện tại Ngọc Đế Vương Mẫu không có ở Thiên Đình, Yêu Tộc lúc này chỉ là muốn kháng mệnh, chưa chính thức khởi binh.

Trước hết để cho hịch văn bay một hồi, xem Yêu Tộc có thể bành trướng đến mức chủ động tiến đánh Thiên Đình hay không.

Phàm là có một yêu binh...

Không, một tia yêu khí!

Phàm là có một tia yêu khí đến trước Thiên Môn, Lý Trường Thọ liền có thể mượn đề tài, để Đông Mộc Công đi đến Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung, Động Suất Cung khóc lóc ba ngày ba đêm, nói thừa dịp Ngọc Đế lịch kiếp, Yêu Tộc khi nhục Thiên Đình.

Ngày thứ hai Thái tử Lục Áp Yêu Đình Thượng Cổ phát ra hịch văn thảo phạt thiên, ở nơi ngũ đại Thiên Môn Thiên Đình, Thiên Binh Thiên Tướng trận địa sẵn sàng, khí tức khẩn trương tràn ngập khắp nơi.

Gió thổi báo giông bão sắp đến.

Thiên Binh bày trận, Thiên Tướng mài đao, không ít văn lại cưỡi mây tới lui trong Thiên Đình.

Chúng tiên tử bên trong Dao Trì cũng là tập hợp cùng một chỗ, thủ hộ xung quanh Dao Trì, cũng phái người thông báo cho Thông Minh Điện, các nàng mặc dù không tham gia vào hàng ngũ chiến đấu Thiên Đình, nhưng cũng sẽ ra tay gấp rút tiếp viện vào bất cứ lúc nào.

Trong lúc nhất thời, trên trời dưới đất thần hồn nát thần tính, rất có tư thế ngày mai khai chiến.

Bên trong Thông Minh Điện, hơn mười vị tiên thần Thiên Đình tụ họp, bày một cái bàn tròn ở chính giữa đại điện.

Cạnh bàn tròn có tám bảo toạ, hai bên xếp bốn hàng ghế, các vị tiên thần đều đang đứng trước ghế ngồi, chờ đợi một vị chính thần đến.

Ngọc Đế Vương Mẫu hạ phàm lịch kiếp, ấn theo lý thuyết, lúc này phải nên là quần tiên không đầu.

Hơn nữa bầy yêu thế lớn, các cao thủ Yêu Tộc Thượng Cổ còn sót lại tề tụ tại ranh giới Bắc Châu, một cỗ uy thế khiến cho người nhìn thấy run sợ trong lòng.

Bất kể thực lực của hai bên, chỉ đơn thuần là số lượng cao thủ, lúc này Yêu Tộc xác thực đã hiện ra trạng thái nghiền ép đối với Thiên Đình.

Nhưng những tiên thần này cũng không hoảng hốt, thậm chí...

Vừa nghĩ tới mọi việc Thiên Đình trải qua trước đây, hiện tại còn có một chút muốn cười.

Một Thiên Tướng ở cửa ra vào nhỏ giọng nói: "Thuỷ Thần đại nhân đã đến!"

Chúng tiên thần lập tức ngừng nói nhỏ, Đông Mộc Công ngồi tại chủ vị cũng lập tức đứng dậy, đi về hướng cửa điện.

Ngoài cửa, lão thần tiên áo bào trắng tóc trắng phất trần trắng điều khiển mây trắng mà đến, tất nhiên là Lý Trường Thọ trạng thái mò cá.

Hắn vừa mới vào Thông Minh Điện, đám tiên thần Thiên Đình này liền lập tức tụ tập về phía trước, vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, làm cho Đông Mộc Công cũng có một chút dở khóc dở cười.

Đông Mộc Công hô: "Thuỷ Thần, ngươi cuối cùng cũng đến rồi!"

"Những Yêu Tộc này, hung dữ đến mức muốn trực tiếp cắn người!"

"Thuỷ Thần đại nhân? Khi nào chúng ta mới khởi binh trừ yêu?"

"Chư vị, chư vị đừng vội." Lý Trường Thọ đưa tay ép xuống, chúng tiên thần lập tức yên tĩnh trở lại.

Chương 724. -

Lý Trường Thọ cười nói: "Chư vị đều là trọng thần Thiên Đình, lúc này Ngọc Đế bệ hạ cùng với Vương Mẫu nương nương cũng không có ở Thiên Đình, chúng ta tuyệt đối không thể luống cuống. Hiện giờ Thiên Đình vừa mới có một chút khởi sắc, vạn sự đang ở trong thời khắc cất bước, mười mấy vạn Thiên Binh mới đứng vào hàng ngũ chưa được huấn luyện, mấy chục Thiên Tướng mới tấn thăng, chưa học được binh pháp. Vị Thái tử Yêu Đình Thượng Cổ Kia, chính là nhìn trúng nội bộ Thiên Đình chúng ta còn trống rỗng, mới không kiêng nể gì như thế, ngang nhiên chống lại thiên mệnh. Nếu vào giờ phút này chúng ta liền chỉnh quân trừ yêu, há không phải là đúng như những gì Yêu Tộc suy nghĩ?"

Một nửa chúng tiên thần lộ vẻ mặt suy tư, một nửa lộ vẻ mặt không hiểu.

Có chính thần chưởng quản Lôi Phạt Điện hỏi: "Thuỷ Thần, bây giờ Yêu Tộc đã là công nhiên phản thiên, lúc này Thiên Đình chúng ta mặc dù còn không thể xưng là cường thịnh, nhưng cũng đã có lực lượng trấn áp Yêu Tộc. Nếu Yêu Tộc phản, chúng ta không xuất binh, thiên uy ở đâu? Làm sao có thể duy trì thiên địa chính đạo?"

"Lời ấy sai rồi." Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Thiên Đình bây giờ mặc dù đã có thể trấn áp Yêu Tộc, hơn nữa bên trong Yêu Tộc phe phái san sát, Yêu Vương không hợp, khó có thể một lòng, nhưng lúc này trấn áp Yêu Tộc, Thiên Binh Thiên Tướng sẽ tổn thương bao nhiêu?"

Trong lúc nói chuyện, Lý Trường Thọ cất bước tiến về phía trước.

Chúng tiên gia ở bên cạnh nhắm mắt theo đuôi đi theo, chú ý lắng nghe, chỉ sợ lọt nửa chữ.

Lý Trường Thọ nói: "Nếu lập tức xuất binh, coi như Yêu Tộc đều là đám ô hợp mà nói, Thiên Binh Thiên Tướng sẽ tử thương như thế nào? Nếu Thiên Binh của chúng ta tử thương quá nhiều, cho dù thuận lợi trấn áp chúng yêu tại ranh giới Bắc Châu, thực lực của Thiên Đình liền bày ra rõ ràng giữa thiên địa. Các vị, thiên địa hiện này là lấy Nhân Tộc làm nhân vật chính, Yêu Tộc là chó bại trận. Nếu như không thể lấy uy thế lôi đình trấn áp Yêu Tộc, đối với thiên uy là vô ích, cũng sẽ vô ích đối với thiên địa chính đạo, sẽ chỉ khiến cho chúng tiên môn Trung Thần Châu giễu cợt. Thậm chí, nếu đại yêu Yêu Tộc Thượng Cổ ra tay toàn lực, chúng ta bị đánh bại một lần...thiên uy sẽ không còn sót lại một chút nào!"

Hơn mười vị tiên thần bên trong Thông Minh Điện này nghe vậy, tất cả đều gật đầu nói phải.

Thuỷ Thần nói có lý.

Thiên Đình xuất binh không chỉ muốn thắng, còn muốn thắng xinh đẹp, nhất định phải đại hoạch toàn thắng, mới được tính là đánh ra uy phong.

Vị chính thần chấp chưởng Lôi Phạt Điện kia chắp tay nói: "Là tiểu thần lỗ mãng, suy nghĩ không chu toàn, mời Thuỷ Thần trách phạt."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đều là suy nghĩ vì Thiên Đình, hơn nữa ngươi và ta đều là thần cùng điện, sao lại nói chuyện trách phạt?"

Đông Mộc Công ở bên cạnh thở dài: "Kể một ngàn nói một vạn, chung quy là thực lực của Thiên Đình chúng ta bây giờ, còn chưa đủ chấn nhiếp đạo chích như vậy. Các vị, hãy ngồi xuống! Vào trước khi Ngọc Đế bệ hạ cùng với Vương Mẫu nương nương hạ phàm lịch kiếp, đã từng phó thác sự vụ Thiên Đình cho ta cùng với Thuỷ Thần, ngày hôm nay triệu tập các vị, chính là thương nghị ứng đối ra sao với sự tình Yêu Tộc làm khó dễ."

Lập tức, Đông Mộc Công dùng tay làm dấu mời, tất cả chúng tiên thần trong điện đều nhập tọa.

Ở giữa bàn tròn này, Đông Mộc Công, Lý Trường Thọ ngồi tại chủ vị, Nguyên Soái thủ vệ ngũ phương Thiên Môn làm bạn ở bên cạnh, lại vẫn còn trống một vị trí.

Đông Mộc Công nhìn vào chiếc ghế trống và nói: "Thuỷ Thần, không bằng chúng ta mời Long Cát công chúa đến đây?"

"Mộc Công." Lý Trường Thọ cau mày nói: "Mặc dù mời Long Cát điện hạ đến đây cũng hợp tình lý, nhưng chỉ sợ...bệ hạ sẽ không vui khi Long Cát điện hạ tham dự những sự tình này."

Đông Mộc Công không khỏi giật mình, vội nói: "Vậy thì theo ý kiến của Thuỷ Thần, mời Thuỷ Thần xử trí."

"Mời Nguyệt Lão đến đây đi." Lý Trường Thọ cười nói: "Ngày hôm nay còn có chuyện quan trọng, cần Nguyệt Lão ra tay."

Ôi chao? Nguyệt Lão ở trong góc Thông Minh Điện không khỏi sửng sốt một chút, chiến sự Thiên Đình như vậy, liên quan gì cùng với Nguyệt Lão y?

Bất quá Thuỷ Thần đã nói ra lời này, Nguyệt Lão cũng không dám chậm trễ, lập tức đứng dậy, cúi đầu đi về phía trước, mang theo một chút áp lực, câu nệ ngồi ở vị trí cuối bàn tròn.

Toàn bộ Thông Minh Điện, bởi vì hỉ bào tiên diễm đỏ chót này, nhiều hơn mấy phần màu sắc.

Đông Mộc Công hắng giọng, đi vào đề tài thảo luận.

Có tướng lĩnh Thiên Đình không cảm tình đọc hịch văn thảo phạt thiên của Yêu Tộc lãng một lần, chúng tiên thần nhao nhao lòng đầy căm phẫn.

Đông Mộc Công cười hỏi: "Thuỷ Thần, chúng ta ứng đối chuyện này ra sao?"

Lý Trường Thọ nói: "Hịch văn này viết cũng không tệ, quả thực có thể nói là than thở khóc lóc, nói Thiên Đình chúng ta lấn Yêu Tộc lương thiện bọn hắn như thế nào, Yêu Tộc bọn hắn đã tránh lui khắp nơi, nhường nhịn đủ kiểu, bây giờ không thể nhịn được nữa, tuyên bố không tuân theo mệnh lệnh Thiên Đình. Nhưng nghĩ kỹ lại, hịch văn này không có một chút nội dung nào, lại là tương đương không muốn mặt mũi. Nói liền giống như trước đây Yêu Tộc thật sự nghe theo hiệu lệnh Thiên Đình vậy."

Chúng tiên thần lộ ra mấy phần ý cười, không khí trong toàn bộ đại điện đều vui vẻ hơn rất nhiều.

Đông Mộc Công cười nói: " Yêu Tộc này cũng khá chú ý, có thể cắn ngược lại chúng ta như thế."

"Các vị phải chú ý, Yêu Tộc hiện nay nói chính là kháng thiên mà không phải là phản thiên!" Lý Trường Thọ nói: "Đối phương lưu lại một chút đường lui. Thái Tử Yêu Đình Lục Áp, cùng với chúng cao thủ Yêu Tộc Thượng Cổ còn sống sót, mới thật sự là phiền phức. Bất quá, điều chúng ta lập tức phải làm trước, là lại phát ra một bản hịch văn ra ngoài."

Đông Mộc Công cau mày nói: "Lại phát ra hịch văn? Là muốn đáp lại hịch văn của Yêu Tộc?"

"Đầu tiên phải chiếm đóng đại nghĩa!" Lý Trường Thọ cười nói: "Đối phương viết những điều này bên trong hịch văn, chúng ta một điều cũng đều không đáp lại, chỉ liệt kê từng tội trạng của dư nghiệt Yêu Đình Thượng Cổ. Việc này cũng đừng có liên quan đến

Nhân Tộc, vẻn vẹn chỉ nói, những Yêu Tộc Thượng Cổ này hiếu sát thành tính, giết hại vạn linh, không biết thiên số, bọn hắn huấn luyện yêu binh, luyện chế tà bảo, vắt kiệt tinh khí thiên địa, linh, mưu đồ làm loạn. Bên trong bản hịch văn thứ hai này còn cần điểm ra, Thiên Đình là do Đạo Tổ cùng với các vị Thánh Nhân lão gia Đạo Môn lập ra, làm như vậy là để bảo hộ thương sinh, giữ gìn Thiên Đạo vận chuyển, cũng không phải là vì thống ngự vạn tộc. Các làm ở Thượng Cổ đã là không thể thực hiện được, phàm là sinh linh, đều có quyền lợi lựa chọn chính mình phải chăng được xưng là Yêu Tộc."

Chúng tiên thần cẩn thận ngẫm nghĩ, nếu như có đủ mưu trí, nghe Lý Trường Thọ nói những lời này, đều là rõ ràng phân lượng mấy câu nói đó của Lý Trường Thọ.

Nếu như mưu trí không đủ, cũng cảm thấy những lời Thuỷ Thần nói có lý.

Tất nhiên, ở đâu cũng đều không thể thiếu hạng người chất phác.

Có võ tướng buồn bực nói: "Thiên Đình chúng ta về sau...không thống ngự vạn tộc sao?"

Từng đôi mắt lập tức trợn mắt nhìn sang, làm cho vị võ tướng kia vô thức rụt cổ một cái, hận không thể nhảy vào trong kẽ đất.

Chương 725. -

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Thiên Đình chúng ta là hộ đạo, mà không phải là vì thống ngự vạn tộc, các vị cần phải nhớ kỹ việc này."

Tất cả chúng tiên đều xưng thiện.

Lại có tiên thần lo lắng nói: "Một khi phát ra hịch văn này, nếu Yêu Tộc phẫn nộ tiến đánh Thiên Đình, lại nên làm như thế nào?"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Đó chính là khoảnh khắc tất cả cao thủ Yêu Tộc chết không có chỗ chôn, nhất định sẽ không có tro tàn lưu lại."

Chúng tiên thần lập tức an tâm, biết Thuỷ Thần có thể nói như vậy, nhất định đã làm xong chuẩn bị vạn toàn.

Đông Mộc Công ở bên cạnh lại giống như là có điều suy nghĩ...

Tại sao, những lực lượng này y cũng có, những lời này y cũng có thể nói, lại làm không làm hời hợt được như Thuỷ Thần, lại có phong cách như vậy...

Định ra nội dung chủ yếu và thời gian ban bố bản hịch văn thứ hai ra bên ngoài, Lý Trường Thọ liền bắt đầu an bài sự tình kế tiếp.

Một nửa chúng Thiên Binh Thiên Đình phòng thủ tại Thiên Môn, một nửa tu chỉnh, huấn luyện, thay phiên lẫn nhau.

Đồng thời hạ lệnh đối với Long Tộc Tứ Hải, mệnh Long Tộc chuẩn bị một nhóm cao thủ, gấp rút tiếp viện Thiên Đình vào bất cứ lúc nào.

Ngoài ra, bản hịch văn thứ hai phát ra, Thiên Đình sẽ lấy danh nghĩa trừ yêu, hạ thấp một chút tiêu chuẩn chiêu mộ Thiên Binh, đồng thời kêu gọi tất cả chúng tiên môn Nhân Tộc Trung Thần Châu làm chủ thể tiến về phía Bắc trừ yêu.

Đây đều là những ứng đối ban đầu, cũng là phản ứng hợp lý Thiên Đình làm ra.

Kế tiếp, Thiên Đình còn có vài tấm át chủ bài có thể dùng, ví dụ như cầu viện đối với Tam Giáo, mời Lão Quân tại Động Suất Cung ra mặt, đại linh bạo tại Yêu Thăng Sơn lại xuất hiện, vân vân.

Lý Trường Thọ cười nói: "Các vị nhất định phải vững vàng, chậm rãi trì hoãn thời gian, làm cho Yêu Tộc tự sinh loạn. Bây giờ Ngọc Đế bệ hạ không có ở Thiên Đình, chúng ta hoàn toàn có thể dùng cái cớ như vậy để tránh chiến bài, chiếm đóng đại nghĩa, thảo phạt Yêu Tộc. Yêu Tộc vào giờ phút này chính là bầy yêu vừa mới tụ lại, khí thế thịnh nhất, nếu trì hoãn thời gian ba năm, khí thế của Yêu Tộc tất suy. Trì hoãn thời gian mười năm, khí thế của Yêu Tộc tất bại. Trì hoãn thời gian hai ~ ba mươi năm, Yêu Tộc hoặc là hóa thành năm bè bảy mảng ngay tại chỗ, hoặc là vị Lục Áp kia không biết tự lượng sức mình, chủ động phạt thiên. Trong thời gian này, chúng ta đều có thể trầm tĩnh lại, các nơi Thiên Môn tăng cường phòng giữ, đặt một nhánh binh mã tại Trung Thiên Môn phối hợp tác chiến, có thể an đại cục. Tốt nhất, chúng ta trì hoãn thời gian đến khi bệ hạ lịch kiếp trở về, khi đó Thiên Đình chúng ta đã chuẩn bị sung túc, chỉ cần bệ hạ ra lệnh một tiếng, đại quân xuất phát, hạ phàm trừ yêu, Thiên Binh không cần tổn hại nhiều, liền có thể dương thiên uy, bình chính khí. Đây không phải là chuyện tốt sao? Bệ hạ làm sao sẽ keo kiệt khen thưởng?"

Chúng tiên thần hai mắt tỏa sáng, nhao nhao gật đầu biểu thị tán thành.

Đông Mộc Công cũng cười nói: "Trong thời gian này, nếu Yêu

Tộc kia ở lại hạ giới chửi rủa, chúng ta không cần để ý."

"Chuyện này vẫn cần phải để ý!" Lý Trường Thọ lại nói: "Tìm mấy vị Thiên Tướng biết ăn nói am hiểu chửi nhau, nếu có Yêu Tộc chửi rủa, liền trực tiếp phản kích trở về, tốt nhất là mắng cho bọn hắn không nhịn được khởi binh phạt thiên. Nhưng phải chú ý đừng nói những ngôn ngữ xấu xa làm mất uy tín của Thiên Đình chúng ta. Hiện nay, nhánh Yêu Tộc kia cưỡi hổ, mưu toan mượn hổ uy đe doạ, chúng ta liền làm cho bọn hắn cưỡi hổ khó xuống, nhìn xem rốt cuộc là ai sợ."

Có Thiên Tướng hỏi: "Thuỷ Thần đại nhân, nếu ở trong lúc này, sĩ khí Thiên Binh chịu ảnh hưởng, nên trấn an như thế nào?"

"Việc nhỏ mà thôi!" Lý Trường Thọ cười nói: "Ngày hôm nay liền có thể nói đối với các bộ Thiên Binh, liền nói Mộc Công và ta làm chủ, muốn đem toàn diệt nhánh Yêu Tộc này, chỉ là lúc này lực lượng Thiên Đình còn chưa đủ, nhất định phải chờ đợi một chút thời gian. Bảo bọn họ an tâm chớ vội, chúng ta tiếp tục chiêu nạp binh mã, cần phải lấy trạng thái nghiền ép đánh tới ranh giới Bắc Châu, chiến thắng lẫy lừng!"

Không ít Thiên Tướng nhếch miệng cười, cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm.

Lý Trường Thọ suy nghĩ một chút rồi nói: "Trừ chuyện đó ra, đổi tên một ~ hai bộ Thiên Binh thường xuyên thao luyện trận pháp là Trừ Yêu Đại Trận, biểu lộ ra sự quyết tâm của Thiên Đình chúng ta."

"Vâng!" Chúng Thiên Tướng cùng kêu lên đồng ý.

Lý Trường Thọ liếc nhìn Đông Mộc Công, Đông Mộc Công cười dùng tay làm dấu mời, nói: "Thuỷ Thần an bài là được."

"Vậy ta liền nói nhiều hơn vài câu." Lý Trường Thọ hắng giọng, ngồi thoải mái trên bảo tọa, tiếp tục nói: "Muốn đối phó với Yêu Tộc, dụng binh thật ra là một bước cuối cùng. Chúng ta là tiên thần Thiên Đình, làm việc cho Thiên Đình, hiệu lực vì Thiên Đạo, Yêu Tộc không tuân theo Thiên Đình chính là không tuân theo Thiên Đạo, chúng ta làm sao lại không sử dụng lực lượng Thiên Đạo, trước tiên gọt mấy lớp da của Yêu Tộc bọn hắn? Nguyệt Lão ở đâu?"

"Tiểu thần ở đây!" Nguyệt Lão đứng dậy nghe lệnh.

Lý Trường Thọ nói: "Mộc Công và ta tạm thay Vương Mẫu nương nương xử trí sự vụ Thiên Đình, ngày hôm nay lợi dụng danh nghĩa Vương Mẫu hạ lệnh. Nhân Duyên Điện ngươi tìm nhánh Yêu Tộc phản thiên lần này, phàm là Yêu Tộc cảnh giới phía trên Chân Tiên, nếu có nhân duyên liền nhiễu nhân duyên này, nếu như không có nhân duyên liền tăng nhân duyên này."

Nguyệt Lão vội hỏi: "Thuỷ Thần đại nhân, làm như thế nào để nhiễu nhân duyên?"

Lý Trường Thọ đưa ra một ví dụ: "Ví dụ như nhân duyên giữa Yêu Vương Giáp và phu nhân, có thể dẫn dây đỏ của Yêu Vương Ất vào, để Giáp và Ất tranh nhau, dùng chuyện tương tự như thế, tiến hành từng nhóm."

Nguyệt Lão bừng tỉnh đại ngộ, sau đó liền bắt đầu cẩn thận suy ngẫm.

Chúng tiên thần quay mặt nhìn nhau, bọn họ đúng là không nghĩ tới một chiêu này.

Đừng hỏi, đó chính là điểm mù của kiến thức.

Lý Trường Thọ thản nhiên nói: "Ngoại trừ Nhân Duyên Điện, Lôi Phạt Điện cũng có thể mỗi ngày không gián đoạn hàng lôi phạt cho những yêu có mang theo nghiệp chướng kia, coi như dọa cho bọn hắn giật mình cũng được. Thần Uy Điện liền dựa vào giấc mộng, tìm một ít cao thủ Yêu Tộc đạo tâm không đủ cứng cỏi, báo mộng phá đạo tâm. Các thần vị trong Dịch Hạch Bộ lúc này còn trống chỗ hơn phân nửa, nhưng tiên thần quản lý Dịch Hạch Bộ, có thể làm một ít phiền toái nhỏ cho những yêu binh kia. Chính thần quản lý Tài Bộ, liền khiến cho bọn hắn làm một chút sự tình phá của, tốt nhất là tham khảo cách làm như Nhân Duyên Điện, khiến cho bọn hắn chết vì tiền, chim vong vì tài...các vị, còn có ai chưởng quản Thần Điện có thể ảnh hưởng đến Yêu Tộc, cứ mở miệng nói, mọi người ở đây sẽ thương nghị một phen."

Có tiên thần lập tức đứng dậy, hô: "Tiểu thần quản lý Phong Bộ, có thể khiến chỗ bầy yêu hội tụ càng ngày gió càng lớn, không thấy ánh mặt trời!"

"Tiểu thần quản lý bốn mùa thay phiên, có thể khiến chỗ bầy yêu hội tụ hàng đêm tuyết lớn, ban ngày nắng lớn!"

Chương 726. -

"Tiểu thần quản lý hoàng hôn ráng chiều, có thể viết lên trời những lời nói như "Yêu Tộc tất bại", loạn quân tâm bọn hắn!"

"Tiểu thần chuyên quản Xí Thần Điện, nhất định phải vào lúc Yêu Tộc bọn hắn đi nhà xí, sẽ làm nổ nhà xí nhiều lần, khiến cho quân lính tan rã!"

Toàn bộ Thông Minh Điện tiếng kim rơi cũng có thể nghe được trong nháy mắt, không khí vừa sôi nổi lên đột nhiên ngưng đọng.

Từng đạo ánh mắt nhìn về phía vị tiên thần nói chuyện kia, vị tiên thần kia chột dạ rụt cổ một cái, nói: "Tiểu thần...cũng chỉ có thể làm được đến mức này..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Tính cho ngươi một công."

Bên trong Thông Minh Điện vang lên thanh âm cười to, chúng tiên thần, Thiên Tướng tràn đầy sĩ khí, trước đây lại là chưa hề nghĩ tới, Thiên Đình bọn họ còn có nhiều "tiện ích" đối địch như vậy.

Đợi đại hội nghị sự bên trong Thông Minh Điện kết thúc, các bộ Thiên Đình lập tức bắt đầu vận chuyển.

Những Yêu Tộc tụ binh ở ranh giới Bắc Châu kia, cũng không biết mình sẽ phải đối mặt với điều gì tiếp theo.

Trong vòng một đêm, truyền thuyết có quan hệ đến Thuỷ Thần, lại nhiều hơn rất nhiều ở bên trong Thiên Đình...

Trước kia, đều nói Thuỷ Thần Thiên Đình tâm đen lại hung ác, đại đa số tiên thần đều là không tin, cảm thấy Thuỷ Thần có thể quật khởi, hơn phân nửa vẫn là dựa vào thân phận đệ tử Nhân Giáo gia trì.

Nhưng sau ngày hôm nay, tiên thần Thiên Đình nói đến Thuỷ Thần, đều là không nhịn được giơ ngón tay cái lên.

Tổng kết đại khái một chút, các tiên gia đều nói như thế này:

【 Bẩn, tâm của Thuỷ Thần thật sự bẩn, chúng ta kém xa tít tắp, vô cùng khâm phục đối với Thuỷ Thần, nguyện đi theo phía sau, ra sức trâu ngựa vì Ngọc Đế bệ hạ. 】

Ngoài ra, khi bầu không khí của Thông Minh Điện sôi nổi nhất, tại hậu viện Động Suất Cung, Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe kế sách Lý Trường Thọ "mượn lực lượng Thiên Đạo hành hạ Yêu Tộc", cũng bị đùa cho cười to một hồi.

Đợi Đại Pháp Sư thu liễm nụ cười, bấm ngón tay suy tính đôi chút, thân ảnh dần dần trở nên phai mờ.

"Trong tay sư đệ, há có thể là binh tốt không thiện chiến."

Tại bờ Thiên Hà, chúng thuỷ quân thao diễn trận pháp ở ngay phía trên Thiên Hà, hai vị Phó Thống Lĩnh đốc quân ở bên cạnh.

"Ất huynh nói xem, lúc nào chúng ta có thể mang binh đi đến Yêu Tộc bọn hắn thưởng ngoạn phong cảnh?"

Bởi vì thủy quân Thiên Hà nằm ở dưới sự quản lý của Thuỷ Thần, ngày bình thường Thuỷ Thần hoàn toàn mặc kệ việc này, đại quyền trên thực tế đều nằm trong tay mấy vị Phó Thống Lĩnh.

Biện Trang ngậm một cọng linh thảo, nằm trên dốc cỏ thoai thoải bên sông, hai tay gác sau đầu, khuôn mặt tuấn tú có chút lười biếng, thản nhiên hỏi một câu như vậy.

Ngao Ất đả tọa tu hành ở bên cạnh mắt cũng không trợn, thuận miệng trả lời: "Thông Minh Điện nghị sự vào nửa tháng trước, Giáo Chủ và Mộc Công đã định ra chiến thuật kéo dài, tiến hành kéo đổ Yêu Tộc, ngươi và ta hẳn là không có cơ hội xuất thủ."

"Như vậy sao...phù..." Biện Trang thoải mái thở hắt ra, bên miệng mang theo nụ cười hơi có vẻ "nhộn nhạo", nhỏ giọng thầm thì: "Cái gì gọi là Thiên Đình? Đến ngày hôm nay, ta cuối cùng đã có thêm kiến thức. Nghe nói Nhân Duyên Điện đã dắt mười mấy sợi dây đỏ, có tượng đất Yêu Tộc cảnh giới Thiên Tiên hôm trước cũng đều trực tiếp nổ, có lẽ là bị Yêu Vương tình địch xử lý. Đáng tiếc, Nhân Duyên Điện không có cách nào can thiệp nhân duyên của Tiên trường sinh, không thì Yêu Tộc có gì phải sợ? Chỉ cần vài sợi dây đỏ liền xử lý xong. Chặc chặc chặc, đại nhân quản ánh bình minh ráng chiều thì càng quá phận, trực tiếp viết hịch văn trừ yêu ở bên trên mây, cho hết thảy Yêu Tộc xem, cũng không biết đại bộ phận Yêu Tộc có biết chữ hay không? Tuyệt nhất chính là cái gì, Ất huynh ngươi có biết không?"

"Không biết." Ngao Ất nhàn nhạt đáp lại, không có hào hứng nói chuyện phiếm gì.

"Ha ha ha! Là Dịch Hạch Bộ ra tay làm cho yêu binh ôm bụng đi nặng, lúc đi nhà xí lại bị chất bẩn phun tung toé! Ranh giới Bắc Châu hiện tại rất sôi động, hương thơm bốn phía, ha ha ha!"

Ngao Ất nghe vậy đầu tiên là bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó lắc đầu than nhẹ: "Thiên Đình dùng chức quyền của các bộ tiêu hao thực lực Yêu Tộc, đây là điều trước đây chưa ai nghĩ tới. Cũng không biết làm như thế, sẽ ảnh hưởng đến vận thế Thiên Đình hay không."

"Yên tâm, vấn đề chúng ta có thể nghĩ đến, Thuỷ Thần đại nhân và Mộc Công làm sao có thể không nghĩ ra?" Biện Trang cười nói: "Đã có tiên thần liên tục theo dõi sự thay đổi của Thiên Đạo, theo bọn họ nói, cử động lần này không những sẽ không có ảnh hưởng gì, còn bởi vì chính thần Thiên Đình thường xuyên sử dụng chức quyền, hơi gia tăng ảnh hưởng của Thiên Đình đối với Thiên Đạo vận chuyển. Thật sự, càng ngày càng bội phục Thuỷ Thần nhà ta, Giáo Chủ nhà ngươi."

"Ừm." Nụ cười trên khóe miệng của Ngao Ất lập tức chân thành tha thiết hơn rất nhiều.

Rất có một loại...

Cảm giác【 Chỉ cần ngươi khen ngợi Thuỷ Thần, chúng ta chính là hảo huynh đệ 】.

Đúng vào lúc này, một đóa mây trắng bay tới từ nơi xa, Biện Trang ngẩng đầu nhìn lên, hơi run rẩy, liền vội vàng đứng dậy.

"Ồ! Thuỷ Thần đại nhân cùng với Nguyệt Lão làm sao lại đến rồi!"

Ngao Ất lại là có một chút bình tĩnh, đã sớm thông qua tiên thức bắt được hai thân ảnh này, bình tĩnh đợi một hồi mới đứng dậy nghênh đón, cùng với Biện Trang cùng nhau la lên: "Bái kiến Thuỷ Thần!"

Ở phía trên Thiên Hà, chúng Thiên Binh Thiên Tướng cũng dừng lại sự tình trước mắt, hành lễ đối với hai vị lão thần tiên trên mây.

Lý Trường Thọ khoát khoát tay, ra hiệu cho bọn họ hãy như bình thường, mang theo Nguyệt Lão rơi thẳng vào trước người Biện Trang cùng với Ngao Ất.

"Nguyệt Lão nhìn đi." Lý Trường Thọ cười nói: "Chuyên gia trong nghề chính là ở đây."

Nguyệt Lão theo tay phải của Lý Trường Thọ, thấy được thân ảnh Biện Trang, không khỏi nhướng mày, thấp giọng nói: "Thuỷ

Thần, tính tình của Phó Thống Lĩnh Biện Trang mặc dù hơi phóng đãng, dây đỏ thay đổi ba lần mỗi ngày, nhưng y cũng không liên quan gì đến dây đỏ bên kia..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Trừ Phó Thống Lĩnh Biện Trang, Thiên Đình cũng không tìm ra mấy nhân tài có thể tùy ý thay đổi dây đỏ, Nguyệt Lão hãy sử dụng đi."

"Như vậy, cũng được." Nguyệt Lão thở dài, ít nhiều có một chút không muốn.

Biện Trang đang khom người cúi đầu không nhịn được lệ rơi đầy mặt, mặc dù cảm thấy chính mình có bị mạo phạm ở trước mặt, nhưng trong đáy lòng trở nên kích động.

Lên Thiên Đình lâu như vậy, rốt cuộc, có thể dính líu quan hệ cùng với Nguyệt Lão!

"Phó Thống Lĩnh Biện Trang!" Nguyệt Lão lấy ra một cuốn quyển trục chưa ghi, một chiếc Tiên Nhân Bút, lộ ra nụ cười thản nhiên: "Ta hỏi Phó Thống Lĩnh mấy vấn đề, mong rằng Phó Thống Lĩnh có thể căn cứ vào tâm ý của chính mình, trả lời thành thật. Nếu, khục, Biện Phó Thống Lĩnh coi trọng một vị nữ tử như hoa như ngọc, nữ tử này lại là phụ nữ có chồng, hơn nữa phu quân nàng, tu vi cảnh giới Thiên Tiên giống như Phó Thống Lĩnh...Phó Thống Lĩnh sẽ làm như thế nào để đào góc tường?"

"Chuyện này…" Biện Trang cau mày nói: "Ta có thể làm ra loại sự tình này sao?"

Chương 727. -

Lý Trường Thọ cười nói: "Chỉ là nếu, phẩm tính của Biện Phó Thống Lĩnh lương thiện, làm việc có hạn độ, đương nhiên sẽ không làm chuyện như vậy. Đây là vì công vụ Thiên Đình, cũng là bởi vì ở bên trong kế sách nhiễu loạn Yêu Tộc, không ít Yêu Vương quá mức ngây ngô, sợi dây đỏ đã thắt rồi nhưng bọn hắn không dám nói. Ta liền nghĩ, nếu như có thể cho bọn hắn một biện pháp đào chân tường, liền có thể gia tốc nội loạn trong Yêu Tộc bọn hắn. Biện Phó Thống Lĩnh, gánh nặng đường xa, mong rằng hãy dốc sức truyền thụ."

Nghe được lời nói chân thành của Thủy thần, cái eo của Biện Trang dần dần thẳng tắp, cả người đều tản ra một loại quang huy thánh khiết, mắt trái sứ mệnh, mắt phải trách nhiệm, nghiêm mặt nói: "Nguyệt Lão chờ một lát, để cho ta sửa sang lại suy nghĩ!"

"Thiện!" Nguyệt Lão nâng bút ngưng thần, lẳng lặng chờ đợi.

Lý Trường Thọ cười đến híp cả mắt, quay người thưởng thức phong cảnh Thiên Hà, nhìn mây trào lên trong nước sông Thiên Hà, tưởng tượng năm đó Bất Chu Sơn đảo ngược, nước sông Thiên Hà chảy ngược trong thiên khung, lại nên là cảnh tượng cỡ nào...

"Giáo Chủ ca ca." Ngao Ất tiến tới từ bên cạnh, truyền âm hỏi: "Sử dụng thần quyền Thiên Đình như vậy, sẽ có tai hoạ ngầm gì hay không?"

"Ừm?" Lý Trường Thọ cười cười: "Nếu là ngày thường, Nguyệt Lão Hồ dắt dây đỏ lung tung tự nhiên sẽ bị lực lượng Thiên Đạo phản phệ, nhưng lúc này là thời kì phi thường. Lấy lệnh dưới danh nghĩa của Vương Mẫu nương nương, chỉ nhằm vào Yêu Tộc phát ra hịch văn đối kháng Thiên Đình, Nguyệt Lão không những sẽ không bị Thiên Đạo trừng phạt, y làm càng nhiều, nhiễu loạn Yêu Tộc càng nhiều, công đức khen thưởng đoạt được cũng càng nhiều. Đây chính là đại nghĩa, cũng là ý nghĩa hình thức và quy tắc.

Yêu Tộc phát ra bản hịch văn này, đã là đi vào vòng lẩn quẩn chống lại Thiên Đạo, đã chú định chỉ có bại vong, nhưng phương pháp là do chúng ta lựa chọn."

Ngao Ất lộ vẻ mặt giật mình, cẩn thận suy nghĩ, không bao lâu lại hỏi: "Yêu Tộc đây không phải là tự tìm đường chết sao?"

Lý Trường Thọ đứng chắp tay, chậm rãi nói: "Cũng không phải là Yêu Tộc tự tìm đường chết, mà là Yêu Vương có địa vị tương đối cao bên trong Yêu Tộc, hoặc là vị Lục Áp đạo nhân kia, muốn mượn cơ hội lần này, rửa sạch hơn phân nửa thế lực còn sót lại của Yêu Tộc, từ đó giảm bớt các mối đe dọa của chính họ. Thiên Đình bây giờ đã sắp đại hưng, thực lực Nhân Tộc phân tán ở bên trong các đại tiên môn, còn có sự tiết chế của Đạo Môn, Yêu Tộc Yêu Đình Thượng Cổ còn sót lại chính là họa tâm phúc của Ngọc Đế bệ hạ. Lúc này Yêu Tộc không đi đường này, trăm năm sau, hoặc là ba trăm năm sau, Thiên Đình tràn đầy Thiên Binh, cao thủ, Yêu Tộc cũng sẽ bị dọn dẹp. Có thể làm ra quyết sách phát ra hịch văn thảo phạt thiên vào lúc này, liền chứng minh bên trong Yêu Tộc xác thực còn có tồn tại cao nhân có thể nhìn thấy thiên địa đại thế, không thể khinh thường."

Ngao Ất ở bên cạnh lại suy tư một hồi, dần dần tiêu hóa lời nói này, vừa muốn tiếp tục hỏi ý...

"Khục!" Biện Trang dùng hai tay ôm quyền, trong hai mắt tràn đầy ánh sáng tự tin: "Mời Nguyệt Lão tùy ý đặt câu hỏi, mạt tướng đã chuẩn bị xong."

"Vậy thì mời Biện Phó Thống Lĩnh nói, nếu như ngươi là một

Yêu Vương, coi trọng phu nhân của một vị Yêu Vương khác, vậy làm thế nào để có thể quen biết phu nhân kia?"

"Tất nhiên là đi đến động phủ đó bái phỏng mấy lần, kết giao cùng với Yêu Vương kia, bày ra phong độ bản thân. Đợi thời cơ chín muồi, nghĩ biện pháp đẩy ra Yêu Vương kia, đơn độc gặp nhau cùng với phu nhân, nói lời ôn tồn nhỏ nhẹ, từ từ mưu toan như thế, quan sát phản ứng của vị phu nhân này."

Nguyệt Lão co giật khóe miệng, ghi lại những lời này.

Nguyệt Lão lại hỏi: "Lời nói ôn tồn nhỏ nhẹ có những loại nào? Biện Phó Thống Lĩnh có thể truyền thụ vài câu?"

Biện Trang có một chút mặt đỏ tới mang tai, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, khôi phục cảm giác sứ mệnh và tinh thần trách nhiệm.

"Chuyện này, kỳ thật là có một chút đáng xấu hổ, loại sự tình đào góc tường người khác này, cuối cùng là không đúng. Ta chỉ là...có một người bạn là chuyên gia trên phương diện này, ta đã nghe hắn nói kỹ càng, bình thường mà nói, đều là dùng một chút hoa ngôn xảo ngữ, tương đối lợi hại một chút sẽ có một cái quá trình tiến dần lên, ví dụ như như thế này: Ừm khục!

【 Phu nhân, ta biết việc này không đúng, trái với lẽ thường, nhưng chính là không che giấu được ngưỡng mộ đối với nàng. Ánh trăng đêm nay thật đẹp, nhìn nàng, ta như đang ở trên cung trăng. Nàng có thể cho ta gặp nàng vài lần nữa được không? Dù chỉ là nói chuyện như vậy. Phu nhân, cả đời nàng, ta chỉ mượn một đêm. 】"

Ở bên cạnh, cái trán của Ngao Ất cùng với Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen, Nguyệt Lão ngược lại là nghiêm túc ghi lại những lời này.

Biện Trang tiếp tục chậm rãi nói, cung cấp những sách lược khác nhau.

Một người một rồng ở bên cạnh ăn ý xoay người sang chỗ khác.

Lý Trường Thọ cầm một bình sứ đưa cho Ngao Ất, làm động tác cắt cổ đối với Ngao Ất.

Ngao Ất gật đầu biểu thị đã hiểu rõ, bình tĩnh thu bình sứ vào, lại có một chút không đành lòng, truyền âm nói: "Giáo Chủ ca ca, dù sao cũng là chúng ta bảo y nói, trực tiếp đánh một trận như vậy, có phải có một chút không ổn hay không?"

Y vừa dứt lời, liền nghe Biện Trang ở sau lưng lại toát ra vài câu: "Nếu sự tình bại lộ, cũng có thể mặt dạn mày dày dựa vào lí lẽ biện luận, hô một tiếng đối với vị Yêu Vương tróc gian mà đến kia —— ngươi mất đi chỉ là tôn nghiêm và mặt mũi thân là nam yêu, nhưng phu nhân ngươi mất đi, lại chính là nhân duyên thiên mệnh chân chính! Như vậy không sai biệt lắm liền có thể không chết không thôi."

Ngao Ất yên lặng lấy bảo kiếm ra, bên trong mắt rồng thon dài tản ra ánh sáng hung ác, Lý Trường Thọ ở bên cạnh vội vàng ngăn cản.

Nhân tài như Nhị sư huynh, về sau nói không chừng còn sẽ có tác dụng lớn, cũng không thể thiến như vậy.

Biện Trang đang ở ngay tại một bên mở rộng ý nghĩ mới, không hiểu sao rùng mình mấy cái, nhưng lúc này cảm giác sứ mệnh và vinh dự có chút lấn át, y cũng không quản nhiều, tiếp tục chậm rãi mà nói cùng với Nguyệt Lão.

...

Yêu Tộc Bắc Châu cũng không biết có thể chống bao lâu.

Sau nửa năm Lục Áp phát ra hịch văn thảo phạt thiên, Lý Trường Thọ vẫn luôn bận rộn tại Thiên Đình, đợi các bộ Thiên Đình đi vào quỹ đạo, Thiên Binh chiêu nạp cùng với Thiên Tướng tuyển chọn khôi phục bình thường, lúc này mới dần dần bứt ra.

Hắn an bài mấy cỗ Đạo Nhân Giấy, giám sát tình hình các nơi ở dưới mặt đất Bắc Châu, thuận tiện nghiệm thu "chiến tích" của các vị tiên thần Thiên Đình.

Nửa năm đầu tiên, Nhân Duyên Điện có nhiều chiến quả nhất.

Dắt dây đỏ cho Yêu Vương độc thân, làm hao mòn ý chí chiến đấu, khiến cho trong lòng có mong nhớ.

Dắt dây đỏ cho các đôi phu phụ Yêu Vương, dẫn đến xuất hiện tình hình mấy chục đôi tranh chấp hai hai, càng là có hơn mười mấy vị Yêu Vương trẻ tuổi vì thế mà thương vong.

Chương 728. -

Trừ Nhân Duyên Điện, chiến quả nhiều thứ hai chính là Lôi Phạt Điện, sau đó là Thần Uy Điện, Thần Xí Điện.

Ranh giới Bắc Châu, bốn mùa thất thường, nơi Yêu Tộc tụ tập không có một ngọn cỏ, linh khí dần dần phai nhạt.

Thiên lôi tùy thời đánh xuống, thiên hỏa cuồn cuộn, ráng chiều phía tây còn thường xuyên xuất hiện từng hàng chữ "Yêu Tộc tất vong", "Yêu Tộc bất nghĩa", "ác giả ác báo", "đấu với Thiên Đình là một con đường chết", tạo áp lực khá lớn cho Yêu Tộc.

Lúc này, tiểu yêu tu vi không cao đã không có bao nhiêu sĩ khí, những sinh linh khác tránh lui xa xa...

Bên trong chướng khí Bắc Châu, thường xuyên xuất hiện thợ săn Vu Tộc.

Chúng tiên môn hướng nam bắc bộ Trung Thần Châu liên thủ phong tỏa ranh giới, làm cho Yêu Tộc không dám đặt chân vào Trung Thần Châu.

May mắn, còn có thế lực Yêu Tộc tại ranh giới khác, liên tục không ngừng cung cấp hậu viện vì đại quân Yêu Tộc phản thiên Bắc Châu, để bọn hắn có thể tiếp tục chống đỡ.

Vẻn vẹn nửa năm, trong nội bộ Yêu Tộc đã xuất hiện không ít vết rách, chỉ bất quá đều bị đám lão yêu Thượng Cổ kia đè ép xuống.

Lý Trường Thọ từ đầu đến cuối chưa bắt được tung tích của Lục Áp đạo nhân, nghe lén nửa năm, cũng không nghe nói Yêu Tộc xuất hiện quân sư gì, chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ thoáng có một chút không hiểu.

Chính Lục Áp nghĩ ra được chiêu này?

Luôn cảm thấy không giống.

Bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ thu hồi hơn phân nửa tâm thần, hắn lẳng lặng đả tọa ở bên trong rừng trúc, mở hai mắt ra.

Liếc nhìn phòng bài bạc sôi động, Lý Trường Thọ không khỏi cười khẽ.

Hiếm khi mọi người đông đủ một lần, Linh Nga và Hữu Cầm Huyền Nhã vừa xuất quan cũng đang uống trà nói chuyện phiếm ở bên trong phòng bài bạc, đánh đàn đánh cờ, Giang Lâm Nhi sư tổ cùng với Tửu Cửu sư thúc, Tửu Vũ Thi sư thúc đang nhiệt tình chơi Đấu Đại Thần.

Lý Trường Thọ cưỡi mây đi đến vườn linh thú, quan sát Hùng Linh Lỵ đang bế quan, truyền âm bảo Linh Nga cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã rời khỏi lầu các, thuận tiện cũng tiết lộ một chút sự tình Thiên Đình cho Linh Nga.

"Sư huynh!"

"Trường Thọ sư huynh."

Hai tiếng khẽ gọi, Linh Nga cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã đồng thời cưỡi mây bay tới, tay áo bồng bềnh, đẹp không sao tả xiết, nhưng lại đều có ý vị.

Linh Nga giống như một khối bạch ngọc tinh khiết và hoàn mỹ, mái tóc dài mềm mại, áo dài lụa màu lục nhạt thêu hoa lan, phối thêm váy ngắn ngang eo giống như lụa mỏng trắng nhạt, tư thái vẻ đẹp của nàng, xa xa không phải dùng hai chữ lung linh là có thể khái quát.

Hữu Cầm Huyền Nhã mặc chiếc váy dài màu lam băng yêu thích của nàng, tóc dài buộc đuôi ngựa, chiếc cổ thiên nga trắng như tuyết tôn lên những đường nét gần như hoàn mỹ, nhưng dáng người này không thể che đi khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Nhưng ở trong mắt của Lý Trường Thọ, có thể tóm gọn trong một từ...

Đẹp mắt.

Lý Trường Thọ bố trí một tầng kết giới ở quanh người ba người, liếc nhìn Đá Cảm Ứng trên người, cùng với ngọc phù ngăn cách tâm thần thám thính mà hai vị sư muội mang trên người, nói ngay vào điểm chính:

"Huyền Nhã, khoảng cách của ngươi đối với cảnh giới Thiên Tiên vẫn còn rất xa?"

Huyền Nhã?

Linh Nga nháy mắt mấy cái, sư huynh lúc nào cũng quen thuộc như vậy cùng với Hữu Cầm sư tỷ!

Hữu Cầm Huyền Nhã nói: "Nhanh nhất cũng cần phải bế quan mười mấy năm...Trường Thọ sư huynh, tiến cảnh tu vi của ta quá chậm sao?"

"Tu vi không thể nói cầu nhanh chậm, ngươi đã vô cùng cố gắng." Lý Trường Thọ ấm giọng nói xong, lấy ra hai bình đan dược từ trong ngực, dùng tiên lực đưa cho Hữu Cầm Huyền Nhã.

"Đây là đan dược tăng tiến tu vi, gia tăng kết nối giữa Luyện Khí Sĩ cùng với đại đạo, mỗi mười năm chỉ có thể dùng một viên, ngươi không nên nóng lòng, tu hành tiến về phía trước từng bước một, dựa vào vật này có thể đột phá bao nhiêu chính là bấy nhiêu."

Lý Trường Thọ có một chút không yên lòng dặn dò, lại hỏi: "Hai người các ngươi đã từng nghe nói, sự tình bây giờ Yêu Tộc cùng với Thiên Đình sắp nổi chiến hỏa?"

"Đã từng nghe nói." Linh Nga nói: "Không ít sư bá sư thúc bên trong môn phái đều đang nói lời như vậy, Phong Ngữ Chú thường xuyên có thể nghe được chuyện này."

Hữu Cầm Huyền Nhã nói: "Thiên Đình đang cần nhân thủ?"

"Không sai, bất quá cũng không vội vã nhất thời!" Lý Trường Thọ nói: "Thiên Đình hiện giờ chính là giai đoạn sắp hưng khởi, ta muốn bồi dưỡng Huyền Nhã ngươi thành anh hùng Thiên Đình làm cho người ta kính ngưỡng, cho nên cần ngươi có tu vi cảnh giới Thiên Tiên chèo chống. Hiện nay, Thiên Binh Thiên Tướng đều lấy nam tử làm chủ, nhưng đối với thực lực của Luyện Khí Sĩ mà nói, nam nữ đều là ngang nhau. Nếu như Thiên Đình có thể sinh ra một nữ tướng hiên ngang lại có tư thế không thua kém đấng mày râu, tất nhiên là rất có ích lợi đối với Thiên Đình."

Hữu Cầm Huyền Nhã nghe vậy mấp máy môi, ôm quyền cúi đầu, kiên định nói: "Huyền Nhã nhất định sẽ không làm cho sư huynh thất vọng!"

"Ừm!"

Tăng lên lực lãnh đạo của nữ tính Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang, liền dựa vào ngươi!

Tất nhiên, lời này là không thể nói ra được.

Lý Trường Thọ lại nói: "Linh Nga, ngươi đã chuẩn bị như thế nào đối với chuyện lịch luyện?"

"Chuyện này...không phải mười hai năm sau...hì hì, sư huynh thật sự cam lòng để cho người ta đi đối mặt với Hồng Hoang băng lãnh sao."

Lý Trường Thọ gật gật đầu: "Ừm, sẵn lòng, hơn nữa còn phi thường sẵn lòng..."

Hắn còn chưa dứt lời, ba người chợt nghe một tiếng chào hỏi truyền đến bên tai: "Linh Nga muốn đi ra ngoài lịch luyện? Đây cũng là sự tình không tệ."

Đại Pháp Sư!

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, đã thấy bên cạnh xuất hiện một bức Thái Cực Đồ xoay tròn, uy năng của Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không nhận lầm.

Tiếng nói của Đại Pháp Sư truyền ra từ đó: "Trường Canh, hãy đi đến đây cùng với hai sư muội của ngươi, đoán xem vi huynh mang cái gì tới cho ngươi?"

Cái trán của Lý Trường Thọ tràn đầy dấu chấm hỏi, căn dặn vài câu đối với Linh Nga cùng với Huyền Nhã, để các nàng đừng có mất lễ phép, lúc này mới mang hai người bước vào bên trong Thái Cực Đồ, trực tiếp đi đến chỗ thung lũng phụ cận Độ Tiên Môn kia.

Bên trong phòng bài bạc, Tửu Cửu liếc nhìn về phương hướng vườn linh thú, thầm nói: "Làm sao lại đột nhiên liền không thấy người?"

"Ngươi bận tâm sao?" Giang Lâm Nhi híp mắt cười: "Để ta mang ngươi đi nhìn, một đôi Thiên Tiên!"

"Sư nương vừa rồi đã đánh ra một đôi Thiên Tiên." Tửu Vũ Thi sâu kín nói một câu: "Ở chỗ ta còn có một tấm Thiên Tiên."

"Ồ, phải không? Ha ha ha ha! Bản sư nương mới không có gian lận!"

Không khí trong thung lũng có phần trầm mặc.

Lý Trường Thọ nhìn đạo đạo thân ảnh trước mắt này, cảm giác chính mình đang trực diện với một đoạn lịch sử Nhân tộc máu me đầm đìa.

Đại Pháp Sư đang ngồi nướng cá bên bờ sông, Linh Nga, Hữu Cầm Huyền Nhã đứng ở phía sau Lý Trường Thọ, vào giờ phút này cũng đều nhíu mày nhìn chăm chú vào hơn trăm đạo thân ảnh đứng bên kia bờ sông.

Chương 729. -

Những thân ảnh này rất khó được xưng là sinh linh, toàn thân bọn họ không có bất kỳ khí tức dao động gì, hai mắt vô thần, không nhúc nhích, giống như tượng đất vậy.

Nhưng bọn họ đúng là sinh linh, bọn họ vào giờ phút này còn sống, trên người của phần lớn người đều có hoặc nhiều hoặc ít vết thương, một nửa tứ chi không trọn vẹn, ở dưới chiến giáp kiểu dáng cổ lão, dường như ẩn giấu hung thú ngủ say.

"Sư huynh, bọn họ là..."

"Người."

Huyền Đô Đại Pháp Sư bưng cá nướng đứng lên, cười làm thủ thế, một nam một nữ đi ra từ bên trong hơn trăm người này.

Nam nhân cao gần một trượng, toàn thân có cơ bắp sẫm màu, thiết giáp trên người dường như đã hoà quyện cùng với nhục thân.

Nữ tử có một chút xinh xắn lanh lợi, trên má có vết sẹo, nhưng cảm giác nàng cho người khác, nhưng vẫn là dịu dàng chiếm đa số.

Hai người nâng tay phải lên, đặt ở vị trí trái tim của chính mình, một gối chạm đất, đồng thanh nói: "Bái kiến đại nhân."

Ở phía sau bọn họ, hơn một trăm đạo thân ảnh kia lẳng lặng đứng, quả thực giống như những tác phẩm điêu khắc bằng đất sét.

Linh Nga vô thức hướng về phía sau Lý Trường Thọ né tránh, Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn chăm chú vào những thân hình này, thoáng có một chút xuất thần.

"Ài..." Đại Pháp Sư thở dài: "Giao lưu cùng với bọn họ có một chút phiền phức, ta cũng phải hao tốn mấy tháng công phu, mới nói chuyện một lần cùng với mỗi người bọn họ. Bọn họ đều nguyện trở về Hồng Hoang nghe ngươi hiệu lệnh, đánh giết chạy trốn Yêu Tộc lúc Thượng Cổ. Sư đệ, hãy dùng cho tốt."

Lý Trường Thọ lại duy trì trầm mặc có một chút khác thường.

Linh Nga nhẹ giọng hỏi: "Đại Pháp Sư tiền bối, những tiền bối này là từ đến nơi nào?"

"Huyền Đô Thành!" Đại Pháp Sư cười nói: "Lúc Thượng Cổ, chiến sự ở Huyền Đô Thành đã từng rất căng thẳng, Nhân Hoàng phái những tướng sĩ này đi qua hiệp trợ Huyền Đô Thành phòng thủ. Bây giờ chiến cuộc ở Huyền Đô Thành bình ổn, dùng đạo binh liền đã đầy đủ bảo vệ. Bọn họ ở đó cũng là nhàm chán, chẳng bằng lại trở về Hồng Hoang chiến một trận cùng với Yêu Tộc."

"Yêu Tộc ngày hôm nay ta có thể ứng phó." Lý Trường Thọ mở miệng nói: "Sư huynh, hãy để cho các tiền bối này trở về Huyền Đô Thành tu dưỡng đi."

"Được!" Một nam một nữ kia đáp ứng, đứng dậy, đi trở về trong đội ngũ, đứng yên giống như trước đây.

Huyền Đô Đại Pháp Sư ngạc nhiên nói: "Vì sao? Ngươi có biết thực lực của bọn họ? Nơi đây tuy chỉ có một trăm linh tám người, nhưng bọn họ đều là Nhân Tộc tinh nhuệ sống sót từ Thượng Cổ.

Đội quân Nhân Tộc mạnh nhất năm đó đánh rớt Yêu Đình, phá vỡ đại trận chu thiên, chính là tiền thân của bọn họ."

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Sư huynh, ta có tài đức gì mà ra lệnh đối với bọn họ."

"Hoá ra là đang lo lắng chuyện này, các ngươi lại đây ngồi đi." Huyền Đô Đại Pháp Sư cười hô: "Cũng mời hai vị thống lĩnh tới đây một chút."

Lập tức, một đoàn người ngồi ở bên cạnh đống lửa, Linh Nga xung phong nhận việc cầm gậy gỗ nướng cá, Hữu Cầm Huyền Nhã đi vào suối nước bắt càng nhiều linh ngư hơn.

Một nam một nữ kia ngồi nghiêm chỉnh, bày ra bộ dạng phục tùng rủ mắt xuống.

Lý Trường Thọ ngồi ở đối diện hai người này, nhẹ nhàng hỏi: "Sư huynh, Huyền Đô Thành có thể có chiến sự gì?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư chậm rãi nói: "Việc nhỏ, chính là một ít vực ngoại thiên ma lắc lư ở xung quanh Hỗn Độn Hải.

Lúc khai thiên tích địa, một ít tiên thiên thần ma đào thoát ở dưới Bàn Cổ Thần Phủ, cũng tạo nên một ít sinh linh.

Phần lớn những sinh linh này hiếu sát thành tính, lại có ước mơ nồng đậm đối với Hồng Hoang, còn may lực lượng Thiên Đạo bao vây Hồng Hoang ba ngàn thế giới, khiến cho bọn hắn không cách nào xâm lấn.

Nhưng Thiên Đạo không được đầy đủ, tóm lại là không có khả năng không có bỏ sót, cho nên năm đó Đạo Tổ đã ra tay, lập ra Huyền Đô Thành, chủ động bại lộ sơ hở của Thiên Đạo, do Huyền Đô Thành ngăn chặn con đường những sinh linh kia tiến vào Hồng Hoang.

Ở thời kì cuối Vu Yêu đại chiến Thượng Cổ, Vu Yêu lưỡng bại câu thương, lực lượng sinh linh bên trong thiên địa rơi xuống điểm thấp nhất, Thiên Đạo vận chuyển chịu ảnh hưởng, những vực ngoại thiên ma kia liền nhào đến gây sự, Huyền Đô Thành cũng liền náo nhiệt một hồi..."

Linh Nga nhỏ giọng tán thưởng: "Thật sự là có vực ngoại thiên ma."

"Chậc!" Đại Pháp Sư lắc đầu: "Những kẻ kia lớn lên không có một chút định tính nào, rất khó coi, từ đầu đến cuối không anh tuấn bằng sư huynh ngươi."

Linh Nga cười nói: "Điều này không thể so sánh được."

"Ha ha ha!" Lý Trường Thọ cười vài tiếng, lại nhìn hai vị thống này lĩnh, tại lấy ra một bộ uống trà trong tay áo, pha sáu chén trà, dùng tiên lực nâng đưa đến trước người mấy người.

"Mời tiền bối."

"Đa tạ." Nam nhân thân hình cao lớn thấp giọng nói, dưới mái tóc dài buông xõa, khuôn mặt vuông chữ quốc tràn đầy bình tĩnh.

Nữ tử kia dùng hai tay dâng trà nóng, cúi đầu nhấp một miếng, ánh mắt có một chút biến hóa.

"Uống rất ngon."

"Tiền bối thích là được." Lý Trường Thọ ấm giọng nói.

Đại Pháp Sư cười nói: "Sư đệ ngươi có biết, vì sao hai người bọn họ là thống lĩnh? Kỳ thật không phải là bởi vì thực lực, mà là tính người, chỉ có hai người bọn họ vào lúc này là còn có thể giao lưu cùng với người bình thường, bảo lưu lại thất tình lục dục, xem như không kém bao nhiêu cùng với chúng ta. Bất quá, hai người bọn họ cũng là khổ nhất...ngươi hãy giao lưu trao đổi nhiều hơn với bọn họ."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, tự nhiên biết, đây là Đại Pháp Sư đang khuyên hắn giữ lại cỗ lực lượng này.

Tạm thời, hắn cũng có một chút do dự, một lần nữa trầm mặc không nói.

Linh Nga đóng vai trò là một chuyên gia nhỏ năng động một lần nữa, nhỏ giọng hỏi: "Đại Pháp Sư, những tiền bối này là Nhân Tộc Thượng Cổ sao?"

"Ừm." Ánh mắt của Huyền Đô Đại Pháp Sư có một chút xa xăm, bưng chén trà, nhìn đám mây trên không trung.

Bọn họ ngồi ở bên trên tảng đá không cao, nghe Đại Pháp Sư kể chuyện quá khứ...

【 Nhân Tộc, do Nữ Oa Thánh Mẫu sáng tạo, trời sinh đã có được Tiên Thiên Đạo Khu, sinh ra yếu ớt, am hiểu tu hành, gần với đạo.

Lúc đó, Nhân Tộc bất quá chỉ là một trong thiên địa vạn tộc, bởi vì Nữ Oa thành Thánh, phần lớn các tộc tránh xa Nhân Tộc, để Nhân Tộc có thể sinh sôi nảy nở, dấu chân Nhân Tộc trải rộng tại bình nguyên sơn dã Nam Thiệm Bộ Châu.

Nhưng cũng kéo theo tai hoạ.

Bởi vì đặc tính gần đạo của hồn phách Nhân Tộc, Yêu sư Côn Bằng hiến cho Đông Hoàng Thái Nhất bí pháp dùng hồn phách Nhân Tộc luyện chế bí bảo, Yêu Tộc vì triệt để đánh bại Vu tộc, bắt đầu trắng trợn tàn sát Nhân Tộc, bắt hồn phách Nhân Tộc, luyện chế thần binh Lục Vu.

Nhân Tộc bị giết tới trăm không còn một, Yêu Tộc vẫn không chịu thu tay lại, muốn đuổi tận giết tuyệt... 】

Đoạn lịch sử Nhân Tộc này, đến nơi đây liền bắt đầu trở nên mơ hồ, dường như bị Nhân Tộc đời sau tận lực mơ hồ hóa chuyện xưa này.

Đại Pháp Sư là người chứng kiến lịch sử, người tham dự, tự nhiên biết toàn bộ bức tranh…

Chương 730. -

"Mặc dù lão sư và Nữ Oa Thánh Nhân liên thủ, bảo vệ Nhân Tộc còn sót lại, nhưng Nhân Tộc đã ghi hận vào xương tuỷ." Huyền Đô Đại Pháp Sư lạnh nhạt nói: "Nhân Tộc sống sót qua tai hoạ, trong lòng hận Yêu Tộc tới cực điểm, bọn họ liều lĩnh tăng cao tu vi, thậm chí chệch hướng chính đồ tu đạo, lấy thân hóa ma. Mặc dù Thánh Nhân ra tay bảo trụ hỏa chủng Nhân Tộc, Nhân Tộc lúc ấy lại là thời kì yếu ớt nhất, Yêu Tộc lại sợ hãi để lại tai họa, muốn loại bỏ Nhân Tộc...đó mới là một cái nguyên hội Nhân Tộc gian nan nhất, cho nên mới có bọn họ."

Lý Trường Thọ nói: "Mười vạn Ma Binh, đạp phá thiên khung."

Linh Nga ở bên cạnh nhếch miệng nhỏ, cẩn thận từng li từng tí đưa một con cá nướng cho nữ thống lĩnh cách chính mình gần nhất.

"Tiền bối..."

Nữ thống lĩnh nhẹ nhàng lắc đầu, lộ ra một chút ý cười đối với Linh Nga, tiếp tục ngồi nghiêm chỉnh.

Đại Pháp Sư tiện tay chỉ cá nướng, cười nói: "Cho ta đi, đừng có lãng phí."

Linh Nga liền vội vàng đưa cá nướng tới.

Hữu Cầm Huyền Nhã lại hỏi: "Mười vạn Ma Binh...có thể nói rõ chi tiết không?"

Lý Trường Thọ thở dài, giải thích cho nàng: "Nhập ma đạo, liền hóa chấp niệm thành đạo cảnh, thu hoạch được đạo cảnh tăng lên trong thời gian ngắn, nhưng đạo tâm rất dễ sụp đổ, bản thân mất khống chế. Những tiền bối này vì nhận được lực lượng trong thời gian ngắn, lại không để cho chính mình mất khống chế, cho nên nhập ma trước, phối hợp với bí pháp tăng lên đạo cảnh, lại trảm đạo tâm, tự phong thất tình lục dục, cắt bỏ hết thảy cảm giác đối với bên ngoài. Bọn họ nhốt hồn phách ở trong thân thể, chỉ vẻn vẹn dùng bí pháp đặc thù để phân rõ địch ta, hóa thân thành Ma Binh, nghe lệnh Nhân Hoàng, thủ vệ Nhân Tộc."

Đại Pháp Sư tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Không hổ là sư đệ ta, bí mật như vậy cũng biết được!"

"Tại đã đọc được chuyện này ở trên một tấm da dê..." Lý Trường Thọ thở dài: "Nguyên bản ta cho rằng đây bất quá chỉ là lời đồn, nhưng sau khi ta đi vào bên trong Hỏa Vân Động bái phỏng Tam Hoàng Ngũ Đế, biết được sự tình của Toại Nhân Thị tiền bối, mới biết Ma Binh Nhân Tộc thật sự tồn tại. Thọ nguyên phàm nhân quá ngắn, thời gian Hồng Hoang quá dài, quá nhiều lịch sử đã đánh mất trong những tháng năm dài đằng đẵng..."

"Sư đệ có biết, sau khi Yêu Đình phá diệt, bọn họ chỉ còn lại có ba ngàn sáu trăm hai mươi ba người." Huyền Đô Đại Pháp Sư nói: "Ta mang bọn họ vào bên trong Huyền Đô Thành, đã nhiều năm như vậy, những người nào thọ nguyên có hạn, đều đã mất đi. Những người còn lại này...sư đệ, hãy dẫn bọn họ đi giết yêu đi. Để bọn họ có thể giải thoát ở trên chiến trường, xem như là điều tốt nhất mà ta và ngươi có thể làm cho bọn họ."

Lý Trường Thọ: "Sư huynh, không có cách nào giúp bọn họ khôi phục cảm giác sao?"

Đại Pháp Sư cau mày nói: "Điều này đối với bọn họ là quá tàn nhẫn."

"Không hỏi ý bọn họ, làm sao biết được suy nghĩ ở trong lòng bọn họ?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, đôi mắt lóe lên rực rỡ, vào giờ phút này đã có chủ ý.

"Bọn họ là anh hào Nhân Tộc Thượng Cổ, không nên tham chiến một lần nữa. Sư huynh, ta sẽ dẫn bọn họ đi vào bên trong An Thủy Thành, ở trong vòng trăm năm, xem có thể giúp bọn họ lấy lại thất tình lục dục hay không? Nếu bọn họ muốn giải thoát, cũng không cần bi thương ở trên chiến trường, thể diện và tôn trọng tiền bối Nhân Tộc nên có, tự nhiên không thể thiếu. Bọn họ che chở Nhân Tộc có ngày hôm nay, cũng không thể đến ngày hôm nay, còn phải đứng ở phía trước Nhân Tộc...ta cảm thấy không có đạo lý như vậy."

Đại Pháp Sư lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ngạc nhiên nói: "Ngươi đã nghĩ ra biện pháp?"

"Tiểu Khổ..."

Lý Trường Thọ mở miệng nói hai chữ, Đại Pháp Sư đầu tiên là ngẩn ra, sau đó vỗ tay cười to, liên tục tán thưởng vẫn là Lý Trường Thọ dùng tốt đầu óc.

Linh Nga nháy mắt mấy cái...

Tiểu Khổ?

Làm sao lại cảm thấy, chính mình hiểu rõ sư huynh, vẫn còn chưa đủ nhiều đây.

...

Lúc hai sư huynh đệ Nhân Giáo thảo luận việc này, hai vị thống lĩnh Ma Binh vẫn luôn duy trì trầm mặc.

Nhưng ánh mắt bọn họ nhìn Lý Trường Thọ, dần dần nhiều hơn mấy phần cảm kích.

Thấy Lý Trường Thọ không có ý định sử dụng hơn một trăm vị Ma Binh Nhân Tộc Thượng Cổ này để chinh chiến, Đại Pháp Sư cũng không khuyên nhiều.

Nói đến đây, Đại Pháp Sư cũng có một chút buồn bực.

Y đích thân chạy tới Huyền Đô Thành một chuyến, "mời" một trăm linh tám vị Ma Binh Nhân Tộc Thượng Cổ này trở về, không những không thể trở thành "thần binh trừ yêu" trong tay Lý Trường Thọ, ngược lại còn tìm thêm một chút việc cho Lý Trường Thọ hoạt động...

Thân là sư huynh, trong đáy lòng Đại Pháp Sư tóm lại là có một chút xấu hổ.

Thế là, Đại Pháp Sư chủ động hỏi thăm sự tình có quan hệ đến Yêu Tộc phản thiên, nếu như áp lực của Thiên Đình quá lớn, lão Nhân Tộc y, liền sẽ thích hợp ra tay, trực tiếp can thiệp một chút...

Lý Trường Thọ báo cáo chi tiết "chiến tích" trước mắt, Đại Pháp Sư nghe thế liền cười to một hồi.

Ngược lại là Linh Nga cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã nghe được đủ loại thủ đoạn của Thiên Đình, biểu tình có một chút dị dạng.

Linh Nga tự tự nhiên có chút chán ghét, dù sao thì thủ pháp của Xí Thần Điện, cũng đều quá mức bẩn...

Hữu Cầm Huyền Nhã lại nói: "Sự tình nhân duyên sự có liên quan gì cùng với đấu pháp? Yêu Tộc tất nhiên là đáng chết, chúng ta đường đường chính chính đánh bại bọn họ là được. làm việc như thế, chẳng phải là quá mức không từ thủ đoạn?"

Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư liếc nhìn nhau, hai người đều cười to.

Đại Pháp Sư nói: "Không từ thủ đoạn có khi cũng không phải là nghĩa xấu."

"Hữu Cầm sư muội!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Bên trong Thiên Đình, chín thành Thiên Binh Thiên Tướng bây giờ đều là xuất thân từ Nhân Tộc, mà thiên địa hiện này lấy Nhân Tộc làm chủ thể, Thiên Đình cũng có thể xem như Thiên Đình che chở Nhân Tộc. Ta tuyệt nhiên không để ý đến sinh tử của những yêu công nhiên phản thiên này, càng không nói đến nhân duyên của bọn hắn là như thế nào. Cắt giảm lực lượng địch quân một cách hữu hiệu, hóa giải sĩ khí của đối phương, gia tăng mâu thuẫn trong nội bộ địch nhân, chính là bảo hộ Thiên Binh Thiên Tướng phe mình. Tự nhiên, ta cũng không cừu thị những sinh linh thân thiện với Nhân Tộc, hơn nữa ở bên trong Nhân Tộc cũng có người tội ác chồng chất, nhưng những Yêu Tộc phản thiên này, thật sự là bị Thiên Đình hãm hại sao? Lúc này Thiên Đình vừa mới cất bước được bao nhiêu năm, những Yêu Tộc phản thiên này liền cảm thấy trong lòng bị đe dọa và sợ hãi. Giúp đỡ Thiên Đình, chính là bởi vì Thiên Đạo chí công, Thiên Đình làm việc theo Thiên Đạo, Thiên Đình càng mạnh, ác và thiện bên trong thiên địa cũng sẽ càng sớm đạt tới cân bằng."

Hữu Cầm Huyền Nhã ở bên cạnh rơi vào suy tư.

Linh Nga nhỏ giọng thầm thì: "Sư huynh, Hữu Cầm sư tỷ cũng không phải là chỉ trích huynh, huynh cũng đừng có nóng giận..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Yên tâm, ta còn không biết tính tình của Hữu Cầm sư muội sao? Thiên Đình đang cần những nhân tài như Hữu Cầm sư muội."

Khoé miệng của Linh Nga có một chút cong lên, mới vừa rồi còn gọi là Huyền Nhã!

Chương 731. -

"Ừm." Hữu Cầm Huyền Nhã cúi đầu ứng tiếng, nhưng lại chưa buông xuống sự kiên trì của chính mình ở trên việc này.

Đại Pháp Sư ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, lại nghĩ tới điều gì, ý cười vẫn luôn chưa ngừng.

Nếu như Vân Tiêu sư muội cũng gia nhập thảo luận, cũng không biết sẽ là tình hình nào...

"Cao nhân" phía sau Yêu Tộc mà Lý Trường Thọ mong nhớ trong đáy lòng, thừa dịp Đại Pháp Sư ở chỗ này, cũng liền trực tiếp mở miệng hỏi thăm:"Sư huynh, ta luôn cảm thấy có người đang chỉ điểm Lục Áp ở phía sau. Cũng không phải làm cảm thấy Lục Áp không đủ khả năng. Chỉ là cảm thấy, nếu Lục Áp đạo nhân có tầm mắt như vậy, thái độ của Yêu Tộc chắc chắn sẽ không phải như ngày hôm nay."

"Việc nhỏ mà thôi, để ta suy tính." Đại Pháp Sư bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền khẽ hô.

Lý Trường Thọ vội hỏi: "Hồng Tú Cầu?"

"Cũng không phải là Thánh Mẫu nương nương ra tay, đối phương lại có bản lĩnh xóa đi thiên cơ!" Đại Pháp Sư hơi híp mắt lại, đưa tay mời đến Thái Cực Đồ, nâng ở trong lòng bàn tay, nhắm mắt ngưng thần.

Lần này lại là hao tốn trọn vẹn một khắc, đạo vận Thái Cực Đồ một khắc cũng không ngừng lưu chuyển...

Rốt cuộc, Đại Pháp Sư khẽ nói một cái danh hào: "Bạch Trạch."

Lý Trường Thọ hơi ngẩn ra, sau đó liền lộ vẻ mặt giật mình: "Chẳng trách, hóa ra là vị yêu soái Thượng Cổ này. Yêu soái có thể sống sót từ bên trong Vu Yêu đại chiến, tuyệt đối không phải dễ chơi! Sư huynh, nhất định không thể giữ lại vị Bạch Trạch này. Có thể hay không làm phiền sư huynh ra tay, sớm diệt trừ vị Bạch Trạch này, nếu như y lại ra tay tương trợ Lục Áp một lần nữa, Thiên Đình quả thực là sẽ có một chút phiền phức."

"Thiện!" Đại Pháp Sư nói: "Lần này Bạch Trạch chủ động nhập kiếp, ngược lại là ta không ngờ tới. Ta sẽ nhằm vào y! Bất quá Bạch Trạch cũng coi như là thụy thú tiên thiên, có năng lực xu cát tị hung, vi huynh cũng phải tiêu tốn một chút tâm lực, cần một chút thời gian."

Lý Trường Thọ suy tư một hồi, nói: "Có lẽ, có thể sử dụng thần thông xu cát tị hung của y, nghịch chuyển âm dương, dẫn y vào cuộc."

"Ồ? Có một chút thú vị, nói rõ chi tiết đi."

Lập tức, đôi sư huynh đệ này ở bên cạnh đống lửa bên bờ sông, bắt đầu bắt đầu nghiên cứu...một trăm loại phương thức hãm hại thụy thú.

Một trăm loại tự nhiên là cường điệu, Lý Trường Thọ cũng chỉ cung cấp cho Đại Pháp Sư bảy ~ tám ý nghĩ, cũng căn cứ vào sự hiểu rõ của Đại Pháp Sư đối với Bạch Trạch, tìm được mấy cái nhược điểm có khả năng tồn tại của Bạch Trạch.

Ví dụ như, loại thụy thú am hiểu suy tính, thần thông bản mệnh chính là bảo mệnh này, vẫn luôn luôn xuôi gió xuôi nước, rất có thể sẽ quá mức tin tưởng suy nghĩ trong đáy lòng của chính mình.

Thương lượng cùng với Lý Trường Thọ từ giữa trưa, đến hoàng hôn, Đại Pháp Sư đã là có một chút không kịp chờ đợi muốn đi chiếu cố Bạch Trạch, mang theo hai con cá nướng ăn ở trên đường, phá vỡ không gian trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Lúc Đại Pháp Sư gần đi, còn lưu lại cho Lý Trường Thọ hai khối ngọc phù, trong đó ghi chép phương pháp luyện chế Ma Binh ——để cho Lý Trường Thọ tìm được phương pháp khôi phục thất tình lục dục cho Ma Binh.

Ở ngay trước mặt Linh Nga cùng với Huyền Nhã, Lý Trường Thọ lấy ra một cỗ Đạo Nhân Giấy, điều khiển Đạo Nhân Giấy cưỡi mây, mang một trăm linh tám vị Ma Binh như con rối này rời đi.

Bọn họ không có mở miệng nói nửa chữ trong toàn bộ hành trình, lúc này chỉ nhận chỉ lệnh của Lý Trường Thọ.

Đây là một cỗ, sức mạnh khủng bố cỡ nào?

Tu vi cất bước từ trường sinh, kỷ luật nghiêm minh tuyệt đối, không biết sợ hãi và lùi bước là vật gì, sở trường về chiến trận hợp kích, sử dụng tiên lực tự thân hợp lý nhất, từng người lại đều có được vài kiện linh bảo...

Đại Pháp Sư giao bọn họ cho Lý Trường Thọ chỉ huy, kỳ thật chính là muốn để bọn họ, đi đến Bắc Châu đồng quy vu tận với chúng cao thủ Yêu Tộc, cho những Ma Binh này một cái quy túc.

Bản thân ý tưởng như vậy cũng không phải sai, nhưng Lý Trường Thọ càng thiên hướng để cho chính bọn họ làm ra lựa chọn...

Nhân Tộc hiện nay đã là thái bình thịnh thế, Thiên Đình có đủ lực lượng trấn áp Yêu Tộc, sao lại phải muốn những anh hùng Nhân Tộc này hi sinh oanh liệt?

【 Chắc hẳn, họ cũng muốn xem thời đại thịnh vượng mà họ đã liều lĩnh đánh đổi như thế nào... 】

Có quan hệ đến an trí những Ma Binh này, Lý Trường Thọ suy nghĩ liên tục, vẫn là mang bọn họ đến An Thủy Thành, để bọn họ sinh sống một đoạn thời gian tại thế tục.

Hắn chuẩn bị, đợi tình hình tại ranh giới Bắc Châu Yêu Tộc càng bình ổn hơn một chút, lại nghĩ biện pháp thử xem.

Cũng không biết, bằng vào lực lượng thất tình lục dục cộng minh của Hậu Thổ nương nương, có thể giúp bọn họ khôi phục lại bình thường hay không...

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vẫn chưa mang theo nhóm Ma Binh đến An Thủy Thành, Linh Nga liền vội vàng bay đến đan phòng, bên trong tay nhỏ nâng một khối ngọc phù bị hơn mười mấy tầng tiên lực bao khỏa.

"Sư huynh! Ở chỗ sơn môn có người đưa tới khối ngọc phù này, để lại lời nhắn cho đệ tử canh sơn môn!"

Lý Trường Thọ chuyển tâm thần về, hỏi: "Nói cái gì?"

"Là một vị tự xưng là Trạch Bạch đạo sĩ để lại, nói rõ là nhắn cho sư huynh!"

Lý Trường Thọ cũng sững sờ.

Trạch Bạch...Bạch Trạch?

Nếu thật sự là y, vị yêu soái Thượng Cổ này, thật sự không thể giữ lại!

"Kính gửi Thuỷ thần:

Trong lúc Nhân Tộc hưng khởi, Thiên Đình vừa lập, có hiền năng chi sĩ Nhân Tộc lên trời phụ tá Ngọc đế bệ hạ, giỏi mưu tính, am hiểu bố trí, dốc hết sức đỡ long nhập thiên, gần đây lại giải trừ Đại Đức Hậu Thổ nguy hiểm, trong lòng bần đạo rất là kính ngưỡng.

Bần đạo đắc đạo từ Thượng Cổ, từng đi theo hai vị Yêu Đế dựng lên cổ Thiên Đình, nhưng bởi vì cử chỉ bất nghĩa hãm hại sinh linh của cổ Thiên Đình, bần đạo nản lòng thoái chí, dần dần biến mất khỏi cổ Thiên Đình, may mắn được Thiên Đạo cho phép, không nhiễm nghiệp chướng của Yêu Tộc.

Chuyện từ nửa năm trước, Lục Áp đến tìm bần đạo, cầu phương pháp sống sót.

Bần đạo bởi vì hứa hẹn giúp Yêu Đế ba chuyện, đây là chuyện thứ ba, lại nghĩ đến việc Yêu Tộc ngày nay không tôn trọng Thiên Đình, cho nên hiến kế sách song toàn.

Đối với Thiên Đình mà nói, Yêu Tộc phản thiên, Thiên Đình tự nhiên có thể danh chính ngôn thuận dọn dẹp dư nghiệt Yêu Tộc.

Đối với Lục Áp mà nói, Lục Áp là con trai của Yêu Đế Thượng Cổ, có thể nhờ vào đó, cầu được Ngọc đế bệ hạ tha cho y tính mạng.

Bần đạo không có ý định chống đối Thiên Đình, lại càng không có ý định làm khó xử đạo hữu.

Bần đạo có thể lập lời thề đại đạo, tuyệt đối không nói lai lịch của đạo hữu cho bất luận kẻ nào biết, cũng có thể lập lời thề đại đạo, tuyệt đối không nhúng tay vào nửa điểm sự tình Thiên Đình, còn xin đạo hữu giơ cao đánh khẽ, tha tính mạng cho bần đạo.

Nếu đạo hữu cố ý, bần đạo nguyện ý tương giao cùng với đạo hữu, nâng cốc chuyện trò.

Quãng đời này, há lại không có tri âm…

Nếu đạo hữu không truy cứu việc này, còn xin bóp nát ngọc phù, bần đạo sẽ tự sinh cảm ứng, điều này cũng khiến cho bần đạo cảm thấy an tâm.

Bạch Trạch, trân trọng. "

...

Chương 732. -

"Ừm..." Lý Trường Thọ trầm ngâm, tiện tay liền muốn bóp nát ngọc phù này, nhưng quang mang trong mắt hắn lấp lóe, đã là suy nghĩ hơn ngàn vạn.

Mỉm cười, cầm ngọc phù này trong tay thưởng thức.

Vị Bạch Trạch này dường như vô cùng hiểu rõ hắn...chuyện này khiến Lý Trường Thọ liên tưởng đến rất nhiều phương diện trong nháy mắt.

Linh Nga nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, vị Bạch Trạch này chính là thụy thú trước đó huynh cùng với Đại Pháp Sư tiền bối trao đổi, có viết ở bên trên cổ tịch kia sao?"

"Ừm!" Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu: "Không nghĩ tới, thần thông xu cát tránh họa của vị Bạch Trạch này lại nhạy cảm như vậy, Đại Pháp Sư vừa đi truy tìm tung tích của y, y ở bên này đã là tới xin tha. Cũng không đúng, ngọc phù này hẳn là đã sớm viết từ trước, chỉ là được giao tới vào thời gian này mà thôi. Đường đường là yêu soái Thượng Cổ, có thể hạ thấp tư thái cầu sinh như thế, cũng khiến cho người ta khâm phục."

Linh Nga cười khẽ, nói: "Sao lại có cảm giác, là sư huynh quá dọa người."

"Ừm?"

"Dọa thú, dọa thú." Linh Nga le le đầu lưỡi: "Sư huynh, chúng ta nhanh chóng thông báo cho Đại Pháp Sư, vị Bạch Trạch này đã đưa tới cửa!"

[image]Lý Trường Thọ hỏi ngược một câu: "Nếu người đến đưa tin thật sự là Bạch Trạch, Đại Pháp Sư làm sao sẽ đuổi đến địa phương khác?"

Trong đáy lòng Linh Nga lóe lên linh quang, đột nhiên nghĩ đến chút gì đó, hô: "Y thế nhưng có thể tìm tới Độ Tiên Môn, chẳng phải là nói, Bạch Trạch đã rõ ràng lai lịch của sư huynh? Bạch Trạch đây là đang âm thầm uy hiếp, nếu như gây phiền phức cho y, y liền trực tiếp nói rõ lai lịch của sư huynh ra bên ngoài?"

Lý Trường Thọ cười lắc đầu, nói: "Toan tính của Bạch Trạch, không chỉ phức tạp hơn gấp mười lần so với suy nghĩ của muội, khối ngọc phù này truyền tin quả nhiên là hay...muội nghĩ xem, cao thủ có thể toàn thân trở ra từ trong Vu Yêu đại chiến giống như y, cũng bị nhân quả của Yêu Tộc rơi vào đường cùng liên luỵ, ngày thường ta dạy muội ít dính nhân quả, thế nhưng là dạy sai rồi?"

"Sư huynh dạy, đương nhiên sẽ không sai!" Linh Nga cúi đầu suy tư một hồi, lại hỏi: "Vị Bạch Trạch tiền bối này, có thể dự cảm được hành động của Đại Pháp Sư hay sao?"

"Sẽ không!" Lý Trường Thọ nói: "Đại Pháp Sư có Thái Cực Đồ che lấp, tính danh bản thân cũng đều không có, căn bản sẽ không bị thiên cơ xem xét. Nếu như Bạch Trạch đã biết Đại Pháp Sư truy đuổi giết y, chắc chắn sẽ không sử dụng biện pháp này."

Linh Nga cảm giác đầu có một chút choáng, yên lặng ngồi ở bên trên bồ đoàn bên người sư huynh, lẳng lặng nhìn bên mặt sư huynh lúc nghiêm túc suy nghĩ...

Đan phòng rất nhanh liền rơi vào trầm tĩnh, mãi cho đến khi Linh Nga không nhịn được che miệng ngáp, Lý Trường Thọ mới chậm rãi thở hắt ra.

"Xem ra, Đại Pháp Sư trong vòng một ngày, liền sẽ đến chỗ của chúng ta, đưa khối ngọc phù thứ hai của Bạch Trạch."

"Vì sao lại thế?" Linh Nga buồn bực hỏi.

Lý Trường Thọ cười không nói, cầm ngọc phù trong tay bóp nát: "Chờ ở tại đây, có tin tức liền thông báo cho ta, ta sẽ an bài cẩn thận những vị tiền bối kia trước."

"Vâng..."

Linh Nga đáp ứng một tiếng, Lý Trường Thọ nhắm mắt ngưng thần, tâm thần chuyển đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Bên trong An Thủy Thành, Lý Trường Thọ gọi thôn trưởng Hùng Trại đến, cũng chính là cha của Hùng Linh Lỵ - Hùng lão tam.

Hắn bảo Hùng lão tam đi vào nơi náo nhiệt nhất bên trong thành mua hai toà trạch viện, an bài một trăm linh tám vị Ma Binh này, tạm thời ở trong phàm trần.

Lý Trường Thọ căn dặn Hùng lão tam lặp đi lặp lại, phân phối ba vị thị vệ, hai vị thị nữ cho mỗi vị lão tiền bối, nhất định không thể bất kính.

Hùng lão tam tất nhiên là vội vàng đáp ứng, chuyện này đối với Hải Thần Giáo bọn hắn mà nói, hoàn toàn không phải là gánh nặng gì.

Chờ Hùng lão tam chạy đi an bài công việc, Lý Trường Thọ lại gọi hai vị thống lĩnh Ma Binh kia đến trước mặt chính mình.

Mặc dù Đại Pháp Sư nói, hai vị thống lĩnh này cũng không phải là người mạnh nhất trong một trăm linh tám Ma Binh, nhưng Lý Trường Thọ cẩn thận cảm ứng, chỉ cảm thấy trước mặt chính mình chính là hai ngọn núi tản ra uy áp nhàn nhạt...

Không hổ là người sống sót trong đại quân Nhân Tộc đánh tan Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc!

"Hai vị tiền bối, không biết nên xưng hô như thế nào?"

"Thiên Tự Nhất." Nam tử khôi ngô thấp giọng trả lời.

"Vũ Tự Nhất." Nữ tử có vết sẹo nói khẽ.

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, nghiêm mặt nói: "Thiên Nhất tiền bối, Vũ Nhất tiền bối, các vị trước tiên hãy ở lại nơi này. Nơi này là thế tục Nam Châu, không có bao nhiêu Luyện Khí Sĩ, thần miếu trong thành chính là hương hỏa thần miếu ta lập. Các vị có thể tùy ý đi dạo một chút ở trong thành, cũng có thể tùy ý đi các nơi, lá gan của phàm nhân trong thành này đặc biệt lớn, thấy tiên thấy long cũng sẽ không có e ngại gì. Bây giờ Nhân Tộc phương quốc san sát, cũng không có chung chủ, Luyện Khí Sĩ tụ tập ở Trung Châu, đại thể đều là yên ổn. Lây dính chút khói lửa ở chỗ này, có lẽ sẽ có một chút trợ giúp đối với sự khôi phục của các vị tiền bối."

"Đa tạ." Thiên Tự Nhất ôm quyền đáp lời.

Vũ Tự Nhất nói: "Nếu đại nhân không ứng phó được với Yêu Tộc, làm ơn mang chúng ta đến sa trường, đây vốn là công việc của chúng ta."

"Không sao!" Lý Trường Thọ nói: "Lúc này là trận chiến giữa Yêu Tộc cùng với Thiên Đình, nếu Yêu Tộc trực tiếp khai chiến đối với Nhân Tộc, vô số tiên môn Trung Thần Châu, ở trong khoảnh khắc liền có thể bao phủ Yêu Tộc. Hai vị không cần phải lo lắng, an tâm điều dưỡng tại thế tục là được, phân thân của ta ở ngay bên trong tòa miếu lớn kia, nếu có bất cứ chuyện gì nghi hoặc, có thể phân công bọn họ thông báo cho ta một tiếng."

Hai vị thống lĩnh Ma Binh cũng không nhiều lời, hành lễ xác nhận.

Lý Trường Thọ nói một tiếng: "Ngày hôm nay ta còn có chuyện quan trọng phải xử lý, liền không thể ở lại đây lâu, cũng mời hai vị nghỉ ngơi cho tốt."

Lập tức, Lý Trường Thọ cáo từ, để Thần Sứ Vu Nhân Tộc toàn quyền phụ trách an bài công việc kế tiếp.

Lúc tâm thần dời đi, Lý Trường Thọ thấy được một tình huống ở góc đường:

Có hai vị nữ Ma Binh, hai mắt vô thần đứng trước một chỗ cửa hàng chuyên bán trang sức nữ tử, chỉ là lẳng lặng đứng.

Vị nữ tiểu thương kia muốn đáp lời lại không dám, biểu tình thực sự có thể nói là một lời khó nói hết...

Có một trăm linh tám vị Ma Binh tại An Thủy Thành này, Lý Trường Thọ cũng có thể thiếu một phần mong nhớ đối với chỗ này, cũng xem như là một chút phúc lợi nhỏ.

Sau đó vẫn phải tìm một chút Thần Sứ, người coi miếu làm việc tỉ mỉ, đặc biệt phụ trách chiếu cố ẩm thực sinh hoạt thường ngày của một trăm linh tám vị Nhân Tộc Thượng Cổ này.

Hả? Chẳng biết tại sao, Lý Trường Thọ đột nhiên có cảm giác quen thuộc, bản thân mở viện dưỡng lão Hồng Hoang.

Tâm thần chuyển về Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ lập tức bắt đầu phân tích, uy hiếp của vị Bạch Trạch này đối với chính mình đến loại tình trạng nào.

Chương 733. -

Linh Nga ở bên cạnh...

Nhìn sơ qua, còn tưởng rằng nàng là đang ngồi tu hành, nhưng cẩn thận nhìn, đã thấy nàng đang nghỉ ngơi chợp mắt ngay tại kia.

Nha đầu này...

Trong mắt Lý Trường Thọ tràn đầy lo lắng, cầm một tờ giấy đặt ở trong tay Linh Nga, trên đó viết ba chữ "Ba trăm lần".

Sau đó, hắn liền nâng cằm lên, ngồi ngây người ở trước lò luyện đan.

Loại gia hỏa mưu trí thành tinh như Bạch Trạch, trong khi đưa ngọc phù cho chính mình, tất nhiên đã bố trí xong hết thảy.

Một khối ngọc phù truyền tin, có thể cho chính mình bao nhiêu tin tức?

Đối phương sẽ dùng chân thân đến đây đưa tin, lại sẽ trốn ở phụ cận Độ Tiên Môn?

Lý Trường Thọ trực tiếp phủ định khả năng này, dù sao thì Bạch Trạch tính toán không bỏ sót như vậy, sẽ không có khả năng đặt bản thân ở bên trong phạm vi nguy hiểm.

Tất nhiên, Lý Trường Thọ vì lý do ổn thoả, lập tức điều động Đạo Nhân Giấy bên ngoài sơn môn, cẩn thận lục soát các nơi mấy lần, tất nhiên là không thu hoạch được gì.

Chính mình cùng với Bạch Trạch đều sẽ tiến hành dự đoán những dự đoán của nhau, điều này sẽ khiến các dự đoán cộng dồn với nhau và rơi vào một nút thắt liên tục.

Quân sư Yêu Tộc Thượng Cổ, quả nhiên không tầm thường.

Đấu sức cách không cùng với loại cao thủ này, nhất định phải giữ đủ hoài nghi về khả năng phán đoán trước mắt của mình.

Nói không chừng, ý nghĩ của chính mình vào giờ phút này, chính là do đối phương ám chỉ, dẫn dắt chính mình tiến hành phỏng đoán...

Lý Trường Thọ lấy ra một quyển tranh cuốn, cúi đầu bắt đầu tô tô vẽ vẽ, phảng phất như có từng sợi xiềng xích từ Tiểu Quỳnh Phong bay ra, lan tràn về các nơi Hồng Hoang.

Bên trong thiên địa dường như tồn tại hư ảnh đếm không hết, bên trong hư ảnh ẩn giấu chân tướng duy nhất.

Thế là, mấy canh giờ sau...

"Hở?" Linh Nga mở mắt ra, còn tưởng rằng là trong mộng, nhéo mu bàn tay của chính mình mới phát hiện những gì chính mình thấy, không có nửa điểm hư giả.

Đan phòng chẳng biết lúc nào chìm vào trong núi, vào giờ phút này từng quyển quyển trục mở ra nổi lơ lửng xung quanh, trên đó vẽ chữ nhỏ, bản đồ dày đặt.

Linh Nga nhìn kỹ một hồi, chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, dường như là sư huynh đang phân tích chỗ ẩn thân của Bạch Trạch.

Mà Lý Trường Thọ vào giờ phút này đang đứng ở trước một tấm bản đồ địa hình Ngũ Bộ Châu Hồng Hoang giản lược, đứng chắp tay, chau mày.

"Tỉnh rồi?"

"Ấy!" Linh Nga lập tức nhảy dựng lên, nhìn thấy tờ giấy cầm trong tay, mở ra xem, yếu ớt thở dài.

Lý Trường Thọ tán thán nói: "Vị Bạch Trạch này, quả nhiên là cao thủ."

"Sư huynh, Bạch Trạch rất lợi hại sao? Y không phải chỉ là cho chúng ta một khối ngọc phù, có thể suy đoán ra điều gì không?"

Lý Trường Thọ nói: "Không, tất cả thông tin cần phải được tích hợp và phân tích, sau đó tháo rời và phân tích lại từ các góc độ khác nhau,liền có thể rút ra nhiều kết luận. Tin tức mà y đưa ra là vừa phải."

Linh Nga tận lực đuổi theo ý nghĩ của sư huynh, buồn bực nói: "Thế nhưng, nếu y không biết chúng ta thương nghị đối phó với y như thế nào tại thung lũng, vậy y chủ động đưa khối ngọc phù này, há không phải cố ý bại lộ?"

"Không sai, y chính là cố ý bại lộ."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì kiêng kị, cũng bởi vì quá khứ y từng bán mạng cho Yêu Tộc." Lý Trường Thọ nói: "Ta cùng với Yêu Tộc đã là đối lập tuyệt đối, đại yêu soái Yêu Tộc còn sống như vậy, lại sớm muộn cũng sẽ bị nhân quả Yêu Tộc liên lụy, Ngọc đế bệ hạ và ta, làm sao sẽ tha cho y? Y cũng hẳn đã biết, vì lý do ổn thoả, ta trước tiên có lẽ sẽ mời Đại Pháp Sư ra tay, trực tiếp giết y. Cho nên, Bạch Trạch muốn cướp trước một bước, đưa khối ngọc phù này tới, nhận thua lấy lòng ta, thử xem có thể hóa thù thành bạn hay không, từ đó tránh thoát tai hoạ."

"Vì sao lại không phải là uy hiếp chúng ta?"

"Bởi vì không thể tạo thành uy hiếp!" Lý Trường Thọ nói: "Y chỉ ra lai lịch của chúng ta, chúng ta liền hào phóng thừa nhận, trực tiếp dọn đến sát vách Động Suất Cung. Như thế, kiêng kị của ta đối với y liền sẽ biến thành hận ý, ngược lại sẽ chặt đứt đường lối của y."

Linh Nga đưa tay đỡ trán: "Như vậy, sư huynh, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

"Chờ Đại Pháp Sư...mới nói đến Đại Pháp Sư, Đại Pháp Sư đã tới."

Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù, đan phòng chậm rãi dâng lên từ trong núi, cười nói: "Nếu ta đoán không lầm, bên trong ngọc phù Đại Pháp Sư mang về, tất nhiên có tin tức Bạch Trạch cho ta. Tin tức này, hoặc là tiêu cực một chút, nói chính mình sẽ chủ động rời khỏi Hồng Hoang, tiến vào bên trong hỗn độn phiêu bạt. Hoặc là chủ động một chút, lập một vụ cá cược cùng với chúng ta, nếu như có thể tìm được y, y liền hiệu mệnh cho Nhân Giáo hoặc là cho Thiên Đình, nếu không tìm được y, liền tha cho y một lần. Hoặc là mạo hiểm một chút, từng bước một làm bộ đối kháng cùng với chúng ta, thử xem có thể giả chết thoát thân hay không. Hơn nữa khối ngọc phù này tất nhiên đã được viết ra từ nửa năm trước."

Linh Nga mím môi, cảm thấy chính mình đã sao chép Ổn Tự Kinh chẳng ra gì.

"Sư huynh, vì sao y không lén lút trốn đi?"

Lý Trường Thọ nói: "Cũng không phải là không muốn, mà là không thể. Năm vị trí đầu trong suy tính chi đạo Hồng Hoang, nếu không luận Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ lão gia, thứ nhất là Thánh Nhân lão gia Nhân Giáo chúng ta, thứ hai là Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ, thứ ba là năm vị Thánh Nhân khác, thứ tư là Đại Pháp Sư chấp chưởng Thái Cực Đồ, thứ năm là Phục Hi Đế Quân cầm Bát Quái Bàn. Thần thông của Bạch Trạch, ở chỗ cảm giác đối với nguy hiểm. Trừ phi y triệt để rời khỏi phạm vi bao trùm của

Thiên Đạo Hồng Hoang, không thì cũng chỉ có thể làm việc như thế, ai bảo y là yêu soái Thượng Cổ thế nhân đều biết? Loại sự tình nhân quả này, cũng không phải là y muốn hất liền có thể hất ra. Ta suy đoán, y hoặc là không am hiểu đấu pháp, không dám tùy tiện rời khỏi nơi Thiên Đạo che chở. Hoặc là không nỡ thế giới phồn hoa này, không muốn đi ra bên ngoài thiên địa cô đơn. Khả năng cao là không am hiểu đấu pháp."

Bang, loảng xoảng!

Sau vài tiếng vang vọng, đan phòng lại xuất hiện ở mặt ngoài ngọn núi, trận pháp xung quanh biến mất.

Đại Pháp Sư tấm tắc lấy làm kỳ lạ, đánh giá đan phòng ở ngay cách đó không xa.

Lý Trường Thọ vái chào đối với Đại Pháp Sư, cười nói: "Sư huynh có mang về phong thư Bạch Trạch để lại?"

"Ngươi đã thật sự đoán trúng!" Đại Pháp Sư thoáng có một chút xấu hổ, nghiêm mặt nói: "Ta truy tìm y nửa ngày, du tẩu tại các nơi bên trong đại thiên thế giới, một đường tìm được mười sáu nơi y từng hiện thân, thấy được không ít lời nói cầu xin tha thứ y để lại. Công phu ẩn nấp của thụy thú này rất cao minh, Thái Cực Đồ cũng vẫn luôn bị y lừa dối. Bất quá nếu tiếp tục truy tìm, coi như hao phí mười năm ~ tám năm, tóm lại là vẫn có thể bắt được y. Ở nơi gần nhất, hắn để lại một khối ngọc phù, nhắn rằng mời ta mang về cho ngươi quan sát, mọi thứ tự nhiên sẽ có kết luận."

Chương 734. -

Lý Trường Thọ hỏi: "Đại Pháp Sư có phải đã đọc ở trên đường đi?"

"Ha ha ha ha, tạm thời hiếu kì, tạm thời hiếu kì!" Đại Pháp Sư khoát khoát tay: "Ngọc phù ta mở ra kia, cũng chính là chỉ vào chốc lát trước, ngọc phù đã tự hủy. Nội dung bên trong ngọc phù cũng khá thú vị, y nói chính mình ở ngay bên trong Ngũ Bộ Châu, sắp đặt bốn giả thân ở bốn phía, một trong số đó là bản thể. Nếu chúng ta có thể tìm được bản thể y ở trong vòng nửa canh giờ, vậy y sẽ mặc cho đánh mặc cho giết, nguyện ý máu chảy đầu rơi vì Nhân Giáo. Nếu như chúng ta không tìm được, hắn sẽ xin chúng ta thả y lần này, y sẽ tránh vào bên trong Hỗn Độn Hải ba ngàn năm. Y nói, tin tức duy nhất có thể cho ngươi, là nơi y ẩn nấp, chính là chỗ an toàn nhất."

Linh Nga ở phía sau không nhịn được dùng một tay nâng trán, thấp giọng nói: "Sư huynh...ngươi đã có thể sống với thuỵ thú kia."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nói một cách khác, bây giờ chỉ còn có một khắc thời gian?"

Đại Pháp Sư giơ ngón tay nói: "Tin tưởng vào chính mình, ngươi sẽ sống trường thọ!"

"Ta..." Lý Trường Thọ chậm rãi thở ra một hơi, cười nói: "Sư huynh, Linh Nga, chúng ta hãy cùng nhau suy tính, bản thể của y giấu ở nơi nào. Mấy cái giả thân kia thì không cần cân nhắc, bất quá là màn khói y thả ra, chỗ an toàn nhất mà y nói, ta vừa mới liệt kê ra khoảng một trăm hai mươi sáu nơi..."

"Tốt."

"Sư huynh, ta cũng tham gia sao?"

"Ừm, lúc này Linh Nga muội vô cùng trọng yếu, hãy phát huy hết thảy thông minh tài trí của ngươi!"

Lập tức, Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ, Linh Nga trở về đan phòng.

Lý Trường Thọ ngồi ở giữa bồ đoàn, Đại Pháp Sư chắp tay tản bộ ở trước những cuốn quyển trục Lý Trường Thọ vừa mới làm ra, Linh Nga dùng ngón tay xoa cằm, vắt kiệt tâm tư, suy tư đủ loại.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ viết ra bảy cái địa danh, nói: "Chọn một ở trong đó."

Linh Nga vội hỏi: "Ở bên trong bảy cái địa danh mà sư huynh viết, vì sao không có Thiên Đình?"

Đại Pháp Sư cười nói: "Thiên Đình có Lão Quân tọa trấn, cách Thái Thanh Quan cũng không xa."

Linh Nga nhanh chóng tránh ra phía sau Lý Trường Thọ, nhỏ giọng nói: "Đệ tử nhiều lời, Đại Pháp Sư chớ trách."

Lý Trường Thọ nói: "Bảy chỗ này, là bảy chỗ ẩn nấp có khả năng lớn nhất. Chúng ta đồng thời nói một nơi hoài nghi nhất, nhất định phải đồng thời nói ra, lại từ ý nghĩ trong đáy lòng chính mình, ta sẽ đếm ngược ba lần...ba, hai, một...nơi Ngọc Đế Vương Mẫu chuyển thế!"

Đại Pháp Sư: "Y có khả năng xen lẫn ở bên trong An Thủy Thành."

Linh Nga: "Côn Luân Sơn, động phủ của tổ sư Độ Tiên Môn chúng ta!"

"Sư huynh, đi!" Lý Trường Thọ lập tức đứng dậy nói: "Nghe

Linh Nga, đi đến động phủ của Độ Ách Chân Nhân!"

"Ồ? Vì sao lại nghe nàng?"

Đại Pháp Sư có một chút không rõ ràng cho lắm, Linh Nga cũng là vạn phần kinh ngạc, chỉ chóp mũi của mình, nói cũng đều nói không liền mạch.

"Nghe, nghe, nghe ta?"

"Không có thời gian, sư huynh nhanh mở Thái Cực Đồ! Sau đó lại giải thích!"

...

"Chậc, bần đạo đã đùa nghịch quá trớn rồi?"

Ở bên trên Côn Luân Sơn, một động phủ nào đó vắng lặng vì chủ nhân của động phủ đang đi thăm bạn bè.

Bên trong động bên cạnh bày đầy "mây" kiểu dáng khác biệt.

Trung niên đạo sĩ để râu dê, nằm nghiêng ở bên trên một đóa mây trắng, vuốt sợi râu cười khẽ một hồi.

Nửa canh giờ đã sắp trôi qua.

Nếu nói hiểu rõ Thuỷ Thần, Bạch Trạch cảm thấy, ở bên trong Hồng Hoang này, có thể vượt qua Bạch Trạch y, cũng chỉ có chính bản thân Thuỷ Thần.

Bạch Trạch lần này, thật sự là bỏ hết cả tiền vốn.

Y từ thói quen làm việc và phương thức suy tính của Thuỷ Thần, hao phí nửa năm, đẩy ra hết thảy lựa chọn Thuỷ Thần có thể nghĩ đến, lại dùng phương pháp trái ngược, dùng một câu "chỗ an toàn nhất" để chế định quy tắc trò chơi...

Trò chơi này, Bạch Trạch y chắc thắng!

Nếu như lựa chọn của Thuỷ Thần là tại tầng lầu thứ mười, suy nghĩ của người thông tuệ bình thường ở tầng lầu thứ năm...

Chính mình vốn nên đấu sức cùng với Thuỷ Thần tại tầng thứ mười hoặc là tầng thứ chín, nhưng chính mình chủ động lui một bước, trở về tầng thứ năm.

Quá cao, quá thấp cũng không được, chỉ có nơi này, mới là nơi không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Thủy Thần, mới là "chỗ an toàn nhất"!

"Ha ha, ha ha ha ha!"

Ý niệm của Bạch Trạch tới đây, nằm nghiêng ở kia cười to một hồi, râu dê bóng loáng tỏa sáng, biểu tình cũng là dương dương tự đắc.

Thực sự nóng lòng muốn nhìn vị Thuỷ Thần mỗi ngày chơi hóa thân này, sau khi tìm được giả thân của chính mình, sẽ là loại biểu tình nào!

Nửa canh giờ, đã đến!

"Sư huynh, đây chính là yêu soái Thượng Cổ sao?"

Một giọng nói của nữ tử quỷ dị vang lên ở sau lưng, Bạch Trạch dựng thẳng lông tơ toàn thân, nguyên thần cũng đều giống như bị đông cứng vậy.

Lại nghe một giọng nam khe khẽ thở dài.

"Hẳn là đã thành công, còn mời sư huynh ra tay...diệt đi."

"Được."

【Tại sao sư huynh lại chọn câu trả lời mà ta đưa ra?】

Trong Bát Bảo Vân Quang Động tại Côn Luân Sơn, trong phòng treo "mây", Linh Nga đang ôm cánh tay của chính mình, suy nghĩ vấn đề rất có chiều sâu nhân sinh này.

Nàng cảm thấy phải hiểu rõ, chính mình ở trong đáy lòng sư huynh, rốt cuộc là vị trí nào.

Ngẩng đầu nhìn lại, ở dưới Thái Cực Đồ xoay quanh, vị trung niên đạo sĩ kia bị âm dương nhị khí trói buộc gắt gao, từ mắt cá chân buộc chặt đến cổ tay, miệng cũng đều bị bịt lại...

Liền nghe Đại Pháp Sư nói: "Sư đệ, trực tiếp giết vị Bạch Trạch này, có phải hay không có một chút lãng phí? Không bằng đưa y vào Nhân Giáo chúng ta, y không phải là yêu soái sao, tu vi cảnh giới cũng khá tốt, trông nhà hộ viện cũng được."

Bộ phận có thể hoạt động duy nhất của trung niên đạo sĩ chính là cái cổ, vào giờ phút này liền vội vàng gật đầu.

Lý Trường Thọ lại trầm ngâm vài tiếng, nói: "Sư huynh, chuyện này không tốt lắm đâu. Vị đạo hữu này dù sao cũng là một trong mười Đại Yêu Soái Thượng Cổ, là đại năng Thượng Cổ có thể ngồi cùng bàn uống rượu cùng với Yêu Đế, Côn Bằng năm đó...để yêu soái đi trông nhà hộ viện cho chúng ta, sẽ không tốt lắm đối với hình tượng Nhân Giáo chúng ta, sẽ bị người ta cảm thấy chúng ta quá mức tự đại."

Đại Pháp Sư gật gật đầu, nghiêm mặt nói: "Suy tính như vậy cũng không sai, mặc dù Yêu Đế đã vẫn lạc, nhưng tôn trọng nên cho cường giả vẫn là phải cho. Nếu không thì hỏi y một tiếng, lỡ y nguyện ý thì sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Bạch Trạch, cao nhã chi sĩ ít có trong Hồng Hoang, nhất định thà chết chứ không chịu khuất phục, chuyện này cũng đều không cần hỏi nhiều. Vẫn nên giết đi, tác thành cho y thanh danh đồng sinh cộng tử cùng với Yêu Đình

Thượng Cổ. Ngược lại là có thể giữ lại một nửa nguyên thần của y, phong ấn vào bảo châu, sử dụng nó như một cuốn sách lịch sử sống."

Trung niên đạo sĩ trợn tròn hai mắt, trong đáy mắt tràn đầy tơ máu, khuôn mặt vô cùng bi phẫn.

Linh Nga suýt nữa cười ra tiếng, nàng phảng phất như đều có thể nghe được đạo nhân này la lên không tiếng động:

"Có còn là người không! Ngươi là người hay không phải người! Van cầu ngươi làm người đi!"

Chương 735. -

Đại Pháp Sư lại nói: "Xử trí thô ráp như vậy cũng không tốt lắm, dù sao thì trên người y không có nghiệp chướng, hơn nữa còn có danh tiếng thụy thú..."

"Đáng tiếc." Mặt mũi Lý Trường Thọ tràn đầy tiếc rẻ lắc đầu: "Thụy thú này đã sớm biến hóa."

Đại Pháp Sư thở dài: "Sau khi biến hoá liền có hình người, trực tiếp xem như nguyên liệu nấu ăn, đúng là sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm của chúng ta, nghe nói linh thú tiên thiên cả người đều là bảo."

Bạch Trạch kia toàn thân run rẩy, khóe mắt ngấn lệ.

Đại Pháp Sư trầm ngâm vài tiếng, lại nói: "Nếu không, để cho y vào bên trong Động Suất Cung làm lão đồng tử?"

Lý Trường Thọ nói: "Vậy cánh cửa của Nhân Giáo chúng ta, chẳng phải là hơi quá thấp chút? Trên đời có nhiều sinh linh như vậy, đều muốn đến nhà Thánh Nhân lão gia chúng ta đạt được sự che chở, đây cũng là một phần nhân quả, lão gia hẳn là sẽ không vui."

Đại Pháp Sư gật đầu biểu thị tán thành, thở dài: "Cũng đúng, Nhân Giáo chúng ta cũng không cần tên gia hỏa này bày mưu tính kế, có sư đệ ngươi liền đã đầy đủ dùng."

Lý Trường Thọ: "Sư huynh, loại sự tình pháp bảo người này, người trong cuộc thật ra là có chút để ý."

"Ha ha ha ha! Giết, giết liền xong hết mọi chuyện."

Đại Pháp Sư cười to vài tiếng, hơi nhấc ngón tay, điểm về cái trán của Bạch Trạch bị Thái Cực Đồ treo ngược giữa không trung.

Trong khóe mắt của Bạch Trạch lướt qua hai giọt nước mắt, vừa điên cuồng lắc đầu, vừa làm cho thân thể ở bên trong sự trói buộc của âm dương nhị khí, dùng hết khả năng run rẩy.

"Như vậy!" Linh Nga nhìn thấy thủ thế sư huynh nhà mình đánh ở sau lưng, quả quyết đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Đại Pháp Sư, không bằng để cho y mở miệng nói một câu đi. Nhân Tộc có câu tục ngữ, lời nói của người sắp chết đều tốt, y lần này cũng chỉ là uy hiếp Nhân Giáo chúng ta, hiệp trợ dư nghiệt Yêu Đình Thượng Cổ, nếu như y chịu lấy công chuộc tội...chúng ta cũng có thể lấy y làm hình mẫu và làm gương cho những Yêu Tộc kia."

Bạch Trạch lập tức quăng tới ánh mắt cảm kích đối với Linh Nga.

Tay trái ở sau lưng của Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái lên, khuôn mặt của Linh Nga đỏ bừng.

Đây là thời điểm ít có được sư huynh tán dương.

Tay phải Đại Pháp Sư nhô ra cách không vạch một cái, âm dương nhị khí ngoài miệng Bạch Trạch lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Vị yêu soái này vào giờ phút này cũng là vô cùng tức giận, há mồm chính là một câu: "Ai nói muốn thà chết chứ không chịu khuất phục! Bần đạo khuất phục! Lần này bần đạo hiện thân chính là muốn khuất phục!"

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Sư huynh, đây thực sự là Bạch Trạch?"

"Hẳn là đã bắt nhầm." Đại Pháp Sư lắc đầu: "Dù sao cũng là tiền bối Hồng Hoang, lại không có một chút khí tiết nào, giết đi."

"Hai vị, hai vị cao đồ Nhân Giáo, đệ tử Thánh Nhân, đừng có hành hạ bần đạo như vậy!" Bạch Trạch không nhịn được than thở khóc lóc: "Bần đạo sắp xếp người đi đến Độ Tiên Môn đưa ngọc phù, chính là muốn trước tiên có một chút tiếp xúc cùng với Nhân Giáo, thử xem có thể hoà giải hay không. Bần đạo nguyện canh cổng hộ viện vì Nhân Giáo, chỉ cầu Nhân Giáo thu lưu, đứng có lại mong nhớ xoá bỏ bần đạo!"

Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư liếc nhìn nhau, đôi sư huynh đệ này lập tức...lộ ra nụ cười không sai biệt lắm.

Đại Pháp Sư nói: "Đạo hữu, ta có một chút không hiểu, nếu ngươi vẫn luôn trốn tránh, cũng sẽ không có người động ý nghĩ gì đối với ngươi. Vì sao nhất định phải tương trợ Lục Áp? Nếu không phải ngươi chỉ điểm Lục Áp, ta coi như là dựa vào Thái Cực Đồ, cũng vô pháp đo lường tính toán tung tích của đạo hữu."

"Ài..." Bạch Trạch sâu kín thở dài, nói: "Ngày đó Lục Áp đi tìm bần đạo, bần đạo vốn là muốn tránh đi. Lúc ấy Lục Áp bí khí đen quấn thân, tử kiếp đã hàng, bần đạo đã từng đáp ứng Yêu Đế bảo vệ gã chu toàn, liền giúp gã phá kiếp nạn này..."

"Ồ? Yêu Đế?" Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu dường như đang che giấu điều gì, nếu thật sự bởi vì tình cảm cùng với Yêu Đế ngày xưa, hoặc là đã đáp ứng Yêu Đế, lời đạo hữu nói lúc này, giọng điệu hai chữ Yêu Đế không phải là khinh đạm như vậy. Liền phảng phất như, lời nói đã sớm nghĩ kỹ. Xem ra ngôn ngữ của vị đạo hữu này không thật, sư huynh..."

"Là Ngự Nhật nữ thần, là Ngự Nhật nữ thần!" Trong mắt Bạch Trạch tràn đầy bất đắc dĩ, đau thương cười một tiếng, thở dài: "Là mẫu thân của Lục Áp đã từng cứu tính mạng của bần đạo, vào trước đêm Yêu Đình hủy diệt, Ngự Nhật nữ thần đã biết Yêu Đình tất bại trong trận chiến với Nhân Tộc, cho nên phó thác tiểu Thái tử cho bần đạo, bảo bần đạo cứu gã ba lần. Bây giờ bần đạo đã cứu gã ba lần, không ai nợ ai cùng với Lục Áp! Sở dĩ nói Yêu Đế mà không phải là Ngự Nhật nữ thần, chỉ là không muốn thanh danh của nữ thần bị ảnh hưởng vì chuyện này, sợ người phía sau nói xấu. Cho dù không có chuyện Lục Áp này, đợi tu vi của Thuỷ Thần đạo hữu lại có đột phá, ngưng tụ Công Đức Kim Thân, làm sao lại bỏ qua cho kẻ xuất thân từ Yêu Tộc như bần đạo? Bằng vào tính tình của Thuỷ Thần đạo hữu, chỉ sợ là sẽ muốn xoá bỏ hết thảy sự tình bất ổn đối với Thiên Đình, đối với Nhân Giáo. Bần đạo cũng là mượn sự tình Lục Áp so chiêu đôi chút cùng với Thuỷ Thần, Thuỷ Thần có thể nghĩ đến việc mượn lực lượng Thiên Đạo làm hao mòn tính nhẫn nại của bầy yêu, đây đúng là chỗ sơ hở trước đây của bần đạo, cảm thấy kém Thuỷ Thần mấy phần, lúc này mới quyết ý hiện thân. Nếu ngày hôm nay Thuỷ Thần không tìm được bần đạo, bần đạo thật sự liền muốn tránh vào bên trong Hỗn Độn Hải bảo vệ tính mạng."

Lời nói này đã là vô cùng chân thành tha thiết, quả thực làm cho người nghe rơi lệ, người nghe bi thương, càng làm nổi bật con đường u ám phía trước và sự bất lực khi phải dùng đến hạ sách này.

Chỉ là...

"Sư đệ!" Đại Pháp Sư có chút khó hiểu: "Vì sao ngươi muốn xoá bỏ hết thảy sự tình bất ổn đối với Thiên Đình?"

Lý Trường Thọ co quắp khóe miệng một trận, thấp giọng nói: "Đây hẳn là tư tưởng dưới đáy lòng của vị đạo hữu này."

Bạch Trạch lập tức ngẩn ra.

Đại Pháp Sư cười nói: "Nhắc tới cũng đúng, Bạch Trạch đạo hữu chỉ sợ là đã hiểu lầm một chút gì đó. Bằng vào tính tình của sư đệ ta, nếu không phải lão sư cho mệnh lệnh, ngoại trừ sự tình kiếm công đức, những chuyện khác chỉ sợ là cái gì cũng không muốn quản."

Bạch Trạch không khỏi có một chút phát mộng, vô thức hỏi: "Nếu không phải lòng mang chí lớn, Thuỷ Thần đạo hữu sao phải khổ tâm kinh doanh, giao hảo cùng với Tiệt giáo?"

Lý Trường Thọ: "..."

"Chuyện đó hẳn là chuyện ngoài ý muốn, có lẽ thế."

Dù sao thì vào thời điểm lần đầu tiên gặp được Triệu đại gia, Triệu đại gia nói muốn kết giao cùng với hắn, hắn đã cực lực cự tuyệt.

"Vậy thì, vì sao Thuỷ Thần muốn sáng lập Hải Thần Giáo?" Bạch Trạch kiên định nói: "Lúc Hải Thần Giáo chỉ có bất quá năm ~ sáu toà, bần đạo liền dùng thần thông thỉnh thoảng dò xét, ngày đó đạo hữu hiện thân tại đại điển Hải thần, có ý định kết giao cùng với Thái tử Ngao Ất Long Tộc..."

Chương 736. -

Lý Trường Thọ yếu ớt thở dài: "Nếu như ta nói là bị một đám Vu Nhân tự tiện làm chủ vì Hải thần, bị lấp một đống hương hỏa, lúc muốn đi giải quyết bọn họ, lại bị Long Tộc đụng vào, vừa vặn Ngao Ất còn nhận biết ta, chỉ có thể thụ động phản kích...ài, hẳn là cũng không có ai tin."

"Như vậy." Bạch Trạch cau mày nói: "Cố ý dẫn dụ bầy yêu hội tụ tại Yêu Thăng Sơn?"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Muốn đoạt Diệt Nhân Kiếm, lại không muốn thả đi một đại yêu thân mang nghiệp chướng nào, tóm lại là muốn kiếm nhiều hơn một chút công đức, chỉ có thể dẫn càng nhiều đại yêu thân mang nghiệp chướng đến đó."

"Tính kế Kim Thiền Tử phương tây?"

"Thí luyện Đại Pháp Sư cho."

"Kết giao với đại năng Phượng tộc như Khổng Tuyên?"

"Đó là bằng hữu cũ của Đại Pháp Sư nhà ta, kỳ thật không phải là ta chủ động kết giao, mà là vị đại năng này chiếu cố đủ kiểu đối với ta."

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, liền nhíu mày nhìn chăm chú vào Bạch Trạch.

Bạch Trạch như là có một chút bừng tỉnh, sửng sốt một hồi mới nói: "Thuỷ Thần đạo hữu, ngươi, ý chí của ngươi hướng về đâu?"

Lý Trường Thọ hỏi ngược lại: "Không cảm thấy, tại địa phương hung hiểm như Hồng Hoang, có thể an ổn còn sống đã là vô cùng không tệ sao? Không thì, đạo hữu cho rằng ta có chí lớn gì?"

Bạch Trạch lẩm bẩm nói: "Giống như Yêu Đình Thượng Cổ...thành tựu chức vị nhị Thiên Đế..."

Xùy! Linh Nga ở bên cạnh thật sự không nhịn được, quay đầu che miệng, vai run run một hồi. Biểu tình của Đại Pháp Sư cũng là có một chút cổ quái.

Lý Trường Thọ hỏi ngược một câu: "Đó không gọi là nhị Thiên Đế, phải gọi là Đông Mộc Công. Đạo hữu, thời đại đã thay đổi."

Bạch Trạch nhắm hai mắt lại, im lặng, mí mắt khép hờ, ánh mắt dần mất đi điểm sáng.

Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư ở bên cạnh nói thầm một hồi:

"Vị Bạch Trạch này, am hiểu suy tính dò xét, cũng coi như là sinh linh tiên thiên thượng đẳng, lại là dòng độc đinh được trời ưu ái, miễn cưỡng cũng có thể so sánh với cùng với ngưu của Lão Quân, nếu không, làm toạ kỵ thay đi bộ?"

"Chuyện tự nhiên do sư huynh làm chủ."

"Sư đệ, nếu đã quyết định không giết vị Bạch Trạch này, không bằng liền nghĩ biện pháp chế trụ y. Thần thông bản lĩnh của y ngược lại là có một chút không sai, về sau nếu là sự tình không quan trọng, có thể trực tiếp để y ra một chút chủ ý, liền tránh khỏi chúng ta phí tâm."

"Sư huynh có bí pháp giam cầm nguyên thần không?"

"Tự nhiên có." Trong lòng bàn tay Đại Pháp Sư có hai sợi khí tức tương sinh tương khắc quấn quanh lẫn nhau, ngưng tụ thành hình dạng bảo khóa.

Lý Trường Thọ thì là lấy ra năm cuốn quyển trục từ trong tay áo, hai người ăn ý nhìn về phía trung niên đạo sĩ giữ lại chòm râu dê, lộ ra nụ cười thản nhiên.

...

Nửa ngày sau, tại chỗ sâu Bát Bảo Vân Quang Động.

Âm thanh thề thốt giống như tụng kinh cuối cùng cũng yếu đi, bên trong không trung xuất hiện vài tiếng sấm rền, lực lượng Thiên Đạo đến rồi lại đi.

Trung niên đạo sĩ ngồi quỳ chân ở bên cạnh một chỗ bảo trì, thân hình vô lực nằm xuống đất, khóe mắt có lệ nóng xẹt qua, mái tóc rối tung cũng bắt đầu trở nên sặc sỡ.

Vết đỏ như giọt nước trên trán, tất nhiên là ấn ký nguyên thần bị quản chế.

Quang mang lấp lóe, thân ảnh đạo sĩ này tiêu tán, ngưng tụ thành một con dị thú.

Nó như là một con dê rừng cỡ lớn, lại như là một con nai mềm mại lông trắng, thân hình thon dài, có dáng người đẹp đẽ, đỉnh đầu có sừng dựng thẳng, xung quanh sừng dựng thẳng sinh ra ba chiếc lông dài sặc sỡ, hoàn toàn che lấp sừng dựng thẳng.

Bốn móng có đầy những quầng sáng nhiều màu sắc, hoàn lẫn với ánh sáng phát ra từ những chiếc lông dài.

Sau khi thần thú này hiện ra thân hình, Linh Nga cũng không khỏi khẽ khen: "Bản thể thật xinh đẹp...đáng tiếc là thú đực."

Thân thể vô lực nằm vật xuống của Bạch Trạch khẽ run mấy lần.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh cười nói: "Chúc mừng sư huynh, đạt được một lương kỵ."

"Chúc mừng ta làm gì?" Đại Pháp Sư cười nói: "Phẩm tính của vị Bạch Trạch này tương hợp cùng với ngươi, tất nhiên là ngươi thu y làm tọa kỵ."

"Sư huynh không thu y?" Lý Trường Thọ vội nói: "Vậy chúng ta phí sức lực lớn như vậy làm gì, trực tiếp giết đi, ta cũng không cần dùng tọa kỵ."

Bạch Trạch lập tức nhảy dựng lên, một đôi tròng mắt màu vàng thon dài mở ra, hung tợn nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ.

Đại Pháp Sư cười nói: "Đừng có từ chối, khách khí với ta cái gì?"

"Sư huynh, ta xác thực không có ý này!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Sư huynh tưởng tượng đi, nếu ta ngồi cưỡi Bạch Trạch ra ngoài, Ngọc đế bệ hạ lại nên tìm tọa kỵ nào, mới có thể hơn Bạch Trạch một đầu? Hơn nữa, bản thể của ta ngày bình thường đều ở trong nhà không ra, đều là dùng hóa thân hoạt động, hóa thân rơi vào nguy cơ liền trực tiếp tự hủy, cưỡi tọa kỵ ngược lại là không tiện."

"Chuyện này, ngược lại cũng có một chút đạo lý!" Đại Pháp Sư cau mày nói: "Như vậy, mang về Động Suất Cung? Chuyện này còn chưa bẩm báo Lão Quân, nếu như Lão Quân không vui lại nên làm thế nào...sư đệ, không bằng an trí tại Tiểu Quỳnh Phong đi."

"Tiểu Quỳnh Phong cũng không ổn." Lý Trường Thọ giang hai tay nói: "Ta còn chưa sẵn sàng để lộ át chủ bài của ta cho y."

"An Thủy Thành?"

"Đó không phải là nơi mới vừa an bài những Ma Binh tiền bối kia, nếu để cho yêu soái Thượng Cổ đi qua, đây chẳng phải là..."

"Đủ rồi!" Bạch Trạch gầm nhẹ: "Để chính ta bay trên trời!"

"Ừm?" Đại Pháp Sư quét ánh mắt qua, Bạch Trạch lập tức run run mấy lần, lập tức cúi đầu.

"Thuộc hạ có ý tứ là, nếu như không có nơi thích hợp an trí." Bạch Trạch thầm nói: "Không bằng để cho thuộc hạ đi lại ở bên ngoài, thuộc hạ am hiểu tránh né tai hoạ, đến lúc cần thuộc hạ hiện thân, thuộc hạ lập tức chạy tới là được."

Đại Pháp Sư lại lắc đầu, thở dài: "Cũng không ổn, như thế chẳng phải là sẽ làm cho người ta nói Nhân Giáo chúng ta không biết anh tài, hãm hại thụy thú?"

Bạch Trạch không khỏi rơi lệ...

Các ngươi hãm hại ta còn ít sao? Còn ít sao?

Năm tầng lời thề Thiên Đạo, bí pháp nguyên thần khống chế, cưỡng chế không cho phép biến thành hình người, lặp đi lặp lại đề cập muốn huỷ y...cho rằng hắn không biết huỷ trong miệng Thuỷ Thần, cụ thể là có ý gì sao!

Hắn vốn là muốn đi theo Thuỷ Thần, lại sáng tạo một phen đại nghiệp!

Không đề cập nữa, không đề cập nữa...

"Có." Đại Pháp Sư hai mắt tỏa sáng, lấy ra một khối ngọc phù từ trong lòng ngực, điểm vào một đạo tiên quang.

Đại Pháp Sư cười nói: "Đưa khối ngọc phù này cho tiểu quý Độ Tiên Môn, nuôi dưỡng vị thần thú Bạch Trạch này ở bên trong Độ Tiên Môn, không cho y đi đến Tiểu Quỳnh Phong của ngươi là được."

Lý Trường Thọ suy nghĩ đôi chút, miễn cưỡng đáp ứng.

Như vậy, cũng thuận tiện cho hắn sử dụng thần thông của Bạch Trạch, làm một ít công tác thu thập tình báo.

Nhiều ít là vẫn có một chút tác dụng.

Bọn hắn đều là gây sự ở trong động của phủ Độ Ách Chân Nhân, cũng có một chút không tưởng nổi.

Chương 737. -

Đại Pháp Sư cố ý xem kịch, muốn để cho Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga đưa Bạch Trạch trở về sơn môn, nhưng Lý Trường Thọ vào giờ phút này cũng không có quá nhiều tín nhiệm đối với Bạch Trạch, lo lắng Bạch Trạch đồng quy vu tận cùng với chính mình.

Thế là, một lát sau...

Một thần thú đầy màu sắc thân hình hơi mờ, lôi kéo một đám mây xẹt qua bên trên không Côn Luân Sơn, ẩn tàng khí tức, tránh né thiên cơ, nhanh chóng bay về phương hướng Độ Tiên Môn.

Bên trên mây trắng, Lý Trường Thọ, Linh Nga, Đại Pháp Sư ngồi xếp bằng.

Linh Nga hỏi: "Sư huynh, vì sao lúc đó huynh chọn đáp án của ta?"

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ cười nói: "Kỳ thật chỉ có một điểm, Bạch Trạch hẳn là đã tính kế nửa năm, mà thời gian ta phản ứng chỉ có nửa ngày. Vì vậy, ta đã giả định trước một kết luận —— bất kể cuối cùng ta đưa ra lựa chọn nào, Bạch Trạch cũng đều đã sớm dự đoán được. Nghe những lời y nói lúc trước, y hẳn là đã quan sát ta rất lâu rồi."

Đại Pháp Sư hỏi: "Vậy vì sao không chọn đáp án của ta?"

"Chuyện này, sư huynh đừng nóng giận!" Lý Trường Thọ cười nói: "Lúc ấy sư huynh cũng không suy nghĩ quá nhiều, luôn ôm tâm lý vui đùa, dù sao thì tu vi của sư huynh cao thâm, cho dù tiêu tốn mười năm ~ tám năm truy giết Bạch Trạch, cũng chỉ là một việc bé nhỏ. Cho nên, ta coi sự lựa chọn của sư huynh là một sự lựa chọn không được đầy đủ. Mà lựa chọn như vậy, ấn theo tình huống bình thường mà nói, là lựa chọn khả dĩ thứ hai, nhưng cũng không thể áp dụng ở trên người vị yêu soái Bạch Trạch này. Ngược lại, người như Linh Nga, thông minh nhưng suy nghĩ khó chu toàn, đáp án cho ra, có ba thành khả năng là chỗ ẩn thân của Bạch Trạch."

Linh Nga lộ vẻ mặt giật mình, sau đó mỉm cười vui vẻ , tiến lại gần sư huynh thêm một chút.

"Chỉ có ba thành nắm chắc?" Đại Pháp Sư cười đến híp cả mắt: "Đây cũng không giống như tính tình của sư đệ ngươi."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nghiêm mặt nói: "Xác thực chỉ có ba thành nắm chắc, bất quá vụ cá cược này sẽ không lỗ, nếu tìm được thì hôm nay sẽ tiết kiệm được công sức, nếu không tìm thấy thì cũng chỉ có thể truy sát. Bất quá ta còn có một chuyện không hiểu...Bạch Trạch ngươi, không có việc gì sao lại dò xét mới vừa cất bước miếu Hải Thần làm gì?"

Ba người nhìn về phía trước, thụy thú kia lại im lặng không nói.

Bầu trời xanh thẳm giống như cái bóng mặt hồ, hình thể thụy thú thon dài lướt qua trong không trung, kéo theo ánh sáng lung linh đầy màu sắc mờ nhạt, mỗi một lần dậm vó, cũng sẽ để lại một vòng sóng đầy màu sắc trên không trung.

Y muốn chú ý sao?

Vì muốn làm ra món ngon nhất phàm trần, năm đó đi đến ven biển Nam Hải tìm nguyên liệu nấu ăn, kết quả bị một đám tráng hán ngựa có thể phi trên cánh tay ngăn ở cửa thành, loại chuyện có hại đến phong phạm cao nhân này, tất nhiên là không thể nói ra được.

"Vào thời điểm đó, ta đã nhìn thấy ngày hôm nay."

Bạch Trạch nói như vậy.

Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ liếc nhìn nhau, trong mắt toát ra mấy phần khâm phục.

Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Quả nhiên không thể giữ."

"Huỷ đi." Đại Pháp Sư yên lặng lấy ra Thái Cực Đồ: "Hiện tại cũng coi như là thanh lý môn hộ."

Bên trong Độ Tiên Điện, Quý Vô Ưu nhìn đầu thần thú đang ngẩng đầu đứng trước mặt, cúi đầu một lần nữa, cầm ngọc phù trong tay đọc lần thứ tư.

Đại Pháp Sư đích thân hạ lệnh!

Ngọc phù nhìn như bình thường này, trên đó còn lưu lại đạo vận cao thâm, khiến cho chất liệu của nó cũng đều xuất hiện một loại thăng hoa nào đó!

Quý Vô Ưu hô to một tiếng: "Nhanh! Đi an bài chuồng ở cho Bạch Trạch tiền bối!"

Mấy vị trưởng lão trong điện, Lý Trường Thọ cùng với Tiểu Linh Nga đứng ở một bên, vào giờ phút này đều trở nên yên tĩnh.

Gương mặt ưu nhã của Bạch Trạch gần như sụp đổ thành mặt lừa.

"Chưởng môn." Bên cạnh có trưởng lão vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Chỗ ở, an bài chỗ ở!"

"Khụ, khụ khục! Đúng! An bài chỗ ở cho Bạch Trạch tiền bối!"

Quý Vô Ưu vội vàng chắp tay vái chào: "Tiền bối chớ trách, đạo tâm tạm thời khuấy động, có một chút không kềm chế được, dù sao cũng là mệnh lệnh Đại Pháp Sư đích thân giao."

Thuỵ thú này nhíu mày nhìn về phía Lý Trường Thọ, trong đáy lòng lại vang lên lời nói trước khi tới đây của Lý Trường Thọ.

【 Không cần nói nhiều, không cần hỏi nhiều, gật đầu là được. 】

Bạch Trạch chậm rãi gật đầu, thân hình đẹp đẽ lóe ra hào quang bảy màu, làm cho các vị trưởng lão cũng đều nhìn có một chút xuất thần.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nói: "Chưởng môn, Bạch Trạch tiền bối thích yên tĩnh, không bằng tìm một ngọn đồi gần đỉnh Tiểu Quỳnh Phong làm chỗ an cư cho Bạch Trạch tiền bối. Còn xin chưởng môn ra lệnh để cho những người khác chớ nên quấy rầy tiền bối tĩnh tu."

"Thiện." Quý Vô Ưu lập tức đáp ứng.

Ánh mắt của Bạch Trạch xê dịch qua lại ở trên người của Quý Vô Ưu cùng với Lý Trường Thọ, khóe miệng hếch lên, khám phá nhưng không nói toạc.

Toàn bộ quá trình an trí Bạch Trạch, tổng thể coi như bình ổn.

Bên trong Độ Tiên Môn ngoại trừ sư huynh muội Lý Trường Thọ, biết lai lịch của Bạch Trạch, cũng chỉ có Quý Vô Ưu cùng với mấy vị trưởng lão.

Bạch Trạch muốn ẩn tàng thân hình không bị môn nhân đệ tử Độ Tiên Môn nhìn thấy, cũng không phải là việc khó.

Quý Vô Ưu đầu tiên dùng kết giới tiên lực, bao trùm đỉnh núi trống không sát vách Tiểu Quỳnh Phong, làm nơi ở cho Bạch Trạch.

Lại nghe được Lý Trường Thọ truyền âm, Quý Vô Ưu thuận thế đưa ra chưởng môn Lệnh, cho Lý Trường Thọ toàn quyền phụ trách xây dựng động phủ cho Bạch Trạch, cùng với các loại trận pháp trên toà "Hắc Trì Phong" này, tất cả chi phí do Bách Phàm Điện cung cấp.

Cái tên Hắc Trì là để che giấu tai mắt người mà thôi.

Đợi chưởng môn và các vị trưởng lão rời khỏi Hắc Trì Phong, Lý Trường Thọ nhỏ giọng căn dặn vài câu đối với Linh Nga, Linh Nga quay người bay trở về bên trên Tiểu Quỳnh Phong, chỉ để lại Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch ở một mình...

Bạch Trạch nằm bên cạnh đầm nước, mặt mũi tràn đầy không thiết sống, không khỏi yếu ớt thở dài.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một chút suy nghĩ, cũng là thở dài dưới đáy lòng.

Kết quả là vẫn không thể nào giết.

Trước đây ở bên trong động phủ của Độ Ách Chân Nhân, hắn cùng với Đại Pháp Sư kẻ xướng người hoạ, thành phần trêu chọc, hãm hại Bạch Trạch kỳ thật chỉ có bảy thành.

Còn lại ba thành, là ý kiến khác nhau xuất hiện giữa Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư...

Lý Trường Thọ có thể cảm giác được rõ ràng, Đại Pháp Sư tồn tại một loại tinh thần trọng nghĩa phổ biến.

Đại Pháp Sư không thích dính nhân quả, bởi vì đạo cảnh tự thân cao thâm, sống qua năm tháng dài, từng thấy quá nhiều thăng trầm, sinh linh bi thảm, cho nên biểu hiện ngày bình thường, đối với sinh linh sinh tử đều nắm giữ một loại lạnh nhạt.

Nhưng Đại Pháp Sư tuyệt đối không phải người tâm địa lãnh khốc.

Cũng ví dụ như ngày hôm nay, Đại Pháp Sư cảm thấy Bạch Trạch cũng không có tội ác tày trời, không cần trực tiếp đánh giết.

Chương 738. -

Hơn nữa Bạch Trạch cố ý đầu nhập vào, bằng vào uy năng của Bạch Trạch, danh tiếng thụy thú, tiến vào Nhân Giáo cũng coi như thích hợp, cho nên vẫn luôn trêu đùa, khuyên Lý Trường Thọ bỏ qua cho Bạch Trạch một lần.

Đại Pháp Sư tự nhiên là có thể nghĩ như vậy, dù sao thì Đại Pháp Sư ngoại trừ Thánh Nhân, đã không cần phải sợ hãi...

Nhưng Lý Trường Thọ thì không được.

Vốn đã là ở vào trung tâm vòng xoáy Hồng Hoang, Lý Trường Thọ tuyệt đối không nguyện lưu lại tai hoạ lớn như vậy!

Nhất là, sau khi biết được Bạch Trạch bí mật quan sát chính mình lâu như vậy, Lý Trường Thọ cảm giác đại bộ phận át chủ bài của chính mình, cũng đều có thể bị Bạch Trạch nhìn trộm được!

Nhắc đến chuyện này đúng là thực sự không yên lòng.

Nhưng Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư cũng không tranh luận, ý kiến có khác nhau, cũng là Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ từng người lui một bước, ở bên trong quá trình ép buộc Bạch Trạch, từng bước đạt thành nhận thức chung.

Sau đó, đôi sư huynh đệ này đồng thời ra tay, dùng thủ đoạn từng người tin được, khống chế Bạch Trạch...

Trong quá trình này, Bạch Trạch nhìn như là người vô tội bị hại, kì thực đã đạt đến toan tính nguyên bản của Bạch Trạch—— Đến cậy nhờ Nhân Giáo.

Mà lúc vị Bạch Trạch này gặp đả kích lớn nhất, cũng không phải là bị Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ khốn trụ, cũng không phải là bị Lý Trường Thọ nhẹ nhõm phá cục, tìm được nơi ẩn thân của y.

Mà là y từ lúc ban đầu, liền nhìn lầm dã tâm của Thuỷ Thần...

Tưởng rằng là bá chủ nhất đại minh quân, kết quả như thế nào lại là, không có lòng làm bá chủ thiên địa, chỉ cầu bản thân tiêu dao vô sự?

Cách cục đâu?

Cái nhìn đại cục đâu?

Không, những điều kiện của Thuỷ Thần đều là gì!

Đứng sau lưng Thánh Nhân mạnh nhất, càng là đứng ở bên trong Thiên Đạo đại thế, bản thân có lực tính kế kinh người, tốc độ tu vi tăng lên có thể xưng là đáng sợ, thậm chí thường thường còn dùng phương thức thiên phạt, tiến hành một lần tương tác mật thiết cùng với Thiên Đạo!

Có loại điều kiện này không đi dương danh lập vạn, lại thừa hành thanh tĩnh vô vi, đây không phải là đùa giỡn cùng với Bạch Trạch y hay sao?

Nói thật, bị thiên phạt nhiều lần như vậy còn không chết, Bạch Trạch chỉ từng nhìn thấy mỗi Thuỷ Thần.

Bạch Trạch tự nhiên biết, đây là duyên cớ Thuỷ Thần làm việc có hạn độ, cho dù chọc giận vị trong Tử Tiêu Cung kia, cũng chỉ là khiển trách sơ đối với Thuỷ Thần, hơn nữa luôn có loại sư gia nhìn đồ tôn, nghiến răng nghiến lợi và chán ghét...

Đây là cái gì?

Vị Thuỷ Thần này không phải chính là rõ ràng, một trong song đế Thiên Đạo dự định sao?

Cho nên, lúc Lục Áp tìm chính mình, Bạch Trạch mắt thấy không thể thoát khỏi nhân quả Yêu Tộc, dứt khoát liền hướng về phía trước bước ra nửa bước.

Kế sách y cho Lục Áp là lấy tiến làm lùi, làm sao không phải là bản thân y đang lấy tiến làm lùi?

Nhưng...

Lại hoàn toàn nhìn lầm.

Bạch Trạch thuận lợi đến bên người Thuỷ Thần, trở thành kẻ kéo xe của Nhân Giáo, sau này đoán chừng là sẽ ở bên cạnh bản thể Thuỷ Thần cả đời, đừng nói là mưu tính thiên địa đại vận cái gì, về sau thật sựu có thể an tâm từ từ vượt qua quãng đời còn lại, ngủ cùng với thiên địa...

Ý niệm tới đây, Bạch Trạch yếu ớt thở dài, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Con đường tự mình chọn, lại có thể trách ai được?

Lý Trường Thọ dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ của Bạch Trạch, cười nói: "Tiền bối, đừng có thất lạc, Nhân Giáo thừa hành thanh tĩnh vô vi, ta và sư huynh cũng sẽ không bắt buộc tiền bối làm nhiều cái gì. Tiền bối không đứng ở phía Yêu Tộc, đã xem như giúp chúng ta đại ân."

Ý nghĩ của Lý Trường Thọ chuyển biến hết sức nhanh chóng.

【 Đã không có cách nào giết Bạch Trạch, vậy cũng chỉ có thể tăng cường độ hảo cảm! 】

Bạch Trạch cau mày nói: "Nơi đây đã không có người khác, bần đạo lại hỏi đạo hữu một câu, đạo hữu có thể thật lòng nói với bần đạo một tiếng hay không? Đạo hữu thật sự không có lòng ham muốn quyền lực?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu ta suy đoán không sai, tiền bối không có cách nào dò xét chỗ lực lượng Thiên Đạo tương đối nồng đậm đúng không?"

"Không sai, ta cần tránh né Thiên Đạo."

"Chẳng trách tiền bối sẽ có hiểu lầm như vậy." Lý Trường Thọ khẽ lắc đầu, đưa tay một chút, thả hai chiếc bồ đoàn ở, một chiếc bàn thấp bên cạnh đầm nước, dùng tay làm dấu mời.

Lý Trường Thọ nói: "Kỳ thật tiền bối không để ý đến một cái đạo lý đơn giản nhất, sau khi ta nói, tiền bối liền có thể rõ ràng nhân quả nơi đây."

"Đạo lý nào?"

"Nếu không phải tính tình của ta như thế, nếu không phải ta theo đuổi thanh tĩnh vô vi, Thánh Nhân lão gia của Nhân Giáo chúng ta, làm sao lại chọn ta?"

Bạch Trạch ngẩn ra, sau đó yên lặng, tựa đầu vào chân trước, thở dài nói: "Một đời khôn, một đời khéo!"

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, để cho Bạch Trạch phiền muộn một hồi, mới nói: "Sau này tiền bối chỉ cần bảo trì hình dáng tướng mạo bản thể ở trước mặt người bên ngoài, lúc lén gặp mặt ta, tiền bối liền có thể tùy ý."

Bạch Trạch chậm rãi ngẩng đầu, cảm xúc đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều so với trước đó, hiển nhiên là bởi vì phát hiện ra sai lầm trí mạng của chính mình, cho nên trong đáy lòng tạm thời chấp nhận thân phận hiện tại...

Người kéo xe Nhân Giáo.

Bạch Trạch khôi phục thành thân hình trung niên đạo sĩ, trên trán có một ấn ký đỏ nhỏ như giọt nước mắt, mái tóc dài trên trán cũng biến thành màu bạc, tăng mấy phần cảm giác yêu dị cho y.

Bạch Trạch vào giờ phút này mặc một thân áo bào trắng rộng rãi, ngồi ở đối diện bàn thấp, cười khổ nói: "Bần đạo rốt cuộc nên làm gì."

"Ổn định hơn, ít sóng gió hơn, giải quyết xong nhân quả." Lý Trường Thọ cười nói: "Tất nhiên, cũng nhiều hơn một phần gông xiềng. Bất quá..."

"Bất quá làm sao?" Bạch Trạch cười khổ hỏi lại.

"Tiền căn hậu quả của việc này, không phải cũng là vì thần thông bản mệnh xu cát tị hung kia của tiền bối?" Lý Trường Thọ chắp tay một cái, cười khẽ vài tiếng: "Thật sự khiến cho người ta ghen tị!"

Bạch Trạch có một chút dở khóc dở cười, muốn than thở chút gì đó, lại có một chút không biết nên nói như thế nào, lại sững sờ một hồi bên đầm nước.

Trong chốc lát, Bạch Trạch chậm rãi thở hắt ra, trong nụ cười nhiều hơn mấy phần tiêu sái.

Trong mắt Bạch Trạch mang theo vài phần xa xăm, chậm rãi nói: "Sau Thượng Cổ, bần đạo vốn cho rằng, đời này đã không còn mục tiêu gì, đành phải từ từ tìm kiếm thăm dò, cuối cùng cũng tìm được mọo nơi không người, ngủ yên cùng với nhân gian. Cũng là vì trước đây nhìn thấy được ngươi, thấy được Thiên Đình bây giờ, không khỏi nghĩ đến gian khổ phụ tá tiên đế khai sáng Thiên Đình Thượng Cổ năm đó, khiến cho Thánh Tộc cường đại, đạo tâm tái sinh nguyện vọng. Chưa từng nghĩ, chung quy là đầu óc sai lầm."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta nào có hứng thú kiểm soát số phận của vô số sinh vật?"

Bạch Trạch nói: "Không phải là sung sướng khi đứng trên tất cả các sinh vật và nhìn thấy sự thăng trầm của thiên địa?"

Chương 739. -

"Chúng sinh không phải là cỏ xanh, cũng không phải là cá nhỏ không có trí tuệ. Mỗi người đều có những suy nghĩ, mong muốn, nhu cầu, bối rối và niềm vui của riêng mình. Họ sinh ra để đi một chuyến hành trình giữa trời và đất, không phải để tỏ lòng tôn kính đối với những thân ảnh đứng trên đỉnh sinh linh kia. Khát vọng quyền lực bất quá chỉ là khát vọng của bản thân, sao phải dùng những từ ngữ như hào khí, bất phàm, vương giả, chí tôn để làm đẹp? Cuối cùng bất quá là cũng chỉ mạnh hơn sinh linh một chút, sai khiến một chút sinh linh yếu ớt, nhận được sự thỏa mãn trên thể xác tinh thần mà thôi."

Lý Trường Thọ lấy ra một bầu rượu ở trong tay áo, hai chén ngọc, rót cho Bạch Trạch một chén rượu.

"Tiền bối hẳn là biết ta đang nói cái gì, tiền bối có thể ẩn mình vào lúc Yêu Tộc cường thịnh, không nên không rõ đạo lý dễ hiểu như vậy."

Bạch Trạch nhìn rượu bên trong chén, cười nhẹ lắc đầu, thở dài: "Xác thực đều là mây khói quá khứ. Chưa từng nghĩ, bần đạo vào lúc Yêu Đình hủy diệt mới nghĩ thông suốt đạo lý như vậy, đạo hữu tu đạo chỉ bất quá mấy trăm năm, đã thấy tường tận như vậy rồi. Khát vọng quyền lực bất quá chỉ là khát vọng của bản thân, chúng sinh sinh ra trong thế gian, bất quá để đi một chuyến hành trình giữa trời và đất. Thua trong tay ngươi, cũng không phải là không có đạo lý..."

Lý Trường Thọ cười cười, trong mắt tràn đầy thành khẩn, nói: "Có thể thắng tiền bối cũng chỉ là vì may mắn, cũng là phúc khí do sư muội ta mang đến mà thôi."

"Vậy thì." Bạch Trạch bưng chén rượu, nhẹ nhàng lướt qua một chút ở bên miệng, trên khuôn mặt anh tuấn ôn nhuận toát ra một chút ý cười: "Ngươi có dám nói chính mình không có ham quyền lực?"

"Tương đối mà nói, hẳn là khá thấp!" Lý Trường Thọ cười nói: "Ta cũng không có hứng thú đối với khống chế người bên cạnh, so với nhau mà nói, ta thích thanh tịnh hơn. Ngược lại là tiền bối, tiền bối lấy phụ tá minh chủ làm niềm vui thú cho bản thân. Phải chăng cũng là do ham muốn quyền lực, nhưng bản thân thiếu đi quyết đoán gánh vác nhân quả của chúng sinh, cho nên muốn thông qua phụ tá một sinh linh đi đến đỉnh chúng sinh, từ đó thu hoạch được cảm giác làm mạnh bản thân và cảm giác tồn tại?"

Bạch Trạch ngẩn ra, cẩn thận thưởng thức những lời này của Lý Trường Thọ, lại chậm rãi gật đầu.

"Bần đạo xác thực cảm thấy rất vui khi làm thế, nhưng cũng không phải là không có quyết đoán gánh vác nhân quả chúng sinh, mà là cảm thấy, bần đạo cũng không phải là người như vậy. Nếu có thể hai lần phụ tá minh chủ đăng lâm vị trí kia, lại thành công lui thân, lưu danh tiếng Bạch Trạch ta ở trong thiên địa! Ài, hiện tại chỉ có thể nghĩ như vậy, ha ha ha ha!"

Bạch Trạch cười to hai tiếng, bên trong nụ cười tràn đầy tàn niệm, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, vào thời điểm ngửa đầu, trong mắt còn có một chút quang mang lấp lóe.

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiền bối có nguyện ý hiệu lực cho Thiên Đình hiện giờ?"

"Không muốn." Bạch Trạch chậm rãi lắc đầu: "Thiên Đình bây giờ có đạo hữu, bần đạo không có đất lập thân."

"Ngày có ngày đêm, đạo phân âm dương...mà thôi, bây giờ cũng không phải thời điểm nói những lời này." Lý Trường Thọ đột nhiên đánh gãy lời nói của chính mình, cố ý để trống một chút.

Vừa đúng lúc Linh Nga bay tới từ ngoài núi, trên tay cầm một cái khay, mang theo một vài món ăn nhỏ...

Trong chốc lát, Linh Nga buông thức ăn xuống, nói một tiếng "mời dùng" liền nháy mắt mấy cái đối với sư huynh, cưỡi mây bay đi.

Tinh thần của Bạch Trạch trở nên tỉnh táo, nhìn những món ăn tinh xảo trước mặt, đầu tiên là nhẹ nhàng hít hà, không cần Lý Trường Thọ mời, trực tiếp cầm đũa, gắp rau cải trắng bạch ngọc, đưa vào trong miệng cẩn thận nhấm nuốt, sau đó tán thưởng: "Mặc dù hương vị không quá ngon, màu sắc không trọn vẹn, mùi quá nồng, nhưng lại chứa đựng tấm lòng của sư muội đối với sư huynh, thật là đáng quý, đáng quý, hahaha!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiền bối cũng thích đồ ăn ngon?"

"Lúc bần đạo sống phù phiếm qua ngày, niềm vui thú duy nhất chính là làm một chút đồ ăn ngon, thưởng thức cùng với người khác, thưởng thức một mình." Bạch Trạch quay đầu nhìn chung quanh một chút: "Nơi đây đơn sơ, đợi bần đạo dựng lên ốc xá, lại làm mấy món ngon mời đạo hữu."

"Tiền bối chờ một chút, ta cũng là người trong nghề đạo này, ta cũng muốn bộc lộ tài năng."

Nói xong, Lý Trường Thọ vung ra hai cỗ Đạo Nhân Giấy, cấp tốc xây nhà bếp ở chỗ này.

Hắn lại tự mình trở về Tiểu Quỳnh Phong một chuyến, chọn hai con linh thú nuôi trong nhà trân quý hi hữu, bắt hai con linh ngư bụ bẫm, mang đến Hắc Trì Phong.

Đôi khi, để gần nhau hơn, có chung sở thích là đủ rồi.

Bạch Trạch chủ động khởi xướng ước chiến, muốn so đấu trù nghệ cùng với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nói rõ hết thảy điều kiện, mới gật đầu đáp ứng, hai người làm trọng tài lẫn nhau, thi thố tài năng ở cạnh đầm nước trên núi hoang này.

Bạch Trạch đắm chìm nhiều năm ở trên trù đạo, các phương diện trù nghệ không chỉ thắng Lý Trường Thọ một bậc, mỗi một món ăn đều là vô cùng tinh tế.

Nhưng Lý Trường Thọ thắng ở chỗ có rất nhiều thủ thuật và hương vị mới hiếm có ở Hồng Hoang, cuối cùng dựa vào một lát cá phi lê cắt mỏng, cây ớt mới sáng chế, cùng với một câu "nguyên liệu cao cấp thường chỉ cần nấu nướng đơn giản ", làm cho Bạch Trạch hoảng sợ như nhìn thấy người trời.

Sau đó hai người nâng ly cạn chén, uống hơi say, giữa lẫn nhau dường như triệt để không có địch ý.

Bạch Trạch vào giờ phút này dù sao cũng là bị quản chế bởi Lý Trường Thọ, cũng không dám quá mức khinh thường, liền bảo Lý Trường Thọ gọi thẳng tên y, sau này tiếp tục nghiên cứu thảo luận trù nghệ.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, xưng hô Bạch Trạch là "tiên sinh".

Thế là, ở bên trong từng tiếng "tiên sinh", bản thân Bạch Trạch dần dần bị lạc lối, lại có nhiều hơn mấy phần cảm giác thân cận đối với Lý Trường Thọ...

Nhưng Lý Trường Thọ không nghĩ rằng ngày hôm nay liền có thể kiếm đầy đủ độ thiện cảm.

Lúc bọn họ trò chuyện vui vẻ, Lý Trường Thọ chỉnh đốn tốt suy nghĩ, cố tình chọc một vết sẹo trên người Bạch Trạch...

"Bạch tiên sinh, lần này ta và ngươi so tài, ta thắng tất nhiên là dựa vào phúc khí của sư muội, nhưng cũng liên quan đến việc Bạch tiên sinh mua dây buộc mình."

Bạch Trạch không khỏi nhíu mày: "Ta mua dây buộc mình như thế nào?"

Lý Trường Thọ dùng tay trái lôi kéo ống tay áo phía bên phải, rót rượu ấm vào trong chén của Bạch Trạch, như là đang lơ đãng nói việc nhỏ, cười nói: "Đạo thế khó yên, thiên số khó định, tâm sinh linh khó có thể bình an. Ngày xưa ở trên đỉnh Bất Chu Sơn, tiên sinh và chúng Yêu Thần lập minh ước, sáng tạo Thánh Tộc, đạt được Thiên Đạo đại thế, có địa vị ngang nhau cùng với Vu Tộc, cùng nhau tranh thiên địa, phụ tá Yêu Đế, được lập làm yêu soái, hưởng kính ngưỡng của trên dưới Yêu Tộc. Sau đó Yêu Đình dần dần sa đọa, tiên sinh yêu quý thanh danh, giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, nhàn vân dã hạc, mặc dù thoát ly nhân quả Vu Yêu đại chiến, nhưng lại chưa thoát khỏi nhân quả Yêu Tộc."

Chương 740. -

"Lần này Lục Áp tìm tiền bối cầu viện, tiên sinh không thèm quan tâm, liền cho Lục Áp sách lược tụ chúng yêu thảo phạt thiên, hiến tế Yêu Tộc, thành toàn cho Thiên Đình, cũng thành toàn cho bản thân Lục Áp và tiên sinh. Ở bên trong lời nói giữa tiên sinh và ta trước đây, từng nói Thánh Tộc cùng với Yêu Tộc khác biệt. Tiên sinh tự cho mình là Thánh Tộc cao quý, có nhiều ghét bỏ đối với Yêu Tộc hung ác, nhưng tiên sinh lại quên, Thánh Tộc cùng với Yêu Tộc bất quá chỉ là hai loại xưng hô. Các ngươi, đều là một tộc. Tiên sinh vốn nên đứng trên lập trường của Yêu Tộc, lại không chút do dự đẩy Yêu Tộc tới bên bờ sinh tử, đây chẳng phải là một điều xui xẻo sao? Làm sao có thể giành chiến thắng?"

Lý Trường Thọ khẽ thở dài một tiếng, nâng chén rượu lên, tiếp tục nói: "Hiện giờ nhân vật chính trong thiên địa là Nhân Tộc, người đứng ngoài đối với cử động của tiên sinh lần này tất nhiên là không sai, sẽ còn tán thưởng tiên sinh một câu đại nghĩa. Nhưng Bạch tiên sinh...ngươi đã làm người trồng hoa, tận hưởng niềm vui khi trồng hoa và nhìn chúng nở hoa, liền phải chịu đựng sự cô đơn khi những bông hoa héo úa và rơi xuống bùn, đây là được mất chi đạo, cũng là thiên địa cân đối chi đạo. Ta cũng không phải là bảo Bạch tiên sinh lại đi phụ tá Yêu Tộc, lúc này Bạch tiên sinh bị ta khống chế, ta cùng với Yêu Tộc cũng là đối lập. Nhưng Lý Trường Thọ ta không muốn trở thành Yêu Tộc kế tiếp, Yêu Đế kế tiếp trong mắt Bạch tiên sinh. Cho nên, ta cũng không mưu toan những tính kế, trù tính, cùng với bản lĩnh khác của Bạch tiên sinh, vào lúc Đại Pháp Sư muốn giữ tính mạng của tiên sinh, ta vẫn luôn chưa từng buông xuống sát tâm đối với tiên sinh. Tiên sinh cũng không phải là sinh linh đáng giá khâm phục, cũng không phải là ta tiếc tài. Không đến lúc nổi danh, cũng không rời đi lúc xuống dốc, đây mới có thể xưng là danh sĩ Hồng Hoang. Tiên sinh lúc này, còn chưa xứng."

Nói xong, Lý Trường Thọ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, chậm rãi đứng dậy.

Bạch Trạch nhíu mày thật chặt, thất thần nhìn chén đĩa trên chiếc bàn thấp trước mặt, ngay cả Lý Trường Thọ đi khi nào cũng không biết.

Đợi Bạch Trạch lấy lại tinh thần, chỉ còn lại tiếng nói của Lý Trường Thọ...

"Ba ngày sau ta lại đến uống cùng với Bạch tiên sinh, nhìn xem tiên sinh đến lúc đó, có thể bác bỏ nhận xét của ta một chút hay không? Dù sao thì, tri âm cũng khó kiếm."

Ba ngày sau…

"Thuỷ Thần đạo hữu, bần đạo suy nghĩ ba ngày, luôn cảm thấy...lúc trước ngươi nói có một chút không đúng. Yêu Tộc cũng không phải là Nhân Tộc, không thể quơ đũa cả nắm. Yêu Tộc chính là liên hợp thể vạn linh ở dưới minh ước, không có đồng tình của đồng tộc, không có vận mệnh chung của đồng tộc, bần đạo cũng là sinh linh tiên thiên, làm sao lại có cách nói là bây giờ bần đạo bội bạc Yêu Tộc? Quả thật, ở bên dưới Thiên Đạo, lai lịch của bần đạo bây giờ vẫn là Yêu Tộc, sự tình Lục Áp, những gì bần đạo làm xác thực là cõng xui xẻo, nhưng tuyệt đối không phải là phản bội! Ba ngày trước, những lời kia của đạo hữu nghe sơ qua rất có đạo lý, cũng xác thực dã công phá phòng tuyến đạo tâm của bần đạo, lại chỉ là quỷ biện, ám chỉ niệm tưởng, bao gồm quá nhiều thứ vào một chữ Yêu này, thực sự là thắng mà không võ! Ngày hôm nay ngươi và ta, không bằng luận sự tình Yêu Tộc năm đó, luận như thế nào là danh sĩ Hồng Hoang? Sau khi bần đạo giúp đỡ Yêu Đế thống ngự vạn tộc toàn thân trở ra, mặc dù quá trình của nó không thiếu âm mưu quỷ kế, sát nghiệt oan nghiệt, nhưng chung quy là làm cho vạn tộc thoát khỏi vận mệnh làm đồ ăn cho Vu Tộc. Bần đạo làm việc đoan chính, ngày hôm nay đẩy Yêu Tộc ra ngoài thành toàn cho Thiên Đình, Lục Áp, bản thân bần đạo, cũng không có đuối lý."

Ở cạnh đầm nước Hắc Trì Phong, Lý Trường Thọ cầm mấy túi bảo nang đến, thấy Bạch Trạch vừa nói chính là những ngôn ngữ này, lập tức cười đến híp cả mắt.

Vị Bạch Trạch này, quả nhiên càng khó lừa dối hơn so với những lão gia có thể cách không xem kịch kia...

Đạo lý Bạch Trạch nói ngày hôm nay, Lý Trường Thọ tự nhiên rõ ràng, càng có chiều sâu hơn so với lúc thảo luận những phương diện này cùng với Nữ Oa Thánh Nhân trước đây.

Nhưng hai chữ quỷ biện, vốn là vô lý mà cưỡng đoạt lý, nay Bạch Trạch khiêu chiến ngược lại, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không rụt rè.

Ai mà không có chuẩn bị chiến đấu trong ba ngày này?

Khi Bạch Trạch dùng thời gian ba ngày, tiến hành suy nghĩ lỗ thủng cùng với quỷ biện trong lời mở đầu của Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ suy nghĩ, lại là ngày hôm nay nên luận như thế nào.

Khởi đầu của việc công tâm, nằm ở chỗ liên tục giao tiếp với nhau.

Ứng phó với nhân vật như Bạch Trạch, cần phải có đủ sự va chạm về tư tưởng, vẻn vẹn chỉ là trói buộc nguyên thần, lời thề Thiên Đạo, bất quá chỉ khiến cho y phục tùng mặt ngoài.

Sau này nếu như thật sự muốn dùng Bạch Trạch, y không cần toàn lực vẩy nước, cũng không tính là vi phạm lời thề Thiên Đạo...

Lý Trường Thọ lấy ra một đống bảo tài từ bên trong bảo nang, cười nói: "Bạch tiên sinh, ngày hôm nay không bằng động thủ cùng với ta, làm ra một căn phòng bếp đàng hoàng? Sự tình Yêu Tộc, ngươi và ta chậm rãi luận."

"Thiện." Bạch Trạch đột nhiên cười, cũng không tranh chấp nhiều trên việc này, tu tuy rằng có một loại thoải mái, nhưng càng nhiều, vẫn là kích động, chờ đợi tranh luận của Lý Trường Thọ ngày hôm nay.

Không bao lâu, một người một thụy thú này liền bắt đầu bận rộn.

Bạch Trạch vén tay áo lên, Lý Trường Thọ lấy ra Đạo Nhân Giấy, tìm nền móng, dọn sạch cỏ dại, bắt đầu xây một tòa lầu nhỏ.

Bạch Trạch cười nói: "So với động phủ xây dựng bằng thần thông phép thuật, như vậy ngược lại càng làm cho đạo tâm an bình."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng ném ra tài thảo luận ngày hôm nay đề: "Bạch tiên sinh, ngày hôm nay ngươi và ta không bằng nói một câu, trong lúc Yêu Tộc xuất hiện phân hoá sa đọa, có cơ hội vãn hồi hay không."

"Lần này bần đạo nhất định sẽ không giống như lần trước, bị loạn quyền của đạo hữu đánh cho bất tỉnh mà không có cách nào giải thích."

"Ngươi và ta chỉ là luận một chuyện mà thôi!" Lý Trường Thọ cười nói: "Sự tình năm đó, tiền bối hẳn là người biết rõ ràng nhất, là lựa chọn của tiên sinh. Tiên sinh cảm thấy, năm đó Yêu Tộc có thể cứu, hay là không thể cứu?"

Bạch Trạch trầm ngâm vài tiếng, nói: "Có thể cứu."

"Ta thấy chính là không thể cứu." Lý Trường Thọ tiện tay ấn trụ gỗ trong tay xuống dưới đất, nhân tiện đào một cái lỗ ở phía sau, nói: "Mời tiên sinh."

"Ừm khục! Tệ nạn Yêu Tộc năm đó, không ở chỗ có quá nhiều chủng tộc, bên trong quá phân tán, mà ở chỗ Vu Tộc không gây đủ áp lực, Vu Tộc chỉ đơn thuần là đi săn, cũng không coi Yêu Tộc là địch nhân...mặc dù ở trong mắt Vu Tộc, đồ ăn cũng không xứng đáng là địch thủ..."

Thế là, ở bên trên Hắc Trì Phong, một người một thụy thú sau khi trải qua ba ngày, chậm rãi mà nói một lần nữa.

Trước khi Lý Trường Thọ đến, tất nhiên là đã làm xong đầy đủ chuẩn bị.

Chương 741. -

Vì lý do ổn thoả, hắn đã chuẩn bị cả ưu và khuyết điểm, nhẹ nhõm bắt được một chút lỗ thủng trong lời nói của Bạch Trạch, lập tức phản kích, dần dần đưa Bạch Trạch vào tiết tấu của chính mình.

Đợi xây xong một chỗ lầu các đơn giản, Lý Trường Thọ một lần nữa nói cho Bạch Trạch không có cách nào phản bác, lại khiến cho Bạch Trạch ẩn ẩn cảm thấy không đúng chỗ nào...

Lý Trường Thọ cười cáo từ, ước định ba ngày sau lại đến trên núi thăm hỏi.

Bạch Trạch lại dạo bước ba ngày ở bên cạnh đầm nước, vào lúc ngày thứ ba, hai mắt rốt cuộc tỏa sáng, nghĩ thông suốt mấu chốt nơi đây.

Sau đó kích động, chờ đợi Lý Trường Thọ xuất "chiến"!

Lý Trường Thọ ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong, nhàn nhã xử trí một chút việc vặt Thiên Đình, xem xéttình hình Yêu Tộc, quan tâm đến sự thay đổi tính khí của báo đen, theo dõi hoạt động của viện dưỡng lão tại An Thủy Thành.

Sau đó, chuẩn bị kỹ càng đề tài biện luận kế tiếp và luận điểm chính phản, đến thời gian ước định, đi tìm Bạch Trạch.

Phải thừa nhận, đây là sinh linh khó lừa dối nhất mà Lý Trường Thọ gặp phải từ khi xuất đạo tại Hồng Hoang cho đến nay.

Không thể không thừa nhận, Lý Trường Thọ xác thực cất một chút tâm tư thu phục Bạch Trạch, để Bạch Trạch thực lòng giúp chính mình.

Hắn tự nhiên không phải muốn dùng Bạch Trạch làm phụ tá của chính mình, cũng không cần dùng phụ tá như vậy...

Đây không phải là do Công Đức Kim Thân đã sắp ngưng tụ thành sao?

Đại kiếp Phong Thần sắp đến, vào sau khi đại kiếp Phong Thần kết thúc, nếu cứu được những người mình muốn cứu, cũng phải tính đến sự tình về hưu quy ẩn.

Để Bạch Trạch âm thầm phụ tá Ngọc Đế, hơn nữa Bạch Trạch từ đầu đến cuối đều bị Nhân Giáo ước chế, sẽ không làm sự tình loạn thiên, coi như là cống hiến cuối cùng Lý Trường Thọ hắn làm ra đối với Ngọc Đế bệ hạ —— mặc dù luôn có cảm giác, chính mình cũng không dễ dàng thoát thân khỏi Thiên Đình.

Sớm làm cho Bạch Trạch quy tâm, vào lúc đối mặt với đại kiếp Phong Thần, Lý Trường Thọ cũng có thể có nhiều thêm mấy phần tự tin.

Ít nhất, khi hai người có thể tin tưởng lẫn nhau, Lý Trường Thọ có thể đưa ra các kế hoạch rải rác cho Bạch Trạch xem xét, để Bạch Trạch chỉ ra chỗ không đủ và không hoàn thiện trong đó cho chính mình, tận dụng tối đa thần thông xu lợi tránh hại của Bạch Trạch.

Sự tình biện luận, phương pháp công tâm, vẫn là phải kiên trì.

Cứ như vậy...

Lần một lần hai, năm hoặc sáu hoặc bảy lần.

Tám lần mười lần, một trăm tám mươi lần.

Đại khái sau một năm rưỡi, Bạch Trạch rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, sau khi lại một lần nữa bị Lý Trường Thọ mơ hồ lừa dối, thấy Lý Trường Thọ muốn đi, Bạch Trạch đứng dậy ở bên trong chén đĩa bừa bộn, hô to một tiếng: "Thuỷ Thần! Có thể cho ta đề tài biện ba ngày sau vào ngày hôm nay hay không, để ta chuẩn bị thật tốt!"

Lý Trường Thọ: "..."

Để ngươi chuẩn bị sẵn sàng, lần sau ca chẳng phải sẽ gặp khó khăn?

Bất quá, công tâm đại khái đã hoàn thành bảy thành, độ khó cũng có một chút thăng cấp, cũng nằm trong dự đoán của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, lấy ra một quyển trục.

Hắn không chỉ cho đề tài thảo luận lần sau, thuận tiện cũng cho đề tài thảo luận trăm lần sau.

Chuyện này khiến cho Bạch Trạch quả thực rung động một hồi, lại nhiều hơn mấy phần khâm phục đối với Lý Trường Thọ.

Đại khái chính là loại này...

【 Mặc dù biết rõ trái tim vị Thuỷ Thần này rất đen rất giảo hoạt, nhưng luôn cảm thấy người này quả thực là tri kỷ duy nhất ta gặp được từ khi lọt lòng. 】

Lúc trời tối người yên, Bạch Trạch ngồi ở bên trong lầu các, nấu hai món thức nhắm chính mình yêu thích, lấy ra rượu ngon Lý Trường Thọ tặng cho, cầm một quyển thẻ tre, bắt đầu đọc cẩn thận ở dưới ánh sáng linh châu.

Không bao lâu, Bạch Trạch cầm ly rượu lên, kính về phương hướng Tiểu Quỳnh Phong nơi xa.

Trong góc đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ nhìn kinh thư trước mặt, lộ ra một chút mỉm cười...

"Sư ~ huynh!" Linh Nga bưng một chén canh cháo bay tới từ bên ngoài đan phòng: "Lại đang nghĩ đề tài biện luận cùng với Bạch tiên sinh?"

Lý Trường Thọ bưng bát ngọc nếm thử, cười nói: "Ta đã đưa muội tới dự thính hơn chục lần, muội có cảm tưởng gì?"

"Bạch tiên sinh trầm mê sư huynh không có cách nào tự kềm chế."

"Ừm?"

"Khụ, khụ! Bạch tiên sinh không hổ là đại năng Thượng Cổ cơ trí, có thể tranh luận sinh động cùng với sư huynh, nhiều lần như vậy cũng đều chỉ ẩn ẩn rơi vào hạ phong. Loại nhân vật cơ trí này, thật sự rất hiếm thấy!"

Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn Linh Nga, lại không nhịn được bật cười, nói: "Những biện luận này cũng không phải thật, chỉ là ta cùng với Bạch tiên sinh đang thỏa hiệp với nhau mà thôi."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, buồn bực nói: "Thỏa hiệp như thế nào?"

"Y từ bỏ ý nghĩ giật dây ta trở thành nhị Thiên Đế trong đáy lòng, ta buông xuống sát tâm đối với y, sau đó mới có thể dẫn đến trở thành hảo hữu, ta mới có thể để cho y bày mưu tính kế." Lý Trường Thọ uống một ngụm canh cháo, khen: "Muội thêm cái gì vào trong này? Có một loại hương vị mới lạ, ngược lại là có một chút không tồi."

"Hì hì, là thực đơn Bạch tiên sinh cho trước đây." Linh Nga cười nói: "Sư huynh có thích không?"

"Khá tốt."

"Vậy thì sau đó..."

"Chuyên chú tu hành, cách trường sinh còn xa, chớ nên phân tâm." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Đợi muội hái được trường sinh đạo quả, coi như là mỗi ngày nấu cơm giặt giũ mười hai canh giờ, vi huynh cũng sẽ không ngăn cản muội."

Khuôn mặt của Linh Nga đỏ lên, cười hì hì ngượng ngùng.

Lý Trường Thọ hỏi: "Khoảng cách đi ra ngoài lịch luyện không tới mười năm, đã chuẩn bị đầy đủ chưa?"

"Ai nha." Linh Nga như là đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, bình tĩnh xoay người, nhanh chóng chạy về hướng cửa ra đan phòng: "Nghe nói Hữu Cầm sư tỷ mới vừa đột phá đại quan, ta nên chuẩn bị lễ vật gì đây?"

Lý Trường Thọ lắc đầu, tiếp tục đọc kinh văn trong tay.

Người sư muội này, rõ ràng là muốn quỵt nợ!

Để cuốn sách xuống, uống xong canh cháo, Lý Trường Thọ lại nhớ ra chuyện gì đó, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tâm thần na di đến trên người Đạo Nhân Giấy ẩn nấp ở nơi nào đó tại trung bộ Nam Thiệm Bộ Châu.

Hắn vừa tới nơi này, đạo tâm chính là chấn động!

Một hán tử trung niên oai hùng, ở vườn sau phủ đệ trạch viện, ôm một nam đồng, đặt ở trên đầu gối dùng sức đánh...mông...

Lý Trường Thọ co quắp khóe miệng một trận.

Vị Hoa tướng quân phàm tục này, ngài có biết cái mông ngài đang đánh có bao nhiêu quý giá không?

Đây chính là cái mông chỉ định bảo tọa trên đài cao Lăng Tiêu bảo điện!

Vị Hoa tướng quân này có khả năng là Đạo Tổ lão gia...không thể nói!

Tình huống như vậy, tất nhiên là chuyển thế thân Ngọc Đế lịch kiếp tại phàm trần lại gây họa, lúc này mới bị "cha ruột" đánh đập dã man.

Lý Trường Thọ suy tư một chút, nhẫn nhịn được không cầm Lưu Ảnh Cầu, làm phim tư liệu cho Ngọc Đế bệ hạ —— Ngọc Đế lịch kiếp viên mãn, tự nhiên sẽ khôi phục ký ức nguyên bản, mấy chục năm ký ức phàm trần cũng sẽ ghi tạc trong đáy lòng.

Chương 742. -

Sau đó, tâm thần của Lý Trường Thọ dời đến trên người Đạo Nhân Giấy cách đó không xa, nhìn nữ đồng đang học vũ với mấy vị thị nữ bên trong một tòa trạch viện.

Nữ đồng này, quả nhiên nhìn đáng yêu hơn rất nhiều so với hùng hài tử Hoa Phủ, khuôn mặt trắng nõn nà.

Kế tiếp Lý Trường Thọ còn phải hao phí một chút tâm thần ở chỗ này, vào trước khi Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu gặp nhau, đánh bất tỉnh nhưungx nam tử muốn tiếp cận chuyển thế thân Vương Mẫu nương nương lịch kiếp.

Không thì, luôn cảm thấy Ngọc Đế bệ hạ có một chút mùi vị "cặp sừng thú trên đầu thỉnh thoảng dài"...

Đề phòng cẩn thận, cung cấp dịch vụ hộ tống đầu thai có chất lượng tốt nhất cho Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, là sự theo đuổi không lay chuyển của quyền thần Thiên Đình bình thường hắn.

Đột nhiên lại nghĩ tới câu nói có quan hệ với "Nhị Thiên Đế" của Bạch Trạch, Lý Trường Thọ suýt nữa cười ra tiếng dưới mặt đất.

Như thế này không phải càng thoải mái hơn sao?

Quan sát Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu một hồi, tâm thần của Lý Trường Thọ lưu chuyển, trở về bên trong An Thủy Thành, thăm các vị tiền bối Ma Binh về hưu bên trong viện dưỡng lão.

Gần đây, hai vị thống lĩnh kia bắt đầu mang Ma Binh ra ngoài, hoặc là ra đường dạo chơi, hoặc là đi đến bờ biển hóng một chút gió biển, quả thực tốt hơn nhiều so với hoàn cảnh ở Huyền Đô Thành.

Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý không, Lý Trường Thọ thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một vài nụ cười dường như không tồn tại trên khuôn mặt vốn đã cứng ngắc của họ.

Trừ chiến sự Thiên Đình, cùng với đại kiếp Phong Thần càng ngày càng gần, các loại chuyện đều đang phát triển về phương hướng tốt...

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ cũng cảm thấy vui mừng.

Nhân khẩu Nhân Giáo hiện tại cũng dần dần thịnh vượng...

Thánh Nhân lão gia tử không biết đang làm gì trong nhà, Đại Pháp Sư lười nhác đến mức ngoại trừ ngủ đã sắp mất đi theo đuổi, đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo mới tấn thăng chưa công khai hắn, ngưu của Lão Quân, Tiểu Kim Tiểu Ngân, cùng với...

Bạch Trạch miễn phí.

Vị Bạch Trạch này cũng là diệu nhân, sau khi dần dần thừa nhận số phận của mình, lại có rất nhiều suy nghĩ rộng mở, mỗi ngày nghiên cứu một chút thực đơn, nấu nướng các món ăn...

Ban đầu, Lý Trường Thọ đã sắp xếp một kịch bản tận lực để cho Hữu Cầm sư muội lên trời.

Nói chung chính là Thuỷ Thần bị thương được Hữu Cầm Huyền Nhã cứu.

Sở dĩ cảm thấy tận lực, là bên trong Hồng Hoang bây giờ, phàm là Luyện Khí Sĩ chú ý Thiên Đình, ai không biết Thuỷ Thần hắn tại Thiên Đình chỉ là hóa thân?

Vẫn là kiểu hóa thân rẻ tiền có thể tự bạo vào bất cứ lúc nào!

Hiện tại có thêm thuỵ thú Bạch Trạch, tâm tư của Lý Trường Thọ đột nhiên trở nên sống động hơn.

Trước hết, hoàn toàn có thể công khai ở các nơi Hồng Hoang, tuyên truyền mấy đợt linh tính của Bạch Trạch, xây dựng Bạch Trạch thành thần thú "cầu lợi, tránh dữ ", "gặp may", "thuần khiết thần thánh".

Sau đó, an bài Bạch Trạch cứu được Hữu Cầm Huyền Nhã bị thương vì đấu pháp với người khác, nghênh ngang mang Hữu Cầm Huyền Nhã đến trước Thiên Môn, để Thuỷ Thần và Mộc Công cùng nhau ra ngoài gặp nhau cùng với Bạch Trạch, Bạch Trạch miệng nói tiếng người, nói với Thuỷ Thần Hữu Cầm Huyền Nhã nàng chính trực chính nghĩa, có thể giúp đỡ Thiên Đình, sau đó lại để cho Bạch Trạch bước trên mây mà đi...

Như thế, vừa cho Hữu Cầm Huyền Nhã thanh danh, làm cho nàng có thể càng nhanh đạt được sự tán thành của Thiên Đình, lại trực tiếp đả kích sĩ khí của những Yêu Tộc kia.

Một trong mười Đại Yêu Soái Thượng Cổ, đưa thiếu nữ tràn đầy tinh thần trọng nghĩa đến Thiên Đình hiệu lực, bản thân chuyện này liền là đả kích to lớn đối với Yêu Tộc.

"Vấn đề lúc này là, Bạch Trạch có thể đáp ứng việc này hay không. Dù sao thì trực tiếp tuyên bố đối với bên ngoài bực này, Bạch Trạch y hiện tại là một phe cùng với Nhân Giáo và Thiên Đình, tất nhiên sẽ bị mắng... "

Lý Trường Thọ suy tư đôi chút, quyết định vào lúc với biện luận Bạch Trạch hai ngày sao, trực tiếp hỏi một chút việc này.

Ý niệm tới đây, Lý Trường Thọ vừa muốn thu hồi tâm thần, đả tọa lĩnh hội Bát Cửu huyền công một hồi, miếu Hải Thần tại An

Thủy Thành đột nhiên chấn động một chút.

Thần niệm lập tức đảo qua miếu Hải Thần, thấy được Ngưu Đầu Mã Diện lén la lén lút.

Hai huynh đệ nhìn quanh quẩn ở phụ cận hậu đường, cũng không dám xông vào.

Hóa thân của Lý Trường Thọ lập tức hiện thân gặp nhau, hỏi thăm Địa Phủ thế nhưng có phiền toái gì, Ngưu Đầu Mã Diện liền vội vàng lắc đầu.

Hai Vu bọn hắn đưa tới ba khối ngọc phù, trong đó chính là bí lục Vu Tộc Hậu Thổ nương nương vết thành, có tổng cộng ba sách thượng trung hạ.

Lý Trường Thọ vui mừng nhướng mày, liên tục nói cám ơn, Ngưu Đầu Mã Diện tất nhiên là không dám giành công.

"Thuỷ Thần, lúc nào ngài chuẩn bị khai chiến cùng với Yêu Tộc?" Ngưu Đầu nhỏ giọng nói: "Ở phía Địa Phủ có thể điều động hai mươi vạn âm sai, hơn một ngàn vị Chiến Vu Thượng Cổ. Tổ Vu nói, Địa Phủ chúng ta bây giờ đã là thuộc về Thiên Đình, Thiên Đình bây giờ tích lũy không đủ, nếu khai chiến đối với Yêu Tộc, có thể dựa vào Long Tộc cùng với Địa Phủ chúng ta...Bò... Ò..."

"Thay ta cảm ơn sự quan tâm của nương nương." Lý Trường Thọ cười nói: "Đợi đến trước khi khai chiến, ta chắc chắn sẽ sai người đến Địa Phủ quấy rầy."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Ngưu Đầu lập tức nhẹ nhàng thở ra: "Chúng ta tập tiết mục lâu như vậy, tất nhiên là sẽ cấp cho Yêu Tộc bọn hắn sử dụng."

Lý Trường Thọ buồn bực hỏi: "Tập tiết mục gì?"

"Có chút xui xẻo." Mã Diện ở bên cạnh vội nói: "Đến lúc đó

Thuỷ Thần liền biết, chắc chắn sẽ chọc cho những Yêu Tộc kia giận sôi lên!"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, cũng không hỏi nhiều.

Không bao lâu, Ngưu Đầu Mã Diện cáo từ rời đi, lại là không dám hỏi Lý Trường Thọ cầu một chút gia vị, lần này Lý Trường Thọ cũng không chuẩn bị nhiều.

Dù sao gần đây cũng đều đang không ngừng biện luận cùng với Bạch Trạch...

Đưa tiễn Ngưu Đầu Mã Diện, Lý Trường Thọ quy hóa thân về kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất, thành thành thật thật tu hành một ngày, chuẩn bị đề tài biện luận tiếp theo, đợi thời gian đến, cưỡi mây bay đến Hắc Trì Phong sát vách.

Ngày hôm nay, Lý Trường Thọ còn chưa rơi xuống đất, Bạch Trạch mặc tạp dề Lý Trường Thọ tặng cho trước đây, xách theo một chiếc xẻng sắt, vọt ra từ trong phòng bếp tráng lệ kia, bắt lấy cánh tay của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ trừng mắt, người này muốn phản?

Cũng may tới chính là Đạo Nhân Giấy【 bản thể 】!

"Tốt cho Thuỷ Thần ngươi! Ha ha ha!" Trong đôi mắt Bạch Trạch tản ra một chút ánh sáng chướng mắt, mắng: "Bần đạo đến ngày hôm nay, mãi cho đến hôm nay, cuối cùng đã suy nghĩ rõ ràng! Sao phải che lấp mặt mũi vì bần đạo, nói cái gì hôm đó tìm được bần đạo ở bên trong động phủ Độ Ách, chỉ là có ba thành nắm chắc, dính phúc khí của sư muội ngươi! Ngươi vốn là đã tính bần đạo tới chết! Bản năng của bần đạo chính là xu lợi tránh hung, chuyện này cùng một nhịp thở với sự vận chuyển của Thiên Đạo, mà ngươi lúc đó, chỉ cần kiên định với sát ý trong nội tâm, liền có thể khiến cho khả năng không tìm được bần đạo hóa thành hung, hóa khả năng tìm được bần đạo thành lợi! Trong đáy lòng bần đạo nổi lên ý nghĩ, lúc đi đến động phủ Độ Ách kia, đã là rơi vào tính kế của ngươi! Tốt! Tốt! Ài, Thuỷ Thần ngươi tới lúc đó, còn đẩy chuyện này cho vận khí, bảo toàn một điểm da mặt cuối cùng của bần đạo. Bần đạo phục! Thật sự phục! Thuỷ Thần trên cao, xin nhận cúi đầu của Bạch Trạch! Sau này Bạch Trạch cam nguyện để cho Thuỷ Thần sử dụng, tuyệt đối không hai lòng!"

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này, chuyện này là như thế nào?

Sự gia tăng nhanh chóng trong việc hoàn thành chiến lược này cũng khiến cho Thọ có chút trở tay không kịp.

Quả nhiên không hổ là thần thú miễn phí, thật sự...có chút đồ vật.

Chương 743. -

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ mấy ngày, cảm thấy bộ lý luận này của Bạch Trạch, cũng là có chút thuyết pháp.

Trọng điểm là Bạch Trạch vô cùng chắc chắn, Lý Trường Thọ cũng không hiểu thần thông của Bạch Trạch rốt cuộc như thế nào, càng không tiện trực tiếp hỏi thăm lai lịch nội tình của Bạch Trạch...

Nhưng biện luận vẫn là phải tiếp tục biện luận, tư tưởng va chạm là không thể dừng.

Vì lý do ổn thoả, như thế nào cũng phải sử dụng hết đề tài biện luận còn lại.

Như thế, lại qua ba tháng, Lý Trường Thọ cuối cùng cũng yên tâm đối với Bạch Trạch...đại khái một thành.

Hắn cùng với Bạch Trạch từ biện luận ba ngày một lần, đổi thành nửa tháng một lần, giảm thiểu tần suất chính mình đi đến Hắc Trì Phong, tránh cho bị Linh Nga hoài nghi một ít vấn đề không nên hoài nghi.

Sự tình có quan hệ với Hữu Cầm Huyền Nhã, Lý Trường Thọ nói đại khái một lần đối với Bạch Trạch, Bạch Trạch không có một chút do dự gì, thống thống khoái khoái gật đầu đáp ứng.

Theo lời nói của Bạch Trạch, y đã thành kẻ kéo xe Nhân Giáo, tất nhiên là phải nghe Lý Trường Thọ phân công, huống chi, việc này còn có thể gia tăng một chút thanh danh cho y.

Đừng nhìn Bạch Trạch vẫn luôn ẩn cư trốn tránh, cũng là vô cùng để ý đối với hai chữ thanh danh.

Như thế, Lý Trường Thọ liền yên tâm lớn mật, giao nhiệm vụ này cho...Ngao Ất.

Do Thiên Đình và Long Cung âm thầm phái người, thả ra tin tức trong các nơi phường trấn tại Ngũ Bộ Châu, tuyên truyền "Thụy thú Bạch Trạch" là "biểu tượng thuần khiết và chính nghĩa ", thuận tiện triệt tiêu một ít ấn tượng cố hữu "Mười đại Yêu Soái".

Lý Trường Thọ tự tay vẽ «Bạch Trạch Uống Thủy Đồ», «Bạch Trạch Đạp Sóng Đồ», Bạch Trạch sau khi cũng là có một chút kinh ngạc.

"Bản thể của bần đạo lại sinh...thuận mắt như vậy?"

Lúc ấy Lý Trường Thọ chỉ có thể bảo trì mỉm cười, tất nhiên không thể nói chính mình có kỹ thuật đồ lại đại pháp.

Điều quan trọng là bố cục và hiệu ứng ánh sáng!

Thuận tiện, Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch cũng liên thủ làm chuyện đầu tiên —— chế tạo hình tượng nữ thần chiến tranh Thiên Đình cho Hữu Cầm Huyền Nhã, cũng thiết kế tất cả các chi tiết Hữu Cầm Huyền Nhã lên trời.

Hữu Cầm Huyền Nhã gần đây vẫn luôn bế quan đột phá, củng cố tu vi, vào giờ phút này cũng không biết, đoàn đội phía sau màn đẩy nàng trở thành thần tượng Hồng Hoang, đã được mở rộng theo kiểu gấp đôi.

Tiếp theo, chính là chờ thanh danh của Bạch Trạch chậm rãi tăng lên...

Để tăng tỷ lệ xuất hiện của Bạch Trạch, ngoại trừ hai quyển tranh cuốn lưu truyền ra ngoài kia, Lý Trường Thọ cũng đang suy nghĩ, tìm một thời cơ thích hợp, để Bạch Trạch đi ra ngoài tản bộ hai vòng.

Đợi việc này an bài không sai biệt lắm, Lý Trường Thọ chủ động hỏi sự tình có quan hệ đến Lục Áp đạo nhân.

Bạch Trạch do dự một hồi, vẫn là thổ lộ một chuyện "đại sự" đối với Lý Trường Thọ.

"Thuỷ Thần, không cần thiết bức Lục Áp đến tuyệt lộ, trong tay gã có một kiện bí bảo, gọi là Đinh Đầu Thất Tiến Thư."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ động, cười nói: "Bí bảo này, hẳn là còn lợi hại hơn so với "Mời bảo bối xoay người" của gã?"

"Không sai!" Bạch Trạch lộ vẻ mặt nghiêm mặt, chậm rãi gật đầu: "Người biết lai lịch bảo vật này, không tính các vị Thánh Nhân lão gia, bên trong Hồng Hoang tuyệt đối sẽ không vượt qua mười sinh linh. Đinh Đầu Thất Tiến Thư, có thể giết Đại La trong vô hình, đại giới luyện chế khá lớn, bản thân vô cùng ác độc, có thể nói là hại người hại mình. Nhưng chỉ cần trói buộc một tia nguyên thần của Đại La Kim Tiên ở bên trên người rơm, mỗi ngày thăm viếng, bắn tên đối với người rơm, liền có thể làm cho Đại La kia vô lực phản kháng, hóa thành huyết thủy..."

Lời nói của Bạch Trạch dừng lại, nhìn nụ cười vẫn luôn rất bình tĩnh bên miệng của Lý Trường Thọ, đầu tiên là sững sờ, sau đó liền lộ vẻ mặt giật mình.

"Thuỷ Thần đã sớm biết?"

"Chuyện bí ẩn như vậy, ta làm sao có thể biết?" Lý Trường Thọ dần dần thu liễm nụ cười, lạnh nhạt nói: "Như thế xem ra, vị Lục Áp này quả nhiên là phải lập tức loại bỏ. Bạch tiên sinh, Đinh Đầu Thất Tiến Thư kia lợi hại như thế, vậy thì có cách nào né tránh không?"

"Theo ta được biết, cũng không có cách né tránh, trừ phi là ở trong lúc đối phương phát động chú thuật, tìm được nơi đối phương thi pháp, phá hỏng người rơm." Bạch Trạch trầm ngâm vài tiếng, lại nói: "Nhưng chỉ cần phát động Đinh Đầu Thất Tiến Thư, liền cần tiêu hao khí vận và công đức, bằng vào công đức tích lũy của Thuỷ Thần bây giờ, Đinh Đầu Thất Tiến Thư có thể phát huy hiệu quả hay không cũng là không thể biết được. Tóm lại, Thuỷ Thần vẫn phải cẩn thận. Hơn nữa, bần đạo tuy biết lời này không nên nói, nhưng Lục Áp dù sao cũng coi như là con cháu của bần đạo, cũng muốn cầu tình vì gã."

Lý Trường Thọ hơi suy tư, chậm rãi lắc đầu, ấm giọng nói nói: "Việc này cũng không phải là ta có thể làm chủ, nếu Lục Áp có thể hủy Đinh Đầu Thất Tiến Thư, kế tiếp lại không làm ra cử động quá kích gì, ta đây có thể ở trên mặt mũi của Bạch tiên sinh, xin tha cho gã ở trước mặt Ngọc Đế bệ hạ, cho gã một con đường sống. Chỉ là, nếu gã không đi đường sống..."

"Đa tạ Thuỷ Thần." Bạch Trạch cười khổ: "Tâm tính của Lục Áp kém xa so với phụ thân gã, chỉ sợ là cuối cùng sẽ khó sống."

"Hi vọng như thế. " Lý Trường Thọ đáp lời trong đáy lòng, đưa chủ đề này qua.

Bạch Trạch mạnh hơn, vào giờ phút này cũng không thể suy tính ra đại kiếp Phong Thần, càng không suy tính ra Lục Áp sinh động cỡ nào ở bên trong đại kiếp Phong Thần.

Lý Trường Thọ có thể lấy tính mạng của Lục Áp hay không, bản thân cũng không có bất kỳ nắm chắc nào, chỉ có thể tùy thời mà động, chờ Lục Áp phạm sai lầm bên trong "Thiên yêu giằng co" lần này —— mỗi một cử động nhằm vào Yêu Tộc của Thiên Đình bây giờ, kỳ thật đều ẩn hàm tầng thâm ý này.

"Bạch tiên sinh." Lý Trường Thọ nhìn trung niên đạo sĩ mặt mày tỏa sáng trước mặt này: "Ngày hôm nay không bằng bộc lộ tài năng trù nghệ, ta đi mời chưởng môn và một vị trưởng lão chiếu cố rất nhiều đối với ta bên trong môn phái, tới cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm."

Bạch Trạch vui vẻ nói: "Thiện! Lần này bần đạo nhất định phải bộc lộ tài năng thật tốt!"

Nói xong xoay người lại, sải bước đi về hướng phòng bếp chiếm diện tích càng lúc càng lớn kia, cả người thụy thú đều là tinh thần tăng vọt.

Lý Trường Thọ cưỡi mây đi đến Đan Đỉnh Phong, mời Vạn Lâm Quân lão gia tử đến Hắc Trì Phong dự tiệc.

Bây giờ khoảng cách của Vạn Lâm Quân trưởng lão với Kim Tiên Kiếp đã không xa, một ~ hai trăm năm hẳn là có thể vững bước đến Kim Tiên Kiếp, dính nhiều một chút khí tức điềm lành của thụy thú cũng là vô cùng tốt...

Ở phía chưởng môn tất nhiên không thể do mình đi mời, Lý Trường Thọ mặt ngoài dù sao chỉ là môn nhân Độ Tiên Môn bình thường, một khối ngọc phù truyền tin như vậy là đủ rồi.

Sau nửa canh giờ, mấy người tụ tập ở bên trên Hắc Trì Phong.

Bạch Trạch mở yến, Linh Nga hiến khúc, Lý Trường Thọ cùng với Vạn Lâm Quân lão gia tử đàm luận đan đạo độc đạo.

Chương 744. -

Quý Vô Ưu chưởng môn chủ động xin đi, đeo lên tạp dề Lý Trường Thọ tặng cho Bạch Trạch, động thủ ở trong phòng bếp, còn bị Bạch Trạch than phiền tay chân vụng về...

Tình huống như vậy, nếu để cho môn nhân đệ tử Độ Tiên Môn nhìn thấy, tám thành là sẽ ngoác mồm kinh ngạc.

Mà tình huống như vậy, nếu để cho các cao thủ Yêu Tộc vào giờ khắc này đang đau khổ tìm kiếm tung tích Bạch Trạch nhìn thấy, cũng không biết sẽ có mấy kẻ tức điên...

Tại dãy núi ranh giới Bắc Câu Lô Châu, trong một tòa cung điện bí ẩn.

Lục Áp đạo nhân chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại trước bảo tọa đài cao. Trên đài cao có hơn mười mấy vị cao nhân Yêu Tộc ngồi, vào giờ phút này phần lớn đều lộ ra sắc mặt khó coi.

Dưới đài cao, mấy vị Yêu Vương run bần bật quỳ gối trong điện...

"Phế vật!" Tại vị trí cuối đài cao, nam yêu giống rắn cất giọng xuyên thấu và hét vào mặt các Yêu Vương trẻ: "Để các ngươi đi tìm lời đồn có quan hệ đến Bạch Trạch nguyên soái đến từ nói nào, rải ra mấy vạn tiểu yêu, tin tức đưa về lại chính là hai chữ —— không biết? Xem ra, các ngươi cũng đã quen lãnh đạm, không điều giáo không được!"

Mấy vị Yêu Vương vội vàng hô to: "Tha mạng! Lão tổ tha mạng!"

"Lai lịch của lời đồn kỳ thật không cần nghe ngóng nhiều." Một lão yêu đầu dê rừng vuốt râu cười nói: "Theo ý kiến của bần đạo, nhất định là ai muốn dụ Bạch Trạch nguyên soái hiện thân, mà không phải là thấy được Bạch Trạch nguyên soái."

Lục Áp nhíu mày ngồi trở lại bảo tọa, đưa tay vẫy lui mấy vị Yêu Vương phía dưới.

Mấy vị lão yêu đồng thời ra tay, ngăn cách đại điện cùng với ngoại giới.

Lục Áp trầm giọng nói: "Bạch Trạch nguyên soái tám thành là đã rời khỏi Ngũ Bộ Châu, y không có ý quản nhiều việc nơi này, có thể cho chúng ta một kế sách đã là vô cùng không dễ."

"Điện hạ!" Cao nhân Yêu Tộc Lộc Công ngồi ở trong ghế, chắp tay hỏi: "Lần trước ngài đi tìm Bạch Trạch nguyên soái, Bạch Trạch nguyên soái gián ngôn thừa dịp cơ hội Thiên Đình suy yếu thảo phạt thiên, sau đó mượn cơ hội đánh lui Thiên Binh, cò kè mặc cả cùng với Thiên Đình...như vậy, không biết Bạch Trạch nguyên soái có nói, ứng đối ra sao với cục diện trước mắt này? Thiên Đình không những không phát binh, còn đều là dùng ráng chiều treo chữ, hủy quân tâm của chúng ta, chúng ta nắm lại nắm đấm, cũng không thể đánh ra."

"Ta hoài nghi, vị Nguyệt Lão Thiên Đình kia cũng đang giở trò!" Một đầu gấu trắng tinh hừ một tiếng, nói: "Ở trong nửa năm gần đây, cháu chắt của ta có ba cặp phu phụ, đều là bởi vì tham gia vào nhân duyên của người khác, gây ra rất nhiều phiền phức! Ta cảm thấy buồn bực, làm sao mà cháu gái cao hơn một trượng như gấu của ta, làm sao sẽ được nam yêu Hồ tộc coi trọng? Còn khăng khăng một mực như vậy, đến chết cũng không đổi..."

"Hẳn là nhìn vừa ý."

"Không không, việc này có một chút khác thường, đã có không ít phu phụ trẻ tuổi thậm chí là phu phụ thế hệ trước trở mặt."

Có lão yêu đầu cá sấu vào giờ phút này mới phản ứng: "Ha ha ha ha! Trượng cao trượng rộng!"

"Ừm?" Lão Gấu trắng nhướng mày.

"Khục, bổn vương nhớ tới sự tình cao hứng."

"Ngươi rõ ràng chính là đang cười hình dạng của Hùng tộc!" Gấu trắng đứng dậy, thân hình giống như như núi cao tản mát ra yêu khí cuồn cuộn!

"Hôm nay liền để cho con cá nhỏ ngươi biết, cái gì là lực lượng của gấu!"

"Ngươi mới là cá! Cả nhà ngươi đều là cá! Lão tử chắc chắn hơn nhiều so với cá, chả lẽ lại sợ ngươi!"

"Đủ rồi!" Lục Áp khẽ quát một tiếng, hồ lô lớn màu trắng tím xuất hiện trong tay.

Hai vị lão yêu đã là muốn ra tay đánh nhau yên tĩnh trở lại trong nháy mắt, từng người hừ một tiếng, ngồi về vị trí của từng người.

Lục Áp nhẹ nhàng run rẩy khóe miệng, lạnh nhạt nói: "Tiếp tục phái người tìm kiếm nơi phát ra lời đồn có quan hệ đến Bạch Trạch nguyên soái, phe mình cũng đừng có sinh loạn. Phía sau Thiên Đình có chỗ dựa Thánh Nhân, đây là sự tình chúng ta đều biết rõ, chúng ta chỉ cần không đi chủ động tiến đánh Thiên Môn, giết một ít Thiên Binh cũng không sao. Các vị, đây là thời kì phi thường, còn xin khắc chế nhẫn nại. Chúng ta muốn chính là Thiên Đình thừa nhận địa vị của Yêu Tộc tại Hồng Hoang, tử đấu cùng với Thiên Đình, chỉ có thể là một con đường chết. Còn có, tiếp tục thu nạp Yêu Vương không có liên quan đến huyết mạch Thượng Cổ, càng nhiều càng tốt, đến lúc đó còn muốn dùng bọn hắn lắng lại lửa giận của Thiên Đình."

Hơn mười mấy vị lão yêu này đồng thời đứng dậy, vái chào đối với Lục Áp, đồng thanh nói: "Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Ài." Lục Áp thở dài, vào giờ phút này dùng diện mạo trước đây của gã, khuôn mặt anh tuấn mang theo bất đắc dĩ nhàn nhạt.

"Nếu Bạch Trạch nguyên soái có thể trợ giúp chúng ta, lo gì...mà thôi, Bạch Trạch nguyên soái thoái ẩn nhiều năm, sống tiêu dao qua ngày, chắc hẳn lúc này đang tiêu dao ở ngay trong mây."

Lộc Công vội nói: "Chúng ta tự nhiên sẽ đem hết khả năng, cung cấp điện hạ ra roi!"

"Có Lộc Công và chư vị, lòng ta rất được an ủi." Lục Áp mỉm cười nói, đặt những lời nói mắng yêu ở trong đáy lòng, trong mắt vẫn lộ ra một chút sầu lo như cũ.

Cùng lúc đó, ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

"Bạch tiên sinh đừng thêm thức ăn! Tất cả mọi người đã sắp ăn không nổi!"

"Ha ha ha, không sao không sao, hiếm khi thấy các vị đạo hữu vui vẻ, xem bản lĩnh trù nghệ của bần đạo!"

Lý Trường Thọ nghe vậy lắc đầu một hồi.

Đây rốt cuộc là một vị mưu sĩ Nhân Giáo, hay là một vị đầu bếp?

Bất quá, theo đại gia đình Nhân Giáo thường ngày mà nói, đầu bếp đúng là hữu dụng hơn so với mưu sĩ.

...

Tu hành trong núi tất nhiên là lấy thanh tĩnh làm chủ, ồn ào kiểu gì cũng sẽ quy về yên tĩnh, tiệc rượu cuối cùng cũng phải kết thúc.

Chỉ có biệt ly ngắn ngủi, mới có thể có đoàn tụ lần sau.

Lúc đêm tối, Quý Vô Ưu cùng với Vạn Lâm Quân trưởng lão, Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga từng người rời khỏi Hắc Trì Phong, chỉ còn Bạch Trạch ngâm nga làn điệu dân ca, trở về chỗ ở đọc sách.

Lại ba ngày sau, Lý Trường Thọ đang suy nghĩ Bát Cửu huyền công ở trên Tiểu Quỳnh Phong, tâm thần chợt bị nhiễu loạn.

Hơi bấm ngón tay suy tính, Tâm thần của Lý Trường Thọ lập tức quy về Đạo Nhân Giấy tại Phủ Thủy Thần Thiên Đình, sửa sang lại kiểu tóc, áo bào, bưng phất trần đi ra khỏi thư phòng.

Ngoài cửa, Biện Trang đang bưng một khối ngọc phù, cúi đầu bẩm báo: "Thuỷ Thần đại nhân, có đạo đồng Càn Nguyên Sơn đến đây đưa khối Truyền Tín Phù này, nói là Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo Thái Ất Chân Nhân, mời ngài đi đến Ánh vàng Động trên Càn Nguyên Sơn uống rượu dự tiệc!"

"Ồ?" Lý Trường Thọ hút ngọc phù vào trong tay, cẩn thận đọc nội dung trong đó một lần, cảm thụ được đạo vận lưu lại trên đó.

Đúng là vị Thái Ất Chân Nhân rất có thành tích ở trên âm dương đại đạo kia.

Đại âm dương sư tìm chính mình làm gì?

Nhàn rỗi không có chuyện gì muốn cãi nhau?

Lý Trường Thọ suy tư đôi chút, rất nhanh liền gật gật đầu, nói: "Việc này ta đã biết, đừng có lộ ra với bên ngoài."

"Vâng! Mạt tướng cáo lui!" Biện Trang ôm quyền đáp ứng một tiếng, quay người liền muốn rời đi.

Chương 745. -

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lóe lên linh quang...

"Chậm đã."

【 Nếu chính mình cố ý mang một đội Thiên Binh ra khỏi Thiên Môn, nghênh ngang đi đến Càn Nguyên Sơn, rất có thể sẽ rước lấy Yêu Tộc vây công, như thế liền có thể thuận lợi bày ra tội trạng cho Lục Áp, lại để cao thủ Xiển Giáo danh chính ngôn thuận ra tay đối với Yêu Tộc. 】

Ý niệm này mới vừa nổi lên, Lý Trường Thọ suy nghĩ đôi chút, lại lập tức bỏ đi cái ý niệm này.

Quả thật, đây là một kế sách không tồi, chỉ là kể từ đó, Thiên Binh chính mình mang đi ra ngoài sợ là mười khó còn một.

Hi sinh như vậy cũng không cần thiết, còn có rất nhiều biện pháp đánh tan Yêu Tộc, hơn nữa thời cơ hiện tại cũng không tính quá tốt...

Biện Trang ôm quyền hỏi: "Thuỷ Thần đại nhân? Mạt tướng ở đây, có việc ngài cứ việc phân phó."

Tâm niệm của Lý Trường Thọ chuyển động, ấm giọng nói: "Biện phó thống lĩnh gần đây có công giúp Nhân Duyên Điện, ở chỗ ta có một việc cần làm, không biết Biện phó thống lĩnh có hứng thú hay không."

"Cho dù tan xương nát thịt, muôn lần chết không chối từ!"

"Không cần như thế, không cần như thế." Lý Trường Thọ híp mắt cười khẽ: "Chỉ là để cho Biện phó thống lĩnh hiển lộ hạ mị lực cá nhân, thực hành các loại lý luận Biện phó thống lĩnh nói đối với Nguyệt Lão trước đây."

Ôi chao?

Biện Trang nháy mắt mấy cái, chỉ thấy bối rối.

...

Càn Nguyên Sơn ở phía tây nam của Côn Luân Sơn, cách Côn Luân Sơn cũng không tính quá xa, ẩn vào điểm ranh giới của mấy sơn môn đại tiên tông, tạo cảm giác như đang ở ẩn trong thành lớn.

Phàm là Luyện Khí Sĩ tin tức linh thông một chút, đều biết Càn Nguyên Sơn này chính là đạo trường của Thái Ất Chân Nhân. Mấy đại tiên môn kia cũng liệt phương viên mấy trăm dặm chung quanh Càn Nguyên Sơn vào cấm địa, ngày bình thường không có người dám đi quấy rầy.

Tự nhiên, đại trận thủ hộ trên Càn Nguyên Sơn, cũng không phải là Kim Tiên tầm thường có thể phá.

Một đóa mây trắng bay xuống từ trên cao, không nhanh không chậm bay tới Càn Nguyên Sơn, trên đó có một vị lão thần tiên tóc trắng áo trắng đứng, tất nhiên là Thuỷ Thần Thiên Đình đại danh đỉnh đỉnh —— Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" cảnh giới Kim Tiên phẩm chất cao.

Lúc Thái Ất Chân Nhân mời, lại không có cường điệu nhất định bản thể phải đến đây, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" là loại hóa thân ký thác tâm thần, đến đây phó ước cũng không tính thất lễ.

Lý Trường Thọ chủ yếu là sợ bản thể đến đây, sẽ bị Thái Ất Chân Nhân cứng rắn chọc tức đến mức đánh nhau.

Ừm, cũng không phải là bởi vì sợ chết mà không dám ra ngoài!

Cầm ngọc phù của Thái Ất Chân Nhân, Lý Trường Thọ bay đến ba trăm dặm bên ngoài Càn Nguyên Sơn, ngọn núi hoang thoạt nhìn không có manh mối gì kia đột nhiên nở rộ ánh vàng, đại trận hộ sơn hiện ra hình dáng chuông đồng vàng!

Đại trận nứt ra một khe hở, hai đạo thân ảnh quen thuộc bay ra từ trong trận, đứng ở trên mây chờ đợi.

Vị đạo nhân gầy gò mặc áo bào đỏ trên người bên trái kia, tất nhiên là Thái Ất Chân Nhân.

Y mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng có một chút anh tuấn, xem như bên trong nam tiên Tam Giáo, giá trị nhan sắc và dáng người đều thuộc một nắm đỉnh tiêm kia.

Đáng tiếc, không phải là người câm.

Ở bên người Thái Ất Chân Nhân, người có khuôn mặt bình thường, cho người ta cảm giác đôn hậu dày đặc, lại là Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Vừa thấy được vị Ngọc Đỉnh Chân Nhân này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ liền nhẹ nhàng thở ra.

Tối thiểu nhất, hôm nay lúc hắn và Thái Ất đánh nhau, vẫn sẽ có đại lão Xiển Giáo đứng ra can ngăn.

Cách mấy trăm trượng, Lý Trường Thọ vái chào, Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng nhau hoàn lễ.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân há miệng, chính là mang theo ghét bỏ: "Ha ha, bần đạo quả nhiên không thể so sánh cùng với sư tỷ sư muội Tiệt Giáo, đi lên bên trên Tam Tiên Đảo, Thuỷ Thần liền dùng bản thể, đến Càn Nguyên Sơn của ta liền tùy tiện dùng hóa thân, ài."

Lý Trường Thọ cười nói: "Bây giờ Yêu Tộc náo sự, trên đường đi không an ổn, tu vi của ta nông cạn, nếu không có cao thủ ở bên cạnh làm bạn, bản thể tất nhiên là không dám đi lại nhiều."

"Ha ha, rốt cuộc vẫn là trách ta không đón ngươi!" Thái Ất Chân Nhân dùng tay làm dấu mời: "Mời Thuỷ Thần, ngày hôm nay bần đạo có việc muốn nhờ, chúng ta đi vào trò chuyện với nhau."

Lý Trường Thọ hàn huyên vài câu, cưỡi mây bay về phía trước, thành thành thật thật đứng ở bên người Ngọc Đỉnh Chân Nhân, cùng nhau đi vào với hai vị cao thủ Xiển Giáo.

Đại trận hộ sơn khép kín, cũng ngăn cách những tiên thức dò xét nơi đây ở bên ngoài.

Vừa mới tiến vào đại trận, ánh mắt của Lý Trường Thọ, liền bị vách đá trên động phủ phía trước hấp dẫn.

Ở trước động phủ, mấy vị đồng tử xếp thành một loạt, bưng trái cây rượu.

Bên cạnh mấy vị đồng tử này, còn có một "tiểu tiên tử" mặc đạo bào, đầu buộc tóc viên đan, ăn mặc tinh xảo hơn rất nhiều so với đồng tử, chỗ đứng cũng khá cao, hẳn là...đệ...tử của Thái Ất Chân Nhân?

Đợi chút!

Đồ đệ của Thái Ất Chân Nhân, không phải chính là Na Tra kiếp trước, vị Linh Châu Tử kia?

Mặc dù Lý Trường Thọ ở bên trong Hồng Hoang cho tới bây giờ, cũng không có nghe người ta nói đến Linh Châu Tử, nhưng chuyện xưa Na Tra, Lý Trường Thọ làm sao có thể không biết?

Na Tra làm sao có thể là nữ? Y không phải là con trai thứ ba của Lý Tĩnh sao?

Vị tiểu tiên tử tuấn tú này, không phải là...sư tỷ sư muội của Linh Châu Tử đó chứ?

Thái Ất Chân Nhân cưỡi mây đáp xuống, dùng ngữ điệu vô cùng ôn nhu nói: "Đồ nhi ngoan, còn không hành lễ? Vị này là Trường Canh tiên nhân Nhân Giáo, Thuỷ Thần Thiên Đình, ngày hôm nay chính là vi sư mời đến, đại tiên nhân chữa bệnh cho ngươi."

"Tiểu tiên tử" kia lập tức ngừng thở, hai tay nhỏ nắm bắt góc áo, đôi mắt to đung đưa,, bờ môi nhấp mấy lần tích lũy sức lực, mới nhỏ giọng hô hào: "Đệ tử Linh Châu Tử...bái, bái kiến...Trường Canh...sư thúc..."

Trên đỉnh đầu của Lý Trường Thọ toát ra mấy cái dấu hỏi, nếu không phải lỗ tai của chính mình không tệ, thật sự không nghe được lời nói nhỏ như tiếng muỗi này.

Sau đó, "Tiểu tiên tử" này thấp giọng nói: "Sư phụ, đệ tử không có bệnh."

"Không có bệnh vậy ngươi nói chuyện lớn tiếng một chút." Thái Ất Chân Nhân ấm giọng nói: "Lấy ra một chút dáng vẻ của nam tiên, để vi sư và sư thúc ngươi nhìn!"

"Vâng." "Tiểu tiên tử" đáp ứng một tiếng, sau đó khẽ hít vào một hơi, bày ra trung bình tấn, nắm lại nắm đấm, đánh ra một quyền về phía trước, quyền phong có đạo đạo khí lãng phun trào!

Sau đó còn tăng thêm một câu: "Hây!"

Lý Trường Thọ: "…"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở bên cạnh yên lặng nâng hai tay lên, vỗ nhẹ nhẹ hai lần, nặn ra nụ cười khó coi đối với Linh Châu Tử, trầm giọng nói: "Được."

"A… ~" Linh Châu Tử dùng hai tay che mặt, quay người chạy về động phủ, để lại một đường bụi mù, còn có thanh âm kia: "Ngọc Đỉnh sư thúc quá chán ghét…sư phụ, Linh Châu thật sự không có bệnh!"

Hai mắt của Lý Trường Thọ thất thần trong nháy mắt.

Tam đại thần Đàn Hải Hội, danh tướng Thiên Đình tương lai…

Chương 746. -

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh không nhịn được ngửa đầu thở dài: "Bần đạo đây là làm ra nghiệt gì! Trường Canh, giúp bần đạo một chút, nghĩ biện pháp làm cho y nhiều hơn một chút khí tức dương cương, không thì bần đạo thật sự không biết nên phục mệnh như thế nào đối với lão sư."

"Ngọc Đỉnh sư thúc quá đáng ghét... "

Giọng nói này luôn văng vẳng bên tai Lý Trường Thọ, không thể tiêu tán trong chốc lát.

Linh Châu Tử, tiểu Na Tra không sợ trời không sợ dất, dùng trường thương đâm cha ruột, khuấy đảo Đông Hải, Càn Không Quyển đánh lão Long Vương...

Đứa nhỏ này rốt cuộc đã trải qua những gì?

Lão Tử trên cao, lẽ nào tính khí của Linh Châu Tử đã thay đổi mạnh mẽ vào lúc chuyển thế?

Linh Châu Tử chuyển thế cũng không trải qua Lục Đạo Luân Hồi Bàn, sau khi hóa thành Na Tra, dường như chỉ là ký ức bản thân biến mất, tu vi cơ sở của Linh Châu Tử hẳn là vẫn còn, theo lý thuyết, tính tình sẽ không có biến hóa quá nhiều...

Đây là lần đầu tiên Lý Trường Thọ cảm giác được, chính mình có chút không hiểu được bối cảnh Hồng Hoang, đại kiếp Phong Thần này.

"Trường Canh, ngươi là người có nhiều ý tưởng được Tam Giáo công nhận." Thái Ất kéo cánh tay của Đạo Nhân Giấy "Lý

Trường Thọ": "Xem như bần đạo thiếu ngươi một cái nhân tình, hãy giúp ta đưa ra chủ ý."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, bình tĩnh gật đầu, nói: "Sự tình của Lệnh công tử, không phải, sự tình của Linh Châu Tử sư điệt, vì sao còn phải bàn giao đối với Thánh Nhân lão gia?"

Thái Ất Chân Nhân thở dài, vừa lôi kéo Lý Trường Thọ tiến vào động phủ, vừa giải thích: "Đồ nhi này của ta, vốn là một viên linh châu thai nghén ở bên trong bảo trì Côn Luân Sơn, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt từ Thượng Cổ đến nay, dần dần có linh trí, lai lịch thanh chính, tư chất bất phàm, nếu như biến hóa liền có thể thành tựu thanh phúc nguyên thần. Lão sư đưa linh châu cho ta, bảo ta trợ giúp y biến hóa, thu làm đệ tử. Bồi dưỡng ba ngàn năm, sau khi biến hóa, liền hóa thành đồng tử bộ dáng năm ~ sáu tuổi, ài —— "

Thái Ất Chân Nhân thở một hơi thật dài: "Ban đầu cũng không cảm thấy gì, bởi vì linh châu hóa thành nam đồng, bản thân không có khí tức dương cương cũng không có khí tức âm nhu, cũng hợp tình lý. Nhưng dần dần liền phát hiện ra, tính tình của y lại là có một chút mềm mại."

Trong khi nói chuyện, Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã đi theo Thái Ất Chân Nhân tiến vào Kim Quang Động, Thái Ất Chân Nhân không có mời, hai người bọn hắn cũng không có khách khí, trực tiếp ngồi vây quanh một chiếc bàn đá.

Lý Trường Thọ suy tư đôi chút, lại hỏi: "Có thể lấy một thí dụ kỹ càng hay không?"

Thái Ất Chân Nhân ngẫm nghĩ, nói: "Năm thứ năm sau khi y biến hóa..."

【Phía trên một chỗ sườn núi Càn Nguyên Sơn, bụi cỏ và hoa dại đầy khắp núi đồi, một thanh niên đạo sĩ anh tuấn đả tọa tu hành dưới ánh mặt trời, cách đó không xa có một đồng tử thanh tú, đang mở ra tay nhỏ không ngừng bắt bướm.

Đồng tử hét lên một tiếng, thanh niên đạo sĩ mở mắt ra vừa thấy, trán đột nhiên tối sầm.

Đồng tử đang ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận ôm một con bướm trong tay, thổi một hơi tiên khí vào con bướm, thì thầm: "Thật xin lỗi, đã làm tổn thương ngươi."

Con bướm nhỏ nhẹ nhàng vung vẩy cánh, sau đó chậm rãi bay lên, dạo qua một vòng bên cạnh người đồng tử, đồng tử phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Đúng vào lúc này!

Hô ——

Một vệt bóng đen giáng xuống từ trên trời, đó là một bàn chân to, trực tiếp ngăn ở trước mặt nam đồng.

Trên trán của thanh niên đạo sĩ nổi gân xanh, gầm nhẹ nói: "Nam tử hán là nghịch bướm như vậy sao?"

Đồng tử bĩu môi, nước mắt rưng rưng: "Sư, sư phụ...ngài đã hù dọa bướm nhỏ."

"Hù dọa?" Thanh niên đạo sĩ mỉm cười, hai mắt phảng phất như hóa thành hình tam giác, trong đó lóe ra ánh sáng tràn đầy ác ý.

Nâng tay trái lên, đầu ngón tay tách ra một tia tiên quang, thanh niên đạo sĩ lạnh nhạt nói: "Hôm nay liền muốn để cho ngươi nhìn xem, nam tử hán là chơi đùa như thế nào! Âm dương nhất chỉ! Hai chỉ! Ba chỉ!"

Hưu hưu hưu! Mấy đạo lưu quang bay vụt mà qua xung quanh con bướm, con bướm liều mạng đập cánh, đồng tử bị dọa che miệng khóc lớn.

Thanh niên đạo sĩ không ngừng đuổi theo con bướm ở phía sau, đầu ngón tay bắn ra đạo đạo lưu quang, phát ra một hồi tiếng cười to càn rỡ... 】

Thái Ất Chân Nhân dứt lời, nhìn hai tiên nhân trước mắt ma quyền sát chưởng, từng người lấy ra pháp bảo Đạo Môn, xê dịch ghế hướng về phía sau.

"Hai vị sư đệ các ngươi muốn làm gì? Bần đạo đây cũng là vì dẫn Linh Châu Tử trở về chính đồ!"

Tiểu đỉnh trong tay Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhẹ nhàng chấn động, trừng mắt nhìn Thái Ất Chân Nhân, lại thu hồi tiểu đỉnh.

Lý Trường Thọ cũng thu hồi Đại Vũ trị Thủy Đồ, vừa rồi thấy Ngọc Đỉnh Chân Nhân muốn động thủ, vốn định thuận thế hùa theo kiếm một đợt ân tình.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Tính tình của Linh Châu Tử như thế, chính là do sư huynh ngươi tạo ra."

"Không không không!" Thái Ất Chân Nhân không ngừng lắc đầu: "Tính tình này là trời sinh, bần đạo bất quá là muốn kích thích y bảo hộ bướm nhỏ, có mấy phần đảm đương. Trường Canh, có biện pháp gì không?"

Lý Trường Thọ nói: "Có thể nhìn xem Linh Châu Tử sư điệt hiện tại đang làm cái gì hay không?"

"Thiện." Thái Ất Chân Nhân không chút do dự liền đáp ứng, dẫn tới một chút dòng nước từ một phương bảo ao trong động phủ, rót thành một mặt thủy kính, trong đó hiện ra tình huống của Linh Châu Tử vào giờ phút này.

Lý Trường Thọ: Ngươi vì sao thuần thục như thế?

Linh Châu Tử đang nằm trên giường, ôm một chiếc chăn mỏng không nhúc nhích tại kia.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ân cần nói: "Đây là sao?"

"Đại khái là bị đả kích." Thái Ất Chân Nhân đưa tay nâng trán nói: "Chờ một lúc các ngươi sẽ thấy...đến rồi."

Thái Ất Chân Nhân vừa dứt lời, bên trong thủy kính truyền ra một tiếng thở dài, Linh Châu Tử duỗi đầu ra từ trong chăn, lộ ra một khuôn mặt nhỏ thanh tú nước mắt chưa khô lại tràn đầy kiên định.

Lúc này Linh Châu Tử đã là tương đương với Nhân Tộc mười tám ~ mười chín tuổi, cái đầu cũng không tính thấp, nhưng thân hình có một chút đơn bạc.

Khuôn mặt cũng không thể nói giống nữ, nhưng bởi vì là linh châu chuyển thế, linh khí xác thực nhiều hơn một chút.

Y xoay người nhảy lên ở trên giường, đi tới phía trước gương dựng thẳng ở bên cạnh, hé miệng nhìn chính mình trong gương, sau đó bày ra vẻ mặt cau có nhìn chằm chằm.

Chà, nếu không có nụ cười nơi khóe miệng, xác thực rất uy nghiêm.

Sau đó Linh Châu Tử chán nản thở dài, đứng ở trước gương trầm tư một hồi, lại giữ vững tinh thần, hai tay chống nạnh, ưỡn ngực ngẩng đầu, tay nhỏ hướng về phía trước vung lên, lanh lảnh nói:

"Ta chính là Linh Châu Tử - đệ tử của Thái Ất Chân Nhân Càn Nguyên Sơn, yêu ma quỷ quái nhanh chóng lui ra! Ô..ta cũng rất là khí khái đó."

Bên trong phòng tiếp khách cách động phủ hơn mười trượng, Thái Ất Chân Nhân tản đi thủy kính, không nhịn được ngửa đầu thở dài: "Ô cái gì!"

Lý Trường Thọ ở bên cười nói: "Mặc dù nói như vậy sư huynh có lẽ sẽ không vui, nhưng Linh Châu Tử như vậy cũng đã không tồi. Luyện Khí Sĩ chúng ta, sao phải câu nệ tại dương cương khí? Có một chút sinh linh giống đực tính tình ôn nhu, trời sinh liền tương đối thanh tú, cũng có sinh linh giống cái trời sinh cương liệt, tùy tiện, đây đều là hợp lý, chúng ta nên bao dung."

Chương 747. -

"Miễn là chúng ta không theo đuổi sự tương phản này, sẽ có không có vấn đề gì lớn cả."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói: "Trường Canh sư đệ nói có lý."

"Có lý cái gì? Không phải là đồ đệ của ngươi, ngươi không nóng nảy!" Thái Ất Chân Nhân thở dài: "Tính tình của y như thế sẽ ảnh hưởng đến tiến cảnh tu hành, sau này nói không chừng sẽ được gieo vào lòng chính mình trong tương lai. Bần đạo âm thầm an bài cho y mấy lần thí luyện, mỗi lần y đều biểu hiện ra một mặt không quả quyết, nhân từ nương tay, gặp được khó khăn liền sợ giật mình, khóc sướt mướt không làm ra bất kỳ ứng đối nào.Như vậy sao có thể sinh tồn trong Hồng Hoang? Cũng không thể tu hành trong động mấy nguyên hội không ra ngoài chứ? Lại nói, tính tình như thế, cho dù thành tựu trường sinh đạo quả, ra ngoài đi lại, nói không chừng sẽ bị Thiên Tiên giết!"

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ...

Cho nên, đây chính là căn nguyên ngài khi dễ Thạch Ki nương nương?

Bất quá Thái Ất Chân Nhân có cảm giác nguy cơ như vậy, cao thủ Xiển Giáo hiểu tiên hạ thủ vi cường, xác thực cũng được xưng tụng là ngoan nhân...

Mặc dù tu vi hơi kém so với ngoan nhân chân chính.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Tính khí dịu dàng và tử tế cũng không phải là chuyện sai, thiên địa hiện nay nơi nào không biết

Tam Giáo? Tình hình ngoại giới Linh Châu Tử phải đối mặt, đã là hoàn toàn khác biệt cùng với chúng ta xông xáo trong Hồng Hoang năm đó."

Thái Ất Chân Nhân lắc đầu nói: "Sư đệ, nhất định phải đề phòng cẩn thận, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, nếu không luôn đề phòng như vậy, sau này tất nhiên sẽ gặp thua thiệt. Dù sao, bần đạo là sư phụ của Linh Châu Tử, nhất định phải khiến cho tính tình của y ngay ngắn! Trường Canh, có diệu kế gì không?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, ngồi ở kia lẳng lặng suy tư.

Thái Ất Chân Nhân đợi một hồi, nhỏ giọng nói: "Luôn cảm thấy ngươi không phải đang suy nghĩ giúp Linh Châu Tử như thế nào, mà là đang muốn đập bần đạo một đòn trúc như thế nào?"

"Sao sư huynh lại nói như vậy?" Lý Trường Thọ cau mày nói: "Ta như thế nào là người không có lợi không dậy sớm như vậy? Nếu như thế, sao có thể được Huyền Đô sư huynh tín nhiệm?"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở bên cạnh quăng tới ánh mắt tán thưởng.

Ai ngờ Lý Trường Thọ xoay chuyển lời nói: "Bất quá Thái Ất sư huynh cứng rắn muốn cho một chút ân tình thù lao, ta cũng không tiện chối từ, nếu không sẽ không cho sư huynh mặt mũi."

Thái Ất Chân Nhân cười ha ha: "Không cần, vi huynh không cần lớp vải lót như mặt mũi."

"Ài, tính tình chính là thiên định." Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt đồng tình...

"Cho, cho, cho!" Thái Ất Chân Nhân cười mắng: "Ngươi nghĩ muốn ân tình nào, vi huynh cho còn không được sao?"

Vẻ đồng tình bên trên mặt Lý Trường Thọ, lập tức hóa thành ý cười ấm áp, chậm rãi nói: "Bất quá, tính cách sau này cũng là có thể cải thiện, chúng ta nghĩ cách, tiến hành theo chất lượng hẳn là sẽ có hiệu quả."

Thái Ất Chân Nhân nói: "Vậy ngươi nghĩ muốn loại ân tình nào?"

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, cười nói: "Tất nhiên là ân tình lúc có việc cần giúp đỡ, sẽ mời sư huynh ra tay hoặc là thu tay lại."

Thái Ất Chân Nhân đột nhiên cười: "Cho dù không có việc của sư điệt này, ngươi có việc đi đến Càn Nguyên Sơn cầu bần đạo, bần đạo còn sẽ cự tuyệt ngươi ở ngoài cửa hay sao?"

"Thiện." Lý Trường Thọ cùng với Thái Ất Chân Nhân liếc nhìn nhau, hai người bèn nhìn nhau cười.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lắc đầu, mang theo băng ghế đá của chính mình, cách hai tiên nhân này hơi xa một chút.

Thái Ất Chân Nhân lại hỏi: "Trường Canh rốt cuộc có diệu kế gì?"

"Chuyện này hơi phức tạp." Lý Trường Thọ nói: "Trước tiên tạm thời để cho ta chuẩn bị nửa ngày, lại trò chuyện với sư huynh."

Thái Ất Chân Nhân nghe lời này, lo lắng trong đáy lòng biến mất hơn phân nửa, nói tiếng cám ơn đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, hơn phân nửa tâm thần rút trở về nơi bản thể, mở ra một cuốn quyển trục, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ.

Loại sự tình giúp người đổi tính cách này, trước đây Lý Trường Thọ cũng chưa làm qua, nhưng lại biết đây không phải là chuyện sớm chiều có thể sửa, nhất định phải có một quá trình.

Cho nên, hắn cần làm, là chế định một kế hoạch trường kỳ.

Ngày hôm nay Lý Trường Thọ cầm lấy hứa hẹn ân tình của Thái Ất Chân Nhân, kỳ thật cũng là vì thời giờ đại kiếp Phong Thần phủ xuống, tham gia vào trong cố sự, có thể nhiều thêm một chút "quyền chủ động".

Thái Ất Chân Nhân dùng lửa đốt Thạch Ki nương nương, đây được coi như là xung đột trực diện giữa hai giáo bên trong đại kiếp Phong Thần, bất quá lai lịch của Thạch Ki nương nương tại Tiệt Giáo không sâu, chỉ là một tán tiên, cũng không gây nên quá nhiều phản ứng của Tiệt Giáo.

Nhưng cho dù là như vậy, cũng có khả năng bị người hữu tâm lợi dụng...

Chỉ một tia lửa cũng có thể tạo thành đám cháy, vị Thạch Ki nương nương này nếu là hạng người lương thiện, Lý Trường Thọ tiến hành thăm dò ranh giới cuối cùng của Thiên Đạo, đến lúc đó tự nhiên sẽ thử cứu nàng.

Muốn thay đổi kịch bản của Thiên Đạo, nào có dễ dàng như vậy.

Hả? Chính mình có thể hay không ở bên trên tính tình của Linh Châu Tử, lại hạ một chút công phu?

Tuy nói không biết ảnh hưởng của Na Tra đối với hậu thế bao lớn, nhưng tóm lại là có thể thử một lần.

Ý niệm tới đây, Lý Trường Thọ hạ bút như thần, thêm một mũi tên dài từ phải sang trái trên quyển trục, đánh dấu các tùy chọn lên và xuống ở đầu mũi tên.

...

Sau hai canh giờ, bên ngoài phòng bài bạc Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ cầm một khối ngọc phù ghi chú cất bước đi tới.

Linh Nga, Giang Lâm Nhi, Tửu Vũ Thi bên trong lầu các lập tức úp quân bài trong tay, mặc dù không biết vì cái gì, nhưng ba nữ tử vượt ngang bối phận này, vào giờ phút này đều có chút tâm hư.

"Sư tổ, sư thúc." Lý Trường Thọ vái chào, mỉm cười đi vào nhà, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Hôm nay tới đây, chủ yếu là có một chuyện nhỏ hỏi thăm sư tổ."

Giang Lâm Nhi có một chút kinh ngạc chỉ chóp mũi của mình: "Ta?"

Lý Trường Thọ nói: "Không sai, càng nghĩ, càng thấy hỏi sư tổ vấn đề này là thích hợp nhất."

"Ngươi đột nhiên hỏi như vậy, làm cho bản sư tổ tương đối không thích ứng."

Giang Lâm Nhi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, lại cảm thấy có một chút không được tự nhiên, chân trái liền nhấc giẫm ở bên trên ghế bành, váy rũ xuống.

"Cứ hỏi đi!"

"Sư tổ." Mặt mũi của Lý Trường Thọ tràn đầy nghiêm túc, hỏi: "Năm đó lúc sư tổ vừa rời khỏi Độ Tiên Môn đi ra bên ngoài xông xáo, tính tình hẳn là ngoài mềm trong cứng, có một loại không chịu thua, muốn ra bên ngoài lịch luyện, liều mạng xông vào cảnh giới Thiên Tiên một lần, đúng không?"

Giang Lâm Nhi nháy mắt mấy cái: "Đúng thế."

"Như vậy, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?" Lý Trường Thọ buồn bực nói: "Mới khiến cho sư tổ từ tính tình ngoài mềm trong cứng, biến thành...trong ngoài nhất trí?"

"Chuyện này sao."

Giang Lâm Nhi vân vê cái cằm mịn màng của mình ngâm khẽ một hồi, trên đầu như có bong bóng xuất hiện dần dần biến lớn, bên trong xẹt qua một vài bức hình ảnh.

Chương 748. -

【 Đó là lúc nàng mới vừa đi ra ngoài lăn lộn, tiểu đoàn đội tán tu trảm yêu trừ ma mới vừa chia chác xong phần thưởng, một đám tán tu mũi đao liếm máu, tập hợp cùng một chỗ uống rượu nói chuyện phiếm.

"Lâm Giang, ngươi có phải nữ giả nam hay không, lớn lên thanh tú như vậy? "

"Làm sao có thể! Ta cũng không có dùng Chướng Nhãn Pháp! "

Giang Lâm Nhi vỗ ngực một cái, mấy đồng bọn lập tức quăng tới ánh mắt tín nhiệm, tiếp tục uống từng ngụm rượu lớn, ngoạm miếng thịt lớn. 】

"Ây..." Giang Lâm Nhi dùng một tay nâng trán, nàng hiện tại dù sao cũng là phụ nữ có chồng, sinh hoạt hạnh phúc mỹ mãn, những đoạn lịch sử đen này vẫn là tận lực không muốn đề cập tới.

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta đã hiểu đại khái, đa tạ sư tổ."

"Hả! Ngươi rõ ràng gì?" Giang Lâm Nhi giật mình, vỗ bàn một cái đứng dậy, quát: "Ta cũng không có uống rượu đánh nhau cả ngày cùng với một đám hán tử! Vào thời điểm ta tu hành và ngủ, đều là tách ra cùng với bọn hắn!"

Linh Nga cùng với Tửu Vũ Thi liếc nhìn nhau, từng người che miệng cười khẽ.

"Đúng, đúng, đệ tử cũng không có nghĩ lung tung." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, viết một câu —— gần đèn thì sáng gần mực thì đen, đồng bạn rất trọng yếu ở trong ngọc phù.

Sau đó Lý Trường Thọ lại hỏi: "Sư tổ cảm thấy, phẩm tính nào của nam tử là quý giá nhất, đồng thời khác với nữ tử."

"Ừm?" Giang Lâm Nhi ngẫm nghĩ: "Có đảm đương."

"Có đảm đương...Vũ Thi sư thúc, ngài nghĩ sao?"

Tửu Vũ Thi cũng nghiêm túc suy tư một hồi, nói khẽ: "Một mình đảm đương một phía."

Lý Trường Thọ nghiêm túc ghi lại, lại nhìn về phía Linh Nga, quay người làm như muốn đi.

"Sư huynh không hỏi ta sao?"

"Không cần, vi huynh đã sớm biết đáp án của muội."

"Đừng mà, sư huynh hỏi một chút đi! Nói không chừng không giống như suy nghĩ của sư huynh...là thận trọng, thận trọng trọng yếu nhất! Sư huynh! Ài, đã đi mất."

Linh Nga yếu ớt thở dài, rước lấy một hồi hoan thanh tiếu ngữ bên trong phòng bài bạc.

Trong chốc lát, Lý Trường Thọ ngừng chân tại vườn linh thú, hỏi thăm Hùng Linh Lỵ vấn đề giống như vậy, cơ bắp của Hùng Linh Lỵ gần đây lại có một chút to ra.

"Nhất định phải to hơn ta!"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, suýt nữa bóp nát ngọc phù.

Không bao lâu, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" xuất động, tiến hành điều tra bốn phía.

Ở bên trong Thiên Đình, hỏi ý Long Cát, hỏi ý Dao trì tiên tử, hỏi ý tướng lĩnh Phủ Thủy Thần.

Ở bên trong miếu Hải Thần, hỏi ý Thần Sứ, hỏi ý người coi miếu, hỏi ý một ít phàm nhân đã có tuổi.

Cuối cùng chỉnh lý hoàn thiện đáp án nhận được, bổ khuyết chỗ trống kế hoạch chính mình làm ra, sửa chữa một ít chi tiết, mới đưa phần kế hoạch này, giảng thuật cho Thái Ất Chân Nhân nghe—— nói chung chính là ném Linh Châu Tử vào bên trong Thiên Binh Thiên Tướng, hun đúc một thời gian.

Thái Ất Chân Nhân có một chút kích động, đưa tay lôi kéo cánh tay của Lý Trường Thọ, thở dài: "Đồ nhi bảo bối của ta, tạm thời liền giao phó cho sư đệ ngươi!"

"Sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ nỗ lực hết sức." Lý Trường Thọ ấm giọng đáp ứng, sau đó lại nói: "Sau đó lúc sư huynh nói việc này đối với Linh Châu Tử sư điệt, không cần phải nói quá nhiều, liền nói...đây là phương pháp tu hành trở thành nam nhi đỉnh thiên lập địa tốt nhất."

"Ừm, đều nghe theo sư đệ, nhất định phải làm cho y lớn gan một ít, không được sợ hãi rụt rè!" Thái Ất Chân Nhân nói: "Cho dù lỗ mãng một chút cũng không sao! Đứa nhỏ này, tính tình từ nhỏ đã mềm, cho dù gặp rắc rối cũng sẽ không cứng được!"

Cái trán của Lý Trường Thọ treo mấy vạch đen, chỉ thiếu một chút, hắn liền thật sự tin.

Tại Càn Nguyên Sơn, một đóa mây trắng bay ra từ bên trong Kim Quang đại trận, chậm rãi bay lên phía tinh không.

Trên mây, Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn về phía sư điệt ngồi xếp bằng bên người, nhìn biểu tình cố gắng nhẫn nại, lại vẫn đỏ mắt đáng thương của y, cùng với đôi vai run rẩy, bàn tay lắc lư nhẹ...

Lý Trường Thọ đột nhiên có cảm giác tội lỗi như làm điều gì đó sai trái.

"Sư điệt." Lý Trường Thọ ấm giọng kêu gọi.

Linh Châu Tử yếu ớt ngẩng đầu lên, trong mắt toát ra một chút bất đắc dĩ: "Trường Canh sư thúc, ta không sao."

Đạo tâm của Lý Trường Thọ gần như tan chảy tại chỗ, vội vàng nói: "Không cần lo lắng, ta dẫn ngươi đi đến Thiên Đình, sinh linh ở nơi đó đều rất thú vị, cũng rất ôn nhu. Nếu không, chúng ta đánh cược?"

Linh Châu Tử nói rõ ràng: "Sư thúc, đánh cược như thế nào? Sư phụ nói, đánh cược là thói quen xấu, phải có đạo tâm kiên định, nắm chắc xử lý sự vật."

Lý Trường Thọ: "..."

Ngược lại còn bị Linh Châu Tử giáo dục!

"Vậy thì thay một cách nói khác!" Lý Trường Thọ cười nói: "Sau khi đi đến Thiên Đình, những người nhìn thấy ngươi, đều sẽ lộ ra một ít nụ cười thân thiện. Nếu quả thật là như vậy, ngươi liền đáp ứng bản sư thúc, kết giao bạn tốt ở bên trong Thiên Đình, như thế nào?"

"Ừm." Linh Châu Tử gật đầu đáp ứng: "Đệ tử nghe theo sư thúc an bài."

Lý Trường Thọ cười ôn hòa một tiếng, không nhiều lời nữa, cưỡi mây đi về hướng Trung Thiên Môn.

Trên đường tới, Lý Trường Thọ còn cố tình bay nửa vòng ở rìa khu vực do Yêu Tộc khống chế, mà lúc trở lại, sợ bị cao thủ Yêu Tộc mai phục, cố ý đi vòng qua Tây Thiên Môn trên không Tây Ngưu Hạ Châu.

Linh Sơn tóm lại là không dám làm trắng trợn, làm khó đệ tử Nhân Giáo hắn, cũng sẽ không để hắn xảy ra chuyện ở phụ cận Linh Sơn.

Một đường không nói quá nhiều, Lý Trường Thọ bí mật quan sát phản ứng của Linh Châu Tử, muốn mau chóng hiểu rõ toàn bộ tính tình của Linh Châu Tử.

Cảm xúc của Linh Châu Tử vào giờ phút này, thấp thỏm chiếm đại đa số, dù sao thì từ sau khi biến hóa liền không có rời khỏi bên trên Càn Nguyên Sơn, đây cũng là lần đầu tiên y đi xa nhà.

"Trường Canh sư thúc..."

"Ừm?" Lý Trường Thọ nghe tiếng cúi đầu.

Linh Châu Tử đang ngẩng đầu nhìn hắn, bên trong đôi mắt to tràn đầy linh khí kia, toát ra một chút bất đắc dĩ.

"Bộ dạng này của ta, thực sự không bình thường sao? Sư phụ dường như rất bối rối, vẫn luôn nói ta trở nên nam tử hán hơn một chút, hơn nữa vào thời điểm Ngọc Đỉnh sư thúc nhìn ta, cũng sẽ thường xuyên có một loại ánh mắt đồng tình."

"Ha ha ha ha." Lý Trường Thọ cũng bị Linh Châu Tử chọc cười.

Linh Châu Tử cau mày, tràn đầy nghi hoặc nhìn Lý Trường Thọ: "Trường Canh sư thúc, sao thế?"

"Không có gì." Lý Trường Thọ khoát khoát tay, cũng ngồi xếp bằng xuống trên mây, bộ dáng tóc trắng mày trắng hiền lành, ngược lại là khiến cho Linh Châu Tử cảm thấy thân cận.

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư phụ vẫn luôn nói để ngươi có khí khái nam nhi, là cảm thấy tính tình của ngươi quá mềm. Ngọc Đỉnh sư đệ cũng không phải đồng tình đối với ngươi, cũng cảm thấy tính tình của ngươi quá mức yếu đuối. Bình thường mà nói, nam tử là đại biểu cho dương cương, nữ tử phần lớn là biểu tượng cho âm nhu, nhưng đây cũng không phải là tuyệt đối, chỉ là đa số người là như vậy. Thái Ất sư huynh tương đối thô ráp ở phương diện này, không thể kịp thời nói cho ngươi những điều này, chỉ một mực muốn ngươi trở thành nam tử hán. Thiên địa âm dương, âm dương vốn cũng không phải là đối lập tuyệt đối, cũng không phải là tuyệt đối rõ ràng."

Chương 749. -

Linh Châu Tử hé miệng suy tư.

Lý Trường Thọ nói bổ sung: "Nếu muốn khiến cho sư phụ ngươi vui vẻ, chỉ cần sửa một chút thói quen nhỏ là được."

Linh Châu Tử vội nói: "Mời sư thúc chỉ giáo!"

"Ngày hôm nay không liền nhiều lời với ngươi." Lý Trường Thọ cười nói: "Sau khi đến Thiên Đình, ta sẽ giới thiệu vài người bạn tốt cho ngươi, ngươi trước tiên ở chung một thời gian cùng với bọn hắn, tự mình tìm hiểu dáng vẻ mà sư phụ ngươi muốn ngươi biến thành."

Linh Châu Tử lập tức có một chút muốn nói lại thôi.

Lý Trường Thọ không có tiếp tục nói hết, cầm một bản kinh thư đưa cho Linh Châu Tử, để cho y giải buồn trên đường.

Linh Châu Tử chính là linh châu Thượng Cổ, xuất thân từ Ngọc Hư Cung, tu vi cất bước chính là cảnh giới Chân Tiên, bây giờ cũng đã là cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, khoảng cách với cảnh giới Kim Tiên còn cách một đoạn.

Nhưng căn cơ của Linh Châu Tử thâm hậu, chỗ dựa lớn nhất chính là thanh phúc nguyên thần của bản thân kia, nếu tu thành Kim Tiên, lịch luyện một hai nguyên hội, lại sẽ là một vị thanh phúc Kim Tiên giống như Vân Trung Tử, tăng vận khí cho Xiển Giáo.

Trong lòng Lý Trường Thọ nhớ lại...

Bên trong cố sự nguyên bản của đại kiếp Phong Thần, một phương Tiệt Giáo là nhờ vào đệ tử đời thứ hai cường hoành mà nổi danh, một phương Xiển Giáo thì là nhờ vào đệ tử đời thứ ba liều mạng với đệ tử Tiệt Giáo đời thứ hai mà nổi danh.

Giống như Dương Tiễn tu Bát Cửu huyền công, vào trước khi nhập kiếp đã có mang theo thần vị Thiên Đình - Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân.

Kiếp sau của Linh Châu Tử, chính là Na Tra sau khi nhập kiếp lấy nguyên thần của Linh Châu Tử kết hợp với hoa sen bảo thân trở thành đại thần Tam Đàn Hải Hội.

Đạt được bảo vật của Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, lại bị một câu "đạo hữu xin dừng bước" của Thân Công Báo, nhảy trái nhảy phải, suýt nữa phản sát sư phụ Ân Giao, Ân Hồng...

Đây đều là nhân tài Đạo Môn mới nổi.

Quả thật, nhân tài mới nổi của một phương Tiệt Giáo kỳ thật cũng không ít, nhưng Hỏa Linh Thánh Mẫu, Văn Trọng, Dư Nguyên, danh tiếng lại kém xa Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử.

Phải chăng Thánh Nhân lão gia nhà mình, lựa chọn đứng ở phía Xiển Giáo bên trong đại kiếp Phong Thần, cũng có bộ phận cân nhắc này?

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, trong đáy lòng cũng có một chút bất đắc dĩ.

Vì sao, bởi vì hắn cũng đã ngầm thừa nhận bên trong đại kiếp Phong Thần, Xiển, Tiệt chắc chắn sẽ giết mắt đỏ...

Thập Tuyệt Trận, Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận, Vạn Tiên Trận, ba tòa đại trận mang tính tiêu chí đại chiến thăng cấp...

Lý Trường Thọ đột nhiên lại nghĩ đến một việc.

Những năm này đều đi chú ý cảm tình nam nữ Tiệt Giáo phát triển, Thập Tuyệt liên hoàn trận mà Kim Quang Thánh Mẫu, Tần Hoàn Tần Thiên Quân bọn họ nghiên cứu, cũng không biết như thế nào.

Chuyện này sẽ không trở thành tiểu phục bút của đại kiếp Phong Thần đó chứ?

Lý Trường Thọ suy tư đôi chút, không nhịn được bật cười.

Hiệu ứng hồ điệp của hắn đã bay lượn không biết bao nhiêu lần, đến lúc này hết thảy tình thế phát triển, vẫn đang tiến về phía đại kiếp Phong Thần.

Lực lượng sửa đổi của Thiên Đạo, hoặc là nói, lực lượng kiềm chế của thế giới này, thật đúng là không thể khinh thường.

Lãng tiền bối muốn thay đổi lịch sử thần thoại trước đây, đã trở thành một miếng vá nhỏ trên bánh xe lịch sử.

Chính mình, vẫn là lấy sự sống còn của bản thân làm ưu tiên hàng đầu, dù sao thì nếu người chết, cái gì cũng đều không còn...

"Trường Canh sư thúc." Linh Châu Tử đột nhiên nhẹ giọng hỏi: "Trên đời này, sinh linh giống như ta, có rất nhiều sao?"

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, ấm giọng nói: "Mỗi một sinh linh đều là cá thể đặc biệt, không cần phải vì phù hợp với quần thể mà thay đổi bản thân, trở nên hoàn thiện hơn và cải thiện bản thân. Sinh linh không cần có quá nhiều góc cạnh, nhưng cũng không cần quá mức mượt mà. Dù sao, khéo đưa đẩy gì đó, cũng là sự tình của những lão nhân chúng ta."

Linh Châu Tử nháy mắt mấy cái: "Linh Châu nghe không hiểu."

"Về sau vào lúc xưng hô, không được gọi thẳng danh hào, chuyện này bằng với trực tiếp bại lộ lai lịch của bản thân." Lý

Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đây coi như là thói quen nhỏ thứ nhất ngươi cần sửa chữa."

"Vâng, Linh Châu rõ ràng."

"Ừm?"

"Ta hiểu được..."

"Vậy mới ngoan!" Lý Trường Thọ híp mắt cười, nhìn Tây Thiên Môn ở trong tầm mắt phía trước: "Còn nhớ đến ước định vừa rồi? Ngươi có thể nhìn trên đường đi, bọn họ có phải đều đang cười đối với ngươi hay không."

Lập tức, Linh Châu Tử giữ vững tinh thần, y vốn là có một chút sợ người lạ, vào giờ phút này lại chủ động quan sát những Thiên Binh Thiên Tướng kia.

Chúng Thiên Binh Thiên Tướng: "..."

Nói đạo lý, Thuỷ Thần đại nhân mang về một tiểu tiên tử mi thanh mục tú, tiểu tiên tử này còn dùng một loại ánh mắt trong suốt, tò mò đánh giá chính mình, chính mình có thể đáp lại bằng biểu tình gì?

Còn không phải là đủ các loại nụ cười!

Đi tới nửa đường, Linh Châu Tử liền không nhịn được kéo đạo bào của Lý Trường Thọ, bên trong đôi mắt to kia tràn đầy sao trời.

"Sư thúc, sư thúc, là thật! Tất cả mọi người đều đang cười với ta!"

Lý Trường Thọ cười không nói, bưng phất trần, mang Linh Châu Tử bay về hướng Phủ Thủy Thần của chính mình.

Phân cao thấp cùng với Bạch Trạch lâu như vậy, đột nhiên trở về nơi yên bình như Phủ Thuỷ Thần, thể xác tinh thần cũng đều có một chút vui vẻ...

Trở về Phủ Thủy Thần, Lý Trường Thọ ra lệnh cho Thiên Binh sửa sang lại một chỗ ốc xá, để cho Linh Châu Tử vào ở.

"Linh Châu Tử, ngươi hãy ở lại chỗ này, tất cả thiếu hụt đều có thể đề cập đối với Thiên Binh Thiên Tướng trong nội viện. Bản sư thúc tại Thiên Đình, lớn nhỏ cũng coi như một văn thần, tất cả mọi người sẽ cho ta mấy phần mặt mũi, muốn đi ra ngoài dạo chơi cũng có thể. Mấy ngày nữa, ta sẽ an bài mấy vị Thiên Binh Thiên Tướng, luận bàn thuật pháp và thần thông cùng với ngươi, ngươi trước tiên tạm làm một chút chuẩn bị, sau đó ra tay cũng phải có phân tấc, đừng có đả thương người."

"Vâng!" Tinh khí thần của Linh Châu Tử vào giờ phút này đều tăng vọt lên, cơ hồ tưởng như hai người so với ở bên trên Càn Nguyên Sơn.

Nàng, khục.

Y vái chào đối với Lý Trường Thọ: "Đệ tử đã rõ ràng, con đường tu hành lần này, mời sư thúc thỏa thích quất roi đệ tử!"

Mặt mo của Lý Trường Thọ suýt nữa đỏ ửng...

Lão âm dương sư Thái Ất Chân Nhân kia, đã dạy thứ gì cho Linh Châu Tử!

Ách, cũng có thể là do tư tưởng của mình quá phức tạp...

Hiện tại ổn rồi.

Lý Tĩnh ở Độ Tiên Môn, Na Tra ở Phủ Thủy Thần, nếu như hiện tại đến tìm Ân phu nhân, diễn viên chủ yếu trong cảnh diễn «Trần Đường Quan» kia, coi như đã góp đủ số.

Na Tra thuộc về nhóm nhân vật chính thiên định trong cảnh diễn này.

Ngao Bính hiện tại ngay cả trứng rồng cũng đều không phải, Mộc Tra, Kim Tra cũng có không vai trò gì ở bên trong cảnh diễn này.

Ở phía Thạch Ki nương nương, có cần trước tiên dò xét một chút hay không?

Bên trong đan phòng, Lý Trường Thọ nhìn bản đồ Ngũ Bộ Châu giản lược trước mặt, lẳng lặng xuất thần.

Chương 750. -

Hắn nhất tâm nhị dụng, vừa suy nghĩ về cách cảnh diễn này được dẫn dắt .

Vừa ở bên trong nhóm Thiên Binh Thiên Tướng trấn thủ tại Phủ Thủy Thần, tìm kiếm mấy vị Thiên Tướng khí tức dương cương tương đối nồng đậm, làm việc tự mang quang hoàn hào tình vạn trượng, để bọn hắn sau đó giao lưu trao đổi nhiều hơn cùng với Linh Châu Tử.

Lý Trường Thọ dần dần phát hiện ra, ở bên trong tính kế đại kiếp Phong Thần, trọng yếu nhất, chính là phải ước lượng rõ ràng 【xu thế Thiên Đạo】.

Lấy Na Tra để nêu ví dụ, bên trong kịch bản Thiên Đạo định ra đại kiếp Phong Thần, Na Tra trải qua đau khổ, tạo thành một loạt hậu quả, có bao nhiêu ảnh hưởng đối với đại kiếp Phong Thần, đối với Thiên Đạo?

Phân tích rõ ràng chuyện này, liền có thể đạt được mục tiêu bắn tên có đích...

Tổng thể mà nói, chính là phải bảo đảm chiến lực của Na Tra, bảo đảm Na Tra trở thành một trong những chủ lực của trận doanh Xiển Giáo thông thường.

Còn có sự xung đột giữa Thái Ất và Thạch Ki, cũng có khả năng sẽ trở thành dây dẫn nổ châm ngòi cho sự bùng nổ của trận đại chiến giữa hai giáo...

Bằng vào mấy lần tiếp xúc cùng với Thái Ất Chân Nhân này, Lý Trường Thọ hoàn toàn không còn hoài nghi tư tưởng giác ngộ

"Tiên hạ thủ vi cường", cùng với các kỹ năng đẳng cấp "miệng pháo", "trào phúng" của Thái Ất Chân Nhân.

Đáng tiếc, hắn còn chưa thể tận lực nhằm vào Thái Ất Chân Nhân.

Lý Trường Thọ biết, chính mình cũng không thể đứng tại lập trường của Xiển Giáo hoặc là Tiệt Giáo, hắn là đệ tử Nhân Giáo, càng phải đứng tại lập trường Thái Thanh lão sư muốn chính mình ở vào—— Đạo Môn.

"Đại cục..."

Suy nghĩ một hồi, Lý Trường Thọ đứng dậy, mang theo một chút sầu lo, lẳng lặng dạo bước ở bên trong đan phòng.

Tâm thần hơi động một chút, lại là ở phía Thiên Đình, Ngao Ất cùng với Biện Trang đi đến Phủ Thủy Thần.

Vào giờ phút này, khóe miệng của Ngao Ất mang theo ý cười nồng đậm, Biện Trang lại là ủ rũ, mắt mang tơ máu, nhưng lại lên dây cót tinh thần, để cho dáng vẻ của chính mình thoạt nhìn rất vui vẻ.

Hai người đến trước thư phòng, vừa muốn hành lễ, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng đong đưa ngón tay, cửa phòng mở rộng, trận pháp đóng lại.

"Vào đi."

Ngao Ất cùng với Biện Trang cùng kêu lên xác nhận, cúi đầu vào thư phòng, ôm quyền hành lễ đối với Lý Trường Thọ sau bàn.

"Giáo chủ ca ca, đã tìm được nữ tử Yêu Tộc thích hợp." Ngao Ất cười nói: "Hiện tại liền để cho Biện Trang động thủ?"

Lý Trường Thọ hỏi: "Các ngươi tìm chính là vị nữ tử nào?"

"Là Nguyệt Lão tìm: " Ngao Ất nói: "Là một đại yêu thân mang nghiệp chướng ở nơi ranh giới Nam Thiệm Bộ Châu cùng với Tây Ngưu Hạ Châu, tu vi cảnh giới Thiên Tiên. Đã điều tra lai lịch của nàng ở trong Vạn Linh Điện, huyết mạch của nàng cũng là đại yêu Thượng Cổ, bây giờ hơi có một chút lực ảnh hưởng ở bên trong Yêu Tộc. Tượng đất của đại yêu này thường xuyên kéo dây đỏ tán loạn khắp nơi, không có chỗ ở cố định, phong lưu thành tính, nếu như truyền ra một đoạn tin đồn phong hoa tuyết nguyệt thú vị cùng với Thiên Tướng, cũng sẽ không chọc cho người hoài nghi. Những chuyện khác, liền phải xem bản lĩnh của Phó thống lĩnh Biện Trang."

Hai chân của Biện Trang run lên, cười khổ nói: "Mạt tướng tan xương nát thịt, muôn lần chết không chối từ, nhưng Thuỷ Thần đại nhân...mạt tướng vẫn là thuần khiết..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Chỉ là cho ngươi đi lưu tình trong mộng, cũng không phải để cho ngươi đi hiến thân, sợ cái gì?"

"Ài, mạt tướng tuân mệnh."

Ngao Ất ra vẻ ngạc nhiên: "Biện phó thống lĩnh vậy mà giữ mình trong sạch như thế?"

Biện Trang lập tức bày ra vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc.

"Được rồi!" Lý Trường Thọ nói: "Việc này để Nhân Duyên Điện toàn lực hiệp trợ ngươi, nếu như không thành cũng không sao. Hơn nữa cũng không phải là để ngươi hạ phàm, chỉ là để ngươi thông qua Thần Uy Điện gặp nhau cùng với nữ tử Yêu Tộc trong mộng...cần nhớ rõ, chúng ta là muốn thông qua việc này, tuyên dương với bên ngoài rằng Thiên Đình cũng không phải là con rối bị Thiên Đạo khống chế, Thiên Tướng cũng có chân tình, cũng là sinh vật bằng xương bằng thịt, cũng không phải muốn ngươi thật sự thân mật cùng với nữ tử Yêu Tộc, đặc biệt là một đầu đại yêu thân mang nghiệp chướng."

"Mạt tướng rõ ràng!" Biện Trang cao giọng trả lời, sau đó lại sầu mi khổ kiểm.

Thể nghiệm tình duyên đầu tiên của mình, chẳng lẽ liền phải...

Lý Trường Thọ đột nhiên cau mày nói: "Các ngươi chờ một lát, ta có việc ở chỗ khác."

Nói xong nhắm mắt ngưng thần, không nhúc nhích.

Tại Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ đi ra khỏi đan phòng, nhìn một chút "cực quang" bay lên từ trên Hắc Trì Phong, lập tức dùng cỗ Đạo Nhân Giấy 【 bản thể 】này cưỡi mây chạy tới.

Đến Hắc Trì Phong, vào bên trong đại trận, đã thấy Bạch Trạch hóa thành bản thể nằm sấp bên cạnh đầm nước, trên trán có ba chiếc lông vũ dài sặc sỡ, quanh người có những tia sáng thần tiên nhiều màu sắc.

"Thuỷ Thần." Tia sáng thần tiên quanh người Bạch Trạch càng thêm lấp lánh, hóa thành hình người, tiến về phía trước vái chào.

Lý Trường Thọ nói: "Bạch tiên sinh gọi ta đến đây, thế nhưng là có chuyện quan trọng gì?"

Bạch Trạch nghiêm mặt nói: "Đối với Thuỷ Thần mà nói cũng không phải đại sự gì, chỉ là vừa rồi lúc bần đạo cảm ngộ thiên cơ, đột nhiên có cảm ứng. Có hung họa hiện ở phía bắc Bắc Châu. Chỉ sợ là Yêu Tộc muốn ra tay đối với Vu Tộc Bắc Châu, bức bách Thiên Đình xuất binh gấp rút tiếp viện, từ đó chính diện giao thủ cùng với Thiên Đình."

Lý Trường Thọ vái chào, nghiêm mặt nói: "Đa tạ tiên sinh nhắc nhở."

Bạch Trạch cười nói: "Thuỷ Thần thế nhưng đã sớm có suy đoán như vậy? Như vậy, ngược lại là bần đạo đã quá lo lắng."

"Không, ta cũng không có suy đoán như vậy!" Lý Trường Thọ nói: "Hơn nữa nói thật, ta tu đạo ngắn ngày, cảnh giới cũng chưa tới trình độ như tiên sinh. Nói đến bí pháp suy tính, ta cũng chỉ vừa mới nhập môn, suy tính không ra quá nhiều sự tình ngoài bản thân. Sau này nếu có tình huống như vậy, còn xin tiên sinh kịp thời báo cho ta một tiếng."

Bạch Trạch nhíu mày hỏi: "Như vậy, trước đây Thuỷ Thần đã làm như thế nào tham gia đại sự Thiên Đạo, lại như thế nào chống đỡ cùng với phương tây, làm ra nhiều quyết đoán như vậy?"

Lý Trường Thọ thở dài, có một chút bất đắc dĩ nói một câu: "Không có gì khác, làm nhiều một chút chuẩn bị, đều suy nghĩ kỹ càng các loại tình huống mà thôi. Việc này, tiên sinh cũng không cần mong nhớ nhiều, lúc Yêu Tộc phát ra hịch văn thảo phạt thiên, ta đã bí mật thông báo cho Vu Tộc Bắc Châu, bọn họ đã làm tốt chuẩn bị ứng đối, sẽ không bị Yêu Tộc đánh cho trở tay không kịp."

Bạch Trạch vái chào đối với Lý Trường Thọ, tán thán nói: "Hiểu rõ Thuỷ Thần càng nhiều, bần đạo càng khâm phục. Thuỷ Thần, bây giờ Ngọc Đế Vương Mẫu không có ở Thiên Đình, cao thủ Đạo Môn có lẽ sẽ không can thiệp tranh chấp giữa Vu Yêu. Nếu Thuỷ Thần cần giúp đỡ tương trợ, còn xin kịp thời thương lượng cùng với bần đạo!"

Lý Trường Thọ gật đầu đáp ứng một tiếng, vái chào cùng với Bạch Trạch, nói một tiếng "về trước đi an bài chiến sự Bắc Châu", cưỡi mây rời khỏi Hắc Trì Phong.

Chương 751. -

Tâm thần trở về Thiên Đình, Lý Trường Thọ bảo Ngao Ất Biện Trang trước tiên buông xuống một chút việc nhỏ này, chỉnh đốn thuỷ quân Thiên Hà, bổ sung các loại tư nguyên và Đậu Tiên.

Biện Trang suýt nữa vui đến phát khóc.

Sau đó, Lý Trường Thọ đẩy lực lượng tâm thần lên lớn nhất, trong đáy lòng xuất hiện một đám cửa sổ, nơi Vu Tộc Bắc Châu tụ tập, nơi Yêu Tộc hội tụ tại ranh giới Bắc Châu, đều ở bên trong mạng lưới bao phủ tiên thức Đạo Nhân Giấy của hắn. Đúng như Lý Trường Thọ nói, Vu Tộc đã sớm trốn vào nơi tị nạn. Trước đây Vu Tộc có một bộ phận Chiến Vu đi quấy rối Yêu Tộc, đó cũng là chỉ thị của hắn. Bi kịch tại Hải Nhãn Đông Hải, Lý Trường Thọ tất nhiên là muốn phòng ngừa lặp lại một lần nữa.

Nhưng ở chỗ của Yêu Tộc...

Thật yên tĩnh.

Cao thủ, yêu binh các nơi không có một chút vết tích điều động nào.

Bất quá, cảnh báo Bạch Trạch đưa cho, tiến đánh Vu Tộc Bắc Châu, đối với Yêu Tộc mà nói cũng là một nước cờ tốt, xác suất việc này phát sinh cực cao.

Lý Trường Thọ lẳng lặng chờ đợi, kết quả liên tiếp mấy ngày, Yêu Tộc mảy may không có phản ứng gì.

Lý Trường Thọ cảm thấy buồn bực, vẫn lưu lại hơn phân nửa tâm thần giám sát chỗ Yêu Tộc, dùng non nửa tâm thần để xử lý sự vụ thường ngày ở các nơi.

Lực lượng tâm thần không đủ, chỉ là khiến cho hiệu suất làm việc giảm xuống, tuy nhiên Lý Trường Thọ đều ổn trọng trong mọi việc, sẽ không có phiền phức gì.

Nhưng mà Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới chính là, một lần chờ đợi này của hắn, chính là trọn vẹn nửa năm!

Trong vòng nửa năm, Linh Châu Tử cùng với Thiên Tướng Phủ Thủy Thần đã đối mặt với nhau mấy lần, nhưng mỗi lần đều bởi vì Linh Châu Tử quá mức ngại ngùng, ngoại trừ luận bàn đấu pháp, cũng chỉ là nhìn Thiên Tướng chơi đùa tại kia, căn bản không có dung nhập vào.

Việc này xác thực không thể nóng vội, cứ từ từ mưu toan.

Thiên Đình cũng đã làm xong đầy đủ chuẩn bị ứng chiến, mấy chục vạn tinh nhuệ Thiên Binh mang theo trăm vạn Đậu Tiên, có thể chi viện Bắc Châu vào bất cứ lúc nào.

Khi Lý Trường Thọ bắt đầu hoài nghi, định nghĩa của Bạch Trạch đối với tai hoạ có phải hay không có một chút vấn đề, một tia khí tức quen thuộc xuất hiện ở chỗ Yêu Tộc.

Văn Tịnh!

Tiên thức của Lý Trường Thọ như lưới, lập tức lần theo cỗ khí tức này tiến hành dò xét, rất nhanh liền thấy ba đạo thân ảnh có một chút mơ hồ, tiến vào mấy tầng đại trận Yêu Tộc bố trí dưới mặt đất.

Văn Tịnh chủ động hiển lộ một tia khí tức này, thật ra là một loại "ám hiệu" bọn hắn đã định ra trước đó.

Vì bảo hộ nội ứng của phe mình, lúc này Văn Tịnh đạo nhân cùng với hắn còn không thể trực tiếp liên hệ, mà sợi khí tức này cũng đủ để chứng minh, lập trường của Văn Tịnh đạo nhân cũng không phát sinh biến hóa.

Ba đạo thân ảnh này, Văn Tịnh đạo nhân ở bên trái, thiếu nữ có mái tóc dài màu trắng bạc, xách theo một thanh trường kiếm đứng ở bên phải, ở giữa, lại là một thân ảnh cao gầy mang theo áo choàng.

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, xác định chính mình cũng chưa gặp qua vị đạo sĩ này.

Ở phía phương tây lại muốn gây sự rồi?

Ách, sẽ không phải là, phương tây đến tìm Lục Áp hiến kế, cung cấp trợ giúp, chỉ điểm cho Lục Áp đạo nhân cùng với Yêu Tộc một con đường sáng —— tiến công Vu Tộc, bức Thiên Binh Thiên Tướng hạ phàm khai chiến?

Nếu đúng là như vậy, vậy thì...

Thần thông "Xu cát tị hung" này của Bạch Trạch, thật sự quá phận!

"Thiên Đình kiêng kị, chính là thực lực bất phàm Yêu Tộc còn giữ bây giờ, điện hạ vạn lần không được liên thủ cùng với Linh Sơn phương tây. "

Trong đại điện trống trải, bên trên bảo tọa đài cao.

Lục Áp đạo nhân hóa thành bộ dáng lão đạo dùng một tay chống đỡ cái trán, trong đáy lòng vang vọng lời nhắc nhở của Bạch Trạch ngày đó, không hiểu sao có một chút bực bội.

Bên cạnh đài cao, hơn mười mấy vị lão yêu ngồi yên lặng, bọn hắn vào giờ phút này phần lớn đều mang theo một chút cảm giác chấn kinh hưng phấn, chỉ vì nghe được lời nói chậm rãi của vị lão đạo áo rách ở dưới đài kia...

"...Thái Tử điện hạ, bây giờ chỉ cần phái ra chút ít binh mã uy áp Vu Tộc Bắc Châu, tự nhiên có thể khiến cho Thiên Đình thất thố. Thiên Đình bây giờ muốn hợp nhất Địa Phủ, tuyệt đối sẽ không làm như không nhìn thấy đối với Vu Tộc Bắc Châu, đến lúc đó chỉ cần đại quân đuổi đến từ sau, vây kín chiến cuộc, tự nhiên có thể đánh cho Thiên Đình đau nhức. Bần đạo cũng biết, Thái Tử điện hạ cũng không muốn toàn diện khai chiến cùng với Thiên Đình, chỉ là đang chờ cơ hội để cho Thiên Đình biết khó khăn, hoà đàm cùng với Thái Tử điện hạ, ngày hôm nay bần đạo đến đây, cũng không phải là vì khiến cho Thái Tử điện hạ triệt để tuyên chiến cùng với Thiên Đình. Thiên Đình đứng sau Thiên Đạo, nên đại hưng, trước đây phương tây chúng ta mưu toan áp chế Thiên Đình đại hưng, đúng là vô cùng sai lầm, cũng khiến cho Thiên Đình rất có phê bình kín đáo đối với phương tây chúng ta, đây tuyệt đối không phải ý của hai vị lão sư. Mọi người trong Hồng Hoang đều biết, phương tây chúng ta cằn cỗi, linh vận không thể. Bần đạo cũng muốn làm cho phương tây chúng ta chiếm một chút thần vị ở bên trong Thiên Đình, tăng chút số phận cho Linh Sơn chúng ta, chỉ thế mà thôi, cũng không cầu gì nhiều."

Lão đạo áo rách kia ngừng nói, ngẩng đầu nhìn Lục Áp đạo nhân bên trên bảo tọa, trên khuôn mặt gầy gò mang theo ý cười nhạt, cho người ta một loại cảm giác thân cận hiền lành.

"Bần đạo cũng biết, Thái Tử điện hạ có lẽ có chỗ cố ky, không muốn dắt tay cùng với Linh Sơn chúng ta."

Trong lúc nói, lão đạo lấy ra một cái bao từ trong ống tay áo, dùng tiên lực đẩy về hướng đài cao.

Cái bao tự động cởi bỏ trong lúc bay về phía trước, trong đó lấp lánh ánh vàng, một cỗ thiên uy mênh mông nhộn nhạo lên trong điện, hiển lộ ra khối đại ấn trong đó.

Ấn tỉ Yêu Đế!

Lục Áp cùng với hơn mười mấy vị lão yêu kia bỗng nhiên đứng dậy, chúng lão yêu đang cố gắng khắc chế xúc động đưa tay, khiến cho khối đại ấn rơi vào trong tay phải Lục Áp đạo nhân duỗi ra.

Lão đạo áo rách cười nói: "Đồ vật lần trước Địa Tạng sư đệ hứa hẹn cho Yêu Tộc, lần này bần đạo cũng mang theo cho các vị. Địa Tạng sư đệ kém cờ Thuỷ Thần một chiêu, làm cho Yêu Tộc tử thương thảm trọng, đã bị lão sư răn dạy. Vị Thuỷ Thần Thiên Đình kia thực sự khó ứng đối... Thái Tử điện hạ, ngươi sẽ không phải thật sự cho rằng, Thuỷ Thần sẽ bởi vì ngươi chủ động hoà đàm mà tha mạng cho ngươi đó chứ? Đừng quên trận chiến Yêu Thăng Sơn, thủ đoạn của hắn sao mà hung tàn. Hắn khác biệt với tất cả chúng ta, hắn là Nhân Tộc, lại là Nhân Tộc giáng sinh vào sau Thượng Cổ, vốn là cất hận ý đối với Yêu Tộc. Các vị hãy cẩn thận châm chước, bần đạo cũng sẽ không bắt buộc các vị liên thủ cùng với ta, chỉ là đơn thuần cảm thấy: thiên địa này, Nhân Tộc tuy là nhân vật chính, nhưng cũng nên cho những sinh linh đến từ Viễn Cổ Thượng Cổ chúng ta, để lại một chút khe hở sống sót. Chư vị cảm thấy có đúng không?"

Theo tiếng nói của lão đạo áo rách rơi xuống, trong đại điện rơi vào trầm tĩnh.

Chương 752. -

Ở gần cửa điện, Văn Tịnh đạo nhân khoanh tay dựa vào cột đá bên cạnh, thiếu nữ tóc bạc xách theo một thanh bảo kiếm bên người, cúi đầu không nói.

Khoé miệng của Văn Tịnh mang theo một chút ý cười, trong đáy lòng lại không nhịn được lẩm bẩm...

"Cũng không biết, khí tức chính mình vừa rồi cố ý lưu lại, phải chăng đã bị Thuỷ Thần đại nhân phát hiện ra. Dựa theo tính nết của Thuỷ Thần đại nhân, xác nhận sẽ giám sát nơi đây mỗi giờ mỗi khắc mới đúng. Chặc, lại có Đại đệ tử Thánh Nhân xuất quan, bắt đầu tham gia tranh chấp giữa Tây Phương Giáo cùng với Đạo Môn, trong hai năm qua Tây Phương Giáo bắt đầu lưu truyền tin đồn Đạo Môn sắp có đại kiếp phát sinh, cũng không biết là thật hay giả. Quả nhiên là, Thuỷ Thần đại nhân làm bằng sắt, đệ tử Thánh Nhân phương tây như nước chảy. Có thể chỉ mấy ngày nữa, lão đạo sĩ này lại sẽ bị khiêng xuống, mà Thuỷ Thần đại nhân sẽ lạnh nhạt nói một tiếng đối với Linh Sơn: người tiếp theo."

Ý cười bên miệng Văn Tịnh đạo nhân dần dần vũ mị.

"Dì Văn." Thiếu nữ truyền âm nói: "Lần này chúng ta cần giết sinh linh nào."

Nụ cười trên khoé miệng của Văn Tịnh cứng đờ, đã nói bao nhiêu lần, phải hô nữ vương đại nhân!

"Gọi tỷ là được rồi, đừng có gọi dì." Văn Tịnh đạo nhân truyền âm trả lời: "Muốn giao thủ là vẫn còn sớm, không nên gấp, bên ngoài không có đơn thuần như Huyết hải, ở chỗ này chú trọng tính kế và rắp tâm."

"Vâng." Nữ La Sát đáp lời, tóc dài màu bạc như là nước chảy, tự động chui vào bên trong áo choàng, đội mũ áo choàng lên: "Ta sẽ nghỉ ngơi, dì Văn."

Cái trán của Văn Tịnh nổi gân xanh, nhưng cũng không nói thêm gì, tiếp tục khoanh tay lưng tựa cột đá, dáng người xinh đẹp như ẩn như hiện, nghe lão đạo kia tiếp tục lừa dối Yêu Tộc ngây ngốc.

Vì sao nói bọn hắn ngốc?

Lão đạo kia đến lúc này đã nói nhiều lời như vậy, những kẻ gọi là cao thủ Yêu Tộc này, thế nhưng lại hoàn toàn không nghi ngờ thân phận của lão đạo...

Cuối cùng, vị Thái Tử Yêu Tộc kia coi như có một chút thần chí, vào hai bên đã muốn lập ra minh ước một lần nữa, vào trước khi chính thức liên thủ, mở miệng hỏi một câu:

"Không biết nên xưng hô tiền bối như thế nào?"

Lão đạo áo rách mỉm cười, lạnh nhạt nói: "Sư tôn là Thánh Nhân phương tây, gọi là Hư Bồ Đề."

...

Cái gì là thụy thú?

Trước nửa năm liền dự cảm được phía bắc Bắc Châu có tai hoạ, thậm chí vào trước khi "kẻ khơi mào tai hoạ" có ý tưởng, thuần túy thông qua sự vận chuyển của Thiên Đạo, dự cảm được tai nạn buông xuống...

Đây kỳ thật cũng được coi là một loại trực giác, bất quá là trực giác có dấu vết mà lần theo.

Lý Trường Thọ đối với môn thần thông này của Bạch Trạch, quả nhiên là ghen tị không tới.

Ở giữa sinh linh cùng với sinh linh, làm sao lại chênh lệch lớn như vậy!

Bạch Trạch thần thông như vậy ở trên người của y, chính là có thể kịp thời tránh né tai hoạ, cảm thấy không lành, kịp thời chuồn mất.

Bây giờ giúp vị Thuỷ Thần Lý Trường Thọ này đánh "phụ trợ", lại có thể phát huy ra kỳ hiệu.

Thiên Đình làm tốt ứng đối từ nửa năm trước, Vu Tộc Bắc Châu vào lúc Yêu Tộc còn chưa làm ra bất kỳ động tác gì, đã nhận được cảnh báo của Lý Trường Thọ, cũng đã hoàn thành việc sắp xếp sơ bộ theo kế hoạch phòng thủ mà Lý Trường Thọ đưa ra.

Tiếp theo, chính là chờ Yêu Tộc đến đây đưa cơm.

Văn Tịnh cùng với vị cao thủ Linh Sơn lạ lẫm và thiếu nữ tóc bạc kia, vào ngày thứ ba xuất hiện ở chỗ của Yêu Tộc, mấy trăm Yêu Vương Yêu Tộc tề tụ trên một ngọn núi không trọng yếu.

Lục Áp đạo nhân cũng không hiện thân, nhưng mười mấy vị cao nhân Yêu Tộc Thượng Cổ cùng nhau xuất hiện, làm cho trên dưới Yêu Tộc nhiệt huyết sôi trào, quét sạch phiền muộn tâm lý bị Thiên Đình tạo thành trước đây.

Nhưng mà, cao nhân Yêu Tộc ngày hôm nay, quở trách Thiên Đình bất công vài câu, lời nói nhất chuyển, lại chuyển hướng đến đại chiến Vu Yêu Thượng Cổ.

Lộc Công ở rất có danh vọng bên trong Yêu Tộc đứng dậy, bái ba bái đối với thiên địa, hô to: "Vu Tộc hung tàn, lấn lương thiện của ta, ngày hôm nay Vu Tộc còn tụ thế tại Bắc Châu, có ý đồ bình định chúng ta, lại đi săn trong Hồng Hoang một lần nữa! Vì hộ vệ thiên địa thanh minh, cũng vì anh linh chết thảm trong tay Vu Tộc lúc Thượng Cổ, ngày hôm nay Yêu Tộc chúng ta khởi binh bắc phạt, thảo phạt dư nghiệt Vu Tộc! Hãy để ánh sáng đúng đắn chiếu sáng ở bên trên Hồng Hoang đại địa!"

Phần lớn Yêu Tộc thế hệ trước đều rõ ràng, bọn hắn muốn dùng Vu Tộc để bức Thiên Đình ra tay.

Yêu Tộc thế hệ trẻ tuổi không hiểu nhiều đối với thiên địa đại thế, vào giờ phút này đều là nhiệt huyết xông lên đầu, nhao nhao cao giọng la lên.

Trong lúc nhất thời, ranh giới Bắc Châu yêu khí cuồn cuộn, che khuất bầu trời, ngưng tụ thành một hư ảnh Tam Túc Kim Ô khổng lồ trên chín tầng trời, thanh thế tăng vọt!

Dưới nền đất, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" quan sát thông qua "nhiều camera", âm thầm lắc đầu.

Tây Phương Giáo thật sự quá độc ác.

Muốn nó diệt vong thì trước tiên hãy để cho nó điên cuồng, đây là trực tiếp đưa tuyệt lộ cho Yêu Tộc.

Vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo mà mình chỉ thấy được bóng lưng này, chỉ sợ là nhân vật hung ác chưa từng lộ diện trước đây.

Chỉ cần vài câu liền chiếm đóng đại nghĩa, bằng vào biểu hiện của nhóm Yêu Tộc này trước đây, là tuyệt đối không thể hô hào, lực lượng, tầm mắt đều không đủ, tám thành chính là xuất ra từ trong tay của vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, mấy câu nói đó đại biểu cho cái gì?

Yêu Tộc muốn "thay trời hành đạo", muốn đoạt đại nghĩa cùng với Thiên Đình. Chỉ là vài câu tuyên ngôn này, Lý Trường Thọ hoàn toàn liền có thể đánh thức Ngọc Đế, khiến Thiên Đình toàn diện khai chiến đối với Yêu Tộc.

Tất nhiên, như vậy đối với Thiên Đình mà nói, cũng là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, nguyên khí chắc chắn đại thương.

"Ổn một chút đi." Lý Trường Thọ thở dài, tiếp tục giám sát động tĩnh của Yêu Tộc, kiểm tra các nơi Thiên Đình bố trí.

Ý nghĩ nhất định phải hoàn toàn rõ ràng như trước đây.

Hắn muốn hậu phát chế nhân, lần này không cầu toàn diệt binh mã Yêu Tộc, cũng phải ăn bộ phận tinh nhuệ của Yêu Tộc, viết lại bảng so sánh thực lực giữa cao thủ Thiên Đình cùng với cao thủ Yêu Tộc.

Hai ngày sau, Yêu Tộc khởi binh.

Tổng cộng một phần ba số lượng Yêu Tộc, rời khỏi nơi tụ tập tại Bắc Châu, trăm vị Yêu Vương, mấy ngàn cao thủ Yêu Tộc, mấy chục vạn yêu binh tạo thành đại quân, từ ranh giới Bắc Châu, một mạch đi về phía Tây Hải —— thực lực của yêu binh cao thấp không đều, thực lực đại đa số miễn cưỡng tại cảnh giới Nguyên Tiên, bọn hắn trực tiếp xuyên qua khu vực chướng khí nồng nặc nhất Bắc Châu, cũng sẽ tử thương hơn phân nửa.

Mà Vu Tộc Bắc Châu, trước đây bởi vì một bộ phận Đại Vu Thượng Cổ gây sự, duy trì Xi Vưu tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng cùng với Hiên Viên hoàng đế, kết quả bị khí vận Nhân Tộc phản phệ, thực lực tổn thương hơn phân nửa tại Thượng Cổ, lúc này đối mặt độc lập với nhánh đại quân Yêu Tộc này, cũng chỉ có thể ngăn cản tạm thời, hoàn toàn không phải là đối thủ.

Chương 753. -

Huống chi, căn cứ theo quan sát của Lý Trường Thọ, ở bên trong quá trình đại quân Yêu Tộc đi đến Tây Hải, đã có mấy vạn tinh nhuệ Yêu Tộc chân chính, tiến vào bên trong chướng khí Bắc Châu, ở dưới sự suất lĩnh của mấy trăm vị cao thủ Yêu Tộc chân chính, chậm rãi ép về phía căn cứ Vu Tộc.

Lại tính toán những đại năng Yêu Tộc nào có thể tiến đến trước khi khai chiến, cùng với người sở hữu Trảm Tiên Phi Đao như Lục Áp...

Mai phục tứ phía, vây kín bát phương, chữ nguy trên đỉnh đầu Vu Tộc, đã là đỏ đến loá mắt.

Lý Trường Thọ âm thầm bài binh bố trận, Đạo Nhân Giấy đã sớm quy về bên trong Địa Phủ, Bắc Hải Long Cung.

Long Tộc đã có "một chút mối thù" đối với phương tây, lần này cũng mang theo không ít oán khí, cao thủ Long Cung Đông Hải gần như đồng thời xuất động, bảo vệ Hải Nhãn Bắc Hải, cung cấp cao thủ hỗ trợ cho Thiên Đình.

Bây giờ ở bên trong Tứ Hải, bởi vì Tây Phương Giáo dừng lại duy trì đối với số ít thế lực Hải Tộc không an phận, phản loạn Hải Tộc đã từ từ lắng lại, Hải Tộc một lần nữa trở thành một cỗ lực lượng không thể khinh thường trong tay Long Tộc.

Chỉ bất quá, thực lực tổng thể của Hải Tộc hơi yếu, sau khi lính tôm tướng cua rời khỏi nước biển, thực lực cũng sẽ giảm bớt đi nhiều, mà "Tiên Giao Binh" cũng chính là bây giờ "Hắc Long Binh" của Long Tộc, cũng cần trấn thủ ba chỗ Hải Nhãn còn lại.

Cho nên, lần này Lý Trường Thọ chỉ điều động cao thủ Long Tộc tham chiến chính diện.

Tất nhiên, vì lý do ổn thoả, hắn cũng liền vào vài ngày trước, âm thầm an bài trăm vạn đại quân Hải Tộc và lính tôm tướng cua hỗn hợp, lặng lẽ đi đến dưới lớp băng ở Bắc Hải.

Nếu ở bên trong đối chiến sau đó, Thiên Binh tan tác, Vu Tộc tử thương thảm trọng, vậy hắn sẽ sử dụng thần vị Thuỷ Thần phát động một cơn sóng thần, làm cho trăm vạn đại quân Hải Tộc bao phủ đám Yêu Tộc này.

Bất quá, cử động này có nguy hại rất lớn đối với sinh linh Bắc Châu, sẽ phá hư hệ sinh thái của Bắc Châu, hư hao tính đa dạng giống loài của Hồng Hoang, cũng khó tránh khỏi ngộ thương Vu Tộc, cũng không quá nhiều uy hiếp đối với cao thủ Yêu Tộc.

Nếu như không cần thiết, Lý Trường Thọ cũng sẽ không thật sự huy động bảo khí Thuỷ Thần.

Từ tốc độ hành quân của Yêu Tộc lúc này mà phán đoán, đại quân Yêu Tộc đi đến căn cứ Vu Tộc Bắc Châu, không sai biệt lắm là tại hai ngày sau.

Tính đến thời gian Yêu Tộc chỉnh đốn quân lính, đại khái lại có ba ngày, phía bắc bộ Bắc Câu Lô Châu liền sẽ xuất hiện một trận huyết chiến.

Trong khi Lý Trường Thọ giám sát các nơi, trong đáy lòng cũng đang cẩn thận suy nghĩ, sắp xếp bố trí của mình có chỗ lỗ hổng, chỗ thiếu sót hay không.

Mà lúc này, Bạch Trạch lại phát huy ra có một chút tác dụng quan trọng!

Một người một thú tụ cùng một chỗ nghiên cứu nửa ngày, Lý Trường Thọ trực tiếp dùng tiên lực ngưng ra sa bàn, dùng các loại cờ xí làm quân cờ, biểu thị thế lực khắp nơi, cùng với Bạch Trạch cẩn thận thôi diễn chiến sự kế tiếp.

Trận chiến đầu tiên trong Hồng Hoang được thôi diễn!

Bạch Trạch lý giải cực sâu đối với Yêu Tộc, vì thế liền do y làm "Thống Soái" một phương Yêu Tộc, vô cùng tiếp cận biểu hiện chân thực của Yêu Tộc.

Bọn hắn chấp cờ đánh cờ, cân nhắc hình bóng của Tây Phương Giáo ở trong đó, công phạt phòng vệ ở bên trên đại địa bắc bộ Bắc Câu Lô Châu, lặp đi lặp lại thôi diễn mười mấy lần, cuối cùng đều là Bạch Trạch bị đánh bại.

Chỉ bất quá, tổn thất mỗi lần của các phương Thiên Đình, Địa Phủ, Vu Tộc, Long Cung, có một chút khác biệt.

Cục diện thảm thiết nhất, là Vu Tộc tử thương sáu ~ bảy phần mười, mấy chục vạn đại quân Thiên Đình chuẩn bị tử thương ba thành...

Hai người lại thương thảo nửa ngày, hoàn thiện phương án chính và phương án dự bị của Lý Trường Thọ, làm cho trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhiều hơn mấy phần an ổn.

Lý Trường Thọ cười nói: "Có thể được Bạch tiên sinh tương trợ, đúng là chuyện may mắn của Thiên Đình."

Bạch Trạch lại nói: "Nếu Thuỷ Thần có thể sinh tại Thượng Cổ, hiệu lực cho Nhân Hoàng, thật sự không biết, trận đại chiến Vu Yêu Thượng Cổ, lại sẽ là đặc sắc cỡ nào."

"Chiến sự nổ ra, sinh linh đồ thán." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Việc này không thể dùng hai chữ đặc sắc."

"Đúng!" Bạch Trạch vái chào: "Là bần đạo dùng từ thiếu sót. Thuỷ Thần, bần đạo còn có một kế, có thể khiến sĩ khí Yêu Tộc tan rã, làm cho Thiên Đình giảm bớt tổn thương."

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, đã biết được kế sách mà Bạch Trạch nói tới.

Hắn hỏi: "Bạch tiên sinh thật sự không quen nhìn đối với Yêu Tộc bây giờ như vậy?"

Trong mắt Bạch Trạch mang theo vài phần ảm đạm, thấp giọng nói: "Bần đạo rút lui vào lúc Yêu Đình đỉnh phong, vốn không nên nói những điều này. Nhưng bạn bè của bần đạo tại Yêu Tộc, sinh linh bần đạo khâm phục, cuối cùng cũng đều đã cùng nhau vẫn lạc với Yêu Đình. Bần đạo kỳ thật không quen nhìn những kẻ tham sống sợ chết đến lúc Thượng Cổ này, đến ngày hôm nay lại treo lên danh hào Yêu Đình, mưu đồ chỗ tốt cho bản thân này. Lục Áp chính là sau khi tiếp xúc cùng với bọn hắn, thiếu niên nguyên bản hận ý đã lạnh nhạt, dần dần biến thành như vậy...ài, không đề cập tới cũng được. Thuỷ Thần, chiến sự lần này, cũng coi như phần công lao thứ nhất bần đạo dâng lên cho Nhân Giáo, cũng không thể tự nhiên nhận sự che chở của Thánh Nhân."

Lý Trường Thọ cười nói: "Để ta cân nhắc đôi chút."

"Được."

Bạch Trạch khẽ than thở một tiếng, hai thân ảnh vái chào lẫn nhau, Lý Trường Thọ cũng trở về bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Đạo Nhân Giấy ngồi ở bên trong đan phòng, bản thể ở mật thất dưới đất đi đến trước bức họa Thái Thanh Thánh Nhân, dâng ba cây hương lớn, hành một lần đại lễ, lẳng lặng chờ đợi đạo vận Thánh Nhân xuất hiện.

Một lát sau...

Không có trả lời?

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, vừa định mở miệng nói chuyện, liền cảm giác không gian bên người xuất hiện làn sóng nhàn nhạt, hai sợi linh niệm chui vào đạo tâm, hóa thành tiếng nói quen thuộc:

"Ha ha ha! Tiểu đồ đệ! Bản Tháp gia lại tới bảo kê ngươi! Đi gọt Nhiên Đăng sao?"

"Ngươi gần đây có khoẻ không?"

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Không Gian Xích bản chính!

Đạo tâm của Lý Trường Thọ chấn động, Thánh Nhân lão gia phát linh bảo tới, đã là cho chính mình đáp án xác thực!

Nếu chỉ cho Tháp gia, chính là để cho chính mình lấy tính kế làm chủ, hộ thân tự vệ, không cần tự mình hạ tràng giết địch.

Nhưng Không Gian Xích cũng cùng nhau đến, đây chính là để hắn đại biểu một phương Thiên Đình hạ tràng chinh chiến, làm dịu tình huống xấu hổ Thiên Đình không đủ cao thủ ở một trình độ nhất định.

Xem ra, lần này lại phải xác định lại định nghĩa "văn thần Thiên Đình".

Lý Trường Thọ nắm chặt Không Gian Xích, trực tiếp thu Huyền Hoàng Tháp vào thể nội, cúi đầu thật sâu đối với bức hoạ Thánh Nhân, quay người dậm chân rời khỏi mật thất nơi đây.

Nếu Thánh Nhân đã cho phép, như vậy lúc thôi diễn chiến sự cùng với Bạch Trạch trước đây, mấy tấm át chủ bài cũng không có hiển lộ, sau đó chính thức khai chiến, cũng có thể dùng.

...

Chương 754. -

Hai ngày sau.

Tại Địa Phủ, tại đông bộ Hùng Quan Phong Đô Thành, Ngưu Đầu cầm ngọc phù trong tay, bên trong ánh mắt tràn đầy kiên định, phất phất tay đối với phía trước.

Sau lưng gã, hơn ngàn thân ảnh khôi ngô huyết khí cuồn cuộn đồng thời cất bước, không bao lâu liền lao vụt bên trên đại địa U Minh Giới, mang theo cát bụi đầy trời.

Tại Thiên Đình, ở nơi thuỷ quân Thiên Hà đóng quân.

Mười vạn thuỷ quân Thiên Hà, ba mươi vạn tinh nhuệ Thiên Binh Thiên Đình, vào giờ phút này đã là chỉnh quân chờ phân phó, Đông Mộc Công đứng lẳng lặng ở trước trận, chờ đợi ngọc phù trong tay sáng lên.

Vào giờ phút này Ngao Ất cùng với Biện Trang liền đứng ở phía sau Đông Mộc Công, cùng với mười mấy vị tướng lĩnh Thiên Đình lặng im mà đứng, cùng nhau chờ đợi lệnh hành quân.

Tại Bắc Hải Long Cung, dưới trụ băng, một mảnh lại một mảnh lính tôm tướng cua run bần bật ở bên trong làn nước đen băng giá, chờ đợi quân lệnh có lẽ sẽ không đến nơi này.

Ở trong vùng biển này, từng đầu Thương Long chậm rãi du động, mí mắt bao trùm dưới lân giáp, là mắt rồng mang theo hận ý băng lãnh...

Trong thiên ngoại, ở trước cửa ra vào duy nhất của Thánh Mẫu Cung.

Một chiếc thuyền mây chậm rãi bay ra, chở mấy vị tiên tử vừa nói vừa cười, chậm rãi bay về hướng Ngũ Bộ Châu.

Đám mây và con thuyền đi cùng với các vì sao và mặt trăng, bóng hình xinh đẹp nhuộm màu bình minh.

Chiếc thuyền mây đến từ Thánh Mẫu Cung kia, sau khi lái vào Ngũ Bộ Châu trong Hồng Hoang thiên địa, chính là bay đi không nhanh không chậm về hướng Bắc Châu.

Mấy vị tiên tử phía trên thuyền mây cũng dần dần thu liễm ý cười, không còn nói về chuyện lý thú bên trong Thánh Mẫu Cung...

"Đại tỷ, chúng ta lần này, thật sự muốn đi khuyên Yêu Tộc lui binh? Không có ý chỉ của nương nương, chỉ bằng chúng ta đi đến khuyên bảo, chuyện này có thể thành sao?"

"Không thành cũng phải khuyên một chút." Vị tiên tử cầm đầu kia ôn nhu nói: "Ngày hôm nay chúng ta không thể nói là phụng mệnh nương nương, chỉ nói chúng ta làm việc ở bên trong Thánh Mẫu Cung là được. Nương nương không cho ý chỉ, chính là không muốn can thiệp Thiên Đạo đại thế. Bây giờ hơn phân nửa Yêu Tộc bị một số ít lão yêu Yêu Đình Thượng Cổ sử dụng, liên luỵ đến càng nhiều sinh linh vào kiếp, nương nương nhắc nhở bọn họ một tiếng, xem như xứng đáng với tình nghĩa cùng với Yêu Đình năm đó."

"Đại tỷ, bọn họ vì sao đều yêu thích đánh tới đánh lui, không thể thuận đường mà đi sao?"

"Ai biết đâu?" Biểu tình của tiên tử cầm đầu có một chút bất đắc dĩ, tai nhọn sinh ra một chút lông tơ màu trắng, chứng minh xuất thân Hồ Tộc Thượng Cổ của nàng.

"Có lẽ bọn họ, chỉ là có một chút không cam lòng cô đơn như vậy."

Ba vị tiên tử cùng là xuất thân từ Yêu Tộc khác, nghe vậy sắc mặt của tất cả đều có một chút ngưng trọng. Từng người các nàng không cần phải nhiều lời nữa, đứng ở trên thuyền mây quan sát các nơi thiên địa, đi về hướng ranh giới Bắc Câu Lô Châu.

Nơi đó, từng đợt yêu phong hoành hành, đêm tối bị mây đen che đậy.

Mây đen đầy trời bay tới từ trên biển, đếm không hết bao nhiêu thân ảnh xông tới mặt đất mọc đầy Hàn Tùng, sau khi chỉnh đốn đại quân một cách đơn giản, cưỡi mây mà lên một lần nữa.

Cùng lúc đó.

Tại Thiên Đình, ở trước Lăng Tiêu bảo điện lấp lánh ánh vàng.

Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công đứng ở nơi đây, phía sau hai người còn có hơn mười mấy vị Thiên Tướng và văn thần, cùng nhau vái chào đối với Lăng Tiêu bảo điện.

Vậy liền coi như là bẩm báo Ngọc Đế bệ hạ, Thiên Đình sắp xuất binh tương trợ Vu Tộc Bắc Châu.

"Thuỷ Thần..." Đông Mộc Công lo lắng nói: "Có cần hay không, chúng ta đánh thức nương nương hoặc là bệ hạ, xin một phen chỉ thị? Lần này dù sao cũng muốn vận dụng mười vạn Thiên Binh, còn muốn chính diện khai chiến cùng với Yêu Tộc."

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt khó xử, thấp giọng nói: "Mộc Công, bệ hạ bây giờ vừa mới lịch kiếp ở phàm tục không lâu, nếu chỉ vì chuyện như vậy liền bừng tỉnh bệ hạ, sợ là sẽ làm hỏng cơ duyên của bệ hạ. Chuyện hôm nay, chính là Yêu Tộc vi phạm ước hẹn Thượng Cổ, ngang nhiên tiến đánh Vu Tộc Bắc Châu. Thiên Đình xuất binh cứu viện, là bởi vì Yêu Tộc vô cớ gây sự, không để ý mệnh lệnh của Đạo Tổ năm đó, hợp tình hợp lý, cũng nằm ở bên trong phạm vi chức quyền ngươi và ta làm ra quyết định. Nếu là một ít đại sự Hồng Hoang nguy hiểm, chúng ta tất nhiên không thể tự tiện làm chủ. Nhưng một góc sự tình chỉ liên quan đến Hồng Hoang như vậy, chúng ta cũng không thể sợ đầu sợ đuôi, bởi vì sợ gánh chịu hậu quả mà không đi thực hiện chức vụ bệ hạ và nương nương phó thác cho chúng ta. Nếu không, bệ hạ nên đối đãi với Mộc Công như thế nào?"

Đông Mộc Công trầm ngâm vài tiếng, chậm rãi gật đầu, nghiêm mặt nói: "Thuỷ Thần nói có lý! Còn xin Thuỷ Thần cần lo lắng chu toàn hơn một chút, khiến Thiên Đình chúng ta tử thương ít một chút. Như thế, đợi bệ hạ trở về Thiên Đình, mới dễ bàn giao đối với bệ hạ."

"Mộc Công yên tâm." Lý Trường Thọ tự tin cười một tiếng, cho Đông Mộc Công cùng với chúng tiên thần thêm chút một sức lực: "Nếu lần này ứng đối bất lợi, ta cùng với Mộc Công sẽ cùng nhau tiếp nhận bệ hạ trách phạt!"

Đông Mộc Công lập tức có một chút cảm kích.

Mặc dù luôn cảm thấy, lời nói này của Thuỷ Thần có chỗ nào là lạ...

"Hết thảy liền dựa vào Thuỷ Thần điều động! Ta sẽ đi chuẩn bị quân đợi chiến, các điện Thiên Đình cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, ngày hôm nay nhất định phải đánh gãy âm mưu của Yêu Tộc, đánh ra uy phong Thiên Đình!"

"Làm phiền Mộc Công."

"Vì Thiên Đình quật khởi, vì Tam Giới không suy!"

Đông Mộc Công nói một cách hào khí, vái chào đối với Lý Trường Thọ, trường bào phất phới, quay người mà đi, mấy vị Thiên Tướng cùng nhau đi theo phía sau.

Lý Trường Thọ quay người, vái chào đối với các vị tiên thần, nói: "Ở Thần Điện của các bộ, làm phiền chư vị."

"Thuỷ Thần cứ việc yên tâm!"

"Không thể cùng nhau xuất chinh với Mộc Công và chúng Nguyên Soái, chúng ta cũng chỉ có thể làm tốt sự tình phía sau!"

"Chắc chắn sẽ đem hết toàn lực bảo hộ an nguy của Thiên Binh Thiên Tướng phe mình, mời Thuỷ Thần toàn tâm chấp chưởng đại cuộc!"

"Thiện!"

Lập tức, bảy ~ tám vị tiên thần này hành lễ cáo lui, đi về hướng Thần Điện các nơi.

Lý Trường Thọ quay người liếc nhìn Lăng Tiêu bảo điện, ngừng chân một hồi, cưỡi mây bay trở về Phủ Thủy Thần.

Kỳ thật có mấy lời, hắn không tiện nói rõ.

Bằng vào tính cách của Ngọc Đế bệ hạ, đúng là thật sự phải bừng tỉnh Ngọc Đế bệ hạ, lần này gấp rút tiếp viện Vu Tộc, nhằm mục đích tiêu diệt tinh nhuệ của Yêu Tộc, sợ rằng sẽ thăng cấp không có giới hạn.

Thiên Đình cũng chưa làm tốt chuẩn bị toàn diện khai chiến.

Có thể nghiền ép địch nhân vào sáu ~ bảy mươi năm sau, vì sao muốn nóng lòng tạm thời, làm cho tướng sĩ Thiên Đình chảy máu uổng phí?

Lần này, Lý Trường Thọ sẽ lấy bản thể xuất chiến, tận lực phát huy ưu thế chí bảo Nhân Giáo, bù đắp chuyện cao thủ phe mình không đủ.

Thuận tiện kiếm một chút xíu công đức trên người đại yêu thân mang nghiệp chướng!

Chương 755. -

Cỗ Đạo Nhân Giấy này tiếp tục tọa trấn Thiên Đình, tùy thời ứng biến.

Tiên thức đảo qua các nơi Thiên Đình, khắp nơi có thể thấy được tiên thần Thiên Đình ma quyền sát chưởng. Không ít văn thần tụ tập trong Lôi Phạt Điện, sau đó bọn họ sẽ cùng nhau ra tay, ở trên thanh thế tất nhiên sẽ cao hơn Yêu Tộc một đầu!

Đạo Nhân Giấy vừa mới bay đến trước Phủ Thủy Thần, một viên đại tinh ở trời đông, hấp dẫn một chút tâm thần của Lý Trường Thọ.

Đó là Thái Bạch Tinh, ngày hôm nay đi ra có một chút sớm.

Đời trước có một thuyết pháp, chính là Thái Bạch Tinh chủ sát phạt, chưởng quản sự tình chiến tranh...

Chuyện này cũng không biết là thật hay giả.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng bĩu môi, lão thần tiên Đạo Nhân Giấy này trở về bên trong Phủ Thủy Thần an tọa.

Lúc chuyển tâm thần đi chỗ khác, Lý Trường Thọ vẫn không quên nhìn một chút tình hình Linh của Châu Tử ở sát vách. Đại sư điệt này vào giờ phút này đang chuyên tâm tu hành, dường như lại có cảm ngộ.

Lý Trường Thọ là thật sự hận không thể, nhanh chóng đưa "tiểu tướng" Na Tra tới, dùng ở bên trên chiến sự ngày hôm nay.

Thiên Đình lúc này, võ tướng khó có thể làm người có tác dụng lớn, gặp được chiến đấu khá thú vị như vậy, lại vẫn cần văn thần Thiên Đình tự thân xuất mã!

Ài, Hồng Hoang gian khổ, thần đạo không thể.

Lý Trường Thọ có một chút không yên lòng, lại nhìn tình hình của Đông Mộc Công ở bên kia.

Một số lớn Thiên Binh Thiên Đình bắt đầu tuôn ra khỏi Bắc Thiên Môn, điểm rơi của hai tòa đại trận "buông xuống", đã khóa chặt trên chiến trường định sẵn.

Tiếp theo, Yêu Tộc có thể thỏa thích phát huy, chỉ cần không phải đột nhiên lui binh, hoặc là Thiên Đạo đột nhiên hạ xuống Tử Tiêu Thần Lôi diệt tộc đối với Vu Tộc, cắt đứt chiến lực hữu hiệu của Vu Tộc...

Mọi thứ đều đang nằm trong tầm kiểm soát.

Tâm thần na di, rơi vào phía bắc Bắc Châu.

Bên trong huyệt động dưới mặt đất có một chút âm u, một cỗ Đạo Nhân Giấy bộ dáng trung niên đạo sĩ mở hai mắt ra, thần quang trong mắt cấp tốc hội tụ, lập tức tràn tiên thức hướng về các nơi.

"Đại nhân! Ngài tỉnh rồi sao!"

Bên trong tiếng gọi thô kệch ầm ĩ, lập tức có hơn mười mấy đạo thân ảnh vây quanh.

Bọn họ người khoác chiến giáp da thú, xách theo các loại binh khí, nhục thân ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, tự nhiên đều là Vu Tộc Bắc Châu.

Lý Trường Thọ trực tiếp hỏi: "Mấy vị Đại Vu Tế trở lại chưa?"

"Đều đã trở về bên trong Hắc Sơn!"

Lý Trường Thọ nói: "Các vị đi nhắc nhở mấy vị Đại Vu Tế, đại quân Yêu Tộc đã sắp đến, lập tức mở ra trận thế các nơi! Không cần keo kiệt linh thạch Thiên Đình đưa cho, Vu Tộc các ngươi tu hành cũng không dùng đến những thứ này."

"Vâng!" Chúng Chiến Vu đáp ứng một tiếng.

Lý Trường Thọ lại nói: "Ta đi các nơi tuần tra một lần, sau đó đi tìm Đại Vu Tế tụ hợp."

Nói xong, hắn thi triển thổ độn, thân ảnh không ngừng tuần tra trong vòng phương viên trăm dặm.

Hơn mười mấy vị Chiến Vu kia đầu tiên là sửng sốt một chút, lại nhanh chóng quay đầu phi nhanh, không ngừng lớn tiếng la lên: "Yêu Tộc đánh tới! Chuẩn bị đánh nhau!"

"Yêu Tộc sẽ lập tức tới ngay!"

Lý Trường Thọ nghe được có chút im lặng...

Rõ ràng binh lực của Vu Tộc liền ngay cả một phần hai mươi của đối phương cũng không đến, làm sao tiếng quát lên của bọn hắn, lại mang theo vui vẻ nồng đậm như thế.

Đối với tình huống ngày hôm nay Yêu Tộc xâm phạm quy mô lớn như vậy, Vu Tộc cũng không phải là không có chuẩn bị.

Vu Tộc sinh tồn nhiều năm tại Bắc Châu, mặc dù vạn năm gần đây không may bị Yêu Tộc tính kế, tộc vận dần dần khô héo, hơn nữa trên dưới Vu Tộc đã mất đi ý chí chiến đấu. Nhưng trước kia vào lúc dời vào Bắc Châu, bọn họ vì đề phòng Yêu Tộc khai chiến, đã làm rất nhiều nơi tránh né nguy hiểm.

Hắc Sơn nơi đây, chính là một chỗ "cứ điểm Vu Tộc".

Đây là nơi cuối cùng Vu Tộc có thể rút lui khi thảm họa hủy diệt đến, khoảng cách với Bắc Hải bất quá cũng chỉ ba trăm dặm, chỉ có một mặt phía tây là đường bằng phẳng, địa thế ba bên khác có một chút hiểm ác.

Mặc dù Vu Tộc không am hiểu chú, thuật, pháp, trận pháp, trên phương hướng phát triển cũng đi lệch chút, nhưng đúng là có lưu truyền trận pháp.

Trận pháp lưu truyền phổ biến nhất Hồng Hoang, phần lớn là dùng trận cơ dẫn động linh lực, nguyên khí, phát huy ra uy năng viễn siêu thực lực của người bày trận.

Mà trận pháp của Vu Tộc, là dùng huyết khí tự thân làm cơ sở, kích phát lực lượng huyết mạch, ngưng tạo đại trận công phạt, ví dụ như【 Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận 】đại danh đỉnh đỉnh kia.

Đại trận phòng hộ Hắc Sơn, xem như là đại trận phòng hộ Vu Tộc xây dựng không nhiều, lấy linh thạch làm cơ sở, phương pháp bày trận vẫn là học được từ minh hữu Thượng Cổ—— Nhân Tộc đại huynh đệ.

Đáng tiếc, linh thạch Vu Tộc cất giữ ở nơi đây, bởi vì niên đại xa xưa, linh khí dần dần tản ra.

Yêu Tộc tuyên bố hịch văn thảo phạt thiên chỉ bất quá nửa tháng, Lý Trường Thọ làm chủ, để Thiên Đình và các Long Cung đưa tới một nhóm linh thạch, hoàn toàn kích hoạt đại trận phòng ngự Hắc Sơn, làm thủ đoạn chủ yếu ngạnh kháng chính diện thế công của Yêu Tộc.

Hắc Sơn đại trận hiện lên "hình dáng hồ lô", hơn phân nửa chôn ở dưới mặt đất.

Bề mặt của mặt đất là một ngọn núi đá đen được đẽo thành hình bán nguyệt, từng vị từng vị Chiến Vu đóng quân trong đó, chuẩn bị xuất trận phản kích vào bất cứ lúc nào.

Dưới mặt đất thì là một mảnh mặt đất gần như bị đào rỗng, bị đại trận bao khỏa, có thể chứa đựng mấy chục vạn Vu Tộc ẩn nấp, vào giờ phút này bất quá cũng chỉ chiếm dụng hai phần ba, còn có đầy đủ khoảng trống.

Nhóm tiểu gia hỏa ra đời gần đây, được coi là hi vọng Vu Tộc, vào giờ phút này được chúng Vu bảo hộ ở vị trí an toàn nhất.

Chúng nó chính là ý chí để Vu Tộc tiếp tục chiến đấu, cũng là tức giận thiêu đốt trong đáy lòng Vu Tộc lúc này.

Ân oán vô số năm tháng.

Thù đến từ Thượng Cổ.

Mối hận Diệt Nhân Kiếm!

Trời và đất, nguyên thần đạo và nhục thân đạo quyết đấu, tại ngày hôm nay, sẽ quay về Hồng Hoang một lần nữa!

Bên ngoài Hắc Sơn, nam, đông, bắc đều là núi cao liên miên, độc trùng trải rộng, độc thú dữ tợn, chỉ có phía tây là rừng Hàn Tùng, đây cũng là phương hướng Yêu Tộc sắp xâm phạm quy mô lớn.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ cẩn thận dò xét các nơi tại Hắc Sơn một lần.

Hắn là thật sự lo lắng Vu Tộc xuất hiện lỗ hổng gì, bị Yêu Tộc có một chút lợi dụng, từ đó ảnh hưởng đến toàn bộ chiến cuộc.

Lại một canh giờ sau, Lý Trường Thọ nghe được vài tiếng ưng gáy, biết Yêu Tộc đã dò xét đến nơi đây —— Yêu Tộc cũng có không ít cao thủ, tự nhiên có thể trước tiên dò xét động tĩnh của Vu Tộc.

Kiểm tra xong mấy chỗ trận pháp cuối cùng, Lý Trường Thọ tiến đến mặt đất, tiến vào ngọn núi đá bị đào rỗng.

Nơi này là một chỗ binh doanh, từng vị từng vị tráng niên Vu Tộc, đang tiến hành ăn trước khi chiến đấu, mùi thơm thịt nướng tung bay khắp nơi.

Chương 756. -

Thực lực của Vu Tộc, quyết định bởi huyết mạch tự thân cùng với huyết mạch xa gần mười hai Tổ Vu, một vạn sáu ngàn vị Vu Tộc nơi đây, đã là hết thảy tinh nhuệ mà Vu Tộc có thể lấy ra.

Tất nhiên, toàn bộ Vu Tộc đều có thể chiến, lúc này chỉ là không có để cho Vu Tộc già yếu cùng với Vu Tộc lực lượng huyết mạch yếu một chút xuất trận.

Nhìn thấy thân ảnh của Lý Trường Thọ, mấy vị Đại Vu Tế lập tức tiến lên đón, từng thân ảnh tản ra huyết khí nồng đậm, cũng đều dùng những ánh mắt háo hức, nóng bỏng, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ.

Có Đại Vu Tế vào giờ phút này có một chút kích động, cao giọng hô: "Thuỷ Thần đại nhân! Khoảng cách tiên phong Yêu Tộc so với nơi đây đại khái còn có nửa canh giờ! Không bằng chúng ta trực tiếp đánh cho bọn hắn một trở tay không kịp!"

"Nghênh chiến dễ dàng, thoát chiến lại khó!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Vu Tộc nếu muốn dùng tổn thương ít nhất đánh lui Yêu Tộc, ngày hôm nay phải phối hợp với đại quân Thiên Đình hành động. Đại trận nơi đây kiên cố như thế, vì sao không cần?"

Có Đại Vu trầm giọng nói: "Thuỷ Thần, phòng thủ mà không chiến, chỉ sợ sẽ làm cho Yêu Tộc chê cười chúng ta."

"Truyền thống của Vu Tộc..."

"Các vị!" Lý Trường Thọ đề cao thanh âm, đầu tiên là nhíu mày muốn nói một chút đạo lý với những Vu Tộc này, mấy vị Đại Vu Tế kia liền lập tức muốn mở miệng răn dạy những tộc nhân muốn đi ra ngoài chiến đấu này.

Nhưng Lý Trường Thọ đột nhiên cười một tiếng, cười nói: "Các vị có thể thay đổi cách nghĩ. Nếu như chúng ta đi ra ngoài nghênh chiến, đối phương liền không cần thiết tiến đánh Hắc Sơn đại trận, đây chẳng phải là làm cho lúc Yêu Tộc giao chiến cùng với chúng ta, ít hao tốn khí lực? Đây không phải tiện nghi cho bọn hắn sao?"

Chúng Vu Tộc tỉ mỉ nghĩ lại, cũng là đạo lý này.

Lý Trường Thọ lại nghiêm mặt nói: "Không để cho Yêu Tộc chiếm tiện nghi, chúng ta nên làm gì? Để bọn hắn tấn công đại trận mấy đợt, khiến cho bọn hắn mệt như chó chết, chúng ta lại lao ra giết thống khoái, há không phải rất đẹp?"

"Đẹp!"

"Thuỷ Thần nói đúng!"

"Đúng, không thể tiện nghi cho những Yêu Tộc này, trước tiến khiến cho bọn hắn mệt mỏi một phen, chúng ta lại chính diện phá tan bọn hắn!"

Trong lúc nhất thời, trong núi đá truyền đến tiếng hò hét của nhóm Vu Tộc, không ít Vu Tộc trong các "gian phòng" khác, nghe lời này, cũng dần dần náo nhiệt.

Lý Trường Thọ cũng thầm cảm thấy tâm thần mệt mỏi, bản thể yên lặng khép lại quyển «như thế nào giao lưu hữu hiệu cùng với ngu ngơ » kia.

Lý Trường Thọ làm ra bộ dáng nghiêng tai lắng nghe, lại cất cao giọng nói: "Huynh đệ Địa Phủ đến chi viện chúng ta, đã mai phục tốt ở phía đông, ở phía chúng ta nhất định phải làm việc theo kế hoạch, bằng không sẽ hố huynh đệ nhà mình!"

Chúng Vu Tộc cùng nhau giữ vững tinh thần, vội vàng đáp ứng.

Bên trong xó xỉnh, có mấy vị Vu Tộc nhỏ giọng thầm thì: "Kế hoạch là cái gì?"

"Không biết, quản nhiều như vậy làm gì, đại nhân bảo chúng ta tiến liền tiến, lên thì lên, gặp được Yêu Tộc liền xé bọn hắn!"

Lý Trường Thọ nghe nói lời ấy, cũng là híp mắt cười khẽ.

Đúng lúc này, một Đại Vu Tế hô: "Khởi yên!"

Trong ngọn núi truyền đến hơn mười mấy âm thanh đáp lại, lập tức có tiếng bước chân dày đặc vang lên tại các nơi.

Không bao lâu, các nơi Hắc Sơn tuôn ra một cỗ khói đen, đảo mắt liền bao phủ phương viên mấy trăm dặm.

Lý Trường Thọ thử thả ra tiên thức, lại phát hiện ra tiên thức của chính mình bị khói đen trực tiếp ngăn cách, như là rơi vào vực sâu.

Vu Tộc quả nhiên có chút đồ vật.

Dù sao thì đấu cùng với Yêu Tộc nhiều năm như vậy, tự thân lại không sở trường nguyên thần dò xét, có thủ đoạn như vậy cũng là hợp tình hợp lí.

Khói đen bay một hồi, "Trinh sát" Yêu Tộc phái tới rõ ràng tăng nhiều.

Từng con phi cầm xuất hiện ở bên trong phạm vi khói đen, không ngừng tới gần Hắc Sơn.

Phía trên Hắc Sơn thỉnh thoảng liền sẽ có đạo đạo trường thương bay ra, những trường thương do lực cánh tay đơn thuần ném ra cùng với tiếng rít bén nhọn, lại so với tốc độ âm thanh còn muốn nhanh chóng hơn không biết bao nhiêu, như từng đạo tia chớp màu đỏ ngòm chợt hiện!

Chúng trinh sát Yêu Tộc tổn thương chừng bảy ~ tám phần, nhưng bọn hắn cũng đem tình hình phụ cận Hắc Sơn, không ngừng phản hồi cho cao tầng Yêu Tộc.

Khoảng cách của đại quân Yêu Tộc cách nơi đây hơn nghìn dặm, Vu Tộc án binh bất động.

Khoảng cách so với nơi đây năm trăm dặm, Hắc Sơn vẫn không có động tĩnh.

Mãi cho đến ba trăm dặm, một trăm năm mươi dặm, đại quân Yêu Tộc dừng đám mây lại, các lộ Yêu Vương chỉnh quân chuẩn bị chiến đấu, chúng yêu mới xác định...

【 Vu Tộc lần này, thế nhưng đã trốn đi! 】

Đại quân tiên phong Yêu Tộc không dám loạn động, chỉ sợ trúng mai phục của Thiên Binh.

Một mảnh mây đen bay tới từ Bắc Hải, trên đó chở hơn trăm vị cao thủ Yêu Tộc, đến phía trên đại quân tiên phong, từng người ngắm nhìn đá núi bị khói đen bao trùm.

Bọn hắn đã ngửi được, hương vị Vu Tộc nồng đậm kia.

Trời đông nổi lên một mảnh ánh bình minh, bên trong thiên địa cấp tốc trở nên sáng sủa, Thái Dương Tinh mang đến linh lực khô nóng.

Đây, chính là thời cơ Yêu Tộc đã tính toán kỹ lưỡng.

Mấy vị lão yêu Yêu Tộc Thượng Cổ đứng dậy, tiếng nói của Lộc Công truyền khắp phạm vi ngàn dặm: "Những Vu Tộc tàn bạo cuối cùng này, lúc này đang tránh mà không ra, quyết không thể bỏ mặc bọn hắn lớn mạnh một lần nữa, đi săn chúng ta! Hào quang

Kim Ô Thánh Tộc đã chiếu rọi một lần nữa! Các huynh đệ, vạn linh chi tộc vĩnh viễn không khuất phục đối với Vu Tộc!"

Bên người Lộc Công, một thân ảnh to lớn mặc áo giáp trên người mạnh mẽ nhảy lên cao cao, hóa thành một con hổ lông đen vằn vàng dài chừng mười trượng tại không trung, hô lên tiếng hổ khiếu chấn thiên hám địa đối với Hắc Sơn!

Trong lúc nhất thời, trong phiến thiên địa này, từng mảnh từng mảnh bầy yêu phía trên mây đen kia cùng nhau gào thét.

Non nửa đại yêu thực lực không tệ trực tiếp hóa thành bản thể, trên mây nhiều thêm một đám lại một đám mãnh thú hung cầm yêu khí cuồn cuộn!

Gấu lang hổ báo ly hồ hươu, bằng ưng điêu chim côn lân cá, chủng tộc của chúng nhiều đến nỗi tạm thời không thể đếm xuể, ước chừng có thể lên tới hàng trăm chủng loại!

Hơn phân nửa yêu binh yêu tướng nơi đây vẫn duy trì dáng vẻ hình người, từng người cầm binh khí, tế lên pháp bảo pháp khí, đi theo phía sau từng vị từng vị Yêu Vương thực lực mạnh mẽ, mãnh liệt đi về hướng Hắc Sơn!

Đúng lúc này!

Quang mang lấp lóe bên trong trời cao, một màn sấm sét màu trắng tím đột nhiên sáng lên, ngăn ở phía trước chúng yêu binh!

Thiên uy mênh mông đến theo màn sấm sét, cứng rắn cắt đứt khí thế lao tới trước của đại quân tiên phong Yêu Tộc, làm cho tâm thần Yêu Tộc tu vi hơi thấp sợ hãi.

Bên trong thiên địa lại xuất hiện những luồng sáng xanh bùng nổ, một cơn gió lớn thổi tới từ phía trên Bắc Hải, hóa thành cuồng phong trong chốc lát, chuyên thổi đến chỗ tiền quân của Yêu Tộc.

Thần Điện Thiên Đình phát uy!

Chương 757. -

Chợt có một con trăn da xanh lao ra khỏi bầy yêu, đảo mắt hóa thành kích cỡ ngàn trượng, chiếm cứ ở trong không trung, mở ra miệng rộng đột nhiên khẽ hấp!

Cuồng phong đầy trời này lại hóa thành từng tia từng tia ánh sáng xanh, trực tiếp bị con trăn khổng lồ nuốt chửng...con trăn khổng lồ há miệng gầm thét ở trên cao, tiếng nói thô cuồng đè nén lửa giận: "Thiên Đình, đừng có xen vào việc của người khác!"

Lại nghe tiếng sấm nổ vang trong không trung, mây mù hội tụ, ngưng tụ thành một khuôn mặt uy nghiêm, chính là bộ dáng Đông Mộc Công!

Mà tiếng nói uy nghiêm của Đông Mộc Công, cũng bắt đầu quanh quẩn ở trong thiên địa:

"Thiên Đình nhận lệnh của Đạo Tổ, thủ vệ thiên địa, giữ gìn Tam Giới! Bây giờ, Yêu Tộc các ngươi không tuân theo mệnh lệnh Thiên Đình trước đây, tự tiện bốc lên thù hận ở phía sau Thượng Cổ, càng là không tuân theo mệnh lệnh của Đạo Tổ lão gia năm đó, công nhiên vi phạm hứa hẹn Thượng Cổ, muốn đuổi tận giết tuyệt Vu Tộc! Ta khuyến cáo các ngươi hãy kịp thời thu binh, nếu không chắc chắn sẽ tiêu diệt toàn bộ các ngươi tại nơi đây. Thiên uy không dung kẻ xâm phạm!"

Chúng yêu an tĩnh một hồi, chợt có tiếng cười to vang lên, mấy trăm cao thủ Yêu Tộc ở nơi đây lần lượt cười to.

Có đại yêu cao giọng hô: "Thiên Đình cho đến nay cũng không dám phái một binh một tốt, chỉ biết nói suông dọa người? ! Các con, ngày hôm nay liền diệt Vu Tộc cho bọn hắn nhìn!"

Chúng yêu binh cùng kêu lên đồng ý, từng cỗ yêu khí hội tụ thành uy thế bề bộn, khí xung đẩu ngưu, gần như muốn rung chuyển chín tầng trời!

Đằng sau những đám mây đen tiếp giáp nơi đây, một ngọn núi mây mù trùng trùng điệp điệp xuất phát mà đến, đó là mười mấy tầng mây đen, hội tụ mấy chục vạn Yêu Tộc.

Che khuất bầu trời, mênh mông vô ngần, trong đó lại có chúng Yêu Tộc hóa ra bản thể.

Vốn là thời điểm mặt trời mọc thiên tình địa lãng, lại bởi vì đông đảo Yêu Tộc, yêu khí cuồn cuộn này, mặt đất trở nên âm trầm âm u một lần nữa.

Bên trong Hắc Sơn, chúng Vu cảm nhận được cảm giác áp bách đến từ đại quân Yêu Tộc, nhưng cũng bởi vậy, chiến huyết đều bị đốt lên!

Đông Mộc Công không cần phải nhiều lời nữa, khuôn mặt ngưng tụ thành từ mây mù trên không trung biến mất không thấy gì nữa, sấm sét bên trong thiên địa không ngừng lấp lánh, tiếng sấm cuồn cuộn dường như đang cảnh cáo Yêu Tộc...

Nhưng càng là như thế, sĩ khí của đại quân Yêu Tộc càng thịnh!

Từng mãnh thú phi cầm không ngừng gào thét đối với phương hướng Thiên Đình cùng với Hắc Sơn, những cao nhân Yêu Tộc, cũng giống như Yêu Tộc Thượng Cổ cường thịnh tỉnh mộng...

Lộc Công không nhịn được khóe mắt có nước mắt lấp lóe, lẩm bẩm nói: "Trở về, đều đã trở về!"

Đại quân Yêu Tộc dứt khoát hợp binh cùng một chỗ, một lần nữa hướng về phía Hắc Sơn trấn áp tới!

Đại quân lan tràn ra trăm dặm tại không trung, nhìn từ phía xa, giống như một ngọn núi to lớn, muốn dùng uy thế núi lở, đè sập Vu Tộc Hắc Sơn!

Đinh linh linh —— một hồi tiếng chuông thanh thúy đột nhiên vang lên bên trong thiên địa, tiếng chuông này liền tuỳ tiện lấn át tiếng thú rống.

Một chiếc thuyền mây, không có dấu hiệu nào xuất hiện ở trong không trung, tiếng nói nhàn nhạt của nữ tử kia, đồng thời truyền vào tai sinh linh bên trong phương viên vạn dặm: "Còn mời Thiên Đình tạm dừng thần uy, cũng mời Yêu Tộc tạm dừng hành quân."

Khí thế chúng yêu đang thịnh, làm sao có thể chịu dừng?

Nhưng một vị lão yêu lập tức hô to: "Người Oa Hoàng Cung tới!"

Chúng yêu lập tức dừng bước, một đám nhìn về phía mây trắng rơi xuống từ không trung.

Trên mây, bốn vị tiên tử xếp thành một hàng, đối mặt với chúng Yêu Tộc, tiên tử cầm đầu có tai cáo Thánh Mẫu Cung kia chậm rãi nói:

"Chúng ta là thị nữ bên người nương nương, cũng là xuất thân đồng tộc với các vị, ngày hôm nay nghe nói các vị muốn diệt Vu Tộc Bắc Châu, đến đây khuyên bảo đôi câu. Vu Tộc cùng với Yêu Tộc đại chiến ba lần, sinh linh Hồng Hoang tử thương không đếm được, thiên địa chịu đủ thảm thiết, Yêu Tộc Vu Tộc cũng đã từng lập lời thề, hai bên ước định không còn chiến. Các vị ngày hôm nay vì sao muốn đánh vỡ ước thúc, tái khởi chiến sự?"

Chúng cao thủ Yêu Tộc cùng nhau hành lễ, nhưng sắc mặt đều có một chút không vui.

"Mấy vị đại nhân, Thánh Mẫu nương nương có hạ đạt ý chỉ không?"

Tiên tử cầm đầu Thánh Mẫu Cung nói: "Cũng không, chỉ là mấy người tỷ muội ta đến đây nhắc nhở các vị."

"Như không có ý chỉ của Thánh Nhân nương nương, vậy thì tha thứ chúng ta không thể tòng mệnh!"

Một tiên tử cả giận nói: "Nếu Yêu Tộc đánh vỡ ước hẹn Thượng Cổ trước tiên, vậy mai sau Nhân Tộc vận dụng lực lượng toàn tộc hủy diệt Yêu Tộc còn sót lại, các ngươi lại nên ứng đối ra sao?"

Một lão yêu cười nói: "Nhân Tộc đã lâu không có Nhân Hoàng, tự mãn tự đại, tiên môn san sát. Chỉ cần chúng ta không đi trêu chọc, không đáng để lo!"

"Các ngươi!"

Ô ——

Có tiên tử vừa muốn răn dạy, bầu trời phía đông đột nhiên truyền đến một tiếng kèn lệnh cao vút.

Đạo đạo yêu thức, ánh mắt hướng về bầu trời phía đông, nơi nào cũng có một đám mây cấp tốc bay tới, đứng trên đóa mây trước nhất chính là một thanh niên đạo sĩ.

Đóa mây này, chính là do thanh niên đạo sĩ này ngưng ra, mà tình huống trên mây, lại làm cho người ta có chút mơ hồ...

Bởi vì tiên tử "Oa Hoàng Cung" hiện thân ngăn cản đại quân Yêu Tộc, chúng Yêu Tộc thoáng có một chút không cam lòng trong đáy lòng, nhíu mày nhìn một nắm Yêu Tộc này.

Đây là tình huống gì?

Có lão yêu cao giọng la lên: "Coi chừng, đây có khả năng là vu thuật tà ác của Vu Tộc!"

Thế là chúng yêu treo lên mười hai phần tinh thần.

Trên đóa mây rộng rãi kia, hai hàng hơn mười mấy vị tráng hán Vu Tộc huyết khí trùng thiên, đang cầm nhạc khí có một chút đơn sơ của Vu Tộc, cùng với tiếng kèn cao vút, gõ tiết tấu nhẹ nhàng.

Thanh niên đạo sĩ kia, cũng chính là Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", vào giờ phút này mỉm cười lấy ra từ trong tay áo...

Một chiếc kèn.

Lâm thời biết được Ngưu Đầu Mã Diện làm "tiết mục" này, lại đúng lúc gặp tiên tử Thánh Mẫu Cung hiện thân ngăn cản Yêu Tộc khai chiến, Lý Trường Thọ liền thuận thế trực tiếp cưỡi mây mang theo bọn hắn đến nơi đây.

Trận đại chiến tiêu diệt ở ngay trong ngày hôm nay, há có thể khiến Yêu Tộc ngừng chân không tiến! ?

Xiển Giáo có đại âm dương sư kỹ năng trào phúng max cấp, Địa Phủ cũng có cùng một loại nhân tài chuyên nghiệp như Ngưu Đầu Mã Diện, có thể không ngừng nghĩ ra trò mới...

Hôm nay không khiến cho Yêu Tộc tức đến nhiệt huyết lên não, thật sự cô phụ phần tâm ý này của Ngưu Đầu Mã Diện!

Đóa mây này phi qua đỉnh núi Hắc Sơn chợt dừng lại, tiếng trống tiếng nhạc bắt đầu dần dần gia tốc.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đưa kèn lên bên miệng, hít khẽ , hơn mười mấy vị tráng hán Vu Tộc phụ trách nhạc đệm tách ra về hướng trái phải, ra sức hơn gõ nhạc khí trong tay.

Một chiếc quan tài đá to lớn, nằm ngang ở trên đám mây, sáu vị tráng hán Vu Tộc đung đưa thân hình theo tiếng trống, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Đạo Nhân Giấy dùng tiên lực bao khỏa kèn trong tay, dùng sức thổi, tiếng kèn to rõ xẹt qua chân trời!

Chương 758. -

Sáu vị tráng hán Vu Tộc thuận thế nâng quan tài đá lên, gánh trên đầu vai, cùng với tiếng trống và tiếng kèn, thả lỏng lại tràn đầy tự tin, bắt đầu lay động thân hình.

Mà lúc này, ở phía trước cỗ quan tài chậm rãi xuất hiện hai chữ to, chính là —— Lục Áp - danh xưng của Thái Tử Yêu Đình!

"Lục Áp ở đâu? Bò... Ò... !"

"Nhanh chóng tới nhận lấy cái chết! Hí...Í!"

Ở phía sau quan tài đá truyền đến hai tiếng gào to, câu hồn Nguyên Soái Địa Phủ Ngưu Đầu Mã Diện cùng nhau nhảy ra ngoài, một trái một phải vung vẩy xiềng xích trong tay, cuống họng rống to:

"Ngày hôm nay, Địa Phủ chúng ta nhằm vào loại khách quý như Lục Áp, đặc biệt tung ra một món hời tang lễ! Để Thái Tử điện hạ của các ngươi nhanh chóng hiện thân chiến tử, thi thể bỏ vào quan tài, hồn phách bị chúng ta bắt đi tại chỗ, nhanh nhất một canh giờ liền có thể phán được đưa gã vào tầng địa ngục nào! Bò... Ò... !"

"Địa Phủ chúng ta đặc biệt đưa tặng một bộ quan tài! Hí...Í...Hí...Í!"

Bên cạnh, Đạo Nhân Giấy thổi kèn cố nén ý cười, được Ngưu Đầu Mã Diện dùng tiên thức truyền âm, thừa dịp đối phương không kịp phản ứng liền lui lại.

Trên trời dưới đất, sắc mặt của chúng yêu cùng nhau đen thành nồi than.

Trên mây, bốn vị tiên tử kia nghiêng đầu chớp mắt, trên đầu treo đầy dấu chấm hỏi, lông mày nhăn lại, nghi hoặc không hiểu.

Ở bên trong Động Suất Cung Thiên Đình, Đại Pháp Sư ngồi xếp bằng ở dưới tàng cây, nhìn một màn hiện ra trên Thái Cực Đồ, cười nghiêng ngả.

Tại Thánh Mẫu Cung, trong bí cảnh Thánh Nhân, một vị Thánh Nhân nằm bên cạnh bảo trì đang uống tiên quả nước trái cây nào đó, suýt nữa phun ra nước trái cây, nằm ở kia nhún vai một hồi, đầu ngón tay không ngừng đập xuống thảm.

Mà ở bên trong núi Hắc Sơn, bốn vị Đại Vu Tế thấy được một màn trên mây kia, đều là lấy tay che mặt, dở khóc dở cười.

Địa Phủ nhất mạch làm sao...làm sao đột nhiên trở nên phong tao như vậy.

Yêu Tộc rốt cuộc cũng kịp phản ứng, bắt đầu chửi ầm lên:

"Giết bọn hắn!"

"Nghiền xương những Vu Tộc này thành tro cho ta!"

Tiếng rống giận dữ, tiếng gầm gừ, mấy trăm đạo thân ảnh kinh khủng xông ra khỏi chiến trận Yêu Tộc, nhào về phía Ngưu Đầu Mã Diện.

Lúc này, Lý Trường Thọ bước một bước về phía trước, tiên quang quanh người lấp lánh, hét lớn một tiếng: "Chậm đã! Các ngươi có biết bần đạo là ai không?"

Chúng yêu lại là dừng lại, chỉ vì bên trong tiên quang lấp lánh quanh người Lý Trường Thọ, mang theo một loại thiên địa chi uy nào đó.

Thừa dịp này, Ngưu Đầu Mã Diện mang theo đám Vu Tộc trực tiếp nhảy xuống từ trên mây.

Bên ngoài Hắc Sơn hiện ra một tầng tường ánh sáng màu lam nhạt, tường ánh sáng này nứt ra một khe hở, triệt để tiếp "đoàn đội Vu Tộc chọc giận chuyên nghiệp" này vào bên trong trận.

"Hừ! Các ngươi trốn được sao? Ngày hôm nay phải giết Vu Tộc các ngươi không chừa một mảnh giáp!"

"Thuỷ Thần?" Một đạo thân ảnh tránh ở trong khí đen, đột nhiên nhận ra thân phận của thanh niên đạo sĩ này, lãnh đạm nói: "Ngươi là hóa thân Thuỷ Thần!"

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng chuyển chiếc kèn trong tay vài vòng, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, xung quanh cơ thể đột nhiên bùng nổ một tia sáng.

Mấy chục đạo lưu quang nhanh chóng đập tới, trực tiếp đánh nát Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" còn chưa thiêu đốt sạch sẽ, mà tiếng nói của Lý Trường Thọ, thì không ngừng quanh quẩn ở trong thiên địa: "Từ bỏ tiến đánh nơi đây, ta nể mặt mấy vị tiên tử Thánh Mẫu Cung, ngày hôm nay để cho các ngươi toàn thân trở ra."

Nhưng mà, tiếng nói của Lý Trường Thọ chưa dứt, mấy vị lão yêu Thượng Cổ đã là tức giận rống to: "Ngày hôm nay nhất định sẽ hủy diệt tàn Vu!"

"Các con xông lên, công phá đại trận hộ sơn này!"

Chỉ một thoáng, bầy yêu cùng nhau động, thanh thế lần này tăng vọt trọn vẹn mấy lần so với trước đó!

Bốn vị tiên tử trên mây kia nhẹ nhàng nhíu mày, lại biết các nàng đã không cản được trận đại chiến này bộc phát, từng người lướt về hướng không trung, đứng ở trên mây nhìn chăm chú phía dưới.

Chỉ thấy...

Yêu phong trận trận, mây đen phấp phới, mấy vạn yêu binh tiên phong đi đầu tiến lên, hàng trăm hàng ngàn cao thủ Yêu Tộc xen lẫn ở bên trong yêu binh, va chạm thẳng tắp về hướng toà Hắc Sơn kia!

Mấy trăm phi cầm đại yêu hóa thành bản thể, từng người huy động cánh chim, đưa tới cuồng phong thổi tan khói đen, lại thổi yêu khí về các nơi thiên địa.

Tiếng tụng kinh, tiếng tụng chú, gió, lửa, nước, đất được báo động, linh lực vô biên sôi sục trong nháy mắt!

Thái Dương Tinh dần dần ảm đạm vô quang, phương viên vạn dặm giống như rơi vào đêm tối, vô số pháp thuật, pháp bảo, mũi tên hóa thành lưu quang, lại chiếu sáng thiên địa một lần nữa!

Hắc Sơn đại trận khởi động, tạo ra bức tường ánh sáng màu xanh lam không thể phá hủy, vô số luồng ánh sáng giống như tia lửa, phá vỡ đầu lâu yêu binh vọt tới trước.

Yêu thú gào thét, càng ngày càng nhiều Yêu Tộc hiện ra bản thể, hung mãnh va đập vào đại trận Vu Tộc.

Hận ý kia đã viết vào yêu hồn, đó là địch ý không có cách nào quên mất!

Những Yêu Tộc ngày bình thường giống như cát rải rác này, vào giờ phút này đã bộc lộ ra khía cạnh hung hãn của mình!

Trong ngọn núi Hắc Sơn, hai mắt của chúng Vu Tộc dần dần bị huyết quang thắp sáng, một cỗ khí tức đã lật tung ngọn núi này.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" nhắm mắt ngưng thần, tập trung tính toán thời cơ, hai tay đều nắm ba khối ngọc phù, một khối chính thức, hai khối dự bị.

Mãi cho đến khi đại quân Yêu Tộc trải rộng ra chung quanh Hắc Sơn.

Mãi cho đến khi sự nhẫn nại của chúng Vu sắp đến cực hạn.

Mãi cho đến khi bên trong thiên địa xuất hiện từng đạo sấm sét một lần nữa, chúng tiên thần trong Lôi Phạt Điện Thiên Đình cùng nhau thôi phát đại trận sấm sét!

Bốp! Sáu khối ngọc phù ở trong tay Lý Trường Thọ nổ tung, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" cùng với bản thể bên trong xó xỉnh âm u, đồng thời mở hai mắt ra, thần quang màu xanh lấp lánh trong mắt.

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Trong núi đè nén từng tiếng gầm nhẹ!

Ở bên ngoài Hắc Sơn, bầu trời đột nhiên bị ánh vàng tràn ngập, hai chùm sáng màu vàng óng đường kính trăm trượng xuyên thấu tầng mây dày đặc từ phương bắc, chiếu xuyên yêu khí vô tận, chiếu vào năm trăm dặm phía bắc, phía nam bên ngoài Hắc Sơn!

Bên trong chùm sáng màu vàng óng, từng đạo thân ảnh mặc chiến giáp sáng như bạc trên người bay ra, thoáng chốc liền bày ra từng tầng từng tầng chiến trận ở chân trời.

Thiên Binh, buông xuống!

"Chia binh! Chia binh!" Có đại năng Yêu Tộc cao giọng gầm thét: "Công lúc bất ngờ! Giết!"

Lập tức có đại quân Yêu Tộc phóng về phía hai điểm rơi của Thiên Binh, lại cùng với từng tiếng gầm thét, mấy đầu hung thú chiều cao trăm trượng xông về phía chiến trận Thiên Binh trên trời, muốn trực tiếp nuốt sống những Thiên Binh không có cao thủ tọa trấn này.

Đúng lúc này!

Đạo đạo bóng người thoát ra từ bên trong nước biển, thân hình những bóng người này xoay chuyển, biến thành Thương Long mấy trăm trượng đến mấy ngàn trượng trong nháy mắt!

Từng hồi rồng gầm, long trảo xé trời, cứng rắn cắt đứt thế công của cao thủ Yêu Tộc!

Đông Mộc Công cùng với mười mấy vị chiến tướng Thiên Đình, cùng nhau đi ra từ bên trong ánh vàng.

Chương 759. -

Mộc Công râu tóc phất phới, bảo kiếm trong tay lấp lánh ra ánh vàng óng ánh, lực lượng Thiên Đạo như thủy triều vọt tới, gia trì phía trên hai bên chiến trận Thiên Đình nam bắc, nhuộm ngân giáp của chúng Thiên Binh thành màu vàng.

"Các bộ Thiên Binh bày trận! Chuẩn bị thần thông! Phụng lệnh trời! Thảo phạt bầy yêu họa loạn thiên địa!"

Chúng Thiên Binh mời vừa tới non nửa cùng nhau kêu lên đồng ý, thanh thế chấn thiên, thậm chí đã vượt trên uy thế của Yêu Tộc!

...

Chiêm chiếp ——

Trên ngọn cây ngoài cửa sổ, hai con linh điểu khẽ hót.

Bên trong Tiểu Quỳnh Phong phòng bài bạc, Linh Nga bưng một tách trà, cúi đầu nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thảo luận về thủ thuật pha trà với Tửu Vũ Thi.

Tửu Cửu bưng chén trà của mình nhấp một ngụm, thưởng thức vị trà ngọt, thầm nói: "Cảm giác cũng không có kém đâu. Đúng rồi Tiểu Linh Nga, sư huynh ngươi gần đây đang bận bịu cái gì? Ta thấy đại trận ở phía đan phòng, nửa năm này vẫn luôn đang mở ra."

"Hẳn là tu hành." Linh Nga nhẹ giọng trả lời, nhìn về phía phương hướng đan phòng, nhưng chỉ thấy cây cối xanh tươi: "Cũng có thể có việc đi ra ngoài..."

"Hả? Hắn đi ra ngoài làm gì?"

"Hái thuốc, bán đan dược." Linh Nga cười nhẹ, ánh mắt lại có một chút xa xăm.

Một tia gió nhẹ thổi tới, thổi lất phất lọn tóc cùng với váy hơi mỏng của nàng, cũng thổi lên làn sóng đạo tâm của nàng.

"Chúng ta, vẫn luôn được sư huynh bảo hộ."

Tửu Cửu không khỏi nghiêng đầu.

...

Tại Bắc Châu, ở bên trong hai cột sáng màu vàng thông thiên triệt địa, Thiên Binh vẫn đang liên tục không ngừng trào ra ngoài.

Những bóng đen bơi dưới biển, càng ngày càng có nhiều cao thủ Long Tộc xuất hiện, đồng thời ra tay với các Thiên Binh đã bày trận, ngăn lại, đánh lui đại quân Yêu Tộc đánh tới.

Chúng yêu dường như phân hướng, một nửa chuyển hướng nghênh kích Thiên Binh cùng với Long Tộc, một nửa cường công Hắc Sơn!

Đại trận phòng hộ trên Hắc Sơn đã bắt đầu lấp lóe, có vẻ như không thể kéo dài bao lâu nữa...

Cộc! Âm thanh tí tách đáng lẽ phải cực kỳ nhẹ nhàng, ở bên trong cuộc chiến rộng lớn, lại là rõ ràng như vậy.

Một vệt đạo vận đến từ phía đông cùng với gió nhẹ, cơ hồ chỉ đảo mắt, liền càn quét qua đạo tâm của mỗi một sinh linh...

Đạo vận này tường hòa lại an bình, khiến cho sinh linh ở trong chớp mắt, quên đi phẫn nộ và tranh đoạt.

Sau đó, lại giống như có một tầng sóng biển mỏng manh lướt qua, nhuộm bầu trời thành màu lam nhạt, tinh lọc yêu khí, khiến cho nghiệp chướng chi hỏa cũng đều tạm thời dập tắt.

Bỗng nhiên, sinh linh ở nơi đây nhiều thêm một chút sinh cơ và hi vọng.

Giữa biển xanh và bầu trời xanh, có thụy thú lông dài màu trắng nhạt, bước đi ưu nhã từ phía chân trời dưới vầng hào quang đang từ từ gợn sóng.

Dáng người đẹp đẽ, hai tròng mắt vàng nhạt, ba chiếc lông vũ dài trên trán phất phới về phía sau, độc giác không ngừng tràn ra đạo vận tường hòa, dường như khuyên bảo tất cả chúng sinh ngừng chinh phạt lẫn nhau.

Yêu Tộc lập tức sôi trào!

"Bạch Trạch...Bạch Trạch tiền bối! Bạch Trạch tiền bối hiện thân!"

"Là Bạch Trạch Nguyên Soái của chúng ta!"

"Trời không quên Thánh Tộc chúng ta, trời không quên Thánh Tộc chúng ta! Thái Tử điện hạ, Bạch Trạch tiền bối đã hiện thân!"

Lộc Công đang "than thở khóc lóc", lời nói đột nhiên dừng lại.

vị cao nhân Yêu Tộc này trợn tròn hai mắt, miệng khẽ nhếch, đưa tay chỉ vào thụy thú Bạch Trạch dạo bước mà đến từ chân trời, giọng nói phát ra một tiếng 'hô' kỳ lạ.

Toàn bộ chiến cuộc Bắc Châu tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, nơi đạo vận thủy chi kia lưu chuyển, mọi âm thanh đều tĩnh lặng!

Không biết bao nhiêu Yêu Tộc từ kích động, đến chấn kinh, lại đến không tin, sợ hãi, bọn hắn từ không thể tin được đến không muốn tin tưởng, càng có Yêu Tộc rung động đạo tâm, cơ hồ vỡ nát.

"Làm sao có thể! Là huyễn cảnh, đây nhất định là huyễn cảnh!"

"Tại sao Bạch Trạch tiền bối lại bỏ chúng ta đi!"

"Không, chuyện này tuyệt đối không thể! Bạch Trạch Nguyên Soái làm sao có thể! Làm sao có thể trở thành tọa kỵ của Thuỷ Thần!"

Tọa kỵ?

Ở trên lưng thụy thú, Lý Trường Thọ râu bạc trắng tóc trắng đang lẳng lặng ngồi xếp bằng, đỉnh đầu đội Huyền Hoàng Tháp, bàn tay trái nâng Không Gian Xích, khuôn mặt lạnh nhạt, mí mắt buông xuống.

Hắn dùng tay phải vỗ nhẹ phần lưng của Bạch Trạch, Bạch Trạch dừng thân hình ở bên ngoài chiến cuộc, hơi cúi đầu, Lý Trường Thọ tự động bay xuống, đứng lên từ tư thế ngồi, tay áo dài phất phới, mái tóc bạc nhẹ nhàng lay động.

Không Gian Xích trong tay hắn nhẹ nhàng vạch một cái, ánh vàng nở rộ đầy trời.

Tiếng nói lạnh nhạt kia của Lý Trường Thọ, lại giống như tiếng sấm rền, nổ vang bên trong đáy lòng của chúng yêu:

"Phụng lệnh trời."

Phụng lệnh trời.

Thuỷ Thần Thiên Đình râu tóc bạc trắng kia, được thần thú Thượng Cổ ưu nhã thong dong, biểu tượng của điềm lành, đưa đến rìa chiến cuộc...

Đơn giản, lại phá vỡ trí tưởng tượng của vô số sinh vật.

Tổ hợp Thuỷ Thần Thiên Đình cùng với Bạch Trạch này, hoàn toàn chứng minh —— làm tan rã toàn bộ sĩ khí đại quân Yêu Tộc, hoá ra thật sự chỉ cần một cái chớp mắt.

Chiến cuộc ba đường của Yêu Tộc, gần như hoàn toàn tan tác!

Các cao thủ Long Tộc đương nhiên sẽ không bị Bạch Trạch xuất hiện ngoài ý muốn làm cho chấn kinh, đại bộ phận cao thủ Long Tộc, cũng chỉ là tán thưởng phương thức Thuỷ Thần lên sân khấu, chính là sáng tạo khác người.

Ở dưới sự suất lĩnh của mấy chục đầu Chiến Long Viễn Cổ, mấy trăm đầu Thương Long bay múa đầy trời, cấp tốc xé mở từng cái từng cái khe hở trong chiến trận Yêu Tộc!

Hai lộ yêu binh lập tức rút lui về phía sau, có ý đồ chỉnh quân tái chiến, cũng may kế tiếp đã có càng nhiều yêu binh xông lên trước, làm hai đường chiến cuộc không đến mức hoàn toàn sập bàn...

Nhưng nhân vật chính chiến cuộc lúc này, đã không phải là chúng yêu!

Từ khi Thiên Binh Thiên Tướng buông xuống mà đến từ trong cột sáng màu vàng, đang trải rộng ra từng dãy, giống như từng cục gạch xây nên tường cao, lại giống là mở ra thiên la địa võng.

Nhìn từ phía xa, chiến trận Thiên Binh, giống như Côn Bằng giang hai cánh lên như diều gặp gió bay chín vạn dặm, quang mang vàng bạc hoà lẫn!

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ đã đứng ở ngay phía trên Hắc Sơn, đưa lưng về phía bầu trời phía đông đã có một chút ánh mặt trời chói mắt, tóc trắng cũng đều bị nhuộm thành màu vàng.

Hắn không có gấp gáp ra tay, vừa khóa chặt từng đầu đại yêu thân mang nghiệp chướng, vừa truyền lệnh cho Thiên Tướng các bộ.

Thừa dịp cơ hội chính mình cùng với Bạch Trạch ra sân tạo thành xung kích rất lớn đối với Yêu Tộc, quân tâm Yêu Tộc tán loạn, trước sau rơi vào hỗn loạn ngắn ngủi, các Thiên Binh cấp tốc hoàn thành tổ trận.

Hơn ba mươi vạn Thiên Binh, vào giờ phút này đồng thời thi pháp!

Niệm chú đọc thanh cơ hồ có thể đánh tan ánh bình minh!

Trước người mỗi vị Thiên Binh Thiên Tướng đều xuất hiện một chiếc mâm tròn màu vàng, từng người lại lấy ra một viên Đậu Tiên ném vào chính giữa mâm tròn, Đậu Tiên bị phân giải trong nháy mắt, hóa thành từng thân hình khôi ngô cầm tấm thuẫn.

"Tận diệt yêu ma!" Đông Mộc Công hét lớn một tiếng, bảo kiếm trong tay chém thẳng, ba mươi vạn Đậu Tiên thuẫn binh, mãnh liệt xông về hướng đại quân yêu binh!

Bài sơn đảo hải dùng ở nơi đây, thật sự không có gì thích hợp bằng.

Chương 760. -

Chúng Thiên Binh tiếp tục làm như trước, tế ra nhóm Đậu Tiên thứ hai, triệu hồi ra từng vị từng vị Hàn Băng cung thủ tại chỗ.

Từng Thiên Binh hạ lệnh đối với cung thủ, để bọn chúng kéo ra dây cung đối với chiến trận nơi xa nơi xa, trút tiên lực xuống!

Thế là, với bức tường chắn phía trước, Thiên Binh kết trận vọt tới trước, mưa tên bộc phát...

Một phương Yêu Tộc, chính là chúng yêu Thượng Cổ, vào giờ phút này cũng bị khí thế của chúng Thiên Binh chấn nhiếp.

Những yêu binh tu vi khá thấp, nào đã từng thấy chiến trận như vậy?

Tại Yêu Thăng Sơn, Thiên Binh chỉ là đứng xa nhìn, cũng không tham chiến.

Ngày hôm nay, những chiến lực Thiên Đình từng được Thuỷ Thần bảo hộ sau lưng này, cuối cùng cũng phải máu nhuộm chiến bào, đao kiếm uống máu!

Chỉ là...

Chúng Thiên Binh ra tay, vô luận là tiến hành chiến trận "dựng thẳng tường", hay là trốn ở sau Đậu Tiên thuẫn binh tiến lên, hoặc là, bọn họ cách nhóm yêu binh còn xa liền bắt đầu dùng các loại hành vi bắn tên, phang pháp bảo, ném ám khí, ngưng tụ tiên lực vào trường thương trong tay đánh ra đạo đạo thương ảnh...

Tạo ra cho người khác một loại cảm giác ổn trọng quá phận.

Nhưng hiệu quả quả thực không tồi.

Còn chưa đánh giáp lá cà, yêu binh đã đổ xuống thành từng mảnh. Mà các Thiên Binh theo nội dung thao diễn ngày thường, quen thuộc lấy ra đan dược bỏ vào trong miệng, cấp tốc khôi phục tiên lực, bảo trì đầy đủ khoảng cách...

Người liều lĩnh, không phải là Thiên Binh hợp cách.

Một phương Yêu Tộc, tâm tính suýt nữa liền hoàn toàn sập.

Loại chiến trận tường thẳng đứng giống như có nhiều sai sót này của Yêu Tộc, làm cho chúng Thiên Binh đối với yêu binh, phát động một cuộc tấn công bao phủ bằng hỏa lực.

Vào giờ phút này, không ít đại yêu mưu toan tập hợp lại, nhưng sĩ khí của hơn phân nửa yêu binh đã mất, cơ hồ chắp tay nhường cho quyền chủ động chiến trường, uy thế của Thiên Binh đã là không có cách nào ngăn cản.

Mấy vị Yêu Vương cổ lão vì vãn hồi chiến cuộc, mang theo chúng cao thủ Yêu Tộc xông về phía trước, mỗi người bọn hắn hóa ra bản thể, đụng tới hai bên chiến trận Thiên Binh.

Nhưng chúng cao thủ Long Tộc, đã chờ ở trên đường bọn hắn vọt tới trước từ sớm!

Từng đầu Thương Long hướng về phía trước, thuận lợi ngăn trở bầy yêu thú này, từ đại địa đến không trung, một trận chiến cận chiến nổ ra!

Thực lực bá chủ của Long Tộc Viễn Cổ, vào giờ phút này bày ra không bỏ sót.

Tuy có một bộ phận cao thủ Long Tộc cũng bị đại yêu hung hãn áp chế, nhưng hơn nữa cao thủ Long Tộc đều giành được ưu thế trong cuộc chiến cận chiến ở khắp mọi nơi.

Đúng lúc này!

Một tia sét màu tím xuyên qua một nửa chiến cuộc, xẹt qua bên người mấy đầu Thương Long bị yêu thú áp chế, tiến về nơi các cao thủ Yêu Tộc tụ tập!

Bên trong lôi quang, lại có một đạo thân ảnh xuyên tới xuyên lui!

Bốn đầu yêu thú đang chém giết với cao thủ Long Tộc, phía sau lưng lần lượt xuất hiện một đạo hư ảnh!

Hư ảnh cầm một cây thước màu đồng, dường như không gắng sức chút nào vung đánh về phía trước, hoặc là đánh trúng cái trán của yêu thú, hoặc là đánh trúng cái cổ của yêu thú, hoặc là đánh trúng tâm mạch của yêu thú...

Khi lôi quang hiện lên, bộ vị nhục thân của bốn đầu yêu thú cảnh giới Kim Tiên bị thước màu đồng đánh trúng, lại quỷ dị hóa thành bột phấn, để lại bốn lỗ tròn đường kính ba thước!

Trong nửa cái chớp mắt, lỗ tròn sụp đổ vào bên trong, không gian xuất hiện nếp uốn, thân thể cao lớn của bốn đầu yêu thú này liền trực tiếp vỡ nát!

Đạo vận tối nghĩa do thước màu đồng lướt qua lưu lại, không gian dúm dó giống như khăn trải bàn, bị trải thẳng một lần nữa, mà bốn đầu yêu thú kia, chỉ còn một chút tro tàn phất phới tại không trung.

Giống như bên ngoài không gian tồn tại một loại hung thú đang che giấu nào đó, há miệng nuốt bốn đầu yêu thú hung hãn này!

Hư giả Không Gian Xích: Có thể lớn nhỏ tùy ý, ném ra đập người.

Chân thực Không Gian Xích: Nắm chặt nó, liền nắm giữ đại đạo không gian!

Bầy yêu sợ hãi kinh hãi, ánh mắt rơi vào thân hình Lý Trường Thọ đi ra từ trong lôi quang, đội Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu, cầm Không Gian Xích trong tay, bình tĩnh quét mắt nhìn các nơi.

Thật nhiều công đức...

"Giết Thuỷ Thần!"

Có lão yêu hô to một tiếng, bên trong Yêu Tộc cũng không thiếu hạng người hung hãn, lập tức đánh ra đạo đạo lưu quang về hướng Lý Trường Thọ, cũng có cao thủ Yêu Tộc khí tức hùng hậu trực tiếp nhào về phía Lý Trường Thọ.

Bạch Hùng Tinh la lên một câu "lực lượng của gấu", giơ hai thanh đại chùy đập xuống từ trên cao. Cá Sấu Tinh vung vẩy răng cưa đao luyện chế mà thành từ răng nhọn của bản thân, chém ngang về phía Lý Trường Thọ...

Rất nhiều thế công, khó mà tường thuật hết thảy, Lý Trường Thọ lại là không thèm để ý, tay trái vẽ bùa trống rỗng, trong miệng nói lẩm bẩm, Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu rủ xuống từng tia từng tia huyền hoàng khí tức, ngăn lại tất cả thế công.

Thân hình của Lý Trường Thọ vững như thái sơn, vẻn vẹn chỉ là lực phản chấn của Huyền Hoàng Tháp, liền đánh cho chúng cao thủ Yêu Tộc bị thương vội vàng thối lui.

Lôi phù ngưng tụ thành, thần lôi màu tím lại xuất hiện!

Ngàn vạn lôi long xuyên thấu qua cao thủ Yêu Tộc vọt tới xung quanh, kẻ có tu vi ở dưới cảnh giới Kim Đan, bị thần lôi này đánh cho trực tiếp trọng thương!

Hai mắt của Lý Trường Thọ uẩn đầy lôi quang, thân thể nhỏ bé bị hồ quang điện bao bọc, mũi chân điểm nhẹ, thân ảnh bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa.

Trong chốc lát, từng đầu hư ảnh xuất hiện ở bên người mười mấy vị đại yêu thân mang nghiệp chướng!

Từ độn mà đi, tùy lôi mà động!

Lôi độn • Không Gian Xích đánh giết!

Tu vi của bản thân Lý Trường Thọ chỉ là cơ sở chèo chống, hắn sở trường về độn pháp, phối hợp với Linh Bảo Tiên Thiên cực phẩm Thánh Nhân cho "mượn tạm", ở bên trong loạn chiến, lại phát huy ra hiệu quả có thể so với Đại Pháp Sư ra tay!

Lúc này Lý Trường Thọ ra tay, căn bản không quản tu vi của đối phương là cao hay thấp, dù sao tu vi của đối phương tại cao hơn, cũng không phá nổi phòng ngự của Tháp đại gia.

Lý Trường Thọ hoàn toàn dựa vào nghiệp chướng của đối phương nhiều hay ít, lựa chọn mục tiêu ưu tiên diệt sát, độn pháp không gian, lôi độn giao thế mà ra, uy năng của Không Gian Xích gần như bị hắn phát huy đến cực hạn.

Bất quá chỉ đảo mắt, từng vị từng vị đại yêu thân mang nghiệp chướng bị "không gian nuốt hết", tình huống này, cơ hồ trở thành một cọng rơm cuối cùng đè sập đạo tâm của các cao thủ Yêu Tộc.

Một người xông trận, không yêu nào có thể ngăn cản!

Lý Trường Thọ hơi phân tâm, Đạo Nhân Giấy bên trong Hắc Sơn quay người quát khẽ, nhóm Vu chấn động!

Đại trận phòng ngự của Hắc Sơn vỡ ra từng cái từng cái khe, trên đá núi xuất hiện sáu toà cửa đá rộng mở, đám Chiến Vu kia phi nhanh như gió, mang theo tiếng la giết chấn thiên, lao nhanh mà ra.

Bốn vị Đại Vu Tế thôi động trận pháp, ngưng tụ thành hư ảnh Tổ Vu Thượng Cổ, gia trì lên trên người Chiến Vu xông vào chiến cuộc, quyền phong như sấm, nhảy lên ngàn trượng, hình ảnh tay xé yêu binh chỗ nào cũng có...

Chương 761. -

Thiên Binh phối hợp Vu Tộc cường công ở hai bên trái phải, sau khi tiêu hao một lượng lớn binh lực Yêu Tộc, cũng đánh giáp lá cà cùng với yêu binh.

Trong vòng phương viên mấy trăm dặm, mặt đất, bầu trời đều tràn ngập nhân ảnh thú ảnh chém giết.

Chiến cuộc Yêu thú chém giết cùng với Thương Long, đã là lan tràn đến phạm vi mấy ngàn dặm, bên trên mặt biển Bắc Hải cũng là vô cùng náo nhiệt.

Mà phần chói lọi nhất của trận chiến này, lại là quyền thần Thiên Đình bình thường nào đó, chính thần tam giai, Thuỷ Thần Trường Canh đã vọt tới phía sau chiến trận Yêu Tộc, cùng với sấm sét không ngừng lấp lánh kia, thỏa thích thu hoạch tính mạng đại yêu thân mang nghiệp chướng....

Thuỷ Thần thẳng tiến không lùi, cơ hồ giết xuyên chiến trận Yêu Tộc, chúng Thiên Binh Thiên Tướng làm sao có thể không quên mình phục vụ?

Ngao Ất hóa thành thanh long chém giết cùng với mười mấy vị cao thủ Yêu Tộc, Biện Trang quơ bồ cào chín răng, đuổi giết mấy vị nữ tử Yêu Tộc cảnh giới Chân Tiên một cách vô tình.

Đông Mộc Công nhận được truyền âm của Lý Trường Thọ từ sớm, phụ trách điều hành chiến cuộc, vào giờ phút này cũng cùng nhau hướng về phía trước cùng với chúng Thiên Binh Thiên Tướng, anh dũng giết địch tại rìa chiến cuộc.

Trên bầu trời, đạo đạo ánh vàng không ngừng đập xuống, màn sấm thỉnh thoảng rủ xuống, cũng đang yểm hộ Thiên Binh Thiên Tướng.

Yêu Tộc, có xu thế đại bại!

Đúng lúc này!

Từng tiếng hổ khiếu sói tru, đến từ phía nam chướng khí nồng đậm!

Lại là mấy vạn tinh nhuệ Yêu Tộc trốn bên trong chướng khí Bắc Châu trước đây, cùng với mấy trăm vị cao thủ Yêu Tộc, đã đến đây vào lúc này!

Đám tinh nhuệ Yêu Tộc này, lao thẳng tới cánh trái Thiên Binh.

Nhưng những tinh nhuệ Yêu Tộc này đó vừa mới hiện thân, bên trên con đường bọn hắn vọt tới trước, từng đợt âm phong đột nhiên thổi lên.

Thiên địa bỗng nhiên tối sầm, tiếng quỷ khóc sói tru thoát ra từ các nơi, từng đám lửa lân tinh bay lơ lửng trên không, vô số bóng người mờ ảo xuất hiện giữa thiên địa.

Âm binh Địa Phủ!

Không, không chỉ là âm binh Địa Phủ, trong đó còn có từng đầu quỷ quái hung ác!

Tám vạn quỷ quái Địa Phủ, mấy chục vạn âm binh mai phục tại nơi đây, vào giờ phút này giống như là thuỷ triều, tập sát về hướng cỗ phục binh Yêu Tộc này!

Một đại yêu nghiêm nghị hét lớn: "Thiên Đạo bất công! Vu Tộc âm ty Địa Phủ không thể can thiệp tranh chấp giữa Vu Yêu! Thiên Đạo bất công!"

"Có phải ngốc hay không." Ngưu Đầu đứng trên đỉnh núi Hắc

Sơn, rống lên một câu: "Đây đều là binh lính của âm ty Địa Phủ binh soa, phụng lệnh Thiên Đình đến đây, có gì mà không thể?"

Lý Trường Thọ đang thỏa thích thu hoạch đại yêu thân mang nghiệp chướng nghe vậy, khóe miệng hếch lên.

Một chút át chủ bài nhỏ.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, ngày hôm nay Lục Áp không có ý định hiện thân, muốn trơ mắt nhìn cỗ đại quân Yêu Tộc này hao tổn tại nơi này?

Sau ngày hôm nay, thực lực sai biệt giữa Yêu Tộc cùng với Thiên Đình sẽ bị chỉnh sửa.

Cho dù Yêu Tộc có thể tụ lại một nhóm vạn linh hoá sinh mới ở bên trong ba ngàn thế giới, Thiên Đình cũng có thể ở trong một khoảng thời gian ngắn, chiêu nạp đến càng nhiều Thiên Binh.

Sau khi Lý Trường Thọ "kịch chiến" cùng với chúng yêu, không ngừng quan sát tình hình các nơi, trong đáy lòng từ đầu đến cuối chưa từng chủ quan.

Rốt cuộc...

Vào lúc Công Đức Kim Thân của hắn lấy được một đoạn tiến triển nhỏ, bên tai truyền đến thanh âm bùa đòi mạng quen thuộc kia.

"Mời bảo bối quay người!"

Cùng lúc đó, Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu khẽ run lên, tiếng cười ha ha của Tháp đại gia vang lên, hét lớn một tiếng cao vút: "Đến rồi! Bản tháp đã bắt đầu hưng phấn!"

Lý Trường Thọ bỗng nhiên quay người, một tia lệ mang nở rộ trước mặt, nhưng hắn không có một chút nhận thấy gì, chỉ nhìn thấy huyền hoàng khí tức trước mắt, lõm vào phía trong một chút.

Đột nhiên, Tháp đại gia bộc phát ra ánh sáng rực rỡ hơn, cũng cuối cùng từ tiểu tháp hóa thành bảo tháp cao trăm trượng, bao trùm Lý Trường Thọ ở bên trong hư ảnh bảo tháp.

Trảm Tiên Phi Đao, mất mặt một lần nữa!

Lý Trường Thọ cũng nhìn thấy vị lão đạo nâng hồ lô lớn, bàn tay liền nắm chặt Không Gian Xích.

Trong đáy mắt Lục Áp thiêu đốt lên hai đám lửa, treo hồ lô lớn ở trên đỉnh đầu, cầm một thanh bảo kiếm lấp lánh thanh quang trong tay.

Linh Bảo Tiên Thiên, Yêu Đế Kiếm!

Gã đối mắt cùng với Lý Trường Thọ, một tia hồ quang điện bay tứ tung ra.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, lôi quang trong lòng bàn tay của Lý Trường Thọ nổ tung, Thái Dương chân hỏa quanh người Lục Áp đạo nhân nổ tung, hai thân ảnh phát ra hai tiếng không gian bạo liệt, biến mất tại chỗ không thấy!

Kim Ô cực tốc, Thuỷ Thần độn pháp, lại nhanh đến mức làm cho tiên thức của Kim Tiên bình thường, chỉ có thể bắt được một chút tàn ảnh!

Cơ hồ chỉ đảo mắt, bọn hắn từ giữa không trung đánh tới thiên khung, lại từ thiên khung rơi về hướng băng nguyên Bắc hải, những băng sơn trải qua nhiều năm không thay đổi kia, từng tòa đang vỡ nát...

Ở rìa đại chiến, Bạch Trạch nhìn chăm chú vào một màn này, trong mắt toát ra một chút bất đắc dĩ.

Đông Mộc Công chỉ có thể phân tâm cảm nhận đôi chút, biểu tình có một chút phức tạp, nhưng dần dần trở nên thoải mái.

Mà ở trên không, dưới đáy biển, trong núi rừng xa xôi, một số bóng người cũng đang chú ý trận chiến giữa Thuỷ Thần Thiên Đình cùng với Thái Tử Yêu Đình.

"Chậc chậc, tiến cảnh tu vi của Thuỷ Thần đại nhân...có phải hay không quá dọa người một chút? "

Dưới đáy biển, Văn Tịnh đạo nhân khẽ nhíu mày, nàng tất nhiên là có thể thấy rõ tình hình đại chiến.

Lúc này làm cho nàng kinh ngạc, cũng không phải là Trảm Tiên Phi Đao trong tay Lục Áp đạo nhân, có thể cứng rắn chống đỡ chí bảo Nhân Giáo, cũng không phải là toà Huyền Hoàng Tháp vạn pháp bất xâm, không gì có thể phá kia, cũng không phải thanh thước màu động điều khiển không gian đại đạo kia.

Thuần túy chính là thực lực của Thuỷ Thần lúc này.

Hết lần này tới lần khác, có bảo vật che đậy, lại khiến cho người ta nhìn không rõ ràng tu vi của Thuỷ Thần đến tột cùng là như thế nào.

Văn Tịnh đạo nhân cẩn thận suy nghĩ, chính mình lúc này so chiêu cùng với Thuỷ Thần, có mấy thành phần thắng?

Phần thắng là không, không quan hệ đến thần thông, tâm của Thuỷ Thần quá tối.

"Dì Văn, lúc nào chúng ta ra tay?"

"Chờ đoạn hậu đi, làm cho Yêu Tộc bảo lưu nhiều thực lực hơn." Văn Tịnh đạo nhân lạnh nhạt nói: "Ngươi thấy những âm binh kia không? Những cao thủ Vu Tộc Địa Phủ kia còn chưa có lộ diện, hiển nhiên là Thuỷ Thần chuẩn bị cho chúng ta. Hiện tại đi ra ngoài sẽ chỉ rơi vào chiến cuộc, muốn thoát thân cũng khó khăn."

Nữ La Sát tóc bạc cẩn thận suy tư, ánh mắt dư quang nhìn về phía mấy chục đầu hung thú biến hóa thành bóng người cách đó không xa kia.

"Dì Văn, vị Thuỷ Thần này thực đáng sợ. Ta nổi lên ý nghĩ chém hắn, kiếm cũng đang kháng cự."

Văn Tịnh đạo nhân khẽ cười, khoanh tay tiếp tục xem kịch, cười nói: "Kiếm trong tay ngươi, từng thua ở dưới cây thước kia, còn đang ở cùng với huynh đệ của nó."

"A." Nữ La Sát ôm bảo kiếm trong tay vào trong ngực, nhẹ giọng lẩm bẩm: "Đừng sợ."

Chương 762. -

Văn Tịnh đạo nhân vừa định trêu chọc nàng vài câu, một tia truyền âm chui vào bên trong tai, làm Văn Tịnh đạo nhân cười khẽ vũ mị.

"Các vị, hãy chuẩn bị ra tay. Phía trên có mệnh lệnh, lần này là muốn yểm hộ cao thủ Yêu Tộc rút lui, ở dưới cảnh giới Kim Tiên không cần quản nhiều."

Mấy chục đạo thân ảnh đứng dậy, một cỗ khí tức hung ác vờn quanh người.

Đoàn Hồng Mông hung thú, đến quẩy, khục, tới cứu yêu.

...

Một phương Thiên Đình xác thực không nghĩ tới, những Yêu Vương cùng với lão yêu Yêu Tộc này có thể trốn quả quyết như vậy.

Lúc tình hình chiến đấu giằng co nhất, Yêu Tộc rõ ràng còn có lực đánh một trận, những cao thủ Yêu Tộc này liền lựa chọn bỏ qua hơn phân nửa yêu binh này, trực tiếp rút lui.

Khi phe mình muốn đuổi theo mấy vị cao thủ Yêu Tộc này, lại có mấy chục đầu Hồng Mông hung thú hiện thân ngăn cản, đánh chết hơn phân nửa mười mấy vị cao thủ Long Tộc sốt ruột đuổi theo.

Long Tộc phát hiện ra thủ phạm đánh lén Hải Nhãn Long Tộc ngày đó, lập tức nổi điên, đuổi theo những Hồng Mông hung thú này tấn công mạnh một hồi, cho chúng lão yêu Yêu Tộc cơ hội thoát thân.

Lý Trường Thọ đấu pháp cùng với Lục Áp đạo nhân, lúc tiên thức bắt được một màn này, cũng có một chút bất đắc dĩ.

Mà Bạch Trạch vẫn luôn quan chiến ở rìa chiến cuộc, trong đáy mắt xẹt qua một chút tự giễu, nhắm mắt ghé vào trên mây, không còn nhìn nhiều.

Trong mắt Lục Áp toát ra mấy phần không cam lòng, cầm Yêu Đế Kiếm trong tay chống đỡ chính diện cùng với Lý Trường Thọ, Trảm Tiên Phi Đao phát uy một lần nữa, đánh cho thân hình của Lý Trường Thọ dừng lại.

Lục Áp thừa cơ quay người, trực tiếp hóa ra bản thể Tam Túc Kim Ô, bắn vọt lên trời.

Lý Trường Thọ hừ lạnh một tiếng, quang mang Không Gian Xích trong tay loé lên, thân ảnh liên tục lấp lóe ở phía trên băng nguyên, không để ý tiên lực hao tổn, dựa vào độn pháp không gian cấp tốc đuổi theo!

Tam Túc Kim Ô dài bất quá chỉ nửa trượng bỗng nhiên quay đầu, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

Lý Trường Thọ đã đuổi đến!

Mười mấy đạo tàn ảnh gần như trùng hợp, Không Gian Xích đập vào đầu Kim Ô!

Kim Ô ngửa cao đầu gáy, Thái Dương chân hỏa quanh người phun trào, quang mang trắng lóa khiến cho hai mắt của Lý Trường Thọ đau đớn, nhưng Không Gian Xích vẫn mang tiếng gió và sấm sét như cũ, đập ra chân hỏa.

Hưu —— bên trong Thái Dương chân hỏa đột nhiên nhiều thêm một đạo ánh sáng chém ngang mà đến, Lý Trường Thọ phảng phất như thấy được thủy triều Huyết hải cuồn cuộn, Không Gian Xích dường như đập bay một chút gì đó, tung tích lực đạo bị triệt tiêu hơn phân nửa.

Chân hỏa triệt để bộc phát, không gian xuất hiện tầng tầng làn sóng, thân hình của Lý Trường Thọ bị đẩy ra mấy trăm trượng, bởi vì được Huyền Hoàng Tháp bảo vệ, hoàn toàn không cảm giác được bất luận nhiệt lượng gì.

Đợi ánh lửa thu liễm, Kim Ô đã không thấy tung tích, trong đáy lòng Lý Trường Thọ vang lên tiếng nói phóng đãng không bị trói buộc của Tháp đại gia: "Ồ ? Nguyên Đồ kiếm? Linh Sơn đây là không muốn mặt đến cực hạn, đó không phải là Nhị Thánh Nhân đã tự mình mở miệng, nói đã phong ấn thanh kiếm này tại Linh Sơn! Sao, bị trộm à?"

Lý Trường Thọ hơi lắc đầu, trong đáy lòng hiện ra vị thiếu nữ tóc bạc chính mình trông thấy ở bên trong Thái Dương chân hỏa loa, đối phương dường như có một ít thần thông kỳ quái...

Nhìn một chút vết máu bồng bềnh trong không trung kia, Lý Trường Thọ cầm bình sứ, thu hồi những máu Kim Ô này, quay người lao tới nơi đại chiến.

Hắn không quan tâm đến phong phạm cao thủ gì, hoàn toàn không ngại thu hoạch Yêu Tộc thực lực yếu kém.

Chỉ cần đối phương có nghiệp chướng, đó chính là huynh đệ tốt Yêu Tộc!

Công Đức Kim Thân, chỉ kém một chân.

Tại bắc bộ Bắc Châu, nơi Thiên Đình Yêu Tộc đại chiến, Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng trên không núi thây yêu thú, cảm thụ được nỗi buồn sinh linh lưu chuyển bên trong thiên địa.

Chân trời còn có trận chiến truy kích lẻ tẻ, Thiên Binh nơi đây đã bắt đầu cứu trợ người bị thương, thu thập thi thể Thiên Binh phe mình bỏ mình.

Những quỷ sai Địa Phủ kia hoàn thành nhiệm vụ chặn đánh phục binh Yêu Tộc, lúc này quay người liền thực hiện bản chức, thu hồi hồn phách không bị hủy đi ở nơi đây.

Hơi thở dài, thân hình của Lý Trường Thọ rơi xuống từ trên không trung, ngồi xếp bằng lơ lửng trước thi thể mấy vị Thiên Binh, trong miệng niệm tụng Độ Nhân Kinh của Đạo Môn.

Từng tia từng tia lưu quang bay ra từ trong thi thể mấy vị Thiên Binh này, ngưng tụ thành mấy đạo hư ảnh nhàn nhạt, chắp tay hành lễ đối với Lý Trường Thọ, tự động bay về hướng quỷ sai cách đó không xa.

Sinh tử không phải là việc nhỏ, chiến trường luôn đẫm máu.

Lý Trường Thọ niệm tụng không ngừng trong miệng, phía sau hiện ra một lá cờ xanh nước biển, không ít yêu hồn Yêu Tộc bị đánh tan cũng đều ngưng tụ, bị quỷ sai dùng xiềng xích khóa lại, kéo đi nơi xa.

Tiếng tụng kinh tăng dần, không ít Thiên Binh Thiên Tướng ngừng chân ở các nơi, từng người đọc kinh văn.

Ở bên ngoài Hắc Sơn, chúng Vu Tộc đang chúc mừng bội thu cũng yên tĩnh trở lại, bốn vị Đại Vu Tế nhẹ giọng đọc bài văn cầu chúc Thượng Cổ.

Sau nửa canh giờ, bản thể Lý Trường Thọ tụ hợp cùng với Bạch Trạch, chắp tay một cái đối với Bạch Trạch, một người một thú cưỡi mây rời khỏi nơi đây, rất nhanh liền biến mất tại chỗ sâu Bắc Hải.

Lý Trường Thọ "đi mà quay lại", trở về tự nhiên là hóa thân, cưỡi mây bay về phía không trung, vái chào đối với bốn vị thị nữ

Thánh Mẫu Cung biểu tình có một chút phức tạp vào giờ phút này.

"Các vị tiên tử, hữu lễ."

"Thuỷ Thần đừng có làm chúng ta tổn thọ." Bốn vị tiên tử lập tức hạ thấp người đáp lễ, tiên tử cầm đầu đứng giữa nói khẽ: "Thường nghe đám tỷ muội bên trong cung nói, Thuỷ Thần bày mưu nghĩ kế, túc trí đa mưu, ngày hôm nay thấy Thuỷ Thần đại phá trận địa địch, lại dũng mãnh phi thường như vậy."

"Tiên tử quá khen!" Lý Trường Thọ thở dài: "Cuộc chiến hôm nay là binh tướng Thiên Đình anh dũng giết địch, ta bất quá chỉ làm một chút sự tình bài binh bố trận, không đủ thành đạo. Còn phải đa tạ mấy vị tiên tử lấy đại nghĩa làm đầu, chạy đến khuyên bảo Yêu Tộc. Chiến sự nổ ra, sinh linh đồ thán, may mà nơi đây là đất hoang Bắc Châu, Vu Tộc đã sớm chuẩn bị, cũng không tác động đến quá nhiều sinh linh."

Bốn vị tiên tử này liếc nhìn nhau, từng người đều nhiều hơn một chút tươi cười.

Một nữ tử nói: "Thuỷ Thần ngài nói chuyện thật sự êm tai, bốn tỷ muội chúng ta kỳ thật đều là xuất thân từ Yêu Tộc Thượng Cổ, ngày hôm nay đến đây cũng mang theo tư tâm, không dám nghe Thuỷ Thần ngài tán thưởng như vậy."

"Chiến cuộc nơi đây đã ngừng, chúng ta cũng phải trở về Thánh Mẫu Cung." Hồ nữ cầm đầu cười nói: "Không biết Thuỷ Thần có cái gì cần chúng ta mang về bên trong cung không?" Bản thảo mà Thánh Nhân nương nương hối thúc?

"Gần đây vội vàng ứng đối sự tình Bắc Châu." Lý Trường Thọ nói: "Đợi xử trí công vụ thỏa đáng, nhất định phải tìm cơ hội đi đến Thánh Mẫu Cung bái kiến nương nương."

"Tốt." Bốn vị tiên tử hạ thấp người hành lễ, nhảy lên thuyền mây, vừa nói vừa cười vừa đi vừa lên trời.

Chương 763. -

Lý Trường Thọ hơi suy tư, hắn ở trên người vị hồ nữ tiên tử này, cảm nhận được khí tức tương tự cùng với Thanh Khâu Tiểu Lan.

Chẳng lẽ, đây chính là lão tổ Thanh Khâu nhất tộc phụng dưỡng Thánh Mẫu nương nương bên trong Thánh Nữ Cung?

Nhìn, còn muốn trẻ tuổi hơn một chút so với Tiểu Lan, mặc dù tu vi đích xác cao thâm mạt trắc.

Thánh Nhân nương nương phái bốn vị thị nữ này tới, phải chăng còn có thâm ý khác?

Lý Trường Thọ chắp tay đứng trong không trung, cẩn thận suy tư.

Trận trận tiếng rồng gầm truyền đến từ nơi xa, Long Tộc trở về sau khi truy sát Hồng Mông bầy hung thú, lấy đại giới hao tổn mấy chục đầu Thương Long, chém giết bảy ~ tám đầu hung thú...

Mấy vị lão giả Long Tộc cùng nhau hướng về phía trước, ôm quyền hành lễ đối với Lý Trường Thọ, thấp giọng nói: "Bẩm Thuỷ Thần, chiến tướng Long Cung đã hoàn thành mệnh lệnh gấp rút tiếp viện chiến cuộc Bắc Châu! Mời Thuỷ Thần tiếp tục hạ lệnh!"

"Tổn thất như thế nào?"

"Đa tạ Thuỷ Thần quan tâm." Một vị trưởng lão Long Tộc thở dài: "Xin Thuỷ Thần thứ tội, vốn có thể lưu lại càng nhiều cao thủ Yêu Tộc, nhưng chúng ta vừa thấy những cừu địch phá Hải Nhãn kia, liền có một chút mất lý trí..."

"Đây là chuyện hợp tình lý, ngày hôm nay nếu không phải Long Cung gấp rút tiếp viện, Thiên Đình chúng ta còn không có thực lực trực tiếp khai chiến cùng với Yêu Tộc." Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Long hồn chiến tử ngày hôm nay, có thể tiến vào bên trong ao công đức Thiên Đình uẩn dưỡng mười năm, sau đó chuyển sinh đầu thai, lại nhập vào Long Cung Tứ Hải. Những long hồn khó tụ lại, sẽ được lập bài minh tế điện, người bị thương cũng cần điều dưỡng thật tốt."

"Đa tạ Thuỷ Thần thương cảm!"

"Tiếp đó các vị hãy bẩm báo việc này cho Mộc Công rồi rời đi."

Lý Trường Thọ căn dặn một câu như thế, bốn vị trưởng lão Long Tộc cùng nhau xưng thiện, mang theo đông đảo cao thủ Long Tộc chờ tại không trung.

Trận chiến này, Thiên Đình tổn thất hơn ba vạn binh mã, hao tổn mấy chục Thiên Tướng, Vu Tộc chiến tử một ngàn hai trăm, hơn một nửa bị thương nặng.

Bởi vì cái gọi là con thú bị mắc kẹt sẽ chiến đấu đến chết, những cao thủ Yêu Tộc không thể thuận lợi thoát đi, cuối cùng đã chiến đấu dữ dội, khiến cho Thiên Đình chịu rất nhiều thiệt hại.

Trong một trận chiến trực diện, Thiên Binh công thủ có độ, phát huy đầy đủ "tầm xa", khiến cho yêu binh gần như hoàn toàn không có lực lượng trở tay.

Lỗ hổng lớn về sức chiến đấu cao cấp trong Thiên Đình thực sự khiến cho Lý Trường Thọ đau đầu.

Không hiểu sao, Lý Trường Thọ lại có một chút chờ mong Thiên Đình sau khi đại kiếp Phong Thần diễn ra...

Cỗ hóa thân Đạo Nhân Giấy này bận rộn tại Bắc Châu, xử trí rất nhiều công việc sau chiến tranh.

Bản thể của Lý Trường Thọ, lúc này đã ẩn trốn cùng với Bạch Trạch ở chân trời, lượn quanh một vòng lớn trong Hồng Hoang, chạy về bên trong Độ Tiên Môn ẩn nấp.

Sau đó vẫn là phải nhắc nhở Hư Không chưởng môn, để chưởng môn cùng với mấy vị trưởng lão bảo vệ nghiêm ngặt chuyện Bạch Trạch ẩn cư tại Độ Tiên Môn.

Trên đường đi, Bạch Trạch cùng với Lý Trường Thọ cũng không trò chuyện, mãi cho đến Hắc Trì Phong, Bạch Trạch nằm bên cạnh đầm nước kia, nhìn chăm chú vào đầm nước trong suốt, cả người thần thú cũng đều có một chút chán nản.

"Bạch tiên sinh dường như có một chút thất lạc." Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi: "Là bởi vì Lục Áp cuối cùng vẫn đi lên con đường chống đỡ cùng với Thiên Đình?"

"Ài!" Bạch Trạch chậm rãi thở hắt ra: "Cũng không phải là vì chuyện này, tính nết của gã như thế nào, bần đạo đã sớm rõ ràng. Chỉ là có một chút vô lực mà thôi. Biết nhiều hơn thì có ích lợi gì? Bất quá là trước tiên thấy được kết cục của một số người, chuyện, vật, lại không thể thay đổi được gì. Coi như căn dặn đối với Lục Áp lại nhiều, gã cũng chỉ lại nhìn thấy cái lợi trước mắt, luôn cảm thấy thiên mệnh sở quy, nói cho cùng, chung quy là ngạo mạn trong đáy lòng chôn vùi hết thảy, tính nết khá giống với phụ thân gã."

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, nói: "Bây giờ Tây Phương Giáo nhúng tay vào sự tình Yêu Tộc một lần nữa, tiên sinh cảm thấy, Thiên Đình nên ứng đối ra sao?"

"Thuỷ Thần lại thử ta." Bạch Trạch nâng cao tinh thần, trầm ngâm đôi chút, duy trì hình dáng tướng mạo bản thể, mở miệng nói: "Chi bằng bỏ mặc."

"Ồ? Vì sao là muốn bỏ mặc?"

Bạch Trạch nói: "Mỗi lần phương tây xuất thủ thận trọng lại xảo diệu, không tham chiến chính diện, lại tương trợ những cao thủ Yêu Tộc kia trốn được tính mạng. Như thế vừa đạt được sự cảm kích của những cao thủ Yêu Tộc kia, lại không có đắc tội Thiên Đình quá sâu. Theo ý nghĩ của phương tây, Thiên Đình cho dù muốn hưng sư vấn tội, cũng đều có một chút khó khăn, chẳng bằng bỏ mặc, trước tiên xác minh phương tây đang mưu tính cái gì, lại hốt thuốc đúng bệnh. Đối với thế lực của Thánh Nhân, chỉ cần đập tan quả dưa bọn họ muốn hái trước, vậy đã xem như thắng một trận này."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cẩn thận so sánh lời nói của Bạch Trạch và ý nghĩ của bản thân trong đáy lòng, cũng là không mưu mà hợp.

Bạch Trạch lại thở dài: "Chỉ sợ sau đó Lục Áp sẽ đi đến tuyệt lộ, triệt để đầu nhập phương tây."

Lý Trường Thọ hỏi: "Lục Áp chuyển sang phương tây, cùng với gã có gì không ổn?"

Bạch Trạch nói: "Gã không có chuyện gì, ngày hôm nay gã đã mất sự che chở của Thánh Nhân nương nương, nếu như có thể đạt được sự che chở của Thánh Nhân phương tây, tự nhiên có thể không lo lắng đến tính mạng. Nhưng Lục Áp đầu nhập phương tây, khí số Yêu Tộc sẽ bị phương tây hút khô, trên dưới Yêu Tộc cũng sẽ biến thành con rối của phương tây. Nhánh Yêu Tộc kia chết rồi, bần đạo ngược lại còn cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng sau này, vạn linh hoá sinh mới bên trong thiên địa, đều sẽ bị phương tây xếp vào Yêu Tộc, sau đó bóc lột và nô lệ bọn họ...thật sự là bất hạnh của vạn linh."

"Lời nói của tiên sinh, ngược lại là ta trước đây cũng không cân nhắc đến." Lý Trường Thọ khôi phục khuôn mặt nguyên bản, cúi đầu suy tư.

Bạch Trạch cười nói: "Thuỷ Thần coi trọng Nhân Tộc xem nhẹ vạn linh, chuyện này không có gì đáng trách, nhưng bây giờ Thuỷ Thần có thể ảnh hưởng các phương sự vụ Thiên Đình, cũng có thể ảnh hưởng quyết đoán Ngọc Đế bệ hạ làm ra, cũng càng công bằng hơn."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, sau đó ánh mắt có một chút nghiền ngẫm mà nhìn Bạch Trạch, cười nói: "Bạch tiên sinh đến bên người ta, hẳn là đã sớm cất lời khuyên như vậy?"

"Thuỷ Thần chớ nên suy nghĩ nhiều." Bạch Trạch có một chút thất vọng nằm xuống nói: "Bần đạo tới là để cải thiện cơm nước cho Nhân Giáo."

"Ta tin vào lời của Bạch tiên sinh." Lý Trường Thọ chắp tay một cái: "Bạch tiên sinh hãy nghỉ ngơi một hồi, ta xử trí xong hậu sự Bắc Châu, liền đến uống rượu tâm tình cùng với tiên sinh."

Bạch Trạch thất vọng thở dài, nằm ở kia tiếp tục phiền muộn.

...

Tại bắc bộ Bắc Châu, Thiên Binh Thiên Tướng ngay ngắn trật tự cưỡi mây rời đi, bay trở về không trung.

Binh mã âm ty Địa Phủ cũng chỉnh quân thối lui, lái âm phong quay lại U Minh Giới.

Chương 764. -

Đông Mộc Công và Lý Trường Thọ cùng nhau tuần tra một lần tại các nơi, thay mặt Thiên Đình bày tỏ lời chia buồn đối với Vu Tộc Bắc Châu, và gửi lời chào thân ái từ Thiên Đình.

Ngưu Đầu Mã Diện mang theo một đám Vu Tộc Địa Phủ trước đây không có cơ hội ra sân, mang theo các loại u oán, do do dự dự đến trước mặt Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công, thành thành thật thật ôm quyền hành lễ.

"Thuỷ Thần đại nhân, các huynh đệ không thể ra sân bò... Ò... ! Đã nói để cho chúng ta đánh trận khó khăn nhất..."

Cái trán của Lý Trường Thọ treo mấy vạch đen.

Bọn người này cậy mạnh không muốn sống phải không?

"Những Hồng Mông hung thú đó cũng không trực tiếp tham chiến, đây là do trước đây ta tính kế sai lầm!" Lý Trường Thọ cười nói: "Nhưng nhờ sự mai phục yên lặng của các vị, đã tạo ra lực uy hiếp rất lớn cho đối phương, cũng cho ta thêm niềm tin để ứng phó với chiến cục ngày hôm nay. Các vị mặc dù không có trực tiếp tham chiến, nhưng tác dụng phát huy, ý nghĩa cũng không yếu hơn so với chém giết chính diện, tương phản còn quan trọng hơn."

Ngưu Đầu Mã Diện liếc nhìn nhau, hai mặt nhìn nhau.

Mã Diện nói một tiếng: "Thuỷ Thần đại nhân ngài đừng nói như vậy, chuyện này không hợp cùng với quan niệm của Vu Tộc chúng ta."

Mộc Công ở bên cạnh cười cười, cưỡng ép tìm kiếm cảm giác tồn tại, nói: "Cuộc chiến hôm nay, phàm là người tham chiến đều sẽ luận công ban thưởng, các vị cũng đạt được công lớn."

Ngưu Đầu Mã Diện nháy mắt mấy cái, Ngưu Đầu không khỏi nói thầm: "Mộc Công đại nhân cũng ở đây."

Mã Diện nghiêm mặt nói: "Mộc Công đại nhân đừng có vũ nhục chúng ta như vậy! Chúng ta cũng không tham chiến, làm gì có công?"

Ngưu Đầu đạp Mã Diện một phát, xoa xoa bàn tay lớn, cười hắc hắc đối với Lý Trường Thọ: "Tất nhiên, nếu như Thiên Đình khăng khăng muốn khen thưởng, chúng ta cũng không thể chống lại thiên mệnh phải không? Trăm năm gia vị cho trăm Vu là được rồi, ngài tuyệt đối đừng cho nhiều, cho nhiều, huynh đệ chúng ta...cũng liền cố mà nhận lấy, dù sao cũng không thể chống lại thiên mệnh."

"Gia vị?" Đông Mộc Công ném ánh mắt nghi hoặc cho Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ mỉm cười truyền âm đôi câu, Đông Mộc Công không nhịn được bật cười.

Mộc Công cười nói: "Nếu Vu Tộc đã thích ăn, việc này cũng không khó làm, sau đó Thuỷ Thần sẽ mang phối phương tới, ta ra lệnh chúng nữ tiên Thiên cung chế tạo gấp gáp một phen, liền đưa đến Địa Phủ, thấy thế nào?"

Ngưu Đầu liền vội vàng gật đầu: "Đa tạ Thuỷ Thần! Đa tạ Mộc Công!"

Mã Diện ở bên cạnh tức trợn mắt tức giận, nhưng cũng không có chủ động phá.

Đợi đuổi Ngưu Đầu Mã Diện đi, Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công mang theo mười mấy vị Thiên Tướng, cưỡi mây trở về Thiên Đình.

Chúng tiên thần Thiên Đình tề tụ tại Bắc Thiên Môn, đợi sau khi hai vị quyền thần trở về, lại là chúc mừng một phen.

Lại giày vò như vậy nửa ngày, Lý Trường Thọ cuối cùng cũng trở về nước của thần phủ của mình, không kịp nghỉ ngơi, tâm thần tiếp tục giám sát động tĩnh của chúng Yêu Tộc tại ranh giới Bắc Châu.

Lần này, Yêu Tộc tổn binh hao tướng tại phía bắc Bắc Châu, nguyên khí tổn hao nhiều.

Lúc Yêu Tộc thảm bại ở trước mặt Vu Tộc, chúng Yêu Tộc lưu thủ ở ranh giới nam bộ Bắc Châu lập tức khởi binh, muốn tiến đến chi viện.

Nhưng muốn đến chi viện, tinh nhuệ Yêu Tộc còn thừa phải đi vòng qua chướng khí thật dầy, ít nhất cần mất bảy ~ tám canh giờ.

Thứ hai, ở bắc bộ Trung Thần Châu, tiên quang lượn lờ phía trên đông đảo tiên môn, đếm không hết bao nhiêu Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc như là nhận được mệnh lệnh gì, sắp xếp chiến trận ở bên trên sơn môn.

"Đại bản doanh" Yêu Tộc bỗng nhiên cảm giác được áp lực, rất nhanh liền làm ra quyết đoán bỏ qua yêu binh tại bắc bộ Bắc Châu.

Đây tự nhiên cũng là một điểm nhỏ át chủ bài Lý Trường Thọ an bài tốt trước đây.

Hắn chỉ là sử dụng các mối quan hệ của mình, phát lời mời hiệp trợ cho một số tiên môn nhỏ, để bọn họ làm bộ tạo áp lực đối với Yêu Tộc, những tiên môn này cũng vui vẻ làm sự tình thuận nước giong thuyền này.

Bắc Châu chiến bại, cao thủ chật vật trốn trở về, yêu binh phái đi bị tiêu diệt tám ~ chín phần mười, Yêu Tộc tất nhiên là cực kỳ phẫn nộ.

Nhưng Lý Trường Thọ cẩn thận nghe lén một hồi, phát hiện ra người bên trong Yêu Tộc mắng Thuỷ Thần hẳn đã ít càng thêm ít, mắng Long Tộc nịnh bợ Thiên Đình nhiều nhất, người mắng Thiên Binh "dùng đạo binh làm thuẫn", trốn ở sau đạo binh không dám đánh một trận cũng không ít.

Mà nhắc tới hai chữ "Thuỷ Thần", phần lớn Yêu Tộc đều hơi xúc động, thậm chí có không ít Yêu Tộc đang tán thưởng "Thuỷ Thần vũ dũng", nói tổ tiên chính mình cũng có quan hệ cùng với "Thủy đạo"...

Văn hóa của Yêu Tộc, thật sự khiến cho Thọ nhìn không thấu.

Đáng tiếc, lúc này không có cách nào tìm được chỗ ẩn thân của Lục Áp, không biết thương thế của Lục Áp như thế nào.

Nếu như Không Gian Xích đánh cho Lục Áp trọng thương, chính mình cũng có thể an bài đánh lén một lần, nhân lúc gã bệnh, lấy mệnh của gã.

Yêu Tộc tại ranh giới Bắc Châu cũng không tiếp tục khởi binh, cũng không có bất kỳ xu hướng khởi binh nào, Lý Trường Thọ tạm thời an tâm lại.

Tiếp theo, Yêu Tộc hẳn là sẽ an phận mấy chục năm.

Trọng tâm công tác của chính mình cùng với Đông Mộc Công nên là mở rộng thực lực của Thiên Đình, chờ đợi Ngọc Đế bệ hạ cùng với Vương Mẫu nương nương trở về Thiên Đình, khi đó mới thật sự là thời điểm trừ yêu.

Trận chiến gày hôm nay , chỉ để làm cho Yêu Tộc thành thật hơn một chút.

Nguyên Đồ Kiếm...

Thiếu nữ tóc bạc kia...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ đối với thói quen lật lọng của Thánh Nhân phương tây, cũng hơi có một chút phàn nàn.

Nhưng Thánh Nhân chơi xấu, những sâu kiến như bọn hắn còn có thể làm gì sao? Chỉ có thể chịu đựng.

Trong mật thất dưới ngọn núi Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ đặt Không Gian Xích và Huyền Hoàng Tháp ở trước bức hoạ Lão Tử, bái ba bái đối với Thái Thanh Thánh Nhân, Huyền Hoàng Tháp và Không Gian Xích tan biến ở bên trên bàn.

Một vệt đạo vận quen thuộc chậm rãi trải rộng ra trong đáy lòng Lý Trường Thọ, ngưng tụ thành hai chữ to, sau đó tiêu tán thành vô hình.

【 Đừng vội 】

Lý Trường Thọ run lên, sau đó lại bái một cái đối với bức họa Thánh Nhân lão gia, mới rời khỏi căn mật thất này.

Trở về đan phòng đả tọa, Lý Trường Thọ bắt đầu tổng kết chiến sự Bắc Châu lần này, suy ngẫm về những khiếm khuyết và những chô không tốt hắn đã làm, đồng thời suy nghĩ về sự phát triển của các vấn đề tiếp theo.

Tu vi của chính mình, nếu có thể ngang hàng hoặc là tiếp cận cùng với Lục Áp đạo nhân, ngày hôm nay liền thật sự có cơ hội giết gã.

"Ài..."

Tu vi cần cần tích lũy trong thời gian dài, cũng không nóng lòng được.

Dù sao thì sau khi trường sinh, tốc độ ngộ đạo đã chậm lại đáng kể, những ý nghĩ lớn mật của bản thân, đều đã tiêu hao bảy tám phần sự tình, tu đạo trở về đến bên trên tích lũy và thể ngộ.

"Sau đó đi đến Động Suất Cung, bẩm báo việc này cho Đại Pháp Sư một tiếng đi. "

Chương 765. -

Còn có, trận chiến Bắc Châu lần này, Lý Trường Thọ bảo mấy vị Thiên Tướng cầm Lưu Ảnh Cầu ghi chép toàn phương vị, có thể mang những Lưu Ảnh Cầu này cho Ma Binh Nhân Tộc Thượng Cổ, để bọn họ biết được chiến lực của Thiên Đình hiện giờ, cũng làm cho những lão nhân này yên tâm hơn một chút.

Ý niệm tới đây, tâm thần của Lý Trường Thọ liền muốn chuyển đến Phủ Thủy Thần Thiên Đình, nhưng trong lòng đột nhiên chuyển động, tiên thức tràn ngập tại các nơi sơn môn, hội tụ về hướng sơn môn.

Nơi đó, một vị công tử văn nhã cưỡi mây mà đến, quạt xếp trong tay nhẹ nhàng mở ra, lộ ra một chữ "Vân".

"Công tử" này đến phía trước sơn môn, chắp tay một cái đối với mấy vị lão đại gia thủ vệ, dùng tiếng nói ôn nhuận cười nói: "Bần đạo Tiêu Vân, đến đây thăm bạn tốt, không biết có thể báo thay cho ta một tiếng."

Lão đại gia kia hòa hòa khí khí hỏi: "Đạo hiệu của hảo hữu đạo hữu muốn tìm ra sao?"

"Lý Trường Thọ trên Tiểu Quỳnh Phong...các vị không cần hao tâm tổn trí, hắn đã tới."

Chuyện này...

Một chút chuẩn bị cũng đều không có, làm sao lại trực tiếp đánh lên rồi?

Ở phía trước sơn môn, Lý Trường Thọ lần đầu tiên "cưỡi mây siêu tốc", từ Tiểu Quỳnh Phong vội vàng chạy đến, chắp tay vái chào đối với công tử xinh đẹp ngoài sơn môn, cười nói: "Công tử như thế nào rảnh rỗi?"

Trong mắt công tử xinh đẹp kia mang theo ý cười, ấm giọng nói: "Ta đã đến đây quá đường đột?"

"Sao lại nói đến chuyện đường đột?" Lý Trường Thọ cười dùng tay làm dấu mời, sau đó nhìn về phía lão tiên nhân thủ sơn môn ở bên cạnh, hành lễ.

"Vị Tiêu công tử này là hảo hữu của đệ tử, không biết có thể, trước tiên mang nàng vào bên trong sơn môn, sau đó đệ tử lại đi đến Bách Phàm Điện bổ sung lệnh bài ra vào."

Trưởng lão trực luân phiên trấn thủ sơn môn ngày hôm nay có một chút khó khăn: "Mặc dù bần đạo tin tưởng Trường Thọ sư điệt, nhưng môn quy là như thế, không thể tự tiện mang người đi vào..."

Tốt lắm! Mấy vị trưởng lão quả nhiên tận hết chức vụ!

Kể từ đó, bằng vào tính tình ôn nhu của người đến, nhất định sẽ không khiến cho chính mình khó xử.

Xác thực, vào giờ phút này "công tử xinh đẹp" đã là chuẩn bị mở miệng, mời Lý Trường Thọ đi giải sầu một chút tại phụ cận sơn môn, không cần nhất định phải đi vào.

Nhưng!

Hưu! Tiếng xé gió chợt hiện, một vệt thanh quang bay vụt mà đến từ Phá Thiên Phong, hóa thành một tấm thẻ gỗ, rơi vào trước mặt Lý Trường Thọ.

Hư Không, khục, Vô Ưu chưởng môn lệnh!

Tiếng nói của Quý Vô Ưu truyền đến từ bên trong thẻ gỗ:

"Trường Thọ vào vài ngày trước, thay bần đạo giải quyết nan đề ngũ hành trận pháp linh lực tiếp tục chuyển hóa đã tồn tại vạn năm bên trong môn phái, đặc biệt thưởng lệnh này. Cầm lệnh này, có thể tùy ý đưa mọi người ra vào sơn môn và Độ Tiên Điện."

Lý Trường Thọ híp mắt cười, tiếp nhận thẻ gỗ, nói một tiếng: "Đa tạ chưởng môn hậu ái."

Mấy vị lão đại gia thủ sơn môn, cũng là vội vàng thả người đi vào. Các đại gia còn có một chút buồn bực, vì sao việc nhỏ như vậy liền muốn xuất động chưởng môn lệnh ngày bình thường trăm năm không ra.

Chưởng môn trực tiếp truyền âm chẳng phải là được rồi?

"Công tử xinh đẹp" nháy mắt mấy cái, hiển nhiên là không có dự liệu được còn sẽ có tình hình như vậy, nàng đứng lặng ở trên mây, mỉm cười nhìn, chờ Lý Trường Thọ mời nàng đi vào, liền cưỡi mây tiến về phía trước, nhảy tới mây trắng dưới chân Lý Trường Thọ.

Nàng nhỏ giọng nói: "Không biết có làm phiền ngươi hay không?"

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Ngươi đột nhiên tới, ta chỉ là có một chút luống cuống tay chân, sao có thể nói là làm phiền?"

Lập tức, Lý Trường Thọ cưỡi mây, mang theo vị "công tử xinh đẹp" này tiến về hướng Tiểu Quỳnh Phong.

Trong phòng nhỏ bên cạnh Độ Tiên Điện, Quý Vô Ưu chưởng môn híp mắt mỉm cười.

Mặc dù không biết là ai đến tìm Trường Thọ, nhưng dùng đầu ngón chân nghĩ, cũng đều kia biết nhất định là ẩn sĩ Tam Giáo, một vị đại nhân vật nào đó, làm sao có thể bởi vì môn quy Độ Tiên Môn, làm khách tới không vui?

Tôn trọng nên cho Tiểu Pháp Sư, nhất định phải cho đủ!

Sau đợt này, con đường của bần đạo, lại thông suốt hơn!

...

Lúc rơi xuống Tiểu Quỳnh Phong, công tử xinh đẹp này cảm nhận được tầng tầng đại trận xung quanh Tiểu Quỳnh Phong, lập tức yên lòng thu hồi Chướng Nhãn Pháp. Theo sương mù nhàn nhạt tiêu tán, khôi phục hình dáng tướng mạo nguyên bản.

Mày ngài tóc xanh mắt thu thuỷ, váy áo nhẹ nhàng đung đưa.

Đến không phải là Vân Tiêu tiên tử thì lại có thể là người phương nào?

Lý Trường Thọ mang theo Vân Tiêu tiên tử rơi về hướng linh hồ Tiểu Quỳnh Phong, Vân Tiêu bình tĩnh thong dong không suy nghĩ nhiều, nhìn xung quanh đánh giá các nơi.

Tiên tử hỏi: "Ngươi đấu pháp cùng với vị Thái Tử Yêu Tộc kia, có bị thương không?"

"Vẫn ổn." Lý Trường Thọ cười nói: "Chỉ là tiên lực hao tổn hơi lớn, ta cũng không tính đấu pháp cùng với gã, bất quá là cầm bảo vật lão sư cho, cho nên mới đọ sức vài chiêu cùng với gã."

Vân Tiêu lại nói: "Ngày hôm nay ta tới, là có hai chuyện không yên lòng, muốn căn dặn ngươi vài câu. Trên núi sát vách, chính là yêu soái Thượng Cổ Bạch Trạch? Có cần ta đi một chuyến hay không, làm cho trong lòng y nhiều hơn mấy phần kiêng kị?"

"Không thể không thể, Bạch tiên sinh lúc này đang phiền muộn." Lý Trường Thọ cười nói: "Coi như đến đây nói...vẫn nên đối tốt với y một chút, trước đây y bị Đại Pháp Sư và ta hành hạ tâm khí đều tổn hại."

"Hành hạ?" Vân Tiêu nháy mắt mấy cái, ngạc nhiên nói: "Ngươi còn sử dụng cực hình nào hay sao?"

Lý Trường Thọ dẫn Vân Tiêu rơi vào dưới cây liễu: "Chuyện này nói rất dài dòng, sau đó ta sẽ từ từ nói cho ngươi. Đã đến rồi, trước chào hỏi gia sư và sư muội của ta đi."

"Ừm." Vân Tiêu gật đầu đáp ứng.

Nàng cũng không có khẩn trương hoặc là ngượng ngùng như tiểu nữ nhi. Cho dù là đi vào bên trong Thái Thanh Quan chào hỏi, một viên đạo tâm cũng có thể trong suốt không một hạt bụi, không dậy nổi làn sóng, lại càng không cần phải nói là ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ dẫn Vân Tiêu đi tới trước vài căn nhà tranh, truyền âm đôi câu đối với bên trong phòng.

Nhà tranh của Linh Nga đẩy ra một cánh cửa sổ trước hết nhất, một cái đầu nhỏ ló ra, sau khi nhìn thấy thân ảnh Vân Tiêu, sững sờ, ngẩn ra rõ ràng, lại bá một cái rụt cái đầu nhỏ trở về.

Linh Nga: "…"

Đây, đây là tình huống gì!

Vân Tiêu tiên tử đánh tới cửa rồi?

Rốt cuộc, đã đến một màn gia môn thất thủ, thành trì cháy, quê nhà bị trộm này sao!

Linh Nga mím môi, nhanh chóng ngồi trước bàn trang điểm, trong mắt bốc cháy lên từng đoàn từng đoàn ý chí chiến đấu, nhưng lại giống như là bị rót một chậu nước lạnh trong nháy mắt...

Vân Tiêu đó, đó chính là Vân Tiêu tiên tử đó!

Cao nhân Tam Giáo ghi chép bên trong điển tịch, đại cao thủ ít có bên bên dưới Thánh Nhân trong thiên địa, vừa rồi chỉ một cái liếc mắt, ta liền nhìn thấy được nàng thanh lệ không tầm thường, phong thái xuất trần tuyệt thế...

Chương 766. -

Đây không phải là dung mạo xinh đẹp như thế nào, cùng dáng người, vóc dáng cân đối tinh xảo như thế nào có thể sánh bằng, loại khí chất gần với đạo, vừa không giống phàm tục này, là người khác muôn bắt chước, cũng đều tuyệt đối bắt chước không ra!

Đông! Linh Nga khép hai chân ngồi trước bàn trang điểm, hai mắt vô thần, hô hấp đình trệ, cả người như là đứng máy.

"Lam Linh Nga, ngươi muốn liền như vậy, chắp tay nhường sư huynh ra sao? "

Đúng lúc này, bên trong nhà tranh sát vách truyền đến một chút tiếng cười nói...

"Sư phụ, vị Vân tiên tử này là hảo hữu chí giao của đệ tử, trước đây cũng đã nhắc tới đối với sư phụ, hôm nay tới đây thăm chúng ta."

"À, đúng đúng, Trường Thọ đã nhắc đến ngươi rất nhiều lần! Vân tiên tử cứ tuỳ ý là được, cứ tùy ý là được, đến chỗ này, liền như ở trên đỉnh núi nhà mình vậy! Ài, Trường Thọ nhà ta rốt cuộc cũng được xem như tiên nhân thành thục rồi, trước đây bần đạo lo lắng nhất chính là hắn không thể kết bạn thân với ai, bần đạo thật sự quá lo lắng, quá lo lắng rồi. Ha ha ha ha ha ha..."

Linh Nga lập tức nhíu mày hé miệng, siết chặt bàn tay, mặt nhỏ rơi đầy lệ, sư phụ thế nhưng nhanh như vậy liền làm phản!

Đã nói ủng hộ vô điều kiện hai vị đệ tử thân truyền làm đạo lữ đâu!

Khẽ hít một hơi, đạo tâm của Linh Nga bốc cháy lên ý chí chiến đấu.

Mẫu thân nói rất đúng, nữ tử không hung ác, gia đình không ổn định, chính mình muốn tranh chính là vị trí trong đáy lòng của sư huynh, lại có ưu thế may áo cho sư huynh nhiều năm như vậy, lúc này chỉ cần củng cố phòng thủ, thận trọng từng bước, cũng không nhất định sẽ thua bởi vị Vân Tiêu tiên tử đại danh đỉnh đỉnh này!

Không phải chỉ là đại đệ tử Thánh Nhân, tu vi siêu nhiên sao?

Nàng dù sao cũng là nữ tử!

"Vị này chính là sư muội ngươi sao?"

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói ôn nhu, Linh Nga đột nhiên cảm giác, có một tia gió nhẹ mát mẻ phất qua bên tai chính mình, cả người mất hết mớ suy nghĩ lộn xộn, đạo tâm trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Nàng quay đầu nhìn lại, đã thấy trước cửa nhà tranh, sư huynh nhà mình đứng chắp tay.

Ngay ở bên người sư huynh, vị tiên tử kia mỉm cười nhìn chăm chú vào chính mình.

Trong khoảnh khắc này, khung cửa phảng phất như biến mất không thấy gì nữa, sư huynh cũng biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại có vị tiên tử kia mang theo áy náy ánh mắt, khóe miệng nụ cười ôn nhu, phảng phất như đang tự nhủ "mạo muội quấy rầy", nàng cũng không có địch ý...

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Linh Nga, đừng có làm mất cấp bậc lễ nghĩa."

"Vâng." Linh Nga liền vội vàng đứng dậy, hạ thấp người hành lễ đối với Vân Tiêu: "Đệ tử xin chào Vân Tiêu...tiền bối."

Vân Tiêu tiến về phía trước phóng ra hai bước, ôn nhu nói: "Ta và ngươi tương giao không cần luận bối phận Đạo Môn, ta hơn ngươi rất nhiều nguyên hội, ngươi giống như muội muội của ta, gọi ta một tiếng tỷ tỷ là được rồi."

Nói đến câu cuối cùng, Vân Tiêu lại vội nói: "Đừng có suy nghĩ nhiều, xưng hô tỷ tỷ chỉ là bởi vì tuổi tác mà thôi."

"Tỷ tỷ..." Khuôn mặt Linh Nga đỏ ứng, nhỏ giọng hô một câu, cái trán lại có xu thế bốc khói trắng.

Lý Trường Thọ nhìn Vân Tiêu, lại nhìn sư muội nhà mình, đột nhiên phát hiện ra Vân Tiêu tiên tử...

Hiểu biết thật nhiều.

Hiển nhiên là đã từng chú ý sự tình nhân duyên trong thế tục!

"Linh Nga thay quần áo trước đi." Lý Trường Thọ nói: "Ta sẽ dẫn tiên tử dạo chơi ở trên núi."

"Vâng, sư huynh." Linh Nga khéo léo đáp ứng một tiếng, cảm nhận được ý thân cận lại truyền ra trong mắt Vân Tiêu, trong đáy lòng ngâm khẽ một hồi.

Chờ Lý Trường Thọ đóng cửa gỗ, cùng với Vân Tiêu tiên tử đi đến bên hồ dạo bước, Linh Nga thở phào một hơi, ngồi ở kia lập tức bận rộn.

Cuộc chiến này, đánh như thế nào?

Nữ tử ôn nhu như nước như Vân Tiêu tiên tử, nàng cho dù là nữ tử nhìn thấy cũng đều tim đập thình thịch!

Bằng vào tính tình phiền phức của sư huynh, cho dù ban đầu không muốn có quan hệ đạo lữ cùng với Vân Tiêu tiên tử, cũng tuyệt đối không có khả năng dùng lời nói độc ác từ chối nhân vật có thực lực cao thâm như vậy, sau một thời gian dài, tự nhiên sẽ nảy sinh tình cảm...

Lúc đầu, lúc bên người sư huynh xuất hiện những nữ tử khác, Linh Nga cảm thấy uy hiếp, nhưng cũng nhìn thấy hi vọng.

Lúc ấy Linh Nga cảm thấy, tính tình sư huynh nhà mình, chỉ bằng vào một mình nàng là tuyệt đối không giải quyết được, tốt nhất là có người cùng nhau hiệp trợ, mới có thể mở ra cánh cửa trái tim của sư huynh...

Khi đó Linh Nga xem đối thủ như minh hữu, chính là Tửu Cửu sư thúc cùng với Hữu Cầm sư tỷ.

Nhưng Tửu Cửu sư thúc quá ham chơi, hảo cảm đối với sư huynh cũng bị sư huynh chuyện lên trên rượu ngon. Nàng biểu lộ hảo cảm đối với sư huynh trước hết nhất, kết quả đã sớm đi vào đoàn dưỡng lão Tiểu Quỳnh Phong.

Mà Hữu Cầm sư tỷ, sư huynh lại từ đầu đến cuối đều cảm thấy nàng không đủ thành thục, lại bất đồng ý kiến với nhau, cuối cùng càng chạy càng xa trên con đường pháp bảo người.

Đúng lúc này, một vị tiên tử phù hợp hoàn mỹ với điều kiện chọn đạo lữ của sư huynh, xuất hiện ở thế giới bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong.

Cũng là vào sau khi chính mình phi thăng thành tiên, sư huynh đã mở lòng với chính mình...

"Ài." Linh Nga nhìn vào gương, lúc chính mình thất thần đã chải xong mái tóc.

Ngẫm nghĩ, Linh Nga lấy ra một chiếc ngọc trâm từ bên trong pháp bảo trữ vật, cắm ở phía trên tóc mây, nhìn vào trong gương đánh giá.

Cũng không thể tuỳ tiện nhận thua, cùng lắm thì đêm nay liền khóc cho sư huynh xem!

Ừm, trước tiên chọn một chiếc váy nhỏ xinh...

...

Đi dạo bên hồ, Lý Trường Thọ cười giới thiệu các loại linh ngư nuôi trong hồ, cùng với mùi vị của bọn chúng.

Vân Tiêu tiên tử nghe được có một chút nhập thần, nghe nói sau đó Lý Trường Thọ sẽ đích thân động thủ làm một bữa mỹ vị, trong mắt toát ra một chút chờ mong.

Sau khi tán gẫu một hồi, Lý Trường Thọ dẫn chủ đề tới bên trên chính sự.

"Hai chuyện tiên tử nói tới là gì?"

Vân Tiêu cười nói: "Ngươi là trí tuệ của Đạo Môn bây giờ, sao không đoán thử xem?"

Lý Trường Thọ lắc đầu, nghiêm trang nói: "Không có chỗ tốt, ta cũng lười nhác hao phí tâm thần."

"Như vậy, ngươi muốn chỗ tốt nào?"

"Ừm..." Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, mặc dù rất muốn nói gối đùi gì đó, nhưng da mặt chung quy là còn không có dày đến tình trạng như vậy.

Rụt rè vừa phải, là phẩm chất ưu tú đệ tử Nhân Tộc đều phải có.

Lý Trường Thọ thở dài: "Mà thôi, vẫn không dám trêu cợt ngươi."

Vân Tiêu nhìn về phía mặt hồ sóng gợn lăn tăn bên cạnh, nói khẽ: "Ta cũng sẽ không cầm Kim Đấu đánh ngươi."

"Đánh là được rồi, còn muốn dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu!" Lý Trường Thọ cố ý nhíu mày, Vân Tiêu bị chọc hé miệng cười khẽ, trong mắt mang theo một chút oán trách.

"Không nói giỡn." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ngươi là đến vì Bạch Trạch cùng với sự tình Lục Áp, lo lắng ta bị Yêu Tộc tính kế, có đúng hay không."

"Ừm." Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu: "Bạch Trạch có tin được không?"

Lý Trường Thọ nói: "Còn đang quan sát, bất quá Bạch tiên sinh lúc này, đã có thể đạt được ba thành tín nhiệm của ta."

Chương 767. -

"Năm đó y là yêu soái, càng là nhân vật mưu trí vô song, đấu thắng Côn Bằng yêu sư, thần thông dự cảm tai hoạ cũng có một chút lợi hại." Vân Tiêu nói khẽ: "Y nhất định sẽ không vô duyên vô cớ đến cậy nhờ ngươi."

"Chuyện này, ta sẽ chậm rãi nói với ngươi, sự tình này rất dài dòng."

Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng, từ lúc Lục Áp phát ra hịch văn thảo phạt thiên, nói đến chính mình và sư huynh bắt được Bạch Trạch, lại nói lý luận "xu cát tị hung" mà Bạch Trạch hậu tri hậu giác nói ra.

Vân Tiêu cẩn thận suy tính, cẩn thận suy nghĩ: "Như thế, ngược lại là có bảy ~ tám phần độ tin cậy."

Lý Trường Thọ cười nói: "Bạch Trạch là vì vào Nhân Giáo tránh tai họa cũng được, hay là dự cảm được bên trong thiên địa có đại kiếp cũng được, lúc này đều đã bị Huyền Đô sư huynh chế trụ nguyên thần. Vị thuỵ thú Bạch Trạch này, không thể dùng tư duy của Nhân Tộc để bình phán quan hệ giữa y cùng với Yêu Tộc, phương diện Bạch Trạch đứng có lẽ còn muốn cao hơn một chút. Ta có thể cảm giác ra, y có một loại thương xót đối với vạn linh chúng sinh, có lẽ đây chính là nguyên nhân y được Thiên Đạo liệt vào thụy thú."

"Nếu trong lòng ngươi đã hiểu, ta đây liền không lo lắng nhiều." Vân Tiêu ôn nhu nói: "Nghe lời ngươi nói vừa rồi, ngược lại là cảm thấy, vị Bạch Trạch này bị ngươi hành hạ, cũng khá là đáng thương."

Lý Trường Thọ nhún nhún vai, nghiêm mặt nói: "Ta hiện tại chỉ có bản lĩnh bày mưu nghĩ kế, nếu không tiến hành đề phòng cẩn thận, làm sao có thể sống đến khi có thể đứng sóng vai cùng với ngươi."

Vân Tiêu hơi nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Lý Trường Thọ, chân thành nói: "Lúc này ta và ngươi không phải đang sóng vai mà đi sao?"

"Chuyện này...một chút tự đại nam nhân thường có mà thôi, không cần để ý." Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời: "Chuyện thứ nhất là lo lắng Bạch Trạch tính kế ta, chuyện thứ hai, thế nhưng bởi vì trong tay Lục Áp có một ít pháp bảo lợi hại Yêu Đình để lại?"

"Hả? Pháp bảo lợi hại nào?" Vân Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Chỉ là nghe nói ngươi động thủ cùng với Thái Tử Yêu Tộc, lo lắng ngươi bị thương sẽ còn ráng chống đỡ vì mặt mũi Nhân Giáo, tới nhìn một chút trong đáy lòng mới có thể an ổn."

"Ta và ngươi quả nhiên là đã tiến vào cảnh giới ấm lên." Trong mắt Lý Trường Thọ mang theo vài phần xúc động.

Vân Tiêu lại xoay chuyển lời nói: "Thuận tiện cũng tới nhìn, ngươi là có trước sau như một hay không. Tam muội thường nói, nam tử Nhân Tộc là đa tình nhất, ít có người đáng tín nhiệm, đây là ảnh hưởng khi sinh ở hậu thiên. Thấy Linh Nga, ta ngược lại là cảm thấy yên tâm."

Cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen, khẽ gọi một tiếng: "Vân Tiêu."

"Ừm?"

Hai bàn tay trái phải ấn trên đầu vai của Vân Tiêu, Vân Tiêu cũng đều có một chút kinh ngạc, nhưng thấy mặt mũi Lý Trường

Thọ tràn đầy nghiêm túc, tạm thời chưa tránh thoát đi.

Lý Trường Thọ thở dài nói: "Loại sự tình này không thích hợp để ngươi suy nghĩ, nếu không ta liền cảm thấy áy náy, có phải phàm tục chi tâm của ta đã làm bẩn đạo tâm tinh khiết của ngươi."

"Có, có sao?" Vân Tiêu tiên tử nháy mắt mấy cái, ánh mắt có một chút thấp thỏm, nhỏ giọng nói: "Những điều này vốn là đại đạo, đạo tâm của ta cũng không phải là không nhiễm phàm trần, không phải..."

Lý Trường Thọ bình tĩnh thu hồi hai tay, khe khẽ thở dài.

"Đôi tay này liền không rửa!"

Vân Tiêu lúc này cũng đã phản ứng lại, gương mặt xinh đẹp chợt lóe lên vẻ đỏ ửng.

"Hừ! Quả nhiên là không thành thật! Ta sẽ trở về!"

"Đùa thôi, đùa thôi, tới cũng đều đã tới, dù sao cũng phải ở lại ăn bữa cơm." Lý Trường Thọ vội nói: "Còn có, tiên tử thấy Tiểu Quỳnh Phong này bố trí như thế nào?"

"Ừm? Ta ngược lại thật ra cũng không nhìn kỹ...Cửu Thiên Tức Nhưỡng? Ngũ Hành Hoán Thiên Trận? Loạn Lôi Sát Trận? Chuyện này..."

Vân Tiêu nhíu mày nhìn khuôn mặt mang theo đắc ý của Lý Trường Thọ, không nhịn được dùng ngón tay nhỏ nhắn nâng trán.

"Ngươi quả nhiên là, đại trận ở trên núi này, lại là so với Tam Tiên Đảo chúng ta còn nhiều hơn gấp mấy lần. Ngươi đang sợ cái gì? Nếu là có cường địch gì không ứng đối được, ta cũng có thể giúp ngươi ra tay."

Lý Trường Thọ lắc đầu, cười nói: "Bất quá là tránh trước tai hoạ mà thôi."

Dứt lời, hắn quay người nhìn về phía nhà tranh, Linh Nga đã cưỡi mây bay tới.

Lý Trường Thọ nói: "Nếu không có sự sắp xếp ở đây, ta sẽ phải phân tâm chuyện gia đình khi đi ra ngoài."

Gia đình...

Trong đôi mắt đẹp của Vân Tiêu xẹt qua mấy phần hiểu rõ, ôn nhu nói: "Linh Nga xác thực thanh tú cực kỳ đáng yêu, nếu nàng rảnh rỗi, ta thật sự muốn mang nàng đến Tam Tiên Đảo ở một đoạn thời gian."

Lý Trường Thọ nghe vậy, lập tức có một chút nghĩ không ra, tạm thời nhìn không thấu ngữ nghĩa trong lời nói.

Có vẻ như có một trò chơi tâm lý nhỏ ở đây, và số lượng các tầng liên tục leo thang...

"Vân tiên tử? Ai nha? Tiểu Thọ Thọ đưa người từ bên ngoài sơn môn vào! ?"

Bên trong phòng bài bạc, Tửu Cửu vừa nghe được tin tức như vậy, mặt mũi tràn đầy chấn kinh, Tửu Vũ Thi ở bên cạnh cũng có một chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Ngược lại là sư tổ Tiểu Quỳnh Phong chân chính Giang Lâm Nhi, cười xùy một tiếng đối với Hùng Linh Lỵ chạy đến đưa tin: "Các ngươi đều không dùng tiên thức dò xét cảnh vật chung quanh sao?"

Tửu Cửu và Tửu Vũ Thi thành thành thật thật lắc đầu, Hùng Linh Lỵ ngoẹo đầu...

"Đó là cái gì?"

"Nguyên thần tiếp xúc! Lực cảm giác mà Luyện Khí Sĩ đều có!"

Giang Lâm Nhi có chút vô lực vỗ vỗ cái trán, thật sự không biết nên mắng những nụ hoa tu hành ở trong núi này như thế nào, mấy chục năm gần đây Tửu Cửu không ra ngoài dạo chơi, nửa điểm tính cảnh giác cũng không có.

"Hở?" Tửu Cửu buồn bực nói: "Làm sao chỉ có thể nhìn thấy Linh Nga cùng với Tiểu Thọ Thọ, ở phía đối diện Linh Nga là một đoàn sương mù."

"Đây là thuật che mắt vô cùng cao minh, đồ đần!" Giang Lâm Nhi lắc đầu một hồi, biểu thị im lặng.

Tửu Cửu vội hỏi: "Sư nương, nữ tử kia nhìn như thế nào?"

Giang Lâm Nhi không khỏi khịt mũi coi thường: "Nói như ta có thể nhìn thấu vậy."

Tửu Cửu không nhịn được liếc mắt.

"Rất đẹp!" Hùng Linh Lỵ tăng thêm âm thanh tại cửa ra vào: "Vừa rồi ta đã ngớ người khi đi giao trà...cái loại này, cái loại này, ta cũng không biết nên hình dung như thế nào. Biểu huynh cũng thực sự ôn nhu đối với vị tiên tử này, Linh Nga còn giống như gọi vị tiên tử đó là tỷ tỷ."

"Cái gì?" Giang Lâm Nhi nhấc ngữ điệu lên, nàng vốn dĩ ngồi dặt dẹo ở bên trong ghế bành, vào giờ phút này lập tức ngồi thẳng người, cắn răng nói: "Đây là không quan tâm ai tới trước ai tới sau sao? Tiểu Trường Thọ sao có thể để Linh Nga gọi tỷ tỷ đối với người khác, rõ ràng là Linh Nga tới trước! Hừ hừ, vốn dĩ không có ý định nhìn trộm việc tư của người khác, bản sư tổ hiện tại không nhịn nổi! Nhìn ta đây!"

Nói xong, Giang Lâm Nhi nhẹ nhàng lay động bàn tay trắng nõn, ngoài cửa có hai mảnh lá rụng bay tới, chui vào đầu ngón tay của nàng.

Chương 768. -

Thi triển bí pháp "Ếch ngồi đáy giếng", hai mảnh lá cây kia dán ở trước mắt Giang Lâm Nhi, ánh sáng xanh lấp lánh, Giang Lâm Nhi lập tức nhìn thấu trở ngại rừng rậm, thấy được ba người uống trà bên hồ.

Tiên tử vốn dùng tiên thức không có cách nào dò xét kia, vào giờ phút này rốt cuộc cũng hiển lộ hình dáng.

"Ờ...thật đẹp..."

"Đúng không, đúng không!" Hùng Linh Lỵ tràn đầy hưng phấn phụ họa, mặc dù chính mình cũng không biết hưng phấn vì cái gì.

Tửu Cửu cùng với Tửu Vũ Thi ở bên cạnh tiến tới, Giang Lâm Nhi nhẹ nhàng lay động bàn tay trắng nõn, lại hút tới vài miếng lá cây, thi pháp cho hai người đeo lên, ba người cùng nhau quan sát từ xa.

Tửu Cửu đầu tiên là nhẹ giọng tán thưởng, sau đó thầm nói: "Linh Nga hôm nay cũng không kém đâu, còn dễ nhìn hơn một chút so với bình thường."

"Tiểu Trường Thọ này, còn muốn bắt cá hai tay mà không gây ra tiếng động?" Giang Lâm Nhi cắn răng mắng: "Dám làm cho Linh Nga ủy khuất, bản sư tổ sẽ cầm đao chém hắn!"

Tửu Cửu lại nhíu mày nói thầm: "Trông Linh Nga cũng không phải thật sự vui vẻ."

"Các nàng đang tranh." Ánh mắt của Tửu Vũ Thi đột nhiên trở nên sắc bén lên: "Nhìn cái cổ của Linh Nga...nàng mặc chiếc cổ áo quý giá nhất ở bên trong, đây chính là nàng chuẩn bị mặc lúc thành hôn!"

Tửu Cửu niết niết cái cằm: "Thật, thật sự rất xảo diệu. Các ngươi nhìn kỹ biểu tình của Tiểu Thọ Thọ, hắn hiện tại giống như có một chút khẩn trương, bầu không khí ở đó gần như đông cứng lại."

"Ài, Linh Nga thật là một nữ tử ngốc." Giang Lâm Nhi lộ ra biểu tình coi nhẹ thế thái, khẽ nói: "Giao trái tim cho kẻ phụ bạc, chỉ nguyện đời này sống bên quân."

Tửu Cửu đột nhiên nói: "Linh Nga đã sắp thua trận! Vị tiên tử kia nói gì đó, khuôn mặt Linh Nga có một chút ửng đỏ."

Tửu Vũ Thi ngâm khẽ vài tiếng, đề nghị: "Chúng ta có cần giúp Linh Nga một chút không?"

"Chuyện này làm sao giúp?" Giang Lâm Nhi hỏi lại: "Đây dù sao cũng là việc tư của người ta, nếu như Linh Nga không có ý kiến đối với một đạo hai lữ, Trường Thọ chiếm tiện nghi liền chiếm tiện nghi mà thôi, chúng ta cũng không quản được. Nói trở lại, người tới có tu vi gì? Vì cái gì, vừa rồi ta nổi lên một chút ý trêu cợt đối với nàng, linh giác liền nhảy, giống như đối mặt với sinh tử đại kiếp vậy.

Linh Ly, ngươi có nghe Trường Thọ cùng với Linh Nga gọi danh hào vị tiên tử này không?"

"Biểu huynh chính là gọi tiên tử, Linh Nga gọi tỷ tỷ..."

"Ta có biện pháp!" Tửu Cửu nắm chặt quyền, bàn chân mảnh khảnh đi đôi dép rơm mềm mại giẫm ở trên ghế, trên gương mặt xinh đẹp viết đầy ý chí chiến đấu.

"Các ngươi thử nghĩ xem, nếu như Tiểu Quỳnh Phong đổi người làm chủ, chúng ta còn có thể tiêu dao không buồn không lo như thế này sao? Chúng ta nhất định phải làm cho Linh Nga biết, đằng sau nàng, cũng có người duy trì!"

"Xùy!" Giang Lâm Nhi không nhịn được cười ra tiếng: "Ngươi muốn đi đá một cước liền đi, kéo chúng ta xuống nước làm gì, đừng để cho tiên tử hiểu lầm."

"Ta đá một cước làm cái gì, Tiểu Trường Thọ kém một bối phận so với ta." Tửu Cửu hừ một tiếng: "Sư nương ngươi có giúp hay không, không giúp ta đi nói cho sư phụ, ngươi uống say nói những lời đó..."

"Giúp, giúp! Giúp còn không được sao." Giang Lâm Nhi bất đắc dĩ cười một tiếng: "Da mặt của sư phụ ngươi còn mỏng hơn giấy, nếu biết ta không cẩn thận nói ra chuyện lý thú bên trong phòng, chỉ sợ là sẽ bế quan mấy ngàn năm không ra khỏi cửa. Thật sự còn dễ xấu hổ hơn so với nữ nhân! Nói đi Tửu Cửu, ngươi muốn làm gì?"

Tửu Cửu xoa cằm suy tư một hồi, rất nhanh liền đắc ý nói một câu: "Hừ hừ...Tửu tiên tự có diệu kế."

Thế là, một lát sau.

Một đóa mây trắng chở bốn đạo thân ảnh, từ phòng bài bạc trôi về hướng bên hồ.

Ba đạo thân ảnh ngồi quanh bàn thấp uống trà nói chuyện phiếm dưới bóng cây bên hồ, cùng nhau nhìn về phía bên này.

Mây trắng rơi cách đó vài bước chân và nhẹ nhàng tan biến trên cỏ, hiển lộ ra thân hình bốn vị nữ tử, thực sự có thể nói là "xinh đẹp như hoa", "mỗi người mỗi vẻ".

Các nàng thống nhất động tác, từng người nâng một chiếc khay tiến về phía trước

Cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen, muốn phàn nàn lại không tiện mở miệng, chỉ có thể đưa tay xoa xoa mí mắt.

Phía trước nhất là Tửu Vũ Thi, thanh tú động lòng người, đoan trang thư nhã, hạ thấp người hành lễ đối với Vân Tiêu tiên tử, cúi người buông chiếc khay trong tay xuống, đặt một đĩa tráng miệng ở trước mặt Linh Nga.

Đồ ăn ở bên trên đĩa tráng miệng, xếp thành chữ "Linh".

Tửu Vũ Thi hạ thấp người lui ra phía sau, Giang Lâm Nhi mặc váy nữ tiên của Độ Tiên Môn hướng về phía trước, đặt một đĩa tráng miệng chữ "Nga" ở trên bàn thấp, cũng hạ thấp người hành lễ lùi về sau.

Vân Tiêu tiên tử mỉm cười gật đầu thăm hỏi, Linh Nga lại là gương mặt đỏ bừng, không nhịn được lấy hai tay che mặt.

Sau đó, Hùng Linh Lỵ như một hòn non bộ đi tới, mặc tiên váy bó chặt, ngồi xổm ở trước bàn thấp, ngón tay cầm đĩa tráng miệng như là đồ chơi, cười hắc hắc, bỏ xuống liền chạy.

Ở trên địa tráng miệng này, viết chính là chữ "Tất".

Mà Hùng Linh Lỵ rút đi, Tửu Cửu ngàn năm mới mặc tiên váy hướng về phía trước, đặt đĩa tráng miệng chữ "Thắng" cuối cùng xuống, ôn nhu nói:

"Mấy vị dùng thong thả, không đủ lại gọi chúng ta."

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, ôn nhu nói: "Làm phiền."

Ánh sáng phản chiếu của mặt hồ rơi xuống làn da mỏng manh như pha lê củaVân Tiêu, chiếu lên khuôn mặt không mị không diễm, nhưng lại đẹp đến không gì sánh được kia, làm cho Tửu Cửu cũng đều không nhịn được nhìn mà trợn tròn mắt.

"Không, không có việc gì, tiên tử...chúc ăn ngon miệng..."

Nói xong, Tửu Cửu nhanh chóng quay người, ngẩng đầu nhanh chóng chạy xa.

Lời nói chuẩn bị lúc trước, một chữ cũng đều nói không ra!

Linh Nga thực sự nhìn không ra tình hình trên bàn thấp, còn chưa tìm ra cách để giải thích, lại nghe thấy một tia truyền âm của sư tổ, ngẩng đầu nhìn về phía bìa rừng cách đó không xa.

Bốn "tiên tử" đoàn dưỡng lão Tiểu Quỳnh Phong vào giờ phút này đang giơ cao hai tay, như là rong biển không ngừng lắc lư, theo thứ tự đồ tráng miệng vừa giao, vừa nhảy vừa xoay người, lộ ra những ký tự to lớn trên lưng.

"Sư" "Muội" "Chắc" "Thắng!"

【 Linh Nga tất thắng, sư muội chắc thắng? 】

Bởi vì khổ người của Hùng Linh Lỵ quá lớn, chữ "Chắc" được tô sáng.

Linh Nga gần như đã khóc khi nhìn thấy điều này...

Cũng không nhìn đối thủ là ai sao?

"Khục." Lý Trường Thọ ở bên cạnh giới thiệu: "Những người đi tới vừa rồi có sư thúc quan hệ thân cận với ta, cũng có sư tổ của ta, còn có một vị sư thúc kiếp trước là thanh mai trúc mã của sư phụ, sau khi đầu thai chuyển thế trở về bên trong môn."

"Tỷ tỷ ngươi đừng suy nghĩ nhiều, mọi người, mọi người chỉ là..."

Trong mắt Vân Tiêu hàm chứa một chút ý cười, nói khẽ: "Tất cả mọi người đều rất thú vị."

"Sư muội, tiên tử." Lý Trường Thọ nâng tách trà lên nhấp một hớp: "Không bằng chúng ta đi lên bên trên Hắc Trì Phong bên cạnh, hôm nay ta sẽ làm một bữa cơm canh."

Chương 769. -

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Có thể để ta cùng với Linh Nga đi qua chậm hơn một chút không? Ta có mấy câu muốn căn dặn Linh Nga."

Lý Trường Thọ lập tức nhíu mày: "Tiên tử?"

"Yên tâm, ta đương nhiên sẽ không khi dễ Linh Nga."

Lý Trường Thọ nhưng vẫn nói: "Chuyện này chỉ sợ có một chút không ổn..."

Linh Nga lại là lần đầu tiên ngắt lời của sư huynh: "Sư huynh, để ta ở một mình cùng với Vân Tiêu tỷ tỷ đi."

"Cũng được, các ngươi hãy tới sớm một chút."

Lý Trường Thọ đứng dậy, có một chút không yên lòng mà nhìn hai người, quay người cưỡi mây đi về hướng Hắc Trì Phong, thuận tiện mở ra Đạo Nhân Giấy bên trong tay áo của Linh Nga.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ còn chưa nghe được nửa chữ, Vân Tiêu điểm ngón tay nhỏ nhắn đối với tay áo của Linh Nga một chút, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" mất đi liên lạc trong nháy mắt.

Chuyện này?

Lý Trường Thọ chỉ cảm thấy đau cả đầu, lập tức mở ra Đạo Nhân Giấy tại các nơi Tiểu Quỳnh Phong, bỗng nhiên phát hiện ra, Linh Nga cùng với Vân Tiêu đã đi lên một chiếc thuyền mây, tung bay ở trên linh hồ, ngăn cách tiên thức, quan cảnh như sương mù, nghe không được, nhìn không thấu.

Lý Trường Thọ: "..."

Được rồi, không muốn để cho ta nghe, không nghe là được.

Cưỡi mây rơi vào Hắc Trì Phong, Bạch Trạch đã vuốt sợi râu bước nhanh mà đến từ bên cạnh đầm nước, quét đi phiền muộn trước đó, đi hai vòng quanh người Lý Trường Thọ, "chậc chậc" hơn mười mấy lần, dựng thẳng ngón tay cái lên, truyền âm nói:

"Thuỷ Thần, chỉ riêng chuyện này mà nói, Đế Tuấn bệ hạ liền kém xa ngươi! Vân Tiêu tiên tử lại chủ động đến nhà, chậc chậc, vốn cho rằng ở giữa ngươi cùng với Vân Tiêu tiên tử...hắc hắc. Thật lợi hại."

Lý Trường Thọ tức giận truyền âm: "Lợi hại cái gì, nếu đánh nhau thì phải làm sao bây giờ?"

"Ài, yên tâm, đại năng như Vân Tiêu tiên tử, làm sao sẽ tranh giành tình nhân cùng với Tiểu Linh Nga."

Bạch Trạch cười tiếp tục truyền âm: "Hẳn là thật sự có chuyện muốn tìm Linh Nga. Thoải mái tinh thần thoải mái tinh thần. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, vận hoa đào của Thuỷ Thần thật sự không tầm thường, tính cả Hữu Cầm Huyền Nhã ta và ngươi vẫn luôn thương nghị trước đó, vị Tửu Cửu sư thúc ngày hôm nay kia, cũng là có một chút ý tứ đối với ngươi."

Lý Trường Thọ lắc đầu, thở dài: "Đừng có sắp xếp những thứ này, ta nói chính mình một lòng hướng đạo, đoán chừng cũng không có ai tin."

"Bần đạo tin." Bạch Trạch có một chút nghiêm túc truyền âm trả lời: "Không phải như vậy thì Thuỷ Thần ngươi ở bên trong mấy trăm năm, làm sao có được tu vi như thế?"

"Bạch tiên sinh!" Lý Trường Thọ lập tức cảm động không hiểu, vừa định xưng một tiếng "tri kỷ", Bạch Trạch lại cong khóe miệng lên.

"Đáng tiếc, Thông Thiên lão gia không tin, đoán chừng Thái Thanh lão gia cũng không tin."

Lý Trường Thọ: "..."

"Nấu cơm đi, hôm nay ta chủ bếp, mau thái thịt rửa nồi giúp ta!"

"Thuỷ Thần đừng vội, bần đạo đến ngay!"

...

"Chuyện kia..."

Trên thuyền mây chập trùng, Linh Nga nhìn tiên tử ngồi ở bên cạnh chính mình, khoảng cách cùng với chính mình bất quá chỉ một thước, muốn mở miệng đánh vỡ trầm mặc như vậy, lại không biết nói cái gì.

Vân Tiêu nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ của Linh Nga, nhẹ giọng hỏi: "Ta có khiến cho ngươi khó xử hay không?"

"Không có!" Linh Nga lập tức đáp lời: "Lúc sư huynh nhìn tiên tử tỷ tỷ, ánh mắt đều là thực sự ôn nhu. Tiên tử trong lòng sư huynh khẳng định là nặng nhất, cũng sẽ không bởi vậy...bởi vậy mà khó xử..."

Vân Tiêu chuyển ánh mắt đến bên trên gương mặt có một chút bối rối của Linh Nga, ôn nhu nói: "Ngươi sợ ta trách tội hắn sao?"

"Làm sao có thể nói là trách tội, chỉ là...chuyện này, nhưng thật ra là có một chút sợ, nhưng chỉ là một ít, thành phần rất nhỏ...mà thôi."

"Ngươi quả thật giống như sư huynh ngươi nói, là một cô gái ngốc nghếch."

Vân Tiêu nhẹ nhàng nâng tay, kéo cổ tay của Linh Nga, thở dài một tiếng.

Linh Nga cả gan, nhỏ giọng hỏi: "Tiên, tỷ tỷ, ngươi cũng có tâm sự phải không?"

"Không muốn nói với người khác, tự nhiên đều là tâm sự." Vân Tiêu nhìn chăm chú vào hồ nước, chậm rãi nói: "Trước khi tới nơi đây, ta đã đi hồi lâu ở trong thế tục, muốn tìm đến một phần đáp án có quan hệ việc này."

Linh Nga nháy mắt mấy cái: "Đáp án?"

"Đáp án liên quan tới tình yêu nam nữ, đạo âm dương, nhân duyên sinh linh!" Vân Tiêu nhẹ nhàng nói: "Ta là sinh linh tiên thiên, vào trước khi ở chung cùng với sư huynh ngươi, chưa bao giờ có niệm tưởng như vậy. Nghĩa huynh cùng với hai vị muội muội của ta cũng là như vậy, kiến thức của bọn họ đối với tình niệm phàm tục cũng là nửa vời. Muốn ngộ đạo, trước tiên phải biết tại sao. Vì thế, ta đi dạo bên trong phàm tục, thăm dò nhân duyên chi đạo, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra, ta dường như đã sai. Nhân duyên chi đạo của sinh linh hậu thiên, có liên quan mật thiết đến sự sinh sôi của các sinh linh, động lực của nhân duyên chính là tình dục phàm tục, mà đây chính là những thứ ta thiếu hụt."

Nàng lộ vẻ mặt thất lạc, giọng nói càng ngày càng nhàn nhạt: "Ta và sư huynh ngươi lúc này chưa đến đạo lữ, hắn đối với ta cũng từ lúc mới đầu không dám từ chối, dần dần có hảo cảm, hảo cảm dần dần ấm lên. Nhưng hắn không biết chính là, sau khi ta rơi vào tình kiếp, đạo tâm mỗi thời mỗi khắc đều đang biến hóa, đến mức bây giờ đạo tâm không có cách nào xóa nhòa thân ảnh của hắn, giống như ma chướng vậy. Đợi đến khi ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, mới biết đây là do tu đạo thanh lãnh trong năm tháng dài đằng đẵng, hóa thành ái mộ muốn làm bạn cùng với hắn. Nhưng ta chung quy đã sai."

"Sư huynh hắn...ừm, xác thực rất thú vị." Linh Nga nói như vậy, nhìn khuôn mặt thất lạch của Vân Tiêu tiên tử, có một chút đau lòng không hiểu.

"Tỷ tỷ sai gì chứ? Việc này vốn phát ra từ trái tim, chỉ cần tỷ tỷ không chê ta, ta...cũng không sẽ..."

"Ta nói sai, là ta nhập tình kiếp sai, ta nên phá kiếp trước, lại quen biết cùng với hắn." Vân Tiêu cười nhẹ vuốt vuốt tay nhỏ của Linh Nga, thở dài: "Lần trước sau khi gặp gỡ cùng với hắn, hai chuyện hoang mang không ngừng lượn vòng trong đáy lòng ta. Nếu ta vượt qua tình kiếp, đạo tâm khôi phục thanh minh một lần nữa, phải chăng còn sẽ có thân ảnh của hắn? Ta cùng với hắn, thật sự có thể tu thành Nhân Duyên Quả sao?"

Linh Nga nháy mắt mấy cái, quả thực hơi kinh ngạc: "Còn có thể như vậy sao?"

"Tu vi cảnh giới càng cao, chính là càng gần với đạo, ngày ta cùng với hắn tu thành Nhân Duyên Quả, cũng chính là thời điểm ta phá kiếp, chẳng phải sẽ khiến hắn đau lòng sao? Người giống như ta, những gì không có lợi cho đạo, vốn đều xem như là ma chướng. Cũng bởi vậy, ta mới đi đến phàm tục Nhân Tộc, lại phát hiện ra chính mình lại sai."

"Lại sai cái gì?"

"Ở bên trong nhân duyên, sinh linh tiên thiên giống như ta, kỳ thực không thể thực sự cho hắn sự đáp lại mà hắn xứng đáng có được. Tình cảm của con người nằm ở sự bảo vệ và hỗ trợ lẫn nhau, ta chung quy là không thể cho hắn được những thứ này."

Linh Nga không khỏi nhíu mày suy tư, cố gắng lý giải hàm nghĩa trong lời nói của Vân Tiêu.

Chương 770. -

"Tỷ tỷ là cảm thấy...tỷ tỷ là bởi vì đạo tâm có thiếu hụt, mới động tình niệm đối với sư huynh ta, mà sư huynh ta đang không ngừng mở lòng đối với tỷ tỷ, sau đó tỷ tỷ lo lắng, chờ hai người tỷ tỷ đi đến một bước kết thành đạo lữ, đạo tâm của tỷ tỷ khôi phục viên mãn, ngược lại sẽ phai nhạt tình niệm đối với sư huynh? Sau đó tỷ tỷ quan sát phu phụ phàm nhân sinh hoạt như thế nào, lại cảm thấy, chính mình là sinh linh tiên thiên, không cho được sư huynh loại tình cảm đồng cam cộng khổ, đồng tâm hiệp lực kia?"

Vân Tiêu ôn nhu cười một tiếng, nói: "Ngươi quả nhiên là vô cùng thông minh."

Linh Nga ngượng ngùng cười cười, trên đỉnh đầu toát ra một tia khói trắng.

Chỉ thiếu một chút, đầu óc của nàng đã choáng váng rồi!

"Hơn nữa..." Sự bất đắc dĩ trong mắt của Vân Tiêu càng trở nên nồng đậm: "Ta suy tính được, sau này có lẽ sẽ có một trận đại kiếp, thân cận với hắn, dẫn hắn vào bên trong kiếp nạn, thật sự là không công bằng với hắn. Nhưng ta, lại không có cách nào quyết tuyệt cùng với hắn..."

Linh Nga nói khẽ: "Ngày hôm nay tỷ tỷ đến đây, không phải là muốn đến gặp ta đó chứ?"

"Không sai, ta muốn tới nhìn ngươi một chút!" Vân Tiêu đặt tay nhỏ của Linh Nga ở trên đầu gối mình: "Cũng muốn nói cho ngươi một tiếng, ta và ngươi sư huynh cho dù kết thành đạo lữ, cũng là làm bạn đồng hành trên con đường tu đạo chiếm đa số...ngươi không cần hoảng hốt vì thế, tình cảm mà sư huynh ngươi cần, từ đầu đến cuối chỉ có ngươi mới có thể cho. Sau ngày hôm nay, ta sẽ bế quan chờ đại kiếp tiến đến, tận lực đặt hắn ở bên ngoài đại kiếp, nếu ta có thể vượt qua kiếp nạn..."

"Sư huynh kỳ thật biết được kiếp nạn của tỷ tỷ ngươi."

"Ừm?" Vân Tiêu thoáng có một chút trở tay không kịp.

Linh Nga nhẹ nhàng thở phào một cái, nói: "Mặc dù sư huynh chưa hề nói với ta những chuyện này, nhưng ta xác định, sư huynh là tuyệt đối biết những chuyện này. Ban đầu lúc hắn cho ta ngọc trâm này, nhắc đến tỷ tỷ, khóe miệng sẽ hơi nhếch xuống phía dưới, cánh mũi sẽ hơi mở ra một chút, trong mắt có một chút bất đắc dĩ cũng có một chút buồn bực, hơn nữa bên trong lời nói cũng đều ẩn giấu một chút xoắn xuýt. Sư huynh đối với tỷ tỷ, khi đó tất nhiên là đã động tâm, nhưng có chuyện gì làm cho sư huynh nhìn mà dừng lại! Ban đầu ta tưởng rằng sư huynh tự giác kém tu vi tỷ tỷ nhiều lắm, nhưng về sau lại chứng minh không phải, sau khi sư huynh đề cập về tỷ tỷ đối với ta hai lần, rõ ràng là làm ra quyết định, bắt đầu mưu tính gì đó...mỗi lần mưu tính, đều là bế quan nghĩ viển vông mấy năm. Ta ngẫu nhiên thấy được sư huynh vẽ những mưu tính đó mấy lần, một đám mây hẳn là đại biểu cho tỷ tỷ...đằng sau, ta vẫn luôn ở trong núi, cũng không biết sư huynh đang làm cái gì ở bên ngoài, nhưng từ vết tích xê dịch quyển trục bên trong nhà tranh của sư huynh có thể phán đoán, sư huynh đã sớm bắt đầu biến những mưu tính này thành hành động. Mấu chốt nhất trong này, hẳn là hai đồng tiền nhỏ, lúc mật thất dưới đất chưa trùng kiến, bức họa hai đồng tiền kia từng được treo ở bên trên tường mật thất, về sau liền bị sư huynh tháo xuống..."

Vân Tiêu khẽ lung lay bàn tay trắng nõn, một đồng tiền xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Đúng đúng! Chính là đồng tiền này!"

【 Để vật này ở chỗ ngươi, ta mới an tâm nhất. 】

Vân Tiêu run lên rõ ràng.

Linh Nga lại là đột nhiên nghĩ đến điều gì, nghiêng đầu sang chỗ khác, dùng sức nhéo nhéo cái miệng của chính mình.

Như vậy còn làm sao đấu, chính mình liền làm phản!

Đột nhiên cảm thấy hai bàn tay mềm xẹt qua đầu vai của mình, Linh Nga còn chưa kịp phản ứng, đã bị tiên tử bên cạnh ôm chặt.

Ài! ?

"Đợi sau khi ta rời đi, hãy giúp ta chuyển cái ôm này cho hắn."

"Thứ này, thứ này còn có thể chuyển?"

"Lúc này ta và hắn còn chưa tới trình độ như vậy, tóm lại là không thể thân cận như thế!" Trong mắt Vân Tiêu toát ra mấy phần thoải mái: "Cuối cùng, ở trước mặt hắn, ta nên gọi Linh Nga một tiếng tỷ tỷ. Dù sao, ta suy nghĩ đều là chính mình nên đối với hắn như thế nào, lại chưa nghĩ tới bản thân Linh Nga ngươi như thế nào, đây là thiếu sót của ta."

Chóp tai của Linh Nga cũng đều có một chút phiếm hồng, có một chút bối rối nói: "Ta nhỏ hơn tỷ tỷ nhiều nguyên hội như vậy...ta, chúng ta đi qua đi. Kỹ năng nấu nướng của sư huynh rất lợi hại!"

"Vân tỷ tỷ muốn uống rượu không? Đây là rượu do sư huynh ta tự tay nhưỡng!"

"Ừm, uống một ít cũng được..."

"Vân tỷ tỷ nếm thử món này đi, tay nghề của sư huynh ta rất cao!"

"Quả thực là món ngon hiếm có, trước đây ta rất ít ăn, sau này chỉ sợ là sẽ có nhiều lộc ăn hơn."

Chuyện...chuyện gì đã xảy ra?

Tại cửa sổ phòng bếp tráng lệ giống như một tòa kim điện, Lý Trường Thọ bưng nồi sắt ngửa người về đằng sau, buồn bực nhìn tình hình phía xa —— tiên thức của hắn cũng dò xét không được thân ảnh của Vân Tiêu, cần dùng mắt thường để xem.

Những tiểu sáo lộ hắn chuẩn bị để tương thân tương ái, thế nhưng đều không có đất dụng võ!

Chính mình cái gì cũng không làm, Vân Tiêu cùng với Linh Nga liền trực tiếp thân cận như vậy?

Nhìn ánh mắt Linh Nga thanh minh, nguyên thần sinh động, không có nửa điểm dị thường so với trước đây, hơn nữa căn cứ vào sự hiểu rõ của Lý Trường Thọ đối với Linh Nga, lúc này Linh Nga thậm chí không còn căng thẳng như trước nữa, từng tiếng gọi tỷ tỷ kia...kẻ làm sư huynh như hắn, cũng đều chưa từng được gọi ngọt ngào như vậy!

Vân Tiêu ngày bình thường đều mang theo vầng sáng nhàn nhạt, chưa từng thân cận với người khác, ngoại trừ hai vị Quỳnh, Bích tiên tử có thể tiếp cận bên người Vân Tiêu.

Nhưng Linh Nga và nàng, vào giờ phút này đang ngồi sóng vai, thậm chí lúc Linh Nga ngồi quỳ chân còn áp lên váy của Vân Tiêu, Vân Tiêu chẳng những không có để ý, ngược lại còn dùng một loại ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú vào Linh Nga...

Ra tay rồi sao, Vân Tiêu ra tay rồi sao!

Ông trời ơi, Vân Tiêu đang giúp Linh Nga thắt bím tóc!

Lý Trường Thọ phảng phất như rơi vào vòng lẩn quẩn nghi hoặc, đi xuống theo vòng xoáy trôn ốc, khó có thể thoát ra!

Không phải là chính mình đối với hoàn cảnh Hồng Hoang, có hiểu lầm gì đó?

Cổ của Lý Trường Thọ cũng đều sắp bị chính mình kéo dài, lông mày càng nhăn càng sâu, con mắt càng trừng càng tròn.

Vừa rồi chính mình làm sao lại "nhân từ nương tay", không vận dụng Đạo Nhân Giấy【 cá con 】!

Sớm biết liền hạ lòng hung ác, nghe lén các nàng rốt cuộc nói cái gì!

Lúc ấy liền nghĩ nên tôn trọng hai người bọn họ, dù là cục diện lại khó giải quyết hơn cũng sẽ tiếp thu và bù đắp...

Làm sao bây giờ lại bao dung lẫn nhau rồi?

Trong mắt của Lý Trường Thọ lóe lên tinh quang...

Có trá, chắc chắn có trá!

"Để ta làm cho Thuỷ Thần, ngươi đã sắp xào khét! Củ cải xanh gấm này thế nhưng nguyên liệu nấu ăn cực phẩm hiếm thấy!" Bạch Trạch hô to lao đến, nhận lấy nồi sắt đảo vài cái, đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, lại bắt đầu tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Lợi hại, hắc, thật sự lợi hại. Tiểu Linh Nga bất quá chỉ có cảnh giới Thiên Tiên, cũng đều có thể hài hòa như thế cùng với Vân Tiêu tiên tử cảnh giới Chuẩn Thánh. Thuỷ Thần, có bí pháp gì không? Nói không chừng ngày nào đó bần đạo cũng động phàm tâm, cũng đi tìm mấy vị tiên tử tìm kiếm một chút cảm tình."

Chương 771. -

Lý Trường Thọ khoanh tay, tạp dề trên người chính là kỷ vật kiếp trước của hắn, trầm ngâm nói: "Bạch tiên sinh, ý tưởng này của ngươi có một chút không ổn. Tốt nhất ngươi không nên có mục đích gì trong chuyện tình cảm, nếu không sẽ mất đi sự đơn thuần và chân thành."

Bạch Trạch điều hòa hương vị trong nồi thức ăn, phản bác một câu theo thói quen: "Bần đạo ngược lại là cảm thấy, thuyết pháp này của Thuỷ Thần có một chút không đúng. Tình yêu nam nữ là từ âm thịnh dương suy, nếu không phải coi trọng đối phương một chút, thì làm sao có những câu chuyện tiếp theo? Bần đạo lăn lộn bên trong phàm tục Nhân Tộc đâu chỉ vạn năm, những việc này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Thiếu gia nhà ai phiên phiên phong độ, kiều nương nhà ai dáng vẻ thướt tha mềm mại, nếu không phải cả hai ban đầu gặp mặt tim đập thình thịch, có mưu đồ lẫn nhau, làm sao sẽ tới gần lẫn nhau?"

Lý Trường Thọ nói: "Việc này không thể quơ đũa cả nắm, sinh linh khác biệt có cái nhìn khác biệt, có người thiên về bên ngoài, có người thiên về bên trong, đều không có gì đáng trách."

Bạch Trạch cười nói: "Vậy thì cái nhìn của Thuỷ Thần đối với Vân Tiêu tiên tử, là thiên về bên trong hay là bên ngoài?"

"Làm sao lại cảm thấy Bạch tiên sinh đang hỏi cung?" Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, lạnh nhạt nói: "Ban đầu nhìn thấy Vân Tiêu tiên tử, là cảm thấy Vân Tiêu tiên tử ôn nhu động lòng người. Phần lớn tiên tử bên trong Hồng Hoang đều rất rất đẹp, nếu chỉ là như thế, ta thật sự chính là một kẻ háo sắc. Thực ra, điều khiến ta ấn tượng lúc đó, là vị tiên tử ôn nhu này thật lợi hại, một câu quỳ xuống, Công Minh lão ca liền trực tiếp quỳ."

Bạch Trạch xem thường cười cười: "Thật hay giả?"

"Đương nhiên!" Lý Trường Thọ cười nói: "Ta sở dĩ thưởng thức Vân Tiêu tiên tử, ba phần ở chỗ nàng quả quyết lúc gặp chuyện, ba phần ở chỗ lúc nàng ra tay tinh chuẩn hung ác, bốn phần ở chỗ nàng ôn nhu. Nữ tử như vậy, đúng là tồn tại có một chút kì lạ."

Bạch Trạch đặt món ăn trong nồi lên đĩa, nheo mắt cười: "Thuỷ Thần sao lại không muốn thừa nhận...mà thôi, ngươi vui vẻ là được rồi."

Lý Trường Thọ lắc đầu, nói: "Ta sẽ nấu thêm vài món, làm phiền Bạch tiền bối chuẩn bị thêm nguyên liệu."

Nhân tiện...

Phong Ngữ Chú siêu giai mở ra toàn lực, liền nghe được, trong gió mang đến lời nói rõ ràng của Linh Nga cùng với Vân Tiêu.

Nhưng Lý Trường Thọ hơi nghi hoặc một chút chính là, hai người lại không đề cập đến bất cứ điều gì liên quan đến Thọ, ngược lại là thảo luận phương pháp tu hành tại kia.

Nói là thảo luận, tự nhiên là Vân Tiêu chỉ điểm Linh Nga tu hành...

Vì vậy, Lý Trường Thọ càng trở nên thận trọng hơn.

Một lát sau, Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch mang theo thức ăn tinh xảo khác biệt bay tới cạnh đầm nước, sắp xếp bát đũa và bàn ghế, Lý Trường Thọ vừa định nói chuyện, Bạch Trạch liền đứng lên nói một câu: "Chuyện này, giữa chủ và tớ có khác biệt, bần đạo bất quá chỉ là thụy thú kéo xe Nhân Giáo cộng thêm làm đầu bếp, ta nằm ở bên cạnh là được."

Bạch Trạch nói xong cũng muốn thoát thân mà đi, không đếm xỉa đến, nhưng một bàn tay lớn vô tình ấn đến từ bên cạnh, ấn xuống đầu vai của Bạch Trạch.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ngày hôm nay tuy không có người ngoài, nhưng chuyện như vậy nếu bị người bên cạnh đi ngang qua nhìn thấy, còn cho rằng Nhân Giáo chúng ta hãm hại thụy thú."

Bạch Trạch co quắp khóe miệng một trận, chòm râu dê run rẩy: "Thuỷ Thần ngươi hãm hại còn ít sao..."

"Còn xin Bạch tiên sinh cùng nhau ngồi xuống đi." Tiếng nói nhu hòa của Vân Tiêu truyền đến: "Hôm nay tới đây thăm, ta cũng có một số việc muốn căn dặn Bạch tiên sinh vài câu."

Bạch Trạch đột nhiên giật mình một cái, đạo tâm căng thẳng vô cớ, y đứng lên trước, sau đó kéo vạt áo ngồi quỳ chân, cái eo thẳng tắp, mỉm cười, híp mắt, cúi đầu nói: "Mời Vân Tiêu tiên tử phân phó."

"Bạch tiên sinh nói quá lời, ngươi là chi sĩ Thượng Cổ am hiểu mưu tính, sao lại nói chuyện phân phó?"

Vân Tiêu nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, trong mắt toát ra một chút ôn nhu, thấy Lý Trường Thọ mỉm cười chớp mắt, lúc này mới nhìn về phía Bạch Trạch.

"Ta biết Bạch tiên sinh tới nhờ vả Nhân Giáo, hẳn là có dự định của bản thân, nhưng còn xin ghi nhớ, Thuỷ Thần cũng không phải là chỉ liên quan đến Nhân Giáo, Tam Giáo Đạo Môn đều đã từng được hắn tương trợ."

"Xin tiên tử yên tâm." Bạch Trạch cúi đầu nói: "Sau này bần đạo sẽ tận lực phụ tá Thuỷ Thần, tuyệt đối không có bàng niệm!"

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, hơi chớp mắt đối với Lý Trường

Thọ, liền tiếp tục nhẹ giọng nói nhỏ cùng với Linh Nga.

Trong đáy lòng Bạch Trạch dài thở dài một hơi, tay trái run rẩy, cổ như bị mắc kẹt, xoay người vài cái rồi mới nhìn về phía Lý Trường Thọ, vừa định nói chuyện, một cơn gió nhẹ lướt qua, phía sau lưng đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Lý Trường Thọ không khỏi âm thầm nhíu mày...

Tại sao vào lúc mọi người đối mặt với Vân Tiêu tiên tử, áp lực đều lớn như vậy?

Mang theo hai dấu chấm hỏi to lớn, Lý Trường Thọ đi sâu vào chủ đề giữa Vân Tiêu cùng với Linh Nga, lấy ra những kho kiến thức mà hắn chưa từng thể hiện trước đây, nói chuyện một cách thoải mái.

Từ cách ăn mặc và phối màu, nói về các kiểu tóc khác nhau, và sau đó nói về mối quan hệ giữa tính tình...

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng chiếm ưu thế trong cuộc trò chuyện, làm cho Linh Nga cùng với Vân Tiêu cũng sẽ không có cảm giác đột ngột bị bỏ rơi.

Nhưng thật không may, Lý Trường Thọ nói bóng nói gió, vẫn như cũ không có thể hỏi ra nửa điểm tin tức hữu hiệu.

Mãi cho đến khi hoàng hôn ngã về tây, màn đêm buông xuống, Vân Tiêu mới nhớ ra mình không nên ở lâu, liền cáo từ rời đi.

Lý Trường Thọ mới vừa đứng dậy, muốn tiễn Vân Tiêu ra sơn môn, Linh Nga liền dặn dò một tiếng: "Sư huynh, cho dù dùng hóa thân, cũng nhớ rõ đưa Vân Tiêu tỷ tỷ về Tam Tiên Đảo."

Lý Trường Thọ mỉm cười đáp ứng, cũng không dùng hóa thân, cưỡi mây đưa "Tiêu công tử" rời khỏi Độ Tiên Môn.

Bay ra khỏi tiên môn mấy ngàn dặm, Vân Tiêu dừng đám mây lại, quay người nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ trước mắt, hình như có thiên ngôn vạn ngữ, đều viết ở bên trong ánh mắt lúc này.

"Không cần thật sự tiễn ta về, nếu không ta sẽ lo lắng cho ngươi."

Lý Trường Thọ ho khan một tiếng, hỏi thẳng: "Mặc dù hỏi như vậy là rất mất phong độ, nhưng ta xác thực rất buồn bực, ngươi cùng với Linh Nga đã nói thứ gì?"

"Sau này ngươi có thể hỏi Linh Nga, nên ta sẽ không nói nhiều." Ánh mắt của Vân Tiêu có một chút xa xăm, cúi đầu vuốt lông mày, nhẹ giọng nói: "Sau này...nếu ngươi cần ta làm cái gì, trực tiếp nói rõ là được, đừng có quá khó xử chính mình. Ngươi nếu như ngay cả ta cũng không tin nổi, ta và ngươi cần gì phải tương giao như thế."

Lý Trường Thọ nhíu mày hỏi: "Có phải ngươi đã suy tính ra chuyện gì?"

"Cũng không có." Vân Tiêu nhìn về phía một bên.

Lý Trường Thọ nói: "Tiên tử có thể nhìn thẳng ta hay không?"

Vân Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía người trước mắt, hai người đối mắt với nhau, mây trăng sao trời biến mất trong nháy mắt.

Chương 772. -

Một lúc sau, Lý Trường Thọ vừa muốn hỏi vấn đề vừa rồi một lần nữa, Vân Tiêu lại chủ động mở miệng: "Đồng tiền kia, ta sẽ đảm bảo thật kỹ."

Quả nhiên là suy tính đến, nhưng tuyệt đối không biết nhiều.

"Ừm." Lý Trường Thọ cười nói: "Đừng có lo lắng, ta làm việc, luôn bảo vệ bản thân trong mọi việc..."

Vân Tiêu đột nhiên hỏi: "Nếu ta có thể khám phá tình kiếp, vượt qua kiếp nạn mệnh số, ta và ngươi sẽ cùng nhau ngao du Tam Giới, tìm kiếm sao trời, được chứ?"

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, nhìn chăm chú đôi mắt phảng phất như chở đầy tinh hà của nàng kia, thở dài: "Ta còn tưởng rằng ngươi đang lo lắng cái gì, đột nhiên đến sơn môn thăm hỏi, lại giống là được Linh Nga chữa khỏi tâm thần. Chưa từng nghĩ, ngươi đúng là có một chút lo được lo mất. Tính tình của Linh Nga, cũng là thuốc hay chuyên trị loại tâm bệnh này, chẳng trách..."

"Ừm?" Vân Tiêu hơi chớp mắt.

"Khục, lo được lo mất, là chuyện thường xuyên xảy ra tại cảnh giới ấm lên, có thể so sánh như tâm ma bên trong chuyện nam nữ." Lý Trường Thọ cười đưa tay phải ra, ấm giọng nói: "Chuyện này bắt nguồn từ lo lắng đối với lẫn nhau, phân lượng của đối phương dưới đáy lòng càng ngày càng nặng. Biểu hiện chủ yếu, chính là suy nghĩ quá nhiều, trong đáy lòng có một chút không yên lòng, nhưng kỳ thật đều không có gì. Có thể hay không cho ta mượn bàn tay một chút?"

"Ừm." Vân Tiêu đưa tay phải giống như bạch ngọc của nàng ra, ở dưới sự ra hiệu của Lý Trường Thọ, đầu ngón tay lấy biên độ run rẩy cực kỳ nhỏ, để trong lòng bàn tay của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ trở tay bắt được tay mềm của nàng, nhưng lại không dùng lực.

Hai gò má của Vân Tiêu treo một tia đỏ ửng, trong mắt có một tia nghi hoặc.

Lý Trường Thọ hỏi: "Ngươi có phải hay không đang lo lắng, đợi đạo tâm của ngươi viên mãn, liền sẽ không có chỗ cho ta?"

"Sao ngươi lại biết..."

"Thực ra, ta đã lo lắng về loại vấn đề này." Tay phải của Lý Trường Thọ hơi dùng sức: "Nhưng về sau liền bình thường trở lại."

Vân Tiêu vội hỏi: "Vì sao lại bình thường?"

"Ta làm việc luôn luôn cầu ổn." Lý Trường Thọ cười nói: "Trước đây lúc suy nghĩ những chuyện này, so với suy nghĩ của ngươi còn muốn phức tạp hơn rất nhiều, nhưng không phải là không có cách nào thuyết phục chính mình thừa nhận tâm ý của chính mình. Ngày hôm nay ta sẽ nói cho ngươi nghe. Nếu ngươi và ta có thể tu được nhân duyên đạo viên mãn, lại bởi vậy khiến cho ngươi vượt qua tình kiếp, trong lòng không còn có ta...vậy thì ta lại làm tan chảy đạo tâm của ngươi, chui vào là được. Thậm chí ta còn đã từng cân nhắc, nếu sau này ngươi vạn nhất bị thương mất trí nhớ thì sẽ như thế nào, ta đây liền sẽ viết câu chuyện giữa ta và ngươi thành một cuốn truyện, để ngươi đọc lại từ đầu, diễn một lần một lần nữa cùng với ngươi. Còn có đủ loại tình huống, ta đều đã từng cân nhắc kỹ càng, mới hạ quyết tâm phát triển thuận theo tự nhiên cùng với ngươi. Kỳ thật những tình huống đó cũng không tính là quá phiền phức, làm ta bối rối nhiều nhất, chính là tu vi của ta không đủ, không thể bảo vệ ngươi ở bên trong kiếp nạn ngươi có khả năng phải đối mặt sau này, nhưng về sau lại suy nghĩ rõ ràng...nếu ta dùng hết khả năng cũng không bảo hộ được ngươi, cũng không xứng kết thành nhân duyên đạo quả cùng với ngươi. Vừa rồi ngươi hỏi ta cái gì?"

Vân Tiêu dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc vào lòng bàn tay của Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ hiểu ý buông bàn tay ra, trong đáy lòng cũng không khỏi có một chút thất lạc.

Nhưng sau đó hắn liền cảm giác được, giữa ngón tay của chính mình nhiều thêm mấy ngón tay ngọc mềm mại, vô thức nắm nhẹ bàn tay, cảm thấy rằng mười ngón tay đã đan vào nhau.

Vân Tiêu nhìn chăm chú hai mắt của hắn, ôn nhu nói: "Nếu ta vượt qua tình kiếp, đạo tâm không có ngươi, ta liền hủy đạo tâm, gia tăng chấp niệm liên quan với ngươi. Vừa rồi ta mới hỏi: ta và ngươi có thể lấy kiếp nạn làm giao ước, đợi ta vô kiếp vô tai, sẽ nguyện ý ngao du Tam Giới cùng với ta, tìm kiếm sao trời?"

"Nguyện ý."

"Có hẹn ước ngày hôm nay, lòng không cần do dự." Bàn tay mềm của Vân Tiêu chậm rãi trượt trở về: "Hãy bảo vệ bản thân, làm những gì có thể, đừng cưỡng ép làm trái thiên mệnh."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Yên tâm, ta thật sự ổn."

Sau đó vái chào hành lễ, được Vân Tiêu hạ thấp người đáp lại.

Tiên tử bước đi trên mây, bước được một bước rưỡi liền quay đầu nhìn lại.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn hóa thành mây mù tiêu tán ở giữa thiên địa, Lý Trường Thọ lẳng lặng ngừng chân hồi lâu.

Đại kiếp Phong Thần...

Lại cố gắng mưu đồ thêm một chút.

Ừm, trở về còn phải tiến hành một lần sư huynh muội trò chuyện vui vẻ cùng với Linh Nga.

Ban thưởng khẳng định là sẽ cấp cho, dù sao thì không bao lâu nữa Linh Nga liền sẽ đi ra ngoài lịch luyện, viết nhiều thêm một chút kinh văn cũng là có ích vô hại.

Một người con đường phía trước có sinh tử kiếp, một người phía trước còn có trường sinh kiếp...

Khiến cho Thọ đau đầu, khó có thể bớt lo.

...

Một khắc trước, trong mây mù mờ ảo, bên ngoài Tam Giới thiên địa.

Trên bậc thềm của cung điện nào đó, hơn mười mấy đạo thân ảnh tụ ở chỗ này, nhìn...

Nhìn vào vân kính dùng bốn thanh tuyệt thế bảo kiếm làm khung, ngưng tụ thành từ đại pháp lực.

Lúc này Tru Tiên tứ kiếm biểu hiện ra hiệu quả dị thường xuất sắc, hình ảnh không chỉ vô cùng rõ ràng, vừa có thể đổi thành bốn cái góc độ khác biệt, càng có thể tiếp cận thực tế, diễn dịch ngữ điệu nói chuyện, khí tức của người bên trong hình ảnh không sai biệt lắm, làm người xem phảng phất như đang ở hiện trường, thực sự không hổ danh xưng Chí Bảo Tiên Thiên!

Bên trong hình ảnh, một nam một nữ đan xen mười ngón tay, đang truyền ra âm thanh kia:

【 Ta thật sự ổn】.

Chúng tiên ngồi trên bậc thang có những biểu tình khác nhau, bọn họ cũng là vừa mới đến nơi này, liền bị sư tôn đại nhân ra hiệu xem đoạn hình ảnh hiện ra trên vân kính này...

Mấy vị nữ tiên đầy rẫy cảm khái, mấy vị nam tiên lộ vẻ mặt vui mừng, cũng chỉ có một hai sinh linh, cầm ngọc phù ghi chép đại sư tình cảm Tam Giáo dạy học thực tế.

"Ài!" Thanh niên đạo sĩ ngồi tại chỗ cao nhất, cầm một quả nho màu vàng óng nhét vào trong miệng: "Nếu như các ngươi có ba thành bản lãnh phát triển tình duyên của Tiểu Trường Canh...cả ngày chỉ biết tu hành, tu hành, khiến cho bên trong Tam Giáo hiện tại, thực lực của đệ tử Tiệt Giáo chúng ta cao hơn một đoạn so với Xiển Giáo! Kiếp nạn Đạo Môn thịnh cực mà suy, không tìm lên trên đầu Tiệt Giáo chúng ta, còn có thể tìm ai?"

Đa Bảo đạo nhân, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Ô Vân đại tiên, hơn mười vị tiên nhân đồng thời cúi đầu xưng phải.

Quy Linh Thánh Mẫu nhỏ giọng nói: "Sư tôn, là năm đó ngài thu đồ quá nhiều, chúng ta cũng không dám thu đệ tử..."

"Chuyện kia không quan trọng." Thanh niên đạo sĩ vung tay lên: "Ai phân tích thử xem, đoạn chia tay bịn rịn trên mây này, trọng yếu nhất chính là cái gì?"

Đám người trầm ngâm một hồi, Đa Bảo cười nói: "Đệ tử lắng nghe sư tôn dạy bảo."

Chương 773. -

"Các ngươi nhìn đi, vừa rồi Trường Canh đã cho Vân Tiêu hứa hẹn gì? Suy nghĩ kỹ một chút, kỳ thật là không cho. Hết thảy lời nói của hắn đều có một cái tiền đề, chính là chờ bọn hắn kết thành nhân duyên đạo quả, nói một cách khác, chính là hiện nay, quan hệ của bọn hắn còn chưa đủ thân mật như vậy. Nhưng vì sao Vân Tiêu lại cảm thấy xúc động? Cũng là bởi vì đệ tử thông minh giống như Vân Tiêu, là tuyệt đối không thể dùng hoa ngôn xảo ngữ, nếu không Vân Tiêu chỉ cần thoáng qua liền có thể phân biệt. Chỉ có ý nghĩ chân thành nhất trong đáy lòng, lấy ra, bày cho Vân Tiêu xem, mới có thể bỏ đi lo lắng của Vân Tiêu. Giống như Công Minh ngươi, cùng với Kim Quang đi ra ngoài dạo hai vòng, mỗi ngày chính là ngắm phong cảnh và ngắm phong cảnh, sao ngươi không tìm một chút cảm giác, nói một chút lời âu yếm?"

Triệu Công Minh thở dài: "Ài, sư tôn dạy phải. Sư tôn ngài gọi chúng ta tới, chính là vì nhìn Nhị muội của ta cáo biệt cùng với Trường Canh? Sư tôn, trước đó bọn họ đã làm cái gì?"

"Uống rượu, trò chuyện và nói về tình yêu, hừ hừ, lại nói chính sự." Thanh niên đạo sĩ ra dáng, lạnh nhạt nói: "Đại đạo không tăng, thiên địa không dài. Gần đây thiên cơ hỗn loạn, đại kiếp chỉ sợ là không còn xa, cũng chỉ ở bên trong một ~ hai ngàn năm, từng người các ngươi cũng sẽ có cảm ứng. Bây giờ thực lực của Tiệt Giáo chúng ta không thể lại tăng, từng người các ngươi suy nghĩ một chút biện pháp, phổ biến nhân duyên chi đạo, để mọi người xem nhẹ chuyện tu hành, nếu là có chỗ hoang mang, có điều gì phân vân thì chuẩn bị lễ vật, đến gặp Thường Canh nhờ tư vấn một hai. Gần đây vi sư đi đến Hỗn Độn Hải dạo chơi, xem có thể tìm một chút bảo vật trấn áp giáo vận hay không...Công Minh? Sau đó hãy đưa một bức họa cho Trường Canh, nói đó là do vi sư tự mình vẽ, nâng cao tinh thần cho hắn."

Nói xong, thanh niên đạo sĩ phất ống tay áo, thân ảnh biến mất không thấy gì nữa trong nháy mắt, giống như trực tiếp xóa đi sự tồn tại của chính mình trong bức tranh, nửa điểm vết tích cũng đều không có.

Triệu Công Minh vừa định lĩnh mệnh, lại run lên, vội nói: "Sư tôn, ngài còn chưa có cho đệ tử bức hoạ!"

Bên trong hư không ngoài điện truyền đến một tiếng hừ nhẹ: "Tùy tiện tìm một mảnh vải, dùng Tru Tiên tứ kiếm đánh dấu một chút, nhớ rõ giữ nguyên Tru Tiên kiếm khí nguyên bản cho hắn."

Chúng Đại đệ tử Tiệt Giáo cùng với tiên theo hầu đưa mắt nhìn nhau, bốn thanh bảo kiếm kia nhẹ nhàng chiến minh, tự động lơ lửng ở giữa không trung, chờ đợi Triệu Công Minh lấy vải quấn lại.

Thế là, nửa ngày sau...

Trong hậu đường miếu Hải Thần, Lý Trường Thọ nhìn bức hoạ trước mắt, cái trán treo đầy vạch đen.

Thông Thiên lão gia đây là có mấy cái ý tứ?

Cẩn thận liếc nhìn bốn thanh bảo kiếm này, Lý Trường Thọ đột nhiên cảm thấy cần cổ của chính mình mát lạnh, lông tơ toàn thân thẳng dựng.

"Ài hắc hắc, Trường Canh, bức hoạ này trông như thế nào? Có phải hay không hạ bút như thần, có một chút bất phàm?"

Một tiếng trêu chọc mang theo trêu tức, kéo Lý Trường Thọ về từ trong suy tư.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Triệu đại gia vuốt sợi râu, thân thể chúi về phía trước, hai khuôn mặt già nua gần như dính vào nhau, trong mắt lóe lên những tia sáng kỳ lạ.

Lý Trường Thọ: "…"

"Đa tạ lão gia ban thưởng." Lý Trường Thọ cười đáp lời, đứng dậy vái chào đối với phương hướng Kim Ngao đảo, lại cẩn thận từng li từng tí thu bức hoạ này vào.

"Ta chắc chắn sẽ bày bức hoạ này ở nhà, tế bái vào lúc rảnh rỗi."

Triệu Công Minh sửng sốt một chút, cười nói: "Bức hoạ này cũng không phải tăng thêm lòng dũng cảm cho ngươi...mà thôi, ngươi nghĩ như vậy cũng không sao."

Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài, ra hiệu cho Triệu đại gia ngồi xuống, nhíu mày hỏi: "Lão gia là bắt đầu xem từ khi nào?"

"Ta không biết!" Triệu Công Minh vỗ tay áo, hắng giọng: "Lúc sư tôn gọi chúng ta đi qua, ta đến sớm nhất, vừa vặn nhìn thấy ngươi đang nói: Vân Vân, xin hãy đưa tay ngươi cho ta."

Khóe miệng của Lý Trường Thọ điên cuồng run rẩy, mặt mo cũng đều có một chút nóng hổi, nhưng cũng may nơi này chỉ là Đạo Nhân Giấy, biểu tình gì đó đều dựa vào tiên lực điều tiết.

Ài! Hồng Hoang này còn có quyền riêng tư hay không? Thánh Nhân Hồng Hoang đều không tôn trọng sự riêng tư của đệ tử sao?

Thông Thiên lão gia nếu ở kiếp trước, vậy thì sẽ bị treo lên, bị ngàn vạn anh hùng bàn phím thóa mạ!

Bụi bặm Thánh Nhân rơi vào trên người mỗi một sinh linh, đều là núi lớn khó có thể chịu đựng!

Triệu đại gia cười nói: "Ngươi có biết, sư tôn gọi ngươi đều là gọi Tiểu Trường Canh, có một chút thân thiết."

"Ồ?" Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng.

Vậy thì không sao.

"Lão gia còn nói gì không?"

"Bảo chúng ta liên hệ với ngươi hỏi chuyện cảm tình!" Triệu Công Minh cầm hoa quả trong dĩa hoa quả, ăn cũng là say sưa ngon lành: "Sư tôn nói giáo phái sắp có đại kiếp, chỉ là thiên cơ hỗn loạn, Thánh Nhân cũng vô pháp nhòm ngó chân tướng của đại kiếp. Sư tôn lại đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm kiếm bảo vật, hẳn là muốn tìm Hỗn Độn Chung. Tam bảo khai thiên, duy chỉ có Hỗn Độn Chung là sư tôn không đoạt được, đây kỳ thật vẫn luôn là một nút thắt trong lòng sư tôn. Năm đó sau khi sư tôn thành Thánh, suýt nữa liền đi bổ Yêu Đình, còn may là bị Đại sư bá ngăn cản."

Vị Thông Thiên Giáo Chủ này...quả nhiên là thật tình, lại vô cùng hào khí.

Lý Trường Thọ ngạc nhiên nói: "Lão ca ngươi không cảm thấy lo lắng sau khi nghe tin về sự tình đại kiếp?"

"Kiếp nạn đến rồi đi, ta đã sớm thành thói quen." Triệu Công Minh chậm rãi thở dài, cười nói: "Từ Viễn Cổ đến nay, nếu như không có kiếp nạn do Thiên Đạo giáng xuống lần lượt, vậy thì sẽ có bao nhiêu sinh linh phải ngồi tu đạo thẳng đến khi tương dung với đạo? Bây giờ Tam Giáo Đạo Môn chúng ta có ba vị Thánh Nhân lão gia, có kiếp nạn cũng sẽ không xảy ra vấn đề quá lớn. Trường Canh ngươi còn nhỏ tuổi, chưa trải qua đại kiếp. Khi đại kiếp ập đến, tràng diện kia, Ngũ Bộ Châu Hồng Hoang cũng đều sẽ bị kiếp vận mà mắt thường không thể thấy bao phủ lại, hết thảy bí pháp suy tính xem bói bị áp chế, sinh linh đang bế quan cũng sẽ bị đại đạo chấn động đánh thức, ai cũng không biết ý nghĩ thực chất nổi lên trong đáy lòng, có phải là kiếp vận quấy phá, muốn kéo chính mình nhập kiếp. Lúc Vu Yêu đại chiến, phần lớn đệ tử Đạo Môn chúng ta cũng đều bị Thiên Đạo nhắc nhở, không thể lên sân khấu lung tung. Cũng chỉ có Huyền Đô sư huynh là Nhân Tộc Thượng Cổ thuần dương già nhất, coi như là ở bên trong đại kiếp, vào thời khắc mấu chốt mang theo vài kiện bảo vật Nhân Giáo liền trực tiếp nhảy tới trước Ngũ Trang Quan, nói cũng đều không nói đối với Đông Hoàng Thái Nhất, trực tiếp đấu võ. Chậc chậc, Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung ở trong tay, chính là ngoan nhân có thể đối cứng với Thánh Nhân lão gia, kết quả bị một trận chiến ra sân đầu tiên của Đại Pháp Sư trực tiếp đánh lùi..."

Triệu Công Minh nói đến mức mặt mày hớn hở, say sưa ngon lành, sau đó lại hỏi: "Trước kiếp nạn, Nhân Giáo đứng ra chính là Đại Pháp Sư, kiếp nạn lần này, chẳng lẽ chính là Trường Canh ngươi sẽ đứng ra?"

Chương 774. -

Lý Trường Thọ cười lắc đầu, hỏi: "Lão ca có bao giờ nghĩ tới, vì sao đại kiếp lại xảy ra?"

Triệu Công Minh nói: "Từ Viễn Cổ đến nay, vì sao đại kiếp lại xảy ra, mỗi người nói một kiểu, sư tôn đã từng tiết lộ qua một hai tin tức. Có một cách nói được công nhận, sức chứa của thiên địa chính là có cực hạn, mà theo số lượng sinh linh tăng trưởng, thực lực tăng lên, liền sẽ tạo thành bất ổn cho Hồng Hoang thiên địa, ví dụ như linh khí. Linh khí sinh ra, là có một cái quá trình tương đối dài, đây cũng không phải là chỉ linh quáng, linh quáng bất quá là linh khí lưu giữ trong ngọc thạch. Càng ngày càng nhiều linh khí hóa thành pháp lực, tu vi, bị Luyện Khí Sĩ dùng để tăng cường bản thân, linh khí trong thiên địa liền sẽ dần dần biến mất, từ đó dẫn phát thiên địa sinh biến. Thiên Đạo vì ngăn cản tình hình như vậy phát sinh, liền sẽ giáng đại kiếp xuống, trấn áp lực lượng sinh linh một chút."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cẩn thận suy tư một hồi.

Những đạo lý này, hắn tự nhiên đã nghe nói qua, nhưng liên hệ đến Đại Pháp Sư chiến sự Huyền Đô Thành nói tới, lại có cảm ngộ khác nhau.

Lực lượng sinh linh nếu quá thấp, liền sẽ khiến cho ngoại ma rình mò.

Lực lượng sinh linh nếu quá mạnh, liền sẽ khiến cho thiên địa không thể thừa nhận, dẫn đến quả đắng là thiên địa suy yếu.

Chặc, chủng tộc giống như Nhân Tộc, không tu hành cũng có thể sinh tồn, tu hành thì có thể trở thành cao thủ hộ vệ thiên địa, xác thực phù hợp nhất với Hồng Hoang thiên địa.

Cách để cân bằng mọi thứ có thể là ở đây.

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, không tự chủ liền muốn ngộ đạo, nhưng hắn lại nghĩ tới còn có việc phải thương lượng, đành phải tạm thời phong ấn cảm ngộ, trở về lại từ từ lĩnh ngộ.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Lão ca, Tam Giáo tuy mạnh, nhưng chúng ta vẫn không thể phớt lờ."

"Yên tâm!" Triệu Công Minh khoát khoát tay: "Lão đệ ngươi cứ an tâm phụ tá Thiên Đình, đạt trọng tâm ở bên trên nói chuyện yêu đương, khục, đặt ở bên trên quan hệ cải thiện Tam Giáo. Ở phía Tiệt Giáo, có việc ta tự nhiên sẽ kịp thời báo cho ngươi một tiếng. Đúng rồi, lúc nào ngươi sẽ đi đến Tam Tiên Đảo dạo chơi?"

Lý Trường Thọ thở dài: "Vạn sự không gấp được, bây giờ ta mới vừa cáo biệt cùng với tiên tử, đi qua thăm sớm, sẽ dễ dàng nhiễu loạn đạo tâm lẫn nhau. Lão ca, mấy chục năm nữa ngươi có rảnh không?"

Triệu Công Minh nghiêng thân thể sang bên cạnh, thấp giọng nói: "Cần ta ra tay xử lý vị Thái Tử Yêu Tộc kia?"

"Nói xử lý cũng quá mức chói tai!" Lý Trường Thọ cũng bên nghiêng sang bên cạnh, cười nói: "Chỉ là ta cảm thấy, nếu không trừ gã, sau này sẽ nhất định là họa lớn. Ta dự định, vào lúc Ngọc Đế bệ hạ lịch kiếp trở về Thiên Đình, liền lập tức thượng tấu, dụng binh toàn diện đối với Yêu Tộc ranh giới Bắc Châu. Bây giờ vị Thái Tử Yêu Tộc kia liên thủ cùng với Tây Phương Giáo một lần nữa, nói không chừng liền có đệ tử Thánh Nhân phương tây âm thầm ra tay, đến lúc đó cũng nhất định phải có đại năng đầy đủ phân lượng, trấn bãi cho Thiên Đình."

"Ngươi đã mở miệng, vi huynh có thể không giúp ngươi sao?"

Triệu Công Minh thấp giọng nói: "Một mình ta ra tay chỉ sợ là không ổn thỏa, không bằng lại gọi Đa Bảo sư huynh cùng với Kim Linh, ba người chúng ta cùng nhau ra tay, trừ phi phương tây có lão gia ra sân, tất cả tình hình cũng đều có thể ứng đối. Chỉ bất quá..."

"Lão ca có gì cần cứ nói."

"Ngươi xem, có thể biên một quyển « lời tâm tình » gì đó hay không? Sư tôn bảo chúng ta làm một chút đạo lữ chi phong ở trong giáo, tuy nói non nửa đồng môn đều có một chút thông minh, nhưng hơn phân nửa đều am hiểu tu hành mà không am hiểu đạo này."

Triệu Công Minh vuốt râu cười khẽ: "Không biết Trường Canh ngươi có thể giúp một chút sức lực không, đều là người trong nhà, cũng không nên nói có giúp hay không, có việc hô một tiếng là được."

Lý Trường Thọ: "..."

Lão ca này, làm sao lại khôn lõi hơn nhiều so với trước đây!

Tình yêu quả nhiên có thể khiến người ta trưởng thành, đặt biệt là sau khi thất bại.

"Chuyện này có gì không thể!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ta sẽ dành thời gian biên soạn một cuốn sách, chắc chắn sẽ cống hiến hết khả năng của mình. Lão ca, ta dự định gián ngôn đối với Ngọc Đế bệ hạ, lập chức vị Thiên Đình khách khanh, lại chính thức mời lão ca cùng với Đa Bảo sư huynh, Kim Linh sư tỷ làm bệ đỡ cho Thiên Đình, thấy thế nào?"

Triệu Công Minh vuốt râu nói: "Ta tất nhiên là nghe theo sự thu xếp của ngươi. Hai người bọn họ, sau này ta sẽ hỏi ý giúp ngươi, Đa Bảo sư huynh hẳn sẽ không cự tuyệt, Kim Linh cũng không để ý những việc này...ở phía Xiển Giáo cũng cần thông báo một tiếng, tránh cho lại gây nên tranh chấp gì."

"Lão ca yên tâm." Lý Trường Thọ liếc nhìn sang bên cạnh.

Hai lần, Triệu đại gia gọi Kim Linh Thánh Mẫu đều là trực tiếp gọi tên, không có nhắc đến hai chữ Thánh Mẫu!

Trong này tám thành là có vấn đề, nhưng Lý Trường Thọ cũng không có chú ý, trò chuyện với Triệu đại gia về trận chiến giữa Thiên Đình cùng với Yêu Tộc Bắc Châu lần này.

Ánh nắng chiếu xuống rìa nội đường, bên trong phòng dần dần sáng sủa lên, tiếng cười ở bên trong trận pháp dày đặt kia, cũng càng trở nên vui vẻ.

...

Bức hoạ Thánh Nhân mà Triệu đại gia đưa tới, Lý Trường Thọ dự định đặt ở bên trong mật thất dưới Tiểu Quỳnh Phong, xem như một lời cảnh cáo cho bản thân.

Lý Trường Thọ không dám nói rằng mình có thể hiểu hết ý nghĩa sâu xa ẩn chứa trong bức họa của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng luôn có một loại cảm giác...

Bị Tru Tiên tứ kiếm gác ở trên cổ.

【 Ài, yêu đương tại Hồng Hoang bị Thánh Nhân chú ý là thể nghiệm gì. 】

Sau khi đưa tiễn Triệu đại gia, tâm thần của Lý Trường Thọ liền trở về Phủ Thủy Thần Thiên Đình, xử trí rất nhiều sự vụ đại chiến Yêu Tộc kế tiếp.

Ăn mừng là không đáng ăn mừng, lần này bất quá chỉ là một lần cứng đối cứng cùng với Yêu Tộc, kế tiếp sẽ còn có khả năng xuất hiện ma sát càng lớn.

Thông Thiên Giáo Chủ đã suy tính đến đại kiếp Đạo Môn, đoán chừng Đại Giáo Chủ Tây Phương Giáo cũng đã suy tính đến, phương tây lúc này hẳn là sẽ thu liễm phong mang tự thân, ngồi đợi đại kiếp buông xuống.

Tất nhiên, nếu như bọn họ thôi diễn ra đủ nhiều tin tức, có thể sẽ tiếp tục đi đường xưa, kích thích mâu thuẫn hai giáo Xiển Tiệt.

Tên khốn kiếp Nhiên Đăng, liền trở thành một quân cờ rất nặng ký...

Chính mình bây giờ cần phải làm gì?

Lý Trường Thọ gõ ngón tay lên mặt bàn, mở ra một tấm tấu biểu, nhìn «mười hai tội lớn của dư nghiệt Yêu Đình » viết xuống trên đó, cẩn thận xem lại một lần.

Đủ để ở bên trên đại nghĩa, dồn Lục Áp đạo nhân vào chỗ chết.

Là một trong "ba thí nghiệm quan sát lớn ", nếu Lục Áp đạo nhân quả thật bị xoá bỏ vào trước khi đại kiếp tiến đến, vậy thì một sự thay đổi lớn trong kịch bản của Phong Thần sẽ là điều tất nhiên.

Chỉ sợ Thiên Đạo sẽ lại chọn trúng một người khác hoặc là mấy người khác, bổ sung phần diễn của Lục Áp đạo nhân...

Chương 775. -

Thu hồi tấu biểu, Lý Trường Thọ vừa định đi ra ngoài sân, tiên thức liền bắt được tiểu tiên tử cưỡi mây bay đến bên ngoài Phủ Thủy Thần, chính là Long Cát vẫn luôn "tọa trấn" tại Dao trì.

Nhìn nét cười trên đầu lông mày của nàng, hẳn là đến để chúc mừng.

Đúng lúc này, bên trong biệt uyển Phủ Thủy Thần, mấy vị Thiên Tướng "hô lên" Linh Châu Tử, ấn theo quy củ Lý Trường Thọ định ra, thường thường liền sẽ luận bàn một chút cùng với Linh Châu Tử.

Sự biến hóa của Linh Châu Tử...có thể nói là vô cùng yếu ớt.

Lúc này Linh Châu Tử mặc áo choàng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú có chút chờ mong, ít nhất cũng đã bớt đi một chút ngượng ngùng.

Ách...trước mắt Lý Trường Thọ hiện ra hình ảnh Long Cát cùng với Linh Châu Tử đứng chung một chỗ, cẩn thận suy nghĩ, lại lắc đầu một hồi.

Thật sự là không khớp.

"Lão sư!" Đang đoán mò như thế, thiếu nữ mặc váy ngắn kia đã nhẹ nhàng rơi xuống trước người Lý Trường Thọ, thanh tú động lòng người ôm quyền hành lễ: "Đệ tử đến chúc mừng ngài!"

Váy ngắn của nàng hôm nay khá sang trọng, từ dưới lên trên, giống như ráng chiều từ xa đến gần, có một loại cảm giác thay đổi dần.

Lý Trường Thọ dùng hai mắt đánh giá nàng, khuôn mặt của Long Cát ửng đỏ, lại có một chút nhón chân, vui vẻ nói: "Lần này lão sư thật sự lợi hại, tiêu diệt nhiều tinh nhuệ Yêu Tộc như vậy! Nếu phụ thân trở về, không biết sẽ khen thưởng lão sư như thế nào!"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Công này thuộc về tướng sĩ Thiên Đình anh dũng chiến đấu, đừng có nói lung tung."

"A." Long Cát lè lưỡi nói: "Lão sư đang nhìn gì thế...à, vị muội muội thanh tú kia, là đệ tử theo chân lão sư tu hành sao?"

Lý Trường Thọ suýt nữa cười ra tiếng, nói: "Y là Linh Châu Tử, đệ tử của cao nhân Xiển Giáo Thái Ất Chân Nhân, đến ở cùng ta một thời gian, ngươi đừng có quá thân cận với y."

"Vâng, đệ tử tuân theo lời dạy bảo của lão sư." Long Cát nhẹ nhàng nhíu mày, cẩn thận suy tư, dưới đáy lòng tự động bổ sung mấy trăm chữ phân tích, phân tích vì sao Lý Trường Thọ lại bảo nàng không nên quá thân cận cùng với Linh Châu Tử.

Hẳn là, lão sư là sợ chính mình có tình cảm gì đối với Linh Châu Tử...

Khuôn mặt của Long Cát đỏ lên, mắt lom lom nhìn Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ ngược lại là hiếm khi hiểu lầm một lần, nghiêm mặt nói: "Đừng có suy nghĩ nhiều, Linh Châu Tử tới nơi đây, là vì hoàn thành con đường tu hành để càng có dương cương khí cho chính mình, giai đoạn trước mắt còn không thể có quá nhiều tiếp xúc cùng với nữ tử. Đến giai đoạn kế tiếp, lúc cần nữ tử yếu đuối kích phát ý muốn bảo hộ cùng với lòng trách nhiệm của hắn, ta tự nhiên sẽ nhờ ngươi ra tay."

Long Cát không rõ ràng cho lắm, ngơ ngác gật đầu đồng ý.

Lý Trường Thọ nở nụ cười ấm áp, bảo Long Cát vào nhà, bắt đầu kiểm tra bài tập đã sắp xếp từ trước, chuyện này khiến Long Cát cảm thấy đau đầu, không ngừng kêu khổ một hồi.

Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu không có ở nhà, sự tình dạy bảo Long Cát, Lý Trường Thọ cũng không dám thư giãn.

Thuận tiện, Lý Trường Thọ cũng phải trông chừng Long Cát, miễn cho nàng bị người tính kế, bằng không thì cũng không tiện bàn giao cùng với Ngọc Đế bệ hạ.

Quyền thần Thiên Đình bình thường, quan tâm chuyện nhà của Ngọc Đế một chút, cũng là nằm ở bên trong phạm vi chức quyền.

Cẩn thận tính toán, Lý Trường Thọ phát hiện ra rằng hiện giờ bản thân thực sự đang quản quá nhiều việc. Bị hịch văn thảo phạt thiên của Lục Áp đạo nhân quấy nhiễu một hồi, làm mất đi một phần kỳ nghỉ phép thoải mái dễ chịu.

Sự vụ Thiên Đình vụn vặt không cần hắn quan tâm, tự có Mộc Công xử trí. Nhưng đại sự có quan hệ cùng với Yêu Tộc, Đông Mộc Công cũng đều sẽ chạy đến thương nghị cùng với hắn.

Đồng thời, luôn phải phân ra một phần tâm thần tại Bắc Châu, không ngừng giám sát động tĩnh Yêu Tộc, thuận tiện ghi chép chỗ ẩn náu của một ít cao thủ Yêu Tộc.

Ngoài ra, Lý Trường Thọ còn phải phụ trách liên lạc với cùng với Long Tộc, liên lạc cảm tình với Địa Phủ, chú ý tình huống của con báo đen sống một mình nào đó "sau khi bị chia tay", dạy bù cho sư muội sắp đi ra ngoài lịch luyện...

Tu hành cũng là rất quan trọng, cho dù bận rộn hơn nữa, nên đốn ngộ vẫn là phải đốn ngộ, nếu không thì làm sao bắt kịp thế hệ đàn anh?

【 Thời gian không phải là ở chỗ có bao nhiêu mà là cách bạn phân bổ nó. 】

Lý Trường Thọ tranh thủ lúc rảnh rỗi, còn có thể luyện đan, uống chút trà, làm một chút cơm, viết thư cho Vân Tiêu tiên tử, trêu chọc Linh Nga trong lúc rảnh rỗi, ngẫu nhiên sẽ còn đi đến phòng bài bạc giải trí, thua một chút linh thạch linh tửu.

Một cái chớp mắt, lại là mười năm vội vàng đi qua.

Yêu Tộc không có động tác lớn, Lý Trường Thọ cũng không có phát giác được năm tháng trôi qua, ngày ước định xuống núi cùng với Linh Nga, liền hùng hùng hổ hổ tiến tới.

Ngày hôm đó, Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng, dạo bước đi đến trước nhà tranh của Linh Nga.

Để tỏ lòng tôn trọng đối với sư muội, lần này hắn cố ý xuất động bản thể, đồng thời đổi lại một thân đạo bào mới tinh.

"Khục! Đã đến giờ. Dọn dẹp một chút, chuẩn bị lên đường đi!"

Ách, làm sao lại cảm thấy lời này có một chút không may mắn.

Đúng lúc này, chợt nghe bên trong phòng vang lên tiếng nước ào ào, Linh Nga la hét một tiếng, có vẻ như đã có chuyện gì đó xảy ra.

Căn nhà tranh trở nên yên ắng trong chốc lát.

Lý Trường Thọ bình tĩnh chờ đợi ở đó, cũng không đưa tiên thức vào đại trận thăm dò, nhưng đợi một hồi, chỉ thấy trên ván gỗ chảy ra vài giọt nước, hòa cùng một chút vết máu...

Lý Trường Thọ: "..."

"Không ra ta sẽ tiến vào." Lý Trường Thọ tiến lên phía trước hai bước.

"Sư huynh, đừng! Ta không có mặc quần áo...sư huynh, ta giống như bốc hoả...khụ khụ, nhập ma...ai nha, ngực đau quá..."

Lý Trường Thọ có một chút thất vọng lắc đầu, xoay người rời đi, để lại một câu: "Tùy muội."

Nhà tranh yên tĩnh trở lại một lần nữa, chủ nhân nhà tranh nháy mắt mấy cái, kịch bản này có vẻ khác xa với dự tính.

Thật sự không đi vào sao?

Lý Trường Thọ đếm thầm trong đáy lòng, sau khi đếm tới ba mươi sáu, mới vừa đi tới dưới gốc cây liễu, cửa sổ nhà tranh liền bị kéo ra, Linh Nga vội vàng hét lên: "Sư huynh! Ta khoẻ rồi!"

Lý Trường Thọ xoay người lại, đen mặt mắng: "Không tẩu hỏa nhập ma nữa sao?"

"Hì hì." Linh Nga bày ra mặt quỷ: "Cảm giác sai, vừa rồi chỉ là đau sốc hông, đau sốc hông..."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài.

Nha đầu này, từ sau khi Vân Tiêu tiên tử đi tới một lần, liền giống như tìm được chỗ dựa vậy, uy nghiêm của sư huynh giảm bớt đi nhiều.

Thừa dịp lần lịch luyện này, cũng phải nhanh chóng ép loại tính tình này xuống, nếu không sau này...chẳng phải là muốn lật trời?

Khoác lên mình một chiếc áo choàng rộng rãi màu xanh đậm, chuẩn bị một vài chiếc mặt nạ ngụy trang có thể thay thế bất cứ lúc nào, sau đó che đi khuôn mặt thật của mình để khuôn mặt trông tròn hơn...

Một Tiểu sư muội bình thường, đã được luyện thành như vậy!

Sư huynh đã từng nói, ngụy trang tốt nhất chính là bình thường.

Bình thường sơ cấp, chỉ chính là bên ngoài thoạt nhìn bình thường, không có điểm đặc dị gì làm cho người ta chú ý.

Chương 776. -

Bình thường cao cấp, là hành vi phù hợp với người bình thường, đi làm một ít chuyện đại bộ phận Luyện Khí Sĩ đều sẽ làm.

Bình thường tối thượng, thì là đạo tâm duy trì hai chữ "bình thường", không có bất kỳ ý tưởng khác thường nào, lại có được thực lực vượt qua chướng ngại bình thường một cách vững vàng vào bất cứ lúc nào

—— từ « một bài giảng của sư huynh ».

Thu thập một hồi, đánh giá chính mình trong gương một chút, Linh Nga hài lòng gật đầu, bắt đầu kiểm tra bảo nang bày đầy trên mặt bàn, cùng với bảo nang bên trong bảo nang.

Mấy loại thuốc mê, độc nguyên thần thường dùng, đều được chuẩn bị đầy đủ phân lượng, lại tăng thêm ba lần.

Thuốc giải độc để sử dụng trong trường hợp khẩn cấp, đan dược bổ sung tiên lực, chữa thương, cũng đã cân nhắc đến tuyệt đại đa số hoàn cảnh, lại tăng thêm ba lần.

Ngoài ra còn có đủ kiểu căn dặn của sư huynh trước đây, đồng thời cũng làm cho Linh Nga cảm thấy bất an, 【 trường sinh đạo độc 】 dùng máu Long Vương cùng với độc tố Hồng Mông hung thú nào đó luyện chế mà thành, cũng chuẩn bị ba phần cho Linh Nga...đây không phải là biểu thị, ở bên trong an bài lịch luyện sư huynh cho chính mình, có khả năng sẽ gặp phải cao thủ cảnh giới Kim Tiên?

Linh Nga nghĩ tới đây, không khỏi thở dài, lần lượt bỏ những bảo nang nhận được này vào bên trong pháp bảo trữ vật...

Ở trong đó, còn có một ít tiểu át chủ bài.

Ví dụ như trận bàn cỡ nhỏ sư huynh làm, Đạo Nhân Giấy tự bạo, trước đây Linh Nga đều đã từng học phương pháp sử dụng, nhưng thực tế chư có vận dụng.

Phí khí lực lớn như vậy, nhất định phải để chính mình đi ra ngoài lịch luyện...

Tu hành trong núi không sung sướng sao?

Đi ra ngoài lại có niềm vui thú gì? Bầu trời còn có thể không phải là bầu trời này?

Linh Nga lại thở dài, lần lịch luyện này nếu quả thật là lịch luyện, như vậy cũng có thể được tính là một chuyện tốt, có thể tăng trưởng đạo tâm, tôi luyện ý chí của chính mình ở trong nguy hiểm.

Với tính khí của sư huynh, chín thành chín khả năng, sư huynh sẽ vẫn luôn núp ở dưới đất để theo dõi!

Đây là lịch luyện sao?

Đây chỉ là khảo hạch tổng hợp do sư huynh bố trí!

Linh Nga âm thầm phàn nàn một hồi, trái chọn phải chọn trong kho pháp bảo của chính mình một hồi, cuối cùng lựa chọn một thanh bảo kiếm phẩm giai tiên bảo thượng phẩm, làm bạn đồng hành của mình.

Từ khi Lý Trường Thọ bắt đầu chế tạo đan dược bán kiếm tiền, Linh Nga liền không thiếu pháp bảo, linh bảo phòng thân cũng là có một chút, pháp bảo thủ hộ nguyên thần liền có sáu ~ bảy kiện.

Nhưng cầm một thanh bảo kiếm "phẩm chất chủ lưu", liền có thể biểu lộ ra chính mình có một chút thực lực, tránh cho bị người khác xem như mục tiêu đánh cướp, cũng có thể đạt tới hiệu quả không hiện tài lộ tài.

Linh Nga ôm kiếm, rút kiếm, đeo kiếm, vác kiếm, tạo dáng một lúc trước tấm gương, cuối cùng hài lòng cầm bảo kiếm đi đến trước cửa nhà tranh, kéo cửa gỗ ra.

Ngoài cửa nắng chói chang, Lý Trường Thọ đứng chắp tay.

Tề Nguyên lão đạo cũng bưng phất trần, mỉm cười nhìn chăm chú Linh Nga.

"Sư phụ! Sư huynh!" Linh Nga bước đi nhẹ nhàng, nhảy đến trước mặt Lý Trường Thọ, ra dáng ôm quyền hành lễ đối với sư phụ.

"Bây giờ đệ tử sẽ đi ra ngoài xông xáo!"

"Không tệ, không tệ." Tề Nguyên mỉm cười gật đầu, dặn dò: "Bên ngoài không thanh tịnh như trên núi, ngươi là hạt giống Kim Tiên bên trong môn phái, tu vi cũng xem như không tệ, nhưng nên cẩn thận khi đi ra ngoài, đừng có xen vào việc của người khác, trêu chọc nhiều nhân quả, sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, Thiên Tiên cũng không được tính là gì tại Hồng Hoang."

"Đệ tử ghi nhớ lời dạy bảo của sư phụ." Linh Nga hô hào giòn tan, sau đó lại nhìn về phía Lý Trường Thọ, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, còn có điều gì muốn căn dặn không?"

"Lần này ra ngoài, ta giao cho muối ba cái nhiệm vụ, kỳ hạn ba năm, sau khi hoàn thành có thể tùy ý đi lại ở trong thế tục, phường trấn."

Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù, đưa cho Linh Nga.

Linh Nga nháy mắt mấy cái, nàng còn tưởng rằng sư huynh sẽ hàm súc một chút, nghĩ cách thiết kế nan đề cho chính mình, không nghĩ tới là hình thức trực tiếp phát nhiệm vụ cho chính mình.

Độ khó lịch luyện lập tức giảm xuống không ít, tối thiểu nhất là đã có mục tiêu rõ ràng.

Linh Nga liếc mắt nhìn ngọc phù, thấy ở trong đó có một hàng chữ lớn lấp lóe sáng ngời:

【 Tiến đến cổ trấn Trần Đường ở ranh giới Nam Châu, diệt trừ một trăm đầu yêu ma cảnh giới phía trên Chân Tiên. 】

Một trăm!

Cái trán của Linh Nga treo đầy vạch đen, ngẩng đầu nhìn về phía sư huynh nhà mình, trong đôi mắt đẹp mang theo vài phần ủy khuất.

"Sư huynh, làm thật sao."

"Không làm thật còn làm giả hay sao?" Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Mục đích lịch luyện lần này, ở chỗ để cho muội thể hội sinh linh sinh tồn không dễ, để cho đạo tâm của muội có thể tiến thêm một bước viên mãn. Sư muội, tu hành không dễ, trường sinh càng không dễ, muội vẫn luôn tu hành ở trong núi, xem phần hoàn cảnh an bình này như lẽ đương nhiên. Nhưng quyền sinh tồn cũng không phải là sinh ra liền có, Nhân Tộc ngày hôm nay là do tiền nhân dùng tính mạng tạo ra, mục đích của nhiệm vụ thứ nhất, chính là muốn muội đi thể hội những thứ này. Hãy cố gắng! Không làm rõ ràng hàm nghĩa của sinh tồn, vào lúc muội đối mặt với Trường Sinh Kiếp, dù muội có chuẩn bị đến đâu, muội cũng sẽ không thể chống chọi lại được một kích của tâm ma."

Linh Nga yếu ớt gật đầu, cảm thấy chính mình bị quán thâu một đống đạo lý lớn, nhưng lại không biết hàm nghĩa cụ thể.

"Vậy thì sư huynh, ta sẽ xuống núi ngay bây giờ."

"Đây là cho ngươi, dùng để trao đổi Đạo Nhân Giấy chữ Nhân ta cho muội."

Lý Trường Thọ đưa Chưởng Môn Lệnh của Hư Không chưởng môn cho Linh Nga, Linh Nga cũng lấy Đạo Nhân Giấy bên trong tay áo ra, trả cho sư huynh nhà mình.

Khóe miệng của nàng có một chút phồng lên, trong đáy mắt tràn đầy vẻ không muốn.

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Cầm thứ này đi ra khỏi sơn môn, tự nhiên sẽ không có ai làm khó muội, muội cũng không cần giải thích thêm cái gì đối với người khác, không nên tùy tiện bại lộ hành tung của chính mình. Nhớ kỹ, bắt đầu từ giờ khắc muội rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong, mọi thứ đều phải dựa vào chính mình."

"Sư huynh yên tâm, ta đã biết!" Linh Nga hít một hơi nhẹ, chấn tác tinh thần, chắp tay hành lễ đối với Lý Trường Thọ, lại hành lễ đối với sư phụ Tề Nguyên lão đạo, nói một tiếng: "Đệ tử đi đây!"

Sau đó quay người cưỡi mây, bay về hướng sơn môn.

"Ài ——" Tề Nguyên lão đạo nhìn bóng lưng Linh Nga đi xa, thở dài một tiếng: "Chỉ trong chớp mắt, Linh Nga cũng có thể xuống núi lịch luyện, mới đầu khi mang nàng trở về, nàng vẫn là một đứa bé nho nhỏ. Trường Thọ, tu vi của nàng có đủ hay không? Địa phương cần đi giết yêu có nguy hiểm không? Ngươi đã chuẩn bị âm thầm bảo vệ nàng chưa?"

"Sư phụ yên tâm." Lý Trường Thọ cười nói: "Mặc dù không thể nói vạn vô nhất thất, nhưng ta sẽ kiệt lực bảo vệ sự an toàn của Linh Nga."

Chương 777. -

Tề Nguyên nghiêm mặt nói: "Vi sư biết ngươi bây giờ khó lường, nhưng ngươi chỉ có một sư muội này."

"Vâng, vâng, sư phụ ngài không cần phải lo lắng." Lý Trường Thọ thở dài một hồi, cam đoan đủ kiểu, lúc này Tề Nguyên lão đạo mới yên lòng, quay người trở về bên trong nhà tranh tiếp tục...tu hành.

Tiếp đó, bản thể của Lý Trường Thọ trở về bên trong đan phòng, tiên thức tập trung vào thân ảnh của Linh Nga.

Chờ Linh Nga thuận lợi bay ra khỏi sơn môn, tâm thần của Lý Trường Thọ cũng na di đến trên người Đạo Nhân Giấy 【 vận chuyển 】ngoài sơn môn, cảm ứng phương vị của Linh Nga, thi triển thổ độn không nhanh không chậm đi theo.

Quân đoàn Đạo Nhân Giấy hộ vệ Linh Nga • xuất kích!

...

Chim non luôn phải học được cách giương cánh bay lượn, đám mây luôn sẽ rời khỏi nơi mình được tạo ra.

Lý Trường Thọ cũng không phải là muốn để Linh Nga rời khỏi bên cạnh chính mình, hắn thuần túy là muốn để Linh Nga có nhiều thêm kinh nghiệm sống.

Ngay cả khi điều kiện cho phép, thực lực, tính cảnh giác của Linh Nga đầy đủ, ra ngoài du lịch ngàn năm giống như sư tổ Giang Lâm Nhi, lại bởi vì một người, một việc, quay người trở lại địa điểm xuất phát, cũng chưa chắc không phải là một loại lãng mạn

Hồng Hoang.

Hiện tại không cho Linh Nga ra ngoài thấy chút việc đời, vẫn luôn tu hành ở trong núi, đi vào giai đoạn nhân sinh dưỡng lão trước thời hạn, kỳ thật là không quá công bằng đối với Linh Nga.

Vào rất sớm trước đó Lý Trường Thọ đã làm ra quyết định để cho Linh Nga đi ra ngoài lịch luyện, đã suy nghĩ kỹ càng các loại hậu quả, lại đưa ra đầy đủ quyết tâm.

Nàng không phải phụ thuộc vào bất luận người nào, cũng không nên là vật trang trí.

Nàng nên hiểu rằng thế giới không chỉ là những gì nàng nhìn thấy trước mắt, mà trong cuộc sống còn có rất nhiều sự lựa chọn.

Tất nhiên, lựa chọn đạo lữ vẫn là phải bảo trì đơn thuần và ngây thơ.

Lý Trường Thọ mang theo tâm tính có chút phức tạp xoắn xuýt, một cỗ Đạo Nhân Giấy đi lên bên trên Hắc Trì Phong, cùng với Bạch Trạch...bắt đầu bí mật quan sát.

Rời khỏi sơn môn hai ngàn dặm, đã bay ra khỏi ranh giới sơn môn trên danh nghĩa.

Linh Nga cưỡi mây bay trên trời cao, tiên thức lan tỏa về phía xa nhất, giữ đủ cảnh giác.

Lịch luyện chỉ là việc nhỏ, làm sư huynh hài lòng mới là chuyện lớn!

Nàng cũng không thể bởi vì nhỏ mà mất...

"Cứu mạng!"

Đột nhiên, một tiếng la lên gấp rút bị Phong Ngữ Chú mang về.

Tiên thức của Linh Nga cũng chú ý tới bìa rừng rậm nào đó, có một tầng trận pháp che lấp thô ráp.

Tiên thức hội tụ, như nước chảy nhẹ nhõm xuyên thấu vách tường trận, Linh Nga lập tức thấy được... một màn có một chút không chịu nổi.

Câu chuyện tu tiên kinh điển!

Nam tiên có tu vi cảnh giới Chân Tiên, đang khi dễ một nữ tiên cảnh giới Nguyên Tiên, lại đã tiến hành đến giai đoạn "ngươi hét đi, ngươi hét đi, hét to sẽ có người đến cứu ngươi ".

Cái trán trơn bóng của Linh Nga lập tức treo đầy vạch đen, yên lặng cưỡi mây lách qua nơi đây, luôn cảm thấy đây không phải là nam tiên kia đang vũ nhục nữ tiên, mà là...

Sư huynh đang vũ nhục linh trí tiêu chuẩn của mình!

Đã từng có lúc, đây hoàn toàn chính là trường hợp sư huynh dạy học, chỉ là tu vi cảnh giới của chủ thể vụ án có một chút khác biệt.

Sao vậy, hiện tại đã đến giai đoạn chơi đùa với cảm xúc sao?

Trong đáy lòng Linh Nga lắc đầu một hồi, nhưng biểu tình của nàng vẫn là do dự.

Đột nhiên, trong đáy lòng Linh Nga nổi lên một chút ý nghĩ, ánh mắt nữ tiên tuyệt vọng lại bi phẫn kia không ngừng hiện ra dưới đáy lòng, làm Linh Nga rơi vào một chút xoắn xuýt.

Sư huynh sẽ thật sự dùng chiêu số thô thiển như vậy sao?

Không đúng, nam tiên kia làm loại chuyện xấu này, làm sao có thể không bày ra trận pháp cách âm?

Đại trận che lấp thô ráp như vậy, đạo tâm của nam tiên này rất vặn vẹo sao? Nghĩ người khác nhìn thấy hay là như thế nào?

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, đây đúng là thí luyện do sư huynh an bài.

Nhưng, vạn nhất việc này là thật...

Tuy rằng câu trả lời tốt nhất là ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng nếu quả thật là sự tình chính mình đủ khả năng, lại thấy chết không cứu, đạo tâm sẽ thật sự không có ma chướng sao?

Làm sao bây giờ?

Mấy cái lựa chọn sư huynh cho chính mình năm đó không ngừng hiện ra dưới đáy lòng, đám mây của Linh Nga dần dần ngừng.

"Linh Nga, muội phải nhớ kỹ, gặp được sự tình do dự, phải cố gắng phá vỡ khuôn khổ suy nghĩ của mình và tìm ra những lựa chọn mới. "

Lựa chọn mới...

Mà thôi!

Mặc dù tám thành có thể là món ăn khai vị thí luyện mới vừa ra khỏi sơn môn, nhưng một chút lịch luyện nhỏ ấy, hẳn là ở bên trong đánh giá tổng thể, chiếm điểm số rất thấp mới đúng.

Linh Nga xoa cằm thì thào vài tiếng, tiên thức đột nhiên quét đến mấy con yêu thú chơi đùa bên trong núi rừng, mắt đẹp lập tức sáng lên.

Trong chốc lát, gã nam tiên cảnh giới Chân Tiên tiến hành đến giai đoạn "ngươi càng phản kháng bần đạo càng kích động" kia, trước mắt đột nhiên hơi choáng váng, tốc độ tiên lực vận chuyển toàn thân đột nhiên chậm lại.

Gã lập tức nhảy dựng lên, nắm lấy chiếc áo choàng không cài cúc của mình, liếc nhìn bốn phía.

"Ai! Ai đang âm thầm tính toán bần đạo!"

Hừ, thở hổn hển...

Không có dấu hiệu nào, một cỗ yêu khí bộc phát ở bên ngoài trăm trượng, lại nhanh chóng áp sát tới gần nam tiên cảnh giới Chân Tiên.

Gã nam tiên cảnh giới Chân Tiên này bỗng nhiên quay người, nhìn thấy một con lợn rừng mắt đỏ, chiều cao vượt qua ba trượng băng băng mà tới, mang theo bụi mù cuồn cuộn!

Gã nam tiên cảnh giới Chân Tiên này lập tức muốn xuất ra bảo vật, lại phát hiện ra chính mình lúc này, lại có một chút không cầm được trường kiếm...

"Mẹ kiếp!" Người này quát mắng một tiếng, quay người cưỡi mây bay lên, con yêu thú lợn rừng kia chẳng biết tại sao lại nhìn kỹ nam tiên này, cuộn lên một trận gió đen, hung hăng đuổi theo.

Một cơn gió thoảng qua, cấm chế trên người vị nữ tiên kia đều bị cởi bỏ.

Nàng liền vội vàng đứng dậy, che cổ áo, bên trên khuôn mặt có một chút xốc xếch tràn đầy mờ mịt luống cuống, lại nghe được một câu truyền âm không có cách nào phân rõ nam nữ: "Đi nhanh đi, con yêu thú kia đã uống vào Tình Thủy, chắc chắn sẽ giày vò gã ác nhân kia một hồi."

Vị nữ tiên cảnh giới Nguyên Tiên này vội nói: "Đa tạ ân công! Còn xin ân công cứu người cứu tới cùng, nếu không ta làm sao có thể trốn khỏi độc thủ của gã? Ta nguyện làm trâu làm ngựa..."

"Nếu như thế này mà ngươi cũng không thể trốn thoát, vậy đại khái chính là mệnh của ngươi, cáo từ."

"Ấy! Ân công!"

Trên mây nơi xa, Linh Nga bắt đầu thi triển phong độn, cấp tốc rời khỏi nơi đây.

Nữ tiên kia hắn chính là Đạo Nhân Giấy của sư huynh!

Câu cầu cứu vừa rồi của "người bị bắt cóc yếu ớt" kia, hẳn mới thật sự là nội dung thí luyện!

Hừ hừ! Cho dù không phải là lịch luyện, đối mặt với loại tình hình này, Linh Nga cũng sẽ không tiếp tục giúp đỡ.

Mọi người không thân chẳng quen, trượng nghĩa ra tay một lần là đủ rồi, dựa vào cái gì còn phải chịu trách nhiệm cả đời với ngươi?

Thật là!

Chương 778. -

Linh Nga đắc ý cười một tiếng, tự tại phi hành ở trong gió, tâm cảnh cũng càng trở nên khoáng đạt.

Đợi thoát ra ngàn dặm, Linh Nga liếc nhìn Đá Cảm Ứng trên người, phát hiện ra cũng không có tiên thức xem xét, lại liếc nhìn những ngọn núi và dòng sông bên dưới.

Sư huynh không có dùng tiên thức chú ý chính mình? Hay là có phương pháp phá giải Đá Cảm Ứng? Hay là căn bản không ở trong bóng tối bảo hộ?

Phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất...

Linh Nga ngâm khẽ vài tiếng, tiếp tục cưỡi mây bay về hướng ranh giới Nam Châu, đi qua nhiều thành trấn khác nhau, cũng đều sẽ tận lực lách qua, khắc chế lòng hiếu kỳ của mình...

Nhưng thiên địa này quả thực quá đẹp.

Nhìn sang trái và phải, không có những ngọn núi bao quanh Tiểu Quỳnh Phong, tầm mắt trải dài vô tận.

Nhìn về phía bầu trời xa xa, bầu trời xanh và mây trắng dường như không thay đổi, lại dường như trở nên vô cùng rộng lớn.

Làn gió nhẹ thổi tới, mang theo tiếng chim hót và những con thú nhỏ rên rỉ ở phía xa.

Nhìn về nơi xa, trên không rừng rậm thâm sơn có hàng trăm con chim giương cánh, Luyện Khí Sĩ vội vã tới lui trên mây, thung lũng mọc đầy linh thảo hoa dại.

Khuôn mặt xa lạ, bối cảnh xa lạ...

Linh Nga bất giác mỉm cười, cũng bắt đầu ngừng chân ở trước một ít cảnh đẹp.

Nàng cầm giải độc đan, cẩn thận từng li từng tí những bông hoa mà nàng chưa từng thấy bao giờ.

Cũng sẽ cầm trường kiếm linh bảo, chọc vào con rắn chỉ có chút tu vi trên người, liền bị con rắn nhỏ tức giận đuổi chạy nửa cái sườn đồi.

Nàng băng qua những ngọn núi và con suối trong veo với đôi ủng vải.

Thi triển hóa hình thuật, hóa thành tiên tử nhỏ như ngón tay cái, nhảy múa với hai con bướm trên cánh hoa, cũng không biết chính mình đang nhảy điệu gì.

Đêm đầy sao nằm trên mặt hồ không người, tóc xanh tản ra như thác nước, tưởng tượng chính mình là nữ thần ao hồ, lại vô tình hòa vào biển sao bên dưới.

Ban ngày tìm thấy một vùng đất không người có núi và hoa nở rộ, tiện tay bày ra năm tầng trận pháp che lấp, lấy đàn ra tấu một khúc, ngân nga một đoạn dân ca, nghĩ đến tình hình chính mình cùng với sư huynh vui đùa ầm ĩ ở đây, sau đó nằm trên đồng cỏ cười ngây ngô một hồi...

"Đây chính là bên ngoài sao?" Linh Nga nâng tay nhỏ lên, nhẹ nhàng vồ một cái đối với bầu trời.

"Hừ hừ, nhưng cũng không có gì hơn, làm chính sự thôi!"

Ậm ừ giai điệu nho nhỏ trong lúc suy tư, Linh Nga chụp trận cơ ở các nơi trở về, cẩn thận từng li từng tí kiểm tra tình hình các nơi, rồi rời khỏi đây như một tên trộm, tiếp tục dọc theo đường mây đông đúc, tiến về nơi lịch luyện thứ nhất.

Tại Hắc Trì Phong, bên cạnh đầm nước.

Bạch Trạch cùng với Lý Trường Thọ, mỗi người bưng một chén rượu nhạt, nhìn hình ảnh chiếu ra trên mặt nước, vẫn luôn chưa ngừng tươi cười.

"Phương pháp này của Bạch tiên sinh, thật sự còn muốn hay hơn gấp trăm lần so với tiên thức dò xét."

"Ha ha ha, một chút thủ đoạn không quan trọng, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới!" Bạch Trạch khoát khoát tay, cười nói: "Ngược lại là Thuỷ Thần, thí luyện đằng sau của Linh Nga, ngươi đã sắp xếp xong xuôi?"

"Ta cũng không có an bài cái gì!" Lý Trường Thọ cười nói: "Lần này nàng đi ra ngoài, ta muốn để cho nàng nhìn Hồng Hoang nguyên bản nên là dạng gì. Ta sẽ chỉ dẫn dắt nàng đi vài chỗ, âm thầm làm một chút hộ vệ chu toàn."

Bạch Trạch cau mày nói: "Vạn nhất Linh Nga gặp phải cao thủ Đại La gì, chúng ta cách quá xa, không kịp ra tay thì nên làm cái gì? Chuyện này dường như không ổn thỏa."

"Không sao." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Trước đây ta đã mời Đại Pháp Sư ra tay giúp đỡ trông nom, Đạo Nhân Giấy đi theo dưới chân nàng, cũng đầy đủ ứng đối với kẻ địch không phải là đệ tử Thánh Nhân."

Bạch Trạch không còn gì để nói, thở dài: "Ngươi đây là để sư muội ngươi đi lịch luyện, hay là ngóng trông nàng đi ra ngoài gây họa?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Con yêu thú lợn rừng trước đó, ngược lại là ta cũng không nghĩ tới. Bạch tiên sinh có liên quan đến con đường luyện khí không? Gần đây ta vẫn luôn đang suy nghĩ một loại "pháp khí" truyền lại tin tức, nhưng lý giải luyện khí không đủ, vẫn luôn rơi vào bình cảnh."

"Thứ này...hiểu sơ, hiểu sơ."

Bạch Trạch lấy ra một chiếc quạt lông ở trong tay áo, nhẹ nhàng lay động, cùng với Lý Trường Thọ vừa xem tình hình trong hồ nước, vừa nghiên cứu thảo luận sự tình luyện chế pháp bảo không gian.

Lúc này Lý Trường Thọ tất nhiên là nhất tâm đa dụng, chỉ bất quá là tạm dừng hoạt động Đạo Nhân Giấy Thuỷ Thần tại Thiên Đình.

Lại nửa ngày sau, tiếng thảo luận của Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch dừng lại, cùng nhau nhìn chằm chằm hình ảnh bên trong nước.

Linh Nga bồi hồi một hồi lâu ở bên ngoài một chỗ phường trấn náo nhiệt, do dự một lúc lâu, mới cất bước đi vào.

Quân đoàn Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", lập tức bị nghịch Ngũ Hành đại trận ngăn lại.

Lý Trường Thọ lập tức chọn một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, hóa thành một lão bà, cưỡi mây tiến vào nơi đó.

Bởi vì sau khi tiến vào phường trấn, Đá Cảm Ứng của Linh Nga liền biến thành màu đỏ cam trong nháy mắt, Linh Nga cũng không có cách nào phân biệt, trong đó phải chăng có tiên thức của sư huynh.

Lý Trường Thọ hóa thành lão bà, duy trì khoảng cách không hơn trăm trượng cùng với Linh Nga, nhưng lại không bị Linh Nga phát hiện ra.

Lý Trường Thọ cúi đầu liếc nhìn Đá Cảm Ứng trên người lão bà Đạo Nhân Giấy...

Màu tím nhạt này ...làm nổi bật một hiện thực!

Trên đường phố sôi động, đôi mắt to của Linh Nga đột nhiên sáng lên, nhìn đông nhìn tây trước các quầy hàng, lại không thể nhịn nổi, bước vào một hiệu may pháp bảo.

"Nha đầu này, thế gian phồn hoa mê hoặc mắt người, cũng không biết phải chăng sẽ ảnh hưởng đến sự bình ổn của đạo tâm. "

Rất nhanh, Lý Trường Thọ liền cảm thấy chính mình đã quá lo lắng.

"Chỉ một chiếc váy như vậy, liền muốn ba trăm linh thạch?" Linh Nga tràn đầy kinh ngạc nhìn nữ chưởng quỹ trước mặt, cau mày nói: "Tài liệu dùng mặc dù không tệ, nhưng góc viền đều có một chút thô ráp, hơn nữa màu sắc điều chế cũng không quá tốt, thân eo và đầu vai còn cố ý bớt đi vải vóc, chi phí...nhiều nhất mười khối linh thạch, ngươi muốn bán ba trăm linh thạch!"

Nữ chưởng quỹ vội nói: "Đạo hữu, đây cũng không chỉ là quần áo, trên đó còn khắc hoạ không ít cấm chế, đủ để ngăn chặn một kích của Nguyên Tiên."

Linh Nga cau mày nói: "Ngươi gọi thứ này là cấm chế? Chỉ sợ là Nguyên Tiên yếu nhất, một chưởng cũng có thể đánh xuyên."

Nữ chưởng quỹ kia cười nói: "Như vậy thì đạo hữu, thấy ngươi cũng là người biết hàng, ta sẽ báo một cái giá cả thích hợp, ba mươi khối linh thạch thì như thế nào?"

"Ừm..." Linh Nga rõ ràng do dự một chút, cắn răng một cái: "Hai mươi lăm khối."

"Thành giao!"

Một lát sau, Linh Nga mang theo nụ cười hài lòng, thu chiếc tiên váy này vào bên trong pháp bảo trữ vật, quay người khỏi hiệu may pháp bảo này.

Phong Ngữ Chú mang đến vài tiếng nói thầm của nữ chưởng quỹ kia, Linh Nga coi như không nghe thấy, tâm tình hoàn toàn không có bị ảnh hưởng.

Chương 779. -

Không có cách nào, đại bộ phận nguyệt cung những năm này đều đổi thảo dược luyện đan cho sư huynh, linh thạch tự nhiên phải dùng ít đi một chút, cũng không thể phung phí.

Truyền thống ưu tú của Tiểu Cùng Phong!

Tại Hắc Trì Phong, bên cạnh đầm nước, Bạch Trạch nhíu mày nhìn Lý Trường Thọ, thầm nói: "Nhị đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo, Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, Thuỷ Thần Thiên Đình, nhà hiền triết Đạo Môn, người cứu vớt Long Tộc, Vu Tộc, người gõ chuông Yêu Tộc, thủ hộ giả của Đại Đức Hậu Thổ, chuẩn đạo lữ của Vân Tiêu tiên tử, thượng khách của Thánh Mẫu Cung...

Liền như vậy?

Sợ Tiểu Linh Nga bị người ta dùng mấy khối linh thạch lừa gạt đi?"

Lý Trường Thọ hừ một tiếng, cũng không để ý tới Bạch Trạch, nhắm mắt chính là an bài một hồi, thuận tiện khảo nghiệm phản ứng của Linh Nga ngay tại chỗ.

Sau nửa canh giờ, Ngao Ất mang theo vài đầu lão long đến từ Đông Hải, bọn họ tiềm ẩn hành tung, thi triển Hóa Hình Thuật và Chướng Nhãn Pháp, lẫn vào toà phường trấn này, tìm được Linh Nga nghe hát trong quán trà.

Lúc này Ngao Ất hóa thành bộ dáng Kha Nhạc Nhi, cầm một cái khay, mang theo ánh mắt các nơi, tiến đến phía sau Linh Nga, cúi đầu nói: "Tẩu tẩu, ca ca bảo ta tới đưa một chút lộ phí. Ngươi đi ra ngoài dạo chơi, cũng không thể thiếu chi phí."

Linh Nga đang gặm hạt dưa cũng không ngừng động tác, cũng không quay đầu, tiếng nói khàn khàn lạnh nhạt nói: "Đạo hữu nhận lầm người rồi, phu quân ta là sư huynh ta, hắn cũng không có muội muội gì."

"Tẩu tẩu lại nói lẫy." Ngao Ất đẩy khay lên Linh Nga trong tay, Linh Nga vừa cúi đầu nhìn, lập tức thấy được một chiếc vòng tay loại pháp bảo trữ vật, cùng với chữ lớn ở phía dưới...

Ổn.

Phải bình tĩnh!

Có trá, trong này tất nhiên có trá!

Chỉ cần một chữ Ổn, chuyện này lại có thể nói rõ cái gì?

Chính mình lúc này chỉ cần mặt mũi đủ dày, liền có thể bỏ qua câu "phu quân là sư huynh ta" vừa rồi kia!

Bảo trì bình tĩnh, đừng để đầu bốc hơi, nếu như không phải đối phương nhận lầm, thì chính là ma luyện sư huynh cố ý cho.

Linh Nga bình tĩnh thu hồi pháp khí phóng độc khóa chặt Ngao Ất giấu ở trong tay áo, đứng dậy ở trong những ánh mắt đổ tới xung quanh, dùng tiên lực đẩy vòng ngọc và khay trở về, nhìn chăm chú vào "tiên tử" giống như đã từng quen biết trước mắt.

"Đạo hữu, ta và ngươi xác thực không quen biết." Linh Nga tràn ra khí tức dao động ngụy trang cảnh giới Thiên Tiên, lui về phía sau nửa bước: "Hoa không ra hai đóa, tướng mạo cũng không giống nhau, đạo hữu tiếp cận như thế, rốt cuộc có rắp tâm ra sao?"

Kha Nhạc Nhi nhẹ nhàng thở dài, trong mắt tràn đầy áy náy và ưu sầu: "Tẩu tẩu, có thể nghe ta nói không? Ca ca hắn cũng không phải là cố ý trêu hoa ghẹo nguyệt, tẩu tẩu chỉ là đang nói những lời tức giận, chúng ta chuyển sang nơi khác nói chuyện riêng một chút, như thế nào?"

Linh Nga nhíu chặt lông mày, đề phòng trong đáy lòng càng sâu.

Nữ tử này quả nhiên là Đạo Nhân Giấy của sư huynh?

Không đúng, không có khí tức đặc thù cùng với cảm giác hư giả của Đạo Nhân Giấy, đây xác thực là sinh linh chân thực, hơn nữa chính mình trước đây tuyệt đối đã từng nhìn thấy.

"Tẩu tẩu, mời..." Kha Nhạc Nhi dùng tay làm dấu mời, truyền âm nói: "Ta là phụng lệnh Trường Thọ huynh mà đến, người biết danh hào này của Giáo chủ ca ca, xác thực không nhiều. Giáo chủ ca ca quên đưa linh thạch cho ngươi, cố ý để ta đuổi theo đưa, thuận tiện khảo nghiệm tính cảnh giác của ngươi như thế nào. Biểu hiện lúc này của Linh Nga tẩu tẩu ngươi đã là không tệ, có thể bày ra biểu tình nhìn thấu ngụy trang của ta. Sự tình Ngao Ất tiết lộ đề tài, cũng chớ có đề cập với Giáo chủ ca ca."

Ây! Linh Nga co rụt tròng mắt lại, biểu tình lại là bảo trì không thay đổi, không có lộ ra sơ hở gì. Hừ nhẹ một tiếng, vung ống tay áo rời khỏi nơi đây.

Kha Nhạc Nhi bưng khay đi theo, hai vị trưởng lão Long Tộc hóa thành lão giả khôi ngô, tản mát ra uy áp tự thân, khiến cho bên trong và bên ngoài quán trà đều yên lặng.

Cao thủ cảnh giới Kim Tiên làm hộ vệ!

Trong khoảnh khắc, tiên thức dò xét Linh Nga cùngvới Kha Nhạc Nhi giảm bớt hơn phân nửa.

Một lát sau, trong nhã gian một tòa tửu lâu, mấy vị trưởng lão Long Tộc ra tay bố trí kết giới tiên lực.

Kha Nhạc Nhi buông khay xuống, Linh Nga cũng thay đổi biểu tình trước đây, cười nói: "Làm phiền Nhị Thái Tử điện hạ."

"Ồ?" Hai mắt của Kha Nhạc Nhi tỏa sáng, thở dài: "Lại bị tẩu tẩu nhận ra."

Khuôn mặt của Linh Nga ửng đỏ, vội nói: "Ta bất quá là thuận miệng bịa chuyện, ta cùng với sư huynh còn chưa có thành hôn, đừng có nói việc này cho sư huynh ta, sẽ rất khó xử."

"Ha ha ha." Kha Nhạc Nhi lắc mình biến hoá, hóa thành bộ dáng Ngao Ất thiếu niên, vái chào đối với Linh Nga.

Ngao Ất nói: "Đã bị Linh Nga nhìn thấu, ta đây liền không ẩn giấu nhiều. Linh Nga hiếm khi đi ra ngoài lịch luyện, có cần đến Long Cung ngồi một chút?"

"Không được, ta đi ra ngoài lịch luyện, còn có nhiệm vụ sư huynh cho phải hoàn thành." Linh Nga nhẹ nhàng lắc đầu, biểu hiện ngược lại là tự nhiên hào phóng, có mấy phần khí độ thong dong: "Sau đó có thể mang ta rời khỏi tòa phường trấn này hay không? Trải qua nháo trò vừa rồi của Nhị điện hạ, ta đã thật sự bị người để mắt tới."

Ngao Ất mỉm cười gật đầu, có mấy vị lão long hỗ trợ, đây chỉ là việc nhỏ.

Tại Hắc Trì Phong, bên cạnh đầm nước, Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch liếc nhìn nhau.

Bạch Trạch cười nói: "Linh Nga ngược lại là lợi hại, có thể thông qua một chút nhắc nhở, liền suy tính ra thân phận của Ngao Ất điện hạ."

Lý Trường Thọ sờ cằm trầm ngâm vài tiếng, thầm nói: "Luôn cảm thấy tên gia hỏa Ngao Ất này đang nhường."

"Sao Thuỷ Thần lại ưa thích dùng suy đoán ác ý như vậy?"

"Đó cũng không phải suy đoán ác ý, chỉ là căn cứ vào sự hiểu rõ của ta đối với Linh Nga, làm ra suy đoán hợp lý." Lý Trường Thọ cười nói: "Mà thôi, coi như nàng đã vượt qua, dù sao cũng là trước đây ta thất sách, quên cho chuẩn bị cho nàng nhiều một linh thạch."

Bạch Trạch cười to vài tiếng, cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau nhìn chăm chú hình ảnh trên đầm nước.

Hình ảnh hiện trên đầm nước:

Linh Nga cùng với Ngao Ất, mấy vị cao thủ Long Tộc đồng thời rời khỏi, cáo biệt tại ven biển Đông Hải.

Linh Nga thay đổi quần áo, đeo mặt nạ hơi mỏng lên, thi triển thổ độn chuồn ra mấy ngàn dặm, hiện thân ở bên trong một sơn cốc không người.

Nàng cẩn thận từng li từng tí dò xét các nơi, nghỉ ngơi một hồi tại bờ sông, ngâm chân, lấy ra vòng ngọc Ngao Ất đưa tới.

Bước đầu tiên, trước tiên kiểm tra trên pháp bảo trữ vật phải chăng có cấm chế dư thừa.

Bước thứ hai, dùng tiên lực bao trùm pháp bảo trữ vật đẩy ra xa mấy trượng, dùng tiên thức thử cởi bỏ cấm chế.

Bước thứ ba...

"Oa!" Linh Nga thì thào, sau đó vội vàng che miệng lại, đôi mắt to chớp động, nước mắt rơi lã chã.

Từng khối linh thạch kia, có thể lấp đầy pháp bảo trữ vật!

Trong mắt Linh Nga tràn đầy bi phẫn, nghiến răng ngà, không ngừng bẻ ngón tay: "Sư huynh thối, rõ ràng có nhiều tiền như vậy, lại để cho người ta mỗi ngày dùng linh thạch phải tính toán tỉ mỉ!"

Chương 780. -

Bên cạnh đầm nước, Bạch Trạch hơi có vẻ ghét bỏ mà nhìn Lý Trường Thọ, chậc chậc cười một tiếng, ý vị thâm trường.

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Chỉ là ngày thường không để ý mà thôi, nàng ở trong núi cũng không dùng đến những thứ này, tất cả chi phí cũng không có thiếu."

"Hiểu sơ, hiểu sơ."

Bất quá, biểu hiện kế tiếp của Linh Nga, ngược lại là khiến cho Lý Trường Thọ cảm thấy vui mừng.

Lúc nàng sắp đến chỗ lịch luyện thứ nhất, lại chạy vào bên trong phường trấn, lần này thắt lưng của nàng đã căng hơn rất nhiều..

Đi dạo nửa ngày ở trong thành, Linh Nga chọn lựa hai kiện tiên bảo đắt đỏ cho sư phụ Tề Nguyên, mua sắm một số lớn vải vóc, lại chuẩn bị cho chính mình, mua một lượng lớn Sung Cơ Đan, phẩm giai khá thấp, là đan dược mà người thường cũng có thể dùng được.

Tình huống như vậy, cực kỳ giống với trưởng lão mới lập tiểu môn phái nào đó ra ngoài mua sắm...

Lúc Linh Nga rời khỏi chỗ phường trấn này, vì đề phòng bị người ám toán, lựa chọn sách lược dĩ giả loạn chân, để bản thể trốn ở trong tay áo "Đạo Nhân Giấy phiên bản cổ lão", đợi Đạo Nhân Giấy ra khỏi thành, bản thể liền lặng yên tách ra.

Đạo Nhân Giấy cuối cùng cũng không bị ăn cướp, bị Linh Nga chôn ở bên trong núi rừng lân cận phường trấn, chuẩn bị sử dụng sau này.

Bạch Trạch thấy thế tấm tắc lấy làm kỳ lạ, Lý Trường Thọ lại là mỉm cười.

Có một chút phong phạm của hắn năm đó.

Đợi Linh Nga cưỡi mây chạy tới phụ cận ranh giới Nam Châu...

Lý Trường Thọ mở miệng hỏi: "Bạch tiên sinh cảm thấy, bây giờ Nhân Tộc cùng với Yêu Tộc có thể cùng tồn tại hay không?"

"Vì sao Thuỷ Thần đột nhiên có câu hỏi này?" Bạch Trạch phe phẩy quạt lông, cười nói: "Trừ phi bên trong thiên địa chỉ còn lại có Nhân Tộc, Yêu Tộc làm sao có thể bị diệt sạch? Dù là đối địch, cũng chỉ là đang cùng tồn tại mà thôi."

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Thiên Đạo tồn tại, quả thực là vì để thiên địa càng thêm an ổn?"

"Thuỷ Thần hẳn là cảm thấy, Thiên Đạo đang cố ý làm giảm thực lực tổng thể của sinh linh bên trong thiên địa?"

"Ừm!" Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu: "Gần đây ta thể ngộ đại đạo, đột nhiên có cảm giác. Nếu như Thiên Đạo tiến hành phân loại đối với sinh linh hậu thiên, lại nên phân loại như thế nào?"

Bạch Trạch suy tư một hồi, đáp: "Nhân, Yêu, Vu, Long, Linh?"

"Tiên sinh sai rồi." Lý Trường Thọ cười nói: "Là Nhân, Tiên, Linh, Yêu, Ma, Quỷ."

"Ồ?" Bạch Trạch cúi đầu suy tư, bấm ngón tay suy tính, lộ vẻ mặt không hiểu, trên trán lại dần dần thấy mồ hôi.

Rất nhanh, Bạch Trạch đứng dậy vái chào: "Xin lắng tai nghe."

Tiếng nói của Lý Trường Thọ có một chút mờ mịt, chậm rãi nói: "Đây là, lúc ta thể ngộ tự thân chi đạo gần hai năm, cộng minh cùng Thiên Đạo đạt được kết luận. Mà trong thiên địa hiện nay, Nhân Tộc chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, Nhân Tộc là đơn lẻ, những sinh vật không phải Nhân Tộc được liệt kê trong hàng ngũ, như là Long Phượng Vu Yêu, vân vân.

Nếu Nhân và Linh tu hành đắc đạo, bảo vệ chính đạo, thì làm Tiên.

Tiên có thể là Nhân Tiên, cũng có thể là Hồ Tiên, Ngưu Tiên, Long Tiên, Cây Tiên, vân vân.

Lòng mang bất chính, làm ác vì tà, thì làm ma.

Tâm thuật bất chính, lạm sát kẻ vô tội, thì làm yêu.

Quỷ cũng không cần nói nhiều, là sự tình Nhân và Linh sau khi chết.

Bạch tiên sinh cảm thấy đạo này như thế nào?"

Bạch Trạch cúi đầu trầm tư, một hồi lâu không nói gì.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh lẳng lặng chờ, nhìn tình hình sư muội nhà mình lên đường trong đầm nước.

Những gì hắn nói vừa rồi, đúng là ngộ ra lúc ngộ đạo, hoặc nói là nhắc nhở Thiên Đạo cho hắn, chỉ thị vị quyền thần Thiên Đình bình thường hắn, nên dẫn dắt làm việc Thiên Đình theo hướng nào.

Mộc Công nào đó có cảm giác chính mình bị mạo phạm đến một lần nữa.

Lần này, để Linh Nga tiến đến cổ trấn Trần Đường, Lý Trường Thọ cũng không phải là chỉ là để nàng đi lịch luyện đơn giản như vậy, cũng là để Linh Nga thay chính mình đi "khảo sát điều tra nghiên cứu".

Những lời Lý Trường Thọ vừa mới nói, thật ra là thiên địa quy tắc định ra sau này, là một bộ tiêu chuẩn Hồng Hoang chế định, từ bên trong bóng tối thời đại Thượng Cổ, đi ra ngoài hoàn toàn.

Nhưng muốn làm được điều này, mấu chốt nhất chính là tách tiên phàm ra.

Cổ trấn Trần Đường tồn tại đã lâu, nói là một tòa cổ trấn, trên thực tế đã là một tòa thành khá lớn.

Vì sao Lý Trường Thọ để Linh Nga đi đến nơi đây lịch luyện?

Chuyện này nói rất dài dòng, chỉ có thể nói ngắn gọn.

Đại bộ phận Yêu Tộc sinh tồn trong khe hẹp mấy châu, nghe như là có một chút đáng thương, nhưng bởi vì mặt đất Hồng Hoang quá mức rộng lớn, những "khe hẹp" này hoặc là đại sơn liên miên, hoặc là rừng rậm vô ngần.

Đối với phàm nhân mà nói, đây đều là lạch trời khó có thể vượt qua, cũng là công viên Yêu Tộc có thể sinh sôi nảy nở.

Cổ trấn Trần Đường, chính là một chỗ " tiền tuyến Nhân Tộc " không ngừng bộc phát xung đột cùng với Yêu Tộc, lại trường kỳ ở vào trạng thái tứ cố vô thân.

Từ khi Đại Vũ đế quân quy ẩn Hỏa Vân Động, chức vị chung chủ thiên hạ truyền lại chỉ bất quá ngàn năm, hoàng quyền biến mất, Nam Châu rơi vào dài thế cục hỗn loạn đến vài vạn năm.

Đạo Môn hưng khởi, thế lực "tiên môn" bắt đầu quật khởi, số lượng Nhân Tộc tăng trưởng điên cuồng, phàm nhân không có tư chất tu hành dần dần nhiều, thế tục dần dần không thích hợp cho Luyện Khí Sĩ tu luyện, cho nên dần dần có phân biệt tiên phàm.

Nhưng quan hệ giữa Trung Thần Châu và phàm tục, vẫn là ngàn tơ vạn sợi —— đại đa số đệ tử tiên tông, đều là tới từ phàm tục.

Tài vật phàm tục, mặc dù đối với đại tiên môn mà nói chỉ là dệt hoa trên gấm, nhưng rất nhiều tiên môn quy mô trung bình, lại có một chút coi trọng đối với khoản tài vật này.

Điều này sẽ đưa đến, những thế lực, quốc gia, bộ lạc phàm tục bây giờ này, phía sau đều có cái bóng tiên môn, thế lực đấu đá, thường thường cũng có tiên môn đánh cờ.

Cái gọi là tiên phàm tách ra của Lý Trường Thọ, chính là để cắt đứt mối liên hệ này, lại đã biến thành hành động —— Khổng Huyên đại tỷ vào giờ khắc này đang bảo vệ bộ lạc "Thương" ở Nam Châu, chính là quân cờ quan trọng thay đổi loạn tượng như vậy, bởi vì "Ba khế tước" tồn tại, đợi Thương nhất thống khu vực thế tục Nam Châu phồn hoa, liền có thể thúc đẩy sự tình tiên phàm tách ra hơn phân nửa!

【 Nhưng mọi thứ đều tồn tại tính hai mặt.

Tiên môn và quốc gia bộ lạc phàm tục âm thầm giao tiếp, nhờ vào đó bóc lột phàm nhân. Cùng lúc đó, những tiên môn này cũng hộ vệ phàm tục, làm cho đại bộ phận phàm nhân phàm tục tránh bị Yêu Tộc uy hiếp. 】

Lý Trường Thọ không thể không cân nhắc vấn đề như vậy—— đợi sau khi tiên phàm tách ra, lực ảnh hưởng của tiên môn tại phàm tục giảm xuống, Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc làm như thế nào mới có thể thủ hộ thế tục Nhân Tộc tốt hơn?

Giống như Bạch Trạch nói, yêu là giết không sạch, vạn linh thu nạp tinh hoa nhật nguyệt tu hành, biến hóa liền sẽ là yêu, luôn có ác yêu sẽ hại phàm nhân.

Chỗ này, liền nổi bật ra tầm quan trọng của cổ trấn Trần Đường.

Chương 781. -

Cổ trấn Trần Đường nằm ở một vùng hẻo lánh, thế lực Yêu Tộc phải đối mặt cũng không quá mạnh, không có cách nào khiến cho cao thủ Nhân Tộc coi trọng...

Đủ loại nhân tố đã dẫn đến nó phân ly ở bên ngoài quốc gia bộ tộc, cơ hồ hoàn toàn không chiếm được viện trợ đến tự thế tục.

Nhưng bọn hắn dựa vào tự thân, cùng với một phần nhỏ Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc chi viện, vẫn như cũ chống cự Yêu Tộc xâm nhập mấy ngàn năm.

Lý Tĩnh đến Độ Tiên Môn bái sư, nhưng thật ra là một con đường con em trẻ tuổi cổ trấn Trần Đường có tư chất, có thể tu tiên đều phải đi.

Bọn hắn ly biệt quê hương, ngóng trông sớm ngày học thành tiên pháp, trở về thị trấn trảm yêu trừ ma.

Lý Trường Thọ ở bên trong quá trình điều tra lai lịch của Lý Tĩnh, phát hiện ra tình huống của cổ trấn Trần Đường, muốn tìm được đáp án hoặc là dẫn dắt【sau khi tiên phàm tách ra nên thủ hộ thế tục như thế nào】ở chỗ này...

Cho nên, liền có lần Linh Nga lịch luyện này.

Bên cạnh đầm nước, Lý Trường Thọ hơi xuất thần đối với Linh Nga cưỡi mây phi hành.

Bạch Trạch ở bên cạnh lại là bấm ngón tay suy tính, lại là cẩn thận châm chước, cuối cùng vẫn quyết định nói một câu:

"Thuỷ Thần như vậy, là không khỏi đặt địa vị Nhân Tộc hơi cao một chút."

Lý Trường Thọ giương mắt nhìn lại, vừa muốn mở miệng biện luận, một đóa mây xám nho nhỏ đột nhiên bay tới bên trên Hắc Trì Phong.

Mây xám này đến đột ngột, trước đây không có dấu hiệu nào, trực tiếp ngưng ở bên trong đại trận Hắc Trì Phong, trong khoảnh khắc liền bay tới trên không đầm nước.

Lúc Lý Trường Thọ hồi tưởng lại sự sợ hãi bị thiên phạt trong đáy lòng, " ký ức cơ bắp " trong đạo thể bị tỉnh lại một lần nữa, nguyên thần tỏa sáng rực rỡ!

Mây xám này trực tiếp bổ ra một đạo thiểm điện lớn bằng ngón cái, đập vào trên đỉnh đầu của Bạch Trạch!

Thiểm điện qua đi, bên trong mây xám lại có một tia ánh vàng rải xuống, chui vào đạo thể của Lý Trường Thọ.

Công đức!

Công đức có thể ngưng tụ thành một ngón chân út của Công Đức Kim Thân!

Lý Trường Thọ đại chấn tinh thần, nội thị tự thân, lại ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Trạch ở bên cạnh, lập tức cười ra tiếng.

Bạch Trạch vào giờ phút này tóc dài rối tung, cái trán cháy đen, đỉnh đầu thoát ra một tia khói đen, mặt mũi tràn đầy bi phẫn nhìn lên bầu trời...

"Đây cũng quá không nói đạo lý! Bần đạo chỉ là nói một câu!"

"Bạch tiên sinh nói cẩn thận, nói cẩn thận."

Lý Trường Thọ vội vàng ngăn trở Bạch Trạch phàn nàn, ngẩng đầu vái chào đối với mây xám sắp tiêu tán, cất cao giọng nói: "Đệ tử đã biết được ý của thiên đạo, chắc chắn sẽ sớm ngày góp lời đối với Ngọc Đế bệ hạ, tạo phúc cho thương sinh, giữ gìn thiên địa an ổn!"

Lại ngẩng đầu, mây xám đã là biến mất vô tung vô ảnh.

Lý Trường Thọ không khỏi cười đến híp cả mắt, đứng chắp tay, nhìn Bạch Trạch bi phẫn không hiểu ở bên cạnh.

"Bạch tiên sinh, lần biện luận này có phải là ta thắng?"

Bạch Trạch xoay người sang chỗ khác, yếu ớt thở dài đối với đầm nước: "Danh tiếng thụy thú của bần đạo không ra gì, thế hệ mới sẽ thay thế người cũ."

Lý Trường Thọ cười không nói, lo nghĩ có quan hệ đến việc này bên trong đạo tâm, tan thành mây khói.

Có thể vớt một chút công đức cho Linh Nga cũng tốt...

Trầm ngâm một tiếng, Lý Trường Thọ thu liễm ý cười, rơi vào suy tư ở bên hồ.

Lại sau ba canh giờ, Linh Nga đã đi đến gần cổ trấn, vừa vặn thấy được tình hình một chỗ binh vệ Nhân Tộc cùng với Yêu Tộc "dùng binh khí đánh nhau" quy mô nhỏ, âm thầm ra tay thả chút độc.

Linh Nga rất nhanh liền phát hiện ra mấy vị "cao thủ" Yêu Tộc cảnh giới Chân Tiên trốn ở phía sau —— ở chỗ này, cảnh giới Chân Tiên đã xem như hàng ngũ cao thủ.

Linh Nga cẩn thận ngẫm nghĩ, cũng không sốt ruột ra tay, mà là phái Đạo Nhân Giấy ra, bắt đầu âm thầm điều tra thế lực Yêu Tộc nơi đây.

Lại nhìn thấy trong trấn có không ít thương binh, nàng lợi dụng thân phận Luyện Khí Sĩ Nhân Giáo vân du tứ hải tiến vào cổ trấn, chủ động giúp những thương binh này trị liệu.

Thí luyện tại cổ trấn Trần Đường, độ khó kỳ thật khá thấp, Linh Nga ứng đối cũng có một chút dễ dàng.

Nhìn hình ảnh trên đầm nước, tình hình Linh Nga bận trước bận sau, Lý Trường Thọ không khỏi vui mừng cười một tiếng, liền nghĩ tới hai nhiệm vụ kế tiếp chính mình cất giấu ở trong ngọc phù.

Nhiệm vụ thí luyện thứ hai: 【Đi đến một hòn đảo ở Đông Hải, "cứu vớt" đồng môn Hữu Cầm Huyền Nhã 】.

Nhiệm vụ thí luyện thứ ba: 【đi tới Ngũ Trang Quan theo bản đồ, tự tay giao khối ngọc phù này cho chủ nhân Ngũ Trang Quan】.

Linh Nga thật vất vả mới xuống núi một lần, tự nhiên là phải giày vò thật tốt...khục.

Linh Nga thật vất vả xuống núi một lần, tự nhiên là muốn để nàng nhận được đầy đủ lịch luyện trưởng thành, tốt hơn.

Đây chính là nhiệm vụ lịch luyện sư huynh cho sao?

"Thật mệt mỏi. "

Hoàng hôn ngã về tây, trước một cửa hàng thuốc có chữ "dược", Linh Nga mặc một thân áo vải lam nhạt với khuôn mặt ngụy trang, duỗi lưng một cái dưới ánh chiều tà, bóng hình xinh đẹp chiếu vào bên trên đường lát đá mang theo rêu xanh.

Người đi qua đường đường lập tức quăng tới ánh mắt thiện ý, có một vị phụ nhân trung niên vác giỏ trúc còn kêu gọi: "Tiểu Lam cô nương, buổi tối đi tới nhà dì ăn cơm nhé!"

"Không được." Linh Nga cười từ chối nhã nhặn: "Còn phải chuẩn bị dược liệu cần dùng ngày mai, bận rộn không thể thoát thân."

Phụ nhân kia vội vàng đáp ứng một tiếng, lại căn dặn nàng bảo trọng thân thể, đừng quá vất vả, mới chậm rãi rời đi.

Linh Nga quay trở lại ngôi nhà đá này, nâng cửa gỗ lên, tiện tay bày ra mấy đạo cấm chế, không nhịn được ngáp một cái.

Lúc này, trong góc phòng, bàn ghế, tủ gỗ, đều đã chất đầy túi giấy, trên đó có ghi rõ phân loại và số lượng.

Nàng dùng tên giả Lam Hạnh Nhi, lấy thân phận một "dược sư", đã sống ở thị trấn này nửa năm.

Trong vòng nửa năm, săn giết chín mươi chín đầu đại yêu cảnh giới Chân Tiên, trong đó còn có vài đầu lão yêu cảnh giới Thiên Tiên.

Mỗi lần Linh Nga ra tay đều là lợi dụng trời tối, Đạo Nhân Giấy tiến hành đầu độc từ xa cộng thêm đốt thi thể không để lại dấu vết, sau đó lặng yên trở về, làm cho thế lực Yêu Tộc nơi đây cấp tốc rơi vào khủng hoảng.

Nàng mặc dù chỉ tự tay giết chín mươi chín đàu đại yêu, lại hù chạy một nửa Yêu Tộc nơi đây, hóa giải hơn phân nửa áp lực của Trần Đường Trấn.

Tối nay, Linh Nga sẽ diệt trừ mục tiêu khóa chặt cuối cùng của chính mình, sau đó lặng lẽ rời khỏi Trần Đường Trấn.

Để tránh tình huống 'dở khóc dở cười' bị bắt gặp trên đường khi rời đi, L Linh Nga đã chọn cách ra đi không lời từ biệt.

Nàng vốn chỉ làm một ít sự tình đủ khả năng, còn là được sư huynh phái tới, không có gì đáng giá được cám ơn.

Trước khi đến Trần Đường Trấn, Linh Nga sớm đã dự liệu được, nơi đây hẳn là thiếu một ít thuốc trị thương, cho nên thu mua một số lớn đan dược ở bên trong phường trấn mà phàm nhân có thể sử dụng, không đến một tháng đã tiêu hao sạch sẽ.

Chương 782. -

Linh Nga lại lập tức đi đến phường trấn "bổ sung hàng hóa", nhưng nàng nghĩ đến chính mình sẽ không còn ở lâu tại Trần Đường Trấn, có thể giúp đỡ tạm thời, lại không giúp được cả đời.

Sau khi suy tính mấy ngày, Linh Nga cuối cùng cũng tìm được một "con đường sáng"!

Nàng dựa vào bí pháp Đạo Nhân Giấy, sưu tập không ít dược liệu, phương thuốc tại phàm tục và phường trấn, để lại những phương thuốc này cho Trần Đường Trấn.

Buổi chiều ngày hôm nay, Linh Nga lại lấy ra một ít đống linh thạch Ngao Ất cho kia, phó thác cho mấy vị trưởng giả tin được bên trong Trần Đường Trấn —— sở dĩ không để lại toàn bộ linh thạch ở đây, là sợ đống linh thạch này sẽ đưa tới tai hoạ cho Trần Đường Trấn, lúc Linh Nga cân nhắc việc này, đã là tận hết khả năng chu toàn.

"Phải đi rồi sao."

Ngón tay nhỏ nhắn của Linh Nga lướt qua mép bàn gỗ, trong mắt toát ra mấy phần cảm khái.

Phảng phất như lại thấy được những đứa trẻ đang chơi trước bàn một lần nữa, thấy được những người bị thương bên trong hai mắt tràn đầy chết lặng, lộ ra nụ cười ấm áp một lần nữa...

Nàng cũng nhìn thấy binh vệ phàm nhân liều mạng tranh đấu cùng với yêu thú, thấy được những phụ nhân yếu đuối buông cuốc xuống, cầm lấy trường thương.

Tu tiên chú ý tư chất, cũng không phải là ai cũng đều có thể, cho nên Linh Nga đã đọc được khát vọng đối với thực lực ở trong mắt các nam thanh nữ tú đang canh giữ nơi này.

Tiên thức dò xét mấy trăm dặm phương hướng tây nam, nơi đó có một tòa thành lớn, phàm nhân an cư lạc nghiệp, quyền quý sống mơ mơ màng màng trong đó, có một chút tương phản so với Trần Đường Trấn.

Linh Nga cũng đã từng hỏi trưởng giả nơi đây, vì sao phàm nhân Trần Đường Trấn không rời bỏ nơi đây, trở về đất liền.

Trưởng giả trả lời: Tổ huấn như thế.

"Nếu chúng ta lui, yêu liền đuổi về phía trước, vì vậy sẽ có nhiều người chết hơn, càng nhiều yêu sẽ nghe tin mà đến, liệu người phàm có thể chạy nhanh hơn những yêu thú đó không? Khẳng định sẽ không chạy nổi, vậy sẽ rất tệ. "

Linh Nga cũng không tiếp tục truy vấn, sau khi trở về nơi ở của mình, suy nghĩ một lúc lâu, đạo tâm lại viên mãn thêm một tầng.

"Đây đại khái chính là thâm ý sư huynh để cho ta tới nơi đây."

Nâng bút viết một phong thư, Linh Nga cẩn thận đọc, sau đó đi ra sân nhỏ sau nhà lượn một vòng.

Bên trong nửa năm này, trừ chứng kiến phàm nhân nơi đây đối kháng như thế nào cùng với Yêu Tộc, cũng gặp được không ít chuyện lý thú.

Làm cho Linh Nga có một chút cảm giác dở khóc dở cười là, lúc nàng hoạt động bên trong thị trấn, dùng mặt nạ che lấp khuôn mặt, lại biểu hiện tu vi cảnh giới là cảnh giới Nguyên Tiên, là cái chủng loại yếu kém kia, để cho chính mình thoạt nhìn hết sức bình thường.

Nhưng nửa năm này, vẫn như cũ nhận được lời tỏ tình của sáu nam tử.

Chính Linh Nga cũng đều cảm thấy kỳ quái chính là, nàng vốn tưởng rằng chính mình sẽ nổi lên một chút gợn sóng, đạo tâm xuất hiện một chút xíu khe hở.

Nhưng mỗi lần được tỏ tình, Linh Nga đều là vô cùng bình tĩnh, nói rằng chính mình đã sớm có ý trung nhân, hiện tại là lịch luyện bên ngoài vì tu hành, cũng cổ vũ bọn họ đi tìm hạnh phúc của mình.

Sau khi định thần lại và cẩn thận ngẫm nghĩ, mới phát hiện ra trái tim đã sớm bị sư huynh lấp đầy, không còn chỗ cho dấu chân của người khác.

"Sư huynh thối, nhất định phải để ta lịch luyện ở bên ngoài ba năm."

Linh Nga lầm bầm một tiếng, thi triển thổ độn, lặng yên rời khỏi nơi đây, độn về phương hướng Đông Hải.

Sau khi rời xa Trần Đường Trấn, tìm một nơi ẩn thân yên tĩnh, mới mở ra Đạo Nhân Giấy ở ngoài ngàn dặm, tiêm kịch độc Thiên Tiên đối với một đầu yêu thú cảnh giới Thiên Tiên sớm đã mê choáng.

Chờ xử lý tốt thi thể, thu nhiếp tàn hồn, Đạo Nhân Giấy sẽ tự thiêu dưới lòng đất.

Linh Nga lấy ra khối ngọc phù sư huynh cho kia, khẽ hít một hơi.

"Không phải là nhiệm vụ tốn thời gian, không phải là nhiệm vụ tốn thời gian, không phải là nhiệm vụ tốn thời gian! "

Mặc niệm ba tiếng trong đáy lòng, hai mắt Linh Nga mở ra một cái khe hở, nhìn vào bên trong.

Ôi chao?

Tại sao lại không có biến hóa?

Linh Nga ngoẹo đầu, lẽ nào ở bên trong những đại yêu mình giết, có hạng người thật giả lẫn lộn? Vẫn là cần bản thể của chính mình đi giết một trăm đầu đại yêu cảnh giới Chân Tiên? Nhưng tùy tiện dùng bản thể, không khỏi quá không ổn thỏa...

"Ừm khục!"

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một chút động tĩnh, Linh Nga sưu một tiếng trốn vào dưới mặt đất, nhanh như chớp thoát ra xa mấy trăm trượng.

Nhưng nàng rất nhanh liền dừng thân hình, tiên thức đánh giá chỗ vừa rồi mình đứng.

"Sư huynh?"

"Là ta." Lý Trường Thọ lạnh nhạt đáp.

"Hả?" Linh Nga truyền âm nói: "Ta không tin, ngươi chứng minh như thế nào?"

Lý Trường Thọ nói: "Kỷ lục số lần muội tắm trong một ngày là mười hai lần, khi mười ba tuổi, muội bị rắn cắn và khóc ba canh giờ, mười bảy tuổi liền học được may một vài miếng vải mềm ở trong ngực..."

"Sư huynh!" Linh Nga hô hào giòn tan, bay ra từ bên trong đại địa, cõng tay nhỏ trên lưng nhảy trở về, cười hì hì: "Nhiệm vụ đã hoàn thành! Ta trở về núi được chưa?"

"Lúc này chỉ mới là nhiệm vụ đầu tiên." Lý Trường Thọ túm ngọc phù từ trong tay của nàng, xóa đi hàng chữ trong đó, hiển lộ ra hàng chữ nhỏ thứ hai, nội dung cũng được sửa lại.

Linh Nga không nhịn được cúi đầu đỡ trán.

Hóa ra là viết trực tiếp!

Lý Trường Thọ đặt ngọc phù lại vào trong tay của Linh Nga, cười nói: "Vốn muốn đánh muội ngất xỉu lại viết nhiệm vụ thứ hai, lần này thấy biểu hiện của muội không tệ, hoàn thành giai đoạn thí luyện thứ nhất xuất sắc, liền giảm đi khâu này. Sao rồi, nửa năm qua thu hoạch như thế nào?"

Linh Nga hé miệng cười khẽ, gỡ mặt nạ trên mặt xuống, xoá đi ngụy trang trên mặt, chắp tay sau lưng, chuyển hai vòng ở bên người Lý Trường Thọ, cười khúc khích, con mắt cũng đều sắp cười ra bông hoa.

"Sư huynh, có sáu người muốn tìm ta kết thành đạo lữ, sáu người đó."

Lý Trường Thọ khẽ búng ngón tay, đánh chính xác vào trán của Linh Nga, Linh Nga đau đớn ôm trán suýt khóc.

"Nếu nhìn trúng người nào, vi huynh có thể đi tìm Nguyệt Lão giúp muội một phen, như thế nào."

"Sư huynh thối, người ta nói đùa mà thôi." Linh Nga oán giận, lại nhỏ giọng thầm thì: "Ta vẫn luôn muốn ở bên cạnh sư huynh, sư huynh đừng có đuổi muội đi là được."

Lý Trường Thọ cười ôn hòa một tiếng, lại nghiêm mặt nói: "Lần thí luyện thứ hai có một chút hung hiểm, nhớ kỹ đừng có cậy mạnh. Ngươi hoàn thành ba lần thí luyện trước thời hạn, không muốn ở bên ngoài cũng có thể trở về sơn môn trước."

"Thí luyện gì?" Linh Nga cúi đầu nhìn về phía ngọc phù trong tay, sau khi nhìn thấy hàng chữ nhỏ kia liền không khỏi giật mình, vội vàng ngẩng đầu, nhưng trước mắt đã trống rỗng, nơi nào còn có thân ảnh của Lý Trường Thọ?

Sư huynh phảng phất như chưa hề xuất hiện qua vậy, làm cho Linh Nga tưởng rằng đây là mộng cảnh.

Lại nhìn ngọc phù trong tay một chút, Linh Nga nhíu mày một hồi.

【 Đi theo bản đồ này để tìm một hòn đảo, ở dưới tiền đồ không tiết lộ hành tung của bản thân, giải cứu Hữu Cầm Huyền Nhã bởi vì trừ yêu mà bị nhốt. 】

Chương 783. -

"Hữu Cầm làm sao vậy..."

Linh Nga không dám ở lâu, vội vàng rời đi, xâm nhập vào bên trong Đông Hải, dọc theo bản đồ bên trong ngọc phù tiến đến hòn đảo hoang kia.

Ở phía sau Linh Nga không xa, quân đoàn Đạo Nhân Giấy tiếp tục đi theo.

Kỳ thật, Linh Nga không biết chính là, ở bên trong nửa năm thí luyện này, Yêu Tộc sở dĩ vô cùng khủng hoảng, chủ yếu là bởi vì vài đầu lão yêu cảnh giới Kim Tiên thực lực mạnh nhất, lặng yên bốc hơi trong vòng một đêm.

...

"Ha ha."

Tại hậu viện Động Suất Cung, Huyền Đô Đại Pháp Sư ở phía dưới tàng cây, nhìn hai bức tranh đồng thời bày ra trên vân kính trước mặt.

Bên trái là Linh Nga đang nhanh chóng xuyên qua đáy biển, phía bên phải là Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch ở cạnh đầm nước, đang viết gì đó trên bàn.

Đại Pháp Sư giám sát toàn bộ quá trình, tự nhiên biết được, Tiểu sư đệ nhà mình cùng với Bạch Trạch không ngừng thương nghị trong nửa năm này, làm ra kế hoạch "Hùng Quan trấn yêu ma".

Nội dung của kế hoạch khá phức tạp, cần vài bước mới có thể thực hiện, cần sử dụng khí vận Nhân Tộc, công đức Nhân Hoàng, thiên quy Thiên Đình, làm tiên môn Trung Thần Châu không có cách nào lại điều khiển thế lực phàm tục thế tục Nam Châu. "Những ý nghĩ kỳ kỳ quái quái này của Trường Canh, đều là xuất hiện như thế nào?"

Đại Pháp Sư lẩm bẩm đối với vân kính, sau đó không nhịn được bật cười.

Y hất nhẹ ngón tay, hình ảnh bên trong vân kính nhất chuyển, hình ảnh phía bên phải đổi lại thành một toà hoang đảo.

Bên trên hoang đảo, mấy vị nam nữ trẻ tuổi bị trói ở trên trụ đá, Hữu Cầm Huyền Nhã thình lình ở trong đó.

Hai tay của Hữu Cầm Huyền Nhã bị tiên thằng buộc chặt, giơ cao qua khỏi đầu, treo lơ lửng trên không trung.

Khí tức trên người nàng vô cùng yếu ớt, nhưng sẽ thỉnh thoảng sẽ nhìn ra xung quanh, cảnh giới biểu hiện ra, cũng chỉ là cảnh giới Chân Tiên trung kỳ.

Những bóng đen ẩn hiện trong làn nước biển xung quanh hoang đảo, yêu khí và tiên lực hỗn tạp, phảng phất như đang chờ đợi ai đó đến cứu viện.

Đại Pháp Sư bình tĩnh cười một tiếng, nâng cao tinh thần một chút, chờ trò hay lên đài.

Nửa ngày sau, Linh Nga một khắc cũng không ngừng, đến gần vùng hải vực này.

Tiên thức khóa chặt Hữu Cầm Huyền Nhã trên hoang đảo, trốn ở ngoài mấy trăm dặm không dám tới gần, điều khiển hóa thân cá bơi xen lẫn bên trong bầy cá, cẩn thận suy tư đối sách.

"Hữu Cầm sư tỷ là đang phối hợp với sư huynh diễn kịch?"

Hẳn là vậy.

Hữu Cầm sư tỷ nhận được rất nhiều sự chú ý bên trong môn phái, không có khả năng sau khi bị bắt, bên trong môn phái lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Hơn nữa...

Tiên thức của Linh Nga nhìn váy áo có một chút tổn hại của Hữu Cầm Huyền Nhã lúc này, khẽ cau mày.

Linh Nga đã lăn lộn tại thế tục nửa năm, có tràng diện gì chưa thấy qua? !

Chỉ bằng vào vẻ đẹp của Hữu Cầm sư tỷ tư, làm sao có thể lại còn sống yên ổn sau khi bị bắt như thế!

Trên đời có rất nhiều người xấu.

Trọng điểm là!

Nơi này cách Thủy Tinh Cung Đông Hải không hơn ngàn dặm, nếu xảy ra biến cố gì, cao thủ Long Tộc nhất định có thể kịp thời chạy đến, hoàn toàn phù hợp với tính tình của sư huynh!

Sân khấu kịch mà sư huynh dựng lên này, khó tránh khỏi có một chút quá mức thô ráp.

Linh Nga cân nhắc một ít, trong đáy lòng đã là có chủ ý, cẩn thận điều tra ở chung quanh hoang đảo, thăm dò rõ ràng nội tình của "cường địch".

Bởi vì sư huynh không có giới hạn thời gian, Linh Nga cũng không nóng nảy ra tay, muốn đưa ra một phần bài thi hài lòng trong lần thí luyện này.

Thế là, một ngày sau.

Linh Nga dùng kế sách giương đông kích tây, trước tiên dùng một cỗ Đạo Nhân Giấy làm bộ ngẫu nhiên đi ngang qua, bay ngang qua hoang đảo này, thu hút sự chú ý của đối phương.

Bản thể thì triển thủy độn, lượn quanh nửa vòng tại đáy biển, đã tới rìa hoang đảo.

Nơi đây thế nhưng không có một chút cấm chế nào, cũng làm cho Linh Nga âm thầm cười một tiếng.

Nhưng sau đó, đạo tâm của Linh Nga nổi lên cảnh giác nồng đậm, thân ảnh trốn ở bên trong khe đá không nhúc nhích, để phòng chính mình bị sư huynh tính kế.

Yên lặng chờ nửa canh giờ, nàng lặng lẽ thi triển thổ độn, mò tới gần Hữu Cầm Huyền Nhã, đá ngầm phía trước lại vô cùng kiên cố, thổ độn cũng không có cách nào xuyên thấu.

Nghịch Ngũ Hành đại trận phạm vi nhỏ!

Bày trận không tốn linh thạch sao? Thí luyện có cần làm đến mức như vậy không.

Linh Nga phàn nàn vài câu trong đáy lòng, lẳng lặng quan sát một hồi, thân hình hóa thành một tia khói nhẹ biến mất không thấy gì nữa...

Trong chốc lát, một con bướm nhỏ giương cánh, rơi vào phía sau lưng Hữu Cầm Huyền Nhã, dựa vào mái tóc dài của nàng che lấp bản thân.

Linh Nga dùng giọng khàn khàn truyền âm la lên: "Hữu Cầm tiên tử! Hữu Cầm tiên tử!"

"Ừm?" Thân thể của Hữu Cầm Huyền Nhã run rẩy, dùng tiếng nói suy yếu lẩm bẩm nói: "Ai thế..."

"Bần đạo...Minh Giai, quen biết cùng với sư tôn, ngày hôm nay đi ngang qua nơi đây, lại thấy tiên tử bị nhốt, chuyên tới để cứu giúp." Linh Nga tiếp tục nói: "Sau đó ta sẽ cởi bỏ tiên thằng cho tiên tử, tiên tử xông về phía bên trái ba mươi trượng, bần đạo liền có thể mang ngươi dùng độn pháp rời khỏi nơi đây!"

"Đa tạ tiền bối!"

"Việc nhỏ, việc nhỏ mà thôi."

Linh Nga hóa thành con bướm nhẹ nhàng lấp loé hai lần, tiên thằng liền tự động cởi bỏ.

Hai tay giơ cao của Hữu Cầm Huyền Nhã rủ xuống, nhưng tiên lực của bản thân quá mức yếu ớt lại vận chuyển không thoải mái, lập tức ngã oặt về phía trước, lại trực tiếp phủ phục trên mặt đất.

Kỹ năng diễn xuất thật chân thực…

Linh Nga hóa thành bướm nhỏ quả thực kinh ngạc, lập tức dùng một tầng tiên lực bao trùm ở trên người Hữu Cầm Huyền Nhã.

Đúng lúc này!

Trong tiếng sấm rền vang, từng cột nước nổ tung trên mặt biển chung quanh hoang đảo, mấy chục đạo bóng đen phóng lên tận trời, trong tay xách theo binh khí lóng lánh hàn quang, đã có mười mấy đạo lưu quang đập về phía Hữu Cầm Huyền Nhã!

Linh Nga quýnh lên, lập tức liền muốn mạnh mẽ mang Hữu Cầm Huyền Nhã bay lên trời, nhưng Linh Nga còn chưa có hành động, thân thể của Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên tuôn ra đạo đạo ánh vàng, một cột sáng màu vàng kết nối với bầu trời và biển!

Bên trong ánh vàng, Hữu Cầm Huyền Nhã giang hai cánh tay, thân hình cấp tốc bay nhanh, nhắm mắt ngẩng đầu, tóc dài phất phới ở sau lưng, khuôn mặt tuyệt mỹ đúng là thánh khiết như thế.

"Được rồi, ngừng đi!"

Bên cạnh truyền đến một tiếng quát, đạo ánh vàng kia chậm rãi tiêu tán, mà những bóng đen nguyên bản khí thế hùng hổ đánh tới, vào giờ phút này cũng rơi xuống thẳng tắp, từng người nhắm hai mắt lại.

Giấy, Đạo Nhân Giấy?

Linh Nga hóa thành bướm nhỏ hoàn toàn hoàn toàn bị bóng đen nhấn chìm, nàng hơi sững sờ, một hồi lâu cũng không thể hồi phục.

Đây là tình huống gì...

Mãi cho đến khi Hữu Cầm Huyền Nhã thở ra một hơi, mà một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên của Lý Trường Thọ bay tới từ nơi xa, bưng một khoả Lưu Ảnh Cầu ở trong tay, cười nói:

"Lần này không tệ, chỉ cần một lần đã vượt qua."

Hữu Cầm Huyền Nhã thở phào nhẹ nhõm khi nghe lời này, trong con ngươi tràn đầy sáng ngời, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, tiếp theo sẽ đi đâu?"

Chương 784. -

"Không vội, trước tiên nghỉ ngơi mấy ngày." Lý Trường Thọ hắng giọng: "Đạo nhân giả danh, còn không hiện thân?"

Hữu Cầm Huyền Nhã nhìn về phía sau, con bướm kia cùng với đạo đạo tiên quang, hóa thành thân hình Linh Nga, khuôn mặt và đạo vận tự thân vẫn mang theo một tầng ngụy trang như cũ.

Linh Nga nháy mắt mấy cái: "Sư huynh, trận thí luyện chính là chuyện này sao?"

"Không sai!" Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Biểu hiện của muội lần này...hoàn toàn thất bại, sáu ngàn lần Ổn Tự Kinh, sau khi về núi hãy tiến hành bổ sung."

"Sao lại thế...ta không phục! Người ta đã hoàn thành nhiệm vụ cứu Hữu Cầm sư tỷ!"

"Muội đã từng nhìn thấy bướm nhỏ ở trên hoang đảo sao?" Hóa thân của Lý Trường Thọ trừng to mắt nói, bàn tay lớn điểm một vòng đối với chung quanh, mắng: "Nếu nơi này có một cọng cỏ, ta coi như muội đã vượt qua cửa ải!"

"Chuyện này..." Linh Nga lập tức ủy ủy khuất khuất, khuôn mặt lạnh lùng của Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không khỏi căng ra, lôi kéo Linh Nga che miệng cười khẽ.

"Sư huynh, các ngươi đang làm gì thế?" Linh Nga có một chút buồn bực hỏi.

"Hãy truyền âm mà nói, ta sẽ lưu truyền hình ảnh bên trong Lưu Ảnh Cầu trên phạm vi rộng rãi tại Hồng Hoang, để Hữu Cầm sư tỷ của muội dương danh Tứ Hải, hấp dẫn càng nhiều hiền tài và chi sĩ chính nghĩa gia nhập Thiên Đình."

"Mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy thật là lợi hại, vậy thì Ngũ Trang Quan mà ta phải đi đến để thực hiện trận thí luyện thứ ba là địa phương nào? Làm xong sớm một chút, ta cũng có thể về núi sớm một chút!"

"Đây mới là thí luyện chân chính lần này muội xuống núi, nơi đó là đạo trường của một vị cao nhân. Muội cần tự mình tìm hiểu xem nơi đó là ở đâu, tìm được nơi đó, gặp chủ nhân ở bên trong..."

"Sư huynh, có phải là huynh cũng không biết nơi đó ở đâu?"

"Lại muốn thêm sáu ngàn lần sao?"

"Nếu không thì sư huynh trực tiếp phán ta thua đi, ta trở về núi chép kinh văn cũng được."

"Vậy thì gấp mười."

"Làm phiền rồi, ta sẽ đi tìm Ngũ Trang Quan..."

Tại hậu viện Động Suất Cung, ở dưới gốc đại thụ kia.

Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe đối thoại truyền ra từ bên trong Thái Cực Đồ, khóe miệng vẫn luôn mang theo nụ cười như "bó hoa".

"Tam Tinh Củng Nguyệt của Trường Thọ năm đó, nếu như đều có thể kết thành nhân duyên sẽ rất náo nhiệt...Hả?"

Đại Pháp Sư đột nhiên nhướng mày, Thái Cực Đồ nhẹ nhàng rung động, trong đáy lòng nổi lên một chút hiểu ra.

"Làm sao lại nháo sự vào thời điểm này...bọn người kia cũng phát giác ra được, Hồng Hoang sẽ có đại kiếp buông xuống?"

Cùng với vài tiếng nói thầm, thân ảnh của Đại Pháp Sư tại biến mất tại chỗ không thấy.

Trong chốc lát, một đạo lưu quang giống như xuyên thấu không gian, nhanh chóng biến mất tại chân trời...

"Huyền Đô Thành có biến, trăm năm mới có thể quay về. "

Đại Pháp Sư đi đến Huyền Đô Thành? Trăm năm mới có thể trở về?

Tiếp nhận ngọc phù Tiểu Ngân đưa tới Phủ Thủy Thần, Lý Trường Thọ cơ hồ trong nháy mắt, độ khẩn trương của đạo tâm gia tăng ba phần, cả người đều nổi lên một tia lo lắng.

Đại Pháp Sư đi đến Huyền Đô Thành vào thời khắc mấu chốt này, Nhân Giáo thiếu đi "chiến lực thông thường mạnh nhất" chèo chống, áp lực trên vai của Lý Trường Thọ bỗng nhiên tăng mạnh.

Tiểu Ngân đến Phủ Thủy Thần truyền tin, hẳn là chỉ thị của Lão Quân.

Ngụ ý, Đại Pháp Sư không có ở Ngũ Bộ Châu trong khoảng thời gian này, sự tình Nhân Giáo, đều sẽ do Tiểu Pháp Sư hắn lo liệu.

Mà Lý Trường Thọ hạ thủ đối với Lục Áp, hoặc là gặp được tình hình nguy cấp gì, cũng đều không thể liệt Đại Pháp Sư vào chiến lực có thể dùng.

Bên cạnh đầm nước Hắc Trì Phong, Lý Trường Thọ đứng dậy đi qua đi lại.

Hắn muốn bảo Linh Nga ngừng thí luyện, nhưng nhìn hình ảnh bên trong đầm nước, khuôn mặt nhỏ của Linh Nga mang theo vài phần chờ mong và nghiêm túc kia, lại có một chút do dự.

"Thuỷ Thần đây là sao?" Bạch Trạch bưng chén trà ở bên cạnh hỏi: "Thế nhưng đang lo lắng cái gì?"

"Đại Pháp Sư đi đến Huyền Đô Thành, nơi đó dường như có một chút phiền phức."

Lý Trường Thọ ngồi trở lại chỗ ngồi vừa rồi, bưng tách trà lên nhấp một ngụm.

Thuận tiện, Lý Trường Thọ bí mật quan sát biểu tình và ánh mắt biến hóa rất nhỏ của Bạch Trạch.

Nếu Bạch Trạch để ý đến uy hiếp của Đại Pháp Sư đối với bản thân y, vậy đã nói rõ tâm của Bạch Trạch chưa định. Lúc này, lời nói và tư duy của Bạch Trạch hẳn là sẽ phân tích sau khi Đại Pháp Sư rời đi, thế lực phe mình sẽ thừa nhận bao áp lực lớn ngoài định mức.

Nếu Bạch Trạch đã tâm định Nhân Giáo, lúc này đại khái sẽ hỏi một câu...

"Vực ngoại thiên ma ở Huyền Đô Thành lại mạnh như vậy? Lại cần Đại Pháp Sư đích thân trấn thủ."

Bạch Trạch bấm ngón tay suy tính, lại lắc đầu nói: "Nơi đó chính là rìa Thiên Đạo, lực lượng Thiên Đạo quá yếu ớt, cũng không thể tính ra cái gì."

Lý Trường Thọ cười cười, buông tách trà xuống: "Ta cũng không có đi qua, không biết Huyền Đô Thành là tình hình nào, nhưng hẳn là tồn tại cường giả có thể uy hiếp được Hồng Hoang. Ba ngàn tiên thiên thần ma bị Bàn Cổ Thần chém giết lúc khai thiên tích địa, cá lọt lưới ở trong đó, hẳn là cũng có một chút khó giải quyết."

"Yên tâm, tiên thiên thần ma chung quy là không có cách nào thành Thánh." Bạch Trạch mỉm cười nói: "Ở bên trong Hỗn Độn

Hải, đạo, linh hỗn tạp, đại đạo không được đầy đủ, muốn tu hành viên mãn là cực kì khó khăn."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, thở dài: "Bắt đầu từ bây giờ, Đại Pháp Sư không có ở đây, ở phía Linh Nga sẽ là thí luyện chân chính."

Cái trán của Bạch Trạch treo mấy vạch đen, thầm nói: "Thuỷ Thần phải chăng có hiểu lầm gì đó đối với hai chữ thí luyện?"

"Ừm?" Lý Trường Thọ đảo ánh mắt qua.

Bạch Trạch rung động khóe miệng mấy cái: "Ài, đột nhiên mất đi sự che chở của đại năng đỉnh tiêm, tình cảnh của Linh Nga quả nhiên rất nguy hiểm."

Lý Trường Thọ lập tức rất tán thành.

"Bạch tiên sinh cảm thấy, ta có nên để Linh Nga tạm thời về núi hay không?"

"Cũng không nên!" Bạch Trạch cười nói: "Cái gọi là lịch luyện, chính là muốn đi trải qua, đi thể hội, để đạo tâm hướng tới viên mãn. Thuỷ Thần có một chút bảo hộ quá độ đối với Linh Nga, Linh Nga rất thông minh, bảo hộ Thuỷ Thần làm lúc này, kỳ thật đã có thể nói là vạn vô nhất thất. Thuỷ Thần chớ quên, Linh Nga còn có một lần Kim Tiên Kiếp, lúc này thừa nhận nguy hiểm thích hợp, liền có thể giảm bớt một phần hung hiểm cho Kim Tiên Kiếp. So sánh với nhau, chuyện này là tốt."

"Tốt." Lý Trường Thọ gật gật đầu, kỳ thật trong đáy lòng cũng biết những đạo lý này, lúc này bất quá là mượn miệng của Bạch Trạch thuyết phục chính mình mà thôi.

Lập tức, lại âm thầm điều khiển Đạo Nhân Giấy, ở bên trên cơ sở quân đoàn Đạo Nhân Giấy • Đậu Tiên Binh nguyên bản, phái thêm hai cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, cộng thêm hai bộ

Thiên Cương Địa Sát Linh Bạo Trận đi qua.

Hắn lại dặn dò: "Bạch tiên sinh, nếu Linh Nga có điềm dữ gì, còn xin kịp thời nói với ta một tiếng."

"Thuỷ Thần yên tâm, Thuỷ Thần yên tâm." Bạch Trạch liên thanh đáp ứng, tự nhiên biết Thuỷ Thần cũng không phải là vui đùa.

Chương 785. -

Hình ảnh hiện ra trên đầm nước, lúc này Linh Nga đã tiến vào một tòa phường trấn tương đối phồn hoa ở Đông Thắng Thần Châu, nàng không dám trực tiếp đi nghe ngóng Ngũ Trang Quan ở nơi nào, trước tiên ở lại bên trong phường trấn, bắt đầu âm thầm sưu tập tin tức của Ngũ Trang Quan...

Một vị Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên bình thường, muốn tìm được Ngũ Trang Quan lại nhìn thấy Trấn Nguyên đại tiên, thật sự không phải là chuyện dễ.

Mặc dù hệ số nguy hiểm nhỏ, nhưng độ khó khăn xác thực khá lớn.

Đại Pháp Sư đột nhiên ra ngoài, Lý Trường Thọ luôn cảm thấy trong lòng không quá an tâm.

Kế hoạch "Huyền Nhã chiến kí" nguyên bản đã sắp hoàn thành, cũng bị hắn tạm thời hô ngừng, để Hữu Cầm Huyền Nhã tạm tu chỉnh tại sơn môn, sau đó lại quay chụp đoạn "phim ngắn" thứ chín.

Nói đến Hữu Cầm Huyền Nhã, Lý Trường Thọ trong hai năm qua cũng rất khâm phục đối với nàng.

Từ "tảng băng giả tạo" với gương mặt lạnh lùng và biểu cảm xấu đến hôm nay, kỹ năng diễn xuất đến ngày hôm nay ngày càng siêu việt, trước đây cũng đều lừa Linh Nga một cách êm thấm...

Tương lai có hi vọng, có thể tạo ra tác dụng lớn.

Mà Hữu Cầm Huyền Nhã đến lúc này đã là hoàn toàn rõ ràng, nàng đang phối hợp Lý Trường Thọ làm những gì —— kế hoạch siêu cấp Thiên Binh, trở thành người phát ngôn của Thiên Binh Thiên Đình, tuyên truyền Thiên Đình tại Ngũ Bộ Châu Hồng Hoang cùng với bên trong ba ngàn thế giới.

Lý Trường Thọ có thể cảm giác được tâm thái biến hóa của Hữu Cầm Huyền Nhã:

Nàng từ ban đầu có một chút kháng cự, đến dần dần tiếp nhận, lại tin tưởng đây là một phần cống hiến của chính mình vì thiên địa ổn định, vì thiên địa chính đạo, cũng dành hết tâm huyết của mình vào trong đó.

Nhưng Lý Trường Thọ không biết chính là...

Buổi tối ngày hôm đó, những lời hắn nói ở bên hồ Tiểu Quỳnh Phong đã được Hữu Cầm Huyền Nhã coi như lời vàng ngọc.

"Huyền Nhã, muốn trở thành hình mẫu cho nhiều người không phải là một việc dễ dàng, cần phải nghiêm khắc với bản thân, cần quan tâm đến hình ảnh của chính mình mọi lúc, lòng mang chính nghĩa, hành hiệp trượng nghĩa. Chuyện này ít nhất phải kéo dài ba trăm đến năm trăm năm, ngươi cuối cùng phải lấy ra một phần giác ngộ mới được."

Hôm đó, Hữu Cầm Huyền Nhã đứng ở bên hồ suy nghĩ hồi lâu, mãi cho đến đêm tối đầy trời, mới dùng giọng điệu chắc chắn nhất trong đời, đưa ra lời hứa của mình:

"Trường Thọ sư huynh, Huyền Nhã sẽ dốc hết toàn lực làm tốt việc này!"

Trong lời nói của nàng đã không phải là "giúp sư huynh làm tốt việc này", khiến cho Lý Trường Thọ cảm thấy vui mừng.

Từ 【 khởi động máy 】hai năm trước, mãi cho đến 【thoát hiểm hoang đảo】gần đây có Linh Nga tham dự, Hữu Cầm Huyền

Nhã đã đạt được rất nhiều thu hoạch ngoài ý muốn.

Ở trong đó, thu hoạch lớn nhất chính là thấy được "nhiều mặt" của Lý Trường Thọ.

Ý nghĩ thiên mã hành không, thiết kế tinh diệu tuyệt luân, thao tác không thể tưởng tượng, kỳ tư diệu tưởng lấy mãi không hết kia của hắn, làm cho Hữu Cầm Huyền Nhã thật sự không kịp nhìn.

"Trường Thọ sư huynh" nguyên bản có một chút đơn nhất lại cố hóa, cấp tốc đầy đặn lại phong phú ở trong đáy lòng nàng.

Thế là, mới vừa được Lý Trường Thọ truyền âm nhắc nhở, Hữu Cầm Huyền Nhã liền không nhịn được bay ra khỏi động phủ, chạy về hướng Hắc Trì Phong.

Mấy năm này, Hữu Cầm Huyền Nhã sẽ thường xuyên đến bên trên Hắc Trì Phong, ma luyện kỹ năng diễn xuất, học tập một ít tư thế.

Thấy Hữu Cầm Huyền Nhã bay tới, Bạch Trạch tiện tay tạo ra một cái khe hở trên đại trận xung quanh Hắc Trì Phong, để cho nàng thông suốt đi tới cạnh đầm nước.

Một vệt màu băng lam chiếu vào trong đầm nước, nơi đây nhiều hơn mấy phần sắc đẹp khác.

"Trường Thọ sư huynh, Bạch tiên sinh."

"Huyền Nhã đến sao? Muốn uống chút gì không?"

Bạch Trạch cười nói một tiếng, ra hiệu cho Hữu Cầm Huyền Nhã đi đến bên cạnh Lý Trường Thọ nhập tọa.

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn về phía Hữu Cầm Huyền Nhã, cười nói: "Có phải hay không bởi vì vừa rồi ta truyền âm?"

"Ừm...đa tạ Bạch tiên sinh hao tâm tổn trí."

Hữu Cầm Huyền Nhã sửa sang lọn tóc bên tai, đi đến chỗ ngồi bên cạnh Lý Trường Thọ, khép lại váy ngồi ở bên trên ghế gỗ, ánh mắt cũng bị hình ảnh trên đầm nước hấp dẫn.

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ giọng hỏi: "Trường Thọ sư huynh, ta có chỗ nào cần cải thiện không?"

Lý Trường Thọ nói: "Gần đây sống ở bên ngoài không quá yên ổn, ngươi đã làm vô cùng không tệ, không cần phải lo lắng."

Bạch Trạch cười xùy một tiếng: "Khá cho một câu ở bên ngoài không quá yên ổn..."

"Không cho Linh Nga về núi sao?" Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút lo lắng hỏi.

"Tạm thời không cần, sự tình còn chưa nghiêm trọng đến tình trạng như vậy." Lý Trường Thọ vừa định giải thích thêm vài câu cho nàng, tâm thần thoáng có một chút chập trùng, lại là Phủ Thủy Thần Thiên Đình có người cầu kiến.

Lý Trường Thọ nói: "Chờ một lát, Thiên Đình có một số việc."

Nói xong liền nhắm hai mắt lại, tâm thần quy về bên trong Đạo Nhân Giấy Phủ Thủy Thần, mở ra cấm chế chung quanh thư phòng.

Lần này lại có Thiên Tướng ở bên ngoài bẩm báo cái gì, cửa gỗ trực tiếp bị phá tan, Nguyệt Lão một thân hỉ bào đỏ chót vọt vào.

"Thuỷ Thần! Nhanh! Bệ hạ xảy ra chuyện!"

Lý Trường Thọ hoàn toàn giật mình.

...

Cộc cộc cộc cộc!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên trong Nhân Duyên Điện, hơn mười mấy đạo thân ảnh vội vàng mà đến, trực tiếp chạy tới hậu điện Nhân Duyên Điện.

Nhưng bọn hắn vừa tới cửa vào hậu điện, liền bị mấy vị chính thần ngăn lại.

"Thuỷ Thần có lệnh, không thể tùy ý đi vào trọng địa Thiên Đạo, còn xin các vị chờ tại đây một chút, chờ tin tức là được."

H mười mấy vị tiên thần nghe tin mà đến này dừng chân lại, cả đám đều nhìn về phía trước.

Ở trước tinh hải hóa thành tượng đất nhân duyên kia, Lý Trường Thọ, Đông Mộc Công, Long Cát công chúa cùng với Nguyệt Lão, đang vây tại một chỗ, chặn ánh mắt phía sau. Lực lượng Thiên Đạo nồng đậm nơi đây, cũng ngăn cách tiên thức ở bên ngoài.

Lúc này, Đông Mộc Công nhíu mày trầm ngâm: "Phải làm sao mới ổn đây?"

Ngón tay nhỏ nhắn của Long Cát quấn quanh một lọn tóc trước người, bên trên khuôn mặt nhỏ cũng tràn đầy xoắn xuýt.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, hỏi: "Loại tình huống này, đã bao lâu?"

"Vừa mới, dài nhất bất quá chỉ một năm!" Nguyệt Lão có một chút chắc chắn trả lời: "Lần trước tiểu thần xem xét, là vào mười tháng trước, lúc ấy còn chưa xuất hiện dị trạng như vậy."

"Lão sư." Long Cát nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta nên xử trí như thế nào? Chẳng lẽ lại muốn để Nguyệt Lão động cái kéo?"

"Chuyện này, chuyện này tiểu thần cũng không dám!" Nguyệt Lão cũng đều cuống đến phát khóc: "Tiểu thần nào có lá gan này, dám phá hỏng bệ hạ!"

"Im lặng." Lý Trường Thọ liếc nhìn cửa hậu điện, vung tay bố trí một tầng kết giới cách âm, sau đó nhíu mày nhìn chăm chú tượng đất trước mặt này.

Lúc này Ngọc Đế bệ hạ ở bên trong phàm tục chỉ mới hơn mười mấy tuổi?

Vậy làm sao liền...

Lúc này, tay và chân tượng đất chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế đều đã được buộc lại bởi dây đỏ, trừ dây đỏ nguyên bản đã định ra cùng với chuyển thế thân lịch kiếp của Vương Mẫu nương nương ở tay trái, còn cứng rắn sinh ra thêm năm sợi dây đỏ!

Chương 786. -

Quả nhiên không hổ là Ngọc Đế bệ hạ, tuổi còn nhỏ liền có chí hướng hùng vĩ như vậy.

Chấp niệm của một tia thần hồn Ngọc Đế bệ hạ trước khi chuyển thế này, không phải là...

Long Cát khẽ thở dài, sắc mặt có một chút phức tạp: "Nếu mẫu thân biết, không biết sẽ đau lòng bao nhiêu."

"Đây là lịch luyện Thiên Đạo hạ xuống." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Điện hạ chớ nên suy nghĩ nhiều, bệ hạ và nương nương rất tôn trọng nhau, càng là tấm gương cho hôn nhân của chúng sinh."

Đông Mộc Công vội hỏi: "Thuỷ Thần, chúng ta thật sự muốn..."

"Không vội, việc này tốt nhất vẫn là để cho bệ hạ tự làm ra quyết đoán." Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, lại nói: "Nguyệt Lão, kéo ra những nữ nhân tương ứng với những sợi dây đỏ này nhìn thử."

Nguyệt Lão vội nói: "Tiểu thần sẽ làm ngay."

Lập tức, ngón tay của Nguyệt Lão nhanh chóng lắc lư, mấy bức tượng đất bay ra từ trong tinh hải, lơ lửng ở quanh người chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế.

Lý Trường Thọ lần lượt nhìn bọn họ, ngoại trừ chuyển thế thân lịch kiếp của Vương Mẫu đã là khóa nhân duyên cùng với Ngọc Đế, năm người khác phân biệt đối ứng là...

Một vị nữ hộ vệ phủ tướng quân, một vị cô nương chơi nhạc tại quán trà nào đó, hai vị cô nương thanh lâu đầu bảng, một vị thiên kim nhà quyền quý cùng thành.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, thầm nói: "Cũng may đều là nữ tử."

Ba tiên bên cạnh cùng nhau giật mình.

"Như vậy tối thiểu là phù hợp với âm dương đại đạo!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Hiện nay bệ hạ chính là lúc mới biết yêu, có một chút ý nghĩ là chuyện rất bình thường, không cần ngạc nhiên. Cứ yên tâm là được, những dây đỏ này hẳn là đều sẽ tự động tróc ra."

Đông Mộc Công sầu mi khổ kiểm nói: "Như vậy nếu không tróc ra thì làm sao bây giờ? Nếu bệ hạ thật sự vào lúc lịch kiếp, có tam thê tứ thiếp, hẳn là chờ bệ hạ trở về, Thiên Đình cũng sẽ...chuyện này cũng không hợp với thiên quy."

Nguyệt Lão nói: "Vương Mẫu nương nương chỉ sợ là sẽ chém tiểu thần thành cặn bã!"

Long Cát cũng nói: "Nếu kết duyên cùng với quá nhiều nữ tử phàm tục, xác thực sẽ làm cho tình cảnh của phụ thân có một chút xấu hổ, cũng dính đến danh dự và danh vọng của Thiên Đình. Lão sư, chỉ có ngài mới có thể ngăn trở việc này."

Lý Trường Thọ: "..."

Lý Trường Thọ hỏi: "Chuyển thế thân lịch kiếp của nương nương, đã gặp mặt với bệ hạ chưa?"

"Chỉ từng nhìn thấy lúc nhỏ!" Nguyệt Lão nói: "Nhưng chuyển thế thân lịch kiếp của nương nương đều là trêu cợt chuyển thế thân lịch kiếp của bệ hạ, lúc này hai bên còn chưa có hảo cảm. Theo chuyện xưa nương nương định ra trước đây, bọn họ còn phải qua hai năm, mới có thể cọ sát ra hoa lửa, sau đó ngầm sinh tình cảm."

"Không đợi được!" Thần quang phun trào bên trong hai mắt của Lý Trường Thọ, tóc trắng phất phới, nói: "Hiện tại liền sửa, làm cho nương nương và chuyển thế thân lịch kiếp của bệ hạ chạm mặt vào thời gian gần nhất, gieo xuống tình cảm, đây là thượng sách."

Đông Mộc Công hỏi: "Đã có thượng sách, nhất định là có trung sách và hạ sách."

"Sau đó ta sẽ liền đi làm trung sách." Lý Trường Thọ nói: "Chính là âm thầm dời những nữ tử kia đi."

"Vậy hạ sách thì sao?" Trong đáy mắt của Long Cát tràn đầy hiếu kì.

Lý Trường Thọ: Chúng tôi đã hứa rằng sẽ không ưu tiên sử dụng Nhị sư huynh bản anh tuấn.

Việc này nói lớn, có quan hệ đến sự bình ổn của Thiên Đình, danh vọng của Thiên Đình, nói nhỏ cũng chỉ là việc nhà của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu.

Nếu Vương Mẫu cũng không hạ phàm, như vậy lúc này tự nhiên là không cần chú ý nhiều, nhưng có ý chỉ của Vương Mẫu phía trước, càng là đích thân đi xuống, Ngọc Đế bệ hạ còn muốn tam thê tứ thiếp, chuyện này có một chút không ổn.

Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công thương nghị một phen, định ra sách lược việc này, Đông Mộc Công phụ trách bác bỏ tin đồn tại Thiên Đình, Lý Trường Thọ hạ phàm an bài rất nhiều công việc, Nguyệt Lão phụ trách nhìn chằm chằm dây đỏ nhân duyên biến hóa trong Nhân Duyên Điện.

Hóa thân Thuỷ Thần trở về Phủ Thủy Thần trước, Lý Trường Thọ ở ngay bên cạnh đầm nước Hắc Trì Phong mở hai mắt ra.

Hữu Cầm Huyền Nhã nhắm mắt đả tọa ở ngay bên cạnh, Bạch Trạch đi vào trong phòng bếp bận rộn.

Lý Trường Thọ chào hỏi Bạch Trạch một tiếng, Bạch Trạch bưng tiên quả vừa mới chuẩn bị xong phiêu nhiên mà về, cười nói: "Thuỷ Thần đã gặp chuyện phiền toái gì?"

"Bạch tiên sinh có biết về sự tình nhân duyên?"

"Chuyện này, ta biết một chút…" Bạch Trạch cau mày nói: "Bần đạo dù chưa đi tìm đạo lữ, gặp được nhân duyên, nhưng cũng đã thấy không ít yêu hận tình cừu...nhân duyên chuyển thế thân của Ngọc Đế đã xảy ra chuyện rồi?"

"Thật sự không thể gạt được Bạch tiên sinh." Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, nói kỹ càng việc này một lần, cùng nhau suy tư đối sách cùng với Bạch Trạch.

"Xác thực chỉ có ba sách này." Bạch Trạch nói: "Đáng tin nhất ngược lại là trung sách, Ngọc Đế hạ phàm vốn là mang theo tâm thái chơi đùa một thế, cho dù là có hôn ước cả đời đối với chuyển thế thân lịch kiếp của Vương Mẫu, trong lòng cũng có thể sẽ có những người khác."

Lý Trường Thọ: "Làm sao lại cảm thấy tiên sinh đang nói bóng gió cái gì?"

"Thuỷ Thần lo ngại, Thuỷ Thần lo ngại."

Hữu Cầm Huyền Nhã ở bên cảnh nhỏ giọng hỏi: "Vì sao không đơn giản hơn một chút, trực tiếp nói chuyện cùng với chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế?"

Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch đều ngẩn ra.

Hữu Cầm Huyền Nhã nói: "Chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế bây giờ chính là thời niên thiếu, chính là giai đoạn cần dẫn dắt, vì sao sư huynh không dùng hóa thân tới làm tiên sinh dạy học?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, suy nghĩ tỉ mỉ một hồi, nói: "Nếu Đại Pháp Sư có ở đây liền tốt, để Đại Pháp Sư đi dẫn dắt bệ hạ là thỏa đáng nhất. Nếu không, Bạch tiên sinh?"

"Không không không." Bạch Trạch vội vàng khoát tay: "Việc này tuyệt đối không được, ta vẫn là thay ngươi nhìn chằm chằm an nguy của Linh Nga thì càng thoả đáng hơn."

Lý Trường Thọ thở dài: "Ta thân làm thần tử, thật sự không quá thích hợp."

Hắn vừa dứt lời, một tia đạo vận lưu chuyển ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

Đạo vận run run, đại đạo minh minh, một từ quen thuộc lặng yên ngưng tụ thành, làm cho Lý Trường Thọ cũng không dám lộ ra bất luận biểu tình ghét bỏ gì.

【 Đi 】.

Bạch Trạch cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã còn chưa kịp phản ứng, Lý Trường Thọ liền cúi đầu đối với không trung xa xa, cất cao giọng nói: "Đệ tử rõ ràng."

Sau đó đứng dậy, tràn đầy "cảm động" nhìn về phía Hữu Cầm Huyền Nhã, làm cho Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không nhịn được đứng lên.

Đôi mắt sáng của Hữu Cầm Huyền Nhã mang theo vài phần nghi hoặc, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn quấn lấy nhau, làn váy xanh như băng chậm rãi rủ xuống như gợn nước, có chút bối rối.

Bạch Trạch cười nói: "Thái Thanh lão gia nghe được lời nói của chúng ta, đã hạ lệnh cho ngươi rồi?"

"Bạch tiên sinh nói sai rồi." Lý Trường Thọ thở dài: "Lão sư bày mưu nghĩ kế, mưu tính thiên cổ, đã sớm biết sự tình của Ngọc Đế bệ hạ, bất quá là cho ta một chút nhắc nhở, chớ nên do dự làm hỏng việc."

Bạch Trạch lập tức nhíu mày trầm tư.

Đây, đây chính là chênh lệch giữa chính mình cùng với Thuỷ Thần...làm cho thú tuyệt vọng.

Chương 787. -

Cái trán của Hữu Cầm Huyền Nhã treo mấy cái dấu hỏi, nhưng Lý Trường Thọ không nói nhiều, nàng cũng không dám hỏi nhiều, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Liền nghe được, Trường Thọ sư huynh cùng với Bạch tiên sinh bắt đầu thương lượng phân công sự tình, dường như muốn Bạch tiên sinh thời khắc chú ý an nguy của Linh Nga, mà Trường Thọ sư huynh cũng chia một bộ phận tâm thần ở bên trong Nam Thiệm Bộ Châu.

Hữu Cầm Huyền Nhã chủ động nói: "Trường Thọ sư huynh, có chuyện gì mà Huyền Nhã có thể làm không?"

"Những việc mà ta thương thảo lúc này, ngươi tạm thời không có cách nào tham dự." Lý Trường Thọ cười nói: "Lúc tu hành ở trong núi, nhớ ôn tập kỹ những động tác ta dạy ngươi trước đó."

"Vâng!" Hữu Cầm Huyền Nhã ôm quyền đáp ứng một tiếng, thấy Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch tiếp tục thương thảo sự tình tiên sinh dạy học, liền đi đến một bãi đất trống cách đó không xa.

Khẽ hít một hơi, ánh vàng nhàn nhạt sáng lên quanh người Hữu Cầm Huyền Nhã, phản chiếu hai má và làn da trắng nõn của nàng càng thêm rõ ràng.

Nàng điểm ra một chiếc gương nước trước mặt phản chiếu dáng người của mình, sau đó tay trái nắm chặt chuôi kiếm, nhẹ nhàng đưa về phía trước, thân thể nghiêng sang bên cạnh, thân hình mảnh mai toát lên vẻ đẹp rực rỡ, cả người tràn đầy khí khái hào hùng bừng bừng phấn chấn, giống như nữ võ thần vậy.

"Chính đạo tang thương!"

Bảo trì động tác trong mấy cái chớp mắt, khuôn mặt của Hữu Cầm Huyền Nhã đỏ lên, thu hồi đại kiếm, tự hỏi làm sao có thể cải thiện thần thái của mình trong động tác vừa rồi.

Cạnh đầm nước, Bạch Trạch khoanh tay, dùng bả vai đụng vào Lý Trường Thọ, truyền âm nói: "Vị Hữu Cầm Huyền Nhã này, thanh danh chắc chắn truyền khắp ba ngàn thế giới. Khi nào thì Thuỷ Thần dự định đưa nàng lên Thiên Đình?"

"Trong vòng ba năm rưỡi nữa." Lý Trường Thọ nâng tách trà lên nhấp một hớp: "Cụ thể còn phải xem ý tứ của nàng, mặc dù ta làm nhiều an bài như vậy, nhưng cũng không muốn ép buộc nàng làm cái gì."

Bạch Trạch hơi nhếch khóe miệng, lạnh nhạt nói: "Thuỷ Thần, ngươi có chút không đáng tin cậy, cô nương người ta một lòng làm những gì ngươi nói, ngươi lại còn nói như vậy. Có khi Thuỷ Thần đều là vô thức trốn tránh một ít trách nhiệm, đây quả thật là vì tránh né nhân quả, nhưng ít nhiều có một chút không đẹp. Đã làm cho nàng đi trên con đường này, vì sao không thể trực tiếp cho mệnh lệnh rõ ràng ch nàng, nàng tuy chỉ là xuất thân từ đạo thừa Nhân Giáo, nhưng Thuỷ Thần cũng đã là đệ tử được Thánh Nhân tán thành, thay nàng thừa nhận một chút áp lực vốn là không ảnh hưởng đến toàn cục."

Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, cười nói: "Bạch tiên sinh dạy bảo rất đúng, cũng là ta suy nghĩ có một chút không chu toàn. Vậy thì kế tiếp, ta liền trực tiếp an bài cho Huyền Nhã."

"Chuyện mà Thuỷ Thần suy nghĩ, chu toàn có thừa. Người mà Thuỷ Thần suy nghĩ, luôn luôn có khuyết điểm. Ha ha ha ha, nói đùa mà thôi, Thuỷ Thần chớ để ở trong lòng."

Lý Trường Thọ lắc đầu, quay người liếc nhìn tình huống của

Linh Nga, bắt đầu làm bước đầu tiên trong kế hoạch.

Nửa ngày sau, Đạo Nhân Giấy mà Lý Trường Thọ giấu ở bên người Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, đã có động tĩnh một lần nữa sau nhiều năm.

Hai cỗ Đạo Nhân Giấy bay ra dưới nền đất, một cỗ hóa thành bộ dáng văn sĩ trung niên, đổi lại một thân cẩm bào, cầm một cái quạt xếp, một cỗ Đạo Nhân Giấy khác đặt ở trong tay áo làm dự bị.

Liền như vậy, nghênh ngang đi về hướng thành quách phồn hoa này.

Trong đáy lòng, cũng nổi lên "Kịch bản" của Vương Mẫu nương nương sau khi sửa chữa, có quan hệ đến lịch kiếp của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu.

Ngọc Đế trong một thế này, sinh ra trong nhà phú quý, phụ thân là tướng quân của tòa thành trì này, nắm giữ trong tay một nhánh binh mã phàm tục, bên trong phạm vi ngàn dặm cũng là tiếng tăm lừng lẫy.

Chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế tên là "Hoa Hữu Minh", từ nhỏ đã rất nghịch ngợm, xưng bá một phương tại hậu viện phủ tướng quân, ghét văn thích võ, tính tình qua loa, làm việc thô ráp, bụng dạ hẹp hòi.

Đây là sự sắp đặt của kịch bản, không phải là tính tình của bản thân Ngọc Đế!

—— quyền thần bình thường nghiêm túc nói.

Chuyển thế thân lịch kiếp của Vương Mẫu là Đại tiểu thư của phủ Thành Chủ bản địa, ôn nhu hiền thục, tên là "Hạ Ngưng Sương", bởi vì Ngọc Đế Vương Mẫu là dùng một chút thần hồn lịch kiếp, hình dáng tướng mạo khuôn mặt sau khi bọn họ trưởng thành đều tương tự cùng với bản thể, cho nên Hạ Ngưng Sương đã sớm được xưng là mỹ nhân.

Theo kịch bản Vương Mẫu nương nương định ra, Hoa gia cùng với Hạ gia vốn là thân cận, mà Hạ Ngưng Sương từ nhỏ đã yêu thích giày vò Hoa Hữu Minh, mỗi lần hai người gặp mặt, đều không thiếu được một hồi trêu cợt.

Lý Trường Thọ vốn không nguyện ý đi đến thế tục...

Can thiệp lịch kiếp của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, vốn là sự tình phí sức không có kết quả tốt.

Nhưng bởi vì một chữ "Đi", hắn cũng chỉ có thể kiên trì đến thành này, có một cuộc "gặp gỡ bất ngờ" cùng với Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Gặp gỡ bất ngờ...gặp phải cái gì?

Lý Trường Thọ còn chưa vào thành, tiên thức quét qua, liền phát hiện ra một thiếu niên gào to trong quán trà.

Nhìn thiếu niên lang này, mày kiếm mắt sáng, phóng khoáng ngông ngênh, ngày nắng to khoác áo lông chồn đen, thân thể nửa nửa nghiêng nửa đổ nằm ở trên giường.

Ở trái phải thiếu niên, có mười sáu người mang vũ khí, tám người mặc quần áo người hầu, chiếm mấy chiếc bàn ở phía trước.

Trên sân khấu gỗ quán trà, có mấy vị nữ tử trẻ tuổi đang thổi kéo đàn hát, hát chính là điệu hát dân gian réo rắt, đánh những âm tiết trầm bổng nhẹ nhàng, trình độ ngược lại là coi như không tệ.

Quán trà này gần như kín chỗ, tiểu nhị quán trà hối hả ngược xuôi, đưa trà đưa đồ ăn thu tiền.

Đánh xong một khúc, ở góc quán trà có một đại gia đứng dậy khen hay, nhưng mới vừa khen nửa tiếng liền bị người đồng hành chặn lại, thấp giọng nói:

"Không muốn sống nữa à, Hoa thiếu gia cho ngươi hô sao?"

Bên trên giường mềm hàng trước nhất quán trà này, vị thiếu gia mặc áo lông chồn mùa hè kia bình tĩnh hắng giọng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ tay, nói một tiếng: "Thưởng."

Có người hầu lập tức bưng một chiếc khay hướng về phía trước, tùy tiện đưa một chút vàng bạc cho các cô nương khác, lại đưa một đôi vòng tay có giá trị không nhỏ, đưa đến trước mặt vị thiếu nữ đánh tì bà kia.

Khuôn mặt của thiếu nữ đỏ bừng, đứng dậy hạ thấp người hành lễ đối với thiếu tướng quân Hoa Phủ, ôn nhu nói một câu: "Đa tạ Thiếu gia."

"Hôm nay liền đánh đến đây thôi." thiếu niên đứng lên nói: "Đừng có quá sức, ngày mai ta sẽ trở lại nhìn ngươi."

Thiếu nữ kia vội nói: "Vâng, thiếu gia."

Đám binh vệ cầm đao cùng với người hầu kia lập tức đứng dậy, xếp thành hàng ngũ ở phía sau thiếu niên này, nghênh ngang đi ra khỏi quán trà.

Trước khi ra cửa, chưởng quỹ quán trà ở bên cạnh chạy tới, liên tục thở dài đối với thiếu niên, sau đó thấp giọng hỏi: "Hoa thiếu gia, lúc nào ngài mới nạp Oánh Oánh vào bên trong phủ? Sư phụ sư nương của Oánh Oánh vẫn luôn thúc giục tiểu lão nhân nói một tiếng với ngài, đồ vật ngài thưởng đã đủ nhiều, bọn họ thật sự rất bất an..."

Chương 788. -

"Đến đây." Thiếu niên vẫy tay, thân thể đã gần như là người lớn, ôm lấy cổ của chưởng quỹ này.

Cái trán của chưởng quỹ này tràn đầy mồ hôi lạnh, hai mắt của thiếu niên không có một chút tiêu điểm nào nhìn trên đường, bình tĩnh nói: "Bản thiếu gia nghe một khúc đàn, liền phải mang người đánh đàn về nhà? Vậy nếu ta đến đây uống thêm vài chén trà, có phải hay không cũng phải mang cả quán trà này đi?"

"Chuyện, chuyện này..." Miệng của chưởng quỹ quán trà cũng đều có một chút run run: "Hoa thiếu gia ngài đừng hiểu lầm, tiểu lão nhân chỉ là..."

Thiếu niên cười lạnh, vỗ vỗ đầu vai của chưởng quỹ quán trà, dẫn người tiêu sái rời đi.

Ở góc đường, Lý Trường Thọ mắt thấy một màn này, cầm quạt xếp che mặt, thật sự có một chút không dám nhìn.

Cũng không biết chờ Ngọc Đế bệ hạ kết thúc lịch kiếp, hồi tưởng lại đoạn năm tháng "Phách lối" này, nên là biểu tình cỡ nào.

Hơn nữa theo kịch bản của Vương Mẫu nương nương, Hoa thiếu gia đại khái mười bảy ~ mười tám tuổi, liền trải qua thay đổi rất nhanh, phú quý phá diệt, sinh hoạt bần hàn, lại ở rể tại phủ của Vương Mẫu nương nương, trải qua mấy năm sống yên ổn, gia đạo sa sút một lần nữa—— đây là kết quả trùng hợp của hai cái kịch bản trước sau.

Tất nhiên, đây đều là mệnh đồ chú định, tồn tại khả năng cải mệnh, quỹ tích Sinh Tử bộ định ra, cũng không phải đã hình thành thì không thay đổi.

Ách, suy diễn một chút chuyển thế thân của Ngọc Đế bệ hạ, đứng ở đầu tường giơ cao trường kiếm, hô to đối với bầu trời: "Lão tặc thiên, mệnh ta do ta không do trời! "

Hình ảnh kia, thật sự kinh điển!

Bất quá cân nhắc đến cảm xúc của Đạo Tổ lão gia, mặt mũi sau khi Ngọc Đế bệ hạ khôi phục bình thường, Lý Trường Thọ vẫn muốn làm một chút công tác, ngăn chặn chuyện như vậy phát sinh.

Lý Trường Thọ suy tư đôi chút, đi theo ở phía sau, trước tiên hiểu rõ một chút tính tình của chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế, lại tìm hiểu tình huống của chuyển thế thân lịch kiếp của Vương Mẫu, cuối cùng quyết định bước kế tiếp an bài như thế nào.

Chậc, vừa nghĩ tới chính mình phụng ý chỉ của Thánh Nhân lão gia, an bài Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu...

Cũng tương đối kích thích.

...

Lý Trường Thọ theo đuôi Hoa Hữu Minh nửa tháng.

Hắn thấy được một mặt hoa hoa công tử của Hoa Hữu Minh tùy ý vui đùa, ở trong thành, đi nam đi bắc, dạo quanh các quán trà, nói chuyện phiếm khoác lác cùng với các thiếu gia nhà quyền quý khác trong thành, sau đó bị một công tử ca tuổi lớn hơn lừa dối đi đến lầu xanh.

Kết quả lại bị một vị phó tướng Hoa Phủ mang binh bắt trở về.

Cũng chứng kiến tràng cảnh Hoa Hữu Minh bị chế nhạo khi gặp được các tiểu đồng bọn khác —— Hoa Hữu Minh đi vào tầng trên một toà tửu lâu, hết thảy công tử ca uống rượu đều nhìn y bật cười, có hô: "Hoa thiếu gia, lại bị mẫu thân ngươi bắt về rồi?"

Hoa Hữu Minh trừng mắt, vung vạt áo trường bào lên nhét vào đai lưng, bước nhanh đi lên đánh đập mấy người nói chuyện và cười to một trận, đánh cho bọn hắn mặt mũi bầm dập, kêu cha gọi mẹ.

Sau đó Hoa Hữu Minh cầm hầu bao của mấy công tử ca kia lên, tiện tay ném vào trong tay tiểu nhị ở bên cạnh muốn can ngăn lại không dám tiến về phía trước: "Tất cả chi phí của tửu lâu hôm nay, mấy vị công tử bọn hắn thanh toán."

Mọi người trên tửu lâu nhảy cẫng hoan hô, trong lâu ngoài lâu tràn đầy không khí khoái hoạt.

Tiện thể, Lý Trường Thọ cũng hiểu rõ, tại sao lại xuất hiện mấy sợi dây đỏ kia.

Đây là vào một năm trước, Hoa Hữu Minh mới vừa ra khỏi Hoa Phủ, kết thành bạn tốt cùng với một đám thiếu gia nhà quyền quý, nói khoác lác.

Hoa Hữu Minh đến tuổi mới lớn, trong đáy lòng vốn là có một chút háo hức, mà vào thời điểm bạn bè của y đang khoác lác, một người nói "Ta muốn cưới mười người", một người nói "Ta muốn cưới hai mươi người".

Hoa Hữu Minh hừ lạnh một tiếng, kéo vạt áo ra, lộ ra hai chữ "Chí lớn" viết trong đó, lạnh nhạt nói: "Bản thiếu gia muốn để cho càng nhiều nữ tử nhận được hạnh phúc!"

Thế là nhất chiến thành danh, trở thành người nổi tiếng trong vòng quan hệ nhỏ này.

Cũng chính là ở trong bầu không khí này, Hoa Hữu Minh bắt đầu trở nên có một chút lỗ mãng nóng nảy, một tới hai đi, vẫn thật sự đã nhìn trúng mấy vị cô nương, nhưng thứ nhất tỉnh tỉnh mê mê, thứ hai mẫu thân trong nhà quản quá chặt, y cũng không dám thật sự gây sự.

Loại sự tình tương tư này, có thể là tình thâm, cũng có thể là tham đơn thuần.

Hoa Hữu Minh chính là thuộc về vế sau, chiếu lên bên trên tượng đất nhân duyên, làm nảy sinh tình huống trong Nhân Duyên Điện.

Chính mình nên dẫn dắt như thế nào?

Lý Trường Thọ cũng không sốt ruột tiến đến Hoa Phủ, mà là bắt đầu điều tra tình hình trong ngoài tòa thành trì này, liệt kê tất cả các thế lực thế tục trong vòng ngàn dặm xung quanh.

Việc có quan hệ đến Ngọc Đế bệ hạ, tóm lại là cần phải thận trọng một ít.

Lý Trường Thọ lúc này, cũng không muốn đi làm "Lão sư" của chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế, suy đi nghĩ lại, quyết định lẫn vào Hoa Phủ, làm một vị thư đồng...

Hoa Phủ? Siêu cấp thư đồng?

Mình dường như đã xem tập này ở kiếp trước.

Lý Trường Thọ cười vài tiếng, lại bắt đầu đợt thử đầu tiên.

Hắn hóa thành một thiếu niên, cõng bọc hành lý, phong trần mệt mỏi, đến trước cửa sau Hoa Phủ, vừa định tới gần, liền bị hai vị binh vệ ngăn cản: "Dừng lại! Muốn làm cái gì?"

"Ta là học sinh đọc sách, bởi vì gia đạo sa sút, không thể kiếm sống, cho nên nghĩ mới đến phủ hỏi một chút, nơi này có thiếu thư đồng hay không?"

"Không thiếu"

"Hai vị..."

"Thả chó."

Lý Trường Thọ trừng mắt, còn chưa kịp nói hết câu, cửa hậu viện mở ra, mấy con chó cao bốn, năm tấc vọt ra, đuổi theo Lý Trường Thọ chạy ba con phố.

Sự lãnh khốc của hai vị thủ vệ đại ca này, thật sự làm cho quyền thần Thiên Đình bình thường cảm thấy kính nể.

Lý Trường Thọ lặng lẽ trở về cửa sau, suy nghĩ một hồi về Hoa Phủ.

Đúng lúc này, một trung niên nam nhân mặc áo khoác dài, để râu quai nón đi tới, nói thầm với Lý Trường Thọ: "Huynh đài cũng muốn vào Hoa Phủ kiếm sống?"

"Ồ?" Lý Trường Thọ cười nói: "Huynh đài hẳn là có phương pháp?"

"Đúng thế, chúng ta chuyên giúp những anh hùng hảo hán muốn vào Hoa Phủ làm việc lại không có đường đi như huynh đài."

Trung niên nam nhân này lắc lắc ngón tay cái đối với phía sau: "Huynh đệ chúng ta sẽ làm giả làm mấy thi thể, sau đó ngài liền đẩy chúng ta về phía sau cửa, khóc thảm một chút. Tâm địa của phu nhân trong phủ mềm, ngươi vừa khóc khẳng định sẽ được thu...ài, huynh đài đừng đi chứ huynh đài, ngươi cũng không hỏi giá một chút sao? Chúng ta chỉ lấy một năm tiền công sau khi nhập phủ, trả trong hai năm là được! Ngươi...phi! Hãy tự lăn lộn đi!"

Lý Trường Thọ bước nhanh rời đi, đi vài bước cũng là không nhịn được cười ra tiếng, cảm thấy thú vị.

Mà thôi, vẫn là dùng phương án dự bị có hiệu quả càng nhanh đã thương nghị cùng với Bạch Trạch đi.

Giả vờ là một nhà thông thái vĩ đại.

Lý Trường Thọ đã mất hai tháng để chuẩn bị.

Chương 789. -

Hắn trước tiên chọn bộ dáng của một người trung niên văn sĩ, lăn lộn trong thế tục một cái thân phận dạy học.

Sau đó, trước tiên ở bên trong một tòa thành lớn phụ cận, lan truyền thanh danh "hiền tài Nhân Tộc đương đại", để danh tiếng này lan truyền hàng ngàn dặm.

Điều này tương tự như «Hải Thần tiểu cố sự» của Hải Thần Giáo, có rất nhiều chỗ mới lạ, thú vị, khiến cho người ta truyền miệng.

Giống như là:

Lúc khuyên nhủ người trẻ tuổi, cái ót hiện ra ánh vàng, thuyết phục con bạc bắt đầu cuộc sống mới, ngồi trước lầu xanh nói đạo lý trong hai ngày hai đêm, lầu xanh này liền trực tiếp sụp, chưởng quỹ lầu xanh thiện tâm đại phát, một nửa cô nương lầu xanh chuộc thân rời đi.

Ngoài ra, những chỗ hắn đi qua, cá chết cũng thành sống, giếng khô sinh nước, ngồi trên mặt đất, mặt đất sinh hoa, giơ tay sẽ thu hút những con chim bay lượn trên bầu trời.

Đợi danh tiếng trở nên nóng bỏng, Lý Trường Thọ đã đến thăm thư viện nổi tiếng nhất trong khu vực, một trận biện luận làm cho mấy vị lão hiền tài tóc trắng xoá hô to lão sư, bản thân lại phiêu nhiên rời đi...

Kiếm thanh danh chỉ là bước đầu tiên, bước thứ hai chính là đi phô trương.

Lý Trường Thọ tuyên bố muốn ra ngoài du học, không biết thành trì nào muốn tiếp đãi, sứ giả của các Thành Chủ cầm quà xếp hàng dài ở trên đường..

Lý Trường Thọ lại dùng một câu "lười biếng đi quá xa", chọn ba tòa thành trì gần đó, làm cho thanh danh của mình lại tăng lên một mảng lớn.

Hắn cố tình đặt điểm đến thực sự, cũng chính là thành trì chỗ Hoa Phủ, đặt ở cuối cùng hành trình, tiêu tốn mười ngày đi qua hai tòa thành, tổ chức một vài đại hội "kêu gọi", cuối cùng mang theo vinh dự đầy người, đã tới thành trì chỗ Hoa Phủ.

Vào ngày Lý Trường Thọ đến, binh vệ ra mười dặm nghênh đón, nam nữ già trẻ toàn thành ra đường hoan nghênh, chỉ là hoa tươi liền có tới mấy trăm cân, quyền quý trong thành thiết yến khoản đãi.

Trong bữa tiệc, Lý Trường Thọ lại nói vài câu: "Nhân sinh quá ngắn, thiên địa quá lớn, tâm ta mặc dù vô bờ bến, nhưng chân không thể chịu nổi. Bản thành địa linh nhân kiệt, phong cảnh cũng không tệ, sau đó ta sẽ ở lại nơi này ba năm, mở một thư viện nho nhỏ, dạy bảo bảy ~ tám vị đệ tử, sau đó lại tiếp tục đi xa, tìm tòi nghiên cứu biên giới thiên địa."

Chúng quyền quý không khỏi đại hỉ, một đám tiến về phía trước, từng người nói hài tử nhà mình xuất sắc như thế nào.

Lý Trường Thọ cười lắc đầu, nói chính mình không thu học phí, không thu lễ vật, chỉ nhận đệ tử thông minh linh mẫn.

Chờ thư viện xây xong, mời bọn họ mang hài đồng nhà mình tới kiểm tra.

Ngay ở khu vực phồn hoa trong thành, vị đại hiền đương đại này mua một tòa đại trạch viện, ra tay vô cùng xa xỉ.

Trong vòng một đêm ngắn ngủi, kiến trúc trạch viện nguyên bản biến mất không thấy gì nữa, Lý Trường Thọ bố trí một mảnh rừng trúc ở trong đó, một ao nước, vài toà giả sơn, chỉ có hai gian phòng trúc tô điểm ở giữa.

Có phàm nhân muốn xông vào, lại mất phương hướng trong trạch viện, đi vào từ chỗ nào, liền mơ mơ màng màng ra tới từ chỗ đó.

Lập tức, phàm là người có một chút kiến thức, đều biết đây là "cao nhân" đến trong thành, công tử từng nhà được đưa đến trước thư viện, do người lớn các nhà dẫn xếp hàng.

Lý Trường Thọ lại bắn tiếng, muốn thu bốn vị nam đệ tử, ba vị nữ đệ tử.

Quyền quý trong thành kích động một lần nữa, lại có một số lớn nữ đồng, thiếu nữ chạy đến trước thư viện.

Thứ tự xếp hàng cũng rất hiện thực, ai có địa vị cao nhất sẽ được xếp đầu tiên.

Hoa Hữu Minh và Hạ Ngưng Sương gặp lại một lần nữa ở phía trước cửa thư viện, Hoa Hữu Minh nguyên bản là con trai của tướng quân bản thành, ổn ổn xếp ở vị trí thứ nhất. Nhưng Hạ Ngưng Sương mang theo mạng che mặt vừa đến, trực tiếp nhu nhu nhược nhược chạm vào Hoa Hữu Minh ở trước người, lộ ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Hoa Hữu Minh mới vừa có chút cảm động, liền nghe Hạ Ngưng Sương thấp giọng nói một câu: "Đi ra phía sau đi."

Hoa Hữu Minh dựng mày kiếm lên, trước mắt hiện ra đủ loại tình huống chính mình từ nhỏ bị thiếu nữ trước mắt này hành hạ!

Ba tuổi ngủ trưa bị tạt nước, năm tuổi bắt dế mèn bị đẩy xuống vũng bùn, bảy tuổi bị ong đuổi chạy khắp sân, chín tuổi trèo lên nóc nhà bị rút thang, mười một tuổi...

Lập tức, hận ý trong lòng Hoa Hữu Minh nổi lên, càng ngày càng nóng, bước về phía trước, trừng mắt, bàn tay siết lại.

Hạ Ngưng Sương nhẹ nhàng chớp mắt, gương mặt sau mạng che mặt tràn đầy yếu đuối.

"Ngươi muốn đánh ta sao, Tiểu Minh Minh?"

"Bản thiếu gia không chấp nhặt với ngươi!"

Hoa Hữu Minh hừ lạnh một tiếng, lui lại hai bước, nhóm người phía sau lập tức truyền đến vài tiếng cười khẽ.

Đinh, đinh linh...

Tiếng chuông truyền đến từ phía sau cửa thư viện, cửa lớn tự động mở ra, bên trong truyền đến một tiếng nói: "Hai mươi người đi vào đầu tiên sẽ được nghe ta giảng bài, căn cứ vào biểu hiện trong lớp học quyết định đi hay ở."

Chúng thiếu niên, hài đồng lập tức liền muốn cùng nhau tiến lên, Hạ Ngưng Sương và Hoa Hữu Minh chiếm hết địa lợi ở phía trước nhất.

Nhưng Hạ Ngưng Sương nhảy vào sau cửa gỗ, Hoa Hữu Minh quay người trừng mắt nhìn đám người muốn xông lên đằng sau, khuôn mặt còn có một chút non nớt lại tràn đầy uy nghiêm.

Hắn khẽ quát một tiếng: "Chen cái gì mà chen! Lao vào cái gì mà lao! Chính mình có bao nhiêu cân lượng không tự biết sao? Những kẻ bất học vô thuật đứng ở bên ngoài! Dám ỷ vào thế lực trong nhà mình, giành trước đi vào chiếm danh ngạch, thiếu gia ta gặp một lần đánh một lần!"

Nói xong, chính Hoa Hữu Minh cũng không vào cửa, ngược lại là khiến cho Lý Trường Thọ cảm thấy kinh ngạc.

Mà lúc Lý Trường Thọ đang muốn nên làm như thế nào để khiến cho Hoa Hữu Minh đi vào, Hoa Hữu Minh đã hô to một cau:

"Biết hơn một trăm chữ hãy tiến vào!"

Mười mấy vị thiếu niên hài đồng nguyên bản xông lên phía trước nhất, không khỏi dừng chân lại.

Bọn hắn, không làm được!

Vị Ngọc Đế bệ hạ này, thực sự luôn có thể làm ra một số trò mới.

Vốn cho rằng lừa dối Hoa Hữu Minh vào thư viện, liền có thể thuận lợi dẫn dắt y phát triển về con đường đúng đắn, thuận tiện làm cho chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu gặp nhau, bắn ra hoa lửa chính nghĩa.

Nhưng Hoa Hữu Minh đột nhiên chặn cửa, đây là điều mà trước đó Lý Trường Thọ không nghĩ tới.

Không chỉ như vậy, Hoa Hữu Minh còn cưỡng ép lập ra một cái tiêu chuẩn, làm cho hơn phân nửa thiếu niên nhà quyền quý bất học vô thuật đều bị ngăn cản ở bên ngoài. Nhìn nụ cười đắc ý ở bên miệng của Hoa Hữu Minh, chính y cũng hẳn là...

Cũng không biết được trăm chữ.

Lý Trường Thọ âm thầm cười khẽ, vừa định thông báo vị tướng quân đại nhân Hoa Phủ kia đến một chuyến, Hạ Ngưng Sương vốn đã tiến vào thư viện lại liếc mắt, cong người trở về, nói với đối với Hoa Hữu Minh ngăn cửa:

"Uy phong của thiếu tướng quân thật lớn."

Hoa Hữu Minh gảy nhẹ đầu lông mày, lạnh nhạt nói: "Ý của

Hạ cô nương thật là lớn."

Chương 790. -

Hạ Ngưng Sương cũng không giận, thân thể có một chút đơn bạc tựa ở bên trên cửa lớn thư viện, ôm cánh tay, lạnh nhạt nói: "Lão sư thư viện chính là là đại hiền chân chính, quy củ do lão sư định ra tự nhiên có đạo lý riêng, ngươi cưỡng ép thêm một điều kiện, chẳng lẽ không phải là vẽ rắn thêm chân, cố ý làm khó xử?"

Đám người lớn ở trước nhất kia cùng nhau gật đầu.

Hoa Hữu Minh chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, cất cao giọng nói: "Chính là bởi vì tiên sinh bên trong thư viện là đại hiền như thế, chúng ta mới càng yêu cầu nghiêm khắc một ít! Xuất thân phú quý, chữ cũng không biết được mấy chữ, đi vào có thể học được cái gì? Chẳng bằng nhường những vị trí này lại, cho những người cùng thế hệ đã đọc sách chân chính trong thành, học qua đạo lý, như vậy mới có thể bồi dưỡng được càng nhiều người mới cho bản thành! Các vị thấy có đúng hay không?"

Đám tiểu tử trẻ tuổi ở phía dưới lập tức rất tán thành. Mặc dù cả đám không dám lên tiếng ở trước mặt người lớn nhà mình, lại âm thầm giơ ngón tay cái lên đối với Hoa Hữu Minh.

"Lời ấy sai rồi!" Hạ Ngưng Sương lạnh nhạt nói: "Tạm thời bất học vô thuật, nhưng đâu có thể đại biểu cả đời liền bất học vô thuật? Vị trí ở nơi đây, phần lớn là sắp xếp theo quyền chức cao thấp trong thành, chức vị này hoặc là huynh đệ tương truyền, hoặc là cha con tương truyền. Chọn bảy vị đệ tử nhà quyền quý trong thành bồi dưỡng thành tài, có lợi ích lớn với bản thành hơn? Hay là chọn bảy vị đệ tử xuất thân bần hàn, đầy ngập khát vọng lại không có chỗ thi triển, có lợi ích lớn với bản thành hơn? Tiên sinh thư viện bảo 20 người ở phía trước nhất đi vào, chưa chắc đã không phải có cân nhắc như vậy."

Hoa Hữu Minh sững sờ, con mắt đảo một vòng, lập tức nói: "Đúng như vừa rồi ngươi nói, tạm thời bất học vô thuật, lại không thể đại biểu người đó cả đời liền bất học vô thuật. Như vậy tạm thời không thành tựu, cũng không có nghĩa là người đó cả đời liền không thành tựu to lớn!"

"Thiếu tướng quân có biết chính mình đang nói cái gì?" Đầu ngón tay của Hạ Ngưng Sương quấn quanh một lọn tóc xanh, khóe miệng sau mạng che mặt có một chút cười lạnh: "Lời nói như thế này của ngươi đã lệch lạc rồi, chỉ sợ là sẽ bị Hoa tướng quân treo lên đánh."

"Hừ." Hoa Hữu Minh ngẩng đầu nói: "Bản thiếu sao phải sợ!"

Đám người lớn ở phía dưới đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cũng không hiểu rõ hai người trẻ tuổi này rốt cuộc đang nói cái gì, nhưng đều cảm thấy rất có đạo lý.

Đúng lúc này, bên trong thư viện truyền đến một hồi tiếng cười to.

Văn sĩ trung niên thân mặc trường bào rộng rãi dậm chân mà đến, dáng người phiêu dật xuất trần, tóc dài rối tung phất phới theo gió, một cỗ khí tức tường hòa an nhàn quanh quẩn tại các nơi.

Đám người hỗn loạn ngoài cửa này liền vội vàng hành lễ, không ít thiếu phụ hai mắt tỏa ánh sáng, các thiếu niên hài đồng thì hiếu kì đánh giá vị đại hiền trong truyền thuyết này.

Ra sân tự nhiên là...Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ.

"Ha ha ha ha ha! Tốt cho một trận biện luận quyền quý bần hàn! Vị thiếu tướng quân này xưng hô như thế nào?"

"Hoa Hữu Minh!"

"Vô cùng nhuệ khí, ta cảm thấy rất hài lòng." Lý Trường Thọ đưa tay vào trong tay áo, cười nói: "Hữu Minh có thể nói rõ sự thật hay không, đạo lý như vậy, là trong đáy lòng ngươi suy nghĩ, hay là không muốn tiến vào thư viện của ta, cố ý cưỡng từ đoạt lý?"

Hạ Ngưng Sương hô: "Hắn chính là cố ý cưỡng từ đoạt lý!"

Hoa Hữu Minh vốn định đáp lễ một câu, nhưng đối với vị tiên sinh trước mặt này, trong lòng không muốn nói láo, nhân tiện nói: "Tiên sinh chớ trách! Gia phụ là tướng quân bản thành, sau này ta cũng muốn làm tướng quân thủ hộ nơi đây, tự nhiên cần luyện quyền cước, giương cung cưỡi ngựa, sớm ngày có lực lượng trảm giao cầm hổ! Biết chữ làm gì chứ, ta không muốn học!"

Lý Trường Thọ lại cười nói: "Hoa tướng quân làm sao biết, ở chỗ của ta không dạy công phu quyền cước?"

Nói xong, Lý Trường Thọ rút tay trong tay áo ra, lấy tay đưa một chiếc lá rụng tới, lại tiện tay ném một cái, chiếc lá rụng này mang theo tiếng rít phóng lên tận trời, tạo ra tiếng sấm nổ vang ở trong không trung mấy chục trượng.

Hoa Hữu Minh trừng to mắt.

Lý Trường Thọ cười nói: "Muốn học không?"

"Có, có, có!" Hoa Hữu Minh gật đầu một hồi.

"Ta sẽ dạy cho ngươi." Lý Trường Thọ đút hai tay vào trong tay áo, cười khẽ hai tiếng, quay người trở về thư viện.

Hai mắt của Hoa Hữu Minh tỏa ra ánh sáng, hai chân bước vào cửa, khiến cho Hạ Ngưng Sương lườm nguýt.

Hoa Hữu Minh mới vừa vào bên trong, phía dưới liền có hơn mười vị thiếu niên thiếu nữ cùng nhau tiến lên.

Đợi hai mươi người đi vào bên trong thư viện đầy đủ, cánh cửa tự động khép kín.

Lại qua một canh giờ, cửa thư viện mở ra một lần nữa, mười ba người ủ rũ cúi đầu đi ra.

Vô luận bọn họ nghĩ như thế nào, cũng đều nghĩ không ra tiêu chuẩn vị đại hiền này chọn đệ tử là gì, nhưng tóm lại là đều phải chịu.

Bảy người còn lại là bốn nam và ba nữ, một đôi thanh mai trúc mã có hôn ước, một đôi có nhân duyên trong Nhân Duyên Điện, một đôi dĩ nhiên chính là chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, cùng với...

Một người góp cho đủ số.

Lúc này ở chính giữa thư viện, bên trong phòng trúc thông thấu tứ phía, bảy vị thiếu niên thiếu nữ từng người xếp bằng ở sau bàn thấp.

Gió nhẹ thổi tới, lá trúc vang sào sạt, màn che hai bên phòng trúc có một chút nâng lên, tiên sinh ngồi ở bên trong ghế bành bưng ấm trà tử sa, ấm giọng trò chuyện một ít chủ đề đã sớm chuẩn bị tốt, làm cho bảy người trẻ tuổi nghe say sưa ngon lành.

Phía sau tiên sinh, non bộ và nước chảy róc rách, tiếng chim và tiếng ếch nhái xa gần.

Đó là khoảng thời gian đẹp đẽ của tuổi trẻ.

Lý Trường Thọ nói chuyện trời đất một hồi, vụng trộm mở linh căn cho năm người khác, để bọn hắn có " cảm giác tộng mở trong sáng".

Một chút tiểu kỹ xảo duy trì thanh danh đại hiền mà thôi.

Đợi hoàng hôn ngã về tây, Lý Trường Thọ đứng dậy, ấm giọng nói: "Đã đến giờ rồi, từng người trở về đi. Ngoài cửa có bảy cái bao vải, trong đó là quần áo thư viện cùng với mấy quyển kinh văn phải dùng sau đó. Bắt đầu từ ngày mai, ngày lẻ mỗi tháng thư đến viện nghe giảng bài, tới vào lúc mặt trời mọc, quay về vào lúc hoàng hôn, nhớ rõ chuẩn bị một bữa đồ ăn. Ta sẽ dạy bảo các ngươi ba năm, ba năm này có thể được bao nhiêu đều dựa vào bản thân các ngươi. Các ngươi muốn học cái gì, ta liền dạy cái đó, nhưng ta dạy cái gì, các ngươi cũng phải học cái đó, hiểu không?"

Hạ Ngưng Sương cười nói: "Tiên sinh có ý tứ là, từng người chúng ta đưa ra một môn công khóa muốn học, nhưng tất cả chúng ta đều phải cùng nhau học tập những công khóa này, là như vậy sao?"

"Ngưng Sương thật sự thông minh." Lý Trường Thọ cười nói: "Chính là như vậy."

Hoa Hữu Minh ở sát vách bàn Hạ Ngưng Sương cong khóe miệng lên, khẽ hừ một tiếng, thầm nói: "Nàng chỉ là có một chút khôn vặt mà thôi."

Gương mặt xinh đẹp của Hạ Ngưng Sương tối đen, ngón tay làm động tác niết mặt đối với Hoa Hữu Minh, tỏ ra dữ dằn.

Chương 791. -

Lý Trường Thọ cười nói: "Lần sau lên lớp, ba nữ tử các ngươi tiến vào thư viện, liền không được dùng mạng che mặt."

Ba vị thiếu nữ cúi đầu đáp ứng: "Vâng."

"Trở về đi, ngày mai gặp."

Lý Trường Thọ khoát khoát tay, chắp tay sau lưng rời khỏi phòng trúc, để lại bảy vị thiếu niên thiếu nữ nhỏ giọng sợ hãi thán phục tại kia.

"Tiên sinh!" Hoa Hữu Minh vọt tới bên cạnh phòng trúc, nhấc màn che lên, cao giọng la lên: "Danh hào của tiên sinh ngài là gì!"

Sáu người khác không khỏi ngẩn ra, bọn hắn cẩn thận hồi tưởng, xác thực chưa từng nghe thấy danh hào của vị đại hiền này, chỉ biết đây là đại hiền, là cao nhân.

"Ta sao?" Lý Trường Thọ quay đầu mỉm cười thản nhiên nói: "Mộc Thanh Hoa, thư viện này về sau liền gọi là Mộc Hoa thư viện đi."

"Mộc Thanh Hoa..." Hạ Ngưng Sương lẩm bẩm, trong mắt toát ra mấy phần suy tư.

Cùng lúc đó, bên trong Thông Minh Điện tại Thiên Đình, Đông Mộc Công đang cẩn thận nâng một tấm tấu biểu, không hiểu sao cảm thấy cái cổ mát lạnh, đạo tâm nổi lên một chút gợn sóng.

Chuyện gì thế này?

Ở phía Ngọc Đế bệ hạ, Thuỷ Thần không phải nói đã điều tra rõ ràng, bắt đầu dẫn đường sao?

Mộc Công có một chút không rõ ràng cho lắm, nhấp một hớp trà nóng, tiếp tục chấp hành công vụ.

...

Cùng lúc đó, bên trong "khách sạn" ở một phường trấn nào đó tại Trung Thần Châu.

"Ngũ Trang Quan, Trấn Nguyên đại tiên, Địa Tiên Chi Tổ...hóa ra là như vậy."

Bên trong phòng khách phường trấn, Linh Nga nhìn ngọc phù hao tốn mấy chục viên linh thạch mua được trong tay, kiểm tra tin tức trong đó.

Trấn Nguyên đại tiên và Tam Thanh lão gia là người cùng thế hệ, xem như đại năng thành danh hơi sớm bên trong thiên địa, nhưng một nửa danh khí đều là có nguồn gốc từ...cái chết của bạn tốt Hồng Vân lão tổ.

Chuyện này cùng với Trấn Nguyên đại tiên làm việc khiêm tốn, cực ít đi lại tại Hồng Hoang, có tương quan mật thiết.

Ngũ Trang Quan cũng không phải là bí mật gì đó, ở ngay bên trên Vạn Thọ Sơn tại phía đông Tây Ngưu Hạ Châu, nhưng bị đại trận bao phủ quanh năm, coi như là Kim Tiên trường sinh cũng vô pháp đi vào.

Linh Nga nhìn kỹ những văn tự bên trong ngọc phù này, ngồi xếp bằng ở trên giường, lông mày nhỏ khẽ nhíu một hồi.

"Nên làm như thế nào mới có thể bái kiến vị đại năng này?"

Trấn Nguyên đại tiên có hai loại bảo vật cực kỳ lợi hại, một là tiên thiên linh căn "Cây quả Nhân Sâm" cực kỳ hiếm thấy, hai là bảo vật đặc biệt có thể dùng làm chí bảo phòng ngự —— Địa Thư.

Hồng Hoang từ thời Thượng Cổ liền lưu truyền truyền thuyết ba sách Thiên Địa Nhân, thiên thư quy về Thiên Đạo, không biết rõ ràng.

Địa Thư và Trấn Nguyên đại tiên làm bạn mà sinh, chính là màng thai thiên địa biến thành, có được công hiệu mở đường thế giới, điều khiển vạn vật.

Nhân Thư chính là Sinh Tử Bộ, cũng được gọi là minh thư tam sinh, quyết định mệnh đồ của sinh linh.

Có thể chấp chưởng Địa Thư, bản lĩnh của Trấn Nguyên đại tiên tất nhiên là không tầm thường, nghe nói cực kì am hiểu đại đạo không gian, có rất nhiều đại thần thông không gian.

Đối mặt với tiền bối như vậy, gặp may là tuyệt đối không được, nhất định phải tìm hiểu cẩn thận.

Lần thí luyện sư huynh an bài cho chính mình này, nhìn như là đi đưa tin, chưa chắc đã không mang theo niệm tưởng kiếm một út "Quả Nhân Sâm" kéo dài tính mạng cho sư phụ.

Linh Nga cẩn thận tính toán "lai lịch" của chính mình, phát hiện ra trừ là sư huynh sư muội, những cái khác phần lớn có một chút bình thường.

Hết lần này tới lần khác, thân phận của sư huynh lại không thể bộc lộ ra.

"Ài, thật là khó."

Linh Nga ai thán, hữu khí vô lực nằm ở trên giường, ôm chiếc gối có in hình chân dung của sư huynh, lật qua lật lại trên giường, lăn lộn một hồi, thẳng đến khi mái tóc lộn xộn, mới yếu ớt thở dài.

Đi Vạn Thọ Sơn thử vận may sao?

Vạn nhất vị cao nhân này liếc mắt liền nhìn ra chính mình là sư muội của Thuỷ Thần Thiên Đình, trực tiếp để chính mình đi vào thì sao?

Như vậy cũng không đúng, vị cao nhân này có thể còn có tin tức khác chưa biết hay không, tùy tiện đi tới, khả năng thành công chẳng nhiều lắm, còn có thể gặp phải một chút phiền toái.

Sau khi điều tra hơn hai tháng, nàng căn bản không nghe được vị cao nhân này có yêu thích gì...

Mỗi khi mọi người nhắc đến Trấn Nguyên đại tiên, đều là "Địa Sách", "Quả Nhân Sâm", "Hồng Vân lão tổ quá thảm rồi", không còn tình báo hữu hiệu gì khác.

Đề tài này quả thực hơi khó khăn!

"Vẫn là không thể nóng lòng tạm thời, cần từ từ mưu toan."

Linh Nga ngồi dậy, nắm chặt bàn tay nhỏ nhẹ nhàng quơ quơ.

Tiếp tục tra!

Vô luận cuối cùng có thành công hay không, chính mình chỉ cần làm được vạn toàn chuẩn bị bên trong phạm vi năng lực, thất bại cũng không cần hối hận.

Vì sư phụ có thể sống lâu thêm mấy vạn năm!

Vì sư huynh có thể yên tâm đối với chính mình, để cho chính mình có thể sớm ngày giúp sư huynh chia sẻ một ít áp lực!

Trấn Nguyên đại tiên có loại hình nữ đồ đệ hay không?

Linh Nga nháy mắt mấy cái, đi đến bên cạnh bệ cửa sổ, mở ra một cái khe hở, nhìn về phía phường trấn ngoài cửa sổ.

Khoảng cách của nàng lúc này với Vạn Thọ Sơn đã không tính quá xa.

Ở bên cạnh đầm nước Hắc Trì Phong, Bạch Trạch hóa thành bản thể, một sợi lông dài trên đầu chỉ vào hình ảnh trong đầm nước, cảm ứng cát hung của Linh Nga.

Rất nhanh, Bạch Trạch khôi phục hình người, nói đối với Lý Trường Thọ đứng ở bên cạnh: "Thuỷ Thần hãy yên tâm, Linh Nga cũng không có hung họa, giống như đúc như quẻ tượng sở hiện."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cười nói: "Làm phiền Bạch tiên sinh."

"Ài, việc nhỏ." Bạch Trạch dùng tay làm dấu mời, cùng nhau nhập tọa cùng với Lý Trường Thọ, trò chuyện về sự tình Nam Châu.

Lý Trường Thọ cũng thuận tiện thỉnh giáo Bạch Trạch, tương đương với để Bạch Trạch "soạn bài" thay mình, chuẩn bị nội dung chính thức nhập học ngày mai.

Hai người đàm luận một hồi, Bạch Trạch cười nói: "Thuỷ Thần, làm lão sư của Ngọc Đế Vương Mẫu, cảm giác như thế nào?"

"Tiên sinh đừng có nói như vậy." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ta chỉ là làm một ít sự tình hộ vệ, hơn nữa hộ vệ chính là chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, tuyệt đối không phải là lão sư của Ngọc Đế Vương Mẫu!"

"Đúng, đúng." Bạch Trạch híp mắt cười: "Thuỷ Thần nói đúng lắm, làm hộ vệ của Ngọc Đế Vương Mẫu, cảm giác như thế nào?"

Lý Trường Thọ thở dài: "Nhọc lòng, lại không dám dạy bậy cái gì, lời nói ra sẽ còn bị Ngọc Đế bệ hạ cùng với Vương Mẫu nương nương ghi tạc trong lòng, rất dễ dàng sinh ra ảnh hưởng không biết. Đi một bước xem một bước, chủ yếu là thúc đẩy nhân duyên một thế của hai vị kia. Hiện tại vẫn phải ngẫm lại, chờ bệ hạ trở về Thiên Đình, ta nên làm sao giải thích cho bệ hạ nhân duyên một thế này vì sao vẫn là Vương Mẫu."

"Xác thực không dễ dàng, Thuỷ Thần ngươi..." Lời nói của Bạch Trạch đột nhiên dừng lại, nhíu mày nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Mặc dù con mắt không có cách nào thấy, mặc dù tiên thức không có cách nào cảm giác, nhưng lúc này, Lý Trường Thọ dường như bị một cỗ đạo vận giáng xuống từ trên trời bao trùm.

Chương 792. -

Cẩn thận cảm ứng đạo vận như vậy, Bạch Trạch như là xâm nhập vào một mảnh thiên địa hỗn độn vô ngần, mà bản thân giống như một hạt cát bụi, lại cảm thấy trong thiên địa này ẩn chứa vô số chí lý, vô tận huyền diệu.

Đạo vận Thánh Nhân!

Trong mắt Bạch Trạch toát ra mấy phần bình yên, đã biết đây nhất định là Thái Thanh Thánh Nhân đang đối thoại cùng với Lý Trường Thọ, ghen tị cũng là ghen tị không đến, chỉ có thể sống quanh quẩn bên cạnh Thuỷ Thần.

Một lát sau, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, chậm rãi thở hắt ra.

"Bạch tiên sinh, có biết vực ngoại thiên ma có những bản lĩnh nào hay không?"

"Hả?" Bạch Trạch không khỏi ngẩn ra.

Đúng lúc này, bên trên Tiểu Quỳnh Phong có không gian nhiễu loạn rất nhỏ, hai cỗ đạo vận tiên thiên bảo vật chợt hiện, lại cấp tốc biến mất không thấy gì nữa.

Bạch Trạch lập tức nói: "Vực ngoại thiên ma không phải là sinh linh Hồng Hoang, phần lớn là tiên thiên ma thần vào trước khi khai thiên tích địa. Bọn hắn biến hóa đa đoan, đối với Hồng Hoang thiên địa cùng với sinh linh Hồng Hoang, gian trá, tàn nhẫn, chỉ biết hủy diệt, có ý đồ làm cho Hồng Hoang thiên địa quy về hỗn độn. Từ sau khi khai thiên tích địa, thời Viễn Cổ liền từng bộc phát trận chiến giữa sinh linh Hồng Hoang cùng với vực ngoại thiên ma, nhưng vực ngoại thiên ma không chịu nổi một kích. Thuỷ Thần, chiến sự ở Huyền Đô Thành căng thẳng lắm sao? Chúng ta có cần đi đến tiếp viện?"

"Đại sư huynh sẽ ứng phó ở phía Huyền Đô Thành." Lý Trường Thọ mở tay trái ra, một đoàn mây mù chậm rãi ngưng tụ thành, trong đó hiện ra một đoạn hình ảnh mơ hồ...

Một tòa cổ thành trôi nổi ở bên trong hư không, xung quanh là sương mù màu xám nồng đậm.

Vào giờ phút này đang có bóng đen đếm không hết xông ra từ trong sương mù, vô biên vô hạn, hung hãn không sợ chết, phóng tới bên ngoài tòa cổ thành này.

Toàn bộ cổ thành nổi lên ánh sáng rực rỡ, có không biết bao nhiêu đại trận đang vận chuyển. Những bóng đen không có cách nào thấy rõ hình dạng kia, chính là đánh thẳng vào những tường ánh sáng đại trận này.

Ở giữa tòa thành cổ, là một đoàn vòng xoáy bảy màu, đó chính là lối vào Hồng Hoang thiên địa.

Trong đại trận, có thể nhìn thấy lần lượt từng thân ảnh lao vùn vụt tại các nơi, không ngừng lấp đầy những khoảng trống của đại trận, lại đánh ra đạo đạo lưu quang đối với bên ngoài.

Tổng thể chiến cuộc bình ổn.

Đột nhiên, mây xám bên ngoài chấn động, từng đầu cự thú đen nhánh khó tả bay ra khỏi Hỗn Độn Hải, đánh thẳng tắp về hướng đại trận, xé toạc một lỗ hổng ở phía bên trái của cổ thành.

Lập tức, vô số bóng đen tràn vào từ lỗ hổng.

Cổ thành bộc phát đạo đạo lưu quang, lại có một nhóm thủ vệ bay ra từ trong thành, trực tiếp tiêu diệt hơn phân nửa bóng đen.

Nhưng bên trong loạn chiến, vẫn như cũ có vài chục đạo bóng đen ôm thành một đoàn, xông vào tòa vòng xoáy bảy màu kia.

Bên trong vòng xoáy, sấm sét vang dội!

Khi càng nhiều bóng đen sắp xông vào lỗ hổng đại trận, hai sợi khí tức đen trắng lặng yên xuất hiện, trực tiếp tan rã bóng đen trước lỗ hổng đại trận...

Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ hiển hiện, bao trùm hoàn toàn cổ thành trong nháy mắt!

Giữa lực lượng âm dương, những đầu cự thú đen nhánh khó tả lập tức nổ tung ra từng mảnh...

Thân ảnh của Đại Pháp Sư đứng ngạo nghễ ở trước thành, những bóng người trong thành kia rõ ràng nhẹ nhàng thở ra.

Có người vừa muốn quay người đuổi theo bóng đen chạy trốn trước đây, bên trong khí tức màu xám bốn phương tám hướng, những xúc tu sặc sỡ nhô ra...

Đại Pháp Sư quay đầu nói: "Không cần đuổi, tự sẽ có người thu thập bọn hắn, mau mau chữa trị đại trận."

Hình ảnh nhất chuyển.

Một đoàn bóng đen đến từ hư không, đụng vào một mảnh tiểu thiên địa chật hẹp, theo sát phía sau là một đạo thần lôi màu tím!

Đạo thần lôi này dường như có thể trực tiếp đánh vỡ nát hàng ngàn tiểu thế giới, nhưng sấm sét nhẹ nhàng rung động, hóa thành một mảnh màn lôi vô cùng hùng vĩ, bao trùm hàng ngàn tiểu thế giới vào bên trong, như lồng giam.

Ở rìa Đông Hải, một đạo lưu quang cấp tốc bay vụt mà đến, ngừng thân hình ở trước "Thiên Nhai Hải Giác".

Mặc một thân đạo bào màu xanh lam, khuôn mặt thanh niên đã trải qua ngụy trang, thân ảnh thon dài hơi có vẻ đơn bạc, phảng phất như đang xác minh lời nói "Văn thần Thiên Đình, không thiện đấu pháp" hắn thường xuyên treo ở bên miệng kia.

Đến tự nhiên là bản thể của Lý Trường Thọ.

Màn ảnh nhỏ Thái Thanh lão gia cho xem...khục!

Nhắc nhở Thái Thanh lão gia cho, bảo hắn lập tức chạy đến nơi đây tụ hợp cùng với mấy vị đệ tử Thánh Nhân khác, sau đó cùng nhau chạy tới bên rìa ba ngàn thế giới, xử trí sự tình vực ngoại thiên ma.

Vực ngoại thiên ma xâm nhập vào bên trong trật tự Thiên Đạo, vọt tới bên trong hàng ngàn tiểu thế giới kia.

Bọn hắn quấy rối cũng là vô cùng chuyên nghiệp, trực tiếp chui vào bên trong chúng sinh, lẫn vào đạo tâm Luyện Khí Sĩ, từ đó tránh thoát Tử Tiêu Thần Lôi chém vào.

Thiên Đạo vào giờ phút này đã phong tỏa hàng ngàn tiểu thế giới kia, cũng phát ra cảnh báo đối với Thánh Nhân, từng Thánh Nhân phái ra đệ tử của chính mình, chạy đến Thiên Nhai Hải Giác Đông Hải tập hợp.

Lý Trường Thọ đại biểu Nhân Giáo mà đến, dù sao thì Nhân Giáo hiện tại ngoại trừ hắn ra, cũng chỉ có hai vị đồng tử, một con trâu và một đầu...lão sơn dương bản thiêu đốt kinh phí.

Lý Trường Thọ mới vừa đến nơi đây, mấy đạo lưu quang bay vụt ra từ bên trong Đông Hải.

Hắn quay người nhìn lại, nhìn thấy trước hết nhất chính là bóng người xinh xắn kia, không khỏi lộ ra ý cười ôn hòa. Sau đó ánh mắt quét qua, lông mày càng nhăn càng sâu.

Lúc Thánh Nhân tuyển người, Thánh Nhân Tiệt Giáo lão gia có thể dự định, Nhân Giáo phái ra sẽ là Thuỷ Thần Thiên Đình cộng thêm hai loại bảo vật Không Gian Xích, Huyền Hoàng Tháp, thực sự không cần lực suy tính gì.

Cho nên, phái Vân Tiêu tiên tử tới, cho hai người nhiều một chút cơ hội tiếp xúc...

Vâng, điều này thực Thông Thiên.

Mấy vị đệ tử Thánh Nhân không trọng yếu khác, cũng đều là quen biết cùng với Lý Trường Thọ, tối thiểu nhất đều là cao thủ đã từng có một lần giao tình liên thủ "tai ách thất tình lục dục".

Nhiều bảo vật số một Tam Giáo, một tòa thổ động trấn áp mộ cường giả cổ kim - Đa Bảo đạo nhân.

Sôi động nhất ở bên trong tám đại đệ tử Tiệt Giáo, có danh xưng mưa nhỏ Hồng Hoang đúng lúc - Triệu Công Minh, Triệu đại gia.

Cùng với tổ hợp Xiển Giáo chuyên gia nói kháy và trầm mặc ít nói - Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Nhưng chờ năm vị cao thủ Đạo Môn đến đông đủ, Lý Trường Thọ mặt đen, cùng với năm vị đệ tử Thánh Nhân sắc mặt khác nhau, cùng nhau nhìn về phía thanh niên đạo sĩ cưỡi chó lớn lông xanh, không dám tiến về hòn đảo này kia.

Khuôn mặt của thanh niên đạo sĩ này anh tuấn, khóe miệng mang theo nụ cười xấu hổ, chó lớn lông xanh dưới người không ngừng run rẩy, bên trên khuôn mặt dị thú vốn coi như là uy vũ kia, viết đầy sợ hãi...

Tây Phương Giáo, Địa Tạng.

Đa Bảo đạo nhân vỗ tay phát ra tiếng, đeo hai kiện Linh Bảo

Tiên Thiên hình dạng ốc biển sau lưng.

Chương 793. -

Chư tiên Đạo Môn, lập tức có thể nghe được thanh âm truyền đạt đối thoại của Địa Tạng cùng với tọa kỵ của gã dưới đáy lòng lẫn nhau:

"Đi qua thôi, ta còn không sợ thì ngươi sợ cái gì? Chúng ta là phụng mệnh lão sư mà đến, là làm việc tốt vì thiên địa!"

"Chủ nhân ngươi tự đi qua không được sao? Thả cho ta nghỉ vài ngày không được sao? Ngươi là đệ tử Thánh Nhân, bọn họ để ý mặt mũi Thánh Nhân sẽ không giết ngươi, nhưng ta chỉ là một dị thú vô tội bị ngươi tính kế, đi qua Thuỷ Thần không phải sẽ rút gân lột da ta...bọn họ ngay cả nồi cũng đều đã lấy ra! Thuỷ Thần có chuyện gì mà không làm được? Thủ đoạn rất bẩn, chủ nhân ngươi còn không biết sao? Dị thú mẫu mực của chúng ta - Bạch Trạch tiền bối, cũng đều không phải là đối thủ của hắn!"

Địa Tạng mắng: "Đó là Hỗn Nguyên Kim Đấu! Mau đi qua, nếu không chọc cho Vân Tiêu tiên tử ra tay, hai ta toàn không có! Người tàn nhẫn kia...ngươi có biết thời Viễn Cổ nàng đã giết bao nhiêu đại năng tiên thiên không? Hỗn Nguyên Kim Đấu có thể ngược dòng trở lại bản nguyên, có thể cắt Đại La Kim Tiên thành Kim Tiên!"

"Đây là những gì ta nói cho chủ nhân ngươi...thật là! Chủ nhân ngươi tự nhiên tranh đoạt việc này để làm gì..."

Bên trong âm thanh phàn nàn, toàn thân thần thú Đế Thính run rẩy, chở Địa Tạng chậm rãi tiến về phía trước.

Địa Tạng lộ vẻ mặt mỉm cười, trong mắt mang theo ánh sáng nhàn nhạt, toàn thân lộ ra một cỗ tường hòa từ bi, quả nhiên là dáng vẻ trang nghiêm, khí chất xuất chúng.

"Ha! Xùy!" Thái Ất Chân Nhân thật sự không nhịn được, trước cười một tiếng, lại quay lưng đi, đầu vai run run một hồi.

Trên đảo nhỏ, Vân Tiêu tiên tử nguyên bản đứng ở bên người Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần nụ cười ôn nhu.

Triệu Công Minh lập tức bước về phía trước một bước, liền muốn tế lên hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu.

Đa Bảo đạo nhân truyền âm nói: "Sư đệ, sư muội, không nên đánh giết Địa Tạng trong tình huống này."

Triệu Công Minh gật gật đầu, mở miệng nói: "Đã khiến cho hai vị sư thúc Tây Phương Giáo phí tâm, nguy nan ngoại ma lần này, Tam Giáo Đạo Môn chúng ta đã đủ để ứng đối, không cần làm phiền đạo hữu ra tay."

Địa Tạng lạnh nhạt nói: "Phương tây chúng ta mặc dù cằn cỗi nghèo nàn, nhưng cũng có một phần tấm lòng hộ vệ Hồng Hoang thiên địa, còn xin đạo huynh chớ nên khó xử."

Đa Bảo đạo nhân ngẫm nghĩ, ở bên cạnh cười nhẹ nói: "Mặt mũi của hai vị sư thúc vẫn là phải để ý, vị này..."

"Bần đạo Địa Tạng." Địa Tạng ở trên lưng Đế Thính cười nói: "Xin chào các vị sư huynh sư tỷ."

Vân Tiêu bình tĩnh thu hồi Hỗn Nguyên Kim Đấu, Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt mỉm cười, nhìn ánh mắt có một chút tránh né của Đế Thính.

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh chậc chậc hai tiếng: "Đừng nhận loạn, hô đạo hữu là được rồi, chúng ta cũng không dám xưng huynh nói tỷ với Tây Phương Giáo các ngươi, không chừng lúc nào đó liền nói bảo khố động phủ của chúng ta hữu duyên cùng với phương tây các ngươi."

Địa Tạng thoáng có một chút xấu hổ.

Đa Bảo đạo nhân có bối phận lớn nhất ở chỗ này, lúc này nói một tiếng: "Chuyện quá khẩn cấp, trước tiên hãy đi qua đó đi."

Lập tức, Đa Bảo đạo nhân dùng ngón tay vẽ một vòng tròn, bên trong thiên ngoại hư không lập tức xuất hiện một tòa thổ động, hướng đến một nơi không xác định.

Vân Tiêu tiên tử tạo ra một đóa mây trắng, nâng Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh đi theo.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng dựng lên một đóa mây trắng, đi theo sát phía sau Thái Ất Chân Nhân.

Ở phía Địa Tạng thì rất lợi hại, bởi vì bốn vó Đế Thính phát run, đi không được, chỉ có thể do gã thi triển tiên lực bao trùm Đế Thính, sau đó liền "Ung dung không vội" tiến lên.

Mới vừa bay vào thổ động, Đế Thính cùng với Địa Tạng liền nghe được tiếng cười phía trước...

Lý Trường Thọ: "Đa Bảo sư huynh, thổ động này của ngươi dường như có thể ngăn cách không gian, cũng không biết Thánh Nhân lão gia có thể nhìn thấu hay không."

Đế Thính lập tức run run mấy lần, khuôn mặt của Địa Tạng cũng là tối sầm.

Cũng may, Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Chuyện này thật sự chưa thử qua, bất quá hẳn là tránh không khỏi, Thánh Nhân đã là nhảy ra bên ngoài đại đạo, có đủ loại thần thông không thể tưởng tượng."

Hai người thú phương tây cùng nhau nhẹ nhàng thở ra.

Thổ động của Đa Bảo có uy năng vượt qua không gian, tốc độ bọn họ bay trong động thực sự không phải quá nhanh, nếu không thì bằng vào cước lực của Địa Tạng, thật đúng là không nhất định có thể đuổi theo.

Địa Tạng cũng vô pháp nói gì đối với phía trước, lúc này chỉ là lẳng lặng đi theo, chờ đợi sau đó tìm thêm một chút cảm giác tồn tại.

Dám đến đây tham dự việc này, Địa Tạng xác thực có mấy phần can đảm.

Cũng là bởi vì vực ngoại thiên ma là địch nhân của Hồng Hoang, địch nhân của sinh linh, lần hành động này chính là thụ ý Thiên Đạo, thay trời huỷ bỏ một chút tai hoạ ngầm, cao thủ có thể đi, vậy thì không thể đi ít, đại giáo bên trong thiên địa càng không thể không đi.

Nếu như nội chiến ở trong lúc này, vậy chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt, cũng sẽ làm cho mấy vị Thánh Nhân lão gia không vui.

Địa Tạng thừa nhận, gã cũng có thành phần đánh cược.

Dù sao thì gã cũng thật sự không dám hứa chắc, Thuỷ Thần sẽ có hay không ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho, liền trực tiếp giết gã.

Nhưng rất nhanh Địa Tạng liền phát hiện ra, gã hoặc là Đế Thính, đã không thể tạo ra bao nhiêu uy hiếp cho Thuỷ Thần.

Từ khi Thuỷ Thần cưỡi Bạch Trạch xuất hiện ở trong thiên địa, Đế Thính cũng liền cũng không đề cập tới nửa chữ có quan hệ đến Thuỷ Thần...

Chợt nghe được phía trước lại có tiếng thảo luận, sáu vị đệ tử Thánh Nhân Tam Giáo Đạo Môn này, đã là đứng ở trên cùng một mảnh mây nói chuyện phiếm.

Đa Bảo đạo nhân hỏi: "Gần đây Trường Canh vẫn còn phát sầu vì sự tình Yêu Tộc?"

"Không tính là phát sầu, bất quá là đang chờ Ngọc Đế bệ hạ lịch kiếp trở về, lại khởi xướng tổng tiến công đối với Yêu Tộc."

Lý Trường Thọ thở dài: "Thiên Đình thành lập nhiều năm như vậy, Ngọc Đế bệ hạ vẫn luôn chờ đợi một trận đại chiến dương oai cho Thiên Đình, ta cũng không thể làm hết mọi chuyện."

"Ha ha ha!" Triệu Công Minh vuốt râu cười to, nói: "Ngọc Đế sư thúc cũng là người tính tình thẳng thắn, có thể được Trường Canh ngươi tương trợ, đạo chích các nơi cũng không đáng phải lo lắng!"

Đây là nói móc sơ cấp, chỉ là làm cho đệ tử phương tây nào đó nghe chói tai.

Thái Ất Chân Nhân cười xùy một tiếng: "Nói trở lại, những Yêu Tộc gì đó kia đều bị chính thần tam giai như Trường Canh tính kế đến chết, cũng thật sự là phế vật."

Đây là nói móc cao cấp, sắc mặt của Địa Tạng âm trầm xuống, Vân Tiêu tiên tử cũng nhẹ nhàng nhíu mày liếc nhìn Thái Ất Chân Nhân.

Lý Trường Thọ lại là hơi híp mắt lại, cười nói: "Thái Ất sư huynh cũng chớ có xem thường những thế lực đối nghịch cùng với Thiên Đình này, bọn họ cũng không là một câu hai lời liền có thể đánh lui."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở bên cạnh nhẹ nhàng gật đầu: "Trường Canh sư đệ nói rất đúng."

Thái Ất Chân Nhân trợn mắt một cái, nhớ tới Linh Châu Tử đang học tập ở chỗ của Lý Trường Thọ, cũng liền nhịn một hơi.

Chương 794. -

Mà lời này của Ngọc Đỉnh Chân Nhân rơi vào trong tai của Địa Tạng, lại làm cho trong đáy lòng Địa Tạng thầm than một hồi.

Thuỷ Thần, muốn dính Tam Giáo lại cùng nhau?

Nếu như thế, quả nhiên là đại địch của phương tây bọn hắn...

Có thổ động của Đa Bảo đạo nhân, coi như là lộ trình Vân Tiêu tiên tử cũng phải bay mấy ngày, cũng đều bị rút ngắn còn nửa ngày.

Đợi thổ động đào đến chỗ bên ngoài màn lôi hàng ngàn tiểu thế giới kia, Đa Bảo đạo nhân cùng với Triệu Công Minh tiến về phía trước tìm hiểu tình hình như thế nào, bảo mấy người còn lại chờ một chút trong thổ động.

Địa Tạng nhảy xuống khỏi Đế Thính, cất bước tiến về phía trước, quanh người tản ra quang mang nhàn nhạt, chiếu sáng thổ động có một chút âm u.

Vân Tiêu tiên tử cùng với Lý Trường Thọ đứng ở cuối cùng thổ động, đứng sóng vai, hai người truyền âm nói một ít chuyện lý thú.

Khi Lý Trường Thọ nói đến chuyện tượng đất của Ngọc Đế trong Nhân Duyên Điện xảy ra vấn đề, lúc Vân Tiêu nghe đến mê mẩn...

Địa Tạng đi thẳng tới trước mặt Lý Trường Thọ, cúi đầu vái chào, sau đó ngẩng đầu mà đứng, cười nói: "Thuỷ Thần, tiểu tăng hữu lễ."

Lý Trường Thọ vừa nghe thế, liền áy náy cười một tiếng đối với Vân Tiêu tiên tử, có một chút bất đắc dĩ nhìn về phía Địa Tạng.

Thái Ất Chân Nhân khoanh hai tay ở bên cạnh, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Chẳng lẽ đây chính là đối thủ không cùng chung chí hướng trong truyền thuyết sao? Địa Tạng đạo hữu không phải là nhận không ra hai vị kim ngọc đang tăng tiến cảm tình, đặc biệt đứng ra quấy rối?"

Địa Tạng cau mày nói: "Bần đạo thế nhưng đã quấy rầy?"

"Có một chút." Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu có chuyện quan trọng gì sao?"

Địa Tạng cười nói: "Ở bên trong thiên địa, lập trường giữa ta và ngươi đối lập nhau, sau mấy lần cách không giao thủ trước đây, bần đạo có một chút kính trọng đối với Thuỷ Thần. Ngày hôm nay có thể cùng nhau xử trí sự tình vực ngoại thiên ma cùng với Thuỷ Thần, cũng có thể so tài một phen, xem ta và ngươi ngày hôm nay ai có công lao lớn nhất, thấy thế nào?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu có Đế Thính tương trợ, có thể nhẹ nhõm phân rõ tiếng lòng sinh linh, tất nhiên là nắm vững thắng lợi."

"Khụ, khụ khục!" Bên trong xó xỉnh thổ động, Đế Thính run rẩy đi về phía trước hai bước, suy yếu ho khan hai tiếng, miệng nói tiếng người: "Vết thương cũ của tiểu thú tái phát, không thể động đậy nhiều. Chủ nhân...hãy bảo trọng, đọ sức cùng với Thuỷ Thần, tiểu thú chỉ sợ không có cách nào giúp..."

Cộc! Thân thể dài hơn hai trượng của Đế Thính ngã sấp ở trong thổ động, nín thở ngưng thần, tiên quang trên người một hồi mạnh một hồi yếu.

Cái trán của Địa Tạng treo đầy vạch đen, Thái Ất Chân Nhân cũng cảm thấy buồn cười, trong mắt Vân Tiêu tiên tử cũng đều toát ra mấy phần ý cười.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Địa Tạng đạo hữu, lần này là hộ vệ thiên địa mà đến, ta và ngươi không nên tồn tâm tư so tài, có một phần lực liền tẫn một phần lực. Tranh cường háo thắng cũng không phải là biện pháp giải quyết vấn đề, hơn nữa ta và ngươi cũng sẽ không bởi sự tình lần này, liền sửa đổi lập trường lẫn nhau, không cần phải có gặp gỡ quá nhiều."

Nói xong, Lý Trường Thọ chắp tay một cái, quay người tiếp tục truyền âm nói chuyện phiếm cùng với Vân Tiêu.

Địa Tạng mỉm cười gật đầu, quay người đi trở về bên người Đế Thính, nhìn Đế Thính nằm dưới đất giả chết, suýt nữa không nhịn được dùng một cước đạp ra ngoài.

Lý Trường Thọ quét ánh mắt tới, toàn thân Đế Thính run run, nhanh chóng ngồi dậy, bên trên khuôn mặt tràn đầy ngây thơ vô hại.

Địa Tạng truyền âm mắng dưới đáy lòng: "Ngươi sợ cái gì!"

"Chủ nhân, trên người Thuỷ Thần có hương vị của Bạch Trạch tiền bối, Bạch Trạch tiền bối muốn tính kế ta và ngươi là chuyện dễ như trở bàn tay, bây giờ Bạch Trạch tiền bối cùng với Thuỷ Thần liên thủ, trừ phi Thánh Nhân lão gia ra tay, không có ai có thể tính. Mặt mũi quan trọng hay là tính mạng quan trọng? Thuỷ Thần có khả năng không muốn giết chủ nhân ngài, nhưng ta nghe Bạch Trạch tiền bối tiết lộ từ xa rằng hắn thật sự muốn giết ta."

"Hừ." Địa Tạng hừ lạnh một tiếng, ngồi ở bên người Đế Thính lẳng lặng đợi.

Đúng lúc này, Đa Bảo đạo nhân cùng với Triệu Công Minh dắt tay...đào hang mà về.

Triệu Công Minh nói: "Trường Canh, tình hình bên trong hàng ngàn tiểu thế giới đã được tìm hiểu rõ ràng, nơi này có không ít sinh linh, cũng đã biết sự tình vực ngoại thiên ma trà trộn vào, tổng thể cũng không quá bối rối. Nhưng sinh linh bị vực ngoại thiên ma xâm nhập đạo tâm, không có quá nhiều khác biệt so với sinh linh bình thường, quả thật có một chút khó giải quyết."

Đa Bảo đạo nhân cũng nói: "Nơi đây có không ít sinh linh, đều là cao thủ đã từng thủ vệ Huyền Đô Thành, nếu chúng ta có thể bảo hộ tính mạng của bọn họ, vậy thì vẫn phải bảo hộ tính mạng của bọn họ."

Lý Trường Thọ hỏi: "Khoảng cách giữa Huyền Đô Thành với nơi đây có xa không?"

"Cũng không có thuyết pháp xa gần như vậy." Triệu Công Minh cười nói: "Nơi lực lượng Thiên Đạo mỏng manh nhất, liền có thể tìm được một lỗ hổng, Huyền Đô Thành liền trấn áp ở bên trên lỗ hổng này."

"Vậy là tốt rồi!" Lý Trường Thọ nói: "Việc ngày hôm nay chúng ta phải làm, là tiêu diệt hoặc là khu trục vực ngoại thiên ma. Ta chưa hề ứng đối với địch thủ như vậy, cũng không dám hiến kế lung tung, còn xin Đa Bảo sư huynh chủ trì đại cuộc."

Đa Bảo nhìn về phía Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Đa Bảo sư huynh ứng đối là được, hai người bần đạo sẽ tùy thời nghe lệnh."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng nhẹ nhàng gật đầu.

"Thiện!" Đa Bảo đạo nhân ôn hòa cười một tiếng, nhân tiện nói: "Việc kế tiếp chúng ta phải làm, chính là tìm ra tung tích của vực ngoại thiên ma, kẻ bị vực ngoại thiên ma phụ thân, phần lớn vành mắt có một chút biến thành màu đen...Trường Canh, ngươi có thượng sách gì không? Cứ lần lượt tìm như vậy thực sự rất phiền phức, sinh linh nơi đây cũng xác thực có không ít."

Lý Trường Thọ cười nói: "Tọa kỵ của Địa Tạng đạo hữu, vừa vặn có thể dùng ở chỗ này, có lẽ đây chính là nguyên nhân chủ yếu hai vị Thánh Nhân lão gia phương tây phái Địa Tạng đạo hữu đến đây."

"Ồ?" Đa Bảo nhíu nhíu mày, cố ý hỏi: "Nên dùng như thế nào?"

Thái Ất Chân Nhân chặc chặc cười một tiếng: "Tự nhiên không thể nào là lấy nguyên thần của nó luyện chế thành pháp khí."

Đế Thính liền run rẩy.

Lý Trường Thọ cười nói: "Thái Ất sư huynh nói, cũng xem như là một biện pháp, bất quá vẫn để cho Đế Thính tự nói đi."

Bá! Địa Tạng ngồi ở một bên chỉ cảm thấy có một trận cuồng phong càn quét mà qua, thần thú nguyên bản nằm giả chết trên đất hóa thành một đạo thanh quang, dùng tốc độ Địa Tạng cũng chưa nhìn thấy, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Lý Trường Thọ.

Thần thú uy vũ này thu nhỏ thân hình, ngồi dưới đất, đầu cọ nhẹ ở vào chân của Lý Trường Thọ.

"Thuỷ Thần ngài cứ việc an bài, ta am hiểu lắng nghe tiếng lòng vạn linh nhất."

Ánh mắt của Địa Tạng dần dần mất đi hào quang, lấy ra một cái nồi sắt trong tay áo, bộp một tiếng vỗ tay phát ra tiếng, đốt lửa lên ở phía dưới...

Chương 795. -

Cái gọi là hàng ngàn tiểu thế giới, thực chất chỉ là một cái tên không chính thức được truyền miệng bởi nhóm Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang.

Đại chiến năm đó lấy ba tộc Long Phượng Kỳ Lân cầm đầu, dùng một chút tri thức đời trước của Lý Trường Thọ, có thể hiểu thành —— loài bò sát, loài chim, động vật có vú Viễn Cổ có được lực lượng cường đại, tranh đoạt bá quyền thiên địa, cuối cùng đánh nát thiên địa mà Bàn Cổ đại thần thật vất vả mới mở ra.

Lấy Bất Chu Sơn làm khu vực hạch tâm được Đạo Tổ bảo vệ, tạo thành Ngũ Bộ Châu ngày hôm nay.

Mà những mảnh vỡ Hồng Hoang ném vào bên trong hư không, hóa thành ba ngàn thế giới, trong đó ngũ hành đều đủ chính là đại thiên thế giới, tên khoa học là —— toàn ngũ hành thiên.

Những thiên địa mất cân bằng ngũ hành, được xưng là hàng ngàn tiểu thế giới, chủ yếu là để tiến hành phân chia với toàn ngũ hành thiên.

Dần dần, định nghĩa của đại thiên thế giới cùng với hàng ngàn tiểu thế giới xuất hiện sai lầm, diễn biến thành lấy dung tích thiên địa đơn thuần để phân chia.

Lúc này nhóm người Lý Trường Thọ đang tới gần hàng ngàn tiểu thế giới này, bản thân có âm dương cân đối, ngũ hành đầy đủ, đại đạo hoàn chỉnh, cũng chỉ là có nồng độ linh khí thấp hơn Ngũ Bộ Châu, xem như một nơi tu hành vô cùng tốt.

Mới vừa thông qua thác nước sấm sét hùng vĩ bên ngoài kia, Thái Ất Chân Nhân liền cảm khái nói:

"Nhân Tộc thật sự lợi hại, biên duyên thiên địa chân chính như vậy, còn có nhiều dấu chân Nhân Tộc như vậy."

Triệu Công Minh cười nói: "Lúc chiến sự ở Huyền Đô Thành tại Thượng Cổ căng thẳng, đã từng có rất nhiều tướng sĩ đi theo Nhân Hoàng, sau khi Yêu Tộc bại lui, đi đến đây nơi đây chi viện, hậu nhân của bọn họ liền lưu lại ở phụ cận tiểu thiên địa này. Đại sư huynh, chúng ta ra tay từ chỗ nào?"

Đa Bảo đạo nhân nhìn về phía Địa Tạng cùng với Đế Thính ở một bên, Đế Thính tinh thần phấn chấn đứng dậy.

Địa Tạng nghiêm mặt nói: "Bần đạo cùng với Đế Thính sẽ giám sát các nơi, còn mời các vị đạo hữu đi lại tại bốn phía, ít nhất cũng phải làm cho những sinh linh bị vực ngoại thiên ma xâm chiếm đạo tâm, tâm thần có một chút hoạt động. Đến lúc đó, bần đạo tự nhiên sẽ truyền âm thông báo cho các vị."

"Vậy bần đạo sẽ đi phía nam." Đa Bảo đạo nhân cười nói một câu, cưỡi mây mà đi về phương nam.

Lý Trường Thọ cười nói: "Chúng ta đi phía bắc đi."

Triệu Công Minh vô thức đáp lời: "Thiện!"

Nhưng Triệu đại gia ngẩng đầu một cái, chỉ thấy Lý Trường Thọ cùng với Nhị muội nhà mình có một chút lúng túng nhìn chăm chú vào chính mình, vội vàng đổi giọng: "Vi huynh đi phía tây, vi huynh đi phía tây."

Nói xong cưỡi mây đi nhanh, nửa đường lại là cười khẽ một hồi.

Lúc này Lý Trường Thọ quả quyết đứng dậy, lấy ra "mặt mũi đảm đương" nam nhân nên có, dùng tay làm dấu mời, đứng sóng vai cách hai thước cùng với Vân Tiêu tiên tử, cưỡi mây về hướng bắc.

Thái Ất Chân Nhân chậc chậc cười một tiếng: "Nhìn Thuỷ Thần đi, tình hình này hoàn toàn khác biệt cùng với chúng ta. Ngọc Đỉnh, chúng ta đi phía đông đi."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân quét ống tay áo qua, một mình tiến về phía trước, lạnh nhạt nói: "Từng người cưỡi mây."

"Đừng." Thái Ất Chân Nhân cười xẹt tới: "Vẫn là sư đệ ngươi có tu vi cao thâm, vi huynh đứng gần một chút mới có cảm giác an toàn!"

Ở trên lưng Đế Thính, Địa Tạng có một chút muốn nói lại thôi.

Thực lực của vực ngoại thiên ma có mạnh có yếu, gã kỳ thật cũng rất muốn có người ở bên cạnh hộ pháp...

Mà thôi, ngày hôm nay không có bị Thuỷ Thần tính kế, để gã cùng với Đế Thính đối mặt với chúng ma một mình, đã là chuyện may mắn.

Ở trên mây nơi xa, tiên thức của Lý Trường Thọ khóa chặt vào bộ lạc ở phía trước, nhíu mày trầm tư.

Vân Tiêu ôn nhu hỏi: "Ngươi dang suy nghĩ nên tính kế Địa Tạng như thế nào?"

Lý Trường Thọ nói: "Ngày hôm nay đến đây là để giải quyết tai hoạ ngầm vực ngoại thiên ma, cần chú trọng đại nghĩa. Nếu Địa Tạng chiến tử sau một phen kịch chiến một cách tự nhiên, vậy thì không có quan hệ đến ta và ngươi, phương tây bọn họ có thể bởi vậy mà tăng mấy phần số phận. Nhưng chúng ta không thể ở phía sau ngáng chân Địa Tạng, lại bỏ qua cho gã một lần."

Trong mắt Vân Tiêu tăng thêm mấy phần ý cười: "Trước đây ngươi nổi sát tâm mấy lần đối với Địa Tạng, ngày hôm nay lại có thể nhẫn nại, thật sự không dễ."

"Mọi thứ không cần nóng lòng tạm thời, đều cần phải ổn trọng." Lý Trường Thọ nói: "Ta đã dò xét ra mấy người có dị dạng, sau đó ta dụ bọn hắn đi ra, ngươi liền lập tức thu bọn hắn vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, đừng để cho bọn hắn ngộ thương người bên cạnh. Căn cứ theo Bạch tiên sinh nói, vực ngoại thiên ma am hiểu mê hoặc, khống chế đạo tâm, chúng ta vẫn cẩn thận thì tốt hơn. Vực ngoại thiên ma xông tới lần này, cũng không biết số lượng cụ thể có bao nhiêu."

Vân Tiêu duỗi ra bàn tay trái trắng như tuyết, Hỗn Nguyên Kim Đấu trong lòng bàn tay nhẹ nhàng lấp lóe sáng ngời, xoay chầm chậm.

"Ngày hôm nay để ta ra tay là được, ta đã giao thủ mười mấy lần với những sinh linh vực ngoại này, coi như cũng có một chút hiểu rõ đối với bọn hắn. Thời Viễn Cổ, Thiên Đạo chưa hiện, những sinh linh vực ngoại này thường xuyên đến biên duyên Hồng Hoang sinh sự."

Lý Trường Thọ: "..."

Lịch duyệt bị đánh bại hoàn toàn.

Vào giờ phút này, Vân Tiêu đang chuẩn bị đấu pháp cùng người, biểu tình nghiêm túc lại trang nghiêm, lại có một loại phong phạm rất ít xuất hiện trước đây.

Đó cũng không phải là uy nghiêm đơn thuần, cũng không phải là áp bách uy áp cao thủ mang đến, mà là cho người ta một loại cảm giác ổn trọng già dặn.

Vân Tiêu tiên tử ngày thường hay sử dụng màu trắng làm chủ, ngày hôm nay cũng là như vậy.

Chiếc váy trắng trơn ôm lấy toàn thân, phần eo màu xanh nhạt điểm xuyết một vài viên đá quý màu trắng, hai ống tay áo mây mỏng bay phía sau, cổ tay lủng lẳng một chiếc vòng tay ngọc bích.

Ở dưới sự chiếu rọi của màn lôi phía xa, da thịt của Vân Tiêu tiên tử càng lộ vẻ trắng nõn, dù gương mặt lúc này xinh đẹp trang nghiêm, cũng chưa hề giảm bớt nửa phần.

Vân Tiêu dịch ánh mắt ra, nói khẽ: "Ngươi cứ nhìn ta làm gì..."

"Trước tiên làm chính sự."

Ở trong trường hợp này, Lý Trường Thọ cũng không có thừa cơ hội nói gì, cưỡi mây bay lên trên không bộ lạc này với Vân Tiêu.

Lúc này, nam nữ già trẻ bên trong bộ lạc này đều đã tập hợp một chỗ, có một chút bất an nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ.

Trên người của từng người bọn họ đều có tu vi, từ Luyện Khí Sĩ mới vừa cất bước đến cảnh giới Thiên Tiên không giống nhau.

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Còn xin các vị yên tâm, đệ tử Đạo Môn chúng ta tuyệt đối sẽ không lạm sát kẻ vô tội, đến đây chỉ là để tru sát tà ma!"

Nói xong, Lý Trường Thọ âm thầm điểm ra năm đạo khí tức, lặng lẽ bám vào trên người năm vị nam nữ.

Lần đầu giao thủ cùng với vực ngoại thiên ma, Lý Trường Thọ tất nhiên là không dám khinh thường.

Lúc mấy vị cao thủ Đạo Môn chạy đến hàng ngàn tiểu thế giới này, vực ngoại thiên ma ở nơi đây đã tiến vào trạng thái ẩn nấp.

Chương 796. -

Chúng ma bị thần lôi vây khốn, không có cách nào rời khỏi nơi đây, lúc này liền trốn ở bên trong chúng sinh.

Lý Trường Thọ cũng là căn cứ vào sự miêu tả của Bạch Trạch và Đa Bảo đạo nhân, dùng tiên thức cẩn thận phân biệt, xác định năm vị nam nữ này bị thiên ma phụ thân.

Mà bị khí tức Lý Trường Thọ điểm ra quấn quanh, năm vị nam nữ này lập tức có một chút mờ mịt, lại có mấy phần khẩn trương và khủng hoảng, biểu hiện của bọn hắn giống như đúc cùng với Nhân Tộc quanh người.

Vân Tiêu tế Kim Đấu trong tay lên, Kim Đấu này bắn ra năm luồng ánh vàng, trực tiếp cuốn năm vị nam nữ vào bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Sau đó, Hỗn Nguyên Kim Đấu lớn chừng bàn tay phi tốc xoay tròn ở trước người Vân Tiêu, Vân Tiêu tiên tử dùng hai tay kết ấn, quang mang phía trên Kim Đấu nở rộ, rọi sáng nàng ra mấy phần cảm giác thần thánh.

Liên tiếp chín ấn, Vân Tiêu nhẹ nhàng đẩy hai tay, lại là năm luồng ánh vàng soi sáng ra từ Kim Đấu, đưa năm vị nam nữ kia về chỗ cũ.

Năm người này toàn thân run rẩy, miệng sùi bọt mép, sắc mặt vô cùng trắng bệch, khí tức mặc dù yếu ớt nhưng lại chưa hề tuyệt, hao tổn hơn phân nửa nguyên khí bản thân.

Lý Trường Thọ dùng tiên lực bao khỏa năm khỏa linh đan, đẩy vào trong miệng năm người này, năm người cấp tốc yên tĩnh trở lại.

Một lão bà vái chào đối với Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu, hô: "Đa tạ tiên trưởng."

Những Nhân Tộc nơi đây lúc này mới cùng nhau hành lễ, như là công nhận Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu vậy.

Mà tiên thức của Lý Trường Thọ tiếp tục khóa chặt nơi đây, nhìn chằm chằm mười mấy người hoặc là vành mắt biến thành màu đen, hoặc là đạo vận tự thân có một chút hơi dị thường, nhắm mắt ngưng thần, cẩn thận cảm ứng.

Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay Vân Tiêu vẩy ra đạo đạo ánh vàng, hóa thành một mặt tường ánh sáng, triệt để bao phủ nơi đây.

Vân Tiêu mở miệng nói: "Nơi đây còn có tà ma tiềm ẩn, còn xin các vị an tâm chớ vội, để cho chúng ta cẩn thận phân biệt."

Lão bà cảnh giới Thiên Tiên này hô: "Mọi người không cần ra tiếng, yên lặng đả tọa, đợi tiên trưởng phân biệt."

Đám nam nữ già trẻ này cùng nhau ngồi xếp bằng xuống, trừ hài đồng rúc vào trong lòng ngực cha mẹ, vào giờ phút này hơi có một chút khẩn trương, phần lớn những người khác đều đã vô cùng bình tĩnh.

So với vực ngoại thiên ma, bọn họ càng sợ bị【 thà giết lầm còn hơn bỏ sót 】hơn.

Đúng lúc này, một tia truyền âm của Địa Tạng lọt vào tai, Lý Trường Thọ lại ra tay một lần nữa, ba cỗ khí tức phân biệt rơi vào trên người ba người nơi đây.

Lão bà vừa mới nói chuyện cũng ở trong ba người này!

Lão bà kia đầu tiên là ngẩn ra, trong miệng còn nói: "Hai vị có phải có một chút hiểu lầm hay không..."

Phía sau cũng đã hiện ra một bóng đen kinh khủng!

Bóng đen kêu to đối với Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu, dường như muốn giương cánh xông lên!

Quái vật này chỉ có hình dáng hình người đại khái, thân thể càng giống như là một loại chất lỏng cấu thành, bốn con mắt đỏ hồng đang tuôn ra tầng tầng làn sóng!

Nhưng Vân Tiêu là bực tiên thần nào?

Nàng cơ hồ là ở trong một cái chớp mắt thiên ma hiện thân đã ra tay, Hỗn Nguyên Kim Đấu còn chưa bộc phát ánh vàng, ngón tay nhỏ nhắn của nàng điểm về phía trước, không gian xung quanh đầu thiên ma này xuất hiện một vòng băng, đông kết đầu thiên ma này trong nháy mắt.

Ánh vàng bắn đến, đầu thiên ma này bị ánh vàng phân rã trong chốc lát, mà lão bà kia cùng với hai vị nam nữ Nhân Tộc khác, trực tiếp bị thu vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Bên cạnh, Lý Trường Thọ vừa mới cầm Không Gian Xích ra mỉm cười.

Hoàn toàn không có cơ hội xuất thủ.

Tháp đại gia đang không ngừng cảm khái ở trong đáy lòng...

"Tiểu đồ đệ ngươi có được hay không? Về sau ngươi và Vân Tiêu cãi nhau, ta cũng sẽ không giúp ngươi cản Kim Đấu muội muội. Hắc hắc, Kim Đấu muội muội lại trưởng thành rồi, ngươi có thể tế bản Tháp đại gia ra hay không, để ta nói vài câu!"

Lý Trường Thọ theo lời làm theo, nâng Huyền Hoàng Tháp ở trong lòng bàn tay, diễn một màn "Lý Thuỷ Thần múa Tháp".

Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu lại cẩn thận điều tra nơi đây, qua một hồi mới chuyển đi nơi khác, không ngừng trải rộng tiên thức ra ở bên trên phương hướng này.

Cũng may, diện tích của tiểu thiên địa này không lớn, mấy vị tiên nhân Tam Giáo bọn hắn hao tốn nửa ngày công phu, liền hoàn toàn dò xét nơi đây một lần.

Có Đế Thính tương trợ, bọn hắn bớt đi không ít công phu, đợt điều tra thứ nhất liền tra được sáu mươi bảy đầu vực ngoại thiên ma.

Thực lực của những vực ngoại thiên ma này, không có cách nào dùng tiêu chuẩn Hồng Hoang để cân nhắc, nhưng đối với cao thủ cấp độ như Đa Bảo đạo nhân, Triệu Công Minh mà nói, cũng chính là trình độ đụng một cái liền nát.

Lý Trường Thọ truyền âm thương nghị với bọn họ đôi chút, lại cẩn thận lục soát một lần, dẫn nhân vật cảm thấy khả nghi tới một chỗ đảo nhỏ ở trung tâm đầm lầy, tổng cộng hai mươi sáu người.

Đa Bảo đạo nhân nghiêm mặt nói: "Lúc này màn lôi chưa tán, nói rõ còn có ngoại ma Thiên Đạo khóa chặt chúng ta chưa tìm được."

Thái Ất Chân Nhân ngạc nhiên nói: "Những ngoại ma này rốt cuộc là thứ gì? Làm sao cảm thấy bọn hắn như là nguyên thần, lại dường như có bản thể."

Triệu Công Minh cười nói: "Cái gọi là vực ngoại thiên ma, kỳ thật cũng là sinh linh. Sinh linh chính là chân linh và đại đạo cùng rung động mà sinh ra, đạo bắt nguồn từ hỗn độn, chỉ bất quá đạo bên trong Hỗn Độn Hải xen lẫn với nhau, không có một chút trật tự nào, cho nên hóa thành sinh linh có hình thù kỳ quái."

Nếu là từ góc độ này mà nói...

Lý Trường Thọ nhíu mày nhìn, hai mươi sáu đối tượng hoài nghi nơi đây kia, những vực ngoại thiên ma này cũng là sinh linh hỗn độn, trên bản chất không sai biệt lắm cùng với sinh linh Hồng Hoang?

Người không biết xuyên qua từ thời không nào tới như hắn, ngược lại càng phù hợp hơn với định nghĩa vực ngoại thiên ma.

Đùa thôi, đùa thôi.

Hắn là đệ tử Đạo Môn chân chính, Nữ Oa nương nương cũng đã nói, Thánh Nhân không quan tâm những thứ này.

Lại nói, Thiên Đạo lão gia thừa nhận thân phận của hắn, từng đạo thiên phạt kia, chính là hộ tịch Hồng Hoang cho hắn.

Vân Tiêu nói khẽ: "Bên trong Kim Đấu còn có hai đầu vực ngoại thiên ma, chưa hoàn toàn tan biến."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ động: "Đa Bảo sư huynh có bảo vật vây khốn loại vực ngoại thiên ma này hay không? Không bằng hãy tra khảo bọn chúng."

Tra khảo...

Từ Địa Tạng, Đế Thính, đến Thái Ất, Ngọc Đỉnh, lại đến Đa Bảo, Công Minh, thậm chí Vân Tiêu tiên tử, vào giờ phút này đều dùng một loại ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ.

Triệu đại gia đỡ râu trầm ngâm, sợ chuẩn muội phu không xuống đài được, ở bên cạnh nói tiếp:

"Ý tưởng này mặc dù không thể tưởng tượng, cũng chưa từng có người thử qua, nhưng cũng không phải là không thể."

Thái Ất Chân Nhân không khỏi lẩm bẩm nói: "Vực ngoại thiên ma mà còn có thể tra khảo? Đây cũng thật sự là chuyện chưa từng nghe thấy."

Chương 797. -

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, biết chính mình có một chút lỡ lời, lần này là ăn thua thiệt khuyết thiếu tình báo, sau khi trở về sẽ tự phạt sao chép Ổn Tự Kinh một ngàn lần.

Ừm, chờ Linh Nga về núi lại động bút.

Nhưng lúc này, Lý Trường Thọ chỉ có thể cười nói tiếp: "Thử một lần tóm lại sẽ không lỗ."

"Xác thực có thể thử một lần." Vân Tiêu khẽ vuốt cằm, tế lên Hỗn Nguyên Kim Đấu, hai đạo ánh vàng bao trùm hoàn toàn hai đoàn hắc vụ, phóng tới trước mặt chúng tiên.

Thái Ất Chân Nhân tế lên Cửu Long Thần Hỏa Tráo, bao lại hai đầu thiên ma.

Lý Trường Thọ lại không yên tâm tế khởi Huyền Hoàng Tháp, vẩy ra đạo đạo huyền hoàng khí tức, ngăn ở phía trước chúng tiên và hai mươi sáu người kia.

Ở dưới Cửu Long Thần Hỏa Tráo, hai đoàn bóng đen kia đang run không ngừng, lúc này đã là vô cùng suy yếu, dần dần hiển lộ ra hình dạng nguyên bản của bọn chúng.

Liền giống như hai đoàn thủy cầu rót đầy "dầu đen", trên đó không ngừng nhô ra từng sợi xúc tu, phía trên xúc tu ẩn chứa một loại đạo vận tối nghĩa nào đó.

Lý Trường Thọ thầm nói: "Có một chút cùng loại với bạch tuộc, trước tiên dùng một chút chân hỏa đốt thử xem."

"Thiện." Thái Ất Chân Nhân cẩn thận từng li từng tí thả một chút xíu chân hỏa, hai đầu vực ngoại thiên ma bản suy yếu này lập tức phát ra trận trận kêu to, khí đen trên người bị nung chảy, thân thể cũng bị đốt ra lỗ rách.

Thái Ất Chân Nhân hỏi: "Thêm một chút sấm sét?"

Lòng bàn tay của Lý Trường Thọ thi triển ngũ lôi chi pháp, mấy đạo hồ quang điện nhỏ bé nhập vào bên trong thần hỏa bao phủ, đánh cho hai đầu thiên ma toàn thân run rẩy.

"Ồ, có một chút thú vị!" Đa Bảo đạo nhân vén tay áo lên, tiến đến trước thần hỏa bao phủ, lấy ra một đống pháp bảo chồng chất ở bên cạnh, bắt đầu thí nghiệm từng cái.

Giống như cái gì thiên lôi, địa hỏa, cương phong, lưu sa, đây đều là thao tác cơ bản.

Lý Trường Thọ lấy ra mấy thứ độc đan, Thái Ất Chân Nhân lấy ra một chút cặn bã luyện đan, Ngọc Đỉnh Chân Nhân niệm vài đoạn kinh văn tinh lọc, Địa Tạng thi triển một chút pháp thuật phương tây...

Thẳng đến khi Thái Ất Chân Nhân dùng binh khí cắt đứt một sợi xúc tu, ném tới trước mặt Đế Thính, nói một câu: "Thử xem."

Hai mắt Đế Thính biến thành thành màu trắng nhạt trong nháy mắt, toàn thân run rẩy, mờ mịt, thất thố, bất lực mà nhìn này tòa tiểu thiên địa băng lãnh này.

Sống quá khó khăn!

Đúng lúc này, vài tiếng kêu to vang lên ở bên cạnh, lại là mấy đầu vực ngoại thiên ma phóng lên tận trời, chạy tứ tán về tứ phía.

Nhưng Vân Tiêu tiên tử chờ đợi đã lâu, tay phải vỗ vào phía trên Hỗn Nguyên Kim Đấu, mấy đạo ánh vàng bắn ra, trực tiếp cuốn bốn đầu vực ngoại thiên ma này trở về, hòa tan thành từng đoàn từng đoàn khí tức hỗn độn bên trong Kim Đấu.

Chân trời, màn lôi bao vây tiểu thiên địa này, lập tức tan thành mây khói...

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Không nghĩ tới, việc này lại hoàn thành thuận lợi như vậy."

"May mắn mà có Đế Thính tương trợ." Lý Trường Thọ híp mắt cười, quét mắt nhìn Đế Thính bên kia.

Cuống họng của Đế Thính phát ra một hồi âm thanh ngao ngao, cúi đầu muốn nuốt xúc tu kia, lại phát hiện ra xúc tu kia đã tự động hóa thành khói đen tiêu tán...

Lý Trường Thọ nói: "Đi thôi."

Tất cả chúng tiên đều gật đầu, Đa Bảo đạo nhân mở ra một tòa thổ động, mấy người lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Thế là, một lát sau.

"Hừ!" Trong một bộ tộc nào đó, ánh mắt của một đôi phu phụ trẻ tuổi lộ ra mấy phần u lãnh, liếc nhìn nhau, dùng tiếng lòng trao đổi: "Cao thủ Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang, cũng chẳng có gì hơn."

"Chúng ta an tâm ẩn nấp, đợi thực lực đầy đủ, liền khống chế càng nhiều Luyện Khí Sĩ để cho chúng ta sử dụng, đánh tan Huyền Đô Thành."

Đột nhiên...

"Hai vị, muốn cười thì cứ cười."

Đôi phu phụ trẻ tuổi này sợ hãi cả kinh, lập tức liền muốn đứng dậy, nhưng từng người còn chưa có động tác, đã bị Hỗn Nguyên Kim Đấu úp vào.

Vân Tiêu tiên tử cùng với Lý Trường Thọ bèn nhìn nhau cười, chờ xử lý vực ngoại thiên ma, thả đôi phu phụ này về chỗ cũ, đưa cho đan dược, nhảy trở về bên trong thổ động.

Triệu Công Minh tán thán nói: "Trường Canh liệu sự như thần, thật sự lợi hại!"

Địa Tạng ở bên cạnh hơi bĩu môi, vừa rồi bất quá là Thuỷ Thần mở miệng nhanh một chút, để bọn hắn ra ngoài đi một vòng liền trở về, lại để cho Đế Thính giám sát toàn bộ hàng ngàn tiểu thế giới, phát hiện ra ba chỗ cá lọt lưới.

Điểm này, Địa Tạng gã cũng đã nghĩ đến.

Đa Bảo đạo nhân buồn bực nói: "Vì sao Thiên Đạo liền trực tiếp thu hồi thần lôi?"

"Lực lượng Thiên Đạo nơi đây tương đối yếu kém, dễ dàng bị thiên ma lừa gạt." Lý Trường Thọ giải thích như thế.

Địa Tạng lạnh nhạt nói: "Tốt nhất là đợi thêm nửa ngày hoặc là mấy ngày."

Lý Trường Thọ lại nói: "Không thể, nếu còn có cá lọt lưới, đối phương nhất định đã có cảnh giác, như vậy chỉ làm lãng phí thời gian."

Hắn còn muốn vội vàng tác thành cho chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu.

Lý Trường Thọ nói: "Ở trong kinh văn Ngọc Đỉnh sư huynh vừa đọc, có một đoạn kinh văn làm cho những thiên ma này phản ứng mãnh liệt, ta và ngươi vẫn là chia ra hành động như trước đây, lại đi một lần ở trong thiên địa này. Lần này, toàn lực niệm tụng chú văn khu ma, tiên thức điều tra từng nhà, Đế Thính hãy chú ý nhiều hơn, nghe lén các nơi. Nếu có lỗ hổng, ta sẽ hỏi ngươi đầu tiên."

Toàn thân Đế Thính khẽ run rẩy, suýt nữa đem Địa Tạng tung bay, gầm nhẹ nói: "Thuỷ Thần yên tâm, ta sẽ lấy ra mười thành thủ đoạn mà chủ nhân cũng chưa từng thấy!"

Khuôn mặt của Địa Tạng đen thành đáy nồi, tiện tay lấy ra một chiếc nồi sắt, liền ấn Đế Thính xuống.

Sau nửa canh giờ...

Bên trong tiếng tụng kinh đầy trời đầy đất, một đạo bóng đen to lớn có một chút kinh khủng phóng lên tận trời, có ý đồ trốn vào bên trong Hỗn Độn Hải.

Mà bóng đen này dựa vào cái miệng của vị thiếu niên bị trói kia, chửi ầm lên đối với đám cao thủ Hồng Hoang này: "Ai còn dám nói vực ngoại thiên ma chúng ta gian trá! Các ngươi mới gian trá! Các ngươi mới là ma! Ma đạo!"

Lúc ánh vàng chiếu rọi, mấy đạo lưu quang đạp nát bóng đen đường kính mấy trăm trượng này, thiếu niên kia yên lặng lưu lại hai giọt nước mắt đen nhánh: Hồng Hoang thật là đáng sợ...chúng ta liều chết đi vào để làm gì chứ...đại nhân...

Chân trời, khói đen đầy trời kia bị ánh vàng tách ra.

Thái Ất Chân Nhân thở dài: "Làm sao lại cảm thấy thiên ma này có một chút chết không nhắm mắt?"

Mấy thân ảnh bay tới từ nơi xa, lòng bàn tay của Đa Bảo đạo nhân xách theo thiếu niên bị thiên ma bắt trói kia, bàn tay nhẹ nhàng chấn động, thân thể thiếu niên này hóa thành một đống cát bụi, bay lả tả ở giữa phiến thiên địa này.

Triệu Công Minh nói: "Thiếu niên kia là không thể cứu được, hồn phách đều đã bị thiên ma xâm chiếm sạch sẽ, xem ra đầu Thiên Ma này cũng không phải là đến nơi đây lần đầu."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nhìn chăm chú vào những cát bụi lóe ra màu vàng nhàn nhạt, thoáng có một chút xuất thần.

Chương 798. -

Mặc dù vực ngoại thiên ma tiềm ẩn sâu nhất bị buộc hiện thân, nhưng ở Lý Trường Thọ vẫn kiên trì, tiếng tụng kinh vẫn kéo dài một hồi.

Đợi mấy vị tiên nhân gặp mặt một lần nữa, Đa Bảo đạo nhân dùng giọng điệu có một chút không chắc chắn, thầm nói: "Lần này, hẳn là không còn đi."

Đạo đạo ánh mắt nhìn về phía Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng: "Còn không thể nói chính xác, thế sự không có tuyệt đối."

Thái Ất Chân Nhân cười mắng: "Ngươi là muốn tái tạo lại phiến tiểu thiên này địa một lần hay sao? Đều đã sử dụng rất nhiều thủ đoạn, còn có thể bỏ sót cái gì?"

Lý Trường Thọ mỉm cười đối với Thái Ất Chân Nhân.

Ổn đạo, chính là làm không có tận cùng.

"Trường Canh, ngươi hãy an bài chuyện kế tiếp đi." Đa Bảo đạo nhân cười nhường ra quyền chỉ huy, tất nhiên là cho Lý Trường Thọ một lựa chọn.

Hiện tại sự tình đã giải quyết, cái mài nên dỡ ra có thể dỡ xuống, con lừa nên giết...

"Đa tạ Đa Bảo sư huynh." Lý Trường Thọ chắp tay một cái, sau đó liền nhìn về phía người và thú đến từ Tây Phương Giáo.

Địa Tạng xiết chặt đạo tâm, Đế Thính kẹp chặt chân sau, cùng nhau nhìn Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lại cười cười, chắp tay một cái đối với Địa Tạng: "Lần này gạt bỏ tai hoạ ngầm thiên ma, không thể bỏ qua công lao của Đế Thính. Bởi vì cái gọi là người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm, kế tiếp không bằng liền mời Đế Thính ở chỗ này, lưu thủ thêm một đoạn thời gian."

Địa Tạng mỉm cười, nói: "Lời Thuỷ Thần nói cũng coi như có lý."

Thái Ất Chân Nhân đút hai tay vào trong ống tay áo, nhìn Đế Thính, thản nhiên nói: "Chính chủ còn chưa có lên tiếng, ngươi đáp ứng loạn cái gì?"

Địa Tạng mặc dù đã làm đủ chuẩn bị ứng đối với âm dương quái khí của Thái Ất Chân Nhân, nhưng lúc này vẫn như cũ không nhịn được sắc mặt biến thành màu đen, khí tức không thoải mái, Triệu Công Minh cùng với Đa Bảo đạo nhân ở một bên đều cười đến híp cả mắt.

Lần này, ngược lại là Lý Trường Thọ giải xấu hổ cho Địa Tạng.

Lý Trường Thọ trực tiếp đổi chủ đề: "Các vị sư huynh, chúng ta không muốn đi đến Huyền Đô Thành nhìn sao? Cũng không biết chiến cuộc ở nơi đó phải chăng có vững vàng."

"Không thể." Đa Bảo đạo nhân lập tức từ chối, nghiêm mặt nói: "Nếu Huyền Đô sư huynh không mở miệng cầu viện, chúng ta không được tùy ý đặt chân đến đó, đây là quy củ Huyền Đô Thành định ra từ thời Thượng Cổ. Thần thông của vực ngoại thiên ma quỷ quyệt khó lường, chúng ta tùy tiện tiến đến, nói không chừng sẽ bị bọn hắn lợi dụng."

Nghe lời ấy, Lý Trường Thọ cũng không khỏi hơi nghi hoặc một chút.

Vân Tiêu tiên tử ôn nhu nói: "Trước đây liền từng có tình huống như vậy, cao thủ tự tiện chủ trương gấp rút tiếp viện Huyền Đô Thành bị thiên ma lợi dụng, dẫn phát đại chiến ở trong thành, làm phòng tuyến Huyền Đô Thành cơ hồ thất thủ. Lúc này ở trong Huyền Đô Thành đa số là Đạo Binh ngưng tụ thành, cũng là bởi vì việc này."

Đạo Binh? Đã từng nghe Đại Pháp Sư nói qua như thế, không nghĩ tới còn có những nội tình này.

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, bỏ đi ý nghĩ để cho Hữu Cầm Huyền Nhã tới nơi đó "mạ vàng", hỏi Vân Tiêu tiên tử thêm vài câu về vấn đề này.

Lập tức, Đa Bảo đạo nhân điểm ra một toà thổ động, mấy vị tiên nhân bay vào trong đó theo thứ tự, trở về Ngũ Bộ Châu.

Đợi thổ động khép kín, Địa Tạng cúi đầu nhìn Đế Thính dưới người, trên trán dần dần bắn ra gân xanh.

Thân thể hùng tráng của Đế Thính run run, vội vàng truyền âm nói dưới đáy lòng: "Chủ nhân, ta và ngươi ở dưới mái hiên của Thuỷ Thần, không thể không cúi đầu."

"Ồ? Phải không?" Địa Tạng yên lặng nhảy xuống từ trên lưng Đế Thính, lấy ra một cây Hàng Ma Xử và một chiếc khăn tay ở trong tay áo, lau sạch nhè nhẹ.

Đế Thính lui về phía sau nửa bước.

"Chủ nhân ngài chẳng lẽ không cho rằng, lần này là do ta làm ra biểu hiện, mới khiến cho Thuỷ Thần phóng cho chúng ta một ngựa..."

Ông! Hàng Ma Xử đang nhẹ nhàng rung động.

"Ngài không phải là đang chất vấn lòng trung thành của ta đối với ngài? Ở bên trong Tinh Quái Đồ mà Bạch Trạch tiền bối làm ra, ta chính là biểu tượng trung tâm! Chủ nhân, có chuyện gì từ từ nói!"

"Trung tâm thì liền đứng lại cho ta!"

"Chủ nhân ngài thu trượng lại rồi chúng ta sẽ nói chuyện!"

"Khốn kiếp, lúc đầu tại sao ta lại thu ngươi!"

"Chủ nhân ngài không thể trở mặt không nhận thú!"

"Dừng lại!"

"Chủ nhân ngài chính là đấu không lại Thuỷ Thần, gắng gượng chống đỡ cũng không có ý nghĩa, ha ha ha ha!"

Trong ánh bình minh rực rỡ, một con chó lông xanh lớn phi nước đại trên không, một đạo sĩ tuổi trẻ mặc áo bào, khuôn mặt thanh tú, cầm Hàng Ma Xử đuổi theo ở phía sau.

Trong số các bộ lạc vừa trải qua thiên ma đại loạn, không ít bóng người nhìn cảnh tượng này từ xa, lộ ra một chút ý cười.

Ở bên ngoài đại trận Huyền Đô Thành, Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng ở bên trong từng đống bùn đen, nhìn về phía những bóng đen chạy trốn tứ tán ở bên trong Hỗn Độn Hải, hơi nhẹ nhàng thở ra.

"Trường Thọ ở bên kia, hẳn là đã xử lý tốt rồi?"

Đại Pháp Sư trầm ngâm vài tiếng, lại có một chút không yên lòng, dù sao thì thiên ma cũng có một chút xảo trá, sư đệ nhà mình mặc dù làm việc chu toàn, nhưng tóm lại là tương đối đơn thuần.

Ừm, đơn thuần.

...

Tại thế tục Nam Châu, trong một toà thành lớn mà gần đây đang náo nhiệt với một vị "đại hiền triết" nào đó.

Ở phía trước cửa thư viện, bảy vị thiếu nam thiếu nữ đã đứng một canh giờ, từ khi mặt trời mọc liền đứng ở chỗ này.

Vốn dĩ, bọn họ cũng có một chút phê bình kín đáo, cảm thấy Mộc tiên sinh lỡ hẹn.

Nhưng khi Hoa Hữu Minh nói một câu: "Đây cũng là thử thách của tiên sinh đối với chúng ta!"

Đám thiếu nam thiếu nữ này lập tức giữ vững tinh thần, đứng ở trước cửa lẳng lặng chờ đợi, ba vị thiếu nữ ngày hôm nay không mang khăn che mặt, không bao lâu gương mặt xinh đẹp liền sinh mồ hôi.

Hoa Hữu Minh cũng là trong lúc bỗng nhiên, bỗng nhiên phát hiện ra: "Hạ Ngưng Sương ghê tởm này, lớn lên còn rất đẹp. "

Tuy vẫn là hình dáng tướng mạo thiếu nữ, không có tư thái xinh đẹp, làm cho người ta nhìn sang một chút liền miên man bất định như Oánh Oánh, Đình Đình và Sương Sương tấu nhạc ở lầu xanh, nhưng khuôn mặt thanh tú động lòng người, càng nhìn càng cảm thấy...

"Nhìn cái gì vậy!" Hạ Ngưng Sương dựng mày liễu lên, khẽ nói: "Nếu không phải tiên sinh không cho đeo khăn che mặt, tóm lại là không muốn cho kẻ lãng tử lỗ mãng như ngươi nhìn thấy bộ dáng!"

Hoa Hữu Minh nhẹ nhàng co quắp khóe miệng mấy lần.

Cảm thấy cái gì chứ, đây chính là một phụ nhân hung hãn! Về sau ai cưới, nhất định sẽ bị nàng khi dễ cả một đời!

Không thể trêu vào không thể trêu vào, thành thành thật thật học bản lãnh cùng với tiên sinh là được.

Kẹt kẹt —— cửa gỗ thư viện bị kéo ra, Lý Trường Thọ ra vẻ văn sĩ trung niên xuất hiện ở trước người mấy người, ngáp một cái nói một tiếng: "Vào đi."

Hoa Hữu Minh trợn mắt nói: "Tiên sinh mới vừa tỉnh ngủ sao?"

"Đêm qua cuồng phong mưa rào, ra ngoài trảm yêu trừ ma." Lý Trường Thọ bình tĩnh nói: "Sau khi trở về có một chút mệt mỏi liền nghỉ ngơi một hồi."

Chương 799. -

Lời vừa nói ra, hai mắt của Hoa Hữu Minh cùng với ba vị thiếu nam khác được thắp sáng trong nháy mắt, ba vị thiếu nữ cũng có một chút hiếu kỳ.

Hoa Hữu Minh vội hỏi: "Thật sự có yêu ma sao?"

"Ha ha ha ha!" Lý Trường Thọ cao giọng cười to, đợi bảy người bọn hắn đi vào, liền đóng cửa gỗ viện tử, chắp tay đi bên trên đường lát đá, ấm giọng nói: "Trong thiên địa này, người là chủ thể, nhưng vạn vật sinh ra linh trí, liền xưng là vạn linh. Bởi vậy, thế gian tự nhiên đều là không thiếu cái gọi là người, linh, tiên, ma, yêu, quỷ. Chỉ bất quá ở bên trong Nam Thiệm Bộ Châu này là nơi Nhân Tộc chúng ta tụ tập, những loại khác tương đối hiếm thấy mà thôi. Cái gọi là yêu ma, linh, tâm thuật bất chính là yêu, người táng tận thiên lương là ma, chỉ như thế mà thôi."

Hoa Hữu Minh nháy mắt mấy cái, cẩn thận suy tư lời như thế, trong đáy lòng lại nổi lên một chút cảm giác kì lạ, đều ghi lại những lời này.

Vào tới phòng trúc, Lý Trường Thọ ngáp nói: "Bảy người các ngươi thương lượng lựa chọn công khoá cụ thể nào trước đi, tiên sinh ta lại nghỉ ngơi một hồi, đợi buổi chiều giảng bài cho các ngươi."

Nói xong, Lý Trường Thọ nằm ở trên ghế xích đu, không bao lâu liền nhắm mắt phát ra tiếng ngáy.

Kỳ thực đây chỉ là làm bộ, tâm thần na di đến bản thể, tản bộ cùng với Vân Tiêu tiên tử ở trên Tam Tiên Đảo, nói chuyện tâm tình, uống ly nước trà, giữa trưa mới cáo từ.

Tương giao cùng với tiên tử như vậy, quả thật làm cho cả người có một chút thoải mái dễ chịu.

Dáng người đẹp mắt, giọng nói mềm mại, hương thơm trong mũi, núi và biển đẹp, thật sự tuyệt nhất Hồng Hoang.

Bản thể của Lý Trường Thọ lui về Tiểu Quỳnh Phong Độ Tiên Môn, tìm một góc thoải mái để trốn.

Lần này, hắn không chủ động trả lại Tháp đại gia cùng với Không Gian Xích.

Linh Nga còn lịch luyện ở bên ngoài, Lý Trường Thọ làm sao cũng phải chuẩn bị một chút, đủ để ứng đối với tuyệt đại đa số tình huống ngoài ý muốn.

Linh Nga ngược lại là vẫn luôn vô cùng an ổn, đi dạo phố ở bên trong phường trấn, uống chút trà, mua sắm, mặc dù cũng đang suy nghĩ leo lên Vạn Thọ Sơn như thế nào, nhưng tổng thể là có một chút nhàn nhã.

Ở bên trên Hắc Trì Phong, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" mở hai mắt ra, Bạch Trạch ở bên cạnh cười tiến tới.

"Vực ngoại thiên ma đã giải quyết xong?"

"Giải quyết xong." Lý Trường Thọ cười nói: "Thần thông của Đế Thính dùng thật sự tốt."

"Đây chính là khắc tinh của vực ngoại thiên ma." Bạch Trạch vừa định tiến hành so sánh, đột nhiên liền nghĩ đến chính mình, dường như cũng bị vị Thuỷ Thần trước mắt này khắc chế, vẻ tươi cười dần dần thu liễm, ngồi ở một bên thất vọng thở dài.

Lần này Lý Trường Thọ thật sự có một chút không rõ ràng cho lắm, hỏi: "Bạch tiên sinh đây là sao?"

"Ài —— Thuỷ Thần để bần đạo yên lặng một chút đi."

"Bạch tiên sinh tùy ý là được." Lý Trường Thọ lo lắng quan sát Bạch Trạch một hồi, phát hiện ra Bạch Trạch cũng không có gì bất thường, lúc này mới bắt đầu bận rộn sự tình của mình.

Lưu Địa Tạng cùng với Đế Thính ở trên tiểu thiên địa kia, bất quá chỉ là một bộ phận trong tính kế của Lý Trường Thọ.

Dựa vào cái gì, chỉ có thể là Tây Phương Giáo ra tay phân hoá Tam Giáo Đạo Môn bọn hắn, mà bọn hắn không thể can dự vào tâm thái của Tây Phương Giáo?

Tại Phủ Thủy Thần Thiên Đình, Lý Trường Thọ đổi một cỗ Đạo Nhân Giấy, bưng phất trần đi ra khỏi phủ đệ, đi về hướng Thông Minh Điện.

Sau nửa canh giờ, Thiên Đình truyền ra ngoài một bản hịch văn, hịch văn này bị Thiên Binh Thiên Tướng đưa đến các đại phường trấn Trung Thần Châu, đưa đến Linh Sơn Tây Ngưu Hạ Châu, rơi tại nơi Yêu Tộc Bắc Châu khởi binh tụ tập.

Đây là một phong thư ngợi khen.

Trong thư nói, thiên ngoại có vực ngoại thiên ma quấy phá, xâm nhập vào trong Tam Giới, có ý đồ giết hại sinh linh.

May mắn được Thiên Đạo chỉ dẫn, Thánh Nhân lão gia cho phép, Tam Giáo Đạo Môn đều phái ra cao thủ, dựa vào sự cao thượng của Địa Tạng cùng với thần thông của Đế Thính, quét sạch vực ngoại thiên ma lẫn vào Tam Giới.

Bên trong hịch văn Thiên Đình, không nhắc tới ba chữ "Tây Phương Giáo" một lần nào, nhưng lại hết lòng tán thưởng đối với sự cao thượng của Địa Tạng, sự huyền diệu thần thông của Đế Thính.

Mặc dù không có tính khen thưởng thực chất gì, nhưng cho Địa Tạng danh vọng khá cao.

Kế tiếp chính là Địa Tạng cùng với Đế Thính trở về từ phương xa, đến lúc đó bọn họ hẳn là sẽ đặc biệt cảm động. Biểu tình của Địa Tạng, đoán chừng sẽ đặc biệt vui.

Đáng tiếc là Lý Trường Thọ không có cách nào đi đến Linh Sơn, thấy tận mắt.

Đám lão đạo ở trong nội bộ Tây Phương Giáo kia lại bởi vì chuyện như vậy mà ghen tỵ?

Không có khả năng, tất cả mọi người đều là đệ tử Thánh Nhân, đệ tử ký danh Thánh Nhân, không có khả năng không có lòng khoan dung như vậy, không thể nhìn thấy người khác ưu tú...

Đúng không?

Buổi trưa chưa qua, trong thư viện tại tòa thành lớn thế tục Nam Châu nào đó, Lý Trường Thọ mỉm cười mở hai mắt ra.

Bảy thiếu nam thiếu nữ đã dùng xong cơm trưa, lúc này đang thu thập hộp cơm.

Hoa Hữu Minh rõ ràng chưa từng làm chuyện này, có một chút tay chân vụng về gói kỹ hộp gỗ, cầm cây tăm xỉa răng, con mắt thỉnh thoảng nhìn sang bên cạnh một chút.

Hạ Ngưng Sương đang uống trà, tư thái đoan trang, cử chỉ ưu nhã, khắp nơi lộ ra một cỗ phong phạm đại gia khuê tú.

"Ừm khục!" Lý Trường Thọ hắng giọng, nói một tiếng: "Các ngươi đã thương lượng công khóa xong chưa?"

Bảy người nhao nhao gật đầu, ngược lại là Hoa Hữu Minh quan tâm hỏi một câu: "Tiên sinh không cần ăn trưa sao?"

"Không cần." Lý Trường Thọ cười nói: "Ta không phải phàm tục, không cần ăn."

Từng tờ giấy trắng bay ra từ ống tay áo của Lý Trường Thọ, bay đến trước mặt bảy người: "Viết công khóa mà từng người muốn học xuống."

Bảy người mặc trường sam kiểu dáng giống nhau vội vàng lấy bút mực ra, cẩn thận viết mấy chữ, Lý Trường Thọ lại chụp những tờ giấy này trở về, đặt ở trong tay, ngâm khẽ nói: "Thi từ, văn chương, tiên thuật, số học, binh pháp?"

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, nhìn hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên đó, cười nói: "Vì sao Hữu Minh muốn học binh pháp?"

Hoa Hữu Minh đứng dậy, ôm quyền đối với Lý Trường Thọ, khuôn mặt mang theo một chút đắc ý, cất cao giọng nói: "Học sinh về nhà suy nghĩ một đêm, đã hiểu được chỗ thiếu hụt của mình. Công phu quyền cước, đạo pháp tiên thuật, ở nhà đều có người dạy ta, nhưng binh pháp chi đạo, người tài trong phủ lại không nhiều. Tiên sinh là hiền giả đại tài, nhất định là không gì không biết, ta nhất định phải nắm chắc những thứ này."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi có biết, tiên pháp mà tu sĩ không kém phàm nhân bao nhiêu ở phủ ngươi truyền, cùng với tiên pháp của ta chênh lệch lớn cỡ nào không?"

Hoa Hữu Minh sững sờ, nhỏ giọng hỏi: "Chênh lệch rất lớn sao?"

"Ha ha ha." Lý Trường Thọ ngửa đầu cười to, Hoa Hữu Minh có chút xấu hổ vò đầu.

Hạ Ngưng Sương ở gần y chửi nhỏ một tiếng: "Đồ ngốc, hôm qua tiên sinh đã từng nói, tiên sinh sẽ cùng nhau truyền thụ công khóa mà chúng ta đề ra, ngươi còn hối hận cái gì?"

Hoa Hữu Minh trừng mắt nhìn Hạ Ngưng Sương, Hạ Ngưng Sương quét ánh mắt qua, thiếu tướng quân lại rụt cổ một cái.

Chương 800. -

Lý Trường Thọ nói: "Vậy chúng ta liền tạm định ra năm môn công khóa này, xế chiều hôm nay sẽ giảng thi từ và tiên thuật trước. Phải nhớ kỹ, ta sẽ không truyền cho các ngươi bí thuật gia tăng thọ nguyên, thứ này sẽ nhiễu loạn mệnh số sinh lão bệnh tử, ta sẽ chỉ truyền cho các ngươi một chút thủ pháp khốn địch đơn giản. Ví dụ như thuật thao túng dây thừng."

Lý Trường Thọ gảy nhẹ ngón tay, đai lưng của Hoa Hữu Minh đột nhiên hóa thành một sợi dây thừng, trói gô tên gia hỏa này.

Mà Hoa Hữu Minh dừng đột ngột, không kịp khống chế cân bằng, kêu nhẹ một tiếng đập về phía Hạ Ngưng Sương.

Hạ Ngưng Sương bất quá chỉ là nữ tử yếu đuối, lúc này sao có thể tránh né?

Liền nghe được hai tiếng ai nha, bàn thấp rung động loảng xoảng, Hạ Ngưng Sương nhắm mắt thở nhẹ, lúc lại mở mắt, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt có chút ngốc của Hoa Hữu Minh.

Sau đó bốn mắt nhìn nhau, không tự giác liền nghe được tiếng tim đập thùng thùng.

Nhà gỗ lập tức yên tĩnh trở lại, đôi trai gái quay đầu nhìn xung quanh, trong lòng mỗi người đều có chút lo lắng.

Thiếu niên góp đủ số bên trong xó xỉnh nào đó yên lặng cúi đầu, cảm giác chính mình bị đại hiền chọn trúng, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Bên trong ghế bành, Lý Trường Thọ híp mắt cười, dương

dương tự đắc.

Mặc dù chuyển thế thân lịch kiếp của hai vị đại lão lúc này chỉ mới biết yêu, nhưng cảm tình lại có thể từ từ bồi dưỡng, vì lý do ổn thoả, giữ lại những kỷ niệm chung cũng tốt.

Lúc này, Hạ Ngưng Sương đã lấy lại tinh thần, khuôn mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn Hoa Hữu Minh: "Ngươi, ngươi vẫn chưa chịu dậy!"

Dây thừng trói trên người Hoa Hữu Minh cởi bỏ trong nháy mắt, y cố tự trấn định, vội vàng nhảy lên, lại nắm chặt nắm đấm ho khan nói: "Xin lỗi đã đụng phải ngươi, đừng, đừng tức giận..."

"Hừ!" Hạ Ngưng Sương hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống một lần nữa, sửa sang lại vật trang sức, ra vẻ không có chuyện gì phát sinh.

Liền nghe Hoa Hữu Minh ở bên cạnh nhỏ giọng thầm thì: "Cũng thật đẹp mắt...ấy, đừng hiểu lầm, ý của ta là hai sợi lông ở trong lỗ mũi của ngươi."

Toàn bộ phòng trúc yên lặng một lần nữa.

Lý Trường Thọ nguyên bản đang mỉm cười, vào giờ phút này cũng là mắt tối sầm lại, suýt nữa liền tự thiêu cỗ Đạo Nhân Giấy này.

"Hoa, Hữu, Minh!"

Một tiếng mắng mỏ giận dữ, Hạ Ngưng Sương cầm một cây bút lông lên liền xông tới, Hoa Hữu Minh đứng dậy liền chạy, hai người truy đuổi đùa giỡn một hồi ở bên trong phòng trúc.

Hai đôi thiếu nam thiếu nữ hoặc là đã có hôn ước, hoặc là đã chú định nhân duyên kia mỉm cười nhìn, Lý Trường Thọ cũng không ngăn cản, nhớ tới hình ảnh thanh xuân tuổi trẻ năm đó.

Bên trong xó xỉnh, "người góp đủ số" dường như không có quan hệ với đùa giỡn, nằm yên lặng ở trên bàn.

Tất cả đều là số mệnh...

Không, chúng ta không thể tin vào số mệnh!

Dương Thiên Hữu hắn, sau này nhất định phải nghịch tập!

"Trở thành đầu bếp hay là nguyên liệu nấu ăn, đây là một vấn đề. "

Bạch Trạch duy trì bản thể, ngồi ở kia thở dốc một hơi dài, quay đầu liếc nhìn hóa thân Thuỷ Thần nhắm mắt đả tọa ở bên cạnh đầm nước, nhìn hình ảnh chiếu ra trong đầm nước, thoáng có một chút xuất thần.

Cuộc sống của Thuỷ Thần, quả nhiên là phong phú làm cho thú ghen tị.

Lại vừa phải quan tâm sự tình Thiên Đình, lại vừa phải nghĩ biện pháp tính kế phương tây cùng với Yêu Tộc, còn phải lo lắng thay cho Tiểu sư muội lịch luyện ở bên ngoài, ngẫu nhiên còn phải tiếp nhận 【việc phải làm của Thánh Nhân】, ra ngoài đánh một chút vực ngoại thiên ma, thuận tiện nói chuyện phiếm khoác lác, nói chuyện nhân duyên cùng với cao thủ Tam Giáo.

Ở trong nửa năm gần nhất này, Thuỷ Thần càng là gánh vác nhiệm vụ dạy bảo chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu.

Mặc dù mỗi lần nhấc đến việc này, Thuỷ Thần đều sẽ khoát tay nói: "Chuyện này không tính, chuyện này không tính, như vậy làm sao có thể xem như là lão sư của Ngọc Đế bệ hạ ".

Nhưng Bạch Trạch luôn cảm thấy, Thuỷ Thần có thể tiêu tốn gần một phần ba tinh lực ở bên trên việc này, tất nhiên là thật sự vui vẻ...

Nào giống như Bạch Trạch y, mang danh là thụy thú, yêu soái về hưu, hiện nay trừ ngẫu nhiên giúp Thuỷ Thần xét duyệt kế hoạch, liền chỉ có thể tưởng tượng theo đuổi cực hạn mỹ vị như thế nào...

Cuộc sống dưỡng lão, an nhàn, lại buồn tẻ.

Bạch Trạch lại đúng giờ liếc nhìn tình hình trong đầm nước, y vô thức liền thu hồi ánh mắt, đột nhiên run lên.

Lần này Linh Nga ra ngoài phường trấn, dường như bay có một chút xa...

"Thuỷ Thần, Thuỷ Thần!"

"Ừm?" Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ ở bên hồ mở hai mắt ra, trong mắt lấp lóe tinh quang, lại lập tức ẩn lui.

Thừa dịp ngày hôm nay thư viện không cần nhập học, Lý Trường Thọ mới vừa ngộ đạo tu hành.

Không cần Bạch Trạch nhiều lời, Lý Trường Thọ lập tức nhìn về phía hình ảnh trong đầm nước.

Chiếc lông vũ dài trên đỉnh đầu Bạch Trạch lấp lánh sáng ngời một lần nữa, hình ảnh trong đầm nước lập tức càng thêm rõ ràng.

Quân đoàn Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ an bài ở lân cận Linh Nga, lập tức thi triển độn pháp đi theo!

Vào giờ phút này Linh Nga đang chạy trên đường mây hướng đến Vạn Thọ Sơn.

Nàng thay một bộ váy dài tươm tất, áo mỏng thêu mây, tóc xanh mềm mại, đôi mi thanh tú lưu luyến, tuy đã che giấu dung mạo, lại vẫn không giảm cảm giác thanh tú.

"Nàng sao lại đột nhiên muốn đi tới thử một chút?" Lý Trường Thọ lẩm bẩm, lập tức nhất tâm đa dụng, tiếp tục nhìn chằm chằm Linh Nga.

Bạch Trạch cười nói: "Có lẽ là đã suy nghĩ rõ ràng, tiếp tục trì hoãn bất quá cũng chỉ là lãng phí thời gian, đi tìm kiếm vận may sớm một chút, vô luận thành bại cũng đều có thể sớm ngày trở lại bên cạnh sư huynh của mình."

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, lạnh nhạt nói: "Nhìn nàng chơi đùa mỗi ngày tại thành trấn trong đoạn thời gian này, cũng là có một chút vui vẻ."

"Như vậy không giống nhau." Bạch Trạch trêu chọc nói: "Đối với Linh Nga mà nói, vui vẻ không có sư huynh là không hoàn chỉnh!"

Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn đầu bếp nào đó, Bạch Trạch lập tức chôn đầu vào móng guốc của mình, cười tủm tỉm...

Hơi ngẫm nghĩ, bản thể của Lý Trường Thọ rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong, trực tiếp làm lơ đại trận hộ sơn bản môn, thi triển thổ độn đi về hướng Tây Ngưu Hạ Châu.

Trước đây chưa chủ động trả lại, Thánh Nhân lão gia cũng không thu hồi Tháp đại gia cùng với Không Gian Xích, rời núi cùng với bản thể một lần nữa.

Nói thật, lưu Tháp đại gia ở bên người, là thật tốt...

Linh bảo không cần tu hành, Tháp đại gia yêu thích nhất là bị thần binh lợi khí đập, yêu thích thứ hai chính là nói chuyện phiếm đánh rắm cùng người.

Nửa năm này, Tháp đại gia cùng với Không Gian Xích nói chuyện phiếm nhàm chán, thường xuyên thúc Lý Trường Thọ đi đến Tam Tiên Đảo gặp Kim Đấu muội muội, hoặc là đi đến Thánh

Mẫu Cung bái kiến Thánh Mẫu nương nương, chào hỏi Hồng Tú Cầu muội muội.

Cứ thế mãi, làm cho Lý Trường Thọ cũng đều có một chút hoa mắt chóng mặt.

Đây, chính là đại giới sử dụng loại linh bảo phòng ngự cực phẩm sao?

Chương 801. -

Thanh tĩnh vô vi đại đạo của Thái Thanh lão sư, thật sự lợi hại, tinh thần có thể chịu được nhiều linh bảo ô nhiễm như vậy...ách, giống như Thái Thanh lão sư sẽ trực tiếp phong ấn linh bảo, đến thời điểm dùng lại giải trừ phong ấn.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, Không Gian Xích lóe ra một chút sáng ngời, tốc độ bay của hắn lập tức nhanh hơn một chút.

Ở bên kia, Linh Nga đã cưỡi mây bay đến phụ cận Vạn Thọ Sơn.

Nàng ngừng một hồi ở trên không, hơi suy tư, cầm khối ngọc phù kia trong tay.

Chữ viết bên trong ngọc phù vẫn là nhắc nhở về nhiệm vụ lịch luyện kia, nhưng Linh Nga phải làm, chính là giao ngọc phù ở trước mặt cho Trấn Nguyên đại tiên.

Ngẫm nghĩ, Linh Nga đưa tay trái vào bên trong tay áo, lấy ra...

Vài trái tiên quả.

Cũng không thể tay không đi bái phỏng đại năng Viễn Cổ, Trấn Nguyên đại tiên!

Linh Nga cưỡi mây tiến về phía trước, chậm rãi bay đến một trăm dặm phía trước Vạn Thọ Sơn.

Ngọn núi này không lạ, không cao, giống như một cái trống nhỏ nhô ra ngoài đồng bằng, nếu miêu tả chính xác thì nên gọi nó là " sườn núi Vạn Thọ".

Một làn gió nhẹ thổi vào mặt, Linh Nga chỉ cảm thấy nửa bước khó vào, bị không gian "ôn nhu" nơi đây cự tuyệt.

Nàng tất nhiên là không có một chút ngoài ý muốn nào—— xem ra Luyện Khí Sĩ đến Vạn Thọ Sơn kiếm một chút cơ duyên, đãi ngộ nhận được đều là như vậy.

Nhìn về hướng đỉnh núi, giữa đám cây cối tươi tốt, có thể nhìn thấy một góc của đạo tràng,

Nơi đây không có tiên quang, cũng không có điềm lành, càng không "tô điểm cao cấp" như khánh vân, Linh Nga có thể nhìn thấy linh thú chơi đùa trên núi, tiên hạc vỗ cánh bên cạnh hồ nước, trăm chim bay lượn trên rừng.

Cẩn thận cảm ứng, đạo bên trong thiên địa dường như cũng ẩn ở chỗ này, phía trước chỉ là nơi dành cho người phàm.

"Làm sao lại có cảm giác, có cùng mùi vị với Tiểu Quỳnh Phong... "

Linh Nga khẽ hít một hơi, liếc nhìn Đá Cảm Ứng đậm màu, tự biết có không ít tiên thức đang khóa chặt ở trên người mình, không khỏi nghĩ đến, sư huynh hẳn là đang nhìn biểu hiện của mình...

Vái chào đối với phía trước, Linh Nga dùng giọng thanh thúy hô: "Vãn bối là đệ tử đạo thừa Nhân Giáo, ngày hôm nay đến đây, là bái kiến Địa Tiên Chi Tổ tiền bối, thay cao nhân Nhân Giáo chúng ta đưa một phong thư!"

Phía trước im ắng, cũng không có một chút đáp lại.

Linh Nga khẽ nhíu đôi mi thanh tú, lại hô như thế hai lần.

Đúng lúc này, bên cạnh có tiếng người truyền đến, lại là một đạo nhân hơi mập bay lên không trung từ khu rừng phía dưới, cười nói: "Đừng phí tâm nữa đạo hữu, nơi này có đại trận, thanh âm không thể truyền vào. Lại nói, thanh âm coi như có thể truyền vào, ngươi lại làm sao có thể bái kiến được...ài!"

Đạo nhân hơi mập này run run, nhìn từng tia từng tia lưu quang chậm rãi hội tụ trước mặt Linh Nga.

Những tiên quang này ngưng tụ thành một cánh cửa, trong cửa lại có kết giới.

Một tia đạo vận bình thản, hùng hậu, liên miên xa xăm bay ra, cùng với tiếng nói già cỗi: "Khách quý đến nhà, xin mời đi vào."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, ngọc phù trong tay có một chút lấp lóe sáng ngời, một nhóm chữ trong đó chậm rãi biến mất, hóa thành một phong thư ngắn gọn.

Linh Nga vội vàng liếc nhìn nội dung phong thư, phát hiện ra thật đúng là do cao nhân Nhân Giáo viết, lạc khoản đúng là Huyền Đô Tiểu Pháp Sư.

Một tia truyền âm của Lý Trường Thọ chui vào trong tai Linh Nga, nói chính là: "Lần này chỉ là lần đầu bái phỏng, không nên hỏi vị đại tiên này quá nhiều vấn đề, liền nói là được cao nhân Nhân Giáo chỉ điểm, đến đây hỏi thăm cách tu hành Địa Tiên chi đạo."

Sư huynh!

Linh Nga chấn động tinh thần, lập tức tràn đầy tự tin, bay vào trong kết giới trước mắt.

Cảnh sắc ở lân cận Vạn Thọ Sơn không có nửa điểm biến hóa, hiển nhiên là tồn tại đại trận không gian cực kì cao minh, dường như đã mở ra một thế giới mới.

Nhưng mà...

Lý Trường Thọ vốn cho rằng Linh Nga có thể ở bên trong Ngũ

Trang Quan ít nhất một ~ hai canh giờ, nhưng Linh Nga bất quá chỉ chốc lát liền phiêu nhiên mà ra, cưỡi mây bay về hướng đông.

Lúc này, Linh Nga cố ý cầm ngọc phù mang theo đạo vận của Trấn Nguyên đại tiên trong tay, những người chú ý đến nàng tự nhiên biết, nàng chỉ là thay cao nhân đưa tin, lại được Trấn Nguyên đại tiên hồi âm ——trong lúc vô hình tăng lên không ít lai lịch cho chính mình, làm cho tình cảnh bản thân không đến mức rơi vào nguy hiểm.

Kỳ thật Linh Nga cũng đã rất ổn...

Tiên tử có thể đi vào Ngũ Trang Quan, nơi đây ai dám trêu chọc?

Nhất là, bốn chữ mà Trấn Nguyên đại tiên nói kia: "Khách quý đến nhà".

Vô kinh vô hiểm rời khỏi phạm vi Vạn Thọ Sơn, Linh Nga đột nhiên thi triển phong độn, cấp tốc chạy tới phường trấn chính mình đặt chân trước đây.

Nàng mới tiến vào từ cửa tây, lập tức liền đi ra từ cửa đông, lúc rời khỏi phường trấn đã đổi dung mạo, hóa thành một lão bà cảnh giới Thiên Tiên, đi về hướng Nam Thiệm Bộ Châu, muốn đi vòng từ Nam Châu trở về Đông Thắng Thần Châu.

Tại phương diện phản trinh sát này cũng rất sít sao.

Tất nhiên, muốn làm cho sư huynh nhà mình choáng váng, vẫn là còn thiếu một chút xíu hỏa hầu...

Linh Nga hiển nhiên là đã sớm chế định được đường đi về nhà hoàn chỉnh, lúc này hoàn thành nhiệm vụ, trong đôi mắt đẹp ứa ra ánh sáng xanh, qua thế tục, xông đầm lầy, vượt qua ranh giới lục địa, lao thẳng tới sơn môn Độ Tiên Môn!

Nhằm không để lộ dấu vết, Linh Nga nâng cao mười hai phần tinh thần, mỗi khi bay được vạn dặm liền thay đổi dung mạo một lần.

Nàng tự nhiên biết, đây đều là nội dung sư huynh khảo hạch, cho nên đã ứng phó toàn lực, không dám lười biếng chút nào.

Mấy ngày sau, ở phía trước sơn môn Độ Tiên Môn.

Linh Nga áp chế tay nhỏ kích động của chính mình, cưỡi mây trắng, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, ngâm nga làn điệu dân gian, đi về hướng sơn môn.

Tới sơn môn, Linh Nga lấy ra lệnh bài chưởng môn, cùng với hai túi tràn bảo nang đầy đan dược và dược thảo, tràn đầy vui vẻ hiếu kính cho mấy vị lão tiền bối canh cổng, nói đây là chính mình đi ra ngoài lịch luyện đoạt được.

Sau một hồi "không được không được", "vậy làm sao được", Linh Nga cưỡi mây bình tĩnh bay về hướng Tiểu Quỳnh Phong, để lại mấy vị lão đạo tán dương đủ kiểu.

Bản thể của Lý Trường Thọ tất nhiên là đã sớm một bước chạy về bên trong môn phái, thuận tiện thả Đạo Nhân Giấy công chúng về từng cái phương hướng sơn môn.

Thực hổ thẹn, chỉ là một chút xíu lực lượng hộ vệ.

Cưỡi mây qua rừng hoang, phương tâm ghét sự chậm chạp.

Khi Linh Nga bảo trì bình tĩnh qua mấy tầng đại trận, thấy được thân ảnh quen thuộc đứng dưới cây liễu bên hồ, rốt cuộc cũng không kìm nén được.

Nàng reo hò một tiếng, bay nhanh về hướng Lý Trường Thọ, trong miệng hô to: "Sư huynh, ta còn sống trở về!"

Lý Trường Thọ nguyên bản xụ mặt, quả nhiên là bại bởi câu la lên, này cười gật gật đầu, cũng không cự tuyệt tay nhỏ Linh Nga mở ra.

Nàng đúng như là yến về tổ, liền đụng vào trong lồng ngực của sư huynh như vậy.

Chương 802. -

Lý Trường Thọ thoáng có một chút do dự, hai tay chắp sau lưng tự nhiên rủ xuống, vào thời khắc muốn nhấc lên, Linh Nga lại đột nhiên hoàn hồn, gương mặt xinh đẹp đỏ thấu trong nháy mắt, lập tức nhảy ra về phía sau, vui vẻ đầy ngập hóa thành một tiếng: "Nấc!"

Lý Trường Thọ bình tĩnh đưa tay sửa sang cổ áo, nói: "Lần này lịch luyện, thu hoạch như thế nào?"

Biểu hiện của Linh Nga lúc này, đã là chứng minh hiệu quả lịch luyện như thế nào.

Nàng ép sự ngượng ngùng của chính mình xuống, khuôn mặt mặc dù đỏ, lại không bốc hơi, hạ thấp người hành lễ đối với Lý Trường Thọ, nói khẽ: "Đa tạ sư huynh an bài lịch luyện, lần này sư muội thu hoạch rất nhiều."

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Thu hoạch rất nhiều, chính là trở về cũng đều không xem xét đây có phải [image]là ta hay không, liền tới gần không có một chút đề phòng nào như vậy sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Nga xệ xuống, vô thức liền muốn giả khóc bán đáng thương, nhưng lại lập tức nghĩ đến điều gì, vô cùng tự tin nói một tiếng: "Nếu sư huynh đứng nơi đây cũng đều không phải là sư huynh, ta đây coi như lại chú ý cẩn thận, chỉ sợ là cũng không sống được."

"Lời muội nói cũng có mấy phần đạo lý." Lý Trường Thọ gật đầu biểu thị khen ngợi: "Lần này xác thực đã trưởng thành hơn rất nhiều."

Linh Nga mừng khấp khởi cười một tiếng, khẽ nói: "Còn có, cái ôm, cái ôm vừa rồi kia, cũng là thay Vân Tiêu tỷ tỷ đưa cho ngươi...ách."

Không xong, nói lỡ miệng!

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Các ngươi gặp nhau, hình như đã rất lâu."

Linh Nga xoay động nhãn châu, lập tức chuyển chủ đề: "Sư huynh, ta đạt được một món bảo bối, mau nhìn!"

Một quả Nhân Sâm được Linh Nga nâng ở trong lòng bàn tay: "Sư phụ ăn thứ này, thọ nguyên có thể tăng gần năm vạn năm! Ta chính là cầu được từ chỗ của Trấn Nguyên đại tiên!"

Linh Nga vội vàng đưa hồi âm Trấn Nguyên đại tiên cấp cho Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư—— một khối ngọc phù khác, nhét vào trong tay của Lý Trường Thọ, vứt lại một câu: "Ta sẽ đưa cho sư phụ trước!"

Sau đó liền nhanh như chớp chạy tới nhà tranh của Tề Nguyên lão đạo.

Nha đầu này, quả nhiên là cũng không muốn nhìn hắn cùng với Vân Tiêu tiên tử tiến triển quá nhanh...

Lý Trường Thọ chắp tay than nhẹ, quay người trở về bên trong đan phòng, liếc nhìn lời khách sáo chào hỏi đơn giản bên trong ngọc phù, tâm thần chuyển đến Nam Châu.

Sự tình Hữu Cầm Huyền Nhã lên trời, Lý Trường Thọ đã quyết định trì hoãn.

Không có gì khác, tạo thế tuyên truyền cho Huyền Nhã, chắc chắn sẽ náo ra các loại động tĩnh, sẽ xuất hiện rất nhiều nguy hiểm.

Bây giờ đại lão phe mình - Huyền Đô Đại Pháp Sư không có ở bên trong Ngũ Bộ Châu, lựa chọn ổn thỏa nhất, chính là muốn giảm bớt sự vụ như vậy.

Mặc dù kế hoạch Thiên Đình chiêu binh sẽ chịu một ít ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng không tính là quá lớn, chỉ là thiếu một chút hiệu quả tuyên truyền...

Cũng có thể làm cho thực lực của Huyền Nhã lại đề thăng một đoạn nhỏ.

Tại thế tục Nam Châu, trong thư viện Lý Trường Thọ đã chấp giáo nửa năm, Đạo Nhân Giấy làm bộ nghỉ ngơi mở mắt ra.

Bên ngoài phòng trúc, ba vị thiếu nam đang tu hành tiểu pháp thuật thực dụng như đá rơi, ba vị thiếu nữ đọc thi từ diễn cảm ở bên trong rừng trúc phía xa.

Mà người "Góp đủ số" ở trong phòng trúc kia, đang dựa bàn viết gì đó.

Lý Trường Thọ đứng lên, ấm giọng nói: "Tiểu Hữu, vì sao không luyện tập pháp thuật?"

Thiếu niên Dương Thiên Hữu vội vàng đứng dậy trả lời: "Hồi bẩm tiên sinh, ta đang ôn tập số học, mấy môn pháp thuật này ta đều không học được, chỉ là cản trở mọi người..."

"Vậy cũng phải học, về sau cũng có được bản lĩnh phòng thân, sự do người làm, đừng có xem thường từ bỏ."

Lý Trường Thọ cổ vũ hắn hai câu, liền nói một tiếng đối với bên ngoài: "Hữu Minh, mang Tiểu Hữu đi qua."

"Được rồi!" Hoa Hữu Minh dùng hai bước liền nhảy tới, nhếch miệng cười.

Dương Thiên Hữu vội vàng hướng về phía trước, hô vài tiếng "Đại ca", như là tiểu tùy tùng, đi theo phía sau Hoa Hữu Minh.

Lý Trường Thọ không khỏi híp mắt cười khẽ...

Thêm một năm nữa, muội muội của Hoa Hữu Minh sắp ra đời rồi, chính là "sắc đẹp bất phàm" được Ngọc Đế bệ hạ đặt cho.

Đồng dạng, hẳn là mẹ của Dương Tiễn.

Nếu Dương Thiên Hữu ở nơi đây chính là Dương Thiên Hữu mà hắn biết kia, cuộc nhân duyên vượt qua trần tục này cũng có thể được giải thích.

Ngày đó lúc giữ lại bảy người bọn hắn, Lý Trường Thọ vốn không có để ý đến cái tên này, cũng là cách đây mấy ngày, lúc tu hành đột nhiên nghĩ đến vị Dương Thiên Hữu này là ai.

Tại sao lại có câu nói Dương Thiên Hữu chính là Kim Đồng Thiên Đình chuyển thế?

Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, lại âm thầm kiểm chứng tại Thiên Đình, vị Dương Thiên Hữu này chỉ là người bình thường, không có lai lịch gì, tư chất cũng không có gì đặc biệt.

Xem chừng, hẳn là đến lúc đó Ngọc Đế bệ hạ không đành lòng ngăn cách muội muội và muội phu, liền âm thầm tăng thêm chút lai lịch cho Dương Thiên Hữu, như thế cũng bảo đảm được uy vọng của Thiên Đình, mặt mũi của Ngọc Đế...

Nói thật, chuyện xưa của Dương Tiễn cũng rất thảm.

Cha mẹ Dương Tiễn sinh ba người huynh muội, đại ca và phụ thân cùng chết ở trong tay Thiên Binh, mẫu thân bị trấn áp dưới Đào Sơn, bản thân Dương Tiễn mang theo muội muội lẻ loi hiu quạnh, gian nan bái sư...

Lý Trường Thọ cũng không nhớ rõ có quan hệ chi tiết, hơn nữa truyền thuyết Nhị Lang Thần cũng là mỗi người nói một kiểu.

Có chuyện nói, lúc Dương Tiễn phá núi cứu mẹ, đào núi cứu mẫu thân ra, nhưng mẫu thân bị phơi nắng lâu ngày đã chết, cho nên Dương Tiễn ghi hận trong lòng đối với Thiên Đình, tuy được Thiên Đình phong thưởng, lại mang hận ý đối với cữu cữu của chính mình, viết xuống một câu "Nghe điều không nghe tuyên".

Có một điểm ở đây mà Lý Trường Thọ đã chú đến từ trước đây, lại đặc biệt để ý —— Dương Tiễn là sau khi đạt được thần vị Thiên Đình, nhập đại kiếp Phong Thần, đi theo sư phụ Ngọc Đỉnh Chân Nhân bảo vệ Chu quốc!

Tất nhiên, đây là những câu chuyện xưa nguyên bản.

...

Tại ranh giới tây nam bộ Bắc Câu Lô Châu, tại địa phương Yêu Tộc tụ tập.

So với vài thập niên trước, bộ dáng ở nơi đây đã thay đổi hoàn toàn, đất đai khô nứt, suối núi khô cằn, khắp nơi không có sự sống, nhiều ngọn núi đã biến thành núi chết.

Không có gì khác, chúng yêu tụ tập ở nơi đây kháng thiên, chống lại Thiên Đạo.

Những tiết mục mà các bộ Thiên Đình thực hiện kia, ngoại trừ Xí Thần Điện, đều đã không còn liên tục phát lực.

Dù sao thì giày vò lâu, lớp da của những Yêu Tộc này sẽ dày lên.

Các thành viên cấp cao Yêu Tộc là thật sự không nghĩ tới, Thiên Đình lại có thể nhẫn nhịn như thế...

Ban đầu phát ra hịch văn thảo phạt thiên, Thiên Đình dùng các loại thủ đoạn phản chế, chính là không phát binh thảo phạt Yêu Tộc bọn hắn.

Sau đó tại đại chiến Bắc Châu, Thiên Đình phái đại quân tham chiến, một phương Yêu Tộc bị "Thuỷ Thần cưỡi Bạch Trạch" làm sập tâm tính, không những không thể đánh đau Thiên Đình, ngược lại còn đánh cho tâm can của chính mình run rẩy.

Bọn hắn cần một lần đại thắng, sau đó mang theo thắng thế, đàm phán cùng với Thiên Đình.

Logic rất đơn giản, quá trình cũng rất là rõ ràng, nhưng vị Thuỷ Thần Thiên Đình kia, lại là hoàn toàn không cho cơ hội!

Chương 803. -

Trong một đại điện dưới mặt đất.

Lục Áp dựa nghiêng vào bên trên bảo tọa, ấn tỉ Yêu Đế lơ lửng trước người, dùng bàn tay đỡ cái trán, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Thuỷ Thần...

"Đấu thần không đấu thế, đấu tiên không đấu thánh. "

Bạch Trạch...

Đột nhiên, góc đại điện truyền đến một tiếng cười khẽ, hai thân ảnh đi ra từ bên trong bóng tối.

Một đạo thân ảnh hơi nhỏ nhắn, dừng ở trong góc cũng không tiến về phía trước, lộ ra hai sợi tóc bạc dưới áo choàng.

Một vị lão giả khác trực tiếp xốc áo choàng lên, bước nhanh đến phía trước bảo tọa, chắp tay nói: "Thái Tử điện hạ, bần đạo đã nghĩ ra biện pháp phá cục."

"Mời tiền bối trực tiếp nói." Hai mắt của Lục Áp có một chút vô thần.

Lão đạo này cười nói: "Điện hạ, sao chúng ta không ra tay từ trên người một vị quyền thần Thiên Đình khác? Thuỷ Thần xác thực khó đối phó, nhưng hắn cuối cùng bất quá chỉ là chính thần tam giai, mà ở bên trong Thiên Đình còn có một vị chính thần nhị giai, Mộc Công."

Lúc này mới hơn nửa năm, Lý Trường Thọ liền rõ ràng cảm giác được, bảy thiếu niên này...

Càng ngày càng khó dạy.

Lúc buổi chiều, Lý Trường Thọ giảng giải một ít văn chương tương đối nổi danh bên trong phàm tục, liền bị hỏi suýt nữa không đáp được.

Cũng may vì lý do ổn thoả, trước đây đã là chuẩn bị khóa kỹ càng cùng với Bạch Trạch, cân nhắc đến từng cái vấn đề những tiểu tử này có thể sẽ hỏi.

Đợi hoàng hôn ngã về tây, Lý Trường Thọ bảo Hoa Hữu Minh và Hạ Ngưng Sương ở lại quét dọn thư viện, liền phiêu nhiên trở về chỗ ở của chính mình.

Đôi hoan hỉ oan gia này, nửa năm qua cãi nhau ầm ĩ, cảm tình ngược lại là tốt hơn rất nhiều so với trước đó.

Tối thiểu là vào thời điểm đánh nhau, Hạ Ngưng Sương sẽ không ra tay tàn nhẫn đối với bộ vị nhược điểm của Hoa Hữu Minh —— bộ vị nhược điểm ở đây chuyên chỉ dưới xương sườn.

Tâm thần chuyển trở về Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ lần theo âm thanh đối thoại mà tiên thức nghe thấy, cưỡi mây đi về hướng nhà tranh bên hồ.

"Sư phụ, người đừng có hỏi quả này đến từ đâu, cứ ăn là được."

"Đây chẳng lẽ là dùng tà thuật nào đó luyện chế mà thành? Lớn lên giống trẻ con như thế! Linh Nga ngươi tìm được tà vật này ở chỗ nào?"

Linh Nga vội nói: "Đây không phải là tà vật gì, sư phụ ngài hãy cẩn thận cảm ứng, đây chính là quả Nhân Sâm, trời sinh chính là loại bộ dáng này, có thể tăng gần năm vạn năm thọ nguyên!"

"Vậy thì vi sư không cần, ngươi hãy tự sử dụng!"

"Sư phụ!"

"Không cần không cần." Tề Nguyên không ngừng xua tay đuổi Linh Nga ra khỏi cửa: "Vi sư thật sự không muốn tà vật như vậy!"

"Ài, sư phụ!"

Bang! Cửa gỗ bị cưỡng ép đóng lại, thậm chí còn tỏa ra một chút bụi mù.

Linh Nga dùng tiên lực bưng quả Nhân Sâm kia, thoáng có một chút bất đắc dĩ.

Bên trong nhà tranh, Tề Nguyên lão đạo dùng tiên lực bố trí xong mấy tầng kết giới, mới khe khẽ thở dài, lẩm bẩm nói: "Trọc Tiên như vi sư...không đáng..."

Lý Trường Thọ khẽ cau mày, đạo tâm của sư phụ, thật sự có một chút khó giải quyết.

Linh Nga phồng khóe miệng lên, cầm quả Nhân Sâm đứng tại chỗ một lát. Sau khi phát hiện ra tung tích của Lý Trường Thọ, lúc này Linh Nga mới khôi phục bộ dáng hoạt bát lúc bình thường, quay người bay về phía sư huynh nhà mình.

"Sư phụ nói đây là tà vật, không cần, phải làm sao bây giờ?"

"Không sao!" Lý Trường Thọ cười nói: "Sư phụ còn có không ít thọ nguyên, lúc này cũng đang nhậm chức Thiên Đình, lại đã từng dùng bàn đào. Bỏ quả Nhân Sâm vào trong bình ngọc bảo tồn lại đi."

"Ừm." Linh Nga nhu thuận ứng tiếng, lại nhỏ giọng nói: "Nếu không, chúng ta đánh cho sư phụ bất tỉnh rồi nhét vào miệng?"

"Như thế sẽ trái với tâm ý của sư phụ, sư phụ sẽ rất khó tiếp nhận." Lý Trường Thọ nhỏ giọng nói: "Tạm thời bảo lưu phương án này, sau này lại bàn lại."

"Vâng! Tuân lệnh Thuỷ Thần đại nhân!" Linh Nga thanh tú động lòng người chắp tay hành lễ, lập tức nhớ tới tình huống vừa rồi, chóp tai có chút nóng lên.

Lý Trường Thọ hắng giọng, nghiêm mặt nói: "Trước đây ta và muội cũng không chính thức nói qua, ngày hôm nay muội có thể trả lời vi huynh hay không. Muội đối với con đường tu hành sau này, có mong đợi gì? Hoặc là có kế hoạch nào?"

Linh Nga nghiêm túc ngẫm nghĩ, nói khẽ: "Tu hành ở trong núi là được...nếu như có thể trường sinh liền không thể tốt hơn, sư huynh đừng đuổi ta đi ra ngoài liền tốt."

"Trải qua lần lịch luyện này muội đã quen thuộc với tình hình bên ngoài, muốn ra ngoài đi lại, chỉ cần nói với ta một tiếng là được."

Lý Trường Thọ lấy ra một tờ giấy người ở bên trong tay áo, đưa cho Linh Nga: "Lòng người hiểm ác, phức tạp khó lường, bản thân ta cũng mang đến mấy phần nguy hiểm cho Tiểu Quỳnh Phong, muội vẫn phải gia tăng chú ý."

"Tạ ơn sư huynh!" Linh Nga mừng khấp khởi tiếp nhận người giấy, muốn chủ động biểu thị chút gì, nhưng lại chỉ là ngâm khẽ hai tiếng.

"Làm sao vậy?" Lý Trường Thọ hiếm khi ấm giọng hỏi.

"Không có việc gì, ta trở về tu hành." Linh Nga ôm người giấy vào trong ngực, cúi đầu quay người, lách qua bên người Lý Trường Thọ đi về hướng nhà tranh.

Lý Trường Thọ có một chút muốn nói lại thôi, vốn định nói chuyện «Ổn Tự Kinh», sau đó liền không nhịn được bật cười.

Mà thôi, lần này mình viết đi, cũng coi như tỉnh táo một chút —— đáng nhắc tới chính là, một ngàn lần Ổn Tự Kinh này cuối cùng đã biến thành đọc thầm.

Sau khi Linh Nga thuận lợi về núi, sự tình Lý Trường Thọ cần mong nhớ lập tức thiếu một nửa, ngày tháng cũng trở nên càng nhàn nhã hơn..

Ở bên trong Thiên Đình xử trí sự vụ Thiên Đình, ở trong thư viện đốc xúc chuyển thế thân lịch kiếp của hai vị đại lão Thiên Đình yêu đương.

Lại bình tĩnh mấy tháng như thế, Đông Mộc Công mang theo tâm sự nặng nề đi đến Phủ Thủy Thần.

Nghe Thiên Tướng bẩm báo, tâm thần của Lý Trường Thọ lập tức trở về trên người Đạo Nhân Giấy nơi đây, đón Đông Mộc Công vào trong thư phòng.

Nhưng sau khi vào thư phòng, Đông Mộc Công mấy lần muốn nói lại thôi, sắc mặt có một chút khó khăn.

Lý Trường Thọ cười nói: "Mộc Công đây là sao?"

"Chuyện này." Đông Mộc Công đổi tư thế ngồi, nhìn Lý Trường Thọ, ở bên trên khuôn mặt càng trờ nên hiền lành trong mấy năm gần đây, nặn ra một nụ cười khó coi.

Đông Mộc Công thấp giọng nói: "Mấy ngày nay Thuỷ Thần có nghe được tin đồn đầy trời gì không?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Cũng không nghe được...chẳng lẽ có lời đồn chửi bới Mộc Công lưu truyền trong Thiên Đình?"

"Ài, cũng không phải là chửi bới!" Đông Mộc Công cười khổ nói: "Những gì bọn họ nói cũng là tình hình thực tế, dù sao ta cũng chỉ xuất thân từ Nhân Tộc phổ thông, có thể có được vị trí cao trong Thiên Đình, bất quá là bởi vì năm đó sớm gia nhập Thiên Đình. Vẫn là Trường Canh ngươi ra tay, giúp ta suy nghĩ vài chủ ý, mới khiến cho bệ hạ có một chút tín nhiệm đối với ta. Trường Canh, lần này ta đến đây chỉ là muốn nói với ngươi, thậm chí có thể lập ra lời thề đại đạo, ta tuyệt đối sẽ không hãm hại ở sau lưng, ép buộc Trường Canh ngươi..."

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Những lời kia cụ thể như thế nào? Là truyền đến từ chỗ nào?"

Chương 804. -

Đông Mộc Công nói: "Chuyện này, chính là nói Trường Canh ngươi sớm muộn cũng sẽ thay thế ta, chờ bệ hạ trở về Thiên Đình liền sẽ thay đổi thần vị..."

"Bọn người kia, yên lặng lâu như vậy, rốt cuộc cũng đã ra chiêu."

Lý Trường Thọ trước tiên an ủi Đông Mộc Công vài câu, đứng dậy đi qua đi lại.

Đông Mộc Công, đúng là quyền thần Thiên Đình chức vị cao dễ dàng bị nhằm vào nhất lúc này, nhất là ở phía sau Mộc Công cũng không có thế lực chèo chống, lực ảnh hưởng của bản thân cũng có một chút có hạn, tu vi...

"Việc này không thể vội vàng xao động." Lý Trường Thọ nói: "Mộc Công cứ an tâm xử lý sự vụ Thiên Đình là được, sau đó ta và ngươi cùng nhau đi các nơi tuần tra vài lần. Bây giờ bệ hạ và nương nương vừa mới hạ phàm mười mấy năm, đằng sau còn có năm tháng dài, sự vụ Thiên Đình cần Mộc Công chủ trì, việc nhỏ như vậy cũng không nên phân tâm."

"Trường Canh yên tâm, ta chỉ sợ là lòng ngươi có khúc mắc." Đông Mộc Công khẽ thở dài nói.

Lý Trường Thọ lại mỉm cười lắc đầu: "Ta và ngươi tương giao nhiều năm, đã xem lẫn nhau như bạn tốt tri kỷ, chỉ bất quá bởi vì đều làm việc cho bệ hạ, ta và ngươi không tiện quá mức thân cận. Mộc Công, nếu có chuyện gì làm cho ngươi khó xử, lại là sự tình ta đủ khả năng, kính mời nói rõ."

Mắt già của Đông Mộc Công suýt nữa liền đỏ lên, thở dài: "Đa tạ Trường Canh thông cảm! Nếu không phải Trường Canh ngươi tương trợ, ta sao có ngày hôm nay!"

Lập tức, Lý Trường Thọ lại trấn an Đông Mộc Công vài câu, làm công tác khai thông tâm lý.

Lúc tới Mộc Công lo lắng, lúc rời đi lại là sắc mặt hồng nhuận, ưỡn ngực ngẩng đầu, như là nhận được sự tự tin thân là nam tiên ở bên trong Phủ Thủy Thần một lần nữa.

"Yêu Tộc hay là phương tây?" Sau khi Lý Trường Thọ ngồi trở lại bàn đọc sách, lẳng lặng suy tư đối sách.

Loại sự tình này, thật đúng là không có biện pháp gì tốt, đối phương nhắm vào tâm tính của Đông Mộc Công, chính mình cũng chỉ có thể tận lực đi trấn an.

Mộc Công có chút không đủ tự tin, đây đúng là hợp tình lý, chính mình cũng không thể mang Mộc Công đi vào bên trong Động Suất Cung bái Lão Quân, kéo chỗ dựa.

Nếu làm như vậy, Ngọc Đế bệ hạ có lẽ lại sẽ có một chút kiêng kị đối với Mộc Công và chính mình.

Kỳ thật so với chuyện này, Lý Trường Thọ càng để ý rốt cuộc là tiên thần nào, ban đầu tản ra tin tức như vậy ở bên trong Thiên Đình.

Hắn nghĩ tới khối Thiên Uy Thạch "lời đồn hủy diệt" kia, nhưng cẩn thận suy nghĩ, vào trước khi trở lại Thiên Đình, không nên làm lớn việc này, nếu không Thiên Đình bất ổn, sẽ sinh ra càng nhiều sự cố.

Chậc, nỗi lo của quyền thần.

...

Sau khi Đông Mộc Công đi không lâu, Lý Trường Thọ liền gọi Ngao Ất cùng với Biện Trang tới, để bọn hắn âm thầm điều tra nguồn gốc lời đồn làm tổn thương Đông Mộc Công, cũng ra một chút kế sách cho hai người bọn hắn.

Mấy ngày sau, một khối ngọc phù, mấy cái đạo hiệu, xuất hiện ở trước mắt Lý Trường Thọ, mà trong đó có bốn chữ, làm cho Lý Trường Thọ có một chút cảm giác chói mắt.

Phù Nguyên Tiên Ông - người chấp chưởng Phù Nguyên Thần Điện.

"Ca ca." Ngao Ất thấp giọng nói: "Phải chăng muốn điều một chút cao thủ Long Cung tới Thiên Đình?"

Ngụ ý, những cao thủ đó chỉ nghe hiệu lệnh của Lý Trường Thọ, có thể tùy thời ra tay đối với tiên thần có vấn đề.

"Không thể!" Lý Trường Thọ nói: "Việc này chỉ có thể do bệ hạ quyết định, ta cùng với Mộc Công đều không thể vượt quyền. Biện phó thống lĩnh, đưa ngọc phù này đến cho Mộc Công."

Ở bên trong lời nói, Lý Trường Thọ đã viết tám chữ lớn ở trong đó, xem như đề nghị cho Mộc Công.

【 Hết thảy cầu ổn, chậm đợi chu toàn. 】

Làm xong những việc này, Lý Trường Thọ lẳng lặng suy tư một hồi, trong đáy lòng nổi lên mấy cái ý nghĩ, lại phủ định theo thứ tự.

Chính thần như chính mình quả thật không tiện động thủ, cho dù có quyền lực tiền trảm hậu tấu, cũng nhất định phải để Ngọc Đế hạ quyết định...

Huống chi, hắn còn không có.

Làm cho Lý Trường Thọ có một chút cảm giác an tâm chính là, sau khi hắn nhắc nhở Mộc Công, Mộc Công lập tức phái một đội hộ vệ cho Phù Nguyên Thần Điện.

Một chiêu này cũng rất xảo diệu, ở bên trong có rất nhiều hàm nghĩa.

Sau đó, lời đồn ở bên trong Thiên Đình vẫn không ngớt, phảng phất như Đông Mộc Công đã lập tức liền muốn trở mặt cùng với Thuỷ Thần vậy.

Lý Trường Thọ cười bỏ qua, tiếp tục làm việc "Tiểu Nguyệt Lão" của chính mình.

Chuyện xưa của Hạ Ngưng Sương cùng với Hoa Hữu Minh, theo năm tháng trôi qua, dần dần trở nên thú vị.

Nhất là sau khi thư viện xây dựng được hơn một năm, Hạ Ngưng Sương trổ mã duyên dáng yêu kiều, Hoa Hữu Minh ở bên trên khóa đường, kiểu gì cũng sẽ thất thần vụng trộm nhìn vài lần.

Thái độ của Hạ Ngưng Sương đối với Hoa Hữu Minh, cũng từ không ngừng trêu cợt trước đây, trở nên hơi ôn nhu một chút.

Thiếu nam thiếu nữ giai đoạn này, tâm thần ngây thơ, kiến thức nửa vời, bản tính của Ngọc Đế bệ hạ lại thích sĩ diện, thường xuyên sẽ nói một ít lời nói gợi đòn, trêu cho Hạ Ngưng Sương công kích y bằng bút mực —— là cái loại cầm bút mựt đập người.

Quan hệ giữa hai người có tiến triển khá lớn, nhưng thật ra là muội muội "Hoa Vân" của Hoa Hữu Minh xuất sinh, Hoa Phủ xếp đặt tiệc rượu.

Lần kia Hạ Ngưng Sương mặc đẹp đi đến, Hoa Hữu Minh nhìn mắt đều thẳng.

Cũng chính là vào hôm đó, phủ tướng quân và Phủ Thành Chủ thương nghị sự tình kết thân, Hoa Hữu Minh vô thức muốn bác bỏ, nhưng bởi vì trong tâm thần đều là bộ dáng của Hạ Ngưng Sương, quên mở miệng.

Hạ Ngưng Sương lại rất bình tĩnh đáp ứng, cũng chủ động ngồi cùng một chỗ cùng với Hoa Hữu Minh, lập ra hôn ước môn đăng hộ đối.

Mặc dù ngày hôm sau ở bên trên khóa đường, Hạ Ngưng Sương liền lạnh lùng nói một câu đối với Hoa Hữu Minh: "Việc hôn ước, bất quá chỉ là quyết định bọn họ làm, ta chỉ là sớm đáp ứng mà thôi, vô luận người muốn gả là ai."

Hoa Hữu Minh tối hôm qua một đêm kích động đến không ngủ, buổi sáng còn đang suy nghĩ chính mình ngày hôm nay nên đáp lời với Hạ Ngưng Sương như thế nào, lập tức bị tạt một chậu nước lạnh.

Sau đó, chính là chiến tranh lạnh dài đến ba tháng.

Lý Trường Thọ nhìn chuyện này ở trong mắt, cảm thấy sốt ruột...

Hắn âm thầm chỉ điểm Hoa Hữu Minh mấy lần, nói cho y biết bảo vật vi diệu nhất trên đời, chính là "thiếu nữ rụt rè". Đáng tiếc là Hoa Hữu Minh nửa biết nửa hiểu đối với chuyện này, cũng không hiểu được bản chất.

Thẳng đến một ngày...

Thư đường tan học, Hoa Hữu Minh cố ý ở lại, cùng với ánh chiều tà đứng ở trước mặt Lý Trường Thọ.

"Lão sư, ta muốn hủy hôn ước cùng với Hạ Ngưng Sương."

"Ồ?" Lý Trường Thọ Ngay đang ngâm chân bên trong nước suối, nghe vậy cười hỏi: "Vì sao?"

"Luôn cảm thấy..." Hoa Hữu Minh gãi gãi đầu: "Không tự tại bằng trước khi có hôn ước với nàng..."

"Hôn ước cũng không phải là trò đùa!" Lý Trường Thọ cười nói: "Việc này không phải nói hủy liền có thể hủy, mà quan hệ của các ngươi cũng đã từ hảo hữu, chuyển biến thành người muốn gần nhau sau này. Trong lúc nhất thời không thích ứng là rất bình thường, ngươi mỗi ngày nói chuyện nhiều hơn với nàng, hoặc viết một phong thư cho nàng là được. Nam nhi vẫn phải xuất ra đảm đương của chính mình, nàng có lẽ có một chút lo sợ bất an đối với ngày tháng sau này."

Chương 805. -

Hoa Hữu Minh trầm ngâm vài tiếng, thở dài, cũng không nói thêm cái gì.

Nhưng mà, ban đêm hôm ấy, Hoa Phủ kinh biến.

Phụ thân của Hoa Hữu Minh chết vì bệnh truyền nhiễm trong khi chinh chiến, chết trẻ, bầu trời của Hoa Phủ sụp xuống trong một đêm, binh quyền bị các tướng lĩnh khác đoạt đi, phủ tướng quân liền muốn sụp đổ trong khoảnh khắc.

Đây, chính là lần gia đạo sa sút đầu tiên chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế bệ hạ phải trải qua.

Lúc Lý Trường Thọ gặp lại Hoa Hữu Minh, đã là vào hai tháng sau, vành mắt của Hoa Hữu Minh hãm sâu, tóc dài lộn xộn, xuất hiện ở bên trên khóa đường, hai mắt đã không có bao nhiêu hào quang.

Mà vào ngày này, Hạ Ngưng Sương như thường lệ, đặt các bài giảng giải văn chương, số học của Lý Trường Thọ trong hai tháng, bỏ vào bên người Hoa Hữu Minh.

Một phần ăn trưa cũng được bày ở trước mặt Hoa Hữu Minh.

"Là ta làm." Hạ Ngưng Sương nói nhẹ.

Hai tay của Hoa Hữu Minh run lên, xếp bằng ở đó cũng không nhúc nhích.

Hạ Ngưng Sương sắc mặt bình tĩnh gắp một miếng thịt xốp giòn, trực tiếp bỏ vào miệng của Hoa Hữu Minh.

Vành mắt của Hoa Hữu Minh đỏ lên, đưa tay đẩy hai tay của Hạ Ngưng Sương ra, đứng dậy rời khỏi thư đường.

"Hoa đại ca!" Dương Thiên Hữu lập tức đuổi theo, hai vị thiếu nam khác cũng đi ra ngoài cản Hoa Hữu Minh lại.

Lý Trường Thọ nhìn một màn này, trong đáy lòng khe khẽ thở dài, cũng không quản nhiều...

Ngay khi thời hạn ba năm đến, Lý Trường Thọ tự động rời khỏi chuyện xưa của Hạ Ngưng Sương cùng với Hoa Hữu Minh.

Vào năm cả hai mười sáu tuổi, Hoa Hữu Minh cầm theo cẩm nang Lý Trường Thọ lưu lại lúc rời đi, buông bỏ thân phận thiếu gia phủ tướng quân, để lại một phong thư, đi tới thành lớn sát vách gia nhập quân ngũ.

Y dũng mãnh thiện chiến, sở trường về binh pháp, càng là nghĩa bạc vân thiên, danh vọng trong quân đội không ngừng tăng lên, vào năm mười tám tuổi đã trở thành một tiểu tướng nổi danh gần xa.

Nhưng ngay sau đó, Hoa Hữu Minh bị những thế lực phàm tục không muốn thấy Hoa Phủ quật khởi một lần nữa nhằm vào, bị ép rời khỏi quân ngũ, chán nản trở về nhà.

Lúc Hoa Hữu Minh về nhà, gia đình đã là hỗn loạn không chịu nổi, nô lệ và người hầu tản đi hơn phân nửa, trước cửa phủ tướng quân trở nên có thể giăng lưới bắt chim.

Trong lúc y tung người xuống ngựa, muốn cất bước tiến vào phủ, bên cạnh lại truyền đến một tiếng la lên đã có một chút lạ lẫm.

Hạ Ngưng Sương mang theo mạng che mặt dạo bước mà đến, giống như hai năm trước, dường như không có một chút biến hóa nào, nói một câu đối với Hoa Hữu Minh: "Trở về rồi?"

Hoa Hữu Minh mỉm cười gật đầu: "Ừm, đa tạ Hạ cô nương mong nhớ."

Hạ Ngưng Sương sửa lại lọn tóc, nhẹ giọng hỏi: "Khi nào ngươi chuẩn bị cưới ta?"

"Hôn ước giữa ta và ngươi..."

"Tất nhiên là còn, năm đó ta đã đáp ứng rồi."

"Không cần." Hoa Hữu Minh lắc đầu, quay người mà đi, y đã không phải là thiếu niên năm đó, vào giờ phút này cũng không quay đầu.

"Hoa Hữu Minh ta ngày hôm nay đã không còn xứng với ngươi."

Hạ Ngưng Sương cũng không nói thêm gì, đứng trước phủ tướng quân thật lâu.

Cỏ thơm um tùm, bóng người mờ ảo, cuối cùng màn đêm cũng buông xuống, chỉ còn lại hoa mai.

Có lẽ là mệnh cách của Hoa Hữu Minh quá mạnh, có thể ảnh hưởng đến số phận của vô số sinh linh. Trong lúc Lý Trường Thọ suy nghĩ, nên làm như thế nào để Hoa Hữu Minh biết được mối tương tư của Hạ Ngưng Sương, tai hoạ lại đến...

Có thiết kỵ của bộ tộc mạnh mẽ lao tới, liên tục phá hủy mấy chục thành trì, uy hiếp "Xác Châu Thành" - nơi ở của Hoa Hữu Minh cùng với Hạ Ngưng Sương.

Lòng người trong thành bàng hoàng, quyền quý dỡ nhà tị nạn, quân phòng chưa chiến đã bại.

Hoa Hữu Minh thu xếp tốt cho mẫu thân và tiểu muội của chính mình, mặc chiến bào của phụ thân, thúc ngựa xông vào quân doanh trong thành, một tay sử dụng thuật dây thừng, một tay cầm kiếm nhẹ, liên tục trảm mấy vị tướng lĩnh có ý đồ không đánh mà chạy, tiêu cực lười biếng.

Vung cánh tay hô lên, bộ hạ cũ của phụ thân y nhao nhao đáp lại, Xác Châu Thành toàn lực chuẩn bị chiến đấu.

Vào ngày đại quân lâm thành, Hoa Hữu Minh đột nhiên có kỳ mưu, thừa dịp quân địch bất ổn, suất lĩnh binh nhẹ ra khỏi thành huyết chiến.

Ngày đó, Hạ Ngưng Sương mặc một chiếc váy lớn màu đỏ, mang theo mấy trăm binh vệ Phủ Thành Chủ vọt tới đầu tường, lại đuổi trễ một bước, Hoa Hữu Minh đã xông ra khỏi cửa thành, dẫn quân tấn công.

Tướng quân bách chiến thân chưa chết, trang điểm đỏ rực đứng thẳng trên thành.

Thành trì chưa vỡ, quân địch đã bại, Hoa Hữu Minh vết thương đầy người gục ngã trước cổng thành, được khiêng trở về trong Phủ Thành Chủ.

Về sau, liền có tâm hỏa đốt loạn một đêm...

Chuyển thế thân Ngọc Đế bệ hạ, liền có thân phận ở rể như vậy.

Năm đó, hai người mười chín tuổi, Lý Trường Thọ thành công rút lui, Đạo Nhân Giấy trốn ở trong tối bảo hộ, cũng không lại ra tay.

Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu có thể có một thế này, kỳ thật đã rất tốt, xem như đền bù thiếu hụt trên tình cảm nguyên bản của hai vị sinh linh tiên thiên.

Lúc này Lý Trường Thọ lại nhìn kịch bản Vương Mẫu nương

nương an bài năm đó...

Nàng dường như, cũng muốn bù đắp những chỗ thiếu hụt này cùng với Ngọc Đế.

Như vậy, Vân Tiêu tiên tử thì sao?

Lý Trường Thọ không khỏi rơi vào một chút suy tư...

Không có dấu hiệu nào, mi mắt khẽ giật.

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền từ bỏ suy tư...cẩn thận cảm ứng nửa ngày, nguyên thần xác thực có cảm giác dị dạng rất nhỏ.

Đến tu vi cảnh giới như hắn, mặc dù không được gọi là đại năng có thần thông cường đại, nhưng cảm ứng như vậy tuyệt đối không phải là "không có lửa thì sao có khói", nhất định là có chuyện gì đang phát sinh.

Đại kiếp đến?

Bởi thế, Lý Trường Thọ đi tìm Bạch Trạch ngay lập tức, cầm lông dài của Bạch Trạch, bảo Bạch Trạch cẩn thận cảm ứng một hồi, kết luận cho ra, lại là:

【 Hết thảy như thường, bản thân Thuỷ Thần cũng không có tai họa 】.

Lý Trường Thọ nói: "Có thể suy tính xem có dấu hiệu đại kiếp hay không?"

"Thiện." Bạch Trạch cười đáp ứng một tiếng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Không bao lâu, Bạch Trạch nhướng mày, một sợi sấm sét màu tím dày như sợi tóc trống rỗng hiện ra, đập vào trước người Bạch Trạch.

Trên trán của Bạch Trạch lập tức phủ đầy mồ hôi lạnh, mở mắt nhìn về phía Lý Trường Thọ.

"Sao thế?"

"Thiên cơ...đột nhiên loạn."

Thiên cơ vừa loạn, đại kiếp sắp tới.

Lý Trường Thọ cầm trong tay mấy chiếc "chong chóng đo chiều gió" đại kiếp Phong Thần, quả thực có một chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Sợi sấm sét vừa mới đập vào trước người Bạch Trạch kia, không chỉ làm cho Bạch Trạch hoảng sợ vãi đầy phân, khục, vãi đầy mồ hôi lạnh, cũng làm cho đạo tâm của Lý Trường Thọ chấn động.

Sấm này xuất hiện, dĩ nhiên không phải là cái gì "đánh yêu", mà là ——Tử Tiêu Thần Lôi chân chính cảnh cáo!

Thiên Đạo đang cảnh cáo Bạch Trạch, lúc thôi diễn thiên cơ, đo lường tính toán cát hung phải kiềm chế một chút, nếu như quấy nhiễu đại kiếp vận chuyển, sẽ chính là Tử Tiêu Thần Lôi chân chính rơi vào đỉnh đầu.

Chương 806. -

Lý Trường Thọ khoanh tay suy tư một hồi, trong đáy lòng lại nổi lên một chút ý nghĩ có một chút kỳ quái.

Tại sao lại là hiện tại?

Đại kiếp Phong Thần, không phải là Ngọc Đế bị đệ tử Tam Giáo vũ nhục, từ đó đi vào trong Tử Tiêu Cung cáo trạng, Đạo Tổ hạ xuống sao?

Nếu phân tích từ góc độ này.

Lúc này lực lượng sinh linh bên trong thiên địa đã đến giá trị giới hạn nào đó, từ đó dẫn phát đại kiếp Thiên Đạo hạ xuống, nhưng đại kiếp còn đang ấp ủ, chưa định ra "hình thức" và "nội dung" kiếp nạn?

Không gian thao tác trong này...

Cạch! Lại một sợi sấm sét thô như ngón cái trống rỗng xuất hiện, chiếu sáng Hắc Trì Phong, trực tiếp đập vào trước mũi chân Lý Trường Thọ!

Ách? !

Nghĩ cũng không thể nghĩ?

Lý Trường Thọ lập tức bỏ đi chút ý nghĩ lớn mật trong đáy lòng chính mình này, cúi đầu đối với không trung xa xa, đồng dạng là hoảng sợ xuất ra mồ hôi nhễ nhại.

Trong chốc lát, Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch ngồi chồm hổm ở bên cạnh đầm nước, từng người đưa tay vào trong tay áo, muốn mở miệng, trong lúc nhất thời lại có một chút do dự.

Vạn nhất nói nhầm...

"Bạch tiên sinh." Lý Trường Thọ mới vừa mở miệng, Bạch Trạch lập tức run run mấy lần, nhìn quanh trái phải, trong đáy mắt tràn đầy hồi hộp.

Bạch Trạch nhỏ giọng hỏi: "Thuỷ Thần, ngươi vừa rồi, là đang suy nghĩ cái gì?"

"Chuyện này có thể nói sao..."

"A, đúng, đúng, nói ra hai ta chắc chắn hóa thành tro." Bạch Trạch nhẹ nhàng thở phào một cái, lúc này lại là ngay cả nói chuyện cũng trở nên cẩn thận từng li từng tí, không biết nên mở miệng như thế nào.

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Bạch tiên sinh, ngươi có loại xúc động...muốn rời khỏi nơi này hay không?"

"Cũng không." Bạch Trạch cẩn thận cảm thụ một hồi, rất nghiêm túc lắc đầu: "Ta cảm thấy nơi này rất thoải mái."

"Dựa vào thần thông?"

"Ừm, nơi đây vô cùng thư thái."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi buông xuống nửa khối tảng đá.

Độ Tiên Môn lúc này hẳn là không có nguy cơ gì, nhưng thần thông của Bạch Trạch là cùng một nhịp thở với thiên cơ, không thể loại trừ khả ănng Bạch Trạch bởi vì thiên cơ hỗn loạn, cảm ứng trở nên rối loạn...

Bạch Trạch quan sát tỉ mỉ Lý Trường Thọ một hồi, cười hỏi: "Thuỷ Thần thế nhưng có một chút luống cuống?"

"Cũng không, chỉ là có một chút đột nhiên." Lý Trường Thọ cười cười, tiếp tục ngồi xổm ở kia trầm tư.

Bất kể như thế nào, kiếp vận đã xuất hiện.

Thiên cơ bị che đậy, bí pháp suy tính và bí pháp xem bói đã không đáng tin, Thiên Đạo lão gia vừa mới trực tiếp cảnh cáo hắn cùng với Bạch Trạch.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, con đường sau đó của chính mình, tuyệt đối không dễ đi.

Hai người lại ngồi xổm một hồi, Bạch Trạch nói: "Nếu không, đi tìm Thánh Nhân lão gia thương lượng một chút?"

"Thánh Nhân lão gia nếu như có chuyện, đều là trực tiếp phân phó ta. Mà thôi, ta trở về Thiên Đình trước xem là tình hình nào, còn xin Bạch tiên sinh giúp ta chú ý Độ Tiên Môn."

"Thuỷ Thần không cần phải quá mức lo lắng!" Bạch Trạch nghiêm mặt nói: "Đại kiếp buông xuống hẳn là còn có một đoạn thời gian, lúc này chỉ mới tạo thành kiếp vận. Chắc hẳn, vào giờ phút này người am hiểu suy tính, đã cảm nhận được thiên cơ biến hóa. Tam Giáo Đạo Môn có nhiều cao nhân, hẳn là đều đã nhận ra khác biệt nơi đây."

"Ta chỉ là đi đến Thiên Đình nhìn xem có dị trạng hay không, Bạch tiên sinh không cần phải lo lắng, đạo lý làm nhiều sai nhiều như vậy, ta tất nhiên là rõ ràng."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, cưỡi mây trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Đầu tiên hắn truyền âm căn dặn sư phụ sư muội không nên đi ra ngoài trong đoạn thời gian này, trong đáy lòng hai người nếu có ý niệm kỳ quái gì, cần phải thương lượng cùng với hắn rồi mới quyết định có làm hay không.

Tiếp theo, tâm thần của Lý Trường Thọ chuyển dời lên trên Đạo Nhân Giấy, tiến đến Thiên Đình trước hết nhất.

Thiên Đình chính là trọng địa Thiên Đạo, nếu Thiên Đạo xuất hiện rung chuyển, thiên cơ xuất hiện biến hóa, Thiên Đình lẽ ra sẽ đứng mũi chịu sào...

Tiên thức lan tràn đi các nơi từ Phủ Thủy Thần, Lý Trường Thọ thấy được Linh Châu Tử đang vui vẻ đấu vật cùng với Thiên Tướng, thấy được Thiên Binh đi tuần tra nơi xa, thấy được từng vị từng vị tiên tử cùng với hoan thanh tiếu ngữ...

Dường như hết thảy đều bình thường.

Tại Lăng Tiêu bảo điện cũng không có bất kỳ dị dạng gì, ánh vàng vờn quanh, điềm lành xen lẫn, bản thể của Ngọc Đế bệ hạ liền lặng yên nằm ở bên trong, trải qua một trận "mộng cảnh chân thực".

Lý Trường Thọ bưng phất trần, cưỡi mây bay ra khỏi Phủ Thủy Thần.

Nếu như không phải sợ làm cho nhóm Thiên Tướng trấn giữ Phủ Thủy Thần hoang mang, hiện tại hắn cũng muốn nhất tâm đa dụng, trực tiếp dùng mấy cỗ Đạo Nhân Giấy bay ra khỏi Phủ Thủy Thần, nhanh chóng tìm kiếm tại các nơi.

Bờ Thiên Hà, bên cạnh Thiên Môn, Động Suất Cung, nhà kính trung tâm gieo trồng tiên đậu Thiên Đình...

Hết thảy đều như ngày bình thường, không có bất kỳ dị thường gì, không có nửa điểm dị dạng.

Thiên Đình bởi vì không có nhiều cao thủ, lúc này còn chưa phát hiện ra sự tình thiên cơ hỗn loạn ——muốn suy tính đến thiên cơ, cũng không phải là chuyện dễ.

"Là do chính mình quá nhạy cảm?" Lý Trường Thọ âm thầm lẩm bẩm.

Đại kiếp Phong Thần nếu như diễn ra từ 800 đến 1.000 năm sau, hiện nay kiếp vân bắt đầu xuất hiện, thiên cơ bị phong tỏa, thật ra là thao tác bình thường?

Ngoài các chế độ tiết kiệm năng lượng, thông thường, hiệu suất, Thiên Đạo còn có hình thức "Đại kiếp" cao cấp?

Từ sợi sấm sét vừa rồi, có thể phân tích ra, đại kiếp Phong Thần là do Thiên Đạo định ra...

Vì lý do ổn thoả, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đã bắt đầu chuyển động.

Một cỗ Đạo Nhân Giấy đi tìm Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân, một cỗ Đạo Nhân Giấy tiến đến Đông Hải, bái phỏng Long Cung cùng với Tam Tiên Đảo.

Tâm thần chia đến các nơi, tại ven biển Nam Hải, bên trong thế tục, tìm đáp án Lý Trường Thọ muốn biết.

Một lát sau, một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ cưỡi mây ở trên không, cúi đầu ngắm nhìn mặt đất.

Nơi đây là đông bắc bộ Nam Thiệm Bộ Châu, cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ bất quá là vừa mới "thức tỉnh", tiên thức hướng ra phía ngoài dò xét, đã phát hiện ra tình hình như vậy.

Bên trên một mảnh vùng quê rộng lớn, một số lớn phàm nhân xếp thành hàng dài, dọc theo một dòng sông, tiến về phía tây bắc.

Bên trong những phàm nhân này, một nửa mặc áo giáp bằng da và áo giáp bằng đồng, cầm trường kích trường đao trong tay.

Một nửa quần áo tả tơi, bị lùa như bò và cừu.

Nô lệ?

Thế tục Nam Châu mặc dù đã tồn tại vài vạn năm, nhưng bởi vì diện tích quá mức rộng lớn, "sức chân" của phàm nhân có hạn, tình hình phát triển của từng khu vực không đồng nhất với nhau.

Nhưng phần lớn bộ lạc, quốc gia, còn chưa vứt bỏ "chế độ nô lệ", phần lớn tù binh sẽ trở thành nô lệ, dòng dõi nô lệ cũng sẽ trở thành nô lệ.

Các phàm nhân bị áp giải ở phía dưới, chính là nô lệ bị bắt giữ sau một trận đại chiến, đang được đưa đến một bộ lạc mới nổi —— Thương.

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua, phát hiện ra ở bên trong bộ lạc Thương, một cuộc đại điển tế thiên vào giờ phút này vừa mới hạ màn kết thúc, một nam nhân thân hình to lớn mạnh mẽ, đang đỡ một vị nữ ti tế mỹ mạo đi xuống đài cao.

Chương 807. -

Thương.

Mấy năm này bởi vì sự tình chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế Vương Mẫu, Lý Trường Thọ ngược lại là sơ sót theo dõi đối với bên này. Dù sao thì có Khổng Huyên đại tỷ vẫn luôn trấn thủ tại nơi đây, đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Từ bộ lạc Thương đến Thương Quốc, hẳn là còn phải trải qua thêm mấy trăm năm.

Kiếp vận xuất hiện, chính là có quan hệ cùng với việc này?

Lý Trường Thọ bí mật quan sát một hồi, đợi các Đạo Nhân Giấy khác liên tiếp đi đến mục đích, lúc này mới thu nhiếp tinh thần, bắt đầu thăm viếng bạn tốt.

Không tiêu tốn quá nhiều công phu, ở dưới sự ám chỉ của Lý Trường Thọ, Triệu Công Minh, Hoàng Long Chân Nhân phân biệt bấm ngón tay suy tính, sau đó kinh ngạc phát hiện ra thiên cơ hỗn loạn.

Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân, đều là lão linh đã trải qua hai lần đại kiếp, trình độ chấn kinh vào giờ phút này lại là hoàn toàn khác biệt.

Triệu Công Minh rất bình tĩnh, trước đó Thông Thiên giáo chủ đã chỉ ra việc này.

Hoàng Long Chân Nhân vội vã, cùng nhau rời khỏi động phủ cùng với Lý Trường Thọ, cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường

Thọ tất nhiên là trở về Nam Thiệm Bộ Châu, Hoàng Long Chân Nhân đi thẳng đến Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn, muốn đi nhắc nhở các cao thủ Xiển Giáo.

Những chuyện này, cũng đều nằm trong dự liệu của Lý Trường Thọ.

Làm cho Lý Trường Thọ kinh ngạc chính là, hắn còn chưa đến Tam Tiên Đảo, mới đi ra từ bên trong Long Cung, Vân Tiêu tiên tử đã cưỡi mây chờ tại mặt biển...

Hắn còn chưa mở miệng nói việc này, Vân Tiêu tiên tử liền ôn nhu nói: "Tình hình có một chút không đúng, thiên cơ bị che đậy, kiếp vận đã đang nổi lên, cũng không biết sẽ ứng ở nơi nào."

Lý Trường Thọ không khỏi ôn hòa cười một tiếng.

Vốn là muốn đến báo cho Vân Tiêu tiên tử một tiếng, ngược lại là bị Vân Tiêu tiên tử dặn dò vài câu.

Nàng còn nói, xác nhận đại kiếp đã sắp tới, bảo Lý Trường Thọ tận lực giảm bớt ra ngoài, nếu như bản thể có thể đi đến Thiên Đình thì không thể tốt hơn.

Lý Trường Thọ mỉm cười đáp ứng, cẩn thận nghe những lời nói lo lắng này của Vân Tiêu.

Bởi vì ở đây là Đạo Nhân Giấy, Lý Trường Thọ cũng không tản bộ nói chuyện phiếm cùng với Vân Tiêu, mà là hóa cỗ Đạo Nhân Giấy này thành hình dạng người giấy, bay vào trong tay Vân Tiêu tiên tử.

Người giấy truyền ra tiếng nói của Lý Trường Thọ: "Ta tiêu tốn rất nhiều năm, muốn làm một kiện pháp bảo không gian truyền thư, vẫn luôn có một chút không bắt được trọng điểm. Có thể sử dụng người giấy này để truyền tin, nếu như có việc gấp liền lập tức tìm ta thương lượng."

Lý Trường Thọ nói nghiêm túc, Vân Tiêu tiên tử cẩn thận lắng nghe.

Nàng lấy ra một chiếc hộp báu, để người giấy vào trong đó, cất giữ sát người.

Rút tâm thần ra, Lý Trường Thọ sử dụng người giấy này để truyền âm, cũng sẽ không nhờ vào đó nhìn trộm cái gì...khục, vẫn phải bảo trì một chút cảm giác khoảng cách và cảm giác thần bí.

Từ biệt Vân Tiêu tiên tử, tâm thần của Lý Trường Thọ trở về mật thất Tiểu Quỳnh Phong.

Chuẩn bị sau nhiêu năm, liền bắt đầu phát huy được tác dụng!

Mặc dù không thể trắng trợn làm một bản « bách khoa toàn thư về đại kiếp Phong Thần », nhưng những kế hoạch Lý Trường Thọ làm, đã bắt đầu thúc đẩy từng bước một.

Trước hết, hãy lập một kế hoạch khởi động chi tiết...

"Ừm?"

Tiên thức của Lý Trường Thọ bắt được động tĩnh nhà tranh bên hồ, sư phụ nhà mình Tề Nguyên đạo trưởng, vào giờ phút này đang đổi lại một thân đạo bào màu xanh đậm mới tinh, bưng phất trần, đang bay ra từ bên trong nhà tranh, đi về hướng đan phòng.

Bên trong nhà tranh sát vách, Linh Nga cũng ló đầu qua cửa sổ, buồn bực nhìn bóng lưng sư phụ nhà mình.

Sư phụ muốn ra ngoài?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhớ tới còi báo động trong nháy mắt, chủ động nghênh đón từ bên trong mật thất, dẫn sư phụ vào bên trong đan phòng.

"Trường Thọ." Tề Nguyên lão đạo cười nói: "Vi sư muốn đi đến

Thiên Đình báo cáo công tác, trước đây ngươi có truyền âm căn dặn, có việc liền tới nói một tiếng với ngươi."

Đi Thiên Đình? Báo cáo công tác? Lúc này?

Lý Trường Thọ vội nói: "Sư phụ, không báo cáo công tác cũng được, ta sẽ thay ngài báo cáo cho Thông Minh Điện."

"Như vậy sao được?" Tề Nguyên cau mày nói: "Sự tình Thiên Đình, ngươi liền phải làm theo quy định! Vi sư hiện nay ngay cả rời khỏi sơn môn cũng không được sao?"

Lý Trường Thọ lập tức á khẩu không trả lời được, giải thích nói: "Hiện giờ Thiên Đình chính là thời điểm có nhiều việc, sư phụ ngài không bằng chờ thêm một chút thời gian...được rồi, đi đi thôi, đừng có hơi một tí liền trừng mắt sờ phất trần."

Tề Nguyên nói: "Vi sư chỉ đi vào bên trong Thông Minh Điện báo cáo mà thôi, ngươi là chính thần Thiên Đình, vi sư cũng phải lấy ra một chút tinh khí thần của sư phụ chính thần Thiên Đình! Trường Thọ à..."

"Đệ tử ở đây."

"Vi sư đột nhiên nghĩ rõ!" Tề Nguyên cười âm nói, nhẹ nhàng hất phất trần trong tay lên, cười nói: "Thay vì tinh thần sa sút sống qua ngày, không bằng tiêu sái một ít, đi du ngoạn khắp nơi. Sao phải sống như không sống như thế? Vì sao luôn luôn phải sống ở trong chuyện cũ? Nhìn về phía trước, vi sư còn có rất nhiều thời gian, sao lại không tiêu dao khoái hoạt, đi xem một chút phong quang Hồng Hoang."

Lý Trường Thọ nghe vậy, trong đáy lòng đầu tiên là vui mừng một hồi, sau đó chính là có một chút tỉnh táo.

Trước mắt chính là thời điểm đại kiếp ấp ủ, sư phụ rất có thể liền bị kiếp vận ảnh hưởng. Lại bởi vì cảnh giới đạo tâm khá thấp, loại xao động này có lẽ sẽ càng cường liệt.

Trói sư phụ ở trong núi?

Chuyện này...chỉ sợ là không quá thích hợp...

Lập tức, Lý Trường Thọ liền dâng cho sư phụ hai cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên làm hộ pháp.

Lại kéo sư phụ đến trước mặt Bạch Trạch, mời Bạch Trạch toàn lực cảm nhận, cát hung nếu sư phụ nhà mình ra ngoài như thế nào.

Tề Nguyên đây đã không phải lần thứ nhất nhìn thấy Bạch Trạch, cũng biết Bạch Trạch là một vị đầu bếp có tu vi không tầm thường, kỹ nghệ bất phàm, cho nên có một chút khách khí đối với Bạch Trạch.

Bạch Trạch tự biết tỉ trọng của sư phụ Tề Nguyên, sư muội Linh Nga ở bên trong đạo tâm của Lý Trường Thọ.

Y lập tức hóa ra bản thể, biến thành dáng vẻ thụy thú, một chiếc lông vũ dài chậm rãi hướng về phía trước, mò về phía ngực của Tề Nguyên lão đạo.

Tề Nguyên có một chút không rõ ràng cho lắm, nhưng cũng không có nói thêm cái gì, để mặc cho Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch giày vò.

Không bao lâu, Bạch Trạch cười nói: "Vừa rồi ta tưởng tượng đi ra ngoài cùng với đạo hữu, trong đáy lòng cũng không có cảm giác lo lắng. Nếu thần thông của bần đạo không có phạm sai lầm, dường như còn có một trận cơ duyên, chờ đạo hữu hái."

Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng, vội hỏi: "Cơ duyên nào?"

Bạch Trạch vừa muốn bấm ngón tay suy tính theo thói quen, ngón tay cứng đờ, cười ngượng ngùng một hồi: "Chuyện này...cũng không thể nói chính xác."

"Bần đạo có thể có cơ duyên nào?" Tề Nguyên lão đạo mỉm cười nói: "Có lẽ là đi đến Thiên Đình được ngợi khen một phen, đối với bần đạo mà nói, đã là chuyện tốt khó được."

Chương 808. -

Bạch Trạch cười không nói, Lý Trường Thọ vẫn có một chút không quá yên tâm.

Nhưng sư phụ muốn ra ngoài, lại chính là đi đến Thiên Đình, lại có lời nói như vậy của Bạch Trạch...

"Sư phụ, ta đưa ngài đến Thiên Đình."

"Ngươi đưa làm gì!" Tề Nguyên lão đạo thở dài: "Vi sư cũng không phải là trẻ con ba tuổi! Ngươi lại chờ ở chỗ này, ta mang Đạo Nhân Giấy của ngươi cùng nhau đi, nửa ngày liền có thể trở về."

Nói xong, Tề Nguyên lão đạo chậm rãi cưỡi mây mà lên, vượt qua tầng tầng đại trận bên trên Hắc Trì Phong, chọn tuyến đường đi đến sơn môn, bay tới Đông Thiên Môn.

Lý Trường Thọ tự nhiên không dám khinh thường.

Hiện nay kiếp vận vừa tới, sư phụ của chính mình liền có một chút "không hiểu ra sao" muốn đi Thiên Đình báo cáo công tác, chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ làm sao dám xem thường?

Một cỗ Đạo Nhân Giấy thi triển Hóa Hình Thuật hóa thành linh điểu, giương cánh đuổi theo Tề Nguyên.

Đoạn đường này không có một chút phong ba nào, Tề Nguyên thuận lợi đến Đông Thiên Môn, cầm tiểu ấn sơn thần của chính mình, thông qua Đông Thiên Môn.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, Đạo Nhân Giấy bên trong Thiên Đình tiếp tục dùng tiên thức truy tung tung tích của sư phụ.

Tiếp theo, Lý Trường Thọ vừa động tâm niệm, đợi sư phụ tiến vào bên trong Thông Minh Điện, liền phân một chút tâm thần, điều khiển Đạo Nhân Giấy tiến đến xem tình hình của "đại vai phụ Phong Thần".

Con báo đen thất tình kia, cũng không biết chịu ảnh hưởng của kiếp vân, lúc này sẽ có thay đổi gì.

Nhưng Lý Trường Thọ rất nhanh liền có một chút thất vọng, báo đen vào giờ phút này vẫn tu hành trong động, tu vi cảnh giới mặc dù tăng lên không ít, nhưng cũng không có bất luận dị trạng gì.

Lý Trường Thọ bí mật quan sát một hồi lâu, phát hiện ra báo đen không có ý định xuất quan, bên trong Thông Minh Điện Thiên Đình lại xuất hiện rối loạn nho nhỏ, tâm thần lập tức dời về.

Chỉ thấy, Đông Mộc Công đang lôi kéo cổ tay của sư phụ nhà mình Tề Nguyên lão đạo, dậm chân mà ra từ trong điện, hai người nói chuyện rất vui vẻ.

"Tề Nguyên đạo hữu, ta tiễn ngươi một đoạn đường!"

"Đông Mộc Công đại nhân bận rộn sự vụ, để tiểu thần trở về một mình là được."

"Ài, khó mà làm được." Đông Mộc Công xích lại gần cười nói: "Chúng ta cùng với Thuỷ Thần, đều là hảo hữu chí giao."

Tề Nguyên lão đạo lập tức cười làm lành, muốn tránh thoát lại không dám, chỉ có thể nhìn chằm chằm từng đạo ánh mắt tò mò chung quanh kia, cúi đầu đi ở bên người Đông Mộc Công.

Mộc Công điều một nhánh Thiên Binh bảo vệ ở xung quanh, Tề Nguyên lão đạo càng lộ vẻ câu nệ.

Lý Trường Thọ âm thầm cười khẽ, dùng thuật biến hình hóa thành chim bay đi theo ở cách đó không xa, bên trong tay áo sư phụ nhà mình còn có hai cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên, một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên.

Trở ra khỏi Đông Thiên Môn, đi thẳng về hướng Đông Thắng Thần Châu.

Trên đường đi, Đông Mộc Công cùng với Tề Nguyên lão đạo giới trò chuyện có một chút vui vẻ, trong mắt Lý Trường Thọ tràn đầy ý cười.

Đột nhiên có một loại tâm tính lão phụ thân vi diệu...

Bất kính, thật bất kính.

Đúng lúc này!

Bên tai Lý Trường Thọ đột nhiên nghe được một tia "huân thanh" kì lạ, linh giác run rẩy, hình như có nguy hiểm đến.

Tiên thức bỗng nhiên bắt được một tia ánh sáng trắng, bay vụt mà đến từ đuôi đến đầu, vọt thẳng về phía Đông Mộc Công!

Ánh sáng trắng này đến quá mức nhanh chóng, một cái chớp mắt trước chỉ là hàn quang chợt hiện, trong một cái chớp mắt tiếp theo đã xuất hiện ở trước mắt Đông Mộc Công cùng với Tề Nguyên.

Tu vi cao nhất trong đội Thiên Binh kia bất quá chỉ là cảnh giới Chân Tiên, vào giờ phút này hoàn toàn không thể làm ra bất kỳ ứng đối nào.

Sắc mặt của Đông Mộc Công đại biến, vô thức giữ chặt cánh tay của Tề Nguyên lão đạo, đột nhiên hất Tề Nguyên lão đạo ra phía sau...

Tề Nguyên lão đạo ai một tiếng, suýt nữa liền bị ném đến tan ra thành từng mảnh.

Cùng lúc đó, quanh người Mộc Công nở rộ ánh vàng, bên ngoài đạo bào hiển lộ ra bảo giáp nửa người, tay trái không kịp cầm ra pháp bảo, trực tiếp bổ ra một chưởng đối với phía trước!

Mộc Công Thiên Đình, đấu pháp trực tiếp!

Gió xoáy màu xanh phun trào từ lòng bàn tay y, gió xoáy phun ra một tầng màn ánh sáng màu xanh, Mộc Công râu tóc phất phới, hai mắt tràn đầy uy nghiêm.

Nhưng màn sáng này không kịp triển khai, tia ánh sáng trắng kia bỗng nhiên bộc phát, từng chùm sáng chiếu rọi thiên địa, rọi sáng phương viên trăm dặm!

Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ hóa thành chim bay, vào giờ phút này cách một khoảng cách, lại vẫn như cũ bị ánh sáng trắng này gây thương tích, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh trắng sáng, lực lượng nguyên thần cơ hồ bị tách ra.

Hắn vô thức để cỗ Đạo Nhân Giấy này lui lại, hai cỗ tâm thần đã buông xuống trên người Đạo Nhân Giấy bên trong tay áo sư phụ!

Cứu sư phụ trước!

Cấp độ đấu pháp như vậy, sư phụ cọ một chút liền tổn thương, chạm một chút liền chết, một ngụm tiên khí cũng đều có thể trực tiếp thổi tan sư phụ...

Thế là, ở bên trong phiến ánh sáng trắng gấp rút bộc phát này, hai đạo lưu quang bay ra từ bên trong tay áo của Tề Nguyên, hai cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên hóa thành hai vị Thiên Tướng khuôn mặt trung niên!

Đạo Nhân Giấy số một bắt lấy đầu vai của Tề Nguyên lão đạo, phun trào tiên lực bao trùm Tề Nguyên lão đạo, trong tay lấy ra một chiếc túi da thú quen thuộc, thân hình liền muốn nhanh chóng thối lui...

Đạo Nhân Giấy số hai vọt thẳng về hướng Đông Mộc Công, tiên lực ngưng tụ thành dây thừng vung vẩy về phía trước, muốn kéo Đông Mộc Công ra từ trong nơi có ánh sáng trắng nồng nặc nhất.

Phản ứng của Lý Trường Thọ vào giờ phút này đã là vô cùng nhanh chóng, nhưng khoảng cách ánh sáng trắng kia phun trào quả thực quá ngắn!

Ngắn đến mức Lý Trường Thọ cũng đều không thể thi triển độn pháp đắc ý nhất.

Đối phương hữu tâm tính vô tâm, lại có lẽ là bị kiếp vận ảnh hưởng, dự cảm nguy cơ nguyên bản của Lý Trường Thọ, lần này căn bản là không có hiệu quả.

Đạo Nhân Giấy số một còn chưa thể mang sư phụ đi, đầu ngón tay tay trái củ Đạo Nhân Giấy số hai, vẫn chưa chạm vào đạo bào của Đông Mộc Công...

Ánh sáng trắng đầy trời lại hội tụ trong nháy mắt, không gian phương viên trăm dặm xoay chuyển, âm dương đổi chỗ, từ cực sáng chuyển thành cực tối!

Tiên thức cũng đều bị áp chế tại phạm vi mấy chục trượng quanh người, như là bị giam vào lao tù tối tăm.

Như thế cũng chưa hết...

Ngay trong nháy mắt sáng và tối chuyển đổi cực nhanh, Lý Trường Thọ thông qua cỗ Đạo Nhân Giấy ở chỗ xa xa kia, miễn cưỡng thấy được một con thoi màu trắng bạc lơ lửng ở trước mặt Đông Mộc Công, trên đó đang đãng xuất một vòng sóng nước...

Sóng nước phiêu đãng xa xa.

Vô thanh vô tức, đội Thiên Binh kia không thể phát ra nửa điểm tiếng hừ, thân thể ngã oặt, nguyên thần tan nát, giống như sủi cảo rơi xuống phía dưới, đã không có nửa điểm khí tức...

Độc.

Lý Trường Thọ cũng coi như là Luyện Khí Sĩ vung độc chuyên nghiệp, làm sao không nhận ra được sóng nước này là vật gì?

Chương 809. -

Người xuất thủ tuyệt đối là cao thủ dùng độc, kiện linh bảo hình dạng con thoi này cũng là có một chút lợi hại, từ đánh lén, đến phóng độc, hoàn toàn không cho "cao thủ" Kim Tiên bình thường Đông Mộc Công nửa điểm cơ hội chạy thoát!

Đương nhiên, việc này cũng không thể trách Mộc Công, ứng đối Lý Trường Thọ có thể làm ra cũng không nhiều, chỉ là truyền âm nói một câu "đắc tội", đánh cho sư phụ bất tỉnh, tiện tay lấy ra một chiếc túi linh bảo da thú, bỏ Tề Nguyên lão đạo vào chiếc túi, thu vào bên trong tay áo.

Đông Mộc Công kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt rung động, toàn thân phát ra ánh đen...

Tiên quang hộ thể ngay cả chốc lát cũng không thể kiên trì, đã là trực tiếp tan tác ở bên trong sóng nước kia.

Lý Trường Thọ: "..."

"Mộc Công!" Đạo Nhân Giấy số hai khẽ quát một tiếng, vội vàng tiến về phía trước đỡ cánh tay của Đông Mộc Công.

Nhưng tiếng xèo xèo vang lên, bàn tay của Đạo Nhân Giấy lại bị ánh đen ăn mòn, lộ ra mặt giấy màu trắng, vết thương giống như cháy rụi vậy.

Lý Trường Thọ lấy ra mấy khỏa giải độc đan mà mỗi cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên đều sẽ được phân phối, nhét vào trong miệng Đông Mộc Công đã bắt đầu ý thức không rõ, trợ giúp y đối kháng kịch độc xâm nhập...

Từ tu vi của Mộc Công liền có thể đánh giá ra, người đứng thứ hai Thiên Đình trên danh nghĩa này, ngày bình thường là thật sự bận bịu sự vụ Thiên Đình.

Cùng lúc đó, hắn thông qua hai mắt của Đạo Nhân Giấy số ba ở bên ngoài, quan sát đoàn "đen nhánh" kia.

Thiên Binh vừa mới bị độc chết, thân thể rơi xuống hơn mười trượng liền lơ lửng tại không trung, hiển nhiên là gặp trở ngại...

Có giải độc đan tương trợ, Mộc Công miễn cưỡng tỉnh lại, thở hồng hộc.

Hai cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ, ngoại trừ trực tiếp bị "bỏng", cũng không bị loại kịch độc này ảnh hưởng, hai mắt vào giờ phút này trừng có phần tròn...

"Ồ, người giấy?" Một tiếng nói không phân biệt nam nữ, có một chút u lãnh, truyền đến ở ngay bên ngoài phiến tối tăm: "Không nghĩ tới, Thuỷ Thần lại còn có hóa thân ở chỗ này, ngày hôm nay quả nhiên là có niềm vui ngoài ý muốn."

Thuỷ Thần?

Đông Mộc Công có một chút kinh ngạc, nhìn hai vị Thiên Tướng trung niên bên người này.

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cúi đầu liếc nhìn bàn tay lúc này đã nát rữa của hai người giấy.

Đây chính là thiếu sót lớn nhất của Đạo Nhân Giấy—— sau khi tiên lực hộ thể bị phá đi, thật sự • bạc mệnh như tờ giấy.

Căn cứ vào biểu hiện của Đạo Nhân Giấy, Lý Trường Thọ cũng có thể đánh giá ra, độc đối phương dùng cũng không phải là trực tiếp nhằm vào nguyên thần...

Sư phụ đã được bảo vệ một thô lỗ và an toàn, hai cỗ Đạo Nhân Giấy hóa thành Thiên Tướng, một trái một phải đứng ở bên người Mộc Công, phòng bị thế công kế tiếp.

Xung quanh có đủ kiểu hung hiểm ẩn núp, đối phương chưa chân chính hiện thân, ngược lại là tạo áp lực cực lớn cho phe mình.

Vì kéo dài thời gian, Lý Trường Thọ cũng lấy ra một chút át chủ bài nhỏ, hai cỗ Đạo Nhân Giấy cấu kết khí tức, biểu tình hoàn toàn nhất trí.

Đối phương rõ ràng đang chần chờ.

Hai viên Kim Đan trong cơ thể nhẹ nhàng chiến minh, hai cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ chủ động tràn ra uy áp, biểu tình vô cùng bình tĩnh.

Hiện tại nhất định phải kéo dài thời gian.

Ngay vào lúc đối phương vừa mới làm khó dễ, bản thể của Lý Trường Thọ đã là mang nhà mang người, mang theo Tháp đại gia cùng với Không Gian Xích vẫn luôn chưa trả trở về, đuổi gấp về phía nơi đây.

Nơi bị phục kích ở ngay rìa Đông Thắng Thần Châu, khoảng cách so với Độ Tiên Môn cũng không tính là quá xa, bằng vào độn pháp của Lý Trường Thọ, chỉ cần hai cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên kéo dài trong chốc lát là có thể...

Rống! Chợt nghe được âm thanh hổ gầm rung trời, không gian xung quanh run rẩy, đỉnh đầu, dưới chân Lý Trường Thọ và Mộc Công, có đồ vật to lớn đang cấp tốc tới gần!

Đó dường như là một cái miệng hổ rất lớn.

Lúc này, cho dù xung quanh có nguy hiểm đến đâu, cũng không thể chờ chết được!

Hai cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ nở rộ ánh vàng, tiên lực như muốn phun trào đối với ngay phía trước...

Trong bóng đêm, có một đạo thân ảnh thon dài chợt lóe lên, lập tức lui lại, hiển nhiên là không muốn đón đỡ một chiêu mãnh kích này của Lý Trường Thọ!

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh.

Lý Trường Thọ khẽ quát một tiếng, thu hồi thế công, trái phải đồng thời giữ chặt Mộc Công chưa chiến đã trọng thương, thân ảnh hóa thành một đoàn ánh vàng, tùy tiện chọn một phương hướng bắn nhanh mà đi...

Lúc này không trốn, còn chờ đến khi nào!

Nhưng Lý Trường Thọ mới vừa thoát ra mấy chục trượng, liền cảm thấy không gian phía trước bị phong tỏa, ánh vàng nhất thời bị chặn lại.

Vào thời khắc kinh khủng này, Lý Trường Thọ tay không có linh bảo, không có cách nào lao ra, lại muốn thi triển độn thuật không gian, nhưng đạo vận chưa thể tiến hành, hai cái bóng to lớn trên dưới kia trực tiếp khép kín, bao phủ bọn hắn vào trong đó.

Không gian triệt để phong tỏa, liên hệ giữa Lý Trường Thọ cùng với hai cỗ Đạo Nhân Giấy của chính mình, gần như bị ngăn cách hoàn toàn!

Lý Trường Thọ xuyên thấu qua Đạo Nhân Giấy số ba từ phía xa xa có thể thấy được:

Một con bạch hổ ba đầu hai cánh thân dài mấy trăm trượng, cái đầu hổ bên trái dùng một ngụm nuốt hết hai cỗ Đạo Nhân Giấy của hắn, Đông Mộc Công, cộng thêm sư phụ trong túi!

Uy áp mênh mang, bạo ngược, khuếch tán ra từ quanh người con bạch hổ ba đầu hai cánh, con bạch hổ này liền giống như là vương giả của phiến thiên địa này, cái đầu hổ bên phải ngửa đầu phát ra một tiếng hổ khiếu, sát khí tản ra vạn dặm.

Thực sự rơi vào miệng hổ.

Đúng lúc này!

Hưu —— ánh sáng trắng bạc lại xuất hiện.

Cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ theo đuôi sư phụ này, bản thân cũng chỉ có thực lực tương đương với cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ.

Vào giờ phút này, cỗ Đạo Nhân Giấy này đối mặt với con thoi màu bạc kia, Lý Trường Thọ cũng không có vọng tưởng thuận lợi đào thoát, ngược lại là thừa dịp trong nháy mắt con thoi màu bạc đánh tới, thân hình toàn lực thi triển độn pháp lui lại, tranh thủ cho chính mình...

Thời cơ nói một câu.

"Nếu tổn thương hai người bọn họ, diệt cửu tộc của ngươi!"

Phốc một tiếng, Đạo Nhân Giấy này trực tiếp bị con thoi màu bạc đâm thủng, chặt đứt liên quan cùng với tâm thần của Lý Trường Thọ.

...

"Sư phụ. " Bên trong lòng đất, bản thể của Lý Trường Thọ giống như một đống cát, đang nhanh chóng xuyên qua.

Tâm thần của Lý Trường Thọ cùng với hai cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên kia, vào giờ phút này vẫn như cũ duy trì cảm ứng yếu ớt, hắn có thể nghe được tiếng hừ nhẹ đau khổ của Mộc

Công sau khi độc tính phát tác, có thể cảm nhận được hoạt động rất nhỏ của sư phụ chính mình ở trong túi...

Lúc này phương vị của bọn họ là ở tây bắc, khoảng cách lại đang không ngừng thu hẹp, nhưng tu vi cảnh giới của con bạch hổ ba đầu hai cánh kia có một chút cao thâm, vào giờ phút này toàn lực phi độn, Lý Trường Thọ cũng vô pháp lập tức đuổi theo.

Không Gian Xích cầm trong tay phát ra trận trận nổ đùng, thổ độn và độn pháp không gian luân phiên thi triển, điên cuồng đuổi theo ở dưới mặt đất.

Chương 810. -

Trong đôi mắt, những tia sáng xanh như nước nở ra...

Ngày hôm nay đám Yêu Tộc này muốn đối phó, chính là Đông Mộc Công!

Bên trong Thiên Đình tất nhiên có phản đồ, tiết lộ hành tung của Đông Mộc Công.

Vào giờ phút này, kiếp vận đại kiếp đã buông xuống, bí pháp suy tính mất đi hiệu lực, chắc chắn là có phản đồ mật báo...

Nhưng Thiên Đình khổng lồ như vậy, một Thiên Binh cũng đều có thể làm những việc này.

Lúc này Lý Trường Thọ đã rõ ràng, nguyên nhân chuyện hôm nay ở nơi nào, giống như lời đồn xuất hiện tại Thiên Đình mấy năm trước, Yêu Tộc xem Mộc Công như điểm đột phá Thiên Đình...

Mộc Công là chính thần nhị giai, danh hào là "nam tiên đứng đầu", liền bị xem như là người đứng thứ hai Thiên Đình.

Nếu Yêu Tộc hiếp bách Mộc Công, bức Thiên Đình cúi đầu, Thiên Đình liền sẽ rơi vào tiến thoái lưỡng nan.

Vô luận không để ý Mộc Công toàn lực xuất binh, cố kỵ Mộc Công đáp ứng điều kiện Yêu Tộc, đều sẽ hợp với tâm ý của Yêu Tộc.

Nếu Mộc Công bị đối phương xem như thẻ đánh bạc, uy nghiêm Thiên Đình không còn sót lại chút gì, Thiên Đình không xuất binh cũng phải xuất binh...

Nhưng điều binh trên Thiên Đình vào lúc này rõ ràng là vô dụng, không nói đến tu vi phần lớn binh mã Thiên Đình bất quá chỉ là Chân Tiên, đối mặt với đại yêu vậy như, đối phương hút một ngụm chính là mấy vạn Thiên Binh Thiên Tướng.

Điều động binh mã Thiên Đình từ những nơi khác và Long Cung tới, căn bản là không kịp!

Nhất định phải giải cứu sư phụ cùng với Mộc Công trong thời gian sớm nhất!

Nhờ người khác giúp đỡ?

Người đầu tiên mà Lý Trường Thọ nghĩ đến, chính là Đại Pháp Sư, nhưng vào giờ phút này Đại Pháp Sư căn bản không có ở Ngũ Bộ Châu!

Triệu Công Minh, Vân Tiêu tiên tử...

Kiếp vận đang ở ngay trên đỉnh đầu, chính mình nếu thật sự để bọn họ xâm nhập kiếp vận, như vậy có thể tránh thoát được nhân quả đại kiếp sao?

Đuổi theo, chỉ cần có thể đuổi theo, chính mình liền có thể giải cứu sư phụ cùng với Mộc Công.

Độn pháp, triển khai toàn bộ!

Toàn thân Lý Trường Thọ lóng lánh ánh sáng xanh như nước, tiên lực điên cuồng tuôn ra, từng đầu địa mạch bị ném ở phía sau...

Yêu!

Lục Áp!

Tây Phương Giáo!

Tỉnh táo, vào giờ phút này nhất định phải giữ vững tỉnh táo.

Sư phụ bị cuốn vào sự tình Đông Mộc Công là ngoài ý muốn đơn thuần, đối phương muốn dùng Mộc Công làm thẻ đánh bạc, định sẽ không trực tiếp đánh giết Mộc Công.

Vì thế, sư phụ tạm thời cũng sẽ an toàn.

Lý Trường Thọ chịu đựng ý muốn chửi bới, đưa tay đánh chính mình một bạt tai, để cho chính mình cưỡng ép tỉnh táo trở lại, không ngừng suy tư nghĩ cách cứu viện.

Lúc này mặc dù sốt ruột, lại vẫn như cũ không quên ngụy trang bản thân, hóa thành bộ dáng Tiểu Pháp Sư thường dùng.

Bên trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ quỳ gối ở phía trước bức hoạ Thánh Nhân, nhưng bức hoạ Thánh Nhân không phản ứng một chút nào...

Ý tứ của thánh Nhân lão gia, là Mộc Công sẽ nhập kiếp như thế?

Lý Trường Thọ tất nhiên là sẽ không quên, mệnh trung của Đông Mộc Công chú định có một cái tử kiếp, không phải như thế thì thuần dương kiếm tiên Lữ Đồng Tân sau này từ đâu ra?

Nhưng kiếp nạn của Mộc Công đụng vào đại kiếp Phong Thần, còn kéo cả sư phụ của mình vào bên trong kiếp nạn.

Sư phụ y...

Bất quá chỉ là Trọc Tiên dựa vào bàn đào mới đạt đến cảnh giới Chân Tiên, thực lực chân thật thảm không nỡ nhìn!

Hưởng thụ thật tốt thọ nguyên còn lại cũng không tệ rồi, vì sao còn muốn sư phụ Trọc Tiên thừa nhận chuyện không thể thừa nhận như vậy...

Đại năng Yêu Tộc ra tay ngày hôm nay, cho dù thổi một hơi, sư phụ cũng đều có thể hài cốt không còn!

Nguyên nhân cũng chính là vì đây, độ khó giải cứu là vô cùng khó khăn.

Tại Hắc Trì Phong, Bạch Trạch nhận được truyền âm lập tức thi triển thần thông, hóa thành một đoàn ánh đen xông ra khỏi đại trận Hắc Trì Phong, đại trận hộ sơn Độ Tiên Môn, đuổi đến phương vị Lý Trường Thọ cho...

Thần thông độn pháp của Bạch Trạch cũng có một chút có hạn, mặc dù dùng bản thể bay lên tương đối ưu mỹ, nhưng thành phần đẹp mắt chiếm đa số, tốc độ tạm được.

Ở bên kia, Lý Trường Thọ đã đi được không biết bao xa ở dưới mặt đất...

Tâm thần của hắn chợt chấn động, vỗ tới vị trí trước đó của hai cỗ Đạo Nhân Giấy!

Thần quang trong mắt Lý Trường Thọ ngưng lại, thân ảnh xông ra từ dưới mặt đất, Không Gian Xích trong tay lấp lóe sáng ngời, bá một tiếng tan biến tại mặt đất, xông vào sương mù dày đặt đầy trời...

Nơi này là...

Mây chướng khí Bắc Châu!

Đoạn đường đuổi theo này, cũng đã bất tri bất giác vọt tới nội địa Bắc Câu Lô Châu.

Làm cho trong đáy lòng Lý Trường Thọ trầm xuống chính là...

Trước đây hắn toàn lực thôi động độn pháp, tiên thức không có cách nào kéo dài được quá xa.

Vào giờ phút này tiên thức khuếch tán ra, lại nhận ra hơn mười mấy cỗ uy áp chiếm cứ các nơi ở trong mây, gần gần xa xa, cách nơi đây ngàn dặm đến vạn dặm không giống nhau.

Rất rõ ràng, lần này hắn đã đụng phải hang ổ đại năng Yêu Tộc.

Nhưng lúc này tuyệt đối không thể do dự, tính mạng của Mộc Công cùng với sư phụ đang ở ngay trong miệng con hổ yêu kia, thân ảnh của Lý Trường Thọ cấp tốc hiện lên, đối mặt với mây mù xanh xám dày đặc phía trước, càng lúc càng trở nên nặng và khổng lồ.

Tiếng gào sốt ruột, tiếng nổ đùng đoàng!

Không gian chấn động, mây mù tan biến!

Đầu tiên là một tiếng hừ lạnh nham hiểm, sau đó một luồng sáng mạnh bùng phát, hóa thành một cái lồng tối đen như mực, tiếng hổ gầm rung trời, mây mù sương mù nổ tung, bị gió cuốn bay trên trời cao!

Trong giây lát, ở bên người hổ yêu ba đầu hai cánh hình thể khổng lồ kia, hai thân ảnh giao thủ cực nhanh, lưu lại đạo đạo tàn ảnh...

Đầu trái của con hổ yêu kia đóng chặt miệng, hai cái đầu khác phun ra ngọn lửa màu xanh lam đầy trời, bên trong bốn con mắt hổ chém ra đạo đạo ánh vàng, lại không đuổi kịp thân ảnh không ngừng lấp lóe của Lý Trường Thọ.

Đấu pháp, đấu pháp, đấu pháp...

Không Gian Xích điều khiển không gian, độn pháp phát huy đến cực hạn, tâm thần vận chuyển, quy về bản thể, toàn lực suy tính thủ đoạn cứu người ổn thỏa nhất.

Vào trước khi những đại năng Yêu Tộc xung quanh kia chạy đến, đánh tan bọ cạp tinh, hổ yêu ba đầu trước mặt, giải cứu sư phụ cùng với Mộc Công!

Bóng người giao thoa, trong lúc Không Gian Xích rung chuyển, trong đáy lòng Lý Trường Thọ bỗng nhiên giật mình.

Bản thân mình sao vậy?

Đạo tâm không ngừng run nhẹ, thân hình của Lý Trường Thọ không ngừng, lại vội vàng thối lui lại mấy chục trượng.

Không Gian Xích nhẹ nhàng lắc lư, thân hình lấp lóe liên tiếp, bỏ xa bọ cạp tinh mang theo mặt nạ thuần màu trắng, không phân ra nam nữ kia.

Lý Trường Thọ lao về phía trước, lôi quang nở rộ trong lòng bàn tây, màn lôi đầy trời từ bốn phương tám hướng đánh về hướng con hổ yêu kia, hai cánh hổ yêu tuôn ra đạo đạo huyết mang, bao phủ bản thân trong huyết quang, ngăn cản sấm sét.

Lôi độn!

Lý Trường Thọ trốn vào bên trong lôi quang, xách theo Không Gian Xích phóng tới con hổ yêu hình thể khổng lồ này một lần nữa.

Nhưng bên trong đạo tâm, lại rơi vào hoang mang to lớn.

Chương 811. -

Hắn làm sao...lại máu nóng dâng lên não?

Sư phụ là nhất định phải cứu, nhưng chính mình một mình đến Bắc Châu cũng không phải là ổn thỏa nhất, lựa chọn cao minh nhất, đấu pháp kịch liệt như lúc này, ngược lại sẽ càng dễ đặt sư phụ vào hiểm địa.

Nếu là chính mình bình thường, ý nghĩ toát ra dù không phải là "chuyển dời lực chú ý", tạo áp lực đối với Yêu Tộc, cũng sẽ tìm mấy vị cao thủ đồng hành...

Triệu đại gia cùng với Vân Tiêu tiên tử, vốn là người ứng kiếp trên danh sách trận đại kiếp này, chính mình không muốn để cho bọn họ ra tay, như vậy cũng có thể tìm Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, những cao thủ nguyên bản không có xảy ra việc gì ở bên trong đại kiếp này...

Cùng lắm thì hứa cho ích lợi lớn.

Dùng thân phận đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo đi mời bọn họ ra tay, bọn họ làm sao sẽ cự tuyệt?

Vì sao lúc chính mình toát ra ý nghĩ【 mời người hỗ trợ 】này, sẽ bởi vì Triệu đại gia cùng với Vân Tiêu tiên tử, chặt đứt ý nghĩ này?

Có vấn đề...

Bộ lạc Thương quật khởi, kiếp vận đột nhiên buông xuống, sư phụ đột nhiên ra ngoài, chính mình vào lúc ngăn cản sư phụ, trong đáy lòng đột nhiên nổi lên ý xem thường và tự mãn.

Ý nghĩ trong đáy lòng chính mình lúc ấy, đúng là "chỉ là đi Thiên Đình mà thôi".

Mà, mà thôi?

Bản thân mình rốt cuộc làm sao vậy?

Độn ở bên trong lôi quang, Không Gian Xích không ngừng công về phía trước, thế công của lão bọ cạp Thượng Cổ ở phía sau, hoàn toàn bị Lý Trường Thọ dùng độn pháp bỏ lại đằng sau.

Ở bên trong đấu pháp kịch liệt, Lý Trường Thọ đang suy tư, suy nghĩ lại chuyện đã qua, tìm kiếm nguồn gốc sự bất thường của mình.

Nhưng bất kể suy nghĩ lại chuyện đã qua như thế nào, hắn cũng đã tạm thời đi tới nơi đây, sắp rơi vào trong sự vây công của đại năng Yêu Tộc Thượng Cổ, đây là cục diện không có cách nào sửa đổi.

Chính mình dường như đã bị điều gì đó ảnh hưởng.

Lúc này, đạo thể nguyên thần đang đấu pháp cùng với đại năng Yêu Tộc, nhưng trong sâu thẳm tâm trí, lại đang đánh cờ cùng với một loại tồn tại bí ẩn nào đó.

Tính cảnh giác của Lý Trường Thọ, kéo lên đến điểm cao nhất!

Tiếng nói hơi có một chút xem thường của Nữ Oa Thánh Nhân kia, dường như còn đang xoay quanh ở trong đáy lòng hắn:

【 Người kia đã thành một phần không thể thiếu của Thiên Đạo diễn biến. 】

Thiên Đạo, kiếp vận, Lãng tiền bối...

Bỗng nhiên, Lý Trường Thọ nghĩ đến Vân Tiêu tiên tử, đây coi như là người hắn hiểu khá rõ, nàng ôn nhu như nước, dịu dàng động lòng người, tràn đầy kính sợ đối với Thánh Nhân, nhưng lúc đại kiếp nàng vẫn đã xuất hiện, ra tay đối với Thánh Nhân cùng với hai vị muội muội.

Sinh linh trong thiên địa, đều ở bên trong Thiên Đạo.

Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, giáo nghĩa của Tiệt Giáo chính là lấy ra một chút hi vọng sống.

Một tia...

Sinh cơ...

Ở bên trong đấu pháp kịch liệt, lúc này Lý Trường Thọ đã hoàn toàn rõ ràng!

Trước đây mí mắt của hắn giật giật, cũng không phải là bởi vì cảm ứng được kiếp vận —— tu vi cảnh giới của hắn kém xa Bạch Trạch, Bạch Trạch còn cần suy tính mới có thể cảm ứng được kiếp vận, chính mình làm sao có thể cảm ứng trước tiên?

Lúc ấy mí mắt giật giật, trong đáy lòng nổi lên từng tia từng tia khí tức nguy hiểm, là Thiên Đạo hạ thủ đối với chính mình!

Hoặc là nói, Thiên Đạo lão gia muốn dùng hắn làm chút gì đó ở bên [image]trong đại kiếp!

Đau đầu.

Chính mình lúc này nhìn như là đang đấu pháp cùng với đại năng Yêu Tộc, trên thực tế là đang đối kháng cùng với đại kiếp, mặc dù loại đối kháng này cũng không tính là kịch liệt, nhưng suy đoán từ góc độ này...

Mộc Công tám thành là không thể cứu lại được.

Không, không thể kết luận như thế, đây có khả năng vẫn là ý nghĩ sau khi bị kiếp vận quấy nhiễu sinh ra.

Ngay cả khi khả năng【một đợt này là sư phụ phải ứng kiếp】 có thấp hơn, cũng không thể xem nhẹ khả năng này.

Còn có thể, Thiên Đạo đã sớm phát hiện ra chính mình muốn vớt người ở bên trong đại kiếp Phong Thần, dùng sư phụ làm ngòi nổ, tiếp tay Yêu Tộc đánh cho chính mình rơi đài!

Ranh giới cuối cùng lúc này chính là tự vệ và cứu sư phụ, phải giữ lại ranh giới cuối cùng này trước khi nghĩ đến việc cứu Mộc Công.

Nếu không, ai cũng không cứu được.

Nhưng, cứu như thế nào?

Muốn đối kháng cùng với đại kiếp, không, không đúng, đại kiếp là Thiên Đạo thôi động, đây là việc chính mình không có cách nào chống cự, nếu cứng rắn chống cự chính là châu chấu đá xe...

Muốn đọ sức cùng với cỗ lực lượng ảnh hưởng chính mình kia, muốn nhìn thấy ranh giới cuối cùng cùng với "không gian co dãn" của đại kiếp, phải tiến hành cân nhắc vấn đề từ cái góc độ này, tìm được phương pháp giải quyết.

Cũng may...

Chính mình đã sớm làm chuẩn bị.

Vào lúc mưu tính đại kiếp Phong Thần, hắn đã sớm cân nhắc qua tình huống như vậy.

Hắn nhớ rõ bản thân đã dạy bảo Linh Nga mấy trăm lần:

【 Cái gọi là át chủ bài, chính là thủ đoạn có thể nghịch chuyển tình thế vào thời khắc mấu chốt. 】

Mà thủ đoạn như vậy, hắn xưa nay không thiếu!

Hưu —— tiếng gào chói tai sốt ruột nổ vang ở bên tai!

Trong khoảng thời gian Lý Trường Thọ phóng thích lôi quang, con thoi màu trắng bạc cấp Linh Bảo Tiên Thiên lại xuất hiện, đánh thẳng về phía Lý Trường Thọ.

Thân hình của Lý Trường Thọ lúc này chính là tư thế đang nằm ngửa, Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu rải xuống đạo đạo hào quang bảy màu, huyền hoàng khí tức bao bọc Lý Trường Thọ cực kỳ chặt chẽ.

Tiếng nói thoải mái nhàn nhã của Tháp đại gia, vang lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ: "Tiểu đồ đệ cứ buông tay mà làm, có thể kịp thời tỉnh ngộ là đã đủ để làm đệ tử của lão gia, đây thử thách cuối cùng sau khi ngươi bái sư."

Rõ ràng, Tháp đại gia đang nhắc nhở chính mình, khẳng định ý nghĩ của chính mình.

Tạ ơn Tháp đại gia!

Lý Trường Thọ hít vào một hơi thật sâu, căn bản không quan tâm đến con thoi đánh tới, hai mắt nhắm lại.

Thế giới tâm thần, đột nhiên nhấn nút tạm dừng.

【 Một cái nháy mắt 】trong dòng sông năm tháng, đang kéo dài vô hạn ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

Tại Phủ Thủy Thần Thiên Đình, tại nơi ở của chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế Vương Mẫu ở, tại bộ lạc Thương, tại miếu Hải Thần các nơi, tại Tiểu Quỳnh Phong, xung quanh sơn môn, tại phụ cận Long Cung Tứ Hải, phụ cận Phong Đô Thành Địa Phủ, biên duyên Huyết Hải, phụ cận Thiên Nhai Hải Giác, phụ cận ranh giới Bắc Câu Lô Châu...

Tại khuê các của Vân Tiêu tiên tử, trong ống tay áo của Linh

Nga, trước bàn trang điểm của Hữu Cầm Huyền Nhã...

Toàn thể Đạo Nhân Giấy, tạm dừng lực lượng nguyên thần dao động trong nháy mắt!

Đồng thời, hai cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên trong miệng hổ yêu có liên hệ tâm thần vô cùng yếu ớt với Lý Trường Thọ, lúc này cũng không bị thần thông Lý Trường Thọ thi triển ra ảnh hưởng?

Không thể nói thần thông này, bất quá là Lý Trường Thọ ở dưới tình huống ứng đối với "Kiếp vận công tâm", mở rộng ra một chút kỹ xảo nhỏ.

Ở nơi linh đài, Lý Trường Thọ phảng phất như rơi vào một mảnh thế giới an bình, từng đạo thân ảnh bắt nguồn từ tự thân hắn, hoặc gần hoặc xa, hoặc cao hoặc thấp, xuất hiện ở bốn phương tám hướng, hết thảy phương vị...

Chương 812. -

Sinh, lão, bệnh, tử.

Mừng, giận, buồn, vui.

Vô số tiếng nói đang trùng hợp, đan xen, hóa thành từng chuỗi tụng kinh, vang vọng trong đạo tâm của Lý Trường Thọ!

Tâm thần quy nhất.

Không có gì duy ta.

Đạo tự hằng sinh.

Yên tĩnh không minh.

Một chút ánh sáng màu xanh nước biển nở ra từ trán của Lý Trường Thọ, quét qua linh đài ngay lập tức, làm cho đạo tâm vô cùng yên tĩnh, vô cùng bình yên.

【 Át chủ bài: Không Minh Đạo Tâm 】!

Thấy được rồi!

Lý Trường Thọ ở bên ngoài mảnh ánh sáng xanh này, nhìn thấy một vệt khí đen giống như tơ nhện, dán trên đạo tâm của chính mình, dán ở bên ngoài đạo vận Thái Cực Đồ.

Đây là đại diện cụ thể cho kiếp vận kiếp nạn trong tâm thần của hắn.

Nhưng lúc này trong đáy lòng Lý Trường Thọ không có bất kỳ dao động gì, bình tĩnh mở hai mắt ra, hắn vào giờ phút này...

Không cảm xúc.

Phát động thần thông Không Minh Đạo Tâm, thiên địa trong mắt Lý Trường Thọ bỗng nhiên có biến hóa, con thoi trắng bạc nguyên bản phóng tới cực nhanh, trở nên chậm mấy phần ở bên trong cảm giác của hắn...

Các đại năng Yêu Tộc đang vọt tới nơi đây mà tiên thức bắt được trước đây, vào giờ khắc này ở dưới sự ngăn cách của chướng khí, hóa thành từng đoàn từng đoàn quầng sáng, chỉ cần một ~ hai hơi thở nữa liền sẽ vọt tới nơi đây.

Đây, đã là cơ hội quyết thắng!

Không Minh Đạo Tâm vận chuyển, tâm thần của Lý Trường Thọ thôi diễn ra bảy loại khả năng, tám loại thủ đoạn, chín cái phương án, lại nắm bắt được kế hoạch ổn định nhất trong số đó.

Không Gian Xích nhẹ nhàng điểm một cái, ở trước khuôn mặt của Lý Trường Thọ, ở bên ngoài sự ngăn cách của huyền hoàng khí tức, không gian xuất hiện chỗ trống ba thước.

Thần thông: Không Gian Tiểu Na Di.

Dựa vào sự mạnh mẽ của Linh Bảo Tiên Thiên • Không Gian Xích, thủ đoạn chuyển vật mà Lý Trường Thọ thi triển thật trơn tru và mượt mà!

Bạch! Con thoi màu trắng bạc kia hiện ra từ bên trong màn máu do hổ yêu chống ra, ở ngay phía trước cái đầu ở giữa của hổ yêu.

Theo suy đoán của Lý Trường Thọ, con thoi này nhanh chóng như vậy, sở dĩ có thể kiềm chế không gian, phóng độc trong khoảng cách vô cùng ngắn, rất có thể chính là hai loại "công năng" này bị lão bọ cạp tinh Thượng Cổ kia luyện chế thành "một loại".

Thiên địa vạn vật đều là cân đối, ngoại trừ Chí Bảo Tiên Thiên, sẽ không có khả năng tồn tại sự hoàn mỹ, bảo vật là như thế, "công năng" của bảo vật cũng là như thế.

Luyện chế như thế, tất nhiên là làm cho quá trình đánh lén trở nên một mạch mà thành, nhưng có một điểm yếu tuyệt đối —— không có cách nào ngăn chặn bảo vật bộc phát.

Chính là lúc này!

Con thoi trắng bạc kia bị Lý Trường Thọ dùng Không Gian Xích na di đến trước mặt hổ yêu, ánh sáng trắng bùng lên lại ngưng tụ trong nháy mắt, trong giây lát liền thả ra kịch độc có thể dễ dàng làm tê liệt Kim Tiên...

Loại độc này hẳn là đến từ bản thân con bọ cạp tinh này, bất quá chuyện này cũng không trọng yếu.

Sau khi Lý Trường Thọ thi triển tiểu na di, thân hình lóe lên một lần nữa, cực lực rời xa bọ cạp tinh, hai đạo lưu quang thoát ra từ trong tay áo hai bên, phóng tới không trung.

Người giấy bị lưu quang bao quanh cùng nhau "A" một tiếng, bên trong "ba lô hai vai" trên lưng, càng nhiều lưu quang bắn ra...

Giống như pháo hoa ngày lễ vậy, trực tiếp nổ tung bầu trời!

Không Minh Đạo Tâm, tâm lực kéo căng!

Mười mấy cỗ Đạo Nhân Giấy đeo ba lô hai vai, hóa thành mấy chục đạo thân ảnh. Bọn hắn lại lập thành ba bốn đội, cấp tốc hội tụ tiên lực của từng người, đốt Đạo Nhân Giấy dán trên người tám cỗ Đạo Nhân Giấy, đồng thời khởi động tám bộ Địa Sát Linh Bạo Đại Trận!

Thật sự cho rằng "thế là, xx năm sau" thoáng một cái đã qua kia, Lý Trường Thọ hắn không hề làm gì?

Cám ơn Thánh Mẫu nương nương đã tặng linh thụ tiên thiên bình thường!

Những Địa Sát Linh Bạo Đại Trận này bất quá là vì ngăn trở địch, Lý Trường Thọ phân ra chín thành chín tâm thần Không Minh Đạo Tâm, dùng để điều khiển Đạo Nhân Giấy bộc phát.

Một phần tâm thần còn lại, đã đủ để chèo chống đấu pháp.

Lại nhìn chỗ của hổ yêu!

Con thoi kia bộc phát, cái đầu ở giữa của hổ yêu lập tức rủ xuống, một mảng lớn da hổ bị độc đốt cháy, thân hổ đang điên cuồng rung động.

Cái đầu phía bên phải thống khổ gầm rú, la hét, nó tuy có ba đầu, nhưng cũng không phải là có ba cái nguyên thần, vào giờ phút này gần như bị pháp bảo của đồng bạn đánh cho trọng thương!

Lý Trường Thọ cầm Không Gian Xích vọt tới, lưu lại liên tiếp tàn ảnh ở phía sau, giống như có bí pháp phân thân, đồng thời xuất hiện ở phần bụng, đỉnh đầu, phần lưng, phần đuôi hổ yêu này...

Không Gian Xích không ngừng điểm nhẹ về phía trước, mấy chục "lỗ đen" lặng yên xuất hiện, không gian xuất hiện vặn vẹo, thân thể cao lớn của con hổ yêu này bị kéo duỗi, áp súc, quanh co khúc khuỷu như rắn dài.

Đúng lúc này!

Tại nơi xa, bên trong thiên địa xuất hiện tám quả cầu ánh sáng lấp lánh, tám cỗ linh bạo đồng thời bộc phát, tạm thời ngăn cản đại năng Yêu Tộc gấp rút tiếp viện nơi đây ở bên ngoài!

Ở gần đó...

Mắt trái của cái đầu bên trái hổ yêu đột nhiên trợn tròn, trong đó tràn đầy hoảng sợ.

Lý Trường Thọ đội Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu, tay cầm Không Gian Xích, trực tiếp xuất hiện ở phía trước đầu trái hổ yêu, Không Gian Xích phun ra đạo đạo lưu quang màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây, hung hăng trảm ở trên cổ con hổ yêu này.

Thước nặng không gió, lại có thể chém đứt không gian!

"Mở!" Lý Trường Thọ hét lớn một tiếng, tiên lực toàn thân tràn vào Không Gian Xích, đối với Không Gian Xích luôn văn nhã, cãi nhau cũng đều rất ôn nhu, lời thô tục của Tháp đại gia nổi lên ở trong đáy lòng của Lý Trường Thọ.

Một thước chém xuống, cái cổ đầu trái của hổ yêu đột nhiên vỡ ra, "vết thương" chính là không gian đứt gãy đen ngòm!

Tiếng xé gió gấp rút chạy đến từ phía sau, bọ cạp tinh kia vọt tới một lần nữa, thân hình của Lý Trường Thọ lóe lên nhẹ nhõm tránh thoát thế công của bọ cạp tinh, trong tay phun ra đạo đạo sấm sét, đập về phía đầu trái của hổ yêu.

Chỉ còn một bước nữa thôi...

Cứu sư phụ, vớt Mộc Công.

Tránh khỏi miệng hổ yêu, Lý Trường Thọ thi triển lôi độn, vội vã tiến về phía trước, chỉ trong chớp mắt, hắn liền xuất hiện ở bên cạnh cái đầu hổ miệng đóng chặt, dùng tay trái đám gãy răng hổ yêu giải cứu sư phụ cùng với Mộc Công!

Đạo tâm khẽ chấn động, Tháp đại gia nói một tiếng cẩn thận.

Phía sau, tiếng nói thông qua không gian cộng hưởng truyền vào trong tai chính mình, mang theo giận, mang theo hận!

"Mời bảo bối quay người!"

Một chùm ánh sáng trắng chém vào sấm sét cực nhanh!

...

Trong chốc lát trước.

Bạch Trạch đang phi nhanh, xuyên vân quá vụ, rất nhanh liền chạy tới ranh giới Đông Thắng Thần Châu cùng với Bắc Câu Lô Châu, xâm nhập vào bên trong chướng khí nồng đậm tại Bắc Câu Lô Châu.

Y hiện tại...

Sợ, thực sự sợ.

Chương 813. -

Tiếp nhận lời truyền âm của Lý Trường Thọ "sư phụ cùng với Mộc Công bị Yêu Tộc bắt làm con tin", trong đáy lòng Bạch Trạch chính là lộp bộp một cái, ý nghĩ toát ra cũng là vô cùng chân thực:

Thuỷ Thần có thể cho rằng y là phản đồ hay không?

Lúc chính mình cảm ứng mệnh đồ của Tề Nguyên đạo hữu, thật sự là cảm giác được, tương lai của Tề Nguyên đạo hữu sẽ gặp may mắn!

Hơn nữa còn là đại cơ duyên, nhất phi trùng thiên, phúc như Đông Hải!

Hít hà —— không phải là Trọc Tiên bạc mệnh, không tiêu thụ được đó chứ?

Hay là thần thông của chính mình bị thiên cơ ảnh hưởng quá sâu, từ đó cho ra phán đoán tương phản?

Không thể nào!

Chính mình trước đây chính là dựa vào "Xu cát tị hung" tránh né đại kiếp, thành công rút lui khỏi đại kiếp.

Bạch Trạch ở bên trong xoắn xuýt, trong đáy lòng nhẹ nhàng thở dài.

Ban đầu nhìn Thuỷ Thần từ đằng xa, cảm thấy Thuỷ Thần thiện trí thiện mưu, thủ đoạn ngoan tuyệt, am hiểu cân bằng tình hình, chính là nguyên liệu "Nhị Thiên Đế" nhất đẳng.

Nhưng đi tới bên người Thuỷ Thần đại nhân, tương giao một hồi lâu cùng với Thuỷ Thần, mới phát hiện ra...

Trái tim của tên gia hỏa này có chút bẩn, lại không phải hoàn toàn tâm ngoan thủ lạt, tối thiểu là rất thân thiện đối với Nhân Tộc, người thân và bạn bè.

Vị trí của Thuỷ Thần ở bên trong Đạo Môn bây giờ, quả thực có chút xấu hổ.

Hắn là hạt giống tốt Thái Thanh Thánh Nhân nhìn trúng, chỉ thiếu một cái dập đầu với Thái Thanh Quan, liền có thể trở thành đệ tử thân truyền của Thánh Nhân mạnh nhất.

Nhưng xấu hổ thì xấu hổ, Thuỷ Thần còn có một vị sư phụ Tề Nguyên nuôi hắn từ nhỏ đến lớn, vị Tề Nguyên này còn tạm được xem như là tiên nhân yếu nhất, Trọc Tiên đương đại.

Hơn nữa có sự hiện diện của Thuỷ Thần, có khả năng chính là Trọc Tiên mạnh nhất.

Bình thường mà nói, Luyện Khí Sĩ rất phổ thông giống như Tề Nguyên lão đạo, tuyệt đối không thể bồi dưỡng ra đệ tử như Thuỷ Thần —— Linh Nga càng là như vậy, nàng hoàn toàn chính là do Thuỷ Thần đại nhân bồi dưỡng ra được, phong cách hành sự dần dần dựa sát vào vào sư huynh nhà mình.

Thuỷ Thần vốn là có sư phụ, lúc này lại bị Thái Thanh Thánh Nhân thu làm đệ tử, vậy chuyện này vạn nhất truyền đi...

Oa, Thánh Nhân mạnh nhất đoạt đồ đệ cùng với Trọc Tiên?

Mặc dù không ai dám chỉ trích như thế, nhưng thật sự là có chuyện như thế.

Căn cứ vào sự hiểu rõ của Bạch Trạch đối với Thuỷ Thần, lúc này hẳn là đã có phân thân Thuỷ Thần quỳ gối ở phía trước bức hoạ Thánh Nhân, nhưng Thánh Nhân lão gia hẳn là sẽ không trực tiếp xuất thủ cứu một Trọc Tiên, điều này thực sự không hợp lý...

Cho dù sủng hơn cũng không phải sủng như vậy.

Lúc này Thuỷ Thần có chút vội vàng xao động, một người liền phóng đến cảnh nội Bắc Châu, nơi đó thế nhưng có một đám lão yêu Thượng Cổ trốn tránh, có mấy đầu yêu thú là tùy tùng Yêu Đế năm đó, thực lực không kém gì mười đại Yêu Soái.

Thuỷ Thần tuy có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hộ thân, nhưng căn cứ vào một trận chiến giữa Thuỷ Thần cùng với Lục Áp để phán đoán, tu vi cảnh giới của bản thân Thuỷ Thần hẳn là còn không có tiến vào cảnh giới Đại La, nếu bị đối phương vây hãm, cho dù là hắn cũng phải gặp phiền phức.

Rất dễ dàng liền biến thành một ngọn núi không có cách nào công phá nhưng cũng vô pháp di động.

Ầm ầm —— Thiên địa không gian như trống, vạn độc gào thét như điên.

Những sinh linh bên trong đám mây chướng khí kia, vào giờ phút này đều đang điên cuồng chạy trốn, sự hoảng sợ của những sinh linh này đã gieo vào trong đáy lòng của Bạch Trạch.

Mười vạn dặm ở phía trước.

Mây chướng khí tại Bắc Châu trải qua nhiều năm không tiêu tan, nặng nề như núi kia, vào giờ phút này giống như cuồng phong mưa rào bên trong biển cả, không ngừng cuồn cuộn, không ngừng chấn động!

Bạch Trạch đã hóa thành bản thể, sóng nước xẹt qua mắt, ba chiếc lông vũ trên đỉnh đầu lóe ra hào quang yếu ớt, y thấy được địa phương hạch tâm đang rung chuyển.

Nơi đó nguyên bản là nơi chướng khí nồng nặc nhất Bắc Châu, vào giờ phút này lại...

Bầu trời quang đãng!

Dưới bầu trời xanh, ánh sáng Thái Dương Tinh lại có một chút chướng mắt, trên bầu trời nổi lên từng lớp "mây vòng tròn".

Mười sáu đàu yêu thú hình thể khổng lồ lao vào trong khe hở của mây chướng khí, mà trong đó...

Bạch Trạch co rụt tròng mắt lại.

Y vừa vặn thấy được Lý Trường Thọ thi triển lôi độn, bị một đạo ánh sáng trắng chém vào sấm sét, thấy được hổ yêu bị chém đứt đầu lâu cách Lý Trường Thọ không hơn trăm trượng kia...

Một đầu Kim Ô có hỏa diễm màu trắng bao quanh, mang theo từng âm thanh nổ vang, mang theo tầng tầng không gian nếp uốn, xuyên qua đầu lâu hổ yêu cực nhanh!

"Lục Áp ngươi dám!" Lý Trường Thọ quát khẽ một tiếng, thân hình đánh xuống phía dưới, nhưng một khối đại ấn đập tới từ đầu lâu hổ yêu, đảo mắt hóa thành cao mấy trăm trượng, cứng rắn "đẩy bay" Lý Trường Thọ.

Ấn tỉ Yêu Đế!

"Ha ha ha ha ha!" Tiếng cười to thoải mái lại đắc ý của Lục Áp đạo nhân truyền đến từ sau đại ấn, một chiếc móng vuốt Kim Ô của Lục Áp, cưỡng ép cầm Mộc Công đã bị độc bất tỉnh lại trọng thương ra.

Nhìn hai cỗ Đạo Nhân Giấy kia, lệ khí trong mắt Lục Áp chợt lóe lên, bên trong đạo tâm, nổi lên một chút ý niệm hủy diệt điên cuồng.

Há mồm, Lục Áp phun ra một ngụm Thái Dương Chân Viêm uy lực cực mạnh!

Hai mắt của Lý Trường Thọ trợn tròn, Không Gian Xích trực tiếp đập ở bên trên ấn tỉ Yêu Đế, mặc dù bởi vì tu vi cảnh giới có hạn, hắn không có cách nào phát huy ra uy lực chân chính của Không Gian Xích, vẫn miễn cưỡng đánh bay ấn tỉ Yêu Đế.

Hắn thấy được, bản thể Tam Túc Kim Ô của Lục Áp, đang há mồm nhắm ngay vào hai cỗ...hai cỗ Đạo Nhân Giấy vào giờ phút này mới vừa khôi phục liên hệ, lại không có cách nào động đậy!

Con mắt chim của Lục Áp, phản chiếu thân hình của Lý Trường Thọ, trong đó tràn đầy trêu tức.

Lục Áp đúng là không biết, ở bên trong tay áo hai cỗ Đạo Nhân Giấy kia có cái gì...

Chỉ là một cái chớp mắt, một hơi thở mà thôi!

Bạch Trạch ở nơi xa vào giờ phút này đã nghĩ đến điều gì, thân hình điên cuồng vọt tới phía trước, tiếng nói thông qua tiên thức, nổ vang ở bên tai Lục Áp:

Đúng là hoảng loạn như vậy, đúng là hoảng hốt như vậy.

"Dừng tay! Coi như ngươi giết Mộc Công cũng không cần động đến hai cỗ hóa thân đó..."

Phừng —— hỏa diễm màu trắng bộc phát, một cỗ Đạo Nhân Giấy làm ra động tác dùng sức ném, ở trong thời gian ngắn nhất, dùng phán đoán rõ ràng nhất, ném túi da thú ra...

Nhưng Thái Dương Chân Viêm đến quá nhanh, chỉ là một đóa hoa lửa nhàn nhạt, liền quấn lấy túi da thú, đốt cháy.

Trong đó hiện ra thân ảnh một lão đạo...

Trọc Tiên, cảnh giới Chân Tiên...

Quanh người lão đạo này tuôn ra đạo đạo ánh sáng, đó là linh bảo phòng hộ Lý Trường Thọ lưu lại cho sư phụ, nhưng lại bị Thái Dương Chân Viêm trực tiếp phá mất.

Đạo Nhân Giấy chữ【 Nhân 】bay ra từ bên trong tay áo của lão đạo, chỉ vừa bộc phát ra tiên lực, đã bị ngọn lửa đánh tan.

Đảo mắt, lão đạo bị Thái Dương Chân Viêm bao trùm, thiêu đốt còn nhanh hơn cả Đạo Nhân Giấy...

Đây dù sao cũng là thần thông bản nguyên của Kim Ô nhất tộc.

Chương 814. -

Nhưng những chuẩn bị ở sau Lý Trường Thọ lưu lại này, đã tranh thủ cho sư phụ một cái cơ hội chớp mắt, nhiều thêm một lần cơ hội mở miệng.

Lão đạo đầu tiên là kinh ngạc, ngẩng đầu liền thấy Lý Trường Thọ điên cuồng vọt tới, cách y không tới mười thước, mặc cho toàn thân đau đớn và hoảng sợ sẽ bị hủy diệt, y chỉ biết lo lắng hét lên:

"Đi mau! Đừng có đi...qua..."

Ngọn lửa nhấn chìm khuôn mặt của lão đạo, đập vỡ vụn nguyên thần của lão đạo, nhiệt độ cực cao khiến cơ thể của lão đạo biến thành tro tàn trong chớp mắt.

Lý Trường Thọ bổ nhào vào, vồ hụt, bàn tay trái mở ra, bên trong là một nắm tro tàn...

Sư phụ...

Sư...

Trống không, yên tĩnh.

Lý Trường Thọ ngơ ngác đứng tại kia, bởi vì Không Minh Đạo Tâm áp chế thất tình lục dục, vào giờ phút này từng hình ảnh không ngừng quay cuồng trong đáy lòng hắn...

Một giọt nước mắt chậm rãi chảy ra từ khóe mắt.

Một vết máu ứa ra từ khóe miệng.

Trong đáy lòng như có dao cứa, đang cứa...

Như là vừa tỉnh lại từ trong mộng, Lý Trường Thọ nhìn về phía Lục Áp đã bay đi nơi xa, thấy được những yêu thú khổng lồ vây tới, phát ra âm thanh run rẩy...

"Ngươi, ngươi giết y?"

Lục Áp chau mày, lạnh nhạt nói: "Hình như vậy..."

"Ngươi giết y." Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, chậm rãi thở ra một hơi, mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy tơ máu, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ khiến Lục Áp cảm thấy khó hiểu.

Bạch Trạch bay tới từ nơi xa, vô thức dừng bước ở ngoài ngàn dặm.

Hung hiểm.

Hung hiểm vô cùng lớn!

Lông tóc toàn thân Bạch Trạch lóe sáng, thần thông của bản thân điên cuồng cảnh báo, sau đó cười khổ một tiếng, nhắm mắt thở dài.

Yêu Tộc, đã triệt để kết thúc.

"Ngươi giết y!" Thanh âm của Lý Trường Thọ trở nên vô cùng hùng hậu.

Lục Áp mới vừa muốn nói gì, đã thấy quanh người Lý Trường Thọ phun trào thần quang, một bức bảo đồ chậm rãi nổi lên ở phía sau.

Bức bảo đồ mở ra, thiên địa bỗng nhiên trở nên ảm đạm!

Bên trong bức bảo đồ hiện ra nhật nguyệt tinh thần, hiện ra phàm tục phồn hoa, hiện ra tiên sơn liên miên, đám mây u tĩnh, cung điện cao ngất.

Chỉ là một bức bảo đồ dài sáu thước, trên đó phảng phất như chỉ có mây mù, nhưng bên trong mây mù, lại diễn dịch chúng sinh, diễn dịch thiên địa, diễn dịch liên quan giữa vạn vật và vạn linh.

Nhân thần quỷ, yêu linh ma.

Bức tranh nhẹ nhàng lắc lư, một cỗ đạo vận mênh mông, tối nghĩa, phức tạp, rất đơn giản, cuốn Lục Áp cùng với mười sáu đầu cự yêu Thượng Cổ còn đang do dự phải chăng muốn thử đánh rụng Huyền Hoàng Tháp vào trong đó.

Chỉ trong chốc lát, Lý Trường Thọ cúi đầu phun máu, toàn thân xuất hiện hào quang yếu ớt.

Hắn thiêu đốt lực lượng nguyên thần.

Đây là việc Luyện Khí Sĩ chỉ thực hiện khi liều mạng, thiêu đốt lực lượng nguyên thần, nguyên khí nhất định sẽ tổn hao rất nhiều.

Át chủ bài: Đạo.

"Lục Áp, đối với ngươi, ta liền không nên cố gắng ổn định vài lần, cũng không nên suy nghĩ, ngươi là một trong những người ứng đại kiếp kiếp được Thiên Đạo che chở, liền không nên chờ nắm chắc vạn phần... "

Đột nhiên, Lý Trường Thọ nâng tay trái lên, trong lòng bàn tay có một tia sáng lóe lên.

Giọng nói lạnh lùng, trống rỗng, vô cảm vang lên khắp nơi.

"Vạn

Vật

Quân

Hoành."

Một chùm ánh đen hiện ra ở phía sau Lý Trường Thọ, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, như là có lực lượng Thiên Đạo quỷ dị xuất hiện, nhưng lại hoàn toàn khác biệt cùng với lực lượng Thiên Đạo, trực tiếp bao trùm mười sáu đầu yêu thú cùng với Lục Áp ở trong đó.

Trong nháy mắt, những yêu thú này như là bị phong ấn, thân thể bỗng nhiên thu nhỏ, tu vi cảnh giới tự thân không hiểu sao biến mất hơn phân nửa!

Lục Áp hóa thành hình người, toàn thân run rẩy, khôi phục khuôn mặt thiếu niên, tràn đầy kinh ngạc mà nhìn Lý Trường Thọ...

Nhưng sau đó, sự kinh ngạc này biến mất không thấy gì nữa, y ném Mộc Công đến nơi xa, liền cùng với những yêu thú bên người, rơi vào phẫn nộ khôn cùng, đáy mắt tràn đầy sát ý, cơ hồ muốn thôn phệ Lý Trường Thọ.

Đây là Lý Trường Thọ cân bằng phẫn nộ của bọn hắn!

Ngụy trang bên trên khuôn mặt của Lý Trường Thọ biến mất không thấy gì nữa, khôi phục bộ dáng thanh niên đạo sĩ nguyên bản.

Két, ken két...

Âm thanh vỡ vụn yếu ớt lần lượt phát ra từ cơ thể của Lý Trường Thọ, hắn đứng trên không trung, nụ cười tràn đầy chua xót.

Sư phụ, người cũng không biết đệ tử thành đạo gì.

Sư phụ, người cũng không biết...

Lý Trường Thọ đưa tay điểm vào ngực, từng tia từng tia đạo vận bảy màu rực rỡ, ngưng tụ thành kiếp vận đen nhánh, giống mạng nhện, nhẹ nhàng điểm một cái đối với Lục Áp.

Một tia khí đen quấn quanh ở phía trên nguyên thần của Lục Áp, làm cho Lục Áp càng thêm phẫn nộ.

Không Minh Đạo Tâm, tự nát.

"Dẫn kiếp vận nhập ta, hàng kiếp vận nhập ngươi.

Lục Áp.

Có lẽ trước kia không chết không thôi, là bởi vì lập trường, là bởi vì lợi ích, là bởi vì phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Nhưng ngày hôm nay...

Ta, chính là kiếp của ngươi!"

Bảo đồ rung động rì rào, đạo vận màu xanh nước biển không ngừng cọ rửa phiến thiên địa này, Lục Áp cùng với mười sáu vị cao thủ Yêu Tộc cùng nhau gầm thét, giống như điên đánh về phía Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ tóc dài phất phới, đạo bào tung bay, Huyền Hoàng Tháp chìm vào đỉnh đầu, che phủ nguyên thần, màu xanh băng trong mắt trái của hắn là do biểu hiện của Đạo, còn màu đỏ ở mắt phải của hắn là sát khí không thể kìm nén được nữa ở trong lòng.

Đại Vũ trị Thủy Đồ, hiện.

Bảo khí Thuỷ Thần Tạo Vũ Kỳ, hiện.

Tay cầm Không Gian Xích, một bước đoạn thiên khung!

"Chết!"

Đột nhiên! Ở phương hướng tây nam xuất hiện một bàn tay lớn che khuất bầu trời, chộp về phía phạm vi ngàn dặm đạo vận của Lý Trường Thọ bao phủ.

Lại có một tiếng khẽ than thở phiêu đãng trên chín tầng trời.

Trên bầu trời, một lão đạo xếp bằng ở bên trên bồ đoàn hiện ra thân hình, dưới bồ đoàn có thái cực thủy hỏa.

Sắc mặt của lão đạo tiều tụy, dường như không có mang theo một chút đạo hạnh nào, hai mắt cũng không có tinh thần gì, lúc nâng tay trái lên, ống tay áo rộng tung bay trong gió, đầu ngón tay lướt nhẹ.

Bàn tay lớn đường kính vượt qua mấy ngàn dặm che khuất bầu trời kia lại vỡ nát, tiêu tán thành vô hình trong nháy mắt.

Lão đạo có một chút cố sức mở miệng, giương mắt nhìn về phía phương hướng bàn tay to kia đánh tới, tiếng nói nhàn nhạt lại cho người ta xung kích kinh lôi nổ vang...

"Cút."

Ở phía tây nam, cách không biết bao xa, toàn thân lão đạo nâng bảo thụ rung động, cũng không dám đối mắt cùng với lão đạo ở phía trên chín tầng trời, cúi đầu nói một câu: "Sư huynh, đắc tội."

Sau đó quay người rời đi, biến mất không còn tăm tích.

Lão đạo ở phía trên chín tầng trời lại không có bất kỳ bày tỏ gì, cúi đầu nhìn về trận đại chiến phía dưới.

Mọi thứ trên đời đối với lão đạo phảng phất như mây khói thoảng qua, thiên địa đại đạo giống như không có một chút liên hệ nào với lão đạo, lão đạo ngồi ở kia chính là đạo, một sợi tóc cũng có thể diễn dịch ý nghĩa chân thật vô biên.

Chương 815. -

Lão đạo cũng không quản nhiều, liền lẳng lặng nhìn như vậy, nhìn Lý Trường Thọ như điên dại phía dưới, dùng Không Gian Xích đập nát đầu lâu yêu thú, dùng một tay xé nát đôi cánh của yêu thú...

Trong lúc những yêu thú này rơi vào đạo vận như vậy, cũng rơi vào phẫn nộ khôn cùng.

Đây chính là đạo của Lý Trường Thọ, thoát thai từ thái cực chi đạo, tên là vạn vật cân đối.

Một khi thi triển ra vạn vật cân đối chi đạo, liền có thể kéo cường địch vào tu vi cảnh giới giống như chính mình, hết thảy đều có thể bị cân đối, hết thảy đều từ chúa tể giả phiến "lĩnh vực" này quyết định phải chăng có muốn cân đối.

Đạo này chưa viên mãn, nếu không thì Lý Trường Thọ liền sẽ bước vào cảnh giới Đại La.

Thậm chí, đạo này chưa hoàn thiện, là Lý Trường Thọ dùng phương thức thiêu đốt nguyên thần, tạm thời thu được thực lực thôi phát ra đạo này.

Nếu như thiêu đốt nguyên thần trong thời gian quá lâu, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến đạo hạnh của bản thân.

Ở trên chín tầng trời, lão đạo gảy nhẹ ngón tay một lần nữa, bảy ~ tám đầu hung ác yêu thú dừng động tác lại, Huyền Hoàng Tháp đột nhiên bộc phát ra từng tia từng tia huyền hoàng khí tức, bảy ~ tám đầu yêu thú kia bị huyền hoàng khí tức ép thành vỡ nát trong nháy mắt.

Lý Trường Thọ lao thẳng tới Lục Áp, Lục Áp vận hết toàn lực đọc lên "Mời bảo bối xoay người", nhưng một đạo lam quang phóng tới, hồ lô lớn vào giờ phút này như là mất linh tính, khẽ run rẩy.

Lý Trường Thọ cúi đầu phun ra hai ngụm máu tươi, tất nhiên là hắn lâm thời "cân đối" pháp bảo lợi hại như vậy, cân đối nó thành một kiện pháp bảo tàn tạ cầm ở trong tay.

Đại giới là nguyên thần bị tổn thương, nhưng đáng giá!

Lý Trường Thọ ném Không Gian Xích ra, Lục Áp vội vàng hóa thành Tam Túc Kim Ô, lại bị Không Gian Xích trực tiếp đánh rớt.

Lý Trường Thọ lao về phía trước như một kẻ mất trí, bất chấp Thái Dương Chân Viêm đã suy yếu hơn rất nhiều, trực tiếp đè cái cổ Kim Ô, tay trái giơ cao, Không Gian Xích bị hắn nắm chặt một lần nữa, ném ra một thước, hai thước đối với Kim Ô...

Không Gian Xích đập xuống như mưa rào!

Đúng lúc này, ở chân trời xuất hiện một bóng người xinh đẹp, nàng ở trong một cái chớp mắt trước vẫn là ở bên ngoài mấy vạn dặm, phóng ra một bước, đã xuất hiện ở quanh người lão đạo.

Nữ tử có dung mạo vô song, khuôn mặt thánh khiết, trong ôn nhu mang theo trang nghiêm, ánh vàng quanh người nhẹ nhàng lấp lóe.

Nàng đến trước người lão đạo, hơi hạ thấp người, nói một tiếng: "Sư huynh."

Lão đạo vẫn luôn nhìn chăm chú vào tình hình phía dưới, lạnh nhạt nói: "Không cần cầu tình."

Nữ tử bất đắc dĩ cười một tiếng, đứng ở trên mây lẳng lặng chờ đợi, cũng không nhìn phía dưới nhiều.

Bên trong thiên địa, gió đang nghẹn ngào, độc trùng gào thét...

Chờ thanh niên đạo sĩ phía dưới kia xé nát Kim Ô, xách theo đầu lâu Kim Ô đã máu thịt be bét, lảo đảo cất bước trong không trung, đi trở về địa phương Trọc Tiên kia vừa mới tiêu tán.

Đạo vận tràn ngập bên trong ngàn dặm phiêu trở về, chui vào trong cơ thể của Lý Trường Thọ.

Hai chân khuỵu xuống, Lý Trường Thọ vô lực quỳ xuống, ngọn lửa nhàn nhạt thiêu đốt trên người tắt ngấm, nhắm mắt lại.

"Trường Thọ, hiện tại sư phụ không có suy nghĩ gì khác, ngươi và sư muội ngươi cứ tu luyện cho tốt, vi sư sẽ đi lên Thiên Đình trải đường cho các ngươi. "

"Hỗn trướng! Đây là cách ngươi dạy sư muội sao! Thấy đúng mà không làm thì làm sao được, sao có thể được coi là Luyện Khí Sĩ! "

"Ngươi chạy, ngươi lại chạy! Trở lại cho ta! "

"Đồ nhi, ngươi bái nhập sư môn hơn chín năm, vi sư quyết định ban thưởng cho ngươi đạo hiệu, cái tên Trường Thọ này của ngươi quá tục khí, về sau liền gọi ngươi là Tiêu Dao nhé? Càng tục khí hơn? Vân Trung Hạc thì thế nào? Hạc trắng trên mây, ngươi không phải muốn cưỡi hạc mà bay sao? "

"Đồ đệ tốt, ngày hôm nay sư phụ mang ngươi tiến vào Độ Tiên Môn, sau này hy vọng ngươi tu hành thật tốt, không thể có nửa phần lười biếng, tranh thủ sớm ngày tu luyện có thành tựu, đạp tiên đồ, cầu trường sinh, đạt được tiêu dao đạo quả... "

Móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, từng giọt máu tươi rải xuống, Lý Trường Thọ thậm chí còn quên thu thập máu của chính mình.

Không, chính mình không thể từ bỏ như vậy.

Sư phụ còn có thể cứu, sư phụ khẳng định còn có thể cứu, biện pháp, phải tìm biện pháp...

Chân linh!

Sư phụ có lẽ sẽ có chân linh lưu lại, Thái Dương Chân Viêm vừa rồi mặc dù hung ác, nhưng chỉ đốt trong một cái chớp mắt!

Lý Trường Thọ ném ra bảy ~ tám viên Nhiếp Hồn Châu, lập tức ngồi quỳ chân trong hư không, không ngừng thôi động Nhiếp Hồn Châu...

Từng tia từng tia tàn hồn nhẹ nhàng lấp lánh!

Còn cần gì?

Còn cần công đức! Hương hỏa công đức! Ở bên trong cố sự Na Tra, sau khi cạo xương cắt thịt thì cần dùng hương hỏa công đức để tái tạo tiên thể.

Đúng, chính là như vậy!

Cảm thụ được từng tia từng tia tàn hồn yếu ớt bên trong Nhiếp Hồn Châu đang nhanh chóng trôi qua kia, Lý Trường Thọ không dám đợi lâu, dẫn xuất công đức tự thân, trực tiếp rót vào mấy khỏa Nhiếp Hồn Châu.

Lấy đi, đều lấy đi, hắn nguyện ý dùng một thân công đức này để đổi!

Trong nháy mắt, đạo đạo ánh vàng lấp lóe, chắp vá ra hư ảnh của Tề Nguyên lão đạo, nhưng hư ảnh này lóe lên liền muốn tan biến...

Đừng, đừng!

"Sư phụ..."

Tích —— tiếng nước nhỏ xuống quen thuộc.

Lý Trường Thọ thấy hoa mắt, phảng phất như thấy được ao nước, bình phong, thảm, lầu các quen thuộc, mà nữ thần trong ao nước đang ngồi ở bên cạnh ao.

Nàng cười ôn nhu hỏi: "Cần giúp một tay không? Tái sinh lại thành hồn phách Nhân Tộc, còn có thể giao phó cho y tư chất được trời ưu ái."

"Ừm!" Lý Trường Thọ không biết nên nói cái gì, lập tức gật đầu.

Nữ thần đưa tay trái ra: "Năm trăm!"

Lý Trường Thọ gật đầu nặng nề: "Ừm!"

Nữ thần cười khẽ, Lý Trường Thọ cảm thấy năm tháng trôi qua một lần nữa, giải thoát khỏi hoàn cảnh nhợt nhạt này, trước mắt lại là hư ảnh sư phụ sắp tiêu tán...

Lý Trường Thọ nhấc đạo tâm lên một lần nữa, không đợi hắn có động tác, một chùm ánh vàng rơi xuống từ trên cao, bao phủ tàn hồn sư phụ vào bên trong.

Lại có một chút ánh vàng như đom đóm đêm hè, bay tới từ bên cạnh, tụ hợp vào bên trong tàn hồn, làm tàn hồn này càng trở nên thực chất.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên hai chữ công đức, lập tức rút công đức của chính mình ra, cho những tàn hồn này.

Hắn hận không thể để sư phụ cầm hết công đức của chính mình đi, nhưng khi công đức tiêu hao một thành, tàn hồn kia đã bị ánh vàng bao trùm, không có cách nào lại thu nạp công đức.

Không trung truyền đến tiếng nói của Nữ Oa Thánh Nhân:

"Ngày hôm nay sư phụ của ngươi đã chết, linh hồn tái sinh cũng không liên quan gì đến ngươi, có hiểu hay không?"

"Nhưng!"

Nữ Oa Thánh Nhân lại nói: "Đưa hồn phách của y vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn ôn dưỡng là được."

Ánh vàng thu liễm, nữ tử trên chín tầng trời mỉm cười, liếc nhìn lão đạo ngồi xếp bằng bên người, cười không nói.

Đúng lúc này, bên trên đại địa đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy bảy màu, tiếng tụng kinh vang lên, tiếng ca mờ mịt vang lên, một cái bóng mờ bay ra từ bên trong vòng xoáy xoay tròn, sau đó chính là thở dài yếu ớt: "Ài, thật vất vả mới được đi ra ngoài một chuyến, vẫn là phải làm việc của Câu Hồn sứ giả, ta quá thảm rồi..."

Chương 816. -

Hậu Thổ nương nương!

Không đúng, là Tiểu Khổ!

Lý Trường Thọ bỗng nhiên quay người, hư ảnh kia đã bay đến trước mặt Lý Trường Thọ.

Nàng nhìn nước mắt chưa khô bên trên khuôn mặt, bàn tay dính đầy máu tươi của Lý Trường Thọ, lộ ra mấy phần ý cười bất đắc dĩ.

"Người chết là hết, bớt đau buồn đi...bớt đau buồn để ta bớt đau buồn theo, ta quá khó khăn..."

"Đa tạ nương nương!" Lý Trường Thọ lập tức hô hào.

Tiểu Khổ thở dài, đưa tay điểm vào bên trên hồn phách đoàn tụ của Tề Nguyên lão đạo vào giờ phút này, hóa hồn phách thành một đoàn quang mang màu vàng.

"Ài, ta phải trở về, không thể ở lâu bên ngoài."

Lý Trường Thọ lại vái chào: "Đa tạ nương nương!"

Tiểu Khổ lắc đầu, thân ảnh lóe lên, cùng với vòng xoáy bảy màu bên trên đại địa biến mất không thấy gì nữa.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ, Thái Thanh Đạo vận nhẹ nhàng lắc lư, một bức hình ảnh có một chút mơ hồ chậm rãi hiện ra.

So với hai lần "Video truyền tin" trước đây, lần truyền tin này của Thái Thanh lão sư, rõ ràng nhận phải một ít quấy nhiễu.

Hình ảnh rất đơn giản, là ở chỗ Lục Đạo Luân Hồi Bàn tại Địa Phủ không biết bao lâu về sau, hồn phách Tề Nguyên lão đạo kết thúc kỳ uẩn dưỡng, cùng với một vệt ánh vàng bay ra khỏi phần lưng Lục Đạo Luân Hồi Bàn, bay vào một bên trong mảnh mây đen, chuyển thế giáng sinh.

Sấm sét lấp lóe bên trong mây đen, điện quang như rồng, sấm sét lại chiếu ra một đạo hư ảnh to lớn dựng thẳng, đây là dị tượng lúc "dị nhân" hàng thế.

Đó là một con gấu có hai đôi cánh khổng lồ phía sau, đây được gọi là phi hùng chi tư tại Hồng Hoang, nói rõ đó là nhân kiệt thông minh cơ trí, có kinh thế chi mưu một đời.

Có thể chuyển thế là tốt rồi, có thể chuyển thế là tốt rồi, nhân kiệt hay không nhân kiệt cũng không sao...

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở phào một hơi, sợi dây căng cứng trong đáy lòng đứt đoạn, tiên lực trong cơ thể khô kiệt, nguyên thần uể oải suy sụp, rơi từ trên không trung xuống bất tỉnh.

Mà lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ, một chút tâm lực sau cùng, đột nhiên nghĩ tới cái gì!

Phi hùng chi tư, đại kiếp Phong Thần...

Khương Tử Nha? !

Sư phụ nhà mình là kiếp trước của Khương Tử Nha?

Tề Nguyên, khởi nguyên của Tề Quốc? !

Lý Trường Thọ giật khóe miệng một cái, mất đi ý thức trong nháy mắt, mà hai đạo lưu quang bay vụt đến từ hai phương hướng, một đạo trong đó dừng lại, lại là thân ảnh của Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh cười khẽ, nhìn Nhị muội nhà mình tiếp được Lý Trường Thọ, ôn nhu nhét Lý Trường Thọ vào bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Triệu đại gia nhìn về phía nơi xa, thân ảnh Mộc Công đập xuống trên đỉnh núi một ngọn núi lớn, toàn thân run run mấy lần.

"Đây là độc gì? Sao lại lợi hại như vậy."

"Không biết, bất quá Triệu Công Minh tiền bối đã cho đan dược, Mộc Công hẳn là không có chuyện gì."

"Yêu Tộc lớn mật! Ta đi liều mạng với bọn hắn!"

Bên trong Thông Minh Điện có một chút hỗn loạn, một đám tiên thần đồng thời quay đầu, nhìn về phía vị Thiên Tướng nói chuyện kia, vị Thiên Tướng kia vội vàng dùng tay gẩy gẩy đồng đội bên cạnh, dùng ánh mắt ra hiệu.

Khuyên, khuyên ta đi.

"Ấy! Lão Chu ngươi đừng có kích động! Chúng ta phải chờ Thuỷ Thần đến đây làm chủ!"

"Đi mời Thuỷ Thần chưa?"

"Thuỷ Thần giống như không có ở Phủ Thủy Thần, Thiên Tướng đã cầu kiến rất nhiều lần, cũng đều không thể cầu kiến được!"

Ở phía trong cùng của Thông Minh Điện, có tiên nhân làm ra sàng mây, vào giờ phút này Mộc Công toàn thân xanh lét, hơi thở mong manh nằm tại kia.

Một đám tiên thần từng người liếc nhìn nhau, mấy vị chính thần tam giai đứng dậy, kịp thời ổn định tâm tình tiên thần, phái trọng binh trấn giữ ngũ phương Thiên Môn, tránh xảy ra bối rối.

Một chút lời đồn đại quanh quẩn tại các nơi Thiên Đình, nói là Mộc Công bị đánh lén, hiện tại bị trọng thương, tính mạng không rõ, Thuỷ Thần không biết tung tích, đồng dạng có khả năng bị cao thủ Yêu Tộc đánh lén.

Lòng người tại Thiên Đình bắt đầu bàng hoàng, không ít tiên thần, Thiên Tướng tự phát tụ tập lại, từng người chuẩn bị pháp bảo, dự định khai chiến cùng với Yêu Đình vào bất cứ lúc nào.

Tổng thể mà nói, Thiên Đình mặc dù không có quá nhiều cao thủ, nhưng từ trên xuống dưới cũng coi như một lòng đoàn kết.

Nhưng so sánh cùng với Thiên Đình, Yêu Tộc ranh giới Bắc Châu ngược lại là vô cùng yên tĩnh.

Đạo thể của Lục Áp bị đập nát, bọn hắn còn không biết Thái Tử điện hạ nhà mình đến tột cùng trải qua chuyện gì, hết thảy đều như thường.

Chuyện này cũng có quan hệ cùng với đại chiến bộc phát tại chỗ sâu Bắc Châu, và mây chướng khí dày và nặng tại Bắc Châu, đã giảm xóc "dao động đại chiến".

Mà sau trận đại chiến, Thánh Nhân tiện tay san bằng không gian dao động, để không làm hại quá nhiều sinh linh.

Độc trùng độc thú cũng là sinh linh, đồng dạng có được quyền lợi sinh hoạt tại Hồng Hoang thiên địa.

Ở bên cạnh Thiên Hà, Biện Trang cùng với Ngao Ất bí mật đàm phán một thời gian, sau đó bắt đầu chia ra hoạt động.

Làm hai tay chân được Thuỷ Thần tín nhiệm nhất, hai người bọn hắn cảm thấy chính mình lúc này nhất định phải làm gì đó.

Ngao Ất đầu tiên là đi đến thần miếu An Thủy Thành, thần niệm kêu gọi đến đau đầu, cũng đều không thể nhận được đáp lại.

Tình hình như vậy...

Thiên Đình Mộc Công bị Yêu Tộc đánh lén, lại bị tiền bối Triệu Công Minh Tiệt Giáo đưa về Thiên Đình, Giáo chủ ca ca nhà mình còn không biết tung tích.

Ngao Ất nhanh chóng lấy ra một khối ngọc phù, trên dưới hầu kết run rẩy.

Thật sự phải sử dụng thứ này sao?

Đã từng có lúc, Giáo chủ ca ca vỗ đầu vai của y, thấm thía dặn dò: "Nếu như Thiên Đình, Nhân Giáo, hoặc là Độ Tiên Môn xuất hiện dị dạng, ngươi lại không liên lạc được với ta thông qua thần niệm, liền mở khối ngọc phù này ra. Trong này, có thể hướng dẫn ngươi tùy cơ ứng biến như thế nào."

Đây, chính là cẩm nang tận thế của Hải Thần Giáo trong truyền thuyết!

Trên khuôn mặt của Ngao Ất tràn đầy trang nghiêm, xác định xung quanh không có bất kỳ uy hiếp gì, không có bất kỳ ai dò xét, mới mở ra cấm chế bên trên ngọc phù, tiên thức thăm dò vào trong đó.

Đây là!

"Tới vội vàng, đừng lo lắng về việc nhàn rỗi, đi đường chắc chắn, khó cạnh tranh. "

Ổn Tự... Kinh...

Đọc xong Ổn Tự Kinh, cuối cùng còn có mấy hàng chữ dựng thẳng, thình lình viết:

"Hiện tại đã tỉnh chưa? "

"Nghĩ xem tình huống gặp phải lúc này có nhất định phải tìm ta hay không?"

"Hiện tại đã có thể bắt đầu tùy cơ ứng biến. "

Ngao Ất: "..."

Thật sự muốn duy trì khuôn mặt vô cảm đập ngọc phù xuống đất, hung hăng chửi một câu cẩm nang tận thế cái quỷ đối với ngọc phù!

Khục, bình tĩnh, bình tĩnh.

Giáo chủ ca ca có khả năng gặp phải phiền toái, mà nơi có khả năng tìm được Giáo chủ ca ca nhất.

Tất nhiên là Độ Tiên Môn.

Ngao Ất đọc Ổn Tự Kinh một lần nữa, ổn định tâm thần, mang theo một chút lễ vật, che giấu hành tung, đi đường vòng tiến đến Độ Tiên Môn.

Vừa tới phía trước sơn môn Độ Tiên Môn, Ngao Ất liền phát hiện ra một chút chỗ không giống bình thường.

Nơi này, dường như có một tia đạo vận huyền diệu đến cực điểm, có một chút tương tự với đạo vận bên trong Động Suất Cung.

Chương 817. -

Nhưng đạo vận này rất nhạt nhòa, nếu không phải Ngao Ất có khứu giác của rồng, sự nhạy bén của rồng, cùng với nhiều năm hun đúc của Giáo chủ ca ca, chỉ sợ là cũng vô pháp chú ý tới.

Lúc này Ngao Ất hóa thành một thiếu niên, cưỡi mây tiến về phía trước, bày tỏ ý đồ đến đối với nhóm lão đại gia thủ vệ, cũng đẩy một khối ngọc phù tới, nói rằng hãy đưa tận tay cho chưởng môn Độ Tiên Môn, rồi đợi một hồi ở ngoài sơn môn.

Không bao lâu, có trưởng lão chạy đến, dẫn Ngao Ất vào bên trong Độ Tiên Môn, tiến vào bên trong Độ Tiên Điện.

Hư Không chưởng môn Quý Vô Ưu lau vết máu bên miệng, đi ra cửa điện, chắp tay cười nói đối với Ngao Ất: "Không biết là ngày..."

"Vô Ưu chưởng môn." Ngao Ất đánh gãy lời nói của Quý Vô Ưu, cười chắp tay một cái.

Quý Vô Ưu lập tức rõ ràng Ngao Ất không thể bại lộ thân phận, quay người dùng tay làm dấu mời, dẫn Ngao Ất vào thiền điện.

"Ngao Ất tướng quân có chuyện quan trọng gì?"

"Vô Ưu chưởng môn, Tiểu Quỳnh Phong có dị dạng gì không?" Ngao Ất nhướng mày nói: "Hiện giờ Thiên Đình gặp phải một chút phiền toái, Giáo Chủ nhà ta, Trường Thọ huynh lại không liên lạc được."

"Ồ?" Quý Vô Ưu nhíu mày suy ngẫm, lại nói: "Ngươi đi theo ta, lại dùng bí pháp ẩn hình, chúng ta đi đến Tiểu Quỳnh Phong nhìn liền biết."

Ngao Ất: Một vị chưởng môn đi ở bên trong sơn môn nhà mình, cũng đều phải câu nệ như vậy sao?

Lời này tự nhiên không thể tùy tiện nói ra, mặc dù Hư Không chưởng môn chỉ là Kim Tiên bình thường, lại bởi vì cưỡng ép tu hành thần thông Khiếu Trung Nhị Khí, đạo cơ bị chấn động bị hao tổn, nhưng dẫu gì cũng là chưởng môn đạo thừa Nhân Giáo.

Lén lén lút lút như vậy...

Chưa kể, có một cảm giác kích thích khi sắp nhìn trộm cuộc sống hàng ngày của Giáo Chủ ca ca.

Đáng tiếc là hai người mò tới bên ngoài đại trận vô hình vô tung kia của Tiểu Quỳnh Phong, vừa định tiến vào bên trong, linh giác chính là cuồng loạn một hồi.

Quý Vô Ưu nhướng mày, tu vi của y đường đường là cảnh giới Kim Tiên, lại sẽ nổi lên ý nghĩ "tiến vào nơi đây sẽ lập tức trọng thương".

Chuyện này...

"Vô Ưu chưởng môn, chúng ta quang minh chính đại đi vào đi."

Ngao Ất hơi có một chút thất vọng đưa ra đề nghị.

Quý Vô Ưu ho khan, tự động xuất hiện, hô một câu đối với bên trên Tiểu Quỳnh Phong: "Ở trên núi có người không?"

Bên trong môn phái có một chút tiên thức dò xét đến, tất nhiên là chỉ thấy được Quý Vô Ưu.

Đột nhiên, một đạo kiếm quang nở rộ từ trên Tiểu Quỳnh Phong!

Kiếm quang này dài ước chừng mười trượng, tổng thể là màu xanh thẳm, trong đó ẩn chứa kiếm ý sắc bén, cơ hồ liền muốn bộc phát ở trước mặt Quý Vô Ưu.

Quý Vô Ưu vội vàng lui lại, cơ hồ là vận hết toàn lực bỏ chạy, lúc này mới miễn cưỡng chạy ra khỏi mấy chục trượng, miễn miễn cưỡng cưỡng tránh thoát đạo kiếm quang này, chỉ bị chém một sợi tóc dài...

Chuyện này?

Quý Vô Ưu ngược lại là không có gì, chỉ là đang nghĩ chính mình làm không đúng chỗ nào, làm cho Huyền Đô Tiểu Pháp Sư không vui.

Độ Tiên Môn lại là vỡ tổ, từng thân ảnh lần lượt phóng lên tận trời từ các phong, liền muốn xông đến hộ vệ chưởng môn.

Bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga vội vàng chạy ra khỏi nhà tranh, cầm ngọc phù trong tay lắc lư hai lần, trước mặt Quý Vô Ưu chưởng môn cùng với Ngao Ất lập tức xuất hiện từng tia từng tia dao động, lại là đại trận hộ môn được mở ra.

Linh Nga đưa tay vỗ vào trán của chính mình, vừa rồi nếu như không phải kịp thời phát hiện ra "thao tác sai lầm", làm cho ngũ hành đại trận chếch đi một chút, chưởng môn nhà mình nói không chừng liền không còn!

"Không tồi! Khục!" Quý Vô Ưu ho khan, tiếng nói truyền khắp nơi: "Bần đạo và Trường Thọ cùng nhau thiết kế bộ trận pháp này, uy lực xác thực lợi hại. Được rồi, đừng có thử nghiệm, để tránh quấy nhiễu đồng môn tu hành. Các ngươi đều trở về đi, không có việc gì, không có việc gì."

Ngao Ất thi triển pháp thuật ẩn nấp trong bóng tối, không nhịn được xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Làm chưởng môn của Giáo chủ ca ca, khó như vậy sao?

Quý Vô Ưu bình tĩnh cười một tiếng, giúp Ngao Ất che lấp thân hình, cùng nhau bay vào bên trong Tiểu Quỳnh Phong, đại trận bên trên Tiểu Quỳnh Phong khép kín một lần nữa.

Mấy vị tiên tử bên trong phòng bài bạc, cũng đến cửa ra vào, cửa sổ, nhìn ra phía ngoài, lộ ra vẻ mặt giật mình.

"Ừm?" Giang Lâm Nhi dựng lông mày lên, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén: "Tiểu Cửu ngươi đang đổi bài?"

"Không có!" Tửu Cửu đang thi triển bí pháp cách không nhiếp vật cười hì hì một tiếng, Giang Lâm Nhi nói một tiếng "Tốt", liền trực tiếp nhào tới, ở dưới ánh mắt có một chút bất đắc dĩ cùng với hâm mộ của Tửu Vũ Thi và Hùng Linh Ly, đùa giỡn một hồi lâu.

Lại nói đến Quý Vô Ưu cùng với Ngao Ất đến bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Ngao Ất hiện ra thân hình, chắp tay hành lễ đối với Linh Nga, cất cao giọng nói: "Linh Nga tẩu tẩu."

Linh Nga có một chút xấu hổ, nhưng vẫn bình tĩnh gật đầu, tiến về phía trước nhận lỗi đối với chưởng môn, Quý Vô Ưu liên tục khoát tay nói không có việc gì.

Ngao Ất không dám chậm trễ nhiều, đi thẳng vào chủ đề, hỏi: "Giáo chủ ca ca có ở trên núi không?"

Linh Nga khẽ cau mày, nhìn Ngao Ất, lại nhìn Quý Vô Ưu, thoáng có một chút do dự.

Quý Vô Ưu cười nói: "Bần đạo còn có chuyện quan trọng, phải đi trước..."

"Sư huynh hẳn là không có ở trong núi." Linh Nga nói một câu như thế, thấy Ngao Ất nhíu mày, lại lập tức nói bổ sung: "Bất quá lúc này sư huynh hẳn là an toàn."

Ngao Ất vội hỏi: "Giáo chủ ca ca đi nơi nào?"

"Ngay vào lúc vừa rồi, Bạch tiên sinh, cũng chính là Bạch Trạch tiền bối đã đi lên trên núi!" Linh Nga nói: "Bạch Trạch tiền bối nói, sư huynh ta xâm nhập vào một chỗ di tích Viễn Cổ, bị nhốt ở bên trong đại trận lĩnh hội một môn thần thông. Phải chờ đến khi lĩnh hội xong thần thông, mới có thể thoát khốn từ trong đại trận."

Quý Vô Ưu cười nói: "Trường Thọ thật sự rất may mắn."

Ngao Ất lại cúi đầu suy tư một hồi, hỏi: "Có bằng chứng gì không?"

"Có, hơn nữa còn hết sức thuyết phục." Linh Nga lấy ra một lá cờ bốn góc từ trong tay áo, một tia đạo vận bay ra từ trên đó, làm cho Ngao Ất cùng với Quý Vô Ưu vô thức lui lại mấy bước, không dám thở mạnh.

Quý Vô Ưu, kẻ già đời Hồng Hoang.

Y nhận ra này bảo kỳ này trong nháy mắt, nhận ra đạo vận của bảo kỳ này, thất thanh nói: "Huyền Đô Ly Địa Diễm Quang Kỳ!"

Ngao Ất cũng lộ vẻ mặt giật mình, hơi nhẹ nhàng thở ra.

Linh Nga nói: "Bạch Trạch tiền bối nói, sư huynh bảo y đưa lá cờ này trở về, để ta bảo vệ an nguy của Tiểu Quỳnh Phong. Nếu như có sự tình nguy nan, Bạch Trạch tiền bối sẽ kịp thời chạy đến...đúng rồi, Bạch Trạch tiền bối đã đi lên Thiên Đình."

Ngao Ất cười nói: "Như thế liền tốt, như thế liền tốt, ta sẽ trở về Thiên Đình!"

Quý Vô Ưu ở bên cạnh trầm ngâm vài tiếng, nhìn Ly Địa Diễm Quang Kỳ kia, lại nhìn Linh Nga, cảm thụ được đạo vận cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ mà Linh Nga hiển lộ ra, nhỏ giọng hỏi một câu:

"Linh Nga có hứng thú đối với chức chưởng môn hay không?"

Linh Nga: "..."

"Chưởng môn, không, không thể."

...

Chương 818. -

Lúc Ngao Ất chạy về Thiên Đình, Bạch Trạch đã đi.

Ngày hôm nay có rất ít người không biết, Bạch Trạch là tọa kỵ của Thuỷ Thần Thiên Đình Lý Trường Canh, dù sao thì chuyện này đối với Yêu Tộc mà nói chính là đả kích trí mạng, đối với Nhân Tộc mà nói lại là chuyện lý thú mở mày mở mặt, cho nên lưu truyền hết sức nhanh chóng.

Lúc Bạch Trạch tới Thiên Đình, tản ra uy áp, lấy ngọc phù Thuỷ Thần ra, Thiên Binh Thiên Tướng cũng không ngăn cản, ngược lại là hộ tống Bạch Trạch đi đến Thông Minh Điện.

Lúc ấy, Bạch Trạch duy trì bản thể tản bộ ở bên trong Thiên Đình, dùng dáng người "ưu nhã", bước ra bộ pháp "thượng lưu", thu hút không ít ánh mắt của tiên nữ và sự tán thưởng của tiên nam.

Đến Thông Minh Điện, Bạch Trạch cũng không nhiều lời.

Tuy bị Thánh Nhân lão gia dùng phương thức kì lạ "đạo tâm ngưng chữ" phát nhiệm vụ, bận rộn cả ngày, làm việc khắp nơi, Bạch Trạch vẫn có một chút hưng phấn, việc này chứng minh Thánh Nhân lão gia đã thừa nhận, y là...tọa kỵ của đệ tử Thánh Nhân!

Nhưng nghĩ đến cái chết của Lục Áp, Bạch Trạch vẫn có phần hụt hẫng.

Thiên Đình không thể vô chủ một ngày, lúc này Lý Trường Thọ bị Vân Tiêu tiên tử mang về bên trong Tam Tiên Đảo dưỡng thương, cho dù có Hỗn Nguyên Kim Đấu, đoán chừng tám năm ~

mười năm cũng vô pháp thức tỉnh.

Mộc Công mặc dù không thể nào làm được việc lớn, nhưng tối thiểu có thể duy trì Thiên Đình vận chuyển bình thường.

Sau khi đến Thông Minh Điện, lông vũ trên đầu Bạch Trạch nhẹ nhàng lấp lóe, một viên đan dược chui vào trong miệng Đông Mộc Công.

Bất quá chỉ trong chốc lát, mặt của Mộc Công hết xanh, tổn thương rút lui, có thể lập tức xuống giường.

Bạch Trạch dùng hình dáng thụy thú mở miệng nói tiếng người: "Thuỷ Thần vô sự, chư vị không cần phải lo lắng, chỉ là lúc này không có cách nào trở về Thiên Đình. Còn xin Mộc công chủ trì đại cuộc Thiên Đình, chớ nên tuỳ tiện dụng binh đối với Yêu Tộc, Thiên Đình cố thủ là được."

Ánh mắt của Đông Mộc Công chớp động, nghe được Bạch Trạch truyền âm, lập tức làm ra ứng đối, hướng về phía trước vái chào, thở dài: "Đa tạ Thuỷ Thần cứu giúp!"

"Làm phiền Mộc Công." Bạch Trạch nói một câu như thế, sau đó liền mang theo làn sóng màu xanh, tiếp tục bước bộ pháp "thượng lưu ", rời khỏi Thiên Đình.

Sau khi Bạch Trạch đi, chúng tiên vội hỏi Đông Mộc Công chuyện gì đã xảy ra.

Mộc Công theo truyền âm của Bạch Trạch, chỉ nói y bị cao thủ Yêu Tộc liên thủ đánh lén, cũng may là được Thuỷ Thần ra tay cứu giúp.

Về phần tung tích của Thuỷ Thần, tất nhiên là không sai biệt lắm so với giải thích Bạch Trạch cho Linh Nga.

Tin tức này cấp tốc truyền ra ở bên trong Thiên Đình, chúng

Thiên Binh Thiên Tướng nhẹ nhàng thở ra, Mộc Công cũng lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lúc y bị Lục Áp ném đi, thần chí không rõ, mơ mơ màng màng, nhưng lại nhìn thấy rõ ràng!

Nhìn thấy...

Nhìn thấy Thuỷ Thần vì cứu y, đã chém giết cùng với hơn mười mấy lão yêu, cuối cùng rơi xuống từ thiên khung!

Mộc Công y, thiếu Thuỷ Thần hai cái mạng!

Thuỷ Thần nào có phát hiện ra mật địa tu hành gì, đó là sợ Thiên Đình tao loạn, bản thân trọng thương ngã gục, trốn đi chữa thương.

Đáng hận, Đông Mộc Công y tu vi không được!

Đáng hận, bây giờ Ngọc Đế bệ hạ không có ở bên trong Thiên Đình!

Nhưng cỗ hận ý này, Đông Mộc Công chỉ có thể để ở trong lòng, ngược lại là dấn thân vào bên trong đại sự Thiên Đình, ổn định đại cuộc Thiên Đình.

Cỗ hận ý này, giống như một đám lửa, không ngừng thiêu đốt ở trong đáy lòng Mộc Công...

Rốt cuộc, lại mười hai năm sau.

Thiên Đình cùng với Yêu Tộc Bắc Châu duy trì bình tĩnh, nhưng Đông Mộc Công lại không có cách nào lại nhẫn nại, trong một đêm tối đầy sao, quỳ gối ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện bị phong ấn, cúi đầu thật sâu.

Tại Nam Thiệm Bộ Châu, bên ngoài Xác Châu Thành, trong một trang viên nhàn nhã.

Dắt ngựa ở Nam Sơn, trở về làm ruộng và ở với người vợ thân yêu của mình trong bảy năm. Giờ đây, Hoa Hữu Minh đang phiền muộn bởi vì vấn đề bảy năm mà không có con, đang phân vân có nên nạp tiểu thiếp hay không, bị một tiếng sét vào ban đêm bừng tỉnh!

Y bỗng nhiên ngồi dậy, trong đôi mắt tràn đầy mờ mịt, đủ loại hồi ức trở về trong đáy lòng, không khỏi cao giọng cười to.

Ta một thế này, chinh chiến mấy năm, cưới một người vợ rồi trở về ẩn cư...hoàn mỹ...

Ấy?

Ở bên trong trí nhớ phàm tục này, làm sao xuất hiện nhiều nhất, lại là khuôn mặt quen thuộc như thế! ?

Bên người Ngọc Đế truyền đến một chút âm thanh thì thầm, khuôn mặt của Ngọc Đế, từ mỉm cười dần dần biến thành mặt đen, sau đó âm thầm đưa tay che trán.

Đúng lúc này, hai đạo ánh vàng bay tới từ trên cao, chiếu ở trên người chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, hai người hóa thành hai điểm sáng trong nháy mắt, biến mất không thấy trong nháy mắt, chỉ còn lại tấm chăn mỏng nhẹ nhàng trượt xuống.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế ở bên trên bảo tọa mở hai mắt ra, không khỏi vung tay lên, không nói nên lời.

Tâm lý của ta...

Sụp đổ!

Trường Canh đã an bài như thế nào? Đây là đang làm gì!

Cũng không đúng, nhất định là sư muội phát hiện ra điều gì, ép buộc Trường Canh, sau đó đuổi theo.

Hừ, lần này nhất định phải trị tội Trường Canh làm việc bất lợi, để cho hắn đi đến Nguyệt Cung huấn luyện thường nga trăm năm!

Ngọc Đế cười khẽ, nhớ lại tất cả chuyện phàm tục, đạo vận tự thân chậm rãi bay ra. Y liền nhìn thấy Đông Mộc Công quỳ sát ở ngoài điện, mở Lăng Tiêu bảo điện ra, để Mộc Công đi vào.

Đông Mộc Công đi vào trong điện, Ngọc Đế liền cười nói: "Làm sao chỉ có Mộc Công? Trường Canh ái khanh ở đâu?"

Mộc Công vành mắt đỏ lên, đi vào trung tâm đại điện liền quỳ xuống, nước mắt tuôn đầy mặt trong nháy mắt, khóc lóc kể lể một tiếng: "Bệ hạ! Lão thần liều chết đánh thức bệ hạ, chính là do đám Yêu Tộc kia khinh người quá đáng muốn tập sát lão thần! Đáng hận! Thuỷ Thần vì cứu tính mạng của lão thần, bị mười mấy đầu đại yêu Yêu Tộc Thượng Cổ vây công, trọng thương ngã gục, bây giờ lão thần cũng không biết tung tích của Thuỷ Thần! Mười hai năm này không có tin tức...lão thần thật sự lo lắng cho Thuỷ Thần, lúc này mới đánh thức bệ hạ!"

Lăng Tiêu bảo điện an tĩnh trong một cái chớp mắt, khuôn mặt của Thiên Đế áo trắng ngồi ở bên trên bảo tọa dần dần trở nên âm trầm.

Ầm! Bàn ngọc trực tiếp bị đạp bay, Ngọc Đế đứng dậy.

"Mười hai năm! Vì sao mười hai năm mới đánh thức ta! Vì sao còn phải đợi mười hai năm! Đi, điểm các bộ Thiên Binh! Lập tức khởi binh! Nếu Trường Canh xảy ra chuyện không hay, ta thề giết sạch đám yêu Thượng Cổ!"

Ầm ầm!

Phong vân bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện biến sắc, đạo đạo lôi long lấp lánh, khiến cho chín tầng trời không ngừng chấn động.

"Ài..."

Lúc Đông Mộc Công cúi đầu ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, đạo sấm sét nổ vang ở bên người chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế tại Nam Thiệm Bộ Châu...

Trong một góc tối tỏa ra ánh sáng xanh mờ ảo nào đó, một thanh niên đạo sĩ tóc tai bù xù ngồi xếp bằng ở đó, trong miệng phát ra tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Chương 819. -

Một vệt đạo vận nhẹ nhàng, ấm áp trào dâng trong bóng tối, bao bọc hắn, làm dịu hắn, an ủi hắn.

Ở sau lưng hắn, là một tòa bảo tháp nhẹ nhàng xoay tròn, bảo tháp rải xuống đạo đạo huyền hoàng khí tức, trấn áp không gian nhỏ hẹp này.

Trước mặt hắn là một cây thước dài bằng đồng, cây thước dài vào giờ phút này cũng toát ra tầng tầng làn sóng, tăng thêm một tầng ngăn cách không gian.

Ở bên ngoài ngăn cách này, còn có một chiếc Kim Đấu triển khai toàn bộ uy năng.

Ở bên ngoài Kim Đấu, Thái Cực Đồ chậm rãi chuyển động, phong bế lỗ hổng của Kim Đấu...

Ở trước mặt thanh niên đạo sĩ, một tấm bảo đồ ngưng tụ thành từ tiên lực đang không ngừng biến hóa, hắn thỉnh thoảng nâng bút viết xuống một hai chữ, hoặc là vẽ xuống một hai "vật và linh".

Nếu quan sát kỹ, trong bóng tối nơi đây, cất giấu một đám văn tự và đồ án lấp lóe.

Bỗng nhiên, mấy kiện bảo vật đồng thời rung động, hắn dừng động tác lại, che lấp hết thảy.

"Thuỷ Thần." Tiếng nói của Bạch Trạch truyền đến: "Ngọc Đế bệ hạ đã bị Mộc Công đánh thức, có muốn làm việc theo kế hoạch hay không."

"Ừm." Hắn đáp ứng một tiếng, bên trong hai tròng mắt cũng không có bao nhiêu biểu hiện.

Tiếng nói của Bạch Trạch mang theo một chút chần chờ: "Lúc này nếu lựa chọn tránh lui, có ta tương trợ, Thuỷ Thần ngươi có thể thoát thân từ bên trong đại kiếp..."

Bên trong Kim Đấu an tĩnh một chút, thanh niên đạo sĩ lạnh nhạt nói: "Như vậy không ổn."

Bạch Trạch cười khẽ, Kim Đấu bị phong bế, mấy kiện bảo vật hiện ra uy năng của mình một lần nữa.

Thanh niên đạo sĩ kia ngồi ở kia, suy tư, tưởng tượng và tìm kiếm, những văn tự, đồ án che giấu trong bóng đêm quanh người ngày càng nhiều lên.

Nếu có người nhìn trộm đạo tâm của hắn, liền có thể thấy tình huống như thế này:

Linh đài màu xanh lam vang lên tiếng tụng kinh uy nghiêm, người tí hon nguyên thần cũng đang lẳng lặng ngồi xếp bằng, ở trước mặt nguyên thần, từng tia từng tia khí đen ngưng tụ thành thân ảnh một lão đạo.

Khuôn mặt của lão đạo này mơ hồ, chỉ lẳng lặng ngồi đối diện với hắn.

Đang chăm chú nhìn vào hắn.

...

Bên trong đêm tối, Lăng Tiêu bảo điện đầu tiên là ánh vàng nở rộ, chiếu sáng một tầng trời, lại là sấm sét vang dội, đại đạo rung động.

Bên trong Thiên Đình, tiên thần Thiên Binh đầu tiên là lo sợ bất an, hơi kinh ngạc, nhưng sau khi cảm nhận được khí tức Ngọc Đế đột nhiên dâng lên...

Tiên tâm đại chấn!

Ngọc Đế trở về, chúng tiên Thiên Đình nguyên bản rối rắm, trống rỗng, không biết làm sao, vào thời khắc này tan thành mây khói.

Bởi vì bọn hắn biết, kế tiếp chính mình không cần phải lo lắng nữa, chỉ cần nghe lệnh.

Bất quá chỉ nửa canh giờ, lệnh điều binh của Thông Minh Điện truyền đến trong tay Thống Soái các bộ Thiên Binh, từ ba tầng dưới chín tầng trời, đến ngũ đại Thiên Môn, dần dần sôi trào!

Từng đội từng đội Thiên Binh, từng vị từng vị Thiên Tướng hội tụ về hướng Bắc Thiên Môn, Trung Thiên Môn, Tây Thiên Môn.

Đường mây hỗn loạn, bóng người bay ngược xuôi.

Không có đủ chỗ đứng, liền kéo dài ra phía ngoài Thiên Môn.

Ngọc Đế hạ chỉ, Thiên Đình muốn đánh một trận toàn lực cùng với Yêu Tộc Bắc Châu!

Mà lúc này Ngọc Đế cũng chưa hiện thân, bận rộn tại Thông Minh Điện cùng với các nơi, đều là Mộc Công và các tiên thần khác.

Ngọc Đế đi một mình đến Động Suất Cung.

Từ khi Thiên Đình thành lập, Lão Quân thường trú ở đây, Ngọc Đế chưa từng tới Động Suất Cung bao giờ.

Bởi vì Lão Quân trên danh nghĩa chính là thần tử của Ngọc Đế, nhưng trên thực tế là hóa thân Thánh Nhân, Ngọc Đế cũng không biết chính mình đến Động Suất Cung bái phỏng, sẽ được tiếp đãi như thế nào, có thể làm cho Thái Thanh sư huynh xấu hổ hay không.

Nhưng mà ngày hôm nay, Ngọc Đế đã là nhất định phải tới nơi đây, hỏi một chút tình huống của Lý Trường Thọ lúc này như thế nào.

Mặc dù trong đáy lòng Ngọc Đế bệ hạ đã sớm biết, có Thái Thanh sư huynh, tuyệt đối sẽ không để cho Lý Trường Thọ gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng như Mộc Công đã nói...

Mười hai năm mà vẫn không có tin tức gì, điều này thực sự đáng lo ngại.

Ngọc Đế mặc giáp vàng trên người đi đến phía trước Động Suất Cung, cửa cung Động Suất Cung mở rộng, trong đó mây khói lượn lờ, tiếng cá gỗ trong veo vi vu theo gió.

hai vị đồng tử Tiểu Kim Tiểu Ngân không nhanh không chậm vượt qua cửa cung, quỳ xuống hành đại lễ đối với Ngọc Đế, đồng thanh nói:

"Cung nghênh bệ hạ!"

Ngọc Đế tự biết, đây là mấy phần mặt mũi Thái Thanh sư huynh cho Thiên Đế y, lúc này cũng lộ ra một nụ cười ấm áp, nói: "Không cần đa lễ, Lão Quân có trong cung không?"

"Bệ hạ thứ tội, trước đây Lão Quân đã đi vân du rồi, mấy năm này vẫn chưa trở về." Tiểu Kim cúi đầu bẩm báo: "Nhưng trước khi đi Lão Quân đã từng nhắn lại, nếu bệ hạ đến bởi vì Trường Canh sư huynh, vậy thì bệ hạ hãy yên tâm. Năm đó Trường Canh sư huynh bị thương rất nặng, đạo hạnh gần như tán loạn, bây giờ đang chữa thương ở bên trên Tam Tiên Đảo, có Vân Tiêu tiên tử dốc lòng chăm sóc, cũng có bảo vật bảo hộ, lúc này đã không có nguy hiểm đến tính mạng. Bệ hạ nếu muốn dụng binh đối với Yêu

Tộc, còn xin chú ý đến cục diện Thiên Đình bây giờ kiếm không dễ."

Ngọc Đế thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Trường Canh mạnh khỏe, Trường Canh mạnh khỏe. Lão Quân còn có lời nhắn nào khác không? Ta tự nhiên không thể nhìn tiên thần Thiên Đình bị người ức hiếp mà coi như không có chuyện gì xảy ra, sau này cũng sẽ mang binh mã Thiên Đình xông lên phía trước...được rồi. Theo lời của Lão Quân, ta sẽ triệu tập chúng tiên gia, thương nghị trước rồi mới xuất binh."

Nói xong, Ngọc Đế chắp tay một cái đối với Động Suất Cung, quay người trở về Lăng Tiêu bảo điện.

Đợi sau khi Ngọc Đế đi, Tiểu Kim Tiểu Ngân liếc nhìn nhau, cùng nhau nhẹ nhàng thở ra.

Bọn hắn đứng dậy nhảy trở về bên trong Động Suất Cung, đóng lại cửa lớn, đạo vận Thái Thanh Thánh Nhân huyền diệu bao phủ Động Suất Cung.

Tiểu Ngân có một chút bất an nói thầm: "Chúng ta làm như vậy có được tính là gây sự không?"

"Vì sao lại nói là gây sự? Làm sao lại gây sự?"

Tiểu Kim mắng: "Trước khi Lão Quân đi du lịch đã nói, về sau Trường Canh sư huynh nói chuyện chính là Lão Quân nói chuyện, chúng ta nghe là được. Hơn nữa chúng ta là khuyên Ngọc Đế bệ hạ tỉnh táo, nếu như trực tiếp khai chiến cùng với Yêu Tộc, Thiên Đình không có nhiều cao thủ chèo chống, khẳng định sẽ tổn thất nặng nề, một chút gia sản thật vất vả mới kiếm được, cũng đều sẽ bồi hết vào!"

"Nói như vậy, chúng ta là đang làm chuyện tốt." Tiểu Ngân nháy mắt mấy cái, ngược lại là an ổn hơn rất nhiều.

Lại nói đến Ngọc Đế bệ hạ sau khi trở về Lăng Tiêu bảo điện, liền lập tức triệu tập chúng tiên thần Thiên Đình.

Văn thần võ tướng tụ tập, bầu không khí trong Lăng Tiêu bảo điện vô cùng ngưng trọng.

Ngọc Đế mặc giáp vàng, ngồi bên trong bảo tọa, nói một tiếng: "Sự tình Yêu Tộc, Mộc Công hãy bẩm báo cụ thể."

Dưới đài cao, Đông Mộc Công khom mình hành lễ, bẩm báo kỹ càng mọi việc sau khi Ngọc Đế hạ phàm:

【 Yêu Tộc phát ra hịch văn thảo phạt thiên, tuyên bố không tuân theo lệnh Thiên Đình, Thiên Đình theo quyết định của Thuỷ Thần, phát ra hịch văn trừ yêu, lại dùng kế sách kéo binh làm tan rã sĩ khí Yêu Tộc.

Thuỷ Thần lại chủ trì đại chiến Bắc Châu, Thiên Đình lấy đại giới yếu ớt, diệt sát chúng tinh nhuệ Yêu Tộc, đến tận đây sự uy hiếp của Yêu Tộc đối với Thiên Đình giảm mạnh, sĩ khí Yêu Tộc suy bại. 】

Chương 820. -

Mộc Công nói: "Theo lời của Thuỷ Thần, chỉ cần chờ bệ hạ lịch kiếp trở về, sẽ do bệ hạ chủ trì trận chiến diệt yêu, nhưng..."

"Mộc Công không cần do dự, để ta nói." Khuôn mặt của Ngọc Đế vô cùng lạnh lùng: "Ngày đó Mộc Công bị cao thủ Yêu Tộc vây công, chính là Thuỷ Thần kịp thời cứu viện, Thuỷ Thần vì thế mà bị trọng thương, đến nay vẫn chưa tỉnh lại."

Lời vừa nói ra, một nửa tiên thần phía dưới lộ vẻ mặt giật mình, một nửa có một chút tức giận.

Ở phía sau chúng Thiên Tướng, Ngao Ất ném mũ sắt lao thẳng ra khỏi đám người, đi về phía trước mười mấy bước, quỳ một chân xuống đất, cúi đầu hét lớn:

"Bệ hạ! Còn xin cho phép mạt tướng lãnh binh đánh tiên phong! Báo thù rửa hận vì Giáo chủ ca ca!"

"Chuẩn." Ngọc Đế nói: "Ngao Ất không cần phải lo lắng, Thuỷ Thần đã không còn đáng ngại, hãy về hàng đi."

Ngao Ất cúi đầu xác nhận, quay người trở về vị trí của chính mình, yên lặng đứng.

Diễn kịch phải có chừng mực.

Ngọc Đế lại hỏi: "Ngày hôm nay, ta muốn công đám yêu ranh giới Bắc Châu, các vị ái khanh có kế gì không?"

Tiên thần phía dưới an tĩnh một hồi.

Mộc Công dùng tiên thức liếc nhìn ngọc phù bên trong tay áo của chính mình, đây chính là vào chốc lát trước, lúc Ngao Ất cùng với y gặp nhau, dâng lên "binh pháp Hải Thần".

Mộc Công đang chờ, chờ tình huống được miêu tả bên trong ngọc phù xuất hiện.

Sau khi đại điện yên tĩnh hai hơi thở, Ngọc Đế hỏi lại: "Không ai có diệu kế?"

"Bệ hạ!" Một lão đạo hô to một tiếng, như là vừa hạ một quyết định gian nan nào đó, cúi đầu vái chào, nói: "Thần có một kế sách!"

"Nói."

Lão đạo cao giọng hô hào: "Đám Yêu Tộc kia làm hại tứ phương, chúng sinh trong thiên địa chịu khổ đã lâu! Bây giờ Yêu Tộc không tuân theo Thiên Đình, mưu hại trọng thần Thiên Đình, tội ác tày trời, tuyệt đối không thể tha thứ! Nhưng, Thiên Đình vừa mới cất bước, binh tướng mặc dù đã không thiếu, lại không có quá nhiều cao thủ. Yêu Tộc di hoạ từ Thượng Cổ, ẩn giấu các cao thủ, lần này chúng ta chinh phạt Yêu Tộc, nếu như không có cao thủ gấp rút tiếp viện...chỉ sợ khó đại thắng!"

Ngọc Đế chậm rãi gật đầu, bất mãn nói: "Kế sách của Phù Nguyên ái khanh, chính là lặp lại sự tình mọi người đều đã biết một lần nữa?"

"Bệ hạ!" Phù Nguyên Tiên Ông tiếp tục cao giọng hô: "Kế sách của thần, chính là lấy danh nghĩa Thiên Đình, triệu tập các cao thủ Đạo Môn! Thần nguyện đi đến Xiển Giáo cầu viện!"

Ngọc Đế nhướng mày, sau đó liền ngồi ở bên trên bảo tọa hơi suy tư.

Dưới đài cao, Mộc Công thở dài trong đáy lòng.

Hết thảy quả thật đều như sở liệu của Thủy Thần, thậm chí người đứng ra hiến kế, lời nói ra, cũng đều không sai biệt nhiều so với phỏng đoán bên trong ngọc phù.

Đã như vậy...

"Bệ hạ." Mộc Công lập tức đứng dậy, khom người nói: "Lão thần nguyện thay mặt bệ hạ, mời cao nhân bên ngoài tương trợ Thiên Đình!"

"Tốt!" Lúc này Ngọc Đế đã hạ quyết tâm, con mắt bắn ra thần quang, rất hăng hái.

"Truyền lệnh của ta, đại quân lập tức xuất phát, vây quanh ranh giới Bắc Châu, đợi hai vị ái khanh mời cao thủ đến hỗ trợ, đánh một trận tiêu diệt đám yêu Bắc Châu, giương cao thiên uy!"

Tiên thần cả điện cùng nhau lĩnh mệnh: "Tuân ý chỉ của bệ hạ."

Ngọc Đế mở tay phải ra, bảo châu trên đỉnh điện Lăng Tiêu bảo điện nở rộ ánh vàng, từng tia từng tia lưu quang màu vàng ngưng tụ tại lòng bàn tay của Ngọc Đế, ngưng tụ thành một thanh bảo kiếm sắc bén vô song.

Thiên Đạo Thần Quyền Kiếm!

Ngọc Đế rút kiếm chỉ về phía trước, khẽ quát một tiếng: "Khởi binh!"

Thế là, các bộ binh mã Thiên Đình, từng nhóm, từng cụm, phủ kín thiên khung, dũng mãnh lao về hướng Bắc Châu.

Mộc Công mang theo một đội binh mã, vội vàng chạy tới Kim Ngao Đảo, tiên thức không ngừng đọc nội dung bên trong ngọc phù.

Y đã đọc mấy chục lần, vẫn có một chút nhìn thấy mà giật

mình.

Tu vi của Mộc Công mặc dù không cao, nhưng ở Thiên Đình nhiều năm như vậy, cũng không phải là hạng người ngu dại, làm sao nhìn không ra chuyện hôm nay, sẽ sinh ra ảnh hưởng bao lớn đối với Hồng Hoang?

Bên trong ngọc phù còn nói: "Tiên thần tiến đến Ngọc Hư Cung cầu viện, thần thái chắc chắn sẽ kiêu căng, cố ý hạ lệnh đối với đệ tử Thánh Nhân, từ đó khiến cho đệ tử Thánh Nhân bất mãn, cự tuyệt điều lệnh của Thiên Đình. Nếu tiên thần tiến đến Kim Ngao Đảo cầu viện, trong lòng cũng mang ý đồ xấu như thế, vậy thì Đạo Môn nguy rồi. Lúc này ta không có cách nào hiện thân, chỉ có thể cầu xin Mộc Công tiến đến Kim Ngao Đảo. Trước khi vào đảo, Mộc Công chắc chắn sẽ bị người tự xưng là Tiệt Giáo chặn lại... "

"Đạo hữu đây là muốn đi nơi nào?"

Chợt nghe một tiếng la lên, tiên thức của Mộc Công mò ra ngoài vạn dặm, liền thấy mấy đạo lưu quang bay tới từ phương hướng tây nam, ngăn Mộc Công lại.

Chuyện phát sinh phía sau, càng làm cho Mộc Công cảm thấy kinh hãi.

Hết thảy diễn biến, đều giống như nội dung ở bên trong khối ngọc phù Thủy Thần đưa cho này.

Người ngăn lại Mộc Công, tự xưng là tiên nhân nhị đại Tiệt Giáo, biết được Mộc Công muốn đi đến Tiệt Giáo cầu viện, chuyên tới để gặp mặt.

Nhưng bọn họ cũng không phải là đến chi viện, mà là nói: "Thiên địa có đại kiếp, trên dưới Tiệt Giáo nghe theo lệnh của Đại sư huynh Đa Bảo, vào giờ phút này không được tùy ý ra ngoài. "

Mộc Công chau mày, nói chuyện vài câu với mấy vị tiên nhân

Tiệt Giáo, liền quay người trở về Thiên Đình.

Lúc này, Mộc Công đọc ngọc phù nhiều lần, trong đáy lòng phảng phất như nổi lên tiếng nói thong dong bình tĩnh nhất quán của Thuỷ Thần:

【Biện pháp phá cục duy nhất... 】

Tới gần Đông Thiên Môn, Đông Mộc Công cắn răng một cái, giậm chân một cái, mây trắng dưới chân nhất chuyển, mượn đường mây Thiên Đình, đi về hướng Tây Ngưu Hạ Châu, tiến thẳng đến Linh Sơn.

Tiên quang phía trên Linh Sơn nở rộ, mấy vị đệ tử Thánh Nhân đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón Mộc Công.

Nhưng làm cho bọn hắn trở tay không kịp chính là, Mộc Công chỉ đi đến gần Linh Sơn, liền chợt quay người mà đi, còn lắc đầu thở dài, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chúng Linh Sơn:

Nửa ngày sau.

Trên không Bắc Châu, Ngọc Đế ngồi trên long liễn Thiên Đế, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Hai canh giờ trước, Phù Nguyên Tiên Ông đến đây thỉnh tội, quỳ gối ở phía trước long liễn cao giọng la lên, nói chính mình vô năng, không mời được đệ tử Thánh Nhân, còn bị chế giễu...

Chuyện này không thể nghi ngờ là tạt một chậu nước lạnh cho chúng Thiên Binh Thiên Tướng sĩ khí đang thịnh, cũng làm cho trong mắt Ngọc Đế nhiều hơn mấy phần tức giận.

Mây đen đầy trời trong phương viên vạn dặm, các bộ Thiên Binh Thiên Tướng đều đang đợi mệnh lệnh của Thiên Đế.

Mà sứ giả Xiển Giáo nhục nhã Thiên Đình, cự tuyệt không phái cao thủ đến đây tương trợ, không thể nghi ngờ đã cho y một cái tát.

Đúng lúc này, Đông Mộc Công mang theo một đội Thiên Binh đến từ phương tây, người chưa tới, tiếng khóc đã tới trước, quỳ gối trước xa liễn nói những gì gặp phải trước đây.

Ngọc Đế nghe được, Đông Mộc Công tiến vào Kim Ngao Đảo, bị tiên nhân Tiệt Giáo báo rằng bởi vì đại kiếp buông xuống, không có cách nào phái người chi viện Thiên Đình.

Sau đó Đông Mộc Công lại tiến đến Tây Ngưu Hạ Châu Linh Sơn, lại ngay cả sơn môn Linh Sơn cũng đều không bước lên được...

Chương 821. -

Ngọc Đế hít vào một hơi thật sâu, ngồi ở trên xa liễn đã là muốn mở miệng giận mắng.

Vào giờ phút này, không có cao thủ đạo thừa Thánh Nhân đến giúp.

Thật sự...

Thật sự!

Nhân Giáo Đại Pháp Sư trấn thủ Huyền Đô Thành trong thiên ngoại, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo đều cự tuyệt phái người!

Thiên Đình khởi binh đến tận đây, đã là cưỡi hổ khó xuống, nếu lui binh, Thiên Đình sẽ rất mất mặt, không biết sẽ bị Yêu Tộc chế nhạo như thế nào.

Nếu không lui, nếu không lui...

Liền phải dùng mệnh của Thiên Binh Thiên Tướng, để điền vào thân xác của những đại yêu Thượng Cổ kia!

Ngọc Đế đứng dậy ở bên trong xa liễn, tóc dài phất phới, sấm sét nổ đì đoàng ở phía sau.

Y nắm chặt song quyền, lại buông ra, lặp đi lặp lại như thế mấy lần, mày kiếm mắt sáng bao hàm hàn quang, Thiên Đế Thần Quyền Kiếm không ngừng chiến minh bên người.

"Lui binh."

Một tiếng này, Ngọc Đế phảng phất như đã dùng hết thảy khí lực, làm cho Đông Mộc Công ở một bên cũng đều không khỏi siết chặt trái tim.

Binh mã Thiên Đình thối lui vô thanh vô tức giống như thủy triều, Yêu Tộc ở phía dưới truyền đến tiếng la rung trời.

Lại nửa ngày sau, trong Lăng Tiêu bảo điện.

Ngọc Đế huy kiếm, chém bàn ngọc trước mặt thành hai khúc, quay người lại, cởi giáp vàng, gỡ mũ giáp, cầm ấn tỉ Thiên Đế, bay đến chỗ sâu nhất chín tầng trời!

Cái chức vị chúa tể Tam Giới này, y không làm cũng được!

Ba ngày sau, Hồng Hoang thay đổi, mây đen đầy trời che phủ Ngũ Bộ Châu một ngày một đêm.

Một tin tức lan truyền nhanh chóng ở bên trong Hồng Hoang:

【 Ngọc Đế bất mãn đệ tử Tam Giáo bất lễ Thiên Đình, không tuân theo thiên mệnh, đi vào trong Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ khóc lóc kể lể, Đạo Tổ hạ xuống đại kiếp, giao trách nhiệm cho Thánh Nhân Tam Giáo —— Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng với Thái Thanh lão tử, Thánh Mẫu Nữ Oa, sau trăm năm cùng đi vào trong Tử Tiêu Cung, bàn bạc Phong Thần. 】

Đại kiếp Phong Thần, bắt đầu như vậy.

Nhưng thiên cơ triệt để hỗn loạn, thôi diễn chi đạo bị phong, trong Hồng Hoang ngoại trừ Thánh Nhân, không có ai biết đại kiếp là gì, lại nên Phong Thần như thế nào.

...

"Ài."

Ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, thanh niên đạo sĩ ngồi ở dưới sự che lấp của tầng tầng bảo vật, cũng chính là Lý Trường Thọ, thở dài lần thứ hai.

Tại linh đài đạo tâm, bóng đen lão đạo nguyên bản ở "trước mặt hắn", vào giờ phút này đã lặng yên tiêu tán.

Tiếng tụng kinh càng trở nên rõ ràng, ánh mắt của hắn cũng càng trở nên rõ ràng.

Ngàn tính vạn tính đi mưu đồ Phong Thần, không nghĩ tới chính hắn lại trở thành ngòi nổ của đại kiếp Phong Thần, trở thành ngòi nổ khiến cho Ngọc Đế giận dữ.

Đây chính là Thiên Đạo, ở khắp mọi nơi, gần như không gì làm không được, điều khiển mọi sinh linh.

Lãng tiền bối lúc Thượng Cổ, chính mình bây giờ, đều trở thành quân cờ của Thiên Đạo.

Nhưng, vào giờ phút này Lý Trường Thọ cũng không cảm thấy, chính mình bại bởi Thiên Đạo ở trong ván cờ này.

Ở bên trong Kim Đấu, Lý Trường Thọ lấy ra hai kiện bảo vật từ trong ngực, đặt ở trước mặt.

Trảm Tiên Phi Đao.

Ấn tỉ Yêu Đế.

—— sau đó, hắn sẽ dâng ấn tỉ Yêu Đế cho Thiên Đình, cho Yêu Tộc một kích trí mạng, hồ lô lớn (Trảm Tiên Phi Đao) có tác dụng khác, bảo vật này cũng có phần khó thuần phục.

Lục Áp đã chết.

Mặc dù không biết tung tích của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, khả năng Triệu đại gia bị xử lý ở bên trong đại kiếp vẫn chưa bị xóa sổ, nhưng ít nhất điều đó đã chứng tỏ kịch bản của Thiên Đạo không phải là không thể thay đổi.

Thiên Đạo mượn tay của chính mình, định ra người Phong Thần—— Khương Tử Nha.

Lại nhờ vào đó buộc hắn nhập kiếp, trở thành ngòi nổ Ngọc Đế trách tội Tam Giáo, mở ra sự tình Phong Thần.

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ lại âm Tây Phương Giáo một phát, trực tiếp kéo Tây Phương Giáo vào trong đại kiếp, đẩy Nhân Giáo ra ngoài.

Chuyện này không xảy ra trong một sớm một chiều, từ lúc hắn can thiệp sự tình Long Tộc nhập thiên cùng với phương tây đánh cờ, từng bước một làm cho Thiên Đình cùng với phương tây có ý đối địch, không ngừng tích lũy "đại vận", mới có thay đổi như vậy.

Mộc Công đi đến Linh Sơn, nhìn như là một nước cờ Lý Trường Thọ tùy ý đưa ra, trên thực tế, đối với Thánh Nhân phương tây mà nói, chính là một nan đề khó giải.

Nếu bọn hắn ra tay đối với Mộc Công, phương tây sẽ trực tiếp khai chiến cùng với Thiên Đình, hậu quả khó dò.

Cho nên Linh Sơn chủ động nghênh đón Mộc Công, thậm chí muốn phái ra cao thủ giúp Thiên Đình hủy diệt Yêu Tộc, nhưng Mộc Công căn bản không vào Linh Sơn, xoay người rời đi, làm cho từ trên xuống dưới Linh Sơn chỉ có thể giương mắt nhìn.

Đây không phải là dương mưu, cũng không phải là âm mưu, mà là đại giới.

Là đại giới trước đây lúc Lý Trường Thọ diệt sát Lục Áp, Tây Phương Giáo Chuẩn Đề Thánh Nhân đã từng ra tay.

Khi đó, phương tây đã nhập kiếp, mà Thiên Đạo cũng vui vẻ để phương tây nhập kiếp.

Thiên Đạo muốn, từ đầu đến cuối chỉ là thiên địa ổn định.

Hết thảy nhìn như chưa thay đổi, hết thảy lại có biến hóa, Thiên Đạo đang kiềm chế biến số, chính mình vì diệt Lục Áp cho nên đã nhập kiếp.

Bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, Lý Trường Thọ phát ra tiếng thở dài thứ ba.

Lần này, hắn nhấc lên đao khắc ngưng tụ thành từ tiên lực, nhìn chăm chú bảo đồ trước mặt.

Đây là đạo của hắn, vạn vật cân bằng.

Thần quang phun trào trong mắt, cái trán nở rộ ánh vàng, tay áo, tóc dài bay loạn!

Bên trong Kim Đấu, không gian nguyên bản tối tăm chật hẹp, đột nhiên có một đám chữ lớn màu xanh nước biển sáng lên.

Thái Cực Đồ, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Huyền Hoàng Tháp, Không Gian Xích, cùng nhau bộc phát uy năng, Tam Tiên Đảo nở rộ sấm sét, nhưng cũng không có sấm sét đánh tới Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Trong miệng Lý Trường Thọ tự lẩm bẩm: "Ta có thể trở thành quân cờ của Thiên Đạo, bởi vì bản thân ta liền là một phần tử của Thiên Đạo, là một hạt bụi bặm trong thiên địa. Nhưng, Thiên Đạo chính là ý chí của thiên địa, ở dưới Thiên Đạo, sinh linh không có quyền riêng tư, bị điều khiển, mặc dù vạn vật đều không thể tránh khỏi, nhưng sinh linh cuối cùng cũng không giống với tử vật.

Bàn Cổ khai thiên địa, mở ra nơi sinh sống cho vạn linh.

Đạo Tổ bù đắp Thiên Đạo, định ra trật tự nơi đây cho vạn linh.

Đây, chính là chỗ ngăn cách giữa sinh linh cùng với Thiên Đạo.

Ngày hôm nay, ta viết Thiên Đạo vào đạo của ta, ở giữa ý chí thiên địa và sinh linh, cần phải có sự cân bằng."

Vừa dứt lời, đao khắc rơi xuống.

Toàn thân Lý Trường Thọ phun trào tiên quang, giống như hao phí sức lực toàn thân, viết hai chữ Thiên Đạo vào bên trong bảo đồ.

Trong chớp mắt, đạo vận quanh người Lý Trường Thọ phun trào, sau đó nổ ầm ầm, quy về vô hình!

"Sư phụ...cám ơn."

Tại U Minh Địa Phủ, ở thành đông Phong Đô Thành, trên đỉnh núi bên cạnh Hùng Quan nhất tuyến thiên.

Đây là khu vườn bí mật nơi hai vị câu hồn Nguyên Soái mò cá, nơi chứng kiến hai Vu bọn hắn đến từ Thượng Cổ, tình huynh đệ không ngừng thăng hoa.

Không có biến chất.

Chương 822. -

Gió nhẹ thổi qua lông bờm mềm mại của Mã Diện, mây xám đi ngang qua mắt trâu đen như ngọc thạch của Ngưu Đầu, hai con hàng này đang gối lên cánh tay nằm trên đỉnh vách núi, trong lòng cũng không có chuyện phiền lòng gì.

Những ngày không được khiêng quan tài thật là buồn chán, nhàn nhã, lại...

Tịch mịch.

"Mã, gần đây Hồng Hoang đang xảy ra chuyện gì? Hơn mười năm này, Địa Phủ mỗi ngày đều rung chuyển, bò... Ò..."

"Đại Vu Tế nói, không phải là sắp có đại kiếp sao? Hí."

"Trước tiên hãy chiêu mộ một chút người đi, nói không chừng đến lúc đại kiếp bộc phát, chúng ta ở nơi này sẽ bận tối mặt tối mũi."

Mã Diện cười xùy một tiếng: "Tìm ai? Câu Hồn sứ giả không phải dễ làm như vậy, phải dọa sợ hồn phách những người phàm tục kia mới được."

"Ài, nếu như Thuỷ Thần có thể cho chúng ta một chút chủ ý liền tốt...nghe nói Thuỷ Thần bị thương, cũng không biết có khỏe hay không."

Ngưu Đầu trong khi nói, đột nhiên hơi chớp mắt, nhấc mũ trùm đầu bò lên.

"Làm sao hiện tại mới nghĩ đến! Nhanh! Chúng ta mang theo đặc sản Địa Phủ, đi vấn an Thuỷ Thần đại nhân!"

Mã Diện bình tĩnh lắc đầu: "Thuỷ Thần là dễ gặp như vậy sao? Đây chính là quyền thần Thiên Đình, đệ tử của Thánh Nhân Nhân Giáo lão gia, nghe nói Ngọc Đế bệ hạ giận dữ vì Thuỷ Thần, suýt nữa liền trực tiếp diệt Yêu Tộc..."

"Vậy cũng không nhất định!" Ngưu Đầu cười hắc hắc: "Chúng ta dùng danh nghĩa Địa Phủ đi thăm, Thuỷ Thần làm sao cũng sẽ gặp chúng ta chứ? Thiên Đình cũng không thể ngăn cản chúng ta chứ? Ngươi hãy suy nghĩ một chút, vào thời điểm Thuỷ Thần bị thương cần được an ủi nhất, chúng ta chọn năm trăm, không, năm mươi nữ oan hồn tư sắc xuất chúng! Thuỷ Thần vạn nhất tìm được một chút vui vẻ trước kia không có, hắc hắc hắc hắc! Về sau hai ta còn không sống thoải mái sao?"

Ngưu Đầu dựng thẳng ngón tay cái lung lay, Mã Diện ở bên cạnh lập tức mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

Đột nhiên...

"Hai vị Nguyên Soái, có khoẻ hay không."

Tiếng nói ôn nhuận này, khí tức quen thuộc này, hương vị khắc vào cốt tủy này!

Mũ trùm đầu của Ngưu Đầu và Mã Diện cùng nhau run lên, đứng lên nhìn về phía chân trời nơi xa, thấy được thanh niên đạo sĩ cưỡi mây mà đến kia...

Đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ.

Ngưu Đầu Mã Diện liếc nhìn nhau, ánh mắt điên cuồng giao lưu.

Lý Trường Thọ thấy thế có một chút bất đắc dĩ cười một tiếng, truyền âm từ xa: "Ở phía ta cũng không nghe được điều gì, hai vị gần đây có thiếu gia vị?"

Ngưu Đầu Mã Diện nghe vậy không khỏi mừng rỡ, đứng dậy nhảy xuống vách núi, nhắc nhở những âm sai "ỉu xìu" ở phía dưới giữ vững tinh thần, đánh chiêng trống, dựng chiêu bài phủ bụi đã lâu.

Địa Phủ hoan nghênh ngươi, âm dương người một nhà!

Lý Trường Thọ: "..."

Có cảm giác Thái Ất Chân Nhân bị mạo phạm.

Ở trong ống tay áo của Lý Trường Thọ, một cái đầu nhỏ ló ra, lại là Linh Nga hóa thành kích thước ba tấc, tóc mây váy lụa gương mặt xinh đẹp, tay nhỏ cầm rìa ống tay áo của sư huynh, hiếu kì đánh giá các nơi.

Sư huynh nói, mang chính mình đến nơi tốt, nơi này là...

Linh Nga đột nhiên giật mình!

"Sư huynh, nơi này không phải là Địa Phủ sao? Sư phụ thật sự chẳng lẽ! ?"

"Ừm..." Lý Trường Thọ đưa tay đóng tay áo, ngón tay ôn nhu ấn Linh Nga trở về.

"Kỳ thật, sư phụ đã quyết định chuyển thế sớm. Chuyện đã xảy ra tương đối phức tạp, chúng ta cũng chỉ có thể tới đây để gặp sư phụ."

Linh Nga không khỏi run lên.

Nhưng nghe lời nói khinh đạm của sư huynh, trong lúc nhất thời cũng không có xúc định...

Dù sao, từ mấy năm trước Linh Nga đã dự cảm được sự tình không đúng, đã xây dựng rất nhiều tâm lý.

Chỉ là không nghĩ tới, sư phụ đã thật sự chuyển thế, nếu sư phụ đã quyết định chuyển thế, như vậy kẻ làm đệ tử cũng chỉ có thể chúc...đợi chút!

Bị chuyển thế?

Trên cái trán nhỏ của Linh Nga treo đầy vạch đen.

Đây còn không phải là bị giết!

Nàng còn chưa kịp hỏi ý sư huynh, liền nghe bên ngoài truyền đến âm thanh đối thoại, liền kiễng chân trong tay áo Lý Trường Thọ nhìn ra ngoài, nhìn thấy Ngưu Đầu Mã Diện cùng với đại đội âm sai "đón khách"...

Sau một phen hàn huyên khách sáo, Lý Trường Thọ cầm hai bình gia vị, cũng lấy ra một khối ngọc phù, nói chính mình là phụng lệnh Thuỷ Thần đến đây cầu kiến Hậu Thổ nương nương.

Ngưu Đầu Mã Diện không dám khinh thường, cầm ngọc phù nhìn thoáng qua, Ngưu Đầu lấy ra xe bò tiếp đãi khách quý đặc biệt, mang Lý Trường Thọ chậm rãi đi đến Phong Đô Thành.

Mã Diện thì là vắt chân lên cổ chạy như điên, xin chỉ thị của Diêm quân đại nhân trước một bước.

Trong trận chiến Bắc Châu mười hai năm trước, dung mạo chân thực của Lý Trường Thọ mặc dù bại lộ, nhưng sinh linh tại hiện trường hoặc là bị xoá bỏ, hoặc chính là loại người một nhà như Triệu đại gia, lúc này Lý Trường Thọ hắn vẫn còn có thể tiếp tục diễn diễn kịch.

Có thể nhiều thêm một chút bảo hộ, liền nhiều thêm một chút bảo hộ.

Sở dĩ mang Linh Nga đi đến Địa Phủ, Lý Trường Thọ cũng có mấy phần tự tin.

Dù sao, các Thánh Nhân đều đã biết được, Thái Thanh Thánh Nhân đích thân hiện thân bảo vệ hắn, bảo hiểm trên người hắn liền tăng thêm một mảng lớn.

Lại có, hiện tại Huyền Hoàng Bảo Tháp nổi lơ lửng bên ngoài nguyên thần của Lý Trường Thọ, trong tay áo cất Không Gian Xích, trong lòng ngực dán Ly Địa Diễm Quang Kỳ, còn có thể mời một bộ phận uy năng Thái Cực Đồ đến đây chi viện vào bất cứ lúc nào...

Nói một cách ổn thỏa hơn, khoảnh khắc này là khoảnh khắc an toàn nhất đối với hắn trong năm trăm năm trước và năm trăm năm tới!

Lúc này trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng vô cùng sôi nổi, Tháp đại gia say khướt kể về mười hai năm tiếp xúc gần gũi với Kim Đấu muội muội, Ly Địa Diễm Quang Kỳ a di biểu thị im lặng, Không Gian Xích lão ca thì cười lạnh.

Đáng nhắc tới chính là, Thái Cực Đồ cũng bắt đầu có linh niệm truyền đến, tham dự đề tài của bọn nó.

Hiển nhiên là trải qua thử thách mà Tháp đại gia nói, Thái Thanh lão gia đã triệt để công nhận Lý Trường Thọ hắn là đệ tử Thánh Nhân, Thái Cực Đồ cũng không còn xem hắn như người ngoài...

Thừa dịp không cần trả lại chí bảo Nhân Giáo, Lý Trường Thọ rời khỏi Tam Tiên Đảo, liền quyết định mang Linh Nga tới tế điện sư phụ.

Đều là Luyện Khí Sĩ, kỳ thật cũng đều xem nhẹ sinh tử, nếu không sẽ không chịu nổi những năm tháng tịch mịch dài đằng đẵng...

Tiên nhân bình thường tảo mộ: tìm mộ phần, vái chào đối với mộ phần, cắm một ít hương, đặt một số hoa quả, niệm vài câu điếu văn.

Quyền thần Thiên Đình tảo mộ: Trực tiếp đi tới Địa Phủ Lục Đạo Luân Hồi Bàn, còn là cái loại muốn đi vào.

Không có khó khăn trắc trở gì, Lý Trường Thọ liền đến bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi Bàn, bị một chùm sáng đưa vào trong đó...

Lần này, Hậu Thổ nương nương cũng không lộ diện, đặt Lý Trường Thọ ở bên trên một con dốc thoải.

Bên ngoài con dốc thoải có một hồ nước nhỏ, mấy quả cầu ánh sáng màu vàng chìm chìm nổi nổi ở trong đó, hồn phách Tề Nguyên lão đạo ở ngay trong đó.

Trong mắt Lý Trường Thọ toát ra một chút bình yên, nâng Linh Nga ở bên trong tay áo ra.

Từng tia từng tia tiên quang lượn lờ, thân hình của Linh Nga không ngừng xoay tròn, khôi phục thành kích thước bình thường, sau đó...

Chương 823. -

Miệng nhỏ mím lại, hai mắt đỏ hoe, đôi mắt to gợn sóng, nhìn chăm chú vào hồn phách sư phụ, che miệng mũi liền gọi: "Sư phụ, người chết thật thảm!"

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng đâu phải là hồn phi phách tán.

Đứng ở bên cạnh hồ nước, Lý Trường Thọ nhìn chăm chú hồn phách sư phụ một hồi, sau đó nhìn về phía chân trời nơi xa, tâm tình bớt đi mấy phần chắn buồn bực so với trước đây.

Linh Nga bận rộn ở bên cạnh.

Cũng không biết tại sao nàng lại chuẩn bị trước, nhưng nàng luôn chuẩn bị sẵn giấy vàng, bàn hương án, tế phẩm và hoa quả. Nàng lập ra một bàn thờ nhỏ, tròng vào áo choàng màu trắng, ngồi quỳ chân, đốt vàng mã cho sư phụ.

Linh Nga sụt sịt cái mũi, chóp mũi nhỏ sưng tấy vì nước mắt, nhỏ giọng thì thầm: "Sư phụ, người hãy ra đi thanh thản..."

Lý Trường Thọ cải chính: "Đây là điểm cuối con đường, cũng là nơi bắt đầu."

Linh Nga nức nở nói thầm: "Vậy thì, sư phụ. Trước đây đệ tử không thể tẫn bao nhiêu hiếu, mặc dù là bởi vì người vẫn ngủ ở trong phòng không ra. Sư phụ, là người mang đệ tử về núi, đưa vào tiên đạo, đệ tử vẫn chưa thể làm cho người hưởng phúc...ta ở đây đốt vàng mã cho sư phụ, sư phụ liền ở chỗ này, cũng không cần qua tay đại quỷ tiểu quỷ Địa Phủ, tại Địa Phủ mua nhiều một chút...không đúng, sư phụ người ở đây cũng không ra được. Sư phụ chết thật thảm."

"Kỳ thật cũng may." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Chuyển thế thân của sư phụ sẽ đặc sắc hơn rất nhiều so với một thế này, cần phải uẩn dưỡng ở chỗ này không biết mấy trăm năm, mới có thể đi chuyển thế đầu thai."

Linh Nga ngẩng đầu liếc nhìn sư huynh, thở dài, tiếp tục cúi đầu đốt vàng mã.

Sau nửa canh giờ, Linh Nga vành mắt hồng hồng thu thập lại dụng cụ bái tế, bị Không Gian Xích đánh vào đầu vai, lập tức hóa thành tiểu tiên tử cao ba tấc, bị sư huynh đặt vào ống tay áo...

Làm như vậy, đơn thuần là để thân phận của nàng không bị bại lộ.

Lý Trường Thọ vái chào đối với nơi xa, liền bị đưa ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Sư huynh muội bọn họ cũng nhận được một tia truyền âm ôn nhu: "Muốn tới đây lúc nào cũng được."

Linh Nga truyền âm hỏi: "Sư huynh, đây là Hậu Thổ nương nương đang nói chuyện sao?"

"Ừm." Lý Trường Thọ ứng tiếng, vái chào đối với Ngưu Đầu Mã Diện chờ phía trước, cười nói: "Làm phiền hai vị."

Ngưu Đầu cười nói: "Không phiền phức, không phiền phức, người một nhà, người một nhà! Bò... Ò..."

Mã Diện hỏi: "Thương thế của Thuỷ Thần đại nhân đã tốt chưa?"

"Xác nhận không ngại, rất nhanh liền sẽ trở về Thiên Đình báo cáo công tác." Lý Trường Thọ giải thích một câu đơn giản, liền cùng với Ngưu Đầu Mã Diện rời khỏi mười tám tầng địa ngục trên không Luân Hồi Đảo.

Trở về Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga lại bận rộn một hồi.

Lý Trường Thọ thu dọn ngôi nhà tranh của sư Phụ và phong ấn nó bằng tiên lực, từ đó có thể ngàn năm bất hủ, tồn tại vạn năm.

Linh Nga sử dụng kỹ nghệ ma luyện ra khi chính mình khắc hoạ «Ổn Tự Kinh» lặp đi lặp lại bên trên phiến đá, tạc một tấm bia đá nhỏ cho sư phụ và đặt nó ở giữa ngôi nhà tranh.

Linh Nga lau nước mắt ở trước bài vị, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, chúng ta nên nói chuyện này với sư tổ như thế nào?"

"Nói thẳng là được!" Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi đi nói cho sư tổ một tiếng, ta đi đến Bách Phàm Điện thông báo cho sư môn. Kỳ thật, Linh Nga..."

"Ừm?" Linh Nga ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ, ánh mắt phản chiếu nụ cười thoải mái nơi khóe miệng của sư huynh, không nhịn được khẽ mím khóe miệng.

Lý Trường Thọ nói: "Đối với Luyện Khí Sĩ chúng ta mà nói, không có hồn phi phách tán, sẽ không phải là chết thật. Sư phụ đầu thai chuyển thế, mặc dù đã không phải là sư phụ của chúng ta, nhưng chúng ta cũng có thể biết, sư phụ kỳ thật vẫn luôn ở đó. Hơn nữa sau khi chuyển thế, sư phụ cũng sẽ không lại tiến vào Trọc Tiên đạo..."

"Sư huynh." Linh Nga đánh gãy lời nói của Lý Trường Thọ, khóe miệng lộ ra một chút ý cười: "Ta đều biết."

"Ừm." Lý Trường Thọ đưa tay, vô thức muốn xoa xoa nàng đầu, nhưng lại có một chút hoảng hốt.

Đã lớn như vậy rồi.

Không nhịn được bật cười, Lý Trường Thọ nói một câu "ta đi Bách Phàm Điện trước ", quay người đi đến phía trước cửa.

"Sư huynh!"

Linh Nga kêu gọi một tiếng, Lý Trường Thọ còn không kịp quay người, đã bị Linh Nga nhẹ nhàng ôm từ phía sau lưng.

Vị tiểu tiên tử hay bốc hơi nước này, ngày hôm nay lại là không có một chút dấu hiệu mặt đỏ tới mang tai nào, ôm đạo bào của Lý Trường Thọ, cái trán dán ở trên lưng sư huynh, nhỏ giọng nói: "Còn có ta ở đây."

"Ta không sao, ngươi đừng có để việc này ảnh hưởng đến đạo tâm. Thọ nguyên của sư phụ vốn là có hạn, chuyện này chỉ là đến sớm hơn một chút."

Lý Trường Thọ vỗ vỗ bàn tay của Linh Nga, ấm giọng đáp lời, cưỡi mây tiến đến Bách Phàm Điện.

Tề Nguyên bỏ mình, chưởng môn Độ Tiên Môn quyết định tổ chức một cuộc tang lễ lớn cho Tiểu Quỳnh Phong, lại bị Lý Trường Thọ ngăn lại.

Vạn Lâm Quân trưởng lão đề nghị, muốn thu Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga đến Đan Đỉnh Phong, lại bị chưởng môn Quý Vô Ưu nhanh chóng ngăn cản.

Nếu không phải Vạn trưởng lão lớn lên nhìn quá hung, Quý Vô Ưu suýt nữa liền đi tới bịt miệng Vạn trưởng lão miệng tại chỗ!

Nhưng xét cho cùng, cảm giác tồn tại của sư phụ ở bên trong Độ Tiên Môn cũng không tính quá cao, cũng không thu hút được nhiều sự chú ý.

Giang Lâm Nhi tự giam mình ở nhà tranh của Tề Nguyên nửa tháng, liền mỉm cười đi ra, nói một câu "không có việc gì" đối với Vong Tình thượng nhân đợi nửa tháng ở bên ngoài.

Sinh ly tử biệt là đại sự, Luyện Khí Sĩ cũng có thể cảm ngộ ra rất nhiều đạo lý từ đó.

Những đạo lý này có tác dụng hay không, tạm thời gác lại, con người tóm lại là luôn phải nhìn về phía trước.

Lý Trường Thọ lấy lại tâm tình, bắt đầu làm việc trở lại.

Hắn trước tiên mở ra một chút xíu Đạo Nhân Giấy, cũng đi đến Hắc Trì Phong uống chút rượu, tâm sự, tính kế chuyện về sau cùng với Bạch Trạch.

Đại kiếp Phong Thần, hẳn là vào tám ~ chín trăm năm sau.

Lý Trường Thọ hiện tại đã là chính thức nhập kiếp, nhưng lại cũng không phải là vào đại kiếp Phong Thần.

Kiếp của hắn không phải là thân tử đạo tiêu, cũng không phải lên Phong Thần Bảng.

Đầu tiên, hắn sẽ không trở thành đối tượng được Phong Thần, lúc này ứng kiếp chính là ba giáo Tiệt Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo.

Tiếp theo, hắn hiện tại là quyền thần Thiên Đình, tình huống cũng là có một chút khác biệt với vị Dương Tiễn tương lai kia.

Lúc này Nhị Lang Thần Dương Tiễn chưa sinh ra, nhưng đã có thần vị Thiên Đình, lại là đệ tử Xiển Giáo, sau khi ngăn cản sư tôn nhập đại kiếp Phong Thần, cuối cùng cũng thuận lợi nhục thân lên trời, thần vị tấn thăng.

Lý Trường Thọ không để Nhân Giáo ra trận, đã đưa bản thân ra ngoài.

Nhưng lúc ấy hắn vì giết Lục Áp, dùng cân bằng chi đạo kéo Lục Áp nhập kiếp, làm cho Lục Áp bị đại kiếp khống chế, nhờ vào đó triệt tiêu "Thiên Đạo che chở" của Lục Áp, chính mình cũng bởi vậy mà trói lại cùng với đại kiếp Phong Thần.

Lấy kiếp công kiếp, mới có thể trực tiếp chém giết Lục Áp tại chỗ.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ cũng không hối hận, lại làm lại một lần nữa hắn vẫn sẽ chọn lựa như vậy.

Chương 824. -

Lý Trường Thọ chủ động nhập kiếp, xác nhận phải hoàn thiện đạo của chính mình ở bên trong đại kiếp, nếu như thuận lợi vượt qua đại kiếp, chính mình liền có thể nhận được chỗ tốt vô biên.

Nếu như thua...

Trường sinh đạo quả là vẫn có thể bảo trụ, nhưng về sau khẳng định chỉ có thể là công cụ người của Thiên Đạo, sẽ không thể dung túng cho hắn vùng vẫy.

Thiên Đạo cần bị cân bằng, kỳ thật cũng là do Thiên Đạo ngầm đồng ý, quan hệ nơi đây thập phần vi diệu, cần kiên nhẫn suy ngẫm.

Mười hai năm này, lúc Lý Trường Thọ đang thể ngộ cân bằng đại đạo, cũng đã tu bổ lại Không Minh Đạo Tâm.

Bởi vì tiến hành cường hóa tăng lên đối với Không Minh Đạo Tâm, Lý Trường Thọ lại đặt tên lại cho môn thần thông này một lần nữa—— Thời Khắc Hiền Giả!

Sinh động, sống động, lại phong phú về nội dung.

"Ngày mai trở về Thiên Đình."

Đêm đầy sao, Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn thiên khung, đầu óc trống rỗng, đạo pháp tự nhiên.

...

Cùng lúc đó, ở bên trong phòng bài bạc.

Mấy đạo nhân ảnh lặng lẽ tụ tập ở chỗ này, trận pháp xung quanh phòng bài bạc mở ra, lại bố trí tầng tầng kết giới tiên lực.

Linh Nga, Tửu Cửu, Hữu Cầm Huyền Nhã, Tửu Vũ Thi, Giang Lâm Nhi, Hùng Linh Ly, lúc này đang tụ tập ở bên trong góc khuất, thi triển kỹ năng truyền thống của Nhân Giáo—— truyền âm ở trước mặt.

Tửu Cửu thầm nói: "Ta cảm thấy Trường Thọ hiện tại rất bình thường. Tề Nguyên sư huynh mặc dù bất hạnh gặp nạn, chúng ta cũng rất đau lòng, nhưng đạo tâm của Trường Thọ không phải sẽ bị tổn thương sao."

Linh Nga bóp cằm, nghiêm mặt nói: "Không, hắn không phải thực sự vui vẻ."

Hữu Cầm Huyền Nhã bình tĩnh nói: "Vì làm cho Trường Thọ sư huynh có thể thoát ra khỏi bóng ma, ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì."

Giang Lâm Nhi buồn bực nói: "Trường Thọ vì sao lại có bóng ma?"

"Chuyện này..." Tửu Cửu vung tay nhỏ lên: "Hắn không cần phải biết, hãy bắt đầu thương lượng kế hoạch cứu vãn Trường Thọ không vui vẻ!"

"Sư huynh, sư huynh lại đây đi ~ khẳng định không phải là chuyện gì xấu, bản sư muội có thể lừa gạt sư huynh sao? Muốn lừa cũng không lừa được, có đúng hay không!"

Màn đêm dày đặc, phía sau núi Tiểu Quỳnh Phong, bên trong rừng cây to lớn bị trận pháp bao phủ.

Linh Nga lôi kéo cánh tay của Lý Trường Thọ, làm nũng trong suốt quãng đường, kéo Lý Trường Thọ đến một mảnh đồng cỏ.

Ở chung quanh có những linh thụ tiên thiên thẳng tắp chuyên cung cấp mủ nhựa cây, giống như cột đá to lớn chống đỡ đêm tối, tản ra một loại khí tức xa xưa lại trường tồn nào đó.

Linh Nga kéo sư huynh đến trung tâm bãi cỏ, vừa định thối lui, lại nhíu mày hỏi: "Sư huynh bây giờ là..."

"Bản thể." Lý Trường Thọ nghiêm túc trả lời: "Dù sao thì trước đây muội cũng đã nói rõ."

"Vậy là tốt rồi." Linh Nga cắn đầu lưỡi, cười nhẹ lui về phía sau hai bước, chậm rãi xoay người.

Động tác của nàng lúc này mềm mại uyển chuyển, vạt áo dài khẽ bay, kèm theo ánh sao từ khe nứt trên ngọn cây, giống như yêu tinh xinh đẹp nhất trong rừng.

Một chút ánh sáng nhẹ nhàng màu trắng sáng từ cỏ chiếu ra tứ phía, đó là một số loài linh trùng phát sáng phổ biến.

Bọn chúng đầu tiên là từ từ bay lên, rồi bay quanh đồng cỏ trong rừng, tạo cho cánh rừng một vầng hào quang mờ ảo.

Lý Trường Thọ nhìn một màn này, trong mắt toát ra mấy phần bình yên.

Linh Nga đứng ở ngoài một trượng, thân thể hơi nghiêng về phía trước, đôi mắt lấp lánh ánh sao và có chút mơ màng.

"Sư huynh, thấy có đẹp không?"

"Ừm." Lý Trường Thọ có một chút bất đắc dĩ hỏi: "Ta thật sự không sao cả, muội không cần phải..."

"Không được nói chuyện!" Linh Nga đột nhiên trở nên cường thế, ưỡn ngực ngẩng đầu quát nhẹ một tiếng.

Sau đó, nàng liền nhớ lại những năm tháng mình bị sư huynh khi dễ trước kia, rụt cổ một cái, nhỏ giọng nói: "Có, có được không?"

Lý Trường Thọ gật gật đầu, ngồi trên mặt đất.

Tới đi, xem thử nha đầu ngươi và những kẻ lén lút bên cạnh ngươi rốt cuộc muốn làm trò gì.

Linh Nga lại lui về phía sau mấy bước, hai tiên tử có khuôn mặt đáng yêu nhưng hai mắt vô thần đi ra từ trong khu rừng, tất nhiên là Đạo Nhân Giấy của Linh Nga.

Đánh đàn, thổi tiêu, vỗ nhẹ trống con, bên trên Tiểu Quỳnh Phong vang lên giai điệu du dương.

Bước đầu tiên trong kế hoạch cứu vãn không vui vẻ: 【 âm nhạc 】.

Dùng âm nhạc để chữa lành vết thương đạo tâm.

Dùng âm nhạc để giải tỏa cảm xúc.

Dùng âm nhạc để mở đường cho những kế hoạch tiếp theo!

Sau khi một khúc hát hoàn thành, trong mắt Lý Trường Thọ lộ ra một chút ý cười...

Đông! Thùng thùng!

Như thể một con voi khổng lồ đang chạy qua khu rừng, Linh Nga tấu lên giai điệu, nương theo giai điệu này, bước chân cũng trở nên nhanh nhẹn hơn.

"Hô oa!"

Một tiếng hét vang lên từ bên cạnh, Hùng Linh Lỵ giơ hai con non "dê cổ dài", nhảy đến trước mặt Lý Trường Thọ!

Cơ thể khổng lồ, cao sáu trượng, giống như ngọn núi, nhảy vũ điệu cầu chúc lưu truyền đã lâu bên trong Hùng Trại, trong miệng còn la lên một hồi hắc, hắc, hắc...

Lý Trường Thọ: "..."

Linh Nga cũng là bĩu môi một hồi, nhưng cũng không tiện nói gì.

Bởi vì lúc đoàn ăn hàng cao cấp trên Tiểu Quỳnh Phong đang thương nghị kế hoạch, mỗi người mỗi ý, ý kiến không có cách nào thống nhất, cho nên quyết định ra trận theo trình tự, xem ai có thể chọc cho Lý Trường Thọ cười to thoải mái.

Với cái đầu đầy tiểu bằng hữu, khục, với cái đầu đầy dấu chấm hỏi, Lý Trường Thọ kiên nhẫn nhìn ra ngoài một hồi, rốt cuộc đợi đến khi Hùng Linh Lỵ bày ra tạo hình kết thúc.

Hai con non linh thú bị nàng kẹp ở dưới cánh tay, quay đầu chính là nôn mửa tùm lum.

Vào giờ phút này, bên trên khuôn mặt nhỏ của Hùng Linh Lỵ viết đầy chờ mong, không ngừng phát ra ánh mắt ám chỉ đối với Lý Trường Thọ, dường như đang chờ mong lời bình của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nhíu mày hỏi: "Nhớ nhà sao? Nếu muốn trở về Hùng Trại, ngày mai ta sẽ thu xếp cho ngươi trở về."

Hai chân của Hùng Linh Lỵ mềm nhũn, suýt nữa liền quỳ, vội nói: "Không không không, ta ở trên núi rất tốt, ta đi về trước đây, không cần quan tâm đến ta, hắc, hắc hắc."

Nói xong, Hùng Linh Lỵ ôm hai con non linh thú như búp bê, ủ rũ, thất ý rời trận.

Nhìn bóng lưng của Hùng Linh Lỵ, Lý Trường Thọ đột nhiên hiểu ra, các nàng hẳn là muốn làm cho chính mình vui vẻ hơn...

Linh Nga rũ mày cúi đầu, âm nhạc trở lại tiếng nhạc du dương ban đầu.

"Ừm khục!"

Bên trong rừng truyền đến tiếng ho nhẹ, liền thấy Giang Lâm Nhi chắp tay sau lưng cất bước đi tới, đưa tay đối với Lý Trường Thọ, đặt một cái bàn thấp xuống, đặt hai vò tiên tửu lên.

Lý Trường Thọ vừa muốn đứng dậy hành lễ, liền bị Giang Lâm Nhi ấn trở về.

"Sư..."

"Không cần phải nói, ta đều hiểu, có gì ghê gớm chứ?"

Giang Lâm Nhi tiện tay mở giấy niêm phong trên vò rượu, cầm hai cái bát nước lớn, đưa một cánh tay ngọc vào trong ống tay áo, đưa ra trước cổ áo, buộc ống tay áo vào ngực.

Một cỗ khí tức Hồng Hoang hảo hán đập vào mặt.

Giơ vò rượu lên, Giang Lâm Nhi quát khẽ một tiếng: "Đều là rượu! Là huynh đệ liền uống cho ta!"

Nói xong liền ngửa đầu hung hăng rót.

Uống như thế này là một loại tiểu kỹ xảo, nhìn như uống thả cửa, trên thực tế hơn phân nửa rượu đều đổ ra ngoài.

Chương 825. -

Lý Trường Thọ thở dài, biết trong lòng Giang Lâm Nhi hẳn là rất áp lực, dù sao thì Hoàn Giang Vũ sư bá cùng với sư phụ Tề Nguyên nhà mình, đều là do Giang Lâm Nhi một tay nuôi nấng, kết quả...

Lý Trường Thọ cầm lấy vò rượu, rượu vào cổ họng chính là nhíu mày một hồi, mùi vị kém xa rượu hắn cất.

Đừng thấy hắn theo đuổi sự ổn định trong mọi việc, kỳ thật cũng là tiểu đệ tử Nhân Giáo tinh tế, nhất là mấy năm gần đây ở dưới sự hun đúc của Bạch Trạch tiền bối, hắn đã có một mục tiêu theo đuổi nhất định.

Linh Nga đánh đàn ở một bên nhẹ nhàng run rẩy khoé miệng, cảm thấy bầu không khí lúc này có chút khác xa so với những gì nàng nghĩ...

Một lát sau.

Đang! Vò rượu trống không đập vào trên bàn, Giang Lâm Nhi nấc một cái, nhìn đồ tôn trước mặt đang ôn nhu nhìn mình.

Ánh mắt này đúng là ấm áp như thế, mang theo một chút áy náy, mang theo vài phần bất đắc dĩ, trong nháy mắt, liền mở ra hai vết sẹo ở trong đáy lòng của Giang Lâm Nhi.

Giang Lâm Nhi cúi đầu phun ra một ngụm hơi rượu, cúi người ở trên bàn thấp, nghẹn ngào khóc rống: "Ta chính là một Thiên Tiên thất bại!"

"Sư tổ, đều đã đi qua." Lý Trường Thọ ấm giọng khuyên:

"Người phải nhìn về phía trước, hồn phách của sư phụ vẫn còn..."

Tiếng đàn của Linh Nga hỗn loạn, dường như có chút thảm thiết.

Hùng Linh Lỵ ngồi xổm cách đó không xa vội vàng chạy tới, nâng Giang Lâm Nhi lên, xấu hổ cười một tiếng đối với Lý Trường Thọ, cúi đầu chạy như điên rời đi.

Tác chiến, thất bại lần hai!

Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười, vừa định nói đừng lộn xộn nữa, ở bên cạnh lại truyền tới tiếng chuông thanh thúy...

Hai bóng hình xinh đẹp cùng với tiếng nhạc chân thành mà đến, người mặc tiên váy, tay cầm quạt hoa văn, tua rua váy như sóng nước lắc lư.

Nhưng điệu nhảy xoắn xuýt và thiếu tự nhiên của hai người họ thực sự khiến cho Lý Trường Thọ suýt nữa bật cười.

Ở phía bên trái, chính là Tửu Cửu cực ít mặc tiên váy!

Nàng mặc dù vẫn là tội ác ngập trời như vậy, nhưng nhiều hơn ba phần tiên khí, ba phần tinh khiết so với ngày bình thường, khuôn mặt, khí chất đều thành thục không ít, có một chút phong phạm tiên tử.

Lại nói phía bên phải, Hữu Cầm Huyền Nhã vào giờ phút này có một chút mê người.

Nàng vốn là dáng người mảnh khảnh, bởi vậy sau khi trang điểm, nhiều hơn mấy phần dịu dàng và quyến rũ, hết lần này tới lần khác biểu tình của nàng lại có một chút cứng ngắc, khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết lúc nào cũng cau mày nghiêm túc suy nghĩ về động tác kế tiếp...

Đáng tiếc...

Nếu như chỉ là loại trình độ này, xúc động Lý Trường Thọ muốn đưa tay che mắt, rõ ràng vượt qua xúc động cười to thoải mái.

Nhưng, Tửu Cửu cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã múa một hồi, đột nhiên thối lui sang hai bên trái phải, hai người từng người hạ thấp người, bảo trì động tác rung rinh cây quạt.

Tiếng nhạc, bắt đầu có một chút quỷ...quỷ dị?

Một bóng đen lóe lên từ trong rừng cây, xông ra từ giữa hai cây quạt của Tửu Cửu cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, hai chùm sáng từ bên cạnh chiếu lên trên người!

Người này đầu đội khăn cô dâu màu lam, mặc tiên váy màu xanh, bắt đầu lắc lư thân thể theo tiếng nhạc, trong miệng hát lên ca dao phàm tục có chút nhộn nhạo.

Hát chưa được hai câu, lại vén khăn cô dâu lên, để lộ khuôn mặt trang điểm đậm và lộng lẫy, hai bím tóc, cùng với...chòm râu dê mang tính tiêu chí kia!

"Ai nha, sư huynh thật tuyệt vời, sư huynh thật hấp dẫn, sư huynh là một người tốt..."

Phốc! Lý Trường Thọ đưa tay lên chọc vào mắt mình, lựa chọn trở nên mù tạm thời.

Bạch tiên sinh, hình tượng quân sư tao nhã của ngươi đã sụp đổ!

Nhưng tóm lại, Lý Trường Thọ vẫn cố nén xúc động phàn nàn, để bọn hắn diễn xong "tiết mục", sau đó mới đen mặt đứng dậy.

"Tất cả hãy đến đây!"

Trong rừng cây bên cạnh, mấy người đưa mắt nhìn nhau, thành thật bước ra, có chút ngại không dám nhìn thẳng về phía trước.

Lý Trường Thọ thở dài: "Tâm ý của các vị ta xin tâm lĩnh, nhưng ta xác thực đã điều chỉnh tốt trạng thái tự thân. Còn có, Bạch tiên sinh!"

Bạch Trạch vội vàng sờ soạng khuôn mặt của chính mình một cái, cười nói: "Đây là do Linh Nga đến mời, vui vẻ một chút với mọi người...bần đạo thế nhưng ngay cả mặt mũi cũng đều không thèm đếm xỉa."

Lập tức, trong lòng Lý Trường Thọ tràn đầy phàn nàn lại không mở miệng được.

Hữu Cầm Huyền Nhã nhíu mày hỏi: "Sư huynh, huynh thấy những thứ này...không vui sao?"

"Đến đây, muội đến đây ngồi, lại nhìn tiên sinh."

Hữu Cầm Huyền Nhã theo lời đi tới, ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Trạch, cái trán trắng nõn lập tức che kín vạch đen.

Tửu Cửu cùng với Giang Lâm Nhi cũng tiến tới, Tửu Cửu lập tức phình bụng cười to.

Giang Lâm Nhi còn chưa hết say, nhìn Bạch Trạch giả nữ, lại nhìn chính mình, chán nản thở dài, quay đầu ôm Hữu Cầm Huyền Nhã khóc rống một lần nữa, trong miệng còn lầm bầm: "Giống nhau, đều giống nhau."

Lý Trường Thọ quét tay áo dài, quay người thi triển độn pháp, lui ra ngoài.

Bạch Trạch cũng nhanh chóng cáo từ, Lý Trường Thọ không ở đây, y cũng không dám tiếp xúc nhiều cùng với nữ quyến bên trên

Tiểu Quỳnh Phong...

Ngắm nhìn phương hướng đan phòng, Linh Nga lộ ra biểu tình như có điều suy nghĩ.

Xem ra, sư huynh muốn ép nàng ra đại chiêu.

Linh Nga lấy ra một khối ngọc phù ở bên trong tay áo, khóe miệng lộ ra một chút "cười lạnh", điểm nhẹ hai lần đối với ngọc phù, quay đầu chui vào bên trong rừng.

"Tỷ tỷ đang bế quan sao? Không có sao, vậy, vậy ta, ta đang suy nghĩ làm như thế nào mới có thể làm sư huynh vui vẻ một chút...ừm, đúng, đúng, chuyện của sư phụ tạo nên đả kích rất lớn đối với sư huynh. Ta? Ta không sao, ta chính là lo lắng cho sư huynh, ta mỗi ngày tu hành ở trong núi, sư huynh còn phải ứng đối với các loại đại sự, vạn nhất tâm tính bất ổn bị địch lợi dụng, vậy thì không xong..."

Bên trong rừng vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ, mãi cho đến khi bên cạnh truyền đến tiếng cười to của mấy vị nữ tiên cộng thêm một nữ nửa vu, lúc này Linh Nga mới thu hồi ngọc phù, đắc ý cười một tiếng.

...

Lý Trường Thọ nguyên bản định chờ trời sáng sẽ trở về Thiên Đình, quyết định khởi hành trước nửa canh giờ.

Cái bóng đạo tâm • chân chính.

Bản thể trốn ở bên trong Tiểu Quỳnh Phong, hai mắt của Lý Trường Thọ nhắm lại, tâm thần mở ra Đạo Nhân Giấy bên trong Phủ Thủy Thần Thiên Đình. Một người giấy bay ra từ bên trên giá sách bên cạnh, hóa thành lão đạo râu tóc bạc trắng.

Đã lâu không gặp.

Tiên thức của Lý Trường Thọ trải rộng ra như nước chảy, thấy được Linh Châu Tử đang tu hành, thấy được một số lớn Thiên Binh trấn thủ ở trước cửa.

Bên trong Phủ Thủy Thần hết thảy như thường, Thiên Đình dường như cũng hết thảy như thường, nhưng ở bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện, một cột sáng màu vàng chậm rãi xoay quanh, trên đó có từng khối ô vuông, biểu hiện ra thần vị Thiên Đình thiếu hụt.

Đợi đại kiếp Phong Thần cất bước, xuất hiện sinh linh ứng kiếp, nguyên thần nhập Phong Thần Bảng, cột sáng màu vàng này liền sẽ nhiều thêm một cái tên.

Việc này sẽ do Ngọc Đế quyết định, phải chăng để cho sinh linh này tiến vào Thiên Đình, Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ lão gia đã cho Ngọc Đế đủ quyền hạn.

Chương 826. -

Sau khi Lý Trường Thọ nhìn thấy cột sáng này, trong đáy lòng chính là cười một tiếng.

Quả nhiên đã có rất nhiều biến hóa.

Thiên Đình bây giờ, hẳn là còn cường thịnh hơn rất nhiều so với Thiên Đình bên trong cố sự Phong Thần nguyên bản, về phần Ngọc Đế bệ hạ có nhiều hơn không ít quyền nói chuyện...

Cân nhắc từ góc độ này, đủ loại chuyện chính mình làm lúc trước, đều đã trở thành làn sóng nho nhỏ thay đổi đại kiếp Phong Thần.

Thay đổi vẫn là rất nhiều.

Lý Trường Thọ bưng phất trần, đứng dậy, cố ý thả ra một tia khí tức, làm cho chúng Thiên Binh Thiên Tướng ngoài cửa sững sờ.

Cửa gỗ kéo ra, đạo đạo ánh mắt quăng tới, có Thiên Tướng lộ ra sắc mặt kích động, chắp tay hành lễ đối với Lý Trường Thọ, hô to: "Phụng lệnh bệ hạ, cung nghênh Thuỷ Thần về trời!"

Mấy vị Thiên Tướng ôm quyền hành lễ, chúng Thiên Binh quỳ một chân trên đất, cùng nhau hô to: "Cung nghênh Thuỷ Thần về trời!"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, bưng phất trần chắp tay hoàn lễ, cười nói: "Làm phiền các vị trấn thủ tại đây, ta muốn đi đến Lăng Tiêu bảo điện yết kiến bệ hạ."

"Thuỷ Thần có cần chúng ta hộ tống không?"

"Không cần, không cần." Lý Trường Thọ cười khoát khoát tay: "Ta tự đi được."

Lập tức, bên trong Phủ Thủy Thần cực kỳ náo nhiệt, Linh Châu Tử đang tu hành cũng bị bừng tỉnh, sau khi nhìn thấy thân ảnh của Lý Trường Thọ, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt của Thiên Binh Thiên Tướng Trấn thủ Phủ Thủy Thần cũng đều có một chút cực nóng.

Mặc dù chỉ xa cách hơn mười năm, khoản năm tháng này ở bên trong Hồng Hoang, đối với Nguyên Tiên Chân Tiên đều không dài lắm, nhưng đối với binh tướng Thiên Đình mà nói, lại như là qua một hồi lâu vậy.

Loại sùng bái này, cũng không chỉ là đối với cường giả, đối với cao thủ, mà là một loại cảm giác tán đồng vi diệu.

Không ít Thiên Binh vọt tới, lại không dám nói lời nào, chỉ nhìn Lý Trường Thọ, bày ra một con đường hướng ra phía ngoài cho Thuỷ Thần.

Lý Trường Thọ mỉm cười cưỡi mây, bình tĩnh đi hết đoạn đường, đi đến Lăng Tiêu bảo điện.

Mới vừa bay không bao lâu...

"Lão sư!" Liền nghe bên cạnh truyền đến tiếng hô hoán, Long Cát cưỡi mây mà đến, sau khi nhìn thấy Lý Trường Thọ không khỏi vui mừng nhướng mày, nhảy nhót một hồi.

"Lão sư lành vết thương chưa? Nguyên thần đã có thể dùng hóa thân chưa? Vào thời điểm Đông Mộc Công bị nhấc trở về ngày đó, thật sự đã dọa cho mọi người sợ gần chết..."

"Không đáng ngại." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ngươi đã làm hết bài tập về nhà chưa?"

Đám mây dưới chân Long Cát đột ngột dừng lại, ngón tay nhỏ nhắn điểm vào trán của chính mình, thầm nói: "Hở? Vừa rồi giống như thấy được lão sư, hẳn là ảo giác, ai nha, còn phải đi đưa trà cho mẫu thân."

"Đi vào bên trong Phủ Thủy Thần đợi ta."

Lý Trường Thọ nói một câu chắc nịch, Long Cát ủy ủy khuất khuất sụt sịt cái mũi, xám xịt đi về hướng Phủ Thủy Thần.

Trên đoạn đường tiến đến Lăng Tiêu bảo điện này, hơn phân nửa chúng tiên thần Thiên Đình chạy đến gặp mặt, trong đó các tướng lĩnh thuỷ quân Thiên Hà Ngao Ất, Biện Trang là kích động nhất.

Lý Trường Thọ đến phía trước cửa đại điện, Mộc Công đợi ở đây đã lâu lập tức hành đại lễ đối với Lý Trường Thọ, hô: "Đa tạ ân cứu mạng của Trường Canh!"

"Mộc Công hãy khoan hành lễ." Lý Trường Thọ vội vàng đưa tay đỡ, nói: "Ta và ngươi là thần cùng điện, đều là hiệu mệnh vì bệ hạ, nào có lý lẽ không cứu?"

Mộc Công có một chút muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ cười nói: "Bệ hạ chờ Trường Canh đã lâu, mau vào đi thôi."

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, bước nhanh từng bước mà lên, vội vàng tiến vào Lăng Tiêu bảo điện.

Ngẩng đầu nhìn một chút, Ngọc Đế bệ hạ đang tĩnh tọa ở bên trên bảo tọa, thẩm duyệt tấu biểu, Lý Trường Thọ tiếp tục bước nhanh, đến trước đài cao, khom người vái chào.

"Tiểu thần bái kiến Ngọc Đế bệ hạ!"

Giọng nói này không ngừng quanh quẩn ở trong đại điện, nhưng cũng không có lời đáp lại.

Đông Mộc Công ở ngoài điện không nhịn được quay đầu liếc nhìn, lại phát hiện ra toàn bộ đại điện đã bị ánh vàng bao trùm, ngăn cách ngoại giới dò xét...

Trong điện, Lý Trường Thọ duy trì động tác khom người, hơi ngẩng đầu len lén liếc một chút biểu tình bình tĩnh của Ngọc Đế bệ hạ, cúi đầu hô to một lần nữa:

"Tiểu thần bái kiến Ngọc Đế bệ hạ!"

"Ừm." Lần này Ngọc Đế cho một lời đáp lại, phía trên áo trắng có ánh vàng nhàn nhạt thổi qua.

Ngọc Đế không mở miệng, Lý Trường Thọ cũng không thể trực tiếp nâng eo lên, chỉ có thể bảo trì tư thế...

Đây là tình huống gì?

Lý Trường Thọ có một chút chuyển động tâm niệm, rất nhanh liền có đối sách, mở miệng nói một tiếng: "Mộc Thanh Hoa của Mộc Hoa thư viện, bái kiến Ngọc Đế bệ hạ!"

Bộp! Ngọc Đế vỗ tấu biểu vào bên trên bàn ngọc, cắn răng mắng: "Tốt! Quả nhiên là ngươi! Lý Trường Canh, ngươi có biết tội của ngươi không?"

Lý Trường Thọ sầu mi khổ kiểm, thở dài: "Tiểu thần, nguyện đi đến Lôi Phạt Điện lãnh phạt một lần nữa!"

Lại là âm thầm khiêng ra sự tình chính mình bị Vương Mẫu lôi phạt lúc trước.

"Hừ!" Ngọc Đế hừ nhẹ một tiếng, đứng dậy, mang theo một chút đắc ý, lạnh nhạt nói: "Xem ở trên phân lượng ngươi cũng bị ép buộc bất đắc dĩ, sau này ta sẽ tính toán sau. Lại nói đi, trận chiến giữa ngươi cùng với đại năng Yêu Tộc tại Bắc Châu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Bọn hắn bắt Mộc Công, tiểu thần sợ Thiên Đình rơi vào thụ động, liền đuổi theo."

"Chỉ như vậy?"

"Không sai biệt lắm...là như thế."

Ngọc Đế đi xuống đài cao, ngồi xuống tại bậc thềm ngọc thứ ba đếm ngược, thân thể ngửa ra sau, thản nhiên nói: "Vậy thì vì sao Thái Thanh sư huynh lại ra tay đánh Chuẩn Đề phương tây, Thánh Mẫu nương nương ra tay tu bổ hồn phách của một Trọc Tiên? Lại vì sao Thiên Đạo biểu hiện ra, Thiên Đình tổn hại một vị sơn thần?"

"Ài." Lý Trường Thọ thở dài: "Vị sơn thần kia, thật ra là sư phụ nuôi tiểu thần từ nhỏ đến lớn."

Ngọc Đế run lên, thân thể lập tức ngồi ngay ngắn, thấp giọng nói: "Lại còn có nội tình như vậy, Trường Canh đừng có chú ý, ta chỉ là trong lòng có một chút hiếu kì...chuyện này..."

"Bệ hạ, gia sư chỉ tu thành Trọc Tiên, bây giờ cũng coi như chuyển thế sớm một chút, còn được Thánh Nhân nương nương cho chỗ tốt, đây đã là thiên đại cơ duyên."

Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ, tiểu thần có việc muốn bẩm báo."

"Trường Canh, đến đây ngồi." Ngọc Đế bệ hạ vỗ vỗ bậc thềm ngọc bên người: "Trước tiên bẩm báo chính sự, lại nói lần đại kiếp nạn này rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, vì sao Tiệt Giáo lại cự tuyệt lời mời của Mộc Công?"

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, ngồi ở trên bậc thềm ngọc thấp nhất, bẩm báo kỹ càng trận chiến tại Bắc Châu.

Ngọc Đế bệ hạ ở bên trong đại kiếp Phong Thần, là "chiến hữu" nhất định phải đoàn kết, cũng nhất định phải tín nhiệm lẫn nhau của hắn, Lý Trường Thọ vào giờ phút này nhất định phải củng cố mối quan hệ này, cho nên cũng không có giấu diếm nửa điểm, thậm chí còn nói mọi việc chính mình an bài lúc chữa thương cho Ngọc Đế.

Nhưng mà, Ngọc Đế lại có một chút không quan tâm, suy tư một hồi trong đáy lòng...

Nỗi đau mất sư phụ mới xót xa làm sao!

Chương 827. -

Ừm, vẫn là phải tìm cớ, phạt Trường Canh đi lên bên trên Thái Âm Tinh huấn luyện nhóm thường nga.

Căn cứ vào tin tức chính mình thu thập được trong "thời kỳ Hoa Nhật Thiên", đây là chức vị làm cho nam tiên hướng tới nhất bên trong Thiên Đình, hẳn là có vui vẻ rất lớn.

Chức vị tổng giáo đầu của ba trăm thường nga này, chuẩn.

"Nếu ở phía Xiển Giáo có phản đồ âm thầm cản trở Thiên Đình, vậy thì phía Tiệt Giáo tại sao lại cự tuyệt Mộc Công? Trường Canh ngươi không phải thân mật cùng với Vân Tiêu tiên tử, tương giao tâm đầu ý hợp cùng với Tiệt Giáo Triệu Công Minh hay sao?"

Tại Lăng Tiêu bảo điện, trên bậc thang đài cao.

Ngọc Đế bệ hạ nằm nghiêng, tiện tay bỏ một quả Tử Tinh nho Long Cung cống lên vào trong miệng, có một chút buồn bực hỏi.

Lý Trường Thọ: "..."

Quả nho này sao lại nhìn quen mắt như thế?

Khục, không đúng.

Ngọc Đế bệ hạ nhanh như vậy liền tỉnh táo rồi?

Lúc này không có cắn răng nghiến lợi chửi ầm lên, ít nhiều có một chút không giống với tính tình của Ngọc Đế.

Lý Trường Thọ thở dài, nói: "Là do trước đó thần viết thư cho Đa Bảo sư huynh."

"Ồ?" Ngọc Đế tràn đầy không hiểu: "Vì sao Trường Canh lại chủ động để Tiệt Giáo nhập kiếp? Ngươi vốn nên cố gắng hất Tiệt Giáo ra ngoài mới đúng."

"Bệ hạ có lẽ không biết!" Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Tiểu thần từ khi bắt đầu tính kế Sự tình Long Tộc, đã là ảnh hưởng đến kiếp vận của lần đại kiếp nạn này, kiếp vận vừa ra, sẽ lập tức gặp phản phệ. Tiểu thần mặc dù giết chết Lục Áp đạo nhân tại Bắc Châu báo thù cho sư phụ, nhưng cũng bởi vậy mà bị Thiên Đạo để mắt tới, có một cỗ ý chí bên trong kiếp vận, nhìn chằm chằm vào nguyên thần của tiểu thần. Nếu tiểu thần dám làm ra sự tình trở ngại đại kiếp, nguyên thần liền sẽ bị trọng thương, đại khái là phải mất tám mươi đến một trăm năm sau mới có thể thức tỉnh. Đại kiếp đã sớm là định số, tiểu thần không được trở ngại đại kiếp buông xuống, nhưng tiểu thần lại nhớ đến Đạo Môn cùng với Thiên Đình, nên đành phải lựa chọn."

"Ồ? Lựa chọn như thế nào?" Ngọc Đế lấy mấy đĩa dưa, hoa quả trên bàn ngọc đặt ở giữa hai người, càng nghe càng nhập thần.

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Xiển Giáo, Tiệt Giáo đã được chú định là sẽ nhập kiếp, việc này, Thông Thiên sư thúc biết, Đa Bảo sư huynh biết, Tiệt Giáo phàm là tiên có một chút tu vi đều biết, đây không phải là ta muốn cứu liền có thể cứu, ngoại trừ Thiên Đế bệ hạ có thể can thiệp Thiên Đạo vận chuyển, ai cũng không ngăn cản được. Nhưng đại kiếp nếu chỉ nhằm vào Đạo Môn, chẳng phải sẽ khiến cho phương tây được lợi? Hai vị sư thúc Tây Phương Giáo dùng đại hoành nguyện thành Thánh, bản thân liền có một phần bức thiết đối với đại hưng, nếu Đạo Môn suy yếu, phương tây nhất định sẽ đại hưng. Cho nên, tiểu thần liền chủ động ra tay, thương nghị cùng với Tiệt Giáo để bọn họ vào trong đại kiếp, bán một phần ân tình cho ý chí bên trong kiếp vận, sau đó lại dựa vào phần nhân tình này, âm thầm mời Mộc Công đi đến Linh Sơn phương tây, chạy về Thiên Đình mà không vào Linh Sơn. Nói là ân tình, kỳ thật cũng là một phần cân bằng. Lại mượn tay của bệ hạ, dẫn phương tây nhập kiếp, đưa Nhân Giáo ra khỏi đại kiếp...còn xin bệ hạ thứ tội, thứ tội."

"Ha ha, ha ha ha ha! Diệu thay!" Ngọc Đế cười to một hồi, tiếng cười cởi mở quanh quẩn qua lại trong điện, bàn tay nhẹ nhàng đong đưa.

Trong mắt vị Ngọc Đế áo trắng này mang theo vài phần ánh sao, cười nói: "Không ngại! Ta, trước đây ta cũng bị đại kiếp ảnh hưởng, trở thành chìa khoá mở ra đại kiếp. Ngược lại là lần tính kế này của Trường Canh ngươi, mặc dù mượn lực của ta, nhưng ta lại cảm thấy rất an tâm. Ta trước đây vẫn luôn không biết ngươi cầu điều gì, vì sao lại gia nhập Thiên Đình, vì sao đi đến bên người ta phụ tá, bây giờ đã hiểu đại khái. Thái Thanh sư huynh là như vậy, Đại Pháp Sư là như vậy, ngươi cũng là như vậy."

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, hiểu đại khái cái gì?

Trong này, có phải hay không lại sinh ra một loại hiểu lầm vi diệu nào đó?

"Đối với lần đại kiếp nạn này, Trường Canh cảm thấy, Thiên Đình sẽ đặt tại nơi nào?"

"Ở bên trên!" Lý Trường Thọ chỉ lên trời nói: "Lần đại kiếp này, bản thân Thiên Đình không nên tham dự vào trong đó, chỉ cần chờ đợi đại kiếp kết thúc. Bệ hạ hãy tận dụng tốt cột vàng bên ngoài cửa."

"Tận dụng như thế nào, không tận dụng thì lại có thể thế nào? Phần lớn đều đã có định số." Ngọc Đế cười nói: "Ta cố ý phó thác việc này cho Trường Canh, chỉ đợi đại kiếp chính thức rơi xuống, liền giao phó cho Trường Canh quyền lực giám sát. Đến lúc đó, Trường Canh chính là đặc sứ Thiên Đình, chính là sứ thần của Thiên Đạo, Trường Canh muốn cứu một số người ở bên trong đại kiếp, cũng có thể thuận tiện hơn."

Lý Trường Thọ lập tức đứng dậy, vái chào đối với Ngọc Đế.

"Đa tạ bệ hạ thành toàn!"

"Có qua có lại, nên là như vậy!" Ngọc Đế lắc đầu cười một tiếng: "Nếu không phải Đạo Tổ lão gia nói với ta một chút đủ loại cố gắng của Trường Canh ngươi trước đây, ta cũng thật sự không có nghĩ tới những thứ này. Trường Canh ngươi không cần lo lắng nhiều cái gì, có mấy lời cũng không cần buồn bực ở trong lòng, có thể thương nghị cùng ta liền thương nghị. Ngươi thành tâm đối đãi với Thiên Đình, đối đãi với Thiên Đế ta nguyên bản không có ai để ý, ta liền thành tâm đối đãi với ngươi, giúp ngươi một tay. Thiên Đình đại hưng, cuối cùng cũng có công của Trường Canh. Vô luận sau này Thiên Đình như thế nào, chỉ cần ta vẫn là người đứng đầu, Trường Canh sẽ đứng ở vị trí thứ hai."

Lý Trường Thọ đứng dậy, cùng với Ngọc Đế liếc nhìn nhau, mỉm cười thoải mái hơn một chút.

Ngọc Đế lại khẽ thở dài nói: "Không đề cập tới những chuyện này, lần đại kiếp nạn này tên là Phong Thần, tất nhiên là Thiên Đạo muốn mở rộng Thiên Đình. Trăm năm sau, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo sẽ đi vào trong Tử Tiêu Cung ký tên Phong Thần Bảng, đến lúc đó ta cũng sẽ đi qua, Trường Canh có nguyện đi theo ta cùng nhau bái kiến Đạo Tổ lão gia?"

"Bệ hạ có lệnh, tiểu thần tự nhiên đi theo."

"Cũng không biết, lần đại kiếp nạn này nên Phong Thần như thế nào!" Ngọc Đế cong khóe miệng lên: "Hễ có nghiệp báo thì đại kiếp sẽ tiêu diệt hết. Trường Canh ngươi nói xem, có phải hay không sẽ làm cho tiên nhân Tam Giáo trực tiếp đánh nhau? Người này công đến đạo trường người kia, đồ đệ người này giết đồ đệ người kia? Nếu như thế, căn cứ Phong Thần lại là gì? Là dựa vào địa vị nguyên bản ở bên trong Tam Giáo, hay là pháp lực mạnh yếu, hay là phẩm tính?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Chắc hẳn Đạo Tổ lão gia đều đã an bài xong xuôi."

Ngọc Đế nói thầm: "Đạo Tổ lão gia cũng nói lời này, nói là Thiên Đạo đều đã sắp xếp xong xuôi. Đúng rồi Trường Canh, khi nào Thái Thanh sư huynh chính thức thu ngươi làm đồ đệ?"

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, cười giỡn nói: "Việc này phải dựa vào ý của lão sư, bất quá đến lúc đó, tiểu thần liền có thể gọi bệ hạ một tiếng sư thúc."

"Ha ha ha ha!" Ngọc Đế lập tức mừng rỡ: "Mau gọi thêm vài tiếng!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Bệ hạ, vẫn phải tuân theo quy củ Thiên Đình."

Chương 828. -

"Không thú vị, Trường Canh ngươi còn không thú vị bằng lúc làm Mộc Thanh Hoa." Ngọc Đế lột một quả quýt, ném vào trong tay Lý Trường Thọ, cười nói: "Ta vốn còn định gọi ngươi một tiếng lão sư lúc ngươi mới vừa vào đại điện, xem ngươi có thể bị dọa ra mồ hôi lạnh hay không. Ngươi nói xem, giúp sư muội ta thì cũng thôi đi, còn đi làm tiên sinh dạy học, cố ý tác hợp!"

Lý Trường Thọ tràn đầy bất đắc dĩ, ngồi trở lại bậc thềm ngọc thấp nhất kia, cười khổ nói: "Một chút thần hồn của bệ hạ nhập vào Luân Hồi Bàn, xâu chuỗi Thiên Địa Nhân Tam Giới, khắp nơi trên Nam Thiệm Bộ Châu đều là điềm lành, đại năng suy tính một phen liền biết, thật sự là không gạt được. Đi tác hợp bệ hạ cùng với nương nương, cũng đúng là bất đắc dĩ...năm đó bệ hạ ngài mới mười hai ~ mười ba tuổi, xuân tâm manh động, thoáng cái liền tăng năm sợi dây đỏ, Nguyệt Lão suýt nữa bị dọa đến khóc."

"Ha ha ha ha! Ta lại dũng mãnh như vậy?"

Lý Trường Thọ ho khan, ăn tiên quýt ngọt không ngán này, nhỏ giọng hỏi: "Bệ hạ có thể nói rõ với tiểu thần hay không, ngài đi vào trong Tử Tiêu Cung làm cái gì?"

Ngọc Đế lập tức yếu ớt thở dài, thấp giọng nói: "Ài, chỉ sợ là bị Hoa Hữu Minh lúc lịch kiếp phàm trần ảnh hưởng đến tính tình, lúc ấy trong đáy lòng ta giận dữ, ở dưới sự ảnh hưởng của kiếp vận, trực tiếp đi đến Tử Tiêu Cung. Đến phía trước cửa cung, ta liền quỳ xuống hô lão gia, sau đó..."

"Sau đó?"

Ngọc Đế dùng một tay che mắt, thở dài: "Ta lại khóc, thật sự ném đi mặt mũi tiên đế."

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt giật mình, hoá ra khóc lóc kể lể là thật, không phải là thủ pháp khoa trương của nghệ thuật lời đồn đại.

Nam nhân khóc lóc không phải là cái tội, tiên đế khóc lóc mới lạ.

"Nếu như Thiên Đình có thể thuận lợi đại hưng, chấp chưởng Tam Giới, lần khóc lóc này của ta cũng coi như đáng giá." Ngọc Đế duỗi lưng một cái, đứng dậy, ngắm nhìn biển mây bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện.

"Trường Canh ái khanh tiếp chỉ."

"Tiểu thần ở đây."

"Ba tháng sau, ái khanh lại đi vào bên trong phàm trần, đưa chuyển thế thân lịch kiếp của sư muội ta lên Thiên Đình. Trước đây ta đã báo mộng nói cho Hoa Vân việc này, để nàng ở lại bên trong phàm trần thêm trăm ngày."

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiểu thần lĩnh mệnh."

"Khục." Ngọc Đế đột nhiên ho khan, ánh mắt nhìn trái phải, lại tiến tới bên người Lý Trường Thọ, mặt đối mặt cùng với Lý Trường Thọ, vai trái đụng vai trái, nhỏ giọng nói: "Trường Canh lần này đi, nhớ đi đến bên trong trang viên chuyển thế thân lịch kiếp của ta quy ẩn, ở dưới tủ quần áo có một cái hòm gỗ, hãy trực tiếp dùng một mồi lửa đốt, bên trong đều là một chút...ngươi hiểu. Việc này truyền đi, ta cũng không cần mặt mũi nữa."

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt nghiêm túc, ngưng trọng gật đầu, biểu tình so với lúc thương nghị đại kiếp, nghiêm túc hơn gấp mấy trăm lần.

Loại cảm giác này, hắn hiểu.

Đời trước trước khi chết, hắn cũng giữ chặt cổ áo của hảo huynh đệ chính mình, căn dặn ở bên tai hảo huynh đệ, nhất định phải format ổ cứng cực lớn đã đầy mặt ngoài không có chữ viết kia, ghi chép lên một lần nữa, ghi chép lặp đi lặp lại một lần nữa, tốt nhất là trực tiếp làm cho hư hao, đốt linh kiện cho hắn.

Đây chính là!

Vảy ngược của nam nhân.

...

Lúc rời đi Lăng Tiêu bảo điện, trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi hơi xúc động.

Ngọc Đế hạ phàm một lần, nhiều hơn rất nhiều "tính người" so với trước đó, lời nói cử chỉ cũng có mấy phần " cảm giác máu thịt".

Nhất là, khi Lý Trường Thọ nghe Ngọc Đế hô lên muốn sinh bảy nữ nhi, bù đắp tiếc nuối lúc lịch kiếp không có cách nào có con, cũng cảm thấy kính nể sâu sắc.

Đại khái, bảy tiên nữ chính là đến như vậy.

Hóa thân này của hắn trở về Phủ Thủy Thần, còn chưa vào đại môn, đạo tâm chính là một hồi "tiếng sóng vẫn như cũ", miếu Hải Thần tại An Thủy Thành có khách tới chơi.

Lý Trường Thọ không dám lơ là khách tới, một cỗ Đạo Nhân Giấy bay ra dưới nền đất, tiến đến gặp nhau cùng người tới.

Đến lại là ba vị thành viên tổ chức "Thập Nhị Kim Tiên" Xiển Giáo, Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Nếu đoán không lầm, xác nhận là đến hỏi ý sự tình có quan hệ với đại kiếp Phong Thần.

Trận chiến Bắc Châu qua đi, Lý Trường Thọ cố ý "dưỡng thương" mười hai năm trên Tam Tiên Đảo, kỳ thật cũng không chỉ là vì ngộ đạo, mưu đồ bố cục, cũng có cân nhắc "tránh họa".

Lúc này đối mặt với tiên nhân Xiển Giáo, Lý Trường Thọ liền có thể nói một câu, chính mình lúc ấy trọng thương không biết sự tình cụ thể, kết quả làm cho người hữu tâm tính kế Xiển Giáo...

Như thế mới sẽ không tổn thương cảm tình giữa nhau.

Ở phía Tiệt Giáo thì không cần, vào trước khi Lý Trường Thọ làm bố trí, đã thương nghị kỹ càng cùng với Vân Tiêu tiên tử.

Lập tức, Lý Trường Thọ mở ra kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất An Thủy Thành, một cỗ Đạo Nhân Giấy bay ra đến gặp nhau cùng với ba vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo.

Nước cờ kế tiếp, đã là đại giáo chém giết chân chính.

Lúc đối chọi trước đây, đệ tử Thánh Nhân ở dưới phần lớn tình huống cũng sẽ không bị hao tổn, nhưng sau này nếu có đấu pháp, còn lâu mới có thể đơn giản như chạm vào đồ sứ, lý luận như vậy.

Ở dưới kiếp vận, thần thông không đủ, mệnh số không đủ, đều sẽ thành tro bụi.

Tạm thời không đề cập tới việc Lý Trường Thọ chạm mặt cùng với ba tiên Xiển Giáo bên trong miếu Hải Thần, lại nói đến sau khi Lý Trường Thọ rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện, Đông Mộc Công liền bị Ngọc Đế gọi đi vào.

Ngọc Đế ngồi trở lại bên trong bảo tọa, cầm tấu biểu, mở miệng nói: "Mộc Công ngươi nói xem, chúng ta nên định tội cho Trường Canh như thế nào?"

Mộc Công nghe xong liền sửng sốt, vội nói: "Bệ hạ minh xét! Thuỷ Thần làm việc có hạn độ, tuyệt không hai lòng đối với Thiên Đình, những năm này càng là nhiều lần lập đại công vì Thiên Đình! Lão thần có thể làm chứng, đều, đều là nương nương bức Thuỷ Thần làm!"

"Được rồi, ta còn không biết Trường Canh là ai sao?" Ngọc Đế cầm tấu biểu trong tay ném một cái: "Mộc Công ngươi chỉ cần tìm một sai lầm nho nhỏ, ta liền có thể phạt Trường Canh đi đến Nguyệt Cung làm người huấn luyện chúng thường nga, cũng coi như để cho Trường Canh ái khanh nghỉ ngơi buông lỏng một thời gian."

Đông Mộc Công ngẩn ra: "Bệ hạ thứ tội, lão thần chưa thể phỏng đoán thông thấu ý tứ của bệ hạ, Thuỷ Thần hắn...tự tiện hạ phàm, quấy nhiễu bệ hạ cùng với nương nương lịch kiếp, đáng trừng phạt."

"Thiện, liền định ra như vậy!" Ngọc Đế cười nói: "Giữa trưa ngày mai triệu tập chư tiên nghị sự đi. Đợi ta nói sự tình có quan hệ đại kiếp, Mộc Công liền dâng tấu biểu như thế."

"Lão thần tuân mệnh!" Đông Mộc Công cúi đầu lĩnh mệnh, quay người rút đi.

Ngọc Đế ngồi bên trong bảo tọa cười khẽ, giãn thân thể, chắp tay sau lưng rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện, đi đến Dao Trì.

Khoác lác cũng đều đã nói ra ngoài, như thế nào cũng phải cố gắng vì đó.

Bảy người mặc dù hơi nhiều, nhưng trước đó cũng không phải là chưa từng sinh, Long Cát không phải đã lớn đến như vậy...

Chương 829. -

Tại hậu đường miếu Hải Thần.

Lý Trường Thọ đang ngồi ở chủ vị, ba vị Chân Nhân Hoàng Long, Thái Ất, Ngọc Đỉnh ngồi ở bên cạnh tay trái hắn, thưởng thức trà thơm thế gian, nói sự tình lần đại kiếp nạn này.

Hoàng Long Chân Nhân mắng: "Hôm đó tên gia hỏa đến Ngọc Hư Cung kia, chính là vị chính thần Thiên Đình Phù Nguyên, quả thực là cố ý gây sự! Ai biết được, gã quay đầu liền đi đến trước mặt Ngọc Đế cáo trạng, Ngọc Đế giận dữ lại đi đến Tử Tiêu Cung. Tự nhiên chọc ra chuyện lớn cho Xiển Giáo chúng ta như vậy!"

Thái Ất Chân Nhân cười xùy một tiếng: "Thiên Đình chiêu mộ tiên thần thật đúng là không kén ăn."

"Không thể nói như thế." Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Thiên Đình vừa mới cất bước, bị kẻ có dụng ý khó dò trà trộn vào, cũng không có cách nào tránh khỏi."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Việc này cũng không thể đảo ngược Thiên Đình, hai giáo Xiển Tiệt lẽ ra phải nhập kiếp, chỉ là không ngờ được tới, phương tây cũng nhập kiếp."

"Ồ?" Lý Trường Thọ ngạc nhiên nói: "Ngọc Đỉnh sư huynh có thể nói rõ chi tiết hay không?"

"Bần đạo không phải rất giỏi ăn nói!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm ngâm vài tiếng, nghiêm mặt nói: "Chuyện này có quan hệ với lý giải đối với Thiên Đạo. Nếu coi Thiên Đạo như là sinh linh, vậy nhiều nhất ở trong cơ thể sinh linh này, chính là Nhân Tộc, cái gọi là nhân vật chính trong thiên địa, Nhân Tộc chính là tập hợp khí vận của sinh linh."

"Đại kiếp Viễn Cổ, ứng ở trên người Long Phượng Kỳ Lân. Đại kiếp Thượng Cổ, ứng ở trên người Vu Tộc Yêu Tộc. Lần đại kiếp nạn này ứng ở trên người Nhân Tộc, nhưng khí vận Nhân Tộc tụ tập ở bên trong phàm tục, nói một cách khác, nhân vật chính bên trong thiên địa thật ra là phàm nhân, ở bên trong Thiên Đình, ngoại trừ Ngọc Đế Vương Mẫu, chủ thể chính là Nhân Tộc. Tam Giáo Đạo Môn chúng ta dùng giáo hóa Nhân Tộc để lập giáo, ngoại trừ Nhân Giáo, sau Thượng Cổ cực ít làm sự tình giáo hóa, nhưng đều được khí vận Nhân Tộc bảo vệ."

"Mượn khí vận Nhân Tộc càng nhiều, càng phải trả nhiều ở bên trong đại kiếp, Xiển Giáo chúng ta như thế, Tiệt Giáo cũng là như thế. Tiệt Giáo còn rắc rối hơn một chút, Tiệt Giáo tương đương với mượn khí vận Nhân Tộc, che chở vạn linh chi tộc...phàm là Luyện Khí Sĩ không có dính dáng với Nhân Tộc, chỉ sợ là đều khó mà vượt qua lần đại kiếp nạn này. Trước đây khi ta suy tính ra đại kiếp, cũng ngộ ra được những điều này, chỉ là không ngờ được, kiếp nạn cũng không phải là Nhân Hoàng phát động, mà là phát động từ Ngọc Đế bệ hạ. Những chuyện này, đều là định số, không có vị Phù Nguyên kia, cũng sẽ là một hình thức khác mà thôi."

Ngọc Đỉnh vừa dứt lời, toàn bộ nội đường im ắng, Lý Trường Thọ, Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, đều đang kinh ngạc mà nhìn Ngọc Đỉnh.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cau mày nói: "Bần đạo nói sai gì sao?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Sư huynh cao kiến, thật sự sâu sắc!"

Hoàng Long Chân Nhân nhíu mày hỏi: "Ngọc Đỉnh sư đệ, ngươi làm sao ngộ được những điều này?"

"Này!" Thái Ất Chân Nhân nhảy ra một bước, trừng mắt nhìn

Ngọc Đỉnh Chân Nhân, lấy ra Cửu Long Thần Hỏa Tráo cầm trong tay: "Yêu ma phương nào dám giả mạo Ngọc Đỉnh sư đệ! Sư đệ của ta làm sao lại không có kiến thức như ngươi!"

Ngọc Đỉnh bất đắc dĩ nói một câu: "Đây bất quá là một ít cảm ngộ, là do ngày bình thường sư huynh ngươi luôn suy nghĩ mắng chửi người, luyện bảo như thế nào, làm chậm trễ việc tu hành của chính mình."

"Có sao?" Thái Ất Chân Nhân cười ngượng ngùng nói.

Lý Trường Thọ cùng với Hoàng Long Chân Nhân liếc nhìn nhau, lập tức cùng nhau cười to.

Lý Trường Thọ sai người chuẩn bị tiệc rượu, trò chuyện việc này cùng với ba vị tiên nhân, lại âm thầm mời Triệu Công Minh đến đây.

Ba giáo sẽ nhập kiếp chính là Xiển Tiệt phương tây, Đạo Môn cùng với phương tây vốn là hai nhà, cách tốt nhất là phân chia trận doanh trước và tăng cường quan hệ giữa Xiển Tiệt.

Lý Trường Thọ tự biết, phương tây chắc chắn sẽ toàn lực lôi kéo Xiển Giáo, đây là chỗ kế tiếp hắn cần an bài.

Không bao lâu, hậu đường yến tiệc vui vẻ, tiếng cười không ngớt.

Cùng lúc đó, ở bên trên Tam Tiên Đảo.

Một vệt bóng trắng rời mây mù ngàn dặm, ẩn ở giữa thiên địa, tiến đến Đông Thắng Thần Châu.

Không nghĩ tới, người thành thật Ngọc Đỉnh này, mới là người biết chuyện.

Đứng ở cửa ra vào hậu đường miếu Hải Thần An Thủy Thành, đưa mắt nhìn mấy vị tiên nhân cưỡi mây mà đi, lão thần tiên Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ khẽ hít vào một hơi.

Hương thơm của tiên tửu hòa quyện với huyên náo thế gian, làm cho Lý Trường Thọ có chút cảm giác dường như đã trải qua mấy đời.

Lúc này, lại nhìn về phía trước, nhìn đủ loại việc mình đã làm trước đây, vẫn cảm thấy...

Chưa đủ ổn.

Đã bao nhiêu lần suýt bị Thiên Đạo xóa sổ, và bao nhiêu lần suýt trở thành tro tàn của đại kiếp!

Những thứ hào nhoáng chỉ đẹp mà không có thực như "hộp thư không gian", về sau vẫn nên ít suy nghĩ, hiện tại cấp thiết nhất, chính là nghiên cứu ra một món đồ chơi nhỏ có thể đo trạng thái của mình—— luôn giám sát chính mình, phải chăng có bị đại kiếp ảnh hưởng, làm việc phải chăng khác biệt so với trước đây.

Trước đó chính mình có thể nghĩ đến kiếp vận sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của Luyện Khí Sĩ, quấy nhiễu phán đoán Luyện Khí Sĩ làm ra, cho nên làm ra Không Minh Đạo Tâm để đề phòng, thế nhưng không nghĩ tới còn cần có trang bị tự kiểm tra!

Thật sự thiếu ổn định!

Từ giờ cho đến khi các Thánh Nhân đi đến Tử Tiêu Cung ký tên Phong Thần Bảng, liền tiến hành tiêu diệt Yêu Tộc phản thiên tại ranh giới Bắc Châu, tham gia vào một số hoạt động tuyển dụng cho Thiên Đình.

Thời gian còn lại, liền dùng để hoàn thiện đạo của chính mình, đây mới là...một trong những át chủ bài lớn nhất của chính mình sau này!

Xoay người lại, phất tay áo, bàn và bát đĩa ở hậu đường hóa thành bột phấn, cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ chui vào mặt đất, tâm thần bắt đầu đồng thời suy tư mấy cái vấn đề tương quan.

Như thế nào mới có thể tiếp tục tăng cường năng lực phòng ngự của Tiểu Quỳnh Phong, lại làm như thế nào mới có thể khiến cho địch nhân không có cách nào nhằm vào các nàng Linh Nga.

Lên Thiên Đình?

Việc này nhìn như đơn giản, trên thực tế lại cất giấu cự tai hoạ ngầm lớn, Thiên Đình là nơi chịu ảnh hưởng của Thiên Đạo sâu nhất.

Trong Hồng Hoang này, liền không có một căn phòng an toàn chân chính, mọi thứ đều là tương đối, chính mình chỉ có thể đẩy nắm chắc lên chín thành tám mà thôi.

Bên trong An Thủy Thành, sự tình của một trăm linh tám vị Ma Binh tiền bối kia, cũng phải được thu xếp.

Nếu sau khi bọn họ thoát khỏi trạng thái nhập ma, có người nguyện ý được mình thuê với mức lương cao để làm “nhân viên bảo vệ” thì đó quả là một điều tốt.

Sinh tử không phải là việc nhỏ, sống mới là quyền cơ bản nhất của con người.

Vì bảo hộ an nguy của người bên cạnh chính mình, chỉ có thể tận lực lừa dối những lão công thần Nhân Tộc này một chút.

Vì thế, cho dù gánh vác một chút tự trách, Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể nhận.

Chương 830. -

Tâm thần rơi về mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, duỗi lưng một cái, Lý Trường Thọ tiện tay điểm một cái, tám khối ngọc phù bay tứ tung mà đến, chắp vá ra hình dạng bát quái, tách ra đạo đạo lưu quang.

Hình vẽ dày đặt hiện ở trước mặt Lý Trường Thọ, đây là bản vẽ hệ thống cấu tạo của đại trận phòng ngự Tiểu Quỳnh Phong.

"Ừm, kế tiếp chính là làm 【trạm cứu hỏa vệ tinh】."

Không cần lo lắng về bảo tài hay bất cứ thứ gì, chính mình dù sao cũng đã hứa hẹn cho Thánh Mẫu nương nương "năm trăm", tới lúc chính mình vẽ nhiều, tiếp tục kiếm thêm tiên thiên đất gì đó.

Đúng rồi, năm trăm này chính là năm trăm trang, phải không?

Bốp! Lý Trường Thọ đưa tay đánh vào trán của chính mình, toàn thân có chút không khỏe.

Hắn phảng phất như thấy được nữ thần bên cạnh ao kia đang khe khẽ cười, thấy được thảm trạng của chính mình trong đoạn thời gian tương lai nào đó.

Lúc ấy liền không thể nói rõ ràng!

Nếu điều này thực sự khiến bản thân bị nhốt trong năm trăm năm...

Có thần thông của Thánh Mẫu nương nương, ngược lại cũng là chuyện tốt, chính mình có thể tăng tốc tốc độ tu hành trong khi vẽ tranh.

Đến đâu thì hay đến đó.

Lý Trường Thọ lấy giấy bút ra, viết xuống một bộ câu đối, dùng để biểu hiện "thơ lực" lỗi lạc bất phàm của mình hiện nay.

Vế trên: Trăm chuyện ổn vạn sự ổn mọi chuyện đều ổn. (Bách sự ổn vạn sự ổn sự sự giai ổn.)

Vế dưới: Nơi nhỏ sóng nhanh, sớm muộn gì cũng treo trên tường. (Tiểu xử cấp vi xử lãng tảo vãn quải tường.)

Hoành phi: Hiếm khi nằm trên. (Nan đắc thượng đầu.)

Lý Trường Thọ viết xong, cẩn thận thưởng thức, có một chút hài lòng gật đầu, dùng tiên lực treo câu đối này ở bên cạnh chữ "Ổn" lớn.

Bên trong mật thất dưới đất, nội tình văn học càng trở nên nồng đậm.

Đi đến phía trước bức hoạ Thái Thanh Lão Tử, Lý Trường Thọ dâng ba cây hương cao, sau đó cúi đầu thật sâu, bày Không Gian Xích, Huyền Hoàng Tháp, Ly Hỏa Kỳ ở phía trước hương án.

Tháp đại gia nói một câu: "Trước khi đánh nhau nhớ rõ hô một tiếng."

Ba kiện bảo vật nhẹ nhàng lấp lóe quang mang, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ cảm thụ được thủ đoạn của Thánh Nhân lão gia, mặc dù rất yếu ớt, cũng rất nhanh, nhưng đạo lý ẩn chứa trong đó, lại là thâm thúy như thế.

Đây là cảnh giới mất vô số năm tháng mới có thể tích lũy ra, chính mình...cũng chỉ có thể đi một chút xíu đường tắt đốn ngộ.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ cảm thấy rất hổ thẹn.

Suy nghĩ chi tiết bước kế tiếp của kế hoạch, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên nổi lên bốn chữ.

Thuận theo tự nhiên.

Đây cũng không phải là ai đang nhắc nhở, mà là Lý Trường Thọ có một chút giật mình, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, vừa rồi cảm nhận được một chút chân ý của bốn chữ này, không tự chủ liền nhắm mắt ngưng thần.

Đốn ngộ thường ngày, hoàn thành.

Một lát sau, Lý Trường Thọ mỉm cười, thu nạp tất cả cảm ngộ, lại cất bước, bước chân trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Linh giác nhảy một cái, dường như có chuyện tốt gì phát sinh.

Tiên thức Lý Trường Thọ vẫn luôn trải rộng ra, trực tiếp bắt được ở bên ngoài ba vạn dặm, bóng hình xinh đẹp kia chợt lóe lên!

Còn chưa kịp xác định thân phận của bóng hình này, một tia truyền âm nhập tâm, lại là trực tiếp làm lơ tầng tầng trận pháp ngăn trở...

"Có thể để Đại ca và Tam muội đến Độ Tiên Môn không? Ta sẽ căn dặn bọn họ, đừng có truyền lai lịch của ngươi ra bên ngoài."

Vân Tiêu tiên tử!

Lý Trường Thọ cười khẽ, không do dự liền gật đầu nhẹ.

Nếu mình không đối xử chân thành với bạn bè thì làm sao bạn bè đối xử chân thành với mình được?

Một chút ngụy trang【Môn nhân Độ Tiên Môn】này còn lâu mới đủ, và nó hoàn toàn không phù hợp với vị trí hiện tại của hắn, không thể để Vân Tiêu cảm thấy không vui vì điều này.

Bất quá, tình huống của Tiểu Quỳnh Phong vẫn là không thể bộc lộ ra, tránh làm cho Triệu đại gia cùng với Quỳnh Tiêu chú ý.

Sau khi Lý Trường Thọ truyền âm thông báo cho Linh Nga, liền tự mình tiến đến bên trên Hắc Trì Phong, cùng với đầu bếp chuyên dụng của đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo, Thượng Cổ yêu soái Bạch Trạch, bắt đầu chuẩn bị một bữa tiệc lớn.

Ở bên trong nhà tranh, Linh Nga có một chút chột dạ cười hì hì một tiếng.

Kế hoạch cứu vãn không vui vẻ phần hai • đại năng đến!

...

Lý Trường Thọ vừa thấy Bạch Trạch, cách ăn mặc kì lạ của vị tiền bối cao nhân này trước đó, liền rơi vào tâm hải.

Bạch Trạch nhíu mày, mỉm cười đối với Lý Trường Thọ, cố ý làm động tác gãi đầu.

"Ai nha, sư huynh thật là đẹp ~"

Phịch một tiếng, một tảng đá tròn đường kính nửa trượng bay ra ngoài, trực tiếp đập bay Bạch Trạch.

Cùng một giọng điệu còn dám sử dụng hai lần liên tiếp!

Khục, không phải.

"Bạch tiên sinh, ta đã nhịn ngươi rất lâu!"

"Ha ha ha ha!"

Bạch Trạch cười lớn trở về, Lý Trường Thọ không dùng mấy phần lực, y đương nhiên sẽ không bị tổn thương.

"Vui đùa, đều là vui đùa, ha ha ha ha! Đây không phải bồi tiếp mấy người trẻ tuổi náo nhiệt một chút, hoạt động gân cốt một chút, đạo tâm của Thuỷ Thần đã sớm không việc gì, bần đạo còn có thể không biết việc này?"

"Nấu cơm." Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng đi về phía "phòng bếp" ở nơi xa: "Không nên dạy tiên sinh hát nhạc như vậy."

Bạch Trạch mỉm cười tiến về phía trước, vuốt chòm râu dê cười nói: "Chuẩn bị có khách quý đến nhà?"

"Trước đó Linh Nga gọi Vân Tiêu tiên tử đến trên núi làm khách." Lý Trường Thọ cười nói: "Vừa rồi Vân Tiêu tiên tử hỏi, phải chăng có thể mời Công Minh tiền bối cùng với Quỳnh Tiêu tiên tử cùng đi, ta cũng đã đáp ứng."

"Ồ... ?" Bạch Trạch kinh ngạc nói: "Ngươi không tránh rồi?"

"Đã sớm không có cách nào tránh." Lý Trường Thọ lắc đầu, thuần thục tròng tạp dề lên: "Một người tám món ăn, nguyên liệu nấu ăn đủ không?"

Bạch Trạch cười nói: "Bần đạo truyền âm, để Linh Nga tìm kiếm mấy con linh thú ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong là được, lần này bần đạo chủ đồ mặn, Thuỷ Thần chủ đồ ngọt, như thế nào?"

"Được." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, liền bắt đầu thuần thục rửa sạch đao cụ.

Không bao lâu, Linh Nga dùng tiên lực mang theo mấy con linh thú đã chọn kỹ lưỡng bay tới, trong đó có... dê cổ dài đã bị Hùng Linh Lỵ giày vò một lần, dẫn đến tâm tình hậm hực.

Đinh đinh xoạt xoạt, ba người bận rộn ở trong ngoài phòng bếp.

Sau khi Bạch Trạch đi đến Độ Tiên Môn, Linh Nga đã là không cần làm cơm, vào giờ phút này cũng chỉ là đang hỗ trợ hai vị đầu bếp tranh tài.

Con đường dùng món ngon chinh phục sư huynh, Linh Nga đã triệt để từ bỏ từ rất nhiều năm trước.

Nàng mới là kẻ bị chinh phục kia!

Bên này bận rộn nửa canh giờ, Linh Nga ghép bốn chiếc bàn thấp lại và trải một tấm thảm bên cạnh đầm nước.

Nàng bận trước bận sau, thắp sáng hai ngọn đèn cung đình ở bên đầm, lại bày xong bộ đồ ăn ngọc chất tinh mỹ, bắt đầu chuẩn bị dàn nhạc Đạo Nhân Giấy ca múa buổi tối.

Đại sư tạo không khí • chân chính.

Lúc hoàng hôn, bên cạnh đầm nước vang lên một tiếng cười khẽ, mặt nước xuất hiện một mảnh sương trắng.

Đại trận hộ sơn nào đỏ nổi lên một chút đỏ ửng: đúng là thực sự không có tôn nghiêm.

Chương 831. -

Sương trắng dần dần dày, không gian rung chuyển rất nhỏ, một vệt bóng hình xinh đẹp đạp sóng mà đến từ mặt hồ. Linh Nga ngẩng đầu nhìn, hai mắt liền tỏa sáng.

Người tới tất nhiên là Vân Tiêu.

Dù là lần trước đã từng gặp, lúc này vẫn như cũ làm cho đạo tâm người ta chấn động.

Dáng người nàng thướt tha vũ mị, đường cong nhỏ nhắn mềm mại, người mặc váy dài lụa mỏng trắng hồng, áo choàng ngưng từ mây mù, mái tóc đen rũ xuống như thác nước ở phía sau, cột tóc mây đơn giản.

"Vân Tiêu tỷ tỷ!" Linh Nga khẽ kêu, đứng lên nghênh đón.

Chợt nghe một tiếng cười khẽ truyền đến từ phía sau Vân Tiêu, lại là một vị thiếu nữ người mặc váy dài màu tím nhạt, khuôn mặt mỹ lệ, có năm ~ sáu phần tương tự cùng với Vân Tiêu, nhưng linh quang trong mắt linh hoạt, tất nhiên là Quỳnh Tiêu tiên tử.

Quỳnh Tiêu cười nói: "Tỷ tỷ, chúng ta lại thu một nghĩa muội sao?"

Vân Tiêu còn chưa trả lời, Linh Nga cũng không kịp giới thiệu, lại nghe bên trong mây mù truyền đến tiếng cười to cởi mở, Triệu Công Minh mặc chiến giáp đạp nước mà đến, không gian dao động cũng ngừng lại theo đó.

Triệu Công Minh cười nói: "Buổi sáng ăn xong rồi buổi tối ăn cơm, trong vòng một ngày ăn của Trường Canh hai bữa, diệu quá thay, diệu quá thay!"

Vân Tiêu điểm nhẹ chân ngọc, cùng với gió bay nhẹ đến bên bờ, khẽ khom người đối với Linh Nga, Linh Nga cũng vội vàng đáp lễ.

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Nga, ta giới thiệu cho ngươi, đây là Đại ca của ta - Công Minh, chính là đệ nhất thanh phong bên trong thiên địa, người thân thiết của ba tỷ muội chúng ta từ thời Viễn Cổ. Đây là Tam muội của ta - Quỳnh Tiêu, thích trêu cợt người khác nhất, ngươi nên cẩn thận một chút."

Quỳnh Tiêu không nhịn được phàn nàn một câu: "Tỷ ngươi thật là, thân nhất với sư muội nhà chồng."

"Ha ha ha ha!" Triệu Công Minh cao giọng cười to, lại tăng thêm một câu: "Đây cũng không chỉ là sư muội của Trường Canh, sau này đoán chừng cũng sẽ là đạo lữ."

"Cái gì! ?" Quỳnh Tiêu trợn tròn mắt đẹp, lấy Kim Giao Tiễn ra: "Ta sẽ đi cắt cái tên hoa tâm này!"

Vân Tiêu nhẹ nhàng nhíu mày, có một chút bất đắc dĩ nhìn về phía Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu.

Triệu Công Minh lập tức ngưng cười, Quỳnh Tiêu cũng giấu cái kéo ở phía sau, có một chút bực mình nói: "Đương nhiên, vậy thì cũng phải xem tỷ tỷ có đồng ý hay không..."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, Vân Tiêu tiên tử ôn nhu như vậy, vì sao lại cảm thấy...có uy nghiêm như thế.

Bất quá, Linh Nga rất nhanh liền bị chiến trận như vậy làm cho hoảng sợ.

Trong tám đại đệ tử Tiệt Giáo Thánh Nhân, có ba vị đến!

Vòng xã giao của sư huynh nhà mình thật sự rộng.

"Công Minh tiền bối, Quỳnh Tiêu tiền bối, còn mời đến bên này nhập tọa." Linh Nga vội nói: "Sư huynh ta cùng với Bạch tiên sinh đang bận rộn trong phòng bếp, lúc này hẳn đang nấu nướng, không thể kịp thời ra nghênh tiếp."

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Không ngại, Linh Nga không cần phải khẩn trương."

Triệu Công Minh híp mắt cười: "Gọi ta lão ca là dược, ta và sư huynh ngươi xem như bạn vong niên, cũng là người thứ nhất ở bên trong Tiệt Giáo tương giao với sư huynh ngươi!"

Linh Nga: Không ít lần nghe sư huynh phàn nàn lúc trước chính là bị ngài kéo vào cái hố Tiệt Giáo.

"Công Minh lão ca..."

"Ha ha ha!"

Triệu Công Minh lấy ra một chiếc sáo ngọc bằng bạch ngọc ở bên trong tay áo ra, nói: "Nghe Nhị muội nói ngươi thích âm luật nhất, vậy liền tặng cho ngươi vật này, tránh cho bị ngươi sư huynh mắng ta hẹp hòi."

Không chối từ lễ vật, là truyền thống tốt đẹp của Tiểu Quỳnh Phong!

Linh Nga dùng hai tay tiếp nhận chiếc sáo ngọc, hạ thấp người nói tiếng cám ơn.

Quỳnh Tiêu ở bên cạnh lại nói: "Ta cũng không có chuẩn bị lễ vật gì, nếu sau này ngươi gặp phiền phức liền báo danh của ta, ta sẽ giúp ngươi ra tay một lần, như thế nào?"

Linh Nga cười nói: "Đa tạ tiên tử."

Ở phía phòng bếp, Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch, đã là từng người dùng tiên lực nâng bảy ~ tám chiếc ngọc bàn nóng hôi hổi, chậm rãi bay đến nơi đây, mời mọi người nhập tọa.

Vân Tiêu tiên tử hạ thấp người hành lễ đối với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ vái chào sau khi thu hồi tạp dề, lại chào hỏi đối với Công Minh lão ca cùng với Quỳnh Tiêu tiên tử.

Linh Nga dùng hai cỗ Đạo Nhân Giấy tấu nhạc, Bạch Trạch dùng thần thông làm đầm nước phát ra ánh sáng rực rỡ, Lý Trường Thọ làm chủ nhà nâng chén mời rượu...

Một bữa tiệc thần tiên cứ thế bắt đầu.

Lý Trường Thọ, Bạch Trạch, Triệu Công Minh ngồi ở một bên, Vân Tiêu, Linh Nga, Quỳnh Tiêu ngồi ở một bên khác.

Không bao lâu, Bạch Trạch cùng với Triệu Công Minh liền trò chuyện sôi nổi, rất có ý vị hận vì gặp nhau muộn. Quỳnh Tiêu cùng với Linh Nga cũng thân quen rất nhanh, Quỳnh Tiêu vốn còn muốn đánh phủ đầu Linh Nga, vào giờ phút này cũng là thật sự không xuống tay được.

Mà sau khi Quỳnh Tiêu nếm thử một vài miếng thức ăn do Lý Trường Thọ làm...

"Nhị tỷ, cưới đi!" Quỳnh Tiêu giơ ngón tay cái, "Đinh" một tiếng, khóe mắt lóe ra một chút ánh sáng: "Kiếm lợi lớn!"

Vân Tiêu nhẹ nhàng nhíu mày, Quỳnh Tiêu vội vã cúi đầu dùng bữa.

Vân Tiêu khiển trách: "Mọi thứ đều cần tiến hành theo chất lượng, ngươi có tâm tư nhàn nhã như vậy, vì sao lại không lắng nghe bọn họ đang nói chuyện gì? Đây mới là chuyện khẩn yếu nhất hiện nay."

Quỳnh Tiêu nghiêng tai lắng nghe, liền nghe được Đại ca Triệu Công Minh nhà mình đang nói: "Mỗi lần đại kiếp tất có sát nghiệp, Bạch tiên sinh cảm thấy, sát nghiệp của lần đại kiếp nạn này sẽ nằm ở bên nào?"

"Chuyện này rất khó nói." Bạch Trạch cầm ly rượu lên uống một hớp: "Đại kiếp là suy yếu lực lượng sinh linh, ai phải ứng kiếp, sẽ phải phán đoán từ khí vận, phúc duyên của tự thân, cùng với liên quan với đại kiếp, hơn nữa còn tồn tại vô cùng nhiều biến số."

Lý Trường Thọ cũng nói: "Bạch tiên sinh nói không sai, sau này lão ca ngươi vô luận làm chuyện gì, cũng đều nhớ thương nghị trước với ta. Lúc này không chỉ có ta có thể nghĩ kế cho ngươi, Bạch tiên sinh thân là đại năng Yêu Đình Thượng Cổ cơ trí, tất nhiên là có kỳ mưu diệu kế."

"Ài ~" Bạch Trạch khoát khoát tay: "Không đáng giá nhắc tới không đáng giá nhắc tới, đều là hiểu sơ, hiểu sơ."

Lý Trường Thọ nháy mắt đối với Triệu Công Minh, Triệu Công Minh lập tức ngầm hiểu.

Bạch Trạch, am hiểu mưu tính, sợ được khen.

Quỳnh Tiêu đột nhiên hỏi: "Bạch tiên sinh, Bằng yêu sư thời Thượng Cổ Côn so với ngươi ở trên phương diện mưu trí như thế nào?"

"Côn Bằng tinh ranh, xảo trá dị thường, am hiểu âm mưu, cơ trí, lại không am hiểu đại sự mưu lược, mưu trí đơn thuần chỉ có thể nói tốt nhất, khó có thể nói là đỉnh tiêm." Trong mắt Bạch Trạch mang theo vài phần thần thái hồi ức: "Ta đã giao thủ với gã vô số lần...đương nhiên, là ở trên Yêu Đình.

Côn Bằng có một chút bảo thủ, nhưng chính là bởi vậy, gã không có nửa phần cảm tình đối với Yêu Đình, đối với Yêu Tộc cũng coi như là cỏ rác, không có nửa phần ý niệm thiện ác, chỉ có lợi cho mình, không lợi cho mình. Loại cao thủ này, mới là khó đối phó nhất."

Vân Tiêu tiên tử nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, dặn dò: "Nếu ngươi gặp phải Côn Bằng, hãy gọi thêm nhiều người để chống đỡ với gã."

Chương 832. -

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, ấm giọng nói: "Các ngươi cũng nên như vậy, gặp phải cường địch cũng đừng bị kiếp vận ảnh hưởng."

"Được rồi được rồi!" Quỳnh Tiêu huơ bàn tay nhỏ, nói: "Chúng ta uống rượu vui đùa, thảo luận sự tình nặng nề như vậy làm gì? Đến, tỷ tỷ, ta mời tỷ tỷ một ly."

Vân Tiêu không rõ ràng cho lắm: "Mời ta làm gì?"

Nhưng nàng vẫn là cầm chén ngọc, đối ẩm cùng với nghĩa muội nhà mình.

Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh trao đổi ánh mắt, trong mắt Lý Trường Thọ mang theo vài phần hỏi thăm, Triệu Công Minh bất động thanh sắc gật gật đầu.

Thế là, một bữa tiệc rượu nhằm vào Vân Tiêu được bắt đầu như vậy.

Nhưng Lý Trường Thọ ngày hôm nay, cũng coi như kiến thức được một màn "đáng sợ" của Vân Tiêu tiên tử.

Từng người quy ước không dùng tiên lực, đạo vận, nguyên thần triệt tiêu tửu kình, Vân Tiêu tiên tử lại là uống nhiều không say, hoàn toàn khác biệt với tình báo Quỳnh Tiêu cho năm đó.

Có thể, quan niệm của sinh linh tiên thiên xác thực có một chút chênh lệch cùng với sinh linh hậu thiên.

Không bao lâu, Quỳnh Tiêu nằm ở trên mặt thảm, khuôn mặt đỏ rực, ợ rượu.

Bạch Trạch hai mắt choáng váng, mơ mơ màng màng nằm ở trên bàn.

Triệu Công Minh rất nhanh cũng liền mặt mo phiếm hồng, đi đến nơi xa ôm một gốc đại thụ, hát lên ca dao trong gió.

Linh Nga cũng không chống đỡ được tửu lực, chống trán than nhẹ.

Mà lúc này, gương mặt xinh đẹp của Vân Tiêu phiếm hồng, liếc nhìn nhau cùng với Lý Trường Thọ, đột nhiên che miệng cười khẽ.

Nụ cười này thật sự như hoa tình yêu nở rộ, cực kỳ rực rỡ, làm say lòng người dưới ánh trăng, dưới ánh sáng chói lọi phát ra từ đầm nước...

Vân Tiêu nói: "Mấy người các ngươi, còn muốn làm cho ta say sao?"

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười.

"Nhưng ta lại thắng?" Vân Tiêu hơi nhấc cằm, trong đôi mắt đẹp mang theo vài phần phiền muộn: "Trước đây uống say đều làm ra những việc ngượng ngùng, bị Nhị muội Tam muội giễu cợt không ít, ta liền cố ý luyện tửu lượng. Ừm, rượu ngươi cất uống rất ngon."

Khi nói chuyện, nàng để ly rượu ở bên má, nhìn nhau cùng với Lý Trường Thọ, khóe miệng mang theo ý cười nhẹ nhàng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ánh sáng.

Lý Trường Thọ cầm ly rượu lên, ấm giọng hỏi: "Còn muốn uống không?"

"Không, lại uống sẽ say thật." Vân Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu: "Sau khi ta say luôn yêu thích khiêu vũ, như vậy sẽ mất đoan trang, ta dù sao cũng nên làm gương cho Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta muốn xem thử một chút."

"Vậy thì." Vân Tiêu ngẫm nghĩ, tiện tay điểm nhẹ, đem Bạch Trạch, dùng một đoàn mây mù cầm cố Triệu Công Minh cùng với Quỳnh Tiêu, đứng dậy, nói đối với Lý Trường Thọ: "Chỉ lần này."

Nói xong, vị tiên tử này hát làn điệu ca dao, lướt tới bên cạnh đầm nước, không tạo ra nửa điểm làn sóng trên mặt nước, ở dưới ánh trăng, đi tới chính giữa đầm nước.

Nước chảy tấu nhạc khúc, làn gió lướt trong tim.

Nàng đầu tiên là xoay người một cái, liền nhảy múa ở dưới ánh trăng, cánh tay ngọc rung nhẹ, bờ vai bồng bềnh, phía trên đầm nước nổi lên mây mù mông lung.

Tình tứ vẫy tay một mình, đôi tay áo so le.

Hai mắt của Vân Tiêu có một chút mê ly, động tác nhu hòa trôi chảy, váy uốn lượn như chim bay, dáng người phiêu diêu diễn giải như thế nào là cực hạn của tiên tử, như thế nào là đỉnh cao nhất của nữ tử.

Lý Trường Thọ nhìn có một chút nhập thần, ngồi ở chỗ đó không có phân tán tư tưởng, ánh mắt rõ ràng.

Tiếng bước chân vang lên ở bên cạnh, Lý Trường Thọ mới biết, đây là sự sắp xếp trước đó của Linh Nga cùng với Vân Tiêu.

Linh Nga ôm ngọc cầm đến bên cạnh đầm nước, nhắm mắt ngưng thần, cẩn thận thể ngộ, trên khuôn mặt xinh đẹp còn có một chút đáng yêu, đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy, tiếng nhạc phảng phất như dung nhập trong động tác của Vân Tiêu.

Lý Trường Thọ ngửa thân thể ra sau, hai tay chống ở trên thảm, thưởng thức mỹ cảnh hiếm thấy này, khóe miệng lộ ra ý cười không màng danh lợi.

Chính mình sau này, nhất định phải kiên định đưa các nàng ra khỏi đại kiếp Phong Thần.

Cho dù là đấu với trời.

Khục, giống như cái chết lần này của Lục Áp, cân đối cân bằng, thương lượng một chút cùng với Thiên Đạo, hắn làm thêm vài việc, đưa bốn đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo ra khỏi đại kiếp Phong Thần.

Cứng rắn chống đỡ với Thiên Đạo tại Hồng Hoang sau đại kiếp Vu Yêu...

Còn không bằng suy nghĩ cách rời khỏi Hồng Hoang, đi vào bên trong Hỗn Độn Hải làm hàng xóm với những con bạch tuộc đó!

Lý Trường Thọ đè lại mớ suy nghĩ lộn xộn trong lòng này, tiếp tục nhìn chăm chú vào cảnh đẹp trước mắt, say mê vào trong đó một lần nữa.

Đây là một điệu múa rất đẹp.

Loại "nhảy múa" bình thường này, đẹp thì đẹp, tâm động cũng là tâm động, nhưng ẩn ẩn...có một chút ít thất vọng.

Còn tưởng rằng sẽ có một đoạn tiên tử nhảy disco vạn năm khó gặp.

Lúc Vân Tiêu tiên tử rời đi, là được Quỳnh Tiêu đỡ đi, nàng đã thật sự say.

Trước khi đi, Quỳnh Tiêu vẫn là nói thầm một hồi, nói "trước kia tỷ tỷ không khiêu vũ như vậy", làm cho Lý Trường Thọ lại nhiều hơn mấy phần cảm giác chờ mong.

Múa bình thường, chung quy là vẫn thiếu một chút cảm giác kích thích...

Triệu Công Minh ngược lại là trực tiếp ở lại Hắc Trì Phong, trò chuyện vui vẻ cùng với Bạch Trạch, trở thành bạn tâm giao, nhìn bộ dáng hẳn là muốn ăn nhờ ở đậu một thời gian.

Về phần Linh Nga, người lên kế hoạch cho bữa tối này...

Ở dưới cây liễu bên linh hồ, tiểu tiên tử cảnh giới Thiên Tiên nào đó đang ủy ủy khuất khuất dựa ở đó, bên cạnh bày biện hai phiến đá thật dầy, cầm đao khắc khắc hoạ một đám chữ đẹp đẽ, viết xong một lần lại lau phiến đá một lần.

"Sư huynh thối, người ta vì để cho ngươi vui vẻ, địch cũng đều dẫn vào nhà, vậy mà còn bị phạt! Phạt phạt phạt, chỉ biết phạt! Có bản lĩnh thì phạt cái khác đi!"

Lý Trường Thọ nghe được liền muốn bật cười.

Để ngăn cản lũ lụt Hồng Hoang, hãy bắt đầu bằng việc giảm bớt hơi nước.

Tiếp theo, còn rất nhiều việc phải giải quyết, nhưng cái gì cũng phải đến từng cái một...

Vừa vặn Triệu Công Minh ở chỗ này, Lý Trường Thọ liền dứt khoát mượn Định Hải Thần Châu dùng một lát, dẫn hồ lô lớn màu trắng tím kia lên bên trên Hắc Trì Phong.

Bạch Trạch cau mày nói: "Đây không phải là Trảm Tiên Phi Đao của Lục Áp sao? Hôm đó Trảm Tiên Phi Đao đột nhiên biến mất cùng với ấn tỉ Yêu Đế, bần đạo còn tưởng rằng Thánh Mẫu nương nương đã lấy đi."

Triệu Công Minh cười nói: "Ta đã từng nhìn thấy uy thế của bảo vật này, cũng là có một chút lợi hại, ngày hôm nay ngược lại là phải chúc mừng lão đệ ngươi, đạt được một kiện trọng bảo."

Lý Trường Thọ lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Bảo vật này có một chút cổ quái, ta thử bảy ~ tám loại phương pháp luyện chế, vẫn như cũ không có cách nào sai sử tùy ý. Như thể bảo vật này là vật sống vậy."

Bạch Trạch nhỏ giọng thầm thì: "Linh Bảo Tiên Thiên là có linh tính, ngươi giết chủ nhân của nó, nó sẽ có một chút oán trách đối với ngươi."

"Ồ?" Lý Trường Thọ hỏi: "Bạch tiên sinh hẳn là cũng không biết lai lịch cụ thể của bảo vật này?"

Chiêu thức hữu hiệu thứ hai đối với Bạch Trạch, khích tướng nhỏ.

Chương 833. -

"Để bần đạo xem một chút." Bạch Trạch vuốt chòm râu dê của chính mình, đi qua đi lại ở bên cạnh bàn vuông, quan sát tỉ mỉ: "Đây không phải là hồ lô kết xuất ra từ bên trên dây hồ lô kia sao?"

Hai mắt của Triệu Công Minh tỏa sáng: "Thật đúng là bảo bối gốc kết xuất ở bên trên dây hồ lô kia!"

Trên trán của Lý Trường Thọ treo hai dấu chấm hỏi, dây hồ lô nào?

Hiện tại đang lưu hành làm trò bí hiểm hay sao?

Nghĩ như vậy, Lý Trường Thọ liền muốn trực tiếp chém hồ lô này, xem bên trong có thể tung ra anh em hồ lô hay không!

"Hai vị, có thể nói rõ một chút hay không."

"Ha ha ha!"

Bạch Trạch cùng với Triệu Công Minh liếc nhìn nhau, lập tức cùng nhau cười to.

Bạch Trạch cười nói: "Cuối cùng cũng có sự tình mà Thuỷ Thần đại nhân không biết."

Triệu Công Minh cũng nói: "Bảo vật này ngược lại là rất ít xuất hiện tại Hồng Hoang, bên trong điển tịch cũng hiếm khi ghi chép, Trường Thọ ngươi không biết cũng là chuyện đương nhiên. Dây hồ lô kia, cũng là một trong mười đại linh căn tiên thiên."

"Hóa ra là nói dây hồ lô kia!" Lý Trường Thọ cười nói: "Ta còn cho rằng hai vị bật cười, hẳn là có cao kiến. Dây hồ lô kia có phải chính là lúc Thánh Nhân nương nương tạo ra con người, dùng để lấy bùn, đổ bùn hay không?"

Bạch Trạch cười mắng: "Thuỷ Thần đang cố ý trêu chọc bần đạo? Xác thực chính là dây hồ lô kia."

"Nói kỹ càng một chút đi." Lý Trường Thọ quay người ngồi vào bên trong ghế bành: "Ta cũng chỉ biết như vậy mà thôi, không có nói đùa với hai vị."

"Dây hồ lô này, còn đã dẫn phát một trận đại chiến tại thời Viễn Cổ..." Triệu Công Minh khẽ than thở một tiếng, nói về những gì đã xảy ra khi đó.

Khi đó, Tam Thanh lão gia chưa thành Thánh, Đạo Tổ đang lĩnh hội áo nghĩa chung cực trảm tam thi thành Thánh.

Thời đại Hồng Hoang Viễn Cổ nhặt bảo còn đơn giản hơn so với ăn cơm, cũng tiến vào thời kì cuối.

Ở giữa sườn núi Bất Chu Sơn kia, một đoàn mây mù quanh năm không tiêu tan, Đại La đi vào cũng sẽ lạc đường, vào ngày đó đột nhiên soi sáng ra hào quang đầy trời, có trọng bảo xuất thế.

Các đại năng cùng nhau đuổi đến, nhưng lúc đó Tam Thanh đã là một nhóm cao thủ đứng đầu nhất bên trong Hồng Hoang, lại tương hỗ lẫn nhau, có đông đảo bảo vật, không ai dám trêu chọc.

Ba người bọn họ đứng ở phía trước nhất, đợi bảo vật xuất thế, cũng đạt được chỗ tốt lớn nhất.

Đó là một dây hồ lô linh căn tiên thiên, trên đó kết xuất bảy quả hồ lô.

Thái Thanh lão gia xuất thủ trước nhất, hái đi quả hồ lô thứ nhất, lúc ấy biểu tình của Thái Thanh lão gia có một chút thất vọng, lắc đầu liền rời đi.

Đó chính là hồ lô vàng tím đậm, hiện tại dùng để chứa cửu chuyển Kim Đan bên trong Động Suất Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy đi hồ lô tím đen, cũng lộ ra thần sắc thất vọng, quay người rời đi.

Thông Thiên Giáo Chủ lấy đi hồ lô màu vàng tím nhạt, cười nói hồ lô cũng thường thôi, hiển nhiên là nhắc nhở người khác không cần ra tay đánh nhau, không phải thứ gì tốt.

Đợi ba vị đại lão rời đi, các đại năng các hiển thần thông, mỗi người dựa vào thần thông của bản thân hái đi bốn quả hồ lô còn lại.

Nữ Oa hái được hồ lô xanh tím, Hồng Vân lão tổ hái được hồ lô tím đỏ, hồ lô tím xanh lục không biết tung tích ở bên trong tranh đoạt, mà Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất thì hái đi hồ lô tím trắng.

Cũng chính là quả hồ lồ bày ở trước mắt ba người lúc này.

Trảm Tiên Phi Đao là Linh Bảo Tiên Thiên, trước đây Lục Áp cũng không có phát huy ra hoàn toàn thực lực của nó.

Triệu Công Minh duỗi tay trái ra, muốn nắm chặt miệng hồ lô.

Lý Trường Thọ nói một câu "cẩn thận", tay trái của Triệu Công Minh còn chưa chạm đến miệng hồ lô liền rụt trở về, đầu ngón tay thế nhưng xuất hiện một tia vết máu.

Bạch Trạch trầm ngâm vài tiếng, bấm ngón tay suy tính theo thói quen, rất nhanh lại hậm hực buông ngón tay xuống, cẩn thận nhớ lại một hồi, nói: "Hồ lô này có một chút cổ quái. Ta kỳ thật đã từng suy tính uy năng hồ lô bảy màu tại thời Thượng Cổ, nghe nói ở bên trong hồ lô màu tím trắng này, ẩn chứa tiên thiên kiếm khí vô cùng sắc bén, có thể trảm nguyên thần thiên địa vạn vật, nhưng bản thân hồ lô này lại không có cách nào bị điều khiển. Giống như hồ lô tím đen ẩn chứa hỗn độn khí tức trong truyền thuyết kia, cũng không nhìn thấy Thánh Nhân lão gia tự mình thi triển, hoặc là ban cho đệ tử dùng qua."

Lý Trường Thọ buồn bực nói: "Vậy thì vì sao Lục Áp có thể sử dụng?"

Bạch Trạch lắc đầu, cũng đưa tay đến miệng hồ lô, cảm thụ sự sắc bén trong đó, đầu ngón tay cũng xuất hiện vết máu.

Thế là, ba người đứng ở bên cạnh nhà bếp tráng lệ, bên trong nhà gỗ đơn sơ của Bạch Trạch, đi xung quanh hồ lô lớn.

Ở dưới yêu cầu của Triệu Công Minh, Lý Trường Thọ bắt đầu thử luyện hóa chuyện hồ lô lớn này, nhìn phản ứng như thế nào...

Nhưng mà, theo câu thông cơ bản nhất với pháp bảo, đến đủ loại thủ đoạn dùng tiên lực kích hoạt cấm chế, lại đến thủ đoạn mê tín nhỏ máu nhận chủ, Lý Trường Thọ đều đã lần lượt thử một lần.

Trảm Tiên Hồ Lô không phản ứng một chút nào, thậm chí không cảm giác được nửa phần linh tính tồn tại trên đó.

Triệu Công Minh nói: "Nếu không thì trực tiếp thử xem? Có lẽ có quan hệ cùng với câu chú ngữ kia."

Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch liếc nhìn nhau, mặc dù đề nghị của Triệu đại gia không có kỹ thuật hàm lượng gì, nhưng xác thực đáng giá thử một lần.

Lập tức, một cỗ Đạo Nhân Giấy ôm một con dê cổ dài bi quan, hậm hực, mất đi hi vọng đối với dê sinh, làm thành một cái bia ngắm đơn giản.

Lý Trường Thọ dùng tiên lực nâng Trảm Tiên Hồ Lô đến nơi xa, sáu khỏa Định Hải Thần Châu bay tới, làm ra mũ giáp phòng hộ đơn giản cho Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ khẽ quát một tiếng: "Mời bảo bối quay người!"

Không có chuyện gì phát sinh.

"Để bần đạo thử một chút." Bạch Trạch chủ động tiến về phía trước, nhận lấy hồ lô lớn, nhắm ngay miệng hồ lô vào bia ngắm.

Hắn chủ động thả khí tức ra, nói việc nhà đối với Trảm Tiên Hồ Lô, lôi kéo quan hệ, rất nhanh lại nói một tiếng: "Mời bảo bối quay người!"

Hồ lô lớn im ắng, không có chút đáp lại.

"Để ta thử một chút." Triệu Công Minh tiến về phía trước tiếp nhận hồ lô lớn, từng viên Định Hải Thần Châu xoay quanh người, trên người tản mát ra một thân chính khí, ánh sáng chính đạo bọc lại thân thể hùng tráng của chính mình!

Nâng hồ lô lớn lên, nhắm vào bia ngắm ngay phía trước, Triệu Công Minh phát ra giọng nói uy nghiêm, hô: "Mời! Bảo bối quay người!"

Yên tĩnh...

Triệu Công Minh lại nói: "Mời bảo bối xoay người!"

Đặc biệt yên tĩnh...

"Bảo bối! Mời xoay người một chút!"

Làm sao lại có loại cảm giác không đành lòng nhìn thẳng.

Phốc!

Miệng hồ lô Trảm Tiên Phi Đao đột nhiên xuất hiện một đoàn sương trắng, trong sương trắng có một vệt ánh sáng trắng nở rộ, chém về phía cái cổ của Triệu Công Minh.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Triệu Công Minh thi triển thần thông không gian vội vàng né tránh, vệt ánh sáng trắng kia vẫn cạo mất một đoạn râu của Triệu Công Minh, bắn nhanh mà đi về hướng chân trời, đánh cho đại trận Hắc Trì Phong lấp lóe quang mang.

Chương 834. -

"Cái đệch!" Triệu Công Minh trừng mắt, từng khỏa Định Hải Thần Châu bay vụt mà đến, bao quanh Trảm Tiên Hồ Lô.

Triệu đại gia lấy ra một chiếc roi gỗ liền muốn vụt hồ lô, cũng may Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch xông tới nhanh, kéo Triệu Công Minh trở về.

"Lão ca bớt giận!"

"Công Minh đạo hữu, Công Minh đạo hữu, không đáng tức giận với một kiện bảo vật."

Cuối cùng Triệu Công Minh cũng bị thuyết phục, ba người đối mặt với kiện hồ lô lớn Linh Bảo Tiên Thiên này, bắt đầu cảm thấy khó khăn.

Không khỏi có một loại phiền muộn tiến vào bảo sơn lại tay không mà về.

"Hủy đi." Lý Trường Thọ bình tĩnh nói một câu: "Vật này đã không để cho chúng ta sử dụng, vậy không bằng trực tiếp hủy đi, tránh cho sau này trở thành tai hoạ ngầm."

Triệu Công Minh rất tán thành gật đầu: "Không sai, hủy đi, Trường Canh ngươi cũng không có thiếu bảo vật."

Lý Trường Thọ: Thiếu, còn là cái loại thực sự thiếu kia!

Bạch Trạch hơi chớp mắt đối với Lý Trường Thọ, hỏi là đang hù dọa hồ lô lớn này, hay là thật sự muốn hủy đi. Lý Trường Thọ lại là lộ ra sắc mặt trịnh trọng gật đầu, sát ý đã quyết.

"Đây không phải có một chút phá của trời sao..." Bạch Trạch vuốt chòm râu dê: "Không bằng chúng ta lại suy nghĩ nửa ngày, xem có thể nghiên cứu thông thấu linh bảo này hay không, lại hốt thuốc đúng bệnh."

"Như thế lại quá mức hung hiểm." Lý Trường Thọ nói: "Bảo vật này chuyên tổn thương nguyên thần, có một chút lợi hại."

"Như vậy..." Triệu Công Minh ngẫm nghĩ, bỗng nhiên vỗ tay một cái, nói một cách chắc nịch: "Ta toàn lực thi triển Định Hải Thần Châu, Trường Canh ngươi lại thử thêm một lần!"

Thế là, một lát sau, trên không một chỗ hồ nước bên ngoài Độ Tiên Môn.

Hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu lấp lóe sáng ngời, từng đoàn từng đoàn hơi nước tràn ngập xung quanh, Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch xếp bằng ở phía sau Triệu Công Minh, Triệu Công Minh ngồi ở phía sau Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ".

Đạo Nhân Giấy đang cau mày, tay trái sờ về phía miệng hồ lô.

Biện pháp này, trước đây Lý Trường Thọ đã sớm dùng qua, Đạo Nhân Giấy có kết quả vô cùng thê thảm, đầu cũng không còn.

Nhưng lần này tất nhiên là khác biệt.

Tay trái bao khỏa tiên lực của Đạo Nhân Giấy tiến đến miệng hồ lô, tiên lực xuất hiện chấn động, là kiếm khí vô hình kia đang bài xích tay trái của Đạo Nhân Giấy.

Đợi tay trái tới gần một lần nữa, một đoàn mây mù nho nhỏ xông ra.

Đúng lúc này!

Từng chùm ánh sáng xanh nước biển sáng ngời đánh vào bên trên đoàn mây mù này, giống như có hai mươi tư tòa tiểu thiên địa trấn áp mà đến, đoàn mây mù kia trực tiếp bị định ở phía trên miệng hồ lô!

Như là nước chảy bị đông kết trong nháy mắt.

Bàn tay của Đạo Nhân Giấy bắt lấy "cái nắp" miệng hồ lô, nhẹ nhàng rút ra.

Xoạt!

Tinh thần của Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch căng cứng, hai tay của Triệu Công Minh cùng nổi lên kiếm chỉ, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu nở rộ quang mang.

Nhưng bên trong miệng hồ lô cũng không xông ra kiếm khí tuyệt thế gì, ngược lại là vô cùng yên lặng...

Bạch Trạch nhíu nhíu mày, vừa muốn tiến về phía trước, lại bị Lý Trường Thọ dùng thủ thế ngăn lại.

Lý Trường Thọ lấy ra một con diều ở bên trong tay áo, điều khiển con diều bay qua bên trên miệng hồ lô, con diều cũng bình yên vô sự.

"Trong này giống như có một ít dấu vết nhỏ." Triệu Công Minh đột nhiên mở miệng nói một câu: "Liền ở bên trong miệng hồ lô, kéo dài xuống phía dưới."

"Đừng nóng vội, để Đạo Nhân Giấy tới."

Lý Trường Thọ trầm giọng nói một câu, điều khiển Đạo Nhân Giấy chậm rãi tiến về phía trước, lần này xác thực không có bị hồ lô lớn công kích.

Dường như đoàn mây mù nhỏ trước đây kia, là " chương trình tự vệ " của hồ lô lớn.

Vì lý do ổn thoả, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu trấn áp mà xuống, hoàn toàn cố định hồ lô lớn.

Tâm thần của Lý Trường Thọ ký thác vào bên trên Đạo Nhân Giấy, bắt đầu dần dần khám phá kết cấu bên trong hồ lô lớn này, tiên thức thăm dò vào tầng tầng lớp lớp mây mù.

Bên trong hồ lô lớn này, liền phảng phất như là hàng ngàn tiểu thế giới.

Nhưng ở bên ngoài lại nhìn như không có một chút dị dạng nào, giống như các Linh Bảo Tiên Thiên bình thường khác, do thiên địa sinh ra, có uy năng cường hoành.

Nhưng khi dò xét kỹ càng, Lý Trường Thọ tìm được một tia cảm giác "mất tự nhiên"...

"Linh Bảo Tiên Thiên này đã từng bị người luyện chế lại một lần." Lý Trường Thọ đột nhiên mở miệng nói một câu: "Yêu Tộc Thượng Cổ lại có nhân vật am hiểu luyện bảo như vậy? Có thể hạ thủ đối với Linh Bảo Tiên Thiên, tuyệt không phải sinh linh bình thường."

Bạch Trạch trầm ngâm vài tiếng, nói: "Người am hiểu luyện bảo trong Yêu Tộc nhiều không kể xiết, khi đó lại có chí bảo Đông Hoàng Chung trấn áp Yêu Đình, nếu có Hà Đồ Lạc Thư thôi diễn, muốn giải thể Linh Bảo Tiên Thiên cũng không phải là vấn đề hóc búa gì đó."

Triệu Công Minh thầm nói: "Vì sao phải giải thể Linh Bảo Tiên Thiên? Khi đó Yêu Đình đã giàu có đến trình độ như vậy? Ai da, lúc ấy chính là không có gặp được Trường Canh lão đệ, bằng không ta sẽ đi ngang qua Thái Dương Cung, thuận thế nằm xuống một lần!"

"Nếu là Linh Bảo Tiên Thiên có thể dùng, chắc hẳn sẽ không có ai nỡ giải thể." Lý Trường Thọ phân tích: "Nhưng nếu là Linh Bảo Tiên Thiên không có cách nào sử dụng thì sao? Bày ở đó bất quá cũng chỉ là vật trang trí, không bằng luyện chế lại một lần."

Triệu Công Minh gật đầu cười một tiếng, mà Lý Trường Thọ giống như là phát hiện ra điều gì, lại nói một câu: "Hai vị, lùi lại một chút."

Lập tức, Bạch Trạch, Triệu Công Minh, bản thể của Lý Trường Thọ, cùng nhau lui về phía sau hai bước.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" như là phát hiện ra điều gì, một ngón tay chậm rãi thăm dò vào miệng hồ lô, ánh sáng xanh nước biển nở rộ xung quanh, Định Hải Thần Châu triển khai toàn bộ uy năng.

Cạch! Đạo Nhân Giấy đột nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi rút ngón tay về.

Liền thấy ở nửa trên hồ lô lớn tím trắng, xuất hiện vài vết rách sắp xếp gọn gàng, hồ lô vốn trông rất hoàn hảo, bộp một tiếng, một nửa nổ tung.

Vụ nổ khiến đạo tâm của Lý Trường Thọ run lên, Bạch Trạch run rẩy khóe miệng.

Sau khi hồ lô nổ tung, những mảnh 'gỗ nhỏ' lơ lửng xung quanh hồ lô, giống như những vòng bụi bên ngoài các vì sao——tất nhiên là bị tiên lực bao bọc.

Vào giờ phút này, toàn cảnh Trảm Tiên Phi Đao, xuất hiện ở trong mắt bọn hắn.

Nửa sau hồ lô lớn tràn đầy khí đục màu trắng, ẩn chứa một tia tiên thiên kiếm khí, đây chính là chỗ uy năng của Trảm Tiên Phi Đao.

Một tia tiên thiên kiếm khí này bị phong ấn ở dưới từng tầng từng tầng cấm chế tinh xảo, phía trên cấm chế thì là một quả cầu ánh sáng đen đỏ xen lẫn, mà ở phía dưới quả cầu ánh sáng này, còn có một cái lồng giam màu vàng lớn chừng bàn tay.

Nếu phóng đại lồng giam, có thể nhìn thấy cấu tạo lồng giam này dường như là một tòa kim điện, trong kim điện chỉ có một cây cột đá, trên cột áp chế một thân ảnh màu trắng nhạt.

Thân ảnh này vào giờ phút này không biết là sống hay chết, nó dường như cảm ứng được bên ngoài có người nhìn trộm, đột nhiên ngẩng đầu, trợn mắt nhìn đối với bên ngoài!

Chương 835. -

Mặt mày tướng mạo của thân ảnh này, so với mặt mày xuất hiện ở bên trên mây mù lúc Lục Áp đạo nhân thi triển Trảm Tiên Phi Đao, hoàn toàn nhất trí!

Bạch Trạch nghẹn ngào hô: "Tinh phách Đại Vu! Tinh phách Đại Nghệ!"

Lý Trường Thọ có một chút không rõ ràng cho lắm, liếc nhìn nhau cùng với Triệu Công Minh, từng người có chút nói không ra lời.

"Hoá ra đây chính là Trảm Tiên Phi Đao!" Triệu Công Minh lắc đầu, thở dài: "Chẳng trách uy năng mạnh mnhư thế ẽ, có thể cắt đứt lôi độn của Trường Canh. Bắt giữ tinh phách Đại Vu Đại Nghệ Thượng Cổ, dùng tiên thiên kiếm khí nguyên bản của hồ lô này làm mũi tên, chẳng trách...không nói đến việc có phải quá tàn nhẫn không, có thể tạo ra được bảo vật như vậy, Yêu Đình năm đó quả nhiên là có nhân vật lợi hại."

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Hai vị, hiện tại ở trước mặt chúng ta có hai vấn đề bày ra."

Bạch Trạch buồn bực hỏi: "Vấn đề gì?"

Lý Trường Thọ nói: "Vấn đề thứ nhất, là chúng ta có thể giao lưu cùng với Đại Nghệ hay không, có thể sử dụng Trảm Tiên Phi Đao hay không, nếu như không thể dùng, như vậy nghĩ biện pháp hủy những cấm chế kia là được. Vấn đề thứ hai...Bạch tiên sinh, ngươi xác định chính mình có thể ráp trở lại không?"

"Mặc dù rất khó, nhưng cũng có thể thử một lần...ấy, không đúng!" Bạch Trạch trừng mắt: "Hủy là do ngươi hủy, sao lại còn muốn bần đạo ráp trở lại? Bần đạo là mưu sĩ, cũng không phải là thợ khéo tay!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Bạch tiên sinh nhìn ba người chúng ta đi, lão ca ta tay chân vụng về, ta cũng không am hiểu luyện khí luyện bảo, cũng chỉ có Bạch tiên sinh hiểu rộng biết nhiều, đều có đọc lướt qua đối với các phương diện, tất nhiên là do Bạch tiên sinh làm."

"Ài." Bạch Trạch lắc đầu, đã vuốt chòm râu dê, bắt đầu suy nghĩ "nửa trên hồ lô" hóa thành hơn mấy ngàn vạn mảnh vỡ kia.

Lý Trường Thọ lại bắt đầu suy nghĩ cái lồng giam kim điện kia.

Trảm Tiên Phi Đao nếu là có thể để cho hắn sử dụng, tất nhiên là không thể tốt hơn. Mà mấu chốt trong này, hẳn là tinh phách Đại Nghệ trong kim điện.

Đại Nghệ...

Hằng Nga?

...

Trên trăng có giai nhân, Tam Giới đều biết phương danh.

Ở phía dưới cây quế linh căn tiên thiên, bên trong Nghiễm Hàn Cung thanh lãnh kia.

Một bóng hình xinh đẹp dựa lan can, đứng ở phía trước đầm nước trong veo đã sớm không lưu động kia, ngắm nhìn Ngũ Bộ Châu thiên địa to lớn kia, hơi xuất thần.

...

Đại Nghệ, Đại Vu Vu Tộc Thượng Cổ, bởi vì bắn hạ chín mặt trời mà Hồng Hoang nghe tiếng.

Sau khi Tổ Vu Thuỷ Thần Cộng Công và Hỏa thần Chúc Dung đại chiến đụng ngã Bất Chu Sơn, Đại Nghệ cùng với Hình Thiên hai vị Đại Vu mạnh nhất, trở thành người dự bị của Vu Tộc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chiến tử bên trong ở đại chiến Thượng Cổ.

Không ngờ được, tinh phách này lại bị Yêu Tộc thu hoạch.

Nhắc tới Đại Nghệ liền không thể không nhắc đến một nữ tiên —— thê tử của Đại Nghệ - Hằng Nga.

Lúc Thượng Cổ, Hằng Nga chính là con gái của Nhân Hoàng, Đại Nghệ cùng với Hằng Nga kết hợp cũng có một chút hương vị chính trị thông gia.

Nhưng sau khi Thượng Cổ kết thúc, Đại Nghệ đã vẫn lạc trong đại chiến, Hằng Nga đi đến Quảng Hàn, lưu lại cho thế gian chỉ có điển cố "Hằng Nga hối hận vì trộm linh dược".

"Trong này, rất rõ ràng còn có chuyện xưa khác."

Lý Trường Thọ sờ lên cằm cẩn thận thể hội, Triệu Công Minh có một chút muốn nói lại thôi, nhưng sau đó liền cười nói.

"Kỳ thật không có phức tạp như vậy, kiếp khởi kiếp diệt, kiếp sinh kiếp lạc." Triệu Công Minh nói: "Lão đệ ngươi thay vì nghĩ chuyện này, chẳng bằng ngẫm lại vật này nên ráp lại như thế nào."

Đầu lông mày của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng nhảy lên, nhưng lại chưa có truy vấn, cùng với Triệu Công Minh cùng nhau quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Bạch Trạch vào giờ phút này chính là đầu đầy mồ hôi, cẩn thận từng li từng tí thu thập từng mảnh vỡ, sau đó dùng tiên lực dán lại, đã là hoàn thành hơn phân nửa lượng công việc tổng thể.

Toàn bộ "nguyên lý làm việc" của Trảm Tiên Phi Đao, Lý

Trường Thọ đã mò thấy, đơn giản mà nói:

Chỉ cần đạt được sự tán thành của tinh phách Đại Vu, liền có thể thôi phát như ý kiện vũ khí trảm tiên sắc bén này.

Mà kết quả thương lượng của Lý Trường Thọ cùng với tinh phách Đại Nghệ, chính là không có kết quả gì.

Đại Nghệ cũng không có bất luận thần hồn, ý chí, thể xác gì, chỉ để lại một tinh phách, tiếp cận với trạng thái ngủ say.

"Vị Đại Nghệ này, chỉ sợ là chịu vô tận hành hạ của Yêu Tộc." Triệu Công Minh cảm khái như thế.

Lý Trường Thọ cũng thở dài, cũng không nói thêm cái gì, cùng nhau chờ đợi Bạch Trạch làm xong.

Nửa ngày sau, Bạch Trạch xoa xoa mồ hôi nóng trên trán, đặt một quả hồ lô lớn như lúc ban đầu ở trước mặt Lý Trường Thọ.

"Cuối cùng, cũng không phụ lòng tin của Thuỷ Thần."

Triệu Công Minh đi đến nơi hồ lô lớn vừa mới phá giải, thả hai mảnh đen trong tay ra, nghiêm mặt hỏi: "Ấy? Bạch tiên sinh, nơi này làm sao còn lọt hai mảnh gỗ nhỏ?"

Bạch Trạch giật mình, liền vội vàng xoay người đi xem, lại chạy về nghiêm túc nhìn hồ lô lớn bóng loáng không thiếu sót này, trong lòng sốt ruột một hồi.

Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh nhịn một hồi, cuối cùng suýt nữa cười bò, Bạch Trạch tức giận hóa ra bản thể, đuổi đánh Triệu Công Minh một hồi.

Khoảng thời gian hạnh phúc với nam đại năng, giống như Lý Trường Thọ chơi đùa với những người bạn thân nhất trong trường ở kiếp trước, những ngày như vậy luôn lập tức trôi qua.

Nắm giữ cơ mật chủ yếu của Trảm Tiên Phi Đao, Lý Trường Thọ liền bắt đầu suy tư như thế nào mới có thể thức tỉnh tinh phách Đại Nghệ.

Hắn nghĩ đến đầu tiên chính là Vu Tộc Địa Phủ, sau đó lúc chuẩn bị mang một trăm linh tám Ma Binh đến xin giúp đỡ, cũng mang Trảm Tiên Phi Đao đến.

Đi đến Nguyệt Cung cầu kiến Thái Âm Tinh Quân?

Chuyện này...

Vẫn là thôi đi.

Ngọc Đế bệ hạ mặc dù lòng dạ rộng lớn, hơn nữa lúc này cũng không có lưu truyền chuyện xấu gì cùng với Hằng Nga ở bên ngoài, nhưng người nào có thể bảo đảm tương lai sau này?

Hai chữ thận trọng, liền thể hiện ở phía trên một chút chi tiết, chính mình cách Nguyệt Cung tất nhiên là càng xa càng tốt.

Nơi đó thế nhưng là hậu hoa viên của Ngọc Đế bệ hạ, nói không chừng sau này "Tần Thiên Trụ" nào đó kế thừa ý chí của "Hoa Nhật Thiên", liền sẽ trở thành khách quý của Nghiễm Hàn Cung...

Linh giác trong đáy lòng rung động nhè nhẹ, lại là có người cầu kiến Phủ Thủy Thần Thiên Đình.

Lý Trường Thọ chuyển tâm thần qua, để cỗ Đạo Nhân Giấy này cùng với Công Minh, Bạch Trạch trở về bên trên Hắc Trì Phong, một bộ phận tâm thần của chính mình rơi vào bên trong Phủ Thủy Thần.

Mặc trang phục như bình thường, cầm lên phất trần bình thường, một lần nữa làm một vị quyền thần Thiên Đình bình thường.

Kéo cửa phòng ra, Lý Trường Thọ nhìn Biện Trang, Ngao Ất đứng bên ngoài, cùng với Long Cát công chúa điện hạ càng đứng ở đằng sau.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Thuỷ quân Thiên Hà gặp phải phiền toái gì sao?"

Ngao Ất ôm quyền cúi đầu, cười hô to: "Chúc mừng Giáo Chủ ca ca!"

Biện Trang cũng nói: "Chúc mừng Thuỷ Thần đại nhân!"

"Việc vui từ đâu đến?" Lý Trường Thọ lạnh nhạt hỏi.

Chương 836. -

Biện Trang cười hắc hắc, liếc nhìn trái phải, tới gần Lý Trường Thọ hơn một chút, thầm nói: "Thuỷ Thần đại nhân, ngài hẳn là còn chưa biết? Ở bên trên triều hội vừa rồi, bởi vì Mộc Công tấu bẩm nói ngài tự tiện hạ phàm, can thiệp sự tình lịch kiếp của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, bệ hạ tức giận, phạt nửa tháng công đức bổng lộc của ngài, cũng phạt ngài đi vào bên trong Nguyệt Cung làm tổng giáo huấn luyện nhóm thường nga mười năm. Hắc hắc, hắc hắc hắc."

Lý Trường Thọ há hốc mồm, cả người cơ hồ bị vạch đen thôn phệ.

Ngao Ất ở bên cạnh cười nói: "Giáo Chủ ca ca, đây xem như là trừng phạt nghiêm khắc nhất đối với nam tiên Thiên Đình."

Một chiêu này của Bệ hạ...

Vì sao? Thật sự nhìn không thấu.

Chẳng lẽ lại muốn hắn đi dò đường?

Thường nga Nguyệt Cung, chính là vũ công chuyên nghiệp phụ trách các hoạt động cỡ lớn của Thiên Đình, các nàng có được dung mạo tư thái của tiên tử chọn một bên trong ngàn dặm, mỗi ngày đều gian khổ luyện múa.

Muốn trúng tuyển thường nga cũng không phải là sự tình đơn giản, hơn nữa thường nga là chức quan, cũng không phải là xưng hô cố định, luyện múa tại Nguyệt Cung cũng là có công đức có thể cầm.

Biện Trang thấy Lý Trường Thọ nhíu mày nhăn trán, buồn bực nói: "Thuỷ Thần đại nhân, ngài không vui sao?"

Ngao Ất đá Biện Trang một phát, thật sự muốn mắng Biện Trang vài câu.

Nếu bộc lộ ra tâm trạng vui vẻ vào lúc này thì đó sẽ là gì?

"Ta sẽ đi tìm bệ hạ nói một tiếng." Lý Trường Thọ thở dài trong đáy lòng, liền muốn cưỡi mây tiến đến Lăng Tiêu bảo điện.

Chuyện này là sao?

Nếu chuyện này truyền ra bên ngoài, truyền đến bên trên Tam Tiên Đảo...thật sự cho rằng Quỳnh Tiêu Bích Tiêu cũng là ôn nhu như nước, mà Vân Tiêu tiên tử sẽ không thi pháp "quỳ xuống" kia đối với hắn sao?

Bất quá cũng không sao, chỉ cần chính mình kiên trì bản ngã, làm một vị chính thần Thiên Đình trong sạch, cây ngay không sợ chết đứng!

"Lão sư." Long Cát ở bên cạnh gọi khẽ, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo một chút bất mãn, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân bảo ngài đi đến Dao Trì một chuyến."

Lý Trường Thọ chuyển động ý nghĩ, đã hiểu Vương Mẫu định làm gì, khóe miệng khẽ giật giật.

Một khắc trước hắn vốn còn muốn cách chỗ Nguyệt Cung kia xa một chút, giờ khắc này đã quấn vào bên trong "tranh chấp" giữaVương Mẫu cùng với Ngọc Đế.

Một lát sau, trong Dao Trì Hoa Điện.

Lý Trường Thọ cách bình phong, vái chào đối với Vương Mẫu nằm nghiêng ở bên trên giường mềm, miệng nói: "Tiểu thần bái kiến nương nương!"

Tiếng nói có một chút lười biếng của Vương Mẫu xuyên thấu qua bình phong truyền đến: "Trái phải đều lui ra đi."

"Nương nương!" Lý Trường Thọ vội vàng hô: "Vẫn nên để các vị tiên tử...ở lại đi."

Vương Mẫu cười khẽ, đưa tay ra hiệu cho nhóm tiên tử phụng dưỡng chung quanh không cần lui ra, mở miệng nói: "Trường Canh ái khanh, bệ hạ dường như bởi vì ngươi nhiễu loạn sự tình y lịch kiếp, có một chút tức giận."

"Ài." Lý Trường Thọ cúi đầu cười khổ: "Vì sự an ổn của Thiên Đình, vì thanh danh của bệ hạ, tiểu thần cũng chỉ có thể ra hạ sách này."

Lại là đều không nhắc đến loại lời "kẻ cầm đầu là ngài" này.

Vương Mẫu hài lòng gật đầu, lại nói: "Lần này bệ hạ phạt ngươi đi đến Nguyệt Cung làm tổng giáo tập, ngươi có lời oán giận gì không?"

Lý Trường Thọ: "..."

Chỗ đó có thể đi sao? Thật sự có thể đi sao? Hãy nghĩ đến thảm trạng của Nhị sư huynh trong tương lai!

Hắn hiện tại chỉ muốn xử lý xong đại kiếp Phong Thần, lưu hóa thân tại Thiên Đình làm "người mang tin tức cho Thiên Đế"!

Được rồi, việc này cũng không gấp được.

Lý Trường Thọ vái chào, thở dài: "Tiểu thần tất nhiên là không dám trái lệnh của Ngọc Đế bệ hạ."

"Vậy là ngươi muốn trái lệnh, lại không dám không đi?" Vương Mẫu nương nương khẽ cười vài tiếng: "Thuỷ Thần sợ cái gì? Tâm ý của bệ hạ, Thiên Đình ai không biết, ai không hiểu, ngươi cứ đi là được. Bất quá..."

Đến rồi đến rồi!

"Mời nương nương chỉ thị."

"Ta nghe không ít nữ tiên nói, nhóm thường nga Nguyệt Cung không lo tu hành, chỉ biết vui đùa, sau khi Trường Canh ái khanh đi, nhất định phải huấn luyện các nàng thật tốt, đừng có làm mất uy tín của nữ tiên Thiên Đình."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ co quắp một trận, Vương Mẫu nương nương đây là muốn để chính mình huấn luyện ra ba trăm "cung nữ cân quắc không thua đấng mày râu" sao?

Về sau Ngọc Đế bệ hạ vụng trộm lẻn đến Nguyệt Cung, liền thấy từng vị nữ tiên múa đao vung thương, mặc giáp mang nón trụ...

"Tiểu thần...rõ ràng." Lý Trường Thọ cúi đầu đáp lời, chỉ cảm thấy trở nên đau đầu.

Trở về Phủ Thủy Thần, Lý Trường Thọ đi qua đi lại trong thư phòng, tự hỏi chính mình nên ứng đối ra sao.

Hai chữ thanh danh, đối với hắn mà nói cũng không tính là gì, nhưng tóm lại là phải cân nhắc cảm nhận của tiên Tiệt Giáo, lúc này chính là thời kỳ mấu chốt gắn kết hai giáo Xiển Tiệt, chính mình cũng không thể xuất hiện sai lầm gì.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Ngọc Đế bệ hạ cũng không cân nhắc những việc này, trực tiếp an bài cho hắn "công việc béo bở này " .

Ừm, nói không chừng còn cất tâm tư để cho chính mình giúp y khám phá con đường đến Nghiễm Hàn Cung.

Không có cách nào, lúc này chỉ có thể...

Trì hoãn!

Trên tay chính mình còn có nhiệm vụ, là đi đón Hoa Vân lên Thiên Đình, trước tiên trì hoãn ba tháng.

Về phần đằng sau...

Lần trước bệ hạ khởi binh thảo phạt Yêu Tộc, nhưng bởi vì không đủ cao thủ, bất đắc dĩ trở về, uy nghiêm Thiên Đình bị tổn hại nặng nề.

Lúc này chính mình tay cầm ấn tỉ Yêu Đế, có thể cho khí vận Yêu Tộc một kích trí mạng!

Trong đáy lòng Ngọc Đế đang tức giận, chính mình không bằng gián ngôn xuất binh một lần nữa, đánh tan ấn tỉ Yêu Đế ngay trước mặt Yêu Tộc, sau đó dùng linh bạo đại trận quét sạch hơn phân nửa Yêu Tộc, lại để cho Thiên Đình dùng trạng thái nghiền ép trấn áp ranh giới Bắc Châu!

Lần này, vì sao không đi mời cao thủ hai giáo Xiển Tiệt ra tay?

Không nói đến vấn đề mặt mũi của đệ tử Thánh Nhân Xiển, Tiệt—— trước đó không đi, hiện tại đại kiếp đến đỉnh đầu liền sợ, việc này chẳng phải làm cho người ta chế nhạo?

Xét ở một góc độ khác, Ngọc Đế phái người đi mời không mời được ai, chính mình đi mời liền mời được đệ tử Thánh Nhân ra tay, chuyện này không khỏi quá đánh mặt Ngọc Đế bệ hạ.

Đợi tiêu diệt đám yêu ranh giới Bắc Châu, chính mình liền có thể thuận thế thỉnh công, công tội bù nhau cùng với lần xử phạt này!

Suy nghĩ kỹ một chút, quả nhiên là một diệu kế, thực sự có thể nói là một cục đá ném mấy con chim.

Uy thế mà Thiên Đình đã mất, kiếm về càng sớm càng tốt.

【 Yêu Tộc bại bởi vì: tổng giáo tập ba trăm thường nga. 】

Lý Trường Thọ tính toán một hồi, lập tức quay người đi đến bàn đọc sách, nâng bút viết một phần tấu biểu, lại âm thầm an bài Đạo Nhân Giấy, đưa ấn tỉ Yêu Đế vào bên trong Phủ Thủy Thần Thiên Đình.

Ở phía bên kia, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ để ở Xác Châu Thành, đã sớm âm thầm bảo vệ Hoa Vân.

Có điều cũng không biết Ngọc Đế bệ hạ phải chăng có biết được, chính là Hoa Vân đối với Dương Thiên Hữu, đã là lòng tràn đầy hâm mộ...

Việc này, nói đến cũng có một chút phiền phức, chỉ có thể nói ngắn gọn.

Chương 837. -

Nói chung chính là, vào năm Hoa Hữu Minh mười chín tuổi, lúc Xác Châu Thành gặp nguy cơ, y muốn ra ngoài giết địch, liền phó thác mẫu thân và muội muội của chính mình cho hảo hữu có thể tín nhiệm - đồng môn thư viện Dương Thiên Hữu.

Tướng quân trải qua trăm trận chưa chết, trên thành có áo đỏ.

Hạ Ngưng Sương ôm Hoa Hữu Minh trở về Hạ phủ, dưỡng thương một đoạn thời gian không ngắn, mà sau đêm phát sinh chuyện đó, cũng đã trải qua nửa năm.

Về sau, Hoa Hữu Minh ở rể Hạ phủ, mẫu thân và tiểu muội của y cũng mua trạch viện khác bên cạnh Hạ phủ, cả nhà vui vẻ hòa thuận, cũng có một chút thường xuyên đi lại cùng với Dương gia.

Nhà Dương Thiên Hữu vốn là phú thương, nếu không thì ngày đó cũng không vào thư viện được.

Mà bản thân Dương Thiên Hữu cũng rất có tài kinh thương, tuổi còn trẻ thanh danh liền truyền xa, lại vừa mới thành lập gia đình.

Lúc Hoa Hữu Minh cùng với Hạ Ngưng Sương về trời, Dương Thiên Hữu đã ba mươi tuổi, có một đứa con trai đầu lòng, nhưng phu nhân của y lại bất hạnh chết bệnh, y cũng không tái hôn.

Lúc này Hoa Vân đã là thiếu nữ mười sáu ~ mười bảy tuổi, bởi vì lang bạt kỳ hồ phía trước, tâm trí cũng trưởng thành sớm hơn so với những thiếu nữ cùng tuổi, đối với Dương Thiên Hữu chiếu cố nàng đủ kiểu trước đây, đã sớm sinh cảm mến.

Lúc Ngọc Đế bệ hạ báo mộng cho Hoa Vân, Hoa Vân nói muốn ở lại thế gian trăm ngày, chính là muốn đi tỏ rõ tâm ý đối với Dương Thiên Hữu.

Căn cứ theo quan sát của Lý Trường Thọ, nếu Dương Thiên Hữu đáp ứng Hoa Vân, Hoa Vân liền sẽ từ bỏ đi đến Thiên Đình làm công chúa.

Nếu Dương Thiên Hữu không đáp ứng, Hoa Vân cũng chỉ có thể ảm đạm rời đi.

Lý Trường Thọ cũng có một chút hiếu kỳ, không biết Dương Thiên Hữu sẽ làm ra lựa chọn nào...

Lập tức, Lý Trường Thọ gọi Ngao Ất cùng với Biện Trang tới, giao trách nhiệm cho bọn hắn thao huấn thuỷ binh Thiên Đình thật tốt, ít ngày nữa có lẽ liền sẽ có đại chiến, chính mình phải đi làm sự tình bệ hạ bàn giao, ba tháng sau mới trở về.

Thuận tiện ám chỉ hai người bọn hắn, truyền ra những tin tức này ở bên trong Thiên Đình.

Thế là, ba tháng sau.

Lúc này Lý Trường Thọ đã làm xong bố cục có quan hệ đến Bắc Châu——đàm phán với Vu Tộc mượn một bộ phận tinh nhuệ, trao đổi cùng với Long Vương mời đến mấy trăm cao thủ, lại chuẩn bị thỏa đáng tấu biểu cùng với ấn tỉ Yêu Đế, lại chuẩn bị tốt ba bộ phương án dự bị hoàn thiện.

Lần này bọn hắn là muốn đánh ra uy thế Thiên Đình, phá diệt khí vận Yêu Tộc, làm cho Yêu Tộc sau này lại không có khả năng tụ tập thanh thế mấy trăm lộ Yêu Vương như vậy.

Thừa dịp khoảng cách tu hành ngộ đạo, Lý Trường Thọ còn đi đến Kim Ngao Đảo Tiệt Giáo bái phỏng, cũng đi đến động phủ của Thái Ất Chân Nhân báo biến hóa gần đây của Linh Châu Tử, lên kế hoạch cho quan hệ hữu nghị giữa hai giáo.

Mặc dù trên đường còn đụng phải Nhiên Đăng, làm cho tâm tình tốt của Lý Trường Thọ bị tổn hại nhẹ.

Nhưng Lý Trường Thọ thay đổi thái độ trước đây đối với Nhiên Đăng, mỉm cười chân thành lại tha thiết, lên tiếng chào cùng với Nhiên Đăng.

Chuyện này khiến cho Nhiên Đăng có một chút khó hiểu, suy tư một hồi lâu, vì sao thái độ của Thuỷ Thần Thiên Đình đối với chính mình lại đại biến.

Hẳn là có tính kế gì?

Vào ngày Ngọc Đế • Hoa Hữu Minh cùng với Hoa Vân hẹn nhau, vào sáng sớm Lý Trường Thọ liền thả hai sợi tiên quang ở phía trước khuê phòng của Hoa Vân —— đây là đang nhắc nhở Hoa Vân, lại không đi thổ lộ, nàng liền sẽ không có cơ hội.

Hoa Vân quả thật có một chút lo lắng, do dự trăm ngày, ngày hôm nay cuối cùng cũng vượt qua phần ngượng ngùng trong đáy lòng kia.

Nàng cẩn thận ăn mặc nửa ngày, đổi thành một thân váy dài hoa lệ, ngồi trên xe bò, tiến đến Dương phủ.

Lúc xuống xe, Hoa Vân đã là "gái mới lớn nhà bên cạnh", làm cho không biết bao nhiêu phàm nhân nhìn ngây người. Nàng cúi đầu đi vào Dương phủ, người hầu Dương phủ tự nhiên không dám ngăn cản.

Thuận lợi tìm được Dương Thiên Hữu trong thư phòng, Hoa Vân cắn môi, nhìn chăm chú vào người mình yêu.

"Làm sao vậy?" Dương Thiên Hữu ngạc nhiên hỏi, bản thân cũng có phần thân quen với Hoa Vân, thấy Hoa Vân lộ vẻ mặt khó xử, liền lo lắng hỏi: "Ngươi không phải nói ngày hôm nay phải đi xa nhà, đi tìm Hữu Minh huynh?"

"Dương, Dương đại ca..." Hoa Vân không cẩn thận cắn trúng đầu lưỡi, câu nói kia đến bên miệng, nhưng vẫn là nói không nên lời.

Lý Trường Thọ âm thầm xem kịch suýt nữa cười ra tiếng, thiếu nữ ngượng ngùng như vậy, thực sự là một điều đẹp hiếm có trên đời.

"Muốn gì thì cứ nói." Dương Thiên Hữu cười nói: "Ngươi cần lộ phí sao?"

"Không phải." Hoa Vân không nhịn được đưa tay vuốt vuốt lông mày, nhỏ giọng hỏi: "Dương đại ca có...ý định tái hôn hay không?"

Dương Thiên Hữu run lên, sau đó rõ ràng gì đó, cười nói: "Ta vẫn còn nhớ vong thê, cũng không muốn suy nghĩ về việc này."

Hoa Vân mím mím khóe miệng, thấp giọng nói: "Hoa Vân hiểu được, vậy thì...nếu có duyên phận, ngày khác gặp lại."

Nói xong liền quay người rời đi.

Đúng lúc này, Lý Trường Thọ dùng bộ dáng Thuỷ Thần Thiên Đình, xuất hiện ở trong không trung, phất trần trong tay nhẹ nhàng hất lên, một đám mây trắng ngưng tụ thành, tản ra cái thang tiên quang, rơi vào trước mặt Hoa Vân.

"Tiên tử." Lý Trường Thọ cười nói: "Đã đến lúc về trời."

Cử động như vậy, thật sự có một chút ý "cố ý khoe khoang", nhưng Lý Trường Thọ nhất định phải cam đoan Nhị Lang Thần có thể thuận lợi hàng thế, hắn không còn cách nào khác ngoài việc sử dụng một chút tính toán nhỏ đối với hai phàm nhân này.

Hoa Vân đạp lên thang mây, thân hình liền tự động trôi về hướng không trung.

Nàng quay đầu nhìn lại, Dương Thiên Hữu đứng ở phía trước thư phòng mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, các phàm nhân trong Xác Châu Thành cũng là một đám trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ thủy chung vẫn là thiếu một phần bình tĩnh giống như các phàm nhân trong An Thủy Thành.

Một màn này, để lại rất nhiều truyền thuyết trong Xác Châu Thành, nhưng Lý Trường Thọ biết rằng đây chỉ là khởi đầu của câu chuyện giữa Hoa Vân cùng với Dương Thiên Hữu.

…

Lý Trường Thọ đưa Hoa Vân đến Dao Trì, do Vương Mẫu dàn xếp chăm sóc, an bài sự tình tu hành thành tiên.

Mới vừa làm xong việc này, Mộc Công lại đi đến Phủ Thủy Thần, thúc giục Lý Trường Thọ đi đến Nguyệt Cung nhậm chức.

Lý Trường Thọ trở tay chính là một bản sớ, một khối đại ấn, lôi kéo Mộc Công đi đến Lăng Tiêu bảo điện, trình ở trước mặt Ngọc Đế.

Trong chốc lát, Thiên Đình chấn động.

Văn thần võ tướng xếp hàng trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế bệ hạ mặc giáp vàng, Thuỷ Thần, Mộc Công đứng ở phía trên thềm ngọc, một trái một phải.

Tình hình như vậy, bọn hắn vừa mới trải qua trước đây không lâu, Ngọc Đế bệ hạ đích thân dẫn quân thảo phạt đám yêu Bắc Châu, nhưng cuối cùng bởi vì chúng đệ tử Thánh Nhân cố ý khó xử, Ngọc Đế bệ hạ sợ rằng Thiên Binh Thiên Tướng tổn thương thảm trọng, trực tiếp lui binh.

Nhưng ngày hôm nay lại khác biệt.

Chỉ vì ở bên trong Thiên Đình, vị Thuỷ Thần luôn có thể làm ra những điều thần kỳ kia đã trở về.

Chương 838. -

Ngọc Đế gọi ra Thiên Đế Thần Quyền Kiếm, trực tiếp đẩy thanh kiếm này tới trước mặt Lý Trường Thọ, cười nói: "Cuộc chiến hôm nay, Trường Canh chủ trận. Từ hôm nay trở đi, Thuỷ Thần xếp vào hàng chính thần tam giai, hưởng công đức của chính thần nhị giai, làm chủ sự tình Thiên Đình sát phạt!"

Lý Trường Thọ dùng hai tay nâng thần kiếm, giơ cao qua khỏi đỉnh đầu, hô to một tiếng: "Tuân lệnh bệ hạ!"

Chúng tiên thần Thiên Đình phía dưới cùng nhau hô to, khắp Thiên Đình lấp lánh ánh vàng, lực lượng Thiên Đạo càng trở nên nồng đậm.

Ở trong góc Tiểu Quỳnh Phong âm u nào đó, một hộp gỗ đột nhiên bị nứt vỡ, một tòa bảo tháp, một cây thước dài chuyển động, Bạch Trạch bên trên Hắc Trì Phong cũng dừng uống rượu cùng với Triệu Công Minh, hóa thành bộ dáng bản thể, ngắm nhìn không trung...

Thùng thùng! Đông đông đông!

Tiếng trống gấp rút, mây đen đầy trời, ranh giới Bắc Châu tràn đầy sát khí.

Bầy yêu phía dưới đã không còn lo sợ bất an như trước nữa, lúc này hơn phân nửa Yêu Tộc còn không biết sự tình đại kiếp, mơ mơ hồ hồ theo sát đại vương nhà mình tụ tập ở chỗ này, trước đó vài ngày lại mơ mơ hồ hồ bức lui đại quân Thiên Đình.

Lần này, vẫn như cũ mơ mơ hồ hồ vọt tới các ngọn núi, giơ binh khí gọi loạn ô ô oa oa, không ngừng thị uy.

Các ngọn núi dựng thẳng cờ đại vương, khắp núi đều là yêu binh.

Ngày hôm nay, biểu hiện của Thiên Binh Thiên Tướng, hoàn toàn khác biệt so với lần trước.

Bọn họ...

Ở phía xa xa liền bắt đầu bày trận, Thiên Binh Thiên Tướng từ Tây Thiên Môn, Bắc Thiên Môn, Trung Thiên Môn tụ đến, đều xếp thành một mảng ba tầng đâu vào đấy, chiến trận giao thoa tung hoành, nối thành một mảnh chỉnh thể.

Tiến có thể công, lui có thể thủ, làm cho bầy yêu phía dưới hoàn toàn không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhìn không thấu chiến trận biến hóa kế tiếp của Thiên Đình.

Một chữ ổn hiện ra.

Một đóa mây trắng đè xuống từ trên cao, những ngọn cờ lớn giương cao trên bầu trời!

Tiên quang vờn quanh trên mây trắng này, thần quang lấp lánh, chiếu vào vị lão giả tóc trắng áo trắng trước nhất kia, chính là Thuỷ Thần Thiên Đình!

Lý Trường Thọ suất lĩnh mười mấy vị Thiên Tướng đến, tay trái mang theo phất trần, tay phải đặt Thiên Đế Thần Quyền Kiếm ở trong lòng ngực, thần quyền bảo khí Thuỷ Thần Tạo Vũ Kỳ phất phới phía sau.

Giữa những tiếng trống, dường như có tiếng sóng vô tận đang sục sạo, như thể sẽ có cả đại dương mênh mông trên bầu trời, đập vào đầu bầy yêu phía dưới!

Đóa mây trắng này vừa mới dừng lại, thì có một đám mây xám bay tới từ phương bắc, trên đó có mấy trăm vị cao thủ Long Tộc đầu rồng thân người đứng, cả đám mặc chiến giáp, sắc mặt lạnh lùng, đi đến trước mặt Thuỷ Thần cùng nhau hành lễ.

Cao thủ Long Vương Tứ Hải điều động đã đến nơi đây, phía sau còn mang theo hơn ngàn vị Chiến Vu Vu Tộc, mỗi người đều là huyết khí tràn đầy, thực lực mạnh mẽ.

Mà ở trên không trung, thanh âm thần long gào thét xuyên thủng chín tầng trời.

Xa liễn cửu long bay qua, Ngọc Đế ngồi ở bên trong xa giá, dò xét đại quân Thiên Đình bên trong phạm vi ngàn dặm, được ánh mắt của Thiên Binh Thiên Tướng dõi theo.

Đối với chuyện hôm nay, người kể chuyện dưới hậu thế, có lẽ sẽ có một đoạn như thế này:

【 Các vị quan khách hãy nghe cho kỹ, ngày hôm nay chúng ta nói về truyền kỳ.

Cựu yêu Thượng Cổ tụ tập làm loạn, tính kế muốn lật trời.

Thuỷ Thần đầu tiên dụng kế kéo dài, Mộc Công tọa trấn Thông Minh Điện.

Các bộ tiên thần hàng đau khổ, chờ đợi Ngọc Đế trở về trời.

Ngọc Đế lịch kiếp vì thương sinh, ai ngờ bầy yêu nổi sóng.

Thiên Đình không có người đứng đầu bị yêu tính, tiên thần đều khiếp sợ náo loạn.

Mộc Công quỳ xuống mời đế về, Ngọc Đế liền muốn trảm bầy yêu.

Tiếc rằng Thiên Đình thiếu chủ tướng, đành phải xin Tiệt Xiển giúp đỡ.

Đệ tử Tiệt Xiển nói chuyện đùa, Linh Sơn còn đuổi Mộc Công.

Ngọc Đế tâm hận tạm lui binh, cúi người khóc ở trước Tử Tiêu.

Đạo Tổ lão hạ xuống Phong Thần, Tiệt Xiển Linh Sơn khó thoát hiểm.

Thuỷ Thần khỏi bệnh về Thiên Đình, hiến kế trừ yêu định non sông.

Tiên binh Cửu Thiên điều động đủ, ba trăm Thiên Tướng bày trận phía trước.

Bảo liễn của Ngọc Đế đi trong không trung, lão yêu trong núi sợ bể mật.

Thuỷ Thần cầm Thiên Thần Kiếm, trùng chim vạn dặm chạy tứ tán.

Lại có!

Chư thống lĩnh thuỷ quân Thiên Hà, Nguyên Soái Thiên Môn hiện ra uy nghiêm.

Tứ Hải Long Vương phái binh, Vu Tộc Chiến Vu muốn làm khó dễ.

Âm phong thổi lên trận trận, bầy quỷ âm ty Địa Phủ hiện hình.

Ba cõi cùng chung sức trừ tà, vì quang vinh và bình an ngày này.

Thuỷ Thần tiến về phía trước nói thiên lý, bầy yêu không phục la mắng.

Muốn hỏi trận này đánh như thế nào, các vị!

Cộc! (Tiếng thước gõ)

Hắc hắc, trước tiên thưởng cho lão bản chút tiền. 】

Khi Ngọc Hoàng đã ẩn ở trong chín tầng trời, Lý Trường Thọ đưa tay, tiếng trống phía sau dừng lại, điều khiển đóa mây trắng đi xuống phía dưới, cúi đầu quét mắt nhìn yêu binh dày đặt trên mặt đất.

Chỉ là một ánh mắt, tiếng hô hoán của bầy yêu im bặt trong nháy mắt.

Lý Trường Thọ chậm rãi mở miệng, tiếng nói như chuông gõ, qua lại quanh quẩn ở trong thiên địa, từ chậm đến nhanh, phối hợp với uy thế tự thân từng bước tăng cường:

"Ta chính là Thuỷ Thần Thiên Đình, ngày hôm nay phụng lệnh bệ hạ, đến đây thảo phạt yêu tặc phản thiên!

Yêu Tộc các ngươi, vốn là vạn linh hoá sinh, không phục thiên mệnh, không vào chính đạo, uổng lời thề của Yêu Tộc Thượng Cổ!

Lúc các ngươi mới phản, ta niệm tình vạn linh tu hành không dễ, các sinh linh bị cường yêu bức bách, vẫn lưu lại cho các ngươi rất nhiều đường sống.

Tuy nhiên, Yêu Tộc Lục Áp tàn sát bạo ngược, không biết điều, càng là mưu tính trọng thần Thiên Đình chúng ta, vô cùng xấu xa, tội lỗi chồng chất!

Thiên Đình đề cao ý trời, bảo vệ ba cõi, phù hộ độ trì, chính thần Thiên Đình đều do Ngọc Đế bệ hạ sắc phong, cúc cung tận tụy vì Thiên Đạo vận chuyển, lại bị Yêu Tộc ức hiếp như vậy!

Hôm nay Thiên Đình phụng ý chỉ của Ngọc Đế bệ hạ, khởi binh thảo phạt các ngươi!

Đại kỳ rơi xuống, nhất định phải làm cho các ngươi hôi phi yên diệt!

Nếu có người đầu hàng, vậy thì chỉ diệt thân hình, giữ lại tàn hồn, đưa vào hàng ngũ lục đạo luân hồi!

Âm ty Địa Phủ ở đâu?"

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, phía tây nam xuất hiện từng mảnh từng mảnh mây đen, trong đó hiện ra mười vạn âm binh, mấy trăm quỷ sai, cùng nhau cúi đầu trước Lý Trường Thọ.

Ngưu Đầu Mã Diện cao giọng hô: "Tuân điều lệnh Thiên Đình mà đến, mời Thuỷ Thần đại nhân hạ lệnh!"

Lý Trường Thọ râu tóc đều dựng, căn bản không cho Yêu Tộc cơ hội cãi lại, hô to: "Sau đó các ngươi hãy thu thập hồn phách! Phàm là Thiên Binh chết trận ngày hôm nay, vào luân hồi thiên nhân đạo, ban thưởng phúc nguyên, cùng với an dưỡng hồn phách! Phàm là Yêu Tộc đả thương Thiên Binh ngày hôm nay, nhập vào mười tám tầng địa ngục gặp tai hoạ gặp nạn, lại không được đầu thai chuyển sinh vào Tam Giới!"

Ngưu Đầu Mã Diện cùng nhau hét lên:

"Rõ!"

Bầy yêu phía dưới lặng ngắt như tờ, không ít Yêu Tộc toàn thân run rẩy, đại yêu tiểu yêu cảm thấy kinh dị.

Chương 839. -

Có đại yêu ra trận quát mắng: "Thuỷ Thần, ngươi sử dụng thần quyền một cách bừa bãi, làm khổ chúng sinh! Lục đạo luân hồi thuộc về chúng sinh, Thiên Đình các ngươi có quyền gì mà can thiệp!"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Tam Giới đều là một thể, Thiên Đình ở giữa điều hành. Các ngươi chính là ung nhọt của sinh linh, là căn nguyên gây hại cho sinh linh, vẫn ôm ấp mộng cũ Thượng Cổ, còn không biết bản thân đã là chó bại trận, thật là buồn cười. Ngày hôm nay diệt trừ các ngươi, sau này vạn linh hoá sinh chọn con đường của riêng mình! Ta khuyên chư linh nơi đây, nếu tự thân không dính nghiệp chướng, vô tội nghiệt, như vậy thả ra lưỡi đao trong tay, quay người rời khỏi nơi đây. Các bộ nghe lệnh, nếu có Yêu Tộc như thế quay người rời đi, không cần cản trở."

Lời nói rơi xuống, Yêu Tộc phía dưới rơi vào trầm mặc một lần nữa.

Lúc này, Long Cung, Địa Phủ, Vu Tộc xem như đứng ngoài quan sát, ngoại trừ Vu Tộc, bọn họ đều đã hiểu ra điều gì đó.

Thuỷ Thần cùng với người chủ trì của Yêu Tộc, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Ba chiêu phá quân tâm địch quân—— trước xuất ra thanh danh chính thần Thiên Đình, lại dùng cao thủ không ngừng lên sân khấu tạo áp lực chính diện dao động quân tâm Yêu Tộc, sau đó dứt khoát đưa tới quỷ sai Địa Phủ dùng sự tình luân hồi, triệt để làm cho quân tâm Yêu Tộc tan rã.

Như vậy làm sao đánh?

Phần thắng đối chiến chính diện là hơi nhỏ, sau khi chiến tử còn bị chộp tới mười tám tầng địa ngục chịu khổ, nếu thắng liền sẽ bị sấm sét Thiên Đạo đưa tới oanh kích...

Mà lúc này, Thuỷ Thần chủ động lui lại một bước, để Yêu Tộc nơi đây vô tội, lai lịch không xấu quay người rời đi, phân hoá bầy yêu.

Giết yêu, tru tâm, còn không muốn để cho phe mình có quá nhiều tổn thất.

Mưu lược của Thuỷ Thần, ở trong mấy lần đối thoại ngắn ngủi này, đã phát huy ra vô cùng tinh tế.

Lập tức, có một số Yêu Tộc ở bên rìa ném pháp bảo trong tay, quay người liền bay nhanh về hướng chân trời.

Nhưng một ít Yêu Tộc này còn chưa bay được vài dặm, một vệt bóng đen xẹt qua cực nhanh, chúng yêu trực tiếp nổ thành bọt máu giữa không trung, ngay cả hồn phách cũng không lưu lại nửa điểm.

Vệt bóng đen kia hóa thành bộ dáng trung niên nam nhân, phía sau mọc lên một đôi cánh chim, toàn thân trên dưới tản ra uy áp kinh người.

Yêu này cất cao giọng nói: "Thuỷ Thần ngươi không khỏi lấn chúng ta quá đáng! Mệnh mạch của Yêu Tộc chúng ta ở đây, khí vận ở đây, càng có cơ sở ở đây, vạn linh hoá sinh vốn là yêu, ngươi hẳn là ngay cả minh ước trên đỉnh Bất Chu Sơn lúc Thượng Cổ cũng không biết sao?"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Minh ước Thượng Cổ đã chôn vùi theo Yêu Đình, bây giờ chính là đại yêu lòng mang ý đồ xấu, dã tâm bừng bừng như ngươi, làm cho chúng sinh bất an, làm cho thiên địa rung chuyển. Ngươi mới vừa nói, khí vận Yêu Tộc?"

Tiện tay thu hồi phất trần, chậm rãi lấy ra một khối ấn tỉ từ bên trong tay áo.

Ấn tỉ lúc này bị một mảnh vải vàng nhuốm máu bao bọc, Lý Trường Thọ tiện tay vén mảnh vải, lộ ra nguyên hình.

Chỉ một thoáng!

Yêu khí phía dưới cuồn cuộn, mấy trăm vị Yêu Vương giận dữ hét lên, mười mấy vị cao thủ Yêu Tộc đến từ Thượng Cổ vọt tới giữa không trung, căm tức nhìn vật trong lòng bàn tay Lý Trường Thọ!

Đây là một khối đạii ấn, trên đó lưu lại lực lượng Thiên Đạo.

Xung quanh đại ấn điêu khắc một đám đại yêu, điêu khắc trên đó chia làm tổng cộng sáu tầng, một tầng trên cùng là hai đầu Kim Ô giương cao cánh, hai tầng dưới cùng là một đầu Côn Bằng, có mười đầu cự yêu ngửa đầu gầm thét...

Ấn tỉ Yêu Đế!

Lý Trường Thọ thản nhiên nói: "Vài ngày trước, ta bị một đầu Kim Ô và hơn mười mấy đầu lão yêu Thượng Cổ vây công, may mắn được lão sư bảo hộ, chém chết đầu Kim Ô kia, đạt được vật này. Đây chính là khí vận của Yêu Tộc các ngươi?"

Mấy lão yêu lớn tiếng quát lớn: "Thuỷ Thần ngươi dám!"

"Ngươi chỉ cần trả lại ấn tỉ, chúng ta sẽ lập tức lui binh, tuân lệnh Thiên Đình!"

"Điện hạ quả nhiên bị các ngươi hạ độc thủ!"

Sắc mặt của Lý Trường Thọ dần dần trở nên lạnh lùng, tiện tay quăng đại ấn lên.

Bầy yêu phía dưới làm bộ muốn vọt tới phía trước, các cao thủ

Long Tộc, Chiến Vu Vu Tộc, chúng Thiên Tướng phía sau Lý Trường Thọ, cùng nhau chuẩn bị ra tay đón lấy!

Nhưng nghe được tiếng kiếm minh, bên trong thiên địa lóe ra một vệt ánh vàng, Thiên Đạo Thần Quyền Kiếm đã được Lý Trường Thọ rút kiếm ra khỏi vỏ, thân kiếm như nước chảy chiếu lên khuôn mặt hoảng loạn của bầy yêu phía dưới, một kiếm chém ngang, mũi kiếm rơi vào ấn tỉ Yêu Đế!

Giữa thiên địa, chư đạo rung động!

Ánh sáng sấm sét trên chín tầng trời chấn động năm châu.

Sinh linh trong phương viên vạn dặm cơ hồ nghẹn ngào, đạo đạo ánh mắt tụ vào phía trên ấn tỉ Yêu Đế, nhìn Thiên Đạo Thần Quyền Kiếm bị ấn tỉ ngăn cản trong một cái chớp mắt.

Nhìn Thiên Đạo Thần Quyền Kiếm giống như không gắng sức chút nào, cắt vào ấn tỉ Yêu Đế.

Nhìn...

Lý Trường Thọ dùng một kiếm chém ấn tỉ Yêu Đế thành hai đoạn!

Trên đỉnh đầu bầy yêu tuôn ra đạo đạo ánh vàng, hóa thành một đầu Kim Ô ngửa đầu gào thét đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ hừ lạnh một tiếng, phía sau nở rộ sấm sét, hiện ra xa liễn Ngọc Đế trên chín tầng trời, chín con rồng vàng há miệng gào thét đối với phía dưới!

Kim Ô giương cánh bay ra ngàn trượng, thân thể bỗng nhiên vỡ vụn.

Chín con rồng vàng vừa muốn động thủ xoay quanh một lần, hóa thành ánh vàng nổ tan, đạo đạo ánh vàng bao quanh người

Thiên Binh Thiên Tướng, quỷ sai Địa Phủ, Long Tộc, Vu Tộc nơi đây.

Lý Trường Thọ lộ ra thần sắc lạnh lùng, cúi đầu nhìn về phía dưới, thu hồi hai đoạn ấn tỉ Yêu Đế vào trong tay áo, cầm Thiên Đạo Thần Quyền Kiếm đứng ở trên mây.

"Không đầu hàng, hồn phi phách tán. Nếu đầu hàng, giữ lại hồn phách."

Bầy yêu phía dưới gào thét, trống trận vang lên khắp nơi, các Yêu Vương vào giờ phút này giống như phát điên, tất cả đều lửa giận công tâm, hai mắt phiếm hồng.

Yêu khí cuồn cuộn, sát ý kinh thiên.

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, quay người chắp tay làm tấu mời: "Bệ hạ, bầy yêu tử chiến không hàng, tiểu thần mời thiên mệnh, quét dọn yêu ma nơi đây, hộ vệ thiên địa."

Tiếng nói của Ngọc Đế truyền đến từ trên cao: "Chuẩn."

Lý Trường Thọ bỗng nhiên quay người, giơ cao Thiên Đạo Kiếm trong tay, hai mắt khép lại, lực lượng tâm thần kéo căng trong nháy mắt!

Thiên địa, đại linh bạo!

Không cần mắng mỏ, không cần hô to, mặt đất đột nhiên bắt đầu lay động, ngay ở trên chín đỉnh núi tinh nhuệ Yêu Tộc tụ tập, đỉnh núi đột nhiên bị lật tung, linh lực sôi trào trong chớp mắt, chín quầng sáng đồng thời bộc phát ở trên mặt đất!

Mười mặt trời sáng chói cùng xuất hiện!

Sức mạnh của nó, rung trời rung đất, thần tiên cũng phải khiếp sợ.

Lý Trường Thọ sử dụng gần như toàn bộ Kim Đan • Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên làm ngòi nổ, lấy ra mười hai năm tích lũy của chính mình, tùy ý vãi ra mủ nhựa cây rừng cự mộc Tiểu Quỳnh Phong cho, trút tiên lực chính mình quán chú trong gần mười hai năm xuống.

Đợi bão táp linh lực lui bước, trận thế Yêu Tộc phía dưới đại loạn, đại yêu ốc còn không mang nổi mình ốc, chín ngọn núi hóa thành hố to...

Chương 840. -

Có lẽ một đòn hạng nặng này của Lý Trường Thọ cũng không thể giết chết hai thành binh mã Yêu Tộc, đối phương phân tán quá rộng, hơn nữa ở bên trong quá trình linh bạo, có không ít cao thủ Yêu Tộc kịp thời chạy ra ngoài.

Nhưng vào giờ phút này, cỗ bi phẫn của Yêu Tộc kia đã tan thành mây khói, những đại yêu Thượng Cổ kia, vào giờ phút này cũng bình tĩnh trở lại...

Trường kiếm Lý Trường Thọ giơ cao rốt cuộc cũng rơi xuống, mở hai mắt ra, trong mắt chỉ có lạnh lẽo.

"Ngày hôm nay ta chủ sát phạt, diệt hết Yêu Tộc nơi đây. Giết."

Thiên Binh trong không trung cùng nhau kêu lên đồng ý, tiếng trống trận nổi lên, gió thổi các nơi, Thiên Binh Thiên Tướng thi triển thần thông, trấn áp bầy yêu!

Trên bầu trời, thân ảnh của Lý Trường Thọ đáp xuống!

Đúng lúc này, chân trời lại có ánh sáng xanh nở rộ, Bạch Trạch cất bước đi tới, trên lưng phun ra một đạo lôi quang, ở trong vạn quân, tinh chuẩn đánh trúng vào phía trước ngực Lý Trường Thọ.

Trong giây lát, Lý Trường Thọ thu hồi Đạo Nhân Giấy, bản thể gia nhập vào chiến trận.

Đội Huyền Hoàng Bảo Tháp trên đỉnh đầu, tay trái cầm Thiên Đạo Kiếm, tay phải cầm Không Gian Xích, lẫn vào bên trong đám đại yêu Thượng Cổ kia.

Vạn, vật, cân, bằng!

Thiên kiếm nở rộ!

...

Trên xa liễn, Ngọc Đế bệ hạ người mặc giáp vàng cầm đại kiếm, lãnh khốc...nhìn đại chiến bên dưới.

Trường Canh ái khanh...

Quả thực tuyệt.

Mắng chửi người tuyệt nhất, tính kế tuyệt nhất, phá trận tuyệt nhất, đấu pháp lại cũng là dũng mãnh như thế.

Cũng là do chiến tướng Thiên Đình hiện tại không có tác dụng lớn, chỉ có thể để Trường Canh đi xông pha chiến đấu, đợi Phong Thần qua đi, Thiên Đình hẳn là sẽ có tướng lĩnh có thể dùng, liền có thể làm cho Trường Canh ái khanh bớt lo một chút.

Câu kia của Đạo Tổ lão gia "Hãy tin tưởng Trường Canh, không cần do dự", hẳn là nói rằng Trường Canh có thực lực đấu pháp như vậy.

Chỉ là...

Ài, kẻ làm Thiên Đế như ta, không có một chút cảm giác tồn tại nào.

Những đại yêu đó còn chạy, chạy cái gì? Chẳng lẽ không biết bắt giặc trước bắt vua, giết kẻ đứng đầu trước sao?

Thật là...

Cuộc sống thường ngày của Thiên Đế, thật sự nhàm chán, gò bó, lại buồn tẻ.

Vẫn là ngẫm lại chuyện giữa Hoa Vân cùng với tên gia hỏa Dương Thiên Hữu kia đi.

Hừ, tên Dương Thiên Hữu này tuy nói có giao hảo cùng ta, nhưng trước đây nếu y gật đầu, ở ngay trước mặt Hoa Vân nói y có ý tái hôn, thần lôi Thiên Đình của ta sẽ liền vỗ xuống.

Hoa Vân nha đầu cùng Trường Canh ngược lại là rất xứng...bất quá, Trường Canh ứng đối với nhóm thường nga cũng đều có chút tránh né, ở với Long Cát lâu như vậy, ngược lại càng lúc càng giống như là lão sư và học sinh.

Chậc, Vân Tiêu tiên tử thật đúng là đã trói chặt Trường Canh ái khanh rồi?

Ngọc Đế cúi đầu nhìn lại, bảo kiếm trong tay nhẹ nhàng chiến minh, lại là đạo đạo ánh vàng gia trì ở trên người chúng Thiên Tướng phía dưới.

Hóa thân tiếp theo cũng nên đưa vào lịch trình.

Phía nam Bắc Châu, một trận chiến khuynh thiên.

Trận chiến giữa Thiên Đình cùng với Yêu Tộc kéo dài trọn vẹn nửa ngày, hơn nữa còn là ở dưới tình hình gần như thiên về một bên, Yêu Tộc chống cự, chạy trốn, bị đuổi giết nửa ngày.

May mắn, Thiên Đình cũng không thi hành kế sách tuyệt diệt, về sau cũng sẽ không truy cứu đối với thế lực Yêu Tộc Bắc Châu chưa tham dự làm loạn, khống chế sinh linh tử thương ở trong phạm vi nhất định.

Yêu là giết không bao giờ hết.

Việc Thiên Đình phải làm, hoặc là nói việc Lý Trường Thọ muốn mượn tay Thiên Đình làm, chính là xác định định nghĩa mới đối với yêu.

Muốn cân bằng Thiên Đạo, nào có đơn giản như vậy?

Lý Trường Thọ không chỉ có muốn mở rộng hệ thống cân bằng sinh linh của chính mình, chính là bộ "Nhân linh tiên yêu ma quỷ" kia. Lại càng cần phải bắt đầu từ những việc nhỏ, tích lũy dần dần để hình thành lực lượng ước thúc Thiên Đạo, mục đích cuối cùng chính là tự mình khai sáng đạo của chính mình!

Đạo của chính mình, là bảo hộ lớn nhất sau này.

Trận chiến trong mây chướng khí Bắc Châu mười hai năm trước, đã khiến cho Lý Trường Thọ suy nghĩ rõ ràng hơn rất nhiều.

【 Thực lực 】 mới là nhân tố quyết định cuối cùng, mà không phải là【 vị trí 】, không có phần thực lực này, cho dù có cơ duyên ném vào mặt cũng sẽ không vững, ngược lại sẽ hủy hoại tính mạng của bản thân.

Bây giờ vào lúc tính kế mọi việc, Lý Trường Thọ đều sẽ hỏi chính mình một câu, chuyện này phải chăng có giúp ích với đạo của chính mình.

Diệt sát đám yêu Bắc Châu, trọng thương khí vận Yêu Tộc, kéo Yêu Tộc vào bên trong hàng ngũ yếu thế, rất có ích lợi đối với đạo của hắn.

Cho nên hắn đã làm không hề do dự, cho dù bởi vậy mà đeo một chút nghiệp chướng trên lưng —— sau trận chiến này, công đức đạt được khi giết yêu, vừa vặn cân bằng với một chút nghiệp chướng gia tăng khi hạ lệnh sát phạt chúng yêu.

Nói về trận chiến giữa Thiên Đình cùng với Yêu Tộc này.

Trên thực tế, khi ba chiếc rìu của Lý Trường Thọ rơi xuống, "Giương thiên uy", "Chém yêu ấn", "Đại linh bạo", Yêu Tộc đã là không có phần thắng, càng là không có tâm tư tái chiến.

Bố cục tổng thể của Thiên Binh là vây "Bảy" thả một, ở dưới sự chỉ huy của Lý Trường Thọ, cố ý chừa lại một khoảng trống, để một lượng lớn yêu binh chạy trốn về hướng Tây Ngưu Hạ Châu...

Đáng tiếc, những yêu binh này chưa chạy trốn tới Linh Sơn, đã lập tức giải tán, tử thương hơn phân nửa, không thể hoàn thành hành động vĩ đại máu nhuộm Linh Sơn.

Lý Trường Thọ bố trí như vậy, còn có giấu giếm mấy tầng tính kế —— hắn muốn ép Tây Phương Giáo làm lựa chọn.

Lúc này ở bên trong thiên địa, cho dù là ai cũng biết, trước đây phương tây dốc sức tương trợ Yêu Tộc, mê hoặc Yêu Tộc đối lập cùng với Thiên Đình.

Bây giờ khí vận Yêu Tộc vỡ nát, đại yêu Thượng Cổ bị chém giết bảy ~ tám phần, một lượng lớn Yêu Tộc nếu chạy trốn đến phụ cận Linh Sơn, Tây Phương Giáo sẽ giết những Yêu Tộc này, hay là che chở những Yêu Tộc này?

Nếu Tây Phương Giáo giết những Yêu Tộc này, uy tín của Tây Phương Giáo liền sẽ 【phá sản】.

Mặc dù một vị Thánh Nhân lão gia nào đó vốn cũng không để ý những thứ này, nhưng vào giờ phút đại kiếp Phong Thần liên lụy đến Xiển, Tiệt, phương tây đang tiến đến, nếu phương tây làm ra chuyện như vậy, sau này sẽ rất khó mời được minh hữu.

Nếu Tây Phương Giáo che chở những Yêu Tộc này, Tây Phương Giáo liền trở thành đối lập với người chủ đạo đại kiếp ——Thiên Đình.

Lý Trường Thọ liền có thể thuận thế, phát triển mâu thuẫn giữa Ngọc Đế cùng với Tây Phương Giáo đến mức không thể điều giải, từ đó làm cho Tây Phương Giáo thừa nhận càng nhiều kiếp vận ở bên trong đại kiếp!

Đáng tiếc, những Yêu Tộc này thật sự không còn dùng được.

Về sau Lý Trường Thọ luôn ám chỉ Thiên Tướng phe mình không nên đuổi quá gấp, bầy yêu vẫn không thể nào chèo chống đến phía trước Linh Sơn...

Mang theo một chút ít tiếc nuối, Lý Trường Thọ đứng từ xa nhìn Linh Sơn một chút, quay người biến mất không thấy gì nữa.

Cơ hội như vậy không có cách nào sử dụng đầy đủ, quả thật có một chút tiếc nuối.

Chương 841. -

Sau trăm năm, các Thánh Nhân vào trong Tử Tiêu Cung ký tên Phong Thần Bảng, hai giáo Xiển Tiệt xuất hiện khe hở tự nhiên, Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ nhảy trái nhảy phải, làm cho Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo rơi vào đối lập.

Đến lúc đó, quan hệ giữa phương tây, Xiển Giáo, Tiệt Giáo tất nhiên sẽ rắc rối phức tạp, Tiệt Giáo "vạn tiên triều bái" chắc chắn sẽ đưa tới kiêng kị, dàn khung Đạo Môn đã sắp chỉ còn trên danh nghĩa.

Đại giáo đánh cờ, sẽ từng bước một đẩy lên đỉnh phong.

Đây mới thực sự là thời khắc phải hao phí tâm lực đi đối phó với phương tây.

Hiện tại phải làm, là tích lũy nội tình, gia tăng át chủ bài của chính mình đối với phương tây, đồng thời chuẩn bị đồ vật có thể xoay chuyển tình thế vào thời khắc mấu chốt.

Tham dự tranh chấp đại giáo, đánh cờ cùng với Thánh Nhân, nhất định phải vững vàng, đi nhầm một bước chính là thua cả bàn.

Thánh Nhân, nhưng đệ tử Thánh Nhân tốt xấu lẫn lộn, bọn họ là người thắng lớn nhất tại thời đại Viễn Cổ, Thượng Cổ!

Trong đáy lòng suy tư những điều này, lòng bàn tay của Lý Trường Thọ nở rộ lôi quang, bản thể thừa cơ Bạch Trạch trở về, rời khỏi chiến cuộc.

Đạo Nhân Giấy【 Thuỷ Thần 】bình tĩnh bay trở về không trung, đi đến trước mặt Ngọc Đế phục mệnh.

Lần đại chiến này, tất nhiên là đại thắng.

Hơn ba trăm lộ Yêu Vương Yêu Tộc tử thương hơn phân nửa, non nửa yêu binh chạy tứ tán, hơn phân nửa yêu binh bị Thiên Binh Thiên Tướng đánh tan.

Cao thủ Yêu Tộc mà Long Tộc chém giết, so với Vu Tộc vẫn là nhiều hơn một chút, bởi vì ở bên trong truy kích, Vu Tộc chỉ am hiểu chạy không am hiểu phi hành, có một chút không thể bắt kịp tốc độ chạy trốn của Yêu Tộc.

Dù sao thì tại lúc Thượng Cổ, hai chân không thể chạy theo một luồng gió hoặc hai cánh, vốn đã là một nhân tố trọng yếu hạn chế số lượng vu khẩu của Vu Tộc.

Đợi ranh giới Bắc Châu thây chất đầy đồng, Lý Trường Thọ hạ lệnh chúng Thiên Binh Thiên Tướng thu thập thi thể đồng đội, lại dùng chân hỏa đốt sạch những ngọn núi trong phạm vi ngàn dặm, khiến tro tàn chất đống ở chỗ này.

Qua mấy chục năm nữa, nơi đây tự nhiên có thể khôi phục lại thành một mảnh màu xanh biếc.

Màu xanh lá cây là màu của sự sống và hy vọng.

Ở phía trước cửu long xa liễn, Lý Trường Thọ vái chào, tiến hành bẩm báo: "Bệ hạ! Bầy yêu đã đền tội, chúng tướng sĩ đại thắng trở về!"

Ngọc Đế cầm đại kiếm lạnh nhạt nói: "Mộc Công ở đâu?"

Đông Mộc Công trường bào nhuốm máu vội vàng đi đến, chắp tay cúi đầu nói: "Lão thần ở đây!"

"Đại chiến lần này, luận công ban thưởng cho các tướng sĩ." Ngọc Đế lạnh nhạt nói: "Trường Canh ái khanh có công đầu, ban thưởng công đức, lại lập đại công thì thăng cấp thần vị."

Lý Trường Thọ liền lập tức muốn mở miệng...

Hắn phí sức lực lớn như vậy diệt đám yêu Bắc Châu là vì cái gì?

Còn không phải là vì không phải đi đến Nguyệt Cung nhậm chức!

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa mới mở miệng ra, một vệt ánh vàng rơi xuống từ chân trời, bao phủ Lý Trường Thọ vào bên trong, từng tia từng tia công đức tụ hợp vào ao Công Đức xung quanh nguyên thần của Lý Trường Thọ.

Công đức tiêu hao cứu hồn phách sư phụ trước đây, lại trở về!

Bất quá, khoảng cách so với Công Đức Kim Thân vẫn là kém một chút...

Nhưng một chút này cũng không thành vấn đề, sau đó hắn chỉ cần đi đến Địa Phủ một lần, trình phương án cải cách Địa Phủ đã chỉnh lý tốt trước đây cho Hậu Thổ nương nương xem.

Chỉ cần Hậu Thổ nương nương gật đầu, phần công đức này liền sẽ đến tay, Công Đức Kim Thân của hắn, cũng liền thành!

"Trường Canh ái khanh đã rất vất vả trong trận chiến này." Ngọc Đế nói: "Sau khi trở về Thiên Đình, vẫn nên sớm đi đến Nguyệt Cung nhậm chức, đừng để những gì ta nói như nước chảy mây trôi."

Lý Trường Thọ: "..."

Có cảm giác chính mình bị gài bẫy.

Hắn hữu khí vô lực đáp một tiếng: "Tiểu thần tuân lệnh."

Ngọc Đế cười một tiếng, đứng dậy ở phía trước xa giá, ngắm nhìn tro tàn đầy trời phất phới phía dưới, trong mắt mang theo quang mang, thân hình cũng dường như càng vĩ ngạn hơn chút.

Y muốn nói gì đó, giống như lúc ở Tây Hải, đã từng nói những lời hùng hồn đối với Mộc Công cùng với Lý Trường Thọ.

Giống như lúc trò chuyện với Lý Trường Thọ ngồi trên bậc thềm khi không có ai xung quanh.

Nhưng ngày hôm nay, cảm thụ được nỗi buồn của sinh linh, cảm thụ được sự thảm thiết của thiên địa, Ngọc Đế chỉ khẽ thở dài: "Về trời."

...

"Nhìn thấy chưa? Đây là kẻ thù tương lai của chúng ta."

Ở một nơi cách tro tàn Yêu Tộc phất phới mấy vạn dặm, hai thân ảnh đang đứng trên vách núi.

Huyết y bao bọc thân hình xinh đẹp cực điểm, Văn Tịnh đạo nhân dựa vào dưới một gốc đại thụ, thong thả nói như thế.

Thiếu nữ tóc bạc hơi cúi đầu, ôm chặt bảo kiếm trong lòng ngực.

"Có phải hay không có một chút cảm giác tuyệt vọng?" Văn Tịnh đạo nhân truyền âm lẩm bẩm, thiếu nữ tóc bạc hơi gật đầu.

"Tuyệt vọng là được rồi." Tiếng nói của Văn Tịnh đạo nhân dường như mang theo một loại pháp lực nào đó, ăn mòn đạo tâm của thiếu nữ tóc bạc này.

"Đi thôi, đại kiếp đã sắp đến, ta và ngươi cũng phải giảm bớt ra ngoài, tránh gây thêm phiền toái cho Thánh Nhân lão gia."

"Vâng." Thiếu nữ tóc bạc đáp lời, trước khi quay người rời đi, liếc nhìn tro tàn đại chiến thêm vài lần.

Cùng lúc đó, ở bên trên Hắc Trì Phong.

Một vệt dao động chậm rãi khuếch tán ra từ đầm nước, Bạch Trạch cõng Lý Trường Thọ hiện ra thân hình, chậm rãi bò đến bên cạnh đầm nước.

"Ài." Bạch Trạch thở dài, đợi Lý Trường Thọ đi xuống, y liền hóa thành hình người.

Lý Trường Thọ cười nói: "Bạch tiên sinh thế nhưng bởi vì ngày hôm nay Yêu Tộc đại bại, trong đáy lòng có một chút không đành lòng?"

Ai ngờ Bạch Trạch lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Ta là đang nghĩ, con đường đấu pháp của Thuỷ Thần ngươi, có phải là quá tàn nhẫn không. Vạn vật cân bằng, ngươi liền đi cân bằng tốc độ của đại yêu am hiểu bay, cân bằng nhục thân của đại yêu nhục thân cường hoành, sắp đánh chết một đầu đại yêu, còn cân bằng một chút thương thế của đầu đại yêu đó với các đại yêu khác. Này, chuyện này...vậy còn đánh cái gì? Ai quần chiến cùng với ngươi, đó không phải là muốn chết sao?"

"Ha ha ha ha!" Lý Trường Thọ không khỏi cười to, khoát tay một lúc rồi giải thích: "Bạch tiên sinh nói sai rồi. Muốn cân bằng vật nào đó, cần nằm ở trong phạm vi chịu đựng của nguyên thần chính mình, đây chỉ là thần thông được mở rộng bằng cách riêng của mỗi người. Giống như đại đạo hỏa tới gần viên mãn, liền có thể có thể trực tiếp ném lửa đả thương người, chỉ là phương thức ta đả thương người có một chút khác biệt mà thôi. Những gì ta sử dụng ngày hôm nay, chỉ là phiên bản sơ bộ của cân bằng chi đạo, ta còn có một đòn tất sát, giữ lại làm át chủ bài."

"Ồ?" Bạch Trạch nháy mắt mấy cái, thầm nói: "Bằng vào quan hệ giữa hai ta...có thể tiết lộ một chút không?"

Triệu Công Minh đang nằm ngáy o o ở bên trong nhà bếp, cũng không khỏi dựng lỗ tai lên.

Lý Trường Thọ mỉm cười, đã dám nói ra, dĩ nhiên là đã phát triển ra càng nhiều át chủ bài, nói chuyện này với Bạch Trạch, cũng là có một chút dụng ý.

Chương 842. -

Lý Trường Thọ nói: "Nếu ta liều lĩnh thiêu đốt lực lượng nguyên thần, chuẩn bị đủ cửu chuyển Kim Đan, ta có thể cân bằng...tuổi thọ của đại thần thông giả."

Bạch Trạch không khỏi ngẩn ra, cẩn thận suy ngẫm, lập tức quá sợ hãi.

"Như thế ngươi chẳng phải là!"

"Tu vi của ta cũng sẽ không bởi vậy mà tự nhiên tăng trưởng, đại đạo có giới hạn của riêng nó, nhưng sẽ kéo đối phương vào cảnh giới của y khi y bằng tuổi ta. Đáng tiếc, ta đã từng suy tính, một khi dùng chiêu này, không có gì khác biệt cùng với đồng quy vu tận, cửu chuyển Kim Đan cũng đều không nhất định có thể cứu nguyên thần của ta về. Có quá nhiều liên quan."

Lý Trường Thọ tràn đầy tiếc nuối thở dài, quay người bay về hướng Tiểu Quỳnh Phong, cưỡi mây bay ở độ cao không cao không thấp, vứt xuống một câu cảm khái: "Gân gà."

"Phi!" Bạch Trạch giơ chân thi triển tuyệt kỹ đối với bóng lưng của Lý Trường Thọ—— lão dê rừng nhổ nước miếng.

Triệu Công Minh vặn eo bẻ cổ đi ra, cười nói: "Hiếm khi thấy Trường Canh lão đệ nói thần thông bản lĩnh của chính mình đối với người khác."

"Công Minh đạo huynh chỉ sợ là đã hiểu lầm!" Bạch Trạch thở dài: "Thuỷ Thần bất quá là đang đề tỉnh bần đạo một câu, thuận tiện...mà thôi, chuyện này cũng không tiện nói. Nói cho cùng, tín nhiệm của Thuỷ Thần đối với bần đạo, cao nhất cũng chỉ có thể có bảy ~ tám phần, khó có thể tin hoàn toàn."

Triệu Công Minh có chút buồn bực: "Vì sao?"

"Tính tình của Thuỷ Thần chính là như vậy: " Bạch Trạch cười nói: "Ngày nào đó Thuỷ Thần cảm thấy có thể tiện tay xóa bần đạo đi, mới có thể đạt được chín thành tín nhiệm của hắn. Nếu không vì sao bần đạo lại xưng hô Thuỷ Thần là Thuỷ Thần, mà không đổi giọng xưng là Trường Canh? Tọa kỵ và đầu bếp, còn chưa xứng mà thôi."

Triệu Công Minh nói: "Ta sẽ đi nói với Trường Canh một chút, làm sao có thể đối xử với Bạch tiên sinh như vậy!"

"Chớ đi, đạo huynh chớ đi." Bạch Trạch vội vàng ngăn cản Triệu Công Minh, còn có một chút tiếc nuối cười cười: "Nói một câu từ trong đáy lòng, Thuỷ Thần như thế, trong đáy lòng bần đạo mới cảm thấy an ổn nhất."

Triệu đại gia lập tức đầu đầy dấu chấm hỏi, cảm thấy không rõ ràng cho lắm, yên lặng cách Bạch Trạch xa hơn một chút.

"Bạch tiên sinh, ngươi hẳn là..."

"Còn thỉnh đạo huynh nghĩ kỹ trước khi nói." Trong đôi mắt Bạch Trạch nở rộ tiên quang, bồng một tiếng hóa thành bản thể, độc giác trên đỉnh đầu lấp lóe hàn quang.

Triệu Công Minh cười ha ha, lui lại hai bước, thở dài: "Nếu ta đi lên Thiên Đình cũng sẽ là võ tướng, thật sự không hiểu luận điệu của đám văn thần các ngươi. Bạch tiên sinh vui vẻ là được rồi, vui vẻ là được rồi...ấy, ta cũng đâu có nói gì! Bạch tiên sinh đừng đâm loạn! Ta đường đường là đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, cũng cần có mặt mũi! Ha ha ha ha!"

Bên trên Tiểu Quỳnh Phong, tiên thức của Lý Trường Thọ quét mắt nhìn hai vị đại năng đùa giỡn, cười lắc đầu.

Triệu đại gia thật là mặn, khục, thật là nhàn rỗi.

Ngọc Đế cũng đã chính miệng thúc giục, để cho chính mình đi đến Nguyệt Cung nhậm chức, chính mình nên nghĩ biện pháp gì, mới có thể rũ sạch quan hệ giữa chính mình cùng với vị Nguyệt Cung kia?

Việc này nhìn như là nhỏ, kỳ thực thập phần vi diệu.

Liên quan lớn nhất của hắn cùng với Tiệt Giáo lúc này, chính là Vân Tiêu tiên tử cùng với hắn đang ở trong giai đoạn "Cảm tình từng bước ấm lên", cho nên coi như hắn có một chút hành động cử chỉ vượt qua ranh giới, tiên Tiệt Giáo cũng sẽ để ý.

Cử động lần này của Ngọc Đế dường như chính là cố ý suy yếu liên quan giữa hắn cùng với Tiệt Giáo, làm cho hắn đứng ở vị trí của Thiên Đình...

Lúc lãnh đạo hết lòng vì người, chính là lúc y muốn trọng dụng ngươi, lại sợ ngươi đi ăn máng khác.

Đạo lý này cũng giống như khi một nhà lãnh đạo nói với ngươi về ước mơ của ngươi, vì y không muốn tăng lương và muốn ngươi làm việc nhiều hơn.

Nếu như Ngọc Đế quay đầu lại nói, muốn tứ hôn Hoa Vân hoặc là Long Cát cho Thuỷ Thần hắn, Lý Trường Thọ sẽ không có một chút kinh ngạc nào.

Đây là vị trí của Ngọc Đế, nhất định phải làm ra quyết đoán và đề phòng.

Sự tình đi đến Nguyệt Cung tưởng chừng như là trò nghịch ngợm nào đó của Ngọc Đế bệ hạ, kỳ thực có hơn mười mấy tầng thâm ý.

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, quyết định vẫn nên ổn một chút, tiến hành chuẩn bị một ít ứng đối.

"Nhân khí" của hắn tại Thiên Đình hiện nay đang cao, vừa đi đến Nguyệt Cung nói không chừng liền sẽ rơi vào chiến trận hoa đào, nhất là phải đối mặt với nhiều tiên tử dung mạo đỉnh tiêm nhảy múa ở trước mặt mình như vậy.

Có một loạt pháp khí Bách Mỹ Lão Hậu Đồ trong người, Lý Trường Thọ tự nhiên không sợ những chuyện này, nhưng những lời đồn đại, chỉ sợ sẽ...

Ý nghĩ nhất định phải rõ ràng.

Chính mình sau khi đi qua, nhất định phải đối lập cùng với Hằng Nga, tối thiểu phải truyền ra những lời đồn đãi như Hằng Nga bởi vì chuyện gì mà chán ghét Thuỷ Thần, Thuỷ Thần trách cứ Hằng Nga không nghe quản giáo.

Muốn làm được việc này, kỳ thật cũng đơn giản.

Lý Trường Thọ đưa tay viết ra một hàng chữ lớn ở trên trang giấy trống không trước mặt —— «Một trăm cách làm thịt thỏ »

Đương nhiên, đây chỉ là để dọa con thỏ ngọc kia, chính mình chỉ cần sơ ý làm rơi thứ này ra, sau đó vào lúc huấn luyện thường nga tập vũ đạo, ở bên cạnh nướng thịt, làm một ít món ăn ngon, tiêu khiển thư giãn một tí là được.

Nói trở lại, chính mình bất quá chỉ là Đạo Nhân Giấy đi qua, lại có thể làm gì.

Nhiều nhất chỉ là đạo tâm bị ảnh hưởng.

Hắn đường đường là Thuỷ Thần Thiên Đình, nhân vật số ba Nhân Giáo, há lại sẽ sợ đám tiên tử kia?

Ta là một nam nhân đoan chính!

"Sư huynh?"

Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng khẽ gọi, Lý Trường Thọ khẽ run rẩy tay, suýt chút nữa xé rách trang giấy viết trước mặt.

Quay đầu nhìn ngọc phù sáng ngời bên trên vách tường, tiện tay cầm ngọc phù tới, hỏi: "Sao thế?"

"Ta làm một ít canh, huynh có muốn nếm thử không?" Bên trong lời nói của Linh Nga mang theo cảm giác tràn đầy chờ mong.

Cái trán của Lý Trường Thọ lập tức treo đầy vạch đen.

Đây là đường dây cầu sinh khẩn cấp! Có thể nghiêm túc một chút hay không! Ngọc phù là có hạn chế số lần sử dụng!

"Đưa một chút đến đây đi, sau đó bản thể của ta sẽ đi vào bên trong đan phòng."

Sự tình đi đến Nguyệt Cung này, có cần nói đối với Linh Nga hay không? Dù sao về sau chắc chắn sẽ có tin đồn đầy trời truyền ra, sớm xóa đi những nghi ngờ của Linh Nga cũng là không tồi.

Lý Trường Thọ nghĩ như vậy, lại lấy ra một trang giấy khác, viết xuống một phương án dự bị.

«Thái Thanh Thuần Dương Đồng Tử thần công • bản hoàn chỉnh».

"Ừm, như vậy liền vạn vô nhất thất."

Vì sự tình đi Nguyệt Cung, trước sau đã giày vò hơn nửa ngày, Lý Trường Thọ nhìn "Một chút" bố trí trên bàn của chính mình, bưng bát ngọc nhấp một hớp đồ uống lạnh như băng độc quyền của Tiểu Quỳnh Phong, hài lòng gật đầu.

Trù nghệ của Linh Nga, quả nhiên bắt đầu đi chệch hướng, chuyên về trà và đồ ăn nhẹ.

Sợ điều gì khi nhậm chức?

Sóng to gió lớn cũng đều đã trải qua rồi, còn có thể thất bại ở trước mặt ba trăm tiên nữ eo thon hay sao?

Chương 843. -

Tay áo xẹt qua, đồ vật trước mặt biến mất không thấy gì nữa, được một cỗ Đạo Nhân Giấy khẩn cấp mang đến Thiên Đình.

Sau đó không lâu, bên trong Phủ Thủy Thần.

Đợi một đám "Pháp khí" vào đúng vị trí, Lý Trường Thọ sắp xếp trang phục của mình trước gương, chải chuốt mái tóc trắng sáng bóng và mượt mà.

Bưng lên phất trần đã dùng đến rụng lông của chính mình, Lý Trường Thọ đi ra khỏi thư phòng, Biện Trang cùng với Ngao Ất nhận được tin tức đầu tiên, lập tức đi về phía trước hành lễ.

Lý Trường Thọ nói: "Biện phó thống lĩnh?"

Biện Trang hai mắt tỏa sáng, cao giọng trả lời: "Có mạt tướng!"

"Vật này là của ngươi." Lý Trường Thọ tiện tay ném một túi bảo nang ra, nói: "Sau đó đứng ở bên ngoài cửa chính Phủ Thủy Thần...Ngao Ất, ngươi mang một đội binh mã tiến đến bên trên Thái Âm Tinh, nói ta phụng chỉ sẽ lập tức đi qua, làm tổng giáo tập của các nàng."

Biện Trang há hốc mồm, lời nói như mắc kẹt trong cổ họng, chỉ còn lại một tiếng: "Ài."

Ngao Ất lại cười nói: "Vâng."

Nói xong liền quay người vội vàng rời đi, mang theo một đội Thiên Binh, lập tức chạy tới bên trên Thái Âm Tinh.

Lý Trường Thọ vỗ vỗ đầu vai của Biện Trang, cười một tiếng ý vị thâm trường, bưng phất trần bay ra khỏi cửa chính Phủ Thủy Thần.

"Trường Canh sư thúc?"

Một tiếng khẽ gọi làm cho Lý Trường Thọ dừng đám mây lại, quay người nhìn về phía bên cạnh.

Linh Châu Tử mặc áo dài rộng rãi đi đến, vái chào làm lễ đối với Lý Trường Thọ, nói: "Lần này đi Nguyệt Cung, phải chăng cần đệ tử ở bên cạnh phụng dưỡng?"

Hiển nhiên, Linh Châu Tử là bị Thái Ất Chân Nhân hoặc là Ngọc Đỉnh Chân Nhân âm thầm chỉ điểm, đến giúp chính mình hóa giải xấu hổ ở Nguyệt Cung.

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi không nên đi qua chỗ kia, ngươi vẫn nên chơi đùa nhiều cùng với Thiên Tướng Thiên Binh, không cần phải lo lắng."

Linh Châu Tử có một chút thanh tú ôm quyền hành lễ, nói một tiếng: "Đệ tử tuân lệnh."

Cũng là có lòng.

Lý Trường Thọ quay người cưỡi mây mà ra, trong mắt toát ra mấy phần kiên quyết.

Linh Châu Tử nhớ đến ngọc phù truyền tin mà mình đã nhận được trước đây, không khỏi cảm thấy lo lắng một chút, sau đó hét lên:: "Sư thúc đi đến đó làm gì?"

"Huấn luyện thường nga nhảy múa."

"Nếu Vân Tiêu tiên tử trách tội..."

"Vậy thì chịu Vân Tiêu tiên tử trách tội."

Lý Trường Thọ chắp tay bước trên mây mà đi, thân ảnh tiêu sái và thong dong.

Ở phía chân trời phảng phất như truyền đến một tiếng quát nhẹ, hóa thành hai chữ lớn như có như không, chúng Thiên Binh Thiên Tướng thủ vệ Phủ Thủy Thần định thần nhìn lại, đã thấy đó đúng là hai chữ "Quỳ xuống".

Thuỷ Thần tiện tay quét phất trần qua, hai chữ này bị quét bay trong khoảnh khắc, đám mây dưới chân bay nhanh chóng, vọt thẳng đến Nguyệt Cung.

Đoạn đường này:

Vượt qua dải ngân hà tỏa sáng, nhìn thấy tiên quang rực rỡ.

Tìm những đám mây thấp cuộn tròn, ngửi những gợn sóng.

Bay qua tầng trời thứ nhất, tiến vào sâu trong mây, bước vào màn trời nhật nguyệt tinh thần vận chuyển.

Không bao lâu, liền thấy một viên đại tinh thanh lãnh, nhanh chóng phóng to trước mắt.

Đây chính là trăng trong miệng phàm nhân, là lưỡi liềm và bàn tròn mà các thi nhân ngâm thơ, là Thái Âm Tinh trong miệng đạo sĩ.

Một gốc Nguyệt Quế Thụ che phủ non nửa Thái Âm Tinh, những chiếc lá nguyệt quế đó như ngọc thạch màu vàng nhạt, như là từng mảnh từng mảnh tiên đảo, trên đó có rất nhiều lầu gác, phảng phất như có thể thấy hình bóng tiên tử nhảy múa ở trong điện.

Lý Trường Thọ cưỡi mây chậm rãi bay xuống, nghe được tiếng nhạc và tiếng cười đùa gần gần xa xa.

Đây là...

Một trong mười đại linh căn tiên thiên? !

Lý Trường Thọ tấm tắc lấy làm kỳ lạ, cưỡi mây đến trước tán cây Nguyệt Quế Thụ khổng lồ, cẩn thận cảm thụ linh tính và dao động của Nguyệt Quế Thụ, nghe được tiếng đốn củi kia.

Vào giờ phút này, tiên thức của Lý Trường Thọ có thể thấy, từng vị từng vị tiên tử mặc tiên váy sặc sỡ tụ tập về một tòa cung điện dưới Nguyệt Quế Thụ, nơi đó chính là nơi nhóm thường nga tụ tập ngày bình thường, cũng là mười năm nhiệm kỳ kế tiếp của Lý Trường Thọ—— Nguyệt Quế Cung.

Ở một bên Nguyệt Quế Thụ khác, thì là Quảng Hàn Cung bị trận pháp bao phủ, cung điện trong đó xen vào nhau, ban công thủy tạ, chỉ là có một chút thanh lãnh, cũng không thấy bóng người.

Nơi đó, chính là trụ sở của Hằng Nga.

Lý Trường Thọ cũng không sốt ruột tiến đến cung điện nhóm tiên tử đang tập hợp, mà là dạo bước ở dưới Nguyệt Quế Thụ.

Đất ở đây mềm, mặt đất dường như được trộn lẫn với cát mịn và ngọc bích trắng mịn, bước đi trên đó có một loại cảm giác thoải mái dễ chịu độc đáo.

Thân cây Nguyệt Quế Thụ như là một ngọn núi cao vút, một đạo thân ảnh có một chút nhỏ bé, đứng ở góc viền "ngọn núi" này, không ngừng giơ một cây rìu lên, tạo ra một vết sẹo mỏng trên Nguyệt Quế Thụ.

Khi y giơ rìu lên, vết sẹo kia liền tự động khôi phục, vô cùng trơn nhẵn.

Trong mắt Lý Trường Thọ lóe lên tinh quang, hắn cảm thấy không tệ...

Nam nhân này, quả nhiên là cao thủ!

Nguyệt Quế Thụ này chính là một trong mười đại linh căn tiên thiên, nổi danh cùng với bàn đào thụ, Nhân Sâm thụ, mà Nguyệt Quế Thụ này không kết quả, không ra hoa, có khả năng chính là cường hóa tự thân, bản thân tuy bị Thiên Đạo áp chế không có đủ linh tính, nhưng tuyệt đối là Linh Bảo Tiên Thiên cực phẩm.

Vị Ngô Cương ở bên trên Nguyệt Cung này, có thể dùng một cây rìu bình thường, chém tổn thương Nguyệt Quế Thụ...

Lý Trường Thọ phóng ra một bước, đạo vận không gian lưu chuyển, giống như bí pháp Súc Địa Thành Thốn, xuất hiện ở phía sau Ngô Cương.

Nhìn từ xa, cơ bắp của người này đan xen vào nhau, dường như không có bất kỳ đạo vận, uy áp gì, lại cho người ta một loại cảm giác to lớn mạnh mẽ, bất khuất.

"Tiền bối." Lý Trường Thọ chắp tay vái chào.

Ngô Cương đang đốn cây quay đầu liếc nhìn Lý Trường Thọ, bình tĩnh gật đầu, tiếp tục làm việc của chính mình.

Mọi người trong Hồng Hoang đều biết, đến Nguyệt Cung, chỉ cần là nam nhân đều sẽ nghĩ cách bắt chuyện với Hằng Nga, khục, bắt chuyện cùng với Ngô Cương như thế nào!

Trước đây Lý Trường Thọ đã chuẩn bị mấy vấn đề, chủ động tới tìm Ngô Cương cũng không phải tạm thời nổi hứng.

Bước đầu tiên, cần phải hỏi một cái sự tình làm cho Ngô Cương không có cách nào né tránh, tất nhiên sẽ trả lời...

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiền bối là Nhân Tộc?"

"Ừm." Ngô Cương nhàn nhạt đáp lời, tiếp tục giơ rìu lên, dùng một loại giọng điệu rất tùy ý hỏi lại: "Ngươi thì sao, người giấy thành tinh?"

"Đây bất quá chỉ là hóa thân của vãn bối." Lý Trường Thọ cười cười, thu hồi phất trần, chắp tay sau lưng nhìn ra ngoài một hồi, lại hỏi: "Tiền bối đang ngộ đạo?"

"Đốn cây." Ngô Cương ngừng động tác, nhìn vết thương trên Nguyệt Quế Thụ khép lại một lần nữa, hơi nhíu mày.

Rất nhanh, Ngô Cương ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ một chút, buồn bực nói: "Ngươi là ai? Vì sao có thể tùy ý ra vào nơi đây?"

"Một vị thần tiên Thiên Đình bình thường!" Lý Trường Thọ cười đáp: "Có một chút hiếu kỳ, cho nên mới mạo muội tới quấy rầy, tiền bối chớ trách. Người am hiểu dùng rìu, vãn bối cũng chỉ từng gặp Đại Vũ đế quân, lúc vừa mới thấy xa tiền bối vung rìu, phù hợp với đại đạo, không bàn mà hợp với đạo vận, trong đáy lòng có một chút kinh ngạc."

Chương 844. -

"Ngươi đã từng gặp Đại Vũ đế quân?" Bên trong mắt của Ngô Cương lập tức toát ra một chút ánh sáng, cắm rìu, quay người đối mặt với Lý Trường Thọ.

Đó là một tráng hán cao chín thước, khuôn mặt lại không thô ráp, ngược lại còn lộ ra một cỗ tuấn tú.

Lý Trường Thọ cũng giống như là nói việc nhà, cười nói: "Đúng thế, trước đây ta đã từng đi vào bên trong Hỏa Vân Động bái phỏng tiên hiền Nhân Tộc."

"Có nhìn thấy Hỏa Hoàng đại nhân không?"

"Cũng không có." Lý Trường Thọ thở dài: "Hỏa Hoàng đại nhân ma khí nhập thể, đang tiến hành chữa thương."

"Ài." Trong mắt Ngô Cương toát ra mấy phần bất đắc dĩ, như là nhớ tới một đoạn năm tháng rộng lớn, nhớ lại một hồi.

Không bao lâu, Ngô Cương cười nói thầm: "Có thể còn sống liền rất tốt."

Nói xong, rìu trong tay vung lên một lần nữa.

Rắc...rắc...

"Tiền bối có thể nói một chút sự tình năm đó không?" Lý Trường Thọ cười hỏi: "Vãn bối cũng đã đọc không ít cổ tịch, nhưng vẫn có nhiều điều không rõ ràng..."

"Dĩ nhiên là được." Ngô Cương khẽ nhếch miệng thở dài: "Nhiều trận chiến chúng ta thắng không vẻ vang gì, cái giá phải trả đôi khi quá nặng. Thế hệ sau không muốn ghi vào đó là chuyện bình thường. Nhưng tóm lại, đó là một cái thế đạo ngươi không chết thì là ta vong, cũng không có nhân nghĩa đạo đức gì có thể nói."

Rắc!

Rìu rơi xuống, bị Ngô Cương rút ra một lần nữa, y tiếp tục vung búa, lời nói cũng nhiều hơn mấy phần lực đạo: "Chúng ta giết chó không để lại tên tuổi, Nhân Tộc đã dựng sông núi muôn đời. Phiến thiên địa mà tiền nhân đánh ra này, các ngươi nhất định phải cố gắng giữ vững."

Lý Trường Thọ vái chào đối với Ngô Cương, nghiêm mặt nói: "Nhất định không phụ lòng tin của tiền bối, mặc dù vãn bối chỉ có thể hiến một chút sức mọn."

"Đã nhìn ra." Ngô Cương cười nói: "Ngươi hẳn không phải là thần tiên bình thường."

Lý Trường Thọ cười không nói, định cáo từ rời đi, ngày hôm nay đã kết thiện duyên cùng với Ngô Cương, không cần ở lại thêm.

Đúng lúc này, bên trong đại trận Nguyệt Quế Thụ bên cạnh bay ra một đạo lưu quang, trong miệng hô hào ba chữ "Ngô tướng quân", bay thẳng đến nơi đây!

Lý Trường Thọ định thần nhìn lại, đã thấy bên trong lưu quang là một thiếu nữ nhu thuận.

Nàng mặc một thân váy ngắn màu trắng nhạt, dáng vẻ dễ thương, đôi mắt to lanh lợi, trên vai vắt một bao vải, cuối túi vải còn lộ ra một củ cải bằng ngọc bích.

Đập vào mắt nhất chính là đôi chân ngọc tròn trịa, thon dài trắng nõn của thiếu nữ mà thoạt nhìn ...

Khá mạnh mẽ.

Thỏ ngọc?

Hẳn là vậy, sau khi nàng đáp trên mặt đất, trên đầu còn đội trang sức tai thỏ.

Thiếu nữ bưng một bát nước sạch trong tay, tung tăng bay nhảy, không có giọt nước nào rơi xuống.

"Ngô tướng quân...ách, ở chỗ ngươi có khách sao."

Thiếu nữ thỏ ngọc cười khẽ, Ngô Cương cũng dừng lại động tác trong tay, tiếp nhận nước sạch uống một ngụm.

Ngô Cương lộ ra một chút ý cười hiền lành, hỏi: "Ngươi định làm gì?"

"Ài, chủ nhân bảo ta đi đến Nguyệt Quế Cung ứng phó một chút, trước đó quản sự Nguyệt Quế Cung đến hối thúc bảy ~ tám lần, thật sự phiền lòng." Thỏ ngọc có một chút buồn bực thở dài: "Nghe nói là Ngọc Đế bệ hạ phái một vị thần tiên lợi hại tới Nguyệt Quế Cung chịu phạt. Hừ hừ, nói là chịu phạt, ý nghĩ của nam tiên bọn hắn đều cực kỳ bẩn! Cảm thấy đi tới Nguyệt Cung làm tổng giáo tập, mỗi ngày nhìn các tỷ tỷ khiêu vũ liền có thể vô cùng vui vẻ, thật là...rất nhiều tỷ tỷ đều phàn nàn về điều này, ngày nào cũng vậy, mọi người đều đã quen với việc này, lần này vô luận đi đâu cũng đều phải mặc quần áo đẹp."

Ngô Cương buồn bực nói: "Thần tiên lợi hại gì?"

"Dường như là Thuỷ Thần, là vị tổng quản thủy sự Tam Giới kia, ta nghe các tỷ tỷ Nguyệt Quế Cung nói vậy." Thiếu nữ thỏ ngọc ngoẹo đầu, liếc nhìn Lý Trường Thọ liền dời ánh mắt sang chỗ khác, ngón tay chỉ vào khóe miệng.

"Cũng nghe mấy vị tỷ tỷ nói, vị quyền thần Thiên Đình đó là người Ngọc Đế bệ hạ tín nhiệm nhất. Các nàng nói hắn đã hỗ trợ Thiên Đình từ lúc còn yếu ớt, còn nói hắn là đệ tử Thánh Nhân Đạo Môn Nhân Giáo, là hôn phu của Tiệt Giáo Tam Tiêu tiên tử..."

"Khục!" Lý Trường Thọ không nhịn được ho khan một tiếng, cười nói: "Hẳn là giao hảo cùng với Vân Tiêu tiên tử, cũng không phải là hôn phu gì đó."

"Ai nha, cũng đều giống nhau!" Thiếu nữ thỏ ngọc hơi không kiên nhẫn khoát khoát tay: "Khẳng định là một lão sắc quỷ, không phải thế thì vì sao Ngọc Đế bệ hạ lại đưa hắn tới làm giáo tập thường nga. Giáo tập thường nga từng có nam nhân sao? Thật là!"

Lý Trường Thọ thở dài: "Chuyện này giống như cũng không phải là ước nguyện của hắn..."

"Mặc kệ đi, ta đi trước đây Ngô tướng quân!" Thiếu nữ thỏ ngọc phất phất tay, cặp chân dài kia đạp một cái, thân ảnh hóa thành một đoàn lưu quang bay về phía Nguyệt Quế Cung.

Ở bên cạnh, Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười, Ngô Cương uống uống nước vào đột nhiên quay đầu phun ra một ngụm, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ: "Chính là ngươi?"

"Hẳn là ta." Lý Trường Thọ lau khô nước đọng bên trên tóc dài: "Không quấy rầy tiền bối nhiều, ta cũng nên đi đến Nguyệt Quế Cung quan sát tình hình."

Ngô Cương vội nói: "Ài, tâm thần của đứa nhỏ này thiếu một chút linh quang, đừng chấp nhặt với nàng."

"Không có, tiền bối không cần phải lo lắng, nhà ta cũng có một sư muội thường xuyên gây họa."

Lý Trường Thọ vái chào, Ngô Cương buông bát ngọc xuống, cũng ôm quyền chắp tay đối với Lý Trường Thọ, đưa mắt nhìn Lý Trường Thọ cưỡi mây mà đi.

Thuỷ Thần? Đệ tử Thánh Nhân? Đã từng bái kiến Tam Hoàng Ngũ Đế?

Ngô Cương ngây ngẩn một lát, rất nhanh liền cười lắc đầu, tiếp tục vung rìu lớn lên, răng rắc chém vào Nguyệt Quế Thụ.

"Ài, kẻ đến sau thật đáng sợ."

...

Lại nói đến thiếu nữ thỏ ngọc đi đến Nguyệt Quế Cung, rất nhiều tiên tử đi đến hỏi nàng liệu Hằng Nga có đến không.

Thỏ ngọc lắc đầu liên tục, những vị tiên tử này đều có một chút thất vọng.

Hiển nhiên, thiếu nữ thỏ ngọc hết sức quen thuộc cùng với những thường nga này, ít nhiều có một chút hương vị "trăng hoa".

Có tiên tử nói đến sự tình có quan hệ với Thuỷ Thần, thỏ ngọc liền thành thật lắng nghe.

Ngày bình thường nàng đều ở bên trong Quảng Hàn Cung bồi tiếp chủ nhân nhà mình, hiếm khi đi ra ngoài, trước đó nghe được sự tình Thuỷ Thần, cũng không để ý quá nhiều...

Lúc này nghe những tỷ tỷ này nói, Thuỷ Thần cơ trí nhiều mưu như thế nào, thiện tính thiện đấu, lại dũng mãnh phi thường hơn người, cũng là nghe đến mê mẩn.

Đó là dạng nam tiên như thế nào?

Lại có tiên tử nói đến dung mạo của Thuỷ Thần, thiếu nữ thỏ ngọc ngoẹo đầu, bên trên trang sức tai thỏ toát ra hết bọt khí này đến bọt khí khác, ở trong bọt khí to nhất, nổi lên hình dáng tướng mạo một vị lão giả tóc trắng mày trắng, mặt mũi hiền lành.

"Giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó..." Thỏ ngọc nhỏ giọng thầm thì.

"Nói mò." Có tiên tử khẽ cười nói: "Thuỷ Thần đại nhân đây là lần đầu tiên đến bên trong Nguyệt Quế Cung chúng ta, ngươi có thể từng nhìn thấy ở đâu?"

Thỏ ngọc nhón chân đưa tay, cố gắng khoa tay: "Hắn có phải hay không, cao như vậy? Gầy như vậy?"

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh giẫm lên mây trắng bay tới cửa cung.

Chương 845. -

Ngao Ất đứng tại cửa cung lập tức cất cao giọng nói: "Thuỷ Thần đại nhân đến!"

Chúng tiên tử nhanh chóng di chuyện, vội vàng xếp hàng.

Cấu tạo của đại điện Nguyệt Quế Cung cũng có một chút độc đáo, trong ngoài cửa cung đều là cầu thang, bên trong là một sân khấu hình vuông, xung quanh điểm xuyết hoa bạc, bên ngoài là từng lớp từng lớp cầu thang có thể coi như chỗ ngồi.

Tiếng la của Ngao Ất rơi xuống, ba trăm vị thường nga phía dưới đã đứng vào vị trí múa của mình.

Tràng diện này, thực sự là...

Lý Trường Thọ cưỡi mây trực tiếp lướt qua bên cạnh, đi tới bàn thấp chủ vị trong đại sảnh, an ổn ngồi xuống.

Thiếu nữ thỏ ngọc đứng ở bên ngoài đám người, vẫn là vị trí bắt mắt nhất.

Vào giờ phút này, cả người thỏ đều phát mộng, con ngươi hồng nhuận nhìn chằm chằm dáng người của Lý Trường Thọ, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng ra sao...

Lão sắc quỷ...Thuỷ Thần...

Nhóm thường nga quay người, cùng nhau hạ thấp người hành lễ, từng giọng nói mềm mại dễ nghe kia, suýt nữa làm cho Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" gục ngã tại chỗ.

"Bái kiến Thuỷ Thần đại nhân ~"

Lý Trường Thọ: "..."

Sự vui vẻ của quyền thần, Mộc Công có muốn cũng không thể trải nghiệm được.

"Các vị không cần đa lễ!" Lý Trường Thọ cười nói: "Ngọc Đế bệ hạ để cho ta tới nơi đây dạy học mười năm, mong rằng sau này các vị phối hợp nhiều hơn. Ta là Thuỷ Thần Thiên Đình, tổng lĩnh thủy sự Tam Giới, cũng chỉ biết một ít âm luật, đối với hát múa chi đạo chỉ là người ngoài ngành. Các vị cứ tập luyện như bình thường là được. Ngao Ất, mau lấy đồ vật ra."

"Vâng!" Ngao Ất cố nén cười, lập tức nói một tiếng.

Hai vị Thiên Binh bưng giá thịt nướng đến trước mặt Lý Trường Thọ, cúi đầu vội vàng thối lui.

Mặc dù hai vị Thiên Binh không ngừng nhắc nhở chính mình, không được nhìn về phía bên này hay bên kia,, nhưng bọn hắn vẫn là không nhịn được nhìn thoáng qua...

Ba trăm vị nữ tiên do Thiên Đình tuyển chọn tỉ mỉ ra đều là tuyệt sắc tiên tử, người mặc nghê thường, sa váy đứng cùng với nhau, khiến cho đạo tâm của bọn hắn đột nhiên dao động, khuôn mặt phiếm hồng, dần dần si mê.

Đoán chừng ở trong hai trăm năm tiếp theo là không có khả năng đột phá.

Lý Trường Thọ dùng hai tay nướng thịt, cười nói: "Cứ coi như là lần này bệ hạ cho ta đi nghỉ ngơi, các vị không cần phải để ý đến ta."

Ba trăm thường nga tò mò nhìn Lý Trường Thọ, tất nhiên là hiểu được, Thuỷ Thần đây là đang nói cho các nàng biết, hắn không tới vì nữ sắc.

Chúng tiên tử cùng nhau hạ thấp người hành lễ.

"Vâng ~"

Thỏ ngọc: Sợ, thực sự sợ.

Vị Thủy Thần này không có việc gì chạy đến chỗ của Ngô tướng quân để làm gì? Còn trò chuyện cùng với Ngô tướng quân vui vẻ như vậy!

Nhưng những điều này đều không quan trọng, điều quan trọng là!

Tiểu linh thỏ nàng, tu vi bất quá chỉ là Thiên Tiên, ngay ở trước mặt Thuỷ Thần, mắng Thuỷ Thần là lão sắc quỷ!

Chủ nhân có thể cứu chính mình sao?

Chủ nhân bất quá chỉ là tiên chức Thiên Đình trên danh nghĩa, còn vị Thủy Thần này lại là quyền thần Thiên Đình, vừa nghe liền biết là kẻ hung hãn!

Phải, phải làm sao bây giờ?

Cảm nhận được ánh mắt khẩn trương của thiếu nữ thỏ ngọc kia, Lý Trường Thọ bình tĩnh lấy ra một quyển sách ở bên trong tay áo, sau khi mở ra liền đọc say sưa ngon lành.

«Một trăm cách làm thịt thỏ»

"Bịch!" Thiếu nữ thỏ ngọc mắt tối sầm lại, trực tiếp té ngã, cơ thể run bần bật.

Gan thỏ chỉ có một chút xíu.

Không ít tiên tử cũng chú ý tới sách Lý Trường Thọ cầm trong tay, cũng có không ít người thông tuệ, lập tức rõ ràng dụng ý của Thuỷ Thần, từng người che miệng cười khẽ.

Lý Trường Thọ hỏi: "Đúng rồi, vì sao Hằng Nga không có ở nơi này?"

Có nữ tiên quản sự đi về phía trước hành lễ, bẩm báo nói: "Tiên thể của Hằng Nga tiên tử ôm bệnh nhẹ, xin nghỉ bệnh..."

"Ồ?" Sắc mặt của Lý Trường Thọ lạnh dần, lạnh nhạt nói: "Xem ra, bản thần là không có mặt mũi." ——làm rõ ràng quan hệ đối lập lẫn nhau cùng với Hằng Nga.

"Thuỷ Thần." Nữ tiên kia vội nói: "Hằng Nga tiên tử phái thị nữ ở bên cạnh nàng tới, hơn nữa tính tình của Hằng Nga tiên tử thanh lãnh, cực ít đi ra khỏi Quảng Hàn Cung, còn xin Thuỷ Thần đại nhân thứ tội."

Không ít tiên tử cùng nhau hạ thấp người: "Xin Thuỷ Thần đại nhân thứ tội!"

Lý Trường Thọ buồn bực nói: "Thị nữ kia ở đâu?"

Hơn mười mấy vị tiên tử nghiêng người, để lộ ra thiếu nữ đang ngồi xổm trên mặt đất muốn vụng trộm rời đi.

Lý Trường Thọ nhướng mày, thần quang trong mắt chớp lên.

Bản ý của hắn là đánh phủ đầu Hằng Nga, tự nhiên cũng sẽ không thật sự gây khó xử cho thỏ ngọc.

Nhưng thân thể thỏ ngọc khẽ run rẩy, thuận thế liền quỳ gối ở đó, mắt to nháy nháy, nước mắt lăn dài...

"Thuỷ Thần ngài hãy tha cho ta đi!"

Lý Trường Thọ còn chưa kịp nói chuyện, thỏ ngọc đã co quắp ngồi dưới đất, đôi con ngươi màu hồng kia mất đi thần thái, lẩm bẩm nói: "Ngài, có thể hay không...đừng có giết ta...ta đã sống hơn vạn tuổi...kỳ thật thịt, thịt đều đã già rồi..."

Lý Trường Thọ: "..."

Tiên tử xung quanh có một chút không rõ ràng cho lắm, nhưng lúc này đều nhao nhao mở miệng cầu tình cho thỏ ngọc.

Lý Trường Thọ âm thầm thở dài.

Mà thôi, kế hoạch thứ nhất thất bại cũng liền thất bại, sao phải so đo với một con thỏ.

Hắn hắng giọng, cầm lấy một chiếc gương đồng và tỏ ra điềm tĩnh, đặt nó trước mặt và nói với chiếc gương đồng:

"Bên kia có nghe được ta nói chuyện không?"

Mặt kính gương đồng chấn động, ó những tiếng ồn ào vang lên:

"Nghe được! Thuỷ Thần đại nhân, bên này nghe được!"

"Ồ, có thể nhìn thấy hình ảnh, nơi này chính là Nguyệt Cung sao? Trang trí này, màn che này...hình như không có gì khác biệt."

"Thuỷ Thần đại nhân lẻn đến Nguyệt Cung vẫn không quên mở vân kính cho chúng ta, Thủy Thần thật sự là thương lính như con mình!"

Lý Trường Thọ mỉm cười, nói: "Mười năm này, ta sẽ truyền nhất cử nhất động của ta tại Nguyệt Cung, thông qua mặt gương này ra ngoài. Ta chính là muốn nói cho các vị, Nguyệt Cung không phải là nơi thần bí gì, cũng không phải là nơi nam tiên hướng tới. Nhóm thường nga vì hoàn thành nhiệm vụ ca múa, mỗi ngày mỗi đêm đều gian khổ huấn luyện, mỗi sinh linh đều có sự tình của chính mình, làm tốt chuyện của chính mình, chính là một phần ý nghĩa tồn tại."

Phía dưới, một đám tiên tử lộ vẻ mặt cảm động...

Ở trước Phủ Thủy Thần, chúng Thiên Binh Thiên Tướng tụ ở trước gương đồng lớn cùng nhau gật đầu, sau đó mỗi người đều cố gắng điều chỉnh góc độ, muốn xem thêm càng nhiều hình ảnh.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, lấy ra một ít nguyên liệu nấu ăn, gia vị, rượu ngon ở bên trong tay áo, bắt đầu bữa ăn nhàn nhã ngày hôm nay.

Không có việc nào chứng minh sự vô tội của bản thân hơn là một chương trình phát sóng trực tiếp kéo dài trong mười năm.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, lúc Lý Trường Thọ vừa mới đi đến Nguyệt Cung nhậm chức.

"Trường Canh đã làm một chiếc gương đồng và treo nó ở đó để mọi người có thể nhìn thấy hắn đang làm gì vào bất cứ lúc nào?"

"Không chỉ như thế, Thuỷ Thần còn bởi vì Hằng Nga chưa hiện thân, nổi giận đối với thị nữ của Hằng Nga, dọa cho vị thị nữ Hằng Nga kia sắp khóc."

Chương 846. -

"Ha ha ha! Trường Canh thật là!" Ngọc Đế hết sức vui mừng, vỗ tay cười to một hồi: "Quả nhiên là...khục, luôn có thể làm ra những trò mới! Có thể nghĩ ra chủ ý như vậy, lợi hại, thật lợi hại."

Mộc Công ở dưới đài cao cười nói: "Có thể nhìn ra, Thuỷ Thần quả thật là có một chút chú ý đối với chuyện này. Bệ hạ, chúng ta nên gặp chiêu phá chiêu như thế nào?"

Ngọc Đế cẩn thận suy tư một hồi, buồn bực nói: "Vì sao lại muốn gặp chiêu phá chiêu?"

Mộc Công nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng hỏi: "Bệ hạ ngài, chẳng lẽ không phải vì suy yếu ảnh hưởng của Tiệt Giáo đối với Thuỷ Thần, mới để cho Thuỷ Thần đi vào bên trong Nguyệt Cung...sao?"

Ngọc Đế áo trắng lộ ra vẻ giật mình, nhưng sau đó liền chậm rãi gật đầu thở dài: "Những gì ta lo lắng, thật sự không thể gạt được Mộc Công."

Đông Mộc Công nhẹ nhàng thở ra, chính mình lần này, cuối cùng cũng không có phỏng đoán sai tâm ý của Ngọc Đế.

Ngọc Đế sờ cằm trầm ngâm một hồi, rất nhanh liền nói: "Đại kiếp sắp đến, trăm năm sau Tam Giáo cùng bàn bạc sự tình Phong Thần, Trường Canh ái khanh xác thực không nên có quá nhiều lui tới cùng với Tiệt Giáo, tránh cho can thiệp quá nhiều ở bên trong đại kiếp, gặp nạn phản phệ lớn. Vậy thì, Mộc Công cảm thấy, chúng ta nên phá một chiêu này của Trường Canh như thế nào?"

Đông Mộc Công ngẫm nghĩ, rất nhanh liền lắc đầu một hồi:

"Lão thần ngu dốt, không nghĩ ra được diệu kế gì."

Ngọc Đế trầm ngâm vài tiếng, ngồi ở kia cẩn thận suy nghĩ, không bao lâu chính là lắc đầu cười một tiếng.

"Không sao, để Trường Canh tự động quyết định là được, hắn ở đó dường như cũng rất thoải mái, dù sao trước sau cũng chỉ bất quá mười năm mà thôi."

Mộc Công có một chút muốn nói lại thôi, nhưng vẫn cúi đầu xưng phải, không dám nhiều lời.

Ngọc Đế tiếng nói nhất chuyển, khuôn mặt có một chút ngưng trọng: "Lai lịch của kẻ Phù Nguyên kia, đã điều tra như thế nào?"

Vẻ mặt của Đông Mộc Công cũng trở nên vô cùng nghiêm túc, bắt đầu bẩm báo kỹ càng kết quả chính mình tra được. Lăng Tiêu bảo điện bị ánh vàng bao phủ, chặt đứt hết thảy dò xét bên ngoài.

Tạm thời không đề cập tới Ngọc Đế cùng với Mộc Công âm thầm điều tra tên khốn kiếp Thiên Đình.

Lý Trường Thọ ở bên trong Nguyệt Cung, gió êm sóng lặng bắt đầu kiếp sống giáo tập nhàn nhã.

Bên trong Nguyệt Quế Cung vốn là nơi hội tụ sắc đẹp Thiên Đình, hắn lại có một chút không hiểu phong tình, ở chỗ đó bắt đầu...

"Phát sóng trực tiếp" nhóm thường nga ca múa, kèm theo ba bữa tiệc nướng nhỏ mỗi ngày.

Nhóm thường nga mỹ mạo ban đầu còn có một chút câu nệ, nhưng sau nửa ngày, dưới sự sắp xếp của các nữ tiên quan, họ lần lượt bắt đầu nhảy múa, để cho giáo tập xem bản lĩnh của mình.

Trong đại điện này, tiếng nhạc uyển chuyển và đẹp đẽ.

Lý Trường Thọ ăn dưa và trái cây ngon lành mà Ngao Ất đưa tới liên tục không ngừng, bình tĩnh thưởng thức cảnh đẹp như vậy.

Mặc dù chỉ là một cỗ Đạo Nhân Giấy, ngũ giác có một chút mơ hồ, nhưng Lý Trường Thọ cũng cảm thấy thư thái.

Vào thời khắc thế này, kiến thức của vị Nhị Thái Tử Long Cung Đông Hải Ngao Ất này, phát huy ra hiệu quả tuyệt cường!

Bên trong Thiên Đình, người có thể đối mặt với cảnh đẹp như vậy mà không thèm để ý, có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng Ngao Ất tuyệt đối là một người trong số đó.

Không có gì khác, bởi vì đã thấy nhiều.

Ca múa Thiên Đình cũng đều thuộc về phạm trù "Nhã", muốn nói đến ăn chơi, vẫn là cựu quý tộc Viễn Cổ Long Tộc biết ăn chơi.

Nhưng mà chưa qua được mấy ngày, Biện Trang liền có một chút không kìm nén được.

Theo lý thuyết, hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ của Biện Trang, so với Ngao Ất còn muốn xa hoa lãng phí hơn một ít, Thiên Nhai Các làm hội sở tình kiếp lâm thời đầu tiên ở bên ngoài Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, Biện Trang thân là Thiếu chủ Thiên Nhai Các, từ nhỏ cũng không hiếm thấy tình huống như vậy.

Nhưng đối với Biện Trang mà nói, tiên tử Thiên Đình phảng phất như chính là có lực hút vô hình.

Lần đầu tiên tới Nguyệt Cung, Biện Trang bẩm báo sự tình thuỷ quân Thiên Hà không có đủ vũ khí, Lý Trường Thọ cũng tạm thời nhẫn nhịn.

Nhưng chưa được nửa ngày, Biện Trang lại chạy tới một chuyến, bẩm báo thuỷ quân Thiên Hà có Thiên Binh ẩu đả...

Lại cách một canh giờ, Biện Trang chạy đến bẩm báo thuỷ quân Thiên Hà có người thao luyện quá độ bị cảm nắng...

Lý Trường Thọ liền phong bế tiên lực của Biện Trang tại chỗ, gọi Ngao Ất tới, trực tiếp trói Biện Trang lại, đưa vào bên trong Thiên Hà ngâm nước, cho đến khi nào y tỉnh táo mới thôi.

Vị Nhị sư huynh này, quả nhiên là tâm heo.

Từ khi giải phóng thiên tính, cũng không tránh khỏi quá phóng đãng một chút, sau này chắc chắn sẽ gieo việc này ở trong lòng!

Nghĩ đến Biện Trang, Lý Trường Thọ liền nghĩ đến sự tình Tây Du, nghĩ đến Kim Thiền Tử bị chính mình đưa trở về trùng luyện lại kia.

Chính mình hiện nay, nhất định phải đặt hết thảy tinh lực ở bên trên ứng đối với đại kiếp Phong Thần, cũng không cần sốt ruột sự tình Tây Du.

Từ kết quả của hai trận kiếp nạn mà nói, Tây Du bất quá chỉ làm phương tây đại hưng. Mà Phong Thần lại quyết định lúc phương tây đại hưng, người chủ trì phương tây là ai.

Tới Nguyệt Cung một chuyến, Lý Trường Thọ cũng không thể tay không mà quay về, phải làm ra một chút thành tích giáo tập.

Kế hoạch của hắn là vào nửa năm trước khi rời đi, dạy nhóm thường nga một loại phương thức biểu diễn mới—— hát nhảy.

Lý Trường Thọ chỉ coi đây là việc vặt, sự tình ký tên Phong Thần Bảng đã sắp đến, hắn cũng không thể thật sự lãng phí thời gian ở Nguyệt Cung, chơi đùa cùng với một đám thường nga.

Một cỗ hóa thân, tự nhiên không có cách nào buộc lại hết thảy tâm thần của hắn.

Cử chỉ phát sóng trực tiếp ở bên trong Nguyệt Quế Cung, Lý Trường Thọ cũng không phải chỉ là vì cho nhóm nam tiên một tấm gương, phát một chút phúc lợi, mà còn vì bảo vệ thanh danh của chính mình.

Trong này còn có mấy tầng cân nhắc, là người bên cạnh không biết —— Lý Trường Thọ muốn mượn cơ hội này, tìm hiểu Tây Phương Giáo!

Biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng.

Lý Trường Thọ ý thức được, nhận biết của hắn đối với Tây Phương Giáo, vẫn chỉ dừng lại ở bề mặt, chỉ biết là Tây Phương Giáo có hai vị Thánh Nhân, có đông đảo đệ tử Thánh Nhân, nắm trong tay một số lớn Hồng Mông hung thú, Yêu Tộc Thượng Cổ.

Trừ những thứ này thì biết rất ít.

Bởi vì lúc Thượng Cổ, Tây Phương Giáo lập giáo liền trực tiếp đứng ở bên ngoài Đạo Môn, Thánh Nhân thành Thánh là dựa vào phát thề đạt được công đức khôn cùng, bắt đầu từ Thượng Cổ, Tây Phương Giáo liền có một loại ý niệm lớn mạnh bức thiết.

Nhiều năm như vậy, bọn họ rốt cuộc đã độ được bao nhiêu cao thủ? Lại ở bên ngoài Ngũ Bộ Châu, phát triển ra bao nhiêu thế lực lớn?

Chỉ sợ là khó có thể tính toán.

Tuy nói dùng bốn chữ "núp bóng bẩn thỉu" để hình dung đại giáo của Thánh Nhân là ít nhiều có một chút bất kính, nhưng Tây Phương Giáo xác thực rất có năng khiếu ở phương diện này.

Có không ít đệ tử của Tiếp Dẫn Thánh Nhân còn chưa lộ diện, lúc này chính mình đã từng giao thủ chủ yếu là Địa Tạng, Kim Thiền miễn cưỡng xem như nửa cái đệ tử Thánh Nhân kia.

Chương 847. -

Địa Tạng cùng với Đế Thính đã từng tạo thành cho hắn phiền phức khá lớn, đến lúc này Đế Thính tuy đã bị Bạch Trạch trấn trụ, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường.

Ngoài ra, còn có vị Hư Bồ Đề ra tay mê hoặc Yêu Tộc hai lần kia, muốn mượn tay Yêu Tộc suy yếu Thiên Đình, kéo dài thời cơ Thiên Đình hưng khởi, loại ý đồ kia là vô cùng rõ ràng, ý nghĩ vô cùng rõ ràng, hai lần đều không hiển sơn không lộ thủy, khiến cho Tây Phương Giáo toàn thân trở ra.

Không thể không nói, vị Hư Bồ Đề này cũng sẽ là địch nhân tương đối khó giải quyết.

Từ khi Lục Áp chết mãi cho đến hôm nay, thiên địa sở dĩ thoạt nhìn bình tĩnh, là bởi vì đại kiếp tiến đến, Thiên Đình trở thành người chủ đạo đại kiếp, cân nhắc hai chữ Phong Thần như thế nào cũng đều sẽ quay chung quanh Thiên Đình tiến hành, Tây Phương Giáo chỉ có thể ước thúc đệ tử, chậm rĩa đợi đại kiếp hiện ra tình hình cụ thể.

Không chỉ là Tây Phương Giáo, Tiệt Giáo và Xiển Giáo vào giờ phút này cũng không dám vọng động.

Nhưng Lý Trường Thọ có thể cảm giác được rõ ràng, một cỗ nước ngầm đang chảy xuôi dưới đáy Thiên Đình, không ngừng cuồn cuộn ở bên trong Hồng Hoang thiên địa.

Đối với tên khốn kiếp bên trong Thiên Đình, Lý Trường Thọ cũng không sốt ruột đi nhổ, bọn hắn cũng có thể làm quân cờ trong tay chính mình, trở thành một phần quan trọng trong một số kế hoạch thay thế...

Tính kế, cũng không phải là đơn giản gặp chiêu phá chiêu, cũng nhất định phải học được dựa thế.

Thừa dịp khoảng thời gian rảnh rỗi này, Lý Trường Thọ nghênh ngang nhàn nhã sống qua ngày ở bên trong Nguyệt Quế Cung, lại "phát sóng trực tiếp" hành tung của chính mình, để các nơi Thiên Đình biết được.

Bên trong Hồng Hoang cũng xuất hiện và lưu truyền một ít "giai thoại", ví dụ như Thuỷ Thần sợ vợ, Thuỷ Thần kiêng kị Vân Tiêu tiên tử gì đó.

Có thật không!

Chuyện của thần tiên, sao có thể gọi là sợ?

Một chút tôn trọng nên có mà thôi!

Nhưng trong lúc âm thầm, Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đi ra từ hai nơi đông, nam Thiên Nhai Hải Giác, hóa thành bộ dáng nữ tử trẻ tuổi, lão bà, đi đến từng bước một, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ không dám vọng nghị Thánh Nhân, nhưng vô luận là Thánh Nhân lão gia hay là hơn phân nửa cao thủ Hồng Hoang, bên trong tiềm thức đều xem ba ngàn đại thế giới như là nơi phụ thuộc Ngũ Bộ Châu, có một loại lòng khinh thường đối với ba ngàn thế giới.

Nhưng Lý Trường Thọ làm sao sẽ xem nhẹ việc này?

Lúc Tây Phương Giáo đối phó với Long Tộc, đã từng động tới mấy lần "Lực lượng" đến từ ba ngàn thế giới.

Lần này Lý Trường Thọ cần điều tra, chính là bộ phận thế lực bên ngoài của Tây Phương Giáo này.

Vì lý do ổn thoả, hai cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ đều trải qua sáu tầng xử lý ngụy trang, tự thân nếu bại lộ, hoặc là xuất hiện ở ngàn dặm quanh người cao thủ cảnh giới Kim Tiên hoặc là Đại La, liền sẽ trực tiếp tự hủy.

Nhưng mà, không đi điều tra thì thôi, tự mình đi điều tra một lần, rất nhiều nhận biết trong đáy lòng Lý Trường Thọ đều phát sinh biến hóa.

Suy nghĩ kỹ một chút, trước đây hắn cũng bị "tư duy theo quán tính" của Luyện Khí Sĩ ảnh hưởng đến, cảm thấy ba ngàn thế giới cho dù là vạn năm gần đây có đông đảo thế lực quật khởi, ảnh hưởng đối với Ngũ Bộ Châu từ đầu đến cuối là có hạn, chung quy chỉ là "vật trang sức" của Ngũ Bộ Châu.

Kỳ thật không phải.

Lý Trường Thọ dò xét bên ngoài bất quá chỉ hai năm, trình độ coi trọng đối với ba ngàn thế giới lên cao thẳng tắp.

Nguyên nhân trực tiếp nhất, chính là Nhân Tộc bên trong ba ngàn thế giới, cùng với Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc, số lượng thật sự là nhiều lắm.

Trên đời này xưa nay không thiếu người có tư chất xuất chúng, ba ngàn thế giới cũng dựng dục ra một số lớn cao thủ, từ lâu đã phân thành các thế lực lớn nhỏ.

Một số thế lực lớn có thể chiếm toàn bộ một đại thiên thế giới, tỏa ra nhiều thế giới nhỏ lân cận, bản thân những thế lực này đã có thể được gọi là "khổng lồ".

Tây Phương Giáo có rất nhiều thế lực cỡ lớn này!

Trong hai năm, Lý Trường Thọ dựa vào độn pháp của mình, dò xét trăm tòa đại thiên thế giới không ngừng nghỉ.

Hơn ba mươi tòa trong số này đã bị "thống nhất", một nửa đều có bóng dáng của Tây Phương Giáo!

Mà sáu mươi tòa đại thiên thế giới còn lại, hơn phân nửa cũng có thế lực của Tây Phương Giáo vươn bàn tay tới!

Phận nội tình này của Tây Phương Giáo, vẫn chưa từng được sử dụng.

"Thực sự là có chút đáng sợ."

Kỳ thật không chỉ là vì đối phó với Tây Phương Giáo, Lý Trường Thọ muốn sửa quy tắc thiên địa, hoàn thiện cân bằng chi đạo, cũng nhất định phải điều chỉnh thái độ của mình đối với ba ngàn thế giới từ trên căn bản.

Ngũ Bộ Châu là thánh địa trong đáy lòng của Luyện Khí Sĩ, thế tục Nam Thiệm Bộ Châu càng là nơi hội tụ khí vận Nhân Tộc, là quan trọng nhất.

Nhưng ba ngàn thế giới, lại ẩn chứa tiềm lực to lớn, tuyệt không phải chỉ là "Nguồn mộ lính" đơn giản.

Lý Trường Thọ đã phát hiện ra, "Hương hỏa thần giáo" mà Tây Phương Giáo làm ở bên trong một ít đại thiên thế giới, có một số lớn số lớn phàm nhân cung cấp lực lượng hương hỏa cho bọn họ, mặc dù hiệu quả không rõ ràng bằng thế tục Nam Thiệm Bộ Châu, nhưng trải qua tháng ngày dài lâu, cũng là công đức có một chút khả quan.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ nghĩ đến một loại tồn tại nào đó sau đại kiếp Phong Thần——

Phật Quốc.

Toan tính của phương tây quả nhiên không chỉ là trả lại công đức "vay" Thiên Đạo đơn giản như vậy, hai vị Thánh Nhân này, dường như cũng vẫn luôn không cam chịu bị Thánh Nhân Đạo Môn vượt trên một cái đầu.

"Ta lại có thể làm cái gì?"

Ở trong góc nhỏ âm u nào đó, Lý Trường Thọ tự nói như thế, không ngừng suy tư, trực tiếp thiêu đốt hai cỗ Đạo Nhân Giấy kia.

Thiên Đình hiện giờ còn chưa thể rảnh tay chinh phạt bốn phía...

Vậy thì vì sao không âm thầm tạo ra một thế lực, mượn tài nguyên, khí vận Thiên Đình, khiến cho thế lực này tự phát triển lớn mạnh ở bên trong ba ngàn thế giới?

Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng, viết ý tưởng này xuống, Đạo Nhân Giấy ở bên trong mật thất múa bút thành văn.

Ý nghĩ này vừa mở ra, suy nghĩ của Lý Trường Thọ liền bắt đầu tăng lên.

"Thế lực mặt tối Thiên Đình" trước đây hắn nghĩ tới, đó bất quá chỉ là để dàn xếp Văn Tịnh đạo nhân sau này, cho nên chỉ là ý nghĩ buộc phải sinh ra, hắn cũng không quá mức coi trọng.

Bây giờ so với khi đó, nhiều hơn điều gì?

Bạch Trạch.

Mưu lược, trí tuệ của Bạch Trạch, đủ để chống đỡ một phương thế lực lớn!

Lại dựa vào một số cao thủ, chính mình dùng Đạo Nhân Giấy tùy thời đi theo, đứng vững gót chân tại ba ngàn thế giới tuyệt đối không phải là vấn đề hóc búa.

Còn có sư tổ Giang Lâm Nhi...

Sư tổ thiết bản này đã từng lăn lộn tại ba ngàn thế giới, vào lúc thế lực vừa mới cất bước, cũng có thể giúp đỡ rất nhiều!

Chính mình không cần tiêu tốn quá nhiều tâm tư ở bên trên thế lực này, Bạch Trạch xuất hiện, hoàn toàn có thể đảm nhiệm cái bóng của mình!

Chương 848. -

Việc này chỉ cần Ngọc Đế âm thầm cho một đạo ý chỉ, thừa dịp thiên cơ hiện nay hỗn loạn, người khác không có cách nào suy tính, có Long Tộc, Địa Phủ âm thầm hợp tác, tuyệt đối sẽ trở thành một đám cháy rừng!

Chèn ép phương tây, Thiên Đình quật khởi, hộ vệ Đạo Môn, cân bằng Thiên Đạo!

Lý Trường Thọ nâng bút viết xuống ba chữ to ở trên tờ giấy trắng trước mặt:

【 Lâm Thiên Điện 】!

Hả?

Lý Trường Thọ nhướng mày, nhắm mắt hít vào một hơi, quanh người lóe ra điểm điểm màu lam sáng ngời.

Hắn mở ra Không Minh Đạo Tâm bản tiến giai • Thời Khắc Hiền Giả, cẩn thận cảm ứng tình huống tự thân.

Không có kiếp vận quấy nhiễu, ý niệm như vậy thật ra là kết quả của nhiều năm làm việc chăm chỉ và tích lũy của chính mình.

Vậy thì bắt đầu làm việc này từ lúc nào?

Lý Trường Thọ duy trì không minh tâm cảnh, cẩn thận suy nghĩ, lại lấy ra một trang giấy khác, viết xuống một loạt "mật mã" kì lạ.

Một con chó, ám chỉ Hao Thiên Khuyển, cũng chính là sự tình Dương Tiễn.

Một chiếc váy nhỏ, ám chỉ Hữu Cầm Huyền Nhã lên Thiên Đình, kế hoạch siêu cấp Thiên Binh.

Một chữ bệnh, là sự tình một trăm linh tám Ma Binh và Địa Phủ.

Một khối đá, ám chỉ Thạch Cơ nương nương, là nhân vật chính mình sau đó muốn đi bái phỏng...

Một chiếc bàn ăn, đại biểu quan hệ hoạt động hữu nghị giữa đệ tử Thánh Nhân hai giáo Xiển Tiệt...

Một tòa sơn động, ám chỉ Hỏa Vân Động.

Một đám mây, ám chỉ chính là đi Ngũ Trang Quan bái phỏng Trấn Nguyên đại tiên, thử xem có thể tranh thủ loại đại năng trung lập này hay không...

Sau những thứ này còn có bảy ~ tám dạng sự vật, sau đó Lý Trường Thọ mới vẽ một căn nhà gỗ đơn giản, ám chỉ tổ kiến Lâm Thiên Điện.

"Những công việc này thực sự không ít."

Lý Trường Thọ khẽ cười một tiếng, ý nghĩ thông suốt, cảm ngộ tỏa ra, lập tức liền muốn nhắm mắt ngưng thần, tâm niệm lại hơi rung nhẹ.

Đạo Nhân Giấy tại Nguyệt Cung bắt được, Long Cát đang mang theo cô nhỏ của nàng—— Hoa Vân, đi về hướng Nguyệt Quế Cung.

Lúc này Hoa Vân cũng đã đổi lại tên, xưng là Vân Hoa tiên tử, bất quá chỉ hai năm, tu vi đã đạt đến cảnh giới Chân Tiên.

Tu vi này của nàng không phải là tu hành ra, mà là Vương Mẫu trực tiếp ban thưởng, đằng sau sẽ còn tăng lên tới cảnh giới Thiên Tiên, khuyết điểm là sẽ hoàn toàn không biết đấu pháp, ưu điểm là có được tiên linh chi thể thuần túy.

Mặc dù phương pháp như vậy không có cách nào trực tiếp tăng lên tới cảnh giới Kim Tiên, nhưng Thiên Đình có bàn đào linh căn, tự nhiên có thể làm cho Vân Hoa tiên tử có được thọ nguyên dài dằng dặc.

Tu hành bật hack, bất quá chỉ là đốn ngộ thường thường nhất.

Ngọc Đế Vương Mẫu mới là "Bán hack" tiêu chuẩn!

Lý Trường Thọ đợi một hồi, Long Cát mang theo Vân Hoa tiên tử bay tới từ đại điện bên cạnh, không làm kinh động nhóm thường nga đang luyện múa, đến phía trước chỗ ngồi của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ điều chỉnh phương vị gương đồng, tạm thời đóng công năng "Truyền âm" của gương đồng, làm cho phía trước gương đồng Phủ Thủy Thần chỉ hiện ra khuôn mặt của hắn.

"Lão sư." Long Cát nhỏ giọng gọi.

"Ừm." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, đứng dậy vái chào đối với hai vị "Công chúa" Thiên Đình, lại đưa tới hai cái bồ đoàn, ra hiệu các nàng ngồi xuống.

"Các ngươi tới đây có chuyện gì?"

Long Cát chủ động truyền âm nói: "Lão sư, là cô cô có việc muốn cầu ngài...lão sư là người phụ thân tín nhiệm nhất, có thể nhờ lão sư đi cầu tình, để cô cô hạ phàm một chuyến hay không."

Trong mắt Vân Hoa tiên tử mang theo vài phần áy náy, thấp giọng nói: "Làm phiền ngài."

"Hạ phàm?" Lý Trường Thọ nhíu mày truyền âm: "Đang êm đẹp, hạ phàm làm gì?"

Vân Hoa nhẹ nhàng thở dài, đưa một phong thư cho Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ mở ra liếc nhìn, lại là thư Vân Hoa tiên tử viết cho Dương Thiên Hữu...

Trong thư vẫn là tràn đầy nỗi nhớ, nỗi khổ khuynh tâm.

Lý Trường Thọ đọc mấy lần, liền trả thư về, thấp giọng nói: "Vân Hoa tiên tử, ngày ngươi quyết định lên trời, đã là không còn liên luỵ với phàm trần. Ta biết ngươi đã tình căn thâm chủng, nhưng ta chỉ có thể nhắc nhở Vân Hoa tiên tử một câu...đi tìm bệ hạ nói ra tình hình thực tế, chỉ có được bệ hạ cho phép, đoạn nhân duyên này của ngươi mới có thể có kết quả. Bệ hạ cũng có ký ức lịch kiếp phàm trần, đã sớm biết việc này, nếu ngươi thẳng thắn đối với bệ hạ, bệ hạ nói không chừng cũng có thể dẫn Dương Thiên Hữu lên Thiên Đình đoàn tụ với ngươi."

—— đây đúng là phiên bản sinh ra Nhị Lang Thần Dương Tiễn hoàn mỹ nhất, Lý Trường Thọ thậm chí đã có nắm chắc thuyết phục Ngọc Đế.

Nhưng tiếc là, hắn không có cách nào cưỡng ép can thiệp.

"Chuyện này..." Vân Hoa tiên tử nhẹ nhàng nhíu mày, thấp giọng nói: "Ta thủy chung vẫn có một chút sợ."

Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu sợ, không bằng quên đi."

"Ta nếu có thể quên, ài..."

"Long Cát!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ngươi không nên tham dự nhiều vào việc này, chớ có cho là chính mình có một chút khôn vặt, liền có thể giấu giếm được ánh mắt của người khác. Bên trong Thiên Đình, cũng cần phải chú ý bốn chữ miệng lưỡi thiên hạ."

Nói xong, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng phất tay, Vân Hoa tiên tử vành mắt phiếm hồng, hạ thấp người hành lễ, quay người cưỡi mây mà đi.

Long Cát ở bên cạnh có một chút muốn nói lại thôi, nhưng ánh mắt của Lý Trường Thọ vào giờ phút này đã vô cùng nghiêm khắc, làm cho Long Cát cũng run lên, cúi đầu xưng phải.

Mấy ngày sau.

Ở bên tiên điện của Vân Hoa tiên tử, một vệt bóng đen lặng yên xuất hiện, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái đối với cái trán Vân Hoa tiên tử trong lúc ngủ mơ, quấy nhiễu mộng cảnh của nàng, sau đó liền lặng lẽ rời đi.

Sau khi bóng đen này biến mất không còn tăm tích, bên trong xó xỉnh tiên điện, hai thân ảnh chậm rãi hiện ra thân hình.

Người bên trái là thanh niên đạo sĩ có khuôn mặt bình thường, tất nhiên là Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ".

Mà người mặc chiến giáp ở phía bên phải, thanh niên tướng lĩnh mặt mang sắc mặt giận dữ, lại là hóa thân mới của Ngọc Đế bệ hạ —— Tần Thiên Trụ.

Tên vẫn là do Lý Trường Thọ dâng lên.

Hai người bọn họ được bao bọc trong kết giới tiên lực, bằng vào tu vi của Vân Hoa tiên tử, tự nhiên không phát hiện ra được hành tung của bọn họ.

Tần Thiên Trụ thấp giọng mắng: "Tên Phù Nguyên này, quả thật nên chết!"

Lý Trường Thọ lại nói: "Bệ hạ, ngài hãy nhìn quanh người Vân Hoa điện hạ."

Hai mắt của Tần Thiên Trụ lấp lánh ra ánh vàng, liếc nhìn phía sau Vân Hoa tiên tử, thấy được một vệt khí tức màu xám nhàn nhạt, đang quấn quanh ở quanh người Vân Hoa tiên tử.

"Kiếp vận..."

"Mấy ngày trước đây lúc Vân Hoa tiên tử đi tìm tiểu thần, đã là nhập kiếp, chúng ta cũng không nên vọng động."

Tần Thiên Trụ hít vào một hơi thật sâu, thấp giọng nói: "Trường Canh, nhìn chằm chằm việc này cho ta, nếu Hoa Vân thật sự ứng kiếp, ta muốn tên Phù Nguyên kia chết không yên lành!"

Lý Trường Thọ hỏi: "Nếu Vân Hoa điện hạ muốn hạ phàm, lại nên làm như thế nào?"

"Nàng bị kiếp vận sử dụng, ta cũng không thể làm ra sự tình vi phạm ý chí Thiên Đạo...ài, cứ để nàng đi."

Hóa thân Ngọc Đế khẽ thở dài nói, sau đó liền cắn răng mắng: "Tên hỗn trướng Dương Thiên Hữu kia! An bài cho y thêm nhiều đau khổ vào, nhất định phải khiến cho y lột một lớp da! Ta có được một vị muội muội dễ dàng sao!"

Chương 849. -

Vân Hoa tiên tử chìm vào giấc mộng, sau khi tỉnh ngủ đã là nước mắt nhuộm đầy gối ngọc, ánh mắt vô cùng si ngốc, có một chút mất hồn mất vía.

Đây rõ ràng là triệu chứng nhập kiếp.

Vào giờ phút này hai cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ đang hoạt động tại Thiên Đình, một cỗ phát sóng trực tiếp ở bên trong Nguyệt Quế Cung, một cỗ đang nhìn chằm chằm vào Vân Hoa tiên tử.

Vào giờ phút này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một nghi hoặc rất lớn.

Vị Phù Nguyên lão đạo này, vấn đề cũng hơi quá rõ ràng, chuyện này cũng với tự bạo cũng đều không có gì khác biệt.

Nếu là trước trận chiến mây chướng khí Bắc Châu, Lý Trường Thọ sẽ chỉ xem xét vấn đề từ kiếp vận, lập trường của Phù Nguyên, hậu quả có khả năng sinh ra, kết quả xấu nhất, v.v, đó là những khía cạnh thông thường.

Nhưng bây giờ, Lý Trường Thọ đã bổ sung thêm một số hướng để bản thân tận khả năng xem xét một cách toàn diện nhất có thể.

Thứ nhất, Phù Nguyên có khả năng là nửa đường trở thành khôi lỗi hay không, cũng không phải là đã vốn là một kẻ khốn kiếp?

Thứ hai, lai lịch của Dương Thiên Hữu sẽ có vấn đề hay không.

Thứ ba, Thánh Nhân có trực tiếp can thiệp hay không.

Thứ tư, đây có khả năng là bia ngắm đối phương cố ý hấp dẫn lực chú ý của chính mình, che giấu tính kế chân chính của bọn họ hay không?

Chờ một chút.

Phù Nguyên Tiên Ông là lão thần tiên Thiên Đình, tiến vào Thiên Đình cùng với Mộc Công không sai biệt lắm, lăn lộn trong thời gian lâu dài, còn lăn lộn đến vị trí tương đối cao, cái gọi là Phù Nguyên cũng là đạo hiệu sửa sau này, không có lai lịch lợi hại gì.

Nếu Phù Nguyên là một quân cờ sớm do ai đó sắp xếp, thời cơ lựa chọn làm khó dễ liền có một chút không đúng —— lúc này, Thiên Đình đã là muốn mượn nhờ đại kiếp quật khởi, trước đây có một bó lớn cơ hội có thể đâm lưng Ngọc Đế, vì sao lại không có sử dụng?

Tổng hợp các loại phân tích, lựa chọn có khả năng nhất, ngược lại là Phù Nguyên lão đạo bị người khống chế tâm thần, hoặc là bị người trực tiếp trộm lương, đổi trụ...

Nếu thật sự là như vậy, khả năng Thánh Nhân trực tiếp ra tay liền tương đối lớn, ước chừng khoảng hai thành.

Quy củ cũ: 【 Nếu ta là người ở phía sau điều khiển Phù Nguyên, ta cần dùng y để tính kế cái gì? 】

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lấp lóe linh quang, bắt được một chút chỗ mấu chốt.

Ném đá dò đường.

Nếu đối phương hành động như vậy, rất có thể là không có mục đích rõ ràng, ít nhất cũng phải ám hại Ngọc Đế một phen, kết quả lý tưởng nhất chính là tổn hại uy tín của Ngọc Đế, từ đó đạt tới các mục đích khác.

Trong lúc kiếp vận đại kiếp buông xuống, thiên địa như là một vũng nước đục, nếu như có thể dùng một hòn đá ném ra một chút bọt nước, nói không chừng liền có thể sinh ra phản ứng dây chuyền...

Người gây sự phía sau, khả năng là Tây Phương Giáo tự nhiên lớn nhất, nhưng cũng không thể trực tiếp loại bỏ Xiển Giáo.

Đương nhiên, còn có khả năng yếu ớt là Tiệt Giáo ra tay, nhưng chuyện này...chuyện này...

Ừm, cần bảo trì hoài nghi, không nên vọng động kết luận.

Nên ổn một chút!

Dùng tiên thức liếc nhìn Vân Hoa tiên tử ngồi lẳng lặng xuất thần ở trước bàn trang điểm, Lý Trường Thọ âm thầm lắc đầu, tâm thần na di đến một bên khác.

Hắn phái ra một cỗ Đạo Nhân Giấy bộ dáng Thiên Tướng, phụng lệnh của chính mình, đi đến Địa Phủ tra lai lịch có liên quan đến Dương Thiên Hữu.

Sau đó, Đạo Nhân Giấy Thuỷ Thần ở một chỗ trong hai năm qua, lần đầu tiên rời khỏi Thái Âm Tinh, đi lại bốn phía ở bên trong Thiên Đình, nghênh ngang điều tra sự tình có quan hệ đến Vân Hoa tiên tử.

Lý Trường Thọ trước tiên đi bái phỏng Vân Hoa tiên tử, thuyết phục Vân Hoa tiên tử đừng có quá mức lo lắng, cũng phái Thiên Binh đi đến Dao Trì chờ lệnh, tăng lên sáu vị thị nữ cho Vân Hoa tiên tử.

Mà Vân Hoa tiên tử cũng trở thành tiên nhân Thiên Đình thứ hai có được hơn hai thị nữ ngoại trừ Vương Mẫu nương nương.

Bởi vì nam tiên nữ tiên Thiên Đình cách biệt, Ngọc Đế cũng đều không có đãi ngộ này!

Sau đó, Lý Trường Thọ đi đến Nhân Duyên Điện, tra xét dây đỏ nhân duyên của Vân Hoa tiên tử, cũng chỉ vào dây đỏ giữa Vân Hoa tiên tử cùng với Dương Thiên Hữu, nổi giận tại chỗ:

"Nguyệt Lão, đây là vì sao? Vân Hoa tiên tử chính là thân muội muội của Ngọc Đế lúc lịch kiếp, sao có thể quấn dây đỏ cùng với một phàm nhân!"

Nguyệt Lão bị dọa khẽ run rẩy, vội nói: "Đây, đây cũng không phải là do tiểu thần làm! Thuỷ Thần minh giám!"

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Vậy ta hỏi ngươi, đây là nơi nào?"

"Nhân Duyên Điện..."

"Ngươi là người phương nào?"

"Tiểu thần là nguyệt...lão..."

Sắc mặt của Nguyệt Lão đột nhiên vô cùng trắng bệch, bạch bạch bạch lui lại mấy bước, nhìn dây đỏ đã quấn chặt kia, vô thức liền lấy ra kéo vàng.

Lý Trường Thọ phất trần hất lên, ngăn Nguyệt Lão lại, thấp giọng nói:

"Lúc này kiếp vận đã hiện bên trong thiên địa, việc này lộ ra một cỗ kỳ quặc, Nguyệt Lão ngươi thật sự muốn cắt?"

Nguyệt Lão lại run run, trong lòng phảng phất như treo mười lăm chiếc thùng gỗ —— bất ổn, miệng niệm "thôi rồi", gấp đến độ xoay quanh một hồi ở trước mặt Lý Trường Thọ.

"Thuỷ Thần! Thuỷ Thần cứu ta!"

"Việc này không phải là ta có thể giải quyết!" Lý Trường Thọ thở dài: "Ngươi hãy nhớ rõ, chỉ cần một mực chắc chắn việc này tuyệt đối không phải do ngươi làm ra, dây đỏ quấn vào nhau này cũng không phải ngươi làm ra, hơn nữa còn dám lập lời thề đại đạo. Ngọc Đế bệ hạ trạch tâm nhân hậu, khoan hồng độ lượng, Nguyệt Lão ở bên trong Thiên Đình cũng là lao khổ công cao, đương nhiên sẽ không bị trách tội. Việc này, ta còn thực sự phải tra kỹ...Nguyệt Lão phải nhớ rõ, ở trong hai mươi năm gần đây, có ai đã đến Nhân Duyên Điện của ngươi? Viết hết tính danh của bọn họ ra cho ta."

"Vâng, vâng! Tiểu thần sẽ viết ngay!"

Lý Trường Thọ lại nói: "Để tránh việc Nguyệt Lão ngươi bị người ám toán, ta sẽ ở phía sau ngươi dùng Lưu Ảnh Cầu ghi chép lại toàn bộ quá trình ngươi viết, cần phải tận lực kỹ càng một chút."

"Ài! Đa tạ Thuỷ Thần!"

Nguyệt Lão thở dài một tiếng, mời Lý Trường Thọ đi đến thiền điện, không ngừng hồi ức, suy tư, kể lại, viết ra từng dòng tin tức.

Hai mươi năm này, thần tiên nào, canh giờ nào, tới nơi đây nói cái gì, Nguyệt Lão đều bàn giao vô cùng rõ ràng, làm cho Lý Trường Thọ...

Ngoài ý muốn nắm giữ tư liệu đen của hơn mười mấy vị tiên thần Thiên Đình.

Đây đều là việc nhỏ, Lý Trường Thọ cũng không muốn gây rắc rối cho các vị tiên thần cùng điện này.

Nửa ngày sau, Lý Trường Thọ thu hồi bảy viên Lưu Ảnh Cầu quay chụp nhiều góc độ, căn dặn đôi chút đối với Nguyệt Lão, bảo

Nguyệt Lão ở trong khoảng thời gian này tốt nhất hãy phong điện, đừng có để bất luận kẻ nào tiến vào Nhân Duyên Điện, Nguyệt Lão cũng lập tức đáp ứng.

Lý Trường Thọ chân trước đi, Nguyệt Lão liền đóng cửa lớn Nhân Duyên Điện, bảo hai đồng tử đi ra bên ngoài giơ bảng:

【 Nguyệt Lão không có ở trong điện 】.

【 Thiên Đạo che chở nơi đây 】.

Nghênh ngang, không che giấu hành tung chút nào, Lý Trường Thọ tiếp tục bái phỏng trái phải ở bên trong Thiên Đình.

Rời khỏi Nhân Duyên Điện, chọn tuyến đường đi đến Dao Trì.

Chương 850. -

Lý Trường Thọ căn dặn Long Cát trong thời gian này không thể rời khỏi Dao Trì, lại nói vài câu "Ám ngữ" quang minh chính đại cùng với Vương Mẫu nương nương, mời Vương Mẫu nương nương giám sát chặt chẽ Vân Hoa tiên tử.

Sau đó Lý Trường Thọ phảng phất như là một cây bút thần kỳ, đột nhiên chuyển hướng, cố ý đi ngang qua phủ đệ của Phù Nguyên Tiên Ông, dạo bước đi một hồi ở ngoài cửa lớn của Phù Nguyên Tiên Ông.

Cuối cùng, Lý Trường Thọ quay người rời đi, cũng không tiến vào cửa, mà là đi đến gặp Mộc Công.

Lý Trường Thọ cùng với Mộc Công hàn huyên sự vụ Thiên Đình một hồi, thi triển ra "đại pháp giọng nói kép đồng bộ".

Trong lúc nói chuyện bằng miệng, lại âm thầm dùng tiên thức truyền âm đối với Mộc Công: "Mộc Công, năm đó là ai chọn ngươi làm nam tiên đứng đầu, tiết chế quyền hành của Ngọc Đế bệ hạ? Nếu là Thánh Nhân Đạo Môn lão gia, ngươi liền cười một tiếng, nếu là Thánh Nhân phương tây lão gia ngươi liền thở dài, không biết liền chớp mắt."

Thế là, Đông Mộc Công đưa tay ấn khóe mắt, nói thầm một câu: "Làm sao tâm thần lại có một chút không tập trung."

Sau đó chính là mí mắt nháy loạn, tần suất vô cùng dọa người.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười một tiếng, tiếp tục nói chuyện phiếm nói nhảm cùng với Mộc Công.

Sau khi hắn từ biệt Mộc Công, liền trở về bên trong Nguyệt Quế Cung, ngồi ở sau gương đồng, tiếp tục xem thường nga nhảy múa, ăn món ngon trong tay.

Lại nửa ngày sau.

Ở phía Địa Phủ cũng đã có kết quả, Lý Trường Thọ thông qua Diêm Quân cùng với Sinh Tử Bộ, tra xét mười tám kiếp trước đây của Dương Thiên Hữu, không có chỗ hoài nghi gì, chỉ là một chân linh bình thường đang không ngừng luân hồi.

Lại có danh sách lấy được từ Nguyệt Lão Điện...

Phù Nguyên Tiên Ông ở trong hai mươi năm gần đây, đã từng đi đến Nguyệt Lão Điện ba lần, uống rượu làm vui cùng với Nguyệt Lão, cố ý kết giao.

Vào thời điểm lần thứ hai, vừa vặn liền đối ứng với sự kiện "Hoa Hữu Minh mười chín tuổi giao phó mẫu thân cùng với muội muội cho Dương Thiên Hữu chăm sóc".

Rất rõ ràng, nước cờ Hoa Vân cùng với Dương Thiên Hữu này, là vào lúc chuyển thế thân lịch kiếp của Ngọc Đế chưa trở về Thiên Đình, đã bị người trồng xuống.

Lúc này, điểm logic dường như đã đầy đủ nhiều, một 'câu chuyện cổ tích' với khả năng là 60% đã được trình bày rõ ràng trong lòng của Lý Trường Thọ...

Khóe miệng của Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười thản nhiên, hai mắt cũng không khỏi híp lại, bốc lên một khối thịt linh thú vừa mới đã nướng chín để vào trong miệng, cẩn thận nhấm nuốt.

Trên thực tế, hắn đang nghĩ lại những chi tiết ẩn đằng sau nước cờ tưởng như đơn giản này, và kiểm tra xem mình có mắc lỗi hay thiếu sót gì không.

Tự xét lại tự tra, kỳ thật không cần chờ sau khi sự tình kết thúc.

Nếu như chính mình có thể phát hiện ra sơ hở trước, cũng có kịp thời khắc phục.

Cùng lúc đó, ở chỗ cửa điện Nguyệt Quế Cung.

Nhìn chằm chằm —— trang sức tai thỏ hướng về phía trước, một cái đầu nhỏ lộ ra trán và hai mắt, bắt được biểu lộ như vậy của Lý Trường Thọ từ phía xa, không khỏi rùng mình vài lần.

Đột nhiên nghe thấy tiếng khẽ gọi của nữ tử từ phía sau: "Thỏ con sao lại trốn tránh ở đây?"

Thiếu nữ thỏ ngọc toàn thân run rẩy, vội vàng rụt đầu trở về, làm ra thủ thế im lặng đối với mấy vị tiên tử xinh đẹp cưỡi mây đến ở phía sau, sau đó lại là một hồi cắt cổ, bóp cổ, nghiêng đầu le lưỡi...

Mấy vị tiên tử thấy thế liền che miệng cười yêu kiều.

Một vị tiên tử nói: "Thỏ con ngươi đừng có như vậy, Thuỷ Thần là một vị tiên thần tốt tính, hai năm qua ngươi còn chưa phát hiện ra sao?"

"Đúng vậy, trước đây Thuỷ Thần cũng chỉ là cố ý trêu đùa ngươi mà thôi, ánh mắt Thuỷ Thần nhìn ngươi cũng đều vô cùng hiền lành."

"Hiền, hiền lành?" Thỏ ngọc nhờ đến hai năm qua, mấy lần đối mặt cùng với Thuỷ Thần Thiên Đình, không nhịn được, ngồi xổm xuống ủy ủy khuất khuất ôm lấy chính mình.

«Khi bóng tối buông xuống, chỉ có mình thỏ ta phát hiện ra chân tướng đại ma vương ».

"Có thể thay ta, đưa thứ này cho Thuỷ Thần đại nhân không? Ta không dám đi qua..."

Thỏ ngọc nước mắt đầm đìa, dùng hai tay đưa một phong thiệp mời cho mấy vị tiên tử.

Mấy vị tiên tử này cũng không chần chờ, nhận lấy thiệp mời, cười nói bay vào trong điện, đáp xuống trước mặt Lý Trường Thọ.

Thiếu nữ thỏ ngọc lại để lộ đầu và lặng lẽ nhìn tình hình đằng đó.

Nàng thấy Lý Trường Thọ cầm thiệp mời nhìn thoáng qua, lại nghe Lý Trường Thọ cười nói: "Thái Âm Tinh Quân mời ta đi dự tiệc? Quên đi thôi, bên trong Quảng Hàn Cung kia không có một chút nhân khí nào, ta thật sự có một chút không thích ứng."

Trong lúc nói, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía chỗ cửa điện, chỉ thấy được một làn sóng xung kích nhàn nhạt, đó hẳn là làn sóng thỏ con để lại.

Hằng Nga mời chính mình đi qua dự tiệc?

Lý Trường Thọ không biết trong này có thuyết pháp gì, nhưng tuyệt đối không muốn trở thành nam nhân thứ nhất bước vào Quảng Hàn Cung từ sau Thượng Cổ.

Liền như vậy, bên trong Nguyệt Cung mở tiệc vui vẻ, hình ảnh trong gương đồng không bị gián đoạn.

Nhân gian xuân đi thu đến, lại qua nửa năm.

Vân Hoa tiên tử rốt cuộc không kìm nén được, thương lượng cùng với thị nữ của mình, sau khi bái phỏng Vương Mẫu nương nương một lần, liền phấn đấu quên mình, âm thầm hạ phàm.

Ở bên trong quá trình này, Ngọc Đế, Vương Mẫu, Lý Trường

Thọ, Mộc Công, cùng với một số nhỏ cao thủ Thiên Đình, đều đang chú ý mật thiết tung tích của Vân Hoa tiên tử.

Làm Vân Hoa tiên tử lấy ra một khối ngọc phù, ngụy trang thành một Thiên Tướng, nhờ vào đó lẻn ra khỏi Thiên Môn.

Sắc mặt của Ngọc Đế trong Lăng Tiêu bảo điện triệt để âm trầm, lại cố nén, cũng không ra tay can thiệp.

Y là Ngọc Đế.

Kiếp vận buông xuống, Thiên Đình hưng khởi, nếu y ra tay đối kháng với kiếp vận, liền sẽ ảnh hưởng đến đại kiếp vận chuyển, thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến sự tình Thiên Đình quật khởi.

Chuyện xưa đằng sau, liền có một chút sáo rỗng.

Vân Hoa tiên tử hạ phàm gặp mặt cùng với Dương Thiên Hữu, tương tư nhiều năm, nhân duyên dây đỏ nhiễu loạn, khiến lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, không nhịn được ôm nhau.

Dương Thiên Hữu là một nam nhân rất có tinh thần trách nhiệm, y không muốn bởi vì chính mình là một phàm nhân chậm trễ tiền đồ của Vân Hoa tiên tử, không ngừng nhẫn nại, nhẫn nại...

Cuối cùng vẫn là không nhịn được.

Lý Trường Thọ âm thầm theo dõi ở phía sau, dùng một tầng kết giới bao phủ Dương phủ, biểu thị hết thảy việc này đều đã kết thúc.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế lắc đầu thở dài.

Muội muội trưởng thành phải lập gia đình, kẻ làm ca ca như y, kỳ thật đã không còn gì để nói.

Chỉ là rắc rối phức tạp liên lụy phía sau chuyện này, lại làm cho Ngọc Đế rất đau đầu.

Đúng lúc này, cỗ Đạo Nhân Giấy bộ dáng thanh niên đạo sĩ của Lý Trường Thọ kia, tụ tập cùng với hóa thân Ngọc Đế, tìm một tòa tiên sơn phong cảnh không tồi, uống rượu, suy nghĩ kế tiếp nên làm việc như thế nào.

Chương 851. -

Ngọc Đế cố ý thành toàn cho Dương Thiên Hữu cùng với Vân Hoa tiên tử, liền ném cái vấn đề khó khăn này cho Lý Trường Thọ, còn nói: "Trường Canh nếu có thể nghĩ ra chủ ý vào trước khi uống xong ly rượu này, ta liền ban thưởng cho Trường Canh một món bảo vật."

Lý Trường Thọ mỉm cười, cố ý lộ ra biểu tình suy nghĩ.

Ngọc Đế vừa mới cầm ly rượu lên uống một ngụm, Lý Trường Thọ liền lấy ra phương án đã sớm chuẩn bị.

"Có."

Phốc ——

Hóa thân Ngọc Đế che miệng, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ: "Có cái gì rồi?"

"Biện pháp mà bệ hạ muốn!" Lý Trường Thọ cười nói: "Tiểu thần đã từng đi tra lai lịch mười tám kiếp trước đây của Dương Thiên Hữu, cũng đã nhờ Diêm Quân giấu tất cả những gì được ghi trong Sinh Tử Bộ. Lúc này thiên cơ lẫn lộn, bí pháp suy tính bị cấm, chúng ta có thể biên ra một câu chuyện xưa lãng mạn, gia tăng một chút giải thích cho hai người bọn họ."

"Ồ?" Ngọc Đế trở nên hào hứng: "Chuyện xưa nào?"

Lý Trường Thọ lấy ra mấy quyển trục nhỏ ở bên trong tay áo: "Mời bệ hạ xem, tiểu thần đã sớm chuẩn bị tốt, đề phòng có cục diện ngày hôm nay."

Ngọc Đế nhìn chăm chú, đã thấy trên mấy quyển trục kia viết «tìm nàng ba kiếp », «tình tiên nhân chưa hết», «ngươi ở bên trái, ta bên phải».

Cái trán của hóa thân Ngọc Đế treo đầy vạch đen, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ mắng: "Vào thời điểm ta hạ phàm, ngươi làm sao không có lấy ra những thứ này!"

"Khục." Lý Trường Thọ xấu hổ cười một tiếng: "Chuyện xưa lúc ấy là do ngài đặt ra, đây đều là chuyện xưa do tiểu thần tự do phát huy, khó tránh khỏi có một chút khác biệt."

Ngọc Đế cầm quyển trục nhìn kỹ một hồi, rất nhanh liền chọn một cái kịch bản, cũng giống như Lý Trường Thọ đã dự đoán, chính là bộ "Tam sinh tam thế", "Kim Đồng Ngọc Nữ" kia.

Ngọc Đế lại hỏi: "Lập cho bọn hắn chuyện xưa như vậy, lại có thể thế nào?"

Lý Trường Thọ chậm rãi phân tích: "Bệ hạ, qua mấy năm nữa, lời đồn đại bên trong Thiên Đình chắc chắn sẽ nổi lên bốn phía, nói Vân Hoa tiên tử tự mình hạ phàm, làm bậy với phàm nhân. Khi đó tiểu thần liền sẽ thả ra câu chuyện này, triệt tiêu một bộ phận ảnh hưởng kế tiếp. Mà bệ hạ cũng có thể làm dáng một chút, phạt vị Dương Thiên Hữu kia tiêu tán gia tài và để họ phải chịu đựng những ngày khó khăn...Thiên Đình có không ít tiên thần đều là người có cá tính, ở bên ngoài không dám nói gì, nhưng sẽ âm thầm đồng tình với Vân Hoa tiên tử cùng với Dương Thiên Hữu. Lúc này, bệ hạ chỉ cần tìm cơ hội thích hợp, bắt bọn họ trở về Thiên Đình, cắt bỏ một phần tu vi của Vân Hoa tiên tử, dùng hình phạt hy sinh tuổi thọ để tác thành nhân duyên đạo quả cho bọn họ, việc này liền có thể kết thúc viên mãn..."

——chuyện này, đã là trung sách Lý Trường Thọ có thể bảo hộ Nhị Lang Thần Dương Tiễn thuận lợi hàng thế, lại đảm bảo lợi ích của các phương.

Ngọc Đế chậm rãi thở phào một hơi, gật đầu đồng ý, lấy ra một cây ngọc bút trong ngực, đưa cho Lý Trường Thọ.

"Tạ ơn bệ hạ, tiểu thần nếu từ chối thì bất kính."

"Luôn cảm thấy Trường Canh ngươi là đang cố ý gài bẫy ta." Trong mắt Ngọc Đế hơi có chút vẻ ghét bỏ.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, bưng chén rượu kính trụ trời một ly.

Thế là, bảy năm sau.

Sự tình phát triển quả thật giống như Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế nói tới, sáu năm đầu vô cùng bình tĩnh.

Năm thứ nhất Vân Hoa tiên tử hạ phàm, Dương Phủ nghênh đón Nhị thiếu gia.

Năm thứ ba hạ phàm, Dương Phủ nghênh đón Tam tiểu thư...

Cuộc sống trong Dương Phủ, tất nhiên là thần tiên ghen tị, uyên ương ghen ghét, phàm nhân càng là nghĩ không ra vui vẻ trong đó.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, trời có biến lớn.

Đầu tiên là lời đồn đại nổi lên bốn phía bên trong Thiên Đình, cơ hồ trong vòng một đêm, Thiên Binh ở bên rìa Thiên Đình cũng biết muội muội của Ngọc Đế - Vân Hoa tiên tử kết thân với phàm nhân, làm nhục thiên uy.

Bản thân Thiên Binh Thiên Tướng và chúng tiên thần cũng không có cảm thấy đây là đại sự gì, chỉ là chủ đề trong lúc nói chuyện phiếm.

Lý Trường Thọ kịp thời thả ra tin tức "Dương Thiên Hữu chính là Kim Đồng chuyển thế, cùng với Vân Hoa tiên tử là nhân duyên thiên định ", nhanh chóng sửa chữa việc này.

Nhưng lúc này, có một bộ phận tiên thần lại không ngừng phóng đại mức độ nghiêm trọng của vấn đề này, Phù Nguyên Tiên Ông là người cầm đầu, náo loạn việc này đến bên trên Lăng Tiêu bảo điện.

Ngọc Đế bình tĩnh hạ lệnh, phái một đội Thiên Binh hạ phàm đuổi bắt, bắt một nhà năm miệng ăn của Dương Thiên Hữu vào trong Lăng Tiêu bảo điện, chờ đợi xử lý.

Vấn đề, liền xuất hiện ở khâu này.

Lý Trường Thọ tính toán tường tận việc này, đương nhiên sẽ không bỏ qua chỗ mấu chốt này.

Đạo Nhân Giấy của hắn âm thầm trốn ở dưới mặt đất Dương Phủ, yên lặng chờ Thiên Binh đến.

Thiên Binh rơi xuống, tuyên đọc ý chỉ của Ngọc Đế bệ hạ, đuổi bắt một nhà Dương Thiên Hữu.

Dương Thiên Hữu vô cùng bình tĩnh, đã sớm có đoán trước đối với chuyện này, che chở vợ con, bị Thiên Binh dùng tiên thằng trói buộc.

Đúng lúc này, biến cố phát sinh!

Một Thiên Binh có khoảng cách với Dương Thiên Hữu bất quá nửa trượng, bên trong hai mắt đột nhiên đầy tràn ánh vàng, một bàn tay chụp về phía đỉnh đầu của Dương Thiên Hữu.

Vân Hoa tiên tử không am hiểu đấu pháp, căn bản không kịp tiếp viện.

Nhưng một đạo bóng trắng từ bên cạnh lóe đến cực nhanh, rất hiểm hóc ngăn ở trước người Dương Thiên Hữu, râu tóc phất phới, hai mắt trợn tròn.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" đột nhiên xông ra gây khó khăn, trong miệng giận dữ mắng mỏ: "Các ngươi là ai!"

Nhưng hắn vừa dứt lời, Lý Trường Thọ liền đã lập tức mất đi liên hệ cùng với cỗ Đạo Nhân Giấy này, chỉ cảm thấy có một tia đạo vận cưỡng ép phá hủy lực lượng nguyên thần chính mình ký thác vào trên người Đạo Nhân Giấy!

Trong giây lát, Lý Trường Thọ đành phải na di tâm thần đến Đạo Nhân Giấy ở bên trong tay áo, dùng tốc độ cao nhất mở ra một cỗ Đạo Nhân Giấy dự bị khác, nhưng lúc cỗ Đạo Nhân Giấy này lao ra, đã là không kịp...

Vị Thiên Binh kia dùng một chưởng vỗ nát đầu lâu của Dương Thiên Hữu, hơn nữa ở một bên khác, lại có một Thiên Binh đánh chết trưởng tử của Dương Thiên Hữu ở dưới lòng bàn tay.

Lý Trường Thọ chỉ kịp ra tay, dùng phất trần ngăn cản một chưởng đánh về phía Vân Hoa tiên tử, tiên lực toàn thân phun trào, thổi ra một cơn gió lớn...

Đợi gió tắt mây dừng, trong sân một mảnh hỗn loạn.

Đội Thiên Binh còn lại kia mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nhìn một màn trước mắt này cùng nhau choáng váng, trừng mắt nhìn thi thể Dương Thiên Hữu và trưởng tử của Dương Thiên Hữu.

Con trai thứ hai gần sáu tuổi rưỡi của Dương Thiên Hữu dùng sức ôm muội muội của chính mình vào trong ngực, bên trong biểu tình bình tĩnh mang theo vài phần mờ mịt, trên mặt có một vệt máu.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", chỉ để lại hai câu truyền âm cho Thiên Binh nơi đây, bảo mỗi người bọn hắn thối lui.

Một cỗ Đạo Nhân Giấy đã mang Vân Hoa tiên tử đi, đưa đến Thiên Đình.

Các Đạo Nhân Giấy khác ở lại nơi đây, canh giữ ở bên người Dương Tiễn cùng với Dương Thiền.

…

Chương 852. -

Cùng lúc đó, sấm sét nở rộ bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện, Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ đến từ Nguyệt Cung, lôi quang bay ra, diện mục lạnh lẽo, bước vào trong điện, đi thẳng tới chỗ của Phù Nguyên Tiên Ông.

Ngọc Đế lộ vẻ mặt không hiểu, quần tiên hơi nghi hoặc một chút, nhưng vào giờ phút này đều cảm thấy Lý Trường Thọ tức giận.

Mộc Công vội hỏi: "Thuỷ Thần..."

Lý Trường Thọ cũng không đáp lời, đã đi tới trước mặt Phù Nguyên Tiên Ông, bốn mắt nhìn nhau cùng với Phù Nguyên Tiên Ông, Phù Nguyên Tiên Ông cũng là lộ ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, dường như không biết chuyện gì.

Lý Trường Thọ khẽ nhúc nhích bờ môi, truyền âm nói năm chữ.

Phù Nguyên Tiên Ông đầu tiên là giật mình, sau đó toàn thân run rẩy, tiên thể lại như bóng bay khô quắt xuống.

Chỉ thoáng chốc, liền hóa thành tro tàn, thần hồn tiêu tán!

Trong Lăng Tiêu bảo điện tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, chúng tiên thần hoảng sợ nhìn Lý Trường Thọ.

Nơi đây cũng chỉ có Ngọc Đế nghe được năm chữ mà Lý Trường Thọ nói, lộ vẻ mặt suy tư, trong mắt phun trào thần quang.

"Sư thúc thật quá phận."

Lại nói, Phù Nguyên Tiên Ông tự hủy tại Lăng Tiêu bảo điện, từ nguyên thần cho đến tiên thể chỉ còn tro tàn trong nháy mắt.

Lý Trường Thọ cụp mi rũ mắt đứng ở trước mặt chúng tiên thần, không nói một lời, khuôn mặt lạnh lùng.

Trong điện tràn ngập không khí bất an.

Ngọc Đế hừ lạnh một tiếng, hai mắt bắn ra ánh vàng vạn trượng, đảo qua chúng tiên gia phía dưới.

Lại lập tức có hơn mười mấy vị tiên thần toàn thân run rẩy, ngã xuống đất không dậy nổi, từng làn khói đen tan ra xung quanh.

Mộc Công lên tiếng hét lớn: "Yêu ma phương nào, dám đến Thiên Đình làm loạn!"

Chúng tiên thần cùng nhau vận chuyển tiên lực, cảnh giác nhìn ra chung quanh.

Một số lớn Thiên Binh Thiên Tướng xông lên bậc thềm ngọc, bao quanh Lăng Tiêu bảo điện, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Đây là lần đầu tiên Lăng Tiêu bảo điện xuất hiện dị trạng.

"Không sao." Ngọc Đế chậm rãi mở miệng, nắm đấm bên trong tay áo chậm rãi buông ra, nói: "Đối phương đã bị Trường Canh ái khanh dọa lùi."

Lý Trường Thọ khom người vái chào, ý nghĩ chuyển động trong đáy lòng, duy trì khuôn mặt lạnh lùng, cất cao giọng nói: "Bệ hạ, gia đình Vân Hoa tiên tử bị nhóm yêu ma này đánh lén, Dương Thiên Hữu cùng với trưởng tử đột tử, hóa thân của tiểu thần đang hộ tống Vân Hoa tiên tử trở về Thiên Đình."

Ngọc Đế dựng mày kiếm lên, chưởng chụp bàn ngọc, mắng: "Đám yêu ma này ép chúng ta quá đáng! Con của Vân Hoa có an toàn hay không?"

"Tạm an toàn." Lý Trường Thọ cúi đầu vái chào, thở dài: "Tiểu thần cô phụ ủy thác của bệ hạ, mời bệ hạ trách phạt!"

Ngọc Đế nhẹ nhàng khoát tay, nhắm hai mắt lại, một hồi lâu không nói gì.

Lý Trường Thọ đứng lặng yên tại kia, cẩn thận suy nghĩ trình tự kế tiếp.

Vài câu đối thoại này của hắn cùng với Ngọc Đế, kỳ thật cũng là cố ý làm, để cho chúng tiên Thiên Đình cẩn thận suy ngẫm.

Tiếp theo có những điều không thể nói hoặc không nên nói, không thể nhắc đến nửa câu.

Thuận tiện, Lý Trường Thọ cũng bảo đảm cho Vân Hoa tiên tử, làm cho đối phương không dám ra tay lần thứ hai đối với Vân Hoa tiên tử.

Nếu không Thiên Đình sẽ không tiếc chiến một trận.

Mặc dù điều lúc này đại bộ phận tiên thần để ý, đều là lúc Lý Trường Thọ hơi khép mở bờ môi, rốt cuộc đã nói cái gì đối với Phù Nguyên Tiên Ông.

Đó hẳn là một câu nói rất ngắn, lại khiến cho "Yêu ma" giả mạo Phù Nguyên Tiên Ông kia hốt hoảng tự hủy như vậy...

【 Sư thúc thật quá phận! 】

Đây là cảm khái Lý Trường Thọ phát ra từ nội tâm, cũng là sau khi Lý Trường Thọ cân nhắc chu toàn, cho ra một câu cảnh cáo.

Tại sao đối phương lại trực tiếp rút đi?

Không có gì khác, Lý Trường Thọ ném ra hai chữ "Sư thúc", trực tiếp điểm vào chỗ yếu hại của người sau lưng.

Đây cũng không phải nói là người phía sau kia sợ Lý Trường Thọ, thuần túy là...

Sợ Thánh Nhân mạnh nhất phía sau Lý Trường Thọ.

Đương nhiên, "sợ" chỉ là một bộ phận nguyên nhân, một bộ phận nguyên nhân khác đại khái là:

Thánh Nhân đích thân ra tay, lại bị đệ tử Thánh Nhân của đối phương nhìn thấu, nếu Lý Trường Thọ không phải là suy đoán đơn thuần, mà là đã nắm giữ được dấu vết thân phận của y để lại, vậy liền cho Đạo Môn cùng với Thiên Đình cơ hội làm khó dễ.

Cho nên y mới vội vàng tự hủy, rời khỏi lần tính kế đơn giản này.

Vào trước khi Phù Nguyên Tiên Ông tự hủy, Lý Trường Thọ chỉ có đại khái bảy thành nắm chắc, cho rằng có Thánh Nhân trực tiếp hạ tràng ra tay.

Nhưng ở bên trên cơ sở này, Lý Trường Thọ cũng không thể trực tiếp kết luận, rốt cuộc là vị Thánh Nhân nào ra tay.

Thảm trạng của Phù Nguyên lão đạo lúc này, đã cho Lý Trường Thọ một cái đáp án rõ ràng ——ở phía sau tính kế Vân Hoa tiên tử cùng với Dương Thiên Hữu, chính là Thánh Nhân phương tây thứ sáu nào đó không muốn bại lộ danh hào!

Trước hết, đánh giá từ kết quả, Tây Phương Giáo chính là bên hưởng lợi từ vấn đề này.

Lý Trường Thọ là biết quỹ tích trưởng thành của Dương Tiễn, kế tiếp Dương Tiễn đại khái sẽ bái nhập Xiển Giáo, tu Bát Cửu Huyền Công, trở thành cao thủ một phương trong thời gian ngắn, đại náo Thiên Đình, lực phách đào sơn.

Việc này nhìn như là "chuyện cá nhân" của Dương Tiễn, nhưng phía sau lại là khoét sâu thêm sự đối lập giữa Xiển Giáo cùng với Thiên Đình, làm bộc phát ra xung đột càng lớn.

Cuối cùng, những gì Thánh Nhân phương tây đang làm lần này vẫn là lối cũ.

【 Phóng đại nguy cơ của Xiển Giáo, ly gián Đạo Môn, suy yếu thực lực và lực uy tín Thiên Đình, đặt nền tảng để sau này liên thủ với Xiển Giáo đối kháng Tiệt Giáo. 】

Tiếp theo, chính là tính đặc thù của Thiên Đình.

Thiên Đình liên quan đến sự vận chuyển của Thiên Đạo, Phù Nguyên Tiên Ông mặc dù không nắm giữ chức vị trọng yếu gì, nhưng cũng là chính thần Thiên Đình, tuyệt đối không phải là đại năng tùy ý liền có thể xuống tay với y.

Nếu không thì Thiên Đình đã sớm bị xâm chiếm!

Lại có, lúc đối phương tính kế việc này, Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu đang lịch kiếp.

Nơi ở mà chuyển thế thân Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu ịch kiếp, vẫn luôn có lực lượng Thiên Đạo bảo hộ, vào lúc đại kiếp sắp xảy ra, còn có thể ra tay chuẩn xác.

Dám tính toán như thế, cũng chỉ có Thánh Nhân.

Trọng yếu nhất, vẫn là đặc thù của bản thân Thánh Nhân.

Thánh Nhân vạn kiếp không hủy, đại kiếp bất diệt.

Lúc này chính là thời kỳ nhạy cảm đại kiếp chưa sáng tỏ, Thiên Đình có bất luận gió thổi cỏ lay gì cũng có thể ảnh hưởng đến xu thế đại kiếp, đều có thể cuốn người xuất thủ vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Lúc này dám ra tay đối với Thiên Đình, coi như là Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không dám nói có thể toàn thân trở ra...

Nhưng Thánh Nhân lại khác biệt, lúc này bọn họ ngoại trừ bị che đậy thiên cơ, bản thân cũng không chịu ảnh hưởng của đại kiếp, muốn sống chết mặc bây liền có thể trực tiếp sống chết mặc bây.

Căn cứ vào nguyên tắc "giả thuyết táo bạo, thu thập bằng chứng cẩn thận", bảy năm trước Lý Trường Thọ liền giữ lại khả năng này, suy tính, xác minh từng bước một, mới nghĩ ra được năm từ đơn giản vừa rồi.

Đánh cờ gián tiếp mặt đối mặt cùng với Thánh Nhân...

Cũng là tương đối kích thích.

Chương 853. -

Ở bên trên cơ sở này, Lý Trường Thọ giao thủ với ba vị Thiên Binh tại thế gian trong thời gian ngắn ngủi trước đây, hẳn không phải là Thánh Nhân tự mình khống chế.

Lúc Lý Trường Thọ giao thủ ẩn ẩn cảm giác được sự tồn tại của đối phương, cảm giác tạo ra cho Lý Trường Thọ, thực lực của bọn họ yếu hơn Triệu đại gia rất nhiều, hẳn là đệ tử Thánh Nhân phương tây.

Đối phương rõ ràng là muốn giết Vân Hoa tiên tử, Dương Thiên Hữu, trưởng tử Dương Giao của Dương Thiên Hữu, gieo mầm cừu hận ở trong đáy lòng Dương Tiễn.

Mà thân phận một trong "đứa con đại kiếp" tại đại kiếp Phong Thần của Dương Tiễn, hẳn là đã sớm bị phương tây suy tính ra.

"Ài..." Lý Trường Thọ đột nhiên thở dài.

Chúng tiên thần trong Lăng Tiêu bảo điện vừa mới trầm tĩnh lại, vào giờ phút này đều trở nên khẩn trương.

Lý Trường Thọ nghĩ đến chính là, lấy tư thái đường đường là Thánh Nhân, đi tính kế hai phàm nhân, còn là dùng thủ đoạn như vậy, gieo mầm cừu hận Thiên Đình cho Dương Tiễn được khí vận gia thân...

Quả nhiên là không còn gì để nói.

Lại sau nửa canh giờ, một đội Thiên Binh đi đến bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện, đưa Vân Hoa tiên tử vào Lăng Tiêu bảo điện.

Chúng tiên thần cùng nhau nhìn lại, lúc này mái tóc của Vân

Hoa tiên tử có một chút lộn xộn, như là mất hồn phách, cả người mất hồn mất vía, trong đôi mắt đẹp không có một chút thần thái nào.

Đi vào trong điện, Vân Hoa tiên tử ngã ngồi ở dưới mặt đất bạch ngọc.

Ngọc Đế liếc nhìn Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ đành phải đứng ra, dùng giọng điệu thanh lãnh bình thản hỏi: "Vân Hoa tiên tử, ngươi có biết tội của ngươi không."

Vân Hoa tiên tử không phản ứng chút nào, lẳng lặng ngồi ở kia, thất hồn lạc phách.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ than nhẹ, lúc này bày ở trước mặt hắn, chỉ còn lại có một kế.

【 Làm nhân vật phản diện 】.

"Vân Hoa tiên tử, ngươi tự mình hạ phàm, kết thân với phàm nhân, ở lại phàm trần mấy năm, còn có ý đồ che giấu Ngọc Đế bệ hạ cùng với Vương Mẫu nương nương, tội lỗi khó tha thứ."

Vân Hoa tiên tử nhẹ nhàng thì thầm, tiếng nói có một chút khàn khàn.

"Đây chính là nguyên do các ngươi giết phu quân ta sao..."

Lý Trường Thọ im lặng.

Mộc Công ở bên cạnh thấp giọng nói: "Tiên tử ngươi có biết!"

"Mộc Công lui ra." Ngọc Đế mở hai mắt vẫn luôn nhắm chặt, lạnh nhạt nói: "Việc này giao cho Trường Canh ái khanh xử trí."

Đông Mộc Công quay người xưng phải, không nhiều lời nữa.

Các thần tiên nguyên bản cũng muốn giải thích "Ngọc Đế bệ hạ chỉ là hạ lệnh áp giải các ngươi trở về", vào giờ phút này cũng không dám nói nửa chữ.

Lý Trường Thọ lại nói: "Ngươi có biết tội của ngươi không?"

Vân Hoa tiên tử buồn bã cười, nước mắt không ngừng chảy, nàng chậm rãi đứng dậy, thân thể gầy yếu bất quá chỉ là cảnh giới Chân Tiên, lại bị trọc khí phàm tục ô nhiễm, vào giờ phút này lại có một loại lực lượng khó nói lên lời.

Nàng gào thét, giận dữ mắng mỏ, phát tiết hận ý trong đáy lòng chính mình, chỉ vào Lý Trường Thọ mắng: "Đây chính là Thiên Đình...đây chính là Thiên Đế...đây chính là Thuỷ Thần trạch tâm nhân hậu sao?"

"Ngươi có biết tội của ngươi không?" Lý Trường Thọ nhíu mày hỏi.

"Các ngươi muốn giết, giết ta là được! Vì sao lại giết phu quân của ta, giết trưởng tử của ta!"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Nếu ngươi biết tội, ta có thể giữ an toàn cho con trai và con gái của ngươi."

Thân thể của Vân Hoa tiên tử run lên, giống như như mới tỉnh ở trong mộng, thân ảnh nguyên bản kiên cường kia khẽ run, nhưng chung quy vẫn là cúi đầu quỳ sát xuống dưới, cái trán đặt ở trên mặt đất bạch ngọc.

"Van cầu các ngươi không nên thương tổn con cái của ta. Bọn nó không có quan hệ với việc này, là ta không tuân theo thiên quy, đều là do ta...Thuỷ Thần, xin ngươi đừng có giết bọn nó."

Lý Trường Thọ nhắm mắt than nhẹ, quay người khom người chờ lệnh đối với Ngọc Đế.

"Bệ hạ, Vân Hoa tiên tử đã nhận tội. Tiểu thần cả gan, mời bệ hạ hạ lệnh, giải Vân Hoa tiên tử đến bên cạnh Dao Trì, trấn áp ngàn năm!"

Ngọc Đế nhắm mắt nói: "Chuẩn."

Lý Trường Thọ rũ tay áo xuống, tự có Thiên Binh Thiên Tướng tiến về phía trước ấn Vân Hoa tiên tử xuống.

Lý Trường Thọ âm thầm truyền âm, Đông Mộc Công lập tức cáo lui, đi theo từ phía sau.

"Ngày hôm nay hãy tản đi đi."

Ngọc Đế đứng dậy, trên mặt nhìn không ra hỉ nộ, thân ảnh hóa thành mây mù tiêu tán, rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện.

Chúng tiên thần phía dưới cùng nhau hành lễ, từng người thối lui không tiếng động.

Lý Trường Thọ cũng giống là không có chuyện gì phát sinh, cưỡi mây trở về bên trong Nguyệt Cung, trở về chức vị tổng giáo tập của chính mình, tiếp tục đảm nhiệm hơn nửa năm nhiệm kỳ cuối cùng.

Chỉ mới nửa ngày, bên trong Thiên Đình liền bắt đầu lưu truyền "thảm kịch" gia đình Vân Hoa tiên tử.

Nhóm thường nga trong Nguyệt Cung, lúc đối mặt với Lý Trường Thọ, cũng ít đi một chút nhiệt tình, nhiều hơn mấy phần kính sợ.

Nói đúng ra hẳn là e ngại.

Lý Trường Thọ cũng không quản nhiều đối với chuyện này, tiếp tục làm sự tình chính mình nên làm.

Trên Lăng Tiêu bảo điện, hắn đã đáp ứng Vân Hoa tiên tử không thương tổn Dương Tiễn cùng với Dương Thiền, Lý Trường

Thọ tuy biết Dương Tiễn kế tiếp đại khái sẽ vô sự, nhưng vẫn mời Huyền Hoàng Tháp tới.

Tùy tiện phái một cỗ quân đoàn Đạo Nhân Giấy, mang theo Huyền Hoàng Tháp đi đến dưới mặt đất Xác Châu Thành.

Hắn cũng không lại xuất hiện ở trước mặt Dương Tiễn, chỉ âm thầm trông coi, cũng đang âm thầm quan sát Dương Tiễn.

Dương Phủ vừa gặp đại nạn, trong phủ tất nhiên là đại loạn, lúc này Dương Tiễn chỉ là một đứa trẻ, lại ở trong thời gian cực ngắn làm ra phán đoán, mang theo muội muội của chính mình "cứng rắn trốn" ra khỏi Dương Phủ.

Hai huynh muội trải qua cuộc sống lang bạt nửa tháng, Dương Tiễn nguyên bản hoạt bát trở nên trầm mặc ít nói, mỗi ngày mang theo muội muội ngủ ngoài đầu đường, không biết nên đi đâu, cũng không biết nên làm những gì.

Cũng may, bọn họ luôn có thể gặp được một hai thiện nhân, cho bọn họ đồ ăn, chăn bông...

Đây cũng không phải là người giấy của Lý Trường Thọ, hẳn là khí vận của Dương Tiễn đang phát huy hiệu quả.

Lúc trời tối ngủ đầu đường, Dương Tiễn ôm muội muội, hai đứa trẻ chỉ núp ở trong một chiếc chăn rách.

Dương Tiễn thật lâu không thể nhắm mắt, sau khi chuyện xảy ra, y từ đầu đến cuối chưa từng khóc một tiếng nào, vào giờ phút này chỉ là vỗ nhẹ phía sau lưng muội muội, an ủi tâm thần sợ hãi của muội muội.

Đại khái, đây chính là đau khổ phải chịu khi quật khởi nhanh chóng.

Nửa tháng sau, một tiên nhân Xiển Giáo đi ngang qua ở ngoài mấy ngàn dặm, ngẫu nhiên bị khí vận trên người của Dương Tiễn làm cho kinh động, liền mang tin tức này về bên trong Ngọc Hư Cung.

Hôm đó, có hơn mười vị tiên nhân bên trong Ngọc Hư Cung đến, Hoàng Long Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Xích Tinh Tử cũng ở trong đó.

Xích Tinh Tử thi triển bí pháp vọng khí, kết luận sau này Dương Tiễn nhất định bất phàm. Mấy vị Chân Nhân khác đều nổi lên ý niệm thu đồ, cũng chỉ có Ngọc Đỉnh Chân Nhân bình tĩnh nhất, không tranh không đoạt.

Y chỉ là bị Thái Ất Chân Nhân kéo tới mà thôi.

Chương 854. -

Cái miệng của Thái Ất Chân Nhân đắc tội không ít người, lúc đại kiếp sắp buông xuống, Thái Ất Chân Nhân không kéo theo cao thủ có tu vi cảnh giới cứng cáp, cũng không dám ra ngoài lung tung.

Chịu ảnh hưởng của kiếp vận, lúc này bí pháp suy tính bị cấm, mấy vị cao thủ Xiển Giáo cũng không suy tính ra lai lịch của Dương Tiễn.

Nhưng sau khi bọn hắn nghe ngóng ở trong thành, liên tưởng đến sự tình "Muội muội của Ngọc Đế hạ phàm kết thân với phàm nhân" mà Hồng Hoang xôn xao mấy ngày nay, cả đám đều cảm thấy khó xử.

Xích Tinh Tử nói: "Hiện giờ Thiên Đình chủ đạo đại kiếp, chúng ta cần phải cân nhắc mặt mũi của Thiên Đình Ngọc Đế sư thúc mới đúng."

"Bần đạo ngược lại là thật sự muốn thu nhận y, phần đại khí vận này thật sự khó có được!" Thái Ất thở dài nói: "Đáng tiếc, nhân quả trên người tên gia hỏa này quá lớn, sau này hẳn là sẽ thủy hỏa bất dung cùng với Thiên Đình. Chỉ bằng vào cái miệng của bần đạo, chỉ sợ là không gánh nổi hắn."

"Để cho bần đạo." Ngọc Đỉnh Chân Nhân thấp giọng nói một câu, không đợi Hoàng Long Chân Nhân nói chuyện, đã cưỡi mây chậm rãi nhẹ nhàng đáp xuống.

Hoàng Long Chân Nhân: ta kỳ thật cũng không để ý...

Không bao lâu, Ngọc Đỉnh Chân Nhân liền cưỡi mây mang

Dương Tiễn cùng với Dương Thiền bay lên không trung, Dương Tiễn có một chút cảnh giác nhìn những lão đạo này, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đưa tay làm cho y ngủ mê man, dùng tiên lực nâng ở phía sau.

Xích Tinh Tử có một chút muốn nói lại thôi, nhưng cũng không nói thêm cái gì, chỉ nói một tiếng:

"Trở về thôi."

Mấy vị Chân Nhân cưỡi mây, bay về phương bắc.

Hả?

Trong lòng Ngọc Đỉnh Chân Nhân có cảm giác, quay đầu nhìn một ngõ hẻm nào đó ở thành trì trần tục bên dưới, liền nhìn thấy bóng người lóe lên, nở một nụ cười nhẹ.

Thái Ất Chân Nhân cưỡi mây tiến tới, hai tay giấu ở trong tay áo, đánh giá Dương Tiễn cùng với Dương Thiền, thầm nói: "Sư đệ ngươi nhất định phải tiếp nhận phần nhân quả này?"

"Không sao." Ngọc Đỉnh thu hồi ánh mắt nhìn chăm chú vào ngõ hẻm kia: "Là Trường Canh."

Thái Ất Chân Nhân hít vào một hơi, có một chút nghĩ không ra.

...

Vào ngày thứ hai khi Dương Tiễn bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân mang đi, Lý Trường Thọ thực hiện một chuyện lớn trù bị đã lâu.

Mang một trăm linh tám Ma Binh đi đến Địa Phủ, tìm Hậu Thổ nương nương cầu viện!

Hắn dùng Huyền Hoàng Tháp che chở bản thể, đi đến Long Cung mượn một chiếc thuyền lớn, mang theo một trăm linh tám Ma Binh trùng trùng điệp điệp lao tới phía đông Đông Hải, đi đến

U Minh Địa Phủ, đi vào trong Phong Đô Thành.

Dùng đạo quả thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương, thử xem có thể cứu vớt đạo tâm của những Ma Binh này hay không.

Cùng lúc đó, ở bên trên Tam Tiên Đảo.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Hạm Chỉ Tiên, mang theo lời đồn mới nghe được từ bên ngoài, vội vàng đến bên trong lầu các của Vân Tiêu tiên tử, nói cho Vân Tiêu sự tình Vân Hoa tiên tử đang lưu truyền bên trong Hồng Hoang.

Lúc này ở bên trong phiên bản lưu truyền, không biết là bởi vì có người hữu tâm tính kế, hay là truyền miệng có sai lầm, đã đổ cái chết của Dương Thiên Hữu cùng với trưởng tử cho Thiên Đình hạ độc thủ.

Ở bên trong câu chuyện này, Thuỷ Thần Thiên Đình Lý Trường Canh trở thành ác nhân, lại là định tội cho Vân Hoa tiên tử, lại là tự mình áp giải Vân Hoa tiên tử lên trời, chờ lệnh trấn áp Vân Hoa tiên tử ngàn năm.

Quỳnh Tiêu cau mày nói: "Theo lý thuyết, tỷ phu, hắc hắc, tên gia hỏa Thuỷ Thần này là đệ tử yêu thích của Đại sư bá, không cần phải làm những công việc bẩn thỉu này cho Ngọc Đế."

"Ta cũng cảm thấy có kỳ quặc." Bích Tiêu tiên tử có một chút nghiêm túc nói thầm.

Vân Tiêu tiên tử ngâm khẽ vài tiếng, ôn nhu nói: "Vì sao ta cảm thấy, hắn áp giải Vân Hoa tiên tử là thật sự hộ tống, trấn áp Vân Hoa tiên tử dường như là vì bảo hộ kế tiếp, định tội cho Vân Hoa tiên tử, dường như là chủ động mang tiếng xấu, đè ép việc này xuống...trong này hẳn là còn có chuyện khác. Tam muội, cho phép ngươi ra ngoài một chuyến, xác minh nhân quả trước sau của việc này. Nếu như người khác có ý chửi bới, ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn."

"Ài, không thể dùng bí pháp suy tính, thật là lao lực!" Quỳnh Tiêu phàn nàn một câu, lấy ra Kim Giao Tiễn, thân hình phá không mà đi.

Nửa ngày sau, Quỳnh Tiêu mang về chuyện xưa hoàn chỉnh, nói Ngọc Đế chỉ hạ lệnh mang một nhà năm người bọn họ lên trời, kết quả là có Thiên Binh đã bị khống chế.

Một vị chính thần tên là Phù Nguyên Tiên Ông chết bởi một câu nói của Thuỷ Thần, trực tiếp hóa thành tro bụi, hơn mười vị tiên thần Thiên Đình rất giống như là bị khống chế tâm thần...

Vân Tiêu cẩn thận suy tư một hồi, thấp giọng nói: "Chẳng trách, hắn chỉ có thể đứng ra chịu đựng chuyện này, trong này chỉ sợ là có Thánh Nhân ra tay."

Mấy vị tiên tử khác quay mặt nhìn nhau.

"Thánh Nhân? Vì một chút chuyện như vậy? Cũng không đến mức như thế..."

"Không cần phải nhắc lại việc này, ta cũng tạm thời không thể nhìn thấu tính kế phía sau, chỉ cần kể lại câu chuyện hoàn chỉnh cho các tiên đảo trong môn phái là được."

Vân Tiêu nâng cằm suy nghĩ một hồi, lấy bút mực ra, viết xuống một phong thư, đưa cho Quỳnh Tiêu.

"Nếu Đại ca còn ở chỗ của hắn, bảo Đại ca chuyển giao phong thư này giúp ta. Cho dù hắn không thèm để ý người khác hiểu lầm, ta vẫn muốn hỗ trợ hắn một chút."

Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu liếc nhìn nhau, từng người cười ra tiếng, vội vàng cáo lui vào trước khi tỷ tỷ trách tội, từng người phát ra ngọc phù truyền tin.

Ở bên kia, bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Lý Trường Thọ đang đứng bên bờ ao ngâm hồn phách của sư phụ Tề Nguyên, chờ đợi Hậu Thổ nương nương "chậm rãi" đi tới.

"Nương nương." Lý Trường Thọ quay người hành lễ, cười nói: "Có thể lại giúp ta một chuyện hay không?"

Hậu Thổ cười nói: "Là sự tình Ma Binh Nhân Tộc Thượng Cổ? Trước đây ta đã đáp ứng ngươi việc này, sao lại nói là giúp."

"Là chuyện này..." Lý Trường Thọ lật tay trái, lòng bàn tay có một viên bảo châu nhẹ nhàng lấp lóe sáng ngời: "Nơi đây có một hồn một phách Nhân Tộc nào đó, không biết dựa vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, có thể bù đắp hồn phách này hay không?"

Hậu Thổ nhẹ giọng hỏi: "Hồn phách có nát không?"

"Nát." Lý Trường Thọ gật đầu đáp nói: "Có thể nói là không còn sót lại một chút cặn bã, may mà ta rút đi một tia hồn phách của y trong chớp mắt."

"Nếu như nát thì có thể tu bổ, nếu các hồn phách khác vẫn còn, vậy thì Thiên Đạo sẽ không cho phép." Hậu Thổ nói: "Trước đây y chỉ cần đã từng luân hồi bên trong Luân Hồi Bàn, liền sẽ lưu lại một tia ấn ký. Thu thập những ấn ký này lại, nhặt những hồn phách vỡ nát, theo chỉ dẫn của tia hồn phách còn sót lại, chỉ cần một ~ hai trăm năm là liền có thể khôi phục. Để vào bên trong ao đi, y tên là gì?"

Lý Trường Thọ cẩn thận từng li từng tí đưa một tia hồn phách này vào bên cạnh hồn phách của sư phụ, trong miệng nói: "Dương Thiên Hữu."

Hậu Thổ ngạc nhiên nói: "Đây là sư huynh đệ cucar ngươi sao?"

"Không phải." Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, cười nói: "Xem như là đệ tử ký danh của ta, cộng thêm một chút...tiểu át chủ bài."

Chương 855. -

Lý Trường Thọ là thật sự không nghĩ tới, hắn tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn chỉ bất quá gần nửa ngày, Thiên Đình liền trở nên rối tung.

Vào giờ phút này, một trăm linh tám Ma Binh ngồi ở bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi Bàn, xung quanh là một số lớn âm sai Địa Phủ.

Lý Trường Thọ vốn là muốn mời một vị thống lĩnh Ma Binh, cộng thêm bảy vị Ma Binh khôi phục "tốt nhất" trước đây, tiến vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, thử khôi phục thất tình lục dục...

Hắn chân trước vừa mới giẫm ở bên trên mặt đất mềm xốp của Luân Hồi Đảo, tâm thần khôi phục liên hệ cùng với Đạo Nhân Giấy các nơi, liền đã nhận thấy Phủ Thủy Thần Thiên Đình rối loạn.

Có mấy vị Thiên Binh Thiên Tướng kéo cuống họng la lên đối với thư phòng, nói Lý Trường Thọ đi vào trong Lăng Tiêu bảo điện.

Ngọc Đế bệ hạ có vẻ hối thúc rất gấp gáp, Ngao Ất cũng tiến đến Nguyệt Cung, Biện Trang đang bị ngâm trong nước Thiên Hà cũng được kéo lên, đang dẫn người tìm kiếm bốn phía...

Trước đây Lý Trường Thọ tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, ngăn cách liên hệ cùng với ngoại giới, bọn hắn tất nhiên là không chiếm được đáp lại.

Chuyện của Vân Hoa tiên tử cũng đều đã trôi qua nửa tháng, Ngọc Đế bệ hạ lại làm sao vậy?

Nhịn tạm thời càng nghĩ càng giận?

Lui một bước càng nghĩ càng thấy thua thiệt?

Trong Địa Phủ, Lý Trường Thọ vái chào đối với Lục Đạo Luân Hồi Bàn, ra hiệu nhóm Ma Binh nghỉ ngơi ở chỗ này, liền ngồi xếp bằng, tâm thần quy về Phủ Thủy Thần Thiên Đình.

Chính mình là người làm việc bán thời gian, ông chủ nhỏ gọi, đương nhiên phải mau chóng tới.

Một lát sau, Lý Trường Thọ cưỡi mây không ngừng nghỉ, trực tiếp xông vào Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế áo trắng đang đi qua đi lại trong điện, đưa tay mở ra cấm chế dày đặc xung quanh Lăng Tiêu bảo điện.

Ngọc Đế mang theo một chút chếnh choáng, mấy lần muốn mở miệng, đều trở thành thở mạnh, cuối cùng dậm chân mắng: "Ta liền chịu không được chuyện này khí! Trường Canh ngươi hãy nghĩ biện pháp cho ta, tính trở về! Lập tức tính trở về! Không được ta liền đi đến Linh Sơn đại náo một trận, giết mấy vị đệ tử của y, không kiêng nể gì cả! Y đường đường là Thánh Nhân lại đi giết phàm nhân! Thiên lý ở đâu, còn có đạo lý hay không! Lão sư nói Lục Thánh đã là căn cơ của Thiên Đạo, đó chính là căn cơ? Đó chính là Thánh Nhân?"

"Bệ hạ..." Lý Trường Thọ muốn khuyên hai câu, nhưng thấy lúc này Ngọc Đế đang tức giận, còn có một chút say rượu, cũng chỉ có thể lẳng lặng chờ ở phía dưới.

Sao phải tức giận...

Thánh Nhân thứ sáu là dạng gì, người bên trong thiên địa có chút tu vi cơ bản đều biết, một câu "ta thấy cả nhà ngươi hữu duyên cùng với phương tây chúng ta ", đó mới là áo nghĩa tối cao của Tây Phương Giáo.

Vĩnh viễn không thể đánh giá cao quan niệm đạo đức của địch nhân.

Ngọc Đế dựa vào tửu kình mắng gần nửa canh giờ, phát hiện ra Lý Trường Thọ không nói một lời, cũng có một chút mắng không có tí sức lực nào, cau mày nói: "Trường Canh ngươi đây là biểu tình gì, cảm thấy ta mắng không đúng sao?"

"Bệ hạ mắng đúng, nhưng..." Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ phát tiết một chút ở trước mặt tiểu thần vậy thì cũng thôi, chứ cũng đừng nói ra bên ngoài. Sáu vị Thánh Nhân lão gia đều là Thánh Nhân lão gia, tuy nói tính tình, phẩm tính, tu vi khác biệt ngày đêm, nhưng đã bước vào cảnh giới Thánh Nhân, thì tương đương với bước vào một cảnh giới khác. Ngài mắng Thánh Nhân phẩm hạnh không đoan chính, các Thánh Nhân lão gia khác cũng sẽ cảm thấy bị mạo phạm."

Ngọc Đế nhíu mày chậm rãi gật đầu, thấp giọng nói: "Việc này ta tự biết, Thái Thanh sư huynh, Ngọc Thanh sư huynh, Thượng Thanh sư huynh, đó cũng đều là nguyên thần của Bàn Cổ đại thần, tính tình hoặc cao khiết, hoặc tiêu sái, đều là một dòng nước trong bên trong Hồng Hoang. Thánh Mẫu càng là đại đức đại bi, tạo ra con người, vá trời, chuyện nào mà không phải là sự tình công đức vô lượng! Thậm chí, tâm tư của Tiếp Dẫn sư huynh mặc dù hơi thâm trầm, làm việc cũng không nên không có cố kỵ gì như thế, không có một chút mặt mũi Thánh Nhân nào! Chuẩn Đề thì sao? Vị Chuẩn Đề này ỷ vào chính mình là Thánh Nhân, thế nhưng là muốn làm gì thì làm sao?"

Lý Trường Thọ: "..."

Đây coi là cái gì.

Kế tiếp có thể dự đoán, lại đại khái có tình tiết Chuẩn Đề Thánh Nhân gây sự, còn có "Đế Tân ngâm dâm thơ tại miếu Thánh Mẫu", đây mới thực sự là chuyện ảnh hưởng đến đại vận thiên địa.

Lý Trường Thọ vái chào: "Bệ hạ bớt giận, lửa giận không giải quyết được vấn đề gì."

"Ta không phải là phẫn nộ, ta bị đè nén!" Ngọc Đế cắn răng mắng: "Ta vốn cho rằng Trường Canh ngươi có thể phản kích trở về, nhưng hôm nay đã trải qua nửa tháng, bên trong Hồng Hoang đều là bêu danh Trường Canh ngươi, Tây Phương Giáo càng là càng thêm tùy ý, nói ta cùng với Trường Canh vì uy nghiêm Thiên Đình, cố ý hãm hại Vân Hoa tiên tử. Ta dùng thân muội muội của chính mình để giữ gìn thiên uy! Hoang đường! Hoang đường!"

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Còn xin bệ hạ đừng nên xử trí theo cảm tính, Vân Hoa tiên tử vốn là có sai lầm trước, Thiên Đình không phạt thì khó có thể phục chúng, đây là nền tảng Thiên Đình quản lý Tam Giới, không thể đánh mất. Tiểu thần biết trong đáy lòng của bệ hạ có phiền muộn, bị người kia ức hiếp như vậy...nếu bệ hạ muốn đánh trả, tiểu thần cũng có ba sách thượng trung hạ."

Ngọc Đế hai mắt tỏa sáng, ngồi ở bậc thềm ngọc cao nhất, vỗ áo tay áo: "Nói!"

"Hạ sách đơn giản nhất, chính là tra rõ sự tình của Phù Nguyên Tiên Ông!" Lý Trường Thọ bình tĩnh nói: "Bệ hạ chỉ cần tọa trấn tại Thiên Đình, dùng lực lượng Thiên Đạo bao trùm Thiên Đình, kế tiếp liền không có ai có thể lại giả mạo tiên thần Thiên Đình. Như thế, chúng ta nói trắng thành đen cũng đều có thể, trong tay tiểu thần có một phần bằng chứng về những tính toán của Phù Nguyên Tiên Ông. Các chứng cứ khác có thể tự tạo ra, không đủ chứng cứ còn có thể tìm tiên thần có thể tin được làm người làm chứng, dùng Lưu Ảnh Cầu ghi chép lại lời nói của bọn họ, nhờ vào đó tạo áp lực đối với phương tây. Hạ sách này, trước đây tiểu thần liền muốn làm, nhưng sau đó liền từ bỏ."

Ngọc Đế cau mày nói: "Vì sao lại từ bỏ?"

"Không có lực lượng trảm Thánh, chúng ta lại cố gắng, cũng chỉ làm mất danh thanh mặt mũi của Thánh Nhân!" Lý Trường Thọ thở dài: "Vị lão gia kia dám làm việc như thế, chính là biết, chính mình không có ranh giới cuối cùng như thế nào, bản thân cũng không việc gì. Ngược lại, vị lão gia kia sẽ còn quan tâm những chuyện này? Hơn nữa chuyện y làm, các Thánh Nhân lão gia khác cũng sẽ không vin vào đó để khởi xướng Thánh Nhân đại chiến...cho nên, kế sách này, không đau không ngứa."

Lúc này Ngọc Đế cũng đã hơi bình tĩnh lại, tiếp tục hỏi: "Trung sách là sao?"

"Mời Đạo Tổ lão gia làm chủ...nhưng Đạo Tổ lão gia cũng bất quá là răn dạy y vài câu, thì có ích lợi gì?"

"Thượng sách, thượng sách như thế nào?"

"Chậm rãi đợi thời cơ, quay giáo đâm một kích."

Bên trong hai mắt của Lý Trường Thọ có ánh sao nở rộ, ngửa đầu nhìn Ngọc Đế, thấp giọng nói: "Tiểu thần có một chuyện cần báo cáo đối với bệ hạ, bảy năm trước tiểu thần đã phỏng đoán được, Chuẩn Đề Thánh Nhân có lẽ đã sớm ra tay, can thiệp sự tình Vân Hoa tiên tử. Bệ hạ lúc này còn không biết, bên trong hai đứa con của Vân Hoa tiên tử, nhi tử Dương Tiễn nắm giữ đại khí vận! "

Chương 856. -

"Tiểu thần âm thầm điều tra tư chất tu tiên của y, không nói là độc nhất vô nhị, nhưng cũng có thể so với Nhân Tộc Thượng Cổ đầu tiên. Đợi Dương Tiễn giáng sinh, tiểu thần đã biết rõ Chuẩn Đề Thánh Nhân muốn làm gì, y muốn để Dương Tiễn đối lập cùng với Thiên Đình, lại âm thầm an bài Dương Tiễn tiến vào bên trong Xiển Giáo tu hành, vào sau khi Dương Tiễn tu luyện có thành tựu, mê hoặc Dương Tiễn khai chiến đối với Thiên Đình! Ngay vào ngày hôm qua, Dương Tiễn bị một tiên nhân Xiển Giáo "Ngẫu nhiên" đi ngang qua phát hiện ra. Bệ hạ hãy chú ý, chỗ ngẫu nhiên này cũng không phải là thật sự ngẫu nhiên. Bây giờ Dương Tiễn đã bái sư Ngọc Đỉnh Chân Nhân, trước đây Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã nghiên cứu Bát Cửu Huyền Công mà Hậu Thổ nương nương tặng cho, hơn nữa bản thân Ngọc Đỉnh Chân Nhân liền là một vị đại năng Hồng Hoang. Tiểu thần dự đoán, không qua mấy trăm năm nữa, Dương Tiễn liền sẽ trở thành cao thủ một phương!"

Ngọc Đế giật mình nói: "Cho nên, ngươi mới nhốt Hoa Vân lại, đến lúc đó, nhờ vào đó làm cho Dương Tiễn cúi đầu đối với Thiên Đình?"

"Bệ hạ, mối thù giết cha nhốt mẹ, làm sao có thể bị hóa giải tuỳ tiện như vậy?"

Lý Trường Thọ cười cười, lấy ra một túi bảo nang ở bên trong tay áo, dùng tiên lực giao cho Ngọc Đế áo trắng.

Ngọc Đế hơi nghi hoặc một chút, mở bảo nang ra, đã thấy trong đó là hơn mười viên Lưu Ảnh Cầu, phía trên còn được đánh dấu "một hai ba bốn".

Ngọc Đế cầm lên viên Lưu Ảnh Cầu thứ nhất, tiên thức thăm dò vào trong đó, không khỏi ngẩn ra.

Đó là hình ảnh bên trong Mộc Hoa thư viện, Dương Thiên Hữu, Hạ Ngưng Sương, Hoa Hữu Minh đang ngồi học với nhau, Hoa Hữu Minh quay đầu lại và ném một cuốn sách nhỏ cho Dương Thiên Hữu ngồi phía sau.

Cái trán của Ngọc Đế treo đầy vạch đen, thấp giọng hỏi: "Trường Canh ngươi ghi lại chuyện này để làm gì? Chuyện năm đó đều được ngươi ghi chép lại?"

Lý Trường Thọ cười ngượng ngùng.

Hắn tóm lại là muốn lưu chút chuẩn bị ở sau, tránh cho Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu trách tội sự tình Mộc Thanh Hoa, chính mình cũng có thể lấy ra chứng cứ có sức thuyết phục.

"Bệ hạ tiếp tục xem đi."

Ngọc Đế cầm lên Lưu Ảnh Cầu "số hai", lại là hình ảnh Lý Trường Thọ đưa Vân Hoa tiên tử về Thiên Đình, trong đó có lúc Vân Hoa tiên tử ly biệt cùng với Dương Thiên Hữu.

Bên trong Lưu Ảnh Cầu "số ba", là Long Cát ghi chép, trong đó là hình ảnh du sơn ngoạn thủy cùng với Vân Hoa tiên tử bên trong Thiên Đình.

Lưu Ảnh Cầu "số bốn" là Vân Hoa tiên tử đi vào bên trong Nguyệt Cung, nói sự tình chính mình muốn hạ phàm cùng với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ nhắc nhở Vân Hoa tiên tử chuyện này không hợp quy củ Thiên Đình...

Nhìn từng viên Lưu Ảnh Cầu, nội dung trong đó dường như không có liên hệ với nhau, nhưng xen kẽ lại, chính là chuyện xưa giữa Vân Hoa tiên tử cùng với Dương Thiên Hữu.

Hai viên Lưu Ảnh Cầu mấu chốt nhất, một viên là ở trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế hạ lệnh mang gia đình Vân Hoa tiên tử về Thiên Đình.

Một viên chính là tình hình bên trong Dương Phủ, kinh biến Hoa Phủ được ghi lại ở trong xó xỉnh, có thể nhìn thấy một màn Lý Trường Thọ bảo vệ Vân Hoa tiên tử, cũng có thể nhìn thấy ánh vàng đột nhiên nở rộ trong mắt mấy vị Thiên Binh kia...

Viên Lưu Ảnh Cầu thứ hai đếm ngược, là ở bên trên Lăng Tiêu bảo điện, Lý Trường Thọ hỏi lặp đi lặp lại Vân Hoa tiên tử phải chăng biết tội, mà Vân Hoa tiên tử quỳ mọp xuống, cầu Thiên Đình bỏ qua cho Dương Tiễn cùng với Dương Thiền.

Một viên Lưu Ảnh Cầu cuối cùng, là ở trong đêm dài đằng đẵng, hai đứa nhỏ chui trong chăn rách ngủ ngoài đường...

"Chuyện này..." Sau khi xem xong Ngọc Đế không nói nên lời hồi lâu, cất Lưu Ảnh Cầu vào bên trong bảo nang, cầm bảo nang suy tư một hồi.

Lý Trường Thọ lại nói: "Lúc này chỉ cần đợi mấy trăm năm, khi nào Dương Tiễn có lực lượng xé xác Kim Tiên, khi đó liền sẽ trở thành một lưỡi dao Tây Phương Giáo tính kế Thiên Đình. Chỉ cần Tây Phương Giáo tiếp tục thôi động kế hoạch này, chúng ta liền tương kế tựu kế. Đương nhiên, tiểu thần kế tiếp sẽ còn không ngừng can thiệp, sẽ không để cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân báo cho Dương Tiễn tình hình thực tế. Tiểu thần cả gan nói vài lời trong lòng đối với bệ hạ. Sau khi tiểu thần nhìn thấy tư chất, khí vận của Dương Tiễn, đã tính kế Tây Phương Giáo, mượn tay của Tây Phương Giáo, gieo xuống chấp niệm ở trong đáy lòng Dương Tiễn, như thế Dương Tiễn mới có thể tu thành cảnh giới Kim Tiên ở bên trong mấy trăm năm. Chấp niệm, hận ý mặc dù nguy hiểm, nhưng lúc Thượng Cổ, Nhân Tộc đã từng dựa vào đó chế tạo Ma Binh, chiến thắng Yêu Đình...cho nên, tiểu thần cũng không làm ra bố trí vạn toàn tại Dương Phủ, đã sớm đoán ra tử kiếp của Dương Thiên

Hữu cùng với Dương Giao, nhưng cũng chỉ có gặp nhau ngắn ngủi với Dương Thiên Hữu, cũng chỉ thử cứu mà thôi, cũng không cưỡng cầu. Đợi Dương Tiễn quật khởi, đánh tới Thiên Đình, bệ hạ chỉ cần an bài Đậu Tiên Binh nghênh đón, đánh tan nhuệ khí trước, tiểu thần lại đứng ra dẫn y đi đến chỗ của Vân Hoa tiên tử, đưa y đến trước mặt Vân Hoa tiên tử. Còn xin bệ hạ bảo đảm thích đáng Lưu Ảnh Cầu trong tay bệ hạ, để phòng Dương Tiễn tới trước Lăng Tiêu bảo điện làm loạn...tiểu thần đã làm ra bảy bộ Lưu Ảnh Cầu như vậy, về sau sẽ còn làm một chút trận pháp ở quanh người Vân Hoa tiên tử, có thể hóa hình ảnh bên trong Lưu Ảnh Cầu thành huyễn cảnh. Đến lúc đó, Dương Tiễn xông vào nơi giam giữ Vân Hoa tiên tử, xem hết những nội dung này, chính là tình huống Vân Hoa tiên tử đang đứng ở trong lồng giam. Cho dù đạo tâm của Dương Tiễn lại kiên cố hơn, chấp niệm lại sâu hơn, cũng phải có lay động. Nếu Dương Tiễn còn hận Thiên Đình, tiểu thần còn có một chút át chủ bài có thể dùng. Đến lúc này, bệ hạ muốn phản kích Tây Phương Giáo, liền để Dương Tiễn đi náo Linh Sơn, tiểu thần sẽ dẫn đường, uy áp phương tây! Bệ hạ muốn giữ an toàn cho Dương Tiễn, vậy liền khuyên nhủ Dương Tiễn, để Dương Tiễn biết địch là ai, lại phong thưởng cho mẫu tử Dương Tiễn. Đây chính là thượng sách tiểu thần có khả năng nghĩ ra."

Lý Trường Thọ dứt lời, Ngọc Đế cầm bảo nang trên bậc thềm ngọc kia, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Ngọc Đế cầm bảo nang muốn cười, lại cười không nổi, biểu tình có một chút xoắn xuýt, lại có một chút thoải mái.

"Trường Canh, ngươi vì sao...có thể nghĩ ra những thứ này?"

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ cười một tiếng, thở dài: "Kỳ thật tiểu thần cũng là người tính kế phía sau. Nhưng Tây Phương Giáo tính kế, là Xiển Giáo, là Thiên Đình, là đại thế này. Tiểu thần tính kế, là muốn để cho Thiên Đình nhiều thêm một viên mãnh tướng. Gặp được chiến sự đều để văn thần như tiểu thần ra mặt, thật sự có một chút...không có thể diện."

Ngọc Đế ngẩn ra, sau đó vỗ tay cười to.

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt do dự, cẩn thận suy nghĩ, cẩn thận tính toán, cuối cùng vẫn quyết định, nói ra những bộ phận tính kế khác.

Thời cơ vừa vặn thích hợp.

Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ nên sẽ không cho rằng, tiểu thần chỉ tính kế như vậy thôi đó chứ?"

Ngọc Đế cũng sững sờ: "Trường Canh ngươi còn có thể có tính kế gì?"

Chương 857. -

"Bệ hạ." Lý Trường Thọ chỉ chỉ vào không trung, lại làm ra thủ thế im lặng.

Ngọc Đế hiểu ý, vung tay áo lên, lực lượng Thiên Đạo vô cùng nồng đậm bao vây lại Lăng Tiêu bảo điện: "Nói đi."

"Bệ hạ chớ quên, sự tình Tử Tiêu Cung thương nghị Phong Thần vào chín mươi năm sau."

"Ồ?"

"Lúc tiểu thần dưỡng thương trước đây liền suy tư một hồi lâu, bệ hạ có một chuyện nhất định phải tranh."

"Cái gì?"

Phong Thần Bảng!

Đương nhiên, lời này là không thể nói ra được, Lý Trường Thọ chỉ có thể nói: "Quyền lực chủ đạo trong đại kiếp Phong Thần!"

Ngọc Đế lộ vẻ mặt suy tư, chậm rãi gật đầu: "Nói kỹ một chút."

"Quyền chủ đạo Phong Thần ở trong tay ai, người đó liền có thể trù tính tràng đại kiếp này tốt hơn."

Lý Trường Thọ nói: "Nếu quyền chủ đạo này bị vị Thánh Nhân lão gia Tam Giáo nào đó cầm đi, Thiên Đình tất sẽ phải chịu kiềm chế, mà vị Thánh Nhân này cũng sẽ không để cho quá nhiều đệ tử của chính mình nhập Thiên Đình. Nguyên bản, tiểu thần là muốn bệ hạ dựa vào hai khía cạnh, "đây là Phong Thần vì Thiên Đình, lẽ ra phải do Thiên Đình quyết định sự tình nhập thần vị", cùng với "nếu do Thánh Nhân một giáo trong Tam Giáo nào đó chấp chưởng, đều sẽ có không công bằng", để tranh thủ phần quyền chủ đạo này. Thậm chí tiểu thần cũng đã làm xong chuẩn bị thứ hai, nếu bệ hạ không tranh được phần phần quyền chủ đạo này, tiểu thần liền ở ngay trước mặt Lục Thánh cùng với Đạo Tổ lão gia...đề nghị Thái Thanh lão sư cầm phần phần quyền chủ đạo này. Bây giờ, phương tây lại cho chúng ta một phần lý do hoàn mỹ."

"Lý do gì?"

"Có Thánh Nhân thất đức!" Lý Trường Thọ nói: "Bệ hạ đến lúc đó, liền bày ra sự tình Vân Hoa tiên tử, lấy ra bộ Lưu Ảnh Cầu tiểu thần cho bệ hạ này, nhưng không thể trực tiếp điểm danh Chuẩn Đề Thánh Nhân. Bệ hạ liền nói, trước đây đã có Thánh Nhân không có đức hạnh, làm sao có thể Phong Thần thay cho Thiên Đạo?"

Ngọc Đế buồn bực nói: "Vì sao lại không điểm danh? Trực tiếp mắng y không phải sẽ thoải mái hơn?"

Lý Trường Thọ không khỏi có một chút đau đầu.

Sau khi chính mình tới Thiên Đình, vấn đề Ngọc Đế bệ hạ suy nghĩ, thật đúng là càng ngày càng đơn giản...

Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu điểm danh y, cử động của bệ hạ lần này chính là cùng nhau so sánh mấy vị Thánh Nhân khác với Thánh Nhân thất đức, chỉ sợ mấy vị Thánh Nhân sẽ không vui. Bệ hạ chạm đến là thôi, vừa giữ gìn mặt mũi của các Thánh Nhân khác, lại sẽ làm cho mấy vị Thánh Nhân khác bất mãn đối với Thánh Nhân thứ sáu. Thánh Nhân không vào kiếp, không sợ đại kiếp, đây là lực lượng của vị Thánh Nhân kia. Nhưng những gì Thiên Đạo cho, cũng đều đã công khai ghi giá, bây giờ kiếp vận buông xuống, năng lực suy tính của Thánh Nhân bị quấy nhiễu. Vị Thánh Nhân kia trực tiếp ra tay đối với Thiên Đình, một chiêu này xác thực cao minh, ngoài dự liệu, nhưng cũng không phải là không có cách nào hóa giải. Mà bản thân y ra tay thì đã là lưu lại tai hoạ ngầm. Nếu y không vào kiếp, giáo của y, đạo của y, đệ tử của y thì sao? Bệ hạ! Tiểu thần xin bệ hạ cho phép! Một khi chúng ta tranh thủ được phần quyền chủ đạo này, đệ tử Thánh Nhân phương tây không thể đạt được chức vị chính thần Thiên Đình! Tiểu thần dự tính, đại kiếp rơi xuống, những người chết ở bên trong đại kiếp, nhập Thiên Đình sẽ là đường sống sau cùng. Mà phương tây...hãy để cho bọn hắn tự gánh đi."

"Chuẩn! Cứ làm như thế!" Ngọc Đế đứng dậy, nguyên bản nổi giận đùng đùng, lúc này đã là tâm tình khuấy động, hận không thể khiến cho mấy chục năm thời gian nhanh chóng trôi qua.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ than nhẹ.

Nói dễ làm khó, những kế hoạch này của chính mình, đều cần làm cẩn thận từng bước một, hơn nữa có mấy lời nói ở chỗ này, không thể nói được ở bên ngoài, chính mình liền ngay cả Bạch tiên sinh cũng không thể thương lượng.

Thế là, sau chín mươi...hơi thở.

Lý Trường Thọ rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện, trở về Phủ Thủy Thần tĩnh tọa, hóa thân bên trong Nguyệt Quế Cung cũng bày ra tư thế ngồi xếp bằng.

Tâm thần quay trở lại u minh Địa Phủ, bắt đầu mang Ma Binh tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn nghiên cứu làm như thế nào để khôi phục cảm xúc bình thường cho Ma Binh...

Nhưng mà Lý Trường Thọ không biết chính là, hắn vừa tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, mất đi liên hệ cùng ngoại giới, bên trong Nguyệt Quế Cung liền có một vị khách quý đến.

Khách quý này còn hành lễ, kêu gọi mấy lần đối với Lý Trường Thọ, nhưng Lý Trường Thọ lại làm như không thấy, cuối cùng khách quý liền tức giận phẩy tay áo bỏ đi, tạo ra một câu chuyện lạ ở bên trong Thiên Đình.

"Ta khổ quá. Đều đã dùng chung một chiếc vòng cỏ với sáu người khác, còn bị lôi ra làm loại sự tình này, còn bị nói là không thể ở bên ngoài quá lâu. Ài..."

Trên con dốc cỏ xanh thoai thoải như tấm đệm, bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, một chiếc vòng cỏ nhẹ nhàng xoay quanh, Tiểu Khổ thân thể có một chút phai mờ hiện thân ở dưới vòng cỏ, đau lòng đến mức không thể đứng, ủy khuất tự ôm chính mình.

Nàng mới mở miệng, làn sóng màu lam nhạt liền tản ra tứ phía, nữ thống lĩnh Ma Binh cùng với bảy vị Ma Binh khác ngồi trên dốc thoải, hốc mắt cấp tốc phiếm hồng...

Lý Trường Thọ ngồi ở bên ngoài mười trượng, cầm quyển trục ghi chép lại phản ứng của những Ma Binh này.

Giống với suy nghĩ của hắn, những lão binh đến từ Thượng Cổ này, dễ bị cảm xúc "buồn" lây nhiễm nhất.

Nhưng không thể buồn quá nhiều, nếu không thì sẽ sinh ra ý nghĩ tiêu cực.

Ở nơi hơi cao phía sau Lý Trường Thọ, Hậu Thổ tóm váy ngồi ở kia, có một chút hiếu kỳ nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ tô tô vẽ vẽ tại kia, đợi Lý Trường Thọ mở miệng yêu cầu thay đổi người, liền sẽ để Tiểu Khổ trở về, thả ra thất tình lục dục giận dữ.

"Này! Gọi cái tên mặc áo đỏ kia đến đây! Ta chơi chết hắn!"

Từng làn sóng màu đỏ tản ra xung quanh người nàng, trên người tám vị Ma Binh bộc phát ra sát khí, một đám nghiến răng nghiến lợi, dường như muốn ăn thịt người!

Không cần Lý Trường Thọ nói, bàn tay trắng nõn của Hậu Thổ nương nương đã điểm nhẹ, cưỡng ép làm cho thất tình lục dục giận dữ trở về vòng cỏ, thả ra hóa thân "vui vẻ", để chống lại sự phẫn nộ này.

Tiếp theo, hóa thân thất tình lục dục thay phiên ra sân, kích thích đạo tâm cô quạnh của những Ma Binh này.

Khi hóa thân "tình yêu" sau cùng trở về vòng cỏ, tám vị Ma Binh này có một chút ngây người nhìn phía xa.

Có hai người trên người nổi lên từng sợi xiềng xích đỏ như máu, nhưng sau đó, những xiềng xích này vỡ nát, hai vị tráng hán này ôm đầu, cuộn mình tại chỗ, toàn thân không ngừng run rẩy, trong miệng không ngừng nghẹn ngào.

Tiên lực bên trong cơ thể bọn họ bắt đầu không ngừng tuôn ra bên ngoài, trong đó trộn lẫn một cỗ ma khí, nhưng những ma khí này đã sớm bị bọn họ thuần phục, khống chế, cũng không phá hư một ngọn cây cọng cỏ nào ở nơi đây...

Lý Trường Thọ có một chút khẩn trương đứng dậy, Hậu Thổ nương nương ở bên cạnh lại ra hiệu hắn an tâm chớ vội.

Không bao lâu, lại có hai người xuất hiện tình huống đồng dạng.

Chương 858. -

Bọn họ đánh nát gông xiềng trong đáy lòng, thất tình lục dục bị gọi trở về một lần nữa. May mắn, cảm xúc bọn họ bị ảnh hưởng nhiều nhất, là yêu và vui, sau khi thừa nhận đau khổ tâm thần xé rách, liền rơi vào trầm tĩnh...

Đây đều là kẻ ngoan cường chém giết một đường từ Thượng Cổ, đạo tâm đã sớm vững như là bàn thạch, lúc này bất quá chỉ là đang khôi phục tư tưởng, khôi phục ý tưởng của mình, bản chất cũng không có thay đổi gì.

Bốn người khôi phục đầu tiên, cúi đầu hành lễ đối với Lý Trường Thọ, có nữ tử dùng tiếng nói không quá ăn khớp: "Đa...Tạ..."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, cũng không biết chính mình nên nói cái gì, liền không nhiều lời.

【Chiến đấu trăm trận may mà không chết, mưa rơi gió xuân thân tàn lụi. 】

Lý Trường Thọ mang bốn người đã khôi phục như cũ này ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi Bàn, cảm ứng tình hình các nơi, nhìn một chút động tĩnh Tiểu Quỳnh Phong.

Lại không yên tâm truyền âm căn dặn Bạch Trạch một lần nữa, bảo y trông coi Tiểu Quỳnh Phong một chút, liền mang theo hai mươi ba vị Ma Binh tiếp theo tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Liền như vậy, hóa thân thất tình lục dục không ngừng hiện thân, gông xiềng đạo tâm của Ma Binh liên tiếp bị phá ra.

Đạo quả thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương, lại là vừa vặn dùng ở nơi đây, cùng với dự đoán trước đây của Lý Trường Thọ ngược lại là chênh lệch không lớn...

Ba ngày ba đêm qua đi, một trăm linh tám Ma Binh đứng ở bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi Bàn. Hai vị thống lĩnh mời Lý Trường Thọ đi đến, một trăm linh tám người cùng nhau quỳ một gối chạm đất, hai tay ôm quyền.

Hai vị thống lĩnh có thể nói chuyện thông thuận cùng nhau hô to: "Đa tạ Trường Canh đại nhân!"

Lý Trường Thọ nghiêng người sang một bên, xem như chịu nửa lễ, nửa lễ cho Hậu Thổ nương nương.

Vào giờ phút này, hai vị Diêm Quân, hơn mười mấy vị Phán quan, Ngưu Đầu Mã Diện, rất nhiều quỷ sai, bao vây ở chung quanh. Bọn hắn thuần túy là hiếu kì, cũng như là người làm chứng hôm nay.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài...

Đã từng, có một trăm linh tám vị cao thủ giết người phóng hỏa bày ở trước mặt hắn, hắn không có trân quý. Thẳng đến thời điểm sau này có thể thiếu người, đoán chừng sẽ hối tiếc không kịp.

Nếu như thượng thiên lại cho hắn cơ hội lựa chọn một lần nữa, đoán chừng...

Hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Liền giống như là doanh nghiệp vậy, có một số ngành nghề là không thể kinh doanh.

Những hảo hán Nhân Tộc Thượng Cổ này, hắn cũng không muốn sử dụng bọn họ như công cụ, sẽ rất cắn rứt lương tâm.

"Các vị tiền bối!" Lý Trường Thọ chắp tay một cái, cất cao giọng nói: "Trong thiên địa hiện nay, Nhân Tộc chúng ta đã là nhân vật chính trong thiên địa, vô số Nhân Tộc sinh sôi nảy nở tại Hồng Hoang, Ngũ Bộ Châu, ba ngàn thế giới. Yêu Tộc đã không đáng lo ngại, khí vận Yêu Đình đã triệt để bị chặt đứt! Nhân Tộc cộng sinh cùng với vạn linh, vạn linh cùng với Nhân Tộc đã có thể cùng chung sống, mà một ít chiến sự tử thương thảm trọng trong thiên địa hiện nay, đều là các thế lực Nhân Tộc đang chinh phạt lẫn nhau. Chư vị Thánh Nhân lập ra Thiên Đình tương trợ Thiên Đạo vận chuyển, Thiên Đình Ngọc Đế bệ hạ càng coi trọng hơn đối với phàm nhân, ta cũng phụ tá ở bên người Ngọc Đế bệ hạ. Lúc Thượng Cổ, các vị tiền bối không có lựa chọn. Yêu Tộc hùng hổ dọa người, muốn diệt sạch Nhân Tộc chúng ta, Nhân Tộc tích lũy yếu kém, không có đủ cao thủ bảo vệ tự thân, chỉ có thể để các vị tiền bối lấy thân đọa ma, hóa thành Ma Binh. Nhưng ngày hôm nay, các vị đã trở thành anh hùng Nhân Tộc, có thể tự chủ lựa chọn con đường sau này."

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, bên trong mắt của một trăm linh tám vị Ma Binh này đều có một chút...

Mờ mịt.

"Các vị ngồi xuống trước đi."

Lý Trường Thọ làm dấu mời, một trăm linh tám Ma Binh đồng thời ngồi xếp bằng, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ cân nhắc ngôn ngữ, cười nói: "Ý của ta là, các vị có thể ở trong thiên địa bây giờ, làm chuyện mà chính mình muốn làm. Ví dụ như, có thể học một môn nhạc khí, có thể tìm một vị bạn lữ, cũng có thể đi khắp nơi một chút, nhìn một chút thế tục phồn hoa, nhìn một chút đám mây tiên sơn, những cái này, đều là non sông do các vị tiền bối đánh ra."

Một người thở dài nói: "Như...U Hồn...Không bằng trở lại..."

Sắc mặt của chúng Ma Binh bình tĩnh, từng người gật đầu.

"Cũng có thể!" Lý Trường Thọ thở dài, nhẹ nhàng nói: "Nếu các vị tiền bối cảm thấy chính mình đã quá mệt mỏi, hoàn toàn có thể lựa chọn sinh tử của chính mình, nhưng theo tư tâm của vãn bối mà nói, cũng không muốn thấy các vị tiền bối như vậy. Các vị tiền bối đã bỏ qua một thời đại, không bằng mở ra cuộc sống mới ở thời đại này. Ta sẽ giúp các vị, Nhân Tộc cũng đều sẽ giúp các vị thích ứng, bên trong thiên địa sẽ có chỗ cho các vị dung thân. Nơi đây chính là Lục Đạo Luân Hồi Bàn, ta quen biết cùng với âm ty Địa Phủ, là tri kỷ với Diêm Quân, nếu các vị muốn sống một thế mới, không muốn lại gánh vác quá khứ, canh Mạnh Bà có thể cung ứng không giới hạn. Nếu các vị còn có tâm nguyện chưa dứt, chỉ cần ta đủ khả năng, đều sẽ giúp các vị hoàn thành. Nếu các vị muốn tiếp tục đi trong thế gian nhìn..."

"Đại nhân." Nữ thống lĩnh chủ động ngắt lời của Lý Trường Thọ, cúi đầu hỏi: "Ngài còn cần sự phục vụ của chúng ta?"

Lý Trường Thọ ngừng nói, đứng lặng một lúc lâu.

Hắn có thể cảm giác được, chính mình chỉ cần nói một câu không cần, một trăm linh tám vị Ma Binh này liền sẽ cùng nhau rời đi.

Một lúc lâu sau, Lý Trường Thọ mới mở miệng nói: "Nhân Tộc đã không cần các vị tiếp tục đổ máu, bên trong thiên địa cũng đã có trật tự mới. Ta cần lực lượng của các vị, nhưng chỉ là nhu cầu cá nhân, vì tư tâm của ta mà thôi, có thể không có quá nhiều ý nghĩa đối với Nhân Tộc, đối với thiên địa. Cho nên ta mới có thể mang các vị tới nơi này, để các vị có được cơ hội lựa chọn một lần nữa, vô luận các vị làm ra lựa chọn gì, ta cũng sẽ không áp đặt can thiệp. Nhưng nếu có người tạm thời không quyết định chắc chắn được, thiếu một phần tín niệm, thì ta cũng có thể nói...ở lại đây đi, chiến đấu cho ta. Bất quá ta phải nói trước, ta không có tham vọng to lớn gì cả, nếu các vị ở lại làm việc thay ta, sẽ không có quá nhiều xáo trộn."

Nói xong, Lý Trường Thọ đứng dậy, vái chào đối với một trăm linh tám vị Ma Binh này, quay người đi sang một bên.

Hắn vừa đi được khoảng mười trượng, phía sau xuất hiện tiếng động rất nhỏ, một cỗ đạo vận dâng lên, tán loạn, một vị Ma Binh đánh nát thần hồn của chính mình ngay tại chỗ.

Ngay cả luân hồi cũng không muốn vào lại.

Hết người này đến người khác, từng vị từng vị Ma Binh đánh nát thần hồn của chính mình, hóa thành một đống cát đen, tan biến ở phía trên Luân Hồi Đảo.

Trong gió phảng phất như mang đến từng tiếng lẩm bẩm, nguyên thần của Lý Trường Thọ nghe được từng tiếng bày tỏ.

"Trường Canh đại nhân, đa tạ thành toàn. "

"Đồng đội đã đi, chúng ta đi theo. "

"Không phụ lòng tin của bệ hạ, không phụ mệnh lệnh của tướng quân! "

"Xin đại nhân hãy đối xử tốt với những huynh để ở lại, chúng ta trở về trước... "

Chương 859. -

Lý Trường Thọ có một chút ngửa đầu, chắp tay than nhẹ, đống cát đen phía sau bồng bềnh, U Minh Giới thổi lên từng cơn gió nhẹ.

Từng vị từng vị quỷ sai xuất thân từ Nhân Tộc, chống binh khí quỳ một chân trên đất, một số ít Vu Tộc bao gồm cả Ngưu Đầu Mã Diện cũng là hai mắt phiếm hồng.

Vu cũng có một mặt cảm tính.

Không biết bao lâu, Lý Trường Thọ nghe được tiếng bước chân, không khỏi quay đầu nhìn lại, nhìn thấy mười tám ~ mười chín vị nam nữ đứng ở sau lưng mình, cùng nhau quỳ một chân xuống.

"Nguyện đi theo sự lèo lái của đại nhân!"

"Các vị hãy mau mau đứng lên." Lý Trường Thọ dùng hai tay đỡ, sau đó cười khổ nói: "Không có ai muốn đi đầu thai sao?"

Nữ thống lĩnh khẽ mỉm cười, vết thương trên gương mặt phảng phất như cũng phai nhạt đi một chút.

Nàng cười nói: "Không có chấp niệm thì không thành ma, không là ma thì không thể sống. Sự hiểu biết của đại nhân đối với chúng ta, vẫn là quá ít."

Các từ rõ ràng đã tăng lên rất nhiều so với trước đây, và giọng điệu cũng trở nên nhanh nhẹn hơn một chút.

Lý Trường Thọ chắp tay một cái: "Đạo của ta vừa vặn tương phản với cố chấp, các vị chờ một lát, ta đi nói lời cảm tạ đối với Hậu Thổ nương nương, lại mang các vị trở về thế tục. Nhiệm vụ đầu tiên ta giao cho các vị...mỗi người đặt cho chính mình, hoặc là nghĩ cho nhau một cái tên đi."

Nói xong, một vệt sáng chiếu vào trên người Lý Trường Thọ, dẫn hắn vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn một lần nữa.

...

Lý Trường Thọ càng suy nghĩ càng cảm thấy, vị Tiểu Khổ này...

Thật sự là quá thú vị.

Logic của nàng rất hoàn chỉnh, cho dù gặp phải vấn đề nào, nàng cũng có thể rút ra một kết luận tuyệt đối tiêu cực.

Đối với chuyện này, Hậu Thổ nương nương cũng có một chút đau đầu, nói chuyện với Lý Trường Thọ nửa ngày, cũng nghĩ không ra phương pháp ứng đối, kết quả còn bị Tiểu Khổ phát hiện ra, khóc lóc kể lể bọn họ âm thầm suy nghĩ đối phó với nàng như thế nào...

Cũng may là không có uy hiếp rời nhà trốn đi gì đó.

Lý Trường Thọ thuận thế lấy ra một số ý kiến cải cách Địa Phủ cho Hậu Thổ nương nương xem qua. Hậu Thổ nương nương mỉm cười đáp ứng, cũng không có bất kỳ ý kiến nào.

Phần công đức này, đã là đang vẫy gọi đối với Lý Trường Thọ, Công Đức Kim Thân đã không còn xa!

Lúc mang theo mười chín vị cao thủ cảnh giới Kim Tiên rời khỏi Địa Phủ, chiếc thuyền lớn mượn từ Long Cung hiển nhiên trống trải hơn rất nhiều.

Lý Trường Thọ dự định tổ kiến một nhóm du lịch ngắm hoàng hôn Hồng Hoang, mang bọn họ đi tham quan, ngắm cảnh, bốn phía, và sau đó chính thức nhậm chức tại An Thủy Thành, Tiểu

Quỳnh Phong.

Mười chín vị cao thủ này, đều là Ma Binh cảnh giới Kim Tiên thực sự, chém giết từ Thượng Cổ bây giờ, đã từng đánh ngã Yêu Đình, đánh lui vực ngoại thiên ma, tu vi cảnh giới cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu cường hãn tự thân, lại phối hợp với đông đảo bảo vật tích lũy trong tay, tuyệt đối là một cỗ lực lượng không thể khinh thường!

Hùng Linh Lỵ không xứng với chức Đội trưởng bảo vệ Tiểu Quỳnh Phong, đến lúc đó liền có thể về hưu một cách quang vinh.

Một trăm linh tám vị Ma Binh mà Đại Pháp Sư mang về này cuối cùng cũng có đích đến, Lý Trường Thọ cũng buông xuống một tia lo lắng.

Có lẽ người khác sẽ có phương thức xử lý tốt hơn, nhưng Lý Trường Thọ cảm thấy chính mình làm như vậy là ổn thỏa nhất.

Trở về An Thủy Thành, dẫn nhóm Ma Binh tiến vào miếu Hải Thần, nói với mười chín vị "hảo hán Thượng Cổ" này rằng bọn họ có thể đi lại tùy ý, Lý Trường Thọ liền chuyển tâm thần của mình về Tiểu Quỳnh Phong.

Linh Nga đang chơi đùa ở bên trong phòng bài bạc, Hữu Cầm Huyền Nhã đang tu hành ở trong rừng cự mộc...

Đây là thật sự không coi Tiểu Quỳnh Phong là nhà người khác.

Lý Trường Thọ truyền âm đôi câu, để Hữu Cầm Huyền Nhã bắt đầu chuẩn bị sự tình lên trời, sau đó Thiên Đình liền sẽ tiến hành tuyên truyền tạo thế tại các nơi Hồng Hoang.

Hữu Cầm Huyền Nhã liền đáp ứng, nàng đã chuẩn bị từ lâu, vào giờ phút này trong mắt cũng mang theo vài phần chờ mong.

Một khối ngọc phù đang bay lơ lửng ở bên trong đan phòng.

Lý Trường Thọ điều khiển một cỗ Đạo Nhân Giấy cầm ngọc phù vào trong tay, lại là ngọc phù truyền tin đặc chế do Bạch tiên sinh gửi tới...

Truyền âm ở trước mặt, truyền phù ở núi sát bên, truyền thống cũ của Nhân Giáo.

Cầm ngọc phù, Lý Trường Thọ cưỡi mây bay đi đến bên trên Hắc Trì Phong, thân hình còn chưa đáp xuống, Bạch Trạch cùng với Triệu Công Minh liền một trái một phải tiến tới, từng người cầm sợi râu, nở nụ cười, nụ cười đều có một chút...

Phóng túng.

Lý Trường Thọ lui lại nửa bước, quang minh lẫm liệt nói một tiếng: "Hai vị, chơi đùa kỳ quái cũng đừng có liên lụy tới bần đạo! Bần đạo đối với sinh linh cô đơn chiếc bóng như các ngươi, vẫn còn có một chút khác biệt."

Bạch Trạch cùng với Triệu Công Minh đầu tiên là sững sờ, sau đó cùng nhau cầm vũ khí vọt lên.

Cũng may Lý Trường Thọ không chỉ là am hiểu độn pháp, thân pháp cận thân triền đấu cũng không tệ, thuận gió né tránh, chơi đùa một hồi cùng với hai vị đại năng...

Cuối cùng cũng bị hai vị đại năng bắt được đánh cho một trận tê người.

Dù sao đây cũng là hóa thân, đùa giỡn cùng với Triệu Công Minh và Bạch Trạch cũng không sao, không đả thương được bản thể.

Lý Trường Thọ cũng liền thừa cơ, yên lặng dùng Lưu Ảnh Cầu ghi lại một màn này, giữ lại làm uy hiếp sau này...

"Làm sao vậy?" Lý Trường Thọ cười hỏi chính sự.

"Đến, Nhị muội ta gửi thư cho ngươi." Triệu Công Minh nháy mắt ra hiệu một hồi, vỗ một phong thư vào trong lòng ngực của Lý Trường Thọ.

Lại thúc giục nói: "Mau mở ra đọc, ngươi có biết lão ca ta đã chờ bao lâu rồi không!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Đây giống như là thư gửi riêng cho ta."

Triệu Công Minh cùng với Bạch Trạch có một chút nghiêm túc gật đầu, một trái một phải đứng ở phía sau Lý Trường Thọ.

"Hai vị có phải nên tránh một chút hay không?"

Ông —— hào quang màu xanh nước biển nở rộ, hóa thân Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" lập tức bị định trụ tại chỗ, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu giáng xuống từ trên trời!

Triệu Công Minh vuốt râu cười khẽ, dùng tiên lực trói các ngón tay của Lý Trường Thọ, cẩn thận từng li từng tí xé phong thư ra, sau đó mở thư ra ở trước mặt Lý Trường Thọ...

Sau đó, Triệu Công Minh cùng với Bạch Trạch làm bộ đi ngang qua ở phía sau, không cẩn thận ngẩng đầu liếc nhìn.

Bạch Trạch tán thán nói: "Vân Tiêu tiên tử hiểu rõ đại nghĩa! Chúng ta khâm phục!"

Triệu Công Minh nói: "Nhị muội không hổ là thông minh nhất ở bên trong Tứ huynh muội ta kết bái, theo như lời nói trong thư, cũng không kém bao nhiêu so với lời nói của Bạch Trạch tiên sinh."

Hai người nói đùa vài câu, ăn ý đi xa, chờ giữ vững khoảng cách đủ xa, Định Hải Thần Châu mới bị Triệu Công Minh thu hồi đi...

Mang theo vài tiếng cười to, Triệu Công Minh cùng với Bạch Trạch tránh sang một bên khác trên Hắc Trì Phong, tiếp tục uống rượu làm vui.

"Thật đúng là đôi bạn thân."

Lý Trường Thọ lắc đầu, lắc mạnh phong thư, cẩn thận đọc.

Chương 860. -

Sự tình Vân Hoa tiên tử nhắc tới trong thư, Lý Trường Thọ đọc đi đọc lại, đều chỉ cảm nhận được sự ôn nhu và quan tâm của Vân Tiêu tiên tử, dù sao thì cũng không có cách nào buông thư xuống, nhìn kỹ một hồi, mới nhìn ra ở bên trong khe chữ, đều viết ba chữ "Ta hiểu ngươi".

Cười khẽ, Lý Trường Thọ thu hồi phong thư này, để vào bên trong tay áo, tâm thần chuyển đến Thiên Đình.

Bên trong Nguyệt Quế Cung.

Đạo Nhân Giấy khẽ run hai lần, Lý Trường Thọ khôi phục như lúc ban đầu, thuận thế duỗi lưng một cái.

Tiên thức khuếch tán ra, đột nhiên cảm giác được không khí trong điện có một chút hơi...quỷ dị?

Trong Nguyệt Quế Cung có hơn ba mươi vị thường nga, một nửa đang múa, một nửa ngồi nói đùa ở bên cạnh, nhưng ngoài điện lại có hơn trăm người tụ tập tại các nơi, dường như đang bí mật mưu đồ cái gì.

Lý Trường Thọ nhạy bén nắm bắt những nơi bất thường.

Không ít thường nga trang điểm đậm và trang điểm nhẹ, váy tiên trên người hoàn toàn khác với trang phục đồng phục tập nhảy bình thường, ngũ thải tân phân, tranh nhau khoe sắc!

Tiên thức có thể nghe thấy các nàng đang nói cái gì...

"Ài, bình thường nếu chúng ta khiến cho Thuỷ Thần đại nhân ngẩng đầu nhìn một chút, đây chẳng phải là liền thắng?"

"Thuỷ Thần đại nhân quả nhiên là quá xem thường tiên trên Nguyệt Cung chúng ta! Hằng Nga tỷ tỷ tự mình đến đây, cũng đều không thể làm Thuỷ Thần đại nhân ngẩng đầu lên nhìn một cái..."

"Có lẽ Vân Tiêu tiên tử là tuyệt thế vô song duy nhất trên đời."

"Ta vẫn không tin!"

Chuyện ra sao?

Hằng Nga đã tới?

Lý Trường Thọ lặng lẽ xắn tay áo bắt, bắt đầu kiểm tra Lưu Ảnh Cầu giấu ở trên người, phát hiện ra...

Một đôi chân ngọc bọc trong đôi giày thêu.

Thái Âm Tinh Quân, Hằng Nga?

Không biết có phải là ảnh hưởng tâm lý do "đệ nhất mỹ nhân Tam Giới" gây ra hay không, Lý Trường Thọ cho rằng đôi chân này đẹp, không lớn không nhỏ.

Nhưng khẳng định không có lực như đôi bàn chân thỏ ngọc kia...

Lý Trường Thọ suy tư một hồi.

Hằng Nga đến tìm chính mình làm gì? Nhiệm kỳ của mình đã sắp hết, rất nhanh liền có thể bình yên rời khỏi Nguyệt Quế Cung.

Trong thời gian này, Lý Trường Thọ dựa vào "chương trình phát sóng trực tiếp" ở đây để che đậy, đi vào bên trong ba ngàn thế giới điều tra nội tình Tây Phương Giáo mấy lần, lại thuận lợi mở ra chuyện xưa Dương Tiễn, xem như tận dụng đầy đủ mười năm này.

Trong này, không phải là có tính kế gì?

Lập tức, Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt sầu tư, cố ý xếp đặt ra biểu tình nghiêm túc suy nghĩ, dạo bước đi về hướng cửa điện.

Cử động này của hắn, trong ngoài Nguyệt Quế Cung đều náo nhiệt.

Tiếng nhạc ngừng, điệu múa ngừng, một nhóm thường nga nghe tiếng mà đến, oanh oanh yến yến, hoàn mập yến gầy, đạm trang nồng bôi, mỹ nhân như vân.

Các nàng không dám lên tiếng, chỉ là tụ ở trên đường Lý Trường Thọ tiến lên, một đám mang theo sáu bảy thành đoan trang, hai ba thành rụt rè, một, hai phần mười sẵn sàng di chuyển.

Lý Trường Thọ cơ hồ bị làn thu thuỷ bao phủ, lại suýt chút nữa bị mùi thơm bịt lỗ mũi.

Sự hiếu thắng của nữ nhân thật là kinh khủng!

Rốt cuộc có tiên tử không nhịn được nhỏ giọng gọi: "Thuỷ Thần đại nhân ~"

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn một chút, hai mắt vô thần gật đầu, sau đó tiếp tục đi về phía trước, trong miệng nói thầm chín chín tám mươi mốt trận pháp của Thiên Binh, thường xuyên xuất hiện thất thố vì vấn đề chuyển đổi chiến trận...

Đợi đi ra khỏi Nguyệt Quế Cung, Lý Trường Thọ làm ra biểu tình hai mắt tỏa sáng, mu bàn tay và bàn tay nhẹ nhàng vỗ.

"A, hóa ra là như vậy."

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thân ảnh của Lý Trường Thọ bá một tiếng biến mất không còn tăm tích, nhanh đến mức làm cho chúng thường nga không có cách nào phản ứng.

Chúng thường nga: "..."

Không biết là ai cười trước, chúng thường nga hoặc là che miệng cười khẽ, hoặc là hé miệng cười yếu ớt, hoặc là nhìn nhau cười cùng với bạn tốt.

"Thuỷ Thần đại nhân cũng là cực kỳ thú vị, chưa gì...đã chạy trốn."

"Ài, thật vất vả mới có thể so một lần cùng với Tinh Quân đại nhân."

Có nữ tiên quản sự thúc giục nói: "Đừng có đứng ngây người ở đó nữa, tu hành hoặc tập múa đi, chớ có làm biếng!"

Chúng thường nga đều đáp lại một cách nhẹ nhàng, tản ra trong tiếng cười.

Lý Trường Thọ trốn được một kiếp, đưa tay lau mồ hôi, trong đáy lòng cẩn thận suy tư.

Vị Hằng Nga kia tìm chính mình, rốt cuộc muốn làm gì?

Không phải là có đại sự gì muốn thương lượng?

Chính mình nếu trốn tránh như vậy, ngược lại là tự nhiên đối đầu với một chính thần Thiên Đình, hơn nữa Hằng Nga là chủ nhân Quảng Hàn Cung, cũng là con gái của Nhân Hoàng, vạn nhất tìm chính mình là có chuyện quan trọng đối với Nhân Tộc, vậy thì chính mình chẳng lẽ không phải...

Nhưng, đi Quảng Hàn Cung bái phỏng, lại vi phạm với bản ý.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ suy tư một hồi, hai mắt tỏa sáng, nghĩ đến chiếc gương đồng mà mình đặt ở Nguyệt Quế Cung.

Hắn mang theo thêm vài con mắt đi đến Quảng Hàn Cung không được sao? Đây không phải là một biện pháp tốt, có thể dựng thẳng hình tượng đệ nhất mỹ nữ Tam Giới lên, phối hợp với kế hoạch siêu cấp Thiên Binh sao!

Ừm, trên đời luôn có biện pháp song toàn, không phụ thận không phụ khanh...phi, không phụ thanh danh trong sạch này!

Tư duy đảo ngược là một cách suy nghĩ mà Thọ trực tiếp đảo ngược suy nghĩ của mình khi cách suy nghĩ thông thường không thể mang lại hiệu quả, và nó cũng là một phương pháp suy luận thường được Thọ sử dụng.

Khi cho rằng đó là phương pháp chính xác và chậm chạp nhận được phản hồi tích cực, Lý Trường Thọ liền sẽ mở ra tư duy đảo ngược, tiến hành giả thuyết táo bạo, cố gắng xâm nhập nghiên cứu để khám phá bản chất của vấn đề.

Vì vậy...

"Sư thúc, ngài dẫn ta tới nơi này để làm gì?"

Ở phía trước Quảng Hàn Cung, Linh Châu Tử cầm một chiếc gương đồng, nhỏ giọng hỏi.

Lý Trường Thọ mỉm cười, tự nhiên không thể nói ra lời trong lòng.

【Một là vì tự chứng nhận sự trong sạch của bản Thuỷ Thần. Hai là mang ngươi tới, dù ngươi có hơi ngượng ngùng khi nhìn thấy Hằng Nga, cũng sẽ không có ai trách ngươi cái gì. Ba là còn có thể thuận tiện mang theo thiết bị phát sóng trực tiếp.】

Lý Trường Thọ hắng giọng một cái, thấp giọng nói: "Linh Châu Tử, ngươi đã quên chính mình phải tu hành gì rồi sao?"

Linh Châu Tử mặc trường sam trắng xanh, nghe vậy lập tức run lên, sau đó bên trong hai mắt tràn đầy sáng ngời, trịnh trọng gật đầu.

Vì trở thành nam tử hán bình thường trong mắt sư phụ!

Lý Trường Thọ nhìn về phía tường cao bị trận pháp bao phủ phía trước, nói đối với Linh Châu Tử: "Phía trước, chính là Quảng Hàn Cung - chỗ ở của đệ nhất mỹ nữ Tam Giới Hằng Nga trong truyền thuyết. Bởi vì cái gọi là, âm dương cùng tồn tại và giúp đỡ lẫn nhau, thiên địa là chí lý. Nếu ngươi muốn trở thành dáng vẻ mà ngươi muốn, ngươi phải vượt qua bài kiểm tra này!"

Linh Châu Tử nói một cách chắc chắn: "Ta hiểu được, sư thúc!"

Bên trên khuôn mặt nhỏ thanh tú viết đầy nghiêm túc, giống như là dũng sĩ Hồng Hoang muốn đi đồ long, giống như một thiếu niên khát khao muốn đi đến tận cùng và khám phá sự thật của thế giới này.

Chương 861. -

Lý Trường Thọ vỗ vỗ đầu vai của Linh Châu Tử, cười nói: "Trước tiên chờ ở nơi này, ta đi dò xét một chút, nhớ rõ, hiện tại tuyệt đối không nên mở gương đồng ra."

Nói xong, Lý Trường Thọ cưỡi mây tiến về phía trước, chắp tay một cái ở phía trước cửa Quảng Hàn Cung, nhấn một ngón tay đối với phía trước.

Đại trận Quảng Hàn Cung nhẹ nhàng rung động, Linh Châu Tử tràn đầy vẻ không rõ ràng cho lắm.

Lý Trường Thọ lẳng lặng chờ trong giây lát, trong đáy lòng vô luận suy tính như thế nào, vị Hằng Nga kia cũng không thể làm như không thấy đối với sự bái phỏng của chính mình.

Quả nhiên.

Một lát sau, cửa cung Quảng Hàn Cung mở ra, một cái đầu nhỏ run rẩy ló ra, tất nhiên là tiểu thỏ ngọc.

Linh Châu Tử ở phía xa xa thấy "Trường Canh sư thúc" dùng kết giới che lấp bản thân, lại nói vài câu gì đó với thiếu nữ kia, sau đó chỉ thấy "Trường Canh sư thúc" cầm một khối ngọc phù đưa cho thiếu nữ kia.

Dường như là đang nói: "Sau đó ta sẽ dùng loại hình thức này tiến vào Quảng Hàn Cung, mời Thái Âm Tinh Quân chuẩn bị một chút, trong này còn có mấy vấn đề, cùng với mấy điểm đề nghị. Hiện tại ở phía trước Phủ Thủy Thần đã có rất nhiều người tụ tập, rất nhiều tiên thần đều đang dùng tiên thức dò xét, tương đối bị chú ý..."

Linh Châu Tử nghiêng đầu, lại lập tức nghĩ đến "quy tắc nam tử hán" của chính mình, ưỡn ngực, ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc.

Giống như các ca ca Thiên Tướng vậy.

Lý Trường Thọ phiêu nhiên quay về, mỉm cười đợi một hồi.

Linh Châu Tử cầm gương đồng, không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Sư thúc, vì sao chúng ta không trực tiếp đi vào, còn muốn chào hỏi với đối phương?"

"Đương nhiên." Lý Trường Thọ cười nói: "Loại sự tình này đều là phải an bài tốt trước, sao có thể đường đột được."

Linh Châu Tử như có điều suy tư.

Ở phía trước Phủ Thủy Thần, gương đồng nguyên bản đã được tăng lên thành ba tấm, ba trăm bồ đoàn xếp ở phía trước đã chật ních, các tiên thần Thiên Tướng hôm nay không việc đứng vây xung quanh.

"Hừm, Lý tướng quân cũng tới?"

"Mạt tướng tới đây là để tăng uy danh nam tiên cho Thuỷ Thần đại nhân!"

"Tiên Ông không ở trong nhà uống rượu, cũng tới tham gia náo nhiệt sao?"

"Ha ha ha, Thuỷ Thần có hành động vĩ đại như thế, lão phu há có thể ngồi ở nhà, đây là việc quan trọng trong Thiên Đình, ta đương nhiên là rất hiếu kỳ!"

Không chỉ là Phủ Thủy Thần, ở bên trong Dao Trì, bên trong Nguyệt Quế Cung, mỗi nơi đều có một chiếc gương đồng, các tiên nữ cũng tụ tập lại.

Mà đây chỉ là một phần nhỏ 'khán giả'.

Luyện Khí Sĩ ai mà không có tiên thức? Lúc này liền có không biết bao nhiêu đạo tiên thức, khóa chặt trên gương đồng phía trước Phủ Thủy Thần.

Thậm chí, có tiên nhân Thiên Đình dùng vân kính thuật nhắm ngay vào gương đồng, trốn ở các ngõ ngách, ở trên các nơi tiên vị, phát lại hình ảnh.

Ví dụ như ở phủ Đông Mộc Công, lại ví dụ như...

Ở trong Lăng Tiêu bảo điện kia.

Ngọc Đế bệ hạ cầm tấu biểu, trong tấu biểu cất giấu một mặt vân kính nhàn nhạt, bên trong vân kính chính là hình ảnh trong gương đồng.

Đợi đã lâu, lúc này chưa có động tĩnh, làm cho Ngọc Đế không khỏi có một chút phàn nàn.

Trường Canh sao lại lề mà lề mề như thế, hôm qua liền phóng ra tin tức muốn đi vào bên trong Quảng Hàn Cung, ngày hôm nay đều đã đến giờ này, còn không có động tĩnh!

Đúng lúc này, một nữ tiên cưỡi mây đến từ ngoài điện, hạ thấp người hành lễ ở dưới đài cao, hô: "Bệ hạ, nương nương mời ngài đi qua dùng bữa."

Ngọc Đế bình tĩnh buông tấu biểu xuống, không để lại dấu vết bóp nát vân kính, làm bộ mệt mỏi duỗi lưng một cái.

"Được. Ta sẽ đi đến Dao Trì, ngươi đi về trước đi."

Nữ tiên kia lại cúi đầu hạ thấp người: "Bệ hạ thứ tội, nương nương có lệnh, để tiểu tiên đi theo phía sau ngài, cùng nhau đi về."

Ngọc Đế nhẹ nhàng co quắp khóe miệng, bình tĩnh đứng dậy, sửa sang lại y quan, chắp tay cưỡi mây, để nữ tiên kia tự đuổi theo.

Một lát sau, bên trong xó xỉnh Thiên Đình, tướng quân Tần Thiên Trụ mới tới Thiên Đình không lâu, cưỡi mây tiến đến phía trước Phủ Thủy Thần, tiếp cận biên giới vị trí thưởng thức.

"Thuỷ Thần đại nhân làm sao còn chưa có động tĩnh."

"Cái gương này không phải hỏng rồi chứ?"

"Ồ, có rồi!"

Khi mọi người đang nói chuyện, tiên quang trên ba cái gương đồng lưu chuyển, dần dần hiện ra hình người rõ ràng, Linh Châu Tử thăm dò liếc nhìn, sau đó liền nhanh chóng rụt đầu về.

Lại nghe được tiếng nói của Thuỷ Thần đại nhân, truyền đến ngay từ bên cạnh: "Đúng, đây chính là đã mở ra cấm chế, sau đó ngươi hãy luôn đặt ở trước ngực, không được chiếu lung tung, chúng ta dù sao cũng là muốn đi vào bên trong Quảng Hàn Cung, chỗ ở của nữ tiên..."

Hình ảnh trong gương đồng lưu chuyển, lộ ra khuôn mặt tóc trắng mày trắng của Thuỷ Thần Thiên Đình.

Lý Trường Thọ chắp tay một cái đối với gương đồng, ấm giọng nói: "Chúc các vị buổi chiều mạnh khỏe, ngày hôm nay ta sẽ tiến vào Quảng Hàn Cung một chuyến. Bởi vì nhân ngôn đáng sợ, mặt của ta mỏng, lại lo lắng rất nhiều, cho nên mời các vị làm chứng, theo ta cùng nhau tiến vào bên trong Quảng Hàn Cung tìm tòi hư thực. Hành động lần này đã được chủ nhân Quảng Hàn Cung cho phép, vì không quấy rầy sự thanh tịnh của Quảng Hàn Cung, gương đồng pháp bảo mà sư điệt ta - Linh Châu Tử cầm, sẽ không có tiếng vang truyền ra, xin các vị thông cảm nhiều hơn."

Nói xong, Lý Trường Thọ vái chào, tiên thần, Thiên Tướng ở trước gương đồng các nơi cùng nhau hoàn lễ.

Đây là lễ nghi trực tiếp trong Hồng Hoang.

Sau đó hình ảnh bắt đầu chuyển động, chiếu vào bóng lưng Lý Trường Thọ, chậm rãi tới gần đại môn Quảng Hàn Cung.

Đại môn Quảng Hàn Cung đóng chặt, Lý Trường Thọ đưa tay khẽ gõ, cất cao giọng nói: "Hằng Nga tiên tử có ở trong cung không? Trước đây tiên tử đi vào bên trong Nguyệt Quế Cung bái phỏng, ta đang thần du thiên ngoại, không thể kịp thời tỉnh dậy, ngày hôm nay chuyên tới bên trong Quảng Hàn Cung bái phỏng để nhận lỗi."

Liền nghe bên trong cửa truyền đến một tiếng: "Thuỷ Thần đại nhân lại chờ một lát, chủ nhân nhà ta đang tắm rửa thay quần áo, lúc này mời ngài vào cũng không tiện."

Trong một cái chớp mắt này, toàn bộ tiên thần phía trước Phủ Thủy Thần phấn chấn tinh thần, phảng phất như đã thấy hình ảnh khó lường gì!

Lý Trường Thọ cười nói: "Đã như vậy, ta sẽ tùy tiện đi một chút ở ngoài cung."

Nói xong, Lý Trường Thọ liền cưỡi mây mang theo Linh Châu Tử, lướt tới dưới Nguyệt Quế Thụ, bắt đầu giới thiệu gốc linh căn tiên thiên này, cùng với dùng tiếng đốn củi khanh khanh kia thu hút sự chú ý của mọi người...

Không ít tiên thần đều biết bên trên Nguyệt Cung có cao thủ Nhân Tộc, mỗi ngày đều không thể sống chung với Nguyệt Quế Thụ, từ lúc Thiên Đình Thượng Cổ vừa lập không lâu liền đã tồn tại, nhưng cũng không biết nhiều đối với vị cao thủ này.

Lúc này, Lý Trường Thọ mang theo rất nhiều đôi mắt của tiên thần, tìm được "Luyện Khí Sĩ Ngô tiên sinh nhiệt tình" chuyên chú đốn củi mấy vạn năm.

Đang! Chiếc rìu lớn vắt ở trước người Ngô Cương, một tầng hào quang nhàn nhạt phủ trên người, cỗ uy nghiêm không hiểu kia, xuyên thấu qua gương đồng truyền tới.

Chương 862. -

Phía dưới là tuyên bố của Ngô Cương đối với bên ngoài:

"Ta tên là Ngô Cương, trưởng thị vệ của Nhân Hoàng Thượng Cổ, ở đây bảo hộ sự an nguy của Hằng Nga điện hạ, tu vi qua loa, Đại La Kim Tiên mấy vạn năm, đi là chiến pháp chi đạo, gần đây không chém yêu, tay chân hơi ngượng.

Vì sao lại chém Nguyệt Quế Thụ?

Điện hạ nhà ta đã từng lập lời thề, Nguyệt Quế Thụ không ngã, nàng liền không rời khỏi Quảng Hàn Cung...cái gì? Trước đây liền đã đi ra ngoài? Lời thề dường như là không rời khỏi Thái Âm Tinh, nhớ lầm, nhớ lầm.

Thuỷ Thần ngươi hãy đi trước, ta sẽ tiếp tục đốn cây, hãy khuyên điện hạ nhà ta nhiều hơn."

Nói xong, Ngô Cương cầm rìu, ở ngay trước mặt gương đồng, biểu diễn tuyệt chiêu chặt Nguyệt Quế Thụ, cố ý tản mát ra đạo vận cường hoành tự thân, chứng minh những gì mình nói là sự thật.

Chúng nam tiên Thiên Đình, một nửa không nhịn được lấy tay che mặt, một nửa cười đến híp cả mắt.

Lý Trường Thọ mang theo Linh Châu Tử tiếp tục đi dạo, mang theo chúng tiên thần tản bộ ở chung quanh Quảng Hàn Cung, quay chụp khung cảnh lạnh lẽo của Nguyệt Cung.

Chờ bọn hắn một lần nữa đến phía trước cửa Nguyệt Cung, cửa lớn Nguyệt Cung mở ra, một thiếu nữ thanh tú đi ra.

Nàng thay đổi cách ăn mặc ngày thường, mặc váy dài trắng xanh, kết hợp với khăn choàng cổ, trên đầu có đeo một chiếc vòng hai bên thái dương và gương mặt trang điểm nhẹ trông duyên dáng hơn một chút.

Tất nhiên là thiếu nữ thỏ ngọc.

"Thuỷ, Thuỷ Thần đại nhân."

Nàng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lý Trường Thọ, hạ thấp người hành lễ, nhỏ giọng nói: "Chủ nhân mời ngài đi vào nghỉ ngơi trước, chủ nhân chưa thu thập thoả đáng, xin Thuỷ Thần đại nhân chớ, chớ trách."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nói: "Làm phiền."

Nói xong cưỡi mây bay vào Quảng Hàn Cung.

Không ít tiên thần truyền âm lẫn nhau với người quen biết phía trước Phủ Thủy Thần:

"Đây là thỏ ngọc mà Hằng Nga tiên tử nuôi dưỡng kia? Không nghĩ tới chỉ là thỏ ngọc cũng đều trổ mã thanh tú như thế, thật sự không biết Hằng Nga tiên tử lại là phong thái cỡ nào."

"Đáng tiếc là lại bị cà lăm, nói chuyện cũng đều không lưu loát."

"Ừm, đáng tiếc."

Điểm chú ý dường như có một chút không đúng.

Lại nói, chúng tiên thần, Thiên Tướng, tiên tử cẩn thận nhìn chằm chằm nội dung hiện ra bên trong hình ảnh.

Phụ trách nâng gương đồng Linh Châu Tử cũng rất có linh tính, chậm rãi điều chỉnh góc độ gương đồng trên tay, quay chụp bối cảnh bên trong Quảng Hàn Cung.

Thay vì nói là cung điện, không bằng nói là biệt uyển.

Trăm hoa đua sắc thắm, nhưng bên trong có một đóa hàn mai ngạo tuyết, diễm áp quần phương.

Phía xa cũng coi như là tiêu chuẩn thấp nhất của Tiên Phủ—— hòn non bộ nước chảy hồ sen, lâu vũ tiên đài vòng tiên cầm.

Ấn tượng ban đầu Quảng Hàn Cung tạo ra cho người nhìn chính là thanh lãnh, cung điện nơi đây chiếm diện tích cực lớn, nhưng trong đại điện không nhuốm bụi trần chỉ có điểm điểm tiên quang, đã lâu không có tiếng người hay dấu chân.

Lý Trường Thọ được đưa tới lầu các bên cạnh hồ sen, dẫn tới phía trước một cái ban công ba mặt bị nước bao quanh, ngồi xuống uống trà.

Thiếu nữ thỏ ngọc run giọng nói: "Chủ, chủ nhân nhà ta sẽ lập tức tới ngay."

"Làm phiền." Lý Trường Thọ ấm giọng nói một câu, thỏ ngọc miễn cưỡng cười một tiếng, cúi đầu nhanh chóng chuồn đi.

Lý Trường Thọ ra hiệu cho Linh Châu Tử cùng nhau ngồi xuống, Linh Châu Tử lại nhỏ giọng cự tuyệt, còn cầm gương đồng đi vào bên trong xó xỉnh, quay chụp toàn cảnh.

Dường như là vì trả thù hành động "Làm như không thấy" của Lý Trường Thọ trước đây, Hằng Nga qua nửa canh giờ mới khoan thai bước tới.

Lý Trường Thọ không có cảm giác gì đối với chuyện này, ở kiếp trước hắn liền hiểu được nữ nhân không có khái niệm thời gian khi đang trang điểm. Nhưng chúng tiên thần, nhất là Tần Thiên Trụ, đều cảm thấy Hằng Nga quá mức khinh thường quyền thần Thiên Đình bình thường!

Nhưng kế tiếp...

Chợt nghe một tiếng than nhẹ như có như không, toàn bộ hình ảnh được bày ra bởi gương đồng đột nhiên tràn ra một chút ánh sáng nhu hòa.

Chúng tiên thần vô thức mở mắt nhìn về phía chính giữa gương đồng, không ít Thiên Tướng huyết khí phương cương càng là ngừng thở, các tiên thần đã từng bái phỏng Nhân Duyên Điện, càng là từng người quên chớp mắt.

Ở rìa gương đồng, một vệt tiên quang lam nhạt xâm nhập vào bên trong hình ảnh.

Người này vừa hiện, liền làm cho gương mặt lão Tiên Ông đỏ bừng, tiểu Thiên Binh nhìn không chuyển mắt, chúng tiên tử ảm đạm phai mờ, các chính thần âm thầm chấn kinh!

Khuôn mặt lạnh lùng và quyến rũ, lông mày lá liễu đôi mắt đẹp, mũi ngọc tinh xảo môi anh đào, vô luận là khuôn mặt, đường cong, phàm là tăng giảm mảy may, đều sẽ kém đi ba thành.

Lại có eo thon đáy thắt lưng ong, cái cổ thon dài trắng nõn động lòng người, làn da trong như pha lê, tỷ lệ tuyệt mỹ.

Nàng bước về phía trước một bước, liền có cảm giác một bước này đang thuyết minh vẻ đẹp, đức tính của nữ tử...

Nàng mở miệng nói một câu: "Đã để ngài đợi lâu."

Giọng nói nhẹ nhàng và lanh lảnh, làm cho sự không kiên nhẫn chờ đợi thật lâu trước đây hóa thành đáng giá.

Lúc này phía trước Phủ Thủy Thần một mảnh an bình, thẳng đến khi có người phát ra một tiếng khẽ than thở, chúng tiên gia từng người thở dài, lại không chớp mắt nhìn hình ảnh trong gương.

Nữ tử như vậy, ở bên trong Thiên Đình, cũng chỉ có Dao Trì Vương Mẫu là có thể ngồi đối diện, không rơi vào hạ phong.

Đáng tiếc, Vương Mẫu chính là chính thần nhất giai, nữ tiên đứng đầu bên trong Thiên Đình, cao cao tại thượng, có uy nghiêm riêng, ai cũng không dám so sánh loạn.

Ở bên cạnh Thiên Hà, đám Thiên Tướng canh giữ ở trước gương đồng "Bếp nhỏ" Lý Trường Thọ mở ra kia, vào giờ phút này cũng cùng nhau cảm khái.

Biện Trang hai mắt sững sờ, lẩm bẩm nói: "Ta lần này, có khả năng thật sự rơi vào bên trong nhân duyên."

"Xùy." Ngao Ất khinh thường cười một tiếng: "Ngươi một năm có thể nói ba trăm sáu mươi lăm lần lời này."

"Không! Lần này là khác biệt!" Biện Trang nắm chặt quyền, nói một cách chắc chắn: "Ta nhất định phải trở thành nam tiên có thể xứng với Hằng Nga tiên tử! Ấy, Ngao Ất ngươi làm gì thế? Mau thu Khổn Tiên thằng lại, có chuyện gì thì từ từ nói, mọi người đều là huynh...ô ô!"

Vù vù vài tiếng, hai sợi Khổn Tiên thằng trói Biện Trang thành bánh chưng.

Ngao Ất đá một cước, Biện Trang lập tức bay ra ngoài, ném ra bọt nước không lớn không nhỏ ở bên trong Thiên Hà.

"Mọi người tiếp tục xem, không cần phải để ý đến y."

Ngao Ất lạnh nhạt nói một câu, chúng tướng thuỷ quân Thiên Hà cười hắc hắc, đưa mắt nhìn Biện Trang bay xa.

Bên trong gương truyền đến một hồi âm thanh hàn huyên, phần lớn không có dinh dưỡng gì, điểm chú ý của mọi người cũng đều ở trên người Hằng Nga.

Không bao lâu, phía trước Phủ Thủy Thần, lại có tiên thần tán thưởng: "Thuỷ Thần quả nhiên là có định lực tốt, đối mặt với Thái Âm Tinh Quân, có thể bình tĩnh như thế, nhìn không chớp mắt, lời nói có hạn độ."

"Chúng ta kém xa Thuỷ Thần."

"Ngươi nói gì thế, cảnh giới của Thuỷ Thần đại nhân, là có thể đồng dạng cùng với chúng ta sao?"

Xác thực, lúc này Lý Trường Thọ rất bình tĩnh, hơn nữa cũng không dùng pháp khí «Bách Mỹ Lão Hậu» để trấn áp.

Chương 863. -

Ở bên trong cảm giác trực quan của hắn, Hằng Nga đẹp thì đẹp, tư thái, dung mạo, khí chất, đều đạt đến đỉnh tiêm, nhưng tóm lại vẫn thiếu gì đó...

Nữ tử mỹ lệ ta từng gặp còn ít sao?

Tạm không đề cập tới Vân Tiêu tiên tử xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là Linh Nga đang lột xác mỗi ngày, Huyền Nhã đi trên lộ tuyến mị lực, sau này cũng chưa chắc đã bại bởi Hằng Nga.

Tửu sư thúc tương đối khoa trương, không nằm trong hàng ngũ thảo luận.

Lúc này Lý Trường Thọ cách Hằng Nga không xa, khoảng cách chỉ bất quá năm thước, cũng chỉ cách một chiếc bàn tròn.

Cặp đôi mắt trong suốt của Hằng Nga kia rất động lòng người, nhưng Lý Trường Thọ lại chỉ nhìn thấy trong suốt, không nhìn thấy thần vận...

Nữ tử trước mắt, giống như xác không.

"Lúc Tinh Quân đi đến Nguyệt Quế Cung, ta đang thần du thái hư, cảm ngộ đại đạo, không thể kịp thời đáp lại Tinh Quân, gây ra một chút sóng gió ở bên trong Thiên Đình, cho nên bây giờ ta đến nhà bái phỏng, nếu có chỗ đường đột mong rằng Tinh Quân chớ trách."

Hằng Nga có một chút ngại ngùng cười một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu đối với Lý Trường Thọ, nói: "Còn làm phiền Thuỷ Thần đại nhân đích thân đến, quả thật là..."

Bên tai vang vọng lời nói nhỏ nhẹ ôn nhuận của Hằng Nga, trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày.

Quái, quả thực là quá quái lạ.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một chút suy nghĩ, vì sao Hằng Nga lại cho chính mình cảm giác giống như đã từng quen biết như vậy?

Trong khoảng thời gian này cũng không phải là có nguy hiểm gì, nhưng Lý Trường Thọ luôn cảm thấy có một chút cổ quái.

"Tinh Quân." Lý Trường Thọ vào thẳng chủ đề: "Trước đây Tinh Quân đi tìm ta, không biết cần làm chuyện gì?"

"Chẳng qua chỉ là vì chuyện cũ." Hằng Nga nhẹ nhàng thở dài: "Nghe nói Thuỷ Thần túc trí lại đa mưu, chính là xương cánh tay của Thiên Đình, ngôi sao thông thái Ngọc Đế bệ hạ tín nhiệm nhất đương đại, cho nên ta có một chuyện muốn phó thác cho Thuỷ Thần."

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Theo lý thuyết, ta và ngươi đều là tiên thần Thiên Đình, nếu ngươi có phó thác, ta vốn không nên cự tuyệt. Nhưng Tinh Quân, ta và ngươi trước đây vốn không quen biết, tùy tiện phó thác như thế, chỉ sợ là có một chút không ổn..."

Hằng Nga thở dài một tiếng, lộ ra một chút vẻ điềm đạm đáng yêu, thấp giọng nói: "Thuỷ Thần muốn chỗ tốt gì, chỉ cần ta có, liền có thể cho."

Khóe miệng của Lý Trường Thọ có một chút run rẩy, đã ngửi được sự tình không đúng lắm.

Có lẽ, vào lúc này, ở các nơi Thiên Đình đều đã "ồ" thành một mảnh.

"Tinh Quân đừng có nói đùa." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

"Ngươi có thể nói sự tình muốn phó thác cho ta nghe, nếu là tiện tay mà nói, ta căn cứ vào chuyện ta và ngươi cùng là tiên thần Thiên Đình, tự nhiên sẽ xuất thủ tương trợ. Nếu có chỗ khó khăn, còn xin tha thứ ta không thể tòng mệnh."

"Thuỷ Thần thật sự..." Ánh sáng trong mắt của Hằng Nga mờ đi, tiếng nói nhất chuyển, lại nói: "Việc này còn xin để cho ta chậm rãi kể lại, thỏ, đi lấy chút trà bánh."

Thiếu nữ thỏ ngọc kia nhỏ giọng xác nhận, quay người rời đi.

Lý Trường Thọ đứng dậy, cười nói: "Không cần phiền toái như vậy, ta còn có rất nhiều sự vụ phải xử lý, tốt hơn hết là Tinh Quân hãy viết sự tình phó thác vào phong thư, ta tự nhiên sẽ cấp cho Tinh Quân câu trả lời."

"Thuỷ Thần sốt ruột như vậy làm gì?" Hằng Nga liền vội vàng đứng lên, ngăn ở trước người Lý Trường Thọ, suýt nữa liền đụng phải.

Linh Châu Tử ở bên cạnh nháy mắt mấy cái, có một chút không rõ ràng trước mắt là tình huống gì.

Hằng Nga lại nhẹ nhàng thở dài, tránh sang một bên, thấp giọng nói: "Quảng Hàn Cung của ta lạnh lẽo, cũng không trách Thuỷ Thần muốn mau mau rời đi, Thuỷ Thần cứ đi đi. Ta bất quá chỉ là chi thất lạc của Nhân Tộc Thượng Cổ, ở trong Quảng Hàn Cung lạnh lẽo này, chung quy là không có cách nào giữ được Thuỷ Thần nửa bước."

Lý Trường Thọ: "..."

Nữ tử thật là lợi hại.

Hắn lúc này giống như là đứng ngồi không yên, chắc hẳn từ Ngọc Đế bệ hạ đến Thiên Binh thủ Thiên Môn, đều đang cao giọng la lên bảo hắn "ở lại", muốn nghe Hằng Nga có chuyện gì muốn cầu.

Lý Trường Thọ ngược lại là cũng không thèm để ý đối với chuyện này, điều duy nhất để ý, chính là Hằng Nga lấy ra thân phận công chúa Nhân Tộc Thượng Cổ này.

Chính mình vừa mới thu mười chín vị chiến binh Nhân Tộc Thượng Cổ, nói không chừng từng là "Nhân Tộc cùng thế hệ" với Hằng Nga, lúc này cũng không thể quá phũ với Hằng Nga.

Hơn nữa...

Lúc này Lý Trường Thọ đã xác định được, Hằng Nga trò chuyện với chính mình ở nơi đây, bất quá chỉ là một cỗ hóa thân!

Chơi thủ đoạn này ở trước mặt hắn, còn muốn làm cho hắn không nhận ra, vậy quả nhiên là ——

Đùa nghịch đại phủ trước mặt Bàn Cổ, chơi bùn trước miếu Nữ Oa.

Nói vô vi bên trong Thái Thanh Quan, nói đạo quả trong Lăng Tiêu bảo điện.

Lý Trường Thọ thở dài, trầm giọng nói: "Mà thôi, xem ở phân thượng cùng là Nhân Tộc, nếu tiên tử có chuyện gì khó xử, ta ở dưới tiền đề không ảnh hưởng đến bản thân, tự nhiên sẽ tương trợ đôi chút."

"Hằng Nga" ôn nhu cười một tiếng, lại hạ thấp người hành lễ, mời Lý Trường Thọ ngồi xuống một lần nữa.

Lúc này, một cơn gió nhẹ thổi qua ống tay áo của Linh Châu Tử, lặng yên không một tiếng động chui vào bên trong tấm ván gỗ lầu các biến mất không thấy gì nữa...

Thỏ ngọc bưng tiên quả rượu ngon tới, liền lập tức cúi đầu cáo lui.

"Hằng Nga" lại là từ đầu đến cuối không đề cập tới chính mình có chuyện gì muốn nhờ, chỉ là nói chuyện trời đất cùng với Lý Trường Thọ.

Những tiên thần ở phía trước Phủ Thủy Thần xem say sưa ngon lành, không ít lão Tiên Ông đều là mặt mày hớn hở.

Nhưng Lý Trường Thọ rất thận trọng trong lời nói, trước khi nói đều suy nghĩ mấy lần, từ đầu đến cuối không có nửa điểm thất thố, cũng coi như là thong dong có độ.

Trong âm thầm, một cỗ hóa thân của Lý Trường Thọ đã lẻn xuống dưới mặt đất Quảng Hàn Cung, tiến vào lầu các bị tiên quang bao phủ nào đó.

Với khuôn mặt đen, Lý Trường Thọ đưa tới một chút đạo vận Thái Cực Đồ, vô thanh vô tức nung chảy mười mấy tầng trận pháp xung quanh lầu các, tiềm ẩn chui vào trong, tìm tòi hư thực.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vội vàng không kịp chuẩn bị, liền xâm nhập vào một căn phòng có phần lộn xộn..

Quần áo chất đống dưới đất, hai bên có hơn chục tủ gỗ lớn, trên đó treo đầy các loại váy áo, còn có từng dãy giày thêu, giày vải, giày dây cỏ...

Trong tủ có một chiếc gương kính cao từ trần đến sàn tuyệt đẹp, đằng sau những chiếc tủ gỗ này có rất nhiều đồ trang trí, bao gồm giường, bình phong, ao nhỏ, thùng gỗ, bàn trang điểm, bàn ghế, cái gì cần có đều có.

Một số con rối lơ lửng trong ao.

Lý Trường Thọ nghe được một tiếng hừ nhẹ đắc ý, tìm theo tiếng mà đi, thấy được một...nữ tử đang nằm bên trên giường mềm, ăn trái cây, uống tiên nhưỡng, tạm thời là nhận định như vậy.

Bóng lưng của nàng yểu điệu, không thấy rõ khuôn mặt, mái tóc dài xõa tung tùy ý, bắp chân ngửa lên, nhìn vương quốc lưu ly lớn chừng bàn tay trước mặt, thỉnh thoảng nói thầm một câu.

Chương 864. -

"Cái gì mà Thuỷ Thần Thiên Đình, quyền quý Thiên Đình, nam nhân phía trên Mộc Công. Hừ hừ ~ trở thành người hầu của ta đi, làm bất cứ chuyện gì cho ta trong tương lai, bản công chúa điện hạ mới là nữ tiên đẹp nhất Tam Giới! A ha ha ha ha!"

Lý Trường Thọ: "..."

Yên lặng quay người, đưa tới đạo vận Thái Cực Đồ, vô thanh vô tức ra khỏi đại trận, nhẹ nhàng khép "cửa" đại trận.

Quấy rầy, cáo từ!

Giang hồ đường xa, không bằng không gặp!

Đây, đây là hiện trường của trạch lâu tinh?

Đột nhiên bắt đầu đồng tình với Đại Vu Nghệ chết thảm ở trong tay Yêu Tộc, còn bị hành hạ thành "kỹ thuật chủ yếu" của Trảm Tiên Phi Đao...

Cứ đi như thế?

Lý Trường Thọ suy tư đôi chút, rất nhanh liền có một chủ ý vạn toàn, cầm một viên Lưu Ảnh Cầu trong tay, mở đại trận ra một lần nữa, chui vào trong đó.

Bên trong lầu các gần mặt nước Quảng Hàn Cung, lời nói của "Hằng Nga" đột nhiên dừng lại, bên trong hai mắt nguyên bản còn có một chút hào quang mất đi sắc thái trong nháy mắt.

Lý Trường Thọ lại bất động thanh sắc nói tiếp: "Tiên tử ngày bình thường đều sống như thế này sao? Bên trong Quảng Hàn

Cung này rất là lạnh lẽo, vì sao không gọi một số nữ tiên đến?"

Quang mang trong mắt "Hằng Nga" nhẹ nhàng lấp lóe, chi tiết như vậy cũng chỉ có Lý Trường Thọ chú ý tới, ngay cả Linh Châu Tử cũng không phát giác được nửa phần.

"Hằng Nga" yếu ớt thở dài, thấp giọng nói: "Nào có ai nguyện ý ở trong Quảng Hàn Cung lạnh lẽo này?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiên tử nói đến đây, liền thật sự có một chút quá khiêm tốn."

Chúng tiên thần trước gương đồng cùng nhau gật đầu.

Mà lúc này, những tiên thần này chưa phát giác ra, đối thoại bên trong Quảng Hàn Cung, Lý Trường Thọ đã chiếm quyền chủ đạo, biến thành Lý Trường Thọ hỏi một câu, "Hằng Nga" đáp một câu.

"Hằng Nga" bắt đầu lộ ra một ít bất đắc dĩ, biểu tình phiền muộn, chính là biểu tình nhỏ xíu như vậy, cũng làm cho trong lòng không ít nam tiên siết chặt.

Vẻ đẹp của Hằng Nga, kỳ thật chưa thể vượt qua những nữ đại năng đỉnh tiêm bên trong thiên địa kia.

Nữ tử có tu vi cảnh giới đạt tới cảnh giới Đại La viên mãn, bước ra nửa bước về hướng thánh cảnh, ngoại hình, dung mạo, khí chất đều chịu ảnh hưởng của đạo chính mình, đã tiếp cận viên mãn của chính mình.

Nhưng Hằng Nga lại tạo ra cho người ta một cỗ cảm giác yếu đuối trời sinh.

Nàng xuất thân từ Nhân Tộc, cũng không phải là đại năng, ở bên trong mắt của hết thảy tiên nam, sẽ là đối tượng muốn bảo hộ trong tiềm thức.

Đương nhiên, những điều này cũng đều là "ấn tượng cố hữu" Hồng Hoang, lưu truyền bên trong Thiên Đình.

Tu vi cảnh giới của Hằng Nga, lúc này Lý Trường Thọ vừa mới nghiệm chứng qua...

Rất cao.

Hơn nữa còn nắm giữ đấu pháp tương đối lợi hại!

Ở dưới mặt đất Quảng Hàn Cung, trong một lầu các được bảo vệ bởi hàng chục tầng trận pháp.

Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ", nhìn xuống bàn tay trái bị đứt lìa cổ tay và Lưu Ảnh Cầu đã vỡ thành nhiều mảnh, nhất thời không nói nên lời.

Hạ thủ cũng có một chút quá tàn nhẫn!

Bất quá Lý Trường Thọ cũng có thể lý giải, giống như hắn, nếu bản thể của hắn giấu ở bên trong đan phòng bị người ta lặng lẽ mò đến phía sau, đối phương nếu không phải là Đại La Kim Tiên, chỉ sợ là sẽ biến thành tro bụi trong nháy mắt.

Lầu các ở dưới mặt đất này đã là vô cùng hỗn loạn, giá treo quần áo đổ sập, giày và tất bay bừa bãi, đại trận tầng bên trong bị vỡ nát.

Hiển nhiên, ở trong một cái chớp mắt vừa rồi, nơi này đã xảy ra đấu pháp khốc liệt.

Mà lúc này, Lý Trường Thọ cũng vô pháp dùng ngôn ngữ để hình dung nữ tiên ngồi quỳ chân trước mặt...

Nàng cực kỳ đẹp, hóa thân của 'con rối' bên ngoài chính là dung mạo thật của nàng. Mà áo mỏng và váy mỏng, tóc dài hơi xoăn lúc này, càng tô điểm thêm mấy phần phong tình.

Nếu không phải Lý Trường Thọ có Bách Mỹ Lão Đồ trấn áp đạo tâm, thật sự sẽ khó kìm chế được.

Chỉ là vị Hằng Nga này, cùng với Hằng Nga trong truyền thuyết, không giống như hai người.

Lúc này Lý Trường Thọ nhắm mắt lại, trước mắt đều là lúc vừa rồi chính mình vừa mới lên tiếng, Hằng Nga bỗng nhiên quay người, sự hung lệ xẹt qua trong đôi mắt đẹp...

Xác nhận là một kẻ "Nhẫn tâm".

Nếu không phải chính mình phản ứng kịp thời, nhanh chóng nói một câu 【ta nơi đây bất quá chỉ là một cỗ hóa thân, ta chỉ vừa mới tới nơi đây 】, Hằng Nga hẳn là sẽ trực tiếp xoá bỏ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ này của hắn.

Lý Trường Thọ vừa nói ra lời này, biểu tình của Hằng Nga liền chuyển biến sáu lần trong chớp mắt!

Ban đầu là tức giận, nhanh chóng biến thành kinh ngạc, lại trong phút chốc nước mắt lưng tròng như một nữ tử khốn khổ, sau đó biến thành điềm đạm đáng yêu, lại ra vẻ kiên cường trong nháy mắt, cuối cùng cúi đầu thở dài, có một chút vô lực quỳ ngồi xuống, phảng phất như trời đất sụp đổ...

Trong lúc đó, Hằng Nga còn xen lẫn biểu tình trợn trắng mắt.

Đây, chính là bậc thầy biểu cảm Hồng Hoang!

Lý Trường Thọ lắc đầu, lấy ra một cỗ Đạo Nhân Giấy ở bên trong tay áo, hóa thành bộ dáng lão thần tiên, thu hồi người giấy không trọn vẹn này.

"Tiên tử có tu vi thật cao."

"Hừ." Hằng Nga tức giận, quay đầu sang một bên.

Nàng sử dụng một chút mị thuật, đơn thuần chính là để hiển lộ mị lực tự thân, liền làm cho đạo tâm nam tiên của Lý Trường Thọ lay động khoảng ba phần ngàn.

Có thể nói là tương đối lợi hại.

Nhưng sau đó, Hằng Nga liền xoay đầu lại, hai mắt phiếm hồng, khẽ nhếch môi, dùng một loại giọng điệu "nhận mệnh" thấp giọng nói: "Không hổ là Thuỷ Thần Thiên Đình, tính toán ta chuẩn bị tỉ mỉ đã lâu, đều có thể nhìn thấu nhanh như vậy, lại tìm được chỗ bản thể của ta."

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, nghiêng người sang bên cạnh, cười nói: "Tiên tử vừa nói ra lời này, ta liền có một chút hoài nghi, làm cho ta tìm được nơi đây phải chăng cũng là tính toán của ngươi."

Hằng Nga cười khẽ, lạnh nhạt nói: "Vì sao Thuỷ Thần không dám nhìn ta?"

"Là do tiên tử quần áo không chỉnh tề." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Ta đã biết tiên tử là nữ tiên không tầm thường, càng không muốn có quá nhiều gút mắc với tiên tử, nếu như tiên tử muốn nói chuyện thẳng thắn với ta, còn xin tiên tử thu thập thỏa đáng."

Hằng Nga cười nói: "Ngươi mang theo nhiều ánh mắt như vậy tiến vào Quảng Hàn Cung, ta làm sao có thể thẳng thắn cùng với ngươi? Trước hết ta sẽ để cho con rối phía trên thối lui, nói chuyện với ngươi ở hai chỗ quá hao tổn tâm thần...ngươi quả nhiên là một quái nhân, trong cơ thể hẳn là có hai nguyên thần, vì sao có thể đồng thời nói chuyện với ta?"

Lý Trường Thọ cười cười, cũng không nhiều lời.

Hắn quay lưng đi, Hằng Nga đứng dậy đi ra sau tấm bình phong, phía sau rất nhanh liền truyền đến tiếng sột soạt.

Ở trong Quảng Hàn Cung, "Hằng Nga" cũng mở miệng nói: "Ta đi lấy một chút tiên nhưỡng c Thuỷ Thần, làm mấy món đồ ăn, cứ trò chuyện như thế này là quá mức buồn tẻ."

Nói xong nàng liền hạ thấp người cáo lui.

Lý Trường Thọ liếc nhìn Linh Châu Tử bên trong xó xỉnh, lúc này Linh Châu Tử ngược lại là đang nghiên cứu hoa sen trong ao...

Chương 865. -

Không cần nhìn tình hình ở phía trước Phủ Thủy Thần, liền biết không ít lão thần tiên, tiểu Thiên Tướng, đều đã sắp bò vào gương đồng.

Nhưng có một sự thật trớ trêu là các nam tiên trong Thiên Đình, không bao gồm Ngọc Đế, những người trong Động Suất Cung, chỉ sợ đều không phải là đối thủ của vị con gái Nhân Hoàng này.

Ấn tượng cố hữu là không thể thay đổi.

"Thuỷ Thần mời."

Phía sau truyền đến một tiếng kêu gọi, Lý Trường Thọ xoay người lại, Hằng Nga đã thay một bộ y phục rộng rãi, mái tóc đen như thác nước rơi xuống.

Ồ, lại đột nhiên nhiều hơn một chút phong phạm nữ hiệp.

Nàng như không nhìn thấy đối với hình ảnh rối bời xung quanh, mời Lý Trường Thọ đi ra sau tấm bình phong, ngồi ở sau bàn ngọc nơi đây.

Hằng Nga nhìn chằm chằm vào Lý Trường Thọ, đột nhiên hỏi: "Ngươi đã nghe được cái gì?"

"Nam nhân phía trên Mộc Công."

Cái trán của Hằng Nga treo đầy vạch đen, đầu ngón tay đỡ cái trán, vào giờ phút này cực kỳ giống đại tỷ tỷ xinh đẹp "Sau khi tỉnh rượu không muốn đối mặt với chuyện sai tối hôm qua ".

Nàng thấp giọng hỏi: "Có điều kiện gì mới có thể không nói ra?"

Lý Trường Thọ thản nhiên nói: "Ta đương nhiên sẽ không nói ra bên ngoài, chuyện này cũng không có chỗ tốt đối với ta."

Hằng Nga cong khóe miệng lên, chế giễu lại: "Hừ, đối với nam nhân có thể lừa gạt đại năng tiên thiên tới tay, ta tốt nhất là không thể tin hoàn toàn."

"Tin hay không đều là do tiên tử quyết định!" Lý Trường Thọ chắp tay một cái nói: "Ta tự tiện xông vào khuê các của tiên tử, bồi cái lễ tại đây. Tiên tử nói có việc muốn phó thác ta, không biết việc này là vì sao, nếu chỉ là gọi ta vào bên trong Quảng Hàn Cung trêu cợt một phen, vậy thì cũng không cần."

Hằng Nga thấp giọng nói: "Ngươi đưa ra yêu cầu trước đi."

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Nào có chuyện không nói thỉnh cầu, trước hết bảo người khác nói yêu cầu? Nếu tín nhiệm cơ bản nhất cũng đều không có, sao tiên tử phải ủy thác ta đi làm việc này."

Trong mắt Hằng Nga tràn đầy do dự: "Ngươi hãy để cho ta suy nghĩ một hồi."

"Được." Lý Trường Thọ nhắm mắt ngưng thần, bí mật quan sát phản ứng của Hằng Nga.

Hằng Nga vào giờ phút này, mang đến cho hắn một loại cảm giác...vẫn còn có một chút kỳ quái.

Đây cũng không phải là cảm giác không chân thật như hóa thân, tương phản, Hằng Nga mang đến cho hắn một loại cảm giác quá mức chân thực.

Chỗ này có mấy cái chi tiết:

Lúc nàng ngồi ở trên ghế vuông, là tận khả năng dựa vào thành ghế, để chính mình ngồi ổn định, mà không phải chỉ là nhàn nhạt ngồi như tuyệt đại đa số tiên tử, điều này làm nổi bật khí chất của nàng.

Tay nàng cũng có một chút "không thành thật", thỉnh thoảng nghịch mái tóc dài của mình, luồn ngón tay vào mái tóc, có vẻ hơi lo lắng.

Mãi cho đến khi vành mắt nàng bắt đầu phiếm hồng, đột nhiên nằm sấp trên bàn khóc lóc...

Lý Trường Thọ mở mắt nhíu mày, giật mình cảm thấy, chính mình cũng không phải là đang đối mặt với một nữ tiên bên trong Hồng Hoang.

Đương nhiên, Lý Trường Thọ cũng sẽ không chịu ảnh hưởng này, vô luận đối phương là thật sự cảm xúc sụp đổ, hay là đang diễn trò cho hắn xem, ba cái nguyên tắc "tiện tay mà thôi", "tự vệ trước tiên", "liên tục cân nhắc" này, tất nhiên là không thể ném đi.

Một lát sau...

Những tiên thần phía trước Phủ Thủy Thần chờ sốt ruột, chỉ có thể nhìn thấy Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" chậm rãi uống trà tại kia.

Bên trong đại trận dưới mặt đất Quảng Hàn Cung, Hằng Nga ôm hai chân co quắp ở trong ghế, hai mắt vô thần lầm bầm: "Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta tìm một người, ta có thể đáp ứng hết thảy yêu cầu của ngươi."

"Đại Nghệ?" Lý Trường Thọ hỏi lại.

Lời nói của Hằng Nga kẹt ở phần môi, nàng bất đắc dĩ cười một tiếng: "Nếu ta nói không phải, Thuỷ Thần lại nên nhìn ta như thế nào?"

Lý Trường Thọ còn chưa kịp nói chuyện, Hằng Nga đã là tự giễu nói ra mấy từ chói tai.

"Nói đơn giản chuyện xưa của ngươi cùng với Đại Nghệ đi." Lý Trường Thọ nói: "Ta cần nhờ vào đó cân nhắc, phải chăng có thể giúp ngươi được không."

Hằng Nga hỏi: "Ngươi có biết, chuyện xưa có quan hệ đến ta là cái gì?"

Lý Trường Thọ nhớ lại điển cố chính mình nhìn thấy bên trên cổ tịch...

【 Hằng Nga cùng với Đại Nghệ hiểu nhau yêu nhau, kết làm vợ chồng, sau khi Đại Nghệ bắn chín mặt trời, Yêu hậu vì trả thù Đại Nghệ, dùng Bất Tử Dược để thu hút sự chú ý của Hằng Nga, dẫn Hằng Nga bay vào bên trong Quảng Hàn Cung, từ đó thiên nhân lưỡng cách cùng với Vu Tộc Đại Nghệ không am hiểu bay. 】

Lý Trường Thọ dừng lại, lạnh nhạt nói: "Theo ta thấy, câu chuyện này có rất nhiều sơ hở."

Hằng Nga thấp giọng thở dài: "Đây chỉ là lời nói khoa trương của các trưởng đối với hậu nhân, đang thiện hóa việc này mà thôi."

"Ồ?"

"Ta sẽ nói đoạn trước, lúc ấy ta tỉnh lại sau khi ngủ say vạn năm..."

"Ngủ say vạn năm?"

"Ừm, nghe ta nói đi."

"Xin lỗi." Lý Trường Thọ gật gật đầu, làm người lắng nghe tiêu chuẩn.

【Sau khi Hằng Nga tỉnh lại, liên quân Nhân Tộc cùng với Vu

Tộc đã chiếm được ưu thế tuyệt đối đối với Yêu Tộc, sắp phát động quyết chiến đối với Yêu Đình.

Lúc đó, có lời đồn lưu truyền ở bên trong quân hai tộc, nói vào ngày đẩy ngã Yêu Tộc, Nhân Tộc sẽ khởi xướng tập kích đối với Vu Tộc. Còn có nói, Vu Tộc sẽ khởi xướng tập kích đối với Nhân Tộc.

Trên thực tế, hai tộc đều có kế hoạch như vậy.

Vì ổn định quân tâm đại quân, Nhân Hoàng sau cùng và mấy vị Tổ Vu thương nghị sự tình thông gia, dùng chuyện này để trấn an trên dưới.

Đại Vu Nghệ có uy vọng tương đối cao trong Vu Tộc đương thời, kết thành phu phụ cùng với con gái Nhân Hoàng Hằng Nga.

Sau khi Yêu Đình hủy diệt, hai quân đấu đá, Nhân Tộc thắng. 】

"Khi đó vị trí của ta ở bên trong Nhân Tộc đã là vô cùng xấu hổ."

Hằng Nga cong khóe miệng lên, như là đang kể sự tình của người khác, bình tĩnh giải thích: "Để không cản trở ánh mắt của bọn họ, ta đi đến Quảng Hàn Cung, lập lời thề Nguyệt Quế Thụ không ngã ta không bước ra khỏi Thái Âm Tinh nửa bước. Ta cũng nghĩ đến việc đã gả cho Vu thì đi theo Vu, chỉ tiếc Đại Nghệ đã chết ở trong tay Yêu Tộc, hơn nữa Đại Nghệ vốn là Vu đã có vợ con. Bọn họ biên câu chuyện này, hoàn toàn không cân nhắc đến sở thích của bản thân Vu Tộc, bọn họ đều yêu thích nữ tử Vu Tộc cánh tay còn thô hơn chân, mà phần lớn nữ tử Nhân Tộc chúng ta đều là bộ dáng mảnh mai. Yêu hậu Hi Hòa cũng là nữ tử khiến người ta khâm phục nhất tại thời đại kia, tính tình của nàng cao khiết, chưa từng tham gia sự tình Yêu Đình, đã từng âm thầm buông tha cho không ít phàm nhân..."

Lý Trường Thọ bình tĩnh bỏ qua cái đề tài này: "Vậy người ngươi muốn tìm là ai? Vị Nhân Tộc Thượng Cổ nào?"

"Ta..." Trong đôi mắt đẹp của Hằng Nga tràn đầy mờ mịt, thấp giọng nói: "Ta cũng không biết."

Lý Trường Thọ nhíu lông mày một cái, trong đáy lòng đã nghĩ đến điều gì, nhưng lúc này cũng không nói ra, chỉ hỏi: "Vì sao lại không biết?"

Hằng Nga chỉ ngón tay nhỏ nhắn vào ngực, hai mắt phiếm hồng của nàng, vào giờ phút này đẹp như thơ như hoạ.

Chương 866. -

"Ta ở đây giống như một mảnh ghép, một mảnh đã bị lấy đi. Ta chẳng biết tại sao lại đánh mất, cũng không biết đánh mất cái gì. Ta chỉ nhớ rõ có người từng nói bên tai ta. Đi chống lại, đi đánh vỡ số mệnh của chính mình, ngươi là muốn bị khóa ở trong cung lạnh lẽo một người vượt qua vô số năm tháng, hay là muốn tiêu dao thế gian làm nữ tiên không buồn không lo..."

Lý Trường Thọ cẩn thận cảm ứng sự biến hóa của lực lượng Thiên Đạo, nhỏ giọng hỏi: "Sau đó?"

"Không thấy." Hằng Nga khẽ hít vào một hơi: "Ta tỉnh lại, cái gì cũng đều không thấy."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, chẳng trách đủ loại biểu hiện của Hằng Nga lúc này, lại cho Lý Trường Thọ một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

Trong đáy lòng, cầm sách nhỏ ghi lại một tin tức có khả năng hữu hiệu...

【Thời gian điểm Lãng tiền bối bị xoá bỏ, hẳn là trước vạn năm Yêu Đình phá diệt.】

Lý Trường Thọ hỏi: "Ở bên trong cảm giác của ngươi, người mà ngươi muốn tìm, sẽ là gì của ngươi?"

"Sư phụ, hoặc là huynh trưởng." Hằng Nga lẩm bẩm nói: "Dường như thiên về sư phụ nhiều hơn."

Lý Trường Thọ: "..."

Vị tiền bối này thật đúng là có ánh mắt tốt, thu đồ đệ cũng đều là muốn chọn loại cấp bậc mỹ nữ đệ nhất Tam Giới này!

Muốn nói không có ý gì khác, có đánh chết hắn cũng đều không tin!

Lý Trường Thọ thở dài, những lời này tự nhiên không có cách nào nói đối với Hằng Nga, chỉ nói: "Nếu như chỉ là những tin tức này, ta chỉ sợ sẽ rất khó giúp được ngươi."

Hằng Nga cau mày nói: "Nhưng những chuyện khác, ta cái gì cũng đều không nhớ được."

"Có tín vật nào không?"

"Cũng không..."

Lý Trường Thọ nhíu mày đứng dậy, đi qua đi lại ở bên cạnh bàn vuông.

Hắn đang suy nghĩ, cuộc gặp gỡ của chính mình cùng với Hằng Nga, là chuyện xảy ra ngẫu nhiên, hay là trong cõi u minh có bàn tay lớn gì đang gảy.

Người Hằng Nga muốn tìm, chín thành chính là Lãng tiền bối trong miệng Thánh Mẫu nương nương, đây là chuyện tuyệt đối sẽ không có bất kỳ kết quả gì...

Nhìn nữ tiên trước mắt, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một chút bất đắc dĩ.

Lý Trường Thọ nói: "Ta có thể giúp ngươi, nếu ta có thể biết được người này là ai, tìm được tung tích của y, hoặc là nghe nói chuyện xưa của y, đều sẽ tới Quảng Hàn Cung báo cho ngươi một tiếng."

"Thật sự! ?" Hằng Nga vô thức đứng dậy, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nói: "Chuyện này bất quá cũng là tiện tay mà thôi, ta là Thuỷ Thần Thiên Đình, cũng thường xuyên đi lại tại Hồng Hoang, nếu như ngay cả ta cũng không thám thính được tin tức về người nọ, ngươi có ủy thác người khác cũng không dò xét được."

"Đúng, đúng!" Hằng Nga đi vòng qua bàn tròn, vào giờ phút này lại kích động không thôi, hai bước liền muốn xông lên.

Lý Trường Thọ đưa tay ngăn nàng tới gần, cười nói: "Nam nữ cách biệt, Nhân Tộc hữu lễ, còn xin điện hạ chớ nên vượt khuôn phép."

Hằng Nga vội nói: "Đa tạ Thuỷ Thần, ta có thể làm gì cho ngươi?"

"Việc nhỏ không cần mong nhớ, coi như ta và ngươi kết giao bằng hữu là được." Lý Trường Thọ vái chào, nói: "Còn xin tiên tử trình diễn xong cảnh ở phía trên, lúc này chúng tiên thần Thiên Đình đều đang nhìn, đừng có cô phụ danh xưng mỹ nữ đệ nhất Tam Giới."

"Ừm!"

Hằng Nga trịnh trọng gật đầu, còn chưa kịp nói thêm cái gì, Lý Trường Thọ mỉm cười, thân hình, Đạo Nhân Giấy bên trong tay áo, cùng nhau bị ánh lửa nhàn nhạt nuốt hết, biến mất không thấy gì nữa trong khoảnh khắc.

Trên ban công Quảng Hàn Cung, Lý Trường Thọ đứng dậy, chắp tay đi đến phía trước hồ sen, thoáng có một chút xuất thần.

Chúng tiên thần, Thiên Tướng Thiên Đình, đều cho rằng Lý Trường Thọ đây là giống như bọn hắn, chờ có một chút không kiên nhẫn.

Linh Châu Tử lại nhẹ nhàng chớp mắt, cảm giác được giờ khắc này Trường Canh sư thúc có một chút thâm trầm, như là đang suy nghĩ tâm sự gì.

Lý Trường Thọ lúc này đột nhiên cảm thấy...

Chính mình đến Quảng Hàn Cung chuyến này, tuyệt đối không phải chỉ là đến cho Hằng Nga một cái hy vọng hư vô mờ mịt...

Hiểu rõ càng sâu đối với Thiên Đạo, Lý Trường Thọ liền càng có thể cảm nhận được đủ loại chỗ quỷ quyệt của Thiên Đạo.

"Đã để Thuỷ Thần đại nhân đợi lâu."

Một tiếng khẽ gọi truyền đến từ phía sau, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, giống như chúng tiên thần trước gương đồng, đều là hai mắt tỏa sáng.

Lúc này Hằng Nga thay đổi quần áo, giống như là thay đổi hoàn toàn bộ dáng, càng lộ ra vẻ chói lọi.

Khuôn mặt thanh lãnh tuyệt mỹ kia, làm cho người ta gần như không có cách nào nhìn thẳng.

Ở phía trước Phủ Thủy Thần.

"Làm sao lại cảm thấy Hằng Nga tiên tử không giống như trước đây?"

"Giai nhân như thế, sống trong Quảng Hàn Cung đã lâu, một cái nhăn mày một nụ cười đúng là làm cho tâm thần người ta hướng tới như thế."

Tần Thiên Trụ lại là nhướng mày, nói thầm một tiếng tu vi thật mạnh.

Chuyện về sau, cũng có thể tính là • phúc lợi của nam tiên Thiên Đình.

Hằng Nga cùng với Thuỷ Thần trò chuyện với nhau một hồi, Thuỷ Thần tỏ ý ra đi, Hằng Nga ngỏ ý muốn dâng vũ khúc, để vị Thuỷ Thần tổng giáo tập Nguyệt Cung này nhìn, nàng phải chăng xứng đáng là vũ công chính hay không.

Lý Trường Thọ tự nhiên không dám cự tuyệt, nếu như cự tuyệt, trở về sẽ bị chúng nam tiên bẻ cột sống.

Hắn đáp ứng một tiếng, ngồi tại chỗ.

Hằng Nga đi đến một bên, nhẹ nhàng nhảy múa theo tiếng tiêu của thỏ ngọc.

Quả thật, dáng múa này rất đẹp, số một đương thời, cho dù Vân Tiêu tiên tử đã âm thầm luyện tập nhiều năm, ở trên phương diện này cũng chỉ có thể nói một câu "nghiệp dư không bằng chuyên nghiệp".

Nhưng trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại toát ra một ít ý niệm kỳ quái.

"Từ đầu đến cuối, vẫn không bằng cảm giác chờ mong tiên tử nhảy disco. "

...

Lúc rời khỏi Quảng Hàn Cung, Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn cung điện lạnh lẽo gần như hoang vắng này, trong đáy lòng khẽ thở dài.

Sau này không thể tới nơi đây nữa.

Hắn đi đâu tìm tin tức của Lãng tiền bối? Lãng tiền bối là bị Thiên Đạo xoá bỏ, trực tiếp xóa đi từ bên trong trí nhớ chúng sinh.

Thiên Đạo lão gia an bài chính mình tới, là cảnh cáo chính mình sau này không cần loạn làm? Nếu không sẽ có cùng kết cục?

Lý Trường Thọ lắc đầu, khẽ cười.

Con đường của hắn và Lãng tiền bối, hoàn toàn khác biệt.

Hắn theo đuổi ổn và cân bằng, tuyệt đối không phải nao núng, bất kỳ đường gì, bất kỳ đạo gì, đều phải một mực đi về phía trước, mới có thể biết phía sau là núi đao biển lửa, hay là chim hót hoa nở.

Thay vì nói chuyến đi này sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm của hắn, chẳng bằng nói, khiến cho hắn càng có ý chí chiến đấu hơn.

Hắn cũng không muốn Linh Nga trở nên giống như Hằng Nga.

【Loại vật số mệnh này, bản thân liền là một mệnh đề sai lầm, chúng ta phải tin vào quan điểm biện chứng của sự phát triển.】

Cùng lúc đó, trên ban công Quảng Hàn Cung, Hằng Nga đưa tay đỡ màn che, nhìn về hướng Lý Trường Thọ và Linh Châu Tử rời đi.

"Ài..."

Hồng nhan không muốn xa rời trần gian, cũng chỉ còn lại tiếng than nhẹ như vậy.

"Là một người tốt."

Thiếu nữ thỏ ngọc ở phía sau rùng mình, suýt nữa sốt ruột bật khóc.

Chương 867. -

"Lần này đi Quảng Hàn Cung, sư điệt ngươi có thu hoạch gì không?"

Trên đám mây đang dần rời khỏi Nguyệt Cung, Lý Trường Thọ hỏi như thế.

Linh Châu Tử hơi suy tư, đáp lời: "Sư thúc, vị Hằng Nga tiên tử kia thật đẹp, nhưng luôn mang đến cho đệ tử một cảm giác khó lường...nữ tiên Thiên Đình đều là như vậy sao?"

Lý Trường Thọ nghe vậy liền thở dài xúc động, vỗ vỗ phía sau lưng Linh Châu Tử, truyền âm nói: "Một phần là thế, một phần không phải, cũng không chỉ là nữ tiên. Có một chút tiên nhân thoạt nhìn đơn thuần vô hại, ý nghĩ trong đáy lòng còn nhiều hơn tóc trên đầu. Có một số thoạt nhìn có nhiều tâm tư, trên thực tế có khả năng chỉ là đầu đất bị lợi dụng. Sau này ngươi nhìn người, cũng nhất định phải lưu tâm, suy nghĩ nhiều hơn, nhìn nhiều hơn, đừng dễ tin...đúng rồi, đừng có nói những lời này ra ngoài."

Linh Châu Tử nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng hỏi: "Vậy sư phụ ta thì sao? Sư thúc thấy sư phụ ta như thế nào?"

"Thái Ất sư huynh sao." Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, thở dài: "Tâm đen miệng nhanh."

Linh Châu Tử hai mắt tỏa sáng, vui vẻ nói: "Hoá ra đánh giá của Trường Canh sư thúc đối với sư phụ là như vậy, tâm thẳng miệng...ách, tâm đen. Ta cảm thấy sư phụ cũng rất tốt..."

"Ha ha ha ha!" Lý Trường Thọ không khỏi cao giọng cười to, trong đáy lòng lại là đang có một chút suy nghĩ.

Linh Châu Tử cũng không thể luôn ở trong Phủ Thủy Thần, đấu vật chơi đùa cùng với những Thiên Tướng cũng không tính là diễn viên quần chúng kia.

Linh Châu Tử tới Thiên Đình nhiều năm như vậy, sự tình chính mình đáp ứng với Thái Ất Chân Nhân, hiệu quả vẫn luôn không rõ ràng, sự cải thiện cũng là có một chút có hạn.

Đây là thời điểm bắt đầu kế hoạch phát triển Linh Châu Tử chân chính.

"Ta vẫn luôn để ngươi ở bên trong Phủ Thủy Thần không ra ngoài đi lại, những năm này ngươi có cảm thấy buồn chán?" Lý Trường Thọ cười nói: "Qua một hai năm nữa, ta giải quyết xong sự tình của mình, lại giới thiệu cho ngươi một vài người bạn."

"Làm phiền Trường Canh sư thúc rồi." Linh Châu Tử cười đáp ứng một tiếng, trong tươi cười tràn đầy hồn nhiên ngây thơ.

Thậm chí làm cho Lý Trường Thọ không hiểu sao liền có một tí xíu...cảm giác tội lỗi.

Trở về Phủ Thủy Thần từ Quảng Hàn Cung, thu xếp tốt Linh Châu Tử, Lý Trường Thọ vội vàng chạy về Nguyệt Quế Cung, chờ đợi nhiệm kỳ của chính mình kết thúc.

Chuyến đi đến Quảng Hàn Cung lần này, có hai diễn biến xảy ra, lại là có một chút vượt quá đoán trước của Lý Trường Thọ...

Thứ nhất, là hắn đối mặt với Hằng Nga thong dong có độ, bình tĩnh nhìn nàng nhảy múa trong suốt quá trình, đạt được danh tiếng tốt.

Mà chuyện này rất nhanh liền lưu truyền ra tại Hồng Hoang, thậm chí đối với tai tiếng trước đây bởi vì hắn kết tội Vân Hoa tiên tử, đã giảm đi một chút, nói hắn thành "chính thần Thiên Đạo không có cảm xúc".

Chuyện này...

Lý Trường Thọ có chút vô lực phàn nàn.

Hắn cần Dương Tiễn đánh tới cửa, mà không phải là Dương Tiễn âm thầm thông cảm.

Vạn nhất Dương Tiễn trưởng thành, thật sự nói một câu "Ta hiểu ngươi, Thuỷ Thần", vậy thì hắn mượn tay Chuẩn Đề Thánh Nhân gieo xuống hạt giống cho Dương Tiễn, kế hoạch làm cho Dương Tiễn có thể nhanh chóng quật khởi như những Ma Binh kia, chẳng phải sẽ thất bại trong gang tấc?

Nhưng đối với chuyện như vậy, Lý Trường Thọ cũng không có biện pháp gì tốt lắm, sau này chỉ có thể chú ý nhiều hơn, tốt nhất là đừng để danh tiếng lan tràn ra bên ngoài.

Thứ hai, chính là loại hình thức "Gương đồng trực tiếp" này, cấp tốc lưu truyền ra ở bên trong Thiên Đình.

Lý Trường Thọ làm ra loại gương đồng này, chỉ là một chút khéo léo, sử dụng phương pháp tinh luyện không quá cầu kỳ, kết hợp vân kính thuật, kính hiện thuật, cùng với một chút cấm chế, rất dễ dàng bị bắt chước.

Không ít tiên thần đã làm ra các loại pháp bảo tương tự, các buổi truyền hình trực tiếp về "Một chọi một" đã xuất hiện trên Thiên Đình.

Lý Trường Thọ thấy thế, lập tức được truyền cảm hứng.

Đây không phải là【hệ thống rạp phim Lưu Ảnh Cầu】 mà hắn vẫn luôn muốn xây dựng trước đây sao?

Sử dụng gương đồng, lưu ly kính và các pháp khí đầu cuối, để tích hợp hệ thống truyền bá và Lưu Ảnh Cầu ghi chép, việc giải trí có hạn độ trong Hồng Hoang, chẳng phải có thể được hoàn thành bằng cách này?

Kế hoạch siêu cấp Thiên Binh chẳng phải có thể thuận lợi quảng bá?

Lý Trường Thọ biết là trong vấn đề này sẽ có những ưu và khuyết điểm, nhưng ưu điểm chắc chắn nhiều hơn nhược điểm.

Cứ làm đi!

Được Ngọc Đế cho phép, sau khi lập hồ sơ bên trong Thông Minh Điện, Lý Trường Thọ suất lĩnh tiên thần Thiên Đình chiến đấu vất vả ngày đêm, cấp tốc mở rộng mạng lưới hệ thống gương đồng nguyên thủy!

Hắn dựng lên một tấm gương đồng khổng lồ ở phía trước Phủ Thủy Thần.

Bảo vật này, là công sức của mấy trăm vị tiên thần Thiên Đình, thợ lành nghề, miệt mài suy nghĩ hàng chục ngày đêm, tên là "Đại Trung Chuyển Đồng Kính".

Chiếc gương này có thể tiếp nhận 300 người truyền hình trực tiếp cùng lúc và đưa nội dung phát trực tiếp đến 30.000 chiếc gương đồng.

Kết nối với chiếc gương đồng này là hai loại gương đồng nhỏ nguyên bộ, loại gương thứ nhất dùng để sản xuất nội dung và loại gương thứ hai dùng để phát ra đơn thuần.

Loại gương đồng thứ nhất cần tiên thần chủ động xin, sau khi thông qua xét duyệt của Thông Minh Điện, liền sẽ cấp cho danh hào " người ghi chép Thiên Đình ", cho phép tiến hành các hoạt động truyền hình trực tiếp xanh tươi, vô hại.

Loại gương đồng thứ hai có giá ba trăm linh thạch, chỉ có thể sử dụng ở bên trong Thiên Đình, có thể tự chọn kích thước mặt gương, có thể chọn nội dung sẽ phát sóng cùng lúc, Phủ Thủy Thần khuyến nghị tất cả mọi người mua sắm.

Tất cả quyền giải thích về những chiếc gương đồng này thuộc về Phủ Thủy Thần.

Liền như vậy, "Gương đồng giải trí" cấp tốc hưng khởi ở bên trong Thiên Đình.

Ba vạn chiếc gương đồng rất nhanh liền tiêu thụ không còn, Lý Trường Thọ chia hoa hồng cho các vị tiên thần tham dự nghiên cứu phát minh, lại sau khi lấy ra một bộ phận bổ sung bảo khố Thiên Đình, lãi ròng...chỉ có trăm vạn linh thạch.

Đây chỉ là một chút tài bảo, vừa đủ để hoàn thành một "vệ tinh hỏa lực" trên Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ hắn thân là chuẩn đệ tử Thái Thanh, quyền thần Thiên Đình trung đẳng, hiện nay sẽ còn để ý những linh thạch này?

Đương nhiên là để ý.

Nếu có thể sớm hoàn thành tư tưởng của mình: Tiểu Quỳnh Phong • cơ thể hoàn chỉnh, cũng sẽ có nhiều cảm giác an toàn hơn!

Tiên thần xin làm " người ghi chép Thiên Đình ", đã sắp đột phá trăm người.

Lý Trường Thọ đã viết một phần "quy tắc ghi chép" cho họ, đánh dấu những vấn đề cần chú ý.

Không thể lòe người, không thể nhằm vào vấn đề cá nhân, không thể tổn hại uy nghi Thiên Đình, không thể có bất luận nội dung gì gây ra sự khó chịu của người khác, người vi phạm sẽ được Lôi Phạt Điện hầu hạ.

Lại qua nửa tháng, có mấy vị tiên thần Thiên Đình giỏi về biểu đạt bản thân, bắt đầu nhanh chóng nổi tiếng, trở thành nhóm 【 gương đỏ 】đệ nhất trong Thiên Đình.

Nổi tiếng nhất trong đó, lại là Phó thống lĩnh thuỷ quân Thiên Hà - Biện Trang, người muốn gia tăng sự nổi tiếng của mình và tạo điều kiện giao lưu với nhiều tiên nữ trên trời hơn.

Chương 868. -

Phong cách phát sóng trực tiếp của y gần như thế này ...

Mấy vị Thiên Binh khua chiêng gõ trống ở bên cạnh, Biện Trang mặc chiến giáp sáng như bạc, thể hiện mị lực chết người của mình, la lên có tiết tấu đối với gương đồng:

"Xin chào các đồng đạo! Mạt tướng là Phó thống lĩnh thuỷ quân Thiên Hà Biện Trang, hôm nay ta sẽ hát bài "rồng xanh trong sóng" tặng cho các vị! Hy vọng các vị sẽ thích nó!

Cửu, răng bồ cào cháy trong lửa!

Giáp, đi theo ta trong trận chiến!

Thiên, bờ sông dài vô tận!

Ta, cào con rồng xanh này!

Này! Ngao Ất ~ xem cào ~ "

Ngao Ất đang ung dung đọc sách quân sự, nắm chặt cánh tay bị bồ cào chín răng cào rách làn da, quay khuôn mặt đen lại, lấy ra một thanh trường thương, trong miệng phát ra một tiếng rồng gầm, quay người nhào tới...

Biện Trang ngày đó, như mọi khi, bình yên trôi trong nước Thiên Hà.

Thông qua hệ thống gương đồng, có Kim Tiên chia sẻ kỹ xảo luyện đan luyện khí, có nữ tiên trực tiếp thêu hoa làm áo, cũng có tiên tử Dao Trì mở trực tiếp múa kiếm vung đao, tràn đầy sát khí.

Khẩu hiệu tuyên truyền Lý Trường Thọ đặt ra, cũng là bởi vì sự tình Hằng Nga biểu lộ cảm xúc...

【 Đánh vỡ ấn tượng cố hữu, định nghĩa lại tiên thần! 】

Nhân tiện, Lý Trường Thọ sai người đưa hai chiếc gương đồng đến Quảng Hàn Cung.

Một chiếc là cho vị trạch nữ hung hãn kia, khục, mỹ nhân đệ nhất Tam Giới giải sầu, một chiếc là để nàng cũng gia nhập hàng ngũ biểu đạt bản thân, cũng coi như có chút giao tiếp với thế giới bên ngoài.

Không bao lâu, liền xuất hiện một buổi phát sóng trực tiếp "thỏ ngọc ăn cà rốt", thiếu nữ thỏ ngọc ôm một cái sọt củ cà rốt, vừa gạt lệ vừa gặm.

Bởi vì Hằng Nga quá nổi danh, số lượng người xem buổi phát sóng trực tiếp này suýt nữa làm Đại Trung Chuyển Đồng Kính tại Phủ Thủy Thần quá tải...

Thiên Đình bởi vì sự tình【phát sóng trực tiếp】, có một chút hoạt bát và sôi nổi hơn so với trước đây.

Khi một vị tiên thần hỏi, tại sao không thêm một số phương pháp tương tác, ví dụ như tặng bảo vật, tặng linh thạch cho "người ghi chép Thiên Đình" mà bản thân thích, liền bị Lý Trường Thọ trực tiếp phủ định.

Loại "khen thưởng" này dễ dàng thúc đẩy ra một loại hình giải trí không thể kiểm soát, chúng tiên thần, Thiên Tướng, vẫn phải lấy việc tu hành làm chủ...

Việc phát sóng trên gương chỉ để giải tỏa nhàm chán, làm một chút tuyên truyền khi tất yếu, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không để nó biến chất.

Trong lúc nội bộ Thiên Đình càng ngày càng sôi động, Lý Trường Thọ phái mấy chục đội Thiên Binh Thiên Tướng, mượn những vị trí mái nhà dễ thấy nhất trong số mấy chục trấn ở Đông Thắng Thần Châu, dựng lên từng chiếc gương đồng lớn.

Gương đồng hiện ra hình ảnh rõ ràng, bắt đầu phát ra ảnh lưu niệm Thiên Đình trưng binh lần đầu tiên, nhân vật chính chính là Hữu Cầm Huyền Nhã.

Nội dung trong đó cũng rất đơn giản, Hữu Cầm Huyền Nhã cưỡi thiên mã, người mặc chiến giáp có một chút tàn tạ, xông vào mây đen trên bầu trời u ám, la lên một tiếng: "Ánh sáng Thiên Đình!"

Ánh vàng nở rộ, mây đen tiêu tán, bầu trời lập tức hóa thành xanh thẳm, ánh mặt trời chiếu rọi bầy yêu gầm thét bên dưới.

Xấu hổ thì xấu hổ, nhưng hiệu quả quả thật không tệ.

Lý Trường Thọ tĩnh tọa ở bên trong Nguyệt Quế Cung, thôi động từng bước một những "kế hoạch nhỏ" này, trong đáy lòng tính toán đại tính kế chín mươi năm sau, chín trăm năm sau.

Ở bên trong Nam Thiệm Bộ Châu, tốc độ bộ lạc Thương phát triển vô cùng kinh người, cấp tốc chiếm đoạt một đám bộ tộc, cũng tiến quân về khu vực trung bộ Nam Thiệm Bộ Châu phồn hoa.

Khí vận Nhân Tộc đang hội tụ về hướng bộ lạc Thương, khí vận Nhân Hoàng bắt đầu lại ngưng tụ một lần nữa, cùng một nhịp thở cùng với Thiên Đình.

Làm đồ đằng của bộ lạc Thương, Khổng Tuyên vẫn luôn ẩn giấu ở bên trong bộ lạc này, rất có kiên nhẫn bảo hộ bọn họ, phàm là có tiên môn, tiên tông muốn gây sự, những thích khách được phái tới đều sẽ biến mất vô thanh vô tức.

Đội quân Thương xuất chinh, lúc hai quân giao chiến, nếu có Luyện Khí Sĩ tham dự, đều sẽ bị xoá bỏ trong chớp mắt.

Khí vận Phượng Tộc cũng bởi vậy, cuối cùng đã được cải thiện...

Ngày hôm đó, Lý Trường Thọ gọi Hữu Cầm Huyền Nhã tới, báo cho nàng ít ngày nữa liền phải đi Thiên Đình, Hữu Cầm Huyền Nhã không có một chút chần chờ nào, lập tức liền muốn đi thu thập hành lý.

Lý Trường Thọ ngăn nàng lại, cười nói: "Nhân cơ hội này, ta cũng có việc muốn căn dặn môn phái, Huyền Nhã ngươi đi mời chưởng môn đến bên trên Hắc Trì Phong gặp mặt, xem như thực tiễn cho ngươi."

"Ừm, sư huynh cứ thu xếp đi." Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ vuốt cằm, cưỡi mây bay về hướng Phá Thiên Phong.

Lý Trường Thọ truyền âm chào hỏi một câu, mời mấy vị đại lão • phòng bài bạc Tiểu Quỳnh Phong đến bên hồ tập hợp, sau đó cùng nhau đi đến đỉnh núi sát vách...

Hồng Hoang không kể năm tháng, năm tháng như nước chảy, lần trước Hắc Trì Phong náo nhiệt như vậy chính là lần Vân Tiêu đến đây trước kia.

Lý Trường Thọ chỉ cảm thấy nhoáng một cái, còn tưởng rằng là ngày hôm qua.

Sau khi bước vào cảnh giới Kim Tiên, " khái niệm về thời gian " quả thật có biến hóa vi diệu.

Bạch Trạch, Lý Trường Thọ, Triệu Công Minh đi đến phòng bếp bận rộn, sau đó Hư Không chưởng môn Quý Vô Ưu chạy đến, cũng chỉ có thể nhận được đãi ngộ giống như Triệu Công Minh, làm trợ thủ của hai vị đầu bếp.

Vì để cân bằng khí tức âm dương nơi đây, Lý Trường Thọ còn nhờ sư tổ Giang Lâm Nhi mời sư bá tổ Vong Tình thượng nhân tới.

Lúc Vong Tình thượng nhân mới tới, liền thấy mấy vị tiên nữ đang tạo ra một dòng suối uốn lượn bên cạnh đầm nước......

Lúc ấy, Phú Quý chính là nhướng mày.

Phu nhân nhà mình thật đúng là!

Không để ý bối phận lớn nhỏ, cùng với đồ nhi của chính mình - Tửu Cửu, Tửu Vũ Thi, đệ tử ký danh của chưởng môn - Hùng Linh Ly, đồ tôn Huyền Nhã, Linh Nga, đùa giỡn tại kia...

Vong Tình thượng nhân vuốt ve hai sợi tóc trắng phía trước tóc mai, áo trắng như tuyết, tiên khí tản ra bốn phía, lập tức muốn đi về phía trước răn dạy đồ đệ mình vài câu.

Nhưng mà, y vừa muốn cất bước hướng về phía trước, liền thấy tiếng hô hoán cố ý hạ thấp của chưởng môn từ phía sau: "Vong Tình, bên này bên này."

Vong Tình thượng nhân nhíu mày nhìn lại, trong lòng cũng là thất kinh.

Chưởng môn lại khoác lên mình bộ quần áo kỳ lạ bên ngoài đạo bào, trong tay còn cầm một chiếc chảo sắt, đán...sử dụng pháp thuật cô đọng nước để cọ rửa phần dầu còn sót lại trong chảo!

Sau đó trong phòng bếp truyền đến một tiếng: "Tiểu Quý, chảo!"

"Đến rồi!" Vô Ưu chưởng môn mỉm cười với Quý Vô Ưu, quay người chạy về.

Vong Tình thượng nhân: "..."

Đây, đây là tình huống gì?

Không bao lâu, Vong Tình thượng nhân cũng gia nhập hàng ngũ trợ thủ, y ngồi xếp bằng trước bếp lò, cẩn thận từng li từng tí khống chế nhiệt độ, đạo tâm dời sông lấp biển.

Lão tiền bối mặc chiến giáp, để râu quai nón, luôn quấy rối ở bên cạnh này, chính là đại năng Tiệt Giáo Triệu Công Minh.

Sự tình Bạch Trạch, Vong Tình thượng nhân cũng coi như biết được, nhưng lúc này nhìn về phía vị một trong mười đại Yêu Soái Thượng Cổ này, nhân vật cơ trí mưu trí vô song ghi lại bên trong cổ tịch, lại đang hoàn toàn...bị cuốn vào bên trong việc nấu nướng...

Chương 869. -

Thậm chí, đệ tử trong môn phái trước đây ít năm được y có một chút coi trọng, suy nghĩ muốn cho một chút chỗ tốt, hiện nay đúng là vị Thuỷ Thần Thiên Đình đại danh đỉnh đỉnh kia, khắc tinh của Yêu Tộc, Nhị đệ tử của Thánh Nhân Nhân Giáo!

Vong Tình thượng nhân đột nhiên có cảm giác phiền muộn sống vô dụng nhiều năm như vậy.

"Ngươi gọi là Phú Quý?"

Bên cạnh truyền đến âm thanh chào hỏi, Vong Tình thượng nhân ngẩng đầu một cái, liền nhìn được Triệu Công Minh mặt mày hớn hở, liền muốn vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Không cần, không cần."

Triệu Công Minh đưa tay lăng không ấn xuống, thuận thế ngồi xổm xuống bên cạnh, cầm một khối ngọc phù đưa cho Vong Tình thượng nhân.

"Một chút tâm đắc tu hành, xem như lễ gặp mặt."

Vong Tình thượng nhân lập tức có một chút kích động, chắp tay nói: "Đa tạ tiền bối."

"Chút lòng thành mà thôi, tiếp tục làm việc đi."

Triệu Công Minh vỗ vỗ đầu vai của Vong Tình thượng nhân, đứng dậy, híp mắt ngâm nga giai điệu mà Linh Nga đang chơi, quay người rời đi.

Sư tổ phu của Trường Thọ, bất ngờ đạt được hạnh phúc trong khi trông bếp lò...

Thật dễ dàng đưa tới Tử Tiêu Thần Lôi gì đó.

Vào lúc hoàng hôn, một đám người tụ tập bên cạnh đầm nước, uống rượu làm vui, vui vẻ cười nói.

Lý Trường Thọ nói sự tình Hữu Cầm Huyền Nhã sẽ đi lên Thiên Đình, cũng căn dặn chưởng môn, để bên trong môn phái tận lực phong tỏa tin tức, đừng để tin tức truyền ra.

Tiện thể, Lý Trường Thọ lại đưa ra một đề nghị cho chưởng môn—— sau này đưa một bộ phận đệ tử môn nhân có tiềm lực xuất chúng đến Thiên Đình nhận chức.

Có Lý Trường Thọ ở phía sau chăm sóc, đương nhiên sẽ không để bọn hắn mạo hiểm một cách tuỳ tiện.

Quý Vô Ưu có một chút do dự, cũng không trực tiếp đáp ứng.

Luyện Khí Sĩ đối với Thiên Đình, vẫn như cũ có một loại tâm lý mâu thuẫn...

Bạch Trạch lại nói: "Trong đại kiếp tương lai, kiếp vận chỉ sợ không chỉ rơi vào trên người đệ tử Thánh Nhân Xiển, Tiệt, phương tây. Các vị hãy suy nghĩ kỹ một chút, Trung Thần Châu bây giờ có bao nhiêu tiên môn, bao nhiêu Kim Tiên? Gần đây bần đạo đã từng suy tính, chỉ sợ một nửa tiên môn sẽ trở thành kiếp tro trong đại kiếp."

Quý Vô Ưu cùng với Vong Tình thượng nhân không khỏi lộ vẻ mặt nghiêm túc.

Triệu Công Minh buồn bực nói: "Đại kiếp có quan hệ gì cùng với bọn hắn?"

"Cái gọi là đại kiếp, vốn là đại nạn khôn lường của sinh linh thiên địa!" Bạch Trạch nghiêm mặt nói: "Trong đại kiếp Long Phượng, sinh linh Viễn Cổ tử thương hơn phân nửa, trong đại chiến Vu Yêu, sinh linh bên trong thiên địa hao tổn sáu thành. Mà Nhân Tộc hiện nay so với những nhân vật chính thiên địa trước đây đều có một chút bất đồng, phàm nhân hẳn là sẽ không nhập kiếp, nhưng Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc đều tồn tại hàng vạn sợi tơ liên hệ cùng với Đạo Môn, hẳn là đều sẽ nhập kiếp. Gần đây bần đạo cảm ứng Ngũ Bộ Châu cùng với ba ngàn thế giới, sát khí sát phạt đấu pháp, đúng là nhiều hơn gấp mấy lần so với trăm năm trước."

"Độ Tiên Môn chúng ta ngày mai liền sẽ bắt đầu phong sơn."

Quý Vô Ưu nói một câu như thế, Vong Tình thượng nhân ở bên cạnh cũng nói nhanh chóng yêu cầu đệ tử môn nhân bên ngoài về núi.

Triệu Công Minh cười nói: "Đừng có suy nghĩ nhiều, uống rượu đi, đại kiếp đến sẽ không tránh được, cứ gánh là được."

Linh Nga ngồi bên cạnh Lý Trường Thọ không nhịn được nhỏ giọng thầm thì: "Công Minh huynh trưởng cũng phải cẩn thận một chút..."

"Ha ha ha ha!" Triệu Công Minh tràn đầy cảm khái, không nhịn được trêu chọc nói: "Không nghĩ tới, Linh Nga cũng sẽ quan tâm đến người khác ngoài sư huynh của mình?"

Khoé miệng của Linh Nga cong lên, khẽ nói: "Ta chính là đang lo lắng, nếu ngài nhập kiếp, khẳng định sẽ liên luỵ đến Vân Tiêu tỷ tỷ, vậy thì sẽ liên lụy đến sư huynh của ta."

Cái trán của Triệu Công Minh treo đầy vạch đen, mấy người ở bên cạnh đang uống rượu không nhịn được cười ra tiếng.

Lý Trường Thọ đưa tay gõ đầu Linh Nga: "Đừng có nói lời trong lòng ra! Bây giờ Công Minh lão ca làm việc đã chững chạc hơn rất nhiều, dù sao cũng đã rất nhiều năm không có đi ra ngoài đụng người."

Triệu Công Minh ra vẻ tức giận, cười mắng: "Có tin hay không ngày hôm nay ta liền đi đến phía trước sơn môn Linh Sơn nằm xuống!"

Hai mắt của Lý Trường Thọ tỏa sáng: "Linh Sơn còn có sơn môn?"

"Tự nhiên có." Bạch Trạch cau mày nói: "Thuỷ Thần hẳn là lại nghĩ tới tính kế khác?"

"Cũng không...chỉ là có một chút cảm thấy hứng thú mà thôi."

Trong nụ cười của Lý Trường Thọ nhiều hơn mấy phần thâm ý, lấy ra từng túi bảo nang ở bên trong tay áo, dùng tiên lực đưa tới trước mặt mấy vị "người mới" đang ngồi, cười nói: "Theo quy củ bên trên Hắc Trì Phong, các ngươi vẫn phải lập ra lời thề đại đạo, không thể nói chuyện hôm nay đối với người khác. Đây là chuyện có can hệ trọng đại, không phải là trò đùa. Hơn nữa các ngươi phải nhớ rõ, lúc nào cũng phải mang theo những món đồ chơi nhỏ kia, ít nhất cách chính mình không xa hơn ba trượng, tránh cho bị người khác nghe được tiếng lòng."

Tửu Cửu tiếp nhận bảo nang nhìn một hồi, ngạc nhiên nói: "Trước đây không phải ngươi đã cho chúng ta những ngọc bội này?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đây đều là dự bị, chuẩn bị trước cho hiểm hoạ. Có một đầu thần thú tên là Đế Thính, có thể nghe tiếng lòng vạn linh, lập trường của nó đối lập với chúng ta, hai lần Độ Tiên Môn chúng ta bị tấn công trong những năm gần đây, liền có quan hệ với thế lực sau lưng Đế Thính."

Công tác phòng Đế Thính, một khắc cũng đều không thể thư giãn.

Đám người cùng nhau đáp ứng, lập ra lời thề theo thứ tự, nhờ vào đó nhắc nhở bản thân chớ tuỳ tiện tiết lộ việc này...

Tiệc rượu kết thúc vào tảng sáng.

Bên trong an bài của Lý Trường Thọ, Hữu Cầm Huyền Nhã sẽ đi tới Thiên Đình vào ba ngày sau.

Trong ba ngày thời gian này, Lý Trường Thọ để cho chính mình thả lỏng một chút...

Phương thức buông lỏng cũng rất đơn giản, chính là chỉ điểm Linh Nga tu hành, cũng cho Linh Nga một ít thúc giục và ban thưởng cổ vũ vừa phải.

Linh Nga thập phần vui vẻ đối với chuyện này, ôm phiến đá vui đến phát khóc, suýt nữa nhào lên cắn sư huynh một phát.

Tính toán thời gian điểm một chút, Lý Trường Thọ phái một cỗ Đạo Nhân Giấy, hóa thành bộ dáng trung niên đạo sĩ【 Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư 】, cưỡi mây đến tây bắc Trung Thần Châu, đi tìm Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Vì lý do ổn thoả, vẫn phải chú ý con đường tu đạo Dương Tiễn đi lúc này.

Hắn đã thay đổi hướng đi nguyên bản của Phong Thần, thật đúng là lo lắng chịu ảnh hưởng của chính mình, Dương Tiễn không tu thành Bát Cửu Huyền Công, không đi trên con đường Chiến thần nhị đại Thiên Đình.

Lý Trường Thọ tính kế ở bên trên việc này nhiều như vậy, lại là mượn tay Thánh Nhân gieo xuống chấp niệm cho Dương Tiễn, lại là hao tâm tổn trí đi cứu hồn phách Dương Thiên Hữu, tự nhiên có một chút tư tâm của chính mình...

Chính mình không lưu lại thủ đoạn, giúp Thiên Đình bồi dưỡng mấy nhân tài trụ cột, sau này làm sao về hưu?

Chương 870. -

Sau khi cứu người chính mình muốn cứu trong đại kiếp Phong Thần, hắn cũng không thể luôn ngâm mình bên trong cái phao Thiên Đình, đến lúc đó chuẩn bị một bình trà, một chén rượu, lái Tiểu Quỳnh Phong đã hoàn thành cải tạo tối cao bay vào thiên ngoại...

Nghĩ đến liền cảm thấy thoải mái.

Đúng lúc này, một tia đạo vận lưu chuyển ở trong lòng, tinh thần của Lý Trường Thọ chấn động, liền vội vàng đánh tan những ý nghĩ của chính mình này, tĩnh tâm chờ đợi đạo vận vô cùng tối nghĩa này ngưng tụ thành hai chữ to dưới đáy lòng.

【 Thái Thanh 】

Thái Thanh?

Lý Trường Thọ cũng sửng sốt một chút.

Thái Thanh lão sư dùng đại đạo Thái Thanh truyền đạo vận Thái Thanh ngưng tụ thành hai chữ Thái Thanh, không phải là có ý bảo chính mình đi đến Thái Thanh Quan bái kiến hay sao?

May mắn thay, tóm lại không phải là hai chữ 【 ha ha 】.

Khoát lên người đạo bào mà Linh Nga tự tay may, buộc mái tóc dài, lộ ra nụ cười bình tĩnh đối với tấm gương, sau đó lại điều chỉnh một chút, khôi phục thành khuôn mặt nghiêm túc...

Nghiêm túc vẫn tốt hơn.

"Sư huynh ~"

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, Linh Nga ôm một chiếc lư hương bay vào nhà tranh, bày lư hương ở bên người Lý Trường Thọ, đốt lên cho sư huynh.

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, triệt tiêu ngụy trang bên trên khuôn mặt, cùng với mấy tầng hào quang giảm mị lực của chính mình xuống kia.

Đeo một mặt dây chuyền bằng ngọc bích, buộc một dải lụa màu lục lam đồng màu với áo choàng, lại sửa sang tóc mai, theo thói quen sờ sờ bộ râu đời này đã có thể khống chế dài hay là không dài.

Sau đó, hắn vuốt lại cổ áo, phủi bụi trên mũi giày và dừng hoạt động của các Đạo Nhân Giấy ở khắp nơi, chuyển tâm thần về bản thể.

Lý Trường Thọ nhìn mình trong gương, khe khẽ thở dài.

Hắn đây là làm sao?

Rõ ràng có thể dựa vào mặt ăn cơm, lại đi lên một con đường tu hành dựa vào tính kế tâm đen thu hoạch được quyền sinh tồn tại Hồng Hoang!

Lý Trường Thọ không ngờ rằng lần đầu tiên trong đời chính mình ăn mặc nghiêm chỉnh, lại không phải là đi gặp vị tiên tử kia...

Đạo Nhân Giấy ở trên đường đi đến bái phỏng Ngọc Đỉnh Chân Nhân, đột nhiên nhận được lời triệu hoán của Thái Thanh lão sư, bảo hắn đi đến Thái Thanh Quan một chuyến.

Thánh Nhân lão gia triệu hoán, còn có thể là chuyện gì nữa?

Truyền pháp, răn dạy, chính thức thu đồ, bàn giao một ít đại sự, cũng chỉ nằm ở trong bốn lựa chọn này.

Tóm lại là không có khả năng bảo hắn đưa một chiếc gương đồng tới, coi tiết mục giải trí trên Thiên Đình.

Điều đó thực sự không rõ ràng.

Ý niệm tới đây, trên khóe miệng của Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười thản nhiên, lại thử mấy tư thế, khoanh tay làm bộ dáng thâm trầm, mặt lộ vẻ mỉm cười gia tăng cảm giác thiếu niên, lông mày kiếm dựng lên làm mặt lạnh.

Phốc —— bên cạnh đột nhiên có hơi nước lượn lờ, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, đã thấy Linh Nga xiêu xiêu vẹo vẹo đổ vào bên trong ghế, khuôn mặt đỏ rực, đỉnh đầu ứa ra khói trắng.

Giá trị sư huynh bị quá tải nghiêm trọng.

"Được rồi, bây giờ ta phải đi gấp."

Lý Trường Thọ hắng giọng, gọi ra Huyền Hoàng Tháp, truyền âm căn dặn Bạch Trạch chú ý Tiểu Quỳnh Phong, quay người đi đến nhà tranh bên cạnh.

Đốt ba cây hương cao, bái bài vị của sư phụ.

Tề Nguyên, tiên mất sớm, hưởng dương hơn ngàn tuổi.

"Sư huynh!" Linh Nga hô hào ở phía sau, chạy lên từng bước nhỏ, kiễng chân, nghiêng người về phía trước, mừng khấp khởi nhìn khuôn mặt thật mà Lý Trường Thọ hiếm khi lộ ra, nhỏ giọng hỏi: "Huynh đây là muốn đi gặp Vân Tiêu tỷ tỷ sao?"

"Tự nhiên...không phải." Lý Trường Thọ cười nói: "Lão sư triệu kiến, hẳn là có chuyện gì muốn bàn giao, bảo ta đi vào bên trong Thái Thanh Quan."

Linh Nga run lên, sau đó liền nhẹ nhàng thở ra: "Còn tưởng rằng sư huynh muốn dùng bản thể đi gặp vị Hằng Nga kia."

Lý Trường Thọ nói: "Muội ngay cả chân cũng không bước ra khỏi nhà mà cũng biết việc này sao."

"Chuyện này đã lan tràn khắp nơi." Linh Nga phình miệng nói: "Mỹ nhân đệ nhất Tam Giới đấy."

Lý Trường Thọ tiện tay nhéo khuôn mặt Linh Nga, Linh Nga ôi hai tiếng, bị sư huynh nhẹ nhàng xoay một vòng, mặc dù tức giận nhưng lại không dám nói gì.

Lý Trường Thọ trêu chọc nói: "Ta vốn cho rằng muội đã hiểu, vi huynh chưa từng trông mặt mà bắt hình dong."

Nói xong liền hóa thành một tia gió xuân, cùng với Huyền Hoàng Tháp biến mất không thấy gì nữa.

Linh Nga cúi đầu xuống, cảm giác chính mình vừa mới rồi là bị sư huynh "hứa hẹn" một chút gì đó, sau đó lại ngẫm ra ý nhạo báng bên trong, quơ quơ nắm đấm nhỏ đối với phương hướng Lý Trường Thọ độn đi.

Nàng sinh ra cũng coi như...ừm, có một chút thận trọng, cũng rất ưa nhìn.

Linh Nga đi đến trước gương, quan sát kỹ lưỡng khuôn mặt xinh đẹp và quyến rũ trong gương, tuy biết sư huynh là đang trêu ghẹo chính mình, nhưng vẫn rơi vào trầm tư.

Lại nói đến Lý Trường Thọ rời khỏi Độ Tiên Môn, hỏi Tháp đại gia nên đi Thái Thanh Quan như thế nào, Tháp đại gia lại bảo Lý Trường Thọ đi đến Thiên Đình trước, lại bay ra khỏi chín tầng trời.

Cho nên, Lý Trường Thọ thi triển Hóa Hình Thuật, hóa thành một vị Thiên Tướng tại Phủ Thủy Thần, cầm lệnh bài của chính mình, sau đó lẫn vào Đông Thiên Môn.

Hắn chính là chính thần Thiên Đình, bên cạnh nguyên thần có thần quyền bảo khí, cho nên ba thanh bảo kiếm treo phía trên Thiên Môn mới không có bất kỳ phản ứng gì. Nếu không cho dù là Triệu Công Minh đến, ba thanh bảo kiếm kia ít nhất cũng sẽ có một thanh rơi xuống.

—— sự tình Phù Nguyên Tiên Ông qua đi, Ngọc Đế nghĩ hết biện pháp gia tăng cường độ phòng thủ của Thiên Môn, ba thanh bảo kiếm phân biệt nhằm vào tiên, yêu, ma.

Thi triển độn pháp, Lý Trường Thọ lặng lẽ bay đến tầng trời thứ tám, sau đó bay thẳng tắp vào chỗ sâu nhất.

Càng bay lên trên càng có thể cảm giác được, trên đỉnh đầu có một cỗ cảm giác áp bách dần dần tăng cường, nhưng thân hình lại càng trở nên nhẹ nhàng.

Bay ra khỏi chín tầng trời, không trung bắt đầu xuất hiện cuồng phong, xé sương mù bay tới thành linh khí.

Mặc dù Lý Trường Thọ sẽ không bị lực lượng linh khí phun trào như vậy ảnh hưởng đến, nhưng Huyền Hoàng Tháp vẫn tận tâm tận tụy tỏa ra huyền hoàng khí tức, bao bọc Lý Trường Thọ.

Tháp đại gia nguyên bản tùy tiện, không để vạn bảo trong thiên hạ ở trong mắt, lúc này cũng trở nên thành thật, nhắc nhở Lý Trường Thọ lặp đi lặp lại, tiếp theo không nên quá câu thúc, cũng không cần quá thoải mái, lão gia không thích lễ nghi phiền phức, biểu đạt tôn kính đúng chỗ là đủ rồi.

Đúng chỗ?

Như thế nào mới tính là đúng chỗ?

Lệ nóng doanh tròng, bước nhanh tiến tới, vung vạt áo đạo bào lên, gặp mặt liền dập đầu một cái đối với Thánh Nhân lão gia?

Thận trọng một chút.

Ở bên ngoài Thái Thanh Quan liền phải bái một cái, vào cửa lại bái một cái, nếu như có thể đến phụ cận Thánh Nhân, còn lại phải bái một cái!

Đây là lễ bái sư ba bái, mặc kệ Thánh Nhân lão gia có nhận hay không, hắn bái trước rồi lại nói!

Thế là, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cẩn thận thôi diễn mấy lần, chính mình sau khi đến Thái Thanh Quan có nên biểu hiện, thân hình đã bay đến độ cao không xác định, xông vào mảnh trời xanh nhàn nhạt kia...

Chương 871. -

Ngẩng đầu nhìn lại, Lý Trường Thọ có thể nhìn thấy rõ ràng một tầng màng mỏng cắt ngang bầu trời, vô tận sao trời phảng phất như treo ở ngay bên trên tầng màng mỏng này.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, hai mắt hóa thành nhật nguyệt, tóc dài hóa thành sao trời.

Lúc Thượng Cổ, Yêu Đình thu thập vàng trên các ngôi sao, luyện chế ra Đại Chu Thiên Tinh Đấu Trận, cho nên tinh không sau thời Thượng Cổ, đã không phải là bản đồ sao Viễn Cổ ban đầu.

Ngay ở bên ngoài biển sao vô biên này, Lý Trường Thọ phảng phất như nhìn thấy ranh giới thiên địa, thấy được hư không mênh mông bên ngoài.

Bên ngoài hư không, chính là hỗn độn.

Huyền Hoàng Tháp chỉ cho Lý Trường Thọ một cái phương hướng, thân hình của Lý Trường Thọ tiếp tục bay về phía trước, lúc này không có khoe khoang thần thông độn pháp, chỉ là dựa vào tiên lực nâng đỡ bản thân tiến tới.

Không bao lâu, dưới tinh không xuất hiện một biển mây, Lý Trường Thọ đụng vào trong đó, tiên thức bản thân lập tức bị áp chế ở mười trượng quanh người.

Một cỗ uy áp thanh đạm mờ mịt đập vào mặt, tất nhiên là đạo vận Thái Thanh mà Lý Trường Thọ vô cùng quen thuộc.

Chậm rãi bay về phía trước không biết bao lâu, bên trong mây mù phía trước nổi lên một tòa đạo quan nho nhỏ.

Trước đó Lý Trường Thọ đã suy nghĩ rất nhiều năm, cũng không tưởng tượng ra được Thái Thanh Quan nên là bộ dáng nào, bây giờ vừa thấy, liền không nhịn được lộ ra một chút mỉm cười.

Như thể nó phải như thế này.

Đá xanh và ngói dựng thành tiểu viện, kiến trúc chủ thể chính là miếu nhỏ dài rộng hai trượng, ngay cả mái cong bên ngoài cũng không có lát gạch.

Sẽ không phải là Thánh Nhân lão gia tiện tay chọn một ngôi miếu nhỏ tại thế gian, chuyển ra bên ngoài chín tầng trời, làm đạo trường Thánh Nhân đó chứ?

Lý Trường Thọ không dám chậm trễ, nâng Huyền Hoàng Tháp đi đến phía trước cửa gỗ tiểu viện, lập tức liền muốn dập đầu hành lễ.

Trong đáy lòng đột nhiên vang lên một tiếng: "Vào."

Rất tự nhiên liền chặn lại hành động của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ thấp giọng xác nhận, đẩy viện môn ra, hít vào một hơi, cất bước đi vào.

Trong nội viện trống rỗng, chỉ có một chiếc bồ đoàn tàn phá, hai chậu cây, đó xác nhận là chỗ Đại Pháp Sư tu hành.

Trong ngôi nhà ngói xanh ở phía bắc tiểu viện, có một lão đạo gầy gò ngồi, ngoại trừ lão đạo này và một chiếc bồ đoàn, cũng chỉ có một cái bàn dài nằm sau lão đạo.

Lý Trường Thọ không dám đánh giá nhiều, vững vàng bước tới ngưỡng cửa, vung vạt áo đạo bào lên, quỳ xuống hành đại lễ đối với lão đạo, nghiêm túc cúi đầu.

Đạo chi nguyên.

Nhận chi tổ.

"Đệ tử Trường Thọ, bái kiến lão sư."

Trên khuôn mặt có một chút khô gầy của lão đạo, gạt ra một chút ý cười, một tia truyền âm chui vào trong đáy lòng Lý Trường Thọ, nói chính là: "Đứng lên đi."

Truyền âm ở trước mặt, quả nhiên là truyền thống Nhân Giáo!

"Tạ ơn lão sư." Lý Trường Thọ thấp giọng đáp lời, đứng dậy, nâng Huyền Hoàng Tháp đến bên cạnh.

Huyền Hoàng Tháp vô thanh vô tức biến mất không thấy gì nữa.

Lão giả này chính là Thái Thanh lão tử, không có cách nào tả khuôn mặt này, chỉ vì khuôn mặt này sinh ra từ đạo tâm, đạo tâm của Thánh Nhân đã không phải là vật trên thế gian.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ, cũng hoàn toàn không có cách nào ngưng tụ thành hình tượng có quan hệ với Thái Thanh lão gia, vì vậy trong lòng chỉ có thể ghi tạc cảm giác lúc này.

Là nhẹ nhõm, cũng là bình tĩnh và thong dong.

Bên cạnh chính mình là chân ý tự nhiên, trước mặt chính mình chính là đại đạo biến hóa.

Thái Thanh Thánh Nhân chậm rãi giơ ngón tay lên, tiên quang lưu chuyển trong viện, ngưng tụ thành chiếc bồ đoàn thứ hai, ở ngay bên cạnh bồ đoàn của Huyền Đô Đại Pháp Sư, sau đó bồ đoàn này bay vào trong phòng.

"Ngồi." Lão Tử truyền âm nói một câu, Lý Trường Thọ cúi đầu đáp ứng một tiếng, dùng tư thế đả tọa tiêu chuẩn nhất, xếp bằng ở bên trên bồ đoàn.

Ưỡn ngực ngẩng đầu, bả vai buông lỏng, nâng mông hóp bụng, đạo pháp tự nhiên.

Lúc này, không khí bên trong Thái Thanh Quan, rõ ràng có một chút...cứng ngắc.

Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi ở kia, chờ đợi lão sư răn dạy, không dám suy nghĩ bất cứ chuyện gì, để cho thể xác tinh thần của chính mình thả lỏng, lại duy trì đầy đủ tính cảnh giác.

Mà Thái Thanh Thánh Nhân chỉ ngồi đó với đôi mắt nhắm hờ, đạo vận lưu chuyển quanh người.

Sau đó...

Liền không có gì khác.

"Lão gia đang kiểm tra sự kiên nhẫn của mình? "

Lý Trường Thọ chỉ có thể nghĩ như vậy, thế là tĩnh tâm đả tọa, không để cho chính mình ngộ đạo, cũng không để cho chính mình toát ra quá nhiều ý nghĩ, đạo tâm thanh tịnh, tùy thời chờ đợi Thánh Nhân phát ra tiếng.

Ngồi xuống như vậy, chính là ba ngày ba đêm...

Các vì sao chuyển động quanh Thái Thanh Quan, mây mù lay động, Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi ở đây.

Có trời mới biết vì cái gì, trong đáy lòng lại còn hát lên ——

"Ta hẳn là ở trong viện, không phải ở trong phòng, đột nhiên cảm thấy rất quỷ dị. "

Bình tĩnh, bình tĩnh, Thánh Nhân chớp mắt vạn năm, chính mình chỉ cần chờ đợi là được.

Thế là lại qua nửa tháng...

Thái Thanh lão gia rốt cuộc cũng có động tác!

Chỉ thấy vị Thánh Nhân mạnh nhất bên trong thiên địa này, ngón tay tùy ý phá vỡ không gian, lấy ra một phiến đá trong vòng xoáy, cầm trong tay cúi đầu đọc.

Lý Trường Thọ là thật sự không muốn nhìn lén, ánh mắt vừa vặn nhìn thoáng qua hai đạo văn.

Cái gọi là đạo văn, là "văn tự" đặc thù chúng sinh linh tiên thiên thời Viễn Cổ sáng tạo ra, tên đầy đủ là "đại đạo chi văn".

Đạo văn không có từ ngữ và ngữ pháp cố định, mà ẩn thông điệp trong những “kết cấu” phức tạp để người đọc tự thể ngộ.

Có một số đạo văn cao thâm, những người không đủ cảnh giới sẽ cảm thấy hoa mắt trong nháy mắt, thậm chí là bị đạo văn gây thương tích.

Về sau, thời đại sinh linh tiên thiên hủy diệt, đạo văn dần dần bị văn tự hình ảnh của sinh linh hậu thiên thay thế.

Hai đạo văn Lý Trường Thọ thấy này, cũng không phải là phương pháp tu hành đại đạo tối nghĩa khó hiểu gì đó, cẩn thận ngẫm nghĩ dưới đáy lòng, đúng là...

Ách, «vài kỹ xảo giao lưu với đệ tử ».

Lý Trường Thọ gần như bật khóc...

Lão sư ngài nếu như không tìm được đề tài, đệ tử có thể chủ động mở miệng, không cần phải đợi mười tám cũng không nói một lời!

"Lão sư." Lý Trường Thọ dùng tiếng nói ôn nhuận hỏi: "Ngài gọi đệ tử tới, thế nhưng là có việc muốn phân phó đệ tử?"

Thái Thanh lão gia chậm rãi gật đầu, truyền âm tiếp tục vang lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ:

"Tử Tiêu Cung thương nghị Phong Thần, có biết hay không?"

"Đệ tử biết được." Lý Trường Thọ vội nói: "Lão sư, ngài thế nhưng muốn căn dặn đệ tử ở bên trên việc này?"

"Ừm, đến lúc đó hãy đi theo ta."

"Đệ tử tuân lệnh!"

Lý Trường Thọ cúi đầu đáp ứng một tiếng, Lão Tử chậm rãi gật đầu, sau đó bên trong Thái Thanh Quan, lại rơi vào trong trầm tĩnh như vậy.

Chuyện này...làm sao xử lý?

Lý Trường Thọ cũng không dám nói lời nào, thành thành thật thật ngồi ở kia, nếu chỉ là vì bàn giao việc này, như vậy lúc nào Thánh Nhân lão sư mở miệng bảo hắn rời đi, hắn liền rời đi.

Chương 872. -

Thế là, lại nửa tháng sau.

Tiếng nói của Thái Thanh lão gia vang lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ: "Ngươi đang tra điều cấm kỵ kia?"

"Đệ tử cũng không tra, Nữ Oa sư thúc đã nói cho đệ tử rất nhiều." Lý Trường Thọ lấy ra đáp án đã sớm chuẩn bị xong, thấp giọng nói: "Đệ tử hẳn là bị Thiên Đạo lão gia cảnh cáo vì điều cấm kỵ này."

"Không sai, là lão sư đang cảnh cáo ngươi." Thái Thanh lão gia dứt lời, liếc nhìn Lý Trường Thọ, đột nhiên nói một câu làm cho lòng Lý Trường Thọ lạnh một nửa: "Ngươi biết quá nhiều."

Lý Trường Thọ sợ hãi cả kinh, suýt nữa nhảy dựng lên.

Cũng may, Thánh Nhân lão gia cũng phát hiện ra những lời này có một chút quá dọa người, giải thích thêm nửa câu: "Đây không phải là chuyện xấu."

Đạo tâm của Lý Trường Thọ lúc này mới nới lỏng.

"Lão sư, đạo của đệ tử là cân bằng, sẽ không mù quáng chống lại Thiên Đạo, đệ tử sẽ tận lực làm việc nên làm vì Đạo Môn."

"Tốt." Trên khóe miệng của Thái Thanh Thánh Nhân lộ ra một chút ý cười, lúc lại truyền âm cho Lý Trường Thọ, cũng trở nên trôi chảy hơn.

"Thiên Đình quật khởi, ngươi có công đầu, cân bằng đại đạo, nên dùng thật tốt."

"Đệ tử ghi nhớ lời dạy bảo của lão sư."

"Không cần quan tâm đến sự tình Chuẩn Đề, phương tây còn có mệnh số phải theo."

Lý Trường Thọ cố gắng lý giải những lời này, lộ ra sắc mặt ngưng trọng gật đầu, lại hỏi: "Lão sư, trong lòng đệ tử vẫn luôn có một chút không yên lòng, không biết đối với tính kế phương tây, phải làm đến tình trạng nào, còn xin lão sư chỉ bảo."

Thái Thanh Thánh Nhân lạnh nhạt nói: "Thánh Nhân không thể chết."

"Đệ tử rõ ràng." Lý Trường Thọ trả lời một tiếng, trong đáy lòng cũng có một chút cảm khái.

Thánh Nhân lão gia nhà mình, thật sự bá khí.

Những gì lão gia nhà mình nói cũng giống như những gì Thánh Nhân thối đã nói!

Bên trong Thái Thanh Quan, cuộc trò chuyện lại yên tĩnh trở lại, Thái Thanh Thánh Nhân dường như đã sử dụng hết lời nói dự trữ, đang chờ lời nói chậm rãi khôi phục.

Lý Trường Thọ cũng không dám nhiều lời, thành thành thật thật ở bên cạnh chờ.

Rõ ràng, ở bên người của Thánh Nhân lão sư nhà mình, Lý Trường Thọ có thể cảm giác được một loại an ổn, cảm giác an toàn, nhưng lại có một loại cảm giác bất lực mọi thứ đều không nằm trong sự khống chế của mình.

Ai biết câu tiếp theo của Thái Thanh lão sư, có phải hay không liền hỏi chính mình cùng với Vân Tiêu như thế nào!

Lại nửa tháng sau...

"Vân Tiêu, có hợp với tâm ý ngươi hay không?"

Đúng là thật sự hỏi!

"Hợp." Lý Trường Thọ vội nói: "Vân Tiêu tiên tử tính tình cao khiết, đạo hạnh rất sâu, lại hiểu rõ đại nghĩa, có trí tuệ riêng, mỗi lần đệ tử trò chuyện cùng nàng, đều sẽ có cảm giác hiểu ra."

"Nếu Văn Tịnh có thể hủy Kim Liên, có thể nhập Nhân Giáo chúng ta. Nếu ngươi có thể tính được Khổng Tước, y cũng có thể nhập Nhân Giáo chúng ta."

"Vâng, đệ tử tuân lệnh, sau khi trở về sẽ thu xếp giúp sư huynh, chỉ là sư huynh giống như...không quá cảm thấy hứng thú đối với mấy chuyện này."

Lý Trường Thọ lại không xác định nhỏ giọng hỏi: "Lão sư, ý của ngài là như vậy?"

Ý cười trên khóe miệng của Thái Thanh Thánh Nhân lập tức càng đậm hơn, ngón tay xẹt qua không gian, lấy ra một khối ngọc phù ở bên trong vòng xoáy, đưa vào trong tay Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vội vàng dùng hai tay tiếp nhận, nhìn nội dung bên trong ngọc phù, đúng là một môn...

Độn pháp!

Lão sư đây là có ý gì?

Học được môn độn pháp này, khiến Huyền Đô sư huynh không đuổi kịp mình, sau đó buông tay đi làm việc này?

"Đa tạ lão sư ban thưởng pháp, đệ tử chắc chắn sẽ làm Nhân Giáo phồn vinh, làm ra cống hiến đủ khả năng!"

Thái Thanh Thánh Nhân thỏa mãn cười một tiếng, sau đó lại tiến vào vòng...

Chu kỳ trầm mặc tiếp theo.

...

Ba năm sau, Lý Trường Thọ rời khỏi Thái Thanh Quan, lặng lẽ trở về Tiểu Quỳnh Phong, nhìn thấy ghế bành phía trước đan phòng, yên lặng nằm xuống, thở dài thườn thượt một hơi.

Rốt cuộc cũng trở về...

"Sư huynh!" Linh Nga khẽ gọi một tiếng, giẫm lên một đóa mây trắng bay tới, nhảy đến trước mặt Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thi lễ, lòng tràn đầy vui vẻ hô: "Sư huynh nghe Thánh Nhân lão gia dạy bảo lâu như vậy, nhất định là có thu hoạch phi phàm!"

"Cho muội!" Lý Trường Thọ lấy ra một chiếc bình ngọc ở bên trong tay áo: "Về sau gặp phải cường địch, cầm chiếc bình nhắm vào đối phương, đối phương dám nói chuyện liền sẽ bị bắt bỏ vào đây. Thánh Nhân lão sư ban cho muội, thu muội làm đệ tử ký danh."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, cầm chiếc bình qua, cũng không có cảm thấy đệ tử ký danh của Thái Thanh Thánh Nhân là có cái gì quá không được, quấn lấy sư huynh hỏi lung tung này kia, lòng tràn đầy hiếu kì.

Khi Linh Nga hỏi một câu: "Thánh Nhân lão sư đã nói gì với sư huynh."

Lý Trường Thọ nhắm mắt thở dài, nói chính mình trò chuyện việc nhà cùng với Thái Thanh lão sư, tất nhiên sẽ không có người tin.

Nhưng hắn lần này, đúng là bị gọi lên trò chuyện việc nhà, đến cuối cùng nếu như không phải Thái Thanh lão gia thực sự không tìm được đề tài, đoán chừng sẽ còn không thả hắn trở về!

Lý Trường Thọ hữu khí vô lực nói một tiếng: "Ta dập đầu ba cái phía trước cửa Thánh Nhân, Thánh Nhân truyền cho ta Thái Thanh vô vi đạo."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, trong đáy mắt tràn đầy vui mừng, không hiểu sao liền có một loại cảm giác "đứa con mà chính mình dày công chăm sóc cuối cùng cũng có tiền đồ".

Lý Trường Thọ đột nhiên bị gọi lên Thái Thanh Quan học đạo ba năm...ừm, học đạo.

Các loại sự vụ khác nhau trong tay đã bị hoãn lại trong ba năm..

Bất quá cũng không có ảnh hưởng gì quá nhiều, vào lúc Lý Trường Thọ vạch kế hoạch, đều bảo lưu lại đầy đủ giai đoạn "chuẩn bị", trước đó cũng không có sự tình quá mức khẩn cấp.

Làm cho trong lòng Lý Trường Thọ cảm thấy có một chút ít xúc động, là Hữu Cầm Huyền Nhã đã thu thập xong bọc hành lý chờ đợi ba năm, cũng không đến Tiểu Quỳnh Phong hỏi nhiều nửa câu, một mực chờ đợi hắn truyền tin lên Thiên Đình.

Mặc dù " giao lưu hài hòa " cùng với Thánh Nhân lão gia ba năm, thể xác tinh thần của Lý Trường Thọ đều mệt, lực lượng tâm thần cơ hồ hao hết —— bảo trì tính cảnh giác cường độ cực kỳ cao, càng phí tâm lực hơn so với nhất tâm đa dụng!

Nhưng nghe Linh Nga nói đến việc này, Lý Trường Thọ liền giữ vững tinh thần, mang theo Linh Nga đi lên trên Hắc Trì Phong, lại mời Hữu Cầm Huyền Nhã đến nơi đây.

Mấy chục chiếc gương đồng lớn Lý Trường Thọ dựng thẳng lên tại các nơi Đông Thắng Thần Châu trước đây, đã lặp đi lặp lại cùng một "hình ảnh ngắn" trong ba năm, lúc này rốt cuộc cũng có thể được đổi hình ảnh tiếp theo...

Làm cho Lý Trường Thọ hơi kinh ngạc chính là, Triệu đại gia đã thực sự rời đi.

Ăn uống miễn phí nhiều năm như vậy, Triệu Công Minh dường như cũng có một chút xấu hổ, năm ngoái đã cáo từ rời đi, nói là muốn đi đến phương tây dạo chơi.

Triệu đại gia cũng chỉ tùy tiện dạo chơi, tạm thời không có dự định quay lại công việc cũ.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ vẫn tương đối yên tâm.

Hiện nay, tình thế bên trong đại kiếp chưa sáng tỏ, phía sau Triệu Công Minh vẫn là cả một Đạo Môn, hậu trường đủ cứng.

Chương 873. -

Chuyện này khác biệt cùng với Thánh Nhân tự tay tính kế phàm nhân, phía sau Triệu Công Minh là Thông Thiên Giáo Chủ thời kỳ toàn thịnh, còn có Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh lão sư sóng vai với nhau.

Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga vừa đến đầm nước trên Hắc Trì Phong, Linh Nga liền cầm lấy chiếc bảo bình kia, cười gọi: "Bạch tiên sinh nhìn này! Thứ này là sư huynh cho ta!"

"Ồ?" Khóe miệng của Bạch Trạch có một chút run rẩy, nghiêm mặt nói đối với Lý Trường Thọ: "Linh bảo được luyện chế từ bảo tài tiên thiên như vậy, ở trong thời đại bây giờ này cũng coi như trọng bảo, đừng có để Linh Nga rêu rao ra ngoài như vậy, nàng ngay cả trường sinh cũng còn chưa tới."

Lý Trường Thọ cười nói: "Bạch tiên sinh hãy cẩn thận cảm ứng."

"Ừm? Đạo vận Thái Thanh Thánh Nhân...chuyện này?"

"Lão sư ban thưởng." Lý Trường Thọ cười nói một câu: "Xem như cho vật hộ thân cho Linh Nga."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: "Thánh Nhân lão gia còn giống như thu ta làm đệ tử ký danh."

"Không sai." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Suýt nữa quên, lát nữa muội nhớ đi đến trước bức tranh lão sư hành lễ."

Bạch Trạch ở bên cạnh há hốc mồm, yên lặng nhéo nhéo râu của chính mình, trong mắt tràn đầy tang thương.

Linh Nga cùng với Lý Trường Thọ liếc nhìn nhau, hai sư huynh muội cười cười nói nói, Linh Nga thu hồi bảo bình, tự nhiên sẽ không dễ dàng hiển lộ đối với người ngoài.

Trong đáy lòng nàng vô cùng rõ ràng, tư chất, ngộ tính của chính mình, còn kém rất nhiều so với tiêu chuẩn chọn đệ tử ký danh của Thánh Nhân, coi như là cơ duyên nghe Thánh Nhân giảng đạo cũng đều không có.

Có thể được Thánh Nhân chính miệng thu nhận làm đệ tử ký danh, bất quá là dính ánh sáng của sư huynh, cho chính mình nhiều thêm một tầng bảo hộ, cho nên nàng cũng không quá để ý đối với chuyện này.

Lý Trường Thọ cũng không biết...

Chỉ cần bản thể sư huynh không ra ngoài, nàng kỳ thật không thiếu cảm giác an toàn.

Không bao lâu, một vệt lưu quang màu xanh nước biển bay tới từ Phá Thiên Phong, chính là Hữu Cầm Huyền Nhã đã đợi từ lâu.

Sau khi nàng đáp xuống liền ôm quyền hành lễ, trong đôi mắt đẹp mang theo một chút chờ mong.

"Trường Thọ sư huynh, Bạch tiên sinh, Linh Nga sư muội."

"Trước đây đột nhiên có chuyện quan trọng làm chậm trễ, mong rằng ngươi chớ trách." Trong mắt Lý Trường Thọ toát ra một chút áy náy.

Hữu Cầm Huyền Nhã hé miệng mỉm cười, nói: "Sư huynh bề bộn nhiều công việc, không cần giải thích vì Huyền Nhã, Huyền Nhã đều hiểu."

Chuyện này, ngược lại là có thể hiểu.

Những năm huấn luyện xấu hổ này, khục, huấn luyện liên quan tới siêu cấp Thiên Binh những năm này, làm cho độc tính của Hữu Cầm Huyền Nhã cũng giảm xuống không ít.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Lúc này ngươi đã sẵn sàng chưa? Chuyến đi này, ngươi rất nhanh liền sẽ trở thành một lá cờ của Thiên Đình đối với bên ngoài, tu vi của ngươi có thể sẽ bởi vậy mà cấp tốc tăng lên, sự chú ý ngươi tiếp nhận cũng sẽ vượt qua tiên thần bình thường gấp trăm lần. Nhưng ngươi không thể đánh mất niềm tin. Điều ngươi muốn theo đuổi phải luôn là chính nghĩa trong nội tâm, chính đạo tang thương, chúng sinh cân bằng, sinh linh đều phải có quyền lực sinh tồn ở trong thiên địa. Sẽ có người nói ngươi kiên trì như vậy là ngây thơ mà không thực tế, nhưng ngươi sẽ dùng kiếm trong tay chính mình nói cho bọn hắn, không đi làm những việc này, không đi kiên trì giữ gìn trật tự thiên địa, không đi phát ra tiếng nói vì chính nghĩa, chính là dung túng đối với cái ác! Cho dù ngươi không phải cao thủ tu đạo bên trong thiên địa, cũng phải làm một chùm ánh sáng, chiếu rọi chúng sinh!"

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã tràn đầy sáng ngời, da thịt thổi qua liền xước dường như cũng tràn ngập ánh sáng thánh khiết.

Nàng trịnh trọng gật đầu, bím tóc đuôi ngựa ở sau lưng nhẹ nhàng lắc lư.

"Sư huynh, ta đã sẵn sàng!"

Linh Nga ở bên cạnh chớp mắt một hồi, cảm thấy những gì sư huynh nói vừa rồi...rất lợi hại.

Bạch Trạch ở bên cạnh không nhịn được nói thầm: "Luôn cảm thấy Thuỷ Thần ngươi nếu làm người ác, thật sự có thể náo loạn thiên địa long trời lở đất, còn sẽ có một đám thủ hạ thề chết cũng đi theo ngươi."

Lý Trường Thọ cười khẽ, nói: "Trên đời này có một bộ phận ác nhân bản tính ác độc, có một bộ phận ác nhân bất quá chỉ là quan niệm khác biệt. Huyền Nhã, chúng ta đi lên Thiên Đình thôi...Bạch tiên sinh, làm phiền."

"Đây là việc ta phải làm." Bạch Trạch ở bên cạnh đáp ứng, thân hình cùng với đạo đạo hào quang, hóa thành bộ dáng thụy thú.

Lý Trường Thọ vỗ tay phát ra tiếng, nói: "Đây là nội dung bộ ảnh thứ năm. Huyền Nhã ngươi vừa mới trải qua một trận đại chiến, lúc này hao hết tiên lực, váy dài nhuốm máu, được Bạch tiên sinh tự mình đưa đến Đông Thiên Môn. Hóa thân của ta đã chờ sẵn trên Thiên Đình. Linh Nga, đi lấy một chút máu linh thú đến, Bạch tiên sinh mô phỏng một ít khí tức yêu thú, quấn quanh ở trên người Huyền Nhã."

"Vâng!"

"Thuỷ Thần yên tâm."

Lập tức, ba người một thú bắt đầu bận rộn.

Hữu Cầm Huyền Nhã phóng thích tiên lực đối với đầm nước, khiến cho tiên lực bản thân cấp tốc hao hết.

Không bao lâu, Linh Nga mang máu linh thú đến, Bạch Trạch mô phỏng ra khí tức yêu thú trộn lẫn vào trong máu, tiến hành trang điểm đặc hiệu đơn giản cho Hữu Cầm Huyền Nhã.

Rất nhanh, Hữu Cầm Huyền Nhã liền tóc dài tán loạn, váy dài xuất hiện lỗ rách, da thịt óng ánh dính bụi bặm, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy cảm giác mệt mỏi.

Khi nàng cõng hộp Hỏa Lân Kiếm lên, thật sự làm cho hai mắt người ta tỏa sáng.

Linh Nga nhỏ giọng than thở: "Hữu Cầm sư tỷ thật đẹp...là một loại cảm giác khó tả."

Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút ngượng ngùng cười cười, Lý Trường Thọ ở bên cạnh xem cũng đều là đạo tâm khẽ động.

Lần này lay động đại khái ba phần ngàn điểm, làm cho Lý Trường Thọ phải tự xét lại một hồi, than thở đạo tâm bất ổn.

Linh Nga nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, Hữu Cầm đi lên Thiên Đình như vậy, sẽ không bị người hoài nghi sao?"

Lý Trường Thọ khẽ cười nói: "Độ Tiên Môn chúng ta vốn là đạo thừa Nhân Giáo, mặc dù lúc này có nhiều chỗ đặc dị, nhưng hiện tại có lão sư che chở, lại có Bạch tiên sinh thủ hộ ở chỗ này, Độ Tiên Môn cũng được xem như là một nơi tương đối an ổn. Hơn nữa lúc này kiếp vận đã buông xuống, suy tính xem bói mất đi hiệu lực, sau đó Huyền Nhã chỉ cần không đề cập tới lai lịch đạo thừa tự thân, khả năng bại lộ cũng sẽ không quá cao."

Bạch Trạch ở bên cạnh cười nói bổ sung: "Tính kế cao minh, thường thường cần phải suy nghĩ địch thủ biết được bao nhiêu tin tức, mà không phải là bản thân mình hiểu biết bao nhiêu tin tức."

Linh Nga lập tức càng thêm nghi hoặc.

Lý Trường Thọ cười nói: "Muội cưỡi mây ở trong không trung nhìn xuống toàn bộ Tiểu Quỳnh Phong, cùng với muội đứng ở bên hồ Tiểu Quỳnh Phong nhìn ra các nơi Tiểu Quỳnh Phong phía xa, có thể nhìn thấy tình huống giống nhau không?"

"Ồ! Thì ra là vậy!" Linh Nga nắm chặt nắm đấm nhỏ tay trái, đập vào lòng bàn tay phải: "Sư huynh nói ta liền hiểu."

Thụy thú nào đó vểnh chân lên, khẽ hừ một tiếng.

Chương 874. -

Sau đó, một câu hỏi rất nghiêm trọng liền bày ra ở trước mặt đoàn đội lâm thời này.

"Sư huynh." Huyền Nhã có một chút xoắn xuýt hỏi: "Ta giả hôn mê được Bạch Trạch tiền bối dùng tiên lực mang theo, hay là nằm trên lưng Bạch Trạch tiền bối?"

Bạch Trạch hóa thành thụy thú thượng lưu cũng nói: "Hay là ta dùng miệng cắn chuôi kiếm của nàng?"

"Đều thử xem, nhìn xem phương án nào có hiệu quả tốt nhất."

Cuối cùng, Hữu Cầm Huyền Nhã nằm ở trên mây, Bạch Trạch dùng tiên lực ngưng tụ thành dây thừng, túm đám mây này bay về hướng Đông Thiên Môn.

Lý Trường Thọ cũng lập tức hành động, thay đổi phim ngắn tuyên truyền, phát hành trước tập thứ năm của "kế hoạch tuyên truyền", cũng thêm đoạn hình ảnh tuyên truyền này vào hệ thống gương đồng phát sóng trực tiếp Thiên Đình, phát ra.tuần hoàn

Những gì hình ảnh cho thấy:

【 Hữu Cầm Huyền Nhã chém giết với mười mấy đầu Yêu Tộc hung ác, mỗi chiêu mỗi thức đều anh dũng, dũng mãnh phi thường, đại kiếm trong tay không ai địch nổi, khi mở ra thì hóa thành đạo đạo lưu quang, khi hợp lại thì hóa thành lưỡi đao khổng lồ cao vài trượng.

Hữu Cầm Huyền Nhã bên trong mỗi bức hình, đều phát huy ra vẻ oai hùng, nhuệ khí, sự mềm mại và sức mạnh của mình vô cùng tinh tế.

Lúc ấy dù sao cũng mất hơn một tháng để quay...

Cuối cùng, Hữu Cầm Huyền Nhã chống đại kiếm, bước chân phù phiếm đi ra khỏi núi thây biển máu, vô lực ngã sấp trên mặt đất.

Nàng chỉ tay về phía trước và miễn cưỡng ngẩng đầu lên, đôi mắt rực lửa hy vọng.

Một tia ánh sáng mặt trời chiếu lên trên người nàng, máu tươi chảy ra đều chảy theo hướng ngón tay nàng đang chỉ...

"Nhất định phải đi tiếp."

Sau đó triệt để hôn mê.

Hình ảnh cuối cùng, là một mảnh màn nước màu lam nhạt bay tới từ chân trời, cùng với tiếng vang đinh linh, một đầu thụy thú thân thể thon dài, tư thái ưu mỹ giẫm lên từng vòng từng vòng hào quang bảy màu chậm rãi bay tới... 】

Lúc này, Hữu Cầm Huyền Nhã hôn mê phảng phất như bước ra khỏi hình ảnh, xuất hiện ở trên mây trắng, được Bạch Trạch mang tới Đông Thiên Môn.

Thân ảnh Bạch Trạch mới xuất hiện ở cuối đường mây, chúng Thiên Binh Thiên Tướng thủ vệ chính là tinh thần chấn động.

Có một Thiên Tướng cầm gương đồng nhìn mấy lần, lại ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, tiên thức lập tức phát hiện ra vị nữ tiên tung bay phía sau Bạch Trạch kia, hô to một tiếng: "Mau! Mau báo cho Thông Minh Điện!"

Quá trình Hữu Cầm Huyền Nhã tiến vào Thiên Đình, xem như vô cùng thuận lợi.

Dù sao thì có danh tiếng của Bạch Trạch, lại có Lý Trường Thọ tạo thế, hơn nữa lúc Bạch Trạch dừng ở bên ngoài Đông Thiên Môn, đặt Hữu Cầm Huyền Nhã ở trước Thiên Môn, còn cố ý nói một câu: "Thiên Tướng mà Thuỷ Thần đại nhân muốn tìm, đã đưa đến nơi đây."

Bạch Trạch nói xong liền tiêu sái rời đi, toàn thân Hữu Cầm Huyền Nhã bị hào quang bảy màu bao bọc, lẳng lặng nằm ở trong mây, trong lòng ngực ôm đại kiếm của chính mình.

Không ít tiên thần nghe tin mà đến, Lý Trường Thọ cũng xuất phát từ Phủ Thủy Thần, cưỡi mây chạy đến Đông Thiên Môn, ở ngay trước mặt chúng Thiên Binh Thiên Tướng cùng với chúng tiên thần, mang Hữu Cầm Huyền Nhã về bên trong Phủ Thủy Thần.

Long Cát nghe hỏi mà đến, đưa đan dược chữa thương tới.

Mộc Công nghe hỏi mà đến, hỏi Lý Trường Thọ đây là đã xảy ra chuyện gì, nói sau đó Ngọc Đế bệ hạ muốn triệu kiến vị tiên tử bôn ba vì trừ yêu này.

Biện Trang nghe hỏi mà đến, bị Ngao Ất đập bất tỉnh ném vào bên trong Thiên Hà ngâm nước.

Lý Trường Thọ phó thác Long Cát ở bên cạnh chăm sóc Hữu Cầm Huyền Nhã, liền trở về trong thư phòng, sai người đóng cửa phủ, xin miễn khách lạ thăm viếng, không nhanh không chậm thôi thúc bước kế hoạch tiếp theo.

Đi ổn bước này, kế tiếp liền đơn giản hơn rất nhiều.

...

Lý Trường Thọ nghỉ ngơi nửa ngày, khôi phục chút tâm lực hao phí mất ở bên trong Thái Thanh Quan, liền mở ra cỗ Đạo Nhân Giấy 【 Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư 】trốn ở dưới mặt đất đã ba năm kia.

Đi đến nơi ở của Ngọc Đỉnh Chân Nhân bái phỏng, vẫn là phải đi, vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ cần tận mắt nhìn thấy con đường tu đạo Dương Tiễn đi lúc này.

Đằng vân giá vũ không đáng nói đến, đến Ngọc Tuyền Sơn tìm áng vàng.

Ngọc Tuyền Sơn này, cách Càn Nguyên Sơn của Thái Ất Chân Nhân cũng không tính xa, cũng ở trong khe hẹp mấy nhà thế lực tiên môn.

Chỉ là Ngọc Đỉnh Chân Nhân không cao điệu giống như Thái Ất Chân Nhân, sẽ cường thế cảnh cáo đối ngoại không được tự tiện xông vào Càn Nguyên Sơn. Ngọc Đỉnh trực tiếp dùng trận pháp che phủ Ngọc Tuyền Sơn, làm cho ngoại nhân không có cách nào dò xét, không có cách nào cảm giác.

Lý Trường Thọ cưỡi mây bay đến, Ngọc Đỉnh Chân Nhân sớm phát giác ra, đại trận tầng ngoài Ngọc Tuyền Sơn ngưng ra đại môn mây mù, tiếng nói ôn hòa cũng rơi vào bên trong tai Lý Trường Thọ: "Trường Canh mời."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cẩn thận từng li từng tí tiến vào bên trong mây mù, đợi hắn bay ra khỏi mây mù, đã nhìn thấy một toà động phủ ở phía trước.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân mặc áo bào xanh, vái chào đối với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ vội vàng hoàn lễ.

Đúng lúc này, trong động lại có một lão đạo mặc áo bào đỏ đi ra, trong mắt lão đạo này mỉm cười, mở miệng chính là một câu: "Hừm, đây không phải là đại cừu nhân của đồ nhi Ngọc Đỉnh sư đệ sao?"

Cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen, Ngọc Đỉnh ở bên cạnh lại cau mày nói: "Việc này chớ có nói đùa."

"Được rồi, được rồi." Thái Ất Chân Nhân nhún nhún vai: "Bất quá chỉ là trêu ghẹo vài câu, Trường Canh làm việc tất nhiên có tính kế."

Lý Trường Thọ thở dài, vội hỏi: "Hai vị sư huynh đã báo tình hình thực tế cho Dương Tiễn?"

"Cũng không!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Đồ nhi của ta không đề cập tới, ta cũng không giải đáp cho y. Trường Canh sư đệ là đến vì chuyện này?"

"Không sai." Khi Lý Trường Thọ nói chuyện, tiên thức phát hiện ra Dương Tiễn đang tu hành ở phía sau núi.

Dương Tiễn vào giờ phút này thân thể đã lớn hơn rất nhiều, quanh người đã ngưng ra linh vụ nồng đậm, tiến cảnh tu vi thật sự có một chút doạ người.

Lý Trường Thọ nói: "Ta tới nơi đây, chính là muốn căn dặn hai vị sư huynh, không cần thiết để Dương Tiễn biết được tình hình thực tế."

"Vì sao?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân thoáng có một chút không hiểu.

"Chỗ này có tính toán của ta, ta cũng không muốn nói lời sáo rỗng đối với hai vị sư huynh, nói cái gì lo lắng Dương Tiễn đi tìm Tây Phương Giáo gây phiền phức, là lấy trứng chọi đá. Mục đích của ta, là muốn bồi dưỡng một viên mãnh tướng cho Thiên Đình." Ánh mắt của Lý Trường Thọ rất thẳng thắn: "Vị Thánh Nhân phương tây kia tính kế việc này, làm cho Xiển Giáo đối lập cùng với Thiên Đình. Ta đã có chuẩn bị đầy đủ, có thể hóa giải mối thù oán này, sẽ không để cho Dương Tiễn bị phương tây lợi dụng. Dương Tiễn vốn là cháu trai của Ngọc Đế bệ hạ, thiên mệnh sở quy, chắc chắn sẽ trở thành một viên thần tướng Thiên Đình, ngày hôm nay có thể bái nhập làm môn hạ của Ngọc Đỉnh sư huynh, cũng là cơ duyên tạo hóa, một trận phúc nguyên của y."

Chương 875. -

Thái Ất Chân Nhân giật mình nói: "Ngươi là muốn để Dương Tiễn tu hành dựa vào chấp niệm?"

"Không sai." Lý Trường Thọ nhìn về phía Ngọc Đỉnh Chân Nhân, cười nói: "Sư huynh đã kiểm tra chưa, tính phù hợp của Bát Cửu Huyền Công kia với Dương Tiễn như thế nào?"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân suy tư đôi chút, phun ra một câu: "Phù hợp hoàn mỹ."

"Có Bát Cửu Huyền Công, lại có đạo pháp Ngọc Đỉnh sư huynh truyền, thành tựu trong tương lai của Dương Tiễn nhất định sẽ bất khả hạn lượng!" Lý Trường Thọ nói: "Nhưng đại kiếp gần ngay trước mắt, chúng ta cũng không có cách nào chờ quá lâu. Dương Tiễn bái nhập Xiển Giáo, bản thân đã ở trong kiếp, nếu y có thể nhận được phong thưởng từ Thiên Đình trước khi đại kiếp chính thức phát động, việc này liền thuận lý thành chương, cũng hợp tình lý, càng có thể khiến cho y tránh né tai hoạ đại kiếp."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chậm rãi nói: "Lời nói của Trường Canh, ta đã sáng tỏ, sau đó đương nhiên sẽ không đề cập thân thế đối với y."

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh nói thầm: "Làm sao lại cảm thấy, lý đều bị Trường Canh ngươi chiếm?"

"Sau lý có đạo, sau đạo có đức." Lý Trường Thọ bình tĩnh đáp trả: "Ta cũng không thiếu đức hạnh, tất nhiên sẽ làm cho Thái Ất sư huynh cảm thấy ta chiếm lý."

Thái Ất Chân Nhân mắng: "Ngươi hay lắm, quanh co lòng vòng lại mắng bần đạo thất đức!"

"Ồ, trong chuyến đi gần nhất đến Lục Đạo Luân Hồi Bàn." Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời nói: "Một vị hóa thân thất tình lục dục nào đó, còn giống như nhớ mãi không quên đối với chuyện xưa, nói muốn đi ra ngoài một chuyến."

Thái Ất Chân Nhân đang xắn tay áo, nghe vậy lập tức rùng mình mấy lần, vội nói: "Ngươi thế nhưng đã nói, muốn giúp bần đạo chia sẻ nhân quả việc này!"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở bên cạnh lộ ra mấy phần ý cười, đợi Lý Trường Thọ cùng với Thái Ất Chân Nhân phân ra thắng bại ngoài miệng, liền mời hai người bọn họ đi vào.

Lúc này Lý Trường Thọ cũng gặp được nữ đồng nho nhỏ ngủ say ngay tại chỗ sâu động phủ, dĩ nhiên chính là Dương Thiền.

Trong đáy lòng hơi động một chút, Lý Trường Thọ dặn dò: "Ngọc Đỉnh sư huynh, lúc này Dương Tiễn đối với kỳ muội hẳn là vô cùng coi trọng, trong khi sư huynh dạy bảo Dương Tiễn, cũng phải quan tâm kỹ càng Dương Thiền mới được."

"Ta chắc chắn sẽ chú ý những việc này." Ngọc Đỉnh Chân Nhân đáp ứng một tiếng, sau đó trong mắt toát ra một chút bất đắc dĩ, trầm giọng nói: "Ta biết Trường Canh ngươi có mang theo chức trách, cân nhắc cũng sâu xa hơn so với chúng ta. Bất kể như thế nào, lúc Dương Tiễn tao ngộ biến cố cũng chỉ là một đứa trẻ, nếu sau này y có lời nói mạo phạm, còn xin ngươi tha thứ nhiều hơn. Ở trong tính kế rắc rối phức tạp, Dương Tiễn cuối cùng chỉ là một quân cờ..."

"Sư huynh yên tâm." Lý Trường Thọ không khỏi cười một tiếng: "Ta chắc chắn sẽ tận lực bảo hộ sự an toàn của Dương Tiễn!"

Không thể không nói, vị Ngọc Đỉnh Chân Nhân này, quả nhiên là cao nhân đáng giá kết giao.

Thái Ất Chân Nhân đột nhiên nói: "Đúng rồi, sự tình Tử Tiêu Cung thương nghị Phong Thần 80~90 năm sau, Trường Canh ngươi có tin tức ngầm nào không? Bần đạo nghe nói, Xiển Giáo chúng ta lần này, sẽ là Đại sư huynh đi theo lão sư đến Tử Tiêu Cung."

Lý Trường Thọ mỉm cười, vừa định tung hỏa mù, đạo tâm đột nhiên có chập trùng, một tiếng hô hoán quen thuộc truyền đến trong đáy lòng.

Ông ——

"Thuỷ Thần đại nhân ~ Thuỷ Thần đại nhân!"

Văn Tịnh? Tám mươi năm còn chưa qua, làm sao lại đột nhiên liền ong ong rồi? Chẳng lẽ có chuyện gì gấp?

Việc có quan hệ đến dự án xây dựng Tu La tràng của Huyền Đô sư huynh...khục, việc có quan hệ đến phá đổ Tây Phương Giáo, Lý Trường Thọ tự nhiên không dám khinh thường, tâm thần kéo căng trong nháy mắt, bắt đầu thao tác song tuyến.

Bên trong Ngọc Tuyền Sơn, Lý Trường Thọ hóa thành bộ dáng Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư, trò chuyện tâm đắc tu luyện Bát Cửu Huyền Công cùng với hai vị tiên nhân Xiển Giáo.

Ở hậu đường miếu Hải Thần, Lý Trường Thọ ngồi ở dưới hư ảnh Thái Cực Đồ, nhìn bóng người có một chút phai mờ trước mặt.

Váy dài màu đỏ máu quen thuộc, thân hình xinh đẹp không tăng không giảm, tóc dài hơi quăn xoắn kia, tự thành tư thái vũ mị, làm cho Lý Trường Thọ...

Khẽ cau mày.

So với chuẩn Đại tỷ Khổng Tuyên, con muỗi này cũng quá không chiếm ưu thế.

Khổng Tuyên cùng với Văn Tịnh đạo nhân mặc dù đều là sinh linh hung ác, nhưng Khổng Tuyên xuất thân từ Phượng Tộc, lúc này đã là có một chút đảm đương, có thể coi là một trang "hảo hán".

Văn Tịnh đạo nhân...

Vị nữ vương đại nhân này tâm ngoan thủ lạt, vốn là Hồng Mông hung thú, trước đây không giết Nhân Tộc thuần túy là bởi vì không muốn lây dính nghiệp chướng, tính mạng vạn linh đối với nàng mà nói giống như cỏ rác.

Nếu không phải Văn Tịnh đạo nhân có thể phá hư Thập Nhị Phẩm Kim Liên, hơn nữa việc này còn bị Thái Thanh lão sư suy tính đến, Văn Tịnh đạo nhân lúc này hẳn là sẽ có kết cục giống như Kim Thiền Tử...

"Thuỷ Thần đại nhân." Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng thi lễ, thấy thần quang chớp động trong mắt Lý Trường Thọ, không hiểu sao liền có một chút khẩn trương.

Văn Tịnh đạo nhân vội nói: "Đại nhân ngài chớ trách, thuộc hạ cũng là tìm được cơ hội mới dám tới gặp ngài, tuyệt đối không bị bất luận kẻ nào phát giác được, thuộc hạ sẽ lập ra lời thề đại đạo, chứng minh thuộc hạ lòng son dạ sắt đối với ngài, một mảnh..."

"Nhiều năm không thấy, miệng làm sao lại trôi chảy như vậy?"

Lý Trường Thọ cười nói một câu, Văn Tịnh đạo nhân hơi nhẹ nhàng thở ra.

Trong nụ cười của Văn Tịnh đạo nhân cố ý mang theo mấy phần u oán, nói khẽ: "Lúc này không giống ngày xưa, tu vi của Thuỷ Thần đại nhân ngài đột nhiên tăng mạnh, thuộc hạ trước đó còn có một chút lòng khinh thường, bây giờ nào dám đâu."

"Tu vi của ta khi nào đột nhiên tăng mạnh rồi?" Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Bất quá là có thể tùy thời mượn dùng chí bảo Nhân Giáo, thêm hai ~ ba kiện mà thôi."

Văn Tịnh đạo nhân: "..."

Thuỷ Thần đại nhân ở trên phương diện khí chất này, vẫn luôn nắm chắc.

Lý Trường Thọ đưa tay chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, ra hiệu Văn Tịnh ngồi xuống trò chuyện, chủ động hỏi ý: "Ngày hôm nay ngươi mạo hiểm đến đây, thế nhưng là có chuyện quan trọng gì?"

"Nghe ngài nói." Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, che miệng cười khẽ: "Thuộc hạ một ngày không thấy ngài, cũng là như cách ba thu, rất là mong nhớ."

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, thấp giọng nói: "Văn Tịnh, ngươi có biết vị trí của chính mình lúc này?"

Vị trí?

Trong đáy lòng Văn Tịnh đạo nhân máy động, nàng nghe được cảnh cáo, nghe được bất mãn ở bên trong lời nói của Lý Trường Thọ.

Không biết làm sao, đạo tâm của Văn Tịnh đạo nhân, không nhịn được run rẩy một hồi.

Những năm này, nàng vẫn luôn đang yên lặng đứng ngoài quan sát, càng là biết được mấy chuyện đại sự Lý Trường Thọ làm ra kia.

Nhất là một trận chiến Bắc Châu, Lý Trường Thọ hiển lộ đạo bản thân, một người diệt sát mười mấy đầu cự yêu Thượng Cổ và

Thái Tử Yêu Tộc Lục Áp...

Chương 876. -

Ngày đó đã làm cho Văn Tịnh đạo nhân tim đập nhanh, cũng không phải là Lý Trường Thọ đột nhiên bày ra thực lực, mà là đoạn sự tình trong truyền thuyết bị xóa đi tại Hồng Hoang kia.

Vì Thuỷ Thần đại nhân, Thánh Nhân đã từng có giao thủ đơn giản, Thái Thanh Thánh Nhân nói một tiếng "cút", quát lui Nhị Giáo Chủ phương tây.

Lúc ấy càng là có Nữ Oa ra tay, Hậu Thổ xuất hiện!

Từ lúc chuyện này xảy ra, Văn Tịnh đạo nhân đã rõ ràng, vị Thuỷ Thần Thiên Đình đã sớm cầm chắc mệnh môn của chính mình trước mắt này, chính là nửa câu vui đùa cũng đều không thể nói ra.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Thuỷ Thần am hiểu mưu tính, càng nguy hiểm hơn so với nam nhân kia, cũng càng làm cho người ta vô lực ứng đối.

Đáng tiếc, đây là vô lực và tuyệt vọng đơn thuần, Văn Tịnh đạo nhân không có một chút ý nghĩ chinh phục nào.

Văn Tịnh đạo nhân liền vội vàng đứng lên hành lễ, giải thích: "Còn xin đại nhân chớ trách, thuộc hạ cũng là bị buộc bất đắc dĩ, mới...mới làm hộ pháp thứ sáu của bọn họ, làm chức thống lĩnh hung thú kia! Lòng của thuộc hạ tất nhiên là nằm ở phía của đại nhân, tất nhiên là ở phía Nhân Giáo, còn xin đại nhân minh giám!"

Lý Trường Thọ bất động thanh sắc gật gật đầu, trong đáy lòng cũng là không nhịn được nói thầm một hồi.

Văn Tịnh đều đã lăn lộn đến "cao tầng" Tây Phương Giáo rồi?

Chính mình vừa rồi bất quá là muốn nhắc nhở nàng, nhất định phải nhớ kỹ nàng là thân phận mê muội Huyền Đô sư huynh, đừng có nói những chuyện quá mức này với hắn.

Lão sư cũng đều đang nhìn trên đỉnh đầu!

Mệnh đồ của Văn Tịnh đạo nhân, dường như cũng đã bị thay đổi rất nhiều.

Lúc này xem ra, chính mình cũng nên cho Văn Tịnh đạo nhân một ít ngon ngọt, làm cho nàng vào lúc nên xuất thủ, không có nửa điểm do dự.

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Việc này ta tự biết hiểu, bất quá là gõ ngươi đôi chút. Gần đây, Huyền Đô sư huynh trấn thủ tại Huyền Đô Thành, chống cự vực ngoại thiên ma, tạm thời không có cách nào phân thân, đợi Huyền Đô sư huynh trở về Ngũ Bộ Châu, ta tự nhiên sẽ an bài các ngươi gặp nhau một lần nữa."

"Thật, thật sao?" Văn Tịnh đạo nhân cũng không biết đầu lưỡi của chính mình tại sao lại run rẩy, trong mắt tràn đầy ánh sáng.

Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu, lại nói: "Ngươi đã muốn thân cận cùng với sư huynh ta, lúc trò chuyện cùng với ta, nên giữ phép xã giao, biết chừng mực, không được dùng lời nói vượt qua ranh giới, hiểu không?"

Văn Tịnh đạo nhân cẩn thận suy ngẫm lời này, không khỏi vui mừng quá đỗi, liên tục gật đầu xưng phải, còn không nhịn được đưa tay lau khóe miệng.

"Thuộc hạ đa tạ đại nhân thành toàn!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, châm chước ngôn ngữ một hồi, mới nói: "Việc này nếu như không có lão sư cho phép, ta cũng không dám tự tiện làm chủ, ngươi phải nắm chắc."

Thân thể mềm mại của Văn Tịnh đạo nhân run rẩy, suýt nữa liền trực tiếp quỳ xuống, hành đại lễ đối với hư ảnh Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu.

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Nói chính sự đi."

"Vâng." Văn Tịnh đạo nhân ôn nhu đáp ứng, lại không nhịn được che miệng cười vài tiếng, lúc này mới ngồi về chỗ ngồi.

"Đại nhân, phương tây sẽ có động tác lớn."

"Ồ?" Lý Trường Thọ nhăn đầu lông mày một cái, cũng không nói chen vào, để Văn Tịnh đạo nhân tường tận nói ra sự tình muốn bẩm báo.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ liền có một chút ngồi không yên.

Cũng may, hắn chưa bao giờ từng khinh thường Tây Phương Giáo.

Ngay vào mấy tháng trước, Đại Giáo Chủ Tây Phương Giáo Tiếp Dẫn đạo nhân xuất quan, khai đàn giảng đạo tại Linh Sơn, truyền thụ đạo và pháp cho chúng đệ tử Thánh Nhân, toàn bộ nhân vật trọng yếu Linh Sơn đều trình diện.

Văn Tịnh đạo nhân cũng bị gọi đi, nghe đạo trong bóng tối, cũng không hiện thân.

Sau khi giảng đạo, thì là mười mấy đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo lời nói có trọng lượng, cộng thêm thống lĩnh hung thú nàng, cùng với hai vị thống lĩnh xuất thân từ Yêu Tộc, Hải Tộc khác, cùng nhau thương nghị sự tình ứng đối với đại kiếp.

Ở bên trong lần thương nghị này, Tây Phương Giáo định ra hai kiện đại sự.

【 Thứ nhất, thu liễm cánh chim tại Ngũ Bộ Châu, làm cho tất cả những thế lực thuộc về phương tây yên tĩnh, cũng chủ động thanh trừ một nhóm đại yêu người mang nghiệp chướng thu nhận ban đầu, thu hoạch công đức, gia tăng khí vận bản giáo. 】

Lý Trường Thọ: "..."

Muốn nói hung ác, vẫn là bọn người kia hung ác.

Một câu "ngươi hữu duyên cùng với phương tây chúng ta " năm đó, làm cho không ít lão yêu Yêu Tộc Thượng Cổ hấp tấp đi đến Tây Phương Giáo.

Bây giờ đại kiếp rơi xuống, vì giảm gánh nặng cho Thập Nhị Phẩm Kim Liên trấn áp giáo vận Tây Phương Giáo, trực tiếp tiêu diệt những kẻ làm vướng víu khí vận này.

Cho dù tự cắt tay của mình, cũng phải bảo vệ khí vận không sụp đổ.

Văn Tịnh đạo nhân thấp giọng nói: "Thuộc hạ liền phải phụ trách việc này, đại yêu phải diệt quả thực không ít, phần lớn là giấu ở bên trong ba ngàn thế giới. Bản ý của phương tây, chỉ sợ là muốn để một bộ phận Hồng Mông hung thú chúng ta hy sinh hết ở đó. Đại nhân, phải chăng muốn âm thầm mời chào..."

"Chớ nên suy nghĩ nhiều những việc này!" Lý Trường Thọ nói: "Để ngươi tiềm ẩn tại phương tây, phía trên tự nhiên có đạo lý, không phải là để ngươi làm những việc nhỏ này! Nhớ kỹ, lúc này ngươi hãy lấy tự vệ làm chủ, cho dù là nhận được mệnh lệnh đến giết ta, ngươi cũng có thể tùy ý giết hóa thân của ta, đã hiểu rõ chưa?"

Văn Tịnh đạo nhân vội vàng cúi đầu trả lời: "Vâng, thuộc hạ rõ ràng."

Lý Trường Thọ lại nói: "Chuyện thứ hai là gì?"

"Phương tây có mưu đồ đối với Địa Phủ. Toan tính của bọn họ không nhỏ, chỉ sợ là sự tình muốn khống chế một bộ phận Lục Đạo Luân Hồi, hoặc là lập một loại luân hồi khác..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi hãy dừng lại, để cho ta đoán xem. Tràng tính kế này, phương tây đã sớm âm thầm bố trí vài vạn năm, là việc có quan hệ đến rất nhiều đại thiên thế giới bên trong ba ngàn thế giới, ngưng tụ hương hỏa công đức, rút khí vận Nhân Tộc ra, đúng không?"

Văn Tịnh đạo nhân ngẩn ra, nhỏ giọng hỏi: "Ngài còn có những tai mắt khác?"

Lý Trường Thọ chỉ chỉ vào tai trái của chính mình, vừa chỉ chỉ tai phải của chính mình, cười không nói.

Văn Tịnh đạo nhân giống như có điều suy nghĩ, sâu kín nói một câu: "Thuộc hạ còn vì dò xét được việc này mà vui vẻ mấy tháng, không ngờ được ngài đều đã..."

Lý Trường Thọ cười cười, tay trái mở ra, lòng bàn tay tuôn ra một đoàn mây mù.

Những mây mù này ngưng tụ thành hình dạng Ngũ Bộ Châu đại khái, kích thước lớn chừng bàn tay. Lại ngưng ra từng mảnh từng mảnh "hòn đảo" ở chung quanh Ngũ Bộ Châu, những hòn đảo thu nhỏ này biến thành ánh sao, chậm rãi khuếch tán ra phía ngoài.

Bên trong ánh sao, có rất nhiều ánh đỏ lóe ra.

Lý Trường Thọ cố ý gõ Văn Tịnh đạo nhân, bình tĩnh giải thích: "Đây là ba ngàn thế giới Tây Phương Giáo trực tiếp hoặc gián tiếp khống chế lúc này. Ý nghĩ của bọn họ quả thật không tệ, mở đường cho hương hỏa thần quốc ở bên ngoài Ngũ Bộ Châu, lại mượn nhờ hương hỏa công đức ngăn cản kiếp vận, bồi dưỡng tiên binh. Đáng tiếc, bọn họ thủy chung đã khinh thường Đạo Môn, lại xem Nhân Tộc như con rối khôi lỗi, còn muốn dùng phương thức chưởng khống luân hồi, củng cố những hương hỏa thần quốc này, tuyên dương giáo nghĩa của bọn họ...vừa buồn cười vừa đáng tiếc."

Chương 877. -

Văn Tịnh đạo nhân cười nói: "Nếu hết thảy mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay Thuỷ Thần đại nhân ngài, thuộc hạ liền an tâm."

Lý Trường Thọ nói: "Tiếp tục nói những gì ngươi biết, để ta xem có phải có bỏ sót chỗ."

"Vâng." Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng thi lễ, tiếp tục nói những gì mình biết.

Sau nửa canh giờ, cỗ hóa thân này của Văn Tịnh đạo nhân hóa thành huyết vụ tiêu tán.

Lý Trường Thọ đứng dậy, đi qua đi lại, trong mắt tràn đầy trầm tư.

Chậc, Tây Phương Giáo thật sự hung ác như vậy?

Trong ba ngàn thế giới, có vô số hồn phách phàm trần bình thường đã qua đời, muốn mở Luân Hồi Điện khác ở bên trên Huyết Hải?

Nếu đối phương muốn dùng hồn phách tiến đánh Địa Phủ, vậy thì hóa giải rất dễ dàng, Thiên Đình phái binh kịp thời gấp rút tiếp viện là được.

Phiền phức chính là, đối phương dùng một lượng lớn hồn phách áp chế Địa Phủ, Hậu Thổ nương nương ôn nhu như vậy, tuyệt đối sẽ không làm nhiều hồn phách vô tội như vậy tiêu tán, chắc chắn sẽ cho phép luân hồi mới xuất hiện, hoặc là nhường ra một bộ phận quyền khống chế Lục Đạo Luân Hồi.

Thiên Đình có thể làm gì?

Trực tiếp phái binh dọn sạch những hồn phách này?

Chuyện này không khác gì đồ sát phàm nhân!

Cuối cùng, phiền toái lớn nhất lúc này, vẫn là rất nhiều đại thiên thế giới đã thành con át chủ bài trong tay Tây Phương Giáo.

Mà lúc này phương tây đang có ý muốn vận dụng cỗ lực lượng này để vượt qua đại kiếp.

Không thể loạn, ý nghĩ nhất định phải rõ ràng.

Hương hỏa thần quốc...

Không sai, phải từ trên căn bản, viết lên nhãn hiệu "họa" cho hương hỏa thần quốc, từ đó mượn uy thế Thiên Đạo, làm tan rã bố cục của phương tây.

Sau khi đưa tiễn Văn Tịnh đạo nhân, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ ở Ngọc Tuyền Sơn cũng rất nhanh liền cáo từ.

Xác định được con đường trưởng thành của Dương Tiễn sẽ phát triển như mong muốn của chính mình, Lý Trường Thọ liền tạm thời buông việc này xuống.

Nói là tạm thời buông xuống, kỳ thật cũng đã làm một ít chuẩn bị, hắn để lại cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân hơn mười mấy khối ngọc phù truyền tin chuyên dụng, lại chôn xuống mấy cỗ Đạo Nhân Giấy ở phụ cận Ngọc Tuyền Sơn.

Sau đó, Lý Trường Thọ liền nhốt chính mình tại mật thất Tiểu Quỳnh Phong, lấy ra hơn chục cuộn giấy trắng, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ.

Trên dưới Tây Phương Giáo có rất nhiều người tài ba.

Tây Phương Giáo tự nhiên biết, khi đi đến Tử Tiêu Cung thương nghị Phong Thần, bọn họ chắc chắn sẽ bị Thánh Nhân Đạo Môn cùng với nhóm đệ tử Thánh Nhân nhắm vào, tất nhiên sẽ không cầm được bao nhiêu chỗ tốt, cho nên trước tiên đặt ánh mắt ở phương diện khác...

Hội tụ công đức, hội tụ niệm lực chúng sinh, liền có thể vượt qua đại kiếp?

Lý Trường Thọ cẩn thận cầm bút vẽ một chiếc ná cao su, bắt đầu thôi diễn lặp đi lặp lại.

Lần giả thiết này, hắn cũng hơi lớn gan một chút, dù sao cũng là đệ tử chưa công khai đã từng đi đến Thái Thanh Quan học đạo Thánh Nhân.

Ách, làm sao lại có một chút cảm giác con riêng quen thuộc...

【 Nếu như ta là Thánh Nhân phương tây, nên phá cục này như thế nào? 】

...

Hữu Cầm Huyền Nhã dưỡng thương nửa tháng tại Phủ Thủy Thần, ở dưới sự chăm sóc của Long Cát, thương thế đã khỏi hẳn.

Nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã không nói một lời, từ đầu tới cuối vẫn duy trì trầm mặc.

Mãi cho đến thời gian điểm hẹn gặp với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ đến đây thăm, nàng mới lộ ra một chút mỉm cười, mở miệng hô một câu: "Thuỷ Thần."

Long Cát ở bên cạnh nháy mắt mấy cái, ngửi được một chút hương vị không giống bình thường.

Long Cát nhỏ giọng nói: "Lão sư, ta về trước đây."

"Vất vả cho ngươi."

"Không khổ cực, không khổ cực." Long Cát cười hì hì một tiếng, làm mặt quỷ đối với Lý Trường Thọ, quay người liền muốn chạy.

Nhưng một tiếng "Hãy khoan" đuổi theo từ phía sau, Long Cát nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn lại.

Lý Trường Thọ cầm một túi bảo nang trong tay, cười nói: "Đây là mưu lược chi pháp ngươi phải học tập trong nửa năm kế tiếp, bài tập về nhà là không thể trễ nải."

Khuôn mặt nhỏ của Long Cát lập tức trở thành mướp đắng, cầm lấy túi bảo nang, tức đến mức nhẹ nhàng dậm chân.

"Biết rồi, chỉ yêu thích khi dễ người!"

Nhìn Long Cát xám xịt cưỡi mây mà đi, Lý Trường Thọ cười nhẹ lắc đầu.

Hữu Cầm Huyền Nhã ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, lông mi thật dài nhẹ nhàng chớp động, nhỏ giọng hỏi: "Thuỷ Thần, thuận lợi cả chứ?"

"Cũng may!" Lý Trường Thọ xoay người lại, cười nói: "Sau này ngươi liền an tâm tu hành tại Phủ Thủy Thần, ta ở bên trong Thiên Đình cũng coi như có một chút danh vọng, sẽ không có người quấy rầy nơi đây. Nếu có sự tình cần ngươi đứng ra làm tuyên truyền, ta sẽ thông báo cho ngươi trước. Ngươi cũng có thể tùy ý bế quan, tu vi mới là căn bản nhất, chớ quên ở phía trước còn có Kim Tiên Kiếp."

"Ừm!" Hữu Cầm Huyền Nhã đứng dậy, nàng đổi một thân váy xoè màu trắng nhạt, vào giờ phút này tóc dài như thác nước trượt xuống, một chút tiên quang vờn quanh, đẹp đến nỗi nhìn mê mẩn.

Lý Trường Thọ lại nói: "Lúc này Lăng Tiêu bảo điện đang triều hội, ta dẫn ngươi đi đến Thiên Hà, đợi triều hội kết thúc, chúng ta sẽ đi đến bái kiến Ngọc Đế bệ hạ. Ngươi hãy chỉnh đốn một chút, không thể làm mất cấp bậc lễ nghĩa."

"Sư...Thuỷ Thần không cần đi tham gia triều hội sao?" Hữu Cầm Huyền Nhã có một chút hiếu kỳ hỏi.

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngọc Đế đặc cách, nếu như không có đại sự, ta không cần hiện thân."

Hữu Cầm Huyền Nhã nháy mắt mấy cái, mặc dù không rõ hàm nghĩa cụ thể, nhưng luôn cảm thấy có vẻ rất lợi hại.

Lý Trường Thọ đi ra ngoài phòng chờ, dùng tiên lực phong bế căn phòng này.

Hữu Cầm Huyền Nhã rất nhanh liền thu thập thỏa đáng, đổi lại váy dài màu xanh băng nàng yêu thích nhất, phối hợp với giày vải thêu chỉ vàng, buộc kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản và năng động.

Thiên Binh Thiên Tướng ở trong Phủ Thủy Thần, cũng không nhịn được ghé mắt nhìn...

Hữu Cầm Huyền Nhã tiến về phía trước, ôm quyền hành lễ đối với Lý Trường Thọ. Lý Trường Thọ cưỡi mây mang nàng bay ra khỏi Phủ Thủy Thần, bay về phía Thiên Hà.

Trên đoạn đường này, Hữu Cầm Huyền Nhã có lẽ cũng hiểu được một chút, Trường Thọ sư huynh của chính mình rốt cuộc có được quyền thế cỡ nào tại Thiên Đình.

Phàm là Thiên Binh Thiên Tướng bọn họ gặp được trên đường, tất cả đều dừng mây từ phía xa, cùng nhau cúi đầu ôm quyền hành lễ, mà Trường Thọ sư huynh lại chỉ là gật đầu đáp lại.

Cho dù gặp được một hai vị tiên thần Thiên Đình khí độ phi phàm, đối phương cũng là vái chào trước, thậm chí còn có người ngoặt một vòng lớn, cố ý giả bộ như ngẫu nhiên gặp, đi về phía trước hành lễ hàn huyên vài câu.

Lý Trường Thọ đã sớm thành thói quen đối với chuyện này, nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã để ở trong mắt, ý nghĩ trong đáy lòng vô cùng phức tạp.

Nếu ngươi hỏi điều gì rắc rối nhất trên đời, thì đó chính là tâm tư của nữ tử.

Đến bên cạnh Thiên Hà, bảo Hữu Cầm Huyền Nhã chờ ở phía xa, Lý Trường Thọ trực tiếp đi đến nơi Thiên Binh thao luyện.

Hắn gọi Biện Trang tới, dẫn Biện Trang đến một góc ẩn nấp, bình tĩnh bố trí mười mấy tầng kết giới tiên lực.

Biện Trang: "..."

Sợ là thật sự sợ, phản kháng là thật sự không dám phản kháng.

Chương 878. -

"Thuỷ, Thuỷ Thần đại nhân!" Hầu kết của Biện Trang run rẩy: "Vị nữ tiên ngài mang về Thiên Đình kia, mạt tướng tuyệt đối không hề động nửa điểm ý nghĩ! Trong đáy lòng mạt tướng lúc này đều là Hằng Nga tiên tử, mạt tướng nguyện lập lời thề đại đạo!"

Lý Trường Thọ mặt mũi hiền lành cười: "Chớ khẩn trương, ta còn không biết phẩm tính của ngươi sao? Tiểu Trang!"

"Ài, đại nhân cứ nói."

"Ta nhớ được, trong nhà ngươi giống như có một cái Thiên Nhai Các, đúng hay không?"

Biện Trang không khỏi lơ ngơ, liền vội vàng gật đầu: "Đúng, đúng."

Lý Trường Thọ khẽ cười nói: "Ngày mai mang ta đến đó dạo chơi?"

Biện Trang không khỏi sửng sốt một chút, sau đó nghĩ đến điều gì, hai chân run lên, bịch một tiếng quỳ xuống.

"Thuỷ Thần ngài hãy bỏ qua cho mạt tướng đi! Nếu để người ta biết ta mang ngài đi đến Thiên Nhai Các, ta chỉ sợ là sẽ bị các vị tiên tử đại năng nghiền xương thành tro!"

Các vị tiên tử đại năng lại là cái quỷ gì?

Một đám mây trắng mang theo vài bóng người, từ từ bay về phía bầu trời.

Biện Trang tay chân lạnh buốt, con ngươi tan rã, hai mắt vô thần, hô hấp lộn xộn, không khỏi toát mồ hôi lạnh...

Y quay đầu liếc nhìn, vị Thuỷ Thần đại nhân bên người này đã biến thành thanh niên đạo sĩ, y lại muốn khuyên vài câu, đầu lưỡi cũng đều run lên.

"Thuỷ Thần đại nhân nhíu mày là có ý gì? Là đang trách ta làm ầm ĩ sao?

Thế nhưng, loại biến hình thuật này thật sự có thể lừa con mắt của người khác sao?

Cỗ hóa thân này của Thuỷ Thần đại nhân không phải là người giấy sao? Đi đến Thiên Nhai Các có thể làm gì, thật sự nghe hát sao? "

"Thuỷ, Thuỷ Thần đại nhân." Biện Trang nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta thật sự muốn đi đến nhà của ta?"

Lý Trường Thọ cũng không trả lời, lúc này nhẹ nhàng nhíu lông mày lại, biểu tình có một chút nghiêm túc, rơi vào bên trong xoắn xuýt lớn lao.

Qua một hồi, Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn một bên khác, híp mắt mỉm cười, có chút ít chờ mong...

"Tần tướng quân." Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Ngươi đi qua cùng với chúng ta, khó tránh khỏi có một chút không ổn."

"Thuỷ Thần đại nhân đừng hoảng." Tần Thiên Trụ chắp tay nói: "Mạt tướng đi theo ngài nhìn chút việc đời, đương nhiên sẽ không có sự tình vượt khuôn phép gì."

Lý Trường Thọ: Nghe lời này của ngài, ta làm sao có thể tin?

Biện Trang: Nghe lời này của ngài, ngài cũng biết là chuyện này không ổn sao?

Tần Thiên Trụ vung tay lên, cười nói: "Thuỷ Thần đại nhân đừng có lo lắng, đây là làm chính sự, cũng không phải thật sự đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy."

Biện Trang đảo mắt, quả quyết đứng dậy, nhỏ giọng nói đối với Tần Thiên Trụ: "Ngươi sao lại dám giáo huấn Thuỷ Thần đại nhân? Thuỷ Thần đại nhân còn có thể không biết, Thiên Nhai Các nhà ta làm nghề nghiệp nào sao? Thuỷ Thần đại nhân còn có thể không biết, việc này nếu để người khác biết được, thanh danh của Thuỷ Thần đại nhân sẽ bị hao tổn, ảnh hưởng đến danh vọng của Thuỷ Thần đại nhân tại Tam Giới, dẫn tới đạo lữ cùng với đạo lữ sau lưng Thánh Nhân lão gia bất mãn...? Thiên Trụ, ta và ngươi cùng là tướng lĩnh Thiên Đình, lúc này ta mới nhắc nhở một câu, ngươi nói chuyện phải chú ý một chút, trong lòng Thuỷ Thần đại nhân có nỗi khổ! Chúng ta tận tâm giúp Thuỷ Thần đại nhân làm tốt việc này là được."

Tần Thiên Trụ híp mắt cười, liên tục gật đầu: "Biện tướng quân nói rất đúng."

Lý Trường Thọ âm thầm trừng mắt nhìn Biện Trang, cười nói: "Nếu chúng ta đã cùng nhau đi ra khỏi Thiên Đình, vậy thì hãy thay đổi thân phận của mình. Ba người chúng ta hãy giả vờ là huynh đệ kết nghĩa, phụng Tần huynh là Đại ca, ta là Nhị đệ, Biện phó thống lĩnh là Tam đệ, thấy thế nào? Đây bất quá chỉ là thân phận ngụy trang, không cần nghiêm túc."

Ám chỉ như vậy đã là rất rõ ràng.

Nhưng Biện Trang lại mảy may không có thu được tín hiệu trong đó, cùng với Tần Thiên Trụ cùng nhau gật đầu đáp ứng.

Sau đó, Biện Trang tiếp tục tâm sự nặng nề, sầu mi khổ kiểm.

Tâm cảnh của Lý Trường Thọ vào giờ phút này cũng là không sai biệt lắm.

Chuyện này nếu như bị Vương Mẫu nương nương biết được, hoặc là bị người tuôn ra ngoài, hóa thân Ngọc Đế đi đến loại địa phương như Thiên Nhai Các, vậy thị sẽ thật sự trở thành chuyện chê cười trong Hồng Hoang.

Tại sao Tần Thiên Trụ lại ở chỗ này?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, cũng trách chính mình lần này lanh mồm lanh miệng...

Kế hoạch ban đầu vốn cũng không phải là thế này, Lý Trường Thọ suy tư thu xếp theo dõi trong nửa tháng, đến thời gian ước định với Hữu Cầm Huyền Nhã, liền mang Hữu Cầm Huyền Nhã đi đến Lăng Tiêu bảo điện lĩnh thưởng.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế sắc phong Thiên Tướng anh dũng, ban thưởng Kim Giáp hộ thân.

Đợi Ngọc Đế miễn cưỡng nói vài câu với Hữu Cầm Huyền Nhã, Đạo Nhân Giấy【 Thuỷ Thần 】Lý Trường Thọ liền mang theo Hữu Cầm Huyền Nhã cáo lui, trở về bên trong Phủ Thủy Thần.

Cùng lúc đó, một cỗ Đạo Nhân Giấy khác của Lý Trường Thọ tiến vào Lăng Tiêu bảo điện, bẩm báo đối với Ngọc Đế sự tình Tây Phương Giáo mưu đồ ba ngàn thế giới, cũng thương lượng cùng với Ngọc Đế gần hai canh giờ.

Lý Trường Thọ đưa ra đề nghị âm thầm tổ kiến thế lực, mượn lực lượng Thiên Đình nhanh chóng phát triển, đánh cờ cùng với phương tây tại ba ngàn thế giới.

Ngọc Đế không cần nghĩ ngợi liền đáp ứng, giao cho Lý Trường Thọ toàn quyền xử trí, tùy ý điều động tất cả tài nguyên Thiên Đình, cũng không cần thông qua Thông Minh Điện.

Ngọc Đế lại hỏi Lý Trường Thọ phải chăng đã có kế hoạch, Lý Trường Thọ nói tư tưởng dàn khung【 Lâm Thiên Điện 】của chính mình, nhắc tới Bạch Trạch, phu phụ Giang Lâm Nhi, lại lanh mồm lanh miệng nói ra một câu: "Tiểu thần cảm thấy, còn có thể dựa vào thế lực lớn đã có tại ba ngàn thế giới hiện nay, để cho bọn họ làm phụ tá. Ví dụ như Thiên Nhai Các - nhà của Biện Trang, tuy là nghề nghiệp không đứng đắn, nhưng dùng để thu thập tin tức là không có gì thích hợp bằng, tiểu thần đang muốn mang Biện Trang đi bái phỏng các chủ Thiên Nhai Các. "

Ngọc Đế lập tức bắt được từ mấu chốt —— không đứng đắn!

Thế là, Tần Thiên Trụ xuất động, nhìn chằm chằm hành tung của Biện Trang.

Sau khi một cỗ hóa thân của Lý Trường Thọ mang theo Biện Trang bay ra khỏi Thiên Đình, Tần Thiên Trụ liền cưỡi mây đi ngang qua ngẫu nhiên gặp, cười ha hả nói: "Cùng đi, cùng đi."

Thế là liền có tình cảnh trên mây như lúc này.

Lý Trường Thọ cùng với Biện Trang cùng nhau thở dài, hóa thân Ngọc Đế số ba Tần Thiên Trụ lại là cười đến híp cả mắt, vô cùng chờ mong đối với hành trình kế tiếp.

Thiên Nhai Các, nơi thể nghiệm tình kiếp lâm thời tại Hồng Hoang, cũng có thể được coi là đầu ngành.

Những năm gần đây, Thiên Nhai Các ở bên trong Ngũ Bộ Châu Đông Hải, Nam Hải, Tây Hải, đều mở ra phân các, tận tuỵ cung cấp phục vụ tình duyên chất lượng tốt cho các Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang quảng đại.

Trên đường đi, Lý Trường Thọ hỏi Biện Trang bí quyết mà Thiên Nhai Các có thể trưởng tồn không ngã.

Biện Trang ngượng ngùng cười cười, nói một câu: "Không gây nghiệp chướng."

Tần Thiên Trụ ngạc nhiên nói: "Làm ngành nghề này mà còn có thể không gây nghiệp chướng? Nếu có Luyện Khí Sĩ bởi vì đi đến Thiên Nhai Các dẫn đến đạo lữ ly tán, nhà tan cửa nát, Thiên Nhai Các há có thể không gia tăng nghiệp chướng?"

Chương 879. -

Biện Trang cười nói: "Tần tướng quân, khục, Đại ca có chỗ không biết, chuyện như vậy là không tính được tới trên đầu Thiên Nhai Các. Chúng ta chỉ là mở cửa đón khách, khách đến hoặc không đến, là bọn họ tự quyết định. Cái gọi là không gây nghiệp chướng, chính là không thể ép buộc nữ tử, nam tử làm nghề nghiệp như vậy."

Tần Thiên Trụ lại ngạc nhiên nói: "Còn có nam tử?"

"Không sai!" Biện Trang cười khẽ: "Linh thạch dư dả, đạo tâm không yên, nữ tiên muốn đến thể nghiệm tình kiếp cũng có một ít, bất quá số lượng rất ít. Vì những khách nhân này, Thiên Nhai Các cũng sẽ chuẩn bị một ít tình duyên nam."

Lý Trường Thọ buồn bực hỏi: "Vậy các ngươi là từ chỗ nào tìm tới nhiều...người tình duyên như vậy?"

"Kỳ thật, phần lớn là bọn họ chủ động tới."

"Ồ?"

"Tình hình tại các nơi trong ba ngàn thế giới không hoàn toàn giống nhau!" Biện Trang nghiêm mặt nói: "Có ở bên trong đại thiên thế giới, sản vật phong phú, linh khí dồi dào, thậm chí có cả linh mạch khắp nơi trên đất, nhưng cũng bởi vì vậy mà thu hút ánh mắt tò mò của thế lực khắp nơi, chiến hỏa liên tục không ngừng, khiến cho nhiều người rơi vào tình cảnh cùng đường mạt lộ. Vào lúc ta vừa mới tu thành Thiên Tiên, đã từng đi theo mấy vị quản sự đến một tòa đại thiên thế giới, Thiên Nhai Các vừa mới treo bố cáo lên nửa ngày, liền có mấy trăm nữ tử đến cậy nhờ, cũng đều là có mang theo tu vi...lúc chúng ta sàng chọn người tình duyên, chúng ta phải xem xét toàn diện tính tình, dung mạo của các nàng, và liệu các nàng có mang theo nghiệp chướng hay không, sau đó đưa các nàng rời khỏi đại thiên thế giới các nàng đã từng sinh sống. Nếu các nàng muốn rời khỏi Thiên Nhai Các, chỉ cần lấy ra hai thành linh thạch, bảo vật các nàng đoạt được tại Thiên Nhai Các những năm này đưa cho Thiên Nhai Các, liền xem như kết thúc nhân quả. Trừ chuyện đó ra, cũng có một chút nữ tử xuất thân nơi bần hàn, vì việc tu hành của bản thân, chủ động tới tìm Thiên Nhai Các...việc này không thể quơ đũa cả nắm cùng với lầu xanh phàm tục."

"Hóa ra là như vậy." Tần Thiên Trụ chậm rãi gật đầu, ở bên cạnh rơi vào trầm tư.

Lý Trường Thọ nói: "Có lẽ tình huống mà trưởng bối của ngươi cho ngươi nhìn thấy là hơi một chiều."

"Sẽ không, điều này thực sự sẽ không." Biện Trang vội nói: "Nhị ca có chỗ không biết, tiểu đệ từ nhỏ liền là tu hành ở bên trong nhung lụa, người có quyền nói chuyện chân chính tại Thiên Nhai Các là tổ mẫu cùng với mấy người cô khác của tiểu đệ. Khi các nàng còn trẻ đã từng bị kẻ mạnh bức bách, đọa nhập phong trần, ẩn nhẫn một đường, âm thầm tu hành, cuối cùng đích thân đâm chết kẻ mạnh. Về sau, các nàng liên lạc với đông đảo nữ tử có cùng cảnh ngộ, thành lập một cái thế lực tu tiên rất có danh khí —— Sát Nữ Minh, trừ bỏ không ít thế lực hãm hại nữ tử. Lại về sau, tổ mẫu của ta bất đắc dĩ phát hiện ra...rất nhiều nữ tử cùng đường mạt lộ, bất quá chỉ muốn tìm một nơi sinh tồn, cho nên liền có Thiên Nhai Các, Sát Nữ Minh cũng dần dần chuyển đến chỗ tối."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngược lại đều là các nữ trung hào kiệt."

Biện Trang khẽ thở dài, cũng không nhiều lời, trong mắt có một chút thất thần.

Tần Thiên Trụ ở bên cạnh hỏi: "Tam đệ có phải đang nhớ đến chuyện thương tâm gì đó."

"Mấy người tổ mẫu kết thù kết oán quá nhiều, có quá nhiều cừu gia, rất nhiều thân nhân của tiểu đệ đều bị...bất quá, hiện nay ngược lại là an tâm." Biện Trang cười nói: "Thiên Nhai Các đã không phải là thế lực mà những cừu gia đó dám trêu chọc."

Tần Thiên Trụ nghe vậy hơi xúc động, khích lệ nói: "Về sau nhậm chức thật tốt tại Thiên Đình, ngươi đồng dạng cũng có thể vinh quang về nhà, khiến tổ mẫu ngươi an tâm."

Biện Trang vội nói: "Ở ngay trước mặt Thuỷ Thần, khục, ở ngay trước mặt Nhị ca, Đại ca chớ có nói chuyện này."

Lý Trường Thọ ở bên cạnh cười không nói.

Tên gia hỏa này cũng có phúc lớn, bất tri bất giác liền nhậm chức lớn Nguyên Soái thuỷ quân Thiên Hà, cũng xem như ổn định.

Chỉ là loại tâm tính này, còn cần rèn luyện nhiều hơn, nếu không sẽ không thể tránh thoát "Tội làm heo".

Bởi vì người Lý Trường Thọ muốn gặp chính là tổ mẫu của Biện Trang, người nói chuyện chân chính tại Thiên Nhai Các, ba người bọn họ liền trực tiếp bay ra khỏi Ngũ Bộ Châu, đi về hướng đông.

Chỉ riêng là đi đường đã mất hơn hai tháng.

Tần Thiên Trụ lo lắng Đạo Nhân Giấy "Lý Trường Thọ" không đủ tiên lực, chủ động cưỡi mây. Lý Trường Thọ chối từ một hồi, cũng quả thực không từ chối được, mới giao ra quyền điều khiển mây trắng.

Một số hóa thân là không gì không làm được.

Một số hóa thân là không gì không thể.

...

Hơn hai tháng này, Lý Trường Thọ tất nhiên là không hề nhàn rỗi.

Dùng phần lớn thời gian tiếp tục tính toán sự tình phương tây, cũng tiến một bước hoàn thiện cấu tạo trên dưới Lâm Thiên Điện dưới đáy lòng.

Vào lúc sắp đến phía trước quê nhà Biện Trang, Lý Trường Thọ ở trong phòng bài bạc Tiểu Quỳnh Phong, bảo Tửu Vũ Thi và Hùng Linh Lỵ đi mời Bạch Trạch và Vong Tình thượng nhân, nói ra tư tưởng liên quan tới Lâm Thiên Điện của chính mình.

"Phát triển thế lực bên trong ba ngàn thế giới?"

Giang Lâm Nhi nháy mắt mấy cái, buồn bực hỏi: "Vì sao muốn làm như vậy? Luyện Khí Sĩ trong ba ngàn thế giới đánh vỡ đầu cũng đều muốn chen đến Ngũ Bộ Châu, chúng ta làm sao còn muốn đi đến ba ngàn thế giới phát triển?"

"Cũng không phải là Độ Tiên Môn: " Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Là làm việc cho Thiên Đình. Ba ngàn thế giới cũng là một bộ phận trong Tam Giới, nhưng lực ảnh hưởng của Thiên Đình tại ba ngàn thế giới quá mức yếu kém, nếu như để Thiên Binh Thiên Tướng chinh phạt bốn phía, lại dễ dàng làm cho Luyện Khí Sĩ bất mãn đối với Thiên Đình. Cho nên, phụng lệnh Ngọc Đế, do ta tổ kiến Lâm Thiên Điện, trải đường cho Thiên Đình quản lý ba ngàn thế giới."

Giang Lâm Nhi lộ vẻ mặt giật mình, ngồi ở kia suy tư một hồi.

Bạch Trạch cười nói: "Thuỷ Thần thế nhưng là cần bần đạo ra ngoài làm việc?"

"Không sai, đại kiếp buông xuống, ta có rất nhiều sự vụ không phân thân nổi." Lý Trường Thọ cười nói: "Bạch tiên sinh ngươi có bản lĩnh xu cát tị hung, có Bạch tiên sinh chủ trì đại cuộc, tất nhiên là không thể tốt hơn."

"Thuỷ Thần an bài như thế, bần đạo tự nhiên tuân theo." Bạch Trạch chắp tay một cái, trong mắt lộ ra một chút chờ mong, tinh thần cả người đều rất tỉnh táo.

Vong Tình thượng nhân hỏi: "Trường Thọ muốn an bài bần đạo như thế nào?"

Lý Trường Thọ chắp tay hành lễ, nói: "Ta muốn mời phu phụ sư tổ, làm người dẫn đường của Lâm Thiên Điện. Sư tổ có một chút nhân mạch bên trong ba ngàn thế giới, lúc mới đầu sẽ do sư tổ ra mặt, liên lạc với bạn tốt trước đây nâng cao thanh thế, cũng có thể che giấu lai lịch của Lâm Thiên Điện. Còn có mấy chuyện, ta phải nói rõ trước. Lý do tại sao phải thôi động kế hoạch Lâm Thiên Điện trước, là vì đối phó với Tây Phương Giáo. Tây Phương Giáo khống chế không ít đại thiên thế giới, sáng lập thành hương hỏa thần quốc, nhờ vào đó ngưng tụ khí vận, công đức, coi đây là cơ sở mưu tính sự tình luân hồi."

Chương 880. -

"Bọn họ ít nhất đã có an bài, mưu đồ vài vạn năm, chúng ta cất bước muộn, lại phải làm ra hiệu quả ở bên trong mấy trăm năm, tập hợp một thế lực, cân bằng lại ưu thế với Tây Phương Giáo ở trên phương diện này. Ngũ Bộ Châu có Thánh Nhân tọa trấn, bây giờ Yêu Tộc hành quân lặng lẽ, nguyên khí đại thương, kế tiếp sẽ có một đoạn thời kỳ bình tĩnh. Ta sẽ điều động hết thảy tài nguyên có thể điều động, làm cho Lâm Thiên Điện nhanh chóng đi vào quỹ đạo. Dù là vận dụng một ít thủ đoạn phi thường, cũng không sao."

Lời nói của Lý Trường Thọ rơi xuống, bên trong phòng bài bạc an tĩnh một hồi, tất cả mọi người rơi vào suy tư...

Đây chính là đại sự ảnh hưởng thiên địa, nguy hiểm trong đó tuyệt đối không thấp.

"Hắc hắc." Giang Lâm Nhi khoanh tay, nhíu mày chớp mắt hỏi một câu: "Có chỗ tốt gì không?"

Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười, biết được sư tổ đã đáp ứng việc này.

Vong Tình thượng nhân lại cau mày nói: "Lâm Nhi, chúng ta là đạo thừa Nhân Giáo, cũng đều xem như là đệ tử Nhân Giáo! Nhân Giáo vốn là lấy giúp đỡ Thiên Đình, tạo phúc cho thương sinh làm nhiệm vụ của chính mình, ngày hôm nay cần chúng ta ra sức, làm sao có thể nhắc đến hai chữ chỗ tốt?"

Giang Lâm Nhi liếc mắt, khẽ nói: "Vâng, vâng, phu quân đại nhân dạy phải, là ta nông cạn, hừ!"

"Lâm Nhi ngươi chớ có tức giận, đạo lý chính là đạo lý như vậy..."

"Sư tổ không cần phải lo lắng!" Lý Trường Thọ cười nói: "Âm thầm làm việc vì Thiên Đình, ta đương nhiên sẽ không để cho người trong nhà chúng ta ăn thiệt thòi. Linh thạch, đan dược, pháp bảo, công đức, những đồ vật tu hành này đương nhiên sẽ không thiếu, có thể ban cho bạn bè của sư tổ. Một điểm quan trọng nhất, chính là hai chữ khí vận. Ngọc Đế bệ hạ đã ra lệnh cho Mộc Công âm thầm viết chỉ, đợi ý chỉ ngưng tụ thành, liền có thể đạt được sự che chở của khí vận Thiên Đình."

Bạch Trạch hỏi: "Nếu bị Tây Phương Giáo nhằm vào, phải ứng đối ra sao?"

"Chúng ta đầu tiên phải chọn tốt nơi sống yên ổn, tránh khỏi phạm vi thế lực của Tây Phương Giáo!" Lý Trường Thọ cười nói: "Các loại cử động khác, ta đều đã nghĩ không sai biệt lắm, ta sẽ viết ra sau đó. Giai đoạn cất bước là gian nan nhất, nhưng không cần quá nhiều cao thủ, ta muốn mời phu phụ sư tổ ra mặt, Bạch tiên sinh ở sau lưng chủ trì đại cuộc, ta trù tính kế hoạch ở phía sau."

Bạch Trạch lập tức hiểu ý, cười nói: "Vong Tình Điện Chủ, danh tự này cũng không tệ, nghe xong liền cảm thấy rất có ý tứ."

Vong Tình thượng nhân khẽ cau mày: "Bần đạo có tài đức gì, sao có thể làm chức vị Điện Chủ này? Bần đạo bất quá chỉ là Luyện Khí Sĩ tu hành trong núi, tu được trường sinh đạo quả mà thôi, hoàn toàn không thông ở trên mưu tính, chỉ huy chi đạo. Sao không chọn người khác?"

Lý Trường Thọ thở dài: "Bây giờ ở bên trong Thiên Đình thiếu nhất cao thủ, tiên trường sinh ta có thể tín nhiệm, chỉ có sư tổ phu. Vu Tộc hơi khờ, Long Tộc quá ngạo, các tiên tông Nhân Giáo khác ta cũng không quen."

"Chuyện này..." Vong Tình thượng nhân nhíu mày một hồi.

Bạch Trạch khuyên nhủ: "Có thể được Thuỷ Thần tín nhiệm, đã là có một chút không dễ, đạo hữu đừng có từ chối."

"Chỉ cần vượt qua giai đoạn cất bước, Điện Chủ liền có thể ẩn vào phía sau màn." Lý Trường Thọ cười nói: "Hơn nữa, Điện Chủ bất quá chỉ là bề ngoài bên ngoài, âm thầm vẫn là phải thương lượng với Bạch tiên sinh, cùng nhau xử lý các loại sự vụ. Dù sao, tiên trường sinh khí độ phi phàm, anh tuấn tiêu sái giống như Vong Tình thượng nhân ngài, cũng là quả thực không nhiều, cũng rất có ích lợi đối với việc Lâm Thiên Điện chiêu binh mãi mã."

Vong Tình thượng nhân cười thán: "Trường Thọ ngươi nói như vậy, ta cũng thật sự không tiện từ chối."

Giang Lâm Nhi cười xùy một tiếng, Bạch Trạch cùng với Lý Trường Thọ đều lộ ra nét mặt tươi cười.

"Chuyện kia!"

Đột nhiên, ở góc bên cạnh truyền đến tiếng hô hoán yếu ớt.

Lại là Tửu Cửu vẫn luôn giả nhu thuận ở bên cạnh, rốt cuộc không kìm nén được đứng dậy.

"Chuyện này, ta có thể giúp đỡ gì không?"

"Sư thúc ngài không cần mong nhớ." Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Ngài ở trong núi an tâm tu hành là được."

"Đều là ăn chùa uống chùa của ngươi, ta cũng có một chút xấu hổ." Có lẽ là ở ngay trước mặt sư phụ nhà mình, Tửu Cửu cũng nhiều hơn mấy phần thẹn thùng, đưa tay sửa sang mái tóc bên tai, nói như thế.

Lý Trường Thọ cười nói: "Vào đoạn năm tháng ta chưa thành tiên và vừa mới thành tiên kia, sư thúc đã giúp ta và tiên sư rất nhiều, không cần chú ý việc nhỏ như vậy."

Vong Tình thượng nhân lại nói: "Để mấy người đệ tử của bần đạo cũng cùng nhau rời núi đi. Tu vi của Tiểu Ngũ mặc dù không đủ, lại thông suốt ân tình, am hiểu liên hệ với người khác. Tu vi của Y Y và Tiểu Cửu không tệ, có tư chất thành tựu Kim Tiên. Bọn hắn tiến vào Lâm Thiên Điện làm việc, cũng có thể tăng một chút cơ duyên cho bản thân."

Tửu Cửu nhảy tới nói: "Đúng thế! Ta tuyệt đối sẽ không làm trở ngại mọi người!"

Lý Trường Thọ cười gật gật đầu, khẽ thở dài, nói một câu "cũng được", Tửu Cửu vui vẻ nhảy lên, cảnh tượng đột nhiên mất kiểm soát.

...

Lý Trường Thọ vừa mới thiết lập "đoàn đội" chủ yếu của Lâm Thiên Điện giai đoạn ban đầu, ở bên kia liền đến một mảnh tiểu thế giới an tường yên tĩnh, tâm thần cũng dời đi qua theo đó.

Chưa tiến vào tiểu thế giới này, ba người bọn họ liền bị một đội tiên binh ngăn lại.

Những tiên binh này có nam có nữ, tu vi đều là cảnh giới Chân Tiên, lĩnh đội là hai vị Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ.

Biện Trang chủ động tiến lên, bình tĩnh đứng tại chỗ, chắp hai tay sau lưng, hai chân hơi dang rộng, nhìn biển sao trong mắt...

Ta đã trở lại.

Ai ngờ...

"Đạo hữu, đạo hiệu của ngài là gì?"

"Ngài có ngọc phù đại năng của Thiên Nhai Các chúng ta không? Nơi đây là bí cảnh của Thiên Nhai Các chúng ta, chỉ mở ra đối với người có được ngọc phù đại năng, còn xin ngài tha thứ nhiều hơn."

Tần Thiên Trụ thầm nói: "Còn làm ra cả ngọc phù đại năng rồi?"

Biện Trang có một chút run rẩy khóe miệng, yên lặng đưa tay thay đổi kiểu tóc, dùng ngón tay lau hai lần dưới mi mắt, bôi ra hai quầng thâm dưới mắt, lại có chút mệt mỏi ngáp một cái, thả ra đạo vận tự thân...

Hai vị Thiên Tiên kia đầu tiên là nhíu mày quan sát, sau đó sợ tái mặt, hô: "Thiếu Các Chủ! Là Thiếu Các Chủ!"

"Thiếu Các Chủ đã trở về! Nhanh, nhanh đi bẩm báo cho Các Chủ cùng với các vị bà bà, Thiếu Các Chủ đã trở về!"

Một lát sau, đạo đạo lưu quang bay ra từ bên trong tiểu thế giới, trong đó không thiếu cao thủ Kim Tiên khí tức hùng hậu.

Mây mù phía trước mở rộng, một cây cầu ánh sáng đầy màu sắc xuất hiện trước mặt ba người họ.

Biện Trang lại là có một chút nghiêng người, cười nói: "Đại ca, Nhị ca, mời, cứ coi nơi này như là nhà của mình!"

Tần Thiên Trụ lập tức cười đến híp cả mắt, Lý Trường Thọ hóa thành Đạo Nhân Giấy cũng lộ vẻ mặt mỉm cười.

Nhưng mà, vào lúc này, một tiếng hừ lạnh lại nổ vang ở bên tai Lý Trường Thọ.

Tiên thức của Lý Trường Thọ phản tra xét, chỉ thấy trong lầu các một loạt cung điện liên miên chập trùng tại tiểu thế giới này, có một lão giả người mặc áo bào xám, đầu đầy tóc xám, đang lộ ra sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm chính mình.

Chương 881. -

Tu vi của người này...chính mình thế nhưng lại không nhìn thấu.

Lý Trường Thọ nhíu mày nhìn lại, không biết cách nhau bao xa, ánh mắt giao nhau với lão giả, cọ sát ra một chút hoa lửa.

Chợt nghe lão giả này truyền âm: "Người giấy khá lắm, hóa thân người giấy trong Hồng Hoang có thể có tu vi như thế, chỉ sợ là chỉ có một mình Thuỷ Thần Trường Canh. Ngươi lại giấu giếm Vân Tiêu sư tỷ đi đến nơi đây, thật sự là không để tiên Tiệt Giáo chúng ta ở trong mắt."

Vân Tiêu sư tỷ? Cao thủ Tiệt Giáo?

Tiên thức của Lý Trường Thọ truyền âm hỏi: "Đạo hữu xưng hô như thế nào?"

"Cửu Long Đảo, Lữ Nhạc."

Ách! Ôn Thần!

Cái gọi là Ôn Thần, thực ra là một cách nói khá mơ hồ.

Ở bên trong chư thần Thiên Đình, có Phúc Thần tự nhiên cũng có Ôn Thần, có chiếm lợi liền có thua thiệt.

Nhưng Lý Trường Thọ nghe được hai chữ Lữ Nhạc, phản ứng đầu tiên chính là Đại Độc Ông tự xưng là giết chóc nhiều nhất dưới Thánh Nhân, lật đổ đại quân Chu quốc bằng một loại độc dược lạ trong đại kiếp Phong Thần.

Cửu Long Đảo cùng với Kim Ngao Đảo bình thường đều là đạo trường tương đối nổi danh trong Đạo Môn, thanh danh bất quá chỉ kém hơn một chút so với Kim Ngao Đảo.

Vào giờ phút Lý Trường Thọ nhìn chăm chú lão đạo này, ý nghĩ chuyển động trong đáy lòng, mỉm cười truyền âm: "Còn xin đạo huynh đừng có lộ ra, ta tới nơi đây cũng là có mang theo chuyện quan trọng, sau đó chúng ta sẽ gặp mặt nói chuyện."

Hai mắt lão đạo kia run lên, dường như còn có một chút tức giận, truyền âm quở trách nói: "Nơi đây là chốn nào? Đây là nơi tầm hoan tác nhạc, phong hoa tuyết nguyệt nổi danh trong Tam Giới! Bần đạo thật sự không ngờ được, phẩm tính của Trường Canh sư đệ ngươi lại là như vậy! Thật đau đớn! Thật xót xa!"

Lão đạo vừa dứt lời, một nữ tử trẻ tuổi bước ra từ rèm cửa sổ phía sau, ôn nhu nói: "Tiền bối, ngài đang nhìn gì thế? Tất cả mọi người đều đang đợi ngài tới."

"Đến ngay, đến ngay." Lữ Nhạc ấm giọng đáp ứng, ôm lấy eo nữ tử, đi trở về bên trong lầu các.

Cuối cùng, vẫn không quên quay đầu lại trừng Lý Trường Thọ một cái, tiếp tục truyền âm mắng: "Bần đạo thật không nghĩ tới ngươi lại là loại người này! Vậy mà lại tới loại địa phương này! Sau đó nếu không cho bần đạo một lời giải thích, bần đạo nhất định phải báo việc này cho mấy vị sư tỷ Tam Tiên Đảo! Hừ!"

Nói xong, phất tay áo ôm nữ tử rời đi, mở ra đại trận xung quanh lầu các.

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này là sao?

Hắn thực sự đến đây để nói chuyện chính sự, mà vị Lữ Nhạc này tới nơi này rõ ràng là để "tiêu tiền"!

Nhưng vì sao có thể nói năng hùng hồn như thế!

Đối với cái miệng "song tiêu lừng danh" này, thật sự hoài nghi liệu y có phải là người phương tây hay không!

Lời nói tục Nhân Giáo!

Lý Trường Thọ đưa tay đỡ trán, Biện Trang ở bên cạnh liền lo lắng hỏi: "Nhị ca làm sao vậy?"

"Vô sự, vô sự." Lý Trường Thọ khoát khoát tay, nhìn về phía hóa thân Ngọc Đế ở bên cạnh.

Cũng may, hóa thân này không phải là "Hoa Nhật Thiên", không được tính là chói mắt.

Nếu đổi lại thành Hoa Nhật Thiên năm đó, mang theo Công Đức Kim Thân chơi đến chơi đi ở bên trong thiên địa kia, không bị người nhận ra mới là lạ.

Tần Thiên Trụ buồn bực nói thầm: "Tiên Tiệt Giáo?"

"Đại ca không cần phải lo lắng." Lý Trường Thọ ném cho Tần Thiên Trụ một cái ánh mắt bình yên, liền cùng với Biện Trang, tiến lên nghênh đón nhóm lớn cao thủ Thiên Nhai Các ở phía trước.

Biện Trang nói đối với người nhà của mình, hai vị này là hảo huynh đệ chính mình kết bạn tại Thiên Đình, là tri kỷ của nhau, lần này về thăm nhà, liền cùng nhau trở về với hai người bọn họ.

Một đám cô dì chú bác của Biện Trang đi về phía trước hành lễ, Lý Trường Thọ và Tần Thiên Trụ lần lượt đáp lễ, tiến vào tiểu thế giới này.

Tiên thức đảo qua, ban công cung điện các nơi đều là tầng tầng đại trận, ít nhất có hơn trăm vị cao thủ không có cách nào phân biệt lai lịch, tầm hoan tác nhạc ở chỗ này.

Lý Trường Thọ cũng từ đó phát hiện ra, trước đây hắn nhìn không thấu tu vi của Lữ Nhạc, cũng không phải là do tu vi của Lữ Nhạc quá cao, mà là do các loại trận pháp che lấp bố trí ở nơi đây...

"Khách nhân" mà tiên thức có khả năng dò xét đến, hoặc là ẩn ở bên trong đại trận, hoặc là chỉ có thể nhìn thấy thân hình mơ hồ.

Chỉ có thể hình dung bằng hai chữ: Chuyên nghiệp!

Sự tình ngày hôm nay hắn tới nơi đây, cũng không phải là bí ẩn gì , trước đây Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới việc bảo mật, ở trong đó có rất nhiều suy tính —— lan tràn ra tin tức【 Thiên Đình muốn thu nạp thế lực ba ngàn thế giới】, chuyển dời lực chú ý của đối phương. Sau đó tạo chút thanh thế, lôi kéo một thế lực, nhờ vào đó yểm hộ Lâm Thiên Điện.

Vốn dĩ, Lý Trường Thọ cùng với Tần Thiên Trụ đều cảm thấy, bọn hắn tới nơi đây, Thiên Nhai Các chắc chắn sẽ lấy ra đặc sắc bản địa để chiêu đãi bọn hắn.

Nhưng diễn biến kế tiếp, lại làm cho Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, làm cho Tần Thiên Trụ cảm thấy không thú vị.

Bọn hắn được dẫn vào một tòa cung điện vắng vẻ, tiên nhạc xoay quanh trong điện, thanh tịnh ưu nhã.

Nhìn xung quanh, không có một chút hình ảnh "Gương đồng không thể phát" nào.

Nhìn từ trái qua phải đằng xa, từng vị thiếu nữ mỹ mạo mặc quần áo cực kỳ kín đáo, không có một chút lộ ra xuân quang nào.

Lý Trường Thọ duy trì Phong Ngữ Chú một cách thụ động, ở chỗ này lại không nghe được tiếng vang ầm ĩ gì, chỉ có tiếng nhạc du dương truyền đến từ trong gió...

Giống như tiên cảnh trong tranh.

Lý Trường Thọ cùng với Tần Thiên Trụ đi theo Biện Trang vừa mới đến hậu điện, liền có một vị lão phụ nhân mặc áo choàng trắng, mang theo một đám lão bà ra đón.

Lão phụ nhân kia mở miệng chính là một tiếng: "Đại tôn tặc của ta! Ngươi làm cho nãi nãi nhớ muốn chết! Mau tới để cho nãi nãi nhìn, ngươi có chịu khổ ở Thiên Đình không? Sao lại gầy như vậy? Ở Thiên Đình có người khi dễ ngươi sao?"

Biện Trang lập tức có một chút xấu hổ, vội nói: "Nãi nãi, hai huynh đệ của ta đang ở đây, ngài đừng có gọi đại tôn tặc đại tôn tặc..."

"Huynh đệ ngươi ở đây, nãi nãi liền không thể đau lòng vì ngươi rồi?"

Biện lão phu nhân nhíu mày oán trách một câu, lôi kéo cánh tay của Biện Trang, mỉm cười nhìn về phía Lý Trường Thọ cùng với Tần Thiên Trụ.

Lúc này Lý Trường Thọ mới phát giác được, khí tức của vị lão phụ nhân này, mình mới là thật sự nhìn không thấu...

Là cao thủ.

Biện lão phu nhân quan sát tỉ mỉ Lý Trường Thọ thêm vài lần, cười nói: "Không ngờ được đúng là khách quý đến nhà, người đâu, mở ra Dẫn Phượng Lâu, mời hai vị khách quý đi vào bên trong lầu, không có lệnh của lão thân, ai cũng không được đến gần."

Phía sau lập tức có hai vị trung niên phụ nhân mặc váy áo lộng lẫy hạ thấp người xác nhận.

Lý Trường Thọ cười nói: "Mạo muội đến thăm, còn xin lão phu nhân chớ trách."

"Đại nhân khách khí." Biện lão phu nhân thở dài: "Hàn xá thô bỉ, nếu có chỗ chiêu đãi không chu đáo, còn xin đại nhân chớ nên trách móc."

Chương 882. -

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, ấm giọng nói đối với Tần Thiên Trụ: "Đừng có mất cấp bậc lễ nghĩa." —— đây là vì che giấu thân phận của Tần Thiên Trụ.

Sau đó liền cùng với Tần Thiên Trụ, đi theo phía sau mấy vị tiên tử, đi về hướng chỗ gọi là Dẫn Phượng Lâu kia.

Có thể nhìn ra, nhà Biện Trang đúng là nhà giàu Hồng Hoang.

Nhìn xung quanh, toàn bộ tiểu thế giới đều được cải tạo thành các loại cảnh quan, núi non kỳ vĩ có thể nhìn thấy khắp nơi, có thể tìm ra suối và ao khắp nơi trên đất, khắp nơi đều có tượng ngọc, giống như không cần tiền vậy.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ cùng với Tần Thiên Trụ được đưa tới trước một tòa lầu các to lớn, hai vị tiên tử đẩy cánh cửa màu đỏ nhạt ra, bên trong có hai hàng tiên nữ cùng nhau hành lễ.

Tần Thiên Trụ cười nói: "Thật khí phái."

Lý Trường Thọ ở bên nói: "Dù sao thì bí cảnh này, cũng coi như nơi hiếm thấy trên thế gian."

Ở giữa lầu các là một tòa đài cao, trên đó có bảo ao, linh quang lấp lóe trong ao, tiên khí mờ mịt.

Nếu ngồi trong bảo ao này nhìn xung quanh, có thể thấy được núi xa chập trùng, sóng nước lấp loáng, lại có thể thấy được tiên hạc bay lượn, từng mảnh mây lành.

Lý Trường Thọ thật sự muốn nói một câu: 【 sa đọa 】.

Mỗi bên đều có hai vị tiên tử ôn nhu động lòng người tiến về phía trước, muốn giúp bọn hắn thay quần áo.

Lý Trường Thọ còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt, Tần Thiên Trụ đã nói: "Các vị không cần phải bận rộn, chúng ta chỉ là tới thăm bạn bè, nếu thuận tiện, còn xin các vị hãy lui ra đi."

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, hắn hẳn là đã hiểu lầm Ngọc Đế bệ hạ?

Mấy vị thị nữ này hạ thấp người xác nhận, cúi đầu thối lui.

Rất nhanh, bên trong lầu các hoa mỹ này, chỉ còn Lý Trường Thọ cùng với Tần Thiên Trụ, hai người bèn nhìn nhau cười, đi tới góc bên cạnh, tùy tiện tìm một chiếc giường êm ngồi xuống.

Bên cạnh lại có thị nữ tiến về phía trước, mang trà nóng và đồ ăn nhẹ tới, hỏi bọn hắn thích nghe bài hát nào.

Lý Trường Thọ nói: "Bình thường một chút là được."

"Vâng." Thị nữ kia hạ thấp người đáp ứng, bưng khay rút đi.

Không bao lâu, mấy vị nữ nhạc sĩ đi vào bên trong lầu các, chơi những giai điệu nhẹ nhàng. Mấy vị vũ cơ mỹ mạo xinh đẹp đi đến, nhẹ nhàng đung đưa tay áo, dáng múa có một chút đẹp mắt.

May mắn thay, tất cả đều nằm trong hai chữ thanh nhã.

Tần Thiên Trụ đụng đụng Lý Trường Thọ, truyền âm nói: "Trường Canh cảm thấy nơi đây như thế nào?"

"Là một nơi phong hoa tuyết nguyệt tốt nhất." Lý Trường Thọ tán thưởng một tiếng: "Thiên Nhai Các có thể phát triển đến trình độ như vậy, thật sự không dễ."

Tần Thiên Trụ thở dài: "Tổ mẫu của Biện Trang hẳn là nhận ra ngươi, đáng tiếc, không thể làm một chút chuyện vui vẻ."

Lý Trường Thọ: Hóa ra là bởi vì điều này!

Tần Thiên Trụ cau mày nói: "Lão đạo truyền âm với ngươi trước đây kia, cũng đã nhận ra ngươi, cử động lần này của Trường Canh ngươi phải chăng có một chút thiếu suy tính?"

Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Tiểu thần có đôi chút tính kế, chuyến đi này cũng là cố ý đánh lừa những người quan tâm đến tung tích của tiểu thần."

"Nhưng nếu Vân Tiêu tiên tử hỏi tới, nên giải thích chuyện này như thế nào?"

"Chuyện này..."

"Trường Canh à." Trong mắt Tần Thiên Trụ toát ra một chút bất đắc dĩ, thấp giọng nói: "Nữ tử khác biệt cùng với chúng ta, chúng ta có cái gì thì nói cái đó, nhưng một số nữ tử lại thích tính toán chi li, nếu ngươi có một chút sai lầm, nàng có thể nhớ rõ mấy cái nguyên hội, quở trách lặp đi lặp lại. Nếu ngươi bị Vân Tiêu tiên tử bắt lấy nhược điểm này... Ách. Không nên suy nghĩ nhiều, ta tuyệt đối không nói sư muội ta."

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiểu thần rõ ràng, tiểu thần rõ ràng. Nam tử cùng với nữ tử phân chia âm dương, vốn là không hoàn toàn giống nhau, đại đa số nữ tử so với nam tử, tâm tư cẩn thận hơn một chút, là chuyện hợp tình lý."

Tần Thiên Trụ thở dài, bưng cốc trà lên nhấp một hớp.

Lý Trường Thọ còn muốn nhắc nhở Tần Thiên Trụ cẩn thận, nơi đây dù sao cũng là nơi lạ lẫm. Nhưng nghĩ đến hai người ở chỗ này đều là hóa thân, lại là ở nhà của Biện Trang, cũng liền nuốt lời này vào trong bụng.

Vẫn là phải cho Nhị sư huynh một chút mặt mũi.

Một lát sau, Biện Trang đỡ tổ mẫu của chính mình cưỡi mây bay đến, Lý Trường Thọ cùng với Tần Thiên Trụ đứng dậy tiếp đón, chủ khách hàn huyên một phen, trò chuyện vui vẻ.

Biện lão phu nhân nói thẳng, trực tiếp hỏi: "Không biết ngày hôm nay Thuỷ Thần đại nhân mang cháu trai của lão thân trở về, cụ thể cần làm chuyện gì?"

Lý Trường Thọ lại thừa nước đục thả câu, nhờ vào đó thăm dò thực chất của Thiên Nhai Các.

"Không bằng lão phu nhân hãy đoán xem."

Tần Thiên Trụ ở bên cạnh không nhịn được cười ra tiếng, cũng là lần đầu tiên thấy Thuỷ Thần nhà mình "Tinh nghịch" như vậy.

Biện lão phu nhân trầm ngâm vài tiếng, ngồi ở kia lẳng lặng suy tư.

Biện Trang đứng ở một bên không ngừng phát sầu, còn đang lo lắng tiên tử đại năng sau lưng Lý Trường Thọ tìm y gây phiền phức...

Một lúc sau, Biện lão phu nhân thở dài, nói: "Thuỷ Thần túc trí đa mưu, lại là đệ tử Thánh Nhân, bên trong Thiên Đình gần như chỉ ở dưới Ngọc Đế bệ hạ..."

Lý Trường Thọ vội nói: "Lão phu nhân đừng có nói như vậy, ta bất quá chỉ là được bệ hạ tín nhiệm mà thôi."

Lão bà này cười nói: "Lão thân quả thật là đoán không ra."

Lý Trường Thọ châm chước ngôn ngữ, chậm rãi nói: "Ta ở trên đường nghe Biện Trang nói rất nhiều chuyện liên quan đến việc lão phu nhân khai sáng Thiên Nhai Các, cũng có một chút khâm phục đối với lão phu nhân. Ta liền trực tiếp hỏi lão phu nhân một câu, Thiên Nhai Các có nguyện làm việc cho Thiên Đình?"

"Chuyện này..." Biện lão phu nhân hơi nhíu mày, thấp giọng nói: "Thuỷ Thần ngài đột nhiên hỏi như thế, lão thân cũng khó trả lời. Lão thân tuy là Các Chủ Thiên Nhai Các, nhưng trên dưới Thiên Nhai Các có nhiều người như vậy, nếu bởi vì một cái quyết định của lão thân mà rơi vào hiểm cảnh, lão thân quả thật là có chết cũng không hết tội."

Lý Trường Thọ nói: "Làm việc cho Thiên Đình, sao có thể rơi vào hiểm cảnh?"

Biện lão phu nhân buông tiếng thở dài: "Thiên Nhai Các cũng coi như tin tức linh thông, bởi vì cháu trái của ta ở trong Thiên Đình, lão thân trong những năm gần đây, cũng phá lệ chú ý đến sự tình Thiên Đình. Trước đây, Thiên Đình cùng với phương tây tranh vận, Thiên Đình bởi vì được Thuỷ Thần tương trợ nên liên tiếp chiến thắng. Lần đại kiếp này buông xuống, Thiên Đình đã chiếm được quyền lực chủ đạo, căn cứ theo lời đồn của người ngoài, kiếp nạn này tên là Phong Thần, nhằm để mở rộng Thiên Đình. Nhưng đại kiếp há có thể không có sát nghiệp? Phương tây đại giáo đã kinh doanh ba ngàn thế giới nhiều năm, Thuỷ Thần muốn lôi kéo một thế lực, chống lại thế lực của phương tây tại ba ngàn thế giới, nhờ vào đó tiếp tục tranh vận vì Thiên Đình...ở nơi đây phải chăng sẽ có một trận đại chiến? Nếu có đại chiến, tiên nhân của Thiên Nhai Các chúng ta cho dù lại nhiều hơn gấp mười, cũng bất quá chỉ là kiếp tro đại kiếp mà thôi."

Chương 883. -

Tần Thiên Trụ cùng với Biện Trang ở bên cạnh liếc nhìn nhau...

Hai người nhìn được từ trong mắt lẫn nhau là đều không muốn suy nghĩ nhiều, thế là hai người đều yên lặng lắng nghe.

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, cười nói: "Lão phu nhân thật sự nhìn thấu đáo."

Biện lão phu nhân vội nói: "Thuỷ Thần quá khen, lão thân bất quá là sống lâu một chút, có thể nhìn thấu mọi thứ, cũng coi nhẹ."

"Nhưng lão phu nhân kỳ thật đã nói sai một chỗ."

"Xin lắng tai nghe."

Lý Trường Thọ dùng ngón trỏ viết một chữ "Đạo" trên bàn thấp, trầm mặc một hồi, mới nói: "Bây giờ ta không có cách nào cho lão phu nhân bất luận hứa hẹn gì, cũng không dám nói, Thiên Nhai Các làm việc cho Thiên Đình, sẽ có huy hoàng ngày mai như thế nào như thế nào. Đây đều là lời nói suông, nói cũng sẽ không có ai tin, hiện trạng của Thiên Nhai Các đã là vô cùng an nhàn. Ta chỉ mời lão phu nhân suy nghĩ tỉ mỉ, nếu như Thiên Đình không ra tay can thiệp sự tình ba ngàn thế giới, tình hình ba ngàn thế giới sẽ phát triển như thế nào? Lão phu nhân hẳn là biết Tây Phương Giáo đang làm cái gì. Thực không dám giấu giếm, hơn 80 năm sau, ta sẽ cùng với lão sư đi đến Tử Tiêu Cung thương nghị đại kiếp Phong Thần, trước đây ta vừa mới đi vào bên trong Thái Thanh Quan bái kiến lão sư, có thể xác định chính là, Đạo Môn tuyệt đối sẽ không để cho phương tây đạt được ích lợi ở bên trên việc này. Bố cục của phương tây nếu gặp khó tại Ngũ Bộ Châu, ở dưới nguy cơ đại kiếp, lại sẽ làm chuyện gì?"

Cái trán tràn đầy nếp nhăn của Biện lão phu nhân, lập tức có một chút vặn vẹo...

Lý Trường Thọ tiếp tục hỏi: "Thiên Nhai Các phải chăng có nắm chắc, có thể bảo vệ bản thân ở trong trường hạo kiếp này?"

"Khó." Biện lão phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu: "Thiên Nhai Các có phạm vi liên quan quá rộng, sẽ luôn luôn bị tác động đến, hơn nữa chiến sự nổ ra, tài bảo của Thiên Nhai Các chắc chắn sẽ bị cường địch rình mò."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta đã tới nơi đây, lão phu nhân cũng biết được, Thiên Đình sẽ không bỏ mặc Tây Phương Giáo từng bước xâm chiếm ba ngàn thế giới. Bên trong ba ngàn đại thế giới tất có một trận chiến, lại là một trận chiến Thánh Nhân đại giáo không trực tiếp tham dự. Nếu muốn bảo trụ cục diện kiếm không dễ của Thiên Nhai Các ngày hôm nay này, Thiên Nhai Các kỳ thật chỉ có hai con đường đi —— tin ta, hoặc là đến cậy nhờ Tây Phương Giáo."

Biện lão phu nhân nhíu mày suy ngẫm, lại hỏi: "Thuỷ Thần trực tiếp tới Thiên Nhai Các chúng ta, thế nhưng là đã thông qua cách khác, xác định Thiên Nhai Các chúng ta cũng không có liên quan cùng với phương tây?"

"Ta cũng không tra xét những thứ này." Nụ cười của Lý Trường Thọ tràn đầy tự tin: "Nếu Thiên Nhai Các là bị Tây Phương Giáo âm thầm khống chế, chuyến đi này của ta sẽ làm lớn mạnh thế lực bên ta, lại có thể suy yếu thế lực của phương tây, nhất cử lưỡng tiện, cớ sao lại không làm? Dù sao..."

Lý Trường Thọ nhìn về phía Biện Trang, trong đáy lòng nói thầm một tiếng: "Đắc tội Nhị sư huynh".

"Biện phó thống lĩnh là người ta tin được, ta cũng nguyện ý cho quê nhà của Biện phó thống lĩnh mấy phần chỗ tốt. Thiên Nhai Các, thế nhưng là thế lực tiên đạo đầu tiên Thiên Đình lôi kéo bên trong ba ngàn thế giới."

Biện lão phu nhân trầm ngâm hồi lâu, cân nhắc kỹ càng, cũng không dễ dàng đáp ứng.

"Đây là một việc lớn, Thuỷ Thần có thể ở lại bên trong Thiên Nhai Các hai ngày hay không?" Biện lão phu nhân đứng lên nói: "Sau khi lão thân cùng mấy vị lão nhân trong các cẩn thận thương nghị, mới có thể cấp cho Thuỷ Thần câu trả lời chắc chắn."

"Được." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, đứng dậy tiễn Biện lão phu nhân rời đi.

Hắn lại hơi chớp mắt đối với Biện Trang, Biện Trang hiểu ý, vội vàng đi theo.

Đợi Biện Trang đi xa, Tần Thiên Trụ chậm rãi thở phào một hơi, truyền âm hỏi: "Trường Canh, ngươi không phải là muốn kiến tạo Lâm Thiên Điện hay sao? Vì sao lại muốn lôi kéo thế lực bên trong ba ngàn thế giới?"

Lý Trường Thọ cười hỏi lại: "Nếu đặt hết thảy trứng gà ở bên trong cùng một cái giỏ trúc, giỏ trúc đổ thì làm sao bây giờ?"

Tần Thiên Trụ không nhịn được bật cười: "Ngươi quả thật không hổ danh xưng ổn thỏa! Đến, ta lấy trà thay rượu, mời ngươi một ly!"

"Bệ hạ quá khen." Lý Trường Thọ bưng cốc trà nhấp một hớp, trong đáy lòng nhẹ nhàng thở dài.

Nếu không phải thời gian không kịp, cho hắn mấy ngàn năm để mưu tính, hắn nhất định phải phát triển ra bảy ~ tám cái thế lực lớn vận hành độc lập tiềm ẩn, lại đi giao thủ cùng với phương tây.

Hiện tại, cũng chỉ có thể kéo một cái liên minh bên ngoài, lại âm thầm bồi dưỡng Lâm Thiên Điện...

Không bao lâu, Biện Trang xám xịt chạy trở về, nói Biện lão phu nhân cùng với mấy vị cô cô cùng nhau tiến vào trong đại điện, xác nhận muốn thương nghị việc này thật kỹ lưỡng.

Lý Trường Thọ nhớ tới vị Lữ Nhạc Cửu Long Đảo kia, cười nói: "Có thể mời Thiếu Các Chủ vận dụng một chút tư quyền hay không?"

"Cái gì mà Thiếu Các Chủ hay không Thiếu Các Chủ." Biện Trang cười hắc hắc: "Có việc thì ngài phân phó, coi trọng vị tiên tử nào...khục, muốn luận đạo với vị tiên tử nào, ta lập tức sẽ an bài thoả đáng cho ngài!"

Tần Thiên Trụ nhíu mày, Lý Trường Thọ nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Nơi đây có khách nhân là đệ tử Thánh Nhân Tiệt Giáo, Luyện Khí Sĩ Lữ Nhạc Cửu Long Đảo, có thể mời Lữ Nhạc tới nơi đây nói chuyện hay không? Thuận tiện..."

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Lý Trường Thọ truyền âm căn dặn vài câu, Biện Trang liên tục gật đầu, nói rằng chỉ là việc nhỏ, quay người vội vàng rời đi.

Không bao lâu, Biện Trang phái người đi mời Lữ Nhạc, lại kín đáo đưa hai khối ngọc phù cho Lý Trường Thọ, ở trong đó có ghi chép của Thiên Nhai Các, sở thích của Lữ Nhạc, tần suất đi đến nơi đây.

Lý Trường Thọ liếc nhìn, trong đáy lòng có phần hơi xúc động.

Vị Lữ Nhạc này, ngàn năm đến một lần, một lần ở lại trăm năm, mỗi lần đều là ném ra một lượng lớn linh thạch...

Bản lĩnh luyện độc của lão ca này vô cùng cao minh, không phải là vì kiếm linh thạch đến đây tiêu xài, nhờ vào đó ma luyện ra được bản lĩnh luyện độc?

Đang nghĩ như vậy, Lữ Nhạc cưỡi mây mà đến, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào bên trong lầu các.

Lý Trường Thọ cố ý ở ngay trước mặt Lữ Nhạc, thu hai khối ngọc phù vào, lại truyền âm căn dặn đối với Tần Thiên Trụ, để y không cần đứng dậy, chính mình đứng dậy nghênh đón.

Lý Trường Thọ không vái chào, cũng không hành lễ, chỉ cười nói: "Đạo huynh là Lữ Nhạc sư huynh Cửu Long Đảo?"

"Đương nhiên!" Lữ Nhạc ưỡn ngực ngẩng đầu, trong mắt mang theo vài phần ngạo ý: "Trường Canh sư đệ, ngươi thế nhưng đã nghĩ kỹ nên giải thích như thế nào rồi? Chỉ cần ngươi thuyết phục bần đạo, bần đạo tự nhiên sẽ không nói sự tình ngươi ngày hôm nay tới nơi đây cho chư vị đồng môn nghe."

"Giải thích?" Lý Trường Thọ hỏi lại: "Vì sao ta lại phải giải thích? Ngược lại là đạo huynh sẽ tự chứng nhận thân phận như thế nào?"

"Bần đạo vì sao phải tự chứng nhận?" Lữ Nhạc chắp tay một cái đối với bầu trời, cất cao giọng nói: "Sư tôn ta chính là Thông Thiên Giáo Chủ, nếu lời ấy là giả, tự có Thánh Nhân cảm ứng."

Chương 884. -

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng lắc đầu: "Đại kiếp tiến đến, thiên cơ bị che đậy, phương pháp này chỉ sợ là không được."

Lữ Nhạc hỏi lại: "Vậy ngươi làm như thế nào để tự chứng nhận ngươi là Thuỷ Thần Thiên Đình, Nhân Giáo Trường Canh?"

"Bằng vào bảo vật này." Ngón tay của Lý Trường Thọ điểm nhẹ, lòng bàn tay hiện ra từng tia từng tia huyền hoàng khí tức, ngưng tụ thành hư ảnh Huyền Hoàng Tháp.

Lữ Nhạc ngẩn ra, đứng tại kia rơi vào trầm tư.

Lý Trường Thọ thừa cơ truy kích, cười nói: "Đạo huynh có vẻ rất vừa ý đối với Thiên Nhai Các."

"Không sai, từ khi bần đạo luyện đan phạm sai lầm tại Thượng Cổ, liền bắt đầu yêu thích sắc đẹp, cũng thường tới nơi đây, không ăn trộm không đoạt không lấn kẻ yếu, cũng không phải là chuyện bí mật gì." Lữ Nhạc bình tĩnh trả lời, sau đó tiếp tục trầm tư nên tự chứng nhận thân phận như thế nào.

Lý Trường Thọ không ngờ Lữ Nhạc lại thản nhiên thừa nhận việc này như vậy, cũng lập tức có một chút sầu muộn, nghĩ cách bắt được điểm yếu của đối phương.

Lý Trường Thọ am hiểu dùng độc, cho nên càng hiểu chỗ lợi hại của Lữ Nhạc.

Cao thủ dùng độc như vậy, tuyệt đối là át chủ bài thay đổi một trận đại chiến, nếu là có thể để cho Thiên Đình sử dụng...

Hình ảnh sẽ không quá đẹp.

Lữ Nhạc trầm ngâm vài tiếng, mở miệng nói: "Như vậy, lần ngươi cùng với Vân Tiêu tiên tử gặp gỡ tại rừng hoa đào kia, bần đạo mặc dù không có ở đó, nhưng bần đạo có thể nói ra từng lời các ngươi nói."

Trong khi nói, Lữ Nhạc lấy ra một cuốn sách cầm trên tay, hắng giọng và bình tĩnh đọc to:

"Vân Tiêu sư tỷ nói: ừm, trong mắt ta...ngươi là ngươi am hiểu mưu tính, tiến thối có độ, làm việc cẩn thận, không dính nhân..."

"Không cần đọc!" Lý Trường Thọ vội vàng lên tiếng đánh gãy, tiến về phía trước phóng ra hai bước, vái chào đối với Lữ Nhạc: "Lữ Nhạc sư huynh, là ta đa nghi, xin bồi tội tại đây."

"Ha ha!" Lữ Nhạc ngược lại là lộ ra một chút mỉm cười: "Thế nhân đều biết Trường Canh sư đệ làm việc cẩn thận, đây đều là việc nhỏ, bần đạo đương nhiên sẽ không chú ý. Ngược lại là ngươi...ài, Vân Tiêu sư tỷ nếu thật sự biết được việc này, sẽ nghĩ về ngươi như thế nào? Đoạn nhân duyên này đến không dễ, sư đệ ngươi phải biết quý trọng mới đúng! Sau đó bần đạo sẽ yểm hộ thay ngươi, liền nói ngươi là đến tìm bần đạo, có chuyện quan trọng thương lượng, nhưng bần đạo chỉ có thể giúp ngươi lần này."

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư huynh, ta tới nơi đây thật ra là thật sự có chuyện quan trọng, cũng không phải là vì đến tầm hoan tác nhạc. Mời sư huynh ngồi, để ta nói kỹ càng cho sư huynh."

"Ồ?" Lữ Nhạc liếc nhìn Tần Thiên Trụ, bình tĩnh gật đầu, ngồi vào chỗ Biện lão phu nhân vừa mới ngồi.

Tần Thiên Trụ lại cười nói một câu: "Sách trong tay đạo hữu, có thể cho ta mượn xem một chút hay không?"

"Hừ!" Lữ Nhạc thu hồi cuốn sách, lạnh nhạt nói: "Ngươi lại là người nào? Đây là bí quyết của Tiệt Giáo chúng ta, ta há có thể làm cho Trường Canh sư đệ khó xử?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi suy nghĩ, tính tình của vị Lữ Nhạc này cũng là có một chút thú vị, kế tiếp chính là nghĩ biện pháp thăm dò, y cùng với phương tây có phải có liên quan hay không...

Lần ra ngoài này, cảm giác hóa thân Ngọc Đế số ba tạo ra cho Lý Trường Thọ, như thế nào cũng có một chút không giống.

Cảm giác, bình hòa hơn rất nhiều so với trước đó...

Vô luận là Biện Trang nói nhầm, hay là Lữ Nhạc mở miệng bất kính, Tần Thiên Trụ đều là mỉm cười lắc đầu liền bỏ qua.

Mặc dù rất có thể là cất một cuốn sách ghi chú ở trong lòng, nhưng xác thực bình tĩnh hơn rất nhiều so với trước đó, cũng thong dong hơn rất nhiều.

Lòng dạ của Tần Thiên Trụ thật sự rộng lớn?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm lẩm bẩm, nhưng cũng không thể trực tiếp truyền âm hỏi ý, việc cấp bách, vẫn phải thăm dò lai lịch của Lữ Nhạc một chút.

Hắn kỳ thật nhớ rõ, bên trong cố sự Phong Thần nguyên bản, kết cục của Lữ Nhạc cũng rất thê thảm, bị nhóm Xiển Giáo đời thứ ba hành hung một hồi, lần đầu tiên xuống núi liền tổn hại bốn vị đồ đệ, lần thứ hai xuống núi bị Dương Nhâm không có tu vi gì cầm Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến "quạt" thành tro tàn.

Lúc ấy, cùng với Lữ Nhạc, cùng nhau bị Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến làm cho rơi đài, còn có hai vị sư đệ của Lữ Nhạc.

Liền như vậy, một vị sư phụ, hai vị sư thúc, bốn vị đệ tử, hợp thành thành viên tổ chức bên trong Dịch Hạch Bộ - một trong tám bộ chính thần Thiên Đình...

Xác suất Lữ Nhạc có liên quan cùng với Tây Phương Giáo hẳn là rất nhỏ.

Nhưng mọi thứ không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, lúc này đại kiếp đã thay đổi nhiều như vậy, Lý Trường Thọ cũng không dám trực tiếp phán đoán suy luận.

Trước đây Lý Trường Thọ từng nghe người ta nói đến danh hào Lữ Nhạc, là ở bên trong miệng Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Vạn trưởng lão từng đọc được nửa thiên độc kinh của Lữ Nhạc, vô cùng tôn sùng đối với tạo nghệ độc đạo của Luyện Khí Sĩ Lữ Nhạc Tiệt Giáo. Mà tư tưởng Kim Tiên độc đan, "Đạo chi độc" của Vạn trưởng lão, thành phẩm Lữ Nhạc sớm luyện chế ra đã lưu truyền tại Hồng Hoang, chỉ là vô cùng thưa thớt.

Lý Trường Thọ suy đi nghĩ lại, thận trọng tìm một cái chủ đề Lữ Nhạc nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, hỏi: "Luyện đan phạm sai lầm mà Lữ Nhạc sư huynh nói trước đây, đây là thế nào?"

"Chuyện này." Trên khuôn mặt có một chút già nua của Lữ Nhạc lộ ra mấy phần phiền muộn: "Chuyện cũ năm xưa! Không đề cập tới cũng được, không đề cập tới cũng được."

Đây là không muốn nói ra.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Lữ Nhạc sư huynh, thực sự không dám giấu giếm, sư đệ ta cũng có yêu thích luyện đan, cũng đã từng suy nghĩ qua không ít độc đan, mời sư huynh xem..."

Trong khi nói, Lý Trường Thọ lấy ra hai bình đan dược, trước tiên đưa cho Tần Thiên Trụ một bình, lại dùng tiên lực đẩy một cái bình khác vào trong tay Lữ Nhạc.

Lữ Nhạc mở bình ra liếc nhìn, đặt ở chóp mũi hít hà, cười nói:

"Không sai, độc đan này luyện rất vững chắc, có thể hạ độc chết mấy vị Thiên Tiên một cách qua loa. Cho sư đệ xem cái này."

Trong khi nói, Lữ Nhạc lấy ra hai bình đan dược ở bên trong tay áo, liếc nhìn Tần Thiên Trụ, dùng tiên lực đẩy một bình đan dược đi qua.

Lý Trường Thọ còn chưa kịp nhắc nhở, Tần Thiên Trụ đã nhanh tay mở bình ngọc ra.

Lập tức, cỗ hóa thân Ngọc Đế này chính là mắt tối sầm lại, thân hình lay động, quanh người vội vàng phun ra tiên lực, rắn rắn chắc chắc phong bế bình ngọc.

"Khụ, khụ khục!" Tần Thiên Trụ ho khan vài tiếng che giấu sự xấu hổ, khen: "Độc đan thật là lợi hại, coi như Đại La Kim Tiên trúng chiêu, nguyên thần chỉ sợ cũng sẽ bị hao tổn."

Lữ Nhạc bình tĩnh cười một tiếng, ngón tay điểm nhẹ, thu từng tia từng tia sương độc tràn ra vào đầu ngón tay, lạnh nhạt nói: "Đừng có ngộ thương giai nhân nơi đây, tu vi của các nàng cũng không tính là quá cao."

Lý Trường Thọ cũng không mở ra bình ngọc trong tay, vừa muốn hoàn trả bình ngọc, Lữ Nhạc lại ngạo khí khoát khoát tay.

"Cầm phòng thân đi, cũng không thể bị ngươi kêu không một tiếng sư huynh, đồ vật đưa ra ngoài đâu có đạo lý cầm về?"

Chương 885. -

"Vậy đa tạ sư huynh." Lý Trường Thọ mỉm cười thu bình ngọc vào, tràn đầy trịnh trọng bỏ vào bên trong một túi bảo nang, cất giữ sát người.

Lữ Nhạc thấy thế cười đến híp cả mắt, lại khẽ thở dài, dặn dò: "Độc đan vốn là chi nhánh đan đạo, có thể đả thương người, cũng có thể cứu người, thế nhân đối với chuyện này có rất nhiều chỉ trích. Trường Canh sư đệ ngươi hãy nhớ rõ, ngươi là Thuỷ Thần Thiên Đình, một trong hai vị đệ tử Nhân Giáo, nếu không phải là cường địch thật sự đánh không lại, rơi vào khốn cảnh, không cần thiết lộ ra đan dược này. Tránh cho làm cho người ta nói chúng ta ỷ vào thủ đoạn âm hiểm hại người, tổn hại uy danh của Đại sư bá."

Tần Thiên Trụ ở bên cạnh cầm bình ngọc trong tay đưa cho Lý Trường Thọ, cười nói: "Viên này cũng để cho Thuỷ Thần đại nhân dùng đi, nếu như gặp được cường địch, cũng có nhiều hơn một chút thủ đoạn ứng đối."

Lữ Nhạc cười nói: "Thủ hạ của ngươi rất biết điều."

Lý Trường Thọ: "..."

Đừng nói nữa đại lão, bằng vào tính tình của ngài, đoán chừng ở trong đại kiếp Phong Thần phiên bản này cũng không chạy thoát khỏi đến Thiên Đình làm viên quan nhỏ cho vị "thủ hạ" này, thật sự sẽ thành thủ hạ của vị "thủ hạ" này...

"Ừm, đa tạ sư huynh nhắc nhở." Lý Trường Thọ cười ứng tiếng, nhìn như tùy ý nhận lấy bình ngọc, cũng không lộ ra sơ hở gì.

Ngay sau đó, Lý Trường Thọ thoải mái lật lại chủ đề chuyển chủ đề trở về: "Bản lĩnh luyện độc của Lữ Nhạc sư huynh khiến sư đệ cảm thấy mặc cảm, chênh lệch là rất xa, ở bên trong Tam Giáo Đạo Môn, trên độc đạo, sư huynh cũng là một ngọn cờ riêng. Năm đó sư huynh luyện đan phạm sai lầm, chính là do luyện độc đan gây nên?"

"Ài..." Lữ Nhạc thở dài, liếc nhìn cốc trà Biện lão phu nhân để lại bên cạnh, Biện Trang ở một bên lập tức gọi người đưa trà mới tới.

Không hổ là thiếu đông gia của ngành phục vụ tình duyên hàng đầu, toàn bộ sự nhạy bén đều dùng vào đây.

Lữ Nhạc chậm rãi nói: "Khi đó là thời Thượng Cổ, lúc ấy bên trong môn phái có một đôi đạo lữ biến hóa tu hành từ Thượng Cổ dị thú, đều đã tu thành tiên trường sinh, tâm nguyện chính là có dòng dõi. Nhưng bản thể của bọn hắn một người là cóc vàng ba chân, một người là linh vũ thiên điểu, vốn đều đã tu thành Kim Tiên, muốn sinh dòng dõi quả nhiên là một vấn đề hóc búa..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Vậy cũng hẳn không thể làm khó được sư huynh."

"Đừng nói chuyện này, bần đạo nghe chuyện này chân liền nhũn ra!" Lữ Nhạc cười mắng: "Bần đạo liền sợ bị người chụp mũ, một khi đội mũ, bần đạo liền có một chút không biết vì sao. Lúc ấy bần đạo cũng là đáp ứng mơ mơ hồ hồ như vậy, sau khi trở về không ngừng suy nghĩ, sưu tập rất nhiều bảo tài tiên thiên, tràn đầy chí khí khai lò luyện đan, kết quả vào một khắc cuối cùng đan sắp thành..."

Lý Trường Thọ lo lắng hỏi một câu: "Như thế nào?"

"Lò nổ!" Lữ Nhạc lấy tay che mặt: "Từ đó về sau, một cỗ tà khí làm dơ bẩn nguyên thần của bần đạo...nhờ có nơi như Thiên Nhai

Các, nếu không bần đạo đúng là sẽ bước vào tà đạo, không biết sẽ làm bao nhiêu chuyện sai lầm!"

Tần Thiên Trụ ở bên cạnh cười tăng thêm một câu: "Tuy nói như thế, đạo hữu cũng phải tiết chế chút mới được, theo như ta thấy, bản nguyên của đạo hữu đã bị hao tổn. Tu vi Đại La Kim Tiên cũng đều có thể hao tổn bản nguyên như vậy, thật sự là hiếm thấy trên đời."

"Không sao." Lữ Nhạc bình tĩnh khoát khoát tay: "Đấu pháp cũng không phải là xem tu vi như thế nào, nếu nói giết trăm ngàn tiên trường sinh trong chớp mắt, chỉ sợ là Vân Tiêu sư tỷ, Đa Bảo sư huynh, cũng không ra tay mau lẹ bằng bần đạo."

Lý Trường Thọ mỉm cười, kéo chủ đề trở về: "Không đề cập tới trăng gió, bản lĩnh luyện độc của sư huynh, sư đệ ta là vô cùng bội phục."

Trong lúc nói, Lữ Nhạc lắc đầu một hồi, sau đó nhìn Lý Trường Thọ, cười nói: "Bất quá, từ đó cũng làm cho bần đạo hưởng lạc thú ở nơi đây, xem như có mất có được, có phần tương đồng với âm dương đại đạo mà sư đệ tu hành."

Lý Trường Thọ: Xin lỗi, Thái Thanh chúng ta là âm dương đại đạo đứng đắn!

"Chúng ta chỉ nói chuyện phiếm như vậy, khó tránh khỏi có một chút không tiện." Lý Trường Thọ nhìn về phía Biện Trang đứng bên cạnh, cười nói: "Tiểu Trang, sai người chuẩn bị chút tiệc rượu, ta và Lữ Nhạc sư huynh uống vài chén."

Biện Trang vội nói: "Đã chuẩn bị xong, ta sẽ bảo người mang vào."

"Chậm đã." Lữ Nhạc tay vừa nhấc, bình tĩnh ném ra "ngọc phù đại năng" của chính mình, nói: "Tính cho bần đạo."

"Chuyện này..." Biện Trang có một chút khó khăn, không khỏi nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Hắn vừa mới nghe Lý Trường Thọ tán thưởng rất nhiều đối với độc đan của Lữ Nhạc, trong đáy lòng cũng có một chút rụt rè.

Lý Trường Thọ cười nói: "Há có thể để sư huynh tốn kém? Ngày hôm nay sư huynh thành tâm như vậy, vẻn vẹn chỉ là phần tâm ý muốn giúp ta che lấp sự tình tới nơi đây này, liền làm cho sư đệ ta có một chút cảm động. Tiểu Trang, trả ngọc phù lại cho Lữ Nhạc sư huynh, chuyện về sau, ngươi tự hiểu chứ?"

"Hiểu, hiểu!" Biện Trang dùng hai tay trả lại ngọc phù, cười nói: "Sau này tiền bối Lữ Nhạc chính là khách quý của Thiên Nhai Các chúng ta, mấy vị tỷ tỷ giao hảo cùng với Lữ Nhạc tiền bối, sẽ tuyệt đối không chịu nửa điểm ủy khuất. Tất cả chi phí của Lữ Nhạc tiền bối ở bên trong Thiên Nhai Các chúng ta sau này, đều do Thiên Nhai Các gánh chịu."

Nói xong, Biện Trang vái chào liền muốn quay người.

"Ừm? Hừ!" Phịch một tiếng, Lữ Nhạc vỗ bàn một cái, trừng mắt quát: "Ngươi đây là nhìn thấy ai không được? Thế nhưng là cảm thấy gia cảnh bần đạo bần hàn?"

Biện Trang không khỏi phát mộng...

Lữ Nhạc thật sự tức giận, mắng: "Linh thạch bảo vật bần đạo cho, là cho Thiên Nhai Các các ngươi sao? Đó là cho những giai nhân kia! Các nàng ăn nhờ ở đậu, có nỗi niềm riêng, còn phải đối mặt với lão đạo lôi thôi lếch thếch như bần đạo, vốn là đã vạn phần không dễ, há có thể chặt đứt nơi tài vật phát ra! Đây là thứ mà các nàng nên được!"

Lý Trường Thọ cùng với Tần Thiên Trụ liếc nhìn nhau, không hiểu sao cảm thấy...

Rất có đạo lý.

Loại sự tình này vốn cũng không phải là chuyện tốt, là hành vi không thể đề xướng, không có nửa điểm chỗ tốt đối với tập tục Hồng Hoang.

Nhưng có thể nói năng hùng hồn như thế, cũng là thật sự không có người nào.

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư huynh chớ có hù dọa Tiểu Trang, bản ý của y cũng không phải như vậy...vậy thì, hiện tại và sau này, những tiên tử giao hảo cùng với Lữ Nhạc sư huynh kia, chỉ có thể giao hảo cùng với sư huynh, không thể lại gặp nhau với người khác. Lữ Nhạc sư huynh có ở nơi đây hay không, những vị tiên tử này tu hành trong lúc thanh nhàn, cũng đều nhận được một phần linh thạch bảo vật, phần linh thạch bảo vật này do Thiên Nhai Các cung cấp. Sư huynh, ngươi thấy thu xếp như vậy có được không?"

Lần này Lữ Nhạc ngược lại là cũng không phản bác, cẩn thận suy nghĩ. Lý Trường Thọ khoát khoát tay, Biện Trang cúi đầu lĩnh mệnh mà đi.

Chương 886. -

Nhìn bóng lưng của Biện Trang, Lữ Nhạc ngạc nhiên nói: "Vị thủ hạ này của ngươi là ai? Dường như vừa rồi lúc các ngươi vào đại trận, y liền được người ta gọi là Thiếu Các Chủ..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Y là cháu đích tôn của Các Chủ Thiên Nhai Các, bây giờ đang nhậm chức tại Thiên Đình. Thực sự không dám giấu giếm, lần này ta đi đến Thiên Nhai Các, là để hỏi một chút Thiên Nhai Các phải chăng có nguyện ý làm việc cho Thiên Đình."

Lữ Nhạc ngạc nhiên nói: "Thiên Đình thiếu nữ tiên?"

"Khục!" Tần Thiên Trụ ở bên cạnh giải thích nói: "Cũng không phải, Thuỷ Thần chỉ là muốn lấy Thiên Nhai Các làm cơ sở ở bên trong ba ngàn thế giới, lôi kéo một cái thế lực, chống đỡ cùng với Tây Phương Giáo. Thiên Đình làm sao lại thiếu nữ tiên? Coi như thiếu, cũng sẽ không tới nơi đây chiêu nạp."

Lý Trường Thọ há hốc mồm, dở khóc dở cười nhìn Tần Thiên Trụ...

Bệ hạ, chúng ta còn chưa có xác minh nội tình của Lữ Nhạc, làm sao lại trực tiếp nói kế hoạch ra ngoài?

Vậy thì vào lúc uống rượu, bí mật về Lâm Thiên Điện có phải hay không cũng khó giữ được?

Tần Thiên Trụ ý thức được chính mình hơi nhiều lời, cười cười đối với Lý Trường Thọ, lẳng lặng cúi đầu uống trà.

Lý Trường Thọ: "..."

Vị Thiên Đế này, thật sự là quá khó mang theo!

Biện Trang vừa mới đi ra ngoài không bao lâu, từng vị từng vị tiên tử người mặc y phục sặc sỡ, đặt khay thức ăn tinh mỹ ở trên eo thon, mang theo một chút sương trắng đi tới.

Không bao lâu, ba mươi bốn mươi món ngon được bày ra trên bàn tròn, bên cạnh còn có tiên tử cầm ngọc đũa, bưng rượu, phụ trách gắp thức ăn rót rượu, nhưng lại bị Lữ Nhạc khoát tay vẫy lui.

Lữ Nhạc nói: "Trường Canh sư đệ không thích hợp với chiến trận như vậy, tất cả đi xuống đi, chúng ta còn không biết gắp đồ ăn hay sao?"

Tần Thiên Trụ cũng mời Biện Trang cùng nhau ngồi xuống, Biện Trang chối từ vài câu, bị Lý Trường Thọ liếc nhìn, nhanh chóng cúi đầu ngồi xuống, ở bên người Lữ Nhạc rót rượu cho Lữ Nhạc.

Lữ Nhạc cũng làm cho khuôn mặt của mình trẻ hơn, hóa thành trung niên bộ dáng, chủ động rút ngắn một chút khoảng cách cùng với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ làm chủ, mời mấy người bưng chén rượu lên uống ba lần, liền đến khâu từng người mời rượu...

Lữ Nhạc uống mấy chén rượu nhạt vào trong bụng, chủ động hỏi: "Trường Canh sư đệ, ngươi vừa mới nói muốn đối phó với Tây Phương Giáo? Có cần sư huynh chuẩn bị cho ngươi một chút độc đan hay không?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ động, nhưng vẫn lắc đầu cười nói: "Chỉ là âm thầm đánh cờ cùng với phương tây tại ba ngàn thế giới mà thôi, nếu ta tự mình ra sân, sự tình liền trở nên phiền toái."

"Không sai, bây giờ đại kiếp buông xuống, vẫn phải thận trọng một chút." Lữ Nhạc thở dài: "Hai vị sư thúc Tây Phương Giáo kia hoàn toàn khác biệt cùng với Thánh Nhân lão gia Đạo Môn chúng ta, bọn họ hạ thủ vô cùng âm hiểm, làm việc không có điểm mấu chốt. Ta nghe Đa Bảo sư huynh nói, hai vị này ở thời Viễn Cổ, đã tính kế không ít đại năng. Liền nói vị Hồng Vân lão tổ kia, lúc trước vì sao lại nhường chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung? Còn không phải là bị hai vị này lừa dối. Hồng Vân nguyên bản ngồi sát bên Côn Bằng, nếu như Hồng Vân không đứng dậy, Côn Bằng tự nhiên cũng có thể dựa thế không nhường chỗ ngồi cho hai vị kia, nhưng không có Hồng Vân, Côn Bằng cũng không chịu nổi hai vị kia uy hiếp, y có thể không ghi hận Hồng Vân sao? Cuối cùng, vẫn là hai vị phương tây này, chiếm cơ duyên của Côn Bằng, Côn Bằng kiêng kị Đại Thánh Nhân phương tây không dám trả thù, chỉ có thể khai đao với Hồng Vân để trút giận."

Tần Thiên Trụ ở bên cạnh rất tán thành gật đầu: "Đúng là có chuyện như vậy."

Lữ Nhạc cười nói: "Nói giống như là ngươi đã tận mắt nhìn thấy vậy?"

Lý Trường Thọ: "..."

Vị này đúng là đã thực sự nhìn thấy, còn là chỗ ngồi nghe đạo danh giá nhất trước Tử Tiêu Cung, ở ngay bên tay trái Đạo Tổ lúc ấy.

Lữ Nhạc nghiêm mặt nói: "Trường Canh sư đệ, vi huynh nói với ngươi những điều này, chính là muốn ngươi hãy cẩn thận với hai vị phương tây kia. Tây Phương Giáo cũng ẩn giấu không ít thủ đoạn, bọn họ còn giống như có thể tạo nên công pháp Kim Tiên bằng công đức, trước đó bần đạo đã từng nghe một vị đồng đạo nói."

Lý Trường Thọ thuận thế nói: "Chúng ta ở trên bàn rượu không nên thảo luận về Thánh Nhân lão gia, chỉ thảo luận về đệ tử Thánh Nhân. Sư huynh cảm thấy, ở bên trong các đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, ai khó chơi nhất? Việc này coi như là sư huynh đề điểm cho sư đệ, sư huynh, ta mời ngươi một ly trước..."

"Dễ nói, dễ nói, chỉ là tâm sự với sư đệ mà thôi, cái gì mà đề điểm chứ." Lữ Nhạc cầm bình rượu, nhẹ nhàng đụng một cái cùng với Lý Trường Thọ, nhấp một hớp, cười nói: "Đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, nhất định phải chia thành hai loại. Phương tây không phân chia đệ tử ký danh và đệ tử chính thức, bọn họ phân chia, là đệ tử Thánh Nhân mà Thánh Nhân thu trước khi thành Thánh, hay là về sau vì lừa dối cao thủ gia nhập Tây Phương Giáo mà thu nhận đệ tử, hai nhóm đệ tử Thánh Nhân này có khoảng cách rõ ràng. Theo bần đạo biết, phần lớn những đệ tử nhập môn trước không để lộ thanh danh, nhưng có thực lực phi phàm, ngươi phải cẩn thận ứng đối. Giống như là Hư Bồ Đề, Địa Tạng, Đa Nhãn, vân vân, bần đạo cũng chỉ là nghe người ta nói, không biết danh hào cụ thể của bọn họ. Nhưng cũng không cần lo lắng quá mức, chung quy, bọn họ so với nhóm Đại đệ tử Tam Giáo Đạo Môn chúng ta, thực lực vẫn kém một bậc."

Đến lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đã đại khái xác định được, vị Lữ Nhạc này xác nhận không có liên quan gì cùng với Tây Phương Giáo.

Nhưng mà vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ tiếp tục mời rượu, đợi đến lúc chếnh choáng, tiếp tục hỏi tiếp: "Vậy sư huynh cảm thấy, các vị sư huynh bên trong Xiển Giáo như thế nào?"

"Bên kia cùng với Tiệt Giáo chúng ta, trong mấy vạn năm này không ngừng ma sát!" Lữ Nhạc thở dài nói: "Nói cho cùng, vẫn là đạo của Nhị sư bá khác biệt với sư tôn. Bất quá, bên trong Xiển Giáo có mấy vị thật sự có một chút làm cho người ta chán ghét. Liền nói vị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng kia, âm hiểm xảo trá, châm ngòi thổi gió, ỷ vào bối phận cao liền cắn người linh tinh khắp nơi, mấy lần làm cho bần đạo tức đến nỗi muốn ném độc đan vào y. Xiển Giáo này...hắc hắc, căn bản không đủ tâm."

Lý Trường Thọ cười hỏi: "Vậy ở bên trong các vị sư huynh sư tỷ Xiển Giáo, ai làm cho sư huynh kính nể nhất?"

"Chậc, chuyện này khó mà nói." Lữ Nhạc lắc đầu: "Trong thiên địa này, đệ tử Thánh Nhân tuy nhiều, nhưng có thể xưng là anh hào Hồng Hoang, đã ít càng thêm ít."

Tần Thiên Trụ nói: "Bên trong Xiển Giáo có Thập Nhị Kim Tiên nổi tiếng Hồng Hoang, Quảng Thành Tử đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên kia, có thể xưng là anh hào không?"

Lữ Nhạc nói: "Quảng Thành Tử sư huynh có tu vi cao thâm, pháp bảo đông đảo, tay cầm Phiên Thiên Ấn thanh danh vang dội, đáng tiếc tâm tư thâm trầm, nhiều mưu nhiều tính lại thiếu đảm đương, mấy lần giao trách nhiệm trên người cho người bên cạnh, không phải anh hào."

Chương 887. -

Lý Trường Thọ liếc nhìn đại trận xung quanh, bóp nát Lưu Ảnh Cầu bên trong tay áo, cười hỏi một tiếng: "Vậy sư huynh cảm thấy, Xiển Giáo Phúc Đức Kim Tiên Vân Trung Tử sư huynh, có thể coi là anh hùng hào kiệt?"

"Vân Trung Tử mặc dù am hiểu luyện khí, thủ đoạn cao minh, nhưng bảo vật luyện ra đều là bắt chước rất nhiều Linh Bảo Tiên Thiên đã có, kỳ thực đều là bảo vật giả, không phải anh hào Hồng Hoang."

Tần Thiên Trụ lại hỏi: "Vậy Thái Ất Chân Nhân như thế nào?"

"Thái Ất nói chuyện đều là âm dương quái khí, hai bên mấy lần suýt nữa đánh nhau chính là do y mà ra, không để ý mặt mũi người khác, không biết cái gì gọi là tiến thối, chỉ cầu ngôn ngữ của chính mình nhanh nhẹn, không phải anh hào Hồng Hoang."

Tần Thiên Trụ hỏi: "Hoàng Long Chân Nhân lại như thế nào?"

"Ài." Lữ Nhạc thở dài: "Tính tình của Hoàng Long sư huynh quá mức trung hậu, người khác nói gió là mưa, cũng không có ý kiến, không phải anh hào Hồng Hoang."

Lý Trường Thọ càng nghe càng cảm thấy, tiết lộ đoạn nói chuyện này ra ngoài sẽ rất dễ dàng gây bất hòa giữa hai giáo, liền nhanh chóng chuyển đề tài: "Lữ Nhạc sư huynh cảm thấy, các vị sư huynh sư tỷ Tiệt Giáo lại như thế nào?"

"Chuyện này..." Lữ Nhạc cười nói: "Bần đạo ngược lại là cảm thấy, bên trong Tiệt Giáo chúng ta, thật sự có không ít người nghĩa bạc vân thiên. Đương nhiên, bần đạo thì quên đi, bần đạo hiện nay cũng không quan tâm thanh danh như thế nào. Nếu nói đến anh hào Hồng Hoang, ta đề cử Công Minh sư huynh và Kim Linh sư tỷ, những đồng môn khác, đều kém một chút."

Tần Thiên Trụ liếc nhìn Lý Trường Thọ, cười nói: "Vân Tiêu tiên tử như thế nào?"

Lữ Nhạc cười nói: "Vân Tiêu sư tỷ tính tình ôn nhu, không tranh quyền thế, nhưng đạo hạnh tự thân thâm sâu, uy áp mạnh, còn có một chút cố chấp, lúc Thượng Cổ đã nhiều lần hỏi cho sư tôn á khẩu không trả lời được. Phàm là Vân Tiêu sư tỷ quát nhẹ một tiếng, hơn mười vị đệ tử thường nghe sư tôn giảng đạo trên dưới giáo chúng ta, đều là không nhịn được đạo tâm run rẩy, uy nghiêm quá thịnh, không phải anh hào."

Tần Thiên Trụ lập tức ném ánh mắt thiện ý đối với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ...coi như chính mình không có nghe không có nhìn thấy.

Nhất thời, tiếng cười vẫn tiếp tục ở trong Dẫn Phượng Lâu.

Mấy người nói chuyện trời đất, trò chuyện có một chút thoải mái.

Nhưng mà, bọn họ vừa mới uống rượu nửa ngày, một nữ tiên trung niên vội vàng đi tới.

Nàng vào đại trận, đứng ở ngoài cửa, liền truyền âm nói vài câu đối với Biện Trang, lập tức quay người rời đi.

Biện Trang chau mày, thấp giọng nói: "Thuỷ Thần, ở phía tổ mẫu ta có một chút phiền phức."

"Ồ?" Lý Trường Thọ cười nói: "Thế nhưng là có cao thủ Tây Phương Giáo đưa tới thư gì đó, uy hiếp Thiên Nhai Các đừng có xen vào việc của người khác, hứa hẹn Thiên Nhai Các chỉ cần bất động, liền có thể tránh gặp tai nạn?"

"Chuyện này..." Biện Trang ngạc nhiên nói: "Làm sao ngài biết?"

Lý Trường Thọ bưng chén rượu uống một hớp: "Đối thủ cũ, tất nhiên là rõ ràng một ít. Lúc này hẳn là có thế lực phương tây khống chế bắt đầu điều binh khiển tướng, muốn tạo áp lực đối với Thiên Nhai Các."

Trong mắt Tần Thiên Trụ lấp lóe tinh quang, sắc mặt lạnh lùng, vừa muốn bình tĩnh mở miệng nói vài lời ngoan thoại...

Ầm! Một bàn tay cứng cáp hữu lực vỗ lên trên bàn, Lữ Nhạc lão đạo mang theo một chút men say hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: "Hồi âm cho bọn hắn, bảo bọn hắn phóng ngựa tới, tốt nhất là phái thêm một số người tới. Không đủ trăm vạn binh mã, không đáng để bần đạo vung ống tay áo lên. Tiểu Trang, ngươi hãy nói rõ ràng cho bọn hắn, nếu hù dọa các vị giai nhân nơi đây, coi như là đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo cùng đến, bần đạo cũng sẽ khiến cho bọn hắn ném đi nửa tính mạng!"

Lý Trường Thọ khuyên nhủ: "Sư huynh không nên ra tay, dù sao cũng là việc quan hệ đến lập trường Tiệt Giáo..."

"Bần đạo ở chỗ này cũng không phải là chỉ là đệ tử Tiệt Giáo!" Trong mắt Lữ Nhạc lóe ra ánh sao, xúc động nói: "Bần đạo bất quá chỉ là một con chim mệt mỏi tìm về tổ, là khách quen của Thiên Nhai Các. Bọn hắn quấy rầy bần đạo tu hành lịch kiếp, bần đạo há có thể nuông chiều? Cứ hồi âm như vậy."

Biện Trang cúi đầu đáp ứng một tiếng, đứng dậy vội vàng rời đi.

Lý Trường Thọ bưng chén rượu, cười nói: "Không đề cập tới chuyện trăng hoa, sư huynh cũng là anh hào."

"Ài, sư đệ quá khen, quá khen."

"Nhưng sư huynh." Lý Trường Thọ xoay chuyển tiếng nói:

"Chúng ta dùng độc cũng phải chú ý một ít kỹ xảo, nếu công khai thì bọn hắn luôn có thể tìm cách né tránh, tổn thương một chút tiên binh bình thường cũng chỉ làm lãng phí bảo tài."

Hai mắt Lữ Nhạc tỏa sáng: "Trường Canh có chỉ điểm gì?"

"Sao có thể nói là chỉ điểm." Lý Trường Thọ lấy ra mấy túi bảo nang trong ngực: "Chỉ là một chút đồ chơi nhỏ giương đông kích tây, làm cho người ta không tưởng tượng được mà thôi."

Hóa thân Ngọc Đế Tần Thiên Trụ hiện tại liền vô cùng...kinh ngạc.

Tần Thiên Trụ còn là lần đầu tiên nhìn thấy, Lý Trường Thọ cùng với cao thủ khác thảo luận nên giết địch, ngăn địch như thế nào, hơn nữa còn là phương thức trước đây y chưa từng tiếp xúc qua.

Độc đan.

Đối với độc đan, Ngọc Đế kỳ thật không có quá nhiều ấn tượng, dù sao thì y vốn là sinh linh tiên thiên xuất thân từ Tử Tiêu Cung, còn chưa kịp ra ngoài phóng đãng, liền bị chọn làm Thiên Đế.

Hiểu rõ trước đây của y đối với độc đan, cũng liền dừng lại tại giai đoạn【 độc đan là chi nhánh đan đạo, đan độc là đặc tính của đan dược】như vậy.

Cao thủ dùng độc mà Ngọc Đế từng tiếp xúc, dĩ nhiên chính là vị Cửu Long Đảo Lữ Nhạc trước mắt này. Độc đan Lữ Nhạc luyện chế biểu hiện ra vừa rồi, tuyệt đối là độc nhất vô nhị Hồng Hoang!

Mà lúc Lữ Nhạc giới thiệu thủ pháp vung độc, nói chính là: "Nói chung chính là thả độc đan ra, dùng tiên lực thôi phát, hoặc là trước tiên làm thành độc phấn sương độc, đợi lúc đấu pháp giao thoa cùng với thân hình địch nhân, đưa độc đan ra."

Tần Thiên Trụ âm thầm biểu thị, thủ pháp vung độc như vậy, ngược lại là không có vượt qua sức tưởng tượng của chính mình.

Nhưng mà Lý Trường Thọ khẽ cau mày, bình luận: "Sư huynh dùng độc như vậy, kỳ thật đã lãng phí ưu thế giết địch lớn nhất của độc đan —— xuất kỳ bất ý. Sư huynh hãy đến xem vật này, vật này nhìn như là một cây phất trần, nhưng dưới tơ bạc phất trần, cất giấu từng chiếc độc châm nhỏ, lúc thôi phát tiên lực có thể đả thương địch vô thanh vô tức. Sư huynh lại nhìn vật này, vật này nhìn như là một chiếc đèn lồng, lúc thôi động pháp bảo này, đèn lồng sẽ được thắp sáng, trên thực tế là âm thầm tràn ra từng tia từng tia mê hương..."

Tần Thiên Trụ nhíu mày một hồi, không khỏi buồn bực, Thuỷ Thần nhà mình vì sao còn muốn nghiên cứu chuyện này.

Lữ Nhạc hít vào một hơi khí lạnh, cầm lấy pháp khí kết cấu sáng tạo như vậy cẩn thận phỏng đoán, thấp giọng nói: "Đây tuy là bảo bối tốt, nhưng cần luyện chế ra độc đan vô sắc vô vị."

Lý Trường Thọ nói tiếp: "Kỳ thật chúng ta rất khó làm được chân chính vô sắc, vô vị, vô ảnh, vô tung, rất nhiều độc đan đều muốn theo đuổi lực sát thương đỉnh phong, liền không có cách nào chiếu cố những phương diện khác."

Chương 888. -

"Không tồi!" Lữ Nhạc hai mắt tỏa ánh sáng, vui vẻ nói: "Câu này liền có thể kết luận, sư đệ quả nhiên là người trong nghề đạo này! Như vậy lại làm như thế nào để tung ra độc đan? Sư huynh cũng không suy nghĩ đến sự tình này, còn xin Trường Canh chỉ giáo."

Lý Trường Thọ cười nói: "Chúng ta không phải đã nói sẽ cùng nhau thương nghị, không có gì giấu nhau? Nếu không phải tin tưởng sư huynh, ta cũng không dám nói ra những chuyện này, nói độc đan của sư huynh cử thế vô song cũng không quá phận chút nào. Đầu độc ở trước mặt, cũng có thể chia thành mấy loại phương pháp, cơ sở chính là kỹ nghệ luyện đan, cùng với quá trình xử lý đan dược kế tiếp. Loại ý nghĩ thứ nhất, chính là vào lúc đối địch, chuyển dời lực chú ý của địch thủ, sau đó xảo diệu thả độc. Sư huynh hãy nhìn thanh bảo kiếm này của ta, nó chỉ là tiên bảo bình thường, lúc thôi pháp bắn ra ánh vàng chói mắt, trong ánh vàng lại xen lẫn một bộ phận độc tán..."

Lữ Nhạc tiếp nhận trường kiếm Lý Trường Thọ lấy ra, yêu thích không buông tay mà thưởng thức, tán thán nói: "Thật sự không tồi..."

Tần Thiên Trụ không nhịn được nghiêng đầu đi, có một chút không đành lòng nhìn thẳng.

Liền nghe Lý Trường Thọ tiếp tục nói: "Loại ý nghĩ thứ hai, là dùng trận pháp tung độc đan ra. Mời sư huynh xem, đây là trận pháp cỡ nhỏ ta luyện chế, chỉ có thể thi triển một lần, đại trận có hai loại hiệu quả, tạm thời khốn địch, sương độc giết địch. Ưu điểm là có thể nhanh chóng thi triển, diện tích bao phủ lớn, có thể sát thương một lượng lớn quân địch."

Lữ Nhạc lập tức vui vô cùng, bưng trận pháp cỡ nhỏ lớn bằng bàn cờ kia, bên trong miệng không ngừng tán thưởng: "Lợi hại, lợi hại! Kết cấu tinh xảo này, có thể so với ba toa đan thuốc!"

Lý Trường Thọ chậm rãi mở miệng, tiếp tục giảng giải dùng độc chi đạo, từ thôi phát tiên lực, thôi phát pháp khí, thôi phát trận pháp, nói đến từ không sinh có, ám độ trần thương, giương đông kích tây, man thiên quá hải, cách vận dụng những chiến thuật cơ bản này.

Lữ Nhạc nghe vô cùng nghiêm túc, vào giờ khắc này, cảm giác tà khí bên trong nguyên thần chính mình cũng đều được tinh lọc...

Nói thật, y ở trong nội bộ Tiệt Giáo cũng không quá được hoan nghênh, lúc này trong đáy lòng phảng phất như có một cỗ tâm tình bị đè nén đang kích động, trào lên.

Chuyện giao hữu như vậy, khó được nhất chính là tán thành và thưởng thức.

Tần Thiên Trụ không khỏi hỏi: "Lý giải của Thuỷ Thần đối với độc đan thâm hậu như thế, vì sao trước đây không thấy Thuỷ Thần đại nhân dùng độc đan ứng đối cường địch?"

"Tần tướng quân có chỗ không biết." Lý Trường Thọ thở dài nói: "Ta tu đạo ngắn ngày, tạo nghệ đối với độc đan chưa đột phá, không có cách nào luyện chế ra Kim Tiên độc đan. Sau khi làm việc cho Thiên Đình, mỗi lần ra tay, Thái Thanh lão gia đều sẽ ban thưởng bảo vật hộ thân, độc đan đối với ta như là gân gà, liền bị ta xem như đồ vật phòng thân trong khi hóa thân đi lại."

Lữ Nhạc, Luyện Khí Sĩ Cửu Long Đảo, sắc mặt rất là đắc ý.

Nghe Lý Trường Thọ nói nhiều kỹ xảo đầu độc như vậy, Lữ Nhạc vốn là có một chút không kìm nén được.

Lúc này lại nghe Lý Trường Thọ nói như vậy, Lữ Nhạc lập tức lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, kín đáo đưa sáu loại đan phương Kim Tiên độc đan, một bộ phận bảo dược, cùng với hai bản độc kinh ghi lại tâm đắc luyện độc của mình cho Lý Trường Thọ.

Lễ này thật sự quá dày, Lý Trường Thọ thậm chí có một chút không dám tiếp nhận, nhân quả quả thực không nhỏ.

Nhưng trong lòng lại thật sự muốn.

Lữ Nhạc cười nói: "Trường Canh ngươi nếu cự tuyệt, chính là cảm thấy bần đạo không được. Ngươi đã có thể nói cho ta nhiều biện pháp đầu độc như vậy, bần đạo làm sao lại không thể cho ngươi biện pháp luyện độc đan? Độc đan cho dù luyện mạnh hơn, ra tay liền bị đối phương tránh, đó chẳng phải là không có tác dụng?"

Lý Trường Thọ: "..."

Kỳ thật át chủ bài áp đáy hòm liên quan tới phương diện đầu độc,hắn căn bản không có lấy ra.

Huống chi, lúc này nói chỉ là phương pháp không rõ ràng, muốn thao tác chân chính, vẻn vẹn chỉ là quá trình hóa độc đan thành sương độc, liền có rất nhiều chi tiết, rất nhiều chú ý.

Ý nghĩ trong đáy lòng Lý Trường Thọ chuyển động, tiếp nhận chiếc nhẫn trữ vật, chắp tay một cái đối với Lữ Nhạc: "Đa tạ sư huynh!"

"Lúc này mới thoải mái!" Lữ Nhạc lại cười đến híp cả mắt, dặn dò: "Nhưng Trường Canh, độc đan tuy mạnh, nhưng cũng không thể lạm dụng. Thứ này cũng giống như đao kiếm, nếu như dùng để giết ác trừ ác, cho dù là quỷ kiếm cũng là hảo kiếm. Nếu như dùng để lạm sát kẻ vô tội, tuyệt thế tiên kiếm cũng bất quá chỉ là tà binh ma đao mà thôi. Cuối cùng, người dùng độc như ta và ngươi đều phải thừa nhận nhân quả, đừng có khinh thường nghiệp chướng."

Lý Trường Thọ đứng dậy vái chào, miệng nói: "Lời dạy bảo của sư huynh ngày hôm nay, Trường Canh ghi nhớ trong lòng!"

"Đến." Lữ Nhạc kêu gọi: "Chúng ta suy nghĩ lại một chút, còn có càng nhiều ý nghĩ đầu độc hay không..."

Lý Trường Thọ cười lấy ra một tờ người giấy nói: "Sư huynh có biết bí pháp hóa thân người giấy của ta?"

"Nổi tiếng Hồng Hoang, có ai không biết?" Lữ Nhạc nhìn tờ người giấy này, suy tư một hồi, hai mắt tỏa sáng: "Nếu như tụ tập đầy kịch độc trên hóa thân người giấy, nổ tung trong khi đối địch!"

"Đây chỉ là một trong số các biện pháp..."

Lý Trường Thọ cười khẽ hai tiếng, tiếp tục chậm rãi nói với Lữ Nhạc.

Hai tiên này, một người là Thuỷ Thần Thiên Đình, dựa vào thiện mưu thiện tính, danh tiếng dần dần vang xa tại Hồng Hoang, luôn có ý nghĩ kỳ quái, khục, luôn có kỳ mưu.

Một người là đệ tử Thánh Nhân Tiệt Giáo, mặc dù thanh danh không vang dội bằng tám đại đệ tử Tiệt Giáo, bảy tiên Tiệt Giáo đi theo hầu, nhưng bản lĩnh luyện độc đan đã trải qua sự kiểm tra của hóa thân Ngọc Đế, đúng là cường giả độc đan đương thời.

Hai người này xáp lại với nhau, hơn nữa càng trò chuyện càng nóng, rất có tư thế hôm nay liền muốn kết bái huynh đệ ở chỗ này...

Tần Thiên Trụ yên lặng chuyển chiếc ghế của chính mình, ngồi xuống đối diện hai người, quan sát kỹ.

Y kỳ thật có thể cảm giác được, hai người này dường như là bạn tri kỷ trời sinh, lúc này đã tạo thành một loại quan hệ bổ sung và tăng cường lẫn nhau nào đó.

Chuyện này sẽ phát triển đến trình độ nào?

Tần Thiên Trụ phảng phất như thấy được, ở sau lưng hai người này, có một vực sâu dần dần bị mở ra, mà vào thời điểm bọn hắn quay người ngóng nhìn vực sâu, vực sâu vươn hai cái chân ra...

Chạy.

Bất tri bất giác, lại là hơn hai canh giờ trôi qua.

Tần Thiên Trụ yên lặng gắp thức ăn, rót rượu cho chính mình, tự an ủi mình đừng nhìn bên cạnh.

Lý Trường Thọ cùng với Lữ Nhạc ngồi xổm ở một góc, canh giữ một lò luyện thuốc cao gần nửa trượng, thảo luận độc đan "vô hình".

Ngôn ngữ của hai người đều có một chút không ai nhường ai, nhưng đã thỉnh thoảng kề vai sát cánh, có một chút thân mật.

Tần Thiên Trụ thở dài trong đáy lòng...

Hai canh giờ này, hắn đã nghe được thứ gì?

Bí pháp không gian na di phối hợp với người giấy tự bạo, nhờ vào đó để phát tán chất độc với tốc độ nhanh nhất...

Chương 889. -

Đây chỉ là thao tác cơ bản.

Làm cho Tần Thiên Trụ chấn kinh nhất, là môn thần thông【 Rải Đậu Thành Binh 】bị Lý Trường Thọ mở rộng đến cực hạn kia, áo nghĩa tối cao lại có hai loại!

Thứ nhất là lộ tuyến Độc Tiên Đậu, thứ hai là "Đậu" hóa đan dược, trực tiếp xem Kim Tiên độc đan như hạt đậu, hóa thành độc binh...hơn nữa hai loại ý nghĩ này, đều đã được Lý Trường Thọ tự tay xác minh, kỹ thuật đã sớm thành thục!

Tần Thiên Trụ vào giờ phút này, còn đang suy nghĩ vài câu đối thoại nửa canh giờ trước kia.

Lúc ấy, Lữ Nhạc phát ra câu hỏi từ linh hồn: "Trường Canh có thủ đoạn như vậy, vì sao lại không dùng tới ở bên trong trận đại chiến với Yêu Tộc?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đây là đạo làm quan tại Thiên Đình, Thiên Binh Thiên Tướng cũng không thể dùng để làm bài trí. Nếu ta độc chiếm toàn bộ công lao, các vị tướng quân Nguyên Soái sẽ nghĩ ra sao? Hơn nữa ta là văn thần, không thể mỗi ngày đi ra trước trận chém giết, luôn phải bồi dưỡng ra một nhóm tướng lĩnh, phân ưu vì Ngọc Đế bệ hạ mới đúng."

【 Lúc này, tâm thái của một vị hóa thân Ngọc Đế nào đó, xuất hiện một chút biến hóa. 】

...

Hồng Hoang có một câu tục ngữ hay, nói là phải thực hành.

Lý Trường Thọ cùng với Lữ Nhạc nói đến chỗ hưng khởi, trò chuyện ăn ý, Lữ Nhạc đã là có một chút ngứa tay, muốn đi tìm mấy vị Đại La Kim Tiên so chiêu một chút, thử một lần thủ đoạn chính mình mới đạt được.

Lý Trường Thọ lại nói: "Sư huynh an tâm chớ vội, sau đó hẳn là sẽ có người Tây Phương Giáo tới Thiên Nhai Các tạo áp lực, chúng ta đến lúc đó tìm đúng kẻ mang theo nghiệp chướng, giết chết trong chớp mắt chấn nhiếp đối phương."

"Cũng tốt, nhất định không thể để cho Thiên Nhai Các bị hao tổn!" Lữ Nhạc có một chút nghiêm túc nói một câu.

"Sư huynh yên tâm, nếu phương tây cưỡng ép bức bách, không coi ai ra gì, ta và ngươi liền náo loạn long trời lở đất."

"Thiện!"

Lữ Nhạc để tay phải trước người, Lý Trường Thọ hiểu ý, đập tay cùng với Lữ Nhạc, sau đó liền nhìn nhau cười, hào khí vọt về phía trước...vọt được một nửa liền trở nên ỉu xìu.

Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Sư huynh, chúng ta cũng không thể trong lòng nóng lên liền trực tiếp chính diện đối địch, vì lý do ổn thoả, vẫn phải chuẩn bị một chút mới được."

"Ồ?" Lữ Nhạc buồn bực nói: "Xin chỉ giáo?"

Lý Trường Thọ giải thích: "Đại giáo tranh chấp, liên lụy rắc rối phức tạp. Bây giờ ba Giáo Tiệt, Xiển, phương tây phải ứng kiếp, nếu sư huynh trực tiếp ra tay, chẳng khác nào hai bên xé rách da mặt. Chúng ta phải nguỵ trang một chút, dùng tên giả, cho dù bọn hắn nhận ra, miễn là lời nói của chúng ta không phạm bất kỳ sai lầm hay thiếu sót nào, chúng ta vẫn có thể giết kẻ vu oan hãm hại, cố ý châm ngòi ly gián!"

"Hay!" Lữ Nhạc hai mắt tỏa sáng: "Liền làm theo lời của

Trường Canh, nhưng phải nguỵ trang như thế nào?"

"Trước tiên bôi son phấn lên mặt, thay đổi khuôn mặt, tốt nhất là đeo mặt nạ mỏng, sau đó thi triển Biến Hình Thuật, Chướng Nhãn Pháp, vậy liền có thể miễn cưỡng dùng."

"Hiện tại đi đâu tìm mặt nạ mỏng như vậy?"

"Ta có mang theo." Lý Trường Thọ lấy ra mấy túi bảo nang ở bên trong tay áo.

"Ngươi mang...ngươi là hóa thân Đạo Nhân Giấy, bên trong thiên địa hiện nay ai không biết? Mang thứ này để làm gì?" Lữ Nhạc lập tức có một chút dở khóc dở cười.

"Đều là những vật dụng cần thiết cần mang theo khi đi ra ngoài." Lý Trường Thọ cười nói: "Mời sư huynh xem."

Nói xong, Lý Trường Thọ lấy ra một tờ người giấy thật dầy ở bên trong tay áo, người giấy này tiên quang lượn lờ, hóa thành một vị trung niên đạo sĩ, thuận tay thu "Lý Trường Thọ" bên cạnh vào bên trong tay áo.

Một viên Kim Đan xoay chầm chậm, quanh người Đạo Nhân Giấy tuôn ra đạo đạo tiên quang, lại có mấy giọt tinh huyết linh thú trào ra ở trên người, cỗ Đạo Nhân Giấy này lại tản ra cảm giác máu thịt.

Coi như lúc này Lữ Nhạc cùng với Tần Thiên Trụ nhìn chằm chằm, cũng không có cách nào trực tiếp kết luận đây là người sống, hay là người giấy biến thành.

Lý Trường Thọ cười nói: "Trước đây cố ý lộ hành tung, chỉ là vì nói rõ thái độ của Thiên Đình mà thôi, nếu không Biện lão phu nhân làm sao có thể trực tiếp trò chuyện cùng với chúng ta?"

Trong khi nói chuyện, Lý Trường Thọ lấy ra hai tám mặt nạ ở bên trong bảo nang, đeo lên cùng với Lữ Nhạc, từng người thi triển pháp thuật, biến hóa khí tức, sau đó trao đổi độc đan và pháp khí vung độc.

Lữ Nhạc cười nói: "Ta và ngươi hãy lập ra danh hào vang dội, ví dụ như là song sát gì đó."

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ: "Chúng ta dùng độc, tự nhiên không thể trực tiếp gọi là độc, không bằng đều đeo một thanh kiếm trên lưng, danh xưng là kiếm khách."

"Thiện!" Lập tức, Lữ Nhạc tìm hai thanh bảo kiếm cấp linh bảo hậu thiên, hai người cùng nhau đeo ở phía sau.

Lữ Nhạc nói: "Vậy chúng ta liền gọi là Trảm Thiên Song Kiếm, danh hào này có bá khí hay không!"

Phốc một tiếng, Tần Thiên Trụ đang uống rượu quay đầu phun ra một ngụm.

Lý Trường Thọ vội nói: "Sư đệ đang làm việc tại Thiên Đình, sao có thể lấy danh hào như vậy? Không bằng gọi là Phong Lãng Song Kiếm!"

Tần Thiên Trụ không nhịn được nói một câu: "Các ngươi không bằng gọi là "Hữu Thương Thiên Hòa" (vi phạm lẽ trời) là được rồi."

"Hở? Ha ha ha!" Lữ Nhạc vỗ tay cười to: "Cái danh hào này hay quá, hợp với tình hình! Chúng ta liền gọi như vậy, cũng nhắc nhở lẫn nhau, nếu dùng độc lạm sát kẻ vô tội, liền sẽ vi phạm lẽ trời."

"Không sai." Lý Trường Thọ chắp tay một cái đối với Tần Thiên Trụ, cười nói: "Đa tạ Tần tướng quân đặt tên."

Tần Thiên Trụ co giật khóe miệng mấy lần, cũng chỉ có thể khoát khoát tay, ngồi ở kia đờ ra một lúc, không biết nên nói gì.

Lý Trường Thọ lại nói: "Sư huynh, phương tây kia nếu điều đến một số lớn cao thủ tạo áp lực cho Thiên Nhai Các, thanh thế nhất định sẽ to lớn. Trước đó ta đã quan sát bố cục của tiểu thế giới này, trận pháp ba mặt khá mạnh, trận pháp chính diện yếu kém, lúc bắt đầu đối phương chắc chắn sẽ lấy tạo áp lực làm mục đích, tám thành sẽ hội tụ ở bên ngoài đại trận. Chúng ta có thể đến đó mai phục. Đến lúc đó chỉ cần vô thanh vô tức tiêu diệt cao thủ phía trên Kim Tiên của đối phương, nguy cơ của Thiên Nhai Các sẽ được giải quyết, còn có thể làm cho đối phương sinh ra lòng kiêng kỵ. Sư huynh yên tâm, sau đó ta sẽ dời sức chú ý của đối phương từ Thiên Nhai Các đến chỗ khác, Thiên Nhai Các đối với Thiên Đình mà nói, trân quý nhất ở chỗ là tình báo tích lũy nhiều năm của nó, có thể khiến cho Thiên Đình nhanh chóng chỉnh hợp ba ngàn thế giới."

"Đều theo lời nói của Trường Canh!"\ Lữ Nhạc gật đầu một hồi, trong mắt tràn đầy cảm khái "Có một sư đệ như thế, còn cầu mong gì".

Hóa thân Ngọc Đế Tần Thiên Trụ thấy thế, không khỏi rơi vào trầm tư.

Loại trạng thái này của Lữ Nhạc, có phải hay không thường xuyên xuất hiện ở trên người Thiên Đế y?

Thật đáng suy ngẫm...

Lập tức, Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên của Lý Trường Thọ mang theo Lữ Nhạc, lén lút trốn ra bên ngoài tiểu thế giới, tìm một vị trí ẩn nấp thi triển bí pháp giới tử càn khôn, ẩn giấu thân hình.

Chương 890. -

Lý Trường Thọ đã hạ quyết tâm, lừa dối vị đại lão dùng độc Lữ Nhạc này vào trong tay của mình...

Lúc hai người trốn đi, cũng đang giao lưu luyện độc, kỹ thuật tán độc.

"Nếu như Vạn Lâm Quân trưởng lão ở chỗ này, bầu không khí có thể sẽ còn sôi nổi hơn nữa." Lý Trường Thọ không khỏi lòng sinh cảm khái.

Mặt khác, Lý Trường Thọ lưu cỗ Đạo Nhân Giấy trước đây kia tại Dẫn Phượng Lâu, cùng với Tần Thiên Trụ chờ đợi Thiên Nhai Các đưa ra câu trả lời.

Lại nửa ngày sau, Biện Trang vội vàng đi đến, mời Lý Trường Thọ cùng với Tần Thiên Trụ đi đến đại điện lúc trước, đối mặt trao đổi với mấy lão bà Thiên Nhai Các kia.

Lý Trường Thọ tự nhiên sẽ không cự tuyệt, cũng đã sớm liệu được sẽ có tình hình như vậy.

Hắn nhất định phải lấy ra thành ý của Thiên Đình, nhất định phải lấy ra sự duy trì của Đạo Môn, cũng làm cho Thiên Nhai Các cảm nhận được đầy đủ cảm giác an toàn, mới có thể tranh thủ được sự ủng hộ toàn lực của Thiên Nhai Các.

Sau đó, dùng sự giao thiệp của Thiên Nhai Các làm ván nhảy, cấp tốc tập hợp thế lực khắp nơi, lôi kéo những thế lực đang bị Tây Phương Giáo uy hiếp gia nhập liên minh...

Một liên minh tiên đạo phản phương tây, ở trong hai ~ ba mươi năm liền có thể nhấc lên thanh thế!

Như thế, liền có thể tranh thủ được càng nhiều thời gian, hoàn cảnh càng ổn thỏa hơn cho Lâm Thiên Điện...

Ở trong toà đại điện tại bí cảnh Thiên Nhai vắng vẻ kia, Lý Trường Thọ ở ngay trước mặt Ngọc Đế bệ hạ, một mình biện luận với hơn mười người.

Hắn bắt đầu từ những ví dụ về phương tây giáo và Yêu Tộc, nói đến sự bức thiết của Tây Phương Giáo đối với đại hưng, còn nói đến Tây Phương Giáo muốn thu phục Long Tộc mà không được, thẹn quá hoá giận phá hư Hải Nhãn, cưỡng đoạt bảo khố Long Tộc...

Từng sự kiện, từng lời nói đều là tình hình thực tế, tự có sức thuyết phục.

Sau đó, Lý Trường Thọ lại cố ý ở ngay trước mặt hóa thân Ngọc Đế, nói rõ mưu tính của phương tây, cùng với tình cảnh không chịu nổi của phương tây ở Ngũ Bộ Châu lúc này, chỉ có thể nâng cao cường độ nghiền ép ba ngàn thế giới...vân vân.

Cuộc biện luận này kéo dài nửa ngày, cuối cùng hơn mười mấy vị lão bà này đều bị Lý Trường Thọ thuyết phục.

Mà Lý Trường Thọ cũng âm thầm nhắc nhở Biện lão phu nhân, quan điểm của hai ~ ba vị lão bà dường như có một chút vấn đề, bảo Biện lão phu nhân lưu tâm nhiều hơn.

Tần Thiên Trụ ở bên cạnh cũng coi như là xem một "vở kịch", thỉnh thoảng suy tư, gật đầu không ngừng, suýt nữa cũng bị Lý Trường Thọ thuyết phục, cảm thấy Thiên Đình tất thắng, có thể nhẹ nhõm quét ngang hết thảy...

Miệng của Thuỷ Thần, có thể đạt đến một nửa chiến lực Thiên Đình.

Biện lão phu nhân ở ngay trước mặt Lý Trường Thọ, tự tay viết một phong thư hồi âm, lại phái người đưa phong thư này cho phương thế lực uy hiếp Thiên Nhai Các trước đây kia...

Đối phương bắt đầu quả quyết triệu tập cao thủ, đưa ngọc phù truyền tin cho Thiên Nhai Các một lần nữa, tuyên bố ba ngày sau sẽ tự mình đến nhà đến thăm, đến lúc đó nhất định phải làm cho Thiên Nhai Các đưa ra câu trả lời khác!

Lúc trời tối người yên, ở trong Dẫn Phượng Lâu, Biện Trang đưa ngọc phù truyền tin mà đối phương gửi tới...

Ầm! Hóa thân Ngọc Đế Tần Thiên Trụ vỗ bàn một cái, cắn răng mắng: "Những người này thật sự không đặt Thiên Đình chúng ta ở trong mắt? Biết rõ Thuỷ Thần ngươi ở chỗ này, bọn hắn lại vẫn uy hiếp như thế!"

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Phương tây kỳ thật không thể không làm như vậy. Bọn hắn kinh doanh ba ngàn thế giới lâu như vậy, nơi này giống như sân nhà của bọn hắn, nếu để cho chúng ta đứng vững gót chân một cách dễ dàng như vậy, còn không bằng trực tiếp đầu hàng."

Biện Trang cũng nói: "Thuỷ Thần, chúng ta có cần trực tiếp điều binh từ Thiên Đình hay không?"

"Không kịp!" Lý Trường Thọ bình tĩnh lắc đầu: "Sau đó tự nhiên sẽ có phương pháp phá cục, cứ bảo tổ mẫu ngươi yên tâm, không cần Thiên Nhai Các vận dụng một binh một tốt. Trong trường hợp xấu nhất, cũng chỉ là dùng kế hoãn binh, ta sẽ trực tiếp lộ ra thân phận."

Biện Trang gật gật đầu, hoàn toàn không có lo lắng gì, quay người đến tìm tổ mẫu bẩm báo...

Sau khi Biện Trang đi, Lý Trường Thọ nhìn Tần Thiên Trụ lửa giận chưa tiêu, truyền âm nói: "Bệ hạ, lần này ra ngoài, tiểu thần cảm thấy ngài dường như đã thay đổi rất nhiều."

Lực chú ý của Tần Thiên Trụ quả nhiên bị dời đi, cười nói: "Ồ? Thay đổi chỗ nào?"

"Càng thêm trầm ổn hơn." Lý Trường Thọ tiếp tục truyền âm: "Trước đây lời nói của Biện Trang cùng với Lữ Nhạc sư huynh có nhiều mạo phạm, bệ hạ dường như cũng không giận."

"Còn tưởng rằng là chuyện gì." Tần Thiên Trụ có một chút xem thường lắc đầu: "Lịch kiếp phàm trần một lần, làm ta hiểu được rất nhiều. Ta là Ngọc Đế lúc, bọn họ kính sợ chính là Thiên Đạo sau lưng ta, là Đạo Tổ lão gia. Lúc ta là Tần Thiên Trụ, bất quá chỉ là tướng lĩnh Thiên Đình bình thường, bọn họ không biết tình hình thực tế, sao có thể tính là mạo phạm?"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu.

"Ba ngày sau, Trường Canh không cần lưu thủ, cứ việc hành động." Trong mắt Tần Thiên Trụ toát ra một chút lãnh ý: "Ta sẽ ra tay trong Lăng Tiêu bảo điện, để ngươi cùng với Lữ Nhạc vào lúc diệt sát sinh linh thế lực địch quân, sẽ không trêu chọc đến nửa điểm nghiệp chướng. Ta ngược lại muốn xem xem, bọn hắn có thể không đặt Thiên Đình vào mắt đến tình trạng nào! Đã lựa chọn là địch cùng với Thiên Đình, không quan tâm đối phương có mang theo công đức, hay là có mang theo nghiệp chướng. lần này các ngươi dùng độc, xem như ta chuẩn, vào thời điểm phi thường liền dùng thủ đoạn phi thường, chậm trễ chấn nhiếp những đạo chích này, sẽ chỉ rước lấy càng nhiều tai hoạ! Nếu có thế lực hiệu trung đối với Thiên Đình, còn để bọn họ bị ức hiếp, Thiên Đế ta, cũng không cần làm nữa!"

"Tiểu thần tuân lệnh, lần này đương nhiên sẽ không lưu tình! Hơn nữa bệ hạ yên tâm, tiểu thần đã triệu tập càng nhiều hóa thân đến nơi đây, không ngừng độn pháp, hai ngày sau liền có thể đến nơi đây!"

Tần Thiên Trụ chậm rãi gật đầu, nhắm mắt suy ngẫm, hẳn là tâm thần trở về bản thể Ngọc Đế.

Thế là, ba ngày sau.

Đạo đạo lưu quang xẹt qua hư không, đám "người tạo áp lực" kia đúng hẹn mà tới.

Nhóm Luyện Khí Sĩ địch quân đến nơi đây đầu tiên, lấy Chân Tiên, cảnh giới Thiên Tiên làm chủ, số lượng trên dưới một ngàn, cầm đầu chính là hai vị cảnh giới Kim Tiên, tu vi không cao lắm.

Cũng chỉ có lực lượng như "Vô Ưu".

Lúc này Lý Trường Thọ còn chưa hiểu nhiều về quy củ làm việc của những thế lực tiên đạo tại ba ngàn thế giới này, nhưng cũng biết một ngàn người này bất quá chỉ là món ăn khai vị.

Ở bên trong bí cảnh Thiên Nhai, không tính những người nắm giữ ngọc phù đại năng đang…"phiêu kia", vẻn vẹn chỉ là đám lão nãi nãi Thiên Nhai Các kia, không có một hai chục vị Kim Tiên đến chỉ sợ là khó có thể bắt lại.

Huống chi, phe mình còn có cao thủ như Biện lão phu nhân.

Tại thế giới mà linh bảo hậu thiên cực phẩm đều có thể được xưng là "chí bảo", tu vi cảnh giới gần như tương đương với thực lực đấu pháp tự thân.

Biện lão phu nhân có thể chống đỡ gia nghiệp lớn như Thiên Nhai Các, tự nhiên không thể khinh thường.

Chương 891. -

Thông qua Đạo Nhân Giấy giấu ở các nơi hư không lúc này, Lý Trường Thọ lập lại chiêu cũ, hợp thành "mạng lưới dò xét tiên thức", đã sớm đã nhận ra đối phương có càng nhiều cao thủ trốn ở bên ngoài mấy vạn dặm, đang chậm rãi tiến về thế giới này.

Đối phương cũng là am hiểu "tạo áp lực" cùng với "đàm phán".

Ở bên trong hậu quân địch quân, có hai thân ảnh tản ra khí tức thâm hậu, đạo vận ngưng thực, toát ra ý nghĩa viên mãn, dường như là đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo đích thân đến.

Những tình huống này về cơ bản đều nằm trong dự đoán của Lý Trường Thọ.

Lúc này, Lý Trường Thọ cùng với Lữ Nhạc đã ngừng trò chuyện, lẳng lặng ở vị trí phía sau đám địch quân đầu tiên.

Bọn hắn giấu ở bên trong "giới tử không gian" nhỏ bé, ưu tiên khóa chặt đám địch quân tiên phong mang theo nghiệp chướng, đã chuẩn bị xong thuốc mê và độc đan liều lượng cao.

"Chẳng trách sẽ có đại kiếp rơi xuống."

Trên đỉnh một tòa nhà cao ở Thiên Nhai Các, Tần Thiên Trụ đứng trên mái nhà, ngắm nhìn đạo đạo lưu quang bên ngoài đại trận tiểu thế giới, thấp giọng cảm khái.

Lý Trường Thọ cười nói: "Nhân Tộc sinh sôi quá nhanh, thân thể vốn là Tiên Thiên Đạo Thể, sẽ luông có người có tư chất tương đối cao. Bên trong một toà đại thiên thế giới cho dù là bảo vật có hạn, linh khí lại là gần như vô hạn, bây giờ lại không thiếu công pháp tu luyện, trong vài vạn năm liền có thể thúc đẩy sinh trưởng ra một nhóm cao thủ. Mà chỉ cần bước vào cảnh giới Kim Tiên, không gặp tai họa thì liền có thể trường sinh, có tình huống như vậy, cũng là hợp tình lý."

Tần Thiên Trụ chậm rãi gật đầu, lại nói: "Số lượng cao thủ cảnh giới Kim Tiên tại Thiên Đình, còn không bằng Nhân Tộc trong một toà đại thiên thế giới cường thịnh."

"Mọi thứ đều có quá trình cất bước." Lý Trường Thọ ấm giọng giải thích: "Thiên Đình chúng ta sau khi chiến thắng Yêu Tộc tự đại, đã có bảy vị Nhân Tộc Kim Tiên đến cậy nhờ, vẫn chỉ làm tán tiên Thiên Đình. Đợi sự tình Tử Tiêu Cung thương nghị đại kiếp diễn ra, điều Thiên Đình phải lo lắng, không còn là thiếu cao thủ, mà là phải thu chặt lỗ hổng, không thể để cho người một lòng muốn tránh né đại kiếp, hoặc là rắp tâm không tốt tiến vào Thiên Đình nhậm chức."

Tần Thiên Trụ mỉm cười gật đầu, cảm khái nói: "Đại kiếp rơi xuống, cũng không biết lại sẽ có bao nhiêu sinh linh tử thương. Đối với Thiên Đạo mà nói, sinh linh hay núi đá lại có gì khác biệt? Thiên Đạo muốn chính là thiên địa an ổn, không còn xuất hiện tai nạn Long Phượng sơ kiếp. Nhớ đến Viễn Cổ lúc đầu, vạn linh tùy ý tu hành, sau vô số năm tháng tích lũy ra một số lớn cao thủ. Cuối thời Viễn Cổ, chính là cục diện Đại La nhiều như chó, Kim Tiên đi khắp nơi trên đất, thật sự không thể lại xuất hiện...thiên địa lúc này, so với Hồng Hoang thiên địa thời Viễn Cổ càng yếu đuối hơn."

Lý Trường Thọ như có điều suy nghĩ, chậm rãi gật đầu, phía sau lại truyền đến một tiếng thở dài.

Lại là Biện lão phu nhân ngồi ở hậu phương, cảm thán nói: "Lời nói vừa rồi của Tần tướng quân, cao thủ Thiên Đình còn không bằng một toà đại thiên thế giới, lời ấy quả thực sai rồi. Thiên Đình có Ngọc Đế bệ hạ cùng với Vương Mẫu nương nương cùng thế hệ với Thánh Nhân lão gia tọa trấn, chấp chưởng Thiên

Đạo vận chuyển, được Thiên Đạo phù hộ, càng là người chủ đạo đại kiếp bây giờ, đây là chỗ mà sinh linh mấy chục thậm chí là trên trăm đại thiên thế giới, cộng lại cũng đều kém xa tít tắp. Trong Hồng Hoang, đi tới con đường tu đạo như lão thân, cũng coi như đã thể hội qua gian nan trong đó. Sinh linh chém giết vì sống sót, Luyện Khí Sĩ chém giết vì cơ duyên, một Kim Tiên quật khởi, không biết phải trải qua bao nhiêu gió tanh mưa máu. Nhưng cảnh giới Kim Tiên bất quá chỉ là cảnh giới tu đạo, trường sinh tiêu dao bất quá chỉ là một câu nói đùa, chỉ có đại năng, đại thần thông giả, mới có thể thật sự đạt được một chút tự tại. Phía trên chúng sinh còn có sáu vị Thánh Nhân lão gia, những người có thể hủy diệt thế giới chỉ bằng một ngón tay, có thể xây dựng lại gió, lửa, nước và đất! Kim Tiên thì lại như thế nào, đạo mãn thì lại như thế nào, bất quá chỉ là sâu kiến cỏ rác tự đánh giá cao thấp mà thôi."

—— đạo mãn, ý nói Đại La viên mãn thành tựu chính quả.

Tần Thiên Trụ cười nói: "Lão phu nhân cao kiến."

Lý Trường Thọ chắp tay ngắm nhìn đại trận bên ngoài, nơi đó có hơn mười mấy lộ địch quân bức về phía trước, từng người thả ra khí tức, dường như muốn hét lên...

Thiên Đạo, năm tháng, thiên địa.

Thánh Nhân, không gian, sâu kiến.

Cân bằng chi đạo, tồn tại ở giữa vạn vật, mất cân bằng, thì đại kiếp sinh ra.

Xảm ngộ sinh ra trong đáy lòng, Lý Trường Thọ lặng yên đè xuống.

Thiên ngoại truyền đến một tiếng chào hỏi coi như ôn hòa: "Người chủ sự Thiên Nhai Các, có nguyện đi ra ngoài nói chuyện?"

"Còn muốn tiên lễ hậu binh?" Một lão bà hừ lạnh một tiếng, sắc mặt rất là bất thiện.

Vào giờ phút này, hơn mười người đứng hoặc ngồi trên mái nhà cao tầng, đều hướng ánh mắt lên trên thân hình của Lý Trường Thọ.

Mặc dù ở chỗ này, bất quá chỉ là hóa thân của Thuỷ Thần Thiên Đình, lại vẫn chỉ là hóa thân người giấy cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, tới đây cũng chỉ bất quá bốn năm ngày, nhưng không hiểu ra sao...

Liền trở thành xương sống.

Lý Trường Thọ bóp nát ngọc phù trong tay, bên trong bí cảnh Thiên Nhai, lập tức có vài chục đạo lưu quang bay ra thiên ngoại.

Na vị lão bà cảnh giới Kim Tiên bay ra ngoài, còn lại đều là tu vi cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ.

Bọn họ hơn phân nửa đều là nữ tử, từng người người mặc chiến giáp, cầm linh bảo phổ thông trong tay, sắc mặt khó coi nhìn chăm chú vào "khách tới".

Trong mắt hai vị Kim Tiên đối phương tràn đầy lãnh ý, lạnh nhạt nói: "Quý các liền ngay cả một vị Phó Các Chủ cũng đều không nguyện ý hiện thân trò chuyện sao?"

Một lão bà nói: "Các ngươi bất quá chỉ là quân tiên phong, có tư cách gì mà đòi gặp Phó Các Chủ nhà ta? Bảo những kẻ ở phía sau kia đến đây nhanh một chút! Nếu người chủ trì của các ngươi hiện thân, bên ta tự nhiên có người chủ trì lộ diện!"

Nghe lời này, một lão giả Kim Tiên đối phương không khỏi cau mày nói: "Thiên Nhai Các thật sự có lực lượng chống đỡ chiến trận ngày hôm nay? Đừng có tự tìm đường chết."

Y dường như cũng có một chút cảm tình đối với Thiên Nhai

Các.

Một phương Thiên Nhai Các cũng không đáp lời, một người cầm ngọc phù, mở ra một khe hở trong đại trận sau lưng.

Âm thanh tiên nhạc, tiếng cười nói gần gần xa xa, hình ảnh nhảy múa có thể thấy được khắp nơi, hết thảy mọi thứ bên trong bí cảnh đều như thường, không có một chút nào bị những động tĩnh bên ngoài này quấy rầy.

Đây chính là câu trả lời tốt nhất.

Hơn mười mấy vị tiên nhân địch quân đến đây khiêu chiến, lúc này cũng không nói gì thêm, cũng là có một chút đắn đo khó xác định nội tình của Thiên Nhai Các.

Phía sau, "đại quân" nguyên bản chậm rãi tiến lên bắt đầu tăng tốc, một dòng sông ánh sáng xuất hiện trong khoảng không, mấy ngàn đạo lưu quang bay vụt tới.

Ở trong đó, liền có một nhóm nhỏ cao thủ Tây Phương Giáo lâm thời điều đến.

Chương 892. -

Ở bên trong tiểu giới tử không gian, Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên của Lý Trường Thọ cùng với Lữ Nhạc liếc nhìn nhau, từng người lộ ra một chút ý cười.

Lữ Nhạc truyền âm nói: "Đối phương cũng không vận dụng tiên binh bình thường, ngày hôm nay chúng ta cũng có thể buông tay hành động."

Lý Trường Thọ cũng nói: "Bọn hắn đi đường gấp gáp, nếu vận dụng đại quân tiên binh, trong vòng ba ngày chỉ sợ là khó có thể chạy đến nơi đây."

"Trường Canh, chúng ta...hành động theo kế hoạch?"

"Trận chiến xuất đạo đầu tiên của Hữu Thương Thiên Hòa tại Hồng Hoang, như thế nào cũng phải dọa bọn hắn giật mình."

"Ha ha ha! Vi huynh đã không thể chờ đợi! Có thể kề vai sát cánh chiến đấu với sư đệ, thật sự vui vẻ!"

Hai người truyền âm xì xào bàn tán một hồi, sau đó từng người liền im lặng, lẳng lặng ẩn nấp.

Sau nửa canh giờ.

Lại là đạo đạo lưu quang bay đến đại trận bên ngoài bí cảnh Thiên Nhai, từ trên xuống dưới, trước trước sau sau, xếp thành chiến trận lỏng lẻo.

Mười bảy ~ mười tám vị cao thủ Kim Tiên xếp thành một hàng, nam nữ già trẻ tướng mạo đều có khác biệt, khí tức tự thân bao nhiêu cũng đều xen lẫn một chút nghiệp chướng.

Đương nhiên, ở trong mắt đệ tử Thánh Nhân nào đó, cũng chỉ có lực lượng bình quân khoảng năm thành "Vô Ưu".

Nhắc tới cũng đúng dịp, hai vị cao thủ nghi ngờ là đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia, vừa vặn dừng ở chính giữa chiến trận địch quân, cách chỗ ẩn thân của Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên của Lý Trường Thọ cùng với Lữ Nhạc, bất quá chỉ...

Nửa trượng.

Lữ Nhạc định động thủ ngay lập tức, nhưng Lý Trường Thọ kịp thời đưa tay ấn xuống cánh tay của Lữ Nhạc, lộ ra sắc mặt ngưng trọng lắc đầu.

"Sư huynh, đừng vội."

"Là do vi huynh vội vàng." Lữ Nhạc cười nói: "Chúng ta hãy tiến hành theo kế hoạch."

Lập tức, hai người tiếp tục ẩn nấp, từng tia từng tia dược lực độc đan cực kỳ bé nhỏ bắt đầu tràn ra...

Góp gió thành bão, nước ấm nấu tiên.

Hai vị cao thủ địch quân này mặc dù đều ẩn hiện trong sương mù, nhưng khoảng cách gần như thế, tự nhiên không gạt được sự dò xét của Lý Trường Thọ cùng với Lữ Nhạc.

Đây là một lão giả, một thanh niên đạo sĩ, uy áp trên người thanh niên đạo sĩ mãnh liệt hơn một chút, cũng không phải là bất kỳ đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo gì Lý Trường Thọ đã thấy trước đây.

Nhưng Lý Trường Thọ ở trên người thanh niên đạo sĩ này, cảm nhận được khí tức tương tự với Địa Tạng, công pháp cả hai tu hành hẳn là tương tự.

Lý Trường Thọ âm thầm căn dặn đối với Lữ Nhạc, sau đó nếu chỉ có thể giữ lại một người, liền giết lão đạo kia, giữ lại tính mạng của thanh niên đạo sĩ này, để đối phương mang tin tức trở về.

Đương nhiên, tốt nhất là xử lý hết.

Lữ Nhạc vừa muốn mở miệng đáp ứng, tự tin nói vài câu kiêu ngạo, liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng đối thoại.

Hai vị cao thủ này nói thầm một hồi...

Lão đạo kia buồn bực nói: "Đạo huynh, sao lại có cảm giác giống như có người đang theo dõi chúng ta!"

Thanh niên đạo sĩ có một chút tự tin cười một tiếng.

"Không sao, bây giờ đại kiếp tiến đến, phần lớn cao thủ Đạo Môn đều không dám đi lại lung tung. Hẳn là cao nhân đang tìm niềm vui ở bên trong bí cảnh Thiên Nhai, lần này chúng ta chỉ là đến dọa Thiên Nhai Các một chút, những cao nhân đó cũng sẽ không ra mặt. Lúc này hóa thân Thuỷ Thần đang ở bên trong Thiên Nhai Các, ngày hôm nay chúng ta chỉ cần chế nhạo hắn, bức Thiên Nhai Các cúi đầu, liền coi như đại công cáo thành. Không cần thiết phải đánh đánh giết giết."

"Thuỷ Thần thế nhưng rất khó đối phó."

"Không sai, chúng ta không được chủ quan, sau đó liền đứng ở chỗ này, cách không kêu gọi bọn hắn, một cỗ hóa thân của hắn có thể làm gì được ta?"

"Diệu." Lão đạo này tán thưởng một tiếng, địa vị cao thấp của hai người liền lộ ra.

Lập tức, lão đạo này hừ lạnh nửa tiếng, tiếng nói truyền ra trong sương mù, rung động cùng với đại đạo, uy áp toàn bộ bí cảnh Thiên Nhai.

Biện lão phu nhân khẽ chống quải trượng trong tay, tầng tầng đại trận khởi động.

Chỉ là lúc này liền tiêu hao không biết bao nhiêu linh thạch...

Nhưng vì trải nghiệm của khách hàng, Thiên Nhai Các cũng đành liều mạng.

Biện lão phu nhân tự thân uy áp tràn ra, đối đầu cùng với uy áp của lão đạo kia, cũng đáp lễ bằng nửa tiếng hừ lạnh.

Lão đạo ở thiên ngoại lạnh giọng quát lớn: "Bần đạo đã đến, vì sao Các Chủ Thiên Nhai Các không ra ngoài gặp nhau."

Trên nhà cao tầng tại bí cảnh Thiên Nhai, Biện Trang mặc chiến giáp màu bạc chống bồ cào chín răng, lập tức liền muốn cùng nhau ra ngoài với hai vị lão bà Phó Các Chủ.

Lý Trường Thọ lộ ra một chút mỉm cười, ấm giọng nói: "Biện Trang, tới đây."

"Vâng!" Biện Trang bước nhanh đến trước mặt Lý Trường Thọ, dùng hai tay ôm bồ cào chín răng hành lễ.

Lý Trường Thọ đưa tay phải ra, từng tia từng tia huyền hoàng khí tức trong lòng bàn tay ngưng tụ thành hư ảnh Huyền Hoàng Tháp, đưa hư ảnh này vào trong ngực Biện Trang, thuận tay vỗ vỗ đầu vai của Biện Trang.

"Buông lỏng một chút, đừng quên lời, quên lời liền tùy ý trào phúng."

"Ừm! Thuỷ Thần đại nhân yên tâm, mạt tướng đã rõ ràng!"

Biện Trang nhếch miệng cười một tiếng, ôm quyền hành lễ một lần nữa, ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài tiểu thế giới, xách theo bồ cào chín răng đằng không bay đi.

Tần Thiên Trụ cùng với Lý Trường Thọ nhìn nhau cười, chậm rãi đợi trò hay bắt đầu.

...

Lại nói đến Biện Trang bay ra khỏi đại trận, hai vị lão bà phía sau lập tức nâng khí tức lên tới đỉnh điểm, bảo vệ trái phải, để cho Biện Trang bay đến phía trước đại trận.

Biện Trang tiện tay điểm ra một đóa mây trắng, sau đó...đặt mông ngồi xuống.

Hai chân bắt chéo nhau, lôi ra một chiếc khăn tay thêu có mùi thơm thiếu nữ từ chiến giáp, lau hai tay, làm như không nhìn thấy đối với năm ~ sáu ngàn đạo thân ảnh, uy áp đầy trời phía trước này.

Lão đạo tránh trong sương mù kia lạnh nhạt nói: "Các Chủ Thiên Nhai Các, không phải là người thô lỗ và khinh cuồng như vậy chứ?"

Biện Trang lại là không thèm để ý, thu hồi khăn thêu, bồ cào chín răng bên người cấp tốc thu nhỏ, hóa thành dài ba tấc, bị y cầm chải tóc mái trên trán.

Phía sau có hai vị tiên tử cảnh giới Thiên Tiên bưng nước trà tiến về phía trước, Biện Trang cầm cốc trà nhấp một hớp, súc miệng ừng ực vài tiếng, quay đầu nhổ vào cốc trà tiên tử khác bưng.

Biện Trang nhàn nhạt nói một câu: "Vừa rồi là ai đang gọi ta."

Ở bên trong sương mù, sát ý ẩn hiện trong mắt lão đạo kia, toàn thân uy áp quét về phía Biện Trang, bị hai vị lão bà sau lưng Biện Trang miễn cưỡng cản lại.

Lão đạo này mắng: "Đừng có tự tìm đường chết."

"Ha ha!" Biện Trang khinh thường cười một tiếng: "Ngươi có biết, ngươi đang uy hiếp ai không? Bản tướng là tiên thần ngũ giai Thiên Đình, Phó thống lĩnh thuỷ quân Thiên Hà, đã từng bái kiến Ngọc Đế bệ hạ trong Lăng Tiêu bảo điện, từng được Đại Pháp Sư ban thưởng bảo ở phía trước Động Suất Cung, từng nghe Thuỷ Thần răn dạy tại Phủ Thủy Thần. Chỉ là một kẻ có chút tu vi như ngươi, liền dám sủa loạn đối với cao thủ Thiên Đình như ta, Yêu Tộc trước đây không biết có bao nhiêu kẻ như vậy, hiện tại, ha ha, chỉ sợ là không còn được mấy kẻ."

Chương 893. -

"Ồ, Thiên Nhai Các đây là thật sự không sợ chết rồi?" Lão đạo kia lạnh nhạt nói: "Ngươi chỉ là một tiên thần Thiên Đình nho nhỏ, coi như giết ngươi ở chỗ này thì lại như thế nào?"

"Phải không?" Biện Trang hồi tưởng đến lời kịch Thuỷ Thần cho trong đáy lòng, cùng với câu【 mặc kệ đối phương nói cái gì, ngươi liền cứ nói theo kịch bản này, không cần đáp lời cùng với đối phương】kia.

Nhưng vào giờ khắc này, Biện Trang không hiểu sao cảm thấy, lời kịch Thuỷ Thần cho vừa vặn có thể sử dụng ở chỗ này.

Biện Trang đặt bồ cào chín răng ở trong lòng bàn tay, quan sát kỹ lưỡng, nói: "Các ngươi đại khái không biết đây là bảo vật gì đi, cũng đúng, bảo bối mà Thái Thượng lão quân luyện chế, cũng không phải là ai cũng có thể nhìn thấy."

Lời vừa nói ra, từng đạo ánh mắt rơi vào lòng bàn tay của Biện Trang.

Không chỉ là những Luyện Khí Sĩ trước trận này, coi như là những khách tầm hoan ở bên trong bí cảnh Thiên Nhai, vào giờ phút này cũng đều chú ý tới việc này, nhìn chằm chằm bồ cào chín răng trong tay Biện Trang...

Xác thực có một tia đạo vận huyền diệu tối nghĩa.

Biện Trang cười nói: "Những tên gia hỏa không biết sống chết các ngươi, ngày hôm nay đã đánh tới cửa rồi, ta cũng không thể không cho các ngươi một chút giáo huấn. Cái cào này của ta, một cái răng trên cào này, chỉ cần gảy nhẹ một chút như vậy."

Đinh ~

Ngón tay của Biện Trang nhẹ nhàng gảy ở trên răng bồ cào, phát ra một tiếng vang lanh lảnh.

"Ở trong phạm vi tiên thức của ta bao trùm, phàm là người có địch ý đối với ta, cái cào bảo bối này liền sẽ tùy cơ chọn một người, nhóm lửa nghiệp chướng trong cơ thể của người đó."

Lời nói rơi xuống, bên ngoài đại trận hoàn toàn yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Không biết là ai cười nói trước, sau đó các nơi truyền đến tiếng cười to.

Đột nhiên!

Cũng liền ở bên trong tiếng cười này, ở bên trong hơn mười mấy vị Kim Tiên xếp thành một hàng kia, một trung niên nam tử đột nhiên hai mắt trợn tròn, hốc mắt, khóe miệng, lỗ mũi thấm ra máu đen!

Y đưa tay bóp chặt cổ họng của mình, thân hình vô lực bổ nhào về phía trước, nguyên thần lại hòa tan như tượng sáp, cả người hóa thành một bãi nước đen trong chớp mắt, vẩy xuống trong thiên ngoại...

Bên trong thiên địa, một lần nữa an bình.

Mí mắt của Biện Trang nhẹ nhàng nhảy lên, cưỡng ép để cho chính mình tỉnh táo lại, tiếp tục tiến hành theo kịch bản.

Ngay sau đó, Biện Trang lại bấm tay gảy bồ cào trong tay hai lần, trong miệng tiếp tục bình tĩnh lại buồn tẻ nói: "Cũng không biết Đại Pháp Sư có thể trách cứ hay không, ta dùng bảo vật này ở trước cửa nhà mình. Ài, không có cách nào, cao thủ Thiên Đình không nhiều, chỉ có thể dựa vào một chút bảo vật để tự vệ."

"Á ——"

"Cứu ta!"

Biện Trang vẫn chưa nói xong, lại là hai tiếng kêu thảm, một nam một nữ thân hình té ngã, có thảm trạng không sai biệt lắm so với người trước đây.

Ba bãi nước đen, ba vị Kim Tiên trường sinh!

Hết thảy mọi thứ chỉ phát sinh ở trong khoảnh khắc, diễn ra một cách tự nhiên, tự nhiên đến lạ lùng!

Trận cước của đối phương đại loạn!

Ba vị Kim Tiên đến từ đại thiên thế giới khác biệt, liền tiêu tán như vậy...

Lão đạo ở bên trong sương mù quyết định thật nhanh, lập tức liền muốn thi triển thần thông bắt giữ Biện Trang!

Biện Trang ngưng ánh mắt lại, ngón tay lướt qua chín cái răng trên bồ cào thu nhỏ, phát ra tiếng động nhẹ.

Lão đạo vừa muốn vọt tới trước bỗng nhiên giật mình, vội vàng nội thị bản thân, trừng mắt nhìn khí đen chẳng biết lúc nào đã xâm nhập vào bên trong nguyên thần!

Hắn lại không có một chút phát giác nào!

"Độc! Có người hạ độc!"

Lão đạo này hét lớn một tiếng, lập tức áp chế độc tính, quay người liền muốn bỏ chạy, nhưng tiên lực vừa mới tuôn ra chính là mắt tối sầm lại, một tia khí đen bên trong nguyên thần kia hóa thành mười mấy lường ánh sáng bảy màu rực rỡ!

Bởi vì góc độ ra tay quá tốt, thời gian quá dư dả, cơ hội quá hiếm có, Lữ Nhạc dựa vào chỉ điểm của Lý Trường Thọ, ở trên người lão đạo sĩ này thí nghiệm hơn mười mấy loại đại đạo độc đan của chính mình.

Hiệu quả hiển nhiên không tồi.

Lão đạo vội vàng đưa tay bắt thanh niên đạo sĩ bên cạnh, lại phát hiện ra thanh niên đạo sĩ kia vào giờ phút này càng là sắc mặt trắng bệch, ngã ngồi trong sương mù, toàn thân không ngừng run rẩy!

Màn trời tiểu thế giới đột nhiên tối sầm.

Mấy ngàn thân ảnh này rơi vào hỗn loạn, nhưng hỗn loạn chỉ kéo dài trong chớp mắt, mấy ngàn Chân Tiên gần như đồng thời ngã oặt, một ~ hai trăm vị Thiên Tiên không có một chút giãy dụa nào, nguyên thần uể oải, rơi vào hôn mê —— đây là kiệt tác của Lý Trường Thọ, hơn hai mươi cỗ Đạo Nhân Giấy bố trí tại các nơi không sai biệt lắm đồng thời phóng độc.

Mê độc tất nhiên là xuất từ trong tay Lữ Nhạc, vô sắc vô vị, cũng không cần có quá nhiều uy lực.

Hơn mười mấy vị Kim Tiên đối phương phản ứng nhất nhanh, thấy tình hình không đúng liền lập tức muốn chạy trốn, vào giờ phút này cũng đều đã nguyên thần tan rã, từng người hóa thành một bãi nước đen —— đây là Lữ Nhạc ra tay, dùng là đại đạo chi độc y đắc ý nhất.

Bên trong bên ngoài tiểu thiên địa một mảnh an bình.

Trên nhà cao tầng, Biện lão phu nhân cùng với các lão bà Thiên Nhai Các khác, trong mắt mang theo vài phần kinh hãi, nhìn chăm chú vào bóng lưng Lý Trường Thọ cùng với Tần Thiên Trụ.

Bên trong lầu các hoan nhạc các nơi, có hoan khách bị chấn nhiếp đạo tâm, có hoan khách chau mày, càng có hoan khách...có khả năng cần Hùng Tâm Đan và Độc Long Tửu kịp thời can thiệp trị liệu một chút.

Mười mấy vị cao thủ Thiên Nhai Các ở thiên ngoại kia là nhận lực trùng kích lớn nhất, mấy vị Kim Tiên sắc mặt trắng bệch, mấy chục Thiên Tiên càng là đạo tâm run rẩy.

Bọn họ vất vả tu hành nhiều năm tháng như vậy, trong khoảnh khắc, không rõ ràng vì sao liền hóa thành một bãi nước đen...

Biện Trang rung động hầu kết mấy lần, yếu ớt thở dài: "Tại sao phải ép ta?"

Bên trong sương mù, vị lão đạo kia nhổ ra một ngụm máu tươi, thấp giọng mắng: "Ngươi rốt cuộc là ai!"

"Phó thống lĩnh thuỷ quân Thiên Hà!" Biện Trang mỉm cười, thu bồ cào chín răng vào, bình tĩnh nói ra lời kịch sau cùng: "Tiện thể nhấc đến, vẫn là Thiếu Các Chủ Thiên Nhai Các. Hai vị tiền bối, các ngươi không trốn sao?"

Lập tức, hai vị lão bà phía sau Biện Trang lập tức liền muốn tiến phía trước, quanh người thanh niên đạo sĩ kia đột nhiên bắn ra ra ánh vàng vạn trượng, một chuỗi tràng hạt xuất hiện trên đỉnh đầu.

Thanh niên đạo sĩ mở hai mắt ra, dựa vào bảo vật trấn trụ nguyên thần đã bị trọng thương của chính mình, tiện tay giữ chặt lão đạo này liền muốn rời đi.

Đúng lúc này!

Một bàn tay trống rỗng xuất hiện, gió đen phấp phới trong lòng bàn tay, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đập vào ngực thanh niên đạo sĩ, một cỗ khí đen cơ hồ phá tan nguyên thần của thanh niên đạo sĩ.

Phế đạo cơ, đoạn đại đạo!

"Ngươi dám!" Thanh niên đạo sĩ cắn răng giận dữ mắng mỏ, cứng rắn chịu một chưởng này, thân hình hóa thành một đoàn huyết quang, dường như dùng một loại độn pháp nào đó, bá một tiếng tan biến tại hư không.

Chương 894. -

Ngay vào lúc một chưởng này đánh ra, bên cạnh lại còn có một tia sáng lấp lóe, lão đạo kia gục xuống, không có nửa điểm phản kháng...

Bên trong hư không cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Quỷ dị lại an tường.

Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên của Lý Trường Thọ cắm trường kiếm vào vỏ kiếm sau lưng, mà Lữ Nhạc ở bên cạnh thì đứng chắp tay, mắt lộ ra tiếc hận.

Đã diễn kịch, tự nhiên phải diễn trọn bộ.

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Biện tướng quân có bị sợ hãi?"

"Ha ha ha." Biện Trang cao giọng cười to, tiếng cười lại có vẻ hơi nhạt: "Đa tạ hai vị."

"Nếu như thế, chúng ta tạm thời cáo từ, Biện tướng quân nếu cần chúng ta lại sẽ hiện thân."

Nói xong, cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên này của Lý Trường Thọ cùng với Lữ Nhạc hóa thành hai đạo lưu quang, trực tiếp bay vào hư không, thoáng qua liền biến mất không thấy gì nữa.

Biện Trang lúc này chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hoàn toàn không còn gì để nói.

Trên nhà cao tầng, Lý Trường Thọ quay người nhìn về phía

Biện lão phu nhân, khóe miệng lộ ra một chút mỉm cười: "Những địch nhân đánh tới này, liền do Thiên Nhai Các xử trí."

Trong mắt Biện lão phu nhân có quang mang lấp lóe, cười thở dài: "Thuỷ Thần thật sự lợi hại, trong nháy mắt chính là khiến cho một phương thế lực hôi phi yên diệt. Người đâu, diệt sạch những kẻ xâm phạm, không cần để lại người sống. Dán ra bố cáo đối với bên ngoài, Thiên Nhai Các chúng ta mở cửa đón khách, cũng không phải là ai cũng có thể đến gây sự. Lại thả ra tin tức đối với bên ngoài, cháu trai của ta chỉ là nhậm chức tại Thiên Đình mà thôi, để cho một số thế lực lớn không nên suy nghĩ nhiều."

Những bà lão, phụ nhân sau lưng kia cúi đầu xưng phải.

Tần Thiên Trụ cẩn thận ngẫm nghĩ một hồi, mới hiểu được hơn phân nửa hàm nghĩa trong lời nói của lão phu nhân này.

Y đang muốn phát biểu một chút bình luận đặc sắc, lại phát hiện ra Thuỷ Thần nhà mình đã bắt đầu trò chuyện kỹ nghệ pha trà cùng với Biện lão phu nhân, dường như vừa rồi không có chuyện gì phát sinh.

Chuyện này...

Trong mắt Tần Thiên Trụ thoáng có một chút cảm khái.

Y vẫn nên thành thành thật thật làm tốt phần trách nhiệm Ngọc Đế đơn giản này đi, thế giới của Trường Canh, có một chút không thích hợp với y.

Lý Trường Thọ tự nhận ở trên đạo tính kế này, đã xem như thoát khỏi giai đoạn mầm non, tiến vào giai đoạn học sinh tiểu học, nhưng hắn vẫn không nắm chắc chút nào đối với hai chuyện.

Thứ nhất, là ý nghĩ tâm tư của người tương đối đơn thuần.

Thứ hai, chính là sự chú ý của Luyện Khí Sĩ quảng đại đối với tin đồn.

Hắn cùng với Lữ Nhạc liên thủ mai phục, bằng vào suy nghĩ nhiều năm của chính mình, tích lũy thủ pháp vung độc, phối hợp với đan độc của Lữ Nhạc, vô thanh vô tức đánh gục mấy ngàn tiên nhân!

Đây quả thực là tiểu đỉnh phong của độc đạo, cao trào của tiểu bàng môn!

Nhưng không ai để ý đến cả.

Coi như lúc ấy vị lão đạo kia đã hô lên, chỉ ra thứ âm thầm hại tính mạng của bọn họ là "độc".

Coi như kế tiếp Thiên Nhai Các phát bố cáo làm sáng tỏ, cái cào của Thiếu Các Chủ cũng không có thần uy như thế.

Coi như lời nói liên quan tới bồ cào chín răng của Biện Trang kia, bất quá là để hấp dẫn lực chú ý, nhiễu loạn sức phán đoán của đối phương...

Kết quả, bồ cào chín răng của Biện Trang vẫn đã sốt hừng hực.

Trong hai tháng ngắn ngủi, sốt từ ba ngàn thế giới đến Ngũ Bộ Châu!

Bồ cào chín răng mà Thái Thượng lão quân luyện chế tại Động Suất Cung, cường thế chen vào hàng ngũ mười đại linh bảo hậu thiên cực phẩm Hồng Hoang!

Theo truyền thuyết, chỉ cần chạm nhẹ vào răng bồ cào, liền có thể nhóm lửa nghiệp chướng trong người sinh linh, cho dù là Kim Tiên, đảo mắt cũng sẽ hóa thành một bãi nước đen.

Quả thực là dùng tốt hơn gấp trăm lần so với Trảm Tiên Phi Đao, Đinh Đầu Thất Tiến Thư gì kia!

Tiện thể, sự tình Thiếu Các Chủ Thiên Nhai Các sớm đến cậy nhờ Thiên Đình, cũng dính một chút hơi nóng của bồ cào chín răng, được rất nhiều người thảo luận.

Cũng bởi vậy, các hoa lâu của Thiên Nhai Các chật kín khách, bí cảnh Thiên Nhai càng là nghênh đón đông đảo lão khách nhiều năm chưa hiện thân.

Thiên Nhai Các quyết định, sử dụng bồ cào chín răng làm biểu tượng thống nhất cho các hoa lâu của mình. Nhóm tiên tử Thiên Nhai Các, cũng thêu bồ cào chín răng trên váy mềm của mình.

Biện Trang cũng đã đi theo Tần Thiên Trụ, sớm rời khỏi bí cảnh Thiên Nhai, âm thầm trở về Thiên Đình…

Lý Trường Thọ để lại hơn mười mấy cỗ Đạo Nhân Giấy tại bí cảnh Thiên Nhai.

Hắn tìm một gian lầu các vắng vẻ, ở lại chỗ này lâu dài, một thân một mình bắt đầu xây dựng liên minh tiên đạo phản phương tây.

Tay không bắt dê nhà ai mạnh, Thuỷ Thần Thiên Đình rất nổi danh!

Lữ Nhạc vì giám sát Lý Trường Thọ, phòng ngừa Trường Canh sư đệ của chính mình phạm vào một ít sai lầm trên hình thức, dứt khoát quyết định…

Tiếp tục ở lại bên trong bí cảnh Thiên Nhai.

Vì không quấy rầy Lý Trường Thọ làm chính sự, Lữ Nhạc đã dành thời gian kiểm tra đột xuất, thời gian khác, vẫn là chăm chỉ áp chế tà khí bên trong nguyên thần của chính mình.

Chiến đấu, vĩnh viễn không dừng lại.

Biện lão phu nhân cùng với các lão bà Thiên Nhai Các, trải qua chiến dịch này, tự nhiên phát hiện ra chỗ đáng sợ của Lữ Nhạc.

Lúc này, các liền tốn hết tâm tư kết giao với Lữ Nhạc, cũng không phải là muốn lợi dụng Lữ Nhạc để đạt thành mục đích gì, mà là sợ vị đại năng Tiệt Giáo này bất mãn một cái, trực tiếp vung tay áo lên...

Lại nói trở về ngày đó.

Hôm đó, Lý Trường Thọ cùng với Lữ Nhạc nhẹ nhõm hủy diệt quân địch đánh tới, Thiên Nhai Các dán bố cáo, loan tin tức đối với bên ngoài, Tây Phương Giáo ăn một cái ngậm bồ hòn, phản ứng kế tiếp cũng có một chút ý vị sâu xa.

Tại vị trí bí cảnh Thiên Nhai, Tây Phương Giáo thu nhỏ thế lực, điều tinh nhuệ đi đến những hướng khác.

Cùng lúc đó, chúng thế lực ba ngàn thế giới mà Tây Phương Giáo khống chế bắt đầu khuếch trương toàn diện, chiến hỏa lan khắp gần phân nửa Hồng Hoang, mỗi ngày đều có một lượng lớn sinh linh hóa thành kiếp tro.

Đối phương ứng đối như vậy, kỳ thật có một chút cao minh, làm cho kế hoạch "ôm cây đợi thỏ" của Lý Trường Thọ trực tiếp ngâm nước nóng, tránh khỏi xung đột trực tiếp cùng với Thiên Đình.

Một thân độc công của Lữ đại gia, tạm thời không có chỗ tiếp tục phát huy.

Đối với Lữ Nhạc, Lý Trường Thọ tự nhiên vô cùng coi trọng.

Liên minh tiên đạo phản phương tây đã bắt đầu được tổ kiến, Lý Trường Thọ xác định Lữ Nhạc là đệ nhất Phó Minh chủ, thứ hạng còn ở phía trước Biện lão phu nhân.

Đối với chuyện này, Lữ Nhạc biểu thị:

Y chính là vì giúp huynh đệ chống đỡ giữ thể diện, cái gì thứ nhất hay không thứ nhất, không có ý nghĩa.

Mà điều Lý Trường Thọ không biết chính là, việc này cũng đưa tới sóng to gió lớn ở bên trong Linh Sơn...

Thanh niên đạo sĩ chạy trốn kia gặp trắc trở nhiều lần, rốt cuộc được đồng môn âm thầm mang về Linh Sơn.

Chương 895. -

Lúc thanh niên đạo sĩ này đến Linh Sơn, một vị Luyện Khí Sĩ đạo mãn cảnh giới Đại La thật tốt, bái sư đệ tử Thánh Nhân Thượng Cổ, đạo cơ bị ăn mòn, nguyên thần hủy gần nửa, nếu không phải Nhị Giáo Chủ Tây Phương Giáo tự mình ra tay, chỉ sợ là trường sinh đạo quả cũng đều không thể gánh nổi!

"Bồ cào chín răng kia thật sự lợi hại như thế?"

"Không có khả năng, vì sao vị Thuỷ Thần kia không cần bảo vật như thế, lại ban cho vị Biện Trang kia?"

"Lôi kéo Thiên Nhai Các? Thủy Thần hẳn là đã sớm bắt đầu tính kế ba ngàn thế giới? Đây là muốn hủy căn cơ của phương tây chúng ta!"

Một đám đệ tử Thánh Nhân vây quanh ở bên bờ ao quen thuộc kia, bắt đầu suy nghĩ đối sách, bàn bạc cách an bài như thế nào —— tránh giao thủ cùng với Thiên Đình, sách lược gia tốc phát triển từ những phương hướng khác, là kết quả do một nhóm đệ tử Thánh Nhân khác thương nghị.

Bên trong xó xỉnh Linh Sơn, Địa Tạng lẳng lặng ngồi dưới tàng cây, chó lớn sau lưng, khục, thần thú Đế Thính đang nhàm chán nằm sấp, thỉnh thoảng phe phẩy đuôi dài mấy lần.

Gió nhẹ lướt qua ngọn cây, vài đốm sáng đung đưa như dòng nước chảy, càng làm cho khuôn mặt tuấn tú của Địa Tạng trở nên thanh tú hơn.

"Chủ nhân?" Đế Thính có chút buồn bực truyền âm nói: "Ngài không đi tham gia náo nhiệt sao?"

"Những kẻ bất tài chỉ ở đó để an ủi nhau thôi." Địa Tạng có một chút co rúm khóe miệng, lạnh nhạt nói: "Ta đã bắt đầu tìm ra cách ứng đối ra sao với lần làm khó dễ này của Thuỷ Thần."

"Chúng ta, chúng ta vẫn còn đối nghịch với Thuỷ Thần sao?" Đế Thính truyền âm đột nhiên có chút nói lắp.

Địa Tạng mắng: "Ngậm miệng! Lần trước còn không phải đều là do ngươi gây ra trò hề!"

Đế Thính chế giễu lại: "Đó cũng chính là bản tọa kỵ giúp ngươi xoa dịu tâm trạng của Thuỷ Thần, bằng không Thuỷ Thần khẳng định sẽ âm thầm hại ngươi! Chủ nhân, ngươi cũng không thể trở mặt không nhận thú!"

"Hừ, sau đó hắn không có tính kế sao? Thiên Đình biểu dương nghĩa sĩ đại đức, lão sư đã bao lâu không có đơn độc nói chuyện với ta."

"Dù sao cũng tốt hơn so với mất mạng, chủ nhân ngươi hãy thành thật tu đạo một chút đi. Nếu không, ngươi trước tiên hãy tìm cho ta một nhà khá giả đi, nếu như có thể trở thành tọa kỵ của vị Thánh Mẫu Tiệt Giáo nào, ta cũng sẽ hoài niệm chủ...nhân "

Địa Tạng yên lặng lấy ra một con dao, một khối đá mài, cái trán biến thành màu đen, lộ vẻ mặt mỉm cười, chậm rãi mài đao, bên trên Linh Sơn vang lên âm thanh mài dao.

Đế Thính nào đó: "Ta không đội trời chung cùng với Thuỷ Thần!"

"Hừ!" Địa Tạng bình tĩnh cất dụng cụ mài dao đi, tiếp tục an tĩnh đả tọa dưới tàng cây, phảng phất như không để ý đến chuyện bên ngoài.

Gã biết, chính mình chỉ có thể chờ đợi một cái cơ hội.

Chờ những đồng môn đã bắt đầu lần lượt xuất quan, ăn thiệt thòi ở trong tay Thuỷ Thần, chờ lão sư một lần nữa, giao trách nhiệm đánh cờ cùng với Thiên Đình cho chính mình...

Gã hôm nay, đã sẽ không còn có nửa phần lòng khinh thường, sẽ dốc hết toàn lực, tranh một trận cùng với Thuỷ Thần, giúp cho phương tây bọn hắn thắng lớn.

Thuỷ Thần.

Lần sau, bần đạo nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng.

"Tiếng lòng của chủ nhân ngươi hiện tại, quá làm cho bản tọa kỵ xấu hổ!"

"Cút!"

...

Tây Phương Giáo lựa chọn tránh lui, không trực tiếp đối đầu cùng với Thiên Đình, gia tốc phát triển thế lực của chính mình...

Ngược lại là cho Lý Trường Thọ thêm cơ hội —— kể từ đó, càng nhiều thế lực tiên đạo bên trong ba ngàn thế giới, có thể sẽ càng dễ bị Thiên Đình lôi kéo.

Đây chính là chỗ tốt mượn đại thế mà đi.

Nhưng Lý Trường Thọ cũng không bởi vậy mà trở nên thanh nhàn, ngược lại càng trở nên bận rộn.

Đạo Nhân Giấy ở lại bên trong bí cảnh Thiên Nhai, như là một cái loa.

Sàng chọn thế lực thích hợp lôi kéo, chế định kế hoạch lôi kéo, những khâu quan trọng này, đều là tiến hành ở bên trong mật thất Tiểu Quỳnh Phong.

Tiếp theo, nhiều kế hoạch được tiến hành đều đặn cùng lúc, Lý Trường Thọ thật sự không thể nhàn rỗi...

Mỗi ngày chỉ có thể rút một chút thời gian, sửa sang lại cảm ngộ đoạt được, để sự tình tu đạo không bị bỏ lại phía sau.

Liên minh tiên đạo phản phương tây, bất quá chỉ là một lá bài ảo trong tay hắn, tinh lực đầu nhập lại là thật sự không ít.

Dù sao cũng là tay không bộ Bạch Trạch, khục, tay không bộ dê trắng, bỏ thêm công sức cũng là điều hợp lý.

Kế hoạch siêu cấp Thiên Binh đồng dạng cũng không thể tụt lại, Lý Trường Thọ bắt đầu đổi mới phim ngắn tuyên truyền.

Hữu Cầm Huyền Nhã gia nhập Lôi Bộ Thiên Đình, định kỳ mang Thiên Binh tuần tra trong ngoài Thiên Đình, ngẫu nhiên ra ngoài chinh chiến cùng với Thiên Binh Thiên Tướng, tiêu diệt một ít tiểu yêu mang nghiệp chướng.

Tất cả những việc này, tự nhiên đều là do Lý Trường Thọ thu xếp.

Đúng như những gì Lý Trường Thọ nói trước đây, tiến cảnh tu vi của Hữu Cầm Huyền Nhã bắt đầu tăng tốc.

Lúc nàng tu đạo, ý nghĩ trở nên vô cùng thông suốt, tu hành đột phá như uống trà uống nước, bản thân cũng bắt đầu bị công đức bao phủ...

Ở dưới kiến nghị của Lý Trường Thọ, Hữu Cầm Huyền Nhã bắt đầu áp chế tốc độ đột phá của chính mình, củng cố đạo cơ, làm chuẩn bị cho Kim Tiên Kiếp.

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ dựng lên những chiếc gương đồng lớn dùng để tuyên truyền tại các thị trấn lớn ở Trung Thần Châu.

Tán tiên Hồng Hoang đi đến đầu nhập Thiên Đình, càng ngày càng tăng!

Một nửa Thiên Binh Thiên Tướng mới gia nhập Thiên Định biểu thị, bọn họ ban đầu là bị vị nữ Thiên Tướng Thiên Đình tư thế hiên ngang kia hấp dẫn, bắt đầu hiểu rõ Thiên Đình, cuối cùng quyết định gia nhập Thiên Đình, cống hiến một phần lực lượng của mình vì Thiên Đạo thương sinh.

Ừm, mới không phải là bởi vì muốn tận mắt nhìn thấy vị nữ Thiên Tướng kia!

Đáng tiếc, cao thủ phía trên cảnh giới Kim Tiên, người đầu nhập Thiên Đình vẫn như cũ lác đác không có mấy.

Điểm nổi bật của Lâm Thiên Điện, tiến triển cũng coi như thuận lợi.

Phu phụ Vong Tình thượng nhân Giang Lâm Nhi, cùng với Bạch Trạch, Tửu Cửu, Tửu Y Y, Tửu Ô, Tửu Thi, đã tìm được điểm dừng chân, bắt đầu âm thầm liên lạc với nhóm "nghĩa sĩ" đầu tiên.

Lý Trường Thọ tự có Đạo Nhân Giấy đi theo, hai cỗ Đạo Nhân Giấy ở bên trong tay áo Bạch Trạch, hai cỗ Đạo Nhân Giấy ở trong lòng ngực Tửu Cửu sư thúc...

Chủ yếu là sợ sư thúc uống rượu rơi vào mơ hồ.

Đại kiếp buông xuống, sự vụ Thiên Đình cũng dần dần nhiều thêm.

Thời điểm sự tình thương nghị Phong Thần tại Tử Tiêu Cung, mỗi ngày đều cách chính mình gần thêm một ít, chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ dần dần cảm thấy áp lực.

Năm tháng là một dòng sông không có cách nào quay đầu, mọi chuyện đều có thể phát sinh, nếu sai một bước sẽ rất dễ dẫn đến hậu quả cay đắng.

Yêu cầu của hắn đối với chính mình, cao hơn so với trước đó không biết bao nhiêu lần.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Lý Trường Thọ chậm rãi nói, bộ dáng vẫn luôn tự tin như vậy.

Ở bí cảnh Thiên Nhai, hắn không ngừng tiếp xúc với lão âm thế lực khắp nơi, khục, nhóm kỳ nhân dị sĩ, nở nụ cười mang theo thong dong bình tĩnh hết thảy mọi chuyện đều nằm ở trong tay.

Chương 896. -

Ở trước mặt Thiên Binh Thiên Tướng, tiên tử, Tiên Ông, Lý Trường Thọ thật tao nhã, dễ gần...

Ngẫu nhiên đi lại ở bên trong Độ Tiên Môn, hay là bay ở độ cao thích hợp, điều khiển đám mây không nhanh không chậm, gặp được tiền bối liền xưng một câu sư thúc sư bá.

Cũng chỉ có ở bên trong nhà tranh Tiểu Quỳnh Phong, trước bài vị sư phụ, hắn sẽ nhẹ nhàng thở dài.

Cũng chỉ có ở bên trong mật thất Tiểu Quỳnh Phong, hắn sẽ đi qua đi lại, không ngừng ẩn ẩn lo lắng vì bố trí chuyện gì mà khó có thể chu toàn, nghĩ đại kiếp sắp đến, lộ vẻ mặt mệt mỏi.

Hắn hôm nay, đã không phải là đệ tử Tiểu Quỳnh Phong có thể chỉ lo tự thân kia.

Rất nhiều biểu tình, cũng chỉ có thể giữ lại cho chính mình, cùng với bức họa bên trong mật thất...

"Sư huynh, ta có thể đi vào trận không?" Một tiếng khẽ gọi đánh gãy suy nghĩ của Lý Trường Thọ, lại là Linh Nga cưỡi mây đến đại trận bên ngoài đan phòng, bưng một chiếc bát ngọc, thận trọng hỏi.

"Gần đây các nàng Tửu Cửu sư thúc ra ngoài, nàng hẳn là cũng có một chút nhàm chán. "

Lý Trường Thọ truyền âm nói một câu: "Đến mật thất đi."

"Vâng." Linh Nga đáp ứng một tiếng, cầm ngọc phù vào trận, cưỡi mây bay tới đan phòng, lại xe nhẹ đường quen chui xuống mật thất dưới đất.

Vừa tới thư phòng, Linh Nga liền không nhịn được hỏi: "Sư huynh, huynh đang làm gì thế?"

Mặt đất và vách tường trước mặt nàng, đều treo đầy vải vẽ, một vài bức đồ thị tư duy trật tự rõ ràng, một vài bức khúc chiết cong quấn, khiến cho nàng nhìn váng đầu hoa mắt.

Linh Nga điểm nhẹ mũi chân, bưng bát ngọc nhảy nhót mấy lần, an toàn đi đến bên bàn đọc sách.

"Sư huynh, huynh đừng làm quá sức."

"Ừm." Lý Trường Thọ thả ngọc phù trong tay ra, bưng bát ngọc lên hít hà, đặt ở bên miệng nếm thử một miếng.

Linh Nga có một chút bất mãn nói một câu: "Không có hạ tình thủy, hừ."

"Gần đây đi quá gần cùng với một vị cao thủ dùng độc, là thói quen." Lý Trường Thọ cười giải thích một câu, nhìn Linh Nga hỏi: "Vì sao phản ứng đầu tiên của muội lại là Tình thủy?"

"Chuyện này..."

"Ồ, sư muội trưởng thành rồi."

"Không, ta mới không có..."

Khuôn mặt của Linh Nga đỏ lên, lại dùng hai tay che mặt, ấp úng nửa ngày, lại nói không ra câu hoàn chỉnh.

Lý Trường Thọ mỉm cười một hồi.

Khi dễ sư muội, tâm tình lập tức có một chút thư sướng.

Hắn cầm lấy ngọc phù tiếp tục đọc tin tức trong đó, canh bên trong bát ngọc rất nhanh liền bị tiêu diệt sạch sẽ.

Một đôi tay mềm cẩn thận từng li từng tí đáp tới từ phía sau lưng, ấn ở trên vai Lý Trường Thọ, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn.

"Dùng thêm chút sức." Lý Trường Thọ nói như vậy.

"Được rồi." Linh Nga xắn tay áo, nắn vai ấn lưng cho sư huynh, thủ pháp rất thành thạo, khiến Lý Trường Thọ phải nói là người trong nghề.

"Sư huynh, chuyện kia, ta có chuyện muốn thương lượng với huynh một chút."

Lý Trường Thọ thuận miệng hỏi: "Chuyện gì?"

Linh Nga nháy mắt mấy cái, lại hắng giọng, ra vẻ lão thành nói: "Huynh xem, thân sư muội của huynh hiện tại cũng đã trưởng thành, Ổn Tự Kinh cũng đã viết không biết bao nhiêu lần, cũng đã từng đi ra ngoài lịch luyện, trưởng lão bên trong môn phái đều khen nàng thông minh. Nàng về sau cũng không muốn ra ngoài dạo chơi, liền ở trong núi tu hành an an ổn ổn, bồi tiếp một sư huynh không có lương tâm nào đó. Vậy thì sư huynh có một chút sự tình nào đó, có thể để cho nàng hỗ trợ đưa ra ý kiến hay không, có khó khăn gì, có thể thương lượng cùng với nàng một chút hay không? Nói không chừng nàng liền có một chút ý tưởng đột phá, liền có thể giúp đỡ một tí xíu chuyện nhỏ..."

Lý Trường Thọ buông xuống ngọc phù cầm trong tay, nhắm mắt suy ngẫm.

Linh Nga mắt thấy tình huống không đúng, vội nói: "Sư huynh đừng nóng giận, không muốn để cho ta tham dự những chuyện này, coi như ta cái gì cũng đều không nói..."

"Muội nói cũng có đạo lý." Lý Trường Thọ có một chút nghiêm túc gật đầu, sờ cằm thầm nói: "Bởi vì cái gọi là, dưỡng nga trăm năm, dùng nga tạm thời. Hiện tại Bạch tiên sinh đi ba ngàn thế giới, nếu muội có thể giúp đỡ một chút, ta cũng có thể nhẹ nhõm một chút."

"Thật chứ?" Linh Nga vui mừng quá đỗi.

"Tự nhiên!" Lý Trường Thọ lắc đầu: "Muội cũng đã chủ động tự đề cử, nào có đạo lý không cần lương tài như muội? Đi chuẩn bị một chút, sau đó tới đây, ta sẽ giao một bộ phận kế hoạch đại sự cho muội xét duyệt một lần."

"Vâng! Ta sẽ trở về ngay!" Linh Nga phấn chấn tinh thần reo hò một tiếng, quay đầu liền nhảy xuống cửa thư phòng, nhưng còn chưa chạy được xa lại ngoặt trở về, thăm dò hỏi tại cửa ra vào: "Sư huynh, ta cần chuẩn bị cái gì?"

"Bàn, bồ đoàn, nệm êm." Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu như muội muốn đứng cũng không sao."

"Hì hì, sư huynh chờ ta, ta sẽ trở về ngay!" Linh Nga vui mừng hớn hở hóa thành một làn gió thơm bay đi, bất quá chỉ chốc lát, lại cầm bọc hành lý của chính mình xông trở lại, chính thức vào ở mật thất Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ cũng không nuốt lời, đem bộ phận kế hoạch kế tiếp phiền toái nhất, cũng phí tâm lực nhất【 liên minh tiên đạo phản phương tây 】lúc này, giao cho Linh Nga xét duyệt.

Món đồ chơi này liền giống như viết văn vậy, xem lại thêm một lần, tóm lại là luôn có lợi và không có hại.

"Muội chủ yếu phụ trách chỉnh lý tin tức những thế lực này, để ta quyết định cho thế lực nào đãi ngộ nhất đẳng, đánh giá xem quyết định của ta có ổn thỏa hay không."

"Vâng!"

"Đừng chỉ nói, có hiểu những gì ta vừa nói không?"

"Ừm!" Linh Nga tràn đầy tự tin gật đầu: "Đương nhiên nếu sư huynh lặp lại một lần nữa, ta sẽ ghi nhớ sâu hơn, thấu triệt rõ ràng hơn...ai nha! Lại gõ đầu người ta!"

"Đây là việc đại sự có quan hệ đến sinh tử của vô số sinh linh, nghiêm túc một chút."

Linh Nga lập tức trở nên thành thật, bình phục lại đạo tâm khuấy động, bắt đầu từ đồ thị hình chiếu tư duy sư huynh đã liệt kê, bắt đầu tìm hiểu kế hoạch này.

Khi nàng trở nên nghiêm túc, cũng có thể dùng như nửa cái túi khôn, mà lúc này nàng chỉ thực hiện kiểm tra và chỉnh sửa, đủ để đảm nhiệm.

Lý Trường Thọ làm ra bộ dáng nghiêng tai lắng nghe, hai mắt cấp tốc nhắm lại, miệng nói: "Ở phía bí cảnh Thiên Nhai lại có người tìm đến, ta sẽ đi ứng đối."

"Ừm!" Linh Nga ôm hai chồng ngọc phù tràn ngập tin tức, ngồi xếp bằng ở trước bàn sách, bên trên khuôn mặt nhỏ viết đầy nghiêm túc.

Nửa ngày sau, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, nhìn tình hình trước mắt, cũng không khỏi cười khẽ.

Linh Nga ôm gối mềm nằm trên đệm êm, khẽ rung chân, đầu tóc rối bù, đang chui đầu vào bên trong mấy khối ngọc phù tô tô vẽ vẽ...

"Có phát hiện ra gì không?"

"Sư huynh! Mấy cái thế lực này dường như có vấn đề, những gì bọn họ tự báo cáo, cùng với tin tức Thiên Nhai Các điều tra, có vài chỗ không khớp. Hơn nữa vị trí địa bàn của bọn họ, khoảng cách so với thế lực Tây Phương Giáo cũng quá gần, thời gian điểm tìm đến cũng có một chút kỳ quặc."

Trên khóe miệng của Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần mỉm cười.

Nha đầu này, coi như cho ngươi qua cửa.

"Lấy ra cho ta xem một chút, nếu thật sự có vấn đề, tính cho muội một công."

"Ai nha, công lao gì chứ, người ta chỉ là vì giúp sư huynh giảm một chút gánh vác..."

"Vậy thì quên đi." Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu: "Vừa vặn tiết kiệm một ít tâm lực."

Linh Nga: "..."

Luôn cảm thấy rằng mình đã bị sư huynh lừa..

...

Chương 897. -

Thế là, sau nửa năm tổ hợp "Hữu Thương Thiên Hòa" xuất chiến.

Một đóa mây trắng rời khỏi Đông Thiên Môn, chậm rãi bay đến phía trước trụ trời, rơi vào U Minh Giới.

Bên trên mây trắng, Linh Châu Tử mặc áo bào màu xanh, cảm thụ được không khí âm lãnh xung quanh, nhỏ giọng hỏi: "Sư thúc, chúng ta muốn đi đâu?"

"Trước đây không phải nói sẽ giới thiệu cho người một vài người bạn sao?" Lý Trường Thọ cười nói: "Lần này ta đến chỗ này có chuyện quan trọng cần làm, vừa vặn mang ngươi tới, quen biết một chút với mấy người bạn kia. Linh Châu Tử, ngươi hẳn là đã quên việc chính mình cần tu hành?"

"Sư thúc, đệ tử không có!" Linh Châu Tử kiên định nói, bên trong đôi mắt trong suốt tràn đầy kiên định: "Sư thúc ngài thu xếp là được! Sư thúc có thể dành thời gian giúp đệ tử trong lúc cấp bách, đệ tử đã vô cùng cảm kích!"

Lý Trường Thọ lập tức cười không nói.

«Kế hoạch chính thức kích phát khí khái nam nhân cho Linh Châu Tử • bản Linh Nga tham dự chỉnh sửa » bước đầu tiên —— xông xáo U Minh Giới.

Trước tiên luyện một chút can đảm cho tên gia hỏa này rồi lại nói.

Đương nhiên, Lý Trường Thọ đến chỗ này, cũng không chỉ là vì sự tình Linh Châu Tử, hắn còn muốn đi tìm Diêm Quân, đem kế hoạch cải cách Địa Phủ mà Ngọc Đế đã cho phép, cùng nhau đưa cho Diêm Quân Thập Điện.

Thuận tiện ngưng tụ Công Đức Kim Thân gì đó.

Cắm cờ, câu nói phổ biến trong kiếp trước của Lý Trường Thọ, kỳ thật chính là miệng quạ đen.

【 Vào lúc chính mình biểu thị có lòng tin hoàn thành đối với chuyện nào đó, chỉ cần nói ra, tất nhiên liền sẽ xuất hiện xoay chuyển, khó khăn trắc trở, kết quả là đánh mặt, từ đó khiến cho người khác bật cười 】

Nhưng đây thật ra là một loại cảm giác chủ quan, khi bị một chuyện nào đó tát vào mặt, ấn tượng lưu lại sẽ rất sâu, nhưng những sự tình chưa từng xuất hiện tình tiết đảo ngược, ấn tượng sẽ tương đối nhạt nhẽo, phương thức logic có một chút cùng loại với "sai lầm của người sống sót".

Lý Trường Thọ là không mê tín chuyện này, cho nên...

Lần này hắn chắc chắn sẽ ngưng tụ Công Đức Kim Thân!

Thuỷ Thần hắn dám khẳng định! Liền xem như là Đạo Tổ đích thân đến, Bàn Cổ khôi phục lại! Vậy...thì cũng phải cho bọn họ một chút mặt mũi, hôm khác lại ngưng tụ là được.

Nói một cách hợp lý, từ bắt đầu lúc hắn bị buộc bất đắc dĩ tiếp nhận Hải Thần Giáo, tương trợ Long Tộc lên Thiên Đình, diệt yêu vận, ngưng tụ công đức từng bước một, cũng coi như đã làm một chút chuyện tốt.

Đương nhiên, quá trình góp nhặt công đức, bản thân hắn cũng rất thẳng thắn, không trộm không đoạt, cũng được tính là công tâm.

Chơi chiến thuật sao, đó là điều tất yếu.

Rốt cuộc! Hôm nay rốt cuộc cũng tới mức độ này!

Lý Trường Thọ đã tính toán, chính mình chỉ cần thúc đẩy cải cách Địa Phủ, đưa âm ty Địa Phủ nhập vào hệ thống Thiên Đình, lúc ngưng tụ Công Đức Kim Thân tất nhiên sẽ dư dả, có thể sẽ hơi giảm một bộ phận hương hỏa công đức không tinh khiết.

Lúc này Lý Trường Thọ tự nhiên phải ổn...

Thật nhiều.

Trên cơ sở giúp Địa Phủ dung nhập hệ thống Thiên Đình, lại dần dần đưa ra các đề xuất cải cách lần lượt về ảnh hưởng chính trị, tệ nạn của Địa Phủ lúc này, hoàn thiện sự vận chuyển của bản thân Địa Phủ.

Công đức nhiều thêm một chút, tự nhiên có thể lo trước khỏi hoạ, cùng lắm thì liền làm cho khổ người của Công Đức Kim Thân lớn hơn một chút!

Mang theo Linh Châu Tử vào giờ phút này đang mặt mũi tràn đầy chờ mong, Lý Trường Thọ cưỡi mây bay đến phía đông Phong Đô Thành.

Hắn còn chưa cưỡi mây đáp xuống, hai vị tráng hán đang nướng linh thú thịt trên đỉnh núi, liền nhạy bén phát hiện ra thân hình của Lý Trường Thọ...

Bộ dáng tóc trắng mày trắng, mặt mũi hiền lành này, còn có hương vị linh thụ tiên thiên đặc biệt kia, không phải Thuỷ Thần Thiên Đình lại là người nào?

"Mã! Nhanh! Thuỷ Thần đại nhân đến kìa!"

Tráng hán nào đó nói một tiếng, hai người này luống cuống tay chân đeo lên mũ trùm đầu, trở về bản thân chân thực, nhảy xuống từ trên vách núi, kêu gọi một đám Chiến Vu Vu Tộc tiến về phía trước.

Một lát sau...

Ngưu Đầu gào to một tiếng: "Bái kiến Thuỷ Thần!"

Chúng Chiến Vu phía sau cùng nhau rống to: "Bái kiến Thuỷ Thần!"

Lý Trường Thọ lộ ra một chút mỉm cười, vừa muốn mở miệng...

Mã Diện lại hô to một tiếng: "Thuỷ Thần vạn phúc!"

Chúng Chiến Vu phía sau cùng kêu lên rống to một lần nữa: "Thuỷ Thần vạn phúc!"

Ngưu Đầu bắt nhịp rất liền mạch, lại rống lên: "Thuỷ Thần vô!"

Bốp, một cây phất trần đập ở trên lỗ mũi trâu, cứng rắn ép xuống chữ "Địch".

Thân hình của Lý Trường Thọ xuất hiện ở trước mặt Ngưu Đầu, ánh mắt nhìn xuống, bởi vì ánh sáng tại U Minh Giới không đủ, lúc này nửa trên khuôn mặt của Lý Trường Thọ rơi vào âm u, nụ cười trên khóe miệng tràn đầy lãnh ý.

"Không được nói lung tung."

Ngưu Đầu nuốt nước bọt, vội nói: "Vâng, vâng, mạt tướng rõ ràng."

Lý Trường Thọ bay trở về mây trắng phía sau, nụ cười hoàn toàn không có biến hóa, nhưng cho người ta cảm giác, từ âm lãnh hóa thành ấm áp.

"Hai vị Nguyên Soái, để ta giới thiệu, vị này là sư điệt của ta." Lý Trường Thọ dẫn Linh Châu Tử đếm mpos: "Đệ tử của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo Thái Ất Chân Nhân, Linh Châu Tử."

Ngưu Đầu Mã Diện liếc nhìn nhau, cũng không biết Thuỷ Thần có ý gì, lập tức tiến về phía trước làm lễ, cúi đầu khom lưng một hồi.

Linh Châu Tử hiếu kỳ đánh giá Ngưu Đầu Mã Diện, tiến về phía trước...thanh tú động lòng người vái chào.

"Xin chào hai vị Nguyên Soái, Linh Châu Tử có lễ."

Ngưu Đầu cười nói: "Cô nương này thật thanh tú, bò... Ò..."

Linh Châu Tử lập tức có một chút xấu hổ.

Mã Diện dùng đầu vai đụng Ngưu Đầu, vội vàng bổ cứu nói: "Tiên tử chớ nên trách tội, huynh đệ của ta nói chuyện..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Linh Châu Tử là nam tử."

"Hở?"

Ngưu Đầu Mã Diện cùng nhau ngẩn ra, sự ngay thẳng của Vu Tộc cũng hiển lộ theo đó, đồng thời nhìn về phía eo của Linh Châu Tử.

Linh Châu Tử mặt sắp đỏ thấu, tay chân không biết để ở nơi nào.

"Khục!" Lý Trường Thọ hắng giọng: "Lần này ta mang Linh Châu Tử tới, cũng là bởi vì việc này, Linh Châu Tử tính tình đơn thuần, ta muốn để hắn giao lưu trao đổi cùng với các ngươi, gia tăng một chút khí khái nam nhi. Hai vị đều là Chiến Vu Vu Tộc, sinh linh có khí khái nam nhi nhất bên trong thiên địa, y nhất định có thể học được rất nhiều từ các ngươi."

Mã Diện vội nói: "Thuỷ Thần ngài đã quá đề cao chúng ta..."

Lão Mã còn chưa nói hết lời, thình lình nghe bên cạnh truyền đến giọng nam trầm thấp như kèn lệnh Thượng Cổ: "Việc nhỏ mà thôi, Thuỷ Thần yên tâm, bò... Ò... ~"

Ngưu Đầu để đầu vai nằm ngang, nâng cơ ngực to lớn lên, mũ trùm đầu cũng đều phảng phất như vừa mới được giặt, tản ra một loại quang mang khác. "Liền giao cho chúng ta đi."

Lý Trường Thọ cười nói: "Vậy thì tốt, các ngươi giao lưu trao đổi trước, ta lại đi đến Phong Đô Thành tìm mấy vị Diêm Quân, đợi ta xử lý xong chuyện quan trọng trong tay, còn muốn thăm quan Địa Phủ."

Ngưu Đầu Mã Diện cũng không hiểu như thế nào là "thăm quan", lập tức đáp ứng một tiếng, ở lại đây cùng với Linh Châu Tử, để cho thủ hạ nhanh chóng đi vào thành bẩm báo, nói Thuỷ Thần đến đây thị sát.

Thế là, Trong Phong Đô Thành rất nhanh liền náo nhiệt.

Chương 898. -

Mấy vị Diêm Quân ra ngoài nghênh đón, cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau vào trong Diêm La Điện, thương nghị sự tình cùng nhau lên trời khởi bẩm.

Lại nhìn chỗ của Linh Châu Tử...

Một đám Đại Chiến Vu Vu Tộc cao to xông tới, vây chặt Linh Châu Tử đến mức không lọt một giọt nước, cả đám đều hiếu kỳ đánh giá.

Ngưu Đầu đầu tiên là cười hắc hắc, sau đó liền bắt đầu suy nghĩ sự tình Thuỷ Thần đại nhân bàn giao.

Mã Diện trừng mắt nhìn Ngưu Đầu, trước hết mời Linh Châu Tử đến bên cạnh, sau đó cùng với Ngưu Đầu và mấy vị Chiến Vu cẩn thận thương nghị...

Linh Châu Tử lúc này cũng đang hiếu kỳ đánh giá các nơi.

Đây chính là bạn tốt Trường Canh sư thúc nói muốn giới thiệu với hắn trước đây sao?

Cảm giác, so với các Thiên Tướng ca ca, xác thực rắn chắc hơn không ít.

Linh Châu Tử tràn tiên thức ra, liền nghe được một nhóm Vu Tộc ngu ngơ không quen truyền âm hoặc là không biết truyền âm, đang nói thầm ngay tại kia:

"Thuỷ Thần đại nhân hiếm khi mới an bài một chút chuyện cho chúng ta, như thế nào cũng phải làm trôi chảy, bò... Ò...khí khái nam nhi, đây nhất định là có quan hệ đến có đô con hay không?"

"Nông cạn! Ngươi làm sao lại nông cạn như vậy! Chẳng lẽ một nửa nữ tử bên trong tộc chúng ta, đều có khí khái nam nhi sao? Thuỷ Thần đại nhân là Nhân Tộc, khí khái nam nhi hẳn là phẩm chất, có đảm đương, có lòng trách nhiệm, hí."

Ngưu Đầu trừng mắt trâu một cái: "Ý tứ của ngươi, không phải là phản bác ý kiến của ta?"

"Đúng vậy." Mã Diện hất bờm ngựa: "Hí."

Tư tư ——

Ngưu Đầu Mã Diện bốn mắt nhìn nhau, trong không khí xuất hiện một tia hồ quang điện.

Bên cạnh có một vị tráng hán Vu Tộc nhỏ giọng gọi: "Hai vị đại nhân không bằng đánh một trận, ai đánh thắng thì nghe người đó."

"Ừm?"

Ngưu Đầu Mã Diện đồng thời quay đầu nhìn sang, từng người lộ ra nụ cười ôn hòa.

Tráng hán kia vô thức liền muốn lui lại, lại bị một cái móng ngựa, một cái móng trâu ấn xuống bả vai trái phải, kéo đi vào trong góc khe đá...

Ở trong góc U Minh Giới này, tiếng oan hồn kêu khóc, cùng với tiếng kêu thảm thiết của hán tử Vu Tộc, đồng điệu hoàn mỹ.

Thấy cảnh này, hầu kết không rõ ràng của Linh Châu Tử lung lay, khéo léo ngồi xuống, ẩn ẩn lo lắng về tình cảnh kế tiếp của mình...

Đúng lúc này!

Một tia truyền âm chui vào trong tai của Ngưu Đầu Mã Diện, hai vị câu hồn Nguyên Soái đang giãn gân cốt liếc nhìn nhau, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Thuỷ Thần đại nhân có sắp xếp là được, còn tưởng rằng lần này thật sự muốn bọn hắn động não, nghĩ biện pháp...

Ba ngày sau, ở phía trước Diêm La Điện.

Mười vị Diêm Quân cuối cùng cũng đã xử lý xong sự vụ tạm thời tại các điện, cũng được Hậu Thổ nương nương cho phép, tập hợp một chỗ cùng với Lý Trường Thọ, đằng vân giá vũ, cười cười nói nói, chậm rãi bay ra khỏi Phong Đô Thành.

Đây chính là:

Thuỷ Thần cười trong điện, Diêm Quân Thập Điện bái Lăng Tiêu.

Bọn họ vừa mới bay đến phía đông Phong Đô Thành, đến trước Hùng Quan nhất tuyến thiên, cái trán mười vị Diêm Quân cùng nhau treo đầy vạch đen...

Ở một chỗ khác nhất tuyến thiên, chính là bụi mù bay múa, tiếng la ầm ĩ.

Mười mấy vị Chiến Vu Vu Tộc âm sai Địa Phủ, lúc này chia thành hai đoàn, đang cởi áo kéo bè kéo lũ đánh nhau tại kia, quyền quyền đến thịt, máu me be bét, hơn phân nửa Vu Tộc mặt mũi bầm dập.

Ở bên ngoài trận đánh, còn có mười mấy vị nữ oan hồn khuôn mặt đẹp đẽ mặt váy áo mát mẻ.

Các nàng hoặc là giơ thẻ gỗ "Linh Châu Tử ca ca mạnh nhất", "Linh Châu Tử ca ca đẹp trai nhất", hoặc là cùng nhau hò hét, rít lên...

Ở bên ngoài nhất tuyến thiên có không ít Luyện Khí Sĩ muốn tới Địa Phủ làm việc, vào giờ phút này cũng không dám tiến về phía trước thỉnh cầu qua ải.

Sở Giang Vương nóng tính lập tức mắng: "Đây là đang làm gì thế? Đánh nhau mà còn giữ sức, như vậy còn ra thể thống gì!"

Tần Nghiễm Vương vội nói: "Thuỷ Thần chớ nên hiểu lầm, đây là truyền thống từ Thượng Cổ của chúng ta, là chứng minh sự hữu nghị của nam nhi Vu Tộc, đây tuyệt đối không phải là âm sai đánh nhau náo sự."

Lại có một vị Diêm Quân không nhịn được buồn bực nói: "Bên trong giống như lẫn vào một sinh linh kỳ quái."

Mười vị Diêm Quân tập trung nhìn vào, Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu.

Đã thấy bên trong một đám Chiến Vu hỗn loạn, Linh Châu Tử không biết đã cởi trường bào ra hay đã bị xé nát, đang nắm chặt một đôi tiểu thiết quyền, tiên quang bao trùm toàn thân, quyền đối quyền với hai vị tráng hán Vu Tộc.

Trên gương mặt thanh tú của Linh Châu Tử hoặc là sưng đỏ, hoặc là máu ứ đọng, răng cửa cũng đều thiếu một miếng nhỏ, trong mắt cũng mang theo hỏa khí.

Y vốn không am hiểu thể thuật, vào giờ phút này cũng đã có thể ứng đối với Vu Tộc bình thường không sử dụng chiêu thức, cố ý giảm tốc độ quả đấm...

Ngưu Đầu Mã Diện đang ngồi trong góc uống trà, trông coi Linh Châu Tử, không để thủ hạ dưới tay mình thật sự đánh cho sư điệt Thuỷ Thần gần chết.

Lý Trường Thọ vội nói: "Diêm Quân đừng vội, Diêm Quân đừng vội, là ta phó thác hai vị câu hồn Nguyên Soái việc này. Sinh linh này là Linh Châu Tử - sư điệt của ta, bản thân hơi quá thanh tú, cũng vì thế mà buồn rầu. Ta cố ý dẫn y đến đây, chiêm ngưỡng một chút phong thái nam nhi của Vu Tộc, để hắn học hỏi nhiều hơn."

Chúng Diêm Quân nghe lời này, hai mắt lập tức tỏa sáng.

"Thì ra là thế, Thuỷ Thần quả nhiên là đã tìm đúng địa phương! Nam nhi Vu Tộc chúng ta sùng bái tổ thần Bàn Cổ, mỗi một người đều là hảo hán tử đỉnh thiên lập địa!"

"Năm đó Khoa Phụ Đại Vu trục nhật, thà rằng kiệt lực mệt chết, cũng không muốn dừng bộ pháp lại, đây chính là một phần kiên trì của nam nhi."

"Vào thời điểm Thượng Cổ, Vu Tộc chúng ta cũng có Tổ Vu có danh xưng Thuỷ Thần, chính là Cộng Công kia, cũng là mấy chục năm liền có bạn lữ mới, cũng không sai biệt nhiều so với Thuỷ Thần đại nhân ngài, đều là hán...tử chân chính..."

Vị Diêm Quân đang nói chuyện kia rụt cổ một cái, chín vị Diêm La khác trợn tròn hai mắt, suýt nữa cùng nhau xông lên ấn tên gia hỏa này xuống.

Tư tưởng liền rất có vấn đề!

Bầu không khí xung quanh tràn ngập một chút xấu hổ, Lý Trường Thọ vừa muốn thay đổi chủ đề, lúc này Linh Châu Tử đột nhiên bộc phát, hấp dẫn sự chú ý của bọn họ...

Linh Châu Tử hét lớn một tiếng, đụng cho tráng hán trước mặt hoa mắt, thân hình linh hoạt tránh thoát tráng hán bên cạnh nhào tới, trở tay một quyền đập trên bụng đối phương, đánh ngã tráng hán này dưới chân.

Cái trán của Linh Châu Tử nở rộ linh quang, vào giờ phút này nguyên thần hóa thành ngọc thạch, tiên lực toàn thân gia trì ở nhục thân!

Nhóm Chiến Vu ở bên cạnh đang đánh hưng phấn, lập tức bị hấp dẫn tới, huy quyền nhấc chân...

Trước mắt Linh Châu Tử đột nhiên hiện ra đoạn năm tháng cận thân vật lộn cùng với các Thiên Tướng ca ca tại Phủ Thủy Thần, thân thể của y càng trở nên linh động, ra tay trở nên chính xác lại hung mãnh.

Đám Chiến Vu âm sai bình thường này, vật lộn lại không phải là đối thủ của Linh Châu Tử, một đám bị Linh Châu Tử đánh ngã, ném ở dưới chân...

Chương 899. -

Một lát sau, Linh Châu Tử đứng trên một ngọn núi nhỏ, tóc dài rối tung, toàn thân mồ hôi, ngửa đầu hét lớn một tiếng, hai cánh tay xé mở áo khoác đơn bạc bên trong...

"Còn, có, ai!"

Ngưu Đầu làm thủ thế, mấy vị tráng hán Vu Tộc có thực lực khá mạnh cởi chiến giáp xuống liền nhào tới, bắt lấy Linh Châu Tử đánh mạnh một hồi.

Một màn này, nếu như Thái Ất Chân Nhân nhìn thấy, đoán chừng chết cũng đã có thể nhắm mắt.

Âm dương đại sư nào đó cảm thấy, chính mình giống như bị mạo phạm đến.

Lý Trường Thọ hỏi chư vị Diêm Quân: "Vu Tộc có chiến pháp binh khí không?"

Tần Nghiễm Vương cười nói: "Thuỷ Thần yên tâm, tiểu thần sẽ bảo Ngưu Đầu Mã Diện đi về trong tộc lấy chiến pháp như vậy, lại tìm một số người bồi luyện, trợ giúp vị đệ tử Đạo Môn này...gia tăng một chút khí khái nam nhi."

"Làm phiền Diêm La."

"Thuỷ Thần khách khí."

Lập tức, mười vị Diêm Quân cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau cưỡi mây tiến về phía trước, loạn chiến ở trước nhất tuyến thiên, cũng coi như ngừng lại.

Tần Nghiễm Vương đáp mây căn dặn Ngưu Đầu Mã Diện, Lý Trường Thọ thuận thế giao bản vẽ kiến trúc "tăng cường phòng ngự" cho Địa Phủ, việc này tự nhiên không cần hắn tự mình động thủ.

Sau đó, Lý Trường Thọ nhìn Linh Châu Tử toàn thân ứ đọng máu, lại lộ ra nụ cười có chút ngượng ngùng đối với chính mình trước mắt, đưa một cái túi bảo nang chứa Đạo Nhân Giấy tới.

"Kết quả xem ra không tệ, hãy ở lại Vu Tộc một thời gian đi. Nhớ kỹ không được đi loạn, có thể tùy thời liên lạc với ta. Những luyện tập này chỉ là một ít chuẩn bị trước, sau đó mới là điểm nhấn quan trọng."

"Vâng!" Linh Châu Tử dùng hai tay ôm quyền, động tới tổn thương trên vai, nhe răng nhếch miệng một hồi.

Lý Trường Thọ cười lấy ra mấy bình linh đan, vỗ vỗ đầu vai của Linh Châu Tử, cưỡi mây tụ hợp cùng với các vị Diêm Quân, cùng nhau đi về hướng biên duyên U Minh Giới.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng hơi xúc động...

Linh Châu Tử, Dương Tiễn, thật sự không hổ là con trai của đại kiếp, tiến cảnh tu vi, bản lĩnh đấu pháp này, quả thực có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Đương nhiên, Linh Châu Tử còn phải chuyển thế.

Nhưng xét về thần thông, pháp lực trời sinh của Na Tra, chuyển thế hẳn chỉ là phong tỏa ký ức của Linh Châu Tử, bảo lưu lại thực lực của y.

Lúc Phong Thần, Dương Tiễn cùng với Linh Châu Tử có thể có được chiến lực mạnh bao nhiêu?

Lý Trường Thọ trò chuyện cùng với Diêm Quân, trong đáy lòng cẩn thận suy nghĩ.

Bất kể như thế nào, chính mình vẫn phải tốn nhiều một chút tâm tư đối với hai vị tiểu tướng này, không chỉ là vì có thể nhiều thêm một chút quyền nói chuyện bên trong đại kiếp Phong Thần, mà còn ở chỗ...

"Thuỷ Thần, cụ thể đối phó với đại kiếp này như thế nào? Ngài này có tin tức gì không?"

Một câu hỏi của Sở Giang Vương đánh gãy suy nghĩ của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu: "Thiên cơ lẫn lộn, chỉ sợ là ai cũng không biết cụ thể như thế nào."

Mà sau khi hai chữ đại kiếp được nhắc đến, mười vị Diêm Quân từng trải qua đại kiếp Thượng Cổ, lúc này đều có một chút lo lắng, không biết Địa Phủ có chịu áp lực như lúc Thượng Cổ hay không —— toàn bộ U Minh Giới đều là oan hồn, Lục Đạo Luân Hồi vẫn luôn hỗn loạn, một nửa hồn phách không kịp chuyển thế trực tiếp tiêu tán, quy về trạng thái chân linh.

"Nếu thực sự như vậy, nương nương chỉ sợ lại sẽ thương tâm."

"Chỉ mong sẽ không như thế." Lý Trường Thọ ấm giọng nói, dẫn chủ đề về chuyện cải cách Địa Phủ lần này, làm cho không khí hăng hái hơn một chút.

Toàn bộ phương án cải cách, đều đã được Lý Trường Thọ an bài tốt, còn chuẩn bị bảy ~ tám phương án dự bị.

Tiếp cận Đông Thiên Môn, Diêm Quân Thập Điện xếp thành một hàng, từng người bày ra tư thái thượng tiên, che dấu âm khí lây dính tại Địa Phủ, cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau cưỡi mây tiến về phía trước.

Tới Thiên Môn, ba thanh thần kiếm bên trên Thiên Môn phát ra thần quang chói mắt, mấy vị Thiên Tướng thủ vệ mang theo chúng Thiên Binh hành lễ chỉnh tề.

Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, phía trước lấp lánh ánh vàng, một số lớn Thiên Binh xếp hàng hai bên, từ Đông Thiên Môn tới tận sâu trong tầng mây.

Đến phía trước Lăng Tiêu bảo điện, Lý Trường Thọ nói một tiếng:

"Mời các vị Diêm Quân."

Chúng tiên thần Thiên Đình trong điện từng người quay người, đón mười vị Diêm Quân vào trong điện. Ngọc Đế áo trắng trên đài cao duy trì nụ cười thản nhiên.

Diêm Quân Thập Điện cùng nhau lễ bái, Ngọc Đế ấm giọng nói: "Các vị ái khanh mau đứng dậy, sau này vào điện chỉ cần vái chào, không cần đại lễ."

Tần Nghiễm Vương nói: "Tạ ơn bệ hạ!"

Lý Trường Thọ dâng lên tấu biểu, nói Địa Phủ sau này sẽ hoàn toàn nghe lệnh Thiên Đình.

Lại đưa lên "thư thuyết phục" do Hậu Thổ nương nương tự tay viết, cầu Ngọc Đế kiêm thương chúng sinh, dùng tốt Lục Đạo Luân Hồi.

Ngọc Đế đại hỉ, lấy ấn tỉ Thiên Đế ra, đóng Thiên Đạo ấn ký lên tấu biểu, đóa đóa tường vân bay tới từ ngoài điện.

Chợt thấy lôi quang lóng lánh, tiếng sấm điếc tai nhức óc!

Tầng trời thứ nhất Thiên Đình nở rộ ánh vàng, trống rỗng ngưng tụ thành một tòa kim điện, trên đó hiện ra một tấm bảng ghi bốn chữ【 Ngũ Nhạc Thần Điện 】, trong đó có năm tòa thần vị trống rỗng!

Đợi ánh vàng biến mất, đại điện này cũng bị lực lượng Thiên Đạo bao phủ, lại biến mất ở bên trong Thiên Đình, chỉ lưu lại một đoàn sương mù ở tại chỗ.

Ngọc Đế nói: "Thiên Đạo xúc động, thần vị đã hiện, sau này nên có thần chủ Đông Nhạc, chuyên phụ trách việc giao tiếp giữa Thiên Đình và Địa Phủ."

Diêm Quân Thập Điện, tiên thần trong điện, thậm chí là Ngọc Đế, đều cùng nhau đưa ánh mắt về phía Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ: "..."

Việc này có quan hệ gì với hắn? Đây không phải là thần vị Hoàng Phi Hổ sau đại kiếp Phong Thần nguyên bản sao?

Hắn chính là vì kiếm một chút công đức, cũng không muốn vẫn luôn làm công tại Thiên Đình.

Đúng lúc này, đạo đạo ánh vàng hiện lên từ đỉnh điện Lăng Tiêu bảo điện, tụ hợp vào trong cơ thể của mười vị Diêm Quân, cũng có một vệt ánh vàng rơi đến vị trí Ngũ Nhạc Thần Điện.

Thần vị còn chưa có người, trước tiên để công đức ở đó.

Công đức!

Lý Trường Thọ lưu lại một chút tâm thần trong Lăng Tiêu bảo điện, bưng phất trần giữ yên lặng ở bên cạnh, bày ra bộ dáng cao nhân xem công danh lợi lộc như mây bay.

Trên thực tế, bản thể ở một góc nào đó bên trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, lại đang mong mỏi!

Công Đức Kim Thân!

Bảo mệnh phù Hồng Hoang!

Trọn vẹn ba thành cảm giác an toàn!

Chính mình chỉ cần bọc Công Đức Kim Thân ở bên ngoài bản thể, liền có thêm một tầng bảo hộ trong đại kiếp!

Đây là một khắc mang tính lịch sử!

Két —— một tia chớp màu tím mỏng manh, không có dấu hiệu nào chiếu sáng góc âm u này, bỏ qua tầng tầng đại trận Tiểu Quỳnh Phong, bỏ qua bố trí đếm không hết trong ngọn núi, rơi vào trước mặt Lý Trường Thọ!

Trong tia chớp màu tím này, Lý Trường Thọ cảm nhận được một cỗ đạo vận chưa bao giờ trực tiếp cảm giác được, đúng là...

Tối nghĩa, tường hòa, viên mãn, thương minh!

Đạo vận này lại ngưng tụ thành hai chữ to ở trong đáy lòng hắn:

【 Khất nợ 】

Chương 900. -

Lý Trường Thọ ngơ ngác ngồi ở kia, há mồm "Hả? ", sau một hồi lại cấp tốc kịp phản ứng, thân hình nhảy ra từ nơi ẩn nấp, lập tức vái chào đối với phía trên!

Dọa cho Linh Nga vừa vặn đi ngang qua suýt nữa la lên.

"Đệ tử tuân lệnh! Lúc nào ngài có công đức dư dả, lại cho đệ tử, đệ tử cũng không vội!"

Cỗ đạo vận tại linh đài kia lặng yên tiêu tán, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, chưa phát hiện ra sau lưng đã tràn đầy mồ hôi lạnh.

Chậc, loại sự tình tay không bắt dê trắng này, quả nhiên vẫn là sư tổ chơi trơn tru nhất.

Linh Nga nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, huynh đang nói chuyện với người nào?"

"Ừm, một vị trưởng giả lòng mang thiên địa, phẩm đức cao thượng, đạo pháp nguyên sơ."

Linh Nga ngoẹo đầu, trong đáy lòng Lý Trường Thọ yên lặng tăng thêm một câu, nếu không phải Kim Tiên Kiếp của muội còn đang nằm ở trong tay vị đại lão này, vi huynh sao lại dễ dàng cúi đầu như thế.

Như thế nào cũng phải...kề kiếm vào cổ khóc lóc nói "viết giấy nợ"!

Như vậy cũng được?

Công đức cũng đều có thể khất nợ? Vậy nghiệp chướng có thể kéo dài thời hạn hay không?

Nhà địa chủ mà còn có thể không có lương thực dư, chẳng phải sẽ khiến cho kẻ đầy tớ hắn sốt ruột muốn chết?

Bên trong mật thất Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga dựa vào trên bàn nhỏ của mình, nhìn sư huynh đang đi qua đi lại, muốn hỏi sư huynh chuyện gì đang xảy ra, lại không dám mở miệng đánh gãy ý nghĩ của sư huynh.

"Lần sau sư huynh sẽ giấu bản thể ở đâu?"

Trong đáy lòng Linh Nga không hiểu sao toát ra ý niệm như vậy, sau đó chính là chán nản thở dài.

Chính mình vất vả chế biến nhiều canh hầm như vậy, đều nước đổ đầu người giấy sao?

Nói đến, người giấy có phải hay không đã ngửi được một chút độc, lại là ý tứ nào...

Tính tình này của sư huynh, quả nhiên là quá phiền toái.

Rốt cuộc, Lý Trường Thọ ngừng dạo bước, sau khi đi đến bàn đọc sách, nâng bút vẽ một đống ký hiệu Linh Nga xem không hiểu, lẳng lặng suy tư tại kia.

"Sư huynh, là ở phía phản phương tây liên minh xảy ra vấn đề sao?" Linh Nga cả gan hỏi.

Lý Trường Thọ há hốc mồm, cảm thấy việc này quá hoang đường, quả nhiên là nói không nên lời.

Cũng không thể nói, Thiên Đạo hiện tại thiếu chính mình một số lớn công đức, trực tiếp trì hoãn Công Đức Kim Thân của hắn hàng thế.

"Không cần lo lắng, một ít việc nhỏ mà thôi." Lý Trường Thọ cười cười ôn hòa, tiếp tục cúi đầu viết, trong mắt nhẹ nhàng lóe ra quang mang.

Sao có thể là việc nhỏ.

Quy tắc cũ, thảo luận về điều tồi tệ nhất có thể trước.

Rất có thể là về sau chính mình sẽ gặp phải đại họa, Thiên Đạo không cho chính mình Công Đức Kim Thân, muốn dùng đại họa này để ma luyện chính mình.

Lý Trường Thọ thật sự muốn viết chữ nguy ở trên trán mình.

Trong đáy lòng thở dài, Lý Trường Thọ mở ra Không Minh Đạo Tâm bản nâng cấp• Thời Khắc Hiền Giả, tránh cho bị Thiên Đạo quấy nhiễu ý nghĩ của chính mình, suy nghĩ về từng chuyện.

Trước mặt chính mình nhìn như có trăm ngàn khả năng, nhưng trên thực tế, chỉ có một vài khả năng cho một chuỗi nhân quả hoàn chỉnh.

Khả năng tốt nhất, là Ngũ Nhạc Thần Điện Thiên Đạo vừa mới xây, Thiên Đạo tạm thời không kịp quay vòng công đức...

Nhưng khả năng này cực kỳ bé nhỏ!

Công đức cũng không phải là tiền tệ của Thiên Đạo, liền xem như là tiền tệ, đây còn không phải là Thiên Đạo muốn in ra bao nhiêu liền in ra bấy nhiêu, để chúng sinh nhận ra giá trị của những tờ giấy trắng và hình ảnh này? —— cực kỳ giống với cơ cấu kinh tế có thể điều khiển ở hành tinh xanh nào đó.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ tự nhiên rõ ràng, việc này rất rõ ràng, chính là Đạo Tổ lão gia không muốn để cho hắn ngưng tụ thành Công Đức Kim Thân vào lúc này!

Vạn vật đều có cân bằng, Thiên Đạo chí công vô tư.

Cân nhắc từ góc độ này, nếu như chính mình đạt được Công Đức Kim Thân, liền sẽ ảnh hưởng đến một loại cân bằng nào đó...

Đây mới là đáp án có khả năng cao nhất.

Ừm, sau đó liền đi tìm Bạch tiên sinh, để Bạch tiên sinh cảm ứng cát hung của hắn lúc này như thế nào.

Trải qua sự tình sư phụ chuyển thế đầu thai, Lý Trường Thọ đối với thần thông của Bạch tiên sinh đã là tin tám thành...so với sự tín nhiệm của bản thân hắn đối với Bạch tiên sinh, còn cao hơn không ít!

Nói trở về công đức bản thân, Lý Trường Thọ còn có hai nơi phát ra hương hỏa ổn định—— Hải Thần Giáo cùng với thần vị Thiên Đình.

Hải Thần Giáo cung cấp hương hỏa công đức liên tục không ngừng, mặc dù Hải Thần Giáo đã sớm bị hắn hạn chế ngừng khuếch trương, nhưng phần công đức này cũng không thể khinh thường, chỉ là hương hỏa công đức trộn lẫn với niệm lực chúng sinh, không tinh khiết lắm.

Thiên Đình công đức thuộc về tiền lương cứng, mỗi thời mỗi khắc đều có một chút tăng trưởng, mặc dù không bằng hương hỏa công đức, nhưng cũng là một khoản công đức thu vào tương đối khả quan —— phần còn thiếu của chính mình lúc này vốn cũng không nhiều.

Qua sáu ~ bảy trăm năm nữa, chính mình dựa vào hai khoản thu công đức này, cũng có thể ngưng tụ thành Công Đức Kim Thân.

Đến lúc đó Thiên Đạo còn có thể áp chế như thế nào?

Chẳng lẽ là vào thời điểm 99,9%, đột ngột xảy ra hiện tượng “mất gói tin” và “mất kết nối”?

Ách, trải nghiệm hỏng bét thường gặp ở kiếp trước này, kiếp này cũng không thể bị hành hạ một lần nữa đúng không?

Thật sự...

"Linh Nga, đi theo ta." Lý Trường Thọ đứng dậy, Linh Nga đang sững sờ vội vàng đáp ứng một tiếng, đi theo phía sau sư huynh.

Sau khi đi qua một vài căn phòng đầy giá sách, đến một ngôi nhà có một chiếc giường. Khuôn mặt của Linh Nga bá một cái liền đỏ thấu, trên trán có một làn khói trắng nhàn nhạt bay...

Lý Trường Thọ bình tĩnh đẩy ra một chỗ hốc tối, tiến vào chỗ thờ phụng bức họa Thái Thanh.

Đốt hương cao, cùng nhau bái ba bái với Linh Nga.

Một tia đạo vận rơi xuống, trong đáy lòng Lý Trường Thọ không hiểu sao trở nên an bình hơn rất nhiều, trong đáy lòng xuất hiện hai chữ to một lần nữa, chỉ bất quá tin tức truyền lại lần này, là Thái Thanh đạo vận.

【 An tâm 】

Trong nháy mắt, Lý Trường Thọ duỗi thẳng eo, tinh thần trở về, một hòn đá trong đáy lòng rơi xuống gần nửa đoạn.

Nhưng vì lý do ổn thoả, sau đó vẫn phải đi tìm Bạch tiên sinh một lần.

...

Trong Lăng Tiêu bảo điện.

Lúc tâm thần của Lý Trường Thọ trở về, Ngọc Đế đã ngợi khen mười vị Diêm Quân, ban thưởng chức vị chính thần, Thiên Đình ngày hôm nay cũng nhiều thêm một vị chính thần nhị giai —— Đại Đức Hậu Thổ.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, nhìn đại điện phồn hoa, nhìn những công đức lấp lóe ánh vàng trên người Diêm Quân.

Thực sự muốn quay lại Phủ Thủy Thần và gọi một món ăn nổi tiếng, chanh ngâm dấm.

Ngọc Đế bệ hạ nói một câu: "Mộc Công, đi đến Dao Trì thông báo, sau đó ta sẽ mở tiệc chiêu đãi chư vị Diêm Quân tại Dao Trì."

Mộc Công vừa muốn cúi đầu đáp ứng, Tần Nghiễm Vương không khỏi liếc nhìn Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ hiểu ý, tiến về phía trước hai bước, cười nói: "Bệ hạ, Địa Phủ luân hồi một khắc không ngừng, mười vị Diêm Quân còn cần trở về Địa Phủ tiếp tục tọa trấn, nếu không sẽ dễ gây ra sai lầm. Bệ hạ không bằng cho nhiều thêm một chút ban thưởng, tính cả bữa tiệc rượu này, cùng nhau đưa đến Địa Phủ."

Chương 901. -

Ngọc Đế cười nói: "Vậy thì theo lời nói của Trường Canh ái khanh, Mộc Công hãy tiếp tục đi thông báo. Ngày hôm nay tâm tình của ta vui vẻ, sau đó sẽ mở tiệc chiêu đãi chúng ái khanh tại Dao Trì, ăn mừng cùng với chư vị ái khanh âm ty. Đại nghiệp Tam Giới ổn định, thương sinh an bình, một lần nữa tiến về phía trước một bước dài, phong thư của Đại Đức Hậu Thổ này, Trường Canh ngươi sai người khắc thành bia, bày ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện."

Mộc Công cùng với Lý Trường Thọ đồng thời hành lễ, từng người lĩnh mệnh.

Lúc Lý Trường Thọ dẫn Diêm Quân Thập Điện tới Thiên Đình, chỉ là một đóa mây trắng.

Lúc đưa mười vị Diêm Quân trở về, đã là vận dụng lực lượng Thiên Đình, ba vạn Thiên Binh Thiên Tướng cùng với bốn chiếc xa giá hoa mỹ, từ Thiên Đình bay thẳng đến U Minh Giới.

Lý Trường Thọ ngồi chung cùng với hai vị Diêm Quân, trên đường đi cũng là trò chuyện vui vẻ, chỉ là Sở Giang Vương cứ liên tục lầm bầm: "Cho chúng ta nhiều công đức như vậy thì có tác dụng gì? Lúc Thượng Cổ, không phải tất cả chúng ta đều bị bao quanh bởi những ngọn lửa nhỏ màu đen, ăn một ít linh thú trân quý săn bắt được, đó mới là vinh quang!"

"Công đức này có thể luyện chế pháp bảo không! Làm một cây ngoáy tai, mỗi ngày ngồi ở trong điện, cầm công đức móc lỗ tai?"

"Thuỷ Thần đại nhân, có thể cho ngươi những công đức này không? Chúng ta cũng không dùng đến những thứ đồ chơi này...cái gì? Không thể cho sao, ài, thật tiếc nuối."

Lý Trường Thọ: "..."

Nếu như không phải xác định các ngươi là kẻ ngu ngơ, mà việc chính mình bị Thiên Đạo khất nợ này không thể để cho người khác biết được, lão phu đã sớm hất phất trần ra!

Sau khi tiến vào U Minh Giới, Tần Nghiễm Vương cười hỏi: "Thuỷ Thần đại nhân dường như tích lũy rất nhiều công đức, Thuỷ Thần từ sự tình Long Tộc đến nay, lại có hương hỏa thần giáo, thần vị Thiên Đình tích lũy liên tục không ngừng, công đức thế nhưng cũng không ít. Mạo muội hỏi một câu, Thuỷ Thần ngài là dùng công đức để tu hành?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Mượn công đức tu hành, tu vi tự thân chẳng lẽ không phải cần nhờ thiên định? Đây không phải là sẽ trở nên tầm thường."

"Thuỷ Thần đại nhân nói rất đúng!" Tần Nghiễm Vương cười gật đầu, lúc này cố ý hồi báo Lý Trường Thọ, tiếp tục dặn dò: "Thuỷ Thần là đệ tử Thánh Nhân, tất nhiên là rõ ràng đạo lý như vậy, ngược lại là tiểu thần đã quá lo lắng. Chỉ là Thuỷ Thần, hiện nay ngài càng ngày càng có quan hệ mật thiết với Thiên Đạo, có chuyện gì thì Thuỷ Thần ngài cứ nói một tiếng..."

"Ồ?"

Lý Trường Thọ làm ra thủ thế chỉ lên trời, Tần Nghiễm Vương lại là không thèm để ý cười một tiếng, nói: "Chúng ta mặc dù đã thoát ly khỏi Vu Tộc, là thần tiên âm ty Địa Phủ, nhưng nói chuyện này cũng không sao. Vu Tộc là huyết mạch Bàn Cổ Thần, Thiên Đạo cho dù không thích Vu Tộc, cũng phải cho Bàn Cổ Thần mấy phần mặt mũi. Thuỷ Thần có biết Thiên Đạo là hình thành từng bước một như thế nào?"

Lý Trường Thọ thành thành thật thật lắc đầu, hắn muốn cự tuyệt cái đề tài này, nhưng trong đáy lòng lại ẩn ẩn cảm giác được, những lời mà Tần Nghiễm Vương nói có một chút quan trọng đối với chính mình sau này.

Vì lý do ổn thỏa, chính mình liền tùy tiện nghe một chút, trong đáy lòng kiên định "không tin" là được.

Tần Nghiễm Vương nói: "Thiên Đạo ban đầu là một cỗ ý chí, một cỗ ý chí của Bàn Cổ Thần. Làm trời không sập, khiến đất không lấn, để vạn linh có thể có nơi sinh sống. Sau đó cỗ ý chí này không ngừng diễn biến, không ngừng biến hóa, hình thành cộng minh cùng với vô số đại đạo trong thiên địa, mới có Thiên Đạo hình thức ban đầu. Bàn Cổ Thần khai thiên, bốn mươi chín búa không chỉ mở ra thiên địa, chém giết ba ngàn hỗn độn thần ma, mà còn đánh ra đông đảo đại đạo, để đạo và chân linh thoát ly khỏi hỗn độn, có trật tự. Ý chí sau cùng của Bàn Cổ Thần cộng hưởng cùng với đại đạo, mới có Thiên Đạo ban đầu bảo hộ thiên địa này...Đạo Tổ lão gia nói đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, chính là đạo lý như vậy. Nguyên nhân cũng chính là vì thế, mười hai vị Tổ Vu sinh ra từ huyết mạch Bàn Cổ Thần, ban đầu liền có được bản lĩnh điều khiển đại đạo bên trong thiên địa. Đại Tổ chấp chưởng không gian, Nhị Tổ chấp chưởng vạn vật sinh linh, các Tổ khác nắm giữ ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, bốn lực lượng gió mưa độc điện, cùng với năm tháng đại đạo không có cách nào nghịch chuyển, chỉ có thể tăng tốc hoặc là giảm tốc. Nếu không phải thời Viễn Cổ, Tổ Long, Thủy Phượng từng thủ hộ tam thập lục phẩm thanh liên có được thực lực tiếp cận Thánh Nhân đại đạo. Mà nhóm Tổ Vu chưa lục lọi ra phương pháp hoá sinh tộc nhân từ tinh huyết bản thân, nếu không thì tại thời Viễn Cổ, Vu Tộc đã hưng khởi. Bất quá...khi Thiên Đạo sinh ra lần lột xác đầu tiên, chính là vạn năm đại chiến Long Phượng kịch liệt nhất, thiên địa vỡ nát. Từ đó về sau, có lẽ là sửa đổi một chút, Thiên Đạo thành hình, bắt đầu từng bước suy yếu thực lực sinh linh, liên hệ giữa mười hai Tổ và đại đạo trực tiếp bị chặt đứt, thực lực của bọn họ hao tổn non nửa. Vạn linh chi tộc hội tụ ở trên đỉnh Bất Chu Sơn tổ kiến Yêu Đình Thượng Cổ, sau lưng cũng có cái bóng của Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ lão gia."

Lý Trường Thọ lại nói: "Nói theo một ý nghĩa nào đó, chuyện này hợp đạo lý, nhưng lại có một chút không đúng, nếu như từng bước suy yếu thực lực sinh linh, tại sao lại có sáu vị Thánh Nhân lão gia?"

"Nhị Tổ đã từng nói, Lục Thánh đều là dùng công đức thành Thánh, kỳ thực là hành động bất đắc dĩ." Tần Nghiễm Vương nghiêm mặt nói: "Trừ một vị Thánh Nhân lão gia nào đó đều bị mọi người lên án, mấy vị Thánh Nhân lão gia khác đều là đại năng sống sót trong đại chiến Viễn Cổ, đều có tư thái lập địa thành Thánh, Thái Thanh lão gia càng là chỉ kém một bước nhỏ cuối cùng. Lúc Thượng Cổ, ta từng nghe Nhị Tổ nói, Hồng Mông tử khí chính là một đạo gông xiềng. Nếu muốn thành Thánh, liền phải tròng gông xiềng này lên chính mình, trở thành nền tảng của Thiên Đạo, không thể là địch cùng với Thiên Đạo, không được hủy hoại Hồng Hoang thiên địa. Cho nên, Lục Thánh quy vị, Thiên Đạo hoàn thành lần lột xác thứ ba, mới có Thiên Đạo ngày hôm nay gần như không gì làm không được, giám sát chúng sinh. Thời Viễn Cổ, bên trong thiên địa nơi nào có Kim Tiên Kiếp trường sinh? Sinh linh tiên thiên làm bạn với đạo, căn bản không có khái niệm chết, lúc ấy bản thân tịch diệt chính là quy về đạo, chân linh trở lại hư vô. Lúc Thượng Cổ, bên trong thiên địa ngoại trừ người mang nghiệp chướng quá sâu, nơi nào sẽ có Thành Tiên Kiếp?"

Lý Trường Thọ nhắm mắt suy ngẫm, trong đáy lòng không ngừng suy tư.

Tần Nghiễm Vương cố ý xem nhẹ lần Thiên Đạo lột xác thứ hai, chính là chỉ ba lần Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, vẩy ngọn lửa Đạo Môn ra khắp bên trong thiên địa, sau đó tự thân hợp đạo.

Đại kiếp Long Phượng, Thiên Đạo thành hình.

Đạo Tổ hợp đạo, Thiên Đạo phát triển.

Lục Thánh quy vị, Thiên Đạo hoàn thiện.

Chương 902. -

Tần Nghiễm Vương cười nói: "Nói đối với Thuỷ Thần đại nhân nhiều như vậy, kỳ thật là nói đi cũng phải nói lại. Thuỷ Thần nếu cầu tiêu dao tự tại, đạo bản thân vẫn là đừng có lây dính công đức mới thỏa đáng, Thuỷ Thần tốt nhất là luyện chế những công đức kia thành bảo vật, hoặc là dứt khoát ngưng tụ Công Đức Kim Thân."

"Thiện." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu: "Đa tạ Diêm Quân đề tỉnh."

Những cao thủ sống sót từ Thượng Cổ này, quả thật đều giấu giếm không lộ, trên đời xa ca không chỉ có một người thông minh.

"Thuỷ Thần khác biệt cùng với Vu Tộc!" Trong mắt Tần Nghiễm Vương toát ra một chút bất đắc dĩ: "Vu Tộc mặc dù trời sinh thần lực, hạn mức cao nhất lại bị viết trên huyết mạch. Khoảng cách đối với Tổ càng xa, huyết mạch càng mỏng manh, muốn đột phá sẽ càng trở nên khó khăn. Vẫn là Nhân Tộc tiếp cận hoàn mỹ, không muốn tu hành có thể sống tại phàm tục, muốn tu hành cũng có thể đạp trên con đường tu đạo. Ài...Vu và Yêu, thua không oan."

Lý Trường Thọ cười cười, nhìn chăm chú vào bầu trời U Minh Giới lờ mờ bên ngoài xa giá, hắn duy trì Không Minh Đạo Tâm, suy nghĩ cũng dần dần bay xa.

Tần Nghiễm Vương nói rất uyển chuyển, nhưng Lý Trường Thọ tất nhiên là nghe rõ y muốn biểu đạt cái gì.

【Liên quan cùng với Thiên Đạo tốt nhất là phải có mức độ, có thể trở thành quân cờ của Thiên Đạo, nhưng phương hướng cố gắng, không phải là trở thành khôi lỗi của Thiên Đạo. 】

Đạo lý này, đời này lúc Lý Trường Thọ ba ~ bốn tuổi liền biết được.

Đời trước vào trước khi lập nghiệp, hắn cũng đã trải qua một thời gian ở nơi làm việc, kinh nghiệm sống của hắn khá phong phú, chỉ là thấy được một ít người trung niên bị công ty ép khô giá trị, mất đi linh quang, bị công ty sa thải vô tình, hắn mới quyết định đi trên con đường chưởng khống cuộc đời của mình.

Lúc ấy nghĩ rằng có khổ một chút cũng không sao, sau này vượt qua được, sắp đạt được tự do về tài chính, thân thể lại sụp đổ...

Ài...

Thế sự vô thường, phải nhìn vào tương lai cũng như hiện tại.

Ừm, đợi một lát nữa, liền đi ban thưởng cho sư muội.

Đợt này, phạt nàng chép mười lần chi tiết hợp lại đại trận các nơi Tiểu Quỳnh Phong đi, cứ chép mỗi Ổn Tự Kinh cũng quá đơn điệu.

Trong nửa năm này Linh Nga đã hỗ trợ không ít.

【 Liên minh tiên đạo phản phương tây 】được tiến hành với khí thế hừng hực, sau khi Linh Nga quen thuộc chuyện này, Lý Trường Thọ xác thực đã bớt đi không ít tâm tư.

Lúc này đã có mấy chục thế lực lớn đã tỏ rõ ý định liên hợp, dự tính hội minh lần đầu vào mười năm sau.

Ở phía Lâm Thiên Điện cũng không biết tình hình cụ thể như thế nào, mỗi lần Lý Trường Thọ dùng Đạo Nhân Giấy cảm ứng một chút, phát hiện ra mọi người đều bề bộn nhiều việc, cũng liền không có đi quấy rầy.

Vào lúc gặp mặt Bạch tiên sinh kế tiếp, liền tìm hiểu cụ thể một chút.

Đè xuống tâm sự, Lý Trường Thọ tiếp tục nói chuyện phiếm với hai vị Diêm Quân.

Lúc đi ngang qua phía đông Hùng Quan, Lý Trường Thọ thấy Linh Châu Tử đang ăn thịt uống rượu trên đỉnh núi với Ngưu Đầu Mã Diện, trong đáy lòng ẩn ẩn...

Có chút lo lắng.

Cái gọi là uốn cong thành thẳng, chính mình không phải sẽ dạy dỗ ra thiếu niên phản nghịch đó chứ?

Hẳn là sẽ không, bên trong Vu Tộc thực chất cũng không có tư tưởng【 mệnh ta do ta không do trời 】gì, bọn họ vẫn là 【mệnh ta từ miệng cho đến dạ dày 】 càng nhiều hơn một chút.

Nhìn ở bên ngoài Phong Đô Thành đã bắt đầu xây " phòng tuyến U Minh " mới, Lý Trường Thọ mỉm cười.

Đợi Địa Phủ tiệc rượu xong, về Thiên Đình phục mệnh, chính mình chỉ cần một hoặc hai ngày để xây dựng nơi này.

...

Nửa ngày sau, lúc đêm tối.

Tâm thần của Lý Trường Thọ rơi xuống một mảnh đại thiên thế giới xa xôi, Đạo Nhân Giấy duỗi lưng một cái ở trong tay áo của Bạch Trạch.

Sở dĩ không mở ra Đạo Nhân Giấy ở chỗ của Tửu Cửu, bởi vì Đạo Nhân Giấy ở chỗ của Tửu Cửu chủ yếu là để làm dự bị, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Chứ không phải là có tâm tư kỳ quái gì!

Lúc này, Bạch Trạch đang ở trong một tòa đại điện bằng đá quy mô không nhỏ, tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua, cái trán treo đầy vạch đen.

Đại điện là dùng pháp lực xây dựng, hơi có một chút thô ráp, nhưng cực kỳ rắn chắc.

Trên đài cao đại điện, Vong Tình thượng nhân khoác áo choàng đen lạnh lùng ngồi trên ghế chính, không nói lời nào. Bạch Trạch ngồi ở ghế đá bên cạnh, thân hình ẩn trong sương mù, híp mắt nhìn tình hình phía dưới, thỉnh thoảng hài lòng gật đầu.

Dưới đại điện, mấy trăm bóng người mắc áo bào đen, đang niệm tụng một loại chú văn nào đó. Tu vi của mỗi người bọn họ tăng lên cực kỳ chậm chạp, nhưng đó thực sự là một loại tiến bộ có thể cảm nhận bằng trực giác ......

Ở bên người Bạch Trạch, còn có ba bóng đen giấu ở bên trong áo choàng, Lý Trường Thọ tự nhiên có thể phân biệt, đó là Tửu Cửu, Tửu Y Y, Tửu Thi.

Còn Giang Lâm Nhi thì xen lẫn trong đám người phía dưới, làm sự tình hướng dẫn.

Tiếng tụng kinh rất nhanh liền dừng lại, mấy trăm người đã hoàn thành tu luyện tập thể đứng dậy, có người đốt lên một đống lửa lớn, bọn họ bắt đầu chậm rãi chuyển động chung quanh đống lửa, tạo thành chín cái vòng lớn trong trong ngoài ngoài.

Không bao lâu, bọn họ bắt đầu nhảy múa theo tiết tấu, tiếng tụng kinh xuất hiện một lần nữa.

Bạch Trạch cất cao giọng nói: "Lâm Thiên Điện, định Lâm Thiên!"

Phía dưới đám này bóng đen cùng kêu lên hô to: "Lâm Thiên Điện, định Lâm Thiên!"

Lý Trường Thọ: "..."

Có một chút hương vị văn hóa doanh nghiệp.

Bất quá, loại hình thức này, làm sao lại có chút trông hơi đáng sợ?

Những gì hắn bàn giao cho Bạch Trạch, chính là tổ kiến đại thế lực đệ nhất tại ba ngàn thế giới, mà không phải là thế lực hắc ám đệ nhất tại ba ngàn thế giới...

Ồ?

Nhìn tình cảnh này, nhìn đám Luyện Khí Sĩ cầm bó đuốc ở phía dưới, Lý Trường Thọ còn tưởng rằng là tổ chức phản yêu nổi tiếng ở kiếp trước, đang tổ chức hội nghị đặc biệt.

Lý Trường Thọ vừa muốn mở miệng truyền âm, Bạch Trạch lại nói: "Vì Lâm Thiên Điện mau chóng quật khởi, để chúng ta nhanh chóng tìm đến bỉ ngạn, Điện Chủ quyết định, tăng thêm chức vị Thánh Nữ! Hiện nay, có hai vị nhân tuyển, đều là người có công lớn đối với Lâm Thiên Điện. Các vị điện chúng ủng hộ vị nào, vị đó liền sẽ là Thánh Nữ của Lâm Thiên Điện chúng ta!"

Bạch Trạch dứt lời, Tửu Y Y cùng với Tửu Thi cởi áo choàng, đi đến bên cạnh đài cao, nhìn xuống dưới.

Lập tức, điện chúng phía dưới xì xào bàn tán, chia thành hai nhóm người đứng hai bên trái phải.

Bởi vậy cho nên ở phía trước Lâm Thiên Điện liền chia thành hai phần, Tửu Y Y cùng với Tửu Thi mỗi người phụ trách một phần, mà kết quả lúc này cũng miễn cưỡng bằng nhau.

Bạch Trạch cười nói: "Mời mấy vị trưởng lão đề cử."

Lời nói rơi xuống, Giang Lâm Nhi, Tửu Ô cùng với hai vị lão giả đứng dậy, nhưng tương tự vẫn là bằng nhau.

Bạch Trạch cau mày nói: "Còn có ai chưa đề cử?"

"Ta!" Tửu Cửu ở bên cạnh kiễng chân, cởi áo choàng ra, phóng ra một bước về phía trước, áo choàng đen vốn nên rộng thùng thình, lại bị một loại tội ác nào đó phá tan.

Chương 903. -

Nàng khó xử nói một câu: "Ta có thể không chọn hay không? Có một chút khó chọn."

Phía dưới đột nhiên truyền đến một tiếng: "Ta ủng hộ Tửu tiên tử làm Thánh Nữ!"

Lời vừa nói ra, quần tình kích động, liền nghe tiếng bước chân phần phật, hơn phân nửa thân ảnh phía dưới vọt tới phương vị đối ứng với đài cao của Tửu Cửu.

Tửu Cửu: "..."

Không biết ai ồn ào hô một câu Thánh Nữ, mấy trăm bóng đen cùng nhau hô to: "Thánh Nữ, Thánh Nữ!"

Tiếng gầm quá mạnh, suýt nữa khiến cho Tửu Cửu té ngã.

Tửu Y Y cùng với Tửu Thi liếc nhìn nhau, từng người nín cười, khoác áo choàng và lui ra ngoài.

Bạch Trạch nhíu mày suy ngẫm một hồi, nhìn về phía Vong Tình thượng nhân, Vong Tình thượng nhân cũng nhẹ nhàng gật đầu...

Việc này, liền quyết định như vậy đi.

Lý Trường Thọ xem toàn bộ quá trình co quắp khóe miệng một trận, hắn cũng không biết vì sao, đột nhiên liền không ôm quá nhiều hi vọng đối với Lâm Thiên Điện...

"Bạch tiên sinh, ở giữa ta và ngươi có tồn tại một loại hiểu lầm nào đó hay không? Trước đây chúng ta không phải đã thương lượng với nhau rồi sao? Lâm Thiên Điện cuối cùng vẫn sẽ trực tiếp nghe lệnh của Thiên Đình. Dùng chú pháp Luyện Hồn tăng cao tu vi, còn làm hội nghị giấu đầu giấu đuôi như vậy, làm ra cái gì chức vị Thánh Nữ...!"

Chuyện này tại đời trước, có một chút cảm giác giống như là Ma Giáo!

Tại đại điện bằng đá, bên trong tầng tầng trận pháp.

Lý Trường Thọ ngồi trên ghế, Bạch Trạch đứng ở một bên, biểu tình của một trong mười đại Yêu Soái Thượng Cổ vào giờ phút này, thoáng có một chút xấu hổ...

Bên ngoài hai phiến cửa đá, Điện Chủ Lâm Thiên Điện, trưởng lão tề tụ ở nơi đây, tạm thời dừng lại sự tình trong tay.

Tửu Cửu dán ở bên trên tường ánh sáng trận pháp nghiêng tai nghe lén, tự nhiên cũng không nghe được cái gì.

Mấy người khác, hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút thấp thỏm, dù sao thì vào thời điểm Lý Trường Thọ vừa mới hiện thân, sắc mặt vô cùng dọa người...

Ở cách đó không xa vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, mấy đạo ánh mắt hội tụ đến.

Lại là đạo nhân lùn Tửu Ô "Quản gia" Lâm Thiên Điện, cầm mấy khối ngọc phù bước nhanh đến, đến phía trước cửa nhỏ giọng hỏi: "Sao rồi?"

"Còn chưa có đi ra." Tửu Thi đáp lời, lại lộ ra thần sắc lo lắng, tiếp tục nói: "Không biết như thế nào, vừa rồi Trường Thọ sư điệt không hiểu sao cho ta cảm giác áp bách khá lớn."

Tửu Ô cười nói: "Phu nhân, Trường Thọ còn gọi chúng ta là sư thúc sư bá, là duy trì kính trọng ban đầu đối với chúng ta, là phẩm tính của hắn. Nhưng bây giờ hắn đã là đệ tử của Thánh Nhân lão gia, bối phận cao hơn chúng ta không biết bao nhiêu, chúng ta tuyệt đối không thể tùy ý gọi hắn là sư điệt, trực tiếp xưng hô đạo hiệu là được."

"Biết rồi." Tửu Ô nói: "Sư phụ sư nương, ta đi vào một chút, Trường Thọ muốn xem những thứ này."

Giang Lâm Nhi truyền âm nói: "Lúc ngươi đi vào đi chậm một chút, để chúng ta nghe xem ở bên trong nói cái gì."

"Sư nương yên tâm."

Nói xong, Tửu Ô cất bước đi về phía trước, kết giới tiên lực phía trước tự động mở ra, lại...

Vẫn như cũ không nghe được nửa điểm tiếng vang trong đó.

【Truyền âm ở trước mặt, kỹ năng thiết yếu của cao thủ Nhân Giáo! 】

Nhưng ngón tay của Bạch Trạch lại âm thầm điểm nhẹ, một đoạn đối thoại, xuất hiện ở trong đáy lòng mấy người.

Lúc này, tiếng nói của Lý Trường Thọ mang theo vài phần bất đắc dĩ, cùng với một chút căm ghét, nói chính là:

"Coi như giai đoạn đầu phát triển rất khó khăn, vậy cũng không thể dùng chú pháp Luyện Hồn đề tu vi như vậy! Bạch tiên sinh a Bạch tiên sinh, ngươi mưu trí như thế, tại sao lại không rõ ràng ở trên một chút chuyện nhỏ này? Coi như không có ai truy cứu, coi như Lâm Thiên Điện chỉ cần thuận lợi quật khởi, một chút lịch sử đen tối này đều có thể bị che đậy, nhưng đạo tâm của ta và ngươi phải chăng có cắn rứt? Căn cơ của Lâm Thiên Điện phải chăng có chỗ mục nát? Nếu căn cơ bất ổn, dùng cái gì để xây cao ốc che trời? Chú pháp Luyện Hồn là có thể nhanh chóng tăng cao tu vi, nhưng tiêu hao chính là tiềm lực tu sĩ, đoạn tuyệt chính là cơ duyên bọn hắn trường sinh! Thứ hủy cuối cùng, là khí vận căn cơ của Lâm Thiên Điện! Thiên Đạo mỗi giờ mỗi khắc đều đang nhìn ta và ngươi, nhìn Lâm Thiên Điện, chúng ta phải xem xét mọi hành động và mọi kế hoạch theo lập trường của Thiên Đạo từ khi bắt đầu...ngọn cờ lớn nhân nghĩa, nhất định phải dựng thẳng lên từ lúc ban đầu!"

Liền nghe Bạch Trạch có một chút ủy khuất truyền âm giải thích: "Nhưng trường sinh đạo quả không dễ kiếm, bọn họ cũng biết đạo lý như vậy...hơn nữa, hiện nay không giống với Thượng Cổ, Nhân Tộc cũng không dễ dụ như Yêu Tộc, nếu như không có lợi ích thiết thực, Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc làm sao sẽ gia nhập? Khí vận thì hư vô mờ mịt, công đức chỉ là bánh vẽ trong không trung, linh thạch bất quá chỉ là chi phí cơ bản, cũng chỉ là lời nói bên miệng. Đây không phải là thủ đoạn phi thường mà Thuỷ Thần nói trước đây."

"Bạch tiên sinh, thủ đoạn phi thường ta nói tới, có thể là dựa vào bí pháp giam cầm thần hồn, giam cầm tâm tính kẻ ác, khiến cho bọn hắn trong khi bán mạng cho Lâm Thiên Điện, cũng để bọn hắn làm việc thiện rửa sạch nghiệp chướng của chính mình. Như thế, vừa có thể mở rộng Lâm Thiên Điện, vừa có thể càng yên tâm hơn một chút đối với những người này..."

Mặc dù bộ pháp Tửu Ô tiến lên đã tận lực thả chậm, nhưng chung quy là vẫn phải đi vào bên trong.

Đợi kết giới đóng lại, ngón tay của Bạch Trạch âm thầm điểm nhẹ một lần nữa, trong đáy lòng của mọi người lập tức không có tiếng vang...

Bên ngoài lại an tĩnh một hồi.

Điện Chủ Vương Phú Quý hắng giọng: "Bần đạo cảm thấy, Trường Thọ nói có lý."

Giang Lâm Nhi cau mày nói: "Nhưng nếu chúng ta không có thứ mà những thế lực khác không có, sẽ rất khó chiêu mộ được nhiều Luyện Khí Sĩ như vậy? Hơn nữa Bạch Trạch tiền bối tại Hồng Hoang có địa vị như thế nào, sao có thể giáo huấn như vậy!"

Tửu Cửu thầm nói: "Sư nương không cần phải lo lắng, ta lại cảm thấy, Bạch tiên sinh hiện tại hẳn là thật sự vui vẻ."

"Ừm?"

Cái trán của mấy người toát ra từng dấu chấm hỏi, Tửu Cửu cao thâm mạt trắc cười một tiếng, tiếp tục ghé vào bên trên kết giới tiên lực nghiêng tai lắng nghe.

Tửu Y Y nhỏ giọng nói: "Nhưng giam cầm thần hồn để bọn họ làm việc cho mình, chuyện này không phải là càng không nhân nghĩa sao?"

Thành viên tổ chức Độ Tiên Môn lập tức rơi vào trầm mặc, từng người suy nghĩ.

Rốt cuộc, sau nửa canh giờ.

Kẹt kẹt —— cửa gỗ bị mở ra, Bạch Trạch mặt mũi hớn hở cất bước mà ra, Tửu Ô ở phía sau thì nhíu mày, dường như có một chút xoắn xuýt.

Tửu Cửu vội hỏi: "Trường Thọ đâu?"

Bạch Trạch chỉ chỉ vào ống tay áo của chính mình, cười nói: "Đã trở về, mời các vị đi vào nói chuyện, chúng ta cần cân nhắc tỉ mỉ lại, con đường sau này nên đi như thế nào. Trước đó ta nói chuyện cùng với đại nhân, các vị đều đã nghe được một chút, con đường sau này của chúng ta rất nặng nề. Đại nhân vì yểm hộ chúng ta cất bước, đã bắt đầu lôi kéo chúng thế lực tại ba ngàn thế giới, nhờ vào đó hấp dẫn sự chú ý của cường địch, chúng ta cũng phải dốc hết toàn lực, buông tay đánh cược một lần."

Chương 904. -

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái: "Bạch tiên sinh, tiên sinh không tức giận sao?"

"Ừm?" Bạch Trạch đầu tiên là có một chút không rõ ràng cho lắm, sau đó liền cười khẽ hai tiếng.

"Ta rất thoải mái."

Giang Lâm Nhi nhẹ nhàng co quắp khóe miệng mấy lần, biểu tình nhất trí lạ thường cùng với Tửu Ô.

Bọn họ đều có một chút không hiểu rõ, vì sao vị yêu soái nổi tiếng Thượng Cổ này bị "hậu bối" răn dạy, lại là vui vẻ đến như vậy...

Đại khái, đây chính là thế giới của cường giả.

...

Bên trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, trong đáy lòng khẽ thở dài.

Cũng may là hắn đã đi đến Lâm Thiên Điện nhìn thoáng qua, một cái quyết định nho nhỏ của Bạch tiên sinh, liền suýt nữa làm cho Lâm Thiên Điện lạc lối!

Quả thật, mưu trí của Bạch tiên sinh rất mạnh, có thể xưng là thần thông nghịch thiên, càng là thành danh từ Thượng Cổ, lịch duyệt cực kỳ phong phú, lại có một chút...

Từ đầu đến cuối không có đứng tại góc độ Thiên Đình để đối đãi với việc này.

Cách làm trước đây của Bạch Trạch, Lý Trường Thọ cũng lý giải —— giai đoạn ban đầu phát triển thế lực có chỗ bẩn không sao, sau khi thế lực quật khởi tự nhiên có thể tẩy trắng.

Nhưng Lý Trường Thọ không thể nói rõ chính là:

【 Lâm Thiên Điện phải nhanh chóng quật khởi, cần đạt sự tán thành của Thiên Đạo, do Thiên Đạo thôi động từ phía sau lưng. 】

Chỉ dựa vào nhân lực, Lâm Thiên Điện tuyệt đối không thể nào ở bên trong mấy trăm năm, liền có được thực lực rung chuyển các thế lực bên ngoài của Tây Phương Giáo...

Mấy ngày nay ngược lại là hơi có một chút không thuận.

Chính mình bị Thiên Đạo khất nợ công đức, Lâm Thiên Điện cũng suýt nữa đi xa, cũng chỉ có chuyện Địa Phủ coi như ổn định, sự tình Linh Châu Tử có khởi sắc, trò chuyện thoải mái.

"Ài..."

Muốn làm chưởng quỹ vung tay là muôn vàn khó khăn.

"Sư huynh làm sao vậy?" Linh Nga đang viết trên bàn ngẩng đầu lên, lo lắng nhìn về phía bên này.

"Vô sự." Lý Trường Thọ nói: "Tửu Cửu sư thúc vừa mới trở thành Thánh Nữ Lâm Thiên Điện, bọn họ cũng đã tập hợp không ít Luyện Khí Sĩ, trong vòng mấy chục năm hẳn là liền có thể thuận lợi quật khởi."

Linh Nga cười nói: "Có Bạch tiên sinh phân ưu, sư huynh cũng có thể nhẹ nhõm hơn một chút. Sư huynh muốn uống chút gì không?"

"Không cần làm phiền." Lý Trường Thọ liếc nhìn hai chồng ngọc phù bày biện trước mặt: "Ta còn phải tiếp tục đi các nơi bận rộn, nếu muội mệt mỏi liền đi nghỉ ngơi một hồi, sự tình tu hành cũng không thể tụt lại. Huyền Nhã bây giờ nhậm chức tại Thiên Đình, tốc độ tu hành của nàng đã nhanh hơn muội."

Linh Nga nghe vậy không khỏi chán nản than nhẹ: "Sư huynh...có đan dược nào ăn một viên liền có thể trường sinh không, ta không muốn cố gắng!"

Lý Trường Thọ khẽ nói: "Ổn Tự Kinh năm trăm lần, trận đồ hai mươi lần!"

"Ai nha, người ta chỉ nói giỡn..."

"Từ bỏ huyễn tưởng, cố gắng tu hành." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Tu vi nếu không phải chính mình tu luyện, cảnh giới nếu không phải chính mình hiểu thông, chung quy là chịu lấy người chế trụ."

Linh Nga lập tức rơi lệ đầy mặt, nằm sấp trên bàn ai thán một hồi.

Lý Trường Thọ cười khẽ, nhắm mắt ngưng thần, tâm thần na di đến bí cảnh Thiên Nhai, dấn thân vào vào đánh cờ đại thế.

Lần bận rộn này chính là năm ngày năm đêm.

Lý Trường Thọ định ra thời gian chuẩn xác cho lần hội nghị đầu tiên của 【 liên minh tiên đạo phản phương tây 】, nhưng cũng không có công bố địa điểm, đề phòng Tây Phương Giáo gây sự.

Muốn thống hợp thế lực khắp nơi, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

Sách lược của Lý Trường Thọ nhìn như phức tạp, ý nghĩ kỳ thật rất đơn giản.

Trước tiên lôi kéo mấy cái thế lực lớn, cho bọn họ đãi ngộ và chỗ tốt cao nhất, sau đó dùng bọn họ đi uy hiếp thế lực khác, thay phiên nhau cầm gậy táo tàu và kể một câu chuyện giật gân.

cuối cùng tập hợp lại với nhau, rót một tách trà nóng và nói: "Ai tán thành, ai phản đối?"

Sự tình hẳn là sẽ không có cái gì...khục! Thuyết pháp người nắm giữ trái phiếu Thiên Đạo công đức hiện thân!

Cờ, thật sự không thể chèn được!

Lý Trường Thọ mong nhớ tình huống của Linh Châu Tử, tâm thần chuyển đến u minh Địa Phủ, muốn nhìn một chút hiệu quả y " tu hành nam nhân " như thế nào.

Vốn định trực tiếp mở ra Đạo Nhân Giấy bên người Linh Châu Tử, nhưng Đạo Nhân Giấy này bị Linh Châu Tử cất giữ bên trong trong pháp bảo trữ vật, Lý Trường Thọ mặc dù có thể cảm ứng được, nhưng liên hệ tâm thần cũng không được tính là ổn định.

Chuyện này cũng không sao, Lý Trường Thọ mở ra một cỗ Đạo Nhân Giấy chính mình giấu ở trong Phong Đô Thành, hóa thành bộ dáng Thuỷ Thần Thiên Đình, tiến đến bên ngoài thành...

Tiên thức tản ra, lập tức phát hiện ra Linh Châu Tử còn ở chỗ của Ngưu Đầu Mã Diện, đang luận bàn cùng với mấy vị cao thủ Vu Tộc trên đỉnh núi.

Lý Trường Thọ cũng không sốt ruột đi qua, dưới chân nhất chuyển, đi đến phía trên một chỗ sườn núi bên ngoài Phong Đô Thành, tìm được "Thí Đảm Điện" đã được xây xong.

Chỉ từ vẻ ngoài, Lý Trường Thọ liền có một chút hài lòng, có thể nói không kém bao nhiêu so với bản thiết kế hắn đưa ra.

Chỉ là âm ty dường như đã nhầm lẫn kích thước, diện tích này Thí Đảm Điện chiếm, so với thiết kế của Lý Trường Thọ còn lớn hơn mười lần...

Lúc này, Sở Giang Vương chạy đến từ trong Phong Đô Thành.

Lý Trường Thọ cưỡi mây đợi một hồi, sau khi chạm mặt cùng với Sở Giang Vương hàn huyên vài câu, cùng nhau tiến vào Thí Đảm Điện đi một lượt.

Đợi đến khi đi ra khỏi điện, Lý Trường Thọ lại là thất vọng...

Cứng ngắc, khuôn sáo cũ!

Chỉ là tìm một chút ác hồn hung ác ở bên trong mười tám tầng địa ngục đặt ở trong đó, hoàn toàn không có bất kỳ lực trùng kích gì!

Tình huống như thế này, cơ hồ có thể nhìn thấy ở khắp U Minh Giới, làm sao có thể dọa tiên, làm sao có thể luyện can đảm?!

"Thuỷ Thần!" Sở Giang Vương cũng nói: "Thứ đồ chơi này cũng đã xây xong rồi, có thể làm được cái gì? Nếu muốn hù dọa hồn phách phàm nhân, không bằng trực tiếp dẫn bọn hắn đi một vòng mười tám tầng địa ngục."

Lý Trường Thọ nhíu mày trầm tư, Thí Đảm Điện đã có "Phần cứng", khuyết thiếu chính là "Nội dung".

"Diêm Quân, có thể đưa tới cho ta một chút hồn phách khéo tay, lại cho ta mượn ba trăm âm sai hay không? Đợi ta cải tạo nơi đây một chút, tự nhiên có thể làm ra tác dụng!"

"Thuỷ Thần khách khí, đừng nói ba trăm, coi như là ba vạn cũng lập tức điều đến cho ngài!"

Sở Giang Vương quay đầu hô quát một tiếng, lập tức có đại quỷ cưỡi gió đen tiến vào Phong Đô Thành, không bao lâu liền gọi tới tầng tầng quỷ ảnh.

Lý Trường Thọ hài lòng gật đầu, mang theo những công tượng Địa Phủ, âm sai quỷ binh này vào đại điện, bắt đầu rót vào linh hồn cho Thí Đảm Điện.

Xây nhà ma tại Địa Phủ, cũng coi như là một kỳ công lớn..

Đầu tiên, Lý Trường Thọ định ra quy củ —— lúc tiến vào nơi đây, nhất định phải tự phong tu vi —— như thế liền có thể khiến cho Luyện Khí Sĩ sau khi tự phong tu vi, tâm thần không thể tránh né sẽ sinh ra cảm giác bất an và suy yếu.

Chương 905. -

Sau đó, Lý Trường Thọ bắt đầu cải tạo đại trận nơi đây, liên tiếp bố trí mười hai tầng tiểu trận, lại dùng bí pháp liên hoàn trận chính mình am hiểu nhất, cấu kết mười hai tầng tiểu trận, một vòng lại một vòng —— dùng trận pháp kiến tạo cảm giác áp bách và cảm giác khẩn trương, làm cho người bị phong tu vi tiến vào nơi đây, đạt tới trạng thái "không có một chút cảm giác an toàn nào".

Muốn kích thích đạo tâm thần tiên, tất nhiên là phải tiêu tốn nhiều tâm tư một chút, chỉ là những thứ này còn thiếu rất nhiều.

Lý Trường Thọ bắt đầu phủ lên không khí nơi đây, tập trung vào việc tạo ra 'ánh sáng' và 'bóng tối ' trong mỗi khâu.

Chi tiết, quyết định giá vé!

Bắt đầu tiến vào trận pháp tầng thứ nhất, liền có thể nghe được tiếng tim đập chậm chạp, ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng bước chân chậm rãi xuất hiện, tiếng cười khẽ...

Vân vân.

Ở dưới hoàn cảnh thực an tĩnh, thanh âm càng là nhu hòa, tự nhiên, càng làm cho người ta không rét mà run.

Ngoài ra, "Quỷ quái" xuất hiện còn phải chú ý tính bất ngờ, không cần theo đuổi " tính kinh dị " của quỷ quái.

Lý Trường Thọ tĩnh tâm sàng chọn mười mấy vị Vu Tộc, thiết kế một thân thân quần áo cho bọn họ, huấn luyện bọn họ linh hoạt nắm chắc thời cơ hiện thân, từ trang dung, đến tư thế, lại đến phối hợp hoàn mỹ với quang ảnh...

Bất tri bất giác, Lý Trường Thọ cũng đã làm rất thích thú, dự kiến ban đầu là sẽ hoàn thành trong ba ngày, nhưng bây giờ đã chậm trễ nửa tháng.

Nửa tháng sau, Lý Trường Thọ thỏa mãn đi ra khỏi Thí Đảm Điện, để các âm sai, công tượng ai đi đường nấy, mỉm cười đối với Sở Giang Vương vẫn luôn chờ ở bên ngoài.

Hắn mở ra trận pháp và kết giới ở nơi đây, treo thẻ gỗ "Muốn vào nơi đây, trước phải tự phong".

Ngẫm nghĩ, Lý Trường Thọ lại tăng thêm một hàng chữ nhỏ:

【 Bên trong quá mức dọa người, tốt nhất nên kết hợp ba người đi vào 】.

"Thuỷ Thần đây không phải là xem thường Vu chúng ta rồi?" Sở Giang Vương ngạo nghễ nói: "Bổn vương đi vào dạo một vòng, thưởng thức một chút bố trí của Thuỷ Thần."

Lý Trường Thọ cười đưa một khối ngọc phù qua: "Diêm Quân dựa vào vật này có thể xuất trận vào bất cứ lúc nào."

"Ài, không cần."

Sở Giang Vương khoát khoát tay, hai tay nhanh chóng điểm mấy lần ở trên người mình, huyết khí quy về huyết mạch toàn thân, khí thế hoàn toàn tiêu biến, phong bế tu vi, thản nhiên đi vào trong điện.

Lý Trường Thọ thấy thế cũng không để ý.

Đây dù sao cũng là Diêm Quân, đương nhiên sẽ không quá...

"Ấy! Đây là thứ quái quỷ gì! Hỗn trướng!"

"Cái tủ ở nơi này còn biết động đậy!"

"Ta chính là Diêm Quân Địa Phủ! Ta chính là Diêm Quân Địa Phủ!"

Lý Trường Thọ: "..."

Hiệu quả xem ra cũng không tệ lắm.

Một lát sau, Sở Giang Vương lầm bầm "Ta chính là Diêm Quân Địa Phủ", khuôn mặt màu xanh tràn đầy tái nhợt, vốn định ưỡn ngực ngẩng đầu đi đường, lại không nhịn được hai chân run lẩy bẩy.

Cũng may Lý Trường Thọ nhắc nhở một câu, nếu không thì Sở Giang Vương cơ hồ đều không nhớ nổi, y có thể tự giải trừ phong ấn.

Sau khi khôi phục thực lực, Sở Giang Vương rất nhanh liền nhẹ nhàng thở ra, vu tâm cấp tốc khôi phục như thường, thấp giọng nói: "Thuỷ Thần ra tay thật sự bất phàm, tiểu thần phục."

Lý Trường Thọ cười nói: "Diêm Quân quá khen, ta chủ yếu là vì ma luyện Linh Châu Tử, làm đến mức hưng phấn, cũng tiêu tốn khá nhiều tâm tư."

"Điện này có thể vẫn luôn đứng ở chỗ này hay không?"

"Tự nhiên."

"Vậy là tốt rồi." Sở Giang Vương cười hắc hắc: "Đợi ngài không cần nơi đây, ta liền kéo những tên kia tới thử một chút, để cho bọn hắn cũng được thưởng thức."

Lý Trường Thọ cười khẽ, mời Sở Giang Vương cùng nhau cưỡi mây, tiến đến tìm "chính chủ" của việc này.

Đây chính là đại lễ tặng cho Linh Châu Tử!

Vừa tới phía trước Hùng Quan nhất tuyến thiên phía đông Phong Đô Thành, Lý Trường Thọ liền nhìn thấy tình hình như thế này...

Linh Châu Tử toàn thân lấp lánh linh quang, thân hình phóng lên tận trời từ đỉnh núi, treo ngược mà đứng ở giữa không trung, đánh ra một chưởng đối với phía dưới, bên trong miệng hét lớn:

"Đại, uy, thiên, long!"

Trong lòng bàn tay thoát ra một đầu kim long bốn trảo, hư ảnh kim long bỗng nhiên bành trướng, hung mãnh đánh vào " vườn hoa bí mật " của Ngưu Đầu Mã Diện, ấn bốn vị Chiến Vu ở trên đá ma sát một hồi.

Sở Giang Vương tán thưởng: "Lệnh sư chất có ngộ tính kinh người, chiến kỹ của Vu Tộc chúng ta cũng đều có thể nhanh chóng nắm giữ như vậy."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, vừa muốn truyền âm đối với Linh Châu Tử, linh giác trong đáy lòng đột nhiên khẽ run.

Cơ hồ là theo bản năng, Lý Trường Thọ bỗng nhiên quay người, nhìn về phía tây U Minh Giới, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

"Thuỷ Thần, sao thế?"

Sở Giang Vương nhíu mày hỏi một câu, Lý Trường Thọ cũng không trả lời, linh giác trong đáy lòng hắn vẫn còn có một chút rung động.

Đây không phải là báo hiệu nguy hiểm, cũng không phải là ai đang nhắc nhở chính mình, thuần túy là bởi vì cỗ hóa thân của chính mình này, cảm ứng được một loại đại sự có liên quan cùng với chính mình nào đó.

Lý Trường Thọ hỏi: "Nơi đó là địa phương nào?"

"Bay ra mấy vạn dặm về phía bên kia, đều là Huyết Hải." Sở Giang Vương lập tức đáp lời.

Huyết Hải?

Hai mắt của Lý Trường Thọ nhắm lại, trong đáy lòng liên tiếp suy nghĩ, một đạo linh quang thoáng hiện, bị hắn chộp thật chặt.

Không thể gấp, không thể nóng nảy, không thể quyết định một cách nhẹ nhàng.

Không Minh Đạo Tâm, mở!

Quân Hành Đại Đạo, mở!

Kiếp vận không ảnh hưởng, Thiên Đạo không quản, đạo tâm như gương sáng, không có gợn sóng.

Át chủ bài: Phong Ngữ Chú • Vạn Lý Tầm Phong.

Lý Trường Thọ tinh thần chấn động, khẽ hừ một tiếng, thấp giọng nói: "Diêm Quân, nhanh chóng điều binh, sắp có một trận chiến trong Huyết Hải."

Bên trong mật thất Tiểu Quỳnh Phong, ở phía trước bức hoạ Thái Thanh Thánh Nhân, Lý Trường Thọ khom người cúi đầu, trước mặt lập tức xuất hiện từng đoàn từng đoàn lưu quang, ngưng tụ thành Huyền Hoàng Tháp, Không Gian Xích, Ly Địa Diễm Hỏa kỳ, cùng với một tấm...

Thái Cực Đồ? !

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư, lập tức rõ ràng thâm ý của lão sư.

Trọng bảo xuất hiện gần hết, tất nhiên là muốn chính mình...đừng lỗ mãng, phải ổn một chút.

Ừm, nhất định là như vậy.

...

Cùng lúc đó, bên ngoài Hồng Hoang, tại Huyền Đô Thành đã an tĩnh không biết bao lâu.

Trên đầu tường thành được bao quanh bởi nhiều lớp tường ánh sáng huyền ảo, bên trên chiếc ghế bành có một chút lay động.

Đại Pháp Sư không muốn lộ ra tính danh nào đó duỗi lưng một cái, đưa tay sờ sờ ngực, mơ mơ màng màng nói thầm vài tiếng: "Ừm? Đồ đâu rồi."

...

"Cất giữ bảo kỳ sát người, mở ra toàn bộ đại trận xung quanh đan phòng, có bất kỳ ý nghĩ muốn ra ngoài nào cũng đều phải nhịn, Vũ Thi sư thúc cùng với Linh Lỵ đều đang tu hành, ta đã truyền âm căn dặn các nàng, còn có tuyệt đối không được để những người giấy của ta rời khỏi người..."

Bên trong mật thất Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ dặn dò từng câu từng chữ, Linh Nga không ngừng gật đầu, bên trong đôi mắt to tràn đầy nghiêm túc.

Cuối cùng, Lý Trường Thọ nhận được một tia linh giác của Ly Địa Diễm Quang Kỳ, bảo kỳ nói chính là: "Ta chắc chắn sẽ bảo vệ sự an toàn của sư muội ngươi, đừng có càm ràm nữa."

Chương 906. -

Lúc này Lý Trường Thọ mới ngừng căn dặn, chắp tay vái chào đối với Ly Địa Diễm Quang Kỳ, thân hình hóa thành một tia khói xanh biến mất không thấy gì nữa.

Chính mình đã trở nên càm ràm?

Có sao?

Chẳng qua là vì Bạch Trạch không có ở Hắc Trì Phong, bản thể của chính mình cũng muốn ra ngoài, sợ sư muội bị kiếp vận ảnh hưởng mà thôi.

Ra khỏi Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ liền thông qua Đạo Nhân Giấy cảm ứng tình huống của Linh Nga, phát hiện ra nàng đang ngâm nga làn điệu dân gian, mặc quần áo luyện công rộng rãi, đi đến căn phòng độc quyền của mình trong mật thất...

Tắm rửa...

Trong gió nhẹ, thân hình mơ hồ của Lý Trường Thọ hiện ra, sờ sờ cái cằm, lắc đầu cười khẽ, thanh quang lóe lên trong mắt, hóa thành một tia thanh quang, bay vào Đông Hải cực nhanh.

Rốt cuộc đã đến.

Tây Phương Giáo tám thành đã có một chút gấp, sự tình Văn Tịnh đạo nhân nói tới đối với chính mình lần trước, lúc này phương tây đã bắt đầu động thủ, sớm hơn rất nhiều so với suy đoán của Lý Trường Thọ.

Tây Phương Giáo muốn vào trước khi thương nghị sự tình Phong Thần tại Tử Tiêu Cung, thay đổi tình cảnh thụ động lúc này?

Nhưng số mệnh của bọn hắn chính là đụng phải Thọ...

Thật vừa đúng lúc, Lý Trường Thọ bận rộn sự tình Linh Châu Tử tại Địa Phủ, tạm thời hưng phấn tạo ra được Thí Đảm Điện có thể hù dọa Diêm vương, cũng vì thế mà làm chậm trễ nửa tháng, vừa lúc cảm ứng được sâu trong Huyết Hải xuất hiện đại đạo quỷ dị rung chuyển, thuận thế dò xét...

Lúc này không giống ngày xưa, cân bằng chi đạo của Lý Trường Thọ mỗi giờ mỗi khắc đều đang vận chuyển, có cảm giác tương đối bén nhạy đối với đủ loại dị tượng.

Nhưng nếu lúc ấy Đạo Nhân Giấy của hắn không có hoạt động ở trong Phong Đô Thành, cũng sẽ không cảm ứng được kịp thời như thế.

Tự nhiên, Lý Trường Thọ cũng không thể loại trừ, đây có thể là Thiên Đạo âm thầm cho chính mình nhắc nhở.

Hơn nữa Lý Trường Thọ không thể không suy nghĩ nhiều hơn một ít...

Trước có sự tình công đức của chính mình bị khất nợ, không có cách nào ngưng tụ thành Công Đức Kim Thân, sau có Tây Phương Giáo gây sự tại Huyết Hải, muốn mở đường luân hồi mới...

Lý Trường Thọ ngửi được một tia mùi hôi thối sáo lộ.

Không vội, trước tiên gọi người.

Coi như thời gian hơi gấp rút, nhưng ý nghĩ ứng đối việc này tự nhiên không thay đổi, lấy ra phương án chính mình đã chuẩn bị trước đây là được.

Ném ngọc phù truyền tin đối với các nơi, hóa thân người giấy bôn tẩu bận bịu.

Bất quá chỉ nửa canh giờ, Lý Trường Thọ liền báo cho mấy vị cao thủ Đạo Môn đỉnh tiêm chính mình có thể mời được, cùng với một vị không phải cao thủ Đạo Môn.

Đối với cao thủ khác biệt, lời nói của Lý Trường Thọ cũng không đồng nhất.

Đối với Hoàng Long Chân Nhân trung hậu thành thật, chính là một câu: "Sư huynh có thời gian đến U Minh Giới hay không, sư đệ có chuyện quan trọng cần cao thủ tọa trấn."

Hoàng Long Chân Nhân không nói hai lời, nhanh chóng chạy tới cửa vào U Minh Giới gần nhất.

Mà đối với Thái Ất Chân Nhân, cần phải uyển chuyển hơn một chút: "Sư huynh, ta cùng với Linh Châu Tử ở bên trong Địa Phủ, bên này gặp chút phiền phức, nếu sư huynh có rảnh, còn xin đến Phong Đô Thành một chuyến."

Mặc dù 【 Linh Châu Tử tại Địa Phủ 】 và 【 gặp phải phiền toái 】, cũng không tồn tại bất luận liên quan gì.

Đối với Tiệt Giáo Đa Bảo đại sư huynh, Lý Trường Thọ liền phải trực tiếp nói thẳng tính nghiêm trọng của tình thế, nói Tây Phương Giáo cố ý thông qua mở đường luân hồi thứ hai, vãn hồi khí vận đại giáo. Ba giáo phương tây, Xiển, Tiệt đã phải ứng kiếp, ở bên trong đại kiếp luôn luôn có bên thua, Đa Bảo đạo nhân tự nhiên rõ ràng đạo lý kia.

Vị Đại sư huynh này nghe theo căn dặn của Lý Trường Thọ, kêu gọi ba ~ bốn vị cao thủ đồng môn, cùng nhau đến Địa Phủ gấp rút tiếp viện.

Về phần người một nhà như Triệu đại gia, Lý Trường Thọ liền chỉ có một chữ: "Tới."

Dùng từ ngắn tỏ ra thân cận, phàm là nhiều hơn một chữ, vậy thì chính là lạnh nhạt!

Sau đó Triệu Công Minh ở trên hòn đảo nào đó tại Tây Hải, cầm ngọc phù truyền tin lộ ra vẻ mặt phát mộng, sử dụng bí pháp cũng suy tính không ra bất kỳ kết quả nào, cũng không biết chính mình nên đi chỗ nào tìm Lý Trường Thọ, cũng may sau đó nhận được truyền tin của Đa Bảo đạo nhân...

Đây tự nhiên cũng nằm trong tính toán của Lý Trường Thọ.

Hắn kỳ thật cũng có tư tâm, cố ý tránh Tam Tiên Đảo, muốn Vân Tiêu tránh trận chiến này, nhưng Đa Bảo đạo nhân vì lý do ổn thỏa, cũng truyền tin cho Vân Tiêu...

Vân Tiêu tiên tử cũng không chần chờ, căn dặn hai vị muội muội và một ~ hai tiên tử bên trên đảo tu hành thật tốt, chớ nên ra ngoài sinh sự, mang theo Hỗn Nguyên Kim Đấu đi đến U Minh Giới.

Bản thể của Lý Trường Thọ đi đến bên ngoài Phong Đô Thành trước hết nhất, toàn bộ quá trình không làm kinh động bất luận sinh linh, hồn phách gì, tiện tay thu hồi người giấy ở chỗ này.

Sở Giang Vương đang khẩn cấp điều binh, đại đội âm sai bắt đầu hội tụ ở phía trước Phong Đô Thành, nhưng Sở Giang Vương chỉ biết "Huyết Hải sẽ có một trận chiến", nhưng lại không biết cụ thể như thế nào.

Tình hình nơi này, tất nhiên không thể gạt được Tây Phương Giáo, sau đó Lý Trường Thọ tự nhiên sẽ có ứng đối.

Đầu tiên chạy tới Phong Đô Thành, lại không phải là cao thủ Đạo Môn.

Ngũ Sắc thần quang xẹt qua thiên khung u ám U Minh Giới, bỏ qua đại trận thiết trí tại các nơi Phong Đô Thành, thần quang này đã rơi vào Thí Đảm Điện bên ngoài thành, lộ ra một chút mỉm cười đối với Lý Trường Thọ.

Một bộ hoa cẩm y xanh thẳm, mái tóc dài buông xuống một nửa.

Trên thế gian này, ta là người duy nhất không chính không tà cũng không phải tiên thần.

Trưởng tộc Phượng Tộc, Khổng Huyên, khục, Khổng Tuyên!

"Có chuyện gì lại khiến cho ngươi vội vã như thế." Khổng Tuyên ấm giọng nói, cầm trong tay một chiếc quạt lông năm màu, nhẹ nhàng lắc lư: "Lần này tốt nhất nên làm một việc gì đó lớn lao, vừa vặn trả lại phần nhân tình này cho ngươi."

Lý Trường Thọ cười nói: "Chờ mọi người tới đông đủ, ta sẽ giải thích một lượt, nếu đạo hữu không muốn tham dự việc này, đến lúc đó cũng có thể tự trở về."

Khổng Tuyên nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Ta sẽ tự cân nhắc, ngươi còn mời thêm ai?"

Khổng Tuyên vừa dứt lời, phía trên sườn núi bên cạnh không xa liền trống rỗng xuất hiện một cái lỗ lớn, một vị đạo nhân hơi mập kéo tay áo nhảy ra ngoài, cười nói: "Trường Canh ngươi hay lắm, vui đùa ở trong một chỗ bí mật với Lữ Nhạc sư đệ! Vậy mà lại không mang theo vi huynh!"

Đạo nhân này mặc trường bào vàng nhạt, bụng dưới hơi tròn, mặt mũi hiền lành, tiếng nói vang dội, lại tự thành một loại khí độ trầm ổn.

Người chui ra từ trong động, tất nhiên là Tiệt Giáo Đa Bảo.

Lý Trường Thọ vội nói: "Đa Bảo sư huynh nhưng chớ có nói như thế, ta cùng với Lữ Nhạc sư huynh gặp nhau đúng là không giả, nhưng chỉ là hóa thân bận bịu một chút sự vụ có quan hệ với Thiên Đình ở bên trong bí cảnh Thiên Nhai."

Chương 907. -

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh truyền đến từ bên trong động.

Liền nghe tiếng chuông gió rung động, ánh vàng lắc lư như sóng nước, Kim Quang Thánh Mẫu mặc váy màu vàng đi tới, khuôn mặt thánh khiết trang nghiêm, đôi mắt đẹp mang theo nét giận dữ.

Nàng quát khẽ nói: "Ngươi coi như không thèm để ý thanh danh như vậy, cũng nên suy nghĩ cho Vân Tiêu sư muội một chút."

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư tỷ yên tâm, ta tự nhiên sẽ giải thích cặn kẽ đối với nàng. Đa Bảo sư huynh, Kim Linh sư tỷ, đây là Phượng Tộc Khổng Tuyên, là bạn tốt của ta, ngày hôm nay cũng mời y đến đây trợ quyền đôi chút."

Lập tức, ba đại cao thủ làm lễ với nhau, nhưng cũng không chủ động giao lưu với nhau.

Thực chất ở bên trong đều có một cỗ ngạo khí.

Đa Bảo đạo nhân đánh giá Thí Đảm Điện, cười nói: "Đây lại là đồ chơi mới lạ gì? Là Trường Canh ngươi làm?"

Lý Trường Thọ nói: "Những người khác hẳn là một lát nữa mới tới, sư huynh có muốn đi vào dạo chơi?"

"Ừm?" Đa Bảo đạo nhân nhíu nhíu mày, chắp tay sau lưng cười khẽ hai tiếng: "Thử liền thử, vi huynh còn có thể sợ món đồ chơi âm phủ này hay sao?"

Nói xong, Đa Bảo tự phong tu vi, dạo bước tiến vào bên trong, trong đó lập tức yên tĩnh trở lại.

Không bao lâu, bên trong thiên địa lại thấy ánh sáng xanh nở rộ, một đạo thân ảnh trực tiếp xâm nhập đại trận bên ngoài Phong Đô Thành...

Nhóm đại trận âm ty: thật sự rất giận.

Triệu Công Minh người mặc chiến giáp, râu đẹp phất phới, nhìn thấy Lý Trường Thọ liền muốn cao giọng cười to, lại nhìn thấy Kim Linh Thánh Mẫu bên cạnh, khuôn mặt không khỏi trở nên nghiêm nghị, tiếng nói cũng đều trầm thấp thành thục hơn rất nhiều so với ngày bình thường.

"Trường Canh, thế nhưng là có chuyện gì gấp?"

Lý Trường Thọ vừa muốn đáp lời, tâm thần khẽ động, quay người nhìn về phương hướng nhất tuyến thiên phía đông, nói: "Lão ca chờ một lát, ta đi đón người."

Nói xong thân ảnh hóa thành một cơn gió nhẹ, nhanh chóng bay ra bên ngoài nhất tuyến thiên.

Nơi đó, một đoàn mây mù nhàn nhạt lượn lờ bay tới, bồi hồi một hồi tại không trung, cũng không trực tiếp xông qua đại trận âm ty bố trí, mà là lẳng lặng chờ.

Đợi thân ảnh Lý Trường Thọ xuất hiện ở trên không, đoàn mây mù này nhẹ nhàng tiêu tán, hiển lộ ra hình dáng người ngọc trong đó, nở nụ cười nhẹ nhàng đối với Lý Trường Thọ.

Tiên tử như vẽ nói không hết, nhu tình như nước nói không hết.

Hiếm thấy nhất chính là thắng cảnh thích hợp, thoải mái nhất chính là tâm thần an bình, liếc nhìn lại, bên ngoài mây là ngươi.

Nàng mặc váy dài trắng tinh thường mặc, thắt nơ ngọc, xỏ giày mây, một vài sợi tóc dài rũ xuống trong gió, dáng người mảnh mai mềm mại không dính nửa phần khí tức yên hỏa.

Lý Trường Thọ tiến về phía trước vái chào, nàng liền hạ thấp người đáp lễ lại, sau đó tiến về phía trước một bước, tới năm thước trước người Lý Trường Thọ, ôn nhu hỏi: "Gặp chuyện như vậy, sao ngươi lại không gọi ta?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Không muốn để ngươi tiến vào trong kiếp vận."

Vân Tiêu liền không biết nên trả lời như thế nào, hình như có một chút tư thái nữ nhi—— hơi mím miệng nhìn sang một bên, nhưng dù sao thì nàng vẫn thể hiện phong thái của một cường giả đương thời.

Nàng nói: "Nhập hay không nhập kiếp là thiên định, muốn tránh cũng khó tránh."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, lại nói: "Chúng ta ở chỗ này chờ một lát, ba vị sư huynh Xiển Giáo hẳn là đã sắp tới."

Hắn vừa dứt lời, nơi xa liền có huyền quang bảy màu lấp lóe, một chiếc Ngọc Đỉnh phá không mà đến, trong đó bay ra ba đạo lưu quang, tất nhiên là Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh kia Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân trừng mắt, nhìn thấy Linh Châu Tử đang ngồi nghỉ ngơi ở đỉnh núi phía dưới, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó, Thái Ất Chân Nhân nhìn về phía Lý Trường Thọ, lại nhìn về phía Vân Tiêu tiên tử bên người Lý Trường Thọ, ánh mắt mờ mịt, mở miệng chính là một câu: "Thật khó cho ngươi, có tiên tử ở bên cạnh, có mấy người dám đấu pháp với ngươi chứ?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đây không phải là muốn để cho sư huynh có cảm giác tham dự, cho nên dùng lời nói khích tướng, tránh làm cho sư huynh bỏ qua việc quan trọng như thế."

Thái Ất Chân Nhân cười mắng: "Cho nên, ta còn phải cảm tạ ngươi?"

"Không cần, đều là việc sư đệ phải làm."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Đừng có cãi nhau, nơi đây có chuyện gì?"

Hoàng Long Chân Nhân cũng nói: "Trường Canh sư đệ ngươi đây là mời bao nhiêu đồng môn?"

"Ba vị sư huynh, mời đi theo ta."

Lý Trường Thọ liếc nhìn phía dưới, Ngưu Đầu cùng Mã Diện đang ngơ ngác ngẩng đầu nhìn ra xa, truyền âm nói vài câu đối với hai vị Câu Hồn sứ giả, Mã Diện mau chóng chạy về phía Phong Đô Thành.

Ngưu Đầu đánh thức Linh Châu Tử, cũng nhanh chóng tiến về phía Phong Đô Thành, hơi chậm hơn một chút.

Ở phía trước Thí Đảm Điện.

Cao thủ Lý Trường Thọ gọi tới đã đến đông đủ, Tiệt Giáo Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Xiển Giáo Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Khổng Tuyên không phải cao thủ Đạo Môn, cùng với Vân Tiêu tiên tử được Đa Bảo mời đến —— Đa Bảo đi vào Thí Đảm Điện, lúc này còn chưa đi ra.

Ngoại trừ Hoàng Long Chân Nhân không có bảo vật gì, thiếu một chút phúc nguyên, cùng với Thái Ất Chân Nhân có tu vi cảnh giới kém một chút so với đệ tử Thánh Nhân cùng thế hệ, đã sắp bị Lý Trường Thọ đuổi kịp.

Tất cả mọi người đều là tuyệt đỉnh cao thủ bên trong Hồng Hoang, chỉ dưới Thánh Nhân!

Nhưng, lúc này khuôn mặt của Lý Trường Thọ vẫn vô cùng ngưng trọng, truyền âm nói cho đám người tin tức chính mình nắm giữ:

【 Tây Phương Giáo âm thầm kinh doanh ba ngàn thế giới vài vạn năm, sáng lập hương hỏa thần quốc, thông qua hương hỏa công đức, bí pháp của bản thân, vây khốn vô số hồn phách phàm nhân vốn nên đến chỗ này luân hồi chuyển thế.

Tây Phương Giáo muốn phóng thích những hồn phách này vào Địa Phủ, xung kích trật tự của âm ty, trong lúc Lục Đạo Luân Hồi bị ngăn chặn, mở ra Luân Hồi Điện khác ở trong Huyết Hải, đưa những hồn phách này đến thế gian chuyển thế, từ đó thiết lập xác lập địa vị nơi luân hồi thứ hai.

Nhờ vào đó, Tây Phương Giáo bởi vì khai sáng nơi luân hồi thứ hai, thay đổi khí vận tự thân, tăng cường liên quan trực tiếp cùng với Thiên Đạo, cũng hoàn thiện hương hỏa thần quốc, làm cho phàm nhân tại hương hỏa thần quốc các nơi, trở thành pháp khí để bọn họ rút ra công đức.

Xoay chuyển tình cảnh bị động khắp nơi trước đây. 】

Lý Trường Thọ truyền âm kết thúc, sắc mặt của các vị cao thủ nơi đây đều có một chút ngưng trọng.

Trong mắt Kim Linh Thánh Mẫu lấp lóe tinh quang, truyền âm mắng: "Tây Phương Giáo thật sự giỏi tính toán, hương hỏa thần quốc, nơi luân hồi thứ hai, tâm tư này chỉ là không nhỏ, trước đây ba ngàn thế giới cũng xác thực bị chúng ta xem nhẹ, để cho bọn họ lợi dụng sơ hở."

Hoàng Long Chân Nhân lại thở dài: "Tây Phương Giáo vì đại hưng liền dùng bất cứ thủ đoạn nào. Thiên Đạo không phải có thiên cơ báo trước là bọn họ chắc chắn sẽ đại hưng sao, vì sao bọn họ còn vội vàng xao động như thế?"

"Vạn sự luôn luôn có một quá trình." Thái Ất Chân Nhân truyền âm nói: "Tây Phương Giáo bọn họ không cố gắng một chút, làm sao biết được chính mình không phải là phế vật?"

Chương 908. -

Lý Trường Thọ nhìn về phía Khổng Tuyên, nói: "Đạo hữu, mời ngươi tới đây là bởi vì thần thông của ngươi cường hoành, việc này kỳ thật không có quan hệ gì với ngươi."

"Không sao." Khổng Tuyên lơ đễnh cười cười: "Sư huynh ngươi đi thiên ngoại, gian khổ trấn thủ Huyền Đô Thành, ta tất nhiên là muốn ra mặt vì ngươi."

Lý Trường Thọ: "..."

Huyền Đô Đại Pháp Sư đi đến Huyền Đô Thành thiên ngoại là thật, gian khổ trấn thủ hay không gian khổ trấn thủ, đây là hai chuyện.

Vừa rồi Thái Cực Đồ còn phàn nàn, Huyền Đô Đại Pháp Sư đã học thói xấu của tiểu đồ đệ hắn, vì có thể an tâm ngủ, còn vụng trộm đi đánh lén hang ổ của vực ngoại thiên ma!

"Đa tạ đạo hữu, bất quá...tình thế có thể còn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng."

Lý Trường Thọ mở tay trái ra, âm dương ngư đen trắng xoay chầm chậm, Thái Cực Đồ hiện ra, sau đó trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ hiện ra Huyền Hoàng Tháp, tay trái nắm chặt Không Gian Xích...

Triệu Công Minh không nhịn được phàn nàn nói: "Đây chẳng phải là có thể quét ngang hết thảy địch nhân dưới Thánh Nhân sao? Ngươi còn gọi chúng ta tới làm gì!"

Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Lão ca nói như thế là sai rồi, không có pháp bảo mạnh nhất, chỉ có sinh linh càng mạnh. Lần này lão sư an bài nhiều bảo vật bảo mệnh cho ta như vậy, có thể thấy được đây tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, các vị sư huynh sư tỷ hãy thu hồi lòng chủ quan, cẩn thận ứng đối."

Các cao thủ nghe xong, cũng cảm thấy rất có đạo lý, bị Lý Trường Thọ kéo vào logic ổn trọng.

Đúng lúc này, Trong Thí Đảm Điện bên cạnh truyền ra một tiếng hô to:

"Ấy! Thứ gì thế! Có tin bần đạo dùng một đống linh bảo đập các ngươi hay không! Đừng đến đây! Đừng đến đây!"

Tất cả các cao thủ lập tức đầy dấu chấm hỏi, Lý Trường Thọ vội vàng đóng đại trận, xông vào trong điện, giúp đỡ kéo Đa Bảo đạo nhân đầu đầy mồ hôi nóng đi ra.

Ba vị tiên nhân Tiệt Giáo lập tức xông tới, Vân Tiêu hỏi: "Đại sư huynh đây là sao?"

"Không, không có việc gì." Đa Bảo thở hắt ra thật sâu, nhếch miệng cười một tiếng, cởi bỏ phong cấm tự thân, đạo tâm lập tức an bình trở lại, tràn đầy cảm khái nhìn về phía Lý Trường Thọ.

"Trường Canh sư đệ, ngươi làm nơi này để làm gì? Thật sự, Đúng là! Bao nhiêu năm chưa từng thể hội qua cảm giác như vậy, lo lắng hãi hùng, không biết bước ra bước tiếp theo sẽ gặp phải loại tình hình nào, nhưng dư vị tới lúc này, cũng thật sự vô cùng là sảng khoái, có ích đối với đạo tâm."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nơi đây là chỗ để Linh Châu Tử sư điệt luyện lòng can đảm, hao phí rất nhiều tâm huyết của ta, dùng không ít bảo tài."

Trong khi nói, Lý Trường Thọ liếc nhìn Thái Ất Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân lại là bình tĩnh chắp tay sau lưng, nhìn lên bầu trời, dường như không có chuyện gì phát sinh.

"Thật sự thú vị!"

Đa Bảo đạo nhân tán thưởng không thôi, cực lực đề cử mấy vị sư đệ sư muội của chính mình cũng cùng nhau đi vào, lại bị Lý Trường Thọ ngăn lại, truyền âm nói nên làm chính sự trước.

Vì thế, Đa Bảo đạo nhân có chút không cam lòng.

Căn cứ vào nguyên tắc có thể lừa dối một người liền lừa dối một người, cùng với muốn chia sẻ "đồ tốt" cho bạn bè, Đa Bảo đạo nhân âm thầm lừa dối Triệu Công Minh đi vào lịch luyện đạo tâm một phen, khiến cho Triệu Công Minh có một chút ý động.

Kim Linh Thánh Mẫu hỏi: "Kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào? Trực tiếp giết qua đó hay sao?"

"Không ổn!" Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Tình huống của địch không rõ, tình hình không rõ, chúng ta nghênh ngang đi qua sẽ càng dễ đánh cỏ động rắn. Việc phải làm lúc này là cố tình bày nghi trận, thoát ly ánh mắt của đối phương, lại tùy thời mà động, tìm chỗ yếu hại. Không động thì thôi, khẽ động tất trúng, phá hỏng tính kế này!"

Hoàng Long Chân Nhân cười nói: "Trường Canh sư đệ nhất định là đã có thượng sách, chúng ta nghe là được."

"Còn xin các vị sư huynh sư tỷ, cùng nhau tiến vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn với ta." Lý Trường Thọ nói: "Chúng ta mượn nhờ Lục Đạo Luân Hồi Bàn che dấu một chút hành tung."

"Thiện!"

"Thiện!"

"Ta không đi!" Thái Ất Chân Nhân phất ống tay áo nói: "Không cần khuyên bảo, các ngươi coi như đánh bất tỉnh bần đạo, bần đạo cũng quả quyết không thể lại vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn!"

Khổng Tuyên, Hoàng Long không rõ ràng cho lắm, mấy vị cao thủ Đạo Môn khác đều là bật cười một hồi.

Lý Trường Thọ đã sớm chuẩn bị, nghiêm mặt nói: "Sư huynh ngươi hẳn là không muốn cởi bỏ hiểu lầm, hòa hảo trở lại cùng với hóa thân tức giận kia?"

Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên, nháy mắt một phen, nói một câu: "Tha thứ khó tòng mệnh, không bằng không gặp!"

Cộc!

Một ngón tay điểm tại đầu vai của Thái Ất Chân Nhân, thân hình của Thái Ất Chân Nhân đứng im trong nháy mắt, giống như tượng đất vậy.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân bình tĩnh dùng tiên lực quấn lấy Thái Ất Chân Nhân, nói: "Chê cười rồi, đừng có làm chậm trễ thời cơ."

"Đừng cản ta! Ta muốn đánh chết tên khốn này!"

Bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, mười đạo thân ảnh vừa mới đứng vững, một hư ảnh phai mờ liền nhào tới, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh về hướng Thái Ất Chân Nhân bị giam cầm tiên thể.

Cũng may Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Lý Trường Thọ ra tay kịp thời, Ngọc Đỉnh Chân Nhân điểm nhẹ ngón tay, Lý Trường Thọ đưa tới một tia đạo vận Thái Cực Đồ, trực tiếp định trụ hư ảnh bay tới.

"Đừng có nghịch ngợm."

Tiếng than nhẹ bay tới từ nơi xa, trong mờ tối dường như có một bàn tay mảnh khảnh khẽ lay động, cầm một vòng cỏ bồng bềnh lướt xuống.

Trong tai chúng tiên lại nghe được vài lời nói:

"Ài, chúng ta quá khó khăn, thật vất vả mới có người đi vào, muốn chào hỏi cũng đều bị nhốt lại. "

"Ừm ~ kẻ làm cho người ta chán ghét buồn bực lại tới, lần trước chúng ta dây dưa không rõ, còn chưa có phân ra trên dưới đâu. "

"Ta muốn đánh chết tên hỗn trướng miệng thối này! Hắn mới không lớn!"

Chúng tiên không khỏi cười khẽ.

Lý Trường Thọ bí mật quan sát phản ứng của Khổng Tuyên, phát hiện ra vị đại lão này đang hiếu kỳ đánh giá tình hình bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, cũng không có gì khác thường.

Mà Hoàng Long Chân Nhân vắng mặt trong trận đại chiến lần trước, vào giờ phút này cũng giống như là người ngoài cuộc, có một chút không quá thích ứng với không khí nơi đây.

Nơi xa có một vệt bóng trắng hiện ra, Hậu Thổ nương nương cất bước đi tới, đứng ở đỉnh dốc núi bên ngoài trăm trượng, nhẹ nhàng gật đầu đối với chúng tiên.

Đa Bảo đạo nhân nói một tiếng: "Bái kiến Hậu Thổ nương nương!"

Cao thủ Đạo Môn cùng nhau hành lễ, Khổng Tuyên cũng chắp tay gật đầu, coi như là chào hỏi.

"Các vị không cần đa lễ." Hậu Thổ ấm giọng nói, tiếng nói vô cùng ôn hòa: "Ngày hôm nay các vị đến đây, thế nhưng là vì sự tình đại đạo chấn động tại chỗ sâu Huyết Hải?"

Lý Trường Thọ nói: "Nương nương có biết cụ thể việc này?"

Trong mắt Hậu Thổ toát ra mấy phần bất đắc dĩ, nói: "Có Thánh Nhân ra tay, thừa dịp ta không sẵn sàng xê dịch luân hồi đại đạo...việc này chỉ sợ là đã khó có thể ngăn cản."

Triệu Công Minh trầm giọng nói: "Nương nương có biết tính kế cụ thể của Tây Phương Giáo?"

Hậu Thổ nói: "Dường như lại muốn lập luân hồi, củng cố khí vận tự thân."

Chương 909. -

Lý Trường Thọ trầm tư một hồi, lại hỏi: "Nương nương, thất tình lục dục mất khống chế đầu tiên là vào khi nào?"

Hậu Thổ lộ ra vẻ mặt hồi ức, lại nói: "Ở chỗ này lâu rồi, đã mất đi cảm giác năm tháng trôi qua, hẳn là đã lâu."

Đa Bảo nhíu mày hỏi lại: "Trường Canh hẳn là hoài nghi, Tây Phương Giáo đã sớm ra tay đối với Địa Phủ?"

"Không sai." Lý Trường Thọ lấy ra mấy viên Lưu Ảnh Cầu ở bên trong tay áo, chậm rãi đẩy về phía trước, Lưu Ảnh Cầu đồng thời soi sáng ra đạo đạo lưu quang.

Ba ngàn thế giới, vô tận thần quốc.

Phàm nhân cầu nguyện, công đức đầy trời.

Mọi người ở đây đều là sinh linh không tầm thường, trước đó Lý Trường Thọ còn nói qua nội tình trong đó.

Nhưng vào giờ phút này nhìn thấy những hình ảnh này, bọn họ vẫn như cũ có một chút chấn động.

"Ha ha!" Khổng Tuyên cười khẽ: "Đại giáo."

Hậu Thổ nhíu chặt lông mày, nhìn chăm chú vào tràng cảnh những sinh linh kia lễ bái, lại hỏi: "Đều làm tín đồ như vậy, ai sẽ lao động trồng trọt, thu thập đi săn?"

"Ài!" Lý Trường Thọ thở dài nói: "Nhưng tín đồ này đều cho rằng, trồng trọt thu hoạch, thu thập đi săn đều là do tiên thần ban cho, những người tuyên dương đạo này tại thế gian, tự cho mình là Tiên Thần Sứ, thật sự là phàm nhân, lại được cung phụng. Tất cả đều được gọi là công đức, phàm nhân thì như dê bò cỏ rác."

Hậu Thổ lại hỏi: "Nhân Tộc từ Thượng Cổ đã biết được lý lẽ "thiên mệnh bất quá chỉ là lời nói", vì sao bây giờ còn muốn thờ phụng những thứ này?"

"Nhân Tộc bây giờ tiên phàm tách ra, Luyện Khí Sĩ tự cho mình là thanh nhã, xem tục thế phàm trần là nơi ô trọc, không có cách nào so sánh cùng với Thượng Cổ."

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, lại nói: "Nhân Hoàng Nhân Tộc khó hiện, mà khí vận Nhân Hoàng ngưng tụ được, cũng bất quá là tại Nam Thiệm Bộ Châu, không có cách nào ảnh hưởng đến ba ngàn thế giới vụn vặt lẻ tẻ. Đạo Môn, chính là bị Tây Phương Giáo lợi dụng sơ hở như vậy."

Các cao thủ Đạo Môn ở bên cạnh lộ vẻ mặt suy tư.

Lý Trường Thọ chạm đến là thôi, cũng không nói thêm cái gì, có một số việc cũng không phải là thần thông quảng đại liền có thể thay đổi, cần mưu tính cẩn thận, bố cục lâu dài.

Sau đó, hắn dẫn chủ đề trở về chính đề ngày hôm nay, nói: "Tây Phương Giáo dù chưa làm khó dễ đối với Đạo Môn, nhưng nếu ngày hôm nay bọn họ đắc thủ, lấy thần quốc các nơi làm căn cơ trong đại kiếp, tiên binh liên tục không ngừng, cao thủ tầng tầng lớp lớp, hậu hoạn sẽ gần như vô tận. Các vị sư huynh, sư tỷ, ta là đệ tử Đạo Môn, không muốn thấy Đạo Môn suy yếu. Trước đây lão sư từng gọi ta đi vào bên trong Thái Thanh Quan tu hành ba năm, ngăn cản phương tây đại hưng vào lúc này, cũng là ý tứ của lão sư. Hậu Thổ nương nương, vãn bối lại mạo muội hỏi một chuyện. Nếu phương tây dùng này vô số hồn phách tích lũy bên trong thần quốc uy hiếp, nương nương lại sẽ đồng ý lập ra nơi luân hồi thứ hai?"

Hậu Thổ đứng trên sườn đồi cỏ, lặng im không nói.

Khổng Tuyên ở bên cạnh hừ một tiếng: "Nếu tạm thời nhân từ, sau này lại bồi dưỡng ra vô số sinh linh bị hương hỏa thần quốc khống chế như vậy, đó chính là bởi vì nhỏ mất lớn, cần gì phải do dự?"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại nói: "Hồn phách đều là ấn ký của sinh linh, Hậu Thổ đại đức, tất nhiên là không đành lòng."

Trong mắt Kim Linh Thánh Mẫu toát ra một chút lãnh ý, nói: "Nếu các vị không muốn làm ác nhân, đến lúc đó để bần đạo xử trí những u hồn kia là được."

"Đại kiếp sắp đến, sư muội đừng có tạo sát nghiệt, tránh cho rước lấy nghiệp chướng quấn thân, để cho kiếp vận thừa cơ hội." Đa Bảo đạo nhân nói một câu như thế, tiếp tục nhíu mày suy nghĩ.

Hoàng Long Chân Nhân nhỏ giọng hỏi: "Hẳn là...chỉ có một mình bần đạo là không biết chúng ta cụ thể muốn làm gì?"

Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười, truyền âm giải thích vài câu.

【 Tây Phương Giáo đang âm thầm xây dựng hệ thống luân hồi mới, đợi Luân Hồi Điện hoàn thành, bọn họ tất nhiên sẽ lấy ra hồn phách phàm nhân tích lũy tại hương hỏa thần quốc vài vạn năm trước đây.

Hiện tại khó giải quyết nhất, là nếu như Tây Phương Giáo bọn họ ra tay, hủy Luân Hồi Điện mà Tây Phương Giáo bọn họ mới lập, vô số hồn phách kia nên an trí như thế nào.

Những hồn phách này bị Tây Phương Giáo dùng hương hỏa công đức và bí pháp bảo vệ, chịu đựng qua năm tháng dài đằng đẵng, bản thân đã vô cùng yếu ớt, nếu không thể kịp thời luân hồi, liền sẽ tiêu tán trong thời gian ngắn... 】

Ôn nhu như Hậu Thổ, tự không muốn nhìn thảm kịch như vậy phát sinh.

Mà Tây Phương Giáo muốn lợi dụng, chính là điểm này.

Ở trong mắt của Lý Trường Thọ, điểm mấu chốt nhất của trận đánh cờ này, liền ở chỗ thái độ của Hậu Thổ nương nương.

Chỉ cần Hậu Thổ nương nương kiên định không thay đổi đứng ở phía sau bọn họ, không thừa nhận Tây Phương Giáo Luân Hồi Điện, đằng sau cũng chỉ là chuyện đấu pháp.

Thái Ất Chân Nhân vừa mới cởi bỏ trạng thái giam cầm, ở bên cạnh nói thầm: "Việc này là do Tây Phương Giáo tác nghiệt, chúng ta xoắn xuýt cái gì."

Hậu Thổ nương nương mang theo vòng cỏ rung động nhè nhẹ, Thái Ất Chân Nhân vô thức lui lại nửa bước, đứng ở phía sau Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Lý Trường Thọ cười nói: "Nương nương, nếu ta có thể an trí những hồn phách này thích đáng, nương nương có thể không cố kỵ nữa hay không?"

"An trí như thế nào?"

"Thượng sách là công chiếm Huyết Hải, không cho phương tây có cơ hội đặt chân tại U Minh Giới, nhưng việc này không khác gì trực tiếp toàn diện khai chiến cùng với Tây Phương Giáo, rất khó đạt thành. Trung sách chính là kịp thời ra tay vào trước khi đối phương thả ra vô số hồn phách này, cứu những hồn phách này, sau đó mau chóng an bài những hồn phách này đi Lục Đạo Luân Hồi. Hạ sách, nỗ lực hết sức."

Vân Tiêu vẫn luôn giống như người ngoài cuộc, không khỏi bị bốn chữ " nỗ lực hết sức " này chọc cho cười một tiếng.

Hắn cũng có thời điểm không có cách nào chu toàn.

Triệu Công Minh nói: "Định Hải Thần Châu có thể thử một lần."

Đa Bảo đạo nhân tìm tòi một hồi ở bên trong tay áo, rất nhanh liền túm ra một đống đồ vật, bao tải, bảo bình, bồn vu, bảo châu vân vân vân vân, đều có thể dùng để ôn dưỡng hồn phách, bảo tồn thần hồn...

"Tất cả mọi người cầm một ít, đến lúc đó có thể vớt liền vớt, nỗ lực hết sức."

Hậu Thổ nương nương ôn nhu nói: "Sự tình trên đời tóm lại là khó có viên mãn, nếu làm được thượng trung sách là không thể tốt hơn, nhưng cũng không nên cưỡng cầu. Hương hỏa thần quốc giam cầm chúng sinh, đây là mối hại lớn. Còn xin các vị không chỉ đứng tại Đạo Môn, cũng đứng ở phía chúng sinh để đối đãi việc này. Thế nhưng là cần ta làm cái gì?"

Lý Trường Thọ chắp tay nói: "Nương nương chỉ cần không nhận nơi luân hồi thứ hai, chuyện khác cứ giao cho chúng ta."

"Ừm." Hậu Thổ nhẹ nhàng gật đầu, đưa tay lấy xuống vòng cỏ trên đầu, đẩy về phía trước đưa.

Vòng cỏ này xoay chầm chậm, trôi về hướng Lý Trường Thọ, hóa thành kích thước như vòng tay, bọc ở bên trên cổ tay của Lý Trường Thọ.

Hậu Thổ nói: "Hãy dùng cho tốt."

Chương 910. -

"Nương nương yên tâm." Lý Trường Thọ chắp tay vái chào, biểu hiện không có một gợn sóng.

Xoay người lại, lại vái chào đối với các vị cao thủ.

Bao quát cả Khổng Tuyên ở bên trong, chín vị cao thủ cùng nhau hoàn lễ.

Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Đừng có mở miệng lải nhải! Ngươi am hiểu tính kế, chúng ta đều tâm phục, trực tiếp an bài là được."

"Ta đây cả gan." Lý Trường Thọ lấy ra một toà Lưu Ly bảo tháp trong ống tay áo phải.

Triệu Công Minh cười nói: "Tháp này nhìn thật quen mắt."

Khổng Tuyên cũng mỉm cười, nhớ tới...nhóm thổi đèn đêm đó.

"Các vị sư huynh sư tỷ cùng với Khổng Tuyên đạo hữu tạm thời ủy khuất một chút, tiến vào bảo tháp chờ đợi. Lại để cho ta tìm hiểu kỹ càng một phen, đợi thu thập đủ tin tức, định ra chi tiết kế hoạch kế tiếp, lại tìm chuẩn cơ hội, đột nhiên làm khó dễ, đánh cho bọn hắn không kịp trở tay!"

Chúng tiên liên tiếp xưng thiện, đều cảm thấy ổn.

Các cao thủ theo thứ tự bay vào Lưu Ly bảo tháp, Vân Tiêu cùng với Khổng Tuyên xếp ở cuối cùng.

Vân Tiêu tiên tử có một chút không yên lòng hỏi: "Không bằng ta ở bên ngoài với ngươi."

"Không cần!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Yên tâm, nếu nói thành sự, ta chỉ có đại khái năm thành nắm chắc. Nhưng nếu nói bảo mệnh, lần này ta nắm chắc cũng miễn cưỡng có chín thành tám."

"Ừm." Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt từ đầu đến cuối mang theo vài phần lo lắng, lại căn dặn vài câu bảo hắn đừng có cậy mạnh.

Lý Trường Thọ tất nhiên là mỉm cười đáp ứng.

Khổng Tuyên ngược lại là không nói thêm gì nữa, liền đơn độc đi vào một tầng bên trong Lưu Ly bảo tháp, không ở chung với những người khác.

Sau đó, Lý Trường Thọ ở bên trong ánh mắt có một chút tò mò của Hậu Thổ nương nương, ngồi trên mặt đất, bắt đầu bận rộn.

【 Tu vi lại cao hơn, cũng không thể tự tin mù quáng đối với thần thông của chính mình. 】

Núi cao còn có núi cao hơn, Chướng Nhãn Pháp, Biến Hình Thuật lại tinh xảo, cũng không gạt được người có tu vi "thần nhãn" cao hơn so với chính mình.

Lý Trường Thọ dùng đạo vận Thái Cực Đồ che khuất bản thân, khôi phục hình dáng tướng mạo chân thực trong thời gian ngắn, sau đó lấy ra bút kẽ lông mày, son phấn, bắt đầu cẩn thận phác hoạ.

Tại sao năm đó hắn lại nghiên cứu cải trang?

Một là vì "cải trang" cho Đạo Nhân Giấy, hai là cải trang cho bản thể.

Ngày hôm nay vừa vặn dùng đến đại pháp như vậy!

Chỉ trong chốc lát, khuôn mặt của hắn đã thay đổi trên "phương diện vật lý", giống nhau đến bảy tám phần với khuôn mặt chân thực của Lục Áp đạo nhân.

Sau đó, Lý Trường Thọ lấy ra hai cái bình ngọc ở bên trong tay áo, đổ từ trong bình ra Kim Ô chi huyết chính mình luyện ra tại trận đại chiến Bắc Châu, hóa Kim Ô chi huyết thành khí tức, quấn quanh toàn thân.

Ngay sau đó, hắn lại ở bên ngoài những khí tức này, xen lẫn từng tia từng tia Thái Dương Chân Viêm —— Thái Dương Chân Viêm không chỉ là thần thông bản mệnh của Kim Ô, mà còn có thể thu thập được ở bên trong tinh hạch Thái Dương Tinh, ở bên trong Động Suất Cung liền có lưu trữ, được chuẩn bị để luyện đan.

Lại...

Lấy ra hồ lô lớn trắng tím Trảm Tiên Phi Đao vác ở phía sau, đổi lại một thân đạo bào màu nâu, lại thi triển bí pháp biến hóa, hóa thành một lão đạo còng lưng.

Như thế, bốn tầng ngụy trang dưới đáy coi như đã xong.

Lý Trường Thọ xoay người, thu hồi đạo vận Thái Cực Đồ, chắp tay một cái đối với Hậu Thổ nương nương có chút ngu ngơ, cười nói: "Nương nương, có thể vô thanh vô tức đưa ta đi ra bên ngoài Phong Đô Thành hay không? Tốt nhất là trực tiếp xuyên qua đại trận Phong Đô Thành."

"Ừm." Hậu Thổ đáp ứng một tiếng, không nhịn được hỏi: "Ngươi..."

"Một chút bí pháp ngụy trang cần thiết." Lý Trường Thọ cười nói: "Vị Lục Áp đạo nhân này đã chết trong tay ta, nhưng Kim Ô nhất tộc sở trường về thần thông hỏa diễm, lại là thần điểu phi cầm, nếu ta bị người phát hiện ra, ta sẽ lợi dụng bí pháp Phượng

Tộc niết bàn để lừa lừa dối bọn họ."

"Thì ra là thế." Chẳng biết tại sao, trong giọng nói của Hậu Thổ nương nương, có chút gì đó không chắc chắn.

Bên trong Lưu Ly bảo tháp, các vị cao thủ Đạo Môn cùng với Khổng Tuyên mắt thấy tình cảnh này, biểu tình cũng là khác nhau.

Khổng Tuyên một mình một tầng nhẹ nhàng run rẩy khóe miệng, cho dù rất nhẫn nhịn, vẫn đã bật cười.

Mà cao thủ Đạo Môn trong cùng một tầng, không nhịn được từng người phát biểu một tí xíu, cách nhìn liên quan tới phong cách hành sự của Lý Trường Thọ...

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Là địch cùng với Trường Canh, quả nhiên là một việc phiền toái lớn."

Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Như vậy không khỏi quá...không biết nên hình dung như thế nào."

"Trường Canh làm việc chu toàn, chú ý cẩn thận, là tấm gương cho chúng ta!" Triệu Công Minh tất nhiên là khen ngợi không thôi.

Thái Ất Chân Nhân đút hai tay ở bên trong tay áo, nhún nhún vai: "Bần đạo cảm thấy các ngươi có thể đã hiểu lầm, hắn tám thành chính là đơn thuần sợ chết."

Vân Tiêu quét ánh mắt tới, khẽ cau mày...

Thái Ất Chân Nhân không biết chính mình như thế nào, hai chân mềm nhũn, thuận thế liền ngồi xếp bằng xuống, ngoài miệng không tự chủ được tăng thêm một câu: "Bất quá, ở trên phương diện trái phải rõ ràng, Trường Canh xưa nay không mập mờ!"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân mỉm cười gật đầu, Tiệt Giáo Đa Bảo, Triệu Công Minh vụng trộm đối mặt, từng người cười đến híp cả mắt.

Lại nghe ngoài tháp truyền đến tiếng nói già nua của Lý Trường Thọ sau khi ngụy trang: "Nương nương chờ một lát, ta cần thi triển Hóa Hình Thuật trước."

Các vị cao thủ cùng nhau hướng ra phía ngoài dò xét, trơ mắt nhìn Lý Trường Thọ hóa thành một nữ đồng Tu La tộc, tóc bạc, mắt đỏ, rất phổ biến ở bên trong Huyết Hải.

Nữ đồng này lại thi triển thêm vài tầng biến hóa, hóa thành một con thằn lằn lớn chừng ngón cái, lại biến thành hình dạng trong suốt, hoàn toàn ẩn giấu khí tức.

Chúng tiên, Hậu Thổ không nhịn được cùng nhau đưa tay nâng trán.

Tiểu thằn lằn quay đầu bò lên mấy bước, cấp tốc chui vào trong vòng ánh sáng bảy màu phía trước, bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa...

Mà lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ, Tháp đại gia vừa vui vẻ, vừa cười mắng: "Tiểu đồ đệ ngươi làm gì vậy? Lão gia cũng đều đã đưa Đồ lão đại cho ngươi đội trên đỉnh đầu, chính là để cho ngươi đi buông tay đánh một trận! Mà ngươi thì sao, lại là gọi người, lại là cải trang trang điểm, như vậy cũng quá tổn hại uy danh Thái Thanh chúng ta. Ngươi liền trực tiếp đi đến chỗ sâu Huyết Hải, ta và Đồ lão đại đồng loạt ra tay, liền xem như Thất Bảo diệu thụ khốn nạn kia đến cũng không thể cản được."

Không Gian Xích • bản chân chính đáp: "Đúng vậy!"

Một tiếng nói khó phân âm dương, hỏi ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ: "Vì sao muốn mời nhiều đệ tử Đạo Môn như vậy?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười hai tiếng, hỏi ngược một câu: "Nếu canh giữ ở Luân Hồi Điện thứ hai kia chính là Thánh

Nhân phương tây, có các vị bảo vệ, có lão sư che chở, ta có lẽ sẽ có thể toàn thân trở ra, nhưng việc này chẳng lẽ không phải là không có cơ hội xoay chuyển?"

Chương 911. -

Tháp đại gia xem thường: "Thánh Nhân âm thầm chấn động đại đạo thì cũng thôi đi, còn đích thân ra tay làm thủ vệ?"

"Đây là việc mà ai cũng không dám nói chính xác." Thái Cực Đồ đối với chuyện này, ngược lại là ngoài ý muốn tán thành.

Tháp đại gia cười hắc hắc: "Đồ lão đại nói rất đúng, lão gia thưởng thức tiểu đồ đệ nhất, không phải chính là hắn làm việc ổn định sao? Bất quá, chỉ bằng vào những đệ tử Thánh Nhân này, cũng không phải là đối thủ của Thánh Nhân."

Lý Trường Thọ cười cười, biến thành tiểu thần lần nhanh chóng bò lên ở trong hư không, tiến vào chỗ sâu Huyết Hải.

Có một số việc không có cách nào giải thích cho người khác, chính hắn rõ ràng là được.

Lúc này hết thảy bố trí của hắn, mời các vị cao thủ đến, đều bất quá là vì vào lúc đột nhiên bị Thánh Nhân đánh lén, có thể bảo đảm trì hoãn trong chớp mắt, để Thánh Nhân lão gia phe mình chạy đến nơi đây.

Có Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp, Không Gian Xích.

Phối hợp với Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, Định Hải Thần Châu của Triệu đại gia, Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu tiên tử, Long Hổ Như Ý của Kim Linh Thánh Mẫu,"bảo khố" của Đa Bảo đạo nhân, đỉnh của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, miệng của Thái Ất Chân Nhân...

Nắm chắc bảo mệnh lúc chính mình tao ngộ Thánh Nhân, suy tính như thế nào cũng đều hơn chín thành tám.

Liếc nhìn vòng cỏ trên cổ tay, cảm thụ được lực lượng thất tình lục dục lẳng lặng chảy xuôi trong đó, Hậu Thổ nương nương cũng cho chính mình một phần thực lực bảo mệnh.

Lý Trường Thọ kỳ thật còn chuẩn bị thêm một tầng bảo hộ.

Hắn cố ý mời Hoàng Long Chân Nhân đến đây, tuyệt đối không phải bởi vì Hoàng Long Chân Nhân là long thành thật, thuần túy là...

Vị này chính là phúc tinh ẩn!

Ở bên trong đại kiếp Phong Thần nguyên bản, Hoàng Long bị bắt nhiều lần như vậy, bị treo cổ ở cửa Thương Quân, bị người giật bím tóc nhiều lần như vậy, cũng đều không chết?

Thọ rất mê tín.

Cộc cộc cộc!

Con thằn lằn mờ với chiếc cổ dài vươn dài, bốn cái chân gầy guộc đạp điên cuồng, trườn ra mấy ngàn trượng ở trên Huyết Hải đậm đặc, cảnh giác đứng nhìn xung quanh...

Nó đang bị thứ gì theo dõi.

Trong thoáng chốc, một bóng đen lao ra từ dưới Huyết Hải, một cái miệng to như chậu máu, hút tiểu thằn lằn đi, chỉ để lại vòng xoáy nhàn nhạt, cùng với vài tiếng nhai nuốt...

Bởi vì nước Huyết Hải quá mức sền sệt, vòng xoáy đảo mắt liền trở nên yên tĩnh.

Con hung thú đi săn thành công kia lặng lẽ bỏ đi, không dám để lộ một chút khí tức nào, cấp tốc chìm vào sâu trong Huyết Hải.

Ngoài trăm dặm, Lý Trường Thọ mắt thấy một màn này, cúi đầu nhìn tiểu thần lằn do chính mình biến thành...

Đầu năm nay, làm một sinh vật tầng dưới chót tại Huyết Hải, cũng rất không dễ dàng.

Vứt bỏ tạp niệm, thôi phát Phong Ngữ Chú • Vạn Lý Tầm Phong đến cực hạn, tâm thần của Lý Trường Thọ mở ra sáu thành, phân biệt những tin tức nghe được tại các nơi.

Chính là nơi đây, đại đạo chấn động, địa phương cao thủ Tu La tộc tụ tập, ngay ở phía dưới này...

Huyết Hải, chỗ giao hội của Ô Tuyền thiên địa, cực kỳ dơ bẩn.

Lúc Thượng Cổ, Huyết Hải gần như vô biên vô hạn, đại năng tiên thiên Huyết Hải Minh Hà lão tổ nổi danh Hồng Hoang, sáng tạo A Tu La, khai sáng "Sát" giáo, danh xưng Huyết Hải không khô, Minh Hà không chết.

Đáng tiếc là về sau không theo kịp thời đại.

Lúc Hậu Thổ sắp thân hóa lục đạo bàn, một vị Đại Pháp Sư không nguyện ý lộ ra tính danh nào đó tại Thượng Cổ, dựa vào mấy món chí bảo Nhân Giáo, liên thủ với Hậu Thổ và Tử Tiêu Thần Lôi, xoá bỏ Minh Hà lão tổ.

Lời đồn "Huyết Hải không khô Minh Hà không chết" liền tan thành mây khói như vậy.

Sau đó, Hậu Thổ nương nương thân hóa Thiên Đạo chí bảo Lục Đạo Luân Hồi Bàn, phân chia U Minh Giới, mở đường Địa Phủ, hình thành thiên địa nhân Tam Giới.

Huyết Hải bốc hơi hơn phân nửa, phần còn sót lại ở phía tây U Minh Giới, nhưng vẫn chiếm cứ hơn non nửa U Minh Giới...

Thiên địa phân chia thanh khí trọc khí, âm dương lẫn lộn, nửa nọ nửa kia, Huyết Hải liền sẽ không có khả năng hoàn toàn tiêu tán.

Tu La tộc và chúng hung thú sinh tồn ở bên trong Huyết Hải cũng chưa bị diệt sạch, đến ngày hôm nay đã dần dần khôi phục một chút nguyên khí.

Mặc dù Tu La tộc không có cách nào lại cường thịnh như thời kì cuối Viễn Cổ, lúc đầu Thượng Cổ, nhưng cũng miễn cường coi như đại tộc bên trong thiên địa, chiếm cứ một chỗ cắm dùi ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, sau khi đầu nhập Tây Phương Giáo lại đạt thêm được một ít khí vận.

Thời gian không đợi ai, đêm dài lắm mộng.

Lý Trường Thọ hóa thành tiểu thằn lằn chui vào Huyết Hải từ chỗ này, thí triển bí pháp thủy độn, toàn lực ẩn tàng khí tức dao động, thăm dò vào sâu trong Huyết Hải.

Bên trong Huyết Hải, cũng có thể được gọi là một thế giới khác.

Lúc Lý Trường Thọ độn tới nơi đây, liền thấy rất nhiều "bọt khí" tồn tại bên trong Huyết Hải, bên trong "bọt khí" lơ lửng từng "hòn đảo" to to nhỏ nhỏ, trên đó có không ít bộ lạc Tu La tộc phân bố.

Ngoài ra còn có không ít Tu La lang thang tại các nơi.

Đặc điểm của Tu La tộc, chính là nữ tử đều xinh đẹp, nam tử tự do phát huy, mỹ nhân tuyệt sắc có thể thấy được khắp nơi ở đây, và những 'ca ca' có nhan sắc hù dọa trẻ em cũng rất đa dạng.

Nếu Thiên Nhai Các tới đây chiêu mộ...

Tư duy quá mức phát tán, phải thu liễm, phải thu liễm.

Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không nhìn những nữ tử Tu La tộc này nhiều, dù sao thì Vân Tiêu tiên tử cũng ở ngay bên trong Lưu Ly bảo tháp, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của chính mình.

Sau khi thu thập được đủ thông tin chi tiết và toàn diện, hắn tiếp tục lặn sâu, lặng yên không tiếng động tới gần chỗ sâu Huyết Hải.

Lặn xuống không biết bao nhiêu dặm, máu đục sền sệt xung quanh, lại bắt đầu trở nên nhợt nhạt.

Tiếp tục lặn xuống, độ đục mờ dần, phía dưới ngược lại là xuất hiện từng tia từng tia khí tức tiên linh!

Trong thoáng chốc, Lý Trường Thọ như là xâm nhập vào một mảnh tiên cảnh giấu ở nơi sâu nhất dưới mặt đất.

Bởi vì cái gọi là, vạn vật đều mang âm và dương, độc dương không sinh, cô âm không dài, âm dương đến cực hạn thì hoá thành lẫn nhau...

Đủ loại đạo lý này, đều ẩn chứa ở bên trong một bức âm dương song ngư đồ đơn giản.

Giảm tốc thân hình, phân tích khí tức nơi đây, Lý Trường Thọ thay đổi phương thức ẩn nấp, cũng không liều lĩnh.

Đại đạo rung động hắn cảm giác được trước đây, đầu nguồn ở ngay trong phương viên vạn dặm nơi đây.

Bên trong Lưu Ly bảo tháp, các vị cao thủ Đạo Môn cũng đang dò xét hoàn cảnh xung quanh, thuận tiện phát biểu một chút kiến giải của từng người, trong lúc lơ đãng biểu lộ ra một chút đạo cảnh tự thân.

Khổng Tuyên sống một mình một tầng, vào giờ phút này đứng ở phía trước cửa sổ bảo tháp, ngắm nhìn phong cảnh Huyết Hải.

Mấy ngàn dặm phía dưới không có một chút dị dạng nào, nhưng Lý Trường Thọ đột nhiên ngừng lại...

Hắn ẩn thân ở bên trong một đoàn lưu quang bảy màu rực rỡ, duy trì Phong Ngữ Chú, cũng đưa nội dung Phong Ngữ Chú thám thính được vào Lưu Ly bảo tháp —— để các vị đại lão hỗ trợ phiên dịch.

Chương 912. -

Bên trong bảo tháp vang lên một hồi tiếng nói "cô lực cô lực, mộc đại mộc đại, phun đi ẩu đi" cổ quái.

Đây là Tu La cổ ngữ.

Đa Bảo đạo nhân lộ vẻ mặt mỉm cười, tìm tòi một hồi ở bên trong tay áo, lấy ra một kiện bảo vật hình dạng mai rùa, bảo vật tản mát ra tiên quang màu xanh nhạt.

Những âm thanh đối thoại huyên thuyên này, lập tức hóa thành tiếng người: "Bọn họ vừa mới truyền tin nói, vị Thuỷ Thần kia đã tham dự việc này, mọi người cẩn thận một chút, tuyệt đối không được thư giãn."

"Thuỷ Thần quỷ kế đa đoan, biến hóa khôn lường, tâm còn muốn bẩn hơn Huyết Hải, tay còn muốn đen hơn so với lão tổ, chúng ta sẽ tuyệt đối không phải là đối thủ. Ài, nói cho cùng, chúng ta hiện tại chỉ là bị Tây Phương Giáo sử dụng."

"Tây Phương Giáo đang lợi dụng chúng ta, chúng ta cũng đang lợi dụng bọn họ. Tây Phương Giáo tối thiểu nhất là có Thánh Nhân tồn tại, chúng ta không có lão tổ che chở, tại Hồng Hoang chỉ có thể là cá mặc cho người thịt. Lần này, là cơ hội cuối cùng của Huyết Hải nhất tộc chúng ta. Cho dù là liều cái mạng này, chúng ta phải tranh giành nơi sinh tồn cuối cùng cho hậu bối!"

"Không cần nói nhiều, nói không chừng Thuỷ Thần đang nghe lén, chú ý các nơi, bất kỳ động tĩnh gì cũng đều không thể bỏ qua, thà giết lầm còn hơn bỏ sót."

"Thà giết lầm còn hơn bỏ sót."

"Đồng tộc cũng không thể tự tiện xông vào!"

Bên trong góc bảo tháp, Vân Tiêu nói nhẹ vài câu đối với Kim Linh Thánh Mẫu, hai vị tiên tử đại năng cùng nhau bóp pháp ấn, che lấp đạo vận dao động cho lẫn nhau, lại đồng thời nhấn một ngón tay đối với phía trước.

Các nàng hợp lực thi triển ra Vân Kính Thuật, soi sáng ra nơi phát ra đoạn đối thoại này.

Đó là ở dưới đáy Huyết Hải, một tòa thành lớn đổ nát được bao phủ bởi trận pháp lơ lửng trong nước, mấy trăm đạo thân ảnh đứng bên ngoài trận pháp, mỗi người đều quấn trong sát khí màu đen nhạt.

Tu La tám tay có thể thấy được khắp nơi, càng là có một ít Tu La hai tay sát khí nồng đậm, vừa nhìn liền biết đó là hung thần Huyết Hải không dễ chọc.

Bọn hắn dường như đang bảo vệ thứ nào đó.

Ở dưới những thân ảnh này, là tầng tầng lớp lớp đại trận, mà ở dưới đại trận, dường như còn có giấu giếm bố trí.

Đa Bảo đạo nhân truyền âm nói những gì hiện ra cho Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ cẩn thận nghe một hồi, liền lặng lẽ tiếp cận thành lớn phía dưới.

Bên trong Lưu Ly bảo tháp, Hoàng Long Chân Nhân trầm ngâm nói: "Những cao thủ Tu La tộc này trấn giữ nghiêm mật như vậy, trận pháp nơi đây cũng đều không đơn giản, nên làm như thế nào mới có thể đi vào?"

Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Loại trận pháp trình độ này, làm sao có thể chống đỡ được Thuỷ Thần? Hắn luôn luôn có thể chui vào trận pháp."

Rõ ràng muốn nói lại không dám nói lung tung.

Triệu Công Minh lại nói: "Nơi đây dễ thấy như thế, có phải là một chỗ cạm bẫy hay không?"

"Tám thành là thế, việc này có quan hệ đến giáo vận Tây Phương Giáo, càng là đã được bọn họ mưu tính trong thời gian dài, chắc chắn sẽ không bị chúng ta tìm được nhẹ nhõm như thế..." Đa Bảo đạo nhân sờ cằm cẩn thận suy tư, cho ra kết luận như vậy.

Các cao thủ cẩn thận suy nghĩ, cũng cảm thấy khả năng như vậy là khá cao, bày ở ngoài sáng nghênh ngang như thế, rất có thể có vấn đề.

Nhưng tiếp tục suy tư sâu hơn, lại cảm thấy rằng điều này có thể là cố ý, thực tế là không chắc chắn...

Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm giọng nói: "Trường Canh tuyệt đối sẽ không dễ dàng trúng tính kế như thế, chúng ta cứ an tâm."

Vừa dứt lời, Lưu Ly bảo tháp chính là khẽ run lên.

Lại là Lý Trường Thọ mang theo bảo tháp, dựa vào Thái Cực Đồ trốn vào hư không "bên ngoài" một lần nữa, chui vào trong thành lớn phía dưới.

Triệu Công Minh cười nói: "Xem ra, cân nhắc của chúng ta, vẫn là không sâu bằng Trường Canh."

Chúng đạo sĩ đều chấp nhận.

Thái Ất Chân Nhân lại nhỏ giọng nói: "Làm sao lại có cảm giác là chúng ta suy nghĩ nhiều? Tên gia hỏa Trường Canh này làm việc luôn đạt tới ổn thỏa, hắn chắc chắn sẽ không buông tha dò xét nơi này..."

Hoàng Long Chân Nhân hỏi: "Như vậy, nếu nơi đây là cạm bẫy thì làm sao bây giờ?"

"Đây không phải là lý do chúng ta tới nơi đây?"

Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh cười một tiếng, các vị tiên nhân Đạo Môn lộ ra một chút ý cười.

Xác thực, bọn họ cùng nhau ra tay, nơi đây tự nhiên không cần sợ.

Kế tiếp, Lý Trường Thọ làm việc, tiếp tục làm mới sự hiểu biết của họ về từ "ổn định".

Uy năng Thái Cực Đồ khó lường, Đại Pháp Sư từng dựa vào Thái Cực Đồ trực tiếp xuyên qua không gian, tùy ý đi lại ở "không gian bên ngoài".

Lý Trường Thọ mặc dù cảnh giới không đủ, nhưng cũng có thể miễn cưỡng nhảy vào bên ngoài không gian.

Hắn mở ra một cánh cửa thái cực, thân hình chui vào trong đó, cẩn thận từng li từng tí, đi một dò xét ba, đi ngang qua người mấy lão Tu La, tiến vào phạm vi thành lớn.

Thế giới xung quanh mông lung, bóng người, kiến trúc uốn lượn, Lý Trường Thọ có thể lờ mờ nhìn thấy những con đường đan xen.

Thái Cực Đồ dẫn hắn tiến vào, dường như là tồn tại ở giữa thiên địa và đạo tắc, một bức tường kép kỳ diệu nào đó...

Nhưng tiếc là, Lý Trường Thọ không có cách nào dựa vào phương pháp này tra đến cùng.

Đối phương rõ ràng đã cân nhắc đến điểm này, hoặc là biết uy năng Thái Cực Đồ, Lý Trường Thọ dựa vào Thái Cực Đồ, liên tiếp vượt qua mười mấy tầng đại trận phòng hộ tại "Không gian bên ngoài", linh giác trong đáy lòng run rẩy.

Đồ lão đại nói: "Không qua được."

Đại đạo ấn ký giao thoa phía trước, một tòa đại trận phong kín không gian trong ngoài, như là sát trận, lại như khốn trận, tạo nghệ của người bày trận là không thể coi thường.

Có thể ngăn cản Thái Cực Đồ...

Đại trận do Thánh Nhân bố trí?

Lý Trường Thọ hóa thành tiểu thằn lằn, đứng tại không gian bên ngoài lẳng lặng suy tư, rất nhanh liền bỏ đi ý nghĩ mạnh mẽ xông tới, lặng lẽ lui lại.

Một tia truyền âm, cũng vang lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, lại là Đa Bảo đạo nhân: "Nơi đây có đạo vận Thánh Nhân, tám thành là một chỗ cạm bẫy, Trường Canh hãy cẩn thận."

Tiểu thằn lằn chậm rãi gật đầu, cũng không có thay đổi lộ tuyến hành động.

Hắn tiếp tục ở không gian bên ngoài, tìm tòi qua lại mấy lần, sau lật cả đáy tòa thành lớn này lên, rốt cuộc xác định được một góc thành an toàn, lặng lẽ chui trở về bên trong thiên địa...

Nơi đây bố trí rất nhiều sát trận, toà cung điện tổn hại ở chính giữa thành lớn kia, chính là nơi nằm trong phạm vi chúng sát trận bao phủ.

Hơn nữa, Lý Trường Thọ lục soát các nơi trong thành lớn tại "Không gian bên ngoài", cẩn thận điều tra trận pháp bố trí nơi đây, phát hiện ra một chỗ chi tiết mấu chốt...

Phương hướng hết thảy sát trận phun trào linh lực, phương hướng hết thảy đại trận phát ra uy năng, là đối với bên trong, mà không phải đối với bên ngoài.

Hết thảy khốn trận phân bố linh lực, cũng đều là thiên về bên trong, mà không phải thiên về bên ngoài.

Nói một cách khác, người bố trí nơi đây, là muốn dựa vào đại trận tiêu diệt sinh linh tiến vào cung điện...

Chương 913. -

"Là cạm bẫy không thể nghi ngờ."

Bên trong bảo tháp, Hoàng Long Chân Nhân không khỏi thở dài: "Thánh Nhân ra tay bố trí trận pháp, đại đạo chấn động gây nên chú ý của Trường Canh, bố trí nơi đây chỉ sợ là đặc biệt nhằm vào Trường Canh...dụng tâm ác độc, thật sự khó mà diễn tả bằng lời."

Tiên thức truyền âm của Lý Trường Thọ rơi vào Lưu Ly bảo tháp: "Có lẽ không có đơn giản như vậy."

"Coi chừng, hết thảy đều coi trọng tự vệ thì tốt hơn." Triệu Công Minh như thế dặn dò.

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, giải trừ bộ dáng "Tiểu thần lần", hóa thành bộ dáng lão đạo cõng hồ lô.

Thân hình hắn duy trì trạng thái phai mờ, xếp bằng ở một góc tòa thành lớn này. Lại đưa tay gỡ xuống "Vòng cổ thất tình lục dục" trên cổ tay, để vào một túi bảo nang, nhưng lại không đóng kín bảo nang.

Liền nghe được tiếng thở dài lượn lờ, từng tia từng tia làn sóng màu lam nhạt tiêu tán ở quanh người Lý Trường Thọ, cảm xúc bi ai lan ra nơi xa.

"Ta thật thê thảm, thật vất vả mới ra ngoài một lần, còn bị ném vào trong chiếc túi lạnh lẽo này, ngay cả nhìn cũng không thấy bên ngoài, còn bị xem như pháp bảo để dùng..."

Lý Trường Thọ: "..."

Tạm thời giữ yên đi, trình độ bi thương này vừa vặn thích hợp.

Đám cao thủ Tu La tộc phía trên tòa thành lớn kia, không có một chút nào phát giác được thất tình lục dục dao động như vậy.

Trong chốc lát, những nam nữ Tu La tộc này tinh thần chán nản, từng người thở dài, không một ai may mắn thoát khỏi.

Có một nữ tử Tu La tộc thấp giọng thì thào: "Chúng ta, thật sự là chủng tộc bị vứt bỏ sao?"

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng, bên cạnh lập tức truyền đến một tiếng kêu gào mang theo tiếng khóc nức nở: "Ta không phục! Đây là thiên mệnh gì! Đây là mệnh đồ gì!

Ta Tu La tộc vĩnh viễn không làm nô! Vĩnh viễn vĩnh viễn không...ài...nói chuyện này lại có ý nghĩa gì, nói lại để cho ai nghe chứ?"

"Tội gì phải khổ như thế chứ? Cần gì chứ? Có ý nghĩa sao?"

"Chúng ta đau khổ giãy dụa vì cái gì? Thiên địa để cho chúng ta tự sát, tự sát chẳng phải là xong?"

Tiếng lầm bầm và tiếng khóc vang lên khắp nơi.

Nhóm Tu La tộc sau khi chìm vào tình cảnh như vậy đều không nhận ra rằng mình đang bị người khác tính toán, từng người đều cảm thấy buồn bã.

Chợt nghe một tiếng hô to, một vị Tu La tám tay đột nhiên giơ tám lòng bàn tay lên, động tác chỉnh tề, lòng bàn tay đập vào đầu của mình.

"Lão tổ, ta đi giúp ngài!"

Phịch một tiếng, tám lòng bàn tay, tám cú đánh nặng nề, cơ thể không đầu của vị Tu La kia chậm rãi nằm vật xuống.

Lập tức liền có hơn mười mấy vị Tu La tộc bị ảnh hưởng, rơi vào đau buồn khôn cùng, tự sát tại chỗ.

Dần dần, càng nhiều Tu La tộc bắt đầu sinh ra ý nghĩ tiêu cực như vậy, một đám không ngừng la hét, lẩm bẩm, dường như đang cố gắng thuyết phục chính mình.

Người tự sát, càng ngày càng nhiều.

Hơn phân nửa Tu La đã là khóc không thành tiếng, nghĩ đến cuộc sống khốn khổ, nghĩ đến đủ thứ gian khổ. Bọn hắn hiếm khi tu đạo tâm, lúc này khả năng chống cự đối với lực lượng thất tình lục dục cơ hồ bằng không.

Lý Trường Thọ dùng hai tay kết ấn, nói một câu đối với bảo nang trong tay: "Có thể mời hóa thân tức giận cùng nhau ra tay hay không?"

"Ta không quan tâm!"

"Ồ? Thái Ất sư huynh, sao ngươi lại ra làm gì?"

"Tên khốn kia ở đâu!"

Quang mang bảy màu trên vòng cỏ lưu chuyển, bên trong bảo nang nhiều thêm một cái bóng mờ, tìm kiếm trái phải ngay tại kia.

Từng tầng từng tầng gợn sóng màu đỏ nhạt, khuếch tán ra ở trong thiên địa.

Tiểu Khổ thở dài: "Chúng ta đều là sinh ở trong cỏ, ngươi còn suy nghĩ sử dụng chúng ta như thế nào, đối phó với chúng ta, lương tâm sẽ không cắn rứt?

"Ta quá thảm rồi, vì sao lại muốn làm bằng hữu với ngươi..."

"Ta càng thảm hơn, bằng hữu duy nhất cũng không còn nữa."

Hóa thân tức giận: "Ngươi đang trêu chọc ta!"

Lý Trường Thọ: "..."

Bi ai, phẫn nộ, tập hợp lực lượng chúng sinh và tu vi cảnh giới của Hậu Thổ hình thành hai cỗ hóa thân thất tình lục dục, đồng thời làm khó dễ!

Trong lúc nhất thời, ở bên ngoài thành lớn đổ nát, chúng Tu La ngửa đầu gầm thét, bên trong thiên địa phảng phất như xuất hiện mấy trăm đầu hung thú sắp chết, phát ra từng tiếng gầm rú không cam lòng...

"Tu La không chết! Huyết Hải không khô!"

"Chúng ta muốn báo thù cho lão tổ, muốn báo thù cho lão tổ!"

"Tây Phương Giáo đang lợi dụng chúng ta!"

"Sống như vậy thì có ý nghĩa gì!"

Lý Trường Thọ lẳng lặng nhìn cảnh tượng này, dựa vào Không Minh Đạo Tâm chống cự lực lượng thất tình lục dục.

Trước sau chỉ chốc lát, tràng diện liền hoàn toàn mất khống chế.

Bắt đầu có Tu La tộc rơi vào sát ý, dần dần điên cuồng, tấn công đồng tộc, công kích trận pháp nơi đây, giơ đao chém chính mình...

Lý Trường Thọ hơi suy tư, quan sát biểu hiện của chúng Tu La nơi đây, cuối cùng chọn một vị Tu La hai tay thực lực tương đối cao, tâm cảnh lại bất ổn nhất, bắt đầu dùng tiên thức truyền âm.

【 Át chủ bài: truyền âm dụ hoặc 】

"Hài tử, ngươi có muốn...đạt được lực lượng của lão tổ ta không?"

Ách, làm sao lại có loại cảm giác quen thuộc làm nhân vật phản diện đại ma vương.

Bên trong bảo tháp, Hoàng Long Chân Nhân kinh ngạc cảm thụ tình hình bên ngoài, há mồm lại không nói gì.

Đây chính là lực lượng thất tình lục dục?

Cũng may, lực lượng thất tình lục dục cũng không chảy vào Lưu Ly bảo tháp, chúng tiên nơi đây cũng không cần hao tâm tổn trí chống cự.

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Phàm là các loại phiền toái chuyện rơi vào trong tay Trường Canh, sao đều đơn giản đến như vậy."

Đa Bảo đạo nhân vừa dứt lời, một vị Tu La hai tay bị Lý Trường Thọ "mê hoặc" đột nhiên quay người, liều lĩnh phá tan trận pháp lung lay sắp đổ trước mặt, tiến về chính giữa thành lớn, đập về phía tòa đại điện tồn tại đạo vận Thánh Nhân kia!

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng, ít nhất cũng có ba ~ bốn mươi vị Tu La tám tay, Tu La sáu tay theo sát phía sau, như từng viên sao chổi, vọt tới đại điện!

Sát trận bị phát động, đạo đạo ánh vàng nở rộ, kiếm khí ngàn trượng tung hoành, trong thành tràn đầy gió tanh mưa máu.

Thân ảnh của Lý Trường Thọ, chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy gì nữa ở góc kia...

Trống không?

Dưới đáy Huyết Hải, bên trong thành lớn đổ nát rơi vào hỗn loạn, đám cao thủ Tu La tộc kia không hiểu ra sao liền sụp đổ, vừa phẫn nộ vừa buồn bã, sát ý khó định, hành vi càng ngày càng điên cuồng...

Lý Trường Thọ lợi dụng lúc hỗn loạn để câu cá, dùng Thái Cực Đồ đục xuyên tầng tầng trận pháp nơi đây, lặng lẽ xâm nhập xuống dưới thành lớn.

Nhưng lúc hắn cẩn thận dò xét tình huống phía dưới, cũng không khỏi khẽ nhíu mày.

Phía dưới chỉ có linh khí hóa thành mây mù, ngoài ra thì không có vật gì.

Giống như là hư không trên chín tầng trời, nếu lại tiếp tục chìm xuống dưới đáy Huyết Hải, cũng tương tự sẽ là thiên ngoại hư không.

Phán đoán sai rồi?

Thân hình của Lý Trường Thọ nhanh chóng chìm xuống, nhanh chóng rời xa thành lớn.

Những cao thủ Tu La tộc này, trận pháp bố trí phức tạp bên trong thành lớn đổ nát, tình hình phía dưới thành lớn...

Phảng phất như đều đang cố gắng chứng minh, nơi đây bất quá chỉ là một chỗ cạm bẫy, là cạm bẫy bị Lý Trường Thọ mượn nhờ lực lượng thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương hóa thân, nhẹ nhõm phá mất.

Chương 914. -

Bên trong Lưu Ly bảo tháp, chúng cao thủ Đạo Môn lúc này đều đang trầm tư.

Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Rất rõ ràng, nơi đây hoặc là một chỗ cạm bẫy nhằm vào Trường Canh sư đệ, hoặc là mục tiêu hấp dẫn chúng ta đến đây, giương đông kích tây."

"Ừm..." Triệu Công Minh vuốt râu ngâm khẽ, cân nhắc một chút câu chữ, dùng giọng nam trầm thấp thuần hậu nói: "Chúng ta tiếp theo, nên đi phương nào tìm?"

Làm nổi bật sự điềm tĩnh, mạnh mẽ, thượng lưu ưu nhã.

Kim Linh Thánh Mẫu đáp lời: "Lúc này đại kiếp đang đến gần, thiên cơ lẫn lộn, Huyết Hải lại không phải là Tứ Hải, có nhiều vô số kể chỗ dị thường, cũng ẩn giấu không ít hung thú có thực lực mạnh mẽ. Muốn tìm kiếm ra chỗ Tây Phương Giáo lập Luân Hồi Điện, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản."

Thái Ất Chân Nhân đút hai tay ở bên trong tay áo, cười nói: "Có Trường Canh ở đây, chúng ta thay vì lo lắng chuyện này, chẳng bằng lo lắng nên ứng đối ra sao nếu hóa thân thất tình lục dục lại mất khống chế."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nghe vậy khẽ cau mày, thấp giọng nói: "Sư huynh, hóa thân tức giận đã trở về vòng cỏ, trước tiên có thể trèo xuống từ trên người bần đạo không?"

"Ừm?" Thái Ất Chân Nhân cúi đầu liếc nhìn, xấu hổ cười một tiếng, nhảy xuống từ trên vai trái của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, đưa tay lướt qua đầu vai của Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

"Tình thế tạm thời cấp bách, tình thế tạm thời cấp bách."

Đa Bảo đạo nhân đề nghị: "Nếu không, chúng ta tách ra tìm kiếm?"

"Đại sư huynh, chúng ta nhất định không thể tách ra." Vân Tiêu nói: "Vừa rồi Đại Đức Hậu Thổ đã từng nói, trước đây là Thánh Nhân ra tay kích thích luân hồi đại đạo, như vậy nói không chừng, lúc này Thánh Nhân liền canh giữ ở nơi yếu hại. Trường...hắn mời chúng ta đến đây, chính là vì ứng đối với tình huống như vậy. Nếu chúng ta tách ra, chẳng phải sẽ bị Tây Phương Giáo tiêu diệt từng bộ phận?"

Triệu Công Minh nghiêm mặt nói: "Đại sư huynh, Nhị muội ta nói rất đúng."

"Vậy còn có thể sai sao? Khẳng định là nói đúng!" Đa Bảo đạo nhân vội nói: "Vừa mới rồi là vi huynh lỡ lời, sư muội chớ trách."

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh không nhịn được vui vẻ, cười nói: "Hai giáo chúng ta, đều có giáo tình tại đây nha."

Bốn vị cao thủ Tiệt Giáo nhíu mày nhìn lại, hai chân của Thái Ất Chân Nhân có một chút mềm nhũn. Cũng may là Hoàng Long Chân Nhân ở bên cạnh kịp thời mở miệng, cười đổi chủ đề, trò chuyện kế tiếp nên ứng đối ra sao...

Chúng tiên thảo luận một hồi, đều không có biện pháp hữu hiệu khác.

Hoàng Long Chân Nhân lại hỏi: "Trường Canh sư đệ vì sao còn đang chìm xuống?"

"Trước tiên đừng quấy rầy hắn, Trường Canh hẳn là đang toàn tâm tính toán sự tình kế tiếp." Triệu Công Minh nói: "Chúng ta cũng không thể đều đặt gánh nặng như vậy ở trên vai Trường Canh, ai khá hiểu rõ đối với Huyết Hải?"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đột nhiên mở miệng: "Ra rồi."

Thì ra là Lý Trường Thọ đã xông ra khỏi mảnh linh khí tinh khiết kia, phía trước là hư không đen kịt.

Tiên thức không còn bị ngăn cản, tự động kéo dài ra, Lý Trường Thọ chỉ có thể cảm nhận được ấn ký đại đạo tàn khuyết không đầy đủ, cùng với màng thiên địa hơi mỏng, do lực lượng Thiên Đạo ngưng tụ thành sâu trong hư không kia.

Theo lệ cũ, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên tầng tầng cảm ngộ, bị hắn tạm thời thu hồi, trở về lại cẩn thận thể hội.

Từng lên chín tầng trời, với tay liền có thể hái được nhật nguyệt tinh thần.

Từng xuống Cửu U, tận cùng Huyết Hải cũng đều quy về hư vô.

Nhưng tiếp theo, Lý Trường Thọ không có trực tiếp quay người trở về, ngược lại là ngồi xếp bằng xuống ở trong bóng tối không có vật gì, lẳng lặng suy tư, chỉnh lý tin tức đã nắm giữ lúc này.

Đối phương là thật sự bày nghi trận?

【 Lúc chính mình không có cách nào xác định đang đứng tại tầng thứ mấy, hoặc là tìm kiếm từng tầng một, hoặc là liền nhảy ra. 】

Lúc này Tây Phương Giáo đoán chừng đã ở nơi xây dựng luân hồi, nhất định sẽ không cho chính mình quá nhiều thời gian, tìm kiếm từng tầng một, tìm kiếm mỗi một chỗ có khả năng, phân tích xác suất mỗi một loại khả năng xuất hiện.

Chỉ có thể thử "nhảy ra".

Hư hư thật thật, thực thực hư hư, hư thực không chừng, phương thành già yểm.

Dứt bỏ những phỏng đoán, suy luận và quan niệm chủ quan của chính mình, "thực" mà chính mình hiện nay chân chính nắm giữ là gì?

【 Phương tây vô cùng cần thiết thông qua hương hỏa thần quốc, mở luân hồi mới, vãn hồi xu hướng suy tàn ở trong lần đại kiếp nạn này.

Luân hồi đại đạo có một chút chấn động.

Huyết Hải Tu La nhất tộc rõ ràng biết sự tình Tây Phương Giáo muốn mở luân hồi mới tại Huyết Hải.

Chính mình một đường tìm kiếm mà đến, tìm được "nơi xảy ra địa chấn", cảm nhận được đạo vận Thánh Nhân.

Hóa thân lực lượng thất tình lục dục dùng vô cùng tốt đối với quần chiến...khục, điều này không quan trọng. 】

Nếu như chỉ căn cứ vào những tin tức này để cho ra kết luận, "nơi xảy ra địa chấn" này hẳn là nơi mấu chốt nhất!

Dựa vào những tin tức này tăng thêm chút suy luận, Lý Trường Thọ lập tức bắt được điểm mấu chốt nơi đây.

Nếu như tòa thành lớn này chỉ là cạm bẫy, vì sao bên ngoài chỉ có cao thủ Tu La tộc?

Lại vì sao, lúc những Tu La tộc này xuất hiện dị trạng rõ ràng, không có cao thủ phương tây tiếp ứng?

Giải thích không thông.

Bản thân Tu La nhất tộc cũng không quá nhiều nghiệp chướng, bọn họ cũng là tam thiện đạo ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi, hoặc là nói là thượng tam đạo, là đại tộc được Thiên Đạo tán thành!

Nếu không phải là tình hình đặc thù, các cao thủ Tây Phương Giáo, tại sao lại mặc kệ những cao thủ Tu La này phá hỏng trận pháp trong thành lớn?

Đây chính là sơ hở!

Lý Trường Thọ chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lại, lại thay đổi bản thân, đầu ở bên trên chân ở dưới, "quan sát" Huyết Hải.

Từ gần đến xa, linh khí càng lúc càng mạnh, "mây mù" đầy trời nhẹ nhàng tản ra, "mây mù" dưới Huyết Hải liền phảng phất như đất đai đỏ sậm.

Trước ngực của Lý Trường Thọ chậm rãi hiện ra Âm Dương Thái Cực Đồ, trong đáy lòng thấp giọng căn dặn: "Tìm xem không gian nơi đây phải chăng có dị dạng, có thể là cấm chế không gian Thánh Nhân ra tay bố trí. Tận lực không để bại lộ chúng ta."

"Ừm." Đồ lão đại bình tĩnh đáp ứng, hư ảnh Thái Cực Đồ lặng Lý Trường Thọ trước ngực yên tiêu tán, hóa thành hai sợi khí tức âm dương biến mất không thấy gì nữa.

Rất nhanh, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một bức tranh.

Ngay tại "phần lưng" phế tích thành lớn kia, một nơi nào đó Lý Trường Thọ đi ngang qua trước đây, chỗ mà vài toà đại trận chồng chéo lên nhau...không gian xuất hiện nếp uốn mờ nhạt, như thể có một cánh cổng ẩn.

Tiếng than nhẹ của Lý Trường Thọ, lưu chuyển ở bên trong Lưu Ly bảo tháp: "Còn xin các vị chuẩn bị kỹ lưỡng, hẳn là có Thánh Nhân trấn thủ ở chỗ này."

Bên trong bảo tháp, ngoại trừ Vân Tiêu tiên tử sắc mặt thanh lãnh như bình thường, không có bất kỳ biến hóa nào, các đại lão khác hoặc là lộ vẻ mặt giật mình, hoặc là cười khẽ vài tiếng.

Hoặc là như Hoàng Long Chân Nhân, chắp tay nhíu mày, cố gắng quan sát tình hình bên ngoài...

Đây là, lại làm sao vậy?

...

Chương 915. -

Vì lý do an toàn, Lý Trường Thọ lại tăng thêm hai tầng ngụy trang.

Hắn không dám thi triển độn pháp, không dám nhiễu loạn không gian, dựa vào sự che lấp của Thái Cực Đồ, chậm rãi tới gần chỗ không gian dị thường.

Bởi vì lực lượng thất tình lục dục đã thu liễm trước đó, thành lớn đổ nát ở phía "chính diện" đã yên tĩnh trở lại một lần nữa.

Một đám cao thủ Tu La tộc, nhìn bố cục đại trận chính mình tự tay làm loạn, nhìn thi thể đồng bạn phân bố tại các nơi...

Bọn hắn nghi hoặc, chấn kinh, bất an, tâm thần căng cứng, canh giữ ở xung quanh toà đại điện vứt bỏ kia.

Từ đầu đến cuối, nhóm Tu La liền ngay cả cái bóng Lý Trường Thọ cũng đều không thấy, hoàn toàn không biết vừa rồi tại sao lại tập thể mất khống chế. Thậm chí không ít cao thủ Tu La còn tưởng rằng, chính mình là bị đại kiếp ảnh hưởng đến...

Kiếp nạn của Tu La, chính là học cách tự sát?

Những Tu La này đã là ốc còn không mang nổi mình ốc, lúc này tự nhiên không thể trông cậy vào bọn hắn, phát hiện ra quyền thần Thiên Đình bình thường nào đó "đi rồi lại quay lại".

Thái Cực Đồ là Chí Bảo Tiên Thiên, lại là một trong những bảo vật mạnh nhất bên trong Chí Bảo Tiên Thiên.

Là một trong bộ ba pháp bảo khai thiên, bản thân Thái Cực Đồ đã có uy năng lớn lao, tự thân lại đang không ngừng "biến hóa", diễn hóa chân ý thái cực, vẻn vẹn chỉ là bày nó ở trước mặt, liền có thể làm cho Luyện Khí Sĩ sinh ra cảm ngộ liên tục không ngừng.

Thái Cực Đồ chủ phòng ngự, uy năng này vượt qua Huyền Hoàng Tháp không ít.

Bảo vật công phạt nổi danh cùng với Thái Cực Đồ, chính là Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn —— Bàn Cổ Phiên có thể bắn ra hỗn độn kiếm khí, sắc bén như Bàn Cổ Thần Phủ, nếu được Thánh Nhân chấp chưởng, liền có uy lực trảm thánh.

Đương nhiên, nếu để cho Bàn Cổ Phiên đi công Thái Cực Đồ...

Vậy sẽ thật sự thành một câu chuyện ngụ ngôn.

Lý Trường Thọ có một ưu điểm nhỏ, chính là đủ tôn trọng chí bảo nhà mình.

Lúc này, hắn căn bản không cần dùng tiên lực ít ỏi của chính mình lây dính Đồ lão đại, một đường hoàn toàn do Thái Cực Đồ tự động khống chế.

Cũng cố gắng không cản trở Đồ lão đại!

Cũng bởi vậy, Lý Trường Thọ hóa thành một con muỗi, lặng lẽ mò đến chỗ không gian dị thường, dựa vào Thái Cực Đồ mở không gian nơi đây ra, từ không gian bình thường tiến vào giới tử không gian tiểu thế giới nơi đây...

Bnar thân không có bại lộ nửa phần, không gian cũng chưa từng xuất hiện bất luận nhiễu loạn gì!

Đạo lý kia kỳ thật rất đơn giản.

Ở bên trong xếp hạng năng lực suy tính Hồng Hoang, Thái Thanh Thánh Nhân đứng vị trí thứ nhất, Thái Cực Đồ đứng vị trí thứ hai, các vị Thánh Nhân không biết cụ thể tạm thời đặt song

song ở vị trí thứ ba, Huyền Đô Đại Pháp Sư nắm giữ Thái Cực Đồ lại chỉ có thể đứng ở vị trí thứ tư!

Lại nói đến chỗ giới tử không gian này, xác thực có thể gọi là biệt hữu hồ thiên.

Lúc Lý Trường Thọ biến hóa thành con muỗi tiến vào nơi đây, liền phảng phất như xâm nhập vào một hẻm núi hẹp dài, nhìn từ phía xa, ẩn ẩn thấy được một tòa bảo tháp màu xám cao ngất.

Tháp này cao chừng ngàn trượng, có ba trăm sáu mươi tầng, nhật nguyệt tinh thần, chu thiên tinh đấu xoay quanh xung quanh, trên thân tháp khắc hoạ hình bóng vạn linh.

Lúc này, dưới đáy toà bảo tháp này đã đốt sáng lên hơn trăm tầng, luân hồi đại đạo xuyên qua trên dưới.

Lý Trường Thọ lập tức hiểu ra, nếu bảo tháp này thắp sáng hoàn toàn, liền sẽ trở thành Thiên Đạo bảo khí!

Thủ đoạn của Thánh Nhân, quả thật bất phàm.

Giới tử không gian nơi đây thật sự không nhỏ, bảo tháp cách chính mình ít nhất ngàn dặm, hai bên trái phải phảng phất như có hai bức tường vô hình chắn, trước mặt lại có tầng tầng trận pháp thủ hộ...

Bằng vào thủ đoạn của Thánh Nhân, tất nhiên là có thể hoàn toàn phong ấn "Tiểu thế giới" này.

Nhưng lúc này, bọn họ muốn để bảo tháp hóa thành Thiên Đạo bảo khí, liền nhất định phải bảo trì liên hệ cùng với ngoại giới, tiếp xúc đầy đủ cùng với Thiên Đạo.

"Cẩn thận một chút, tiểu đồ đệ."

Linh niệm của Thái Cực Đồ vang lên ở trong đáy lòng Lý

Trường Thọ: "Phía trước có đông đảo cao thủ, trốn ở trong từng tầng từng tầng trận pháp."

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng dưới đáy lòng, không có lập tức tiến về phía trước, mà là đang suy nghĩ một ít...

Ý tưởng nhỏ.

Nhìn thấy chiến trận như vậy trước mắt, phản ứng đầu tiên của sinh linh bình thường, dĩ nhiên chính là muốn vượt qua từng bước một —— đây cơ hồ là xu hướng tâm lý tư duy bình thường của tuyệt đại bộ phận sinh linh.

Lý Trường Thọ lại ổn trọng hơn, không ngừng thương nghị cùng với Thái Cực Đồ trong đáy lòng, thôi diễn xem có tồn tại phương pháp phá cục khác hay không...

Nơi đây lúc này, kỳ thật đã xem như đang đánh cờ chính diện cùng với Thánh Nhân, Lý Trường Thọ không thể để chính mình có nửa phần xúc động, vội vàng xao động, cũng không muốn thật sự đi đối mặt với Thánh Nhân.

Mạng nhỏ chỉ có một, hạnh phúc mỹ mãn phía trước, hắn cũng không nguyện thất bại ở chỗ này.

Hơn nữa...

"Chúng ta vì sao nhất định phải xông vào?" Lý Trường Thọ hỏi dưới đáy lòng: "Đồ lão đại có thể phá hủy giới tử không gian nơi này hay không? Chỉ cần nhiễu loạn không gian nơi đây, khiến tòa tháp cao kia bảo lộ ra, chuyến đi này liền thành công."

Đồ lão đại lập tức cho đáp lại: "Đừng vội, để ta cẩn thận xem xét một phen...nếu muốn ra tay phá vỡ nơi đây ở trước mặt Thánh Nhân, cần tìm được một chỗ âm dương cân bằng."

Đáng tin cậy.

Lý Trường Thọ tiếp tục ẩn nấp ở gần cửa giới tử không gian, chuẩn bị dùng độn pháp mạnh nhất của chính mình chạy trốn vào bất cứ lúc nào, loại thần thông " tiếp thu thụ động " như Phong Ngữ Chú cũng không dám thi triển.

Mà bên trong Lưu Ly bảo tháp lúc này...

"Ồ? Đối phương bố trí tinh diệu như vậy, Trường Canh sư đệ lại là phát hiện ra như thế nào?" Hoàng Long Chân Nhân lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Kim Linh Thánh Mẫu cười nói: "Trước đây không phải đã nói? Sự tình hao phí tâm thần, cứ giao cho hắn là được. Ta và ngươi lúc này nên chuẩn bị đấu pháp, chỉ sợ là sẽ có một trận huyết chiến."

Thái Ất Chân Nhân khen: "Trường Canh không hổ là pháp sư...đệ tử ưu tú đặc biệt mạnh mà Tam Giáo công nhận!"

"Sư huynh." Ngọc Đỉnh Chân Nhân chân thành đề nghị: "Ít mở miệng đi."

Thái Ất cười ngượng ngùng một hồi.

Đa Bảo đạo nhân đang đứng bên cạnh cửa sổ tháp ngạc nhiên nói: "Trường Canh...không phải là muốn một đường tiềm ẩn đến phía trước tháp cao kia?"

Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Nếu như thế, một khi chúng ta bại lộ hành tung, chẳng phải là hai mặt thụ địch? Phải một đường giết đi vào mới đúng."

"Lại xem đi." Vân Tiêu tiên tử chậm rãi nói: "Hắn nhất định có an bài chu toàn."

Chúng tiên từng người gật đầu.

Không đề cập tới giao tình cùng với Lý Trường Thọ như thế nào, chỉ là quan sát trên đoạn đường này, bọn họ liền nhiều hơn mấy phần tín nhiệm đối với Lý Trường Thọ...

Chỉ thấy, Lý Trường Thọ hóa thành con muỗi bay đến phía trước vách tường tầng đại trận thứ nhất, Thái Cực Đồ hiện thân ở phía trước con muỗi, nhẹ nhàng xoay tròn.

Thừa dịp đại trận không để ý, Lý Trường Thọ thuận lợi chui vào trong đó.

Chương 916. -

Trong trận tồn tại huyễn cảnh, Lý Trường Thọ xâm nhập vào một khu vườn lịch sự tao nhã, xung quanh là sương mù mông lung.

Một thanh niên đạo sĩ ngồi ở bên trên bồ đoàn ở rìa ban công, một con chó lông xanh lớn ngồi bên cạnh, trước mặt bày biện bàn thấp và trà nóng.

Địa Tạng?

Lý Trường Thọ bất động thanh sắc, theo chỉ điểm của Thái Cực Đồ, nhanh chóng tiến về phía vách tường của tầng đại trận tiếp theo.

Đột nhiên!

Không có dấu hiệu nào, Địa Tạng mở miệng nói: "Thuỷ Thần đã đến rồi, sao không nói chuyện với ta một chút? Giáo ta cũng không muốn khai chiến cùng với Đạo Môn, ba ngàn thế giới cũng có thể cùng trị với Thiên Đình, những chuyện này đều có thể nói."

Lý Trường Thọ biến thành con muỗi, cứng đờ tại chỗ trong nháy mắt!

Bên trong bảo tháp, tám vị cao thủ Lý Trường Thọ mời đến cùng nhau cầm pháp bảo, đứng ở phía trước cửa ra vào bảo tháp, tùy thời chuẩn bị lao ra giết người diệt khẩu!

Nhưng vào giờ phút này Lý Trường Thọ vô cùng tỉnh táo, tâm thần cấp tốc vận chuyển, phân tích các loại khả năng.

Hắn bại lộ như thế nào?

Không phải là Thánh Nhân Tây Phương Giáo phát hiện ra hành tung của chính mình, báo cho Địa Tạng?

Không đúng, chính mình đã thật sự bại lộ?

Ổn một chút, chờ thêm một hồi, lấy bất biến ứng vạn biến.

Tầng đại trận thứ nhất triệt để yên tĩnh trở lại, thẳng đến một lát sau, Địa Tạng mở miệng một lần nữa, nói lại vẫn là: "Thuỷ Thần đã đến rồi, sao không nói chuyện với ta một chút? Giáo ta cũng không muốn khai chiến cùng với Đạo Môn, ba ngàn thế giới cũng có thể cùng trị với Thiên Đình, những chuyện này đều có thể nói."

Thực sự, những sinh vật thông minh, bản chất đều là máy lặp lại!

Vị Địa Tạng này...

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng run rẩy khóe miệng, trong đáy lòng cũng không hoàn toàn buông lỏng, tiếp tục ở nguyên tại chỗ.

Con muỗi nhỏ bé này bị Thái Cực Đồ bao trùm, hoàn mỹ hoà vào bên trong không gian, có thể tùy thời đi đến không gian bên ngoài.

Các cao thủ bên trong bảo tháp: "..."

Thái Ất Chân Nhân lắc đầu: "Ài, lại là một kẻ có tâm nhãn còn nhiều hơn so với tóc."

Rốt cuộc, Lý Trường Thọ lại nghe Địa Tạng lặp lại ba lần lời giống như vậy, mới xác định bản thân cũng không bại lộ, lặng lẽ tiến đến tầng đại trận tiếp theo.

Ở bên trong Lưu Ly Tháp, Đa Bảo đạo nhân lấy ra hai chiếc ốc biển, lặp lại chiêu cũ, đám người một lần nữa nghe được Địa Tạng truyền âm cùng với tọa kỵ của gã...

"Chủ nhân đừng hô, nơi đây là do Nhị Giáo Chủ lão gia bố trí, cho dù là Thuỷ Thần cũng có thể không tìm thấy."

"Bên ngoài đã sinh hỗn loạn, tung tích của địch nhân lại không hiển lộ, nhất định là Thuỷ Thần không thể nghi ngờ."

"Chủ nhân ngươi không thể coi thường cao thủ Đạo Môn, trước đây không phải đã nghe tin, có mấy vị cao thủ Đạo Môn đã được Thuỷ Thần mời đến Phong Đô Thành."

"Ta đương nhiên sẽ không khinh thường thực lực đấu pháp của các vị cao thủ Đạo Môn, chỉ bất quá..." Địa Tạng vừa dứt lời, bàn tay trái tuôn ra một chút ngọn lửa, đun nóng nước trà trước mặt, tiếp tục truyền âm:

"Đệ tử Thánh Nhân có thể tiến vào đây vào lúc này, chỉ có Thuỷ Thần mà thôi."

Sau đó, Địa Tạng mở miệng một lần nữa, cất cao giọng nói: "Thuỷ Thần đã đến rồi, sao không nói chuyện với ta một chút..."

Sau lưng Địa Tạng cùng với Đế Thính, một con muỗi lặng yên chui vào trong vách tường đại trận.

Lỗ tai của Đế Thính nhẹ nhàng khẽ động, lại lắc lắc đuôi dài, làm bộ không hề phát hiện ra thứ gì.

Trong chốc lát...

"Chủ nhân, ngươi cảm thấy, Tây Phương Giáo các ngươi làm việc này, có thể thành sao? Nơi luân hồi thứ hai cũng không phải dễ lập như vậy, vào thời khắc mấu chốt tất nhiên sẽ có Thánh Nhân lão gia Đạo Môn hiện thân ngăn cản."

Địa Tạng cười khẽ, chậm rãi thở dài, truyền âm trả lời: "Thánh

Nhân bất diệt, chỉ là đánh cờ mà thôi."

...

Cùng lúc đó, sau khi vượt qua tầng đại trận thứ nhất Địa Tạng thủ hộ...

Lý Trường Thọ nhẹ nhõm vòng qua sáu vị lão đạo, vượt qua tầng đại trận này tiến vào tầng trận pháp thứ ba, không ngừng tiến lên.

Theo sự dò xét của Thái Cực Đồ, nơi này có tổng cộng mười hai tầng đại trận, xuyên qua mười hai tầng đại trận liền có thể đi đến dưới tòa tháp cao kia.

Tháp đại gia vẫn luôn không phát biểu, lúc này cũng không nhịn được nói thầm: "Tiểu đồ đệ, chúng ta khí phái đánh tới một mạch, cuối cùng chỉ cần bức ra Thất Bảo diệu thụ, trận này coi như chúng ta thắng. Sợ cái gì?"

Lý Trường Thọ trầm giọng trả lời dưới đáy lòng: "Vì sao lại cảm thấy, trong mỗi một tầng đại trận có mấy vị cao thủ, mấy vị cao thủ này chính là người thủ tầng đại trận đó? Nếu để ta thiết kế nơi đây, không nói sẽ giấu thông lộ chân chính ở địa phương khác, tầng tầng đại trận này chỉ là để đánh lạc hướng. Ngay cả cả cao thủ được sắp đặt ở khắp nơi này cũng chỉ có một cái tác dụng...cảnh giác. Nếu bọn họ phát hiện ra có địch xâm nhập, liền hô một tiếng, cùng nhau tấn công, nhanh chóng diệt sát địch, sao phải phân tán lực lượng ra như vậy? Đặt bản thân vào góc độ của phương tây, ta thật sự không tin, phương tây sẽ để cho chúng ta vượt qua tầng tầng đại trận."

Tháp đại gia: "Có đạo lý."

Không Gian Xích: "Không sai."

Thái Cực Đồ: "Chớ phân tâm, Tiểu Thánh Nhân phương tây đang ở ngay bên trong tháp cao phía trước."

Tiểu...

Xưng hô này cũng rất độc đáo.

Một đường vô thanh vô tức đến tầng đại trận thứ bảy, Lý Trường Thọ ngừng bay về phía trước, chìm xuống phía dưới, tìm kiếm chỗ giới tử không gian nơi đây âm dương hòa hợp mà Thái Cực Đồ nói.

Chỉ cần đánh vỡ chỗ cân bằng này, giới tử không gian này liền sẽ sụp đổ trong khoảnh khắc!

Ở bên trong tầng đại trận thứ bảy, một tòa huyễn trận ngưng ra đại điện màu vàng lơ lửng giữa không trung, trong đó có mười hai vị cao thủ Tây Phương Giáo, càng có mấy đầu Hồng Mông hung thú ẩn núp trong bóng tối.

Lý Trường Thọ hoàn toàn không để ý đến bọn hắn, lặng lẽ bay đến một góc bên ngoài đại điện, thả ra Thái Cực Đồ...

Chỉ cần một tiếng "bắt đầu" của Lý Trường Thọ, âm dương cấu kết, không gian nghịch chuyển, giới tử mất cân bằng, tự nhiên có thể vỡ vụn!

Bên trong bảo tháp, tiếng nói mang theo khẩn trương không thể tránh khỏi của Lý Trường Thọ, rơi vào trong tai của tám vị cao thủ: "Chư vị hãy chuẩn bị sẵn sàng, Thái Cực Đồ sắp phá hư chỗ giới tử không gian này, Thánh Nhân rất có thể sẽ trực tiếp ra tay ngăn cản, thành công hay thất bại đều nằm ở bước mấu chốt này."

Nói xong, Lý Trường Thọ liếc nhìn Huyền Hoàng Tháp, Không Gian Xích, cùng với công đức bảo ao tạm thời không có cách nào ngưng tụ thành Công Đức Kim Thân ở chỗ nguyên thần của chính mình.

Thôi động toàn lực Không Minh Đạo Tâm, liên tục xác định chính mình không phải bị kiếp vận ảnh hưởng —— nhưng thật ra là vị trí của hắn bây giờ ở ngay sau lưng Thánh Nhân lão gia, khiến hắn không thể không đi làm chuyện đại sự này.

Thái Cực Đồ thúc giục nói: "Tiểu đồ đệ sao rồi? Ta đã có thể phá hỏng nơi đây vào bất cứ lúc nào."

"Chờ một lát." Lý Trường Thọ đáp lời dưới đáy lòng, con muỗi này ỷ vào có đạo vận Thái Cực Đồ bao trùm, lặng lẽ bay đến phía dưới bồ đoàn của một đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo.

Chương 917. -

Át chủ bài đầy đủ, Huyền Hoàng Tháp, Thái Cực Đồ kề sát người.

Cao thủ bên trong Lưu Ly Tháp bay ra, chỉ cần một cái chớp mắt!

Sau đó, phản ứng của Thánh Nhân và những việc cần làm, có khả năng cao là củng cố giới tử không gian này...

Như vậy có ổn không?

Không, còn chưa đủ ổn...

Dù sao cũng là đối mặt với Thánh Nhân, trong đáy lòng thật sự là không có tự tin, chính mình cũng không có đạo cảnh như Đại Pháp Sư, cân bằng đại đạo còn chưa có trưởng thành đến trình độ có thể ảnh hưởng Thánh Nhân...

Lão sư ngay cả Thái Cực Đồ cũng đều phái đến đây, vào thời khắc nguy cấp không có lý do không cứu chính mình.

Lần này hắn cũng không tham công lao gì, trực tiếp bạo lộ việc Tây Phương Giáo âm thầm xây dựng nơi luân hồi thứ hai này ra ánh sáng, liền có thể thắng chắc...

Cùng lắm thì, chính mình ở ngay trước Vân Tiêu mặt cũng không cần mặt một lần, sau đó lập tức hô to lão sư cứu mạng!

Trận chiến giữa Thánh Nhân, hắn sao có thể can thiệp.

Thái Cực Đồ lại thúc giục nói: "Đã chuẩn bị xong chưa?"

"Được rồi...để ta suy nghĩ lại một chút."

"Ừm, tiểu đồ đệ nói chậm rồi." Linh giác của Thái Cực Đồ không có một chút gợn sóng, nếu như có hình người, lúc này chỉ sợ là vẻ mặt bình tĩnh, hai mắt vô thần: "Đã giải quyết xong."

Làm!

Nguyên thần của Lý Trường Thọ run lên, còn chưa kịp làm ra bất luận ứng đối gì, tòa giới tử không gian Tây Phương Giáo khổ tâm bố trí này, đột nhiên bắt đầu rung động kịch liệt!

Không gian xuất hiện tầng tầng làn sóng, hai vách tường to lớn vô hình kia sụp đổ trong nháy mắt!

Một cỗ đại đạo dao động nổi bật, như lũ lụt đầy trời, mãnh liệt ập về phiến "tiểu thế giới" này!

Trong tháp cao, một lão đạo đang lẳng lặng ngồi xếp bằng mở bừng mắt ra, quanh người tuôn ra đạo đạo ánh vàng, tay trái nâng lên, chợt ép xuống.

Toàn bộ bờ biên giới giới tử không gian sắp sụp đổ, dừng lại rung động trong nháy mắt!

Lão đạo này nhìn về phía vị trí của Thái Cực Đồ một chút!

Đại trận ở nơi đó đã vỡ nát, đại điện do huyễn cảnh ngưng tụ thành tiêu tán, hơn mười mấy đạo thân ảnh hoặc đứng hoặc ngồi, tràn đầy kinh ngạc, trừng mắt nhìn bức Thái Cực Đồ đường kính ba thước kia.

Thái Cực Đồ vào giờ phút này như là bị người cưỡng ép ấn xuống, không có cách nào tiếp tục chuyển động...

Nói cho cùng, hiện tại chỉ là uy năng do bản thân chí bảo phát huy, thiếu đi cao thủ thôi phát.

Thái Cực Đồ khẽ run lên, âm dương song ngư trên đó giống như sống lại, chuyển sang góc độ ngược lại một chút, giới tử không gian nơi đây lại là kịch liệt rung động!

Ở chỗ góc viền bốn phương tám hướng, từng mảng lớn đã bắt đầu vỡ nát!

Trong tháp cao, lão đạo kia nâng tay phải lên, ép xuống, giới tử không gian nơi đây khôi phục ổn định một lần nữa!

Thái Cực Đồ chỉ thể hiện ra uy năng bản thân, liền bị Thánh Nhân áp chế, đây còn là ở dưới tình huống Thái Cực Đồ âm thầm làm khó dễ, Thánh Nhân lâm thời ứng đối!

Lý Trường Thọ cảm thấy cảm khái...

Coi như là Thánh Nhân thối yếu nhất, vẫn là kinh khủng như vậy!

Lão đạo trong tháp cao hừ lạnh một tiếng, một vệt đạo vận màu xám tro nhạt như gợn nước đẩy ra, cuốn về hướng Thái Cực Đồ.

Trong một cái chớp mắt này, Lý Trường Thọ đã biết, chính mình ngày hôm nay không muốn xuất thủ, cũng nhất định phải xuất thủ!

Không phải, cục diện chính mình vất vả sáng tạo ra, tình cảnh thật vất vả mới đạt đến, tám thành liền sẽ hủy ở nơi đây...

Ở phụ cận Thái Cực Đồ, một vệt thanh quang đột nhiên nở rộ, một chiếc bồ đoàn tung bay!

Trung niên đạo sĩ ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn trợn tròn hai mắt, còn chưa kịp ra bất luận ứng đối gì, đã ngã quỵ về phía trước.

Cây thước đồng dài bay ra, trực tiếp chém về phía trước Thái Cực Đồ, bàn tay lớn kia cầm cây thước đồng dài, dường như ngưng ra từ trong hư vô, sau đó chính là cổ tay, cánh tay, đầu vai...

Không Gian Xích trượt xuống từ trên xuống dưới, phía trước xuất hiện một đạo khe hở không gian, miễn cưỡng quấy nhiễu một chút đạo vận Chuẩn Đề Thánh Nhân tràn ra.

Thân hình của Lý Trường Thọ hoàn toàn hiện ra, tự nhiên là khuôn mặt thanh niên sau khi ngụy trang, hắn bước một bước vọt tới phía sau Thái Cực Đồ, tay phải vỗ vào chính giữa Thái Cực Đồ!

Dưới đáy lòng, dùng dũng khí lớn nhất, ý chí mạnh nhất của chính mình, la to!

"Lão sư!

Cứu mạng! "

Cân bằng không gian, phá!

Cân bằng đạo vận của Lý Trường Thọ tụ hợp vào Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ bỗng nhiên phun ra ánh sáng đen trắng. Hai tay lão đạo trên tháp cao dường như bị ép vào không trung, lòng bàn tay không còn cảm giác, thân thể khẽ run lên.

Toàn bộ giới tử không gian, vỡ nát toàn diện!

Thành lớn đổ nát Tu La tộc ở phía trên kịch liệt rung động, mấy vạn dặm bên trong Huyết Hải nhấc lên gợn sóng ngập trời, một bức hư ảnh Thái Cực Đồ khổng lồ bao phủ mấy ngàn dặm, lại lập tức tiêu tán!

Toà luân hồi bảo tháp cao ngàn trượng kia kịch liệt rung động, ánh sáng, vạn linh chi tượng ngưng kết trên đó cơ hồ sụp đổ.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế áo trắng đang phê chữa tấu biểu bỗng nhiên đứng dậy, hai mắt lưu chuyển ánh vàng, cúi đầu nhìn về phía chỗ sâu Cửu U, thấy được một toà bảo tháp treo ngược ở bên rìa thiên địa!

Tại chỗ sâu Linh Sơn, bên cạnh ao Kim Liên, một vị lão giả gầy gò mặc đạo bào rộng rãi chậm rãi thở dài, cũng không nói lời nào.

Ở chỗ sâu chín tầng trời, bên trong Thái Thanh Quan thanh tịnh đơn giản kia, khóe miệng của lão đạo kéo ra một chút mỉm cười...

Bên trong khu nhà nhỏ gần Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn kia, trung niên đạo sĩ nằm ở bên trên ghế bành kia lộ ra ý cười bình yên.

Trong Hỗn Độn Hải, hai đạo lưu truy đuổi quang lẫn nhau, một đạo đột nhiên ngừng, hóa thành một thanh niên đạo sĩ.

Thanh niên đạo sĩ này nhíu mày nhìn về phía phương hướng Hồng Hoang, lại nhìn về lưu quang phía trước đã biến mất không còn tăm tích, khóe miệng có một chút run rẩy...

"Thiên Đạo không có việc gì chấn cái gì mà chấn! Lần này nói không chừng liền thật sự có thể đuổi theo! Nếu để bần đạo biết ai đang làm chuyện này, một kiếm chém hắn!"

Cùng với vài lời nói hùng hùng hổ hổ, thanh niên đạo sĩ này vung lên dây cột tóc phiêu dật, thân hình trực tiếp biến mất không thấy gì nữa...

Lại nhìn nơi phát ra chấn động, ở tận cùng dưới đáy Ngũ Bộ Châu Hồng Hoang thiên địa.

Bên ngoài Huyết Hải, dưới thành lớn đổ nát!

Mặt mũi lão đạo trong tháp cao lạnh lùng, tự thân đã bị tầng

tầng sương mù xám bao khỏa, một đôi tròng mắt phảng phất như nhìn hết tang thương thế gian, nhìn chằm chằm thanh niên đạo sĩ phía sau Thái Cực Đồ kia.

Theo giới tử không gian vỡ nát, trận pháp nơi đây tự động tiêu tán, tổng cộng một trăm sáu mươi vị cao thủ Tây Phương Giáo, đang cùng nhau nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ ở vị trí trung ương.

Trước mặt Lý Trường Thọ, Thái Cực Đồ xoay chầm chậm, hiện ra hai đạo hư ảnh quay về phía trước và phía sau, bảo vệ trước ngực sau lưng Lý Trường Thọ.

Ấn ký Huyền Hoàng Tháp xuất hiện tại mi tâm của Lý Trường Thọ, từng tầng từng tầng huyền hoàng khí tức rủ xuống.

Chương 918. -

"Hít hà ——" Lý Trường Thọ đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, đưa tay sờ sờ cái cằm, thầm nói: "Lão sư bảo ta học dùng Thái Cực Đồ na di ở trong thiên địa, làm sao ở trong một cái chớp mắt, liền đến nơi này? Nơi này không phải là...Linh Sơn? Các vị cứ tiếp tục, tiếp tục làm chuyện của mình, ta chỉ là đơn thuần đi ngang qua, sẽ lập tức rời đi."

Động tác của Lý Trường Thọ rất tự nhiên, dùng Không Gian Xích mở ra một khe hở không gian ở trước mặt, trong miệng nói: "Có chỗ quấy rầy, mong rằng rộng lòng tha thứ. Nhưng thật sự kỳ quái, làm sao lại đột nhiên đến Linh Sơn rồi?"

Nói xong, Lý Trường Thọ liền muốn bước một bước vào bên trong khe hở không gian, nhưng hắn vừa mới nhấc chân, khe hở không gian kia khép kín trong nháy mắt!

"Thuỷ Thần!" Ở gần tòa tháp, một lão đạo tóc dài bạc phơ, người mặc trường bào rách nát, chỉ vào Lý Trường Thọ cắn răng giận mắng: "Ngươi còn muốn đi?"

Một nhóm lớn cao thủ xung quanh liền lập tức muốn vọt tới phía trước, uy áp chí bảo bộc phát quanh người Lý Trường Thọ, lại làm cho đám cao thủ này cùng nhau giật mình.

Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ!

"Các vị đạo hữu! Thần thông không có mắt linh có mắt, pháp bảo vô tình ta hữu tình!" Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Bần đạo chỉ là đi ngang qua nơi đây, nếu đụng hư đại trận của các ngươi, bần đạo nguyện ý đền một bộ phận linh thạch! Cần gì phải động thủ?"

Đám cao thủ Tây Phương Giáo này lập tức giận dữ!

Văn Tịnh đạo nhân nấp trong bóng tối, vào giờ phút này run rẩy khóe miệng một hồi, trong mắt tràn đầy ý cười, lại không dám cười ra tiếng.

Lý Trường Thọ quay đầu ngắm nhìn bốn phía, hai mắt tỏa sáng, thấy được Địa Tạng cùng với Đế Thính ở sau lưng đám người.

"Địa Tạng đạo huynh, đã lâu không gặp, rất là mong nhớ."

Cái trán của Địa Tạng treo đầy vạch đen, lãnh đạm nói: "Đạo hữu thật sự có bản lĩnh, lại thần không biết quỷ không hay mò tới nơi đây."

Lý Trường Thọ cười nói: "Cũng may mà có đạo huynh nhắc nhở."

"Thuỷ Thần đừng có làm thủ đoạn bẩn thỉu như vậy!" Địa Tạng hừ một tiếng: "Bần đạo không thể phát hiện ra ngươi, để ngươi lẫn vào nơi đây, cùng với các vị sư huynh sư đệ khác đều có một phần trách nhiệm. Các vị đồng môn, sao chúng ta không cùng nhau liên thủ bày trận, vây hắn ở nơi đây, giao cho hai vị lão sư xử lý?"

Lý Trường Thọ thu liễm ý cười, biểu tình trở nên tràn đầy trang nghiêm, nói: "Đạo huynh phản ứng thật sự cấp tốc, không hổ là đệ tử Tây Phương Giáo ta thưởng thức nhất."

"Ngươi!" Địa Tạng nhíu mày quát khẽ, nhưng còn chưa nói xong, liền trực tiếp bị Lý Trường Thọ đánh gãy.

"Ngày hôm nay ta đúng là đánh bậy đánh bạ đến nơi đây, dường như là trong cõi u minh có cảm ứng." Lý Trường Thọ quay đầu nhìn về phía toà tháp cao kia, thở dài: "Không ngờ được, Tây Phương Giáo các ngươi lại làm chuyện ác như thế! Luân hồi đại đạo, lực lượng Thiên Đạo, hương hỏa thần quốc... các ngươi không phải là muốn dùng bí pháp luân hồi giam cầm vĩnh viễn vô số sinh linh bị các ngươi khống chế tâm thần kia, làm pháp khí để các ngươi rút ra công đức? Chư vị thật sự không cảm thấy tồi tệ sao?"

Một lão đạo lạnh nhạt nói: "Phương tây chúng ta từ bi nhân ái, lập luân hồi tháp này, bất quá là để làm việc thiện tích đức, sinh linh có thiện tâm nhân nghĩa, có thể an ổn luân hồi, gặt hái phúc lành."

Lý Trường Thọ lộ ra vẻ mặt không hiểu, cất cao giọng nói mỗi chữ mỗi câu: "Từ bi nhân ái do ai định ra? Thiện tâm nhân nghĩa do ai đánh giá? Thiên địa đã có Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Đạo chí công vô tư, công đức nghiệp chướng rõ ràng. Từ ý nghĩa bên trong lời nói của đạo hữu, rõ ràng chính là xem thường Thiên Đạo, bỏ qua trật tự Thiên Đạo, có ý đồ lấy sự tình luân hồi mưu đại vận thiên địa! Như thế nào? Các vị đều là cao nhân Tây Phương Giáo, hẳn là cảm thấy Thiên Đạo thiên vị Thiên Đình, muốn mượn nhờ chuyện này dao động căn cơ Thiên Đạo?"

"Đủ rồi." Giọng nói tràn đầy uy nghiêm nhưng lại không hề dao động, chậm rãi bay tới từ chỗ tháp cao, xung quanh tháp cao xuất hiện từng đoàn từng đoàn mây mù!

Nơi đó xuất hiện đạo đạo ánh vàng, uy nghiêm Thánh Nhân chấn thiên nhiếp tâm, chúng sinh linh trong Huyết Hải cùng nhau im lặng, vô số hồn phách bên trong U Minh Giới không hiểu sao run rẩy.

Thánh Nhân hiện ra pháp tướng.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, chính mình ngày hôm nay xem như đã thành công.

"Đệ tử Nhân Giáo Lý Trường Canh!" pháp tướng Thánh Nhân ngưng tụ thành từ mây mù kia mở miệng nói: "Ngươi có ý định phá hỏng cơ duyên phương tây chúng ta, miệng lưỡi dẻo quẹo mưu toan thoát khỏi tội lỗi. Niệm tình ngươi làm việc cho Thiên Đình, bần đạo đã lệnh chúng đệ tử nhường nhịn đủ kiểu đối với ngươi, bây giờ tận mắt nhìn thấy ngươi, ngươi lại không biết trời cao đất rộng, căn bản không có để bần đạo ở trong mắt, ngươi nên bị trừng phạt vì không tuân theo Thánh Nhân. Nếu như thế, bần đạo sẽ thay Thái Thanh sư huynh dạy ngươi một chút bài học, áp ngươi dưới Linh Sơn ngàn năm."

Nói xong, pháp tướng kia chậm rãi giơ tay trái lên, liền muốn đập về phía Lý Trường Thọ.

Đỉnh đầu Lý Trường Thọ ngưng ra hư ảnh Thái Cực Đồ, hư ảnh này còn chưa ngưng thực, Lý Trường Thọ đã hô to một tiếng: "Hãy khoan!"

Hắn còn chưa dứt lời, bên người đột nhiên nhiều ra một đoàn mây mù. Một chiếc Kim Đấu lơ lửng ở trước người Lý Trường Thọ, mây mù ngưng tụ thành tiên tử mặc áo trắng, gương mặt xinh đẹp lạnh xuống, nhìn chăm chú vào pháp tướng Thánh Nhân.

Tiệt Giáo, Vân Tiêu.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ bất đắc dĩ cười một tiếng, lời nói vừa muốn nói bị nàng ra sân đánh gãy, lại chỉ có thể đưa tay kéo ống tay áo của Vân Tiêu một chút, để nàng đừng có xúc động.

"Hở?" Bên trong tay áo của Lý Trường Thọ lại truyền ra một tiếng khẽ kêu, chỉ thấy trong đó lấp lóe lưu quang, một vị đại gia người mặc chiến giáp, để râu quai nón, tay cầm roi gỗ vàng oai hùng chui ra.

Hai mươi tư viên bảo châu xuất hiện ở quanh người mấy người, tản mát ra ánh sáng xanh thẳm sáng ngời. Một nửa đệ tử Tây Phương Giáo xung quanh, lại vô thức cùng nhau lui nửa bước!

Tiệt Giáo, Triệu Công Minh!

Triệu đại gia thản nhiên nói: "Trường Canh, ngươi không phải nói mang vi huynh đi đến chỗ tốt uống rượu sao? Làm sao lại đi đến nơi này? Ôi chao? Đây không phải là Thánh Nhân lão gia, Tây Phương Giáo Nhị sư thúc sao?"

Trong lúc nói, Triệu Công Minh chắp tay một cái, hô: "Sư thúc hữu lễ, sư thúc hữu lễ! Đại sư huynh, mau ra đây bái kiến Thánh Nhân sư thúc!"

"A ha ha ha!" Bên trong tay áo Lý Trường Thọ truyền ra vài tiếng cười to, lại thấy lưu quang lấp lánh, Đa Bảo đạo nhân, Hoàng Long Chân Nhân cùng nhau bay ra, vái chào hành lễ đối với pháp tướng Thánh Nhân.

Khác biệt chính là, Đa Bảo đạo nhân trực tiếp đứng ở trước người Lý Trường Thọ, Hoàng Long Chân Nhân đứng ở phía sau Lý Trường Thọ.

Mà trong tay Đa Bảo đạo nhân, còn cầm một viên ngọc phù ẩn chứa đạo vận Thánh Nhân.

Lại thấy ống tay áo của Lý Trường Thọ lấp lánh ánh vàng, Kim Linh Thánh Mẫu tay trái cầm một viên ngọc như ý, tay phải cầm một thanh bảo kiếm dài nhỏ, vào giờ phút này lại chỉ hừ lạnh một tiếng, hành lễ cũng đều chẳng muốn hành lễ.

Chương 919. -

Ngũ Sắc Thần Quang nhẹ nhàng lấp lánh, Khổng Tuyên đứng ở bên người Đa Bảo đạo nhân, vái chào nhàn nhạt đối với Chuẩn Đề, trong mắt kích động, trong miệng lạnh nhạt nói: "Phượng Tộc, Khổng Tuyên."

Ngạo ý tản ra.

Vào giờ phút này, pháp tướng Thánh Nhân nâng tay trái lên, chậm rãi thu xuống, làm cho không khí nơi đây lập tức càng lộ vẻ xấu hổ.

Mà một màn này, vừa vặn bị hai thân ảnh cuối cùng bay ra từ bên trong tay áo của Lý Trường Thọ bắt giữ.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đứng ở bên người Lý Trường Thọ, vừa muốn vái chào đối với Chuẩn Đề Thánh Nhân, Thái Ất Chân Nhân đặt chân chưa ổn kia, bên trong quá trình đưa tay vái chào, miệng đã là không tự chủ tuồn ra một câu: "Chỉ như thế?"

Trong nháy mắt, phương viên vạn dặm một mảnh yên lặng, pháp tướng Thánh Nhân cũng đều có xu thế bành trướng...

Một câu "chỉ như thế", phong vân biến sắc.

Uy áp Thánh Nhân dừng lại một cái chớp mắt, pháp tướng Thánh Nhân lập tức hiển lộ một chút sắc mặt giận dữ.

Ngọc Đỉnh, Hoàng Long nhíu mày cười khổ, Đa Bảo, Công Minh hai mắt ngưng thần, Vân Tiêu tiên tử có một chút lo lắng mà liếc nhìn Lý Trường Thọ, Kim Linh, Khổng Tuyên...suýt nữa cười ra tiếng.

Lại nhìn những môn nhân đệ tử Tây Phương Giáo xung quanh này, một đám tức sùi bọt mép, hai mắt trợn tròn.

Có Đại La nghiến răng nghiến lợi, có Kim Tiên tức giận run rẩy, tất cả đệ tử thân truyền Thánh Nhân đều tức giận, hận không thể lập tức ra tay, trực tiếp giết nam tiên áo bào đỏ được chúng trọng bảo bảo hộ ở đằng sau kia.

Lúc này Thái Ất Chân Nhân đã phát hiện ra ba chữ kia của chính mình, lực sát thương có chút lớn, mặc dù đúng là chính mình "vuột miệng" nói ra, nhưng đối với Thánh Nhân mà nói, thật sự là quá chói tai.

Trọng yếu hơn là, ba chữ này của hắn trực tiếp cho Chuẩn Đề cơ hội nổi trận lôi đình.

Trước đây Lý Trường Thọ hiện thân, nói ra một loạt lý do thoái thác, kỳ thật rất có chú ý, một người mang theo tiết tấu toàn trường, cầm mũ chụp lên, bức Chuẩn Đề hiện thân.

Vô luận là tính kế gì, Thánh Nhân nào ra mặt trước tiên, liền đã thua hơn phân nửa.

Chuẩn Đề vốn là muốn dùng tôn vị Thánh Nhân áp chế Lý Trường Thọ, trấn áp Lý Trường Thọ dưới Linh Sơn ngàn năm, xử trí như vậy cũng là giấu giếm lời nói sắc bén, đã lưu lại đường lui cho chính mình, lại lưu lại đầy đủ " giảm xóc áp lực " cho Thái Thanh Quan cùng với Linh Sơn.

Chỉ cần lúc kế tiếp, Thái Thanh Thánh Nhân vừa mở miệng, không, chỉ cần Thái Thanh Thánh Nhân vừa hiện thân, Chuẩn Đề tự nhiên sẽ giao Lý Trường Thọ nguyên lành trở về, sẽ còn chủ động nhận lỗi.

Nhưng nhờ vào chuyện đó, Chuẩn Đề liền có thể làm cho Nhân Giáo không có cách nào ngăn cản Tây Phương Giáo bọn họ xây dựng nơi luân hồi thứ hai!

Cách tiếp cận thấu đáo của Lý Trường Tho đương nhiên đã tính toán khả năng này từ lâu, cho nên mới mời tới tám vị cao thủ, đa dạng trọng bảo trợ trận.

Hắn vốn dĩ đều đã nghĩ kỹ, nếu thật sự đánh nhau, liền tạm thời cấp Huyền Hoàng Tháp cùng với Không Gian Xích cho chuẩn đại sư tẩu Khổng Tuyên nhà mình, để Khổng Tuyên dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang, sự hiệp trợ của Thái Cực Đồ, cùng với các lộ cao thủ trợ trận, đại khái là có thể đấu có qua có lại cùng với Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Chỉ cần bức Chuẩn Đề không có cách nào ra tay, hoặc là sau khi Chuẩn Đề ra tay, trong lúc nhất thời càng không có cách nào bắt lấy chín tên "tiểu bối" bọn hắn, vậy hôm nay chính là Chuẩn Đề thua.

Nói một cách khác, cũng chính là Tây Phương Giáo thua.

Bọn họ hoàn toàn chiếm cứ chủ động, bức Tây Phương Giáo hủy đi luân hồi bảo tháp này.

Tối thiểu nhất, có thể ở dưới tiền đề không bộc phát đại chiến, làm hệ thống hương hỏa thần quốc - luân hồi thứ hai của phương tây, không có cách nào thành công.

Mọi thứ ban đầu đều do Lý Trường Thọ đưa vào quỹ đạo.

Hắn thậm chí không tiếc giả ngây giả dại, không để ý mặt mũi ở trước mặt Vân Tiêu tiên tử, dùng diễn kỹ cố ý vụng về, ỷ vào chí bảo phòng ngự, lôi kéo giá trị cừu hận của Tây Phương Giáo.

Không nghĩ tới...

Là thật sự không nghĩ tới!

Thái Ất Chân Nhân ra sân cuối cùng, ba chữ liền giao quyền chủ động "nổi trận lôi đình hợp lý" cho Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Lý Trường Thọ: "..."

Đây nếu là đang chơi game kiếp trước, hắn sẽ bắt đầu rống lên đối với tai nghe!

Là kẻ đui mù nào! Chúng ta đang farm quái lại vào chọc BOSS!

Được rồi, vậy cũng không sao.

Sự tình đều có hai mặt ưu khuyết, mặc dù tiết tấu bị Thái Ất Chân Nhân làm rối loạn, nhưng giá trị cừu hận của đối phương rõ ràng đã chuyển dời lên trên người Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân nho nhã hiền hoà, khẩu thẳng tâm nhanh phân chia hỏa lực.

"Ài." Lý Trường Thọ thở dài, vào trước khi đối phương làm khó dễ, vái chào đối với Thái Ất Chân Nhân, cất cao giọng nói: "Sư huynh thứ tội, sư huynh thứ tội, trước đây ta dùng Thái Cực Đồ na di ở trong thiên địa, không biết như thế nào đụng phải nơi đây. Hoàn cảnh ở đây hơi kém một chút, sau đó chúng ta lại đi tìm một ngọn núi đẹp uống một chén."

Thái Ất Chân Nhân lúc này sắc mặt trắng bệch đang ráng chống đỡ, nghe vậy liền quăng tới ánh mắt cảm kích đối với Lý Trường Thọ, vội nói: "Đúng, đúng, có thể uống rượu ở nơi tồi tàn này sao? Quá nhiều khói đen!"

Bốp!

Một bàn tay lớn đánh tới từ phía sau, lấy uy thế lôi đình vỗ vào miệng Thái Ất Chân Nhân, lại là Ngọc Đỉnh Chân Nhân kịp thời ra tay, dùng tiên lực trực tiếp bịt miệng của Thái Ất Chân Nhân.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Gia sư Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Hoàng Long Chân Nhân ở bên cạnh cảnh giác nhìn về phía các nơi, sợ có người Tây Phương Giáo không nhịn được ra tay, từ đó nhấc lên đại chiến.

Lý Trường Thọ quả nhiên là không còn dám cho Thái Ất cơ hội nói tiếp, lúc này chỉ có thể cố ý lộ ra sơ hở, đào hố ở trên người chính mình, dẫn chủ đề trở về bên trên sự tình luân hồi tháp.

Nếu như không phải biết Thái Ất Chân Nhân vốn là như vậy, Lý Trường Thọ thật sự sẽ hoài nghi Thái Ất có phải đã bị "mua chuộc" rồi hay không.

Phá hoại, hoàn toàn phá hoại.

Chúng đệ tử Tây Phương Giáo xung quanh đã tỉnh táo lại, từng người lấy ra pháp bảo, chuẩn bị tốt tiên lực, đã làm tốt chuẩn bị đánh một trận toàn lực.

Lý Trường Thọ không chút hoang mang, tiếp tục cất cao giọng nói: "Sư thúc ngài vừa mới nói, muốn đặt đệ tử ở Linh Sơn? Còn nói đệ tử không tuân theo Thánh Nhân? Không biết sư thúc...có bằng chứng không?"

"Lớn mật!" Có một vị lão đạo tới gần bên chân Thánh Nhân lên tiếng giận dữ mắng mỏ: "Ngươi lúc này còn đang tranh luận với lão sư nhà ta, còn dám nói chính mình không tuân theo Thánh Nhân?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Vị đạo huynh này nói chuyện có một chút không giảng đạo lý, ta chỉ là nói sự thật, nói đạo lý với sư thúc, chẳng lẽ là theo quy củ Tây Phương Giáo, đệ tử gặp được sư phụ không thể nói nửa câu không phải, thời thời khắc khắc phải phỏng đoán ý tứ của Thánh Nhân lão sư. Nhân Giáo chúng ta liền tự nhiên tùy tính hơn một chút, lão sư nhà ta lần đầu tiên gọi ta đi vào bên trong Thái Thanh Quan, ta và lão sư liền cách xa nhau bất quá ba thước mà ngồi, lão sư nói đạo lý, nói việc nhà, nói một ít tin đồn Thượng Cổ thú vị với ta, thể nghiệm vô cùng tốt đẹp. Các vị thế nhưng nói ta không tuân theo Thánh Nhân? Ta lập lời thề đại đạo tại đây, ta phàm là có một tia bất kính đối với lão sư, một tia không tuân theo, liền bị Tử Tiêu Thần Lôi trừng phạt!"

Chương 920. -

Đúng lúc này, một đạo lôi quang lấp lánh trong không trung, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm buông xuống, chiếu sáng thân ảnh Lý Trường Thọ trốn ở bên trong cao thủ phe mình.

Lý Trường Thọ cười nói: "Tôn trọng Thánh Nhân là để ở trong lòng, mà không phải đặt ở ngoài miệng."

Địa Tạng khẽ cười một tiếng: "Hẳn là bên trong mắt Thuỷ Thần chỉ có Thái Thanh sư bá là Thánh Nhân? Sao không lập lời thề đích danh?"

Đào hố xong, quả nhiên là liền có người nhảy vào bên trong.

Lúc bên trong chúng tiên vẫn chưa phát giác, tiết tấu đã bị Lý Trường Thọ lấy lại.

Lý Trường Thọ cố ý lui thêm bước nữa: "Lời ấy của Địa Tạng đạo huynh khó tránh khỏi có một chút lên án, xin hỏi Địa Tạng đạo huynh, ngươi có dám lập thệ, ngươi không có nửa điểm không tuân theo đối với ba vị Thánh Nhân lão gia Đạo Môn chúng ta?"

Địa Tạng có một chút nheo hai mắt lại, ngồi ở trên lưng Đế Thính chậm rãi tiến về phía trước, không chịu thua thiệt,, mắt lộ ra thần quang, cất cao giọng nói: "Thuỷ Thần sợ, chắc hẳn là trong lòng có cổ quái. Sao thế, lão sư nhà ta định tột ngươi không tuân theo Thánh Nhân, ngươi lại có thể giảo biện như thế nào? Trong lòng lão sư từ bi, không đánh ngươi cũng không giết ngươi, chỉ là muốn trấn áp ngươi ở dưới Linh Sơn, ngàn năm đối với tiên trường sinh mà nói bất quá chỉ trong nháy mắt, ngươi tránh trái tránh phải, trong lòng không phục, không thuận, không tuân theo đối với lão sư nhà ta. Ta nên khuyên lão sư trấn áp ngươi hơn ngàn năm!"

Lý Trường Thọ chau mày, dường như đã đánh hụt.

Triệu Công Minh ở bên cạnh ném ra ánh mắt không nên động thủ, Lý Trường Thọ có một chút cong khóe miệng lên.

Muốn đấu pháp, cũng nhất định phải ở dưới tiền đề bảo đảm phe mình chiếm lý, không chịu thiệt thòi, ba vị Thánh Nhân lão gia Đạo Môn có thể thuận lý thành chương ra tay.

Lý Trường Thọ cười khẽ, thở dài: "Ta tưởng rằng Địa Tạng đạo huynh sẽ có cao kiến, không nghĩ tới cũng không có gì hơn."

Địa Tạng khẽ cau mày, mấy vị lão đạo tới gần bên chân pháp tướng Chuẩn Đề Thánh Nhân, trong mắt từng người toát ra một chút ánh sáng.

Lý Trường Thọ liếc nhìn Vân Tiêu tiên tử bên người, cho nàng một cái ánh mắt an tâm, liền đi tới hia bước nghênh đón Địa Tạng, đi tới trước người Hoàng Long Chân Nhân.

"Địa Tạng đạo huynh còn nhớ không, lúc ta và ngươi đối kháng vực ngoại thiên ma, nâng cốc ngôn hoan, nói chuyện trời đất, trong lòng rất vui vẻ."

Địa Tạng cắn răng mắng: "Công phu hồ ngôn loạn ngữ của Thuỷ Thần ngươi, thật sự làm cho người ta khâm phục không thôi! Bần đạo khi nào nâng cốc ngôn hoan với ngươi! ?"

"Không sao không sao, ta biết mặt huynh mỏng." Lý Trường Thọ cười nói: "Ngày đó ta cũng đã nói, hai chữ "tôn trọng" này không phải một loại cách đọc."

"Ngươi từng nói khi nào?"

"Địa Tạng đạo huynh quên rồi sao? Chuyện này không quan trọng, ta lặp lại một lần nữa là được."

Lý Trường Thọ mỉm cười, ánh mắt đảo mắt qua đông đảo đệ tử Thánh Nhân nơi đây, Huyền Hoàng Tháp hiện thân trên đỉnh đầu, Thái Cực Đồ lấp lóe sáng ngời trước người sau người.

Liền nghe hắn cao giọng kêu gọi, tốc độ nói dần dần tăng lên:

"Vạn linh tôn trọng Thánh Nhân, đều bắt nguồn từ e ngại Thánh Nhân thần thông quảng đại, đạo cảnh cực sâu, người mạnh nhất trong thiên địa. Chúng ta là đệ tử Thánh Nhân, cũng là bởi vì e ngại mà tôn trọng Thánh Nhân? Không, điều này tự nhiên khác biệt. Đệ tử Đạo Môn chúng ta tôn trọng Thánh Nhân, tôn trọng chính là Thánh Nhân phẩm tính cao nhã, lòng dạ vì Tam Giới, tôn trọng chính là Thánh Nhân siêu thoát ngoại vật, vô câu vô thúc, tôn trọng chính là Thánh Nhân đạo cảnh cao thâm, là đỉnh cao của chúng sinh. Đạo Tổ sư tổ định ra khởi nguyên chư đạo, các vị Thánh Nhân lão sư truyền cho chúng ta đạo hạnh, kỳ thật cũng là đang dạy chúng ta làm sinh linh như thế nào. Ta tôn trọng đối với hai vị Tây Phương Giáo sư thúc, bắt nguồn từ tôn trọng đối với đạo cảnh của hai vị sư thúc, bắt nguồn từ tôn trọng đối với bản thân hai vị sư thúc, các vị làm sao có thể nói ta không tuân theo? Ta bất quá là ở trên các phương diện khác, có một ít ý kiến không thành thục mà thôi."

"Lớn mật!" Một lão đạo giận dữ mắng mỏ: "Lý Trường Canh ngươi không kiêng nể gì như thế, dám vọng nghị phẩm tính lão sư nhà ta như thế nào!"

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, lại có một phần uy nghiêm khó nói lên lời, quang mang chí bảo càng thêm loá mắt.

Hắn xoay người lại, cũng hét lớn một tiếng, nổi giận nói: "Ngươi mới lớn mật! Dám lấy phẩm tính Thánh Nhân làm thương đam người, làm thuẫn ngăn đỡ mũi tên! Trong mắt ngươi còn có Chuẩn Đề sư thúc hay không? Còn có Thánh Nhân nhà mình hay không? Lão sư nhà ta từng nói, lúc Thượng Cổ hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo lập đại hoành nguyện, Thiên Đạo vốn vô tình, lại bị đại hoành nguyện của hai vị Thánh Nhân cảm động, hạ xuống đại công đức, làm cho hai vị Thánh Nhân thành Thánh. Đây là cao khiết cỡ nào, tình cảm cỡ nào! Nhưng các ngươi thì sao? ! Những đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo các ngươi, lừa trên gạt dưới, làm đủ trò xấu, không kiêng nể gì cả làm bại hoại thanh danh của hai vị sư thúc! Trông thấy bảo vật liền cưỡng đoạt, nhìn thấy một vị lương tài liền nói hữu duyên cùng với các ngươi, coi như Yêu Tộc, lén nuôi dưỡng đại yêu Thượng Cổ mang nghiệp chướng, vì bảo tài không từ thủ đoạn, đánh lén Hải Nhãn Long Tộc trấn thủ, làm cho sinh linh Tứ Hải đồ thán!"

Có lão đạo mắng: "Hồ ngôn loạn ngữ! Thuỷ Thần ngươi không nên ngậm máu phun người!"

"Hết thảy đều giao cho Thiên Đạo chứng minh!" Lý Trường Thọ đưa tay dùng tay làm dấu mời: "Nếu muốn nói những điều này không phải là những đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo các ngươi làm, mời lập lời thề đại đạo! Nếu Thiên Đạo lão gia nói các ngươi không có làm, hôm nay ta tự quỳ xuống bồi tội đối với các ngươi!"

Địa Tạng cười lạnh nói: "Thuỷ Thần ngoại trừ lời thề đại đạo, thế nhưng không còn chiêu số khác?"

"Bần đạo biết được!" Triệu Công Minh vuốt râu cười nói: "Đây gọi là nhất chiêu thực thiên. Nếu Địa Tạng đạo hữu không phục, có thể nghĩ biện pháp phá giải."

"Lão ca nói sai rồi!" Lý Trường Thọ cười nói: "Ta cũng không có chiêu số gì, bất quá là vô cùng tín nhiệm đối với Thiên Đạo, vô cùng tôn sùng đối với Thiên Đạo. Thiên Đạo chí công vô tư, chỉ vì củng cố thiên địa. Cho nên, Thiên Đạo lão gia nói muốn thiếu ta một khoản công đức, ta cũng đều không có một chút chần chờ nào. Ta tín nhiệm Thiên Đạo."

Mấy vị tiên nhân Đạo Môn cùng nhau nghiêng đầu, cái trán treo đầy dấu hỏi.

Khổng Tuyên buồn bực nói: "Thiên Đạo còn có thể thiếu sinh linh công đức?"

"Vậy cũng không thể nói thiếu." Lý Trường Thọ cười nói: "Kéo dài thời hạn mà thôi."

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe tiếng sấm rền rĩ trên đỉnh đầu, một đám mây xám to bằng lòng bàn tay ngưng tụ trên đầu Lý Trường Thọ đỉnh đầu, nện xuống một đạo Tử Tiêu Thần Lôi mỏng như sợi tóc.

Thái Cực Đồ và Huyền Hoàng Tháp cũng không ngăn cản, để tia sét nhỏ này đập trên trán của Lý Trường Thọ, đánh cho Lý Trường Thọ toàn thân run rẩy.

Phía dưới đáy Huyết Hải trở nên yên lặng một lần nữa.

Chương 921. -

Khác biệt với hai lần an tĩnh trước đây khi Thánh Nhân ra sân, Thái Ất nói "chỉ như vậy", lần an tĩnh này...

Gần như hết thảy ánh mắt của cao thủ Tây Phương Giáo, đều mang theo không hiểu và chấn kinh nồng đậm.

Tia sét nhỏ mang theo tính chất vui đùa vừa rồi kia...

Thiên Đạo, đang cảnh cáo Thủy Thần?

Thiên Đạo thiếu Thuỷ Thần công đức, Thuỷ Thần nói chuyện này ra ở trước mặt mọi người, cũng bất quá là bị Tử Tiêu Thần Lôi vuốt ve một chút!

Đây quả thật là diệt thế chi lôi mà ngay cả Chuẩn Thánh đều sợ?

Lý Trường Thọ lúc này ngược lại là tâm thần phấn chấn, sửa sang logic trong lời nói của chính mình, hô to một lần nữa: "Chuẩn Đề sư thúc, ngài nhìn đi! Bây giờ những sâu mọt Tây Phương Giáo này, lại lừa bịp hai vị sư thúc tại nơi đây, nói lập luân hồi mới là vì thương sinh thiên hạ, thực tế chỉ vì củng cố hương hỏa thần quốc của từng người! Bọn họ là vì Tây Phương Giáo sao? Không, bọn họ chỉ là ỷ vào sự che chở của ngài, hút máu phàm nhân, giam cầm hồn phách phàm nhân, nhờ vào đó tu hành, độ kiếp bất diệt, thành tựu đại năng một phương! Lại có, lần trước Linh Sơn có gian nhân ám toán Đạo Môn chúng ta, châm ngòi quan hệ giữa Tam Giáo Đạo Môn chúng ta, chính miệng sư thúc ngài hạ lệnh, phong sơn Linh Sơn ngàn năm, bây giờ thì sao? ! Linh Sơn liền giải phong rồi? Những đệ tử Tây Phương Giáo bọn họ này, mới thật sự là không tuân theo Thánh Nhân, đây mới thực sự là người làm liên lụy đến phương tây! Chuẩn Đề sư thúc!"

Lý Trường Thọ lộ ra thần sắc xúc động phẫn nộ, hô: "Ta thật sự không nhìn được! Ngày hôm nay ta cả gan, mời ngài đứng ở bên ngoài, ta cùng với mấy vị sư huynh sư tỷ Đạo Môn, sẽ thay ngài giáo huấn bọn họ một lần!"

Phốc...

Đây cũng không phải là tiếng cười, mà là đệ tử Thánh Nhân nổi danh bên cạnh mắt tối sầm lại, há miệng phun máu.

Pháp tướng Chuẩn Đề Thánh Nhân tăng uy áp lên, vào giờ phút này tự nhiên là không kinh không giận, lạnh nhạt nói: "Ngươi đã nói xong chưa?"

Hiển nhiên, lúc này Chuẩn Đề đã là muốn đàm phán, làm ra một ít nhượng bộ đối với Đạo Môn.

Tiếp theo Lý Trường Thọ phải tranh thủ, chính là khiến Tây Phương Giáo từ bỏ xây dựng nơi luân hồi thứ hai.

Ngày hôm nay kỳ thật không cần ra tay đánh nhau, hết thảy cũng chờ sự tình Tử Tiêu Cung định Phong Thần, trực tiếp đánh rớt địch ý của phương tây đối với Đạo Môn, động thủ trước sẽ chỉ làm đại kiếp mất khống chế.

Tình huống lý tưởng nhất, chính là đám đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo này đều hóa thành kiếp tro, mà chính thần Thiên Đình cần thiết, sẽ do một nhóm cao thủ Đạo Môn không phải nhất lưu bổ sung, Thiên Đình chọn những người uuw tu, làm việc ấn theo chương trình.

Lập tức, Lý Trường Thọ liền muốn tiến về phía trước, vái chào nói tiếp...

Lúc này miệng của Thái Ất Chân Nhân còn đang bị bịt, trừ Kim

Linh Thánh Mẫu nóng tính có một chút bất mãn, ánh mắt các đại lão khác nhìn chính mình, đều tràn đầy tán thưởng.

Không đánh nhau liền có thể hoàn thành chuyện, đây mới là thật sự ổn.

Một đường lỗ mãng xông lên, đó chẳng phải chỉ là một con sóng không tên sao??

Lý Trường Thọ đứng yên tại chỗ, một tiếng nói bén nhọn vang lên trong đáy lòng...

"Trường Canh ngươi cứ tiếp tục mắng! Tòa tháp hư kia, sau đó bản sư thúc sẽ bổ giúp ngươi."

Giọng nói rõ ràng và nhẹ nhõm này!

Lời nói bình tĩnh và thong dong này!

Bốn vị cao thủ Tiệt Giáo chấn động tinh thần, cùng nhau quay người, nhìn về phía thanh niên đạo sĩ chẳng biết lúc nào xuất hiện ở "giữa không trung" sau lưng trăm trượng kia.

Nhìn thanh niên này:

Mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, áo dài xanh lam, dây cột tóc nhẹ lay động, trong mắt cất giấu điểm điểm tinh thần, đạo vận khinh đạm bao quanh người, phảng phất như hắn vẫn luôn đứng tại kia, chỉ là cũng không có lên tiếng.

Hắn không phải đứng không phải ngồi, mà là nằm nghiêng ở trên mây, chân trái có một chút nâng lên, tay trái khoác lên một chiếc vỏ bao kiếm.

Mà lúc này, sắc mặt của pháp tướng Chuẩn Đề Thánh Nhân trực tiếp sụp đổ, uy nghiêm tự thân giống bị quấy nhiễu, lúc này hoàn toàn không có cách nào ngưng tụ...

Đa Bảo đạo nhân, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu tiên tử lộ vẻ mặt nghiêm túc, cùng nhau vái chào, hạ thấp người hành lễ, miệng nói: "Bái kiến sư tôn!"

Lý Trường Thọ cùng với mấy vị đệ tử Đạo Môn khác cũng là cùng nhau vái chào, miệng nói: "Bái kiến sư thúc!"

"Ừm ân a ôi!" —— Một vị Thái Ất Chân Nhân nào đó bị phong miệng.

Khổng Tuyên cũng nhàn nhạt vái chào, trong mắt vẫn như cũ mang theo vài phần kích động, nhưng cũng nói: "Bái kiến Thông Thiên Giáo Chủ."

Đám đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia cũng liền vội vã vái chào, miệng nói bái kiến Thông Thiên sư bá.

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ nói: "Sư bá ta là để cho các ngươi gọi? Đạo Môn chúng ta thu nhận những kẻ các ngươi khi nào? Trường Canh?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Đệ tử ở đây."

"Tiếp tục mắng, đừng ngừng, nghe xem bọn hắn muốn nói điều kiện gì?"

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Ngày hôm nay ngươi phàm là có thể mắng bọn hắn ba canh giờ, ta liền đồng ý mối hôn sự giữa ngươi cùng với Vân Tiêu, thấy thế nào?"

Lý Trường Thọ: "..."

Vân Tiêu khẽ cau mày, mấp máy môi mỏng, ôn nhu nói: "Sư tôn, ngài làm sao có thể nói như vậy? Ngài thường dạy đệ tử, làm việc làm quang minh lỗi lạc, không lấy thần thông đè người, không lấy cường quyền áp yếu, sinh linh trong thiên địa cần tự tiến tới, mới có thể lấy ra một đường sinh cơ kia. Vì sao ngày hôm nay sư tôn không hỏi đệ tử nửa câu, liền làm chủ sự tình đạo lữ của đệ tử? Việc này, ta cùng với hắn không thể tự làm chủ sao?"

"Chuyện này..." Thông Thiên Giáo Chủ ngồi ngay ngắn, ấm giọng cười nói: "Vân Tiêu nói đúng lắm, là do vi sư xem hưng phấn, đạo tâm có một chút khuấy động. Nếu Trường Canh mắng bọn hắn ba canh giờ, vi sư sẽ cho hắn bảo vật, vậy thì sao?"

Vân Tiêu hạ thấp người hành lễ: "Đệ tử va chạm sư tôn, nguyện lĩnh sư tôn trách phạt."

Thông Thiên Giáo Chủ âm thầm trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ vội vàng đứng dậy, ho nhẹ một tiếng, trong đáy lòng phi tốc suy tư nên điều chỉnh đối sách như thế nào.

Đùi đến, chuyển thủ thành công.

Lúc này phải làm thế nào để đánh cho Tây Phương Giáo đau nhức?

Không, việc cần làm lúc này, hẳn là ở dưới tiền đề bảo đảm tối đa hóa lợi ích của Đạo Môn, giảm bớt giá trị cừu hận cho chính mình, lại cố gắng ít dính nhân quả.

Vẫn là...

Lý Trường Thọ liếc nhìn Địa Tạng trên lưng Đế Thính, lúc này Đế Thính đang chau mày, như lâm đại địch.

Được rồi, nếu vơ đũa cả nắm sẽ rất dễ gây tác dụng ngược, phân tán lực chú ý, để cho các sư huynh đệ Địa Tạng cũng "cùng hưởng ân huệ" một chút.

"Ngày hôm nay, chúng ta hãy thảo luận thật kỹ về chuyện này...hương hỏa thần quốc!"

Tìm nơi bí mật tại Huyết Hải, tháp cao hiện thánh áp quần anh.

Nửa tiếng cười khẽ mắng chớ ngừng, chỉ vì thanh kiếm nắm trong tay.

Thông Thiên trực tiếp hiện thân, Luân Hồi Tháp hôm nay nhất định đổ.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nảy ra mấy cái phương án, hoàn thành sửa đổi ổn thỏa nhất trong thời gian ngắn nhất.

Chương 922. -

Ngày hôm nay, hắn muốn định ra hương hỏa thần quốc là phản chính đạo, để trong tương lai Thiên Đình trực tiếp can thiệp ba ngàn thế giới cũng được, hay là dùng Lâm Thiên Điện âm thầm kinh doanh cũng được, đều có thể chiếm được một phương "chính đạo".

Lý Trường Thọ vừa nói ra bốn chữ "Hương hỏa thần quốc", không ít cao thủ Tây Phương Giáo thủ đoạn cao minh liền thay đổi sắc mặt.

Mà sau khi Lý Trường Thọ nói một câu này, lại xoay người lại, cúi đầu đối với Thông Thiên Giáo Chủ.

"Sư thúc, vào trước khi tranh luận, có thể chặt đứt liên hệ giữa Luân Hồi Tháp cùng với Thiên Đạo trước hay không? Bằng không đệ tử mắng xong, tháp này cũng sẽ hóa thành Thiên Đạo bảo khí, vậy thì sẽ rất lúng túng."

Thông Thiên Giáo Chủ híp mắt cười khẽ, nói một tiếng "thiện", tay phải nhìn như tùy ý xẹt qua bên trên vỏ kiếm bên cạnh.

Bên trong tiếng kiếm minh réo rắt, Thanh Bình Kiếm đã ra khỏi vỏ.

Thân kiếm như sóng nước, mũi kiếm uẩn chí đạo.

Thông Thiên Giáo Chủ ngồi ở trên mây tiện tay huy kiếm, kiếm, người, đúng là tự nhiên hài hòa như vậy.

Kiếm quang Thanh Bình Kiếm chém ra lúc đầu bất quá ảm đạm xám nhạt, nhìn như vô cùng chậm chạp, nhưng kiếm quang này mỗi khi bay qua trăm trượng, liền gia tăng mấy phần sắc bén, liền tăng thêm mấy phần sáng ngời, lúc bay qua đỉnh đầu chúng đệ tử Thánh Nhân, đã dường như là sóng thần ngập trời!

Đại đạo rung chuyển nhưng không bị phá vỡ, không gian vỡ nát lại tự động chữa trị trong thời gian cực ngắn!

Một kiếm này, Lý Trường Thọ thấy được sinh sôi không ngừng, Triệu Công Minh thấy được sức mạnh to lớn, Vân Tiêu thấy được chân ý nhẹ nhàng, Kim Linh thấy được thiên địa có rạn nứt...

Khổng Tuyên lộ vẻ mặt suy tư, trong mắt không khỏi có một chút u ám.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân có một chút xuất thần, đáy mắt cũng toát ra biểu tình không kém bao nhiêu so với Khổng Tuyên.

Hoàng Long Chân Nhân muốn nhẹ giọng tán thưởng, lại phát hiện ra chính mình giống như rơi vào vòng xoáy năm tháng. Rõ ràng tốc độ năm tháng trôi qua ở bên trong cảm giác của hắn là bình thường, nhưng vừa định mở miệng, miệng của chính mình lại chỉ kịp mở ra, không có cách nào lên tiếng.

Lúc này Hoàng Long mới biết, một kiếm này, kỳ thật vô cùng nhanh chóng, bất quá là Thánh Nhân cố ý dùng thủ đoạn, cho những người mạo hiểm đi tới đây ngày hôm nay bọn hắn một phần cơ duyên cảm ngộ Thánh Nhân đại đạo.

Cuối cùng kiếm quang hóa thành một mảnh kiếm triều bảy màu phun trào, đập vào bên trên pháp tướng bàn tay lớn nhô ra của Chuẩn Đề.

Nhưng pháp tướng Chuẩn Đề Thánh Nhân còn chưa kịp ngăn trở, kiếm triều kia giống như dung nhập bên trong thiên địa.

Ầm ầm! Luân Hồi Tháp rung động, lực lượng Thiên Đạo trên đó tán loạn trong khoảnh khắc, liên hệ giữa bảo tháp này cùng với Thiên Đạo lại bị chặt đứt.

Tay trái của pháp tướng Chuẩn Đề Thánh Nhân chậm rãi rơi xuống, tiếp tục duy trì sự uy nghiêm của bảo tướng.

Lão đạo bên trong bảo tháp nhẹ nhàng run rẩy cánh mũi, nhưng không có phát ra nửa tiếng hừ lạnh.

Lý Trường Thọ và các tiên Đạo Môn đều có thu hoạch, cảm ngộ một kiếm kia ẩn chứa thật sự quá nhiều.

Nhưng một kiếm vừa rồi của Thông Thiên Giáo Chủ, ở trong thị giác của chúng đệ tử Thánh Nhân phương tây liền thực sự chân thật.

Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang lóe lên, liên hệ giữa bảo tháp cùng với Thiên Đạo...

Không còn.

Bọn họ an bài bố trí nhiều năm như vậy, từ xây dựng bảo tháp đến tiến vào nơi đây trấn thủ, lại đến thi triển tính kế tinh xảo che lấp nơi đây...

Đều biến thành nước chảy xuôi.

Lúc này, mấy vị đệ tử Tiếp Dẫn lần lượt truyền âm đối với chúng đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo ở chỗ này, nói nên ứng đối ra sao với Đạo Môn làm khó dễ kế tiếp.

Từ lúc Chuẩn Đề bị buộc hiện thân ứng đối với Thuỷ Thần Thiên Đình, Tây Phương Giáo bọn họ liền rơi vào thụ động.

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ đích thân đến, chí bảo Nhân Giáo Thái Cực Đồ đã sớm hiện thân, Thuỷ Thần Thiên Đình muốn biện luận "Hương hỏa thần quốc" cùng với bọn họ, đây chính là muốn hủy đi kinh doanh vài vạn năm của Tây Phương Giáo tại ba ngàn thế giới.

Bọn họ lúc này chỉ có thể biện luận.

Mà mấy vị đệ tử Tiếp Dẫn Thánh Nhân này, đang căn dặn bọn họ, sau đó tuyệt đối không nên tùy tiện mở miệng.

Nếu muốn mở miệng cũng phải tuân theo mấy điểm chủ yếu, bám vào hương hỏa thần quốc có công giáo hóa vạn dân, vân vân.

Chúng đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo cẩn thận từng li từng tí đi đến phía dưới pháp tướng Thánh Nhân, xếp thành bậc thang, từng người ngồi xếp bằng, thầm đọc kinh văn, giống như lúc bọn họ nghe đạo tại Linh Sơn vậy.

Địa Tạng cưỡi Đế Thính ngồi ở bậc cao nhất.

Lúc này ở bên cạnh gã, còn lại hơn mười người đặt song song cùng với gã, chính là "chủ lực" ứng đối với Lý Trường Thọ làm khó dễ kế tiếp.

Lại nhìn một phương Đạo Môn...

Phong cách rất khác biệt.

Triệu Công Minh làm nam nhân biết chơi bóng nhất trong Hồng Hoang, khục, điều khiển pháp bảo loại bảo châu, lúc này đang phát huy năng khiếu thần thông của chính mình, khống chế hai mươi tư viên Lưu Ảnh Cầu phân bố tại từng phương vị, tiến hành ghi chép toàn bộ tràng cảnh.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Hoàng Long Chân Nhân không am hiểu ngôn từ, lúc này đang cầm vài tấm gương đồng đặc chế, cùng với sử dụng pháp lực tự thân, liên thông với trung chuyển đại gương đồng tại Phủ Thủy Thần Thiên Đình, tung hình ảnh nơi đây ra khắp Thiên Đình.

Hệ thống giải trí tương hỗ của Thuỷ Thần, rốt cuộc cũng có đất dụng võ.

Bên trong Thiên Đình, có người lần đầu tiên chú ý tới "kênh" phát sóng trực tiếp được thêm vào đột nhiên, tò mò liếc nhìn.

Chẳng mấy chốc liền có người nhận ra đây chính là Triệu Công Minh, người đã đến Thiên đình vài lần.

Tin tức này vừa ra, khắp Thiên Đình cấp tốc chấn động, gương đồng các nơi chuyển tới "kênh" này, Thiên Binh Thiên Tướng, tiên tử nữ quan ở trong Thiên Đình tụ tập thành từng nhóm, xem đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo.

Vừa mới xem, Triệu Công Minh cùng với và các vị đại lão liên tiếp bị nhận ra, Thái Cực Đồ, chúng trọng bảo Huyền Hoàng Tháp cũng bị xác nhận.

Mà sau khi mấy vị đại năng Đạo Môn không ngừng xưng hô hai chữ "Trường Canh" đối với một thanh niên đạo sĩ, các nơi Thiên Đình dần dần sôi trào.

"Bản thể của Thuỷ Thần đại nhân thật sự anh tuấn tiêu sái như vậy?"

"Chẳng trách có thể được lòng của Vân Tiêu tiên tử!"

Không bao lâu, thuỷ quân Thiên Hà truyền ra tin tức, Ngao Ất quen thuộc nhất cùng với Thuỷ Thần đại nhân xác định thân phận của thanh niên đạo sĩ này, chính là quyền thần Thiên Đình bình thường của bọn họ.

Thuận tiện cũng nhắc tới, đây không phải là dung mạo ban đầu của Thuỷ Thần đại nhân.

Lửa đồn thổi bùng lên, nhưng khi Lý Trường Thọ quay người, cầm lấy một chiếc gương đồng, chủ động nói về chuyện xảy ra ở đây, trên dưới Thiên Đình cùng nhau chấn động.

"Tây Phương Giáo muốn lập nơi luân hồi thứ hai, may mắn có Thông Thiên Giáo Chủ sư thúc ra tay, đã đánh vỡ âm mưu của bọn họ. Tiếp theo, ta cùng với mấy vị sư huynh sư tỷ Đạo Môn, muốn biện luận sự tình có quan hệ đến hương hỏa thần giáo với Tây Phương Giáo. Đồng bộ hình ảnh ở nơi dây cho mọi người, chính là để cho các vị ở bên trong Thiên Đình biết được, Thiên Đình cũng không phải là một mình chiến đấu vì chúng sinh, chúng cao thủ đại năng Đạo Môn, từ đầu đến cuối cũng đứng tại một phương chính đạo. Truyền lệnh của ta, những người ghi chép Thiên Đình khác đóng lại chương trình trực tiếp. Hôm nay, người ghi chép Thiên Đình Lý Trường Canh, giới thiệu cho các vị...sư thúc ngài có muốn lộ mặt không?"

Chương 923. -

"Đến." Thông Thiên Giáo Chủ gảy nhẹ ngón tay, thân thể bị kiếm quang bao trùm kia, lại có thể nhìn thấy hình dáng thực sự.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói đối với gương đồng: "Các vị hãy chuẩn bị sẵn sàng, không thể thất lễ ở trước mặt Thánh Nhân lão gia, người chuẩn bị xuất hiện ở trong gương đồng, chính là Đạo Môn Tam Thanh, Thông Thiên Giáo Chủ lão gia!"

Gương đồng chậm rãi chuyển về hướng Thông Thiên Giáo Chủ, Ngọc Đế Vương Mẫu đứng dậy vái chào, các tiên thần, Thiên Binh Thiên Tướng quỳ sát bái lễ, một đám thở mạnh cũng không dám.

Bọn họ là thật sự không nghĩ tới, xem trực tiếp cũng đều phải dập đầu...

Ừm khục!

Bọn họ thật sự không nghĩ tới, kiếp này lại có thể may mắn nhìn thấy hình bóng Thánh Nhân chân chính!

Sau đó liền nghe Lý Trường Thọ nói: "Làm phiền Ngọc Đỉnh sư huynh giúp ta cầm tấm gương đồng này, làm phiền."

"Việc nhỏ." Ngọc Đỉnh Chân Nhân cười cầm hai tấm gương đồng tiếp tục dõi theo thân hình của Lý Trường Thọ.

Thế là, Lý Trường Thọ ở ngay trước mặt tiên thần, Thiên Binh từ trên xuống dưới Thiên Đình, bắt đầu giảng thuật biện luận chỗ trọng yếu.

Nơi đây có đạo vận Thông Thiên Giáo Chủ, một phương Tây

Phương Giáo khó có thể dò xét.

Coi như bên trong Thiên Đình có gian tế Tây Phương Giáo, khoảng cách nơi đây với Thiên Đình xa xôi, đối phương cũng khó có thể truyền âm mật báo.

"Đầu tiên chúng ta không thể sa đà vào lời nói của đối phương, coi như nói chuyện chậm một chút, cũng phải suy nghĩ kỹ rồi mới nói. Một điểm quan trọng nhất, chính là nếu như vấn đề của đối phương tràn đầy cạm bẫy, chúng ta liền trực tiếp làm lơ, không cần phản ứng, chúng ta là muốn luận sự tình hương hỏa thần quốc cùng với bọn họ, mà không phải vấn đáp. Mục đích của chúng ta, là muốn để bọn họ á khẩu không trả lời được, để cho bọn họ biết chuyện bọn họ làm ra là sai, là thất đức với thương sinh trong thiên địa. Sau đó ta sẽ đứng ra trước, nếu ta không chịu nổi, liền đến Đa Bảo sư huynh thượng, nếu Đa Bảo sư huynh không chịu nổi, liền phải làm phiền ngươi..."

Vân Tiêu tiên tử nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt đẹp tràn đầy ánh sáng.

Nàng vốn cho rằng, Lý Trường Thọ sẽ còn hạn chế nàng lộ diện, không cho nàng đối lập nhau chính diện cùng với Tây Phương Giáo.

Thái Ất Chân Nhân trầm ngâm vài tiếng, lúc này thoáng có một chút không có sức, thấp giọng nói: "Vậy bần đạo..."

"Sư huynh ngươi là áp trục." Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt nghiêm mặt, định tiếng nói: "Nếu chúng ta không tranh luận lại đối phương, sư huynh ngươi liền tự do phát huy, nói những gì chính mình muốn nói, làm những gì chính mình muốn làm."

Mở ra hoàn toàn!

Thông Thiên Giáo Chủ ở chỗ này, có thể mở miệng liền có thể thắng!

"Thiện!" Trong mắt Thái Ất Chân Nhân tràn đầy ánh sáng, y trước đây tao ngộ hai lần đả kích, lại đột nhiên tìm về được tự tin thuộc về đệ tử Thánh Nhân Đạo Môn!

Lý Trường Thọ nhìn về phía bên cạnh, Kim Linh Thánh Mẫu cùng với Khổng Tuyên ngược lại là có một chút ăn ý lắc đầu.

Kim Linh Thánh Mẫu cười nói: "Đấu pháp gọi ta."

Khổng Tuyên cũng nói: "So với để ta đi nói đạo lý với người khác, ta ngược lại thật ra càng muốn đấu với Nhị Giáo Chủ phương tây..."

"Ài!" Lý Trường Thọ vội vàng đánh gãy, nghiêm mặt nói: "Đạo hữu nói năng cẩn thận."

Khổng Tuyên mỉm cười gật đầu, cũng có một chút lơ đễnh đối với chuyện này.

Lập tức, Lý Trường Thọ lại dặn dò mấy người nguy hại và tệ nạn của hương hỏa thần giáo, mấy người đều là cao thủ một phương, tu đạo nhiều năm, làm sao không rõ lý lẽ nơi đây?

Hết thảy đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Lý Trường Thọ xoay người lại, bốn đạo thân ảnh cùng nhau cất bước tiến về phía trước.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở bên cạnh dùng tiên lực đẩy gương đồng ra, vững vàng chiếu vào hình bóng bốn người, cũng soi ra chiến trận của Tây Phương Giáo.

Một phương Tây Phương Giáo, mười hai vị đệ tử Thánh Nhân đồng thời tiến về phía trước.

Địa Tạng nhảy xuống từ trên lưng Đế Thính, lúc này mặc dù đi ở tít ngoài rìa, lại nhìn nhau cùng với hai mắt của Lý Trường Thọ, trong đáy mắt mang theo vài phần chiến ý.

Phương tây bọn họ nếu thua trận này, tình cảnh đằng sau sẽ càng trở nên gian nan.

Mà Đạo Môn ngày hôm nay đã thắng tám thành, bọn họ phản kích trong tuyệt địa, hẳn là phải...

"Đến." Lý Trường Thọ ấm giọng khẽ gọi, bên cạnh có thanh quang chợt lóe lên, lại là một con chó lớn lông xanh đến trước mặt Lý Trường Thọ, dựa vào bên chân Lý Trường Thọ lề mề một hồi.

Lý Trường Thọ cười nói: "Bạch Trạch tiên sinh bảo ta hỏi thăm ngươi một chút, trở về đi."

Thần thú nào đó lắc lắc đuôi dài, xoay người lui về phía sau.

Cái trán Địa Tạng nổi lên gân xanh, xạm mặt lại, quay đầu trừng mắt nhìn Đế Thính.

Đế Thính lại là lơ đễnh, còn lộ ra biểu tình ưu tú "ta cũng là vì tốt cho chủ nhân ngươi".

【 Chưa chiến liền đánh vào tâm lý】

Lão đạo Tây Phương Giáo đứng ở giữa tiến về phía trước, ôm quyền nói đối với bốn người Lý Trường Thọ: "Bần đạo chính là..."

"Đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo!" Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Ngươi không cần báo danh hào, nếu không ngày sau chỉ sợ ngươi cưỡi mây ở bên ngoài cũng đều không an ổn. Ngày hôm nay ta lại nói, hương hỏa thần quốc chính là một mối hại lớn trong thiên địa! Các ngươi mượn hương hỏa thần quốc, thể hiện thần thông của mình, ngu muội chúng sinh, tụ tập hương hỏa công đức, bây giờ lại muốn kiến tạo nơi luân hồi thứ hai bù đắp hương hỏa thần quốc. Như thế nào, nếu không phải hôm nay có chúng cao thủ Đạo Môn ra tay, lại có Thánh Nhân lão gia Thông Thiên sư thúc ra tay, nếu nơi luân hồi thứ hai được lập ra, các ngươi liền muốn nhờ vào đó giam cầm chúng sinh, làm vạn linh đều trở thành khôi lỗi để các ngươi thu thập hương hỏa công đức? Ta thật sự muốn hỏi, phương tây các ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Không phải là muốn dựa vào hệ thống này, giá không Thiên Đình, đè lại Đạo Môn, thay thế Thiên Đình!"

Ầm ầm ——

Phía dưới đáy Huyết Hải xuất hiện đạo đạo thần lôi, nở rộ trên đỉnh đầu, dưới chân Lý Trường Thọ, chiếu rọi khiến cho khuôn mặt của Lý Trường Thọ càng trở nên trang nghiêm.

"Lời ấy của Thuỷ Thần đơn thuần là nói xấu!" Lão đạo kia định tiếng nói: "Phương tây chúng ta cũng là đại giáo thiên địa, vốn là dạy bảo phàm nhân hướng thiện, sao đến trong miệng của Thuỷ Thần, liền trở thành muốn biến vạn linh trở thành khôi lỗi hương hỏa công đức, liền biến thành giam cầm chúng sinh? Lời của Thuỷ Thần thật quá bất công, Thiên Đạo sẽ tuyệt đối không tin."

"Phải không?" Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, lấy ra một khối bảo châu ở bên trong tay áo, bên trong bảo châu hiện ra từng cảnh...

Ở phía trước một tòa hương hỏa thần miếu tại đại thiên thế giới nào đó, ngàn vạn phàm nhân không ngừng thăm viếng, đồng ruộng nơi xa cỏ hoang trải rộng, không ít phàm nhân đã là gầy trơ xương như củi.

Lý Trường Thọ lãnh đạm nói: "Các ngươi, thật sự thiếu hương hỏa cung phụng như thế?"

"Thuỷ Thần chiếu cảnh tượng này, chúng ta cũng không hiểu biết, đây tuyệt không phải là Tây Phương Giáo chúng ta..."

"Thánh Nhân ở ngay nơi này!" Lý Trường Thọ định thanh hét lớn: "Hai vị Thánh Nhân lão gia ở chỗ này, ngươi lại vẫn dám ăn nói lung tung!"

Chương 924. -

Lão đạo kia cau mày nói: "Tây Phương Giáo chúng ta có nhiều thần quốc ở bên trong ba ngàn thế giới, đây bất quá chỉ là một góc nhỏ, nhất định là người chủ trì nơi đây chỉ vì cái trước mắt, không phải bản ý của Tây Phương Giáo chúng ta."

"Chỉ vì cái trước mắt?" Lý Trường Thọ mắng: "Ngươi gọi chúng sinh chi nguyện là công, gọi chúng sinh chi hương hỏa là lợi? Chúng sinh trong thiên địa này, ở trong miệng phương tây các ngươi hẳn là bất quá chỉ là hai chữ hiệu quả và lợi ích!"

Lão đạo này nhíu mày lại thành chữ Xuyên, đã là thua trận...

Bên cạnh lại có lão đạo mở miệng nói: "Phàm nhân ngu muội, không biết thiên số, không biết thiên mệnh, sống uổng trăm năm xuân thu, chúng ta bất quá là làm sự tình chỉ dẫn..."

"Không sai, phàm nhân ngu muội, cho nên mới bị các ngươi thừa cơ hội. Nhưng Nhân Tộc từ Thượng Cổ đến bây giờ, đã sớm được thánh hiền Nhân Tộc giáo hóa, biết trồng trọt, biết âm dương nắng gió, trong phàm nhân thường có những người thông minh làm thầy của kẻ khác, có tài trí và mưu trí. Các ngươi mở mắt ra mà xem, phàm tục Nam Châu có bao nhiêu phồn hoa, có bao nhiêu đặc sắc! Sự khéo léo của phàm nhân không thua Luyện Khí Sĩ, ca dao thi từ, tài tình đủ loại của phàm nhân, đều không thua người tu hành tĩnh tọa trong núi! Sống uổng trăm năm xuân thu? Ngươi là mặt mũi dày bao nhiêu, mới có thể nói ra ngôn ngữ như vậy. Theo ta thấy, là không thể để cho các ngươi sử dụng, không thể cung cấp hương hỏa công đức cho các ngươi, mới là sống uổng trăm năm xuân thu?"

"Thuỷ Thần ngươi sao có thể nói như vậy..."

"Thuỷ Thần!" Một lão đạo mắng: "Ngươi có thể lập Hải Thần Giáo thu thập hương hỏa, chúng ta liền không thể sao? Thuỷ Thần ngươi vốn nhìn phương tây chúng ta liền đã có rất nhiều thành kiến, bây giờ chính là ngươi có thể, chúng ta không thể, đây là đạo lý nào? Thuỷ Thần hẳn là cảm thấy, ngươi có thể che thiên địa này bằng lời nói!"

Lý Trường Thọ phẩy nhẹ khóe miệng, lấy ra một khối ngọc phù ở bên trong tay áo, trực tiếp lắc ở trước mặt lão đạo: "Đây là giáo nghĩa của Hải Thần Giáo chúng ta, các ngươi chắc hẳn đã sớm vụng trộm nhìn qua. Cầm mà đọc cho kỹ, ta có thể dạy ngươi phát triển hương hỏa thần giáo. Nhưng đừng có nghe nhìn lẫn lộn tại nơi đây! Hải Thần Giáo của ta, những người vào miếu là những khách hành hương, bọn họ làm nông trại, bắt cá, săn bắn, hái lượm, buôn bán, đều có một nghề để nuôi sống bản thân, đều biết không ngừng vươn lên như thế nào! Bái Hải Thần bất quá chỉ là để tìm sự an tâm, ký thác trong đáy lòng. Tây Phương Giáo các ngươi hóa toàn bộ đại thiên thế giới thành thần quốc tự thân, làm cho vô số phàm nhân chỉ biết sự tình thăm viếng và sinh dục, cung cấp liên tục không ngừng hương hỏa cho các ngươi! Nhìn đi! Tất cả đều nhìn đi!"

Lý Trường Thọ tiện tay vung ra bảy ~ tám viên bảo châu, quang ảnh lưu chuyển trong đó, hiện ra một vài bức hình ảnh.

"Các ngươi nói với tín đồ của chính mình, hoa màu không cần xử lý, bái thần là tự có thể có thu hoạch. Kết quả thì sao? Gặp năm mất mùa lương thực không đủ, phàm nhân chết đói trong tòa đại thiên thế giới này đâu chỉ có mấy trăm vạn! Sau thần miếu chất đống từng núi bạch cốt, đại bàng sói hoang tràn đầy trong thành lớn! Các ngươi phàm là làm một chút chuyện tốt, thật sự che chở nơi đây mưa thuận gió hoà, ngày hôm nay cũng sẽ không bị động như thế, bị ta mắng không có cách nào cãi lại! Vì sao Thiên Đạo muốn Thiên Đình hưng? Chính là muốn nói cho những tiên trường sinh có tu vi lại không có đức như các ngươi, tiên và thần là có khác biệt! Không làm nổi thần có đức, mặc cho ngươi tu được trường sinh, tự xưng là thần linh cũng chỉ là dã thần quỷ quái! Các ngươi, chỉ là trùng hợp sinh tại Viễn Cổ, Thượng Cổ, cường đại hơn một ít so với những sinh linh khác hiện nay! Lý Trường Canh ta, xuất thân từ phàm nhân, tu đạo đến nay không đủ năm trăm tuổi! Các ngươi lấy ưu việt từ đâu ra, lại lấy tự đắc từ đâu ra!"

Mười hai vị lão đạo Tây Phương Giáo trợn tròn hai mắt, có mấy người càng là toàn thân run rẩy.

Địa Tạng lại nói: "Thuỷ Thần dường như cũng là dã thần được Thiên Đình phong thưởng, bây giờ ngược lại lại nói việc này không thể, không được, phải chăng là quá mức bất công?"

Lý Trường Thọ cũng không lãng phí miệng lưỡi biện hộ, lạnh nhạt nói: "Ta phụng thánh mệnh phụ tá Thiên Đế, ngươi thế nhưng đang chất vấn Thánh Nhân lão sư nhà ta?"

Địa Tạng cũng nói: "Chúng ta cũng phụng lệnh Thánh Nhân lão sư xây hương hỏa thần quốc, ngươi thế nhưng đang nhục mạ Thánh Nhân lão sư nhà ta?"

"Thánh Nhân có thánh đức, là tấm gương của chúng sinh, há lại để cho ngươi nói xấu như thế?" Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Địa Tạng, ngươi hẳn là coi rằng, giội bồn nước bẩn này cho Thánh Nhân lão gia, liền có thể chặn miệng của tất cả chúng sinh trên thế giới. Hương hỏa thần quốc làm hại tứ phương, hủy hoại thiên tính phàm nhân, hủy đi cả đời phàm nhân, làm phàm nhân trở thành pháp khí để các ngươi thu thập công đức, đây là sự tình chân thực! Tình huống như vậy, những Lưu Ảnh Cầu này, các ngươi muốn bao nhiêu, ta liền cho các ngươi bao nhiêu, ở bên trong Phủ Thủy Thần của ta đã bày đầy mấy phòng lớn. Các ngươi không có cách nào phản bác việc này, mà ta đã sớm nói rõ, là những đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo các ngươi, lừa trên gạt dưới, thay xà đổi cột, nhờ vào đó tự mưu công đức, khí vận, tu hành vì chính mình, cướp đoạt thiên địa linh khí mà dùng cho chính mình! Còn xin Thánh Nhân minh giám!"

Tây Phương Giáo yên lặng không tiếng động, pháp tướng Chuẩn Đề Thánh Nhân chậm rãi mở miệng: "Việc này, bần đạo chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng, chuyện hôm nay dừng lại ở đây thôi."

Thông Thiên Giáo Chủ hừ một tiếng, lạnh mặt nói: "Trường Canh nhà ta nói như vậy nhiều, lãng phí nhiều...miệng lưỡi như vậy, ngươi một câu dừng lại ở đây liền coi như xong?"

Chuẩn Đề Thánh Nhân nói: "Ngày hôm nay ta và ngươi thật sự muốn đánh một trận?"

"Ta không dùng bảo vật nào." Thông Thiên Giáo Chủ lạnh nhạt nói: "Lần này đừng chỉ nói, hãy đánh một trận ngoài thiên ngoại."

Pháp tướng Chuẩn Đề Thánh Nhân lập tức giữ im lặng.

Lý Trường Thọ thấy thế, trong đáy lòng khe khẽ thở dài, chủ động lui về sau nửa bước.

Thái Ất Chân Nhân vẫn luôn nhắm hai mắt hiểu ý, chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt lấp lóe tinh quang, áo bào đỏ tung bay.

Y lộ vẻ mặt giật mình, nhỏ giọng nói, như là tự lẩm bẩm: "Suýt nữa quên mất, Thánh Nhân lão gia cũng chia mạnh yếu."

Cái gì là cảnh giới? Đây chính là cảnh giới!

Trong lời nói này, dù nó có quan trọng hay không, nó cũng là sự thật, theo quan điểm của nghĩa đen, nó là sự thật mà ai cũng biết.

Nhưng vào lúc này, ở đây, tình huống này, cảnh này, với giọng điệu mang theo giật mình kia, nói ra sự thật "Thánh Nhân cũng chia mạnh yếu" này...

Ở trên việc âm dương quái khí này, Thái Ất chưa bao giờ khiến cho người ta thất vọng!

Lý Trường Thọ cũng đều không khỏi tán thưởng.

Âm dương thoại thuật chi đạo, Hồng Hoang đề cử Thái Ất Chân Nhân!

Là một người có chuyên môn, quyền thần Thiên Đình bình thường hắn, cũng liền nói đạo lý, nói sự thật, sẽ quỷ biện thoại thuật một chút, vì chuyện hôm nay làm một chút tiểu cống hiến không có ý nghĩa.

Chương 925. -

Mặc dù trước đây Thái Ất Chân Nhân phá hoại quá mức dữ dội, nhưng cường viện phe mình đã đến, sau khi đã chiếm cứ chủ động, chỉ là một câu ngữ điệu âm dương, liền làm cho cả cục diện sinh ra biến hóa căn bản!

Chuẩn Đề Thánh Nhân cưỡi hổ khó xuống, không thể không đứng ra ứng đối với Thông Thiên Giáo Chủ làm khó dễ.

Đây chính là mị lực của đại nghệ thuật gia ngôn ngữ Hồng Hoang!

Đây chính là thực lực chân thật của nhị đại đệ tử Xiển Giáo!

Ừm, về sau vẫn là để Linh Châu Tử ở lại Thiên Đình nhiều hơn, bằng không thì cũng phải căn dặn Linh Châu Tử, tận lực giảm bớt số lần đơn độc ra ngoài cùng với sư phụ Thái Ất Chân Nhân hắn.

Đứa nhỏ này luân hồi, tám thành là muốn ứng ở trên miệng của sư phụ hắn...

Lý Trường Thọ hiện tại rốt cuộc đã tin, miệng của sinh linh, đúng là có thể nói cho người khác thổ huyết.

Nhìn lúc này, pháp tướng Thánh Nhân Tây Phương Giáo tạm thời nhìn không ra hỉ nộ, nhưng một đám chúng môn nhân đệ tử Tây Phương Giáo sắc mặt đỏ lên, hết lần này tới lần khác lại không có cách nào phản bác việc này.

Thông Thiên Giáo Chủ híp mắt cười khẽ, lạnh nhạt nói: "Nếu ngươi không nguyện ý, liền để sư huynh ngươi tới đi."

"Ài..." Ở bên trong âm thanh thở dài, pháp tướng Thánh Nhân ở chỗ Luân Hồi Tháp dần dần tiêu tán, mây mù đầy trời cấp tốc biến mất, toà bảo tháp cao ba trăm sáu mươi tầng kia lấp lánh ra quang huy yếu ớt, liên hệ cùng với Thiên Đạo hoàn toàn bị chặt đứt.

Một lão đạo xếp bằng ở trên tường vân, chậm rãi bay ra từ đỉnh tháp, khuôn mặt khô gầy, ánh mắt ảm đạm, không có một gợn sóng.

Lão đạo đáp lời: "Nếu như thế, liền đi thiên ngoại một chuyến."

Thông Thiên nhíu lông mày lại, Thanh Bình Kiếm trong tay ném về phía trước, rơi vào ráng mây trước mặt, sau đó vươn người đứng dậy, bốn mắt nhìn nhau cùng với lão đạo bộ dáng Chuẩn Đề Thánh Nhân kia.

Đại đạo căng cứng, thiên địa yên lặng!

Không gian nơi đây giống như ngưng kết, các vị đệ tử Thánh Nhân ở đây, đều cảm thấy đại đạo tự thân đang run rẩy.

Giống như trong rừng rậm nguyên bản xanh um tươi tốt, đột nhiên xuất hiện hai gốc cự mộc che khuất bầu trời...

"Hừ!" Chuẩn Đề Thánh Nhân để lại nửa tiếng hừ lạnh, Thông Thiên Giáo Chủ để lại một chút tiếng cười khẽ.

Trong lúc Lý Trường Thọ hoài nghi, chuyện Thánh Nhân đọ sức này đã kết thúc chưa, thân hình hai vị Thánh Nhân lóe lên, quỷ dị biến mất không thấy gì nữa!

Không có một chút khí tức nào lưu lại, cũng không nửa phần dao động tồn tại, thân hình của bọn họ, liền giống như chưa từng xuất hiện ở đây!

Trong một cái chớp mắt tiếp theo!

Đại đạo rung động, thiên địa rúng động, Huyết Hải cơ hồ hoàn toàn bốc lên, không biết có bao nhiêu u hồn tại Địa Phủ bị chấn nát thành chân linh!

Chúng đệ tử Thánh Nhân ở chỗ này, một đám sắc mặt trắng bệch, người tu vi hơi yếu trực tiếp cúi đầu thổ huyết...

Ở trong đáy lòng của những người ở nơi đây, hoặc nhiều hoặc ít đều nổi lên một đoạn ngắn Thánh Nhân đấu pháp.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thấy:

Thanh niên đạo sĩ anh tuấn tiêu sái kia chắp tay trái ở sau lưng, tay phải nổi lên kiếm chỉ, khuôn mặt mang theo nụ cười, tinh thần phấn chấn, đầu ngón tay điểm ra kiếm khí tám vạn dặm, chặt đứt hư không, khuấy động phong vân, làm hỗn độn khí tức ở rìa hư không không ngừng vỡ nát.

Mà Thánh Nhân thứ sáu Chuẩn Đề đạo nhân vẫn luôn bị người âm thầm chê bai, vào giờ phút này hiện ra kim thân cao sáu trượng, cánh tay sau lưng tạm thời không rõ số lượng, xung quanh hiện ra đạo đạo huyễn ảnh, gia trì thần xử, Thất Bảo diệu thụ và các trọng bảo ra trận, trong lúc nhất thời...

Chuẩn Đề Thánh Nhân lại chỉ là bị kiếm khí đè lên đánh, không có trực tiếp bị phá, đều đón đỡ thế công của Thông Thiên Giáo Chủ!

Chơi thì chơi, uy thế của Thánh Nhân xác thực không tầm thường.

Hai vị Thánh Nhân chiến đấu, bên trong thiên địa sao mà hiếm thấy, chỉ sợ là từ Thượng Cổ sau khi Lục Thánh liên tiếp quy vị, lần đầu tiên bộc phát đại chiến như thế ở bên trong phạm vi cảm giác của chúng sinh.

Hai vị Thánh Nhân này cực nhanh xông ra khỏi hư không, rời xa Hồng Hoang thiên địa, cấp tốc suy yếu xung kích đối với Hồng Hoang...

Lý Trường Thọ cảm thụ được đại đạo dao động lớn như vậy, thật sự cảm thấy, chính mình giống như thuyền nhỏ hỏng nước chảy bèo trôi trên mặt biển sóng cuồn cuộn.

Cũng may, Vân Tiêu tiên tử kịp thời đi tới, dùng đạo vận tự thân của nàng thay Lý Trường Thọ chia sẻ hơn phân nửa áp lực, mà Triệu Công Minh, Đa Bảo đạo nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu vào giờ phút này cũng nhao nhao đưa tay, cùng nhau bao vây lại chín tiên bọn họ.

Thái Ất Chân Nhân rõ ràng có cảnh giới không cao hơn bao nhiêu so với Lý Trường Thọ, yên lặng đi đến bên cạnh Ngọc Đỉnh Chân Nhân, liếc nhìn Lý Trường Thọ được Vân Tiêu tiên tử bảo vệ, thở dài: "Không bằng, thủy chung là không bằng."

"Ừm." Ngọc Đỉnh Chân Nhân lộ ra một chút ý cười ôn hòa, cầm gương đồng, cất bước đi đến bên người Lý Trường Thọ, cùng nhau nghị sự với các vị cao thủ khác.

Thái Ất Chân Nhân: "..."

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Sư tôn không dùng bảo, quả nhiên là bị thua thiệt một chút."

Kim Linh Thánh Mẫu lạnh nhạt nói: "Yên tâm, sư tôn cũng không phải là khinh thường."

"Thánh Nhân đại chiến." Trong mắt Hoàng Long Chân Nhân tràn đầy cảm khái, chắp tay thở dài: "Quang ảnh như vậy, cũng chỉ ngẫu nhiên xuất hiện tại thời Viễn Cổ, không ngờ được bây giờ vẫn còn có thể nhìn thấy."

Lý Trường Thọ tự nhiên sẽ không quên "Đại sự" lúc này, tiếp nhận một tấm gương đồng, tiếp tục giảng giải tại hiện trường đối với trong đó.

"Các vị thấy được, lúc này đã bộc phát Thánh Nhân đại chiến, hướng đi thế cục kế tiếp, chỉ có thể chờ đợi Thánh Nhân chiến xong rồi trở về. Bởi vì đang ở phía dưới Huyết Hải, muốn duy trì pháp khí như vậy cần tiêu hao một lượng lớn tiên lực, ta tạm thời đóng vật lại này, đợi đến lúc cần thiết lại chia sẻ cho các vị. Trận tranh luận có quan hệ đến hương hỏa thần quốc, so với ta nghĩ còn muốn ngắn hơn rất nhiều, bọn họ hoàn toàn không hề chuẩn bị giải thích, bất quá ý đồ ỷ thế hiếp người lại rất rõ ràng. Tây Phương Giáo làm sao lại ngạo mạn đến mức như vậy? Ài...ta là người ghi chép Thiên Đình Lý Trường Canh, sẽ dẫn các vị đi chứng kiến Hồng Hoang lịch sử, làm một tiên thần vui vẻ."

Nói xong, Lý Trường Thọ đóng cấm chế trên gương đồng.

Tiếng thở dài của hắn vang vọng khắp Thiên Đình, Thiên Đình từ trên xuống dưới, từ Thiên Môn đến Dao Trì, từ Phủ Thủy Thần đến quốc gia thiên nhân, cũng bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Thánh Nhân đại chiến!

Tranh luận hương hỏa thần quốc!

Nơi luân hồi thứ hai!

Miệng Thái Ất!

Thuỷ Thần tại địa phương bọn họ không thấy được, vậy mà bận bịu nhiều đại sự như vậy, bôn ba vất vả vì thiên địa ổn định!

Nhất là Biện Trang, trước đó đối với việc Thuỷ Thần chọn Thiên Nhai Các bọn họ làm đầu cầu của【 liên minh tiên đạo phản phương tây 】, hoặc nhiều hoặc ít là có một chút phỏng đoán ác ý.

Có lẽ, Thuỷ Thần coi trọng hoàn cảnh của Thiên Nhai Các bọn họ, cùng với đại năng độc Lữ Nhạc kia, một là chuyện công, hai là...

Hắc hắc.

Nhưng bây giờ, Biện Trang đột nhiên phát hiện ra, sự chênh lệch giữa hắn cùng với Thuỷ Thần, không phải cảnh giới, không phải tu vi, không phải tầm mắt cao thấp.

Cấp độ sinh mệnh cũng đều vô cùng cách xa!

Chương 926. -

Ngược lại là Ngao Ất trải qua sự hun đúc của Ổn Tự Kinh, lúc này đã bắt đầu suy tư, Giáo Chủ ca ca nhà mình mở lần trực tiếp này, trong đó cất giấu bao nhiêu tầng thâm ý.

Ngao Ất chỉ có thể nghĩ đến năm tầng, nhưng y cảm thấy, những gì chính mình nhìn thấy còn thiếu rất nhiều...

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế đi qua đi lại ở phía trước bàn ngọc, Mộc Công cùng với mấy vị chính thần khác phía dưới, đều chỉ là cúi đầu không dám nói lời nào.

Hóa thân Ngọc Đế Tần Thiên Trụ lúc này đã đi Phủ Thủy Thần, muốn hỏi một chút có cần Thiên Đế y giúp đỡ hay không, nhưng Lý Trường Thọ cũng không chủ động gặp nhau...

Ngọc Đế cũng sợ làm Lý Trường Thọ phân tâm, từ đó ảnh hưởng đến đại sự bên kia, do dự một hồi, cuối cùng cũng không có để hóa thân đi quấy rầy, chờ Trường Canh ái khanh nhà mình chủ động cầu viện.

Lại nói về phía dưới đáy Huyết Hải.

Chín vị cao thủ lấy Lý Trường Thọ làm trung tâm, lúc này đã ngồi xếp bằng xuống, chờ đợi kết quả của trận chiến giữa Thánh Nhân.

Đám đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo và cao thủ giấu giếm, đang canh giữ ở phía trước Luân Hồi Tháp...

Mặc dù Thông Thiên Giáo Chủ chặt đứt liên hệ giữa Luân Hồi Tháp cùng với Thiên Đạo, nhưng vừa rồi Chuẩn Đề ra tay, cũng coi như đã bảo vệ bản thân Luân Hồi Tháp —— pháp tướng Thánh Nhân hạ tay xuống, cũng không phải là vồ hụt.

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Trường Canh, trước đây vì sao ngươi không trực tiếp mắng đủ ba canh giờ? Sư muội chớ trách, vi huynh không có gì ý tứ gì khác, chỉ mong hai người hòa thuận, mỹ mãn."

"Đa tạ sư huynh." Lý Trường Thọ thoải mái ứng tiếng, lại nhìn Vân Tiêu tiên tử bên người.

Ánh mắt hai người chỉ nhẹ nhàng đụng vào liền vội vàng dịch chuyển, Vân Tiêu nhìn như vô cùng bình tĩnh, nhưng trên thực tế, tư thế ngồi có chút không ổn.

Lý Trường Thọ thở dài: "Bọn họ cũng không có năng lực đáp trả, bởi vì vậy, sẽ rất khó mắng đủ canh giờ."

Hoàng Long Chân Nhân buồn bực nói: "Trường Canh ngươi thu thập nhiều chứng cứ như vậy từ lúc nào?"

"Trong mười năm nhậm chức tại Nguyệt Cung kia!" Lý Trường Thọ nói: "Ngọc Đế bệ hạ lúc ấy là đang trừng phạt sự tình ta ở bên cạnh tương trợ khi bệ hạ đang hạ phàm lịch kiếp, để ta làm tổng giáo tập ba trăm thường nga. Ta trái phải không có chuyện gì làm, liền để hóa thân đi du ngoạn ba ngàn thế giới một phen."

Vân Tiêu rất tán thành gật đầu, nói khẽ: "Ngươi thích mưu tính, hiểu tính kế, đợi ở một chỗ lâu như vậy, cũng xác thực làm khó dễ ngươi."

Triệu Công Minh ở bên cạnh cười xùy một tiếng, quay đầu vuốt râu.

Thái Ất Chân Nhân thầm nói: "Lời vừa rồi của tiên tử là...nghiêm túc?"

Vân Tiêu có một chút không rõ ràng cho lắm.

Lý Trường Thọ bình tĩnh đáp lời: "Lòng có sóng thì con mắt có sóng, lòng trong sáng thì con mắt trong sáng."

"Bần đạo bất quá chỉ là tục nhân." Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Thật sự bội phục phần định lực này của sư đệ ngươi."

Lý Trường Thọ cười nói: "Là sư đệ càng khâm phục hơn đối với sư huynh, chỉ cần một câu, liền vượt qua ta miệng lưỡi nửa ngày."

"Ài, chớ nói ra!" Thái Ất Chân Nhân đưa tay xoa xoa mi tâm, thở dài: "Cũng không biết là bị kiếp vận ảnh hưởng tới, miệng gần đây, so với tâm niệm cũng đều nhanh thêm mấy phần."

Khổng Tuyên không khỏi hỏi: "Thần thông hay sao?"

"Tự nhiên không phải thần thông!" Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Thường xuyên có sự tình không vừa mắt, lại không có cách nào nói thẳng, liền sẽ suy nghĩ châm chọc như thế nào. Dần dà, cũng liền có kỹ nghệ nói chuyện như vậy."

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Thái Ất sư đệ, vi huynh có thể kiểm tra ngươi một chút hay không?"

Thái Ất Chân Nhân không khỏi ngồi ngay ngắn.

Thua người không thua trận, hỏi y " lĩnh vực bản mệnh ", tất nhiên là không thể luống cuống.

Y đại biểu, thế nhưng là hình tượng Nhị đại đệ tử Xiển Giáo!

Mặc dù chúng đệ tử Xiển Giáo có lẽ cũng không muốn bị y đại biểu.

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Chúng ta coi như đang nói đùa, khảo giáo thực học của Thái Ất sư đệ ngươi. Như vậy, sư đệ ngươi nếu có thể dùng một câu, làm cho bần đạo cảm thấy đặc biệt phiền muộn, bần đạo liền đưa cho sư đệ một kiện linh bảo đặc biệt, như thế nào?"

Thái Ất Chân Nhân cau mày nói: "Nghe sư huynh hỏi như vậy, đột nhiên cảm thấy tu vi cảnh giới cao thấp, cùng với linh trí tự thân cao thấp thật sự không có liên quan gì. Nào còn có người nghe mắng còn cho linh bảo?"

Đa Bảo đạo nhân mặt tối sầm, sau đó liền cười mắng một tiếng, lấy ra một con thoi bằng gỗ ở bên trong tay áo, dùng tiên lực giao cho Thái Ất.

Thái Ất Chân Nhân vội vàng từ chối: "Sư huynh, ta cũng không có đáp ứng chuyện như vậy."

Mặt Đa Bảo đạo nhân lập tức càng đen hơn một chút: "Coi như là vì hai câu nói kia của sư đệ ngươi trước đây đối với Thánh Nhân!"

Thái Ất Chân Nhân còn muốn chối từ, Lý Trường Thọ bình tĩnh cầm con thoi, nhét vào trong tay Thái Ất Chân Nhân.

Nếu tiếp tục nói, chỉ sợ là sẽ thật sự muốn đánh nhau.

Lý Trường Thọ cười nói: "Thái Ất sư huynh, hãy tế luyện con thoi này thật kỹ."

Thái Ất Chân Nhân nhẹ nhàng run rẩy khóe miệng, thấp giọng mắng: "Cái tên nhà ngươi, mời ta tới nơi đây nhất định là không có hảo ý."

"Ài!" Lý Trường Thọ thở dài: "Việc này có can hệ trọng đại, ta chỉ mời tất cả những cao thủ ta tin tưởng đến mà thôi. Sư huynh ngươi chớ nên hiểu lầm, mặc dù lúc mời ngươi, cũng từng có cân nhắc khác, nhưng tuyệt đối không phải bởi vì chủ yếu muốn mời Ngọc Đỉnh sư huynh."

Thái Ất Chân Nhân trừng mắt, đứng cách Khổng Tuyên làm bộ muốn đánh.

Lý Trường Thọ cười khẽ vài tiếng, làm bộ né tránh về hướng bên cạnh, thừa cơ tiến lại gần Vân Tiêu tiên tử thêm một tí xíu.

Không khí trò chuyện ở đây nhanh chóng được Lý Trường Thọ khơi dậy.

Ngay cả Kim Linh Thánh Mẫu đang điều tức chuẩn bị chiến đấu, cũng mở mắt ra và tham gia vào chủ đề này.

So sánh cùng với bọn hắn, chúng đệ tử Tây Phương Giáo lại là tình cảnh bi thảm, không ít người tập hợp lại một chỗ thương lượng đối sách.

Thân ảnh Địa Tạng cùng với Đế Thính hơi có vẻ cô đơn, bọn hắn đứng ở dưới Luân Hồi Tháp, không có ai chào hỏi, cũng không có ai bảo bọn hắn đi qua thương nghị.

Mắt thấy tình hình như vậy, ở phía Đạo Môn cũng bắt đầu trò chuyện về đôi chủ tớ này.

Đa Bảo đạo nhân hỏi: "Trường Canh ngươi nhiều lần nhằm vào vị Tây Phương Giáo Địa Tạng kia, vì sao không tìm cơ hội giết gã?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, truyền âm đối với tám người khác: "Gã làm việc cũng coi như cẩn thận, vẫn luôn không cho ta cơ hội xuất thủ. Huống chi, Địa Tạng và ta bất quá là lập trường đối lập nhau, ta và gã cũng không có thâm cừu đại hận, so với gã, ta càng muốn diệt trừ tọa kỵ của gã."

Thái Ất Chân Nhân nói: "Đầu Đế Thính kia không phải đã suýt bị ngươi cưỡi lên ở trước mặt Địa Tạng mặt rồi?"

"Bất quá là Đế Thính cảm nhận được sát ý của ta mà thôi." Lý Trường Thọ lắc đầu: "Vì lý do ổn thoả, sau đó cho dù không giết nó, cũng phải tìm cơ hội buộc Đế Thính lập lời thề đại đạo, hoặc là phế bỏ thần thông của Đế Thính."

Chương 927. -

Triệu Công Minh cười nói: "Ta đã từng nghe lão Bạch nói, đầu Đế Thính này rất thức thời, không cần lo lắng."

"Hiện nay Đạo Môn chúng ta đang được thế." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nhưng không thể không đề phòng, ngày khác có lẽ sẽ có thời điểm thất thế."

Chúng đệ tử Đạo Môn Thánh Nhân, hoặc nhiều hoặc ít đều bị những lời này xúc động, từng người lộ ra mấy phần suy tư.

Khổng Tuyên cười nói: "Có Trường Canh ngươi, khó."

Nụ cười của Lý Trường Thọ lúc này có vẻ hơi miễn cưỡng.

Hắn cúi đầu khẽ thở dài, nhắm mắt ngưng thần, lần đầu tiên không có trả lời.

Khổng Tuyên cũng không khỏi có một chút hoài nghi, y phải chăng nói sai cái gì.

Thế là, mấy người Đa Bảo suy tư sâu hơn một chút.

Thánh Nhân đấu pháp còn rất dài, Thông Thiên Giáo Chủ không dùng bảo cũng vẫn hoàn toàn áp chế Chuẩn Đề đạo nhân, nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể trực tiếp phân ra thắng bại.

Vân Tiêu quay đầu liếc nhìn gò má mang theo bất đắc dĩ của Lý Trường Thọ, đưa tay lên chạm nhẹ vào mu bàn tay hắn, sau đó liền thu về.

Biểu thị rằng, nàng đã nghĩ thông suốt mấu chốt nơi đây.

Mà chuyện này, cũng là nguyên nhân lớn thứ hai ngày hôm nay Lý Trường Thọ mời mấy vị cao thủ Xiển, Tiệt này tới nơi đây.

Đại kiếp buông xuống, Tây Phương Giáo đã hiện ra bại thế, bởi vì Lý Trường Thọ không ngừng chu toàn, quan hệ giữa Thiên Đình cùng với Đạo Môn càng ngày càng mật thiết, Thiên Đế đối với đệ tử Đạo Môn cũng không có quá nhiều trách tội.

Nhưng có một vấn đề rất thực tế...

Cho dù Đạo Môn bọn hắn diệt Tây Phương Giáo, khiến đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo biến thành kiếp tro, có thể tiêu tán đại kiếp hay không?

Lý Trường Thọ đã từng suy tính, ấn theo thảm trạng Tiệt Giáo chính mình biết bên trong cố sự Phong Thần nguyên bản, đạt được kết luận là:

Không thể.

Đạo Môn luôn luôn có đệ tử đại giáo đi làm kiếp tro, tản mất tu vi làm khôi lỗi Phong Thần Bảng.

Coi như ngày đó Ngọc Đỉnh Chân Nhân đưa ra cao kiến tại hậu đường miếu Hải Thần An Thủy Thành, hai giáo Xiển, Tiệt lấy khí vận Nhân Tộc lập giáo, nhưng lại không làm quá nhiều sự tình giáo hóa Nhân Tộc, đặc biệt là việc cắt bỏ tôn giáo.

Mà Tiệt Giáo còn không có bảo vật trấn áp giáo vận, Thanh Bình Kiếm mà Thông Thiên Giáo Chủ sử dụng để khai giáo, Tru Tiên tứ kiếm và Tru Tiên kiếm trận đồ mà Hồng Quân Đạo Tổ ban thưởng, đều là chí bảo sát phạt, không có cách nào làm bảo vật trấn áp giáo vận.

Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo khác nhau, không có cách nào tránh khỏi, hai giáo cuối cùng cũng sẽ có một trận chiến.

Lý Trường Thọ có đi hòa giải, cũng không thuyết phục được nhiều cao thủ như vậy để lấp diệt kiếp vận.

Những lời này không thích hợp nói thẳng ra, cho nên lúc này Lý Trường Thọ trầm mặc không nói, để cho bọn họ cẩn thận thể hội.

Ở đây cũng đều là tiên thông minh, hầu như đều có thể hiểu thấu đáo mấu chốt trong đó.

Cũng chỉ có...

"Trường Canh sư đệ." Hoàng Long Chân Nhân mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nói: "Đừng tạo áp lực quá lớn, các sư huynh sư tỷ đều ủng hộ ngươi."

Lý Trường Thọ chỉ có thể miễn cưỡng cười một tiếng, để cho mình vui lên.

Đa Bảo cười đổi chủ đề: "Trường Canh, chúng ta cứ chờ đợi như vậy sao? Không bằng thừa dịp lúc sư tôn cùng với Chuẩn Đề sư thúc luận bàn tại Hỗn Độn Hải, chúng ta..."

Trong lúc nói, Đa Bảo đạo nhân làm động tác năm ngón tay nắm thành quyền.

Cũng may Tây Phương Giáo nơi đây không có mấy nữ môn nhân đệ tử, bằng không sẽ thật sự dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm một chút gì đó.

Lý Trường Thọ liếc nhìn toà bảo tháp kia, truyền âm nói: "Chúng ta tạm thời chờ một lát, sau đó dị biến xuất hiện, lập tức toàn lực ra tay, cướp đi toà Luân Hồi Tháp kia."

"Ồ?" Ánh vàng nhàn nhạt quanh người Kim Linh Thánh Mẫu, lúc này cũng đều trở nên lóng lánh hơn rất nhiều: "Ngày hôm nay còn có thêm một trận đấu pháp hay sao?"

Lý Trường Thọ tiếp tục truyền âm nói: "Bọn họ không ngờ tới, lý giải của ta đối với lai lịch hương hỏa thần quốc của bọn họ rõ ràng như thế, tạm thời bị chúng ta dễ dàng chiếm được thế thượng phong. Nhưng đây cũng là nằm bên trong tính kế của Tây Phương Giáo bọn họ. Người chế định kế hoạch này hẳn là Thánh Nhân, há có thể khinh thường? Sau đó còn có thả ra một số lớn hồn phách phàm nhân mà bọn họ nhốt, làm cho Lục Đạo Luân Hồi Bàn rơi vào trì trệ, bức chúng ta lui bước, lập ra nơi luân hồi thứ hai. Cho nên, tranh đoạt tòa Luân Hồi Tháp này, chính là mấu chốt! Chờ bọn họ thả hồn phách ra, chúng ta lập tức cướp đoạt toà bảo tháp này! Nếu chúng ta có thể đoạt tới tay, ngày hôm nay lập nơi luân hồi thứ hai cũng không sao, trực tiếp đặt tòa tháp này vào bên trong Địa Phủ, những vấn đề này tự nhiên sẽ có thể giải quyết dễ dàng, chúng ta còn có thể đạt được Thiên Đạo công đức!"

Chúng tiên nghe vậy nhao nhao hai mắt tỏa sáng.

Triệu Công Minh khen: "Diệu thay."

Vân Tiêu lại ôn nhu hỏi: "Vì sao ngươi không nói việc này cho Hậu Thổ nương nương nghe?"

"Kỳ thực ta đã nói!" Lý Trường Thọ giang hai tay ra, ấm giọng nói: "Nỗ lực hết sức, việc này cần phải tùy cơ ứng biến, lúc ấy chỉ có thể nói như thế."

Trên khóe miệng của Vân Tiêu lộ ra mấy phần ý cười, Đa Bảo ở bên cạnh nghĩ đến bảo vật chính mình phân đi ra lúc ấy, liền có một chút u oán nhìn Lý Trường Thọ...

Đột nhiên!

Ông —— một vệt đạo vận dao động nhỏ bé, đột nhiên nhộn nhạo tại Huyết Hải, chúng tiên cẩn thận thể hội, có một chút kinh nghi bất định.

Nói đến là đến?

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt, trong đáy lòng đồng thời hiện ra hai cảnh tượng, đều là Đạo Nhân Giấy thấy.

Phía trên Huyết Hải, từng khe hở không gian giăng khắp nơi, những quả cầu ánh sáng yếu ớt đang tuôn ra từ đó, giống như một cơn lũ!

Trên không Phong Đô Thành, từng viên "sao chổi" tản ra khói đen, điên cuồng đập về phía khu vực trung tâm Phong Đô Thành, tầng tầng đại trận vỡ ra như giấy mỏng!

Điểm rơi của những sao chổi này chính là...

Luân Hồi Đảo, Lục Đạo Luân Hồi Bàn!

"Đoạt tháp!"

Lý Trường Thọ mở mắt ra, trong mắt lấp lóe quang mang màu xanh, thân hình đã hóa thành một tia tàn vận.

Rút củi dưới đáy nồi, mới thật sự là biện pháp phá cục!

Một tiếng đoạt tháp, phản ứng của chín vị cao thủ Đạo Môn không giống nhau —— tạm thời không đề cập tới Hoàng Long, Thái Ất, chứng nhận cao thủ của Thọ nào đó có phải là chứng nhận giả hay không.

Lý Trường Thọ cực am hiểu độn pháp, lúc này dù chưa vận dụng độn pháp át chủ bài, thi triển tổ hợp độn pháp không gian cùng với phong độn, cũng đủ để được xưng là "động như kinh lôi, nhanh như thiểm điện".

Thân hình của hắn lóe lên, đã xuất hiện ở trước mặt các cao thủ Tây Phương Giáo, sau lưng hiện ra Thái Cực Đồ, đỉnh đầu hiện ra Huyền Hoàng Tháp, hai chân nhịp bước, thân hình biến mất không thấy một lần nữa.

Các cao thủ Tây Phương Giáo giờ phút này cũng không thất thần, bọn họ tựa hồ đã sớm chuẩn bị, từng người chấn động tiên lực, dựng lên pháp bảo.

Bên trong những đệ tử Thánh Nhân này, tự có nhân vật "tâm ngoan thủ lạt không nói nhiều".

Chương 928. -

Một lão đạo bỗng nhiên vọt thân hình lên, tay trái cầm một chiếc bình bát màu đồng, tay phải nắm chặt một thanh đoản trượng màu vàng, đập mạnh đối với hư không phía trước, quỷ dị đập trúng hai sợi huyền hoàng khí tức!

Có hai kiện trọng bảo bảo vệ, Lý Trường Thọ tất nhiên là bình yên vô sự, nhưng độn pháp lại bị lão đạo này phá, thân hình nhanh chóng thối lui về phía sau.

Tiên cơ đã mất!

Lý Trường Thọ lại không hoang mang chút nào, thân hình huyền phù tại không trung hấp dẫn sự chú ý của chúng đệ tử Tây Phương Giáo nơi đây.

Trong lúc nhất thời, đạo vận khuấy động phía trước Luân Hồi Tháp, thân ảnh bay loạn, đạo đạo lưu quang phóng lên tận trời, chúng đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo nhao nhao ra tay ngăn cản.

Trong nhóm người Lý Trường Thọ, phản ứng nhất nhanh thuộc về Khổng Tuyên.

Vị đại năng xuất thân từ Phượng Tộc này vốn đã nổi danh với tốc độ cực nhanh, Ngũ Sắc Thần Quang quét một cái về phía trước, đạo đạo thân ảnh lập tức bị thần quang phong cấm, từng kiện pháp bảo mất linh, phương vị Lý Trường Thọ bay thẳng về phía trước, giống như con đường phía trước không có một chút ngăn cản nào.

Nhưng Khổng Tuyên vừa mới xông qua bên người Lý Trường

Thọ, không gian phía trước chợt hiện khe hở, thân hình Khổng Tuyên đụng vào trong đó, lập tức bị một tòa đại trận vây khốn, hơn mười mấy vị cao thủ thôi động đại trận, tạm thời tách y ra khỏi chiến cuộc!

Cạm bẫy này, vốn là chuẩn bị cho Lý Trường Thọ!

Ở phía sau Khổng Tuyên chính là năm thân ảnh, ba người Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu tiên tử vọt tới tương đối nhanh, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Triệu Công Minh vọt tới chậm hơn.

Nhìn Vân Tiêu tiên tử!

Váy dài của nàng nhẹ nhàng đong đưa, mái tóc đen không dao động, da thịt trắng nõn, khuôn mặt thanh lãnh, trong đôi mắt đẹp phản chiếu thân ảnh Lý Trường Thọ, tuy biết Lý Trường Thọ có trọng bảo bảo vệ tự thân không việc gì, nhưng lòng dạ chung quy là không nhịn được lo lắng.

Hỗn Nguyên Kim Đấu nở rộ ánh vàng, bàn tay trắng nõn rải xuống đạo đạo tiên quang, tạm thời đả thương hơn mười người.

Lại nhìn Kim Linh Thánh Mẫu!

Một chiếc váy vàng mỏng manh, mái tóc mây bồng bềnh.

Thân hình vọt tới trước liền hiện ra pháp thân sáu tay, sáu cánh tay tinh tế không có một chút không hài hòa nào xuất hiện ở sau lưng, cầm các loại pháp bảo, ra tay không chút lưu tình nào.

Kiếm quang lóe lên, liền có hai vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo trực tiếp bị chém giết, đối phương liều chết chạy trốn cũng chỉ chạy trốn được một tia nguyên thần.

Long Hổ Như Ý kia tế lên, coi như là Đại La bị đập trúng cũng phải thổ huyết bại lui.

Tứ Tượng Tháp trong tay xoay chuyển, các cao thủ Tây Phương Giáo bị ép tới thở không nổi.

Trên gương mặt xinh đẹp của Kim Linh Thánh Mẫu đã tràn đầy lãnh ý, có thể giết sẽ không lưu tình, có thể trảm tuyệt đối không nương tay.

Vân Tiêu vừa mới đả thương chưa đến hai mươi người, đã có bốn ~ năm vị giáo chúng Tây Phương Giáo bị Kim Linh Thánh Mẫu đánh cho tổn hại hình thể.

Có ba người lập tức bị Long Hổ Như Ý đụng nát nguyên thần.

Lại nhìn Đa Bảo đạo nhân!

Nhàn rỗi.

Đa Bảo đạo nhân vội vàng truyền âm dặn dò đối với các vị cao thủ Đạo Môn: "Ngày hôm nay không nên đại khai sát giới, sau đó không chừng sẽ có Thánh Nhân đến tìm, chúng ta đả thương bọn họ là được, đừng có giết quá nhiều đệ tử phương tây."

Kim Linh Thánh Mẫu có một chút bất mãn hừ một tiếng, Vân Tiêu tiên tử lại là đã sớm chú ý những việc này.

Nếu có người nhìn thấy tình hình như vậy, chỉ sợ là không khỏi muốn hỏi —— mấy vị cao thủ Đạo Môn đỉnh tiêm này, phối hợp với đại năng Khổng Tuyên, lại đánh "cực kỳ yếu đuối" như thế?

Điều đó cũng phụ thuộc vào người bị đánh giết là ai.

Một trăm sáu mươi sinh linh ở đây đều là đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, trong đó cũng không thiếu cao thủ tu vi cao thâm, rất ít khi lộ mặt tại Hồng Hoang.

Hơn nữa, mấy người Lý Trường Thọ đột nhiên gây khó khăn, rõ ràng là nằm bên trong dự liệu của Tây Phương Giáo.

Một số lớn đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo ẩn ẩn tạo thành trận thế, giúp đỡ lẫn nhau, tương trợ lẫn nhau, lại có một số lớn linh bảo bọn họ sưu tập hương hỏa công đức nhiều năm tế luyện, vào giờ phút này quăng ném ra ngoài, cũng có một chút khí thế.

Cho nên, Tây Phương Giáo cũng không tan tác trong nháy mắt.

Bọn họ đã giữ vững được mấy hơi thở!

Lúc này tám vị đệ tử Đạo Môn cùng với Khổng Tuyên ra tay, ở dưới sự nhắc nhở nương tay của Đa Bảo đạo nhân, đánh cho giáo đoàn cao thủ Tây Phương bao quát mười hai vị đại đệ tử của Tiếp Dẫn Thánh Nhân liên tục bại lui, đã là có một chút không dễ.

Ở bên trong mấy vị đệ tử Thánh Nhân mà Kim Linh Thánh Mẫu tiện tay giết kia, thậm chí còn có một người có đạo hạnh cao thâm, vào giờ phút này đều đã thành kiếp tro.

Một lão đạo Tây Phương Giáo không ngừng truyền âm, các cao thủ có thể chống đỡ mặt bàn đều đứng dậy, bảo hộ ở phía trước Luân Hồi Tháp.

Thân hình Lý Trường Thọ không ngừng biến ảo tại không trung, dựa vào uy năng của Thái Cực Đồ và Huyền Hoàng Tháp, tất nhiên là vững vững vàng vàng, không có một chút nguy hiểm nào.

Đối với Vân Tiêu tiên tử chạy đến tụ hợp, Lý Trường Thọ còn bảo hộ nàng ở phía sau, khó được một lần làm "đại nam nhân".

Đúng lúc này...

Hai mươi tư ngôi sao phun ra hào quang óng ánh, Định Hải Thần Châu xuất hiện ở bên ngoài Luân Hồi Tháp!

Vào giờ phút này, Ngọc Đỉnh Chân Nhân được Triệu Công Minh bảo hộ ở phía sau, trong tay cầm một chiếc đỉnh thất thải lưu quang, trấn trụ mấy chục đạo lưu quang công tới nơi đây.

Triệu Công Minh ngồi xếp bằng trong trung tâm đám người, hai tay bắt pháp quyết, toàn lực thôi phát Định Hải Thần Châu!

Luân Hồi Tháp cao ba trăm sáu mươi tầng đột nhiên chấn động ba lần, ở dưới sự trấn áp của Định Hải Thần Châu, lại "thu nhỏ" hai vòng!

"Đệ tử Đạo Môn các ngươi khinh người quá đáng!"

Một lão đạo lưng gù há miệng giận dữ mắng mỏ, hai tay giơ cao, một lá cờ màu xanh bay ra từ phía sau.

Hoa sen trên lá cờ màu xanh tràn ra đạo vận huyền cổ, đảo mắt đã là che khuất bầu trời, bao phủ Luân Hồi Tháp vào bên trong.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!

Định Hải Thần Châu ép xuống, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bay phất phới, dường như thừa nhận áp lực thật lớn.

Lại có mười mấy vị lão đạo phi thân lên, quanh người lấp lánh ánh vàng, trong tay vận khởi pháp bảo, đập về phía từng viên Định Hải Thần Châu.

Định Hải Thần Châu quang mang sáng tối chập chờn, có mấy viên bị đập nhẹ nhàng rung động.

Cái trán Triệu Công Minh thấm ra mấy giọt mồ hôi, vào giờ phút này lại hừ lạnh một tiếng, trong miệng niệm tụng chú văn, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu bắt đầu cấp tốc biến ảo, không ngừng sắp xếp ra các loại pháp trận, tiếp tục trấn áp Luân Hồi Tháp.

Lúc này Lý Trường Thọ, Vân Tiêu bị chúng đệ tử phương tây vây công, Thái Cực Đồ và Huyền Hoàng Tháp tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là chí bảo phòng ngự.

Đối phương chỉ cần không ngừng oanh kích không gian quanh người hai người, liền có thể làm cho Lý Trường Thọ nửa bước cũng khó dời đi.

Chương 929. -

Lần này, Luân Hồi Tháp càng ổn.

Hả? có một chút không đúng.

Lý Trường Thọ cúi đầu liếc nhìn vòng cỏ trên cổ tay của mình, lại phát hiện ra phía trên vòng cỏ có ánh sáng đỏ vô cùng yếu ớt lấp loé, khóe miệng không khỏi co quắp một trận.

Trong đáy lòng, tiếng nói của Tiểu Khổ tràn đầy réo rắt thảm thiết: "Quả nhiên, ta đã nói nếu như ngươi làm loại chuyện này, nhất định sẽ bị phát hiện, sau khi chuyện này kết thúc, về sau chúng ta muốn ra ngoài chính là si tâm vọng tưởng. Vì sao ta lại muốn giúp ngươi làm việc này...ta thật thê thảm...thật vất vả có thể được người dùng như pháp bảo, cho dù làm khí linh cũng là có thể thuyết phục chính mình tiếp nhận, lại xảy ra chuyện..."

"Ha ha!" Hoá thân tức giận đắc ý cười một tiếng: "Hắn dám không cần chúng ta, giết hắn!"

Đây đều là hóa thân của Hậu Thổ nương nương sao?

Tiểu Nộ là nhân cách hoàn chỉnh, tính tình của bản thân liền tương đối phẫn nộ, các tính tình khác, đều là kế thừa từ bên trên "hình mẫu" Hậu Thổ nương nương nguyên bản sao?

Lòng dạ thật sự hẹp hòi như vậy?

Vẫn là lời nói của Thái Ất Chân Nhân có lực sát thương quá mạnh, một lần âm dương đại pháp, liền mang thù đến hôm nay?

Lý Trường Thọ lập tức truyền âm đối với Thái Ất, bảo y chạy một vòng tới phía trước Luân Hồi Tháp, hắn sẽ dùng Thái Cực Đồ tiếp ứng.

Nhưng hắn vừa dứt lời, một tia đạo vận tối nghĩa, an tường, liền xuất hiện ở xung quanh Luân Hồi Tháp.

Linh giác trong đáy lòng run lên, thần quang trong mắt ngưng lại.

Ý nghĩ của Lý Trường Thọ phi tốc vận chuyển, đã là kịp phản ứng, quay đầu hô một tiếng đối với Triệu Công Minh: "Nhanh thu Định Hải Thần Châu!"

Triệu Công Minh nghe vậy hơi sửng sốt, thoáng có một chút không rõ, dù sao thì tiến triển lúc này cũng có một chút thuận lợi.

Cũng chính là một chút sửng sốt này...

Phiến thiên ngoại bị linh quang bảo quang, ánh sáng trận pháp chiếu sáng này đột nhiên tối sầm lại, một bàn tay lớn hiển hiện, nhìn như tùy ý bóp, lại là cầm một viên Định Hải Thần Châu.

Triệu Công Minh lập tức thi pháp, hai mươi ba viên Định Hải Thần Châu trở về tự thân trong nháy mắt, nhưng lúc này đã không thành trận, uy lực giảm nhiều!

Chúng đệ tử Thánh Nhân ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một đoàn mây mù chẳng biết lúc nào xuất hiện trong không trung.

Mây mù tiêu tán, một lão đạo mặc áo xám, ngồi trên đài sen bảy màu, khuôn mặt hiền lành an bình, tay trái cầm viên Định Hải Thần Châu đã hóa thành kích thước hạt sen kia, trong miệng chậm rãi nói: "Dừng tay."

Một vệt đạo vận chậm rãi đẩy ra, trong đáy lòng các cao thủ nơi đây không còn ý chí chiến đấu, không hiểu sao liền có một loại xúc động muốn cúi đầu đối với đạo thân ảnh này.

Trong sân quả thật dừng tay, Kim Linh Thánh Mẫu, Đa Bảo đạo nhân cũng cấp tốc thối lui đến bên người Triệu Công Minh, ngẩng đầu nhìn vị lão đạo này, hiển nhiên cũng không chịu quá nhiều ảnh hưởng.

Lão đạo kia cúi đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ bên cạnh Luân Hồi Tháp, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Lý Trường Thọ cũng lộ vẻ mặt mỉm cười, vái chào đối với lão đạo, tràn đầy "cảm động" la lên một tiếng:

"Đệ tử Thái Thanh Lý Trường Canh, xin chào Tiếp Dẫn sư thúc."

"Tháp này còn có tác dụng lớn đối với bần đạo."

"Vâng, đệ tử cũng chỉ là thấy tạo hình của tháp này quá đẹp, lúc này mới không nhịn được ra tay, muốn chuyển về làm lễ vật tặng cho lão sư nhà ta, có chỗ mạo phạm còn xin sư thúc chớ trách." Lý Trường Thọ dừng lại một chút, cười nói: "Sư thúc ngài xem, bảo châu của Tiệt Giáo Công Minh sư huynh, có thể trả lại hay không?"

Lão đạo im lặng, không còn nhìn Lý Trường Thọ nữa.

Lý Trường Thọ đứng dậy bay về phía chỗ của Triệu Công Minh, Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp lấp lánh quang mang, dường như đang cảnh cáo lão đạo ở phía trên không nên tùy tiện động thủ.

Lý Trường Thọ lấy ra một lá cờ tam giác màu xanh ở bên trong tay áo, bỏ vào trong tay của Triệu Công Minh.

Sau đó lại không yên tâm, mời đến hơn mười mấy luồng khí tức âm dương ở bên trên Thái Cực Đồ, bao phủ toàn bộ lá cờ này.

"Lão ca, đây là lá sen Hỗn Độn Thanh Liên, hãy cầm lấy mà dùng."

Triệu Công Minh nháy mắt mấy cái, gật đầu đáp ứng, thật đúng là bỏ bảo kỳ vào trong ngực.

Ở phía trên Luân Hồi Tháp, lão đạo hiền lành được bao quanh bởi những tia sáng rực rỡ sau khi xuất hiện, chỉ ngồi ở trên mây, phảng phất như dung hợp cùng với phiến thiên địa này, không nhiễm nửa phần bụi bặm dơ bẩn.

Ở phía dưới bảo tháp.

Mười mấy vị đệ tử Tây Phương Giáo thu lại hơn mười mấy cỗ thi thể, bày những thi thể này ở nơi đây, vào giờ phút này một đám mặt lộ ra sắc mặt giận dữ, trừng mắt nhìn đám người Lý Trường Thọ.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân mở tay trái ra, bảy ~ tám đạo hào quang nhỏ yếu bay tới lòng bàn tay, bảo vệ nguyên thần đệ tử Tây Phương Giáo tử thương nơi đây.

Nhưng có sáu vị đệ tử Tây Phương Giáo, nguyên thần đã là phá toái, hồn phi phách tán.

Toà đại trận không gian tạm thời vây khốn Khổng Tuyên kia, cũng bởi vì thiếu đi cao thủ trấn thủ, bị Ngũ Sắc Thần Quang trực tiếp đâm thủng.

Khổng Tuyên bay ra từ trong đó, có một chút cảnh giác nhìn về phía Tiếp Dẫn Thánh Nhân, rơi xuống phía sau Lý Trường Thọ.

Qua một hồi, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng không mở miệng, tiếng nói truyền khắp các nơi: "Vì sao các ngươi lại náo loạn ở chỗ này?"

Một lão đạo Tây Phương Giáo lớn tiếng quát: "Còn xin lão sư làm chủ cho chúng ta! Những đệ tử Đạo Môn này ngang ngược vô lý, không hỏi nguyên do liền giết các sư đệ!"

"Ừm?" Kim Linh Thánh Mẫu dựng lông mày nhỏ nhắn lên, lập tức lại muốn hiện thân đấu pháp, lại bị Đa Bảo đạo nhân ở bên cạnh đưa tay ngăn cản.

Lý Trường Thọ cũng hơi quay đầu, đưa mắt ra hiệu đối với Kim Linh Thánh Mẫu...

Tiếp theo, chính là cầm thẻ đánh bạc ra, đưa ra điểm mấu chốt, nói một chút sự tình nơi đây.

Chỉ cần sáu vị Thánh Nhân không thật sự khai chiến, không tiến hành đấu pháp phân ra sinh tử, ván cờ này, cũng sẽ không bị lật tung.

Chúng lão đạo Tây Phương Giáo khóc lóc kể lể một hồi ở trước mặt Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại là mặt không biểu tình.

Vân Tiêu tiên tử truyền âm hỏi Thọ: "Nếu sau đó vị sư thúc này làm khó dễ, sư tôn không có ở chỗ này, chúng ta có cần dốc toàn lực gánh vác?"

Lý Trường Thọ nhíu mày suy tư, truyền âm nói: "Yên tâm, Nhị sư thúc hẳn là đã đến, lúc này không hiện thân chính là xem chúng ta có thể thương lượng đến tình trạng nào cùng với Tây Phương Giáo."

"Ừm," Vân Tiêu dặn dò: "Đây là Thánh Nhân đánh cờ, ngươi đã cuốn vào quá sâu, phải cảnh giác nhiều hơn, chớ nên làm Thánh Nhân tức giận."

Làm Thánh Nhân tức giận...

Đối với hắn mà nói, kỳ thật cũng rất khó làm được.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, không khỏi nhớ đến cuộc trò chuyện háo hức, thoải mái và cởi mở giữa mình và Thái Thanh lão sư ở bên trong Thái Thanh Quan.

【 "Tây Phương Giáo chỉ cần để ý Tiếp Dẫn, những người khác không cần cố kỵ. "

"Vâng, đệ tử tuân lệnh. "

"Đạo của hắn, khác biệt cùng với chúng ta. "

Sau đó chính là kỳ nghỉ ngơi trầm mặc nửa tháng. 】

Chương 930. -

Ý tứ của Thái Thanh lão sư, chính là sự tình có quan hệ đến Tây Phương Giáo, ngoại trừ Tiếp Dẫn Thánh Nhân, những người khác đều do Nhị đệ tử hắn phụ trách...

Hai bên đợi một hồi, nhóm đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo cũng ngừng khóc lóc kể lể.

Đạo đạo lưu quang bay tới từ chân trời, lại là đám đệ tử Tây Phương Giáo truy sát Thái Ất Chân Nhân trước đây kia xông trở lại.

Vào giờ phút này bọn họ đã bình tĩnh trở lại, tiến đến phía trước bảo tháp hành lễ đối với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, sau đó trợn mắt nhìn đối với nơi xa.

Nơi đó, một đạo sĩ người mặc trường bào màu đỏ chậm rãi đi đến, khuôn mặt anh tuấn, khí tức kéo dài, dưới chân giẫm lên hai chiếc hỏa luân tử, nhìn từ phía trước không có nửa điểm dị dạng.

Đợi y rơi vào phía sau Lý Trường Thọ, vừa định mở miệng nói chuyện, khí tức đột nhiên thay đổi, trợn mắt ngoác mồm liền rơi thẳng trên mây!

Đa Bảo đạo nhân, Triệu Công Minh cúi đầu nhìn, thật sự không nhịn được cười ra tiếng.

Thấy ở sau lưng Thái Ất Chân Nhân...

Áo bào đỏ rách rưới, sau lưng tím xanh, mái tóc dài bị đốt một mảng, đang bốc lên từng tia từng tia khói xanh!

Thái Ất Chân Nhân hít vào một hơi, bỏ vào trong miệng một viên đan dược, chậm rãi bay lên, thu hồi phong hỏa luân, tựa vào bên người Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Lấy một đối trăm, y không có thua!

Chỉ là không có cơ hội chửi cho sướng miệng!

Lý Trường Thọ lo lắng hỏi: "Sư huynh thương thế như thế nào?"

"Không sao, không chết được!" Thái Ất Chân Nhân cười lạnh: "Phàm là giết bần đạo không chết, đều sẽ làm cho bần đạo trở nên càng…"

Bốp!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân vỗ tay trái vào ngoài miệng Thái Ất Chân Nhân, đầu tiên là ra hiệu cho Thái Ất Chân Nhân nhìn về phía Tiếp Dẫn Thánh Nhân ở phía trên bảo tháp, sau đó lại hắng giọng một cái, thấp giọng nói: "Gia sư Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Lý Trường Thọ không khỏi mỉm cười, bình tĩnh lấy ra gương đồng đặc chế bốn mặt —— một mặt trực tiếp, ba mặt dự bị, giao cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở bên cạnh, nói: "Làm phiền sư huynh."

"Tốt." Ngọc Đỉnh Chân Nhân mỉm cười tiếp nhận, cầm tấm gương lẳng lặng mà đứng.

Ở các nơi Thiên Đình, nhóm tiên thần, Thiên Binh, tiên tử, thường nga vẫn luôn canh chừng ở trước gương đồng kia, tất cả đều nín hơi quan sát.

Rất rõ ràng, tình thế lúc này lại phát sinh biến hóa một lần nữa.

Ở bên trên Luân Hồi Tháp lại thấy thánh, phía trước tháp bày thi thể tiên nhân.

Xem ra, Tây Phương Giáo ở trên tòa Luân Hồi Tháp này, xác thực đầu nhập vào tâm huyết khổng lồ, nếu không thì sẽ không đến mức hai vị Thánh Nhân đồng thời xuất hiện.

Các cao thủ Đạo Môn chưa thu linh bảo quanh người, trong mắt Kim Linh Thánh Mẫu chưa giảm đấu ý.

Ngũ Sắc Thần Quang ẩn trở về sau lưng Khổng Tuyên, Ngọc Đỉnh Chân Nhân thu hồi bảo đỉnh của chính mình.

Nụ cười trên khóe miệng của Đa Bảo đạo nhân càng trở nên ôn hòa, lại lộ ra một cỗ thong dong bình tĩnh.

Tiếp Dẫn vẫn là chưa mở miệng, tiếng nói nhàn nhạt đã vang lên từ khắp nơi.

"Nhân Giáo Trường Canh, ra ngoài đáp lời."

Lý Trường Thọ tiến về phía trước hai bước, vái chào, Đa Bảo đạo nhân, Vân Tiêu tiên tử phía sau đồng thời tiến về phía trước một bước.

"Sư thúc, có ta."

Tiếp Dẫn nói: "Ngươi cớ gì lại giết đệ tử của ta, làm hư bảo vật của phương tây chúng ta?"

"Trước đó ta đã từng luận chuyện này."

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, lúc này không cần nói bất luận lời nào, không cần quỷ biện nửa phần, cũng không trộm đổi khái niệm.

Nhưng vẫn phải giương cao cờ hiệu, giúp Thánh Nhân Tây Phương Giáo "rõ ràng"!

"Sư thúc ngài có biết sự tình hương hỏa thần quốc?"

"Tự nhiên biết!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân lạnh nhạt nói: "Phương tây chúng ta cằn cỗi, nhờ vào đó thu thập một ít hương hỏa công đức, củng cố khí vận tự thân, có lợi cho thiên địa an ổn."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lộp bộp một cái, biết chính mình ở trên chuyện này, tuyệt đối không chiếm được nửa điểm tiện nghi.

Lập tức, Lý Trường Thọ trấn tĩnh lại tâm trí, thở dài:

"Tình huống ở phía trên Huyết Hải lúc này, sư thúc ngài hẳn là biết rõ."

Tiếp Dẫn không trả lời, một vệt đạo vận lưu chuyển ra.

Trong đáy lòng chúng đệ tử Thánh Nhân, đồng thời nổi lên từng cảnh tượng...

Huyết Hải nguyên bản mênh mông, lúc này đã đổi màu, đếm không hết bao nhiêu thân ảnh phai mờ đang lơ lửng, bóng người tầng tầng, không có cách nào phân biệt, những u hồn này vốn cũng không có thực thể, lúc này đang lẫn vào nhau...

Không ít hung thú Huyết Hải bị u hồn hấp dẫn, đang nuốt chửng u hồn nơi đây, nhưng số lượng đám hung thú này so với những u hồn này, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới...

Hình ảnh lại chuyển đổi, trong Phong Đô Thành rơi vào đại loạn, hung quỷ lệ hồn lang thang khắp nơi, đám hung quỷ do những "sao chổi" nổ ra này, làm cho âm ty vào giờ phút này vô cùng đau đầu.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn chịu ảnh hưởng, bị hồn phách muốn đi luân hồi lấp đầy, số lượng hung quỷ lệ hồn nơi đây cũng không phải số ít, Huyết Hải đã có một số lớn u hồn bị Luân Hồi Bàn hấp dẫn...

Tiếp Dẫn nhìn về phía bên cạnh, lạnh nhạt nói: "Đạo huynh đã đến, sao không hiện thân gặp mặt?"

Lại nghe được một tiếng cười khẽ, một đóa tường vân chợt hiện ta ở trên đỉnh đầu Trường Thọ.

Một vị trung niên đạo sĩ ngồi ngay ngắn ở trên mây, đầu đội cao quan, người mặc áo bào trắng, khuôn mặt có ba ~ bốn phần tương tự với Thông Thiên Giáo Chủ.

Vị đạo sĩ này vừa hiện thân, đạo vận thanh nhã, tường hòa, làm cho lòng người yên tĩnh lưu chuyển ra, dễ dàng xóa bỏ cảm giác áp bách Tiếp Dẫn tạo ra cho nhóm người Lý Trường Thọ.

Ngọc Đỉnh, Hoàng Long vội vã gọi lão sư, Đa Bảo, Kim Linh, Vân Tiêu, Triệu Công Minh hô to sư bá.

Khổng Tuyên vẫn nhàn nhạt thi lễ như vũ, Lý Trường Thọ vẫn hô một tiếng sư thúc, ngược lại là Thái Ất Chân Nhân, sau khi gặp được sư phụ lệ nóng doanh tròng, hai chân mềm nhũn suýt nữa quỳ xuống...

"A a! A ba a ba!"

Ý cười trên khuôn mặt của Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm nồng đậm, chỉ tay về phía Thái Ất Chân Nhân, cười nói: "Vi sư ở đây, cứ mở miệng nói."

"Tạ ơn lão sư!" Thái Ất Chân Nhân đáp ứng một tiếng, sau đó nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Tiếp tục mở miệng?

Lần này y không kiêng kỵ bất cứ điều gì!

Lý Trường Thọ mắt cũng không dám chớp, mọi chuyện lúc trước đều do hắn chưởng khống, nhưng bây giờ không dám biểu đạt bừa bãi.

Tất cả những hành vi tiếp theo của Thái Ất Chân Nhân, không có một chút liên hệ nào với Tiểu Quỳnh Phong và Phủ Thủy Thần!

Nguyên Thủy Thiên Tôn quét ánh mắt tới, Lý Trường Thọ ít nhiều có một chút thấp thỏm.

"Trường Canh."

"Đệ tử ở đây."

"Có rảnh thì đi đến Ngọc Hư Cung ngồi chơi nhiều một chút." Nguyên Thủy Thiên Tôn ấm giọng nói: "Đại kiếp sắp đến, ngươi là người sư huynh tuyển định, đừng có nặng bên này nhẹ bên kia mới đúng."

Lý Trường Thọ nói: "Sau đó đệ tử nhất định sẽ đi đến Ngọc Hư Cung một chuyến, mời các vị sư huynh sư tỷ chỉ điểm tu hành!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức lộ ra một chút ý cười, sau đó liếc nhìn Vân Tiêu tiên tử, và bình tĩnh dịch chuyển ánh mắt.

Chương 931. -

"Đi thôi!" Vị Ngọc Thanh Thánh Nhân này nói: "Tiếp Dẫn đạo huynh hỏi ngươi cái gì, ngươi liền đáp cái đó, hắn hỏi không tốt ngươi liền không đáp, ngươi nếu có thể đáp, vậy thì đáp khá hơn một chút. Trong thiên địa này, Tam Hữu ta nói chuyện, cũng có chút tác dụng."

"Vâng." Lý Trường Thọ cung cung kính kính ứng tiếng, đi về phía trước hai bước, về tới vị trí vừa rồi.

Đối thoại cùng với Thánh Nhân, thật sự...

Ma nhân.

Nội hàm trong lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn thực sự có nhiều lắm, khi hiểu nó theo cả chiều hướng tích cực và tiêu cực, còn có sự khác biệt rất lớn!!

Những Thánh Nhân lão gia này, sao mỗi người lại có một tính cách như vậy.

So ra mà nói, vẫn là Thái Thanh lão gia nhà mình dễ ở chung nhất, chỉ là ở chung hơi...

Tốn thời gian.

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Tiếp Dẫn sư thúc, ngài còn muốn hỏi gì nữa không?"

Tiếp Dẫn Thánh Nhân đặt câu hỏi: "Vì sao ngươi muốn phá hư cơ duyên của phương tây chúng ta, giết đệ tử của phương tây chúng ta, đoạt bảo tháp của phương tây chúng ta?"

"Việc này, kỳ thật không có quan hệ với các vị sư huynh sư tỷ phía sau ta." Lý Trường Thọ thở dài: "Bọn họ đến đây trợ trận, là bởi vì giao tình cùng với ta, ta không thể liên lụy đến bọn họ."

Lời này vừa nói ra, Đa Bảo, Triệu Công Minh lập tức liền muốn mở miệng, lại bị Lý Trường Thọ làm thủ thế ổn định ở sau lưng.

Lý Trường Thọ nói: "Tiếp Dẫn sư thúc, ta xuất thân từ Nhân Giáo, được Đại pháp sư sư huynh thưởng thức dẫn vào bên trong Động Suất Cung, lại được lão sư yêu thích truyền thụ cho ta Thái Thanh đại đạo. Nhưng ta còn có một cái thân phận, là chính thần Thiên Đình tam giai, là đặc sứ của Ngọc Đế bệ hạ. Sư thúc Tây Phương Giáo, có đệ tử Thánh Nhân làm hại ba ngàn thế giới, tạo hương hỏa thần quốc, gây ra ảnh hưởng rất nặng đối với sinh linh phàm trần, Thiên Đạo vận chuyển cũng chịu liên lụy. Luân Hồi Tháp nơi đây, tác dụng chính là để củng cố hương hỏa thần quốc. Ta phụng lệnh bệ hạ, lập liên minh tiên đạo phản hương hỏa thần quốc tại ba ngàn thế giới, vì vậy chuyện không thể quản, cũng không thể không quản, cho nên mới có tình hình như lúc này. Ta cho rằng, phàm là người giữ gìn hương hỏa thần quốc đều chính là quấy nhiễu Thiên Đạo, chính là địch của Thiên Đình."

Nói xong, Lý Trường Thọ lẳng lặng mà đứng.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân hỏi: "Sự tình Luân Hồi Tháp nơi đây, người nào có thể giải thích cho Trường Canh?"

"Lão sư!" Địa Tạng đứng dậy, thấp giọng nói: "Đệ tử đã từng du lịch tại ba ngàn thế giới, thấy ba ngàn thế giới cùng với Hồng Hoang thiên địa cách nhau rất xa, vô số hồn phách chưa thể đi đến địa phủ đã hóa thành u hồn. Cho nên đệ tử đề nghị xây Luân Hồi Tháp này, tạo phúc cho thiên địa thương sinh."

Tiếp Dẫn nhẹ nhàng nâng tay, Địa Tạng hiểu ý, quay người nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Trong mắt hai người lấp lóe quang mang, xung quanh giống như có từng cơn gió lốc thổi qua, lại là đều ép phong thái của chúng đệ tử Thánh Nhân nơi đây xuống.

Địa Tạng lạnh lùng bước về phía trước nửa, nửa, nửa...

"Ừm? !"

Địa Tạng quay đầu nhìn ra sau lưng mình, thân thể Đế Thính rút nhỏ hơn phân nửa, lúc này đang cắn lưng đạo bào của Địa Tạng, trong đáy lòng sốt ruột truyền âm.

"Đừng đi chủ nhân, ngươi không phải là đối thủ của Thuỷ Thần, lát nữa còn bị đẩy ra thế tội!"

"Đây đã là cơ hội cuối cùng của ta!" Địa Tạng truyền âm mắng trong đáy lòng: "Lúc này ta không đứng ra, còn trông cậy vào những người khác đứng ra hay sao? Một đám bọn họ nhìn thấy hướng công lao nhanh nhất, ngày bình thường chỉ biết lục đục với nhau!"

Lý Trường Thọ liếc nhìn Đế Thính, Đế Thính run rẩy hai lần, lập tức buông ra đạo bào của Địa Tạng, ủ rũ đi theo ở phía sau.

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, Địa Tạng mỉm cười gật đầu.

Địa Tạng nói: "Hương hỏa thần quốc cùng với Luân Hồi Tháp mà đạo hữu nói tới, kỳ thật cũng không phải là một việc, bần đạo không biết đạo hữu nghe được tin đồn như vậy ở đâu. Phương tây chúng ta lập Luân Hồi Tháp, chính là vì thiên địa..."

"Đạo hữu, ta xem xét một cách công bằng, nếu như không phải lập trường khác biệt, ta cũng nguyện pha trà đối ẩm với ngươi." Lý Trường Thọ đột nhiên nói như vậy, thừa dịp mắt Địa Tạng lộ ra vẻ suy tư, cướp lời nói đầu.

Lý Trường Thọ nói: "Vậy đạo hữu có thể giải thích hay không, vì sao Phong Đô Thành bị tấn công vào lúc này?"

Địa Tạng nói: "Việc này bần đạo cũng không biết, Địa Phủ bị lệ quỷ quấy phá, tình hình như vậy trước đây dường như cũng đã từng phát sinh mấy lần."

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Nếu như thế, vì sao Luân Hồi Tháp lại được xây ở chỗ này, mà lúc ta chất vấn trước đây, đạo hữu cũng không những lời này?"

"Trước đây Thuỷ Thần hùng hổ dọa người, chúng ta đều cho rằng, Đạo Môn là vì rình mò cơ duyên của Tây Phương Giáo chúng ta mà tới."

Địa Tạng đảo ánh mắt qua những đệ tử Đạo Môn phía sau Lý Trường Thọ, nụ cười có một chút tự tin.

Địa Tạng tiếp tục nói: "Ngược lại là, Trường Canh đạo hữu nghe nhìn lẫn lộn, lừa bịp Thánh Nhân lão gia, làm nơi đây bộc phát đại chiến, hại mười mấy tính mạng giáo ta, lại nên tính như thế nào?"

"Đạo hữu không cần đổi chủ đề, ta và ngươi chưa biện rõ ràng sự tình Luân Hồi Tháp." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Lúc này Lục Đạo Luân Hồi Bàn bị lệ hồn quấy phá, số lượng hồn phách Nhân Tộc phía trên Huyết Hải không rõ, Luân Hồi Tháp đã xây thành, liền chỉ kém được Thiên Đạo tán thành. Đạo hữu hẳn là muốn nói cho ta biết, hết thảy những chuyện này đều là trùng hợp? Ngươi nói ta lừa bịp Thánh Nhân, đạo hữu, là ngươi đang lừa gạt Thánh Nhân mới đúng."

Địa Tạng khẽ cau mày, hai người hai mắt nhìn nhau, chiến ý càng vượng.

Tâm niệm của Địa Tạng cấp tốc vận chuyển, mắng trả lại: "Đạo hữu, ngươi có bằng chứng là Tây Phương Giáo chúng ta phóng những hồn phách này không?"

Lý Trường Thọ: "..."

Tiếp Dẫn vừa đến, Địa Tạng đây là kích hoạt lên thuộc tính ẩn tàng?

Xác thực khó đối phó hơn rất nhiều so với trước đây.

Thái Ất Chân Nhân cười xùy một tiếng: "Vị Địa Tạng đạo hữu này, cứ há mồm là hai chữ bằng chứng. Vậy ngày hôm nay bần đạo nấu tọa kỵ của ngươi, chỉ cần xử lý sạch sẽ tọa kỵ của ngươi, không để lại bằng chứng liền có thể phủ nhận chuyện này?"

Đế Thính nghe vậy run rẩy mấy lần, ánh mắt tràn đầy khao khát được sống sót.

Tây Phương Giáo lập tức có lão đạo lên tiếng: "Địa Tạng sư đệ nói không sai, các ngươi chứng minh như thế nào, những hồn phách này là phương tây chúng ta phóng ra?"

Địa Tạng chau mày, dưới đáy mắt xẹt qua một chút phiền chán, nhưng cũng không có biểu thị gì.

Đa Bảo đạo nhân thở dài: "Nếu tiếp tục luận như vậy, còn không bằng để Công Minh sư đệ ra tay."

Triệu Công Minh vuốt râu cười nói: "Vậy hôm nay bần đạo sẽ phải nằm xuống."

Một nửa đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo lập tức như lâm đại địch.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ở phía trên mở miệng một lần nữa: "Tiếp Dẫn đạo huynh, đừng có để đệ tử ngươi hung hăng càn quấy. Bây giờ cho dù là thiên cơ bị khóa, ta và ngươi vi phạm ý Thiên Đạo thôi diễn một phen, còn không biết đã xảy ra chuyện gì sao?"

Chương 932. -

Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Đạo huynh, ta và ngươi ngày hôm nay đã hiện thân, chính là vì để giải quyết việc này. Đã biện không ra cái gì, phương tây chúng ta nguyện cùng chấp chưởng Luân Hồi Tháp cùng với Thiên Đình, đưa hồn phách phía trên Huyết Hải vào luân hồi, thấy thế nào?"

"Sư thúc." Lý Trường Thọ đột nhiên ngẩng đầu: "Ta có bằng chứng."

Tiếp Dẫn đạo nhân nhíu mày nhìn về phía Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ lại cúi đầu tránh đi ánh mắt của đối phương, vái chào.

"Ta đột nhiên lên tiếng, có chỗ mạo phạm sư thúc còn xin rộng lòng tha thứ. Ta có bằng chứng, hơn nữa bằng chứng chính là ở đây!"

"Trường Canh nói đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi cười đến híp cả mắt.

Ánh mắt vị đạo sĩ trung niên này nhìn Lý Trường Thọ lúc này, càng nhìn càng thích.

Lý Trường Thọ khẽ hít một hơi, lấy ra tám khối ngọc phù trong ngực, xếp thành hàng ngang trước mặt, một cỗ mây mù tràn ra, ngưng tụ thành " bản đồ rút gọn " ba ngàn thế giới và Ngũ Bộ Châu.

"Ánh đỏ lấp lóe trên đó, chính là hương hỏa thần quốc Tây Phương Giáo đã dựng lên ở bên trong ba ngàn thế giới. Ánh xanh lấp lóe trên đó, là nơi Tây Phương Giáo chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, đang tiến hành xây dựng hương hỏa thần quốc. Bằng chứng thứ nhất của ta, chính là kéo những phàm nhân phía trên Huyết Hải đến phía trước Địa Phủ Vọng Hương Đài, hiện ra quê nhà của bọn họ, xem thử phải chăng là tới từ những hương hỏa thần quốc này!"

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, Địa Tạng chau mày.

Có trá, lời này nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng trong đó tất có lừa dối, chỉ là nơi nào có lừa dối, Địa Tạng cũng tạm thời nghĩ không ra.

Lý Trường Thọ lại nói: "Bằng chứng thứ hai! Ta đã từng đánh dấu hồn phách của hơn 3.000 lão giả phàm nhân hấp hối và sắp lìa đời, mời các vị xem."

Lý Trường Thọ chỉ vào bản đồ một chút, nơi đó đang lóe ra quang hoa bảy màu: "Trước đây những hồn phách này cũng không tới Địa Phủ báo danh, nhưng lúc này, lại ở phía trên Huyết Hải! Tây Phương Giáo, các ngươi biện hộ như thế nào?"

Tây Phương Giáo im lặng thành một mảnh.

Vân Tiêu như có điều suy nghĩ, khóe miệng xẹt qua nụ cười thản nhiên, nhìn chăm chú vào bóng lưng vô cùng thẳng tắp của Lý Trường Thọ vào giờ phút này, năm tháng trong mắt là ôn hòa, đáy lòng cũng là một mảnh trời nắng.

Lúc này, Địa Tạng ở trước mặt Lý Trường Thọ như là bắt được trọng điểm, linh quang lóe lên trong đáy lòng, lập tức mở miệng: "Hai cái bằng chứng này của Thuỷ Thần..."

"Là chúng ta làm thì thế nào?" Ở dưới chân Tiếp Dẫn, một lão đạo thở dài: "Thuỷ Thần, chúng ta chỉ là tạm giữ những hồn phách này, cung cấp hương hỏa công đức cho họ, cũng là điều tốt cho họ. Nhưng bần đạo cần nhắc nhở Thuỷ Thần một điều, tám thành hồn phách nơi đây, ngắn nhất đều đã tồn lưu vượt qua mấy trăm năm, bọn họ thiếu đi hương hỏa công đức, bảy ngày sau liền sẽ tự thân vỡ vụn, chân linh cũng sẽ quy về hư vô. Lão sư nhà ta đã nói, nguyện chấp chưởng Luân Hồi Tháp cùng với Thiên Đình, Thuỷ Thần vì sao còn muốn ép bức..."

"Ha ha ha!" Địa Tạng đột nhiên ngửa đầu cười to: "Ha ha ha ha ha!"

Lão đạo nói chuyện kia chau mày: "Địa Tạng sư đệ?"

"Hắn đang lừa dối! Thuỷ Thần hắn đang lừa các ngươi!" Địa Tạng bỗng nhiên quay người, chỉ một ngón tay vào lão đạo kia, không nhịn được chửi ầm lên: "Những hồn phách tới phía trước Vọng Hương Đài, hắn có thể nhìn ra cảnh cố hương của hồn phách, nhưng có thể biết cảnh cố hương đó là ở nơi nào? Bọn họ chỉ là phàm nhân! Cả một đời cũng không đi được một ngàn dặm! Thuỷ Thần chỉ mới tu hành được mấy trăm năm, hắn đi ba ngàn thế giới bất quá chỉ là sự tình trong mười mấy hai mươi năm gần đây, có thể đi nơi nào, có thể làm chuyện gì? Các ngươi! Cả bàn đều thua! Cả bàn đều thua!"

Lão đạo kia cau mày nói: "Địa Tạng sư đệ, từ trước đến nay Thuỷ Thần làm việc chu toàn, đừng có ráng chống đỡ, ném đi da mặt của lão sư chúng ta."

Không ít đệ tử Tây Phương Giáo nhìn về phía Địa Tạng, sắc mặt đều có một chút bất thiện.

Địa Tạng cười khổ lắc đầu, vái chào đối với Tiếp Dẫn chẳng biết lúc nào đã nhắm hai mắt lại, nói: "Đệ tử cam nguyện lãnh phạt."

Sau đó quay người, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ vào giờ phút này mang theo nụ cười nhàn nhạt, thấp giọng nói: "Thuỷ Thần, phương tây chúng ta chỉ là muốn cầm trở về một ít khí vận, là muốn kiếm nhiều thêm một ít thẻ đánh bạc. Đại kiếp rơi xuống, bên trong giáo có không ít người luống cuống tâm thần, suy nghĩ tích lũy nhiều một chút công đức, cho nên ủ thành thảm kịch phàm trần. Việc này giáo ta sẽ kiểm chứng cẩn thận, cho Thiên Đình một câu trả lời hợp lý. Lần trước Hậu Thổ nương nương bị thất tình vây khốn, Tây Phương Giáo đã từng mượn lực lượng hương hỏa thần quốc, hội tụ ý niệm chúng sinh, trợ giúp Đại Đức Hậu Thổ tìm về bản thân. Còn xin lúc Thuỷ Thần đối đãi với Tây Phương Giáo chúng ta, ít một chút lập trường Đạo Môn, nhiều thêm mấy phần công chính."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, biết chuyện hôm nay, đã là phe mình thắng.

Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Địa Tạng đạo hữu cũng là rất không dễ dàng."

Địa Tạng xoay người, có một chút hiu quạnh đi tới bên rìa chúng đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, thần quang trong mắt dần dần lui bước.

Đây là một lần cách chiến thắng gần nhất.

Mà thôi.

Vị lão đạo vừa rồi đưa ra "trợ công" kia, vào giờ phút này cũng coi như đã lấy lại tinh thần.

Nhưng là người tu đạo lâu năm, đều chú ý đến da mặt, nhất là vừa mới rồi bị Địa Tạng chỉ vào cái mũi mắng, lúc này làm sao nuốt trôi khẩu khí này?

Lão đạo này tiến về phía trước nửa bước, quay người vái chào đối với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, mở miệng nói: "Lão sư, Địa Tạng sư đệ không khỏi quá mức..."

"Đủ rồi." Tiếp Dẫn lạnh nhạt nói.

Trong mắt lão đạo kia không cam lòng, cảm thụ được mấy đạo ánh mắt xung quanh, những ánh mắt này phảng phất như là đang chế nhạo, y lại thấp giọng nói: "Lão sư, đệ tử một lòng vì phương tây đại hưng!"

Bốp!

Một cái tát vang dội, tay áo của Tiếp Dẫn phất lên, thân hình lão đạo này bay ngang ra ngoài, đụng vào trên Luân Hồi Tháp, chật vật ngã xuống đất.

Tiếp Dẫn chậm rãi thở dài, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, lạnh nhạt nói: "Thiên Đình thật sự muốn tháp này?"

Ngụ ý, chính là muốn trả lại vốn cho phương tây.

Lý Trường Thọ nói: "Mặc dù không biết cụ thể đại kiếp như thế nào, nhưng ở bên trong đại kiếp sau đó, ta có thể làm chủ, cho người Tây Phương Giáo bỏ mình sáu danh ngạch phụ thần ngũ giai, cứu lại nguyên thần. Sở dĩ là sáu danh ngạch, là bởi vì nguyên thần bị giết nơi đây chính là sáu vị đệ tử Thánh Nhân. Nhưng đến lúc đó muốn cứu ai, sẽ do Ngọc Đế bệ hạ quyết định."

Một người Tây Phương Giáo nói: "Đây bất quá chỉ là bù đắp tội lỗi của ngươi ngày hôm nay!"

Lý Trường Thọ lại nói: "Trước đây ta nhặt được một chiếc bảo kỳ, nguyện lấy lá sen Hỗn Độn thanh liên hóa thành bảo kỳ này, trao đổi viên Định Hải Thần Châu kia."

Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, cong ngón tay búng ra, khỏa Định Hải Thần Châu kia rơi vào trước mặt Triệu Công Minh, vật quy nguyên chủ.

Triệu Công Minh vái chào, dùng tiên lực đẩy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đi ra, Lý Trường Thọ nửa đường để Đồ lão đại thu hồi âm dương nhị khí trên đó.

Chương 933. -

Lý Trường Thọ lại nói: "Nếu như thế, Thiên Đình nguyện sử dụng công đức, bảo tài, đổi toà Luân Hồi Tháp này. Công đức, bảo tài này có bao nhiêu, cần Ngọc Đế bệ hạ quyết định, nhưng ta hứa hẹn, tuyệt đối có thể tương đương với giá trị của tòa Luân Hồi Tháp này."

Tiếp Dẫn đạo nhân chậm rãi gật đầu, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười nói: "Nơi đây giao cho bọn hắn xử trí là được, đạo huynh, ta và ngươi không bằng đi vào bên trong Hỗn Độn Hải khuyên hai người bọn hắn một chút?"

"Được."

Hình bóng hai vị Thánh Nhân theo lời nói này, thong thả biến mất không thấy gì nữa.

Tiến vào bên trong Hỗn Độn Hải khuyên can.

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ mới thở phào một hơi, quay đầu lộ ra mấy phần mỉm cười đối với Vân Tiêu, hai người bốn mắt nhìn nhau, hết thảy đều không cần nói...

"Ngươi dám!" Kim Linh Thánh Mẫu đột nhiên quát nhẹ một tiếng, thân hình hóa thành ánh vàng bay thẳng đến Luân Hồi Tháp.

Mà ở chỗ Luân Hồi Tháp, lão đạo vừa mới bị Thánh Nhân tay tát, rơi ở dưới đáy bảo tháp, khí xám vờn quanh mi tâm, ra sức đập một chưởng vào dưới đáy bảo tháp, lên tiếng mắng: "Bần đạo coi như hủy toà bảo tháp tự tay luyện chế này, cũng tuyệt đối không để cho Đạo Môn các ngươi chiếm tiện nghi!"

Oanh! Cái bệ bảo tháp rung động, viên bảo châu trên tầng cao nhất, lại ở dưới sự bảo vệ của cấm chế dày đặc, có một chút quỷ dị trực tiếp phá toái.

Lúc Lý Trường Thọ quay người, nhìn thấy bất quá chỉ là kiếm quang Kim Linh Thánh Mẫu đánh ra, các cao thủ Tây Phương Giáo ra tay ngăn cản quang ảnh, cùng với...

Một chút khí xám chưa tiêu tán trên cái trán của lão đạo kia...

Kiếp vận đại kiếp!

Thiên Đạo, vì sao lại đến mức này?

Dưới Huyết Hải, mấy đạo lưu quang xuyên tới xuyên lui, ép từng đầu hung thú Huyết Hải thành bụi phấn.

Một số lớn Tu La tộc tụ tập tại các nơi, nhìn ra bên ngoài Huyết Hải, lúc này cũng không dám thò đầu ra phía ngoài.

Đa Bảo đạo nhân, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu tiên tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, khí tức của năm vị cao thủ uy áp toàn bộ Huyết Hải, phàm là phát hiện có cao thủ Tu La tộc tới gần, tất cả đều quát lui, hoặc là trực tiếp đánh giết.

Ở rìa Huyết Hải, Lý Trường Thọ xếp bằng ở bên trên một đám mây.

Một chút phiền muộn, một chút lo lắng.

Trước mặt hắn là một tòa bảo tháp cao ba trượng, bảo tháp vẫn là ba trăm sáu mươi tầng, nhưng vào giờ phút này đã ảm đạm vô quang, cái bệ xuất hiện đạo đạo khe hở.

Dưới người, là từng mảng lớn hư ảnh như tơ liễu ngày xuân, mờ mịt luống cuống, đánh mất linh quang, chỉ còn không đủ bảy ngày.

Phải nói, bọn họ so với tơ liễu còn muốn yếu ớt hơn.

Đúng như lời nói của lão đạo Tây Phương Giáo chết mất tâm, mất trí kia, hồn phách ở nơi này, trọn vẹn tám thành đều không sống qua nổi bảy ngày, mà bởi vì "kéo dài" nhiều năm, chân linh nếu như không có lực lượng sinh linh tẩm bổ, cũng sắp vỡ nát...

Luân hồi, là đường sống duy nhất của bọn họ.

Lúc này, con đường này bày ở trước mặt Lý Trường Thọ, cũng đã chặt đứt hơn phân nửa.

Cũng may Huyết Hải tuy là Ô Tuyền hợp lại, nhưng lực lượng trọc khí đều có xu thế chìm xuống phía dưới, vào giờ phút này cũng không có quá nhiều nguy hại đối với hồn phách.

Vì sao không trực tiếp đầu nhập bọn họ vào Lục Đạo Luân Hồi?

Lục Đạo Luân Hồi cũng không phải là ném hồn phách vào Luân Hồi Bàn một cách đơn giản.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Sinh Tử Bộ, Phán Quan Bút, đây là một bộ hệ thống luân hồi đầy đủ, hồn phách đều phải đi trên đó một lần mới có thể luân hồi.

Cứ như vậy, thủy chung là vẫn có "hạn mức xử lý cao nhất".

Vô luận suy tính như thế nào, Lục Đạo Luân Hồi Bàn triển khai toàn bộ uy năng, cũng chỉ có thể luân hồi chuyển thế một thành hồn phách nơi đây.

Còn nữa, lúc này Lục Đạo Luân Hồi Bàn cũng đã bị chặn lại...

Nhưng Luân Hồi Tháp có một chút khác biệt, nó bởi vì có ba trăm sáu mươi tầng, không có Sinh Tử Bộ hạn chế, mỗi một tầng đều có thể làm "nhất đạo" để dùng, nơi điểm rơi chuyển sinh, chính là hương hỏa thần quốc các nơi.

Phương tây nếu khống chế Luân Hồi Tháp, nhập vào hệ thống luân hồi, thì tương đương với khống chế hoàn toàn những hương hỏa thần quốc kia, giam cầm sinh linh, biến sinh linh thành pháp khí công đức.

Bây giờ, mưu tính của Tây Phương Giáo đã tan vỡ.

Lý Trường Thọ vốn đã đại biểu Thiên Đình nói xong điều kiện với Tiếp Dẫn Thánh Nhân Tây Phương Giáo.

Nhưng không nghĩ tới...

Một lão đạo thiểu năng, liền có thể làm trận tranh đấu này đều trở thành bên thua.

Cũng lại một lần nữa chứng minh, điều mà Lý Trường Thọ vẫn luôn kiêng kị, quả nhiên tồn tại.

Coi như là đến vị trí này, Hồng Hoang vẫn vô cùng hung hiểm như cũ.

Tiện thể nhấc tới, lúc ấy Kim Linh Thánh Mẫu nén giận ra tay, lại chỉ là chém lão đạo kia, non nửa nguyên thần của lão đạo được Tây Phương Giáo cứu đi.

Nhưng kết cục của tên gia hỏa này hẳn là sẽ vô cùng thê thảm...

Luân Hồi Tháp là Tây Phương Giáo bỏ công sức xây dựng, những hồn phách này là do Tây Phương Giáo tính kế, lại đều là Nhân Tộc nhân vật chính trong thiên địa bây giờ.

Hồn phách nơi đây có một cái tính một cái, chỉ cần tiêu tán, liền sẽ trở thành một phần nghiệp chướng của phương tây.

Tây Phương Giáo đã sớm nhập kiếp, ngày hôm nay bất quá là

Thiên Đạo thuận nước đẩy thuyền tính kế phương tây, phàm là người phương tây xuất hiện ngày hôm nay, đều phải thừa nhận phần nghiệp chướng này.

Nhiều sinh linh như vậy, nhiều hồn phách Nhân Tộc như vậy, cũng không biết Thập Nhị Phẩm Kim Liên kia phải chăng chịu được.

Chỉ là...

Thiên Đạo vô tình, vạn vật hoá sinh.

Nhiều hồn phách Nhân Tộc như vậy, đều có thể bị tùy ý xem như ngòi nổ đẩy Tây Phương Giáo nhập kiếp.

【 Trong đáy lòng khẽ nói: Quả nhiên là thiếu cân bằng. 】

Mở ra Không Minh Đạo Tâm, tiến vào Thời Khắc Hiền Giả, một chút đạo vận lượn vòng quanh người Lý Trường Thọ, ngồi ở kia lẳng lặng suy tư.

Đề tài này, thật sự nan giải.

Một vệt bóng trắng bay tới từ bên cạnh, váy, tóc dài có một chút phất phới, đã rơi vào phía sau Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ hỏi: "Người phương tây đâu?"

Vân Tiêu nói khẽ: "Đều đã rời khỏi u minh, nói là trở về Linh Sơn nghĩ đối sách, nhưng cũng không cần trông cậy vào bọn họ."

"Bọn người kia..." Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên: "Không ứng kiếp, thiên lý nan dung! Mấy vị Thánh Nhân lão gia..."

"Hẳn là đã rời đi." Vân Tiêu tiên tử nói: "Sư tôn bọn họ, cũng không muốn trực tiếp chống lại cùng với Thiên Đạo."

Lý Trường Thọ đưa tay lau mặt, ngồi ở kia rơi vào suy tư.

Vân Tiêu than nhẹ một tiếng, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng ấn vào trên vai Lý Trường Thọ: "Đừng có quá miễn cưỡng bản thân, nhân lực là có lúc hết, trên đời cũng có thật nhiều sự tình mà Thánh Nhân cũng đều không có cách nào làm được."

"Chờ Thái Ất sư huynh trở lại hẵng nói đi."

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, không gian bên cạnh xuất hiện một chút làn sóng, hai thân ảnh bay ra từ bên trong làn sóng.

Thái Ất Chân Nhân đã đổi một thân đạo bào màu phấn nhạt, cả người càng lộ ra vẻ chói mắt.

Chương 934. -

Vân Trung Tử bước nhanh mà đến từ phía sau, khi vị Kim Tiên phúc nguyên này nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thân thể cũng là chấn động.

"Ài, vì sao phương tây lại phạm ác nghiệt như vậy!"

"Sư huynh." Lý Trường Thọ đứng dậy vái chào: "Sư huynh sở trường về con đường luyện khí, còn xin sư huynh nhìn xem Luân Hồi Tháp này còn có thể chữa trị hay không."

Vân Trung Tử vái chào hoàn lễ, bước hai bước đến phụ cận, ngồi ở phía trước tháp cẩn thận châm chước.

Thái Ất Chân Nhân chắp tay sau lưng dạo bước mà đến, hiếm khi đứng đắn một lần, ra vẻ thoải mái mà hỏi: "Trường Canh ngươi dự định xử trí như thế nào? Những hồn phách nơi này, đều có thể là nghiệp chướng của Tây Phương Giáo, đợi sau khi thương nghị Phong Thần, đại kiếp hạ xuống, phương tây xác định sẽ phải hao tổn hơn phân nửa."

Lý Trường Thọ nhếch miệng, ngồi ở kia tiếp tục trầm tư.

Thái Ất Chân Nhân nói: "Ngươi lúc này không hề làm gì, cũng sẽ không có người trách ngươi. Thậm chí, ngươi đã lập được đại công vì Đạo Môn. Huống chi, chúng ta lại có thể làm cái gì? Những hồn phách này đã vô cùng yếu ớt, ta vừa mới dùng công đức thử nghiệm, coi như là Thiên Đạo công đức nhu hòa nhất, bọn họ cũng không chịu nổi một tia, lúc này giống như...tơ liễu vậy. Trừ khi lại làm cho bọn họ luân hồi, chứ muốn cứu bọn họ là không còn cách nào khác, cân nhắc của Tây Phương Giáo ở phương diện này, ngược lại là rất toàn diện."

Lý Trường Thọ nói: "Nhưng cũng vẫn tốt hơn là không hề làm gì."

Vân Trung Tử nói: "Khí linh của bảo tháp này bị hủy, xung quanh có tổng cộng 326.000 cấm chế, vẻn vẹn chỉ là mò đến những cấm chế này, ít nhất cũng phải mất mấy tháng."

Lý Trường Thọ đưa tay vuốt vuốt lông mày, thấp giọng nói: "Làm phiền sư huynh lại nghĩ một chút biện pháp."

"Thiện." Vân Trung Tử đáp ứng một tiếng, cái trán thả ra từng tia từng tia ánh vàng, bao lại toà bảo tháp này.

Lý Trường Thọ quay đầu hỏi: "Ở phía Tây Phương Giáo có ai nguyện ý tới không?"

Thái Ất Chân Nhân mắng: "Còn trông cậy vào bọn họ sao? Hiện tại bọn người kia, nhất định là đang suy nghĩ nên thoát trách nhiệm như thế nào!"

"Tây Phương Giáo không đáng tin cậy!" Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Bọn họ vốn cũng không có để ý đối với thương sinh vạn vật. Đừng có quên hương hỏa thần quốc. Ý nghĩ bọn họ rất đơn giản, cho dù nghiệp chướng lại nhiều, chia ra gánh vác cũng sẽ không có bao nhiêu, từng người dùng hương hỏa công đức liền có thể nhanh chóng thanh tẩy sạch."

Một tiếng nói thanh lãnh vang lên: "Liền nên đại khai sát giới."

Trong lời nói, Ngũ Sắc Thần Quang nở rộ từ chân trời, thân hình Khổng Tuyên vọt tới cực nhanh, lại ở trong một cái chớp mắt hóa giải thế xông của chính mình, chậm rãi rơi vào trước mặt Lý Trường Thọ.

"Khí vận của Thương bộ tộc còn chưa đủ." Khổng Tuyên nói: "Bên kia cũng khó giúp được gì."

Bầu không khí lập tức càng bị đè nén hơn một chút.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, ngồi xuống tiếp tục suy tư.

Cứu, tương đương với giúp phương tây.

Nhưng chỗ khó, càng ở chỗ nên cứu như thế nào.

Hồn phách nơi đây đã yếu ớt đến mức không chịu được giày vò, vừa rồi Đa Bảo đạo nhân thử thu hồn phách vào bên trong pháp bảo uẩn dưỡng nguyên thần, cũng đều có ba thành trực tiếp vẫn lạc.

Vân Tiêu mím môi: "Nếu dùng lực lượng hồn phách bảo hộ chân linh, lấy chân linh chuyển thế...cũng không đúng, lúc này bọn họ bị hao tổn chính là chân linh."

Khổng Tuyên lạnh nhạt nói: "Vào lúc Tây Phương Giáo tính kế việc này, tất nhiên chỉ để lại con đường chuyển thế này."

"Chúng ta chỉ có bảy ngày." Lý Trường Thọ vuốt vuốt lông mày: "Mời các vị sư huynh sư tỷ lại cùng nhau thương lượng một phen."

Ngôn ngữ rơi xuống, vỏng cỏ trên tay Lý Trường Thọ truyền ra một tiếng khẽ than thở, một cái bóng mờ chậm rãi ngưng tụ thành, dọa cho Thái Ất Chân Nhân suýt nữa nhảy ra ngoài.

Hư ảnh này nhìn như thiếu nữ, tóc dài, người mặc đạo bào lam nhạt, vừa mới hiện thân liền đứng không vững, có xu hướng ngã xuống., tất nhiên là Tiểu Khổ.

Trong mắt nàng lấp lóe lệ quang, buồn bã nói: "Ta quá thảm rồi! Rõ ràng có bảy người, lại để ta truyền lời...các vị."

Giọng nói của Tiểu Khổ đột nhiên biến hóa, trở nên chững chạc hơn rất nhiều, tất nhiên là Hậu Thổ nương nương mượn miệng Tiểu Khổ, bắt đầu trao đổi cùng với bọn hắn.

"Có thượng sách không?"

Lý Trường Thọ không khỏi im lặng, cúi đầu không nói.

Tiểu Khổ khe khẽ thở dài, quay người ngắm nhìn tầng tầng lớp lớp hồn phách Nhân Tộc phía trên Huyết Hải, nước bên trong hốc mắt vẫn là chảy xuống hai giọt.

Nhưng Tiểu Khổ cũng không mở miệng nhiều lời, chỉ là khẽ thở dài nói: "Hai ngày sau Lục Đạo Luân Hồi Bàn sẽ đưa ra khe hở, có thể cứu bao nhiêu, liền cứu bao nhiêu đi. Trường Canh đừng có khó xử, ngươi đã làm rất nhiều chuyện."

Nói xong, Tiểu Khổ quay người khẽ khom người đối với Lý Trường Thọ, bay trở về vòng cỏ.

Lý Trường Thọ vội vàng hoàn lễ, trong đáy lòng cũng biết, nương nương cũng không muốn tạo áp lực cho bọn hắn.

Thái Ất Chân Nhân lại hỏi: "Ba vị lão sư có ý tứ gì?"

Vân Tiêu đáp: "Sư tôn không phải là thánh thấy chết không cứu, thấy chúng sinh khó khăn mà nhìn như không thấy, nếu chúng ta muốn ra tay, tự nhiên có thể ra tay."

"Sư huynh, gọi tất cả mọi người tới thương nghị một phen đi."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một chút linh quang hiện lên, nhưng linh quang này trôi qua quá nhanh, chưa thể bắt được.

Không bao lâu, đạo đạo lưu quang bay trở về, chín tiên bọn họ cộng thêm Vân Trung Tử vừa mới mời đến, cùng nhau thương nghị sự tình lúc này.

Mà khi bọn họ thương nghị nửa ngày, lại cho ra lời nói mà Lý

Trường Thọ nói trước đây.

Nỗ lực hết sức.

...

Tại Linh Sơn, trong tầng tầng đại trận, ở góc có một chút lẻ loi trơ trọi kia.

Địa Tạng xếp bằng ở phía dưới tàng cây, Đế Thính bên người dùng đuôi dài và thân thể che lấp thân ảnh Địa Tạng, trên đỉnh đầu thỉnh thoảng sẽ có từng mảnh từng mảnh lá rụng trượt xuống.

Cây này đang dần dần khô héo.

Bên cạnh linh trì nơi xa, một đám đệ tử Tây Phương Giáo tình cảnh bi thảm, bắt đầu từ nửa canh giờ trước, đệ tử ngày bình thường thân cận cùng với vị lão đạo "Thạch Nhạc Chí" kia, vào giờ phút này lại là mắng lão đạo này hung nhất.

Bọn họ tự nhiên cũng đang suy tư đối sách, nhưng từng người nói chỉ là ác quả của việc này, liền không có tiếng vang.

"Chúng ta tự có hương hỏa công đức che chở bản thân, kỳ thật không cần lo lắng nhiều."

Có lão đạo nói như vậy, sắc mặt của hơn phân nửa lão đạo đều hòa hoãn hơn một chút.

Địa Tạng cúi đầu nhìn tràng hạt trong tay, thoáng có một chút xuất thần.

Đế Thính truyền âm thầm nói: "Chủ nhân đừng suy nghĩ, Đại Thánh Nhân lão gia là đứng ở phía ngươi, như vậy là đã đủ. Về sau sống yên ổn tu hành, Tây Phương Giáo coi như tổn binh hao tướng ở bên trong đại kiếp, chủ nhân cũng có thể sống."

"Khi nào thì biến thành như vậy." Địa Tạng tự lẩm bẩm.

Một mảnh lá rụng rơi vào lòng bàn tay gã, làm trong mắt Địa Tạng nhiều hơn mấy phần ba động.

"Dựa vào cái gì Đạo Môn là nhân vật chính thiên địa, phương tây chúng ta chỉ là vai phụ? Lão sư, đệ tử nhất định phải làm phương tây đại hưng! "

"Đạo Môn bọn họ khinh thường kinh doanh tại ba ngàn thế giới, nhưng chúng ta đi cắm rễ, phát triển tín đồ, tự nhiên có thể nhờ vào đó ngưng hương hỏa công đức, càng có thể có công giáo hóa Nhân Tộc. "

"Nhị lão sư, mọi thứ lưu lại một sợi dây, chúng ta trực tiếp dùng hương hỏa thần quốc khống chế toàn bộ đại thiên thế giới, chuyện này không hợp cùng với Thiên Đạo. "

...

Chương 935. -

"Đế Thính, lần này bên trên Huyết Hải có bao nhiêu sinh linh?"

"Ta cũng vô pháp tính toán kỹ càng, chuyện như vậy mưu tính quá lâu, nhữn hồn phách này tích lũy trong năm tháng dài đằng đẵng." Đế Thính truyền âm nói: "Đại khái tương đương với, tổng cộng Nhân Tộc hiện hữu trong sáu mươi cái đại thiên thế giới."

"Sáu mươi cái..." Địa Tạng chậm rãi nắm quyền, lá khô trong tay bị bóp nát.

Đế Thính nói: "Chủ nhân yên tâm đi, Thánh Nhân lão gia nhất định sẽ không bỏ mặc việc này."

"Vừa rồi rõ ràng là Thiên Đạo ra tay, hai vị lão sư nếu như trực tiếp can thiệp, liền sẽ bị xem như giằng co cùng với Thiên Đạo. Lão sư ra tay, đại khái là củng cố Thập Nhị Phẩm Kim Liên."

"Thánh Nhân cũng đều không quản được, chủ nhân ngươi lại có thể thế nào?"

"Ta..." Địa Tạng ngừng nói, có một chút chán nản thở dài, hai tay vịn cái trán, cúi đầu trầm mặc không nói.

Biểu tình của gã, cùng với Lý Trường Thọ phía trên Huyết Hải vào giờ phút này, không có sai biệt.

Chỉ chốc lát trước, Đa Bảo đạo nhân ở bên cạnh nói: "Trường Canh, ta biết trong lòng ngươi không đành lòng, nhưng tốt hơn là không nên làm điều này, đúng như lời ngươi nói, nỗ lực hết sức liền có thể không thẹn với lương tâm, không cần miễn cưỡng chính mình như thế. Đây là biến số, khó có thể chu toàn."

"Vân Trung Tử sư huynh cũng đã nói, bảo châu kia vỡ nát một cách quỷ dị, cấm chế xung quanh cũng không bị phá hư, hết lần này tới lần khác luân hồi bảo châu tự vỡ nát."

"Vấn đề này nên nói cẩn thận."

"Các vị." Lý Trường Thọ cúi đầu đỡ cái trán, hai ngón trỏ nhẹ nhàng nhấn vào mi tâm: "Ta..."

Hai tiếng than nhẹ, truyền ra ở phía trên Huyết Hải, ở phía dưới tàng cây Linh Sơn.

Sau đó chính là trầm mặc lâu dài.

Trầm mặc, là bởi vì suy tư.

Suy tư, là bởi vì chính mình không muốn nước chảy bèo trôi, không muốn tin tưởng kia cái gọi là "mệnh số thiên định".

"Ta có thể làm gì? "

Lý Trường Thọ như là hỏi, Địa Tạng như là tìm.

Trên Linh Sơn, Đế Thính nhẹ nhàng vung vẩy cái đuôi, như là đang xua đuổi mấy con muỗi xung quanh, cũng giống là đang ra hiệu các lão đạo bên cạnh linh trì không được qua đây làm phiền.

Trên Huyết Hải, Vân Tiêu khẽ than thở một tiếng, thấp giọng nói: "Đại sư huynh, làm phiền sư huynh đi vào trong Phong Đô Thành trước, nhanh chóng đưa những lệ hồn bị trấn áp ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi Bàn."

"Thiện!" Đa Bảo đáp ứng một tiếng, cùng với Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu cùng nhau hóa thành lưu quang, bắn nhanh về hướng Phong Đô Thành.

Vân Tiêu lại nói: "Ta tiếp tục chờ đợi ở chỗ này, làm phiền các vị lại đi vào trong Huyết Hải, đừng có để cho hung thú Huyết Hải tai họa sinh linh."

Khổng Tuyên chắp tay một cái, truyền âm nói: "Không cần phải lo lắng, ngươi chiếu cố tốt Trường Canh là được. Hắn xuất thân từ Nhân Tộc, cũng chưa từng thấy thảm trạng lúc đại kiếp phủ xuống sinh linh, chỉ sợ là khó có thể chịu đựng một màn này."

"Ừm." Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu: "Đa tạ đạo hữu lo lắng."

Lưu quang nối tiếp lưu quang, đám người tụ ở chỗ này thảo luận không có kết quả phân tán một lần nữa, từng người bận rộn, làm một chút sự tình đủ khả năng.

Nửa ngày sau.

Bầu trời U Minh Giới phảng phất như càng trở nên thấp bé, phía trên Huyết Hải một mảnh tĩnh lặng, hồn phách đơn độc bơ vơ lang thang một cách chết lặng, giống như muốn bao phủ Huyết Hải.

Lý Trường Thọ chậm rãi thở phào một hơi, mê mang và do dự trong mắt đều lui bước, lẩm bẩm nói: "Ta vẫn có thể làm gì đó."

Vân Tiêu ôn nhu hỏi: "Có thể thương lượng với ta không?"

"Vẫn chỉ là một ít ý nghĩ, ta không xác định được mình liệu có thể làm được không!" Lý Trường Thọ đứng dậy: "Bất kể như thế nào, dù sao cũng tốt hơn so với chờ ở đây, chờ càng lâu, thời gian còn lại cũng liền càng it. Ta đi đến Hỏa Vân Động một chuyến, trong vòng một canh giờ sẽ trở về. Một canh giờ sau, làm phiền ngươi gọi mấy người sư huynh trở về, ta phải thương lượng một kiện đại sự."

"Ừm." Trên khóe miệng của Vân Tiêu mang theo nụ cười thản nhiên: "Chớ để đạo tâm hối hận."

"Nhất định."

Thân hình của Lý Trường Thọ bị Thái Cực Đồ bao trùm, trực tiếp nhảy vào không gian bên ngoài, từ U Minh Giới phóng tới Ngũ Bộ Châu.

Sau nửa canh giờ, ở phía trước Hỏa Vân Động, Lý Trường Thọ vội vàng đi vào.

Bất quá chỉ chốc lát, Lý Trường Thọ cùng với một tráng hán dáng người khôi ngô, mặc đồ ngư dân bước nhanh mà ra!

Lý Trường Thọ dựa vào Thái Cực Đồ mở ra cánh cửa hư không, cùng với Đại Vũ Đế Quân lao tới Huyết Hải!

Tại Linh Sơn, Địa Tạng buông bàn tay ra, từng mảnh từng mảnh tro tàn vụn vặt bay lả tả ra, mê mang trong mắt lui sạch, ánh sáng không ngừng lấp lóe.

Gã đã hiểu, hiểu tất cả mọi thứ.

Đây là kiếp.

Đây là kiếp của Tây Phương Giáo, là kiếp Thiên Đạo hạ xuống. Nhưng đồng dạng cũng là cơ duyên của Tây Phương Giáo!

Thánh Nhân vào giờ phút này vẫn như cũ đang đánh cờ, vẫn như cũ đang tính kế!

Những sinh linh kia, chính là tiêu điểm đánh cờ của Thánh Nhân vào giờ phút này, mà Thánh Nhân trầm mặc, chính là đang chờ đợi những đệ tử bọn họ đứng ra.

Thuỷ Thần sẽ từ bỏ những sinh linh kia?

Không, tuyệt đối sẽ không, lòng tên gia hỏa này có tuy bẩn, nhưng bên trong lại có lòng cảm mến đối với Nhân Tộc, hồn phách Nhân Tộc của sáu mươi cái đại thiên thế giới, Thuỷ Thần hắn tuyệt đối sẽ không mặc kệ!

Địa Tạng bỗng nhiên đứng dậy, cất bước tiến về phía trước.

Đế Thính run rẩy, vội nói: "Chủ nhân ngài lại muốn làm gì? Thành thành thật thật ở lại đi."

"Ngậm miệng!" Địa Tạng quát nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chú vào đám lão đạo kia, tiếp tục cất bước hướng về phía trước, cất cao giọng nói: "Các vị sư huynh sư đệ, có biết tu bổ Luân Hồi Tháp như thế nào?"

"Bẩm Địa Tạng sư huynh, chúng ta không biết..."

"Địa Tạng sư đệ, ngươi hỏi chuyện này làm gì? Coi như có thể tu bổ Luân Hồi Tháp, cũng không phải là có thể hoàn thành trong mấy ngày, hết thảy đều đã trễ."

"Không sai, cho dù là bởi vậy mà lây dính nghiệp chướng, chúng ta cũng có thể dùng hương hỏa công đức..."

Khuôn mặt Địa Tạng âm trầm xuống trong nháy mắt, lạnh nhạt nói: "Nếu không có ai biết, ta đến hỏi lão sư là được, không cần các vị nhiều lời."

Nói xong, Địa Tạng chắp tay vái chào, quay người liền muốn đi về hướng chỗ sâu Linh Sơn.

Đế Thính lại đứng dậy, trong mắt tràn đầy do dự, không để ý báo động điên cuồng loạn động trong lòng, vẫn là truyền âm hô: "Chủ nhân! Thánh, Thánh Nhân lão gia không có ở trong nhà!"

Địa Tạng trả lời: "Lão sư nhất định có hóa thân canh giữ ở bên cạnh Kim Liên."

"Ài! Chủ!" Đế Thính còn muốn nói nữa, nhưng bên cạnh có hai đạo ánh mắt như dao phóng tới, làm Đế Thính run rẩy một hồi.

Đế Thính thần thú vô thức nhìn lại, đã thấy bên trong đám lão đạo tại linh trì, có một người lộ vẻ mặt mỉm cười nhìn chăm chú vào chính mình, trong mắt tràn đầy cảnh cáo.

Chờ Đế Thính hoàn hồn lại, đã sớm không tìm được thân ảnh Địa Tạng, Địa Tạng đã là tiến vào bí cảnh Linh Sơn.

Đế Thính lập tức bày ra khuôn mặt khổ sở, yên lặng nằm xuống, nhàm chán vung vẩy đuôi dài.

Làm một thụy thú "biết quá nhiều"...

Thật khó.

...

Chương 936. -

Ở Huyết Hải.

Lý Trường Thọ cùng với Đại Vũ Đế Quân vừa mới hiện thân, chờ một hồi nhóm tiên nhân Đa Bảo liền xông tới.

Khổng Tuyên vẫn tuần tra tại các nơi Huyết Hải như cũ, dùng uy áp tự thân khiến cho hung thú Huyết Hải không dám nổi lên, Tu La nhất tộc không dám có dị động.

Đại Vũ Đế Quân cùng với chư tiên Đạo Môn xưng đạo hữu với nhau, hàn huyên đôi câu, Lý Trường Thọ ở bên cạnh trực tiếp cắt vào chủ đề chính: "Ta nghĩ đến một ít biện pháp. Bây giờ còn có sáu ngày, chuyện chúng ta có thể làm kỳ thật còn có rất nhiều, đầu tiên ta sẽ nói một chút ý nghĩ. Chúng ta có thể làm chủ yếu trên ba phương diện, thứ nhất là kéo dài tính mạng cho những hồn phách này, mọi người có thể tiếp tục suy nghĩ tại phương hướng này một chút. Thứ hai là đề cao tốc độ chuyển sinh của Lục Đạo Luân Hồi Bàn, ta đã có chuẩn bị, mời Đại Vũ Đế Quân đến đây chính là vì chuyện này. Thứ ba chính là kịp thời tu bổ Luân Hồi Tháp, chuyện này phải nhờ vào Vân Trung Tử sư huynh."

Vân Trung Tử ngồi xếp bằng ở phía trước Luân Hồi Tháp, ngẩng đầu cho ra một nụ cười khó coi.

Đa Bảo đạo nhân hỏi: "Làm như thế nào để tăng lên tốc độ chuyển sinh của Lục Đạo Luân Hồi Bàn?"

"Chớ quên chức vị thần quyền của ta tại Thiên Đình." Lý Trường Thọ tay trái xẹt qua, vẽ ra một dòng sông màu lam: "Ta muốn tạo dựng một dòng sông dài, tạm thời là từ Huyết Hải đến Phong Đô Thành, sau đó nếu phương pháp này có thể dùng, cũng có thể xây dựng tại các nơi U Minh Giới. Trước đây ta đã từng cải tạo một dòng sông bên trong phàm tục, sông này ẩn chứa đông đảo chân linh anh hài Vu Tộc, sửa đổi phương pháp này một chút liền có thể dùng ở nơi đây. Ta muốn chia dòng sông này thành ba tầng thượng trung hạ, nếu công đức và nghiệp chướng của hồn phách cân bằng, hoặc là công đức không nhiều, nghiệp chướng không nhiều, sẽ đặt ở trung tầng, tốc độ chảy tại trung tầng bình thường, trực tiếp tiếp vào Thập Điện Diêm La. Công đức khá nhiều, sẽ đặt ở thượng tầng, tốc độ chảy tại thượng tầng nhanh nhất, tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn! Tốc độ chảy hạ tầng chậm nhất, trực tiếp tiếp vào mười tám tầng địa ngục. Ý nghĩa trọng yếu nhất của việc này, chính là để người "thiện" sớm vào luân hồi, dùng mười tám tầng địa ngục và không gian Lục Đạo Luân Hồi Bàn bên trong để giảm xóc, như vậy áp lực của Sinh Tử Bộ liền sẽ nhỏ đi rất nhiều. Kể từ đó, ít nhất có thể cứu ba thành hồn phách nơi đây, lại là ưu tiên thiện nhân! Các ngươi đều nhìn ta như vậy làm gì?"

"Hít hà ——" Đa Bảo đạo nhân hít vào một hơi thật sâu, buồn bực nói: "Ngươi làm sao lại toát ra nhiều ý nghĩ như vậy."

Lý Trường Thọ cười nói: "Trước đây liền nghe lời đồn tại phàm tục, Địa Phủ có cái gì Tam Đồ Hà, nhưng Địa Phủ rõ ràng không có sông, ta cũng là lấy cảm hứng từ đó."

Đùa thôi, dù sao cũng không thể nói thẳng ra khái niệm dây chuyền lắp ráp và sàng lọc tự động.

Lý Trường Thọ nói: "Tha thứ cho ta mạo phạm, có thể hay không để ta trực tiếp hạ lệnh?"

Triệu Công Minh cười nói: "Tự nhiên! Nói đi!"

"Lải nhải những điều này, không bằng trực tiếp nói cho chúng ta biết phải làm gì." Kim Linh Thánh Mẫu hừ nhẹ một tiếng biểu đạt bất mãn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng nói: "Nếu có thể cứu nhiều thêm một chút sinh linh, cũng là công đức của chúng ta."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, trong mắt lấp lóe thần quang, trong đáy lòng mở ra Không Minh Đạo Tâm một lần nữa, bảo đảm chính mình sẽ không bị kiếp vận ảnh hưởng.

"Đại Vũ Đế Quân, sự tình thăm dò đường sông liền nhờ ngươi."

Đại Vũ mỉm cười gật đầu, tiện tay nắm chặt Khai Sơn Phủ, biểu thị đây là thế mạnh chuyên môn của chính mình.

"Đa Bảo sư huynh, Ngọc Đỉnh sư huynh, còn xin hai vị cùng nhau hiệp trợ Đại Vũ Đế Quân." Lý Trường Thọ nói: "Con sông này cần nối từ rìa Huyết Hải đến Phong Đô Thành, nhất định phải bảo đảm đầy đủ khoảng cách, để hồn phách có thể phân chia."

"Được."

"Kim Linh sư tỷ, Thái Ất sư huynh, các ngươi và ta cùng nhau tiến đến Phong Đô Thành." Lý Trường Thọ định tiếng nói: "Có thể giải quyết mấu chốt của việc này hay không, liền ở chỗ, ta có thể dùng thần vị Thiên Đình, tạo ra nước sông phân chia công đức nghiệp chướng của hồn phách hay không?"

Triệu Công Minh hỏi: "Ta làm gì?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Công Minh lão ca, ngươi và Vân Tiêu cùng nhau đi đến Thiên Đình, trực tiếp gặp mặt Ngọc Đế bệ hạ, nói ta cần trăm vạn đại quân, đến đây nơi đây bố trí đường sông."

"Thiện!"

Vân Tiêu tiên tử lại nói: "Không cần chúng ta đi mời."

Nàng chậm rãi mở bàn tay mỏng manh của mình, trong đó tuôn ra một đoàn mây mù, tất nhiên là thi triển Vân Kính Thuật.

Vân Kính Thuật trực tiếp chiếu đến rìa thiên địa và rìa Đông Hải, nơi có lưu quang đầy trời chảy dọc xuống theo trụ trời, bên trong những lưu quang này, xen lẫn từng vị từng vị Thiên Binh Thiên Tướng tiên tử thường nga.

Mà ở phía trước nhất, Mộc Công cùng với mấy vị chính thần tam giai đang nhanh chóng cưỡi mây, có thể nhìn thấy thân ảnh Tần Thiên Trụ ở phía sau.

Lý Trường Thọ giật mình, sau đó không nhịn được cười ngây ngô.

"Các vị, khởi công!"

"Khục." Thái Ất Chân Nhân lại hắng giọng: "Trường Canh, ngươi nhất định phải làm như thế? Cứu hồn phách phàm nhân nơi đây, chính là giúp Tây Phương Giáo hóa giải tai ách sau này."

Lý Trường Thọ liếc nhìn Thái Ất Chân Nhân, cười nói: "Cứ cho là như thế, về sau liền có thể tự tin mắng người Tây Phương Giáo."

Thái Ất Chân Nhân khẽ nhúc nhích khóe miệng.

Lý Trường Thọ nhìn về phía chân trời, khẽ hít một hơi nhẹ, nói: "Những gì Tây Phương Giáo nợ, bọn họ chắc chắn phải trả. Nhưng...tiên thần tính toán, không họa phàm nhân."

Vào giờ khắc này, trong mắt Vân Tiêu tiên tử tràn đầy ánh sáng, tất cả các vị tiên nhân đều gật đầu cười khẽ.

Rất nhanh.

Màn trời kéo ra, trăm vạn Thiên Binh đến từ phía đông, từng người cầm binh khí, bắt đầu hào hùng...đào đất.

Trong Phong Đô Thành.

Xiển Giáo, Tiệt Giáo đều có một nhóm đệ tử Thánh Nhân nghe hỏi chạy đến, hỗ trợ củng cố xung quanh, chặn giết ác quỷ lệ hồn náo sự các nơi.

Lý Trường Thọ đứng ở cửa ra vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, không ngừng thử nghiệm, sửa đổi ý nghĩ.

Hắn rất nhanh liền phát hiện ra, muốn để ba loại nước sông hoàn toàn khác biệt tồn tại một cách ổn định và phân tầng, thật ra là không thể thực hiện được, những hồn phách này vô cùng yếu ớt, nước sông có tốc độ chảy khác biệt liền có thể tuỳ tiện phá hủy đi những hồn phách này.

Cho nên, hắn cần một loại nước sông có thể bảo hộ những hồn phách này, như vậy độ khó liền sẽ giảm xuống rất nhiều.

Nhưng so ra mà nói, thiết kế của dòng sông nhiều tầng này rất phức tạp và rắc rối.

Lý Trường Thọ gọi ra thần quyền bảo khí Thuỷ Thần, sau khi chạm mặt cùng với Tần Thiên Trụ đi thẳng đến "hiện trường thi công", không ngừng suy nghĩ, nghiên cứu, cấp tốc đưa ra một đám phương án, lại cấp tốc lật đổ.

Tần Thiên Trụ ngược lại là vô cùng cởi mở, sau khi gặp được phiền phức, trực tiếp rống to đối với chung quanh, ai có thể đưa ra biện pháp giải quyết, trở về Thiên Đình sẽ trực tiếp thăng cấp.

Hợp mưu hợp sức • chân chính.

Chương 937. -

U Minh Giới đột nhiên trở nên vô cùng náo nhiệt, từ Huyết Hải tới Địa Phủ, âm sai u hồn, Vu Tộc Địa Phủ, thậm chí là một số nhỏ bộ lạc Tu La tộc, đều dốc hết tâm sức vào công trình đào sông này.

Sở Giang Vương còn không nhịn được trêu ghẹo, nói trước đây Thuỷ Thần bảo y tụ tập đại quân, quả nhiên là có dự kiến trước.

Quá trình đào sông thuận tiện dị thường.

Ở chỗ Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đã bắt đầu có quỷ sai vận chuyển u hồn từ bên trên Huyết Hải chạy đến đầu thai.

Chúng Diêm Quân cùng nhau vén tay áo lên, chúng Phán Quan bận trước bận sau mồ hôi nhễ nhạ, đại quỷ tiểu quỷ chạy gãy chân, Ngưu Đầu Mã Diện mệt hư eo.

Bất quá chỉ một ngày, các con kênh từ Huyết Hải dẫn đến đường sông đã đào xong.

Bất quá chỉ hai ngày, đường sông đã hoàn thành tám thành.

Lý Trường Thọ lại nảy ra nhiều ý tưởng mới, lúc này đã ở đầm lầy mở ra bên cạnh Huyết Hải, dựa vào Thái Cực Đồ dẫn tới nước Thiên Hà, khiến nước nơi đây bắt đầu hóa thành "nước của sự sống".

Nước bảo tồn vạn vật mà không tranh đấu, nước làm ẩm mọi tâm hồn mà không giấu.

Những nước này chẳng qua là để chở hồn phách mà thôi, Lý Trường Thọ vắt hết óc, vận dụng thần quyền Thuỷ Thần đến cực hạn, để nước nơi đây đạt đến một loại cực hạn tinh khiết nào đó.

Như thế, mới có thể không thương tổn những hồn phách này.

Vào ngày thứ ba: Tổng thể "Tam Đồ Hà" đã hoàn thành, chỉ còn bộ phận dẫn nước sau cùng.

Lý Trường Thọ cùng với mười mấy vị cao thủ Đạo Môn tụ tập ở bên cạnh đầm lầy, đồng thời ra tay, dẫn nước đầm lầy vào đường sông.

Ở hai bên đường sông, trăm vạn Thiên Binh theo lệnh của Mộc Công, bắt đầu chậm rãi gia tốc ba tầng dòng nước, Huyết Hải bắt đầu dẫn hồn phách tiến vào nước sông.

Khi một nhóm mấy trăm hồn phách trước hết nhất tụ hợp vào một "nhánh sông", chịu ảnh hưởng của ba loại pháp khí dán tại các nơi đường sông, lúc lưu động hướng về phía trước chậm rãi chia thành ba tầng.

Các nơi bờ sông truyền ra tiếng hoan hô điếc tai nhức óc, Lý Trường Thọ cũng lộ ra nụ cười thản nhiên, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nhưng nụ cười của Lý Trường Thọ rất nhanh liền cứng đờ, khẽ nhíu mày, hô to một tiếng: "Giảm tốc dòng nước ở đường chính!"

Hắn vừa dứt lời, mấy chục hồn phách tụ hợp từ nhánh sông vào thượng tầng đường chính, ở bên trong đường sông dòng nước tăng nhanh một chút, đột nhiên vỡ nát.

Tiếng hoan hô rất nhanh liền trở nên yên lặng, chúng Thiên Binh vội vàng ngừng thi pháp, Triệu Công Minh thôi động Định Hải Thần Châu, định trụ dòng nước, sau đó làm chậm tốc độ chảy.

Dòng nước không thể quá nhanh.

Mà chuyện này, cũng ảnh hưởng đến hiệu suất chỉnh thể.

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Như vậy, chỉ có thể cứu hai thành rưỡi."

"Một phần tư, đã là vô cùng không tệ." Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Đây chính là một phần đại công đức, Trường Canh đừng có quá nghiêm khắc với chính mình."

Tần Thiên Trụ nghiêm mặt nói: "Thuỷ Thần...đại nhân!"

"Ừm?"

Tần Thiên Trụ chậm rãi giơ tay phải búng ngón tay cái ra!

Ngọc Đế cảm thấy rất tuyệt vời.

"Ài" Lý Trường Thọ mỉm cười và thở dài, đứng bên bờ sông, tiên thức đảo qua, nhìn chăm chú vào chúng sinh linh nơi đây, âm thanh truyền vạn dặm: "Các bộ mở cổng, tiếp nhận hồn phách! Chính thần Thiên Đình tiến vào trong Phong Đô Thành hiệp trợ Địa Phủ xử trí sự tình u hồn. Còn xin Thiên Đạo cho phép, tạm thời nới lỏng Sinh Tử Bộ!"

Ầm một tiếng, trong thiên địa xuất hiện một chút tiếng sấm, lại là Thiên Đạo đáp lại.

Đột nhiên!

"Thuỷ Thần, ta có một biện pháp, có thể cứu hồn phách nơi đây."

Lý Trường Thọ, chúng tiên, chúng Thiên Binh Thiên Tướng quay đầu nhìn lại, đã thấy trên không Huyết Hải lấp lánh ánh vàng, một thanh niên đạo sĩ ngồi ở trên lưng chó lớn lông xanh, mặt lộ vẻ mỉm cười, đi xuống phía dưới.

Địa Tạng.

Lý Trường Thọ khẽ chau mày, ra hiệu cho chư vị cao thủ muốn xông lên đấu pháp phía sau an tâm chớ vội.

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Ngươi có biện pháp tu bổ Luân Hồi Tháp?"

"Có." Địa Tạng đáp ứng một tiếng, đảo mắt đã đi đến ngoài ngàn dặm, cúi đầu đảo qua hồn phách phía trên các nơi Huyết Hải, nhảy xuống từ trên lưng Đế Thính, vỗ vỗ phần lưng Đế Thính.

Một khối ấn phù xuất hiện trong lòng bàn tay, bị Địa Tạng tiện tay đập nát.

"Ngày hôm nay thả cho ngươi tự do, tiên khế giữa ta và ngươi đã hết, đi đi thôi."

Đế Thính run lên, sau đó cúi đầu dập đầu bái đối với Địa Tạng, bốn chân mọc lên mây mù, lơ lửng tại chỗ.

Địa Tạng cưỡi mây tiến về phía trước, toàn thân áo trắng nhẹ nhàng phất phới, tóc dài di động theo gió.

Đa Bảo đạo nhân cất cao giọng nói: "Địa Tạng, vì sao chỉ có ngươi đến?"

Địa Tạng lạnh nhạt nói: "Ta đã nói rồi, ta có biện pháp tu bổ Luân Hồi Tháp."

"Thảm trạng nơi đây như vậy, đều là do Tây Phương Giáo các ngươi gây nên!" Kim Linh Thánh Mẫu mắng: "Bây giờ ngươi cao cao tại thượng như vậy lại là có ý gì? Thật sự cho rằng bần đạo không dám giết ngươi!"

Địa Tạng nhìn chăm chú Kim Linh Thánh Mẫu, sau đó thấp giọng nói: "Ta và bọn hắn không giống nhau."

Nhưng sau đó, gã cười khẽ, lại nói: "Ta và bọn hắn cũng giống nhau."

Nói xong, Địa Tạng vái chào thật sâu đối với Lý Trường Thọ, cất cao giọng nói: "Phương tây Linh Sơn, đệ tử Tiếp Dẫn Thánh Nhân Địa Tạng, ngày hôm nay đến đây kết thúc nhân quả thay cho Tây Phương Giáo. Xin Thuỷ Thần nể tình ta và ngươi cũng coi như là bạn cũ, nể tình những hồn phách vô tội nơi đây, cho phép ta thay Thiên Đình chữa trị Luân Hồi Tháp!"

Lý Trường Thọ nhìn về phía Tần Thiên Trụ, Tần Thiên Trụ lại ra hiệu cho Lý Trường Thọ tự mình quyết định.

"Ngươi có mấy thành nắm chắc?" Lý Trường Thọ hỏi: "Lại cần bao lâu?"

Địa Tạng nói: "Mười phần nắm chắc, chỉ trong chốc lát."

"Ồ?" Lý Trường Thọ nhíu mày, cách trăm dặm cùng nhìn nhau với Địa Tạng.

Một người mặc áo bào xanh, một người mặc áo dài trắng, lúc bốn mắt nhìn nhau, lại không giương cung bạt kiếm như trước đây.

Lý Trường Thọ đột nhiên nói một câu mà người khác nghe không hiểu: "Lập thệ, Luân Hồi Tháp nhập vào Lục Đạo Luân Hồi, không bị bất luận kẻ nào can thiệp, chỉ nghe theo lệnh của Hậu Thổ nương nương."

Địa Tạng chậm rãi gật đầu, ngồi xếp bằng xuống, nâng tay trái lên, lớn tiếng la lên: "Ta, Tây Phương Giáo Địa Tạng, lập lời thề đại đạo..."

Trong tiếng la ầm ĩ, một đóa mây đen bay tới từ bầu trời, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm bao trùm Địa Tạng, tiếng nói của gã lưu chuyển tại các nơi thiên địa...

Nửa canh giờ trước, bên trong bí cảnh Linh Sơn, ở bên cạnh đóa Thập Nhị Phẩm Kim Liên kia.

Thân ảnh quỳ sát ba ngày vẫn không chịu đứng dậy, lão đạo bên cạnh hồ sen ngồi xếp bằng đưa lưng về phía gã đã trầm mặc hai ngày, lúc này rốt cuộc lại mở miệng nói: "Địa Tạng, ngươi thật sự đã nghĩ kỹ?"

"Đệ tử nguyện làm việc này, xin lão sư thành toàn, truyền ta bí pháp tu bổ Luân Hồi Tháp."

"Ngươi vốn muốn kế thừa y bát của ta."

"Lão sư, việc này phải chăng chỉ có ta có thể làm?"

Lão đạo im lặng.

Địa Tạng ngẩng đầu lên, cười nói: "Có phải là bởi vì đạo tâm của đệ tử không có một hạt bụi."

"Đi chuyến này, ngươi sẽ khó trở về Linh Sơn."

Chương 938. -

"Nhưng lão sư, nếu ta không đi, sinh linh đồ thán, Tây Phương Giáo dùng cái gì để đặt chân ở thiên địa, dùng cái gì để đợi đến đại hưng? Là lão sư đã mang đệ tử về nơi đây, đệ tử nguyện đi..." Địa Tạng lộ ra nụ cười thản nhiên: "Lão sư, đệ tử đã tu đạo có thành tựu, nên rời đi."

"Ngươi thật sự...mà thôi." Lão đạo chậm rãi nhắm hai mắt lại, một hạt sen màu vàng bay ra từ trong tay.

"Cuối cùng, vẫn là không bù được ý của Thiên Đạo."

Địa Tạng run tay, tiếp nhận hạt sen kia, chậm rãi để vào trong miệng, nuốt xuống.

Sau đó, bái thánh ba bái, đứng dậy cáo lui, bóng lưng lại không còn hiu quạnh như trước đây, lưng eo thẳng tắp, lại mang theo vài phần tiêu sái.

Trên Huyết Hải, lực lượng Thiên Đạo biến mất.

Địa Tạng chậm rãi đứng dậy, hỏi Lý Trường Thọ: "Như thế được chưa?"

Lý Trường Thọ gật gật đầu, dùng tay làm dấu mời, truyền âm ra hiệu Vân Trung Tử rời khỏi phụ cận Luân Hồi Tháp.

Địa Tạng đưa tay một cái, Luân Hồi Tháp chậm rãi bành trướng, tung bay ở phía trên Huyết Hải, khôi phục thành kích cỡ cao ngàn trượng to lớn kia.

Địa Tạng hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời u minh, trong mắt xẹt qua một chút ý nghĩ, lại lộ ra mấy phần mỉm cười không màng danh lợi.

Gã liền muốn thả người nhảy xuống...

"Địa Tạng."

"Ừm?" Địa Tạng quay đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ đứng ở phía trước các tiên nhân, Lý Trường Thọ chắp tay cúi đầu, vái chào thật sâu.

"Cuối cùng cũng được Thuỷ Thần thi lễ." Địa Tạng cười nói: "Thật cay đắng, nếu để bọn họ nhìn thấy, đúng là hết đường chối cãi."

Nói xong, Địa Tạng đáp lễ lại đối với Lý Trường Thọ, quay người nhảy xuống đám mây, thân hình bị ánh vàng nuốt hết.

Gã hóa thành một quả cầu ánh sáng màu vàng, chiếu sáng bầu trời U Minh Giới âm u, chìm vào...đỉnh tháp Luân Hồi Tháp cao ngất kia.

Đốt đạo thân này, ngưng nguyên thần này, hòa tan Kim Liên Tử, hóa Luân Hồi Châu.

Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục.

Muốn chứng ngộ được thân này thì phải thoát khỏi tất cả chúng sinh đau khổ bấy lâu nay.

Lập lời thề nguyện, nguyện làm hết sức mình trong kiếp tương lai, ứng chúng sinh có tội khổ, thiết lập nhiều thuận tiện, để chúng sinh giải thoát.

Lão sư, đệ tử Địa Tạng, không phụ phương tây.

...

Năm ngày sau.

Thiên Binh trùng trùng điệp điệp trở về Thiên Đình, bọn họ lại đào đất năm ngày, lúc này đã hoàn thành quá trình cải tạo "Tam Đồ Hà".

Tam Đồ Hà lúc này bắt nguồn từ đầm lầy bên cạnh Huyết Hải, tiếp nhận nước Thiên Hà, sau đó chảy qua hai nơi quỷ môn quan đông, nam, lao tới Phong Đô Thành.

Bên trong Diêm La Thập Điện có ba tòa cung điện được chuyển đến bên cạnh Tam Đồ Hà, trong đó Luân Hồi Điện đứng ở trên Tam Đồ Hà, bên cạnh chính là Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Như thế, liền có thể để cho những hồn phách bay tới từ nước sông thượng tầng Tam Đồ Hà, trực tiếp tiến vào quá trình luân hồi.

Trừ cái đó ra, hạ tầng Tam Đồ Hà chảy qua Địa Phủ, trung tầng chảy qua bên ngoài Luân Hồi Đảo.

Theo Tam Đồ Hà tiếp tục chảy về phía trước, liền ra khỏi Phong Đô Thành, đến một mảnh đất màu mỡ.

Một tòa tháp cao đứng ở nơi đây, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, xem như nơi chuyển sinh sau cùng của sinh linh.

Trên tầng tháp cao nhất, một thanh niên đạo sĩ mặc áo trắng lẳng lặng đứng, thân hình ở giữa ngưng thực và phai mờ, ngắm nhìn rìa U Minh Giới.

Cũng rất tốt.

Ít nhất là rất thanh tịnh.

Đạo sĩ này lại nghĩ tới điều gì, nghĩ đến hình ảnh một nhóm hồn phách trên Huyết Hải cuối cùng bị Luân Hồi Tháp đưa tiễn, lúc Thiên Đạo hạ xuống từng đạo công đức, Thuỷ Thần lại chỉ nhận được một đạo tiểu Tử Tiêu Thần Lôi rơi xuống đỉnh đầu, không khỏi cười khẽ một hồi.

Vị Thủy thần này làm sao vậy?

Thiên Đạo vì sao không cho hắn công đức?

Chẳng lẽ lại thiếu một khoản thứ hai?

"Tên gia hỏa này, nói là sau đó sẽ tới tìm ta uống trà, nhưng bây giờ nói không chừng là đang bồi đạo lữ của mình đi. Ài...nên làm một chút gì đó."

"Ồ? Tịch mịch?"

Một giọng nói quen thuộc mang theo ngữ khí có chút rẻ rúng đột nhiên vang lên từ đáy lòng, đạo sĩ trẻ tuổi nhíu mày quay người lại.

Một con chó lông xanh ngồi chồm hổm ở bên cạnh, híp mắt cười: "Muốn bản thần thú dùng tai nghe Tam Giới, giúp ngươi giải buồn hay không?"

Thanh niên đạo sĩ không nhịn được cười khẽ.

"Đầu tiên phải nói trước, bản thần thú cũng không phải trở về làm tọa kỵ của ngươi, chúng ta hiện tại không có tiên khế, nếu ta nhìn thấy người nào trong sạch, thế nhưng sẽ trực tiếp rời đi. Nếu như ngươi gọi ta một hai câu đại gia, ta đây sẽ cố ở lại với ngươi một hồi."

"Cút!" Địa Tạng mắng: "Đi Tiệt Giáo tìm Thánh Mẫu của ngươi đi!"

"Ngươi xem một chút, ngươi xem một chút, ngươi đang gấp đúng hay không? Ngươi bây giờ cũng là làm việc cho Thiên Đạo lão gia, ít nhiều cũng có một chút thân phận, phải có hàm dưỡng, khí độ! Ài, đừng có mài đao, có tin hay không ta thật sự đi làm thú cưỡi cho Thuỷ Thần đại nhân! Ấy, ta sai rồi, chủ nhân ngươi đừng chết, để ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện hay, chủ nhân..."

Có ý gì?

Người thành thật luôn bị bắt nạt?

Lần trước khất nợ công đức, còn may là ở một góc không người, cũng liền bị bình hoa nga nào đó đi ngang qua đụng phải, địa chủ nói trong nhà cũng không có lương thực dư, vậy thì cũng thôi đi.

Lần này...quả thực quá phận!

Tại Địa Phủ u minh, ở ngay trước trước mặt nhiều tiên nhân quỷ sai như vậy, đồng thời vung ra rất nhiều công đức, nhưng chỉ có một tia chớp đập ở bên trên đầu Thuỷ Thần Thiên Đình hắn, chuyện này giải thích thế nào?

Đây là hình ảnh gì?

Địa chủ lộ ra vẻ mặt đau khổ, nói với đầy tớ trước mặt "trong nhà xác thực cũng không có lương thực dư", sau đó một đám nha đầu béo gặm chân giò bên cạnh liền chạy ra xa! ?

Đây không phải là khi dễ Thọ một cách rõ ràng sao?

Hai khoản đại công đức! Công Đức Kim Thân của chính mình cũng đều có thể dày và dài ra!

Lúc người khác được phát công đức, Lý Trường Thọ bị đánh, Lý Trường Thọ ôm trán, trong lòng không nhịn được tức giận, hét lớn một tiếng: "Này!"

Ầm ầm —— mây xám bên trong bầu trời U Minh Giới thấp bé kia lăn lộn, phảng phất như liền muốn ngưng tụ thành một khuôn mặt.

Ý nghĩ trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhanh chóng quay ngược trở lại, cân nhắc lợi hại, phân tích tình hình lúc này, lời nói trong miệng lặng yên chuyển biến, tiếp tục hét lớn: "Chẳng lẽ là Thiên Đạo lão gia đang thúc giục tiểu thần! ?"

Lúc đó, khung cảnh không chỉ đơn thuần là một chữ "tĩnh".

Không biết là Kim Linh Thánh Mẫu, hay là tiên tử nào đi ngang qua Phong Đô Thành cười khẽ, không ít tiên thần cùng nhau cười to, trong lúc nhất thời có một chút sung sướng, cũng coi như vẽ lên một nét vui vẻ cho lần nguy cơ Địa Phủ thoạt nhìn coi như đã giải quyết viên mãn này...

Lý Trường Thọ lại là thật sự không cười nổi.

Lực lượng Thiên Đạo lưu chuyển trong đáy lòng, ngưng tụ thành bốn chữ lớn: 【 lần sau cùng trả 】

Lý Trường Thọ chỉ có thể lại vái chào, trong đáy lòng suy tư, muốn hay không dựa thế khóc lóc om sòm pha trò, bức thiên đạo lão gia lập thư thiếu nợ hay gì đó.

Trong lòng thật sự là không chắc.

Chương 939. -

Bên người, Tần Thiên Trụ truyền âm nói: "Đây là vì sao? Lão gia vì sao muốn trừ công đức của ngươi?"

Hết lần này tới lần khác, các nơi lúc này vẫn còn có ánh vàng lấp lóe, lực lượng Thiên Đạo cũng không lui bước, công đức còn chưa phát xong, Lý Trường Thọ chỉ có thể mặt lộ vẻ mỉm cười, nhìn chăm chú vào Tần Thiên Trụ, truyền âm nói: "Tần tướng quân, đây làm sao có thể là khấu trừ công đức? Đây là Thiên Đạo lão gia cho ta thúc giục, nói cho ta Công Đức Kim Thân không phải dễ dàng ngưng tụ thành như vậy, cho dù là muốn tìm một chút cảm giác an toàn ít ỏi, cũng phải trải qua tầng tầng thử thách của Thiên Đạo."

Tần Thiên Trụ nháy mắt mấy cái, giơ tay bày ra tạo hình ho khan, quay đầu cười phốc một tiếng.

Lý Trường Thọ có chút bất đắc dĩ thở dài, sửa sang lại kiểu tóc của chính mình, bên cạnh đã có tiên thần, tiên nhân quen biết vây quanh, lo lắng hỏi Lý Trường Thọ.

Trước kia ai cũng biết sự tình Thiên Đạo nợ công đức của Lý Trường Hầu, nhưng hôm nay...

Cũng coi như là trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên là kiến thức mà tại thời Thượng Cổ cũng chưa từng thấy qua.

Mộc Công có một chút bất bình thay cho Lý Trường Thọ, định tiếng nói: "Việc này giải quyết cũng không quá thích đáng, lúc này Thuỷ Thần có công đầu, vì sao Thiên Đạo không thưởng công đức, lại tiến hành trừng phạt?"

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Chuyện này ngược lại là thể hiện sự khác biệt giữa Trường Canh và chúng ta, được lão gia thiên vị. Nếu không phải như thế, Thiên Đạo lão gia làm sao chỉ thương yêu một mình Trường Canh như vậy, ha ha ha ha!"

Trong lời nói, Đa Bảo đạo nhân tùy tiện đưa công đức chính mình vừa nhận được vào kiện linh bảo cầm trên tay, tăng một chút linh tính linh bảo.

"Đại sư huynh nói có đạo lý." Triệu Công Minh vuốt râu cười to: "Chỉ có Trường Canh, chỉ có Trường Canh mà thôi."

Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên: "Nói đùa mà thôi, Thiên Đạo chí công vô tư."

Tiếng reo hò và tiếng cười xung quanh lập tức ngưng kết, liền nghe vù vù vài tiếng, mấy chục đạo thân ảnh tránh sang trái phải, để lại Thái Ất Chân Nhân đứng tại chỗ.

Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh nhìn bầu trời, phát hiện ra một đóa mây xám đang lơ lửng ở trên đỉnh đầu chính mình, khóe miệng hơi run rẩy.

Lý Trường Thọ: "..."

Mong ai đó gặp tai nạn.

Ngày ấy, Lý Trường Thọ lần đầu tiên quan sát người khác bị thiên phạt bổ ở khoảng cách gần, hơn nữa còn là cái loại thiên phạt thêm đau thêm tổn thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng kia.

Cũng coi như tìm được người cùng bị nạn thứ hai bị Tử Tiêu Thần Lôi đánh mà không chết.

Lại nói chính sự.

Địa Tạng ngưng nguyên thần thành luân hồi bảo châu, Luân Hồi Tháp nhập vào hệ thống Lục Đạo Luân Hồi, làm lựa chọn "dự bị", hồn phách tích lũy nơi đây, chín thành rưỡi được an trí luân hồi.

Lần tuỳ cơ ứng biến này, nghiệp chướng, công đức tự thân của những hồn phách này tạm thời bảo lưu, sau khi trải qua Luân Hồi Tháp đưa về hương hỏa thần quốc các nơi, đợi lần sau luân hồi cùng nhau thanh toán.

Kỳ thật trong này còn có một vấn đề mấu chốt nhất, cần Thiên Đạo điều hòa —— phàm nhân thụ thai.

Hai ~ ba năm kế tiếp, ba ngàn thế giới sẽ nghênh đón một đợt triều sinh dục, dự tính sẽ có rất nhiều cây vạn tuế ra hoa, thắng cảnh cây già gặp xuân, song bào thai, sự tình tam bào thai chỉ sợ cũng không ít, cần trong vòng hai ~ ba mươi năm mới có thể khôi phục.

Không có cách nào, hồn phách mà Tây Phương Giáo tích luỹ, thật sự là quá nhiều.

Chúng tiên thần Thiên Đình lại nấn ná gần một ngày tại Địa Phủ, tăng tiến cảm tình cùng với chúng Diêm Quân Phán Quan âm ty, liền lục tục trở về Thiên Đình, tiếp tục chủ trì trật tự thiên địa.

Bốn mùa giao thế, phong tuyết mưa móc, lúc này chính là "công việc chính" của Thiên Đình.

Sau khi về Thiên Đình tự nhiên sẽ có Ngọc Đế phong thưởng, nhóm Thiên Binh Thiên Tướng, tiên thần tiên tử Thiên Đình lần này, xác thực đã phát huy ra tác dụng quan trọng.

Cũng phát triển nghề phụ đào đất.

Lý Trường Thọ âm thầm cáo tội đối với Tần Thiên Trụ, xin phép nghỉ chưa về Thiên Đình khánh công, mà là mở tiệc chiêu đãi chín vị cao thủ mời đến trợ trận lần này.

Lý Trường Thọ mời mấy người Đa Bảo đi đến hậu đường đại miếu Hải Thần tại An Thủy Thành, chính mình tự mình xuống bếp, chuẩn bị một bữa tiệc rượu phong phú.

Đây chính là:

Ngọc Đế ban thưởng Dao Trì nhưỡng, tiên tử đưa tới ngọc bàn đào.

Trân tu mỹ vị không đủ quý, cười nói gảy nhẹ thơm lượn lờ.

Chủ vị tất nhiên là mời Đa Bảo đạo nhân ngồi, sau đó lấy Hoàng Long Chân Nhân thứ hai, phía sau là Kim Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu tiên tử, Lý Trường Thọ, Khổng Tuyên, lại có mấy vị đại lão Đạo Môn khác.

Một phen hoan đàm, chúng tiên nói đến sự tình Địa Tạng lập thề hóa Luân Hồi Tháp, cũng là thổn thức không thôi.

Triệu Công Minh khen: "Vị Địa Tạng này cũng là một nhân vật, xem như là gần nước bùn lại không nhiễm, khó được khó được."

Khổng Tuyên lại nói: "Gã bất quá là vì cứu Tây Phương Giáo mà thôi."

"Điểm ấy, đạo hữu lại nói sai!" Lý Trường Thọ cười nói: "Vị Địa Tạng này, ta cùng với gã gặp mặt không nhiều, nhưng hiểu rõ lại là rất sâu. Gã từng tính kế sự tình Hải Nhãn Long Tộc, đã từng đùa bỡn Yêu Tộc ở trong lòng bàn tay, sinh linh tử thương rất nhiều. Nhưng chuyện này đều nằm ở bên trong ranh giới cuối cùng của gã, đại giáo chi tranh, khí vận chi tranh, có tử thương như vậy, gã có thể tiếp nhận, lại cảm thấy rất bình thường, đây là tâm tính của gã. Chuyện hôm nay, lại là vượt xa điểm mấu chốt của Địa Tạng. Gã hi sinh bản thân thành toàn cho Luân Hồi Tháp, tất nhiên là bởi vì Tây Phương Giáo, nhưng khiến gã hạ quyết định này lại nghĩa vô phản cố đi làm, vẫn là một phần thương xót trong đáy lòng kia. Gã kỳ thật có thể mặc kệ việc này, biểu hiện ngày đó của gã đã là tốt nhất bên trong các đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, ta không tin hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo không có những hậu thủ khác. Lúc ấy Địa Tạng biện với ta, kỳ thật cũng không bại, cũng là bởi vì ta chơi lừa gạt, khiến một vị sư huynh của gã tự mình nhận."

"Thật sự là lừa dối?" Kim Linh Thánh Mẫu nháy mắt mấy cái.

Lý Trường Thọ cười nói: "Giống như Địa Tạng nói, ta căn bản không kịp làm những sự tình kia, vì không bị đối phương phát hiện, ta chỉ là dùng Lưu Ảnh Cầu ghi chép một ít hình ảnh tương đối thảm, dùng để làm khó dễ vào lúc cần thiết."

Hắn nói tới đây liền dừng, nói thêm nữa liền sẽ dễ dàng bại lộ sự tình chính mình có nội ứng tại Tây Phương Giáo.

Lần đấu pháp này, Hồng Mông hung thú cũng không hiện thân, hiển nhiên là Tây Phương Giáo cũng biết không thể để cho bọn họ bắt được càng nhiều nhược điểm.

Bên trong đôi mắt đẹp của Vân Tiêu tiên tử mang theo ánh sáng, ngạc nhiên nói: "Ngươi lúc đó hẳn là đã xác định, chính mình lừa dối như vậy, chắc chắn sẽ làm cho đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo ngoại trừ Địa Tạng mắc câu?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Không sai."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thở dài: "Ở dưới tình hình như vậy, ở trước mặt Thánh Nhân, những điều này vẫn nằm trong cân nhắc của ngươi."

Chương 940. -

"Cũng không phải là nằm trong cân nhắc, mà là đã sớm cố ý tính toán." Lý Trường Thọ thả ra đũa trong tay, bưng chén rượu nhấp một hớp quả nhưỡng thơm ngọt, chậm rãi nói: "Vị Địa Tạng này, thiện tính kế, hiểu đại thế, làm việc có điểm mấu chốt của chính mình, lại có Đế Thính thần thú tương trợ, nếu không phải Bạch Trạch tiên sinh chủ động tới trấn trụ đầu Đế Thính kia, ta thật sự là phải sầu trắng cả tóc. Tây Phương Giáo khác biệt với Đạo Môn chúng ta, còn nhớ đến lần Tam Giáo chúng ta liên thủ, uy áp Linh Sơn kia?"

Chúng tiên cùng nhau gật đầu, chăm chú lắng nghe.

Lý Trường Thọ cười nói: "Lúc uy áp Linh Sơn, ta thấy đám đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia, từng người tụ tập, trong đó ẩn ẩn chia thành mấy "tiểu đoàn đội" khác biệt.

Bởi vì tính kế thành công sự tình Long Tộc, quét bay khói mù Tây Phương Giáo trước đây, danh tiếng của Địa Tạng ở bên trong Tây Phương Giáo lúc ấy đang thịnh, lại là đệ tử yêu quý của Tiếp Dẫn, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cũng đều có thể được ban thưởng hộ thân.

Lúc ấy ta liền ý thức được, nếu muốn giết đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo chủ yếu như vậy, tất sẽ kinh động đến Thánh Nhân.

Giết là không giết được.

Cho nên ta bắt đầu ngầm thi triển thủ đoạn, bại lộ tên của Địa Tạng tại Tam Giới, nâng gã lên cao.

Gã tính kế Yêu Tộc khai chiến đối với với tiên tông Nhân Giáo, ta liền thuận thế tuyên dương đối với bên ngoài, ta cùng với gã âm thầm hợp tác, làm bạn tri kỷ đã lâu, lần này vô cùng ăn ý đào hố nhiều đại yêu mang nghiệp chướng như vậy.

Người như Địa Tạng, giống như ngọc lẫn trong bầy cá, tự nhiên sẽ bị kẻ khác ghen ghét.

Quả nhiên, sau lần kia, gã liền đã mất đi quyền nói chuyện tại phương tây, có một đệ tử Thánh Nhân gọi là Hư Bồ Đề đã điền vào vị trí của gã."

Hoàng Long Chân Nhân xoa xoa mi tâm, nói: "Làm quyền thần Thiên Đình, còn phải cân nhắc nhiều như vậy sao?"

"Sư đệ ngươi đừng ngắt lời!" Đa Bảo đạo nhân oán giận nói: "Đang nghe hào hứng! Trường Canh ngươi còn tính toán cái gì?"

Lý Trường Thọ tiếp tục nói: "Những thủ đoạn khác đều cùng loại, ý nghĩ chính là như vậy, phân hoá Địa Tạng cùng với những Đại đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo khác. Lần trước Địa Tạng đi theo chúng ta chống cự vực ngoại thiên ma, cũng làm nổi bật sự coi trọng của Đại Thánh Nhân Tây Phương Giáo đối với Địa Tạng. Ta cố ý làm cho gã ở lại thêm một khoản thời gian, trở về trước một bước tạo thế, để Thiên Đình điểm danh biểu dương Địa Tạng, cho Địa Tạng thanh danh có thể cho. Các đệ tử Thánh Nhân khác sẽ nghĩ như thế nào? Các đệ tử nguyên bản không liên quan cùng với Địa Tạng, cũng sẽ đứng ở mặt đối lập với gã. Sau mấy lần như vậy, Địa Tạng sẽ có cảm giác bị xa lánh, ở bên trong Tây Phương Giáo cũng liền không có nhân duyên. Cho nên, gã đứng ra phía trước Luân Hồi Tháp, chậm rãi nói chuyện với ta, các đệ tử hạch tâm Tây Phương Giáo khác, chắc chắn sẽ có người không kìm nén được. Nhìn vào những tính toán của Tây Phương Giáo, cùng với cảnh tượng ta thấy tại hương hỏa thần quốc, ở bên trong đệ tử hạch tâm Tây Phương Giáo, xác thực có người chỉ vì cái trước mắt. Đây chính là cửa đột phá. Chỉ là ta cũng đã tính toán sai lầm, lão đạo đứng ra kia lại có thể ngốc đến trình độ như vậy, lại hủy Luân Hồi Tháp. Mà lúc Địa Tạng đến xả thân, ta vốn nên ngăn cản, lại bởi vì không đành lòng để sinh linh đồ thán cũng không ra tay. Làm cho ta bất đắc dĩ nhất chính là, những chuyện này ở trong mắt Đại Thánh Nhân Tây Phương Giáo, tâm tính của ta và Địa Tạng đều bị tính kế...lúc ấy khống chế lão đạo mất trí kia, có khả năng cũng không phải là Thiên Đạo, luân hồi bảo châu vỡ nát thật quá quỷ dị. Nếu như chúng ta giải cứu hồn phách là vi phạm ý của Thiên Đạo, tại sao Thiên Đạo lại hạ xuống nhiều công đức như vậy?"

Nói xong, Lý Trường Thọ có một chút tự giễu cười một tiếng, cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

"Những người phương tây này, có người là thật sự thông minh lại chỉ lo cho bản thân, có người lại là thật sự ngu, bất quá là bị người khác lợi dụng mà thôi. Địa Tạng có ngày hôm nay, đã là thiên mệnh sở quy, cũng là tính tình của gã gây nên. Bất quá gã có thể chú ý đến thương sinh, lại có thể quả quyết hi sinh bản thân như thế, ta đối với hắn là thật sự khâm phục."

Thái Ất Chân Nhân thầm nói: "Nói đi, uống xong chén rượu này ngươi đã tính kế được bao nhiêu tầng rồi?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Một tầng, nghĩ phải làm thế nào để sư huynh ngươi quá chén, đưa tới phía trước sơn môn Linh Sơn."

Thái Ất Chân Nhân lập tức khẽ run rẩy, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ.

"Bần đạo bất bình vì ngươi, cũng đều bị Thiên Đạo lão gia bổ!"

"Việc này cũng không có nửa điểm quan hệ với ta." Lý Trường Thọ lập tức đưa tay lập thệ, Thái Ất Chân Nhân nghiến răng nghiến lợi một hồi.

Nếu không phải Vân Tiêu tiên tử ở ngay bên cạnh, đã sớm nhào tới đánh thành một đoàn.

Thái Ất Chân Nhân: Không được, phải nghĩ biện pháp lấy lại danh dự!

Bên cạnh, Khổng Tuyên lại nói: "Lần này, chung quy là phương tây thua, tổn thất đệ tử như vậy, chỉ còn một chút phường giá áo túi cơm."

"Đạo hữu cũng không nên có ý nghĩ như vậy!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Bên trong Tây Phương Giáo có không ít cao nhân, mấy vị sư huynh đệ của Địa Tạng hết sức lợi hại. Lần này Địa Tạng vào Địa Phủ, tất nhiên cũng có tính kế của bọn họ. Cần phải biết, tọa kỵ Đế Thính thần thú của Địa Tạng, kỳ thật còn muốn thông minh hơn so với chủ nhân của mình, nó có thể nghe tiếng lòng của sinh linh Tam Giới, tất nhiên đã sớm thông hiểu các loại thuật tính kế. Vì sao Đế Thính phần lớn là đang giả ngây giả dại? Kỳ thật chính là bị áp lực bức bách, nó cũng muốn làm cho Địa Tạng rời khỏi Tây Phương Giáo. Địa Tạng vào Địa Phủ, mặc dù tổn hại đạo thể tự thân, lại đổi nguyên thần lấy trường tồn cùng với Thiên Đạo, Địa Tạng tối thiểu sẽ không bị sư huynh đệ của gã giày vò đến kết cục như lão đạo mất trí kia. Trong này nhìn rõ ràng nhất, kỳ thật chính là Đế Thính...quả nhiên vẫn là phải nghĩ biện pháp, đi đến Luân Hồi Tháp dạo một vòng."

Đa Bảo đạo nhân cau mày nói: "Bần đạo chỉ biết Tây Phương Giáo có hai vị Thánh Nhân, trong đó trên dưới một lòng, không thể khinh thường, không ngờ được nội bộ bọn họ lại tranh đấu lợi hại như vậy."

Vân Tiêu tiên tử nói: "Áp lực mà Đạo Môn tạo ra cho Tây Phương Giáo là quá lớn, bản thân Tây Phương Giáo tự nhiên khó có thể bình an."

"Hai vị Thánh Nhân..." Lý Trường Thọ muốn nói lại thôi, cười đổi chủ đề: "Lần này Tây Phương Giáo thắng nhỏ, chúng ta thắng nhỏ, Thánh Nhân tính kế thật sự vô cùng lợi hại, không phải là chúng ta có thể với tới. Luân Hồi Tháp tuy bị ta cưỡng ép quy về sự quản lý của Hậu Thổ nương nương, nhưng Thiên Đạo vẫn như cũ sẽ cho Tây Phương Giáo phần khí vận này. Thiên Đạo khí vận, chính là dẫn đạo sinh linh, củng cố phương hướng phát triển hướng về thiên địa. Tây Phương Giáo nhiều thêm một phần khí vận, Thiên Đạo nhiều thêm một nơi luân hồi dự bị, lại càng thêm củng cố, lúc thương nghị kiếp nạn Phong Thần trong Tử Tiêu Cung, Tây Phương Giáo cũng có nhiều thêm một chút quyền nói chuyện. Đây mới là vấn đề chúng ta cần suy nghĩ hiện tại."

Chương 941. -

"Trường Canh có diệu kế gì không?"

"Vẫn là phải nắm lấy điểm hương hỏa thần quốc là mối họa lớn này!" Lý Trường Thọ lắc đầu: "Nhưng qua chiến dịch này, Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ tuyên dương hình tượng hiền lành, nhân ái của bọn họ tại các nơi, sẽ tạm thời đè xuống tệ nạn hương hỏa thần quốc. Chuyện này bất lợi đối với chúng ta, nhưng đối với những Nhân Tộc tại hương hỏa thần quốc cũng là một chuyện tốt. Qua mười năm nữa, ta sẽ hợp lực thế lực khắp ba ngàn thế giới, tổ kiến liên minh tiên đạo phản phương tây..."

Triệu Công Minh nói: "Khi nào và ở đâu? Lão ca sẽ đến hỗ trợ ngươi!"

"Đệ tử Thánh Nhân không nên trực tiếp ra sân, ba ngàn thế giới mặc dù có đông đảo Luyện Khí Sĩ, nhưng cao thủ đỉnh tiêm lại khan hiếm!" Lý Trường Thọ nói: "Có Lữ Nhạc sư huynh ở đó, đủ để ứng đối với các loại tràng cảnh. Còn xin Đa Bảo sư huynh lấy thân phận Đại sư huynh, gửi cho Lữ Nhạc sư huynh một phong thư..."

Đa Bảo đạo nhân lập tức hiểu ý, liên tiếp xưng thiện.

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh nắm lấy cơ hội, cười nói: "Trước đó không phải lưu truyền sôi sùng sục, ngươi cùng với Lữ Nhạc ở bên trong hoa lâu lâu dài...ài, là lỗi của sư huynh, là lỗi của sư huynh, không nên nhắc tới chuyện này ở trước mặt Vân Tiêu tiên tử, tự phạt ba chén, tự phạt ba chén."

Nhìn chằm chằm —— ánh mắt Vân Tiêu tiên tử "ném" đến, Lý Trường Thọ lập tức lấy tay che mặt, con mắt thông qua khe ngón tay thấy được khóe miệng hơi nhếch của Vân Tiêu tiên tử, trong đáy lòng cười khẽ một hồi.

Quả nhiên là cũng để ý...

Yên tâm, chuyện này đã sớm được chuẩn bị tốt.

Lý Trường Thọ lấy ra một tờ lời thề đại đạo mẫu ở bên trong tay áo, sau khi mở ra, hắng giọng, bắt đầu đọc.

Không có phương thức nào càng đáng tin cậy hơn so với thông qua lời thề đại đạo chứng minh chính mình không có thể nghiệm lâm thời tình kiếp gì.

Hắn là trong sáng!

Ở kiếp trước, hắn có nghe nói đến một số câu chuyện thần thoại của nước ngoài, có phân loại " thần xử nữ " gì đó.

Hắn, Lý Trường Thọ, Thuỷ Thần Thiên Đình, thực sự là " thần thuần dương "!

Điều này dường như cũng không có gì đáng để tự hào.

Nói trở lại, Thiên Đạo lão gia hẳn là sẽ không cố ý chỉnh hắn...

Hẳn là, không thể nào chứ?

Cùng lúc đó, ở bên trong Lăng Tiêu bảo điện.

Ngọc Đế áo trắng ngồi ở trên đài cao, nói một tiếng đối với phía dưới: "Mộc Công."

"Lão thần ở đây."

"Thần vị của Trường Canh ái khanh, quả thật nên nói lại. Sau đó lúc nghị sự ngươi liền dâng lên một phần tấu biểu, cụ thể như thế nào, ngươi đã rõ ràng?"

"Rõ ràng, lão thần đã rõ ràng!" Mộc Công định thanh đáp hai tiếng, trong mắt kích động, lại hỏi: "Bệ hạ, nếu để Thuỷ Thần thăng cấp, trước hết phải xác định vị trí. Bệ hạ ngài cảm thấy, vị trí nào bên trong nhị giai tương đối thích hợp? Nếu không, để lão thần nhường chỗ cho Thủy Thần?"

"Mộc Công có công lao to lớn, đừng có tự nghi ngờ!" Ngọc Đế cười nói: "Hiện tại trên Thiên Đình có mười hai chỗ thần vị nhị giai trống, ta không muốn để hắn đi trấn thủ tứ phương thiên địa, muốn để hắn ở tại Thiên Đình bày mưu tính kế cho ta. Mộc Công cảm thấy, thần vị nào thích hợp nhất?"

Đông Mộc Công đáp ứng một tiếng, cúi đầu suy tư, rất nhanh liền nói:

"Bên trong thần vị tam giai có một thần vị tinh túc tên là Thái Bạch, chính là đại phụ của bệ hạ, chấp chưởng sự tình Thiên Đình sát phạt, biểu tượng của thiên địa biến đổi. Bệ hạ không bằng hãy đặc biệt đề thăng thần vị này thành nhị giai, do Thuỷ Thần kiêm nhiệm."

"Không tệ." Ngọc Đế mỉm cười gật đầu: "Như Mộc Công đã nói, đi chuẩn bị tấu biểu đi."

"Vâng, lão thần tuân lệnh."

Đúng lúc này, trong tòa miếu lớn tại An Thủy Thành kia.

"Nếu ta có nửa câu nói ngoa, Thiên Đạo sẽ tự hạ cảnh cáo."

Lý Trường Thọ đọc xong lời thề, bình tĩnh cười một tiếng, nhìn về phía Vân Tiêu tiên tử ở bên cạnh.

Hắn kỳ thật không phải là loạn nam...

Răng rắc!

Ầm ầm —— một đầu lôi long giương nanh múa vuốt ở bên ngoài hậu đường, lôi quang màu tím chiếu lên nụ cười cứng ngắc của Lý Trường Thọ, Vân Tiêu tiên tử khẽ chớp mắt, Kim Linh Thánh Mẫu giận dữ rút kiếm, Khổng Tuyên cúi đầu cười yếu ớt, Ngọc Đỉnh Chân Nhân âm thầm nhíu mày.

Thái Ất Chân Nhân, Triệu Công Minh không khỏi bật cười thành tiếng.

trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên hiểu ra, hắn giống như được Ngọc Đế phong thưởng, sửa đổi cấp độ thần vị, dẫn phát Thiên Đạo cảm ứng...

Chuyện này...lúc này...

Thăng thần vị cái em gái ngươi!

"Các vị, các vị hãy nghe ta giải thích. Ta thật sự cảm ứng được, là Ngọc Đế bệ hạ muốn thăng thần vị cho ta, tăng lên thành thần vị nhị nhai, vì thế mà dẫn tới lực lượng Thiên Đạo thểấy động, hiển hóa ra đạo thần lôi này ở đây. Thật sự, các..."

Ài, Thiên Đạo lão gia đây là thế nào?

Cố ý nhằm vào, điên cuồng đâm lưng, nếu như nói chỉ là đúng dịp, Lý Trường Thọ thật sự!

Cũng cảm thấy, đúng là tồn tại loại xác suất nhỏ bé này.

Hẳn là, Thiên Đạo đang cảnh cáo chính mình cái gì?

Lý Trường Thọ, người bị Định Hải Thần Châu định trụ và bị tiên thằng trói treo ở trên xà nhà, nghe tiếng nói cười lúc nâng ly cạn chén ở bên cạnh kia, cái trán treo đầy vạch đen.

Nói trở lại, Đồ lão đại, Trì Ca và Tháp đại gia làm sao đều không có kết nối, rõ ràng là đang dạo chơi ở ngay bên cạnh nguyên thần!

Hắn thật sự trong sáng!

Liền nghe được Vân Tiêu tiên tử ôn nhu nói: "Ta tin hắn, đừng có làm khó hắn như vậy, Đại ca."

Quả nhiên, quan tâm chính mình, vẫn là thực sự hiểu chính mình...

Vân Tiêu tiếp tục nói: "Sinh linh hậu thiên có nhiều thất tình lục dục lục dục hơn một ít, vốn là sự tình đương nhiên, hắn yêu thích đi nghe hát xem múa, đây cũng là chuyện mà trước đây ta đã biết. Ta cũng sẽ không vì chuyện như vậy mà trách hắn, tóm lại là có thể tiếp nhận sở thích như vậy của hắn."

Vạch đen trên trán của Lý Trường Thọ lập tức càng dày đặt hơn.

Tiên tử đột nhiên trở nên sâu sắc!

Kim Linh Thánh Mẫu giận đùng đùng mắng: "Đệ tử Tiệt Giáo chúng ta, há có thể chịu ủy khuất như vậy!"

"Đúng thế." Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh châm ngòi thổi gió: "Hằng Nga bên trong Thiên Đình có danh xưng là mỹ nhân đệ nhất Tam Giới, không thể không đề phòng."

Lý Trường Thọ lập tức trừng mắt nhìn qua, Thái Ất Chân Nhân cười đến híp cả mắt.

Lý Trường Thọ bình tĩnh truyền âm nói: "Cũng không biết gần đây Linh Châu Tử tu hành như thế nào, trước đây thấy, cũng là rất có hiệu quả."

Nụ cười của Thái Ất Chân Nhân cứng đờ, hắng giọng, chắp tay sau lưng nói một câu: "Các vị, chúng ta chơi thì chơi, phẩm tính của Trường Canh chúng ta là vẫn phải tín nhiệm."

Vân Tiêu tiên tử nhịn cười, nhẹ nhàng thở dài, đưa lưng về phía Lý Trường Thọ, uống rượu nói chuyện phiếm cùng với Kim Linh Thánh Mẫu.

Lý Trường Thọ nghiêng đầu thở dài, thuận thế treo ở trên xà nhà nghỉ ngơi một lúc.

Sự tình Địa Phủ tạm thời an ổn, Thiên Đạo thiếu chính mình hai khoản đại công đức.

Đánh cờ cùng với Tây Phương Giáo vẫn là phải tiến hành tại ba ngàn thế giới, mặt ngoài là xây dựng liên minh tiên đạo phản phương tây, âm thầm nâng đỡ Lâm Thiên Điện.

Nhưng việc này, quyết không thể trở thành "nghề chính" kế tiếp của chính mình.

Chương 942. -

Việc này có Linh Nga tương trợ, hắn nhất định phải dành nhiều thời gian lĩnh hội cân bằng chi đạo, giảm bớt số lần ra ngoài.

Lần này, Lý Trường Thọ đã hoàn toàn xác định, Thiên Đạo không cho hắn công đức, chính là không cho phép hắn ngưng tụ thành Công Đức Kim Thân.

Bây giờ cũng chỉ còn lại hai loại khả năng:

Thứ nhất, Công Đức Kim Thân có thể ảnh hưởng đến kiếp nạn của hắn, Thiên Đạo cố ý muốn xóa bỏ hắn.

Thứ hai, một thân công đức của chính mình này, khẳng định còn có tác dụng khác.

Thứ này có thể tích lũy, nếu phần công đức Thiên Đạo thiếu chính mình kia cũng đủ để ngưng tụ thành Công Đức Kim Thân, mới là chuyện cười lớn nhất Hồng Hoang...

Chuyện này cũng không có khả năng, kế tiếp cũng không có nhiều cơ hội kiếm công đức như vậy.

Loại tình huống thứ nhất mặc dù khả năng lại thấp hơn, Lý Trường Thọ cũng không thể không đề phòng.

Mọi thứ còn cần phải mưu đồ thật kỹ càng, không cho Thiên Đạo cơ hội tận dụng, bản thể ngừng lại ở ngay bên trong Tiểu Quỳnh Phong, tùy tình huống mà dọn đến Động Suất Cung, hoặc là chủ động mang Linh Nga đi đến Thái Thanh Quan tận hiếu.

Kỳ thật trong nội tâm Lý Trường Thọ càng có khuynh hướng về loại khả năng thứ hai, chính là thân công đức của chính mình này còn có tác dụng lớn.

Hơn nữa Thái Thanh lão sư cũng đã nói, bảo mình cứ an tâm là được, lúc này Lý Trường Thọ chỉ có thể lựa chọn nhìn thoáng một chút.

Nếu như Thái Thanh lão sư cũng đều không thể tin, vậy chỉ có thể —— nên ăn một chút, nên uống một chút, chuyện gì cũng đừng đặt ở trong lòng.

Làm tiên, trọng yếu nhất chính là vui vẻ...cùng với thận trọng.

Vài lần vui đùa, một chút cười nói.

Lý Trường Thọ trước sau chỉ bị treo trong chốc lát, liền được Vân Tiêu cầu tình thả xuống.

Mà Lý Trường Thọ lúc này, cũng đoán không ra ý nghĩ cụ thể của Vân Tiêu tiên tử, không biết nàng rốt cuộc là thật sự để ý, hay là một hình thức thăm dò mới...

Ừm, có chút mùi vị yêu đương kiếp trước.

Bọn họ tụ tập ba ngày mới tan cuộc, Lý Trường Thọ đưa Vân Tiêu đến Tam Tiên Đảo, nói chuyện nhẹ nhàng và nhìn nhau suốt chặng đường, quan hệ thực sự thân cận hơn trước đây.

Vân Tiêu vô tình để lộ ra sự "xinh đẹp" hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng thường ngày, cũng làm cho Lý Trường Thọ có một chút cảm giác mới lạ.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ lấy mấy phong thư mình viết trước đây ra, củng cố cảm tình không ngừng ấm lên.

Vừa đặt mấy phong thư này vào trong tay nàng, Lý Trường Thọ liền khẽ cười một tiếng, thi triển độn pháp trốn đi thật xa.

Hoặc nhiều hoặc ít, vẫn còn có một chút cảm giác xấu hổ tồn tại...

Bản thể của Lý Trường Thọ không sốt ruột trở về Tiểu Quỳnh Phong, Đạo Nhân Giấy vẫn luôn xem xét trạng thái nhà đúng giờ, Linh Nga cũng vẫn luôn mang theo【 Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ 】cùng với 【 Ly Địa Diễm Quang Kỳ 】trong người, lúc này tất nhiên là bình yên vô sự.

Dựa vào Thái Cực Đồ và Tháp đại gia hộ thân, Lý Trường Thọ một lần nữa chạy tới Địa Phủ, lại muốn tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Vòng cỏ thất tình lục dục trước đây đã trả cho Hậu Thổ nương nương.

Mấy ngày trước, sau khi an bài Luân Hồi Tháp, lúc Lý Trường Thọ tiến vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn cáo biệt Hậu Thổ nương nương, Hậu Thổ nương nương từng mời Lý Trường Thọ tương trợ, mà lúc ấy Lý Trường Thọ chưa thể trả lời.

Lúc này, Lý Trường Thọ đã có đáp án, muốn đi vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn hồi bẩm —— Lục Đạo Luân Hồi Bàn ngăn cách cùng với ngoại giới, Đạo Nhân Giấy tiến vào bên trong liền sẽ mất liên lạc, chỉ có thể bản thể đi vào.

Hôm đó, Hậu Thổ nương nương hỏi hắn: "Hiện có Luân Hồi Tháp có thể dùng, các nàng Tiểu Khổ đều muốn đi lịch kiếp một chút, sau khi các nàng chuyển thế, ngươi có thể thay ta bảo hộ an toàn cho các nàng hay không?"

Vốn dĩ, Hậu Thổ nương nương thỉnh cầu như vậy, Lý Trường Thọ tự nhiên sẽ không cự tuyệt, cũng không nên cự tuyệt.

Nhưng lúc ấy Lý Trường Thọ rõ ràng có do dự.

Đây nhìn như là một chuyện tốt, lúc thao tác thực tế, lại có một nan đề không thể không đối mặt—— các nàng Tiểu Khổ là chuyển thế thành một người, hay là chuyển thế thành bảy người?

Nếu chuyển thế thành bảy người, chính là bảy cá thể có tính cách tuyệt đối thiếu hụt, nếu lực lượng thất tình lục dục lục dục lây nhiễm vẫn còn giữ lại, sẽ khó có nơi an trí.

Nếu để bảy người các nàng chuyển thế thành một người, cùng chung một cơ thể và cân bằng lẫn nhau, nhưng lại sẽ có một chút giày vò...

Đây không phải là đa nhân cách ở kiếp trước sao?

Ý tứ của Hậu Thổ nương nương, là để các nàng chuyển thế thành một người, không gia tăng phiền phức cho thiên địa chúng sinh, liền để các nàng đi ra ngoài nhìn một chút, giúp đỡ lẫn nhau, bù đắp tâm cảnh.

Lúc ấy Lý Trường Thọ đưa ra một phương án khác, chính là muốn để các nàng Tiểu Khổ chuyển thế thành bảy người, nhưng bảy người này không thể tách ra, phải luôn luôn duy trì cân bằng lực lượng thất tình lục dục.

Như thế mặc dù có rất nhiều tai hoạ ngầm, nhưng lại có thể để cho các nàng Tiểu Khổ ít đi mấy phần giày vò.

Lý Trường Thọ ẩn ẩn phỏng đoán, Hậu Thổ nương nương sở dĩ muốn để hóa thân thất tình lục dục chuyển thế, nhất định là có tầng cân nhắc tương đối sâu.

Trước đây Tiểu Khổ, Tiểu Nộ hiển lộ ra thần thông thực lực, thật sự mạnh đến mất cân bằng, một buồn một giận, liền khiến cho nhiều cao thủ Tu La tộc như vậy, gần như đùa bỡn ở trong lòng bàn tay.

Mà vào giờ khắc này Lý Trường Thọ suy tư một hồi lâu, kết quả đạt được lại là...

Đều nghe theo Hậu Thổ nương nương.

Hóa thân thất tình lục dục thoát thai từ Hậu Thổ nương nương, hắn chỉ là có quan hệ tốt một chút với Tiểu Khổ, cũng không có quyền can thiệp vào việc này.

Cân nhắc theo nhiều góc độ, bảy hóa thân chuyển thế thành cùng một sinh linh, tai hoạ ngầm là thấp nhất, phiền phức ít nhất, nói không chừng còn có thể nuôi dưỡng được một vị cao thủ cấp át chủ bài.

Chỉ là trên đỉnh đầu Thái Ất Chân Nhân ẩn ẩn viết một chữ "Nguy".

Một loạt vấn đề tới theo đó.

Nên an bài như thế nào, mới có thể để cho hóa thân thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương thuận lợi chuyển thế?

Các nàng Tiểu Khổ tương đương với tỷ muội của Hậu Thổ, xem như tâm ma bị Hậu Thổ nương nương thuần phục, ai có bối phận cao như vậy, có thể làm cha mẹ của các nàng?

Tìm hai phàm nhân hoàn toàn không biết đối với chuyện này?

Giống như Tửu Vũ Thi năm đó, chính mình làm bộ đi ngang qua, dẫn chuyển thế thân thất tình lục dục đi lên Thiên Đình?

Hay là, đi tìm Nữ Oa nương nương nặn ra đạo thể hoàn mỹ...

Nói trở lại, gần đây Nữ Oa nương nương vẫn luôn không có hối thúc chính mình đi Thánh Mẫu Cung, năm trăm 【 trang 】 truyện tranh kia còn chưa có thanh toán.

Cái gì? Năm trăm năm? Làm sao có thể!

Nữ Oa nương nương hiểu rõ đại nghĩa như vậy, biết lúc này Thuỷ Thần Thiên Đình hắn đang vội vàng ứng phó đại kiếp Phong

Thần, cho dù có thần thông "làm chậm thời gian", cũng không nên phân tâm lâu như vậy.

Ách, nương nương sẽ không phải là đang chờ thiên địa đại kiếp đi qua, dùng thần thông nhốt hắn năm trăm năm đó chứ...

Chương 943. -

Trong khi ẩn núp tiềm hành, Lý Trường nghĩ tới đây liền không nhịn được vỗ vỗ cái trán, quyết định sau đó chủ động đi một chuyến đến Thánh Mẫu Cung, tới cửa tính tiền, thuận tiện an bài sự tình hóa thân Hậu Thổ nương nương.

Hóa thân thất tình lục dục luân hồi hàng thế...

Phủ Thủy Thần đoán chừng sẽ triệt để trở nên náo nhiệt.

...

Lúc sắp tiến vào U Minh Giới, linh giác đột nhiên nhảy lên mấy lần, khiến cho Lý Trường Thọ lập tức vứt bỏ tạp niệm.

Đồ lão đại truyền tới tin tức:

"Đại đồ đệ đến rồi, dường như có việc muốn tìm ngươi, đang thả ra tiên thức dò xét tung tích của ngươi."

Lý Trường Thọ chấn động tinh thần, Đại Pháp Sư!

Ở phía Huyền Đô Thành ổn rồi?

Chính mình vừa vặn suy nghĩ để bản thể trốn đi, Đại Pháp Sư liền trở về Hồng Hoang thiên địa, đây quả thực là muốn ngủ liền có người đưa gối đầu.

Theo chỉ dẫn của Thái Cực Đồ, Lý Trường Thọ ngoặt đông ngoặt tây tại rìa U Minh Giới, tìm nửa ngày mới phát hiện ra một đoàn sương mù, chủ động tràn ra khí tức tự thân...

"Ừm?" Giọng nói quen thuộc vang lên, sương mù tản ra một chút, lộ ra một khuôn mặt người trong đó.

Khuôn mặt này không tuấn không kỳ, lại tự thành ý vị, vô cùng dễ coi.

Không phải Huyền Đô Đại Pháp Sư thì lại là người nào?

Lý Trường Thọ vội vàng hiện ra bản thể...trốn bên trong tay áo Đạo Nhân Giấy này trước đây.

Lúc này, Đại Pháp Sư liếc nhìn chung quanh, mới vẫy tay đối với Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, ra hiệu cho hắn tiến vào bên trong sương mù.

Làm sao lại có cảm giác như là một tên trộm?

Có ba kiện trọng bảo ở đây, lại thêm Thái Cực Đồ chủ động nhận ra thân phận của Đại Pháp Sư, trong đáy lòng Lý Trường Thọ tất nhiên là tin tưởng ít nghi ngờ, chỉ bảo lưu lại ba thành thái độ hoài nghi tượng trưng cơ bản nhất.

Lý Trường Thọ hết sức chăm chú tiến vào sương mù, lập tức cảm giác liên hệ giữa chính mình và thiên địa giảm bớt hơn phân nửa.

Đại Pháp Sư nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, thấp giọng nói: "Trường Thọ, hóa thân này của ngươi là phát hiện vi huynh như thế nào? Vi huynh lần này là lén trở về, chớ có nhắc chuyện này đối với lão sư."

Lý Trường Thọ hỏi: "Sư huynh trở về lúc nào?"

"Hôm qua." Đại Pháp Sư bình tĩnh cười một tiếng: "Gần đây còn tưởng Địa Phủ phát sinh đại sự, ngồi xổm ở đâylà tám thành có thể đụng phải ngươi, không nghĩ tới thủ đoạn tàng hình biệt tích của ngươi lúc này đã là cao minh như thế...hả? Không đúng."

Đại Pháp Sư dần dần thu liễm ý cười trên khóe miệng, nhíu mày hỏi: "Đồ lão đại hẳn là ở chỗ của ngươi?"

Lý Trường Thọ mặt mũi tràn đầy đơn thuần vô hại, phất tay một cái, Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp, Không Gian Xích chậm rãi hiện ra, tiếng hừ lạnh của Đồ lão đại vang lên trong đáy lòng đôi sư huynh đệ này.

Đại Pháp Sư bình tĩnh cười một tiếng, lại là khí độ không giảm, lạnh nhạt nói: "Những gì ngươi thấy đều là ảo giác, bần đạo dùng mộng cảnh đại pháp đi đến, thân này bất quá chỉ là hư ảnh. Quấy rầy, cáo từ."

Nói xong liền quay người muốn chuồn đi, lại bị hai sợi âm dương khí tức bay ra từ Thái Cực Đồ quấn quanh, trực tiếp túm trở về.

Đồ lão đại mắng: "Ngươi thật sự cho rằng có thể giấu giếm được lão gia? Có việc gì thì nói đi!"

Tháp đại gia và Không Gian Xích ở bên cạnh vui tươi hớn hở mà xem náo nhiệt, Đại Pháp Sư lập tức cười khổ một hồi.

Một lát sau, Lý Trường Thọ cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư ngồi ngay ngắn, Thái Cực Đồ chậm rãi xoay quanh trên đỉnh đầu hai người.

Huyền Đô Đại Pháp Sư nói: "Thấy ngươi gần đây trầm ổn hơn rất nhiều, cũng có thể một mình đảm đương một phía, trong đáy lòng vi huynh rất an ủi. Lần này ta trở về, kỳ thật chỉ là đi ngang qua...khục! Nhưng thật ra là có một chuyện phải nhắc nhở ngươi."

Đường!

Lý Trường Thọ có một chút vô lực phàn nàn!

Thật sự, chiến lực mạnh nhất dưới Thánh Nhân bên ta, lấy danh nghĩa tọa trấn Huyền Đô Thành, ngao du ba ngàn thế giới tìm thú vui...

Mấy người sư đệ sư muội bọn hắn, suýt nữa đã đánh nhau cùng với Thánh Nhân đó!

Lý Trường Thọ xoa xoa mi tâm, than nhẹ: "Sư huynh có việc cứ việc phân phó, nếu như không có sư huynh, liền không có Trường Thọ ngày hôm nay, sư huynh đối với ta cũng không phải chỉ là đồng môn sư huynh đệ."

"Đừng có sến súa như vậy, ta cũng hưởng phúc của ngươi, bằng không lúc này ta cũng không thể thoải mái như vậy." Đại Pháp Sư khoát khoát tay, rõ ràng có một chút do dự, liếc nhìn Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu, lại tản ra một tầng kết giới tiên lực ở xung quanh, lúc này mới nói: "Minh Hà lão tổ không nhất định là đã thật sự chết."

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, luôn cảm thấy sư huynh không có chuyện gì để nói.

"Sư huynh, năm đó không phải là sư huynh đã tự tay diệt trừ Minh Hà lão tổ?"

"Ài!" Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Ta bất quá chỉ là dựa vào chí bảo của Nhân Giáo chúng ta, miễn cưỡng chế trụ Minh Hà lão tổ mà thôi, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới. Ta ngược lại thật ra vẫn luôn biết được, Tu La tộc có dự định triệu hồi Minh Hà lão tổ một lần nữa. Gần đây ngươi thường xuyên đi lại tại Địa Phủ, lại không ngừng tới gần Huyết Hải, vi huynh vẫn là muốn đến kịp thời nhắc nhở ngươi một câu cho thỏa đáng."

Lý Trường Thọ không nhịn được cười khổ, bị lời nói của Huyền Đô Đại Pháp Sư dọa ra một chút mồ hôi lạnh.

"Sư huynh cứ yên tâm, ta chắc chắn sẽ hành sự cẩn thận."

Đại Pháp Sư hài lòng cười một tiếng, lại nói: "Đúng rồi, ta nghe nói, trước đây Trường Thọ ngươi vốn được thưởng công đức, cuối cùng lại bị sét đánh?"

Lý Trường Thọ: "..."

Lúc này mới mấy ngày, liền từ nơi này truyền đến Huyền Đô Thành thiên ngoại! ?

Đại Pháp Sư thấy Lý Trường Thọ có chút mộng, cười nói: "Gần đây Huyền Đô Thành mọi việc bình ổn, hai ngày trước vi huynh đi ra ngoài Huyền Đô Thành tản bộ, trùng hợp nghe được lời đồn như vậy."

Quả nhiên là đang đi du lịch khắp nơi!

"Đúng là như vậy, hơn nữa đã là lần thứ hai." Lý Trường Thọ vội hỏi: "Sư huynh hẳn là biết nguyên do?"

Trong mắt Đại Pháp Sư xẹt qua một chút hồi ức, hỏi ngược lại: "Ngươi thế nhưng là muốn ngưng tụ Công Đức Kim Thân?"

Lý Trường Thọ nói: "Ừm, chuyện này có chỗ không đúng?"

"Nếu như không cần thiết, tốt nhất đừng ngưng." Đại Pháp Sư thấm thía nói: "Lúc này ngăn chặn công đức của ngươi, tám thành là sư tổ chúng ta, không phải là thiên đạo. Công Đức Kim Thân tuy tốt, giống như là kim bài miễn tử, nhưng Trường Thọ ngươi lúc này hãy suy nghĩ kỹ một chút, thật sự cần kim bài miễn tử hộ mệnh như vậy? Công Đức Kim Thân có một nhược điểm lớn, đồng dạng cũng là chỗ trân quý của nó, chính là có liên quan mật thiết cùng với Thiên Đạo, đạo của ngươi sẽ bị Thiên Đạo ảnh hưởng trong lúc vô tình."

Lý Trường Thọ nhíu mày suy ngẫm, trong mắt thoáng có một chút do dự.

Hắn tất nhiên là tin lời nói của Đại Pháp Sư, nhưng cố gắng ngưng tụ Công Đức Kim Thân lâu như thế...

"Vậy sư huynh, một thân công đức này của ta còn có tác dụng gì?"

"Ngươi có thể vào lúc tu đạo trì trệ không tiến lại ngưng tụ Công Đức Kim Thân, dùng để tế luyện pháp bảo cũng không tệ. Nếu công đức của ngươi đầy đủ để ngưng tụ Công Đức Kim Thân, tự nhiên cũng liền đầy đủ để tế luyện công đức linh bảo cực phẩm, phải xem ngươi chọn như thế nào."

Chương 944. -

Lý Trường Thọ không khỏi có điều suy nghĩ.

Đại Pháp Sư cười nói: "Được rồi, thấy ngươi bình yên vô sự, trong đáy lòng vi huynh an bình, bây giờ sẽ trở về trong Huyền Đô Thành trấn thủ. Ài, nói đến Huyền Đô Thành, chỗ nào cũng đều tốt, chỉ là thiếu một tấm gương..."

Lý Trường Thọ trêu ghẹo nói: "Đại sư huynh không có nơi thưởng thức khuôn mặt anh tuấn của chính mình, xác thực không tiện."

"Ừm?" Đại Pháp Sư nháy mắt mấy cái.

Lý Trường Thọ thoáng có một chút không hiểu, chớp trở về đối với Đại Pháp Sư.

Thái Cực Đồ nhẹ nhàng xoay tròn, Đại Pháp Sư đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, cho Lý Trường Thọ một cái ánh mắt "ngươi nhanh hiểu đi".

Thiếu một tấm gương...tấm gương...

Gương đồng trực tiếp?

Lần này Đại Pháp Sư trở về, là vì tìm chính mình đòi một tấm gương đồng trực tiếp để tiêu khiển?

Lý Trường Thọ không nhịn được cười một tiếng, hắn vừa rồi căn bản không có suy nghĩ đến phương diện này, dù sao thì hệ thống gương đồng còn chưa hoàn thiện, vẻn vẹn chỉ là "phát tín hiệu" từ U Minh Giới về Thiên Đình, liền muốn hao tổn không ít tiên lực.

Huyền Đô Thành "tiếp tín hiệu" từ Thiên Đình vô cùng xa xôi, căn bản là không có khả năng thực hiện.

Lý Trường Thọ lấy ra hai tấm gương đồng trong ngực, cười nói: "Sư huynh, gần đây Thiên Đình lưu hành loại gương đồng kiểu dáng này, đáng tiếc là công dụng chủ yếu của nó, chỉ có thể sử dụng ở phụ cận Thiên Đình. Bất quá cũng có thể coi như gương đồng bình thường, để sư huynh chỉnh đốn trang phục, cũng là có một chút không tồi."

Đại Pháp Sư lộ vẻ mặt giật mình, lại không khỏi có một chút vẻ thất vọng, tiếp nhận gương đồng quan sát một hồi.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ động ý nghĩ, nói: "Sư huynh, ta vừa vặn có một chuyện quan trọng, muốn đi tìm Hậu Thổ nương nương trao đổi, sư huynh không bằng cùng nhau tiến vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn?"

"Nếu như thế!" Huyền Đô Đại Pháp Sư duy trì phong phạm cao thủ, chậm rãi gật đầu: "Vi huynh liền cố mà đáp ứng. Bất quá chúng ta không thể chậm trễ quá lâu, lão sư ra lệnh ta trấn thủ Huyền Đô Thành, ta còn phải sớm trở về mới đúng."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, đứng dậy dùng tay làm dấu mời.

Đồ lão đại hừ nhẹ một tiếng, lần này trở về trong lòng bàn tay của Huyền Đô Đại Pháp Sư, truyền lại linh niệm đối với hai người: "Đừng có chơi đùa quá lâu, nếu lão gia trách cứ, ta nhất định sẽ không giúp ngươi nói nửa lời hữu ích."

Đại Pháp Sư nháy mắt đối với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ lại là lộ vẻ mặt bất đắc dĩ quay đầu thở dài.

Vị sư huynh này, quả nhiên là nhàn rỗi nhàm chán chạy về đùa nghịch!

Đến sớm nửa tháng thì tốt biết bao nhiêu, nói chuyện với Tây Phương Giáo nhất định có thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nói không chừng Đạo Môn cũng đều không cần Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện thân...

"Trường Thọ, ở phía Hậu Thổ nương nương có chuyện gì?"

"Hậu Thổ nương nương muốn để hóa thân thất tình lục dục chuyển thế lịch luyện một phen, nhìn thế giới phồn hoa, bù đắp bản tính của các nàng."

"Ồ? Còn có việc này? Vậy vi huynh liền tạm thời dừng lại thêm mấy ngày, miễn cho ngươi làm việc lỗ mãng, xảy ra sai sót."

"Đa tạ sư huynh tương trợ."

"Việc nhỏ, việc nhỏ, ha ha ha, lý do này thật sự không tồi!"

...

Cùng lúc đó, tại Tiểu Quỳnh Phong, trong mật thất dưới đất.

"Ừm ân ân ~"

Ngâm nga điệu hát dân gian nhẹ nhàng, Linh Nga ngồi ở bên trong phòng sách mật thất, không ngừng phân loại chỉnh lý từng khối ngọc phù, tâm tình hiển nhiên có một chút vui sướng.

Không gian đột nhiên xuất hiện sóng chấn động bé nhỏ, đại trận bên trên Tiểu Quỳnh Phong không hề động đậy, các nơi Độ Tiên Môn không có một chút phát giác nào, nhưng trước mặt Linh Nga đột nhiên nhiều thêm một cái hộp vuông màu đỏ thắm!

Linh Nga sửng sốt trong một cái chớp mắt, lại lập tức nhảy bật lên, thân thể nhỏ nhắn mềm mại đụng vào trên tường, trong tay nắm chặt hơn mười món "pháp khí vung độc".

Liền nghe được một tiếng cười khẽ vang lên ở bên tai Linh

Nga:

"Ngươi chính là sư muội của Trường Canh? Chớ sợ, bần đạo đáp ứng cho sư huynh ngươi một chút đồ chơi, lười đi tìm hắn, liền để ở nơi này."

"Tiền, tiền bối?" Linh Nga cấp tốc trấn định lại, vái chào đối với phía trước.

Nàng đương nhiên hiểu được, trực tiếp xem nhẹ tầng tầng đại trận sư huynh bố trí, không có dấu hiệu nào phóng một vật tới trước mặt chính mình...nhân vật như vậy nếu như muốn hại chính mình, chính mình căn bản không có lực trở tay!

Linh Nga vội nói: "Không biết tiền bối có thể để lại danh hào hay không, ta cũng tiện bàn giao đối với sư huynh."

"Bần đạo Thông Thiên, sư phụ của Vân Tiêu."

Nguyên thần của Linh Nga cứng đờ trong nháy mắt.

Lại nghe được giọng nói rõ ràng kia: "Tâm tính không tệ, là một tiểu cô nương không tồi, suy nghĩ một chút xem có muốn đến Bích Du Cung của bần đạo tu hành, nếu muốn liền để sư huynh ngươi đưa tới."

Giọng nói này dần dần bay xa, lúc chữ "tới" rơi xuống, đã là biến mất hoàn toàn không thấy gì nữa

Linh Nga ngơ ngác đứng tại kia.

Vừa rồi, là Thánh, Thánh, Thánh Nhân?

Ừm...nói nghiêm túc, vẫn là giọng nói của sư huynh chính mình dễ nghe hơn một ít.

Linh Nga chớp mắt nhìn hộp gỗ trên đống ngọc phù, một hồi lâu sau mới khôi phục lại.

Bên trong Luân Hồi Bàn, ba thân ảnh ngồi đối diện nhau, Huyền Đô Đại Pháp Sư khoanh tay không ngừng gật đầu, nhưng mở miệng vẫn là Tiểu sư đệ bên cạnh.

Đại Pháp Sư cũng hơi xúc động.

Y xem như trơ mắt nhìn Lý Trường Thọ thay thế mình trở thành người nói chuyện của Nhân Giáo từng chút một...khục!

Y là tận mắt nhìn thấy, Lý Trường Thọ đi từng bước đến vị trí hôm nay, trở thành tiên thần Thiên Đình Ngọc Đế tín nhiệm nhất, nói chuyện trước mặt Thánh Nhân, được Hậu Thổ nương nương vô cùng tin tưởng, mấy vị Thánh Nhân lão gia tín nhiệm.

Nếu hồi tưởng quá khứ, hết thảy dường như cũng bắt đầu từ Hải Thần Giáo Nam Hải.

Loại sự tình một cơ hội thay đổi cả đời này, được diễn giải một cách sống động ở trên người của Lý Trường Thọ.

Nhưng nỗ lực bao nhiêu để nắm bắt cơ hội cũng có thể đạt được câu trả lời ở trên người của Lý Trường Thọ.

Bất quá, Đại Pháp Sư có thể xác định, mình mới là đệ tử lão sư thích nhất!

Ừm...đại khái là thế.

Hậu Thổ nương nương cáo biệt xong cùng với hóa thân thất tình lục dục, vòng cỏ bị Hậu Thổ nương nương dùng đại thần thông phong ấn, giao vào trong tay Lý Trường Thọ.

Ánh mắt của nương nương có một chút không nỡ, ngón tay nhỏ nhắn lướt nhẹ qua vòng cỏ.

Lý Trường Thọ nói: "Nương nương, ta cố ý mời Thánh Mẫu ra tay, tạo nên một đạo thể hoàn mỹ, sau đó thông qua Luân Hồi

Tháp chuyển sinh các nàng Tiểu Khổ đi qua."

Hậu Thổ khẽ nhíu mày, nói khẽ: "Chuyện này là trái với luân hồi chi đạo, ngàn vạn sinh linh vốn nên giống nhau, không nên bởi vì ta mà có đặc dị."

"Nương nương không cần phải lo lắng!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Theo quy tắc sắt đá phải có linh hoạt, nếu không, làm sao một vũng nước đọng có thể trở nên sinh động? Hơn nữa việc này cũng không phải là hoàn toàn bởi vì nương nương, hóa thân thất tình lục dục cũng đều có thần thông lớn lao, nếu không phải là người có đạo tâm kiên cố thì không thể chống cự, quả quyết không thể chuyển thế giống như sinh linh bình thường. Nương nương yên tâm, việc này ta đã được Ngọc Đế bệ hạ cho phép, sau đó hồn phách chuyển thế đi ra từ Luân Hồi Tháp, liền đi vào bên trong Thánh Mẫu Cung. Có sư huynh ở bên cạnh hộ tống, trên đường đi ta cũng sẽ cẩn thận, xin nương nương cứ yên tâm."

Chương 945. -

Hậu Thổ lộ ra mấy phần ý cười nhợt nhạt, nhẹ nhàng gật đầu: "Đa tạ ngươi, Trường Thọ."

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ đột nhiên bị gọi tên thật, thoáng có một chút vội vàng không kịp chuẩn bị, cúi đầu để vòng cỏ vào một chiếc hộp ngọc, thu vào trong lòng, cười nói: "Nương nương gọi ta là Trường Canh đi."

Ánh mắt của Hậu Thổ càng thêm ôn nhu, nói khẽ: "Lúc tiếp nhận hồn phách của sư phụ ngươi, không cẩn thận thấy được một chút mảnh vỡ kí ức, cũng không phải là cố ý nhìn trộm."

"Đúng rồi." Đại Pháp Sư hỏi: "Hồn phách của Tề Nguyên đạo hữu có ở chỗ này hay không?"

Lý Trường Thọ sắc mặt ảm đạm, không biết như thế nào, ngay ở trước mặt Đại Pháp Sư, chóp mũi không hiểu sao liền có một chút chua chua.

Một lát sau, Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ đứng chắp tay ở bên cạnh tòa bảo trì kia, nhìn mấy quả cầu ánh sáng màu vàng trôi nổi ở trong nước ao.

Đại Pháp Sư than nhẹ một tiếng, vái chào đối với bảo trì, ấm giọng nói: "Như thế cũng không tệ, có thể đầu thai chuyển thế trùng tu một phen, dù sao cũng hơn so với hóa thành lá khô."

"Sư phụ vốn là nằm bên trong tai kiếp." Lý Trường Thọ thở dài: "Thiên ý khó vi phạm."

Đại Pháp Sư lo lắng nhuệ khí của Lý Trường Thọ gặp rào cản, khích lệ nói: "Thiên ý khó vi phạm cũng không phải là không có cách nào làm trái, Thiên Đạo lấy vạn linh vạn vật làm cơ sở, ở dưới sự đồng thời thôi thúc vạn linh vạn vật, diễn biến về một phương hướng. Đây chính là đại thế không thể sửa, còn những vấn đề nhỏ thì có thể tính toán."

Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ: "Tạ ơn sư huynh chỉ điểm."

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Ài, qua mấy chục năm nữa, ta cũng không thể chỉ điểm ngươi...vạn vật cân bằng, hạn chế Thiên Đạo. Trường Thọ ngươi đi lên con đường này, nhất định phải tranh với Thiên Đạo một phen. Nhưng tranh như thế nào, tranh bao nhiêu, lại là do ngươi định ra, không cần bởi vậy mà tạo cho chính mình quá nhiều áp lực, đừng có quên, ngươi cuối cùng cũng chỉ là sinh linh bên trong thiên địa. Hết thảy tùy tâm, đi theo đạo, tự nhiên tùy ý, luôn có thể làm được."

Cho nên nói, đây chính là lý luận mà Đại Pháp Sư ngài muốn trốn việc liền trốn việc?

Lý Trường Thọ bái tạ, nhớ kỹ những lời này.

Hai người chờ đợi một hồi ở bên cạnh ao, sau đó tản bộ một hồi trên rìa Lục Đạo Luân Hồi Bàn, sau đó rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đi đến Luân Hồi Tháp.

Có Thái Cực Đồ yểm hộ, tất nhiên là bách quỷ khó phát giác, âm sai không thể tra.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đánh giá bố cục sửa đổi trong ngoài Phong Đô Thành, cười nói: "Có thể dùng trăm vạn Thiên Binh làm công tượng, chỉ sợ cũng chỉ có một mình ngươi."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngọc Đế bệ hạ vẫn có một chút cởi mở."

"Nói đến chuyện này, ngươi cũng phải chú ý!" Huyền Đô Đại Pháp Sư truyền âm nói: "Vi huynh tất nhiên là yên tâm với phẩm tính của Ngọc Đế sư thúc, nhưng Ngọc Đế sư thúc là người có khoảng cách gần với Thiên Đạo nhất, chịu ảnh hưởng của Thiên Đạo tương đương với Đạo Tổ lão gia. Nếu Thiên Đạo muốn hạ xuống kiếp nạn đối với ngươi, Ngọc Đế sư thúc có khả năng sẽ cho ngươi một ít mệnh lệnh, ngươi nhất định phải chú ý cẩn thận, cẩn thận châm chước."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, truyền âm trả lời: "Sư huynh yên tâm, trước đây ta đã có một chút chuẩn bị. Việc mà ta làm cho Thiên Đình, kỳ thật có hai loại, một loại là ta chủ động tính kế, kiếm công đức cho bản thân, khục, vì thiên địa ổn định. Một loại khác chính là việc Ngọc Đế bệ hạ chủ động bàn giao, ví dụ như chức tổng giáo tập thường nga kia."

"Ngươi có thể phân rõ là được!" Đại Pháp Sư duỗi lưng một cái: "Thường nga, Hằng Nga, bên trong Nguyệt Cung cũng có cao thủ Nhân Tộc tên là Ngô Cương. Y là hộ vệ của Hằng Nga, cũng là ái tướng của Nhân Hoàng Thượng Cổ, vào thời điểm ngươi leo tường cần phải chú ý, bị y bắt cũng sẽ không khách khí với ngươi."

Cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen: "Sư huynh, ta leo tường làm gì?"

"Ồ, ngươi còn muốn trắng trợn đi vào? Hằng Nga tốt xấu còn có danh phận thê tử của Đại Nghệ, ngươi...phải chú ý thanh danh đó sư đệ!"

Đại Pháp Sư nhẹ nhàng nhíu mày, Lý Trường Thọ co quắp khóe miệng.

Được thôi, nhịn.

Sau đó liền mang ngài đến Thương bộ lạc, tạo một chút không khí cho ngài, đồng thời đề cập đến hai kiện đại sự Nhân Giáo mà lão sư bàn giao.

Chậc, cũng không biết sau khi Khổng Tuyên xác định giới tính, hóa thành Khổng Huyên, sẽ là quốc sắc thiên hương cỡ nào.

Khi Luân Hồi Tháp ở trong tầm mắt, Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư liếc nhìn nhau, không cần truyền âm thương thảo, trực tiếp hiển lộ chân hình, thả ra uy áp, bình tĩnh nhẹ nhàng đi qua.

"Sư huynh, Địa Tạng tóm lại vẫn là đệ tử phương tây."

"Ừm, lần này gõ một cái, miễn cho gã về sau lại thúc cùi chỏ."

Quả nhiên là vô cùng ăn ý.

...

Tại Thiên Đình, trong Lăng Tiêu bảo điện.

Văn thần võ tướng tụ tập với nhau, mấy vị người ghi chép Thiên Đình nổi danh Thiên Đình đều niêm phong gương đồng của mình.

Hữu Cầm Huyền Nhã bây giờ mặc dù vô cùng tích cực, lại thành lập nên "uy vọng" sơ bộ ở bên trong Thiên Đình, nhưng tiên chức còn chưa đủ tiến vào Lăng Tiêu bảo điện nghị sự, ngày hôm nay cũng không thấy bóng dáng của nàng.

Thấy lúc này:

Ngọc Đế áo trắng trên đài cao, lão thần thượng tấu thưởng Thuỷ Thần.

Thần vị nhị giai danh hào Thái Bạch, không vào tinh tú phụng quân trắc.

Mộc Công cất cao giọng nói: "Bệ hạ, từ lúc Thuỷ Thần tiến vào

Thiên Đình cho đến nay, nhiều lần lập kỳ công, phân ưu giải nạn vì bệ hạ, lao tâm lao lực vì Thiên Đình quật khởi. Trước định Tứ Hải, chiếu cố Long Tộc, đứng ra tại bữa tiệc bàn đào, hùng biện đệ tử đại giáo phương tây, lại cứu Vu Tộc Bắc Châu, mấy lần đánh tan âm mưu của Yêu Tộc, đánh cho đám yêu có ý đồ loạn thiên hình thần đều diệt. Thuỷ Thần đổi mới cách cai trị, tu bổ thiên luật, chỉnh đốn Địa Phủ, viết nên ngày mai. Cho đến ngày nay, công tích của Thuỷ Thần, đủ để đứng vào hàng ngũ thần vị nhị giai Thiên Đình. Vì Thuỷ Thần có thể phụ tá bệ hạ tốt hơn, lão thần cả gan, mời bệ hạ phong Thuỷ Thần thành chính thần nhị giai!"

Lời vừa nói ra, các vị tiên thần cùng nhau an tĩnh.

Đông Mộc Công, một cái loa cũ.

Mỗi lần Đông Mộc Công bắt đầu dõng dạc nói chuyện gì, đó chính là Ngọc Đế bệ hạ, mượn miệng Mộc Công truyền đạt "kết quả" việc này cho bọn hắn.

Thuỷ Thần thăng cấp, đó là đại sự nhưng lại chỉ là chuyện nhỏ nằm trong dự liệu.

Làm như là quyền hành trong tay chính thần nhị giai Thiên Đình trước đây, hơn được Thuỷ Thần tam giai vậy.

Nhưng lúc này, những tiên thần Thiên Đình bọn hắn cũng chỉ lắng nghe mà thôi, cũng không dám đứng ra nói gì vì Thùy Thần. Dù sao Thiên Đình này vẫn là do Ngọc Đế bệ hạ làm chủ, Thuỷ Thần cũng chỉ là phụ tá Ngọc Đế bệ hạ.

Liền nghe Ngọc Đế cười hai tiếng, nói: "Ngày hôm nay cũng nên thăng cấp Trường Canh đến nhị giai, các vị cảm thấy, chỗ thần vị nào thích hợp?"

Phía dưới trầm mặc một hồi, có Thiên Tướng đứng dậy, hô:

"Bệ hạ, không bằng phong Thuỷ Thần làm đại nguyên soái binh mã Thiên Đình, thần vị nhị giai này, tổng lĩnh chiến sự Thiên Đình, có một chút phù hợp với Thuỷ Thần."

Chương 946. -

Có văn thần lập tức cau mày nói: "Bệ hạ, thần thấy không ổn. Thuỷ Thần cũng không phải là Thiên Tướng, mà Thuỷ Thần mưu trí vô song, chính là tấm gương của văn thần Thiên Đình."

Ngọc Đế mỉm cười gật đầu, cảm thấy như vậy cũng coi như có lý, nhân tiện nói: "Các vị ái khanh mỗi người phát biểu ý kiến của chính mình, ngày hôm nay thương nghị việc này thật kỹ lưỡng."

Mộc Công nghe vậy lập tức cúi đầu, biết Ngọc Đế bệ hạ đây là muốn nghe xem, còn có ý kiến nào tốt hơn hay không.

Liên tiếp có tiên thần lên tiếng, có tiên thần cảm thấy Thuỷ Thần nên trở thành đại đế một phương, cũng chính là chức vị tứ ngự, Đại tướng Thiên Đình nơi biên cương chân chính, đặt ở dưới quyền Ngọc Đế hạ.

Nhưng lập tức lại có người phản bác, nói Thuỷ Thần hẳn là nên tọa trấn Thiên Đình, không nên "phái ra ngoài".

Mãi cho đến khi mười hai vị trí chính thần nhị giai đều được nói một lần, bọn họ mới cảm thấy những vị trí này đều không thích hợp với Thuỷ Thần.

Ngao Ất nói một câu, có thể hay không tăng thêm thần vị nhị giai mới, để cho Giáo Chủ ca ca nhà mình làm Tứ Hải Đại Long Thần gì đs, làm các tiên thần khác còn muốn được nhờ phủ định trong nháy mắt —— Thuỷ Thần ở trong bộ nào, bộ đó sau này tất nhiên sẽ được coi trọng.

Đến lúc này, Mộc Công mới thuận thế đứng dậy, nói ra phương án đã thương lượng với Ngọc Đế trước đây, Ngọc Đế hài lòng gật đầu, bảo các vị tiên thần tiếp tục thương nghị.

Cùng lúc đó, ở bên trong Luân Hồi Tháp Địa Phủ.

Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ ngồi trên hai chiếc ghế gỗ, Địa Tạng ngồi bên trên bồ đoàn cạnh cửa sổ, lúc này lại là gắt gao nhíu mày.

Địa Tạng thở dài: "Thuỷ Thần, ngươi lần đầu đi tới Luân Hồi Tháp, đúng là muốn ta làm việc tư...chuyện này cũng không khỏi, quá coi thường ta."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đạo hữu nói như vậy liền có một chút không đúng, đây làm sao lại là làm việc tư? Đại Đức Hậu Thổ thân hóa Lục Đạo Luân Hồi Bàn, vì chúng sinh bất kể tự thân được mất, lúc này bất quá là mượn Luân Hồi Tháp, để Hậu Thổ nương nương làm chút chuyện, đây là việc tư của Hậu Thổ nương nương, cũng là việc công mà những sinh linh chúng ta làm vì Thiên Đạo. Hoặc là nói, đạo hữu ngươi là cố ý muốn làm khó Hậu Thổ nương nương?"

Địa Tạng co quắp khóe miệng một trận, thở dài: "Cái miệng này của Thuỷ Thần ngươi, bần đạo thật sự nói không lại. Bần đạo đã từng lập thề ở nơi đây, đối xử với tất cả sinh linh như nhau, không thiên vị cho bất cứ ai, cũng sẽ không mở cửa sau cho Tây Phương Giáo. Đồng thời, bần đạo cần làm việc theo quy củ Thuỷ Thần định ra trước đây, tại sao ngày hôm nay Thuỷ Thần lại mở miệng bảo ta đánh vỡ quy củ như vậy?"

Huyền Đô Đại Pháp Sư lạnh nhạt nói: "Vậy liền đổ chuyện này lên trên người Thuỷ Thần, liền nói là Thuỷ Thần bắt ngươi làm."

Địa Tạng mỉm cười, nói: "Ở bên trong hàng ngũ Thiên Đạo, dường như lúc này Thuỷ Thần còn xếp ở phía sau bần đạo, Thuỷ Thần ngược lại là không có cách nào ra lệnh đối với bần đạo."

Huyền Đô Đại Pháp Sư nhướng mày, nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ có một chút bất đắc dĩ lắc đầu, hắn xác thực chỉ là chính thần tam giai, mà địa vị của Địa Tạng ở bên trong Địa Phủ âm ty lúc này, đã là thần gần với Hậu Thổ nương nương.

Đúng lúc này, một vệt ánh vàng lóe đến, rơi vào trên người Lý Trường Thọ, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm hóa ra đủ loại dị tượng.

Khánh vân như lê, hào quang trải rộng, âm nhạc rộn ràng vang lên từ tầng cao nhất của Luân Hồi Tháp.

Lý Trường Thọ cẩn thận thể ngộ, không khỏi cười đến híp cả mắt, lạnh nhạt nói:

"Chủ nhân của Luân Hồi Tháp - Địa Tạng nghe lệnh. Mở ra Luân Hồi Tháp, hóa hóa thân thất tình lục dục thành luân hồi chi linh, bản thần tự nhiên sẽ bảo hộ linh này tìm chỗ gửi thân."

Địa Tạng cẩn thận cảm ứng, cau mày nói: "Không ngờ Thiên Đạo lại mất cân bằng như thế..."

"Đừng hiểu lầm!" Lý Trường Thọ cười nói: "Tính toán canh giờ, lúc này vừa lúc là Ngọc Đế bệ hạ triệu tập tiên thần nghị sự theo thường lệ, hẳn là luận công ban thưởng, thăng cấp thần vị cho ta. Mặc dù bổ nhiệm cụ thể cần Thông Minh Điện ngưng tụ ý chỉ, nhưng lúc này ở bên trong danh sách của Thiên Đạo, bản thần vừa lúc lại là ở phía trước ngươi."

Địa Tạng im lặng một lúc, Huyền Đô Đại Pháp Sư suýt nữa cười ra tiếng.

Cộc cộc, tiếng bước chân nhẹ nhàng đến từ bên cạnh, Đế Thính dùng pháp lực tự thân nâng một chiếc khay, dâng lên trà thơm cho Lý Trường Thọ cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư.

"Thuỷ Thần ngài đừng nóng giận, đừng nóng giận...chủ nhân nhà ta chính là tính tình không tốt, để ta từ từ nói chuyện với chủ nhân nhà ta, ngài uống trà trước, uống trà trước. Hiện tại chủ nhân nhà ta cùng với Thuỷ Thần ngài đều là làm việc vì Thiên Đạo lão gia, về sau còn xin ngài tha thứ nhiều hơn, chủ nhân nhà ta cái gì cũng đều không hiểu, còn tưởng rằng là ở bên trên Linh Sơn."

Địa Tạng trừng mắt nhìn Đế Thính, Đế Thính quét cái đuôi qua, hai cái móng trước dựng lên, nhẹ nhàng đấm trên đùi Lý Trường Thọ.

Đại Pháp Sư vui vẻ nhìn, cười nói: "Trà này cũng không tệ."

Đế Thính run rẩy, cũng không dám nói thêm cái gì.

"Thuỷ Thần thật quá mức." Địa Tạng gạt ra một câu như thế trong kẽ răng, sau đó liền xoay người sang chỗ khác, nhìn ngoài cảnh tượng ngoài cửa sổ.

Đại Pháp Sư ném cho Lý Trường Thọ một ánh mắt, Lý Trường Thọ hiểu ý, lập tức đứng dậy, đi đến bên cạnh bệ cửa sổ, tựa vào bệ cửa sổ, khoanh tay.

Lý Trường Thọ nói: "Giằng co, không nghĩ tới sẽ là kết quả như vậy, ta và ngươi ngược lại là trở thành cộng sự. Hãy bình tĩnh tâm sự, ta kỳ thật cũng đã đợi ngày này rất lâu."

"Thuỷ Thần quá khen." Địa Tạng lạnh nhạt nói: "Bất quá chỉ là thủ hạ bại tướng của Thuỷ Thần, kéo dài hơi tàn tại đây cho đến cuối đời."

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, lấy ra tinh hoa «sáo lộ luận» trong tam đại điển tịch Ổn giáo, sửa sang lại ý nghĩ, chậm rãi nói: "Nếu ngươi và ta không phải là người có lập trường đối lập, không có oán hận chất chứa trước đây, vậy thì tốt biết bao nhiêu."

【 Sáo lộ một, cùng chung chí hướng. 】

Địa Tạng hơi động đầu lông mày một chút, nói: "Mưu kế của Thuỷ Thần ở trên ta, đây là chuyện mà ta không thể không nhận."

"Không cần lúc nào cũng hô Thuỷ Thần Thuỷ Thần, gọi ta một tiếng Trường Canh là được."

【 Sáo lộ hai, gọi thẳng tính danh để rút ngắn quan hệ. 】

Địa Tạng lập tức có một chút muốn nói lại thôi, khe khẽ thở dài, nói một tiếng: "Trường Canh."

"Địa Tạng!" Trong mắt Lý Trường Thọ mang theo ánh sao, cười hỏi: "Kỳ thật ta có một chút cái nhìn khác đối với ngươi, là vào lúc ngươi nhảy vào Luân Hồi Tháp ngày đó, trong mắt bình yên, không có một chút dao động nào. Đây đúng là không phải chuyện mà tiên thần tầm thường có thể làm được, ngươi đáng giá để cho ta kính nể."

【 Sáo lộ ba: Thiên xuyên vạn xuyên, mông ngựa không xuyên. 】

Địa Tạng cười khổ lắc đầu: "Bất quá là bị buộc bất đắc dĩ, bản thân bần đạo trở thành thượng sách trong tay lão sư. Dù sao thì cũng có một chút thân bất do kỷ, bần đạo cũng không phải hoàn toàn cân nhắc vì chúng sinh."

Chương 947. -

Lý Trường Thọ cười nói: "Hậu Thổ nương nương thân hóa Lục Đạo Luân Hồi Bàn, cũng có cân nhắc củng cố khí vận sau cùng vì Vu Tộc, nhưng có thể phủ nhận đức hạnh to lớn sao? Tất nhiên là không thể. Kỳ thật ngươi cũng là như vậy...hai chữ đức hạnh, ta không bằng ngươi. Ta vừa rồi lấy thần vị áp ngươi, liền xin tạ lỗi ngươi tại đây, ta cũng chỉ là muốn làm chút chuyện vì Hậu Thổ nương nương, hi vọng ngươi có thể hiểu được."

【 Sáo lộ bốn: đội mũ cao lên, dục cầm cố túng, lấy lui làm tiến, kích thích sự đồng cảm. 】

Giọng nói của Địa Tạng nhu hòa hơn rất nhiều, mở miệng nói: "Việc này ta tự nhiên sẽ tận tâm đi làm, trước đó bất quá là tức giận với Trường Canh ngươi, trong đáy lòng vẫn còn có một chút không tiếp nhận được thế cục bây giờ. Hậu Thổ đại đức, bần đạo làm sao có thể so sánh? Ngày hôm nay, coi như bần đạo bị Thiên Đạo trừng phạt, cũng nhất định phải thúc đẩy việc này."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật gật đầu, nói: "Ta gánh vác cùng với ngươi là được...Địa Tạng, ngươi có lý tưởng gì không? Hoặc là nói, lúc ngươi ở chỗ tu đạo, lúc chưa từng tiếp xúc đến những tranh đấu đại thế này, có nghĩ tới chính mình tu đạo là vì cái gì không?"

"Tự nhiên là trường sinh bất lão, tìm kiếm chân ý đại đạo...Trường Canh ngươi cười cái gì? Như vậy là quá thô tục sao?"

"Tục thì tục, nhưng là lời nói thật. Ta thì đơn giản hơn nhiều, sống đến chết già là coi như xong, lúc vừa mới tu đạo, ngay cả trường sinh cũng không dám nghĩ."

Bên trong quang mang nhàn nhạt Luân Hồi Tháp, hai người bên cửa sổ cười cười nói nói, phảng phất như lão hữu nhiều năm vậy.

Ở phía sau, Đại Pháp Sư bình tĩnh uống trà, nghe được bên cạnh có động tĩnh, chỉ thấy Đế Thính dùng một cái móng vuốt che mắt lại, nhỏ giọng thở dài: "Chủ nhân ngốc nhà ta, ài..."

Đại Pháp Sư nhấn một ngón tay, định trụ Đế Thính tại chỗ.

Ổn.

...

Chỉ chốc lát trước, ở bên trên Lăng Tiêu bảo điện.

"Truyền chỉ cho Thông Minh Điện, phong Trường Canh ái khanh làm Thái Bạch Tinh Quân, chính thần Thiên Đình nhị giai, không vào hàng ngũ tinh tú. Chủ sự tình thiên địa biến đổi, chủ sự tình thiên địa sát phạt, chủ thủy sự Tam Giới, có quyền giám sát tiên thần Thiên Đình, phàm là người không đủ thần vị tứ giai, Trường Canh ái khanh có thể tự quyết định nhận hoặc đuổi. Ngoài ra, Trường Canh ái khanh kiêm nhiệm chức tổng giáo tập thường nga Nguyệt Cung, Phủ Thủy Thần sửa thành Thái Bạch Điện. Đợi ý chỉ tại Thông Minh Điện ngưng thành, Thái Bạch quy vị, Tam Giới cùng chúc mừng."

Địa Tạng cũng là một vị tiên thần tốt.

Trên đường cưỡi mây rời khỏi Luân Hồi Tháp, Lý Trường Thọ cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư liếc nhìn nhau, từng người lộ ra một chút tươi cười.

Sự tình tiến triển có một chút thuận lợi, Địa Tạng toàn lực ra tay, Đại Pháp Sư, Thái Cực Đồ ở bên cạnh hộ tống, Lý Trường Thọ cũng coi như không phụ Hậu Thổ nương nương nhờ vả, hóa hóa thân thất tình lục dục thành "Luân hồi chi linh".

Tự nhiên, chủ yếu là Hậu Thổ nương nương trước đây đã làm xong đại bộ phận chuẩn bị, hóa thân thất tình lục dục cũng từng người an ổn, cân bằng lẫn nhau...

Vào giờ khắc này ở trong lòng bàn tay Lý Trường Thọ, một chút linh quang lớn chừng ngón cái nhẹ nhàng lấp lóe, Thái Cực Đồ tản ra âm dương nhị khí bao vây xung quanh, bảo hộ chu toàn —— đây là hình thái phôi thai ban đầu của hồn phách sinh linh khi rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi và nhập vào thân xác phàm trần.

Đôi sư huynh đệ này cười cười nói nói rời khỏi U Minh Giới, từng người có một chút coi trọng đối với sự nhờ vả của Hậu Thổ, nhưng cũng không xem việc này như một việc khó.

Lý Trường Thọ vốn định mang Linh Châu Tử cùng nhau đến Thánh Mẫu Cung, để Linh Châu Tử đi theo đi thấy chút việc đời.

Nhưng tiên thức đảo qua Phong Đô Thành, phát hiện ra Linh Châu Tử lúc này đang đánh nhau nhiệt tình cùng với Ngưu Đầu Mã Diện, vũ đao lộng thương tại phụ cận Thí Đảm Điện, cũng liền không có đi qua quấy rầy.

Nhìn ngày Linh Châu Tử hôm nay, kiểu cười nở trên môi...kiểu cười "cởi mở", "tự tin" lại "tự do", trong đáy lòng Lý Trường Thọ chính là vui mừng một hồi.

Lúc này chỉ mới là đợt trị liệu chính thức thứ nhất, đã có hiệu quả như thế!

An bài đông đảo đằng sau ngược lại là có thể tiết kiệm bớt đi, liền để Linh Châu Tử ở lại Vu Tộc thêm một đoạn thời gian.

Đáng tiếc, kế hoạch có thể dấy lên ngọn lửa nhỏ Tâm Hỏa Thiêu trong đáy lòng Linh Châu Tử kia...

Không cần dùng.

Tiện thể, Lý Trường Thọ phát hiện ra, Linh Châu Tử bởi vì là linh châu hoá sinh, nhục thân cường đại hơn rất nhiều so với tiên thần bình thường, có một chút phù hợp với chiến pháp Vu Tộc, lúc này học được không ít chiến kỹ Vu Tộc.

Đại uy thiên long chiến pháp lại càng sở trường.

Tu vi nguyên thần đạo của Linh Châu Tử tuy chỉ là tại cảnh giới Thiên Tiên, nhưng chiến lực tự thân đã có một chút bất phàm.

Có thể có lực lượng của một 【 Quý Vô Ưu 】.

Lý Trường Thọ tự nhiên sẽ không quên, chính mình trước đây đã đáp ứng Nguyên Thủy Thiên Tôn sư thúc, sau đó muốn đi đến Ngọc Hư Cung một chút...vừa vặn liền lấy Linh Châu Tử làm cơ hội, mang Linh Châu Tử trung chuyển đến Ngọc Hư Cung.

Như vậy, chính mình có cần đi đến Bích Du Cung bái phỏng hay không?

Nói trở lại, Thông Thiên Giáo Chủ không phải nói cấp cho chính mình một kiện pháp bảo? Tại sao lại còn chưa có tin tức?

Hẳn là còn đang đánh Chuẩn Đề ở bên trong Hỗn Độn Hải?

"Đang suy nghĩ cái gì?" Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói: "Thấy ngươi có một chút buồn rầu, có chuyện gì phiền lòng cứ thương nghị với vi huynh là được. Mặc dù không nhất định có thể cho ngươi đề nghị hữu dụng gì."

"Không, chỉ là đang hồi tưởng lại đủ loại chuyện trước đây." Lý Trường Thọ cảm khái nói: "Địa Tạng cũng là một người đáng giá kết giao."

Huyền Đô Đại Pháp Sư lắc đầu thở dài: "So sánh cùng với ngươi, vẫn còn có một chút ngây thơ."

"Sư huynh, không thể nói như vậy!" Lý Trường Thọ nói: "Nếu ta đổi chỗ cùng với Địa Tạng, còn chưa chắc đã làm tốt hơn gã. Ta chung quy vẫn là được đại thế Đạo Môn gia trì. Nếu như không có đại thế này, kết quả tranh đấu với Địa Tạng, thật sự không thể nói trước."

"Ngươi có thể nghĩ như vậy, ta liền yên tâm hơn rất nhiều, đừng có tự mãn tự đắc, hết thảy đều ở dưới ánh mắt của Thiên Đạo." Huyền Đô Đại Pháp Sư tiện tay mở ra hư không: "Đi, đi vào bên trong Thánh Mẫu Cung, đưa ngươi đi xong ta liền phải trở về Huyền Đô Thành."

"Sư huynh đừng vội." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Bởi vì cái gọi là, tiễn...tiên tiễn đến cuối cùng, chúng ta không bằng cùng nhau thu xếp tốt hóa thân thất tình lục dục."

"Thiện." Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu: "Vậy nếu lão sư trách tội, ngươi cần phải giúp ta nói vài lời lời hữu ích."

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, bước vào khe hở không gian trước mặt, bị Thái Cực Đồ bao trùm, xuyên qua không biết bao nhiêu vạn dặm trong nháy mắt.

Hắn kỳ thật rất muốn hỏi loại vấn đề "lúc lão sư giao lưu cùng với sư huynh, cũng là trung bình ba năm một câu sao?" này.

Nhưng cân nhắc đến mấy món chí bảo, nói không chừng sẽ đi báo cho lão sư, nói đồ đệ lớn nhỏ bọn hắn âm thầm nói xấu Thánh Nhân sau lưng, vậy thì vô cùng không tốt.

Chương 948. -

Trên đỉnh Luân Hồi Tháp.

Địa Tạng lẳng lặng đứng tại kia, ngắm nhìn phương hướng Lý Trường Thọ cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư cưỡi mây rời đi, trong mắt mang theo một chút cảm khái.

"Nếu không phải lập trường đối lập lẫn nhau, Thuỷ Thần cũng là người đáng giá kết giao."

"Xùy! Phốc! Ha ha!" Chó lớn lông xanh lật người ra, bốn chân dùng sức đạp mấy lần, cố gắng nhịn cười.

Địa Tạng hừ một tiếng, bày ra bộ dáng không thèm để ý ngươi, lặng lẽ đứng một lúc lâu, trong mắt tràn đầy bình yên.

...

Ông —— âm thanh muỗi vo ve xẹt qua chỗ sâu Huyết Hải, rơi vào chỗ thành lớn đổ nát kia.

Huyết quang lóe lên, Văn Tịnh đạo nhân tư thái xinh đẹp vũ mị hiện ra, váy màu đỏ máu càng thêm một chút ý gây tai hoạ.

Nàng cũng không sốt ruột tiến đến đại điện vứt bỏ có đông đúc khí tức cao thủ, mà là lẳng lặng đứng tại kia, cúi đầu quan sát toà đại trận thành trì tràn đầy không trọn vẹn này.

"Thuỷ Thần đại nhân đến cùng đã làm như thế nào? Vô thanh vô tức thông qua cửa ải nơi đây, lại không hiện nửa điểm tung tích. Đây mới là cấp trên mà bản nữ vương đại nhân nên có! "

Trong đáy lòng Văn Tịnh đạo nhân không khỏi toát ra cảm khái như vậy.

Gót sen lắc nhẹ, eo nhỏ nhắn nhẹ nhàng lay động, huyết quang lập lòe, nữ vương đại nhân đã đi đến trước toà đại điện vứt bỏ kia, bên trên khuôn mặt tràn đầy lạnh lùng.

Bên trong đại điện, mấy chục đạo thân ảnh hoặc ngồi hoặc nằm đứng dậy, nhìn chăm chú vào thân ảnh Văn Tịnh đạo nhân, đều là sắc mặt khó coi.

Văn Tịnh đạo nhân còn chưa mở miệng, bên trong điện liền truyền ra một tiếng hừ lạnh: "Khí vận Tây Phương Giáo hứa hẹn cho chúng ta ở nơi nào? Luân Hồi Tháp ở nơi nào? Vì sao Luân Hồi Tháp lại bị nhập vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi?"

Văn Tịnh đạo nhân khẽ giật khoé miệng: "Tự mình đi hỏi hai vị Thánh Nhân lão gia đi, ở đây nổi giận đùng đùng hỏi tội đối với bản tọa, thật sự cho rằng bản tọa không diệt được các ngươi?"

Vị cao thủ Tu La tộc nói chuyện kia lập tức im lặng, ngồi ở kia lẳng lặng không nói gì.

Lại có cao thủ Tu La tộc hỏi: "Văn Tịnh, câu trả lời chắc chắn phương tây cho chúng ta là cái gì?"

Văn Tịnh đạo nhân lạnh nhạt nói: "Sự tình Luân Hồi Tháp lần này, đều là bởi vì Đạo Môn làm khó dễ, bị vị Thuỷ Thần kia cản trở. Ngày đó các ngươi cũng hẳn là có thể cảm ứng được, Thánh Nhân Đạo Môn có hai vị đến, quả thật làm cho tình cảnh của chúng ta vô cùng thụ động. Bất quá các vị hãy yên tâm. Bây giờ đệ tử Đại Thánh Nhân lão gia Địa Tạng đã trở thành chủ nhân Luân Hồi Tháp, có phần khí vận này chèo chống, khoảng cách Tây Phương Giáo đại hưng đã không xa. Đến lúc đó, tự nhiên sẽ không bạc đãi các vị, địa vị, danh vọng nên cho Tu La tộc, tự nhiên sẽ được cấp ra."

Những cao thủ Tu La tộc trong điện lập tức rơi vào yên lặng.

Một lão ẩu thấp giọng hỏi: "Còn chuyện kia thì sao?"

Chuyện nào?

Văn Tịnh đạo nhân bất động thanh sắc, lãnh đạm nói: "Đừng có đòi hỏi nhiều hơn nữa, bây giờ Huyết Hải cũng sẽ không dễ dàng có người tới xâm phạm, Tu La tộc các ngươi an phận sinh sôi nảy nở, không tốt hơn sao?"

Lão ẩu kia kích động nói: "Nhị Giáo Chủ Tây Phương Giáo đã từng đáp ứng với chúng ta! Nếu không phải như thế, vì sao chúng ta lại bán mạng cho phương tây!"

Văn Tịnh đạo nhân nói: "Bản tọa không biết hai vị Giáo Chủ đáp ứng các ngươi cái gì, nhưng các ngươi tốt nhất nên thức thời một chút, ở trong thiên địa hiện nay, nơi các ngươi có thể dung thân thế nhưng là không nhiều lắm."

"Ngươi!"

"Huyết Văn nữ vương hẳn là không biết!" Lại có tiếng nói già nua truyền đến trong góc: "Chúng ta muốn thu hồi một món bảo vật bị Nhị Giáo Chủ Tây Phương Giáo âm thầm lấy đi năm đó. Vì thế, chúng ta đã dâng ra một vị điện hạ, thậm chí là để bội kiếm của lão tổ ở Linh Sơn."

"Ồ?" Văn Tịnh đạo nhân lạnh nhạt nói: "Món bảo vật nào?"

"Một viên hạt giống Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên sau cùng."

Văn Tịnh đạo nhân cười khẽ nói: "Nguyên lai các ngươi là muốn làm cho lão tổ hoàn hồn, chẳng trách...việc này sau khi bản tọa trở về, tự nhiên sẽ hồi bẩm chi tiết đối với Phó Giáo Chủ. Bất quá, các ngươi cũng không cần ôm quá nhiều hy vọng, bản tọa bây giờ cũng không thể nói lời gì tại Tây Phương Giáo. Phó Giáo Chủ bảo bản tọa đến đây trấn an các ngươi, hãy cầm những thứ này đi."

Nói xong, Văn Tịnh đạo nhân tiện tay ném mấy kiện trữ vật pháp bảo tới phía trước, lại hất lên tay áo mỏng, thân ảnh hóa thành một đoàn huyết quang biến mất không thấy gì nữa, để lại một đám cao thủ Tu La tộc hừ lạnh.

Chuyến đi này đáng giá, chuyến đi này đáng giá!

Lại đạt được tin tức để hồi bẩm cho Thuỷ Thần đại nhân!

Văn Tịnh đạo nhân còn chưa rời khỏi U Minh Giới, một con huyết muỗi đã là bay đến hậu đường miếu Hải Thần An Thủy Thành, đợi một hồi ở trên góc xà nhà, rất nhanh liền thấy được Đạo Nhân Giấy Thuỷ Thần.

Lý Trường Thọ nhíu mày hỏi nàng phải chăng có việc gấp.

Văn Tịnh đạo nhân lại nói cũng không phải là việc gấp, chỉ là một ít tình báo quan trọng, cũng nói cho Lý Trường Thọ nghe sự tình một viên hạt giống Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cuối cùng.

Lý Trường Thọ: "..."

Chỉ như vậy? 【Phiên bản Thái Ất giới hạn】.

Hắn chính là đang nói chuyện phiếm cùng với Thánh Mẫu nương nương, lúc sắp bị kéo vào thần thông "làm chậm thời gian", đột nhiên truyền âm bảo Thánh Mẫu nương nương chờ một chút, phân tâm đến nơi đây!

Đương nhiên, chính mình không thể biểu hiện ra cảm xúc không kiên nhẫn gì.

Văn Tịnh đạo nhân có quan hệ đến đại tính kế trọng yếu của Đạo Môn, nhất định phải đồng thời thi triển ân uy, triệt để củng cố nàng ở phía Nhân Giáo.

Lý Trường Thọ không vội không chậm giải thích nói: "Việc này trước đó ta đã từng nghe sư huynh nói, Tu La tộc lấy sát chứng đạo, không có khí vận, khó thành đại sự. Minh Hà lão tổ chính là bị Tử Tiêu Thần Lôi tiêu diệt, coi như là Thánh Nhân cũng phải suy nghĩ cho kỹ, là có muốn trợ giúp y hồi hồn hay không. Ngươi không cần vì chuyện này liền đơn độc đi một chuyến, vẫn phải chú ý cẩn thận, lấy che dấu tự thân làm chủ."

Huyết muỗi nhỏ giọng hỏi: "Đại nhân, thuộc hạ rốt cuộc phải che giấu đến thời điểm nào? Lại muốn làm gì?"

Lý Trường Thọ mỉm cười, lạnh nhạt nói: "Thời cơ đến, ngươi tự nhiên sẽ biết được, ta sẽ không bạc đãi ngươi."

"Tạ ơn đại nhân." Văn Tịnh đạo nhân đáp lời, nhưng trong lòng lại có chút không chắc.

Thuỷ Thần tính kế, nàng đã thấy được quá nhiều lần, cơ hồ mỗi lần đều là vô cùng chu toàn, bố cục sâu xa.

Nàng đã sớm trở thành một vòng nào đó bên trong tính kế của Thuỷ Thần, Văn Tịnh đạo nhân tự nhiên là vẫn biết điểm này.

Nhưng Thuỷ Thần đại nhân đang tính kế cái gì, Văn Tịnh đạo nhân quả thực không rõ, nhưng tóm lại là không có khả năng bảo nàng đi xé rách da mặt của Thánh Nhân Tây Phương Giáo lão gia, nàng không làm được chuyện này.

Lý Trường Thọ đột nhiên cười nói: "Đã đến đây rồi, ngươi liền trốn ở đây đi. Hôm qua Huyền Đô sư huynh vừa mới trở về phiến thiên địa này, ngươi có muốn gặp hay không?"

Chương 949. -

Văn Tịnh huyết muỗi hóa thành một cái bóng mờ trong nháy mắt, tràn đầy mong đợi nhìn Lý Trường Thọ, khuôn mặt xinh đẹp nguyên bản, cũng bởi vì kích động mà tăng thêm chút đỏ ửng, nhiều hơn mấy phần nữ tử thẹn thùng.

"Ngươi lại tìm vật sống phụ thuộc ở chỗ này, nhớ rõ đừng là Nhân Tộc, sau đó ta và sư huynh làm xong chính sự, tự nhiên sẽ mời sư huynh tới đây ngồi một chút."

"Đa tạ đại nhân thành toàn, đa tạ đại nhân thành toàn!"

Hư ảnh ảnh này liên tục hạ thấp người hành lễ, còn không nhịn được đưa tay chùi mép, gắt giọng: "Chuyện này quá bất ngờ, nô gia còn có một chút thẹn thùng đó."

"Nước mắt cảm động nhớ rõ cất ở trong bụng, đừng có vẩy ra như vậy!"

"Đúng, nô gia tuân lệnh."

Lý Trường Thọ: Thật sự buồn nôn.

Cỗ Đạo Nhân Giấy này trở về kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất, Lý Trường Thọ cũng âm thầm nhìn chằm chằm Văn Tịnh, phát hiện ra nàng phụ thuộc ở trên người một con mèo mướp nhỏ, lúc này mới yên lòng chuyển tâm thần trở về bản thể.

Tại Thánh Mẫu Cung, bên trong Thánh Mẫu Điện.

Lý Trường Thọ mở mắt nhìn về phía trước, nhìn thấy mấy vị tiên tử xinh đẹp đang biểu diễn múa kiếm.

Đại Pháp Sư ở bên cạnh có một chút thích thú thưởng thức, thuận miệng bỏ một ít tiên quả khó tìm ở bên ngoài vào trong miệng.

"Không sao chứ?" Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một câu như vậy.

Hắn gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía bảo tọa trên đài cao, thấy được Thánh Mẫu Nhân Tộc lẳng lặng ngồi ngay ngắn dưới tượng thần.

Ánh sáng thánh khiết, vẩy vào bên trang váy vàng, Thánh Mẫu nương nương đoan trang, uy nghiêm, tư thái Thánh Nhân làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Tích! Âm thanh nước nhỏ vang lên, quang ảnh trước mắt Lý Trường Thọ lưu chuyển, thiên địa hóa thành màu tái nhợt, bản thân bị túm vào bên trong thần thông của Nữ Oa Thánh Mẫu.

Lầu các quen thuộc, bố cảnh quen thuộc, hồ nước quen thuộc.

Lúc này Thánh Mẫu nương nương đã đi ra từ bên trong hồ nước, đuôi rắn hóa thành chân người, mái tóc xoăn nhẹ xõa xuống, chiếc áo choàng buông thõng như sóng nước, tạo cho nàng một cảm giác lười biếng và thoải mái.

Nàng thả ra cuốn truyện trong tay, che miệng ngáp một cái, lôi ra một chiếc bàn thấp, lấy ra một chút đất sét đủ màu, hỏi:

"Hậu Thổ đạo hữu có nói là muốn tướng mạo nhục thân như thế nào?"

Lý Trường Thọ vội hỏi: "Nương nương, chuyện này...còn có thể tùy chỉnh được?"

"Đương nhiên!" Nữ Oa nương nương bình tĩnh ngồi xếp bằng xuống: "Mặc dù bản nương nương là dựa vào công đức thành

Thánh, nhưng lĩnh hội tạo hóa đại đạo nhiều năm như vậy, tóm lại là cũng có một chút đạo quả. Xem ở trên mặt mũi của Hậu Thổ đạo hữu, ta tự nhiên sẽ không keo kiệt."

"Là như thế này." Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng ở bên cạnh bàn thấp, giải thích cặn kẽ một lần tính đặc thù của hóa thân thất tình lục dục.

Nữ Oa nương nương nâng cằm lên suy tư một hồi, một lọn tóc dài trượt xuống từ bên tai, hình ảnh tuy đẹp, nhưng lại làm cho người ta không thể sinh ra suy nghĩ lung tung.

"Nói một cách khác, cỗ đạo thể này cần dung nạp bảy hồn phách..." Nữ Oa thì thào một tiếng, ngón tay nhỏ nhắn bắt đầu chậm rãi nhào nặn, rất nhanh liền nặn ra một bức tượng đất sét đơn giản mặc váy dài.

Nhìn vào kỹ thuật, tốc độ và tính nghệ thuật của thành phẩm...

Hồng Hoang tay nghề lâu năm.

Thánh Mẫu nương nương hỏi: "Thấy sao?"

Lý Trường Thọ mở to mắt nhìn tượng đất đơn giản này, trên đó có mũi có mắt, nhưng cũng chỉ là một bức tượng đất.

Để hắn trực tiếp cho đánh giá...cũng rất đột nhiên.

"Nương nương, ta cũng không thông đạo này, nhưng cảm giác được có một chút hài hòa."

Nữ Oa nương nương cười khẽ nói: "Chờ một lát, ta lại thêm một chút chi tiết cho nàng."

Nói xong liền thổi một ngụm tiên khí đối với tượng đất, tượng đất này hóa thành hào quang rực rỡ, ngưng tụ thành một đạo bóng hình xinh đẹp ở bên cạnh.

Da thịt như ngọc, tóc xanh như suối, thân hình yểu điệu nhỏ nhắn mềm mại, khuôn mặt thanh nhã tú lệ, váy lụa tinh xảo trên người, càng làm nổi bật dáng người động lòng người của nàng.

Một chút chi tiết • chân chính.

Sau đó, Nữ Oa nương nương nhẹ nhàng lay động bàn tay trắng nõn, đạo bóng hình này chậm rãi "thu nhỏ", từ tuổi đôi mươi biến thành một đứa trẻ, lại biến thành một quả cầu ánh sáng bảy màu lớn chừng quả đấm...

Thần thông tạo hóa như vậy, thật sự khiến cho Lý Trường Thọ kinh thán không thôi, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tỉnh.

Thủ đoạn của Thánh Nhân, không phải tầm thường.

"Ầy!" Nữ Oa nương nương dẫn quả cầu ánh sáng tới, đặt ở trong tay Lý Trường Thọ: "Đây là cuống rốn tiên thiên, đặt ở trước người nữ tử liền có thể khiến cho nàng thụ thai. Đương nhiên, nam tử cũng có thể. Bất quá trong cơ thể nam tử có nhiều khí tức dương cương, quán chú cho hắn nhiều thêm một chút khí tức âm nhu, tránh cho hắn mang thai bất ổn. Nhớ rõ, trước khi phóng cuống rốn này, hãy phóng hồn phách thất tình lục dục ra, như thế liền có thể hàng thế như phàm nhân bình thường."

Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng: "Nói như vậy, chẳng phải là không cần đi thế tục?"

Nữ Oa nương nương cười nói: "Ở trong thời đại bây giờ, khí vận phàm nhân cũng đều cũng không tệ lắm, phải xem ngươi chọn như thế nào."

"Đa tạ nương nương ban tạo hóa!"

Lý Trường Thọ đứng dậy vái chào, lấy ra một chiếc hộp ngọc, tách tiên thiên cuống rốn và hồn phách thất tình lục dục ra đặt riêng, lại hỏi chi tiết về một số vấn đề.

Nữ Oa nương nương ngược lại là không có vẻ kiêu ngạo gì, giải đáp kỹ càng từng vấn đề cho Lý Trường Thọ.

Sau đó Lý Trường Thọ lại hỏi...

"Nương nương, lần trước ngài nói con số năm trăm, chẳng biết lúc nào cần ta vẽ tranh?"

"Không vội, ngươi cứ lo sự tình đại kiếp trước đi." Nữ Oa cười khẽ: "Đợi gió êm sóng lặng, bên ngoài vô sự, ngươi lại đến Thánh Mẫu Cung ở năm trăm năm đi."

Lý Trường Thọ trượt chân suýt ngã.

Ở tổng Thánh Mẫu Cung năm trăm năm? Cũng chính là năm trăm năm ở bên ngoài thần thông làm chậm thời gian, lại phối hợp với thần thông làm chậm thời gian...

Lúc Lý Trường Thọ rời khỏi Thánh Mẫu Cung, đi đứng có một chút như nhũn ra, làm cho Huyền Đô Đại Pháp Sư tấm tắc lấy làm kỳ lạ một hồi.

Đôi sư huynh đệ này chạy tới Thương bộ lạc theo kế hoạch.

Sự tình thất tình lục dục giáng sinh tiến hành thuận lợi.

Khổng Tuyên đương nhiên sẽ không trốn tránh Huyền Đô Đại Pháp Sư, đích thân chọn một phụ nhân thân thể khoẻ mạnh, làm mẫu thể thai nghén chuyển thế thân thất tình lục dục.

Lý Trường Thọ cho phụ nhân này tầng tầng chỗ tốt, vẻn vẹn chỉ là tuổi thọ liền tăng lên hai mươi năm, còn đưa cho nàng không ít đan dược —— bởi vì bối phận của Hậu Thổ nương nương quá cao, thất tình lục dục bảo lưu ký ức nguyên bản, bé gái sinh ra không thể coi vị phụ nhân này là mẹ, chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ cảm thấy có một chút áy náy.

Cũng liền thuận tay tăng lên cho vị phụ nhân thiện tâm này một chút phúc duyên khí vận, mấy đời đều sau là hưởng phúc mệnh.

Thực hổ thẹn, chỉ có thể cho một chút hồi báo này.

Sắp xếp cẩn thận phụ nhân này, Lý Trường Thọ lưu lại hai quân đoàn Đạo Nhân Giấy biên chế bình thường, lặng lẽ ẩn nấp dưới mặt đất, lực lượng Thiên Đạo cũng bao phủ ở trên người phụ nhân này.

Hiển nhiên, Thiên Đạo cũng phải cấp cho Hậu Thổ nương nương mấy phần mặt mũi.

Chương 950. -

Huyền Đô Đại Pháp Sư bày tỏ muốn rời đi, Lý Trường Thọ liền nói, hai người sư huynh đệ lâu không gặp, bản thể của hắn sau đó cũng rất khó xuất quan, không bằng đi uống vài chén lại chia ly.

Đại Pháp Sư tất nhiên là vô cùng vui lòng, chỉ cần Lý Trường Thọ có đầy đủ nhiều lý do giữ lại, y không quay về cũng không sao.

Nhưng lúc Huyền Đô Đại Pháp Sư mở ra không gian, dựa vào Thái Cực Đồ trực tiếp trở về hậu viện miếu Hải Thần An Thủy Thành, Khổng Tuyên không biết vì sao cũng tiến về phía trước nửa bước, nói: "Ta có thể cùng đi hay không?"

Cùng, cùng đi?

Lý Trường Thọ không khỏi nhíu mày, bên kia thế nhưng là còn có một vị tẩu phu nhân khác...khục, chuẩn tẩu phu nhân!

Đại Pháp Sư ấm giọng nói: "Hãy đi cùng nhau, Trường Canh nấu ăn rất ngon."

Nói xong cũng không quay đầu lại xuyên qua khe hở không gian, Khổng Tuyên thở ra một hơi nhẹ nhõm, cất bước đi theo, bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ: ! ?

"Chúng ta không bằng cưỡi mây bay trên đường!"

Lúc khe hở không gian sắp khép kín, Lý Trường Thọ hô đến một nửa cũng chỉ có thể phóng ra một bước, nhanh chóng chui vào trong đó.

Đi chỉ bất quá hơn mười mấy bước, đã là đi ra một chỗ khe hở không gian khác, đến hậu viện miếu Hải Thần.

"Meo?" Ở phía trước cửa hậu viện, con mèo mướp nhỏ nhắn xinh xắn khẽ nghiêng đầu.

Thiên, thiên thọ.

Đại Pháp Sư ngài là thật sự không sợ nội bộ mâu thuẫn, như thế nào ngay cả thương lượng cũng đều không thương lượng, liền trực tiếp mời Khổng Tuyên? !

Mời liền mời, dù sao cũng phải cho hắn một chút thời gian phản ứng chứ!

Thật tuyệt vời, dựa vào Thái Cực Đồ mở ra không gian, xây hai cánh cổng hư không, trực tiếp bước vào, vọt tới hậu viện miếu Hải Thần...

Hắn chính là vừa mới hứa hẹn với nhân viên nội ứng Nhân Giáo quan trọng!

Tại hậu viện miếu Hải Thần, Lý Trường Thọ dùng tay trái ôm con mèo mướp nhỏ kia.

Toàn thân con mèo này xù lông, bốn cái móng vuốt không ngừng vung vẫy, đôi mắt mèo đáng yêu hóa thành hình tam giác ngược, trong miệng kêu meo meo không ngừng.

Đây là phản ứng cấp tốc của Lý Trường Thọ, mới chui ra ngoài từ khe hở không gian, liền ngăn lại mèo mướp bay nhào đến.

Lúc này ở ngay trước mặt Khổng Tuyên cũng không thể nói thêm cái gì, Lý Trường Thọ đưa tay gõ hai lần trên đỉnh đầu con mèo mướp nhỏ này, mắng: "Đừng có thất lễ, đây chính là khách quý của Nhân Giáo chúng ta!"

Mèo mướp nhỏ nháy mắt mấy cái, lập tức an tĩnh hơn rất nhiều, chủ động cọ cọ vào bàn tay của Lý Trường Thọ.

Lời này không chỉ dùng hai chữ "khách quý" cho Khổng Tuyên đủ mặt mũi. Lại dùng bốn chữ "Nhân Giáo chúng ta", làm cho Văn Tịnh đạo nhân cảm thấy thân thuộc trong nháy mắt.

Đó là thể hiện trực quan "sự nhanh trí" của Lý Trường Thọ.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, ý nghĩ vừa chuyển động, liền lập tức muốn khống chế thế cục toàn trường, kéo theo tiết tấu toàn trường, hóa "sư huynh Tu La tràng" có khả năng xuất hiện ngày hôm nay này thành vô hình!

Nhưng trên khuôn mặt anh tuấn của Đại Pháp Sư lại hiện lên một nụ cười ôn hòa...

"Văn Tịnh cũng ở đây sao, thế nhưng là có chuyện quan trọng gì?"

"Meo ~"

Nữ vương đại nhân khéo léo ứng tiếng, Khổng Tuyên ở bên cạnh hiếu kỳ đánh giá con mèo này, rất nhanh liền nhẹ nhàng nhíu mày.

"Nguyên thần phụ thể? Dường như còn là hung thần nguyên thần."

"Meo meo!"

【 Ngươi mới là hung thần! 】

Lý Trường Thọ: "..."

Vào giờ khắc này, biểu tình của một vị quyền thần Thiên Đình nào đó, hoàn toàn có thể dùng bốn chữ "sống không còn gì luyến tiếc" để hình dung.

Nếu năm tháng có thể lùi lại, trở lại lúc hắn cùng với Đại Pháp Sư vừa rời khỏi Thánh Mẫu Cung, Lý Trường Thọ nhất định phải căn dặn Đồ lão đại một tiếng, sớm tống Đại Pháp Sư đến thiên ngoại.

"Văn Tịnh cũng ở đây sao... "

Đây là cơ mật tối cao của Nhân Giáo chúng ta!

Thánh Nhân lão sư muốn dùng Văn Tịnh đạo nhân đi hủy Thập Nhị Phẩm Kim Liên!

Chuyện này có quan hệ đến giáo vận Tây Phương Giáo, quan hệ đến đại tính kế Hóa Hồ Vi Phật, quan hệ đến có thể hay không vào trước Tây Phương Giáo sắp đại hưng, đào rỗng phương tây bọn họ!

Đại Pháp Sư lại cứ như vậy thuận miệng nói ra thân phận của Văn Tịnh đạo nhân!

Mặc dù bên cạnh là Khổng Tuyên, nơi đây cũng có Thái Cực Đồ trấn áp, rất khó bị người nhìn trộm, nhưng...

Quả thực bất ổn!

Lý Trường Thọ tự nhiên hiểu được, tính tình của Đại Pháp Sư chính là như vậy, tùy tính tự nhiên, không nhận câu thúc.

Chính mình chịu nhiều ân huệ của Đại Pháp Sư như vậy, Thọ hắn có thể có ngày hôm nay, cũng là dựa vào Đại Pháp Sư dìu dắt, làm một ít chuyện chùi đít cho Đại Pháp Sư, dập lửa ở hậu viện...

Thiên kinh địa nghĩa, theo lý phải làm.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, Lý Trường Thọ mỉm cười, nhanh chóng nói: "Chúng ta hãy đi vào bên trong nói chuyện, bên ngoài không phải là nơi nói chuyện."

Đại Pháp Sư lúc này cũng phát hiện ra mình lỡ miệng, bình tĩnh mỉm cười nhìn Khổng Tuyên.

"Làm sao vậy?" Khổng Tuyên có một chút không rõ ràng cho lắm.

"Những gì thấy và nghe hôm nay, đừng truyền ra ngoài." Đại Pháp Sư nghiêm mặt nói: "Nơi này xem như là mật địa chủ yếu của Trường Canh, con mèo mướp nhỏ này cũng là Trường Canh hao tâm tổn trí an bài tính kế."

Khổng Tuyên cười nói: "Yên tâm đi, ta cũng không phải là người xúc động, càng không muốn kết giao với người khác."

Đại Pháp Sư đưa tay làm dấu mời, cùng nhau đi vào với Khổng Tuyên, hai người nhìn nhau, ngược lại là hết sức hài hòa.

Phía sau, Lý Trường Thọ đặt con mèo mướp nhỏ kia ở trên đầu vai chính mình, ánh mắt phức tạp, tâm tình nặng nề.

Ngẫm nghĩ, hắn bỏ mèo mướp nhỏ vào trên ghế ngồi bên cạnh Đại Pháp Sư, nói một tiếng:

"Sư huynh, ta sẽ đi làm mấy món ăn."

Trực tiếp chuồn mất.

Đại Pháp Sư lúc này, còn không biết chuyện gì sắp phát sinh, còn đang cười ha ha giới thiệu Khổng Tuyên cho Văn Tịnh đạo nhân.

Lúc này Khổng Tuyên khá lịch sự đối với Văn Tịnh đạo nhân, nhưng tổng thể mà nói chính là "không quan tâm".

Văn Tịnh đạo nhân thì trái lại, đã là ngửi được uy hiếp to lớn, lúc này đang nổi lên "địch ý".

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nói một câu bảo trọng, gọi thần sứ tới đóng cửa thần miếu, an bài phàm nhân mang nước trà điểm tâm tới, trực tiếp đi thẳng đến phòng bếp, bắt đầu làm một chút thức nhắm sở trường.

Thuận tiện, mở ra một cỗ Đạo Nhân Giấy giấu ở bên trong sơn thủy đồ họa tác của Thánh Nhân, quan sát tình hình trong hậu viện ở khoảng cách gần.

Tĩnh...

Hình ảnh an tĩnh một hồi, Đại Pháp Sư ngồi ngay ngắn ở chủ vị, Khổng Tuyên ngồi ở bên cạnh, mèo mướp nhỏ thì ngồi ở một bên khác Đại Pháp Sư.

Một cỗ sóng ngầm cuồn cuộn, không khí dần dần cứng ngắc.

"Ừm khục!" Đại Pháp Sư cuối cùng cũng tìm được một cái chủ đề, hỏi: "Khổng Tuyên đạo hữu, những năm gần ngươi đây bảo vệ Thương bộ lạc kia tại phàm tục, hết thảy có thuận lợi?"

"Coi như thuận lợi!" Khổng Tuyên nói: "Khí vận Thương bộ lạc thâm hậu, cái bộ lạc này nhất định là sẽ sinh ra một vị chung chủ Nhân Tộc Nam Châu. Việc này tất nhiên là muốn cảm ơn Trường Canh, cho Phượng Tộc ta cơ duyên như thế."

Chương 951. -

Đại Pháp Sư cười nói: "Trường Canh làm việc xác thực chu toàn, chỉ là tu đạo ngày ngắn, bây giờ lại ở vào bên trong vòng xoáy đại thế thiên địa này. Vào lúc ta không có ở Hồng Hoang, còn phải làm phiền ngươi chăm sóc hắn nhiều hơn."

"Ừm." Trên khóe miệng của Khổng Tuyên lộ ra nụ cười thản nhiên: "Ta tự nhiên sẽ bảo vệ hắn chu toàn, ngươi không cần quan tâm."

Nói xong, trong mắt Khổng Tuyên có một chút quang mang chớp động, đưa tay hướng về phía sau, cởi bỏ đạo cô chính mình buộc lên, tóc dài xõa ra.

Đại Pháp Sư ở bên cạnh nháy mắt mấy cái, có chút không rõ ràng cho lắm.

Khổng Tuyên đưa mái tóc dài ra phía sau, búi rồi buộc thành kiểu tóc đuôi ngựa mà Hữu Cầm Huyền Nhã thường buộc, hỏi: "Huynh trưởng ngươi thấy, ta trông thế này đẹp hơn hay là vừa rồi đẹp hơn?"

Đại Pháp Sư nghiêm túc ngẫm nghĩ, nói: "Tất nhiên là lúc này càng xuất chúng hơn một ít, nhưng đây bất quá chỉ là lời nói của ta, đạo hữu vẫn nên quyết định diện mạo tùy theo ý thích của mình."

Lý Trường Thọ: "..."

Đại Pháp Sư thật thẳng thắn.

Khổng Tuyên nhẹ nhàng chớp mắt, một tia Ngũ Sắc Thần

Quang ngưng tụ thành dây buộc tóc, buộc tóc dài lên.

Cái cổ thon dài, khuôn mặt thanh lãnh lạnh lùng không lộ ra nửa phần nữ tính, ngược lại càng lộ ra một tia độc nhất vô nhị...

Nếu nói về sinh linh hậu thiên trên đời, cho dù là người tuyệt tình tuyệt tính, cũng không tránh được hai chữ dục vọng.

Nhưng Khổng Tuyên âm dương chưa phân, quả nhiên là lưu giữ một nét riêng trên đời khó tìm, đây cũng là nguyên nhân quan trọng y bây giờ có đạo cảnh như vậy.

Đại Pháp Sư cười nói: "Đạo hữu để ý đến bề ngoài từ khi nào? Nhớ đến năm đó, lúc ta và ngươi gặp nhau tại Thượng Cổ, lực lượng huyết mạch của ngươi mất khống chế, thôn phệ sinh linh khắp nơi, ta phụng sư mệnh trấn áp ngươi, khi đó ngươi hóa thành hình người vẫn là bộ dáng thiếu niên. Ngươi lúc ấy, quả nhiên là không sợ trời cũng không sợ đất, Thánh Nhân lão gia cũng dám mắng. Ngày hôm nay ngươi thật sự thành thục hơn rất nhiều, cũng có một chút phong thái người đảm đương Phượng Tộc."

Khuôn mặt Khổng Tuyên phủ lên một chút đỏ ửng, giọng nói thanh thanh đạm đạm, lại không che giấu được một chút ngượng ngùng.

Y nói: "Khi còn nhỏ chưa biết gì, ta luôn cảm thấy trên đời không có cường giả ngoại trừ mẫu thân, sau đó mới biết sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, tất nhiên là phải thu liễm một chút."

Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng, lại là phát hiện ra phản ứng của Khổng Tuyên, có vẻ nữ tính hơn một chút.

Bắt đầu xác định âm dương rồi?

Đại Pháp Sư lại hỏi: "Thủy Phượng tiền bối bây giờ khỏe chứ?"

"Mẫu thân sau khi rơi vào Bất Tử Hỏa Sơn, chỉ có còn sót lại linh niệm tồn tại." Khổng Tuyên lộ ra sắc mặt ảm đạm: "Mà ở trong thiên địa bây giờ, Phượng Tộc đã gần như tuyệt tích, mục đích ta ra ngoài chuyến này, chính là điểm hóa linh cầm, nhập Phượng Tộc ta."

Huyền Đô Đại Pháp Sư trầm ngâm vài tiếng, nói: "Việc này cứ giao cho Trường Canh là được."

Lý Trường Thọ đang nấu đồ ăn bĩu môi nhún vai, dự tính câu kế tiếp của Khổng Tuyên, khẳng định là mang ơn đối với sư huynh nhà mình.

"Đa tạ ngươi, huynh trưởng." Khổng Tuyên thở dài: "Ngươi cứu ta, giúp ta, ta cũng không biết nên báo đáp như thế nào."

Đại Pháp Sư cười khoát khoát tay: "Chỉ là sự tình trong khả năng của Trường Canh mà thôi, không cần phải nói đa tạ."

"Meo ~" Mèo mướp nhỏ bị Văn Tịnh đạo nhân phụ thân ở bên cạnh, lúc này rốt cuộc không nhịn được liếc mắt.

Huyền Đô Đại Pháp Sư quay đầu nhìn lại, mèo mướp nhỏ này lập tức ngồi xuống trên ghế, hai mắt to như bảo thạch lóe ra một chút ánh sáng.

"Lúc này đạo hữu không thể nói chuyện sao?" Đại Pháp Sư ấm giọng hỏi.

"Có thể...có thể." Mèo mướp nhỏ mở miệng nói tiếng người, giọng nói sợ hãi, ý chậm chạp, không chịu được dùng vuốt mèo che miệng lại: "Đại Pháp Sư ngài và khách nhân cứ nói chuyện đi, nô gia ở bên cạnh lắng nghe."

Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu, nhưng Khổng Tuyên lại có một chút ngồi không yên.

Khách nhân?

Khổng Tuyên lạnh nhạt nói: "Ta thấy bản thể của ngươi dường như là một con huyết muỗi, vì sao có thể vào bên trong Nhân Giáo?"

Đại Pháp Sư vừa muốn giải thích: "Đây thật ra là..."

Văn Tịnh đạo nhân đã là đáp lời: "Bởi vì lúc nô gia biến hóa đẹp hơn một chút, Thuỷ Thần đại nhân thấy ta có mấy phần tư sắc, liền muốn để nô gia nhập Nhân Giáo, sau này hầu hạ Đại Pháp Sư."

Đại Pháp Sư nghi hoặc không hiểu.

Có chuyện như vậy sao?

"Ồ?" Khuôn mặt Khổng Tuyên lạnh xuống trong nháy mắt, trong mắt nở rộ, thần quang dường như thấy được dáng vẻ hình người Văn Tịnh đạo nhân hóa thành, hừ nhẹ một tiếng: "Việc này nếu là thật, ta thật sự muốn hỏi Trường Canh một câu. Bề ngoài bất quá chỉ là tùy tâm, Thái Thanh chính là đạo thừa Thánh Nhân ít có bên trong thiên địa, tu đạo diệu cảnh, há có thể quá mức vũ mị, nữ tử lai lịch không rõ ra vào chỗ Thái Thanh, đây chẳng phải là làm hỏng thanh danh Thái Thanh?"

"Nha!" Giọng nói của mèo mướp nhỏ có một chút làm nũng: "Lại còn làm hỏng thanh danh Thái Thanh. Thuỷ Thần đại nhân chính là Nhị đệ tử của Thánh Nhân lão gia, lại là mưu trí nhất đẳng bên trong thiên địa, càng là tiên thần Thiên Đình Ngọc Đế bệ hạ tín nhiệm nhất, bên trong Tam Giáo cũng đều có đại năng ủng hộ. Ngài tuy là người nói chuyện của Phượng Tộc, đại năng ít có bên trong thiên địa, nhưng muốn giáo huấn liền giáo huấn, phải chăng có một chút khinh thường?"

Khổng Tuyên nhíu mày ngưng thần, lúc này lại nói không lại

Văn Tịnh.

Đây cũng là chuyện bình thường, dù sao Khổng Tuyên đấu pháp cùng người, nói cũng chỉ nói vài ba câu như thế này:

"Ngũ Sắc Thần Quang!

Xoát, xoát, xoát!"

Văn Tịnh đạo nhân xuất thân từ Huyết Hải, lại gia nhập vào Tây Phương Giáo làm một thanh đao trong bóng tối, có tràng diện nào còn chưa thấy?

Lúc này dùng ngôn ngữ ép buộc, bất quá chỉ là mới hiển lộ công lực.

Nếu không phải Khổng Tuyên có thực lực quá mạnh, Văn Tịnh đạo nhân càng có thể đáp lễ bằng lời nói chói tai hơn.

Khổng Tuyên hừ một tiếng, lại nói thẳng: "Ta xem như là trưởng giả cùng thế hệ với Trường Canh, sao lại không thể giáo huấn?"

Văn Tịnh đạo nhân cười khẽ nói: "Nhưng làm sao ta lại nghe nói, Thuỷ Thần là Nhị đệ tử Thánh Nhân lão gia, ngài là trưởng giả cùng thế hệ nào. Ngài vừa rồi không phải cũng nói, bất quá chỉ là bạn tốt của Đại Pháp Sư."

Khổng Tuyên nhíu chặt lông mày, trong lúc nhất thời càng không có cách nào biện hộ.

Hiệp một, Văn Tịnh đạo nhân thắng.

Nhưng Đại Pháp Sư ở bên cạnh trầm ngâm vài tiếng, nghiêm mặt nói: "Khổng Tuyên xem như là một trong những bạn tốt không nhiều của ta. Tuy không phải là đệ tử Đạo Môn, lại là đời sau của Thủy Phượng, tư cách giáo huấn Trường Canh vẫn là có."

Khổng Tuyên nghe vậy, lúc này liền hất cằm lên, tư thế ngồi cũng đều ưỡn thẳng hơn rất nhiều.

Hiệp thứ hai phân ra thắng bại cực nhanh, Khổng Tuyên dựa vào trọng tài đen huýt gió, đoạt lại một hiệp!

Trong mắt mèo mướp nhỏ lộ ra sự không cam lòng, siết chặt móng vuốt làm bộ muốn tiếp tục tấn công mạnh…

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ, Tháp đại gia, Xích Ca, Đồ lão đại xem kịch vô cùng sung sướng, cũng đang thảo luận người nào hợp với Đại Pháp Sư hơn.

Chương 952. -

Nếu nhóm bảo vật có thể hóa thành hình người, tám thành là sẽ lôi ra một băng ghế dài, cắn hạt dưa, thảo luận tư cách của Đại sư tẩu Đạo Môn.

Quyền thần Thiên Đình bình thường nào đó cười khẽ trong đáy lòng, quyết định làm thêm mười...món ăn, tránh khỏi vòng xoáy.

Thà đấu với trăm Địa Tạng phương tây, chứ không tiến vào Tu La môn nơi đây.

Bên trong hậu viện, một câu "chẳng biết lúc nào có thể đi vào bên trong Động Suất Cung bái kiến Thánh Nhân" của Khổng Tuyên, nhấc lên luận chiến hiệp thứ ba.

Đại Pháp Sư cũng không biết là thật sự không ưa đối với chuyện này, hay là hoàn toàn không có suy nghĩ về phương diện khác, lúc này mặc dù đã nhận ra Văn Tịnh đạo nhân cùng với Khổng Tuyên "đối chọi gay gắt", nhưng cũng không ý thức được nguyên nhân vì sao.

Cho nên, Đại Pháp Sư chỉ là mỉm cười nghe, không có tiến hành dập lửa, toàn bộ như xem trò vui.

Một tới hai đi, Lý Trường Thọ không khỏi hỏi Thái Cực Đồ dưới đáy lòng: "Sư huynh là thật sự không hiểu những chuyện này, hay là cố ý như thế, đang thiết lập một bàn cờ lớn?"

Linh giác của Đồ lão đại mang theo vài phần mỉa mai, cười nói: "Còn bàn cờ lớn tiếp theo, Đại đồ đệ vào trước khi an bài đạo thừa Nhân Giáo, cũng không biết nam nữ thụ thai như thế nào, chỉ biết một lòng tu đạo, mấy lần suýt nữa đồng hóa cùng với đại đạo, bị lão gia kéo về."

Lý Trường Thọ đang nếm canh nóng suýt nữa quay đầu phun ra ngoài.

Đồ lão đại tiếp tục nói: "Lão gia bảo Đại đồ đệ đi mở rộng thế lực Nhân Giáo, lại nói y không thể nhận đồ đệ, rõ ràng là bảo y tìm đạo lữ. Đại đồ đệ rất lợi hại, trực tiếp uy hiếp Nguyệt Lão, can thiệp vào nhân duyên của sáu nhà đạo thừa Nhân Giáo, lão gia cũng đều bị y chọc cười. Tư chất của Đại đồ đệ tại các phương diện khác đều là nhất đẳng, duy chỉ có phương diện này...là đầu óc chậm chạp."

Tháp đại gia nói tiếp: "Cũng không thể nói là đầu óc chậm chạp, Đại đồ đệ thu xếp cho người khác vẫn là hết sức lợi hại, năm đó đi đến Tam Tiên Đảo đưa bức họa của Tiểu đồ đệ, cũng có thể gọi là một sự tính kế vô cùng cao minh. Nếu không thì nào có Tiểu đồ đệ ngươi hôm nay!"

Lý Trường Thọ liên tục gật đầu.

Cảm kích, cảm ơn Đại sư huynh!

Không Gian Xích nói: "Giúp y một chút được không?"

"Chuyện này nên nhúng tay như thế nào?"

Lý Trường Thọ sờ cằm trầm tư một hồi, liếc nhìn Khổng Tuyên và Văn Tịnh đạo nhân đang không ngừng dùng ngôn ngữ so chiêu bên trong hậu viện, trong đáy lòng không ngừng suy tư.

Văn Tịnh đạo nhân tất nhiên là không cần nhiều lời, nàng đối với Đại Pháp Sư là ngưỡng mộ vô cùng, là loại người Đại Pháp Sư chỉ cần gật đầu, đêm nay liền có thể bái đường thành thân chủ động cầu duyên kia.

Bất quá Văn Tịnh đạo nhân sau đó còn có đại sự phải làm, không thể để cho nàng đắc thủ quá nhanh, chuyện này vẫn phải đè ép một chút...

Nếu muốn thúc đẩy chuyện tốt của Đại Pháp Sư, vậy liền phải ở dưới tiền đề Văn Tịnh đạo nhân có thể tiếp nhận, lừa dối, khục, thúc đẩy Khổng Tuyên xác định âm dương, để nàng bày tỏ tâm ý của mình đối với sư huynh...

Lúc này, Văn Tịnh đạo nhân phụ thân mèo mướp nhảy tới bên người Đại Pháp Sư, dịu dàng ngoan ngoãn tựa ở bên cạnh cánh tay Đại Pháp Sư.

Khổng Tuyên không cam lòng yếu thế, xách cái ghế đến bên người Đại Pháp Sư, tay vịn chạm vào tay vịn, đoan trang bình tĩnh ngồi xuống.

Đại Pháp Sư: "..."

"Trường Canh làm sao vẫn chưa trở lại?"

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, bình tĩnh cười một tiếng, bắt đầu sắp xếp người mang thức ăn lên, tâm thần na di đến bên trên Tiểu Quỳnh Phong, mở ra Đạo Nhân Giấy.

Bởi vì cái gọi là nghiệp dư không bằng chuyên nghiệp, ai cũng có khuyết điểm.

Trong nhà vừa vặn có một vị là chuyên gia tại phương diện này, cần phải uyển chuyển hỏi thăm mới được.

Đạo Nhân Giấy【 bản thể 】bay ra từ góc tủ sách, hóa thành thân hình Lý Trường Thọ, dạo bước đi đến thư phòng bên trong mật thất dưới đất.

Lúc này Linh Nga đang tĩnh tọa tu hành, trước mặt bày biện một lư hương, trong đó cắm ba cây hương xanh, dường như đang bái tế một chiếc hộp gỗ...

Một tia đạo vận tối nghĩa khó hiểu quấn quanh xung quanh hộp gỗ, nhưng Lý Trường Thọ lại cảm thấy có một chút quen thuộc.

Đạo vận của Thông Thiên Giáo Chủ?

Lý Trường Thọ lập tức giật mình, lập tức bước nhanh về phía trước, còn chưa vào thư phòng liền nghe được tiếng thở dài của Linh Nga:

"Sư huynh đã về rồi."

"Ừm." Lý Trường Thọ đáp một tiếng, đi vào thư phòng: "Bất quá chỉ là Đạo Nhân Giấy, bản thể còn có một chút chuyện chưa có xử trí xong, đây là?"

"Oa!" Linh Nga quay đầu nhìn lại, miệng nhỏ bẹt ra, vành mắt đỏ lên, thầm nói: "Thánh, Thánh Nhân lão gia trước đó..."

"Làm sao vậy?"

"Đến đưa đồ cưới cho Vân Tiêu tỷ tỷ!"

Linh Nga ngửa đầu giả khóc ríu rít một hồi, làm cho Lý Trường Thọ nhức đầu trong nháy mắt.

Giáo phong Nhân Giáo, cũng là không có ai dạy.

...

Ở mặt sau Huyết Hải, ở phụ cận giới tử tiểu không gian bị Lý Trường Thọ dùng Thái Cực Đồ hủy đi, một bóng người mặc áo choàng đen từ từ xuất hiện.

Phía dưới áo choàng, một bàn tay to lớn màu trắng thò ra, điểm ra một đạo vòng xoáy ở bên trong không gian, lại tiện tay gảy nhẹ, rồi thả một hạt sen bọc trong ngọn lửa đỏ và đen vào trong vòng xoáy đó.

"Ha ha." Cười khẽ một tiếng, bóng đen này lặng yên biến mất không thấy gì nữa, phảng phất như hết thảy mọi thứ đều chưa hề phát sinh, không gian không thể lưu lại nửa điểm bóng dáng của hắn.

Đêm qua có gió nhẹ và mưa, cứ say không cần phải lo.

Lúc trời đông tảng sáng, hậu viện miếu Hải Thần chỉ còn chén bàn bừa bộn.

Rời đi trước hết nhất chính là Văn Tịnh đạo nhân, cũng không phải thua trận, mà là lực lượng huyết muỗi tiêu hao hầu như không còn.

Và để để lại ấn tượng tốt cho Đại Pháp Sư, nàng cũng cẩn thận một chút, cũng không thu lấy lực lượng sinh linh của con mèo mướp nhỏ này, sau khi thần thông ngưng tụ thành huyết muỗi tiêu tán, con mèo mướp nhỏ này bình yên vô sự.

Chỉ để lại một chút di chứng, đặc biệt dính Đại Pháp Sư.

Lúc tảng sáng, người thứ hai cáo từ rời đi chính là Khổng Tuyên.

Y nhiều hơn mấy phần tâm sự, lúc gần đi còn quăng cho Lý Trường Thọ một cái ánh mắt ý vị thâm trường.

Lý Trường Thọ đối với chuyện này...coi như chính mình không nhìn thấy.

Việc này có thể trực tiếp lẫn vào sao?

Chủ thể Tu La tràng, chính là Khổng Tuyên, Văn Tịnh đạo nhân, Huyền Đô Đại Pháp Sư, trừ Văn Tịnh đạo nhân am hiểu đánh lén tính kế đập muộn côn, đấu pháp chính diện yếu hơn so với hai người còn lại, người nào là hắn có thể trêu chọc?

Trọng yếu nhất chính là...

Đại Pháp Sư rõ ràng có điểm kháng cự đối với chuyện này.

Lúc Đại Pháp Sư gần đi, nhíu mày suy ngẫm, cẩn thận suy tư, một hồi lâu mới phản ứng lại, tự lẩm bẩm: "Trường Thọ, hẳn là Khổng Tuyên đạo hữu đối với vi huynh, có một chút không phải là ý nghĩ đạo hữu?"

Lý Trường Thọ híp mắt cười nói: "Sư huynh quá lo lắng rồi."

"Vậy là tốt rồi." Đại Pháp Sư nhẹ nhàng thở ra: "Việc này thật sự khó có thể ứng đối, ngủ một mình thoải mái dễ chịu, nếu nhiều thêm một người ở bên cạnh thì không khỏi quá mức câu thúc."

Chương 953. -

Lý Trường Thọ bình tĩnh bổ sung một câu: "Hai vị này đều khuynh tâm không thôi đối với sư huynh, đã sớm không phải là "không phải đạo hữu" đơn giản như vậy."

Đại Pháp Sư lập tức trừng mắt, đi qua đi lại một hồi, thở dài: "Hãy giúp vi huynh xử lý chuyện này!"

Lý Trường Thọ chắp tay: "Việc này liên lụy quá lớn, Văn Tịnh đạo nhân là lão sư điểm danh, Khổng Tuyên đạo hữu lại là cao thủ ít có bên trong thiên địa. Sư huynh hãy nghĩ đi, nếu như có thể hấp dẫn Khổng Tuyên đạo hữu tới, trở thành cao thủ của Nhân Giáo chúng ta...về sau nếu có tình huống cần cao thủ đỉnh cấp tọa trấn, chẳng phải là sẽ không cần sư huynh ra tay?"

Dạy học sinh phù hợp với năng khiếu của họ và thuyết phục người khác theo bản chất.

Đại Pháp Sư cẩn thận ngẫm nghĩ, cười nói: "Cũng là đạo lý như vậy. Không nói đến sự tình đạo lữ, vi huynh sẽ không động ý nghĩ xằng bậy như vậy, nếu Khổng Tuyên đạo hữu có thể gia nhập Nhân Giáo chúng ta, khí vận Đạo Môn cũng có thể càng thêm ngưng thực. Trường Thọ, ngươi hãy nhớ việc này ở trong lòng, tận lực mà làm, vi huynh sẽ trở về Huyền Đô Thành."

Đại Pháp Sư nói xong, lòng bàn tay tuôn ra âm dương nhị khí, vỗ Thái Cực Đồ vào đầu vai Lý Trường Thọ, thân hình nhất chuyển, bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ nhìn như thế nào, Đại Pháp Sư cũng đều có tư thế chạy trối chết.

Bất quá nói cho cùng, vẫn là Đại Pháp Sư tiêu sái, đều cảm thấy Khổng Tuyên, Văn Tịnh đạo nhân phiền phức, không nhúc nhích một chút nào.

Trước khi đi Đại Pháp Sư còn trả Thái Cực Đồ cho chính mình, trong đáy lòng Lý Trường Thọ liền biết, kế tiếp Đại Pháp Sư khẳng định sẽ trốn ở trong Huyền Đô Thành...

Lần sau muốn gặp Đại Pháp Sư, đoán chừng chính là thời điểm nghị sự tại Tử Tiêu Cung.

Lý Trường Thọ tiện tay vẩy ra một đoàn Tam Muội Chân Viêm, cái bàn bát đũa Văn Tịnh đạo nhân và Khổng Tuyên đã chạm qua, đều cháy thành tro tàn.

Đứng ở hậu viện cửa buông tiếng thở dài, bản thể thi triển thổ độn, biến mất không thấy gì nữa tại ven biển Nam Hải.

Nửa ngày sau.

Lý Trường Thọ trở về bên trong Tiểu Quỳnh Phong, đem Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp, Không Gian Xích, Diễm Quang Kỳ, cùng nhau bỏ vào phía trước bảo đồ của Thái Thanh lão gia, bái ba bái.

Phía trên Thái Cực Đồ dâng lên đạo vận yếu ớt, bốn kiện bảo vật bị thu hồi về bên người Thái Thanh Thánh Nhân.

Lý Trường Thọ thấy thế, trong đáy lòng cũng buông xuống một hòn đá.

Xem ra, gần đây sẽ không cần bản thể của hắn ra sân...

Mang theo Linh Nga tạm thời rời khỏi dưới mặt đất, đi ra mặt ngoài Tiểu Quỳnh Phong giải sầu một chút, hít thở không khí. Linh Nga rót trà ngon cho hắn, lấy ra hai đĩa điểm tâm, liền cưỡi mây đi tìm Tửu Vũ Thi chơi đùa.

Lý Trường Thọ ngồi ở bên trong ghế bành, nhẹ nhàng lung lay thân hình, trong tay vuốt vuốt một chiếc "Trường mệnh khóa" màu vàng...

Thông Thiên sư thúc vừa ra tay chính là trọng bảo như vậy, thật sự là như Linh Nga suy nghĩ, là đang ám chỉ chính mình cái gì?

Bảo vật này trước đây đã tự giới thiệu, truyền linh giác ở trong đáy lòng hắn, hóa thành giọng nữ có một chút lạnh: "Ta chính là Xuyên Tâm Tỏa, phụng lệnh lão gia, sau này nghe theo lệnh của ngươi, làm bảo vật thân cận của ngươi."

Lý Trường Thọ bình tĩnh nói tiếng cám ơn, lúc này đang làm quen với uy năng của Xuyên Tâm Tỏa.

Chiếc khóa này...

Lý Trường Thọ cũng không có nhiều ký ức kiếp trước liên quan đến nó, tên tuổi của nó tự nhiên kém xa những bảo vật Tiệt Giáo như Tru Tiên tứ kiếm, Thanh Bình Kiếm, Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Nhưng có thể trực tiếp đối thoại giao lưu cùng với chính mình, đây chính là tiêu chí của trọng bảo.

Khóa này tên là Xuyên Tâm, cũng là sát phạt chi bảo.

Tế bảo vật này lên, có thể dùng làm ám khí, tập sát Đại La thông thường, cũng có thể dùng làm tiên thằng, trong khi buộc chặt đối phương, có thể trói buộc nguyên thần của đối phương, phong cấm tiên lực.

Quả thật là bảo vật đỉnh chóp giết người cướp của, đánh lén gõ côn!

So với phong cách hành sự của Lý Trường Thọ, ngược lại là có một chút khá giống.

Đáng tiếc, trọng bảo như vậy là không thể tùy tiện bôi độc lên, phải bảo trì đầy đủ tôn trọng đối với nó.

"Sau này xin chỉ giáo nhiều hơn." Lý Trường Thọ cười nói một câu, giữ Xuyên Tâm Tỏa trong lòng bàn tay, bắt đầu tế luyện sơ bộ.

Xuyên Tâm Tỏa cũng không kháng cự, cũng đang chủ động thân cận với Lý Trường Thọ, thích ứng với lực lượng nguyên thần của Lý Trường Thọ...

Gió trong rừng lướt nhẹ qua, lá cây vang sào sạt.

Bên ngoài đại trận mây trắng đóa đóa, thỉnh thoảng có thể thấy Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc ngự không bay qua.

Bất tri bất giác, tâm thần của Lý Trường Thọ đã đi lạc một chút, lang thang trên mây, chơi đùa với đàn chim, sau đó khẽ than thở một tiếng, nghĩ đến tương lai ngàn năm sau.

Ngàn năm sau, chính mình phải chăng có thể toàn thân trở ra?

Chuyện này cũng không dám tùy tiện cắm cờ...

Nghỉ ngơi nửa ngày, kế tiếp còn phải trở về Thiên Đình bận rộn, lần này Tây Phương Giáo thắng nhỏ, khí vận có một chút tăng trở lại, chính mình phải nghĩ biện pháp nhanh chóng cho đánh rớt bọn họ.

Còn có hơn tám mươi năm sẽ diễn ra sự tình thương nghị Phong Thần trong Tử Tiêu Cung, vào trước đó, việc chính mình có thể làm còn có rất nhiều.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi toát ra mấy vấn đề...

Địa Tạng đến cùng có phải bị sư phụ Tiếp Dẫn của gã đào hố hay không? Hay là cả tràng bố cục đều nằm bên trong sự khống chế của Tiếp Dẫn Thánh Nhân?

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, phải chăng đã ý thức được Tiệt Giáo và Xiển Giáo tát sẽ có một cuộc chiến?

"Tam Hữu" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắc tới ngày đó, hiển nhiên là nhớ tới tình cũ năm đó, nhưng tình cũ như vậy, có thể có bao nhiêu rơi vào trên người đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ?

Miệng của Thái Ất Chân Nhân, có thể hay không thật sự dẫn phát Đạo Môn nội chiến...

Lý Trường Thọ không tự giác ngáp một cái, bối rối dâng lên, trong đáy lòng lập tức nổi lên một chút báo động, thi triển Không Minh Đạo Tâm nghiệm chứng trái phải, xác định kiếp vận cũng không ảnh hưởng chính mình.

Hẳn là vì nguyên nhân ứng đối Thánh Nhân làm khó dễ trước đó, tâm thần có một chút mệt mỏi.

"Phân chia tâm thần ra các khu vực, nghỉ ngơi xen kẽ một hồi đi. "

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, tiến vào trạng thái chợp mắt, đại trận tại các nơi Tiểu Quỳnh Phong vận sức chờ phát động.

Trong mơ mơ màng màng, Lý Trường Thọ phảng phất như mơ một giấc mộng.

Bên trong mộng cảnh, hắn thấy được một đóa hoa sen màu đỏ máu, đang hấp thu linh khí vẩn đục trong một đoàn sương mù mê mê mang mang.

Hoa sen hiện lên chín cánh, nhưng cánh thứ mười đang chậm rãi ngưng tụ thành.

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ không nổi lên nhiều ý nghĩ lắm, chỉ là "nhìn chăm chú vào" đóa hoa sen này, muốn đọc tin tức của nó, lại thấy hoa mắt, đã thấy đằng sau hoa sen này, hiện ra thân ảnh một lão đạo cao gầy.

Một màn này hiện lên cực nhanh, đóa hoa sen này liền vỡ nát, mộng cảnh của Lý Trường Thọ dần dần tiêu tán.

Đạo vận Thiên Đạo?

Lý Trường Thọ duy trì không minh tâm cảnh, bén nhạy bắt được một vệt đạo vận di chuyển như nước suối, khóe miệng có một chút cong lên.

Chương 954. -

Hắn biết được, đây là Thiên Đạo đang ám chỉ cho chính mình gì đó!

Kết hợp với tin tức trước đây đã nghe được hai lần, có quan hệ tới khả năng Minh Hà lão tổ có còn chưa thật sự chết, một màn này thấy như thế nào, cũng đều là Minh Hà lão tổ có khả năng muốn sống lại trong thời gian gần đây.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, quyết định...

Không chấp nhận ám chỉ như vậy.

Nhìn thấy và phóng đại sự lo lắng trong mộng cảnh, đây là thủ đoạn Thiên Đạo thường dùng.

Nếu Đạo Tổ lão gia muốn nhắc nhở chính mình, chỉ cần trực tiếp ngưng tụ thành mấy chữ là được, 【 khất nợ 】 cùng 【 lần sau cùng trả 】trước đó là tiền lệ.

Lúc này Lý Trường Thọ đã có thể xác định, Thiên Đạo được chia thành ít nhất ba bộ phận.

Thứ nhất là ý chí thiên địa.

Thứ hai là ý chí chúng sinh.

Hai bộ phận này đan xen vào nhau, lấy đại đạo bên trong thiên địa làm cơ sở, ra đời Thiên Đạo giám thị thiên địa, chí công vô tư, vô tình vô tâm, đối đãi với thiên địa vạn vật như nhau, xu thế diễn biến chính là thiên địa ổn định.

Thứ ba là Đạo Tổ Hồng Quân, sau khi bù đắp Thiên Đạo cũng không bị Thiên Đạo hoàn toàn đồng hóa, mặc dù tự thân không có cách nào thoát ly Thiên Đạo, nhưng trái lại là có thể ảnh hưởng Thiên Đạo trên diện rộng.

Kiếp vận đại kiếp, có thể xác định là do bản thân Thiên Đạo diễn biến mà ra, không có liên quan trực tiếp với Đạo Tổ.

Lý Trường Thọ sở dĩ có thể phân biệt rõ ràng như vậy, là bởi vì hắn đã từng trực tiếp tiếp xúc với kiếp vận đại kiếp, dựa vào kiếp vận xử lý Lục Áp đạo nhân.

Mà vào lúc dưỡng thương trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, đoàn bóng đen xuất hiện bên trong đạo tâm của hắn kia, chính là kiếp vận do ý chí Thiên Đạo nguyên bản phát động, chiếu ra hình ảnh cụ thể trong đạo tâm của hắn.

Nó cũng không phải là sinh linh, mà là ý chí của bản thân Thiên Đạo, giám sát hắn không được gây sự, để đại kiếp Phong Thần thuận lợi mở ra.

Trước sau hai lần Đạo Tổ ngưng chữ truyền tin đối với chính mình, đạo vận phát ra, đều tương tự như kiếp vận đại kiếp, nhưng lại có một chút khác biệt.

Cho nên, Lý Trường Thọ có thể kết luận, đây là Thiên Đạo muốn dùng hắn như là pháp bảo người, cố ý vào lúc tâm thần hắn nghỉ ngơi, cho ra cảnh cáo như vậy.

Trực tiếp dùng Tử Tiêu Thần Lôi đánh lên hoa sen đó, chẳng phải sẽ vô cùng gọn gàng ngăn nắp?

Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không đi mạo hiểm, thanh thản ổn định ở nhà tu hành không tốt hơn sao.

Nếu Huyết Hải sinh biến số, lại nhân cơ hội thành lập đoàn cao thủ Tam Giáo Đạo Môn một lần nữa...

Có miệng của Thái Ất Chân Nhân, có đoàn nào không thành lập được?

Nói trở lại, năm đó lại là bộ phận nào của Thiên Đạo, quyết định xoá bỏ Lãng tiền bối?

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tính, lúc này tin tức biết được là quá ít, cũng vô pháp cho ra kết luận.

Hết lần này tới lần khác, đáp án của vấn đề này, lại vô cùng quan trọng đối với hắn...

"Thuỷ Thần? ! Thuỷ Thần!"

Bên tai đột nhiên truyền đến một tràng tiếng hô hoán hưng phấn.

Lý Trường Thọ nhanh chóng thanh tỉnh lại, bỗng nhiên cảm thấy thần thanh khí sảng, hít thở cũng đều thông thuận hơn rất nhiều, cảnh sắc sơn lâm trước mắt càng thêm thoải mái.

Một bộ phận tâm thần chuyển đến Phủ Thủy Thần Thiên Đình, mở ra Đạo Nhân Giấy, liếc nhìn bề ngoài Đạo Nhân Giấy trước gương đồng.

Khuôn mặt gầy gò tóc trắng áo trắng, hiền lành uy nghiêm lão luyện thành thục, tất nhiên là bộ da chuyên dụng của Thuỷ Thần.

Kéo cửa phòng thư phòng, Lý Trường Thọ liền thấy được khuôn mặt tràn đầy hưng phấn của Tần Thiên Trụ, cười nói: "Tần nguyên soái, có chuyện gì sao?" —— trước đây đi đến Địa Phủ một chuyến, Ngọc Đế bệ hạ luận công ban thưởng cho chính hóa thân của y, phẩm cấp trở thành nguyên soái.

Tần Thiên Trụ trừng mắt hít vào một hơi, dùng khí lực lớn nhất của chính mình, truyền âm nói một từ nhẹ nhàng:

"Có!"

Lý Trường Thọ có chút mộng.

Tần Thiên Trụ vỗ vỗ đùi, toét miệng truyền âm nói: "Sư muội ta, sư muội ta mang thai!"

Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng, chắp tay truyền âm: "Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ! Đây là đại hỉ sự!"

"Hắc hắc hắc, ha ha ha ha!" Tần Thiên Trụ lập tức dùng hai tay chống nạnh cười to, ngẩng đầu ưỡn ngực, hổ hổ sinh uy: "Thật sự không dễ, ta và sư muội đều là sinh linh tiên thiên, bây giờ đạo cảnh cũng đều đã không thấp!"

Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái: "Bệ hạ long tinh hổ mãnh, tạo phúc thương sinh, nên có phúc báo như vậy."

Tần Thiên Trụ ở bên cạnh cười to, Lý Trường Thọ ở bên cạnh chúc mừng, tạo thành một bộ hình ảnh có một chút quỷ dị, làm cho các Thiên Binh Thiên Tướng tại Phủ Thủy Thần cũng có một chút mộng.

Không bao lâu, Tần Thiên Trụ liền thu thập tâm tình, cao giọng la lên, thông báo Lý Trường Thọ đi đến Lăng Tiêu bảo điện một chuyến.

Lý Trường Thọ vốn cho rằng Ngọc Đế bệ hạ sẽ nói sự tình thăng cấp thần vị cùng với hắn, không nghĩ tới lại là phong toả Lăng Tiêu bảo điện, uống rượu một phen.

Cuối cùng Ngọc Đế say ngã ở phía trên thềm ngọc, Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể ở bên cạnh giả say.

Kinh nghiệm đời trước nói cho Lý Trường Thọ:

Coi như tửu lượng tốt hơn so với thủ trưởng, vậy cũng không thể biểu hiện ra ngoài, nếu không bị kéo đi uống rượu giúp, hoặc chính là làm cho thủ trưởng ngột ngạt.

Vương Mẫu có bầu vào thời gian điểm này, ngược lại là vừa vặn ăn khớp với hóa thân thất tình lục dục chuyển sinh.

Lý Trường Thọ quả thực muốn lau mồ hôi, nếu không phải hắn tự tay đưa hóa thân thất tình lục dục đầu thai tại phàm trần, thật đúng là sẽ cho rằng trong này có liên hệ gì đó.

Ngọc Đế Vương Mẫu cũng không thông báo việc này đối với bên ngoài, nhưng Thiên Đình cũng có tin tức ngầm lưu truyền, không ít người ghi chép Thiên Đình đều chú ý động tĩnh tại Dao Trì, phàm là nhìn thấy Dao Trì tiên nữ liền đi tới hỏi thăm.

Các bộ trong Thiên Đình đều khá thanh nhàn, đại sự như vậy quả thực đủ ảnh hưởng đến thần kinh của các vị tiên thần.

Thế là, mười tháng sau.

Ở phía Vương Mẫu đương nhiên sẽ không có động tĩnh gì, chu kỳ sinh linh tiên thiên thai nghén dòng dõi, tất nhiên là khác biệt cùng với phàm nhân.

Lý Trường Thọ đến tìm Khổng Tuyên và vị phụ nhân sắp lâm bồn kia, Lý Trường Thọ trực tiếp lấy hình tượng Thuỷ Thần Thiên Đình âm thầm tiến đến chỗ của Khổng Tuyên, ở bên cạnh bảo vệ.

Vô kinh vô hiểm, phụ nhân kia thuận lợi sinh hạ một bé gái.

Khi ấy trời nổi hào quang, điềm lành khắp nơi, những cánh hoa hồng bay khắp thành trì.

Bé gái sau khi ra đời không khóc không nháo, mở cặp mắt to quan sát các nơi, trên cổ tay có đeo một chiếc vòng cỏ, chỉ là vừa mới sinh ra, đã là phấn điêu ngọc trác, lớn hơn không ít so với trẻ sơ sinh bình thường.

Sau khi bà đỡ nhận được phần thưởng và rời đi, Khổng Tuyên liền phái phi cầm cảnh giới Thiên Tiên đến chăm sóc.

Lúc này ký ức, nhân cách của các nàng Tiểu Khổ, đều còn ở trong phong ấn, sẽ không ngừng thức tỉnh theo việc bé gái sinh trưởng, mười sáu năm sau liền có thể khôi phục thành hóa thân thất tình lục dục nguyên bản.

Cỗ đạo thể này là do Nữ Oa nương nương tự tay chế tạo, cho bảy cái nguyên thần thất tình lục dục chỗ dung thân.

Chương 955. -

Trong tương lai, các nàng có thể lựa chọn thay phiên khống chế cỗ đạo thể này, cũng có thể cân bằng lẫn nhau, đồng thời ra tay đấu pháp cùng với người khác, sẽ không có bất luận cảm giác cắt đứt gì.

Không bao lâu, Khổng Tuyên một thân áo trắng, Lý Trường Thọ một thân đạo bào màu xanh, mấy vị tiên tử trang điểm lộng lẫy, tụ tập ở bên giường suy nghĩ một hồi.

Khổng Tuyên nói: "Nếu là hóa thân thất tình lục dục, không bằng liền gọi nàng là Thất Tình Lục Dục đi."

"Không thể." Lý Trường Thọ nói: "Bên trong thất tình lục dục, mỗi hóa thân đều là tương đối độc lập, nếu chỉ dùng một cái tên bao quát bảy người các nàng, ngược lại là không tiện."

Khổng Tuyên cười nói: "Vậy ngươi hãy đặt tên đi."

"Đại Đức Hậu Thổ, tạo phúc chúng sinh, lại là Tổ Vu ôn nhu nhất, hóa thân thất tình lục dục thoát thai từ nàng, càng là dung hợp thất tình lục dục của chúng sinh. Như vậy, gọi nàng là...Thiết Đản Nhi, thấy thế nào?"

Trong phòng lập tức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Bé gái vốn đang cười ngây ngô kia, oa một tiếng liền bật khóc, hai chân đạp loạn một hồi, một cỗ bi thương nhàn nhạt khí tức tràn ra.

Lý Trường Thọ thấy thế cười một tiếng, lạnh nhạt nói: "Lúc này bảy người các ngươi quả nhiên đã tỉnh, đừng có quấy rối, ta đương nhiên sẽ không đặt tính danh cho các ngươi như vậy, bất quá chỉ thử các ngươi một chút. Nơi này là chốn phàm tục, phàm nhân vốn là coi trọng thất tình lục dục, các ngươi ở chỗ này quan sát thật tốt, có việc có thể tùy thời tìm ta hoặc là Khổng Tuyên đạo hữu, muốn đi đâu liền báo cho ta một tiếng, ta tự nhiên sẽ thu xếp cho các ngươi. Nhưng hãy nhớ, nếu như các ngươi dùng thần thông ảnh hưởng đến người khác, tạo thành thảm kịch, ta liền sẽ mang các ngươi rời khỏi thế giới phồn hoa này, mang vào trong núi khổ tu."

Bé gái nhẹ nhàng liếc mắt, ở trong tã lót ngáp một cái, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Lý Trường Thọ mỉm cười, liếc nhìn nhau cùng với Khổng Tuyên, rời khỏi ốc xá nơi đây.

"Đạo hữu, phải làm phiền ngươi nhiều rồi."

"Là ta phải cám ơn ngươi mới đúng." Khổng Tuyên nghiêm mặt nói: "Vô luận là trông nom Thương bộ tộc này, hay là trông nom chuyển thế của hóa thân thân thất tình lục dục, đều là sự tình có thể cải thiện khí vận cho Phượng Tộc ta."

Lý Trường Thọ khoát khoát tay, cười nói: "Người một nhà không cần nói nhiều, ngươi tương giao tâm đầu ý hợp cùng với sư huynh ta, ta tất nhiên là phải dành những chỗ tốt này cho ngươi."

Khổng Tuyên lập tức lộ ra mấy phần nụ cười ôn nhu, sau đó liền khẽ thở dài nói: "Trường Canh có biết, ta đã quyết tâm xác định âm dương, nhưng lúc này còn thiếu một tia khí tức huyền âm tiên thiên làm vật dẫn."

Lý Trường Thọ vội hỏi: "Có thể tìm vật này ở nơi nào?"

"Bên trong Hỗn Độn Hải." Khổng Tuyên nói: "Hoặc là bên trên Thái Âm Tinh."

"Ồ? Thái Âm Tinh?" Lý Trường Thọ suy nghĩ đôi chút, cười nói: "Nếu như thế, ta sẽ đi lên bên trên Thái Âm Tinh một lần, xem phải chăng có thể giúp đỡ đạo hữu."

Khổng Tuyên thoáng có một chút ngượng nghịu, suy đi nghĩ lại, thấp giọng hỏi: "Ngươi có chuyện gì cần ta hỗ trợ làm hay không? Cứ nhận chỗ tốt của ngươi như vậy, trong lòng thật sự khó có thể bình an."

"Ài!" Lý Trường Thọ vung tay áo lên, nhìn phương xa, bao hàm ánh sao, trầm giọng nói: "Không có Huyền Đô sư huynh, liền không có ta hôm nay. Trong đáy lòng ta chỉ mong, Huyền Đô sư huynh có thể an an ổn ổn, có một người có thể xứng đôi làm đạo lữ cùng với hắn, tiêu sái bên ngoài hồng trần, tiêu dao giữa thiên địa. Lúc này ta chỉ có thể xưng hô một tiếng đạo hữu đối với đạo hữu, nhưng ngày khác, ta vẫn muốn xưng hô đạo hữu một tiếng...sư tỷ."

Khổng Tuyên ngẩn ra, cũng đồng dạng ngắm nhìn chân trời, trong mắt tràn đầy an bình, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tỉnh.

Lý Trường Thọ: "..."

Nói chuyện tình cảm hư giả thay cho người khác, đơn giản chính là 【Tình yêu là tia sáng, xanh cho đến khi ngươi hoảng hốt】, hay là 【ta có một cái xẻng, ta có thể đào góc tường 】.

Nói chuyện tình cảm chân thực thay cho người khác, điểm cốt lõi là xoay quanh sư huynh, vẽ ra một tương lai tươi sáng cho Khổng Tuyên – người ngưỡng mộ sư huynh, làm cho trong đáy lòng Khổng Tuyên sinh ra cảm giác chờ mong, sau đó lại cho thấy chính mình sẽ hỗ trợ hết mình để thúc đẩy việc này!

Đây chính là cách Thọ báo ân!

Ừm, sau đó lại nghĩ biện pháp ổn định Văn Tịnh, làm cho Văn Tịnh có thể thành thật kiên định làm việc cho Nhân Giáo, đồng thời cho nàng thêm một chút hy vọng vào tương lai.

Sư huynh, sư đệ chỉ có thể giúp ngươi làm những chuyện vặt vãnh này.

"Chậc chậc..." Trên tường thành Huyền Đô Thành, Huyền Đô Đại Pháp Sư trong lúc ngủ mơ không khỏi trở mình, đưa tay nhéo nhéo cái mũi, tiếp tục thoải mái dễ chịu nằm ngủ.

Khí xám bên trong Hỗn Độn Hải nơi xa chập trùng lên xuống, nhưng những vực ngoại thiên ma, thiên ngoại sinh linh làm cho người ta ghét, lại là không có một chút bóng dáng nào.

...

Tại Huyết Hải, trong một góc không đáng chú ý nào đó, cảnh tượng hiện ra trong mộng của Lý Trường Thọ vào mười tháng trước, chính là đang diễn ra ở đây.

Lúc này huyết liên (hoa sen màu máu) đã ngưng tụ thành mười một cánh, cánh thứ mười hai đã có hình dáng và hư ảnh đại khái, hội tụ oán, hận, ác, sát ý của chúng sinh, ngưng tụ nghiệp chướng khôn cùng.

Sau lưng huyết liên, thân ảnh lão đạo kia đã là vô cùng phai mờ.

Đúng lúc này!

Phiến thiên địa lờ mờ này chợt bị ánh tím chiếu sáng, đạo đạo sấm sét màu tím như sóng cuồng trào đến, đảo mắt liền nuốt hết huyết liên này!

Nhưng sấm sét qua đi, huyết liên bình yên vô sự, chỉ là lão đạo sau lưng huyết liên đã biến mất không thấy gì nữa.

Nghiệp chướng vô biên tích trữ trong Huyết Hải tụ lại một lần nữa, giữa đóa hoa sen nổi lên một ngọn lửa màu trắng nhạt.

Quỷ dị, lại bình yên.

Sau một năm từ khi Thiên Đạo ám chỉ huyết liên hiện ra trong mộng cảnh, Lý Trường Thọ mỗi ngày đều huýt sáo gọi người cầm vũ khí chuẩn bị, nhưng...

Huyết Hải yên lặng, hoàn toàn không có chuyện gì phát sinh.

Địa Phủ khẳng định vẫn là sẽ xảy ra chuyện, nhất là vào sau khi Tây Phương Giáo chiếm tiện nghi, rất có thể sẽ còn bắt đầu từ Địa Phủ, mở ra lỗ hổng.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ thả một cỗ Đạo Nhân Giấy ở trong Phong Đô Thành, ngày bình thường ngụy trang thành một tiểu Phán Quan, thời thời khắc khắc giám sát động tĩnh nơi đây.

Thuận tiện, Lý Trường Thọ vào sau khi Linh Châu Tử tiến vào Thí Đảm Điện bốn mươi chín lần, cũng mang y trở về Thiên Đình.

Tu vi của Linh Châu Tử chưa đạt đến cảnh giới Kim Tiên trường sinh, chiến lực nhục thân tăng lên mặc dù nhanh, nhưng cũng không phát huy được hiệu quả gì.

Vì ổn thoả, để y an tâm "Phát dục" tại Thiên Đình mới tốt.

Chỉ là...

Linh Châu Tử lúc này...

Ánh mặt trời chiếu sáng tiền viện Phủ Thủy Thần, thanh niên đạo sĩ cởi trần, tóc dài, mặc quần tây và xà cạp màu sắt, bị một đám Thiên Tướng bỏ đi chiến giáp, thay đổi thường phục bao quanh.

Nhìn Linh Châu Tử lúc này, mặc dù làn da toàn thân vẫn là trắng bóc, nhưng so với trước khi đến Địa Phủ đã rắn chắc hơn không biết bao nhiêu, đường cong gần như hoàn mỹ, bắp thịt cả người ẩn chứa lực lượng kinh người, toàn thân tản ra khí tức đại trượng phu nồng đậm.

Chương 956. -

Chỉ là mới mở miệng, vẫn là...thanh thúy động lòng người như vậy.

"Mời các vị." Linh Châu Tử dùng tay làm dấu mời, một đám Thiên Tướng xung quanh gầm nhẹ nhào tới.

Bóng người giao thoa, quyền cước bay loạn.

Không bao lâu, từng vị từng vị Thiên Tướng bay lên trời, rơi xuống đất, trong miệng rên không ngừng, hoặc là mũi xanh, hoặc là mặt sưng phù, nghiêm trọng cũng có người xương bị gãy nát.

Đều là tiên nhân, như thế đều tính là vết thương nhỏ, tiên lực quét qua liền có thể phục hồi như cũ.

Linh Châu Tử vỗ vỗ tay, nhìn thương binh đầy đất nhếch miệng cười một tiếng, hạ thủ tất nhiên là có giữ phân tấc.

Không ít Thiên Binh Thiên Tướng trong phủ nhìn một màn này, cũng là tràn đầy cảm khái, trên đỉnh đầu mấy vị Thiên Binh Thiên Tướng phảng phất như toát ra bọt khí màu hồng...

Lúc này, một vị quyền thần bình thường tóc trắng mày trắng lướt đến bên cạnh, nói một tiếng: "Linh Châu Tử, theo ta đi ra ngoài một chuyến."

"Vâng!" Linh Châu Tử định thanh đáp ứng, lập tức lôi ra giáp ngắn màu bạc, hăng hái đi theo phía sau Lý Trường Thọ.

Tại thời điểm này, hiệu quả của chuyến đi đến Địa Phủ đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự trù, thậm chí lúc này còn có một chút...

"Sư thúc, lúc nào Thiên Đình muốn chinh chiến đối với bên ngoài, ta muốn cùng đi thấy chút việc đời!"

"Sư thúc, tình huống bên trong mười tám tầng địa ngục kia là gì? Sư điệt muốn đi vào thấy chút việc đời!"

"Sư thúc hãy nhìn những tiên tử này, một đám tay chân lèo khèo, nếu như có Ma Binh giết tới Thiên Đình, làm sao có thể chống cự? Không bằng sư thúc cũng an bài các nàng đi đến Địa Phủ thấy chút việc đời!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Nói ít, nhìn nhiều." Lý Trường Thọ ngữ trọng tâm trường nói một tiếng: "Đừng có bị Vu Tộc ảnh hưởng quá sâu, bọn họ tu chính là nhục thân, nhưng đại đa số tiên nhân Thiên Đình đi đều là nguyên thần đạo."

Linh Châu Tử nhếch miệng cười một tiếng, gật đầu đáp ứng một tiếng, thành thành thật thật đi theo phía sau Lý Trường Thọ, ưỡn ngực ngẩng đầu, tự thành phong phạm oai hùng.

Mặc dù có một chút ít tì vết, nhưng cũng coi như đã đạt tới yêu cầu của Thái Ất sư huynh.

Đi ra khỏi Phủ Thủy Thần rẽ trái, cưỡi mây ngự không bất quá chỉ chốc lát, liền có thể nhìn thấy một tòa cung điện đang được tu sửa.

Nơi đây chính là nhà mới của Lý Trường Thọ, "Thái Bạch Cung" mà Ngọc Đế hạ ra lệnh cho công tượng Thiên Đình xây dựng.

Lý Trường Thọ đối với chuyện này, kỳ thật không có cảm giác gì, dù sao cũng chỉ là chỗ ngồi của Đạo Nhân Giấy, tráng lệ một chút, đơn sơ một chút cũng không đáng kể.

Hai chữ quyền thế, bất quá chỉ là mây bay ngang qua, hắn tại Thiên Đình bây giờ đã là phía dưới "một cặp", phía trên vạn tiên, hắn có thật sự vui vẻ không?

Vui vẻ.

Rất vui vẻ.

Hơn nữa sự vui vẻ của Thái Bạch Kim Tinh, người khác đều không tưởng tượng nổi.

Linh Châu Tử cười hỏi: "Sư thúc, chúng ta muốn đi đâu?"

"Quảng Hàn Cung." Lý Trường Thọ bình tĩnh nói: "Đi tìm một tia huyền âm khí tiên thiên, làm quà tặng cho một vị đại năng."

Linh Châu Tử có một chút không rõ ràng cho lắm, nhưng cũng không hỏi nhiều, đàng hoàng đi theo phía sau Lý Trường Thọ.

Tiên thức đảo qua, có thể thấy các nơi Thiên Đình đều có hình bóng gương đồng: lực ảnh hưởng của nhãn hiệu "Thuỷ Thần giải trí tương tác" cũng ngày càng tăng cường, loại này phương thức giải trí tương tác này, đã bù đắp đạo tâm trống rỗng cho không ít tiên thần.

Trong hai tháng thời gian này, Lý Trường Thọ đều đang tra tìm huyền âm khí tiên thiên kia rốt cuộc là cái gì, cũng tìm được "Đạo văn" tương quan cất giữ bên trong phiến đá Viễn Cổ tại Thiên Đình.

Đại khái chính là, lúc thiên địa sáng lập, phân chia âm dương, đã từng có thái huyền khí bị Khai Thiên Thần Phủ trảm làm thái huyền âm dương khí, đại bộ phận những thái huyền âm dương khí này tản mát ở bên trong Hỗn Độn Hải, một phần nhỏ bị nhật nguyệt do nhãn cầu Bàn Cổ Thần biến thành hấp dẫn, quy về hai cực âm dương ở giữa thiên địa, cũng chính là ở bên trong tinh hạch của Thái Âm Tinh, Thái Dương Tinh.

Muốn thu thập huyền âm khí tiên thiên như vậy, so với thu thập Thái Dương Chân Viêm còn muốn khó khăn hơn mấy lần.

Khổng Tuyên tu Ngũ Sắc Thần Quang, Ngũ Sắc Thần Quang thoát thai từ tiên thiên ngũ hành khí, nếu muốn không tổn hại uy năng thần thông như vậy, dùng huyền âm khí làm vật dẫn, xác định âm dương tự thân, cũng coi như thỏa đáng.

Vì thuận lợi làm cho phe mình thêm một vị đại lão chủ yếu, Lý Trường Thọ vốn không nguyện lại đi đến Quảng Hàn Cung, cũng chỉ có thể đi một chuyến nữa.

Thân phận của Hằng Nga, quả thực quá đặc thù.

Đi ngang qua Nguyệt Cung, Lý Trường Thọ cũng vào thăm hỏi.

Dù sao thì cũng đã được sắc phong làm tổng giáo tập thường nga, cũng không có đạo lý đi qua cửa mà không vào.

Khuôn mặt thanh tú mỉm cười cởi mở, dáng người cứng rắn của Linh Châu Tử, lập tức hấp dẫn không ít tiên tử ghé mắt.

Nhưng Linh Châu Tử đối với chuyện này chỉ là khẽ nhíu mày, hoài niệm năm tháng chính mình lăn lộn cùng với nhóm vu trên mặt đất tại U Minh Giới.

Lý Trường Thọ bén nhạy bắt được điểm chi tiết nhỏ này, ẩn ẩn có một chút bận tâm.

Hẳn là...

Quá cứng rồi?

"Sư điệt?" Vừa rời khỏi Nguyệt Cung, Lý Trường Thọ liền cười ha hả hỏi: "Ngươi tu hành đến nay, khoảng cách với cảnh giới Kim Tiên cũng đã không xa, có bao giờ nghĩ tới việc tìm một đạo lữ?"

Linh Châu Tử lập tức có một chút đỏ mặt: "Sư thúc, Linh Châu

Tử còn chưa, còn..."

"Ha ha ha!" Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, ngửa đầu cười to, trêu chọc nói: "Đừng có nhăn nhăn nhó nhó như thế, ta và ngươi đều là nam tử, cần phải nói về chuyện này. Linh Châu Tử, ngươi cũng đã gặp qua không ít nữ tiên, có khi nào cảm nhận được vị tiên tử nào đó có một chút đẹp mắt, muốn gặp thêm vài lần?"

"Chuyện này, chuyện này..." Linh Châu Tử ấp a ấp úng một hồi, lại nhíu mày suy ngẫm, trong lúc nhất thời lại không đáp được.

Chơi đùa cùng với nữ tiên, sao có thể đánh thoải mái?

Những tiên tử này tay gầy chân gầy, một quyền xuống, chẳng phải là sẽ ríu rít thổ huyết?

Vừa lúc, Lý Trường Thọ đã cưỡi mây mang theo y đến bên cạnh Nguyệt Quế Thụ, nơi ở của thợ đốn củi Thiên Đình Ngô Cương.

Bên trong tiếng đốn củi khanh khanh, dáng người lúc Ngô Cương vung vẩy đại phủ, đạo vận ẩn chứa trong đó, làm cho Linh Châu Tử hai mắt tỏa ánh sáng, trong đáy lòng kinh thán không thôi.

"Lúc đầu không hiểu chiến pháp, không rõ chân ý nơi đây, bây giờ thấy, mới biết sư thúc nói không sai, đây mới thật sự là cao thủ! Quỹ tích lưỡi búa này, đối với vận dụng lực đạo, lực phát ra lòng bàn chân nở rộ tại lưỡi búa, không có một tơ một hào lãng phí. Hảo búa, hảo búa! "

Linh Châu Tử xem nhập thần, không phát giác được một chút nào gương mặt già nua của quyền thần Thiên Đình bình thường bên cạnh nào đó đang dần dần biến thành màu đen.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ gần như nổi lên sóng to gió lớn!

Chuyện này!

Uy lực chiến pháp của Vu Tộc lớn như vậy sao? Có thể bẻ cong đến như thế?

Chương 957. -

Đây chính là Na Tra sau này, đại thần Tam Đàn Hải Hội, tiểu tướng Thiên Đình tương lai xếp hạng trước năm trên Chiến Tướng Bảng, "là anh ấy, là anh ấy, chính là anh ấy " – tiểu anh hùng được lưu truyền bởi những câu ca dao phàm tục!

Không, không thể đưa ra kết luận nhanh chóng như vậy.

"Khục!" Lý Trường Thọ định tiếng nói: "Linh Châu Tử, ngươi lại chờ ở chỗ này, ta đi nói chuyện cùng với vị tiền bối này một chút."

Nói xong liền một mình cưỡi mây tiến về phía trước, bí mật quan sát phản ứng của Linh Châu Tử, thình lình phát hiện ra...

Linh Châu Tử vẫn là hai mắt sáng lên nhìn chăm chú vào bóng lưng to lớn mạnh mẽ của Ngô Cương, hô hấp cũng bắt đầu có một chút mất cân bằng, toàn bộ huyết khí vận chuyển cũng đều nhanh hơn ba phần so với trước đây!

Lý Trường Thọ: "…"

Sợ, liền thực sự sợ.

Cũng không phải sợ âm dương ngữ đại sư nào đó dùng nước bọt phun chính mình, thuần túy là bởi vì chính mình giống như đã dạy hư mất tiểu Na Tra tương lai...

Hồng Hoang này mặc dù hung hiểm, nhưng cũng không thể biến thành...biến thành...

Cũng không đúng, giống như từ lúc Triệu đại gia bắt đầu nằm xuống, Hồng Hoang này cùng với bên trong tưởng tượng của chính mình liền có một chút không giống.

Mà thôi, trước tiên xác định là không phải, lại nói dù như thế nào, nếu như Linh Châu Tử thật đi lệch đường, vậy thì phải tận lực can thiệp, cố gắng trị liệu, nếu thực sự không được chỉ có thể cấp cho sự tôn trọng, chúc phúc từ phía xa xa.

Vu Tộc, rốt cuộc là có tập tục như thế nào!

...

"Huyền âm khí?" Ngô Cương chống đại phủ, mu bàn tay xoa xoa mồ hôi nóng trên trán, tiếp nhận tiên nhưỡng Lý Trường Thọ đưa tới uống một hớp, cười nói: "Ngươi tìm thứ đồ chơi này để làm gì? Ở chỗ của điện hạ hẳn là có rất nhiều, tìm nàng hỏi là được. Trước đó ta đã đi đến tinh hạch Thái Âm Tinh thu thập rất nhiều, cũng không biết điện hạ dùng để làm gì."

"Ồ?" Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới việc này lại dễ dàng như vậy, nhanh chóng ôm quyền nói tạ ơn, trò chuyện đại sự gần đây cùng với Ngô Cương.

Ngô Cương cau mày nói: "Hương hỏa thần quốc? Đây không phải là bóp chết thiên tính Nhân Tộc? Nếu động chút tay chân bên trong kinh văn, chẳng phải sẽ làm cho Nhân Tộc bên trong một toà đại thiên thế giới, tất cả đều sẽ hóa thành cái xác không hồn?"

"Còn chưa tới tình trạng như vậy!" Lý Trường Thọ nói: "Theo ta điều tra, Tây Phương Giáo lúc này vẫn còn đang ở giai đoạn hấp thu niệm lực chúng sinh, ngưng tụ hương hỏa công đức. Trước đây tranh chấp cùng với Tây Phương Giáo, phía Đạo Môn cũng ăn một chút thiệt thòi nhỏ, làm cho khí vận Tây Phương Giáo hơi vững chắc một chút, lúc này vãn bối cũng đang rầu rĩ nên hóa giải nguy hiểm hương hỏa thần quốc như thế nào. Tiền bối có thượng sách nào không?"

"Thế nhân nhiều ngu muội, đối phương đã là chiếm được tiên cơ." Ngô Cương trầm ngâm một hồi: "Việc này vẫn là phải nhanh chóng giải quyết, có một chút tử thương cũng không thể tránh được, không thể co vòi."

Lý Trường Thọ khiêm tốn cầu ổn, lại hỏi: "Tại Thượng Cổ, không biết có tình huống như vậy không?"

Ngô Cương nói: "Lúc Thượng Cổ, ba ngàn thế giới rất cằn cỗi, vì để cho Nhân Tộc không đến mức bị diệt tuyệt ở bên trong Vu Yêu đại chiến, chúng ta âm thầm đưa rất nhiều bộ lạc Nhân Tộc đến từng toà đại thiên thế giới có thể ở lại..."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười một tiếng, chẳng trách bây giờ ba ngàn thế giới um tùm như thế, nguyên lai còn có Nhân Hoàng Thượng Cổ thao tác sau lưng.

Nhưng không thể không nói, đây đúng là một nước cờ hay.

Thương lượng nửa ngày cùng với Ngô Cương, cũng không đưa ra được diệu kế ứng đối với hương hỏa thần quốc gì.

Nhận biết của thế nhân khác biệt, học thức khác biệt, lý giải đối với thiên địa, đối với sinh linh cũng không giống nhau, muốn thay đổi cục diện hương hỏa thần quốc như vậy từ trên căn bản, vẫn là phải ra tay từ Tây Phương Giáo thành lập hương hỏa thần quốc.

Lý Trường Thọ cũng nói đến sự tình chính mình đang tổ kiến thế lực tiên đạo phản phương tây.

Ngô Cương lời là việc này có thể làm, nhưng không quên dặn dò: "Nếu bên trong ba ngàn thế giới đại chiến với nhau, hẳn là cục diện sinh linh đồ thán. Hiện nay ở bên trong thiên địa, yêu, nhân, vu cũng không phải là địch, mà địch chính là tiên nhân. Ngươi là Thuỷ Thần Thiên Đình, là người có thể ảnh hưởng đến Tam Giới chân chính bây giờ, hi vọng ngươi đừng có quên sơ tâm, tiến hành cân bằng quan hệ giữa tiên nhân. Làm tiên đừng quên cội nguồn Nhân Tộc, vừa có thể làm cho Nhân Tộc trưởng thịnh không suy, vừa không để các chủng tộc khác thay thế."

Lý Trường Thọ sau khi nghe xong trầm tư một hồi, vái chào đối với Ngô Cương, trịnh trọng đáp ứng.

Thành tiên đừng quên cội nguồn Nhân Tộc.

Đại khái, là lời dạy bảo chỉ có cao thủ Nhân Tộc Thượng Cổ trải qua năm tháng như vậy mới có thể cho ra.

Tiếng đốn củi khanh khanh lại vang lên, Lý Trường Thọ cưỡi mây tụ hợp cùng với Linh Châu Tử, cười hỏi: "Vừa rồi ta cùng với Ngô Cương tiền bối nói chuyện phiếm, ngươi có nghe được không?"

Linh Châu Tử nháy mắt mấy cái, xấu hổ vái chào: "Sư thúc chớ trách, Linh Châu Tử vừa mới rồi chỉ lo xem động tác của Ngô Cương tiền bối, cũng không cẩn thận lắng nghe..."

Lý Trường Thọ: "..."

Luôn cảm thấy trên đỉnh đầu chính mình viết chữ nguy, Thái Ất Chân Nhân đang xách theo Cửu Long Thần Hỏa Tráo trên đường chạy tới.

Không thể sợ, còn chưa thể xác định.

Lý Trường Thọ hít vào một hơi thật sâu, để cho nụ cười của chính mình tràn đầy từ ái quan tâm của trưởng giả, ấm giọng nói: "Tới tới, theo ta đi vào bên trong Quảng Hàn Cung."

Linh Châu Tử hơi chớp mắt, đi theo Lý Trường Thọ đến phía trước cửa Quảng Hàn Cung.

Lý Trường Thọ lấy ra tấm mặt gương đồng trong ngực, nhưng do dự một chút, lại cất gương đồng trở về, bảo Linh Châu Tử tiến về phía trước kêu cửa.

Linh Châu Tử bước lên trên bậc bạch ngọc, đưa tay vừa muốn gõ cửa, đại môn Quảng Hàn Cung lại bị người kéo ra từ bên trong, một thiếu nữ linh hoạt đi ra, tò mò nhìn bên ngoài.

Trong một cái chớp mắt kia, bốn mắt đụng vào nhau.

Bên trái là nam tử thanh tú anh lãng trẻ tuổi, một thân giáp lưới màu bạc, con mắt uẩn tinh hải, mặt mày mang cười, đúng như thiếu niên lang trong mộng thiếu nữ, làm cho người ta phải tấu lên một khúc ca điêu đứng, nao nao, nguyện đau khổ chờ đợi.

Phía bên phải là thiếu nữ khuôn mặt xinh đẹp, trên đầu mang theo trang sức tai thỏ, khuôn mặt đáng yêu động lòng người, mắt to uẩn hết tươi đẹp, một đôi bắp chân thon dài tinh tế có một chút "có lực", vào giờ phút này nhìn thấy Linh Châu Tử, cũng không khỏi nhìn ngây người.

Từ thị giác của Lý Trường Thọ mà nói, lúc này hai người bốn mắt đụng vào nhau, vừa vặn phù hợp với con đường tâm hoa nở rộ.

Thiếu nữ thỏ ngọc đã là gương mặt xinh đẹp ửng hồng, hô hấp cũng đều trở nên vô cùng yếu ớt...

Mà Linh Châu Tử...

Mặt không chút thay đổi nói: "Thuỷ Thần Thiên Đình tới chơi."

Lạnh lùng, lại bình tĩnh.

Thiếu nữ thỏ ngọc đột nhiên run rẩy, nhón chân thấy được thân ảnh Lý Trường Thọ, bá một tiếng liền nhảy xa thẳng tắp, trong miệng hô hào: "Chủ nhân, Thuỷ Thần đánh tới cửa rồi!"

Chương 958. -

Linh Châu Tử nhướng mày, nghiêng người chờ Lý Trường Thọ tiến về phía trước, còn có một chút bất mãn thầm nói: "Thật sự không có cấp bậc lễ nghĩa, cũng không biết hành lễ đối với sư thúc ngài rồi lại đi vào."

Lý Trường Thọ cố gắng duy trì ý cười, hỏi: "Linh Châu Tử, ngươi thành thật trả lời sư thúc, lần đầu tiên ngươi nhìn thấy thiếu nữ này, ý nghĩ toát ra trong đáy lòng là cái gì?"

Linh Châu Tử cẩn thận suy tư, mặt có một chút đỏ lên.

Lý Trường Thọ: Hẳn là...

Linh Châu Tử nói: "Thân thể này nhỏ yếu như thế, ta đánh một quyền xuống, cũng không biết nàng có thể thổ huyết hay không."

"Khục!" Lý Trường Thọ suýt nữa tắt thở, tự hủy cỗ Đạo Nhân Giấy này.

Quăng cho Linh Châu Tử một cái ánh mắt, ấm áp Lý Trường Thọ cúi đầu cất bước đi vào Quảng Hàn Cung, trong đáy lòng vẫn có một chút không cam tâm.

Lúc gặp mặt cùng với Hằng Nga, Lý Trường Thọ cũng đều quan sát phản ứng của Linh Châu Tử.

Hằng Nga đẹp tuyệt nhân gian, lúc này cũng là bản thể đi ra ngoài gặp nhau, ăn mặc một phen tỉ mỉ, vừa mới hiện thân liền làm bách hoa cùng nở ra, làm Quảng Hàn Cung tăng thêm ba phần sắc đẹp.

Dù là đạo tâm của Lý Trường Thọ kiên cố, có một loạt pháp khí Bách Mỹ Lão trấn áp, vẫn có khoảng chừng ba phần ngàn lay động.

Linh Châu Tử...

Rất bình tĩnh, bình tĩnh ngoài dự liệu, vô luận là nhìn thẳng Hằng Nga, hay là được Lý Trường Thọ chính thức giới thiệu, hành lễ cùng với Hằng Nga, đều là vô cùng bình tĩnh.

Có phần làm cho mặt của sư thúc hắn dài hơn.

Nhưng trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại lo lắng sâu hơn một chút...

Thế là, Lý Trường Thọ cùng với Hằng Nga hàn huyên vài câu, liền mời Hằng Nga phái thỏ ngọc, mang Linh Châu Tử dạo chơi khắp nơi bên trong Quảng Hàn Cung, bí mật quan sát biểu hiện của Linh Châu Tử.

Hằng Nga tự nhiên là tiên tử không tầm thường, truyền âm hỏi: "Thuỷ Thần đại nhân đây là thế nào? Thế nhưng là đang lo lắng cho vị sư điệt này?"

"Không sai." Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nói thẳng: "Lần này đến đây là có chuyện muốn nhờ, cũng chưa hoàn thành lời hứa trước đây với tiên tử."

Hằng Nga nở nụ cười khẽ, nói: "Chuyện này rất khó khăn, ngài có thể nhớ rõ đã làm cho ta vô cùng vui vẻ, có việc gì Thuỷ Thần ngài cứ phân phó là được."

Lý Trường Thọ nói: "Ta cần một tia huyền âm khí, nghe Ngô Cương tiền bối nói ở chỗ tiên tử có một chút hàng tồn?"

"Ừm?" Hằng Nga nháy mắt mấy cái, gương mặt xinh đẹp không hiểu sao đỏ lên, lấy ra một túi bảo nang ở bên trong tay áo, lại mở bảo nang ra, đầu ngón tay quấy ở trong đó một hồi, lấy ra một chiếc hộp vuông tinh mỹ, đưa cho Lý Trường Thọ.

"Đều, đều ở nơi này." Lý Trường Thọ có một chút không hiểu, cẩn thận cảm ứng một chút, cái trán treo đầy vạch đen.

Son phấn?

Huyền âm khí hỗn tạp với son phấn của nữ tử?

Lý Trường Thọ vội hỏi: "Thứ này còn có thể dùng sao?"

"Đương nhiên!" Hằng Nga nói đến thứ này không khỏi tinh thần phấn chấn: "Bảo vật âm khí đều rất có ích đối với nữ tử, huyền âm khí cũng là như vậy, làn da của ta hiện tại rất mịn màng và đàn hồi, chính là bởi vì dùng loại son phấn bí chế này! Trong này còn có Huyền Thiên Cực Âm Ngọc, Cửu Âm Chân Linh Băng và các bảo tài cực phẩm nghiền thành bột phấn, lại dùng nước Dương Tuyền chín vạn năm tiến hành điều hòa, cuối cùng khu trừ dương khí, chỉ để lại tinh hoa âm khí, có hiệu quả dưỡng da dưỡng ẩm cực...tốt...chuyện này, ngài đừng có nhìn ta như vậy...đây là bởi vì, danh xưng mỹ nhân đệ nhất Tam Giới cũng không biết là kẻ không hiểu chuyện nào nói ra, làm cho người ta có áp lực rất lớn."

Lý Trường Thọ: "..."

Không hổ là đệ tử của Lãng tiền bối, cảm giác mang đến cho hắn quả nhiên rất thân thiết, cực kỳ giống nhân viên chào hàng đời trước.

Đúng lúc này!

"A ——" Ở chỗ sâu Quảng Hàn Cung đột nhiên truyền đến một tiếng rít lên, Lý Trường Thọ cùng với Hằng Nga liếc nhìn nhau, liền nghe vù vù hai tiếng, hai người gần như đồng thời biến mất ở ban công bên hồ.

Lý Trường Thọ dùng là độn pháp sở trường, nhìn như là cùng với Hằng Nga đồng thời xuất hiện tại một góc Quảng Hàn Cung nào đó, nhưng trên thực tế lại chậm hơn một chút so với Hằng Nga.

Nhìn phía trước, thiếu nữ thỏ ngọc ngồi sụp xuống đất, hoa dung thất sắc.

Linh Châu Tử xé toạc áo giáp nửa người trên, nổi giận gầm lên một tiếng "đại uy thiên long", đấm ra một quyền, đập vỡ đầu của con trăn mọc mào gà khổng lồ.

"Ài..." Hằng Nga muốn ngăn trở, lại có một chút không kịp.

Lý Trường Thọ buồn bực nói: "Nuôi rắn ở nơi này làm gì?"

Gương mặt xinh đẹp của Hằng Nga hơi phiếm hồng, có phần ngượng ngùng, chớp mắt mấy cái đối với Lý Trường Thọ, tất nhiên là...vì để làm đẹp.

Cũng may...

Vào lúc gặp được tình hình nguy cấp, Linh Châu Tử có thể không cần nghĩ ngợi đứng ra, đứng ở trước người thiếu nữ thỏ ngọc, đây cũng là có một chút đảm đương.

Vấn đề khác, vẫn cần phải tiếp tục quan sát, tận lực can thiệp, nếu thực sự không được cũng chỉ có thể cấp cho sự tôn trọng.

Ở chỗ cửa lớn Quảng Hàn Cung, đạo đạo tiên thức thăm dò vào bên trong.

Lý Trường Thọ mang theo Linh Châu Tử cất bước mà ra, người trước tóc trắng mày trắng, mặt mang ý cười hiền lành, người sau thay đổi một thân đạo bào màu xanh, ngẩng đầu ưỡn ngực đi theo phía sau sư thúc nhà mình.

Không ít Thiên Tướng, tiên thần, nhóm tiên tử vụng trộm dò xét nơi đây, lần lượt phát hiện ra điểm mấu chốt —— người trẻ tuổi này, làm sao lại thay quần áo rồi?

"Cung tiễn Thuỷ Thần đại nhân."

Tiếng nói dịu dàng của Hằng Nga bay ra từ trong đại trận, nàng mang theo thiếu nữ thỏ ngọc đứng ở bên ngoài cửa cung, bên trong tường ánh sáng trận pháp, hai tay chắp ở trước người, nhẹ nhàng thi lễ đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ quay người đáp lễ, cất cao giọng nói: "Ngày hôm nay đa tạ Tinh Quân tương trợ, nếu như Tinh Quân rảnh rỗi, hãy đi đến Phủ Thủy Thần ngồi chơi một chút. Sư điệt nhà ta và thị nữ của Tinh Quân có một chút tương đồng, vị thỏ ngọc tiên tử này nếu rảnh rỗi, cũng có thể tùy thời đến Phủ Thủy Thần ngồi chơi."

Thỏ ngọc rõ ràng run rẩy, cúi đầu không dám nhìn dung mạo của Thuỷ Thần.

Hằng Nga ôn nhu nói: "Đa tạ lời mời của Thuỷ Thần."

Cũng không nói thêm lời gì.

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng vung vẩy phất trần, dưới chân sinh ra một đóa mây trắng, mang theo Linh Châu Tử bay ra bên ngoài Thái Âm Tinh.

Không biết là có lòng hay là vô tình, Hằng Nga đứng yên ở trước đại môn Quảng Hàn Cung một hồi lâu, hai mắt có một chút xuất thần...

Mà một màn này bị chúng tiên thần Thiên Đình nhìn thấy, chủ đề bắt đầu lệch lạc.

"Hằng Nga tiên tử thật đẹp. Dường như có một chút ý nghĩ không tầm thường đối với Thuỷ Thần, sau khi đưa tiễn Thuỷ Thần, đứng yên một hồi lâu ở phía trước cửa cung Quảng Hàn Cung."

"Tư thái của Hằng Nga tiên tử, thật sự không hổ là mỹ nhân đệ nhất Tam Giới! Tám thành là đã khuynh tâm đối với Thuỷ Thần, vậy cũng là một đoạn duyên tốt đẹp."

"Cái gì? Thuỷ Thần cùng với Hằng Nga tiên tử đã tốt hơn rồi? Sau khi tiến vào bên trong Quảng Hàn Cung rồi trở ra, quần áo cũng đều thay đổi?"

Chương 959. -

Lý Trường Thọ còn chưa cưỡi mây trở lại Phủ Thủy Thần, các nơi Thiên Đình đều đã truyền khắp việc này, đủ loại phiên bản.

Thậm chí đã có người ghi chép Thiên Đình, bắt đầu thảo luận việc này ở bên trong gương đồng trực tiếp của chính mình, đưa tới không ít sự chú ý...

Biện Trang thân là người ghi chép Thiên Đình nổi tiếng, vô cùng linh thông về phương diện tin tức.

Lý Trường Thọ còn chưa có trở về Phủ Thuỷ Thần, Biện Trang đã nghe thấy vài lời đồn đại, ngửa đầu thở dài tại bờ Thiên Hà, yên lặng rơi lệ.

Ngao Ất hôm qua mới trở về Thiên Đình từ Long Cung, tâm trạng rất tốt, sau khi phân vân, đã phá lệ quan tâm Biện Trang một chút.

"Làm sao vậy?"

Sự suy sụp của nam nhân trưởng thành có lẽ chỉ xảy ra trong tích tắc.

Biện Trang đột nhiên gào khóc, quay đầu nhìn Ngao Ất, nước mắt trào ra từ lỗ mũi.

"Ta! Thuỷ Thần đại nhân! Hằng Nga tiên tử!"

"Ừm?" Ngao Ất trước đây vẫn luôn chuyên chú vào tu hành, lập tức đầu đầy dấu chấm hỏi.

"Ta thua..." Biện Trang xoa xoa nước mắt, bờ môi run rẩy:

"Đoạn nhân duyên của ta đã chấm dứt, chung quy là bại bởi quyền thế, địa vị và danh vọng! Tất cả mọi thứ của ta hiện tại là do Thuỷ Thần đại nhân cho, ta tóm lại là không có khả năng vong ân phụ nghĩa, tranh phương tâm của Hằng Nga tiên tử cùng với Thuỷ Thần đại nhân! Phần cảm tình này mặc dù còn chưa có phát sinh, nhưng ta đã sầu triền miên ở trong đáy lòng, ta...rút lui!"

Cả người Ngao Ất bị vạch đen thôn phệ, khóe miệng co quắp một trận.

"Có bệnh!"

"Đúng, ta mắc chứng bệnh tương tư không chữa được." Biện Trang chán nản thở dài, thấp giọng nói: "Từ xưa đã đa tình không hối hận!"

Ngao Ất đưa mắt nhìn về phía bên cạnh, bình tĩnh ngắt lời Biện Trang, lạnh nhạt nói: "Giáo Chủ ca ca trước đây nói với ta, giống như cố ý đề bạt ngươi làm phó giáo tập ba trăm thường nga."

Biện Trang chấn động tinh thần, đưa tay lau mặt, hai mắt bắn ra ánh sáng: "Thật hay giả?"

Ngao Ất: "..."

Long Trảo Thủ • chân chính!

Phi Long Tại Thiên!

Biện Trang hét lên rồi hóa thành điểm đen nơi chân trời, bay một hồi rồi mới rơi xuống hạ lưu sông Thiên Hà, phần lưng nổi lên trên, dần dần trôi xa...

Ngao Ất ngẫm nghĩ, lấy ra một tấm gương đồng, thu thập một số tin đồn liên quan và kịp thời gửi chúng đến Phủ Thủy Thần.

Lý Trường Thọ nghe nói về việc này, lại nhếch miệng mỉm cười.

Đã sớm nằm trong dự liệu.

Hắn vốn là muốn dùng bia Thiên Đế "phá vỡ lời đồn" trước đây kia, để chứng minh mình trong sạch.

Nhưng lại cân nhắc đến, loại sự tình này là càng tô càng đen, đè ép vấn đề mặt ngoài, ngược lại sẽ bị xem như là chính mình ngầm thừa nhận việc này.

Lời đồn đại như vậy bay một hồi cũng không sao, chính mình bất quá chỉ là Đạo Nhân Giấy tại Thiên Đình, còn có thể làm chuyện gì?

Sau đó không đi đến Quảng Hàn Cung nữa, lưu ngôn phỉ ngữ sẽ tự sụp đổ.

Hơn nữa, lợi dụng làn sóng tin đồn này, hắn có thể dựng lên chiêu bài thứ hai cho Thiên Đình —— mỹ nhân đệ nhất Tam Giới.

Kế hoạch siêu cấp Thiên Binh có tác dụng vô cùng rõ rệt, Hữu Cầm Huyền Nhã nổi tiếng, Thiên Đình quật khởi, một nhóm lại một nhóm tán tiên gia nhập vào hàng ngũ Thiên Binh Thiên Tướng Thiên Đình.

Thậm chí, gần đây còn có kế hoạch nâng yêu cầu tối thiểu của Thiên Binh, từ cảnh giới Nguyên Tiên sơ kỳ tăng lên tới trung kỳ...

Mặc dù, lúc này Thiên Đình vẫn như cũ chỉ là " thế thứ tư lực tại Hồng Hoang ", thực lực tổng thể xếp ở phía sau Đạo Môn, Tây Phương Giáo, tiên tông Trung Thần Châu, nhưng danh tiếng Thiên Đình, đã là truyền khắp Hồng Hoang thiên địa.

Tiếp theo, tranh đoạt ba ngàn thế giới cùng với Tây Phương Giáo, lực ảnh hưởng của Thiên Đình ở bên trong ba ngàn thế giới cũng có thể tăng thêm một bước.

Lý Trường Thọ đứng ở góc độ bên ngoài thiên địa, xem xét quỹ tích Thiên Đình đại hưng, từ đó cũng rút ra rất nhiều hiểu biết.

Thiên Đình quật khởi, không thể chỉ vẻn vẹn dựa vào đại kiếp Phong Thần, còn phải dựa vào hoàn thiện chế độ nội bộ Thiên Đình, tăng cường uy vọng đối với bên ngoài, chiêu nạp, tổ kiến Thiên Binh Thiên Tướng, sự tán thành của vạn linh...

Đây đều là cơ sở đại hưng.

Lý Trường Thọ trở thành trợ lực trong quá trình này, không chỉ đạt được chỗ tốt, mà còn giúp Thiên Đạo, Thiên Đình làm rất nhiều chuyện...

【 Người kia đã trở thành một vòng không thể thiếu trong sự diễn biến của Thiên Đạo】

Đột nhiên lại nghĩ tới lời này của Nữ Oa nương nương, Lý Trường Thọ không khỏi ngẩn ra, liên tưởng đến sự tình chính mình bị trừ công đức hai lần, trong đáy lòng lại không khỏi nhiều thêm một chút bất an.

Thiên Đạo này, sẽ không thật sự tá ma giết lừa đó chứ? (*) Tá ma giết lừa (lợi dụng việc xay (lúa) để giết lừa. cối xay xưa có đòn dài cho người hoặc ngựa, lừa kéo/đẩy xay)

Vẫn phải suy nghĩ thêm vài con đường lui, mấy con đường lui hiện tại, rõ ràng là không đủ ổn thỏa.

Trong thư phòng Phủ Thủy Thần, Lý Trường Thọ mở ra một cỗ Đạo Nhân Giấy bộ dáng Thiên Tướng, đem hộp son phấn theo đủ các loại ý nghĩa mà nói đều là vô cùng trân quý kia, đưa đến chỗ của Khổng Tuyên...

Lý Trường Thọ tốt xấu cũng coi như tiểu cao thủ luyện đan nhất đạo, ở bên trong son phấn này phân biệt ra được đông đảo bảo tài.

Tính toán giá trị của hộp son phấn này, miễn cưỡng tương đương với hai viên cửu chuyển kim đan, cũng không có gì lớn...

Nữ tiên phá của này!

Lớn lên đẹp như vậy còn không hài lòng!

Tại sao không hầm mười đại linh căn tiên thiên thành món canh làm đẹp!?

Lý Trường Thọ thầm nói vài tiếng thật đáng sợ, cỗ Đạo Nhân Giấy này ngồi ở bên trong ghế bành chậm rãi nhắm hai mắt lại, tâm thần chuyển đến nơi khác.

Nửa ngày sau, ở bên ngoài thành quách lớn nhất của Thương bộ lạc, sâu trong rừng cây.

Lý Trường Thọ giao hộp son phấn này cho Khổng Tuyên, Khổng Tuyên nói một tiếng cám ơn, sau đó liền bắt đầu bế quan.

Quá trình nàng xác định âm dương, dự tính cần ba mươi sáu năm...

"Lần này ta bế quan cũng không phải là ngộ đạo, lúc bế quan cũng sẽ phân tâm trông nom nơi đây, ngươi không cần phải lo lắng. Vô luận là Thương bộ lạc, hay là hóa thân thất tình lục dục, ta đương nhiên sẽ không để cho bọn họ hao tổn." Khổng Tuyên dứt lời, lại hỏi: "Đã nghĩ được tên cho hoá thân thất tình lục dục chưa?"

"Đợi nàng biết nói chuyện, hãy để cho các nàng tự đặt tên." Lý Trường Thọ lắc đầu, cười nói: "Bảy cái hồn phách bảy cái tính cách, chúng ta đặt tên như thế nào, sẽ luôn có người không hài lòng."

Khổng Tuyên cười khẽ, ánh mắt thoáng có một chút phức tạp.

Dù sao thì lần bế quan này liền phải định ra âm dương, bản thân chuyển biến, đường xá sau này như thế nào, đều tràn đầy bất ngờ.

Lý Trường Thọ nói: "Lão sư từng nói, trong số mạng của ngươi có một kiếp nạn, đến lúc đó sư huynh và ta sẽ giúp ngươi vượt qua kiếp nạn, sau đó lại vào Nhân Giáo."

Trong mắt Khổng Tuyên chớp động quang mang, chắp tay một cái đối với Lý Trường Thọ, quay người liền muốn rời đi.

Nhưng nàng vừa mới quay người, lại dừng lại bước chân, quay đầu nói: "Còn có một chuyện, Tam đệ của ta chính là Kim Sí Đại Bàng, gần như tiến vào Hồng Hoang cùng với ta. Tính tình của gã có một chút bất thường, không khác ta lắm vào trước khi ta gặp được Đại Pháp Sư. Mấy ngày trước đây gã đến tìm ta, khuyên ta quy thuận Tây Phương Giáo...nếu gã ra tay với ngươi, không cần nể tình ta, giết cũng không sao."

Chương 960. -

Nói xong, Khổng Tuyên không đợi Lý Trường Thọ trả lời, phóng ra hai bước về phía trước, thân hình biến mất ở bên trong một mảnh sương mù năm màu.

Kim Sí Đại Bàng?

Lý Trường Thọ cũng coi như quen thuộc với cái tên này, Tam đệ của Khổng Tuyên, là Vũ Dực Tiên bên trong đại kiếp Phong Thần, không nghĩ tới đã sớm thuộc về Tây Phương Giáo, còn tới khuyên Khổng Tuyên đến cậy nhờ phương tây.

Quả nhiên, sau khi phương tây lập được trụ cột khí vận Địa Tạng, lòng gây sự đã bắt đầu manh động.

Nơi nào là bước kế tiếp có khả năng nhất mà Tây Phương Giáo nhằm vào?

Ở bên trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ suy tư một hồi, nâng bút viết xuống mấy cái lựa chọn, sau đó gạch bỏ từng lựa chọn, để lại một lựa chọn —— 【Lần đầu tiên thế lực tiên đạo phản phương tây hội họp 】.

Lúc này xem ra, không khỏi có một trận chiến.

"Sư huynh!" Linh Nga khẽ gọi một tiếng, nhảy tới bên cạnh, cúi đầu nhìn những dòng chữ trên bàn sách.

"Đang rầu rĩ việc này sao?"

"Ừm." Lý Trường Thọ buông xuống bút lông tự chế, vừa định đưa tay xoa xoa mi tâm, hai bàn tay nhỏ bé lạnh như băng đã xông tới, nhẹ nhàng xoa bóp.

Linh Nga nhỏ giọng nói: "Là đang lo lắng Tây Phương Giáo quấy rối sao?"

"Vô luận tính như thế nào cũng đều tránh không khỏi." Lý Trường Thọ nói: "Lần trước cùng với Lữ Nhạc sư huynh dùng độc diệt một nhóm côn đồ của bọn họ, lần này bọn họ gây sự, đoán chừng là sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào."

"Chúng ta thiết kế nơi hội họp phức tạp một chút thì sao?" Linh Nga nhỏ giọng đưa ra đề nghị: "Ví dụ như, ban đầu chúng ta chỉ định một chỗ địa điểm tụ tập, vài người tới lại thay đổi một chỗ địa điểm khác, lập lại mấy lần như vậy..."

"Không thể được!" Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Trước không nói cử động như vậy sẽ hủy hoại uy tín tiên minh, uy nghiêm Thiên Đình, làm sao có thể bảo đảm mật thám mà Tây Phương Giáo xếp vào truyền tin tức ra bên ngoài? Lúc Tây Phương Giáo đối phó với Long Tộc, đã từng bày ra thủ đoạn na di tập thể một nhóm lớn cao thủ. Phương pháp này nhìn thì có vẻ ổn nhưng thực tế lại không khả thi."

"Vẫn là sư huynh cân nhắc chu toàn." Linh Nga cười hì hì đáp lời, tiếp tục hỗ trợ suy tư đối sách.

Lý Trường Thọ nhớ tới chuyện gì, hỏi: "Ngày mai ta sẽ khai lò luyện chế một nhóm đan dược, muội có muốn...loại đan dưỡng da trắng đẹp kia hay không?"

"Có thể luyện thứ đó sao?" Linh Nga tràn đầy chờ mong.

"Đương nhiên." Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười nói: "Muội quả nhiên để ý thứ này, còn muốn đẹp hơn nữa hay sao?"

"Sư huynh hãy giúp ta luyện luyện đi." Linh Nga ôm cánh tay của Lý Trường Thọ làm nũng một hồi: "Tu vi của ta vốn dĩ đã bị Vân Tiêu tỷ tỷ bỏ xa như vậy, đương nhiên là muốn bù trở về từ địa phương khác!"

Lý Trường Thọ: "..."

Được thôi, hắn hơi đuối lý về điều này.

"Tây Phương Giáo này." Lý Trường Thọ thì thào một tiếng, tiếp tục nâng bút bắt đầu tô tô vẽ vẽ.

Linh Nga ở bên cạnh nhìn một hồi, phát hiện ra chính mình dần dần không lý giải được chữ viết dưới ngòi bút của sư huynh, dần dần theo không kịp tư duy biến hóa của sư huynh, cũng liền khéo léo đi đến bên cạnh, làm một số công việc sắp xếp thông tin tình báo tương đối đơn giản.

Mật thất dưới đất im lặng phăng phắc, sư huynh cau mày ngưng thần suy tư về những sự kiện trọng đại trong thiên địa, còn sư muội thì ở trong lúc bận rộn, tựa trên bàn đọc sách, lén nhìn khuôn mặt của sư huynh...

Giống như năm tháng tĩnh hảo, cũng giống như thương hải tang điền.

Linh Nga giấu những lo lắng trong lòng, luôn cảm thấy như thế này thật vui vẻ, đặc biệt thoải mái.

Thế là, chín năm sau.

...

Một đóa mây trắng trôi ra khỏi Trung Thiên Môn, chậm rãi bay về hướng tây bắc Côn Luân Sơn ở dưới sự chú mục của các Thiên Binh Thiên Tướng.

Nhìn ở trên mây, đứng ở phía trước là một vị lão đạo mặc áo bào trắng, mặt mũi hiền lành, tóc trắng mày trắng, dĩ nhiên là Thuỷ Thần Thiên Đình, lại qua vài chục năm nữa liền nhận được ý chỉ, chính thức trở thành Thái Bạch Kim Tinh Thọ nào đó.

Hiện tại Tam Giới lưu truyền chi danh làm Trường Canh, hai chữ Trường Thọ cũng bất quá chỉ có mấy người Đại Pháp Sư, Linh Nga sẽ xưng hô.

Phía sau Lý Trường Thọ, tất nhiên là Linh Châu Tử một thân áo dài xanh lam.

Lần này tiến đến Côn Luân Sơn, Lý Trường Thọ cũng có vài mục đích:

Thứ nhất, mời mấy vị cao thủ Xiển Giáo, tham gia "đại hội tiên minh" sắp tổ chức tại ba ngàn thế giới, tốt nhất là mời cao thủ Nhiên Đăng tiến đến trợ quyền —— ở sau lưng chuyện này tự nhiên có ngàn vạn tính kế.

Thứ hai, xem như đáp lại đối với lời mời của Thánh Nhân lão gia ngày đó.

Thứ ba, làm cho Linh Châu Tử lộ mặt, làm cho một phương Xiển Giáo phát hiện ra sự biến hóa của Linh Châu Tử, lại truyền việc này vào trong tai của Thái Ất Chân Nhân —— như thế liền có thể phòng ngừa sự thật bản thân mang Linh Châu Tử trở về Càn Nguyên Sơn, bị Thái Ất Chân Nhân phát hiện ra Linh Châu Tử lúc này có phần bị bồi dưỡng quá mức.

Lần trước sau khi mang Linh Châu Tử đi vào bên trong Quảng Hàn Cung, Lý Trường Thọ liền có một chút chú ý đối với Linh Châu Tử.

Dần dần, Lý Trường Thọ cũng hiểu rõ, Linh Châu Tử cũng không phải là từ dấu chấm than biến thành dấu chấm hỏi, mà là dấy lên nhiệt tình đối với chiến pháp, thần thông nhục thân đấu pháp.

Y trở nên có một chút hiếu chiến, bất quá chỉ chín năm đã từ

Phủ Thủy Thần đánh tới bờ Thiên Hà, không ít tướng lĩnh Thiên Đình đều trở thành bại tướng dưới tay y, coi như là Thiên Tướng cảnh giới Kim Tiên cũng bị y đanh bại một hai người.

Chiến kỹ Vu Tộc, thân thể Linh Châu, lại có thuật pháp Đạo Môn, khí vận đại kiếp chi tử gia trì...

Sự tiến bộ của Linh Châu Tử có một chút kinh khủng, liên đới đến đạo cảnh cũng là tiến triển cực nhanh, dự tính ở bên trong trăm năm liền có thể độ Kim Tiên Kiếp.

Lý Trường Thọ thường xuyên tự hỏi, rốt cuộc là kiếp nạn nào, sẽ làm cho Linh Châu Tử không thể không chuyển thế đầu thai thành Na Tra. Lúc này lại ẩn ẩn có một chút dự cảm, Linh Châu Tử chuyển thế chỉ sợ không phải bởi vì kiếp nạn, mà là vì sự tu hành của bản thân.

So sánh với Lý Tĩnh hiện tại đang tu hành tại Độ Tiên Môn, dựa vào khí vận to lớn một đường không bị ngăn cản, gần nhất vừa mới tu thành cảnh giới Chân Tiên trung kỳ...

Linh Châu Tử có tính tình hiếu chiến như vậy, cho dù Lý Trường Thọ đã sớm ban Lưu Ly bảo tháp cho Lý Tĩnh, Lý Tĩnh cũng đều không nhất định chịu nổi.

Nói đến Lý Tĩnh, kế hoạch cải tạo của Lý Trường Thọ vẫn luôn chưa ngừng, chỉ là thủ đoạn có một chút ôn hòa.

Các tiền trong môn dạy dỗ Lý Cảnh rất cẩn thận, cho Lý Tĩnh rất nhiều tình yêu thương, cũng quán thâu rất nhiều lý niệm mà Lý Trường Thọ an bài.

Ví dụ như giáo dục hài tử không thể chỉ đánh chửi, cũng không thể luôn cổ vũ.

Chẳng hạn, làm thế nào để gánh vác trách nhiệm của một người cha và nuôi dạy sau khi sinh con ra, dù là đang bận sự vụ, viết thư gửi về cũng sẽ có hiệu quả không tồi.

Vân vân.

Đối với Dương Tiễn cùng với Na Tra, Lý Trường Thọ cũng coi như là hao hết tâm trí.

Chương 961. -

Mà ngàn năm sau hắn có thể thuận lợi thoát thân khỏi Thiên Đình sau đại kiếp Phong Thần hay không, điểm mấu chốt chính là nằm ở trên người hai viên tiểu tướng này.

Tiểu tướng Thiên Đình mới sinh sau này càng mạnh, Ngọc Đế bệ hạ sẽ càng có khả năng buông tay thả người...

Ý niệm tới đây, Lý Trường Thọ lại cười nói: "Sư điệt, ngươi hãy nhớ kỹ, đi vào bên trong Ngọc Hư Cung, phàm là có người hỏi ngươi có đạo lữ hay không, phải chăng động tâm đối với vị tiên tử nào, ngươi liền cười không nói, không cần trả lời, cũng không cần đáp loạn."

Linh Châu Tử có một chút không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng: "Sư thúc yên tâm, ta đều nhớ kỹ."

"Vậy là tốt rồi." Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, Côn Luân Sơn đã ở trong tầm mắt, mà hắn đã sớm thả ra đạo vận tự thân, một đường thông suốt, bay qua trên không đông đảo tiên môn, rước lấy đạo đạo tiên thức đi theo.

Dù chưa vận dụng nghi trượng Thiên Đình, cũng chưa từng rêu rao danh xưng Thuỷ Thần khắp nơi, nhưng lúc này dung mạo như vậy, đạo vận như vậy, đã xem như là tiêu chí của Thuỷ Thần Thiên Đình.

Không bao lâu, đi tới trước Ngọc Hư Cung, Lý Trường Thọ thành thành thật thật cưỡi mây đi đến giữa sườn núi tiên phong nơi đây, đứng ở phía trước tiên môn.

Bên ngoài Ngọc Hư Cung cũng không có đại trận thủ hộ, nơi này là nơi Thánh Nhân giảng đạo, cũng là khu vực hạch tâm của Xiển Giáo, khí tức của các cao thủ quanh quẩn trong phương viên mấy ngàn dặm, không có người nào dám tới nơi đây dương oai.

Lý Trường Thọ mỉm cười báo lên danh hào của chính mình, hai vị đạo sĩ cảnh giới Kim Tiên ở nơi tiên môn lập tức mời Lý Trường Thọ đi vào, lại có đồng tử cưỡi hạc tiến vào bên trong Ngọc Hư Cung hồi bẩm.

Mới đi được hơn mười trượng, cung điện lầu các trong khắp Ngọc Hư Cung bắn ra tiên quang, đồng tử cưỡi tiên hạc, lão ông điều khiển tường vân, có thể thấy được cảnh tượng an tường ở khắp nơi.

Ở chỗ Ngọc Hư Điện truyền đến tiếng chuông du dương, Luyện Khí Sĩ tu hành một hai trăm ở bên trong Ngọc Hư Cung, phàm là chưa bế quan đều bị kinh động.

Chiến trận như vậy, làm cho Lý Trường Thọ cũng có một chút ngoài ý muốn.

Hắn dù sao cũng chỉ là hóa thân đến đây, không nghĩ tới Xiển Giáo cũng sẽ coi trọng như vậy.

Tự nhiên, Lý Trường Thọ không có rõ ràng về thân phận của mình, thấy lão ông liền gọi sư huynh, gặp được tiên tử liền gọi sư tỷ, cho dù bị người ta uốn nắn bối phận, tối thiểu nhất cũng phải bày thái độ ra.

Đi được không hơn trăm trượng, vài luồng ánh sáng rơi xuống, hóa thành hai vị lão đạo và một nữ đạo sĩ khuôn mặt đoan trang thanh nhã, vái chào đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vội vàng hoàn lễ, tất nhiên là nhận ra thân phận của ba vị này.

Nữ đạo sĩ bên trái chính là Từ Hàng đạo nhân - một trong

Thập Nhị Kim Tiên, khuôn mặt không thể nói không đẹp, nhưng cũng không coi trọng tư sắc như nữ tiên Thiên Đình, dáng vẻ trang nghiêm, khuôn mặt thanh lệ, một thân đạo bào vừa vặn lại tươm tất, trang sức cũng là vừa phải.

Lão đạo ở giữa chính là Xích Tinh Tử, nhập môn sớm, ngộ tính cao, chấp chưởng Linh Bảo Tiên Thiên Âm Dương Kính, cũng là bảo vật có một chút lợi hại, có uy năng nghịch chuyển âm dương.

Lão đạo phía bên phải lại là người quen cũ, thân hình tương đối khôi ngô, mặt trắng không râu, khuôn mặt trẻ thơ, lúc này càng là đang tươi cười, đứng tại đó chính là cười ha ha một hồi: "Ha ha ha ha! Cuối cùng thì Trường Canh ngươi cũng tới chơi!"

Chính là Hoàng Long Chân Nhân, người đã từng có một hồ bơi trong Tam Hữu tiểu viện!

Lý Trường Thọ cười thán: "Bận rộn sự vụ tại Thiên Đình, vẫn luôn không nhàn rỗi, ngày hôm nay mạo muội tới chơi, có chỗ quấy rầy còn xin sư huynh sư tỷ chớ trách."

Hoàng Long Chân Nhân một hồi cười to, Xích Tinh Tử cũng mang theo ý cười ôn hòa, mở miệng mời Lý Trường Thọ đi vào trong điện.

Lúc này Lý Trường Thọ mới dừng lại và leo lên các bậc thang, cùng nhau cưỡi mây với Linh Châu Tử, đi theo phía sau ba vị đệ tử thân truyền Thánh Nhân Xiển Giáo.

Đoạn đường này!

Ngắm nhìn núi non trùng điệp, mây mù bốc lên bóng tiên.

Nhìn xuống mặt nước, một hai bảo ao giống như vẽ rồng điểm mắt cho ngọc lâu cung điện, ba bốn suối trong tô điểm giữa núi rừng, lại có thác nước chảy róc rách, bao phủ linh vận nơi đây.

Những gì nghe là tiếng tụng kinh, và những gì thấy là hương thơm của gỗ xanh.

Đợi cho đến trước Ngọc Hư Điện, không khỏi ngoái đầu nhìn lại, dường như nhìn thấy phía sau có một con đường tiên, thân đã ở trên đỉnh con đường tiên.

Lý Trường Thọ khen ngợi từ trong đáy lòng: "Quả nhiên là nơi tu hành tuyệt hảo."

Hoàng Long Chân Nhân cười nói: "Vậy sư đệ ngươi hãy thường xuyên đến, ở đây một thời gian dài cũng được."

Lý Trường Thọ vội nói: "Thiên Đình bề bộn công việc, tu hành mỗi ngày cũng đều bị chậm trễ, mặc dù lúc này đạt được sự tín nhiệm của Ngọc Đế bệ hạ, nhưng cuối cùng cũng là có một chút thân bất do kỷ."

Trong điện, Quảng Thành Tử mang theo hai vị đệ tử thân truyền Thánh Nhân tiến về phía trước nghênh đón, hàn huyên vài câu cùng với Lý Trường Thọ.

Đạo sĩ hơi thấp kia chính là Cụ Lưu Tôn, vị trung niên đạo sĩ kia chính là Linh Bảo Pháp Sư có cảm giác tồn tại thấp nhất bên trong Thập Nhị Kim Tiên.

Lý Trường Thọ làm lễ lẫn nhau cùng với hai vị "Thập Nhị Kim Tiên" này, được Quảng Thành Tử mời vào trong điện.

Trước khi đến, Lý Trường Thọ đã làm đủ chuẩn bị.

Xiển Giáo trọng lễ số, Lý Trường Thọ liền cho đủ cấp bậc lễ nghĩa, từ trình tự bài vị lúc ngồi xuống, tư thế ngồi sau khi ngồi xuống, bắt đầu chủ đề từ phương diện nào lúc bắt đầu trò chuyện...vân vân, đều đã được chuẩn bị chu toàn.

Trong lúc nhất thời, chủ khách đều vui vẻ, những môn nhân

Ngọc Hư Cung bị gọi tới bồi trà bồi trò chuyện bồi luận đạo, cũng có ấn tượng rất tốt đối với Lý Trường Thọ.

Bên này không khí vừa mới dâng cao, lại có hai đạo lưu quang bay đến từ bên ngoài Ngọc Hư Cung, chính là Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Thái Ất Chân Nhân đến.

"Sư phụ!" Linh Châu Tử thở nhẹ một tiếng, đứng dậy bước nhanh đi ra ngoài đón, gặp Thái Ất Chân Nhân ở ngoài điện, vội vàng vái chào.

Thái Ất Chân Nhân mỉm cười gật đầu, đánh giá Linh Châu Tử trên dưới, cảm nhận được sự biến hóa nghiêng trời lệch đất của đồ đệ, chóp mũi lại có một chút sụt sịt.

Rốt cuộc cũng tới ngày đồ đệ ngoan trở thành nam tử hán đại trượng phu!

Thái Ất Chân Nhân cảm khái không hiểu, nhưng tính tình của y không sướt mướt, lúc này cũng đút hai tay trong ống tay áo, cười ha hả hỏi: "Tu hành cúng với Trường Canh sư thúc như thế nào?"

Linh Châu Tử định tiếng nói: "Trường Canh sư thúc dạy đệ tử rất nhiều đạo lý làm người, mang để tử đi khắp nơi mở mang tầm mắt, lại để cho đệ tử kết giao với đông đảo bạn tốt Thiên Tướng, huynh đệ Vu Tộc. Không có Trường Canh sư thúc dạy bảo, đệ tử cũng sẽ không có tinh thần như ngày hôm nay!"

Thái Ất Chân Nhân lập tức cười đến híp cả mắt: "Không tệ, không tệ. Như thế nào, ở bên trong Thiên Đình ngoại trừ kết giao với nhiều Thiên Tướng như vậy, có giao hảo cùng với tiên tử nào hay không?"

Chương 962. -

"Chuyện này..."

"Phàm là có người hỏi ngươi có đạo lữ hay không, phải chăng động tâm đối với vị tiên tử nào, ngươi liền cười không nói, không cần trả lời, cũng không cần đáp loạn."

Thế là, Linh Châu Tử mỉm cười, hơi lắc đầu.

Thái Ất Chân Nhân lập tức trở nên hào hứng, truy vấn: "Như thế nào còn bắt đầu ngại ngùng với vi sư rồi? Chẳng lẽ đã thật sự coi trọng vị tiểu tiên tử nào rồi?"

Linh Châu Tử khẽ nhíu mày, tiếp tục cười không nói.

Thái Ất Chân Nhân ngạc nhiên nói: "Tại sao lại không nói chuyện? Chẳng lẽ vi sư lại hỏi sai rồi? Ngươi không có thích tiểu tiên tử nào, ha ha, ngươi còn có thể thích Thiên Tướng nào hay sao?"

"Khục!" Trong điện, Lý Trường Thọ đang uống trà liền bị sặc.

Mà ngoài điện, Linh Châu Tử một lần nữa cười không nói, trong mắt toát ra mấy phần bất đắc dĩ.

Thái Ất Chân Nhân thì trợn mắt há mồm, trực tiếp hóa đá tại chỗ.

Ở trong một cái chớp mắt tiếp theo, đại sư âm dương này lấy ra một cục gạch màu vàng ở bên trong tay, hùng hùng hổ hổ xông vào Ngọc Hư Điện.

"Lý Trường Canh, hôm nay bần đạo liều mạng với ngươi!"

Ngọc Hư Điện hỗn loạn một hồi.

Gạch bay Thọ tránh, Thập Nhị Kim Tiên vội vã khuyên can.

Linh Châu ngăn cản, Thái Ất Chân Nhân hô báo ứng.

Lý Trường Thọ truyền âm giải thích một hồi lâu, cuối cùng mới tạm thời ổn định Thái Ất Chân Nhân, lại kéo Thái Ất Chân Nhân đến bên người mình cùng nhau ngồi xuống, truyền âm cẩn thận nói chỗ hiểu lầm vừa rồi.

Linh Châu Tử bất quá là trở nên hơi hiếu chiến, không được tính là chuyện lớn gì.

Chúng tiên Xiển Giáo không rõ ràng cho lắm, nhưng thấy Nhân Giáo Trường Canh sư đệ cùng với Thái Ất Chân Nhân phe mình có một chút thân cận, cũng liền cảm thấy vui lòng.

Nhân Giáo đệ tử Trường Canh, người chủ chốt trong tràng đại kiếp này, đây là sự tình do chính miệng Giáo Chủ Xiển Giáo Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, tất nhiên là không sai được.

Xiển Giáo lo lắng nhất, chính là Lý Trường Thọ bởi vì quan hệ cùng với Vân Tiêu tiên tử, thiên vị Tiệt Giáo, sau đó xè đào hố Xiển Giáo ở bên trong đại kiếp.

Bây giờ nhìn thấy...

Tiệt Giáo có Vân Tiêu tiên tử, Xiển Giáo bọn họ cũng có Thái Ất nha.

Mặc dù cả hai cũng không thể nhập làm một.

Cho nên, lúc này Lý Trường Thọ, Thái Ất Chân Nhân, Linh Châu Tử tụ tụ tập cùng một chỗ truyền âm ở trước mặt, chúng tiên Xiển Giáo lấy Quảng Thành Tử cầm đầu cũng không quấy rầy, còn dùng một loại...ánh mắt tràn đầy bao dung nhìn chăm chú vào bọn họ.

Thái Ất Chân Nhân truyền âm hỏi Linh Châu Tử: "Đồ đệ ngoan, ngươi hãy ăn ngay nói thật, ngươi rốt cuộc muốn tìm đạo lữ nào?"

Linh Châu Tử cười khổ, vội truyền âm trả lời: "Đệ tử một lòng cầu đạo, không có ý niệm đạo lữ. Sư phụ, vì sao nhiều sư thúc sư bá bên trong giáo đều không có đạo lữ như vậy, đến lượt đệ tử, làm sao nhất định phải có đạo lữ rồi?"

"Ngô, cũng là đạo lý như vậy." Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh gật đầu, cho Lý Trường Thọ một cái ánh mắt có một chút nghiêm túc.

Lý Trường Thọ buồn bực truyền âm nói: "Sư huynh, như vậy cũng chưa giải thích rõ?"

"Đồ nhi ta chỉ nói là y hiện tại không có hứng thú đối với sự tình đạo lữ, cũng không nói là không có hứng thú đối với nam đạo lữ, hay là không có hứng thú đối với nữ đạo lữ, đây không phải là sự tình năm thành đối với năm thành hay sao?"

Thái Ất Chân Nhân nói như vậy, trong đáy lòng Lý Trường Thọ liền suy nghĩ.

Thật sự là có mấy phần đạo lý...chỉ là có cảm giác bộ logic này thực không thích hợp.

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Sư huynh yên tâm, sau đó ta tự nhiên sẽ an bài nghiệm chứng việc này, nhưng ngày hôm nay ta đến Ngọc Hư Cung cũng có chuyện quan trọng, còn xin sư huynh giúp ta một chút sức lực."

Thái Ất Chân Nhân nhíu nhíu mày, truyền âm nói thầm: "Ngươi quả nhiên là không có việc không đến nhà, hãy nói xem là chuyện gì, bần đạo sẽ giống như ngươi, nỗ lực hết sức cân nhắc."

Lý Trường Thọ cười khẽ, truyền âm nói đôi câu đối với Thái Ất Chân Nhân.

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Thái Ất Chân Nhân rất nhanh liền gật đầu đáp ứng, mang theo Linh Châu Tử đi đến bồ đoàn bên cạnh ngồi xuống, hỏi Linh Châu Tử đã trải qua những gì tại Thiên Đình trong những năm này.

Linh Châu Tử nói đến mức hai mắt tỏa ánh sáng, Thái Ất Chân Nhân cũng có một chút thỏa mãn không ngừng gật đầu.

Lý Trường Thọ cười nói một câu: "Quảng Thành Tử sư huynh, không biết sư huynh đã từng nghe nói về sự tình Tây Phương Giáo xây hương hỏa thần quốc?"

Quảng Thành Tử mỉm cười nói: "Tất nhiên là đã từng nghe nói, hương hỏa thần quốc này mê hoặc phàm nhân, làm hại một phương, là điều mà Luyện Khí Sĩ khinh thường làm."

"Ài!" Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, lại nói: "Hai vị Thánh Nhân phương tây sư thúc mở một con mắt nhắm một con mắt đối với chuyện này, hương hỏa thần quốc thu nạp công đức, tăng thêm khí vận cho phương tây bọn họ, nhưng...nghĩ kỹ lại, lần đại kiếp nạn này sư tổ đã chỉ rõ, một trong hai đại giáo Tây Phương Giáo và Đạo Môn chúng ta sẽ ứng kiếp, nếu Tây Phương Giáo tránh thoát, Đạo Môn chúng ta liền nhiều hơn một chút tổn thất. Kỳ thật ở trong đoạn thời gian này, ta vẫn luôn phát sầu vì sự tình hương hỏa thần quốc kia, mỗi ngày đều không được an bình. Hương hỏa thần quốc đã thành lợi kiếm Tây Phương Giáo cắm ở bên trên khí vận Nhân Tộc, việc này không thể không giải quyết trước tiên."

Xích Tinh Tử đỡ râu cười nói: "Chuyện này có đáng gì? Không bằng Trường Canh ngươi lấy danh nghĩa Thiên Đình khởi xướng thảo phạt, liên lạc với Tiệt Giáo cùng nhau ra tay. Tiệt Giáo danh xưng là vạn tiên triều bái, Xiển Giáo chúng ta cũng có tiên nhân có thể dùng, lại có ngươi trù tính bố cục, lần lượt phá diệt những hương hỏa thần quốc kia, có gì không thể?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đa tạ sư huynh chỉ điểm, nhưng việc này có rất nhiều cố kỵ. Chỉ nói một chút, bây giờ chính là khúc nhạc dạo của đại kiếp, ta và ngươi luôn luôn có thể bị kiếp vận ảnh hưởng, nhưng sự tình đại kiếp chưa định ra. Nếu chúng ta gióng trống khua chiêng ra tay, phàm là đồng môn có một chút tử thương cũng sẽ hóa thành kiếp tro. Kiếp nạn này tên là Phong Thần, ý là Thiên Đình đại hưng, các vị sư huynh sư tỷ tế phẩm, cẩn thận phẩm..."

Quảng Thành Tử trầm ngâm vài tiếng: "Chẳng lẽ nếu thân tử đạo tiêu ở bên trong đại kiếp, cũng có một chút hi vọng sống, chuyển sinh thành thần Thiên Đình?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta đoán có thể là như vậy."

Hoàng Long Chân Nhân nói: "Nếu nói như vậy, Thiên Đình ở trong lần đại kiếp nạn này..."

Dứt lời, Hoàng Long Chân Nhân nhìn Lý Trường Thọ, đột nhiên cười hai tiếng, tán thưởng: "Đại sư bá thật sự diệu toán vô song, diệu toán vô song! Trước tiên để cho Trường Canh ngươi vào bên trong Thiên Đình hiệu lực!"

Lý Trường Thọ nói: "Lão sư không muốn nhìn Đạo Môn từ thịnh mà suy, cho nên đã sớm an bài ta vào Thiên Đình. Ta lúc đầu cũng không biết ý của lão sư, cảm thấy Thiên Đình không binh không tướng, hóa thân của lão sư cũng đều tự mình đi đến Thiên Đình tọa trấn, Nhân Giáo chúng ta chính là muốn lấy giúp đỡ Thiên Đình làm nhiệm vụ của chính mình."

Chương 963. -

"Vì vậy, ta đi theo làm tùy tùng cho Ngọc Đế, làm một chút chuyện nhỏ. Nhưng lần đại kiếp nạn này rơi xuống, ta mới phát hiện ra, lão sư đã sớm liền có lo xa như vậy tại Thượng Cổ, Nhân Giáo nâng đỡ Thiên Đình, cũng là vì Đạo Môn cùng với Thiên Đình không đến mức không có liên hệ, từ đó thêm một tầng bảo hộ cho Đạo Môn ở trong lần đại kiếp nạn này. Chư vị cần biết, lần đại kiếp nạn này bắt nguồn từ Nhân Tộc, dừng ở Thiên Đình."

Chạm đến là thôi, nói không cần đủ, đây cũng là thuật nói chuyện Lý Trường Thọ thường dùng.

Nếu không, ở ngay trước mặt nhiều đệ tử Xiển Giáo như vậy, nói sự tình Xiển Giáo lấy khí vận Nhân Tộc lập giáo, lại ít tiến hành giáo hóa Nhân Tộc, lúc Nhân Tộc Thượng Cổ tao ngộ đại kiếp, ngoại trừ Nhân Giáo thì bên nào đứng ra đối kháng với Yêu Đình?

Như vậy vừa bất ổn, lại không có một chút ý nghĩa nào.

Từ Hàng đạo nhân mở miệng nói: "Vậy chiếu theo ý kiến của Trường Canh sư đệ, chúng ta nên làm như thế nào, mới có thể hóa giải đại kiếp nạn như vậy?"

Lý Trường Thọ nói: "Tài học của sư đệ sơ thiển, thật sự không dám trả lời vấn đề như vậy."

"Sự tình đại kiếp, không phải là một người có thể tính!" Quảng Thành Tử thở dài: "Ngày xưa Vu Yêu đại chiến, chúng ta sống chết mặc bây. Rồi sau đó Đạo Môn hưng khởi, Nhân Tộc đại hưng, ngày hôm nay tràng đại kiếp này liền ứng ở phía trên Đạo Môn, là chuyện không thể làm gì."

Linh Bảo Đại Pháp Sư lạnh nhạt nói: "Thiên Đạo đang từng bước giam cầm lực lượng sinh linh mà thôi."

Hoàng Long Chân Nhân thở dài: "Sống lâu thì sao? Còn có ba tai năm họa. Đại La lại như thế nào? Khó tránh được vô lượng lượng kiếp."

Thái Ất Chân Nhân cười xùy một tiếng: "Lời nói của sư huynh...rất có vần điệu!"

Hoàng Long Chân Nhân im lặng trong nháy mắt, bất đắc dĩ mà liếc nhìn Thái Ất Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân liên tục cười làm lành, biểu thị chính mình cũng không phải là cố ý phá.

Nhanh mồm nhanh miệng, nhanh mồm nhanh miệng.

Lý Trường Thọ dẫn chủ đề trở về bên trên hương hỏa thần quốc, nói nếu sự tình hương hỏa thần quốc này không thể giải quyết nhanh chóng, Tây Phương Giáo sẽ trở thành họa lớn của Đạo Môn.

Đạo lý rất dễ hiểu, kể một ngàn nói một vạn, cũng chính là "Đạo hữu tử bần đạo không chết".

Ở trong sân đều là người thông minh...ngoại trừ một người.

Quan điểm mà Lý Trường Thọ biểu đạt ngày hôm nay, chính là trước bảo trì trạng thái Đạo Môn một nhà thân, giảm uy hiếp của Tây Phương Giáo xuống đến mức thấp nhất, thuận tiện làm cho cao thủ Tây Phương Giáo lấp một bộ phận hố đại kiếp.

Quảng Thành Tử liên tiếp hỏi ba cái vấn đề mấu chốt: "Trường Canh sư đệ, lần đại kiếp này chính là Thánh Nhân chấp cờ, ta và ngươi bất quá chỉ là đệ tử Thánh Nhân, ngày khác hai vị Thánh Nhân phương tây kia đứng ra, mọi tính toán của chúng ta có trở thành lãng phí không?"

Lý Trường Thọ đáp lời: "Sư huynh, chúng ta đã là đệ tử Thánh Nhân, tự nhiên phải phân ưu cho ba vị lão sư, giữ mặt mũi cho ba vị lão sư, nếu nhất cử nhất động của chúng ta không hợp tâm ý của lão sư, lão sư tự nhiên sẽ nhắc nhở. Thánh Nhân Tây Phương Giáo đã ra sân mấy lần, mỗi lần đều chủ động ra sân, đều khiến cho Tây Phương Giáo đánh mất một ít tiên cơ. Đại kiếp tiến đến, chúng ta cũng không thể bị chúng đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo thắng ngược."

Quảng Thành Tử lại hỏi: "Lần đại kiếp này, bất luận là Tây Phương Giáo hay Đạo Môn, chúng ta đã là không thể tránh được phải nhập kiếp, sư đệ có nghĩ tới, ngày khác nên cân bằng sự tình Tam Giáo Đạo Môn như thế nào?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Ta thủy chung đều nghĩ kế vì Đạo Môn, tất nhiên là muốn giảm hao tổn của Đạo Môn chúng ta Tam Giáo xuống đến thấp nhất."

Quảng Thành Tử mỉm cười gật đầu, lại hỏi: "Sư đệ muốn đối phó với hương hỏa thần quốc của Tây Phương Giáo, lại xác định như thế nào, việc này không phải là do đại kiếp gây ra?"

Lý Trường Thọ nói: "Tự khi kiếp vận đại kiếp rơi xuống, tất cả tính kế kỳ thật ra đều ở dưới sự giám sát của Thiên Đạo, đều có một chút ảnh hưởng đối với đại kiếp. Sự tình hương hỏa thần quốc, đã là dao động căn cơ Thiên Đình chấp chưởng Thiên, Địa, Nhân Tam Giới sau này, phá hủy thiên tính phàm nhân, nên bị đánh vỡ."

Quảng Thành Tử trầm ngâm vài tiếng, ngồi ở chủ vị rơi vào trầm tư.

Hết thảy các tiên nhân Xiển Giáo nơi đây đều im lặng, âm thầm cân nhắc, chỉ có ba ~ năm người có thể rõ ràng hai vị này rốt cuộc đang nói cái gì.

Đạo Môn cùng với phương tây, Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo, đại kiếp cùng với Nhân Tộc.

Cuối cùng, Quảng Thành Tử cười hỏi: "Trường Canh có thượng sách đối phó với hương hỏa thần quốc này?"

Y đã là bị Lý Trường Thọ thuyết phục, quyết định tham dự vào bên trong việc này.

Lý Trường Thọ ngược lại là thở dài, nói: "Nói đến việc này, ta liền có một chút phiền muộn."

Chúng tiên nhân Xiển Giáo lập tức trở nên hào hứng, muốn nhìn một chút nan đề có thể làm khó Lý Trường Thọ sẽ là cái nào.

Sau khi Lý Trường Thọ ngồi ngay ngắn ở bàn thấp, êm tai nói ra việc khó xử này, chỉ nói là hắn phụng lệnh Ngọc Đế, tổ kiến liên minh thế lực tiên đạo phản hương hỏa thần giáo tại ba ngàn thế giới, tên gọi tắt là Tiên Minh.

Đã liên lạc với một hai trăm nhà thế lực tiên đạo, đại hội Tiên Minh lần đầu tiên sẽ bắt đầu vào sau mấy tháng nữa...

"Ta trái lo phải nghĩ, Tây Phương Giáo làm sao có thể để tuột mất cơ hội như vậy? Bọn họ chắc chắn sẽ an bài một số lớn cao thủ đánh lén, vừa đả kích Tiên Minh, vừa có thể loại bỏ các nhân vật chủ chốt phản kháng bọn họ. Việc này quả nhiên là khó! Thiên Đình mặc dù đã có đông đảo binh tướng, nhưng đi nơi nào tìm cao thủ có thể uy hiếp chúng đạo chích?"

Lý Trường Thọ dừng nói, đảo mắt xung quanh, cười nói: "Cho nên hôm nay ta đến bên trong Ngọc Hư Cung, cũng là bụng mang tư tâm, muốn mời một vị đại năng đức cao vọng trọng bên trong Xiển Giáo, đi đảm nhiệm vị trí Minh Chủ Tiên Minh này..."

Nói đến đây, Quảng Thành Tử mới bình tĩnh bưng trà trên bàn thấp trước mặt lên nhấp một ngụm, miệng bĩu một cái, biết Lý

Trường Thọ là muốn mời y rời núi.

Cái gì mà Minh Chủ hay không Minh Chủ, đó cũng chỉ là hư danh mà thôi.

Mà Xích Tinh Tử ở bên cạnh cũng bưng nước trà lên, nghĩ đến các phương thế lực tiên đạo tại ba ngàn thế giới mặc dù người đông thế mạnh, nhưng ít nhiều cũng khó mà lên sân khấu, vị trí này, tám thành là phải rơi vào trên người Thập Nhị Kim Tiên thứ hai, đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn thứ ba y.

Cái gì mà Minh Chủ hay không Minh Chủ, đó cũng chỉ là hư giả mà thôi.

Lý Trường Thọ hít vào một hơi, dùng biểu tình tình chân ý thiết nói ra nửa câu sau: "Không biết Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng gần đây phải chăng đang bế quan? Nếu Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng có thể đảm nhiệm vị trí Minh Chủ Tiên Minh, quả thực là không có gì thích hợp bằng!"

Phốc! Xích Tinh Tử thật sự không nhịn được, phun một miệng nước trà về phía bên cạnh, làm ấm da mặt cho Hoàng Long Chân Nhân.

Chương 964. -

Vẫn là Quảng Thành Tử công lực thâm hậu, cưỡng ép đè nén khí tức, biểu tình khôi phục thành bộ dáng mỉm cười trước đó trong nháy mắt.

"Sư đệ muốn mời Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng làm Minh Chủ Tiên Minh?"

"Không sai." Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt nghiêm mặt: "Đương nhiên, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng có nhiều việc lại bận bịu, chỉ cần Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng ra mặt vì lần Đại hội Tiên Minh này là đủ rồi."

Quảng Thành Tử trầm ngâm vài tiếng, quả nhiên là nghĩ mãi mà không rõ vì sao lại như thế.

Tiên nhân Xiển Giáo bình thường không biết, nhưng người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên như y còn có thể không biết Nhiên Đăng là chiêu số gì?

Mà Quảng Thành Tử càng là biết đến, Lý Trường Thọ biết sự tình nội tình của Nhiên Đăng, trước đây thích đốt Nhiên Đăng nhất, không phải chính là vị nhị đệ tử Nhân Giáo, Thuỷ Thần Thiên Đình này?

Năm đó Nhiên Đăng tính kế Độ Tiên Môn tại Đông Thắng Thần Châu, bị Lý Trường Thọ, Khổng Tuyên, Triệu Công Minh liên thủ giày vò một trận, tổn hại bảo tháp, bẻ đi thanh danh, từ đó về sau liền trở nên an phận hơn rất nhiều.

Bây giờ như thế nào...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ mỉm cười, đã sớm có dự tính đối với phản ứng của các vị tiên nhân Xiển Giáo.

Đây kỳ thật cũng không phải là nước cờ hay, cũng không phải là nước cờ hiểm, mà là "nước cờ kỹ lưỡng" Lý Trường Thọ suy đi nghĩ lại đạt được.

Quảng Thành Tử có một chút không xác định hỏi: "Thật chứ?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Thật."

"Hoàng Long sư đệ." Quảng Thành Tử cười nói: "Đi nói việc này cho Phó Giáo Chủ, xem Phó Giáo Chủ có đáp ứng hay không."

Hoàng Long Chân Nhân vừa muốn đứng dậy, Thái Ất Chân Nhân ở trong góc lại từ từ mở miệng: "Hỏi cũng như không hỏi, tốt hơn là không nên hỏi, để Phó Giáo Chủ của chúng ta làm việc với Trường Canh...quan tài cũng chỉ sợ đều là phải bồi thường vào."

Mấy vị tiên nhân đều cười khúc khích.

Cụ Lưu Tôn lại nói: "Thái Ất sư huynh, Phó Giáo Chủ chung quy là lão sư lập ra, chúng ta vẫn là phải có kính trọng trong lòng mới đúng."

Thái Ất Chân Nhân lại như được tiếp thêm sinh lực, khóe miệng cong lên, trợn tròn mắt, áo choàng đỏ nhạt hơi có chút cổ quái.

"Lão sư thế nhưng đã từng dạy chúng ta, kính người nên kính, tôn làm tiền bối."

Hoàng Long Chân Nhân vội nói: "Thái Ất sư đệ đừng có nói như vậy!

Đương nhiên, Thái Ất sư đệ cũng không phải là nói Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, mọi người đừng để ở trong lòng, cũng đừng có truyền lời này vào trong tai Phó Giáo Chủ."

Thái Ất Chân Nhân nhún nhún vai, bày ra biểu tình tốt đẹp【không quan trọng】.

Thái Ất Chân Nhân nói đối với Lý Trường Thọ: "Sư đệ ngươi phải nhìn người chuẩn một chút..."

Đang! Đây hẳn là tiếng vang phát ra khi một cây trượng rất nặng rơi xuống.

Chỉ thấy bên cạnh hiện lên ánh vàng, Nhiên Đăng đạo nhân ngồi ở trên mây, đi vào từ cửa hông đại điện, ánh mắt đảo qua Thái Ất Chân Nhân, lạnh nhạt nói: "Việc này, bần đạo đáp ứng."

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt mỉm cười, vái chào đối với Nhiên Đăng: "Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng cao thượng!"

Thái Ất Chân Nhân không có chút phật lòng đối với ánh mắt của Nhiên Đăng, lúc này còn cười hỏi một câu: "Trường Canh, Tiên Minh của ngươi còn có vị trí Phó Minh Chủ hay không?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Tạm định ra chính là mười hai vị Phó Minh Chủ, có Tiệt Giáo Công Minh sư huynh, Tiệt Giáo Kim Linh sư tỷ, Tiệt Giáo Lữ Nhạc sư huynh, xếp vị trí thứ nhất thứ hai thứ ba, còn có nhân vật hàng đầu của mấy phương thế lực lớn ba ngàn thế giới, cùng với nhân vật trọng yếu Thiên Đình. Vị trí Phó Minh Chủ này là có thể tuỳ tiện định ra, các vị sư huynh sư tỷ nếu muốn đi tham gia náo nhiệt, cứ mở miệng là được."

Các tiên Xiển Giáo lập tức lộ ra biểu tình khác nhau, Nhiên Đăng lão đạo vào giờ phút này đã là chau mày, im lặng.

Từ Hàng đạo nhân lại hỏi: "Như vậy, Trường Canh ngươi đảm nhiệm chức gì?"

"Đặc sứ Thiên Đình." Lý Trường Thọ mỉm cười, gặp gỡ ánh mắt cùng với Nhiên Đăng, bình tĩnh vái chào, tiếp tục nói: "Cũng liền phụ trách giám sát trên dưới Tiên Minh, mọi thứ đều chỉ quan tâm một chút mà thôi. Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng cứ yên tâm, vị trí này của ngài, rất dễ dàng."

Nhiên Đăng chậm rãi gật đầu, nói một tiếng: "Khi nào khởi hành?"

"Nhiên Đăng Minh Chủ hãy nhận ngọc phù này." Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù truyền tin, chậm rãi đẩy vào trong tay Nhiên Đăng: "Ta sẽ thông báo địa điểm cho Minh Chủ vào trước một tháng."

Nhiên Đăng tiếp nhận ngọc phù, nặn ra một nụ cười khó coi đối với Lý Trường Thọ, quay người bay đi.

Thái Ất Chân Nhân nhíu mày đối với Lý Trường Thọ: "Chức đặc sứ Thiên Đình này thật sự hay."

Quảng Thành Tử cùng Xích Tinh Tử ở bên cạnh liếc nhìn nhau, suýt nữa cười ra tiếng.

Ở phía trước Ngọc Hư Cung, một đóa mây trắng chở mấy đạo thân ảnh chậm rãi bay ra, đi đến Càn Nguyên Sơn của Thái Ất Chân Nhân.

Lý Trường Thọ đi một chuyến đến Ngọc Hư Cung lần này, ngoại trừ suýt nữa bị Thái Ất Chân Nhân dùng gạch vàng đập, cũng coi như viên mãn.

Hố Nhiên Đăng, đạt được sự hỗ trợ của Xiển Giáo, nhận được sự ưu ái của nhóm tiên nhân Quảng Thành Tử.

Chỉ là...

Hoàng Long Chân Nhân cố ý đi theo, vừa rời khỏi phạm vi Côn Luân Sơn liền truyền âm hỏi đối với mấy người: "Trường Canh, vì sao ngươi nhất định phải để Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng làm Minh Chủ? Bần đạo nghe người bên cạnh nói, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng cùng với Tây Phương Giáo dường như có liên quan mật thiết, nếu y âm thầm ngáng chân ngươi, chẳng lẽ không phải..."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại cười nói: "Trường Canh tự có tính toán, sư huynh không cần sốt ruột."

"Việc này bần đạo cũng không quá sáng tỏ." Thái Ất Chân Nhân đút hai tay ở trong tay áo, nhíu mày nhìn Lý Trường Thọ: "Bần đạo mặc dù giúp ngươi bức Nhiên Đăng ra, cũng biết ngươi tự có tính toán, nhưng suy đi nghĩ lại...Trường Canh sư đệ, không phải ngươi đang tự tìm rắc rối cho mình sao?"

Linh Châu Tử có chút mộng, không hiểu rõ nhóm "trưởng bối" đang nói cái gì.

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài: "Ta đây cũng là hành động bất đắc dĩ, cần mượn Nhiên Đăng phá cục. Lúc bắt đầu, ta cũng đều không nguyện để các sư huynh sư tỷ Đạo Môn nhúng tay vào việc này, kẻo gặp kiếp nạn. Nhưng không có gì hoàn mỹ, nếu ta không dựa thế cao thủ Đạo Môn, đánh cờ cùng với tây phương thật sự là giật gấu vá vai."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân gật đầu tỏ ra là đã hiểu, nụ cười bên miệng Thái Ất Chân Nhân lại mang theo chút nghiền ngẫm.

Giật gấu vá vai?

Tin ngươi cái quỷ!

Hoàng Long Chân Nhân có một chút buồn bực: "Sao lại nói là phá cục?"

"Điều này hơi phức tạp, ý định ban đầu là cung cấp cho Tây Phương Giáo thêm một vài lựa chọn. Tiên Minh chính là vì phản hương hỏa thần quốc Tây Phương Giáo, cả hai tuyệt đối là đối địch, không chết không thôi, tính kế nguyên bản của Tây Phương Giáo, chỉ có một cái lựa chọn là cường công. Bây giờ ta bưng ra Nhiên Đăng, lại mời cao thủ Đạo Môn tọa trấn, sau đó sẽ tạo thế tuyên truyền độc công của Lữ Nhạc sư huynh, tạo áp lực cho Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo tự nhiên sẽ cân nhắc đôi chút. Chỉ cần mọi việc thuận lợi, Tây Phương Giáo đại khái sẽ không chọn mạnh bạo, sử dụng Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng để làm rối Thiên Đình."

Chương 965. -

Lý Trường Thọ dứt lời, đầu ngón tay điểm nhẹ, vạch ra một dòng sông dài ở trước mặt, giải thích: "Một dòng sông, nếu hạ lưu càng hẹp, thì dòng nước càng chảy xiết. Nhưng nếu phân lưu từ bên cạnh, khơi thông luồng, hòa vào hạ lưu thì áp lực lên đường sông sẽ giảm mạnh."

Hoàng Long Chân Nhân cẩn thận suy nghĩ một hồi, cười nói: "Còn có thể đi tính kế như vậy? Quả nhiên là mở rộng tầm mắt."

"Tây Phương Giáo kinh doanh ba ngàn thế giới đã vài vạn năm, không đi nước cờ lạ thì sẽ khó mà thủ thắng." Lý Trường Thọ nói tiếp: "Việc này tự nhiên còn có mấy tầng cân nhắc khác. Ân oán giữa Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng và ta rất sâu, lúc này y đang dưỡng sức, nhưng nếu ngày khác làm khó dễ đối với ta, hẳn là y chiếm cứ chủ động, lần này cũng có thể khiến cho y đứng ở trên sân khấu. Nếu y thật sự giao hảo cùng với tây phương, tự nhiên sẽ hấp dẫn đến sự chú ý của Tây Phương Giáo..."

Tính kế chân chính, Lý Trường Thọ cũng không nói ra.

Chuyện này có quan hệ cùng với định vị Tiên Minh.

Tiên Minh từ đầu đến cuối chỉ là tạm thời dùng để hấp dẫn sự chú ý của Tây Phương Giáo, cùng với làm quân cờ để đánh cờ với Tây Phương Giáo, ám kỳ chân chính chính là Lâm Thiên Điện do Bạch Trạch chủ trì.

Những thế lực gia nhập Tiên Minh này, cũng là đối tượng Lâm Thiên Điện cần chinh phục sau này.

Hương hỏa thần quốc như ác hổ, các thế lực tiên đạo nhàn tản khác như đàn sói, chuyện Lý Trường Thọ cần làm lúc này chính là khiến cho hổ sói tranh chấp, sau đó đuổi sói trục hổ.

Kết quả tốt nhất, chính là Tây Phương Giáo bại lui tại ba ngàn thế giới, Tiên Minh bị Lâm Thiên Điện chiếm đoạt toàn bộ.

Đến lúc đó, Minh Chủ Tiên Minh chính là người cõng nồi lớn nhất, tự nhiên không thể để người của mình đảm nhiệm vị trí này...

Trên đây chẳng qua là những tính toán thông thường của một vị quyền thần Thiên Đình bình thường nào đó.

Mấy năm này, Lý Trường Thọ vẫn luôn đồng lòng thu xếp việc này cùng với Linh Nga, vẻn vẹn chỉ là kế hoạch dự bị liền làm chín phần.

Phương án Lý Trường Thọ cho ra, Linh Nga xét duyệt mấy lần, cảm thấy chỗ không ổn thỏa liền nói ra, phân công rõ ràng, hiệu suất khá cao.

Bọn họ trái đẩy phải tính, xác định kết quả xấu nhất của kế hoạch này, bất quá chỉ là Thiên Đình tổn thất một bộ phận danh vọng...

Lý Trường Thọ liền cắn răng một cái, giậm chân một cái, liền có chuyến đi đến Ngọc Hư Cung lần này, mời Nhiên Đăng vào cuộc.

Bối phận của Nhiên Đăng tuyệt đối không nhỏ, nhưng Lý Trường Thọ mở bàn tay lớn ra, đã là nắm Nhiên Đăng ở trong lòng bàn tay.

Nếu Nhiên Đăng nhảy múa vui vẻ quá, cùng lắm thì sẽ để Triệu đại gia dùng vũ lực hàng phục, sau đổ cho cao thủ Tây Phương Giáo đánh lén, "trời xui đất khiến" xử lý Nhiên Đăng...

Lục Áp đạo nhân cũng đều có thể chết, Nhiên Đăng đạo nhân vì sao không thể?

Hai“Chuyên gia nhỏ ở cổng đường hầm”bên trong đại kiếp Phong Thần nguyên bản này, nếu không xử lý bọn hắn trước, Lý Trường Thọ luôn có cảm giác chính mình làm việc không quá ổn thỏa, cô phụ kỳ vọng của Thái Thanh lão sư.

Xé toang kịch bản để phá cục.

Đến Càn Nguyên Sơn, Thái Ất Chân Nhân chuẩn bị tốt tiệc rượu, ba vị tiên nhân cùng với Lý Trường Thọ tiếp tục nói chuyện phiếm có quan hệ đến Tiên Minh, sự tình hương hỏa thần quốc.

Lý Trường Thọ trả lời mọi thứ một cách cẩn thận, chỉ cần không bại lộ sự tồn tại của Lâm Thiên Điện, các tính kế khác cũng đều có thể nói ra...

Khi Thái Ất Chân Nhân hỏi, Thiên Đình còn có nhân vật trọng yếu nào tham dự việc này, Lý Trường Thọ do dự một hồi, truyền âm nói đối với mấy người: "Một vị tướng quân, Tần Thiên Trụ, hoá thân của Ngọc Đế bệ hạ. Việc này tuyệt đối không nên bộc lộ ra ngoài. Nếu không Ngọc Đế bệ hạ lại phải tạo ra một cỗ hóa thân đi qua, cũng rất phiền toái."

Ba vị "Thập Nhị Kim Tiên" không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Lý Trường Thọ cười nói: "Không đề cập tới những chuyện bực mình này, trong đó khắp nơi đều là tính kế, phàm là mỗi một chuyện cũng đều phải hao tâm tổn trí. Đúng rồi Hoàng Long sư huynh, ngươi gần đây có đi thăm Long Tộc hay không? Long Tộc nghe nói là sẽ tổ chức Tố Nguyên Đại Điển, bái tế Tổ Long, muốn đạt được một chút che chở trong đại kiếp."

"Bọn họ đưa cho ta một tấm thiệp mời, ta còn đang suy nghĩ có nên đi qua hay không." Trong mắt Hoàng Long Chân Nhân tràn đầy cảm khái, dễ dàng bị đưa vào hình thức "suy tư".

Nửa ngày sau, Hoàng Long Chân Nhân cáo từ trở về Ma Cô Động tu hành, Ngọc Đỉnh Chân Nhân chạy về Ngọc Tuyền Sơn dạy bảo Dương Tiễn.

Trước khi Ngọc Đỉnh Chân Nhân đi, Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù ở bên trong tay áo, cười nói: "Sư huynh, đây là một chút tâm đắc tu hành Bát Cửu Huyền Công, ngươi xem thử có chỗ hữu dụng hay không."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ôn hòa cười một tiếng, gật gật đầu đối với Lý Trường Thọ, cũng không nói thêm cái gì.

Thái Ất Chân Nhân buồn bực nói: "Trường Canh ngươi lại còn tu huyền công nhục thân như vậy?"

Lý Trường Thọ cười không nói.

Không phủ nhận, cũng không có thừa nhận.

Linh Châu Tử sẽ ở lại Kim Quang Động tại Càn Nguyên Sơn một chút thời gian, đi theo thân sư phụ Thái Ất Chân Nhân tu hành.

Lý Trường Thọ cố ý dặn dò Linh Châu Tử vài câu, bảo y đừng quá mức thiên về tu hành nhục thân, nguyên thần đạo mới là căn bản, Linh Châu Tử tất nhiên là hoàn toàn đồng ý.

Trước khi Lý Trường Thọ đi, Linh Châu Tử lại đuổi theo, nhỏ giọng nói: "Sư thúc ngài nhớ rõ nói một tiếng cùng với Tiểu Thỏ, nàng có nói qua mấy ngày nữa lại tới tìm ta chơi đùa."

"Thiện." Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần: "Có cần ta nói thêm mấy lời với nàng không?"

Linh Châu Tử cười lắc đầu, cùng với sư phụ đưa tiễn Lý

Trường Thọ rời khỏi Kim Quang Động, bay khỏi đại trận nơi đây.

Ở phía xa xa, Lý Trường Thọ còn có thể cảm giác được, ngọn lửa hiếu kỳ của Thái Ất Chân Nhân đang chậm rãi bùng cháy.

"Tiểu Thỏ? Là ai? Không phải là thỏ ngọc Quảng Hàn Cung kia? Đồ đệ ngươi giao hảo rồi cùng với nàng?"

"Ừm, nàng có một chút đáng yêu, hơn nữa còn đặc biệt vui vẻ." Linh Châu Tử cười nói: "Lần trước sau khi đi qua Quảng Hàn Cung về, Tiểu Thỏ từng đến Phủ Thủy Thần đưa chút điểm tâm cho sư thúc, lúc ấy ta đang giao đấu cùng người, nàng liền gặp phải. Không nghĩ tới, nàng cũng là hảo thủ đấu pháp, thối công có một chút lợi hại, đạp ta một chân cũng đều có thể đá cho ta ra huyết ấn..."

Thái Ất Chân Nhân hai mắt tỏa ánh sáng truy vấn một hồi, Linh Châu Tử cũng liền thành thật trả lời.

Đại trận Càn Nguyên Sơn khép kín, chặt đứt tiên thức dò xét của Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ chuyên chú cưỡi mây, tâm thần chuyển đến nơi khác.

Tiếp theo, lại là bận rộn một năm.

...

Ba tháng sau, sự tình Xiển Giáo Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng đạo nhân đảm nhiệm Minh Chủ Tiên Minh tại ba ngàn thế giới, xôn xao truyền bá ra tại các nơi Hồng Hoang.

Thế lực khắp nơi muốn cùng nhau tổ kiến Tiên Minh phản tây sĩ khí đại chấn.

Nhưng đại bộ phận đệ tử Thánh Nhân không biết Nhiên Đăng là "người một nhà" Tây Phương Giáo, lại là như lâm đại địch.

Thế cục lập tức trở nên vi diệu quỷ quyệt, hai dòng sông nguyên bản phân biệt rõ ràng, bây giờ lại là sóng ngầm mãnh liệt.

Chương 966. -

Ngày hôm đó, Lý Trường Thọ ngồi ở bên trên ghế bành phía trước đan phòng, cầm một chiếc quạt hương bồ trong tay nhẹ nhàng lay động, tìm chút cảm giác "Quân sư đại nhân".

Nhìn Tam giới nở nụ cười, hiên ngang giữa tiên thánh.

Chỉ là...

Linh Nga bưng khay đi ngang qua từ bên cạnh, thầm nói: "Gần đây làm sao lại luôn rụng tóc?"

Tuổi còn trẻ, liền gánh chịu những áp lực mà nàng không nên gánh chịu.

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, tiếp tục ngẫm nghĩ tính kế các nơi, lại nhất tâm đa dụng, Đạo Nhân Giấy tại Thiên Đình Địa Phủ hoạt động.

Sự tình hoa sen màu máu, Lý Trường Thọ tự nhiên sẽ không quên mất.

Chỉ bất quá đối phương vẫn luôn không có động tĩnh, hắn cũng không muốn vọng động.

Hiện nay trọng tâm chú ý bên trong thiên địa, đều nằm ở Đại Hội Tiên Minh, cũng phải đề phòng có người thừa dịp làm loạn, hoặc là dùng sự tình Huyết Hải phân tán lực chú ý của phe mình.

Đánh cờ với đại giáo, thật sự không dễ.

"Ừm?" Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một chút tâm huyết dâng trào, Đạo Nhân Giấy ở bên trong Địa Phủ chậm rãi mở hai mắt ra.

Cỗ Đạo Nhân Giấy này đang ở trong một căn nhà gỗ thấp bé, đây là chỗ tu hành ngày bình thường của tiểu Phán Quan hắn.

Một tia truyền âm chui vào trong đáy lòng Lý Trường Thọ...

"Thuỷ Thần, Thuỷ Thần đại nhân, là ta - Đế Thính."

Lý Trường Thọ thật sự có một chút mộng, không biết tên gia hỏa này đột nhiên tìm chính mình là vì chuyện gì.

Đế Thính lại tiếp tục truyền âm nói: "Ngài hãy coi chừng, vừa rồi có một tên gia hỏa rất cuồng đến Luân Hồi Tháp tìm chủ nhân nhà ta, tự xưng là con của Thủy Phượng, Kim Sí Đại Bằng, muốn trọng chấn uy danh Phượng Tộc. Ngài ngưng tụ thành niệm tưởng dưới đáy lòng, ta tự nhiên là có thể nghe được."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, hỏi dưới đáy lòng: "Vì sao ngươi muốn mật báo?"

"Thuỷ Thần chớ trách, ta thực sự không muốn chủ nhân nhà ta lại rơi vào bên trong vòng xoáy đại giáo tranh đấu, chủ nhân y đều đã như vậy, tây phương còn muốn tiếp tục nghiền ép y..."

"Kẻ kia đến tìm chủ nhân nhà ngươi cần làm chuyện gì?"

"Đến khiêu khích!" Đế Thính cũng có một chút không biết nên khóc hay cười: "Tên gia hỏa này còn mang theo một vị tiểu đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, tên gia hỏa kia đang không ngừng đổ thêm dầu vào lửa châm ngòi. Kim Sí Đại Bằng nói cái gì mà...sự tình chủ nhân nhà ta không làm được, y sẽ đi làm. Chuyện chủ nhân nhà ta không dám quản, y sẽ quản. Sinh ra liên có tốc độ rất nhanh, tiêu dao Tam Giới, có thể đi khắp thiên địa, không gì có thể cản...sau đó liền đi."

Lý Trường Thọ: "..."

Nói trở lại, đệ đệ của Đại sư tẩu đỉnh như vậy?

Đây là thiếu đi bao nhiêu đả kích của Tam Giới, mới có thể dưỡng thành tính tình cuồng ngạo như vậy, đi gặp Địa Tạng cũng đều không có nửa điểm kính trọng, uổng công Địa Tạng tranh cho Tây Phương Giáo nhiều khí vận như vậy!

"Chủ nhân nhà ngươi...còn tốt không?"

"Suýt nữa không có bị tức chết." Đế Thính thở dài, sau đó tiếp tục truyền âm: "Tên gia hỏa này nói là muốn trực tiếp nhằm vào Thuỷ Thần đại nhân ngài, ngài vẫn nên cẩn thận một chút."

Lý Trường Thọ trầm tư một hồi, ý nghĩ nhẹ chuyển trong đáy lòng, cười nói: "Không sao, Đại Hội Tiên Minh còn có nửa năm, nếu y gây sự, ta liền đọ sức với y một phen."

Ngoài miệng nói là đọ sức, trong đáy lòng cũng đã bắt đầu suy nghĩ nên phá "tốc độ nhanh" như thế nào.

Ở dưới tiền đề bản thể không hiện thân.

Trước đây Khổng Tuyên từng nói, nếu Kim Sí Đại Bằng đối nghịch cùng với hắn, vậy thì giết cũng không sao.

Những lời này nhìn như vô tình, kỳ thực chỉ là ngạo khí của Phượng Tộc, cùng với sự đánh đổi của Khổng.

Bây giờ khí vận Phượng Tộc yếu kém, Khổng Tuyên tự mình thủ hộ bộ lạc Nhân Tộc, chính là vì khí vận Phượng Tộc có thể ấm lên, vì Phượng Tộc sinh sôi nảy nở.

Kim Sí Đại Bằng này lại đi lên con đường khác, phụ thuộc vào Tây Phương Giáo, mục đích lại là "trọng chấn uy danh Phượng Tộc ".

Phượng Tộc cũng đã sắp tuyệt chủng, muốn uy phong cái rắm!

Câu nói của Khổng Tuyên ngày đó có ý rằng nếu, coi như Kim Sí Đại Bằng tự tìm cái chết, cũng không cần cố kỵ bối cảnh của Kim Sí Đại Bằng, hãy để gã tự tìm chết.

Nhưng Lý Trường Thọ há có thể làm sự tình bất ổn như vậy?

Không vì cái gì khác, Kim Sí Đại Bằng là thân đệ đệ của Khổng Tuyên, Lý Trường Thọ coi như đánh gã tàn phế, cũng phải giữ lại tính mạng.

Dĩ hòa vi quý, lấy đức phục chim.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa dứt ý niệm như vậy, trong đáy lòng một lần nữa nổi lên một chút gợn sóng, lại là Ngao Ất đang thông qua thần niệm kêu gọi Giáo Chủ ca ca.

Đây là có chuyện gì gấp?

Trước đây đã giao hẹn xong cùng với Ngao Ất, nếu có chuyện liền trực tiếp liên hệ tại Phủ Thủy Thần, nếu không phải việc gấp thì không cần dùng thần niệm giao lưu.

Tây Phương Giáo bắt đầu làm khó dễ?

Lý Trường Thọ không dám khinh thường, lập tức thông qua tượng thần tại An Thủy Thành tạo dựng mộng cảnh, kéo Ngao Ất vào trong đó.

"Giáo Chủ ca ca!" Ngao Ất bước nhanh về phía trước, không lo được hành lễ, lập tức nói: "Phượng Tộc Kim Sí Đại Bằng vừa mới hiện thân trong một chỗ phường trấn tại Trung Thần Châu, tuyên bố muốn phân cao thấp cùng với ca ca. Gã còn nói, buổi trưa ngày mai, muốn nhập Thiên Đình từ Nam Thiên Môn, một đường đi vào bên trong Quảng Hàn Cung, nhìn dung mạo của Hằng Nga!"

Lý Trường Thọ: "..."

Khờ như vậy?

Lý Trường Thọ buồn bực hỏi: "Việc này thật chứ?"

"Thực không dám giấu giếm ca ca, Long Tộc chúng ta mặc dù không muốn lại nhấc lên đại chiến cùng với Phượng Tộc, nhưng luôn luôn chú ý đối với Phượng Tộc!" Ngao Ất nói: "Tin tức này là Đại trưởng lão vừa mới nói cho ta biết, tự nhiên không thể là giả. Kim Sí Đại Bằng có tốc độ cực nhanh, chỉ sợ là chỉ ở dưới Côn Bằng yêu sư năm đó, nếu gã mạnh mẽ xông tới Thiên Đình, thật sự khó có thể ngăn cản."

Lý Trường Thọ khẽ cau mày, đi qua đi lại ở dưới chân tượng thần của chính mình.

Tên gia hỏa này đang định làm gì?

Thoải mái?

Lý Trường Thọ đột nhiên ý thức được, câu " vô luận sinh tử " kia của Khổng Tuyên là có ý gì...

Khổng Tuyên biết rõ Kim Sí Đại Bằng là chim gì, nên đã bày tỏ thái độ trước.

Ngao Ất hỏi: "Giáo Chủ ca ca, có muốn ta lập tức mời cao thủ Long Tộc đi đến Thiên Đình trấn thủ hay không?"

"Không kịp." Lý Trường Thọ lẩm bẩm nói: "Tên gia hỏa này nếu thật sự tới gần Quảng Hàn Cung, đoán chừng không phải bị một búa bổ, cũng sẽ bị Hằng Nga nấu thành đồ làm đẹp..."

"Ừm?"

"Khục, không có gì!" Lý Trường Thọ khoát khoát tay: "Mời Long Tộc hỗ trợ thả ra tin tức ở các nơi, cần phải bảo đảm tên gia hỏa này có thể nghe được. Chỉ cần nói...Thuỷ Thần Thiên Đình nghe nói việc này liền mỉm cười, cùng với Mộc Công nói lúc thảo luận: Hồng Hoang Tam Giới ai không biết, Thiên Đình chỉ có hai vị tôn thần Ngọc Đế, Vương Mẫu có thể xưng đại năng, từ Nam Thiên Môn đến Nguyệt Cung, trên đường đi tránh né Lăng Tiêu bảo điện, Dao Trì cùng viwus Động Suất Cung, phàm là đổi thành đại năng khác cũng có thể làm được, không đủ xưng anh hùng. Nếu như có thể không thương tổn một người, từ Nam Thiên Môn vọt tới phía trước đại môn Quảng Hàn Cung, đó mới thật sự là tốc độ nhanh."

Chương 967. -

Ngao Ất cẩn thận ngẫm nghĩ, hai mắt tỏa sáng, cười nói: "Giáo Chủ ca ca, tên gia hỏa kia sẽ thật sự làm sao?"

"Không biết, xem thử gã có thật sự cuồng như vậy hay không." Lý Trường Thọ thở dài: "Đi trước đi, ta đi đến Phủ Thủy Thần chờ, đợi tin tức truyền ra, bệ hạ liền sẽ triệu kiến ta đi qua."

Ngao Ất đáp ứng một tiếng, hai người rút thần niệm ra, từng người bận rộn.

Kim Sí Đại Bằng thả ra ngoan thoại, do Tây Phương Giáo thôi động ở sau lưng, cấp tốc lưu truyền ra tại Tam Giới.

Tần Thiên Trụ nổi trận lôi đình, Thiên Binh Thiên Tướng bên trong Thiên Đình cùng nhau giận dữ, nhao nhao đi đến Thông Minh Điện chờ lệnh, ngày mai muốn đi đến Nam Thiên Môn hỗ trợ phòng thủ.

Lý Trường Thọ rất nhanh cũng bị gọi vào trong Lăng Tiêu bảo điện, cùng với Mộc Công và mấy vị chính thần cùng nhau hiến kế.

Sắc mặt của Ngọc Đế tất nhiên là hết sức khó coi.

Hồng Hoang tính kế nhiều, hiếm khi có người cuồng vọng như vậy, còn có thể sống lâu như thế.

Kim Sí Đại Bằng này không coi ai ra gì, xem Thiên Đình như bậc thang thành danh, nếu thật sự bị gã xông đến Quảng Hàn Cung, thanh danh của Thiên Đình tất nhiên là tổn hao nhiều.

Mộc Công nói: "Bệ hạ, lão thần cảm thấy đây có thể là biện pháp gã giương đông kích tây! Chúng ta nên bố trí trọng binh tại năm đại Thiên Môn, không thể phớt lờ."

"Không sai." Ngọc Đế chịu đựng cơn giận, mắng: "Kim Sí Đại Bằng này tự tìm đường chết, ta liền tác thành cho gã!"

Dứt lời, sắc mặt của Ngọc Đế bệ hạ hơi hoãn, nhìn về phía Lý Trường Thọ, ấm giọng nói: "Trường Canh ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho gã tới gần Hằng Nga nửa bước."

Lý Trường Thọ: "..."

Có ý tứ gì?

Mộc Công cũng nói: "Thuỷ Thần cứ an tâm, Thiên Đình chúng ta đã sớm không phải là lúc trước, sẽ khiến cho đứa con Thủy Phượng này có đến mà không có về!"

Lý Trường Thọ có một chút run rẩy khóe miệng, đến bây giờ cũng đã qua chín năm, vẫn còn nhớ rõ lời đồn này?

Đúng lúc này, bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện truyền đến một tiếng trâu gọi, đã thấy một con trâu đen dạo bước mà đến, tại cửa ra vào Lăng Tiêu bảo điện hóa thành một trung niên tráng hán khuôn mặt chất phác, trên đầu mọc sừng trâu, mang theo khoen mũi.

Thanh Ngưu nhếch miệng cười một tiếng, tại cửa ra vào đại tiện, ở ngay trước mặt chúng Thiên Binh Thiên Tướng, hô một tiếng: "Trường Canh sư huynh, Lão Quân bảo ta đến giúp ngươi bắt chim!"

Lý Trường Thọ không nhịn được dùng một tay đỡ trán.

Địch nhân chỉ là thả ra một đoạn tin tức, tại sao lại làm cho trận cước của phe mình hoàn toàn hỗn loạn?

Ngoại trừ Lão Quân, tất cả những tiên thần này đều nên được huấn luyện lại.

…

Cùng lúc đó, ở bên cạnh linh trì Linh Sơn.

Một thanh niên đạo sĩ với khuôn mặt anh tuấn đang khoe bảo vật vừa lấy được - một chiếc áo choàng bằng vàng, trên mặt có nét kiêu hãnh.

Bên cạnh, chúng lão đạo không tiếc lời ca ngợi, ở bên trong quá trình vuốt mông ngựa, cũng khuyên gã không cần cứng rắn với Thiên Đình như thế.

Thanh niên đạo sĩ này lại là vung tay lên, lạnh nhạt nói: "Thuỷ Thần Thiên Đình thiện tính kế, nếu chúng ta so đấu tính kế cùng với hắn, đó chính là tự mình chuốc lấy cực khổ, rơi vào hạ phong. Vì sao không lấy sở trường của mình tấn công sở đoản của bọn họ? Ngày mai bần đạo nhất định phải khiến cho hắn biết được, coi như là co quắp ở bên trong Thiên Đình, cũng không được an ổn, Thiên Đình kia, bần đạo ra vào như không!"

Chúng lão đạo lập tức mỉm cười gật đầu, ngoài miệng nói "Không hổ là ngươi", trong đáy lòng nói không chừng đang mắng thầm gã ngu ngốc như thế nào.

Trong góc xó xỉnh độc quyền của Địa Tạng cùng với Đế Thính, Văn Tịnh đạo nhân đứng ở bên trong bóng tối, thiếu nữ tóc bạc kia ôm bảo kiếm ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng quan sát tình hình bên kia.

Thiếu nữ tóc bạc truyền âm hỏi: "Con của Thủy Phượng, rất lợi hại phải không?"

Văn Tịnh đạo nhân lắc đầu, trong đáy lòng thầm nói không thú vị.

Việc này, nàng cũng đều chẳng muốn đi đến trước mặt Thuỷ Thần đại nhân mật báo, thừa cơ tranh công, Thuỷ Thần đại nhân phàm là đưa mắt nhìn tên gia hỏa này một chút, vậy coi như Thuỷ Thần đại nhân thua nửa bậc.

"Đầu đất."

Thiếu nữ tóc bạc ôm Nguyên Đồ Kiếm có một chút nghiêng đầu, Văn di đang nói nàng sao? Bên trong con mắt màu đỏ của nàng mang theo nghi hoặc.

Vào lúc giữa trưa, trên không Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, nơi Nam Thiên Môn.

Ánh nắng rải xuống trên biển mây, nơi đây đã là không có chim bay. Nhưng mây bay gió cuốn tự thành kỳ cảnh, gió nhẹ rong chơi tự có nét quyến rũ riêng.

Một vệt ánh vàng nhanh chóng bắn đến từ phương hướng tây bắc, đứng từ xa nhìn giống như mũi tên phá mây, cơ hồ đảo mắt liền đến một trăm dặm phía trước Nam Thiên Môn, để lại không gian ở phía sau.

Ánh vàng dừng lại trong nháy mắt, hóa thành một đạo thân ảnh thon dài, ngạo nghễ đứng ở ngoài trăm dặm Nam Thiên Môn.

Hãy xem tiên này!

Mày kiếm mắt hẹp mũi ưng, đôi mắt điên cuồng và kiêu hãnh.

Một chiếc áo choàng lớn màu vàng óng, làm nổi bật phong thái Phượng Tộc, đầu đội vương miện bằng ngọc bội màu vàng kim, chân đi ủng cánh trắng màu vàng, cười lạnh đối với Nam Thiên Môn, cái cằm bén nhọn hơi nhếch lên, hai lỗ mũi có thể dùng để 'nhìn về phía trước'.

Run rẩy đi, Thiên Đình!

"Ha ha, oáp..." Ở nơi Nam Thiên Môn, có một Thiên Tướng thủ vệ không nhịn được ngáp một cái, duỗi cái lưng mỏi.

Ngoài trăm dặm, chim đến nhướng mày, bắt đầu tạm thời đánh giá tình hình Nam Thiên Môn...

Không thích hợp, Nam Thiên Môn vì sao không có tăng thêm thủ vệ, vì sao chỉ có vài Thiên Binh Thiên Tướng cảnh giới Chân Tiên trấn giữ ở chỗ này?

Hẳn là, Thiên Đình không nghe được tin tức ta thả ra?

Cũng không đúng, cuộc trò chuyện giữa vị Thuỷ Thần kia cùng với Đông Mộc Công lưu truyền ở các nơi trên phố, rõ ràng là biết Kim Sí Đại Bằng gã muốn tới nơi đây.

Đánh lén kẻ yếu, vốn là làm nhục tôn nghiêm của Phượng Tộc!

Tình huống Nam Thiên Môn như vậy, quả nhiên có trá...

Nhưng!

Buổi trưa đã đến, gã đã hiện thân, nào có lý lẽ không đi vào?

Kim Sí Đại Bằng hừ nhẹ một tiếng, hất áo choàng lên, thân ảnh liền muốn phóng tới Nam Thiên Môn.

Gã muốn ở trước mặt những Thiên Binh Thiên Tướng này, quang minh chính đại bay vào bên trong Thiên Môn, lại muốn bày ra tốc độ cực nhanh của chính mình, để cho bọn họ không có một chút biện pháp ứng đối nào!

Đại bàng giương cánh!

Thân ảnh Kim Sí Đại Bằng hóa thành một sợi kim tuyến, xông tới Nam Thiên Môn!

Bất quá chỉ một cái chớp mắt, Đại Bằng đã xông qua chín mươi dặm, sắp nhảy vào Thiên Môn, lại nghe một tiếng kiếm reo vang lên ở phía trên Thiên Môn, thân ảnh Kim Sí Đại Bằng ngoặt mạnh sang bên trái.

Toàn bộ quá trình phát sinh ở trong nháy mắt, làm Thiên Binh Thiên Tướng thủ vệ không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào.

Thậm chí, Đạo Nhân Giấy đang ẩn mình trong bóng tối nào đó, chỉ có thể miễn cưỡng bắt được tàn ảnh mơ hồ.

Ông —— bên trên Nam Thiên Môn, Trảm Yêu Kiếm phun ra đạo đạo hào quang màu tím, một đạo kiếm mang như tấm lụa, chém về phía thân ảnh Kim Sí Đại Bàng ở nơi xa!

Chương 968. -

Đáng tiếc...

Kiếm quang này mặc dù đã có tốc độ cực nhanh, lại chậm hơn ba phần so với tốc độ của Kim Sí Đại Bằng lúc này, mắt thấy là sẽ bị Kim Sí Đại Bằng nhẹ nhõm bỏ rơi.

Kim Sí Đại Bàng thậm chí còn quay đầu liếc nhìn, khóe miệng lộ ra một chút ý cười mỉa mai.

Cái gọi là Thiên Đế Kiếm cũng không có gì hơn cái này, lúc này gã chưa lộ ra bản thể, bất quá chỉ là hình người ngự không, kiếm quang này cũng đều truy đuổi không kịp, làm sao có thể trấn thủ...Thiên...Đình...

Kim Sí Đại Bằng đột nhiên giật mình, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, lại thấy chính mình chẳng biết lúc nào, đã xông vào một tòa kết giới.

Lực lượng Thiên Đạo nồng đậm vọt tới từ bốn phương tám hướng, mây đen trăm dặm liên miên ở phía dưới, hiện ra đồ án âm dương Thái Cực!

Không gian như một cái lồng, vào giờ phút này lại đè ép thân thể của Kim Sí Đại Bằng...

Đúng lúc này, đạo Trảm kiếm mang Yêu Kiếm đánh ra kia bắn nhanh đến, miễn cưỡng xẹt qua gương mặt của Kim Sí Đại Bằng, để lại một đạo vết máu nhàn nhạt.

Phía dưới, cùng với nơi Nam Thiên Môn, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm dần dần biến mất.

Kim Sí Đại Bàng lại đứng tại chỗ, cảm thụ cảm giác kinh dị chính mình cơ hồ bị trọng thương mang đến trong một cái chớp mắt vừa rồi kia, cùng với cảm giác bất lực.

Chuyện này...

Kim Sí Đại Bằng hít vào một hơi thật sâu, ngưng thần nhìn chằm chằm Nam Thiên Môn.

Làm sao bây giờ?

Chính mình ngoan thoại cũng đều đã thả ra, chẳng lẽ lại ngay cả Thiên Môn cũng không thể nào vào được, liền thất bại tan tác mà quay trở về?

Uy danh Phượng Tộc chẳng phải là sẽ trực tiếp bị quét sạch, Kim Sí Đại Bàng gã, về sau còn muốn lăn lộn hay không?

Nhìn từ xa, Nam Thiên Môn được tạo thành từ bạch ngọc đứng vững trong đám mây, mà ba thanh kiếm thần treo ở phía trên Nam Thiên Môn, khôi phục thành trạng thái "giản dị tự nhiên" nguyên bản.

Kim Sí Đại Bàng rơi vào xoắn xuýt lớn lao.

Mà điều gã không biết chính là, ngay ở bên trong Nam Thiên Môn, bên trong một chỗ biển mây, Lý Trường Thọ cùng với Tần Thiên Trụ dựa vào Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ che lấp bản thân, đang...bật cười tại kia một hồi.

"Trường Canh ngươi cũng không khỏi quá đề cao hắn, trực tiếp dùng tới Chí Bảo Tiên Thiên."

"Bệ hạ đừng có nghĩ như vậy, Kim Sí Đại Bàng dù sao cũng là con của Thủy Phượng, coi như là cho Thủy Phượng một ít tôn trọng." Lý Trường Thọ cười nói: "Tiểu thần thả mấy trăm viên Lưu Ảnh Cầu ở phụ cận Nam Thiên Môn, bố trí Chu Thiên Tinh Đấu

Đại Trận của Thượng Cổ Yêu Đình, chính là vì nhằm vào gã. Có đoạn hình ảnh như mới vừa rồi, uy nghiêm Thiên Đình liền sẽ không chịu ảnh hưởng. Ngày hôm nay chúng ta phải giáo huấn tên gia hỏa này, thuận tiện xem thử có thể thu phục gã hay không, để tốc độ cực nhanh của gã phục vụ cho Thiên Đình. Nếu gã quá mức kiêu căng khó thuần, cuối cùng chạy thoát được, chúng ta cũng sẽ không bị tổn hại..."

Lật thuyền? Không tồn tại.

Tần Thiên Trụ giơ ngón tay cái, lại hỏi: "Nếu gã tức giận giết binh tướng của chúng ta thì nên làm như thế nào cho phải?"

Lý Trường Thọ nói: "Bệ hạ yên tâm, tiểu thần sẽ tùy thời ra tay. Tiểu thần đi đến chỗ lão sư cầu Thái Cực Đồ, chính là vì đề phòng gã tức đến nổ phổi quấy rối."

"Thiện!" Tần Thiên Trụ hài lòng gật đầu, hai mắt tỏa sáng: "Đến rồi đến rồi, tên gia hỏa kia lại muốn tới."

Bên ngoài Nam Thiên Môn, Kim Sí Đại Bàng duy trì hình người, cơ hồ chỉ là chập trùng hai cái, áo choàng lắc lư, một một lần nữa trở về trăm dặm bên ngoài Thiên Môn.

Gã thở hổn hển, trong mắt tràn đầy chiến ý, gắt gao nhìn chằm chằm ba thanh kiếm thần phía trên Thiên Môn.

Liều mạng!

Chỉ cần bay thật nhanh, thần kiếm liền không đuổi kịp ta!

Kim Sí Đại Bàng gã, chưa bao giờ chịu ủy khuất như vậy kể từ khi được sinh ra! So tốc độ, hôm nay coi như là Côn Bằng đến cũng không được!

Thần thông: Phượng!

Đợi một chút...những Thiên Binh Thiên Tướng kia lại đang làm gì?

"Tại sao vẫn chưa có người tới thay ca?" Có một vị Thiên Tướng thủ vệ trung niên phàn nàn một tiếng.

Lời nói của y rơi xuống, bên trong Nam Thiên Môn vừa vặn có một đạo thân ảnh bay ra, cấp tốc thay thế vị trí phòng thủ.

Có Thiên Tướng mới tới cất cao giọng nói: "Thuỷ Thần đại nhân có lệnh, mời ba thanh thần kiếm đi đến Phủ Thủy Thần để chữa trị bảo dưỡng thân kiếm, làm phiền các ngươi hộ tống đưa qua."

Trong khi nói, vị Thiên Tướng mới tới này cúi đầu thật sâu đối với ba thanh kiếm thần bên trên Nam Thiên Môn.

Tần Thiên Trụ âm thầm huy động ngón tay, ba thanh kiếm thần chậm rãi rơi xuống, bị mấy vị Thiên Tướng và một đội Thiên Binh hộ tống rời đi.

Kim Sí Đại Bàng: "..."

Gã đến Nam Thiên Môn bất quá chỉ mới chốc lát, liền rơi vào ngây người lần thứ hai.

Lúc này coi như là tâm thần đã trải qua ma luyện nhiều năm của gã, cũng có chút không chống được lực lượng tâm thần cần thiết để suy nghĩ lúc này...

Thiên Đình đang tự hủy tường thành?

Không đúng, đây là Thuỷ Thần đang khiêu khích đối với gã!

Thuỷ Thần nói rõ là đang nhục nhã gã, khinh thường gã đánh không lại lực lượng Thiên Đạo!

Cái trán Kim Sí Đại Bàng nổi lên gân xanh, nắm chặt quyền muốn đi thẳng một mạch, nhưng rồi lại nghĩ...lúc này rút đi, thanh danh của chính mình chẳng lẽ không phải sẽ thất bại thảm hại, Phượng Tộc gã chẳng phải sẽ trở thành trò cười trong thiên địa?

Tốt cho một cái Thuỷ Thần!

Thế nhưng lại làm cho gã tiến thoái lưỡng nan!

Kim Sí Đại Bàng nhíu hai mắt lại, suy nghĩ nhiều thêm mấy tầng trong nháy mắt.

Thuỷ Thần liệu định gã sẽ liều lĩnh vì tôn nghiêm Phượng Tộc, tất nhiên là thiết hạ thiên la địa võng ở bên trong, chờ đợi gã xông tới cửa.

Phía trước dù là núi đao biển lửa, Kim Sí Đại Bàng gã, ngày hôm nay cũng nhất định phải xông!

"Ha ha ha ha!" Kim Sí Đại Bằng đột nhiên cười to, đứng ở bên trên mây, cách trăm dặm nhìn chăm chú vào Nam Thiên Môn, thanh âm truyền vạn dặm: "Thuỷ Thần! Cho dù ngươi thần thông ngập trời, cho dù ngươi một tay che trời, cho dù bần đạo không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngày hôm nay, bần đạo tiếp nhận lời ước chiến của ngươi! Thiên Môn này, Kim Sí Đại Bàng ta nhất định phải xông! Xem thử bần đạo đến phía trước Quảng Hàn Cung, ngươi là có có ngăn ta hay không!"

Hưu!

Thân ảnh Kim Sí Đại Bàng vọt về phía trước, lại hóa thành một vệt kim tuyến, lao vào nơi Nam Thiên Môn trong nháy mắt, biến mất ở trong mây.

Chúng Thiên Binh Thiên Tướng trấn giữ Nam Thiên Môn còn đang nhìn ra ngoài Thiên Môn, tìm kiếm vị trí âm thanh phát ra vừa rồi, vệt kim tuyến kia đã nhanh đến mức tiên thức của bọn họ cũng đều không thể bắt được nửa điểm tàn ảnh.

Nếu không luận bí pháp không gian na di, Kim Sí Đại Bàng không hổ danh xưng tốc độ cực nhanh, chỉ là...

Chỉ là...

Tần Thiên Trụ thầm nói: "Gã vừa rồi hẳn là đã nhận thua với ngươi rồi? Lại muốn mạo xưng là trang hảo hán, ôm lòng quyết chết xông tới?"

Lý Trường Thọ đưa tay xoa xoa mi tâm: "Năm đó Phượng Tộc thua không oan."

"Đúng vậy." Tần Thiên Trụ tặc lưỡi nói: "Thua không oan."

"Bệ hạ, ta sẽ chuyển đến chỗ hóa thân, phải thường xuyên nhìn chằm chằm tên gia hỏa này, tránh cho gã thật sự đả thương người."

Chương 969. -

"Đi thôi đi thôi." Tần Thiên Trụ cười lắc đầu, ngón tay nhẹ nhàng vung lên, ba thanh thần kiếm quy về phía trên Nam Thiên Môn, tiếp tục treo cao.

Vào giờ phút này, tâm thần của Lý Trường Thọ chuyển đến từng cỗ Đạo Nhân Giấy, đều đặn truy tung thân ảnh của Kim Sí Đại Bàng.

Sau khi Kim Sí Đại Bàng tiến vào Thiên Đình, dùng toàn bộ tinh thần cảnh giác, tận lực bảo lưu ba phần tốc độ, dùng để chuyển hướng khi gặp nguy hiểm.

Nhưng gã vừa mới bay vào Thiên Đình không lâu, lại là sững sờ...

Nơi nào cũng yên bình không có binh tướng, lúc này Thiên Đình mặc dù đã không tính là hoang vu, nhưng vẫn còn có từng mảng lớn biển mây vô cùng trống trải.

Kim Sí Đại Bằng khuếch tán tiên thức ra, có thể thấy tiên tử nhảy múa bên trong lầu các nơi xa, có thể thấy chúng Thiên Binh thao diễn chiến trận trong đám mây khắp nơi, có thể thấy các tiên thần tụm năm tụm ba uống rượu ca hát trong lúc nhàn rỗi...

Thuận tiện, tiên thức của Kim Sí Đại Bàng cảm nhận được mấy cỗ uy áp kinh người, phân bố ở ba phương hướng, đó tất nhiên là phương vị Động Suất Cung, Lăng Tiêu bảo điện, Dao Trì.

"Xem ra, chỉ có thể đi bên này. "

Kim Sí Đại Bàng âm thầm nói một câu, trong lòng lại biết rõ, không dám đi về ba phương hướng này.

Gã là đến mượn Thiên Đình dương danh lập vạn, chế nhạo Thuỷ Thần, đem danh vọng về phương Tây, cũng không phải là đến tìm cái chết.

Làm sao có thể trêu chọc hóa thân Thánh Nhân Mạnh nhất?

Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu vốn là chúa tể Thiên Đình, ở bên trong Thiên Đình có thể tùy ý điều động lực lượng Thiên Đạo, vừa mới rồi gã đã lĩnh giáo sự lợi hại của Trảm Yêu Kiếm kia, gương mặt lúc này còn đang đau đớn, tất nhiên là không dám tiến về phía trước.

Kim Sí Đại Bằng mỉm cười.

Chỉ cần ngày hôm nay có thể đến Quảng Hàn Cung, nhìn thấy Hằng Nga tiên tử kia, cũng không cần khinh bạc quá phận đối với nàng, ôm vòng eo hôn nàng một cái, sau đó tiêu sái rời đi...

Ha ha ha ha!

Tam Giới lãng tử duy chỉ có phượng ta, Kim Sí Đại Bàng nổi như cồn!

Thình lình nghe được một tia truyền âm: "Vị tướng quân này đang cười gì vậy? Bay nhanh như vậy là vội vã đi làm gì?"

Kim Sí Đại Bàng đang bay với tốc độ nhanh dừng thân hình trong nháy mắt, toàn thân xù lông, nhìn theo phương hướng truyền âm bay tới, lại thấy bên trong biển mây phía trước có một tòa tiên sơn hoang vu...

Ngay trên đỉnh núi, có một tráng hán đầu mọc sừng, mũi xỏ vòng thép mặc áo bào xám, đang ngồi trước bếp lửa, nướng hai xiên cánh gà, bên cạnh là một bầu rượu.

Cao thủ.

Kim Sí Đại Bằng ngay lập tức cảm nhận được áp lực mà đầu ngưu yêu này mang đến, nhất là khoen mũi của ngưu yêu này, làm cho linh giác của Kim Sí Đại Bằng cuồng loạn.

Thanh Ngưu buồn bực nói: "Vị tướng quân này, có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ ở đây không cho phép nướng thịt?"

"Các hạ là?"

"Nhân viên nhàn tản Thiên Đình." Thanh Ngưu khoát khoát tay, theo kịch bản trước đó, cởi mở cười: "Tướng quân xưng hô như thế nào?"

Kim Sí Đại Bằng vừa muốn tự giới thiệu, lại hơi do dự, nói: "Ngươi không cần phải biết, Quảng Hàn Cung ở nơi nào?"

"Quảng Hàn Cung sao, ngươi bay về hướng này, bay thẳng là được. Bay đến giao lộ lục trọng thiên và thất trọng thiên, liền có thể tìm được một cột mốc đường, phía trên ghi chú phương hướng Quảng Hàn Cung."

Thanh Ngưu cười hắc hắc: "Sao thế, đi xem Hằng Nga sao? Đừng nghĩ lung tung, Hằng Nga rất khó thấy, vụng trộm nhìn một chút những nhóm thường nga cũng được tính là có phúc khí."

"Hừ!" Kim Sí Đại Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, chắp tay một cái đối với Thanh Ngưu, nói: "Không ngờ được, đại năng Yêu Tộc giống như tiền bối, cũng đầu nhập Thiên Đình."

Nói xong thân hình hóa thành một đoàn ánh vàng, kéo ra khỏi một vệt kim tuyến nhàn nhạt ở chân trời, tránh khỏi Thanh Ngưu, vội vã bay xa.

Thanh Ngưu mắng: "Vị tướng quân kia, như thế nào còn mắng ngưu chứ? Mẹ của ngươi mới là Yêu Tộc!"

Kim Sí Đại Bằng nghe tiếng mắng dần dần bị bỏ lại sau lưng, khóe miệng có một chút cong lên, coi đó là tấm màn che cuối cùng của ngưu yêu.

"Không đúng, tọa kỵ của thái thượng Lão Quân giống như cũng là ngưu. "

Trong đáy lòng vừa mới nổi lên ý tưởng như vậy, thân hình Kim Sí Đại Bằng dừng lại một lần nữa, gã đã là ở bên trong tầng mây giao hội lưỡng trọng thiên, thấy được cột mốc đường lơ lửng kia.

Cột mốc này có hai mũi tên làm bằng gỗ, cả hai đều hướng lên trên theo đường chéo, một mũi tên hướng về phía tây bắc và mũi tên hướng về phía đông bắc.

Mũi tên chỉ hướng tây bắc ghi chú một hàng chữ: hướng về Thái Âm Tinh.

Mũi tên chỉ hướng đông bắc thì ghi chú: hướng về Thiên Phạt Điện.

Kim Sí Đại Bằng nhíu mày một cái, lập tức phát hiện ra...vấn đề cũng không đơn giản.

"Thuỷ Thần thật là lợi hại, lại dùng bí pháp dã tâm ở chỗ này. "

Kim Sí Đại Bằng lại lộ ra mỉm cười một lần nữa, nhớ tới trước khi tới đây, lời nói chúng đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo đã căn dặn.

Thuỷ Thần vô cùng gian trá, nhất định phải cẩn thận, Thuỷ Thần chuyên tính tâm tình của đối thủ, không nên suy nghĩ nhiều, cứ xông mạnh về phía trước...

Đều là nói nhảm!

Nếu là chim bình thường đến nơi đây, nhất định là sẽ sử dụng phương pháp trái ngược, đi về phương hướng đánh dấu Thiên Phạt Điện.

Nếu là chim thông minh một chút đi đến nơi đây, liền phản phương pháp trái ngược này, liền tiến lên theo phương hướng mũi tên chỉ dẫn.

Nhưng gã, con của Thủy Phượng, tốc độ nhanh nhất Tam Giới, Kim Sí Đại Bàng Hồng Hoang dị chủng, như thế nào sẽ làm như vậy?

Mũi tên này, kết cấu còn mới, mực chưa khô, trên đó còn lưu lại một tia đạo vận Thái Thanh đại đạo nhàn nhạt, nhất định là Thuỷ Thần trước đây vừa mới làm ra!

Đáp án chỉ có một cái, con đường chân chính chỉ có một!

Kim Sí Đại Bằng ngẩng đầu nhìn về phía "tuyến đường ở giữa" hai cái biển báo giao thông, khóe miệng cười lạnh, thân hình bá một tiếng vọt tới phía trước, trực tiếp đụng nát cột mốc đường!

Đây mới là phương hướng tiến về Thái Âm Tinh!

Phanh —— Ở ngoài ngàn dặm, biển mây quay cuồng.

Kim Sí Đại Bàng bay quá nhanh đến mức không kịp phản ứng, đột nhiên bị một đoàn mây mù ngăn cản liền đụng vào, bị lực lượng Thiên Đạo phản chấn, cúi đầu phun ra một ngụm máu.

Mây mù phía trước bị cỗ lực trùng kích này thổi tan, hiển lộ ra hàng rào màu vàng nhạt hơi mờ phía sau...

Hàng rào đại trận biên giới Thiên Đình!

Lời thô tục của Phượng Tộc!

Kim Sí Đại Bàng quay đầu nhìn mấy lần về các nơi, cánh mũi rung động mấy lần, xám xịt bay trở về chỗ cột mốc đường nguyên bản.

Gã suy tư hồi lâu, dùng tiên thức dò xét hồi lâu, cuối cùng vẫn là...đi về phương hướng "Thái Âm Tinh" mà cột mốc đường đánh dấu lúc đầu.

Lăng Tiêu bảo điện, ở chính giữa bày biện gương đồng lớn, biểu hiện một màn mới vừa rồi cho các vị tiên thần xem.

Cũng không biết vị nào không nhịn được, cười phốc một tiếng, toàn bộ đại điện lập tức tràn đầy khí tức vui sướng.

Một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ đứng trước ở chỗ này, vào giờ phút này nhắm mắt dưỡng thần, cũng lộ ra ý cười nhợt nhạt.

...

Chương 970. -

Một lát sau...

Có trá, tất nhiên có trá.

Bất tri bất giác, tính cảnh giác của Kim Sí Đại Bàng bị kéo đến cao nhất.

Đoạn đường này gã gần như không trở ngại chút nào, vào giờ phút này không ngờ từ rìa tầng thứ tám, mò tới phụ cận Thái Âm Tinh, đã có thể trực tiếp nhìn thấy đại tinh vận chuyển bên trên màn trời.

Nhưng Kim Sí Đại Bàng vào giờ phút này, lại có một chút do dự không tiến.

Vì sao Thiên Đình không có nửa điểm đề phòng?

Vì sao đoạn đường này có rất nhiều chỗ quỷ quyệt, thậm chí còn có cột mốc đường dẫn đường cho gã?

Vì sao Thuỷ Thần muốn cố ý rút đi ba thanh thần kiếm kia?

Rất đơn giản, Thuỷ Thần là muốn vào lúc chính mình lơ là bất cẩn, ra tay đối phó với chính mình!

Vào trước một cái chớp mắt chính mình tiếp cận thành công, lúc tâm thần buông lỏng, đột nhiên gây khó khăn!

Hết thảy tính kế của Thuỷ Thần, đều ở bên trên Thái Âm Tinh này

Không, cũng không đúng...

Nếu để cho chính mình xông đến Thái Âm Tinh, Thuỷ Thần đã xem như thua một nửa, Thuỷ Thần tinh thông tính kế, rất có thể là bố trí mai phục ở phía trước Thái Âm Tinh.

Như thế, bần đạo chỉ cần đi đường vòng từ phía sau, thần không biết quỷ không hay leo lên mặt sau Thái Âm Tinh, như vậy chẳng lẽ không phải...

Kim Sí Đại Bằng lộ ra nụ cười tự tin nhàn nhạt, sau lưng hiện ra hai cái cánh phai mờ, mũi chân điểm nhẹ, phát ra âm thanh bùng nổ, xông vào bên trong màn trời cực nhanh, đi vòng ra mặt sau Thái Âm Tinh.

Toàn bộ mặt sau Thái Âm Tinh là "biển cát" màu trắng nhạt, một khu rừng rậm xanh nhạt điểm xuyết ở trong đó...

Kim Sí Đại Bằng cảm nhận được không gian xuất hiện dao động dị thường, nơi đây có lẽ tồn tại một loại đại trận lợi hại nào đó.

Gã không dám khinh thường, chậm rãi rơi vào bên rìa biển cát, muốn bay thẳng về phía trước, lại phát hiện ra không gian các nơi đều bị phong tỏa, phía trước và mặt sau Thái Âm Tinh cách nhau một tầng bức tường vô hình, còn có một cỗ khí tức có một chút nguy hiểm lưu chuyển trên đó.

Chỉ có mảnh rừng cây kia...

Kim Sí Đại Bằng suy tư trong chốc lát, thân hình duy trì phai mờ, mò tới này phụ cận rừng cây, tập trung nhìn vào, thấy được một tấm bia đá.

【 Nơi đây không có đường hầm nào dẫn đến Quảng Hàn Cung】

Cạm bẫy buồn cười này!

Chỉ có kẻ ngốc mới bị lừa!

Nhưng Kim Sí Đại Bằng...lại do dự.

Trong đáy lòng gã nổi lên một tầng lại một tầng suy nghĩ, trốn trong biển cát thật lâu không nói gì.

Không biết từ lúc nào, đi đến Quảng Hàn Cung đã trở thành chấp niệm, cho dù chỉ cần chạm được tay nhỏ của Hằng Nga, lần này coi như chính mình không bại bởi Thuỷ Thần...

Phượng Tộc, thần hỏa không tắt!

Cánh mũi của Kim Sí Đại Bàng rung động mấy lần một lần nữa, hai chân cất bước, sải bước tiến vào rừng cây nơi đây...

Nhưng vượt quá dự liệu của Kim Sí Đại Bằng lại là, nơi đây thật sự có đường hầm, hơn nữa bên trong đường hầm còn ẩn chứa lực lượng thuỷ nguyên nhàn nhạt, phía trước thậm chí còn có trận pháp súc địa thành thốn, phóng ra một bước liền có thể đi ra mấy trăm dặm!

Cẩn thận từng li từng tí, đi một bước kiểm tra ba lần, Kim Sí Đại Bằng chậm rãi bay đến cuối đường, không hiểu sao mặt đất ở dưới chân, đã biến thành một mặt Thái Âm Tinh khác...

Gã ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện ra chính mình lúc này dường như ở bên trong một chiếc giếng cạn.

Bên ngoài, hẳn là tầng tầng bao vây.

Nhưng chỉ có vượt qua, Kim Sí Đại Bằng gã, mới có thể chân chính dương danh Hồng Hoang!

Bí pháp Phượng Tộc, chuẩn bị...

Hả?

Bên bờ giếng, Kim Sí Đại Bằng dừng thân hình, ngơ ngác đứng ở giữa không trung cao ba trượng.

Sân khấu đài ca, đường đi quanh co yên tĩnh, trên đỉnh đầu là một tán cây khổng lồ.

Chung quanh không có một thủ vệ, các nơi cũng không có bất kỳ cơ quan tính kế gì, ngược lại là ở bên ngoài tường có một tòa đại trận kiên cố.

"Linh Châu Tử, mở cửa ~"

Một âm thanh ngâm nga êm tai truyền đến từ bên cạnh.

Kim Sí Đại Bằng quay đầu nhìn về phía nơi phát ra thanh âm, đã thấy một vị thiếu nữ thanh tú đáng yêu, cõng một giỏ cà rốt, đang nhún nhảy ra từ vườn rau...

"Hở?" Thiếu nữ ngoẹo đầu, phát hiện ra Kim Sí Đại Bằng đứng ở giữa không trung, đầu tiên là sửng sốt trong một cái chớp mắt, sau đó chính là khuôn mặt nhỏ tái nhợt, hét lên một tiếng: "Chủ nhân! Có nam nhân xông vào! Chủ nhân!"

"Ngậm miệng!" Kim Sí Đại Bàng lên tiếng hét lớn, thân hình bá một tiếng bay ra ngoài, đưa tay liền muốn bắt thiếu nữ.

Đúng lúc này!

Một tiếng hừ lạnh đột nhiên nổ vang bên tai Kim Sí Đại Bàng, linh giác của Kim Sí Đại Bằng cuồng loạn, lông tơ toàn thân dựng đứng, tốc độ của bản thân giảm nhanh!

Không gian xung quanh đè ép đến, gã giống như xông vào một mảnh vũng bùn! —— Thái Cực Đồ âm thầm hiển uy.

Kim Sí Đại Bàng vào giờ phút này chỉ cho rằng chính mình bị thần thông của người khác khóa lại, hoảng sợ quay đầu...

Một cái bóng trắng hiện lên, một vị tiên tử phong hoa tuyệt đại đã đứng ở trước người thiếu nữ kia, khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy lạnh lùng, trong mắt hiện lên tia sáng xanh.

Cao thủ!

Kim Sí Đại Bàng lập tức liền muốn hiện ra bản thể, nhưng tiên tử kia ra tay quả thực quá nhanh, hai cái đầu ngón tay cấp tốc kết ra chín chữ ấn, dùng là chiến pháp Nhân Tộc Thượng Cổ.

Vào giờ phút này Kim Sí Đại Bàng cảm giác được một cách rõ ràng, năm tháng đại đạo bị nữ tử này dẫn động một tia!

Dù chỉ có một tia, cũng đủ để cho trong đáy lòng Kim Sí Đại Bàng nhấc lên sóng to gió lơn, mà Kim Sí Đại Bàng ở trong một cái chớp mắt này, tốc độ cực nhanh hoàn toàn bị phá, tốc độ vọt về phía trước chậm như ốc sên!

Thậm chí bản thể cũng đều hiện không ra!

Tiên tử tóc dài phất phới, mặt không thay đổi đẩy bàn tay trái về phía trước, lòng bàn tay nở rộ chín vòng sáng màu trắng xanh, trói buộc thân hình gần như ngưng kết của Kim Sí Đại Bàng.

"Trấn!"

Tầm mắt của Kim Sí Đại Bàng biến thành màu đen, nguyên thần bị giam cầm, đạo thể bị khóa chết, hư ảnh Kim Bằng nguyên bản đã xuất hiện ở xung quanh người, bị chín vòng sáng màu trắng xanh kia cứng rắn đánh tan.

Tiên tử vung tay lên, tay áo đong đưa, Kim Sí Đại Bằng bị trói thành bánh chưng bay qua tường cao, bay qua khe hở do đại trận tự mở ra, lăn lộn trên bãi cỏ mấy vòng.

Khanh!

Một lưỡi búa to vung tới từ bên cạnh, lưỡi búa xẹt qua bên tai Kim Sí Đại Bàng, chém rụng từng sợi tóc dài của gã, cắm ở bên trong bãi cỏ.

Kim Sí Đại Bàng run rẩy đạo tâm, lại cảm thấy một cỗ uy áp cao thủ, hơn nữa đối phương còn bày ra sát ý không giữ lại chút nào đối với chính mình.

Ở rìa tầm mắt của Kim Sí Đại Bàng, một vị tráng hán bắp thịt cả người phồng lên cất bước đi tới, hai mắt tràn ngập huyết quang.

Tráng hán này trầm giọng hỏi: "Điện hạ, róc xương lóc thịt hay là đốt?"

Trong tường truyền đến một tiếng trả lời lạnh lùng: "Nấu canh."

Kim Sí Đại Bàng không chỉ sợ hãi, mà còn tức giận và trực tiếp ngất đi.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, chúng tiên thần, Thiên Tướng nhìn một màn này trong gương đồng lớn, vào giờ phút này tất cả đều nghẹn ngào.

Chương 971. -

"Nấu canh. "

Toàn thân co quắp mấy lần, Kim Sí Đại Bằng bị treo ngược ở dưới một gốc đại thụ chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt vẫn còn bàng hoàng, dưới mắt hiện rõ một thân cây khô héo.

Gã, gã dường như đã gặp phải một cơn ác mộng kinh hoàng.

Trong mộng, Thiên Đình nhìn như không có vật gì, chính mình ngoài ý muốn thuận lợi vọt vào bên trong Quảng Hàn Cung, lại bị Hằng Nga tiên tử dùng một bàn tay quất bay...

Mỹ nhân đệ nhất Tam Giới, là một cao thủ có thể so với Đại đệ tử Thánh Nhân?

Trong đáy lòng Kim Sí Đại Bằng vừa mới nổi lên ý niệm như vậy, liền phát hiện ra chính mình lúc này là trạng thái treo ngược, bên tai nghe được âm thanh lửa cháy tí tách, còn có vài tiếng cười nói...

Tiên lực toàn thân bị phong tỏa, nguyên thần bị chín vầng sáng màu xanh giam cầm, hoàn toàn không có cách nào xê dịch nửa điểm.

Lúc này dùng hết khí lực giãy dụa, cũng chỉ là chậm rãi xoay nửa vòng, thấy được ba đạo thân ảnh ngồi ở bên ngoài ba trượng kia.

Một lão giả tóc trắng, một tráng hán hơi quen thuộc, còn có đầu "ngưu yêu" đã từng gặp trước đây kia.

Lão giả tóc trắng nghe tiếng nhìn lại, lộ ra nụ cười hiền lành, nói: "Ngươi đã tỉnh?"

Kim Sí Đại Bằng ngơ ngác gật đầu, không biết nên đáp lại ra sao.

Lão giả tóc trắng ấm giọng nói: "Không cần sợ hãi, quá trình loại bỏ cánh diễn ra rất suôn sẻ."

Kim Sí Đại Bằng sững sờ.

Tráng hán và ngưu yêu ở bên cạnh nghiêng đầu lại, mỗi người đều cầm một chiếc "cánh gà nướng" cỡ lớn trên tay, mỉm cười đối với Kim Sí Đại Bằng.

"Mùi vị không tệ."

"Vô cùng chắc."

Kim Sí Đại Bằng chỉ cảm thấy trong đáy lòng một mảnh lạnh buốt, sắc mặt vô cùng bi phẫn, liền muốn giận mắng tại chỗ, nhưng lại cảm thấy vô cùng khốn đốn, "ngửa đầu" phun ra một ngụm máu, tức ngất đi một lần nữa.

Lý Trường Thọ buồn bực nói: "Tên gia hỏa này, thật sự không dò xét bản thân?"

Ngô Cương cười nói: "Tây Phương Giáo kiếm được cực phẩm như vậy từ chỗ nào?"

Thanh Ngưu gặm cánh linh điểu nướng, tán thán nói: "Xác thực rắn chắc, cánh linh điểu này không ngờ còn ngon hơn cả thịt đùi."

Lý Trường Thọ lắc đầu cười khẽ: "Cuối cùng thì ta cũng chắc chắn, vì sao tỷ tỷ của gã lại nói, có thể trực tiếp giết. Giữ lại cũng vô dụng, chỉ tạo ra tai hoạ cho Phượng Tộc, còn không bằng giết."

"Hay là ngươi lại thu thêm tọa kỵ?" Ngô Cương nói: "Tốc độ cực nhanh của gã xác thực lợi hại, tiến vào Thiên Đình cho đến hiện tại cũng đều không có hiển lộ ra bản thể, nói không chừng tốc độ của bản thể so với Côn Bằng cũng không kém bao nhiêu. Nếu có thể đạt tới tốc độ như vậy, bên trong thiên địa cũng là ít có."

Thanh Ngưu thầm nói: "Tọa kỵ cũng cần phải chú ý linh tính, gã khờ này...quên đi thôi."

Lý Trường Thọ lại hơi hơi động tâm, ngồi ở kia suy tư một hồi.

Thu tọa kỵ khẳng định là không thích hợp, dù sao thì Kim Sí Đại Bằng cũng chính là đệ đệ của Khổng Tuyên, chính mình giết gã, cùng với thu gã làm tọa kỵ, hoàn toàn là hai vấn đề khác nhau.

Nhất định phải cân nhắc cảm nhận của Khổng Tuyên, dù sao cũng là Đại sư tẩu mà lão sư khâm điểm.

Như vậy, để Kim Sí Đại Bằng thần phục Thiên Đình, lại vào thời khắc mấu chốt phát huy tốc độ cực nhanh chở bọn hắn đi một đoạn đường...

Khổng Tuyên đại tỷ hẳn là sẽ không để ý.

Nhưng...

"Muốn thu phục một con hàng như vậy, quả thật có một chút phiền phức." Lý Trường Thọ xoa xoa cái trán, cảm thấy đây là một sự dằn vặt đối với tinh thần và ý chí của chính mình.

Ngô Cương cười nói: "Nấu thôi, Phượng Tộc thì lại như thế nào? Ở chỗ ta có một ít cấm thần chú dùng để khống chế đại yêu Thượng Cổ, có thể vừa vặn phát huy được tác dụng."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nhắm hai mắt lại, Thái Cực Đồ chậm rãi hiển lộ chân hình ở trong lòng bàn tay trái của hắn.

Hắn, đã bắt đầu giao lưu cùng với Thái Cực Đồ.

Tính nết của Kim Sí Đại Bằng, nếu dùng một chữ để hình dung thì chính là khờ, dùng ba chữ để hình dung thì chính là...

Đặc biệt khờ.

Tự cho là thông minh, trắng trợn, to gan lớn mật, lòng dạ đặc biệt cao, bản lĩnh cũng có một chút, ai cũng không phục, nhưng nếu dùng lời nói nịnh nọt khiến cho gã thoải mái, muốn gã làm gì cũng đều được.

Muốn phục tùng Kim Sí Đại Bằng có loại tính nết này, thật sự còn khó hơn gấp trăm lần so với nướng gã.

Cũng không phải là không có biện pháp.

Đời trước liền nghe người ta nói đến sự tình nấu ưng, nguyên lý ngược lại là tương đồng.

Nếu như giày vò không chết, liền giày vò vào chỗ chết!

Đương nhiên, còn phải phối hợp với một ít tư vấn tâm lý, dẫn dắt dần dần, cuối cùng làm hao mòn sự kiêu ngạo của Kim Sí Đại Bằng, thay đổi tính kiêu căng trong xương của gã.

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, nhỏ giọng nói: "Tiền bối đã từng nghe nói đến liên hoàn trận?"

Ngô Cương không khỏi có chút mơ hồ, Thanh Ngưu ở bên cạnh cũng có một chút mộng.

...

Nguyên bản, lúc Kim Sí Đại Bằng khiêu khích Thiên Đình, Lý Trường Thọ chỉ muốn làm cho Kim Sí Đại Bằng ăn chút đau khổ, thuận tiện đả kích một chút khí thế của Tây Phương Giáo, cũng không động ý nghĩ thu phục Kim Sí Đại Bằng.

Nhưng...

Kim Sí Đại Bằng lại bày ra tính nết như vậy.

Nếu lần này để đầu Kim Sí Đại Bằng này thuận lợi rời khỏi Thiên Đình, gã khẳng định sẽ coi chính mình đã làm tối tung những tính toán của Thiên Đình, muốn không chết không thôi cùng với Thiên Đình.

Gã căn bản sẽ không suy nghĩ, rốt cuộc là ai tuyên bố muốn xông vào Thiên Đình trước, là ai đã đâm sầm vào Nam Thiên Môn...

Loại người này, Lý Trường Thọ đã từng gặp ở kiếp trước, trong lòng cho đến nay vẫn còn sợ hãi.

Cho nên, lần này cần phải triệt để thu phục, hoặc là phế bỏ Kim Sí Đại Bằng, để lại cho Phượng Tộc loại người...

Nói làm liền làm.

Đầu tiên Lý Trường Thọ thương lượng một hồi với Thanh Ngưu, Ngô Cương, sau đó lại đi đến các nơi Thiên Đình bận rộn.

Trước tiên được Ngọc Đế đáp ứng, lại được Mộc Công duy trì, sau đó triệu tập mấy trăm tiên thần Thiên Đình hội tụ ở địa phương rộng rãi nhất tại tầng trời thứ tư.

Trước có trăm vạn Thiên Binh đi đến Địa Phủ mở sông đào mương, sau có mấy trăm tiên thần luyện chế trận cơ.

Đương nhiên, cấu tạo then chốt để kết nối liên hoàn trận vẫn do Lý Trường Thọ tự tay luyện chế, gửi đến Thiên Đình...

Hắn chuyển một chút linh thạch tại bảo khố Thiên Đình, lại điều đến một nhóm bảo tài từ Tứ Hải Long Cung, tranh thủ ở trong kỳ hạn công việc ngắn nhất, kiến tạo ra một tòa liên hoàn đại trận chiếm diện tích rộng lớn!

Tòa đại trận này không cần quá mức kiên cố, bởi vì trong suốt quá trình đã có âm dương nhị khí của Thái Cực Đồ gia trì.

Quan trọng, là mê trận và khốn trận nơi đây, phải làm cho Kim Sí Đại Bằng luôn cảm nhận được áp lực, luôn nhắc nhở rằng gã đang ở bên trong đại trận.

Bất quá chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, bên trên một mảnh biển mây rộng lớn tại tầng trời thứ tư, hơn một ngàn trận cơ đồng thời được kích hoạt, tràng diện vô cùng hùng vĩ.

Một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng ở trận nhãn tổng trận, chậm rãi tế lên Thái Cực Đồ, liên kết mấy chục toà khốn trận với vị trí đầu não, đặt vào sự che chở của âm dương đại đạo.

Chương 972. -

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ mở ra một cỗ Đạo Nhân Giấy tại Thương bộ tộc, dạo chơi một hồi ở rừng cây nhỏ ngoài thành, rất nhanh liền nghe được một tia truyền âm của Khổng Tuyên đại tỷ: "Sao thế? Có việc gấp gì à? Chuyển thế thân thất tình lục dục vẫn mạnh khỏe, lúc này đang chơi đùa ở trong thành."

Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng...giọng nói này!

Đã có ba phần ôn nhu, ba phần ôn nhuận, âm điệu cũng tốt hơn nhiều so với trước đó! —— trước đây Khổng Tuyên là âm dương chưa phân, ở vào giai đoạn trung tính, lúc này là đang hơi chếch về phía âm.

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Đạo hữu không cần hiện thân gặp nhau, chỉ là có một chuyện, muốn nhận được sự đồng ý của đạo hữu. Trước đây đệ đệ của đạo hữu tự tiện xông vào Thiên Đình, muốn đi vào bên trong Quảng Hàn Cung nhìn dung mạo của Hằng Nga tiên tử, hiện nay đang bị ta bắt...treo lên."

"Cứ giết là được, không cần phải nể mặt ta." Khổng Tuyên nói vô cùng bình tĩnh.

Lý Trường Thọ có một chút chần chờ, lại nói: "Ta là muốn thu phục gã cho Thiên Đình sử dụng..."

Khổng Tuyên trầm mặc một hồi, Ngũ Sắc Thần xuất hiện Quang trước mặt Lý Trường Thọ, ngưng ra một cái bóng mờ.

Hiển nhiên, lúc này bản thể của Khổng Tuyên cũng không thích hợp ra ngoài gặp nhau.

Nhìn hư ảnh Khổng Tuyên ngưng ra lúc này, khuôn mặt đã nhiều hơn mấy phần ôn nhu so với trước đó, thân hình cũng trở nên yểu điệu thon gọn, mặc dù không dám nói là tuyệt thế phương hoa, lại tự thành một cỗ ý vị đặc biệt...

Khổng Tuyên cau mày nói: "Thiên Đình thu phục gã có ích lợi gì? Muốn gã đi gây sự khắp nơi sao?"

"Tốc độ cực nhanh của Kim Bằng có tác dụng lớn!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Coi như đạo hữu ngươi nói hời hợt như vậy, ta cũng không thể thật sự giết gã. Gã dù sao cũng là huynh đệ của đạo hữu, Phượng Tộc vốn đã nhân khẩu ít ỏi."

Khổng Tuyên vô thức bặm miệng, mắt phượng nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, sau đó khe khẽ thở dài.

"Ta vốn không muốn tiếp tục nợ ân tình của ngươi, nhưng ngươi thật sự...mà thôi, nếu ngươi có thể sửa đổi một chút tính tình cuồng vọng tự đại của gã, làm cho gã sau này ít gây thêm phiền phức cho ta, ta đích thân đi khuyên gã cũng đều có thể."

Lý Trường Thọ cười nói: "Người một nhà không nói hai lời, đạo hữu đừng nói ân tình hay không ân tình, sư huynh nhà ta nghe được, nhất định sẽ răn dạy ta."

Khổng Tuyên đưa ánh mắt nhìn về phía bên cạnh...

Nếu những gì nhìn thấy không sai, nếu như cảm giác không sai, nếu nhận biết của Lý Trường Thọ đối với nữ tử không có phạm sai lầm!

Đây là một tí xíu thẹn thùng?

Khổng Tuyên hỏi: "Ta có thể làm gì?"

"Cũng không cần làm quá nhiều." Lý Trường Thọ nói: "Ta cần mượn dùng một tia khí tức của đạo hữu, tốt nhất là hư ảnh này của ngươi, ta dùng Lưu Ảnh Cầu chụp lại bóng lưng..."

Khổng Tuyên không rõ ràng cho lắm, nhưng không do dự liền gật đầu đáp ứng.

Lý Trường Thọ bảo Khổng Tuyên chờ một lát, bận rộn ở trong khu rừng nhỏ này, lại là mân mê mây mù, lại là lựa chọn góc độ quay chụp, rất nhanh liền lấy ra mấy viên Lưu Ảnh Cầu, chụp hư ảnh Khổng Tuyên một hồi.

Công tác nấu ưng, tiếp tục khua chiêng gõ trống trù bị...

Thế là, ba 【 ngày 】 sau.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, chúng tiên thần, Thiên Tướng tập hợp một chỗ, ngồi ở mấy hàng bàn thấp phía sau, nhìn "gương đồng bản đặt biệt lớn" trải trên sàn nhà.

Ngọc Đế bệ hạ ngồi trên bảo tọa đài cao, mặc một thân áo trắng, miệng hơi cười, bên cạnh là trái cây rượu ngon đã chuẩn bị tốt, chậm rãi đợi trò hay lên đài.

Lý Trường Thọ ngồi ở phía trước nhất dưới đài cao, ngồi cùng bàn với Mộc Công.

Đợi thời gian không sai biệt lắm, Lý Trường Thọ đứng dậy, vái chào đối với Ngọc Đế: "Bệ hạ, các nơi đều đã chuẩn bị thỏa đáng, phải chăng đã có thể bắt đầu thu phục đầu Kim Sí Đại Bằng này?"

"Ha ha ha!" Ngọc Đế đã là không nhịn được bật cười: "Trường Canh buông tay mà làm, ta đã chuẩn bị xem một trận kịch hay."

Lý Trường Thọ cúi đầu xưng phải, phất trần hất lên đối với gương đồng, linh quang bên trên gương đồng thoáng hiện, hiện ra hình ảnh rõ ràng.

Ở bên ngoài Quảng Hàn Cung, tại một gốc đại thụ sinh trưởng ở phụ cận Nguyệt Cung, tọa kỵ của Lão Quân—— Thanh Ngưu, cùng với tử địch của Nguyệt Quế Thụ - Ngô Cương, từng người khoanh tay, đứng ở trước mặt Kim Sí Đại Bằng kia.

Vừa nhìn thấy Ngô Cương, chúng tiên thần Thiên Đình liền nghĩ tới vị Hằng Nga tiên tử thấy trước đây kia...

Phi!

Sao dám gọi thẳng tôn hiệu của Thái Âm Tinh Quân đại nhân!

Hình ảnh Thái Âm Tinh Quân dùng một bàn tay đánh bay Kim Sí Đại Bằng, không ngừng xoay quanh ở trong đạo tâm của chúng tiên.

Không thể trêu vào không thể trêu vào.

Thanh Ngưu bay ra bộ dáng nghiêng tai lắng nghe, cười nói: "Bắt đầu rồi, đạo hữu, ta sẽ mang con chim này rời đi."

"Được rồi." Ngô Cương tiện tay hút tới một thanh đại phủ, phẩy một cái, cởi bỏ sợi dây thừng treo Kim Sí Đại Bằng kia, giao vào trong tay Thanh Ngưu.

Thanh Ngưu cười nói: "Trường Canh sư huynh nói, lần này còn phải đa tạ Hằng Nga tiên tử ra tay."

"Điện hạ có bàn giao, Thuỷ Thần đại nhân có việc cứ việc phân phó, đạo hữu không cần nói đến việc nhỏ như vậy." Ngô Cương khoát khoát tay, khiêng rìu trở về bên cạnh Nguyệt Quế Thụ, trong miệng cao giọng ngâm tụng: "Muốn xem minh nguyệt trên chín tầng trời, trước luyện thiết cốt ba vạn năm! Ha ha ha ha!"

Thanh Ngưu cười hắc hắc, thầm nghĩ Trường Canh sư huynh nhà ta tu hành đến nay, mới bao nhiêu năm...

Lập tức, Thanh Ngưu này cầm tiên thằng, gánh Kim Sí Đại

Bằng ngủ mê chưa tỉnh trên vai, rơi xuống tầng trời thứ tư.

Một đường không có một gợn sóng, Thanh Ngưu thuận lợi đi đến bên ngoài liên hoàn đại trận.

Thanh Ngưu tìm một gốc đại thụ, treo Kim Sí Đại Bằng lên, thổi một ngụm tiên khí đối với Kim Sí Đại Bằng.

Hoắc, vị cánh gà nướng.

"Tiểu tử, tỉnh lại đi."

Kim Sí Đại Bằng run rẩy mấy lần, chậm rãi mở mắt ra, hầu kết trên dưới rung động mấy lần, sắc mặt có một chút tái nhợt.

Cánh của ta, cánh tay của ta...vẫn còn?

Thanh Ngưu tiện tay hút tới một tảng đá xanh, bình tĩnh ngồi xuống, mỉm cười nhìn Kim Sí Đại Bằng treo ngược, cười nói: "Nhìn thấy Hằng Nga tiên tử chưa?"

Kim Sí Đại Bằng lập tức khẽ run rẩy, mắng: "Ngươi mau thả ta xuống!"

"Thả ngươi?" Thanh Ngưu chép miệng một cái: "Thuỷ Thần đại nhân không có giao phó, ta cũng không dám trực tiếp làm chủ. Thuỷ Thần đại nhân chỉ bảo ta trông chừng ngươi, thuận tiện đọc cho ngươi một chút quy tắc."

Kim Sí Đại Bằng cả giận nói: "Ngươi quả nhiên là người của Thủy Thần!"

Thanh Ngưu lạnh nhạt nói: "Ta là tọa kỵ của Thánh Nhân, ngươi lập tức sẽ trở thành tọa kỵ của đệ tử Thánh Nhân, hai ta cách nhau một bối phận, ngươi tốt nhất là nên tôn trọng một chút."

Kim Sí Đại Bằng mở trừng hai mắt, sau đó ngửa đầu nhìn mặt đá phía dưới, dùng sức cười to: "Ha ha ha! Ta coi như bị rút gân lột da, chết không có chỗ chôn, cũng sẽ không trở thành tọa kỵ của bất luận sinh linh gì! Nam nhi Phượng Tộc không sợ chết, trong lòng ta tự có niết bàn!"

"Đầu óc không quá tốt, còn bướng bỉnh như thế." Thanh Ngưu lắc đầu, lộ ra vẻ mặt tiếc hận: "Ngươi đoán chừng là không cứu được...ngươi có biết, để đối phó với ngươi, Thuỷ Thần đại nhân đã hao tốn mấy phần tâm lực?"

Chương 973. -

Kim Sí Đại Bằng im lặng không nói.

Thanh Ngưu hừ một tiếng, cúi đầu liếc nhìn chữ nhỏ viết trong lòng bàn tay, tiếp tục nói: "Nửa phần cũng chưa tới."

Kim Sí Đại Bằng cười lạnh, nghiêng đầu đi.

"Đã thắng, sao phải chế nhạo?"

"Mà thôi, gỗ mục không điêu khắc được, cỏ khô không thể giúp no bụng." Thanh Ngưu lấy ra một quyển trục ở bên trong tay áo, cất cao giọng nói: "Ta vẫn nên sớm làm xong việc mà Trường Canh sư huynh bàn giao, sau đó trở về bên trong Động Suất Cung ăn quả đào. Đến, nghe, ta chỉ đọc một lần! « Mười hai quy tắc cơ bản của tọa kỵ Nhân Giáo ». Điều thứ nhất, lúc chủ nhân cưỡi, phải phi hành ổn định, không được đột nhiên tiến lên, đột nhiên đứng im, chuyện này cũng không giống như lúc ngươi bay một mình..."

Từng dòng, từng chữ, Thanh Ngưu đọc quyển trục trong tay, còn rất có kiên nhẫn giải thích từng chữ một.

Kim Sí Đại Bằng lại là không ngừng quay đầu, không ngừng cắn răng, hận không thể bịt lỗ tai của mình, nhưng lúc này căn bản không dùng được bất luận pháp lực gì.

Chỉ có thể bày ra biểu tình【 không có nghe thấy Thanh Ngưu niệm kinh 】.

Bên trên Lăng Tiêu bảo điện.

Đông Mộc Công buồn bực hỏi: "Thuỷ Thần, không phải nói là không thu gã làm tọa kỵ, mà là hiệu lực cho Thiên Đình sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Đây bất quá chỉ là một chút tính kế nhỏ."

Ở các nơi Lăng Tiêu bảo điện, từng cái lỗ tai dựng lên.

Lý Trường Thọ nói: "Chúng ta tuy muốn thu gã cho Thiên Đình sử dụng, nhưng cũng có thể dùng chút thủ đoạn hợp lý. Lúc mới đầu, trước tiên định cho gã tương lai kế tiếp hỏng bét—— trở thành tọa kỵ của người khác. Kế tiếp sẽ làm cho gã cúi đầu, thuần phục từng chút một, chờ gã tiếp nhận số mệnh trở thành tọa kỵ, chúng ta sẽ quay lại nói cho gã biết, không cần làm tọa kỵ, làm một vị tướng lĩnh ngẩng đầu ưỡn ngực hiệu lực cho Thiên Đình, gã sẽ như thế nào? Tự nhiên sẽ lập tức dấy lên hy vọng, giảm thiểu oán niệm đối với Thiên Đình, mang ơn đối với Thiên Đình."

Mộc Công lộ vẻ mặt giật mình, chúng tiên thần xung quanh cũng là nhao nhao gật đầu tán thưởng.

Bẩn, thật bẩn.

Có một vị chính thần nhỏ giọng nói: "Thuỷ Thần ngươi có thể trực tiếp nói ra tính kế như vậy...không có chuyện gì sao?"

"Không sao." Lý Trường Thọ cười nói: "Các vị tiếp tục xem là được, ngày hôm nay chúng ta liền quang minh lỗi lạc, lấy đức phục người."

Ngọc Đế cười nói: "Người đâu, tấu nhạc."

Ở góc đại điện lập tức có mấy vị tiên tử nhạc sĩ đi tới, bắt đầu nói lời trêu chọc, khục, bắt đầu thổi kéo đàn hát, làm tiếng nhạc du dương phiêu đãng tại các nơi.

Sau nửa canh giờ...

Thanh Ngưu miệng đắng lưỡi khô, ngửa đầu nhấp một hớp nước trái cây ngon ngọt: "Ngươi rốt cuộc có nghe hay không nghe?"

"Hừ!" Kim Sí Đại Bằng hất đầu.

"Này! Con chim nhỏ nhà ngươi!"

"Được rồi." Một tiếng khẽ than thở truyền đến từ phía sau, Thanh Ngưu quay đầu nhìn lại, lập tức cười vái chào.

Biển mây nổi sóng, ngưng tụ thành một đạo hư ảnh cao trăm trượng.

Hư ảnh này cùng loại với pháp tướng, tóc trắng, mày trắng, ào bào trắng, ngồi ngay ngắn ở trên biển mây, khuôn mặt có nhiều ý từ bi, vầng sáng nhàn nhạt lóng lánh xung quanh, một tia đạo vận tối nghĩa tràn ngập ra.

Kim Sí Đại Bằng xem sững sờ, không tự chủ cảm nhận đạo vận như vậy, lại có một chút hoa mắt váng đầu.

Thái Cực Đồ ẩn chứa chí lý thái cực, tự nhiên không phải là sinh linh không có nửa điểm Thái Thanh đại đạo có thể lĩnh hội —— uy lực của Thọ trận đồ.

Tiếng nói của Lý Trường Thọ như chuông to trống lớn, nổ vang ở trong tai Kim Sí Đại Bằng: "Nghiệt súc! Ngươi tự tiện xông vào Thiên Đình, tập kích Thái Âm Tinh, tội đáng trăm chết, sao còn dám càn rỡ?"

"Ngươi có bản lĩnh thì thả ta ta!" Kim Sí Đại Bằng định thanh hét lớn: "Bần đạo bất quá là bị đánh lén, nếu đọ sức một một với ngươi, chưa hẳn đã thua ngươi!"

"Đừng có chấp mê bất ngộ." Lý Trường Thọ thở dài: "Ta nể tình bạn cũ mới giữ cho ngươi một cái mạng, ngươi đã một lòng muốn chết, ta liền thành toàn cho ngươi."

Lập tức, hư ảnh cao trăm trượng kia chậm rãi đưa tay, Kim Sí Đại Bằng trực tiếp rơi ở trên mặt đất, chiếc sợi gông xiềng ở chỗ nguyên thần đồng thời tiêu tán.

Kim Sí Đại Bằng xoay người một cái nhảy dựng lên, trong mắt xẹt qua mấy phần tàn khốc, cúi đầu rống to một tiếng, thân hình hóa thành một tia kim tuyến, lập tức vọt tới trước!

Không có nửa phần do dự, không có nửa điểm chần chờ!

Sau lưng Kim Sí Đại Bằng mở ra một đôi cánh chim màu vàng, trong nháy mắt xuyên thủng ngực hư ảnh Lý Trường Thọ biến thành!

Trong Lăng Tiêu bảo điện, chúng tiên thần cùng nhau nhíu mày, tất nhiên là bị sự hung lệ của Kim Sí Đại Bằng làm cho ngạc nhiên.

Ánh sáng và bóng tối lóe lên, bên trong hình ảnh đã mất đi tung tích của Kim Sí Đại Bằng, chỉ để lại một tiếng cảm khái của Thanh Ngưu: "Gã khờ này, ta còn chưa động thủ, chính gã đã vào trận."

Hư ảnh Lý Trường Thọ lộ ra một chút mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu đối với Thanh Ngưu, tiêu tán ở bên trong biển mây.

Cùng lúc đó, hình ảnh trên tấm gương đồng lớn tại Lăng Tiêu bảo điện kia cấp tốc biến hóa, chia thành hai bức hình ảnh trái phải.

Một bức hình ảnh là góc nhìn thị giác của chim, đầu Kim Sí Đại Bằng kia đang trái đâm phải đụng ở bên trong một tòa khốn trận, thân hình bị từng đạo âm dương khí tức nhẹ nhõm ngăn lại, gấp đến độ xông loạn xung quanh.

Bên trong một bức hình ảnh khác, Lý Trường Thọ ngồi tại một chỗ tiết điểm trong liên hoàn trận, chậm rãi pha một ly trà, bên cạnh là một gốc cây đại thụ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Nhánh cây đại thụ rủ xuống hai sợi dây thừng, dây thừng buộc một tấm thẻ gỗ, trên đó viết ba chữ to.

Vẫn là công thức quen thuộc, vẫn là hương vị quen thuộc...

【 Lạc đường? 】

Trận pháp?

Hơn nữa cũng không tính là trận pháp quá cao minh, chỉ là âm dương nhị khí nơi đây tương đối lợi hại, làm không gian kiên cố giống như linh bảo phòng ngự bình thường, không có cách nào trực tiếp đột phá.

Khinh thường Phượng Tộc bọn hắn không có cơ sở chín vạn năm tu hành sao?

Một chút kiến thức này, gã vẫn là có.

Phát hiện ra chính mình bị vây ở trong trận, lại mạnh mẽ xông tới cũng không xông ra được, Kim Sí Đại Bằng xông loạn mấy canh giờ, bình tĩnh lại ngay lập tức.

Xông vào mà ra không được, nhất định phải tìm kiếm sinh môn trận pháp...

Trên khóe miệng của Kim Sí Đại Bằng nở nụ cười lạnh, hai mắt tuôn ra ánh vàng, đường đi linh lực lưu chuyển của trận pháp nơi đây, khắc rõ ràng ở trong đáy lòng.

Sinh môn, đã tìm được!

Thân hình của Kim Sí Đại Bằng lóe lên, xuất hiện ở phía trước sinh môn, gã...do dự một lần nữa.

Thuỷ Thần sẽ bố trí trận pháp đơn giản như vậy?

Trầm mặc một hồi, Kim Sí Đại Bằng mang tính thăm dò bước ra phía trước một bước nhỏ, hoàn cảnh xung quanh đột nhiên thay đổi, thân hình của gã rơi xuống phía dưới mấy trượng, không ngờ lại lọt vào một tòa khốn trận khác.

Khốn trận nhiều tầng?

Kim Sí Đại Bằng nhẹ nhàng thở ra, trong đáy lòng ngược lại là an ổn hơn một chút.

Gã tiếp tục cẩn thận từng li từng tí dò xét các nơi, tìm sinh môn, đề phòng nơi đây giấu giếm sát chiêu.

Thế là, đi một bước tra ba lần, ánh mắt như điện, cảnh giác quét mắt nhìn các nơi.

Chương 974. -

Trong Lăng Tiêu bảo điện, một vị tiên thần lên tiếng cảm khái: "Có thể dọa cao thủ như thế thành bộ dáng như vậy, cũng chỉ có Thuỷ Thần."

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, trả lời: "Bất quá là tâm tính của gã không đủ, không phải công của ta. Các vị hãy để ý, sau đó gã thấy ta ở trong đại trận, tám thành là không nói hai lời liền trực tiếp động thủ."

Tiên thần cả điện hào hứng không nguyên do, nhìn chăm chú vào tấm gương đồng lớn kia.

Ở bên trong liên hoàn đại trận tầng trời thứ tư, Kim Sí Đại Bằng đã tìm được nơi sinh môn thứ hai, lần này hơi quả quyết một chút, quan sát chỉ chốc lát liền bước vào trong đó.

Hoàn cảnh xung quanh biến hóa một lần nữa, sau khốn trận vẫn là khốn trận.

Nếu không phải mỗi tòa đại trận đều không hoàn toàn giống nhau, Kim Sí Đại Bằng sẽ phải hoài nghi chính mình phải chăng đã xâm nhập vào một loại trận thế cao minh nào đó.

Nhưng kế tiếp...

Khốn trận, khốn trận, vẫn là khốn trận, sinh môn, sinh môn, lại thấy sinh môn...

Kim Sí Đại Bằng tiến lên càng nhanh chóng, lông mày lại càng nhíu sâu, liên tiếp xông qua hơn hai mươi chỗ khốn trận, thân hình đột nhiên dừng lại.

Gã thấy được, lão đạo uống trà ở dưới tàng cây xiêu vẹo, cùng với tấm thẻ gỗ treo ở kia.

【 Lạc đường? 】

"Hừ!" Kim Sí Đại Bằng lên cơn giận dữ, sau lưng lóe ra hai hư ảnh kim sí, bắn ra trên trăm đạo quang vũ màu vàng, trực tiếp đánh thân hình lão đạo kia, thẻ gỗ kia thành cái sàng!

Toàn thân lão đạo xuất hiện mấy chục lỗ thủng trong suốt, bình tĩnh đặt chén trà xuống, chậm rãi lắc đầu, thân hình hóa thành mây mù tiêu tán không thấy.

Kim Sí Đại Bằng hừ lạnh một tiếng một lần nữa, tiếp tục tìm kiếm các nơi, sau khi phát hiện ra nơi đây vẫn là khốn trận, không nhịn được co giật khóe miệng mấy lần.

"Thuỷ Thần! Ngươi đang làm trò gì!"

"Đừng tưởng rằng chỉ dựa vào trận pháp như vậy liền có thể vây khốn bần đạo!"

"Ngươi có thể vây khốn đạo thể của bần đạo, lại không khốn được tâm thần của bần đạo!"

Lý Trường Thọ không thèm để ý, vào sau khi Kim Sí Đại Bằng tìm được sinh môn rời đi, một lần nữa ngưng ra một cỗ hóa thân phai mờ ngồi ở dưới tàng cây xiêu vẹo, treo một tấm...thẻ gỗ giống nhau như đúc.

Thế là, sau hai canh giờ...

Kim Sí Đại Bằng từ vị trí đồng dạng, một lần nữa xông trở về tòa đại trận nơi đây này, sau khi nhìn thấy lão đạo kia, tàng cây xiêu vẹo kia, thẻ gỗ 【 lạc đường 】 kia, sững sờ tại chỗ.

Nơi này có rất nhiều chi tiết nhỏ, ví dụ như biểu tình, động tác hóa thân mây mù của Lý Trường Thọ kia đều hoàn toàn giống như đúc với lần trước.

"Ngươi rốt cuộc là đang tính kế gì!"

Kim Sí Đại Bằng há miệng giận dữ mắng mỏ, đưa tay đánh ra một đạo ánh đen, lần này liền trực tiếp xoắn cả cây lẫn người vỡ nát.

Sau đó, Kim Sí Đại Bằng mắng hai tiếng, quay người hướng về sinh môn trận này rời đi.

Đợi sau khi Kim Sí Đại Bằng đi, đạo vận của Lý Trường Thọ xuất hiện một lần nữa, hóa thành một gốc cây xiêu vẹo, một tấm thẻ gỗ, cùng với một vị lão đạo.

Xem đến đây, chúng tiên thần trong Lăng Tiêu bảo điện đã là có một chút không hiểu.

Mộc Công hỏi: "Cử động này của Thuỷ Thần, có dụng ý gì?"

"Mộc Công đừng vội!" Lý Trường Thọ cười nói: "Cứ xem tiếp đi. Kim Sí Đại Bằng này có tốc độ cực nhanh, sau khi đi một vòng tốc độ sẽ càng lúc càng nhanh, sẽ không chậm trễ quá lâu. Gặp mặt trong vòng một tháng sẽ hiểu."

Trên đỉnh đầu của chúng tiên gia toát ra một đám dấu chấm hỏi, Ngọc Đế áo trắng cũng là vô cùng nghi hoặc.

Quả thật như Lý Trường Thọ nói, lần này bất quá chỉ nửa canh giờ, Kim Sí Đại Bằng liền lần thứ ba trở về trước tàng cây xiêu vẹo.

Lúc này, biểu tình của Kim Sí Đại Bằng tuy vẫn lãnh khốc hung lệ như vậy, nhưng ánh mắt nhiều hơn mấy phần chần chờ, sau khi hủy tàng cây xiêu vẹo liền rời đi.

Thời gian vòng tiếp theo, liền được giảm bớt một khắc, Kim Sí Đại Bằng vọt tới trước tàng cây xiêu vẹo...

【 Lạc đường? 】

Tấm thẻ gỗ nhẹ nhàng lắc lư, kêu cót két không ngừng.

Đạo tâm của Kim Sí Đại Bằng nguyên bản coi như kiên cố, vào giờ phút này đã bắt đầu có một chút dao động...

"Bần đạo thật sự không tin!"

Hủy cây, chim bay.

Đợi sau khi Kim Sí Đại Bằng đi, Lý Trường Thọ hiện thân một lần nữa, khôi phục nguyên dạng bố trí nơi đây.

Vòng thứ năm, vòng thứ sáu...

Vòng thứ mười, vòng thứ mười một...vòng thứ mười tám...

Tốc độ của Kim Sí Đại Bằng chuyển vòng tại liên hoàn trận càng lúc càng nhanh, về sau, gặp được tàng cây xiêu vẹo, đều là thân hình trực tiếp xuyên thấu hư ảnh mây mù, đụng vào lối vào đại trận kế tiếp.

Vòng thứ mười chín, Kim Sí Đại Bằng dừng bay.

Gã vào giờ phút này, trong mắt tràn đầy tơ máu, tóc dài có một chút lộn xộn, hô hấp cũng đều có một chút gấp rút, pháp lực toàn thân tan rã, nhưng lại là lần đầu tiên dừng ở trước mặt Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt mỉm cười, duy trì động tác lặp lại trước đây, nâng chén trà lên nhấp một miếng, chậm rãi nói: "Ngươi, hiểu chưa?"

Kim Sí Đại Bằng run lên, đứng lặng một hồi, sau đó mặt lộ vẻ hung ác, đưa tay đánh ra một chưởng, đánh tràng cảnh trước mặt thành mây mù, cúi đầu tiếp tục vượt ải.

"Chỉ bằng vào ngươi, còn muốn làm đạo tâm của ta rối rắm!"

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ không hoảng hốt, một lần nữa ngưng tụ thành bố trí giống như trước, lẳng lặng chờ đợi.

Lại qua bảy vòng, Kim Sí Đại Bằng ngừng lại một lần nữa, nhưng lần này, gã đứng ở tiết điểm trước tàng cây xiêu vẹo.

"Không, đây là huyễn trận, xung quanh đều là huyễn cảnh!"

Kim Sí Đại Bằng nhìn sinh môn duy nhất ở nơi khe đá, lui về phía sau hai bước, thanh âm từ lẩm bẩm đến hét lớn, lại đến gào thét...

"Đều là giả, đây hết thảy đều là giả!"

"Đây là huyễn cảnh, đều là hư ảo! Hư ảo! Chỉ có ta là thật! Chỉ có ta là thật!"

Sau đó thân ảnh hóa thành một đoàn ánh vàng, trái xung phải đột ở bên trong đại trận này, lại bị từng tấm Thái Cực Đồ ngưng tụ thành từ âm dương nhị khí ngăn trở, đụng đến đầu rơi máu chảy, tóc dài bay múa!

Trong Lăng Tiêu bảo điện, chúng tiên thần lại...

Nổi lên một chút lòng đồng tình.

Lý Trường Thọ khẽ lắc đầu, nói một tiếng: "Tâm cảnh tu vi của con chim thần này thật sự không đủ, vốn cho là gã có thể sống qua chín chín tám mươi mốt vòng, không nghĩ tới còn chưa đủ ba mươi vòng, đạo tâm liền đã bắt đầu sụp đổ."

Mộc Công không nhịn được dùng một tay đỡ trán.

Có tiên thần thở dài: "Chúng ta chỉ là đứng ngoài quan sát, cũng có thể cảm nhận được cảm giác bất lực."

"Thuỷ Thần thật là cao minh, liên hoàn khốn trận vốn chỉ có thể vây khốn chim thần này, nhưng mỗi lần Thuỷ Thần hiện thân, mỗi cái biểu tình đều sẽ cho ám chỉ khác biệt, mới khiến cho phòng tuyến đạo tâm của gã tan tác từng bước một."

"Đổi lại thành chúng ta đi vào, chỉ sợ cũng sống không qua ba mươi vòng."

"Lúc này mới biết, sấm sét thiên hỏa bất quá chỉ là trừng phạt nhỏ, mười tám tầng địa ngục vẫn còn có đường sống."

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười cười, cũng không nhiều lời, bí mật quan sát biểu tình của Ngọc Đế, tâm thần quy về nơi khốn trận.

Chương 975. -

Lúc này Kim Sí Đại Bằng đã xông qua sinh môn một lần nữa, hai mắt có một chút vô thần mà nhìn tàng cây xiêu vẹo, cùng với lão giả phía dưới tàng cây kia.

"Ngươi, hiểu chưa?" Lý Trường Thọ lại hỏi một câu như vậy, Kim Sí Đại Bằng lộ vẻ mặt hung ác, lướt qua tàng cây xiêu vẹo một lần nữa, đụng vào sinh môn trận pháp này, tiến vào "vòng lặp" kế tiếp.

Lúc này, Lý Trường Thọ bắt đầu gia tăng một ít hoa văn mới.

Ở chỗ trận nhãn liên hoàn đại trận, Lý Trường Thọ thả ra mấy cỗ Đạo Nhân Giấy, bắt đầu cùng nhau đọc kinh văn khuyên thiện của Đạo Môn, làm cho khắp đại trận đều vang lên tiếng tụng kinh.

Thế là, ba ngày sau...

Kim Sí Đại Bằng đã không tính được chính mình đã chuyển bao nhiêu vòng, thấy được ba chữ to【 lạc đường 】 này bao nhiêu lần, hủy hóa thân Thuỷ Thần bao nhiêu lần.

Tinh thần của gã đã có một chút mông lung, lảo đảo đến phía trước đỉnh núi kia, thân thể lại cảm thấy trống rỗng.

Như là cử chỉ điên rồ, Kim Sí Đại Bằng quỷ thần xui khiến tiến vào chỗ tảng đá kia, một lần nữa thấy được bối cảnh giống nhau như đúc, nghe được âm thanh kia:

"Ngươi, hiểu chưa?" Hai chân Kim Sí Đại Bằng mềm nhũn, lại quỳ gối trên đường mây, ngửa đầu thì thào: "Hiểu cái gì, ngươi có thể nói cho ta biết hay không? Thuỷ Thần ngươi rốt cuộc là muốn ta hiểu cái gì?"

Sắc mặt của Lý Trường Thọ có một chút thất vọng, lắc đầu, cũng không nhiều lời.

Lúc này Kim Sí Đại Bằng đã không còn hung lệ, nhưng gã đứng dậy, toàn thân run rẩy, muốn đánh ra một chưởng, nhưng lại cảm thấy làm như thế chỉ uổng phí sức lực, cúi đầu bay qua từ bên cạnh.

Lại sau mười vòng...

Bịch! Kim Sí Đại Bằng quỳ ở trước tàng cây xiêu vẹo, nhìn Lý Trường Thọ, nước mắt không nhịn được trượt xuống từ khóe mắt.

"Đại nhân, ngài muốn ta hiểu cái gì? Ngài rốt cuộc muốn ta hiểu cái gì? Có thể nói cho ta biết không? Ngài muốn ta hiểu cái gì ta liền hiểu cái đó!"

Lý Trường Thọ lắc đầu một lần nữa, lạnh nhạt nói: "Đến lúc ngươi thật sự hiểu chính mình muốn hiểu cái gì, tự nhiên sẽ tìm được đáp án. Đi thôi."

"A ——" Kim Sí Đại Bằng sụp đổ hô to, đứng dậy dậm chân, bóng dáng của gã cực kỳ nhanh chóng vụt qua đây, tiếp tục vòng qua.

Lại mười vòng, trong đáy lòng Kim Sí Đại Bằng run lên, đột nhiên nghĩ đến điều gì.

Lạc đường?

Đây là vấn đề chính mình thấy được không biết bao nhiêu lần, đây là vấn đề Thuỷ Thần không ngừng hỏi chính mình.

Lúc này, nên tỉnh táo cũng đã tỉnh táo, mọi chuyện lẽ ra phải nghĩ tới cũng đã nghĩ ra.

Nếu như Thuỷ Thần muốn giết mình, kỳ thật không cần phí tâm tư lớn như vậy, hồi tưởng mỗi một câu đối thoại của chính mình cùng với Thuỷ Thần, đối phương đã từng nói, là nể tình bạn cũ mới không giết gã...

Hẳn là Khổng Tước, tên gia hỏa kia âm dương chưa định, chính mình cũng không biết nên gọi là ca ca hay là tỷ tỷ!

đại trận vòng đi vòng lại, Thuỷ Thần một lần lại một lần hiện thân, lặp đi lặp lại hỏi chính mình phải chăng đã hiểu, còn có thể gỗ nhẹ nhàng lắc lư kia...

"Kim Bằng, ngươi lạc đường sao? "

Trong lúc nhất thời, trong nội tâm nổi lên một câu hỏi như vậy.

Những tiếng nói gã đã từng nghe, vào giờ phút này lại vang lên theo thứ tự, đẩy gã qua lại, tất cả đều hỏi gã câu này.

Trước mắt hoàn toàn trắng bệch, một vài hình ảnh nổi lên từ trong nhợt nhạt, từ gần đến xa...

"Hừ, Khổng Tước ngươi chờ đó, ta cũng có thể dẫn dắt Phượng Tộc phục hưng!"

"Phàm nhân bất quá chỉ là hạng người suy nhược, Đạo Môn đều là những kẻ lừa đời lấy tiếng, Kim Sí Đại Bằng ta nhất định phải đi ra con đường khác."

"Khổng Tước ngươi hãy đi đến Hồng Hoang, ba giọt Phượng Tộc chân huyết kia đều cho ngươi, ta bất quá chỉ là phượng hoàng dị chủng, cũng không trọng yếu. "

"Kim Sí Đại Bằng ta, phải làm sinh linh nhanh nhất bên trong thiên địa!"

Từng màn hiện ra trong chớp mắt.

Đủ loại tình huống sau khi tiến vào Tam Giới, những ký ức trước khi tiến vào Tam Giới kia...

Những lời lấy lòng nhận được, bất quá là người khác dùng để lợi dụng mình, lời ca ngợi nghe được, vẻn vẹn chỉ là bát thuốc mà người khác đổ cho mình.

Lại có ai đang thực sự tôn trọng gã?

Kim Sí Đại Bằng gã dù sao cũng là con của Thủy Phượng, làm sao có thể không rõ việc này, làm sao có thể không thông đạo này?

Chỉ bất quá, những lời lấy lòng và tán thưởng phảng phất như có độc, gã dần dần đắm chìm ở trong những tiếng "sinh linh nhanh nhất" tại Tây Phương Giáo kia.

Sự bố trí phức tạp ở đây...

Chính là đang nói cho gã biết, trầm mê ở trong những hư vinh, phù phiếm này, chẳng qua chỉ là bảo thủ, chẳng qua chỉ là đang đánh mất bản thân.

Thuỷ Thần đang không ngừng điểm hóa...

"Ngươi, hiểu chưa?"

Bên tai chợt nghe có tiếng khẽ gọi, Kim Sí Đại Bằng bỗng nhiên hoàn hồn, lại phát hiện ra chính mình chẳng biết lúc nào, lại đứng ở phía dưới tàng cây xiêu vẹo, đứng ở trước mặt Thuỷ Thần, trước tấm thẻ gỗ 【 lạc đường 】 kia.

Phốc! Kim Sí Đại Bằng khẽ cong hai chân quỳ xuống, trong đôi mắt tràn đầy lệ quang, cái đầu đã từng cao ngạo, dần thấp xuống theo thời gian, đặt ở trên đường mây.

"Ta sai rồi...ta chỉ là tạm thời háo hức đến cậy nhờ Tây

Phương Giáo, ta chỉ là muốn chứng minh ta không hề kém hơn so với Khổng Tuyên. Ta đã sớm mất phương hướng ở trên đường đi, ta đã sớm không biết chính mình nên bay về hướng nào. Ta sinh ra có tốc độ cực nhanh, lại không có ai nói ta nên bay đến hướng nào, chưa có ai từng nói ta nên làm cái gì!"

Lý Trường Thọ: "..."

Là hiểu như vậy?

Tự nhiên, cũng không thể loại trừ Kim Sí Đại Bằng là đang cố tình giả vờ như vậy.

Vì lý do ổn thỏa, vẫn phải làm việc theo kế hoạch.

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài, nói: "Lạc đường biết quay lại, lãng tử hồi đầu, vạn vật cuối cùng thiện, đạo pháp tự nhiên. Lại đi một chuyến đi, lần này đừng dùng pháp lực. Đi nghe, đi xem, đi suy nghĩ."

Kim Sí Đại Bằng ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ một chút, trong đôi mắt tràn đầy mê mang, cúi đầu hành lễ một lần nữa: "Phải."

Nói xong, Kim Sí Đại Bằng đứng dậy, bộ pháp có một chút phiêu hốt, bước vào sinh môn.

Gã y làm theo lời nói của Lý Trường Thọ, lần này thả chậm thân hình, chậm rãi đi lại trong đại trận mà bản thân đã sớm vô cùng quen thuộc, rất nhanh liền phát hiện ra một ít chi tiết trước đây cũng chưa phát hiện ra —— tự nhiên, đây là Lý Trường Thọ vừa mới thêm vào.

Ví dụ như một bức tranh, một mặt phiến đá, một bức họa đơn giản được vẽ trên vách đá.

Chuyện xưa khai thiên tích địa, tình hình Long Phượng đại chiến, quá khứ ba tộc Vu Yêu Nhân tranh phong...

Một ít kinh văn, một số câu suy đoán, một số tiếng tụng kinh êm đềm.

Ánh mắt của Kim Sí Đại Bằng dần trở nên rõ ràng hơn.

Gã nhận ra sự tầm thường của chúng sinh, nhận ra sự vĩ ngạn của trời và đất, nhận ra rằng trước đây mình chỉ là tôm tép nhãi nhép, hiểu được sự rộng lớn của Thiên Đạo, sự sáng tỏ của Thánh Nhân.

Tốc độ cực nhanh ngược lại là trói buộc, siêu thoát cũng không phải là bay ra khỏi thiên địa đi đến Hỗn Độn Hải một cách đơn giản, tự mình đi dạo trong thế giới, dù sao cũng có ý nghĩa riêng của nó.

Chương 976. -

Nửa tháng sau, Kim Sí Đại Bằng trở về phía dưới tàng cây xiêu vẹo một lần nữa.

Gã mỉm cười.

Trước đây phập phồng không yên, tâm nhập ma chướng, xuyên qua lại trong liên hoàn khốn trận này, dù bay nhanh bao nhiêu cũng chỉ xoay tròn tại chỗ.

Mà gã lúc này, toàn bộ lệ khí tiêu tán, dạo bước nửa tháng trở về nơi đây, mặc dù lại về tới điểm ban đầu, nhưng thấy được thế giới khác nhau, thiên địa khác biệt, tâm đã hoàn toàn biến hóa.

Kim Sí Đại Bằng vung lên vạt áo trường bào, động tác kiên định mà cấp tốc, quỳ gối trước mặt Lý Trường Thọ.

"Đa tạ lão sư chỉ điểm sai lầm, trước đây Kim Sí Đại Bằng phạm phải rất nhiều tội lớn, mời lão sư trách phạt! Nhưng, thân này thực hiện lời hứa kế thừa Phượng Tộc, mời lão sư giữ lại cho đệ tử một mạng, đợi đến khi Phượng Tộc lại có huyết mạch sinh sôi ở giữa thiên địa, đệ tử sẽ tự nhận cái chết."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, thân ảnh hóa thành mây mù tiêu tán, nhưng xung quanh, lại nổi lên một màn huyễn cảnh.

Cùng lúc đó, Kim Sí Đại Bằng cảm nhận được khí tức quen thuộc...

Khổng Tước...

Huyễn cảnh là một mảnh rừng rậm, ở giữa hiển lộ ra bóng lưng yểu điệu duyên dáng của Khổng Tuyên, trong rừng vang lên lời nói của Lý Trường Thọ.

"Đạo hữu yên tâm, ta tự nhiên sẽ nỗ lực hết sức. Chỉ là, đạo hữu ngươi đã thật sự quyết định rồi sao? Hy sinh lớn như thế..."

"Ừm." Khổng Tuyên hơi quay đầu, lộ ra gò má đã có bảy phần ôn nhu kia: "Gã chung quy vẫn là huynh đệ của ta."

"Đạo hữu ngươi ẩn trong phàm trần, giáo hóa phàm nhân, vãn hồi một chút khí vận vì Phượng Tộc, lại như thế...ài. Đáp ứng sự tình đạo hữu nói, Lý Trường Canh ta nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó."

Khổng Tuyên mỉm cười, trong nụ cười kia mang theo thoải mái, bất đắc dĩ, mang theo vài phần hy vọng và ước mơ, sau đó hóa về bên trong Ngũ Sắc Thần Quang, biến mất không thấy gì nữa.

Xung quanh, vang lên thanh âm bách điểu gáy hát.

Đại trận chậm rãi tiêu tán.

Bầu trời xanh thẳm mây trắng đóa đóa, ánh mặt trời sáng rỡ rải đầy nơi đây...

Kim Sí Đại Bằng quỳ tại đó, không tự chủ đã là lệ rơi đầy mặt.

Trước mặt gã, một chiếc vòng tay lóng lánh ánh vàng, nằm trên chỗ Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng ban đầu.

Chiếc vòng được chạm khắc những đạo văn phức tạp, hình thức mặc dù đơn giản, nhưng lại tản mát ra đạo vận thương minh cổ phác.

Kim Sí Đại Bằng lộ ra mấy phần thoải mái, cầm chiếc vòng bằng cả hai tay và lẩm bẩm: "Lão sư, ta đã rõ ràng. Chỉ cần mang nó lên, ta liền tiếp nhận sự trói buộc của Thiên Đình, tốc độ cực nhanh của ta sau này chỉ để phục vụ Thiên Đình. Ta là dị chủng Phượng Tộc, giống như tỷ tỷ, không có cách nào truyền thừa Phượng Tộc huyết mạch, nhưng ta nguyện ý kéo dài khí vận vì Phượng Tộc, hiệu lực vì Thiên Đình, chết trăm lần cũng không oán."

Lập tức, Kim Sí Đại Bằng nhẹ nhàng thở dài, hai mắt nhắm lại, đặt vòng tay này ở trên đỉnh đầu...

Trong Lăng Tiêu bảo điện, không biết bao nhiêu tiên thần đứng dậy.

Trong khi nổi lòng tôn kính, có mấy lão tiên ông giàu cảm xúc, đã là nước mắt tuôn đầy mặt.

Mộc Công thở dài: "Đeo lên vòng tay vàng, tốc độ cực nhanh cũng từ đó có giới hạn. Không mang vòng tay vàng, thì khó mà san sẻ nỗi khổ cho tỷ tỷ."

Ngọc Đế càng là thở dài: "Kịp thời tỉnh ngộ, cũng không hổ danh xưng nam nhi Phượng Tộc, tận dụng tốt, hãy tận dụng tốt."

Bên trong gương đồng, Lý Trường Thọ hiện thân một lần nữa, lại là đi đến bên người Kim Sí Đại Bằng, đưa một cuốn quyển trục tới.

【Mẫu tuyên thệ tiên thần Thiên Đình nhập chức】

"Lão sư..."

"Ừm." Lý Trường Thọ đưa tay vỗ trên vai Kim Sí Đại Bằng ba lần: "Đọc đi."

Kim Sí Đại Bằng lộ ra nụ cười vui vẻ lại thoải mái dễ chịu, nặng nề gật đầu, mở mẫu tuyên thệ ra, bắt đầu cao giọng đọc, đưa tới lực lượng Thiên Đạo.

Một canh giờ sau...

Kim Sí Đại Bằng đọc xong kinh văn, quanh người lấp lánh khởi đạo đạo ánh vàng, gã cúi đầu lễ bái một lần nữa đối với Lý Trường Thọ.

"Tạ ơn lão sư thành toàn!"

Nhưng đinh linh hai tiếng, vòng tay vàng trên đỉnh đầu lại tuột xuống, làm cho Kim Sí Đại Bằng ngẩn ra.

"Đứa nhỏ ngốc!" Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Ngươi là chim thần nhanh nhất bên trong thiên địa, buộc tóc thì có tác dụng gì? Đây là...vòng chân thái thượng Lão Quân đích thân luyện chế cho ngươi."

Kim Sí Đại Bằng sửng sốt một chút, cầm vòng tay để xuống dưới chân, vòng tay vàng liền bọc ở trên cổ chân của gã.

"Thích hợp không?" Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi.

Kim Sí Đại Bằng lập tức hai mắt rưng rưng, cảm động gật đầu: "Tạ ơn lão sư quan tâm, kích cỡ vừa vặn thích hợp."

Lý Trường Thọ đáp một tiếng, mỉm cười nhìn chăm chú vào đám mây ở chân trời.

Dù sao cũng có một tí xíu cảm giác tội lỗi.

"Nhớ rõ đi nói tiếng cảm ơn đối với tỷ tỷ ngươi, bất quá, chờ mấy chục năm lại đi, nàng đang bế quan."

"Ừm, lão sư, có thể cho đệ tử một tấm thẻ gỗ lạc đường không? Đệ tử muốn mang theo trên người mọi lúc như một lời cảnh báo."

"Được."

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế áo trắng không nhịn được lộ ra một chút ý cười, ấm giọng nói: "Ta cảm thấy, không bằng liền giữ lại khốn trận như vậy, như là một loại thiên phạt, chúng ái khanh nghĩ như thế nào?"

Yên tĩnh...

"Bệ hạ...thần cho rằng không cần thiết."

"Bệ hạ hãy nghĩ lại, tội gì phải làm như vậy!"

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, trong đáy lòng ngược lại là bắt đầu chờ mong, Đại Hội Tiên Minh nửa năm sau, lúc Kim Sí Đại Bằng làm đặc sứ Thiên Đình đi lên sân khấu, sẽ là loại hình ảnh nào...

Thuận lợi thực hành kế hoạch【 lấy đức phục chim 】, Lý Trường Thọ tất nhiên là đã lưu giữ rất nhiều hình ảnh.

Giống như hình ảnh vào trước khi Kim Sí Đại Bằng xông vào Thiên Đình, bị Trảm Yêu Kiếm trực tiếp dọa lùi.

Lại như hình ảnh Kim Sí Đại Bằng bị treo ở trên một gốc đại thụ không biết nào đó trên Thái Âm Tinh, bị nhóm tiên tử qua đường chỉ trỏ.

Lại hoặc là, hình ảnh Kim Sí Đại Bằng ở bên trong liên hoàn trận tại tầng trời thứ tư, đâm đến bể đầu chảy máu...

Đã thành người một nhà, những lịch sử đen này tự nhiên là phải tiêu hủy một bộ phận, chỉ để lại một ít nội dung mấu chốt cho những trường hợp khẩn cấp.

Tin tức Kim Sí Đại Bằng bị Thiên Đình thuận lợi chiêu hàng, bái Thủy Thần Trường Canh làm sư phụ, cũng không lưu truyền ra ở trong thiên địa.

Lý Trường Thọ yêu cầu các vị tiên thần giữ bí mật, mà những người trong nội bộ Thiên Đình biết được việc này, hôm đó đều ở trong Lăng Tiêu bảo điện.

Bây giờ đại kiếp đang treo ở trên đầu, coi như là tiên thần Thiên Đình hướng cùi chỏ ra phía ngoài, cũng phải cân nhắc tình cảnh bản thân của mình.

Thế là, cuộc thảo luận về vấn đề này ở các thị trấn ở Ngũ Bộ Châu cũng nhanh chóng suy yếu...

"Phượng Tộc Kim Sí Đại Bằng kia không phải nói muốn xông vào Thiên Đình? Đã lâu như vậy, vì sao lại không có tin tức gì?"

"Đoán chừng chính là lòe người, dùng biện pháp này để kiếm một ít thanh danh, Thiên Đình há lại dễ xông như vậy?"

"Không thích hợp, việc này không thích hợp."

Tây Phương Giáo cũng giả vờ câm.

Lý Trường Thọ dự đoán, đối phương đã biết sự tình Kim Sí Đại Bằng, nhưng bọn họ không dám nhắc đến nó một cách bừa bãi, tránh cho Ngọc Đế có cớ nổi giận.

Chương 977. -

Lý Trường Thọ an trí Kim Sí Đại Bằng tu hành ở bên trong Phủ Thủy Thần của chính mình, ban thưởng cho Kim Sí Đại Bằng hai kiện linh bảo, cùng với hư chức Kim Bằng nguyên soái Thiên Đình.

Điều khiến Lý Trường Thọ cảm thấy hơi mỉa mai là, Khổng Tuyên vất vả chăm sóc Thương bộ tộc để tăng khí vận, còn không bằng khí vận tăng lên lúc Kim Sí Đại Bằng được Thiên Đình phong chức nguyên soái...

Ai là con trai ruột của Thiên Đạo, nhìn sơ qua liền có thể thấy được.

Thiên Đình tăng thêm một viên đại tướng, Ngọc Đế tất nhiên là vô cùng mừng rỡ, vốn định mở tiệc chiêu đãi Kim Sí Đại Bằng, lại bị Lý Trường Thọ kịp thời khuyên nhủ.

Đối với Kim Sí Đại Bằng, không thể quá mức tán dương, cũng không thể một mực tán thưởng.

Kim Sí Đại Bằng mặc dù có lĩnh ngộ ở bên trong liên hoàn trận, nhưng tính cách bản thân cũng chưa hoàn toàn chuyển biến, tán thưởng quá nhiều sẽ dễ dàng bành trướng một lần nữa, cần bị gõ thường xuyên.

Lại một tháng sau, Lý Trường Thọ tại Lăng Tiêu bảo điện, ở ngay trước mặt chúng tiên thần Thiên Đình chính thức chờ lệnh.

Ngọc Đế vung tay lên, phong Lý Trường Thọ làm đặc sứ Thiên Đình, dẫn theo mấy vị Thiên Tướng đi tới ba ngàn thế giới giám sát sự tình Đại Hội Tiên Minh.

Lý Trường Thọ lĩnh mệnh mà đi, lại ở sau lưng thôi động, làm việc này cấp tốc truyền ra tại Ngũ Bộ Châu và ba ngàn thế giới.

Cử động này chủ yếu là vì đề chấn sĩ khí cho Tiên Minh, lại trước tiên khóa kín quyền lực của Tiên Minh, để không làm cho một vị Minh Chủ Tiên Minh nào đó cảm thấy mọi chuyện quá đột nhiên.

Ba ngày sau.

Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ tại Thiên Đình, mang theo mấy vị Thiên Tướng cảnh giới Kim Tiên, một đại đội Thiên Binh, nghênh ngang rời khỏi Đông Thiên Môn —— dự tính vào trước một ngày Đại Hội Tiên Minh bắt đầu, bọn họ có thể vừa vặn chạy tới hội trường đại hội.

Cùng lúc đó, tại bí cảnh Thiên Nhai.

Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ cùng với Lữ Nhạc cùng nhau rời đi, chỉ huy Thiên Nhai Các âm thầm chiêu mộ tiên binh, xây dựng hội trường tổ chức Đại Hội Tiên Minh lần đầu tiên.

Mặc dù Lý Trường Thọ dự tính, Tiên Minh này sẽ không phải là "đỉnh cao khi nó ra mắt" và "không phải là mạnh nhất trong lần hội nghị đầu tiên", nhưng lần này vẫn phải làm nghiêm túc một chút, tránh để xảy ra chỗ sơ suất.

Lại qua ba ngày.

Tại ven biển Nam Hải, ở chỗ miếu Hải Thần.

Một đóa mây trắng chậm rãi bay tới, trên đó có hai thân ảnh một nam một nữ đứng, nhìn từ phía xa ngược lại là có một chút tương phản.

Nam tiên để râu quai nón, uy phong lẫm liệt, bên trên khuôn mặt anh tuấn mang theo vài phần cứng rắn, một thân chiến giáp đỏ nhạt càng thêm mấy phần uy nghiêm, chính là đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, vạn sứ vương Hồng Hoang, lão Triệu.

Ở bên người Triệu đại gia chính là Kim Linh Thánh Mẫu, ngụy Đại sư tỷ Tiệt Giáo Lý Trường Thọ cố ý mời đến.

Hôm nay nàng trang điểm nhẹ nhàng, có phần bớt kiêu sa và quyến rũ hơn bình thường.

Dáng người mảnh khảnh khoác trên mình chiếc váy dài thêu phượng màu vàng nhạt, tràn đầy khí chất, khá mạnh mẽ.

Lý Trường Thọ đã sớm đi ra ngoài nghênh đón, lúc này tất nhiên là dùng khuôn mặt Thuỷ Thần Thiên Đình, nhưng đứng ở đây, lại là bản thể của Lý Trường Thọ.

Đại Hội Tiên Minh Lý Trường Thọ định tổ chức ban đầu, chỉ là muốn vụng trộm cử hành, liên hợp thế lực khắp nơi, tự nhiên không cần bản [image]thể đi tới, Đạo Nhân Giấy đã đủ để ứng đối.

Nhưng Lý Trường Thọ thôi diễn lặp đi lặp lại, làm việc này vụng trộm là không thể được, liền quyết định chủ động túm Nhiên Đăng vào trong cuộc để làm vũ khí sử dụng.

Nhưng túm Nhiên Đăng vào trong cuộc, Lý Trường Thọ liền phát hiện ra, chính mình nhất định phải mời hai vị cao thủ Tiệt Giáo tin được, ra tay vào lúc cần thiết.

Triệu đại gia cùng với Kim Linh Thánh Mẫu đều đã mời tới, bản thể của chính mình trốn tránh không hiện thân, cũng không tránh khỏi quá không thể nào nói nổi...

Vì vậy, Lý Trường Thọ mời Ly Địa Diễm Quang Kỳ tới che chở Tiểu Quỳnh Phong, đầu đội Thái Cực Đồ, tay nâng Huyền Hoàng Tháp, xách theo Không Gian Xích, giắt Xuyên Tâm Tỏa, cẩn thận từng li từng tí đi ra khỏi Tiểu Quỳnh Phong.

Không có cách nào, Hồng Hoang quá hung hiểm.

Công Đức Kim Thân bị ngăn cản hai lần, trong đáy lòng Lý Trường Thọ từ đầu đến cuối có một loại cảm giác nguy cơ nồng đậm.

"Ha ha ha!" Triệu Công Minh vuốt râu cười to: "Trường Canh ngươi thật là lợi hại, thế nhưng lại mời Nhiên Đăng đạo nhân đi làm Minh Chủ Tiên Minh, ngươi đây không phải là gác lão quan tài kia ở trên lửa nướng sao?"

Nụ cười của Lý Trường Thọ mang theo vài phần tiêu sái, cười nói: "Một điểm nhỏ tính kế mà thôi, sư huynh sư tỷ đừng có chú ý."

"Không sao." Trên khóe miệng của Kim Linh Thánh Mẫu lộ ra nụ cười thản nhiên: "Ta vốn còn có một chút không hiểu tại sao ngươi lại an bài như vậy, nhưng Công Minh giải thích một chút, ta liền hiểu được sự khéo léo ở trong đó."

Triệu đại gia đã thông minh như vậy từ lúc nào?

Tám thành là đi dạo một vòng trên Tam Tiên Đảo, hỏi rõ việc này.

Bất quá những điều này đều không quan trọng!

Công Minh? !

Hậu tố đâu?

Quan hệ giữa hai vị đại lão Tiệt Giáo này tiến triển thần tốc như thế? Triệu đại gia bị Kim Quang Thánh Mẫu mở ra cửa lòng, cuối cùng cũng muốn sống với Kim Linh Thánh Mẫu?

Đây là sự tương tác kỳ diệu của đại năng Hồng Hoang.

Lý Trường Thọ dẫn hai người vào chính điện, bên cạnh có người phục vụ bưng trà nóng trà thơm đến.

Mọi người đều đã quen đến mức không cần phải chào hỏi nhau, Triệu Công Minh hỏi khi nào khởi hành, Lý Trường Thọ cười nói: "Chúng ta chờ tại đây một chút, ta vừa mới báo Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng đến đây tụ hợp, sau đó cùng nhau đi tới đó là tốt nhất."

Triệu Công Minh cong khóe miệng lên: "Đồng hành cùng với Nhiên Đăng, thật sự không dễ chịu."

Kim Linh Thánh Mẫu lại nói: "Bất kể như thế nào, ở bên ngoài y chính là cao nhân của Đạo Môn chúng ta, trước mặt người ngoài vẫn nên cho y da mặt mà y nên có. Nhưng nếu y không biết điều, hừ!"

"Sư tỷ, chúng ta vẫn nên dĩ hòa vi quý." Lý Trường Thọ ấm giọng nói một câu, liếc nhìn nhau cùng với Triệu Công Minh, từng người cười khẽ.

Kim Linh Thánh Mẫu hừ một tiếng, quay đầu uống trà của chính mình.

Triệu Công Minh hỏi: "Bạch tiên sinh đi nơi nào? Trước đây ta đi dạo mấy vòng ở quanh đỉnh núi của ngươi, không có cảm nhận được khí tức của Bạch tiên sinh, cũng liền tự mình trở về."

Lý Trường Thọ cười nói: "Hẳn là đi thăm bạn, việc này không nên hỏi nhiều."

"Đã hiểu!" Triệu Công Minh đỡ râu cười, nhẹ nhàng bỏ qua chủ đề: "Trường Canh, trước đây không phải nghe nói có một đầu Kim Sí Đại Bằng tuyên bố khiêu khích Thiên Đình, sau đó làm sao lại không có động tĩnh? Đầu Kim Sí Đại Bằng kia hẳn là chỉ lòe người?"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Lão ca không nên nói như vậy, Kim Sí Đại Bằng sinh ra có tốc độ cực nhanh, cũng là có một chút lợi hại. [image]Ngày đó gã xác thực đi đến Thiên Đình, lại đi đến phía trước Quảng Hàn Cung."

"Ồ?" Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu liếc nhìn nhau, mỗi người đều bày tỏ mối quan tâm, nhưng điểm chú ý lại khác biệt khá rõ ràng.

Chương 978. -

Triệu Công Minh hỏi: "Sau đó chuyện ra sao?"

Kia Kim Linh Thánh Mẫu lại cau mày hỏi: "Ngươi thật sự giống như ở bên trong lời đồn, có một chút quan hệ không tầm thường cùng với Quảng Hàn Cung Hằng Nga tiên tử?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Sư tỷ đừng có tin vào lời đồn đại như vậy! Ta cùng với Thái Âm Tinh Quân cũng không gặp gỡ quá nhiều, ta bất quá chỉ là có quyền hành cao một chút tại Thiên Đình, cho nên có thể tiến vào Quảng Hàn Cung mà thôi."

Kim Linh Thánh Mẫu cẩn thận suy nghĩ, lời này cũng hợp lý.

Triệu Công Minh lại hỏi: "Đầu Kim Sí Đại Bằng kia rốt cuộc như thế nào?"

"Mời lão ca xem." Lý Trường Thọ chỉ vào người phục vụ đứng ở góc nội đường: "Gã không có ở đây."

Người phục vụ quay người lại, mỉm cười rũ lông mày, tuy vẫn mũi ưng, khuôn mặt rạch ròi, nhưng cũng không cho người ta quá nhiều cảm giác sắc bén.

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu đến, dát lên một tầng hào quang yếu ớt cho gã, làm cho nụ cười của hắn giống như là một cỗ gió xuân, bên trong ôn hòa lại mang theo một chút ngại ngùng.

Triệu Công Minh: "..."

Kim Linh Thánh Mẫu: "..."

Lý Trường Thọ vừa muốn chính thức giới thiệu vài câu, chợt có một đạo lưu quang phá không mà tới từ hướng tây bắc.

Kim Sí Đại Bằng nhíu mày kiếm một cái, lưu lại mấy đạo tàn ảnh tại chỗ, thân ảnh cực nhanh xông ra khỏi nội đường, bay lên trời, giữ đạo lưu quang ngoài trăm dặm kia trong lòng bàn tay, thân ảnh rút lui quay về, lại vừa vặn trùng hợp cùng với mấy đạo tàn ảnh lưu lại lúc trước.

Trước sau bất quá chỉ một cái chớp mắt, Kim Sí Đại Bằng đã đứng ở trước mặt Lý Trường Thọ, cung kính khom người, dâng một khối ngọc phù lên.

"Lão sư, đã nghiệm chứng qua, cũng không có cơ quan gì."

"Tốt." Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, dùng tiên lực bao bọc hai tay tiếp nhận ngọc phù, tiên thức dò xét tra được tin tức trong đó.

Lý Trường Thọ than nhẹ: "Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng quả thật không tầm thường, lại nói chính mình đang trong lúc ngộ đạo khẩn yếu, bảo chúng ta đi trước một bước, y nhất định sẽ không đến Đại Hội Tiên Minh trễ. Đến lúc đó y sẽ còn mang theo Từ Hàng đạo nhân cùng nhau đi tới, bảo ta giữ lại một cái vị trí Phó Minh Chủ cho Từ Hàng đạo nhân."

Triệu Công Minh tràn đầy ngạc nhiên nhìn Kim Sí Đại Bằng, cười nói: "Nhiên Đăng cũng đủ tặc."

"Vậy thì chúng ta đi thôi." Kim Linh Thánh Mẫu đứng dậy: "Đi sớm chuẩn bị sớm, ngược lại là muốn xem xem Tây Phương Giáo lại muốn đùa nghịch thành dạng gì!"

Lý Trường Thọ đứng lên nói: "Kim Bằng, lần này làm phiền ngươi."

Kim Sí Đại Bằng vội nói: "Lão sư ngài phân phó là được."

Nói xong, gã bước nhanh ra nội đường, liền hiện ra bản thể tại hậu viện, lại là một đầu kim vũ đại bàng có sải cánh hơn mười trượng.

Lúc này Kim Bằng dùng tiên lực hiển hóa ra ba cái bồ đoàn trên lưng, một cái phía trước, hai cái đặt song song phía sau.

Bồ đoàn ở phía trước nhất giống như bảo đài hoa sen, trình độ tinh mỹ này có thể so với trân bảo đế vương phàm tục. Hai cái bồ đoàn đằng sau liền đơn giản hơn, giống như hai cái gốc cây.

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Kim Bằng, tâm cảnh của ngươi bất ổn."

Kim Bằng sững sờ, sau đó cẩn thận suy tư, trên khuôn mặt chim tràn đầy hổ thẹn.

"Kim Bằng đã làm lão sư ngài thất vọng, sẽ khôi phục lại bảo tạo phía trước của lão sư thành..."

"Không cần." Lý Trường Thọ nghiêng người làm dấu mời, cười nói: "Còn mời Kim Linh sư tỷ ngồi trước."

Kim Linh Thánh Mẫu cười khẽ, cũng không nhiều lời, váy phất phới đã là xếp bằng ở bên trên bồ đoàn bảo tọa tinh xảo kia, Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh rơi vào hai cái bồ đoàn phía sau, bèn nhìn nhau cười.

Lý Trường Thọ nói: "Nhờ có tốc độ cực nhanh của Kim Bằng, chúng ta mới có cơ hội dạo chơi tại các nơi, lại đi xem một chút những hương hỏa thần quốc kia đi."

Tiếng gáy cao vút của Kim Sí Đại Bằng xuyên thấu không trung mây mù, cánh chim khẽ vẫy một cái, đã là mang theo một cơn gió lớn phóng lên tận trời, cơ hồ chỉ chớp mắt liền biến mất ở chân trời, chỉ để lại một đoạn tàn ảnh nhàn nhạt.

Cảm thụ được cảm giác đè ép nhàn nhạt không gian mang đến, Triệu Công Minh không nhịn được truyền âm đối với Lý Trường Thọ: "Ngươi đã làm được bằng cách nào? Trong lời đồn, Kim Sí Đại Bằng kia kiệt ngạo bất tuần, sao bây giờ lại, sao bây giờ lại...biết điều như vậy!"

Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Lấy đức phục người mà thôi."

"Chỉ như vậy?" Triệu Công Minh cúi đầu liếc nhìn Kim Sí Đại Bằng: "Đức hạnh giữa hai ta chênh lệch nhiều như vậy? Lão ca ta tốt xấu cũng có danh tiếng nghĩa bạc vân thiên, làm sao lại không gặp được tọa kỵ cường hãn như thế?"

Lý Trường Thọ cười không nói, Triệu Công Minh tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Trên đường, lo lắng Kim Sí Đại Bằng sẽ mệt mỏi, Lý Trường Thọ mượn Thái Cực Đồ hai sợi âm dương khí tức, hóa thành hư ảnh Thái Cực Đồ nâng Kim Sí Đại Bằng...

Suýt nữa khiến cho Kim Sí Đại Bằng cảm động khóc.

Ngoài ý muốn, Lý Trường Thọ phát hiện ra cử chỉ đơn giản như vậy, lại làm cho tốc độ cực nhanh của Kim Sí Đại Bằng đột phá cực hạn của gã.

Thái Cực Đồ có thể giảm bớt lực cản không gian, ngược lại cũng hợp tình hợp lý.

Mà Kim Sí Đại Bằng hưởng thụ sự vui vẻ do tốc độ cực nhanh mới mang đến, càng bay càng trở nên hăng hái, ánh mắt càng trở nên kiên định.

Lại nói chính sự.

"Đây chính là kiệt tác của Tây Phương Giáo?"

Tại chân trời một tòa đại thiên thế giới, Triệu Công Minh nhíu mày nhìn chăm chú vào một tòa hương hỏa đại miếu bên ngoài vạn dặm.

Đại miếu xây ở đỉnh núi một ngọn núi, trong đó có mấy trăm đạo sĩ cùng nhau tụng kinh, xung quanh đại miếu tản ra đạo đạo ánh vàng.

Mà từ ngoài miếu mãi cho đến chân núi, thậm chí nhìn ra bình nguyên và các khu rừng của đại miếu này, từng vị từng vị phàm nhân quỳ xuống đất thăm viếng, hầu hết đều trông rất đói khổ.

Ở trên không tòa miếu lớn này, hương hỏa công đức bàng bạc ngưng tụ thành mây mù vàng óng, cuối cùng biến mất ở chỗ sâu trên không.

Nơi đó hình như có một cái khe hở...

Kim Linh Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng, gọi ra một thanh trường kiếm liền muốn đi đập phá quán, lại bị Triệu Công Minh ngăn lại.

"Ngươi ngăn ta làm gì!"

"Kim Linh ngươi ra tay như vậy, đập miếu thờ nơi đây, những người phàm tục kia không những sẽ không cám ơn ngươi, sẽ còn oán ngươi, hận ngươi, sao phải đi tìm không thoải mái như vậy?"

Kim Linh Thánh Mẫu mắng: "Ta sao phải để ý ánh mắt của người phàm? Dã thần được cung phụng nơi đây giống như là hung thú, thật sự làm cho ta không vừa mắt!"

Lý Trường Thọ lại nói: "Để sư tỷ ra tay là được, đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm."

"Ngươi nhìn này." Kim Linh Thánh Mẫu có một chút ngửa đầu, mũi chân điểm nhẹ, thân hình hóa thành một đoàn kim mang xông vào bên trong trời cao.

Liền nghe được vài tiếng nổ cang, mấy tiếng kêu thảm thiết, không trung hiện ra một tòa cung điện, bóng người tung bay trong đó, Kim Linh Thánh Mẫu ngay cả pháp thân cũng đều không hiện, một người một kiếm giết đến mức đối phương người ngã ngựa đổ.

Chương 979. -

Kim Sí Đại Bằng hỏi: "Lão sư, phàm nhân tại sao lại thờ phụng dã thần như vậy?"

Trả lời gã lại là Triệu Công Minh: "Phàm nhân suy nhược, cả đời không hơn trăm tuổi, đối với lực lượng vượt qua bản thân có thể hiểu được, chắc chắn sẽ có một loại kính sợ và sùng bái. Muốn hủy đi một tòa hương hỏa thần quốc cũng là chuyện phiền toái, cũng không phải là những Luyện Khí Sĩ Tây Phương Giáo đó khó giải quyết, mà là an trí những phàm nhân này như thế nào. Trường Canh, ngươi có bao giờ nghĩ tới nghi nan như vậy?"

"Đương nhiên!" Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Kỳ thật chủ yếu là hai cái ý nghĩ. Thứ nhất là lập thần giáo khác thay vào đó, thấy hiệu quả trong ngắn hạn, cũng có thể làm cho những phàm nhân này tế bái thần linh khác. Lại dùng giáo nghĩa ôn hòa đối lập, khuyên phàm nhân lấy trồng trọt sản xuất làm chủ, đừng có cả ngày chỉ nghĩ đến thăm viếng thần linh liền có thể phi thăng thành tiên. Nhưng làm như vậy có một chút hậu hoạn, người cầm quyền sẽ có thể dễ dàng bị lợi dụng bởi những ham muốn ích kỷ mà dấn thân vào con đường cũ của hương hỏa thần quốc. Ý nghĩ thứ hai liền khá là phiền toái."

Triệu Công Minh cười nói: "Xin lắng tai nghe."

Lý Trường Thọ ngắm nhìn cung điện đã giết điên rồi trên bầu trời, chậm rãi nói: "Cái ý nghĩ thứ hai, chính là giáo hóa phàm nhân, dùng sách vở để ghi chép tri thức, ghi chép lại trí tuệ của phàm nhân, mở rộng tầm mắt của chúng sinh, làm cho chúng sinh hiểu được thiên địa hư thực như thế nào, giảm bớt đi ngu muội, dẫn dắt bọn họ suy tư, như thế liền có thể không bị hương hỏa thần quốc làm hại nữa. Đáng tiếc, cái ý nghĩ thứ hai quá mức phiến diện, cũng chỉ là lời nói bừa của ta."

Triệu Công Minh chậm rãi gật đầu, nói: "Nếu người người tu hành, đối với thiên địa mà nói, chỉ sợ cũng sẽ là một trận tai hoạ khác."

"Cho nên, vạn vật đều cần cân bằng, việc này cũng là như vậy."

Lý Trường Thọ đút hai tay ở trong tay áo, nói khẽ: "Ý của ta là dùng Thiên Đình hương hỏa thay thế những hương hỏa thần quốc này, làm cho chúng sinh tôn hoàng thiên hậu thổ, điểm thiện ác, định công nghĩa, hiểu sinh tử, tu hành liệt vào sự tình phương ngoại, Thiên Binh sẽ thường trú các phương thiên địa theo trình tự."

Triệu Công Minh giơ ngón tay cái, Lý Trường Thọ cũng không nhiều lời.

Triệu Công Minh lão ca cũng không phải xuất thân từ Nhân Tộc, rất khó có thể cảm thông, đây cũng là hợp tình lý.

Kim Sí Đại Bằng đột nhiên định tiếng nói: "Lão sư, đệ tử đã rõ ràng!"

Rõ...

Rõ ràng cái gì rồi?

Đúng lúc này, chân trời hiện lên một đạo kiếm quang màu bạc, chặt đứt cung điện kia, đống đổ nát rơi xuống từ trên cao và đập vào một cánh đồng lúa mì cằn cỗi.

Thiên ngoại xuất hiện đạo đạo lưu quang, Kim Linh Thánh Mẫu lại hừ lạnh một tiếng, nhìn cũng không nhìn những lưu quang này một chút, trực tiếp trở về trên lưng Kim Sí Đại Bằng.

Kim Linh Thánh Mẫu mắng: "Nửa cái đệ tử Thánh Nhân cũng đều không có, giết nhiều cũng vô ích, làm bẩn kiếm của ta."

Lý Trường Thọ nói: "Đi thôi, lại đi dạo những địa phương khác."

Kim Sí Đại Bằng cất cao giọng gáy, đảo mắt bay khỏi phiến đại thiên thế giới này, bỏ xa những người muốn truy kích ở phía sau lưng.

Liền như vậy, bọn họ đi đường vòng thăm viếng mười tám nơi hương hỏa thần quốc, Kim Linh Thánh Mẫu ra tay ba lần, về sau cũng lười tiếp tục động thủ.

Lý Trường Thọ dùng Lưu Ảnh Cầu làm một chút "chứng cứ", liền cho Kim Sí Đại Bằng một cái phương vị.

Xuất phát từ ven biển Nam Hải bất quá chỉ nửa tháng, Lý Trường Thọ chạy một chuyến tới một chỗ trong hàng ngàn tiểu thế giới, từ xa liền có thể nhìn thấy làn nước xanh biếc bao trùm tiểu thế giới này.

Tiểu thế giới này lấy ngũ hành chi thủy làm chủ, chỉ có bầu trời và biển xanh.

Hội trường Đại Hội Tiên Minh chính là ở đây, lúc này đã được bố trí thỏa đáng. Lý Trường Thọ tham khảo đại điển Long Tộc chính mình đã từng tham gia, thiết kế toàn bộ chủ hội trường thành hình bảo liên.

Nhưng không thể không nói, còn không phong cách bằng Long Tộc tùy tiện làm năm đó...

Kinh phí có hạn, kinh phí có hạn.

Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ ở chỗ này nhắc nhở Lữ Nhạc một tiếng, liền tự động tiềm ẩn rời trận.

Lữ Nhạc vẫn luôn nhàm chán đả tọa tại nơi đây, hoài niệm tháng ngày tại bí cảnh Thiên Nhai, nghe nói Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu đến, lập tức phấn chấn tinh thần, nhảy bật lên, chủ động nghênh đón tại nơi chân trời, trên mặt cũng lộ ra mấy phần "sư đệ mỉm cười".

Lý Trường Thọ đã lệnh cho Kim Sí Đại Bằng hóa thành hình người, che giấu khí tức, chuẩn bị sau đó cho Nhiên Đăng cùng với người Tây Phương Giáo một kinh hỉ.

Lại làm chút bố trí gì đó?

Lý Trường Thọ đánh giá các nơi, suy tư có muốn hay không làm mấy kiện pháp khí phi thiên kéo hai tấm hoành phi, ở trên viết 【 nhiệt liệt hoan nghênh Nhiên Đăng tiền bối đảm nhiệm Minh Chủ Tiên Minh, Nhiên Đăng tiền bối cùng với Tây Phương Giáo không đội trời chung 】.

Tràng diện kia, hẳn là tương đối thú vị.

Ở bên trên【 Phi Thiên Đài 】ở giữa hội trường Đại Hội Tiên Minh, quyền thần Thiên Đình bình thường không phải trứ danh nào đó, cùng với Công Minh tiền bối nghĩa bạc vân thiên, đang ngồi xổm ở trong xó xỉnh.

Lữ Nhạc đứng ở bên cạnh, thật sự nhìn không ra tình hình nơi đó.

"Trường Canh, chúng ta làm như thế, có phải hơi quá phận hay không?"

"Lão ca nói như thế, ta cũng cảm thấy có một chút quá phận...có muốn tăng kích thước lên không? Kích thước như này còn chưa quá ổn."

"Tiểu Nhạc tới đây phụ một tay!" Triệu Công Minh nói một tiếng, Lữ Nhạc vội vàng tiến về phía trước.

Đại năng Tiệt Giáo từng trò chuyện vui vẻ cùng với chúng tiên tử, chỉ điểm giang sơn ở bên trong bí cảnh Thiên Nhai, lúc này lại giống như là một người học việc, bước nhanh tiến đến bên người "lão sư phụ".

"Sư huynh, cần ta làm gì?"

Triệu Công Minh đưa một cây bút lông tới, cười ha hả dặn dò: "Dùng bút tô bên này, Trường Canh nói, màu sắc phải thật nổi bật."

Lữ Nhạc vội nói: "Luyện đan đôi khi cũng cần điều hòa dược tính như thế, sư huynh yên tâm, nhất định sẽ không có sai sót!"

Triệu Công Minh đỡ râu cười khẽ, đứng dậy đổi sang chỗ khác, tiếp tục bận rộn ở một bên khác bên cạnh Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn Lữ Nhạc một chút, ôn hòa cười một tiếng, cúi đầu tiếp tục vẽ tranh...

Không bao lâu, một bức chân dung khổng lồ dài ba thước chậm rãi bay lên, người được vẽ dĩ nhiên là Nguyên Đăng đạo nhân.

Sau đó, Lý Trường Thọ lại đề danh ở bên cạnh:【người thứ nhất phản hương hỏa thần quốc Tam Giới! 】

Triệu Công Minh nhảy lên mây đánh giá một hồi, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Công phu vẽ tranh của Trường Canh ngươi thật sự không phải là dùng để trưng cho đẹp."

Lữ Nhạc cười nói: "Đúng vậy, nhưng nâng cao thanh danh cho vị Minh Chủ này, thoáng có một chút không thoải mái!"

"Ài, Lữ Nhạc sư huynh, không thể nói như thế." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Bây giờ hương hỏa thần quốc làm hại đại thiên thế giới các nơi, việc cấp bách của chúng ta, chính là đoàn kết hết thảy thế lực có thể đoàn kết, cứu vớt sinh linh thiên địa. Đến, hãy treo bức chân dung Minh Chủ này ở bên cạnh Phi Thiên Đài, ta lại dùng tiên lực gia cố một chút..."

Chương 980. -

Triệu Công Minh cùng với Lữ Nhạc giúp đỡ trái phải, một lần nữa tăng lên một chút nguyên tố "Nhiên Đăng" cho hội trường.

Lữ Nhạc suy tư một hồi, hỏi: "Nhưng có một vấn đề, Trường Canh sư đệ ngươi có nghĩ tới không? Chúng ta gióng trống khua chiêng tạo thế cho Nhiên Đăng đạo nhân như thế, những thế lực tới tham gia Đại Hội Tiên Minh, nếu thật sự coi Nhiên Đăng là người nói chuyện, đây chẳng phải là biến khéo thành vụng?"

"Con mắt là một thứ tốt." Triệu Công Minh chậc chậc cười một tiếng.

Lý Trường Thọ thu hồi các loại bút vẽ, lấy phất trần ra khoác lên nơi khuỷu tay, chậm rãi nói: "Để Nhiên Đăng làm Minh Chủ Tiên Minh, vốn là một trận tính kế. Trước đây là Tiên Minh đối lập cùng với thế lực của Tây Phương Giáo tại ba ngàn thế giới, Tây Phương Giáo khẳng định sẽ dùng hết thủ đoạn, phá hỏng Đại Hội Tiên Minh lần đầu. Mời Nhiên Đăng vào cuộc, chính là làm dịu bộ phận áp lực này, dù sao thì tất cả tiên Đạo Môn đều biết, Nhiên Đăng giao hảo cùng với một bộ phận Luyện Khí Sĩ Tây Phương Giáo...

Như thế, Tây Phương Giáo liền sẽ cân nhắc, phải chăng có nên đặt cược kho báu ở trên người Nhiên Đăng, cố gắng làm cho Tiên Minh thuộc về bọn họ, hoặc là sử dụng nó như một con đường để đàm phán với các thế lực tiên đạo khác."

Lữ Nhạc lại hỏi: "Tây Phương Giáo sao lại có thể dễ dàng mắc lừa?"

"Bọn họ không thể không như thế!" Triệu Công Minh cười nói:

"Trường Canh mời chúng ta tới, chính là đang nói cho Tây Phương Giáo, nếu bọn họ trực tiếp khai chiến cùng với Tiên Minh, Đạo Môn chúng ta liền có thể can thiệp sự tình ba ngàn thế giới. Bây giờ đại kiếp tiến đến, Tây Phương Giáo bọn họ dám khiêu khích Đạo Môn, chúng ta cùng với Xiển Giáo nhất định sẽ vui lòng đánh với bọn họ một trận, vừa vặn làm một chút kiếp tro để đi lấp kiếp vận."

"Lão ca nói không sai." Lý Trường Thọ cười nói: "Làm lớn sự tình đối với người nào cũng đều không lợi, Tây Phương Giáo hiện nay cầu, kỳ thật cũng là an ổn sống qua đại kiếp."

Lữ Nhạc vẫn còn có một chút lo lắng...

"Nhưng vạn nhất Tây Phương Giáo không nhận sự tình hương hỏa thần quốc, hoặc là cố ý lách qua chúng ta không đánh..."

"Ha ha ha ha ha!" Tiếng cười của Triệu Công Minh lập tức vô cùng vang dội, ưỡn ngực ngẩng đầu, mặt mày tỏa sáng, liếc nhìn Kim Linh Thánh Mẫu đang bố trí phi thiên pháp bảo kéo khung dọc, cất cao giọng nói: "Đó là lý do tại sao ta ở đây! Trường Canh tính kế xưa này đều vô cùng chu toàn, làm sao sẽ xem nhẹ việc này? Ta có một phương pháp, có thể khiến cho Tây Phương Giáo hết đường chối cãi, tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ, làm cho chúng ta nắm chắc quyền chủ động!"

Lữ Nhạc nghển cổ hỏi: "Là diệu pháp nào?"

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ cố gắng vãn hồi.

"Sư đệ đưa lỗ tai tới đây!" Triệu Công Minh đã là hứng thú bừng bừng bảo Lữ Nhạc tiến tới.

Hai vị đại lão Tiệt Giáo này nói thầm ở nơi đó một hồi, Lý Trường Thọ chỉ có thể nghe được một ít lời như "nằm xuống", " mẫu lời thề đại đạo ", "xem ra các ngươi muốn phát động chiến tranh đại giáo ".

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn mời Kim Linh Thánh Mẫu, mời Triệu Công Minh tới, thuần túy là muốn đánh sập Tài Thần Gia cùng với Đấu Mẫu Nguyên Quân tương lai này...ừm khục!

Thuần túy là coi trọng Triệu đại gia cùng với Kim Linh đại nương, có chiến lực lật bàn vào bất cứ lúc nào!

Lý Trường Thọ nhìn bốn phương tám hướng, trong đáy lòng suy tư đôi chút, bắt đầu thiết kế khâu trọng yếu nhất của hội trường.

Chỗ ngồi.

Ở xung quanh đài sen lớn tràn ngập khí tức "đẩy nhanh tốc độ" này, đã bày mấy chục vòng tròn gồm những chiếc bàn thấp và bồ đoàn, tự nhiên là chuẩn bị cho người của những thế lực tiên đạo tới.

Các vị đại lão Tiên Minh nên ngồi ở ngay trung tâm 【 Phi Thiên Đài 】.

Lý Trường Thọ quét phất trần qua, mặt đá nổi lên tầng tầng "sóng nước", ngưng tụ thành hai hàng ghế, mà ở giữa hai hàng ghế này có một chiếc ghế bành khác lớn hơn hai vòng..

Lấy một mảnh lụa vàng và sử dụng tiên lực ngưng tụ thành bốn chữ lớn " bảo tọa Minh Chủ ", bọc ở xung quanh chiếc ghế bành này.

Ánh vàng lóng lánh, có một chút dễ thấy.

Lý Trường Thọ cười nói: "Chúng ta hãy nghĩ xem làm sao có thể tăng thêm hào quang cho Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, nhất định phải làm cho vị Minh Chủ đại nhân này quang mang vạn trượng mới được."

Lữ Nhạc còn đang trầm ngâm, Triệu Công Minh đập nhẹ vào lòng bàn tay, đã là nảy ra linh cảm.

Thế là, nửa tháng sau, vào ngày Đại Hội Tiên Minh khai mạc...

...

Một đóa mây trắng lướt qua khoảng không, khoảng cách so với tiểu thế giới tổ chức Đại Hội Tiên Minh đã không xa.

Bên trên mây trắng, hai nam nhân biến ảo hình dáng tướng mạo đang an tĩnh đả tọa.

Nhưng cho dù biến đổi hình dáng tướng mạo, bọn họ vẫn bảo lưu lại tiêu chí rõ rệt nhất của chính mình, trung niên đạo sĩ giữ lại một chòm râu dê, một người thì giữ lại chiều cao năm thước...

Hai vị này, tất nhiên là Thượng Cổ Yêu Thánh Bạch Trạch, cùng với tổng chấp sự Lâm Tiên Điện bây giờ —— Tửu Ô.

Tửu Ô đang âm thầm truyền âm: "Bạch tiên sinh, thật sự là Trường, khục, vị đại nhân kia bảo chúng ta đến? Tại sao ta lại có cảm giác, trong lòng không yên lòng như vậy?"

Bạch Trạch cười nói: "Đương nhiên, nếu không thì Ô chấp sự cảm thấy, bần đạo làm sao dám tới nơi đây? Lúc này, chính là thời điểm chúng ta nên dốc sức điệu thấp."

"Vậy chúng ta tới làm gì?"

Bạch Trạch chép miệng một cái, trên mặt viết đầy bất đắc dĩ: "Đại khái, chúng ta đã trở thành "một phần" bên trong ổn thỏa. Vị đại nhân kia là muốn ta cảm nhận xem có nguy hiểm gì trong lần hội nghị này không? Con đường phía trước bình yên không lo âu, không có tai ương."

Tửu Ô ngẫm nghĩ, lập tức cười hai tiếng.

Bạch Trạch truyền âm nói: "Sau đó liền nói chúng ta là tán tiên không có thế lực, đến nơi đây gia nhập Tiên Minh. Thuận tiện, chúng ta cũng thử nhìn một chút, có thể hay không đột nhập vào bên trong gian tế mà Tây Phương Giáo phái tới, thu thập một ít tin tức hữu dụng, chuyến đi này cũng không tồi."

"Tiên sinh cứ an bài là được." Tửu Ô cười nói: "Thực lực của ta nông cạn, nhưng vẫn có thể làm chân chạy làm việc vặt."

Trong khi hai người đang truyền âm, bên cạnh lại có mười mấy đạo lưu quang gấp rút vọt qua, chính là Luyện Khí Sĩ chạy tới Đại Hội Tiên Minh.

Bạch Trạch nói một câu: "Chúng ta cũng nên mau đi."

Ngón tay điểm nhẹ đối với phía trước, mây trắng tăng tốc, đuổi theo phía sau mấy chục đạo lưu quang kia, tiến về hướng hội trường Đại Hội Tiên Minh.

Sau nửa canh giờ, Bạch Trạch cùng với Tửu Ô đã đến đường chân trời của tiểu thế giới này, thấy được toà đài sen khổng lồ được màn sáng đại trận bao phủ kia, cùng với đóa đóa mây trắng tung bay chung quanh đài sen.

Các lộ tiên nhân đứng đầy trên mây, vào giờ phút này chủ yếu tụ tập tại phương hướng đông nam.

Bên trong đại trận trống rỗng, hội trường cũng không mở ra.

Ở bên ngoài trận môn, mười mấy vị tiên tử nhẹ nhàng nhảy múa, hai đội nhạc sĩ tấu lên tiên nhạc du dương, làm cho quá trình chúng tiên chờ đợi sẽ không quá không thú vị.

Chương 981. -

Tiên Minh là thể liên hợp của thế lực tiên đạo, các loại tài nguyên cần thiết, chính là dựa vào thế lực khắp nơi "tích lũy" ra.

Giống như tiên tông nào đó quyên góp trăm khối linh thạch thượng đẳng, tiên quốc nhà ai đưa tặng một ít bảo tài bày trận.

Thế lực am hiểu luyện khí đưa đến một chút ngọc phù truyền tin, ngọc phù chuyển thư từ qua lại, thế lực am hiểu luyện đan đưa đến một chút đan dược chữa thương hồi máu.

Mà xem như một trong những phương chủ yếu khởi xướng Tiên Minh, chỗ thể nghiệm tình kiếp lâm thời trứ danh Hồng Hoang, Thiên Nhai Các liền lợi hại hơn...bọn họ góp một nhóm tiên tử tiên nam, cung cấp ca múa giải trí, đảm đương đội lễ nghi của lần đại hội này.

Cũng may là Thiên Nhai Các cho Lý Trường Thọ mặt mũi, không dán bố cáo bán hạ giá ở đây.

Lúc Bạch Trạch cùng với Tửu Ô đến đây, thế lực nên tới tham gia Đại Hội Tiên Minh, đã tụ tập tám thành, nơi đây đã hội tụ mấy vạn Luyện Khí Sĩ.

Thấp nhất cũng chỉ là cảnh giới Thiên Tiên, Kim Tiên càng là có thể nhìn thấy ở khắp nơi, hơn nữa chín thành chín đều là Nhân Tộc.

Nhưng đại trận bao phủ hội trường lại vẫn chưa mở ra...

Tửu Ô suy tư một hồi, phát hiện ra chính mình nghĩ không ra mấu chốt trong đó, truyền âm hỏi Bạch Trạch: "Đây là vì sao? Như vậy không tính là thất lễ sao?"

"Đây là chiêu số rất cao minh." Bạch Trạch cười nói: "Sau đó ngươi sẽ biết được, đây cũng là tiểu tính toán của vị đại nhân kia."

Tửu Ô như rơi vào mây mù.

Lại đợi gần nửa ngày, đã là sắp tới giờ đại hội khai mạc, tại đường chân trời tiểu thế giới đột nhiên tuôn ra một đám mây đầy màu sắc, một đạo thân ảnh ngồi ở trên mây chậm rãi bay tới.

Nhìn vị tiên này, khuôn mặt thanh kỳ lại ngay ngắn, đạo cốt sinh ra phúc khí, một thân trường bào màu xám, đầu đội đạo quan bát giác, không cần nói một lời cũng có thể nói là uy phong lẫm liệt, không cần nói một câu cũng toát lên sự hiểu biết sâu sắc.

Đầu vai treo một ngọn đèn xanh, cần cổ đeo một chuỗi tràng hạt, nếu hỏi đạo này tên gì, chính là linh cữu đắc đạo bên trong núi.

Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng đạo nhân, đã đến.

Không ít tiên nhân nơi đây bị uy thế như vậy làm cho tin phục, từ xa liền vái chào, thậm chí còn mở đường mây, để cho Nhiên Đăng đạo nhân bình ổn đi đến trước trận môn.

Nhiên Đăng ở trong toàn bộ hành trình đều là khuôn mặt lãnh đạm, hai mắt khép hờ, đến phía trước trận môn liền là khẽ nhíu mày.

Y mở miệng chính là một câu: "Trường Canh còn chưa tới sao?"

Chúng tiên xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại, sau khi ước lượng vài lần, bọn họ phát hiện ra mình hoàn toàn không đủ tư cách để trả lời.

Nhiên Đăng lạnh nhạt nói: "Thiên Đình làm việc, đúng là sơ ý chủ quan như vậy, lại để cho các lộ chi sĩ chờ đợi ở chỗ này."

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ truyền đến từ bên trong trận môn.

Đã thấy vị trung niên đạo sĩ người mặc chiến giáp, để râu quai nón cất bước đi ra, tất nhiên là Triệu Công Minh đi ra nghênh đón.

"Ca múa ngừng lại đi." Triệu Công Minh khẽ quát một tiếng, nhóm tiên tử nhảy múa lui ra, các nhạc sĩ cũng bấm dây, chặn mắt cây sáo.

Tiếp theo, Triệu Công Minh chắp tay một cái đối với Nhiên Đăng, lại làm lễ đối với từng người ở bốn phương tám hướng, cười nói: "Mời Phó Giáo Chủ cùng với các vị tiên sĩ! Bần đạo là Tiệt Giáo Triệu Công Minh, theo lời mời của Thuỷ Thần đến đây tiếp đãi các vị. Vừa rồi không cẩn thận ngủ gật, để các vị đợi lâu, còn xin thứ tội, thứ tội."

Chúng tiên xung quanh vội vã đáp lời:

"Bái kiến Công Minh tiền bối! Chúng ta cũng vừa mới tới!"

"Tiền bối ngài đừng có nói như vậy, năm đó gia sư đã từng nghe ngài giảng đạo tại Bồng Lai Tiên Đảo!"

"Chúng ta đợi thêm một hồi, đợi thêm một hồi."

Nhiên Đăng bất động thanh sắc, lẳng lặng ngồi ở kia, so với những tiên nhân hàn huyên ở xung quanh, hoàn toàn là hai bố cục khác nhau.

Triệu Công Minh cười nói: "Lập tòa đại trận này, thật ra là sợ làm hỏng bố trí trong đó, sau đó các vị đều chớ có nóng vội đi vào, trước tiên hãy nhìn một chút."

Trong lời nói đã ám chỉ vô cùng rõ ràng, mà đại biểu các tiên môn thế lực tụ tập ở chỗ này, cũng không có quá nhiều người ngu dại.

Sau đó, Triệu Công Minh xoay người lại, nhẹ nhàng bóp nát ngọc phù trong tay, màn sáng bao phủ cả tòa đài sen chậm rãi tiêu tán.

Chúng tiên nhìn vô cùng chăm chú, tất cả đều có một chút ngây người.

Nhiên Đăng đạo nhân vốn dĩ đã làm đủ chuẩn bị, không nhịn được cau chặt lông mày.

Nhìn phía trước, những 'quả cầu vải' đầy màu sắc với đường kính vài mét được treo lơ lửng ngay trên đài sen, các dải lụa chữ đỏ được treo ở bên dưới chúng.

Quả cầu vải chính diện vẽ Nhiên Đăng đạo nhân, các dải lụa chữ đỏ treo phía dưới đều là:

【Phó Giáo Chủ Xiển Giáo】【người tiên phong phản hương hỏa thần quốc】【đấu tranh với Tây Phương Giáo đến cùng】【bần đạo không đội trời chung cùng với Tây Phương Giáo】... vân vân.

Trên sân khấu giữa đài sen, còn có một bức chân dung toàn thân của Nhiên Đăng đạo nhân.

Trong sân khấu bày biện một biển hoa, dùng hoa cúc lá xanh ngưng ra khuôn mặt của Nhiên Đăng đạo nhân.

Liền nghe được phanh phanh vài tiếng, từng đoá từng đoá mây trắng phía trên nổ tan, mây mù ngưng tụ thành một hàng chữ to.

"Nhiệt liệt hoan nghênh đại năng Viễn Cổ Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng tiền bối khắc tinh của Tây Phương Giáo, đảm nhiệm vị trí Minh Chủ Tiên Minh!"

Lông mày của Nhiên Đăng không ngừng nhảy lên, mặt đã đen thành đáy nồi, nhưng tâm tính lại cấp tốc ổn định, khôi phục thành bộ dáng không có một chút rung động nào trước đây.

Chúng tiên xung quanh từng người than nhẹ, cố ý nói một chút lời nói tán tụng Nhiên Đăng đạo nhân, dù sao thì nói như vậy cũng không hao phí linh thạch.

Tửu Ô ở trong đám người buồn bực một hồi, mà Bạch Trạch lại là lộ vẻ mặt mỉm cười, quan sát biểu tình của Nhiên Đăng.

Đúng là đặc biệt vui.

Triệu Công Minh cười nói: "Nhiên Đăng sư thúc, ngài có hài lòng với sự bố trí này không?"

"Đã khiến cho Trường Canh sư điệt phí tâm." Tiếng nói của Nhiên Đăng đạo nhân có một chút bình thản, lại nói: "Bần đạo bất quá chỉ là hư trường một đời, không đáng để Trường Canh sư điệt hao tốn sức lực như thế."

"Nhiên Đăng sư thúc chớ có xem thường chính mình!" Triệu Công Minh nghiêm mặt nói: "Lần này mời ngài tới, chủ yếu bởi vì ngài là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, đức cao vọng trọng. Có thể ngồi vào vị trí Phó Giáo Chủ Xiển Giáo thật sự không đơn giản, tuyệt đối không phải như người ngoài nói là ngài dựa vào giao tình cùng ba vị lão sư tại thời Viễn Cổ mới có ngày hôm nay!"

Nhiên Đăng đạo nhân lộ vẻ mặt mỉm cười, hỏi: "Có thể tiến vào hay chưa?"

"Mời Nhiên Đăng sư thúc." Triệu Công Minh nghiêng người dùng tay làm dấu mời.

Nhiên Đăng ngồi ở trên mây chậm rãi tiến lên, nhưng y chỉ mới bay mấy chục trượng, liền dừng đám mây lại, quay người nhìn đám tiên nhân liên miên…

Triệu Công Minh âm thầm nhíu mày, trong đáy lòng nổi lên mấy lời Lý Trường Thọ nói trước đây…

Chương 982. -

Tiên Minh là thể liên hợp của thế lực tiên đạo, các loại tài nguyên cần thiết, chính là dựa vào thế lực khắp nơi "tích lũy" ra.

Giống như tiên tông nào đó quyên góp trăm khối linh thạch thượng đẳng, tiên quốc nhà ai đưa tặng một ít bảo tài bày trận.

Thế lực am hiểu luyện khí đưa đến một chút ngọc phù truyền tin, ngọc phù chuyển thư từ qua lại, thế lực am hiểu luyện đan đưa đến một chút đan dược chữa thương hồi máu.

Mà xem như một trong những phương chủ yếu khởi xướng Tiên Minh, chỗ thể nghiệm tình kiếp lâm thời trứ danh Hồng Hoang, Thiên Nhai Các liền lợi hại hơn...bọn họ góp một nhóm tiên tử tiên nam, cung cấp ca múa giải trí, đảm đương đội lễ nghi của lần đại hội này.

Cũng may là Thiên Nhai Các cho Lý Trường Thọ mặt mũi, không dán bố cáo bán hạ giá ở đây.

Lúc Bạch Trạch cùng với Tửu Ô đến đây, thế lực nên tới tham gia Đại Hội Tiên Minh, đã tụ tập tám thành, nơi đây đã hội tụ mấy vạn Luyện Khí Sĩ.

Thấp nhất cũng chỉ là cảnh giới Thiên Tiên, Kim Tiên càng là có thể nhìn thấy ở khắp nơi, hơn nữa chín thành chín đều là Nhân Tộc.

Nhưng đại trận bao phủ hội trường lại vẫn chưa mở ra...

Tửu Ô suy tư một hồi, phát hiện ra chính mình nghĩ không ra mấu chốt trong đó, truyền âm hỏi Bạch Trạch: "Đây là vì sao? Như vậy không tính là thất lễ sao?"

"Đây là chiêu số rất cao minh." Bạch Trạch cười nói: "Sau đó ngươi sẽ biết được, đây cũng là tiểu tính toán của vị đại nhân kia."

Tửu Ô như rơi vào mây mù.

Lại đợi gần nửa ngày, đã là sắp tới giờ đại hội khai mạc, tại đường chân trời tiểu thế giới đột nhiên tuôn ra một đám mây đầy màu sắc, một đạo thân ảnh ngồi ở trên mây chậm rãi bay tới.

Nhìn vị tiên này, khuôn mặt thanh kỳ lại ngay ngắn, đạo cốt sinh ra phúc khí, một thân trường bào màu xám, đầu đội đạo quan bát giác, không cần nói một lời cũng có thể nói là uy phong lẫm liệt, không cần nói một câu cũng toát lên sự hiểu biết sâu sắc.

Đầu vai treo một ngọn đèn xanh, cần cổ đeo một chuỗi tràng hạt, nếu hỏi đạo này tên gì, chính là linh cữu đắc đạo bên trong núi.

Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng đạo nhân, đã đến.

Không ít tiên nhân nơi đây bị uy thế như vậy làm cho tin phục, từ xa liền vái chào, thậm chí còn mở đường mây, để cho Nhiên Đăng đạo nhân bình ổn đi đến trước trận môn.

Nhiên Đăng ở trong toàn bộ hành trình đều là khuôn mặt lãnh đạm, hai mắt khép hờ, đến phía trước trận môn liền là khẽ nhíu mày.

Y mở miệng chính là một câu: "Trường Canh còn chưa tới sao?"

Chúng tiên xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại, sau khi ước lượng vài lần, bọn họ phát hiện ra mình hoàn toàn không đủ tư cách để trả lời.

Nhiên Đăng lạnh nhạt nói: "Thiên Đình làm việc, đúng là sơ ý chủ quan như vậy, lại để cho các lộ chi sĩ chờ đợi ở chỗ này."

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ truyền đến từ bên trong trận môn.

Đã thấy vị trung niên đạo sĩ người mặc chiến giáp, để râu quai nón cất bước đi ra, tất nhiên là Triệu Công Minh đi ra nghênh đón.

"Ca múa ngừng lại đi." Triệu Công Minh khẽ quát một tiếng, nhóm tiên tử nhảy múa lui ra, các nhạc sĩ cũng bấm dây, chặn mắt cây sáo.

Tiếp theo, Triệu Công Minh chắp tay một cái đối với Nhiên Đăng, lại làm lễ đối với từng người ở bốn phương tám hướng, cười nói: "Mời Phó Giáo Chủ cùng với các vị tiên sĩ! Bần đạo là Tiệt Giáo Triệu Công Minh, theo lời mời của Thuỷ Thần đến đây tiếp đãi các vị. Vừa rồi không cẩn thận ngủ gật, để các vị đợi lâu, còn xin thứ tội, thứ tội."

Chúng tiên xung quanh vội vã đáp lời:

"Bái kiến Công Minh tiền bối! Chúng ta cũng vừa mới tới!"

"Tiền bối ngài đừng có nói như vậy, năm đó gia sư đã từng nghe ngài giảng đạo tại Bồng Lai Tiên Đảo!"

"Chúng ta đợi thêm một hồi, đợi thêm một hồi."

Nhiên Đăng bất động thanh sắc, lẳng lặng ngồi ở kia, so với những tiên nhân hàn huyên ở xung quanh, hoàn toàn là hai bố cục khác nhau.

Triệu Công Minh cười nói: "Lập tòa đại trận này, thật ra là sợ làm hỏng bố trí trong đó, sau đó các vị đều chớ có nóng vội đi vào, trước tiên hãy nhìn một chút."

Trong lời nói đã ám chỉ vô cùng rõ ràng, mà đại biểu các tiên môn thế lực tụ tập ở chỗ này, cũng không có quá nhiều người ngu dại.

Sau đó, Triệu Công Minh xoay người lại, nhẹ nhàng bóp nát ngọc phù trong tay, màn sáng bao phủ cả tòa đài sen chậm rãi tiêu tán.

Chúng tiên nhìn vô cùng chăm chú, tất cả đều có một chút ngây người.

Nhiên Đăng đạo nhân vốn dĩ đã làm đủ chuẩn bị, không nhịn được cau chặt lông mày.

Nhìn phía trước, những 'quả cầu vải' đầy màu sắc với đường kính vài mét được treo lơ lửng ngay trên đài sen, các dải lụa chữ đỏ được treo ở bên dưới chúng.

Quả cầu vải chính diện vẽ Nhiên Đăng đạo nhân, các dải lụa chữ đỏ treo phía dưới đều là:

【Phó Giáo Chủ Xiển Giáo】【người tiên phong phản hương hỏa thần quốc】【đấu tranh với Tây Phương Giáo đến cùng】【bần đạo không đội trời chung cùng với Tây Phương Giáo】... vân vân.

Trên sân khấu giữa đài sen, còn có một bức chân dung toàn thân của Nhiên Đăng đạo nhân.

Trong sân khấu bày biện một biển hoa, dùng hoa cúc lá xanh ngưng ra khuôn mặt của Nhiên Đăng đạo nhân.

Liền nghe được phanh phanh vài tiếng, từng đoá từng đoá mây trắng phía trên nổ tan, mây mù ngưng tụ thành một hàng chữ to.

"Nhiệt liệt hoan nghênh đại năng Viễn Cổ Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng tiền bối khắc tinh của Tây Phương Giáo, đảm nhiệm vị trí Minh Chủ Tiên Minh!"

Lông mày của Nhiên Đăng không ngừng nhảy lên, mặt đã đen thành đáy nồi, nhưng tâm tính lại cấp tốc ổn định, khôi phục thành bộ dáng không có một chút rung động nào trước đây.

Chúng tiên xung quanh từng người than nhẹ, cố ý nói một chút lời nói tán tụng Nhiên Đăng đạo nhân, dù sao thì nói như vậy cũng không hao phí linh thạch.

Tửu Ô ở trong đám người buồn bực một hồi, mà Bạch Trạch lại là lộ vẻ mặt mỉm cười, quan sát biểu tình của Nhiên Đăng.

Đúng là đặc biệt vui.

Triệu Công Minh cười nói: "Nhiên Đăng sư thúc, ngài có hài lòng với sự bố trí này không?"

"Đã khiến cho Trường Canh sư điệt phí tâm." Tiếng nói của Nhiên Đăng đạo nhân có một chút bình thản, lại nói: "Bần đạo bất quá chỉ là hư trường một đời, không đáng để Trường Canh sư điệt hao tốn sức lực như thế."

"Nhiên Đăng sư thúc chớ có xem thường chính mình!" Triệu Công Minh nghiêm mặt nói: "Lần này mời ngài tới, chủ yếu bởi vì ngài là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, đức cao vọng trọng. Có thể ngồi vào vị trí Phó Giáo Chủ Xiển Giáo thật sự không đơn giản, tuyệt đối không phải như người ngoài nói là ngài dựa vào giao tình cùng ba vị lão sư tại thời Viễn Cổ mới có ngày hôm nay!"

Nhiên Đăng đạo nhân lộ vẻ mặt mỉm cười, hỏi: "Có thể tiến vào hay chưa?"

"Mời Nhiên Đăng sư thúc." Triệu Công Minh nghiêng người dùng tay làm dấu mời.

Nhiên Đăng ngồi ở trên mây chậm rãi tiến lên, nhưng y chỉ mới bay mấy chục trượng, liền dừng đám mây lại, quay người nhìn đám tiên nhân liên miên...

Triệu Công Minh âm thầm nhíu mày, trong đáy lòng nổi lên mấy lời Lý Trường Thọ nói trước đây...

Chương 983. -

"Nhiên Đăng đạo nhân vừa đến, nhất định là sẽ cố gắng mua lòng người. Lão ca ngươi sau khi mời y đi vào, nếu y không mở miệng nói chuyện, vậy thì thôi, hãy dựa theo quá trình bình thường. Nếu y mở miệng mời thế lực khắp nơi đi vào, lão ca ngươi lại yên lặng theo dõi kỳ biến, xem có bao nhiêu người tiến vào hội trường cùng với y, an bài những người này ngồi ở khu vực phía tây. "

Mà vào giờ khắc này, Nhiên Đăng đã thực sự mở miệng nói:

"Các vị cũng không cần chờ ở bên ngoài, không bằng cùng nhau đi vào."

Nói xong, Nhiên Đăng cưỡi mây bay về phía chính giữa đài sen, mà chúng tiên nhân phía sau, có mấy trăm người vô thức muốn đi theo, nhưng phần lớn bọn hắn đều người bị bên cạnh ngăn cản.

Đạo đạo ánh mắt tụ về hướng Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh lại là mỉm cười không nói, chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng mà đứng.

Đến lúc này, chỉ có vài chục người từ từng cái phương hướng tiến vào trên không đài sen, mà những người này, một nửa đều là như mới tỉnh ở trong mộng, một đám muốn lui về phía sau cũng không biết nên quay đầu như thế nào.

Nhiên Đăng thấy thế không có bất kỳ biểu thị gì, chậm rãi rơi về hướng Phi Thiên Đài.

Đợi Nhiên Đăng lẻ loi trơ trọi ngồi trên bảo tọa Minh Chủ, vài chục người kia được mấy vị tiên tử Thiên Nhai Các dẫn đến chỗ ngồi khu vực phía tây.

Trong chốc lát, lại có mấy trăm vị tiên nhân đứng dậy, chủ động đi vào, đồng dạng bị dẫn đến chỗ ngồi khu vực phía tây...

Ý tứ ủng hộ Nhiên Đăng của bọn họ là quá rõ ràng.

Đúng lúc này, liền nghe được một tiếng hô to: "Đặc sứ Thiên Đình đến!"

Chúng tiên quay đầu nhìn lại, đã thấy một đám mây bay đến từ trên trời, trên mây có ba vị Thiên Tướng cảnh giới Kim Tiên bề ngoài xấu xí đứng.

Đợi họ bay đến gần, không gian bên cạnh mở ra một cái khe, ngưng tụ thành một cánh cửa đơn giản, Thuỷ Thần Thiên Đình tóc trắng mày trắng đi ra từ trong đó, bước đi vội vã, mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Lý Trường Thọ thở dài: "Cũng may là đến kịp, mấy vị tướng quân vất vả rồi."

Ba vị Thiên Tướng cùng nhau ôm quyền cúi đầu, vô cùng hào khí hô to: "Bái kiến Thuỷ Thần đại nhân!"

"Ừm." Lý Trường Thọ xoay người lại, từ ánh mắt đến khóe miệng, đều mang theo vài phần kinh ngạc, kỹ năng diễn xuất có thể nói là lô hỏa thuần thanh: "Các vị đều đến rồi?"

Chúng tiên nơi đây nhao nhao quay đầu hành lễ, từng tiếng la vang lên, có một chút ồn ào.

"Thuỷ Thần đại nhân, chúng ta đến theo ước định!"

"Tây Phương Giáo kia hãm hại chúng ta, Thuỷ Thần đại nhân ngài nhất định phải chủ trì công đạo cho chúng ta!"

"Tiên môn của bần đạo chính là bị bọn họ cứng rắn đuổi ra khỏi địa giới nguyên bản!"

Lý Trường Thọ cưỡi mây rơi xuống độ cao ngang hàng cùng với chúng tiên, hô đối với các nơi: "Mọi người trước tiên hãy yên lặng một chút, yên lặng một chút! Ngày hôm nay chúng ta tụ hội ở chỗ này, kết thành Tiên Minh, chính là vì đối kháng với hương hỏa thần quốc! Ngày hôm nay mặc kệ các vị có yêu cầu nào, cũng đều có thể đưa ra. Bây giờ Thiên Đình vừa mới hưng khởi, đối với ba ngàn thế giới thật sự là không có đủ lực, hy vọng các vị có thể thông cảm và ủng hộ! Chúng ta đều là xuất thân từ Nhân Tộc, che chở phàm nhân là phận sự của chúng ta, làm sao có thể để phàm nhân bị lừa gạt như vậy!"

Trong lúc nhất thời, quần tiên xúc động phẫn nộ, rất có tư thế hiện tại liền muốn đi liều mạng cùng với hương hỏa thần quốc.

Lý Trường Thọ nâng hai tay lên, chậm rãi ép xuống, theo động tác tay của hắn, tiên nhân đầy trời yên tĩnh trở lại một lần nữa.

Quần tiên cơ hồ ngừng thở, làm cho nơi đây tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Một tiên nhân hô: "Thuỷ Thần, trong mười năm này ngài thăm viếng bốn phía, lao tâm lao lực, mới tập hợp những người chỉ hiểu tu hành chúng ta lại cùng một chỗ, vì sao ngài không đảm nhiệm vị trí Minh Chủ Tiên Minh này!"

"Các vị, còn xin nghe ta giải thích." Lý Trường Thọ cười nói: "Cho đến lúc này, ta vẫn là chính thần Thiên Đình, nếu lại đảm nhiệm vị trí Minh Chủ Tiên Minh, vậy sẽ làm trái với quy củ Thiên Đình. Thứ hai, ta tuy được Đại Pháp Sư dìu dắt, bái nhập làm môn hạ lão sư, nhưng cũng chỉ là nhị đại đệ tử Đạo Môn, nếu thương lượng cùng với những thế lực sau lưng hương hỏa thần quốc, còn có một chút không đủ bối phận. Cho nên, ta đi đông đi tây, mời Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng tới đảm nhiệm vị trí Minh Chủ của Tiên Minh chúng ta, lại mời mấy vị sư huynh sư tỷ Đạo Môn pháp lực cao cường, thần thông quảng đại, đến làm Phó Minh Chủ của chúng ta! Mọi người hãy yên tâm, Tiên Minh là Tiên Minh của các vị, là Tiên Minh chống lại cùng với hương hỏa thần quốc! Ta mời các vị đại năng Đạo Môn đến, chỉ là để giữ thể diện, nâng cao uy danh, chiến đấu với cường địch vì chúng ta! Quản lý công việc ngày bình thường chân chính là các vị Phó Minh Chủ, mà tổng cộng mười hai vị trí Phó Minh Chủ, sẽ do mọi người đề cử ra vào ngày hôm nay! Công việc cụ thể, sau đó chúng ta sẽ trao đổi kỹ càng!"

Lời nói của Lý Trường Thọ rơi xuống, chúng tiên trên mây cùng nhau xưng phải.

Những nội dung này vào lúc Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ bàn bạc cùng với bọn hắn tại bí cảnh Thiên Nhai, cũng không sai biệt bao nhiêu.

Triệu Công Minh cười nói: "Đây cũng là do Trường Canh đi mời, nếu không bần đạo cũng không tiếp nhận chuyện khổ sai như vậy."

Chúng tiên nghe vậy, phần lớn đều lộ ra ý cười.

Lý Trường Thọ mang theo ba vị Thiên Tướng cưỡi mây tiến về phía trước, chúng tiên cùng nhau lui lại, tránh ra một con đường.

Lý Trường Thọ vừa đi vừa nói: "Không quy củ không thành phương viên, Tiên Minh ngày hôm nay cũng chắc chắn sẽ định ra một số quy củ. Ta có thể nói rõ đối với các vị, Ngọc Đế bệ hạ phái ta cùng với ba vị tướng quân đến đây, chỉ là để làm dáng, không trực tiếp tham dự vào sự vận chuyển của Tiên Minh, chỉ thi hành quyền lực giám sát. Cử động lần này bất quá là để đề phòng Tiên Minh biến chất, hoặc là bị kẻ có dã tâm ngập trời thao túng! Cho nên, vào ngày hôm nay, tại nơi đây, ta cùng với ba vị tướng quân không vào hội trường, liền ở phía trên mây đứng xem, ta sẽ tận hết khả năng, nghe yêu cầu của mọi người. Mong Tiên Minh hưng thịnh, hộ vệ chúng sinh!"

Không ít tiên nhân đồng thanh la lên: "Mong Tiên Minh hưng thịnh, hộ vệ chúng sinh!"

Lý Trường Thọ gật đầu xưng thiện, đưa tay làm dấu mời.

Ba vị Thiên Tướng được hắn dặn dò trên đường đi ôm quyền hành lễ đối với các nơi, sau đó cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau cưỡi mây, bay đến ngay phía trên đài sen.

Lý Trường Thọ ngưng ra một mảnh mây trắng, lấy ra bốn cái ghế dựa, mang theo ba vị Thiên Tướng cùng nhau ngồi xuống.

Lúc này, chúng tiên thấy...

Phi Thiên Đài bên trên liên hoa đài, ngưng mây đài bên trên Phi Thiên Đài.

Không biết là cố tình hay là vô tình, bốn vị đặc sứ Thiên Đình, liền ngồi ở vị trí phía trên Nhiên Đăng đạo nhân...

Địa vị cao thấp, vừa nhìn liền hiểu rõ.

Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, thanh âm truyền vạn dặm: "Còn xin các vị đi vào, tự tìm chỗ ngồi. Chúng ta cầu điềm lành, có thể không ngồi ở phía tây, liền không ngồi."

Chương 984. -

Chúng tiên đồng ý ầm ầm, mấy vạn tiên nhân cưỡi mây bay đến ba mặt hoa sen bảo đài.

Phía đông hơi có vẻ hơi chen chúc, nam bắc coi như rộng rãi, mà mấy trăm tiên nhân nguyên bản ngồi ở phía tây kia, phần lớn lộ vẻ mặt do dự, có non nửa người đứng dậy, cúi đầu tiến đến các phương hướng khác.

Quyền hành này, đã cầm ổn định.

Thân này, lại không vào cục.

Nhưng Lý Trường Thọ cũng đồng dạng chú ý tới...Nhiên Đăng ngồi ở bên trên vị trí Minh Chủ không nói một lời, vào giờ phút này biểu tình như thường, tất nhiên là đã sớm dự liệu được tình hình như vậy.

Tiên thức quét đến Bạch Trạch cùng với Tửu Ô xen lẫn trong đám tiên nhân, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức an định hơn rất nhiều.

Có Bạch Trạch ở đây, gặp được nguy hiểm cũng có thể dự báo, tất nhiên là nhiều thêm một tầng bảo hiểm.

Bên trong hội trường sôi động một hồi, liền cấp tốc yên tĩnh trở lại.

Các tiên nhân đại biểu cho thế lực khắp nơi ngồi ngay ngắn trật tự tại ba mặt nam, bắc, đông.

Không biết là trước đây Lý Trường Thọ tính toán tốt, hay là ngẫu nhiên, bồ đoàn bàn thấp ở ba mặt nam, bắc, đông miễn cưỡng ngồi đầy, làm cho mấy trăm tiên nhân nguyên bản bị dẫn đi đến phía tây, muốn đổi vị trí cũng không thể.

Mấy trăm tiên nhân "ủng hộ" Nhiên Đăng này, tất nhiên là một phương Tây Phương Giáo cố ý phái tới nơi đây, lại cố ý biểu lộ lập trường trước tiên.

Lý Trường Thọ tự nhiên biết, tất nhiên còn có càng nhiều "gian tế" Tây Phương Giáo xếp vào xen lẫn tại các nơi.

Bọn hắn đang chờ đợi cơ hội thích hợp, tiến hành làm tan rã Tiên Minh này.

Lại hoặc là, ẩn nấp ở bên trong Tiên Minh vì những mục đích khác.

Lòng người khó dò.

Coi như Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga thẩm tra lặp đi lặp lại, cũng không thể xác định được liệu những thế lực mà hắn gián tiếp tiếp xúc trong mười năm này, rốt cuộc là có bối cảnh Tây Phương Giáo hay không.

Tương đối mà nói, lần đại hội này quả thật có một chút vội vàng.

Dựa theo hiệu suất Hồng Hoang bình thường, ví dụ như đại hội trù bị vào trước khi tổ chức đại hội nguồn gốc Tam Giáo năm đó, liền diễn ra trọn vẹn trăm năm...

Ngoài ra, phương pháp thu thập thông tin về thế lực tiên đạo của Lý Trường Thọ là có hạn, tương đối ỷ lại đối với Thiên Nhai Các, căn cơ quá nhỏ bé ở bên trong ba ngàn thế giới.

Đợi các nơi trong đài sen triệt để yên tĩnh trở lại, một vị nữ tiên tư thái đoan trang, quần áo bảo thủ, chậm rãi đi lên "Phi Thiên Đài", đứng ở bên cạnh bức chân dung to lớn của Nhiên Đăng đạo nhân.

Nàng khẽ hé môi son, tiếng nói ôn nhu truyền khắp các nơi, giống như tiếng suối róc rách, gió rừng thổi qua, từng chữ tuôn ra từ môi đều là mượt mà no đủ như vậy, lời nói không nhanh không chậm, lại khiến người ta vô thức nghiêng tai lắng nghe.

Hai chữ —— chuyên nghiệp.

Liền nghe vị nữ tiên này nói: "Các vị năng nhân dị sĩ đến từ hơn ba trăm tòa đại thiên thế giới, nô gia là Băng Thanh Nguyệt, may mắn được Thuỷ Thần đại nhân thưởng thức, đến làm người giảng thuật cho mọi người. Thuỷ Thần đại nhân trên mây, chúng ta tự nhiên không cần giới thiệu quá nhiều, ngày hôm nay các vị có thể tụ tập ở chỗ này, chắc hẳn đều đã từng có giao lưu cùng với Thuỷ Thần đại nhân. Để đề phòng các vị không quen, trước tiên chúng ta sẽ giới thiệu vị Minh Chủ đại nhân đứng ở đằng sau ta này."

Trong khi nói, nữ tiên này lấy ra một chiếc quạt xếp tinh xảo, phóng tới bên cạnh hai bước, tiếp tục ôn nhu nói: "Từ lúc khai thiên tích địa, bên trong Nguyên Giác Động tại Linh Thứu Sơn. Minh Chủ đại nhân của chúng ta tu hành đắc đạo, biến hóa thành tiên trường sinh, tỉnh dậy từ trong linh quan duy nhất trên thế giới này, tiêu dao tại thiên địa Viễn Cổ, kết bạn giao hảo cùng với các vị đại năng và đại thần thông giả, cầu chân luận đạo..."

Nữ tử này cũng khá lợi hại.

Ở trong miệng nàng, quá trình Nhiên Đăng ngao du thiên địa từ lúc Viễn Cổ, lại có thể sinh động như thật như thế.

Những chuyện xưa này cũng không phải là bịa đặt, đều là những chuyện Nhiên Đăng đạo nhân đã từng nhắc đến đối với người khác, hoặc là được ghi chép trong điển tịch tại Thượng Cổ, được Lý Trường Thọ huy động tiên thần Thiên Đình, hao tâm tổn trí sắp xếp lại.

Coi như là cho Xiển Giáo thể diện, tâng bốc Phó Giáo Chủ Xiển Giáo.

Nhiên Đăng ngồi ở kia lặng im không nói, không có bất kỳ biểu lộ cảm xúc gì.

Ngược lại là Triệu Công Minh đang đợi ở dưới Phi Thiên Đài, vào giờ phút này không nhịn được truyền âm nói một câu đối với Lý Trường Thọ: "Trường Canh ngươi mời vị nữ tiên này từ chỗ nào? Còn rất biết ăn nói."

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, truyền âm trả lời: "Tìm được ở bên trong Thiên Nhai Các."

Triệu Công Minh hơi nghi hoặc một chút, lại truyền âm hỏi Lữ Nhạc ở bên người.

Dù sao thì ở bên trong Tiệt Giáo, không có ai hiểu Thiên Nhai Các hơn Lữ Nhạc.

Lữ Nhạc vừa nín cười, vừa truyền âm cho Triệu Công Minh: "Ở bên trong bí cảnh Thiên Nhai, trước khi một nữ tử tài mạo song toàn đón khách lần đầu tiên, sẽ có một tiệc cưới giới thiệu nữ tử này, vị Băng Thanh Nguyệt này chính là người chủ trì tiệc cưới. Thông qua cái miệng tài tình của nàng, những người độ tình kiếp chúng ta, thường thường sẽ hao phí mấy lần, thậm chí là mười mấy lần linh thạch."

Triệu Công Minh cẩn thận suy nghĩ, không nhịn được co giật khóe miệng mấy lần.

Lữ Nhạc lại bổ sung: "Sư huynh đừng có để ý, Trường Canh chỉ là thấy khí chất của vị Băng Thanh Nguyệt này không tồi, ăn nói bất phàm, để nàng tới mở màn. Chúng ta mặc dù không hợp nhau cùng với Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng, cũng không quen nhìn y, nhưng còn không đến mức âm thầm chiếm món lời nhỏ như vậy."

"Không." Triệu Công Minh lắc đầu: "Sư đệ ngươi vẫn chưa hiểu rõ Trường Canh."

Lữ Nhạc có một chút muốn nói lại thôi, muốn nói chính mình cùng với Trường Canh là tri kỷ, nhưng lời như thế đến bên miệng, lại không tiện trực tiếp nói thẳng.

Dù sao cũng không đánh lại Công Minh sư huynh.

Đúng lúc này, Băng Thanh Nguyệt đã giới thiệu xong Nhiên Đăng, mặc dù nói trên trời dưới đất, nhưng trên thực tế cũng không giảng thuật quá nhiều nội dung.

Nàng đổi giọng, hô: "Mời ba vị cao nhân Tiệt Giáo ở phía dưới lên sân khấu, ba vị cao nhân này sắp đảm nhiệm vị trí Phó Minh Chủ Tiên Minh thứ nhất, thứ hai, thứ ba, cho mời Kim Linh Thánh Mẫu, Công Minh tiền bối, Lữ Nhạc tiền bối!"

Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Lữ Nhạc bình tĩnh cưỡi mây bay lên, nhưng vừa mới bay đến phía trước Phi Vân đài, đám mây của Kim Linh Thánh Mẫu chuyển hướng, bay về phía ngoài cùng bên phải của hai hàng ghế, bình tĩnh ngồi xuống.

Triệu Công Minh thì là hướng về phía xung quanh chắp tay một cái, sau đó mới đi đến bên người Kim Linh Thánh Mẫu.

Lữ Nhạc liếc nhìn vị trí của Nhiên Đăng đạo nhân, cũng chắp tay hành lễ đối với bốn phía, đi đến bên người Triệu Công Minh.

Phản ứng của Băng Thanh Nguyệt ngược lại là rất nhanh, lập tức cười nói: "Lần này chúng ta sắp xếp theo thứ tự từ phải sang trái."

Kim Linh Thánh Mẫu lại nói: "Ba người chúng ta đến đây bất quá chỉ để hỗ trợ, không nhúng tay vào sự tình cụ thể của Tiên

Minh, bần đạo cũng không muốn cách quá gần cùng với Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng."

Chương 985. -

Băng Thanh Nguyệt cười nói: "Tiền bối nói chuyện thật sự sảng khoái. Cũng giống như Thủy Thần đại nhân nói trước đây, Minh Chủ cùng với mấy vị Phó Minh Chủ phía trước, đều là vì tương trợ chúng ta mà tới. Tiên Minh nghị sự, phía sau còn muốn đề cử ra mười hai vị Phó Minh Chủ đến chủ trì."

Đến lúc này, tất cả các lộ tiên nhân đều thấy rõ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào —— Nhiên Đăng là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, không hợp nhau lắm cùng với ba vị đệ tử Thánh Nhân Tiệt Giáo, nhưng xem ở trên mặt mũi của Thuỷ Thần đại nhân, cùng nhau xuất lực vì Tiên Minh.

Trong này phải chăng có tính kế, suy tính khác, tuyệt đại bộ phận tiên nhân nơi đây là không hiểu.

Bọn họ nhiều nhất chỉ là từng nghe nói, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng yêu thích châm ngòi thổi gió, Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo còn có mâu thuẫn.

Mà Thuỷ Thần thân là một trong hai vị đệ tử của Thánh Nhân lão gia Nhân Giáo, hẳn là muốn cân bằng giữa bọn họ.

Băng Thanh Nguyệt cũng không giới thiệu ba tiên Triệu Công Minh nhiều, mà là bắt đầu nói đến nguy hại của hương hỏa thần quốc, sự ác độc của Tây Phương Giáo.

Lại có không ít Luyện Khí Sĩ từng bị thế lực Tây Phương Giáo xúc phạm đã đứng lên phát biểu ý kiến, không khí tại hiện trường càng ngày càng nhiệt liệt, cảm xúc của chúng tiên cũng liên tiếp chuyển động...

Ngay khi hội nghị đang tiến triển thuận lợi, chuẩn bị bước vào giai đoạn đề cử mười hai vị Phó Minh Chủ, một đạo thân ảnh cưỡi mây mà tới từ chân trời.

Tư thái của nàng đoan trang, khuôn mặt thanh tú, trên người tản ra tường quang nhàn nhạt, một thân đạo bào màu xanh đậm, vật trang sức nữ tiên phổ biến trong Hồng Hoang, nhưng khí chất bản thân lại không phải là tiên tử tầm thường có thể so sánh.

Lý Trường Thọ truyền âm dặn dò hai câu đối với Băng Thanh Nguyệt, Băng Thanh Nguyệt thay đổi chủ đề trò truyện, trước hết tạm dừng rất nhiều chuyện, chờ người đến đi đến đài sen.

Đến chính là Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, Từ Hàng đạo nhân.

Lúc trước Nhiên Đăng đã từng truyền tin, nói Từ Hàng đạo nhân cũng cố ý đến đây, hi vọng có thể nhận được đãi ngộ giống như Triệu Công Minh, Lý Trường Thọ tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Xem ra, Nhiên Đăng cũng là vì để tránh cho xấu hổ, kéo người đến trợ giúp, lưu một ít đường sống ra tay.

Từ Hàng đạo nhân đã đến, ở bên trong sự giới thiệu của Băng Thanh Nguyệt, thuận lợi ngồi vào chỗ ngồi thứ bốn, trở thành vị Phó Minh Chủ thứ tư.

Làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy thú vị chính là, Từ Hàng đạo nhân nhìn chỗ ngồi của Nhiên Đăng, lại nhìn chỗ ngồi của ba vị sư huynh sư tỷ Tiệt Giáo, cuối cùng...

Hành lễ đối với Nhiên Đăng, đi đến bên người Lữ Nhạc ngồi.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ có chút khó hiểu, trong đáy lòng nổi lên một chút hồ nghi...

Bên cạnh có Thiên Tướng truyền âm hỏi: "Thuỷ Thần đại nhân, chúng ta liền thật sự ngồi ở chỗ này?"

"Đừng vội." Ánh mắt của Lý Trường Thọ rơi vào trong đám người phía dưới: "Ngày hôm nay tất sẽ có đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo trình diện, muốn đấu pháp, còn ở phía sau."

Thiên Tướng kia nháy mắt mấy cái, truyền âm nói: "Thuỷ Thần đại nhân, mạt tướng không am hiểu biện luận."

"Không sao." Lý Trường Thọ cười cười có một chút hiền lành, cũng không nhiều lời, ánh mắt tiếp tục chuyển đến chuyển đi ở bên trong đám tiên nhân phía dưới.

Ước tính tồi tệ nhất là có thể có hai thành tiên nhân, thế lực có quan hệ cùng với Tây Phương Giáo, hoặc bị Tây Phương Giáo 'mua chuộc' trong mười năm qua.

Không bao giờ đánh giá thấp đối thủ, xem như là một "ưu điểm" lớn của Lý Trường Thọ.

Đương nhiên, có đôi khi lại bởi vậy mà không có không khí đấu trí đấu dũng, vậy cũng chỉ có thể nói một câu...

Không thể tránh được.

Sở dĩ lần này Lý Trường Thọ tính kế nhiều như vậy, chẳng qua chỉ là để biến trận minh chiến vốn định sẵn sẽ đổ máu thành một trận ám chiến có độ khó cao hơn.

Ích lợi là nó có thể để cho Tiên Minh thành lập suôn sẻ.

Bất lợi là thiếu một lần cơ hội kích thích mâu thuẫn giữa chúng thế lực cùng với Tây Phương Giáo.

Đến lúc này, Tây Phương Giáo cũng không khai thác kế sách cường công, chúng thế lực đã có cảm giác tán thành sơ bộ đối với Tiên Minh...

Lý Trường Thọ đối với nắm chắc thuận lợi thành lập Tiên

Minh ngày hôm nay, đạt đến chín thành rưỡi.

Ngày hôm nay đến sẽ là vị nào?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không ngừng suy tư, mặc dù rất muốn nói một câu "bất kể là ai", nhưng tóm lại là phải ổn một chút.

...

"Bạch tiên sinh, ngươi nói Nhiên Đăng đạo nhân ngồi ở kia, y không xấu hổ sao?"

Tửu Ô truyền âm nói thầm một câu, Bạch Trạch ở bên cạnh nắm bắt chòm râu dê của chính mình cười khẽ một hồi, nhưng không trả lời.

Lúc này, Băng Thanh Nguyệt đã bắt đầu chủ trì sự tình đề cử Phó Minh Chủ, bắt đầu chọn chính là Phó Minh Chủ "Thứ bảy", cố ý để trống hai vị trí "Thứ năm" và "Thứ sáu".

Người thứ nhất được chọn, dĩ nhiên chính là Các Chủ Thiên Nhai Các, tổ mẫu của Biện Trang, Biện lão phu nhân.

Vị lão phu nhân này cũng là một nhân vật có tiếng trong ngành, càng là người thứ nhất trong các thế lực ba ngàn thế giới đảo hướng sang Thiên Đình, đảm nhiệm chức vị này là không có gì thích hợp bằng.

Lý Trường Thọ vì củng cố quyền phát biểu của vị lão phu nhân này, lúc trước liền để Biện lão phu nhân có vài lần tiếp xúc với các vị tiên nhân có thực lực đảm đương vị trí Phó Minh Chủ khác.

Ngoại trừ Biện lão phu nhân, Tiên Minh chọn Phó Minh Chủ, một là nhìn danh vọng, hai là nhìn thực lực và thế lực sau lưng.

Nếu có thù không đội trời chung cùng với Tây Phương Giáo, đó sẽ là một ưu thế.

Đương nhiên, có Lý Trường Thọ ở chỗ này, không thể thiếu một phần 【mẫu lời thề đại đạo khi cao tầng Tiên Minh nhậm chức】.

Mặc dù quá trình tuyển chọn Phó Minh Chủ có vẻ hơi rườm rà, nhưng lại làm cho chúng tiên có một chút an tâm.

Bên trên Phi Thiên Đài, từng cái ghế bắt đầu bị người chiếm cứ, lực lượng Thiên Đạo tới tới đi đi, tiên sĩ ở các nơi không ngừng bàn tán.

Trước sau tổng cộng ba ngày ba đêm, mặt trời mặt trăng luân chuyển ba lần, mười hai vị Phó Minh Chủ thực quyền đã được chọn ra.

Tám vị trong đó là người Lý Trường Thọ dự định trước đây, bốn cái ghế khác, xem như Lý Trường Thọ cố ý lưu lại đường sống, cũng chưa hoàn toàn phong kín phần cơ duyên này.

Nhưng mà, làm cho Lý Trường Thọ có một chút buồn bực chính là...

Ở bên trong mười hai người này, lại có chín người là nữ tử, cũng may phần lớn đều là lão ẩu, hoặc là bộ dáng trung niên.

Đợi mười hai vị Phó Minh Chủ thực quyền này ra sân theo thứ tự, từng người phát biểu một đoạn nói chuyện hoặc dài hoặc ngắn, đại hội cũng liền tiến hành đến một bước mấu chốt nhất!

Băng Thanh Nguyệt không hổ hai chữ "Chuyên nghiệp", chủ trì liên tiếp ba ngày ba đêm cũng đều không hiện vẻ mệt mỏi, ấn theo lời căn dặn của Thuỷ Thần đại nhân trước đây, ôn nhu nói: "Nhiên Đăng Minh Chủ, có thể mời ngài tuyên bố hay không, đại liên minh tiên đạo ba ngàn thế giới phản hương hỏa thần quốc đã chính thức lập thành!"

"Tốt."

Nhiên Đăng chậm rãi đứng dậy, trong mắt Lý Trường Thọ hiện lên một chút chờ mong.

Đây đã là cơ hội Tây Phương Giáo thuận thế làm khó dễ tốt nhất, đối phương đại khái là sẽ không bỏ qua...

Chương 986. -

Quả nhiên.

Sau khi Nhiên Đăng đứng dậy liền chậm rãi bay lên không, bay lên cao hơn mười trượng, ánh mắt đảo mắt các nơi, lạnh nhạt nói: "Ngày hôm nay Tiên Minh đã lập, lúc này lấy dập tắt hương hỏa thần quốc làm nhiệm vụ của chính mình, vì thiên hạ thương sinh mà tính toán."

Trong hội trường đầu tiên là an tĩnh một hồi, sau đó mấy trăm vị tiên nhân đang ngồi ở phía tây kia, bắt đầu ra sức gào to.

Đúng lúc này, một tiếng nói có một chút chói tai, vang lên ở bên tai mấy vạn tiên nhân: "Tốt cho một cái vì thiên hạ thương sinh, người ta đều nói da mặt của người Tây Phương Giáo chúng ta đủ dày, nhưng hôm nay gặp mặt, còn không bằng các vị cùng với Nhiên Đăng Minh Chủ!"

Một khối đá lớn trong đáy lòng Lý Trường Thọ cuối cùng cũng rơi xuống.

Đến rồi, Nhiên Đăng pha trò...khục!

Tóm lại chính là người Tây Phương Giáo.

Nhiên Đăng đạo nhân lập tức nhíu mày trả lời: "Đã đến rồi tại sao lại không hiện thân? Tây Phương Giáo hẳn chỉ là kẻ sợ đầu sợ đuôi như vậy?"

"Ha ha ha ha!" Một tiếng cười to vang lên ở bên trong mấy trăm vị tiên nhân ngồi ở phía tây kia, một vị nam tiên trung niên đứng lên, quanh người nổi lên một chút sương mù, khuôn mặt lại bắt đầu cấp tốc thay đổi...

Sưu! Nam tiên trung niên này không có cách nào làm ra nửa điểm phản ứng, hoa máu nở rộ trước ngực, có một chút kinh ngạc mà cúi đầu liếc nhìn lỗ máu trước ngực chính mình.

Vừa mới rồi, một chiếc "Trường Mệnh Khóa" bay tới, xuyên qua ngực của y, lại cực nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ đứng ở trên mây mở miệng, lạnh nhạt nói: "Tây Phương Giáo quả nhiên có gian tế trà trộn đi vào, Nhiên Đăng Minh Chủ cứ tiếp tục đi."

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa dứt lời, vị nam tiên trung niên kia chậm rãi ngẩng đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh nhàn nhạt.

Thương thế trên ngực y đang nhanh chóng ngưng tụ, thân thể hiện ra trạng thái hơi mờ. Nguyên thần của y vốn nên bị phá vỡ, vào giờ phút này dường như cũng không chịu ảnh hưởng.

Trong lúc nhất thời, hơn phân nửa tiên nhân trong toàn trường đứng dậy, quơ lấy các loại pháp bảo, lập tức liền muốn đập người này thành thịt vụn.

Nam tiên trung niên này đầu tiên là cười to vài tiếng, sau đó định tiếng nói: "Sao thế, Thuỷ Thần ngay cả để ta nói cũng không dám sao? Nơi đây bất quá chỉ là một cỗ hóa thân của ta, cũng là bắt chước Thuỷ Thần, mới có chuẩn bị như vậy."

Lý Trường Thọ đáp: "Lời không hợp ý không hơn nửa câu, ta làm sao sẽ mặc cho ngươi dùng lời nói mê hoặc người khác!"

Nói xong, Lý Trường Thọ lại muốn tế pháp bảo lên.

Mà lúc này, Nhiên Đăng lại mở miệng nói: "Thuỷ Thần đừng vội, không bằng cho y một cơ hội mở miệng, cũng để cho các vị đang ngồi ở đây, thấy rõ ràng Tây Phương Giáo là như thế nào."

Ban đầu, mấy người Triệu Công Minh, Lữ Nhạc quen thuộc với cách làm của Lý Trường Thọ, cho rằng Lý Trường Thọ chắc chắn sẽ không thèm quan tâm, tiếp tục quả quyết hạ thủ.

Nhưng lúc này Lý Trường Thọ lại thu hồi Xuyên Tâm Tỏa, cười nói: "Nếu Nhiên Đăng Minh Chủ đã mở miệng xin tha cho y, để y nói cũng được. Chỉ bất quá, Nhiên Đăng Minh Chủ cần nhớ rõ, y nói dứt lời liền giết y, có thể giết chết một cỗ hóa thân của đối phương, cũng có thể cắt giảm một chút chiến lực của đối phương."

Nhiên Đăng mỉm cười xưng thiện, mà nam tiên trung niên kia vào giờ phút này đã biến hóa hình dáng tướng mạo, hóa thành một vị lão giả tóc muối tiêu, người mặc áo choàng, cưỡi mây bay đến phía trước Phi Thiên Đài, đối mặt với chúng tiên nơi đây.

Nhiên Đăng nói: "Đạo hữu là người phương nào?"

Lão đạo mỉm cười: "Linh Sơn, Hư Bồ Đề."

Mấy vạn chúng tiên "Ông" một tiếng, biến thành một cái chợ.

Trong hai mắt của Nhiên Đăng lập tức nở rộ ánh vàng, mắng: "Ngươi lại dám tới nơi đây sinh sự!"

Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh cùng với Lữ Nhạc kỳ thật đã sớm muốn động thủ, nhưng bị Lý Trường Thọ truyền âm ngăn lại, làm cho hóa thân của vị Hư Bồ Đề này có thể nhảy nhót thêm vài lần.

Hư Bồ Đề cất cao giọng nói: "Ngày hôm nay bần đạo hiện thân, là vì cầu hoà mà đến!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt của tiên sĩ các nơi không đồng nhất, Nhiên Đăng lại là chau mày, cũng không nói thêm nữa, dường như đang cân nhắc suy nghĩ.

Kim Linh Thánh Mẫu cong khóe miệng lên, lúc này ngược lại là cũng không xúc động, thậm chí còn có một chút nghiêng người, cánh tay khoác lên trên lan can ghế đá, dù bận vẫn ung dung nghe.

Hy vọng sau đó sẽ có cơ hội chém người.

Hư Bồ Đề chắp hai tay sau lưng, cưỡi mây trắng chậm rãi dâng lên độ cao ngang hàng cùng với Nhiên Đăng, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ trên bầu trời, lại nói: "Tình cảnh này, châm chọc cỡ nào. Tiên thần Thiên Đình ngồi ở trên mây cao, nhẹ nhàng nói một câu thi hành quyền giám sát, liền làm cho các lộ tiên sĩ hiệu lực vì Thiên Đình, mà Thiên Đình căn bản không dính nhân quả, không gánh vác nghiệp chướng nơi đây. Thuỷ Thần không hổ là Thuỷ Thần, thủ đoạn cao minh, làm cho chúng ta thán phục. Nhưng chư vị! Thiên Đình sẽ thật sự cho các ngươi vật mà Thuỷ Thần từng hứa hẹn sao? Ba ngàn thế giới, quả thực sẽ trở thành phụ thuộc Ngũ Bộ Châu sao? Chư vị có biết Thiên Đình và vị Thủy Thần này rốt cuộc muốn làm gì không?"

Chúng tiên hoàn toàn yên tĩnh, Lý Trường Thọ lại ấm giọng nói: "Ồ? Xin lắng tai nghe."

Ánh mắt của Hư Bồ Đề toát ra mấy phần cảnh giác, tiếp tục dõng dạc nói: "Chư vị nên biết, trước đây Thiên Đình và tây phương chúng ta tranh đoạt khí vận đại hưng, Tây Phương Giáo chúng ta không kịp phản ứng, bị Thiên Đình chiếm thượng phong. Thiên Đình vì đại hưng, lại đưa mắt nhìn ba ngàn thế giới. Chư vị lựa chọn đối kháng với Tây Phương Giáo chúng ta, là bởi vì thế lực của Tây Phương Giáo chúng ta tại ba ngàn thế giới, uy hiếp đến chư vị. Bây giờ đại kiếp càn quét toàn bộ Hồng Hoang, chính là từ Thiên Đình mà ra, do Ngọc Đế khởi xướng! Mà Thiên Đình dựa thế hội tụ các lộ thế lực tiên đạo, tổ kiến Tiên Minh như vậy, chính là vì mang lại công lý cho các vị sao? Nực cười! Thiên Đình bất quá chỉ là suy tính vì bản thân, trong thời gian này sẽ còn có càng nhiều tính kế! Bọn họ chính là muốn không phí một binh một tốt, làm cho ba ngàn thế giới rơi vào đại loạn, cắt giảm thực lực của Luyện Khí Sĩ ba ngàn thế giới! Chư vị chẳng lẽ đã quên, Nam Thiệm Bộ Châu chính là nơi hội tụ khí vận Nhân Tộc! Nếu không phải vì đánh gãy cơ hội tây phương chúng ta đại hưng, Thiên Đình há lại sẽ quan tâm đến chư vị ngồi ở đây? Nhưng ngày hôm nay, Tây Phương Giáo chúng ta nguyện ý nhượng bộ, bần đạo có thể lập thệ hứa hẹn, ngoại trừ hương hỏa thần quốc hiện hữu, sẽ không lại mở rộng bất luận hương hỏa thần quốc gì!"

Lời vừa nói ra, biểu tình của ba bốn phần mười tiên sĩ các phương xuất hiện biến hóa.

Hư Bồ Đề nhìn về phía Lý Trường Thọ, vốn là muốn chờ Lý Trường Thọ lên tiếng, y sẽ lại đánh trả, nhưng lúc này thấy...

Lý Trường Thọ đang nhắm mắt dưỡng thần, biểu tình có một chút nhàn nhã.

Chương 987. -

Hừ! Giọng nói của Hư Bồ Đề thay đổi, lập tức lại nói: "Tây Phương Giáo chúng ta lập hương hỏa thần quốc, bất quá là vì củng cố giáo vận! Đạo Môn cường thịnh, tây phương cằn cỗi, việc này các vị hẳn là đều biết được. Vì thế, Tây Phương Giáo chúng ta không thể không làm một chút sự tình cực đoan, có nhiều đắc tội đối với các vị. Bần đạo không dám yêu cầu xa vời các vị đạo hữu tha thứ, nhưng cũng xin các vị đạo hữu suy nghĩ kỹ một chút, cái Thiên Đình bọn họ muốn, rốt cuộc là cái gì! Là khí vận? Là công đức? Là bảo vật? Không, Thiên Đình cũng không thiếu những này, bọn họ muốn, là đại nghĩa! Là trật tự! Đại nghĩa, không ở ta và ngươi, không ở tiên môn, không ở các phương tiên quốc, không ở trên người các Luyện Khí Sĩ chư vị, mà là ở trên những phàm nhân chỉ có trăm năm thọ nguyên, vội vã lướt qua tại phàm trần! Mà trật tự Thiên Đình theo đuổi một khi được dựng lên, liền đại biểu cho thế lực sau lưng các vị sẽ bị thanh trừng hoặc bị tiêu diệt, chúng ta sẽ không còn đường sống! Thiên Đình từ Ngọc Đế, Thuỷ Thần, đến những Thiên Tướng, Thiên Binh kia, há miệng Tam Giới sinh linh, ngậm miệng thiên hạ thương sinh, mặc cho ngươi tư chất lại cao, phúc duyên thâm hậu cũng chỉ bất quá có số mệnh như phàm nhân bình thường! Thậm chí còn không bằng một phàm nhân! Nếu Thiên Đình đắc thế tại ba ngàn thế giới, đứng vững gót chân, tất cả hương hỏa thần quốc của Tây Phương Giáo chúng ta đều bại vong, đến lúc đó Thiên Đình sẽ ra tay đối với người nào? Đối với chư vị! Phàm là thế lực tiên đạo có thể xưng bá một phương, lại có mấy người có thể nói, chính mình không đánh mất đạo đức cá nhân? Đến lúc đó, chư vị liền thành địch của Thiên Đình, chờ đợi chư vị, sẽ là kết cục cỡ nào! Đừng quên, tiên phàm cuối cùng cũng có khác biệt. Thiên Đạo muốn chính là thiên địa an ổn, Thiên Đình có chỗ đứng, vĩnh viễn đứng về phía phàm nhân!

Mà các vị, bất quá chỉ là Thiên Đình, bất quá chỉ là quân cờ lý tưởng của vị Thuỷ Thần Thiên Đình này, là cầu thang chứng đạo, có thể trở thành đồ bỏ đi vào bất cứ lúc nào! Ngày hôm nay, Tây Phương Giáo chúng ta biết đại thế của Thiên Đình khó cản, lại không cam tâm nghển cổ chịu chết, cho nên muốn tìm kiếm hoà giải cùng với thế lực khắp nơi. Các thế lực tại ba ngàn thế giới nên liên hợp lại, chống lại cánh tay dài Thiên Đình vươn tới!"

Lời nói này của Hư Bồ Đề rơi xuống, tâm cảnh của khoảng năm sáu thành các phương tiên sĩ xuất hiện biến hóa.

"Ài..." Một tiếng thở dài truyền đến từ trên mây, Lý Trường Thọ đứng dậy, cúi đầu nhìn chăm chú hóa thân Hư Bồ Đề.

Hư Bồ Đề lạnh nhạt nói: "Thuỷ Thần hẳn là cảm thấy, tiên nhân thiên hạ đều phải hy sinh vì nghĩa, bỏ qua tiêu dao mà vì phàm nhân?"

Lý Trường Thọ lại nói: "Đạo hữu quả nhiên lợi hại, có thể nói lời lẽ máu lạnh như vậy một cách hùng hồn, không kiêu ngạo không tự ti nói ra. Bất quá, ta quả thực là chua xót vì Địa Tạng đạo hữu. Hôm đó ở phía trước Luân Hồi Tháp, đạo hữu hẳn là cũng có ở đó, có tài hùng biện như thế, lại chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, mặc cho Địa Tạng đạo hữu trầm luân từng bước một...huynh đệ Tây Phương Giáo, thật sự khiến cho người ta mở rộng tầm mắt. Lần biện luận này, ngày hôm nay ta sẽ biện với đạo hữu. Chư vị tiên sĩ, có nguyện lại nghe ta nói một lời?"

Lý Trường Thọ mới mở miệng, đạo đạo ánh mắt tất nhiên là hội tụ hướng về trên mây.

Ngón trỏ trái điểm nhẹ đối với phía dưới, một chiếc thang mây chậm rãi trải rộng ra. Quyền thần Thiên Đình bình thường hắn liền từng bước mà xuống, biểu tình nhẹ nhõm nhàn nhã.

Bên trong đám tiên nhân, nụ cười bên miệng Bạch Trạch mang theo nghiền ngẫm, liền giống như đại bộ phận tiên nhân trong hội trường đang chờ mong, y cũng đang nghĩ, Lý Trường Thọ nên phản bác Hư Bồ Đề như thế nào.

Nếu bàn về tính kế trù tính, Bạch Trạch ở bên trong tiên nhân chỗ này tất nhiên là đỉnh tiêm, hoàn toàn biết được chỗ lợi hại trong đoạn lời nói của Hư Bồ Đề vừa rồi kia.

Hư Bồ Đề bắt lấy điểm mâu thuẫn "tiên phàm khác nhau", bắt lấy khẩu hiệu "che chở kẻ yếu" mà Thiên Đình vẫn luôn tuyên dương, buộc chung các thế lực tiên đạo có quy mô lớn tại ba ngàn thế giới cùng một chỗ với hương hỏa thần quốc, bỏ vào mặt đối lập với Thiên Đình.

Hết lần này tới lần khác, sự thật chính là như vậy, đây là chỗ khó phản bác nhất.

Tửu Ô truyền âm nói thầm: "Bạch tiên sinh, ngài có muốn hiện thân hay không hỗ trợ?"

"Thuỷ Thần ở đây, không cần ta bêu xấu?" Bạch Trạch nhún nhún vai, cầm lấy bình rượu bên trên bàn thấp trước mặt, nếm một ngụm rượu ngon tiên tử đưa lên, thưởng thức vị ngọt của nó.

Nửa câu nói sau Bạch Trạch cũng không nói ra...

"Muốn bêu xấu, cũng không dễ như vậy."

Dù sao ta cũng là thập đại yêu soái Thượng Cổ, cũng cần phải có thể diện.

Lúc này, nan đề như vậy xác thực cũng đang bày ở trước mặt Lý Trường Thọ.

Kế tiếp phản bác Hư Bồ Đề, cũng không phải là muốn phân ra thắng thua, mà là muốn thuyết phục những thế lực tiên đạo này.

Hư Bồ Đề nói tới đều là ngôn từ tru tâm, không chịu nổi một kích ở trước mặt đại nghĩa, nhưng đã chuẩn xác đánh trúng chỗ yếu hại của những thế lực tiên đạo này.

Lúc này Lý Trường Thọ lại đại biểu cho Thiên Đình, không thể lời gì cũng đều nói ra bên ngoài.

Nếu trực tiếp dùng lợi lớn dụ hoặc, Thiên Đình cùng với Tây Phương Giáo kia còn có gì khác biệt?

Kể từ đó, Hư Bồ Đề sẽ càng dễ bắt bẻ hơn.

Lý Trường Thọ không khỏi cảm khái...

Mấy vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo lợi hại này nếu có thể bện thành một sợi dây thừng, quả nhiên là họa lớn.

Cũng may, Địa Tạng đã bị đám người Hư Bồ Đề loại trừ, " văn hóa doanh nghiệp " của Tây Phương Giáo chính là lục đục với nhau...

Một giáo Song Thánh, cũng không phải là đều có lợi.

Lý Trường Thọ quyết định dùng Nhiên Đăng, liền cân nhắc đến từng cái phương diện, đủ loại tình hình. "Điểm mấu chốt" Tây Phương Giáo sẽ làm khó dễ tất nhiên sẽ là một nhược điểm ở trên người Thiên Đình.

Đối phương vô luận là phái Hư Bồ Đề đến hay là những người khác, "Pháp bảo" bọn họ có thể đánh tới cũng chỉ có mấy thứ...

Nhằm vào sáo lộ mà Hư Bồ Đề sở dụng, Lý Trường Thọ vốn là đã có một mớ nguỵ biện —— trước tiên chuyển dời ánh mắt, liệt kê từng cái từng tiền án của Tây Phương Giáo, nâng lên cảm xúc của người nghe, sau đó tránh nặng tìm nhẹ, nói lý tưởng, cho hứa hẹn, làm ám chỉ, kích thích chúng Luyện Khí Sĩ cùng chung mối thù, sự đối lập Hư Bồ Đề nhấc lên sẽ tự sụp đổ.

Phương pháp này là đủ để đối phó với tình hình hiện tại.

Nhưng lúc này, Lý Trường Thọ lại cảm thấy có một chút...

Không quá thận trọng.

Vấn đề của Hư Bồ Đề ngày hôm nay liền thực sự sắc bén, trực chỉ "quan hệ mâu thuẫn ở giữa thế lực tiên đạo cùng với Thiên Đình là không thể điều hòa".

Ngày hôm nay nếu dùng nguỵ biện để ứng đối, tất nhiên sẽ lưu lại một cây gai trong đáy lòng không ít tiên nhân ở đây.

Nội bộ Tiên Minh cũng lại bởi vậy mà xuất hiện khe hở, sau này sẽ khó làm được việc lớn.

Chương 988. -

Lý Trường Thọ bước xuống ba bước từ trên thang mây, trong đáy lòng đã có phương án suy tính, miệng cười khẽ một tiếng, cất cao giọng nói: "Những gì Hư Bồ Đề nói vốn không đáng để tranh cãi, không phải là công đạo, không tự tại, nhưng lại làm cho các vị có một chút hiểu lầm đối với Thiên Đình, bị người khác châm ngòi, ngày hôm nay ta sẽ nói rõ chuyện này."

Hoá thân Hư Bồ Đề lạnh nhạt nói: "Thuỷ Thần nhanh như vậy đã nghĩ ra cách làm như thế nào để mê hoặc nhân tâm?"

Lý Trường Thọ khẽ chau mày, không cần hắn ra tay, mở miệng, bên cạnh có một vệt ánh sáng màu xanh nhạt lóe lên, sáu khỏa Định Hải Thần Châu xuất hiện ở xung quanh Hư Bồ Đề, trực tiếp định cỗ hóa thân của y này tại chỗ.

Triệu Công Minh mắng: "Ngươi vừa rồi thao thao bất tuyệt, nói năng bậy bạ, Trường Canh nhà ta cũng không có ngắt lời ngươi!"

Hư Bồ Đề bình tĩnh cười một tiếng, dù bận vẫn ung dung nhắm hai mắt lại, cũng là nắm chắc thắng lợi trong tay.

Lý Trường Thọ tở phía trên thang mây, chậm rãi nói: "Vừa mới rồi, vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo này nói, Thiên Đình đứng ở một phương phàm nhân, bởi vì Nhân Tộc chúng ta là nhân vật chính thiên địa, phàm nhân là chủ thể của khí vận, mà Nam Thiệm Bộ Châu hội tụ tám thành khí vận Nhân Tộc. Chuyện này nhìn như có lý, kỳ thực lại hoang đường đến cực điểm! Chư vị có biết, sự tình Hải Nhãn Long Tộc bị Tây Phương Giáo phá mất? Lúc đó, Tây Phương Giáo có ý đồ thu phục Long Tộc cho bọn họ sử dụng, chèn ép ngoài sáng, âm thầm phát động Hải tộc Tứ Hải phản loạn, cuối cùng chọc giận Long Tộc, làm cho Long Tộc đảo hướng sang Thiên Đình.

Tây Phương Giáo vì cái gọi là mặt mũi đại giáo, trù tính tính kế, triệu tập một số lớn đại yêu thân mang nghiệp chướng cùng với hồng mông hung thú, cuối cùng đánh tan Hải Nhãn Đông Hải, dọn đi bảo khố của Long Cung Đông Hải. Hải Nhãn bị phá, nước biển chảy ngược, Đông Hải sắp nhấc lên sóng thần, Long Tộc vì rửa sạch tội nghiệt tại Viễn Cổ, vô số Long Tộc tuôn về hướng Hải Nhãn, bị dòng nước xiết của Hải Nhãn xé nát...lúc ấy, ta lấy ra một kiện bảo vật tên là Định Hải Thần Châm, nhưng dùng bảo vật này trấn áp Hải Nhãn chỉ là kế sách tạm thời. Một vị tướng lĩnh tên là Hoa Nhật Thiên Thiên Đình đứng dậy, thả người nhảy lên, dùng bản thân phong bế Hải Nhãn Đông Hải. Từ đó Long Tộc triệt để quy tâm, trợ thành trợ lực cho Thiên Đình, Thiên Đình cũng bắt đầu đại hưng từ đó."

Lý Trường Thọ thở dài một tiếng, ánh mắt đảo ra xung quanh, dừng lại bộ pháp trên thang mây, cất cao giọng nói: "Các vị có biết, vị tướng lĩnh Thiên Đình kia là ai? Lại vì sao có thể ngăn chặn Hải Nhãn?"

Phần lớn chúng tiên lặng im.

Một số ít tiên nhân nghe đến mê mẩn, rất phối hợp lắc đầu.

"Hoa Nhật Thiên tướng quân nhưng thật ra là hoá thân của Ngọc Đế bệ hạ, là do Ngọc Đế bệ hạ dùng công đức tích lũy trong năm tháng dài đằng đẵng, ngưng tụ thành Công Đức Kim Thân duy nhất. Như thế, mới có thể rửa đi một bộ phận tội nghiệt của Long Tộc. Bệ hạ làm như vậy, là vì phàm nhân, nhưng cũng là vì Long Tộc, là vì Thiên Đình, cũng là vì thương sinh Đông Thắng Thần Châu, tránh bị nước biển chảy ngược gây hoạ! Một câu "nguyện vì thương sinh " của bệ hạ lúc ấy kia, cũng làm cho ta khó có thể quên. Các vị, tín điều của Thiên Đình, chính là vì che chở thiên hạ thương sinh. Vị Hư Bồ Đề này vừa rồi nói, chúng ta cả ngày treo thiên hạ thương sinh ở bên miệng, cũng không có sai. Nhưng, Thiên Đình là đứng tại một phương sinh linh, là đứng tại một phương Nhân Tộc, mà không phải đơn thuần là đứng tại một phương phàm nhân! Các ngươi cũng là sinh linh, cũng là một bộ phận không thể thiếu bên trong thiên địa! Ta lại bởi vì tu vi của các vị cao thâm, là Thiên Tiên, Kim Tiên, liền không thể nhìn nổi các vị sao? Thiên Đình sẽ bởi vì các vị không là phàm nhân, liền kỳ thị các vị sao?"

Không ít tiên nhân không nhịn được bật cười, Hư Bồ Đề vào giờ phút này lại là khẽ cau mày.

Lý Trường Thọ cười hai tiếng, thanh âm chậm dần, thấm thía nói: "Chúng ta đều là Nhân Tộc, đều biết Nhân Tộc hưng khởi không dễ. Vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo này nói, tiên phàm chung quy có khác biệt, ta thật sự liền có một chút không rõ, vào lúc các vị đang phát triển thế lực của bản thân, chẳng lẽ đều nghiền ép người thường để tăng cao cảnh giới tu hành? Nếu có người như vậy, mời đứng ra, hôm nay ta liền tiễn hắn một đoạn. Tiên nhân tu hành, lấy lĩnh hội thiên địa, tự nhiên làm chủ, hay là lấy thu nạp hương hỏa công đức làm chủ? Hành vi ngày thường của các vị, hẳn là giống như hương hỏa thần quốc của Tây Phương Giáo?"

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, liền lập tức có mấy vị tiên nhân đứng dậy.

Bọn họ định tiếng nói: "Thuỷ Thần! Mặc Thiên Tiên tông chúng ta làm việc quang minh lỗi lạc, môn quy hạn chế môn nhân đệ tử không được lạm sát kẻ vô tội! Như thế nào sẽ giống như hương hỏa thần quốc?"

"Không sai, phàm nhân đa số đều sống ở nơi có địa hình thoai thoải, trọc khí phức tạp, người tu hành chúng ta đã số sống ở trên núi, hấp thu thanh khí thiên địa, tiên phàm tách ra liền tách ra, lại có cái khác biệt nào?"

"Ai còn không phải tu hành từ người phàm? Đại bộ phận đệ tử các nhà chúng ta, đều là chọn lựa ra từ bên trong phàm tục!"

Trong lúc nhất thời, chúng tiên nhao nhao mở miệng, nhìn thấu được những sơ hở bên trong lời nói của Hư Bồ Đề vừa rồi.

Lý Trường Thọ lẳng lặng đợi một hồi, đợi làn sóng âm thanh qua đi, tiếp tục chậm rãi bước xuống, tiếng nói truyền ra ở trong thiên địa: "Trật tự Thiên Đình muốn thành lập, cũng không phải là nhằm vào tiên nhân, cũng không phải một mặt bảo hộ phàm nhân, chỉ bất quá phàm nhân thường xuyên ở vào hoàn cảnh kẻ yếu, cho nên rất dễ dàng bị xem như là Thiên Đình sẽ chỉ che chở phàm nhân. Hoang đường! Làm cường giả không thể xâm phạm kẻ yếu không kiêng nể gì cả, đây mới là chuyện Thiên Đình muốn đi làm. So sánh với phàm nhân, các vị đang ngồi ở đây đều là cường giả. Nhưng so sánh với đại năng, các vị cùng với ta cũng đều xem như kẻ yếu. Chỗ đứng của Thiên Đình bất quá hai chữ công nghĩa, Thiên Đình sẽ không làm việc mà không có giới hạn luân lý và đạo đức. Bởi vì căn cơ của Thiên Đình ở bên trong ba ngàn thế giới yếu kém, lại có hương hỏa thần quốc nguy hại lớn như vậy cần nhanh chóng trừ bỏ, ta có thể hứa với các vị rằng. Các thế lực tiên đạo ở chỗ này ngày hôm nay, ta sẽ không truy cứu nhiều sự tình quá khứ, chỉ cần sau này trong lòng hướng thiện, không lấn nhỏ yếu, không lạm sát kẻ vô tội, không đồ thán sinh linh, sẽ đều là một phần tử Tiên Minh được Thiên Đình tán thành! Để kẻ mạnh không bắt nạt kẻ yếu, kỳ thực cũng giống như nói chuyện trong mơ. Nhưng làm cho cường giả vào lúc bắt nạt kẻ yếu, có lo lắng, có chỗ cố ky, lại là sự tình Thiên Đình muốn làm được ở bên trong vạn năm! Nếu các vị có thể làm được những chuyện này liền ở lại nơi đây, ta và ngươi cùng nhau thương nghị đối kháng với hương hỏa thần quốc như thế nào, làm như thế nào để cứu phàm nhân, làm như thế nào phân chia bảo tài tu đạo, linh thạch tại hương hỏa thần quốc. Nếu các vị làm không được, lúc này quay người rời đi, Lý Trường Canh ta ngày hôm nay sẽ không gây khó xử nửa phần!"

Chương 989. -

Tiên nhân trong toàn trường không có một chút dị động nào, mà ánh mắt chín thành tiên nhân nhìn Lý Trường Thọ lúc này, đều mang theo ước mơ, đều mang theo chờ mong.

Lý Trường Thọ lẳng lặng đợi một hồi, lúc này đã đi tới nửa đoạn sau thang mây, khoảng cách so với Phi Thiên Đài bất quá chỉ hơn mười trượng, cũng nhìn thẳng vào Nhiên Đăng, Hư Bồ Đề.

Hắn làm thủ thế, Định Hải Thần Châu quanh người Hư Bồ Đề bị Triệu Công Minh thu về.

Lý Trường Thọ cười nói: "Các vị còn có lo nghĩ nào không? Không bằng hãy đề cập hết vào ngày hôm nay."

Có một tráng hán cao giọng hô to: "Bần đạo nguyện đi theo Thiên Đình! Hiệu lực vì Tiên Minh! Đối kháng với hương hỏa thần quốc!"

Bên trong hội trường lập tức vang lên tiếng la lên liên tiếp:

"Bần đạo nguyện đi theo Thiên Đình! Hiệu lực vì Tiên Minh!"

"Suýt nữa bị Tây Phương Giáo mê hoặc, hổ thẹn! Hổ thẹn thay!"

"Chúng ta so sánh với tiên tông Ngũ Bộ Châu, đúng là kẻ yếu, Thiên Đình chiếu cố chính là chúng sinh bình thường, Luyện Khí Sĩ chúng ta cũng là một phần chúng sinh!"

"Thuỷ Thần anh minh!"

Bên trong làn sóng la hét, Lý Trường Thọ liếc nhìn Nhiên Đăng, ánh mắt đối mặt cùng với Hư Bồ Đề.

Hư Bồ Đề lắc đầu cười khẽ, dường như đã sớm có đoán trước đối với việc này.

Nếu như thế liền có thể đấu lại Thuỷ Thần Thiên Đình, vậy cũng quá mức dễ dàng.

Hư Bồ Đề cũng không có nửa phần thất lạc, ngược lại còn nói: "Tài ăn nói của Thuỷ Thần thật sự giỏi, hời hợt như thế, liền hoá giải những vấn đề của bần đạo. Ngày hôm nay lĩnh giáo."

"Cũng không phải là tài ăn nói như thế nào, đạo lý chính là như vậy." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Tây Phương Giáo làm nhiều chuyện bất nghĩa, muốn để cho người ta tín nhiệm các ngươi vốn sẽ rất khó, ngươi ngày hôm nay tự cho là bắt được điểm đau nhức của Tiên Minh, lại ngay cả lý niệm Thiên Đình cũng đều không biết rõ. Long Tộc, Yêu Tộc, Linh Sơn, Luân Hồi Tháp, Tiên Minh...các ngươi thua không oan."

Hư Bồ Đề hơi híp mắt lại, thân ảnh dần dần hóa thành phai mờ.

"Hẹn gặp lại."

"Đạo hữu chớ đi vội, ta còn có hai phần hậu lễ đưa lên."

Lý Trường Thọ đột nhiên mở miệng giữ lại, cỗ hóa thân Hư Bồ Đề muốn tiêu tán này cũng không khỏi tạm ngừng, dù bận vẫn ung dung chờ đợi, không đánh mất phong độ của đệ tử Thánh Nhân.

"Hậu lễ? Bần đạo ngược lại là có một chút chờ mong."

Thế là, Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Hư Bồ Đề, đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, ngày hôm nay vì đối kháng Thiên Đình, có ý đồ mê hoặc thế lực tiên đạo ba ngàn thế giới, giữ gìn hương hỏa thần quốc, giết hại vô số sinh linh, tội lỗi đáng chém.

Từ hôm nay trở đi, liệt Hư Bồ Đề vào địch nhân bị Thiên Đình đuổi bắt, truy nã Tam Giới! Phẩm tính của vị đệ tử Thánh Nhân này ác liệt, tội ác tày trời, phàm là người có thể diệt thần hồn, mang thủ cấp của y đến Thiên Đình, Thiên Đình tự nhiên sẽ có trọng thưởng. Kính nhờ Thiên Đạo giám sát, hàng kiếp vận, nâng cao uy danh Thiên Đình!"

Ầm ầm —— tiểu thế giới này bỗng nhiên ảm đảm, trong không trung xuất hiện đạo đạo lôi long dữ tợn, một cỗ hắc khí quấn quanh ở bên trên hóa thân Hư Bồ Đề, rồi tan vào vô hình.

Hẳn là đi tìm bản thể.

Một màn này, thật sự làm cho không ít tiên nhân âm thầm tỉnh táo, làm cho tiên nhân đã sinh ra cảm giác thân cận đối với Thiên Đình lộ vẻ mặt vui mừng.

Nhiên Đăng đạo nhân nhíu mày suy nghĩ, Kim Linh Thánh Mẫu hơi bĩu môi, Triệu Công Minh cùng với Lữ Nhạc liếc nhìn nhau, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Cứng rắn hạ kiếp vận đại kiếp?

Sắc mặt của Hư Bồ Đề đã đen thành đáy nồi, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ.

"Ngươi!"

"Cảm tạ đạo hữu hao tâm tổn trí tới một chuyến, nâng cao uy danh Thiên Đình!" Lý Trường Thọ cười nói: "Thiên Đình có thể đặt chân tại ba ngàn thế giới, không thể bỏ qua công lao của đạo hữu. Đúng rồi đạo hữu, sau khi trở về mong rằng nói một tiếng đối với vị đồng môn phương tây đã từng giật dây Kim Sí Đại Bằng đi đến Thiên Đình gây sự kia, kế tiếp ta sẽ đích thân tìm y thanh toán nhân quả nơi đây."

Hư Bồ Đề cau mày nói: "Kim Sí Đại Bằng hẳn là đã bị Thuỷ

Thần vây khốn?"

Lý Trường Thọ thỏa mãn cười một tiếng, công tác bảo mật của Thiên Đình lần này làm cũng không tệ.

Lại hoặc là, Hư Bồ Đề cũng không tiếp nhận được tin tức tương quan.

Lệ —— chân trời tiểu thế giới đột nhiên truyền đến một tiếng gáy cao, chỉ thấy một vệt ánh vàng lấp lóe mà đến, hóa thành một vị tướng lĩnh anh tuấn người mặc chiến giáp màu vàng, mũi ưng dị thường dễ thấy.

Tiếng gáy chưa rơi, gã đã mang theo một cơn gió lớn đến trước mặt Lý Trường Thọ, hai tay ôm quyền, quỳ một chân trên đất, chiến giáp trên người nhuốm máu, tóc dài cũng nhiễm vết máu.

"Lão sư! Tây Phương Giáo có một ngàn ba trăm sáu mươi hai vị Luyện Khí Sĩ, tiềm ẩn ở bên trong hư không mấy vạn dặm bên ngoài, chuẩn bị dùng đại trận oanh kích nơi đây! Đệ tử phát hiện ra những ác tặc này chỉ vào chốc lát trước, không kịp xin chỉ thị lão sư, vì bảo vệ Đại Hội Tiên Minh an ổn, đã đều tru trừ những Luyện Khí Sĩ này, xin lão sư trách phạt!"

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Xin Kim Bằng Nguyên Soái đứng lên, ngươi có công bảo vệ Đại Hội Tiên Minh, sao lại nói chuyện trách phạt?"

Hư Bồ Đề: "..."

Chúng tiên xung quanh: "..."

Trong chốc lát, giết chóc ngàn tiên?

Lý Trường Thọ lại lôi kéo cổ tay của Kim Sí Đại Bằng, chỉ vào Hư Bồ Đề nói: "Nhớ kỹ khí tức, khuôn mặt của lão đạo này, đây chính là một cái công lớn."

Kim Sí Đại Bằng hai mắt tỏa sáng, trong mắt kích động.

Bờ môi Hư Bồ Đề run rẩy, lại là hừ lạnh một tiếng, hất ống tay áo lên, thân ảnh hóa thành một tia khói đen tiêu tán không thấy trong nháy mắt, chỉ để lại một tiếng: "Thuỷ Thần ngươi thật sự thủ đoạn thông thiên! Thân là Thiên Đình đường đường chính thần, lại dùng tà pháp khống chế tâm thần sinh linh! Phượng Tộc chắc chắn sẽ tìm ngươi thanh toán!"

Lại vẫn không quên giội nước bẩn như cũ.

Nhưng trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại hơi nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may là vừa mới rồi vị Hư Bồ Đề này cũng không nắm lấy vấn đề vẫn luôn hỏi trước đó, nếu Hư Bồ Đề nói một câu "sau này Thiên Đình có chiêu an Tiên Minh hay không", vậy sẽ thật khó trả lời.

Nghe ngôn ngữ Hư Bồ Đề để lại, Kim Sí Đại Bằng lại không nhịn được.

Gã tiến về phía trước đuổi theo hai bước, cố gắng cảm ứng phương vị bản thể của Hư Bồ Đề, chửi ầm lên: "Chớ có vũ nhục sự trong sạch của lão sư! Bần đạo được lão sư điểm tỉnh, đã hiểu rõ cuồng vọng tự mãn trước đây, bây giờ một lòng vì Thiên Đình, hiệu lực vì lão sư! Lão đạo nhà ngươi, bần đạo nhất định phải nghiền xương ngươi thành tro!"

Nói xong, Kim Sí Đại Bằng hiện ra bản thể kim vũ đại bàng, bắn về phía màn trời.

Mà lúc này, trên lưng Kim Sí Đại Bằng vẫn như cũ bảo lưu lại ba cái bồ đoàn...

"Ấy?" Bên trong đám tiên nhân, Bạch Trạch trừng mắt, lông mày nhíu một cái, muốn nói lại thôi, cảm nhận được " nguy cơ trung niên nồng đậm " .

Hắn mới rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong bao lâu, cũng đều đã có tọa kỵ dự phòng?

Không đúng, tốc độ cực nhanh như vậy...

Thụy thú tọa kỵ y, ngược lại mới trở thành toạ kỵ dự phòng?

Chương 990. -

Bạch Trạch chau mày, trong đáy lòng lập tức nổi lên ngàn tiếng xì xào.

Phải nghĩ cách để bảo trụ địa vị tọa kỵ Nhân Giáo của chính mình mới được!

Ở bên trên Phi Thiên Đài, Lý Trường Thọ cười khẽ hai tiếng, vái chào đối với Nhiên Đăng đạo nhân, từng bước mà lên một lần nữa, trở về phía trên mây trắng.

Băng Thanh Nguyệt đi ra đúng lúc, hạ thấp người hành lễ đối với các nơi, cũng mời Nhiên Đăng Minh Chủ ngồi trở lại bảo tọa Minh Chủ.

Tràng đại hội này, lại không còn gợn sóng.

Bởi vì sự tương trợ hữu nghị của Thiên Đạo lão gia ngày hôm nay, hiệu quả sau cùng của Đại Hội Tiên Minh, so với dự tính trước đây của Lý Trường Thọ, cũng cao hơn rất nhiều.

Dăm ba câu liền hàng kiếp vận lên trên người đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo...

Như vậy ai mà chịu nổi? !

Lý Trường Thọ lại nghĩ tới lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn sư thúc, sự tình hắn trở thành người chủ đạo đại kiếp.

Chuyện này...

Chính mình chẳng lẽ lại còn đoạt đi đường sống của chuyển thế thân sư phụ?

Nếu Phong Thần Bảng không thuộc về sự chưởng quản của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà là rơi vào trong tay Thiên Đình, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao sẽ đi thu Khương Tử Nha làm đồ đệ?

Không đúng, sự tình dường như càng thêm vi diệu.

Chính là bởi vì Khương Tử Nha cùng với Thuỷ Thần Thiên Đình hắn, có ngàn vạn sợi tơ liên hệ, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự là có khả năng, vẫn như cũ lựa chọn thu Khương Tử Nha nhập Ngọc Hư Cung...

Một tới hai đi, đại kiếp có một số việc cũng không có biến hóa, nhưng động cơ và nguyên nhân phát sinh thì khác.

Bởi vì khác biệt mà có kết quả giống như, lực lượng kiềm chế kỳ diệu này...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên tầng tầng cảm ngộ, liếc nhìn phương vị Bạch Trạch cùng với Tửu Ô nơi, liền đóng lại hai mắt ở trên mây, bắt đầu quang minh chính đại đốn ngộ.

Chuyện về sau hắn cũng không cần quan tâm, sẽ do mấy người Biện lão phu nhân tự quyết định con đường phát triển tương lai của Tiên Minh là được.

【Chưởng quỹ vung tay hư giả】: Nhiên Đăng chỉ mở miệng nói một câu, "dẫn đường" cho đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, sau đó chứng kiến đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo bị kéo vào kiếp nạn, lại không dám nói lời nào, kế tiếp bị một đám Phó Minh Chủ thuận lợi chiếm quyền.

【Chưởng quỹ vung tay chân chính】: Lý Trường Thọ tính kế trước sau mười năm, xây dựng lên hệ thống Tiên Minh, thuận lợi làm cho Tiên Minh đứng vững gót chân, sau này cũng không cần quản nhiều, chỉ cần một cỗ Đạo Nhân Giấy đúng giờ giám sát Tiên

Minh vận chuyển.

…

Thế là, nửa tháng sau.

Đạo đạo lưu quang bay khỏi nơi đây, Đại Hội Tiên Minh chính thức hạ màn kết thúc.

Nhiên Đăng đi ngược lại là có một chút cấp tốc.

Vốn dĩ Triệu Công Minh cùng với Lữ Nhạc, còn muốn âm thầm làm chút chuyện đối với Nhiên Đăng, nhưng Nhiên Đăng hoàn toàn không có cho cơ hội.

Ngược lại là, Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo Từ Hàng đạo nhân, cũng không cùng nhau rời đi cùng với Nhiên Đăng.

Đại hội kết thúc, thế lực khắp nơi đi bảy tám phần, Từ Hàng đạo nhân do dự đôi chút, vẫn là bay tới hướng đám người Lý Trường Thọ đang tập hợp một chỗ nói chuyện phiếm.

"Trường Canh sư đệ?" Nàng mở miệng ở bên ngoài mười trượng: "Có thể ra ngoài tâm sự với ta hay không, ta có một vài nghi nan, muốn mời sư đệ giải thích nghi hoặc."

Lý Trường Thọ vừa mới định trả lời, Triệu Công Minh vô thức liền đứng dậy, ngăn ở trước mặt Lý Trường Thọ.

Triệu đại gia bình tĩnh trầm ổn cười một tiếng, nói: "Từ Hàng sư muội, không thể nói cùng với sư huynh sao?"

Từ Hàng đạo nhân khẽ nhíu đôi mi thanh tú, nụ cười có mấy phần miễn cưỡng, nhưng vẫn nói thẳng: "Sư huynh chỉ sợ là khó giải thích nghi hoặc cho ta."

Triệu Công Minh: "…"

Kim Linh Thánh Mẫu lạnh nhạt nói: "Vậy thì hỏi ta."

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ cười nói: "Sư huynh, sư tỷ, ta đi một lát sẽ trở lại, sẽ không chậm trễ quá lâu."

Triệu Công Minh đỡ râu lắc đầu, Kim Linh Thánh Mẫu phát ra một tiếng hừ cảnh cáo, mà Lữ Nhạc lúc đầu cũng không kịp phản ứng đây là chuyện gì, sau đó nhớ tới đại lão chân chính bên trong giáo...

"Trường Canh!" Lữ Nhạc gọi Lý Trường Thọ lại, hướng về phía trước đi mau hai bước, bỏ một bình đan dược vào ống tay áo của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ không khỏi hơi nghi hoặc một chút: "Đây là?"

Lữ Nhạc truyền âm căn dặn: "Đan ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, xem như quà tặng của bần đạo, bảo trọng."

Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng.

Lão Lữ này, thật sự là có không ít đồ.

Dưới đài sen to trong veo và lạnh lẽo, bên trên mặt nước sóng gợn lăn tăn, một đóa mây trắng chậm rãi trôi từ bắc sang nam.

Lý Trường Thọ duy trì bộ dáng lão thần tiên mày trắng tóc trắng, khoảng cách cùng với Từ Hàng đạo nhân...

Khoảng chừng bảy thước!

Hắn nhìn không chớp mắt, tai không nghe nhiều, mặc dù một tầng kết giới tiên lực đã được mở ra xung quanh hai người họ, nhưng kết giới tiên lực này trong suốt, sẽ không gây ra bất kỳ hiểu lầm nào.

Ở rìa đài sen, Triệu Công Minh khoanh tay, buồn bực nói: "Lữ Nhạc sư đệ ngươi nói xem, Từ Hàng sư muội vì sao lại muốn nói chuyện một mình với Trường Canh?"

"Sư huynh ngài hỏi cái này, ta cũng thực sự không biết." Lữ Nhạc thở dài: "Ta chỉ là nghe người ta từng nói, bên trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, Từ Hàng sư muội ôn nhu chính trực, cảnh giới tu đạo cũng là không tệ."

Kim Linh Thánh Mẫu hừ một tiếng: "Dù sao thì cũng sẽ không có chuyện tốt gì."

"Không sai!" Triệu Công Minh nói: "Hiện tại sự tình đã bắt đầu rõ ràng, Trường Canh chính là người chủ kiếp trong lần đại kiếp nạn này. Trường Canh là đệ tử Đạo Môn, còn là quyền thần Thiên Đình, Thiên Đạo lão gia cũng đều có thể thiếu hắn công đức, mối quan hệ này đã hầu như không rõ ràng, Xiển Giáo cố ý lôi kéo Trường Canh, cũng là hợp tình lý."

Nghe nói lời ấy, Lữ Nhạc cũng bắt đầu có một chút lo lắng: "Chẳng lẽ Xiển Giáo bên kia là muốn..."

Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu liếc nhìn nhau, khuôn mặt đều có một chút nghiêm túc, có một chút coi trọng đối với chuyện này.

Triệu đại gia trầm giọng nói: "Lữ Nhạc sư đệ, ta muốn hỏi thăm ngươi một việc, ngươi nhất định phải trả lời một cách nghiêm túc."

"Công Minh sư huynh cứ hỏi, ta nhất định sẽ biết gì nói nấy."

Triệu Công Minh nhỏ giọng nói: "Bí cảnh Thiên Nhai kia, rốt cuộc..."

Xoạt! Bảo kiếm trong tay Kim Linh Thánh Mẫu ra khỏi vỏ ba tấc, mắt đẹp tràn đầy cảnh cáo.

Hầu kết của Triệu Công Minh run lên, thuận thế xoay chuyển lời nói: "Trường Canh đã có bao giờ phạm sai lầm?"

"Sao có thể nói là phạm sai lầm?" Lữ Nhạc vội nói: "Sư huynh, ta có thể dùng tâm cảnh đạo tâm để đảm bảo, Trường Canh ở bên trong bí cảnh Thiên Nhai nhiều năm như vậy, tuyệt đối không có nhúng chàm qua tiên tử nào. Thậm chí là vị Biện lão phu nhân kia, cũng chính là Phó Minh Chủ đứng hàng thứ bảy hôm nay, Các Chủ Thiên Nhai Các, mấy lần sai người đến hỏi ta, có nên an bài chút nội dung cho Trường Canh hay không, để Trường Canh có thể thư giãn trong khi bận rộn công vụ, ta đều là cự tuyệt thẳng thừng! Trường Canh ở trong bí cảnh Thiên Nhai, là vì làm đại sự, là vì thiên hạ thương sinh!"

Chương 991. -

Triệu Công Minh hài lòng gật đầu: "Sau đó?"

Lữ Nhạc mặt mo đỏ ửng: "Biện lão phu nhân cũng quá nhiệt tình, mỗi lần đều sắp xếp cho sư đệ ta..."

Keng! Trường kiếm trong tay Kim Linh Thánh Mẫu ra khỏi vỏ, thân kiếm nhộn nhạo sóng xanh.

Lữ Nhạc rụt cổ một cái, gắt gao khép hai chân lại, vô thức liền tránh ở sau lưng Triệu Công Minh.

"Hừ!" Kim Linh Thánh Mẫu thu hồi trường kiếm, cúi đầu nhìn tình hình phía dưới.

Triệu Công Minh chắp hai tay sau lưng, bả vai đụng vào Lữ Nhạc, Lữ Nhạc nhẹ nhàng thở ra, có một chút khẩn trương đứng ở bên cạnh.

Nghĩ đến Lữ Nhạc y, dù sao cũng là cao thủ dùng độc đệ nhất Tiệt Giáo, không đề cập tới đấu pháp cùng với đại thần thông giả, đối chiến cùng với cao thủ đỉnh tiêm, độc đan bung ra liền có thể chôn vùi một số lớn Kim Tiên.

Nhưng ở trước mặt bát đại đệ tử Tiệt Giáo...

Y chính là một vị sư đệ.

Đúng lúc này, chân trời hiện lên một vệt ánh vàng, Kim Sí Đại Bằng bay trở về từ không trung, rơi vào bên cạnh mấy người Triệu Công Minh, cũng không quấy rầy ai.

Triệu Công Minh hỏi: "Có tra được tung tích của Hư Bồ Đề?"

"Cũng không." Kim Sí Đại Bằng có một chút thất lạc lắc đầu: "Chỉ kém một chút, đã để y chạy trốn mất."

Thuỷ Thần lão sư đã nói rất rõ ràng, đó là một phần công lớn.

"Đó đúng là một nhân vật lợi hại." Triệu Công Minh ngắm nhìn mặt trời đã ngã về tây, thở dài: "Trước đây vào lúc y làm khó dễ, ta quả thực đổ mồ hôi thay cho Trường Canh."

Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Liền nên vào lúc hóa thân của y hiện thân, trực tiếp giết."

Lữ Nhạc lại nói: "Sư tỷ, Trường Canh hẳn là muốn mượn sự bức bách của kẻ này, thuận thế nói ra những lời trước đó kia, dùng chuyện này làm cho thế lực Tiên Minh khắp nơi triệt để quy tâm."

"Là như vậy?" Kim Linh Thánh Mẫu có một chút xem thường nói một câu: "Ta còn tưởng rằng Trường Canh suýt nữa biến khéo thành vụng."

Triệu Công Minh cười nói: "Trường Canh túc trí đa mưu, sẽ không tùy tiện tính sai."

"Không sai!" Kim Sí Đại Bằng ở bên cạnh tán thưởng: "Lão sư là người thông minh nhất mà ta từng thấy!"

Ba vị đại lão Tiệt Giáo từng người lộ ra nụ cười hiểu ý.

Triệu Công Minh cười nói: "Tây Phương Giáo này, hiện nay mỗi lần tính kế, đều cơ hồ phải bồi vào một vị đệ tử Thánh Nhân. Lần này Hư Bồ Đề bị kiếp vận quấn thân, lại bị Thiên Đình truy nã Tam Giới, cũng không biết sau này sẽ rơi vào loại kết cục nào. Bọn họ còn tranh cái gì nữa chứ? Ngoan ngoãn chờ đại kiếp rơi xuống là được."

Kim Linh Thánh Mẫu lộ ra ý cười nhợt nhạt: "Nếu Tây Phương

Giáo thật sự mỗi một lần tính kế, liền có một vị đệ tử Thánh Nhân bị Trường Canh phản tính kế, như vậy cũng không tệ."

Lữ Nhạc trầm ngâm đôi chút, lại nói: "Từ một đoạn lời nói của vị Hư Bồ Đề này ngày hôm nay, Tây Phương Giáo vẫn là có không ít người tài ba, chúng ta nhất định không thể chủ quan."

Kim Linh Thánh Mẫu cúi đầu nhìn về phía bên trên mặt nước, Lý Trường Thọ cùng Từ Hàng đã nói chuyện với nhau được một hồi.

Lúc này, Lý Trường Thọ đang nhíu mày trầm tư, dường như là gặp phải sự tình khiến cho bản thân khó xử. Mà Từ Hàng đạo nhân ở bên cạnh, trong mắt mang theo áy náy.

"Bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì?" Kim Linh Thánh Mẫu dường như là rất tò mò.

Triệu Công Minh vừa mới muốn xuất ra mấy món linh bảo thám thính lừa dối được từ trong tay Đa Bảo Đại sư huynh.

Lý Trường Thọ ở phía dưới nói mấy câu đối với Từ Hàng đạo nhân, Từ Hàng mỉm cười đáp ứng một tiếng, lại vái chào đối với Lý Trường Thọ, mà sau đó xoay người cưỡi mây rời đi, chỉ để lại một tiếng than nhẹ.

Lý Trường Thọ đáp lễ lại đối với bóng lưng của Từ Hàng đạo nhân, cũng là than nhẹ nửa tiếng, cưỡi mây trở về trên đài sen.

"Sao rồi?" Triệu Công Minh trực tiếp hỏi.

"Một ít sự tình Xiển Giáo!" Lý Trường Thọ cười nói: "Không phải là đại sự gì, chúng ta lại trở về Ngũ Bộ Châu đi. Ngày hôm nay Tiên Minh đã lập thành, cũng coi như đã vượt qua một bước khó khăn nhất, về sau sẽ vận hành dựa vào chính bọn họ...Lữ Nhạc sư huynh, ta có thể nhờ ngươi một chuyện quan trọng hay không?"

Lữ Nhạc chấn động tinh thần, cười nói: "Trực tiếp nói là được, cần gì phải nhờ?"

"Việc tiếp theo có khả năng cần sư huynh ngươi thường trú tại bí cảnh Thiên Nhai." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói.

Nghe lời này, Lữ Nhạc vốn rất vui mừng, nhưng lại thấy được sư huynh sư tỷ sau lưng Lý Trường Thọ, nhất là ánh mắt sắc bén kia của Kim Linh Thánh Mẫu...

"Chuyện này." Lữ Nhạc lộ vẻ mặt khó xử, nhỏ giọng nói: "Trường Canh, sư đệ, vi huynh đây cũng là muốn...muốn nghỉ ngơi một chút."

Hả?

Đột nhiên hiểu được, tại sao lại có loại bảo dược " đan ngồi trong lòng mà vẫn không loạn " này!

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Ta lo lắng tiếp theo Tây Phương Giáo muốn đi đến bí cảnh Thiên Nhai gây sự, sau này bí cảnh Thiên Nhai sẽ trở thành nơi thế lực Tiên Minh khắp nơi trao đổi tin tức. Như không có Lữ Nhạc sư huynh trấn thủ, thật sự sẽ rất phiền phức."

"Khục, đây là làm chính sự ——" Lữ Nhạc kéo dài giọng điệu, yếu ớt liếc nhìn Kim Linh Thánh Mẫu.

"Nhìn ta làm gì!" Kim Linh Thánh Mẫu lạnh nhạt nói: "Hãy cẩn thận hơn khi làm việc ở bên ngoài, nây giờ thanh danh của ngươi đang dần dần tăng cao, nhất cử nhất động cũng đại biểu cho diện mạo của đệ tử Thánh Nhân Tiệt Giáo chúng ta. Nếu có quá nhiều lưu ngôn phỉ ngữ lưu truyền ở bên ngoài, chớ trách ta đến lúc đó dạy dỗ ngươi!"

"Vâng, vâng, sư tỷ ngài yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho tin tức gì truyền ra..."

"Ừm?"

"Lữ Nhạc ta, nhất định sẽ không làm bất luận sự tình gì làm nhục thanh danh của Tiệt Giáo chúng ta!"

Lữ Nhạc ngày đó, vào thời điểm đưa ra hứa hẹn như vậy, chém đinh chặt sắt, vô cùng nghiêm túc.

Về sau nếu không phải Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ tận mắt nhìn thấy, Lữ Nhạc bất quá chỉ đả toạ hai ngày, liền không cẩn thận vào lầu các đỏ đỏ xanh xanh oanh oanh yến yến, Lý Trường Thọ vẫn thật sự tin...

Đại Hội Tiên Minh hữu kinh vô hiểm, Lữ Nhạc trở về bí cảnh Thiên Nhai tọa trấn, Bạch Trạch cùng với Tửu Ô đã sớm đi theo đám người cùng nhau rút đi.

Lâm Thiên Điện lúc này đã đi vào thời kỳ phát triển cao tốc, có Bạch Trạch tọa trấn, Lý Trường Thọ coi như yên tâm.

Lực chú ý của Tây Phương Giáo lúc này ở bên trong ba ngàn thế giới, đều đặt ở bên trên Tiên Minh, đây chính là mục tiêu hàng đầu của Lý Trường Thọ, bây giờ cũng coi như đạt được thành tựu mỹ mãn.

Dựa vào cước lực của Kim Sí Đại Bằng, ở dưới đề nghị của Kim Linh Thánh Mẫu, bọn họ lại một lần nữa đi đến hương hỏa thần quốc Tây Phương Giáo xây ở các nơi, đập phá và giết cao thủ.

Mãi cho đến khi Kim Linh Thánh Mẫu hết hào hứng, lúc này mới bước lên đường về.

Một tháng sau khi Đại Hội Tiên Minh kết thúc thuận lợi, tại ven biển Nam Hải, trong hậu viện miếu Hải Thần.

Kim Linh Thánh Mẫu thoải mái cáo từ, rời trước một bước.

Chương 992. -

Triệu Công Minh vẫn là không quá yên tâm, lấy cớ ở lại uống trà, cố ý đuổi Kim Sí Đại Bằng đi, lại hỏi Lý Trường Thọ một lần: "Trước đây vị Xiển Giáo Từ Hàng sư muội kia tìm ngươi, rốt cuộc là cần làm chuyện gì?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Kỳ thật rất đơn giản, nàng nói một chút tình vì Nhiên Đăng đạo nhân, muốn để ta sau này không còn nhằm vào Nhiên Đăng đạo nhân, ta cũng không đáp ứng."

"Chỉ như vậy?"

"Chỉ như vậy." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ta cùng với Từ Hàng sư tỷ chẳng qua chỉ mới gặp nhau một lần, còn có thể có chuyện gì?"

Triệu Công Minh đỡ râu thở dài: "Như vậy thì lão ca ta an tâm, trở về thôi, trở về thôi!"

Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể lắc đầu.

Đây là coi hắn trở thành người nào!

Đợi Triệu Công Minh rời đi, Lý Trường Thọ cố ý gọi Kim Sí Đại Bằng tới, hỏi: "Kim Bằng ngươi nhìn xem, ta là người sẽ vì nữ sắc mà thay đổi sao?"

Kim Sí Đại Bằng cười nói: "Lão sư ngài nói giỡn, nữ sắc làm sao có thể bị ngài hấp dẫn?"

"Như thế này thì sao?"

Lý Trường Thọ xoay người, hóa thành hình tượng một thanh niên đạo sĩ, giống nhau đến bảy phần so với hình dáng ban đầu.

Kim Sí Đại Bằng trầm ngâm vài tiếng, gã...

Rõ ràng có một chút chần chờ và do dự.

...

Mặc dù quá trình Kim Sí Đại Bằng bị "thuần phục", Lý Trường Thọ đã tham gia vào toàn bộ quá trình, cũng có năm sáu phần mười tín nhiệm đối với Kim Sí Đại Bằng.

Nhưng hướng đi của bản thể chính mình, vẫn là không thể để Kim Sí Đại Bằng biết được.

Đợi Kim Sí Đại Bằng trở về Phủ Thủy Thần Thiên Đình tu hành, Lý Trường Thọ trước tiên đến Nam Hải đi dạo một vòng, thuận đường thị sát cuộc sống của "bầy cá" Nam Hải, lại đi đến thiên ngoại tản bộ hai vòng, lúc này mới lặng lẽ trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Lần ra ngoài này cũng khá lâu, Lý Trường Thọ vốn cho rằng Linh Nga sẽ lo lắng hãi hùng.

Nhưng lúc lặng lẽ trở về Tiểu Quỳnh Phong, liền phát hiện ra Linh Nga đang ở bên cạnh vườn linh thú, cùng nhau vui sướng nhảy dây với Hùng Linh Ly...

Thuỷ Thần Thiên Đình nào đó yên lặng lấy ra trận đồ tổng hợp đại trận Tiểu Quỳnh Phong, chuẩn bị sau đó để Linh Nga tiếp tục ôn tập công khóa, cũng yêu cầu vẽ xong trong một nét!

Lại nói chính sự Tiên Minh.

Trong hai năm tiếp theo, Tây Phương Giáo một chút cũng không an phận.

Mặt ngoài, các phương hương hỏa thần quốc nắm chặt phòng tuyến, cũng không mở rộng phạm vi thế lực đối với bên ngoài.

Thế lực Tây Phương Giáo nguyên bản tản mát lẻ tẻ tại các nơi, cũng cấp tốc trở về bên trong hương hỏa thần quốc các nơi, củng cố phòng ngự hương hỏa thần quốc.

Một phương Tiên Minh ở dưới sự "chỉ đạo" của Thuỷ Thần Thiên Đình, huấn luyện tiên binh, tập kết cao thủ, bắt đầu trù bị trận đại chiến đầu tiên.

Mà một cách bí mật, Tây Phương Giáo một ngày cũng không ngừng hãm hại lừa gạt, không ngừng cố gắng làm tan rã Tiên Minh, hành hung, mua chuộc, chia rẽ, ly gián, dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Một phương Tiên Minh vẫn là ở dưới sự "chỉ đạo" của Thuỷ Thần Thiên Đình, bắt đầu tuyên dương hương hỏa Thiên Đình, bắt đầu xâm chiếm từng bước từng bước từ góc viền hương hỏa thần quốc các nơi.

Tranh thủ được hương hỏa tín đồ từ trong tay hương hỏa thần quốc, đã vừa có thể lay động căn cơ hương hỏa thần quốc, lại có thể làm cho phàm nhân không đến mức tín niệm đổ sụp, ủ thành thảm kịch.

Hai bên không ngừng giao thủ trong bóng tối, chỉ là đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo đã triệt để không thấy bóng dáng, hương hỏa thần quốc các nơi cũng không có quá nhiều cao thủ.

Văn Tịnh đạo nhân trong hai năm qua cũng đã tới miếu Hải Thần mật báo một lần, tin tức truyền tới cũng rất có giá trị —— có không ít cao thủ Tây Phương Giáo tiến vào Huyết Hải, dường như đang tìm kiếm bảo vật nào đó.

Lý Trường Thọ cấp tốc liên tưởng đến, đóa hoa sen màu máu kia...

Chỉ tiếc, Văn Tịnh đạo nhân đối với chuyện này cũng chỉ là kiến thức nửa vời, Tây Phương Giáo cũng không để kẻ xuất thân từ Huyết Hải như nàng gia nhập cuộc tìm kiếm này.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ chỉ có thể nói cho Văn Tịnh đạo nhân không cần quan tâm đến chuyện này, hắn tự sẽ có tính toán.

Ba kiện trọng bảo Nhân Giáo Thái Cực Đồ, Không Gian Xích, Huyền Hoàng Tháp này, vẫn luôn làm bạn ở bên cạnh hắn hai năm. Thậm chí trước đây hắn đặt bảo vật ở trước bức họa của lão sư, lão sư cũng không thu hồi đi.

Chuyện này là rất đáng nói.

Nguyên nhân cũng chính là vì như vậy, bởi vì mấy người Bạch Trạch, Tửu Cửu đi phát triển Lâm Thiên Điện, mà Tiểu Quỳnh Phong tạm thời trở nên có một chút thanh lãnh, hai năm qua lại vô cùng náo nhiệt.

Linh đài của Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga, liền phảng phất như thành hai cái "Group chat", Thái Cực Đồ, Không Gian Xích, Huyền Hoàng Tháp, Xuyên Tâm Tỏa, Diễm Quang Kỳ, mỗi ngày trò chuyện đông trò chuyện tây ở bên trong.

Nói một chút chuyện lý thú của Thánh Nhân trước kia, nói một chút linh bảo đã từng đối chiến, luận một chút linh tính các loại bảo vật.

Mặc dù làm cho Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga mở rộng tầm mắt, nhưng nghe một thời gian dài, cũng có một chút mệt lòng.

Nhất là, Tháp đại gia vẫn luôn giật dây Lý Trường Thọ, bảo hắn đi làm cho Hỗn Nguyên Kim Đấu cùng với Kim Giao Tiễn sống cùng nhau, mở rộng quy mô linh bảo group chat.

Cũng may, định lực của Lý Trường Thọ cao hơn người.

Bởi vì sự tình đại kiếp kế tiếp, xét từ mọi góc độ, giai đoạn trước mắt xác thực không nên bước vào cảnh giới sóng nhiệt cùng với Vân Tiêu tiên tử, miễn cho nàng phân tâm ở bên trong đại kiếp, hoặc là bị kiếp vận đại kiếp lợi dụng.

Ngày hôm đó, Lý Trường Thọ khai lò luyện đan ngay ở bên trong đan phòng, trong tay nâng một bình sứ, trong đó chứa "đan ngồi trong lòng mà vẫn không loạn" do Lữ Nhạc luyện chế, cẩn thận phân tích dược tính.

Đúng là "thần đan" có "giá trị chiến thuật" tương đương với Tâm Hỏa Thiêu của hắn!

Nếu phối hợp cùng với loạt pháp khí Bách Mỹ Lão Đồ, nói không chừng liền có thể tinh lọc "tà khí" bên trong nguyên thần của Lữ Nhạc sư huynh!

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng một hồi, Lý Trường Thọ thu hồi đan dược như vậy, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang nhảy múa trong lò luyện thuốc tối đen như mực này, thoáng có một chút xuất thần...

Có nên bế quan một thời gian hay không, chậm rãi đợi đến thời điểm thương nghị Phong Thần tại Tử Tiêu Cung?

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, kế tiếp Tây Phương Giáo tất nhiên sẽ còn làm một ít chuyện thiêu thân, dù sao thì thế cục lúc này, đối với Tây Phương Giáo cũng có một chút bất lợi.

Liên quan tới sự tình hoa sen màu máu kia, Lý Trường Thọ mặc dù không muốn chủ động tham dự, nhưng vẫn luôn để ý.

Căn cứ vào tin tức đã đạt được vào lúc này, có thể suy đoán ra, hoa sen màu máu kia, hẳn là hạt sen do Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị hủy diệt kết thành, là hậu thủ Minh Hà lão tổ phục sinh.

Căn cứ theo báo cáo của Văn Tịnh, Tây Phương Giáo nắm giữ một viên hạt sen Thập Nhị Phẩm Hồng Liên, đây là nguyên nhân chủ yếu Tu La tộc đầu nhập Tây Phương Giáo.

Nhưng Tây Phương Giáo tuyệt đối sẽ không dễ dàng giao hạt sen ra —— Minh Hà lão tổ năm đó nghịch thiên mà đi, tương trợ Minh Hà lão tổ phục sinh, tất sẽ trêu chọc đến khôn cùng nghiệp chướng.

Chương 993. -

Lại liên tưởng đến, Tây Phương Giáo tám thành cũng đang tìm tung tích của đoá hoa sen này, cho nên, đại khái không phải là Tây Phương Giáo thao túng việc này ở sau lưng.

Như vậy, đóa hoa sen máu này đến từ đâu? Là ai tính kế ở sau lưng?

Tu La tộc tự mình gây sự?

Càng không có khả năng.

Lúc này đại kiếp đã hạ xuống kiếp vận, Tu La tộc là bị lừa đá bao nhiêu lần, mới có thể để lão tổ nhà mình phục sinh tại đại kiếp...

Từ xưa tới nay, ánh mắt của Lý Trường Thọ đều là chuyển dời qua lại ở bên trên Đạo Môn, Tây Phương Giáo, Thiên Đình.

Nhưng sự tình liên quan tới gốc hoa sen máu này, Lý Trường Thọ lại cảm thấy chính mình nhất định phải nhảy ra khỏi dàn khung ban đầu, cảnh giác nhiều hơn.

"Tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến đi." Lý Trường Thọ cười khẽ, bắt đầu kiềm chế lô hỏa, chuẩn bị thu đan.

Đúng lúc này, một cỗ lực lượng Thiên Đạo ngưng ra bên trong Độ Tiên Môn, làm Lý Trường Thọ tay run một cái, suýt nữa liền hủy một lò linh đan.

Đây là?

Lý Trường Thọ nhìn về phía lực lượng Thiên Đạo vờn quanh ngọn núi có hình dáng như hồ lô kia, không khỏi lộ ra mấy phần mỉm cười.

Vạn trưởng lão, rốt cuộc đã đột phá.

...

Cùng lúc đó, ở bên trong bí cảnh nào đó tại Linh Sơn Tây Ngưu Hạ Châu.

"Còn xin hai vị lão sư cứu ta! Còn xin hai vị lão sư cứu ta!"

Ở phía trước bảo tướng hai vị Thánh Nhân, một vị lão đạo tóc xám trắng đang không ngừng dập đầu, trên trán hiện lên một tia kiếp vận xanh đen rõ ràng.

"Ài." Tiếp Dẫn Thánh Nhân thở dài, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nói: "Sư đệ, không bằng hãy đi đến Thiên Đình một chuyến."

"Sư huynh nói đúng lắm." Chuẩn Đề Thánh Nhân nâng một bồn hoa tràn đầy hào quang rực rỡ, cười nói: "Cũng nên đi đến Thiên Đình một chút, gặp Thiên Đế đương thời một lần."

Bên trong Đan Đỉnh Phong tại Độ Tiên Môn.

Lúc này, ngoại trừ Vong Tình Thượng Nhân ra ngoài phát triển tổ chức hắc ám, Kim Tiên trong môn đều đã đến trên không Đan Đỉnh Phong.

Kỳ thật cũng chỉ có hai vị Hư Không Chưởng Môn và Kỳ Linh trưởng lão, tiếp theo sẽ phụ trách hộ tống Vạn Lâm Quân trưởng lão đi ra ngoài sơn môn độ kiếp.

Trong môn đã có mấy vị thái thượng trưởng lão, mang theo hơn mười vị trưởng lão, phong chủ cảnh giới Thiên Tiên, tiến đến ngoài ngàn dặm bận rộn bố trí trận pháp Kim Tiên độ kiếp, bọn họ phụ trách bố trí một ít trận pháp phòng hộ, kiểm tra nơi độ kiếp phải chăng có ngoại địch tiềm ẩn.

Lúc này, sắc mặt của những "cao thủ" Độ Tiên Môn này, phần lớn có một chút ngưng trọng.

Họ đã nhận được tin từ trước rằng lần này Vạn Lâm Quân trưởng lão độ Kim Tiên Kiếp, ít nhiều cũng có một chút miễn cưỡng.

Nói một cách khác, đây rất có thể chính là tử kiếp của Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Nhưng có thể đụng một cái vào trường sinh đạo quả, đã là sự tình tuyệt đại đa số Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc có thể gặp mà không thể cầu, có thể đi đến một bước này, cho dù là ai cũng đều không muốn lùi bước.

Phong chủ, trưởng lão Đan Đỉnh Phong mang theo mấy trăm môn nhân đệ tử đến từ các phong, đứng yên ở phía trước ốc xá của Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Bọn họ phần lớn mặt lộ vẻ cung kính, nhưng không khí nơi đây có một chút áp lực, bên ngoài núi còn có đạo đạo lưu quang bay tới.

Độ Tiên Môn, đã là hồi lâu không có náo nhiệt như vậy.

Một đóa mây trắng bay tới từ Tiểu Quỳnh Phong, độ cao không cao không thấp, tư thế không tiến không lùi, cũng không gây nên bao nhiêu sự chú ý của đồng môn.

Trên mây có một thanh niên đạo sĩ và một tiên tử tuổi trẻ đứng, tất nhiên là Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga, sau khi bọn họ đến Đan Đỉnh Phong, trực tiếp đáp ở phía phía trước ốc xá của Vạn Lâm Quân trưởng lão, đứng ở phía sau chúng môn nhân đệ tử.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ đặt chân chưa ổn, liền nghe bên trong ốc xá đã an tĩnh hồi lâu truyền ra một tiếng: "Trường Thọ đến rồi?"

Lý Trường Thọ vội vàng tiến về phía trước hai bước, vái chào đối với cửa phòng, nói: "Đệ tử đến cung nghênh trưởng lão, ngày hôm nay hái được Trường Sinh quả."

Kẹt kẹt —— cửa gỗ bị người kéo ra từ bên trong, một tia ánh nắng rải xuống, một lão giả với khuôn mặt gầy gò nhiều nếp uốn chậm rãi đi ra, y kéo ra một nụ "cười lạnh", phần lớn mấy trăm bóng người phía trước cửa cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

"Trường Thọ, đi theo ta, chúng ta đến hậu sơn một chút." Vạn Lâm Quân trưởng lão vẫy tay, sau đó liền chống quải trượng của chính mình, đi về hướng bên cạnh.

"Vâng." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, truyền âm căn dặn Linh Nga chờ ở đây, bình tĩnh lách qua chúng đồng môn, đuổi theo từ phía sau.

Chúng môn nhân đệ tử lập tức quăng tới ánh mắt hâm mộ.

Cho dù là ai cũng biết, Vạn trưởng lão vào trước khi độ Kim Tiên Kiếp, lựa chọn đơn độc mang Lý Trường Thọ đến hậu sơn, đây là có ý muốn truyền y bát.

Độ Tiên Môn dù sao cũng là đạo thừa Nhân Giáo, môn phong ngoại trừ thiên hướng về…khục!

Đạo lữ chi phong trong môn mặc dù phát triển, nhưng Luyện Khí Sĩ thừa hành thanh tĩnh vô vi, tu đạo cũng như tu đức hành, vì vậy hiện tại đại đa số người cũng chỉ là ghen tị, cũng không có người bất mãn hoặc là như thế nào, đều nói đây là cơ duyên của Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ.

Nhưng mà...

"Vạn trưởng lão lần này, ổn rồi."

Trên không trung, Hư Không Chưởng Môn Quý Vô Ưu truyền âm nói một câu đối với Kỳ Linh trưởng lão ở bên cạnh.

Kỳ Linh trưởng lão mặc dù cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Trong chốc lát, bên trên đường nhỏ phủ kín ánh nắng trong rừng, hai thân ảnh chậm rãi đi dạo, một chút tiếng cười nói truyền khắp các nơi.

Vạn Lâm Quân lão gia tử lại lộ ra ý cười ôn hòa có thể làm cho trẻ con ngừng khóc kia, ấm giọng nói một ít tâm đắc luyện đan, Lý Trường Thọ thì nghiêm túc nghe.

Vì lý do ổn thoả, hắn cầm Lưu Ảnh Cầu, ghi lại tất cả những gì Vạn trưởng lão nói.

Lúc này, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm đang lượn vòng trong không trung, quanh người Vạn trưởng lão thỉnh thoảng tuôn ra một ít hào quang, rải xuống điểm điểm sáng chói.

Từng tia hào quang ôn hòa, tựa như đan dược vạn năm chậm rãi tràn ra từ cơ thể của Vạn trưởng lão.

Những nơi đi qua, bụi cỏ sinh trưởng với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Ở tất cả các nơi, linh khí đều có thêm một số dược tính.

Những dị tượng này, đều báo trước Vạn Lâm Quân lão gia tử sắp tu thành trường sinh đạo quả...

"Lần này trưởng lão có bao nhiêu thành chắc chắn?" Lý Trường Thọ ngậm cười hỏi, tiện tay bố trí kết giới cách âm.

Vạn Lâm Quân trưởng lão lắc đầu, thở dài: "Nhiều nhất là ba thành, đã là có một chút không tồi."

Lý Trường Thọ không khỏi nhíu mày lại.

Trong mắt Vạn Lâm Quân trưởng lão tràn đầy cảm khái, lấy ra một chiếc vòng tay ở bên trong tay áo, chậm rãi đưa tới, chậm rãi nói: "Ta biết Trường Thọ ngươi đã không phải là tiên nhân tầm thường, nhưng cụ thể như thế nào cũng không quá sáng tỏ. Nhưng bên trong Độ Tiên Môn, chỉ có ngươi là ta xem thuận mắt. Vật này hãy để lại ở chỗ của ngươi, nếu ta không qua được kiếp nạn này, liền thuộc về sở hữu của ngươi."

Chương 994. -

Lý Trường Thọ do dự một chút, cầm chiếc vòng đồng bằng cả hai tay.

Không cần dùng tiên thức điều tra, liền biết bên trong là tích lũy cả đời này của Vạn Lâm Quân trưởng lão.

Vạn Lâm Quân trưởng lão nhẹ nhàng thở phào một hơi, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời bắt đầu âm trầm.

"Kúc mới nhập môn, đều là nghe được câu "có hi vọng trường sinh" kia, đảo mắt mấy vạn năm thoáng một cái đã qua, mới biết hai chữ trường sinh cần gánh vác bao nhiêu, lại cần chịu đựng bao nhiêu. Nhưng đến hôm nay, lòng không có hối tiếc, Trường Thọ ngươi..."

"Trưởng lão!" Lý Trường Thọ thấp giọng nói: "Đệ tử mạo muội ngắt lời ngài, thời gian của chúng ta eo hẹp, nhiệm vụ nặng nề. Đệ tử có một ít bảo vật ứng đối với Kim Tiên Kiếp, ngày hôm nay sẽ hiến cho trưởng lão."

Vạn Lâm Quân trưởng lão đang muốn hồi ức nhân sinh không khỏi sững sờ, lúc quay đầu, Lý Trường Thọ đã là đưa tới một bình đan dược.

Chẳng biết lúc nào, từng tầng từng tầng kết giới tiên lực đã bịt kín xung quanh.

Lý Trường Thọ nói: "Trưởng lão, đây là Cửu Chuyển Kim Đan, tổng cộng hai viên. Đệ tử còn có hàng tồn, trưởng lão không cần chối từ."

"Cửu..." Vạn Lâm Quân trưởng lão chau mày, Lý Trường Thọ đã là nhét đan dược vào trong tay y.

Vạn trưởng lão cúi đầu xem xét, đôi bàn tay già nua lập tức có một chút run rẩy.

Mà Lý Trường Thọ lại cầm một chiếc hộp ngọc ra, bỏ vào trong tay Vạn Lâm Quân trưởng lão, thấp giọng nói: "Trưởng lão, vật này không phải là đan dược, nhưng căn cứ theo cân nhắc của ta, sau khi dùng vật này, có thể bảo trì tiên lực tràn đầy ở bên trong mấy canh giờ, lại có thể bổ sung chỗ khuyết thiếu cho đạo cơ. Vừa vặn, đạo của ngài có quan hệ với đan đạo, lúc này ngài dùng trước, cũng coi như nhiều thêm một chút chuẩn bị."

Trong lúc nói, Lý Trường Thọ đã là mở hộp ngọc ra, tiên quả hình dáng "tiểu bằng hữu" như bạch ngọc điêu khắc thành ở trong đó, làm cho Vạn Lâm Quân trưởng lão quả thực sững sờ.

Tiên thiên linh quả!

Nhân sâm quả!

"Chuyện này, làm như vậy không được!"

"Trưởng lão ngài đừng có chậm trễ thời gian!" Lý Trường Thọ thở dài: "Sau khi gia sư gặp nạn, đệ tử không muốn lại nhìn thấy bất luận trưởng bối nào xảy ra chuyện, Kim Tiên Kiếp của ngài không phải là điểm cuối tiên lộ. Trước tiên ngài hãy ăn đi, muốn tạ ơn đệ tử đợi sau Kim Tiên Kiếp lại tạ ơn, Thiên Đạo cũng không có chờ ai."

Vạn Lâm Quân trưởng lão cũng không phải là người thiếu quyết đoán, mặc dù lúc này trong mắt kinh nghi bất định, nhưng do dự mãi, vẫn là dùng một ngụm nuốt nhân sâm quả kia vào.

Lý Trường Thọ lấy ra mấy túi bảo nang ở bên trong tay áo, một túi bảo nang chứa hơn mười mấy bình linh đan, một túi bảo nang chứa mấy thứ pháp khí đặc thù thủ hộ nguyên thần...

Lý Trường Thọ nhanh chóng giảng thuật công dụng của đan dược cùng với pháp khí, Vạn Lâm Quân trưởng lão nhíu mày nhớ kỹ tất cả.

Nhưng những thứ này, cũng bất quá chỉ là "sự cổ vũ" ở phương diện bên ngoài.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi suy tư, lại bắt đầu "dẫn động" từ phương diện tinh thần.

Cho trưởng lão nhiều thêm một chút hi vọng, nói không chừng có thể phát huy ra kỳ hiệu.

"Trưởng lão." Lý Trường Thọ nói: "Ngài có biết, Tiệt Giáo có một vị đại năng độc tiên có đạo hiệu là Lữ Nhạc?"

Vạn Lâm Quân trưởng lão lập tức gật đầu: "Vị này chính là đại năng độc đan."

"Nhìn đây." Lý Trường Thọ đưa hai khối ngọc phù qua: "Độc kinh của Lữ Nhạc sư huynh, trước tiên đặt ở chỗ của trưởng lão ngài, đợi ngài độ Kim Tiên Kiếp xong, chúng ta sẽ cùng nhau suy nghĩ."

Vạn Lâm Quân trưởng lão chấn động tinh thần, trong lòng kích động, tay run rẩy, nắm lấy cổ tay của Lý Trường Thọ, hô: "Trường Thọ ngươi biết Lữ Nhạc tiền bối?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Cùng nhau tiến vào Thiên Nhai Các, cùng nhau giết qua trăm ngàn địch, tất nhiên là nhận biết. Trưởng lão ngài trước tiên đừng hỏi nữa, chờ vượt qua Kim Tiên Kiếp, đệ tử liền mang ngài đi gặp nhau cùng với Lữ Nhạc sư huynh...việc này xin ngài hãy giữ bí mật, Độ Tiên Môn là nơi đệ tử giữ mình."

"Thiện, thiện!" Vạn Lâm Quân trưởng lão liên tục gật đầu, trong mắt cảm khái không thôi, càng nhìn Lý Trường Thọ càng cảm thấy nghi hoặc.

"Trường Thọ ngươi bây giờ..."

Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần ý cười, một đôi tay đưa về phía trước, nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay của Vạn Lâm Quân trưởng lão, hiển lộ tu vi cảnh giới tầng ngụy trang thứ hai đếm ngược của chính mình.

Đông! Vạn Lâm Quân trưởng lão chống quải trượng vô thức lui lại nửa bước, ánh mắt từ phức tạp, dần dần quy về an bình.

Giống như nằm mơ.

"Ài, là bần đạo trước đây có mắt không biết thái sơn..."

"Trưởng lão ngài hiểu lầm rồi!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đệ tử cũng không phải là đại năng chuyển thế, cũng không phải cố ý ẩn nấp tại Độ Tiên Môn. Đệ tử chính là Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ, đi theo sư phụ Tề Nguyên tu hành, lúc sau chỉ là gặp gỡ nhân duyên, nắm chắc mấy lần cơ hội, từ đó từng bước một tiến về phía trước, có tu vi như ngày hôm nay, tại Nhân Giáo, ở bên trong Thiên Đình, có thể nói mấy câu. Trưởng lão không cần để ý những thứ này. Năm đó nếu không phải trưởng lão chỉ điểm cho ta, truyền thụ cho ta độc kinh, ban cho ta độc đan, ta tuyệt đối sẽ không có được như ngày hôm nay. Những vật tặng cho trưởng lão ngày hôm nay, chính là tấm lòng của đệ tử, để đền đáp lại ân đức của trưởng lão ngày đó!"

Vạn Lâm Quân trưởng lão "lạnh lùng" cười, cảm khái nói: "Chuyện lạ trên đời, Trường Thọ chiếm một nửa. Ngươi nếu đã nói như thế, ta liền tin như thế, trường sinh Kim Tiên Kiếp sắp đến, nếu có thể vượt qua đại kiếp ngày hôm nay, ta và ngươi sẽ trò chuyện thật kỹ."

Lý Trường Thọ vội nói: "Trưởng lão không cần phải tiết kiệm đan dược, Cửu Chuyển Kim Đan, các loại linh đan, ta cũng đều đã để dành đầy đủ cho Linh Nga."

"Tốt." Vạn Lâm Quân trưởng lão nhìn về phía bầu trời: "Thời gian đã không sai biệt lắm."

Bên trong thiên địa vang lên thanh âm sấm rền, mây đen cuồn cuộn tụ đến từ bốn phương tám hướng.

Trượng đồng nhẹ nhàng gõ xuống đất, một đóa mây trắng nâng Vạn Lâm Quân trưởng lão lên, lão gia tử lúc này có một chút tiêu sái, nụ cười hiếm khi không có dọa người như vậy.

"Bần đạo đi đây!"

Lý Trường Thọ kịp thời thu hồi mười bốn tầng kết giới tiên lực xung quanh, vái chào thật sâu đối với Vạn Lâm Quân trưởng lão, hô to: "Trưởng lão tiên vận hưng thịnh! Lập địa Kim Tiên!"

Trước ốc xá cách đó không xa, mấy trăm môn nhân đệ tử Độ Tiên Môn cùng nhau hành lễ.

Bên ngoài Đan Đỉnh Phong, ở các nơi Độ Tiên Môn, tầng tầng bóng người vái chào đối với bóng lưng Vạn Lâm Quân trưởng lão, liên tiếp nói tiên vận hưng thịnh, trường sinh Kim Tiên.

Trong không trung, Chưởng Môn Quý Vô Ưu giơ tay lên trời, đại trận hộ sơn tiêu tán trong khoảnh khắc.

Sau đó, Quý Vô Ưu, Kỳ Linh trưởng lão cùng với Vạn Lâm Quân trưởng lão hóa thành ba đạo lưu quang, đi về hướng độ kiếp trận ở ngoài ngàn dặm.

Đại trận hộ sơn mở ra một lần nữa, màn sáng đồng thời dâng lên từ bốn phương tám hướng, nhanh chóng đóng lại trong không trung như một dòng nước, trở lại trạng thái mỏng và trơn trượt trước đó.

Chương 995. -

Lý Trường Thọ thở phào nhẹ nhõm.

Có hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, lại có nhân sâm quả tương trợ, hơn nữa thanh thế Kim Tiên Kiếp của Vạn trưởng lão dường như cũng không có gì đặc biệt, xác suất vượt qua Kim Tiên Kiếp, hẳn là có thể ổn đến chín thành tám...

Rất tốt.

Đợi Vạn Lâm Quân trưởng lão tu thành Kim Tiên, nếu cố ý đi kết giao với Lữ Nhạc, chính mình liền xe chỉ luồn kim.

Hai vị độc tiên, mặc dù tạm thời không chiếm được vui vẻ gấp bội, nhưng ở một khối dùng độc này, hẳn là có thể độc bộ Tam Giới.

Lý Trường Thọ liếc nhìn vị trí của Linh Nga, phát hiện ra Linh Nga đang cùng với mấy vị tiên tử đồng môn cùng thời kỳ cười cười nói nói, liền truyền âm một hai đối với Linh Nga, một mình trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Ở trong mắt đại bộ phận tiên nhân trong môn, hắn được Vạn trưởng lão truyền y bát, mà sư phụ Tề Nguyên lão đạo gặp nạn không lâu, hắn cùng với Linh Nga tu đạo ngắn ngày, lại có chuyện hôm nay...

Xem chừng, không thiếu phong chủ, trưởng lão có thể sẽ muốn thu sư huynh muội bọn họ làm đồ đệ...

Chuyện này là vì tốt cho bọn họ, cho nên quên đi.

Thái Thanh lão sư mặc dù là Thánh Nhân lão gia, lòng dạ còn rộng lớn hơn so với thiên khung, nhưng ở bên trên loại sự tình này, có lẽ còn là có một tí xíu để ý.

Trở về Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ ngồi ở bên trên ghế bành phía trước đan phòng, lẳng lặng chờ kết quả Vạn Lâm Quân trưởng lão độ kiếp.

Hẳn là không có việc gì, Thiên Đạo lão gia cùng với chính mình đều quen như vậy, còn thiếu chính mình hai khoản công đức lớn, mà Vạn Lâm Quân trưởng lão ở bên trong đại kiếp Phong Thần cũng không có phần diễn gì...

Hả?

Hãy khoan!

Cảm giác quen thuộc này, áp lực không khí cấp tốc giảm xuống này, đạo tâm run rẩy quen thuộc này...

Toàn thân Lý Trường Thọ cứng đờ, khóe miệng không bị khống chế co quắp, chậm rãi mở mắt ra, nhìn về tầng trời thấp bên ngoài mái hiên.

Một đóa mây xám lẳng lặng tung bay ở kia.

Lần này, không có ngưng tụ thành khuôn mặt lão gia gia gì, cũng không có ngưng chữ đạo vận gì, nhưng Lý Trường Thọ lại từ nơi sâu xa, phảng phất như nghe được một giọng nói già nua, lười biếng, bình tĩnh: "Lần này là bổ đầu trước hay là bổ mông trước? "

Không phải!

Lý Trường Thọ xoay người nhảy dựng lên, cấp tốc vọt ra bên ngoài đại trận, ngẩng đầu trừng mắt nhìn mây xám trên đỉnh đầu.

Chuyện này có quan hệ gì với hắn?

Vạn Lâm Quân trưởng lão là trưởng bối hắn kính trọng, hắn bất quá là đưa ra một quả nhân sâm, hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, mấy túi bảo nang, từng chút từng chút chuẩn bị để ứng đối với đại kiếp, chuyện này có gì không hợp lý sao?

Chuyện này có chỗ nào trái với quy tắc Thiên Đạo sao?

Hắn thu thập quả nhân sâm cùng với Cửu Chuyển Kim Đan dựa vào bản lãnh của mình, không tranh không đoạt không có phạm nghiệp chướng!

Răng rắc! Một đạo thần lôi màu tím to bằng cánh tay đập xuống trong chớp mắt, bổ cho Lý Trường Thọ lảo đảo.

Chậc, lão thần lôi.

Tổn thương không nhiều, nhưng lại rất đau.

Thiên thọ!

Con nợ đánh chủ nợ! Chuyện này còn có thiên lý hay không!

Răng rắc răng rắc!

Mấy đạo thần lôi màu tím to bằng cánh tay đồng thời đập xuống, Lý Trường Thọ run rẩy, trong đáy lòng hô to "cảm tạ Thiên Đạo lão gia đến bổ trong lúc cấp bách ", thân hình nhẹ nhàng lay động, lần lượt chịu đựng từng đạo thần lôi.

Trong rừng, Lý Trường Thọ tóc tai bù xù, vẻ mặt có chút đau khổ, vừa tức giận vừa bất lực, môi khẽ run...

Ở trong đáy lòng hắn, mấy kiện trọng bảo Nhân Giáo kia căn bản không có ý định ra tay giúp hắn cản lôi, một đám như là lão đại gia bị điểm vào huyệt cười!

Thái Cực Đồ đoán chừng cũng đều có thể cười ra nếp gấp!

Thật quá phận!

Mây xám tại tầng trời thấp run rẩy mấy lần, lại là một đạo thần lôi đánh xuống.

Lý Trường Thọ chạy đông chạy tây, phân tán lực lượng thần lôi, phòng ngừa đại trận chính mình tạo thành bị hủy hoại quá nhiều.

Chuyện này là sao?

Chỉ đơn giản giúp Vạn Lâm Quân trưởng lão độ kiếp, cũng đều tới trình độ này.

Vậy chờ đến thời điểm Linh Nga độ kiếp, chính mình có phải hay không cũng phải làm tốt chuẩn bị, lại độ ở bên cạnh một lần?

Không, không hẳn.

Từ sự từ ái quan tâm của sư tổ, có thể còn mạnh hơn so với Kim Tiên Kiếp!

Lời thô…lời nói tốt đẹp Nhân Giáo.

"Ồ? Ở bên kia có sấm sét sao?"

Bên trong vườn linh thú, một ngọn đồi nhỏ chậm rãi đứng lên, nhón chân nhìn về phía phương hướng đan phòng.

Sau đó, trên ngọn đồi nhỏ mọc ra mắt, liếc nhìn món thịt bò nướng sắp chín trước mặt...

"Tiếp tục ăn thôi, hẳn không phải là chuyện lớn gì." Hùng Linh Lỵ nói thầm một câu, lau nước mắt trên khóe miệng bởi vì linh thú tự tay nuôi lớn bị đá rơi xuống từ trên trời "không cẩn thận" đập chết, tiếp tục chờ đợi.

Ài, sau khi Tiểu Quỳnh Phong thanh lãnh, cuối cùng cũng có thể ăn cơm no.

Trước đó ở đây có quá nhiều miệng ăn, Hùng Linh Lỵ cũng không thể chỉ quan tâm đến khẩu vị của mình, hiện tại ngược lại là an nhàn hơn nhiều.

Đúng lúc này...

Ở chỗ Tây Thiên Môn Thiên Đình, đạo đạo hào quang chiếu sáng nửa bầu trời, Thiên Binh Thiên Tướng thủ vệ buồn bực nhìn về hướng chân trời.

Nơi đó, một thần tượng cao ba thước tư thế ngồi từ từ bay tới.

Trong thiên địa tràn ngập ra uy áp như có như không, làm cho trong đáy lòng không ít Thiên Binh nổi lên ý nghĩ quỳ bái, cũng làm cho mấy vị Thiên Tướng tu vi hơi cao sắc mặt trắng bệch.

Trong đáy lòng một vị Thiên Tướng nổi lên một chút hiểu ra, quay người hét lớn: "Nhanh! Đánh trống truyền lệnh! Mở ra Thiên Môn! Có Thánh đến!"

Lại nói đến Chuẩn Đề Thánh Nhân hiện thân ở bên ngoài Tây Thiên Môn, cả Thiên Đình náo nhiệt.

Hào quang và tiên hạc bay đầy trời, Lăng Tiêu Dao Trì cũng đều chấn động.

Thiên Binh Thiên Tướng bận bịu bày trận, các tiên thần chỉnh đốn y phục.

Ngọc Đế áo trắng gắt gao nhíu mày, Mộc Công ở phía dưới luống cuống tâm thần, từng vị chính thần lên tiếng, lại không biết vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo này đến đây, là muốn hưng sư vấn tội, hay là có tính kế khác.

Ngọc Đế đi qua đi lại, tâm thần bất định, quay đầu hô một tiếng: "Nhanh đi mời Trường Canh ái khanh!"

Mộc Công lĩnh mệnh mà đi, vội vàng chạy tới bên trong Phủ Thủy Thần.

Nhưng lúc này...

"Phù ——"

Phía trước đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, bên trên ghế bành.

Lý Trường Thọ khuôn mặt đen như đáy nồi, đuôi tóc dài cháy đen, đạo bào trên người đã bị hủy không còn hình dáng, há mồm phun ra một ngụm khói đen.

Muốn uống một ly rượu, lại châm một điếu thuốc, cảm thán một tiếng cuộc sống thần tiên cô đơn, tuổi trẻ không biết trời cao đất dày.

Ở bên trong tiên thức dò xét, Vạn Lâm Quân trưởng lão đã thuận lợi bước vào cảnh giới Kim Tiên, lúc này đang chữa thương, cảm ngộ, thu hoạch hẳn là rất lớn.

Vạn trưởng lão phục dụng một viên Cửu Chuyển Kim Đan, quá trình độ kiếp hữu kinh vô hiểm.

Dù sao thì nguy hiểm cũng đều đã bị Lý Trường Thọ hút đến đây —— viên Cửu Chuyển Kim Đan đó là Lý Trường Thọ cầu được ở bên trong Động Suất Cung trước đây, cũng không phải là Cửu Chuyển Kim Đan chính mình và sư muội đã từng dùng trước đó.

Chương 996. -

Như thế xem ra, Linh Nga, Hữu Cầm Huyền Nhã, Tửu Cửu, lúc mấy người các nàng độ Kim Tiên Kiếp, chính mình nhất định phải xuất thủ tương trợ, cũng liền xác định vững chắc sẽ bị Thiên Đạo lão gia "thúc giục".

Tương lai rất đau.

Nhưng mà, nguyên lý của thứ đồ chơi này là cái gì?

Căn bản là không hợp lý một chút nào!

Hẳn là, đây chính là chứng minh tốt nhất Đạo Tổ lão gia cũng không bị Thiên Đạo đồng hóa, trái lại là có thể ảnh hưởng Thiên Đạo? !

Nói đùa thì nói đùa, nhưng vẫn cần phải chuẩn bị về phương diện này một chút, nhất là lúc Linh Nga muốn độ kiếp, chính mình tám thành là sẽ phải "Chết đi sống lại".

Nên tăng nhanh tiến độ Bát Cửu Huyền Công.

Lần này bị thiên phạt cứng rắn bổ, Lý Trường Thọ có thể rõ ràng cảm giác được, chỉ là Bát Cửu Huyền Công vừa mới có hỏa hầu, đã phát huy ra " tính kháng lôi " không tồi.

Nếu là Bát Cửu Huyền Công đại thành, cũng có thể làm át chủ bài.

Nếu như chính mình có thể hiểu thấu đáo tầng cuối cùng Bát Cửu Huyền Công, đạt tới cảnh giới cửu cửu quy nguyên, như vậy liền có thể làm...át chủ bài chủ yếu.

Theo lời đồn, Vu Tộc chiến pháp bắt nguồn từ ký ức huyết mạch của Bàn Cổ đại thần. Sau khi Lý Trường Thọ tiếp xúc với huyền công Hậu Thổ nương nương chỉnh lý, liền hoàn toàn tin những lời đồn này.

Thật sự rất huyền diệu.

Tính toán thời gian, chính mình cũng nên đi đón chuyển thế thân thất tình lục dục về Thiên Đình, ba tầng trời phía dưới Thiên Đình cũng có quốc gia thiên nhân, đủ để cho các nàng chơi đùa.

Chọn ngày không bằng đụng ngày, không bằng bây giờ...

"Thuỷ Thần! Trường Canh! Ây cha! Thật khó lường!"

Trong đáy lòng đột nhiên nổi lên từng tiếng la lên, tuy có một chút mơ hồ, lại có thể phân biệt ra được là tiếng nói của Mộc Công.

Lý Trường Thọ nhanh chóng chuyển tâm thần đến Đạo Nhân Giấy bên trong Phủ Thủy Thần Thiên Đình, nhấc phất trần lên, chỉnh lý y quan, vội vàng ra khỏi thư phòng.

Đông Mộc Công đang gấp đến độ đảo quanh ở ngoài cửa, Lý Trường Thọ vội hỏi chuyện gì đã phát sinh, Mộc Công dậm chân một cái, hô: "Nhị Thánh Nhân Tây Phương Giáo đến rồi, lúc này chỉ sợ đã vào Tây Thiên Môn, tiến về hướng Lăng Tiêu bảo điện!"

Lý Trường Thọ nghe vậy...đột nhiên thở ra một hơi.

Chỉ như vậy?

Chỉ chốc lát trước, hắn còn tiến hành một cuộc trao đổi sôi nổi và thân mật với Thiên Đạo lão gia, thiên phạt lạnh lùng vỗ lên trên mặt.

Hiện tại bất quá là nhị Thánh Nhân Tây Phương Giáo tìm tới cửa, lại đại khái là tự mình đến tạo áp lực đối với Ngọc Đế, làm cho Thiên Đình hủy bỏ truy nã đối với Hư Bồ Đề...

Hợp tình lý, nằm bên trong dự kiến.

Thánh Nhân sẽ không bỏ được mặt mũi đến Thiên Đình trực tiếp tìm Ngọc Đế thương lượng, nhưng Lý Trường Thọ đã sớm đoán được, vào trước khi đến Tử Tiêu Cung thương nghị đại kiếp Phong Thần, Tiểu Thánh Nhân Tây Phương Giáo tất nhiên sẽ đến Thiên Đình một chuyến.

Rót canh mơ hồ cho Ngọc Đế bệ hạ.

"Đi." Lý Trường Thọ nói: "Chúng ta hãy đi đến Lăng Tiêu bảo điện, Mộc Công đừng có sốt ruột, phải xuất ra sự thong dong bình tĩnh đại quan của Thiên Đình, chúng ta cũng là mặt mũi của bệ hạ."

Mộc Công vội vã xưng thiện, cùng với Lý Trường Thọ vội vã tiến đến Lăng Tiêu bảo điện.

Mà hai người bọn họ vừa mới cưỡi mây rời đi, một vị thanh niên đạo sĩ lại đi ra từ trong thư phòng.

Tự nhiên vẫn là Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ.

Liếc nhìn Kim Sí Đại Bằng lúc này đang bế quan tu hành, Lý Trường Thọ hơi suy tư, vẫn là bỏ đi ý nghĩ mang theo Kim Sí Đại Bằng.

Thánh Nhân thứ sáu có thể không cần mặt mũi, nhưng cũng không thể chủ động xé rách mặt mũi Thánh Nhân.

Lập tức, Lý Trường Thọ một người chia binh thành hai đường, Đạo Nhân Giấy Thuỷ Thần tiến đến Lăng Tiêu bảo điện, Đạo Nhân Giấy bộ dáng thanh niên đạo sĩ này, lại tiến đến tìm hoá thân Ngọc Đế bệ hạ Tần Thiên Trụ.

Hai bên gần như đồng thời đến.

Ngọc Đế đầu tiên là nhìn Lý Trường Thọ tại cửa điện Lăng Tiêu, hóa thân Ngọc Đế Tần Thiên Trụ cũng nhìn về phía một cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ khác...

Có chút loạn.

"Tiểu thần bái kiến bệ hạ!"

Lý Trường Thọ kêu lên ở trong Lăng Tiêu bảo điện, lại truyền âm ở trước mặt Tần Thiên Trụ: "Bệ hạ, nhanh theo ta đi vào bên trong Dao Trì, âm thầm mời Vương Mẫu nương nương che lấp hành tung hai cỗ hóa thân này của chúng ta. Ngay ở trước mặt Thánh Nhân không tiện truyền âm, tiểu thần ở đây bày mưu tính kế cho bệ hạ, dù sao cũng thể để Tây Phương Giáo đòi đi tiện nghi!"

"Vẫn là ái khanh cân nhắc chu toàn!" Tần Thiên Trụ lập tức giơ ngón tay cái, cùng với Lý Trường Thọ cưỡi mây vội vàng tiến đến bên rìa Dao Trì.

Hai cỗ hóa thân này chưa đến Dao Trì, ở chỗ Lăng Tiêu bảo điện đã là ánh vàng nở rộ, "tượng thần" cao ba trượng kia đã là đến trước Lăng Tiêu bảo điện.

Trong điện, Lý Trường Thọ nhìn về phía Ngọc Đế bệ hạ trên đài cao, Ngọc Đế bệ hạ hơi chớp mắt, ấn theo lời truyền âm của Lý Trường Thọ ở phía bên kia, ra vẻ nhiệt tình đi ra từ sau bàn ngọc.

Đọ sức, đã bắt đầu.

Tượng thần Thánh Nhân ngoài điện giống như cố ý tăng nhanh tốc độ vào cửa.

Ngọc Đế bệ hạ nhìn như nhanh chóng bước xuống phía dưới, nhưng thực chất là bước từng vững vàng rồi mới bước tiếp.

Mà đông đảo tiên thần trong điện, đã sớm được Mộc Công truyền âm, lúc này chỉ là xoay người lại vái chào nghênh đón, cũng không chuyển vị trí.

Những tính toán này nhìn như nhỏ bé, kỳ thực lại có ý nghĩa nổi bật.

Ngọc Đế đi ra ngoài một trượng nghênh đón, chính là cho Chuẩn Đề một phần mặt mũi. Ngọc Đế ngày hôm nay, tuyệt đối không nguyện cho Chuẩn Đề sự "kính trọng" ngang với Thái Thượng Lão Quân.

Lão Quân là hóa thân của Lão Tử, tọa trấn tại Thiên Đình từ Thượng Cổ đến nay.

Chuẩn Đề là nhị Thánh Nhân Tây Phương Giáo, đấu pháp có phải là đối thủ của Lão Quân hay không cũng chưa biết, nhưng đối với Thiên Đình không những không có một chút cống hiến nào, còn đều thêm phiền.

Thế là, Ngọc Đế đứng vững thân hình tại bậc thềm ngọc thứ hai đếm ngược, lộ ra nụ cười ấm áp đối với tượng thần Chuẩn Đề, mu tay trái thả lỏng phía sau, tay phải để ở phía trước bụng dưới, nói một tiếng: "Sư huynh đến Thiên Đình, vì sao không phái người thông báo trước một tiếng, ta cũng tiện làm một chút chuẩn bị."

Chuẩn Đề hóa thành tượng thần cao ba trượng lúc này mặt không biểu tình, thanh âm truyền ra từ bên trong tượng thần:

"Nào dám làm sư huynh của Ngọc Đế bệ hạ? Tây Phương Giáo của bần đạo, ở trong mắt Thiên Đình đã sớm không đáng giá được nhắc tới."

Trong Lăng Tiêu bảo điện, chúng tiên thần im lặng.

Ai cũng không ngờ tới, Chuẩn Đề Thánh Nhân đúng là chào hỏi cũng đều không, trực tiếp làm khó dễ.

Không ít tiên thần không nhịn được dùng tiên thức dò xét Lý Trường Thọ bên người Mộc Công, nhưng lúc này Lý Trường Thọ nhắm hai mắt, khí định thần nhàn, vái chào cũng đều chỉ là nhàn nhạt.

Trầm tĩnh kéo dài trong chốc lát, trong mắt Ngọc Đế lấp lóe tinh quang, cười nói: "Chuẩn Đề Giáo Chủ đã không muốn nhận lai lịch học đạo trong Tử Tiêu Cung, vậy từ giờ về sau ta sẽ không nhắc đến việc này nữa!"

Chương 997. -

Chuẩn Đề hóa thành tượng thần mặt tối sầm, ánh mắt nhìn về phía Lý Trường Thọ đứng tại kia.

Những lời này, rõ ràng có phong cách của Thuỷ Thần, hai mươi tám chữ ngắn ngủi, trực tiếp đưa đến trình độ【 Tây Phương Giáo phản Đạo Môn 】.

Coi như là Thánh Nhân, cũng không thể không đối mặt.

Không ít tiên thần đều là âm thầm sợ hãi thán phục...

Ngọc Đế bệ hạ chính diện đối chọi với Thánh Nhân!

Quả nhiên là cục diện chỉ có sống lâu mới thấy!

Tượng thần Chuẩn Đề mở miệng một lần nữa: "Ngọc Đế bệ hạ hiểu lầm rồi, ý của bần đạo cũng không phải là vậy, chẳng qua là Thuỷ Thần mà Ngọc Đế bệ hạ coi trọng nhất, lại trực tiếp hạ lệnh truy nã đệ tử phương tây chúng ta. Việc này, Ngọc Đế bệ hạ có biết?"

Ngọc Đế nhẹ nhàng gật đầu, cười nói: "Chuẩn Đề Giáo Chủ hóa ra là tới vì chuyện này. Không biết Chuẩn Đề Giáo Chủ có thể hiển lộ hình dáng hay không...ta không có ý tứ gì khác, chỉ là bây giờ đại kiếp buông xuống, kiếp vận che đậy thiên cơ, ta cũng lo lắng sẽ có người to gan lớn mật, giả mạo tư thái Thánh Nhân."

Tượng thần Chuẩn Đề trầm mặc một hồi, sau đó ánh vàng lấp lóe, thu liễm, tượng thần hóa thành bộ dáng Chuẩn Đề, lúc này vẫn là ngồi xếp bằng ở trên một đóa tường vân.

Thánh Nhân hiển lộ hình dáng, trong Lăng Tiêu bảo điện xuất hiện các loại tường thụy.

Tiên nhân có tu vi hơi thấp, lúc này chỉ nhìn hình dáng của Thánh Nhân, trong đáy lòng liền nổi lên xúc động quỳ lạy mãnh liệt.

Đúng lúc này, Ngọc Đế áo trắng đứng ở trên bậc thềm ngọc cười khẽ, trên người tản mát ra uy nghiêm Thiên Đế.

Những tiên thần bị uy nghiêm Thánh Nhân chấn nhiếp, trong đáy lòng nổi lên trận trận tiếng long ngâm hổ khiếu, thanh tỉnh lại trong khoảnh khắc.

Ngọc Đế cười nói: "Thánh Nhân đã đến, đừng có thất lễ. Người đâu, chuyển ghế ngồi đến, mời Chuẩn Đề Giáo Chủ nhập tọa."

Ngọc Đế vừa dứt lời, Đông Mộc Công lập tức muốn tiến về phía trước đáp ứng, nhưng Lý Trường Thọ đoạt trước một bước, đi ra trước người Đông Mộc Công, cúi đầu nói: "Tiểu thần lĩnh mệnh!"

Đông Mộc Công nhanh chóng phanh lại, trong con mắt thành thật tràn đầy không hiểu.

Loại công việc lấy ghế này cũng đều để Thuỷ Thần làm, Mộc Công y ở bên trong Thiên Đình...thật sự cũng chỉ có thể làm chuyện kiểm kê ngân khố sao?

Nhưng rất nhanh, Đông Mộc Công liền phát hiện ra, sự tình cũng không có đơn giản như vậy.

Lý Trường Thọ đầu tiên là sai người chuyển đến hai cái ghế dựa, lại tự tay sắp xếp. Một cái đặt ở phía trước bậc thềm ngọc, một cái đặt ở bên cạnh bậc thềm ngọc, cái sau hơi hướng về phía trước.

Ngọc Đế bệ hạ bình tĩnh đứng ở phía trước ghế ngồi chính giữa, cười mời Chuẩn Đề Thánh Nhân ngồi xuống.

Bố trí như vậy mặc dù đơn giản, nhưng cũng có một chút xảo diệu, vừa thể hiện sự kính trọng của Thiên Đình đối với " quần thể Thánh Nhân ", lại biểu đạt "sự vô cảm" của Ngọc Đế đối với Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Đối với bữa tiệc bàn đào lúc trước, Thái Thượng Lão Quân cưỡi Thanh Ngưu mà đến, Thanh Ngưu bị Lý Trường Thọ buộc tại...khục, loại chi tiết này cũng không trọng yếu.

Lúc ấy chỗ ngồi của Thái Thượng Lão Quân, là ở phía sau bảo tọa của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, địa vị ẩn ẩn ở phía trên Ngọc Đế Vương Mẫu.

Đó mới là thật sự tôn kính.

Chuẩn Đề Thánh Nhân sắc mặt như thường, tán đi tường vân, hai chân lơ lửng tại nơi cao ba tấc, trống rỗng cất bước, đi tới bên người Ngọc Đế, ngồi ở ghế khách.

Vẻn vẹn chỉ là mấy bước vừa rồi của vị Thánh Nhân này, liền ẩn chứa chí lý đại đạo.

Đến lúc này, Đông Mộc Công mới nghĩ rõ ràng.

Việc lấy ghế ngày hôm nay, xác thực không phải là y có thể làm.

Ngọc Đế lại nói: "Trường Canh à, bảo người chuyển đến bồ đoàn và bàn thấp, mời chúng khanh gia nhập tọa. Uy áp của Chuẩn Đề Giáo Chủ quá mạnh, tiên thần Thiên Đình chúng ta tu vi không cao, khó có thể ngăn cản, đừng có bêu xấu."

"Vâng." Lý Trường Thọ lại đáp ứng một tiếng, lập tức gọi Thiên Binh Thiên Tướng đi vào, chuyển đến từng cái bồ đoàn, bàn thấp, để văn thần võ tướng trong điện cùng nhau nhập tọa.

Trước sau giày vò như vậy, không ít tiên thần dần dần cảm thấy, vị Thánh Nhân lão gia này...cũng không phải là hỗn độn cự thú, không có đáng sợ như vậy.

Ở trong mắt của chúng tiên thần, Thuỷ Thần đại nhân vẫn luôn được biết là người biết ăn nói, vào giờ phút này chính là lặng im không nói, mà Ngọc Đế bệ hạ lại bắt đầu chậm rãi nói.

Mà trên thực tế, trong một góc khuất Dao Trì nào đó, ở dưới sự che lấp của đạo vận Vương Mẫu nương nương, Tần Thiên Trụ cùng với Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng tại góc tường, truyền âm ở trước mặt, cấp tốc giao lưu.

Không để cho Tây Phương Giáo chiếm tiện nghi, là phương hướng bọn họ cố gắng kiên trì.

Làm cho đủ kiểu tính kế của Chuẩn Đề Thánh Nhân thất bại, là mục tiêu bọn họ không ngừng phấn đấu!

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế áo trắng nói: "Chuẩn Đề Giáo Chủ vừa rồi, dường như nói đến đệ tử Hư Bồ Đề của quý giáo, Chuẩn Đề Giáo Chủ có thể nói kỹ càng hơn hay không? Việc này là Trường Canh ái khanh hạ lệnh trước, ta cũng chỉ vừa mới biết được vào hôm qua."

Chuẩn Đề nói: "Thuỷ Thần Thiên Đình lại có quyền hành như vậy, không cần sự cho phép của Ngọc Đế bệ hạ, liền định tội đối với đệ tử đại giáo. Ngọc Đế bệ hạ chấp chưởng Tam Giới, giống như có chỗ thiếu sót."

"Chuẩn Đề Giáo Chủ có chỗ không biết!" Ngọc Đế không hoang mang chút nào, bình tĩnh cười nói: "Ta đã sớm giao phó quyền lực tiền trảm hậu tấu cho Trường Canh ái khanh, đây là việc được Thiên Đạo tán thành, được Lăng Tiêu bảo điện ghi chép lại. Chuẩn Đề Giáo Chủ mở miệng liền chỉ trích ta chấp chưởng Tam Giới giống như có chỗ thiếu sót, hẳn là không ngại can thiệp chuyện trong Thiên Đình."

Chuẩn Đề lại nói: "Bần đạo là Thánh Nhân, sao lại không thể hỏi sự tình Thiên Đình?"

Ngọc Đế lại là không giận chút nào, thu liễm ý cười, nghiêm mặt nói: "Thiên Đình theo ý chỉ của Đạo Tổ, phụng Thiên Đạo mà tôn Lục Thánh. Nhưng sự tình Thiên Đình, quan hệ đến Tam Giới ổn định, quan hệ đến Thiên Đạo vận chuyển, Chuẩn Đề Giáo Chủ mặc dù là Thánh Nhân cao quý, nhưng cũng không thể trực tiếp nhúng tay can thiệp vào sự vụ Thiên Đình. Quy củ này, Đạo Tổ đã từng định ra vào lúc Thiên Đình vừa lập, Chuẩn Đề Giáo Chủ hẳn là quên rồi? Nếu như không công bằng, sau này Thiên Đình lại dùng cái gì để quản lý Tam Giới."

Uy áp quanh người Chuẩn Đề Thánh Nhân càng đậm hơn một chút: "Ngọc Đế bệ hạ nói tới hai chữ công bằng, chính là chỉ, Thuỷ Thần Thiên Đình có thể không có lý do hạ xuống kiếp vận đại kiếp đối với đệ tử giáo ta, có thể không có lý do hạ lệnh truy sát đệ tử giáo ta?"

"Vị Hư Bồ Đề kia đã làm chuyện gì, Chuẩn Đề Giáo Chủ chỉ sợ là còn rõ ràng hơn ta mới đúng, sao lại là không có lý do?"

Ngọc Đế nhìn về phía Lý Trường Thọ, ấm giọng nói: "Trường Canh ái khanh, ngươi lại nói rõ tội trạng của vị Hư Bồ Đề này. Chúng ta không thể oan uổng cho người tốt, cũng không thể bỏ qua người có tội, nếu thật sự có sai lầm, biết sai liền sửa, đây mới là Thiên Đình."

Lý Trường Thọ đứng dậy xưng phải, vái chào đối với Chuẩn Đề Thánh Nhân, đối mặt với chúng tiên thần, nói đến tình hình Đại Hội Tiên Minh ngày đó.

Chương 998. -

Tiện thể bắt chước hình ảnh khi Hư Bồ Đề đang chỉ điểm giang sơn, ngữ khí thần thái có thể nói là giống như đúc.

Đợi Lý Trường Thọ trần thuật lời nói của Hư Bồ Đề một lần, không ít tiên thần trong điện lộ ra sắc mặt giận dữ, nhưng vào giờ phút này cũng không dám nói lung tung...

Lý Trường Thọ xoay người lại, nói đối với Ngọc Đế: "Bệ hạ, những gì tiểu thần nói vừa rồi đều là thật, có Thiên Đạo có thể làm chứng. Vị Hư Bồ Đề này, miệng đầy ba chữ ham danh lợi, có ý đồ kích động các phương tiên sĩ chống lại thiên mệnh, đối địch với Thiên Đình, càng là ăn nói bừa bãi, hồ ngôn loạn ngữ, đảo lộn đúng sai, lẫn lộn trắng đen! Y công nhiên tuyên bố, Thiên Đình chỉ cầu khí vận Nhân Tộc, muốn đánh giết vô số tiên sĩ, càng là có cử chỉ xây dựng hương hỏa thần quốc cho bản thân, giết hại chúng sinh, không có một chút lòng ăn năn nào! Tiểu thần nhẫn nại hồi lâu, cũng không trực tiếp giết hóa thân của y, mà là nể tình phân lượng y là đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, để y nói hết, sau đó mới bác bỏ từng cái. Tiểu thần ở trước mặt mấy vạn tiên sĩ, bác bỏ cho y á khẩu không trả lời được, lúc này mới định ra tội không thể tha cho y! Kỳ thật, lúc tiểu thần định tội cho y, vẫn còn lưu lại đường sống, biết y là đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, cho nên cũng không trực tiếp giết chết. Không ngờ được vị Hư Bồ Đề này sau khi trở về Linh Sơn, lại vẫn dám nói sai sự thật, mê hoặc Chuẩn Đề Giáo Chủ...Chuẩn Đề Giáo Chủ, sao ngài không trực tiếp mang vị Hư Bồ Đề kia đến, quân pháp bất vị thân (ý nói pháp luật của vua không thiên vị ai)? Động thái này không chỉ khiến cho Tây Phương Giáo được Thiên Đình khen thưởng, càng có thể lại tăng thêm một phần khí vận cho Tây Phương Giáo!"

Nói xong, Lý Trường Thọ vái chào đối với Ngọc Đế, bình tĩnh đi trở về bên người Mộc Công.

Chuẩn Đề lại nói: "Trường Canh sư điệt làm việc xưa nay luôn nghiêm cẩn, bây giờ sao lại phạm phải sự tình hồ đồ như vậy. Hóa thân hiện thân hôm đó, làm sao ngươi biết đó chính là Hư Bồ Đề? Hư Bồ Đề trong những năm gần đâyvẫn luôn bế quan tu hành tại Linh Sơn, đối với sự tình mà ngươi nói, y hoàn toàn không biết, lại tự nhiên bị bêu xấu như vậy."

Nụ cười chuẩn bị nở rộ của Ngọc Đế lập tức ngưng trở về, có một chút kinh ngạc mà liếc nhìn Lý Trường Thọ, biểu tình nhanh chóng chuyển đổi.

Lý Trường Thọ lại mỉm cười, khẽ hít vào một hơi.

Thật sự mắc câu rồi...

Thánh Nhân cũng không phải là không thể lừa dối.

Chỉ chốc lát trước, Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế thương lượng một chút tính kế nhỏ, để Ngọc Đế chủ động mở miệng, dùng lý do【 xác minh bản thân】, bức Chuẩn Đề Thánh Nhân đi ra khỏi tượng thần, đưa ra 【 ám chỉ 】.

Sau đó khi đề cập về sự tình của Hư Bồ Đề, Lý Trường Thọ tận lực trả lời đầy đủ, chặn mọi con đường...

Không nghĩ tới, Chuẩn Đề Thánh Nhân vẫn thật sự mắc câu, dùng yếu tố【xác minh bản thân】này, tổ chức một đợt phản công nhìn như khó giải.

Thánh Nhân tiến vào kịch bản định sẵn của chính mình?

Đã như vậy, Lý Trường Thọ cũng sẽ không khách khí, hung hăng gõ Tây Phương Giáo...

Đúng lúc này!

"Sư huynh, sư huynh bị sao thế! Không nên làm ta sợ! Ta vẫn chưa thể sinh ra một đứa con trai cho lão Lý gia!"

Trong đáy lòng đột nhiên nổi lên một chút tiếng ồn ào.

Lý Trường Thọ biết rằng đây là Linh Nga trở về từ Đan Đỉnh Phong, đi đến phía trước đan phòng —— mặc dù lúc này dùng Đạo Nhân Giấy đối mặt với Thánh Nhân, còn có rất nhiều trọng bảo thủ hộ bản thể, nhưng Lý Trường Thọ làm sao có thể không để lại một chút tâm thần tại bản thể.

Lúc này, Lý Trường Thọ ở trong Lăng Tiêu bảo điện khe khẽ thở dài, cố ý trì hoãn chút thời gian.

Bản thể ở bên trên ghế bành tại Tiểu Quỳnh Phong mở hai mắt ra, đưa tay gõ vào trán Linh Nga đang giả khóc, quát lớn: "Chớ gọi, vi huynh không có việc gì, đang bận cãi nhau với người ta."

Linh Nga lập tức nở nụ cười vui vẻ, đưa đầu lưỡi liếm môi, nhỏ giọng hỏi: "Cãi nhau với ai thế?"

Thánh Nhân nào đó.

Đương nhiên, lời này là không thể nói, cần ổn một chút.

"Một... lão đại gia rất khó giải quyết."

"Kẻ xuất hiện ngày hôm đó, ngươi có yêu cầu y xác minh bản thân, biết rõ y chính là Hư Bồ Đề?"

Trong Lăng Tiêu bảo điện, tất cả các tiên thần đều im lặng.

Thánh Nhân đích thân đi đến Thiên Đình, có thể cùng đối thoại, chỉ có chủ nhân Thiên Đình - Ngọc Đế và Vương Mẫu, hoặc là vị Thái Thượng Lão Quân - hóa thân Thánh Nhân cực ít lộ diện kia.

Cho dù là Lý Trường Thọ, thân kiêm nhiều thân phận đệ tử Thái Thanh, quyền thần Thiên Đình, tổng giáo tập thường nga, chuẩn đạo lữ của Vân Tiêu tiên tử, cũng bất quá là sau khi được Ngọc Đế điểm danh, mới có thể đứng ra nói đôi lời.

Chuẩn Đề Thánh Nhân hỏi lại như thế, khiến đạo đạo ánh mắt hội tụ ở trên người Lý Trường Thọ một lần nữa.

Chỉ thấy!

Lý Trường Thọ khẽ cau mày, hô hấp chậm dần, dường như là đang cố gắng suy tư, lại rơi vào khốn cục...

Mặc dù trên thực tế là đang tán tỉnh và mắng mỏ sư muội của chính mình...tiến hành một ít tương tác không vượt khuôn phép.

Chúng tiên đều cảm thấy, câu hỏi của Chuẩn Đề Thánh Nhân mặc dù có chút đơn giản và không đạt tiêu chuẩn cao, nhưng thực sự rất khó trả lời.

Thánh Nhân Tây Phương Giáo chỉ cần kiên trì, nói kẻ hiện thân hôm đó không phải là Hư Bồ Đề, yêu cầu Thiên Đình thu hồi truy sát đối với Hư Bồ Đề, cũng có thể gọi là hợp tình hợp lý, có lý có cứ.

Nhưng Lý Trường Thọ...khí định thần nhàn.

"Chuẩn Đề Giáo Chủ, ta có thể giải thích ngắn gọn về điều này không?"

"Thiện." Chuẩn Đề mặt không thay đổi phun ra một từ như vậy.

Lý Trường Thọ vái chào, chậm rãi sửa sang phất trần, như thể dùng động tác nhỏ như vậy để kéo dài thời gian suy nghĩ...

Chân mày hơi nhíu lại, khóe miệng hơi thả lỏng, thân thể còng xuống đôi chút.

Nhưng trên thực tế, đây chỉ là một phản ứng có chủ ý để đảm bảo sau này không bị Thánh Nhân ngắt lời.

Rất nhanh, hai mắt Lý Trường Thọ tỏa sáng, giống như lão thần tiên có tính tình nóng nảy, có một chút nóng nảy giải thích: "Ngày đó tiểu thần định tội Hư Bồ Đề, tự nhiên được Thiên Đạo hưởng ứng hạ xuống kiếp vận! Lúc ấy, kiếp vận là rơi vào cỗ hóa thân kia, sau đó lại theo cỗ hóa thân kia tiêu tán, tiến đến bản thể của hóa thân! Như vậy còn có thể sai lầm hay sao?"

Chuẩn Đề Thánh Nhân lạnh nhạt nói: "Ngươi niệm tụng chính là danh hiệu Hư Bồ Đề, sử dụng chính là thần quyền Thiên Đình, lực lượng Thiên Đạo bị ngươi điều động, tất nhiên là sẽ làm theo sự huy động của ngươi. Thuỷ Thần không kiểm chứng, liền gắn việc này ở trên người đệ tử giáo ta, phải chăng có một chút qua loa, lại có hay không, có một chút thiên vị?"

Lý Trường Thọ giống như á khẩu không trả lời được, lông mày chảy ra một chút mồ hôi lạnh.

Trong đáy lòng chúng tiên thần trong điện lúc này khẽ thở dài một cái...

Coi như là Thuỷ Thần đại nhân, cũng khó có thể ngăn cản Thánh Nhân làm khó dễ.

Tiếp theo, chúng tiên thần nổi lên một chút mối thù chung, một vị Thiên Tướng ngày đó từng đi theo Lý Trường Thọ tới Đại Hội Tiên Minh, vào giờ phút này không nhịn được liền muốn đứng dậy.

Chương 999. -

Nhưng Đông Mộc Công lại giành trước nửa bước, đứng dậy, cúi đầu, vái chào thật sâu, hô to: "Khởi bẩm bệ hạ! Trước đây lão thần đã từng đọc hồ sơ ngưng tụ thành trong Thông Minh Điện, phơi bày ở trên đó, đúng là Thánh, Thánh..."

Một đạo ánh mắt rơi vào trên người Mộc Công, Đông Mộc Công toàn thân run rẩy, vùi đầu thấp hơn một chút —— Chuẩn Đề Thánh Nhân khẽ nâng mí mắt lên, nhìn Đông Mộc Công một cái.

Mộc Công run rẩy hầu kết, thực lực của y bất quá chỉ là cảnh giới Kim Tiên bình thường, làm sao có thể ngăn cản uy nghiêm Thánh Nhân như vậy?

Nhưng hiện tại là đang ở Thiên Đình, ở Lăng Tiêu bảo điện!

Y thân là thần tử có tư lịch già nhất bên cạnh Ngọc Đế bệ, được tín nhiệm thứ hai, đã từng làm gương mẫu cho chúng tiên thần Thiên Đình, làm sao có thể co vòi, làm sao có thể ngừng nói!

"Phơi bày ở trên hồ sơ kia, đúng là đệ tử của Thánh Nhân Tây Phương Giáo, Hư, Hư Bồ Đề!"

Đạo ánh mắt kia thu hồi, hai chân Đông Mộc Công như nhũn ra, toàn thân đổ mồ hôi, suýt nữa đặt mông ngã ngồi. Bên cạnh lại có một bàn tay to duỗi ra, đỡ cánh tay của Mộc Công, chậm rãi "đặt" Đông Mộc Công vào chỗ ngồi.

Cười khẽ một tiếng, Lý Trường Thọ tiến lên hai bước, ngăn ở phía trước người Đông Mộc Công.

Dáng người còng xuống của hắn thẳng tắp lên, thần quang phun trào trong đôi mắt, mái tóc bạc tung bay!

Bộ dáng của hắn lúc này chẳng qua là một lão giả gầy gò mặt mũi hiền lành, lại làm cho chúng tiên thần trong Lăng Tiêu bảo điện nhìn nhập thần, còn có mấy vị tướng lĩnh trẻ tuổi lấy Ngao Ất, Biện Trang làm đại biểu, cảm xúc bành trướng, gần như không thể khống chế chính mình!

Đáng tiếc, trong Lăng Tiêu bảo điện đều là nam tiên...

"Kỳ thật, tiểu thần hoàn toàn có thể xác định, ngày đó người quấy rối Đại Hội Tiên Minh kia, chính là đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo Hư Bồ Đề!" Lý Trường Thọ nghiêng người chắp tay một cái đối với trên không, cất cao giọng nói: "Bởi vì có một số lý do không tiện nói ở trước mặt Chuẩn Đề Giáo Chủ, nhưng tất cả mọi người đều biết được! Đại Hội Tiên Minh tổ chức tới giai đoạn mấu chốt, tiểu thần liền đoán được, sẽ có đại giáo không thể trực tiếp nói tên đến quấy rối Tiên Minh. Chuẩn Đề Giáo Chủ đừng vội, tiểu thần không có nửa điểm ý tứ suy đoán ác ý đối với Tây Phương Giáo. Lúc ấy, Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, Minh Chủ Tiên Minh đương nhiệm Nhiên Đăng tiền bối liền muốn tuyên bố Tiên Minh chính thức thành lập, lúc này liền có một người đứng dậy lên tiếng châm chọc. Nhiên Đăng tiền bối cũng không biết như thế nào, liền cho đối phương cơ hội mở miệng. Trong đáy lòng tiểu thần còn đang suy nghĩ...ôi chao? Vị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng này có chút gì đó là lạ, đây không phải là cố ý lên tiếng cho đại giáo không thể trực tiếp nói tên nào đó, trợ giúp đối phương gây sự. Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh! Tại linh đài đạo tâm của tiểu thần xuất hiện từng tia từng tia đạo vận, từ từ và chậm rãi, tối nghĩa khó hiểu, lại trong suốt tinh khiết, phảng phất như hết thảy chí lý đại đạo trên thế gian, đều có thể bị đạo vận như vậy phân tích. Các vị đoán thử xem?"

Lập tức có chính thần hỏi: "Đó là gì?"

Lý Trường Thọ lập tức nói tiếp: "Đó thật ra là lão sư của tiểu thần, Thánh Nhân mạnh nhất trong thiên địa hiện nay, tiến hành nhắc nhở tiểu thần! Trong đáy lòng tiểu thần bất ổn, chỉ cảm thấy linh đài mông lung, chưa kịp cảm ngộ những đạo vận này, trong đáy lòng đã ngưng tụ thành năm chữ to! Kẻ này chính là Hư Bồ Đề!"

Đông Mộc Công ở phía sau nghe được lời này, không nhịn được bấm ngón tay suy tính, nghi ngờ nói: "Đây không phải là bảy chữ sao?"

"Chuyện này không quan trọng!" Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Thánh Nhân lão gia mới rồi còn nói, Thiên Đạo hạ tội lỗi là giả dối không có thật, tiểu thần cũng coi như là đệ tử Thánh Nhân, liền không thể nói bảy là năm? Đây là đạo lí gì?"

Ngọc Đế gần như không nén được tiếng cười. Phía dưới có mấy vị Thiên Tướng, đã là đang dùng sức bóp đùi Thiên Tướng.

Chuẩn Đề Thánh Nhân chỉ là hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt không nói.

Lý Trường Thọ tiếp tục nói: "Cho nên, tiểu thần vừa thấy cỗ hóa thân kia, liền biết đối phương là Hư Bồ Đề. Đây chính là lão sư Thái Thanh Thánh Nhân Đạo Môn nhà ta nói, nếu Chuẩn Đề Giáo Chủ cảm thấy ta đang nói láo, có thể đi đến Thái Thanh Quan chất vấn. Ài, tiểu thần thật sự không nghĩ tới. Lúc ấy Hư Bồ Đề cực kỳ phách lối, tự cho là bắt được điểm yếu hại của Tiên Minh, ta hỏi y là ai, y liền nghênh ngang hiển lộ ra chân thân, tự giới thiệu. Lúc ấy mấy vạn tiên nhân đều nghe được, y tên là Hư Bồ Đề, đệ tử yêu thích nhất của Thánh Nhân Tây Phương Giáo, sư huynh của chủ nhân Luân Hồi Tháp Địa Phủ Địa Tạng."

"Đủ rồi." Chuẩn Đề mở miệng một lần nữa: "Hư Bồ Đề tự tiện chủ trương, che đậy Thánh Nhân, sau đó tây phương chúng ta tự sẽ cho Thiên Đình một cái công đạo."

Lý Trường Thọ chạm đến là thôi, không có tiếp tục đào sâu, vái chào đối với Ngọc Đế.

"Bệ hạ, tình huống chính là như vậy, tiểu thần trở về chỗ ngồi trước."

Ngọc Đế khoát khoát tay, cười nói: "Ngày hôm nay Chuẩn Đề Giáo Chủ đến đây, không biết còn có chuyện quan trọng gì không? Ta mặc dù cũng muốn ngồi đàm đạo với Chuẩn Đề Giáo Chủ, nhưng bây giờ Chuẩn Đề Giáo Chủ cũng đã nhìn thấy, Thiên Đình đang hưng khởi, sự vụ bận rộn..."

Đây đã là ý tứ đuổi người.

Chuẩn Đề Thánh Nhân lại nói: "Ngày hôm nay bần đạo đi đến Thiên Đình, còn có chuyện quan trọng khác."

Ở một góc Dao Trì Cung nào đó, Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế bệ hạ liếc nhìn nhau, tính cảnh giác đồng thời kéo căng.

Theo lý thuyết, Lý Trường Thọ đã mang Thái Thanh Thánh Nhân ra ngoài, Chuẩn Đề Thánh Nhân không dám đi đến Thái Thanh Quan chất vấn, kế tiếp cũng không có cách nào tiếp tục làm khó dễ.

Lý Trường Thọ chỉ cần lặp đi lặp lại giơ cao cờ lớn Thái Thanh, Chuẩn Đề Thánh Nhân chính là cầm da mặt của mình mài gậy sắt.

Có công mài sắt có ngày nên kim.

Nhưng Chuẩn Đề lại muốn mở miệng, còn nói có chuyện quan trọng khác...

Có vấn đề, không thể chủ quan.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế cười nói: "Không biết

Chuẩn Đề Giáo Chủ còn có chuyện quan trọng nào?"

Chuẩn Đề hai mắt không trợn, chậm rãi nói: "Bệ hạ có biết lúc Viễn Cổ, Thượng Cổ, có đại năng hung ác chấp chưởng Huyết Hải, tên là Minh Hà lão tổ?"

"Tất nhiên là biết." Ngọc Đế hơi suy nghĩ, nghiêm mặt nói: "Minh Hà lão tổ, sáng tạo Huyết Hải Tu La tộc, tự xưng là Giáo Chủ, lúc Thượng Cổ ngăn cản sự tình Lục Đạo Luân Hồi, cho nên bị thiên phạt."

"Không sai, chính là vị Minh Hà lão tổ này!" Hai mắt của Chuẩn Đề mở ra một cái khe hở: "Minh Hà lão tổ vào trước khi bị thiên phạt, đã linh cảm rằng bản thân sẽ suy tàn. Người này đắc đạo từ Viễn Cổ, tâm cơ cực kỳ thâm trầm, chấp chưởng hai thanh bảo kiếm giết chóc sinh linh cũng không dính nhân quả, một thanh là Nguyên Đồ, một thanh là A Tị, lại có một món chí bảo là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Chướng Hồng Liên. Lúc Minh Hà lão tổ bị thiên phạt, cũng không dùng Hồng Liên ngăn cản thiên phạt, ngược lại là dùng một kiếm tự trảm Hồng Liên, tán đi nghiệp lực Thập Nhị Phẩm Nghiệp Chướng Hồng Liên tụ hợp trên Huyết Hải, lại vung ra ba khỏa hạt sen Hồng Liên, dùng để phục sinh bản thân sau này. Ba khỏa hạt sen này, bần đạo nhặt được một khỏa, hai khỏa khác thì không biết tung tích..."

Chương 1000. -

Ngọc Đế ngắt lời nói: "Hẳn là lúc ấy Chuẩn Đề Giáo Chủ cũng ở Huyết Hải kia?"

"Hạt sen kia có duyên với ta."

"Thì ra là thế!" Ngọc Đế cười nói: "Ta đương nhiên sẽ không cảm thấy, Chuẩn Đề Giáo Chủ là Thánh Nhân cao quý, sẽ làm sự tình đi đến Huyết Hải hành nhặt nhạnh chỗ tốt. Còn xin Chuẩn Đề Giáo Chủ tiếp tục nói."

Chuẩn Đề không phật lòng chút nào, nói tiếp: "Vài ngày trước, bần đạo chợt có cảm giác, lấy hạt sen kia ra nhìn."

Trong khi nói, tay trái của Chuẩn Đề duỗi ra từ dưới áo bào, chậm rãi mở ra.

Một hạt sen màu đỏ sậm khô quắt như đá nằm trong lòng bàn tay y, trong đó còn sót lại một tia đạo vận Chí Bảo Tiên Thiên, nhưng đã không còn nửa điểm linh tính.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ, linh giác của Thái Cực Đồ truyền đến, ngưng tụ thành một câu: "Đúng là hạt Hồng Liên Liên, bất quá lúc này đã không còn linh lực."

Chuẩn Đề nói: "Linh lực của khỏa hạt sen này tán đi, chính là báo hiệu trong ba viên hạt sen sắp có một viên thành thục. Khỏa hạt sen kia thu nạp nghiệp lực tản mát ở bên trong Huyết Hải, ngưng tụ thành Thập Nhị Phẩm Hồng Liên một lần nữa. Hồng Liên vừa ra, nghiệp hỏa càn quét Tam Giới, sinh linh chắc chắn sẽ đồ thán, Minh Hà lão tổ cũng có thể nhờ vào đó phục sinh, trở thành họa lớn của U Minh Giới. Mong Ngọc Đế bệ hạ hãy sớm ngày xuất binh, đi đến Huyết Hải, kịp thời hủy đi Hồng Liên vào trước khi nó xuất thế."

Ngọc Đế hơi nhíu chân mày lại, nhìn chằm chằm hạt sen kia trầm ngâm một hồi.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nhỏ giọng thầm thì: "Trước đó thần nghe Địa Phủ báo tin, nói một số lớn cao thủ Tây Phương Giáo tiến vào bên trong Huyết Hải tìm kiếm vật gì đó, nói không phải là vì tìm đóa Hồng Liên kia chiếm thành của riêng, mà là vì giữ gìn chính nghĩa Tam Giới."

"Không sai!" Chuẩn Đề bình tĩnh ứng tiếng, mặt không đổi sắc đáp: "Tây Phương Giáo chúng ta mặc dù lập chí vì phương tây đại hưng, nhưng cũng lòng mang thiên hạ thương sinh. Trên một điểm này, Tây Phương Giáo cùng với Thiên Đình nên chung tay với nhau, gác lại bất đồng."

Ám chỉ, đây là trực tiếp ám chỉ cho Ngọc Đế.

Nếu là Tây Phương Giáo ở bên trong đại kiếp Phong Thần nguyên bản, Chuẩn Đề cho ra ám chỉ như vậy, Thiên Đình suy nhược tất nhiên là sẽ tiếp nhận, mượn phương tây làm dịu áp lực thật lớn Đạo Môn tạo ra.

Nhưng bây giờ, Tây Phương Giáo đã nhập kiếp...

Ngọc Đế nói thẳng: "Lòng mang thiên hạ thương sinh, vậy sao Chuẩn Đề Giáo Chủ không khôi phục những hương hỏa thần quốc kia lại nguyên dạng."

"Việc này bất quá chỉ là cách làm của đệ tử trong giáo, bần đạo cũng đang điều tra là người phương nào làm việc như thế."

"Hừ!" Ngọc Đế có một chút bất mãn hừ một tiếng, lại suy tư một hồi, nói: "Sự tình Hồng Liên, ta sẽ thận trọng đối mặt. Nếu việc này là thật, Thiên Đình sẽ dốc toàn lực ngăn cản chuyện ác như vậy phát sinh. Còn xin Chuẩn Đề Giáo Chủ sau đó cũng tương trợ nhiều hơn, cùng ra tay trợ giúp thương sinh."

"Nên như vậy." Chuẩn Đề Thánh Nhân ôn hòa cười một tiếng, thân ảnh dần dần phai mờ: "Việc này đã truyền đạt cho Thiên Đình, bần đạo cũng có thể an tâm trở về Linh Sơn tu hành. Cuối cùng muốn nhắc Thuỷ Thần một tiếng. Ba hạt sen năm đó kia, có một khỏa trong đó, đã rơi vào trong tay Thánh Nhân Tiệt Giáo. Bây giờ đại kiếp tiến đến, Tiệt Giáo danh xưng vạn tiên triều bái, thực tế lại là tàng ô nạp cấu, bản thân lại không có chí bảo trấn áp giáo vận, đại thế nguy rồi. Mà Hồng Liên kia lại có thể thu nạp vô tận nghiệp chướng, có lai lịch giống như Thập Nhị Phẩm Kim Liên, tự nhiên có thể trấn áp giáo vận...vận...vận..."

Lời nói cuối cùng của Thánh Nhân, quanh quẩn tại các nơi Lăng Tiêu bảo điện.

Lý Trường Thọ không nhịn được co rúm khóe miệng một hồi...

Vị Chuẩn Đề này, lần trước là chưa có bị Thông Thiên sư thúc đánh đủ sao?

Bất quá không thể không nói, mấy câu nói đó, quả nhiên là kế sách phân hoá vô cùng cao minh.

Hồng Liên, Tiệt Giáo, Minh Hà lão tổ, ba hạt sen...

Lần Thiên Đạo điên cuồng ám chỉ chính mình kia, chính mình vì lý do ổn thỏa không có lẫn vào việc này, quả thực là là quyết định sáng suốt!

Vô luận là Thông Thiên sư thúc đang tính kế, vì mặt mũi trốn đi làm một đóa Hồng Liên, cầm đi trấn áp giáo vận. Hay là kế trong kế của Tây Phương Giáo, vừa lấy thêm được một khỏa hạt sen, vừa có thể ly gián Thiên Đình cùng với Tiệt Giáo, lại giội một chậu nước bẩn cho Tiệt Giáo...

Những chuyện này, Lý Trường Thọ tham dự vào cũng không quá thích hợp.

Nhất định phải rõ ràng một điểm là, hắn muốn bảo vệ chính là mấy vị cao thủ Tiệt Giáo có quan hệ cùng với chính mình, mà không phải là toàn bộ Tiệt Giáo —— chuyện này đã vượt ra khỏi phạm vi năng lực của Lý Trường Thọ, cũng là sự tình mà Thánh Nhân cũng khó làm được.

Lần sự kiện Hồng Liên này, hắn chỉ cần liên lụy vào trong đó, liền sẽ rơi vào tình thế khó xử, nhất định phải bảo trì bốn nguyên tắc, năm yêu cầu, sáu chú ý, bảy điểm chính hành động...

Tình cảnh này, chỉ có một đôi câu đối, có thể phản ánh quyết tâm của hắn.

Vế trên là: Ngươi không đi, ta không đi, chắc chắn sẽ có người đi.

Vế dưới là: Nói không đi, liền không đi, có thể đi cũng không đi.

Hoành phi...

【 Đi 】.

Lý Trường Thọ lảo đảo một cái, suýt nữa ngã nhào trên bàn tại Lăng Tiêu bảo điện, suýt nữa bật khỏi chiếc ghế bành trên Tiểu Quỳnh Phong.

Hắn nhìn ...chữ 【 Đi 】to lớn, sâu thẳm và vô biên cô đọng trong lòng, cảm động và nở một nụ cười ấm áp.

Ah, vì chính nghĩa.

...

"Trường Canh, ngươi cảm thấy sự tình Hồng Liên là thật là giả?" Bên trong góc cung điện kia, Tần Thiên Trụ truyền âm hỏi: "Chuẩn Đề Thánh Nhân lại chủ động nói ra việc này, không phải là Tây Phương Giáo không tìm được tung tích của Hồng Liên, muốn lợi dụng chúng ta?"

Lý Trường Thọ đang sa sút tinh thần yếu ớt buông tiếng thở dài: "Ai biết được, Hồng Hoang nhiều tính kế, từ Viễn Cổ đến nay, các loại tính kế phát sinh không biết bao nhiêu lần. Thái Dương Tinh chiếu rọi xuống, đã không còn là sự tình mới mẻ."

Sau khi hóa thân Ngọc Đế cân nhắc kỹ lưỡng, định tiếng nói: "Cái thí dụ này của ái khanh cũng không tệ, vậy sự tình Hồng Liên lần này, liền giao toàn quyền cho ái khanh xử trí!"

Lý Trường Thọ: "..."

"Bệ hạ, tiểu thần trong việc này giống như là nhét nhân bánh vào trong bánh đã có nhân, không bằng Thiên Đình chúng ta hãy phái chính thần khác trên danh nghĩa, tiểu thần sẽ hiệp trợ trong bóng tối."

Hóa thân Ngọc Đế cười nói: "Ái khanh là sợ không tiện bàn giao đối với Tiệt Giáo bên kia?"

"Cũng không phải là không tiện bàn giao!" Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, truyền âm nói: "Lúc này ta lo lắng nhất, ngược lại là sau khi chuyện này trở nên lớn chuyện, Tiệt Giáo không chủ động đi ra giải thích. Tiệt Giáo từ trên xuống dưới, ở bên trong thực chất đều có một cỗ ngạo khí, càng là không nhìn trúng Tây Phương Giáo, nếu phương tây tung tin đồn nhảm, Tiệt Giáo cũng lười biện bạch...vậy thì Xiển Giáo, sẽ có khả năng thừa cơ hạ thủ. Ở phía dưới đại kiếp, chủ yếu vốn là giữ mình. Đạo Môn tuy nói một nhà thân, nhưng mấy vạn năm trước đây, bởi vì lập trường khác biệt, hai giáo Xiển Tiệt đã là có khoảng cách, việc này không thể không phòng. Bệ hạ, vào trước khi Tây Phương Giáo mất đi phần lớn tích lũy và thực lực, hai giáo Xiển Tiệt không nên khai chiến."

Chương 1001. -

Hóa thân Ngọc Đế trầm giọng nói: "Đúng là đạo lý như vậy...thật hiếm thấy, ái khanh cũng không phải là một mực đứng tại một phương Tiệt Giáo."

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Bệ hạ, không đề cập tới thân phận bên trong Thiên Đình, ta đầu tiên là đệ tử Nhân Giáo, sau đó là đệ tử Đạo Môn."

"Vậy thì theo ái khanh nói, việc này cứ để hóa thân của ta đi đầu!"

"Bệ hạ ngài còn có hóa thân khác không?"

Tần Thiên Trụ buồn bực nói: "Tất nhiên là có, cỗ hóa thân này hẳn là đã bại lộ?"

"Hẳn là bại lộ đã lâu..."

"Khục." Tần Thiên Trụ ho khan, lạnh nhạt nói: "Vậy thì sẽ giao việc này cho...Ngụy Thâm Mạt tướng quân!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may, hóa thân số bốn của Ngọc Đế bệ hạ không phải gọi là Ngụy Chấn Thiên, nếu không Lý Trường Thọ sẽ thật sự muốn hoài nghi, Ngọc Đế bệ hạ này có phải là cũng có một chút vấn đề hay không...

Việc này, phải xử trí như thế nào?

Cần phải ổn.

Âm thầm mời Đại Pháp Sư về, triệu tập đoàn tọa kỵ Nhân Giáo, duy trì đủ sức mạnh để hòa giải và răn đe Tam Giáo mọi lúc!

"Thập Nhị Phẩm Hồng Liên?"

Tại đại thiên thế giới vắng vẻ nào đó, tòa đại điện trang nghiêm túc mục nào đó, bên trong xó xỉnh bị tầng tầng kết giới che lấp...

Bạch Trạch nhíu mày lẩm bẩm, liếc nhìn Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ trước mặt, trầm ngâm một hồi: "Việc này hẳn là Tiệt Giáo đang tính kế? Từ góc độ lợi ích mà nói, bây giờ đúng là Tiệt Giáo càng cần bảo vật như vậy, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ làm việc quang minh lỗi lạc, không có đạo lý sẽ vụng trộm làm chuyện như vậy. Theo tính tình của Thông Thiên Giáo Chủ, dù hạt sen này nhất định phải cắm rễ tại Huyết Hải, cùng lắm thì chính là vạn tiên tề xuất, bày ra đại trận ở bên trong Huyết Hải. Bằng vào thực lực của Tiệt Giáo hiện giờ, chỉ cần Thánh Nhân không ra tay, chỉ có đệ tử Thánh Nhân, Tây Phương Giáo cùng với Xiển Giáo cộng lại cũng khó có thể rung chuyển Tiệt Giáo."

"Không sai, việc này xác thực có rất nhiều điểm đáng ngờ." Lý Trường Thọ nói: "Lúc Thượng Cổ, khỏa hạt sen thứ ba kia rơi vào trong tay người nào, Bạch tiên sinh ngài có biết không?"

Bạch Trạch vô thức liền muốn bấm ngón tay suy tính, lại lập tức nghĩ tới bây giờ thiên cơ đang bị kiếp vận che đậy, chỉ có thể lắc đầu.

"Cũng chưa từng nghe đến chuyện như vậy, cũng không biết ở phía Đế Thính có tin tức hay không."

"Đế Thính còn chưa thể tin hoàn toàn."

Lý Trường Thọ khoanh tay suy nghĩ một hồi, vừa mới muốn tiếp tục mở miệng nói chuyện, đột nhiên khẽ a một tiếng, nhìn về phía bên ngoài tầng tầng kết giới.

Mấy trăm đạo lưu quang bay tới bên ngoài đại điện, hóa thành từng vị từng vị nam nữ quấn áo choàng trắng dừng ở trước điện, cúi đầu xông vào trong điện.

Tiếng bước chân như mưa rơi xuống thềm nhà, vô cùng êm tai.

Những thân ảnh này có bộ pháp mạnh mẽ, khí tức trầm ổn, tu vi cảnh giới Chân Tiên chiếm đa số, mấy hàng đầu tiên đều là cảnh giới Thiên Tiên, trong đó xen lẫn mấy vị Kim Tiên.

Ở nơi sâu nhất đại điện, một đạo thân ảnh chậm rãi bay tới cùng với mưa hoa đầy trời, Lý Trường Thọ tập trung nhìn vào, hóa thân này suýt nữa tự thiêu.

Cửu sư thúc?

Lúc này mới làm Thánh Nữ Lâm Thiên Điện mấy năm, chính mình vẫn luôn bận rộn sự tình Tiên Minh, vẫn luôn chỉ dựa vào Đạo Nhân Giấy cảm ứng "khí tức sinh linh" nơi đây phải chăng bình thường, không có đi nhìn kỹ, tại sao lại...

Như là biến thành người khác?

Phong cách thay đổi hoàn toàn!

Nhìn Tửu Cửu, áo lót màu đỏ nhạt bên trong vẫn là không chịu nổi gánh nặng, tội ác tày trời, nhưng đã ít đi cảm giác không hài hòa rất nhiều so với trước đó.

Phong cách ăn mặc thay đổi rất nhiều, đoản sam váy ngắn vạn năm không thay đổi kia không còn bóng dáng, váy dài phối hợp với vạt áo bên trong, tà váy kéo dài nửa trượng ở phía sau...

Vòng eo nhỏ nhắn không được một nắm, lại dùng váy dài che khuất hơn phân nửa, chân ngọc phủ một đôi "giày cao gót dày cộp", đền bù khuyết điểm về chiều cao, làm cho dáng người trở nên tự nhiên và hài hòa hơn.

Lại có lớp trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc búi cao, đôi môi đỏ mọng được che giấu bởi chiếc mạng che mặt mỏng, chiếc cổ thon và trắng, đôi mắt như rượu, hơi lười biếng...

Lý Trường Thọ thật sự muốn hỏi —— có Thánh Nữ này, Lâm Thiên Điện lo gì hết thời?

Váy phất phới, mạng che mặt rơi xuống, cùng với một chút tiên quang, Tửu Cửu đã ngồi trên chiếc ghế dài mềm mại, nhận lễ của mấy trăm đạo thân ảnh đang quỳ một chân trên đất thi lễ kia...

Một giọng nói uể oải phát ra từ đôi môi và hàm răng của nàng, truyền khắp đại sảnh: "Các phân điện có chuyện quan trọng gì?"

Phía dưới lập tức có một vị trung niên đạo sĩ đứng dậy, khom người bẩm báo sự vụ ngày thường của Lâm Thiên Điện.

Ở vị trí phía sau, có không ít đạo sĩ trẻ tuổi không nhịn được ngẩng đầu, vụng trộm nhìn một chút bóng hình xinh đẹp bên trên bảo tọa, sau đó lại lập tức cúi đầu, giống như nhìn thêm nữa sẽ mất đi ánh mắt vậy.

Lý Trường Thọ tán thán nói: "Tốc độ phát triển như vậy, thật sự làm cho người ta sợ hãi thán phục."

Bạch Trạch mỉm cười gật đầu, cười nói: "Dựa theo những gì Thuỷ Thần nói trước đây, chúng ta đã điều chỉnh các phương, hoàn toàn dựa theo phương thức của một tiên tông chính nghĩa để chế tạo Lâm Thiên Điện, dùng lý tưởng tu đạo cùng với tài nguyên tu đạo phong phú, hấp dẫn bọn họ gia nhập Lâm Thiên Điện. Lại lấy cảm hứng từ kế hoạch siêu cấp Thiên Binh của Thuỷ Thần đại nhân, chúng ta cũng biến Thánh Nữ Cửu tiên tử thành người đại diện của Lâm Thiên Điện, hiệu quả quả nhiên là vô cùng không tồi!"

"Phải không?" Lý Trường Thọ cười cười, cũng không uốn nắn lời nói của Bạch Trạch, nhìn Cửu sư thúc nhiều thêm mấy lần, cũng là có một chút sững sờ.

Nghĩ không ra, Tửu Cửu sư thúc còn có thể có không gian tiến bộ lớn như thế!

Chỉ có hạn chế điểm đặc biệt nổi bật của bản thân, mới có thể hoàn thành việc cải thiện toàn diện.

Đại đạo cho phép, đạo cùng tự nhiên.

Lý Trường Thọ cũng là thật sự không nghĩ tới, chính mình thưởng thức cảnh đẹp tiên tử, còn có thể có chút cảm ngộ...

"Bạch tiên sinh, ngươi có bí pháp hóa thân không?"

Bạch Trạch cười nói: "Đi lại tại Hồng Hoang nhiều năm như vậy, làm sao có thể không có thần thông phân thân?"

"Để một cỗ hóa thân ở chỗ này, theo ta đến Huyết Hải đi dạo đi."

"Thiện." Bạch Trạch đáp ứng rất sung sướng, thân hình bước sang bên cạnh một bước, lưu lại một đạo tàn ảnh tại chỗ.

Tàn ảnh này cấp tốc ngưng thực, hóa thành hình dáng tướng mạo của Bạch Trạch, sau đó hóa thân và bản thể cùng nhau chắp tay, hành lễ đối với Lý Trường Thọ.

"Nếu không cẩn thận phân biệt, thật sự không nhìn ra sự khác biệt của hóa thân và bản thể Bạch tiên sinh." Lý Trường Thọ "khen ngợi" một câu tượng trưng, thân hình hóa thành người giấy, lướt tới bên trong tay áo hóa thân Bạch Trạch, tiếp tục lưu thủ ở nơi đây.

Lý Trường Thọ lại dặn dò: "Bạch tiên sinh trên đường đi cẩn thận một chút, đừng có quá ỷ lại thần thông của chính mình."

"Thuỷ Thần yên tâm." Bạch Trạch ấm giọng nói: "Ta chắc chắn sẽ an ổn chạy trở về, tận lực không chậm trễ đại sự Ngũ Bộ Châu..."

...

Chương 1002. -

Lại hàn huyên vài câu cùng với Bạch Trạch, tâm thần chuyển trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Lúc này Lý Trường Thọ đang ở trong mật thất dưới đất, cúi đầu liếc nhìn thùng tắm đã không còn sương mù, tăng thêm chút nhiệt độ cho nước sạch quanh người.

Tắm một cái, nhanh chóng chữa trị đạo thể hao tổn bởi vì bị thiên phạt.

Sự tình Hồng Liên, lão sư bảo chính mình "đi", lại cũng không nói với chính mình phải "đi" bao xa...

Mỗi lần đều là như vậy, lão sư cũng thật sự quá tín nhiệm hắn!

Hồng Liên rốt cuộc là ai tính kế?

Nếu Hồng Liên cũng không phải là Thông Thiên Giáo Chủ phóng ra, vậy mục tiêu của chính mình hẳn là đi phá hủy Hồng Liên, hoặc là đoạt lấy quyền khống chế Hồng Liên.

Đóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Chướng Hồng Liên này, cùng với Thập Nhị Phẩm Kim Liên của Tây Phương Giáo là bảo vật cùng cấp bậc, lại đối lập lẫn nhau, có công hiệu trấn áp giáo vận đại giáo.

Ở bên trong Hồng Hoang hiện tại, trọng bảo như vậy là vô cùng trân quý, dù là bốn nhà đại giáo ra tay đánh nhau vì nó, Lý Trường Thọ cũng có thể hiểu được...

Trọng bảo Hồng Hoang đã có từ rất lâu rồi.

Kỳ thật, vô luận có phải Thông Thiên Giáo Chủ trồng đóa Hồng Liên này hay không, đều đã không quá quan trọng.

Vấn đề hiện nay là sau khi Tiệt Giáo nhận được tin tức, tất nhiên là muốn dùng đóa Hồng Liên này trấn áp giáo vận.

Mà Xiển Giáo cũng không muốn nhìn thấy Tiệt Giáo vốn là vạn tiên triều bái, thực lực quá mức ngang tàng, thật sự có thể ổn định lại khí vận tự thân, như vậy ở trong đại kiếp, Xiển Giáo nhất định sẽ đối mặt với nguy hiểm càng lớn.

Bởi vì một đóa Hồng Liên không biết ai trồng xuống, mâu thuẫn giữa Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo bỗng nhiên thăng cấp.

Mà đây, chính là chỗ cao minh nhất trong tính kế lần này của Chuẩn Đề...

Sự tình Hư Bồ Đề, bất quá chỉ là Chuẩn Đề thuận miệng nhắc tới, nếu có thể hóa giải liền không thể tốt hơn, Thiên Đình không đáp ứng cũng không có tổn thất ngoài định mức gì.

Thậm chí, sau đó còn có thể bồi dưỡng Hư Bồ Đề thành người cõng nồi của Tây Phương Giáo, đổ tội nghiệt hương hỏa thần quốc lên trên người của Hư Bồ Đề.

Thánh Nhân chính là Thánh Nhân, coi như là Thánh Nhân thối, ra tay vẫn là bất phàm như thế.

Chính mình đừng nói là đạo cảnh hoặc là da mặt, coi như là ở trên phương diện tính kế này, khoảng cách so với Thánh Nhân vẫn còn kém rất nhiều hỏa hầu.

"Như vậy, ta có thể làm cái gì?"

Xoạt —— xoạt —— cầm gáo vung ra một chút nước ấm, Lý Trường Thọ sấy khô tóc dài, ngồi ở trong thùng gỗ hơi suy tư.

Lão sư để cho mình thò một chân vào thời khắc mấu chốt, tận lực phòng ngừa Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo bộc phát đại chiến, mọi thứ đều kéo đến sau khi Tử Tiêu Cung nghị sự.

Đóa Hồng Liên này, chính mình nên hủy hay giữ lại?

Nếu như hai lựa chọn này bày ra ở trước mặt mình, chính mình nên chọn như thế nào?

Lý Trường Thọ cẩn thận nắm bắt, phân tích các tình huống khác nhau sẽ xảy ra khi Hồng Liên thuộc về Tiệt Giáo, bị hủy hoặc là rơi vào trong tay thế lực khác.

Đối với cá nhân hắn mà nói, kỳ thật thực sự hy vọng Tiệt Giáo có thể đạt được Hồng Liên trấn áp giáo vận, chính mình sau này vào lúc muốn cứu người, liền nhiều hơn mấy phần phần thắng.

Nhưng nếu Tiệt Giáo đạt được Hồng Liên, chân chính gặp nạn sẽ là Xiển Giáo...

Đúng như Chuẩn Đề Thánh Nhân cố ý nói ở trong Lăng Tiêu bảo điện, bên trong Tiệt giáo tàng ô nạp cấu, xác thực có không ít sinh linh Thượng Cổ mang theo nghiệp chướng nhập giáo.

Năm đó Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo tại các tiên đảo hải ngoại, hạng người gian tà xảo trá thừa cơ lẫn vào đó nghe đạo cũng là có một chút, đều tự cho mình là đệ tử ký danh Thánh Nhân, khí vận, nghiệp chướng, công đức tự thân, đều đã đưa vào đại vận Tiệt Giáo.

Bây giờ đại kiếp tiến đến, nếu Tiệt Giáo có thể "tinh giản" một nhóm môn nhân đệ tử, có lẽ sẽ có tình cảnh tốt hơn.

Đáng tiếc...

Thông Thiên Giáo Chủ sư thúc sẽ chín thành chín không làm được sự tình đào hố đệ tử như vậy.

Tìm thêm một chút giúp đỡ, sau đó dùng để can ngăn đi.

Thế là, Lý Trường Thọ bắt đầu bay lên chín tầng trời, chui xuống biển sâu, hỏi một lần những cao thủ không phải Đạo Môn mà chính mình có thể mời được.

Lúc này Văn Tịnh đạo nhân còn đang làm cao tầng tại Tây Phương Giáo, vì vậy tạm thời không có cách nào điều động.

Khổng Tuyên đại tỷ hiện tại cũng không biết đang ở trong khâu nào, cũng không nên vọng động, có thể trông chừng chuyển thế thân thất tình lục dục tại Thương bộ tộc, đã là giúp một đại ân.

Ngưu ca ở Động Suất Cung hẳn là có thể mời —— nếu như Lão Quân gần đây không ra khỏi cửa.

Lý Trường Thọ đi tìm Ngô Cương, Ngô Cương lại bởi vì mang theo sứ mệnh, không có cách nào rời khỏi Nguyệt Quế Thụ quá xa.

Hằng Nga tiên tử càng không cần phải cân nhắc nhiều, nàng lúc này tương đương với bị Thiên Đạo giam lỏng ở Thái Âm Tinh, nếu tự ý rời khỏi Thái Âm Tinh, thiên phạt hẳn là sẽ lập tức đến.

Đây là chịu ảnh hưởng của Lãng tiền bối, xác thực không có cách nào.

Mà xem như chiến lực duy nhất trong Quảng Hàn Cung có thể tùy thời điều động, tiểu thỏ ngọc...bình thường nhảy hoặc múa thì cũng được, đấu pháp vẫn là quên đi.

Long Tộc, xem như đại hộ Hồng Hoang duy nhất lúc này Lý Trường Thọ có thể trông cậy vào.

Lý Trường Thọ mở ra một cỗ Đạo Nhân Giấy giấu ở phụ cận Thuỷ Tinh Cung Đông Hải, hóa thành bộ dáng Thuỷ Thần Thiên Đình, mang theo đạo vận đặc hữu của chính mình, thi triển thủy động tiến vào bên trong Thuỷ Tinh Cung.

Chưa đến cửa cung, đã có mấy vị trưởng lão Long Tộc cảm ứng được khí tức Lý Trường Thọ, chủ động ra ngoài tiếp đón.

Long Tộc đối với Lý Trường Thọ tất nhiên là vô cùng cảm kích.

Lý Trường Thọ từ lúc giúp Long Tộc dùng phương pháp hương hỏa cung phụng cải thiện khí vận, mãi cho đến thời kỳ "Hải Thần", giúp Long Tộc tranh thủ thần vị, nâng đỡ Long Tộc từng bước một đầu nhập Thiên Đình, lại hiệp trợ Long Tộc trấn áp Hải Nhãn Đông Hải...

Trên dưới Long Tộc, đối với Lý Trường Thọ đều là ôm lòng cảm ơn.

Thậm chí chỉ cần Thuỷ Thần đại nhân mở miệng, một số lớn long nữ trẻ tuổi cũng đều nguyện làm thị nữ Phủ Thủy Thần, ca hát hàng đêm.

Đi qua mặt đất dùng trân bảo ngọc thạch lát thành, vào trong đại điện trống trải lại buồn tẻ, cùng với hải nữ chậm rãi tấu tiên nhạc, Long Vương Đông Hải đã chờ ở dưới đài cao.

Hai thần chạm mặt, vái chào lẫn nhau.

Long Vương gia mời Lý Trường Thọ đi lên trên đài cao, có hải nữ chuyển đến một chiếc ghế khảm đầy trân bảo, đặt ở bên cạnh bảo tọa Long Vương.

Sau khi hàn huyên vài câu, Long Vương Đông Hải liền nói: "Thuỷ Thần ngài rất ít khi đến Long Cung!"

"Bận rộn sự vụ tại Thiên Đình, còn phải chiếu cố giáo vụ Nhân Giáo, thật sự làm cho ta lực bất tòng tâm, không hút ra được thời gian." Lý Trường Thọ thở dài, sau đó liền nói rõ ý đồ đến.

Trong lúc nhất thời, trên khuôn mặt rồng của Long Vương Đông Hải tràn đầy khó xử.

"Thuỷ Thần ngài đừng nói là mượn một nhóm cao thủ, coi như điều hết cao thủ Long Cung đi cũng đều không sao. Nhưng ngài muốn đi làm trung gian điều đình mâu thuẫn Xiển, Tiệt có khả năng xuất hiện...Tam Giáo Đạo Môn, Long Tộc thật sự không trêu chọc nổi, nếu vạn nhất bị phương nào ghen ghét, Long Tộc chỉ sợ là nguy rồi."

Chương 1003. -

Lý Trường Thọ cười nói: "Long Vương yên tâm đi, ta là lấy danh nghĩa Thiên Đình điều một nhóm cao thủ Long Tộc, chỗ đứng lập trường chính là Thiên Đình, mà không phải là Long Tộc. Lại có, bây giờ kiếp vận đại kiếp vừa mới hiện ra bất quá mấy chục năm, Đạo Tổ lão gia triệu tập sáu vị Thánh Nhân lão gia đi đến Tử Tiêu Cung nghị sự còn rất xa, mấy vị Thánh Nhân lão gia anh minh thần võ cỡ nào, làm sao có thể để đệ tử Thánh Nhân hai giáo thật sự đánh nhau? Kỳ thật chỉ là đi ngang qua sân khấu, nâng cao uy danh cho Thiên Đình, tăng lên một ít quyền lên tiếng của Thiên Đình ở trên việc này."

"Chuyện này..." Long Vương Đông Hải trầm ngâm một hồi.

Nếu Lý Trường Thọ nói mượn binh đi tiến đánh Linh Sơn, Long Vương cũng sẽ không có nửa phần chần chờ, nhưng dính đến việc nhà Đạo Môn, Long Vương thật sự lo lắng rất nhiều.

Long Vương Đông Hải cũng là lão sinh linh Hồng Hoang, lúc này chỉ một lời liền đã hỏi tới điểm mấu chốt: "Thuỷ Thần, đóa Thập Nhị Phẩm Hồng Liên kia, cuối cùng là muốn hủy hay là như thế nào?" —— đây là đang hỏi thái độ của Nhân Giáo, là đứng ở phía Xiển Giáo hay là đứng ở phía Tiệt Giáo.

Lý Trường Thọ nói: "Vấn đề này cần phải phân tích cụ thể trong hoàn cảnh cụ thể, còn chưa có cách nào hồi đáp chuẩn xác cho Long Vương gia. Nhưng thân là đệ tử Đạo Môn, khẳng định không muốn nhìn thấy thực lực Đạo Môn tổn hại."

"Thiện." Long Vương Đông Hải đỡ râu suy tư một hồi, cuối cùng vẫn là đáp ứng.

Bộ phận cường viện thứ nhất, đã định ra như vậy!

Lý Trường Thọ tất nhiên là sẽ không chỉ làm những thứ này.

Hắn đã sớm đi đến Địa Phủ, thương lượng sự tình có quan hệ với Hồng Liên cùng với mấy vị Diêm Quân, được Vu Tộc Địa Phủ ủng hộ, lại triệu hồi chúng Ma Binh chạy tới ba ngàn thế giới du sơn ngoạn thủy.

Đương nhiên, trọng yếu nhất, vẫn là thuận lợi lấy được liên hệ cùng với Đại Pháp Sư, được Đại Pháp Sư đáp ứng, sẽ kịp thời chạy về Ngũ Bộ Châu.

Chuyện về sau, chính là đánh cờ cùng với tính kế.

Căn cứ vào nguyên tắc thực sự cầu thị, Lý Trường Thọ điều động Đạo Nhân Giấy tiến vào bên trong Huyết Hải, bắt đầu điều tra tình hình trong Huyết Hải lúc này.

Chỉ mới nửa ngày công phu, hắn liền tao ngộ cùng với hai nhóm cao thủ Tây Phương Giáo, bất quá đều là Lý Trường Thọ bỏ chạy từ phía xa, cũng không bộc phát xung đột.

Huyết Hải lúc này, vốn là muốn còn muốn náo nhiệt hơn so với Lý Trường Thọ tưởng tượng.

Dạo chơi không có mục đích ba ngày, Lý Trường Thọ gặp không biết bao nhiêu cao thủ, thậm chí còn bắt được không ít khí tức quen thuộc.

Ví dụ như Tu La tộc đạt được tin tức Tây Phương Giáo truyền cho, bắt đầu trở nên hưng phấn lên, cả tộc dốc toàn bộ lực lượng!

Bọn họ cơ hồ muốn lật tung Huyết Hải, điên cuồng tìm tung tích của đóa Hồng Liên kia.

Các cao thủ Tây Phương Giáo cũng không rút lui, vẫn điều tra tại các nơi như cũ, ý đồ chiến lược muốn "nhặt nhạnh chỗ tốt" là vô cùng rõ ràng.

Nếu không chiếm được Thập Nhị Phẩm Hồng Liên, Tây Phương Giáo sẽ lấy danh tiếng tốt, bọn họ toàn lực giúp Tu La tộc, bức Tu La tộc mang ơn.

Nếu có thể đạt được Thập Nhị Phẩm Hồng Liên, tự nhiên là " bảo vật này hữu duyên cùng với phương tây chúng ta ", Tu La tộc vào sau này sẽ bị áp bách thảm hại hơn.

Ngoài ra, Tiệt Giáo đã có cao thủ chú ý nơi đây, Xiển Giáo cũng thế.

Lý Trường Thọ trầm tư hồi lâu, cũng vô pháp xác định sự tình kế tiếp sẽ phát triển về phương hướng nào.

Hắn lại hao tốn năm ngày, điều động mười vạn đại quân tinh nhuệ Thiên Đình, tính cả ba mươi vạn âm sai quỷ binh Địa Phủ, trú đóng ở rìa Huyết Hải.

Một số lớn cao thủ Long Tộc, cao thủ Vu Tộc, liền trộn lẫn ở chỗ này.

Lấy tĩnh chế động, sống chết mặc bây.

Lại sau mấy ngày, Bạch Trạch giẫm lên làn sóng xanh, chậm rãi bay tới từ chân trời U Minh Giới, rơi vào nơi đóng quân của liên quân Thiên Đình Địa Phủ.

Lý Trường Thọ nhìn thấy Bạch Trạch, trong đáy lòng liền an ổn hơn rất nhiều, thông báo cho Kim Sí Đại Bằng, cùng với Thanh Ngưu chính mình đã hẹn trước đây, chạy đến Huyết Hải.

Tọa kỵ có thể gánh nửa bầu trời • chân chính!

Lần này không thể dựa vào Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo, nhất định phải tự mình giải quyết.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ nói chuyện với Bạch Trạch mới được năm câu.

Lệ —— nơi chân trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng gáy cao, Lý Trường Thọ cười giới thiệu thành viên mới Nhân Giáo cho Bạch Trạch, nhưng vừa mới mở miệng, nói một câu "Bạch tiên sinh", đã thấy bên người đã không có bóng người.

Lại chăm chú nhìn lên, đã thấy Bạch Trạch hóa thành bộ dáng thụy thú, bước bộ pháp thượng lưu, chậm rãi đi tới từ nơi xa.

Y muốn tự tay bảo vệ cái danh xưng tọa kỵ Nhân Giáo thứ nhất này!

...

"Gần đây Địa Phủ có phần không yên ổn." Tại Luân Hồi Tháp, thanh niên đạo sĩ đứng ở phía trước cửa sổ nhìn ra Huyết Hải xa xa, có một chút không để tâm hỏi một câu.

Đế Thính núp ở góc mở hai mắt ra, nói: "Đều là bởi vì đóa Hồng Liên kia, U Minh Giới chỉ sợ là sẽ xảy ra đại sự."

Thanh niên đạo sĩ lại lơ đễnh, có một chút xuất thần đối với chân trời U Minh Giới thấp bé nơi xa.

"Đế Thính ngươi nói xem, lần này Thuỷ Thần sẽ thắng như thế nào?"

Đế Thính không nhịn được liếc mắt, nói: "Ngươi vẫn còn muốn tính kế với Thuỷ Thần sao? Chủ nhân ngươi đúng là không thể yên tĩnh."

"Hừ!" Thanh niên đạo sĩ phất ống tay áo một cái: "Ta bất quá chỉ là hơi nghi hoặc một chút, những chuyện ở bên ngoài nơi đây đã không còn liên quan gì đến ta, ngươi hãy nghe đi!"

Đế Thính nhếch miệng bày ra mặt quỷ, sau đó tiếp tục nhắm hai mắt lại, nghe lén vạn linh Tam Giới, giám sát các nơi Huyết Hải.

Nó, cũng đang tìm tung tích đóa Hồng Liên kia.

Nếu có thể đoạt trước một bước tìm được, từ đó bán nhân tình cho Thuỷ Thần Thiên Đình, đó mới thật sự là kiếm lớn...

Côn Luân Sơn ngoại trừ là đạo trường Thánh Nhân - Ngọc Hư Cung, còn là nơi tụ tập trứ danh của tán tu Hồng Hoang.

Đông đảo lão thần tiên tu hành ở nơi đây, phần lớn đều không có liên quan trực tiếp cùng với Xiển Giáo, dù sao thì cánh cửa Xiển Giáo thu đồ cũng khá cao, cũng không phải là Kim Tiên tầm thường liền có thể với tới.

Không ít tiên nhân tu hành nơi đây, đều là hạng người tai thính mắt tinh, tin tức linh thông, cùng với các đại phường trấn, các đại tông môn Trung Thần Châu, đều có liên hệ mật thiết.

Cho nên, Côn Luân Sơn dần dần trở thành chỗ tập hợp tin tức ngầm trong Hồng Hoang, từng ngọn núi kia gần như mỗi ngày đều không ngừng tiên yến, trở thành nơi giao lưu tốt nhất.

Độ Ách, một người nổi tiếng lâu đời.

Trong nửa tháng gần nhất này, tin tức có quan hệ 【 Thập Nhị Phẩm Hồng Liên sắp hiện thế 】trong Hồng Hoang, chín thành đều là bắt nguồn từ đây.

Ban đầu. hầu hết các tiên nhân đều cho rằng đây là tin tức giả.

Hồng Hoang quá lớn, lời đồn cùng loại mỗi ngày cũng đều có thật nhiều, khó phân biệt thật giả.

Nhưng tổ sư Độ Tiên Môn đương đại, đệ tử ký danh của Thánh Nhân lão gia Nhân Giáo —— Độ Ách Chân Nhân, mở miệng trong một lần say rượu, sự tình liền trở nên không đồng dạng.

Chương 1004. -

"Tin tức này còn có thể là giả? Bần đạo tìm không ít bạn tốt nghe ngóng, Thập Nhị Phẩm Hồng Liên xác thực đã sắp xuất thế, vật này có thể trấn áp giáo vận đại giáo! Mấy vị bạn tốt của bần đạo tại Tiệt Giáo đều đã tiến vào bên trong Huyết Hải tìm tòi, các vị đừng có hỏi nhiều, việc này cũng đừng có truyền ra ngoài, tránh gây ra phiền phức cho mấy vị bạn tốt kia, bần đạo thế nhưng là đã đáp ứng bọn họ sẽ thủ khẩu như bình. "

Thế là, sự tình【 Thập Nhị Phẩm Hồng Liên sắp hiện thế 】, ở bên trong mấy ngày liền truyền khắp các đại tiên môn Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, cùng với mấy chục toà đại thiên thế giới lân cận.

Cao thủ các đại tiên môn, tán tu bên trong Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, chen chúc đi về hướng Huyết Hải, làm cho Địa Phủ không thể không bày trận địa sẵn sàng, cũng làm cho Thiên Đình chỉ có thể tăng binh một lần nữa.

Cũng may, Lý Trường Thọ không điều tra rõ ngọn nguồn...

Cao thủ bên trong Huyết Hải càng nhiều, sự tình liền càng trở nên phức tạp.

Số lượng các lộ tán tu, người tiên tông tới tuy nhiều, nhưng phần lớn đều là từng người tự đánh lẻ, gặp được chỗ tốt thì lao tới, gặp phải phiền phức liền sẽ giải tán ngay lập tức.

Tu La tộc coi Huyết Hải là sân sau nhà mình, càng là vô cùng coi trọng đối với Thập Nhị Phẩm Hồng Liên, căm thù hết thảy Luyện Khí Sĩ đi vào bên trong Huyết Hải tìm kiếm tung tích Hồng Liên.

Mặc dù, bọn họ cũng không có tin tức chính xác của Hồng Liên.

Hai bên đã bắt đầu bộc phát đấu pháp, một phương Luyện Khí Sĩ đều là tiếp chiến nhanh chóng sau đó thối lui, ai cũng không muốn tử đấu.

Tây Phương Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo ngược lại là bắt đầu ước thúc đệ tử, nhất là Tây Phương Giáo, hơn phân nửa cao thủ đều đã trở về Linh Sơn, cũng không tiếp tục lẫn vào ở bên trong Huyết Hải.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ ở trong mấy ngày gần đây nhất không thể không hoài nghi, Tây Phương Giáo có thể hay không đã tìm được Thập Nhị Phẩm Hồng Liên, lại cố ý không lấy, muốn mượn chuyện này khiến cho Tam Giáo Đạo Môn nổi lên tranh chấp.

Nhưng chí bảo như vậy, đối với Tây Phương Giáo luôn mồm tuyên bố "cằn cỗi", làm sao sẽ không lấy đi?

Hay là, bởi vì một số nguyên nhân, không có cách nào lấy đóa Hồng Liên kia, cho nên Tây Phương Giáo lựa chọn từ bỏ, lại truyền tin tức ra, nhờ vào đó tính kế?

Lời giải thích này ngược lại là hợp lý nhất.

Đau đầu, cảm giác duy nhất của Lý Trường Thọ hiện tại, chính là có một chút đau đầu.

Ở bên rìa Huyết Hải, hai mươi vạn Thiên Binh tinh nhuệ đóng quân ở bên trong đại trận, hắn đang đi qua đi lại ngay ở trong doanh trướng.

Ở chủ vị, chủ tướng Thiên Đình Ngụy Thâm Mạt để râu quai nón đưa tay đỡ râu, dùng tiếng nói thô cuồng nói:

"Thuỷ Thần, người Xiển Giáo cùng với tiên Tiệt Giáo còn chưa tới tìm ngươi sao?"

Cỗ hóa thân thứ tư của Ngọc Đế này, rõ ràng cũng hao tốn một ít tâm huyết, từ ngoại hình tướng mạo, thói quen dùng từ, đều tận lực phòng ngừa làm cho người ta liên tưởng đến Ngọc Đế Thiên Đình.

Y vừa hỏi như thế, Lý Trường Thọ dừng bộ pháp lại, ngồi về bên cạnh " vị trí quân sư ", thở dài: "Đây chính là bằng chứng, những người bạn mà ta kết giao không tệ lắm."

"Ồ?" Ngụy Thâm Mạt chỉnh lại nón trụ trên đầu: "Tại sao lại nói như vậy?"

Lý Trường Thọ nói: "Chúng ta tới nơi đây đã hơn sáu ngày, tiên nhân Tiệt Giáo, Xiển Giáo quen biết với ta đều chưa hiện thân, hẳn là sợ làm khó ta."

Ngụy Thâm Mạt phát ra một hồi tiếng cười to phóng khoáng, nói: "Đúng là như vậy, bản Nguyên Soái vốn còn tưởng rằng, chúng ta vừa mới đến đây, liền sẽ có cao thủ hai giáo đến đây chạm mặt với ngươi. Bản Nguyên Soái trước đây còn lo lắng, liệu sẽ có đánh nhau ở chỗ này hay không."

"Sẽ không, Nguyên Soái yên tâm đi, trong lòng mọi người đều biết... Hả?"

Tiên thức đột nhiên bắt được, hai cái phương hướng đông, tây, đều có một đạo lưu quang bắn nhanh mà đến đại doanh Thiên Binh, bên trong bao phủ hai khối ngọc phù.

Chuyện này...

Vừa mới khen xong, hai bên liền truyền tin đến?

Chợt thấy một vệt ánh vàng hiện lên cực nhanh, hai khối ngọc phù cách doanh địa còn có ngàn dặm, liền bị ánh vàng này bắt được.

Trong chốc lát, cửa lều trướng mở ra, Kim Sí Đại Bằng một thân giáp lưới hoàng kim cất bước đi vào, nâng hai khối ngọc phù đưa đến trước mặt Lý Trường Thọ.

"Lão sư, đã điều tra, ở bên trong không có cơ quan!"

"Thiện." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, nhìn như ung dung tiếp nhận ngọc phù, trên thực tế trong đáy lòng vẫn như cũ mang theo tám thành cảnh giác.

Sau khi đọc tin tức bên trong ngọc phù, mày trắng của Lý Trường Thọ đầu tiên là nhíu chặt, sau đó thư giãn, thấp giọng nói: "Kim Bằng, làm phiền ngươi tiếp tục tuần tra ở bên ngoài."

"Vâng!" Kim Sí Đại Bằng chắp tay hành lễ, quay người vội vàng rời đi, tinh thần vô cùng no đủ.

Hóa thân Ngọc Đế Ngụy Thâm Mạt đứng dậy đến hỏi: "Sao vậy?"

Lý Trường Thọ đưa một khối ngọc phù cho Ngụy Thâm Mạt, thu một khối ngọc phù khác vào bên trong tay áo, cười nói: "Nguyên Soái, đừng đọc cái này."

Ngụy Thâm Mạt hai mắt tỏa sáng, cười nói: "Là Vân Tiêu tiên tử đưa tới?"

"Ừm!" Lý Trường Thọ thở phào một hơi: "Nàng nói ta cứ an tâm xử trí sự tình nơi đây, nàng cũng biết tình cảnh khó xử của ta, khuyên ta đừng có bởi vì tư tình mà dao động lập trường của bản thân. Còn nói, sau đó nếu nàng phụng sư mệnh, đi vào bên trong Huyết Hải tranh đoạt Thập Nhị Phẩm Hồng Liên, cũng sẽ tận lực khuyên nhủ đồng môn chớ nên mở chiến sự."

Ngụy Thâm Mạt khen: "Quả nhiên là một vị tiên tử biết đại thể, Thuỷ Thần sao không sớm cưới?"

"Còn sớm, còn sớm." Lý Trường Thọ vội nói: "Nguyên Soái hãy xem thư Xiển Giáo gửi trước, đây là thư do Xích Tinh Tử sư huynh phát tới."

"Để bản Nguyên Soái xem." Ngụy Thâm Mạt kéo ống tay áo lên, tiên thức thăm dò vào trong đó cẩn thận đọc một lần.

"Thuỷ Thần, trong này kỳ thực cũng không có nói gì, chỉ là đang hỏi sự tình Hồng Liên là thật hay giả."

Lý Trường Thọ nói: "Mấu chốt tại một câu cuối cùng."

"Ừm?" Ngụy Thâm Mạt lại nhìn mấy lần, cẩn thận suy ngẫm.

【 Nếu việc này là thật, còn xin Trường Canh sư đệ sớm đưa ra quyết định. 】

"Xiển Giáo đây là muốn ngươi tỏ thái độ." Ngụy Thâm Mạt ném ngọc phù lên trên thư án, hai tay giang rộng ra đỡ một bên án, lại nói: "Nhìn vào ngôn từ trong phong thư này, đều được tính là khách khí, cũng tôn trọng cấp bậc lễ nghĩa, xem như cho Thuỷ Thần ngươi đủ mặt mũi. Nhưng hết lần này tới lần khác lại có một phong thư đến từ Vân Tiêu tiên tử, lúc này tạm thời xem như là thái độ của Tiệt Giáo. So sánh với nhau, thân sơ xa gần đã phân rõ."

Lý Trường Thọ cười hỏi: "Nguyên Soái dường như yêu thích Tiệt Giáo nhiều hơn một chút?"

Ngụy Thâm Mạt phàn nàn một câu: "Còn không phải là do ngươi!"

Sau đó hai người bèn nhìn nhau cười, bắt đầu thương nghị đối sách, viết hồi âm cho Xiển Giáo như thế nào.

Sau nửa canh giờ, Bạch Trạch duy trì bộ dáng thụy thú, bay xuống từ trên trời, bên người còn có một vị tráng hán mang theo khoen mũi, chính là " tiểu phân đội tọa kỵ Nhân Giáo " đi vào bên trong Huyết Hải hoàn thành dò xét sơ bộ.

Chương 1005. -

Vì sao không mang theo Kim Sí Đại Bằng đi cùng?

Kỳ thật, mấy ngày trước, Kim Sí Đại Bằng chủ động coi mình là vãn bối, muốn chở hai vị "Tiền bối" Bạch Trạch cùng với Thanh Ngưu đi, cùng nhau đi vào bên trong Huyết Hải dò xét.

Nhưng...

Gã thực sự quá nhanh.

Tốc độ cực nhanh của Kim Sí Đại Bằng quá mức dọa người, ở bên trong Huyết Hải cũng không bị ảnh hưởng chút nào, nhưng kể từ đó, Bạch Trạch không kịp cảm ứng phía trước là nguy hay an, Kim Sí Đại Bằng liền trực tiếp xông qua.

Hơn nữa bay quá nhanh, cũng vô pháp dò xét được cẩn thận, ngược lại là có một chút được không bù mất.

Thế là, Kim Sí Đại Bằng chỉ có thể rưng rưng phất tay, tiễn biệt hai vị nhân tài kiệt xuất bên trong ngành nghề tọa kỵ Hồng Hoang, chủ động nhận lệnh tuần tra chung quanh đại doanh Thiên Binh.

Không bao lâu, Bạch Trạch duy trì bộ dáng thụy thú thượng lưu, cùng với Kim Sí Đại Bằng, Thanh Ngưu hình người, cùng nhau tiến vào chủ trướng.

Lý Trường Thọ tiến về phía trước nghênh đón, mời Thanh Ngưu cùng với Kim Sí Đại Bằng nhập tọa, Bạch Trạch thì phối hợp đi tới chỗ ngồi đằng sau Lý Trường Thọ, ưu nhã nằm sấp xuống dưới.

Chủ soái Thiên Binh nào đó không xứng có được tọa kỵ lên tiếng nói: "Hai vị có phát hiện ra gì không?"

Thanh Ngưu lắc đầu: "Các nơi đều vô cùng hỗn loạn, mỗi một góc đều đã được lục soát điều tra, không có một chút bóng dáng Hồng Liên nghiệp chướng nào."

Bạch Trạch trầm ngâm một tiếng, lại nói: "Đây có thể hay không, là kế sách cố ý nhiễu loạn nghe nhìn của Tây Phương Giáo?"

"Khục!" Lý Trường Thọ đưa tay ho khan, cười nói: "Việc này hẳn là thật. Khi đó vừa mới giải quyết sự tình Luân Hồi Tháp, ta bởi vì trực diện với uy áp của Thánh Nhân, lại tính kế trù tính quá nhiều, tâm thần có một chút không chống đỡ nổi, vô cùng mệt mỏi..."

"Thuỷ Thần!" Trong mắt Ngụy Thâm Mạt tràn đầy hổ thẹn, đứng dậy chắp tay nói: "Bôn ba vì thiên hạ thương sinh, vất vả cho Thuỷ Thần rồi!"

Bạch Trạch quay đầu không đành lòng nhìn thẳng, trong mắt Kim Sí Đại Bằng ở một bên tràn đầy sùng bái, Thanh Ngưu cũng là có một chút tán thành gật đầu.

Ở trên chuyện cứu vớt thương sinh này, Lý Trường Thọ xác thực có được kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Trước tiên nói chính sự, ta cũng không phải là đang bán thảm. Lần kia ta ngủ thiếp đi ở trong sương mù, tâm thần cũng buông lỏng xuống, có một tia lực lượng Thiên Đạo thừa lúc vắng mà vào, ngưng ra hình ảnh như thế này ở trong đáy lòng ta."

Lý Trường Thọ mở tay trái ra, lòng bàn tay tuôn ra mây mù nhàn nhạt, trong đó hiện ra tình hình bản thân thấy trong mộng.

Hồng Liên cùng với lão đạo.

Ngụy Thâm Mạt buồn bực nói: "Khi đó, vì sao Thuỷ Thần không đi diệt trừ Hồng Liên này?"

"Ta lo lắng là đại kiếp đang cố ý dẫn dụ." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Hơn nữa đang vội vàng tổ kiến Tiên Minh, cũng không phân thân nổi, nếu muốn hủy đi Hồng Liên như vậy, Thiên Đạo trực tiếp hạ xuống thiên phạt là được, sao phải cần ta ra tay?"

Ngụy Thâm Mạt rất tán thành, gật đầu thở dài: "Thuỷ Thần xác thực thiếu phương pháp phân thân."

Bạch Trạch lại nói: "Sự tình Thiên Đạo chỉ thị, còn có thể không quan tâm như thế?"

Lý Trường Thọ thở dài: "Hai lần, công đức đều không có trả, mỗi lần làm chuyện gì, đều thiếu đi mấy phần hứng thú."

Ầm ầm! Đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng sấm rền, Lý Trường Thọ nhanh chóng đổi giọng: "Vì thiên địa ổn định, vì sinh linh an khang, dù không có công đức thì như thế nào? Bạch tiên sinh, không cần nhắc lại sự tình công đức nữa!"

Chòm râu dê của Bạch Trạch run run một hồi, sau đó cúi đầu tiếp nhận, ánh mắt có một chút ít u oán.

Ngụy Thâm Mạt lôi chủ đề trở lại bên trên chính sự, lo lắng hỏi: "Đã tìm không thấy tung tích Hồng Liên, chúng ta phải ứng đối với cục diện trước mắt ra sao? Bây giờ càng ngày có càng nhiều Luyện Khí Sĩ chạy đến Huyết Hải, không ngừng xung đột cùng với Tu La tộc, chậm trễ nhiều thêm mấy ngày, thế cục chỉ sợ là sẽ mất khống chế."

Lý Trường Thọ nói: "Nguyên Soái đừng vội, nhất định phải giữ đầu óc tỉnh táo, không thể bối rối. Thứ nhất, phải tiếp tục tìm kiếm tung tích Hồng Liên, sau đó chúng ta đi gặp Địa Tạng cùng với Đế Thính một lần, xem thử thần thú có thể nghe tiếng lòng sinh linh Tam Giới, có thể mang đến một chút tin tức tốt cho chúng ta hay không. Thứ hai, Thiên Đình cần phát ra bố cáo đối với bên ngoài, che chở Địa Phủ. Huyết Hải có thể loạn, nhưng Địa Phủ chính là nơi luân hồi, tuyệt đối không thể sinh loạn. Thứ ba, chính là nghĩ biện pháp kéo tiên Xiển Giáo cùng với tiên Tiệt Giáo đến với nhau, nói việc này ra, bàn một chút điều kiện. Đầu tiên phải bảo đảm, đóa Hồng Liên này sẽ bị Thiên Đình cùng với Đạo Môn khống chế, muốn hủy hay muốn giữ thì sẽ tiến hành thương nghị. Việc này không nên chậm trễ, Nguyên Soái, ta sẽ đi đến Luân Hồi Tháp tìm Đế Thính."

"Ta cũng đi cùng." Ngụy Thâm Mạt đứng dậy: "Luân Hồi Tháp dù sao cũng không xa."

Lý Trường Thọ thoải mái đáp ứng, quay người liền...liền...có một chút nghiêng đầu không hiểu.

Chỉ thấy, Bạch Trạch vẫn luôn duy trì bộ dáng thụy thú, lúc này đang bước bước đi Bạch Trạch ưu nhã, quanh người tỏa ra ánh sáng lung linh, hào quang rực rỡ lấp lóe trên đỉnh đầu.

Thụy thú Thượng Cổ, xu cát tị hung, thập đại yêu soái, thực sự có thể nói là tọa kỵ hàng đầu đại hiền lựa chọn.

Đi ra ngoài nếu như ngồi bên trên lưng thụy thú này, cho dù nói chuyện gì, một chữ một câu cũng đều là chân ngôn.

Đây chính là chỗ nổi bật.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười khẽ, vừa muốn cất bước tiến về phía trước, bên cạnh ánh vàng lấp lóe, đã thấy Kim Sí Đại Bằng hóa thành bản thể dài hai trượng, sau lưng ngưng tụ thành một chiếc bồ đoàn màu ngọc bích.

Con của Thủy Phượng, nắm giữ tốc độ cực nhanh, Nguyên

Soái Thiên Đình, thật sự không hổ là lựa chọn hàng đầu của tọa kỵ cấp tốc.

Đi ra ngoài nếu ngồi trên lưng Kim Bằng này, ngàn vạn dặm chớp mắt liền qua, giết địch ngàn vạn trong lúc nói cười.

Chỗ nổi bật chính là tốc độ cực nhanh.

Lúc này, Kim Sí Đại Bằng cùng với Bạch Trạch mặt đối mặt, trong mắt Kim Sí Đại Bằng mang theo tôn kính cũng mang theo một cỗ so đấu, trong mắt Bạch Trạch vô cùng tự tin...

Lý Trường Thọ: "..."

Thực sự, tọa kỵ xuất hiện tình tiết "Tu La tràng", là hắn thực sự không nghĩ tới.

Một người là túi khôn, một người là võ tướng, hắn muốn tọa kỵ nào?

Lúc này nên chọn như thế nào?

Cũng không thể tách làm đôi...

"Khục." Lý Trường Thọ làm bộ tằng hắng một cái, bên cạnh lại đột nhiên truyền đến một tiếng trâu kêu nhẹ nhàng.

Bò... Ò... ~

Đã thấy Thanh Ngưu vẫn luôn bảo trì bộ dáng tráng hán, vào giờ phút này hóa ra bản thể, nói một tiếng đối với Lý Trường Thọ: "Thánh Nhân lão gia có đãi ngộ mới, có muốn trải nghiệm một chút không?"

Lý Trường Thọ cười khẽ, chắp tay một cái, cẩn thận từng li từng tí nhảy tới bên trên lưng thanh ngưu, cũng coi như tạm thời giải vây cho Lý Trường Thọ.

Trước mắt ánh vàng lấp lóe, hào quang thu liễm, lại là Bạch Trạch cùng với Kim Sí Đại Bằng đồng thời khôi phục hình người, bèn nhìn nhau cười, cùng nhau dùng tay làm dấu mời.

Chuyện này khiến Ngụy Thâm Mạt vốn còn đang do dự không biết chọn trái hay phải, xoa chóp mũi có chút ngượng ngùng.

Chỉ có thể cưỡi mây đi theo.

…

Chương 1006. -

Trung Thần Châu, trong Kim Quang Động tại Càn Nguyên Sơn.

Hai đóa mây trắng bay nhanh mà đến từ phương hướng tây bắc, trên đó chở hai vị lão đạo, một người là Xích Tinh Tử, một người là Hoàng Long đạo nhân.

Vào tới đại trận hộ sơn, chạy tới phía trước Kim Quang Động, trong động đã có ba đạo thân ảnh ra đón.

Thiếu niên Linh Châu Tử nhanh nhẹn tiến về phía trước làm lễ, Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm mặc ít nói khẽ nhíu mày.

Thái Ất Chân Nhân một thân áo bào đỏ hết sức dễ thấy, khóe miệng mang theo ý cười bất đắc dĩ, dường như đã sớm đoán được Xích Tinh Tử sẽ tới nơi đây, thở dài: "Sư huynh, ngươi quả nhiên vẫn đã đến rồi."

Xích Tinh Tử nghiêm mặt nói: "Sư đệ ngươi có biết chuyện gì đã xảy ra?"

"Đơn giản chính là Thập Nhị Phẩm Hồng Liên." Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên: "Đầu tiên phải nói trước, ta cùng với Lý Trường Canh cũng không tính là quá quen, quan hệ cũng không quá bền chặt, đừng có nhờ ta đi thuyết phục hắn."

Xích Tinh Tử nghe vậy khẽ cau mày, nói: "Việc này đầu tiên là có quan hệ đến giáo vận của Xiển Giáo chúng ta, thứ hai là quan hệ đến thiên địa an ổn, nhất định phải thận trọng đối đãi."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại nói: "Chúng ta không thiếu trọng bảo trấn áp giáo vận."

Xích Tinh Tử lại nói: "Nhưng theo ý tứ của đại sư huynh...lần đại kiếp nạn này, cho dù Tây Phương Giáo hủy diệt toàn bộ, cũng không đủ để lấp kiếp vận."

Hoàng Long thở dài: "Việc này thật sự có một chút phiền phức."

Thái Ất Chân Nhân lạnh nhạt nói: "Chúng ta lại không thiếu bảo vật, đứng ngoài quan sát là được. Thật sự muốn đấu pháp với Tiệt Giáo, đối mặt với nhau, đoạt một cái tiên cơ, mắng một ít ngữ điệu thô bỉ, những chuyện này đều không có gì đáng trách, đạo hữu chết bần đạo không chết. Nhưng âm thầm chơi ngáng chân Tiệt Giáo...chuyện này liền có một chút, ách. Đại sư huynh có phải hay không cũng bị Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng ảnh hưởng đến? Ở giữa chúng ta cùng với Tiệt Giáo, thật sự nhất định phải ngươi chết ta sống?"

Xích Tinh Tử im lặng, Hoàng Long Chân Nhân muốn giải thích, nhưng nghĩ tới năm tháng chính mình cùng với Triệu Công Minh uống rượu làm vui, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Lúc này đừng có truyền tin cho Trường Canh, bằng không sẽ khiến cho Trường Canh khó xử."

"Vì sao?" Xích Tinh Tử nói: "Trước khi tới vi huynh đã viết một lá thư, dùng ngọc phù đưa đến U Minh Giới."

"Vậy thì còn đấu cái gì." Thái Ất Chân Nhân không nhịn được phàn nàn một câu: "Bất cứ ai có thể phân định thắng thua đều bị đẩy đến Tiệt Giáo."

"Hả?" Xích Tinh Tử hơi không rõ.

"Ài." Ngọc Đỉnh Chân Nhân buông tiếng thở dài: "Xem ra, chỉ có đi đến U Minh Giới một chuyến."

Cùng lúc đó.

Ở chỗ sâu Đông Hải, sương mù ngàn dặm bao phủ Tam Tiên Đảo.

Mây gió ấm áp, lối đi quanh co tỏa hương thơm.

Trong một tòa đình nghỉ mát trên Tam Tiên Đảo, bảy đạo thân ảnh hoặc đứng hoặc ngồi, thuần một sắc Đại đệ tử thân truyền Tiệt Giáo.

Biểu tình của các tiên vào giờ phút này không hoàn toàn giống nhau.

Đa Bảo đạo nhân là bình tĩnh nhất, cười híp mắt bưng một chén trà nóng chậm rãi nhấm nháp.

Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu hơi có vẻ vội vàng xao động, một trước một sau đi qua đi lại ngay trong đình nghỉ mát.

Vân Tiêu ngồi ngay ngắn ở góc đình nghỉ mát, tóc mây xõa ra, người mặc váy mỏng nhẹ, khuôn mặt thanh lãnh tuyệt mỹ, nhưng không biểu lộ nhiều cảm xúc, lúc nào cũng ôn nhu nhìn chăm chú vào hai muội muội của chính mình.

Quỳnh Tiêu mặc váy dài vàng nhạt, Bích Tiêu mặc váy ngắn áo nhỏ, còn có Quy Linh Thánh Mẫu thích mặc váy xanh nhạt, ba nàng tiên tụ tập ở hai bên bàn đá ở giữa đình nghỉ mát, Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu đang đánh cờ, Quy Linh Thánh Mẫu đang ở bên cạnh "chỉ trỏ"...

Biểu tình của ba người các nàng là buông lỏng nhất, dường như sự tình ở nơi đây không có quan hệ gì với các nàng.

Âm thanh đánh cờ "cộc cộc" thanh thúy, xen lẫn với tiếng thì thầm của chim và côn trùng trong gió, khiến khoảnh khắc này trong đình nghỉ mát khá yên bình.

Ở bên ngoài đình nghỉ mát, Triệu Công Minh quay người muốn nói chút gì đó, nhưng hé miệng chỉ là phát ra một tiếng thở dài, tiếp tục chắp tay sau lưng dạo bước.

Đôi mắt đẹp của Quỳnh Tiêu nhìn chăm chú vào ván cờ, ngón tay nhỏ nhắn cầm một quân cờ, cười nói: "Đại ca muốn nói gì thì cứ nói, chúng ta ở đây là để bàn biện pháp đối phó, nếu cái gì cũng không nói, vậy thì làm sao có thể thương lượng?"

"Ài..." Triệu Công Minh thở dài: "Việc này có thể nói như thế nào? Giao tình của Trường Canh cùng với chúng ta không tệ, nhưng hắn dù sao cũng là đệ tử Nhân Giáo, lại phải chấp chưởng lần đại kiếp nạn này...ta kỳ thật biết được, Trường Canh vẫn luôn lo lắng chúng ta nhập kiếp, phàm là có sự tình vớt công đức, đều sẽ kêu ta và ngươi cùng nhau đi, chính là để có nhiều thêm một chút bảo hộ ở bên trong đại kiếp. Hắn đã làm đủ nhiều vì Tiệt Giáo chúng ta, chúng ta cũng không thể mọi thứ đều ỷ lại Trường Canh."

"Ừm...hả?" Quy Linh Thánh Mẫu mặc một thân váy mỏng xanh nhạt ngạc nhiên nói: "Còn có chuyện nhặt công đức tốt như vậy?"

Quỳnh Tiêu liếc mắt, biểu tình cùng với Bích Tiêu không có sai biệt, bên trong ghét bỏ mang theo một chút đắc ý.

Quỳnh Tiêu nói: "Ta dù sao cũng không có gặp được mấy lần."

Bích Tiêu nói: "Đúng thế! Đệ tử Nhân Giáo đều rất bất công!"

Bên cạnh, Đa Bảo đạo nhân cười đến híp cả mắt, vừa định trêu chọc hai câu, lại vô thức liếc nhìn Vân Tiêu...

Nhịn một chút, nhịn một chút.

Thân là Đại sư huynh Tiệt Giáo, nên chú ý đến phong thái và tính nghiêm cẩn trong lời nói của chính mình.

Quy Linh Thánh Mẫu cẩn thận ngẫm nghĩ, nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta không phải thương lượng đoạt đóa Huyết Hải Hồng Liên kia như thế nào sao? Vì sao lại trở thành xoắn xuýt ở chỗ của Trường Canh sư đệ?"

Triệu Công Minh giải thích: "Nếu sự tình Hồng Liên kia là thật, chúng ta nhất định phải giành giật một hồi. Ở phía Xiển Giáo tám thành cũng sẽ ra tay tranh đoạt, điểm ấy là không có gì đáng trách, không có đạo lý chỉ có Tiệt Giáo chúng ta được tranh đoạt bảo vật như vậy. Kể từ đó, thái độ của Trường Canh liền trở nên rất quan trọng."

"Không sai." Kim Linh Thánh Mẫu ở bên cạnh tiếp một câu, khoanh tay ngọc tựa ở trên lan can một bên.

Dáng người mảnh mai của nàng tự có mấy phần quyến rũ tự nhiên, đáng tiếc là đã bị phần uy áp trên người kia che lấp hoàn toàn.

Nghe Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Không cộng sự cùng với Trường Canh, sẽ rất khó cảm nhận được chỗ lợi hại của hắn. Liệu địch tiên cơ, đánh giá kẻ địch, lại cho ra phương pháp ứng đối chu toàn, coi như là đối mặt với Thánh Nhân tính kế, cũng có thể dựa vào sự nhanh trí của bản thân để ứng đối. Nhân vật như vậy, lại có thể tùy thời mượn vài kiện chí bảo hộ thân của Thái Thanh sư bá, bản thân càng là có được cân bằng đại đạo quỷ thần khó lường, hiện tại còn là người chủ đạo đại kiếp, quyền thần nhất ngôn cửu đỉnh bên trong Thiên Đình. Thậm chí, thái độ của vị sư đệ này, từ một trình độ nào đó chính là thái độ của Đại sư bá. Nếu hắn bị phía Xiển Giáo tranh thủ, chúng ta muốn đoạt được đóa Hồng Liên kia trấn áp giáo vận, cơ hội sẽ trở nên vô cùng xa vời."

Chương 1007. -

Quy Linh Thánh Mẫu hé miệng chớp mắt, trầm tư một hồi.

Bích Tiêu nhỏ giọng thầm thì: "Chuẩn tỷ phu đã lợi hại như vậy sao?"

"Đại tỷ." Quỳnh Tiêu nói: "Ở trong thư mà tỷ gửi cho hắn vừa rồi, đã nói cái gì rồi?"

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Chỉ nói hắn không nên khó xử, dùng lập trường của đệ tử Nhân Giáo phán đoán việc này, chớ bởi vì tư tình mà ảnh hưởng tới phán đoán của bản thân."

Nghe lời này, Kim Linh Thánh Mẫu khẽ cau mày, có một chút bất mãn đối với chuyện này, hỏi liên tiếp: "Vân Tiêu sư muội, tư tình hẳn là liền không quan trọng sao? Hắn và ngươi vốn là đạo lữ sắp thành, vì sao không thể nhờ vào đó tranh thủ làm cho hắn dựa về hướng Tiệt Giáo chúng ta? Ngươi là đệ tử Thánh Nhân Tiệt Giáo, hắn là đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo, nếu được ông trời tác hợp cho, Nhân Giáo cùng với Tiệt Giáo vốn sẽ càng gần thêm một chút, làm sao lại không thể kiếm một chút chỗ tốt từ chỗ của hắn?"

Vân Tiêu tiên tử nói khẽ: "Sư tỷ có lẽ không biết, ta kết bạn với hắn, không mưu đồ, không vì gì, chỉ là cảm thấy vui vẻ khi gặp nhau. Bởi vì ta, hắn vốn đã làm quá nhiều sự tình không nên làm, ta làm sao có thể lấy đoạn tình này, khiến cho hắn đi chệch hướng?"

Trong mắt Kim Linh Thánh Mẫu hiện ra một chút kiên quyết: "Sư muội, ngươi hẳn là chỉ lo cho tình cảm giữa hai người, lại không để ý đến tình nghĩa sư môn?"

"Nhi nữ tư tình là nhi nữ tư tình, tình nghĩa sư môn là tình nghĩa sư môn, tại sao phải lẫn lộn với nhau?"

Vân Tiêu đứng dậy, váy dài thuần trắng uyển chuyển như nước chảy, không để lại nửa nếp gấp.

Trong giọng nói ôn nhu của nàng, lại mang theo một cỗ kiên định không nhường chút nào: "Đúng như những gì ta nói trong thư, sau đó nếu Đại sư huynh có lệnh, ta và ngươi cùng đi vào bên trong Huyết Hải tìm kiếm Thập Nhị Phẩm Nghiệp Chướng Hồng Liên, ta tự nhiên sẽ làm sự tình mà một vị đệ tử Tiệt Giáo nên làm. Nếu dùng tư tình loạn tình nghĩa, hoặc dùng tình nghĩa loạn tư tình, vậy thì ta sẽ không làm được."

Kim Linh Thánh Mẫu lại muốn mở miệng, Triệu Công Minh cùng với Đa Bảo đạo nhân nhanh chóng tiến về phía trước, gần như đồng thời ngăn cản.

Triệu Công Minh vội nói: "Ta cảm thấy Nhị muội nói có đạo lý, nhưng Kim Linh nói cũng không sai."

"Hai vị sư muội đừng có cãi lộn, đừng có cãi lộn." Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Hiện tại Hồng Liên còn chưa xuất thế, nói không chừng toàn bộ chuyện này chính là Giáo Chủ Tây Phương Giáo tính kế, làm cho chúng ta và Xiển Giáo nổi lên tranh chấp."

Bích Tiêu khẽ hừ một tiếng: "Xiển Giáo cũng không thiếu bảo vật trấn áp giáo vận, tranh cái gì với chúng ta chứ."

Kim Linh Thánh Mẫu lạnh nhạt nói: "Bọn họ tất nhiên là không muốn thấy chúng ta sống yên ổn. Trước đây ta phái mấy vị đệ tử đi đến Huyết Hải tìm kiếm tung tích Hồng Liên, đều phát hiện ra tung tích của môn nhân Xiển Giáo. Nếu như đại kiếp nhất định phải tổn hại ba ngàn tiên trường sinh đại giáo, Xiển Giáo tất nhiên là hy vọng, số lượng ba ngàn này, đều rơi vào trên người Tiệt Giáo chúng ta cùng với Tây Phương Giáo."

"Ài." Quỳnh Tiêu cầm quân cờ, nhẹ nhàng gõ vào gương mặt xinh đẹp của chính mình: "Ai lại muốn để cho chính mình hoặc là đồng môn chịu chết? Chuyện này cũng đều hợp tình hợp lí, cũng không thể quá trách cứ Xiển Giáo."

Đa Bảo đạo nhân cười ha ha: "Ta nói này các vị, các vị có phải hay đang suy nghĩ quá xa? Hiện tại mọi chuyện còn chưa ra gì, liền nghĩ đến lợi ích khi đạt được Hồng Liên rồi? Theo như vi huynh nghĩ, đóa Thập Nhị Phẩm Hồng Liên này, đạt được thì là tốt nhất, không đạt được cũng không sao, dù sao thì cũng sẽ không làm cho cục diện bây giờ trở nên càng kém, sao phải nóng lòng như thế?"

"Đại sư huynh nói thật tiêu sái!" Kim Linh Thánh Mẫu lắc đầu, cũng không nói thêm nữa.

"Vậy thì!" Triệu Công Minh nói: "Mấy người chúng ta quá quen thuộc với Trường Canh, lần này cũng không cần trực tiếp lộ diện, tránh làm cho Trường Canh khó xử. Đại sư huynh, Quy Linh sư muội, hai người các ngươi không bằng trước tiên đi đến U Minh Giới, thương lượng việc này cùng với Trường Canh một chút. Xem chừng, ở phía Xiển Giáo cũng sẽ phái người tới."

"Ta cũng đi, có được không tỷ tỷ?" Quỳnh Tiêu lên tiếng hỏi ý, không quên chậm rãi hạ cờ, chỉ thấy phong vân trên bàn cờ biến ảo, từng quân cờ làm từ ngọc tản mát ra tiên quang óng ánh.

Ngũ tử liên châu, đã chiến thắng!

Bích Tiêu ảo não vỗ trán, đây là đồ chơi đến từ Tiểu Quỳnh Phong, ngược lại là khiến cho bên trên Tam Tiên Đảo nhiều hơn không ít niềm vui thú.

Vân Tiêu tiên tử suy tư đôi chút, nhẹ nhàng gật đầu, đáp ứng.

Sáu vị Đại đệ tử Tiệt Giáo thương nghị một hồi một lần nữa, cuối cùng quyết định do Đại sư huynh Tiệt Giáo Đa Bảo đạo nhân, mang Đại đệ tử nội môn Quy Linh Thánh Mẫu, đại đệ tử ngoại môn Quỳnh Tiêu, cùng nhau đi tới U Minh Giới, tìm Lý Trường Thọ thương nghị sự tình Thập Nhị Phẩm Hồng Liên.

Quỳnh Tiêu thay một chiếc váy dài đoan trang, nghiêm túc rửa mặt trang điểm, trông như một " tiểu tiên tử thanh tú quyến rũ, dung nhan xinh đẹp vô biên".

Đợi Quỳnh Tiêu thu thập thỏa đáng, Đa Bảo mở thổ động ra, Quỳnh Tiêu, Quy Linh Thánh Mẫu chui vào trong đó, ba người cấp tốc rời khỏi Tam Tiên Đảo, tiến đến U Minh Giới.

Vân Tiêu đi đến bên rìa đình nghỉ mát, ngắm nhìn chân trời, gió nhẹ thổi một lọn tóc xanh bên tai nàng, bàn tay mỏng manh ẩn trong ống tay áo mềm mại, đang nắm giữ đồng tiền ấm áp kia.

"Vân Tiêu sư muội." Phía sau truyền đến một tiếng khẽ gọi, Kim Linh Thánh Mẫu thấp giọng nói: "Lời mới rồi cũng không phải là bất mãn đối với ngươi, ta và ngươi quen biết nhiều năm, ta cũng biết tính tình của ngươi, đừng có để ở trong lòng."

Vân Tiêu xoay người lại cười khẽ, đôi mắt đẹp đều là ý cười.

Triệu Công Minh nói: "Cũng không biết, sự tình Thập Nhị Phẩm Hồng Liên này rốt cuộc là thật hay giả, thời cơ xuất hiện không khỏi quá mức vi diệu."

"Nhất định có người đang tính kế phía sau." Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Hoặc là Tây Phương Giáo, hoặc là vị Thánh Nhân nào đó, hoặc là nhân vật chúng ta không biết, không cần phải chủ quan."

Vân Tiêu tiên tử tự lẩm bẩm: "Cũng không biết hắn sẽ ứng đối ra sao."

Cùng với âm thanh lẩm bẩm, phần mong nhớ này từ ánh mắt nàng rơi vào trên mây, trôi về hướng chân trời, chuyển đến bên tai

Lý Trường Thọ.

…

Đinh!

Đinh đinh đinh ——

Tại Luân Hồi Tháp, trên bậc thang gỗ dẫn lên tầng cao nhất.

Chó lớn lông xanh đã co rút thân hình hơn phân nửa, đang bưng một khay đầy chén trà, run rẩy từng bước chậm rãi leo lên tầng cao nhất.

Đế Thính chạy tới bên người Lý Trường Thọ trước, dùng tiên lực dâng lên một ly trà, trong miệng cười ha ha: "Thuỷ Thần đại nhân ngài uống trà, uống trà."

Cái trán Địa Tạng nổi lên một sợi gân xanh.

Sau đó, Đế Thính xoay người, chạy đến trước mặt Bạch Trạch ngồi xổm, hai cái chân trước nâng một ly trà: "Bạch Trạch đại nhân, ngài uống trà, uống trà."

Cái trán Địa Tạng nổi lên một đống gân xanh.

Đế Thính vẫn chưa phát giác ra, dùng tiên lực giao hai chén trà cho Kim Sí Đại Bằng cùng với Ngụy Thâm Mạt, ấm giọng nói: "Hàn xá đơn sơ, hai vị Nguyên Soái đại nhân vất vả."

Hai vị Thiên Đình Nguyên Soái lên tiếng cảm ơn.

Chương 1008. -

Rốt cuộc!

Đế Thính toàn thân run rẩy, đem một chén nước trà cuối cùng, run rẩy nâng đến trước mặt Thanh Ngưu hóa thành tráng hán.

"Tiền, tiền bối, uống trà! Tọa kỵ trong Tam Giới, đều muốn đạt đến cấp độ như ngài, có thể cõng Thánh Nhân lão gia đi khắp nơi uy vũ!"

Thanh Ngưu bình tĩnh cười, tiếp nhận chén trà, đưa tay sờ sờ đầu Đế Thính.

Trong nháy mắt, lông dài trắng xanh của Đế Thính đều nhuộm một chút hồng, cộc cộc chạy đến phía sau Lý Trường Thọ, toàn bộ thần thú đứng thẳng người lên, đấm lưng giúp Thuỷ Thần đại nhân.

Ngụy Thâm Mạt nhíu mày nhìn một màn này, hơi có chút...

Ngây ngốc.

Đây chính là đầu Đế Thính kia, thần thú có thể nghe tiếng lòng vạn linh Tam Giới?

Xoạt, xoạt, xoạt xoạt!

Còn có bên kia, thanh niên đạo sĩ đang mài dao kia, thật sự chính là chủ nhân Luân Hồi Tháp—— Địa Tạng?

"Ách." Ngụy Thâm Mạt không nhịn được vuốt vuốt mi tâm, hơi có chút không thích ứng.

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Đế Thính có biết sự tình Hồng Liên?"

Đế Thính vội nói: "Thuỷ Thần đại nhân, sự tình Hồng Liên này hẳn là thật, nhưng tiểu thú cũng không biết, Hồng Liên này cụ thể giấu ở nơi nào."

"Trước đây Tây Phương Giáo điều tra tại Huyết Hải, có kết quả gì không?"

"Lần này Tây Phương Giáo phái..."

"Ừm khục!" Địa Tạng dùng sức tằng hắng một cái, đoản đao trong tay sáng lên.

Đế Thính run rẩy mấy lần, quay đầu trừng mắt nhìn chủ nhân nhà mình, sau đó nói tiếp: "Thuỷ Thần đại nhân ngài chớ có để ý, chủ nhân nhà ta vẫn còn có cảm tình đối với Tây Phương Giáo. Ta sẽ tuyệt đối không nói cho Thuỷ Thần đại nhân ngài, Tây Phương Giáo trước sau phái mấy ngàn sinh linh, từ đệ tử Thánh Nhân đến hồng mông hung thú, đại yêu nghiệp chướng, tiến vào bên trong Huyết Hải lục soát một hồi lâu, không tìm được chút gì đành phải rời đi. Sau đó mới có tin tức Thập Nhị Phẩm Hồng Liên sắp xuất thế."

Địa Tạng hừ một tiếng, cầm đoản đao trong tay ném một cái, bình tĩnh nói: "Thuỷ Thần ngày hôm nay không bằng ở lại ăn một bữa cơm, bần đạo nghe nói Bạch Trạch tiên sinh có tay nghề nấu ăn rất giỏi, không biết đã làm mấy lần thịt thần thú kho tàu!"

Đế Thính nhếch nhếch miệng, bình tĩnh đi ra phía sau lưng Địa Tạng nằm xuống.

Bạch Trạch mỉm cười: "Chuyện nấu nướng để sau...Địa Tạng đạo hữu đã xếp vào danh sách Thiên Đạo, sao lại vẫn tự coi mình là đệ tử Tây Phương Giáo?"

"Nguyên bản cảm thấy tu đạo trường sinh là có thể tiêu dao, mãi cho đến hiểu thông thấu, quay đầu mới biết, hết thảy bất quá đều bắt nguồn từ hai chữ, bối cảnh."

Địa Tạng chậm rãi nói: "Giống như Thủy Thần vậy, từ lúc bước vào một cánh cửa, tu một môn thần thông, đã là khắc lên lạc ấn không thể cởi bỏ. Rất nhiều phàm nhân, cả đời cuối cùng cũng không đi ra khỏi phạm vi mấy trăm dặm. Mà tiên nhân chúng ta, mặc dù có thể ngao du ba ngàn thế giới, thậm chí là thăm dò Hỗn Độn Hải, lại vẫn phải nhớ đến cội nguồn ở đâu như cũ, nếu không tâm liền sẽ loạn."

Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái: "Đạo hữu gần đây xem ra là thật sự thanh nhàn, lại có nhiều cảm ngộ cuộc sống thần tiên như vậy."

"Hừ." Địa Tạng thu hồi ý cười: "Ngày hôm nay ta nhất định sẽ không giúp đỡ các ngươi tìm kiếm Thập Nhị Phẩm Hồng Liên."

"Phải không?"

Ánh mắt của Lý Trường Thọ, Bạch Trạch, Thanh Ngưu, Ngụy Thâm Mạt, Kim Sí Đại Bằng, cùng nhau rơi xuống phía sau lưng Địa Tạng.

Ở nơi đó, trong miệng Đế Thính ngậm một tấm thẻ gỗ, phía trên viết mấy chữ lớn xiêu xiêu vẹo vẹo.

【 Địa ngục, hung hồn nghiệp chướng.

Hồng Liên đang hút nghiệp chướng 】

"Ừm?" Địa Tạng quay đầu liếc nhìn, thẻ gỗ bên miệng Đế Thính bá một tiếng, bị Đế Thính nuốt vào trong miệng cực nhanh, bình tĩnh nhai nhai nhấm nuốt mấy lần.

"Ngươi đang ăn cái gì?"

"Chủ nhân, vì biểu đạt kính ý của ta đối với Thanh Ngưu tiền bối, ta thử suy nghĩ bản lĩnh đặc thù của Ngưu tộc, nhai lại một chút đồ ăn đã ăn xong lần trước."

Trên mặt của Địa Tạng lập tức tràn đầy ghét bỏ, xê dịch vị trí sang bên cạnh.

Lý Trường Thọ lại đứng dậy vào giờ phút này, cười nói: "Nếu Địa Tạng đạo hữu đã không chịu hỗ trợ, vậy thì quên đi, chúng ta đi thôi."

Bốn vị cao thủ khác đáp ứng một tiếng, đứng dậy cáo từ đối với Địa Tạng cùng với Đế Thính.

Địa Tạng cũng không đứng dậy, chỉ là ngồi ở kia nhắm mắt dưỡng thần.

Rời khỏi Luân Hồi Tháp, Lý Trường Thọ chính là nhíu mày suy tư một hồi, đang suy nghĩ về biện pháp Đế Thính đưa ra.

Càng suy nghĩ càng cảm thấy, phương pháp này thật sự khả thi.

Nếu có thể ở bên trong Mười Tám Tầng Địa Ngục, tìm được đủ nhiều hung hồn nghiệp chướng, lại có lực lượng hồn phách không quá mạnh, chẳng phải sẽ tương đương với việc tạo ra một 'dấu ấn' cho cỗ lực lượng nghiệp chướng này sao?

Sau đó, chỉ cần truy tìm hướng chảy của lực lượng nghiệp chướng, tung ra một ít "hàng mẫu", có lẽ liền có thể tìm được tung tích của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Chướng Hồng Liên!

Dù sao cũng tốt hơn là chờ đợi ở đây.

Ngụy Thâm Mạt hỏi: "Nhắc nhở mà Đế Thính cho kia, là có ý gì?"

Lý Trường Thọ mỉm cười giải thích biện pháp vừa suy nghĩ bằng ngôn ngữ tu đạo Hồng Hoang, ngoại trừ Bạch Trạch, ba người khác đều lộ vẻ mặt giật mình.

Thanh Ngưu cười nói: "Đế Thính này còn rất thông minh."

"Hẳn là Địa Tạng đang nhắc nhở chúng ta." Lý Trường Thọ nói: "Chỉ là Địa Tạng vẫn có cố chấp của chính mình không muốn buông ra, cho nên mới mượn tay của Đế Thính."

Ngụy Thâm Mạt cười nói: "Vì sao không thể là Đế Thính tự tiện làm chủ?"

"Nguyên Soái." Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Tấm thẻ gỗ kia cũng không có nửa điểm cấm chế, Địa Tạng dù sao cũng có tiên thức."

Ngụy Thâm Mạt vỗ trán, phần lớn nụ cười là cảm khái.

"Đi thôi, chúng ta đi tới Mười Tám Tầng Địa Ngục..." Lý Trường Thọ dứt lời, nhìn về phía lưu quang xẹt qua trên không Phong Đô Thành, cười nói: "Chia làm hai đường đi, mấy vị sư huynh Xiển Giáo đã đến. Làm phiền Bạch tiên sinh và Kim Bằng cầm lệnh bài của ta, đi chọn lựa hồn phách nghiệp chướng thích hợp, ta ở chỗ này tiếp đãi mấy vị sư huynh."

"Được."

"Lão sư yên tâm!"

Bạch Trạch cùng với Kim Sí Đại Bằng từng người đáp ứng một tiếng, quay người chạy tới Luân Hồi Đảo trong Phong Đô Thành.

Mấy đạo lưu quang bay tới kia hóa thành bốn đạo thân ảnh, chính là Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, mà trong tay áo Thái Ất Chân Nhân còn bay ra một đạo thân ảnh, lại là Linh Châu Tử cũng đi theo.

Hoàng Long Chân Nhân dường như là sợ không khí xấu hổ, vừa xuống đất liền bắt đầu cười to, phát huy lễ nghi xã giao Hồng Hoang vô cùng tinh tế.

Hai bên cùng nhau làm lễ, Ngụy Thâm Mạt cùng với Thanh Ngưu đứng sau lưng Lý Trường Thọ, cũng không che giấu sự hiện diện của mình.

Xích Tinh Tử liếc nhìn Thái Ất Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân lại là chắp hai tay sau lưng, ngửa đầu nhìn trời, hoàn toàn không mở miệng nói.

Lý Trường Thọ chủ động nói: "Mấy vị sư huynh, có phải là đến vì sự tình Hồng Liên."

"Không sai." Xích Tinh Tử lộ ra ý cười ôn hòa, vừa mới muốn tiếp tục mở miệng, không gian bên người mấy người bọn họ đột nhiên sập ra một cái hố tròn, ba đạo thân ảnh lập tức nhảy ra từ trong đó.

Đạo nhân hơi mập ở phía trước nhất kia bình tĩnh cười một tiếng: "Đến sớm không bằng đến đúng lúc, đây thật sự là vừa vặn."

Chương 1009. -

Xích Tinh Tử hơi hơi nhíu mày, lập tức cùng với mấy vị tiên Xiển Giáo hành lễ, miệng nói "Đa Bảo sư huynh".

Quy Linh Thánh Mẫu cùng với Quỳnh Tiêu cũng không tiến về phía trước làm lễ, chỉ là gật đầu ra hiệu.

Người đại biểu cho Xiển Tiệt Tam Giáo, liền gặp mặt vội vàng không kịp chuẩn bị như vậy.

Mặc dù trời không có một hạt mưa, nhưng bầu không khí xác thực không được tính là quá hòa hợp.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ châm chước một hồi, vừa muốn mở miệng mời mấy người đi đến đại doanh Thiên Binh cùng ngồi đàm đạo...

"Trường Canh sư thúc!" Linh Châu Tử chủ động nhảy đến trước mặt Lý Trường Thọ, lộ ra nụ cười ngây thơ lại rực rỡ: "Ta muốn trở về Thiên Đình tiếp tục tu hành một thời gian!"

"Không tồi." Lý Trường Thọ đưa tay vỗ vỗ đầu vai của Linh Châu Tử, cổ vũ y nói: "Không quên tiến tới, đạt được chính quả."

Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên: "Quả nhiên, bồi dưỡng đồ đệ liền giống như nuôi con gái vậy, ban ngày ban mặt cũng đều có thể bị bắt cóc."

Xích Tinh Tử lập tức lộ ra một chút ý cười.

Ba vị tiên nhân Tiệt Giáo cùng nhìn nhau vài lần, từng người cảm nhận được từng chút áp lực.

Đúng lúc này, Quỳnh Tiêu mặt mày mỉm cười, động tác rất tự nhiên nhảy đến trước mặt Lý Trường Thọ, khẽ khom người đối với Lý Trường Thọ, hai bàn tay lại rất tự nhiên nhô ra, kéo lại cánh tay của Lý Trường Thọ.

Đôi môi và hàm răng trắng khẽ rung lên, giọng nói khéo léo uyển chuyển truyền ra: "Tỷ phu ~ ta cũng muốn đi đến Thiên Đình chơi đùa."

Lý Trường Thọ toàn thân cứng đờ, từng cây lông tơ dựng thẳng, muốn tránh ra lại không thể tránh, lúc này mỗi cái động tác của chính mình cũng có thể bị diễn giải quá mức.

Cái trán Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân treo đầy vạch đen, vô thức nhìn về phía Thái Ất Chân Nhân.

Đi lên, không thể thua!

Thái Ất Chân Nhân lập tức lui lại nửa bước, trốn ra sau lưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân, trong miệng toát ra một câu: "Muốn cái gì chứ, Hằng Nga cũng không phải tỷ của ta!"

Lý Trường Thọ điên cuồng run rẩy khóe miệng, cảm thấy chính mình không hiểu liền bị bao vây, cái trán treo chữ Nguy.

Hai bàn tay nhỏ bé nhìn như ôm cánh tay hắn, lúc này đang dùng lực nhéo mạnh...

Cũng may, lúc này hoạt động ở bên ngoài chỉ là Đạo Nhân Giấy【bản thể • cao cấp】, bản thể tránh ở bên trong tay áo của một cỗ Đạo Nhân Giấy khác bên trong tay áo cỗ Đạo Nhân Giấy này, không có một chút cảm giác đau nào.

Yên tĩnh.

Bên trong chủ trướng đại doanh Thiên Binh, Ngụy Thâm Mạt ngồi nghiêm chỉnh tại chủ vị, ánh mắt nhìn trái phải, tiên lực vận chuyển cũng đều đang tận lực chậm dần, sợ gây ra động tĩnh phá vỡ lúc yên tĩnh này.

Ngoài chủ trướng, mấy vị Thiên Tướng làm bộ đi ngang qua, cũng bí mật quan sát tình hình nơi đây.

Một phương Xiển Giáo cùng với một phương Tiệt Giáo ngồi trái phải đối diện, lúc này tất nhiên là lấy Đa Bảo đạo nhân làm chủ, mà chỗ ngồi đối diện với Đa Bảo đạo nhân trống không, dự kiến là Quảng Thành Tử đang "cưỡi ngựa" ở trên đường chạy tới.

Đương nhiên, Hồng Hoang không lưu hành thần thông biến đám mây thành ngựa.

Lý Trường Thọ chuyển bồ đoàn, ngồi ở chính giữa trướng, thừa nhận áp lực mà ở tuổi của hắn vốn không nên thừa nhận.

Nếu như, đám Hùng Trại ngu ngơ kia ban đầu không có gây sự lập ra Hải Thần Giáo cái gì...

Nếu như, chính mình lúc trước không có ôm đùi Đại Pháp Sư...

Chính mình hiện tại, hẳn là một vị Kim Tiên có thực lực hơi cường đại, vô lự vô ưu tiêu dao sống qua ngày tại Tiểu Quỳnh Phong, chuyện cần phải cân nhắc cũng chỉ là ngụy trang bản thân như thế nào, đùa giỡn Nga nào đó, trồng chút hoa, trồng chút cây, luyện chế Hùng Tâm Đan, nhưỡng chút Độc Long Tửu.

Nào giống như bây giờ, ngồi ở giữa hai cái thế lực tiên đạo lớn nhất Tam Giới, nghĩ cách làm sao cân bằng hai giáo, để cho mọi người tận lực đừng đánh nhau.

Hai luồng khí như cối xay kia đang chèn ép thể phách thận trọng của hắn từng chút một...

Lại nghĩ tới vừa rồi, lúc hắn lựa chọn ngồi ở giữa hai giáo, Quỳnh Tiêu thuận thế lôi kéo hắn cùng nhau ngồi xuống, thật sự đã dọa cho hắn ra mấy giọt mồ hôi lạnh.

Em vợ và anh rể, vốn là dễ dàng gây ra lời đồn!

Liên quan tới lời đồn Hằng Nga, Lý Trường Thọ thực sự có tự tin, một lúc sau liền có thể tự sụp đổ.

Nhưng lời đồn liên quan tới em vợ, đây chính là khó mà rửa sạch, rất dễ dàng làm Vân Tiêu mất phân tấc, thật sự sinh ra hiểu lầm...

Lý Trường Thọ nói hết lời, cuối cùng đã dụ dỗ được Quỳnh Tiêu đi đến bên cạnh Quy Linh Thánh Mẫu —— Quỳnh Tiêu kỳ thật không quen cùng với hắn, lần này nàng cố ý thân cận, thành phần thị uy đối với Xiển Giáo chiếm đa số.

"Khục." Trong sự an tĩnh, Bạch Trạch không nhịn được đứng dậy, phân biệt vái chào đối với Đa Bảo đạo nhân, Xích Tinh Tử, cười nói: "Ngày hôm nay các vị đến đây, không biết cụ thể cần làm chuyện gì? Chúng ta cũng không thể ở đây suốt, mọi thứ đều có thể thương lượng, nhưng phải mở miệng nói vài lời trước."

Đa Bảo đạo nhân chắp tay một cái, cười nói: "Kỳ thật cũng không có việc gì lớn, chính là đã lâu không gặp Trường Canh, tới đây dạo chơi, thuận tiện tìm tòi bảo vật. Các sư đệ Xiển Giáo, cũng có phần có hứng thú đối với Huyết Hải Hồng Liên?"

Xích Tinh Tử nặn ra một nụ cười, trầm ngâm vài tiếng, nói: "Xưa kia, Bàn Cổ Thần khai thiên địa, Hỗn Độn thanh liên gặp nạn, mấy khỏa hạt sen rơi về bên trong các nơi thiên địa, hóa thành vài đóa thập nhị phẩm hoa sen. Hồng Liên này thu nạp vô tận nghiệp chướng, nếu xuất thế thế tất sẽ tạo thành sinh linh đồ thán...không bằng hãy hủy đi."

Quỳnh Tiêu nghiêm mặt, giòn tiếng nói: "Đạo huynh nói chuyện như vậy liền có một chút không đúng! Bảo vật vì sao lại phân thiện ác tốt xấu? Thập Nhị Phẩm Kim Liên của Tây Phương Giáo chính là Công Đức Kim Liên, đối lập nhau cùng với Nghiệp Chướng Hồng Liên, Tây Phương Giáo bọn họ dùng Công Đức Kim Liên trấn áp giáo vận, nhưng ngày bình thường trộm đạo, làm ác khắp nơi. Hẳn là, bọn họ làm chuyện ác, nhưng bởi vì được Công Đức Kim Liên che chở, liền trở thành chuyện tốt?"

Xích Tinh Tử tiếp tục trầm ngâm, lại là không trả lời được.

Hoàng Long Chân Nhân nói: "Đây cũng không phải là một việc."

"Không phải là một việc, đạo lý lại là đạo lý như vậy." Quỳnh Tiêu xoay chuyển lời nói: "Tỷ phu ngươi nói xem có phải không."

Lý Trường Thọ ngẩng đầu cười cười, chậm rãi gật đầu, nói: "Như vậy...chúng ta ở đây thương lượng, coi như thương lượng ra kết quả gì, chỉ sợ cũng khó thuyết phục người khác. Không bằng, ta dùng danh nghĩa đệ tử chấp chưởng giáo vụ Nhân Giáo, mời các sư huynh sư tỷ Xiển Giáo, Tiệt Giáo, cùng nhau đi đến rìa Huyết Hải, thương thảo sự tình có quan hệ với đóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Chướng Hồng Liên kia. Ta nhất định sẽ cố gắng điều giải việc này, đưa ra cho các vị một câu trả lời tương đối công bằng, thấy thế nào?"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chậm rãi thở dài, trong ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ tràn đầy kính nể.

Kim Sí Đại Bằng ở bên cạnh lau lau khóe mắt, chắp tay sau lưng ngửa đầu than nhẹ: "Cuối cùng vẫn là lão sư chống đỡ hết thảy."

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng không có cao thượng như vậy.

Đây chỉ có thể coi là, chính mình ngày bình thường có thể mời được một số lớn cao thủ hai giáo trợ trận, là cái giá cần phải bỏ ra.

Chương 1010. -

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Không cần thông báo cho người khác, bần đạo vừa mới rồi đã phát tin tức ra, bảo các sư đệ sư muội nhàn rỗi vô sự mau chóng đi tới nơi đây tụ hợp."

Xích Tinh Tử cũng nói: "Mấy người Quảng Thành Tử sư huynh đã là ở bên trên đường đi, bên này cũng không cần gọi nhiều."

Lý Trường Thọ có một chút run rẩy khóe miệng.

Các ngươi vừa gặp mặt liền trực tiếp bắt đầu gọi người? !

Ngày hôm nay không xử lý tốt chuyện này, chỉ sợ là sẽ thật sự đánh nhau.

Vì ổn thỏa, trước tiên phải tỏ rõ mình là "người can ngăn", còn có thể can ngăn thành công hay không, vậy thì phải xem vào năng lực của chính mình.

Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Tiệt Giáo danh xưng vạn tiên triều bái, tất nhiên là người đông thế mạnh, Đa Bảo sư huynh cũng đừng gọi tới một ngàn tám trăm đệ tử Thánh Nhân."

Đa Bảo đạo nhân cười không nói, mặc dù rất muốn nói một câu "Tiệt Giáo chúng ta hứa hẹn sẽ không ưu tiên xuất động Vân Tiêu sư muội", nhưng cân nhắc đến uy nghiêm của Đại sư huynh...

Lời này không nên nói thì vẫn thỏa đáng hơn.

Quỳnh Tiêu xoay động nhãn châu, đứng dậy, nhỏ giọng gọi: "Tỷ phu, ta đi giúp ngươi pha ly trà!"

Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn Quỳnh Tiêu, Quỳnh Tiêu mỉm cười chớp mắt, làm cho Lý Trường Thọ nơm nớp lo sợ một hồi.

Đây cũng không phải là an phận...

Bạch Trạch kịp thời đứng dậy, cười nói: "Quỳnh Tiêu tiên tử ở đây nghỉ ngơi là được, làm sao có thể để tiên tử động thủ? Bần đạo đi pha trà làm chút điểm tâm, các vị hãy chờ một lát."

Vào thời khắc mấu chốt, vẫn là Bạch tiên sinh ra sức.

Quỳnh Tiêu phình má, mất hết cả hứng ngồi trở về ghế ngồi của mình, tiếp tục buồn bực ngán ngẩm.

Yên tĩnh...

Vẫn là loại này, ngay cả khi không có tiếng động nào khác, cũng có thể làm cho Lý Trường Thọ tự tưởng tượng ra sự "yên tĩnh" trong buổi chiều mùa hè ve kêu.

Lại qua một hồi, Bạch Trạch bưng một mâm lớn đồ ăn nhẹ tinh xảo, đưa đến trước mặt hai vị tiên tử, liền phong độ lui về góc.

Ngụy Thâm Mạt nhỏ giọng hỏi: "Thuỷ Thần, nếu không thì chúng ta phá hủy chủ trướng, khiến cho nơi này rộng hơn?"

"Đúng vậy, sau này sẽ có nhiều người hơn, nơi đây quả thật có một chút quá chật."

Lý Trường Thọ đứng dậy, cười nói: "Luân Hồi Tháp ngược lại là một chỗ không tồi, không chúng ta hãy đi đến đó."

Đa Bảo đạo nhân nói một tiếng "Thiện", mấy vị tiên nhân Xiển Giáo cũng không có ý kiến.

Thế là, ở dưới tiền đề không có được Địa Tạng đồng ý, các tiên nhân Đạo Môn rất tự nhiên liền chiếm đoạt Luân Hồi Tháp tầng cao nhất, cùng với sử dụng bí pháp giới tử không gian để tạm thời biến không gian trên cùng vốn dĩ không rộng rãi thành một đại sảnh nguy nga.

Không bao lâu, tiên nhân hai giáo bay đến nơi này.

Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo có tám vị đến, Phúc Đức Kim Tiên có bốn năm vị hiện thân, đệ tử Thánh Nhân, môn nhân bình thường, cũng tới mấy chục người.

Mà Tiệt Giáo thì tương đối phức tạp hơn, phần lớn là phân chia theo tiên đảo, tụ thành tốp chạy đến, Kim Ngao Đảo đến hai trăm, Cửu Long Đảo đến tám mươi, Bồng Lai đảo đến một trăm...vân vân.

Lý Trường Thọ nghĩ đến chuyện tiếu lâm nào đó ở kiếp trước:

【Ngươi không bao giờ biết được có bao nhiêu tên côn đồ có thể đi xuống trên một chiếc xe ô tô năm chỗ. 】

Đặt ở thế giới Hồng Hoang này, chuyện tiếu lâm này cũng thông dụng:

【 Vĩnh viễn cũng đừng vội kết luận, một đóa mây trắng bay ra từ đạo trường Tiệt Giáo có thể chở bao nhiêu tiên nhân! 】

Đệ tử Tiệt Giáo cũng hơi quá nhiều một chút...

Lý Trường Thọ không khỏi muốn hỏi, coi như đóa Thập Nhị Phẩm Hồng Liên kia bị Tiệt Giáo lấy đi, thật sự có thể trấn trụ giáo vận như vậy?

Tại thời kỳ Viễn Cổ, những cao nhân tiền bối sớm bước vào con đường tu hành, nếu nói một chút đạo lý dễ hiểu đối với côn trùng, chim chóc, trợ giúp bọn chúng khai linh trí, cũng sẽ có thể kiếm được công đức.

Đây chính là "điểm hóa".

Bây giờ Lý Trường Thọ liền hoài nghi, Tiệt Giáo hiện tại có nhiều đệ tử Thánh Nhân như vậy, có phải hay không là Thông Thiên sư thúc tại thời Viễn Cổ, vào thời điểm điểm hóa sinh linh, liền trực tiếp truyền đạo...

Tại Luân Hồi Tháp tầng cao nhất, Địa Tạng mặt đen ngồi trong góc, hai tay khoanh lại, bực mình chẳng dám nói ra đối với tình huống trước mắt.

Đế Thính hiển lộ ra chân hình thần thú "uy vũ bá khí" của mình, nằm ở đằng sau Địa Tạng, nhắm mắt giả vờ ngủ..

Trong lúc chờ đợi tiên nhân hai bên tập hợp, vì để tránh cho xấu hổ, Lý Trường Thọ tùy tiện tìm một cái cớ, tạm thời chạy đi khỏi đây.

Hắn cùng với Bạch Trạch, Kim Sí Đại Bằng, tìm một góc tối không người ở bên ngoài Phong Đô Thành, âm thầm bắt đầu suy nghĩ biện pháp tìm kiếm Hồng Liên...

"Đã tìm được chín mươi chín cái hồn phách thích hợp!" Bạch Trạch thấp giọng nói: "Đều là nghiệp chướng trên người nhiều đến kinh ngạc, nhưng khi còn sống là phàm nhân. Nhưng có một điểm, trước đây Kim Bằng mang theo hai hồn phách đi vào bên trong Huyết Hải thử nghiệm, bản thân hồn phách dễ dàng bị ô uế Huyết Hải xâm nhập, chỉ chốc lát liền sẽ vỡ tan."

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ: "Dùng một chút tiên pháp bảo vệ chân linh của bọn họ, chúng ta chỉ là mượn lực của bọn họ, mà không phải là để cho bọn họ hồn phi phách tán."

Kim Sí Đại Bằng nói: "Lão sư, đây đều là những kẻ bị nghiệp chướng quấn thân, coi như là hồn phi phách tán cũng không có gì đáng tiếc."

"Không thể." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đối phương đã tiến vào Mười Tám Tầng Địa Ngục, mà không phải bị nghiệp hỏa đốt sạch, thiên lôi đánh xuống, nói rõ còn có cơ hội chịu khổ chuộc tội, chúng ta là tiên thần, liền không thể đoạn tuyệt đường sống của sinh linh."

Kim Sí Đại Bằng lộ vẻ mặt suy tư, chậm rãi gật đầu.

Bạch Trạch lấy ra một quả cầu màu hồng phấn trong suốt ở bên trong tay áo, trong đó có chín mươi chín điểm sáng tung bay.

"Thuỷ Thần, chúng ta có cần kiểm chứng tính khả thi của phương pháp này trước không?" Bạch Trạch đưa ra một đề nghị thích hợp: "Nếu khả thi, sau đó sẽ thương lượng với hai giáo Xiển Tiệt, chúng ta cũng liền có nhiều cơ hội hơn."

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư một hồi, lấy ra một cỗ Đạo Nhân Giấy ở bên trong tay áo, gật đầu nói: "Nên như vậy, Kim Bằng mang hóa thân của ta tiến đến, ta cùng với Bạch tiên sinh ở chỗ này tận lực củng cố cục diện, kéo dài thời gian."

"Vâng!" Kim Sí Đại Bằng đáp ứng một tiếng, cùng với Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, mang theo quả cầu trong suốt kia, tiến vào Huyết Hải.

Lý Trường Thọ nhất tâm nhị dụng, lập tức thương lượng cùng với Bạch Trạch, sau đó nên "chủ trì công đạo" như thế nào.

Nói tóm lại, quan điểm chủ yếu là tuyệt đối không thể dao động ——

【 Tiệt Giáo quá mạnh, suy yếu phương tây. 】

...

Lại nói Lý Trường Thọ cùng với Kim Sí Đại Bằng lao tới Huyết Hải, trực tiếp trốn vào chỗ sâu Huyết Hải, tìm địa điểm phóng "hồn" thích hợp.

Lý Trường Thọ ngồi ở trên lưng đại bàn, lấy ra sáu hồn phách tràn đầy nghiệp chướng ở bên trong pháp khí, dùng tiên lực bao bọc chân hồn hồn phách, cũng lưu lại một tia đạo vận của chính mình ở trên hồn phách, để tiến hành phân biệt.

Chương 1011. -

Đánh giá sáu hồn phách lớn chừng ngón tay cái này, Lý Trường Thọ không khỏi bị một nam tử trẻ tuổi thư sinh ở bên trong gợi lên một chút hứng thú.

Nhìn bộ dáng y xanh xao vàng vọt, tay trói gà không chặt, cũng không biết phạm vào tội ác nào, mới có thể tích lũy nhiều nghiệp chướng như vậy, còn bị ném vào Mười Tám Tầng Địa Ngục chịu khổ.

Lý Trường Thọ đưa tay điểm nhẹ, cởi bỏ trói buộc của hồn phách này, để y hóa thành hư ảnh có kích cỡ giống như thường nhân, ngồi quỳ chân ở trước mặt tự thân.

Toàn thân thư sinh này run rẩy một hồi, hai mắt bởi vì nhận hết hành hạ mà đã chết lặng kia, nhiều hơn mấy phần sắc thái...

"Ta...đã chịu tội đủ?"

Lý Trường Thọ hỏi: "Ngươi là kẻ gian ác?"

Thư sinh ngẩng đầu đánh giá Lý Trường Thọ một chút, biểu tình rất bình tĩnh, nhưng thân thể lại thả lỏng một chút.

Phần lớn ác quỷ hung hồn, quỷ sai bên trong Địa Ngục đều có bộ dáng hung ác, đột nhiên nhìn thấy lão thần tiên mặt mũi hiền lành như vậy, trong lòng xác thực không có cảm xúc sợ hãi gì.

Y dùng tiếng nói có một chút suy yếu giải thích: "Ta đọc sách mười tám năm, chỉ vì có thể kế thừa ý chí của phụ thân, làm một văn lại ghi chép."

"Ồ?" Lý Trường Thọ khẽ cau mày, chẳng lẽ có chuyện oan trái gì sao?

Vậy thì phải quản một chút.

Lý Trường Thọ ra hiệu cho Kim Bằng bay hơi chậm một chút, nghiêm mặt nói: "Vậy thì tại sao ngươi lại gây ra nhiều nghiệp chướng như vậy?"

"Ài..." Thư sinh thở dài, cười khổ mà nói một tiếng: "Ngài là muốn nghe lời nói thật kỹ càng, hay là muốn nghe lời nói thật thô sơ giản lược, hay là muốn nghe lời nói dối mà ta đã bịa ra?"

Phong cách nói này khá thú vị.

Lý Trường Thọ cười nói: "Lời nói thật thô sơ giản lược."

"Nói chuyện quá chậm."

"Ồ?" Lý Trường Thọ cau mày nói: "Tại sao nói chậm lại gây nghiệp chướng?"

Thư sinh liên tục cười khổ: "Ta trời sinh làm việc chính là chậm rãi, không vội không chậm, mà lúc có nhiều việc bày ra trước mắt, ta sẽ thường xuyên không biết làm sao, không biết nên chọn như thế nào. Phần nghiệp chướng thứ nhất, hẳn nhà hàng xóm cháy, ta chạy tới trước hết nhất, sương phòng, nhà chính đều có tiếng cầu cứu, ta lập tức mê mang, không biết nên trước cứu phòng chính trước, hay là cứu sương phòng trước, là cứu lão nhân trước, hay là cứu hài đồng trước..."

Lý Trường Thọ buồn bực nói: "Vậy tại sao lại có nghiệp chướng?"

"Hẳn là do ta mãi do dự, cuối cùng quên gọi người."

Cái trán của Lý Trường Thọ lập tức treo đầy vạch đen.

Thư sinh thở dài: "Phần nghiệp chướng thứ hai, là bởi vì vụ cháy nhà hàng xóm cuối cùng đã thiêu rụi một con đường của chúng ta, ta bị đuổi ra khỏi thành trấn, trôi dạt khắp nơi, gặp một thương binh, trên người y bị trúng mấy mũi tên, một trong số các mũi tên còn bắn thủng đầu vai của y. Y nhờ ta về thành bẩm báo đại nhân, nhưng y còn chưa có nói rõ đã bất tỉnh. Như vậy rốt cuộc, ta nên bẩm báo cho Thành chủ đại nhân, hay là nên bẩm báo cho tướng quân đại nhân, hay là nên bẩm báo cho Đội trưởng đại nhân phòng giữ mà ta có thể cầu kiến đến...về sau, chờ đến thời điểm ta làm ra lựa chọn, thành đã bị phá."

Lý Trường Thọ: "…"

"Phần nghiệp chướng thứ ba, là bởi vì hận sự kém cỏi của mình, muốn đi vào trong núi lánh đời, sống quãng đời còn lại này, nhưng thời vận không đủ, bị một nhóm nữ quỷ bắt được, các nàng bảo ta lựa chọn xem bị ai hút dương khí trước. Ta là nên chọn tiểu Bạch, hay là nên chọn tiểu Thiên, hay là nên chọn tiểu Lan? Các nàng cuối cùng giống như rất tức giận, màn đêm buông xuống đi lạm sát kẻ vô tội, ta thừa cơ chạy trốn. Bây giờ đến Địa Phủ suy nghĩ lại cuộc đời của mình, lần kia...cũng là rất tiếc nuối."

"Đại khái đã hiểu." Lý Trường Thọ thở dài, để năm cái hồn phách khác vào bên trong Huyết Hải, nơi có nghiệp chướng nồng đậm, vừa quan sát, vừa nghe thư sinh này kể về cuộc đời bi thảm của mình.

Rất nhanh, biện pháp mà Đế Thính cung cấp, liền cho thấy hiệu quả.

Năm cái hồn phách, năm phần nghiệp chướng, quả nhiên có xu hướng trôi về cùng một hướng!

Trong lời kể của thư sinh, Lý Trường Thọ bắt đầu 【 gia tăng số lượng hàng mẫu 】, gia tăng hồn phách tung ra đến ba mươi cái, quan sát phương hướng bọn chúng bị dẫn động, cũng vẽ xuống một cái mũi tên trên tấm "bản đồ" Huyết Hải dưới đáy lòng kia.

Vẽ xong mũi tên, Lý Trường Thọ lập tức thu hồi những hồn phách này, ngồi ở trên lưng Kim Sí Đại Bằng, chuyển sang khu vực tiếp theo.

Theo cùng một phương pháp, vẽ xuống mũi tên thứ hai.

Điểm mà hai đường thẳng bắt nguồn từ hai mũi tên này giao nhau là nguồn gốc của "lực hút" này!

Nhưng, Lý Trường Thọ làm sao có thể đưa ra kết luận tùy tiện như vậy?

Ỷ vào tốc độ cực nhanh của Kim Bằng, Lý Trường Thọ bắt đầu xuyên tới xuyên lui ở bên trong Huyết Hải, lao tới bốn phương tám hướng, không ngừng đặt hồn phách nghiệp chướng, quan sát nghiệp chướng hội tụ, phương hướng phiêu động, cố gắng loại bỏ hết thảy nhân tố quấy nhiễu.

Cuối cùng, vào sau khi vẽ xong chín mươi chín mũi tên, xác định một cái phạm vi nhỏ hẹp, lại sau khi Lý Trường Thọ cảm nhận được một tia đạo vận huyền diệu ở phía xa xa...

Hồn phách thư sinh kia yếu ớt thở dài, kể xong cuộc đời ngắn ngủi của mình.

"Tiên nhân." Thư sinh này không nhịn được hỏi: "Ngài là định thả ta ra, hay là muốn đưa ta về Địa Ngục, lại hoặc là..."

B! Một ngón tay điểm vào trán của thư sinh, hóa y thành kích cỡ lớn chừng ngón cái một lần nữa, phong ấn trở về bên trong pháp khí một lần nữa.

Quỷ dài dòng • chân chính.

Lý Trường Thọ nói: "Kim Bằng, ngươi ẩn tàng khí tức, trốn ở nơi đây, nếu có người tiến vào phương viên trăm dặm này liền ghi nhớ khí tức của y, không cần ngăn cản."

"Vâng! Lão sư ngài yên tâm!"

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nhắm mắt dưỡng thần ở trên lưng Kim Bằng.

Bên trong Luân Hồi Tháp đã là giương cung bạt kiếm, đại lão hai giáo đã sắp xắn tay áo bắt đầu "luận bàn" với phương tây...

Khục, mở rộng chính nghĩa thuộc về Đạo Môn.

Vì cái gì?

Hiện tại Địa Tạng liền muốn hỏi một câu, vì cái gì?

Vì sao Luân Hồi Tháp của chính mình, liền trở thành nơi Đạo Môn cử hành đại hội Tam Giáo như vậy? Thậm chí ngay cả một lời cũng không thèm nói với chủ nhân Luân Hồi Tháp y!

Cứ tùy ý như vậy, tự nhiên như vậy, không cần nghĩ ngợi như vậy!

Địa Tạng một mực chờ đợi, chờ tiên nhân hai giáo Xiển Tiệt Đạo Môn đến đủ, khi đó y liền sẽ đứng ra, khẽ quát một tiếng đối với bọn hắn: "Cút ra khỏi Luân Hồi Tháp của ta!"

Đương nhiên, đây là ý muốn trong đáy lòng, nói ra liền sẽ mất phong độ.

Đến lúc đó y sẽ nói "chính thần không có trong danh sách Thiên Đạo không được vào Luân Hồi Tháp", liền có lý có cứ, khiến người tin phục, còn có thể không nhẹ không nặng đánh mặt chúng tiên Đạo Môn.

Thật dễ chịu khi nghĩ về nó.

Thế là, Địa Tạng vẫn luôn đang nhẫn nại, đang đợi, đợi đến khi bên trong Luân Hồi Tháp, Xiển Giáo gọi đến mấy trăm môn nhân đệ tử, Tiệt Giáo khuyên đừng đến quá nhiều, cuối cùng tụ tập mấy ngàn tiên nhân...

Lý Trường Thọ đã lâu không hiện thân, nói là chạy vào bên trong Huyết Hải tìm tung tích Hồng Liên.

Nơi đây thiếu đi "dầu bôi trơn" mấu chốt nhất, bầu không khí hai bên bắt đầu dần dần cứng ngắc...

Chương 1012. -

Rốt cuộc.

Đã yên lặng lại rồi? Cũng không có tiên nhân mới đến đây?

Rất tốt, ngay vào lúc này!

Địa Tạng nheo hai mắt lại, một ngón tay thừa dịp Đế Thính không sẵn sàng, nhẹ nhàng điểm vào cái trán của Đế Thính, tạm thời bịt miệng Đế Thính.

"Các vị!" Địa Tạng chậm rãi đứng dậy, khóe miệng lộ ra mấy phần mỉm cười tự tin, trong đôi mắt nở rộ ánh sao.

"Các vị..."

Rung động, bên trong cổ họng của chính mình đang run rẩy.

Địa Tạng bỗng nhiên kinh hãi, đột nhiên cảm giác được một cỗ áp lực bài sơn đảo hải, truyền đến từ trong đám người đen kịt trước mặt, làm đạo tâm của y gần như ngưng kết!

Đây, đây là uy áp cường hoành cỡ nào...

Vào giờ phút này, bởi vì Địa Tạng la lên hai tiếng, chúng tiên Đạo Môn cùng nhau quay đầu lại, ngay ở trong không gian mở rộng lâm thời này, dùng ánh mắt tụ vào thành một dòng lũ lớn, làm cho người có lực lượng Thiên Đạo che chở như Địa Tạng, tâm cảnh cơ hồ sụp đổ!

Tình cảnh này, phảng phất như chính là đang thuyết minh đạo lí【 nhiều người, chính là có thể muốn làm gì thì làm 】.

Trên đỉnh Luân Hồi Tháp phảng phất như xuất hiện hai chữ "Đạo Môn", trong đáy lòng Địa Tạng hiện ra, lúc chính mình vừa mới bái sư, hai vị lão sư kia liên tiếp không ngừng thở dài.

Đạo Môn không khỏi quá mức cường hoành.

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Vị...tháp chủ này, có gì chỉ giáo chăng?"

Địa Tạng miễn cưỡng mỉm cười, không kiêu ngạo không tự ti cao giọng nói: "Nơi đây là chỗ luân hồi thứ hai, là nơi được Thiên Đạo che chở, còn xin các vị đừng có lớn tiếng ồn ào, chú ý giữ gìn vệ sinh!"

Chà, uy nghiêm của tháp chủ!

"Cảm ơn vì đã nhắc nhở." Đa Bảo đạo nhân cười đáp một câu, chúng tiên có một chút không thú vị thu hồi ánh mắt.

Địa Tạng gật gật đầu, yên lặng ngồi trở lại bên người Đế Thính, giải tỏa phong ấn cho Đế Thính, chưa phát giác ra phía sau lưng đã ướt đẫm.

Đế Thính chôn đầu ở bên trong móng vuốt, đuôi dài khẽ vung, suýt nữa liền cười ra tiếng.

Xích Tinh Tử ấm giọng hỏi: "Trường Canh sư đệ còn chưa trở về sao?"

Bạch Trạch chờ đã lâu kịp thời đứng dậy.

Lúc này Bạch Trạch đã đổi một thân đạo bào màu đen, chòm râu dê cũng được cắt tỉa gọn gàng hơn, vái chào đối với hai bên, cười nói:

"Thuỷ Thần đã sắp trở về, hắn đã nghĩ ra biện pháp tìm Hồng Liên, trở về hẳn là sẽ mang theo tin tức tốt cho các vị."

Lúc này, bản thể của Lý Trường Thọ ỷ vào có Thái Cực Đồ che lấp, kỳ thật chính là trốn ở gần đây.

Những lời này của Bạch Trạch có thể coi như là làm nền, để cho hắn thuận lợi lên sân khấu.

Quả nhiên, Bạch Trạch vừa dứt lời, chúng tiên Tiệt Giáo lập tức có xu thế sôi trào.

Phần lớn chúng tiên Xiển Giáo rất bình tĩnh, một phần nhỏ lộ vẻ mặt lo lắng.

Đúng lúc này, một tiếng thở dài vang vọng tại Luân Hồi Tháp tầng cao nhất, thân ảnh Lý Trường Thọ tóc trắng áo trắng xuất hiện tại đầu bậc thang, tiến vào giới tử không gian.

"Trường Canh sư đệ!"

"Trường Canh đến rồi!"

"Trường Canh, ngươi đã tìm được đóa Hồng Liên kia rồi?"

Lý Trường Thọ nâng hai tay lên, cất cao giọng nói: "Chư vị sư huynh sư tỷ, sư đệ sư muội, đừng vội, đừng vội, hãy nghe ta nói vài lời! Ta chỉ là tìm được tung tích của Hồng Liên, nhưng đó có thể là một cái bẫy do ai đó cố tình giăng ra, chưa thể dò xét rõ ràng, cho nên trước tiên ta trở về tụ hợp cùng với chư vị. Theo dự liệu của ta, Hồng Liên chưa đến thời cơ xuất thế, bây giờ chúng ta trông coi ở bên cạnh rìa Huyết Hải, nhất định không thể để cho Hồng Liên này bị người khác đoạt đi!"

Trong khi nói, Lý Trường Thọ đã đi tới khu vực trống giữa tiên nhân hai giáo, cường điệu vái chào hành lễ đối với Quảng Thành Tử cùng Đa Bảo đạo nhân, miệng nói sư huynh.

Hai vị Đại sư huynh cũng đứng dậy hoàn lễ, cho Lý Trường Thọ đủ mặt mũi.

Lúc này, không ít tiên nhân nhìn về phía khoảng trống đằng sau Lý Trường Thọ...

Dĩ nhiên không phải đang nhìn bộ vị thân thể hắn.

Lúc hai giáo không ngừng có tiên nhân chạy đến, Thiên Binh Thiên Tướng đưa tới một số lớn chỗ ngồi và bồ đoàn, tiên nhân hai giáo chia nhau ngồi hai bên, phân biệt rõ ràng.

Lúc này, bên trái bên phải Lý Trường Thọ đều có một loạt ghế đá, trước đây đã ngồi gần hết.

Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Trường Canh sư đệ đến bên này ngồi? Nơi này có một chút khó chịu, bần đạo vừa vặn muốn đi ra ngoài hít thở không khí."

"Tỷ phu hãy đến chỗ của ta!" Quỳnh Tiêu lập tức đánh trả, nhường ra chỗ ngồi phía sau mình: "Ta đứng là được."

Lý Trường Thọ lập tức lộ ra...nụ cười xấu hổ lại không thất lễ.

Hắn tự nhiên vẫn là muốn thừa hành sách lược trước đây——đứng ở trung tâm, nhưng không thể ngồi.

Quảng Thành Tử đột nhiên lên tiếng, chỉ vào chỗ ngồi hắn cùng với Đa Bảo, cười nói: "Trường Canh ngươi tuy nhập môn chậm một chút, nhưng ngày hôm nay lại đại diện toàn quyền cho Nhân Giáo, càng là nhận lệnh của Đại sư bá. Ngày hôm nay giữa hai giáo Xiển Tiệt chúng ta, có lẽ sẽ có một ít sự tình ý kiến không hợp nhau, cần một người điều giải. Ngươi không bằng hãy ngồi ở nơi đây."

Quảng Thành Tử mỉm cười nhìn về phía Đa Bảo đạo nhân, hỏi: "Sư đệ nghĩ như thế nào?"

"Thiện!" Đa Bảo đạo nhân vỗ vỗ cái bụng của chính mình, tự có một loại bình tĩnh bụng có lòng tin.

Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày, nghĩ đến kế hoạch tiếp theo của chính mình, liền phải lập tức cự tuyệt đề nghị nhìn như không tồi như vậy.

Trèo càng cao, lúc ngã xuống cũng liền càng thảm.

Chính mình thực lực không đủ, tu vi đạo cảnh ở trong sân cũng miễn cưỡng coi như trung bình, chuyện này còn phải cảm tạ một nửa tiên nhân Tiệt Giáo đã kéo mức thực lực trung bình xuống.

Nếu thật sự bình khởi bình tọa cùng với hai vị Đại sư huynh đại giáo, đó chính là bốn chữ —— đức không xứng vị.

Cũng không ổn định.

"Đa tạ hai vị sư huynh ưu ái." Lý Trường Thọ lại vái chào, ấm giọng nói: "Sư đệ ta tài sơ học thiển, chỉ sợ là không có tư cách làm người điều giải như vậy. Mặc dù lão sư mệnh ta chấp chưởng giáo vụ, nhưng Nhân Giáo chúng ta cũng chỉ có sáu đỉnh núi, mấy tòa viện lạc. Tràng diện lớn như vậy, vẫn là cần hai vị sư huynh làm chủ, ta liền lấy thêm một cái bồ đoàn, ngồi ở chỗ này đưa ra một chút đề nghị, hai vị sư huynh nghĩ như thế nào?"

Quảng Thành Tử cười nói: "Cứ ngồi đi, ai còn không biết Trường Canh ngươi am hiểu mưu tính?"

"Đúng đấy." Đa Bảo đạo nhân thúc giục nói: "Ngươi ngồi ở giữa, ai không phục?"

"Hai vị sư huynh, chuyện này tuyệt đối không thể!"

Lý Trường Thọ vừa muốn nói đạo lý, nói cảm tình, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng:

"Để ta nhìn một chút, đây là ai đang khi dễ Trường Canh."

Chúng tiên theo tiếng nhìn lại, đã thấy sau lưng Lý Trường Thọ, một bức âm dương song ngư đồ không biết từ đâu mà đến, lại là xuất hiện từ khi nào, có một đạo thân ảnh chậm rãi đi ra từ đó.

Đây là một nam tử thân cao tám thước, tóc dài buông xõa tự nhiên, mặt mày không hiện sắc bén, khuôn mặt thoáng có một chút bình thường lại là có một chút dễ coi.

Chương 1013. -

Một thân trường bào màu lam, chân đạp giày vân trắng lót đen, chỉ là một tiếng cười khẽ, một câu trêu chọc, liền làm cho tâm thần người ta an bình.

Tiên nhân Xiển Giáo nhìn thấy người này, Quảng Thành Tử lập tức vái chào hành lễ, chúng tiên đều là cúi đầu vái chào.

Tiên nhân Tiệt Giáo nhìn thấy người này, lại là hơi ngạc nhiên, nhưng Đa Bảo đạo nhân ho khan, các nơi xung quanh liền yên lặng xuống, ba ngàn tiên nhân dùng động tác không quá chỉnh tề, đồng dạng cúi đầu hành lễ.

Các vị tiên nhân đồng thanh la lên, rót thành một câu: "Bái kiến Đại sư huynh."

Tuy có một chút lộn xộn, dư âm liên tiếp, lại vẫn như cũ có thể nghe ra tràn đầy kính ý.

Huyền Đô Đại Pháp Sư!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ quả thực nhẹ nhàng thở ra, cái eo cũng đều không tự giác ưỡn thẳng lên một chút: "Sư huynh!"

Đại Pháp Sư trừng mắt nhìn, mỉm cười gật đầu.

Bên cạnh, Kim Sí Đại Bằng nhấc một chiếc ghế đá lên, trơn tru bỏ vào chính giữa chỗ ngồi của Quảng Thành Tử và Đa Bảo đạo nhân.

Đại Pháp Sư khoát khoát tay, đảo mắt nhìn xung quanh, cười nói: "Một đóa hoa sen, liền làm cho Đạo Môn hỗn loạn đến như vậy, làm cho các vị sư đệ sư muội vội vã như thế, tại sao vậy?

Phong thái đại giáo ở đâu? Đạo tâm thanh chính đâu?"

Không ít tiên nhân hai giáo Xiển Tiệt lộ vẻ mặt hổ thẹn, không dám đối mặt cùng với Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư cất bước hướng về phía trước, ngồi ở chính giữa ghế đá, ra hiệu cho Đa Bảo, Quảng Thành Tử ở bên cạnh, cùng với tiên nhân hai giáo cùng nhau ngồi xuống.

Lý Trường Thọ thuận thế lui vào trong góc, liếc nhìn nhau cùng với Bạch Trạch, Thanh Ngưu.

Bạch Trạch quăng cho Lý Trường Thọ một cái ánh mắt nghi hoặc, Lý Trường Thọ đáp trả cho Bạch Trạch một đạo ánh mắt kiên định, Bạch Trạch hơi suy nghĩ, dần dần lộ ra nụ cười.

"Tất cả đã an bài xong? "

"Yên tâm, tất cả đã an bài xong. "

Liền nghe ở trong sân...

Quảng Thành Tử hỏi: "Huyền Đô sư huynh, chiến sự tại Huyền Đô Thành gần đây có suôn sẻ không?"

"Tạm thời không có việc gì." Huyền Đô Đại Pháp Sư thản nhiên nói: "Lần này cũng là Trường Canh gọi ta, nói là hai giáo Xiển Tiệt sắp bởi vì một đóa Hồng Liên mà đánh nhau, ta cũng đành phải vội vàng trở về gấp, xem có thể hỗ trợ điều đình hay không. Theo tình huống ta hiểu biết, các sư đệ sư muội Tiệt Giáo muốn dùng đóa Hồng Liên này để trấn áp giáo vận, các sư đệ sư muội Xiển Giáo lại cảm thấy đóa Hồng Liên này là nghiệp chướng tập hợp bên trong thiên địa, sẽ dẫn tới tai hoạ. Có phải là như vậy?"

Đa Bảo đạo nhân nghiêm mặt nói: "Xác thực là như thế."

"Không sai." Quảng Thành Tử nói tiếp: "Thập Nhị Phẩm Nghiệp

Chướng Hồng Liên vốn là có quan hệ cùng với Minh Hà lão tổ, không nên để cho kẻ hung nhân này thừa cơ."

Đa Bảo đạo nhân vừa muốn phản bác, Huyền Đô Đại Pháp Sư lại đưa tay ngăn cản.

Đại Pháp Sư hỏi: "Hai vị sư thúc có lệnh không?"

Đa Bảo đạo nhân cùng với Quảng Thành Tử đồng thời ngừng nói, từng người ngồi giữ yên lặng trên ghế đá.

"Ài!" Đại Pháp Sư thở dài: "Hai vị sư thúc cũng không nói xử trí như thế nào, các ngươi liền triệu tập các vị sư đệ sư muội tụ ở chỗ này...vì sao lại nóng vội như thế? Làm sao biết đây không phải là tính kế?"

Đa Bảo đạo nhân cười nói: "Đại sư huynh dạy phải. Chỉ bất quá, đại kiếp sắp xảy ra, Tiệt Giáo chúng ta không có một món bảo vật có thể trấn áp khí vận, vì thế mới có một chút nóng nảy...còn xin Đại sư huynh tương trợ nhiều hơn!"

Quảng Thành Tử cau mày nói: "Hồng Liên vốn là nghiệp chướng ngưng tụ mà thành, làm sao có thể dùng bảo vật này trấn áp giáo vận?"

Đa Bảo đạo nhân một bước cũng không nhường: "Thập Nhị Phẩm Hồng Liên cùng với Thập Nhị Phẩm Kim Liên kia có lai lịch giống nhau, làm sao lại không thể trấn áp giáo vận?"

"Không sai!" Có tiên Tiệt Giáo nhân đứng dậy, cất cao giọng nói: "Thập Nhị Phẩm Hồng Liên vốn là tại lúc Thượng Cổ, đã từng trấn áp khí vận Tu La tộc! Tiệt Giáo chúng ta không toan tính nhiều, chỉ là muốn giảm thương tổn ở trong đại kiếp, chỉ lần này mà thôi, cũng không nhằm vào Xiển Giáo!"

Một phương Xiển Giáo, cũng có tiên nhân lập tức đứng dậy trả lời: "Những chuyện khác không nói, Tiệt Giáo vẻn vẹn chỉ là có nhiều đệ tử Thánh Nhân như vậy, Hồng Liên này chỉ sợ cũng không trấn được?"

Nữ tiên nổi danh có tính tình nóng nảy lên tiếng quát lớn: "Ngươi, ngươi làm sao lại nói chuyện khó nghe như vậy? Tiệt Giáo chúng ta trên dưới một lòng, đồng môn tình như thủ túc, thiếu hụt bất quá chỉ là bảo vật trấn áp khí vận!"

"Hồng Liên vi phạm lẽ trời, vốn không được Thiên Đạo cho phép tồn tại, làm sao có thể để nó thuận lợi hiện thế, lại làm như thế nào có thể sử dụng nó trấn áp giáo vận? Chuyện như vậy là không hợp quy củ!"

"Bảo vật làm sao có thể phân tốt hay xấu, thần thông làm sao có thể phân rõ thiện ác?"

"Không sai! Xiển Giáo ngày hôm nay cấp thiết muốn quấy nhiễu chúng ta, không phải là muốn nhìn Tiệt Giáo chúng ta làm trò cười? Hay là muốn để cho tiên Tiệt Giáo chúng ta chết nhiều một ít trong đại kiếp, giúp Xiển Giáo các ngươi điền kiếp vận?"

"Chúng ta đều là đệ tử Đạo Môn, sao phải tranh chấp như thế?"

"Phi! Đã sớm nhìn các ngươi không vừa mắt, ngày hôm nay liền..."

Ông —— một vầng sáng xen kẽ trắng đen, bộc phát từ quanh người Đại Pháp Sư, như sóng lớn quét ra các nơi, cứng rắn đè ép trận xung đột hai giáo sắp bộc phát trở về, làm Luân Hồi Tháp tầng cao nhất rơi vào yên tĩnh một lần nữa.

Đại Pháp Sư cười nói: "Trường Canh tránh đi đâu rồi? Đến phiên ngươi ra tay rồi."

"Sư huynh, ta ở đây!" Lý Trường Thọ ở bên trong xó xỉnh đáp ứng một tiếng, cất bước đi ra.

Nụ cười của Đại Pháp Sư dần dần thu liễm, lạnh lùng nói: "Người vừa mới mở miệng cãi lộn, kích động hai giáo, ngươi đã nhớ kỹ?"

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Đều nhớ kỹ!"

"Sau đó hãy tra kỹ, xem thử có gian tế Tây Phương Giáo xếp vào hay không?" Huyền Đô Đại Pháp Sư thản nhiên nói một câu, khuôn mặt không giận tự uy, làm cho đạo tâm các tiên nhân nơi đây run rẩy.

Sau đó, Đại Pháp Sư tựa lưng vào ghế ngồi, giọng nói buông lỏng truyền ra khắp nơi:

"Tam Giáo Đạo Môn vốn là một nhà. Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Giáo, từng giáo bất quá là giáo nghĩa khác biệt, hai vị sư thúc năm đó xác thực từng có mấy lần sự tình tranh chấp có quan hệ đến thu đồ, nhưng chưa bao giờ có đối đầu. Vì sao đến ngày hôm nay, các vị sư đệ sư muội lại đối chọi gay gắt như thế? Hãy tự hỏi lương tâm của mình, có xứng đáng với chữ đạo ở trên đỉnh đầu?"

Chúng tiên lặng lẽ một hồi.

Đại Pháp Sư thấy chính mình đã trấn trụ toàn trường, liền đá quyền chủ đạo ra ngoài.

"Trường Canh, lại nói sự tình có quan hệ đến Hồng Liên trong mắt ngươi."

"Theo lệnh của sư huynh, mời các vị đồng môn nghe một lời của ta!" Lý Trường Thọ chắp tay hành lễ đối với bốn phương tám hướng, bưng phất trần tiến về phía trước hai bước, cất cao giọng nói: "Ngày hôm nay, ta không đề cập tới Tây Phương Giáo như thế nào như thế nào, bởi vì mọi người đều biết bộ mặt thật của Tây Phương Giáo là như thế nào!"

Chương 1014. -

"Ngày hôm nay, ta cũng không đề cập tới hai giáo Xiển Tiệt nên làm như thế nào để chung sống hòa bình, đại kiếp ở trước mắt, kiếp số chưa định, ai cũng không biết sau khi sáu vị Thánh Nhân lão gia tề tụ tại Tử Tiêu Cung, rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì. Nhưng, nếu như chỉ bởi vì đóa Hồng Liên này, Xiển Giáo Tiệt Giáo ra tay đánh nhau, chuyện này không khỏi làm cho người ta chế nhạo. Nếu vừa rồi thật sự đánh nhau, rốt cuộc hợp tâm ai, hợp ý ai? Hao tổn, là thân bằng hảo hữu của người nào, là đạo lữ đồng môn của ai? Lúc này đang ở ngay trong đại kiếp, các vị lại sẽ phán đoán như thế nào, chính mình lúc này phải chăng đã bị kiếp vận ảnh hưởng? Dựa vào một bầu nhiệt huyết, hô hào hy sinh thân mình vì giáo, kết quả bất quá là hóa thành kiếp tro, tổn hại khí vận đại giáo tự thân, bẻ đi khí vận Đạo Môn! Các vị hẳn là muốn để đóa Hồng Liên này, biến thành thời cơ Đạo Môn từ hưng thịnh chuyển sang suy tàn?"

Quần tiên im lặng.

Thái Ất Chân Nhân thở dài: "Đáng tiếc chính là, nhìn tình hình trước mắt, sớm muộn cũng sẽ có một trận chiến."

Lý Trường Thọ định tiếng nói: "Như vậy cũng phải biết nặng nhẹ, cũng phải biết vì sao mà chiến đấu!"

Triệu Công Minh vẫn luôn giữ yên lặng, vào giờ phút này không nhịn được lên tiếng: "Trường Canh nói xem cụ thể là vì sao?"

"Lão ca đừng vội, ngày hôm nay ta liền nói thẳng vài câu, không giấu diếm gì cả, nói một cách rõ ràng." Trong mắt Lý

Trường Thọ lấp lóe thần quang, sau lưng hiện ra hình bóng Thái Cực Đồ, một lần nữa đi về phía trước ra hai bước.

Tiếng nói mặc dù nhẹ nhàng, lại ẩn chứa một cỗ uy áp bất phàm.

"Trước tiên ta phải nói rằng Tam Giới Đạo Môn chúng ta nhất định phải tuân theo hai điểm. Điểm thứ nhất, là vào trước khi mấy vị Thánh Nhân lão gia thương nghị định đại kiếp như thế nào tại Tử Tiêu Cung, chúng ta tuyệt đối không thể nội loạn! Nếu ba vị lão sư tận tâm đi tranh thủ đường sống cho chúng ta, chúng ta lại vào trước đó liền đánh nhau đầu rơi máu chảy, vậy phải nói như thế nào? Điểm thứ hai! Dù là vào sau sự tình thương nghị đại kiếp tại Tử Tiêu Cung, Thánh Nhân lão gia k thể hóa giải đại kiếp, Tam Giáo Đạo Môn nhất định phải suy yếu lực lượng sinh linh, chúng ta cũng nhất định phải bảo đảm, có thể đồng bộ suy yếu thực lực đại giáo bên ngoài Đạo Môn. Ba vị lão sư sao lại muốn nhìn thấy chúng ta nội loạn? Các vị là muốn nhìn thấy, Xiển Tiệt tranh chấp lẫn nhau, cuối cùng để cho Tây Phương Giáo ngư ông đắc lợi? Đợi đại kiếp bộc phát, Tam Giáo chúng ta không nói là phải đồng tâm hiệp lực, chỉ cần để Tiệt Giáo có nhiều tiên nhất đơn độc ra tay với Tây Phương Giáo, Xiển Giáo và Nhân Giáo ở bên cạnh chờ đợi, để Tiệt Giáo đưa địch nhân cần gạt bỏ đi điền kiếp vận, Đạo Môn chúng ta há không phải sẽ giảm thiểu tổn hại về sinh mạng? Đạo lý chính là đạo lý như vậy, nếu vị đồng môn nào trong lòng không phục, cảm thấy không ổn, Nhân Giáo sẽ nguyện đứng ra điều đình, làm đảm bảo. Nhưng ngày hôm nay! Nếu sau đó có người đứng ra nói một câu "Tây Phương Giáo làm sai chỗ nào", "Tây Phương Giáo có quan hệ gì cùng với việc này ", vậy thì mời ba vị Đại sư huynh ra tay, phế đạo cơ, trục xuất khỏi Đạo Môn!"

Câu cuối cùng này của Lý Trường Thọ nói vô cùng có khí phách, uy thế bất phàm, chúng tiên Đạo Môn cùng nhau gật đầu, có mấy người cái trán không khỏi thấm ra mồ hôi lạnh.

Bên trong xó xỉnh, Địa Tạng khẽ nói: "Thuỷ Thần thật là lợi hại, vì làm dịu mâu thuẫn trong Đạo Môn, liền dùng Tây Phương Giáo chúng ta làm bia ngắm."

Lý Trường Thọ nói: "Đạo hữu lại nói nhiều thêm một câu, ta liền mời Đại sư huynh dùng bí pháp chuyển hồn, để ngươi chính miệng nói ra, đủ loại chi tiết Tây Phương Giáo tính kế Đạo Môn trong những năm này. Hai nhà chúng ta vốn là tranh chấp đại vận thiên địa, lập trường đối lập nhau, bây giờ đại kiếp rơi xuống, ta phải nói thật rõ, tránh cho trong Đạo Môn có kẻ ác phương tây, âm thầm châm ngòi thổi gió để cho Tây Phương Giáo thừa cơ."

Địa Tạng hừ một tiếng, lại là im lặng không nói.

Lý Trường Thọ lắc đầu, tiếp tục cất cao giọng nói: "Đối với sự tình Hồng Liên, ta liền nói ra ba chỗ kỳ quặc. Thứ nhất, thời cơ thứ này xuất hiện, có một chút vi diệu. Hạt sen Hồng Liên, sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, hết lần này tới lần khác lại ở trong thời điểm đại kiếp nạn phủ xuống, xuất hiện ở bên trong Huyết Hải, hơn nữa tin tức gần như đồng thời truyền tới tai hai giáo Xiển Tiệt."

Lý Trường Thọ quay người nhìn về phía Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, nhìn chăm chú Quảng Thành Tử, chắp tay nói: "Quảng Thành Tử sư huynh, bên trong Xiển giáo nhất định có người du thuyết rằng nếu để Tiệt Giáo đạt được Hồng Liên, trong đại kiếp Xiển Giáo làm sao có thể chống đỡ cùng với Tiệt Giáo? Sư huynh không cần phải nói đó là ai, nếu như đã từng nghe được lời như thế, gật đầu là được."

"Không sai." Quảng Thành Tử đáp ứng một tiếng, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Trường Thọ nhìn về phía Đa Bảo đạo nhân, chắp tay nói: "Đa Bảo sư huynh, bên trong Tiệt giáo phải chăng cũng có người từng nói, Hồng Liên chính là bảo vật hung ác, làm sao có thể dùng để trấn áp giáo vận, nhưng lại bị người khác bác bỏ? Đồng dạng, sư huynh cũng không cần nói là ai bác bỏ, nếu ở trong mấy ngày gần đây đã nghe được lời như thế, gật đầu là được."

Đa Bảo đạo nhân chậm rãi gật đầu, cũng đồng dạng nhắm mắt dưỡng thần.

Lập tức, tiên nhân Xiển Giáo, Tiệt Giáo truyền âm thảo luận với nhau, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều nổi lên nghi hoặc, bắt đầu suy nghĩ lại chuyện đã qua, chính mình có phải là bị người lợi dụng hay không.

Trong xó xỉnh, trong mắt Bạch Trạch tràn đầy tán thưởng, thật sự muốn khen một câu:

Thuỷ Thần, lão quỷ biện.

Trộm đổi khái niệm là thủ đoạn quỷ biện tương đối thường dùng, nhưng có thể sử dụng thuần thục giống như Lý Trường Thọ, vậy thì thật sự không nhiều.

Một cái 【 thứ nhất 】, bất quá chỉ rải rác vài câu, cộng thêm ám chỉ làm nền trước đây, Lý Trường Thọ rất dễ dàng liền làm cho chín thành tiên nhân trong sân cảm thấy, ngày hôm nay hai giáo sở dĩ sinh ra mâu thuẫn, sản sinh chia rẽ, cơ hồ bộc phát xung đột, thuần túy là bị người châm ngòi...

Dùng chuyện này, tạm thời che lấp mâu thuẫn căn bản giữa hai giáo.

Lại cho tiên nhân hai giáo một ít nhắc nhở, nói cho bọn họ bên trong hai giáo tất nhiên có gian tế Tây Phương Giáo ẩn núp.

Đa Bảo cùng với Quảng Thành Tử tự nhiên cũng rõ ràng việc này, bọn họ đều phối hợp giữ yên lặng, chính là cảm thấy Lý Trường Thọ xử trí như vậy, cũng phù hợp với "lợi ích" trước mắt của hai giáo.

Lý Trường Thọ tiếp tục dẫn dắt mấy ngàn tiên nhân trong sân...

"Thứ hai, vào trước chúng ta mấy năm, Tây Phương Giáo liền đã bắt đầu điều tra Huyết Hải, trước sau đã phái tới mấy ngàn sinh linh. Như vậy không khỏi nghi ngờ, bọn họ phải chăng đã đi tìm Hồng Liên? Hẳn là không thu được gì? Tây Phương Giáo tự xưng cằn cỗi, Tây Phương Giáo cũng có một vị Thánh Nhân đặc biệt chăm chỉ, đi sớm về tối, hối hả ngược xuôi, sưu tập đủ loại bảo vật. Các vị cảm thấy, vị Thánh Nhân kia sẽ bỏ qua Hồng Liên như vậy?"

Quần tiên cùng nhau lắc đầu.

Chương 1015. -

Lý Trường Thọ lại nói: "Uy năng của Thánh Nhân quỷ thần khó lường, tất nhiên là có thể tìm được tung tích của Hồng Liên, lúc này chỉ có hai loại khả năng. Một là Thánh Nhân Tây Phương Giáo không lấy được Hồng Liên, ở nơi đó có bố trí cũng làm cho Thánh Nhân kiêng kị. Hai là Thánh Nhân Tây Phương Giáo đã lấy đi hoặc là cố ý để Hồng Liên lại, muốn thi hành các loại tính kế. Ở dưới tình huống như vậy, chúng ta làm sao có thể chủ quan?"

Quần tiên cùng nhau gật đầu.

Coi như là tiên tử thông minh như Quỳnh Tiêu, cũng đều cảm thấy Lý Trường Thọ nói hoàn toàn không sai.

"Thứ ba, nếu đóa Hồng Liên này bị Minh Hà lão tổ khống chế, có tác dụng phục sinh Minh Hà lão tổ, vì sao Minh Hà lão tổ không nhắc nhở Tu La tộc sớm chuẩn bị? Tu La tộc bây giờ đâu phải đến mức như là con ruồi không đầu, sốt ruột đi lung tung ở bên trong Huyết Hải? Các vị hãy suy nghĩ kỹ một chút, có phải khắp nơi đều là cạm bẫy, đầy đất đều là tính kế?"

"Trường Canh nói không sai." Đa Bảo đạo nhân thở dài: "Lần này, đúng là chúng ta thiếu suy tính."

Quảng Thành Tử cũng mở hai mắt ra, chậm rãi nói: "Suýt nữa thì bị người khác mưu hại, may mắn là Trường Canh sớm có cảnh giác, kịp thời nhắc nhở."

Lý Trường Thọ: "..."

Mấy vị Đại sư huynh này, đều là bậc thầy hiểu chuyện và giả vờ bối rối!

Tại một phương Xiển Giáo, Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm giọng hỏi: "Trường Canh, cục diện ngày hôm nay, làm như thế nào giải."

"Ngọc Đỉnh sư huynh đừng vội, ta đã có phương án suy tính." Lý Trường Thọ lấy ra một quyển trục ở bên trong tay áo, dùng một tay nâng qua đỉnh đầu, tiện tay tung quyển trục ra, trong đó là từng hàng chữ nhỏ tinh tế.

"Ta, đệ tử Đạo Môn Lý Trường Canh, ngày hôm nay sẽ bắt đầu một sự kiện! Bắt đầu từ ngày hôm nay, vào trước khi sáu vị Thánh Nhân lão gia đến Tử Tiêu Cung thương nghị đại kiếp, ba giáo Nhân, Xiển, Tiệt không được nổi lên tranh chấp! Nếu các vị đáp ứng, hãy ký vào ước định không chiến này ở đây! Cầu mong Tam Giáo hưng thịnh! Hi vọng Đạo Môn không suy!"

Nghe nói bốn chữ ước định không chiến, phản ứng của các phương tiên nhân tự nhiên có sự khác biệt.

Lý Trường Thọ lấy ra mấy quyển trục đã chuẩn bị trước, đưa cho tiên nhân hai giáo, cũng đưa quyển trục trong tay mình cho ba vị Đại sư huynh.

Cái gọi là ước định không chiến, cũng không phải là lời thề Thiên Đạo Lý Trường Thọ hiểu nhất, mà là một tờ ước định rất thuần túy.

Nội dung chủ yếu của ước định rất đơn giản, cụ thể là:

【 Nếu vào trước khi nghị sự tại Tử Tiêu Cung, hai giáo Xiển Tiệt bên nào tuyên chiến trước, hoặc là âm thầm gây sự kích thích đối phương tuyên chiến, Nhân Giáo liền toàn lực hiệp trợ một phương khác. 】

Tuyệt đại bộ phận văn tự trên quyển trục, đều là thay đổi nhỏ ước thúc dài, gia tăng các tình huống áp dụng và giảm các sơ hở có thể bị lợi dụng.

Không bao lâu, Đại sư huynh Tam Giáo từng người gật đầu, tiên nhân hai giáo cũng cảm thấy việc này không tồi.

Một phương Xiển Giáo có một số tiên nhân không hài lòng lắm đối với chuyện này, cũng là hợp tình lý, dù sao thì ký ước định không chiến, hai giáo không có cách nào khai chiến, đóa Thập Nhị Phẩm Hồng Liên kia giống như sẽ ổn thỏa rơi vào tay Tiệt Giáo...

Nhưng lúc này đứng ra nói những lời này, chẳng phải là sẽ bị xem như là gian tế Tây Phương Giáo xếp vào?

Cho nên, một phương Xiển Giáo cũng không có tiên nhân biểu đạt bất mãn.

Mà những điểm này, tự nhiên cũng nằm ở bên trong cân nhắc của Lý Trường Thọ.

Tiệt Giáo giảng nghĩa khí, Xiển Giáo trọng thanh danh, Tiệt Giáo dễ dàng chiếm ưu thế trên số lượng, Xiển Giáo bo bo giữ mình.

Đây đều là những khía cạnh dùng để tính kế.

Đợi Đại sư huynh Tam Giáo từng người nâng bút viết xuống đạo hiệu, ngoại trừ Nhân Giáo, hai bên có ba vị Đại đệ tử đức cao vọng trọng khác tiến về phía trước, viết xuống danh hào của chính mình, phần "ước định" phi lời thề Thiên Đạo này, liền đạt thành như vậy.

Kỳ hạn hiệu lực là đến khi Thánh Nhân tụ tập tại Tử Tiêu Cung.

Huyền Đô Đại Pháp Sư giơ cao quyển trục, đang muốn phát biểu một trận diễn thuyết không khẳng khái cũng không sục sôi, nhưng Lý Trường Thọ ở bên cạnh đột nhiên nhỏ giọng nói một câu: "Còn chưa xong đâu sư huynh, thứ này nên ký ba bản, mỗi giáo giữ một bản."

Huyền Đô Đại Pháp Sư không khỏi cười một tiếng, mặc cho Lý Trường Thọ tiếp tục giày vò...

Sau nửa canh giờ, ước định không chiến đã được hoàn thành.

Hoàng Long Chân Nhân thở dài nói: "Chẳng biết tại sao, lúc này trong đáy lòng an ổn hơn rất nhiều."

"Một dây leo nở ba đóa hoa, Tam Giáo là người một nhà. Sao phải chém chém giết giết, không bằng ngồi chơi uống trà."

"Ngày hôm nay đã ký ước định không chiến, chúng ta liền trở về động phủ, an tâm tu hành, ngày khác đợi ba vị lão sư đi vào bên trong Tử Tiêu Cung thương định đại kiếp, nếu cần ứng kiếp, liền đi vào hồng trần này một lần!"

"Trước đây có nhiều đắc tội, còn xin chư vị đồng môn Xiển Giáo chớ trách, chớ trách."

"Giáo ta cũng có chỗ xử trí không ổn..."

Bầu không khí nguyên bản một mực có một chút căng cứng, lúc này rốt cuộc cũng hòa hoãn lại.

Tiên nhân hai bên vì mặt mũi cũng tốt, vì thể diện cũng được, vào giờ phút này đều là nói chuyện nhẹ nhàng, thoạt nhìn có vẻ hoà hợp êm thấm.

Trong lúc hai giáo hòa hòa khí khí, Xích Tinh Tử đỡ râu hỏi: "Vậy...cụ thể xử trí đóa Hồng Liên kia như thế nào?"

Luân Hồi Tháp tầng cao nhất trở nên yên lặng lại một lần nữa.

Lý Trường Thọ cười nói: "Việc này cũng dễ giải quyết, ngày hôm nay Tam Giáo chúng ta cùng nhau ra tay, đầu tiên hãy tìm ra đóa Hồng Liên này, lại nhìn xem có thể lấy đi đóa Hồng Liên này hay không. Nếu không lấy được Hồng Liên, mà Hồng Liên sinh ra sẽ khiến Tam Giới đồ thán, vậy liền toàn lực hủy đóa Hồng Liên này. Nếu như có thể lấy đi, vậy liền hiến Hồng Liên cho ba vị lão sư, do ba vị lão sư định đoạt xử trí như thế nào. Chư vị nghĩ như thế nào?"

Tiên nhân Xiển Giáo cẩn thận suy nghĩ, do Thánh Nhân lão sư quyết định, đúng là phương thức xử trí tốt nhất.

Tiên nhân Tiệt Giáo thì suy nghĩ, chỉ cần có thể lấy được đóa Hồng Liên này, sư tôn nhà mình đang cần bảo vật trấn áp giáo vận như vậy, hai vị sư bá làm sao sẽ không cho?

Tám thành chính là sẽ thuộc về Tiệt Giáo bọn họ!

Thế là, tiên nhân hai giáo từng người gật đầu, một phương Xiển Giáo tán thưởng Thuỷ Thần Lý Trường Canh túc trí đa mưu, một phương Tiệt Giáo cảm khái con rể của Tiệt Giáo bọn họ quả nhiên là cùi chỏ đi đến ngoặt.

Lại là một phen hàn huyên, Lý Trường Thọ giao quyền chủ đạo sân bãi cho ba vị Đại sư huynh, cũng âm thầm nói cho Huyền Đô Đại Pháp Sư nơi Kim Bằng đang ở...

Sau đó, Lý Trường Thọ liền đi vào trong xó xỉnh, cùng với Thanh Ngưu, Bạch Trạch liếc nhìn nhau, thở phào một hơi.

Đã tạm thời giải quyết.

Bạch Trạch truyền âm tán thưởng: "Mưu kế của Thuỷ Thần thật khiến cho người ta khâm phục, lao tâm lao lực vì Đạo Môn như thế, nên được khen thưởng."

Thanh Ngưu cũng nói: "Trường Canh sư huynh ngày hôm nay làm rất đẹp!"

Lý Trường Thọ nhìn bầu trời một chút, để lại lời đòi nợ ở trong bụng, híp mắt cười cười, đả tọa tại chỗ, tiếp tục suy tư.

Chương 1016. -

Tạm thời đè ép mâu thuẫn Xiển Tiệt, kế tiếp chính là chuyên tâm mưu đồ Hồng Liên...

Một lát sau, Đa Bảo đạo nhân cùng với Quảng Thành Tử bắt đầu ra lệnh.

Tìm Hồng Liên, lấy Hồng Liên như thế nào, trước đây Lý Trường Thọ đã lập ra một kế hoạch hoàn mỹ, giao cho sư huynh Đại Pháp Sư. Lúc này cũng bất quá là mượn miệng Huyền Đô Đại Pháp Sư nói ra, điều động tiên nhân Tam Giáo.

Lần này, Đạo Môn phải cao điệu ra trận, khuyên tán tu các nơi thối lui, trấn áp Tu La nháo sự.

Thiên Binh Thiên Tướng cùng với thế lực Địa Phủ làm hậu thuẫn của Đạo Môn, khi tất yếu có thể phong tỏa cửa ra vào U Minh Giới.

Có thể biết được, nơi bí mật đặt Hồng Liên nhất định là vô cùng hung hiểm, nếu quá nhiều Luyện Khí Sĩ Đạo Môn ngáng chân đi...ừm khục!

Luyện Khí Sĩ Đạo Môn nếu không có đủ tu vi, không có trọng bảo hộ thân, nếu gặp phải tình huống nguy hiểm không những sẽ chết uổng, sẽ còn liên lụy đến cao thủ đỉnh tiêm.

Cho nên, bên trong kế hoạch Lý Trường Thọ định ra, lần này vẫn là lấy Đại sư huynh Tam Giáo làm hạch tâm, xây dựng một tiểu đội khoảng mười người.

Không bao lâu, nói đạo thân ảnh bay ra bên ngoài Luân Hồi

Tháp, tiến đến rìa Huyết Hải, làm sự tình tiếp ứng.

Đại sư huynh Tam Giáo cũng chọn cao thủ tốt đồng hành, lúc này đang đợi hai ~ ba người chạy đến.

Nhân Giáo xuất lực, tất nhiên là đôi sư huynh đệ Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ này.

Đại sư huynh Xiển Giáo có một chút thiên vị đối với Thái Ất Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân từ chối đủ kiểu, không muốn các loại, vẫn là bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân đẩy lên thuyền giặc.

Một phương Tiệt Giáo nhiệt tình nhất.

Ngày hôm nay ba vị đại tiên theo hầu Thông Thiên Giáo Chủ hiện thân —— Ô Vân Đại Tiên, Linh Nha Tiên, Kim Cô Tiên chủ động xin chiến, bị Đa Bảo đạo nhân nhã nhặn từ chối.

Bảy tiên theo hầu chính là bảy vị cao thủ phụng dưỡng Thông Thiên Giáo Chủ, mặc dù pháp lực thâm hậu, bản lĩnh không tồi, nhưng lại không được Thông Thiên Giáo Chủ ban thưởng trọng bảo, chiến lực tổng thể hơi kém tám đại đệ tử Tiệt Giáo.

Mà ở bên trong tám đại đệ tử, ba vị Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Quy Linh Thánh Mẫu, hơi yếu hơn nửa bậc so với năm vị còn lại, cũng bị Đa Bảo đạo nhân loại trừ, năm vi còn lại thì cùng nhau ra tay —— mặc dù Bích Tiêu đơn thuần là "ngồi trong người một nhà, đi theo đến Địa Phủ ", vẫn luôn giữ nhà tại Tam Tiên Đảo, không có một chút thể nghiệm tham dự nào.

Đối với chuyện này, Quỳnh Tiêu phiền muộn một hồi, chạy tới bĩu môi, hô vài tiếng tỷ phu đối với Lý Trường Thọ. Lý Trường Thọ chỉ có thể lấy cớ "không có cách nào can thiệp quyết định của Đại sư huynh Tiệt Giáo ", tạm thời trấn an nàng.

Lúc này, tiểu phân đội hái sen Đạo Môn, liền đang chờ Vô Đương Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu cùng với Vân Tiêu tiên tử chạy đến...

Trong xó xỉnh, Lý Trường Thọ hỏi: "Bạch tiên sinh, sau đó liền sẽ cùng nhau đi tìm Hồng Liên?"

Bạch Trạch cười nói: "Nếu Thuỷ Thần có điều cần, bần đạo tự nhiên đi theo."

"Vậy thì làm phiền Bạch tiên sinh!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Chuyến này quỷ quyệt khó lường, ta cũng nhìn không thấu hung hiểm cụ thể là gì. Thiên cơ lẫn lộn, có Bạch thần thông xu cát tị hung của tiên sinh, cũng có thể nhiều thêm một phần bảo hộ."

Nếu có thể, Lý Trường Thọ cũng không muốn tới hiểm địa như vậy, nhưng Thái Thanh lão sư cho nhiều bảo vật như vậy, còn có chữ 【 đi 】 kia...

Thanh Ngưu cười nói: "Trường Canh sư huynh, ta cũng sẽ đi theo cùng. Nhân Giáo chúng ta không có nhiều đệ tử, môn nhân không đủ, cũng chỉ có thể để tọa kỵ đi theo."

"Làm sao dám để cho ngươi tiến vào hiểm địa?" Lý Trường Thọ cười cự tuyệt, truyền âm nói: "Sau đó còn muốn làm phiền ngươi trông chừng Quỳnh Tiêu, tính tình của nàng rất sốt ruột, lại thích hồ nháo, nếu nàng muốn âm thầm ra tay, ngươi liền dùng Kim Cương Trạc thu Kim Giao Tiễn của nàng."

Lão ngưu đưa tay sờ sờ khoen mũi của chính mình, buồn bực nói: "Trường Canh sư huynh ngươi làm sao biết, đây là trọng bảo Lão Quân luyện chế?"

Lý Trường Thọ: "..."

Ách, nói chuyện phiếm trò chuyện bạo.

Làm sao không biết được, ngài sau này không phải chính là tê giác đại vương bên trong kiếp nạn Tây Du, thu Kim Cô Bổng của

Tôn Hầu, đoạt sáu kiện bảo bối của Na Tra, đùa nghịch chúng tiên thần Thiên Đình giống như khỉ, cuối cùng Lão Quân đi đến mới hóa ra nguyên hình, phủi mông một cái liền đi.

Có sao nói vậy, bản lĩnh của độc giác tê giác đại vương, lai lịch, bảo vật, còn mạnh hơn nhiều so với Ngưu Ma Vương bị tửu sắc hút khô kia, thực sự có thể nói là đệ nhất ngưu Tây Du.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười cười, cũng không giải thích.

Tráng hán Thanh Ngưu nháy mắt mấy cái, bày ra bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, lập tức rõ ràng gì đó.

Về phần cụ thể rõ ràng cái gì...vậy thì không quan trọng.

Bạch Trạch nói: "Thuỷ Thần, chúng ta đi qua trước đi."

"Ừm." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, chỉnh lý áo bào đứng dậy, đưa tay lau mặt, hóa thành bộ dáng thanh niên đạo sĩ thường dùng.

Lại cởi bạch bào, thay đổi trường sam màu xanh, biến tóc dài màu bạc thành đen nhánh, buộc lên đạo cô đơn giản.

Sở dĩ thay đổi hình tượng, chủ yếu là làm như vậy có thể kích thích "Ý muốn bảo hộ"của Đại sư huynh Tam Giáo...

Chứ không phải bởi vì là Vân Tiêu sắp đến đây, chính mình phải trở nên đẹp trai hơn một chút!

Quay người, cất bước, các vị cao thủ Đạo Môn cách đó không xa đều quăng ánh mắt đến, từng người lộ ra ý cười hoặc nhạt hoặc nồng.

Đông!

Tiếng trống?

Không, là đạo tâm đột nhiên chấn động!

Ngay lập tức!

Phảng phất như rơi vào thần thông "làm chậm" của Nữ Oa nương nương, trong mắt Lý Trường Thọ, tầng trên cùng của tòa tháp đột nhiên mờ đi và biến thành màu xám đen, nguyên thần run rẩy, linh giác đại chấn!

Nguy!

Đây là cảm ứng Đạo Nhân Giấy truyền đến!

Bản thể mang theo mấy món trọng bảo không có dị dạng!

Lý Trường Thọ hoàn hồn trong nháy mắt, lập tức chặt đứt liên quan giữa bản thể cùng với cỗ Đạo Nhân Giấy kia, phân tích mấy bức họa truyền đến trong đáy lòng.

Huyết Hải, trên lưng Kim Sí Đại Bằng...

Ngay ở trong một cái chớp mắt cảm giác nguy cơ nồng đậm bộc phát, không gian trước người Đạo Nhân Giấy xuất hiện tầng tầng gợn sóng, một thanh trường thương đen nhánh phá vỡ không gian, đâm thẳng tới trước ngực hắn!

Kim Sí Đại Bằng ẩn tàng thân hình có phản ứng có thể xưng là thần tốc, quanh người bộc phát ra từng cây quang vũ màu vàng, nhưng này quang vũ còn chưa hiện, thanh trường thương kia đã là xuyên thấu ngực Đạo Nhân Giấy!

Hình ảnh im bặt mà dừng ở bên trong tiếng gáy ngoan lệ của Kim Sí Đại Bằng kia.

Thanh trường thương kia...

Bóng đen vặn vẹo trong các nếp gấp không gian...

Vẻn vẹn chỉ là cách Đạo Nhân Giấy, liền bắn ra sát khí khiến cho đạo tâm của hắn run rẩy!

Lý Trường Thọ vô thức lui lại nửa bước, sắc mặt có một chút tái nhợt, hô hấp hơi không thoải mái.

Hồng Hoang này, rốt cuộc còn giấu bao nhiêu hung hiểm...

Lý Trường Thọ đột nhiên xuất hiện dị dạng như vậy, đồng thời rơi vào trong mắt hơn mười mấy vị tiên nhân ở chỗ này.

Thân hình của Đại Pháp Sư lóe lên đến trước mặt Lý Trường Thọ, nhấc tay nắm chặt cổ tay của Lý Trường Thọ, một cỗ khí tức bình hòa vờn quanh người Lý Trường Thọ.

Chương 1017. -

Cùng lúc đó, linh giác của Thái Cực Đồ rơi vào trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

Kiện Chí Bảo Tiên Thiên này từ khi khai thiên tích địa liền đi theo bên người Thái Thanh Thánh Nhân, tất nhiên là có kiến thức rộng rãi, vào giờ khắc này ngưng tụ thành ba chữ to ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, nói ra lai lịch của thanh trường thương kia.

"Làm sao vậy?" Huyền Đô Đại Pháp Sư lo lắng hỏi.

"Sư huynh, nhanh!" Âm dương nhị khí bay ra từ trong lòng bàn tay của Lý Trường Thọ, hóa thành Thái Cực Đồ quy về vai trái của Đại Pháp Sư: "Phương vị ta nói vừa rồi, Kim Sí Đại Bằng gặp nạn, Lục Thần Thương!"

Đại Pháp Sư chấn động tinh thần, thân hình trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, không còn lại dư ảnh, cả không gian đều gấp lại.

Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ do Đại Pháp Sư thôi động, uy năng cao hơn phân nửa!

Chúng tiên nhao nhao xông tới.

Đa Bảo đạo nhân hỏi: "Lục Thần Thương là gì?"

"Không phải Lục Thần Thương liền bị hủy tại Viễn Cổ sao?"

"Là Hỗn Độn thanh liên liên căn kia biến thành Lục Thần Thương? Binh khí của Ma Tổ La Hầu năm đó?"

Lý Trường Thọ hít vào một hơi thật sâu, Huyền Hoàng Tháp trôi nổi ở phía trên nguyên thần, Không Gian Xích cũng chui ra từ lòng bàn tay của hắn, cỗ cảm giác lo lắng cùng với cảm giác suy yếu trong đáy lòng kia tan thành mây khói...

Lý Trường Thọ giải thích: "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta sẽ nói cụ thể trên đường đi, trước tiên đi trợ giúp sư huynh ta một chút sức lực. Hồng Liên kia chỉ sợ là bị đại năng khó lường để mắt tới, một cỗ Đạo Nhân Giấy của ta canh giữ ở nơi nghi là chỗ đặt Hồng Liên kia, vừa mới bị một cái bóng đen cầm Lục Thần Thương đánh lén. Kim Bằng Nguyên Soái hẳn không phải là đối thủ của Lục Thần Thương, cho nên mời sư huynh tiến đến chi viện."

Lòng bàn tay của Lý Trường Thọ nổi lên mây mù, nhanh chóng ngưng tụ thành mấy bức họa.

Đa Bảo đạo nhân hất tay áo lên, lấy ra một cỗ chiến xa bằng đồng thau!

"Không kịp giải thích thêm, mau lên xe! Chúng ta ở chỗ này thương lượng lâu như vậy, đừng có để Hồng Liên bị người khác đoạt!"

Triệu Công Minh, Lý Trường Thọ, Bạch Trạch, lập tức đi theo Đa Bảo đạo nhân nhảy lên trên xe.

Quảng Thành Tử quay đầu căn dặn đối với Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân: "Tiếp theo đừng có cậy mạnh."

Lúc này ba vị cao thủ Xiển Giáo liền đi theo.

Chiến xa bằng đồng thau sắp vọt đi, Quỳnh Tiêu cùng với Quy Linh Thánh Mẫu cúi đầu chạy tới, muốn nhảy lên theo.

Nhưng Thanh Ngưu nhớ tới căn dặn trước đó của Lý Trường Thọ, lập tức chạy tới phụ cận, giang hai cánh tay cản lại hai vị tiên tử Tiệt Giáo này...

Thanh Ngưu cười nói: "Chúng ta liền cưỡi mây bay qua, đừng có làm loạn thêm cho các sư huynh."

Trong lúc trì hoãn như vậy, Đa Bảo đạo nhân đã thôi động chiến xa bằng đồng thau.

Không gian phía trước sụp đổ, lộ ra một lỗ hổng lớn, chiến xa hóa thành một đạo lưu quang bay vào trong đó, không gian lại khôi phục bình thường trong nháy mắt.

Quỳnh Tiêu trừng mắt nhìn Thanh Ngưu, tiếp theo liền nhớ ra đây là tọa kỵ của Lão Quân, hơi bất mãn hừ một tiếng, lôi kéo Quy Linh Thánh Mẫu bay ra khỏi toà tháp này.

Cao thủ Đạo Môn vừa đi, Luân Hồi Tháp cấp tốc trở nên vắng lạnh.

Địa Tạng ngồi ở phía trước bệ cửa sổ, trong đáy lòng nghiền ngẫm những gì Lý Trường Thọ vừa mới nói, nói thầm một tiếng kỳ quái.

"Đế Thính?"

"Chủ nhân ngài đừng hỏi." Đế Thính thành thành thật thật nằm sấp: "Việc này chúng ta không quản được, ba vị Đại sư huynh Đạo Môn này cũng đã đủ để ứng đối."

Địa Tạng nhíu mày suy tư, hỏi: "Nơi đây có tính kế của hai vị lão sư không?"

"Hẳn là có, thuận nước đẩy thuyền, trợ giúp đi." Đế Thính thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời thấp bé ngoài cửa sổ.

"Đại kiếp vừa đến, Hồng Liên sắp hiện ra, các lộ yêu ma quỷ quái đều nhảy ra ngoài. Hồng Hoang từ xưa đến nay, người thắng kẻ thua rõ ràng, những kẻ thua này cho dù tụ thành một đống, lại như thế nào có thể thắng được những người rõ ràng còn mạnh hơn năm đó này. Phí công giãy dụa, còn không bằng tìm một nơi an thân cuối đời."

"Ừm?" Địa Tạng liếc mắt nhìn chó lớn lông xanh bên người: "Ta hẳn là nơi an thân của ngươi?"

"Không phải." Đế Thính hơi chớp mắt, nghĩa chính ngôn từ nói: "Năm đó thuần túy là nhìn trúng chủ nhân ngươi túc trí đa mưu, tuyệt đối không phải là bởi vì thân phận đệ tử Thánh Nhân của ngươi!"

"Hừ!" Địa Tạng phất ống tay áo một cái, đóng lại cửa ra vào Luân Hồi Tháp các nơi, ngồi ở kia nhắm mắt dưỡng thần.

Mọi thứ đều đã không có quan hệ gì với y.

...

Bất quá chỉ chốc lát sau khi Lý Trường Thọ và các tiên nhân Đạo Môn rời khỏi Luân Hồi Tháp.

Một vòng xoáy lớn đường kính vượt qua trăm dặm chẳng biết lúc nào xuất hiện trên Huyết Hải, Huyền Đô Đại Pháp Sư xách theo Kim Sí Đại Bằng máu me khắp người, đang lẳng lặng chờ.

Đạo vận Thái Cực Đồ chưa tán, một cỗ sát khí bị nghiền nát quanh quẩn tại các nơi.

Phía dưới vòng xoáy, không gian đang tự động chữa trị, nơi đây còn sót lại Thiên Đạo đạo vận, dường như vừa mới bị thiên phạt xong.

Không gian sập ra một cái hố tròn, chiến xa bằng đồng thau ầm ầm đi ra.

Đa Bảo đạo nhân thu hồi linh bảo, bảy đạo thân ảnh nhanh chóng chạy tới bên người Đại Pháp Sư.

"Sư huynh!" Lý Trường Thọ hô một tiếng, lôi kéo cánh tay Bạch Trạch cùng nhau tiến về phía trước.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đang xuất thần xoay người lại, nhẹ nhàng đẩy Kim Sí Đại Bằng hôn mê bất tỉnh, đưa đến trước mặt Lý Trường Thọ.

Kim Sí Đại Bằng máu me khắp người, giáp lưới đã sớm vỡ nát, tóc dài nhuộm đầy vết máu, quanh người tổng cộng có hơn hai mươi vết thương, đều là vết đâm sâu hoắm, từng tia từng tia khói đen quấn quanh vết thương.

Cũng may, nguyên thần của Kim Sí Đại Bằng chỉ là chịu vết thương nhẹ, lúc này đang chống cự sát khí ăn mòn, trong cơ thể có một cỗ dược lực đầy đủ...

Huyền Đô Đại Pháp Sư có một chút lúng túng nói một câu: "Tạm thời chủ quan, để cho đối phương chạy trốn."

Đa Bảo đạo nhân hỏi: "Có bao nhiêu hung nhân?"

"Hình như có ba ~ bốn người." Huyền Đô Đại Pháp Sư nói: "Hung nhân đánh lén hóa thân Trường Canh cùng với Kim Sí Đại Bằng kia, hẳn là cố ý chuyển dời ánh mắt của chúng ta."

Quảng Thành Tử hỏi: "Sư huynh có nhìn được lai lịch của đối phương không? Thật sự là Lục Thần Thương?"

"Cũng không!" Huyền Đô Đại Pháp Sư lộ ra sắc mặt ngưng trọng lắc đầu: "Lục Thần Thương kia là Lục Thần Thương, cũng không phải là Lục Thần Thương? Bất quá chỉ là dung luyện các mảnh vỡ Lục Thần Thương còn sót lại lại với nhau, luyện chế lại một lần mà thôi, còn lâu mới có được uy năng của Lục Thần Thương Viễn Cổ. Lúc ta vừa mới giao thủ với đối phương, đối phương liền ném Kim Sí Đại Bằng tới, bản thân thì trực tiếp rút lui, bên trong không gian ẩn ẩn lưu lại mấy đạo tàn ảnh. Đóa Hồng

Liên còn chưa thành hình kia, đang ở trên người mấy kẻ hung nhân này."

Lý Trường Thọ phó thác Kim Sí Đại Bằng cho Bạch Trạch chăm sóc, lên tiếng nói: "Ta có biện pháp tìm kiếm Hồng Liên...sư huynh, có cứu được cỗ Đạo Nhân Giấy kia của ta?"

Chương 1018. -

Đại Pháp Sư lắc đầu một hồi: "Đối phương bắt đi người giấy của ngươi, dường như tìm cái gì ở trong pháp khí chứa đồ trên người giấy của ngươi."

Hả? Tìm cái gì?

Lý Trường Thọ nhíu mày suy tư, sau đó hai mắt tỏa sáng.

Bên trong pháp khí chứa đồ của chính mình có thứ gì có thể làm cho đối phương cảm thấy hứng thú? Tâm Hỏa Thiêu? Một chút thuốc độc? Phất trần?

Không, đều không phải, mà là chín mươi chín cái hồn phách nghiệp chướng quấn thân kia.

Những hồn phách kia đối với Hồng Liên mà nói, có thể coi là một chút thuốc bổ.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ suy nghĩ, đi qua đi lại ở trên không Huyết Hải, lại nói một câu xin lỗi đối với chín mươi chín hồn phách kia, ngược lại là chính mình hại bọn họ hồn phi phách tán, sau đó vẫn phải đốt chút giấy tế điện —— Kim Sí Đại Bằng cũng không trọng thương, tinh thần căng cứng vừa rồi của Lý Trường Thọ tất nhiên là buông lỏng xuống.

Việc cấp bách nhất bây giờ, vẫn là phải nhanh chóng tìm ra vị trí của Hồng Liên.

Lý Trường Thọ nhìn về phía Quảng Thành Tử cùng với Đa Bảo đạo nhân, chắp tay nói: "Còn phải làm phiền hai vị sư huynh thông báo cho tiên nhân đồng môn các nơi, phong toả Huyết Hải, không cho phép ai được rời khỏi. Liền nói rằng, lúc Hồng Liên bộc phát, sẽ thôn phệ hồn phách sinh linh tu vi khá thấp, bổ sung cho bản thân. Nếu không hiểu đạo lý, trực tiếp đuổi đi là tốt nhất, ta sẽ bảo Thiên Binh Thiên Tướng đi thông báo bốn phía."

"Thiện!"

"Thiện!"

Quảng Thành Tử cùng với Đa Bảo đạo nhân đáp ứng một tiếng, lập tức phát ra từng khối ngọc phù.

Lý Trường Thọ lại đi qua đi lại suy nghĩ một hồi, đã có Đạo Nhân Giấy tiến đến Diêm La Điện, chuẩn bị lại lấy mấy chục hồn phách nghiệp chướng quấn thân, dùng để tìm kiếm Hồng Liên.

Linh quang lóe lên trong đáy lòng, Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng.

Công đức!

Lòng bàn tay phải của hắn tuôn ra đạo đạo ánh vàng, túm ra một chút công đức ngưng tụ thành một đóa hoa sen, bên ngoài bao khỏa một tầng tiên lực.

Mang theo đóa hoa sen công đức này, thân hình Lý Trường Thọ na di ra trăm dặm, đối mặt với Huyết Hải trầm tư một hồi.

Phải biết rằng nghiệp chướng và công đức có thể triệt tiêu lẫn nhau, mà lúc này Thập Nhị Phẩm Nghiệp Chướng Hồng Liên đang thu nạp nghiệp chướng, có cảm giác bài xích đối với công đức...

Cũng không đúng, Hồng Liên không hút công đức là được, không cần phải làm cho công đức rời xa bản thân.

Không thể phán đoán đơn giản như vậy.

Mấy người Huyền Đô Đại Pháp Sư chạy đến từ phía sau, cũng không dám đi quấy rầy Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ xếp bằng ở trên Huyết Hải, lẳng lặng suy tư.

Lại chỉ chốc lát, bên rìa Huyết Hải hiện lên mấy bóng người đẹp đẽ, một trắng, một vàng và một xanh nhạt, toàn lực đuổi tới nơi đây...

Lý Trường Thọ đột nhiên hiểu ra mấu chốt ở nơi đây, quay lại hô lên: "Đa Bảo sư huynh, có linh bảo công đức hay không, cho ta mượn dùng một chút!"

"Khục." Huyền Đô Đại Pháp Sư ngắt lời nói: "Trường Canh, không cần phiền toái như vậy."

"Ừm?" Lý Trường Thọ không khỏi ngẩn ra.

Đại Pháp Sư chắp hai tay sau lưng, nâng cằm về phía tây nam: "Nhìn đi."

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, khóe miệng có một chút co quắp mấy lần.

Chín vạn dặm về phía tây nam, một cột sáng đỏ như máu xông thẳng tới chân trời, trên đó không ngừng tuôn ra một vòng lại một vòng vầng sáng, dường như đang kêu gọi cái gì...

Vào giờ khắc này, bên trong Huyết Hải, trên "Không Đảo" mà Tu La tộc sinh sống, từng vị từng vị nam nữ Tu La tộc bị huyết quang lấp đầy hai mắt, vô luận nam nữ già trẻ, tu vi như thế nào, tất cả đều bay ra khỏi Không Đảo, rót thành đạo đạo dòng lũ ở bên trong Huyết Hải, lao về phía cột sáng đỏ như máu.

Lý Trường Thọ liếc mắt một cái liền nhận ra vị trí dưới cột sáng.

Đầm rồng hang hổ đã từng xông qua,thành lớn mà cao thủ Tu La tộc tử thủ trong lúc tìm kiếm Luân Hồi Tháp lần trước!

Ngừng chân lại đứng, Lý Trường Thọ phảng phất như xem thấu tầng tầng ngăn trở, nhìn thấu từng hòn đảo trên Huyết Hải, thấy được lão giả ngồi xếp bằng trong điện ở chính giữa tòa thành lớn kia, cùng với đóa hoa sen mười hai cánh sắp nở rộ kia...

Hắn tự nhiên không có thật sự nhìn thấy, đây chỉ là những gì hắn tưởng tượng ra trong đáy lòng.

Mà trên thực tế...

Ở ngay trong toà đại điện vứt bỏ kia, bốn đạo bóng đen đứng ở bốn cái phương vị, hoặc là ôm trường thương, hoặc là cầm tàn kiếm, nhìn chăm chú vào đóa Hồng Liên mười hai cánh đang ngưng tụ kia.

Chỉ là nghiệp chướng Hồng Liên hội tụ còn chưa đủ, cánh thứ mười hai không có cách nào ngưng tụ thành.

Phía sau Hồng Liên xuất hiện hư ảnh Minh Hà lão tổ một lần nữa, bất quá hư ảnh này lúc này đã vô cùng mờ nhạt...

"Thật sự muốn cứu gã sao? Năm đó bị gã ức hiếp còn chưa đủ sao?"

"Gã là Hồng Liên, Hồng Liên là gã, ước hẹn Thượng Cổ, gã cũng đề phòng chúng ta."

Bóng đen ôm trường thương kia tiện tay lấy ra một bao vải, đập vỡ vụn bao vải, lấy ra một kiện pháp khí hình tròn trong đó, ném tới phụ cận Hồng Liên.

Trong đó bay ra từng tia từng tia lực lượng nghiệp chướng, bị Hồng Liên cấp tốc thu nạp.

Ừm, có một chút ít còn hơn không.

"Bạch tiên sinh, hiện tại có cảm giác thế nào?"

"Thuỷ Thần đừng vội...ừm, có cảm giác."

"Cảm giác gì, có thể miêu tả kỹ càng một chút hay không?"

Bên trong Huyết Hải, khoảng cách so với cột sáng đỏ máu kia bất quá ba ngàn dặm, chín thân ảnh lẳng lặng đứng thẳng, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch đang bận rộn ngoài trăm trượng phía trước.

Lúc này Bạch Trạch hiện ra bản thể, lông vũ dựng thẳng trên trán không ngừng lấp lóe sáng ngời, lưu quang trường vũ không ngừng phiêu đãng xung quanh, nước bẩn Huyết Hải bị ngăn ở bên ngoài hơn mười trượng.

Đại kiếp buông xuống, thiên cơ lẫn lộn, xem bói, suy tính đều mất hiệu lực, thần thông đặc biệt của thuỵ thú như Bạch Trạch liền trở nên vô cùng trân quý.

Lúc này, áp lực của Bạch Trạch vô cùng to lớn.

Y thật sự sợ cảm ứng sai, làm cho đám đệ tử Thánh Nhân Đạo Môn đỉnh tiêm phía sau này rơi vào cạm bẫy.

Những đệ tử Thánh Nhân này đều là bảo bối của Tam Giáo, nếu như có chuyện bất trắc, Bạch Trạch y chắc chắn sẽ bị Thánh Nhân lão gia rút gân lột da!

Nhưng Bạch Trạch trái cảm giác phải cảm giác, cố gắng cảm thụ tòa thành lớn bên ngoài ba ngàn dặm kia...

"Xác thực không có cảm giác hung hiểm gì." Bạch Trạch nói: "Lúc này ta cảm ứng tự thân, cảm ứng Thuỷ Thần cùng với các vị đạo hữu, đều là phía trước không có cát hung...tất bình thản."

Lý Trường Thọ khoanh tay suy nghĩ một hồi, lại nói: "Chuyện này không đúng lắm, hoàn toàn không thể nào nói nổi. Mấy vị cao thủ đối phương kia, tại sao lại gióng trống khua chiêng bại lộ tung tích như thế, chờ chúng ta đi qua...không phải là có thủ đoạn vây khốn chúng ta?"

"Thuỷ Thần: " Bạch Trạch hỏi: "Có khả năng hay không, việc này từ đầu đến cuối đều là Tu La tộc đang tính kế. Bọn họ muốn liều mạng một lần, nhưng đối với Đạo Môn mà nói chỉ là không biết tự lượng sức mình, cho nên bần đạo mới phát giác được con đường phía trước không hung không cát?"

Chương 1019. -

"Có khả năng hay không, Thánh Nhân có thể ảnh hưởng đến thần thông của ngươi?"

"Vậy thì tối thiểu cũng sẽ cảm ứng ra vết tích Thánh Nhân ra tay." Bạch Trạch tràn đầy hoài nghi cúi đầu liếc nhìn chính mình, trong lúc nhất thời, lại cũng có một chút không quá xác định.

Ta, bị ảnh hưởng sao?

Lý Trường Thọ trái lo phải nghĩ, từ đầu đến cuối đều có một chút không quá ổn thỏa.

Tây Phương Giáo nếu thật sự là "biết khó mà lui", ở phía trước tám thành là sẽ có cao thủ lợi hại gì đó, làm cho Tây Phương Giáo từ bỏ Hồng Liên.

Ngay cả mảnh vỡ Lục Thần Thương Viễn Cổ cũng đều hiện thân, sau đó lại tung ra tàn hồn Ma Tổ, ngược lại cũng không cần ngạc nhiên.

Lý Trường Thọ tự nhiên biết, Hồng Hoang chính mình tiếp xúc đến, kỳ thật vẫn luôn có một chút "phiến diện".

Từ sau Thượng Cổ, Đạo Môn đại hưng, Nhân Tộc đại hưng, Thiên Đạo diễn biến, bên trong thiên địa ít đi rất nhiều thân ảnh hung ác.

Giống như phần lớn hồng mông hung thú trốn đến Hỗn Độn Hải, yêu sư Côn Bằng bây giờ cũng đang dạo chơi ở bên trong Hỗn Độn Hải, những sinh linh hung ác, hoặc là bị Thiên Đạo xoá bỏ, hoặc là cao chạy xa bay.

Cao thủ Hồng Hoang tuyệt đối không chỉ có đệ tử Thánh Nhân, hiện nay chẳng qua chỉ là nhóm đệ tử Thánh Nhân chiếm cứ "địa vị thống trị tuyệt đối".

Huyết Hải này, Hồng Liên này, rất có thể sẽ dẫn xuất các lộ yêu ma quỷ quái, hung ác Thượng Cổ.

【Khoả hạt sen Hồng Liên thứ ba không biết tung tích...người nắm giữ có thể là kẻ chạy thoát ở dưới tay của Đại Pháp Sư, cầm Lục Thần Thương đánh rụng gần như nửa cái mạng của Kim Sí Đại Bằng...bây giờ là cột sáng đỏ máu nghênh ngang lộ ra ngoài...】

Phải ổn một chút.

Lý Trường Thọ quay người hỏi: "Sư huynh, đoá Thập Nhị Phẩm Hồng Liên kia chắc chắn là ở chỗ này sao?"

"Chắc chắn."

Trả lời Lý Trường Thọ trước nhất, lại là linh niệm của Thái Cực Đồ.

Đại Pháp Sư cũng nói: "Vi huynh đã từng giao thủ với Minh Hà lão tổ, đã từng dùng pháp lực đánh Thập Nhị Phẩm Hồng Liên, điểm ấy ngược lại là có thể xác định. Hồng Liên hẳn là đang ở phía trước không xa, khí tức Minh Hà lão tổ mặc dù phai mờ, nhưng cũng xác thực tồn tại."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, chậm rãi nói: "Bạch tiên sinh cảm ứng không ra cát hung rõ ràng, sau đó chúng ta đều đi gần Bạch tiên sinh một chút, tránh cho bị ám hại...pháp bảo từng người muốn dùng cũng phải chuẩn bị tốt trước, tận lực ổn thỏa không sơ hở."

"Được." Huyền Đô Đại Pháp Sư đáp ứng một tiếng, vác Thái Cực Đồ ở phía sau, rút từ trong tay áo ra một thanh kiếm xanh dài ba thước, thân kiếm đã là vết rỉ loang lổ.

Vân Tiêu tiên tử lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, hóa thành kích cỡ lớn chừng bàn tay, nâng ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hơi chớp mắt đối với Lý Trường Thọ.

Một thoáng mặt nước mùa thu cắt bóng cạn, làm tâm trí người ta rối bời và tăng thêm lo lắng.

Kim Linh Thánh Mẫu nắm chặt Long Hổ Ngọc Như Ý, Vô Đương Thánh Mẫu cầm một cây đoản trượng màu xanh biếc, Quảng Thành Tử - "Thánh Mẫu sát thủ" nào đó nâng Phiên Thiên Ấn trong lòng bàn tay...

Triệu Công Minh chỉ là lấy ra roi gỗ vàng, Định Hải Thần Châu lần lượt ở bên trong "thí nghiệm xã hội Hồng Hoang" tên là «nằm xuống», đã có thể điều khiển theo ý muốn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đơn giản nhất, trên đỉnh đầu hiện ra một chiếc tiểu đỉnh, tiểu đỉnh rải xuống đạo đạo khí tức, bảo vệ bản thân.

Mà Thái Ất Chân Nhân một thân áo bào đỏ đứng ở bên cạnh, đang quay cuồng một hồi ở bên trong tay áo của chính mình, cũng là cảm thấy khó...

Y thuận tay nhất là gạch vàng, hoặc là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, hay là Hỏa Tiêm Thương, Không Gian Quyển, Hỗn Thiên Lăng...vân xân, cấp độ bảo vật đều không khác mấy, cũng đều là "đồ tốt" hiếm có.

Đúng lúc này, Thái Ất Chân Nhân nghe được tiếng xì xào từ bên cạnh, lại là Đa Bảo đạo nhân đang nói thầm: "Ài, hôm nay nên sủng hạnh bên này, hay là sủng hạnh bên này, đúng là một vấn đề."

Thái Ất Chân Nhân không khỏi cười nói: "Đa Bảo sư huynh, cũng đang không biết nên dùng bảo vật nào?"

"Ừm?" Đa Bảo ngẩng đầu cười cười, tiếp tục tìm kiếm ở bên trong tay áo của chính mình, thuận miệng đáp: "Không phải, vi huynh là đang suy nghĩ, ngày hôm nay vào lúc gặp được địch nhân, là dùng một kho bảo bối này, hay là dùng một kho bảo bối kia. Bình quân một kho cũng chỉ có một hai ngàn kiện, đều là một chút linh bảo không đáng nói, ha ha."

Cái trán của Thái Ất Chân Nhân treo đầy vạch đen, đứng ở kia thẫn thờ một hồi, mãi cho đến khi Ngọc Đỉnh Chân Nhân gọi một tiếng, mới ủ rũ cũng đi về phía trước.

Ba ngàn dặm đường, đối với nhóm cao thủ này mà nói, bất quá cũng chỉ là giây lát.

Nhưng mà, lúc sắp đến tòa thành lớn kia, Huyền Đô Đại Pháp Sư bay ở phía trước nhất đưa tay làm thủ thế, chúng tiên lập tức ngừng thân hình, nhìn về hướng ánh mắt của Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Huyết Hải cuồn cuộn, một con đường bị phá ra, đạo đạo lưu quang bay vụt mà đến, trong đó có mấy trăm nam nữ Tu La tộc, tu vi cảnh giới cao thấp không đồng nhất.

Trong lúc nhóm người Lý Trường Thọ cảm thấy, những nam nữ già trẻ Tu La tộc này hẳn là tới đây để tiếp viện, mấy trăm thân ảnh này cũng không quay đầu lại, không có một chút do dự gì, đánh thẳng vào bên trong cột ánh sáng màu đỏ máu kia.

Cơ hồ đảo mắt liền tan rã...

Mấy trăm sinh linh tan biến dễ như trở bàn tay như thế, không có một chút gợn sóng.

"Chuyện này!" Triệu Công Minh mở miệng mắng nói: "Này Minh Hà lão tổ lại có lòng dạ ác độc như thế?"

Đa Bảo đạo nhân trở tay lấy ra một chiếc gương đồng, ngón tay như củ cải nhanh như huyễn ảnh điểm trên khắp gương đồng, trên đó hiện ra tình hình trong phạm vi mười vạn dặm.

Một cơn sóng đẫm máu dập dềnh trong Huyết Hải, vô số Tu La chính đang vọt về phía hướng này!

Bạch Trạch nói: "Như vậy xem ra, Minh Hà lão tổ đã làm đủ chuẩn bị cho chính mình phục sinh. Hồng Liên làm thần hồn, Tu La tộc bổ khuyết pháp lực của gã, làm cho gã có thể trực tiếp khôi phục đến đỉnh phong."

Kim Linh Thánh Mẫu cau mày nói: "Chuyện này không khỏi quá mức hung tàn."

"Cuối cùng cũng rõ ràng một chuyện." Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên: "Chẳng trách lão già này bắt chước Nữ Oa Thánh Mẫu tạo ra con người, sáng tạo ra Tu La tộc, lại không được Thiên Đạo hạ xuống công đức."

Đại Pháp Sư thở dài: "Tu La tộc ban đầu, bất quá đều là Huyết Thần Tử."

Lý Trường Thọ cũng không có cảm khái, mà nói thẳng: "Như thế, ta ngược lại là tạm thời cảm thấy an tâm. Đối phương bại lộ hành tung trắng trợn như thế, đại khái không phải là muốn hấp dẫn chúng ta tới, mà là chắc chắn chúng ta có thể tìm tới đây, Minh Hà lão tổ muốn buông tay đánh cược một lần, hi sinh Tu La tộc liều một phen sinh cơ vì bản thân. Chúng ta không bằng chia binh hai đường, một đường đi hủy cột sáng đi này, hoặc là đi ngăn cản những Tu La tộc đó tới gần nơi đây, một đường đi thẳng đến Hồng Liên!"

Quảng Thành Tử lại nói: "Con đường phía trước không rõ, chia binh không ổn, không bằng tụ lại với nhau. Bần đạo đã cảm nhận được mấy cỗ uy áp, trong thành hình như có hai đầu Thượng Cổ hung thú đã biến mất nhiều năm."

Chương 1020. -

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, gật đầu đáp ứng.

Như thế cũng coi như ổn thỏa.

Kim Linh Thánh Mẫu nói một tiếng "tốc chiến tốc thắng", mười vị cao thủ Đạo Môn đỉnh tiêm, cộng thêm một đầu thụy thú, cấp tốc tới gần thành lớn phía trước.

Lý Trường Thọ bảo Bạch Trạch cách mỗi ba lần hô hấp báo một lần hung cát, lực lượng tâm thần kéo căng.

...

Lý Trường Thọ từ xa liền ngửi được mùi máu tươi...

Tòa thành lớn phía trước này dường như không có bất kỳ biến hóa nào so với lúc hắn nhìn thấy lúc trước, thoáng một cái liền có thể tìm được góc ẩn nấp lần trước.

Thậm chí, Lý Trường Thọ có thể nhớ lại mọi vị trí mà các cao thủ Tu La tộc tuần tra ở trong lần cuối cùng hắn đến đây.

Nhưng bây giờ, thành lớn trống rỗng.

Chỉ có toà cung điện vứt bỏ ở chính giữa thành lớn kia có uy áp truyền ra, phía trên cung điện chính là cột sáng đỏ máu phóng lên tận trời kia.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ mặc niệm Ổn Tự Kinh, thôi động Không Minh Đạo Tâm, lại cố ý rớt lại phía sau hai bước, cách Vân Tiêu tiên tử gần một chút.

Một đoàn người nhẹ nhõm tiến vào phạm vi thành lớn, không trở ngại một chút nào.

Có phải hay không, quá mức thuận lợi rồi?

Nhưng nhóm chí bảo Thái Cực Đồ cũng không nhắc nhở, ba vị Đại sư huynh đều ở đây, ở bên cạnh ngoại trừ Thái Ất Chân Nhân đều là đại năng đỉnh cấp...

Chính mình hẳn là có một chút nghi thần nghi quỷ...

Lý Trường Thọ nghĩ như vậy.

Bốn đạo bóng đen đi ra từ bên trong tòa đại điện kia, tản mát ra bốn cỗ uy áp hung hãn, một người trong đó còn phát ra một tiếng hừ lạnh đối với bọn hắn.

Để đáp lại, bọn hắn tự nhiên cũng phải tản ra khí tức của mình.

Ba vị Đại sư huynh Đạo Môn bảo trì bình tĩnh, Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch thuộc về túi khôn, sáu vị cao thủ khác cùng nhau tràn ra khí tức và uy áp tự thân.

Trong lúc nhất thời, Kim Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu tiên tử, Triệu Công Minh, Vô Đương Thánh Mẫu, Ngọc Đỉnh Chân Nhân giống như năm tòa đại sơn nguy nga, nhẹ nhõm áp chế bốn cỗ khí tức của đối phương kia.

Một vị Thái Ất Chân Nhân nào đó có khí tức giống như núi nhỏ, yên lặng đi tới bên người Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch.

Đầu năm nay, ai còn không phải dựa vào mồm mép để dương danh lập vạn?

Đa Bảo đạo nhân quát nhẹ một tiếng: "Đạo Môn làm việc, yêu ma tránh lui!"

Một giọng nói [image]thô và trầm vang lên phía trước cung điện kia: "Chỉ bằng vào các ngươi?"

"Không sai, chỉ bằng vào chúng ta! Tiên Tiệt Giáo ở đâu!" Đa Bảo đạo nhân giơ cao tay trái, bên trong tay áo phun ra điểm điểm tinh quang, dẫn dắt Triệu Công Minh, Vân Tiêu tiên tử, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu cùng nhau vọt tới trước.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy các vị đại năng các hiển thần thông, quang ảnh các loại pháp bảo loạn chớp!

Hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu quanh người Triệu Công Minh lấp lánh ánh xanh sáng ngời, Kim Linh Thánh Mẫu hiện ra pháp thân sáu tay, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy lãnh ý, quanh người Vân Tiêu tiên tử nổi lên mây mù nhàn nhạt, Hỗn Nguyên Kim Đấu soi sáng ra ánh vàng vạn trượng...

"Không thích hợp." Lý Trường Thọ thì thào một tiếng, nhíu mày nhìn về phía bóng lưng Vân Tiêu.

Đối với thực lực của năm vị đại năng Tiệt Giáo đỉnh cấp Hồng Hoang này, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không hoài nghi, tu vi đạo cảnh, bảo vật khí vận, không có bất kỳ nhược điểm gì.

Nhưng, tình cảnh này, Lý Trường Thọ chính là có một chút cảm giác không thích hợp.

Hung nhân có thể sống sót từ Viễn Cổ, Thượng Cổ, thật sự sẽ có khí phách "biết rõ núi có hổ vẫn đi vào trong núi"? Sẽ có đảm lượng trực tiếp khiêu khích chín vị cao thủ Đạo Môn cao cấp nhất như vậy?

Trước đây Lý Trường Thọ nói các vị sư huynh sư tỷ lấy ra bảo vật, kỳ thật cũng là vì gia tăng uy thế của phe mình, làm cho đối phương biết khó mà lui.

Lúc này hắn quan sát các nơi, tâm lực đã sớm kéo căng, không ngừng hỏi ý Bạch Trạch cùng với Tháp đại gia, đối phương đều nói phía trước đều không có một chút nguy hiểm nào.

Linh quang lóe lên trong đáy lòng, Lý Trường Thọ đột nhiên mở miệng hét lớn: "Hãy khoan!"

Năm thân ảnh phía trước không có một chút đáp lại nào!

Đại Pháp Sư chau mày, tay trái nắm thành quyền, nhẹ nhàng đánh ra mấy đạo âm dương nhị khí đối với phía trước!

Hình ảnh toàn bộ thành lớn run rẩy mấy lần, những bức tường vỡ trong thành, đại điện bị vứt bỏ và tia sáng chiếu thẳng phía trên đại điện, bốn bóng người trước đại điện, năm vị cao thủ Tiệt Giáo vọt tới phía trước...

Đồng thời sụp đổ, tiêu tán, hóa thành từng mảnh từng mảnh sương mù màu xám.

Vân Tiêu!

Lý Trường Thọ vô thức xông về phía trước nửa bước, nhưng đầu vai bị bàn tay lớn của Đại Pháp Sư chế trụ, lại bị kéo về [image]tới phía sau Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư lập tức nói: "Đừng đi, bọn họ không có việc gì, mọi người đứng gần ta một chút."

Trong khi nói, Thái Cực Đồ chậm rãi mở ra, hóa thành đường kính mười trượng, cùng nhau bao phủ Lý Trường Thọ, Đại Pháp Sư cùng với ba tiên Tiệt Giáo, Bạch Trạch,.

"Chuyện này..." Quảng Thành Tử nhìn về phía các nơi, trong tay đánh ra một đạo lưu quang.

Theo đạo lưu quang này tiêu tán, mây xám xung quanh lui bước, âm thanh ồn ào truyền đến từ các nơi, toà thành lớn bị bỏ hoang từ Thượng Cổ này phảng phất như sống lại, những bức tường vỡ không ngừng "sinh trưởng".

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, thành lớn đã lấy lại được vẻ xa hoa trước đây, tràng cảnh từng vị từng vị nam nữ tuấn mỹ đi lại khắp nơi, hài đồng chơi đùa, lão giả đàm tiếu cũng có thể thấy được khắp nơi, không ít Tu La, còn lộ ra nụ cười đối với bọn hắn...

Quảng Thành Tử nhíu mày, tiện tay điểm ra một đạo lưu quang, đánh trúng hai tên Tu La đi ngang qua bên cạnh, bắn thủng đầu vai của một tên Tu La.

Đối phương kêu thảm một tiếng, cuống quít lui lại.

Toàn bộ đường đi lập tức loạn cả lên, một đám Tu La hô hào "ác ác nha nha", bao vây bọn hắn ở chỗ này, dường như đang chỉ trích...

Ở sau lưng Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ chẳng biết lúc nào đã ngồi xếp bằng xuống, Huyền Hoàng Tháp treo trên đỉnh đầu, nhắm mắt ngưng thần.

Cũng may là có Không Minh Đạo Tâm, Lý Trường Thọ luôn giữ vững tỉnh táo, xúc động và lo lắng vừa mới rồi, vào giờ phút này đã tan thành mây khói.

Trận pháp? Thần thông?

Hay là huyễn cảnh?

Kinh ngạc phát hiện ra còn có thể liên thông với Đạo Nhân Giấy, Lý Trường Thọ lập tức cảm ứng Đạo Nhân Giấy để ở bên người Vân Tiêu, kêu gọi vài tiếng đối với bên ngoài: "Vân Tiêu, Vân Tiêu?"

"Ta ở đây." Tiếng nói ôn nhu của Vân Tiêu tiên tử truyền đến, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ bị lấy ra khỏi túi, hắn mượn nhờ Đạo Nhân Giấy, thấy được tình hình vị trí của mấy người Vân Tiêu lúc này.

Mấy người Vân Tiêu cũng rơi vào một tòa thành lớn, bất quá tòa thành lớn này, ở dưới một kích pháp bảo vung ra đầy trời của Đa Bảo đạo nhân, đã hóa thành phế tích một lần nữa.

Lý Trường Thọ dặn dò: "Bảo mọi người không được phân tán, đây có thể là khốn trận vô cùng cao minh."

"Ừm." Vân Tiêu ôn nhu cười một tiếng, ôn nhu nói: "Ngươi cũng phải chiếu cố tốt bản thân, ta ở đây rất mạnh khoẻ, đừng có làm cho Linh Nga lo lắng."

Chương 1021. -

Lý Trường Thọ lại dặn dò vài câu, lúc này mới thu hồi tâm thần, nói với mấy người Đại Pháp Sư sự tình phát sinh bên kia.

"Bọn họ hẳn là rơi vào một huyễn cảnh khác..."

Không thích hợp.

Vân Tiêu vừa rồi, tại sao lại nhắc đến Linh Nga?

Lý Trường Thọ bỗng nhiên giật mình, Không Minh Đạo Tâm nhẹ nhàng rung động, hắn nhìn chăm chú Đại Pháp Sư trước mắt, lại đột nhiên quay người, nhìn chăm chú Thái Ất Chân Nhân bên cạnh.

"Đại Pháp Sư" hỏi: "Trường Canh, ngươi sao thế?"

Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần ý cười, ấm giọng nói: "Sư huynh ta không sao, ta lại liên lạc cùng với bên kia một chút."

Sau đó, Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, cẩn thận cảm ứng từng cỗ Đạo Nhân Giấy của chính mình.

Đạo Nhân Giấy ở các nơi dường như không có dị dạng, chính mình vẫn có thể giám sát các nơi như cũ, giám sát Tiểu Quỳnh Phong, Nam Hải, Đông Hải, Thiên Đình, Địa Phủ...hết thảy đều bình yên như thường.

Nhưng tại sao Vân Tiêu lại đề cập đến Linh Nga, người không liên quan đến vấn đề này, trong một tình huống và bối cảnh như vậy?

Lý Trường Thọ không nói một lời, tâm thần đảo quanh tại các

Đạo Nhân Giấy, không ngừng quan sát...

Các nơi như thường, nhưng ở đâu cũng lộ ra sự không thích hợp.

【Chính mình rơi vào bên trong khốn cảnh, lại tìm được chỗ không giống bình thường ở trong sự bình yên này, đó không phải là điều bất thường lớn nhất sao? 】

Có chuyện gì vậy?

Lý Trường Thọ giỏi về tự xét lại, cũng không ngừng tự xét lại, lúc này hắn dốc hết sức tiến hành tự xét, rất nhanh liền phát hiện ra manh mối.

Những "Tu La" chung quanh này, vì sao lại cư xử như phàm nhân phàm tục!

Hắn mở hai mắt ra, nói một tiếng: "Bạch Trạch tiên sinh, mời hóa thành hình người."

"Bạch Trạch" có một chút bối rối cúi đầu xuống, tiên quang lưu chuyển quanh người, hóa thành một nữ tử trẻ tuổi, còn nở nụ cười quyến rũ với đối với Lý Trường Thọ.

Quả nhiên là như vậy.

Lý Trường Thọ cúi đầu véo đùi mình, cảm giác đau rõ ràng truyền vào trong đáy lòng, nhưng Lý Trường Thọ lại nói: "Ta nói, ta không cảm thấy đau đớn."

Nín thở, hắn lại véo đùi mình, cảm giác đau kia xuất hiện một cái chớp mắt liền đình trệ.

Không sai...

Mộng cảnh.

Mặc dù không biết chính mình trúng chiêu vào lúc nào, đối phương làm được bằng cách nào, nhưng nơi này xác định là mộng cảnh không thể nghi ngờ, hơn nữa còn là mộng cảnh của một mình hắn, Đại Pháp Sư trước mặt, tiếng nói của Tháp đại gia, đều là giả.

Hết thảy đều xuất phát từ đạo tâm, hết thảy đều thuận theo tâm ý, bởi vì nơi này là mộng cảnh của chính mình, tất cả đều là do đạo tâm thai nghén thành...

Thủ đoạn thật là lợi hại.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, đã suy tư ra đối sách phá giải mộng cảnh. trước mắt

Đóng lại Không Minh Đạo Tâm, cẩn thận cảm nhận dao động trong tâm trạng của chính mình, sau đó rung lắc đạo tâm, đọc thầm Thái Thanh Thuỷ Đức Thiên.

Tâm thần quy nhất, vô vật vô ngã, đạo tự hoành sinh, tịch tĩnh không minh!

Không Minh Đạo Tâm, mở!

Ông —— trời đất xung quanh giống như quay cuồng, nguyên thần không ngừng run rẩy, một tia khí tức màu xám bay ra từ nguyên thần lặng yên tiêu tán.

Lý Trường Thọ đột nhiên mở hai mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là "bầu trời" âm u, cùng với Thái Cực Đồ xoay chầm chậm, tiên thức quét qua, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này hắn đang nằm ở góc tường thành, bên cạnh ngổn ngang lộn xộn, hoặc ngồi hoặc ngã, cao thủ Đạo Môn cùng nhau đến đây, tất cả đều đang ngủ ngon lành tại đây.

Bọn họ thở nhẹ nhàng, quanh người đều có bảo vật bảo vệ, không bị thương.

Mấy đạo linh giác vang lên trong đáy lòng, lại là Thái Cực Đồ cười khẽ nói: "Không tệ lắm, tiểu đồ đệ, lại là người thứ nhất tránh thoát mộng cảnh."

Tháp đại gia cũng nói: "Một đám đại đệ tử Thánh Nhân, vừa mới vào thành liền bị đánh ngã, bản pháp bảo cũng đều cảm thấy mất mặt thay cho các ngươi! Cũng may là Tiểu đồ đệ ngươi đã bảo vệ mặt mũi cho Đạo Môn!"

Lý Trường Thọ vội hỏi dưới đáy lòng: "Đây là thần thông gì? Làm sao để cứu bọn họ tỉnh lại?"

Lúc này hắn có thể thấy được, tòa thành lớn này vẫn là trống vắng như vậy, cột sáng đỏ máu vẫn còn, trước đại điện cũng không có bất luận bóng người nào.

Một đoạn linh giác của Thái Cực Đồ truyền vào trong đáy lòng Lý Trường Thọ một lần nữa, phàn nàn vài câu: "Bọn hắn cũng không thể trách ai được, đã quen đắc ý ở trong thiên địa, đã sớm quên Hồng Hoang có đủ loại sinh linh thần dị. Nơi đây bố trí một chút bản nguyên thận khí của Huyễn Thận – hung thú hỗn độn, thứ này có thể khiến cho thần hồn nằm mơ, không có cách nào dò xét, không có cách nào tìm kiếm, coi như là Thánh Nhân hơi yếu một chút vào nơi đây, cũng sẽ mắc kẹt trong chốc lát. Trước đây chúng ta cũng không thể phát hiện ra dị dạng, nếu không thì đã lên tiếng nhắc nhở. Bản nguyên thận khí như vậy theo lý mà nói là rất khó thu thập được, đoán chừng ở sau lưng chuyện này có Thánh Nhân ra tay, cũng chỉ có Thánh Nhân mới có được thủ đoạn như vậy."

"Làm như thế nào để cứu bọn họ?"

Đồ lão đại giải thích: "Ngoại nhân không có cách nào tương trợ. Huyễn Thận là một trong những hung thú khó dây dưa nhất bên trong Hỗn Độn Hải, nhưng bản thân nó cũng không có thần thông pháp lực, chỉ có thể phóng thích thận khí, bên trong thận khí tự thành tiên quốc, hấp dẫn vô số chân linh luân chuyển trong đó, dùng chân linh làm thức ăn. Bản nguyên thận khí vốn là thủ đoạn cuối cùng Huyễn Thận dùng để tự vệ, đã trúng phải liền nhất định phải tự nhận ra, nếu không thì chỉ có thể trầm luân ở trong mộng. Đừng lo lắng, ngộ tính của mấy người Đại đồ đệ cũng không thấp, nhiều nhất là ba đến năm ngày liền sẽ tỉnh lại. Có ta che chở ở chỗ này, tự nhiên không có việc gì."

Quả thật là nhà có người già như nhà có bảo bối, vẫn là bảo bối thế hệ trước lợi hại.

Lý Trường Thọ nhìn cột sáng kia một hồi, trong đáy lòng nói thầm một hồi...

Ba đến năm ngày?

Nếu như Tu La tộc liên tục không ngừng đi đến nộp mạng, chỉ sợ là chỉ cần nửa ngày, Hồng Liên kia liền có thể thành thục!

Nói một cách khác, một nhóm cao thủ Đạo Môn đỉnh tiêm...chưa gì đã bị loại?

Ây cha? !

Lý Trường Thọ không nhịn được dùng một tay đỡ trán, quay người đi đến bên người Vân Tiêu tiên tử, nhìn khuôn mặt vô song của nàng ở cự ly gần, thì thào nói một câu: "Vân Tiêu?"

Vân Tiêu hít thở nhẹ nhàng, dường như đang lẩm bẩm những lời ôn nhu trong giấc mơ.

Lý Trường Thọ xích lại gần nghe, nghe được hai chữ "quỳ xuống", khóe miệng lập tức co quắp một trận.

Lại nhìn Đa Bảo đạo nhân một chút, vị Đại sư huynh Tiệt Giáo này hồng quang đầy mặt, thân thể đang khẽ nhúc nhích...

Hẳn là làm chuyện chính mình thích nhất trong mộng.

Lại nhìn Quảng Thành Tử, tư thế của Quảng Thành Tử lúc này là ngồi xếp bằng, hiển nhiên là đã phát hiện ra dị dạng vào trước khi trúng chiêu, nhưng chưa kịp làm ra ứng đối, đã là luân hãm.

Về phần Đại sư huynh nhà mình...

"Khò —— khò ——"

Đây là đang nằm mơ sao?

Không phải là thuận thế ngủ say đó chứ?

Một lần đối mặt với hoá thân dục vọng trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, một lần ở đây, nhược điểm của Đại Pháp Sư ngài, chính là "gặp ngủ sẽ ngủ"! ?

Chương 1022. -

Lý Trường Thọ co giật khóe miệng một hồi, khoác một chiếc đạo bào cho Vân Tiêu tiên tử, sau đó đứng dậy, đi đến bên cạnh Thái Ất Chân Nhân đang té trên một bức tường vỡ nát.

Nhấc chân đá đá bắp chân của Thái Ất Chân Nhân, Lý Trường Thọ mặt không thay đổi kêu gọi: "Tỉnh, tỉnh...ồ, Linh Châu Tử động phòng hoa chúc cùng với thỏ ngọc."

Thái Ất Chân Nhân không nhúc nhích một chút nào.

Lý Trường Thọ vẫn không từ bỏ, tiện tay đổ một bình nước đá xuống, lại lấy Không Gian Xích ra nhẹ nhàng đánh mấy lần vào lòng bàn tay của Thái Ất Chân Nhân, thấy Thái Ất Chân Nhân không phản ứng một chút nào, còn thả mấy loại pháp thuật "nhỏ"...

Ở dưới uy áp của Thái Cực Đồ, các loại bảo vật Cửu Long Thần Hỏa Tráo cũng không dám vọng động.

Tháp đại gia không khỏi hỏi: "Tiểu đồ đệ, ngươi cùng với Thái Ất có thù hay sao?"

"Không có cách nào." Lý Trường Thọ nhìn Thái Ất Chân Nhân đã hoàn toàn thay đổi trước mặt, thầm nói trong đáy lòng: "Ở trong sân cũng chỉ dám đắc tội tên gia hỏa này."

Tháp đại gia không khỏi mỉm cười.

Đột nhiên, Lý Trường Thọ phát giác được, hình như có một ánh mắt rơi ở trên người chính mình.

Hắn quay đầu nhìn về phía đại điện chính giữa phế tích, nơi đó có một đạo bóng đen lui lại hai bước, trốn vào trong điện.

"Hừ!" Lý Trường Thọ hừ lạnh một tiếng, tạm thời cũng không có quan tâm nhiều.

Những kẻ thủ hộ Hồng Liên kia rõ ràng là không ngờ được, lúc này đã có người tỉnh lại.

Không có cách nào, tần suất Lý Trường Thọ tự xét lại quả thực hơi cao, hơn nữa trải qua sự "thống khổ mất sư phụ" do bị kiếp vận khống chế, cũng đã cho hắn một bài học rất sâu sắc.

Không đúng, làm sao ta có thể chắc chắn rằng những gì ta đang trải qua trong thời điểm này không phải là mộng cảnh?

Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, liền nghĩ ra được một cái biện pháp...

Trước tiên vái chào đối với bầu trời, Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Đệ tử khẩn cầu Thiên Đạo lão gia giáng xuống một đạo thiên phạt không nặng!"

Không có phản ứng? Vậy thì thay đổi sách lược.

"Thiên Đạo lão gia, hai khoản công đức trước đây kia, có thể viết giấy nợ hay không?"

Ầm ầm! Phong vân phía dưới Huyết Hải biến sắc, lực lượng Thiên Đạo ngưng tụ thành một đóa mây xám, bao phủ trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ, thả xuống một đạo Tử Tiêu Thần Lôi tinh xảo!

Thái Cực Đồ cùng với Huyền Hoàng Tháp hoàn toàn mặc kệ, mặc cho thần lôi đập trên cái trán của Lý Trường Thọ.

Chỉ chốc lát, khuôn mặt của Lý Trường Thọ cháy đen, nở một nụ cười mãn nguyện, những tia khói đen bốc lên giữa hai hàm răng.

Đây không phải là mộng cảnh, cảm giác đau đớn rất chân thực, chỉ là...

Mây xám trên đỉnh đầu cũng không có dấu hiệu tiêu tán.

Ài? Lý Trường Thọ đột nhiên nghĩ đến điều gì, quay đầu nhìn về phía Thái Ất Chân Nhân bên cạnh, tay chụp một cái, kéo Thái Ất Chân Nhân cùng với Bạch Trạch bảo trì trạng thái bản thể đang chìm vào giấc ngủ đến trước người, dùng sức ấn xuống.

Răng rắc! Một đạo thần lôi thiên phạt, cùng với hai tiếng kêu thảm thiết, một lần nữa lan tỏa ở trong tòa thành lớn này...

Trong toà đại điện vứt bỏ kia, bốn đạo thân ảnh ẩn nấp trong những bức tường đổ, quan sát góc thành, chỗ được Thái Cực Đồ bao phủ.

"Hít hà —— thận khí Nhị Giáo Chủ đưa cho kia là giả sao?"

"Kẻ này là thần thánh phương nào, làm sao có thể tỉnh lại nhanh như vậy?"

"Hắn là Thuỷ Thần Thiên Đình, Nhị đệ tử Thái Thanh Thánh Nhân, ngôi sao Đạo Môn mới quật khởi trong mấy trăm năm gần đây, các ngươi không biết cũng hợp tình hợp lý."

"Thiên phạt? Hắn hẳn là đồng loại của chúng ta?"

Bốn người rơi vào trầm mặc, ở trong thời khắc mấu chốt như vậy, tại sao kế hoạch vốn hoàn mỹ, lại luôn cảm thấy sẽ xuất hiện biến số...

...

Cùng lúc đó, ở rìa Huyết Hải.

"Văn di, xin lỗi, ta cần phải trở về. "

Thiếu nữ ở dưới áo choàng thở dài một tiếng, né tránh một đội Thiên Binh tuần tra phía trước, thân hình nhanh chóng chui vào Huyết Hải.

Nàng cảm nhận được sự kêu gọi đến từ lão tổ.

Là một trong số ít công chúa Tu La tộc bây giờ, nàng nhất định phải tiến đến bên cạnh lão tổ vào thời khắc này, trợ giúp một chút sức lực vì lão tổ phục sinh.

Lão tổ sáng tạo ra bọn họ, ban sinh mệnh cho bọn họ, để cho bọn họ có thể "tồn tại" ở bên trong Hồng Hoang, kính dâng bản thân cho lão tổ, vốn là chuyện đương nhiên.

Nàng biết, văn di nói những lời châm chọc chói tai kia, là vì tốt cho nàng.

Rời khỏi Huyết Hải tối tăm không mặt trời, trở thành lợi kiếm trong tay Tây Phương Giáo, chấp chưởng Nguyên Đồ Kiếm, nàng đã có thể không cần quan tâm đến sự tình Huyết Hải.

Nhưng, các tộc nhân đang ở đó, người trong nhà đang ở đó.

Lần này văn di không cho nàng đi qua tìm cái chết...không sai, thiếu nữ đã biết được, chính mình đi chuyến này cơ hồ giống như là chịu chết.

Đi đối kháng với Đạo Môn, nhất là đối kháng với đám Đại đệ tử Thánh Nhân Đạo Môn cơ hồ có thể đồ sát tộc mình kia, chính mình có lẽ ngay cả cơ hội rút kiếm cũng đều không có.

Nhưng đây chính là mệnh của nàng.

"Ừm?"

Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên bên tai, thiếu nữ đang lao nhanh ở bên trong Huyết Hải, lập tức ẩn nấp ở phụ cận.

Nàng nhắm hai mắt lại, ở dưới lớp áo choàng, đôi tai nhỏ của nàng rung lên nhè nhẹ, cảnh giác dò xét các nơi.

Cao thủ, khí tức của đối phương lơ lửng không cố định, chính mình càng không có cách nào khóa chặt...

Đột nhiên!

"Quỳnh Tiêu tiên tử sao phải trốn trốn tránh tránh như thế, còn thay đổi hương vị của chính mình. Trường Canh sư huynh căn dặn ta, bảo ta trông trừng ngươi, ngươi đừng có làm ta khó xử."

Giọng nói trầm thấp này ở ngay sau lưng mình!

Thiếu nữ ở dưới áo choàng toàn thân cứng đờ, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, đột nhiên xoay người, dưới áo choàng lóe lên một đạo kiếm quang!

Vào giờ phút này nàng mới nhìn rõ, đứng ở trước mặt mình là một "Ngưu yêu" hình người, mà kiếm quang nàng chém ra, còn muốn nhanh hơn so với ánh mắt của nàng!

Đang!

Âm thanh binh khí va chạm vang lên, "Ngưu yêu" kia, cũng chính là tọa kỵ của Lão Quân, Thanh Ngưu Động Suất Cung, hai tay cầm một thanh thương thép, thân hình to lớn mạnh mẽ lại trực tiếp bị đánh bay!

Huyết Hải trong bán kính trăm dặm nhấc lên sóng lớn ngập trời!

"Nguyên Đồ Kiếm?" Thanh Ngưu kinh hô một tiếng, lập tức thấp giọng quát lớn: "Ngươi là người phương nào? !"

Thiếu nữ ở dưới áo choàng kia không thèm để ý, tự biết nhất định phải nhanh chóng trảm đầu Ngưu yêu này, tay phải cầm

Nguyên Đồ Kiếm, thân hình hóa thành một đạo ánh đỏ bắn nhanh về phía trước.

Thanh Ngưu chau mày, vào giờ phút này hoàn toàn không dám khinh thường, đưa tay gỡ khoen mũi xuống, ném ra phía trước, trong miệng niệm tụng: "Cấp cấp như luật lệnh!"

Khoen mũi bỗng nhiên phóng to ra gấp mười, bộc phát ra ánh vàng chói mắt, hiển lộ ra hình thái Kim Cương Trạc chân thực!

Nguyên Đồ Kiếm trong tay thiếu nữ kia lại chủ động tránh thoát tay phải của nàng, vọt tới chính giữa Kim Cương Trạc, linh tính đảo mắt liền bị phong lại!

Mà Kim Cương Trạc thì đẩy về phía trước, đánh vào trước người thiếu nữ.

"Kiếm của ta!"

Thiếu nữ dưới áo choàng không quan tâm đến bản thân, thân hình lập tức tiến về phía trước, mà lúc này Thanh Ngưu đã nhào đến, đánh một quyền về phía thân hình thiếu nữ dưới áo choàng.

Chương 1023. -

Nước bẩn Huyết Hải xung quanh bị tiên lực đẩy ra, một quyền này lực lượng rất nặng, coi như là Đại La Kim Tiên bị đánh trúng cũng phải trọng thương, nhóm thường nga Nguyệt Cung khẳng định sẽ ríu rít thổ huyết.

Nhưng!

Quyền phong cách chóp mũi tinh xảo của thiếu nữ kia bất quá chỉ nửa tấc liền miễn cưỡng dừng lại, mũ áo choàng màu xám ngả về phía sau, mái tóc bạch kim tung bay.

Khuôn mặt xinh xắn chỉ lớn bằng lòng bàn tay của nàng đỏ bừng lên, bên trong tròng mắt màu đỏ lại mang theo sự không cam lòng và quật cường.

Ngưu: "..."

Huyết Hải phảng phất như an tĩnh, Thanh Ngưu sững sờ mà nhìn một màn trước mắt này, chẳng biết tại sao, trong đáy lòng nổi lên tiếng trống thùng thùng.

Tiếng trống kia lại tấu lên một chút làn điệu, hát dường như là...

【 A Ngưu yêu A Phiến. 】

"Lý Trường Canh ngươi giỏi lắm! Nếu hôm nay ngươi không nói rõ, bần đạo sẽ không để yên cho ngươi!"

Ở phía dưới cột sáng Huyết Hải, ở rìa thành lớn, nơi Thái Cực Đồ bao phủ.

Thái Ất Chân Nhân toàn thân cháy đen chỉ vào nhóm người Vân Tiêu tiên tử đang ngủ say bên cạnh, chửi ầm lên đối với Lý Trường Thọ: "Có ý tứ gì? Không ngờ ngươi lại dám dùng bần đạo thử nghiệm! Đó là thiên phạt! Ngươi cho rằng ai cũng là ngươi, là cháu trai ruột của Đạo Tổ lão gia, không có việc gì bổ vài lần để thích ứng! Hít hà—— đau đau đau!"

Lý Trường Thọ ở bên cạnh liên tục vái chào cười làm lành.

"Ài..."

Ở bên kia, Bạch Trạch chải lại mái tóc dài phiêu dật của mình, lau mặt, rưng rưng cắt tỉa râu dê ngắn hơn một chút, nhìn trái phải trong gương, tràn đầy phiền muộn.

Không nghĩ tới, một thụy thú xu cát tị hung như y, thế nhưng cũng có thời điểm bị thiên phạt bổ.

Đi theo Thuỷ Thần lăn lộn, quả nhiên là có thể được thể nghiệm thú sinh không có cách nào tưởng tượng trước đây, hơn nữa thú sinh còn dần dần viên mãn...

Thái Ất Chân Nhân la hét một hồi cũng bình tĩnh lại, khoanh tay ngồi ở bên cạnh Bạch Trạch phụng phịu, điều chỉnh khí tức bản thân, nhìn về phía cung điện nơi xa kia.

Thái Ất Chân Nhân hỏi: "Bây giờ phải làm sao? Chờ mấy người Đại sư huynh tỉnh lại?"

"Không kịp." Lý Trường Thọ đứng trên bức tường vỡ, ngắm nhìn cột sáng trên đỉnh đầu.

Hắn vừa dứt lời, Huyết Hải cuồn cuộn, đạo đạo thân ảnh thoát ra từ đó, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên về phía cột sáng đỏ máu.

Tất cả nam nữ già trẻ Tu La tộc đều mặt không biểu tình, hai mắt bị huyết quang lấp đầy, trong một cái chớp mắt đụng vào cột sáng kia, thân hình lập tức tan rã.

Từng chân linh cũng bị cột sáng nuốt chửng.

Khuôn mặt của Lý Trường Thọ có một chút lạnh lùng, nhưng cũng không sốt ruột, quay người nhảy tới bên người Bạch Trạch cùng với Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân cắn răng mắng: "Vậy vào lúc ngươi bị thiên phạt, vì sao không kéo thêm mấy người nữa? Chỉ kéo bần đạo cùng với Bạch Trạch đạo hữu!"

"Đây không phải là do chúng ta tương giao mật thiết, dễ dàng giải thích sao?" Lý Trường Thọ híp mắt cười khẽ.

"Ngươi chính là cảm thấy không phải là đối thủ của người khác! Ngươi còn cười!"

Bạch Trạch vội nói: "Tâm bình khí hòa, tâm bình khí hòa, Thái Ất đạo hữu đừng có vội vàng xao động như vậy. Đạo hữu ngươi hãy suy nghĩ kỹ một chút, kỳ thật lựa chọn vừa rồi của Thuỷ Thần cũng là hành động bất đắc dĩ. Mấy vị Đại sư huynh Tam Giáo đang ngồi, khục, đang nằm ở đây, vị nào không phải là người tâm cao khí ngạo, nếu không phải là chính mình hiểu thấu đáo mộng cảnh, thoát khốn từ đó, tất nhiên là sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm."

Thái Ất Chân Nhân nghe lời này, ngược lại là có một chút tán thành gật đầu, nhưng càng nghiền ngẫm càng cảm thấy có một chút không đúng.

Thái Ất Chân Nhân y, Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, liền không xứng tâm cao khí ngạo...

Thái Ất Chân Nhân chán nản thở dài, sau đó liền cau mày nhìn về phía Lý Trường Thọ, hỏi một câu mà Bạch Trạch cũng hiếu kỳ.

"Trường Canh ngươi vì sao có thể thoát khốn nhanh như vậy?"

Lý Trường Thọ lạnh nhạt cười, đứng chắp tay, tóc dài ở sau lưng phất phới, cả người giống như tản ra một vòng hào quang.

Hắn nói: "Mỗi ngày tự xét lại ba mươi lần, việc này có đúng hay không, có tính kế hay không, như thế có ổn hay không? Cho nên, khi một điều gì đó diễn ra quá suôn sẻ, hoặc là phát triển hoàn toàn theo suy nghĩ ta mong muốn trong đáy lòng, ta liền sẽ tự suy ngẫm lại. Phải biết rằng đối phương không có ngu ngốc, tự nhiên sẽ không thúc thủ chịu trói, cũng sẽ không hành động theo ý nghĩ của mình, hết thảy đều là đánh cờ, mà đánh cờ nhiều nhất chính là lôi kéo. Vạn sự cũng không thể không phải đen tức là trắng, chiến thắng trong mỗi lần tính kế cũng không có khả năng chiếm được mười thành, tổng thể mà nói, một việc có thể thắng bảy thành tám thành, đã là vô cùng không dễ. Nhưng mọi thứ trong mộng cảnh đều nảy sinh từ tâm trí của chính mình, đều là hình ảnh chính mình muốn nhìn thấy ở bên trong tiềm thức. Đối với ta mà nói, xác thực còn muốn dễ dàng phá giải hơn rất nhiều so với huyễn trận bình thường."

Dứt lời, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn về phía Thái Ất Chân Nhân cùng với Bạch Trạch, ánh mắt của hai người lúc này có chút ngưng trệ...

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Yên tâm, ta đã thông báo cho Ngọc Đế bệ hạ cùng với mấy vị cao thủ của hai giáo Xiển Tiệt, lúc này đang có hơn hai mươi vị cao thủ hai giáo đang chạy đến."

Thái Ất Chân Nhân cau mày nói: "Tới đây nhập mộng?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm một tiếng, nhìn về phía bên ngoài Thái Cực Đồ.

Bản nguyên thận khí không có cách nào nhận ra, không có cách nào dò xét kia, cũng không biết lúc này ở bên ngoài Thái Cực

Đồ đang còn tồn tại bao nhiêu bản nguyên thận khí, nơi đây đúng là...

Một chỗ bảo khố!

Thứ bản nguyên thận khí này, quả thực là vũ khí tự vệ sắc bén!

Coi như là Đại Pháp Sư có đạo cảnh mạnh như vậy, nếu không có lòng đề phòng cũng sẽ trúng chiêu, ngay cả Tháp đại gia cùng với Đồ lão đại cũng đều không kịp phản ứng!

Đại trận phòng ngự hợp lại tại Tiểu Quỳnh Phong của chính mình thiếu cái gì?

Không phải chính là thiếu thận khí như vậy!

Nếu chính mình có thể nghĩ biện pháp sưu tập một chút...

Bạch Trạch thầm nói: "Làm sao lại cảm thấy, hứng thú của Thuỷ Thần đối với những thận khí này, rõ ràng còn nhiều hơn một chút so với Hồng Liên."

"Sao lại thế." Lý Trường Thọ lắc đầu, lại ngẩng đầu nhìn về phía Tu La tộc vọt tới cột sáng phía trên, thở dài: "Những Tu La tộc này, cũng là sinh linh trong thiên địa được Lục Đạo Luân Hồi thừa nhận, phải nghĩ biện pháp mới được."

Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Ồ, chính thần Thiên Đình."

Lý Trường Thọ liếc nhìn Thái Ất Chân Nhân, cười nói: "Ồ, sinh linh tiên thiên."

Bạch Trạch ở bên cạnh vuốt chòm râu dê của chính mình cười cười.

Lý Trường Thọ vén vạt áo đạo bào lên, ngồi xếp bằng ở vị trí tương ứng ở trung tâm Thái Cực Đồ, nói: "Vào trước khi tiếp viện của phe mình đến, ta phải nghĩ biện pháp phá hủy tầng thận khí này, nếu không sẽ không có cách nào tiếp cận vị trí Hồng Liên. Bạch tiên sinh, sau đó Đồ lão đại sẽ dùng âm dương nhị khí bao bọc ngươi, đưa ngươi đi ra bên ngoài, ngươi hãy liên lạc với Kim Sí Đại Bằng, nếu thương thế của gã gần như khôi phục hoàn toàn, liền ưu tiên mang mấy vị cao thủ tới nơi đây, tận lực ngăn cản nhóm Tu La ở ngoài."

Chương 1024. -

"Được." Bạch Trạch ôm quyền đáp ứng một tiếng, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Thái Ất Chân Nhân hỏi: "Cần bần đạo làm gì?"

"Sư huynh đừng vội, sau này sẽ có tác dụng lớn."

Lý Trường Thọ nhắm mắt lại nói, mấy đạo lưu quang bay ra từ bên trong tay áo, hóa thành mấy cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, bay ra khỏi nơi Thái Cực Đồ bao phủ.

Đột nhiên, một tia mê man tràn vào giữa lông mày, Lý Trường Thọ thầm nói lợi hại, lòng bàn tay ngưng tụ lôi điện, đập vào mông của mình một phát, toàn thân lập tức bị điện quang vờn quanh, cả người tràn đầy tinh thần.

Vẻn vẹn chỉ là một tia lực lượng nguyên thần chạm vào bản nguyên thận khí, liền suýt chút nữa làm cho bản thể nhập mộng...

Hỗn Độn Hải thật sự là quá hung hiểm, vẫn nên thành thành thật thật tu hành tại Hồng Hoang đi.

Về phần tại sao chích điện vào mông...

Không có gì khác, mông có nhiều thịt.

Mấy cỗ Đạo Nhân Giấy này hoặc là vọt tới phía trước, hoặc là bay lên cao, hoặc là bay tán loạn trái phải, trong tay áo mấy cỗ Đạo Nhân Giấy này lại bay ra từng cỗ Đạo Nhân Giấy.

Lý Trường Thọ không ngừng cảm ứng phản ứng nhỏ bé của mỗi cỗ Đạo Nhân Giấy, duy trì công kích sấm sét đối với chính

mình.

Từng sợi tóc dựng thẳng lên, khiến cho hắn lúc này giống như thần nhân bên trong sấm sét.

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh thấy thế liền nhẹ nhàng trầm trồ: "Bí pháp hóa thân này, thật sự xem như là độc nhất trong Tam Giới."

Lập tức, y liền hỏi một vấn đề mà bốn đạo bóng đen trong đại điện vứt bỏ đang quan sát tình hình bên ngoài cũng đang cảm thấy nghi hoặc: "Thuỷ Thần đang làm cái gì?"

Đáng tiếc, ở phía Thái Ất Chân Nhân có Bạch Trạch hỗ trợ giải thích, bên kia chỉ có thể thiên mã hành không phỏng đoán.

Bạch Trạch nói: "Có thể là đang dò xét phạm vi thận khí ảnh hưởng, nhưng đây chỉ là giải thích bình thường. Nếu theo ý nghĩ nhất quán không tầm thường của Thuỷ Thần đại nhân, cũng có thể là đang để cho nguyên thần của chính mình thích ứng với thận khí, tìm tòi đặc tính của thận khí, xem thử phải chăng có thể xác định, thu thập và sử dụng để tự vệ hay không."

Thái Ất Chân Nhân: "..."

Không giống nhau, bọn hắn quả nhiên khác nhau.

...

"Đầu ngưu yêu kia không có đi theo? "

Ở một nơi nào đó trong Huyết Hải, thiếu nữ tóc bạc có một chút kinh nghi bất định quét mắt nhìn bốn phương tám hướng, hai tay ôm chặt bảo kiếm trong lòng ngực.

Ngưu yêu thật mạnh, đây chẳng lẽ là đại năng Yêu Tộc Thượng Cổ?

Cái khoen mũi kia có thể phong cấm Nguyên Đồ Kiếm, tuy nói Nguyên Đồ Kiếm cũng không nhận chính mình làm chủ, không bạo phát ra được uy năng vốn có, nhưng phẩm cấp là Linh Bảo Tiên Thiên cực phẩm thực sự...

Thiếu nữ cúi đầu dùng gương mặt cọ cọ chuôi kiếm, khẽ hít vào một hơi, lúc này liền muốn điểm nhẹ mũi chân, tiến đến nơi của lão tổ.

Không ai biết cách trốn thoát trong Huyết Hải giỏi hơn sinh linh trong Huyết Hải!

"Đạo ~ hữu ~ ha ha ha ha!"

Thiếu nữ tóc bạc dừng bước, suýt nữa nổi lên trên Huyết Hải.

Nàng cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, quay đầu nhìn về phía phương hướng tiếng nói truyền đến, nơi đó nước bẩn Huyết Hải tách ra hai bên trái phải, một vị tráng hán đầu mọc sừng trâu, mang theo khoen mũi đang dậm chân đi tới, còn không ngừng đưa tay chào hỏi.

"Hừ!" Thiếu nữ tóc bạc nắm chặt chuôi kiếm, dốc sức đề phòng, tuy biết chính mình hoàn toàn không phải đối thủ của ngưu này, nhưng nàng cũng có ngạo cốt của thân là công chúa Tu La tộc.

Thiếu nữ tóc bạc thấp giọng mắng: "Muốn giết muốn bắt, còn thỉnh đạo hữu làm cho thống khoái!"

Thanh Ngưu ngừng bước, dừng lại ở trước mặt thiếu nữ.

Y vừa mới đổi một thân trường bào màu xanh lam, lúc này cũng đã chỉnh lý suôn sẻ mái tóc dài bù xù ban đầu.

Thừa dịp thời gian trống vừa rồi, y thậm chí còn tắm rửa một lần, bôi phấn thơm nức, ép một loại linh đan Thái Thượng Lão Quân luyện chế nào đó thành bụi phấn vẩy lên người, tăng thêm chút hương thơm.

Trong đáy lòng Thanh Ngưu hồi tưởng lại, lúc chính mình chở Lão Quân đi ra ngoài, Lão Quân dùng thuật pháp quan sát Trường Canh sư huynh, các loại biểu hiện Trường Canh sư huynh đối mặt với Vân Tiêu tiên tử...

Y nặn ra một nụ cười ưu nhã, đưa tay lắc lắc tóc mái cắt ngang trên trán, ấm giọng nói: "Đạo hữu, vừa rồi đơn thuần chỉ là hiểu lầm, ta cũng không phải là muốn giết ngươi, bắt ngươi, chỉ là muốn làm quen với đạo hữu."

"Buồn nôn!" Thiếu nữ tóc bạc hừ một tiếng, cúi đầu liền phi nhanh về phía trước, thân hình hóa thành một luồng ánh sáng.

"Ài..." Thanh Ngưu đưa tay muốn giữ lại, nhưng chỉ có thể nhìn thiếu nữ tóc bạc đi xa, bên trong đôi mắt trâu sáng ngời có thần, tràn đầy nhu tình.

"Ngay cả mắng chửi người cũng đều xinh đẹp như vậy...đạo hữu chờ ta một chút!"

Hai chân đạp một cái, Thanh Ngưu nhanh chóng đuổi theo, tốc độ xuyên qua ở bên trong Huyết Hải, dễ dàng vượt qua thiếu nữ tóc bạc.

Chuyện này khiến cho thiếu nữ tóc bạc nghiến răng nghiến lợi một hồi, lại không dám chọc giận vị "đại năng Yêu Tộc Thượng Cổ" này.

Thế là...

Thanh Ngưu bơi ngửa, bơi bướm, bơi ếch, bơi tự do, nhẹ nhõm đi theo bên người thiếu nữ tóc bạc.

Nụ cười mỉm, nụ cười nhẹ, nụ cười trìu mến nở trên môi, không ngừng hỏi thiếu nữ tóc bạc họ gì tên gì, nhà ở nơi nào, trong nhà có mấy người, phụ mẫu có còn sống không, có thể đi dạo một chút với y hay không, thử tìm hiểu lẫn nhau.

Đương nhiên, đáp lại Thanh Ngưu, là ánh mắt chán ghét quyết tuyệt của thiếu nữ tóc bạc kia, cùng với từng tiếng:

"Buồn nôn!"

"Đồ khốn!"

"Uổng phí ngươi là tiền bối, làm mất phong phạm cao thủ!"

Cũng may Hồng Hoang cũng không lưu hành cách nói "biến thái", nếu không thì Thanh Ngưu xứng đáng được trao giải.

Tiến về phía trước không biết bao nhiêu vạn dặm, thiếu nữ tóc bạc ngừng chân, đã là nhẫn nại tới cực điểm, keng một tiếng, bảo kiếm trong tay rút ra ba tấc, mắng: "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào!"

Thanh Ngưu vô thức ấn xuống khoen mũi của chính mình, phát ra tiếng cười ngượng ngùng, sau đó lộ ra ánh mắt thành khẩn, dùng giọng nam trầm thấp lại giàu có mị lực giống đực: "Đạo hữu, ta có khả năng nhập kiếp."

Thiếu nữ tóc bạc khẽ nhíu đôi mi thanh tú, thoáng có một chút không hiểu.

Thanh Ngưu nhếch miệng cười một tiếng: "Chú định sẽ vượt qua tình kiếp với ngươi."

"Cút!"

"Xin lỗi, dáng vẻ ngươi nổi giận cũng đều là mê người như vậy." Thanh Ngưu lắc đầu tán thưởng, ấm giọng nói: "Ngươi không muốn thử tìm hiểu ta một chút sao? Có lẽ ta cũng có đủ tư cách làm đạo lữ của ngươi."

Thiếu nữ tóc bạc cắn răng mắng: "Không muốn! Hết thảy của ta đều là phụ thân cho, sự tình đạo lữ không liên quan gì đến ta!"

"Ồ?" Trong đáy lòng Thanh Ngưu đột nhiên nổi lên bộ dáng "Trường Canh sư huynh chậm rãi nói chuyện đối với Thánh Nhân", nghĩ đến lúc Thái Thanh Thánh Nhân lão gia truyền thụ đạo lý cho Đại Pháp Sư năm đó, kinh văn Nhân Giáo mà chính mình nghe và ngộ ra, nghiêm mặt nói: "Những gì đạo hữu được dạy, dường như có một chút không ổn, tuy thân thể của bản thân là do phụ mẫu cho, trăm thiện cũng làm lấy hiếu làm đầu. Nhưng sau khi ta và ngươi sinh ra đều là sinh linh độc lập, chúng ta đối với cha mẹ hẳn là kính trọng, tôn trọng, nhưng cũng nên bảo trì bản thân, không nên bị bọn họ lung lay. Chúng ta cũng không phụ thuộc vào bất kỳ ai, cũng không phải là đồ vật thuộc sở hữu của người khác, điểm này phụ mẫu của đạo hữu thật sự dạy không đúng lắm..."

Chương 1025. -

"Ngậm miệng!" Thiếu nữ ưỡn ngực ngẩng đầu, dữ dằn chửi một câu: "Ngươi không phải ta, làm sao hiểu được ta? Đây chính là lý lẽ ta tồn tại, chính là số mệnh của ta! Hôm nay ta còn có việc gấp, nếu ngươi không giết ta, không bắt ta, chớ có tiếp tục dây dưa!"

Thanh Ngưu nói: "Đạo hữu, ngươi có chuyện gì gấp, không bằng để ta giúp đỡ một chút?"

"Cút!" Thiếu nữ tóc bạc rút Nguyên Đồ Kiếm ra: "Bằng không ta sẽ quyết tử chiến ở chỗ này!"

"Đừng có kích động, bình thản, bình thản." Thanh Ngưu liên tục khoát tay, lùi lại mấy bước, yếu ớt hỏi: "Như vậy, có thể lưu một khối ngọc phù truyền tin hay không."

"Hừ!" Thiếu nữ này hất đầu liền đi, mũi chân điểm nhẹ, hóa thành một đoàn ánh sáng đỏ trắng tương giao, tan biến tại chỗ sâu Huyết Hải.

"Ài..." Thanh Ngưu chán nản thở dài, đứng ở kia ngừng chân thật lâu, nhớ kỹ khí tức của vị thiếu nữ này.

"Sau đó chờ sự tình Hồng Liên Huyết Hải kết thúc, Trường Canh sư huynh có rảnh rỗi, nhờ hắn nghĩ kế giúp ta. "

Lệ —— trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng gáy cao, Thanh Ngưu nháy mắt mấy cái, thân hình lóe lên, phá vỡ thủy triều Huyết Hải mênh mang, trực tiếp nhảy ra ngoài.

Kim Sí Đại Bằng đang quanh quẩn trên không trung, trên lưng có ba bốn đạo thân ảnh đứng, một tia truyền âm đại bằng điểu chui vào trong tai Thanh Ngưu, làm cho Thanh Ngưu chấn động tinh thần.

"Thanh Ngưu tiền bối, mấy người lão sư gặp phải phiền toái, cần chúng ta gấp rút tiến đến tiếp viện. Ta đã thông báo cho Tiệt Giáo Quỳnh Tiêu tiên tử cùng với Quy Linh Thánh Mẫu, Xiển Giáo Xích Tinh Tử đạo trưởng cùng với Hoàng Long Chân Nhân! Nơi này cách mấy người lão sư không xa. "

Thanh Ngưu nhảy lên một cái, ổn định rơi vào trên lưng Kim Sí Đại Bằng.

Trước tiên làm chính sự, trước tiên làm chính sự, tránh cho bị trừ bàn đào cùng với linh đan - thức ăn của ngưu.

Nhưng mà, làm cho Thanh Ngưu không nghĩ tới chính là...

Kim Sí Đại Bằng giương cánh bay nhanh, đảo mắt liền xông vào Huyết Hải, cực nhanh chạy tới rìa tòa thành lớn kia.

Một lát sau, bọn hắn liền chạm mặt với Bạch Trạch vừa mới bị Thái Cực Đồ đưa ra khỏi thành lớn, Bạch Trạch nói sự tình thận khí đơn giản, lại sắp xếp từng người theo phân phó của Lý Trường Thọ.

Kim Sí Đại Bằng có tốc độ cực nhanh nhưng thương thế chưa khỏi hẳn, thần thông của Quy Linh Thánh Mẫu có thể so với chí bảo hậu thiên loại phòng ngự, cùng nhau ở ngoại vi, ngăn cản những Tu La tới gần cột sáng nơi này.

Thanh Ngưu cùng với Quỳnh Tiêu tiên tử đi vào hiệp trợ, đợi Lý Trường Thọ tìm được biện pháp đột phá thận khí, liền đến cướp đoạt Hồng Liên.

Quỳnh Tiêu cũng biết đây là đại sự, lúc này liền thu hồi tâm tư chơi đùa, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nghiêm túc, Kim Giao Tiễn cũng được lấy ra.

Hai sợi âm dương khí tức bay tới, tiếp Quỳnh Tiêu cùng với Thanh Ngưu vào trong thành, rơi vào góc tường, gặp gỡ cùng với Lý Trường Thọ.

Bạch Trạch giữ chặt cánh tay của Kim Sí Đại Bằng, bày ra khuôn mặt trang nghiêm thấp giọng nói vài câu.

Kim Sí Đại Bằng gật đầu đáp ứng, thấp giọng nói: "Bạch tiên sinh yên tâm, trong đáy lòng Kim Bằng nắm chắc, nếu cần thiết, nhất định sẽ không nhân từ nương tay."

Quy Linh Thánh Mẫu lại hé miệng ôn nhu nói: "Tu La tộc cũng là sinh linh, chúng ta không cần phải..."

"Làm hết sức là được." Bạch Trạch cười nói: "Thuỷ Thần cũng đã nói như thế, cho nên mới bảo chúng ta ở chỗ này ngăn cản."

Kim Sí Đại Bằng hỏi: "Không có cách nào trực tiếp phá hủy cột sáng kia sao?"

"Trước đây hóa thân của Thuỷ Thần đại nhân đã từng thử, ngăn cản cũng chỉ vô dụng!" Bạch Trạch nói: "Đó chỉ là quang ảnh Thập Nhị Phẩm Hồng Liên ném ra...lại có một nhóm Tu La tộc đến đây, bọn họ sẽ càng ngày càng nhiều, hãy ngăn bọn họ lại."

Kim Sí Đại Bằng gật gật đầu, quay người phi nhanh ở bên trong Huyết Hải, hai cánh vung vẩy, nhấc lên từng đợt sóng lớn dòng nước xiết tại bốn phương tám hướng, làm cho Huyết Hải triệt để sôi trào.

Đúng lúc này, một vệt ánh trắng phá vỡ sóng dữ, sốt ruột vọt về hướng thành lớn.

Hai mắt hẹp dài của Kim Sí Đại Bằng có một chút nheo lại, không cần Bạch Trạch nhắc nhở, thân hình cực nhanh bay nhào đi.

Thân ảnh xinh xắn tiềm ẩn giữa ánh trắng không hề sợ hãi, hai mắt ngưng thần, lập tức muốn rút kiếm nghênh đón!

Nhưng Kim Sí Đại Bằng bay quá nhanh, thiếu nữ không kịp phản ứng, bóng người giao thoa...

"Kim Bằng!" Bên rìa thành lớn truyền đến một tiếng hô to sốt ruột, Kim Sí Đại Bằng cũng coi như kịp thời thu tay lại.

Liền nghe "Ai nha" một tiếng, Kim Sí Đại Bằng phong bế pháp lực của thiếu nữ, nhấc cái cổ của thiếu nữ, thân hình lóe lên trở lại bên người Bạch Trạch, bỏ thiếu nữ bắt được vào bên chân Bạch Trạch.

Kim Sí Đại Bằng quay người tiêu sái mà đi, tiếp tục nhấc lên sóng cuồng tại bốn phương tám hướng, ngăn cản Tu La tộc tới gần nơi đây.

"Nguyên Đồ Kiếm?" Bạch Trạch nhíu mày nhìn về phía bảo kiếm trong lòng ngực thiếu nữ, lại quay đầu nhìn về phía thân ảnh khôi ngô đứng trên bức tường vỡ.

Thanh Ngưu có một chút ngượng ngùng cọ cọ lỗ mũi trâu, mặt cũng đã sắp đỏ thấu, kẹp hai chân lung lay đi, nhỏ giọng nói một câu: "Chuyện này...đây là hảo hữu của ta ở bên trong Tu La tộc, có thể đừng đánh giết hay không..."

Ở phía dưới bức tường vỡ, Lý Trường Thọ đã nghĩ ra nên làm như thế nào để đột phá thận khí, lúc này cũng không khỏi mở hai mắt ra, nhìn về phía Thanh Ngưu.

Bên cạnh, Thái Ất Chân Nhân đụng khuỷu tay vào cánh tay của Lý Trường Thọ, nháy mắt ra hiệu đối với Lý Trường Thọ.

"Tọa kỵ Nhân Giáo cũng muốn có đạo lữ?" Lý Trường Thọ có chút vô lực phàn nàn, tự nhiên cũng nhìn thấy thanh Nguyên Đồ Kiếm kia, trong đáy lòng suy tư đối chút, khóe miệng lộ ra một chút ý cười.

Tính kế cái gì lại đặt sang một bên, vị Tê Giác Đại Vương này động xuân tâm cũng không phải việc nhỏ, nếu xử trí việc này không tốt, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến việc lão sư cùng với Lão Quân xuất hành có an ổn hay không.

Ở bên trong kiếp nạn Tây Du mà chính mình biết, Tê Giác Đại Vương có phu nhân không?

Điều này ngược lại là thật sự không có ấn tượng gì.

Bất quá suy đoán theo lẽ thường, thiếu nữ tóc bạc này hẳn là cao thủ Tu La tộc, hẳn là không có quan hệ gì với câu chuyện Tây Du...mới đúng.

"Trường Canh sư đệ, không gian nơi đây bị phong tỏa, không có cách nào dùng độn pháp không gian, cũng vô pháp phá vỡ hư không đi qua, đại trận không gian đối phương bố trí phảng phất như một quả cầu, không có một chút sơ hở nào."

"Việc này ta đã biết, bất quá không cần phải lo lắng, ta đã có biện pháp xử trí thận khí chung quanh..."

Đây là tiếng nói của ai?

Trường Canh?

Danh tự này rất quen thuộc.

Thiếu nữ tóc bạc nhẹ nhàng run rẩy lông mi, cảm thụ được phong cấm xung quanh nguyên thần, trong đáy lòng không hiểu sao cảm thấy lo lắng một hồi.

Lại nghe thấy...

"Thái Ất sư huynh, Quỳnh Tiêu, sau đó ta sẽ dùng Đạo Nhân Giấy hấp dẫn lực chú ý của đối phương, tra xét rõ ràng tình hình trong điện. Cho các ngươi hai người giấy này, mỗi người các ngươi lưu một cỗ hóa thân ở đây. Mặc dù có Thái Cực Đồ che lấp, nhưng cũng không thể khinh thường, chúng ta làm việc phải tận lực chu toàn một ít."

Chương 1026. -

"Nhớ rõ, mục tiêu thứ nhất của chúng ta là lấy đi Hồng Liên, mục tiêu thứ hai là hủy diệt Hồng Liên. Khi ta xác định Hồng Liên này không có cách nào phục vụ cho Đạo Môn, liền sẽ bóp nát khối ngọc phù này, các ngươi kịp thời lui lại kéo dài khoảng cách, ta sẽ bắt đầu dùng đại linh bạo hủy diệt Hồng Liên cùng với tàn hồn của Minh Hà lão tổ, sang bằng nơi đây thành bình địa, loại bỏ hoàn toàn những mối nguy hiểm tiềm ẩn ở đây..."

Đại linh bạo?

Đạo tâm của thiếu nữ tóc bạc nhẹ nhàng rung động.

Đúng lúc này, nguyên thần cảm nhận được một cỗ pháp lực ấm áp, hai mắt mở ra một cái khe hở...

Thiếu nữ tóc bạc thấy được một cái bóng lưng quen thuộc, gò má lạ lẫm, nhưng đạo vận của đối phương huyền diệu như vậy, làm cho đạo tâm của nàng chấn động mạnh một cái!

Thuỷ Thần!

Thuỷ Thần Thiên Đình, là kẻ tàn nhẫn có thể làm cho Thánh Nhân Tây Phương Giáo ăn thiệt thòi, làm cho văn di năm lần ba phen nhắc nhở chính mình, ngàn vạn không nên đi trêu chọc kia!

Đại linh bạo của Thuỷ Thần, nàng tự nhiên là đã từng thấy.

Hôm nay, lại muốn dùng để san bằng nơi đây...

"Đừng..." Thiếu nữ tóc bạc nhỏ giọng hô lên.

Theo tiếng nói của nàng truyền ra, toàn thân pháp lực cũng lưu thông một lần nữa, giam cầm xung quanh nguyên thần lặng yên tiêu tán.

Một khuôn mặt trâu khá đẹp trai đi tới từ bên cạnh, lấp kín tầm nhìn của thiếu nữ tóc bạc, cười nói một câu: "Ngươi tỉnh rồi?"

Thiếu nữ tóc bạc lập tức rúc thân hình về phía sau, cả người nhảy bật lên, ánh mắt vượt qua tráng hán trước mặt, rơi vào trên người Lý Trường Thọ cùng với Quỳnh Tiêu tiên tử, Thái Ất Chân Nhân trước mặt hắn.

Sợ hãi, tức giận, e ngại...

Thiếu nữ muốn mở miệng nói chuyện, nhưng cuống họng khẽ run lên, nàng vô thức đưa tay đặt lên eo.

"Kiếm của ta!"

"Ở đây, ở đây!" Thanh Ngưu đáp một tiếng, chuyển tay lấy Nguyên Đồ Kiếm ra, dùng hai tay đưa cho thiếu nữ.

Bên cạnh, Lý Trường Thọ, Quỳnh Tiêu cùng với Thái Ất Chân Nhân chỉ là nhìn bên này một chút, liền tiếp tục thương lượng sự tình của chính mình.

Nàng liền vội vàng đoạt Nguyên Đồ Kiếm lại, phát hiện ra cấm chế dày đặc trên thân kiếm, đôi mi thanh tú khẽ nhíu một cái.

Nàng và kiếm, đều bị bắt giữ.

Nhưng sau đó, thiếu nữ nhìn về phía Thanh Ngưu, trong mắt tràn đầy bi phẫn: "Các ngươi là một hội!"

"Đây, đây thuần túy là hiểu lầm!" Thanh Ngưu vội nói: "Vào lúc ta gặp ngươi trước đây, còn không biết ngươi muốn tới nơi đây tiếp viện. Không tin thì ngươi nhìn đi, các cao thủ Tam Giáo đỉnh tiêm đều trúng mai phục."

Nhìn theo đầu ngón tay của Thanh Ngưu, thiếu nữ lập tức thấy được...tám đại cao thủ Đạo Môn ngủ say ở bên cạnh!

Thanh Ngưu nghĩ đến ngôn từ Trường Canh sư huynh chỉ điểm trước đây, lập tức thở dài một tiếng.

Bên trong đôi mắt to sáng ngời có thần tràn đầy thành khẩn, trầm giọng nói: "Ta đối với ngươi cũng không phải là cố ý thiết lập, chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau ở bên trong Huyết Hải. Bây giờ mặc dù đã biết, ta và ngươi sau này liền phải đối đầu với nhau, nhưng tối thiểu nhất, ta sẽ không lại nhắm quả đấm vào ngươi nữa."

Nói xong, Thanh Ngưu cúi đầu nhìn lòng bàn tay của chính mình, trên mặt viết đầy tiếc nuối, lại chậm rãi thở phào một hơi, ngẩng đầu cố gắng lộ ra nụ cười mang theo mấy phần chân thành: "Có thể chỉ là hiểu lầm. Nhưng cũng...cũng rất khó chịu."

Thiếu nữ tóc bạc nhẹ nhàng nhíu mày, ngửa đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt tráng hán khôi ngô này, chẳng biết tại sao, trước đây rõ ràng là vô cùng chán ghét, lúc này ngược lại là nổi lên một chút...

Không đành lòng.

"Ta..." Nàng không biết nên nói gì.

"Có thể nói cho ta, ngươi tên là gì không?" Trong mắt Thanh Ngưu mang theo tuyệt vọng hỏi, dường như sau một khắc liền sẽ vĩnh thế biệt ly.

Thiếu nữ tóc bạc nói: "Ta tên là Thiết Phiến, là công chúa Tu La tộc."

Thanh Ngưu dùng hai tay ôm quyền, cũng không hỏi nhiều, mà là vái chào, trầm giọng nói: "Trước đây có nhiều đắc tội."

Thiếu nữ Thiết Phiến nhếch lên bờ môi có một chút trắng bệch, cúi đầu ôm kiếm đáp lễ lại...

Chỉ là mấy câu ngắn ngủi, Thanh Ngưu liền lập tức thay đổi hình tượng bản thân, từ trẻ trâu dây dưa không rõ trước đây, biến thành lão trâu thâm tình chân thành, cũng lưu lại ấn ký nhàn nhạt ở trong đáy lòng Thiết Phiến!

Ở trên, chỉ đạo lời kịch, chỉ đạo động tác, chỉ đạo biểu tình, chỉ đạo cảm xúc—— Thuỷ Thần Thiên Đình Lý Trường Canh!

Hả?

Lý Trường Thọ đột nhiên lấy lại tinh thần, cẩn thận thưởng thức cuộc đối thoại giữa Thanh Ngưu cùng với thiếu nữ tóc bạc, bắt giữ những tin tức ở bên trong.

Thiết Phiến? Thiết Phiến...sắt!

Thiết Phiến công chúa la sát nữ? Phu nhân của Ngưu Ma Vương, mẫu thân của Hồng Hài Nhi?

Chuyện này? !

Nhầm lẫn rồi sao, Động Suất Cung Thanh Ngưu là Tê Giác Đại Vương cầm Kim Cương Trạc đi chơi đùa lung tung mới đúng!

Làm sao lại...

Cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen, phát huy tác dụng của Không Minh Đạo Tâm, cưỡng ép xoa dịu những cảm xúc dao động.

Không nghĩ tới a không nghĩ tới, vào trước kiếp nạn Tây Du, lại còn có nhiều tiểu cố sự như vậy.

Bất quá, Thái Bạch Kim Tinh chính mình trong tương lai này, giống như cũng nằm ở trong cố sự...

Nhớ tới đây, khóe miệng của Lý Trường Thọ nở ra một nụ cười nhẹ.

Mặc kệ bọn họ thôi.

Thiếu nữ Thiết Phiến phóng ánh mắt qua Thanh Ngưu, rơi vào trên người Lý Trường Thọ, ánh mắt có mấy phần e ngại, nhưng rất nhanh liền bị sự kiên định lấp đầy.

"Đạo hữu, có thể hay không mời ngươi tránh ra, ta cần đi đối mặt với cường địch."

"Chuyện này..." Thanh Ngưu thấp giọng thở dài, dời nửa bước về phía sau, có một chút muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng chỉ là chắp hai tay sau lưng, nhìn về hướng bầu trời.

Thiếu nữ Thiết Phiến chậm rãi tiến về phía trước, ánh mắt gắt gao khóa chặt ở trên người Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, khóe miệng lộ ra một chút mỉm cười: "Ngươi muốn ra tay với ta?"

"Phải."

Lý Trường Thọ buồn bực nói: "Vì sao?"

Quỳnh Tiêu ở bên cạnh dứt khoát xoay người sang chỗ khác, cố gắng nén cười.

Thiếu nữ nhẹ nhàng nhíu mày, nói: "Ngươi muốn cản trở lão tổ phục sinh, ta là công chúa Tu La tộc, ta nhất định phải ngăn cản ngươi."

Lý Trường Thọ nhìn về phía Thanh Ngưu, cười nói: "Sư huynh, ta đã nể mặt mũi của ngươi bỏ qua cho nàng một mạng..."

"Trường Canh sư huynh." Thanh Ngưu lộ vẻ mặt khó xử: "Ta thật sự không biết nên khuyên nàng như thế nào, lập trường đối lập, cũng chỉ có thể lựa chọn thành toàn cho nàng."

"Việc này không có quan hệ gì với y." Thiếu nữ muốn rút kiếm, nhưng trên vỏ Nguyên Đồ Kiếm có quá nhiều phong cấm, lúc này không có cách nào rút ra.

Lý Trường Thọ lắc đầu, quay lưng đi: "Mà thôi, coi như ta chưa từng nhìn thấy nàng. Ngày hôm nay Minh Hà lão tổ chắc chắn sẽ không có cách nào phục sinh, như ta đã nói, nếu sau này gặp lại ngươi trên đường, nhất định sẽ không lại tha mạng cho ngươi. Lần này nể mặt sư huynh, ngươi hãy đi đi."

Thiếu nữ không khỏi sững sờ, ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ một chút, lại nhìn Thanh Ngưu bên cạnh, cắn môi, cúi đầu ôm quyền hành lễ đối với Lý Trường Thọ, lại quay đầu lạnh lùng nói một câu đối với Thanh Ngưu: "Ta thiếu ngươi một cái mạng."

Chương 1027. -

Nói xong, nàng xách theo Nguyên Đồ Kiếm cất bước tiến lên, đi qua từ bên người Lý Trường Thọ, bước ra khỏi phạm vi Thái Cực Đồ bao phủ.

Thanh Ngưu vội vàng bước ra hai bước đuổi theo, lại bị Lý Trường Thọ nâng cánh tay lên ngăn trở.

"Thiết Phiến!" Thanh Ngưu tràn đầy lo lắng hô hào.

Thiếu nữ không hề ngừng bước, ngược lại còn đi nhanh hơn một chút.

Nhưng mới đi được hơn mười bước, thân thể của nàng chấn động, chậm rãi ngã sang một bên, hơi thở nhẹ nhàng êm dịu, liền ngủ thiếp đi tại chỗ.

Thận khí, nhập mộng.

Lúc này Lý Trường Thọ dùng cánh tay ngăn cản Thanh Ngưu, có thể cảm giác được, lực đạo trên người Thanh Ngưu sắp bộc phát lại ẩn xuống.

Đây là thật sự động tâm niệm.

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh lắc đầu than nhẹ: "Thuỷ Thần lừa gạt tiểu cô nương, quả nhiên là rất có nghề."

Lý Trường Thọ: "..."

Rõ ràng là vị thiếu nữ một trong bảy mươi hai công chúa Tu La tộc này quá mức đơn thuần!

Quỳnh Tiêu nhìn chăm chú vào bộ dáng mê man của thiếu nữ tóc bạc, xoa cằm suy tư một hồi.

Lý Trường Thọ cười nói: "Thế nhưng là có diệu kế gì?"

"Không, ta đang nghĩ, ta biến mái tóc thành như vậy phải chăng trông sẽ xinh đẹp hơn." Quỳnh Tiêu khuấy động một lọn tóc trước người, nói thầm như thế.

"Nhớ rõ thương lượng với tỷ của ngươi một chút." Lý Trường Thọ thuận miệng đáp một câu, ngẩng đầu nhìn về phía cung điện nơi xa kia.

Không có phản ứng?

Nguyên Đồ Kiếm đang ở nơi đây, tương đương với thần binh đưa tới cửa, đối với Minh Hà lão tổ lúc này nhất định là rất có ích lợi mới đúng...

Lại qua một hồi, sắc mặt của Thanh Ngưu có một chút sầu lo, thấp giọng nói: "Trường Canh sư huynh, ta sẽ mang nàng trở về."

"Đừng nóng vội..."

Hưu —— Lý Trường Thọ vừa muốn mở miệng, một vệt huyết quang đột nhiên bay ra từ trong đại điện vứt bỏ chính giữa thành lớn, huyết quang kia ngưng thành một bàn tay lớn, túm thiếu nữ ở trên mặt đất, kéo vào trong điện.

Thấy cảnh này, Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần mỉm cười, hơi quay đầu, nói một câu: "Làm việc theo kế hoạch."

Quỳnh Tiêu cùng với Thái Ất Chân Nhân gật đầu, chậm rãi bay đến giữa không trung.

Quỳnh Tiêu tế lên Kim Giao Tiễn, Thái Ất Chân Nhân tế lên Cửu Long Thần Hỏa Tráo, vào giờ phút này án binh bất động.

Bọn họ muốn đoạt Hồng Liên, tất nhiên là phải đi vào tòa đại điện này.

Nhưng nếu như chỉ là sự tình ném pháp bảo đập người phá đại điện, tất nhiên là không cần tự mình đi qua.

Lý Trường Thọ tìm một vị trí thoải mái, ngồi xếp bằng xuống ở bên rìa khu vực Thái Cực Đồ bao phủ, sửa sang ý nghĩ của chính mình.

Tại các nơi Huyết Hải, mọi người đã bắt đầu hành động...

Hai tay cùng nhau nổi lên kiếm chỉ, chậm rãi xẹt qua ở phía trên hai mắt, hai mắt hóa thành màu xanh thẳm, sau lưng nổi lên một lá cờ tản ra trận trận thần quang.

Thuỷ Thần bảo khí, Tạo Vũ Kỳ!

Lực lượng Thiên Đạo nồng đậm bao trùm Lý Trường Thọ, bên trong tay áo của Lý Trường Thọ bay ra một tờ người giấy thật dầy, trong đó có một viên kim đan đang xoay tròn, hóa thành bộ dáng lão thần tiên Thuỷ Thần Thiên Đình thường dùng, vung vẩy phất trần, cất bước tiến về phía trước.

Đạo Nhân Giấy chỉ mới đi được năm, sáu bước, trong lòng bàn tay trái của bản thể Lý Trường Thọ nở rộ lôi quang, đánh tan cơn buồn ngủ ập tới.

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Đạo hữu ở trong điện, có thể nói một lời không?"

Vừa dứt lời, trong đại điện vứt bỏ kia bắn ra một tia ánh đen, không lưu tình chút nào xé nát Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ.

Ở dưới Thái Cực Đồ, Lý Trường Thọ chỉ là nhắm mắt ngồi xếp bằng, bên trong tay áo lại bay ra một cỗ Đạo Nhân Giấy, một lần nữa đi ra khỏi nơi Thái Cực Đồ bao phủ.

Cỗ Đạo Nhân Giấy thứ hai thi triển một chút độn pháp, đến vị trí Đạo Nhân Giấy vừa mới bị xé nát, tiếp tục tiến về phía trước.

"Đạo hữu ở trong điện, có thể nói một lời không?"

Lại thấy ánh đen lóng lánh, cỗ Đạo Nhân Giấy bình thường thứ hai của Lý Trường Thọ bị trảm trong nháy mắt.

Gương mặt xinh đẹp của Quỳnh Tiêu giận dữ, nghĩ đến căn dặn lặp đi lặp lại của Lý Trường Thọ, tạm thời nhịn xuống. Kim Giao Tiễn hóa thành kích cỡ dài ba trượng, hai lưỡi đao mở ra, hai đạo hư ảnh giao long thái cổ đang chậm rãi du động.

Bên trong tay áo của Lý Trường Thọ bay ra cỗ Đạo Nhân Giấy thứ ba, bay đến vị trí cỗ Đạo Nhân Giấy thứ hai bị trảm, chậm rãi tiến về phía trước.

Lần này, bóng đen nắm trường thương trong tay không ngừng ra tay ở trong điện kia, rõ ràng có một chút do dự.

Bóng đen này thấp giọng mắng: "Hóa thân của vị Thủy Thần này là vô cùng vô tận sao?"

Bên cạnh có một giọng nói già nua trả lời: "Nhị đệ tử Thái Thanh, tự nhiên có chỗ hơn người."

"Hừ!" Bóng đen cầm tiểu Lục Thần Thương hừ lạnh nửa tiếng, trường thương trong tay điểm ra một tia ánh đen, xé nát cỗ Đạo Nhân Giấy thứ ba của Lý Trường Thọ một lần nữa.

Nhưng lần này, ở phía dưới Thái Cực Đồ, truyền ra từng đợt thanh âm nộ long gào thét!

Đầu tiên là ánh vàng lóng lánh, hai đầu cự giao thái cổ thoát ra từ dưới Thái Cực Đồ, hai đuôi quấn vào nhau, thân thể bỗng nhiên hóa thành kích cỡ ngàn trượng, đập thẳng về phía toà đại điện vứt bỏ này!

Lại thấy hỏa long gào thét, chín đầu Thương Long bốn trảo quấn quanh ngọn lửa đỏ cam phóng lên tận trời, hung mãnh đi theo hai đầu cự giao kia.

Đang!

Trong đại điện, một vệt bóng đen cầm quải trượng trong tay đập xuống đất, xung quanh đại điện xuất hiện một tầng ánh sáng xanh như băng, mở ra trận pháp đã chuẩn bị trước.

Nhưng, Kim Giao Tiễn chính là trọng bảo Thông Thiên Giáo Chủ ban cho, Quỳnh Tiêu là một trong tám đại đệ tử Tiệt Giáo, lúc này gần như toàn lực ra tay, làm sao có thể dễ dàng ngăn cản như vậy?

Liền nghe được cự giao gào thét, hung hăng đụng vào vách tường đại trận.

Tầng ánh sáng xanh như băng kia cơ hồ bị cự giao trực tiếp đụng nát, các nơi không ngừng lấp lóe, dưới đáy xuất hiện đạo đạo khe nứt...

Tiếp theo chính là chín đầu hỏa long liên tiếp xung kích, làm cho những khe hở dần dần to ra.

Kim Giao Tiễn cũng không liên tục phát khởi thế công, cự giao từ thực hóa hư, lui về phía dưới Thái Cực Đồ, xoay tròn ở quanh người Quỳnh Tiêu, đâu chỉ tăng thêm ba thành uy thế cho Quỳnh Tiêu!

Thái Ất Chân Nhân thu hồi chín đầu thần long, bình tĩnh đứng chắp tay ở bên cạnh.

Coi như trợ uy.

Mà lúc này, Lý Trường Thọ phái ra cỗ Đạo Nhân Giấy thứ tư, bay đến vị trí của cỗ Đạo Nhân Giấy trước đó, tiếp tục nhanh chân tiến về phía trước, cất cao giọng nói:

"Đạo hữu ở trong điện, có thể nói một lời không?"

Bốn đạo bóng đen ở trong điện, lần này tất cả đều trở nên trầm mặc.

Bọn hắn đột nhiên phát hiện ra khốn cảnh phải đối mặt ngày hôm nay, bản nguyên thận khí nguyên bản đã được rải ra, đã không tạo ra được cho bọn hắn bao nhiêu cảm giác an toàn.

Rất đơn giản...

Cục gạch chi đạo rất phổ biến tại Hồng Hoang, chỉ cần Đạo Môn không muốn đoạt Hồng Liên, mà là muốn phá hủy nơi đây, sau đó đợi càng nhiều cao thủ Đạo Môn đến, trong khoảnh khắc nơi này bị hủy đi, bọn hắn cũng khó chạy đi.

Chương 1028. -

Bên trong bốn đạo bóng đen, tiếng nói già nua kia nói một lần nữa: "Không cần phải sống mái với Đạo Môn, huống chi các Thánh Nhân chỉ là đang nhìn, cũng không ra tay."

"Để cho hắn tới." Sau lưng bốn đạo bóng đen, giọng nói có một chút phai mờ vang lên: "Bản tọa vẫn cần Huyết Thần Tử để khôi phục pháp lực, lại trì hoãn hắn thêm một chút. Vị Thuỷ Thần này, dường như có thể ảnh hưởng đến quyết sách của Đạo Môn."

Bốn đạo bóng đen này gật đầu, lần này, mặc cho Lý Trường Thọ tiến lên.

...

Phát hiện ra mấy tên gia hỏa trong điện không tiếp tục ra tay, Lý Trường Thọ dứt khoát cưỡi mây tiến về phía trước, mau chóng chạy vào trong điện.

Phía trước có tầng tầng trận pháp, tiên thức không có cách nào dò xét thông thấu.

Thái Cực Đồ đang che chở chúng đại lão phe mình, vì lý do ổn thoả, lúc này ở bên trong kế hoạch của Lý Trường Thọ, cũng không hề lựa chọn sử dụng Thái Cực Đồ.

Lưng tựa thế lực Hồng Hoang khổng lồ như Đạo Môn, phương pháp chiến thắng hắn có thể lựa chọn tự nhiên không phải chỉ có một loại, chỉ bất quá là lựa chọn phương pháp ổn thỏa nhất, một con đường chu toàn nhất theo thói quen.

Chuyện khác tạm thời không nói, thiếu nữ tóc bạc kia, không, Thiết Phiến công chúa thế nhưng là sinh linh Thanh Ngưu lão ca vừa thấy đã yêu, đừng thật sự để xảy ra chuyện bất trắc.

Hả? Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một chút nghi hoặc.

Chữ【 đi 】lão sư truyền cho chính mình kia, không phải là để cho chính mình đến tương trợ lão ngưu, mà không phải là vì đóa Hồng Liên kia?

Ôi chao, thật sự là có khả năng như vậy, hơn nữa khả năng còn không thấp.

Còn may kế hoạch mà mình định ra cũng là tiến hành quay chung quanh điểm này...

Đúng lúc này, ở một nơi có độ cao không xác định trên đỉnh đầu, bên trong Huyết Hải cuồn cuộn không ngừng, lại có một nhóm Tu La tộc bình thường đột phá sóng cuồng dòng nước xiết mà Kim Sí Đại Bằng tạo ra, trùng trùng điệp điệp xông về cột sáng kia.

Giống như con thiêu thân bay vào lửa, liên tục không ngừng.

Lý Trường Thọ thông qua Đạo Nhân Giấy đặt ở ngoại vi cẩn thận cảm ứng, đã có một số lớn cao thủ Tu La tộc thần trí bình thường, hai mắt hoàn toàn không bị huyết quang bao phủ đi đến phụ cận thành lớn đổ nát.

Những cao thủ Tu La tộc này, dường như đang tìm kiếm bóng dáng của Kim Sí Đại Bằng, dường như muốn xoá tan hết thảy trở ngại ngăn cản Minh Hà lão tổ phục sinh.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể cười một tiếng.

"Dừng bước."

Một tiếng quát lạnh truyền đến từ trong điện, Lý Trường Thọ đã đi đến cửa đại điện lại không nhận ra.

Đạo Nhân Giấy trực tiếp cưỡi mây tiến vào cửa điện.

Sát ý.

Sát ý không có một chút che lấp nào truyền đến từ phía trước, Lý Trường Thọ khống chế Đạo Nhân Giấy lắc lắc phất trần, nhìn về phía phát ra sát ý.

Đó là một bóng đen cầm thương ẩn nấp trong góc, không thấy rõ hình dáng tướng mạo cụ thể, chính là người đánh lén Đạo Nhân Giấy của hắn, đả thương Kim Bằng trước đây.

Tại ba góc đại điện khác, còn có ba bóng đen khác ẩn hiện, hai bóng đen trong đó chính là hung thú biến hóa, khí tức của một bóng đen có một chút cổ quái, Lý Trường Thọ cũng không thể nhìn thấu.

Một đóa Hồng Liên, nở rộ tại chỗ sâu nhất đại điện.

Ở phía sau Hồng Liên, lão đạo Lý Trường Thọ đã từng nhìn thấy vào lúc "Thiên Đạo báo mộng" hơn mười năm trước, đã mở hai mắt ra!

Thân hình lão đạo này ngưng thực một lần nữa, nhưng khí tức trên người có một chút ngoài mạnh trong yếu.

Khuôn mặt của gã ngay ngắn, hai mắt hẹp dài, đôi mày dài màu xám trắng tràn đầy sắc bén, tuy chỉ là hư ảnh, lại cho người ta một loại cảm giác áp bách khó nói lên lời.

Vị đại năng Viễn Cổ Minh Hà lão tổ này, vào giờ phút này hiển nhiên là vừa mới tỉnh lại!

Lý Trường Thọ cũng không có nửa phần kinh ngạc đối với chuyện này.

Làm cho Lý Trường Thọ hơi kinh ngạc, là đóa Hồng Liên kia đã bắt đầu tản mát ra ý viên mãn, dường như đã sắp hoàn toàn chín muồi.

Ở dưới Hồng Liên có một quả cầu ánh sáng, trong đó có 20 hoặc 30 đốm sáng.

Ở ngay trước mặt Lý Trường Thọ, ngón tay của Minh Hà lão tổ điểm nhẹ đối với quả cầu ánh sáng kia, một hồn phách bay ra, bị Minh Hà lão tổ đưa vào trong miệng, dung nhập vào hư ảnh của mình.

Đã ăn.

Mặc dù sự gia tăng của hồn phách như vậy cho Minh Hà lão tổ là không đáng kể, nhưng sắc mặt của Lý Trường Thọ liền lập tức trở nên âm trầm.

Minh Hà lão tổ lộ ra một nụ cười lạnh, tiếng nói truyền đến từ bốn phương tám hướng, mang theo một chút khinh miệt: "Thuỷ Thần đương đại, ngươi muốn ngăn trở bần đạo phục sinh?"

Lý Trường Thọ đáp lại một câu: "Tàn hồn bại vong ngày xưa, còn muốn mưu toan nghịch thiên cải mệnh?"

Tiếng cười lạnh của Minh Hà lão tổ dần dần lui, tiếng nói cũng trở nên khinh đạm mờ mịt: "Ngươi có biết, nếu ngày hôm nay ngươi bại, Nhân Tộc sẽ có kết cục như thế nào?"

Lý Trường Thọ cũng không trả lời, ánh mắt chuyển đến bên rìa đại điện.

Thiết Phiến công chúa đang nằm tại kia, ôm Nguyên Đồ Kiếm chìm vào mộng cảnh.

Tiếng nói của Minh Hà lão tổ vang lên một lần nữa: "Ngày hôm nay ai cũng đều không thể ngăn trở bản tọa phục sinh, ngươi bất quá chỉ là đệ tử Đạo Môn mới xuất hiện, dám ở trước mặt bản tọa..."

"Đạo hữu, ngươi lúc này hẳn vẫn chỉ là tàn hồn."

Lý Trường Thọ đột nhiên nói một câu như thế, Minh Hà lão tổ không khỏi dừng lại.

Lắc lắc phất trần, Lý Trường Thọ khí định thần nhàn cười nói: "Nếu ta đoán không lầm, ngày hôm nay ngươi phục sinh, bất quá chỉ là tàn hồn thức tỉnh, dùng Thập Nhị Phẩm Hồng Liên làm bản thể, trốn vào bên trong Hỗn Độn Hải, lại từ từ bổ khuyết thần hồn tự thân. Ngươi sở dĩ biết chuyện của ta, là bởi vì ở bên trong những hồn phách Tu La tộc bị ngươi hút khô, ngươi đọc được một chút ký ức liên quan tới ta. Phải không?"

Minh Hà lão tổ nói: "Phải thì như thế nào?"

"Không sao cả." Lý Trường Thọ nhún nhún vai: "Nơi đây bất quá chỉ là một cỗ hóa thân của ta, bản thể liền trốn ở dưới Thái Cực Đồ, ngươi lại có thể làm gì được ta?"

"Hừ!" Minh Hà lão tổ hừ lạnh một tiếng, hư ảnh mở tay trái ra, Nguyên Đồ Kiếm trong lòng ngực Thiết Phiến bên cạnh hóa thành một vệt huyết quang, bay đến lòng bàn tay của Minh Hà lão tổ ngưng tụ thành hình dạng thanh kiếm một lần nữa, phát ra trận trận kiếm reo.

Từng tầng từng tầng cấm chế trên đó tiêu tán, cánh hoa của Thập Nhị Phẩm Hồng Liên nhẹ nhàng lay động, thanh bảo kiếm yên lặng trong năm tháng dài đằng đẵng này, phảng phất như vừa tỉnh lại.

Đúng lúc này, thình lình nghe bên ngoài thành truyền đến tiếng thét và tiếng sấm sét.

Mấy trăm vị cao thủ Tu La tộc, lúc này đột nhiên gây khó khăn đối với Bạch Trạch cùng với hơn mười mấy vị cao thủ Đạo Môn ở bên ngoài thành lớn.

Lại có mấy vị Tu La tộc vô cùng già nua, toàn thân lóng lánh ánh sáng lộng lẫy, tấn công về phía Kim Sí Đại Bằng ở gần cột sáng, làm cho Kim Sí Đại Bằng không thể không tạm dừng nhấc lên sóng lớn Huyết Hải, tạm thời tránh né.

Tu La tộc, cao thủ đi ra hết!

"Kiếm...kiếm của ta!"

Bên trong góc đại điện, Thiết Phiến đột nhiên tỉnh lại, hai mắt chưa mở ra, vô thức ôm chặt bản thân, kiếm trong lòng ngực đã là không thấy tung tích.

Chương 1029. -

Lý Trường Thọ nhíu mày một cái, cũng không nhìn thiếu nữ tóc bạc này nhiều, trong đáy lòng cũng có một chút kinh ngạc.

Nàng lại có thể tự mình tỉnh lại...ngược lại là bớt đi mấy khỏa Lưu Ảnh Cầu.

Thiết Phiến cố gắng mở hai mắt ra, thấy Nguyên Đồ Kiếm ở phía sau Hồng Liên, lại sau khi thấy rõ là ai nắm giữ Nguyên Đồ Kiếm, không khỏi kích động quỳ trên mặt đất, lễ bái thật sâu.

"Phụ...lão tổ, ngài đã trở về!"

Minh Hà lão tổ lộ ra nụ cười thản nhiên, liếc nhìn thiếu nữ tóc bạc, liền chuyển ánh mắt lên trên người Lý Trường Thọ, tiếp tục nói: "Trong thiên địa hiện nay, Đạo Môn lại kiêu căng ngạo mạn như thế, biết rõ sự tình bản tọa sẽ phục sinh, lại chỉ phái hơn mười cao thủ đến đây. Lúc này ngươi muốn ngăn trở ta cũng đã bỏ lỡ cơ hội. Đệ tử Đạo Môn, quả nhiên là một đời không bằng một đời."

"Minh Hà đạo hữu, nói càng nhiều liền tỏ vẻ ngươi càng chột dạ, thân là đại năng Viễn Cổ dẫu sao cũng cần một chút mặt mũi, cần gì chứ?" Lý Trường Thọ nhìn về phía bốn góc đại điện, cười nói: "Ta thật ra là tới gặp bốn vị đạo hữu này, không ngờ được ngươi đã thức tỉnh. Bốn vị đạo hữu, Hồng Liên này có tác dụng lớn đối với Đạo Môn chúng ta, còn xin bốn vị đạo hữu nể mặt thối lui, Đạo Môn chúng ta nhất định sẽ không truy sát các vị."

Ngôn ngữ giao phong, đánh vào tâm lý!

Bốn bóng đen trong góc không có một chút thay đổi nào, cũng không có nửa điểm tiếng vang.

Lý Trường Thọ ngạc nhiên nói: "Các vị hẳn là cho rằng có thể chạy thoát ở trong tay Thánh Nhân?"

Minh Hà lão tổ chậm rãi nhắm hai mắt lại, lãnh đạm nói: "Nếu Thánh Nhân đến đây, ta liền muốn hỏi bọn họ một chút, cùng là sinh linh Viễn Cổ, vì sao muốn làm khó bản tọa như thế!"

Đúng lúc này, đại điện nhẹ nhàng rung động, phía trên xuất hiện từng đốm sáng, giống như bụi sao rải xuống, chảy vào tàn hồn của Minh Hà lão tổ.

Hư ảnh Minh Hà lão tổ, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, trở nên càng thêm ngưng thực một ít.

Thiếu nữ tóc bạc đang quỳ rạp dưới đất run rẩy thân thể, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, tròng mắt đột nhiên co rụt lại.

Nàng thấy, phía trên đỉnh điện tổn hại, xung quanh cột sáng đỏ máu xuyên qua Huyết Hải kia, tộc nhân đếm không hết vọt tới cột máu, tan thành mây khói trong nháy mắt, chỉ còn lại một ít tro tàn rơi xuống, hóa thành ánh sao...

Lý Trường Thọ quét mắt nhìn, trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ.

Hắn lạnh nhạt nói: "Minh Hà đạo hữu, ta có thể hỏi ngươi một câu hay không, ngươi giết những Tu La tộc này để làm gì?"

"Tu La tộc là do bần đạo tạo ra." Minh Hà lão tổ cười lạnh nói: "Chẳng lẽ ngươi tới nơi đây là để thuyết giáo bần đạo?"

"Tu La tộc chính là một trong Lục Đạo Luân Hồi!" Lý Trường Thọ cau mày nói: "Có lẽ đám Tu La tộc ngươi tạo ra lúc đầu kia, xem như là phân thân, hóa thân của ngươi, nhưng Tu La tộc ngày hôm nay, chín thành chín đều là thông qua Lục Đạo Luân Hồi chuyển sinh mà tới. Chỉ bằng vào điểm này, ta liền có thể kết tội ngươi lạm sát kẻ vô tội, đầu độc chúng sinh, mời thiên phạt đến trừng phạt!"

"Ha ha ha, ha ha ha ha!" Khuôn mặt của Minh Hà lão tổ đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn, hai mắt, cái trán thấm ra từng vết máu, sau lưng hiện ra pháp tướng hung ác ba đầu mười tám cánh tay!

"Đây chính là đệ tử Đạo Môn hiện nay sao? Nực cười! Bản tọa từ Viễn Cổ một đường giết tới Thượng Cổ, mọi loại sinh linh đều bị ta đồ sát! Lấy sát chứng đạo, lấy giết nổi danh! Nếu thiên muốn diệt ta, ta liền trảm thiên, nếu địa không phục ta, ta liền xẻ địa! Năm đó sư huynh ngươi bất quá là liên thủ cùng với Hậu Thổ, lại có Thiên Đạo cản trở sau lưng, mới khiến cho bản tọa bị đánh bại, bây giờ ngươi lại dám phát ngôn bừa bãi ở trước mặt bản tọa!"

Đúng lúc này, lại có một mảnh ánh sao rải xuống từ bên trên, giống như có xu hướng liên tục không ngừng.

Ở bên ngoài thành lớn, dao động đấu pháp càng trở nên kịch liệt.

Trên dưới cột sáng, đã có một số lớn Tu La tộc bình thường lao tới, không có một chút phản kháng nào, không hề hay biết, đụng vào bên trong cột máu.

Ý viên mãn phía trên đóa Thập Nhị Phẩm Hồng Liên kia càng trở nên rõ ràng...

Thân thể Minh Hà lão tổ cũng càng trở nên ngưng thực, trong ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ, cũng càng trở nên châm chọc, trên mặt mũi già nua xuất hiện đạo đạo huyết văn.

Lý Trường Thọ hơi hơi nhíu mày, dường như đang suy nghĩ đối sách.

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu gọi có một chút khiếp nhược: "Lão tổ...ngài có thể tha cho mọi người một mạng hay không?"

"Ừm?" Minh Hà lão tổ bỗng nhiên quay đầu, tay trái đột nhiên giơ lên!

Ầm! Liền nghe một tiếng vang trầm, thân hình mảnh mai của Thiết Phiến bay ngược ra ngoài, va nứt bức tường đổ bên cạnh, cúi đầu nôn một ngụm máu.

Minh Hà lão tổ mắng: "A Tu La của bản tọa trở nên mềm yếu như thế từ khi nào? Ngươi không xứng làm nữ nhi của bản tọa!"

Thiết Phiến giẫy giụa đứng lên, cúi đầu quỳ sát xuống dưới, không ngừng lễ bái đối với Minh Hà.

Nàng khóc không thành tiếng, trong mắt tràn đầy mê mang.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ tính toán thời gian, tiếp tục mở miệng, hấp dẫn lực chú ý của Minh Hà lão tổ.

"Minh Hà lão tổ, hôm nay ta có lẽ thật sự không ngăn cản được ngươi phục sinh, nhưng ngươi cũng không tiêu dao được mấy ngày. Không bằng như thế này, ta và ngươi đánh cược xem? Nếu như ta cược thắng, ngươi liền giao ra Thập Nhị Phẩm Hồng Liên. Nếu như ta thua cuộc, ngày hôm nay Thuỷ Thần Thiên Đình ta sẽ không tiến hành vây quét ngươi."

Minh Hà lão tổ chỉ cười lạnh, cũng không trả lời.

Lại là một mảnh ánh sao rải xuống, phía trên cột sáng gần như đầy ắp hình người, liên tục không ngừng bổ sung cho tàn hồn của Minh Hà lão tổ.

Nhìn vị đại năng Viễn Cổ hung ác này, tay trái vươn ra đối với quả cầu pháp khí bên người, lấy ra hai hồn phách Nhân Tộc nhét vào trong miệng, híp mắt nhìn Lý Trường Thọ.

Minh Hà lão tổ thản nhiên nói: "Căn cứ vào ký ức bản tọa vừa mới lấy được, ngươi dường như thực sự quan tâm đến sinh tử của Nhân Tộc."

"Ta là Nhân Tộc." Lý Trường Thọ lãnh đạm nói: "Ngươi dường như thực sự không thèm để ý đến sinh tử của Tu La tộc."

"Đối với đồ vật bản tọa tạo ra, bản tọa định đoạt sinh tử của bọn chúng, có gì không thể?"

"Ngươi có dám đáp ứng đánh cược hay không?"

"Chỉ là thằng nhãi ranh, lại dám phát ngôn bừa bãi ở trước mặt bản tọa! Ngươi bất quá chỉ là muốn trì hoãn đến khi đệ tử Đạo Môn đuổi tới nơi đây!" Minh Hà lão tổ lãnh đạm nói: "Bản tọa đáp ứng ngươi thì lại có làm sao? Ngươi hãy nói đi, muốn đánh cược như thế nào?"

Lý Trường Thọ vung tay lên, tay áo phồng lên, chỉ ra ngoài điện nói: "Liền đánh cược, ta có thể phá thận khí xung quanh!"

Minh Hà lão tổ ngưng tụ ánh mắt, trong điện lập tức trở nên yên tĩnh.

Bên ngoài thành truyền đến từng tiếng gầm thét, đếm không hết bao nhiêu cao thủ Tu La tộc liên tiếp bộc phát khí tức, vào giờ phút này đang ngăn cản cao thủ Đạo Môn tới gần cột sáng, đảm bảo cho những tộc nhân Tu La tộc thực lực hơi yếu thuận lợi lao đầu vào lửa như thiêu thân.

Chương 1030. -

Trong đại điện vứt bỏ, có một giọng nói cuồng bạo ở trong góc vang lên: "Đây là bản nguyên thận khí, không gì có thể phá!"

"Ầy, các ngươi có dám đánh cược hay không?" Lý Trường Thọ cười nói: "Các ngươi nên có tự tin đối với chuyện này mới đúng."

"Thú vị." Minh Hà lão tổ lạnh nhạt nói: "Cuộc đánh cược này, bản tọa đáp ứng."

"Cao nhân Viễn Cổ sẽ không lật lọng chứ?"

Minh Hà lão tổ hừ một tiếng: "Bản tọa tự có uy tín."

Lý Trường Thọ trầm giọng nói: "Vào trước khi ta ra tay, có thể trả lại pháp khí Nhân Tộc bên người ngươi cho ta không?"

Minh Hà lão tổ cười lạnh, ngón tay nhẹ nhàng lắc lư, quả cầu pháp khí kia rơi vào lòng bàn tay của Lý Trường Thọ, hồn phách trong đó chỉ còn lại khoảng hơn hai mươi.

Lý Trường Thọ thở dài, cất quả cầu pháp khí vào bên trong tay áo.

Trong bốn góc đại điện, bốn đạo ánh mắt rơi vào trên người Lý Trường Thọ, bóng đen cầm trường thương chế nhạo: "Nếu ngươi có biện pháp phá giải thận khí, vì sao lại muốn trì hoãn đến lúc này?"

"Bởi vì biện pháp này cần một ít trợ giúp." Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù ở bên trong tay áo, bóp nát, chậm rãi nói: "Ta nghe nói, bản nguyên thận khí của Huyễn Thận vô cùng huyền diệu, không có cách nào tìm kiếm, không có cách nào bắt giữ, chính là thủ đoạn bảo mệnh sau cùng của Huyễn Thận, hoàn toàn không có phương pháp phá giải."

Trong góc truyền đến tiếng trả lời già nua: "Không sai, ngươi đã biết những điều này, còn dám đánh cược lung tung? Là thật sự nói bậy để trì hoãn thời gian?"

"Vị đạo hữu này đừng vội!" Khuôn mặt của Lý Trường Thọ càng trở nên lạnh lùng, tiếng nói càng trở nên tự tin: "Trước đây ta nghĩ rất nhiều biện pháp, thử rất nhiều biện pháp, cuối cùng đều từ bỏ. Mưu trí của ta, cũng không sánh bằng nhiều cao thủ Viễn Cổ, Thượng Cổ như vậy, cảm thấy rất khó lật đổ kết luận như vậy. Nhưng ta đã kịp thời thay đổi ý nghĩ. Mời các vị xem, ở phía tường thành thành lớn, có phải là nhiều thêm một chút bóng người hay không?"

Bốn bóng đen cùng với Minh Hà lão tổ trong điện đồng thời dò xét các nơi, đúng như lời nói của Lý Trường Thọ, các nơi nhiều thêm mười mấy đạo thân ảnh.

Giọng nam thô cuồng hỏi: "Phải thì như thế nào?"

Lý Trường Thọ nói: "Nơi đây có bản nguyên thận khí, lại không có hung thú như Huyễn Thận, số lượng thận khí của các ngươi dường như...có hạn. Nơi này là U Minh Giới, U Minh Giới có Địa Phủ, như vậy ở bên trong Địa Phủ nhiều nhất là cái gì?"

"Hồn phách?" Bóng đen cầm trường thương trực tiếp trả lời.

"Nói thật, các ngươi thật sự đã chọn sai chỗ." Lý Trường Thọ nói: "Nơi này là chỗ sâu nhất Huyết Hải, vật cực tất phản (có nghĩa là một vật hoặc một sự việc khi đi đến điểm cực độ trong giới hạn thì sẽ phản đảo lại), thiếu đi sự dơ bẩn của Huyết Hải, nhiều hơn không khí trong lành, làm cho hồn phách bình thường cũng có thể ở lại chỗ này."

Hắn vừa dứt lời, những bóng người phía trên tường thành bốn phía kia đồng thời ra tay.

Nhìn kỹ lại, đó chính là bốn vị Diêm Quân, mỗi người suất lĩnh mười bốn mười lăm vị Phán Quan, vào giờ phút này đồng loạt ra tay, dựng lên quỷ môn tứ phương!

Quỷ môn mở, âm phong phấp phới!

Cả tòa thành lớn đổ nát bị từng đạo hư ảnh lấp đầy trong nháy mắt, mà những hư ảnh này có một nửa trực tiếp cúi đầu mê man, một nửa mờ mịt luống cuống nhìn về phía các nơi.

Đặc sản Địa Phủ, nam nữ oan hồn!

Bốn vị Diêm Quân cùng với chúng Phán Quan lập tức thi pháp, bất quá chỉ chớp mắt, âm phong tái khởi, thu hồi vô số hồn phách vào trong quỷ môn.

Sau đó...

Bốn vị Diêm Quân nâng quỷ môn lên liền quay đầu chạy, lập tức trốn vào Huyết Hải, nhanh như chớp biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ vỗ tay phát ra tiếng, Thái Ất Chân Nhân ở dưới sự bao bọc của Cửu Long Thần Hỏa Tráo chậm rãi bay ra khỏi Thái Cực Đồ, bay tới phía trước trăm trượng, không có gì khác thường, chắp tay sau lưng đứng trong không trung.

Thận khí, hao hết.

Thấy cảnh này, bốn thân ảnh trong điện kia gần như đồng thời lên tiếng:

"Làm sao có thể!"

"Điều này là không có khả năng!"

"Dùng vô tận oan hồn hao hết thận khí?"

"Cao minh."

Mặt mũi dữ tợn của Minh Hà lão tổ vô cùng âm trầm, trong hai mắt bắn ra sát ý nồng đậm.

Lý Trường Thọ chỉ vào đóa Thập Nhị Phẩm Hồng Liên kia, lãnh đạm nói: "Đạo hữu, đóa Hồng Liên này, nên thuộc về ta."

Minh Hà lão tổ giận quá thành cười: "Ha ha ha ha! Ngươi nằm mơ!"

"Bản tọa tự có uy tín? Thật chói tai." Lý Trường Thọ nói: "Thận khí đã không còn, ngươi đã không có phần thắng, nếu lúc này ngươi nhận thua, ta có lẽ sẽ có thể cho ngươi mấy phần thể diện."

"Thằng nhãi ranh, chỉ bằng vào ngươi!" Trong đôi mắt của Minh Hà lão tổ tràn đầy điên cuồng, Nguyên Đồ Kiếm chui vào bao treo ở bên người, hai tay kết xuất ấn ký phức tạp, quanh người bắn ra huyết quang chói mắt.

Cánh sen Thập Nhị Phẩm Hồng Liên nhẹ nhàng rung động, trên đó nổi lên tầng tầng đạo vận quỷ dị.

"Huyết Thần Quy Nguyên!"

Chỉ một thoáng, cột sáng đỏ máu trên đại điện kia bành trướng mấy lần, bộc phát ra một tầng lại một tầng làn sóng, toàn bộ Huyết Hải vang lên tiếng tụng kinh.

Ngay ở bên ngoài tòa thành lớn này, lúc này các cao thủ Tu La tộc đang giao chiến với cao thủ Đạo Môn càng ngày càng nhiều, phàm là người dưới cảnh giới Kim Tiên, hai mắt cũng đang đỏ rực lên.

Bên trong Huyết Hải, một lượng lớn tộc nhân Tu La tộc như điên dại, dùng hết sức lao về phía cột sáng!

Trong thành, ở bên cạnh đại điện vứt bỏ.

Hai mắt của Thiết Phiến bắt đầu có ánh đỏ lấp lóe, nhưng trong bụng nàng có một viên linh đan lặng yên tan ra, làm cho hai mắt nàng cấp tốc khôi phục thanh tỉnh.

Cùng lúc đó, Thiết Phiến phảng phất như nghe được, trên đỉnh đầu truyền đến từng tiếng hò hét...

【 Tiếng hò hét này vô cùng hoảng loạn, giống như tiếng hét cuối cùng sau khi thức tỉnh trong giấc mộng. 】

"Lão tổ vì sao lại muốn ăn chúng ta!"

"Ta muốn sống, ta muốn sống a lão tổ... "

"Lão tổ van cầu ngươi thả chúng ta ra, chúng ta sẽ vĩnh đi theo ngài!"

"Lão tổ!" Thiếu nữ Thiết Phiến quỳ sát ở kia không ngừng dập đầu, nàng run giọng hô: "Thiết Phiến nguyện dâng lên đạo thể nguyên thần, xin lão tổ bỏ qua cho các tộc nhân, xin lão tổ ngài bỏ qua cho các tộc nhân một mạng! Cầu xin ngài! Mọi người chỉ là muốn sống..."

"Khốn kiếp!"

Minh Hà lão tổ nổi trận lôi đình, tay trái trảo về phía Thiết Phiến, thiếu nữ tóc bạc liền trực tiếp bị gã hút tới, ấn xuống cái trán, từng tia từng tia nguyên khí cấp tốc thoát ly từ đạo thể của Thiết Phiến, bị Minh Hà lão tổ thu nạp!

Minh Hà lão tổ mắng: "Các ngươi do bản tọa tạo ra, tính mạng của các ngươi là do bản tọa ban cho! Bây giờ, bản tọa bất quá là thu hồi lại!"

Bên trong đôi mắt đỏ của Thiết Phiến tràn đầy tuyệt vọng, cảm thụ được nguyên khí trên người bị rút ra, toàn thân không ngừng run rẩy, nhưng lại không giãy dụa.

Thấy cảnh này, Lý Trường Thọ bình tĩnh nói một câu: "Minh Hà đạo hữu, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng tổn thương nàng, nếu không ngày hôm nay ngươi sẽ không còn một chút sinh cơ nào."

Trong mắt Minh Hà lão tổ lộ hung quang, nhưng tay lại chần chờ, tạm hoãn thu nạp nguyên khí của Thiết Phiến.

Chương 1031. -

Chẳng biết lúc nào, tiết tấu trong sân đã hoàn toàn bị cỗ hóa thân Thuỷ Thần chỉ có thực lực cảnh giới Kim Tiên trước mắt này khống chế.

Đến mức độ, lúc này hắn mở miệng, Minh Hà lão tổ, bốn đạo bóng đen, cũng đều hết sức chăm chú nghe...

Vẻn vẹn chỉ là biện pháp dùng oan hồn phá thận khí này, liền khiến cho bọn hắn chấn kinh.

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Kỳ thật, Minh Hà đạo hữu cùng với bốn vị đạo hữu đã phạm rất nhiều sai lầm. Đầu tiên, Hồng Hoang đã không phải là Thượng Cổ, bây giờ là niên đại Thiên Đạo thành lập trật tự, các ngươi muốn thừa dịp lần đại kiếp nạn này để phục sinh Minh Hà, hoàn toàn chính là tự tìm đường chết. Ta đoán chừng các ngươi cũng là bị người thuyết phục, ta cũng không nhắc đến người kia. Lại có, hóa thân của ta tới nơi đây, cũng không phải là vì trì hoãn thời gian, mà là chuyển dời lực chú ý của các vị, để bốn vị Diêm Quân có cơ hội thả oan hồn ra, phá giải chướng khí. Lúc bọn họ hiện thân, các vị phải chăng đều quên ra tay, chỉ cảm thấy kinh ngạc? Ha ha ha! Còn có sai lầm thứ ba và sai lầm thứ tư...trước tiên nói sai lầm thứ ba nhé?"

Lý Trường Thọ dứt lời.

Minh Hà lão tổ, bốn đạo bóng đen ngừng thở, đã là muốn đồng loạt ra tay xé nát cỗ Đạo Nhân Giấy này của hắn.

Lý Trường Thọ cười cười, ấm giọng nói: "Vào giờ khắc này, ta đúng là đang trì hoãn thời gian."

Hưu! Tiếng nói chưa ngừng, một chùm ánh vàng hiện lên trên đầu vai của Lý Trường Thọ, không gian phía trước nổi lên một vệt sóng gợn!

Ánh vàng bất thình lình, vào lúc bốn đạo bóng đen chưa kịp phản ứng, đã bổ nhào vào trước người Minh Hà lão tổ!

Chỉ là một cái chớp mắt!

Tay trái của Minh Hà lão tổ bị chém đứt tận gốc, thân ảnh Thiết Phiến biến mất không thấy!

Ở phương hướng phía sau Minh Hà lão tổ, ở chỗ bức tường đổ đại điện xuất hiện lỗ hổng hình một con chim.

Tiếp theo, bức tường đổ này sụp đổ ầm ầm!

Kim Sí Đại Bằng hiển lộ thân ảnh ở bên ngoài ngàn trượng, bảo hộ Thiết Phiến ở sau lưng, lại dùng tiên lực nhét mấy viên linh đan vào trong miệng Thiết Phiến.

Sau đó, Kim Sí Đại Bằng nhìn về phía bóng đen nắm giữ tiểu Lục Thần Thương kia, trong mắt hẹp dài tràn đầy lửa giận.

Minh Hà lão tổ híp híp mắt, vào giờ phút này không kinh ngạ không giận dữ, ngược lại là lộ vẻ mặt không hiểu, tay trái gãy mất chậm rãi ngưng tụ thành.

Đạo đạo ánh sao rải xuống, khiến cho thân hình của Minh Hà lão tổ có một chút thần thánh, gã nghi ngờ nói: "Ngươi vì sao lại muốn cứu nàng?"

"Đây, chính là sai lầm thứ tư ta muốn nói cho các ngươi. Nhưng trước đó, các ngươi hãy nhìn một chút tình hình lúc này."

Lời nói rơi xuống, cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ nghiêng người sang một bên, ở bên ngoài cửa điện, Thanh Ngưu, Thái Ất Chân Nhân, Quỳnh Tiêu tiên tử đồng thời đến.

Mà ở bên ngoài thành lớn, mấy chục đạo thân ảnh phóng lên tận trời!

Xiển Giáo Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Vân Trung Tử, Cụ Lưu Tôn, Linh Bảo Đại Pháp Sư...

Thập Nhị Kim Tiên lại có bảy vị đến, Phúc Đức Kim Tiên có bốn vị đến!

Tiệt Giáo Ô Vân Đại Tiên, Quy Linh Thánh Mẫu, Kim Cô Tiên, Tần thiên quân, Hỏa Linh Thánh Mẫu, Kim Quang Thánh Mẫu, Triệu Thiên Quân...

Cao thủ các tiên đảo có hơn hai mươi vị đến, bên ngoài càng là có mấy trăm tiên Tiệt Giáo áp trận!

Một cỗ uy áp, ập về phía tòa đại điện đổ nát này!

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ mỉm cười mà đứng, bộ dáng lão thần tiên mày trắng tóc trắng vào giờ phút này, càng thêm mấy phần phiêu dật.

Không có dấu hiệu nào, bốn bóng đen trốn ở góc đại điện kia đột nhiên xoay người lao nhanh, bọn hắn trực tiếp đụng nát mấy chỗ góc tường, bỏ chạy về hướng tiên nhân Đạo Môn chưa vây kín —— đã là làm ra quyết định giữ hay bỏ trong thời gian ngắn nhất, lập tức rời khỏi việc này.

Đáng tiếc là đã muộn rồi.

Bốn bóng đen này khẽ động, Kim Sí Đại Bằng cùng với mười mấy vị cao thủ xung quanh lập tức đuổi theo và chặn đánh, nhấc lên đại chiến ở dưới đáy Huyết Hải!

Ở bốn phía đều có tiên nhân Đạo Môn hiện thân, dựng thành thiên la địa võng...

Lý Trường Thọ nhìn cũng không nhìn bên ngoài, chỉ nhìn chăm chú vào khuôn mặt ngược lại là vô cùng tỉnh táo của Minh Hà lão tổ vào giờ phút này, cùng với Thiết Phiến lẻ loi trơ trọi ở nơi xa.

Một tia thần niệm, rơi vào trên người Thiết Phiến.

Minh Hà lão tổ bình tĩnh hỏi: "Sai lầm thứ tư là gì?"

Lý Trường Thọ hỏi lại: "Theo đạo hữu, ta hao tốn nhiều miệng lưỡi như vậy, dùng nhiều tâm tư như vậy trì hoãn thời gian, mưu tính bố trí, là vì đối phó với đạo hữu?"

"Không phải sao?"

"Tự nhiên không phải." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nếu muốn đối phó với đạo hữu, ta chỉ cần dẫn động thiên phạt."

"Nói cho cùng, ngươi bất quá chỉ là đến vì Hồng Liên." Minh Hà lão tổ cười lạnh: "Bản tọa liền nói thẳng, Hồng Liên và bản tọa đã hòa thành một thể, nếu ngươi muốn đạt được Hồng Liên, liền nhất định phải bảo trụ bản tọa."

Lý Trường Thọ lắc đầu: "Đạo hữu ngươi quả nhiên già mồm, ngoài mạnh trong yếu, khiến cho người ta bật cười."

"Ngươi!" Minh Hà lão tổ ngưng tụ ánh mắt.

"Ta? Nếu như ngươi không làm tổn thương những hồn phách Nhân Tộc này, ta đối với ngươi đương nhiên sẽ không thiếu sự kính trọng đối với cao nhân tiền bối. Nhưng ngươi đã đến trình độ như vậy, hôm nay ta cũng có thể nói rõ ràng cho ngươi. Ta hao tâm tổn trí diệt trừ những thận khí xung quanh này, là vì có thể cứu vị công chúa Tu La tộc Thiết Phiến này, cũng chính là nữ nhi trên danh nghĩa của ngươi. Trước đó ta nói với ngươi nhiều như vậy, kỳ thật cũng không phải là nói cho ngươi nghe, mà là nói cho nữ nhi này của ngươi nghe. Xin lỗi, ngươi ở trong kế hoạch ngày hôm nay của ta...cũng không trọng yếu."

Lý Trường Thọ chậm rãi lui bước về phía sau, dưới chân lại có một tia đạo vận màu xanh lam thổi qua, hoàn toàn bao phủ đại điện.

Hai mắt bản thể tràn đầy thần quang, Đạo Nhân Giấy trong điện lại lấy ra một quả cầu pháp khí ở bên trong tay áo, lấy ra một hồn phách có một chút quen thuộc.

Thần thông: Vạn vật cân bằng.

Minh Hà lão tổ đột nhiên trợn tròn hai mắt, khí tức trên người đột nhiên giảm mạnh gần nửa.

Hồn phách của thư sinh kia đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, bành trướng đến kích thước như người thường, đang kinh ngạc cúi đầu nhìn bản thân.

"A... ?"

Lập tức nhanh chóng che miệng, vào thời điểm ngẩng đầu nhìn Minh Hà lão tổ, không nhịn được run bần bật, tránh ra sau lưng Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ tiếp tục nói, bình tĩnh giảng giải: "Minh Hà lão tổ, ta chủ động đưa nữ nhi này đến tay của ngươi, chính là để nàng cách ngươi gần một chút, thấy rõ bộ mặt chân thật của ngươi. Nàng tôn sùng mù quáng đối với ngươi, cảm thấy ý nghĩa cuộc sống chính là sinh ra vì ngươi. Chuyện này bất lợi cho con đường sau này của nàng. Cho nên, hết thảy mọi thứ ta bố trí, thậm chí vừa rồi còn hao phí không ít lực lượng tâm tư, thi triển thần thông như vậy đối với ngươi. Bận rộn nhiều như vậy, chỉ là muốn thay một vị sư huynh của Nhân Giáo chúng ta, nói cho nàng một cái đạo lý mà người khác đều hiểu..."

Chương 1032. -

Phốc!

Một lưỡi kiếm linh bảo đâm vào từ sau lưng Minh Hà lão tổ, xuyên qua ngực của Minh Hà lão tổ, cắm vào một cánh sen bên trên đóa Thập Nhị Phẩm Hồng Liên.

Minh Hà lão tổ chau mày, cái cổ có một chút cố sức quay đầu nhìn lại.

Gã lúc này bất quá chỉ là hư ảnh, tự nhiên sẽ không bị thương, nhưng kinh ngạc cùng với phẫn nộ trong mắt, lại là hoàn toàn không giả được.

Một thiếu nữ, mái tóc dài màu trắng bạc, vào giờ phút này duy trì tư thế cúi đầu lao xuống, tay trái cầm ngược chuôi kiếm, tay phải ấn vào phần cuối chuôi kiếm, trên đỉnh đầu còn có một cỗ hư ảnh tiểu tháp.

Minh Hà lão tổ trợn tròn hai mắt...

Chỉ chốc lát trước.

Lúc Kim Sí Đại Bằng đuổi giết bốn đạo bóng đen kia.

Thiết Phiến hai mắt vô thần ngã ngồi ở kia, mặc cho dược lực linh đan khuếch tán ra ở trong cơ thể.

Một tia truyền âm chui vào trong tai nàng, ở quanh người nàng phảng phất như xuất hiện một hư ảnh, hư ảnh này đang chậm rãi dạo bước, thấp giọng nói vài lời.

【 Còn chưa hiểu sao?

Ước mơ của lão tổ ngươi chính là như vậy, số mệnh của ngươi, chẳng lẽ liền là trở thành chất dinh dưỡng của gã?

Coi như ngươi cam tâm tình nguyện, nhưng tộc nhân ngươi...

Bọn họ không có bất kỳ cơ hội phản kháng gì, chỉ có thể tiếp nhận kết cục này, mất đi thần trí lao tới nơi đây, chân linh cũng không còn, chỉ có thể cầu xin vào một khắc cuối cùng.

Thiết Phiến, chỉ là muốn hi sinh chính mình, thật sự đủ sao? 】

"Ta, ta lại có thể làm cái gì..."

Một tia âm dương đạo vận lưu chuyển, một thanh trường kiếm rơi vào trước mặt Thiết Phiến, trên đó tràn đầy vết rỉ.

【 Loại vật số mệnh này, vẫn luôn ở trong tay chính mình.

Những sinh linh một khi bị thần thông khống chế liền thân bất do kỷ giống như các ngươi này, tự do duy nhất, chính là lựa chọn sống hay là chết vào trước khi bị khống chế. 】

"Chết?"

【 Ngươi sợ sao? 】

"Ta không sợ! Nhưng ta muốn cứu bọn họ, muốn cứu bọn họ..."

【 Vậy thì đi đi, tiến về phía trước nhìn, đưa ra lựa chọn của chính mình. 】

Thiết Phiến ngẩng đầu nhìn lại, thấy được bóng lưng tràn đầy huyết quang của Minh Hà lão tổ, thân thể khẽ run mấy lần, lại cúi đầu.

Khẽ than thở một tiếng, hư ảnh quanh người nàng dần dần đi xa, và những gì tiếp theo là tiếng la hét của những tộc nhân ngay trước khi họ biến mất.

Tự do duy nhất, chính là lựa chọn sống hay là chết...

Ta muốn cứu bọn họ, muốn cứu bọn họ...

Đứng dậy, Thiết Phiến không biết khí lực của chính mình đến từ nơi nào, nàng đang không ngừng tiến lên, bộ pháp dần dần nhanh lên, hoàn toàn không có phát giác được xung quanh xuất hiện mấy cỗ đạo vận.

Đạo vận Thái Cực Đồ, đạo vận Huyền Hoàng Tháp, đạo vận Không Gian Xích!

Một bước, hai bước...

Loại vật số mệnh này, vẫn luôn ở trong tay chính mình.

Vẫn luôn ở trong tay chính mình...

Vẫn luôn ở trong tay chính mình!

Lão tổ, tộc nhân không nên chịu chết như vậy, ngài tối thiểu nên hỏi bọn hắn một câu có nguyện ý hiến thân hay không?

Bóng lưng kia xuất hiện ở trước mắt, trường kiếm loang lổ vết rỉ trong tay...

Lão tổ...

Số mệnh...

"Ta không muốn chết!"

Phốc! Thiết Phiến thở hổn hển, hởi thở lộn xộn.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía gò má của Minh Hà lão tổ, đôi tròng mắt đỏ thẫm kia không có phẫn nộ, không có hận ý, chỉ có nỗi phiền muộn không thể tiêu tan, nước mắt nơi khóe mắt không ngừng tuôn rơi.

"Lão tổ, đó, đó không phải là số mệnh của chúng ta..."

"Ngươi dám phản bội bản tọa!"

Quanh người Minh Hà lão tổ phun trào huyết mang, Thiết Phiến trực tiếp bị đánh bay, nhưng toàn thân đều được huyền hoàng khí tức bảo vệ.

Thân ảnh Thanh Ngưu vội vàng vọt tới phía trước, tiếp được Thiết Phiến, lách sang một bên.

Lý Trường Thọ thấy thế khẽ thở dài, cỗ Đạo Nhân Giấy này hóa thành tro tàn, từng đạo tiên quang xung quanh bay vụt đến, bao bọc vây quanh Hồng Liên cùng với Minh Hà lão tổ...

Bên tường thành, nơi tám đại cao thủ Đạo Môn nhập mộng, Lý Trường Thọ thu hồi đạo vận tự thân, có một chút mệt mỏi ngáp một cái.

Đứng lên, cẩn thận đi đến bên người Vân Tiêu, đặt mông ngồi xuống, chậm rãi thở dài.

Minh Hà lão tổ này, mới thật sự là kẻ tàn nhẫn Hồng Hoang.

"Trường Thọ..."

Tiếng nói mê của tiên tử truyền vào trong tai, Lý Trường Thọ chấn động tinh thần, hơi xích lại gần một chút, cẩn thận lắng nghe.

"Quỳ xuống."

Lý Trường Thọ: "..."

Hừ, nằm mộng.

Sau khi cột sáng đỏ máu Thập Nhị Phẩm Hồng Liên phóng ra sụp đổ, lại sau nửa canh giờ.

Phụ cận toà Tu La cổ thành này, đã cấp tốc khôi phục an bình.

Sau khi khí tức của Minh Hà lão tổ biến mất, Tu La tộc ở bên ngoài vừa rên rỉ hô to, vừa hốt hoảng chạy trốn.

Chúng môn nhân đệ tử Đạo Môn cũng không đuổi đánh tới cùng, mà là bị cao thủ hai giáo thông báo, lập tức rời xa tòa thành lớn này, tự trở về Ngũ Bộ Châu, lại không thể dùng tiên thức tùy ý dò xét.

Nhóm cao thủ thứ hai đến đây trước đó, hơn hai mươi vị tiên nhân hai giáo Xiển, Tiệt đánh vào bên trong cung điện nửa canh giờ trước kia, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, đứng ở bên rìa nơi Thái Cực Đồ bao phủ...

Bầu không khí, có một chút áp lực.

Thi thể Tu La tộc nổi lơ lửng ở nơi xa, càng làm cho nơi này nhiều hơn mấy phần nặng nề.

"Giờ phải làm sao?" Xích Tinh Tử trầm giọng hỏi.

Đôi mắt hạnh của Quỳnh Tiêu tiên tử tràn đầy ánh sáng, định tiếng nói: "Chuyện hôm nay, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài!"

"Không sai." Linh Bảo Đại Pháp Sư một trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo đáp lời: "Chúng ta hãy lập ra lời thề, tuyệt đối không thể để lộ tình hình nơi đây ra ngoài!"

Chúng tiên nhân đồng thời gật đầu, từng người mở miệng hứa hẹn, sau đó lập ra lời thề đơn giản.

Hoàng Long Chân Nhân nhỏ giọng nói: "Sư huynh, kế tiếp chúng ta phải làm sao bây giờ? Mang bọn họ...trở về sao?"

"Không, chúng ta hãy trở về đi." Xích Tinh Tử lắc đầu: "Coi như chúng ta chưa từng tới này, kế tiếp liền giao cho Trường Canh giải thích."

"Được."

"Thiện!"

"Nên như vậy!"

Lập tức, nhóm cao thủ hai giáo Xiển, Tiệt đến chi viện này, quay người liếc nhìn nhau, căn dặn vài câu đối với Lý Trường Thọ, liền chia ra cưỡi mây vội vàng rời đi.

Có lẽ, vạn ngàn năm sau, lúc có hậu nhân nghiên cứu lịch sử Đạo Môn hưng suy, sẽ chú ý tới dấu vết để lại có quan hệ đến việc này.

Ở bên trong lịch sử Đạo Môn【Đạo Môn lập ước định không chiến tại Luân Hồi Tháp】,【 Đạo Môn hợp lực phong cấm Hồng Liên 】, phát hiện ra bí ẩn bị giấu kín【bí ước Tam Giáo tại Tu La cổ thành】.

Người đời sau có lẽ sẽ hiếu kỳ, sẽ dốc hết sức lực nghiên cứu, sẽ thiên mã hành không tưởng tượng, chuyện kia rốt cuộc đại biểu cho cái gì, chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ là, dưới tầng tầng khúc xạ của lăng kính lịch sử, chân tướng đã sớm hoàn toàn thay đổi, trở thành truyền thuyết đối với các thế hệ sau này.

"Sư tổ, ngài nhớ rõ sự kiện năm đó không? "

"Không thể nói, không thể nói. "

"Thật sự là tàn hồn Ma Tổ đưa tới mười vạn Ma Binh có ý đồ cướp đoạt đóa Hồng Liên kia, sau đó bị mọi người hợp lực đánh lui sao? "

"Không sai biệt lắm, không sai biệt lắm. "

Lý Trường Thọ: "..."

Chương 1033. -

Lý Trường Thọ: "..."

Đây, đây không phải chính là Đại sư huynh Tam Giáo đồng thời trúng chiêu, xảy ra chút xấu hổ sao?

Về phần sao phải nói như vậy?

Ai mà không có thời điểm thất thố?

Ba vị Đại sư huynh Đạo Môn có lòng dạ hẹp hòi như thế sao?

Nhìn đóa Thập Nhị Phẩm Hồng Liên nổi lơ lửng trước mặt này, Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày.

Tiếp theo, liền là xử trí đóa Hồng Liên này như thế nào...

Đoán chừng bốn bóng đen vẫn có kẻ chạy thoát.

Những sinh linh Tu La tộc bình thường bị thần thông khống chế, liền như là bầy cá chấn kinh, đã biến mất không còn tăm tích ở phiến hải vực này.

Đúng như lời nói của Lý Trường Thọ, tuyệt đại bộ phận Tu La tộc đã không có liên quan trực tiếp cùng với Minh Hà lão tổ, bọn họ chuyển sinh mà thành từ Lục Đạo Luân Hồi, sinh ra tại Huyết Hải, là sinh linh được Thiên Đạo thừa nhận.

Cao thủ Tu La tộc gây sự chân chính, chính là đám lão Tu La sống sót từ Thượng Cổ kia, hoặc là ngôi sao mới Tu La ôm trong ngực giấc mộng Tu La tộc cường thịnh, bị những lão Tu La này dẫn dắt.

Đây là hai quần thể đồng tộc lại không ở vào cùng cấp độ, Tu La bình thường coi như hi sinh lại nhiều hơn, những người đi theo Minh Hà lão tổ cũng sẽ không chớp mắt.

Tàn hồn của Minh Hà lão tổ đã bị Xích Tinh Tử và hơn hai mươi vị tiên nhân hai giáo hợp lực phong cấm.

Thập Nhị Phẩm Hồng Liên cũng bị chém đứt liên quan cùng với Huyết Hải, lúc này chỉ thiếu một chút nữa là viên mãn.

Sau khi nhóm người Xích Tinh Tử rời đi, Tu La cổ thành khôi phục an tĩnh một lần nữa.

Tám vị cao thủ Đạo Môn đỉnh tiêm, vẫn đang ngủ ngon lành.

Lý Trường Thọ, Bạch Trạch, Thái Ất Chân Nhân, Quỳnh Tiêu tiên tử, vây quanh ở trước đóa Hồng Liên đang chậm rãi xoay quanh, biểu tình khác nhau.

Trong đó, sắc mặt của Lý Trường Thọ là bình tĩnh nhất, dù sao hết thảy đều nằm ở trong khống chế, không có phát sinh sự kiện "0.2".

Quỳnh Tiêu nhìn hoa sen, có chút ghét bỏ nói thầm: "Sư tôn thật sự sẽ dùng hoa sen này trấn áp giáo vận sao?"

Bạch Trạch cười nói: "Bảo vật không thể nói như vậy, chỉ cần xử lý tàn hồn Minh Hà...Thánh Nhân lão gia hẳn là sẽ có biện pháp."

"Khó." Thái Ất Chân Nhân cười một tiếng, cũng may Lý Trường Thọ nhanh tay lẹ mắt, đưa tay đụng vào Thái Ất Chân Nhân, nếu không nửa câu "Thánh Nhân lão gia cũng không phải là không gì không làm được" kia liền sẽ thật sự xuất hiện!

Quỳnh Tiêu nhỏ giọng hỏi: "Tỷ phu, ngươi đã làm cái gì đối với Tiểu công chúa Tu La tộc kia?"

"Làm cái gì?" Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn về phía góc tường bên ngoài trăm trượng.

Nơi đó, thiếu nữ tóc bạc cuộn thành một đoàn, dựa vào bức tường đổ ngơ ngác ngồi, hai tay khoanh trước đầu gối, đôi mắt vô hồn, khóe mắt rưng rưng.

Nguyên Đồ Kiếm nằm ở bên cạnh nàng, lại đã được Minh Hà lão tổ tự tay mở phong ấn, đã thức tỉnh thành Nguyên Đồ Kiếm chí bảo sát phạt chân chính.

Vào giờ phút này, Nguyên Đồ Kiếm chảy ra huyết quang yếu ớt, phảng phất như ngưng tụ thành một bàn tay to, đang nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của thiếu nữ tóc bạc.

Thanh Ngưu thì đả tọa ở bên cạnh, trong mắt mang theo áy náy, vào giờ phút này cũng không nói thêm cái gì.

Lại có một chút tiếng sáo thổi qua, dường như cũng đang an ủi thiếu nữ tóc bạc...

Nhìn theo tiếng sáo, Quy Linh Thánh Mẫu mặc váy ngắn xanh nhạt đứng ở bên trên bức tường đổ cách đó không xa, tóc dài bay múa theo gió, đầu ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng nhảy lên, tấu lên nhạc khúc, làm cho nơi Huyết Hải này, giống như lúc hoàng hôn tại phàm trần.

Lý Trường Thọ cười nói: "Bạch tiên sinh có thể đoán ra hay không, ta đã làm gì?"

"Thuỷ Thần mưu tính, nhất định không có lỗ hổng." Bạch Trạch cẩn thận suy tư một hồi, trả lời: "Hai chữ lòng người là khó đoán nhất, bần đạo là thật sự không nghĩ ra chuyện này."

"Kỳ thật ta cũng không làm quá nhiều." Lý Trường Thọ lấy ra hai viên Lưu Ảnh Cầu từ trong lòng ngực, phân biệt đưa cho Quỳnh Tiêu cùng với Thái Ất Chân Nhân, nghiêm mặt nói: "Sau đó nếu các sư huynh sư tỷ muốn biết chuyện gì đã phát sinh, có thể xem thứ này, bên trong có ghi chép tường tận."

Thái Ất Chân Nhân nhíu mày tiếp nhận Lưu Ảnh Cầu, buồn bực nói: "Lúc đó ngươi còn rảnh làm chuyện này? Không sợ Đạo Nhân Giấy bị đối phương tiện tay hủy đi sao?"

Lý Trường Thọ nói: "Chính là bởi vì Đạo Nhân Giấy yếu, ngược lại là an toàn nhất. Trong lòng bọn hắn cho dù không yên lòng, cũng sẽ thương lượng cùng với chúng ta. Nguyên bản ta là muốn dùng Lưu Ảnh Cầu ghi lại cuộc đối thoại giữa ta và Minh Hà lão tổ, đợi sau đó giải thích ý nghĩa cuộc sống sinh linh cho vị Thiết Phiến công chúa này. Nhưng sau khi Minh Hà lão tổ thu đi Nguyên Đồ Kiếm, Thiết Phiến công chúa lại tránh thoát mộng cảnh thận khí, tỉnh lại. Đó là chuyện mà ta cũng không ngờ tới."

Quỳnh Tiêu nhỏ giọng nói: "Thanh kiếm kia tất nhiên là rất trọng yếu đối với nàng."

Bạch Trạch nói: "Nếu phỏng đoán thêm một chút, vị Thiết Phiến công chúa này hẳn là đản sinh vào sau Thượng Cổ. Trước đây bởi vì Đại Pháp Sư truy sát một người nắm giữ Nguyên Đồ Kiếm đến Linh Sơn, Nguyên Đồ Kiếm bị Tây Phương Giáo thuận thế lấy đi. Kế tiếp, Tu La tộc hẳn là chọn Thiết Phiến phái đến Linh Sơn, chấp chưởng thanh Nguyên Đồ Kiếm này. Thiết Phiến trước đây đã từng xuất thủ đối với Thuỷ Thần ngươi, lại thêm mấy lần hiện thân...hơn nữa chuyện này có thể giải thích, vì sao nàng sẽ một thân một mình chạy tới, không tụ hợp cùng với cao thủ Tu La tộc."

Thái Ất Chân Nhân: "Nửa đường còn bị trâu đụng."

Thanh Ngưu cách đó không xa nhíu mày trừng mắt nhìn Thái Ất Chân Nhân.

Lý Trường Thọ nhanh chóng đổi chủ đề: "Vị Minh Hà lão tổ này, vẫn là loại phong cách Thượng Cổ kia. Ta vừa mới tiến đến cung điện kia, gã lập tức lộ vẻ mặt hung ác, còn ở ngay trước mặt ta, lấy ra một hồn phách Nhân Tộc nuốt chửng, uy hiếp ta, nói sau khi gã phục sinh chắc chắn sẽ đi gây phiền phức cho Nhân Tộc. Có thể kẻ tàn nhẫn thế hệ trước đều là có tính nết như vậy, duy ngã độc tôn, nghịch ta thì chết."

Bạch Trạch có một chút cảm khái đối với chuyện này: "Hồng Hoang từ Viễn Cổ đến nay, không biết có bao nhiêu sinh linh hung ác như vậy. Hai vị Yêu đế Thượng Cổ sở dĩ có thể tụ tập sinh linh vạn tộc, cũng là vì danh tiếng về lòng nhân từ và chính nghĩa của Kim Ô trước đó. Đương nhiên, về sau bọn họ tàn sát đối với Nhân Tộc, cũng không phải là sự tình nhân nghĩa gì đó."

Thái Ất Chân Nhân lại hỏi: "Trường Canh, vậy ngươi đã làm được bằng cách nào, có thể làm Thiết Phiến đi ra tay đối với Minh Hà lão tổ. Việc này càng nghĩ lại, càng cảm thấy ngươi...chậc, thật sự hù dọa người."

Lý Trường Thọ làm ra thủ thế im lặng, truyền âm nói: "Kỳ thật là vào lúc ta nghĩ ra cách phá giải thận khí nơi đây, đại cuộc ngày hôm nay đã là ổn chín thành tám. Có ba vị lão sư ở phía sau nhìn, có Thiên Đạo lão gia giám sát nơi đây, Minh Hà lão tổ muốn chạy trốn hoàn toàn là si tâm vọng tưởng, mà Tu La tộc tổn thương càng nhiều, nghiệp chướng cũng đều tính ở trên đầu của Minh Hà lão tổ. Cho nên, lúc ấy ta đã đặt trọng tâm ở trên một chuyện khác...làm cho Thiết Phiến thoát khỏi trói buộc thân phận Tu La tộc."

Chương 1034. -

"Tự nhiên, trước đây ta cũng có một chút tức giận, vị Minh Hà lão tổ này quá ác độc, cho nên mới sẽ vào lúc gã cùng đường mạt lộ, cố ý dùng ngôn ngữ kích thích, không cho gã nửa điểm thể diện. Về phần thuyết phục Thiết Phiến như thế nào, kỳ thật chủ yếu có ba điểm."

"Ồ?" Bạch Trạch vội hỏi: "Ba điểm nào?"

Lý Trường Thọ tiếp tục truyền âm đối với mấy người: "Thứ nhất, chính là không ngừng đặt nền móng, trước đó vào lúc Thanh Ngưu sư huynh giải thích quan hệ của mình và Thiết Phiến đối với ta, ta đã hỏi kỹ càng, nghe được Thanh Ngưu sư huynh đã từng nói với nàng "bảo trì bản thân", ta liền có linh cảm, tiếp tục dẫn dắt theo dòng suy nghĩ này. Trong cuộc đối thoại với Minh Hà lão tổ, phần lớn là dẫn dắt Minh Hà lão tổ nói ra những lời "Tu La như cỏ rác" này. Làm cho Minh Hà lão tổ vứt bỏ Tu La tộc bình thường, coi bọn hắn như là thuốc bổ, tất nhiên phải nhận phản phệ. Mà đủ loại biểu hiện của Thiết Phiến trước đó, chứng minh nàng cũng không phải là khôi lỗi đơn thuần, có kiên trì và ký thác của chính mình. Thứ hai, chính là kích thích Minh Hà lão tổ vào thời khắc mấu chốt, làm cho gã cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, bày ra bộ dáng liều lĩnh, muốn hóa toàn bộ Tu La tộc thành pháp lực của chính mình. Như thế, tương đương với đưa Thiết Phiến vào tuyệt lộ, suy nghĩ trong đáy lòng nàng lúc ấy, hoặc là cùng chết với tộc nhân, quy về lão tổ, hoặc là làm ra lựa chọn lão tổ hay là tộc nhân. Thứ ba, cũng là thủ đoạn không quá quang minh của ta, dùng thần niệm ảnh hưởng tới tâm thần của nàng, dẫn dắt nàng phản kháng từng bước một. Bởi vì thời cơ chớp mắt là qua, rất không có khả năng chậm rãi nói cho nàng những đạo lý này, chỉ có thể để nàng đi làm trước, lại từ từ ngẫm nghĩ. Quan trọng, cũng không phải là nàng tạo thành thương thế lớn bao nhiêu cho Minh Hà lão tổ, nàng kỳ thật không đả thương được tàn hồn của Minh Hà lão tổ. Quan trọng, là nàng thoát khỏi con người trước đây của mình và có ý thức đi phản kháng. Cho dù là cường giả sáng lập ra chủng tộc này, cũng phải có tôn trọng cơ bản nhất đối với chủng tộc này, không nên coi mỗi cá nhân khác biệt như tài sản riêng của mình. Đại khái, đây chính là chỗ đáng giá nhất Nữ Oa nương nương làm cho người ta khâm phục."

Trong mắt Bạch Trạch tràn đầy cảm khái: "Thuỷ Thần...không hổ là ngươi."

Thái Ất Chân Nhân cũng hiếm khi bình luận tích cực một lần: "Trong việc này ngươi coi như lợi hại."

Quỳnh Tiêu nhìn Lý Trường Thọ như có điều suy nghĩ, nhỏ giọng nói: "Cuối cùng cũng biết được, vì sao tỷ tỷ trăm khen ngàn khen đối với ngươi."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đừng có khen ta, ta chỉ là không vừa mắt đối với một số việc, lại tình cờ là việc có thể làm được mà thôi. Ngày hôm nay nếu không có chỗ khó xử, ta sẽ chọn một cách khác để thuyết phục Thiết Phiến."

Dứt lời, Lý Trường Thọ lại nói: "Việc này không nên chậm trễ, ta sẽ đi vào bên trong Thái Thanh Quan, hỏi lão sư nên xử trí đóa Hồng Liên này như thế nào, Hồng Liên này tạm thời để ở chỗ này, do Đồ lão...Thái Cực Đồ trấn áp. Sau đó ta hẳn là còn phải đi đến Ngọc Hư Cung một chuyến, trở về nhanh nhất cũng phải nửa ngày sau. Đợi Kim Bằng trở về, bảo gã không cần đi loạn, cứ ở đây chờ ta."

Bạch Trạch cười nói: "Vất vả cho Thuỷ Thần rồi."

Lý Trường Thọ mỉm cười, đứng dậy.

Hắn vừa muốn thi triển bí pháp thủy độn, Quy Linh Thánh Mẫu dừng lại tiếng sáo, thiếu nữ tóc bạc cuộn mình ở dưới bức tường đổ đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ, trong mắt toát ra mấy phần thần quang, quơ lấy Nguyên Đồ Kiếm, lao nhanh về phía trước.

Bóng hình xinh đẹp của Quỳnh Tiêu vụt qua như sấm sét, xuất hiện ở trước người Lý Trường Thọ, cầm Kim Giao Tiễn trừng mắt nhìn Thiết Phiến vọt tới.

Thanh Ngưu khẽ run rẩy, chắn ở trước mặt Thiết Phiến, giang hai cánh tay ngăn nàng lại: "Thiết Phiến! Muốn chém liền chém ta đi!"

Thiết Phiến nhẹ nhàng nhíu mày, bên trên khuôn mặt nhỏ lê hoa đái vũ (giống như hoa lê dính hạt mưa) lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, thấp giọng nói: "Ta cũng không phải là muốn đấu pháp."

Thanh Ngưu có một chút lúng túng nhếch miệng cười một tiếng, tránh sang bên cạnh.

Nhưng Quỳnh Tiêu cũng không hạ thấp cảnh giác, ngăn ở trước mặt Lý Trường Thọ, hoàn toàn quên trên người Lý Trường Thọ có hai kiện trọng bảo Không Gian Xích, Huyền Hoàng Tháp, mà Thái Cực Đồ thì đang ở trên đỉnh đầu.

Thiết Phiến cúi đầu đi đến trước mặt Lý Trường Thọ, hai chân khẽ cong, đầu gối chạm đất, đặt Nguyên Đồ Kiếm trên hai tay, run giọng nói: "Thuỷ Thần, cầu xin ngài bỏ qua cho Tu La tộc, ta nguyện dâng lên kiếm này, đổi lấy sự an bình của Tu La tộc."

Lý Trường Thọ nhíu lông mày lại, Quỳnh Tiêu thấy thế liền nhún nhún vai, lùi sang bên cạnh.

Nguyên Đồ Kiếm phát ra một hồi âm thanh kiếm ngân vang, thu liễm lại huyết quang tự thân, dùng việc này để biểu thị sự "hoan nghênh" đối với Lý Trường Thọ.

Trọng bảo sát phạt sát sinh không dính nhân quả như vậy...

Quang mang nhẹ nhàng lấp lóe trong mắt Lý Trường Thọ, sau đó cười cười, nắm chặt vỏ kiếm Nguyên Đồ Kiếm, thản nhiên nhận lấy.

Thiết Phiến vô thức nắm chặt thân kiếm, lại lập tức buông ra.

Muốn ngẩng đầu nhìn bảo kiếm một chút, lại cúi đầu một lần nữa.

"Đa tạ Thuỷ Thần thành toàn!"

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Không truy cứu sự tình Tu La tộc, ta dùng thân phận đệ tử Thái Thanh đáp ứng. Ngươi cũng biết được, bên trong Tu La tộc có một nhóm sinh linh ngoan cố, nếu sau này bọn hắn đối nghịch cùng với Đạo Môn, Thiên Đình, Nhân Tộc, ta đương nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình. Nhưng chỉ cần Tu La tộc an cư ở bên trong Huyết Hải, ta đương nhiên sẽ không ra tay với bọn họ."

"Cám ơn..." Tiếng nói của Thiết Phiến có một chút run rẩy.

Lý Trường Thọ cười cười, tiện tay cầm Nguyên Đồ Kiếm trong tay ném sang một bên, rơi vào trong ngực của Thanh Ngưu.

"Sư huynh, kiếm này tạm thời do ngươi giữ, tính tình của ngươi ôn hoà hiền hậu, phẩm hạnh cao nhã, làm việc ổn trọng, thong dong có độ, đương nhiên sẽ không dùng thanh kiếm này lạm sát kẻ vô tội. Còn có, Thiết Phiến thiếu đi pháp bảo hộ thân, ngươi cũng phải quan tâm một chút!"

Nói xong, Lý Trường Thọ hơi chớp mắt đối với Thanh Ngưu, thân hình hóa thành một cỗ dòng nước, biến mất trong nháy mắt không thấy.

Hai chữ "Mộng" viết hoa lơ lửng trên đầu Thanh Ngưu.

Nhưng dù sao cũng là tọa kỵ của Thánh Nhân, có "địa vị giang hồ" không sai biệt lắm so với Tiệt Giáo Ô Vân Đại Tiên và bảy tiên theo hầu khác, vào giờ phút này cũng phản ứng kịp thời, liên tục vái chào đối với phương hướng Lý Trường Thọ bỏ chạy.

Thiết Phiến ngồi quỳ ở kia sửng sốt một hồi, hơi nghiêng đầu, có chút thất thần.

Thanh Ngưu cười hắc hắc, ngồi xổm ở bên cạnh nàng, đưa Nguyên Đồ Kiếm tới.

Thiếu nữ tóc bạc nhẹ nhàng nhíu mày, lại khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu đi, khóe miệng phồng lên, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo một chút quật cường.

Thanh Ngưu vò đầu một hồi, đành phải ôm Nguyên Đồ Kiếm ở trong ngực, sờ khoen mũi ngẫm nghĩ, lấy ra hai cây quạt hương bồ nhỏ dài hai tấc từ trên hông, nhỏ giọng nói: "Ngươi tạm thời dùng thứ này phòng thân có được hay không? Cũng là bảo bối tốt. Bọn chúng là cây quạt Lão Quân ban cho ta, một cây thuần âm, có thể quạt ra Thái Âm Huyền Phong, quạt một cái là có thể quạt Kim Tiên bay ra mấy vạn dặm, chuyên khắc pháp bảo hệ hỏa. Một cây thuần dương, có thể quạt ra Chí Dương Chi Hỏa, xem như là một vài kiện bảo bối có thể khắc chế khoen mũi này của ta. Ngươi dùng cái nào..."

Chương 1035. -

"Đa tạ, nhưng không cần, ta và ngươi không phải người thân cũng không phải bạn bè."

"Ài, không vội, không vội, liền giống như Trường Canh sư huynh nói, mọi thứ từ từ sẽ đến, coi như ta cho ngươi mượn, hắc hắc."

"Không cần."

"Lấy một cây đi, có muốn nhìn những món khác? Ở chỗ ta còn có hơn mười mấy món bảo bối Lão Quân luyện chế."

Bên cạnh, Thái Ất Chân Nhân cùng với Bạch Trạch liếc nhìn nhau, trong mắt Bạch Trạch tràn đầy ý cười, mà Thái Ất Chân Nhân nhìn Cửu Long Thần Hỏa Tráo trong tay một chút, không hiểu sao liền muốn đập xuống đất.

Lúc này Lý Trường Thọ đã đi được mấy vạn dặm, tiên thức bắt được một màn này, khóe miệng co quắp một trận, cảm thán một tiếng...

Quả nhiên.

Lý Trường Thọ hồi tưởng lần tính kế này của chính mình, đối phó với Minh Hà lão tổ và Hồng Liên, đại khái tính kế sáu tầng.

Vì cuộc sống hạnh phúc của lão ngưu, tính kế trọn vẹn mười mấy tầng!

Lão sư không cho chính mình một chút ban thưởng, như vậy là tuyệt đối không nói được!

Chữ【 đi 】lần này, ít nhất cũng có thể đạt tám điểm đúng không? Không hề nói ngoa.

Trước khi rời khỏi U Minh Giới, Lý Trường Thọ tiến đến Phong Đô Thành.

Giao quả cầu pháp khí chứa hồn phách còn thừa cho Diêm Quân, lại cố ý giữ lại thư sinh quỷ dài dòng đã từng "cân bằng" với Minh Hà lão tổ, nghĩ rằng sau này sẽ có chỗ hữu dụng.

Lý Trường Thọ lại đi nói tiếng cám ơn đối với bốn vị Diêm Quân, biết được những oan hồn bị thận khí nhập mộng được thu xếp ở ngoài thành, cưỡi mây đi qua nhìn.

Lần này có thể thuận lợi giải quyết tàn hồn của Minh Hà lão tổ, may mắn mà có những oan hồn này xuất lực —— trước đây Lý Trường Thọ phái Đạo Nhân Giấy đi tìm Diêm Quân xin giúp đỡ, đã hỏi rõ, những oan hồn này nhập mộng ngủ say cũng không có việc gì, rót canh Mạnh bà trong mộng sẽ không ảnh hưởng đến Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng mà, Lý Trường Thọ vừa muốn hiện thân ở phía trước oan hồn ngủ say đầy khắp núi đồi, có ba bóng người vừa nói vừa cười bay tới.

Lại là Biện Trang nhớ tới nữ oan hồn mỹ mạo đặc sản Địa Phủ, nhất định phải tới gặp gỡ một phen, liền mời Linh Châu Tử " khách quen Địa Phủ " làm hướng dẫn du lịch, đi ra từ đại doanh Thiên Binh...

Ngao Ất là đi theo trông chừng Biện Trang, cũng không phải là cố ý ra ngoài dạo chơi.

Y vẫn là tướng lĩnh Thiên Đình rất có trách nhiệm.

Ba người này, rõ ràng cũng phát hiện ra oan hồn ngủ say đầy khắp núi đồi này. Biện Trang nhìn đi nhìn lại, không ngừng tán thưởng, bình luận một hồi đối với không ít nữ oan hồn mỹ mạo.

Lý Trường Thọ co giật khóe miệng, truyền âm nói vài câu đối với ba người, cưỡi mây trực tiếp rời đi.

"Vốn muốn đi tìm các ngươi, không nghĩ tới các ngươi lại đến rồi. Những oan hồn nhập mộng này đã giúp Đạo Môn đại ân, ba người các ngươi liền thay ta niệm tụng kinh văn siêu độ ở chỗ này, rửa sạch oán hận cho bọn họ, giúp đỡ bọn họ tiến vào Lục Đạo Luân Hồi. Trong vòng một tháng phải làm xong."

Ngao Ất, Biện Trang, Linh Châu Tử không khỏi sững sờ tại chỗ, một cơn gió mùa thu nhỏ lướt qua sau lưng họ, cùng với hai chiếc lá rụng bị cuốn đi.

...

Lý Trường Thọ cũng không chậm trễ nhiều, rời khỏi U Minh Giới, từ trụ trời độn thẳng đến chín tầng trời, lại dọc theo màn trời tiến đến Thái Thanh Quan.

Hắn là chính thần Thiên Đình, đương nhiên sẽ không bị lực lượng Thiên Đạo ở biên giới Thiên Đình ngăn cản, không trở ngại chút nào liền tìm được tiểu đạo quán trên tầng trời thứ chín.

Cúi đầu ở bên ngoài đại môn đạo quán, Lý Trường Thọ cất cao giọng nói: "Đệ tử Trường Thọ, bái kiến lão sư, chuyên tới để xin chỉ thị xử trí Hồng Liên như thế nào!"

Tiếng nói già nua quen thuộc vang lên: "Vào...đi."

Lý Trường Thọ đẩy cửa gỗ ra, xách theo vạt áo đạo bào, cúi đầu đi vào, vốn định lại bái, lại bị một chữ "Ngồi" ấn xuống bồ đoàn ở bên người lão giả khô gầy kia.

Một vệt mỉm cười nhàn nhạt xuất hiện trên khóe miệng của Thái Thanh Thánh Nhân...

Đây hẳn là một nụ cười, Lý Trường Thọ đã từng nhìn thấy trước đây.

Lão Tử hỏi: "Ngươi muốn xử trí như thế nào?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Đệ tử cảm thấy, diệt đi tàn hồn Minh Hà trong đó, có thể bảo lưu được bao nhiêu lực lượng Hồng Liên liền tính bấy nhiêu, sau đó đưa Nghiệp Chướng Hồng Liên cho Thông Thiên sư thúc. Chỉ là lúc này đệ tử không biết, nên giải thích cho Nhị sư thúc như thế nào."

Lão Tử chậm rãi gật đầu, cũng bắt đầu suy tư, dường như là đang muốn làm như thế nào để cho hai vị đệ đệ của chính mình đừng nổi lên tranh chấp.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, xem ra suy nghĩ của chính mình, không có vi phạm ý định...ban đầu...của lão sư

Chờ một chút!

Lão sư đã bắt đầu suy tư! ?

Lý Trường Thọ mím thật chặt miệng, nhìn lão sư nhà mình lúc này đã nhắm hai mắt lại, đạo tâm co quắp từng đợt.

Thế là, sau mười tám ngày đêm...

"Trường Thọ?"

"Đệ, đệ tử ở đây!"

Vốn nói là nửa ngày sẽ trở về, hiện tại hơn nửa tháng đã trôi qua!

Bất quá vấn đề Tam Giáo hòa bình lớn như vậy, Thánh Nhân lão gia có thể thận trọng suy nghĩ hơn nửa tháng, cũng hợp tình hợp lý...

Mặc dù quả thật có một chút hoài nghi, dây thần kinh phản xạ gì đó của Thánh Nhân lão gia nhà mình có phải quá dài hay không, nhưng hắn cũng không dám nhắc tới loại sự tình này, cũng không dám hỏi.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, cưỡi mây chuồn ra khỏi Thiên Đình, cấp tốc lướt về hướng Côn Luân Sơn.

Bởi vì là đi cầu kiến Thánh Nhân, lúc này Lý Trường Thọ cũng không tiềm ẩn bản thể, chỉ là thay đổi bộ dáng thành Thuỷ Thần.

Mây đến trước Côn Luân Sơn, trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi suy nghĩ, bỏ đi ý nghĩ tiện đường bái phỏng Độ Ách Chân Nhân.

Trước đây hắn đã dùng Đạo Nhân Giấy đi đến chỗ đặt Thiên Đế Chính Đức Bia nhìn, sự tình Hồng Liên này sở dĩ cấp tốc truyền khắp Tam Giới, không thoát khỏi liên quan cùng với "thủ khẩu như bình".

Nhưng bản thân chính mình lại là đệ tử Độ Tiên Môn, đi qua gõ tổ sư gia Độ Tiên Môn, như vậy thật sự có một chút...

Không nói được.

Sau đó vẫn là mời sư huynh đi một chuyến, phải giải thích thật tốt cho Độ Ách Chân Nhân sự nguy hại khi tung tin đồn nhảm.

Lúc này đã qua mười tám ngày, Lý Trường Thọ đoán rằng tám đại cao thủ Đạo Môn đã tỉnh lại từ trong mộng, hoặc là trực tiếp rời khỏi U Minh Giới, hoặc là đang canh giữ ở chỗ đóa Hồng Liên kia—— vì không phá hư hình tượng vĩ ngạn của các vị sư huynh sư tỷ ở trong đáy lòng của chính mình, Lý Trường Thọ cũng không dùng Đạo Nhân Giấy để ở trên người Bạch Trạch, dò xét tình cảnh xấu hổ sau khi bọn họ tỉnh lại.

Đi tới nơi thải hà tĩnh mịch, đến nghe tiên nhân ngữ phía trước núi.

Liền nghe vài tiếng gáy to rõ, một con hạc trắng bay ra khỏi Ngọc Hư Cung lờ mờ phía xa, hóa thành đồng tử tuấn mỹ trong không trung, hành lễ từ xa đối với Lý Trường Thọ.

"Trường Canh sư thúc, lão gia phân phó, bảo đệ tử trực tiếp mang ngài đến hậu sơn."

Đây chính là đồ nhi của Nam Cực Tiên Ông, đồ tôn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đại sư huynh của Na Tra, Dương Tiễn và ba đại đệ tử Xiển Giáo tương lai, Bạch Hạc đồng tử.

Chương 1036. -

Lý Trường Thọ chắp tay hoàn lễ, cưỡi mây tiến về phía trước, lại từ chối nhã nhặn Bạch Hạc đồng tử hóa thành bạch hạc chở hắn, cùng với Bạch Hạc đồng tử cùng nhau cưỡi mây tiến về phía trước.

Lý Trường Thọ cười hỏi: "Quảng Thành Tử sư huynh trở lại rồi?"

"Bẩm sư thúc, Quảng Thành Tử sư thúc đã trở về vào ngày hôm trước." Bạch Hạc đồng tử vội nói.

Ngày hôm trước...

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Quảng Thành Tử sư huynh có đề cập tới sự tình có quan hệ với Hồng Liên?"

Đồng tử đáp lời: "Sư thúc đã từng bẩm báo đối với lão gia, nói là đóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Chướng Hồng Liên kia do Trường Canh sư huynh bảo đảm, Thái Cực Đồ trấn áp, cực kì an ổn."

Lý Trường Thọ nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, trong đáy lòng không ngừng suy nghĩ.

Bất tri bất giác đã bay vào sâu trong mây, lại hoàn hồn ở bên trong bí cảnh.

Ngắm nhìn bốn phía, có thể miêu tả là núi vắng trong lành, cảnh sắc dễ chịu, núi xa có màu xanh như ngọc, núi gần có màu xanh lục, mây mù bay lên, sương mù buông xuống, đủ loại tiếng chim hót, linh khí dồi dào.

Hồng Hoang mặc dù có rất nhiều động thiên phúc địa, nhưng nơi đây hẳn là nơi thanh lịch và tao nhã nhất.

Dù sao cũng đã từng là nơi ở của ba vị Thánh Nhân.

Cách đó mấy trăm trượng, ở bên trong rừng cây linh mộc, vài căn nhà tranh, một vòng hàng rào, liền tạo thành một tòa viện lạc.

Bảo ao ở trong viện kia, Hoàng Long Chân Nhân một trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo đã từng "bị thưởng thức".

Dưới gốc cây bên cạnh bảo ao kia, Huyền Đô Đại Pháp Sư đã từng đả tọa tại đây, mặc dù đả tọa không bao lâu liền đi đến Thái Thanh Quan bây giờ.

Mà cái hố đất nhỏ ở góc tường rào kia, phảng phất như có thể nhìn thấy bóng dáng thần thông "không gian đào hang" của Đa Bảo đạo nhân ngày hôm nay kia...

Tam Thanh tiểu viện.

Lý Trường Thọ kêu lên Tháp đại gia dưới đáy lòng, Tháp đại gia tức giận phàn nàn một tiếng: "Sao thế, vào thời điểm có Kim Đấu muội muội không gọi ta, vào thời điểm cảm thấy không yên lòng liền mới gọi! Gọi như vậy có hữu dụng không? Sư thúc của ngươi còn có thể vô duyên vô cớ đánh ngươi hay sao?"

Lý Trường Thọ liên tục nhận lỗi trong đáy lòng, đi theo Bạch Hạc đồng tử đến trước tiểu viện, vái chào đối với viện môn.

Bạch Hạc đồng tử hô: "Lão gia, Trường Canh sư thúc đến."

Trong viện truyền đến một tiếng cười khẽ, cửa gỗ "Kẹt kẹt" mở ra, Bạch Hạc đồng tử ở bên cạnh làm dấu mời, Lý Trường Thọ mang theo chút thấp thỏm, cất bước đi vào.

Bước qua một bước, cảnh tượng thay đổi một cách tự nhiên.

Phía dưới tàng cây phía trước nhiều thêm một cái ghế trúc, trên đó có một vị đạo sĩ trung niên đã từng thấy qua một lần.

Lý Trường Thọ không dám nhìn mặt Thánh Nhân, chỉ cẩn thận cảm nhận đạo vận Thánh Nhân.

Đạo vận của Ngọc Thanh Thánh Nhân mặc dù mịt mờ, lại giấu giếm ý khuyên nhủ, phảng phất như thế gian vạn vật vốn là ngay ngắn trật tự, mà ở giữa những trật tự này, lại tồn tại tiêu dao cùng với an nhàn.

Lý Trường Thọ lập tức tiến về phía trước, vái chào đối với đạo sĩ, cất cao giọng nói: "Đệ tử Trường Canh, bái kiến sư thúc."

"Ngồi đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ nhàng khoát tay, ngưng tụ thành một chiếc bồ đoàn ở bên cạnh.

Xiển Giáo trọng lễ, Lý Trường Thọ cũng là nhập gia tùy tục, ấn theo "Đạo Môn hữu lễ" chính mình đã từng học tại Độ Tiên Môn, trước tiên nói tiếng cảm ơn, cúi đầu hơi vung vạt áo đạo bào lên, đi ra phía sau chiếc bồ đoàn kia, bước chân phải lên trước, lại duỗi chân trái, chậm rãi nhập tọa, hai tay khoác lên phía trước đầu gối.

Điều cần chú ý là, mặt trước và mặt sau của đạo bào nở ra như một bông hoa sen, phần hông sau ngồi thẳng ở giữa bồ đoàn, không nghiêng lệch, mới là thanh chính.

Ý cười trên khóe miệng của Nguyên Thủy Thiên Tôn nồng đậm hơn một chút, nói: "Ta đáng sợ như vậy sao?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Ở trước mặt Sư thúc, đệ tử không dám thất lễ."

Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười lắc đầu, cửa gỗ tiểu viện chậm rãi đóng lại, bên cạnh cũng không có các đệ tử Thánh Nhân khác.

Vị Giáo Chủ Xiển Giáo này ấm giọng nói:

"Hồng Liên cho Tam sư thúc của ngươi là được, nhớ rõ đánh tan tàn hồn của Minh Hà lão tổ, ngày hôm nay ta muốn nói một chút chuyện khác với ngươi."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thật sự có một chút kinh ngạc, liền lập tức âm thầm tán thưởng.

Hắn trước đây chờ mười tám ngày tại Thái Thanh Quan, đạt được, cũng chỉ là một câu của Thánh Nhân lão gia nhà mình: "Theo tâm ý của ngươi. "

Lý Trường Thọ phảng phất như không biết năm chữ này, không quá hiểu ý của lão sư chính mình, chỉ có thể tự nghĩ biện pháp để giải thích ý của lão gia nhà mình.

Trên đường đi, hắn chuẩn bị năm sáu cái phương án giải thích, chứng minh chính mình cũng không phải là cùi chỏ ngoặt sang hướng Tiệt Giáo...

Ai ngờ, đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, cái gì cũng không cần dùng.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, Lý Trường Thọ lập tức nói: "Đệ tử lắng nghe sư thúc răn dạy."

"Cũng không phải là răn dạy, chỉ là nói chuyện phiếm cùng với ngươi." Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục ấm giọng nói: "Ta có rất nhiều đệ tử, nhưng lại ít có đệ tử giỏi quan sát, ngươi lại rất giỏi. Trường Canh ngươi cảm thấy, Tiệt Giáo có tệ nạn gì?"

Chuyện này...

Hắn làm sao dám đáp vấn đề này? Chẳng lẽ muốn nói Tiệt Giáo đều là hạng người khoác vảy mang giáp?

Nếu nói như vậy ở trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, tất nhiên là sẽ đạt được hảo cảm của Thánh Nhân Xiển Giáo, nhưng như vậy chẳng phải là...trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu, lại có mặt mũi gì đi gặp Vân Tiêu?

Lý Trường Thọ phản ứng rất nhanh, nghiêm mặt nói: "Những gì mà đệ tử nhìn thấy có thể hơi phiến diện, xin sư thúc chớ trách. Trong mắt của đệ tử, tệ nạn của Tiệt Giáo ở chỗ có quá nhiều người, giá đỡ quá lớn, không ít sinh linh hung ác lẫn vào trong đó, làm liên lụy đến khí vận Tiệt Giáo. Tiệt Giáo vốn là thiếu đi bảo vật trấn áp giáo vận, tình hình bây giờ càng là không thể lạc quan."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Cái nhìn của ngươi quả thật không sai, sự tình ta lo lắng nhất, chính là Tiệt Giáo sẽ liên lụy đến bản thân y."

Lý Trường Thọ nghe vậy, trong lòng lập tức hiểu ra điều gì đó.

Ở trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ là Thông Thiên Giáo Chủ, Tiệt Giáo là Tiệt Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Tiệt Giáo là không vừa mắt, nhưng đối với Thông Thiên Giáo Chủ, vẫn như cũ có tình nghĩa thâm hậu.

Quả nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm túc dạy dỗ: "Hồng Liên này nếu như thật sự có thể giúp Tam sư thúc của ngươi trấn áp giáo vận, như vậy cũng là chuyện tốt, nhưng ngươi cũng cần khuyên y đôi câu, bảo y đừng có dùng Hồng Liên đi che chở những người tâm tính bất thiện. Bây giờ đại kiếp hạ xuống, chúng đệ tử của ta và chúng đệ tử của y cùng nhau nhập kiếp, chưa chắc đã không phải là thời cơ thanh lý môn hộ."

Lý Trường Thọ liên tục gật đầu, chắp tay cúi đầu, nói: "Nhị sư thúc răn dạy, đệ tử nhớ kỹ."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn tán cây xum xuê trước mắt này, tiếp tục chậm rãi nói với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ hết sức chăm chú nghe, cố gắng suy tư đáp lại ra sao, tận lực để cho câu trả lời của chính mình đầy đủ ổn thỏa, sẽ không làm cho Thánh Nhân không vui.

Chương 1037. -

Hắn cũng thiết thực cảm nhận được, Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Thông Thiên Giáo Chủ là thật sự lo lắng, đối với đại bộ phận đệ tử Tiệt Giáo quả thật có một chút phản cảm —— mâu thuẫn căn bản giữa Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo, ngoại trừ trong đại kiếp nhất định phải có đầy đủ kiếp tro, cũng nằm ở chỗ này.

Đây chính là nguyên nhân từ Thượng Cổ đến nay, các tiên Xiển Giáo Quảng Thành Tử, chủ động duy trì khoảng cách cùng với tiên Tiệt Giáo từ đầu tới cuối, luôn không ngừng xung đột.

Đương nhiên, cũng "không thể bỏ qua công lao" châm ngòi thổi gió của Nhiên Đăng - người có dụng ý khó dò.

Có nên hay không thừa cơ hỏi thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Nhiên Đăng một chút?

Lý Trường Thọ nhanh chóng bỏ đi ý niệm như vậy, mặc niệm mấy lần Ổn Tự Kinh.

Hắn là đệ tử Nhân Giáo, làm sao có thể can thiệp vào giáo vụ Xiển Giáo?

Dù sao thì ai cũng không biết, Nhiên Đăng có phải là quân cờ của Nguyên Thủy Thiên Tôn hay không, hay là có tính kế gì khác.

...

Lý Trường Thọ ngây người nửa canh giờ ở bên trong tam hữu tiểu viện, phần lớn thời gian đều là nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, Thông Thiên Giáo Chủ thu đồ tùy ý như thế nào, không ổn thỏa như thế nào.

Tổng kết một câu: y như vậy là không được!

Ba vị Thánh Nhân lão gia này, quả nhiên là ba loại tính tình khác biệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn như không có gì phải lo lắng, kỳ thực đều đang quan tâm mọi thứ, thậm chí muốn vì Thông Thiên Giáo Chủ an bài sự tình chỉnh đốn Tiệt Giáo.

Thông Thiên Giáo Chủ tất nhiên là phóng khoáng ngông ngênh, mọi thứ cũng không quá quan tâm, lại hăng hái, muốn lấy ra một chút hi vọng sống từ trong thiên địa vì chúng sinh.

Lão gia nhà mình liền lợi hại, thanh tĩnh vô vi, có thể không ra khỏi cửa liền không ra khỏi cửa, chuyện có thể bàn giao cho đệ tử làm thì chính mình sẽ tuyệt đối không ra tay, thậm chí phát nhiệm vụ cho đệ tử, cũng đều là một chữ【 đi 】...

Phần còn lại, hãy tự tìm hiểu.

Chưa đi đến Ngọc Hư Cung, Lý Trường Thọ cưỡi mây trực tiếp rời khỏi Côn Luân Sơn, sau đó thi triển bí pháp phong độn, hóa thành một vệt thanh quang, lặng lẽ xẹt qua bên trong thiên địa.

Chạy về trụ trời Đông Hải, bay xuống U Minh Giới.

Tiếp theo, chính đưa Hồng Liên vào trong Bích Du Cung, uyển chuyển biểu đạt một chút ý kiến của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Thông Thiên Giáo Chủ.

Nếu hai vị Thánh Nhân lão gia có thể bắt tay giảng hòa, như vậy đại kiếp Đạo Môn liền có thể trực tiếp hóa giải non nửa.

Đáng tiếc, lúc này Lý Trường Thọ đã có thể dự liệu được, Thông Thiên Giáo Chủ hẳn là sẽ không để lời thuyết phục của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong lòng...

Lúc đi ngang qua Phong Đô Thành, phát hiện ra Thiên Đình cùng với Địa Phủ đã lui binh khỏi Huyết Hải, U Minh Giới đã khôi phục an bình như ngày xưa.

Lý Trường Thọ cố ý âm thầm liếc nhìn ba vị "nhân tài mới nổi" kia, nhìn thấy bọn hắn đang cố gắng đọc kinh văn, hóa giải oán khí oan hồn, hài lòng gật đầu.

Nhìn cảnh giới của Ngao Ất lúc này, khoảng cách so với cảnh giới Kim Tiên đã là không xa, sau đó cho y nghỉ phép mấy chục năm, trở về Long Cung đào tạo sâu một phen, mở ra huyết mạch Long Vương, bước vào cảnh giới Kim Tiên sẽ không có quá nhiều nguy hiểm.

Vì lý do ổn thoả, cho y một viên Cửu Chuyển Kim Đan để làm chuẩn bị, dù sao cũng là hảo huynh đệ nhà mình!

Cảnh giới của Biện Trang so với cảnh giới Kim Tiên cũng đã không xa, tiếp tục bồi dưỡng như vậy, nhất định có thể trở thành nhân tài trụ cột Thiên Đình, chỉ là...không thể phái y đi tiêu diệt nữ yêu tinh, đối phó với nữ Yêu Vương.

Linh Châu Tử tất nhiên là không cần nhắc nhiều, bây giờ có đại khí vận gia thân, hẳn là rất nhanh liền có thể kéo ra chênh lệch cùng với Biện Trang.

Lúc này Linh Châu Tử tu hành Vu Tộc chiến pháp, cận thân vật lộn với Ngao Ất cũng đều không rơi vào hạ phong...

Vừa nghĩ đến đây, trong đáy lòng Lý Trường Thọ liền không nhịn được nổi lên các loại nói thầm.

Tam đệ ngao Bính của Ngao Ất, ở bên trong đại kiếp Phong Thần nguyên bản, chính là sẽ bị Linh Châu Tử chuyển thế thành tiểu Na Tra dùng loạn quyền đánh chết, đưa lên Phong Thần Bảng...

Mặc dù chính mình hiện nay đã là có thực lực ngăn cản không để cho bi kịch như vậy phát sinh, nhưng hậu sự như thế nào thật sự khó có thể đoán trước. Tự việc sư phụ của chính mình bị ngộ sát cũng có thể thấy được, lực lượng kiềm chế của Thiên Đạo là không thể khinh thường.

Vẫn phải nghĩ biện pháp, để Ngao Ất cùng với Linh Châu Tử không tiếp xúc quá gần, tranh cho đến lúc đó Ngao Ất giày vò trong lòng.

Vì ổn thỏa, sau đó liền mang Linh Châu Tử trở về Thiên Đình, để y chơi đùa nhiều cùng với tiểu thỏ ngọc, ít tiếp xúc cùng với Kha Nhạc Nhi.

"Ừm, làm không tệ."

Lý Trường Thọ lưu lại một tiếng cười khẽ ở bên tai ba người này, sau đó độn về hướng Huyết Hải.

Ngao Ất, Biện Trang, Linh Châu Tử ngừng tụng kinh, quay đầu tìm kiếm khắp nơi, nhưng không phát hiện ra tung tích của Lý Trường Thọ.

Biện Trang không nhịn được rùng mình một cái: "Thuỷ Thần đại nhân đây là cố ý hù dọa người sao?"

Linh Châu Tử cười nói: "Sư thúc hẳn là đi ngang qua nơi đây, nhìn chúng ta một chút, cũng may là không thấy Biện Phó Thống Lĩnh lười biếng vui đùa ở chỗ này, nếu không nhất định là sẽ bị sư thúc trách phạt."

Ngao Ất ấm giọng nói: "Giáo Chủ ca ca kỳ thật rất ôn nhu, có khi nói muốn trách phạt, cũng chỉ là đặt ở ngoài miệng."

Biện Trang phát ra một tiếng ai thán: "Đó là đối với ngươi thôi, Ất Ất."

"Ha ha!" Linh Châu Tử không khỏi bị xưng hô như vậy chọc cho bật cười, đạo hiệu của sư phụ nhà mình cũng có chữ Ất.

Trên trán của Ngao Ất nổi lên gân xanh, mắng: "Ai bảo ngươi phẩm hạnh không đoan chính, thấy một vị tiên tử yêu một vị, ngoài miệng mang theo Dao Trì tiên tử, trong đáy lòng lại nghĩ đến thường nga Nguyệt Cung! Ngươi lại cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng có ngày sẽ bị thiên quy xử trí, hóa gương mặt này của ngươi thành một khuôn mặt xấu xí làm cho người ta sợ hãi!"

Biện Trang cười hắc hắc: "Yên tâm yên tâm, điều thiên quy nào không cho ta yêu thích tiên tử rồi? Ta chỉ cần tôn trọng cấp bậc lễ nghĩa, không đi mạo phạm tiên tử, thưởng thức một chút còn không được sao?"

Linh Châu Tử nhớ tới ba cách kết bạn mà chính mình học được từ đầu trâu mặt ngựa nào đó, ở bên cạnh thở dài: "Hai vị Phó Thống Lĩnh giao tình thật sâu, thật sự làm cho Linh Châu ghen tị."

Cũng lộ ra biểu tình hâm mộ.

Ngao Ất cong khóe miệng lên: "Nếu không phải Giáo Chủ ca ca có bàn giao, bảo ta trông kỹ y, ai thèm để ý tới y."

"Không phải vậy đâu, chúng ta là Phó Thống Lĩnh tốt nhất thủy quân Thiên Hà, phụ tá đắc lực mà Thuỷ Thần đại nhân tín nhiệm nhất!"

Biện Trang có ý đồ đưa tay kề vai sát cánh đối với Ngao Ất, bị Ngao Ất dùng một chân đạp ra ngoài.

Tiếp đó, Biện Trang xoay động nhãn châu, cười hắc hắc: "Ngày hôm nay ba chúng ta không bằng học phàm nhân một ít, tiến hành kết nghĩa kim lan, thế nào?"

Ngao Ất hất ống tay áo lên, ngược lại là cũng không cự tuyệt.

Linh Châu Tử đang muốn kết thêm nhiều bạn tốt, lập tức vỗ tay bảo hay.

Chương 1038. -

Thế là, Lý Trường Thọ vừa mới vừa đuổi tới chỗ sâu Huyết Hải, một long, một người, một Linh Châu này, ở dưới sự chứng kiến của oan hồn mê man xung quanh, bái ba bái đối với thiên địa.

Đinh ~

Ràng buộc cộng thêm một tầng!

Bên kia, Lý Trường Thọ âm thầm đến Tu La cổ thành, phát hiện ra nơi đây đã không còn mấy thân ảnh.

Kim Sí Đại Bằng ở ngoại vi không vội không chậm bay vòng quanh, tiến hành đề phòng.

Ba người Đa Bảo đạo nhân, Triệu Công Minh, Bạch Trạch, bày một chiếc bàn thấp ở trên tường thành, ngồi xếp bằng ở ba phía, mỗi người đều cầm trong tay một nắm thẻ bài được chế tạo từ mủ nhựa cây cấu tạo nên Đạo Nhân Giấy, chiến đấu hăng say.

Đóa Hồng Liên kia đang lơ lửng ở bên cạnh, bị đạo vận của Đa Bảo đạo nhân và Thái Cực Đồ đồng thời bao phủ.

Đoàn cao thủ Đạo Môn đỉnh cấp tổ đội đến đây trước đây, đã là giải tán ngay tại chỗ vào trước đây không lâu.

Tiệt Giáo Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân rời đi theo Quảng Thành Tử, ba vị Thánh Mẫu Tiệt Giáo cũng cảm thấy mất mặt, cùng nhau rút lui trước một bước cùng với Quỳnh Tiêu.

Dù sao, bọn họ đều có dự định đi đến nơi đây đoạt Hồng Liên, vừa mới vào thành liền bị đánh ngã, ngủ tại chỗ đến mười hai ngày, thật sự là có một chút...

Ném mặt tiên.

Lý Trường Thọ vừa mới hiện thân ở bên cạnh bàn thấp, Đa Bảo, Triệu Công Minh, Bạch Trạch lập tức đứng dậy nghênh đón, hỏi Lý Trường Thọ kết quả như thế nào.

Những lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói kia, tất nhiên là không thể trực tiếp nói đối với tiên Tiệt Giáo.

Lý Trường Thọ chỉ nói là, chính mình đã được lão sư cùng với Nhị sư thúc đáp ứng, đem đóa Hồng Liên này giao cho Tiệt Giáo xử trí, điều kiện tiên quyết là nhất định phải xóa bỏ tàn hồn của Minh Hà lão tổ.

Xóa bỏ tàn hồn này, uy năng của Hồng Liên nhất định sẽ chịu ảnh hưởng.

Nhưng Đa Bảo đạo nhân cùng với Triệu Công Minh đều là người rõ lí lẽ, biết đây đã là kết quả Lý Trường Thọ cố gắng hơn nửa tháng, hơn nữa xóa bỏ tàn hồn của Minh Hà lão tổ là yêu cầu hợp tình hợp lý...

Mặc dù Lý Trường Thọ tự nhận, chính mình chỉ là kẻ làm chân chạy, cũng không có giúp đỡ cái gì, nhưng Đa Bảo đạo nhân vẫn là vô cùng cảm kích.

Sau vài câu hỏi thăm, Lý Trường Thọ cũng biết được chuyện đã xảy ra trong hơn nửa tháng qua.

Thanh Ngưu và Thiết Phiến cùng nhau rời đi, nói là bồi Thiết Phiến giải sầu một chút.

Trên thực tế là tự lão ngưu đi theo sau, cô nương người ta không có trực tiếp cự tuyệt mà thôi.

Bên trong tám ngủ tiên Đạo Môn, Xiển Giáo Đại sư huynh Quảng Thành Tử tỉnh lại trước hết nhất, sau đó là Đa Bảo đạo nhân cùng với Kim Linh Thánh Mẫu, bọn họ đều chỉ là nhập mộng ba ngày, các tiên nhân khác thì năm ngày, bảy ngày không giống nhau.

Đại Pháp Sư không biết có phải là cố ý hay không, vẫn nhân cơ hội ngủ lấy lại sức, ngủ mười hai ngày mới ngáp một cái ngồi dậy, còn nói vài câu làm cho người ta không biết nên khóc hay cười: "Mộng? Cái gì mộng? Ta chính là đột nhiên mệt rã rời...giống như là nằm mơ thấy chính mình buồn ngủ, liền ngủ trong mộng. Ngủ một giấc này thật vô cùng thoải mái, sự tình đã được Trường Canh giải quyết xong chưa? "

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng may Đại Pháp Sư tỉnh lại liền chạy, nếu không thì hắn không thể không...

Phàn nàn vài câu.

Nhưng nơi đây, lúc này, còn có một người còn chưa tỉnh lại...

Lý Trường Thọ đi đến phía trước bức tường đổ, cúi đầu nhìn xuống, lông mày khẽ nhíu một cái.

Bạch Trạch ở bên cạnh nói khẽ: "Thuỷ Thần, phải chăng muốn gọi tỉnh tiên tử?"

"Không cần." Lý Trường Thọ ấm giọng nói một câu: "Ta chờ ở chỗ này vài ngày là được, hai vị sư huynh hãy đưa Hồng Liên hiến cho Tam sư thúc trước đi."

Đa Bảo đạo nhân cùng với Triệu Công Minh liếc nhìn nhau, từng người lộ ra mấy phần mỉm cười.

Đa Bảo nói: "Không sao, chúng ta cứ chờ Vân Tiêu sư muội ở đây đi, sau đó chúng ta cùng nhau đi vào bên trong Bích Du Cung, công lao Hồng Liên này, vi huynh cũng không dám chiếm của ngươi."

"Vậy cũng tốt."

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, Triệu Công Minh cùng với Bạch Trạch và Đa Bảo đạo nhân tiếp tục vui đùa.

Kim Sí Đại Bằng vừa muốn tiến về phía trước làm lễ, thấy Lý Trường Thọ bay xuống từ trên bức tượng đổ, rơi vào bên người vị tiên tử ngủ say kia, cũng liền thức thời vái chào, tiếp tục tuần tra ở chung quanh.

Hư ảnh Thái Cực Đồ co vào hơn phân nửa, hóa thành đường kính một trượng, bao phủ trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu tiên tử.

Nàng bị mắc kẹt ở trong mộng?

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, cẩn thận cảm ứng, lại phát hiện ra lực lượng thận khí đã biến mất, nhưng vẫn nàng còn ở trong mộng không muốn tỉnh lại.

Hẳn là đang mơ một giấc mộng đẹp.

Nhìn tiên tử trước mắt, nàng dựa vào bên tường, tóc xanh như suối, tiên y như mây, khuôn mặt nguyên bản một mực duy trì thanh lãnh, vào giờ phút này lại dỡ xuống đề phòng, chỉ còn lại vẻ mềm mại xinh đẹp.

Nếu coi dung mạo nữ tử là thi từ, ngũ quan dùng biện pháp tu từ, tỉ lệ là vần điệu, như vậy thuộc về Vân Tiêu tất nhiên là kiệt tác thiên cổ.

Khóe miệng nàng mang theo một chút ý cười, lông mi thật dài có một chút khép kín, phảng phất như là dừng ở trên mây quá lâu, có chút mệt mỏi, nhân cơ hội ở đây nghỉ ngơi một chút.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười thầm, đi đến bên cạnh nơi nàng hơi nghiêng người, ngồi dựa vào bức tường này, yên lặng chờ đợi.

Năm tháng trôi vô tình, ngày đêm đổi không ngừng.

Lại một tháng sau, lông mi tiên tử bên người rung động nhè nhẹ mấy lần, Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn, liền nhìn thấy trong con ngươi có một chút mông lung của nàng, vẻ mê mang dần dần rút đi.

"Nằm mơ thấy gì thế?" Lý Trường Thọ ngậm cười hỏi.

Vân Tiêu không ngăn được nhàn nhạt nhếch khóe miệng, một vệt đỏ bừng xẹt qua gò má nàng cực nhanh, ánh mắt trầm xuống, không nhìn thẳng vào hắn.

Lý Trường Thọ: "..."

Còn muốn không thừa nhận? Hắn chính là nghe được nàng đọc tên của hắn trong lúc nói mơ.

Đương nhiên, còn có quỳ xuống.

Ở rìa thiên địa Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, một vệt ánh vàng "chậm rãi" xẹt qua, bay về phương hướng Kim Ngao Đảo.

Bích Du Cung ở nơi nào?

Lý Trường Thọ tự nhiên không biết được, nhưng đi theo ba vị Đại đệ tử Tiệt Giáo, dù sao cũng không thể lạc đường.

Trên đường đi, Bạch Trạch cùng với Triệu Công Minh, Đa Bảo đạo nhân trò chuyện hưng khởi, phần lớn là đang nghiên cứu thảo luận kỹ nghệ đấu đại thần, vị Bạch tiên sinh này dường như đã hoàn toàn quên, còn có một cái "Ám tổ" Hồng Hoang cần y đi lãnh đạo.

Liếc nhìn Vân Tiêu tiên tử bên người, nàng lúc này đang xếp bằng ở nửa trượng bên ngoài, váy mỏng manh tản mát quanh người, nâng một cuốn sách sách cúi đầu đọc.

Nhờ vào đó che lấp lại chút quẫn bách nhỏ vừa rồi.

Đợi bay đến phụ cận Kim Ngao Đảo, Đa Bảo đạo nhân đứng dậy đi hai bước ở trên lưng Kim Bằng, đến trước người Lý Trường Thọ, tay áo vung vẩy vung ra một đạo hào quang rực rỡ, mở ra một cánh cửa ở giữa thiên địa.

Mây cung mờ mịt áng vàng phun, tiên nhân trọng trọng tinh huy mở.

Chương 1039. -

Kim Bằng giương cánh bay vào bên trong cánh cửa này, không gian xung quanh nhẹ nhàng chấn động, lại là tiến vào một phương tiểu thế giới do Thánh Nhân mở ra, có một chút giống Thánh Mẫu Cung của Nữ Oa nương nương.

Chỉ bất quá, đạo vận lưu chuyển nơi đây tràn đầy sắc bén, trong ánh sáng có âm thanh, lại ẩn chứa ý bất khuất, hướng lên, có một chút loá mắt.

Vân Tiêu tiên tử thu hồi quyển sách trong tay, nhu mì đứng dậy, ôn nhu căn dặn đối với Lý Trường Thọ: "Sau đó gặp sư tôn nhà ta, đừng có quá giữ lễ tiết, nếu không sư tôn sẽ không vui."

"Được." Lý Trường Thọ gật đầu đáp ứng, trong đáy lòng lại là cười một tiếng.

Hắn chẳng lẽ lại còn phải xưng huynh gọi đệ cùng với Thông Thiên Giáo Chủ, bên này một câu "cha vợ", bên kia một tiếng "con rể" ?

Như vậy cũng không khỏi quá nhộn nhạo.

Lễ vãn bối cơ bản nhất, vẫn là phải tuân theo.

Sự kính trọng tối thiểu nhất đối với Thánh Nhân, cũng là vẫn phải có.

Kim Bằng bay qua tầng tầng lầu các trên mây, cũng kinh động đến các vị tiên nhân Tiệt Giáo trở về nơi đây trước một bước, đạo đạo lưu quang bay về hướng chủ điện Bích Du Cung, hai ~ ba mươi đạo thân hình đứng ở trước điện.

Lý Trường Thọ dùng bàn tay trái nâng Thái Cực Đồ, đóa Hồng Liên kia đang chậm rãi tràn ra ở bên trong Thái Cực Đồ, hóa thành lớn chừng bàn tay, đang xoay chầm chậm.

Trước đây có chi tiết:

【 Vào lúc Xích Tinh Tử và hơn hai mươi vị cao thủ hai giáo xông vào đại điện đổ nát tại Tu La cổ thành, Lý Trường Thọ lập tức tự thiêu Đạo Nhân Giấy của chính mình, cũng không tham dự chuyện sau này. 】

Vì sao lại như thế?

Chỉ vì có một vấn đề tương đối khó giải quyết.

Lúc ấy tàn hồn của Minh Hà lão tổ cùng với Thập Nhị Phẩm Hồng Liên đã nằm bên trong khống chế, tiếp tục để Hồng Liên thu nạp lực lượng nghiệp chướng Huyết Hải, để gốc Thập Nhị Phẩm Hồng Liên này đạt tới viên mãn chân chính, khôi phục lại đỉnh phong, hay là lập tức phong cấm, không để lại hậu hoạn?

Vấn đề này dính đến tranh chấp Xiển Tiệt, Lý Trường Thọ xác thực không có cách nào xử trí, chỉ có thể lựa chọn sống chết mặc bây.

Lúc ấy hắn đã làm đủ nhiều, vô luận là đối với Xiển Giáo hay là đối với Tiệt Giáo, không có bất kỳ thua thiệt và thiên lệch gì, làm những gì một vị đệ tử Đạo Môn, đệ tử Nhân Giáo nên làm.

Cuối cùng, tiên nhân hai giáo cùng nhau ra tay phong bế Thập Nhị Phẩm Hồng Liên, chặt đứt liên quan giữa nó cùng với Huyết Hải, chung quy là để nó so với Thập Nhị Phẩm Hồng Liên lúc Thượng Cổ, giảm đi một chút uy năng...

Lý Trường Thọ chỉ có thể ra vẻ không biết đối với chuyện này, sau khi tự tay hiến Hồng Liên cho Thông Thiên Giáo Chủ, liền chuồn đi.

Đi đến phía trước Bích Du Cung, mấy vị Thánh Mẫu mang theo chúng tiên Tiệt Giáo tiến về phía trước làm lễ gửi lời cảm ơn, Lý Trường Thọ mang theo Bạch Trạch liên tục hoàn lễ.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cố ý đi tới nơi đây chờ, hai mắt sáng lên nhìn Lý Trường Thọ.

Chuẩn tỷ phu này thật sự có mặt mũi!

Đa Bảo đạo nhân cười to hai tiếng: "Sư tôn! Trường Canh đưa Hồng Liên đến rồi!"

Trong điện cũng truyền tới một tiếng cười khẽ, thân ảnh Thông Thiên Giáo Chủ dần dần ngưng tụ thành từ bên trong mây mù.

Lý Trường Thọ vái chào đối với chúng tiên Tiệt Giáo trước điện, ánh mắt liếc nhìn một đạo sĩ trung niên với đôi tai dài và khuôn mặt nhân hậu ở trong góc.

Vị này, chính là kẻ khốn kiếp lớn nhất Tiệt Giáo kia, Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

"Tỷ phu!" Quỳnh Tiêu đột nhiên hô: "Đều đã đến Bích Du Cung, hãy thay đổi bộ dáng lão giả này đi!"

Vân Tiêu nghe vậy nhìn lại, Quỳnh Tiêu nhanh chóng ngậm miệng, rụt cổ, dưới chân di chuyển, tránh ra phía sau Triệu Công Minh, toàn bộ động tác được hoàn thành trong một lượt.

Triệu Công Minh bình tĩnh đỡ râu cười một tiếng...bước sang bên cạnh một bước, để Quỳnh Tiêu lộ ra.

Việc này, đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, Triệu Công Minh Nghĩa Bạc Vân Thiên y!

Không quản được.

Vân Tiêu đang định lên tiếng răn dạy, Lý Trường Thọ lại mở miệng trước, cười nói: "Thân thể này bất quá chỉ là túi da, tiên tử đã muốn nhìn, có gì không thể?"

Lập tức, Lý Trường Thọ dùng tay phải vung vẩy phất trần, tóc trắng phơ dần dần nhuộm đen, khuôn mặt hóa thành dung mạo có bảy phần giống bản thân, thân hình cũng cao hơn ba phần, trong đôi mắt ẩn giấu vài viên tinh thần.

Lý Trường Thọ lại đứng ở bên người Vân Tiêu tiên tử, thật sự có thể khiến người ta nói một câu "xứng đôi", khen một tiếng "hộ đối".

Kim Linh Thánh Mẫu cười khẽ, thúc giục nói: "Mau vào đi thôi, đừng có để sư tôn đợi lâu."

Lý Trường Thọ thuận thế tiến vào đại điện, dùng hai tay nâng Hồng Liên lên, đồng hành cùng với Triệu Công Minh và Vân Tiêu, bái kiến Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ.

Bạch Trạch cũng không đi vào, cùng với Kim Sí Đại Bằng chờ ở bên ngoài.

Trong điện, Thông Thiên Giáo Chủ đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên Lý Trường Thọ đến nhà, cũng phải có chút cảm giác uy nghiêm.

Chơi thì chơi, nháo thì nháo, uy nghi Thánh Nhân cũng không thể đùa.

"Đệ tử Trường Canh, bái kiến Thông Thiên sư thúc!"

"Ha ha ha ha ha!"

Khuôn mặt vốn căng thẳng của Thông Thiên Giáo Chủ lập tức biến mất, ngửa đầu cười to một hồi, đưa tay muốn làm động tác đỡ râu, lại phát hiện ra chính mình không có râu, thuận thế sửa sang cổ áo trường bào.

Vị thanh niên đạo sĩ thoạt nhìn hẳn là cùng tuổi với Lý Trường Thọ này, lập tức đứng dậy, cất cao giọng nói: "Trường Canh sư điệt, lần này ngươi ở bên trong Luân Hồi Tháp, thúc đẩy ước định không chiến vì Đạo Môn. Lại ở bên trong Huyết Hải, dốc hết sức ngăn cản Minh Hà phục sinh, càng là người đầu tiên thoát khỏi thận khí nhập mộng, vãn hồi mặt mũi cho Đạo Môn. Bây giờ lại đưa Hồng Liên này đến Bích Du Cung, để Tiệt Giáo chúng ta trấn áp giáo vận! Không biết Trường Canh sư điệt muốn ban thưởng gì? Bản sư thúc đối với ngươi, nhất định sẽ không keo kiệt!"

Trong lúc nói, Thông Thiên Giáo Chủ cố ý liếc nhìn Vân Tiêu tiên tử, thấy khuôn mặt Vân Tiêu như thường, ý cười lập tức càng nồng đậm hơn chút.

Lý Trường Thọ cũng không ngẩng đầu lên, chỉ là cười nói: "Đệ tử bất quá là phụng mệnh lão sư làm việc, không dám cầu sư thúc ban thưởng. Sư thúc, trước khi đệ tử tới đây, đã đi vào bên trong Thái Thanh Quan bái lão sư trước, lại đi vào bên trong tiểu viện sau Ngọc Hư Cung bái kiến Nhị sư thúc, hỏi ý sự tình Hồng Liên. Nhị sư thúc cố ý căn dặn, bảo đệ tử đưa Hồng Liên vào bên trong Ngọc Hư Cung, để Tiệt Giáo dùng để trấn áp giáo vận!"

"Ồ?" Thông Thiên Giáo Chủ ấm giọng nói: "Nhị sư huynh thật sự nói như thế?"

"Ở trước mặt Thánh Nhân lão gia, đệ tử tuyệt đối không dám có nửa phần lời nói giả dối." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Bây giờ đại kiếp buông xuống, sự tình thương nghị đại kiếp tại Tử Tiêu Cung đang ở ngay trước mặt. Lão sư không muốn thấy Đạo Môn bị lợi dụng, căn dặn đệ tử mấy lần. Lúc Nhị sư thúc răn dạy đệ tử trước đây, cũng có nói việc này...không biết ý của sư thúc ngài là gì?"

Chương 1040. -

"Ha ha ha! Trường Canh là muốn bản sư thúc tỏ thái độ?" Thông Thiên Giáo Chủ cười vài tiếng, chắp hai tay sau lưng, thong thả bước xuống cầu thang, cười nói: "Về sau, cứ nói thẳng loại sự tình này là được. Ngươi lại ngoặt nhiều thêm mấy vòng, bản sư thúc coi như nghe không hiểu. Bên trong giáo chủ Tam Giáo Đạo Môn, ta xếp hạng nhỏ nhất, tự nhiên là theo chân hai vị sư huynh cùng tiến cùng lui. Ta và Nhị sư huynh mặc dù không hợp, những đó chỉ là đóng cửa lại đùa giỡn mắng ầm ĩ, nếu có người muốn đến phá cửa, tất nhiên là phải đánh người bên ngoài một trận."

"Như vậy, đệ tử liền có thể an tâm hồi phục lão sư." Lý Trường Thọ nhẹ nhàng đẩy Hồng Liên về phía trước, Thái Cực Đồ thu liễm khí tức âm dương, trở về lòng bàn tay của Lý Trường Thọ.

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ vẫy phải tay, cởi bỏ từng tầng từng tầng cấm chế trên Hồng Liên, xung quanh bay ra điểm điểm ánh sáng chói lọi.

Đột nhiên, Hồng Liên bộc phát ra huyết quang nồng đậm, một cái bóng mờ xuất hiện ở trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, nhíu mày nhìn chăm chú Thông Thiên Giáo Chủ.

Chính là Minh Hà lão tổ!

Lúc này, Minh Hà lão tổ định tiếng nói: "Thông Thiên Đạo hữu thật sự không niệm tình cùng là sinh linh Viễn Cổ, muốn làm sự tình cưỡng đoạt này? Để tay lên ngực tự hỏi, ta và ngươi có nhân quả gì không?"

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ cau mày, trong mắt thoáng có một chút do dự.

Đúng lúc này, Vân Tiêu tiên tử bước một bước lên phía trước, Hỗn Nguyên Kim Đấu trong lòng bàn tay soi sáng ra hai đạo ánh vàng, đánh vào phần lưng của tàn hồn Minh Hà lão tổ.

Tàn hồn liền bị phong ấn, hư ảnh Minh Hà lão tổ hóa thành một đoạn dài ba tấc, tung bay ở chính giữa Hồng Liên.

Vân Tiêu tiên tử nói khẽ: "Sư tôn, đại kiếp trước mắt."

Bên cạnh, Kim Linh Thánh Mẫu rút một thanh bảo kiếm làm bằng bạch ngọc, liền muốn chém về phía hư ảnh ở trên Hồng Liên.

Lý Trường Thọ lập tức lên tiếng nhắc nhở: "Việc này vẫn là sư thúc ra tay thì thỏa đáng hơn, Hồng Liên này cùng với tàn hồn của Minh Hà lão tổ đã hòa thành một thể."

Thông Thiên Giáo Chủ trầm ngâm vài tiếng, khoanh tay nói: "Minh Hà nói không sai, ta cùng với gã cũng không có nhân quả...trực tiếp diệt tàn hồn của gã như vậy, đoạt bảo vật của gã, không khỏi có chút không quá thỏa đáng."

Nếu là người khác đứng tại vị trí của Lý Trường Thọ lúc này, có lẽ sẽ lấy ra đạo lý 【 Minh Hà lão tổ là đại ác nhân 】, 【 Minh Hà lão tổ chính là tồn tại Thiên Đạo không dung】như vậy.

Nhưng Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không như thế.

Giáo nghĩa của Tiệt Giáo, chính là lấy ra một chút hi vọng sống vì sinh linh.

Vì sao muốn lấy ra một chút hi vọng sống?

Có thể hiểu thành, Thiên Đạo đang trói buộc, khống chế, định ra số mệnh sinh linh, bản thân của giáo nghĩa Tiệt Giáo, chính là tràn đầy sắc thái "đấu với trời".

Ở bên trong mấy vị Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ hẳn là một vị không thèm để ý nhất đối với Thiên Đạo.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên mấy cái ý nghĩ, tìm một cái thích hợp nhất với tình huống ở trong đó, cũng là ổn thỏa nhất, cười nói: "Sư thúc, đệ tử cả gan nhắc nhở ngài một câu. Minh Hà lão tổ này là hiểu rõ tính tình cương chính của sư thúc, vì cầu sinh cho nên cố ý nói như vậy. Gã nói không có nhân quả, làm sao lại không có nhân quả? Đệ tử lại cả gan, xin hỏi trong tay sư thúc ngài, phải chăng có một khỏa hạt sen Hồng Liên?"

"Không sai, khỏa hạt sen kia kỳ thật ở chỗ của ta." Thông Thiên Giáo Chủ có một chút lay động tay trái, lòng bàn tay nhiều thêm một khỏa hạt sen khô quắt, cười nói: "Cách đây rất lâu, lúc bản sư thúc tìm kiếm Hỗn Độn Chung ở bên trong Hỗn Độn Hải, gặp được một cừu gia thời Viễn Cổ tiện tay giết, đạt được từ trong tay gã...ồ? Hạt sen này làm sao lại xẹp rồi?"

Cái trán của chúng tiên nhân Tiệt Giáo cùng nhau treo đầy vạch đen.

Vậy ngài trước đó căn bản là không có chú ý việc này? !

Bức tranh nổi tiếng Hồng Hoang "ta Muốn đổi Thánh Nhân sư tôn" đã được phát hành.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không còn nghi ngờ, rất nhiều thuyết âm mưu tự sụp đổ.

Hắn tiếp tục nói: "Theo đệ tử biết, hạt sen Hồng Liên này có tổng cộng ba khỏa, một khỏa ở trong tay Nhị Giáo Chủ Tây Phương Giáo, trước đây đã phơi bày tại Thiên Đình. Một khỏa ở trong tay ngài. Một khỏa khác, đã bị người gieo xuống Huyết Hải, hóa thành đóa Hồng Liên này. Căn cứ theo quan sát của đệ tử trước đây, có bốn kẻ hung ác trà trộn ở bên trong Hỗn Độn Hải, ở bên cạnh hiệp trợ Minh Hà lão tổ. Sư thúc, có thể hay không để Thiên Đình Kim Bằng Nguyên Soái đi vào?"

Thông Thiên Giáo Chủ đáp ứng một tiếng: "Được."

Kim Sí Đại Bằng được Lý Trường Thọ truyền âm, hóa thành hình người, lấy ra một thanh trường thương đen nhánh, dùng hai tay nâng thanh trường thương này đi vào, vái chào đối với Thông Thiên Giáo Chủ.

Lý Trường Thọ nói: "Kim Bằng, ngươi hay nói ra lai lịch của đầu yêu ma ngươi chặn giết hôm đó."

"Vâng!" Kim Sí Đại Bằng định tiếng nói: "Yêu ma kia vào thời khắc sắp chết, từng cầu đệ tử tha tính mạng cho gã, tự xưng là con trai của Ma Tướng Viễn Cổ!"

Quy Linh Thánh Mẫu giòn tiếng nói: "Sư tôn, lúc ấy đệ tử cũng ở bên cạnh tương trợ, vào lúc yêu ma kia cầu xin tha thứ, đúng là đã nói như vậy. Ngày đó tương trợ Minh Hà lão tổ, còn có hai đầu hung thú, một đầu trong đó dường như là Thao Thiết đã từng hiện thân tại Thượng Cổ, dùng một ngụm liền nuốt chửng thần thông đệ tử đánh ra. Chỉ tiếc, cuối cùng lại bị bọn chúng thừa dịp hỗn loạn chạy trốn."

Nói đến chỗ này, Quy Linh Thánh Mẫu còn hơi có một chút thất lạc.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nói tiếp: "Lại là con trai Ma Tướng, lại là hung thú Thao Thiết, lại vừa lúc là phục sinh vào thời điểm đại kiếp buông xuống...chuyện này đủ để kết luận, việc này là do Minh Hà lão tổ vào lúc Thượng Cổ đã tiến hành an bài. Lần đại kiếp nạn này nhắm vào chính là Đạo Môn chúng ta, Minh Hà lão tổ chọn phục sinh vào lúc này, há không phải là tính kế Đạo Môn? Huống chi, chính là bởi vì gã nghịch thiên, không muốn tan biến, cưỡng ép dùng Hồng Liên phục sinh, dẫn đến hai giáo Xiển Tiệt suýt nữa vì thế ra tay đánh nhau, đây không phải là nhân quả? Theo đệ tử thấy, đây là nhân quả cực lớn."

"Ha ha ha ha!" Tiếng cười của Thông Thiên Giáo Chủ có một chút cởi mở, tán thán nói: "Trường Canh ngươi thật sự được lắm, như vậy cũng có thể nói được. Mà thôi mà thôi, giáo vận nặng nhất, tính mạng của chúng đệ tử bản giáo nặng nhất, vi phạm một chút tâm ý cũng liền vi phạm. Thanh Bình Kiếm đâu?"

Liền nghe một tiếng kiếm reo réo rắt, không gian phá vỡ một vết nứt, một cái vỏ bảo kiếm liền rơi vào trong lòng bàn tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Vị thanh niên đạo sĩ mạnh nhất Hồng Hoang này rút kiếm ra khỏi vỏ, đối mặt với Hồng Liên, ngưng thần tụ vận.

Lý Trường Thọ cùng với chúng đệ tử Tiệt Giáo ngừng thở, nhìn kỹ, mắt cũng không dám nháy.

Chợt thấy kiếm quang lóe lên, xẹt qua bên trên Hồng Liên, bên trong kiếm này ẩn chứa chí lý thiên địa, làm cho đạo tâm của Lý Trường Thọ không ngừng run nhẹ!

Chương 1041. -

Bên trong tiếng kiếm reo, Thanh Bình Kiếm đã biến mất ở trong tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Đóa Hồng Liên kia không hề có động tĩnh gì, tàn hồn của Minh Hà lão tổ trên đó lại đang nhanh chóng suy yếu, như nến tàn trong gió, có thể dập tắt vào bất cứ lúc nào.

Nhưng, cuối cùng vẫn chưa tắt.

Đa Bảo đạo nhân cau mày nói: "Sư tôn, không chém đứt được liên quan giữa tàn hồn của Minh Hà lão tổ cùng với Hồng Liên sao?"

Thông Thiên Giáo Chủ thở dài: "Trong chớp mắt vi sư xuất kiếm đã biết, nếu chém nát tàn hồn, Hồng Liên chắc chắn sẽ vỡ vụn."

Chúng tiên Tiệt Giáo chung quanh lập tức có một chút thất vọng.

Trước sau bận rộn hơn nửa tháng, không nghĩ tới lại là kết quả như vậy.

Nhưng sau đó, Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Đừng có thất vọng như vậy, trong số mệnh nên có, trong số mệnh nên không, đóa hoa sen này vốn là Trường Canh mang đến. Không có đóa hoa sen này, Tiệt Giáo chúng ta sẽ đảo lộn hay sao? Như vậy, Đa Bảo ngươi hãy mang các sư đệ sư muội của ngươi đến chỗ này, suy nghĩ xem có phương pháp phá giải hay không. Trường Canh, đi theo bản sư thúc một chút?"

Lý Trường Thọ tuy có một chút không hiểu, nhưng vẫn lập tức cúi đầu vái chào: "Đệ tử tuân lệnh."

"Sư tôn." Vân Tiêu ôn nhu hỏi: "Đệ tử có thể đi theo cùng hay không?"

"Không thể." Thông Thiên Giáo Chủ khoát khoát tay: "Chúng ta muốn tiến hành một cuộc đối thoại giữa nam nhân, ngươi là nữ không tiện."

Vân Tiêu hé miệng hạ thấp người, đáp ứng một tiếng: "Vâng."

Cảm nhận được sự lo lắng trong mắt của Vân Tiêu tiên tử, Lý Trường Thọ không hiểu sao cũng bắt đầu trở nên khẩn trương...

Thế là, một lát sau.

...

Lý Trường Thọ thực sự nghĩ rằng khi đến Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ có khả năng sẽ uống trà cùng với chính mình.

Can đảm hơn một chút, cũng chỉ tưởng tượng nâng ly cạn chén cùng với Thông Thiên Giáo Chủ, nói chuyện phiếm khoác lác.

Nhưng chuyện này...

Ào —— Ở góc tây bắc tiểu thế giới nơi Ngọc Hư Cung tọa lạc, trên đỉnh một ngọn núi thần tiên,, có một bảo ao suối nước nóng rộng ba thước vuông.

Thông Thiên Giáo Chủ ngồi ở trong ao, liếc nhìn Lý Trường Thọ đứng ở bên ao không dám đi xuống, thúc giục nói: "Sao thế, bản sư thúc mời ngươi đi tắm, ngươi còn không nể mặt?"

Lý Trường Thọ đau cả đầu, vái chào, cởi cởi bỏ áo choàng, giày ống, quần và áo ngắn, gấp quần áo của mình thành một khối vuông để ở bên cạnh, ở góc ao xa Thông Thiên Giáo Chủ nhất, lề mà lề mề đi vào trong ao...

Thông Thiên Giáo Chủ cau mày nói: "Ngươi thích mặc quần áo khi đi tắm?"

Lý Trường Thọ không hiểu sao có một chút đỏ mặt, cùng với tiếng cười to càn rỡ của Đồ lão đại, Tháp đại gia cùng với Xích Ca, đành phải cởi quần áo...

"Không tệ, không tệ." Thông Thiên Giáo Chủ híp mắt cười, khoanh tay, lạnh nhạt nói: "Về sau hãy đối xử tốt với Vân Tiêu đồ nhi, ta liền không hỏi nhiều về sự tình của các ngươi, kẻo Vân Tiêu lại tới thuyết giáo."

"Vâng, vâng, nhất định..." Lý Trường Thọ đáp ứng vài tiếng, học theo Thông Thiên Giáo Chủ, đưa tới một chút sương trắng bao bọc thân thể.

Thông Thiên Giáo Chủ hỏi: "Nhị sư thúc đã nói gì với ngươi?"

"Chuyện này..."

"Y có phải là nói, Tiệt Giáo chúng ta nhiều đệ tử nhiều hỗn tạp, còn có một chút ghét bỏ?"

Lý Trường Thọ nói: "Không sai biệt lắm."

Thông Thiên Giáo Chủ thở dài, ngưng tụ ra một chiếc khăn mặt, sau khi thấm ướt khoác lên cái trán.

Thân thể của vị Giáo Chủ đại nhân này ngửa ra sau, khuỷu tay chống ở thành ao, để cho chính mình nằm thoải mái hơn một chút, nhắm mắt lẩm bẩm nói: "Nói nhiều năm như vậy còn chưa nói đủ, năm đó nếu không phải y nói luôn miệng, ta nổi nóng với y, đi khắp nơi truyền đạo..."

Lý Trường Thọ thuận thế hỏi, không hiểu sao cảm thấy hoang mang: "Sư thúc ngài không có bảo vật trấn áp khí vận thích hợp, đại kiếp cũng coi như định số Thiên Đạo vận chuyển, vì sao năm đó lại..."

"Đó không phải là do nổi nóng sao, về sau phát hiện ra truyền đạo quá nhiều, cũng có một chút tự sa ngã, nghĩ đến dựa vào nhiều người, đại kiếp buông xuống liền cường ngạnh vượt qua."

Lý Trường Thọ: "..."

Thông Thiên Giáo Chủ thở dài: "Đại kiếp vừa đến, những đệ tử này của ta chỉ sợ là đều sẽ cuốn vào trong đó, cho dù ta ra lệnh cho bọn hắn tu [image]hành trong núi, kiếp vận cũng sẽ sai khiến bọn hắn ra ngoài ứng kiếp. Bọn hắn đều gọi ta là sư tôn, ta còn nhìn không ít người tu hành từng bước một đến nay, để cho bọn hắn ứng kiếp như vậy, quả thực không đành lòng. Trường Canh, không biết ngươi có biện pháp xử trí đóa Hồng Liên kia hay không? Coi như chỉ có thể bảo vệ vài người, cũng đã tốt rồi."

Lý Trường Thọ trầm ngâm một hồi, mặc dù nghe lời nói của Thông Thiên Giáo Chủ, trong đáy lòng tràn đầy cảm xúc, nhưng cuối cùng quyết định...

Vẫn là phải ổn thỏa.

"Đệ tử kỳ thật có một biện pháp, nhưng chỉ có ba thành, không, chỉ có một thành nắm chắc."

【 Người ở Bích Du, vừa mới xuống ao tắm.

Nhiệt độ nước vừa phải, đáy ao chứa đầy ngọc bích tinh xảo, bước lên có cảm giác thoải mái, sương trắng bay lơ lửng xung quanh, có thể coi đây là cách để bản thân đỡ xấu hổ khi tắm ngoài trời.

Linh khí trong thiên địa lao về phía chính mình, đạo vận Thánh Nhân ngay ở phụ cận, có thể tùy ý thể ngộ, nhưng có thể cảm ngộ được đại đạo cụ thể hay không, còn tùy thuộc vào ngộ tính tự thân.

Nơi này là một trong năm đại thánh địa bên trong thiên địa, có rất nhiều tiên tử xinh đẹp, đương nhiên các nàng sẽ không cung cấp bất luận hình thức phục vụ gì, mà là am hiểu đấu pháp cùng với thần thông.

Không thể không nhắc tới chính là, chủ nhân Bích Du Cung rất hiếu khách.

Y không có giá đỡ, không có loại ông cụ non mà sinh linh sinh ra ngay sau khi khai thiên tích địa đều có này, hơn nữa khuôn mặt thoạt nhìn cũng giống như là cùng tuổi với mình, tiên nhân trẻ tuổi vừa mới mấy trăm tuổi, nhất định phải khen ngợi điểm này.

Chính là vào thời điểm chà cái lưng bóng loáng của Thánh Nhân, đạo tâm của chính mình có chút rung động, sợ chà trầy da của chủ nhân Bích Du Cung, đối phương phất tay cho chính mình một kiếm.

Đây chính là một kiếm mà một vị Thánh Nhân nào đó cũng không nhất định có thể tiếp đón.

Mặc dù có chút nơm nớp lo sợ, hơn nữa rõ ràng là khách nhân, lại phải làm một ít công tác phục vụ của tiểu tiên, nhưng thể nghiệm tổng thể vẫn là tương đối không tồi, đây có thể coi là trải nghiệm tắm ấn tượng trong đời, so với lần trước dùng chính mình ngâm tắm trong thùng gỗ của sư muội, trên giác quan có sự bất đồng rất lớn.

Không suy nghĩ nhiều, chủ nhân Bích Du Cung muốn tiếp tục nói chuyện phiếm.

Chờ mong Hồng Hoang tốt đẹp hơn, hướng tới tương lai càng chân thực.

—— quan thủ tịch thể nghiệm Thiên Đình, Trường Canh. 】

Ở góc Bích Du Cung, bên trong bảo trì tiên sơn.

Mây mù lượn lờ, tiếng nước ào ào không ngừng vang lên, Lý Trường Thọ ngồi nghiêm chỉnh ở bên trong bảo trì, cố gắng đấm lưng cho đại lão trước mặt.

"Trường Canh, biện pháp ngươi vừa mới nói này, ta cẩn thận thôi diễn mấy lần, xác thực có thể làm, hơn nữa nắm chắc hẳn là có năm sáu phần mười."

Lý Trường Thọ tán thán nói: "Vẫn là sư thúc lợi hại, nếu để cho ta làm, bất quá cũng chỉ có một thành nắm chắc."

Chương 1042. -

"Ha ha ha." Thông Thiên Giáo Chủ cười khẽ một hồi, ngón tay nhẹ nhàng điểm mấy lần trên mặt nước: "Nhưng có một điểm, đi chỗ nào tìm hồn phách như vậy, có thể thừa nhận lực lượng nghiệp chướng Hồng Liên, lại có thể được Hồng Liên tiếp nhận?"

"Chuyện này...kỳ thật cũng là vừa vặn trùng hợp, đệ tử vừa vặn mang theo một cái."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Trước đây Minh Hà lão tổ ăn hồn phách Nhân Tộc ngay trước mặt đệ tử, đệ tử vì trả thù gã, vào lúc giật dây công chúa Tu La tộc phản kháng Minh Hà lão tổ, vì vạn vô nhất thất, đã dùng một hồn phách Nhân Tộc cân bằng tàn hồn của Minh Hà lão tổ. Không nghĩ tới chính là, cái hồn phách này sau đó, lại bắt đầu tương dung cùng với lực lượng Hồng Liên. Khi đó, đệ tử liền nổi lên ý tưởng như vậy. Muốn hủy đi chính là tàn hồn của Minh Hà lão tổ, vậy muốn bảo trụ Hồng Liên, vì sao không thể thay xà đổi cột? Để cho hồn phách này cướp Hồng Liên từ trong tay tàn hồn của Minh Hà lão tổ? Chỉ cần đè ép sự liên quan giữa Minh Hà lão tổ cùng với Hồng Liên, hóa gã thành một bộ phận không quan trọng của Hồng Liên, cuối cùng tổn thất một chút lực lượng Hồng Liên, liền có thể cắt Minh Hà lão tổ ra, lại sẽ không khiến cho Hồng Liên sụp đổ. Đến lúc đó, chỉ cần xem hồn phách này như linh Hồng Liên, lại tiêu tốn chút tâm tư bồi dưỡng Hồng Liên, có lẽ liền thật sự có thể làm bảo vật trấn áp giáo vận."

Thông Thiên Giáo Chủ khen: "Thật tuyệt diệu!"

"Sư thúc quá khen, đây cũng là nhắc nhở lão sư cho đệ tử."

Những lời này của Lý Trường Thọ cũng không phải là khiêm tốn, đúng là từ bên trên sự tình "Hóa Hồ Vi Phật" không biết khi nào phát sinh, sẽ có phát sinh hay không, cụ thể phát sinh như thế nào, đạt được sự dẫn dắt.

Ý định ban đầu của Hóa Hồ Vi Phật, chính là tranh vận cùng với Tây Phương Giáo, phương tây nhất định đại hưng, nhưng đại hưng không nhất định là Tây Phương Giáo —— tính kế ở trong này quá mức phức tạp, lại là một ván cờ lớn của Thánh Nhân.

Trong mười tám ngày Lý Trường Thọ ngồi ở bên người Thái Thanh Thánh Nhân lão gia kia, tâm tư không ngừng phát tán, cũng là đột nhiên nghĩ đến phương pháp này.

Hắn vốn nghĩ, dựa vào uy năng của Thánh Nhân, giải quyết tàn hồn của Minh Hà lão tổ, bảo vệ Hồng Liên hẳn không được tính là vấn đề hóc búa.

Nhưng...khục!

Chủ yếu là Minh Hà lão tổ quá tặc, không thể nói Thông Thiên sư thúc có bản lãnh yếu trên phương diện này.

Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Gọi hồn phách này ra xem?"

"Sư thúc chờ một lát." Lý Trường Thọ ấm giọng nói một câu, đi đến chỗ quần áo của mình.

Ở bên trong đạo bào mà Linh Nga tự tay may, lấy ra một túi bảo nang, lấy ra một kiện pháp bảo ôn dưỡng hồn phách, nâng hồn phách bị phong ấn trong lòng bàn tay, đưa đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ hai mắt tỏa sáng, cười nói: "Ngươi quả nhiên đã làm đủ chuẩn bị, vậy tại sao còn phải thừa nước đục thả câu? Sao vừa rồi không lấy ra?"

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng không thể nói, chính mình không ngờ tới Thánh Nhân lão gia lại không giải quyết được.

Lúc này, liền nhất định phải phát huy nghệ thuật ngôn ngữ.

"Đệ tử đoạt Hồng Liên là vì Đạo Môn, đưa Hồng Liên là bởi vì sư mệnh." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Chuẩn bị những thứ này là bởi vì tư tình cá nhân, còn xin sư thúc chớ trách."

"Ha ha ha ha! Tốt cho một cái tư tình!" Thông Thiên Giáo Chủ khoan khoái cười to, sau đó liền cảm khái nói: "Ngươi không chỉ có thay bản sư thúc kiềm chế đồ nhi ngoan Vân Tiêu, còn dạy cho đồ nhi ngoan Công Minh toàn thân cơ bắp biết cách biến báo, ngày hôm nay lại phí sức an bài như thế. Bản sư thúc sẽ giúp ngươi đánh bất tỉnh đồ nhi ngoan Vân Tiêu đưa tới nơi đây?"

"Chuyện này." Lý Trường Thọ rung động hầu kết, thấp giọng nói: "Sư thúc, chúng ta phát triển tự nhiên, phát triển tự nhiên."

"Ha ha ha ha! Còn đỏ mặt! Trêu chọc ngươi mà thôi, bản sư thúc..." Thông Thiên Giáo Chủ ngừng cười, có một chút buồn bực thở dài: "Nào dám chứ...cởi bỏ cấm chế của hồn phách này, chúng ta xâm nhập giao lưu trao đổi với y, dù sao cũng là muốn cầu cạnh y."

"Ngay ở đây sao?" Lý Trường Thọ liếc nhìn mây mù quanh người hai người.

"Đều là nam tử thì sợ cái gì."

"Vâng, đệ tử tuân lệnh."

Thế là, Lý Trường Thọ đánh thức hồn phách yếu ớt này.

Thư sinh kia tỉnh lại từ trong sương mù, đầu tiên là hóa thành hư ảnh thường nhân bình thường, sau đó hư ảnh này dần dần ngưng thực.

Thông Thiên Giáo Chủ hoàn toàn thu liễm uy áp Thánh Nhân của chính mình, khí tức cũng không hiển lộ ra, sợ một ánh mắt liền làm vỡ nát sự giúp đỡ kiếm không dễ này.

So với vẻ bề ngoài khi nói chuyện với Lý Trường Thọ lần trước, lúc này thư sinh này cũng không biến hóa quá nhiều, cũng chính là vành mắt hơi thâm, quanh người tung bay từng tia từng tia khí tức màu hồng phấn, mặt ngược lại là càng trắng hơn một chút.

Thư sinh nháy mắt mấy cái, dần dần khôi phục thần trí, nhìn hai vị thanh niên đạo sĩ " đối đãi chân thành " trước mắt này, không nhịn được cúi đầu xuống.

"Hở?"

Đây là tình huống gì?

Thư sinh khi còn sống, cũng đã từng nghe nói, trong thành có mấy vị phú thương nuôi nam quyến trong nhà, chính mình vào lúc cùng đường mạt lộ, đã từng bởi vì một chút anh tuấn tiêu sái, suýt nữa đã đáp ứng vào hoa lâu làm việc.

Chuyện trước mắt này...

Liền nghe hai vị thần tiên này, trò chuyện ở ngay trước mặt y.

Nam tiên lạ lẫm ở bên trái cau mày nói: "Trường Canh sư điệt, hồn phách này suy yếu như vậy, có thể làm sao?"

Nam tiên phía bên phải kia rõ ràng cũng vô cùng lạ lẫm, nhưng không hiểu sao có một chút quen thuộc cười nói: "Sư thúc muốn để y làm, y tự nhiên sẽ làm."

Thư sinh run run mấy lần, run giọng nói: "Ngài, ngài muốn làm cái gì? Ta không có thân thể, chỉ là quỷ hồn mà thôi."

Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra nụ cười ấm áp: "Chớ sợ, ta thương lượng với ngươi một chuyện lớn."

Trong mắt thư sinh lộ ra một chút tuyệt vọng: "Thần tiên, ngay cả hồn phách cũng đều không buông tha sao?"

"Trường Canh, chuyện này..."

"Sư thúc đừng vội, để ta thương lượng với y một chút."

Lý Trường Thọ vái chào đối với Thông Thiên Giáo Chủ, ở bên trong ao nước kéo hồn phách thư sinh đi sang bên cạnh, ấm giọng nói: "Như thế nào? Không nhận ra?"

Thư sinh thành thành thật thật gật đầu, đợi Lý Trường Thọ hóa thành dung mạo Thuỷ Thần, thả ra một tia khí tức tự thân, thư sinh này lập tức nhẹ nhàng thở ra.

"Là ngài sao lão thần tiên, đa tạ lão thần tiên cứu giúp, làm ta không bị ác quỷ kia thôn phệ!"

Ác quỷ, hẳn chính là chỉ Minh Hà lão tổ.

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi bị nguy hiểm như vậy, cũng là bởi vì ta mang ngươi ra từ Mười Tám Tầng Địa Ngục, nếu không ngươi hưởng thụ cực hình thật tốt tại Mười Tám Tầng Địa Ngục, cũng không cần phải đi ra ngoài. Việc này không cần nói lời cảm tạ, không cần nói lời cảm tạ."

Thư sinh lập tức nghĩ đến điều gì, lộ ra vẻ mặt cầu xin, nhỏ giọng cầu xin: "Ngài có thể hay không, đừng đưa tiểu nhân trở về Địa Ngục. Tiểu nhân một đời làm người...thật sự chưa từng làm chuyện ác, Phán Quan cũng đều nói, rất nhiều nghiệp chướng cũng đã tiêu tán!"

Chương 1043. -

"Ngươi không muốn trở về Địa Ngục chịu khổ?" Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng: "Chuyện này liền có một chút không dễ dàng, dù sao cũng không hợp thiên quy, ta tuy là thần tiên, cũng không thể vô cớ phá lệ đối với ngươi như vậy, trừ phi..."

"Ngài nói đi, ngài nói đi." thư sinh vội nói: "Tiểu nhân làm gì cũng đều được."

"Hiện tại có ba cái lựa chọn ở trước mặt ngươi!" Lý Trường Thọ nói: "Ta biết ngươi vào lúc làm lựa chọn rất khó khăn, nhưng ta nhất định phải nói rõ những việc này đối với ngươi. Lựa chọn thứ nhất, ta đưa ngươi trở về Mười Tám Tầng Địa Ngục, cầu tình đối với Phán Quan Địa Phủ, để cho bọn họ giảm một chút thời hạn thi hành án đối với ngươi. Như vậy, ngươi tiêu tan nghiệp chướng tại Mười Tám Tầng Địa Ngục, vẫn là có cơ hội luân hồi đầu thai, bất quá có thể sẽ phải làm mấy đời trùng thú chim cá. Lựa chọn thứ hai, ngươi mang theo thái độ tiêu cực giúp ta làm một chuyện, chính là đi đánh ác quỷ muốn ăn ngươi kia một trận, đương nhiên, ta chắc chắn sẽ sử dụng thủ đoạn, để cho ngươi chắc thắng, ngươi chỉ cần làm theo lời ta bảo là được. Nếu việc này có thể thành, sau này ngươi cũng coi như là nửa cái thần tiên, thậm chí có thể trường sinh bất lão, chỉ là không thể tùy ý đi loạn. Lựa chọn thứ ba, ngươi toàn lực ứng phó giúp ta lần này, ta đây cũng toàn lực giúp ngươi, có vị cao nhân kia ở đây, chắc chắn sẽ đảm bảo ngươi không chết. Coi như việc này không thành, ta cũng sẽ giúp ngươi trở thành một vị thần tiên nhỏ, như thế nào?"

Thư sinh run cuống họng một cái, lần này ngược lại là rất sảng khoái: "Ngài đây không phải là chỉ rõ để tiểu nhân chọn cái thứ ba sao?"

Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần mỉm cười: "Đây chính là cơ duyên, tiểu hỏa tử."

"Có thể hỏi hay không, ngài là vị thần tiên nào?"

"Ta? Thuỷ Thần Thiên Đình, phàm là có quan hệ với nước, đều thuộc về sự quản lý của ta." Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Ngươi hẳn cũng đã được nghe nói, sông lớn biển hồ đều có Long Vương đi."

Thư sinh thành thành thật thật gật đầu.

"Bọn họ muốn đi làm thần sông, thần hồ, đều phải được ta gật đầu."

Thư sinh há miệng run rẩy hỏi: "Thần tiên không...không gạt người chứ?"

Trong mắt Lý Trường Thọ tràn đầy ngưng trọng, nghiêm mặt nói: "Ta không lừa ngươi."

"Vậy." Thư sinh cắn răng một cái, hai mắt chậm rãi sáng lên: "Ta toàn lực ứng phó! Ngài nói làm sao, ta liền làm thế!"

Lý Trường Thọ lập tức lộ ra nụ cười thản nhiên, nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ ở bên cạnh, Thông Thiên Giáo Chủ chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh ao, chắp hai tay sau lưng ngửa đầu nhìn trời.

Ách, loại phương thức xử lý "Hướng dẫn từng bước" của chính mình này , Thông Thiên sư thúc hẳn là có một chút không vui?

Liền nghe Thông Thiên Giáo Chủ nhẹ nhàng thở dài: "Trường Canh."

"Đệ tử ở đây."

"Mở Mộc Hoa thư viện tại Bích Du Cung đi, ta cho ngươi chức vị Phó Giáo Chủ, dạy những đệ tử này của bản sư thúc một chút."

Lý Trường Thọ: "..."

Quả nhiên, chuyện xưa tình yêu phàm trần của Vương Mẫu cùng với Ngọc Đế, Thánh Nhân lão gia đều nhìn trực tiếp!

...

Phó Giáo Chủ cái gì, mặc dù nghe thực sự khiến cho người ta động tâm, nhưng Lý Trường Thọ kiên quyết không dám đáp ứng.

Không nói Tiệt Giáo bây giờ đang "xui xẻo", coi như là Thái Thanh lão sư chỉ sợ cũng sẽ không đáp ứng.

Hắn là đệ tử Nhân Giáo, làm sao có thể làm Phó Giáo Chủ khách mời tại Tiệt Giáo?

Tự nhiên, thành phần Thông Thiên Giáo Chủ nói đùa chiếm đa số, cũng không phải là trực tiếp hạ pháp chỉ Thánh Nhân.

Nếu như nói, Thái Thanh lão sư đã thuyết minh một cách hoàn hảo đỉnh cao của Đạo là gì, vậy thì Thông Thiên sư thúc đang chứng minh cách 'kiểm soát Đạo' một cách xác thực.

Sau khi mỗi người thu dọn y phục và rời khỏi bảo ao, Thông Thiên Giáo Chủ còn ra hiệu Lý Trường Thọ trước tiên đừng nói ra biện pháp giải quyết, thừa cơ khảo nghiệm chúng đệ tử Tiệt Giáo.

Kết quả, làm cho Thông Thiên Giáo Chủ...dở khóc dở cười.

Đa Bảo và chúng tiên Tiệt Giáo thương lượng một hồi, vẫn là thật sự cho ra mấy cái biện pháp.

Ví dụ như, phương án được nhiều người ủng hộ nhất, là phá đi ký ức của tàn hồn Minh Hà lão tổ, cải tạo tàn hồn của Minh Hà lão tổ thành bảo vật chi linh.

Khuyết điểm là, vạn nhất Minh Hà lão tổ giả ngu, đây chính là tai hoạ ngầm to lớn.

Lại ví dụ như, Triệu Công Minh đưa ra biện pháp, tụ tập thành đoàn đi đến phía trước sơn môn Linh Sơn nằm xuống, vứt Hồng Liên này xuống đất, liền nói là Linh Sơn hủy chí bảo của Tiệt Giáo bọn họ, để cho Linh Sơn bọn hắn bồi thường một món giống như vậy, nếu không liền dùng Tru Tiên tứ kiếm che phủ Linh Sơn!

Khuyết điểm là, dễ dàng dẫn phát Thánh Nhân đại chiến, triệt để đánh cho Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu thành không có.

Tóm lại, chúng tiên Tiệt Giáo tiếp thu ý kiến quần chúng, nhao nhao bày mưu tính kế, nhưng thủy chung không phá được khốn cục trước mắt.

Ngược lại là có gần một nửa đệ tử Tiệt Giáo xem thường đối với chuyện này, cảm thấy Hồng Liên có cũng được mà không có cũng không sao, Tiệt Giáo bọn họ qua nhiều năm như vậy, hiện tại vẫn là đệ nhất đại giáo vạn tiên triều bái.

Đợi Thông Thiên Giáo Chủ thần thanh khí sảng, mang theo Lý Trường Thọ thần thanh khí sảng, thần thanh khí sảng trở về đại điện Bích Du Cung, lại thần thanh khí sảng ở vị trí quen thuộc nhất —— bên trên bậc thang phía trước bảo tọa, Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Nói nghe một chút, có biện pháp gì tốt."

Mấy vị Đại đệ tử Tiệt Giáo nhao nhao "hiến kế", Thông Thiên Giáo Chủ nghe không ngừng gật đầu, lại không ngừng chỉ ra chỗ không ổn.

Trước bậc thang, Vân Tiêu tiên tử hiếu kỳ mà liếc nhìn Lý Trường Thọ bên người, dường như là đang dùng ánh mắt hỏi ý, mới vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, hơi chớp mắt trái, hết thảy đều không nói.

Đúng lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Trường Canh, hãy nói ra biện pháp của ngươi, để những sư huynh sư tỷ này của ngươi nhìn, cái gì mới là mưu đồ mưu tính chi đạo. Bọn hắn sao, sự tình mưu tính an bài, kém xa so với ngươi."

Nghe lời này của Giáo Chủ, chúng đệ tử Tiệt Giáo lập tức có một chút không phục nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần nụ cười xấu hổ, vái chào đối với các nơi, vội nói đây là biện pháp "Lão sư" điểm hóa, kỹ càng giải thích một lần kế sách "Con báo đổi Thái Tử" của chính mình, cũng kéo thư sinh từ bên trong pháp bảo kia ra ngoài.

Triệu Công Minh cau mày nói: "Chuyện này cũng có thể làm?"

"Đáng giá thử một lần!" Đa Bảo đạo nhân khen: "Sư đệ vào lúc ở trong Tu La cổ thành kia hẳn là đã nghĩ đến biện pháp này, dùng cân bằng chi đạo, tạo nên hồn phách Nhân Tộc như vậy làm dây dẫn? Ài, vì sao lúc ấy chúng ta đối mặt với tàn hồn của Minh Hà lão tổ, liền không nghĩ tới xa như vậy?"

Kim Linh Thánh Mẫu tức giận nói một câu: "Suy nghĩ gì chứ? Lúc đó không phải đều đang ngủ?"

Đa Bảo đạo nhân cười hắc hắc, xung quanh lập tức vang lên tiếng cười nói vui vẻ mà thoải mái.

Nói làm liền làm.

Thông Thiên Giáo Chủ chấp chưởng Hồng Liên, Lý Trường Thọ mang theo hồn phách kia xẹt tới, giải phong tàn hồn của Minh Hà lão tổ.

Chương 1044. -

Bởi vì một kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, tàn hồn của Minh Hà lão tổ đã không có bao nhiêu lực đạo, nhưng cũng không phải là thư sinh này có thể so sánh.

Cho nên, Lý Trường Thọ thi triển cân bằng đại đạo một lần nữa, lần này không có hao tốn quá nhiều khí lực, liền cân bằng tàn hồn của Minh Hà lão tổ cùng với hồn phách thư sinh.

Sau đó, Thông Thiên Giáo Chủ nhấn một ngón tay, dùng uy năng của Thánh Nhân, gần như hoàn toàn trấn áp Minh Hà lão tổ.

Trong lòng bàn tay Lý Trường Thọ tuôn ra từng tia từng tia công đức màu vàng, bao trùm tàn hồn của Minh Hà lão tổ, nhờ vào đó hình thành một loại bài xích giữa Hồng Liên đối với tàn hồn của Minh Hà lão tổ. Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ dùng một chút chú pháp, làm cho hồn phách của thư sinh trở nên táo bạo, lại đưa thư sinh vào bên trong Hồng Liên. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, thư sinh liền tương dung cùng với Hồng Liên, bắt đầu tranh đoạt quyền khống chế Hồng Liên ở trong tay Minh Hà lão tổ.

Giống như đoạt xá, ở dưới sự tương trợ của Thông Thiên Giáo Chủ, Lý Trường Thọ, chúng Đại đệ tử Tiệt Giáo, Minh Hà lão tổ liên tục bại lui, cuối cùng bị dồn đến "góc tường".

Mặc dù lúc này còn có thể tiếp tục đè ép "không gian sinh tồn" của tàn hồn Minh Hà lão tổ, nhưng Lý Trường Thọ vì ổn thỏa, nói: "Sư thúc, không sai biệt lắm đã được."

Thông Thiên Giáo Chủ nâng kiếm lên, trực tiếp chém tàn hồn của Minh Hà lão tổ ở một góc cánh sen ra khỏi Hồng Liên!

Không đợi tàn hồn của Minh Hà lão tổ chửi ầm lên, Đa Bảo đạo nhân kịp thời ra tay, tế lên một chiếc đỉnh, trực tiếp luyện hóa tàn hồn của Minh Hà lão tổ, lại lấy ra lực lượng bản nguyên Hồng Liên vừa mới chém ra, đưa vào bên trong Hồng Liên...

Chúng đệ tử Tiệt Giáo có một chút khẩn trương nhìn chầm chầm đóa Hồng Liên này, Lý Trường Thọ niệm tĩnh tâm chú, giúp hồn phách của thư sinh kia bình phục tâm cảnh.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Chướng Hồng Liên...

Bình yên vô sự!

"Được rồi à?" Triệu Công Minh tràn đầy ngạc nhiên kêu lên.

Thư sinh kia hóa thành người tí hon cao ba tấc, lộ cái đầu ở rìa Hồng Liên, lòng còn sợ hãi, không ngừng phát run.

Lý Trường Thọ chắp tay đối với y một cái, cười nói: "Chúc mừng đạo hữu."

Một vị tiên tử vui vẻ nói: "Tiệt Giáo chúng ta cũng có bảo vật trấn áp khí vận!"

Quỳnh Tiêu cũng nói: "Sư tôn, nhanh thử xem Hồng Liên này có hiệu quả gì!"

"Ha ha ha ha ha!" Thông Thiên Giáo Chủ lập tức thoải mái cười to, nâng Hồng Liên ở lòng bàn tay: "Lần này không thể bỏ qua công lao của Trường Canh, nhất định phải khen thưởng thật tốt! Các ngươi nhìn kỹ, Hồng Liên này có công hiệu thu nạp nghiệp chướng, có thể dùng để trấn áp giáo vận. Khởi!"

Giáo Chủ quát nhẹ một tiếng, Hồng Liên chậm rãi dâng lên trong khi xoay tròn, hồn phách thư sinh kia bị kéo về chính giữa Hồng Liên, tương dung cùng với Hồng Liên.

Ở trong một cái chớp mắt tiếp theo, một cỗ hắc khí từ bốn phương tám hướng tuôn về hướng Hồng Liên, vừa là nghiệp chướng của tiên Tiệt Giáo, cũng là "Kiếp" Tiệt Giáo tích lũy trong năm tháng dài đằng đẵng.

Một cỗ, hai cỗ...

Chợt nghe tiếng sấm ầm ầm, ở chung quanh Bích Du Cung chợt hiện một mảnh mây đen lớn, lập tức đè ép mà tới đối với Hồng Liên này.

Triệu Công Minh thất thanh nói: "Không xong, đóa Hồng Liên này không ép được giáo vận của chúng ta!"

"Tiệt Giáo chúng ta sao lại có nhiều nghiệp chướng như vậy!"

Sắc mặt của Lý Trường Thọ đại biến, nhíu mày cẩn thận cảm ứng.

Khuôn mặt của Thông Thiên Giáo Chủ vào giờ phút này có một chút nghiêm túc, kiếm quang lướt trong mắt, lại là vô cùng quả quyết, phi thân chụp vào đóa Hồng Liên không ngừng run rẩy này.

Nhưng đã quá muộn!

Oanh!

Ông —— Bên trong Bích Du Cung bộc phát ra một cơn thủy triều màu đỏ nhạt, tản ra xa xa ở bên trong tiểu thế giới này, đánh vỡ từng ngọn núi...

Chuyện này?

Trong đại điện Bích Du Cung một mảnh hỗn độn, Lý Trường Thọ cách tầng tầng bóng người trước người, mười mấy vách tường ánh sáng, nhìn Thông Thiên Giáo Chủ trên đài cao.

Biểu tình của Thông Thiên Giáo Chủ lúc này thoáng có một chút bất đắc dĩ, nhìn chăm chú vào lòng bàn tay trái, Thập Nhị Phẩm Hồng Liên phi tốc xoay tròn kia, lại nhìn hồn phách thư sinh mặt mũi mờ mịt trên tay phải.

Vị Thánh Nhân lão gia không có vẻ kiêu ngạo gì này, khuôn mặt cũng nhiều hơn mấy phần trang nghiêm.

Lúc này, trên dưới hồn phách thư sinh đỏ bừng, thân thể không ngừng bành trướng, thu nhỏ lại, bành trướng, phảng phất như sẽ nổ tung vào bất cứ lúc nào.

Có Thông Thiên Giáo Chủ bảo vệ, đương nhiên sẽ không để y thật sự xảy ra chuyện.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại đang liên tục tán thưởng...

Bất kể tính nghệ thuật lúc Hồng Liên sụp đổ nổ tung vừa rồi, những tiên Tiệt Giáo này ra tay, thật sự hung ác, nhanh, chuẩn, ổn!

Tại một cái chớp mắt Hồng Liên bộc phát, Thông Thiên Giáo Chủ ra tay, phản ứng đầu tiên của Lý Trường Thọ chính là bắt cánh tay của Vân Tiêu, la lên Đồ lão đại cứu mạng.

Nhưng hắn vừa muốn giơ cánh tay lên, ánh vàng chợt hiện trước mặt, Vân Tiêu đã là cầm Hỗn Nguyên Kim Đấu che ở trước người hắn.

Cơ hồ chỉ trong chớp mắt, Định Hải Thần Châu của Triệu đại gia, Tứ Tượng bảo tháp của Kim Linh Thánh Mẫu, Kim Giao Tiễn của Quỳnh Tiêu, mười mấy kiện linh bảo phòng hộ của Đa Bảo đạo nhân, cùng nhau xuất hiện ở phụ cận Lý Trường Thọ, làm cho ở trước mặt Lý Trường Thọ nhiều hơn mười mấy tầng phòng hộ, ba ~ bốn đạo thân ảnh!

Đây nếu là một người phản ứng nhanh chóng như vậy, Lý Trường Thọ cũng sẽ không quá kinh ngạc, làm cho hắn chấn động chính là, cơ hồ hết thảy cao thủ Tiệt Giáo ở trong sân, đều làm ra ứng đối chính xác trong thời gian ngắn nhất.

Giáo phong của Tiệt Giáo...kinh khủng như vậy.

Vừa nhìn liền biết đã từng nghiên cứu tập thể «tam nguyên hội đấu pháp ngũ nguyên hội sát địch», chiến lực chân thực cơ hồ đều vượt qua đạo cảnh của từng người.

Chẳng trách ở bên trong đại kiếp Phong Thần nguyên bản, thường xuyên có tình huống cao thủ Tiệt Giáo lấy một địch nhiều mà không rơi vào hạ phong...

Đương nhiên, phản ứng nhất nhanh vẫn là vị Thánh Nhân lão gia Thông Thiên Giáo Chủ này.

Tại một cái chớp mắt Hồng Liên bộc phát, ở trước mặt các tiên trong sân đều nhiều thêm một đạo kiếm khí, mà Thông Thiên Giáo Chủ dùng một tay ấn xuống Hồng Liên, cưỡng ép trấn áp lực lượng Thập Nhị Phẩm Hồng Liên vốn nên bộc phát hoàn toàn.

Cơn thủy triều ập ra vừa rồi gần như hủy hoại nửa cái tiểu thế giới, nhưng đó chỉ là dư ba lực lượng nghiệp chướng Hồng Liên.

Dùng một tay trấn áp trọng bảo như vậy, uy thế Thánh Nhân đã biểu lộ ra không thể nghi ngờ!

"Sư tôn!" Đa Bảo đạo nhân thu hồi linh bảo phòng hộ rải ra, vội hỏi: "Phải chăng có người tính kế chúng ta?"

Thông Thiên Giáo Chủ nhún nhún vai, nhìn Hồng Liên trước mặt, cười thán một tiếng: "Là giáo vận của Tiệt Giáo chúng ta đã vượt quá xa cực hạn mà nó có thể thừa nhận. Mấy đóa Thập Nhị Phẩm Hồng Liên, đều là do hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên còn chưa thành thục năm đó biến thành. Chiếu theo tình hình như ngày hôm nay, muốn trấn áp giáo vận của Tiệt Giáo chúng ta, cần Tam Thập Nhị Phẩm Thanh Liên do một khỏa hạt sen thành thục duy nhất của gốc Hỗn Độn Thanh Liên kia biến thành, mới có thể trấn trụ giáo vận của chúng ta."

Chương 1045. -

"Đáng tiếc, đóa Thanh Liên kia đã tự phân giải. Khục, chuyện hôm nay, ngược lại là đều nằm trong dự liệu của vi sư...Trường Canh, hồn phách Nhân Tộc này triệt để tách ra cùng với Hồng Liên, bản thân Hồng Liên cũng đã không còn trọn vẹn, sẽ không tiếp tục vỡ vụn, không cần dùng đến hồn phách này, ngươi lại dàn xếp một chút."

"Vâng." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, vội vã đi ra từ đằng sau đám người —— vừa rồi cũng không phải là hắn tránh ra phía sau, có mang theo Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp lúc ấy, Lý Trường Thọ thật ra là muốn bảo vệ Vân Tiêu tiên tử.

Nhưng hơi chậm một chút, ngược lại bị các tiên nhân Tiệt Giáo bảo hộ.

Đãi ngộ của Tiểu sư đệ • chân chính.

Lý Trường Thọ bước lên bậc thềm, tiếp nhận hồn phách thư sinh đang hoang mang. Lòng bàn tay phun trào ánh vàng, từng tia từng tia công đức bao bọc thần hồn thư sinh, hòa tan nghiệp chướng trong đó.

Làm cho Lý Trường Thọ hơi kinh ngạc chính là, lúc này hồn phách thư sinh này phảng phất như thoát thai hoán cốt, bên trong hồn phách phát ra đạo vận Linh Bảo Tiên Thiên, sự kiên cố của thần hồn có thể so với Luyện Khí Sĩ cảnh giới Chân Tiên phổ thông!

Cứ như thể đây là một sinh linh vừa rời khỏi lớp vỏ cũ, ở vào giữa nhân tiên quỷ...

Thật kỳ lạ.

Chúng tiên Tiệt Giáo từng người thu hồi bảo vật, bao vây xung quanh.

Thông Thiên Giáo Chủ treo đóa hoa sen chỉ còn mười cánh rưỡi trước mặt, bấm ngón tay suy tính, không ngừng suy tư.

Thánh Nhân đứng ở đỉnh cao của đạo, nhưng cũng là sinh linh, lúc này có thể nhìn ra thiên cơ ở dưới sự ngăn trở của đại kiếp, cũng đã chứng minh đầy đủ thực lực của mình, chỉ là động tác thiếu đi sự phô trương, kiêu ngạo, thoạt nhìn không có cao thâm khó lường như vậy.

Triệu Công Minh cười thán: "Đến cuối cùng vẫn là phí công bận rộn, còn hủy nhiều cảnh và vật trên Bích Du Cung như vậy."

Thông Thiên Giáo Chủ mở ra một con mắt, nói: "Công Minh, đi ra bên ngoài phục hồi như cũ, kiểm kê bảo vật tổn hại."

"Ai, vâng!" Triệu đại gia nhanh chóng cúi đầu lĩnh mệnh, mang theo mấy vị tiên Tiệt Giáo vội vàng rời đi.

Kim Linh Thánh Mẫu thấp giọng nói: "Sư tôn, chẳng lẽ thật sự có nhiều người thân có nghiệp chướng như vậy, lẫn vào Tiệt Giáo chúng ta, liên lụy khí vận của Tiệt Giáo chúng ta."

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Công đức nghiệp chướng là Thiên định, không thể dựa vào đó để phân thiện ác. Năm đó lúc vi sư giảng đạo tại Đông Hải, Nam Hải, nếu là người có tâm thuật bất chính, tất nhiên là không thể đi đến trước người ta. Đạo sĩ có thể nghe ta giảng đạo, tự nhiên hữu duyên với pháp của ta."

Nghe lời này, Lý Trường Thọ không nhịn được phiên dịch một chút dưới đáy lòng...

【 Đây là phải cắn răng nuốt vào trong bụng. 】

Vô Đương Thánh Mẫu ở bên cạnh hỏi: "Sao ngày hôm nay sư tôn không đuổi những môn nhân chỉ dựa vào danh tiếng của Tiệt Giáo chúng ta, còn liên lụy đến Tiệt Giáo chúng ta?"

Kim Linh Thánh Mẫu lại nói: "Như vậy sẽ thành cái gì? Đại kiếp đang ở phía trước, chúng ta ỷ vào tiên nhân nhiều chống lên uy danh Tiệt Giáo, vào lúc đại kiếp tiến đến, lại muốn đuổi những đồng môn này đi? Chỉ có thể cùng hưởng phúc mà không thể cùng chung hoạn nạn, đó không phải là đạo của chúng ta."

Vô Đương Thánh Mẫu nghiêm mặt nói: "Sư tỷ không thể nói như vậy, lần đại kiếp này, sư tổ ở Tử Tiêu Cung đã đánh tiếng, chúng ta, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo sẽ nhập kiếp. Để cho những môn nhân có mang theo nghiệp chướng rời khỏi bản giáo, để cho bọn họ có thể thoát khỏi tai ương, đây vốn là chuyện tốt."

Đa Bảo đạo nhân trầm ngâm vài tiếng: "Đạo lý là đạo lý như vậy, nhưng khi người khác diễn giải nhất định sẽ nói xấu. Huống chi, những đồng môn bị đuổi đi sẽ nghĩ ra sao?"

Quỳnh Tiêu cười nói: "Đã nói là có phúc cùng hưởng, tất nhiên là sẽ có nạn cùng chịu. Đại kiếp cũng không phải là chỉ có lần này, chúng ta tu hành từ Viễn Cổ Thượng Cổ cũng đã trải qua mấy lần, có sư tôn ở đây, chúng ta không cần lo lắng quá mức."

Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Không sai, ở dưới đại kiếp, chúng ta nhất định phải đồng tâm hiệp lực, Thiên Đạo muốn hạ xuống đại kiếp, chúng ta liền toàn lực chống lại, lấy ra một chút hi vọng sống!"

Chúng cao thủ Tiệt Giáo ở nơi đây cùng nhau đáp lại: "Hồng Liên có thì càng tốt hơn, hủy cũng không có gì."

"Vậy đại khái chính là muốn chúng ta đi thực hành giáo nghĩa, đối kháng với đại kiếp đến cùng."

"Hừ, những tên Xiển Giáo kia, đoán chừng lúc tu hành cũng sẽ cười tỉnh!"

Vân Tiêu tiên tử đi về phía trước hai bước, nói khẽ: "Sư tôn, Hồng Liên này không thể khôi phục sao? Nếu ném nó vào trong Huyết Hải, phải chăng có thể hồi phục?"

"Vừa rồi giáo vận của chúng ta trực tiếp đè gãy rễ cây của đóa Hồng Liên này." Thông Thiên Giáo Chủ lộ vẻ mặt tiếc nuối, nhưng đảo mắt liền khôi phục mấy phần ý cười, đẩy đóa Hồng Liên này đến trước người chúng đệ tử, nói: "Tu bổ vật này, cũng coi như là một món linh bảo không tồi. Các ngươi ai muốn dùng?"

Lý Trường Thọ: "..."

Tiệt Giáo chính là chia bảo vật như vậy?

Vậy đệ tử Nhân Giáo hắn miễn cưỡng xem như chuẩn • nửa cái tiên Tiệt Giáo, chẳng phải là...

Nghĩ quả đào, nghĩ quả đào.

Liên lụy giữa hắn cùng với Tiệt Giáo mặc dù sâu, lại cần phải công và tư rõ ràng, nếu như chính mình cũng đều rơi vào vũng bùn, như vậy làm sao có thể vớt người ra từ bên trong vũng bùn?

Hồn phách trong tay lúc này đã an định trở lại, dọn dẹp nghiệp chướng trên người thư sinh này cũng không hao phí quá nhiều công đức, ngược lại là làm trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên không ít cảm ngộ —— nội dung quan trọng của cân bằng đại đạo, chính là hệ thống nhân linh tiên yêu ma quỷ. Giống như thư sinh trải qua cơ duyên trùng hợp trở thành sinh linh "Đặc dị" như thế, có thể trợ giúp Lý Trường Thọ bù đắp cân bằng đại đạo.

Chỉ có lý giải vạn vật, mới có thể cân bằng vạn vật.

Ở phía trước Hồng Liên, tiên nhân Tiệt Giáo cũng chưa tranh đoạt, đều có một chút thất lạc nhìn chăm chú vào đóa hoa sen này.

Tệ nạn Tiệt Giáo ở chỗ nào, ba mươi tiên nhân ở trong sân này đều biết được.

Ngọn lửa hi vọng dấy lên trước đây, lại bị dập tắt ở dưới một chậu nước lạnh, trong đáy lòng các tiên đều có một chút không dễ chịu.

Đối với sĩ khí của các cao thủ Tiệt Giáo, đúng là một sự thất bại không nhỏ.

Đại sư huynh Tiệt Giáo Đa Bảo cười nói: "Sư phụ, bảo vật này là Trường Canh sư đệ mang đến, tuy có tổn hại, nhưng cũng có thể hóa thành một gốc Tiên Thiên Linh Liên, không bằng liền tặng lại cho Trường Canh sư đệ. Các vị sư đệ sư muội, cũng hẳn là sẽ không có ý kiến gì đối với chuyện này."

Các vị tiên Tiệt Giáo cùng nhau gật đầu.

Lý Trường Thọ vội nói: "Bảo vật như vậy tuy có tổn hại, nhưng vẫn là trọng bảo, hơn nữa bảo vật này còn bảo lưu lại uy năng thu nạp nghiệp chướng. Nhân Giáo chỉ có hai vị đệ tử là ta cùng với Huyền Đô sư huynh, lại thêm ta nhậm chức tại Thiên Đình, nghiệp chướng của Huyền Đô sư huynh cũng không tăng, công bằng mà nói, để ở Tiệt Giáo là thỏa đáng nhất. Sư thúc, theo thiển kiến của đệ tử, không bằng để Đa Bảo sư huynh cầm bảo vật này, thừa dịp đại kiếp chưa thật sự giáng lâm, hóa giải một phần nghiệp chướng của Tiệt Giáo."

Chương 1046. -

Kim Linh Thánh Mẫu ở bên cạnh nói: "Sư tôn vừa mới nói, nghiệp chướng bất quá là Thiên Đạo định ra, Tiệt Giáo chúng ta không dùng chuyện này để luận thiện ác."

Lý Trường Thọ liếc nhìn Vân Tiêu tiên tử, trong ánh mắt của Vân Tiêu tiên tử mang theo mấy phần mong đợi.

Hiển nhiên, nàng muốn hắn thuyết phục Kim Linh Thánh Mẫu.

Vậy liền đi thuyết phục Kim Linh Thánh Mẫu.

Thuận tiện cũng nhất định phải nhân cơ hội này, quán thâu lý niệm "tất yếu" cho Tiệt Giáo.

"Sư tỷ nói như thế là sai rồi!" Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Thiên Đạo chỉ là định ra quy tắc, dùng chuyện này để ước thúc chúng sinh. Bởi vì chúng sinh quá nhiều, thiên địa quá lớn, Thiên Đạo định ra quy tắc liền nhất định phải đủ đơn giản và trực tiếp, mới có thể duy trì sự ổn định chung. Giống như bên trong thế tục phàm nhân, không ít luật lệ trong thành lớn, đều là dựa theo quy củ "Kẻ giết người phải chết, đả thương người chịu hình, ắn cắp bị thị chúng" như vậy mà định ra. Công đức và nghiệp chướng cũng là như vậy, Thiên Đạo cũng chỉ là để ước thúc. Ở trong mắt của đệ tử Nhân Giáo từ xuất thân Nhân Tộc như ta, ta hiểu được những gì sư thúc vừa mới nói. Ví dụ, thiện nhân có mang theo công đức lớn, lại bởi vì một số chuyện, hại tính mạng bốn người bên trong một nhà năm miệng ăn, chỉ có một thiếu niên còn sống, thiếu niên này ma luyện tự thân, tìm được cơ hội, giết thiện nhân này báo thù cho thân nhân, nhiễm vào nghiệp chướng lớn. Cho nên, không thể dùng công đức, nghiệp chướng đơn giản, để phán đoán sinh linh thiện hay ác. Nhưng Kim Linh sư tỷ, thiếu niên này có làm chuyện ác không?"

Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Báo thù rửa hận, cũng không phải là làm chuyện ác, nhưng tự thân hắn liền sẽ nhiễm phải rất nhiều nghiệp chướng, đây chính là chỗ bất công của Thiên Đạo."

"Không sai, nhưng hắn vẫn đã làm chuyện ác." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Sư tỷ đừng vội, lại nghe một lời của ta. Trước tiên bỏ đi thân phận cừu gia của thiện nhân kia, thiếu niên này giết người, bản chất là làm chuyện ác. Thiên Đạo bất công ở chỗ hóa công đức trên người thiện nhân kia thành nghiệp chướng trên người thiếu niên, làm cho thiếu niên này thừa nhận hành hạ hắn vốn không nên thừa nhận. Đối với thiếu niên mà nói, Thiên Đạo che chở ác nhân lớn nhất trong mắt hắn. Nhưng đối với những phàm nhân đã từng được thiện nhân trợ giúp mà nói, thiếu niên này ngược lại là kẻ ác. Đợi thiếu niên đi đến Địa Phủ, đối mặt với Phán Quan, những gì hắn nhận được là bản án nặng nề chịu khổ tại Mười Tám Tầng Địa Ngục."

Quỳnh Tiêu nói: "Vậy...theo như ngươi nói, thiếu niên này liền không thể đi báo thù sao?"

"Có thể, nhưng không cần tự tay giết người, không cần để bản thân rơi vào ác đạo, đây chính là nguyên nhân vì sao Thiên Đạo muốn Thiên Đình đại hưng." Lý Trường Thọ đi về phía trước hai bước, vái chào đối với Thông Thiên Giáo Chủ, cất cao giọng nói: "Nếu Thiên Đình đủ mạnh để ảnh hưởng đến Tam Giới, câu chuyện giữa thiện nhân này cùng với thiếu niên, liền có thể cải thiện được một chút. Thử nghĩ xem, thiện nhân hại cha mẹ thiếu niên, bản thân đã rơi vào ác đạo, Thiên Đình có thể phán người lương thiện này chịu tội chết, công đức mà thiện nhân tích lũy chuyển cho đời sau sử dụng. Thiếu niên kia không đi động thủ giết người, nhưng thù lại được báo, như thế chẳng phải là tốt hơn gấp trăm lần so với kết cục lấy ác giết ác? Thiên Đạo muốn Thiên Đình đại hưng, chính là vì ở dưới những quy tắc đơn giản này của Thiên Đạo, đi giữ gìn hai chữ công đạo!"

"Công đạo..." Kim Linh Thánh Mẫu tự lẩm bẩm, chúng tiên Tiệt Giáo cũng đang suy tư.

Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra mấy phần mỉm cười đối với Lý Trường Thọ, nhưng cũng không mở miệng, ngồi phịch ở bên trên bậc thang quan sát phản ứng của các Đại đệ tử.

Thấy Thánh Nhân lão gia cho phép, trong đáy lòng Lý Trường Thọ quả thực nhẹ nhàng thở ra...

Phần công việc quảng cáo Thiên Đình ngày hôm nay, đã hoàn thành!

Không thể trực tiếp nói khái niệm "Pháp trị", thật sự có một chút phiền phức —— dù sao thì ở trong mắt Thiên Đình, đệ tử Tam Giáo Đạo Môn, đều là những kẻ "vô pháp vô thiên".

Nếu những lời nói ngày hôm nay có thể chôn xuống bên trong đạo tâm của chúng tiên Tiệt Giáo một hạt giống, làm cho ở trong đó dù là một, hai người, đối với Thiên Đình, đối với Phong Thần không phải kháng cự như vậy, Lý Trường Thọ cũng không tính là lãng phí miệng lưỡi.

Lý Trường Thọ xoay chuyển lời nói, kéo chủ đề về bên trên đóa Hồng Liên này.

"Đại kiếp buông xuống, tiên nhân có nghiệp chướng xác thực dễ dàng hóa thành kiếp tro, nếu thật sự là người tâm tính bất chính thì cũng thôi đi, nếu là đạo hữu giống như thiếu niên kia, chẳng phải là sẽ quá mức đáng tiếc? Tranh chấp cùng với Thiên Đạo, cắt đứt một đoạn cơ duyên, cũng không phải chỉ là chiến đấu và giết chóc. Phương pháp, sách lược, biến báo, đánh cờ, tính kế...kỳ thật đều vô cùng quan trọng. Lúc ta nghe lão sư dạy bảo, rất có cảm xúc đối với một lời. Thần thông mạnh yếu, uy năng bảo vật, kiến thức cao thấp, cũng không phải là yếu tố chính quyết định sự sống chết của chúng ta, mà chính là sự kiêu ngạo."

Nói xong, Lý Trường Thọ vái chào đối với các nơi, liền bình tĩnh đi trở về bên người Vân Tiêu tiên tử.

Vân Tiêu giống như đại đa số tiên Tiệt Giáo lúc này, mặt lộ vẻ suy tư, trong mắt lóe ra một chút sáng ngời.

Thừa dịp tiên Tiệt Giáo không chú ý, Thông Thiên Giáo Chủ âm thầm hơi chớp mắt đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nhanh chóng cúi đầu hành lễ, không dám nhận tán dương của Thánh Nhân lão gia như vậy.

Hắn thu hồi hồn phách thư sinh vào bên trong pháp bảo uẩn dưỡng thần hồn, trong đáy lòng nhớ lại những lời vừa mới nói.

Kỳ thật dựa theo nguyên tắc cầu ổn hết thảy của hắn, có mấy lời vốn không nên nói. nhưng để lập kế hoạch vững chắc hơn cho những việc trong tương lai, hôm nay có một chút lời nói, hắn nói ra, nói không chừng liền sẽ có hiệu quả.

"Đa tạ." Vân Tiêu đột nhiên truyền âm nói một câu.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, liếc nhìn nhau cùng với nàng, đều không nói.

...

Nửa ngày sau, ở bên ngoài Tam Tiên Đảo.

Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu cười đùa bay trở về trong mây mù ngàn dặm, Vân Tiêu tiên tử điều khiển một đám mây, Lý Trường Thọ đi ké, trôi về hướng Nam Thiệm Bộ Châu.

Đóa Hồng Liên hỏng kia tất nhiên là lưu tại Tiệt Giáo, có thể giảm bớt một nghiệp chướng cũng không tệ.

Trên mây, Vân Tiêu tiên tử ngồi nghiêng ở bên cạnh, Lý Trường Thọ thì thành thành thật thật đả tọa, hai người tiếp xúc ánh mắt liền sẽ nhanh chóng dịch chuyển.

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Ngươi nói câu kia không sai, ngạo mạn mới là nguyên nhân chính quyết định sinh tử, thật sự khiến cho người ta suy nghĩ sâu xa."

Lý Trường Thọ nói: "Đây thật ra là lão sư dạy bảo." —— trên thực tế, lời này là xem ở trong sách đời trước, hắn có ấn tượng khá sâu sắc.

Tuy nhiên, để có một lời giải thích hợp lý và không tỏ ra quá đanh thép, đổ "chuyện tốt" như vậy cho Thái Thanh Thánh Nhân lão sư nhà mình là được, lão sư cũng sẽ không đến mức trách tội.

Lý Trường Thọ có một chút chột dạ, bình tĩnh đổi chủ đề: "Theo như ngươi biết, Tiệt Giáo có bao nhiêu cao thủ mang nghiệp chướng thâm hậu?"

Chương 1047. -

"Ta biết được mấy người." Vân Tiêu nhẹ giọng đọc mấy cái đạo hiệu.

Lúc nghe tới hai chữ "Thạch Cơ", trong mắt Lý Trường Thọ không khỏi tỏa ánh sáng.

Thạch Cơ nương nương chuyên ngồi ở trong nhà, tiên Tiệt Giáo "có chỉ số không may tại ba vị trí đầu trong Phong Thần ", bản thân có rất nhiều nghiệp chướng?

Lý Trường Thọ không muốn tăng thêm ưu phiền cho Vân Tiêu, vì vậy cũng không hỏi quá nhiều về vấn đề này, lập tức nhẹ nhàng cho qua.

Liền như vậy, hai người trò chuyện vài câu, càng ngày càng gần nhau, chuyển từ khoảng cách ba thước thành hai thước.

Bất quá muốn tiến thêm một bước, liền có tầng tầng khảo nghiệm.

Vân Tiêu tìm đúng ngữ cảnh, đột nhiên hỏi: "Sư tôn dẫn ngươi đi bảo ao, đã nói cái gì với ngươi?"

"Cũng không nói quá nhiều, chỉ nói về sự tình Hồng Liên." Lý Trường Thọ thở dài: "Tam sư thúc là một sư phụ tốt."

"Ừm." Vân Tiêu tiên tử nói: "Sư tôn chưa từng keo kiệt đối với chúng ta, quan tâm đầy đủ, như cha vậy."

"Chuyện này...ta cảm thấy."

"Cảm thấy sao?" Nàng tò mò hỏi một câu, trong mắt tràn đầy ánh sáng, lông mi khẽ nháy.

Lý Trường Thọ nói: "Lúc Hồng Liên bộc phát, phản ứng đầu tiên của sư thúc là dùng kiếm khí bảo vệ đệ tử, sau đó mới trấn áp Hồng Liên, cứu trọng bảo trở về. Mấy ngày nay, ta đi đến Thái Thanh Quan gặp lão sư, đi đến Ngọc Hư Cung gặp Nhị sư thúc, lại đến Bích Du Cung gặp Tam sư thúc, thật sự như nằm mộng một nửa."

Vân Tiêu ôn nhu nói: "Cũng là khó khăn cho ngươi, không ngừng bôn ba vì Đạo Môn."

"Chỉ mong đại kiếp có thể sớm ngày trôi qua." Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Như thế, lúc ta và ngươi ra ngoài đi lại, sư thúc mới có thể yên tâm một chút, không đến mức tận mắt quan sát như vậy."

Vân Tiêu không khỏi cúi đầu xuống.

Ở bên trong Bích Du Cung, một đám đệ tử Tiệt Giáo ngồi trên bậc thềm hai mặt nhìn nhau.

Thông Thiên Giáo Chủ ngồi ở nơi tương đối cao nhướng mày, buồn bực nói: "Hắn có thể khám phá thủ đoạn của vi sư?"

Chúng đệ tử còn chưa kịp trả lời, liền nghe thấy bên trong "Khung ảnh lồng kính" Tru Tiên tứ kiếm chiếu ra bốn phía, lại truyền tới tiếng cười của Lý Trường Thọ: "Ta không có."

Vân Tiêu lại có một chút nghiêm túc nhìn về phía các nơi, tiện tay bố trí mấy tầng mây mù.

Cùng lúc đó, ở bên trong Thái Thanh Quan.

Một vị lão đạo nào đó mỉm cười nhìn hư ảnh Thái Cực Đồ trước mặt, hình ảnh đẹp và rõ ràng, tiếng nói đầy đặn không bị méo tiếng.

Lại nói Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu tiên tử nói chuyện và cười trong suốt quãng đường, đi đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Lý Trường Thọ gọi ra bảo khí Thuỷ Thần Tạo Vũ Kỳ, tìm kiếm đôi chút tại các nơi, thăm viếng mấy vị Long Vương đại giang đại hà, tìm được ba chỗ có thể an trí hồn phách thư sinh kia.

Lý Trường Thọ lấy hồn phách thư sinh ra, nói chính mình muốn thực hiện hứa hẹn, để thư sinh này làm tiểu thần Thiên Đình.

Thư sinh này lập tức cảm động đến rơi nước mắt, không ngừng hành lễ.

"Lần này thật sự cho ngươi ba cái lựa chọn." Lý Trường Thọ mỉm cười nói một câu.

Thư sinh run run mấy lần, thoáng có một chút lo lắng hãi hùng, sau khi nghe xong lựa chọn Lý Trường Thọ cho ra, mới hơi nhẹ nhàng thở ra.

Đơn giản chính là chọn ba cái địa giới khác biệt, cũng may không có để y đi đến "Sông băng" Địa Ngục.

Sau đó, hồn phách thư sinh này liền bắt đầu nói thầm một hồi: "Chọn Giáp, non xanh nước biếc, nhưng ít có người ở, chính mình đi đến đó làm tiểu thần, có thể nói chuyện chỉ có trùng cá. Chọn Ất, có khá nhiều người ở, được tôn thờ, nhưng quá nhiều người chính mình cũng không chịu nổi. Chọn Bính, người ở không nhiều không ít, nhưng chỉ có một dòng sông nhỏ, không làm được thành tích gì...phải làm sao bây giờ?"

Lý Trường Thọ cười không nói, để thư sinh này tự mình chọn đến chọn đi, cùng với Vân Tiêu tiên tử du sơn ngoạn thủy, dạo chơi mà đi ở trong cảnh sắc thế tục này.

Nhưng mà, đợi một hồi...

Thư sinh kia bắt đầu vò đầu bứt tai, giương mắt nhìn ba chữ Giáp Ất Bính tung bay ở trước mặt chính mình, không ngừng đưa tay lại không ngừng rơi xuống.

Lý Trường Thọ đang kể cho Vân Tiêu ngày đó chính mình tìm tòi như thế nào ở bên trong thận khí, trong đáy lòng đột nhiên động một cái...

Hậu viện miếu Hải Thần An Thủy Thành có khách tới!

Lý Trường Thọ đảo thần niệm qua, lập tức không dám khinh thường, căn dặn vài câu đối với Vân Tiêu tiên tử, liền đưa thần niệm tới.

Không bao lâu, một cỗ Đạo Nhân Giấy lão thần tiên chui ra khỏi mặt đất, vái chào đối với bóng người chờ đợi ở bên trong hậu viện.

"Ngọc Đỉnh sư huynh, không biết ngày hôm nay tới vì chuyện gì?"

Ngọc Đỉnh nhìn theo nơi phát ra tiếng nói, thấy Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, liền lộ ra mấy phần ý cười hơi cứng ngắc, tiến về phía trước vái chào hoàn lễ.

Vị Chân Nhân này cũng là "Người thành thật", gặp mặt nói câu đầu tiên liền cho thấy ý đồ đến, cũng không có hàn huyên chào hỏi.

"Trường Canh sư đệ, có Vu Tộc chiến pháp nào có thể cung cấp cho đồ nhi của bần đạo tu hành?"

Lý Trường Thọ nghiêng người làm dấu mời, cười nói: "Chúng ta hãy đi đến nội đường nói chuyện. Trước đây Linh Châu Tử từng tu hành tại Vu Tộc, học được không ít Vu Tộc chiến pháp, ở chỗ ta ngược lại là có mấy bộ chuẩn bị trước, nếu như không đủ, sẽ để Đạo Nhân Giấy ở Địa Phủ đi đến chỗ Vu Tộc tìm kiếm. Dương

Tiễn sư điệt không tu thuật pháp Đạo Môn sao?"

Nụ cười của Ngọc Đỉnh Chân Nhân có một chút...xen ở giữa ngượng ngùng cùng với ngại ngùng, làm cho Lý Trường Thọ cũng khó mà nắm bắt chính xác.

Vị Chân Nhân này ấm giọng nói: "Bát Cửu Huyền Công coi trọng tu hành nhục thân, mặc dù cũng thúc đẩy sinh ra pháp lực, nhưng pháp lực có một chút pha tạp, không tính tinh thuần. Ý của bần đạo, chính là để Dương Tiễn song tu nguyên thần nhục thân, ngày hôm nay đã suy nghĩ ra đạo pháp điển tịch không xung đột với Bát Cửu Huyền cho y, nhưng vẫn muốn lấy Bát Cửu Huyền Công làm chủ. Nhưng ở bên trên sự tình đấu pháp, chiến pháp Vu Tộc tất nhiên là càng phù hợp với Bát Cửu Huyền Công."

"Hóa ra là như vậy." Lý Trường Thọ mời Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhập tọa, chính mình cũng không ngồi ở chủ vị, ngồi xuống ở ngay bên cạnh Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Lý Trường Thọ nói: "Sư huynh ở đây chờ một lát, để ta đi tìm một lát."

"Được." Ngọc Đỉnh Chân Nhân đáp ứng một tiếng, có một chút muốn nói lại thôi, vẫn là nói một câu: "Thế nhưng có sự tình bần đạo có thể xuất lực vì Vu Tộc?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Việc này sau đó ta sẽ nói chuyện cùng với sư huynh, sư huynh không cần mong nhớ nhiều."

Nói xong, Lý Trường Thọ nhắm mắt ngưng thần, tâm thần chuyển đến chỗ bản thể, tìm tòi một hồi trong ngực, lấy ra hai khối ngọc phù. Vào lúc Hậu Thổ nương nương hóa giải khó khăn thất tình lục dục, hắn liền đạt được " bí lục Vu Tộc ", trong đó có không ít Vu Tộc chiến pháp.

Lúc này vừa vặn đưa cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân, để Dương

Tiễn thử xem bộ nào phù hợp hơn với Bát Cửu Huyền Công, như vậy...

Vào lúc chính mình tu hành sau đó, hiệu suất không thể nghi ngờ liền sẽ tăng lên rất nhiều.

Vân Tiêu ở bên cạnh hỏi: "Thế nhưng là có chuyện phiền toái gì?"

"Chỉ là Ngọc Đỉnh sư huynh đến tìm mấy bộ Vu Tộc chiến pháp." Lý Trường Thọ cười nói: "Hẳn là cho Dương Tiễn sư điệt tu hành."

Chương 1048. -

Trong khi nói, Lý Trường Thọ đã cầm một khối ngọc phù trong tay, lấy ra một cỗ Đạo Nhân Giấy trong tay áo, khống chế Đạo Nhân Giấy cầm vững ngọc phù, thi triển độn pháp tiến đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Vân Tiêu tiên tử ôn nhu hỏi: "Ngươi để bụng đối với con cái củaVân Hoa tiên tử như vậy, thế nhưng là bởi vì ý chỉ của Ngọc Đế?"

"Chuyện này ngược lại không phải là của ý tứ Ngọc Đế."

Lý Trường Thọ cười nói, lúc này đang cùng với Vân Tiêu ngồi ở bên trên hai cái bồ đoàn trên bụi cỏ, cách đó không xa chính là thư sinh không ngừng vò đầu bứt tai tại bờ sông.

Liền nghe Lý Trường Thọ khẽ than thở một tiếng, trong mắt hiếm khi tràn đầy ấm áp, nhỏ giọng nói: "Ta cũng không thể vẫn luôn bận rộn tại Thiên Đình, Thiên Đình đi vào quỹ đạo, này sau khi thiên địa quy về trật tự, ta liền sẽ quy ẩn sơn lâm, đến lúc đó luôn luôn phải có một hai người nối nghiệp, phụ tá Ngọc Đế bệ hạ, quản lý Tam Giới. Bản tính của Dương Tiễn chính trực kiên cường, lại có một viên đạo tâm kiên cường, thuở nhỏ liền bộc lộ tài năng, xem như là lựa chọn hàng đầu của ta. Nếu được chọn, ta kỳ thật cũng không muốn đi ra khỏi Tiểu Quỳnh Phong..."

Vân Tiêu ôn nhu hỏi: "Là bởi vì tình thế bức bách sao?"

"Thật ra là vì muốn an ổn hơn một ít!" Lý Trường Thọ thở dài: "Thân ở trong thiên địa, liền khó tránh khỏi bị thiên địa ảnh hưởng, ta tuy có tâm tị thế tu hành, nhưng đại thế hỗn loạn, tu vi không đủ. Mọi thứ cuối cùng cũng không nằm ngoài được và mất.

Cũng may mắn lúc ấy chạy ra ngoài, thấy được Hồng Hoang thiên địa tráng lệ, thấy được những thần tượng nguyên bản chỉ có thể ngưỡng vọng, bản tính sinh linh thể hiện ra, thấy được..."

Lý Trường Thọ dứt lời, nhìn chăm chú hai tròng mắt của Vân Tiêu, cười nói: "Thấy được nỗi buồn và niềm vui của tiên tử trên mây, thấy được vị tiền bối cao nhân ngươi, là loạn tâm thần ta, tăng thêm ưu phiền cho ta như thế nào."

Vân Tiêu cúi đầu nhìn xuống, thấp giọng nói: "Vậy sau này ta ít đến gặp ngươi, liền sẽ không loạn tâm ngươi..."

Một ngón tay dò tới từ bên cạnh, lại là chặn trước môi nàng ba tấc.

Tiên tử không khỏi nhìn dọc theo ngón tay này, chỉ thấy Lý Trường Thọ vào giờ phút này nghiêng người nhìn chăm chú, trong mắt trong suốt không một hạt bụi, nhưng lại có rất nhiều ấm áp.

Vân Tiêu bỗng nhiên phát hiện ra, giọng nói của hắn không hiểu sao liền chạm vào tâm thần của chính mình, nói chính là: "Tâm tư ta động, nguyện nhấm ưu phiền."

Nàng không biết chính mình bị làm sao, tâm thần trống rỗng, ở bên trong trống rỗng lại xẹt qua một vài bức hình ảnh, phản chiếu khuôn mặt, hình bóng của hắn, niềm vui và nỗi buồn của hắn...

"Vân Tiêu?" Lý Trường Thọ nhẹ giọng kêu gọi, lời nói lại là nhu hòa chưa bao giờ có.

Nhất thời, Vân Tiêu phát giác ra đạo tâm của chính mình lại có một chút mê đắm, mà mê đắm như vậy lại không loạn đạo tâm, hơn nữa nàng cũng không kháng cự, ngược lại là nguyện ý tiếp tục đắm chìm.

Cho dù không dính khói lửa trần gian, cũng sẽ có trái tim cần sưởi ấm.

Cho dù thiếu đi tâm dục, chỉ sợ cũng khó có thể cưỡng lại tình cảm và ấm áp.

Trong hoảng hốt, nàng cảm giác được khuôn mặt kia cách mình càng ngày càng gần, đạo tâm trống rỗng lại mong đợi nhàn nhạt, có bên trong mong đợi còn có mấy phần bất an muốn rời đi.

Trong lúc nàng thể hội tâm cảnh kỳ diệu như vậy, không kịp làm cái gì, khoảng cách giữa hai người đã chỉ còn mấy tấc.

Đây chính là...

"Thuỷ Thần đại nhân, ta chọn lựa chọn thứ ba!"

Bên bờ sông, hồn phách thư sinh kia cắn răng một cái giậm chân một cái, quay người từ từ mở hai mắt hô to một tiếng.

Nhưng sau đó, y cảm giác được bầu không khí có một chút kỳ quái, trợn mắt ra nhìn, toàn bộ cả người đều phiêu hốt hơn rất nhiều...

Ôi chao?

Ở phía dưới tàng cây, hình ảnh ngưng trệ trong nháy mắt.

Thư sinh này chỉ thấy, Thuỷ Thần đại nhân duy trì khuôn mặt thanh niên, lúc này khuôn mặt lại có một chút khác biệt, hắn đang nghiêng người, nửa người trên chúi về phía trước, cùng với tiên tử kia...

Ài hắc hắc, cách rất gần.

Khuôn mặt tiên tử mà thư sinh trước đây vẫn luôn thấy không rõ, vào giờ phút này lại hiển lộ ra hình dáng, quả nhiên là lạnh lùng tuyệt đẹp trên mặt đất không có, trên trời vô song.

Vấn đề là Thuỷ Thần đại nhân cùng với vị tiên tử này, vào giờ phút này gần như vậy, dường như muốn...

Tiếng địa phương của quê hương thư sinh gọi là "Đả ba nhi", viết trên sách chính là "lễ phu thê", cũng được gọi là "Ô táp", thư sinh đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, thích nhất vẫn là "Ăn son phấn".

Lịch sự tao nhã, thật sự lịch sự tao nhã.

Chỉ là...không khí lúc này hình như không đúng...

Thư sinh đột nhiên cảm thấy một cỗ sát khí, lập tức hô to một tiếng đối với hai thân ảnh phảng phất như dừng lại dưới tàng cây: "Này, này! Ta đây cái gì cũng không thấy!"

Gương mặt xinh đẹp của Vân Tiêu đỏ bừng trong nháy mắt, quanh người lóe lên ánh trắng, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ rất bình tĩnh biểu diễn một đoạn "Giúp người chỉnh lý lọn tóc", sau đó nở một nụ cười, bình tĩnh đứng dậy, nhìn về phía thư sinh ở bên bờ sông kia.

"Chọn xong rồi? Ha ha."

Hồn phách thư sinh run rẩy một hồi, vội nói: "Thuỷ Thần đại nhân, tiểu nhân là hoàn toàn vô tình, tuyệt đối không phải cố ý nhìn trộm ngài cùng với tiên tử..."

"Không có gì, không có gì!" Lý Trường Thọ híp mắt cười, từng bước một đi về hướng hồn phách thư sinh này, trong miệng nói: "Việc này cũng phải trách ta, tạm thời không kìm lòng được, không ngờ tới nơi này lại là ban ngày ban mặt, có cản trở. Dù sao ta cũng không phải là ác thần gì, chớ có sợ."

Thư sinh lập tức muốn khóc, khi còn sống bị cuộc đời quật cho mình đầy thương tích, lúc này làm sao không biết Thuỷ Thần đại nhân đang ở bên rìa nổi giận?

Thư sinh này hai chân mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống, Lý Trường Thọ lại tiến về phía trước giữ chặt cánh tay của thư sinh, điều khiển một đám mây, mang thư sinh này bay về phía một tòa thành lớn cách đó không xa.

Thành lớn tiếng người huyên náo, vô cùng phồn hoa, có một con sông lớn lặng lẽ chảy bên cạnh thành lớn, có rất nhiều thôn trại thành trấn ở thượng nguồn và hạ lưu.

Lý Trường Thọ cười nói: "Nhìn đi, nơi này là Giáp, cũng là nơi thứ nhất người có thể chọn."

Thư sinh nháy mắt mấy cái.

"Nhưng ngươi không có chọn."

Lý Trường Thọ ấm giọng nói một câu, thư sinh kia lập tức bày ra khuôn mặt khóc tang, lại cố gắng nặn ra nụ cười.

Sau đó, Lý Trường Thọ mang thư sinh này bay đến ranh giới bắc bộ Nam Thiệm Bộ Châu, tìm được dòng sông thứ hai.

Phong cảnh ở đây rất đẹp, bên cạnh tinh linh thành đàn, còn có không ít linh thể bộ dáng nữ tử mỹ lệ chơi đùa ở trong nước, quả nhiên là một chỗ nhân gian tiên cảnh.

"Nhìn đi, nơi này là Ất, cũng là nơi thứ hai ngươi có thể chọn."

Thư sinh nhìn cảnh đẹp các nơi, không nhịn được chép miệng, lẩm bẩm nói: "Nhưng ta không có chọn..."

Lý Trường Thọ tiếp tục híp mắt cười: "Đại khái đây chính là duyên phận và duyên phận, ngươi thiếu đi phần duyên này, liền mất chỗ tốt như vậy. Dù sao thì nếu như trở thành thần sông nơi này, nói không chừng còn có thể phát triển ra hữu nghị mỹ diệu cùng với rất nhiều tinh linh."

Chương 1049. -

Thư sinh yên lặng che ngực của chính mình, nhỏ giọng hỏi: "Ngài không phải không tức giận sao..."

"Ồ? Bản thần vì sao lại tức giận? Đi thôi, ta dẫn ngươi đi Bính."

Không bao lâu, Lý Trường Thọ dẫn thư sinh tới một chỗ phụ cận quốc đô Thương bộ tộc, đưa tay điểm vào cái trán của thư sinh, làm cho thư sinh thấy được khí vận bàng bạc ngưng tụ ở nơi đây.

"Nơi này chính là Bính, nơi đây chính là chỗ hội tụ khí vận Nhân Tộc, nếu ngươi chăm chỉ tu hành ở chỗ này, ngày khác chưa chắc đã không thể tham gia các lớp học tiên, chuyển sang làm chính thần."

Thư sinh không khỏi sững sờ, tràn đầy cảm động nhìn Lý Trường Thọ, thấp giọng nói: "Đại nhân, ngài, lòng dạ của ngài thật sự còn rộng lớn hơn so với biển cả, ta đã quấy rầy chuyện tốt của ngài, nhưng ngài vẫn..."

Lý Trường Thọ vẫn cứ híp mắt cười, chậm rãi quay đầu: "Nhưng bây giờ, ta đã đổi ý."

"Hở?"

Thế là, sau hai canh giờ.

Trong một ngọn núi hoang vắng nào nó ở phía đông nam Nam Thiệm Bộ Châu, có một con sông quanh co và một vài thôn xóm ít người.

Một thư sinh nào đó đứng thất thần dưới sông…

Hơi ấm từ “ấn tỉ” to bằng ngón tay cái trên tay lại không thể sưởi ấm trái tim y.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là thần sông của con sông này, hi vọng ngươi cố gắng tạo phúc một phương, điều vận nước sông, chống thiên tai phòng hạn, đợi công đức của ngươi viên mãn, tự nhiên có thể thăng cấp. "

Đúng lúc này, ấn tỉ kia lóe ra ánh sáng yếu ớt, một cây cầu gỗ đơn sơ được xây dựng bắt ngang qua sông, lại ngưng tụ thành một miếu thờ lớn chừng bàn tay ở dưới chân cầu.

Thần sông Nhân Tộc mới tấn thăng nào đó lúc này im lặng, hai hàng nước mắt chảy ra, trong đáy lòng thở dài một tiếng.

"Dù sao, ta cũng không phải là ác thần gì. "

…

Bên trong miếu Hải Thần, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ đã chạy đến, giao ngọc phù cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Để thuận tiện cho việc giao tiếp và không gây nhầm lẫn cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Lý Trường Thọ thu hồi một cỗ người giấy, mỉm cười giới thiệu chiến pháp bên trong ngọc phù này.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm giọng nói: "Cũng không biết nên cảm ơn sư đệ như thế nào."

"Ầy, việc nhỏ, việc nhỏ." Lý Trường Thọ mỉm cười xua tay, sau đó liền nghĩ đến chính mình vừa rồi...

Không nhịn được thở dài, ngồi ở kia ngây người một hồi.

Thật sự, loại tình huống đó rất khó gặp được.

Không khí thân thiết, tình cảm dâng trào, ánh sáng hài hòa, hơn nữa còn có chủ đề xúc động trái tim lẫn nhau, thực sự có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hoà.

Lý Trường Thọ cũng không tính toán những chuyện này, chỉ là đột nhiên gặp cảm giác như vậy, liền tùy theo cảm giác mà bước tiếp.

Tên gia hỏa kia không phải lựa chọn rất khó khăn sao? Làm sao lại!

Lời thô tục Nhân Giáo.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hỏi: "Thế nhưng là có chuyện gì khó xử?"

"À, cũng không có." Lý Trường Thọ vội nói: "Chỉ là vừa mới cáo biệt cùng với Vân Tiêu tiên tử, trong đáy lòng có một chút không nỡ, khiến cho sư huynh chê cười."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lộ ra một chút mỉm cười, nói: "Ta thật sự cũng có mấy phần ghen tị với ngươi và Vân Tiêu sư tỷ, nếu là hai tình tương hợp, tự nhiên mỹ mãn."

"Cảm ơn lời nói tốt đẹp của sư huynh." Lý Trường Thọ chắp tay một cái, ý nghĩ trong đáy lòng có một chút chuyển động, lại thở dài: "Sư huynh thế nhưng có nghe được tin tức? Sự tình Hồng Liên kia vào Ngọc Hư Cung."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Thế nhưng dã xảy ra chuyện sai lầm gì?"

"Không sai." Lý Trường Thọ cau mày nói: "Sau khi xóa sạch tàn hồn của Minh Hà lão tổ, Thông Thiên sư thúc muốn dùng Hồng Liên kia trấn áp giáo vận Tiệt Giáo, nhưng Hồng Liên không chịu nổi, trực tiếp vỡ nát..."

"Ồ?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân bấm ngón tay suy tính, lại nhíu mày trầm tư một hồi, nói: "Như thế xem ra, kiếp nạn của Tiệt Giáo, viễn siêu suy nghĩ của chúng ta."

"Ta cũng có dự cảm như vậy..." Lý Trường Thọ xoay chuyển lời nói, hỏi: "Lúc Hồng Liên kia bị Minh Hà lão tổ hủy đi, sinh ra ba khoả hạt sen, một khoả tại Tây Phương Giáo, một khoả tại Tiệt Giáo, ta đều đã tận mắt nhìn thấy. Sư huynh có nghe nói, năm đó là ai lấy đi khoả hạt sen Hồng Liên thứ ba?"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hỏi ngược một câu: "Ngươi hẳn là hoài nghi, có người động tay chân ở trên hạt sen?"

"Không sai." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Thủy chung là không thể loại trừ khả năng như vậy, chúng ta đến nay còn chưa biết, người gieo hạt sen ở dưới Huyết Hải, rốt cuộc là thần thánh phương nào."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm giọng nói: "Bốn vị cao thủ từng hiện thân ngày đó kia?"

"Ta vốn cũng cho là như vậy, nhưng ẩn ẩn cảm thấy cũng không phải là như vậy!" Lý Trường Thọ đứng dậy, chậm rãi đi mấy bước: "Việc này có quan hệ trọng đại. Giả sử nếu thật sự có người cố ý an bài việc này, lại không phải là địch nhân chúng ta biết bây giờ, ý đồ của đối phương...không thể không phòng."

"Đại kiếp chính là thời buổi rối loạn, sư đệ bây giờ ở vào chính giữa Tam Giáo, tự nhiên phải bảo trọng nhiều." Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng đứng dậy, chắp tay một cái đối với Lý Trường Thọ, nói: "Bây giờ bần đạo sẽ trở về dạy bảo Tiễn Nhi. Sự tình có quan hệ đến cha mẹ Tiễn Nhi, vẫn là sắp xếp như ban đầu?"

"Không sai." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Lương đống Thiên Đình sau này, liền hoàn toàn dựa vào sư huynh dạy bảo."

"Tốt." Ngọc Đỉnh Chân Nhân mỉm cười gật đầu, để ngọc phù vào bên trong tay áo, cùng với Lý Trường Thọ vái chào lẫn nhau, cưỡi mây rời đi.

Đưa tiễn Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Lý Trường Thọ đứng yên một hồi ở phía trước bức vẽ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Người nắm giữ khoả hạt sen Hồng Liên thứ ba...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ xẹt qua từng cảnh tượng, hai chữ Xiển Tiệt không ngừng xoay quanh trong lòng, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng cười khẽ, thân hình chui xuống đất, biến mất không thấy gì nữa.

Hải Thần Giáo bây giờ đã không cần hắn làm cái gì, có một bộ cơ cấu tuyển chọn và huấn luyện thần sứ.

Phụ thân của Hùng Linh Lỵ - Hùng lão tam bây giờ cũng đạt được không ít thọ nguyên, lại có công đức hộ thân, chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ tạm thời không cần quan tâm sự tình Hải Thần Giáo nhiều.

Về phần cải cách giáo dục Hải Thần Giáo...

Vẫn là quên đi, chỉ chớp mắt nữa chính mình liền sẽ từ Thuỷ Thần tấn thăng làm Tinh Quân.

Đợi Công Đức Kim Thân của chính mình viên mãn, Hải Thần Giáo này liền giao cho Long Tộc xử lý.

Bản thể của Lý Trường Thọ lặng lẽ quy về Tiểu Quỳnh Phong, liếc nhìn Linh Nga đang cảm ngộ tu hành trong mật thất dưới đất, liền đi đến thư phòng chỉnh lý sự tình "Tiên Minh" cùng với "Lâm Thiên Điện".

Lần chỉnh lý này phải mất từ ba đến năm ngày.

Ngày hôm đó ngọc phù truyền tin của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng chấn động, lại là Bạch Trạch theo như hắn nói, sau khi chạy về Lâm Thiên Điện, hồi âm báo tin bình an cho Lý Trường Thọ —— lúc Lý Trường Thọ rời khỏi Bích Du Cung, Kim Sí Đại Bằng liền bị hắn lệnh trở về Phủ Thủy Thần Thiên Đình, Bạch Trạch tự trở về ba ngàn thế giới giấu kín.

Dù sao cũng là lão thụy thú, ở trên phương diện đi đường này tất nhiên là tương đối chuyên nghiệp.

Chương 1050. -

Duỗi lưng một cái, trong đáy lòng Lý Trường Thọ hơi động một chút, nghĩ đến mấy người Ngao Ất siêu độ oan hồn tại Địa Phủ, liền mở ra Đạo Nhân Giấy【 tiểu Phán Quan 】trong Phong Đô Thành.

Tiên thức đảo qua, phát hiện ra Ngao Ất, Biện Trang, Linh Châu Tử còn đang nghiêm túc niệm tụng kinh văn...

Tên gia hỏa Biện Trang này, tiến bộ rất lớn nha.

Vì lý do ổn thoả, vẫn là thông báo Linh Châu Tử tạm thời rời đi.

Phòng ngừa tiếp xúc nhiều cùng với Ngao Ất, tránh cho ngày sau vào lúc thật sự trở mặt thành thù càng khổ sở hơn.

Lý Trường Thọ vừa muốn dùng tiên thức truyền âm, dao động tiên thức đều đã bay đến bên tai ba người, thình lình nghe Biện Trang nói: "Đại ca, Tam đệ, chúng ta siêu độ xong nơi đây, cần phải đi tìm một nơi thật tốt chơi mấy ngày, cũng tiện thể chúc mừng sự tình chúng ta kết nghĩa kim lan!"

Ngao Ất hừ một tiếng: "Đi vào trong nhà của ta, đừng có nghĩ đến nhà của Nhị đệ ngươi!"

Biện Trang chê cười nói: "Đây không phải là nhà của ta càng có không khí hơn hay sao, đúng hay không, Tam đệ?"

Linh Châu Tử ở bên ngu ngơ cười một tiếng.

Tam? Đệ?

Lý Trường Thọ đứng trên một con phố tối tăm trong Phong Đô Thành, toàn bộ người giấy bị vạch đen thôn phệ, cấm chế cơ hồ rơi vào lộn xộn.

Chuyện này...

Câu chuyện Na Tra phải làm như thế nào?

Chẳng lẽ vào lúc luận bàn hữu nghị cùng với Long Tộc, còn phải trình diễn "màn đấu tay đôi" với Ngao Ất lúc hắn chưa thành tiên năm đó?

Được rồi, sao cũng được, vẫn là ngẫm lại xin nghỉ hưu sớm gì đó, sớm thoát thân một chút đi.

Lắc đầu, Lý Trường Thọ quay người bay đi, mặt mũi tràn đầy sống không còn gì luyến tiếc.

...

Ve sầu kêu xào xạc.

Xế chiều, tiều phu khỏe mạnh khiêng một bó củi lớn, bên hông treo hai miếng thịt rừng, một cây rìu sắt, bước bộ pháp mệt mỏi, đi đến bờ sông, đột nhiên dừng chân lại.

"Sao lại có thêm một cây cầu gỗ?" Tiều phu này cười hắc hắc: "Trái lại là có thể tiết kiệm được một chút thời gian."

Nói xong, y vui vẻ bước lên cầu gỗ, trong vô thức, rìu sắt bên hông đột nhiên tuột xuống.

Tõm!

"Ấy, rìu tổ truyền của ta!"

Tiều phu sốt ruột hô to một tiếng, đặt bó củi xuống, lập tức cởi quần áo nhảy xuống.

Đúng lúc này!

Trong nước sông đột nhiên nổi lên một tầng ánh vàng, nam thần thanh tú người mặc trường bào nho nhã, chậm rãi nhô nửa người ra, tay trái ấp ủ ánh vàng, tay phải lấp lánh ngân quang.

"Phàm nhân ngu xuẩn ~ ta là thần sông bản địa ~ ngươi là muốn rìu vàng trên tay trái của ta, hay là muốn rìu bạc trên tay phải của ta, hay là rìu sắt tổ truyền của ngươi."

Tiều phu kia sửng sốt một chút, nhìn rìu vàng, nhìn rìu bạc, trên dưới hầu kết lắc lư.

"Ta muốn rìu tổ truyền..."

"Ha ha." Thần sông híp mắt cười, ba cây rìu trong tay đột nhiên biến mất: "Bản thần đột nhiên đổi ý, đây là rìu mới của ngươi ~"

Một vệt ánh sáng lóe lên, vững vàng rơi vào trong tay tiều phu, tiều phu tập trung nhìn vào, đã thấy trong tay nhiều hơn một cây rìu...

Gỗ dài mục nát, phía trên dùng dây cỏ cột một cục đá lớn chừng bàn tay.

Xoạt! Tiều phu cầm búa đá trong tay ném một cái, sau đó nhảy vào trong nước sông lặn xuống.

"Thần sông cái đầu nhà ngươi, lão tử liều mạng với ngươi! Trả lại rìu tổ truyền cho ta!"

"A ha ha ha ~ ta dù sao cũng không phải là ác thần gì ~"

Thế là lời tường thuật vang lên —— thần sông và tiều phu, bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ.

—— —— ——

"Sư huynh, huynh về lúc nào vậy? Sao không gọi ta một tiếng?"

Bên trong đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga hóa thành một tia khói xanh bay ra từ trong xó xỉnh, còn chưa có khôi phục chân thân, liền tràn đầy vui vẻ hô hào.

Lý Trường Thọ đang ngồi ở trước lò luyện đan, suy tư có cần lắp ráp thêm một cái lò luyện đan hay không, nghe vậy không khỏi run lên, ngạc nhiên nói: "Ngươi có thể thoáng qua liền nhận ra đây là bản thể của vi huynh?"

Linh Nga hơi chớp mắt, trong mắt mang theo một chút thấp thỏm, chắp hai tay ở sau lưng, ngón út khẽ nghiêng, nhỏ giọng hỏi: "Ừm...không thể nhìn ra được sao?"

"Cũng không phải chuyện này..." Lý Trường Thọ sờ cằm trầm ngâm vài tiếng.

Lúc này hắn chính là dùng ý nghĩ phản phản sáo lộ, bố trí một ít Đạo Nhân Giấy ở chung quanh, cũng quang minh chính đại bày bản thể ra, lại ngụy trang thành như là Đạo Nhân Giấy bản thể.

Nếu bị kẻ địch tấn công, bản thể của hắn còn có thể hóa thành người giấy bị hỏng trong nháy mắt, hoặc là giấu bản thể ở trong người giấy đã bị thiêu thành tro.

Mặc dù lúc này vừa trở về mấy ngày, Đồ lão đại cùng với Tháp đại gia còn chưa có trả lại, nhưng đề phòng thêm một tầng, tóm lại có thể nhiều hơn một phần an toàn.

Không khí nơi này, thế nhưng là không khí Hồng Hoang!

Lý Trường Thọ hỏi: "Linh Nga, ngươi là nhận ra như thế nào?"

"Chuyện này..." Linh Nga nháy mắt mấy cái.

Chuyện này còn có thể nói sao?

Bây giờ nói ra kỹ xảo và biện pháp của chính mình, về sau chẳng phải là không phân biệt ra Đạo Nhân Giấy và bản thể sư huynh rồi?

Như vậy sau này chính mình muốn thực hành một ít kế hoạch cảm tình thăng hoa cao cấp, tìm nhầm bản thể thì làm sao bây giờ?

"Cảm giác, đại khái là cảm giác."

"Có lẽ là quá quen thuộc đối với nhau." Lý Trường Thọ có một chút nghiêm túc hít hà, mỉm cười lắc đầu: "Mà thôi, ngươi có thể nhận ra cũng là chuyện tốt, sẽ không bị người tuỳ tiện lừa."

Nói xong tiếp tục cúi đầu suy tư phương án mới.

Linh Nga dùng bàn tay mềm vỗ ngực một cái, ở bên cạnh chậm rãi tiến tới.

Nàng mặc một chiếc váy lụa màu hồng nhạ, cái cổ trắng nõn trơn bóng tản ra ánh sáng nhu hòa, gương mặt xinh đẹp theo tu vi cảnh giới tăng lên mà càng trở nên thanh tú linh động, phảng phất như bóp liền có thể bóp ra nước.

Linh Nga do dự một hồi, lấy dũng khí nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, có chuyện...ta có thể thương lượng với huynh hay không."

Lý Trường Thọ cười nói: "Nói xem, phải thương lượng như thế nào?"

"Chuyện kia." Linh Nga điểm nhón chân, trong lúc nhất thời lại nói không nên lời.

Lý Trường Thọ cố ý hỏi nàng: "Không phải là muốn đi ra ngoài đi dạo? Thừa dịp lão sư không có thu hồi mấy món bảo vật, muốn đi đâu ta sẽ bảo hộ ngươi đi một chút, nhưng không thể gây chuyện thị phi."

Phàm là có một cái chữ【 vâng 】, ba ngàn lần Ổn Tự Kinh liền có chỗ dựa rồi!

Linh Nga vội nói: "Không phải, hiện nay đại kiếp tiến đến, đi ra ngoài quá bất ổn."

Lý Trường Thọ lập tức an tâm, cười hỏi: "Vậy là gì?"

"Là như thế này..."

Linh Nga nhẹ nhàng thở dài, chủ động thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kể chi tiết.

Vào trước khi nàng bị sư phụ mang về Độ Tiên Môn, cũng là con nhà quyền quý phàm tục bên trong ba ngàn thế giới, sau khi vào núi tu hành, liền giống như tuyệt đại đa số đệ tử Độ Tiên Môn, cắt dứt liên quan cùng với trong nhà.

Trong nhà nàng có rất nhiều huynh đệ tỷ muội, di nương liền không biết có mấy vị, quan hệ nhân mạch rắc rối phức tạp.

Nguyên nhân chính là đây, cha mẹ không cần nàng trở về hiếu thuận, cho nên Linh Nga cũng không về quê.

Nhưng mấy năm trước, Linh Nga thu được một phong thư nhà, mới biết nàng có một vị biểu tỷ có quan hệ thân thích cũng bái nhập tiên môn, bởi vì tư chất xuất chúng cho nên tu thành Chân Tiên...

Chương 1051. -

Nghe tới đây, Lý Trường Thọ cười nói: "Đây cũng là chuyện tốt, thân bằng hảo hữu của muội tu hành đạt được đạo quả tiên nhân, muội cũng có thể có thểm một đạo hữu để thổ lộ tâm tình."

Khuôn mặt nhỏ của Linh Nga tối sầm, thầm nói: "Đừng có nói như vậy, tính tình của vị biểu tỷ này có một chút không ổn. Nàng từ nhỏ liền không ít lần trêu cợt ta, cướp thức ăn của ta, còn dùng nước giội chiếc váy mới của ta, còn lôi kéo mấy đứa trẻ cùng tuổi khác, không cho ta chơi đùa với bọn hắn! Hừ!"

Lý Trường Thọ có một chút run rẩy khóe miệng.

Cái bóng tuổi thơ, thật sự không thể đánh giá thấp.

Linh Nga lại thở dài: "Độ Tiên Môn chúng ta quy củ, các vị chấp sự mỗi khi qua một thời gian, liền sẽ đi đến nhà nhóm đệ tử bái phỏng cha mẹ đệ tử, sự tình ta tu hành tại Độ Tiên Môn, trong nhà ai cũng biết. Vị biểu tỷ kia sở dĩ mấy năm trước chủ động liên hệ ta, hẳn là bởi vì nàng xuân phong đắc ý, kết thành đạo lữ với Thiếu chủ một phương thế lực lớn trong ba ngàn thế giới, lại bái nhập môn hạ một vị tiên nhân Tiệt Giáo làm đệ tử ký danh. Ta vẫn luôn chưa hồi âm cho nàng, nàng vào tháng trước lại phái người đưa ngọc phù tới, nói muốn tới Độ Tiên Môn thăm hỏi."

Nói đến đây, khóe miệng của Linh Nga phồng lên, phiền muộn nói: "Theo ta thấy, nàng chính là muốn tới khoe khoang, muốn nhìn thấy cuộc sống của ta không bằng nàng."

"Đừng có phỏng đoán người khác như vậy, huống chi còn là biểu tỷ có một chút thân cận với muội." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Sư phụ không có ở đây, ta và muội xem như sống nương tựa lẫn nhau, muội cũng là người làm chủ Tiểu Quỳnh Phong, những việc này kỳ thật không cần hỏi ta. Người nhà muội tới chơi, đây là chuyện tốt khó được, khi nào bọn họ tới?"

"Hẳn là vài ngày nữa." Linh Nga có một chút bất an, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, ta không muốn để cho bọn họ tới quấy nhiễu huynh..."

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Không sao, muội hoàn toàn có thể làm chủ việc này. Muội muốn gặp bọn họ liền để bọn họ vào, không muốn gặp bọn họ, liền đi tìm Chưởng Môn, âm thầm đuổi đi là được. Chớ quên, muội bây giờ là đệ tử ký danh của Thái Thanh Thánh Nhân lão gia."

Linh Nga lập tức xoắn xuýt một hồi, suy nghĩ kỹ một hồi, mới nói: "Nếu không, ta chiêu đãi bọn họ ngay tại Hắc Trì Phong đi."

Nha đầu này, ngoài miệng nói ghét bỏ, trong đáy lòng hẳn là rất vui vẻ.

Tuy nói là bạn xấu hồi nhỏ, nhưng chung quy là có một phần huyết mạch liên luỵ, về sau nếu có thể đi lại nhiều, cũng là một chuyện may mắn.

Lý Trường Thọ kỳ thật vẫn luôn lo lắng, Linh Nga buồn bực ở trong núi, tính tình hoạt bát liền buồn bực hỏng.

Ban đầu, sư huynh muội bọn họ không có mấy phần thực lực, tự nhiên là bằng hữu càng ít, tai hoạ càng ít.

Cho đến ngày nay, Lý Trường Thọ sẽ tiếp tục dùng «Ổn Tự Kinh» ước thúc tự thân, nhưng Linh Nga cũng không cần thiết —— khả năng sinh ra nhiễu loạn cao nhất của nàng, đã hoàn toàn nằm trong khống chế của Lý Trường Thọ.

Cho nên, đối với Linh Nga mà nói, giao lưu với nhiều bằng hữu một chút tóm lại là chuyện tốt.

Lý Trường Thọ dặn dò: "Vì lý do ổn thoả, hãy chiêu đãi ngay tại Hắc Trì Phong đi. Sau đó ta liền phong bế các nơi Tiểu Quỳnh Phong, cũng sẽ mời mấy người Đồ lão đại ở lâu thêm mấy ngày. Nhớ rõ bảo Linh Lỵ chuẩn bị trước mấy con linh thú hiếm thấy, cũng có thể mời các sư thúc chữ Tửu đến giúp đỡ bố trí, hoặc là mời mấy người Lưu Nhạn Nhi sư tỷ cùng nhau họp gặp. Còn có, đừng quên kêu Tửu Vũ Thi sư thúc tham gia náo nhiệt một phen, nàng đều là đóng cửa tu hành, cũng ít ra ngoài đi lại."

"Ừm, biết rồi!" Linh Nga đặt bàn tay nhỏ bé của nàng lên bên hông, nhẹ nhàng vỗ như hai chiếc cánh nhỏ , mừng khấp khởi mà nói một câu: "Thật sự cảm tạ sư huynh."

"Đi làm việc đi." Lý Trường Thọ cười lắc đầu.

Nếu tiếp tục căn dặn, chính mình sẽ trở thành lão đạo lải nhải.

Linh Nga nói: "Ta đi làm một số món tráng miệng và nước trái cây, đợi lát nữa sẽ đưa tới."

Nói xong ngâm nga điệu hát dân gian, cưỡi mây rời khỏi đan phòng.

...

Lý Trường Thọ tuỳ tiện luyện chế ra một lò lục phẩm linh đan dùng để khôi phục nguyên khí, duy trì xúc cảm luyện đan.

Dập lửa, tiên thức lan tràn ở trong môn, liếc nhìn cuộc sống thần tiên muôn màu trên núi tiên, đưa tiên thức đến Đan Đỉnh Phong.

Vạn trưởng lão sau khi độ kiếp vẫn luôn đang bế quan, chính mình lúc này cũng không tiện đi chúc mừng.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hỏi: "Tháp đại gia, lúc nào các ngươi muốn trở về bên người lão sư?"

Hai cỗ linh giác đồng thời đáp lại.

"Kỳ thật lão gia không gọi, chúng ta luôn ở bên cạnh ngươi cũng không có việc gì." Tháp đại gia bình tĩnh nói.

Thái Cực Đồ lại nói: "Ngươi bây giờ đạo hạnh chưa thành, đạo cảnh chưa đầy, cũng không nên ỷ lại chúng ta nhiều."

"Không sai." Lý Trường Thọ đáp: "Ta lại kiểm tra các nơi, đợi sau khi thân thích của Linh Nga đi, liền đưa các vị trở về Thái Thanh Quan."

Mấy món trọng bảo đồng thời im lặng.

Tính tình của Tiểu đồ đệ, bọn họ là biết được, làm việc chu toàn, tính mạng nặng nhất, mọi thứ đều không có【 cẩu thả 】, khục, không rời khỏi chữ chữ【 ổn 】!

Nhưng ổn đến trình độ như vậy, đúng là bọn họ không nghĩ tới.

Biểu tỷ của Linh Nga Tiểu sư muội, con dâu của thế lực tiên đạo ba ngàn thế giới, vừa nghe liền biết chính là tốn linh thạch để mua danh ngạch đệ tử ký danh tiên Tiệt Giáo...

Cần Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp, Không Gian Xích, Diễm Quang Kỳ đồng thời chờ lệnh đề phòng?

Tháp đại gia thầm nói: "Trở về khẳng định sẽ bị lão gia tiện tay phong ấn, còn không bằng đi theo Tiểu đồ đệ tự tại. Tiểu đồ đệ, lúc trước ngươi đã làm như thế nào? Vân Tiêu nha đầu kia cũng đều có thể bị ngươi làm cho thần hồn điên đảo, chỉ thiếu một chút, ngươi liền...hắc hắc hắc, truyền cho ta mấy chiêu đi? Cũng làm cho ta cùng với Kim đấu muội muội rút ngắn một chút khoảng cách."

Không Gian Xích phàn nàn nói: "Lão sắc quỷ!"

Thái Cực Đồ cũng nói một câu: "Không đứng đắn!"

Lý Trường Thọ: "..."

Vòng quan hệ Linh bảo này, hắn thật đúng là không phải quá quen, dù sao đời trước cũng không có tri thức dự trữ về phương diện này.

Hơn nữa, chỉ bằng vào lý giải của hắn đối với tính tình Vân Tiêu, cơ hội tốt như trước đây mà không thể phát triển thêm một bước, sau này khẳng định là mấy chục trên trăm năm trốn tránh không thấy!

Là do thứ quỷ dài dòng kia!

Khẽ thở dài một hơi, Lý Trường Thọ nghe trong đáy lòng, mấy món trọng bảo phê phán đối với Tháp đại gia "Vì bảo bất tôn", đi ra ghế bành bên ngoài cửa, nhàn nhã nhắm mắt ngưng thần.

Đi dạo một vòng bên trong Thiên Đình, phát hiện ra Kim Sí Đại Bằng đang thao luyện Thiên Binh Thiên Tướng Phủ Thủy Thần, Lý Trường Thọ có một chút hài lòng gật đầu.

Đây chính là pháp bảo người thành thục, trong mắt có sự sống.

Hắn tìm người phân phó, lại xây dựng một chỗ tiểu viện, làm chỗ ở sau này của Linh Châu Tử.

Về phần...

"Tam Tiên Khách Thiên Đình" kia, sau đó là đi đến Long Cung chúc mừng, hay là đi Thiên Nhai Các tiêu phí, Lý Trường Thọ thật sự lười nhác quản.

Có Ngao Ất trông chừng, đương nhiên sẽ không thật sự để Linh Châu Tử làm loạn.

Chương 1052. -

Biện Trang...coi như thôi đi, dù sao cũng là nam nhân sẽ trở thành Nhị sư huynh, đè ép thiên tính của y cũng không tốt.

Ừm, dám gây sự ở Thiên Đình liền cho y ngâm nước!

Trong đôi mắt khẽ mở của Lý Trường Thọ, có tinh quang lấp lóe mấy lần, Biện Trang niệm chú ở bên trong U Minh Giới không nhịn được rùng mình hai lần, yếu ớt liếc nhìn bốn phía...

Bên trong Phủ Thủy Thần, người ở cũng dần dần nhiều, từ Linh Châu, Kim Bằng, đến Hữu Cầm Huyền Nhã, rất có tư thế "Tiểu Quỳnh Phong thứ hai".

Lý Trường Thọ gần đây, kỳ thật vẫn muốn tìm Hữu Cầm Huyền Nhã "Siêu cấp Thiên Binh" tâm sự, không có lý do gì khác, thuần túy là thăm hỏi sư muội.

Nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã nếu không phải là đang bế quan, thì đang ở trên đường trảm yêu trừ ma.

Thanh danh của nàng càng ngày càng vang dội hình ảnh, trảm yêu trừ ma bị các Thiên Tướng khác dùng Lưu Ảnh Cầu ghi chép lại, không ngừng tung ra ở bên trong Ngũ Bộ Châu, xuất hiện ở bên trên gương đồng lớn tại các nơi Thiên Đình...

Đây chính là thực lực mềm của Thiên Đình tăng lên.

Long Cát gần đây không thấy bóng dáng, nghe nàng nói, dường như là muốn bế quan, để cho chính mình cố gắng lớn lên một chút, thoát ly hình dạng thiếu nữ.

Chuyện này khiến cho mấy rương " bài tập mưu kế " Lý

Trường Thọ tiện tay chuẩn bị, chỉ có thể tiếp tục áp đáy hòm.

Thiên Đình lúc này đã đi vào quỹ đạo, các nơi đều đang nhanh chóng phát triển.

Biển mây tiên sơn các nơi nguyên bản có một chút hoang vu, lúc này tăng thêm rất nhiều hình bóng tiên nhân, một mảnh vui vẻ phồn vinh.

Ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong, đột nhiên nghe Linh Nga truyền âm nói một câu: "Sư huynh, mấy người biểu tỷ tới, huynh không cần phải đến đây nếu huynh có việc bận, ta đi ứng đối với bọn họ là được."

Tâm thần của Lý Trường Thọ chuyển về bản thể, tiên thức tất nhiên là đã sớm quan sát được mười mấy đạo thân ảnh chỗ sơn môn kia, chỉ là trước đây cũng không chú ý nhiều.

Một chiếc xe tuyệt đẹp lượn lờ trên đường mây, trong đó có một vị thanh niên đạo sĩ khuôn mặt coi như anh tuấn ngồi, cảnh giới tu vi Thiên Tiên sơ kỳ, đạo cơ có một chút phù phiếm, lúc này đang thâm tình chân thành nhìn chăm chú vào nữ tử bên người.

Nữ tiên xinh đẹp đeo khăn che mặt ngồi ở ngay ở bên người thanh niên đạo sĩ, hẳn là chính là thân thích của Linh Nga.

Bọn họ đến tìm Linh Nga có việc muốn nhờ?

Xem ra không phải, nếu không thì sẽ không ở bên trong xe không ra, hơn nữa trên khuôn mặt nữ tử kia mang theo vài phần ngạo ý...

Lý Trường Thọ đại khái đã hiểu.

Ngẫm nghĩ, Lý Trường Thọ lưu lại một phần tâm thần ở trên người Linh Nga, căn dặn Tháp đại gia và Kỳ di hỗ trợ giám sát chặt chẽ một chút, liền không lại quản nhiều.

Sau đó, tâm thần của Lý Trường Thọ trở về Thiên Đình, Đạo Nhân Giấy cưỡi mây đi đến Lăng Tiêu bảo điện.

Theo kế hoạch nguyên bản, đi đến chỗ Ngọc Đế bệ hạ bẩm báo tiến triển sự tình Hồng Liên kế tiếp.

Khi Ngọc Đế nghe nói Hồng Liên tan vỡ, cũng là không nhịn được nhíu mày, hỏi: "Bên trong Tiệt Giáo, tàng ô nạp cấu nghiêm trọng như vậy?"

Ngọc Đế trầm ngâm vài tiếng, lại nói: "Việc này Trường Canh ngươi vẫn phải chú ý, ta biết Trường Canh ngươi không muốn để cho Đạo Môn hao tổn quá nhiều thực lực, nhưng chính thần Thiên Đình tuyển chọn cũng là chuyện không nhỏ."

"Xin bệ hạ an tâm." Lý Trường Thọ vái chào, nghiêm mặt nói: "Trừ mấy vị Đại đệ tử Tiệt Giáo tiểu thần không muốn bọn họ gặp nạn, những người khác nhất định sẽ không bởi vì tư tình mà can thiệp Thiên Đạo vận chuyển."

"Ta tất nhiên là tin Trường Canh: " Ngọc Đế áo trắng ấm giọng nói: "Đợi nghị sự tại Tử Tiêu Cung, sự tình đại kiếp hẳn là sẽ rõ ràng hơn rất nhiều. Đúng rồi Trường Canh, đến lúc đó, ngươi có nguyện ý đi vào bên trong Tử Tiêu Cung với ta?"

"Tiểu thần tất nhiên là nguyện ý." Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng: "Nhưng...lão sư bảo tiểu thần đi theo lão sư."

Ngọc Đế cười nói: "Không sao, dù sao cũng đều là đi vào bên trong Tử Tiêu Cung, ta còn có thể cướp người cùng với Thái Thanh sư huynh hay sao?"

Lý Trường Thọ cúi đầu nói: "Đa tạ bệ hạ thông cảm."

"Dù sao cũng không cướp lại." Ngọc Đế buông tiếng thở dài, hỏi Lý Trường Thọ lần này tương trợ Tiệt Giáo đoạt Hồng Liên tại Huyết Hải, có chuyện mới lạ gì.

Lý Trường Thọ sửa sang lại một phen suy nghĩ, chọn một chút sự tình Ngọc Đế không biết, phát sinh ở Tu La cổ thành kia, chậm rãi nói.

Nói chính là:

Luân Hồi Tháp định ước định không chiến, Tam Giáo sư huynh tập hợp tìm sen.

Ai ngờ thận khí khó tìm thấy, đạo tâm nhập mộng bị nguy nan.

Tu La công chúa chém một kiếm, Lão Quân Thanh Ngưu động phàm tâm.

Hồng Liên quy về Bích Du Cung, Giáo Chủ thử một lần khó chu toàn.

Sau khi Ngọc Đế nghe xong, tất nhiên là liên tục cảm khái, nói rằng Minh Hà lão tổ không biết sống chết, công chúa Tu La kia vẫn còn có tình có nghĩa.

Vị chúa tể Tam Giới này lại hỏi Lý Trường Thọ, ngưu Động Suất Cung động phàm tâm, y có cần bày tỏ một chút hay không, cho một cái phong thưởng, hoặc là đưa một vòng kỷ niệm "Thanh Ngưu chi trinh".

Lý Trường Thọ vội vàng khuyên can, liên tục nói không cần như thế.

Việc Thanh Ngưu này, thủy chung vẫn là phải khiêm tốn một ít, dù sao hiện tại cũng không dám nói chắc, về sau rốt cuộc sẽ phát triển như thế nào.

Chỉ cần vừa nghĩ tới độc giác Tê Giác Đại Vương cùng với Ngưu Ma Vương, rất có thể cũng không phải là cùng một ngưu, Lý Trường Thọ liền...ẩn ẩn có một chút ít chờ mong hướng đi của chuyện xưa A Ngưu và A Phiến kế tiếp.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế cùng với Lý Trường Thọ nói chuyện phiếm một hồi, phát cho Lý Trường Thọ một cái nhiệm vụ...

"Trường Canh, gần đây Vân Hoa dường như có một chút rầu rĩ không vui, ngươi lại đi giúp ta thăm hỏi nàng đôi chút."

Lý Trường Thọ tất nhiên là đáp ứng, nghĩ đến Vân Hoa tiên tử có lẽ là mong nhớ Dương Tiễn cùng với Dương Thiền, sau khi rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện, liền cưỡi mây đi về hướng Dao Trì.

Không giống với điển cố "Hai sói phá núi" nguyên bản mà Lý Trường Thọ biết, Vân Hoa tiên tử cũng không bị trấn áp ở dưới núi đào.

Tại biên duyên Dao Trì có tám ngọn núi cao, trong đó có bảy tòa thành sắp xếp theo phương vị bắc đẩu thất tinh, tạo thành một tòa đại trận, bảo vệ tiên sơn trấn áp Vân Hoa tiên tử.

Vì phòng ngừa truyền ra ngôn luận "bất lợi cho sự trưởng thành của Dương Tiễn ", Lý Trường Thọ phần lớn thời gian đều là tránh mà không thấy.

Lần này Ngọc Đế bệ hạ hạ chỉ, Lý Trường Thọ cũng thuận thế sang đây thăm Vân Hoa tiên tử, trong đáy lòng cũng có thể có một chút điểm số.

Sự tình Dương Tiễn, đây là con át chủ bài trong tay hắn.

Cưỡi mây bay đến phụ cận Dao Trì, trên đường mây gặp được nhóm tiên tử, cũng nhiều hơn rất nhiều so với hai mươi ba năm về trước.

Phàm là người Thiên Đình, tất nhiên là đều nhận biết tôn giá của Thuỷ Thần, phàm là thấy được thân ảnh của Lý Trường Thọ, gần gần xa xa đều là hạ thấp người hành lễ, nhìn một cái cũng là nghiền ngẫm rất nhiều.

Đi đến nơi Vân Hoa tiên tử bị giam giữ, Lý Trường Thọ cũng không đi vào, chỉ là liếc nhìn bố trí trong đó tại lối vào.

Chương 1053. -

Nơi này...

Bên trong ngọn núi bị đào hết, bố trí thành một mảnh tiểu động thiên phúc địa, ngọc thụ kim đài, buồng lò sưởi thơm ngát, Vân Hoa tiên tử bị "sự vô tình" trấn áp ở chỗ này, ngoại trừ không thể bước ra khỏi nơi đây nửa bước, thì có thể tùy ý hoạt động tại các nơi, trên người không có nửa điểm cấm chế.

Thậm chí còn có sáu vị thị nữ ở bên cạnh chăm sóc, không có việc gì còn có thể đánh đàn thổi tiêu.

Cũng không giống như là «trấn áp».

Lý Trường Thọ truyền âm nói nói vài lời về tình hình gần đây của Dương Tiễn cùng với Dương Thiền cho Vân Hoa tiên tử, sau đó liền lắc lắc phất trần, nghiêm mặt nói đối với Thiên Binh Thiên Tướng canh giữ ở lối vào: "Các ngươi nhất định phải trông coi chặt chẽ, không được chủ quan!"

"Vâng!" Chúng Thiên Binh Thiên Tướng lập tức cúi đầu đáp ứng.

Lý Trường Thọ hài lòng gật đầu, không đợi Vân Hoa tiên tử xông ra khỏi lầu các, đã là cưỡi mây rời đi, trở về hướng Phủ Thủy Thần.

Đi được nửa đường, trong đáy lòng Lý Trường Thọ chợt khẽ linh giác, đột nhiên nghe được một từ ngữ làm cho hắn cảm thấy hứng thú.

【 Thạch Cơ nương nương 】.

Lý Trường Thọ sửa sang tin tức mà tiên thức bắt được, trong đáy lòng nổi lên một chút hình ảnh, lại là tình hình vừa mới phát sinh ở trên Hắc Trì Phong...

Vài chiếc bàn thấp dựng bên cạnh đầm nước, một con kênh mỏng được đào ra ở bên cạnh, cách đó không xa còn bày biện mấy món nhạc khí.

Linh Nga làm chủ nhà, Tửu Vũ Thi ở bên cạnh tiếp khách, mà ở phía đối diện hai người là đôi đạo sĩ lúc này đang nắm tay nhau, tình chàng ý thiếp —— lúc này Linh Nga đang cải trang dung mạo, để cho chính mình tỏ ra bình thường một ít, hơn nữa tu vi cảnh giới cũng dùng «Bình Tức Quy Khí quyết» bày ra mấy tầng ngụy trang, biểu lộ chính là cảnh giới Chân Tiên, tương đương cùng với biểu tỷ của nàng.

Liền nghe nữ tiên che mặt kia ôn nhu nói: "Ta may mắn bái Thạch Cơ nương nương làm vi sư, tuy chỉ là đệ tử ký danh được truyền một chút đạo pháp, nhưng cũng coi như có một phần bối cảnh. Nga à, không bằng ngươi theo ta cùng nhau trở về, ta và ngươi là tỷ muội, lại là bạn bè tốt, hãy kết bạn mà đi trên con đường tu đạo, ta sẽ bảo đảm cho ngươi không thiếu hụt đan dược linh thạch, còn có thể tìm cho ngươi một vị đạo lữ không tồi, giúp đỡ lẫn nhau tu hành. Ngươi làm đệ tử ở chỗ này, ài, quả thực khó có thể tiến xa."

Tửu Vũ Thi cúi đầu cố nén cười, gương mặt xinh đẹp của Linh Nga lộ ra một chút lúng túng.

Ở phía trước đan phòng, Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, chậm rãi đứng dậy.

Trước tiên ổn một chút, tận lực giảm bớt khả năng bại lộ, cầm ra "Pháp bảo" bản thân trước đây chưa bao giờ dùng qua, kỳ thật có cũng được mà không có cũng không sao—— dung mạo.

Làm sư huynh thì phải bênh vực cho sư muội, càng phải là chỗ dựa của sư muội!

Chỉ như vậy, còn muốn bắt cóc Linh Nga nhà ta?

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, quay người đi về góc đan phòng, cởi bỏ đạo bào trên người, lấy ra một hòm gỗ phủ bụi nhiều năm.

Lấy chiến bào ra!

Bào là bào gì? Là áo choàng gấm trắng thêu vàng!

Giày là giày gì? Giày đen lót ngọc!

Đai lưng vàng tự nhiên không thể thiếu, dây cột tóc mây trôi cũng không thể thiếu, một chiếc hồ lô ngọc linh bảo làm trang trí treo bên hông, ống tay áo được buộc đối xứng không sai lệch.

Lấy một chiếc nhẫn ngọc linh bảo hậu thiên dùng để trữ vật, tùy tiện rót vào một chút công đức, làm nhẫn ngọc này hóa thành công đức linh bảo hậu thiên.

Phía trên luôn phát ra một chút bảo quang, chỉ là vì để cho thấy, đây bất quá chỉ là pháp bảo trữ vật phổ phổ thông thông trong nhà.

Triệt tiêu ba phần ngụy trang bên ngoài dung mạo của chính mình, Lý Trường Thọ cất bước ra khỏi đan phòng, điều chỉnh tu vi cảnh giới hiển lộ đối với đối ngoại thành cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, bình tĩnh bay về hướng Hắc Trì Phong.

Thuỷ Thần, đến ủng hộ Nga!

Bên trên Hắc Trì Phong, Lý Trường Thọ cưỡi mây chậm rãi bay tới, tiên thức nghe âm thanh đối thoại bên kia, cũng không có vội tiến vào đại trận Hắc Trì Phong.

Vị đại biểu tỷ của Linh Nga này...

Một lời khó nói hết.

"Nga, tu hành chú ý chính là pháp tài lữ địa, ngươi đã thành tiên nhân, ấn theo lý thuyết là đã có thể xuất sư. Ở chỗ của biểu tỷ mặc dù là tại ba ngàn thế giới, không ở bên trong Ngũ Bộ Châu này, nhưng cũng coi như một phương tu hành tốt đẹp, ngươi là đệ tử đạo thừa Nhân Giáo, bằng vào điểm ấy cũng có thể đạt được không ít chỗ tốt."

"Biểu tỷ, chuyện này..."

"Nga, nhìn ngọn núi ngươi ở này xem, một chút linh quang cũng không có! Ngươi hãy nhìn thứ này một chút, đây là bảo dược dùng bảo châu của linh trai Nam Hải vạn năm ép thành, có thể làm cho da của ngươi trắng đẹp hơn."

"Chuyện kia..." Linh Nga bất đắc dĩ một hồi.

Nàng bày ra lúc này, bất quá chỉ là ngụy trang. Bởi vì hôm nay có nam tiên trong sân, khẳng định không thể lộ ra hình dáng, gia tăng thêm khả năng phiền phức cho sư huynh!

"Nga, hãy trở về cùng với biểu tỷ đi, ngọn núi này của ngươi ngay cả ốc xá ra dáng cũng đều không có."

"Vị...tiên tử này."

Tửu Vũ Thi vẫn luôn cúi đầu, lúc này lại là có một chút không nhịn được, nàng ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo một chút bất đắc dĩ: "Đôi khi, những gì ngươi nhìn thấy chỉ là những gì người khác muốn ngươi nhìn thấy.”

Nữ tử mang mạng che mặt kia cười nói: "Vừa mới rồi còn chưa có hỏi, ngài là sư thúc của Nga...thế nhưng là tu hành xảy ra sai sót?"

Tửu Vũ Thi lạnh nhạt nói: "Ở trên núi này, tư chất của ta đúng là thấp nhất, cũng không phải là tu hành xảy ra sai lầm."

Linh Nga vội nói: "Vũ Thi sư thúc đừng có nói như vậy, ngài mới nhập môn không lâu, tiến cảnh tu vi đã là không thấp."

Sau đó, Linh Nga cau mày nói: "Biểu tỷ, ngươi nói trưởng bối trong môn ta như vậy, phải chăng là có một chút quá mức thất lễ?"

"Vâng vâng vâng." Nữ tử che mặt kia lơ đễnh cười nói: "Ở đây bồi lễ cho Vũ Thi đạo hữu, ta nói chuyện có một chút thẳng thắn, ngươi đừng có để ở trong lòng."

Linh Nga cong khóe miệng lên, nói: "Biểu tỷ, ngươi ngày hôm nay là thật sự đến thăm ta sao?"

"Đương nhiên." Nữ tử che mặt kia lấy ra một chiếc quạt xếp tinh xảo, nhẹ nhàng lắc lư, cười nói: "Ngoại trừ tới thăm ngươi, ta còn tới nơi đây làm gì? Nga, ngươi bái sư không lâu, ta liền nhận được tiên duyên, bái sư phụ, trước đây vẫn luôn đắm chìm trong tu hành, hiếm khi ra ngoài đi lại. Mấy năm này ta cũng coi như đạt được chút thành công, tu được Chân Tiên, lại may mắn nghe cao nhân giảng đạo truyền pháp, càng là gặp được đạo lữ kết bạn tu hành, có pháp tài lữ địa. Lúc này mới muốn đến tìm ngươi, mang ngươi trở về cùng nhau tu hành."

Linh Nga sờ cằm suy nghĩ một hồi, đột nhiên hỏi: "Thật chứ?"

"Đại biểu tỷ" híp mắt cười: "Còn có thể gạt ngươi sao? Ngươi ở đây cũng không như ý, bên cạnh ta cũng thiếu người của mình..."

Tửu Vũ Thi lại không nhịn được nói: "Thì ra là muốn Linh Nga của chúng ta đi làm thị nữ của ngươi."

Chương 1054. -

Nam tiên vẫn luôn mỉm cười không nói ở bên cạnh, lúc này cau mày nói: "Vị đạo hữu này chớ nên hiểu lầm, ở bên người Thải Dao không thiếu người phụng dưỡng. Từ lúc nàng tu đạo đến nay, chỉ có một vị muội muội Linh Nga này tu đạo có thành tựu, lần này chúng ta tới, chính là muốn dẫn nàng đến một nơi tu hành tốt hơn. Bần đạo bất tài, ở chỗ của mình cũng coi như có một chút tích lũy, gia phụ vài ngày trước càng là gia nhập Tiên Minh như mặt trời ban trưa."

Nam tiên này trong lúc nói, chắp tay đối với không trung, nói: "Nói thật, gia phụ cùng với Thuỷ Thần Thiên Đình đại nhân đương đại đã từng có duyên gặp mặt một lần! Bây giờ đại kiếp đã bắt đầu ấp ủ, trong nhà ta cũng coi như an ổn, tất nhiên là có thể cho Linh Nga hoàn cảnh tu hành tốt hơn."

Tửu Vũ Thi: "..."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, cười nói: "Biểu tỷ, ta ở đây vô cùng như ý, chỗ nào cũng đều không muốn đi. Bất quá, vẫn là đa tạ mỹ ý của các ngươi."

"Đại biểu tỷ" thở dài: "Linh Nga, ngươi vẫn là cứng đầu như vậy, vẫn là hiếu thắng như vậy."

Nam tiên kia ấm giọng nói: "Linh Nga muội muội..."

"Còn xin đạo hữu thu hồi xưng hô như vậy!" Linh Nga nhíu chặt đôi mi thanh tú, lập tức trách mắng: "Đạo lữ của ngươi là biểu tỷ của ta, ta và ngươi cũng không có liên quan gì."

Nam tiên lập tức có một chút xuống đài không được, "Đại biểu tỷ" khẽ cau mày, quát khẽ: "Ngươi đây là đang nói chuyện với tỷ phu mình như thế nào?"

Linh Nga liếc mắt nhìn sang bên cạnh, bình tĩnh nói: "Ta đều đã tu đạo thành tiên, hẳn là còn phải tuân theo lễ nghi thế tục?"

"Linh Nga, bây giờ sao ngươi lại vô lễ như thế!"

"Ha ha ha! Thải Dao ngươi chớ có nóng giận." Nam tiên ngăn cản "Đại biểu tỷ", trong mắt có quang mang nở rộ, nhìn chăm chú vào Linh Nga ngụy trang mấy tầng, tán thán nói: "Thật sự không hổ là đệ tử đạo thừa đại giáo, khí độ quả nhiên bất phàm. Là bần đạo có một chút đường đột, ở chỗ này nhận lỗi, sau đó nhất định phải tự phạt ba chén."

Lúc này, nam tiên này tách ra một chút uy áp cảnh giới Thiên Tiên, cả người ngồi thẳng tắp hơn một chút.

Thấy trên trán của Tửu Vũ Thi có một chút mồ hôi, Linh Nga đưa tay ấn cổ tay của nàng xuống, vốn là muốn trực tiếp hiển lộ đạo cảnh uy hiếp ngược lại, nhưng suy nghĩ kỹ một chút vẫn là nhẫn nhịn.

Phải khiêm tốn, không thể gây phiền toái cho sư huynh, đuổi hai người này đi coi như xong.

Bản tiên nữ chép Ổn Tự Kinh nhiều năm như vậy, đó cũng không phải là chép không!

Thế là, Linh Nga lộ ra "nụ cười nghề nghiệp", chuẩn bị kế tiếp chỉ dùng ba câu nói【 ừm ừm 】,【 đúng đúng 】,【 không sai 】 để ứng đối một nam một nữ này.

Đúng lúc này...

Chợt nghe bên cạnh có tiếng nói trong trẻo truyền đến, lại là ngâm một bài thơ:

"Ở thôn đào có am hoa đào

Am hoa đào có tiên hoa đào

Tiên hoa đào lại từ cây đào

Lấy cành hoa đổi thành rượu nồng."

Linh Nga ngẩng đầu nhìn lại, miệng nhỏ có một chút mở ra, một tiếng "ừm" kia biến thành tiếng "ồ" kéo dài...

Tửu Vũ Thi cũng choáng váng, lại là lần đầu tiên thấy Lý Trường Thọ với bộ dáng như vậy, chỉ cảm thấy toàn bộ Hắc Trì Phong đều trở nên sáng hơn rất nhiều.

Lại đột nhiên tỉnh táo, nghĩ đến thân phận sư thúc của bản thân, quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Đôi mắt phượng của "Đại biểu tỷ" mở to...

Nàng chỉ cảm thấy, nam tiên cưỡi mây bay tới này, thân hình thẳng tắp, mặt như ngọc, mày kiếm mắt sáng lại không hiện phong mang, hai gò má góc cạnh rõ ràng lại không sắc bén, ngược lại là bên miệng mang theo ý cười nhạt, có thể khiến tâm cảnh người ta bình thản, không bị phân tán.

Có một bài thơ ca ngợi:

Vốn là tiên ẩn thế, chợt ngồi phía trước Thái Thanh Thánh Nhân.

Đứng đầu trong tiên thần Thiên Đình, cúi đầu ngẩng đầu ở giữa đại tiên Tam Giáo.

Ngồi ghế cao trong Thánh Mẫu Cung, tùy ý đi lại trong Bích Du Ngọc Hư.

Sắp đạt xưng hào Thái Bạch Tinh Quân, người người đều gọi tiên ổn trọng.

Lý Trường Thọ xuất hiện một cách phiêu nhiên, một bộ áo bào trắng, tóc dài phất phới, trong nháy mắt liền làm cho Hắc Trì Phong rơi vào trầm tĩnh.

Đạo vận hắn hiển lộ lúc này, chính là cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ mạnh mẽ, khí độ tự thân đúng là phi phàm, khó có thể tóm tắt bằng những từ 'điềm đạm', 'thanh nhã'..

Nam tiên ở bên người "Đại biểu tỷ" đột nhiên đứng dậy, chặn tầm mắt của "Đại biểu tỷ".

Vị biểu tỷ của Linh Nga này lập tức lấy lại tinh thần, trong lòng thầm nói mình sao lại mất phân tấc, vội vàng trấn tĩnh đạo tâm, cũng đứng dậy chuẩn bị nghênh đón.

Ngược lại là Linh Nga...

Phốc! Một làn hơi nước chậm rãi bay lên, hai mắt Linh Nga hóa thành những vòng tròn xoắn ốc, thân thể lúc la lúc lắc như rong biển mềm mại, ngả vào trong lòng ngực của Tửu Vũ Thi.

Mắt nàng đẹp như tơ, khẽ kêu lên: "Sư huynh ~"

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu đối với nàng, đầu tiên là ngón chân chạm đất, sau đó đế giày vững vàng rơi xuống, tóc dài cùng với vạt áo áo bào trắng ngừng lay động, ấm giọng nói một câu: "Vừa mới luyện xong một lò đan dược, chưa thể đến sơn môn nghênh đón hai vị, còn mong rộng lòng tha thứ."

Đúng lúc này, một cơn gió nhẹ thổi qua, trên người Lý Trường Thọ tản ra thanh hương nhàn nhạt mà cực phẩm linh đan mới có, làm nam tiên trẻ tuổi chấn động tinh thần, mang theo khiếp sợ nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ trước mắt.

Đại gia luyện đan!

"Linh Nga." Lý Trường Thọ nhẹ nhàng nhíu mày, ngữ khí lại vẫn rất ấm áp: "Sao lại ngồi ngả nghiêng như vậy?"

Linh Nga vội vàng ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm vào sư huynh nhà mình, cố gắng để cho cái đầu nhỏ của chính mình dựng thẳng.

Đây là...

Tình huống gì?

Sư huynh làm sao lại đột nhiên không biết khiêm tốn rồi?

Đây không phải là chiếc áo choàng mà ta đã may cho sư huynh hơn một năm nay, nhưng sư huynh cảm thấy quá phô trương nên đã cất kỹ chiếc áo choàng đó sao?

Chẳng lẽ, sư huynh coi trọng biểu tỷ nhà mình?

Ách, chuyện này giống như rất không có khả năng, coi như là Vân Tiêu tỷ tỷ, sư huynh cũng là do dự thật lâu, mới ngập ngừng động tâm...

Khuôn mặt của Linh Nga đỏ rực, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, sao huynh lại tới đây."

Lý Trường Thọ cười nói: "Thật hiếm khi mới có người thân trong nhà đến đây thăm hỏi, ta coi như bận rộn đến đâu, cũng phải tranh thủ thời gian đến gặp mặt."

Tửu Vũ Thi vội nói: "Ta đi lấy bồ đoàn."

"Ài." Lý Trường Thọ vội vàng ngăn cản, tiếp tục ấm giọng nói: "Sư thúc ngồi xuống đi, hai tiểu bối chúng ta ở đây, há lại để ngài làm những việc nặng này."

Nói xong, Lý Trường Thọ bình tĩnh miết nhẫn ngọc trên ngón tay cái, một vệt lưu quang hiện lên, một chiếc bồ đoàn xuất hiện ở bên cạnh bồ đoàn của Linh Nga.

Nam tiên cùng với "Đại biểu tỷ" nhìn thấy thế, không khỏi giật mình.

Pháp bảo trữ vật cấp công đức linh bảo hậu thiên?

Còn là không có tận lực tế luyện, phảng phất như công đức linh bảo hậu thiên tiện tay đeo lên? !

Lý Trường Thọ cười chắp tay một cái, biểu đạt sự khách khí, không nói lời hàn huyên nào, trực tiếp ngồi xuống.

Hai mắt nhìn chăm chú vào Linh Nga, đưa tay giúp Linh Nga chỉnh lại ngọc trâm.

Chương 1055. -

Đôi vai của Linh Nga bất giác nhún xuống, cảm nhận được khí tức của sư huynh đập vào mặt, làn hơi nước thứ hai tràn lên trán trong nháy mắt...

Hôm, hôm, hôm nay rốt cuộc là tình huống như thế nào?

"Hai vị lại ngồi xuống đi." Lý Trường Thọ cũng không ngẩng đầu lên mà nói một câu.

Đại biểu tỷ và nam tiên vô thức nói tiếng cám ơn, cùng nhau ngồi xuống, liếc nhìn nhau, từng người thu liễm khí tức.

Nhất là nam tiên, người đã từng tham dự một số sự kiện lớn, đã từng lãnh hội mấy lần uy áp cao thủ.

Lúc này, nam tiên đã có kết luận, người thanh niên đạo sĩ trước mắt này tuyệt đối không phải là Thiên Tiên tầm thường, đối phương bình tĩnh thong dong phong độ như vậy, phần thanh tĩnh vô vi, khí chất đoan chính ôn hoà này...

Nam tiên hỏi: "Đạo hữu xưng hô như thế nào?"

"Sư huynh của Linh Nga." Lý Trường Thọ ấm giọng nói.

Linh Nga "Đại biểu tỷ" ôn nhu nói: "Đạo hữu không có đạo hiệu sao?"

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, nói: "Ta sở dĩ gặp hai vị, là bởi vì sư muội của ta. Ta biết ngươi là biểu tỷ của sư muội ta như vậy là đủ rồi, chúng ta không cần phải gặp nhau thêm."

Sắc mặt của "Đại biểu tỷ" có một chút xấu hổ, có một chút không biết nên trả lời như thế nào.

Nam tiên kia vừa muốn mở miệng, Lý Trường Thọ bình tĩnh sờ sờ chiếc nhẫn trên ngón tay cái của mình, nam tiên lập tức nuốt lời nói trở vào.

Loại "đệ tử" trưởng thành trong thế lực lớn ở bên trong ba ngàn thế giới này, cũng rất ít có kẻ ngu dốt.

Nam tiên lại cười nói: "Đạo hữu thật sự tiêu sái, đạo thừa Nhân Giáo quả thật phi phàm. Đạo hữu thế nhưng là...sở trường về luyện đan chi đạo?"

"Bình thường, không thể xưng là sở trường, người trong Nhân Giáo có tạo nghệ đan đạo hơn ta, có khối người."

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng miết chiếc nhẫn, mấy đạo tiên quang hiện lên, trên bàn thấp lập tức bày ra mấy cái bình sứ, miệng bình sứ cũng đều là mở ra, trận trận tiên quang lượn lờ, lại không có nửa điểm mùi thuốc bay ra.

Nam tiên kia vừa cúi đầu nhìn, biểu tình có một chút ngây ngốc.

Ngũ phẩm, lục phẩm linh đan? !

Càng kỳ quái hơn chính là, những linh đan này đều là để ở bên trong mấy bình ngọc có màu sắc không đồng nhất, vừa nhìn liền biết chính là dùng tiên lực tiện tay nặn thành...

«Chi tiết».

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Hai vị vượt đường xa đến thăm sư muội ta, những đan dược không đáng nói này, xem như tạ lễ đối với việc hôm nay các vị tới đây."

"Đa tạ đạo huynh." Nam tiên kia cười cười, chính mình cũng không động thủ, ra hiệu "Đại biểu tỷ" thu đan dược lại.

Đúng lúc này, liền nghe tiếng sấm vang rền, bàn thấp và mặt đất có một chút rung động.

Bên trong Bạch Trạch "nhà bếp" xây dựng, Hùng Linh Lỵ đeo tạp dề rộng nửa trượng, đưa tay giơ cao lên một cái khay lớn, chân bước nhanh, như lướt tới.

Nàng cũng được Lý Trường Thọ truyền âm, lúc này không có một chút kiêng kị nào phóng xuất ra khí tức tự thân, một cỗ huyết khí như khói đen phóng lên tận trời, chiến thân nửa vu khổng lồ, rắn chắc kia, tản mát ra khí tức nguy hiểm nồng đậm.

Khay buông xuống, trên đó có một con linh thú nướng, cùng với hơn mười món ăn kèm.

Sau đó Hùng Linh Lỵ ôm quyền, vái chào đối với Lý Trường Thọ, quay người đi xa.

"Hai vị uống rượu không?" Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi.

Lúc nam tiên này còn chưa phát giác toàn thân đổ mồ hôi lạnh liền vội vàng gật đầu, sắc mặt cũng đều có một chút tái nhợt.

Lý Trường Thọ lấy ra hai bình tiên nhưỡng, bắt đầu mời rượu.

Nam tiên kia đã là đang cố ý kết giao, "Đại biểu tỷ" vào giờ phút này càng là quên nên chối từ như thế nào, mơ mơ hồ hồ nâng chén.

Ở trong quá trình này, Linh Nga vẫn còn đang lặp đi lặp lại...bốc hơi...

Hôm nay đối với Linh Nga mà nói, tuyệt đối là một ngày vui vẻ nhất từ khi sinh ra.

Không có gì khác, ánh mắt của sư huynh vẫn luôn chưa từng rời khỏi người của mình, dịu dàng, ấm áp như nắng ấm mùa đông, dường như muốn làm tan chảy trái tim nàng.

Đặc biệt là khi sư huynh trò chuyện với người qua đường Giáp, biểu tỷ Ất, sẽ còn ấm giọng hỏi một câu: "Sư muội, có muốn ăn món này không?"

Không đợi Linh Nga cầm đũa, sư huynh liền sẽ gắp thức ăn lên, đưa đến miệng của chính mình...

Cuối cùng, sẽ còn lấy ra một chiếc khăn tay vuông, nhẹ nhàng lau khóe miệng cho mình, thì thào nói: "Đã sắp thành mặt mèo."

Quả thực!

Muốn mệnh của Nga!

Sau lưng Linh Nga xuất hiện một vòng sáng màu hồng phấn, cả người mơ mơ màng màng, đạo tâm bồng bềnh lung lay, phảng phất như biến thành một đám mây màu hồng phấn, bên trong đều là kẹo ngọt.

Tửu Vũ Thi ở bên cạnh hai người, toàn bộ quá trình đều quay đầu nhìn về phía nơi khác, có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Nga không có tiền đồ này.

Mà hai vị khách tới ngồi đối diện, nam tiên khẽ nhíu mày, ánh mắt của nữ tiên có một chút ghen tị...

Lý Trường Thọ trong lúc không chậm trễ "chiếu cố" sư muội, vẫn tiếp tục mời rượu, ở trong bình tiên nhưỡng đã động tay chân trước đây, rót nhiều tiên nhưỡng một chút, làm cho hai vị khách nhân rất nhanh liền có một chút hơi say.

Chủ đề bất tri bất giác, liền bị Lý Trường Thọ dẫn lên trên sự tình " đệ tử ký danh tiên Tiệt Giáo ".

Lý Trường Thọ cười nói: "Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, quả thật là đại giáo đương thời! Không biết, đạo hữu bái nhập môn hạ chính là vị tiên nhân nào?"

Bị ánh mắt của Lý Trường Thọ nhìn chăm chú, nữ tiên tên là "Thải Dao" vội nói: "Lão sư nhà ta chính là cao nhân Tiệt Giáo bên trong Bạch Cốt Động Khô Lâu Sơn...Thạch, Thạch Cơ nương nương."

"Đạo hữu sao lại chột dạ như thế?"

"Cũng không có, chỉ là..." Thải Dao cúi đầu tránh đi ánh mắt của Lý Trường Thọ, "chỉ là" vài tiếng, lại nói không nên lời.

Nam tiên kia ra vẻ tiêu sái, cười nói: "Để đạo huynh chê cười rồi, đệ tử ký danh Thải Dao nhà ta này, trên thực tế là thông qua quan hệ.

Bất quá, đúng là đã từng nghe Thạch Cơ nương nương giảng đạo, cũng có duyên gặp mặt một lần cùng với Thạch Cơ nương nương."

"Ồ?" Lý Trường Thọ nhíu mày, nghiêm mặt nói: "Ta yêu thích luyện đan, ngày bình thường cũng liền đi lại ở phụ cận phường trấn, cũng không đi đến ba ngàn thế giới, không biết môn đạo nơi đó. Tổ sư nhà ta Độ Ách Chân Nhân, ở trong Đạo Môn, địa vị bất quá cũng chỉ tiếp cận với Thạch Cơ nương nương. Có thể hay không mời đạo hữu nói kỹ càng một chút? Ta bảo đảm sẽ thủ khẩu như bình."

Nam tiên này phảng phất như đột nhiên tìm về tự tin, cười nói: "Đạo hữu tất nhiên là không biết những thứ này. Tiệt Giáo xem như một trong Tam Giáo Đạo môn, đại giáo có nhiều môn nhân đệ tử nhất, càng là đệ nhất đại giáo bên trong thiên địa. Bởi vì số lượng môn nhân đệ tử phong phú, lại phần lớn đều sẽ đi đến ba ngàn thế giới đi lại, tự nhiên là sẽ kết bạn với không ít tán tu cao thủ, mà những tán tu cao thủ này nếu mời tiên Tiệt Giáo giảng đạo một lần, giảng pháp một lần, cũng không tính là vấn đề hóc búa. Theo quy củ Hồng Hoang, nghe giảng đạo một lần, liền có thể được tính là đệ tử ký danh. Dần dà, liền có tán tu cao thủ đặc biệt đi làm việc này, đối với đệ tử ký danh của cao thủ Tiệt Giáo khác biệt, đã là ghi giá công khai."

Chương 1056. -

"Lại có một ít tiên nhân Tiệt Giáo không nổi danh, cuộc sống cũng không như ý, cũng sẽ làm việc này, đi mời những cao nhân Tiệt Giáo chân chính hiện thân...có thể gặp được Thạch Cơ nương nương giảng đạo một lần, an bài Thải Dao đi vào, thế nhưng đã hao tốn không ít tâm huyết của bần đạo."

Thải Dao khẽ nhíu mày, cũng không nói thêm cái gì, cúi đầu không nói.

"Ồ?" Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng, cười nói: "Tam Giới to lớn, không thiếu cái lạ, bên ngoài lại còn có thành tựu như vậy. Thực không dám giấu giếm, ta có một vị bạn tốt tán tu, cũng muốn trở thành đệ tử ký danh của đệ tử Thánh Nhân Tiệt Giáo, lai lịch như thế xác thực càng thâm hậu hơn một chút so với tiên ở trong tông. Không biết đạo hữu cụ thể sẽ hao tốn bao nhiêu tâm huyết?"

Nam tiên đưa tay, duỗi ra ba ngón tay.

Lý Trường Thọ bừng tỉnh đại ngộ, cố ý nói: "Chỉ là ba kiện công đức linh bảo hậu thiên, liền có thể đổi lấy lai lịch đệ tử ký danh tiên Tiệt Giáo?" —— lúc này hắn tự đặt chính mình là 【luyện đan sư kiêu ngạo】.

"Không, không, đạo huynh hiểu lầm rồi." Nam tiên này xấu hổ cười một tiếng, giải thích nói: "Ba trăm nguyên thạch là đủ rồi."

"Chỉ như vậy..." Lý Trường Thọ nhíu mày, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, trong đáy lòng âm thầm than nhẹ.

Lúc này cuối cùng cũng biết, Hồng Liên vì sao lại hỏng mất.

Cũng coi như biết, vì sao Thông Thiên Giáo Chủ thành tâm tìm Hỗn Độn Chung nhiều năm như vậy, mà Hỗn Độn Chung nhìn thấy cái bóng Thông Thiên Giáo Chủ, liền bắt đầu tận lực đào mệnh...

Gian hàng của Tiệt Giáo trải quá dài!

Những việc nhỏ nhặt mà trước đây không ai để ý đến như vậy, lại trở thành "quả cân" liên lụy Tiệt Giáo.

Lúc này chạm đến là thôi, chính mình hỏi nhiều ngược lại sẽ bất ổn, âm thầm biết có chuyện như vậy tồn tại là được, sau đó lại điều tra kỹ càng.

Nam tiên ngồi đối diện mỉm cười, thân thể nghiêng về phía trước, thấp giọng nói: "Đạo huynh, ở bên trong ba ngàn thế giới này, có một số lớn cao thủ thiếu linh dược, rất nhiều thế lực tiên đạo thiếu linh đan. Bằng vào năng lực của đạo huynh, nếu liên thủ cùng với bần đạo, không tới trăm năm, coi như là mời đệ tử nội môn Tiệt Giáo đến đơn độc giảng đạo thu đồ, cũng không phải là chuyện không thể. Đạo huynh chính là sư huynh của muội muội Thải Dao, ta là đạo lữ của Thải Dao, ta và ngươi tự nhiên có thể tín nhiệm lẫn nhau, chung tay làm đại sự. Đạo huynh có muốn liên thủ?"

Cùng nhau kiếm linh thạch...

Lý Trường Thọ bình tĩnh lắc đầu, cười nói: "Ta luyện đan chỉ vì tu đạo, không có một chút hứng thú nào đối với linh thạch."

Nụ cười của nam tiên này cứng đờ.

Nhưng sau đó, Lý Trường Thọ lại nói: "Ta trái lại là có thể giới thiệu một vị bạn tốt có trình độ luyện đan tốt, lại đang thiếu linh thạch. Nhưng có thể thuyết phục y hay không, liền tuỳ thuộc vào bản lãnh của đạo hữu."

"Ồ?" Nam tiên lộ ra nụ cười gió xuân một lần nữa, cầm chén rượu lên, mời Lý Trường Thọ một ly rượu nhạt: "Cảm tạ đạo huynh dìu dắt."

"Khách khí, bất quá chỉ là tiện tay mà thôi." Lý Trường Thọ nhấp môi tượng trưng.

Trong đáy lòng hắn than nhẹ, lần này chỉ điều tra, không ra tay, tránh gây phiền phúc cho biểu tỷ của Linh Nga.

Dù sao cũng là thân thích của sư muội.

"Sư huynh..."

Bên cạnh truyền đến một tiếng la lên, Lý Trường Thọ nghiêng đầu sang chỗ khác, đã thấy Linh Nga ngừng thở, trong mắt tràn đầy sóng nước, tay phải cầm đũa ngọc kẹp một khối thịt linh thú tuyển chọn tỉ mỉ ra, một đầu ngón khác tay đỡ ở phía dưới, chậm rãi tiến tới.

Lý Trường Thọ rất tự nhiên há miệng, híp mắt cười khẽ đối với Linh Nga, hơi nhẹ nhàng chớp mắt.

Ngày ấy, trong trí nhớ của Linh Nga mê mê mang mang, khắp nơi đều là quầng sáng màu hồng...

Nàng chỉ nhớ rõ ngày đó ánh nắng rất ấm, nụ cười của sư huynh cũng rất ấm, lúc chính mình chóng mặt tỉnh táo lại ở bên trong đan phòng, phiến đá bày ở trước mặt, cũng rất ấm.

...

Tại Kim Ngao Đảo.

Một khối ngọc phù truyền tin phá không mà đến từ Nam Hải, bay thẳng tắp trong không trung, hư không tiêu thất không thấy.

Không bao lâu, thân hình của Đa Bảo đạo nhân chợt lóe lên, đào ra một toà thổ động, đi về hướng phường trấn nào đó tại Đông

Thắng Thần Châu.

Trên đường chạy tới, Đa Bảo đạo nhân theo căn dặn của Lý Trường Thọ ở trong thư, bắt đầu cẩn thận cải trang, đổi thành mặc áo gấm, thay đổi khuôn mặt một chút, thu liễm đạo vận tự thân, chuẩn bị xong một nhóm linh đan tứ phẩm ngũ phẩm.

Y ngược lại muốn xem xem, rốt cuộc là ai, lại là như thế nào, liên lụy đến đại vận Tiệt Giáo!

Thế giới là vô tận, một cái động được đào xuyên qua.

Tại Đông Thắng Thần Châu, trong một tòa phường trấn phồn hoa gần Đông Hải, vẫn có người tới lui như thường lệ.

Những ngọn núi nổi tiếng và những con sông lớn ẩn giấu không biết bao nhiêu Luyện Khí Sĩ, tiên môn danh túc cũng cần dùng vật đổi vật, linh thạch, đan dược, bảo tài, chính là ba trụ cột lớn của tuyệt đại đa số phường trấn Hồng Hoang.

Đương nhiên, những nơi có phân các Thiên Nhai Các, ngành dịch vụ Hồng Hoang cũng chiếm tỷ trọng khá lớn.

Đa Bảo đạo nhân đến sớm hơn nửa canh giờ so với thời gian đã ước định vớiLý Trường Thọ.

Thu liễm lại uy áp và khí tức của chính mình, Đa Bảo đạo nhân đút hai tay ở trong tay áo, liền nhiều hơn một phần...

Khí chất của một địa chủ giàu có.

Khục, cảnh cáo từ bảo khố chuột!

"Theo lời Trường Canh nói, hôm nay có một sự kiện lớn, nhưng không biết là ai liên lụy giáo vận của Tiệt Giáo, chẳng lẽ là có quan hệ với tán tu? "

Đa Bảo đạo nhân suy như thế tư, vừa mới đi hai bước ở trên đường phường trấn, liền nghe Lý Trường Thọ truyền âm: "Đa Bảo sư huynh, phía trước có một cửa hàng đan dược. Đi vào từ con hẻm bên cạnh cửa hàng đan dược, đi một trăm bước xuyên qua mấy tầng huyễn trận đơn giản."

Đa Bảo có một chút không rõ ràng cho lắm, nhìn về phương hướng Lý Trường Thọ nói, bình tĩnh gật đầu, cất bước tiến lên.

Nơi này là một phường trấn có chút lộn xộn, bày biện không ít thảm, tràn ngập bầu không khí u ám.

Đa Bảo đạo nhân không quan tâm đến điều này, y lật tay liền có thể san bằng phường trấn này, đương nhiên sẽ không có quá nhiều cảm giác.

Bình tĩnh đi vào hẻm nhỏ, xuyên qua huyễn trận, đến đường phố khuất ở bên kia. Truyền âm của Lý Trường Thọ lại vang lên, dẫn Đa Bảo đạo nhân đi đến một chỗ ngóc ngách.

Bảy lần quặt tám lần rẽ, Đa Bảo cuối cùng cũng cất Đạo Nhân Giấy vào bên trong tay áo, gặp mặt Lý Trường Thọ.

Vừa mới gặp mặt, Đa Bảo đạo nhân liền hỏi ba câu hỏi của đại sư huynh:

"Có chuyện gì vậy? "

Tình huống như thế nào?

Ai đang tính kế ở đây?"

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ thở dài, truyền âm nói với Đa Bảo đạo nhân: "Chúng ta hãy đến nơi trước và chuẩn bị sẵn sàng, ta sẽ từ từ nói với sư huynh về vấn đề này."

Đa Bảo đạo nhân tất nhiên là vô cùng tín nhiệm đối với Lý Trường Thọ, dù sao cũng là trực tiếp nhìn Lý Trường Thọ cùng với

Vân Tiêu sư muội...khục!

Dù sao cũng là Tiểu sư đệ Nhân Giáo đã từng tắm cùng với sư tôn.

Đây chính là có giao tình vô cùng mật thiết với tiên Tiệt Giáo bọn hắn!

Chương 1057. -

Mà Lý Trường Thọ lần này cũng không mưu đồ chỗ tốt gì, thuần túy là vì giúp Tiệt Giáo cắt bỏ bệnh dữ, quét dọn một chút nghiệp chướng, tính toán vì sự an ổn của Đạo Môn.

Có lẽ hành động lần này, chỉ có thể vãn hồi mấy phần khí vận cho Tiệt Giáo, gia tăng một tia sinh cơ cho mấy người Vân Tiêu cùng với Triệu đại gia.

Những tóm lại là vẫn tốt hơn không làm gì.

Tận dụng thời gian đại biểu tỷ Thải Dao và đạo lữ của nàng chưa chạy đến, Lý Trường Thọ cùng với Đa Bảo đạo nhân giao lưu một hồi, sau khi biết được trình độ hiểu biết của Đa Bảo đạo nhân đối với sự tình【 diễn kịch 】, liền bắt đầu tiến hành huấn luyện toàn diện đối với Đa Bảo đạo nhân.

Đa Bảo đạo nhân thật sự không có dự liệu được...

Y đường đường là thủ đồ Tiệt Giáo, Đại đệ tử Thông Thiên, người tầm bảo đệ nhất Hồng Hoang...

Lại cũng có ngày hôm nay!

Sau nửa canh giờ.

Đa Bảo đạo nhân mặc một thân trường bào vàng nhạt, quanh người mang theo một chút mùi rượu, trên khuôn mặt hơi mập cũng mất đi "trắng trắng mềm mềm" nguyên bản, nhiều hơn mấy phần cảm giác tang thương.

Y mua một tấm thảm ở cửa hàng bên đường, bình tĩnh ngồi xếp bằng xuống, bày trước mặt hơn mười mấy bình đan dược, trên mặt mang theo ba phần sa sút tinh thần.

Bên trong tay áo, một cỗ người giấy đang không ngừng truyền âm: "Đa Bảo sư huynh, chuyện lần này có thể thành hay không, tất cả đều phụ thuộc về sự nắm bắt của chúng ta đối với một số chi tiết. Còn mời sư huynh làm cho biểu tình kiêu ngạo hơn một chút, lúc nhìn trái nhìn phải, chỉ dùng ánh mắt dư quang, gặp được người chào hỏi, câu nói đầu tiên là 【 hừ 】..."

Khóe miệng của Đa Bảo đạo nhân có một chút run rẩy, truyền âm hỏi: "Trường Canh à, có cường địch gì mà nhất định phải ngụy trang tính kế như vậy? Trực tiếp đánh là được, nếu chúng ta không phải là đối thủ, liền mời sư đệ sư muội tới trợ trận, cùng lắm thì chính là một tiếng "sư tôn cứu ta", lão sư đương nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, sao phải phiền phức như thế?"

"Sư huynh, lần này chúng ta không phải muốn giết địch, mà là đi kiểm chứng một chuyện. Nếu không thể tìm hiểu nguồn gốc, kéo quá mạnh, sẽ dễ dàng kéo đứt dây leo." Lý Trường Thọ nói rõ sự thật: "Luyện Khí Sĩ xem như dây leo lần này, dù sao cũng có một chút liên quan với ta, mới trở về từ chỗ ẩn thân của bản thể ta. Nếu trực tiếp ra tay với y, sau này ta cũng nhất định phải dọn đến Thiên Đình trốn tránh..."

Đa Bảo cười nói: "Là vi huynh thiếu suy nghĩ, Trường Canh chớ trách, liền làm như lời ngươi nói."

"Túi bảo nang mà ta vừa đưa cho sư huynh, trong đó có rất nhiều Lưu Ảnh Cầu đặc chế." Lý Trường Thọ dặn dò: "Lần này chúng ta nhất định phải ghi chép lại tất cả mọi thứ. Sư huynh, ta cảm thấy, mục tiêu chúng ta cần tiêu diệt không phải là mấy người, mấy chục người, mà là ngăn chặn tình huống như vậy phát sinh một lần nữa."

"Không sai!" Đa Bảo đạo nhân truyền âm khen: "Trường Canh nói không sai, chúng ta phải giải quyết là tệ nạn trong giáo, mà không phải vì diệt sát sinh linh. Diệt sát mấy vị cao thủ chỉ là chuyện đơn giản, giải quyết triệt để tai hoạ ngầm mới là đại sự. Bất quá...Trường Canh lúc này có thể nói rõ hay không, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, tiếp tục sử dụng Đạo Nhân Giấy truyền âm: "Trước đó, còn xin sư huynh đáp ứng ba chuyện."

"Chuyện gì?"

"Thứ nhất, tuyệt đối không hành động theo cảm tính. Thứ hai, suy nghĩ hai lần trước khi quyết định. Thứ ba, không thể đánh cỏ động rắn."

"Thiện."

Đa Bảo đạo nhân có một chút trịnh trọng đáp ứng một tiếng, Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, nói đơn giản tin tức mình đạt được hiện tại cho Đa Bảo đạo nhân nghe.

Dần dần, khuôn mặt của Đa Bảo trở nên âm trầm, ngồi ở kia chửi ầm lên: "Mấy kẻ này!"

"Sư huynh, sư huynh!"

"Những kẻ cặn bã này! Quả nhiên là muốn làm cho bần đạo tức chết! Luyện đan cũng không biết, chỉ biết chà đạp bảo dược!" Đa Bảo đạo nhân cắn răng giận mắng, sau khi đưa tới hơn mười mấy đạo ánh mắt xung quanh, cũng không gây ra ảnh hưởng nào khác.

Sau đó, Đa Bảo đạo nhân truyền âm mắng to đối với Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ:

"Đám tặc nhân này làm hại Tiệt Giáo chúng ta! Sự tình lần này! Có một cái bần đạo giết một cái, có hai cái bần đạo diệt một đôi, đám khốn nạn vì linh thạch bảo tài, liền bán đi bản thân! Bọn hắn không xứng làm môn nhân của Tiệt Giáo chúng ta! Ta nói vì sao Hồng Liên kia lại trực tiếp nổ tung? Hóa ra là bị những kẻ cặn bã này liên lụy! Tức chết ta rồi!"

Lý Trường Thọ: "..."

Đây là thật sự tức giận, ngay cả tự xưng "bần đạo" cũng đều quên.

"Sư huynh hẳn là hoàn toàn không biết việc này? Sư thúc hẳn là cũng chưa từng hỏi đến?" Lý Trường Thọ cũng có một chút buồn bực đối với chuyện này.

Đa Bảo đạo nhân cẩn thận ngẫm nghĩ, lại bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền nghĩ đến điều gì.

"Trước đây đệ tử Dư Nguyên của Kim Linh sư muội, đã từng nói một lần đối với bần đạo, ba ngàn thế giới thường cách một đoạn thời gian, luôn có một ít môn nhân khai đàn giảng đạo, dường như có một chút kỳ quặc."

"Sau đó?"

Trên mặt của Đa Bảo đạo nhân lộ ra nét hổ thẹn, thấp giọng nói: "Bần đạo còn cho rằng, những đồng môn này là sùng kính sư tôn, bắt chước sư tôn giảng đạo tại tiên đảo, vinh quang cửa nhà cho Tiệt Giáo! Ai ngờ, bọn hắn giảng đạo là bởi vì nguyên do như vậy, lúc truyền pháp truyền đạo chẳng phân biệt được thiện ác tốt xấu! Ài! Đều là ta quá mức tự tin, có một chút sơ hở."

Lý Trường Thọ nói: "Lúc này tiến hành bổ cứu cũng chưa tính là quá muộn, lần này còn xin sư huynh chịu một chút ủy khuất, chúng ta sớm diệt trừ tai hoạ ngầm như vậy. Hơn nữa, việc này cũng không thể quơ đũa cả nắm, trong đó nhất định là có tiên nhân ra ngoài giảng đạo, không biết nội tình trong đó, chỉ cần hơi răn dạy là được. Nếu là kẻ hiểu rõ tình hình mà vẫn vi phạm, hoặc là vì mưu tư lợi từ đó xe chỉ luồn kim, nhất định phải nghiêm trị không tha."

"Không sai, sau đó phải nhờ Trường Canh hao tổn tâm trí nhiều hơn." Thần quang lóe lên trong mắt Đa Bảo đạo nhân, sát ý nồng đậm, cả ngõ hẻm trở nên âm u trong nháy mắt, giống như hóa thành hầm băng.

Nhưng cũng may, Đa Bảo đạo nhân cấp tốc thu liễm uy thế, ngồi ở kia tiếp tục đóng vai 【luyện đan sư quật cường thất vọng】...

Tại quầy hàng trái, phải, đối diện Đa Bảo đạo nhân, chủ quán đều nhìn về phía chỗ sâu trong hẻm, thu hút sự chú ý của những người khác vào chỗ sâu trong hẻm, yểm trợ cho Đa Bảo đạo nhân.

Vì lý do ổn thoả, trước đây Lý Trường Thọ liền bố trí ba cỗ Đạo Nhân Giấy, ban đầu là để tạo bầu không khí.

Ở một bên khác, Thiếu chủ của thế lực tiên đạo tại ba ngàn thế giới nào đó, cùng với biểu tỷ Thải Dao của Linh Nga, đã là rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong, điều khiển xe bay, mang theo hộ vệ, vội vàng chạy đến chỗ phường trấn này.

Lý Trường Thọ cũng không lặp đi lặp lại căn dặn Đa Bảo đạo nhân, dù sao đây cũng là Đại sư huynh Tiệt Giáo, cũng có lịch duyệt Hồng Hoang phong phú, chính mình không cần lo lắng quá mức.

Tôn trọng nên cho Đại sư huynh Tam Giáo, vẫn là phải cho.

Chương 1058. -

Đúng lúc này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên nổi lên một chút nghi hoặc...

Đại sư huynh Tây Phương Giáo là người phương nào?

Chuyện này ngược lại là thật sự chưa từng nghe qua.

Lại sau hai canh giờ, một nam một nữ bước vào chỗ đường phố che giấu này, bọn họ áo bào mặc hơi có vẻ lộng lẫy, trên người tán phát ra khí tức " người có linh thạch ", đánh lên mấy phần tinh thần cho Luyện Khí Sĩ bày quầy bán hàng ở nơi đây.

Bên trong đường phố, lập tức nhiều thêm vài tiếng gào to hữu khí vô lực...

"Mê Hồn tán, Mê Hồn tán, Mê Hồn tán vẫn giữ nguyên giá, có thể mê đảo Chân Tiên, hồ đồ Thiên Tiên."

"Bạo Huyết Liệt Mục châu, pháp khí có thể giết Chân Tiên, ba linh thạch một khoả."

"Linh thú, bán đổ bán tháo! Con non, bán đổ bán tháo!"

Nhưng mà, đôi nam nữ này chỉ liếc nhìn trái phải rồi đi về phía trước, khiến tiếng hò hét từ phía trước và phía sau nhanh chóng tắt lịm.

Rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn sàng, không dễ bị đánh lừa.

"Phu quân." Thải Dao đột nhiên nói: "Có phải là người ở phía trước kia?"

Nam tiên ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy được thân ảnh của Đa Bảo đạo nhân, quan sát tỉ mỉ, không khác nhau chút nào so với những gì sư huynh Linh Nga nói!

Hai chữ: Phúc hậu.

Lập tức, nam tiên cất bước tiến về phía trước, chắp tay vái chào, lấy ra một khối ngọc phù ở bên trong tay áo.

Đạo nhân hơi mập một mực ở trong tư thế muốn đuổi người, nhướng mày, thầm nói: "Ngươi có quan hệ như thế nào với chủ ngọc phù?"

Nam tiên này mỉm cười, bình tĩnh nói một câu: "Vừa là anh em đồng hao, cũng là hảo hữu mới quen đã thân."

Lý Trường Thọ thông qua Đạo Nhân Giấy nghe được lời như thế, khóe miệng nhẹ nhàng co quắp mấy lần.

Xác thực cũng coi như là anh em đồng hao, bất quá là cái loại "anh em họ" này.

...

Quá trình nam tiên này cắn câu diễn ra vô cùng suôn sẻ, không có một chút giãy dụa nào, liền đã bị Đa Bảo đạo nhân đùa nghịch xoay tròn.

Lo lắng trước đó của Lý Trường Thọ, cũng được chứng minh là dư thừa.

Đa Bảo đạo nhân là ai?

Trước khi bái sư Thông Thiên Giáo Chủ, ở bên trên đại địa Hồng Hoang Viễn Cổ, đệ nhất chuột tầm bảo tự do bôn trì lại không có chết, rèn luyện ra phản ứng bén nhạy từ lòng dũng cảm xuất chúng.

Đào hang còn nhiều hơn so với người khác đi bộ • chân chính.

Nhìn ngọc bài Lý Trường Thọ cho nam tiên, y đầu tiên là hỏi rõ lai lịch của nam tiên này. Lại dục cầm cố túng (Muốn bắt phải thả), chối từ vài lần, biểu thị chính mình đã quen nhàn tản, không muốn đi làm cái gì "thủ tịch luyện đan sư".

Nam tiên liên tục mời chào, làm đủ tư thế chiêu hiền đãi sĩ, Đa Bảo đạo nhân mới dường như có một chút dao động, nhưng vẫn là cự tuyệt.

Mãi cho đến khi...

Thải Dao mang mạng che mặt kia nói một tiếng: "Phu quân, không bằng ngươi đều mua hết đan dược của vị tiền bối này."

Nam tiên theo lời mà làm, bị Đa Bảo đạo nhân hung hăng hố một khoản, Đa Bảo đạo nhân cầm linh thạch, lúc này mới "cố" mà gật đầu đáp ứng.

Phát huy sinh động tính cách của một luyện đan sư con buôn.

Đa Bảo đạo nhân thậm chí còn tạo thêm kịch tính cho chính mình, hư cấu ra một cô con gái, lấp đầy những sơ hở trong kịch bản gốc của Lý Trường Thọ.

Trên một con thuyền mây bay ra khỏi Ngũ Bộ Châu, mười mấy vị hộ vệ tuần tra, trong khoang thuyền không ngừng hát và nhảy múa.

Sau ba lượt rượu và ngũ vị thức ăn, Đa Bảo đạo nhân cảm khái vài tiếng, nói nói chính mình trước đây kỳ thật đã được Lý Trường Thọ truyền tin, đáp ứng đi cùng với bọn hắn đến bên trong ba ngàn thế giới phát triển, một là vì kiếm một chút linh thạch bảo vật, hai là tìm kiếm con đường ra cho con gái duy nhất của mình.

Nam tiên lộ vẻ mặt giật mình, nhìn vào đôi mắt hơi phức tạp của Đa Bảo đạo nhân, thở dài: "Đạo hữu bôn ba vất vả vì con gái, thật sự khiến cho người ta khâm phục. Đến, Bố Trung Nghiêu ta mời ngươi một ly."

"Thiếu Môn chủ quá khen, quá khen." Đa Bảo bưng chén rượu, chủ chủ động hạ thấp chén rượu hơn một chút.

Một ít chi tiết, một chút lời nói, liền làm cho vị phu quân Thải Dao này, tự cho là nắm chắc chủ động tuyệt đối.

Rất nhanh, Bố Trung Nghiêu liền nói lại những gì đã nói với Lý Trường Thọ trước đây cho Đa Bảo đạo nhân thêm một lần.

Vì để cho Đa Bảo đạo nhân yên tâm, y còn cố ý nói thật kỹ càng, làm cho ánh sáng trong mắt Đa Bảo đạo nhân càng trở nên nồng đậm.

Lý Trường Thọ đang âm thầm quan sát một màn này, quả thực nhiều hơn mấy phần khâm phục đối với Đa Bảo đạo nhân.

Đường đường là Đại sư huynh đệ nhất đại giáo, vì giáo vận, vì một chút hi vọng sống của đồng môn, liền diễn kịch lừa gạt tiểu Thiên Tiên không có thực học gì như vậy...

Nếu tiên Tiệt Giáo biết được, chỉ sợ là sẽ thở dài trong nước mắt.

Đợi thời cơ không sai biệt lắm, Đa Bảo đạo nhân lấy ra một túi bảo nang ở bên trong tay áo, thấp giọng nói: "Ta ở chỗ này có một chút tích cóp, không biết Thiếu Môn chủ có thể chỉ dẫn đôi chút cho bần đạo hay không? Hoặc là, quy ra thành bao nhiêu đan dược, cho bần đạo vài lần cơ hội đi nghe đạo. Lần đầu tiên Thiếu Môn chủ cứ tùy ý an bài, để bần đạo đi xem một chút, cũng an tâm hơn. Thiếu Môn chủ chớ trách, bần đạo chỉ có một đứa con gái..."

"Ài." Nam tiên kia đẩy bảo nang trở về, cười nói: "Làm sao có thể để cho đạo hữu tốn kém?"

Đa Bảo đạo nhân vội nói: "Thiếu Môn chủ đừng có như thế, bây giờ chúng ta còn tính chưa quen biết, đợi sau này quen thuộc, bần đạo đương nhiên sẽ không lại xoắn xuýt những thứ này. Như vậy, ở nơi này có linh đan ta luyện chế, tổng cộng mấy trăm khoả, và hầu hết đều có giá trị như nhau."

Đa Bảo đạo nhân lấy ra mấy hồ lô lớn từ bên trong tay áo một lần nữa, lại mở miệng hồ lô ra.

Đột nhiên, một miệng hồ lô lóe ra đạo đạo ánh vàng, phảng phất như có đinh linh tiên nhạc lượn vòng, lại có trận trận hào quang đập vào mặt.

Bát phẩm linh đan!

Đa Bảo đạo nhân biến sắc, thu hồi hồ lô vào bên trong tay áo, xấu hổ cười một tiếng đối với nam tiên.

"Cầm nhầm, cầm nhầm, đây là gia sư ban tặng, cũng không phải là bần đạo luyện chế."

Mà vào giờ khắc này, Bố Trung Nghiêu đã là không thể bình tĩnh, hai mắt như điện mà nhìn chằm chằm vào Đa Bảo đạo nhân, đầu tiên là cười to vài tiếng, sau đó lập tức vỗ ngực đáp ứng việc này.

Lập tức, Bố Trung Nghiêu phát ra hai đạo ngọc phù, liên lạc với hai nhóm cao thủ làm " sự tình buôn bán đệ tử ký danh Tiệt Giáo ".

Có lẽ là Đa Bảo đạo nhân cùng với Lý Trường Thọ gặp may mắn, lại có lẽ là đám ngừơi gây sự tiên Tiệt Giáo cùng với tán tu kia không may, Bố Trung Nghiêu rất nhanh liền đạt được hồi âm.

Ở một nơi cách bọn họ mấy trăm vạn dặm, nửa tháng sau liền có một cuộc đại hội giảng đạo.

Bất quá một cái chỗ ngồi, cần thu năm trăm linh thạch, bảo đảm tới nơi đây sẽ là cao nhân Tiệt Giáo...

Bố Trung Nghiêu khẽ cắn môi, lấy ra mấy món tiên bảo, mua một chỗ ngồi, giao khối ngọc phù kia cho Đa Bảo đạo nhân.

Chương 1059. -

Nửa tháng sau, thuyền mây dùng tốc độ nhanh nhất đi đến một toà đại thiên thế giới, đi đến phía trước một toà sơn cốc bí ẩn.

Lúc hạ thuyền mây, Đa Bảo đạo nhân chắp tay một cái, nói một tiếng: "Bần đạo nhất định có hậu báo!"

"Tiên sinh khách khí." Bố Trung Nghiêu lộ ra nụ cười bình tĩnh thong dong, đưa mắt nhìn Đa Bảo đạo nhân bay vào mây mù phía trước, lại nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Thải Dao có một chút lo lắng nói: "Phu quân, vì sao luôn cảm thấy có một chút không đúng."

"Ngươi thì biết cái gì?" Bố Trung Nghiêu bình tĩnh cười một tiếng: "Loại Luyện Khí Sĩ vô vọng trường sinh này, trút đem hết tâm huyết lên trên người con gái của mình, mưu toan sự tình tốt cho con gái của mình. Vì thế, bọn hắn ngay cả mệnh cũng đều không cần. Bát phẩm linh đan...cao nhân ở sau lưng y, tuyệt đối không đơn giản."

Thải Dao có một chút muốn nói lại thôi, Bố Trung Nghiêu đã làm thủ thế, thuyền mây chậm rãi tiến lên, đi ra bên ngoài toà đại thiên thế giới này chờ đợi.

...

Bên trong sơn cốc, mây mù tràn ngập.

Loại mây mù này bất quá chỉ là mê trận đơn giản, tất nhiên là không ngăn được ánh mắt dò xét của Đa Bảo đạo nhân cùng với Lý Trường Thọ.

Mấy chục chiếc bồ đoàn được bày biện ở vị trí chính giữa trong sơn cốc, lúc này đã bị ngồi đầy.

Ngay phía trước bồ đoàn có một căn nhà tranh, trong nhà tranh bày biện một chiếc bồ đoàn —— đây cũng là rất có chú ý, ở bên trong quy củ Hồng Hoang, càng là tiên nhân đạo hạnh cao thâm giảng đạo, bố trí liền sẽ càng đơn giản, nhờ vào đó thể hiện ra tính tình cao khiết lịch sự tao nhã của vị tiên nhân này.

"Khoan đã." Một tiếng quát nhẹ truyền đến từ bên cạnh, có hai đạo nhân cao gầy ngăn cản con đường phía trước.

Đa Bảo đạo nhân ngừng thân hình, trình ngọc phù Bố Trung Nghiêu đưa cho lên, khóe miệng lộ ra ý cười hòa khí, thoáng có một chút câu nệ.

Thuận tiện, Đa Bảo đạo nhân cũng làm theo những gì đã thương lượng với Lý Trường Thọ, âm thầm thả ra hai kiện pháp bảo cỡ nhỏ, dính vào nơi mắt cá chân của hai người này, không gây ra một chút sự chú ý nào của đối phương.

Có đạo nhân ném một chiếc bồ đoàn tới, định tiếng nói: "Đây là bồ đoàn của ngươi, nhớ rõ không được nói gì, nghe đạo liền nghe đạo, cũng không nên hỏi vấn đề gì."

"Ta đã biết."

"Đi vào đi, ngươi tới muộn, nhớ rõ ngồi ở phía sau."

"Đa tạ, đa tạ."

Đa Bảo đạo nhân chắp tay một cái, ôm bồ đoàn đi đến chính giữa sơn cốc, ngồi ở phía sau mười mấy vị nam nam nữ nữ nơi đây.

Vừa mới ngồi xuống, Đa Bảo đạo nhân liền truyền âm hừ lạnh đối với Lý Trường Thọ.

"Hai người kia, đều là tiên Tiệt Giáo!"

Lý Trường Thọ dặn dò: "Đại sư huynh, đều đã đi đến một bước này, đừng có đánh cỏ động rắn."

Đa Bảo đạo nhân mỉm cười gật đầu, bên ngoài hoà hợp êm thấm, trong đáy lòng tràn đầy bão táp.

Người giấy Lý Trường Thọ lặng lẽ tiến hành Phong Ngữ Chú, lại là không thu hoạch được gì, xung quanh an tĩnh không tiếng động.

Không bao lâu, Đa Bảo đạo nhân đút hai tay ở trong tay áo, dùng một miếng ngọc phiến xinh xắn, dán ở trên người người giấy Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ lập tức nghe được âm thanh đối thoại không biết truyền đến từ chỗ nào.

Đây cũng là có người đang truyền âm.

Đầu tiên là nghe được một đoạn tiếng nói nam nhân có một chút lo lắng: "Lần này phải nhờ sư tỷ rồi, Lâm Lương sư huynh vốn là đã hẹn xong đột nhiên có việc không tới được, những tán tu muốn nghe giảng đều đã tề tựu, chúng ta cũng không thể để cho bọn họ tản đi."

Lại nghe giọng nữ một có một chút ôn nhu: "Vì sao không thể tản đi?"

"Chuyện này không phải là có hại cho uy danh của Tiệt Giáo chúng ta?"

"Ài, những sự tình các ngươi làm sau lưng kia, ta thật ra là biết được, bất quá là đã đáp ứng Mã Nguyên sư huynh, giúp các ngươi mấy lần. Sau lần này, ta cũng không còn thiếu Mã Nguyên sư huynh ân tình."

"Đa tạ sư tỷ, đa tạ sư tỷ, những việc này đều dễ nói, dễ nói, thời gian cũng đã không sai biệt lắm..."

Lại khẽ than thở một tiếng, giọng nữ kia liền không còn vang lên nữa.

Trong chốc lát, mây và sương mù ở sâu trong hẻm núi tách ra hai bên, một nữ tiên thân thể thướt tha, người mặc váy dài màu đen bó sát, điều khiển mây trắng chậm rãi bay tới, rơi vào phía trước nhà tranh, ngồi ở bên trên bồ đoàn kia.

Bên ngoài khuôn mặt của nàng có một tầng hơi nước, đạo vận tự thân tràn ra, cũng được xem như là một vị cao thủ, lúc này mở miệng ôn nhu nói: "Bần đạo là Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo, đạo hiệu Thạch Cơ, ngày hôm nay chuyên tới để giảng đạo Kim Tiên cho các vị."

Đa Bảo đạo nhân chậm rãi cúi đầu, trong mắt lóng lánh thần quang, lại nhanh chóng biến mất.

Bên trong tay áo lúc này tuy chỉ là Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ, nhưng có Đa Bảo đạo nhân tương trợ, tiên thức cũng có thể thấy rõ vị tiên Phong Thần đệ nhất không may đại danh đỉnh đỉnh này.

Công tâm mà nói, Thạch Cơ nương nương tư sắc xuất chúng, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, sinh ra cũng là chim sa cá lặn.

Nhưng những điều này, vào lúc này cũng không thể giảm xuống nửa điểm sát ý của Đa Bảo đạo nhân.

Đa Bảo đạo nhân truyền âm nói đối với Lý Trường Thọ: "Thạch Cơ này, biết rõ rồi mà còn cố vi phạm, không thể tha cho!"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại là nói thầm một hồi...

Thạch Cơ nương nương giống như cũng là có tên ở bên trên Phong Thần Bảng nguyên bản, lần này không cần thực hiện lời thề tạm thời, thử xem có thể vào trước khi Phong Thần Bảng xuất hiện trên đời, thuận thế giết tiên nhân nổi danh trên Phong Thần Bảng nguyên bản hay không?

Suy nghĩ kỹ một chút, Lý Trường Thọ vẫn là bỏ đi ý niệm như vậy.

Ngày hôm nay là vì giúp Tiệt Giáo dọn dẹp bệnh dữ, không cần phức tạp.

Vẫn là phải ổn một chút, trên nguyên tắc không can dự nội vụ Tiệt Giáo.

Hắn chỉ là đưa ra ý kiến, cho một ít phương án giải quyết, không thay Tiệt Giáo làm bất kỳ quyết định gì, mới là cử chỉ sáng suốt nhất.

Đột nhiên, Thạch Cơ dường như lòng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn về phía chỗ ngồi của Đa Bảo đạo nhân, tiếng nói vốn nhu hòa, cũng vì đó mà ngừng lại: "Đạo nhân béo kia, vì sao không nhìn bần đạo? Là bởi vì những gì bần đạo giảng quá mức nông cạn?"

Béo?

Cái trán của Đa Bảo đạo nhân nổi gân xanh, ngón tay khẽ run, lập tức liền muốn đứng lên "lật bàn".

Y lăn lộn nhiều năm tại Hồng Hoang như vậy, đã từng nhìn Tổ Long đấu Thủy Phượng, đã từng nhìn thấy Tổ Vu chiến Yêu Hoàng, chứng kiến Lục Thánh quật khởi!

Góc nào của Hồng Hoang còn chưa bị thân ảnh mượt mà của y lăn lộn trong bảo vật?

Đương nhiên, những chuyện này đều không quan trọng!

Đạo nhân béo...

Y đây là béo sao?

Nếu như không phải là vì vào mỗi lần tiếp xúc thân mật cùng với nhóm bảo vật, làm cho lúc ma sát da thịt cùng với mỗi một kiện linh bảo, đều có thể có hưởng thụ cấp cao nhất, y sẽ bảo trì loại dáng người này sao?

Ngươi có hiểu được niềm vui khi nằm trên đống châu báu và để những quả cầu tung tăng trên bụng mình không?

Đạo Môn từ khi đại hưng đến nay, ngay cả sư tôn cũng sẽ chỉ nói một câu: "Đa Bảo, làm sao gần đây lại tròn trịa hơn một chút?"

Đã khi nào dùng chữ béo này!

Chương 1060. -

Trong lòng Đa Bảo đạo nhân tức giận, nhưng nhớ tới lúc này đang điều tra chuyện giáo vận Tiệt Giáo bị liên lụy, cho nên mới nhẫn nại không có phát tác.

Ở ngay trước mặt y nói 【 béo 】, đó không phải là chỉ vào Huyền Đô Đại Pháp Sư nói 【 lười 】, chỉ vào Quảng Thành Tử hỏi 【phía trên Đại sư huynh ngươi làm sao còn có một sư huynh 】, chỉ vào Hoàng Long nói 【 thưởng thức 】, chỉ vào Thái Ất Chân Nhân nói 【 ngươi sao lại âm dương quái khí 】?

Ách, xem ra cái cuối cùng cũng không có gì...

Đa Bảo đạo nhân nhẫn nại nửa tháng, suýt nữa bị đâm nổ!

Cũng may Lý Trường Thọ ngăn cản kịp thời, dùng tiên thức điên cuồng truyền âm: "Sư huynh, sư huynh! Đừng như vậy sư huynh! Vị Thạch Cơ tiên tử này là nói ngài châu tròn ngọc sáng, nhịn xuống, nhịn xuống, chỉ kém hai bước cuối cùng! À đúng rồi, chữ béo còn có hàm nghĩa, thường xuyên dùng để hình dung tiên tử mỹ mạo, giống như cái gì "Nguyệt Trung tiên tử không sánh bằng một nửa của ngươi", cũng có thể lý giải thành "Vẻ đẹp của ánh trăng ngươi độc chiếm một nửa"! Là khen, tuyệt đối là khen! Không nhịn việc nhỏ sẽ hỏng việc lớn, ngày hôm nay chúng ta là đến điều tra, cũng không phải là nhất định phải ra tay."

Nghe trong đáy lòng, tiên thức của Lý Trường Thọ truyền đến trận trận âm thanh la hét, nghĩ đến ba điều cấm trước khi đến chỗ này, đạo tâm của Đa Bảo đạo nhân cấp tốc khôi phục.

"Trường Canh nói không sai, nhịn việc nhỏ, sau đó liền xử lý mấy kẻ đứng sau."

Đây đã là động sát ý.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ than nhẹ, Tiệt Giáo quả nhiên là một lời không hợp liền bắt đầu đấu pháp, trước hết nhất nghĩ đến chính là đánh nhau.

Nhưng làm cho Lý Trường Thọ hơi kinh ngạc chính là, Đa Bảo đạo nhân cấp tốc lộ ra ý cười ôn hòa, dùng khuôn mặt nguỵ trang, ngẩng đầu cười nói: "Tiền bối, vãn bối vừa rồi..."

Ai ngờ Thạch Cơ lại nói: "Còn muốn giảo biện sao? Không phải là cảm thấy, tới nơi đây chỉ là vì kiếm cho chính mình một cái thân phận, tăng thêm bối cảnh, những gì bần đạo nói liền không đáng giá nhắc tới sao?"

Lý Trường Thọ: "..."

Mặc dù biết, vị Thạch Cơ này lúc này có thể là tâm tình hậm hực, muốn tìm một chỗ để phát tiết, nhưng chuyện này...

Được rồi, không cứu được, chờ chết đi.

Chính mình vẫn là sớm lấy ra bộ phương án dự bị thứ hai, thay đổi ý nghĩ tìm hiểu nguồn gốc, khai thác thủ đoạn lôi đình, đánh rụng băng nhóm ở nơi đây, kế tiếp triệt để làm lớn sự tình, vận dụng toàn bộ lực lượng Tiệt Giáo thanh lý môn hộ.

Đa Bảo Đại sư huynh là người như thế nào?

Đại đệ tử Tiệt Giáo, cao thủ hiếm có trong Tam Giáo, căn cứ vào mấy lần quan sát của Lý Trường Thọ, thực lực của Đa Bảo xác nhận ở phía trên Quảng Thành Tử, ổn thỏa đứng thứ hai trong đệ tử Đạo Môn.

Nếu lúc này Đa Bảo bộc phát, trực tiếp hiển lộ thân phận, trực tiếp đánh giết Thạch Cơ và bốn tên tiên Tiệt Giáo đã hiện thân ở chỗ này, Lý Trường Thọ sẽ hoàn toàn không có bất luận ngoài ý muốn gì.

Đại sư huynh cũng cần có mặt mũi.

Nhưng làm cho Lý Trường Thọ hơi kinh ngạc chính là...

"Ài, chuyện này, xin tiền bối ngài thứ tội." Đa Bảo đạo nhân ứng hai tiếng, mặt lộ vẻ xấu hổ, đứng dậy, vái chào thật sâu đối với Thạch Cơ, vội nói: "Vãn bối vừa mới đi tới nơi đây, một đường cưỡi mây vội vàng, tâm thần chưa an bình, xin tiền bối thứ tội, thứ tội."

Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày, càng thêm ba phần cảnh giác đối với Đa Bảo đạo nhân.

"Ngồi xuống đi, nghe cho kỹ." Thạch Cơ cũng không tiếp tục nhiều lời, nói một câu như thế, liền bắt đầu giảng thuật tâm đắc tu hành của bản thân.

Tất cả những ánh mắt nhìn chăm chú Đa Bảo đạo nhân cũng thu hồi, từng người nghiêng tai lắng nghe, đối với lần nghe giảng đắt đỏ này, phần lớn đều cảm thấy rất trân quý.

Lý Trường Thọ truyền âm tán dương đối với Đa Bảo đạo nhân: "Sức nhẫn nhịn của sư huynh, khiến cho người ta khâm phục."

"Ài." Biểu tình của Đa Bảo đạo nhân như thường, lại thở dài dưới đáy lòng: "Vừa mới rồi kỳ thật muốn ra tay, đột nhiên nghĩ đến, Thạch Cơ đã từng vào một lần nghe đạo trước mặt lão sư, xưng ta một tiếng Đại sư huynh..."

Lý Trường Thọ cũng thở dài theo, cũng không nhiều lời, chỉ là lẳng lặng chờ đợi.

Lại nói lúc vị Thạch Cơ này giảng đạo, ngược lại cũng sẽ có một số cánh hoa nhẹ sẽ bay ra.

Ngược lại là có thể chứng minh, Thạch Cơ nương nương vị nguyên bản chết thảm ở bên trong đại kiếp Phong Thần dưới Cửu Long Thần Hỏa Tráo này, bản thân cũng là có một chút đạo hạnh.

Lý Trường Thọ nhớ rất rõ, vị Thạch Cơ nương nương này...

Cũng quá thảm rồi.

Ở bên trong cố sự tiểu Na Tra, Na Tra bắn ra một tiễn tại Trần Đường Quan, ngộ sát đồng tử Bích Vân của Thạch Cơ nương nương, Thạch Cơ nương nương đi tìm Lý Tĩnh hỏi tội, Lý Tĩnh rất sung sướng liền giao Na Tra ra.

Thạch Cơ đấu pháp cùng với Na Tra, nhẹ nhõm thu Không Gian Quyển, Hỗn Thiên Lăng của tiểu Na Tra, đuổi theo Na Tra đi đến Kim Quang Động Càn Nguyên Sơn.

Vốn dĩ, Thạch Cơ nhìn thấy Thái Ất Chân Nhân liền hành lễ, xưng "Đạo huynh", nói ra những sai lầm của Na Tra, lại bị Thái Ất Chân Nhân nổi giận ra tay, cuối cùng chết thảm ở dưới Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Nói ngắn gọn, Thái Ất Chân Nhân chính là sát tinh trong số mệnh của Thạch Cơ nương nương.

Mà chỉ bằng vào lý giải của Lý Trường Thọ đối với Thái Ất Chân Nhân, nếu như chuyện xưa lại phát triển tiếp theo quỹ tích nguyên bản, Xiển Tiệt không tránh khỏi một trận chiến, đối thủ mà Thái Ất có ý định ra tay trước, lại một trăm phần trăm có thể thành công, Thái Ất tuyệt đối sẽ tiên hạ thủ vi cường.

Tuy nhiên, đối với tình hình hiện tại trước khi đại kiếp xảy ra...

Lý Trường Thọ nghĩ đến hàng loạt kế hoạch tiếp theo của mình, vị Thạch Cơ nương nương này có xuất hiện ở bên trong cố sự Na Tra hay không, quả thật không dễ nói.

Huống chi, vị Thạch Cơ này có thể sống qua một kiếp trước mắt này hay không, cũng vẫn là chưa biết được.

Thạch Cơ nương nương giảng đạo một lần này, đảo mắt chính là sáu canh giờ.

Đợi hoàng hôn ngã về tây, hình chiếu của mặt trời và các vì sao trên thế giới rộng lớn này quay trở lại núi xa, sơn mây mù trong cốc cũng dần dần tản ra.

Thạch Cơ chậm rãi đứng dậy từ trong nhà lá, nếp váy đen trôi đi như sóng nước, trên mặt vẫn còn đọng lại sương mù.

Bởi vì nguyên nhân nghe Thạch Cơ giảng đạo, lúc này có mười, hai mươi người đang ở trong trạng thái ngộ đạo.

Đa Bảo đạo nhân lúc này cũng làm ra bộ dáng như vậy, quanh người tung bay một chút đạo vận "nông cạn", dường như còn có thể có đột phá.

Dưới chân Thạch Cơ sinh mây, hướng về phía sâu trong thung lũng, biến mất trong nháy mắt.

Mà lúc này, ngọc phiến dán trên người Lý Trường Thọ, lại mang đến những lời truyền âm ở phía xa...

Liền nghe Thạch Cơ nói đối với người bên cạnh: "Được rồi, chuyện hôm nay ta đã làm xong, sau đó nếu lại có chuyện như vậy, sư đệ đừng có đi tìm ta nữa."

"Sư tỷ đừng vội, ta có một lời, sư tỷ có thể nghe xong lại rời đi hay không?"

Chương 1061. -

"Nói đi." Trong giọng nói của Thạch Cơ mang theo bất đắc dĩ.

Liền nghe vị tiên Tiệt Giáo kia nói: "Sư tỷ, ta biết tính tình của ngươi cao khiết, không muốn giảng đạo cho người khác vì linh thạch bảo tài. Nhưng sư tỷ ngài nghĩ xem, ngài khai đàn giảng đạo, thật ra là tạo phúc cho những tán tu muốn kiếm thanh danh này, chúng ta nhận hiếu kính của bọn hắn, đối với bên ngoài chính là nâng coa uy danh của Tiệt Giáo chúng ta. Tiệt Giáo chúng ta vạn tiên triều bái, không cần để ý thêm vài đệ tử ký danh, đây chính là sự tình chỉ có chỗ tốt."

"Hừ: " Thạch Cơ nhẹ nhàng nhíu mày, ôn nhu nói: "Nếu ngày hôm nay ngươi đưa tới, đều là Luyện Khí Sĩ thật sự có tuệ căn, có ngộ tính, không có thu chỗ tốt bọn họ đưa, ta sẽ còn tin tưởng lời ngươi nói. Việc này nếu để sư huynh sư tỷ nội môn biết được, bọn họ sẽ đối đãi như thế nào? Đây không phải là công khai ghi giá đối với thân phận của đệ tử ký danh đời thứ ba Tiệt Giáo chúng ta, đổi thành linh thạch? Giáo nghĩa của Tiệt Giáo chúng ta đúng là lấy ra một chút hi vọng sống cho sinh linh, nhưng lại không phải là lấy ra như vậy!"

Nghe lời này, Đa Bảo đạo nhân âm thầm cười một tiếng, nói đối với Lý Trường Thọ: "Xem ra, vị Thạch Cơ này còn không tính là mục nát."

Lý Trường Thọ cười hai tiếng, tiếp tục nghe.

Nam tiên kia lại nói: "Sư tỷ ngươi nói như vậy kỳ thật cũng có một chút không ổn, trong thiên địa này, tu hành hẳn là chỉ nhìn vào ngộ tính? Tài bảo cũng rất quan trọng. Sư tỷ, nơi này là một ít công sức ngài giảng đạo lần này..."

"Lấy về đi." Thạch Cơ định tiếng nói: "Ngươi đang vũ nhục ta!"

"Ngài nhìn một chút đi..."

Ba!

Ông —— Phong Ngữ Chú của Lý Trường Thọ cuối cùng cũng bắt được một chút động tĩnh, chính là dao động pháp lực đụng nhau truyền ra sâu trong thung lũng.

Phong Ngữ Chú lại nghe được một tiếng quát mắng có một chút mềm oặt: "Thu hồi những linh thạch này của ngươi, đừng có làm dơ bẩn mắt của bần đạo, cáo từ."

Nam tiên kia sốt ruột truyền âm nói: "Sư tỷ! Sư tỷ ngươi đừng có sốt ruột, là ngôn ngữ của sư đệ không thích đáng, còn xin sư tỷ chớ trách...sư tỷ!"

Đúng lúc này, sâu trong thung lũng hiện lên một vệt bóng đen.

Thạch Cơ cưỡi mây mà lên, sắc mặt lạnh lùng, bay về chân trời, ném câu tiếp theo: "Sau này đừng có lại đến tìm ta."

Đa Bảo đạo nhân thấy thế bùi ngùi mãi không thôi: "Xem ra, giống như lão đệ ngươi nói, người tham dự việc này cũng không thể đánh giết hết thảy, cần phải đối đãi khác nhau."

Lý Trường Thọ cũng là bùi ngùi mãi không thôi: lực lượng kiềm chế của Thiên Đạo quả nhiên lợi hại, Thạch Cơ điên cuồng thử thách trên bờ vực của cái chết, cuối cùng lại có thể biến nguy thành an...

Giữ lại Thạch Cơ, đúng thời điểm và địa điểm, bị người nên giết giết chết, để Thiên Đạo đạt được kết quả mong muốn.

Thiên Đạo vừa mới có ảnh hưởng đối với Thạch Cơ?

Lý Trường Thọ tất nhiên là không dám xác nhận, hắn chỉ có thể mở ra Không Minh Đạo Tâm, kiểm tra bản thân phải chăng bị kiếp vận sử dụng.

"Trường Canh, bước kế tiếp nên làm cái gì?" Đa Bảo đạo nhân hỏi.

Lý Trường Thọ cân nhắc một ít, đáp lời: "Thượng sách là tiếp tục ẩn nhẫn, mấy người ở nơi đây kia đều đã bị đánh dấu, Lưu Ảnh Cầu cũng đã ghi chép lại hết những tình hình này, nhưng sức thuyết phục rõ ràng không đủ. Trung sách là tìm một cái chìa khóa, rút ngắn khoảng cách dò xét..."

Đa Bảo đạo nhân truyền âm cười nói: "Vậy chọn trung sách này, ngược lại là phải vất vả vị Thạch Cơ sư muội này."

"Sư huynh muốn làm như thế nào?"

"Hay là dùng lý do trước đây là được." Đa Bảo đạo nhân mở hai mắt ra, đứng dậy từ bên trên bồ đoàn, cúi đầu đi ra bên ngoài sơn cốc: "Trường Canh trước hết nghĩ một cái chủ ý, giữ vị Thạch Cơ kia lại, đừng có để nàng cách quá xa."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, truyền âm vài câu đối với Đa Bảo.

Như thế như thế, như vậy như vậy, Đa Bảo đạo nhân nghe xong chính là hai mắt tỏa sáng.

Khi đến thì cần ngọc phù, lúc rời khỏi lại không trở ngại gì.

Ra khỏi sơn cốc, Đa Bảo đạo nhân cưỡi mây đi ra thiên ngoại, trực tiếp đi về hướng thuyền mây của Bố Trung Nghiêu.

Đợi Đa Bảo đạo nhân đến gần thuyền mây, Bố Trung Nghiêu cùng với Thải Dao đã là chờ ở mũi tàu.

Trên khóe miệng của Thiếu Môn chủ nào đó lộ ra nụ cười thản nhiên, đã nghĩ đến, chính mình có thể mời một vị luyện đan sư cao minh trở về, có thể được phụ thân Môn chủ của chính mình tán dương.

Đột nhiên, bên cạnh có một đạo lưu quang bay vụt mà đến!

Chúng hộ vệ bên trên thuyền mây còn chưa kịp làm ra ứng đối, Thải Dao cùng với Bố Trung Nghiêu vừa mới quay người, chỉ thấy bên ngoài mười trượng, trống rỗng nhiều ra một bóng hình xinh đẹp mặc áo đen.

Bố Trung Nghiêu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy nữ tiên đột nhiên hiện thân, tư thái yểu điệu động lòng người, uy áp có một chút nồng đậm, hơn nữa tiên thức vừa rồi cũng thấy nàng bay ra từ bên trong thung lũng kia...

Cao nhân Tiệt Giáo, Thạch Cơ nương nương!

Thải Dao phản ứng cũng coi như cấp tốc, lập tức hạ thấp người hành lễ, hô to: "Đệ tử bái kiến lão sư!"

Thạch Cơ hơi sững sờ, lại là không nhớ rõ chính mình tại chỗ nào, đã gặp qua vị nữ tiên bất quá chỉ là cảnh giới Chân Tiên này.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, nói một tiếng: "Làm phiền, tìm một gian tĩnh thất ở trên thuyền cho ta. Đợi đạo nhân béo kia trở về, liền bảo y đơn độc tới gặp ta. Trước đây thấy y đã cảm thấy nhìn quen mắt, đột nhiên nhớ tới, ta cùng với sư phụ của y cũng là bạn cũ."

Thải Dao vội vàng nhìn về phía Bố Trung Nghiêu bên người, Bố Trung Nghiêu cuối cùng cũng đã lấy lại tinh thần, vái chào đối với Thạch Cơ, vội vàng nghiêng người làm dấu mời, trong miệng không ngừng chào hỏi.

Trong chốc lát, Thạch Cơ nương nương chọn một căn phòng nhỏ u tĩnh, đưa tay bố trí từng tầng từng tầng kết giới, lẳng lặng ngồi ở phía trước cửa gỗ, tiên thức khóa chặt ở trên người "Đạo nhân béo" chậm rãi bay tới.

Không tự chủ, nàng khẽ nhíu lông mày nhỏ nhắn, trong lòng lại vang lên vài lời nàng nghe được lúc trước…

Ngay vào một cái chớp mắt nàng rời khỏi phiến thiên địa này, một đạo tiên thức đột phá tiên lực bố trí quanh người nàng, đột phá pháp bảo hộ thân của nàng, hóa thành truyền âm chui vào trong đáy lòng nàng.

Chính là tiếng nói của đạo nhân béo kia:

【 Thạch Cơ tiên tử, bần đạo chính là Thiên Tướng Thiên Đình, nay phụng lệnh Thuỷ Thần Thiên Đình, đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo, âm thầm điều tra một nhà thế lực tiên đạo Tiên Minh phải chăng phản bội Tiên Minh, đảo sang hướng Tây Phương Giáo.

Ngày hôm nay đã đạt được kết quả, đang cần phương pháp thoát thân, vừa lúc đi ngang qua nơi đây, muốn mời tiên tử hiệp trợ đôi chút.

Đợi bần đạo thuận lợi thoát khốn, nhất định sẽ báo cho Thuỷ Thần đại nhân, cho tiên tử trọng lễ tạ ơn!

Việc này quan hệ trọng đại, nhất định không thể lộ ra, còn xin tiên tử đi lên thuyền mây của Thiếu Môn chủ thế lực này, dựa vào thân phận của tiên tử đòi một căn nhã gian, ta sẽ lập tức tiến đến tụ hợp cùng với tiên tử.

Gặp mặt nói chuyện, tự biết thật giả. 】

Sau đó, Thạch Cơ liền tin.

Chương 1062. -

Chuyện này khiến Đa Bảo đạo nhân cảm thấy không có một chút tính khiêu chiến nào, chuẩn bị lần sau đổi thành 【 ta, Thuỷ Thần Thiên Đình, đi nhã gian chờ đợi 】.

Nói không chừng thật đúng là sẽ có hiệu quả không tưởng tượng nổi.

Đa Bảo đạo nhân vừa mới lên thuyền mây, Bố Trung Nghiêu liền cùng với Thải Dao tiến về phía trước nghênh đón, nói rằng Thạch Cơ nương nương đang chờ y.

Lúc này, vị Đại sư huynh Tiệt Giáo đã cải trang này, biểu lộ ra mấy phần cảm giác kinh ngạc, lại vừa đúng lộ ra ba phần vui mừng, hai phần khẩn trương, cũng coi như không có một chút sơ hở nào.

"Vì sao Thạch Cơ nương nương lại chờ bần đạo ở chỗ này?"

"Dường như có quan hệ cùng với sư phụ của đạo hữu!" Bố Trung Nghiêu thúc giục nói: "Đạo hữu mau mau đi vào, đừng có để Thạch Cơ nương nương đợi lâu. Đây chính là cao nhân Tiệt Giáo thực sự, tuyệt đối không thể đắc tội."

"Thiếu Môn chủ yên tâm." Đa Bảo đạo nhân chắp tay một cái, trong đáy lòng vang lên tiếng cười của Lý Trường Thọ, bước nhanh đến nơi ở của Thạch Cơ nương nương.

Mọi việc tiếp theo diễn ra suôn sẻ.

Có Lý Trường Thọ giúp đỡ trong bóng tối, Đa Bảo đạo nhân diễn dịch " nội ứng Thiên Đình " không có một chút sơ hở nào.

Ở trong khoang thuyền quá bất quá chỉ chốc lát, Thạch Cơ nương nương mang theo đạo nhân béo rời khỏi thuyền mây, lấy cớ đi bái phỏng sư phụ của đạo nhân béo.

Trước khi đi, Đa Bảo đạo nhân lôi kéo cánh tay của Bố Trung Nghiêu căn dặn lặp đi lặp lại, nói rằng chính mình sẽ đến tìm y sau, nhắc y không được quên những gì đã thảo luận trước đó..

Chuyện này khiến cho Bố Trung Nghiêu mừng rỡ một hồi, bề ngoài phong độ phiên phiên, bên trong lại vụng trộm cắn nát răng hàm, chính là ở trong tích luỹ vốn đã không dư dả, lấy ra một phần hậu lễ, dâng tặng cho sư phụ của Đa Bảo đạo nhân.

Đối với chuyện này, Đa Bảo đạo nhân mặc dù ghét bỏ, nhưng vẫn là "cảm động đến rơi nước mắt" nhận lấy.

Đây là kỹ năng diễn xuất của Đại sư huynh!

Chờ Thạch Cơ mang theo Đa Bảo rời đi, trốn vào bên ngoài phiến thiên địa này.

Bố Trung Nghiêu cùng với Thải Dao đứng ở mũi tàu liếc nhìn nhau, Bố Trung Nghiêu lộ ra ý cười bình tĩnh, Thải Dao lại là nhẹ nhàng nhíu mày.

"Phu quân." Thải Dao nói: "Vạn nhất y không trở lại, chúng ta tốn nhiều linh thạch như vậy chẳng phải là mất không."

"Thiển cận!" Bố Trung Nghiêu bình tĩnh cười một tiếng, nhìn chăm chú vào phương hướng Thạch Cơ rời đi, lạnh nhạt nói: "Ngày hôm nay bất quá chỉ tốn một chút linh thạch, ngày khác chúng ta có lẽ sẽ có nhiều thêm một phương trợ lực! Thậm chí, người này mang cả sư phụ của y đến...cũng không phải là không có khả năng. Ha ha ha ha!"

Thải Dao nghe vậy khẽ nhíu mày, không khỏi nhớ tới sư huynh của biểu muội mình, không hiểu sao cảm thấy an ổn.

Có quan hệ như vậy, lại có cao nhân Tiệt Giáo như Thạch Cơ nương nương hiện thân, đối phương tóm lại là không có khả năng là kẻ lừa gạt.

...

Lại nói Thạch Cơ mang theo Đa Bảo đạo nhân một đường bay nhanh, dần dần bay ra mấy vạn dặm, rời khỏi khoảng cách cực hạn mà tiên thức Kim Tiên bình thường có thể dò xét.

Vào bên trong hư không, Thạch Cơ xoay người lại, nhẹ giọng hỏi: "Đạo hữu, ta đưa ngươi đến đây được không?"

Đa Bảo im lặng.

Thạch Cơ lại hỏi: "Nếu như nơi đây không được, đạo hữu có thể nói một cái địa giới, ta hiện tại không có việc gì, đều có thể đưa ngươi đi."

"Không có việc gì?" Đa Bảo đạo nhân mặt lộ vẻ uy nghiêm, lãnh đạm nói: "Cho nên ngươi liền đi giúp người khai đàn giảng đạo?"

Thạch Cơ khẽ nhíu đôi mi thanh tú, lúc này cuối cùng cũng ý thức được đạo nhân "Béo" trước mắt này không thích hợp, lập tức đề cao tinh thần cảnh giác, trong tay lấy ra một thanh bảo kiếm, lui về phía sau mấy chục trượng.

"Không cần giãy dụa nhiều."

Đa Bảo đạo nhân mở tay trái ra, năm ngón tay nhẹ nhàng lấp lóe thải quang, hư không trong vòng phương viên trăm dặm hoàn toàn bị phong cấm, một cỗ uy nghiêm khó nói lên lời chậm rãi tản ra ở trên người Đa Bảo đạo nhân.

Sắc mặt của Thạch Cơ đại biến, lập tức liền muốn xuất thủ, lại thấy khuôn mặt đạo nhân béo phía trước này đột nhiên xuất hiện biến hóa, hóa thành một khuôn mặt chính mình trước đây đã nhìn thấy mười mấy lần, lại vô cùng quen thuộc!

"Đại, Đại sư huynh..."

"Quỳ xuống!"

Đa Bảo đạo nhân hét lớn một tiếng, Thạch Cơ khẽ khuỵu chân, quỳ thẳng tắp trong hư không!

Bảo kiếm trong tay nàng cũng đều có một chút cầm không vững, khuôn mặt cùng với pháp thuật che lấp quanh người biến mất trong nháy mắt, lộ ra một gương mặt xinh đẹp điềm đạm đáng yêu.

Lý Trường Thọ lại là không có lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp, chỉ thầm so sánh trong bóng tối.

【 Quỳ xuống 】phiên bản Đa Bảo đạo nhân, xác thực ít đi không ít uy thế so với 【 quỳ xuống 】của Vân Tiêu tiên tử.

Không chuyên nghiệp lắm.

Ở một góc của tiểu thế giới, những vì sao đang tỏa sáng trên khắp mặt hồ.

Đa Bảo đạo nhân ngồi ở trên tảng đá bên hồ, sắc mặt có một chút âm trầm, làm không khí nơi đây thoáng có một chút áp lực.

Phía trước tảng đá, tiên nhân Tiệt Giáo Thạch Cơ đang ngồi quỳ chân, hai mắt có một chút vô thần, khóe mắt hiện ra lệ quang, bộ dáng lã chã chực khóc như vậy, lại tỏ ra có một chút yếu đuối.

Lúc này Lý Trường Thọ cũng hóa thành thanh niên đạo sĩ hiện thân, chuẩn bị cùng với Đa Bảo đạo nhân một cái hát mặt đen, một cái hát mặt trắng, từ trong tay của Thạch Cơ, xé mở một lỗ hổng trong đường dây mua bán "đệ tử ký danh tiên Tiệt Giáo" này.

"Bao nhiêu lần?" Đa Bảo đạo nhân trầm giọng hỏi.

Thạch Cơ nương nương cúi đầu nói: "Bẩm Đại sư huynh, đã có mười...mười sáu lần."

"Mỗi lần đại khái bao nhiêu?"

"Mấy chục người..."

"Mười sáu lần, mấy chục người!" Đa Bảo đạo nhân cắn răng mắng: "Chỉ là một mình người, liền tạo ra cho Tiệt Giáo nhiều hơn một ngàn đệ tử ký danh! Những đệ tử này phẩm tính như thế nào, có nghiệp chướng hay không, ngươi có biết rõ hay không?"

Thân thể Thạch Cơ khẽ run mấy lần, cúi đầu lễ bái: "Thạch Cơ tội không thể tha, mời Đại sư huynh trách phạt!"

"Khốn kiếp!" Đa Bảo đạo nhân gầm nhẹ một tiếng, tiểu thế giới nơi đây bỗng nhiên tối sầm lại, linh bên trong thiên địa khí nhiễu loạn, một ít sinh linh rơi vào thấp thỏm lo âu.

"Ngươi biết chính mình tội không thể tha, còn nói năng hùng hồn như vậy, mời bần đạo trách phạt? ! Ngươi đã làm cái gì? Lúc bọn hắn ở chỗ này làm hoạt động như vậy, ngươi lại đi nơi nào? ! Vì sao không tìm đến bần đạo nói một chút?"

"Ta..." Thạch Cơ ngẩng đầu muốn nói, nhưng lại cúi đầu cúi người, không biết nên trả lời như thế nào.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh tìm đúng thời cơ mở miệng: "Đa Bảo sư huynh trước tiên đừng vội, chờ ta nói cùng với vị sư tỷ này một chút."

Đa Bảo đạo nhân tức giận khó bình nhắm hai mắt lại.

Lý Trường Thọ tiến về phía trước hai bước, ấm giọng nói đối với Thạch Cơ đang quỳ: "Sư tỷ trước tiên hãy đứng dậy đi."

Thạch Cơ không nhúc nhích, quỳ ở kia, thân thể mảnh mai không ngừng run rẩy.

Chương 1063. -

Lý Trường Thọ thấm thía khuyên giải: "Ngày hôm nay Đa Bảo sư huynh sở dĩ hao tốn sức lực, ngụy trang thành một đạo nhân cảnh giới Thiên Tiên đi nghe ngươi giảng đạo, chính là muốn cho ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội. Lời nói giữa ngươi và ba vị đồng môn Tiệt Giáo, ta cùng với Đa Bảo sư huynh đều đã nghe được. Ngươi giống như là vì trả nhân tình, mới tới nơi đây giảng đạo cho bọn họ, đúng không?"

Thạch Cơ nương nương vẫn không đáp, duy trì tư thế quỳ.

Đa Bảo đạo nhân khẽ cau mày, vừa mới muốn nói chuyện, lại bị Lý Trường Thọ dùng ánh mắt ngăn lại.

Lý Trường Thọ cười khẽ, nói: "Sư tỷ, có thể để ta đoán ngươi đang suy nghĩ chuyện gì hay không. Ngươi sợ Đa Bảo sư huynh nổi giận, sẽ trực tiếp giết đồng môn thân thiết của ngươi, đúng không?"

Thạch Cơ khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: "Trường Canh sư đệ, ta nguyện gánh chịu mọi tội lỗi."

"Xem ra, sư tỷ là cảm thấy, việc này vẻn vẹn chỉ là bại hoại thanh danh Tiệt Giáo, tổn hại danh vọng Tiệt Giáo." Lý Trường Thọ dứt lời, lấy ra một tấm ván gỗ trong ngực, treo ở trước mặt Thạch Cơ, nói: "Còn mời sư tỷ xem vật này."

Thạch Cơ có một chút không rõ ràng cho lắm, ngẩng đầu nhìn lên.

Lý Trường Thọ hút một nắm cát ở bên cạnh và chất lên ván gỗ.

"Tấm ván gỗ này, chính là khí vận đại giáo. Những hạt cát này, chính là đệ tử đại giáo."

"Đại giáo đều có Thánh Nhân tọa trấn, có thể cho là có khí vận như nhau, mà Nhân Giáo chúng ta cùng với Xiển Giáo, bên ngoài tấm gỗ đều có một tầng lá sắt bao phủ, đây chính là tầm quan trọng của bảo vật trấn áp giáo vận."

Lý Trường Thọ dứt lời, hỏi: "Ngươi có hiểu những gì ta nói không?"

Thạch Cơ gật gật đầu.

"Trạng thái của tấm ván gỗ lúc này, chính là Nhân Giáo chúng ta, hạt cát ít, tấm ván gỗ vững chắc." Lý Trường Thọ trong khi nói, lại hút tới một đống cát, đổ vào trên ván gỗ.

"Đây chính là trạng thái của Xiển Giáo, hạt cát tuy nhiều, nhưng tấm ván gỗ coi như vững chắc. Tiệt Giáo thì sao?"

Thạch Cơ lập tức nghĩ đến điều gì, gương mặt xinh đẹp có một chút trắng bệch.

Lý Trường Thọ tiện tay hút đống cát nơi xa tới, ngưng tụ thành một cột cát hình trụ cao mấy mét, đặt ở trên tấm ván gỗ này, tấm ván gỗ lập tức trầm xuống phía dưới.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Đây chính là tình huống tốt nhất của Tiệt Giáo, tấm ván gỗ bị đè thấp, nhưng cũng không bị gãy. Nhưng trên thực tế thì sao? Vì Tiệt Giáo có quá nhiều đệ tử nên tấm ván này so với Xiển Giáo, sẽ rộng và dài hơn, nhưng nghiệp chướng tùy theo mà đến, cũng khiến tấm ván này mục nát nhanh hơn."

Trong khi nói, hắn vỗ tay phát ra tiếng, trên ván gỗ này xuất hiện những đường đen, và nó bắt đầu biến dạng khi bị cột cát bên trên đè lên.

Lý Trường Thọ chậm rãi dạo bước ở bên người Thạch Cơ, Thạch Cơ quỳ ngồi ở kia, nhìn chăm chú vào tấm ván gỗ đang nhanh chóng mục nát...

Lại đưa tay vạch một cái, từng tia từng tia cát bụi tụ đến từ bốn phương tám hướng, tiến vào cột cát này.

"Lúc này ngươi đã biết, chính mình giảng đạo bên ngoài, những người mời ngươi tới giảng đạo nhờ vào đó trắng trợn thu tài bảo, sẽ có hậu quả gì rồi? Một mặt là sẽ có càng nhiều hạt cát đè ở trên tấm ván gỗ này. Một mặc khác, tấm ván gỗ bị càng nhiều nghiệp chướng ăn mòn, kết quả cuối cùng, chính là đại kiếp tiến đến..."

Keng! Lý Trường Thọ dùng tay trái nắm chặt một thanh trường kiếm, ánh kiếm lóe lên dưới tấm ván gỗ.

Tấm ván đột nhiên bị nứt vỡ, cột cát rơi xuống phía dưới, đổ sập thành bụi trên mặt đất trước mặt Thạch Cơ.

Đôi lông mày mảnh mai của Thạch Cơ nhẹ nhàng nhảy lên, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Đa Bảo đạo nhân thở dài: "Thạch Cơ à Thạch Cơ, nhớ ngươi lúc Thượng Cổ, bởi vì sát sinh mà dính nghiệp chướng, bị Thiên Đạo đuổi đi, lúc cùng đường mạt lộ gặp được sư tôn giảng đạo, sư tôn niệm tình tâm tính của ngươi coi như lương thiện, thương xót lúc ngoan thạch hoá sinh không biết, không duyên không cớ, ở ngay nơi giảng đạo kia, giảng đạo riêng cho ngươi một phen. Ngươi chính là hồi báo sư tôn như vậy! Hồi báo Tiệt Giáo như vậy!"

"Đại sư huynh! Ta cũng không biết..."

"Không biết sẽ có chuyện như vậy?" Lý Trường Thọ hỏi ngược một câu, chậm rãi ngồi xổm xuống ở trước mặt Thạch Cơ, chợt ấm giọng nói: "Ngươi có biết đóa Hồng Liên mà mấy người Đa Bảo sư huynh liều tính mạng mới lấy được kia, vì sao lại nát? Tiệt Giáo có quá nhiều nghiệp chướng, sinh linh cần được trấn áp khí vận quá nhiều, Hồng Liên không có đủ lực, bị kiếp vận phản phệ. Thạch Cơ sư tỷ, đại kiếp đã sắp tới, bây giờ kiếp vận đã che đậy thiên cơ, sự tình thương nghị đại kiếp bên trong Tử Tiêu Cung càng ngày càng gần. Những gì Tiệt Giáo cùng với Đạo Môn cần hiện tại, cũng không phải là một cái mạng của sư tỷ ngươi, hoặc là mười mấy cái tính mạng của người khác, mà là triệt để ngăn chặn sự tình giảng đạo vơ vét của cải như vậy, từ chối những đệ tử ký danh thu nạp trước đây. Ở trong tay trái của ngươi, cầm khí vận Tiệt Giáo sau này, trong tay phải, cầm hai chữ nghĩa khí. Nếu khí vận đại giáo sụp đổ, coi như là Thánh Nhân lão gia, cũng khó có thể bảo vệ trên dưới đại giáo, đó là đấu cùng với Thiên Đạo, trở thành địch của Thiên Đạo. Ngươi thật sự muốn vì những kẻ không có hảo ý kia, hủy toàn bộ Tiệt Giáo, đưa mắt nhìn hàng trăm hàng ngàn tiên Tiệt Giáo chịu chết?"

"Đừng có nói nữa..." Thân thể Thạch Cơ mềm nhũn, có một chút vô lực ngồi ngay đó, trong đôi mắt đẹp tràn đầy mờ mịt.

Một hồi lâu, mới dần dần khôi phục thanh minh, cười khổ một tiếng đối với Lý Trường Thọ, thấp giọng hỏi: "Ta có thể làm gì?"

Lý Trường Thọ lấy ra một túi bảo nang ở bên trong tay áo, giũ ra bút mực giấy nghiên từ trong đó.

"Biết gì nói nấy, chắc hẳn người mời ngươi tới giảng đạo, nhất định không chỉ là vài kẻ ngày hôm nay."

Thạch Cơ mím thật chặt bờ môi, lúc cầm lấy cán bút kia, đầu ngón tay cũng đều đang không ngừng run.

Thế là, ba ngày sau.

Việc này không tra không biết, tra một lần thật sự giật mình.

Từ lỗ hổng Thạch Cơ xé mở, lúc khai ra mười sáu lần nàng giảng đạo, từng gặp mấy đám tiên nhân Tiệt Giáo khác biệt.

Lý Trường Thọ cùng với Đa Bảo đạo nhân cân nhắc tỉ mỉ, mượn Thạch Cơ che lấp hành tung, âm thầm bắt mười mấy vị tiên Tiệt Giáo này, lại dùng biện pháp tách ra thẩm vấn, dùng "lấy công chuộc tội" ngụy trang, lấy được mười mấy tờ danh sách.

Sau đó, chỉnh lý đạo hiệu trên danh sách này một lần, giao thoa lẫn nhau, đạo hiệu xuất hiện với tần suất tương đối cao, sẽ bị liệt vào mục tiêu truy tra trọng điểm.

Đa Bảo đạo nhân gọi Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh tới, bốn vị Đại đệ tử chia ra hành động, trong vòng hai ngày, bắt hơn sáu mươi tiên Tiệt Giáo, sau đó cũng theo cách thức như trước mà có được hơn sáu mươi tờ danh sách.

Lý Trường Thọ liền phụ trách chỉnh lý những danh sách này, trong nửa ngày ngắn ngủi, liệt ra một biểu đồ dày đặc.

Làm biểu đồ, cũng là nghề cũ của Lý Trường Thọ.

Lúc này, có một vấn đề tương đối khó giải quyết, bày ra ở trước mặt hắn cùng với mấy vị Đại đệ tử Tiệt Giáo.

Tiên Tiệt Giáo dính đến việc này, số lượng thực sự nhiều lắm.

Chương 1064. -

Những tiên Tiệt Giáo "mua bán đệ tử ký danh" vì sự an ổn của mình này, thường xuyên dùng một ít bảo vật, linh đan, "hối lộ" cho phía trên.

Cao thủ Tiệt Giáo liên quan ở bên trong nhiều vô số kể, thậm chí còn có mấy vị tiên nhân Tiệt Giáo vào ngày Hồng Liên nổ tung, đã từng hiện thân ở bên trong Bích Du Cung!

Từ trên xuống dưới, lợi ích đều có liên quan với nhau.

Nhổ tận gốc, nguyên khí chắc chắn sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.

Ở bên trong tiểu thế giới đang thẩm vấn Thạch Cơ.

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ chắp hai tay sau lưng đứng ở bên hồ, Thạch Cơ nương nương đứng ở một bên.

Đa Bảo, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, nhìn quyển trục trước mắt và những cái tên dày đặc trên đó, sắc mặt vô cùng đặc sắc.

Sau lưng bọn họ không xa, tổng cộng hơn bảy mươi đạo thân ảnh, bị tiên thằng trói thành bánh chưng treo ở bên trong rừng cây, một đám cúi đầu mê man.

Lý Trường Thọ liếc nhìn Thạch Cơ, Thạch Cơ lúc này hai mắt có một chút ngốc trệ, như là đã mất đi hết thảy tinh khí thần.

Không bao lâu, liền nghe sau lưng truyền đến tiếng mắng chửi của Kim Linh Thánh Mẫu: "Những sâu mọt này! Không thể giữ lại!"

"Kim Linh ngươi chớ xúc động." Triệu Công Minh liền vội vàng khuyên nhủ: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn chém hết tất cả những đồng môn có dính líu tới bọn họ sao?"

Kim Linh Thánh Mẫu mắng: "Bọn họ cũng không xứng với hai chữ đồng môn!"

"Sư tỷ." Quy Linh Thánh Mẫu ôn nhu nói: "Không bằng chỉ tru sát những kẻ làm việc tương đối ác liệt, ở phía trên có nhiều tiên nhân như vậy..."

Triệu Công Minh nói: "Chúng ta cũng có trách nhiệm giám sát không nghiêm."

Đa Bảo đạo nhân chắp hai tay sau lưng, thở một hơi thật dài, lại lui lại hai bước, ngồi ở trên tảng đá không nói một lời.

Kim Linh Thánh Mẫu khẽ nhíu đôi mi thanh tú, thở dài:

"Nên làm như thế nào? Phải ra quyết định càng sớm càng tốt, là giết hay phạt đều phải có quy trình. Chúng ta mặc dù là âm thầm ra tay, bắt giữ những đồng môn này, nhưng tin tức chắc chắn sẽ bị rò rỉ...Đại sư huynh, nếu chúng ta không ứng đối kịp thời, e rằng sẽ xảy ra những sự cố không đáng có."

Đa Bảo lau mặt, ngồi ở kia rơi vào trầm tư.

Vào giờ phút này, ngàn vạn áp lực hội tụ ở trên người Đa Bảo đạo nhân, làm cho vị đạo trưởng đạo cảnh cao thâm, coi như anh tuấn trong giới hơi mập này, cơ hồ muốn sầu trắng cả tóc.

Đông...

Thình lình nghe một tiếng vang nhỏ, mấy vị Đại đệ tử đồng thời nhìn lại, đã thấy Thạch Cơ quỳ gối ở bên người Lý Trường Thọ.

"Trường Canh sư đệ, ngươi túc trí đa mưu, nhất định có thượng sách hóa giải cục diện ngày hôm nay, ta hoàn toàn nhận thức được tội lỗi, nguyện dùng cái chết để tạ tội, còn xin Trường Canh sư đệ xuất thủ tương trợ!"

Lý Trường Thọ khẽ cau mày, xoay người sang một bên, cũng không nhận cái thi lễ này.

"Đứng dậy." Đa Bảo đạo nhân thấp giọng nói một câu.

Thạch Cơ nương nương lại vùi đầu thấp hơn một chút.

Đa Bảo đột nhiên giận dữ, đứng dậy, trừng mắt nhìn Thạch Cơ, vung tay tát mạnh vào mặt Thạch Cơ, trực tiếp đánh Thạch Cơ bay ra xa vài chục trượng, rơi vào trong hồ nước.

"Chính mình tạo ra nghiệt chướng không muốn tự nghĩ cách hóa giải, còn có mặt mũi đi cầu Trường Canh! Mặt mũi của sư tôn đều bị các ngươi vứt đi hết!"

Triệu Công Minh vội vàng tiến về phía trước ngăn cản, ngăn trở Đa Bảo đạo nhân: "Sư huynh chớ tức giận, sư huynh chớ tức giận, Thạch Cơ tuy có sai lầm, nhưng mấy ngày nay đúng là đang lấy công chuộc tội..."

Quy Linh Thánh Mẫu vội vàng bay vào trong hồ nước, dìu dắt Thạch Cơ toàn thân ướt đẫm trở về, khóe miệng Thạch Cơ mang máu, cúi đầu không nói.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh thở dài...

Mà thôi, coi như lần sau hẹn hò cùng với Vân Tiêu, có thể thẳng thắng ôm một cái.

Hắn chậm rãi hỏi: "Việc này, có thực sự muốn tiếp tục điều tra không?"

"Trường Canh ngươi không cần phải lo lắng nhiều." Đa Bảo cắn răng nói: "Cái cây to này đã cong queo rồi, nếu không tàn nhẫn chặt bỏ những cành sâu mọt thì sớm muộn gì nó cũng sẽ bị thối rữa!"

Lý Trường Thọ lại nói: "Nhưng sư huynh, một khi mở ra sát nghiệt, Tiệt Giáo nhất định sẽ có một số lớn tiên nhân tử thương, đồng dạng cũng là sự tình hao tổn khí vận tự thân."

Đa Bảo đạo nhân trừng mắt hỏi lại: "Chẳng lẽ liền quên đi như vậy?"

"Biện pháp tương đối ổn thỏa, kỳ thật cũng không phải là không có!" Lý Trường Thọ nói: "Sư huynh không bằng nhờ vào đó, mở ra một lần đại hội vạn tiên Tiệt Giáo, tập hợp các tiên nhân lại với nhau. Đầu tiên giết một người răn trăm người, trừng trị kẻ cầm đầu, trừng phạt mấy vị đệ tử thân truyền Thánh Nhân tội đáng chết, chém đầu thị chúng, uy hiếp chúng đồng môn. Đương nhiên, việc này cần được sư thúc gật đầu. Sau đó lại trần thuật cục diện nguy hiểm của Tiệt Giáo ngày hôm nay, khiến cho trên dưới Tiệt Giáo đoàn kết, đưa đến hiệu quả rung núi chấn hổ. Những đây chỉ là phương pháp trị phần ngọn. Trong thời gian tới, còn xin sư huynh giữ gìn kỹ phần danh sách này. Hiện tại chúng ta cũng không biết bên trong Tử Tiêu Cung sẽ phát sinh chuyện gì, Thiên Đình đại hưng lại nên đại hưng như thế nào, lui một bước mà nói, nếu Đạo Môn cần mệnh tiên nhân để lấp kiếp tro, đến lúc đó cũng cần bảo vệ đồng môn lương thiện."

Ẩn ý trong mấy câu nói cuối cùng, mấy người ở trong sân sau khi nghe xong, ngược lại là đều cảm thấy có mấy phần đạo lý.

Lần đại kiếp nạn này không giống với Vu Yêu đại chiến, không giống với Long Phượng đại kiếp, mà là các Thánh Nhân "thương lượng" ra, nếu ở trong tiêu chuẩn định ra, bên trong đại kiếp, từng phương Tiệt Giáo, Xiển Giáo tử thương bao nhiêu đệ tử để lấp kiếp vận...

Những cái tên có trên danh sách này, tất nhiên là sẽ được ưu tiên xử trí. Nếu kiếp tro không đủ, lại dựa vào thiên mệnh.

"Đây cũng là một biện pháp!" Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Tuy có mất quang minh lỗi lạc, nhưng vào trước đại kiếp, cũng không lo được nhiều như vậy. Lúc này nếu trực tiếp đánh giết bọn hắn, ngược lại là tiện nghi cho bọn hắn!"

Triệu Công Minh nhỏ giọng nói: "Làm như vậy, có phải hay không có chút quá bất nhân nghĩa..."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Việc này tự nhiên không thể truyền đi, lòng người khó lường, huống chi là tiên nhân có thọ nguyên lâu dài?"

Dứt lời, Lý Trường Thọ lấy ra một quyển trục ở bên trong tay áo.

"Chúng ta cũng cần ổn một chút, từng người lập ra lời thề đại đạo, không để lộ tin tức đối với bên ngoài, lại làm phiền Đa Bảo sư huynh phong ấn nửa ngày ký ức này của Thạch Cơ sư tỷ."

Trong mắt Thạch Cơ nương nương tràn đầy bất đắc dĩ, thấp giọng nói: "Trường Canh sư đệ, lần này ta nguyện chịu chết."

"Sư tỷ không cần như thế!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Tiên Tiệt Giáo có quá nhiều người, sự tình thưởng phạt nhất định phải rõ ràng, nếu không rất dễ sinh loạn. Hãy bắt đầu lập thệ đi."

Mấy người lần lượt tiến về phía trước, bao gồm cả Đa Bảo đạo nhân ở bên trong, lập ra phần lời thề bảo mật này.

Lý Trường Thọ vẫn chưa yên tâm dặn dò: "Những người bị treo ở trong rừng kia, coi như kẻ cầm đầu bị trị tội, lúc biểu hiện ra sai lầm của bọn họ, dùng Lưu Ảnh Cầu là được, không cần để cho bọn họ mở miệng nói chuyện. Kẻo lại phức tạp hơn."

"Thiện." Đa Bảo đạo nhân đáp ứng một tiếng, ngửa đầu thở dài.

Chương 1065. -

Một tháng sau, trên Kim Ngao Đảo, đại hội vạn tiên Tiệt Giáo.

Hơn chục cảnh giảng đạo có quan hệ đến "Đệ tử ký danh" chiếu hoàn tất, toàn trường tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, hơn một trăm thân ảnh bị cấm chế nguyên thần, hai mắt vô thần quỳ ở trong sân.

Đa Bảo đạo nhân mặc một thân áo bào trắng, thu hồi ngọc phù trong tay, đọc làu làu "bản thảo mắng".

Y nói một tiếng: "Mời pháp chỉ của sư tôn."

Bên cạnh, Triệu Công Minh lấy ra một đạo hịch văn Thánh Nhân hiện ra hào quang rực rỡ, chậm rãi mở ra, trong đó tuôn ra một đạo thanh mang, ý giết chóc tràn ngập toàn trường.

Hịch văn trống không không có chữ, kiếm ý đã vọt lên tận trời.

Đa Bảo đạo nhân đứng dậy, chậm rãi hít vào một hơi, ngay ở trước mặt đếm không hết bao nhiêu tiên Tiệt Giáo, chỉ vào hơn trăm nam nữ quỳ rạp trên đất kia, định tiếng nói: "Đệ tử thân truyền của sư tôn tổng cộng hơn sáu mươi vị, ngày hôm nay bần đạo không thể không giết sáu vị! Đệ tử lắng nghe sư tôn giảng đạo mặc dù không ít, nhưng ngày hôm nay không thể không giết chín mươi sáu người này! Ai không phải là sinh linh cầu đạo trước giá sư tôn, ai không phải là tiên nhân Tiệt Giáo hô hào lấy ra một chút hi vọng sống vì thiên địa sinh linh! Bọn họ nát, tâm bần đạo cũng phải nát! Sư tôn mở ra Tiệt Giáo, để bần đạo tổng lĩnh giáo vụ, bây giờ Tiệt Giáo chúng ta danh xưng vạn tiên triều bái, bần đạo lại làm thành như vậy...bần đạo thẹn với sư tôn, thẹn với sư tổ, thẹn với Đạo Môn!"

Tiếng nói của Đa Bảo như kinh lôi nổ vang, vạn tiên Tiệt Giáo im lặng không nói, không ít tiên tử thần sắc khẩn trương, cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Đa Bảo khôi phục lại tâm cảnh, chậm rãi nói: "Còn có các ngươi. Lúc này các ngươi đứng tại các nơi, nhìn bọn hắn, trong đáy lòng có cảm thấy may mắn? Trong đáy lòng có cảm thấy hổ thẹn? Trong số những người các ngươi, thật sự sạch sẽ như vậy sao? Trong số những người các ngươi, so với bọn hắn còn dơ bẩn hơn, so với bọn hắn càng nên bị giết một người răn trăm người! Ngày hôm nay bần đạo khuyên các ngươi một câu, đều lấy đạo tâm của chính mình ra, phơi một chút, tắm một chút, lượng một chút! Đại kiếp đã ở trước mắt, không đi đoàn kết đồng môn, đối kháng đại kiếp, mà là ỷ vào kiếp vận che lấp, không kiêng nể gì cả, vô cùng càn rỡ, nguyên bản ba mươi năm, năm mươi năm một lần giảng đạo thu linh thạch, lại biến thành ba năm, hai năm, thậm chí là một năm mấy lần! Đóa Thập Nhị Phẩm Hồng Liên kia chính là nát tại Bích Du Cung, nát ở trước mặt lão sư! Các ngươi có biết, những năm này lão sư đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm kiếm bảo vật có thể trấn áp giáo vận bao nhiêu lần? Các ngươi có biết, lúc Hồng Liên vỡ nát, lão sư đang cười! Lão sư không có cách nào sống chết mặc bây như hai vị sư bá, lão sư đã chuẩn bị chờ đại kiếp buông xuống, nếu không thoát được liền chống đỡ cho chúng ta! Các ngươi thì sao! Vào giờ phút này đều đang suy nghĩ cái gì!"

Đa Bảo ngửa đầu thở dài, các nơi xung quanh vẫn vô cùng yên tĩnh như cũ.

Đa Bảo lại nói: "Khi suy tính được Đạo Môn sẽ gặp phải đại kiếp, bần đạo vốn cho rằng, đại kiếp là tới từ tà ma bên ngoài thiên địa. Bần đạo đi vào bên trong Hỗn Độn Hải dạo qua một vòng, phát hiện ra những tà ma này không có thành tựu, lại cảm thấy, đại kiếp ứng là tới từ Tây Phương Giáo đại hưng. Về sau mới phát hiện ra, đại kiếp là ở Thiên Đình đại hưng, hạ xuống đối với Đạo Môn. Nhân Giáo có tổng cộng hai vị sư huynh sư đệ, Huyền

Đô sư huynh trấn áp Huyền Đô Thành, ngăn cản ngoại ma xâm lấn Hồng Hoang thiên địa. Trường Canh sư đệ hối hả ngược xuôi vì Đạo Môn, ngày đêm vất vả, làm kiếp nạn nguyên bản nhằm vào Đạo Môn, cũng rơi vào đỉnh đầu Tây Phương Giáo, có thể bảo vệ được bao nhiêu đồng môn? Chúng ta thì sao? Tiên Tiệt Giáo chúng ta đến ngày hôm nay đã làm gì để giảm bớt sự tình đại kiếp cho Đạo Môn? Đại địch Tiệt Giáo không ở bên ngoài, mà ở bên trong. Bần đạo suy nghĩ và thiền định, đào ra bốn chữ này ở bên trong đạo tâm, đưa cho các vị sư đệ sư muội cùng nỗ lực."

Nói xong, Đa Bảo đạo nhân khoát khoát tay, một ngọn núi nhỏ rơi vào trên đài cao, một bên bị san phẳng, phía trên viết bốn chữ lớn:

Tiệt Giáo dược hoàn...khục, không phải.

【 Không thẹn lương tâm 】.

"Đều xem ba ngày ba đêm cho ta."

Ngày tiên Tiệt Giáo chảy máu trên Kim Ngao Đảo, Lý Trường Thọ chỉ là ở trong bóng tối quan sát, cũng không hiện thân.

Dù sao thì vào thời khắc thế này, một vị đệ tử Nhân Giáo như hắn, sẽ rất dễ dàng trở thành đối tượng các tiên nhân Tiệt Giáo khác ghen ghét trong đáy lòng —— hắn cùng với bốn vị Đại đệ tử Tiệt Giáo, Thạch Cơ nương nương ở bên trong tiểu thế giới đã cùng nhau phát thề, lại nhờ Đa Bảo đạo nhân biến mất một chút ký ức của Thạch Cơ nương nương, lại không cho người thụ hình ngày hôm nay cơ hội mở miệng nói chuyện, cũng là vì bảo đảm hai chữ "Trường Canh", sẽ không xuất hiện trong lần Tiệt Giáo thanh lý môn hộ này.

Lăn lộn tại Hồng Hoang, không cần ngần ngại sử dụng ác ý tồi tệ nhất để dự đoán kẻ thù của mình, và không được đánh giá quá cao lòng tốt của những người xa lạ đối với mình.

Thuận tiện, Lý Trường Thọ ở trong bóng tối, còn có chuyện lớn phải làm!

Vào lúc Đa Bảo đạo nhân phất tay, Kim Linh Thánh Mẫu rút kiếm chém giết hơn trăm tiên Tiệt Giáo này, hơn mười cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ bố trí tại các nơi Thiên Đình, bên ngoài Kim Ngao Đảo, toàn lực thả ra tiên thức, vận chuyển cân bằng đại đạo, con mắt trừng giống như chuông đồng!

Thời gian không phụ có lòng Thọ!

Kiếm quang kia của Kim Linh Thánh Mẫu rơi xuống, Trường Thọ cùng với các cao thủ trên Kim Ngao Đảo, đều đã nhận ra một tia lực lượng Thiên Đạo có một chút quỷ dị.

Chúng tiên Tiệt Giáo coi lực lượng Thiên Đạo là một phần của chuyện hôm nay, cho rằng một bộ phận tiên Tiệt Giáo bị trừng phạt ngày hôm nay, thật ra là bị kiếp vận ảnh hưởng, phạm phải sai lầm lớn.

Coi như là mấy người Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu đại gia, cũng không nghĩ nhiều đối với chuyện này.

Nhưng cùng lúc đó, tại Lăng Tiêu bảo điện, Lý Trường Thọ quan sát năm đại Thiên Môn, lại nhạy cảm phát hiện ra, có mấy đạo nguyên thần nhiễu loạn nhỏ xíu, chui vào phía trước Lăng Tiêu bảo điện, hòa vào bên trong trụ vàng hạ xuống cùng với đại kiếp lần này!

Chuyện này...

Phong Thần Bảng hẳn là đã được Thiên Đạo định ra?

Hay là, Thiên Đạo cảm thấy mấy vị tiên Tiệt Giáo này có tiềm chất trở thành thần, trước tiên thu vào nơi đây làm chuẩn bị?

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư nửa ngày, cũng không đạt được kết luận rõ ràng.

Nếu nói tính danh trên Phong Thần Bảng lúc này đã được Thiên Đạo trực tiếp định ra, lại đặt mấy vị Thánh Nhân ở chỗ nào?

Chuyện này hoàn toàn không thể nào nói nổi.

Lý Trường Thọ vừa mới ổn định tâm tư, liền nghe được trên Kim Ngao Đảo truyền đến trận trận tiếng chuông vang...

Khe khẽ thở dài, giấu mấy cỗ Đạo Nhân Giấy dưới đáy biển, kéo căng tâm thần.

Chương 1066. -

Tiếp đó đặt một cỗ Đạo Nhân Giấy ở ven biển hậu viện miếu Hải Thần An Thủy Thành Nam Hải, sau đó chắc chắn sẽ có mấy vị Đại đệ tử Tiệt Giáo đến đây tìm chính mình.

Những người khác không dám hứa chắc, nhưng Triệu Công Minh tám thành sẽ đến phàn nàn bày tỏ.

Đại hội vạn tiên Tiệt Giáo lần này, ngoại trừ giết một người răn trăm người, dọn dẹp bệnh dữ, cũng trực tiếp phủ định thân phận của những đệ tử ký dùng linh thạch đổi kia.

Lúc này không cần quan trắc, khí vận Tiệt Giáo tất nhiên là có một chút tăng trở lại.

Sáu vị đệ tử thân truyền Thánh Nhân bị chém giết ngày hôm nay kìa, kỳ thật cũng không tính là đệ tử hạch tâm. Mà hơn chín mươi vị tiên Tiệt Giáo kia, cũng phần nhiều là hạng người tu vi không cao, lòng tham không đáy.

Hung tiên Tiệt Giáo Mã Nguyên lừa dối Thạch Cơ nương nương kia, người này có thần thông tu vi khá mạnh, mò rất nhiều chỗ tốt ở trong chuyện đệ tử ký danh này, nhưng cũng không bị trực tiếp trừng phạt.

Nghiệp chướng của tiên này rất sâu, cũng vô cùng có thủ đoạn, là một trong những tiên nhân có xếp hạng cao trong " quyển trục ứng kiếp " kia.

Đa Bảo đạo nhân hẳn là muốn dùng thanh hung đao này, vào lúc đại kiếp hạ xuống, đi chế tạo càng nhiều kiếp hôi ngoài giáo bên, sau đó lại an bài hung tiên này ứng kiếp...

Mà đây, chính là nguyên nhân Lý Trường Thọ càng muốn thân cận với Triệu đại gia, từ đầu đến cuối bảo trì khoảng cách nhất định cùng với Đa Bảo đạo nhân.

Đa Bảo là Đại sư huynh Tiệt Giáo, y có rất nhiều cố kỵ và suy tính mà Triệu đại gia không có.

Triệu đại gia cũng khoái lạc hơn nhiều, tu vi cao, pháp bảo mạnh, thần thông quảng đại, là một hơi gió mát tiêu dao tự tại bên trong thiên địa, cười, đi lại, nhộn nhạo, nếu không ưa kẻ nào, liền trực tiếp "ái" một tiếng, nằm trên mặt đất phun mấy ngụm máu.

Đó là vui vẻ cỡ nào.

Mặc dù Lý Trường Thọ...cũng không ghen tị.

Lý Trường Thọ cũng đều có thể tưởng tượng được, sau mấy ngày nữa, đại hội vạn tiên tản đi, lúc Triệu đại gia đến miếu Hải Thần, bộ dáng xoắn xuýt, phiền muộn kia, cùng với một câu đầu tiên Triệu đại gia mở miệng nói: 【 Trường Canh, sự tình lần này... 】

Nếu như Triệu đại gia không phải nói bốn chữ này, Thuỷ Thần Thiên Đình hắn!

Sẽ mở gương đồng trực tiếp, dọa khóc một con thỏ như thế nào!

Đùa thôi, đùa thôi.

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua các nơi Độ Tiên Môn, cảm nhận được đạo vận cảnh giới Kim Tiên xoay quanh trên núi kia, Vạn Lâm Quân trưởng lão hẳn là đã sắp xuất quan.

Bất quá, tiên nhân Hồng Hoang tuổi tác càng lớn, càng không mẫn cảm đối với năm tháng trôi qua, Vạn trưởng lão hẳn là còn có mười ngày nửa tháng mới đi ra tản bộ...

Trên Tiểu Quỳnh Phong hết thảy như thường, Linh Nga đang quét dọn nhà tranh của sư phụ, trước bài vị sư phụ cắm ba cây thanh hương vừa mới đốt lửa không lâu.

Hùng Linh Lỵ cùng với Tửu Vũ Thi đang bận rộn ở bên trong vườn linh thú.

Từ khi đoàn ăn hàng cao cấp tinh anh Tiểu Quỳnh Phong —— Tửu Cửu, Giang Lâm Nhi cùng với Bạch Trạch cùng nhau ra ngoài kinh doanh Lâm Thiên Điện, tốc độ tu hành của Tửu Vũ Thi đạt được tăng lên rõ ràng.

Hẳn là nguyên nhân thiếu đi người quấy rầy.

Lại liếc nhìn Lý Tĩnh an an ổn ổn tu hành tại Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ liền thu hồi tâm thần, nhắm mắt đả tọa nửa ngày.

Ở trong thời gian gần đây, hắn mặc dù đang bận rộn sự tình có quan hệ đến Tiệt Giáo, nhưng bản thể cũng không ra ngoài.

Cho nên, Lý Trường Thọ đã sớm đưa Đồ lão đại, Không Gian Xích cùng với Ly Địa Diễm Quang Kỳ về Thái Thanh Quan, chỉ để lại Tháp đại gia bên cạnh, để phòng chính mình có việc muốn ra ngoài, sẽ khuyết thiếu cảm giác an toàn cơ bản.

Lại nửa ngày sau, Linh Nga bưng một bát canh ngon miệng, cưỡi mây bay tới từ bên hồ, giòn tan hô một câu sư huynh.

Bản thể của Lý Trường Thọ hiện thân từ bên trong đan phòng, duỗi lưng một cái, đi ra cầu gỗ bên ngoài đan phòng ngồi chơi.

Linh Nga dời một cái bồ đoàn, ngồi ở bên cạnh sư huynh chính mình, hai cái chân ngọc lắc qua lại, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, gần đây thế nhưng là có chuyện phiền toái gì? Ngọc phù truyền tin người giấy mang về có quan hệ với Tiên Minh, sư huynh mấy ngày nay cũng đều không có xem."

"Ừm!" Lý Trường Thọ cầm thìa, ăn một ngụm canh, cười nói: "Nếu phải làm mọi việc, coi như là có một trăm ta cũng không đủ dùng. Tiên Minh chỉ khá là phiền toái vào thời điểm nhận người và xây dựng ban đầu, lúc này đã có mười hai Phó Minh Chủ cùng nhau chủ trì cục diện, chúng ta chỉ cần kiểm soát tình hình là được. Bọn hắn có thông đồng, cấu kết với nhau hay không là không quang trọng, chỉ cần tổng thể có lợi đối với Thiên Đình, là đang làm việc thiện, ngăn cản hương hỏa thần quốc xâm nhập, như vậy đã đủ rồi."

Linh Nga bày ra bộ dạng ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Vậy gần đây sư huynh đang phiền lòng chuyện gì?"

"Chuyện Tiệt Giáo."

Lý Trường Thọ đặt bát ngọc ở bên cạnh, nói đơn giản sự tình Tiệt Giáo có tiên nhân vơ vét của cải linh thạch, thu đệ tử, truyền đạo pháp lung tung, từ đó liên lụy đến toàn bộ khí vận Tiệt Giáo.

Linh Nga nghe được nhíu mày một hồi, thấp giọng nói: "Tiệt Giáo như thế nào còn có tiên nhân như vậy, đều đã trở thành đệ tử Thánh Nhân, còn không thể ước thúc bản thân, có chỗ nào bất mãn sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Sinh linh đều có sở cầu, cố hữu tư dục, tư dục là vì danh vọng, là vì mệnh an, là vì tài lợi, là vì sự tình chính mình để ý, cũng không đồng nhất. Đây cũng không phải là nghĩa xấu, bất quá chỉ là đạo lý bình thường. Tưởng tượng một chút, nếu Xiển Giáo cũng có số lượng môn nhân đệ tử như vậy, chỉ sợ cũng sẽ xuất hiện vấn đề như vậy. Vẫn là Thái Thanh lão sư nhìn xa trông rộng, thấy rõ bản tính sinh linh, cho nên không có thu quá nhiều đệ tử."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng hỏi: "Lão sư đang nghe sao?"

Lý Trường Thọ: "..."

Tư tưởng giác ngộ của vị sư muội này, vẫn còn thiếu rất nhiều!

Loại sự tình vuốt mông ngựa này, là nhất định phải ở trước mặt Thánh Nhân lão gia sao? Đó là phải đằng trước đằng sau đều nhất trí, tôn kính ở sâu trong thâm tâm!

Dù sao, ai cũng không biết Thánh Nhân nếu chủ động dò xét, có thể nhìn thấu đạo tâm của Luyện Khí Sĩ hay không...

Phải ổn thỏa, phải ổn thỏa.

"Ở phía biểu tỷ của ngươi, trước đây ta hơi lợi dụng nàng một chút." Lý Trường Thọ nói: "Kế tiếp cũng đã xử trí được rồi, mấy ngày trước đây vừa mới đưa đến một phong thư, đưa đến một chút đan dược."

"Hì hì, kỳ thật bản tính của biểu tỷ ta cũng không tệ lắm, chỉ là thích khoe khoang một chút."

Lý Trường Thọ cười không nói.

Linh Nga ở bên cạnh suy nghĩ một hồi, bàn chân đột nhiên ngừng lắc lư, buồn bực nói: "Sư huynh, có một vấn đề ta có thể hỏi không?"

"Hỏi đi." Lý Trường Thọ ngửa thân thể ra sau, hai tay chống ở bên trên cầu gỗ, ngắm nhìn núi xa.

Linh Nga nói: "Có người âm thầm làm việc này, làm sao có thể giấu giếm được Thánh Nhân lão gia? Sư thúc Giáo Chủ Tiệt Giáo, cũng hẳn là biết những việc này, vì sao trước đó không có quản?"

Lý Trường Thọ không khỏi im lặng một hồi.

Linh Nga nhỏ giọng hỏi: "Có phải hay không, không nên hỏi chuyện này..."

Chương 1067. -

"Nào có chuyện gì nên hỏi không nên hỏi!" Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài: "Linh Nga ngươi suy nghĩ kỹ một chút, việc bọn họ thu linh thạch, thu đệ tử ký danh này, trên bản chất là cái gì? Lạm truyền công pháp. Nếu là tại Xiển Giáo, theo như giáo nghĩa của Xiển Giáo, pháp không khinh truyền, đạo không nhẹ thụ, nếu vi phạm cũng chỉ bất quá là trục xuất sư môn. Mà Tiệt Giáo truyền pháp truyền đạo vốn cũng không có ước thúc, bây giờ Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, chính là thành tựu Tam sư thúc truyền đạo năm đó. Việc này kỳ thật chỉ đáng bị răn dạy, nhiều nhất là trục xuất khỏi Tiệt Giáo, ngày hôm nay trực tiếp giết hơn trăm tiên nhân như vậy, là ở dưới bối cảnh lúc trước Hồng Liên trấn áp Tiệt Giáo giáo vận thất bại, phóng lớn tội danh của bọn họ lên hơn rất nhiều lần. Lần sự tình này, bất quá là Đa Bảo sư huynh tìm lý do, rung núi chấn hổ, giết một răn trăm, làm cho trên dưới Tiệt Giáo một lòng đoàn kết, ứng đối với đại kiếp. Dù sao, chân chính đè chết lạc đà cũng không phải là một cọng rơm cuối cùng kia, mà là trọng lượng nguyên bản bên trên lưng lạc đà."

Linh Nga bóp cằm suy nghĩ, nhỏ giọng thầm thì: "Trong này còn có nhiều chuyện như vậy."

"Muội đừng có lúc nào cũng cảm thấy mình thông minh." Lý Trường Thọ cười nói: "Cao nhân trong Tam Giáo nhiều không đếm được, ba vị Đại sư huynh đều là mưu trí tính kế hơn xa ta."

Linh Nga lại nói: "Sư huynh, huynh cũng quá mức khiêm tốn rồi, Vân Tiêu tỷ tỷ chính là vô cùng tôn sùng đối với mưu tính của huynh."

"Loại sự tình này, ta tình nguyện khiêm tốn vạn lần, cũng không dám tự đại một thành." Lý Trường Thọ điểm mũi chân, thân hình trực tiếp bay đến trên ghế nằm bên cạnh cửa, ném ra một câu "nhớ rửa bát", liền nhắm mắt phảng phất như ngủ thiếp đi.

Linh Nga làm mặt quỷ, bưng bát ngọc và khay lên, ngâm nga điệu hát dân gian, cưỡi mây rời khỏi tầng tầng trận pháp.

Thật sự nhàn nhã .

...

Tâm thần chuyển đến Nam Thiệm Bộ Châu, thừa dịp đại hội vạn tiên Tiệt Giáo còn chưa kết thúc, Triệu đại gia còn chưa có đến tìm chính mình bày tỏ, Lý Trường Thọ quyết định làm mấy kiện "đại sự".

Nói là đại sự, kỳ thật chính là kiểm tra tình huống các nơi một chút.

Đạo Nhân Giấy tỉnh lại ở bên trong cương vực Thương bộ lạc, tiên thức đảo qua, phát hiện ra cờ xí Thương bộ lạc đã cắm đầy trong đầu tường vạn dặm các nơi.

Tốc độ khuếch trương này, thật sự khiến cho Thọ tán thưởng.

Sau đó, tiên thức của Lý Trường Thọ chuyển đến trên người chuyển thế thân thất tình lục dục đã hoàn mỹ dung nhập vào bên trong sinh hoạt thế tục, đang thể nghiệm khổ vui phàm nhân.

Có Khổng Tuyên âm thầm che chở, cuộc sống của chuyển thế thân thất tình lục dục tương đối dễ chịu, ở trong một tòa đại thành, sống như một "Tiểu bá vương với niềm vui bất tận".

Thất tình lục dục thuộc về bảy cái nhân cách, hoạt động theo giờ giấc, khiến thiếu nữ này trở thành "quái nhân" trong mắt người phàm.

Luôn tràn đầy năng lượng, luôn bảo trì sức sống.

Nhưng đầu năm nay, chỉ cần hình thức về ngoài tốt, tam quan chạy theo ngũ quan.

Chuyển thế thân thất tình lục dục sinh ra vô cùng xinh đẹp, tất nhiên là có rất nhiều người ngỏ lời cầu hôn, nhưng đều không ngoại lệ, đều bị chuyển thế thân thất tình lục dục trêu cợt tương đối thê thảm.

Cũng may, các nàng chỉ là dạo chơi nhân gian, từ đầu đến cuối bảo lưu lại phần ôn nhu của Hậu Thổ nương nương kia, cũng không thật sự tổn thương phàm nhân.

Thấy cảnh này, Lý Trường Thọ cũng liền tạm thời bỏ đi ý nghĩ dẫn các nàng đến Thiên Đình.

Để các nàng tiếp xúc nhiều một chút cùng với Nhân Tộc, chung quy là có ích vô hại —— nguyên nhân chính là thọ nguyên phàm nhân ngắn ngủi, cuộc sống mới có thể bắn ra càng nhiều ý thơ và lãng mạn.

Trong thành trì Thiên Nhân Tộc tại Thiên Đình, liền ít đi rất nhiều khí tức yên hỏa, không có mùi vị bên trong.

Khổng Tuyên còn đang bế quan, Lý Trường Thọ mặc dù hiếu kỳ, nhưng không có chuyện gì cũng không dám quấy rầy, liền phái một cỗ Đạo Nhân Giấy tiến đến nơi tiếp giáp Nam, Đông, Trung lục địa, xem xét tình hình Yêu Tộc nơi đây.

Trong chuyến đi này, Lý Trường Thọ còn cố ý đi một chuyến đến Trần Đường Trấn.

Trần Đường Trấn trải qua lần Linh Nga lịch luyện trước đây, sau khi một nhóm đại yêu bị rơi đài, trở nên an bình hơn rất nhiều so với ban đầu.

Thế lực nhân, yêu tạm thời an bình, nhưng theo nguyên khí Yêu Tộc dần dần khôi phục, xung đột tự nhiên sẽ còn tiếp tục bộc phát tại tương lai.

Đáng nhắc tới chính là, nhân khẩu Trần Đường Trấn đang nhanh chóng gia tăng.

Nơi đây đất đai phì nhiêu, lại có một đám cường nhân hộ vệ nơi đây, lại bởi vì Yêu Tộc bên ngoài gây áp lực, cùng với người tu hành chủ trì, sự tình trộm cắp ức hiếp gần như hoàn toàn biến mất, hấp dẫn không ít nhóm người lưu lạc tứ phương dừng chân ở nơi đây.

Lý Trường Thọ cũng không quấy rầy an bình nơi đây, như là một vị khách qua đường, chỉ là đi một chút, quan sát một chút, Đạo Nhân Giấy lặng yên rời đi.

Nói đến dùng Đạo Nhân Giấy giám sát, có một chỗ, Lý Trường Thọ vẫn luôn không bỏ bê.

Dĩ nhiên chính là nơi của báo đen.

Báo đen này, từ sau khi phu nhân bỏ đi, liền thành thành thật thật tu hành trong động phủ, mạnh mẽ tăng lên thực lực bản thân.

Cũng không biết là Thiên Đạo ảnh hưởng, hay là kiếp vận đại kiếp quấy phá, báo đen không chỉ là tốc độ tăng tu vi lên nhanh hơn rất nhiều so với nguyên bản, ý nghĩ cũng đang dần dần trở nên cực đoan.

Lý Trường Thọ thỉnh thoảng nghe được báo đen lẩm bẩm, từ 【 người khác có thể làm được, vì sao ta không làm được 】, dần dần biến thành 【 đều là Thiên Đạo bất công, cho nên ta mới không làm được 】.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ cũng không có biện pháp gì, không dám cưỡng ép can thiệp lộ tuyến đầu báo đen này trưởng thành, miễn cho bị một vị lão gia thiếu nợ nào đó, dùng tiểu roi điện an ủi một hồi.

Sợ cũng không phải sợ nhiều, chỉ là..ừm, có chút kiêng kỵ!

Lục Áp chân chính đều đã bị báo đen nguyền rủa chết rồi, chính mình cũng không có bất kỳ mong muốn khẩn cấp nào.

Lần sau lúc Linh Nga muốn độ kiếp, tới đây cầu một câu "Nàng nhất định khó có thể độ kiếp thành công", tăng thêm một chút xác suất thành công huyền diệu.

Trái phải không có việc gì, còn phải đợi Triệu Công Minh đến đây phàn nàn, cũng vô pháp tĩnh tâm tu hành, Lý Trường Thọ cũng liền bắt đầu tìm cho chính mình một chút chuyện làm.

Đi đến Địa Phủ đi dạo, đánh ván cờ cùng với Địa Tạng tại Luân Hồi Tháp, hưởng thụ phục vụ bóp vai của Đế Thính.

Đi một chút tại ven biển Nam Hải, nói chuyện tâm tình cùng với các vị Ma Binh lựa chọn đi theo chính mình lúc trước, hỏi bọn họ có cần gì không.

Lại chạy đến Long Cung làm tiền, lấy một ít bảo tài, thuận tiện thể nghiệm một chút sinh hoạt buồn tẻ của Long Vương.

Sau đó ngoài ý muốn phát hiện ra, ba huynh đệ Ngao Ất, Biện Trang, Linh Châu Tử đã rời Địa Phủ, không biết đi nơi nào phóng đãng.

Các vị Ma Binh gần đây cũng lưu luyến trần thế, đang thể nghiệm cuộc sống người phàm, làm các ngành các nghề trong thế tục, thậm chí còn có dự định thử kết hôn thành hôn.

Long Vương Đông Hải gần đây cũng có một chút buồn bực, tỷ lệ Long Tộc sinh sản thấp là một vấn đề nan giải...

Chương 1068. -

Đợi trái đợi phải, bốn năm ngày vội vàng mà qua, đại hội vạn tiên Tiệt Giáo cũng đều tan cuộc, nhưng không thấy Triệu đại gia đến miếu Hải Thần.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nói thầm một hồi, hẳn là chính mình phỏng đoán sai rồi?

Chuyện này, không có đạo lý...

"Trường Canh, Trường Canh!"

Trong đáy lòng nổi lên tiếng hô hoán quen thuộc, lại là tới từ bên ngoài thư phòng Phủ Thủy Thần Thiên Đình.

Lý Trường Thọ vội vàng chuyển tâm thần tới, soi gương xác nhận một chút bộ dáng Đạo Nhân Giấy, bưng phất trần vội vàng mà ra.

Đông Mộc Công đang đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy Lý Trường Thọ chính là cười to vài tiếng: "Ha ha ha ha! Chúc mừng Trường Canh! Chúc mừng Trường Canh!"

Lý Trường Thọ cười nói: "Chuyện vui ở đâu đến?"

"Thái Bạch Cung kia đã là sửa xong: " Đông Mộc Công tán thán nói: "Hôm qua tiên thần giám tạo Thái Bạch Cung, đã báo cáo công tác ở trong Thông Minh Điện, ngày hôm nay Thông Minh Điện cũng phái người nghiệm thu. Nếu Trường Canh nguyện ý, ngày hôm nay liền có thể dời qua!"

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, lại nói: "Làm phiền Mộc Công hao tâm tổn trí, nhưng ý chỉ của bệ hạ chưa ngưng tụ thành, vào ở trước e là có một chút không ổn."

"Ài." Mộc Công ở bên cạnh ấm giọng khuyên bảo: "Thiên Đình người nào không biết? Người nào không nghe thấy?"

"Cũng không phải là như vậy!" Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Vẫn phải ổn thỏa một chút, chờ ý chỉ của bệ hạ ngưng tụ thành, thần vị có một chút tiến giai, ta lại dọn nhà cũng không muộn. Những thứ này bất quá đều chỉ là hư danh, hiệu lực vì Thiên Đình, vì bệ hạ mới là sự tình hàng đầu."

Đông Mộc Công vái chào, cười nói: "Vậy theo lời nói của Trường Canh, ta lại đi đến Thông Minh Điện, bảo bọn họ tạm dừng ngưng tụ các ý chỉ không cần thiết."

"Làm phiền Mộc Công!"

"Việc nhỏ, việc nhỏ."

Mặc dù hiện nay Thiên Đình ngưng chỉ đã nhanh hơn rất nhiều so với lúc đầu, nhưng ý chỉ cần ngưng cùng lúc cũng nhiều hơn rất nhiều so với lúc đầu.

Mà sửa chữa chức vị Thiên Đình, tăng lên phẩm giai Tinh Quân, lực lượng Thiên Đạo cần điều động cũng nhiều hơn gấp mấy lần so với các ý chỉ khác, thời gian tiêu tốn tự nhiên là càng lâu hơn một chút.

"Kỳ thật những chuyện này, cứ để tự nhiên là được." Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, mời Mộc Công vào phòng uống trà.

Mộc Công lại nhớ rõ căn dặn của Lý Trường Thọ hồi lâu trước đó—— hai người bọn họ tốt nhất vẫn là bảo trì một chút cảm giác khoảng cách, không thể quá quen thuộc, miễn cho ảnh hưởng đến uy tín của Ngọc Đế bệ hạ.

Lập tức, Đông Mộc Công liền cáo từ, Lý Trường Thọ đưa tiễn

Đông Mộc Công ra khỏi Phủ Thủy Thần.

Còn không đợi Lý Trường Thọ quay người, một cỗ Đạo Nhân Giấy khác, cuối cùng cũng nghe được tiếng thở dài quen thuộc kia.

"Ài ——"

Triệu đại gia, đã đến miếu Hải Thần!

Ách, chuyện này cũng không đáng giá kích động.

Thu xếp tốt Đạo Nhân Giấy tại Phủ Thủy Thần, tâm thần của Lý Trường Thọ chuyển đến miếu Hải Thần, thuận lợi chạm mặt cùng với Triệu Công Minh, lại lệnh cho thần sứ dâng trà.

Triệu đại gia quả nhiên là bộ dáng tâm sự nặng nề.

Lý Trường Thọ nâng chén trà lên nhấp một miếng, quan sát khuôn mặt phức tạp, bất đắc dĩ, lại mang theo mệt mỏi của Triệu Công Minh kia, trong đáy lòng âm thầm thở dài.

Tiếp theo, chính là sáu chữ 【 Trường Canh, sự tình lần này 】 kia ra sân.

"Trường Canh." Triệu Công Minh khẽ gọi một tiếng, chau mày, sợi râu cũng đang run rẩy.

Đến rồi đến rồi!

Lý Trường Thọ lại nhấp một ngụm nước trà, chuẩn bị sau đó thao thao bất tuyệt.

Triệu Công Minh nói ra khẩu khí, nhưng lại cấp tốc rơi xuống, thấp giọng hỏi: "Như âm dương hợp hợp, có tiếp xúc da thịt, động phòng hoa chúc như phàm nhân...có thể có dòng dõi hay không?"

Lý Trường Thọ quả thực run lên, cấp tốc nuốt xuống nước trà trong miệng, trên đỉnh đầu treo đầy dấu chấm hỏi.

Không thích hợp, Triệu đại gia hôm nay không thích hợp!

Quả nhiên không thích hợp!

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo để râu quai nón trước mắt này, lão nghĩa huynh của Vân Tiêu tiên tử, đại năng Tiệt Giáo gặp nhau với mình đầu tiên tại Hồng Hoang, ánh mắt dần dần sắc bén.

Đã biết, lúc này Vạn Tiên đại hội đã tan cuộc một ngày tám canh giờ, ấn theo tính tình của Triệu đại gia, vốn sau khi tan cuộc liền sẽ tới nơi đây tìm chính mình bày tỏ.

Thời gian chênh lệch tương đối dư dả.

Lại biết, lần này nội bộ Tiệt Giáo chấn động, không ít tiên Tiệt Giáo bị trảm, không khí trong nội bộ Tiệt Giáo ngột ngạt, chắc chắn có người trong nội tâm có hậm hực, muốn tìm người bày tỏ.

Đại khái là uống một chút rượu, sau đó rượu không say người tự say, tích tụ trong nội tâm cần được phát tiết.

Tâm trạng mắc lỗi tương đối đúng chỗ.

Lại có, lúc này hai mắt Triệu Công Minh lão ca sáng ngời có thần, đáy mắt tràn đầy ánh sáng hy vọng, khóe miệng có một chút hơi cong lên, râu quai nón cũng được cắt tỉa gọn gàng, ngoài miệng biểu đạt lo lắng, sâu trong mắt là chờ mong.

Rõ ràng chính là trạng thái thần thanh khí sảng!

Tóm lại, căn cứ vào dấu son môi nhàn nhạt trên cổ của Công Minh lão ca lúc này, Lý Trường Thọ làm ra phỏng đoán lớn mật!

"Kim Quang?"

Triệu Công Minh run lên, vô thức liếc nhìn phía sau, ấn cánh tay của Lý Trường Thọ, vội nói: "Đừng có nói lung tung, đừng có nói lung tung, việc này có quan hệ gì cùng với Kim Quang?"

Lý Trường Thọ chau mày, thấp giọng hỏi: "Lão ca, đó là ai?"

Triệu đại gia cười hắc hắc, đầu tiên là nhăn nhó đủ kiểu, lại là mười hai phần ngượng ngùng, cuối cùng mặt mo đỏ ửng, hắc hắc cười không ngừng, nói ra một cái danh hiệu: "Linh, Linh."

Lý Trường Thọ: "..."

Đột nhiên ta cảm thấy cổ mình hơi lạnh, tại sao vậy?

"Lão ca, thật hay giả?"

"Chuyện này...thật sẽ có dòng dõi sao Trường Canh?"

"Như vậy đầu tiên phải xem, rốt cuộc đã tiến hành đến trình tự nào."

"Hắc hắc, ngươi phải hỏi, còn lại những trình tự nào."

"Còn lại trình tự nào?"

"Không có trình tự gì." Triệu Công Minh vuốt râu cười khẽ, đột nhiên cúi đầu liếc nhìn dưới chân, nhỏ giọng hỏi: "Tại sao chúng ta lại ngồi xổm nói chuyện?"

Lý Trường Thọ không nhịn được dùng một tay đỡ trán, thấp giọng nói: "Run chân, sợ hãi, lão ca ngươi...là tình đầu ý hợp, hai lòng nảy mầm, kìm lòng không được, hay là xúc động khó đè nén, say rượu mê loạn, ủ thành sai lầm lớn?"

Triệu Công Minh cẩn thận ngẫm nghĩ: "Ta cùng với Linh Linh quen biết nhiều năm, vốn chỉ là tình nghĩa đồng môn, cũng chính là vào lúc Kim Quang sư muội biểu lộ tình cảm đối với ta, mà chúng ta vào sau khi xác định lẫn nhau không làm được đạo lữ, Linh Linh và lão ca đột nhiên thân thiết hơn một chút."

Linh Linh...

Ta cũng nên gọi là Tiêu Tiêu sao?

Lý Trường Thọ nói: "Vậy liền phải chúc mừng lão ca, chúc mừng lão ca."

"Cùng vui, cùng vui." Triệu Công Minh vuốt râu híp mắt cười, nhưng nụ cười dần dần thu liễm, lại hỏi: "Đây rốt cuộc là có thể có dòng dõi hay không?"

Lý Trường Thọ hỏi: "Tẩu tẩu không nói sao?"

"Không!" Triệu Công Minh nói: "Lúc ấy chúng ta say rượu, lúc tỉnh lại nàng đã rời khỏi tiểu không gian ta dùng Định Hải Thần Châu mở ra, để lại một phong thư, bảo ta qua một đoạn thời gian lại đi tìm nàng. Còn nói..."

Chương 1069. -

Lý Trường Thọ nhỏ giọng hỏi: "Nói cái gì?"

Triệu Công Minh lấy tay che mặt, thở dài: "Đại ý là nói, đêm qua là vấn đề của nàng, vốn là hiếu kỳ sự tình ngươi cùng với Vân Tiêu ngày đó không làm xong là cái nào, không nghĩ tới...trong lá thư nàng có nói, sẽ phụ trách đối với lão ca ta, nhưng lúc này lòng có một chút loạn, bảo ta từ từ đi tìm nàng, còn bảo ta đừng để lộ việc này ra ngoài. Coi như là một giấc mộng."

"Đừng!" Lý Trường Thọ nói: "Lúc này liền nên thừa thắng xông lên, củng cố cảm tình, dung mạo của tẩu tẩu xuất chúng, tính tình thẳng thắn, lại thần thông quảng đại, càng là nữ tiên đệ nhất Tiệt Giáo, hết sức xứng đôi cùng với lão ca ngươi. Lão ca ngươi là cơn gió đầu tiên bên trong thiên địa, nếu bối cảnh của tẩu tẩu thuộc thủy, các ngươi chính là "Mưa phùn gió xuân". Nếu bối cảnh của tẩu tẩu thuộc thổ, các ngươi chính là "Ngươi là cơn gió ta là cát ". Đều xứng đôi!"

"Là vậy sao? Ha ha, vẫn là Trường Canh ngươi có tài năng văn chương." Triệu Công Minh tiếp tục vuốt râu cười khẽ, đột nhiên phát hiện ra chính mình vốt râu dài hơn bốn tấc, tay chạm đất.

"Trường Canh, chúng ta trước tiên có cần chui ra ngoài từ dưới ghế không? Tại sao lại phải trốn?"

Hai người liếc nhìn nhau, xấu hổ cười một tiếng, từng người đứng dậy ngồi trở lại trên ghế, nhìn nhau cười to.

«Phu cương».

Lý Trường Thọ nói: "Nếu nói dòng dõi, sinh linh tiên thiên là tương đối khó khắn, còn phụ thuộc vào việc tẩu tẩu có muốn hay không muốn. Bây giờ đại kiếp ở trước mắt, Kim Linh tẩu tẩu cũng hổ thẹn đối với ngươi, cảm thấy là nàng dùng sức mạnh...hẳn là sẽ không có tình hình như vậy, lão ca ngươi vẫn phải cố gắng nhiều."

Triệu Công Minh nhẹ nhàng thở ra, thở dài: "Ta cũng là đang lo lắng sự tình đại kiếp. Ài, hơn trăm đồng môn bị trảm...Kim Linh cũng là bởi vì việc này, trong đáy lòng có một chút tích tụ, sau khi nàng say rượu thì thầm hồi lâu, nói nói chính mình cũng không phải là muốn giết bọn hắn, chỉ là vì giáo vận Tiệt Giáo mà tính toán."

"Tẩu tẩu nhìn như tính tình nóng nảy, trên thực tế cũng là có một chút ôn nhu..."

"Tính tình kia của nàng đều là cố ý lộ ra." Triệu Công Minh cười nói: "Lúc ta vừa mới đi theo sư tôn tu hành, tính tình của nàng cũng là có một chút ôn nhu, chính là bởi vì mềm lòng làm cho đồng môn gặp tai hoạ không may, từ đó liền thiếu đi ý cười, ra tay càng trở nên quả quyết."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, lại chắp tay nói: "Bất kể như thế nào, vẫn là phải chúc mừng lão ca!"

"Khách khí, khách khí." Triệu Công Minh cười to vài tiếng: "Lão đệ ngươi cũng phải thêm chút sức, ngươi hữu tình, muội muội của ta cố ý, sao phải bận tâm nhiều?"

"Cuối cùng vẫn là bởi vì sự tình đại kiếp." Lý Trường Thọ lại cười nói một câu, lấy ra một túi bảo nang trong ngực, trịnh trọng đưa tới.

Hắn thấm thía giải thích: "Lão ca, vật này là lúc Kim Quang sư tỷ đến tìm ta tương trợ lần trước, một phần lễ ta chuẩn bị cho lão ca ngươi, không nghĩ tới lão ca ngươi có thể ngồi trong lòng mỹ nữ mà không loạn, lấy lễ để tiếp đón đối với Kim Quang sư tỷ, quả thật là mẫu mực của nam nhi chúng ta. Đồ vật này cũng liền không thể phát huy được tác dụng. Bây giờ đặc biệt tặng cho lão ca, ta hy vọng lão ca sẽ trân trọng bản thân mình."

Triệu Công Minh mở ra xem, thấy là mấy quyển tranh cuốn, mấy bình đan dược, vài hũ tiên nhưỡng, mặc dù không biết ý tứ cụ thể, nhưng vẫn là vui vẻ thu hồi.

"Lão đệ ngươi thiện mưu thiện tính, hãy chỉ điểm lão ca đôi chút...lúc này ta nên làm cái gì?"

"Vẫn luôn chờ đợi tất nhiên là hạ sách!" Lý Trường Thọ nói: "Chắc hẳn lúc này trong lòng tẩu tẩu đang loạn, lão ca phải rèn sắt khi còn nóng, chủ động tiến về phía trước, bày tỏ tâm ý đối với tẩu tẩu, bỏ đi lo lắng của tẩu tẩu. Có ba cái kiêng kị, lão ca nhất định phải nhớ kỹ."

"Ồ?"

Lý Trường Thọ nói: "Thứ nhất, không thể treo chuyện nam nữ như vậy ở bên miệng, càng là vào lúc này, càng phải trọng lễ, không thể tỏ ra lỗ mãng càn rỡ, hoặc làm cho tẩu tẩu cảm thấy lão ca thiếu đi tôn trọng ban đầu đối với nàng. Thứ hai, nếu tẩu nói không muốn công khai mối quan hệ đối với bên ngoài, lão ca nhất định không thể một lời đáp ứng, phải nói thêm vài câu, nên nói như thế nào, lão ca nhất định phải có chừng mực, chính là biểu đạt rằng lão ca tự hào khi ở bên cạnh nàng. Thứ ba, chính là không thể chủ động đặt vấn đề về dòng dõi, nếu không sẽ làm cho tẩu tẩu nhạy cảm. Đã nhớ kỹ chưa?"

Triệu Công Minh liên tục gật đầu, nghiêm mặt nói: "Đều đã nhớ kỹ, ta sẽ lập tức đi tìm nàng, đa tạ Trường Canh!"

"Lão ca khách khí, khách khí."

Lập tức, Triệu Công Minh đứng dậy, bước nhanh ra hậu viện, Lý Trường Thọ đi theo tiễn mấy bước, nhìn Triệu Công Minh hóa thành một đạo quang mang màu lam nhạt, vô cùng lo lắng bay về hướng chân trời.

Lý Trường Thọ chắp tay đứng ở phía trước cửa nội đường, đầu tiên là khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt yếu ớt, sau đó cỗ Đạo Nhân Giấy này cấp tốc trốn vào sâu trong lòng đất, bản thể ở phía trước đan phòng ngửa đầu cười to.

Tiếng cười kia truyền khắp Tiểu Quỳnh Phong, quấy rầy Linh Nga tu hành bên hồ, hù dọa Hùng Linh Lỵ đang lén lút rót rượu cho linh thú, quấy nhiễu ngay Tửu Vũ Thi đang tu hành bên trong phòng bài bạc.

Thậm chí, Lý Trường Thọ còn lấy ra một bình rượu đào từ bên trong tay áo, tự rót tự uống, dương dương tự đắc.

Thật đáng mừng, thật sự thật đáng mừng!

Một là vì Triệu đại gia cuối cùng cũng thành chuyện tốt, hai là vì Triệu đại gia cùng với Kim Linh Thánh Mẫu tiến tới cùng nhau, ngăn cách ở giữa nội ngoại môn Tiệt Giáo biến mất không còn tăm tích.

Nếu như sau này, Triệu đại gia thật sự phải ứng kiếp xảy ra chuyện, chính mình chỉ cần kịp thời mật báo, kéo dài một chút thời cơ, chạy tới gấp rút tiếp viện đầu tiên không còn là Tam Tiêu tiên tử, mà là Kim Linh Thánh Mẫu.

Động Triệu đại gia, đó chính là động vào toàn bộ tám đại đệ tử Tiệt Giáo!

Chính mình muốn làm người bảo lãnh vớt người, độ khó giảm mạnh!

Diệu, quả nhiên là diệu.

Việc này phải ngược dòng tìm hiểu vào lúc Kim Quang Thánh Mẫu và Hỏa Linh Thánh Mẫu đến Hải Thần Giáo hắn cầu viện, bắt đầu từ chuyện này, một sợi tơ hồng xuất hiện sai lệch, cuối cùng thúc đẩy đến cục diện như ngày hôm nay.

Lúc này Lý Trường Thọ chỉ là vui vẻ mà cũng không phải là đắc ý, cái loại mừng rỡ phát ra từ nội tâm này, làm cho hắn cơ hồ tung bay mà lên.

Không bao lâu, Lý Trường Thọ lắc hai tay, chạy vào bên trong mật thất, nâng bút viết thư cho Vân Tiêu tiên tử, trong thư mơ hồ nhắc tới việc này, bảo Vân Tiêu căn dặn hai vị tiên tử Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, mấy năm gần đây đừng có đi tìm Triệu Công Minh.

Sau đó, trong thư xin lỗi sự đường đột trước đây, sau dó xoay chuyển lời nói đề cập đến sự tình Tiệt Giáo.

Cuối cùng để lại lưu bút, viết một câu thơ không thi từ không lời tâm tình:

【Đôi mắt mùa thu của ngươi như thơ, ta nghe thấy lần đầu hơi say rượu 】

Một bức thư tình với nội dung phong phú và có hàm ý, thế là xong.

Chỉ là có một chút xấu hổ nhàn nhạt.

Chương 1070. -

Đương nhiên, vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ còn phải thẩm tra lại một lần, lúc này mới thỏa mãn bỏ thư vào trong pháp khi.

Lấy ra một tờ người giấy, hóa thành bạch hạc ngậm phong thư, hóa thành mây khói thổ độn mà đi.

Trên khóe miệng của Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười thản nhiên, tiên thức liếc nhìn Linh Nga đang ở bên hồ, thấy nàng đang tu hành, cũng liền không có đi qua đùa giỡn.

Đợi Triệu đại gia mấy ngày, đạt được tin tức tốt như vậy, cũng coi như không tệ.

Ở bên trong sự tình Triệu đại gia cùng với Kim Linh Thánh Mẫu, hắn có thể nhìn thấy điều gì?

Có lẽ những gì mà tiên nhân bình thường nhìn thấy, là hai vị đại năng trong Tiệt Giáo tu thành đạo lữ. Mà những tiên nhân có tầm nhìn đại cục, nhìn thấy chính là nội môn và ngoại môn Tiệt Giáo càng thêm chặt chẽ.

Lý Trường Thọ lại khác biệt, hắn thấy được...

Tứ Ngự Câu Trần Thiên Đình trong tương lai, lão phụ thân tử vi!

Nhưng rất nhanh, Lý Trường Thọ liền chủ động mở ra Không Minh Đạo Tâm, tiến vào Thời Khắc Hiền Giả, để cho chính mình bình tĩnh lại từ bên trong vui vẻ như vậy, cẩn thận tính toán ảnh hưởng xấu việc này có khả năng sinh ra.

Ngoại trừ làm hư một chút tập tục Tiệt Giáo, cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Ừm, chính mình không thể đều là ôm một lối tư duy cố định, cảm thấy rằng Triệu đại gia sẽ thành người đầu tiên bị phương tây, Xiển Giáo khai đao, tình thế lúc này đã là có khác biệt lớn.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, rất nhanh liền rơi vào trầm tư.

Lại nửa tháng sau, một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong, bay ở độ cao không cao không thấp, tiến đến bên trên Đan Đỉnh Phong.

Hắn vừa mới bay tới nơi đây, còn chưa kịp hạ xuống, một đạo lưu quang xanh biếc hiện lên, Vạn trưởng lão đã là xuất hiện ở trước mặt hắn, đưa tay giữ chặt cổ tay Đạo Nhân Giấy, kích động không thôi.

"Trường Thọ! Nhanh!"

Lý Trường Thọ có chút mộng, vội nói: "Trưởng lão, làm sao vậy?"

Sau đó, hắn lấy ra pháp bảo trữ vật Vạn trưởng lão đưa cho trước khi độ kiếp ở bên trong tay áo: "Đệ tử đặc biệt tới trả lại bảo vật này, chúc mừng trưởng lão độ kiếp thành Kim Tiên, hái được trường sinh đạo quả!"

"Như vậy đều là chuyện nhỏ." Vạn trưởng lão cười lạnh, biểu tình sát khí trùng thiên.

Đây là kích động, kích động...

Cũng may, Vạn trưởng lão vẫn nhớ rõ, cần giúp Lý Trường Thọ che lấp thân phận, chỉ là nói: "Độc kinh kia, độc kinh kia."

"Độc kinh..." Lý Trường Thọ cười cười, ngoài miệng nói: "Ta vẫn nhớ kỹ độc kinh của trưởng lão ngài."

Đồng thời mặt đối mặt truyền âm: "Trưởng lão, việc này không nên lộ ra, chúng ta hãy đi vào trong phòng thương lượng, việc này có can hệ trọng đại, nếu ngài muốn gặp, chắc chắn sẽ để ngài gặp được vị Lữ Nhạc tiền bối kia."

"Thiện, thiện." Lập tức, Vạn Lâm Quân lôi cánh tay kéo Lý Trường Thọ, đi về hướng ốc xá của mình.

Xung quanh có không ít tiên thức nhìn chăm chú vào bóng lưng một già một trẻ này, đối với Lý Trường Thọ...không phải thực sự ghen tị.

Đi vào bên trong ốc xá, Vạn trưởng lão cũng không hỏi cái khác, chỉ lôi kéo Lý Trường Thọ nghiên cứu thảo luận nội dung bên trong hai thiên độc kinh của Lữ Nhạc, Lý Trường Thọ đáp lại trôi chảy.

Lúc này tu vi cảnh giới đã vượt xa phía trên Kim Tiên phổ thông, đương nhiên sẽ không bị Vạn trưởng lão làm khó.

Rất nhiều độc lý ít thấy...hắn chỉ cần nói tự tin một chút, Vạn trưởng lão đương nhiên sẽ không có quá nhiều hoài nghi.

Vạn trưởng lão vô cùng bức thiết muốn gặp "Thần tượng", Lý Trường Thọ đầu tiên là bảo Vạn Lâm Quân trưởng lão giữ vững tỉnh táo, lại nói mấy chỗ trọng yếu nhất định phải chú ý, sau đó liền bắt đầu thu xếp.

Đầu tiên, Vạn trưởng lão đi tìm Chưởng Môn báo cáo chuẩn bị, nói chính mình muốn ra ngoài tìm kiếm một nhóm độc thảo thuốc độc, trở về luyện chế độc đan càng mạnh, lại đi đến Bách Phàm Điện lên tiếng chào, nói sẽ mang tiên nhân Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ, cùng nhau ra ngoài du lịch.

Sau đó, chọn ngày không bằng đụng ngày, Vạn trưởng lão nửa ngày sau liền mang theo Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, ra Độ Tiên Môn.

Rời đi Đông Thắng Thần Châu về sau, Lý Trường Thọ khôi phục thành bộ dáng người giấy, ẩn thân bên trong tay áo của Vạn trưởng lão.

Vạn trưởng lão cũng tuân theo ý kiến chỉ đạo của Lý Trường Thọ, thay đổi dung mạo, từ một cái khuôn mặt lão đạo dúm dó băng lãnh, hóa thành khuôn mặt trung niên đạo sĩ trắng nõn băng lãnh.

Mặc cẩm y, hoa phục, thu liễm cảnh giới khí tức Kim Tiên, chỉ là tràn ra một chút uy áp cảnh giới Kim Tiên, đặt mấy loại độc đan uy lực vô cùng lớn ở trong tay, bay ra chân trời góc biển.

Đoạn đường này không có một gợn sóng, Vạn trưởng lão thuận lợi đến một chỗ hàng ngàn tiểu thế giới ở phụ cận bí cảnh Thiên Nhai.

Cùng lúc đó, Lý Trường Thọ ở bên trong son phấn, túm Lữ Nhạc ra tới, nói chính mình có một hảo hữu sở trường về độc đan, muốn tìm Lữ Nhạc cầu một phen chỉ điểm.

Lữ Nhạc, mặt già tốt.

Y đương nhiên là trực tiếp đáp ứng, cùng nhau cùng với Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, tiến đến chạm mặt cùng với Vạn trưởng lão.

Đó là một buổi sáng mùa thu.

Thái Dương Tinh rắc một mảnh sáng chói vàng xuống rìa thế giới nhỏ bé này, Vạn Lâm Quân đứng ở bên trên một ngọn núi, sau khi nhìn thấy vị lão đạo rơi xuống từ trên bầu trời kia, thân hình lập tức chấn động.

"Người đến có phải là độc tôn tiên?"

Lữ Nhạc nhíu mày, xưng hô này làm cho y cảm thấy sảng khoái, khóe miệng lộ ra nụ cười bình tĩnh: "Bần đạo Tiệt Giáo Lữ Nhạc, đạo hữu có phải chờ đã lâu?"

"Cũng không, cũng không! Lữ tiền bối xin nhận lễ của vãn bối!"

"Ài, đạo hữu đây là đang làm gì?"

Vạn trưởng lão cúi đầu bái lạy, Lữ Nhạc biết đây là "bạn tốt" của Lý Trường Thọ, nhanh chóng tiến về phía trước ngăn cản, thân hình vội vàng rơi xuống, đỡ Vạn Lâm Quân lên.

Hai độc tiên này, cầm tay nhìn nhau hai mắt đẫm lệ...khục.

Vạn Lâm Quân trưởng lão thở dài: "Tiền bối là người dẫn đường độc đạo của vãn bối, chính là bởi vì trước kia đọc được nửa thiên độc kinh của tiền bối ngài, vãn bối mới hiểu được độc đan chi đạo, cái cúi đầu này ngài tất nhiên là nên nhận."

"Chớ nói như vậy!" Lữ Nhạc không khỏi ưỡn ngực ngẩng đầu, liếc nhìn Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ đứng ở một bên, cười nói: "Bần đạo bất quá là đắm chìm ở trong đạo này mấy cái nguyên hội, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới. Đạo hữu, ta và ngươi luận giao ngang hàng là được, không cần xưng hô tiền bối vãn bối. Nơi này không phải chỗ nói chuyện, ta mang đạo hữu đi đến một nơi tốt đẹp?"

Vạn Lâm Quân vội vàng đáp ứng, trong mắt bùi ngùi mãi không thôi.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nhanh chóng ngăn cản: "Sư huynh, không thể!"

"Ngươi nhìn một chút!" Lữ Nhạc cười nói: "Đây chính là

Trường Canh sư đệ ngươi không đúng, ngươi đây là ôm thành kiến đối với bí cảnh Thiên Nhai, chúng ta chỉ là uống rượu nói chuyện phiếm, cũng không phải là giống như ngươi nghĩ. Đi, đi, chớ nghe hắn."

Lập tức, Lữ Nhạc điểm một đóa mây trắng, mang theo Vạn Lâm Quân bay lên trời.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh muốn nói lại thôi, lại thấy Vạn trưởng lão lúc này "không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ muốn đuổi theo thần tượng", cũng không làm mất hứng.

Được rồi, tùy bọn hắn đi thôi.

Chương 1071. -

Giúp Vạn trưởng lão hoàn thành tâm nguyện, sau đó xem ý tứ của Vạn trưởng lão, nếu muốn trở về Độ Tiên Môn tu hành, vậy liền trở về tiếp tục tu hành.

Nếu muốn đi bên ngoài nhìn một chút, thể nghiệm cuộc sống thần tiên khác biệt, vậy cũng có thể đi đến Lâm Thiên Điện giúp đỡ một chút.

Lai lịch rõ ràng như vậy, Kim Tiên chính mình yên tâm, mới tính là trợ lực chân chính.

Mà chính mình...

Tiếp theo, nhất định phải điệu thấp làm việc, giảm bớt gây nên chú ý của người khác, an tâm chờ đợi Tử Tiêu Cung nghị sự.

Hạt giống chôn xuống trước đó, khi đó mới có quả lớn.

...

"Mộc Công, ngươi nói xem, chúng ta có cần tổ chức lớn một lần cho Trường Canh hay không?" Ở bên trên Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế áo trắng nghiêng thân thể về phía trước, đột nhiên hỏi như thế.

Mộc Công ở phía dưới nháy mắt mấy cái, lập tức cười nói: "Bệ hạ, trước đó ngài không phải nói, đợi đạo ý chỉ kia ngưng tụ thành, sẽ tuyên cáo Tam Giới, thiên địa cùng chúc mừng."

Ngọc Đế cười nói: "Cụ thể cùng chúc mừng như thế nào?"

Mộc Công trầm ngâm vài tiếng: "Lão thần cũng không quá sáng tỏ, nói chung chính làm cho thế tục mưa thuận gió hoà, làm Tứ Hải an bình vô tai."

"Như vậy không đủ." Ngọc Đế áo trắng dùng ngón tay gõ bàn một cái: "Trường Canh có nhiều vô số kể đại công, càng là dầu bôi trơn quan hệ giữa Thiên Đình và hai giáo Xiển Tiệt, không thể coi thường. Trường Canh nhậm chức Thái Bạch Tinh Quân, không bằng mời tiên thần Tam Giới, Diêm Quân Địa Phủ, Long Vương Tứ Hải, các lộ thổ địa Thành hoàng, thần sơn thần núi, đều đến Thiên Đình tụ họp một chút. Nhờ vào đó, còn có thể thừa cơ lập uy cho Thiên Đình."

Mộc Công cẩn thận cân nhắc lợi hại, sau đó choàng tay trái qua tay áo phải, tay phải giơ ngón tay cái lên, hô: "Bệ hạ, diệu a!"

"Ha ha ha ha!" Ngọc Đế ngửa đầu cười to, sau đó lại trầm ngâm vài tiếng, nói: "Mộc Công ngươi xem, việc này làm sao có thể tạm thời giấu diếm Trường Canh, nếu không Trường Canh nhất định sẽ từ chối cự tuyệt."

Mộc Công lập tức có một chút khó xử: "Chuyện này, muốn giấu diếm hắn...so với giấu diếm được ngài, khục, lão thần lỡ lời, mời bệ hạ trách phạt."

"Ài!" Ngọc Đế lúc lắc ống tay áo: "Trường Canh thiện tính kế, hóa thân vô số kể, Mộc Công ngươi nói tất nhiên là không sai. Nhưng ngươi mời phạt, liền phạt ngươi ba trăm năm công đức. Như vậy, việc này trước tiên phải kín đáo chuẩn bị, đừng có để người khác biết được, đợi ý chỉ sắp ngưng tụ thành lại phát thiếp mời rộng rãi, nhất định phải làm cho Trường Canh không kịp từ chối!"

Thiên Đế bệ hạ, bận tâm sắp xếp "ngạc nhiên" cho thần tử như thế...

Mộc Công yên lặng lưu lại nước mắt cảm động, cúi đầu hô to anh minh.

"Chậc, mấy năm này ngược lại là hiếm khi được thanh tĩnh, cũng không biết Triệu đại gia cùng với Kim Linh đại thẩm, tháng ngày trôi qua như thế nào. "

Trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, một bức tranh kín đáo, trong cuộn giấy rỗng bên dưới.

Lý Trường Thọ biến hóa ra bóng người nhỏ bé, đang thoải mái ngồi ở bên trong ghế bành bỏ túi, bưng một cái ly dạ quang, thưởng thức đủ loại huyền diệu sau khi đạo cảnh đột phá.

Tu hành, giống như rượu trong ly này, đắm chìm trong đó năm tháng càng dài, rượu liền càng thơm.

Nội thị tự thân, Huyền Hoàng Tháp di động ở trên dưới nơi nguyên thần. Công đức ao xung quanh nguyên thần, hiện ra một mảnh màu vàng chói mắt.

Tuy có hai khoản công đức lớn bị khất nợ, nhưng hương hỏa công đức mà thần vị Thiên Đình, Hải Thần Giáo Nam Thiệm Bộ Châu cung cấp, chậm chạp lại liên tục không ngừng, tăng lên tích lũy công đức cho Lý Trường Thọ.

Chiếu theo tốc độ như vậy, vào trước khi đại kiếp Phong Thần hoàn toàn bộc phát, Công Đức Kim Thân đại khái là có thể ngưng tụ xong.

Đương nhiên, nếu thật sự phát sinh loại chuyện bực mình【 99,99 % 】này...

Vậy hắn cũng chỉ có thể cẩn thận đề phòng, không dám phát biểu ý kiến gì.

Huyền Đô sư huynh từng nói, có thể là Đạo Tổ vì để cho hắn tu hành tốt hơn, cho nên ngăn cản hắn ngưng tụ thành Công Đức

Kim Thân.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ vẫn luôn có một chút nghi vấn.

Hắn tất nhiên là biết được, Công Đức Kim Thân một mặt là kim bài miễn tử, một mặt lại sẽ bị Thiên Đạo ảnh hưởng.

Nhưng chỗ Đại Pháp Sư không hiểu rõ chính là, cân bằng đại đạo của Lý Trường Thọ, nếu tương lai muốn ở trên cơ sở viên mãn phóng ra mấy bước cuối cùng, liền nhất định phải càng thâm nhập lý giải Thiên Đạo, ảnh hưởng Thiên Đạo.

Công Đức Kim Thân giống như là một đường 'dữ liệu', làm cho Lý Trường Thọ có cơ hội kết nối trực tiếp cùng với Thiên Đạo.

Cho nên, Lý Trường Thọ vẫn luôn hoài nghi, Đạo Tổ không để cho chính mình ngưng Công Đức Kim Thân, nhưng thật ra là đang trở ngại chính mình lý giải sâu hơn đối với Thiên Đạo.

Nếu thật sự là như vậy, Lý Trường Thọ mặc dù cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng vô pháp cưỡng cầu.

Dù sao thì ở trong Hồng Hoang thiên địa này, Đạo Tổ là một cỗ ý chí mạnh nhất bên ngoài ý chí thiên địa, áp đảo phía trên Lục Thánh.

Nói trở lại, mấy năm này, thế lực lớn Hồng Hoang đều là thế nào?

Bên trong Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, Tiệt Giáo sống yên ổn, Xiển Giáo sống yên ổn, ngay cả Tây Phương Giáo cũng hiếm khi yên tĩnh.

Bên ngoài Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, Tiên Minh đều phát triển đâu vào đấy, làm từng bước khai chiến cục bộ với Hương hỏa thần quốc, Tây Phương Giáo đồng dạng cũng không có động tác lớn gì.

Một thời kỳ hòa bình hiếm có.

Ngày hôm nay, nếu như không phải cần đúng giờ quan sát tình hình ở chỗ Lâm Thiên Điện, Lý Trường Thọ cũng sẽ không chủ động thoát ly cảnh giới ngộ đạo.

Buông xuống ly dạ quang, đứng dậy duỗi lưng một cái, một cỗ tâm thần nhanh chóng xẹt qua Đạo Nhân Giấy các nơi, cuối cùng rơi vào bên trong tay áo Bạch Trạch...

Còn chưa có tản ra tiên thức, liền cảm giác xung quanh hình như có đạo vận va chạm, không gian cũng đang chấn động rất nhỏ.

Đang đấu pháp?

Tiên thức của Lý Trường Thọ cấp tốc khuếch tán ra xung quanh, cảm giác được tình hình hỗn loạn bên ngoài.

Bên trong hư không, hai nhóm Luyện Khí Sĩ đang liều mạng tranh đấu, số lượng tiên nhân hai bên đạt đến mấy ngàn, lúc này đã là hồi cuối đấu pháp.

Một phương chiến thắng bao bọc tứ phía một phương khác, đã là nắm vững thắng lợi.

Từ trạng thái khí định thần nhàn của Bạch tiên sinh lúc này để phán đoán, xác nhận Lâm Thiên Điện đã thắng một trận chiến này.

Bạch Trạch lúc này cũng không động thủ đấu pháp với người, mà là đang âm thầm tránh né, đứng xa xa quan sát.

Căn thần mưu sĩ thượng lưu chân chính, sẽ không đi làm loại việc nặng xông pha chiến đấu này.

Lý Trường Thọ chủ động bại lộ dao động tiên thức, Bạch Trạch lập tức khẽ ồ lên một tiếng, đưa tay nhìn vào phía bên trong tay áo, hỏi: "Thuỷ Thần? À không, Tinh Quân đại nhân?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười thầm, chỉ cho rằng Bạch Trạch là đang nhạo báng, cũng không để ý đến việc nhỏ như vậy.

Thần vị thăng hay không, tam giai hay là nhị giai, cũng không thể dao động thực quyền Thiên Đình nằm trong tay của hắn.

Quyền binh thủy quân Thiên Hà cùng với quyền lực tiền trảm hậu tấu, kỳ thật chỉ là quyền hành bề ngoài, địa vị chân chính của quyền thần bình thường hắn, chính là sự tín nhiệm của Ngọc Đế, cùng với lực ảnh hưởng tại Động Suất Cung.

Chương 1072. -

Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Bạch tiên sinh, nơi đây là thế nào?"

"Tinh Quân..."

"Vẫn là gọi ta là Thuỷ Thần đi, nghe ngươi gọi như vậy cũng không lọt tai."

"Được." Bạch Trạch lộ ra mấy phần ý cười, đút hai tay ở trong tay áo, ấm giọng nói: "Đây là một nhà tiên môn ba tháng trước bộc phát xung đột cùng với Lâm Thiên Điện, đối phương muốn cướp địa đầu của chúng ta. Thuỷ Thần cứ yên tâm đi, việc này ngày hôm nay liền có thể có một kết thúc."

Lý Trường Thọ hỏi: "Lâm Thiên Điện thương vong như thế nào?"

"Luyện Khí Sĩ vẫn lạc sẽ không vượt qua hai thành." Bạch Trạch nói: "Bởi vì đấu pháp ma luyện như vậy, thực lực tổng thể kỳ thật là có một chút bay vọt."

Hai thành...

Ở dưới hai chữ hai thành đơn giản này, cũng là từng tính mạng.

Bất quá chuyện này cũng không có cách nào phòng ngừa, chỉ có Lâm Thiên Điện rèn đúc ra ra từ máu và linh hồn, mới có thể hoàn thành đại sự sau này.

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Sau chiến đấu vẫn phải giải quyết tốt hậu quả, đã sắp xếp xong xuôi chưa?"

Bạch Trạch đáp: "Trước đây đã an bài xong, chỉ là hiện nay thực lực của Lâm Thiên Điện còn chưa đủ, linh thạch bảo tài lưu chuyển không đủ, nhân thủ cũng khiếm khuyết, còn chưa thể làm được thập toàn thập mỹ."

"Bất kể như thế nào, đều phải tận lực đi làm."

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào tình hình đấu pháp bên kia, một phương Lâm Thiên Điện đã bắt đầu la lên "người tự trói không chết", có không ít Luyện Khí Sĩ tiên môn đối địch, đã bắt đầu thành thành thật thật kiềm chế tiên lực...

Bên trong ba ngàn thế giới, đấu pháp quy mô như vậy thường xảy ra, nhưng rất ít xuất hiện tình hình một phương "bao vây tiêu diệt" một phương khác.

Đối với đại đa số chiến sự, một phương chỉ cần chiếm được ưu thế, đại bộ phận Luyện Khí Sĩ một phương khác liền sẽ tính toán rút lui như thế nào.

Mà khi ưu thế của một phương lớn đến mức đủ để đặt vững thắng cục, gần nửa số Luyện Khí Sĩ một phương khác, sẽ nhanh chóng giải tán lập tức...

Dùng lời nói mỹ miều là bảo tồn thực lực, giữ lại núi xanh, không sợ không có củi đốt.

Trên thực tế, chỉ là Luyện Khí Sĩ đối với thế lực tiên đạo, không có thâm hậu lòng trung thành như vậy, không muốn liều mạng vì thế lực tiên đạo mà thôi.

Cục diện cuộc chiến hôm nay, tất nhiên là được sắp xếp tỉ mỉ, bố cục xảo diệu, Lâm Thiên Điện thắng nước chảy mây trôi, lại có thể thu được một số lớn tù binh...

Tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua các nơi, lại bị hình ảnh bên trong một chỗ ngóc ngách khác hấp dẫn.

Nơi đó, tiên tử tư thái ngàn vạn đứng ở bên trên đài sen bảy màu, trường ngoa bao phủ chân ngọc có đế giày thật dầy, nhờ vào đó bù đắp một chút chiều cao không hoàn mỹ.

Áo ngực màu đỏ nhạt như muốn căng đứt, áo dài lụa đen xen lẫn tơ vàng, làm nổi bật lên da thịt trắng như tuyết của nàng.

Trên cổ thon dài kia, là dung nhan càng ngày càng kinh diễm của nàng. Lúc này tuy bị mạng mỏng che lấp, lại vẫn như cũ khó giấu đôi môi đỏ tiên diễm của nàng...

Vào giờ phút này, đầu ngón tay của nàng khẽ lay động, khống chế một chiếc hồ lô lớn lượn quanh đám người, phát ra kiếm khí mãnh liệt.

Cửu sư thúc này thật đúng là...

Tám mươi mốt thay đổi của Nữ đại gia, càng thay đổi càng đẹp.

Kỳ thật biến hóa lớn nhất của Tửu Cửu, là khí chất tự thân của nàng.

Vốn là có một chút "ngây thơ" cộng thêm lười nhác, bây giờ lại là bên trong thành thục, đoan trang, uy nghiêm, bảo lưu lại ba phần lười biếng.

Khuynh quốc khuynh thành không phải phàm tục, một mắt tan mất nam nhi tâm.

Lý Trường Thọ truyền âm tán thưởng đối với Bạch Trạch: "Nếu không phải có chiếc hồ lô lớn kia, vị Cửu sư thúc này, ta quả nhiên là không dám nhận."

Bạch Trạch cười nói: "Thánh Nữ những năm này vẫn luôn vô cùng cố gắng, tự nhiên là có một chút hồi báo. Thuỷ Thần có biết, bên trong rất nhiều lời nói của nàng, làm ta động dung nhất chính là câu nào?"

"Ta đây làm sao biết được?"

"Nàng nói..." Bạch Trạch than khẽ: "Có thể giúp đỡ hắn là được."

Lý Trường Thọ có một chút không biết nên trả lời như thế nào, liếc nhìn sư thúc bên kia, chỉ có thể nói: "Còn xin Bạch tiên sinh chăm sóc Cửu sư thúc nhiều hơn, để nàng không chịu áp lực quá lớn, lúc này nàng đã làm vô cùng không tồi."

"Những lời này của Thuỷ Thần, cần ta chuyển lại nguyên thoại không?"

"Tùy ngươi."

Nói xong, "ánh mắt" của Lý Trường Thọ chuyển đến chỗ bên cạnh, cũng không nhìn thấy thân ảnh của Điện Chủ Vong Tình Thượng Nhân • Phú Quý, ngược lại là thấy được sư tổ Giang Lâm Nhi đang khiêng đại đao đánh giết tứ phương.

Tiên thức khuếch tán ra, lại phát hiện ra một nơi đấu pháp khác, bảy tám vị Kim Tiên chém giết trái phải.

Vong Tình Thượng Nhân tay trái bóp kiếm chỉ, huy sái ra ngàn vạn kiếm khí, tóc trắng phất phới trái phải, một thân áo bào đen lấp lánh thanh quang, nhìn vô cùng "đẹp trai"!

Tương đối tuyệt vời!

Lý Trường Thọ nói: "Bạch tiên sinh, gần đây ba ngàn thế giới con an tĩnh hay không?"

"Tây Phương Giáo dường như cố ý muốn kéo dài thời gian, chỉ là giằng co cùng với Tiên Minh, cũng không tấn công mạnh mẽ." Bạch Trạch nói: "Khoảng cách thương nghị đại kiếp tại Tử Tiêu

Cung càng ngày càng gần, bọn họ hẳn là đang toàn lực chuẩn bị việc này. Thuỷ Thần có tự tin mười phần, đến lúc đó có thể ngăn chặn Tây Phương Giáo?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Bạch tiên sinh thật sự cất nhắc ta, đó là Lục Thánh chạm mặt, Đạo Tổ chủ trì, ta nhiều lắm là có thể nói một hai câu. Chân chính có thể phát huy tác dụng, chính là Ngọc Đế bệ hạ. Đến lúc đó...cũng không thể nói là mười phần chắc chín, chỉ có thể nỗ lực hết sức."

Theo dự tính của Lý Trường Thọ, sáu vị Thánh Nhân ít nhất có ba vị, sẽ ra tay đối với cuốn «Thiên thư • Phong Thần Bảng» kia, Ngọc Đế lúc này mặc dù đại khái có thể chấp chưởng Phong Thần Bảng, nhưng vẫn như cũ có một chút bất ổn.

Mấy chục năm sau, chuyện Lý Trường Thọ phải làm, chính là chuẩn bị mấy bộ bản thảo phát biểu cho Ngọc Đế.

Mà chính mình, tận lực làm nam nhân sau lưng Ngọc Đế, trở thành một chút át chủ bài nhỏ của Thiên Đình.

Nói chuyện phiếm nửa canh giờ cùng với Bạch Trạch, đợi đấu pháp ở hai nơi kết thúc, Lý Trường Thọ đã là có chú ý.

Trước khi đi, hắn lại liếc mắt nhìn Tửu Cửu, không khỏi nhíu mày.

Lúc uống rượu Tửu Cửu trước đây, phần lớn là dốc ngược hồ lô lên uống, ít nhiều có một chút hào phóng, khuyết thiếu mỹ cảm.

Nhưng ngày hôm nay...

Hai bên đấu pháp xong, Lâm Thiên Thánh Nữ quy về bên trên đài sen, bên cạnh tự có tiên tử bưng đến chén rượu, hai ngón tay ngọc cầm ly rượu, xốc lên mạng mỏng nhấp nhẹ, tự có một loại phong tình.

Lý Trường Thọ: "..."

"Làm phiền Bạch tiên sinh tiếp tục mệt nhọc." Lý Trường Thọ nói một câu: "Ta lại hoàn hồn, tiếp tục tu hành."

Bạch Trạch cười nói: "Làm những việc này ở bên ngoài vì Thuỷ Thần, mặc dù kém xa an nhàn khi ở trên Hắc Trì Phong, nhưng cũng coi như thú vị, cũng không cần nói hai chữ mệt nhọc. Chỉ là, Thái Bạch đại điển lần này, ta cũng không tiện lộ diện, có chỗ thất lễ còn xin Thuỷ Thần chớ trách."

"Bạch tiên sinh nói đùa." Lý Trường Thọ ứng tiếng, tâm thần quay lại bản thể, trước mắt lại xẹt qua thân ảnh của Cửu sư thúc, không khỏi lắc đầu cười khẽ.

Có chút lợi hại.

Chương 1073. -

Kế tiếp đi Thiên Đình dạo chơi, nói chuyện tâm tình cùng với Ngọc Đế bệ hạ, duy trì tình cảm quân thần...

Hả?

Thái Bạch? Đại điển?

Trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ toát ra hết dấu chấm hỏi này đến dấu chấm hỏi khác, trong đáy lòng nổi lên một chút suy đoán, lập tức lựa chọn biện pháp giải quyết trực tiếp nhất.

Cảm ứng Đạo Nhân Giấy, tâm thần trở về một lần nữa, Lý Trường Thọ truyền âm kêu gọi: "Bạch tiên sinh?"

Bạch Trạch đang muốn quay đầu rời khỏi nơi đấu pháp này, thân thể vô thức thẳng tắp, vội nói: "Có thuộc hạ."

"Thái Bạch đại điển kia lại là chuyện gì?"

Bạch Trạch không khỏi nháy mắt mấy cái, buồn bực nói: "Ngài chẳng lẽ còn không biết?

Hôm qua Thiên Đình phát thiệp mời rộng rãi tại Tam Giáo Đạo Môn, mời tiên Xiển Giáo cùng với tiên Tiệt Giáo, nửa tháng sau đi đến Thiên Đình xem lễ, ăn mừng sự tình Thuỷ Thần ngài tăng cấp thành chính thần nhị giai. Hẳn là bọn họ giấu diếm Thuỷ Thần, cấp cho Thuỷ Thần một chút...bất ngờ nhỏ?"

Bất, bất ngờ?

Ai có thể giải thích, cái gì gọi là bất ngờ?

Lý Trường Thọ không nhịn được dùng một tay đỡ trán, Đạo Nhân Giấy phát ra vài tiếng ngâm khẽ, cười khổ một tiếng, tâm thần lập tức chuyển đến Phủ Thủy Thần Thiên Đình, tiên thức nhô ra, phát hiện ra các nơi không có một chút dị dạng nào.

Nhưng vận khởi Phong Ngữ Chú, lại có thể nghe được các nơi truyền đến thanh âm xì xào bàn tán.

"Thuỷ Thần đại nhân vẫn còn chưa hay biết."

"Hắc hắc, hôm qua đột nhiên liền tuyên bố việc này đối với bên ngoài, cũng làm cho người ta trở tay không kịp."

"Nói đến, mấy năm này cũng đã lâu không thấy Thuỷ Thần đại nhân lộ diện, hẳn là đang tu hành."

"Đúng thế, sự vụ Thiên Đình, Thuỷ Thần đại nhân nói hai ba câu, liền có thể ổn định mấy chục năm, Thuỷ Thần đại nhân thế nhưng là Nhị đệ tử của Thánh Nhân Nhân Giáo lão gia, việc tu hành của bản thân cũng không thể lơ là..."

Trong thư phòng, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, không nhịn được đưa tay vuốt vuốt mi tâm, chỉ cảm thấy đạo tâm như là có một đám muỗi bay vào, ong ong một hồi.

Ngọc Đế bệ hạ làm sao lại đột nhiên muốn làm việc này?

Thật sự, khiến cho Thọ nhức đầu.

Lý Trường Thọ vì phòng ngừa lúc chính mình bế quan tu hành, các nơi xuất hiện hỗn loạn gì, vẫn luôn để một tia tâm thần ở bên ngoài.

Phàm là Đạo Nhân Giấy chính mình xếp ở các nơi, cảm nhận được dao động đấu pháp kịch liệt, Lý Trường Thọ liền sẽ bị bừng tỉnh, cho dù là vào thời khắc ngộ đạo mấu chốt —— vào lúc cảm ngộ tu hành, có thể duy trì "cảnh giác bị động" như vậy, đã là vô cùng không dễ.

Đối với Thiên Đình, Lý Trường Thọ càng là chưa từng buông lỏng cảnh giác, ở trong lúc cảm ngộ đại đạo, đều sẽ chủ động cảm ứng tình huống Thiên Đình một lần.

Loại cảm ứng này vô cùng thô thiển, chẳng qua là quan sát quan sát Thiên Đình phải chăng bình thản.

Cũng bởi vậy, Thiên Đình "phát thiệp mời rộng rãi" đối với bên ngoài, muốn tổ chức đại điển tấn thăng cho Thuỷ Thần Thiên Đình Lý Trường Canh, Lý Trường Thọ ngược lại là trở thành người cuối cùng biết được việc này.

Nói trở lại, tin tức của Lâm Thiên Điện này, cũng là có một chút linh thông.

Vậy phải làm sao?

Còn có thể làm sao, chỉ có thể cố gắng tiếp đón chuyện này.

"Ngọc Đế bệ hạ phải chăng có suy tính khác? "

Lý Trường Thọ cẩn thận châm chước, mặc dù không dám nói Ngọc Đế liền thật sự băng thanh ngọc khiết như vậy, nhưng xác suất Ngọc Đế nhờ vào đó tính kế cái gì đó là cực kỳ bé nhỏ.

Hắn thậm chí có thể suy diễn ra, tình hình lúc Ngọc Đế cùng với Mộc Công thương lượng "xử lý" việc này, đại khái là tâm huyết dâng trào, linh quang lóe lên, cảm thấy việc này có thể tăng cường lực ảnh hưởng của Thiên Đình.

Nhưng trên thực tế, bằng vào việc tăng thêm vô số biến số, không biết kế tiếp sẽ phát sinh tình huống nào.

Thật đúng là không thể tiết kiệm tâm lực...

Lý Trường Thọ xoa xoa mi tâm, cẩn thận suy tư nửa ngày, chọn phương thức xử lý ổn thỏa nhất.

Mặt ngoài coi như chính mình không biết chút nào đối với chuyện này, sau đó để bản thể lặng lẽ đuổi đến Thiên Đình, đề phòng có người mượn cớ làm khó dễ, chỉ trích chính mình không tuân theo Thiên Đình.

Nếu có người nhằm vào, còn có thể làm khó dễ ở nơi nào?

Lý Trường Thọ tiếp tục suy nghĩ, ngồi trong thư phòng Phủ Thủy Thần rơi vào trầm tư, tận lực chuẩn bị thêm mấy cái phương án dự bị.

...

Tại Tam Tiên Đảo, giữa mây mù mờ mịt, ở nơi nước suối chảy róc rách.

Mấy bóng người đẹp đẽ đang uống rượu vui vẻ ở bên cạnh con suối, chơi trống và hát những bài hát, tiếng cười vang vọng khắp nơi trong khu rừng.

Lúc này chơi đùa ở nơi này, tất nhiên là Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Hạm Chỉ, cùng với hai vị tiên tử tu hành trên Tam Tiên Đảo khác.

Một vệt bóng trắng chậm rãi đi tới từ trong rừng, tiếng nói ôn nhu cũng truyền tới: "Đừng có chơi đùa, có chuyện cần người đi một chuyến."

"Ta!" Bích Tiêu lập tức nhảy dựng lên, tay nhỏ giơ cao: "Tỷ tỷ chọn ta đi!"

Vân Tiêu nhẹ nhàng nhíu mày, hơi suy nghĩ, lại nói: "Ngươi lúc này đã là có một chút vội vàng xao động, làm sao có thể tin tưởng rằng ngươi không có phạm sai lầm? Có thể hay không làm phiền Hạm Chỉ đi một chuyến?"

Hạm Chỉ nhanh chóng đứng dậy, hạ thấp người thi lễ đối với Vân Tiêu.

"Nếu có sai khiến, còn xin cứ việc phân phó."

Vân Tiêu lấy ra một khối ngọc phù ở bên trong tay áo, một chiếc nhẫn ngọc, nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt Hạm Chỉ, dặn dò: "Ngươi đi đến Kim Ngao Đảo gặp Ô Vân Tiên, tự tay giao ngọc phù và chiếc nhẫn này vào trong tay Ô Vân Tiên."

"Vâng!" Hạm Chỉ đáp ứng một tiếng, cẩn thận từng li từng tí cất kỹ đồ vật, lập tức cưỡi mây tiến ra bên ngoài đảo.

Quỳnh Tiêu buồn bực nói: "Tỷ đưa tin cho Ô Vân Tiên làm gì?"

"Chỉ là có chuyện phó thác Ô Vân Tiên." Vân Tiêu khẽ thở dài nói: "Qua nửa tháng nữa chính là Thái Bạch đại điển hắn thăng nhiệm, Ngọc Đế đã phái người đưa thiệp mời đến bên trên đảo chúng ta, ta tất nhiên là phải hiện thân mới được. Nếu ta tặng lễ quá nhiều, ngược lại sẽ dễ bị người ta đàm tiếu, cho nên cho mới mượn tay của Ô Vân Tiên."

"Tỷ tỷ lo lắng nhiều như vậy làm gì?" Quỳnh Tiêu khẽ động khóe miệng: "Chúng ta tặng lễ nhiều một chút thì làm sao, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa."

Vân Tiêu cười khẽ không nói, nhìn chăm chú vào đầm nước, cũng hơi có một chút xuất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cùng lúc đó, tại Nga Mi Sơn - động thiên phúc địa trứ danh Trung Thần Châu, ở trước toà La Phù Động bị tầng tầng đại trận bảo vệ.

Một luồng ánh sáng xanh bay tới từ ngoài động, từng tầng từng tầng đại trận tự động mở ra rồi lại khép kín, làm cho luồng ánh sáng xanh này bay thẳng đến chỗ sâu nhất trong động, hóa thành thân hình oai hùng kia của Triệu Công Minh.

Lúc này La Phù Động đã hoàn thành một lần "xây dựng thêm", còn rộng rãi hơn không ít so với lần trước Lý Trường Thọ tới, dù sao nơi này đã là từ "tiên động độc thân ", biến thành "ổ hai tiên ân ái".

Lại nhìn chỗ rèm cửa tầng tầng, một bóng hình xinh đẹp đang ngồi ở trước bàn trang điểm, chậm rãi chải mái tóc xanh như thác nước.

Chương 1074. -

Triệu Công Minh bước nhanh tới, vui vẻ nói: "Kim Linh, ngươi có nghe nói? Trường Canh muốn thăng cấp thành chính thần nhị giai, chúng ta có cần cùng nhau đi tặng lễ?"

"Ngươi đi là được." Kim Linh Thánh Mẫu bình tĩnh nói một câu: "Nhớ rõ đừng nói lỡ miệng, ta chưa nghĩ kỹ, nên nói sự tình của chúng ta đối với bên ngoài như thế nào."

"Chuyện này có gì mà phải nghĩ? Cứ thoải mái đi cùng nhau là được, ai còn dám nói này nói kia?"

Triệu Công Minh đi về phía trước, rất tự nhiên cầm lược, thuần thục chải tóc dài cho Kim Linh Thánh Mẫu, ấm giọng nói: "Bất quá đây đều là do ngươi làm chủ, ta chỉ nghe lệnh làm việc."

Kim Linh Thánh Mẫu không khỏi nhíu mày cười thầm, sẵng giọng: "Chỉ biết nói những lời ngoài miệng này, quả nhiên là học thói xấu từ Trường Canh lão đệ! Đúng rồi, nhớ rõ chuẩn bị nhiều lễ một chút. Lần này Thiên Đình gióng trống khua chiêng như thế, trong vòng một ngày liền vẩy thiệp mời khắp trời nam biển bắc, cũng coi như một lần việc quan trọng hiếm thấy tại Hồng Hoang. Chúng ta thân cận nhất cùng với Trường Canh, nếu thiếu lễ vật, không khỏi bị người nhạo báng."

"Yên tâm, yên tâm, tất cả đều đã được thu xếp xong, chỉ là thiếu ngươi đi lên sân khấu, luôn cảm thấy không quá viên mãn."

"Muốn ta đi cũng được, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, đừng có biểu hiện quá thân cận."

"Ài, lão Triệu ta thế nhưng là có chỗ nào không được?"

"Cũng không phải là như vậy, tóm lại là có một chút e lệ...lộn xộn nữa liền chém tay của ngươi! Thành thật một chút!"

Trong giọng nói ấm áp, bên trong La Phù Động một mảnh tường hòa.

Tại Địa Phủ U Minh Giới, trên Luân Hồi Tháp tầng cao nhất.

Địa Tạng mặc một bộ áo trắng, đứng ở phía trước cửa sổ ngắm nhìn Phong Đô Thành nơi xa.

Đế Thính đang nằm dưới chân Địa Tạng, nhìn như buồn bực ngán ngẩm, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi nơi hẻo lánh ở gần đầu bậc thang.

Nơi đó, một thân ảnh có một chút hơi mập đang thản nhiên ngồi xiêu vẹo, trên áo bào có hai miếng vá, dáng người hẳn là không cao lắm, khuôn mặt giấu ở bên trong bóng tối, làm cho người ta không thể thấy rõ.

"Tạng sư đệ, thật sự không muốn viết một lá thư, viết lời chúc mừng Thuỷ Thần?"

"Ngươi không đấu lại Thuỷ Thần." Địa Tạng cũng không quay đầu lại, giọng nói to rõ không gợn sóng.

Bóng người này cười nói: "Vì sao lại muốn đấu với hắn? Thừa dịp cơ hội lần này, phái người đi tu bổ sai lầm trước đây, bắt tay giảng hòa cùng với vị Thuỷ Thần này mới là chính đồ."

"Nếu ngươi đích thân đi qua, ta tự nhiên có thể viết phong thư chúc mừng này." Địa Tạng hơi quay đầu, ánh mắt liếc nhìn về nơi hẻo lánh: "Lại tiếp tục trốn ở đó như vậy, liền không sợ Linh Sơn quên ngươi đi sao? Đại sư huynh."

"Thuỷ Thần đại nhân, Thuỷ Thần đại nhân? "

Trong đáy lòng đột nhiên nghe được tiếng kêu của Đế Thính, tâm thần của Lý Trường Thọ lập tức chuyển về nơi Đạo Nhân Giấy ở góc Phong Đô Thành.

Đế Thính nhỏ giọng thầm thì ở trong đáy lòng hắn: "Thuỷ Thần đại nhân, cỗ hóa thân này của ngài đừng có đáp lời, ta lo lắng bị đối phương phát hiện ra. Hôm nay có một đạo nhân béo đến tìm chủ nhân nhà ta, chủ nhân xưng hắn một tiếng Đại sư huynh, ta lại là chưa hề gặp người này trên Linh Sơn, chắc là ngoan nhân Tây Phương Giáo vẫn luôn chưa từng hiện thân. Tu vi của gã cao thâm, đạo cảnh làm cho ta có một chút cảm giác áp lực, nhưng tự thân lại phảng phất như không tồn tại, ngày hôm nay đến hẳn chỉ là một cỗ thần niệm. Gã buộc chủ nhân ngốc nhà ta viết một phong thư chúc mừng, sau đó tám thành là muốn phái người đi đến Thiên Đình, bất quá cũng không xác định gã là muốn quấy rối, hay là cố ý chữa trị quan hệ giữa Tây Phương Giáo cùng với Thiên Đình. Ta nghĩ đến trước tiên bẩm báo cho ngài một tiếng, chủ nhân nhà ta gần đây vẫn luôn thành thành thật thật chấp chưởng Luân Hồi Tháp, hoàn toàn không có lẫn vào bất luận sự tình Tây Phương Giáo gì, lời chúc mừng kia cũng là không thể không viết. Lại chúc mừng Thuỷ Thần đại nhân tấn thăng thành Thái Bạch Tinh Quân, thăng làm chính thần nhị giai Thiên Đình, ta ẩn nấp trước, có việc ngài cứ nói một tiếng là được... "

Tiếng lòng huyền diệu kia dần dần suy yếu, Lý Trường Thọ không khỏi lặng lẽ một hồi.

Đế Thính này...

Làm sao lại phát triển chính nó thành biên chế ngoài luồng của Nhân Giáo rồi?

Đại sư huynh Tây Phương Giáo? Đạo nhân béo?

Đây thật sự là chưa từng nghe thấy, không phải là...Phật Di Lặc có thể sẽ xuất hiện sau này?

Nhắc tới cũng đúng, Địa Tạng cũng đều "ta không vào Địa Ngục ai vào Địa Ngục", Phật Di Lặc ra sân cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Chỉ là trước đây chưa từng nghe qua, Phật Di Lặc có bất kỳ liên quan gì cùng với đại kiếp Phong Thần...

Trong góc âm u nào đó, Lý Trường Thọ hóa thành người tí hon khoanh tay, rơi vào suy tư một lần nữa.

So với hắn đoán trước không khác nhau chút nào, Thái Bạch đại điển lấy hắn làm trung tâm lần này, thế lực khắp nơi đều manh nha muốn nhân cơ hội gây sự.

Tây Phương Giáo muốn hoà giải thậm chí liên thủ cùng với Thiên Đình, kỳ thật là nằm trong dự liệu của Lý Trường Thọ.

Đây đã là một trong ba biện pháp phá cục Tây Phương Giáo có thể sử dụng lúc này.

Hai biện pháp phá cục khác theo thứ tự là:

【 Sử dụng lại quân cờ chính mình giấu trước đây, liều mạng châm ngòi mâu thuẫn giữa Thiên Đình cùng với Đạo Môn, mâu thuẫn ở giữa Xiển Tiệt. 】

【 Chặt tay tự vệ, bỏ xe giữ tướng, bán thảm ở bên trong Tử Tiêu Cung, tự lui ba bước. 】

Lần này, Ngọc Đế bệ hạ phát thiệp mời rộng rãi, cho người hữu tâm cơ hội vào Thiên Đình, cũng cho Tây Phương Giáo không gian thao tác.

Cho nên nói...

Ngọc Đế bệ hạ rốt cuộc là cố ý, hay là vô tâm?

Nếu là cố ý, đứng tại vị trí Thiên Đế mà nói, đây tuyệt đối là một nước diệu cờ —— Thiên Đế phải làm ở trên bước mấu chốt này, chính là cân bằng hết thảy lực lượng ở giữa đại giáo, làm cho đối phương kiềm chế lẫn nhau, ở bên trong đại kiếp sau đó, làm cho Thiên Đình đạt được càng nhiều chỗ tốt, từ đó củng cố địa vị bản thân.

Chuyện này không gì đáng trách, Lý Trường Thọ cũng có thể hiểu được.

Nếu là cử chỉ vô tâm, giống như hạ chỉ cho hắn trở thành tổng giáo tập ba trăm thường nga Thiên Đình kia, đơn thuần cho "Nhân viên" như hắn một chút phúc lợi...

Vậy đơn thuần là làm loạn thêm.

Gian hàng này vẫn phải do người phụ trách dọn dẹp.

Coi như, đây là một chút đại giới nhất định phải bỏ ra khi trở thành quyền thần Thiên Đình bình thường.

Ca ngợi Ngọc Đế.

Tâm thần chuyển về đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, Đạo Nhân Giấy nhìn về phía bên linh hồ nơi xa, nhìn thấy Linh Nga đả tọa dưới tàng cây, cùng với...

Tiểu tháp cao ba tấc đang chậm chạp xoay tròn trên đầu vai của Linh Nga.

Gió nhẹ lướt qua, tóc dài của Linh Nga nhẹ nhàng phất phới, quần áo luyện công rộng rãi trên người tản ra ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt.

Khóe miệng của Lý Trường Thọ lộ ra một chút ý cười an ổn.

Tới đi.

Đánh cờ, tính kế, âm mưu, dương mưu.

Con đường đi đến cuộc sống ổn định tóm lại là luôn không ổn định.

Chương 1075. -

Ngày hôm nay phí hết tâm tư, là vì những kinh nghiệm mình đã trải qua, sẽ không phiền nhiễu người sau lưng.

Ngày mai cố gắng cầu thắng, bất quá là vì cứu người chính mình muốn cứu, vì để tự thân không lưu tiếc nuối ở bên trong Hồng Hoang thiên địa.

Ách, như thế nào đột nhiên có tâm tính người cha già như vậy...

Cười khẽ, tâm thần của Lý Trường Thọ trở về tại Phủ Thủy Thần Thiên Đình.

Cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Kim Tiên sắp lên sân khấu sau đó, ngồi ở sau án thư lẳng lặng ngưng thần.

Cỗ Đạo Nhân Giấy này, bản thân được cô đọng mà thành từ mủ nhựa cây linh thụ Thượng Cổ, trang bị ba viên kim đan chủ yếu, cũng dùng các loại cấm chế mới nhất Lý Trường Thọ vừa chỉnh lý ra.

Lại có linh bảo tiên y không nhuốm bụi trần trên người kia, có thể bù đắp đại bộ phận khuyết điểm yếu ớt của bản thân Đạo Nhân Giấy.

Đại điển lần này, hắn đồng thời cũng đại biểu cho hình tượng tiên thần Thiên Đình, dù sao cũng phải chú ý chút chi tiết, tránh làm cho người ta giễu cợt.

Thế là, sau mười ngày.

Lúc tảng sáng...

Phảng phất như trước đây đã hẹn xong vậy, các nơi trong Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu lướt lên đạo đạo lưu quang, từ Côn Luân Sơn, từ tiên đảo Tứ Hải, từ Ngọc Hư Cung, từ Bích Du Cung, từ thiên ngoại, hội tụ về hướng năm đại Thiên Môn Thiên Đình.

Tại năm đại Thiên Môn, Thiên Binh Thiên Tướng ưỡn ngực ngẩng đầu, người mặc chiến giáp sáng rõ, tay vịn trường thương sáng tỏ, đạo đạo khí tức nối liền thành một thể, đối mặt với Kim Tiên cũng là không cúi đầu.

Lại liếc trên cửa Thiên Môn, thần quang vờn quanh ba thanh thần kiếm, uy nghiêm Thiên Đình vào giờ phút này hiển thị rõ!

Một nhóm trước hết nhất đi đến Thiên Đình, là Chưởng Môn các đại tiên môn Trung Thần Châu, sơn chủ, trưởng lão, vân vân —— phàm là tiên môn tiên tông có quan hệ cùng với Đạo Môn, lần này đều nhận được thiệp mời của Thiên Đình, cũng đều phái cao thủ bản môn có thể đại biểu đến đây.

Trong lúc nhất thời, tại Thiên Môn người ra kẻ vào, lại không có mấy Thiên Tiên!

Hồng Hoang từ Thượng Cổ đến nay rốt cuộc tích lũy dài bao nhiêu trường sinh tiên, ngày hôm nay có thể thấy được chút ít.

Sau đó chạy đến, chính là một ít đệ tử Tam Giáo Đạo Môn không quá quan trọng.

Ngọc Hư Cung Xiển Giáo đến hơn mười vị tiên nhân, các tiên đảo Tiệt Giáo tuyển chọn tỉ mỉ mấy trăm nam nữ.

Thú vị chính là, ở bên trong hai nhóm tiên nhân đại giáo này, ngược lại là có không ít Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên.

Mà ở bên trong những Thiên Tiên tới từ tiên tông Thần Châu, Đông Thắng Thần Châu này, đều là một đám tự cho mình là vãn bối.

Đạo thừa có cao thấp, là quy tắc có sẵn tại Hồng Hoang.

Đây chính là một loại trật tự sáu vị Thánh Nhân lan tỏa ra.

Khách tới vào Thiên Môn, phía trước liền có Thiên Binh Thiên Tướng trấn thủ đường mây, chỉ dẫn bọn họ cưỡi mây tiến về phía Thái Bạch Cung, không thể đi lại lung tung.

Vì ngày hôm nay không đến mức nhiễu loạn Thiên Đình, Thái Bạch Cung vốn nằm ở rìa của tầng trời thứ bảy và thứ tám, tạm thời rơi xuống trung tâm của tầng trời thứ sáu.

Dần dần, các lộ tiên nhân càng ngày càng nhiều, ngược lại là có chút trận thế đại hội nguồn gốc Tam Giáo Đạo Môn năm đó.

Đại điển bắt đầu vào giữa trưa, các lộ cao thủ "chính hiệu" tất nhiên là sẽ đến vào tối nay, như vậy mới tỏ ra được mình là người quan trọng.

Nhưng ngày hôm nay, có mấy vị cao thủ như vậy, lại là đã sớm cùng nhau đi đến.

Bọn họ không có một chút giá đỡ nào, gặp được Thiên Binh Thiên Tướng mặt mũi tràn đầy mỉm cười, hòa ái dễ gần, còn hẹn ước với nhau, muốn chủ động giúp Thuỷ Thần chiêu đãi các lộ tân khách.

Bọn họ chính là mấy vị đệ tử ký danh Thánh Nhân Nhân Giáo, bao gồm những Chân Nhân có giao hữu rộng trên Côn Luân Sơn, cũng có Tông chủ tiên tông, Môn chủ tiên môn.

Mà ngày hôm nay coi như chưa lấy được thiệp mời, Chưởng Môn Độ Tiên Môn cũng bị Độ Ách Chân Nhân triệu hoán đến, đạo trưởng Quý Vô Ưu đơn vị chiến lực Kim Tiên bình thường, cũng đã sớm đến Tây Thiên Môn chờ.

Thuỷ Thần sắc phong chính thần nhị giai, đây chính là đại sự của tiên Nhân Giáo bọn họ!

Không phải sao, trời còn chưa sáng, Độ Ách Chân Nhân đã bận rộn bên trong Bát Bảo Động của chính mình.

Chọn một chiếc áo dài bằng lụa màu xanh lam sáng, đi một đôi ủng mây tám bước, cuốn nhẹ mái tóc dài màu xám, chải kỹ để chân tóc không bị xấu.

Lại tuyển chọn tỉ mỉ nhất phất, một đám mây, một ngọc bội, một chiếc khăn mây, lại giấu tiên thiên nhị khí trong miệng, sau đó nếu gặp được ai quấy rối, y liền tiến về phía trước một "Hừ", một "A" như vậy.

Bảo đảm làm cho những người quấy rối, Kim Tiên nguyên thần uể oải, Đại La bị thần uy trấn trụ!

Đương nhiên, thần thông khiếu trung nhị khí này nếu như luyện không tốt, sẽ dễ dàng chấn thương chính mình, gây thương tích cho nguyên thần...

Theo lời hẹn mấy ngày trước, Độ Ách Chân Nhân tụ hợp mấy vị đệ tử ký danh Nhân Giáo, kiên trì truyền thống trong Hồng Hoang, vừa duy trì cười to, vừa lung lay thân hình, nhộn nhạo đi về hướng Tây Thiên Môn, ven đường dẫn tới không ít tiên thức nhìn trộm.

Xa xa, Quý Vô Ưu nhìn thấy sư phụ nhà mình cùng với các vị tiền bối Nhân Giáo, lập tức cưỡi mây đi về phía trước nghênh đón.

Độ Ách Chân Nhân lắc lắc phất trần, cười to nói: "Ha ha ha ha! Không cần lo lắng, ngày hôm nay ngươi cần phải giữ vững tinh thần, nhìn thấy cao nhân Xiển Giáo, Tiệt Giáo, nhớ rõ tiến về phía trước chào hỏi và tiếp đãi, phải để ý cấp bậc lễ nghĩa! Vi sư nghe nói, Trường Canh sư huynh không có thu đệ tử nào, ngươi ngày hôm nay coi như gần phân nửa đệ tử của Trường Canh sư huynh."

"Đệ, đệ tử rõ ràng." Quý Vô Ưu cúi đầu đáp ứng, cố nén ho khan, ánh mắt có một chút phức tạp.

Lời thô tục Nhân Giáo.

Chuyện này là sao?

Đệ tử do Độ Tiên Môn dạy dỗ, Chưởng Môn nhân mình, lại phải đi xưng hô một tiếng "sư bá", còn phải đi làm đồng tử đón khách!

Quý Vô Ưu thở dài trong đáy lòng, nhìn đạo bào lộng lẫy lại phức tạp trên người, cũng coi như hợp với tình hình —— trang phục như vậy, là do Độ Ách Chân Nhân truyền tin yêu cầu, y cũng không có biện pháp gì.

Này như thân phận Thuỷ Thần của Trường Canh, sự tích quật khởi bị người khác biết được...

Đạo tâm của Quý Vô Ưu run lên, đột nhiên muốn quay đầu bước đi, đóng cửa không ra, trước tiên liền rút lui khỏi vị trí Chưởng Môn.

Bọn họ đi vào Tây Thiên Môn, cùng với các vị tân khách cùng nhau đi về hướng Thái Bạch Điện, trên đường có không ít tiên nhân chào hỏi, tiếng cười to vang vọng chín tầng trời.

Đợi Độ Ách Chân Nhân, Quý Vô Ưu đi một chuyến đến Thái Bạch Điện, đã có hơn ngàn tiên Tam Giáo và người tiên tông Tam Giáo tập trung trong điện ngoài điện, và vẫn có liên tục không ngừng tiên nhân đang trên đường chạy tới.

Quý Vô Ưu nhìn toà Thái Bạch Điện này từ xa, thật sự khí phái dị thường.

Chiều dài và chiều rộng của đại sảnh dài hơn trăm thước, những cột ngọc trắng ngần ba người ôm xếp thành một vòng tròn, nâng đỡ mái đại sảnh lợp ngói xanh ngọc bích.

Chương 1076. -

Bốn phía đại điện không có quá nhiều vật liệu đá, thay vào đó là tường gỗ đỏ son làm bằng gỗ thần cao cấp được đục rỗng hình tứ linh, xung quanh có đèn thần tiên, bên ngoài tiên quang vờn quanh, trong điện liền có thể chiếu ra hình bóng vạn linh, tăng thêm mấy phần linh khí.

Bố trí trong điện không rườm rà nhưng mọi thứ đều rất trang nhã, với các xà và cột được chạm khắc, màu sắc sặc sỡ.

Dưới đất là từng khối "đá ánh sao" hình vuông ba thước, được mài nhẵn như gương sáng, vì để tránh cho nữ tiên xấu hổ, lúc này có sương mù dày đặt dưới sàn điện.

Nhìn từ bên trong, đại điện tổng tổng cộng chia làm tám tầng.

Chín là cực hạn, tám tầng cũng liền đại biểu cho chủ nhân đại điện này, địa vị quyền uy chỉ dưới một người.

Chỗ cao nhất mái vòm điêu khắc nhật nguyệt tinh thần, phía dưới là lão ông đánh cờ, đồng tử cưỡi hạc, rồng bay phượng múa, thụy thú cát tường...

Các loại tranh vẽ trên tường không đồng nhất với nhau, bút pháp thần kỳ nhiều vô số kể thần vận.

Mái vòm cũng có đầy đủ các yếu tố Thái Thanh, âm dương song ngư có thể thấy được khắp nơi, Không Gian Xích, Huyền Hoàng Tháp cũng xuất hiện lặp đi lặp lại.

Lúc này tiên nhân trong điện, phần lớn đều đang bình luận những bức họa trên đỉnh điện, mỗi người lại có một cách hiểu khác nhau.

Trong điện không có bục cao, ngày hôm nay cũng không tăng thêm chỗ ngồi, dù sao cũng chỉ là đến xem lễ.

Trước điện có ba mươi sáu lớp bậc tam cấp bằng ngọc trắng, bên dưới bậc tam cấp là một mảnh "quảng trường" chỉnh tề, có lan can bao quanh, ở giữa đặt lư hương.

Chỉ nói về khí phái, đã là vượt qua Động Suất Cung rất nhiều.

Lúc tiên thức của Lý Trường Thọ nhìn thấy những thứ này, cũng thoáng có một chút buồn bực.

Hắn chỉ sống có một mình, xây điện rộng lớn như vậy...

Luôn cảm thấy Ngọc Đế cùng với Mộc Công đang điên cuồng ám chỉ cái gì.

Lại nói Độ Ách Chân Nhân, Quý Vô Ưu đi đến trước điện, leo lên các bậc thang dưới sự chú ý của các Thiên Binh Thiên Tướng.

Hai vị tiểu tướng đứng ở trước cửa điện hai mắt đồng thời tỏa sáng, Ngao Ất phía bên phải còn chưa kịp làm ra phản ứng, Biện Trang phía bên trái đã nhanh chóng xông ra ngoài.

Truyền thừa gia tộc, đón khách chuyên nghiệp!

Biện Trang không ngừng chắp tay vái chào, hàn huyên một hồi cùng với Độ Ách Chân Nhân, cũng ở trong lúc lơ đãng lộ ra đinh ba chín răng của chính mình, chứng minh chính mình cũng là môn nhân Nhân Giáo.

Thế là, một lát sau...

Mấy vị đệ tử ký danh Thái Thanh Nhân Giáo thế hệ trước Độ Ách vào đại điện, Quý Vô Ưu bị Độ Ách Chân Nhân giữ lại, đứng ở bên người Biện Trang cùng với Ngao Ất, mặt lộ vẻ mỉm cười, sẵn sàng chào đón.

Đạo bào của y quá mức rêu rao, bản thân lại anh tuấn soái khí, còn tu hành thanh tịnh vô vi, khí chất tự thân có một chút xuất chúng, làm cho không ít tiên tử nhao nhao ghé mắt.

Quý Vô Ưu: "Lòng muốn đập đầu chết, chưa từng rõ ràng như thế này. "

Cũng may, chỉ một lúc sau, một đóa mây trắng bay tới từ phương hướng Phủ Thủy Thần, trên đó có một thân ảnh thon dài đứng, đồng dạng xếp vào hàng ngũ "người giữ cửa".

Thiên Đình Kim Bằng Nguyên Soái, đại thần thông giả Phượng Tộc Kim Sí Đại Bằng, vào giờ phút này hóa thành một thanh niên nho nhã, đứng ở vị trí bắt mắt nhất trước điện, giúp Quý Vô Ưu "trang điểm lộng lẫy" chia sẻ đại bộ phận lực chú ý.

Hồng Hoang cũng không phải là đơn thuần nhìn mặt, sự chú ý đối với cường giả sẽ càng nhiều hơn một chút.

Lại nghe tiên nhạc rung động, hơn mười mấy vị nhạc sĩ Nguyệt Cung tấu khởi tiên nhạc trong điện.

Trăm vị thường nga bay tới cùng với tiếng nhạc, các nàng xếp hàng ở hai bên trái và phải của đại điện, sau đó nhẹ nhàng lay động, tay áo dài bay múa, tăng thêm rất nhiều sắc đẹp.

Tới gần lúc giữa trưa, Dao Trì lại có mấy trăm tiên tử chạy đến, mang theo những khay đầy rượu và đồ ngon.

Nhóm tiên tử cùng nhau thi pháp, để cho những chiếc khay ngọc, đĩa ngọc và bình rượu này tự mình bay lượn trên biển mây trong điện, chầm chậm lưu động ở ngoại vi, để cho khách tuỳ ý hưởng dụng.

Cũng khiến cho chi phí tổ chức buổi lễ này tăng vùn vụt!

Lại sau nửa canh giờ, tốc độ tăng trưởng của khách mới chậm lại, bắt đầu có một số lớn cao thủ thành danh hiện thân.

Thình lình nghe ngoài điện truyền đến một tiếng chiêng vang, Biện Trang mặc một thân chiến giáp màu bạc đi đến trước bậc thang, hô to đối với mây trắng còn ở chân trời: "Cao nhân Tiệt Giáo, Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo đến!"

Chúng tiên trong điện ngoài điện cùng nhau nhìn lại, đã thấy trên mây nơi xa, lấy Tần Thiên Quân, Kim Quang Thánh Mẫu cầm đầu, Thập Thiên Quân đều tới Thái Bạch Cung Thiên Đình!

Mặc dù Thập Thiên Quân là tổ hợp cao thủ năm đó dùng để chế nhạo Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, nhưng mặt mũi nên cho tất nhiên là phải cho.

Lời nói của Biện Trang rơi xuống, quay người trở lại vị trí của chính mình, Ngao Ất ở bên cạnh lập tức tiến về phía trước phóng ra nửa bước, hô to: "Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đạo Hành Thiên Tôn, đến!"

Lời này vừa ra, hai vị tiểu tướng Thiên Đình này liền bắt đầu xen kẽ la lên:

"Cao nhân Tiệt Giáo, bốn tiên sĩ Cửu Long Đảo đến!"

"Xiển Giáo Phúc Đức Kim Tiên, Vân Trung Tử đến!"

"Đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, Quỳnh Tiêu tiên tử, Bích Tiêu tiên tử đến!"

"Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo Xích Tinh Tử thượng tiên, Nam Cực Tiên Ông thượng tiên, đến!"

"Tiên theo hầu Thánh Nhân Tiệt Giáo lão gia, Ô Vân Đại Tiên, Bì Lô Tiên, đến!"

...

Từng tiếng, từng câu, hai giáo Xiển Tiệt dường như đang "tranh cường háo thắng", so xem cao thủ của bên nào đến nhiều hơn, cao thủ của bên nào đến càng mạnh hơn.

Kim Sí Đại Bằng cùng với Quý Vô Ưu nhìn có một chút lo lắng, thật đúng là sợ Biện Trang cùng với Ngao Ất hô hào một hồi, đột nhiên liền đánh nhau.

"Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, Nhiên Đăng..." Lời nói của Ngao Ất hơi dừng lại, đè ép thanh âm xuống, nhỏ giọng bổ sung một câu: "Đã đến."

Biện Trang lại thấy ba bóng người đẹp đẽ bay tới từ nơi xa, y vừa muốn nâng cao tinh thần, lập tức bị đạo vận lăng lệ vô cùng chấn cho đạo tâm run rẩy, nhận ra người tới trên mây, vội vàng la lên: "Đại đệ tử nội môn Tiệt Giáo, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu đến!"

Nói xong, Biện Trang còn nhíu mày đối với Ngao Ất, giống như chính mình đã thắng vậy.

Ngao Ất lại nắm chắc thắng lợi trong tay cười một tiếng, dắt cuống họng hô to: "Đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, Vân Tiêu tiên tử đến!"

Một tiếng này, thật sự kinh động trong trong ngoài ngoài, trong nháy mắt tụ hết thảy lực chú ý về phía vị trí chân trời.

Một đóa mây trắng chậm rãi bay tới, một vệt bóng hình xinh đẹp duyên dáng yêu kiều.

Tiệt Giáo, Vân Tiêu!

Nàng ngày hôm nay cũng không che lấp khuôn mặt thân hình, càng là ăn mặc cường điệu một phen, thậm chí còn họa trang điểm nhàn nhạt, hiển nhiên là vô cùng coi trọng đối với chuyện hôm nay.

Một đôi mắt cắt nước chảy mây trôi, tay áo nước chảy, giữa lông mày có phúc khí, sắc nước hương trời.

Chương 1077. -

Dáng người duyên dáng kia hơi có vẻ yếu đuối, tóc xanh như thác nước bay múa theo gió, không sinh vũ mị, không tăng uy thế, lại có thể khiến người ta không dời ánh mắt sang chỗ khác được, lại không dám trực tiếp nhìn chăm chú, chỉ có thể tán thưởng một tiếng trong đáy lòng:

"Thuỷ Thần thật sự có phúc duyên thâm hậu. "

Vân Tiêu tiên tử chưa rơi vào phía trước điện, Kim Sí Đại Bằng, Biện Trang, Ngao Ất, đã là cùng nhau tiến về phía trước, ở nửa đường đồng thời ôm quyền cúi đầu, đồng thanh nói: "Bái kiến Vân Tiêu tiên tử!"

Ngao Ất nói: "Thuỷ Thần đại nhân lúc này đang ở ngay bên trong Phủ Thủy Thần, chưa tới đây, ngài muốn đi đến Phủ Thủy Thần chạm mặt cùng với đại nhân, hay là chờ đợi ở chỗ này?"

Vân Tiêu tiên tử ôn nhu nói: "Làm phiền ba vị tướng quân, ta cùng với các vị đồng môn ở chỗ này cùng nhau chờ là được."

Biện Trang cúi đầu nói: "Nếu ngài có sai khiến, cứ nói với chúng ta."

Sau đó, ba người từng người nghiêng người, mời Vân Tiêu tiên tử đi vào.

Hai nhóm thường nga đứng ở hai bên trái phải, vào giờ phút này cũng đều đang quan sát tỉ mỉ, trong đáy lòng cả đám đều hiểu được, vì sao tổng giáo tập của các nàng có thể bỏ qua vẻ đẹp của Hằng Nga, không gậy hoạ tại Quảng Hàn.

Hai vị tiên tử lĩnh đội liếc nhìn nhau, chợt thay đổi bộ pháp, từng người mang theo mấy vị thường nga chậm rãi đi tới, tại một cái chớp mắt Vân Tiêu tiên tử rơi vào trước điện, vờn quanh trái phải mà lên, nhanh nhẹn nhảy múa ở bên người Vân Tiêu tiên tử.

Vân Tiêu cũng giống như cảm thấy mới lạ, lẳng lặng đứng thẳng ở trước cửa điện, lại không biết chính mình lúc này bị tiên quang vờn quanh, đẹp như mộng như ảo.

Tại Phủ Thủy Thần, tiên thức của Lý Trường Thọ nhìn một màn này, không khỏi...

Cười ngây ngô một hồi.

Mực ở trong bụng hắn có hạn, lật qua lật lại bất quá chỉ là hai chữ "đẹp mắt", biết chắc Vân Tiêu trong sáng thuần khiết, có thể hiện thân như vậy, hoàn toàn là vì cho hắn nhiều thêm mấy phần mặt mũi.

Chớ đừng nói chi là, nàng hiếm khi trang điểm, ngày hôm nay lại trang điểm nhẹ nhàng.

Cũng là khó cho nàng.

Lý Trường Thọ ngồi trong thư phòng đợi một hồi, tiên thức bắt được thân ảnh Đông Mộc Công vội vàng mà đến, hơi suy tư, khóe miệng lộ ra một chút nụ cười xấu xa.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài cửa liền truyền đến tiếng hô hoán của Đông Mộc Công: "Trường Canh! Trường Canh có ở đây không! Ôi, Trường Canh ngươi làm sao còn chưa hiện thân?"

Cửa phòng mở ra, Lý Trường Thọ bưng phất trần đi ra, cố ý lộ ra mấy phần biểu tình nghi hoặc: "Mộc Công, đây là sao? Cần ta đi nơi nào hiện thân?"

"Chuyện này..." Đông Mộc Công trừng mắt, ngày hôm nay muốn đi tuyên chỉ cho hắn, cố ý đổi lại một thân áo bào trắng.

"Trường Canh ngươi thế nhưng là đang đùa ta, ngươi còn không biết đã xảy ra chuyện gì?"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lý Trường Thọ buồn bực nói: "Ta gần đây vẫn luôn chuyên tâm tu hành, Thiên Đình, Tiên Minh, Tam Giáo Đạo Môn đều không có đại sự."

"Ngươi thật là!" Đông Mộc Công không khỏi dậm chân một hồi, vội nói: "Nhanh, nhanh đi đến Thái Bạch Điện, bệ hạ an bài một lần đại điển cho ngươi, mời tới các lộ cao thủ Hồng Hoang, ngày hôm nay để ngươi tấn thăng nhị giai..."

Đột nhiên, Lý Trường Thọ đưa tay, đánh gãy lời nói của Đông Mộc Công.

Hắn chau mày, nhắm hai mắt lại, miệng nói: "Vừa rồi chỉ đùa Mộc Công, tạm chờ một chút, bên kia xảy ra chút chuyện."

Đông Mộc Công không rõ ràng cho lắm, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Lý Trường Thọ lại là biến sắc, mũi chân điểm một cái, thân hình bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại một vòng sóng nước trong không gian xung quanh.

Tại Thái Bạch Cung, trong đại điện Thái Bạch.

Tiên nhạc các nơi ngừng lại, nhóm thường nga cũng dừng lại dáng múa, cùng với các lộ tiên thần cùng nhau, nhìn về phía vị trí chỗ sâu nhất đại điện...

Nơi đó, có một tiên tử thanh tú xinh đẹp, đang chân tay luống cuống mà nhìn Phó Giáo Chủ Xiển Giáo trước mắt, khay chén trà bưng trong tay ngã lệch, hơn phân nửa nước trà vẩy vào bên trên đạo bào của Nhiên Đăng.

Tiên tử này, Lý Trường Thọ vừa quen thuộc lại vừa có một chút lạ lẫm, chính là Long Cát vừa xuất quan vào ngày hôm nay.

Cách Nhiên Đăng không xa chính là mấy vị Đại đệ tử Tiệt Giáo, Long Cát vừa rồi chính là muốn đi kính trà cho Vân Tiêu tiên tử, lại vào lúc đi ngang qua nơi đây, chẳng biết tại sao trượt tay...

"Tiền bối, ta..." Long Cát vội vàng thu hồi khay, có một chút chân tay luống cuống.

Nhiên Đăng ngưng hai mắt lại, lạnh nhạt nói: "Công chúa Thiên Đình, thế nhưng là cố ý nhằm vào bần đạo?"

Sau đó tràn ra uy thế tự thân, hai mắt mang theo vài phần sắc bén.

Long Cát nhẹ nhàng nhíu mày, nàng lại biết chính mình nhất định phải bình tĩnh ứng đối, không thể để mất lễ, cũng không thể làm Thiên Đình hổ thẹn, trong lúc nhất thời không biết nên giải thích như thế nào mới tính ổn thỏa.

Đúng lúc này, Thái Ất Chân Nhân nhướng mày liền muốn nhả ra lời không thoải mái, lại bị ánh mắt của Xích Tinh Tử bên cạnh ngăn lại —— Nhiên Đăng dù sao cũng là Phó Giáo Chủ, trong âm thầm có thể không tuân theo, nhưng trong trường hợp như thế này, lại không thể làm cho người ta chê cười.

Ở bên cạnh, Kim Linh Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng, hai mắt nhìn chăm chú nơi đây, cất bước liền muốn tiến về phía trước.

Nàng không quan tâm đến Nhiên Đăng.

Nhưng Kim Linh Thánh Mẫu vừa mới phóng ra nửa bước, một vệt thanh quang lóe vào trong điện, vòng cung ánh sáng màu lục lam lan ra, không gian trong điện có một chút chấn động.

Một vị lão đạo tóc trắng mặc áo bào trắng, trống rỗng xuất hiện ở trước mặt Nhiên Đăng, mặt mũi hiền lành, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên.

Nhân vật chính ngày hôm nay, Thuỷ Thần Thiên Đình, Lý Trường Canh!

Lý Trường Thọ không thể không sốt ruột.

Long Cát ở bên trong kiếp nạn Phong Thần nguyên bản, chính là bởi vì "thất lễ" mà bị giáng chức hạ xuống phàm trần, nếu việc này bị Nhiên Đăng làm lớn chuyện, không những sẽ hại Long Cát, sẽ còn làm cho Ngọc Đế bệ hạ ghi hận trong lòng đối với Xiển Giáo.

Châm ngòi quan hệ giữa Xiển Giáo cùng với Thiên Đình, chỉ đơn giản như vậy liền đạt thành.

Ở dưới sự bình tĩnh, hung hiểm tứ phía!

Lý Trường Thọ cấp tốc chuyển động tâm niệm, đã tìm được biện pháp ổn thỏa nhất.

"Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng chớ trách!" Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Vị đệ tử này của ta tính tình ngay thẳng, có một chút ghét ác như cừu, ngày bình thường nghe ta nói sự tình Phó Giáo Chủ cố ý châm ngòi quan hệ hai giáo Xiển Tiệt quá nhiều, lúc này mới không nhịn được. Đây coi như là chén trà đệ tử ta dâng lên. Long Cát, đi sang bên cạnh đi."

Một chén nước trà, một câu chất vấn, nhìn như chỉ là Nhiên Đăng có một chút bụng dạ hẹp hòi, nhưng ở Hồng Hoang rất trọng da mặt, đây quả thực là một cái cớ dùng để gây khó dễ..

Còn là một cái cớ rất hợp lý.

Nhưng câu "thế nhưng là cố ý nhằm vào" vừa rồi của Nhiên Đăng, còn đang tạo thế để làm khó dễ, một vệt thanh quang mang theo hồ quang điện hiện lên, nhân vật chính ngày hôm nay, Thuỷ

Thần Thiên Đình Lý Trường Canh sắp tấn thăng thành Thái Bạch Kim Tinh chính thần nhị giai, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Nhiên Đăng.

Chương 1078. -

Không nói lời gì, liền bảo hộ Long Cát ở sau lưng, lại mở miệng châm chọc, không cho mặt mũi.

Lúc này đông đảo tiên nhân trong điện ngoài điện, phần lớn đều cảm thấy, vị quyền thần Thiên Đình này khó tránh khỏi có một chút bá đạo, lại còn toàn không cho Phó Giáo Chủ Xiển Giáo mặt mũi.

Đương nhiên, đại đa số tiên nhân đều cho rằng, bản thân Thiên Đình Lý Trường Canh cùng với Nhiên Đăng đạo nhân ở vào trạng thái đối địch, ân oán cá nhân cực nặng, cho nên mới xé rách mặt mũi ngay tại chỗ.

Hai chữ: Ngang tàng!

Mà một số ít tiên nhân cẩn thận suy tư, nghiền ngẫm, phát hiện ra việc này cũng không có đơn giản như vậy.

Nữ tiên thanh tú ở sau lưng Thuỷ Thần kia, trước tiên không đề cập tới thân phận công chúa Thiên Đình của nàng, dù sao cũng là tu vi cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, khoảng cách với cảnh giới Kim Tiên đã là không xa, đạo cảnh vững chắc, khí tức tường hòa, làm sao sẽ bưng không xong một chén nước trà?

Lúc này, căn cứ vào lý giải khác biệt của mỗi một tiên nhân đối với thế cục, hiểu rõ khác biệt đối với Nhiên Đăng đạo nhân, cân nhắc chiều sâu, có thể cân nhắc ra ba, bốn, năm tầng.

Người cân nhắc đến tầng thứ ba, cảm thấy đây là Nhiên Đăng bởi vì ân oán cá nhân, muốn cố ý cấp cho Thuỷ Thần cùng với Thiên Đình một cái hạ mã uy.

Người cân nhắc đến tầng thứ tư, cảm thấy đây có thể là người khác mưu hại, muốn để quan hệ giữa Xiển Giáo cùng với Thiên Đình chuyển biến xấu.

Mà tiên nhân có thể cân nhắc đến tầng thứ năm đã là phượng mao lân giác, đều là biết cái mông Nhiên Đăng đã sớm ngồi lệch ra khỏi Đại đệ tử Tiệt Giáo, mà một số ít cao thủ Xiển Giáo, bọn họ cảm thấy Nhiên Đăng là đang cố ý trừng mắt nhìn Ngọc Đế Thiên Đình, mượn cơ hội gây sự.

Mà Lý Trường Thọ lại khác biệt...

Hắn thấy được tầng hầm.

Bỏ qua vẻ bề ngoài và nhìn vào bản chất, có một vấn đề cốt lõi rất phiền phức ——

【Con gái ruột của Thiên Đế đương đại, ở bên trong danh sách Thiên Đạo nên chiếm vị trí nào? 】

Long Cát cũng không có mang theo thần vị, chỉ thuộc tán tiên tại Thiên Đình.

Ngọc Đế không giống với đế vương nhân gian, dòng dõi cũng không có "tính hợp lý" trở thành Thiên Đế đời tiếp theo, Thiên Đế chính là do Đạo Tổ, hoặc là nói là do Thiên Đạo chỉ định.

Ở dưới loại bối cảnh này, tình cảnh của Long Cát hơi có vẻ xấu hổ.

Long Cát ở bên trong kiếp nạn nguyên bản, chính là bởi vì một lần mất cấp bậc lễ nghĩa trong bữa tiệc bàn đào, liền bị giáng chức hạ phàm trần.

Sau đó lại bị lão gia hỏa Phù Nguyên tiên ông bây giờ đã không còn kia tính kế, bị cưỡng ép gả cho thủ hạ bại tướng "Hồng Cẩm", ở bên trong đại chiến sau này, cùng nhau mất mạng với Hồng

Cẩm, một tia nguyên thần lên Phong Thần Bảng.

Bắt đầu là thân tiêu dao, trở về làm thần bên trên thiên bảng.

Đối với chuyện xưa Long Cát, Lý Trường Thọ vào lúc vừa mới bắt đầu tính kế Phong Thần, đã từng có hai phỏng đoán.

Thứ nhất, là Ngọc Đế đã cố tình dùng sự hy sinh của Long Cát để cho thấy chính mình chí công vô tư khi thay mặt Thiên Đạo chấp chưởng Tam Giới, nhờ vào đó dựng lên uy nghiêm tự thân, cấp tốc bành trướng hệ thống thần quyền Thiên Đình vào sau đại kiếp Phong Thần, củng cố địa vị tự thân.

Thứ hai, Long Cát thật ra là bị người mưu hại, có người nhờ vào đó để làm Ngọc Đế mất uy tín.

Nhưng sau khi Lý Trường Thọ lên Thiên Đình...

Khi sự hiểu biết về Ngọc Đế dần dần sâu sắc hơn, đã trực tiếp phủ nhận phỏng đoán trước. Cũng vô cùng khẳng định, chính là có người cố ý làm khó Long Cát, nhờ vào đó làm cho Ngọc Đế khó xử.

Bây giờ Phù Nguyên tiên ông đã chết, Lý Trường Thọ vốn cho rằng lộ tuyến chuyện xưa của Long Cát đã thay đổi, không nghĩ tới Nhiên Đăng lại nhảy ra ngoài...

Thật đúng là khó lòng phòng bị.

Lý Trường Thọ toàn lực suy tính trên đường tới, phân tích ba 'lộ trình phát triển cốt truyện' khác nhau, rất nhanh đã nghĩ thông suốt mấu chốt nơi đây.

Nếu hắn đổi sang một cách xử lý tương đối nhẹ nhàng, Nhiên Đăng có lẽ sẽ tạm thời ngậm miệng, nhưng một chén trà đổ ở trên người này, liền sẽ thành cái cớ Nhiên Đăng làm khó dễ kế tiếp.

Thậm chí, chỉ cần một ~ hai tiên thần sau đó lắm miệng nói đôi lời, Nhiên Đăng liền có thể giáng những【 cú đấm nặng nề 】.

Nếu Nhiên Đăng đạo nhân ngày hôm nay quyết tâm gây sự, chắc chắn sẽ dùng 【 công chúa Thiên Đình ở vào loại nào vị trí tại Thiên Đình】, tiến thêm một bước chất vấn 【 Thiên Đình phải chăng có tuân theo lý niệm Thiên Đạo chí công】.

Đều là sáo lộ.

Nếu Ngọc Đế trúng cạm bẫy như vậy, rất có thể liền sẽ trừng phạt nặng Long Cát, mà ở trong lòng thực chất đang phát điên.

Cho nên Lý Trường Thọ trực tiếp đứng dậy, đứng ở trước mặt Nhiên Đăng.

Đơn giản hai câu nói, liền nói rõ Long Cát là đệ tử của chính mình, đồ tôn Thái Thanh Đạo, bóc Long Cát ra khỏi hệ thống Thiên Đình.

Đệ tử nhà mình hành tẩu ở bên trong Thiên Đình, hiệp trợ mình xử lý sự vụ Thiên Đình, chuyện này có gì không ổn?

Phá hỏng cái cớ Nhiên Đăng làm khó dễ kế tiếp, chỉ là thứ nhất.

Lý Trường Thọ thuận thế giúp Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng làm một chút tuyên truyền, giải thích chính mình chán ghét Nhiên Đăng là bởi vì Nhiên Đăng châm ngòi quan hệ hai giáo Xiển Tiệt, từ đó bảo toàn mặt mũi của Xiển Giáo, đây là thứ hai.

Trừ cái đó ra, Lý Trường Thọ còn có cân nhắc càng sâu.

【Tính tình của Ngọc Đế】.

Lý Trường Thọ kỳ thật vẫn luôn đang quan sát Ngọc Đế, hiểu rõ Ngọc Đế, Ngọc Đế là sinh linh có quan hệ mật thiết nhất cùng với Thiên Đạo, bởi vậy hắn cũng rút ra rất nhiều cảm ngộ.

Kể từ khi Ngọc Đế nhảy xuống Hải Nhãn Đông Hải, Lý Trường Thọ liền bắt đầu lo lắng, tính tình của Ngọc Đế có hay không sẽ bị Thiên Đạo ảnh hưởng, dần dần phát sinh biến hóa.

Ngọc Đế ngày hôm nay mặc áo trắng, có tinh thần trách nhiệm của một vị Thiên Đế, có nguyện vọng to lớn là thiết lập công bằng trật tự trong Tam Giới, che chở kẻ yếu, hạn chế cường giả.

Lý Trường Thọ kỳ thật có một chút kháng cự, kháng cự Ngọc Đế bệ hạ thay đổi một thân thần bào, hai mắt mất đi ý cười, trở nên vô cảm, chỉ tuân theo thiên điều thiên quy mà làm việc, dần dần lạnh lùng đối với sinh linh...

Từ góc độ này mà nói, Lý Trường Thọ cũng không thể để Long Cát bị ám hại.

Vào trước khi Nhiên Đăng mượn cơ hội phát huy, trực tiếp lật bàn, tiến hành bảo hộ Long Cát, là biện pháp ổn thỏa nhất.

Đây cũng không phải là chính mình khinh thị Nhiên Đăng "Cổ Phật", cũng không từ bỏ nguyên tắc làm việc nhất quán.

Ổn thế nhưng là đã khắc vào trong xương tủy, nhất định phải kiên trì một vạn năm không lay được!

Mọi thứ có lợi có hại, khó có thập toàn thập mỹ.

Lý Trường Thọ xử trí như vậy, cũng có chỗ hại.

Dù sao cũng là sách lược quyết định lâm thời, có khuyết điểm cũng là hợp tình lý.

Chỗ hại là gì?

Lý Trường Thọ hắn lúc này, tương đương với ở trước mắt bao nhiêu người, ngang nhiên khi dễ Nhiên Đăng đạo nhân.

Nhiên Đăng vừa rồi chỉ là trách hỏi một câu, cũng không làm khó dễ đối với Long Cát, rất dễ dàng dựa thế tẩy trắng một đợt, tăng lên uy vọng tự thân.

Chương 1079. -

Trong đáy lòng ý nghĩ cấp tốc lưu chuyển, Lý Trường Thọ quan sát đến Nhiên Đăng phản ứng, sau lưng Long Cát còn có một chút chưa tỉnh hồn lại.

Bị vả mặt ở dưới hàng ngàn ánh mắt, khuôn mặt của Nhiên Đăng khó tránh khỏi có một chút âm lãnh.

Nhưng lòng dạ tâm cơ của Nhiên Đăng, lúc này cũng là biểu lộ ra không thể nghi ngờ, hoàn toàn như dự đoán của Lý Trường Thọ...bắt đầu ra vẻ mình là người đáng thương, là kẻ bị hại.

Nhiên Đăng đạo nhân thở một hơi thật dài, chậm rãi nói: "Không ngờ được, thành kiến của Thuỷ Thần đối với bần đạo sâu như thế. Bần đạo được Ngọc Thanh Thánh Nhân lão gia thưởng thức, phong làm Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, những gì ta làm tất nhiên là để Xiển Giáo hưng thịnh, cũng không cố ý nhằm vào Thuỷ Thần hoặc là Tiệt Giáo. Giáo nghĩa hai giáo Xiển Tiệt có khác biệt, từ Thượng Cổ liền có xung đột, đây cũng không phải là do bần đạo châm ngòi. Có lẽ là Thuỷ Thần bởi vì sự tình tư tình, đi quá gần cùng với Tiệt Giáo, từ đó có một chút thành kiến."

Lý Trường Thọ: "..."

Vẫn đã đánh giá thấp da mặt của tên gia hỏa này.

Lúc này, cần vòng qua cạm bẫy bên trong lời nói của đối phương.

Lý Trường Thọ cười nói: "Không phải là lòng người có quanh co, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng ngày hôm nay đến đây, không phải là cố ý đến đối nghịch cùng với ta? Ta biết Phó Giáo Chủ Nhiên

Đăng vẫn luôn có một chút ý kiến đối với ta, nhưng ngày hôm nay là Ngọc Đế bệ hạ đặc chuẩn, mời nhiều nhân vật có uy tín trong Hồng Hoang đến làm chứng việc ta tấn thăng thần giai. Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng cố ý đến gây hấn gây chuyện, chỉ sợ là quá không để Thiên Đình, không để Nhân Giáo chúng ta ở trong mắt. Nếu như thế, ta quả nhiên là muốn đi cầu kiến Nhị sư thúc khóc lóc kể lể một phen."

Nhiên Đăng ngưng hai mắt lại, lạnh nhạt nói: "Ngày hôm nay bần đạo tới là để chúc mừng Thuỷ Thần tấn thăng thần vị, như vậy thì không cần phải nhiều lời nữa. Sự hiểu lầm giữa ta và ngươi, sau này tự sẽ có thời điểm cởi bỏ. Có lẽ bần đạo không phải đệ tử Đạo Môn, chưa tu Thánh Nhân đại đạo, thiếu chút thuộc về Đạo Môn, nhưng Giáo Chủ từng có đại ân với bần đạo tại lúc Thượng Cổ, cho nên bần đạo mới một lòng vì Xiển Giáo."

Nếu như không biết sự tình "Cổ Phật", Lý Trường Thọ cảm thấy chính mình, thật đúng là có thể sẽ tin.

Đáng tiếc, ánh mắt các lộ tiên thần xung quanh nhìn về phía Nhiên Đăng, phần lớn đều mang theo mấy phần khâm phục và kính trọng.

Đây chính là cái giá của việc bảo hộ Long Cát.

Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần trong tay, ném câu tiếp theo "Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng nói chuyện hành động như một", liền mang Long Cát đi sang một bên.

Long Cát lúc này mơ hồ hiểu ra mấu chốt nơi đây, nàng vừa mới hoàn thành " bế quan lớn lên ", lúc nhìn bóng lưng Lý Trường Thọ, trong mắt nhiều hơn mấy phần cảm kích.

Thừa dịp Lý Trường Thọ hàn huyên chào hỏi cùng với cao nhân Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Long Cát đưa tay vỗ vào trán của mình, thầm mắng chính mình vô dụng.

Đúng lúc này, truyền âm của Lý Trường Thọ chui vào trong tai Long Cát: "Sau đó vô luận là ai khỏi, ngươi liền nói chính mình tạm thời trượt tay, chỉ có thể nói tình hình cụ thể khi Ngọc Đế bệ hạ cùng với Vương Mẫu nương nương hỏi, nếu ta suy đoán không sai, vừa rồi tâm thần của ngươi hơi hoảng hốt một chút. Lại đi chuẩn bị một chén trà, ngày hôm nay ta đã nhận ngươi làm đệ tử, chính là đặt ngươi vào đạo thừa Nhân Giáo tại đây. Những chuyện khác không cần suy nghĩ nhiều, hết thảy có vi sư bảo vệ."

Long Cát ngẩn ra, gương mặt xinh đẹp nổi lên một chút kích động đỏ ửng, hạ thấp người cúi đầu đối với Lý Trường Thọ, cúi đầu vội vàng rời đi.

Lúc này, Lý Trường Thọ đã thuận lợi trở thành tâm điểm của toàn trường, mấy tiếng đạo hữu, mấy cái vái chào, liền hoàn toàn bỏ qua sự tình Nhiên Đăng vừa rồi.

Hắn cùng với Vân Tiêu mắt đối mắt, bèn nhìn nhau cười, từng người vái chào nhau.

Lại cười nói chuyện phiếm với các vị đệ tử thân truyền Thánh Nhân Tiệt Giáo, Xiển Giáo, lấy "sức một mình" đem tiên Xiển Giáo, Tiệt Giáo phân biệt rõ ràng, hơi tụ tập lại cùng một chỗ.

Lý Trường Thọ nhớ lại các bài phát biểu khai mạc từng nghe ở kiếp trước, cất cao giọng nói: "Cám tạ các vị đạo hữu đến đây xem lễ trong lịch trình bận rộn của mình, bần đạo Trường Canh vô cùng cảm kích! Trường Canh có thể có may mắn như ngày hôm nay, quả thật không thể tách rời sự dạy bảo của lão sư, sự chiếu cố của hai vị sư thúc, sự tín nhiệm mà Ngọc Đế bệ hạ vẫn luôn dành cho, càng không thể tách rời sự dìu dắt của các vị sư huynh sư tỷ Xiển Giáo, Tiệt Giáo. Từ khi Thiên Đình được lập từ Thượng Cổ đến nay, Ngọc Đế bệ hạ lòng ở thiên địa thương sinh, quan tâm khó khăn tiên phàm, lo liệu lý niệm Thiên Đạo chí công, mất ăn mất ngủ, một đường dẫn dắt Thiên Đình tới cục diện sắp đại hưng bây giờ. Trường Canh ở đây, hi vọng các vị đạo hữu cùng thuận cùng hưng cùng với Thiên Đình, để ánh sáng chính đạo chiếu trên Hồng Hoang này!"

Xung quanh không ngớt tiếng vang, đều là những lời khen khách sáo lấy lòng.

Sau đó, Lý Trường Thọ đi lại xung quanh, đầu tiên là chào hỏi hàn huyên với từng vị đệ tử thân truyền Thánh Nhân, sau đó lại đi tìm "Người một nhà" Nhân Giáo đàm tiếu vài câu.

Ở trong tình huống ngày hôm nay, không tiện nhắc nhở Độ Ách Chân Nhân thủ khẩu như bình, chỉ là làm lễ với nhau, xưng một câu sư huynh với nhau.

Đợi Lý Trường Thọ chuyển nửa vòng về tới bên người Vân Tiêu tiên tử, vừa muốn nói vài lời tri kỷ cùng với Vân Tiêu, thừa cơ làm dịu xấu hổ sau lần bị "thần sông" nào đó quấy rầy.

Thái Ất Chân Nhân khoanh tay xông tới, đầu vai đụng đụng Lý Trường Thọ, cười nói: "Thiên Đình sao lại nhỏ mọn như vậy, cũng không an bài tiệc rượu ca múa? Có cần mời Hằng Nga tiên tử múa một khúc hay không?"

Lý Trường Thọ: "..."

Tên khốn này lại muốn kiếm chuyện?

Mặc dù rất giận, nhưng Lý Trường Thọ vẫn cố gắng bảo trì mỉm cười, nói: "Cụ thể an bài như thế nào, ta kỳ thật cũng không biết, là Mộc Công định ra. Sau đó hẳn là sẽ mời sư huynh sư tỷ đi Dao Trì dự tiệc, nơi đây hẳn là chỉ là mời các lộ tiên thần đến xem lễ trước. Dường như Ngọc Đế bệ hạ còn triệu tập không ít tiên thần."

"Ta nói làm sao nơi đây không thấy người Long Tộc cùng với Địa Phủ." Thái Ất Chân Nhân nói thầm một câu như thế, lại nói: "Chính thần nhị giai sẽ có quyền hành gì?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Bất quá là bán mạng cho Thiên Đạo, cũng không quyền hành gì đáng nói."

Thái Ất Chân Nhân nháy mắt mấy cái, lắc đầu nói: "Vậy thì quên đi, vốn còn muốn bồi dưỡng Linh Châu Tử nhậm chức tại Thiên Đình, y có vẻ rất thích không khí Thiên Đình."

"Ngày hôm nay làm sao lại không thấy Linh Châu Tử?"

"Y nói là muốn chuẩn bị hạ lễ cho ngươi, trước đó đã đi tìm huynh đệ tốt của mình, sau đó hẳn là có thể thấy y vào lúc tặng hạ lễ." Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên, thở dài: "Đồ đệ cũng đều có thể ngoặt cùi chỏ ra phía ngoài, đúng là bần đạo trước đây không ngờ được...thật sự là đồ đại bất trung lưu (con gái lớn không thể giữ trong nhà)."

Chương 1080. -

"Đại khái là có quan hệ cùng với nhân phẩm khí chất." Lý Trường Thọ hơi chớp mắt, sau đó liền cười nhẹ đi về hướng bên cạnh.

Thái Ất Chân Nhân cười khẽ một hồi, cũng không nổi giận, xoay người đi tìm tiên Xiển Giáo nói chuyện phiếm.

Ở bên người Nhiên Đăng cũng có mấy vị tiên Xiển Giáo tụ tập, dù sao thì ở nơi công cộng, Xiển Giáo cho dù là âm thầm chia hai phái, kéo bè kết phái lẫn nhau, cũng không thể trực tiếp biểu hiện ra ngoài.

Mấy vị tiên tử Tiệt Giáo là chói mắt nhất, nhưng khi bọn họ tụ lại với nhau, khí thế quá mạnh, khiến tất cả các vị tiên thần đều phải lui ra xa mười trượng.

Cũng chỉ có Lý Trường Thọ có thể rất tự nhiên dung nhập vào trong đó, truyền âm hàn huyên vài câu cùng với Vân Tiêu tiên tử, hóa giải xấu hổ trước đây.

Vân Tiêu dặn dò: "Nơi đây tân khách đông đảo, ngươi đừng có dừng lại tại một chỗ quá lâu. Mặc dù hai chữ thanh danh bất quá chỉ là nước chảy mây trôi, nhưng tiên nhân ngày hôm nay tới nơi đây đều là vì để chúc mừng ngươi, đừng có lãnh đạm, khiến trong lòng bọn họ không thoải mái."

"Đúng, đúng." Lý Trường Thọ đàng hoàng ứng tiếng, lại bưng phất trần vái chào: "Bần đạo tuân theo lời dạy bảo của tiên tử, tiếp tục đi dạo các nơi."

Trong mắt Vân Tiêu mang theo ba phần ý giận, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu ở một bên che miệng cười khẽ.

Hành động và thái độ của hai tỷ muội khá giống nhau, các nàng đã trang điểm tỉ mỉ, cũng là phong cảnh xinh đẹp.

Lý Trường Thọ quay người muốn đi chiêu đãi tân khách, Kim Linh Thánh Mẫu ở bên cạnh nói: "Công Minh...Triệu Công Minh y sẽ tới sau, đang gấp rút trở về từ ba ngàn thế giới."

"Đa tạ sư tỷ nhắc nhở." Lý Trường Thọ mỉm cười ứng tiếng, trong đáy lòng nổi lên một chút nhiều chuyện, nhưng cũng chưa bán Triệu đại gia.

Đi hai vòng trong điện, Ngao Ất vội vàng đi đến bên cạnh, bẩm báo hai chuyện đối với Lý Trường Thọ.

Chuyện thứ nhất, chính là quá trình cụ thể ngày hôm nay.

Đúng như Lý Trường Thọ nói, nơi đây là dùng để tuyên chỉ, sau khi tuyên chỉ xong, nơi đây liền sẽ mở tiệc chiêu đãi các lộ tiên thần.

Đến lúc đó, Lý Trường Thọ sẽ mời các vị cao thủ Đạo Môn đi đến Dao Trì dự tiệc, Ngọc Đế, Vương Mẫu cũng sẽ hiện thân ở bữa tiệc, văn thần võ tướng Thiên Đình, người tới từ Long Cung Tứ Hải, Diêm Quân Địa Phủ, Tiên Minh, đều đã chờ tại Dao Trì.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, truyền âm nói đối với Ngao Ất: "Chớ mời Nhiên Đăng, sau đó thống nhất lời nói, nói rằng Ngọc Đế bệ hạ mở tiệc chiêu đãi đệ tử Thánh Nhân Đạo Môn."

"Vâng!" Ngao Ất lập tức đáp ứng.

Chuyện thứ hai lại là có quan hệ cùng với Long Cát.

Vừa mới rồi Long Cát đã vội vàng trở về bên trong Dao Trì, muốn thay đổi y phục, lại bẩm báo Vương Mẫu nương nương chuyện muốn chính thức bái sư, Vương Mẫu nương nương phái người đến hỏi, có thể an bài sự tình Long Cát bái sư ở phía trên đại yến hay không.

Như vậy tương đối phong quang.

Lý Trường Thọ tất nhiên là đáp ứng, trong đáy lòng lại đang suy nghĩ, sau này Long Cát sẽ nhập kiếp như thế nào.

Mặc kệ những chuyện khác, thân là con gái Thiên Đế, nếu không bị người tính kế, cũng sẽ không bị một câu "hữu duyên" liền ủy khuất chính mình gả cho thủ hạ bại tướng.

Nếu không có ai nói Chu gia chính là mệnh trời, cưỡng ép định ra chính tà cho Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Long Cát cũng không nhất định sẽ chết ở bên trong đại giáo đấu đá, một tia nguyên thần lên Phong Thần Bảng.

Vấn đề này là khá quan trọng.

Lý Trường Thọ cảm giác được rõ ràng, ngày hôm nay còn có không ít sóng ngầm đang cuộn trào.

Lời chúc mừng của Địa Tạng chẳng biết hiện thân lúc nào, mà phương tây lần này, không biết là đến chúc mừng chính mình, hay là đến quấy rối chính mình.

Ầm ầm ——

Đang nghĩ như vậy, ngoài điện chợt nghe tiếng sấm rền rĩ, lại thấy tường vân hội tụ đầy trời, lực lượng Thiên Đạo càng trở nên nồng đậm.

Chỉ thấy một đội nghi trượng chậm rãi rơi xuống từ trên cao, hai hàng Chiến Thần giáp vàng mở đường, Đông Mộc Công người mặc áo bào trắng giẫm lên tường vân mà đến, tay trái bưng một nói đạo ý chỉ Thiên Đế vàng lóng lánh.

Cuối cùng, chính sự cũng đến rồi.

...

Ngay tại một cái chớp mắt Đông Mộc Công hiện thân, cầm ý chỉ Thiên Đế buông xuống.

Bên trong một góc trạch viện Thiên Đình nào đó, hóa thân Ngọc Đế nhắm mắt ngưng thần, tướng lĩnh Thiên Đình Tần Thiên Trụ, mí mắt đột nhiên bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy.

Bởi vì cỗ hóa thân này đã bại lộ, Ngọc Đế cũng không có dùng nhiều.

Nhưng tuân theo nguyên tắc "kiên quyết không thừa nhận", Ngọc Đế không có giải trừ cỗ hóa thân, mà là đóng cửa không ra ở bên trong trạch viện, sau đó sửa sang, thay đổi một chút, lại có thể lôi ra tiếp tục làm hóa thân thứ năm.

Lúc này, Tần Thiên Trụ vốn không nên tỉnh lại, lại đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lấp lánh ánh vàng, có một chút sắc bén.

"Người nào ở đây, cả gan dám xông vào Thiên Đình!"

Liền nghe được một tiếng cười khẽ, phía dưới một thân cây trong xó xỉnh trạch viện, có một đạo thân ảnh phai mờ dần dần ngưng thực, lại là thân hình hơi mập, áo bào có mảnh vá, nhưng khuôn mặt có một chút mơ hồ không rõ.

Người tới vái chào, cười nói: "Bệ hạ thứ tội, bần đạo mạo muội đến đây, che giấu hành tung, chỉ là vì ngày hôm nay thuận lợi nhìn thấy bệ hạ..."

Lúc này, trong đáy lòng đạo nhân này đang than nhẹ.

【 Địa Tạng quả nhiên là bị Thuỷ Thần kiềm chế quá sâu, hoà đàm cùng với Thiên Đình, sao phải thông qua Thuỷ Thần? 】

"Đệ tử Tây Phương Giáo?" Tần Thiên Trụ lạnh lùng hỏi.

Đạo nhân chậm rãi gật đầu, cười nói: "Bệ hạ có thể hay không cho bần đạo nửa nén hương...bệ hạ?"

Tần Thiên Trụ nhắm hai mắt lại, thân hình đột nhiên vỡ nát, hóa thành một đống cát vàng phiêu tán theo gió.

Ở bên trên bảo tọa Dao Trì, Ngọc Đế mở hai mắt ra, khóe miệng có một chút cong lên, tiếp tục thưởng thức ca múa trước mắt, dưới đáy mắt mang theo vài phần ý cười.

Tên gia hỏa Tây Phương Giáo kia thật sự ngu xuẩn, còn vụng trộm đi tìm hóa thân vứt bỏ của ta.

Nếu khiến cho Trường Canh ái khanh hiểu lầm thì làm sao bây giờ?

Một câu cầu kiến cũng đều không nói, thật sự còn sống ở trong mộng, còn muốn trực tiếp tới trao đổi cùng với ta...

Cho rằng Thông Minh Điện chỉ là bài trí, những thần vị Thiên Đình kia đều là vô dụng, cho rằng Ngọc Đế ta là sơn đại vương gì hay sao?

Ở bên cạnh, Vương Mẫu nương nương ôn nhu hỏi: "Vì sao bệ hạ bật cười?"

"Một ít việc nhỏ." Ngọc Đế híp mắt cười khẽ, dương dương tự đắc.

"Hạo Thiên Kim Khuyết tự có Ngọc Hoàng Thượng Đế, chiếu viết:

Đệ tử Thái Thanh Thánh Nhân Lý Trường Canh, phẩm tính trung hậu lương thiện, khiêm tốn thụ lễ, sở trường về mưu lược, thực sự là lương đống của Thiên Đình.

Lý Trường Canh từ khi nhậm chức Thuỷ Thần Thiên Đình đến nay, trừ yêu ma, bảo vệ chính đạo, cai quản thủy vực, định Tứ Hải, an Địa Phủ, ổn luân hồi, thuận theo ý chí Thiên Đạo, hộ vệ thương sinh vạn linh, nhiều lần lập kỳ công vì Thiên Đình.

Nay đặc biệt gia phong Thuỷ Thần làm Thái Bạch Kim Tinh, không vào hàng ngũ tinh tú, chủ cách tân, định biến đổi, chưởng sát phạt, tiết chế bốn bộ lôi, hỏa, đấu, ôn, tổng lĩnh thủy sự Thiên Đình, thủy quân Thiên Hà phụng hiệu lệnh, kiêm chức tổng giáo tập thường nga Nguyệt Cung.

Ban thưởng, không cần bái tại Lăng Tiêu bảo điện!"

Chương 1081. -

"Tiểu thần lĩnh chỉ, tạ ơn Ngọc Đế phong thưởng!" Đông Mộc Công tuyên chỉ một phen, Lý Trường Thọ cao giọng trả lời.

Ý chỉ trong tay Đông Mộc Công hóa thành đạo đạo ánh vàng, Lý Trường Thọ vái chào hành lễ ở bên trong quần tiên chen chúc, từng đạo ánh vàng dung nhập vào trong cơ thể.

Chợt nghe tiếng nước oanh minh, giống như Tứ Hải nhấc lên vạn dặm sóng cả, sau lưng Lý Trường Thọ hiện ra đạo đạo ánh sáng màu xanh nước biển, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm vọt tới, ngưng tụ thành một lá cờ hình tam giác.

Trên lá cờ phun trào những dòng sông lớn, chất chứa uy nghiêm Tứ Hải, cuối cùng ngưng tụ thành một lá cờ màu đen tuyền, bay phất phới sau lưng Lý Trường Thọ.

Lại thấy thấy một ngôi sao lớn mọc lên từ phía sau lá cờ, lá cờ nhanh chóng thay đổi hình dạng, tăng thêm rất nhiều chi tiết, chậm rãi hóa thành một lá cờ lớn đen trộn lẫn xanh.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một chút hiểu ra, nâng tay phải lên, bảo cờ bay tới từ sau lưng, rơi vào trong tay hắn.

Đạt được thiên địa tạo hóa, ngưng tụ thần quyền Thiên Đình, ẩn chứa vĩ lực Thiên Đạo.

Kỳ danh: Chân Vũ Tạo Giác Kỳ!

Đạo tâm của Lý Trường Thọ run nhẹ, khuôn mặt lại là không hề bận tâm, tiếp tục theo như suy nghĩ trước đây, cầm bảo cờ trong tay nhẹ nhàng lay động, hiển lộ lực lượng thần vị Thiên Đình ở trước mặt chúng tiên.

Thiên địa bỗng nhiên tối sầm, một ngôi sao lớn dâng lên tại trời đông, dù ánh sáng không chói lọi như mặt trời và mặt trăng, lại vẫn rất chói mắt, dẫn động sáng sớm phía trước hắc ám.

Lực lượng Thiên Đạo lưu chuyển, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cùng với hết thảy Luyện Khí Sĩ ở trong sân, đều nổi lên hình ảnh như vậy:

Dưới biển sâu dình tĩnh nổi lên gợn sóng ngập trời, Thương Long vọt ra mặt biển, Hải tộc vui mừng nhảy múa, không trung sấm sét vang dội!

Thái Bạch quy vị, Thiên Đạo cách tân!

Ở chỗ Dao Trì, Ngọc Đế, Vương Mẫu nhìn chăm chú vào tầng trời thứ sáu, Ngọc Đế ngửa đầu cười to, không ngừng vỗ tay, chúng thần phía dưới đứng dậy chúc mừng.

Bên trong Động Suất Cung, Lão Quân ngồi ở trước lò luyện đan suy nghĩ "ngưu làm sao vẫn chưa trở lại", lúc này cũng lộ ra nụ cười ôn hòa.

Lão đạo bên trong Thái Thanh Quan cười đến híp cả mắt, đạo sĩ bên trong tiểu viện Côn Luân Sơn nhăn nhăn lông mày, thanh niên đạo sĩ gối cánh tay nằm ngửa ngay trên biển mây Bích Du Cung cong khóe miệng lên, sau đó liền bắt đầu cảm khái hậu sinh khả uý.

Một lát sau, thiên địa trở về an bình.

Bên trong Thái Bạch Cung, Lý Trường Thọ xách theo bảo khí thần quyền Chân Vũ Tạo Giác Kỳ, trong đáy lòng âm thầm cân nhắc cái gọi là hai chữ "Chân Vũ", phải chăng có quan hệ gì cùng với Chân Vũ Đại Đế.

Các loại quan hệ trong Thiên Đình rất loạn, Lý Trường Thọ cũng nhìn không thấu phương hướng thần quyền diễn biến, nhưng các loại danh hiệu "Đại Đế", "Nguyên Soái", kỳ thật đều có một chút thành phần khuếch đại.

Liền giống như ở bên trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, cũng có đệ tử xưng là Thiên Tôn như "Đạo Hành Thiên Tôn", "Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn", nghe rất đáng sợ, nhưng ý nghĩa thực tế...

Cũng chỉ là đạo hiệu.

Ở bên trong Thiên Đình, được chú ý là vị trí trên danh sách Thiên Đạo.

Ở bên ngoài Thiên Đình, cần chú ý chính là đạo pháp thần thông lai lịch cao thấp.

Lý Trường Thọ vừa mới thu hồi bảo cờ, liền nghe xung quanh vang lên một mảnh lời chúc mừng.

Độ Ách Chân Nhân cao giọng la lên trước hết nhất: "Chúc mừng Trường Canh thăng nhiệm Thái Bạch Kim Tinh, trở thành chính thần nhị giai Thiên Đình!"

"Chúc mừng Thái Bạch Kim Tinh!"

"Chúc mừng Thái Bạch Kim Tinh!"

"Trường Canh quả thật là tấm gương của chúng ta, xương cánh tay của Thiên Đình, danh túc Đạo Môn!"

"Ha ha ha ha! Trường Canh được coi trọng tại Thiên Đình như thế, tiên Tiệt Giáo chúng ta sau này phàm là gặp được Thiên Binh Thiên Tướng, nên giúp đỡ, chớ có làm khó!"

Xích Tinh Tử hô: "Xiển Giáo chúc Trường Canh nhậm chức Thái Bạch Tinh Quân, chuẩn bị chút lễ mọn!"

"Ha ha." Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Đừng vội đưa, đừng vội đưa, đằng sau còn có một trận lớn."

Chúng tiên lập tức cười không nói.

Sau khi những lời chúc mừng xung quanh trôi qua, Đông Mộc Công tiến về phía trước chắp tay một cái, vái chào đối với các nơi, cười nói: "Ngọc Đế bệ hạ chuẩn bị tiệc rượu ca múa cho các vị đạo hữu, Thiên Đình nếu có chỗ chiêu đãi không chu đáo, còn xin các vị đạo hữu tha thứ nhiều hơn. Mặc khác, bệ hạ mời các vị đệ tử Thánh Nhân Đạo Môn đi Dao Trì dự yến."

Đắc tội với người sống như vậy, Mộc Công không thể đổ trách nhiệm cho người khác!

Lý Trường Thọ cười nói: "Làm phiền Mộc Công, dẫn sư huynh sư tỷ Xiển Giáo, Tiệt Giáo đi đến Dao Trì trước, ta ở chỗ này kính ba chén rượu vì các vị đạo hữu, lại đi bái tạ Ngọc Đế bệ hạ."

Mộc Công liên tiếp xưng thiện, những cao thủ tiên môn, tiên tông xung quanh nguyên bản có một chút ý kiến đối với an bài như vậy, cũng chưa phát tác.

Loại công việc kiếm chác ấn tượng tốt này, Lý Trường Thọ...nhận lấy toàn bộ.

Lập tức, mười mấy vị đi ra từ bên trong gần chừng trăm tiên Xiển Giáo, bên trong mấy trăm tiên Tiệt Giáo cũng bất quá có hơn hai mươi vị đi ra, do Mộc Công dẫn đường, tiến vào bên trong Dao Trì.

Bởi vì đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo ít, mấy vị đệ tử ký danh của Độ Ách Chân Nhân đều được mời đến Dao Trì, cũng coi như chống đỡ thể diện cho Nhân Giáo.

Quý Vô Ưu cũng cúi đầu đi theo.

Y không có thiệp mời, đi theo sư phụ trà trộn vào Thiên Đình, lại làm người giữ cửa gần nửa ngày trước Thái Bạch Điện, cuối cùng còn thuận thế đi theo đằng sau sư phụ chính mình, cọ xát danh ngạch tiên yến Dao Trì...

Chuyến đi này rất đáng giá, thực sự đáng giá.

Sau đó, đại đội Thiên Binh khiêng bàn thấp đến, vày bàn thấp, bố trí hội trường một mạch mà thành.

Nhóm tiên tử bưng tiên quả rượu ngon, món ngon mỹ vị đến, nhạc sĩ tấu khởi nhạc khúc thanh thoát, mười mấy vị thường nga đi vào nhảy múa.

Thường nga nhảy múa cũng là rất có chú ý, cũng không phải là nhân số càng nhiều quy cách càng cao.

Tương phản, ở phía trên loại tiên yến này, số lượng càng ít, đoạn múa này sẽ càng trân quý.

Mà bên trong thường nga Nguyệt Cung, có thể đạt được tư cách múa đơn ít càng thêm ít, nhất định phải là mấy vị có dáng múa đỉnh tiêm.

Ví dụ như Hằng Nga.

Lý Trường Thọ ngồi ở chủ vị bên trong Thái Bạch Cung, kính ba chén rượu trò chuyện một câu, biểu hiện ra "lưu luyến không rời" nồng đậm.

Mọi người cũng đều là người biết chuyện, chủ động khuyên Lý Trường Thọ đi vào bên trong Dao Trì bái tạ ân đức của Ngọc Đế, bồi các vị đại năng Đạo Môn, Lý Trường Thọ từ chối vài câu, lúc này mới đứng dậy vái chào xin lỗi, cưỡi mây lướt đi.

Thế là...

Nhiên Đăng đạo nhân ngồi ở vị trí tương đối cao, lại có một chút "hạc giữa bầy gà", ở chỗ này có vẻ dị thường xấu hổ.

Mà chỗ hơn người của Nhiên Đăng, liền ở chỗ da mặt của gã có thể dày vô hạn.

Lúc này không đi, không nói, không ăn, không uống, chỉ ngồi yên ở đó, sắc mặt không có một gợn sóng, khiến bầu không khí cục bộ vô cùng áp lực.

Tiên thức của Lý Trường Thọ bắt được một màn này, tất nhiên là lộ ra mỉm cười nhàn nhạt.

Chương 1082. -

Lúc cưỡi mây bay đi Dao Trì, Ngao Ất, Kim Sí Đại Bằng, Biện Trang chờ ở phía trước, cũng nhau đi theo sau Lý Trường Thọ.

Trước sau chỉ chi giây lát, Dao Trì đã là ngay ở trước mắt.

Tạm không đề cập tới tiên tử kết thành đội đi ra nghênh đón, miệng hộ "Tinh Quân đại nhân", để cho Lý Trường Thọ nhìn quen mắt.

Cũng không đề cập tới Dao Trì giăng đèn kết hoa khắp nơi, so với lúc trước Vương Mẫu nương nương sinh con gái giữ kín không nói ra còn muốn náo nhiệt hơn mấy phần.

Chỉ thấy Lý Trường Thọ cưỡi mây bay lên, vừa vặn gặp được một lão đạo tóc bạc được Thiên Tướng dẫn tới từ một phương hướng khác.

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú, thấy tướng mạo lão đạo này thanh chính, ngay thẳng, râu trắng dài gần một thước vô cùng phiêu dật, đạo vận tự thân viên mãn thâm thúy, đạo bào trên người cũng là kiểu dáng phổ biến tại Thượng Cổ, viền dưới tay áo lớn cơ hồ rủ xuống tới đầu gối, trong đó phảng phất như ẩn chứa một phương thế giới.

Lý Trường Thọ ngoặt một cái, cưỡi mây vội vàng nghênh tiếp, vái chào đối với lão đạo này, cười nói: "Xin chào Trấn Nguyên Tử tiền bối!"

"Ồ?" Tóc bạc lão đạo cẩn thận cảm ứng, sau đó nhận ra đạo vận của Lý Trường Thọ, không khỏi đỡ râu cười khẽ, vái chào đáp lễ đối với Lý Trường Thọ.

Lão đạo ấm giọng nói: "Thái Bạch Tinh Quân khách khí, trước đây Thái Bạch Tinh Quân phái đệ tử Nhân Giáo đi vào bên trong đạo quan của bần đạo bái phỏng, nghe được Tinh Quân tấn thăng, bần đạo trái phải vô sự, liền đi đến Thiên Đình nhìn một chút, chúc mừng cho Thái Bạch." —— sự tình Trấn Nguyên đại tiên nói tới, tất nhiên là chỉ lúc Lý Trường Thọ an bài Linh Nga lịch luyện, Linh Nga đi đến Ngũ Trang Quan của Trấn Nguyên đại tiên bái phỏng.

"Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối." Lý Trường Thọ chắp tay một cái, hơi nghiêng người, quay người làm dấu mời: "Còn mời tiền bối đi đến Dao Trì...Ngao Ất, Biện Trang?"

"Ở đây!"

"Nhanh đi bẩm báo Ngọc Đế bệ hạ, Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử tiền bối, đã đến Dao Trì."

"Vâng!" Ngao Ất cùng với Biện Trang đáp ứng một tiếng, vội vàng tiến về phía trước.

Trấn Nguyên đại tiên đến đây, Ngọc Đế Vương Mẫu tất nhiên là biết được, cử động lần này của Lý Trường Thọ lại là mời Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu xem trọng vị đại năng Viễn Cổ này.

Dù sao thì tại lúc Thượng Cổ, Ngũ Trang Quan của Trấn Nguyên đại tiên, đã từng là nơi ẩn núp chạy nạn của Nhân Tộc, cũng che chở nội tình sau cùng của Nhân Tộc.

Mà Trấn Nguyên đại tiên nghe Lý Trường Thọ nói mấy lời này, nụ cười lập tức càng nồng đậm hơn một chút, cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau làm dấu mời, cùng nhau bay về hướng Dao Trì.

Hai người cũng không nói chuyện phiếm, dù sao kém bối phận, cũng không tính quen thuộc.

Đợi đến chỗ tiên yến Dao Trì, Lý Trường Thọ chủ động dừng bước, mời Trấn Nguyên đại tiên đi vào, Trấn Nguyên đại tiên cũng không chối từ.

Ngọc Đế cùng với các lộ tiên thần đứng dậy tiếp đón, Trấn Nguyên đại tiên cũng là có phần cho Thiên Đình mặt mũi, vái chào đối với Ngọc Đế, xưng một câu "bệ hạ", được an bài tại vị trí phía trước đệ tử Tam Giáo, cân bằng cùng với Mộc Công.

«Bối phận».

Tuy bị Trấn Nguyên đại tiên chiếm danh tiếng, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại là có một chút thoải mái, tại cửa vào Dao Trì nhìn vào phía trong, ý nghĩ trong đáy lòng đột nhiên có một chút phức tạp...

Ngọc Đế Vương Mẫu ngồi ở vị trí cao, tiên thần Thiên Đình ngồi ở phía bên phải.

Bên trong ngồi đầy bằng hữu, tất cả đều gọi Thái Bạch đi vào trong.

Từng say chín ngày ôm minh nguyệt, bây giờ tay áo đã che ngọc bàn.

Trên đời này không có tai họa, con đường tiên lộ luôn vui tươi.

Một màn này...

Xích Tinh Tử bưng bình rượu, mời rượu đối với Kim Linh Thánh Mẫu bên cạnh, Quỳnh Tiêu Bích Tiêu và Quy Linh đang giễu cợt tư thái của Thái Ất Chân Nhân tại Tu La cổ thành, Đông Mộc Công mời rượu đối với Độ Ách Chân Nhân xa xa, Vân Tiêu tiên tử đang đối ẩm cùng với Vương Mẫu nương nương trên đài cao.

Nếu...

Trong thiên địa này không có cái gọi là đại kiếp thì tốt biết bao nhiêu.

Đạo tâm của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng lay động, cũng biết lời này của chính mình quá mức ngây thơ.

"Làm sao lại đứng ở đây?"

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng cười quen thuộc, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, đã thấy trong không gian xuất hiện một bức Thái Cực Đồ xoay chầm chậm, Đại Pháp Sư cất bước mà ra từ đó.

"Sư huynh!" Lý Trường Thọ không khỏi cười một tiếng, tiến về phía trước hai bước.

Kim Sí Đại Bằng ở bên cạnh cũng lập tức cúi đầu vái chào, la lên: "Bái kiến Đại Pháp Sư!"

Huyền Đô Đại Pháp Sư lại là cười khẽ vài tiếng, nhìn hình dạng lúc này của Lý Trường Thọ, nói: "Bộ dáng tuổi già sức yếu của ngươi, ta cũng không dám đáp ứng lung tung."

Lý Trường Thọ lập tức có một chút khó khăn, cười nói: "Ngày hôm nay ta chỉ có thể dùng bộ dáng già trước tuổi như vậy."

"Ha ha ha ha!" Huyền Đô Đại Pháp Sư đưa tay, cười đánh một quyền vào đầu vai Lý Trường Thọ, lại có một chút dở khóc dở cười: "Ngươi ngay cả bản thể cũng đều không nỡ lộ ra?"

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ sờ sờ ở bên trong tay áo, cỗ thân hình này bỗng nhiên thu nhỏ lại, bên trong tay áo kia bay ra một đạo lưu quang, ở bên trong tiên thức dò xét các nơi, hóa thành bộ dáng "Thuỷ Thần".

"Bản thể tất nhiên là vẫn luôn ở đây." Lý Trường Thọ cười nói: "Chỉ là tu vi của ta không đủ, lo lắng bị một số cao thủ đánh lén, lúc này mới không trực tiếp hiện thân."

Đại Pháp Sư, chúng tiên bên trong tiên yến: "..."

Liền nghe Mộc Công nói một tiếng: "Thái Bạch Tinh Quân mau mời Huyền Đô Đại Pháp Sư vào đi!"

Lý Trường Thọ vội vàng đáp ứng, mời Đại Pháp Sư cùng nhau đi vào.

Lập tức, ngoại trừ Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, chúng tiên thần đang ngồi cùng nhau đứng dậy, từng tiếng chúc mừng như sóng triều vọt tới, làm cjp Lý Trường Thọ đi một bước liền muốn vái chào hai cái, loay hoay đầu óc choáng váng.

Cuối cùng, sau khi Lý Trường Thọ hành lễ đối với Ngọc Đế Vương Mẫu, cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng nhau ngồi xuống ghế trống phía trước Mộc Công.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cẩn thận nhìn lên, phát hiện ra Vân Tiêu tiên tử ngồi ở ghế khách phía đối diện, thế là đứng dậy, chắp tay cười nói đối với Ngọc Đế: "Sư thúc, đệ tử có thể tự tác chủ trương đổi chỗ ngồi hay không?"

Ngọc Đế lập tức rõ ràng ý tứ của Huyền Đô Đại Pháp Sư, cười to hai tiếng, nói: "Có gì không thể?"

Thế là, Huyền Đô Đại Pháp Sư cất bước tiến lên, đi thẳng tới trước mặt Vân Tiêu tiên tử, lạnh nhạt nói: "Vân Tiêu sư muội, chúng ta đổi chỗ?"

Vân Tiêu đưa mắt nhìn về phía bên cạnh, gương mặt có một chút phiếm hồng, do dự đôi chút, vẫn là chân thành đứng dậy, nói một tiếng: "Đa tạ sư huynh."

Sau đó nhẹ nhàng thi lễ, cúi đầu đi tới bên người Lý Trường Thọ, chậm rãi ngồi xuống, tư thế ngồi đoan trang, biểu tình bình tĩnh, hơi đụng vào ánh mắt của Lý Trường Thọ, liền lập tức nhìn không chớp mắt.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng đụng một cái vào ly rượu của Vân Tiêu tiên tử, truyền âm nói: "Ngày hôm nay ủy khuất ngươi, sư huynh cũng không có ác ý."

Vân Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu, truyền âm than nhẹ, nói một câu: "Không sao."

Quả nhiên là: Muốn nói chuyện thì còn ngại ngùng, rụt rè, tâm trạng ngồi co ro.

Chương 1083. -

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh trêu chọc một câu: "Theo bần đạo thấy, ngày hôm nay không bằng song hỉ lâm môn?"

"Phi!" Quỳnh Tiêu sợ tỷ tỷ nhà mình xấu hổ, lập tức đánh trả: "Mọi chuyện còn chưa ra gì liền song hỉ lâm môn, vậy cũng phải hỏi một chút ta và Tứ muội có đáp ứng hay không!"

Bích Tiêu ở bên cạnh cười nói: "Không đáp ứng, không đáp ứng! Tỷ phu còn chưa đi lên trên đảo cầu hôn, ta còn chưa có đạt được chỗ tốt đâu!"

Vân Tiêu nhíu mày nhìn, Bích Tiêu ngồi quỳ chân trong nháy mắt, cúi đầu, hé miệng, biểu tình đắc ý vừa mới rồi biến thành điềm đạm đáng yêu trong nháy mắt, chọc cho cao thủ hai giáo, tiên thần Thiên Đình cười to một hồi.

Đúng lúc này, có Thiên Tướng bước nhanh đến báo, cao giọng la lên: "Khởi bẩm bệ hạ! Tây Phương Giáo có sáu vị đệ tử Thánh Nhân cầu kiến tại Tây Thiên Môn, nói là chuyên tới để đưa lời chúc mừng của chủ nhân Luân Hồi Tháp, chúc mừng sự tình Thái Bạch Kim Tinh đại nhân thăng cấp!"

Ngọc Đế nghe vậy, lập tức nghĩ đến đạo thần niệm hóa thân vụng trộm chạy đi tìm chính mình kia, lộ ra một chút mỉm cười, hỏi: "Trường Canh, ngươi có muốn để cho bọn họ đi vào?"

Lý Trường Thọ đứng dậy chắp tay, trầm ngâm vài tiếng, tất nhiên là đang do dự.

Lúc này, tiên thần Thiên Đình cũng không dám biểu đạt ý kiến lung tung, nhưng đệ tử Thánh Nhân hai giáo lại là không có nhiều cố kỵ như vậy.

Kim Linh Thánh Mẫu trực tiếp nói một tiếng: "Để cho bọn họ vào, ngày hôm nay xem ai dám hồ ngôn loạn ngữ, miệng đầy ô uế!"

"Đúng đấy." Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh phụ họa: "Bần đạo đang lo thần thông không có đất dụng võ, đến mấy kẻ có thể mắng, tìm tìm thú vui cũng là không tệ."

Lý Trường Thọ lại nói: "Phải chăng để người Tây Phương Giáo đi vào, tất cả do bệ hạ quyết định. Chỉ là, theo thiển kiến của tiểu thần, Tây Phương Giáo đi đến nơi đây, hẳn không phải là để quấy rối. Nếu như chịu thiệt, tổn hại, bất lợi trong những năm này còn không thể khiến cho bọn họ nhớ lâu, như vậy đối với Thiên Đình chúng ta mà nói, ngược lại cũng là chuyện tốt."

Ngọc Đế cười khẽ hai tiếng, nói: "Vậy theo ý kiến của Trường Canh, để cho bọn họ đi vào, Mộc Công an bài chỗ ngồi."

Vị Thiên Tướng kia vội vàng hóa thành lưu quang bay đến Tây Thiên Môn, Mộc Công cũng đứng dậy, nhìn trái phải một cái, lại không ngừng cho Lý Trường Thọ ánh mắt xin giúp đỡ, cuối cùng sắp xếp vị trí của người Tây Phương Giáo ở nơi thuận tiện nhất cho việc di chuyển.

Ở gần cửa ra vào, vị trí cuối tiên yến.

Mộc Công vừa muốn trở về chỗ ngồi, Thái Ất Chân Nhân đã chuẩn bị xong "thần thông thức mở đầu", Kim Linh Thánh Mẫu cũng chuẩn bị mấy phần sát khí, bên ngoài lưu quang bay lượn không ngừng, từng đám Thiên Tướng chạy đến bẩm báo.

"Khởi bẩm bệ hạ! Long Vương Tứ Hải vào Thiên Đình tại Đông Thiên Môn, đến đây tặng lễ cho Thái Bạch Tinh Quân đại nhân!"

"Bệ hạ! Mười vị Diêm Quân Địa Phủ đã vào Thiên Đình tại

Nam Thiên Môn, đến đây tặng lễ cho Thái Bạch Tinh Quân đại nhân!"

"Khởi bẩm bệ hạ, vạn tiên Tiên Minh tại ba ngàn thế giới đưa tới lời chúc mừng, hai vị Đại La Kim Tiên chờ truyền lời tại Đông Thiên Môn."

"Khởi bẩm bệ hạ, thánh hiền Hỏa Vân Động - Đại Vũ Đế Quân đang chờ tại Trung Thiên Môn, Tam Hoàng Ngũ Đế Nhân Tộc đến đây chúc mừng Thái Bạch Tinh Quân!"

Ngọc Đế vỗ tay cười to, cất cao giọng nói: "Đừng có ngăn cản, đều mời đến Dao Trì dự yến!"

Nhưng mà, Ngọc Đế vừa dứt lời, lại nghe một tiếng...

Bò... Ò... ~~

Chúng tiên nhân giật mình, liền vội vàng đứng lên, coi như là Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu cũng rời bảo tọa, đi đến dưới đài cao.

Nhìn thấy trong những đám mây mờ mịt, một vị lão đạo cưỡi thanh ngưu đi tới.

Lão đạo này ngày hôm nay cố ý đổi một thân trường bào màu tím, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, đạo vận huyền diệu bay quanh người.

Thái Thượng Lão Quân!

Lý Trường Thọ vội vàng bước ra khỏi bàn thấp, bước nhanh về phía trước, cúi người hô to: "Đệ tử Trường Canh, bái kiến Lão Quân!"

"Tốt." Lão Quân bình thản đáp lại một câu, cưỡi Thanh Ngưu trực tiếp đi đến phía trước yến Dao Trì.

Lý Trường Thọ bước nhanh, thi triển thần thông không gian súc địa thành thốn, liền đến bên người thanh ngưu, cúi người dùng hai tay đỡ cánh tay trái của Lão Quân, đón Lão Quân đi vào.

Lại nghe một câu quen thuộc: "Buộc ngưu ở bên ngoài là được."

"Vâng." Lý Trường Thọ cung kính đáp lời, đưa mắt nhìn Lão Quân chậm rãi đi vào, nhìn từng vị đệ tử hai giáo bái kiến phía trước, lúc này mới dắt Thanh Ngưu đến phía trước tảng đá quen thuộc kia.

Hả?

Ngưu này hôm nay, vì sao xúc cảm lại không giống nhau?

Lý Trường Thọ lấy ra một sợi tiên thằng, xuyên qua khoen mũi ngưu, buộc ở trên tảng đá, ngưu này cúi đầu thở dài, lại là dùng tiếng nói trẻ thơ truyền âm nói một câu:

"Sư huynh, ngài có rảnh liền đi gọi ngưu trở về đi."

Ách, thì ra là tiểu Ngân.

Lão Quân vừa đến, toàn bộ bầu không khí tiên yến liền thay đổi thành vô cùng nghiêm túc.

Tiên nữ nguyên bản vừa nói vừa cười không dám cười, Ngọc Đế Vương Mẫu càng thêm nghiêm túc.

Những thường nga đang chuẩn bị nhảy múa, vội vàng điều chỉnh hô hấp, lấy ra nụ cười hoàn mỹ nhất, lặp đi lặp lại nói với chính mình dưới đáy lòng, lão thần tiên ở trên đài cao kia là đại lão, là đại lão...

Đương nhiên, sốt sắng nhất, vẫn là một số đệ tử ký danh Nhân Giáo.

Bọn họ thở mạnh cũng không dám, sau khi hành lễ liền cúi đầu ngồi tại vị trí của chính mình, chỉ sợ Lão Quân hỏi một câu "ngươi là ai".

Vậy thì đó thực sự là một cái chết về hình thức, và không có tương lai!

Coi như là nhóm đệ tử thân truyền hai giáo Xiển Tiệt, lúc này cũng đang ngồi ngay ngắn, châm chước ngôn từ.

Nhất là Thái Ất Chân Nhân, vốn dĩ ban đầu đã liếm bờ môi, chuẩn bị dạy những người tới từ Tây Phương Giáo một số câu danh ngôn phổ biến tại "âm phủ" và "dương gian".

Lão Quân vừa đến, Thái Ất cũng chỉ có thể thành thành thật thật ngậm miệng, thậm chí vì lý do ổn thoả, còn chủ động phong ấn miệng của chính mình.

Lão Quân, hóa thân của Thái Thanh Thánh Nhân, cơ bản giống như là Thái Thanh Thánh Nhân trực tiếp hiện thân.

Các cao thủ Đạo Môn trong sân, cũng chỉ có Huyền Đô Đại Pháp Sư là biểu tình không có thay đổi gì.

Đại Pháp Sư sau khi hành lễ đối với Lão Quân, dù bận vẫn ung dung trái xem phải trông mong, thưởng thức biểu tình tốt đẹp của đệ tử Đạo Môn cùng với tiên thần Thiên Đình.

Các đệ tử Đạo Môn khác, một người khẩn trương hơn so với một người.

Đừng nhìn đệ tử Tiệt Giáo có một chút buông lỏng ở trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, trực ngôn trực ngữ đều là không sao, nhưng ở trước mặt Lão Quân, cũng phải chủ động tỏ ra một mặt hòa nhã, thanh đạm, tao nhã, dễ gần.

Mà đệ tử Xiển Giáo vừa vặn tương phản, lúc này bọn họ ngược lại là cảm thấy lo lắng, chính mình có hay không sẽ chấp lễ quá mức, làm Lão Quân khởi xướng thanh tĩnh vô vi không vui...

Tiên thần Thiên Đình thì tốt hơn, cũng chỉ phi thường sợ hãi, còn không thể gọi là sợ hãi, dưới đáy lòng thuận tiện cảm khái mặt của Thuỷ Thần đủ lớn, khục, mặt mũi đủ lớn.

Ngọc Đế Vương Mẫu thu xếp đại điển, tiên thần bát phương cùng đến tặng lễ, Lão Quân cưỡi trâu tới đây, đệ tử Đạo Môn ngồi ngay ngắn.

Chương 1084. -

Buộc xong Tiểu Ngân bị ép đóng vai Thanh Ngưu, Lý Trường Thọ bước nhanh chạy về bên trong tiên yến, trong đáy lòng thầm nghĩ, lại là nên tận dụng cơ hội lần này như thế nào, ở trong đáy lòng các vị đại ca đại tỷ Đạo Môn, giúp Thiên Đình kiếm thật nhiều độ hảo cảm.

Đến lúc đó, nếu như bọn họ có thể cam tâm tình nguyện nhục thân lên bảng, dù sao cũng tốt hơn chỉ còn một tia nguyên thần bị Phong Thần Bảng "bảo hộ".

Tiên yến Dao Trì lần này được chia thành ba hội trường, ngoại trừ chủ hội trường các vị đại năng tụ tập, trái phải còn có hai cái hội trường, dung nạp chúng Thiên Tướng, chúng tán tiên Thiên Đình, cùng với chút ít thần sông thần núi bên ngoài Thiên Đình.

Đại điển quy mô như vậy, kỳ thật đã vượt qua nhiều lần bàn đào yến.

Đương nhiên, chủ yếu là trước đây lúc tổ chức bàn đào yến, Thiên Đình cũng không có nhiều miệng ăn như vậy.

Vào tiên yến, Lý Trường Thọ ngẩng đầu chỉ thấy, Lão Quân đã nhập tọa.

Lão Quân vẫn là ngồi tại "vị trí cũ", nhắm mắt tĩnh tọa trên ngai vàng phía sau Ngọc Đế Vương Mẫu một chút, như thể những chuyện xung quanh không liên quan gì đến mình.

Không bao lâu, một đóa mây trắng chở sáu vị đệ tử Tây Phương Giáo cấp tốc bay tới.

Sau khi bọn họ đến nơi đây, thấy chiến trận trong đó, lại thấy thân ảnh Lão Quân, tâm tính cũng đều không nhịn được xảy ra biến hóa.

Bất quá chỉ là đệ tử Nhân Giáo thăng cấp thần vị tại Thiên Đình, lại đến mức kinh động vị hóa thân Thánh Nhân mạnh nhất ngày bình thường hoàn toàn không hiện thân này ra sân?

Đệ tử đại giáo cùng với đệ tử đại giáo...

Nói là giống nhau, kỳ thật không giống nhau, nói không giống nhau, kỳ thật cũng giống nhau.

Bốn vị lão đạo, hai vị trung niên đạo sĩ này kiên trì tiến về phía trước, lập tức liền muốn xuất ra lời chúc mừng, đọc qua loa cho xong việc, lại nghe một tiếng hãy khoan của Lý Trường Thọ, từng người tê cả da đầu, giống như muốn quay người bỏ chạy!

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Sáu vị đạo hữu đã đến Thiên Đình, vì sao không bái Ngọc Đế bệ hạ cùng với Vương Mẫu nương nương?"

Sáu vị đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo này vào lúc này nào dám nói nửa chữ không?

Hiện nay, ai còn không biết sự lợi hại của Thuỷ Thần Thiên Đình.

Bình thường bị Thuỷ Thần Thiên Đình, cũng chính là Thái Bạch Trường Canh bây giờ bắt lấy một điểm nhỏ khuyết điểm, lập tức liền sẽ bị thượng cương thượng tuyến (đưa lên cương lĩnh, đưa lên đường lối), hận không thể đem nhân quả phá vỡ Hồng Hoang thiên địa Viễn Cổ đều tính ở trên đầu bọn họ!

Bởi vì cái gọi là, hãy làm những gì bạn muốn và đừng vượt quá các quy tắc.

Sáu người tới từ Tây Phương Giáo thành thành thật thật tiến về phía trước, hành lễ vái chào đối với Ngọc Đế.

Ngọc Đế mỉm cười gật đầu, biểu hiện cũng là thong dong rộng lượng, dường như trầm ổn hơn mấy phần so với trước đó.

Lý Trường Thọ cũng không làm khó thêm sáu vị đệ tử phương tây bình thường này, trong đáy lòng ghi nhớ sự tình "Đại sư huynh Tây Phương Giáo" kia, không biết đối phương phải chăng có giấu giếm hậu thủ hay không.

Vì lý do ổn thoả, chính mình tóm lại là phải giữ mấy tay.

Trước đây Lý Trường Thọ đoán không lầm, Tây Phương Giáo bắt đầu coi trọng hơn "tính đặc thù" của Địa Tạng bây giờ .

Nói một cách khác, Địa Tạng đã xem như một trong số những con bài không nhiều mà Tây Phương Giáo có thể đem ra được.

Đợi Tây Phương Giáo sáu người niệm xong Địa Tạng viết đơn giản lời chúc mừng, Đông Mộc Công chủ động đứng dậy, cười ha hả dẫn bọn hắn đi tới gần cửa ra vào vắng vẻ vị trí.

Nhóm đệ tử Tây Phương Giáo này, lập tức quăng tới ánh mắt cảm kích đối với Đông Mộc Công —— đây cũng là thời điểm Đông Mộc Công hiếm khi làm loại công việc bẩn thỉu mệt nhọc này, ngược lại sẽ được đối phương cảm kích.

Khúc nhạc dạo ngắn như vậy vừa mới hạ màn kết thúc, chỉ thấy đạo đạo lưu quang bay tới, lại là các Long Vương Tứ Hải mang một vị long nữ mỹ mạo, một vị long tử anh tuấn, vào bên trong Dao Trì, tiến về phía trước hành lễ đối với Ngọc Đế Vương Mẫu.

Long Vương Đông Hải Ngao Quảng mang theo ba vị Long Vương, tám vị long tử long nữ quay người, chỉnh tề vái chào đối với Lý Trường Thọ, trong miệng nói đủ kiểu chúc phúc.

Lý Trường Thọ liên tục hoàn lễ nói tạ ơn, nụ cười có chút hiền lành, nhưng hai bên đều cố ý duy trì khoảng cách nhất định, cũng không biểu hiện quá thân mật.

Mặc dù Thiên Đình không tồn tại cách nói công cao chấn chủ, nhưng vô luận là ai, cũng đều không muốn nhìn thấy quyền thần thủ hạ thành lập được phe phái kiên cố.

Long Tộc vốn chính là Lý Trường Thọ dốc hết sức dìu dắt vào Thiên Đình, Lý Trường Thọ lại xem như người lãnh đạo trực tiếp của Long Vương Tứ Hải, quản lý thủy sự thiên hạ, cả hai biểu hiện ra một chút cảm giác khoảng cách, mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Nhóm Long Vương long tử vừa mới vào chỗ ngồi, Dao Trì thổi lên trận trận gió mát, mười vị Diêm Quân nối đuôi nhau mà vào...

Không bao lâu, Đại Vũ Đế Quân người mặc trường bào, phong độ phiên phiên phiêu nhiên đuổi đến, cũng được an bài tại vị trí dễ thấy.

Ngọc Đế lại chờ thêm một hồi, thấy các lộ tân khách đã đến không sai biệt lắm, mở miệng kêu: "Trường Canh."

Lý Trường Thọ đang bình rượu cọ bình rượu cùng với Vân Tiêu tiên tử vội vàng hoàn hồn, đứng lên nói: "Tiểu thần ở đây!"

"Ngày hôm nay tất cả mọi người đến là để chúc mừng ngươi." Ngọc Đế cười nói: "Ngươi hãy đi lại bốn phía nhiều một chút, tùy ý đối ẩm hoan đàm cùng với sư huynh sư tỷ của ngươi, đừng có câu nệ lễ quân thần."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đa tạ bệ hạ!"

Lập tức, Lý Trường Thọ bưng bình rượu lên, đảo mắt một vòng, các nơi lập tức an yên lặng xuống.

【 Có qua có lại 】 xem như sự tình Lý Trường Thọ thích nhất làm.

Lúc này hắn đi ra khỏi bàn thấp, hai tay ôm bình rượu, đi đến dưới đài cao, vái chào đối với Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, cất cao giọng nói: "Tưởng tượng năm đó, tiểu thần bất quá chỉ là tán tu Nhân Giáo, phụng lệnh Đại Pháp Sư, phát triển miếu Hải Thần tại Nam Hải, làm một chút sự tình giáo hóa phàm nhân, kéo dài khí vận. Còn nhớ rõ, hôm đó là Ngọc Đế bệ hạ cùng với Mộc Công đến phàm trần tuần tra, muốn tìm được biện pháp cứu vạn dân khỏi thủy hỏa, vừa lúc đi vào biển trong thần miếu, để tiểu thần có thể tâm tình một phen cùng với bệ hạ. Nếu như không được bệ hạ thưởng thức, nếu như không có Đại Pháp Sư một đường chỉ điểm, tiểu thần khó có ngày hôm nay, cũng khó có thể có cơ duyên như thế, có thể bái nhập môn hạ lão sư. Chén thứ nhất, Trường Canh kính bệ hạ cùng với nương nương. Nguyện Thiên Đình hưng thịnh, Tam Giới an bình, phúc đức của bệ hạ, trải rộng tiên phàm!"

Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu mỉm cười bưng chén rượu trước mặt lên, chạm cốc xa xa cùng với Lý Trường Thọ.

Vương Mẫu tất nhiên là động tác đoan trang ưu nhã nhấp một miếng, Ngọc Đế lại là vung tay lên, trực tiếp uống một ngụm lớn, trong mắt tràn đầy cảm khái, cất cao giọng nói: "Năm đó ta cùng với Trường Canh lần đầu gặp mặt tại phàm trần Nam Hải, Trường Canh hiến mười hai sách, bây giờ từng cái đang được thực hiện! Ta kỳ thật không hiểu làm Thiên Đế như thế nào, cũng không hiểu giáo hóa chúng sinh như thế nào, thay mặt Thiên Đạo như thế nào, củng cố thiên địa như thế nào. Thiên Đình lúc đó, sao mà yếu ớt? Hồng Hoang người nào biết được, ba ngàn thế giới nơi nào nghe nói? Trường Canh tại Thiên Đình, giống như thần vị của Trường Canh ngày hôm nay, Thái Bạch, Khải Minh! Có thể được Trường Canh tương trợ, thật may mắn làm sao!"

Chương 1085. -

Mộc Công đứng dậy, các tiên thần Thiên Đình, Long Vương, Diêm Quân, đồng thời nâng chén kính Ngọc Đế Vương Mẫu.

Mộc Công hô to: "Chúc mừng bệ hạ được lương thần tương trợ, nguyện Thiên Đình trường sinh, Tam Giới an bình."

Chúng tiên thần cùng nhau la lên: "Phúc đức của bệ hạ, trải rộng tiên phàm!"

Ngọc Đế rót rượu vào chén, đứng dậy nâng ba chén cùng với tiên thần Thiên Đình, mặc dù lúc này đã cố gắng khắc chế, nhưng vẫn như cũ có thể thấy được tràn đầy hào hùng.

Chúng đệ tử đại giáo cùng với mấy vị đại năng ở bên cạnh nhìn, thấy được uy thế Thiên Đình, bây giờ đã là không thể đỡ.

Sau đó, Lý Trường Thọ đi trở về chỗ ngồi, tiên tử phụng dưỡng ở bên cạnh vội vàng đưa tới chén tiên nhưỡng thứ hai.

Lý Trường Thọ bưng rượu giơ cao, bước nhanh đi đến bên cạnh đài cao, cúi đầu thật sâu đối với Lão Quân.

"Chén rượu thứ hai này, đệ tử cả gan kính Lão Quân. Đệ tử tu chính là thanh tĩnh vô vi chi đạo lão sư truyền lại, đi là con đường âm dương hòa hợp. Nếu như không có đạo này, nào có quả này? Đệ tử có thể đi đối mặt với rất nhiều hung hiểm, đều nhờ vào danh tiếng của lão sư. Đệ tử có thể có đạo hạnh như ngày hôm nay, hoàn toàn là dựa vào lão sư truyền đạo thụ nghiệp. Mỗi lần trong lòng đệ tử có nghi ngờ, không rõ, hoang mang, tất cả đều là được lão sư chỉ điểm sai lầm, giải hoang mang cho đệ tử. Lão Quân ngài không cần cầm chén, đệ tử trò chuyện tỏ tâm ý."

Nói xong ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Lão Quân lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chậm rãi nói: "Ngươi vẫn luôn rất tốt."

Ấm áp chảy xuôi trong đáy lòng Lý Trường Thọ, lại cúi đầu bái ba bái, trở về chỗ ngồi cầm rượu, đi sang một bên khác.

Chén thứ ba, kính Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Chén thứ tư, kính Đại Vũ Đế Quân, mấy vị tiền bối đại năng.

Chén thứ năm, kính Mộc Công cùng với các vị chính thần.

Chén thứ sáu, kính Xiển Giáo, các vị sư huynh sư tỷ Tiệt Giáo.

Mỗi một chén đều có một phen lời nói "Xuất phát từ nội tâm", đối với Đại Pháp Sư tất nhiên là tràn đầy lòng biết ơn và cảm kích, đối với các vị sư huynh sư tỷ đã giúp đỡ mình, cũng không tiếc lời ca ngợi.

Lời nói và việc làm đều có hạn độ, chạm đến tán dương là thôi.

Những vấn đề liên quan đến việc mời rượu, cách cư xử của hắn đều lịch sự và không gò bó, hắn không có cảm giác kiêu căng, và không làm cho mọi người cảm thấy thế tục lõi đời.

Chỉ là một phen mời rượu, vài đoạn lời nói, Lý Trường Thọ đã diễn giải hai chữ "chu toàn" một cách sinh động và chân thực, làm cho trong đáy lòng không ít tiên thần nổi lên cùng một loại cảm khái:

Chính mình thật sự không làm được.

Thái Bạch Trường Canh, chẳng trách có thể được Thánh Nhân mạnh nhất coi trọng.

Chén rượu thứ bảy, Lý Trường Thọ lại là đi xa hơn một chút, đi vào trong góc, đứng ở trước người Ngao Ất, Biện Trang, Kim Sí Đại Bằng, nâng chén đối với ba người bọn hắn.

Ba tiểu tướng Thiên Đình lại là có một chút kinh ngạc, vội vàng bưng chén rượu.

Trong mắt Ngao Ất lóe ra ánh sáng, khóe miệng mang theo ý cười nhợt nhạt, hết thảy tự nhiên không cần nhiều lời.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Kim Sí Đại Bằng tràn đầy xúc động, cúi đầu thở dài, lại có một chút vành mắt phiếm hồng.

Vẫn là Biện Trang, người ghi chép Thiên Đình nổi tiếng này, cười nói một câu: "Tinh Quân ngài đã quá đề cao mấy người chúng ta...chúng ta tự lo được, ngài cứ tùy ý, tùy ý."

Mời xong chén thứ bảy, Lý Trường Thọ liền về chỗ ngồi, nhàn nhạt hành lễ đối với Ngọc Đế, ngồi ở bên người Vân Tiêu.

Ngọc Đế hiểu ý, đứng dậy, đầu tiên là một câu: "Thiên Đình cất bước gian nan, một đường đủ kiểu hiểm trở, trái phải đều là hung ác, hoàn toàn dựa vào Lão Quân trấn áp, mới có cục diện như ngày hôm nay. Các vị ái khanh, theo ta cùng nhau kính Lão Quân một chén này!"

Vương Mẫu cùng với chúng tiên thần Thiên Đình đứng dậy một lần nữa, cùng nhau mời rượu đối với Lão Quân.

Lão Quân mỉm cười gật đầu, cũng không có quá nhiều biểu thị.

Một chén uống xong, Ngọc Đế tâm tình thoải mái, khóe miệng chưa ngừng ý cười.

Đông Mộc Công đứng dậy khởi bẩm: "Bệ hạ, nhóm thường nga chuẩn bị đã lâu, phải chăng để các nàng hiến múa, ăn mừng Thái Bạch Tinh Quân thăng nhiệm?"

"Chuẩn!"

Đông Mộc Công làm thủ thế, bên cạnh lập tức bay tới nhạc khúc vui sướng.

Mặt đất do ngọc thạch lát thành dát một tầng sương trắng, hai vị thường nga chân thành đi đến, cúi đầu hành lễ đối với Ngọc Đế, Vương Mẫu, lúc đứng dậy đã đổi thành dáng múa...

Lý Trường Thọ ôm tâm thái nghiên cứu học thuật nhìn ra ngoài một hồi, lại quay đầu nhìn về phía Vân Tiêu.

"Ừm?" Vân Tiêu nhẹ nhàng hơi chớp mắt, trong đáy mắt mang theo vài phần hiếu kỳ.

Lý Trường Thọ cười bưng chén rượu lên, nhỏ giọng nói: "Chén thứ tám có thể mời ngươi hay không?"

Vân Tiêu dùng ngón tay nhỏ nhắn nâng chén rượu trước mặt lên, bên cạnh có tiên tử phụng dưỡng vội vàng rót rượu cho Vân Tiêu.

Vân Tiêu ôn nhu hỏi: "Sao lại muốn mời ta? Thế nhưng là có lời gì muốn nói sao?"

"Chén này khác biệt với chén thứ bảy!" Trong mắt Lý Trường Thọ tràn đầy cảm khái, ấm giọng nói: "Bảy chén trước đây, mời chính là mọi việc quá khứ, mời chén này, là tương lai của ta và ngươi. Nguyện vạn ngàn năm sau, ta và ngươi vẫn cùng uống cùng vui như cũ."

Vân Tiêu ánh mắt lưu luyến, sóng mắt nhẹ dạng, nhẹ nhàng chạm chén cùng với Lý Trường Thọ, nâng chén, che tay áo, uống một hơi cạn sạch.

Không ít cao thủ Tiệt Giáo bên cạnh, thuần thục lấy ra ngọc phù ngọc giản, ghi xuống những lời này, các tiên nhân Xiển Giáo nhìn có chút sững sờ.

Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu liếc nhìn nhau, từng người lộ ra mấy phần mỉm cười.

Vương Mẫu lại nói: "Bệ hạ, ngày hôm nay là một sự kiện quan trọng hiếm có, sao không đi mời Nguyệt Trung Hằng Nga đến đây, tặng một bài múa cho Trường Canh ái khanh?"

Ngọc Đế truyền âm nói: "Chuyện này không tốt lắm đâu? Vân Tiêu tiên tử thế nhưng là ở đây."

Vương Mẫu khẽ nhíu đôi mi thanh tú, ánh mắt mang theo thâm ý.

Ngọc Đế cái hiểu cái không, nhưng luôn cảm thấy sư muội làm như vậy nhất định có ẩn ý, lập tức liền hắng giọng, gọi Mộc Công tới nói việc này.

Mộc Công lại nói: "Bệ hạ, Hằng Nga tiên tử hình như có lời thề trói buộc, không có cách nào rời khỏi Thái Âm Tinh."

"Lời thề vốn là lực lượng Thiên Đạo." Ngọc Đế nói: "Ý chỉ của ta tự nhiên có thể giải."

"Vâng." Mộc Công lại không nghi ngờ, cúi đầu trả lời, vội vàng cưỡi mây tiến đến Thái Âm Tinh.

Trong ca múa, bắt đầu có tiên thần không ngừng đi lại, rốt cuộc bắt đầu khâu thu lễ công khai mà Lý Trường Thọ chờ mong đã lâu.

Hành động trước nhất chính là tiên nhân Xiển Giáo Xích Tinh Tử, cầm một chiếc hộp gấm đến trước mặt Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ đứng dậy từ chối vài câu, tiếp nhận hộp gấm này, cũng không mở raxem.

Sau đó, các lộ tiên thần theo trình tự đi về phía Lý Trường Thọ, nên tặng lễ thì tặng lễ.

Lễ của tiên thần Thiên Đình, bọc bên ngoài là tinh xảo nhất, nhưng rất khó có bảo vật gì.

Lễ của tiên nhân hai giáo, bọc bên ngoài đều là vô cùng đơn giản, nhưng tiên quang mờ mịt, bảo quang bắn ra bốn phía, đều là vật phi phàm.

Chương 1086. -

Ngao Ất cùng với Biện Trang vây quanh phía sau Lý Trường Thọ, giúp Lý Trường Thọ thu lễ, kiểm kê, Lý Trường Thọ chỉ phụ trách hàn huyên nói lời cảm tạ.

Dần dần, trọng lễ lên đài, tiên nhân hai giáo Xiển Tiệt, không biết như thế nào lại bắt đầu một vòng phân cao thấp.

Xiển Giáo Thái Ất Chân Nhân đưa ra bảo tài tiên thiên âm dương, Tiệt Giáo Kim Linh Thánh Mẫu đưa ra ngũ hành linh bảo tiên thiên.

Xiển Giáo Ngọc Đỉnh Chân Nhân đưa ra tàn kiện trọng bảo, Tiệt Giáo Quỳnh Tiêu tiên tử đưa ra nước thánh tán linh...

Sau đó, Tiệt Giáo Ô Vân tiên đưa ra sáu kiện linh bảo, tiên Tiệt Giáo đưa ra một đống trân phẩm bảo tài, tiên Tiệt Giáo đưa ra hai gốc linh dược vạn năm...

Bởi vì ưu thế nhiều người, tiên Tiệt Giáo cấp tốc chiếm được thượng phong.

Sau khi hai bên phân cao thấp một phen, Lý Trường Thọ tất nhiên là đạt được thu hoạch tương đối khá, nhưng Đại Pháp Sư vốn dĩ chuẩn bị mấy món đồ chơi nhỏ cho Lý Trường Thọ, yên lặng lấy ra thần thông ngọc phù áp đáy hòm...

Màn kịch quan trọng lại là ở phía sau.

Long Vương Đông Hải vung tay lên, tám vị long tử long nữ cùng nhau tiến về phía trước, từng người nâng một chiếc hộp gấm, hộp gấm cũng đều là trạng thái mở ra.

Chúng tiên tập trung nhìn vào, đã thấy trong tám chiếc hộp gấm này, từng chiếc được đặt vào tám chiếc nhẫn kiểu dáng khác biệt, tổng cộng tám tám sáu mươi bốn chiếc nhẫn.

Lại cẩn thận quan sát, những chiếc nhẫn này lại đều là pháp bảo trữ vật cao cấp!

Long Vương Tứ Hải cùng nhau đỡ râu cười khẽ, tự cho là vững vàng chiếm vị trí tặng lễ nặng nhất ngày hôm nay.

Tần Nghiễm Vương ở bên cạnh đột nhiên đứng dậy, bình tĩnh đi tới bên người Lý Trường Thọ, nhìn chung quanh vài lần, sau đó có một chút câu nệ, lấy ra ba khối ngọc thạch hình thoi.

Tần Nghiễm Vương có một chút ngượng ngùng cười cười, thấp giọng nói: "Tinh Quân, Địa Phủ tại U Minh Giới, bảo vật khác không có nhiều, có đặc sản cũng không tiện lấy ra bêu xấu, đây coi như là bảo vật áp đáy hòm của Vu Tộc chúng ta. Ngài vạn lần đừng có từ chối, đây là Tổ Vu bảo chúng ta mang tới cho ngài, nói là có tác dụng lớn đối với ngài. Trong này đều có ba giọt tinh huyết bản nguyên Tổ Vu Thượng Cổ để lại, một giọt có thể bồi dưỡng một vị Đại Vu. Ba giọt tinh huyết bản nguyên là Cộng Công Tổ, này ba giọt này là tinh huyết bản nguyên của Hậu Thổ Tổ, ba giọt tinh huyết bản nguyên này là của Đế Giang Tổ, Hậu Thổ Tổ nói, sẽ có diệu dụng đối với ngài."

Lý Trường Thọ: "..."

Mọi ánh mắt xung quanh đều đổ dồn về hắn, ngay cả Lão Quân cũng nhìn thoáng qua.

"Tinh Quân." Tần Nghiễm Vương nhét khối ngọc thạch hình thoi vào trong tay Lý Trường Thọ: "Xin chớ có chối từ, ngài thực sự đã giúp chúng ta nhiều lắm."

"Đa tạ." Lý Trường Thọ chậm rãi nói một câu, trịnh trọng thu ba khối ngọc thạch vào: "Ngày khác chắc chắn sẽ đi đến Lục Đạo Luân Hồi Bàn nói lời cảm ơn đối với Đại Đức Hậu Thổ."

"Khách khí, khách khí." Tần Nghiễm Vương âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vái chào đối với Lý Trường Thọ, bình tĩnh đi trở về chỗ ngồi của chính mình.

Đợt này, thắng chắc.

Các nơi lập tức nghị luận ầm ĩ, bắt đầu từ tinh huyết bản nguyên Tổ Vu, đến chuyện cũ Thượng Cổ.

Đúng lúc này, ở trong xó xỉnh tiên yên, hai thân ảnh đang chuẩn bị ra sân hiến múa, đang yếu ớt quan sát các lộ đại lão trong sân.

Linh Châu Tử mặc một chiếc áo dài, thiếu nữ thỏ ngọc bên cạnh mặc váy ngắn đáng yêu, vào giờ phút này đều là sắc mặt có một chút tái nhợt.

Linh Châu Tử thấp giọng nói: "Làm sao bây giờ?"

Cộc cộc cộc đát —— Hai hàm răng của Thỏ Ngọc nhẹ nhàng run lên, há miệng run rẩy nói vài câu: "Vào thời điểm người nhờ ta múa giúp trước đây...cũng không nói hôm nay muốn hiến múa ở trước mặt Lão Quân...quên, quên đi thôi..."

"Ta sẽ múa một mình." Linh Châu Tử thở dài: "Trước đó đều đã nói với các vị thường nga tỷ tỷ, các nàng múa xong sẽ đến lượt chúng ta, cũng không thể không đi."

Thỏ Ngọc vội nói: "Ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Này xảy ra điều gì đó xấu hổ, về sau ngươi là không còn biện pháp lăn lộn tại Hồng Hoang!"

"Sợ cái gì chứ!" Linh Châu Tử ngẩng đầu ưỡn ngực: "Nam nhi sao phải sợ xấu hổ?"

Thỏ Ngọc thầm nói: "Sư phụ ngươi có thể sẽ mất hết mặt mũi."

"Chuyện này..." Linh Châu Tử lập tức xoắn xuýt một hồi, ngược lại là có một chút để ý thanh danh của Thái Ất Chân Nhân.

Thỏ Ngọc ngẫm nghĩ, cắn cắn miệng, đưa tay chụp đầu vai của Linh Châu Tử hai lần, giòn tiếng nói: "Là huynh đệ tốt, bản thỏ không thể không giúp ngươi, nếu ngươi có biện pháp làm ta không sợ, loại sự tình nhảy múa này hẳn là sẽ không xảy ra sai lầm. Tốt xấu gì ta cũng là do chủ nhân nhà ta nuôi lớn, đã luyện múa nhiều năm như vậy tại Nguyệt Cung."

Linh Châu Tử cẩn thận cân nhắc một ít, thấp giọng nói: "Ta biết Vu Tộc có một loại bí pháp, có thể làm cho người ta quên sợ hãi."

"Là cái gì?"

"Đau khổ." Linh Châu Tử do dự nói: "Nếu không, ta đánh ngươi một quyền thử xem?"

Thỏ Ngọc nháy mắt mấy cái: "Thật sự hữu dụng sao? Ngươi đừng có dùng lực quá lớn...tới đi!"

"Hây!" Linh Châu Tử quát nhẹ một tiếng, đấm thẳng vào trước ngực thỏ ngọc, thỏ ngọc bạch bạch bạch lui lại ba bước, đặt mông ngồi dưới đất.

Thiếu nữ này há hốc mồm, khóe miệng thấm ra một tia máu tươi, mặt mũi tràn đầy sống không còn gì luyến tiếc.

"Ta còn chưa dùng lực, ngươi làm sao đã ngã xuống rồi?" Linh Châu Tử vội vàng tiến về phía trước nâng, hỏi: "Còn sợ hay không?"

Thỏ Ngọc vô lực cúi đầu xuống: "Sợ...sợ bị ngươi đánh chết..."

"Ừm?"

Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng nói hùng hậu, Linh Châu Tử và thỏ ngọc giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy Triệu Công Minh phong trần mệt mỏi bay nhanh mà đến, hiện lên ở bên cạnh.

"Đạo lữ trẻ tuổi hiện tại, làm sao lại yêu thích chơi loại luận điệu này?"

Thỏ Ngọc cùng với Linh Châu Tử liếc nhìn nhau, khuôn mặt thiếu nữ đỏ lên, vội vàng nghiêng đầu đi, bên tai đỏ ửng.

Linh Châu Tử lại là cười hắc hắc, nói một tiếng: "Vị tiền bối này hẳn là đã hiểu lầm, chúng ta là huynh đệ, cũng không phải đạo lữ, đạo lữ nào có quan trọng bằng huynh đệ!"

Thỏ Ngọc: "..."

Thế đạo này, quá khó khăn.

Nói đến tiên yến Dao Trì lần này, điều khiến Lý Trường Thọ có cảm xúc sâu nhất, chính là lời khen ngợi đến từ Lão Quân.

Nhưng điều khiến Lý Trường Thọ ấn tượng nhất, cũng không phải là dáng múa tuyệt mỹ của Hằng Nga tiên tử khuynh đảo Thiên Đình chạy đến sau kia, cũng không phải màn múa đao kiếm có một chút đặc sắc của Linh Châu Tử và thỏ ngọc, mà là...

Phần lễ Công Minh tặng.

Lúc ấy, thường nga ca múa sung sướng, không khí bữa tiệc đang nồng, Linh Châu Tử và thỏ ngọc chưa lên sân khấu.

Triệu Công Minh vội vàng chạy đến, chiến giáp trên người không phải là bộ thường mặc, trên chiến giáp vẫn còn dính máu.

Nếu không phải vị đại gia này nhìn thấy Lý Trường Thọ, biểu tình hơi hơi nhíu mày, nhếch miệng cười khẽ, Lý Trường Thọ còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện ác gì.

Triệu Công Minh vừa muốn vòng qua thường nga nhảy múa tiến về phía trước, đột nhiên cảm nhận được nơi đây có một cỗ đạo vận không giống bình thường, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức run run mấy lần.

Đến quá gấp, lại không có chú ý tới Lão Quân!

Chương 1087. -

Triệu Công Minh nhanh chóng đi vòng qua bên cạnh đài cao hành lễ, lại thuận thế vái chào đối với Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, lúc này mới cúi đầu đi đến bên người Lý Trường Thọ, ở bên trong ánh nhìn chăm chú của tiên thần xung quanh, ngồi ở bên người Lý Trường Thọ, ngăn không được lộ ra mấy phần mỉm cười.

"Trường Canh, lão ca cho ngươi một kiện đại bảo bối!"

Lý Trường Thọ: "..."

Giọng điệu này, tư thái này, cực kỳ giống những người trong giang hồ bán một ít "'ổ USB flash nhỏ chứa tài liệu học tập" ở trên vỉa hè kiếp trước kia.

Triệu Công Minh lấy ra một cây côn đen dài hai thước ở bên trong tay áo, đặt ở trước mặt Lý Trường Thọ.

Côn đen lúc này bị Triệu Công Minh phong cấm, nhìn có vẻ nhẹ, giống như than củi, nhưng hơi cảm ứng, trong đó lại ẩn chứa từng tia từng tia khí tức huyền diệu giản dị, lại có uy áp nhàn nhạt.

Lý Trường Thọ chỉ là nhìn chằm chằm vật này mấy lần, một góc đạo tâm liền nổi lên mấy bức họa...nhìn thấy vô tận sinh linh không ngừng cuồn cuộn ở bên trong Huyết Hải, vô số sinh hồn bên trong thiên địa bị một thanh trường thương xé nát!

Lúc này nhìn lại lần nữa, côn đen này liền giống như sườn núi, được đại thần thông ngưng luyện thành kích cỡ hai thước.

Khí tức này giống như đã từng quen biết...

Lực lượng sát phạt nồng đậm như thế...

Bên cạnh, đệ tử ký danh Nhân Giáo Độ Ách Chân Nhân đã được chứng nhận có kiến thức rộng rãi, thủ khẩu như bình kia, không khỏi kinh ngạc nói: "Đây chẳng lẽ là chí bảo sát phạt, rễ cây Hỗn Độn Thanh Liên biến thành Lục Thần Thương...tàn phiến?"

【 Luận tầm quan trọng của vai phụ đối với làm dịu bầu không khí lúng túng. 】

"Không sai." Triệu Công Minh đỡ râu cười khẽ, lại nghĩ tới điều gì, có một chút chột dạ mà liếc nhìn Nhị muội bên người Lý Trường Thọ.

Thấy khuôn mặt Vân Tiêu như thường, lúc này Triệu Công Minh mới phấn chấn tâm thần.

Thà bị sư tôn răn dạy trăm lần, cũng không thể chọc giận Nhị muội ba phần giận.

Liền nghe Triệu đại gia cười nói: "Vì hạ lễ ngày hôm nay, lão ca ta...khục, bần đạo cũng là nhọc lòng. Vốn là muốn tặng mọt chút linh bảo, bảo tài, lại cảm thấy Trường Canh cũng không thiếu những thứ này, nghĩ đến bần đạo kết bạn với Trường Canh lâu nhất, giao tình sâu nhất, cũng không thể qua loa cho xong. Bần đạo trái lo phải nghĩ, đột nhiên nghĩ đến, lần trừ ma tại Tu La cổ thành trước kia, ái tướng Kim Bằng Nguyên Soái của Trường Canh ngươi đạt được một thanh trường thương được luyện chế từ mảnh vỡ của Lục Thần Thương. Bần đạo linh quang lóe lên, nhớ tới một lời đồn tại Thượng Cổ, liền cưỡi Định Hải Thần Châu phá vỡ không gian, toàn lực tiến đến biên duyên ba ngàn thế giới kia, một đường nhanh như điện chớp, tìm được một chỗ mật địa ở biên duyên thiên địa, giết mấy trăm đầu ma trùng, tìm được nửa khối mảnh vỡ Lục Thần Thương này. Sau đó Trường Canh ngươi dung nhập mảnh vỡ này vào bên trong cán tiểu Lục Thần Thương kia, nhất định có thể khiến cho uy năng tăng lên!"

Lời nói rơi xuống, Triệu Công Minh bình tĩnh cười cười.

Lễ này, khó ở chỗ tìm bảo vật này không dễ, cũng khó đạt được ở bên trong khoảng thời gian ngắn, quý ở phần tâm ý suy tính Lý Trường Thọ thực sự cần gì này.

Tiên thần xung quanh cùng nhau tán thưởng, nhìn mảnh vỡ Lục Thần Thương dài hai thước kia, lại nói đến đại chiến giữa Đạo Tổ và Ma Tổ năm đó.

Mảnh vỡ Lục Thần Thương tất nhiên là trọng bảo, nhưng còn phụ thuộc vào rơi vào trong tay ai.

Nếu là rơi vào trong tay Đại La tầm thường, muốn luyện hóa cũng đều là muôn vàn khó khăn, coi như là đơn độc luyện hóa một khối mảnh vỡ, cũng bất quá là chế tạo ra một kiện Linh Bảo Tiên Thiên sắc bén.

Nhưng có thanh trường thương Kim Bằng đoạt đến lần trước, mảnh vỡ này liền trở nên dị thường trân quý, nói không chừng sẽ có thể tạo ra một kiện Linh Bảo Tiên Thiên cực phẩm!

Coi như không sánh bằng Lục Thần Thương nguyên bản, nhưng có được hai ~ ba thành uy năng, cũng đã là bảo vật không tầm thường.

Lý Trường Thọ làm sao có thể không khắc sâu ấn tượng?

Bất quá...

Hậu Thổ nương nương để Diêm Quân đưa tới chín giọt tinh huyết Tổ Vu, Triệu đại gia lại đưa tới mảnh vỡ Lục Thần Thương...

Có ý tứ gì?

Để một văn thần Thiên Đình như hắn, chuyên chú tu hành Bát

Cửu Huyền Công?

Trong tương lai gặp được cường địch gì, võ tướng quân lính Thiên Đình tan rã, lão thần tiên hắn sẽ cưỡi mây chậm rãi lao ra, ở trước mặt cường địch đầy trời, đột nhiên xé mở trường bào, lộ ra một thân giáp lưới lóng lánh ánh vàng, sau lưng phiêu khởi bảo cờ màu đen, đầu đội Huyền Hoàng Tháp, tay trái cầm ngược Không Gian Xích, một bước phóng ra, tóc trắng phất phới, bắp thịt cả người phồng lên, há mồm nổi giận gầm lên một tiếng:

"Thương đến!"

Hình ảnh này, thực Thiên Đình.

Lý Trường Thọ chắp tay nói: "Đa tạ sư huynh!"

"Ài, ta và ngươi khách sáo cái gì?" Triệu Công Minh đỡ râu cười đến híp cả mắt, lại lấy ra một túi bảo nang ở bên trong tay áo, nói: "Thuận tiện, bần đạo giết một đầu ma vật cảnh giới Đại La, vừa vặn dùng để luyện đan chế dược."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đủ rồi, đủ rồi, phận hậu lễ này của sư huynh đã thật sự đủ rồi, ta cũng không biết về sau nên hoàn lễ như thế nào."

"Đừng có khách khí!" Triệu Công Minh cười ha ha hai tiếng, tâm tình có một chút thư sướng: "Lão ca đi tìm địa phương nghỉ ngơi, ngươi cứ tiếp tục việc của mình đi. Nhị muội, ta qua bên kia ngồi."

"Đại ca vất vả." Vân Tiêu ôn nhu nói một câu, làm Triệu Công Minh ưỡn ngực ngẩng đầu, tâm thần phấn chấn!

Đông Mộc Công lập tức tiến tới từ bên cạnh, dẫn Triệu Công Minh đi vào khu vực tiên Tiệt Giáo nhập tọa.

Lý Trường Thọ cố ý gọi Kim Sí Đại Bằng tới, bảo gã lấy cán tiểu Lục Thần Thương kia ra, lại đưa mảnh vỡ Lục Thần Thương cho gã, căn dặn Kim Sí Đại Bằng cất kỹ, sau đó lại nghĩ biện pháp hòa thành một thể —— "biện pháp" ở đây, chuyên chỉ Động Suất Cung.

Đợi thu thu lễ không sai biệt lắm, quá trình phía sau cũng trở nên suôn sẻ.

Bài múa đao kiếm của Linh Châu Tử và thỏ ngọc, mặc dù rất đặc sắc, nhưng lại gây ấn tượng hời hợt. Bởi vì sau đó có Hằng Nga tiên tử lên sân khấu, múa một bài làm Tam Giới kinh ngạc, triệt để đặt vững thanh danh mỹ nhân đệ nhất Tam Giới, nâng cao uy vọng Thiên Đình lên một bậc.

Một vị Hằng Nga tiên tử, một vị Thiên Binh siêu cấp, cũng coi như sức cạnh tranh chủ yếu trước mắt của Thiên Đình...

Lý Trường Thọ cố ý quan sát, biểu tình của mấy vị đại năng Viễn Cổ lúc nhìn thấy Hằng Nga, phát hiện ra chỉ có Trấn Nguyên đại tiên giống như có điều suy nghĩ, vào lúc Hằng Nga dừng múa rời khỏi, lại như có điều muốn nói lại thôi.

Xem ra, ở phía Trấn Nguyên Tử đại tiên, hẳn là cũng có manh mối quan hệ với "Lãng tiền bối".

Đáng tiếc Lý Trường Thọ đối với chuyện này, cũng không quá cảm thấy hứng thú.

Giá trị duy nhất khi tìm tòi nghiên cứu chuyện cũ của Lãng tiền bối, chính là tìm tòi "hạn mức cao nhất" sửa đổi kịch bản Thiên Đạo, năm đó Lãng tiền bối vô luận là muốn lấy lực chứng đạo, hay là muốn nghịch chuyển đại sự gì, tất nhiên là vì vượt quá giới hạn cho nên mới bị xoá bỏ.

Nhưng tìm tòi "khu vực co dãn" của Thiên Đạo, cũng không phải là chỉ có một cái biện pháp này.

Chương 1088. -

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ cần phải tận lực tránh đi sự tình có quan hệ đến "Lãng tiền bối", làm tốt chức Thái Bạch Kim Tinh của chính mình, lên kế hoạch về hưu...

Nói trở lại, vừa mới nhậm chức liền muốn nghỉ hưu, vậy thì cũng không nói được.

Đợi sau khi Hằng Nga múa xong, lại qua nửa canh giờ, tiếng nhạc đột nhiên trở nên đại khí bàng bạc, các nơi cũng đã nổi lên cánh hoa màu hồng nhạt.

Chúng tiên tử Dao Trì cưỡi mây bày trận ở chân trời, một vị nữ tiên khuôn mặt xinh đẹp, tư thái tiêm tú, chậm rãi bay tới từ chỗ sâu Dao Trì.

Nàng mặc y phục kín đáo, phần trong là áo ngực đoản sam làm từ băng vân tàm ti, phần ngoài là một chiếc váy dài lộng lẫy được thêu hình hàng chục con chim thần, đuôi váy kéo dài ở trong mây trắng, làm cho nàng dị thường chói sáng lúc tung bay về phía trước.

Tất nhiên là Long Cát.

Lúc này, Long Cát buộc hai búi tóc phức tạp, trên trán vẽ hoa màu vàng, gương mặt xinh đẹp đánh má đỏ nhàn nhạt, lông mi thật dài cũng đã được cắt tỉa cẩn thận, lông mày mảnh và đôi tai thanh tú.

Lúc này nàng chậm rãi tiến về phía trước ở dưới ánh mắt của chúng tiên, quỳ sát hành lễ ở trước đài cao Ngọc Đế Vương Mẫu, miệng nói: "Hài nhi bái kiến phụ thân, mẫu thân."

Ngọc Đế mặt lộ vẻ mỉm cười, bình tĩnh liếc nhìn bốn phía, trong thần thái có một chút ít đắc ý...

Lúc này lại là Vương Mẫu mở miệng: "Hài nhi mau đứng dậy."

"Tạ phụ thân, tạ mẫu thân." Long Cát ôn nhu ứng tiếng, chân thành đứng dậy.

Lý Trường Thọ khẽ lung lay đầu, cười nói: "Chỉ chớp mắt, Long Cát điện hạ đã là duyên dáng yêu kiều...Nguyệt Lão?"

Nguyệt Lão ngồi ở phía sau đột nhiên bị điểm danh, lập tức đứng dậy, khom mình hành lễ đối với Lý Trường Thọ, vội nói: "Ở đây."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi cần phải bảo vệ tốt Nhân Duyên Điện của ngươi, đừng có để cho người ta vụng trộm tiến vào, dắt dây đỏ cho Long Cát điện hạ. Long Cát điện hạ chính là hòn ngọc quý trên tay của bệ hạ cùng với nương nương, mặc dù bệ hạ theo lẽ công bằng vô tư, chưa để cho điện hạ vào hàng ngũ chính thần Thiên Đình, nhưng nhân duyên của Long Cát điện hạ tuyệt đối không phải việc nhỏ."

Cái trán của Nguyệt Lão thấm ra mấy giọt mồ hôi lạnh, thực sự không biết Thái Bạch Trường Canh nói đến đây là có ý gì, đành phải nhanh chóng cúi đầu đáp ứng, liên tục nói tuyệt đối sẽ không có tình hình như vậy.

Như thế, cũng liền chặt đứt một con đường sau này Long Cát bị người mưu hại.

Sau khi Nguyệt Lão ngồi xuống, gương mặt xinh đẹp của Long Cát phiếm hồng, nói khẽ: "Mẫu thân, hài nhi vẫn luôn đi theo Thái Bạch lão sư học sự tình mưu lược, cũng coi như là một nửa đệ tử của lão sư, ngày hôm nay muốn phụng một ly trà vì lão sư, cảm tạ lão sư dạy bảo cho tới nay."

Lý Trường Thọ: Nói đến việc này, liền không thể không nhắc đến ba thùng bài tập kia...

Vương Mẫu nhìn về phía Lý Trường Thọ, vừa muốn mở miệng, Lý Trường Thọ cũng đã đứng dậy, chắp tay một cái đối với Vương Mẫu, chủ động nói: "Nương nương, ta cũng có một chút yêu thích đối với Long Cát, không biết Long Cát có nguyện ý chính thức bái ta làm thầy?"

Đã trước đó nói muốn thu đồ, lúc này liền không cần để Vương Mẫu tự mình mở miệng muốn nhờ, chẳng bằng chủ động một chút.

Long Cát đại hỉ, quên mất nên đồng ý như thế nào, vội vàng gật đầu.

Vương Mẫu cười nói: "Đa tạ Thái Bạch Tinh Quân thiên vị."

Lý Trường Thọ chắp tay hành lễ, lại đi đến bên cạnh đài cao, vái chào đối với Lão Quân, cất cao giọng nói: "Lão Quân, Thiên Đình Long Cát công chúa trời sinh thông minh, phẩm tính lương thiện, hiếu học tiến tới, khiêm tốn hữu lễ, đệ tử cố ý thu nàng làm Đại đệ tử, làm môn đồ Nhân Giáo."

"Tốt." Lão Quân nhẹ nhàng gật đầu, bên trong tay áo bay ra ba đạo lưu quang, rơi vào trước mặt Lý Trường Thọ, hóa thành ba kiện bảo vật.

Từng tia từng tia đạo vận tán ra từ trên ba kiện bảo vật này, trong đáy lòng chúng tiên lập tức nổi lên một chút hiểu ra, biết được ba kiện bảo vật này là quý giá cỡ nào.

Lão Quân ra tay, tất nhiên phi phàm.

Tấm lưới nhỏ màu xanh lam kia, kỳ danh là Vụ Lộ Càn Khôn Võng, mở ra có thể bao trùm vạn dặm, là Linh Bảo Tiên Thiên hệ thủy, chuyên khắc các loại chân hỏa.

Chiếc bảo bình tạo hình đẹp đẽ màu băng lam kia, kỳ danh là Tứ Hải Bình, đồng dạng cũng là Linh Bảo Tiên Thiên, chuyên khắc pháp bảo hệ hỏa, có thể đổ ra lũ lụt đầy trời.

Còn có một thanh thần châm dài nửa xích, kỳ danh là Càn Khôn Châm, tuy chỉ là Linh Bảo Hậu Thiên cực phẩm, nhưng có thể phá mở không gian và na di trong thời gian ngắn, cũng có thể làm bảo vật âm thầm đánh lén đả thương người.

Ba kiện bảo vật này đều là do Lão Quân luyện chế, có uy năng viễn siêu bảo vật đồng phẩm cấp, cũng là đỉnh tiêm trong đạo "luyện khí" tại Hồng Hoang.

Tự nhiên, trọng bảo đỉnh cấp Hồng Hoang chân chính, ngoại trừ Huyền Hoàng Tháp được Thái Thanh Thánh Nhân thành Thánh cưỡng ép dùng công đức tăng lên, tuyệt đại đa số đều được hình thành một cách tự nhiên.

Con đường luyện khí, từ đầu đến cuối luôn bị Thiên Đạo hạn chế.

Lập tức, Lý Trường Thọ mang theo ba kiện bảo vật đi trở về, ngậm cười hỏi đối với Long Cát: "Long Cát, ngươi có nguyện y bái bần đạo làm sư phụ? Vào đạo thừa Thái Thanh, tu đại đạo vô vi?"

Long Cát lập tức quỳ xuống đất lễ bái, vội nói: "Long Cát nguyện đi theo lão sư, đệ tử bái kiến sư phụ!"

"Ha ha ha ha!" Ngọc Đế ở trên đài cao cười to vài tiếng, cất cao giọng nói: "Đa tạ Lão Quân thành toàn! Con ta Long Cát, sau này tôn ngươi làm sư mệnh, trọng sư lễ, hảo hảo tu hành Thái Thanh đại đạo, đừng có làm cho đạo thừa Thái Thanh hổ thẹn."

Long Cát đứng dậy đáp: "Hài nhi nhất định sẽ không để cho phụ thân và sư phụ thất vọng."

Lý Trường Thọ đặt ba kiện bảo vật ở trong tay Long Cát, thúc giục nói: "Còn không thu hồi bảo vật, đi bái kiến Lão Quân cùng với Đại Pháp Sư."

"Vâng!" Long Cát cũng không dám xem bảo vật cụ thể ra sao, bưng trong tay, đứng dậy đi đến trước mặt Lão Quân.

Nàng vừa mới quỳ lạy, lại phát hiện ra mây mù trước mặt đang ngăn trở chính mình quỳ xuống, lập tức rõ ràng đây là ý gì, chỉ là vái chào thật sâu.

Sau đó, Long Cát tiến đến trước mặt Đại Pháp Sư, cung cung kính kính hành lễ, giọng dịu dàng hô hào: "Đại sư bá."

"Ừm, không tệ, không tệ." Đại Pháp Sư ngồi nghiêm chỉnh, cũng không có kinh nghiệm ứng phó với tràng diện như vậy, nhưng y thuận thế, mang ra mấy món linh bảo vô dụng nguyên bản chuẩn bị cho Lý Trường Thọ, tính là lễ gặp mặt.

Bất quá chỉ đảo mắt, Long Cát ôm ba kiện Linh Bảo Tiên Thiên, hai kiện Linh Bảo Hậu Thiên cực phẩm, đi trở về trước mặt Lý Trường Thọ.

Một màn này, đã làm cho không ít tiên thần có một chút ghen tị, nhóm tiên Tiệt Giáo cũng là cảm khái không thôi.

Đại giáo ít đệ tử, bảo thật sự nhiều!

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Mấy ngày nữa ngươi lại đến tìm vi sư, vi sư truyền cho ngươi Thái Thanh đạo pháp. Ngươi sau này là Đại đệ tử của ta, phải ghi nhớ bốn chữ Thái Thanh vô vi này, ít dính nhân quả, tìm nguồn gốc nhiều, làm nhiều việc thiện bên ngoài, trừng phạt kẻ mạnh giúp đỡ kẻ yếu."

Chương 1089. -

Long Cát hạ thấp người hành lễ, nghiêm mặt nói: "Đệ tử cẩn tuân lời dạy bảo của sư phụ."

Sau đó, Long Cát nhìn về phía Vân Tiêu, không biết có nên gọi một tiếng sư nương hay không.

Vân Tiêu vào giờ phút này...lại vô hình có một chút khẩn trương.

Lý Trường Thọ lại nói: "Lại đi thôi, nhớ rõ đi lại nhiều cùng với đệ tử của Xiển Giáo Thái Ất sư huynh."

"Đúng." Long Cát lập tức sáng tỏ, cúi đầu hành lễ, rút đi từ bên cạnh.

Có thể nhìn ra, Long Cát trở thành Đại đệ tử của Lý Trường Thọ, tâm tình của Ngọc Đế vô cùng thư sướng.

Lập tức, Ngọc Đế bưng chén rượu lên, chúng tiên cùng nhau nghênh hợp, lại hơn mười mấy vị thường nga Nguyệt Cung ra sân nhảy múa.

Các tiên thần bắt đầu nói chuyện, Lão Quân lại là chẳng biết rời đi lúc nào, bên trong Dao Trì cười nói không ngừng.

Thế là, ba ngày sau.

...

Rượu hết tiệc tàn, người đi điện không.

Thiên Tướng thu thập tàn cuộc, Thái Bạch Điện khôi phục trống trải một lần nữa.

Chính giữa đại điện chất đầy các loại bảo vật, đều là hạ lễ Lý Trường Thọ thu trước đó, vật quý giá tự nhiên đều đã thu vào, đặt ở nơi này đều là một chút bảo tài bảo vật bình thường.

Bởi vì đoán được hóa thân Ngọc Đế sẽ tới, Lý Trường Thọ đuổi đám người Kim Sí Đại Bằng đi, đi làm quen với trận pháp bố trí, thưởng thức tòa phủ đệ mới của chính mình.

Cực kỳ lớn, rộng rãi, nhưng...quá đơn nhất.

Chỉ có một tòa đại điện, không có thư phòng, không có sương phòng, về sau chính mình ở đâu, mấy người Kim Bằng đặt chân ở đâu? Linh Châu Tử và thỏ ngọc chơi đùa vui sướng ở đâu?

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, quyết định sau đó sửa đổi bố cục trong điện một chút, dùng trận pháp để phân chia, bày liên hoàn trận để giải trí.

Đáng tiếc, không thể mang quỷ điện Địa Phủ đến, bằng không nếu nhàn rỗi không có việc tu hành gì, tính kế, dọa thỏ một chút, cũng là tháng ngày quyền thần thật không tệ.

Nhìn chằm chằm —— cảm nhận được chỗ cửa điện truyền đến ánh mắt, Lý Trường Thọ cười nói: "Đi vào đi, nơi đây cũng không có người khác."

Chỗ cửa điện, nữ chiến thần mặc giáp vàng đang ở chỗ cửa điện quan sát, nghe vậy nhẹ nhàng chớp mắt, lách mình tiến vào Thái Bạch Điện.

Lý Trường Thọ mở ra đại trận ngăn cách chung quanh đại điện, nhìn nữ Thiên Tướng chậm rãi đi đến trước mắt.

Nàng vẫn là như vậy, khuôn mặt rất xinh đẹp —— dáng người yểu điệu, chiến giáp sát người có một loại phong tình khác, tư thái không có cách nào tăng giảm mảy may, mọi thứ đều tuyệt vời.

Đi đến bên ngoài mười trượng, nàng dừng bộ pháp lại, nhìn chăm chú vào lão thần tiên trước mặt.

Lý Trường Thọ lắc mình biến hoá, hóa thành một khuôn mặt thanh niên, dù chưa hiển lộ hình dáng, nhưng như vậy cũng tỏ ra thuận mắt hơn chút.

"Huyền Nhã, sau đó có muốn chuyển tới nơi đây?"

"Ta ở phủ đệ ban đầu cũng được." Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ giọng nói một câu, khóe miệng phun ra ý cười, bên trong đôi mắt đẹp tràn đầy cảm khái: "Chúc mừng sư huynh thăng chức thành Thái Bạch Kim Tinh."

Lý Trường Thọ cười nói: "Chuyện này không có gì đáng giá chúc mừng."

Nói xong, hắn điểm nhẹ phất trần trong tay, bày hai cái ghế dựa trước người, mời nói: "Ta và ngươi đã lâu chưa tán gẫu, gần đây có mạnh khỏe?"

"Mọi chuyện đều tốt." Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không tiến lên, hai tay có một chút không biết để chỗ nào, tránh đi ánh mắt của Lý Trường Thọ, nói khẽ: "Gần đây vẫn luôn đang chinh phạt Yêu Tộc...đều là một chút Yêu Tộc không đáng nói, cũng không gặp phải cao thủ. Đa tạ sư huynh an bài ta đến Thiên Đình hiệu lực, ở đây, Huyền Nhã có thể cảm thấy mình quả thực đang làm một việc trong khả năng của mình, giúp một phần sức lực vì chính đạo. Nguyên bản tu hành luôn cảm thấy thiếu đi mấy phần ý nghĩa, bây giờ lại đã tìm được."

"Vậy là tốt rồi." Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài: "Đừng có tạo cho chính mình quá nhiều áp lực, ngươi lúc này đã làm vô cùng không tệ."

"Ta sẽ tiếp tục làm tiếp." Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng cắn môi, ánh mắt không có do dự, tràn đầy kiên định, nhìn chăm chú vào đôi mắt của Lý Trường Thọ.

Phần kiên định này, làm cho Lý Trường Thọ cũng đều có một chút...ngượng ngùng.

Nàng nói: "Ta biết trong lòng sư huynh nhớ tới chúng sinh Tam Giới, biết sư huynh muốn để thiên địa thanh minh, thành lập được trật tự có thể thủ hộ kẻ yếu, hạn chế cường giả. Huyền Nhã cũng không phải là kỳ tài tu đạo, cũng không có bản lãnh gì quá xuất chúng, càng là không đuổi kịp bộ pháp của sư huynh. Nhưng ta sẽ vẫn luôn hướng về phía trước đuổi theo sư huynh...ừm, dù là chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của sư huynh! Huyền Nhã nói nhiều rồi, sư huynh chớ trách. Một nhóm binh tướng còn đang chờ ta tại Thiên Môn, ta...đi trước."

Lý Trường Thọ vừa định lên tiếng giữ lại, uốn nắn tư tưởng có một chút "quá chính" này của Hữu Cầm Huyền Nhã, nhưng ở bên ngoài đại điện, thân ảnh Ngụy Thâm Mạt tướng quân đã đang chậm rãi bay tới.

Hơi do dự một chút, Hữu Cầm Huyền Nhã quay người muốn đi, Lý Trường Thọ ở phía sau hô một tiếng: "Huyền Nhã!"

Nàng nghe tiếng quay đầu, một đạo tiên quang chiếu vào bên trên gương mặt xinh đẹp của nàng, da thịt đúng là tinh tế như vậy.

Lý Trường Thọ ném một túi bảo nang đến, trong đó tràn đầy linh đan chữa thương cứu mạng, bị Hữu Cầm Huyền Nhã an ổn tiếp được.

"Bảo vệ tốt bản thân." Lý Trường Thọ cười nói: "Mạng nhỏ mới là cơ sở của hết thảy."

"Ừm!" Hữu Cầm Huyền Nhã trịnh trọng gật đầu, cầm bảo nang trong tay, hướng ra phía ngoài dậm chân mà đi.

Lúc sắp đi đến cửa điện, nàng lại ôm túi bảo nang vào trong ngực, trong mắt hiện lên một chút vui mừng, cũng không thèm để ý tới Ngụy Thâm Mạt đi ngang qua.

Ngụy Thâm Mạt nhìn trong điện, lại nhìn bóng lưng Hữu Cầm Huyền Nhã cưỡi mây bay đi kia, hai mắt tỏa sáng.

Thì ra là thế...

Ừm, tìm biện pháp thu xếp thôi.

Trong điện Thái Bạch, phía sau hai chiếc ghế, vừa tháo rời những hộp quà xung quanh, vừa nói về những chủ đề tương đối nghiêm túc.

Khi Hữu Cầm Huyền Nhã tới đây, toàn bộ đại điện chỉ là mở ra một tầng trận pháp ngăn cách.

Khi hóa thân Ngọc Đế Ngụy Thâm Mạt tới đây, tầng tầng trận pháp trong toàn bộ đại điện kéo căng, trận pháp ngăn cách, đại trận phòng hộ bên ngoài, đại trận chướng nhãn...đủ loại, không đồng nhất với nhau, đều là kết tinh vất vả của tiên thần Thiên Đình.

"Có người Tây Phương Giáo hiện thân?"

"Tu vi thần thông của người kia hẳn là không yếu, đối với hóa thân Tần Thiên Trụ của ta há miệng chính là một câu, có thể cho bần đạo nửa nén hương hay không." Ngụy Thâm Mạt lắc đầu, khóe miệng cong lên: "Ta ngược lại thật ra muốn cho hắn ba nén hương."

Lý Trường Thọ cười nói: "Đây xác nhận là Tây Phương Giáo muốn tìm bệ hạ hoà đàm, đạt thành minh ước tính kế hai giáo Xiển Tiệt Đạo Môn. Hiện nay, bệ hạ chấp chưởng xu thế đại kiếp, sau đó vào lúc thương nghị tại Tử Tiêu Cung, lời nói của bệ hạ vô cùng quan trọng, bây giờ Tây Phương Giáo cũng chỉ có thể lấy lòng Thiên Đình."

Ngụy Thâm Mạt trầm tư một hồi, mắng: "Đám tiểu nhân hám lợi này, trước đây vào thời điểm Thiên Đình chúng ta suy thoái, bọn hắn đã làm cái gì? Tranh Long Tộc cùng với Thiên Đình, kích động Yêu Tộc đối kháng Thiên Đình, chơi ngáng chân khắp nơi, trở ngại Thiên Đình đại hưng, vì tự thân đại hưng càng là không tiếc hại phàm nhân. Tây Phương Giáo này, hừ, đã là thuyền đắm gỗ mục, mục nát đến tận xương."

Chương 1090. -

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nói: "Kỳ thật không nên tức giận. Dòng sông năm tháng chạy vọt về phía trước, sẽ không bị ngoại lực ngăn lại, không có chậm rãi loại bỏ sự vật trước đây, cũng không có hướng về phía trước tiến bộ. Loại cách làm lúc Thượng Cổ kia, bây giờ đã là không thể được. Lần đại kiếp nạn này, nếu nhất định là phải chết một số lớn cao thủ, đối với thiên địa mà nói, cũng sẽ đào thải những thế lực không hiểu biến đổi."

"Trường Canh ngươi nói như vậy quả thật không sai!" Ngụy Thâm Mạt cười cười, trong mắt tràn đầy cảm khái: "Những tên gia hỏa Tây Phương Giáo kia, vàng thau lẫn lộn, làm việc không có điểm mấu chốt, chớ đừng nói chi là đi trói buộc ước thúc. Xiển Giáo trọng lễ, trọng thanh chính thanh danh, đối với thiên địa mà nói cũng có chỗ hữu ích, ở phía Tiệt Giáo cũng có một chút phiền phức...Trường Canh, có chuyện ta vẫn muốn thương lượng cùng với ngươi, chỉ là không biết nên mở miệng như thế nào. Ngày hôm nay ngươi không bằng đoán một cái trong đáy lòng ta đang suy nghĩ cái gì, nếu như có thể đoán đúng, ta liền cho ngươi một kiện bảo bối tốt xem như hạ lễ, như thế nào?"

Lý Trường Thọ: làm sao có cảm giác quân thần hữu nghị đang dần dần biến chất.

Đứng đắn một chút, đứng đắn một chút.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nói: "Bệ hạ hẳn là đang lo lắng, ta có hay không sẽ bởi vì tư tình mà quấy nhiễu đại kiếp."

"Không sai!" Ngụy Thâm Mạt thở dài: "Ta kỳ thật cũng không thèm để ý những thứ này. Đại kiếp trước mắt, thần vị ở đây, ta đã rõ ràng, lần đại kiếp nạn này tất nhiên là muốn để cao thủ Đạo Môn đến bổ khuyết thần vị Thiên Đình, chỉ là không biết sẽ tiến hành như thế nào, nghị sự tại Tử Tiêu Cung sau đó hẳn là liền sáng tỏ. Bất quá, Trường Canh ngươi trả lời như vậy quá sơ lược."

Ngụy Thâm Mạt cười nói: "Phần hạ lễ ta cấp cho ngươi này thế nhưng là không tầm thường, ngươi không lấy ra chút hàng tốt trong bụng, ta cũng không muốn tuỳ tiện tặng cho ngươi như vậy."

Lý Trường Thọ nghiêm túc ngẫm nghĩ, chậm rãi nói: "Bệ hạ là muốn kiểm tra ta, tại ở giữa Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo, phải chăng có thể làm ra quyết đoán công chính khách quan. Quả thật, tiên Tiệt Giáo trọng nghĩa khí, môn nhân đệ tử tương hỗ như là tay chân, lại càng dễ làm cho người ta sinh ra hảo cảm. Tiên Xiển Giáo câu thúc và nhiều quy củ một chút, phần lớn môn nhân lòng dạ rất sâu, đối lập với tiên Tiệt Giáo, lại càng dễ làm cho người ta phản cảm. Nhưng đứng tại góc độ Thiên Đình mà nói, hoặc là nói đứng tại lập trường người chấp chưởng đại kiếp mà nói, không thể bởi vì tiên Tiệt Giáo trọng cảm tình, giảng nghĩa khí, liền có một chút thiên lệch đối với bọn họ. So với Xiển Giáo mà nói, số lượng môn nhân đệ tử Tiệt Giáo quá nhiều, trong đó cất giấu rất nhiều sinh linh nghiệp chướng, người ứng kiếp lần này chỉ sợ không phải số ít. Kỳ thật, bệ hạ không cần phải lo lắng việc này."

Trong khi nói, Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài.

"Ở giữa Đạo Môn cùng với Tây Phương Giáo, ta tất nhiên là đứng ở bên Đạo Môn. Nhưng lần đại kiếp nạn này, đối mặt với Xiển Giáo và Tiệt Giáo, ta sẽ chỉ đứng tại góc độ đệ tử Nhân Giáo, trong khi mưu cầu càng nhiều năng nhân dị sĩ cho Thiên Đình, cũng tìm kiếm biện pháp khiến cho tổng thể Đạo Môn tổn thất thấp nhất. Nếu không...ta cũng không đến mức vẫn luôn đang suy nghĩ đối sách nhiều năm như vậy."

Ngụy Thâm Mạt đưa tay vỗ vỗ đầu vai của Lý Trường Thọ, cười nói: "Khó khăn cho ngươi. Bất quá đối với chuyện như vậy mà nói, coi như là mấy vị Thánh Nhân sư huynh cũng không có biện pháp gì, ngươi cũng không cần để ý quá. Có một chuyện có lẽ ngươi không biết, Thánh Nhân mặc dù gần như không gì làm không được, lại nhất định phải ở bên trong quy tắc Thiên Đạo, lúc tiếp nhận hồng mông tử khí, bọn họ liền đã vô pháp thoát ly danh sách Thiên Đạo. Lần đại kiếp nạn này, đại giáo đánh cờ là một phương diện, Thánh Nhân đánh cờ là một phương diện, sinh linh và thiên địa đánh cờ là phương diện càng sâu. Tự nhiên, đối với chuyện những này, nhận biết của Trường Canh ngươi tất nhiên khắc sâu hơn so với ta. Ngươi cứ nắm chắc tâm lý là được, đằng sau mặc kệ ngươi làm ra quyết định nào, coi như ta nhìn không hiểu, cũng sẽ tận lực phối hợp, chỉ cần sau đó Trường Canh ngươi giải thích vài câu."

Dứt lời, Ngụy Thâm Mạt lấy ra một quyển trục màu vàng ở bên trong tay áo, ấn vào trong lòng ngực Lý Trường Thọ.

"Bản Thiên Đế không cho ngươi được quá nhiều, nhưng thứ này, xem như ta lấy ra từ trong danh sách Thiên Đạo. Vân Tiêu sư điệt là một nữ tử tốt, cũng có một chút xứng đôi với ngươi."

Lý Trường Thọ ngẩn ra, chậm rãi mở quyển trục ra, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm đập vào mặt, Thiên Đế ấn to như vậy vô cùng dễ thấy, nội dung lại rất đơn giản...

"Nay tra được, Vân Tiêu tiên tử phẩm hạnh cao khiết, đạo tâm thuần thiện, lai lịch thanh chính, là sinh linh tiên thiên thiện lành, làm ra rất nhiều kính dâng vì Tam Giới thanh chính, củng cố thiên địa. Miễn tất cả nghiệp chướng của Vân Tiêu tiên tử, được Thiên Đạo che chở, được Thiên Đình bảo hộ, không vào hàng ngũ đại kiếp Phong Thần, không bị Thiên Thư Phong Thần Bảng trói buộc, không bị Đả Thần Tiên gây thương tích, tự thân miễn gặp nạn vận dây dưa. "

Lý Trường Thọ đứng dậy, vái chào thật sâu đối với Ngọc Đế.

"Đa tạ bệ hạ!" Ngọc Đế thở dài: "Cũng là vì Trường Canh ngươi không vào kiếp nạn, xem ngày tình hình hôm nay, nếu Vân Tiêu thật sự ứng kiếp, ngươi chỉ sợ là có thể cân bằng cả Thiên Đạo."

Theo đó, trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, ánh mắt có một chút phức tạp.

Thu đạo " ý chỉ miễn tổn thương " này vào bên trong tay áo, Lý Trường Thọ ngồi về vị trí ban đầu.

Đôi quân thần này liếc nhìn nhau, từng người dường như cũng có chuyện kẹt trong cuống họng, cũng đều biết không thể nói quá rõ, cuối cùng chỉ là cười khẽ hai tiếng.

Mà vào giờ khắc này, Lý Trường Thọ cũng coi như đã xác định một việc.

Trong ý chỉ xuất hiện hai kiện bảo vật vốn không nên để người biết được lúc này——【 Thiên Thư Phong Thần Bảng 】, 【 Đả Thần Tiên 】.

Vị Ngọc Đế bệ hạ này, đã sớm biết nội tình đại kiếp, lại vẫn luôn không nói một lời, lẳng lặng chờ đợi chúng thánh thương nghị sự tình Phong Thần tại Tử Tiêu Cung.

Có thể được Đạo Tổ chọn làm chúa tể Tam Giới, tuyệt không phải là bởi vì phần liên quan " đồng tử Đạo Tổ " này.

Chẳng bằng nói, Đạo Tổ đã sớm chọn tốt chúa tể Tam Giới, chẳng qua là giữ ở bên người mài giũa tâm tính, chờ đợi thời cơ, mưu đồ từ Viễn Cổ đến ngày hôm nay.

Người khinh thường vị Thiên Đế này, mới là mất trí.

Ngụy Thâm Mạt nói: "Bây giờ Tây Phương Giáo muốn cầu xin thương xót, chúng ta liền kéo dãn với bọn hắn, đợi đến lúc Tử Tiêu Cung nghị sự lại tùy cơ ứng biến. Ở trong mấy chục năm kế tiếp này, Hồng Hoang thiên địa và ba ngàn thế giới hẳn là sẽ tương đối an ổn. Trường Canh, Thiên Đình còn cần làm cái gì?"

Chương 1091. -

"Không cần làm quá nhiều chuyện, tiếp tục khuếch trương binh, mời chào cao thủ." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Bệ hạ an bài lần đại điển này ngày hôm nay, nhưng thật ra là cố ý dò xét, chúng tiên tông Tam Giáo Đạo Môn cùng với đệ tử Tam Giáo Đạo Môn có quan hệ như thế nào? Việc này trước đó ta cũng đang suy nghĩ, kết luận lại là không thể lạc quan."

"Ồ..." Khóe mắt của Ngụy Thâm Mạt lóe ra ánh sáng: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Lý Trường Thọ: "..."

Quên đi, không nghĩ tới liền không nghĩ tới.

Ngụy Thâm Mạt cân nhắc tỉ mỉ một hồi, hỏi: "Nhưng Trường Canh, chúng ta muốn nhiều Thiên Binh Thiên Tướng như vậy để làm gì? Dù là trăm vạn Thiên Binh, đối mặt với cao thủ phía trên Đại La, đối phương nếu không quan tâm nghiệp chướng, cũng chỉ là chuyện phất ống tay áo."

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: " Ý nghĩa của việc Thiên Đình nhanh chóng mở rộng quân đội, ở chỗ thành lập củng cố trật tự trong tương lai, đây thật ra là chìa khóa Thiên Đình có thể thật sự đại hưng hay không, ngày sau có kiềm chế đại giáo được hay không."

"Khoan đã." Ngụy Thâm Mạt nhíu mày rậm lại, trừng to mắt, đột nhiên cười mắng một tiếng: "Ngươi cái tên này, quả nhiên ẩn giấu riêng! Trước đó tại sao không nói những điều này? Có phải hay không, ta cầm đạo ý chỉ này làm hạ lễ, cũng nằm bên trong tính kế của ngươi, ta không cầm đạo ý chỉ miễn đại kiếp này ra, ngươi liền muốn dùng những mưu lược này để áp chế bản Thiên Đế?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ ngài không thể tính toán chi li với tiểu thần như thế."

"Ta đổi ý, mau trả ý chỉ trở về! Sau này xem tình huống có muốn hay không lại cho ngươi!"

Thân hình Lý Trường Thọ lóe lên xuất hiện ở bên ngoài ba trượng, chê cười nói: "Phàm tục còn chú ý vua không nói chơi, bệ hạ ngài là Thiên Đế, nào có thể lật lọng."

"Tốt cho ngươi Trường Canh tặc mặt mũi hiền lành!" Ngụy Thâm Mạt cười mắng một tiếng: "Mau nói rõ ràng, nếu không thể để cho bản Thiên Đế hài lòng, sau đó ta sẽ thu hồi ý chỉ, làm cho ý chỉ miễn đại kiếp kia hết hiệu lực."

"Bệ hạ yên tâm, bảo đảm sẽ an bài rõ ràng." Lý Trường Thọ cười hắc hắc, duy trì bộ dáng thanh niên đạo sĩ, lại không yên tâm bố trí một tầng kết giới ở xung quanh.

"Ngày hôm nay tiểu thần chắc chắn sẽ nói rõ nhưng sách kế tiếp mười hai sách năm đó cho bệ hạ, trợ giúp Thiên Đình triệt để đại hưng. Chúng ta, liền bắt đầu nói từ chuyện hôm nay. Rất nhiều chi tiết đại kiếp mà bệ hạ biết, lúc này có lẽ không thể nói ra được...những gì ta nói kế tiếp, đều là ta suy đoán và suy đoán, nếu không cẩn thận nói trúng, bệ hạ hãy coi như chưa nghe thấy."

Ngụy Thâm Mạt phất phất tay, xung quanh nổi lên đạo đạo ánh vàng, lực lượng Thiên Đạo bao phủ nơi đây.

"Nói thoải mái đi."

Lý Trường Thọ sửa sang lại suy nghĩ, dạo bước ở bên cạnh trong chốc lát, mở miệng nói: "Vào sau khi nghị sự tại Tử Tiêu Cung, Trung Thần Châu và Đông Thắng Thần Châu tất loạn. Sách lược phương hướng của Tây Phương Giáo chỉ có ba đến sáu loại, ta đều đã liệt kê ra, xác suất lớn nhất, chính là sử dụng tiên tông Tam Giáo. Tiên tông Tam Giáo, cùng với đệ tử Tam Giáo có ngàn vạn sợi tơ liên hệ, cũng có quan hệ đến thực lực và danh vọng tổng thể của Tam Giáo. Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ âm thầm châm ngòi thổi gió, thông qua tranh chấp giữa tiên tông hai giáo Trung Thần Châu, làm Tiệt Giáo và Xiển Giáo từng bước đối lập, tích tụ cừu hận. Lòng người không thể khống chế, Tiệt Giáo tuy có nhiều đệ tử Thánh Nhân, nhưng so sánh với Luyện Khí Sĩ Trung Thần Châu, Luyện Khí Sĩ ba ngàn thế giới mà nói, cũng chỉ là một con số rất nhỏ. Nói một cách khác, chuyện này tất nhiên sẽ phát sinh, chỉ bất quá còn chưa xác định được thời cơ phát sinh, quy mô. Nếu Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo thủy hỏa bất dung, Tây Phương Giáo liền có thể thừa cơ liên thủ với Xiển Giáo, từ đó đạt tới mục đích cùng nhau nhằm vào Tiệt Giáo, bình yên vượt qua đại kiếp. Mà Tây Phương Giáo làm như vậy, phù hợp với mong muốn của Thiên Đạo đối với đại kiếp, tức, giảm bớt lực lượng sinh linh."

Ngụy Thâm Mạt chậm rãi gật đầu, nói: "Như vậy, chúng ta nên làm như thế nào?"

Lý Trường Thọ tiếp tục nói: "Giống như đã nói trước đó, mở rộng Thiên Binh Thiên Tướng, cũng chỉ có thể tiến hành mở rộng Thiên Binh Thiên Tướng. Thừa dịp Trung Thần Châu rơi vào đại loạn, Thiên Đình sẽ dễ dàng chiêu an một ít cao thủ cảnh giới Kim Tiên hơn, làm cho thực lực của Thiên Binh Thiên Tướng cấp tốc tăng cường. Thiên Đình là thuộc về Thiên Đạo, tiên thần Thiên Đình, binh tướng Thiên Đình, không những sẽ không bị liệt vào " gánh nặng thiên địa ", ngược lại sẽ còn được xem như lực lượng gia cố thiên địa. Từ góc độ củng cố thiên địa mà nói, Thiên Đình phát triển càng nhanh ở trong lần đại kiếp nạn này, lực lượng càng hùng hậu hơn, sinh linh cần thiết tử thương trong đại kiếp liền sẽ càng thấp —— đương nhiên, đây là do Thiên Đạo quyết định. Chỉ cần binh lực Thiên Đình tăng trưởng tới một trình độ nhất định, phối hợp với lực lượng Tiên Minh, hoặc là lực lượng Lâm Thiên

Điện, liền có thể tùy thời ra tay, bình định lập lại trật tự, nhất cử định càn khôn, thành lập trật tự thiên địa tại Trung Thần Châu."

Ngụy Thâm Mạt hai mắt tràn đầy thần quang, hỏi: "Trật tự nào?"

"Tiên môn nghe lệnh Thiên Đình, chịu sự trói buộc của Thiên Đình! Ở giữa Trung Thần Châu và Nam Thiệm Bộ Châu, xây cửa ải Thiên Đình, lập bức tường Thiên Đạo, ước thúc tiên nhân tiến vào phàm tục. Lại phối hợp với Thương bộ tộc đã được thiên mệnh ở bên trong Nam Thiệm Bộ Châu, đợi Thương bộ lạc nhất thống nơi phồn hoa Nam Thiệm Bộ Châu, dọn sạch những Quốc Chủ, quyền quý mượn tiên dược kéo dài tuổi thọ tự thân. Tiên khế tiểu thần và thủ lĩnh Thương bộ tộc định ra năm đó, liền có thể hoàn toàn phát huy ra hiệu quả. Hai bút cùng vẽ như thế, liền có thể làm cho phàm nhân Nhân Tộc triệt để thoát khỏi sự tình bị thế lực tiên đạo nghiền ép! Nhưng bệ hạ phải nhớ rằng con đường phàm nhân đi lên phía bắc tìm tiên lộ phải được bảo tồn, chớ có chém đứt con đường phàm nhân lên cao, như thế mới có thể cam đoan Thiên Đình, khí vận Nhân Tộc sẽ không bị chia cắt. Đến lúc đó, tiên môn nếu muốn thu đồ, cần phải thỉnh cầu Thiên Đình, mới có thể tiến vào Nam Thiệm Bộ Châu chọn lựa đồ đệ tốt. Phàm trần nếu có yêu ma làm loạn, người tu hành cũng có thể trảm yêu trừ ma, nhờ vào đó đạt được công đức Thiên Đạo. Đến lúc đó, chúng tiên môn Trung Thần Châu liên tục không ngừng cung cấp đệ tử thành tiên, làm nguồn mộ binh cho Thiên Đình. Thiên Đình đầy đủ binh tướng, nắm chắc hùng binh, đợi đại kiếp Tam Giáo buông xuống, lấp đầy thần vị, từ đó triệt để đại hưng! Tiên phàm tách ra, thiên địa không dứt!"

Ngụy Thâm Mạt vỗ tay cười to, cẩn thận suy nghĩ, lại hỏi: "Ba ngàn thế giới lại như thế nào? Phàm nhân Nam Châu tuy là căn cơ của khí vận thiên địa, nhưng chúng sinh linh tại ba ngàn thế giới cũng là sinh linh, mặc dù khí vận ít hơn một chút, nhưng cũng đều giống nhau. Hơn nữa còn có hương hỏa thần quốc kia, rất nhiều yêu ma ẩn nấp, từng tiên môn tiên tông chiếm đất làm vua..."

Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ hẳn là rõ ràng hơn tiểu thần như thế nào là chính thần nhị giai."

"Ngươi đang nói đến tứ ngự Đế Quân?"

Chương 1092. -

"Thiên Đình chỉ cần củng cố trật tự Ngũ Bộ Châu, ba ngàn thế giới bất quá chỉ là sự tình sớm muộn, cũng chỉ là có chỗ khác biệt ở bên trên hình thức."

Lý Trường Thọ dứt lời, nhìn chăm chú vào Ngụy Thâm Mạt, thấp giọng nói: "Bệ hạ, tiểu thần là đệ tử Nhân Giáo, cũng là xuất thân từ tiên tông Đạo Môn. Những sách lược này, có một chút kỳ thật không hợp với lợi ích Đạo Môn, nhưng đối với thiên địa, đối với sinh linh, đối với Đạo Môn trong tương lai, có một chút ích lợi. Còn xin bệ hạ nhớ rõ, lúc trước ta và bệ hạ ngao du tại Tây Hải, mấy câu bệ hạ nói ở trong khoang thuyền kia. Quyền lực của thiên địa, Tam Giới, chúng sinh nằm trong lòng bàn tay bệ hạ, nếu ý nghĩ của bệ hạ xuất hiện sai lầm, sinh linh ắt gặp đồ thán."

Ngụy Thâm Mạt trầm ngâm vài tiếng, trong mắt tràn đầy cảm khái, ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ có một chút phức tạp.

Y cười nói: "Trường Canh luôn ở bên cạnh ta, ta đương nhiên sẽ không đi lầm đường."

Lý Trường Thọ ôn hòa cười một tiếng, cũng không nói nhiều về việc này.

Hắn, tu cuối cùng chính là vô vi đạo quả.

Đạo ý chỉ này...

Trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, ở trong góc nào đó mà Nga không biết, Lý Trường Thọ hóa thành người tí hon ngồi ở bên trong ghế trúc nho nhỏ, vuốt vuốt quyển trục màu vàng trong tay.

Là bởi vì chính mình bảo vệ Long Cát, Ngọc Đế bệ hạ liền ra tay bảo vệ Vân Tiêu?

Giải thích này nhìn như có lý, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, kỳ thật cũng không phải là như thế.

Một đạo ý chỉ Thiên Đạo ngưng tụ thành cần thời gian không ngắn, huống chi là loại ý chỉ liên quan đến đại kiếp này.

Thời khắc đạo ý chỉ này bắt đầu ngưng tụ, nhất định là vào trước khi chính mình thu Long Cát làm đồ đệ.

Bởi vậy có thể thấy được, "hữu nghị" cùng với Ngọc Đế bệ hạ, vẫn là có thể tin...

Đại khái khoảng bảy phần mười.

Dù sao thì ở vị trí Ngọc Đế, rất dễ dàng liền thân bất do kỷ.

Đạo ý chỉ miễn kiếp này, hoàn toàn có thể làm sính lễ, đi đến Tam Tiên Đảo cầu hôn.

Vui đùa vui đùa.

Cảm tình của hai người còn chưa tới trình độ như vậy, hơn nữa đạo " ý chỉ miễn kiếp " này chỉ bảo vệ Vân Tiêu, sẽ khiến cho Bích Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu nghĩ như thế nào?

Vật này chỉ có thể coi như đồ vật dùng để cứu mạng vào thời khắc mấu chốt, bảo vệ Vân Tiêu không vào kiếp, những người khác...

Vẫn là hai chuyện khác nhau.

Suy nghĩ kỹ một chút, đạo ý chỉ này có hay không, ảnh hưởng kỳ thật không lớn.

Chính mình từ có khi hảo cảm đối với Vân Tiêu, lo lắng nhất, chính là "Tam Tiêu vốn là nhất thể", Tam Tiêu cùng với Triệu đại gia có tình cảm thâm hậu.

Cho nên Lý Trường Thọ vẫn luôn hao tâm tổn trí giúp Triệu đại gia tích lũy công đức, thoát khỏi tử kiếp.

Muốn cứu Vân Tiêu, liền phải cứu cả bốn người.

Cơ hội sống một mình như vậy trước tiên liền tiết lộ cho Vân Tiêu, bằng vào sự kiên cường của Vân Tiêu, có lẽ nàng sẽ tự tay hủy đi.

Cũng may, bây giờ cũng coi như có một chút cải thiện.

Lý Trường Thọ mặc dù không thể nói, có tuyệt đối nắm chắc lôi Triệu đại gia ra khỏi đại kiếp Phong Thần, nhưng cuối cùng vẫn có mấy phần khả năng bảo toàn Triệu đại gia không chết.

Phải ổn một chút.

Lúc này Đại Thương còn chưa chính thức thành lập, đại kiếp Phong Thần chính thức buông xuống, ít nhất là vài trăm năm nữa.

Bởi vì trình độ thu hoạch tình báo khác biệt, kế tiếp các phương đánh cờ, tất nhiên sẽ trở nên phi thường phức tạp.

Thiên cơ bị che đậy, các Thánh Nhân cũng chỉ có thể "ếch ngồi đáy giếng" dò xét sự tình đại kiếp, trình độ mà mỗi vị Thánh Nhân có thể nhìn trộm được, tất nhiên là có chỗ khác biệt.

Mấy chục năm sau, chỉ cần Phong Thần Bảng vừa ra, Thái Thanh lão gia nhà mình đoán chừng có thể hiểu ra trước sau sự tình đại kiếp Phong Thần trong nháy mắt.

Nhị sư thúc hẳn là suy tính được nhiều hơn một chút so với Tam sư thúc, Tiếp Dẫn Thánh Nhân hẳn là ngang hàng cùng với hai vị sư thúc, Nữ Oa nương nương đoán chừng sẽ vẫn ở trong nhà, không có tâm tư chú ý việc này.

Ừm, về phần một vị Thánh Nhân lão gia nào đó...

Bảo trì tôn trọng, không đánh giá nhiều.

Từ tin tức lộ tra trong đạo ý chỉ này mà nói, Ngọc Đế đã sớm biết rất nhiều chi tiết của đại kiếp Phong Thần, thậm chí có khả năng, chính là Ngọc Đế bệ hạ cùng với Đạo Tổ lão gia thương lượng, nên mở rộng Thiên Đình, chèn ép Đạo Môn như thế nào.

Lý Trường Thọ cho đến nay vẫn chưa xác định được, lúc vị bệ hạ này đi đến Tử Tiêu Cung khóc lóc kể lể rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc nói thứ gì cùng với Đạo Tổ lão gia.

Việc này hoàn toàn có thể đứng trong hàng ngũ "mười đại bí ẩn chưa có lời đáp" Hồng Hoang...

Bất kể như thế nào, đạo ý chỉ này đều là một thứ trân quý dị thường, cũng coi như là một phần hứa hẹn Ngọc Đế cho chính mình.

Cẩn thận thu đạo ý chỉ này lại, cất giữ sát người, Lý Trường Thọ ngây người một lát, từng cảnh tiên yến hiện lên trong lòng.

Sau tiên yến Dao Trì, Đại Pháp Sư liền lập tức chạy trở về Huyền Đô Thành.

Trong đoạn thời gian này, vực ngoại thiên ma lại bắt đầu manh động, những sinh linh kỳ quái bên trong Hỗn Độn Hải này dường như là muốn đục nước béo cò.

Vân Tiêu tất nhiên là cùng với hai vị tiên tử Quỳnh, Bích cùng nhau trở về Tam Tiên Đảo.

Lần đại điển này, còn nhận không ít hạ lễ của Vân Tiêu, chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ dù sao cũng có một chút xấu hổ.

Làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy thú vị, là biểu hiện của Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu.

Cũng không biết hai vị này đã nói gì với nhau, không giao lưu ở trong toàn bộ quá trình tiên yến diễn ra, nhưng thỉnh thoảng sẽ có đụng chạm ánh mắt, đi cùng với bạn bè cũng mình lúc rời đi.

Ngượng ngùng công bố ra ngoài?

Chuyện này cũng hợp tình hợp lí, dù sao cũng đều là đại năng Hồng Hoang, sinh linh như vậy kết thành đạo lữ, không khỏi bị người trêu chọc vài câu sau lưng.

"Liệu Vân Tiêu cũng có lo lắng như vậy không. "

Lý Trường Thọ suy nghĩ về vấn đề đã cân nhắc nhiều lần trước đó này, tâm thần trở về Thiên Đình, khống chế Đạo Nhân Giấy bố trí trận pháp ở bên trong Thái Bạch Cung.

Thêm một chút chi tiết nhỏ!

Hóa thân hành vạn dặm, bản thể ngồi trong nhà.

Một môn thần thông cắt giấy thành người, hôm nay đã bị Lý Trường Thọ sửa đến tình trạng hoàn toàn thay đổi nhưng lại có một chút thần dị, đã có thể được xưng tụng là hai chữ kỳ tích.

Thần thông Rải Đậu Thành Binh bây giờ được sử dụng rộng rãi tại các bộ Thiên Đình, trở thành trang bị tiêu chuẩn của Thiên Binh Thiên Tướng, giảm bớt Thiên Binh Thiên Tướng tử thương rất lớn.

An bài sự tình Dương Tiễn sau này, cũng là dùng Đạo Nhân Giấy làm hạch tâm.

Nếu Dương Tiễn thật sự giết chết Thiên Binh Thiên Tướng, Thiên Đình lại chiêu an, vậy sẽ không hợp với những giá trị quan mà Thiên Đình đề xướng...

Bận rộn tại Thiên Đình một hồi, chỉ thấy Long Cát thay một chiếc váy dài nhẹ nhàng, cưỡi mây bay vào bên trong Thái Bạch Cung, tiến vào Thái Bạch đại điện.

Chương 1093. -

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ tìm một vị trí ngồi xuống, bày ra giá đỡ " cao nhân Nhân Giáo ", tóc trắng mày trắng lộ ra tư thái phong khinh vân đạm, ý cười trên khóe miệng tất nhiên là hiền lành ôn hòa.

Long Cát tiến về phía trước nhẹ nhàng thi lễ, gương mặt xinh đẹp trắng nõn phiếm hồng, đôi mắt sáng như làn thu thuỷ.

Lý Trường Thọ đánh giá vị Đại đệ tử của chính mình này, đây kỳ thật vẫn là sau khi Long Cát "bế quan lớn lên", Lý Trường Thọ quan sát cẩn thận lần đầu tiên.

Nàng quả nhiên là một vị mỹ nhân, dung mạo có mấy phần tương tự với Vương Mẫu nương nương, nhưng cũng không có uy thế như Vương Mẫu nương nương, nhiều hơn mấy phần ôn nhã nhu hòa.

"Lão sư." Long Cát nhỏ giọng nói: "Sao thế?"

"Một cái chớp mắt, ngươi liền đã lớn như vậy."

Lý Trường Thọ tiện tay hút một chiếc bồ đoàn tới, để nàng ngồi xuống ở trước mặt chính mình.

Sau đó, Lý Trường Thọ lấy ra bức họa «Thái Thanh đạo hàm» mà Đại Pháp Sư truyền cho hắn lúc trước.

Lý Trường Thọ nói: "Ngày hôm nay truyền cho ngươi Thái Thanh đạo pháp, hi vọng ngươi lĩnh hội tu hành thật tốt. Bây giờ ngươi đã tu đến cảnh giới Thiên Tiên, khoảng cách trường sinh không xa, để ngươi sửa đổi đạo bản thân cũng có một chút không ổn, vẫn là phải lấy đạo ban đầu ngươi tu hành làm chủ, lấy «Thái Thanh đạo hàm» làm lĩnh hội phụ. Đạo không cao thấp, cũng không phân trên dưới, tu hành trọng yếu nhất chính là đi ra đạo của bản thân, ngươi có hiểu được đạo lý nơi đây?"

Long Cát liền vội vàng gật đầu, nâng ngọc phù ở trong bàn tay, có một chút nghiêm túc đáp: "Đệ tử ghi nhớ lời dạy bảo của sư phụ."

Lý Trường Thọ cười nói: "Không cần quá mức câu nệ, ngươi cứ gọi lão sư lúc giống như trước đây là được. Ngươi cũng không lừa gạt được ta, bế quan tu hành chỉ có thể để đạo thể của ngươi lớn lên, tâm tính lại là khó thay đổi."

"Hì hì!" Long Cát lập tức phá công, làm mặt quỷ, nhỏ giọng nói: "Có thể chính thức bái sư, quả nhiên là sự tình không thể tốt hơn."

"Ngày đó tại sao ngươi đổ nước trà ở trên người Nhiên Đăng đạo nhân?"

Long Cát khẽ nhíu đôi mi thanh tú, thấp giọng nói: "Ta xác thực không biết, giống như suy đoán trước đây của sư phụ ngài, tâm thần của ta đúng là hoảng hốt một chút, mở mắt đã là gây ra tai họa. Ài, quy củ ở Dao Trì vốn là cực nghiêm. Nếu lúc ấy không có sư phụ bảo vệ, vị Nhiên Đăng kia chỉ cần dựa thế chỉ trích, mẫu thân nhất định sẽ phạt nặng ta, nói không chừng là ta sẽ không được ở lại Thiên Cung."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, ấm giọng nói: "Bệ hạ và nương nương chấp chưởng thiên khuyết, yêu cầu đối với nhi nữ của chính mình quá mức nghiêm khắc, kỳ thật cũng có thể lý giải."

"Long Cát hiểu được, sư phụ!" Long Cát cười nói: "Sinh ở trong nhà Thiên Đế, đệ tử nhất định không thể để cho phụ thân và mẫu thân hổ thẹn. Nhưng đã lạy sư phụ làm vi sư, cũng coi như là đạt thành tâm nguyện nhiều năm của đệ tử. Sư phụ, ta có thể ở bên trong Thái Bạch Cung này không?"

"Vẫn là bồi mẫu thân của ngươi nhiều hơn đi." Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt áy náy, nói: "Ngày bình thường nếu như không có việc gì, vi sư cũng muốn tu hành, chỉ có thể đúng giờ giảng giải Thái Thanh đại đạo cho ngươi."

"Ồ." Long Cát nhếch khóe miệng lên, môi dưới chu ra phía ngoài, đột nhiên lại nháy mắt mấy cái, hỏi: "Bản thể sư phụ ngài tu hành ở đâu, ta có thể đi đến đó phụng dưỡng sư phụ hay không?"

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên: "Ngươi có một sư thúc chiếu cố ta, không cần phải lo lắng."

"Sư thúc?" Long Cát hai mắt tỏa ánh sáng: "Là...là...nữ sư thúc sao?"

"Không sai."

Trong mắt Long Cát lập tức bốc ngọn lửa nhiều chuyện, ngạc nhiên hỏi: "Sư phụ ngươi ngoại trừ Vân Tiêu sư nương, còn có một tiểu sư nương sao?"

"Có lẽ..."

"Vân Tiêu sư nương không ngại sao?"

"Hẳn là để ý, chuyện này cũng là vấn đề tương đối khó giải quyết." Mặt mũi Lý Trường Thọ tràn đầy bất đắc dĩ: "Đừng có hỏi nhiều, về sau nếu có thể để cho ngươi biết được, tự nhiên sẽ để ngươi biết được."

"A, đệ tử nhiều lời." Long Cát le lưỡi một cái, lại không nhịn được nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng hỏi: "Vậy Hằng Nga tiên tử thì sao?"

Bá!

Long Cát "Ai nha" một tiếng, ôm trán chột dạ cười khẽ một hồi.

Lý Trường Thọ lắc đầu, nói một câu: "Qua bên kia nhìn đi, vi sư còn chuẩn bị một chút bất ngờ cho ngươi."

"Ừm? Sư phụ ngài còn hao tâm tổn trí làm cái gì."

Long Cát lập tức tỉnh táo tinh thần, mừng khấp khởi chạy vào trong góc, bước vào một chỗ trận pháp chướng nhãn Lý Trường Thọ vừa mới bố trí, thấy được một căn phòng nhỏ đơn giản, trong đó bày biện một cái tủ và một chiếc giường bằng gỗ, bố trí vô cùng lịch sự tao nhã.

Long Cát vội hỏi: "Lão sư, đây là nơi đệ tử nghỉ ngơi ở sao?"

"Đây là nơi vi sư sắp đặt hóa thân, bất ngờ của ngươi ở góc bên trái, cầm lấy bảo nang màu hồng trên bàn...mở ra xem một chút đi."

"Ồ, bên trong có ba chiếc rương lớn, là..."

Bên trong trận pháp chướng nhãn, cái trán của Long Cát tràn đầy vạch đen, nhìn hòm gỗ mở ra trước mặt, nhìn quyển trục kiểu dáng "bài tập" quen thuộc trong đó kia, hai mắt dần dần mất đi hào quang.

Tiếng nói bình tĩnh của Lý Trường Thọ trôi tới:

"Đây là những bài tập mưu lược ngươi chưa làm xong, vi sư cẩn thận giúp ngươi sửa sang lại. Trong một năm phải làm xong, một năm sau lại tới, vi sư sẽ kiểm tra mưu lược của ngươi, cùng với cảm ngộ của ngươi đối với Thái Thanh đạo hàm."

Đinh...

Thành tựu Thọ đạt được vào ngày thu đồ thứ tư: 【Sư phụ, lòng tốt và lòng hiếu thảo】.

Huy chương Thọ đạt được vào ngày thu đồ thứ tư: 【 Sư phụ, xin ngài hãy làm người đi 】.

Đúng lúc này, Kim Sí Đại Bằng chạy đến từ ngoài điện, trong mắt toát ra ghen tị tràn đầy.

Nhưng gã cũng biết, ngộ tính của chính mình quá kém, tư chất quá kém, mặc dù là con của Thủy Phượng, nhưng tạm thời còn chưa có tư cách chính thức bái nhập môn hạ lão sư!

Gã, còn chưa xứng!

Tiếng nói của Lý Trường Thọ bay tới từ phía trước: "Thần thái của Kim Bằng ngươi rất gấp gáp, thế nhưng là có phiền toái gì?"

"Lão sư!" Kim Sí Đại Bằng lập tức dừng lại mơ màng, lấy ra một khối ngọc phù trong ngực, đưa đến trước mặt Lý Trường Thọ, nghiêm mặt nói: "Vừa mới đạt được tin tức của Tiên Minh, phát hiện ra mấy đầu hung ma ở bên trong một chỗ đại thiên thế giới, thực lực cường hãn, đã khiến mười mấy vị tiên nhân Tiên Minh tử thương. Phó Minh Chủ Tiên Minh Biện lão phu nhân phát ngọc phù cầu viện đến đây, muốn ngài điều một ~ hai vị cao thủ tiến đến trợ trận."

"Hung ma?" Lý Trường Thọ mở ra ngọc phù nhìn mấy lần, sau khi nhìn cẩn thận một hồi, không khỏi yên lặng.

Mười mấy vị tiên nhân Tiên Minh tử thương là giả, ám chỉ ở trong câu chữ, nơi ở của mấy đầu hung ma kia có dị bảo Viễn Cổ, hơn nữa có thể là mảnh vỡ Lục Thần Thương.

Lý Trường Thọ suy nghĩ đôi chút, lấy ra mấy cỗ Đạo Nhân Giấy ở bên trong tay áo, dùng tiên lực đẩy vào trong tay Kim Sí Đại Bằng.

"Kim Bằng, việc này liền giao cho ngươi xử trí, hẳn là có quan hệ với mảnh vỡ Lục Thần Thương."

"Đa tạ lão sư tín nhiệm!" Kim Bằng cúi đầu hành lễ, trong mắt mang theo kích động.

Chương 1094. -

Lý Trường Thọ hỏi: "Đừng vội, ngươi muốn xử trí việc này như thế nào?"

Kim Bằng cẩn thận suy tư, biết đây là lão sư đang kiểm tra chính mình, vòng vàng trên mắt cá chân nhẹ nhàng lấp lánh sáng ngời.

Gã nói: "Tất nhiên là đi tìm Biện lão phu nhân tụ hợp, sau đó hỏi rõ ràng cụ thể việc này, thay mặt Thiên Đình trấn an những tiên nhân bị thương, lại giải quyết dứt khoát, tru trừ hung ma, tuyên dương uy thế Thiên Đình."

Lý Trường Thọ cười nói: "Có thể nghĩ đến một bước này quả thực không tệ, nhưng còn có một chút không đủ. Ngươi phải thường xuyên nhớ đến ba cái nguyên tắc. Thứ nhất, lúc đi lại ở bên ngoài, coi như là ai cũng không thể tin, trong đáy lòng phải thường xuyên bảo trì lòng nghi ngờ. Thứ hai, luôn luôn kiểm tra bản thân và đặt thêm câu hỏi, làm như vậy có mạo hiểm hay không, phải chăng có thiếu sót. Thứ ba, nếu gặp nguy hiểm lập tức rút lui, phát huy tốc độ cực nhanh của ngươi đến cực hạn, không thể tham bảo, không thể giận dữ công tâm, bây giờ chính là lúc kiếp vận đại kiếp tràn ngập, cẩn thận hơn cũng không tính là quá đáng."

Kim Bằng nghe vậy, trong mắt tràn đầy cảm động, cúi đầu hành lễ thật sâu.

"Lão sư yên tâm, đệ tử sẽ ổn trung cầu thắng, gặp được cường địch lập tức rút lui về phía sau!"

"Ừm." Lý Trường Thọ hài lòng gật đầu: "Đi đi thôi."

"Lão sư, sư tỷ, đệ tử cáo lui."

Kim Bằng chắp tay một cái đối với Long Cát bay tới từ bên cạnh, quay người dậm chân mà đi, đi ra bi tráng "Phong tiêu tiêu hề", cũng đi ra kiêu ngạo còn sót lại của Phượng Tộc.

Long Cát ở bên cạnh nhấp nhẹ môi đỏ, không nhịn được cúi đầu xuống.

Đây thật sự là vị "Cuồng chim" Kim Bằng trong lúc nói cười xông vào Thiên Đình, tuyên bố muốn nhìn dung mạo Hằng Nga sao?

Long Cát liên tục xuất hiện cảm khái, trong ánh mắt nhìn sư phụ của chính mình tràn đầy kính nể, lại mang theo một chút kính sợ.

Đều nói bản tính khó dời, đó là chưa gặp cao nhân!

Gia sư thật sự...

Quá thận trọng.

Mấy tháng sau, Lý Trường Thọ đạt được tin tức tốt của Kim Bằng, mảnh vỡ Lục Thần Thương trong tay thuận lợi thêm một khối.

Lý Trường Thọ cũng không chờ lâu, liền mang theo Kim Bằng đi đến Động Suất Cung một lần.

Lần này, Lão Quân lại đi ra ngoài vân du rồi, lại đã sớm ngờ được Lý Trường Thọ sẽ tới, liền bảo Lý Trường Thọ đặt tiểu Lục Thần Thương và hai khối mảnh vỡ Lục Thần Thương ở bên trong Động Suất Cung, Lão Quân trở về liền luyện chế.

Lý Trường Thọ không kìm được hỏi một câu: "Lão Quân...đi tìm ngưu?"

Tiểu Kim Tiểu Ngân liếc nhìn nhau, Tiểu Kim cười ha ha, Tiểu Ngân bày ra vẻ mặt cay đắng.

Tiểu Kim nói: "Lão Quân lần này là ngồi ở trên mây đi ra ngoài, nghe ý tứ bên trong lời nói của Lão Quân, dường như đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm kiếm mảnh vỡ Lục Thần Thương, giúp Trường Canh sư huynh chế tạo một thanh thần binh sắc bén."

Tiểu Ngân thở dài: "Sư huynh, ngài có rảnh liền đi tìm ngưu đi, cũng không biết y đi đâu, bên ngoài cũng không có linh đan và bàn đào, thật sự không biết bị bảo bối nào làm cho mê hoặc."

Là thiếu nữ tóc bạc, thiếu nữ tóc bạc.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, liền đáp ứng việc này.

"Ta sẽ nghĩ biện pháp tìm tung tích của y, nhưng có bảo vật gì có thể dùng không?"

"Cái này!" Tiểu Ngân lấy ra một sợi tiên thằng, trên đó lóng lánh ánh vàng: "Đây là Hoảng Kim Thằng Lão Quân dùng để thắt đạo bào, sợi dây này có thể chỉ ra nơi sinh vật ngươi muốn tìm và gặp được sinh vật này đó liền có thể trói sinh vật đó lại. Khí tức của ngưu, chúng ta đều đã bỏ vào."

"Vậy là tốt rồi." Lý Trường Thọ tiếp nhận Hoảng Kim Thằng, cười nói: "Đoán chừng phải hao phí một ít thời gian."

"Trường Canh sư huynh ngài hãy làm những việc quan trọng khác trước đi." Tiểu Ngân cười hắc hắc: "Dù sao thì vào thời điểm Lão Quân muốn dùng ngưu lần sau, cũng sẽ là Tiểu Kim."

Khuôn mặt của Tiểu Kim biến thành trái khổ qua trong nháy mắt, Kim Bằng ở bên cạnh cười ra tiếng.

Lúc gần đi, Kim Bằng còn vái chào lẫn nhau cùng với hai vị đồng tử.

Tình hữu nghị giữa ba đại Yêu Vương trong kiếp nạn Tây Du, liền bắt đầu nhộn nhạo như thế...

Ừm, còn vượt đỉnh núi.

...

Chính sự của Động Suất Cung, Lý Trường Thọ tự nhiên không dám trễ nãi.

Đợi Đạo Nhân Giấy âm thầm đưa Hoảng Kim Thằng đến phụ cận Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ lập tức bắt đầu an bài, cấp tốc phái ra một quân đoàn người giấy ra bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong.

Đương nhiên, quân đoàn là lấy hình thức thu nhỏ tồn tại, thực tế ra ngoài, vẫn là Đạo Nhân Giấy【 vận chuyển 】mang theo một tia uy năng Huyền Hoàng Tháp.

Đặt Hoảng Kim Thằng trong lòng bàn tay, cưỡi mây nhẹ nhàng phiêu khởi, tiến về phía nam.

Lý Trường Thọ thi triển thủy độn, một đường nhanh như điện chớp, tìm kiếm tung tích Thanh Ngưu bốn phía.

Ngưu xác thực không thể nói nổi, chỉ lo theo đuổi hạnh phúc của chính mình, sự nghiệp tọa kỵ cũng đều gác lại.

Ở một nơi nào đó trên đoạn đường đi tới ven biển Nam Thiệm Bộ Châu Đông Hải, Lý Trường Thọ khẽ động tâm niệm, thân hình lao ra từ trong nước, hóa thành một làn gió mát, lướt tới một chỗ khu vực quen thuộc, thăm hỏi...tiểu thần sông bị chính mình an trí ở đây...

Lần trước chính mình cố ý trả đũa thần sông một lần, mang theo thần sông đi xem ba chỗ tốt đẹp đã sớm bị Long Tộc chiếm đóng, đoán chừng đã khiến cho tên gia hỏa này phiền muộn không nhẹ.

Chính mình lúc ấy quả thật có một chút tức giận, hiện tại cũng đã hết giận, vẫn nên đổi cho y một địa phương bình thường, kiếm chút hương hỏa công đức ngưng tụ pháp thân công đức đơn giản.

Đường đường là Thái Bạch Kim Tinh, quyền thần Thiên Đình bình thường, còn có thể tính toán với tiểu thần sông ngay cả phẩm giai cũng đều không vào, tán tiên Thiên Đình cũng đều không tính hay sao?

Không bao lâu, Lý Trường Thọ tìm được vị trí thần lực yếu ớt của vị thần sông kia, bắt gặp một vị tiều phu trẻ tuổi khiêng một bó củi đi ngang qua từ bên cạnh.

Thần lực có một chút ba động?

Lý Trường Thọ định thần nhìn lại, trong hai mắt nở rộ ánh sáng xanh, lập tức thấy được thư sinh thần sông trốn dưới đáy sông, dùng thần lực "trộm" rìu.

Chuyện này?

Chuyện ngụ ngôn lưu truyền ở kiếp trước của mình, chính là xuất hiện từ đây?

Liền nghe tõm một tiếng, rìu rơi vào bên trong nước sông.

Vị tiều phu trẻ tuổi kia lại không nhúc nhích chút nào, còn thở dài, có một chút mệt mỏi nghiêng đầu lại.

Đúng lúc này, mặt sông lấp lánh ánh vàng, một bóng người mặc trường bào nho nhã, nhô ra một nửa từ trong nước sông...

"Tiều phu trẻ tuổi, ngươi làm rơi là chiếc rìu vàng này, hay là chiếc rìu sắt này, hay là chiếc rìu tổ truyền phổ thông này?"

Tiều phu trẻ tuổi nhướng mày, khóe miệng bĩu một cái, thở dài: "Mỗi một tiều phu đi ngang qua nơi này, ngài đều ra tay, mỗi lần đều sử dụng pháp thuật làm loại chướng nhãn pháp này, sau đó vụng trộm để rìu lại ở trong nhà chúng ta, ngài rảnh rỗi đến như vậy sao? Thanh niên thôn bên cạnh gặp được tiên thần quỷ quái đều là nữ tử trẻ tuổi, chỉ có thôn chúng ta là một nam tiên như ngài, thôn chúng ta hiện tại thật sự rất mất mặt, ở trong phương viên ba trăm dặm đều không ngẩng đầu lên được, các cô nương đều không muốn gả tới, chỉ sợ vào thời điểm qua sông ngài đột nhiên chui ra ngoài! Ngài dùng một kiểu lâu như vậy, có thể đổi một kiểu khác hay không?"

Chương 1095. -

Nói xong, tiều phu này lắc đầu, khiêng củi lắc đầu mà đi, để lại thần sông đang cúi đầu nhìn rìu trong tay, mặt mũi tràn đầy chán nản rút về bên trong nước sông.

Lại thất bại...

Đông!

Thùng thùng!

Tiếng hàng loạt vật nặng rơi xuống sông.

Thần sông định thần nhìn lại, đã thấy dưới đáy sông tràn đầy rìu vàng rìu bạc, trong đáy lòng đồng thời nổi lên một đoạn khẩu quyết pháp thuật.

Đây, đây là?

Biến Hình Thuật!

Cùng lúc đó, mấy tiếng cười khẽ vang lên bên tai thần sông, là quen thuộc như vậy, cũng là ấm áp như vậy.

"Làm thần tiên, vui vẻ đương nhiên là trọng yếu nhất."

Trên mây, thân hình Lý Trường Thọ chợt lóe lên rồi biến mất, lần theo hướng Hoảng Kim Thằng chỉ, độn thẳng về hướng chỗ sâu Nam Hải.

A Ngưu đi đâu?

Lý Trường Thọ đuổi theo từ Nam Hải, bay vào ba ngàn thế giới, không ngừng tìm kiếm trong hư không, đi ngang qua mười mấy tòa đại thiên thế giới.

Biên độ Hoảng Kim Thằng trong tay hắn nâng lên càng lớn, liền cho thấy hắn cách Thanh Ngưu càng gần.

"Đây là du sơn ngoạn thủy, hay là hưởng tuần trăng mật? " Lý Trường Thọ khẽ cau mày, trong đáy lòng xoắn xuýt một hồi.

Sẽ không phải, lúc chính mình tìm được lão ngưu, thiếu nữ tóc bạc Thiết Phiến kia ôm một đứa trẻ sơ sinh quấn tã lót, lão ngưu ở bên cạnh cười hắc hắc, cầm quạt lá nhẹ nhàng quạt...

Ồ?

Trong đáy lòng nghĩ như vậy, Hoảng Kim Thằng nhẹ nhàng lắc lư.

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lại, mắt trần có thể thấy phía trước có một mảnh quầng sáng, cẩn thận cảm ứng, liền biết kia là một chỗ thế giới phồn hoa sinh linh phong phú.

Thi triển độn pháp lặng lẽ tới gần, Lý Trường Thọ quấn Hoảng Kim Thằng trên cổ tay, kẻo sau khi gặp được Thanh Ngưu, Hoảng Kim Thằng tự bay đi trói Thanh Ngưu.

Nếu như quấy rầy chuyện tốt của Thanh Ngưu, ngược lại là không tốt.

Nhưng Lý Trường Thọ vạn lần không nghĩ tới, lúc hắn tìm được Thanh Ngưu, đầu ngưu này lại...

Chuẩn bị phạm sai lầm!

Đại thiên thế giới phần lớn là tiên phàm hỗn tạp, nơi đây cũng là như vậy, tòa thành trì Thanh Ngưu ở được chia thành hai phần, phía trên là một tòa "tiên đảo" to lớn, trên tiên đảo mọc đầy cao ốc tiên các, tự thành tiên thành.

Dưới tiên đảo là một mảnh hồ nước tương ứng với đường viền tiên đảo này, những dãy ốc xa san sát quanh hồ cũng khá phồn hoa.

Lúc Lý Trường Thọ đi đến nơi đây, đã là vào buổi tối.

Bên trong tòa tiên thành phía trên, tiếng nhạc vang lên từ những con phố đầy màu sắc, đại trận ngăn cách, đại trận phòng hộ ở các nơi lưu chuyển tiên quang, che khuất đầu lông mày nhàn nhạt như vành trăng khuyết của các nữ tử.

Thi triển bí pháp biến hóa, hóa thành một vị trung niên đạo sĩ, rơi vào bên ngoài tòa tiên thành này, cầm một chiếc quạt xếp tiên bảo, giao một chút linh thạch liền thuận lợi đi vào, tiến về hoa lâu Thanh Ngưu đang ở.

Đây là vì sao?

Tiên thức dò xét đến, Thanh Ngưu hóa thành hình người, đầu mọc sừng thú, người mặc trường bào, đang uống rượu trong phòng riêng tại hoa lâu.

Trước mặt y có hơn mười mấy vị nữ tử trang điểm lộng lẫy mỹ mạo nhanh nhẹn nhảy múa, mỗi một nữ tử đều khá xinh đẹp, tu vi lại đều là cảnh giới Nguyên Tiên...

Phỉ tổn tối nay khẳng định không thấp.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi có một chút nói thầm.

Thanh Ngưu và Thiết Phiến đổ vỡ rồi? Hay là Thiết Phiến đã cặp với ngưu khác? Hay là vợ chồng trẻ cãi nhau, Thanh Ngưu ở dưới sự tức giận tới đây tầm hoan giải buồn?

Lý Trường Thọ đi đến một quán trà yên tĩnh và bí mật quan sát Thanh Ngưu một lúc, phát hiện ra Thanh Ngưu đúng là đang mượn rượu giải sầu, mắt cũng đều không nhìn mấy tiên tử trước mắt.

"Ài..." Thanh Ngưu cúi đầu thở dài, nhìn hai chiếc quạt nhỏ trong lòng bàn tay, trong mắt tràn đầy phiền muộn, lẩm bẩm nói: "Tiểu Phiến Tử, ta rốt cuộc đã làm sai điều gì, ngươi vì sao lại đột nhiên muốn đuổi ta đi?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, biết lão ngưu này hẳn là đang thất tình, muốn đến nơi này phóng túng chính mình, lại phát hiện ra các nữ tử khác đều không nhìn nổi vào mắt, vào không được lòng.

Một đầu ngưu si tình.

Cho nên, Lý Trường Thọ cũng không trực tiếp hiện thân, chỉ là âm thầm quan sát.

Sau nửa canh giờ, những nữ tử vì kiếm tiền này, chủ động dừng múa, tụ về hướng Thanh Ngưu.

Hai vị tiên tử phong trần nũng nịu kêu lên "Đại vương", liền muốn ngả vào vòng tay của Thanh Ngưu, Thanh Ngưu lại là nhướng mày, chớp mắt một cái muốn giang hai tay ra, nhưng cuối cùng vẫn nhảy dựng lên về phía sau, làm cho hai vị tiên tử phong trần vồ hụt.

Rượu không say ngưu tự say, thân hình của y có một chút lay động, nhíu mày ném một túi bảo nang ra từ trong lòng ngực.

"Đều đi ra ngoài đi, để cho ta yên lặng một chút...còn có, đừng gọi ta đại vương, ta không phải Yêu Tộc."

Đám tiên tử này cũng coi như khá chuyên nghiệp, cái gì cũng không hỏi, cúi đầu bước nhanh rời khỏi nơi này, chỉ để lại một tiếng: "Ngài có thể gọi chúng ta vào bất cứ lúc nào."

Đợi cửa phòng đóng lại, Thanh Ngưu lại thở dài, ngồi xếp bằng trở về vị trí ban đầu, nhìn bàn ghế trước mặt có một chút xuất thần.

Qua một hồi, Thanh Ngưu lẩm bẩm nói: "Cần phải trở về."

Vừa muốn đứng dậy, trong mắt Thanh Ngưu lại lộ ra mấy phần do dự.

"Nhưng Tiểu Phiến Tử vì sao lại muốn đuổi ta đi? Ta đã làm gì sai?"

Sau đó thở dài, lại nhìn hai chiếc quạt trong lòng bàn tay, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tỉnh.

"Nếu Trường Canh sư huynh có ở đây thì tốt biết bao nhiêu. "

"Đây là làm sao vậy?"

Bên tai vang lên tiếng nói ôn nhuận, Thanh Ngưu đầu tiên là ngẩn ra, sau đó "phăng" đứng dậy, bên trong mày rậm mắt to tràn đầy chấn động, nhìn về phía vị trí bên cửa sổ.

Nơi đó, một con chim xanh đang sải cánh bay tới, một tia khí tức âm dương tiên thiên bao bọc tự thân, khiến cho nó nhẹ nhõm dung nhập vào vách tường đại trận nơi đây, hóa thành bộ dáng một thanh niên đạo sĩ, đứng ở trước người Thanh Ngưu.

Khí tức này, đạo vận này, còn có uy năng Thái Cực Đồ Thanh Ngưu không thể quen thuộc hơn được kia!

"Trường Canh sư huynh!" Thanh Ngưu gào một tiếng, đi hai bước tiến về phía trước, trực tiếp ngã nhào xuống đất, hai tay ôm lấy bắp chân Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, lại bắt đầu ai oán đứng lên.

Lý Trường Thọ: "..."

Thân là tọa kỵ của Lão Quân, bộ dáng như vậy còn thể thống gì?

"Sư huynh ngươi làm sao thế?" Lý Trường Thọ khẽ thở dài nói: "Nhân sinh tóm lại là có đủ kiểu chuyện không như ý, ngưu cũng là như vậy."

"Vậy ngươi có thể giúp ta một chút không?"

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ nói: "Sư huynh, ta là tới mang ngươi trở về."

"Vậy ngươi có thể giúp ta một chút không?"

Thanh Ngưu ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ, trong đôi mắt to đầy nước mắt, Kim Cương Trạc ngụy trang thành khoen mũi cũng đều dính nước mũi.

"Ta!" Lý Trường Thọ không nhịn được lấy tay đỡ trán, thở dài: "Ta tất nhiên là sẽ giúp ngươi, trước tiên ngươi hãy đứng lên, nói cho ta chuyện gì đã xảy ra mới được."

Thanh Ngưu chấn động tinh thần, lập tức xông lên, quay người chạy tới bên cạnh lấy một cái ghế gỗ đến, mời Lý Trường Thọ ngồi xuống.

"Không cần gấp gáp." Lý Trường Thọ vung vạt áo đạo bào lên, ngồi ở trước mặt Thanh Ngưu: "Cụ thể đã xảy ra chuyện gì?"

Chương 1096. -

"Chuyện này..." Thanh Ngưu thở dài: "Ta kỳ thật cũng không biết, sau khi rời khỏi Huyết Hải, ta liền bồi nàng đi chung quanh giải sầu một chút, chúng ta từ Đông Hải đi đến Tây Hải, lại từ Tây Hải đi đến Nam Hải, cuối cùng đi ra ba ngàn thế giới. Dọc theo con đường này, chúng ta ở chung đều rất vui vẻ, ta bắt đầu gọi nàng là Tiểu Phiến Tử, nàng bắt đầu gọi ta là tiểu ngưu..."

"Xùy!"

Thanh Ngưu mặt mo đỏ ửng, chịu đựng e lệ, phàn nàn nói: "Trường Canh sư huynh ngươi đừng cười!"

"Ta nghĩ đến chuyện vui." Lý Trường Thọ khoát khoát tay: "Sau đó?"

"Sau đó, cũng không có gì khác." Thanh Ngưu thở dài: "Nàng tâm tình lúc tốt lúc xấu, nhưng tính tình lại là có một chút ôn nhu, mỗi lần nhìn thấy một ít cảnh sắc đều sẽ tức cảnh sinh tình. Ta lo lắng nàng nghĩ quẩn, vẫn ở bên cạnh trông coi, thẳng đến hai năm trước...đó là một chỗ núi tuyết, chúng ta nhìn cảnh tuyết, vượt qua buổi tối mỹ lệ tốt đẹp. Ách, xin lỗi sư huynh, quên mất ngươi cùng với Vân Tiêu tiên tử vẫn là giai đoạn "dừng ở lễ"."

Cái trán của Lý Trường Thọ nổi lên gân xanh, đột nhiên muốn đi thẳng một mạch.

Được rồi, để tiện cho việc đi lại của Lão Quân, nhịn một lần.

Lý Trường Thọ nói: "Ta là hỏi vì sao hôm nay ngươi lại ở đây, náo loạn mâu thuẫn cùng với Thiết Phiến như thế nào, không phải hỏi ngươi đã phát triển đến một bước nào."

"À, là như thế này." Thanh Ngưu không khỏi vò đầu một hồi, thấp giọng nói: "Ta kỳ thật cũng không biết vì sao, vốn dĩ chúng ta ở chung có một chút an nhàn, vừa đi vừa nghỉ ở bên trong đại thiên thế giới, gặp được địa phương yêu thích liền ở lại một hồi. Nhưng ngay vào hôm qua, ở trong căn nhà nhỏ ven hồ nơi chúng ta đã sống nửa năm, ta làm một ít cá nướng vừa định gọi nàng nếm thử mùi vị, nàng lại..."

"Như thế nào?"

Thanh Ngưu cúi đầu thở dài: "Lại nói rằng ta bước chân trái vào cửa trước, không hợp mệnh cùng với nàng, quyết tuyệt cùng với ta."

"Ừm?" Cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy dấu chấm hỏi, sau đó liền nghĩ đến một chút khả năng: "Nàng còn ở trong căn nhà nhỏ kia không?"

"Cũng không." Thanh Ngưu thấp giọng nói: "Nàng mắng ta một trận, bảo ta đừng dây dưa với nàng, liền tự mình bay mất."

"Nguyên Đồ Kiếm có ở chỗ của ngươi?"

"Ở đây." Thanh Ngưu lấy ra một thanh bảo kiếm ở bên trong tay áo, trên đó lưu chuyển ra đạo vận sát lục băng lãnh, tất nhiên là Nguyên Đồ Kiếm không thể nghi ngờ.

Lý Trường Thọ biến sắc, thấp giọng nói: "Sự tình có một chút phiền phức."

"Có chuyện gì thế?"

Lý Trường Thọ vén tay áo lên, lộ ra Hoảng Kim Thằng, rung ra khí tức Thanh Ngưu trên Hoảng Kim Thằng, lập tức nói: "Ta sẽ giải thích trên đường đi, ngươi trước tiên rải khí tức Thiết Phiến lên đây!"

"Được." Sắc mặt của Thanh Ngưu cũng trở nên nghiêm túc, thôi động Hoảng Kim Thằng, Hoảng Kim Thằng nhẹ nhàng lay động, chỉ hướng tây nam.

"Đi!" Lý Trường Thọ khẽ quát một tiếng, lôi kéo cánh tay Thanh Ngưu thi triển phong độn, thân hình trực tiếp xông ra ngoài.

...

Bởi vì chân trái bước vào trong phòng liền nói mệnh cách hai người không hợp, đây rõ ràng chính là có vấn đề!

Từ Thanh Ngưu miêu tả mà nói, cảm tình của Thanh Ngưu và Thiết Phiến chính là như keo như sơn, nếu không phải xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Thiết Phiến cũng không sẽ đẩy Thanh Ngưu ra như thế.

Chứng cứ tốt nhất, chính là Nguyên Đồ Kiếm trong tay Thanh Ngưu.

Từ góc độ phán đoán của Lý Trường Thọ, có hai lý do giải thích cho động thái của Thiết Phiến.

Hoặc là tâm kết của nàng chưa giải, đẩy Thanh Ngưu ra, tự mình giải quyết hết mọi chuyện.

Hoặc là, chính là đột nhiên nhận ra cường địch tới gần, có áp lực cực lớn, áp lực này có lẽ là tới từ Tu La tộc, hoặc là tới từ Tây Phương Giáo.

Khả năng cái sau cao hơn cái trước nhiều.

Căn cứ vào tính cách phán đoán ra từ biểu hiện của Thiết Phiến trước đây, có thể là tư tưởng của nàng đi vào ngõ cụt, không muốn liên luỵ Thanh Ngưu, không để ý đến thực lực cường hãn của Thanh Ngưu, mới đẩy Thanh Ngưu ra, tự mình đi đối mặt.

Cũng may, Thanh Ngưu mặc dù đến hoa lâu sa đọa, nhưng cũng chỉ là uống chút rượu, xem múa, cũng không có phạm sai lầm.

Một đường cuồng phong phấp phới, đi thẳng về phía thiên ngoại.

Ban đầu vẫn là Lý Trường Thọ dùng phong độn mang theo Thanh Ngưu phi nhanh, sau khi Thanh Ngưu kịp phản ứng, trực tiếp hóa thành bản thể để Lý Trường Thọ ngồi lên, phá tan không gian, vội vã bay ra thiên ngoại.

Trong miệng Thanh Ngưu liên tục nói: "Tiểu Phiến Tử ngươi đừng xảy ra chuyện, đều là ta quá ngu, làm sao lại để cho ngươi đi."

Lý Trường Thọ an ủi: "Không cần sốt ruột, người hiền tự có phúc tướng, nàng có nhân quả cùng với Nhân Giáo chúng ta, khí vận đại giáo tự nhiên sẽ che chở nàng."

"Nếu nàng có chuyện bất trắc!" Thanh Ngưu lo lắng nói, trong đôi mắt trâu tách ra ánh sáng lộng lẫy, khoen mũi lắc tứ tung, dưới chân sinh ra bốn đóa mây trắng.

Sưu một tiếng!

Tốc độ cực nhanh của Thanh Ngưu thế nhưng lại tăng vọt một lần nữa, thân thể đúc bằng sắt, cọ không gian ra tầng tầng làn sóng!

Tọa kỵ Thánh Nhân, làm sao có thể có tốc độ chậm?

Bất quá chỉ nửa canh giờ, Hoảng Kim Thằng nhẹ nhàng lay động, Thanh Ngưu vội vàng phanh lại, suýt nữa bỏ qua một phương tiểu thế giới.

"Ngay ở chỗ này!" Lý Trường Thọ định tiếng nói một câu, Thanh Ngưu hóa thành hình người, giữ chặt Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, xông vào phiến tiểu thế giới có ngũ hành này, rơi vào một góc trong tiểu thế giới này.

Bọn họ một người một ngưu còn chưa rơi xuống, tiên thức đã thấy được tình hình sâu trong sơn cốc.

Thiết Phiến ngồi quỳ gối dưới mấy cây hoa đào, trước mặt bày biện một tấm bia đá, phía trên khắc một chiếc quạt xinh xắn, dường như là bia mộ chuẩn bị cho chính mình.

Mà lúc này nàng đang ngồi ở trong hoa đào rực rỡ, chải mái tóc bạc, váy tiên trên người cũng đổi thành bộ váy nàng yêu thích nhất.

"Tiểu Phiến Tử!" Thanh Ngưu hét lớn một tiếng, buông cánh tay của Lý Trường Thọ ra, vội vã rơi xuống phía dưới.

Lý Trường Thọ thấy thế lắc đầu, che giấu khí tức ở trên người, cũng không sốt ruột rơi xuống.

Thiết Phiến đang xuất thần ở trước bia đá sững sờ, ngửa đầu nhìn, khóe miệng nhếch lên, lại thất thanh nói: "Ngươi tới đây làm gì!"

"Ta đến hỏi cho rõ." Thân hình to lớn mạnh mẽ của Thanh Ngưu rơi xuống giữa hoa đào, mang theo gió mạnh thổi bay từng mảnh từng mảnh hoa đào: "Ngươi có phải thật sự phiền chán ta hay không?"

"Đúng." Thiết Phiến quay đầu đi chỗ khác, lúc này đã đè nén xuống cảm xúc biến hóa, lạnh lùng nói: "Ta đối với ngươi phiền chán muốn chết, ngươi lại cứ quấn quýt ta mãi!"

Thanh Ngưu đi hai bước vọt tới trước mặt Thiết Phiến, sắc mặt có một chút kích động.

"Ngươi gạt ta, nếu như ngươi thật sự phiền chán ta, vì sao lại khắc chiếc quạt này ở trên bia đá!"

Thiết Phiến kéo căng gương mặt xinh đẹp, hai mắt dần dần phiếm hồng, rốt cuộc cũng không kìm được, thấp giọng nói: "Tại sao ngươi lại muốn đến tìm ta, đoạn năm tháng ta và ngươi cùng tiêu dao này, đã là vừa lòng thỏa ý, bây giờ những gì cần thanh toán cũng đã thanh toán. Ta chối bỏ tộc nhân của chính mình, phản bội sư trưởng của chính mình...ta đáng lẽ không nên sống trên cuộc đời này..."

"Nói hươu nói vượn!" Thanh Ngưu cúi đầu, kéo Thiết Phiến lên, động tác tuy có một chút thô lỗ, nhưng lại không dùng quá nhiều lực đạo.

Chương 1097. -

Thanh Ngưu nhìn chằm chằm hai mắt Thiết Phiến, định tiếng nói: "Ngươi rõ ràng là cứu tộc nhân của ngươi! Nếu như không phải ngươi cầu tình đối với Trường Canh sư huynh, Tu La tộc đã sớm bị Thiên Binh và Địa Phủ thanh lý rồi!"

"Không giống nhau!" Thiết Phiến cúi đầu thì thào, nước mắt như trân châu đứt đoạn: "Hơn nữa những nói những thứ này cũng vô dụng, ả đã tìm tới. Năm đó Nguyên Đồ Kiếm rơi vào trong tay Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo không chịu trả lại, ta vốn là phụng mệnh đi đến Tây Phương Giáo chấp chưởng Nguyên Đồ Kiếm, lấy thân phận công chúa Tu La tộc gia nhập Tây Phương Giáo. Bây giờ, ta lại phản bội bọn họ, hiến Nguyên Đồ Kiếm tặng cho Nhân Giáo...theo quy củ của bọn họ, ta sẽ không có kết cục tốt, ngươi không hiểu rõ sự hung ác của bọn họ, Tây Phương Giáo âm thầm ẩn giấu rất nhiều cao thủ, rất nhiều Hồng Mông hung thú. Ả đã sắp tới rồi, ngươi có thể rời đi được không? Đây vốn là ta thiếu bọn họ!"

Thanh Ngưu mím chặt môi, cưỡng ép ôm Thiết Phiến vào trong ngực, cánh tay căng phồng cơ bắp.

"Bất kể là ai muốn hại ngươi, đều phải bước qua xác của ta!"

Thiết Phiến khóc ròng nói: "Ngươi không phải là đối thủ của bọn họ, ngươi đừng có ngốc như vậy được hay không, ngươi hãy đi đi..."

"Nếu ta không phải là đối thủ, vậy thì còn có..."

"Nha ~"

Lời nói của Thanh Ngưu đột nhiên bị đánh gãy, các nơi trong sơn cốc quanh quẩn tiếng cười khẽ lành lạnh lại ôn nhu.

Phạm vi ngàn dặm đột nhiên tối sầm, từng cơn từng cơn gió lạnh đập vào mặt, Thanh Ngưu chấn động tinh thần, dùng sức ôm lấy Thiết Phiến, lỗ mũi trâu phun ra hai cỗ khói trắng, đã là chiến ý dạt dào!

Cạch! Một tia chớp lam màu trắng xẹt ngang qua tòa sơn cốc này, ba phương hướng đông, nam, bắc, đều có một đạo thân ảnh dữ tợn, bị ném lên trên ba mặt vách núi đá.

Nhưng Thanh Ngưu và Thiết Phiến đồng thời nhìn về phía phía tây, khuôn mặt Thanh Ngưu cũng trở nên trang nghiêm hơn rất nhiều, cảm thấy áp lực nhàn nhạt.

Nơi đó, trong góc tảng đá gồ ghề, một bóng dáng uyển chuyển chậm rãi bước đi.

Một chiếc váy màu máu phản chiếu đôi môi đỏ như lửa của nàng, tóc xanh như thác nước tô điểm dáng người vô song của nàng. Đôi chân ngọc không giày và vớ, nhẹ nhàng dạo bước tại nơi cách đất ba thước, đôi mắt phượng có một chút nheo lại, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Thanh Ngưu buông Thiết Phiến ra, ngăn ở trước mặt Thiết Phiến, nhìn thẳng vào đạo thân ảnh này.

Thiết Phiến hai chân mềm nhũn, ngồi quỳ dưới đất, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, thì thào một tiếng: "Văn di, đừng có tổn thương hắn, đều là lỗi của ta..."

Người đến, Tây Phương Giáo Đại Thống lĩnh Hồng Mông hung thú, Văn Tịnh!

"Hì hì ~" Nụ cười trên của khóe miệng Văn Tịnh đạo nhân tràn đầy vũ mị, lại là một tia chớp xẹt qua không trung, sau lưng Văn

Tịnh đạo nhân hiển lộ ra đôi cánh muỗi màu vàng trộn lẫn màu đen.

"Vừa mới rời khỏi Huyết Hải bao lâu, ngươi liền quên lai lịch của chính mình, quên khốn cảnh của tộc nhân mình, học được bộ dáng của Nhân Tộc rồi? Tu vi của hán tử kia ngược lại là không tồi, chết đi ở chỗ này đúng là rất đáng tiếc, cũng không biết hương vị huyết khí như thế nào."

Cùng lúc đó, ba mặt khác có bóng người xuất hiện, lại là hai nam một nữ, ba đầu Hồng Mông hung thú.

Một hung thú lãnh đạm nói: "Thống lĩnh, đừng có nói lời vô ích với bọn hắn, thu hồi Nguyên Đồ Kiếm mới là mấu chốt."

Thanh Ngưu định tiếng nói: "Các ngươi là hung thú Tây Phương Giáo nuôi dưỡng?"

"Dùng hai chữ nuôi dưỡng này, không khỏi quá chói tai." Văn Tịnh đạo nhân cười nhẹ, ánh mắt rơi vào trên người Thiết Phiến, giống như là cố ý, lại giống như tùy ý, hỏi một câu lai lịch của Thanh Ngưu.

"Ngươi có lai lịch gì, còn không báo ra gia môn?"

Cánh mũi của Thanh Ngưu rung động nhè nhẹ, đưa tay lỗi khoen mũi ở trên mũi xuống, khí tức tự thân lại bắt đầu điên cuồng dâng lên, thân hình trở thành cao ba trượng, toàn thân tuôn ra ngọn lửa màu xanh.

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ truyền đến từ không trung, lão thần tiên tóc trắng mày trắng kia không có dấu hiệu nào hiện thân, cưỡi mây phiêu nhiên rơi xuống, đạo vận cân bằng đại đạo lưu chuyển ra.

Văn Tịnh đạo nhân và ba đầu hung thú khác, sắc mặt lập tức đại biến.

Ánh mắt của Lý Trường Thọ lướt qua Văn Tịnh đạo nhân, nhìn về phía ba đầu hung thú bên cạnh, nụ cười vô cùng ôn hòa, trong miệng nói lại là: "Các vị khỏe chứ, ở nơi vắng vẻ như vậy cũng đều có thể gặp nhau, cũng coi như là duyên phận. Cuối cùng, lại có lý do đi Linh Sơn gây phiền phức."

Tiếng nói trầm thấp hùng hồn của Thanh Ngưu kia vang lên theo, lại là trả lời câu hỏi của Văn Tịnh đạo nhân.

"Ta, Động Suất Cung, ngưu do Lão Quân nuôi dưỡng!"

Mấy ngày sau, tại Tây Ngưu Hạ Châu, trong góc Linh Sơn.

Văn Tịnh đạo nhân che lại vai trái, gương mặt xinh đẹp tái nhợt không huyết sắc, khí tức tự thân chập trùng không chừng, váy máu trên người ngược lại càng thêm rực rỡ.

Ở phía sau Văn Tịnh đạo nhân, Hồng Mông hung thú hóa thành một nam một nữ quỳ một chân trên đất, từng người mang thương thế.

Hung thú hóa thành nam nhân kia trước ngực lõm vào hơn phân nửa, xương cốt xung quanh thương thế vỡ vụn, vào giờ phút này hoàn toàn dựa vào pháp lực ráng chống đỡ.

Cẩn thận xác định, vết thương to như cái chậu, hình dáng vừa lúc là một cái móng trâu...

Bầu không khí thoáng có một chút áp lực.

Trước người Văn Tịnh đạo nhân bày biện một cỗ thân thể hung thú tàn phế, uy áp trên đó vẫn chưa tiêu tán.

Thân thể tàn phế dài hơn hai trượng, giống như một con gấu lông đen, lúc này thi thể tàn khuyết không đầy đủ, hoàn toàn thay đổi, hiển nhiên vào trước khi vẫn lạc đã gặp thế công như mưa giông gió bão.

Ở một bên khác thân thể tàn phế, mấy đạo thân ảnh ngồi ở trong bóng tối, đều là một số lão đạo áo bào có mảnh vá.

Một vị lão đạo trong mắt nở rộ thần quang, nhìn chằm chằm đầu vai Văn Tịnh đạo nhân che lại, nghi ngờ nói: "Thanh Ngưu? Tọa kỵ của Lão Quân? Chỉ là một tọa kỵ, liền đánh các ngươi thành như vậy?"

Văn Tịnh đạo nhân vội nói: "Phó Giáo Chủ, đầu Thanh Ngưu kia hết sức lợi hại, lại là dị chủng Viễn Cổ, có phần khó đối phó! Trong tay y có một chiếc vòng thép, là bí bảo Lão Quân luyện chế, có thể thu các loại pháp bảo rời tay, càng là có một cây quạt, chỉ quạt một phát, liền hất bay chúng ta ra thiên ngoại..."

"Khốn kiếp!" Lão đạo mập lùn nổi danh bên cạnh sát khí tăng vọt, mắng: "Nguyên Đồ Kiếm chưa thể thu hồi, các ngươi lại bị một đầu tọa kỵ bức chật vật như thế, Linh Sơn muốn các ngươi để làm gì!"

"Phó Giáo Chủ, là, là Thuỷ Thần!" Sau lưng Văn Tịnh, đầu hung thú hóa thành nữ tử lập tức hô: "Là Thuỷ Thần Thiên Đình ra tay, hắn tất nhiên là đã tính tới việc này, sớm mai phục ở quanh người phản đồ Thiết Phiến kia!"

Năm vị lão đạo cùng nhìn nhau vài lần, một lão đạo ở giữa trầm giọng nói: "Việc này thật chứ?"

Văn Tịnh nhíu mày hé miệng, im lặng không nói.

Nữ tử kia run giọng hô hào: "Còn xin Phó Giáo Chủ tha mạng, việc này thiên chân vạn xác! Khí tức đạo vận kia, chúng ta nhất định sẽ không nhận lầm, người giấy như vậy bây giờ trong Tam Giới cũng chỉ có một mình Thuỷ Thần!"

Ánh mắt của các lão đạo lập tức trở nên sắc bén.

Chương 1098. -

Lão đạo mập lùn quen đóng vai mặt đen lập tức mắng: "Hừ! Khá lắm Văn Tịnh, trước đây vì sao ngươi giấu mà không báo?"

Văn Tịnh đạo nhân có một chút muốn nói lại thôi, bên trong đôi mắt đẹp mang theo do dự, dường như đang cân nhắc cái gì.

Đầu hung thú hóa thành nam tử kia ngẩng đầu nhìn bóng lưng Văn Tịnh một chút, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, khuôn mặt bày ra vẻ khó xử, thấp giọng nói: "Phó Giáo Chủ, còn xin chớ có trách cứ Văn Tịnh thống lĩnh như vậy! Lúc ấy vị Thuỷ Thần kia hiện thân, chúng ta cuống quít thất thố, vẫn là Văn Tịnh thống lĩnh ra tay diệt sát hóa thân vị Thuỷ Thần kia, chúng ta mới có thể thuận lợi đào thoát, trở về bẩm báo việc này đối với Phó Giáo Chủ."

"Ngươi nói cái gì?" Một vị lão đạo lập tức đứng dậy, hai mắt trợn tròn, quát hỏi một tiếng: "Văn Tịnh, ngươi thật sự giết hóa thân Thủy Thần?"

Văn Tịnh đạo nhân quay đầu trừng mắt nhìn nam tử kia, nam tử kia lập tức cúi đầu, dường như có một chút sợ hãi.

Thật sự? Một cuộc thi của các diễn viên cao cấp.

"Khốn kiếp!" Lão đạo mập lùn lên tiếng quát mắng: "Vài ngày trước lão sư hạ tử mệnh, ở trong trăm năm gần đây không thể đi trêu chọc Thuỷ Thần Lý Trường Canh, Văn Tịnh ngươi cũng biết việc này, lại còn ra tay giết hóa thân Thủy Thần! Vị Thuỷ Thần kia có thù tất báo, tâm cơ âm trầm, chắc chắn sẽ trả thù Linh Sơn chúng ta!"

Bên cạnh có lão đạo khác thở dài: "Văn Tịnh ngươi có biết, đã từng có một vị sư huynh hủy một cỗ hóa thân của Thuỷ Thần, liền bị Tiệt Giáo Triệu Công Minh nhằm vào, khi đó Thuỷ Thần chưa đắc thế. Bây giờ Thuỷ Thần được phong Thái Bạch Kim Tinh, chấp chưởng sự tình đại kiếp...ngươi còn sợ hắn, thiếu ghi hận đối với chúng ta?"

Văn Tịnh đạo nhân chậm rãi nhắm lại mắt phượng hẹp dài, đáy mắt có một chút bất đắc dĩ, lại mang theo trào phúng.

Nàng khe khẽ thở dài, nói: "Nếu không giết hóa thân Thủy Thần, chúng ta chỉ sợ là một người cũng không về được nơi đây. Việc này nếu Phó Giáo Chủ cảm thấy là Văn Tịnh làm sai, Văn Tịnh tự lĩnh trừng phạt. Nhưng chung quy, trong đáy lòng có một chút không phục. Thuỷ Thần hắn ở đó chỉ là một cỗ hóa thân cảnh giới Kim Tiên, nếu không giết hắn, chúng ta liền không thể sống, vì sao không thể giết?"

"Văn Tịnh, ngươi đây là đang chất vất ai? Ngươi!"

Vị lão đạo mập lùn tính khí nóng nảy kia đang lớn tiếng răn dạy, chợt nghe một tiếng khẽ than thở, lão đạo này liền im bặt.

Một thân ảnh người mặc áo bào xám, quỷ dị xuất hiện ở trước người Văn Tịnh đạo nhân.

Không gian lại không có nửa điểm làn sóng!

Mấy vị lão đạo vội vã đứng dậy, vội vàng vái chào đối với thân ảnh áo bào xám này, đồng thanh xưng: "Lão sư."

Thân thể của Văn Tịnh đạo nhân run lên, lập tức cúi đầu quỳ sát, không dám ngẩng đầu nhìn vị lão đạo áo bào xám này.

Khí tức này, uy áp nhàn nhạt này...

Trụ cột chân chính của Tây Phương Giáo, Thánh Nhân thứ sáu Tiếp Dẫn đạo nhân!

"Văn Tịnh bái kiến Đại Giáo Chủ!"

"Ừm." Tiếp Dẫn lên tiếng, hai tay buông thõng bên hông, thân hình hơi có vẻ còng xuống: "Ngẩng đầu lên."

Gò má tái nhợt của Văn Tịnh đạo nhân thấm ra mấy giọt mồ hôi lạnh, đạo tâm một mảnh lạnh buốt.

Uy áp Thánh Nhân, bí mật trong đáy lòng, khoảng cách gần như thế, làm đạo tâm của nàng cơ hồ thất thủ trong nháy mắt.

Nhưng nàng chung quy vẫn là Văn đạo nhân Hồng Hoang hung ác, Hồng Mông hung thú từ bên trong Huyết Hải một đường đi tới, đạo tâm quả thực rất cứng cỏi, vào giờ phút này chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt phượng hẹp dài, tròng mắt đang không ngừng run.

Tiếp Dẫn rủ nửa mí mắt, đạo ánh mắt kia, phảng phất như có thể hoàn toàn nhìn thấu đạo tâm của Văn Tịnh!

Văn Tịnh lúc này không dám nói nửa lời, đạo tâm trống rỗng, ép buộc chính mình lặp đi lặp lại suy nghĩ tình hình đại chiến tại tiểu thế giới mấy ngày trước kia...

Đầu Thanh Ngưu cuồng bạo kia dùng hai tay xé xác hung thú.

Nàng ở trong giây lát đập vỡ vụn Đạo Nhân Giấy Thuỷ Thần...

"Không cần sợ." Tiếp Dẫn đạo nhân nói một câu như thế, tiến về phía trước phóng ra một bước, vòng qua thân hình Văn Tịnh đạo nhân, đến trước mặt đầu hung thú hóa thành nam tử kia.

"Ngẩng đầu." Nam tử đang cúi đầu hầu kết trên dưới lắc lư, liền vội vàng ngẩng đầu lên, đối mặt cùng với Thánh Nhân...

Trong chốc lát, tay áo lớn đạo bào của Tiếp Dẫn đạo nhân nhẹ nhàng đong đưa, hai mắt nam tử u ám không sáng trong nháy mắt, thân hình đột nhiên sụp đổ, hóa thành một đống cát mịn nhỏ màu đen.

Lại không có nửa phần dao động sinh linh.

Tiếp Dẫn đạo nhân chậm rãi nói: "Văn Tịnh thăng cấp thành vị trí đầu não Ám hộ pháp."

Nói xong, thân hình Tiếp Dẫn đạo nhân dần dần phai mờ, ở bên trong âm thanh lĩnh mệnh của mấy vị lão đạo kia, tiêu tán theo gió.

Văn Tịnh đạo nhân sắc mặt trắng bệch, như muốn co quắp ngã xuống đất.

Nhưng khóe miệng nàng lộ ra mấy phần ý cười, cúi người bái tạ đối với chỗ sâu Linh Sơn.

"Văn Tịnh bái tạ đại lão gia!"

Sắc mặt mấy vị lão đạo kia hơi có một chút phức tạp, lúc nhìn thân hình uyển chuyển của Văn Tịnh đạo nhân kia, đã là lộ ra mấy phần ý cười ôn hòa.

Lão đạo mập lùn vừa rồi mắng Văn Tịnh hung nhất, hất ống tay áo lên, quay người đi xa.

Sau nửa canh giờ, ở bên trong động phủ của Văn Tịnh đạo nhân.

Một âm thanh vo ve lướt qua, Văn Tịnh đạo nhân hiện ra thân hình, vô lực ghé vào trên giường, thở phào một hơi.

Muốn mạng...

Nàng giống như sống sót sau tai nạn, trong đáy lòng không khỏi nổi lên đoạn lời nói nghe được mấy ngày trước kia, đến từ truyền âm của Thuỷ Thần đại nhân...

Không, lúc này đã là Tinh Quân đại nhân.

【 Văn Tịnh, là ta.

Đầu Thanh Ngưu trước mặt ngươi này, chính là tọa kỵ của Lão Quân, thực lực ở phía trên ngươi.

Thân phận của ngươi, chính là ở trước mặt ngưu của Lão Quân cũng không thể bại lộ nửa phần.

Thừa dịp cơ hội lần này, ngươi đừng ngại chém giết cỗ Đạo Nhân Giấy này của ta, sau đó lại mang theo một hai vị thủ hạ trốn về Linh Sơn, nhờ vào đó lĩnh công, củng cố địa vị của ngươi tại Linh Sơn.

Hết thảy tùy cơ ứng biến, sau đó lúc ra tay với ta không cần chần chờ. 】

Ở trên giường, Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng nhíu mày, cảm thụ được lực trùng kích uy áp Thánh Nhân mang cho chính mình vừa rồi, sắc mặt tái nhợt cấp tốc khôi phục hồng nhuận.

"Đại nhân muốn ta ẩn nấp tại Tây Phương Giáo tới khi nào? Hơn nữa cuối cùng, muốn ta ở đây làm cái gì? "

Vị trí đầu não Ám hộ pháp, một trong ba Đại hộ pháp Tây Phương Giáo, địa vị gần với mấy vị Phó Giáo Chủ, còn ở phía trên đệ tử Thánh Nhân bình thường.

Văn Tịnh đạo nhân yếu ớt thở dài...

Việc này, thật sự càng ngày càng khó làm.

...

"Văn Tịnh hẳn là sẽ không có chuyện gì. "

Tại Tiểu Quỳnh Phong, bên trong bức tranh vẽ trên tường nào đó trong mật thất dưới đất, bản thể của Lý Trường Thọ đang chắp tay sau lưng đi qua đi lại.

Lần này để Văn Tịnh đạo nhân "tùy tiện ra tay", giết một cỗ hóa thân Đạo Nhân Giấy của hắn trở về lĩnh công, thủy chung là có một chút quá mức liều lĩnh, thiếu ổn thỏa.

Mặc dù hắn tự nhận làm không chê vào đâu được, nhưng chung quy là cố ý mà làm, rất dễ dàng lộ ra một chút kẽ hở.

Chương 1099. -

Mà thôi, nghĩ quá nhiều cũng vô dụng.

Văn Tịnh lúc này hẳn là đã trở về Linh Sơn, bản thân nàng liền là Hồng Mông hung thú, vai diễn Hồng Hoang hung ác, nếu gặp được tình hình nguy nan nhất định có thể tự động xử trí, chính mình cũng không cần quá lo lắng nàng sẽ bại lộ hay không.

Lão nhân Hồng Hoang tiếc mệnh như Văn Tịnh, nhất định sẽ không cầm tính mạng của chính mình để chơi đùa.

Vẫn là phải lo lắng, nếu Tây Phương Giáo cho Văn Tịnh quá nhiều chỗ tốt, Văn Tịnh vào sau này thời cơ đã đến, lúc hạ thủ có thể hay không mềm lòng...

Tiên thức bắt được bóng hình xinh đẹp Linh Nga cưỡi mây mà đến tại bên hồ nước, bản thể của Lý Trường Thọ ngồi về bên trong ghế trúc, nhắm mắt ngưng thần, tiếp tục xử trí hậu sự.

Thanh Ngưu và Thiết Phiến lần này cũng coi như đã vượt qua một lần "tiểu kiếp nạn".

Ngày đó, hình ảnh đầu ngưu này dẫm nát Hồng Mông hung thú, khiến cho Thiết Phiến rõ ràng nhìn sửng sốt...

Nàng biết thực lực của Thanh Ngưu phi phàm, nhưng không nghĩ tới, đúng là ngang tàng như thế!

Văn di nàng vẫn luôn e ngại kính sợ, lại bị tình lang phó thác chung thân với chính mình, không tiếc hi sinh cũng phải bảo hộ chính mình, dùng một chưởng vỗ cho trọng thương...

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ hiện thân trong cuộc chiến, nói ra câu nói kia đối với Thiết Phiến, thay đổi rất nhiều ấn tượng cố hữu của Thiết Phiến.

"Thiết Phiến, ngươi cũng cần thử tin tưởng người bên cạnh, đừng có lúc nào cũng tự mình gánh chịu hết thảy mọi chuyện. Rất nhiều vấn đề theo như ngươi là hóc búa, đối với Thanh Ngưu sư huynh mà nói, có lẽ chỉ là một việc nhỏ."

Trong nháy mắt đem địa vị gia đình của Thanh Ngưu, tăng lên mấy cấp!

«Bạn bè».

Vào lúc trận kịch chiến tại sơn cốc sắp kết thúc, Thanh Ngưu ở dưới sự âm thầm chỉ điểm của Lý Trường Thọ, dùng quạt lá cọ vung ra huyền âm cuồng phong, trực tiếp hất Văn Tịnh đạo nhân cùng với hai đầu hung thú khác ra mấy vạn dặm.

Sau đó, Thanh Ngưu liền mang theo thiếu nữ tóc bạc không bình tĩnh nổi, cùng với Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, vội vàng rời khỏi mảnh hàng ngàn tiểu thế giới kia, trực tiếp trở về Ngũ Bộ Châu.

Thiết Phiến bị Tây Phương Giáo để mắt tới, tự nhiên không thể lại tiếp tục du sơn ngoạn thủy.

Mà trọng yếu nhất chính là...

Thanh Ngưu ra ngoài phóng đãng lâu như vậy, cũng nên quay về bản chức.

Ở dưới sự an bài của Lý Trường Thọ, Thiết Phiến được đưa đến Thương bộ lạc tại Nam Thiệm Bộ Châu, giao cho Khổng Huyên trông nom, vừa vặn làm bạn chơi cùng với chuyển thế thân thất tình lục dục.

Thanh Ngưu sau đó sẽ giống như Ngao Ất, thường cách một đoạn thời gian hạ phàm gặp nhau một lần cùng với Thiết Phiến.

Nếu như được Lão Quân đáp ứng, Thanh Ngưu ở lại thế gian nhiều một chút cũng không sao.

Nửa ngày trước, Lý Trường Thọ đã phó thác Hoảng Kim Thằng cho Thanh Ngưu, do Thanh Ngưu mang về bên trong Động Suất Cung.

Sự tình【 tìm ngưu 】như vậy cũng có một kết thúc.

Nói trở lại, một Thanh Ngưu, một Triệu đại gia, sao động tác đều nhanh như vậy?

Thật sự không có lo lắng gì đối với đại kiếp trong tương lai?

Lý Trường Thọ đối với chuyện này cũng chỉ có thể cười bỏ qua, thừa dịp đoạn thời gian các nơi bình ổn này, Tây Phương Giáo không vui, một lần nữa thẩm tra mấy lần an bài có quan hệ với đại kiếp Phong Thần.

Đấu với trời, nhất định phải cẩn thận, cho dù quá cẩn thận cũng đều không quá phận.

Bởi vậy, một cái vấn đề tương đối nghiêm túc, bày ở trước mặt Lý Trường Thọ.

Hắn đến cùng muốn hay không tốn một ít tinh lực, rơi vào bên trên lĩnh hội Bát Cửu Huyền Công, từ "tùy tiện luyện một chút" trước đây chuyển biến thành "cố gắng nghiên cứu", từ đó bước vào hai tầng cảnh giới cuối cùng?

Lý Trường Thọ trước đây đã phát giác được, Bát Cửu Huyền Công cũng không hoàn mỹ, đối với Nhân Tộc mà nói, khuyết thiếu nhục thân cường hãn trời sinh như Vu Tộc, tu hành Bát Cửu Huyền Công từ đầu đến cuối sẽ có khuyết điểm.

Nhưng biện pháp giải quyết vấn đề này, Hậu Thổ nương nương đã nhờ Diêm Quân giao vào trong tay Lý Trường Thọ.

Tinh huyết bản nguyên Tổ Vu.

Chín là cực của số dương, tám là cực của số âm, ví dụ như cách nói "cửu cung bát quái" kia, Bát Cửu Huyền Công cũng có rất nhiều hàm nghĩa.

Đương nhiên, cũng có thể hiểu thành —— danh tự Bát Cửu Huyền Công này, vốn là đại biểu thiếu "một chút", không có cách nào cửu cửu quy nguyên.

Đây có lẽ là Thiên Đạo ngăn lại, có lẽ là Hậu Thổ nương nương cũng vô pháp thôi diễn môn công pháp này đến viên mãn vô khuyết, cuối cùng nhất định phải có Tổ Vu tinh huyết để bổ túc khuyết điểm.

Lý Trường Thọ thử thôi diễn mấy ngày, phát hiện ra Bát Cửu Huyền Công có Tổ Vu tinh huyết tương trợ, cùng với Bát Cửu Huyền Công không có Tổ Vu tinh huyết tương trợ, uy năng khác biệt rất lớn.

Nếu được Tổ Vu tinh huyết tương trợ, tu hành môn huyền công này đến cực hạn, liền có thể nhiều thêm một môn thần thông —— nguyên thần chỉ cần không chết, nhục thân có thể trùng sinh vào bất cứ lúc nào!

Mặc dù Hồng Hoang có ngàn ngàn vạn vạn pháp môn thể tu, nhưng pháp môn có thể làm được như vậy, chỉ có Bát Cửu Huyền Công.

Ngoại trừ chậm trễ tinh lực của chính mình, phân tán cảm ngộ đối với cân bằng đại đạo của chính mình, tu hành môn công pháp này, có thể có chỗ xấu gì?

Kỳ thật cũng không có, tổng thể mà nói, còn có thể nhiều thêm một chút thủ đoạn bảo mệnh.

Nếu không thì luyện mấy chục năm?

Kể từ đó, đến khi Lục Thánh đi đến Tử Tiêu Cung thương nghị sự tình Phong Thần, mấy chục năm này là khó có thể quay người.

Lý Trường Thọ do dự mấy ngày, cuối cùng vẫn là quyết định, đem trình độ giám sát đối với Thiên Đình, Tiên Minh, Lâm Thiên Điện, điều chỉnh đến tiêu chuẩn thấp nhất chính mình có thể tiếp nhận, bắt đầu toàn lực suy nghĩ Bát Cửu Huyền Công.

Một lần suy nghĩ này, lại là như si như say, không thể tự thoát ra được.

Lý Trường Thọ từ bỏ cảm ngộ "tùy tiện luyện một chút" đạt được trước đây, bắt đầu cẩn thận cân nhắc lại từ đầu, cẩn thận thể ngộ, cơ hồ đạt đến tình trạng phế Vân quên Nga.

Liền theo đó, tần suất hắn rời khỏi mật thất giảm xuống trên phạm vi lớn.

Linh Nga mỗi lần nhìn thấy sư huynh nhà mình, phát hiện ra sư huynh hoặc là đang nhíu mày trầm tư, hoặc là đang tĩnh tâm đả tọa, hiếm khi chuyên chú vào việc tu hành như thế.

"Sư huynh đây là...gặp phải bình cảnh sao? "

Linh Nga nghĩ như vậy, cũng chỉ có thể đốt thêm mấy nén nhang ở trước bài vị sư phụ, chúc phúc sư huynh có thể sớm ngày đột phá bình cảnh.

Tiện thể, Linh Nga tạm thời hi sinh việc tu hành của chính mình, chủ động giúp sư huynh chú ý sự tình Tiên Minh, thay sư huynh chia sẻ một ít việc vặt vãnh vụn vặt.

Làm cho Linh Nga khiếp sợ không gì sánh nổi chính là, loại trạng thái này của sư huynh, kéo dài mười mấy năm!

Sư huynh đang suy tư thành Thánh như thế nào sao?

Muốn trảm tam thi sao?

Bình cảnh có thể kẹp lại sư huynh vài chục năm, nên là bực cửa ải nào!

Linh Nga càng trở nên lo lắng.

Cũng may, Lý Trường Thọ cũng không bế quan thời gian dài, cách mỗi mấy tháng liền ra ngoài đi dạo một chút, xử lý sự vụ các nơi, chỉ điểm Long Cát tu hành mấy lần.

Linh Nga mặc dù lo lắng, cũng không dám hỏi nhiều, sợ làm sư huynh có áp lực càng lớn.

Chương 1100. -

Vào năm thứ mười sáu nghiêm túc tu hành Bát Cửu Huyền Công, Lý Trường Thọ bắt đầu luyện chế một ít linh đan, bắt đầu tắm thuốc, bắt đầu tu hành một ít kiếm pháp bình thường, kỹ thuật bắn, quyền pháp, bắt đầu bố trí một ít đại trận tuyệt sát lôi, hỏa, nước, gió, lại đi bộ nhàn nhã tiến vào trong trận, hưởng thụ một chút trận pháp oanh kích...ngày hôm đó, Lý Trường Thọ bước ra từ bên trong sát trận bên ngoài đan phòng, thần thanh khí sảng, hai mắt trong sáng, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, trong đáy lòng thôi diễn diệu dụng Bát Cửu Huyền Công.

Rốt cuộc lại cảm nhận được, cảm giác sảng khoái không cẩn thận một bước liền đốn ngộ trước khi thành tiên...

"Sư, sư huynh?"

"Ừm?" Lý Trường Thọ thu nhiếp tinh thần, nhìn về phía Linh Nga mặc một thân quần áo luyện công bên cạnh, ấm giọng nói: "Sao thế?"

"Sư huynh." Linh Nga tràn đầy lo âu hỏi: "Huynh có phải hay không kẹt tại bình cảnh quá lâu, đạo tâm có một chút bất ổn?"

Sau đó, Linh Nga tiến tới, giúp Lý Trường Thọ xoa cánh tay, ôn nhu nói: "Kỳ thật không cần cho chính mình áp lực quá lớn, tu hành vốn là không gấp được. Tiên nhân kẹt tại bình cảnh mấy trăm, mấy ngàn năm có khối người, sư huynh chỉ là kẹt hơn mười năm, rất phổ biến."

Lý Trường Thọ: "..."

"Ta nhưng thật ra là đang luyện một môn huyền công." Lý

Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Môn huyền công này đến giai đoạn đằng sau, cần mượn lực lượng thiên địa rèn luyện nhục thân nguyên thần, ta dùng trận pháp để thực hành mà thôi."

Linh Nga nháy mắt mấy cái: "Huyền công?"

"Ầy." Lý Trường Thọ đưa một khối ngọc phù tới: "Hậu Thổ nương nương tặng cho, bên trong có một ít chú giải của ta, muội không cần tu hành, xem là được."

Linh Nga nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, là tư chất ta quá kém, cho nên không thể tu hành sao?"

"Không phải, môn công pháp này cần ăn chút khổ sở, đối với muội mà nói cũng không quá nhiều tác dụng." Lý Trường Thọ nói: "Hơn nữa, nếu như khống chế không thích đáng, sẽ thay đổi...thành thân hình của Linh Ly."

Linh Nga tay run một cái, bỏ ngọc phù trở về trong tay Lý Trường Thọ, lập tức lui lại ba bước, ôm quyền chắp tay đối với Lý Trường Thọ.

"Cáo từ, không cần, đa tạ sư huynh!"

Lý Trường Thọ cười không nói, thu hồi lại khối ngọc phù chuẩn bị cho Dương Tiễn này, nói một câu: "Đi gọi Linh Ly qua đây."

Nói xong chắp tay bay trở về đan phòng, chuẩn bị khai lò luyện chế linh đan tăng cường cường độ nhục thân.

Không bao lâu, Linh Nga mang theo Hùng Linh Ly vội vàng chạy đến.

Lý Trường Thọ hỏi Hùng Linh Ly một vấn đề đơn giản.

【 Có muốn mạnh lên hay không? 】

Hùng Linh Lỵ quả quyết gật đầu, trên khuôn mặt đáng yêu mang theo một chút chờ mong, thấp giọng nói: "Biểu huynh, ta tu nguyên thần đạo là đồ đần, rất nhiều đạo lý ta đều không thể hiểu thông, đã nhiều năm như vậy cũng đều không thể thành tiên...hắc hắc, vẫn luôn không có cách nào thật sự tích cốc, cũng quá ngượng ngùng."

Lý Trường Thọ dừng lại công việc trong tay, lấy ra một bầu rượu trong ngực, cười nói: "Ngươi vốn là có huyết mạch Vu Tộc, bây giờ tu hành đạo pháp Đạo Môn thật lâu, xác thực đã chứng minh, ngươi đi không thông con đường này."

Hùng Linh Lỵ có một chút thất lạc thở dài.

Linh Nga vội nói: "Linh Lỵ sư thúc ngươi đừng vội, sư huynh nói như vậy, nhất định là có biện pháp giúp ngươi tăng cường thực lực."

"Không sai!" Lý Trường Thọ cầm bầu rượu trong tay dùng tiên lực đẩy tới: "Trong này, hòa tan nửa giọt tinh huyết Tổ Vu, lại là tinh huyết Hậu Thổ ổn định nhất ôn nhu nhất. Ta đã suy tính qua, đây đã là cực hạn ngươi có thể thừa nhận. Tiếp theo, ngươi mỗi tháng uống một ngụm rượu này, đồng thời tu hành bộ công pháp này."

Trong khi nói, Lý Trường Thọ lấy ra hai quyển tranh cuốn ở bên trong tay áo, trải rộng ra ở trước mặt Hùng Linh Lỵ.

"Để tiện cho ngươi cảm ngộ, ta đem đường đi pháp lực vận chuyển trong cơ thể, các loại khẩu quyết tu hành khiếu vẽ thành bức tranh, ngươi có thể xem hiểu hay không?"

Hùng Linh Lỵ nặng nề gật đầu, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Thế là, lại mấy chục năm sau.

...

Khoảng cách so với Đạo Tổ định ra, sáu Thánh đi đến Tử Tiêu Cung thương nghị sự tình Phong Thần, chỉ còn lại ba năm bốn tháng.

Lý Trường Thọ ở trong mấy chục năm gần đây vẫn luôn tu hành an ổn trong núi, chuyện này khiến trong đáy lòng Linh Nga có một chút vui sướng...

Ngày hôm đó, Lý Trường Thọ kết thúc giai đoạn nghiên cứu Bát Cửu Huyền Công, chính thức xuất quan, ở bên hồ tìm được Linh Nga vừa mới kết thúc ngộ đạo, căn dặn Linh Nga không nên đi ra ngoài, hắn có việc muốn ra khỏi môn phái một chuyến.

Linh Nga nhẹ nhàng run rẩy khóe miệng, nói thầm vài câu:

"Sư huynh, ngươi bây giờ nên lo lắng, không phải ta ra ngoài, mà là có người đến Tiểu Quỳnh Phong chúng ta."

"Ài, ngươi nói cũng không sai."

Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài, nhìn về..."ngọn núi" chẳng biết lúc nào nhiều ra ở bên hồ kia.

"Ừm?" Cảm nhận được ánh mắt của Lý Trường Thọ, ngọn núi cao mấy trăm trượng kia chậm rãi vặn vẹo, lộ ra một " khuôn mặt đáng yêu " vô cùng to lớn.

Hùng Linh Lỵ!

Nàng đang ngồi xổm dưới đất, giơ cánh tay dài mấy trăm trượng, vô cùng tráng kiện lên, "có một chút" lay động đối với Lý Trường Thọ.

"Tiếng la chói tai" giống như sấm rền nổ vang ở bên hồ, mang theo tầng tầng gợn sóng trên mặt nước.

"Biểu ~ huynh! Ngươi —— xuất —— quan —— rồi——sao?"

Linh Nga không nhịn được dùng một tay đỡ trán, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cảm thấy may mắn.

Cũng may, ở dưới tác dụng của tinh huyết Tổ Vu, cô nàng này đã không cần ăn, nếu không Tiểu Quỳnh Phong liền sẽ phá sản vào mấy năm trước!

Lý Trường Thọ cao giọng hỏi: "Cảm giác gần đây thế nào?"

"Ta mạnh lên, cũng càng ngày càng mạnh!" Hùng Linh Lỵ mặt mũi tràn đầy vui vẻ, truyền âm nói: "Ngài không phải nói, để ta đi đến Thiên Đình làm thủ vệ cự lực thần sao, lúc nào ta đi qua?"

"Chờ đến khi ngươi tu thành biến hóa pháp." Lý Trường Thọ đút hai tay ở trong tay áo, thưởng thức thân hình to lớn mạnh mẽ vĩ ngạn của Hùng Linh Lỵ, tán thưởng một hồi.

Chậc, lại một viên mãnh tướng.

"Linh Lỵ hiện tại, thực lực so với Linh Châu Tử cùng với Ngao Ất hẳn là mạnh hơn nhiều. "

Tinh huyết bản nguyên Tổ Vu, cộng thêm huyết mạch Vu Nhân, lại có tích lũy chính mình vẫn luôn rót những đan dược kia cho Hùng Linh Lỵ, một vị cao thủ dựa vào nhục thân liền có thể đè bẹp Kim Tiên, liền được tạo ra như vậy.

Cường giả ăn ra được • chân chính.

Chỗ khó hiện tại, liền ở chỗ làm cho Hùng Linh Lỵ học được cách khống chế biến hóa thân hình lớn nhỏ, cần đạt tới 【to có thể vác núi nhảy xuống biển Bắc, nhỏ có thể nằm trong lòng bàn tay】, đó mới tính là Hùng Linh Lỵ đã tốt nghiệp.

Sau đó cho một nàng hai cây búa, một đôi chùy lớn để phối hợp, cộng thêm thần vị Thiên Đình, tuyệt đối là một tay thủ vệ hảo thủ!

Ở phía Đông Hải, nơi chân trời góc biển.

Bên trên một đóa mây trắng lướt tới bên ngoài trời đông, Lý Trường Thọ nghĩ như vậy, khóe miệng vẫn luôn mang theo ý cười bình tĩnh.

Đương nhiên, lúc này đang hoạt động, là một cỗ Đạo Nhân Giấy của hắn, hóa thành thân hình lão giả, bản thể giấu ở bên trong trượng đầu rắn trong tay lão giả.

Chương 1101. -

Khoảng cách so với đến Tử Tiêu Cung thương nghị sự tình Phong Thần đã không còn mấy năm, nếu tiếp tục tu hành, hoảng hốt một cái, nói không chừng một chữ 【 tới 】 của lão sư liền đập tới.

Có những chuyện phải phân nặng nhẹ.

Mặc dù quá trình tu hành Bát Cửu Huyền Công rất đơn giản, mỗi ngày liên tiếp không ngừng cảm ngộ, nhục thân không ngừng mạnh lên cũng sẽ sinh ra một loại cảm giác an toàn "hư giả".

Nhưng đến thời khắc này, Lý Trường Thọ liền nhất định phải làm chút chuẩn bị vì sự tình Tử Tiêu Cung, thuận tiện cùng với hai vị Chân Nhân Xiển Giáo, hợp mưu làm chút ít an bài.

Ra khỏi Đông Hải, tiến về hướng đại thiên thế giới đã chọn từ ban đầu.

Vì hành động lần này, hắn ở trong lần tu hành trước đây, trù hoạch an bài mười hai năm.

Lúc này ra ngoài, tất nhiên là mời Ly Địa Diễm Quang Kỳ đến, để ở bên người Linh Nga che chở, Tháp đại gia và Không Gian Xích làm bạn bên người, việc tự bảo vệ cũng coi như có chín thành tám nắm chắc.

Cưỡi mây vượt qua vạn dặm, đảo mắt đã qua ba trăm giới.

Thân hình Lý Trường Thọ chui vào bên trong một chỗ đại thiên thế giới, quen cửa quen nẻo tìm được một toà núi hoang, chui xuống đất.

Tiên thức đảo qua các nơi, có thể thấy phiến đại thiên thế giới này vô cùng tường hòa, nhưng nơi thích hợp cho phàm nhân sinh tồn, đều có thôn xóm thành trấn, phàm nhân trồng trọt, hái lượm, săn bắt đánh cá, sinh hoạt an khang giàu có.

Mà ở trong những thành trấn thôn xóm này, đều thờ phụng từng tòa tượng thần, hoặc là bằng ngọc mạ vàng, uy nghiêm vĩ ngạn, hoặc là bằng đất sét, khuôn mặt đơn sơ, nhưng đều có thể sinh ra hương hỏa công đức liên tục không ngừng.

Một tòa tiên cung ẩn trong thiên khung, tất cả hương hỏa công đức đều hội tụ vào trong đó.

Không sai, nơi này chính là một chỗ hương hỏa thần quốc củaTây Phương Giáo.

Sau nhiều lần bị Lý Trường Thọ nhằm vào, dùng sự tình "Tây Phương Giáo coi Nhân Tộc như đồ vật công đức" để công kích, Tây Phương Giáo tất nhiên đã làm ra điều chỉnh, giảm tốc độ thu hoạch hương hỏa công đức, chế tạo đại thiên thế giới khống chế ở các nơi thành cõi yên vui.

Lý Trường Thọ ngược lại là cảm thấy vui mừng đối với chuyện này.

Mặc dù không thể nói đây là công lao gì, nhưng đúng là đã cải thiện hoàn cảnh sinh hoạt của vô số phàm nhân, khiến cho Tây Phương Giáo ở ngoài sáng không dám không kiêng nể gì cả bóc lột phàm nhân bên trong ba ngàn thế giới.

Đáng tiếc, tình hình như vậy cũng sẽ không kéo dài quá lâu.

Một là thời điểm Tây Phương Giáo bố trí như thế này, cũng là cố ý vào trước khi thương nghị đại kiếp Phong Thần tại Tử Tiêu Cung, không tăng thêm ảnh hướng trái chiều, phòng ngừa đến lúc đó Đạo Môn mượn cớ làm khó dễ.

Hai là, trên dưới Tây Phương Giáo vốn là vàng thau lẫn lộn, vì thống nhất thế lực khắp nơi bên trong ba ngàn thế giới, bọn họ đã áp dụng các loại thủ đoạn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, đưa ra rất nhiều hứa hẹn.

Lúc này ở bên trong tiên cung kia, phàm nhân vẫn là đồ chơi để tiên nhân tìm niềm vui.

Vô số phàm nhân ở nơi này, vẫn là súc vật Tây Phương Giáo dùng để thu liễm hương hỏa, chỉ bất quá là được ăn mặt đẹp hơn chút.

Phản hương hỏa thần quốc gánh nặng đường xa, mà Lý Trường Thọ suy nghĩ càng nhiều, là sau khi lật đổ trật tự hương hỏa thần giáo ở nơi đây, trật tự mới phải chăng vẫn sẽ mang đến tai nạn.

Thiếu niên đồ long cuối cùng lại thành long, chuyện xưa này đã sớm không mới mẻ.

Quang ảnh trước mắt lấp lóe, đã là chui xuống dưới nền đất chỗ đại thiên thế giới này, phía dưới ngàn trượng chính là một tầng lực lượng Thiên Đạo cùng với lực lượng Thánh Nhân ngưng tụ thành tường ánh sáng.

Tường ánh sáng này bao phủ toàn bộ đại thiên thế giới, để phòng sụp đổ.

Lý Trường Thọ dọc theo con đường trong trí nhớ của chính mình, du đãng tới lui ở bên trong tầng nham thạch, lại qua mấy ngàn dặm, tìm được một dòng suối màu lam nhạt ở vào giữa hư và thực.

Dòng suối này dài mấy ngàn trượng, "khảm" ở bên trong tầng nham thạch, bắt đầu từ hư vô và trở về hư vô, trong đó có từng đốm sáng màu xanh lam, mỗi một đốm sáng đều đại biểu cho một hồn phách chuẩn bị luân hồi.

Đây là nơi tận cùng của Lục Đạo Luân Hồi, phân bố trong mỗi đại thiên thế giới với đầy đủ ngũ hành và âm dương hoàn chỉnh.

Tiên thức của Lý Trường Thọ cẩn thận từng li từng tí dò xét xung quanh, muốn đi về phía "bảo bối" mà hắn chôn xuống hơn mười năm trước.

Đột nhiên, một tia khí tức như có như không hiển hiện ở phía trước, Lý Trường Thọ lập tức dừng lại động tác, toàn lực nín hơi ngưng thần, Đạo Nhân Giấy, bản thể đều tiến vào tình trạng báo động cao nhất.

Một vệt bóng đen, đến đầu dòng suối, mở bao tải khiêng trên vai ra, những chấm sáng màu lam nhạt bay ra từ đó, hoà vào dòng suối nơi đây, làm ánh sáng nơi đây nồng đậm hơn mấy lần.

Lý Trường Thọ lẳng lặng nhìn một màn này, tự nhiên biết, đây là cao thủ Tây Phương Giáo, vụng trộm đi bắt hồn phách sắp chuyển sinh ở đại thiên thế giới không có hương hỏa thần quốc, phóng ra ở chỗ này.

Sau khi Luân Hồi Tháp bị Lý Trường Thọ khóa kín và biến thành công cụ dự phòng cho Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đối phương liền làm loại sự tình này trong bóng tối.

Tai hại trước mắt chính là đại thiên thế giới bị lấy trộm hồn phách sắp chuyển sinh, ngươi đang mang bầu sẽ xảy thai, mà ở bên trong đại thiên thế giới nơi đây, việc một cặp vợ chồng có được con là rất đơn giản.

Đối phương dám làm như thế, cũng là bởi vì nơi đây vắng vẻ, lực lượng Thiên Đạo mỏng manh, cảm ứng của Lục Đạo Luân Hồi Bàn đối với chỗ này yếu ớt.

Không bao lâu, vị cao thủ kia lặng lẽ rời đi.

Lý Trường Thọ không có vọng động, đề phòng đối phương trở về, ở kia lẳng lặng đợi ba...

Ngày đêm.

Rốt cuộc, hắn lặng lẽ lẻn đến "bên bờ" dòng suối, lấy ra hai viên "siêu phẩm Lưu Ảnh Cầu", thu vào bên trong tay áo cẩn thận xem xét, thân hình cấp tốc trốn xa.

Liên tục đi bảy chỗ đại thiên thế giới, đều làm sự tình đồng dạng, thu về mười bốn viên Lưu Ảnh Cầu cấp linh bảo hậu thiên.

Đây là cây búa dùng để gõ Tây Phương Giáo trong lúc nghị sự tại Tử Tiêu Cung.

Đến lúc đó, nếu Tây Phương Giáo không nói gì thì cũng thôi, nhưng nếu một vị Thánh Nhân lão gia nào đó vô liêm sỉ ở ngay trước mặt Đạo Tổ, vậy Lý Trường Thọ liền thỉnh cầu Ngọc Đế bệ hạ, cho bọn họ "một búa".

Việc tự mình lộ diện là điều hoàn toàn không thể.

Lý Trường Thọ định vị đối với chính mình vô cùng rõ ràng, hắn chính là kiếm một công lao tại Thiên Đình, làm chân chạy cho Đạo Môn, loại cảnh tượng hoành tráng tại Tử Tiêu Cung này, có thể tham dự đã là vinh quang trong cuộc sống thần tiên, nào đến phiên hắn nói chuyện.

Đương nhiên, vì lý do ổn thoả, vẫn phải đề phòng một chữ 【nói】, hoặc là bốn chữ【nói thay vi sư】.

Làm xong chính sự, Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ một hồi, liền thi triển độn pháp, đi về một chỗ thế lực Tiên Minh bên trong phạm vi đại thiên thế giới.

Chương 1102. -

Trải qua mấy chục năm phát triển, Tiên Minh cũng coi như là phát triển không ngừng, trở thành đại thế lực tiên đạo thứ hai bên trong ba ngàn thế giới.

Đệ nhất đại thế lực dĩ nhiên chính là hương hỏa thần quốc.

Cách mỗi ba năm đến năm năm, Tiên Minh đều sẽ tổ chức một trận thế công đối với hương hỏa thần quốc, cũng thuận lợi giải cứu phàm nhân trong bốn tòa đại thiên thế giới, cũng từ "phương án" Lý Trường Thọ định ra, tiên phàm tạm thời tách ra, mở rộng hương hỏa thần vị Thiên Đình.

Nhưng theo càng ngày càng nhiều thế lực tiên đạo gia nhập Tiên Minh, Tiên Minh cũng trở nên ngư long hỗn tạp, sự tình tranh quyền đoạt lợi trong đó cũng dần dần nhiều, làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy tiếc nuối.

Là rất tiếc nuối.

Nếu Tiên Minh làm tốt, chưa chắc đã không thể trở thành một trong những " người đại diện " của Thiên Đình ở bên trong ba ngàn thế giới.

Nhưng lòng ham muốn của con người là không có giới hạn, cũng như lòng ham muốn của tiên nhân, thậm chí còn muốn bành trướng hơn so với phàm nhân, tốc độ nội bộ Tiên Minh mục nát, cũng thực sự quá nhanh.

Vẫn là chuyên chú phát triển Lâm Thiên Điện đi.

Nói đến Lâm Thiên Điện, Lý Trường Thọ liền nổi lên một chút khâm phục đối với Bạch Trạch.

Ở dưới sự chủ trì của Bạch Trạch, Lâm Thiên Điện lúc này đã là một phương thế lực nổi danh, phạm vi thế lực chiếm cứ hai toà đại thiên thế giới, bốn tòa hàng ngàn tiểu thế giới.

Đương nhiên, có thể phát triển mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn không thể tách rời cùng với trợ lực Thiên Đình âm thầm cho.

Được âm thầm chủ trì bởi Đông Mộc Công, Thiên Đình xuất ra linh thạch, xuất ra bảo tài, xuất ra công pháp, xuất ra đan dược, chỉ thiếu trực tiếp phái binh giúp Lâm Thiên Điện bình định quân địch.

Lại có Thiên Đạo hạ xuống khí vận, khuôn khổ Lý Trường Thọ định ra, sự khôn ngoan của Bạch Trạch, phương danh của Thánh Nữ Lâm Thiên Điện lan truyền ra bên ngoài...

Khục, cái cuối không phải là yếu tố then chốt, chỉ có thể coi là dệt hoa trên gấm.

Lý Trường Thọ nhớ tới câu danh ngôn đời trước nào đó——đứng ở trên đầu gió, heo cũng đều có thể bay lên.

Lâm Thiên Điện chính là như vậy.

Đáng nhắc tới chính là, Lâm Thiên Điện lúc này đã nhiều thêm hai vị "Thái thượng trưởng lão" cảnh giới Đại La Kim Tiên, bị Bạch Trạch vững vàng khống chế trong lòng bàn tay, xem như uy hiếp của Lâm Thiên Điện đối với bên ngoài.

Chỉ là, Điện Chủ Vương Phú Quý biểu thị rằng bản thân chịu áp lực rất lớn.

Lại mấy ngày sau, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ đến nơi ước định cùng với Bạch Trạch, Đạo Nhân Giấy 【 vận chuyển 】 cũng hóa thành một vị thanh niên đạo sĩ tướng mạo thường thường.

Hắn xách trong tay theo một thanh bảo kiếm liền vỏ, bề ngoài và thực lực ngụy trang thành cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, tiến vào một toà thành trì tiên phàm hỗn tạp.

Đi dạo ở trong thành nửa ngày, bảy lần quặt tám lần rẽ đến một chỗ trạch viện hẻo lánh, đẩy cửa vào.

Phía trước rừng trúc lờ mờ, trong rừng đường nhỏ ngoằn nghèo.

Đóng lại đại môn, Lý Trường Thọ cất bước tiến lên.

Bên cạnh truyền đến tiếng đàn leng keng rung động, có thể thấy Bạch Trạch hóa thành trung niên đạo sĩ, toàn thân áo trắng ngồi trên tảng đá giữa khu rừng đánh đàn làm vui.

Lại nghe bên trong lầu các trang nhã cuối đường nhỏ, truyền ra một tiếng cười nói quen thuộc, lại là sư tổ Giang Lâm Nhi mở miệng thúc giục: "Tiểu Cửu ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Không phải là hắn đã tới?"

Sau đó cửa gỗ mở ra, một đạo thân ảnh bị người đẩy ra ngoài, hơi có một chút chật vật lảo đảo hai bước, sau đó nhanh chóng đứng thẳng thân hình, ngẩng đầu ngượng ngùng cười hắc hắc đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ không khỏi trừng mắt nhìn.

Hắn vốn cho rằng, cách nhiều năm như vậy, lần đầu tiên chính thức gặp mặt cùng với Tửu sư thúc, sẽ là Thánh Nữ Lâm Thiên Điện chính mình âm thầm thưởng thức mấy lần trước đây, phong thái ngàn vạn, thành thục mê người, đứng ngạo nghễ trong trần thế.

Nhưng vào giờ phút này xuất hiện ở trước mắt, vẫn là Tiểu sư thúc người mặc áo gai đoản sam, váy ngắn, dưới chân xỏ giày cỏ lẹt xẹt, nhìn thấy chính mình liền cảm thấy tội lỗi, giống như nợ tiền mấy trăm năm.

Khác biệt so với quá khứ chính là, dấu ấn trên trán nàng khá sáng, mái tóc ngắn vừa phải ban đầu cũng đã biến thành tóc dài, buộc thành tóc mây tinh xảo...

Giang Lâm Nhi ở trong phòng lại thúc giục một câu: "Nói chuyện đi!"

Tửu Cửu chắp hai tay sau lưng, áo gai đoản sam thừa nhận áp lực nó vốn không nên thừa nhận, nhỏ giọng thầm thì một câu: "Khoẻ không, đã lâu không gặp."

"Sư thúc làm sao lại trở nên xa lạ như vậy?" Lý Trường Thọ cười khẽ, thu hồi Đạo Nhân Giấy, hiện ra bản thể, lấy ra một bình linh đan ở bên trong tay áo, tiện tay ném tới.

Tửu Cửu hai mắt tỏa sáng, thân hình nhảy lên một cái, bắt lấy bình ngọc để ở trước mũi ngửi ngửi, trong nháy mắt hai mắt tỏa ánh sáng.

"Oa, tửu tâm đường đậu đan cấp lục phẩm linh đan!"

Lý Trường Thọ cất bước tiến về phía trước, cười dặn dò: "Không được tham ăn, hậu kình rất lớn."

"Ừm!" Tửu Cửu âm thầm làm động tác giơ ngón tay cái, khóe mắt có thập tự quang mang lấp lóe.

Lý Trường Thọ cười đến híp cả mắt, nhìn về phía trong rừng bên cạnh.

Bạch Trạch ngửa đầu thở dài, ánh mắt nhìn Tửu Cửu có một chút "hận không tranh giành", đặt dài đàn ở trên tảng đá, vái chào đối với Lý Trường Thọ.

"Bạch Trạch bái kiến Tinh Quân đại nhân."

"Bạch tiên sinh đa lễ, không cần gọi như thế, gọi Thuỷ Thần dễ nghe hơn."

"Vâng, Thuỷ Thần đại nhân!"

Trong lầu các, Giang Lâm Nhi, Vong Tình Thượng Nhân, Tửu Y Y bước ra, Giang Lâm Nhi cắn răng bổ nhào vào trên người Tửu Cửu, nắm cổ Tửu Cửu lắc mạnh.

"Thời khắc mấu chốt liền như xe bị tuột xích, chuẩn bị trong những năm này đổ sông đổ biển!"

Tửu Cửu bị lắc mắt trợn trắng, ánh mắt của Giang Lâm Nhi hữu ý vô ý rơi vào trên người Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ coi như chính mình nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, cười hành lễ đối với Vong Tình Thượng Nhân cùng với Giang Lâm Nhi, dẫn chủ đề lên bên trên chính sự.

"Bạch tiên sinh, đã chuẩn bị xong chưa?"

Bạch Trạch cười nói: "Tinh Quân yên tâm đi, tuyệt đối đều là người tin được, cháu trai Ngọc Đế bệ hạ ở nơi nào?"

Lý Trường Thọ liếc nhìn hình ảnh hiện ra trong đáy lòng, lắc đầu nói: "Còn chưa ra khỏi Ngọc Tuyền Sơn, không biết vì sao lại chậm trễ, bất quá yên tâm, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Thái Ất Chân Nhân đều đang trông coi tại kia, sau đó sẽ âm thầm hộ tống y đi đến phiến đại thiên thế giới này."

Bạch Trạch cười gật đầu, lại trầm ngâm vài tiếng, có một chút muốn nói lại thôi.

Lý Trường Thọ nói: "Bạch tiên sinh có chuyện cứ nói thẳng là được, ta và ngươi còn cần phải e dè hay sao?"

Bạch Trạch cười nói: "Chúng ta đi vào lại nói, nếu cháu trai

Ngọc Đế còn chưa lên đường, chúng ta ở đây cũng khá nhàn rỗi."

Lập tức, Bạch Trạch làm dấu mời, Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng đi vào phòng khách lầu các.

Trong sảnh được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, bình hoa bị lau có thể soi ra bóng người, nệm êm trên ghế ngồi cũng là không nhuốm bụi trần.

Chương 1103. -

Lý Trường Thọ cũng không có coi chính mình là người ngoài, mời Vong Tình Thượng Nhân ngồi trên, chính mình cùng với Bạch Trạch ngồi ở sát bên, Giang Lâm Nhi, Tửu Y Y ngồi ở đối diện, nữ thần nào đó ở trong mấy chục toà ba ngàn thế giới, ở bên cạnh bưng trà đưa nước.

Bối phận của Lý Trường Thọ tại Độ Tiên Môn nhỏ nhất, nhưng bây giờ hắn đã là đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo, lại là người nói chuyện thứ hai tại Thiên Đình, còn là "Lão bản" phía sau màn của Lâm Thiên Điện bọn họ, bình thường cũng không thể lại tự cho mình là vãn bối.

"Thuỷ Thần." Bạch Trạch cân nhắc ngôn từ, thấp giọng nói: "Bần đạo tất nhiên là biết, Thuỷ Thần ký thác kỳ vọng đối với vị cháu trai Ngọc Đế kia, muốn bồi dưỡng một viên đại tướng cho Thiên Đình, nhưng chúng ta làm như vậy...cũng không quá thỏa đáng đi."

Giang Lâm Nhi ở bên cạnh thầm nói: "Dù sao thì ta còn là lần đầu tiên nghe nói, đệ tử trẻ tuổi đi ra ngoài lịch luyện, chuyện xưa và đau khổ sắp gặp phải, đều do trưởng bối bố trí."

Lý Trường Thọ cười nói: "Cũng là bởi vì ổn thoả."

Bạch Trạch nói: "Vì sao lại ổn thỏa? Có hai vị Xiển Giáo Chân Nhân bảo vệ, còn chưa đủ bảo vệ y chu toàn hay sao?"

"Bảo vệ y chu toàn tất nhiên là đủ rồi, nhưng đối với con trai kiếp vận mấy trăm năm liền sẽ trưởng thành, dẫn đạo như vậy là còn chưa đủ." Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư một hồi, nghiêm mặt nói: "Những cửa ải chúng ta thiết kế này, kỳ thật giống như một cuốn sách đưa cho y đọc. Nội dung hiện ra trong sách, là thứ chúng ta có thể khống chế, có thể dẫn đạo cho y, có thể uốn nắn vào bất kỳ lúc nào. Căn cứ theo những gì Ngọc Đỉnh sư huynh nói, Dương Tiễn mang cừu hận đối với Thiên Đình, bản tính cứng cỏi, cũng hiểu ẩn nhẫn, đây thật ra là sự tình tương đối phiền phức, bởi vì đạo lý y nhận định, sẽ rất khó sửa đổi. Thời gian không đợi ta, đại kiếp chẳng biết lúc nào liền sẽ rơi xuống, tăng cường dẫn đạo đối với Dương Tiễn, kỳ thật cũng là đại sự quan hệ đến sự ổn định của Đạo Môn, Thiên Đình. Tuyệt đối không thể cho ngoại ma nửa điểm cơ hội lợi dụng! Ta sở dĩ mời Lâm Thiên Điện làm việc này, chính là tránh để y phát hiện ra là Thiên Đình bồi dưỡng y ở sau lưng. Vào trước khi tu vi của y có thành tựu, cỗ chấp niệm cừu hận Thiên Đình này, cũng là một công cụ hữu ích để tu luyện."

Giang Lâm Nhi cùng với Vong Tình Thượng Nhân liếc nhìn nhau, hai người đều duy trì trầm mặc.

Chuyện này đã vượt ra khỏi phạm trù bọn họ có thể hiểu được, lại cảm thấy Lý Trường Thọ nói có lý có cứ, rất khó phản bác.

Tửu Cửu không nhịn được nhỏ giọng nói: "Trường Thọ ngươi cũng có thâm cừu đại hận gì sao?"

"Ừm? Sao lại đột nhiên hỏi như vậy?"

"Cảm giác tu vi của ngươi cũng đột nhiên tăng mạnh." Tửu Cửu chớp chớp mắt, tự hỏi có phải mình đã nói sai một lần nữa hay không.

Lý Trường Thọ bình tĩnh nói một câu: "Không có gì, cảm ngộ nhiều một chút mà thôi."

Bạch Trạch đỡ râu suy tư, lại hỏi: "Nhưng nếu y nhìn ra chân tướng, chúng ta rốt cuộc nên làm như thế nào?"

Lý Trường Thọ buồn bực nói: "Trước đây không phải đã chuẩn bị năm ~ sáu cái phương án?"

"Chuyện này ngược lại là..."

"Không phải ta cũng tới đây để hộ tống y sao?" Lý Trường Thọ cười nói: "Bạch tiên sinh yên tâm, ta và ngươi liên thủ, chuyện gì không thể thành? Chưa kể, hữu tâm tính vô tâm, sư phụ y cũng sẽ dốc toàn lực phối hợp với chúng ta."

Bạch Trạch cười nói: "Vậy tuân theo lệnh Thuỷ Thần, chúng ta còn cần chú ý cái gì?"

"Hãy cùng nhau chau chuốt kịch bản một lần nữa." Lý Trường Thọ lấy ra một quyển trục, nghiêm mặt nói: "Chúng ta phải thiết kế việc này đến cấp độ có cảm giác, làm cho Dương Tiễn cảm thấy, có nỗ lực, có hồi báo, có cảm ngộ, có cảm xúc, khiến cho đạo tâm và ý chí cùng nhau thăng hoa. Nhất định phải làm cho y trải qua mấy trận ác chiến, đạt được tinh huyết Tổ Vu đại bổ đối với chính mình, làm cho cả quá trình đều có cảm giác chân thực rõ ràng..."

Thế là, bên trong lầu các buổi chiều, một cuộc hội thảo về kịch bản đã được tổ chức dưới sự chủ trì của Lý Trường Thọ.

Cùng lúc đó, tại Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, bên trong Ngọc Tuyền Sơn.

Một vị thanh niên đạo sĩ thu dọn bọc hành lý, xách theo một thanh trường kiếm, nhìn căn phòng nhỏ của mình trong động phủ, khẽ thở dài.

Y tên là Dương Tiễn, tam đại đệ tử Xiển Giáo, bái sư Ngọc Tuyền Chân Nhân, sắp bắt đầu lần ra ngoài thí luyện đầu tiên từ sau khi tu hành.

Đây là lần thứ năm y chuẩn bị đi ra khỏi động phủ trong một tháng gần nhất.

Nghĩ về những gì mình sẽ phải đối mặt tiếp theo, một tia sáng kiên định lóe lên trong đôi mắt của thanh niên đạo sĩ.

Lần này y nhất định phải làm điều đó!

"Ca!"

Cửa động đột nhiên truyền đến một tiếng khẽ gọi, ánh mắt Dương Tiễn ngưng tụ, lập tức giấu bảo kiếm ở phía sau, có một chút bất đắc dĩ nhìn về phía bóng người xinh xắn ở cửa động kia.

Thiếu nữ tư thái yểu điệu hơi gầy yếu kia khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: "Ca, ca vẫn phải đi đúng không?"

"Tiểu Thiền, vi huynh bất quá là đi lịch luyện."

"Vậy vì sao không thể mang ta đi theo?" Thiếu nữ tiến về phía trước hai bước: "Ta cũng đã thành tiên..."

Sau đó, thiếu nữ bĩu môi, mắt ứa lệ, thấp giọng nói: "Ca, ta không muốn xa cách ca, không thể đi đưa ta theo được sao? Ca để ta ở đây, ta sẽ luôn sợ hãi."

Dương Tiễn vốn nghĩ rằng mình có ý chí sắt đá, đôi lông mày dựng đứng như kiếm của y lập tức nằm ngang, khuôn mặt cũng dịu đi trong nháy mắt.

"Ta chỉ là đi ra ngoài lịch luyện, mấy tháng liền có thể trở về, cũng không phải là rời khỏi nơi đây."

"Ài..."

"Sư phụ đã đợi ta một tháng, ta cũng không thể tiếp tục trì hoãn."

"Ca..."

"Được thôi, ta không đi, không đi nữa, muội chớ khóc, vi huynh bồi tiếp muội là được."

Ngoài động, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đả tọa trên mây có một chút run rẩy khóe miệng, nhưng lại không có nói thêm cái gì, Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh đưa tay vuốt vuốt mi tâm, đột nhiên bật cười.

Gia đình nào cũng có kinh sách khó tụng, đệ tử nhà ai mà không có khuyết điểm?

Đột nhiên tìm được điểm cân bằng tâm lý.

Dương Tiễn đã xảy ra chuyện gì?

Lý Trường Thọ đợi tại chỗ đại thiên thế giới kia sáu ngày, Đạo Nhân Giấy mỗi ngày nhìn chằm chằm vào Ngọc Tuyền Sơn, đại trận Ngọc Tuyền Sơn lại luôn không có động tĩnh.

Vì an bài lần thí luyện này cho Dương Tiễn, cao tầng Lâm Thiên Điện xuất động gần nửa, bản thể của Lý Trường Thọ mang theo Tháp đại gia và Xích Ca hộ tống, cũng có thể được Thái Cực Đồ che chở vào bất cứ lúc nào.

Từ công việc thực địa đến bảo hộ, từ nhóm diễn đến nhân vật phản diện, thậm chí là yêu ma để Dương Tiễn chiến đấu, đều đã vào chỗ toàn bộ, nhân vật chính Dương Tiễn lại không thấy đâu...

Điều này?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng không phải là người bất ổn như vậy, hai bên đã thống nhất kế hoạch chi tiết từ trước.

Bây giờ Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng vẫn chưa đi ra khỏi Ngọc Tuyền Sơn, nhất định là đã gặp phải phiền toái gì.

Đợi trái đợi phải, suy đi nghĩ lại, Lý Trường Thọ không yên lòng, điều một cỗ Đạo Nhân Giấy【 bản thể 】chạy đến Ngọc Tuyền Sơn.

Chương 1104. -

Một cỗ Đạo Nhân Giấy bản thể cấp chuyên nghiệp, cần được trang bị cảnh giới tu vi Kim Tiên, khiến cho người ta cảm thấy có tràn đầy huyết khí, cũng có đầy đủ nhiều thủ đoạn ngụy trang, cùng với Đạo Nhân Giấy dự bị bên trong tay áo có thể ra sân vào bất cứ lúc nào.

Lý Trường Thọ vốn không muốn để cho người giấy lộ diện ở trước mặt Dương Tiễn, dù sao thì hóa thân người giấy, đã là một chiêu bài của hắn ở trong Hồng Hoang.

Nếu sau này Dương Tiễn tỉnh táo lại, nhìn thấu việc này, vậy sẽ tỏ ra...

Vô cùng xấu hổ.

Vì thế, Lý Trường Thọ lại phí nhiều tâm tư hơn.

Hắn không chỉ điều đến một cỗ Đạo Nhân Giấy【 bản thể 】, càng là hoá cỗ Đạo Nhân Giấy này thành bộ dáng Triệu đại gia đã cạo râu, cũng phát đi ngọc phù truyền tin đối với Triệu Công Minh, báo cho Triệu Công Minh việc này, phòng ngừa sau này để lộ.

Tới Ngọc Tuyền Sơn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân tất nhiên là có thể nhìn thấu nội tình của Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, đại trận bên ngoài tự động mở ra, lặng lẽ để cho Lý Trường Thọ đi vào.

Lý Trường Thọ vừa mới vào Ngọc Tuyền Sơn, liền thấy Ngọc Đỉnh Chân Nhân ngồi xếp bằng ở trên mây, khuôn mặt hơi có vẻ bất đắc dĩ, cùng với đại âm dương sư Thái Ất bên cạnh đang ngáp không ngớt...

Đây là thế nào? Mọi thứ đều không ổn sao?

Lại dùng tiên thức đảo qua các nơi Ngọc Tuyền Sơn, vị tiểu quyền thần Thiên Đình bình thường Lý Trường Thọ này, cái trán dần dần treo đầy vạch đen.

"Ca, vì sao ca không đưa ta đi cùng, ta thật sự sợ."

"Tiểu Thiền, đây là đi lịch luyện tu hành, tăng tiến cảm ngộ và lý giải đối với đạo, tu vi của muội không đủ, tu vi của vi huynh cũng không tính quá cao, nếu dẫn muội đi theo, hung hiểm rất nhiều."

"Ca...ca đừng bỏ ta lại trong động phủ..."

"Chớ khóc, chớ khóc! Ài, để ta nghĩ một chút biện pháp."

Lý Trường Thọ: "..."

Thái Ất Chân Nhân truyền âm trêu chọc: "Chà, đại cữu gia không nhịn được tới nhìn một chút rồi?"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lộ vẻ mặt xấu hổ, chủ động ra tay giúp Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ che đậy khí tức.

"Liền bởi vì chuyện như vậy mà chậm trễ lâu như vậy?"

Lý Trường Thọ cười khổ hỏi một câu, Ngọc Đỉnh Chân Nhân thành thành thật thật gật đầu.

Thái Ất Chân Nhân thở dài: "Bần đạo bảo mang Tiểu Thiền nhi cùng nhau đi, Ngọc Đỉnh sư đệ lại nói như vậy sẽ làm nhiễu việc tu hành của Dương Tiễn sư điệt. Dương Tiễn sư điệt ngày bình thường cũng là người có một chút quả quyết, lại duy chỉ có hoàn toàn thúc thủ vô sách đối với tiểu muội của chính mình."

Lý Trường Thọ nói: "Vậy thì dùng pháp thuật làm cho nàng ngủ yên mấy tháng không phải là được rồi?"

Ngọc Đỉnh cùng với Thái Ất lập tức sững sờ, nụ cười có một chút xấu hổ.

Đưa tay xoa xoa mi tâm, Lý Trường Thọ bởi vì ổn thoả, suy nghĩ một biện pháp vạn toàn, hỏi: "Linh Châu Tử và Dương Tiễn, những năm này từng có gặp nhau không?"

"Hai người bọn họ ngược lại là rất quen." Thái Ất Chân Nhân phàn nàn nói: "Ngày bình thường đều sẽ tỷ thí với nhau, nhất là trong hai mươi năm gần đây, Linh Châu Tử không ở Thiên Đình liền sẽ chạy tới Ngọc Tuyền Sơn, ngay cả động phủ của bần đạo đều không trở về."

Lý Trường Thọ ừm một tiếng, lập tức bố trí an bài.

Thế là, sau hai canh giờ, Linh Châu Tử cưỡi mây vội vàng chạy đến.

Nghe căn dặn Lý Trường Thọ trên đường đi, lại được sư phụ, sư thúc đáp ứng, Linh Châu Tử trước tiên truyền âm đối với Dương Tiễn, sau đó đánh lén từ phía sau lưng, nhẹ nhõm định trụ Dương Thiền, làm nguyên thần của nàng mông lung, ngủ mê man.

Dương Tiễn nhẹ nhàng thở ra, trong mắt tràn đầy cảm kích, chắp tay nói tạ ơn đối với Linh Châu Tử: "Đa tạ sư huynh tương trợ!"

"Không có gì." Linh Châu Tử cũng chắp tay một cái, dùng tiên lực đưa Dương Thiền lên trên giường, xoay người lại nói: "Sư đệ cứ yên tâm đi ra ngoài lịch luyện, ta chắc chắn sẽ chiếu cố tốt Tiểu Thiền."

Dương Tiễn liếc nhìn Dương Thiền ngủ say, dặn dò đối với Linh Châu Tử: "Tiểu Thiền còn nhỏ đã từng bị kích thích, sau này tu đạo vẫn luôn có tâm ma chưa thể xua tan, sư phụ ra tay cũng chỉ là tạm thời phong ấn tâm ma của nàng. Sư huynh ngươi hãy nhớ rõ, nếu nàng tỉnh lại bởi vì không tìm được ta mà khủng hoảng, ngươi liền dùng vật này..."

"Không cần phiền phức." Linh Châu Tử đánh gãy lời nói của Dương Tiễn, cười nói: "Ta sẽ vẫn luôn thi triển pháp thuật mê man đối với nàng, để nàng chờ ngươi trở lại trong giấc mộng. Dương Tiễn sư đệ yên tâm, muội của ngươi chính là muội của ta, ta tuyệt đối sẽ không thất lễ đối với Tiểu Thiền."

"Ta tất nhiên là tin tưởng sư huynh."

Dương Tiễn thở phào một hơi, lại vái chào đối với Linh Châu Tử, hút bảo kiếm tới từ trong góc, cúi đầu cất bước, bước ra ngoài động...

Toàn thân đều dễ dàng hơn không ít.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hiện ra thân hình trong không trung, tiếp Dương Tiễn lên trên mây.

Lúc này Lý Trường Thọ đã đưa Đạo Nhân Giấy vào bên trong tay áo của Thái Ất Chân Nhân, vì lý do ổn thoả, cũng không chủ động chạm mặt cùng với Dương Tiễn.

"Sư phụ, sư bá." Trên mặt Dương Tiễn lộ nét hổ thẹn, ôm kiếm vái chào: "Đệ tử đã để ngài đợi lâu."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ôn hòa cười một tiếng, nói không sao.

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh khẽ nhếch khóe miệng, muốn phàn nàn lại cưỡng ép nhịn trở về.

Không thể chê cười vãn bối, đây là nguyên tắc của Thái Ất y —— ngoại trừ những vãn bối đặc biệt chán ghét.

Không bao lâu, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cưỡi mây mang theo Dương Tiễn cùng với Thái Ất Chân Nhân rời khỏi Ngọc Tuyền Sơn, toàn lực thôi động mây trắng, bay nhanh về hướng Đông Hải.

Ở bên trên Ngọc Tuyền Sơn, cũng chỉ còn lại có Linh Châu Tử và Dương Thiền ngủ say.

Linh Châu Tử đi đến cửa động, nghĩ đến lời căn dặn của Trường Canh sư thúc, cùng với sự tình sư phụ đã từng giải thích cho mình vào hơn mười năm trước, có quan hệ đến thân thế của Dương Tiễn.

Lại nghĩ đến vị sư đệ Dương Tiễn này đã từng trong lúc vô tình biểu lộ qua, hận ý đối với Thiên Đình...

"Ài!"

"Sau này Dương Tiễn sư đệ biết được chân tướng, trong đáy lòng tóm lại sẽ có một chút oán trách đối với Trường Canh sư thúc. Trường Canh sư thúc tính kế quá mức chu toàn, cuối cùng ngược lại sẽ bởi vậy mà rước lấy địch ý của Dương Tiễn sư đệ. "

Linh Châu Tử khoanh tay, có một chút nghiêm túc suy tư một hồi.

"Hẳn là, sư thúc cũng không thèm để ý đến địch ý của sư đệ?"

Tự lẩm bẩm nửa tiếng, Linh Châu Tử sửng sốt một hồi đối với bầu trời ngoài động, sau đó gãi đầu một cái.

Được rồi, nghĩ mãi mà không rõ những cong cong quấn quấn này.

Thừa dịp Dương Thiền ngủ mê man, chính mình...đánh một bộ quyền pháp đi.

Gần đây Tiểu Thỏ đều là tìm hắn đánh giá dáng múa, mỗi lần còn mặc đồ trang điểm lộng lẫy, cũng không biết có phải hay không là ăn củ cải cầu vồng nhiều, bởi vì những chuyện này, ngược lại là khiến cho tiến độ luyện công của y chậm trễ rất nhiều.

Chậc, phiền não tuyệt vời của Linh Châu.

…

Trên đường đến đại thiên thế giới, Lý Trường Thọ có thể rõ ràng cảm nhận được, sự lưu ý của Ngọc Đỉnh Chân Nhân đối với Dương Tiễn.

Suốt chặng đường đều căn dặn lòng người hiểm ác, suốt chặng đường đều nói về cảm ngộ tu hành.

Chương 1105. -

Dương Tiễn xếp bằng ở bên cạnh Ngọc Đỉnh Chân Nhân, suốt đoạn đường đều lắng nghe hết sức cẩn thận, mấy ngày mấy đêm cũng không biểu hiện ra nửa điểm không kiên nhẫn.

Suy nghĩ kỹ một chút, Ngọc Tuyền Sơn này cũng là có một chút thú vị.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân vô cùng coi trọng đối với đồ đệ, thậm chí vì không quấy rầy đồ đệ tu hành, phần lớn thời gian đều ẩn tàng thân hình.

Dương Tiễn vô cùng cảm kích đối với sư phụ, lại thúc thủ vô sách đối với muội muội của chính mình.

Dương Thiền dán ở bên người huynh trưởng của mình, sợ anh ruột của mình rời khỏi chính mình...

Cũng may, Dương Tiễn mặc dù có một chút yêu thương đối với muội muội của chính mình, nhưng cũng không phải là nhất định phải cột muội muội vào bên cạnh chính mình, bằng không thì cũng sẽ không sảng khoái như vậy, liền giao Dương Thiền cho Linh Châu Tử chăm sóc.

Âm thầm dùng vọng khí thuật nhìn khí vận Dương Tiễn một chút, phát hiện ra vẫn là màu đỏ chót kinh người.

Thân phận con trai kiếp vận, lại là không thể gạt được người nắm giữ vọng khí thuật.

Lựa chọn an bài Dương Tiễn đi ra ngoài lịch luyện vào thời điểm này, nhưng thật ra là kết quả sau khi Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân thương nghị mấy lần.

Lúc này tới gần sự tình Tử Tiêu Cung thương nghị Phong Thần, Tây Phương Giáo tất nhiên không dám sinh sự, các phương thế lực lớn cũng đều an tĩnh như gà, hoàn cảnh bên ngoài kỳ thật là an ổn nhất.

Mặc dù Dương Tiễn kế tiếp còn sẽ có ma luyện trình độ khác biệt, nhưng lần đầu tiên Dương Tiễn xuống núi sau khi trưởng thành, chắc chắn đối với tính cách, đối với quan niệm đối đãi sự vật của y, sẽ sinh ra ảnh hưởng tương đối sâu xa.

Trên đường lại tiêu tốn mấy ngày, rốt cuộc cũng đến mảnh đại thiên thế giới kia.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đứng dậy.

"Dương Tiễn."

"Đệ tử ở đây!" Dương Tiễn lập tức đứng dậy trả lời, trong mắt lấp lóe thần quang sau đó liền ẩn xuống dưới, tính nhẫn nại quả thực không tồi.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ấm giọng nói: "Nơi đây có một chỗ cơ duyên của ngươi, nhìn như bình tĩnh, kỳ thực giấu giếm hung hiểm. Lần đầu tiên lịch luyện này, vi sư liền chọn cho ngươi ở chỗ này, ta và Thái Ất sư bá của ngươi đi thăm bạn, sau trăm ngày sẽ tới đón ngươi. Nhớ kỹ, Hồng Hoang lòng người hiểm ác, lại đang là thời điểm đại kiếp, bây giờ thực lực của ngươi không đủ, đừng có cậy mạnh."

"Đệ tử lĩnh mệnh." Dương Tiễn nghiêm túc đáp ứng, cúi người vái chào, sau đó xoay người cưỡi mây, ở dưới ánh nhìn chăm chú của Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Thái Ất Chân Nhân, rơi về phiến đại thiên thế giới này.

Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Đi thôi, đừng có để mấy vị đạo hữu đợi lâu."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đáp ứng một tiếng, cùng nhau cưỡi mây chạy tới phương hướng tây nam.

Lời này, tất nhiên là nói cho Dương Tiễn nghe.

Dương Tiễn đang cưỡi mây tiến lên, bên miệng lộ ra một chút cười khổ, cũng không quay đầu nhìn nhiều, mà là lâm thời chọn một chỗ đặt chân, rơi về phía một toà thành trấn phàm nhân.

Dương Tiễn vừa xuống đất không lâu, ba bóng người xuất hiện trên bầu trời, hoá ra một tấm Vân Kính Thuật, quan sát nhất cử nhất động của Dương Tiễn.

Thái Ất Chân Nhân có một chút hăng hái hỏi: "An bài đằng sau của Trường Canh sư đệ như thế nào? Người mà ngươi an bài khi nào có thể chạm mặt cùng với Dương Tiễn sư điệt?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư huynh không cần sốt ruột, trước hết để cho Dương Tiễn làm quen một chút phàm tục. Nếu như cố ý, hoặc là sắp xếp người chủ động tiếp xúc cùng với y, không khỏi quá tầm thường, bằng vào trí thông minh của Dương Tiễn, một chút liền có thể nhìn thấu đây là đang diễn kịch cho y xem. Lúc này Dương Tiễn chắc hẳn biết chúng ta ở trong bóng tối, chỉ bất quá chưa biểu hiện ra ngoài mà thôi."

Thái Ất buồn bực nói: "Vậy ngươi chuẩn bị dẫn y vào trong cục như thế nào?"

Lý Trường Thọ thong thả giải thích: "Hơn mười năm trước, toà đại thiên thế giới này liền bắt đầu lưu truyền sự tình có quan hệ đến Thượng Cổ yêu ma, vì thế còn đưa tới một nhóm Luyện Khí Sĩ muốn tầm bảo, bất quá những Luyện Khí Sĩ này không thu hoạch được gì. Đương nhiên, đây là bởi vì ta chưa thả yêu ma kia và tinh huyết Tổ Vu ra. Ở nơi đây có không ít người biết được lời đồn này, Dương Tiễn chỉ cần hơi tìm hiểu một chút liền có thể thám thính được. Trừ cái đó ra, ta còn ở chỗ mảnh đại thiên thế giới này, tại nơi y có khả năng đi thăm viếng nhất, an bài mười sáu nhiệm vụ nhỏ, bên trong mỗi nhiệm vụ nhỏ đều cất giấu một ít manh mối, chỉ về hướng nơi thí luyện sau cùng. Tóm lại, chỉ cần y bảo trì lòng hiếu kỳ cơ bản nhất đối với phần cơ duyên kia, tự nhiên sẽ bị dẫn qua từng chút một."

"Trường Canh phí tâm rồi." Ngọc Đỉnh Chân Nhân chậm rãi gật đầu, nói một câu đánh giá công bằng.

Thái Ất Chân Nhân cũng giơ ngón tay cái: "Làm tốt lắm!"

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng cong khóe miệng lên: "Lời này nói ra từ trong miệng Thái Ất sư huynh, vì sao ta lại có cảm giác bị mạo phạm."

"Ha ha, ha ha ha! Đừng có suy nghĩ nhiều, bần đạo cũng là thực tâm thực lòng nói ngươi làm không tệ, ai cũng có thể an bài thỏa đáng."

Thái Ất Chân Nhân cười to một hồi, Lý Trường Thọ cẩn thận nghiền ngẫm...

Luôn cảm thấy tên gia hỏa này đang châm chọc chính mình.

Lại nói sau khi Dương Tiễn tiến vào phiến đại thiên thế giới này, tính cảnh giác cũng coi như không tệ.

Dương Tiễn đầu tiên là ở trong núi rừng, âm thầm dùng tiên thức quan sát thành trấn kia nửa ngày, mới thu hồi bảo kiếm, thu liễm khí tức, sửa đổi dung mạo, tiến vào trong thành nghỉ chân.

Vị cháu trai Ngọc Đế này mặc dù tính tình trầm ổn, nhưng tóm lại là lần đầu xuống núi, cũng là không nhịn được trái xem phải xem.

Thế gian phồn hoa mê mắt người, bản thân liền là một loại lịch luyện.

Dương Tiễn lại chỉ là đi nhìn một chút, cũng không thật sự dung nhập vào trong đó.

Thấy Dương Tiễn đi lại gần nửa ngày, cũng không có gây ra quá nhiều sự chú ý của người khác, Lý Trường Thọ lên tiếng khen: "Quả thực không tồi, có thể làm được việc lớn."

Bên miệng Ngọc Đỉnh Chân Nhân lộ ra nụ cười nhàn nhạt, Thái Ất Chân Nhân lại là xem thường lắc đầu, vẫn cảm thấy đồ đệ của chính mình càng làm cho người khác ưa thích hơn.

Quý ở đơn thuần.

Dương Tiễn ở mấy ngày bên trong thành trấn này, dần dần hiểu rõ tình huống phàm nhân, cùng với "hiện trạng" Luyện Khí Sĩ nơi đây.

Tiếp theo, y cũng không giống như suy nghĩ của Lý Trường Thọ, cố ý đi tìm Luyện Khí Sĩ luận bàn, giao lưu, ngược lại là cố ý né tránh những Luyện Khí Sĩ này, ra vẻ chính mình là phàm nhân, tìm kiếm chỗ "cơ duyên" trong miệng sư phụ.

Nửa tháng sau, Dương Tiễn quyết định đi tới một toà tiên thành quy mô khá lớn, tìm hiểu phiến đại thiên thế giới này có hiểm địa, hung địa hay không.

Nơi này, chính là nơi cao tầng Lâm Thiên Điện đặt chân.

Khi Dương Tiễn cách tòa tiên thành này càng ngày càng gần, trong tiểu viện mà bản thể của Lý Trường Thọ ở kia, không khí bắt đầu dần dần khẩn trương...

Liền nghe từng câu hỏi của Bạch Trạch, mấy người Giang Lâm Nhi, Tửu Cửu cầm từng khối từng khối ngọc phù truyền tin, không ngừng trả lời.

Chương 1106. -

"Càn huyền bộ chuẩn bị như thế nào?"

"Thỏa đáng."

"Xác định sân bãi không có những quấy nhiễu khác?"

"Sân bãi không có vấn đề, nơi đó vốn ít có người đi..."

Rất nhanh, Bạch Trạch hài lòng gật đầu, quay người nhìn về phía Lý Trường Thọ, khuôn mặt trang nghiêm, ôm quyền thi lễ.

"Mời Thuỷ Thần hạ lệnh! Các nơi đã chuẩn bị thỏa đáng!"

Lý Trường Thọ đứng dậy, tiên thức tập trung vào thân hình Dương Tiễn nơi xa, suy tính kịch bản chính mình an bài phải chăng có lỗ thủng, hai mắt dần dần trở nên ngưng trọng.

Đây, chỉ là một bước nhỏ ma luyện Dương Tiễn, mài giũa người nối nghiệp của chính mình, lại là một bước dài của toàn bộ "đoàn làm phim" Lâm Thiên Điện!

Hôm nay có thể thuận lợi an bài Dương Tiễn, ngày mai liền có thể thuận lợi an bài Na Tra, sau này liền có thể an bài khỉ!

Khục, như vậy là được rồi, còn cách quá xa.

Xây dựng một đội ngũ thành viên đáng tin cậy, chính mình an tâm làm vung tay chưởng quỹ, đây mới là mục đích lớn nhất của lần hành động này!

Hít một hơi, Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Ra tay đi."

"Bắt đầu!" Bạch Trạch quay đầu quát nhẹ một tiếng, mấy khối ngọc phù truyền tin vỡ nát trong nháy mắt!

Trong chốc lát, tiên thức của Lý Trường Thọ bắt được hình ảnh như vậy:

Trong một chỗ núi rừng cách Dương Tiễn bất quá mấy chục dặm, thanh niên nam tử máu me khắp người lảo đảo hiện thân, không gian sau lưng lưu lại tầng tầng làn sóng, đó là dao động vách tường đại trận huyễn trận trung giai.

Thanh niên nam tử này đi ra hai bước liền ngã nhào xuống đất, hơi thở mong manh, trong hai mắt tràn đầy lo lắng, muốn ra sức đứng dậy, thương thế trên người lại quá nặng, pháp lực gần như trống rỗng.

Hơn ba mươi dặm bên ngoài, Dương Tiễn đang cưỡi mây đi ngang qua khẽ cau mày, nhưng lại chưa xen vào việc của người khác, cúi đầu nhanh chóng rời đi.

Mặc dù thanh niên nam tử này chỉ là cảnh giới Nguyên Tiên, nhưng không biết thiện ác tốt xấu, không biết trong huyễn trận kia cất giấu cái gì, lựa chọn không quan tâm rời đi, cũng là cử chỉ sáng suốt.

Tại Hồng Hoang này, làm người tốt thế nhưng là không được.

Đối với chuyện này, Thái Ất Chân Nhân ở trên bầu trời không ngừng tán dương, nụ cười trên khóe miệng của Ngọc Đỉnh Chân Nhân càng nồng đậm hơn.

Nhưng mà sáo lộ Lý Trường Thọ an bài, tự nhiên không chỉ là như thế.

Chợt nghe một tiếng trẻ con khóc nỉ non...

Đã thấy nam tử Nguyên Tiên trọng thương kia, lấy ra một con thoi màu bạc bị tầng tầng tiên quang bao trùm ở bên trong tay áo, trong đó che chở một đứa bé, lúc này đứa bé kia đang lên tiếng khóc nỉ non —— đây là pháp bảo cùng loại với giới tử không gian, ở chỗ này đã tính là hiếm thấy.

Nam tử Nguyên Tiên mặt lộ vẻ bi phẫn và lưu luyến, cắn răng một cái, dùng tiên lực còn lại, ném con thoi về nơi xa.

"Thiếu chủ, thuộc hạ vô dụng...a, ta chết rồi..."

Nói xong toàn thân run rẩy vài lần, lập tức ngã xuống đất nhắm mắt, sinh khí chậm rãi tiêu tán.

Lý Trường Thọ: "..."

Cảm xúc biểu đạt cũng không tệ, nhưng lời kịch này lại là cái quỷ gì?

Sau đó phải bắt tên gia hỏa này biểu diễn đoạn "a ta chết rồi" này ở trước mặt mọi người ba trăm lần!

Lại nhìn nơi thí luyện kia.

Một cơn âm phong thổi ra từ trong núi rừng, trong huyễn trận kia bay ra ba đạo thân hình, đều là tu vi cảnh giới Chân Tiên, từng người đằng đằng sát khí, trực tiếp truy về hướng con thoi màu bạc kia.

Con thoi màu bạc tuy là pháp bảo, nhưng lúc này đã không có tiên lực gia trì, bay ra hơn mười dặm liền bị ba vị "Chân Tiên" kia đuổi tới.

Một nữ tử ra tay chụp vào con thoi màu bạc kia, khóe miệng lộ ra một chút cười lạnh.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Trong một cái chớp mắt đầu ngón tay nữ tử này sắp chạm đến con thoi màu bạc, một sợi tiên thằng màu vàng đột nhiên hiện thân, bao lấy con thoi, túm bay, một mạch mà thành, không có một chút đình trệ nào.

Ba vị Chân Tiên truy sát tới không kịp làm ra ứng đối, trơ mắt nhìn con thoi màu bạc rời tay, thế công cũng không kịp phóng thích.

Nữ tử nhíu mày quát khẽ: "Người nào dám tọc mạch vào chuyện của chúng ta!"

Chỉ nghe một giọng nói trong trẻo: "Trẻ con làm sai điều gì?"

Trong khi nói, thân hình cao ngất của Dương Tiễn, xuất hiện phía trên sườn núi ngoài mấy trăm trượng, giơ tay trái kéo về phía sau.

Sợi tiên thằng kia bay trở về cổ tay Dương Tiễn, buộc chặt vào tay áo của y, con thoi màu bạc thuận thế rơi vào trong tay.

Sau đó, Dương Tiễn hiển lộ ra bảy thành thực lực của chính mình, đạo bào toàn thân phồng lên, một tia huyết khí như khói đen phóng lên tận trời, bảo kiếm trên tay phải đã xuất vỏ nửa tấc.

Chiến ý dạt dào, uy thế bất phàm!

Ba vị Chân Tiên biến sắc, trong mắt tràn đầy kiêng kị, từng người lui về phía sau trăm trượng, bảo trì khoảng cách an toàn.

Thấy cảnh này, Lý Trường Thọ hài lòng gật đầu.

Ba người này cũng không tệ, đáng giá được bồi dưỡng trọng điểm.

Dương Tiễn ứng đối cũng coi như thoả đáng, vừa uy hiếp địch quân, lại vừa bảo lưu lại thực lực át chủ bài, vào trước khi hiểu rõ tình thế, cũng không chủ động ra tay.

Bạch Trạch tán dương: "Cháu trai Ngọc Đế ngược lại là có mấy phần phong thái của Ngọc Đế."

Lý Trường Thọ nói: "Bài khảo nhiệm này không chỉ là lòng nhân từ và chính nghĩa của Dương Tiễn, còn là năng lực tránh né nhân quả của Dương Tiễn, khi không thể tránh né thì phải đánh đổi như thế nào..."

Hả?

Linh đài đột nhiên nổi lên đạo vận quen thuộc, Thái Thanh đại đạo giống như nhẹ nhàng bị kích thích, tại đạo tâm ngưng tụ thành một chữ to lớn!

【 Tới 】.

Lý Trường Thọ chấn động tinh thần, lập tức đứng dậy, lấy ra một giọt tinh huyết bản nguyên của Tổ Vu Cộng Công ở bên trong tay áo, nhét vào trong tay Bạch Trạch.

"Bạch tiên sinh, sau đó do ngươi chủ trì, hết thảy hành sự theo kế hoạch. Cẩn thận không để xảy ra chết người hoặc bị thương, tốt nhất đừng để Dương Tiễn nhìn thấu, bị nhìn thấu cũng không cần bại lộ Thiên Đình. Nếu có việc gấp liền lấy ra người giấy cất giữ trước đây, ta tự nhiên có thể lập tức cảm ứng."

Bạch Trạch có một chút không rõ ràng cho lắm, vội hỏi đã phát sinh chuyện gì.

Lý Trường Thọ cũng là cảm thấy nghi hoặc trong đáy lòng, chỉ nói Thái Thanh lão sư có chuyện quan trọng gọi đến, chính mình nhất định phải lập tức đi qua một chuyến.

Lập tức, Lý Trường Thọ chắp tay một cái đối với mấy người khác bên trong lầu các, trái tay nắm chặt Không Gian Xích, dưới chân hiện lên hào quang màu lam, thân hình "hưu" biến mất không thấy gì nữa.

Trước khi đi, Lý Trường Thọ liếc nhìn tình hình chỗ Dương Tiễn, thấy biểu hiện của Dương Tiễn biết tròn biết méo, trong đáy lòng tạm thời an ổn hơn rất nhiều.

Lại dựa vào Đạo Nhân Giấy căn dặn vài câu đối với Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Lý Trường Thọ thu nhiếp tinh thần, thôi động độn pháp không gian, toàn lực chạy về Ngũ Bộ Châu!

Vì sao lão sư lại gọi vào lúc này?

Khoảng cách Tử Tiêu Cung nghị sự còn có ba năm, không phải là lão sư cảm thấy, chuẩn bị hắn làm còn chưa đủ, gọi đi qua chỉ điểm một phen?

Nếu đúng như vậy, trực tiếp truyền chữ không phải tiện hơn?

Chương 1107. -

Mang theo nghi hoặc trùng điệp, Lý Trường Thọ vội vàng chạy về Ngũ Bộ Châu, suốt chặng đường không hề keo kiệt tiên lực, dựa vào Không Gian Xích thi triển độn thuật không gian, đã không phải là bốn chữ "nhanh như điện chớp" có thể hình dung.

Mỗi khi tiên lực hao tổn vượt qua 0.5 thành, Lý Trường Thọ liền sẽ nuốt một viên lục phẩm linh đan, bảo đảm chính mình luôn ở trong trạng thái đầy tràn.

Bất quá chỉ gần nửa ngày, Lý Trường Thọ đến biên duyên Đông Hải, đổi thành phong độn bay thẳng vào chín tầng trời...

Lúc đến Thái Thanh Quan, Lý Trường Thọ thật sự mệt mỏi không nhẹ, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Cẩn thận đẩy ra cửa gỗ hờ khép, cúi đầu đi vào trong đó, sau khi hành lễ đối với lão sư, ngẩng đầu nhìn về phía lão giả ngồi trong miếu nhỏ.

Lão sư gọi hắn tới trước ba năm, tất nhiên là...

Chợt nghe Thái Thanh Thánh Nhân truyền âm ở trước mặt đối với Lý Trường Thọ, chậm rãi nói: "Sắp đi Tử Tiêu Cung."

Sắp, sắp đi?

Lý Trường Thọ đầu tiên là sững sờ, sau đó trong đáy lòng nổi lên một chút hiểu ra.

Ba năm...sắp...

Không có gì sai cả.

Lý Trường Thọ ở kiếp trước liền rõ ràng một đạo lý ——

【 Trong cuộc sống, luôn có nhiều trường hợp đột ngột và không thể tránh khỏi. 】

Cho nên, phải học được cảm tạ chính mình, cảm tạ vận mệnh chơi đùa lung tung đối với chính mình, cũng cảm tạ hết thảy vận mệnh giày vò chính mình.

Cũng ví dụ như vào giờ này khắc này, Lý Trường Thọ liền thực sự cảm tạ, chính mình ở trong vài chục năm gần đây làm ra tràng sân khấu kịch Hồng Hoang này —— «Dương Tiễn xuống núi», khiến hắn...

Cùng với Thánh Nhân lão sư nhà mình, tìm được một chút chủ đề chung!

Vào ngày thứ hai mươi mốt đến Thái Thanh Quan, gần như toàn bộ tâm thần của Lý Trường Thọ trở về bản thể, để bảo đảm vào lúc lão sư mở miệng nói chuyện, có thể làm ra câu trả lời chính xác, kịp thời, hợp lý, phù hợp với tâm ý của lão sư.

Giao lưu cùng với Thánh Nhân, thật sự là quá phiền toái.

Không nói những chuyện khác, hiện nay Lý Trường Thọ hoài nghi nghiêm trọng, lão sư nhà mình đã siêu thoát ra khỏi quy tắc Hồng Hoang, dẫn đến bản thân xuất hiện rối loạn ở trong một khối " quy tắc thời gian " này.

Quy mô thời gian ba năm tương đương với "sắp".

Khoảng cách mỗi lần nói chuyện, ổn định tại "nửa tháng".

Mười năm cuộc sống của người phàm, ở trong mắt lão sư, nói chung chỉ là một lần nói chuyện.

Năm tháng dài đằng đẵng mà phiến thiên địa này tồn tại đến nay, đã làm lão sư quên đi thang thời gian đáng lẽ phải có.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, kìm nén cảm xúc của mình.

Không hiểu sao, nhiều hơn mấy phần kính nể, nhiều hơn mấy phần tôn trọng đối với Thái Thanh lão sư.

Đạo tâm nên là bình thản cỡ nào, êm đềm cỡ nào, mới có thể để cho năm tháng trôi qua một cách lững lờ, không quan tâm một chút nào.

Đó có phải là đỉnh của sinh linh không?

"Dương Tiễn, không tồi."

Bất thình lình nghe lão sư mở miệng, Lý Trường Thọ chớp mắt một cái suy tư, chớp mắt một cái lộ ra nụ cười, chớp mắt một cái đã hơi cúi đầu, ấm giọng trả lời: "Phẩm tính của y lương thiện, kiên nghị trầm ổn, xác thực xem như một vị nhân tài Đạo môn ưu tú mới nổi."

Thái Thanh Thánh Nhân truyền âm nói: "Ngươi an bài không tệ."

Lý Trường Thọ xấu hổ cười một tiếng, mới vừa muốn tiếp tục trả lời, hai sợi âm dương nhị khí bay ra từ bên trong tay áo của Thái Thanh Thánh Nhân, ngưng tụ thành một bức Thái Cực Đồ phai mờ, trong đó hiện ra hình ảnh vô cùng rõ ràng.

Hàng tỷ pixel • chân chính.

Làm cho Lý Trường Thọ chấn kinh nhất chính là, thân là Chí Bảo Tiên Thiên, Thái Cực Đồ một trong ba kiện bảo vật khai thiên, lúc này đúng là dịu dàng ngoan ngoãn như thế, vô cùng êm dịu, uy nghiêm Đồ lão đại không còn sót lại chút gì.

Bên trong hình ảnh này, trước đây Lý Trường Thọ đã từng suy diễn rất nhiều lần, có một chút cảm giác quen thuộc.

Thanh niên đạo sĩ anh tuấn kia, Dương Tiễn chưa thành thần tướng Thiên Đình, cầm một thanh bảo kiếm, đối mặt với hơn mười yêu ma bị khói đen bao trùm phía trước, phát cuồng muốn xung kích thôn xóm nơi xa, toàn thân tuôn ra ánh vàng nhạt nhạt, trong đôi mắt bày ra thần quang.

Y bỗng nhiên giơ kiếm, lưỡi kiếm xẹt qua lòng bàn tay chính mình, từng giọt máu tươi hiện ra ánh vàng bay lả tả mà ra!

"Tới đây!"

Dương Tiễn tức giận hét lớn, hơn mười yêu ma bị huyền thể bảo huyết của y kích thích kia, như phát điên đánh giết về phía y.

Chân của Dương Tiễn đập mạnh trên mặt đất, để lại những vết nứt trên mặt đất, như mũi tên, giống như sao chổi rơi xuống!

Kiếm quang bùng lên, thân hình trực tiếp xuyên qua một yêu ma bộ dáng dơi, chủ động xông vào vòng vây yêu ma, sau đó một tay xé mở áo bào của chính mình, lộ ra đạo thể màu vàng kim nhạt khỏe đẹp cân đối, cúi đầu phát ra tiếng gầm thét, cầm kiếm vung ra!

Thanh kiếm đó trông rất mỏng vào lúc này, giống như một mảnh giấy hoặc một thanh kiếm gỗ!

Bát Cửu huyền công?

Không, đây rõ ràng là Bát Cửu xé áo huyền công!

Theo định luật chiến trường thông thường mà nhóm tiên tử mới có thể có 【 mặc càng ít, phòng ngự càng cao 】, mở rộng đến quần thể nam tiên, làm cho nam tiên càng thêm tự tin, ngẩng đầu ưỡn ngực làm chân nam nhân!

Đây cũng là sau khi Lý Trường Thọ lĩnh ngộ nhiều năm, đạt được chân lý của Bát Cửu huyền công!

Bởi vì Dương Tiễn biểu hiện xuất sắc, Lý Trường Thọ cuối cùng có thể chủ động tìm chút chủ đề, ở bên cạnh thấp giọng nói: "Lão sư cảm thấy, Bát Cửu huyền công này như thế nào?"

"Cũng được." Trên khóe miệng của Thái Thanh Thánh Nhân lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Tuy là thể tu, lại hộ nguyên thần."

Lý Trường Thọ nói: "Môn huyền công này đệ tử cũng hơi tu hành một chút, mời lão sư xem."

Trong khi nói, Lý Trường Thọ kéo ống tay áo lên, bàn tay tới cổ tay dần dần biến hóa. Nguyên bản coi như da thịt trắng nõn, dần dần hóa thành màu vàng kim nhạt, màu vàng này lại dần dần sáng lên, ảm đạm, cuối cùng từ vàng óng hóa thành màu vàng Nhân Tộc ban đầu.

Bàn tay giống như linh bảo kiên cố, giống như có thể đánh xuyên thiên khung, ấn đổ mặt đất.

Thái Thanh Thánh Nhân chậm rãi gật đầu, lại nói: "Nếu không có tinh huyết Tổ Vu, cũng không có thành tựu."

"Lão sư ngài thoáng qua liền có thể nhìn ra khuyết điểm của môn huyền công này, đệ tử lại phải lĩnh ngộ nhiều hơn mười năm." Lý Trường Thọ cười nói: "Hậu Thổ nương nương kết hợp chiến pháp Vu Tộc sáng tạo ra môn huyền công này, vốn là muốn sáng tạo một môn công pháp hoàn mỹ, nhưng chiếu cố các hạng, ngược lại đã thiếu đi hai chữ "cực hạn". Không thể đạt đến cực hạn, cũng liền không có cách nào đột phá cực hạn, Bát Cửu huyền công mặc dù có thể tốc thành trong mấy trăm năm, nhưng từ đầu đến cuối không có cách nào sáng lập ra cao thủ như Công Minh sư huynh. Tinh huyết bản nguyên Tổ Vu mặc dù có thể bù đắp, nhưng tinh huyết bản nguyên quả thực hơi quá ít."

"Thiện." Nụ cười của Lão Tử nhiễm lên mấy phần thoải mái dễ chịu, đáp lại như thế một câu, sau đó liền rơi vào an tĩnh lâu dài.

Lão sư đây là vui vẻ, hay cảm thấy hắn lắm lời?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ suy nghĩ một hồi, phát hiện chữ "Thiện" này của lão sư, hẳn là biểu đạt ý tứ tán thành, vui mừng, chính mình nói trước đây cũng không tính quá nhiều.

Chương 1108. -

Hít hà, giao lưu cùng với Thánh Nhân, thật sự là công việc khó khăn cần kỹ thuật nhất Hồng Hoang.

Cũng không biết là Thái Thanh Thánh Nhân quên thu lại, hay là cố ý để cho Lý Trường Thọ quan sát, Thái Cực Đồ vẫn như cũ khóa chặt thân hình Dương Tiễn, hiện ra hình ảnh rõ ràng.

Một trận ác chiến, bản thân bị thương, bảo vệ phàm nhân thôn xóm, cũng đạt được sự cảm kích của phàm nhân, được tặng một thanh linh bảo trường thương tổ truyền tàn tạ ở nơi này.

Đây tự nhiên là tiểu lễ vật Lý Trường Thọ an bài.

Dương Tiễn dù sao cũng còn trẻ, lúc này được tặng một kiện bảo vật, cũng là có một chút vui vẻ, phi nhanh hai ngày trong phạm vi ngàn dặm xung quanh thôn, trừ bỏ tai họa ngầm ở các nơi, mới từ tin tức chính mình thám thính được, đi về hướng "Hung địa".

Nếu như Lý Trường Thọ nhớ không lầm, trên con đường này còn có những trường đoạn ấm áp như【cô bé bán sao 】,【ông già trên bờ sông chờ linh hồn con trở về】.

Lịch luyện sơ cấp, chỉ có thể khiến người lịch luyện cảm nhận được tính mạng của mình bị đe dọa, để tồn tại, phải không ngừng chiến đấu và nỗ lực để vượt qua giới hạn của bản thân.

Lịch luyện cao cấp, lại là muốn ở bên trên cơ sở sơ cấp, ở trong chiến đấu kịch liệt, tăng thêm một ít suy nghĩ đối với tình người, chú ý đến lòng tốt của con người, đểể ngay cả khi người lịch luyện đoán rằng đây là một màn kịch được sắp đặt trước, cũng có thể chạm vào tâm hồn một chút.

Chưa kể, lúc này thu nhiếp tinh thần, thông qua Thái Cực Đồ tiếp sóng, làm một "Người xem" đơn thuần, thưởng thức tiết mục chính mình an bài, Lý Trường Thọ dần dần có một loại cảm giác vui vẻ vi diệu.

Như là đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật chính mình vất vả chế tạo ra.

Sau mười ba ngày đêm, Thái Thanh Thánh Nhân chậm rãi mở miệng: "Long Tộc mục nát, cần phải dụng tâm chỉnh lý."

Lý Trường Thọ giật mình, không biết lão sư nghĩ đến nơi nào, nhưng hắn cấp tốc suy nghĩ, nắm chặt ý nghĩ, ở bên cạnh đáp: "Lão sư, Long Tộc mục nát, đọng lại nhiều năm, trước đây lúc Hải tộc phản loạn, Tây Phương Giáo tính kế Long Tộc, Long Tộc đã thức tỉnh không ít, tổng thể mà nói, hiệu quả cũng chỉ có hạn. Lão sư ngài là lo lắng, theo việc Thiên Đình quật khởi, không ít Long Tộc lại chìm vào mộng đẹp Viễn Cổ, thậm chí xem việc Thiên Đình quật khởi như là công lao của bản thân, từ đó nhiễu loạn trật tự thiên địa?"

Thái Thanh Thánh Nhân lại...cười.

"Không sai."

Lý Trường Thọ suy tư một hồi một lần nữa, nói: "Lão sư ngài yên tâm, lần đại kiếp nạn này, đệ tử sẽ tận lực an bài một ít xung đột, gõ Long Tộc một cái, để Long Tộc nhận rõ vị trí của bản thân."

Thái Thanh Thánh Nhân chậm rãi gật đầu, lại là một chữ "Thiện", mỉm cười nhắm mắt, tiến vào...

Chu kỳ đối thoại tiếp theo.

"Tiếp theo lão sư sẽ hỏi cái gì? " Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không nhịn được nổi lên nghi hoặc như vậy, ngồi ở bên cạnh bắt đầu điên cuồng phán đoán.

Nhưng mà, lại qua nửa tháng, Lý Trường Thọ đã nhận thức được sâu sắc, chênh lệch căn bản giữa chính mình và lão sư ở trên cấp độ sinh mệnh...

Lần này cũng không phải là Thánh Nhân chủ động mở miệng, mà là Thái Thanh Thánh Nhân chậm rãi đưa tay, nhẹ nhàng điểm một cái đối với Thái Cực Đồ, hình ảnh trên Thái Cực Đồ bắt đầu không ngừng nhảy lên, chuyển biến, tốc độ càng lúc càng nhanh!

Đôi mắt của Lý Trường Thọ đảo từ bên này sang bên kia theo từng hình ảnh, nhưng chỉ hai nhịp thở, tần suất tròng mắt hắn rung động, đã không còn theo kịp tốc độ hình ảnh thay đổi!

Khung cảnh Thái Cực Đồ biểu hiện ra, hoàn toàn trở thành quang ảnh mơ hồ.

Một biển lớn tin tức đánh thẳng tới, hai mắt Lý Trường Thọ đau nhức, đạo tâm bị một vô số hình ảnh lấp đầy, đầu óc "Ông" một tiếng, suýt nữa trực tiếp mất đi tri giác!

Cũng may, Thái Thanh Thánh Nhân kịp thời phát hiện ra Lý Trường Thọ vẫn chỉ là "sâu kiến", nâng một tay lên, ấn vào trên lưng Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ thở nhẹ một hơi, sắc mặt trắng bệch ngồi ở kia, cố gắng tiêu hóa tin tức vừa mới tiếp thu được.

Thái Thanh lão sư, vừa mới giám sát toàn bộ Tam Giới, dường như đang tìm một tia "nhiễu loạn".

Ở bên trong những hình ảnh này, có thành trì phàm tục các nơi, có thiên nhân quốc gia ở trong ba tầng trời dưới cùng, có vô số hồn phách luân hồi chuyển sinh tại Địa Phủ U Minh Giới.

Lý Trường Thọ thấy được...

Linh Nga mặc một chiếc váy hoa ngắn, cầm một chiếc cần câu cá bên hồ, ngồi ở bên trên bàn nhỏ, nâng cằm lên sững sờ đối với mặt hồ.

Hôm nay, không hiểu vì lý do gì, nàng buộc mái tóc dài của mình thành hai viên thuốc, bọc chúng bằng vải vóc cùng loại với vải váy.

Hẳn là đang nếm thử phong cách mặc quần áo khác biệt.

Hắn cũng nhìn thấy...

Ở bên trên Tam Tiên đảo, Vân Tiêu đang đứng ở bên cửa sổ nhắm mắt ngưng thần, quanh người quấn quanh từng tia từng tia đạo vận huyền diệu.

Nàng dường như là có điều cảm ngộ, nhưng cảm ngộ cũng không tính sâu sắc, mà vị trí đối diện với của sổ, chính là hướng Độ Tiên Môn.

Hẳn là, có lẽ là mình đã suy nghĩ nhiều.

Còn có thể thấy:

Ba ngàn thế giới nhao nhao hỗn loạn, hồng trần như mộng nếu vào cuộc.

Có vô số tính toán trong tiên quốc, luyện khí rất khó trường sinh.

Thái Thanh Thánh Nhân chỉ là ở bên trong một khoảng thời gian ngắn, liền nhìn qua vô số trần thế, tìm kiếm nơi phát ra một tia "nhiễu loạn" kia.

Tin tức Lý Trường Thọ vừa mới tiếp nhận, bất quá chỉ là một chút mà Thái Cực Đồ biểu hiện ra.

Lúc nhắm mắt ngưng thần tiêu hóa những tin tức này, hắn có thể cảm giác được bên ngoài mí mắt của chính mình không ngừng lấp lóe sáng ngời, Thánh Nhân lão sư nhà mình vẫn đang điều tra Tam Giới.

Lúc này thiên cơ bị che đậy, lão sư chỉ chỉ là dựa vào thủ đoạn của bản thân, cũng không mượn nhờ lực lượng Thiên Đạo, liền có thể làm được đến trình độ như vậy?

Phần tâm thần mà Lý Trường Thọ đưa ra kia, lúc này chỉ còn chấn kinh...

Chỉ có thể nói, không hổ là Thánh Nhân mạnh nhất.

Không dám để cho lão sư đợi lâu, Lý Trường Thọ hết sức chăm chú tiếp nhận những tin tức này, như là vớt hạt cát bình thường trong nước, tự quên đi những tin tức vô bổ, biến những hình ảnh mà mình quan tâm thành trí nhớ.

Đợi đạo tâm của Lý Trường Thọ khôi phục ổn định, chỉ cảm thấy từ trong ra ngoài tản mát ra cảm giác vô cùng suy yếu.

Trình độ xung kích của những tin tức vừa rồi đối với tâm thần, đổi lại thành cao thủ Đạo Môn Tam Giáo ngoại trừ Đại sư huynh, chín thành đều sẽ trực tiếp bất tỉnh, Lý Trường Thọ có thể cắn răng gắng gượng chống đỡ, cũng không uổng công chính mình vẫn luôn có ý thức mài giũa tâm thần —— vì có thể đồng thời dẫn bạo càng nhiều người giấy linh bạo đại trận địa sát thiên cương.

Đợi Lý Trường Thọ mở mắt ra, tiếng thở dài của Thái Thanh Thánh Nhân truyền đến từ bên cạnh, thế mà...lại mang theo một chút tâm tình chập chờn.

Thoáng có một chút thất lạc.

Đây là thế nào?

Lý Trường Thọ ngẩng đầu liền thấy lão sư chính mình nhắm hai mắt, khuôn mặt tiều tụy để lộ ra bất đắc dĩ nhàn nhạt, Thánh Nhân mạnh nhất vốn nên không hề bận tâm, không có bất kỳ dao động gì, vào giờ phút này lại…

Chương 1109. -

"Lão sư!" Lý Trường Thọ nhỏ giọng hỏi: "Có sự tình nào mà đệ tử có thể phân ưu thay ngài?"

Thái Thanh Thánh Nhân khẽ lắc đầu, mí mắt mở ra hơn phân nửa, ánh mắt rơi vào bên trên khuôn mặt của Lý Trường Thọ, ngón tay một lần nữa điểm xuống Thái Cực Đồ.

Âm dương song ngư xoay chầm chậm, hình ảnh phơi bày ra ở bên trên lại có một chút mơ hồ, nhưng Lý Trường Thọ liếc mắt một cái liền nhận ra đó là ở nơi nào, cảm nhận được hai cỗ đạo vận tối nghĩa giống như đã từng quen biết.

Côn Luân Sơn, tam hữu tiểu viện sau Ngọc Hư Cung!

Thánh Nhân Đạo Môn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thánh Nhân Tây Phương Giáo Tiếp Dẫn đạo nhân!

Chuyện này!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ có sáu thành chấn kinh, còn lại tất cả đều là "tâm lạnh", sau đó lại rõ ràng, vì sao lão sư sẽ bất đắc dĩ như vậy.

Duy nhất có thể khiến cho lão sư phiền lòng, cũng chính là hai vị Thánh Nhân huynh đệ này.

"Lão sư." Lý Trường Thọ nói: "Có lẽ chỉ là vị Đại Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia có ý đồ đến thuyết phục..."

Nói được một nửa, chính Lý Trường Thọ cũng đều có một chút không tin.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không có ý liên thủ cùng với Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn chỉ sợ cũng khó tiến vào tam hữu tiểu viện.

Thái Thanh Thánh Nhân lại chậm rãi thở dài, hình ảnh bên trong Thái Cực Đồ tiêu tán theo.

"Trường Thọ."

"Đệ tử ở đây!" Lý Trường Thọ vội vàng đáp ứng một tiếng.

"Bên trong Tử Tiêu Cung, ngươi đứng ở bên Thiên Đình."

"Vâng." Lý Trường Thọ cúi đầu đáp ứng, trong đáy lòng đã rõ ràng quyết định của lão sư.

Ở giữa Tiệt Giáo Xiển Giáo và Nhân Giáo, cho dù là bên nào cũng không giúp.

Một màn vừa rồi ở bên trong Tam Thanh tiểu viện kia, làm cho Lý Trường Thọ cảm nhận được những khó khăn trở ngại của đại kiếp phía trước, đồng thời nhận ra sự không thể kiểm soát được trong Thánh Nhân đánh cờ.

Mà một màn này, lại đủ làm cho Thái Thanh Thánh Nhân thương tâm, làm cho Thông Thiên Giáo Chủ phẫn nộ.

Nếu Đạo Môn đấu tranh nội bộ, đó chỉ là sự tình của nhà mình...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ vẫn như cũ không muốn tin tưởng, âm thầm cân nhắc, đây có phải là Tiếp Dẫn Thánh Nhân cố ý phân hoá ba Thánh Nhân Đạo Môn?

Nhưng sau đó, Lý Trường Thọ chú ý tới hai chi tiết.

Thứ nhất, thông qua Thái Cực Đồ, hắn sở dĩ có thể cảm nhận được đạo vận của hai vị Thánh Nhân, đó là Nguyên Thủy Thiên

Tôn cùng với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cùng nhau ra tay che lấp thiên cơ, ngăn cách dò xét...

Thứ hai, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn đều là tư thế ngồi.

"Không cần phải lo lắng." Thái Thanh Thánh Nhân ấm giọng nói.

Lý Trường Thọ chịu đựng đạo tâm mệt mỏi, hỏi: "Lão sư, có thể nhìn một chút Nhị Thánh Nhân Tây Phương Giáo ở nơi nào hay không?"

"Thiện." Thái Thanh Lão Tử nhấn một ngón tay một lần nữa, lần này Thái Cực Đồ không quá cố sức, liền hiển lộ ra một bức hình ảnh rõ ràng.

Đó hẳn là ở trong một góc Linh Sơn nào đó, Chuẩn Đề Thánh Nhân đang ngồi trước một cái vạc vàng, hai tay duy trì bảo ấn hoa sen, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa trong vạc vàng.

"Xùy." Trên khóe miệng của Thái Thanh Thánh Nhân lộ ra một tia khí tức.

Là khinh thường sao?

Ngài đây là đang biểu đạt khinh thường sao?

Cũng đúng, ở trên phương diện luyện đan này, hóa thân của lão sư Thái Thượng Lão Quân đã đứng ở đỉnh phong, quả thật có thể chế giễu Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Nói chính sự, nói chính sự.

Vị Chuẩn Đề này cùng với Tiếp Dẫn không ở cùng một chỗ, chứng minh một màn tại Tam Thanh tiểu viện kia, cũng không phải là Tây Phương Giáo tự biên tự diễn.

Tuy khả năng xảy ra là rất thấp nhưng trước sau gì cũng không thể loại trừ tình huống này.

"Lão sư, có thể nhìn một chút Tam sư thúc ở nơi nào hay không?"

"Thiện." Thái Thanh Lão Tử nhẹ nhàng hoạt động ngón tay, âm dương song ngư trên Thái Cực Đồ chuyển động một hồi, trước khi miễn cưỡng lộ ra một bức hình ảnh có mây và sương mù.

Tích, tích ——

Tiếng nước truyền đến, góc nhìn chậm rãi thu hẹp lại, đã thấy ở bên trong hồ nước suối nước nóng quen thuộc kia, Thông Thiên Giáo Chủ đang ngồi thẳng, Đa Bảo đạo nhân ngồi ở phía sau Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh ngồi ở phía sau Đa Bảo đạo nhân...

Mỗi người cầm một chiếc khăn trắng, dùng sức chà lưng cho Thánh Nhân, sư huynh trước mặt, thuận tiện trò chuyện một ít đề tài nam nhân.

"Công Minh ngươi dự định lúc nào cưới Kim Linh? Vi sư sẽ giúp các ngươi xử lý thật tốt, lại bảo Trường Canh đến chủ trì hôn sự cho các ngươi, kéo những đệ tử của Nhị sư huynh tới xem lễ. Ai bảo y chỉ thích thu nam đệ tử, đến lúc đó một đám sẽ trợn tròn mắt nhỉ?"

"Sư tôn ngài đừng nóng vội, Kim Linh còn chưa cho đệ tử nói đối với bên ngoài, mặt nàng mỏng..."

"Sư tôn." Đa Bảo đạo nhân cũng nói: "Đệ tử cảm thấy, chờ đại kiếp kết thúc lại xử lý việc này, vừa vặn có thể có một việc vui."

"Ài, lần đại kiếp nạn này không biết có bao nhiêu tiểu gia hỏa không chịu đựng được!" Thông Thiên Giáo Chủ thở thật dài một cái: "Hối lộ hối lộ Trường Canh nhiều một chút, để hắn hỗ trợ an bài vài tàn hồn lên Thiên Đình. Lần này vi sư đi Tử Tiêu Cung, cũng sẽ giúp các ngươi tranh thủ, cùng lắm thì vi sư náo một trận với lão sư, dù sao thì bối phận của vi sư cũng nhỏ nhất..."

Tiếng nói của Thông Thiên Giáo Chủ cùng với tiếng nước ào ào dần dần nhỏ đi, hình ảnh trên Thái Cực Đồ tiêu tán một lần nữa.

Tam sư thúc rõ ràng là sẽ bị Nhị sư thúc hố, bên kia cũng đã bắt đầu liên lạc với ngoại viện, bên này còn đang thảo luận da mặt của Kim Linh Thánh Mẫu mỏng hay dày.

Chuyện này!

Buồn ngủ đánh tới, Lý Trường Thọ nhịn không được ngáp một cái, vội vàng đưa tay che lại khóe miệng.

"Đừng ngủ quá lâu, khôi phục tâm thần."

Thái Thanh Thánh Nhân ấm giọng nói một câu, Lý Trường Thọ cũng xác thực không nhịn được, mặt lộ vẻ nét hổ thẹn, cúi đầu nói tạ ơn, nhưng còn chưa ngẩng đầu lên, tâm thần đã dần dần khép kín.

Cảm giác an toàn khó nói lên lời ở bên cạnh lão sư này, làm cho tâm thần Lý Trường Thọ chống đỡ mấy trăm năm, hiếm khi triệt để buông lỏng.

Lập tức, Không Gian Xích tự bay đi, hóa thành một chiếc gối cứng, rơi xuống sau lưng Lý Trường Thọ.

Huyền Hoàng Tháp vẩy ra từng tia từng tia huyền hoàng khí tức, giống như chăn mỏng đắp lên trên người Lý Trường Thọ, đẩy hắn từ từ nằm xuống.

Bồ đoàn dưới người Lý Trường Thọ mở ra, hóa thành "nệm" hẹp dài, để Lý Trường Thọ thoải mái nằm xuống.

Thái Thanh Thánh Nhân điểm ra một tia đạo vận, quấn quanh ở bên cạnh gương mặt Lý Trường Thọ, giúp hắn tiến vào bên trong ngủ say, sau đó tiếp tục nhìn chăm chú Thái Cực Đồ.

Lý Trường Thọ có một giấc mơ.

Hắn nằm mơ thấy, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn tan rã trong không vui, nằm mơ thấy đan lô của Chuẩn Đề Thánh Nhân nổ, một con ve sầu vàng cháy khét bay ra từ trong đó.

Nằm mơ thấy Thông Thiên Giáo Chủ vào thời điểm chà lưng cho Đa Bảo đạo nhân, căn dặn Đa Bảo đạo nhân bớt mập một chút để tránh cao hứng.

Chương 1110. -

Hình ảnh trong mộng thay đổi, biến thành một chỗ thế giới trắng xoá, Thánh Mẫu nương nương nằm bên bờ ao, thân người đuôi rắn, đang ngửa đầu "rột rột rột" uống tiên nhưỡng, nhìn truyện tranh trước mặt lệ rơi đầy mặt, còn nghiến răng nghiến lợi chửi một câu: "Tên khốn Lý Trường Canh này, dám để cô em gái đáng yêu như vậy chết đi, có tin hay không, ta sẽ cho ngươi một kiếm!"

Lý Trường Thọ rùng mình vài lần trong giấc ngủ.

Trong giấc mơ thấy Hồng Hoang Thánh Nhân gửi lưỡi dao, ác mộng • chân chính.

Ngủ say nhật nguyệt trễ, người tỉnh lúc hoàng hôn.

Không biết năm tháng qua bao lâu, bản tính lại khắc cốt ghi tâm.

Lần này ngủ mộ giấc cho đến khi cả người tinh thần tan rã, tâm thần hoảng hốt, cảm giác an toàn chưa từng thể nghiệm bao giờ kia, dẫn phát ra mệt mỏi long trời lở đất.

Từ khi bắt đầu tiến vào Hồng Hoang thiên địa, Lý Trường Thọ vẫn luôn lo lắng âm thầm, lo lắng bị đè nén, lo lắng đối với tương lai, cảnh giác đối với sự tình Lãng tiền bối bị xoá bỏ, siêu phụ tải vận chuyển đối với tâm thần khi trong đầu không ngừng tính toán đại kiếp Phong Thần...

Vào giờ phút này, hoàn toàn được phóng thích.

Lý Trường Thọ kỳ thật vẫn luôn chịu áp lực rất lớn.

Trước khi bước ra khỏi Độ Tiên Môn, hắn chỉ có thể không ngừng an ủi chính mình, khả năng bị làm sâu kiến bị giẫm không có lý do không phải rất cao.

Sau khi bước ra khỏi Độ Tiên Môn, một mặt muốn đạt được càng nhiều tài nguyên làm cho bản thân lớn mạnh, một mặt lại lo lắng hoạt động của mình sẽ thu hút thêm nhiều nhằm vào.

Vào trước khi thuận lợi ôm đùi Đại Pháp Sư, bởi vì sự tình Hải Thần Giáo, bị cuốn vào bên trong vòng xoáy giữa Long Tộc, Tây Phương Giáo, Thiên Đình, hắn biết chính mình hoàn toàn là đang xiếc đi dây.

Thật vất vả dựa vào Hải Thần Giáo, chính mình vào Thiên Đình, được Đại Pháp Sư coi trọng, trong đáy lòng lại có lo lắng, vị trí cũng buộc chính mình không thể không xoay người...

Nhìn chăm chú vô lượng lượng kiếp.

Đại kiếp Phong Thần giống như vực sâu, chính là hung hiểm lớn nhất trong Thánh Nhân đánh cờ, nếu chính mình cách quá gần, sẽ rất dễ dàng liền bị lực lượng trong đó xé nát, nếu như cách quá xa, lại là cái gì cũng không thể làm.

Bất tri bất giác, đã là đi tới ngày hôm nay...

Ba năm sau liền phải đi vào bên trong Tử Tiêu Cung, mắt thấy sáu vị Thánh Nhân và chúa tể Hồng Hoang chân chính Đạo Tổ Hồng Quân, cùng nhau ký tên Phong Thần Bảng, định ra lượng kiếp Thiên Đình đại hưng, tổn hại Đạo Môn.

Ôi chao, không đúng...

Chính mình đã ngủ bao lâu?

Tại sao vừa ngủ dậy đã có cảm giác như đã qua một thời gian dài?

Trong nháy mắt Lý Trường Thọ đang ngơ ngác tỉnh dậy, nguyên thần "mở mắt", "lọt vào trong tầm mắt" chính là thế giới linh đài yên tĩnh tường hòa.

Âm dương nhị khí truy đuổi vui đùa ầm ĩ, ao công đức nhẹ nhàng nhộn nhạo, từng tia từng tia linh khí tinh khiết đến cực điểm phiêu đãng qua lại, linh đài dường như được bao bọc trong một lớp màng thai tiên thiên...

Lý Trường Thọ sững người một lúc, ý thức dần dần trôi chảy.

Lại có cảm giác toàn thân mềm nhũn, giống như cảm giác thoải mái được trải nghiệm trên đùi tiên tử lúc trước.

Khiến cho Thọ hoài niệm.

Có phải hay không, đã bức bách chính mình quá chặt rồi?

Sau khi giải tỏa tâm trạng, Lý Trường Thọ chậm rãi mở mắt, Quy Tức Quyết kia tự động vận chuyển, thân thể tản mát ra ánh sáng vàng nhạt rồi nhanh chóng biến mất, lọt vào trong tầm mắt chính là nóc nhà đơn giản của miếu nhỏ Thái Thanh Quan, cùng với bóng lưng Lão Tử ngồi bên cạnh.

Lúc này Lý Trường Thọ mới phản ứng được, chính mình "vừa rồi" bởi vì tâm thần chịu xung kích tin tức Thái Cực Đồ mang đến quá nghiêm trọng, trực tiếp ngủ ở bên người lão sư!

Đẩy ra " chăn mỏng Huyền Hoàng " trên người, Lý Trường Thọ vội vàng đứng dậy, cúi đầu hành lễ: "Lão sư, đệ tử thất lễ."

Liền nghe bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ, Lý Trường Thọ liếc nhìn thân ảnh quen thuộc đả tọa bên trong tiểu viện, tinh thần lại là chấn động.

Huyền Đô Đại Pháp Sư chẳng biết lúc nào, đã chạy về!

Đại Pháp Sư cười nói: "Lão sư, Trường Canh đã tỉnh, lần này đệ tử đi qua Tử Tiêu Cung cũng không có tác dụng gì..."

"Cùng đi." Tiếng nói của Thái Thanh Lão Tử vang lên ở trong đáy lòng hai vị đồ đệ:

"Các ngươi hãy chiếu ứng lẫn nhau."

Đại Pháp Sư không khỏi chán nản thở dài, lại ngẩng đầu lộ ra mấy phần tươi cười ra vẻ kiên cường.

Lý Trường Thọ hơi suy tính tự thân, biết được sự thật chính mình ngủ gần ba năm như vậy có một chút hoang đường, lại ngoài ý muốn phát hiện ra đạo cảnh của chính mình, tiến về phía trước bước ra một bước lớn...

Phải nghiêm cẩn một chút, tốc độ trung bình!

Thanh tĩnh vô vi • chân chính.

"Lão sư." Lý Trường Thọ nhặt chiếc bộ đoàn đã trở lại kích thước bình thường: "Đệ tử đi ra bên ngoài ngồi."

Lão Tử khẽ vuốt cằm coi như đáp lại, Lý Trường Thọ ôm bồ đoàn bước nhanh đến bên người Đại Pháp Sư, ngồi ở bên tay trái Đại Pháp Sư, lộ ra nụ cười mấy phần thoải mái dễ chịu đối với Đại Pháp Sư.

Ngủ một giấc say, tinh thần vô cùng nhẹ nhõm, đi đường cũng cảm thấy chính mình có thể bay lên.

Trọng điểm là, đối với loại tình hình trước mắt này, Lý Trường Thọ phát hiện ra chính mình không cẩn thận ngủ ba năm, nhất định phải nhanh chóng truy tra tình hình các nơi.

Nhưng ở bên trong Thái Thanh Quan nho nhỏ này, ở bên người Thái Thanh lão sư, hắn hoàn toàn không có nửa điểm cảm giác khẩn trương...

Đại Pháp Sư lấy cùi chỏ đụng vào Lý Trường Thọ, thấp giọng cười mắng: "Trường Canh ngươi làm sao thế? Suýt nữa như xe bị tuột xích vào thời khắc mấu chốt. Lão sư không muốn đánh thức ngươi, gọi vi huynh trở về, nếu ngày hôm nay ngươi còn bất tỉnh, ngày mai sẽ là ta và lão sư đi Tử Tiêu Cung."

Lý Trường Thọ lúng túng nói một câu: "Đột nhiên liền buồn ngủ..."

"Phải không?" Đại Pháp Sư chậc chậc cười một tiếng, nhỏ giọng thầm thì: "Vi huynh cũng là như vậy, chỉ cần ở lâu bên cạnh lão sư, bất tri bất giác liền sẽ buồn ngủ ngủ gật."

"Sư huynh! Huyền Đô Thành gần đây an bình không?" Lý Trường Thọ liền vội vàng cắt đứt lời nói của Đại Pháp Sư.

Cùng lúc đó, Đại Pháp Sư cũng cảm nhận được ánh mắt dần dần sắc bén của lão sư ở bên cạnh kia, bờ môi run lên, đổi giọng trong nháy mắt: "Cũng may mắn mà có lão sư hiển lộ một tia thánh uy tại Huyền Đô Thành, dọa cho những vực ngoại thiên ma kia trốn xa ngàn vạn dặm, có thể an bình trong thời gian ngắn, nếu không vi huynh cũng vô pháp kịp thời trở về."

Ánh mắt sắc bén kia đảo mắt liền khôi phục bình thản.

Đại Pháp Sư xê dịch cái mông, cách Lý Trường Thọ càng gần hơn, nhẹ nhàng hơi chớp khóe mắt đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ cười khẽ, tâm thần vừa muốn na di qua lại, dò xét các nơi Tiểu Quỳnh Phong, Thiên Đình, Thương bộ tộc, Địa Phủ, Tứ Hải, Đại Pháp Sư lại dường như nhìn ra ý nghĩ của hắn.

"Sư đệ không cần bận rộn nhiều, các nơi đều an ổn. Trong thời điểm này, cũng không có người dám đi sinh sự. Lúc bgươi ngủ say, Tiểu Quỳnh Phong của ngươi kia được lão sư dùng uy năng Thái

Cực Đồ âm thầm bảo hộ, lại có Tiên Thiên Tứ Phương Kỳ trông coi Linh Nga, tất nhiên là vạn vô nhất thất. Tam Tiên Đảo cũng vô cùng yên tĩnh, lần này nghị sự tại Tử Tiêu Cung, Vân Tiêu sư muội hẳn là sẽ không đi."

Chương 1111. -

"Tạ ơn lão sư trông coi, Tạ ơn sư huynh trông nom." Ngoài miệng nói như thế, Lý Trường Thọ vẫn như cũ phân ra một tia tâm thần, chậm chạp dò xét các nơi.

Đại Pháp Sư cười hỏi: "Ngày mai ở bên trong Tử Tiêu Cung, ngươi dự định cân bằng như thế nào?"

Lý Trường Thọ nhìn về phía Thái Thanh lão sư, phát hiện ra lão sư đã là nhắm mắt ngưng thần, nghĩ đến nhắc nhở trước đây của lão sư, cũng chỉ có thể thở dài trong đáy lòng.

"Sư huynh, ta chỉ có thể đứng ở phía Thiên Đình."

Huyền Đô Đại Pháp Sư hơi suy tư, nói: "Đây cũng là biện pháp tương đối ổn thỏa, sau đó ngươi cứ mở miệng, nếu nói không lại bọn họ, liền quăng ánh mắt đối với vi huynh."

Lý Trường Thọ cười hỏi: "Sư huynh là muốn hùng biện cùng với mấy vị Thánh Nhân sư thúc?"

"Nếu không cần thiết, sao phải đối chọi gay gắt cùng với Thánh Nhân?" Huyền Đô bình tĩnh lắc đầu: "Ta giúp ngươi tạo bậc thang, ngươi liền mượn sườn núi đưa lừa xuống. Tóm lại, Nhân Giáo chúng ta không vào trong kiếp, mặc cho bọn họ giày vò cũng không sao."

"Sư huynh nói đúng lắm, việc này chỉ có thể nỗ lực hết sức, chân chính làm quyết định, vẫn là lão sư cùng với mấy vị Thánh Nhân."

"Chớ quên, còn có sư tổ."

Sư tổ...

Lý Trường Thọ nhíu mày rơi vào suy tư, luôn cảm thấy Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không trực tiếp làm quyết định, mọi thứ đều sẽ để sáu Thánh thương nghị.

Đại Pháp Sư ở bên cạnh cũng không quấy rầy nhiều, lẳng lặng ngồi ở kia, ngửa đầu nhìn lên mây mỏng sương mù nhạt sao trời ít bên ngoài trời, hơi xuất thần.

Không bao lâu, liền ngáp một cái.

...

Ngủ một giấc ba năm, thật sự có một chút xa xỉ quá phận.

Lý Trường Thọ tranh thủ một chút khoảng trống trước khi đi đến Tử Tiêu Cung, tâm thần quanh đi quẩn lại tại các nơi.

Trước tiên liên lạc cùng với Bạch Trạch, biết được các nơi Tiên Minh, Lâm Thiên Điện bình ổn, cuộc lịch luyện của Dương Tiễn cũng kết thúc thuận lợi, tinh huyết Cộng Công đã dung nhập vào cơ thể của Dương Tiễn, tính là cho Dương Tiễn một phần đại cơ duyên, hiệu quả của các đoạn kịch nhỏ cũng coi như có hiệu quả không tồi.

Lại liên lạc cùng với Linh Nga, báo cho Linh Nga chính mình cũng không có việc gì, chỉ là tu hành ở bên người Thánh Nhân lão sư, sau đó liền sẽ trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Lại kiểm tra đơn giản các nơi khác.

Hắn không có thần thông như Thái Thanh lão sư, lại có Đạo Nhân Giấy dự trữ.

Nhanh chóng kiểm tra tình hình các nơi, xác định rất nhiều an bài của chính mình trước đây không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cuối cùng cũng có thể an tâm, chuẩn bị sự tình ngày mai...

Đầu tiên, phải rõ ràng định vị của chính mình, có thể không nói lời nào liền không mở miệng.

Nhân vật chính ngày mai là sáu vị Thánh Nhân, là Ngọc Đế Thiên Đình, chính mình bất quá chỉ là đệ tử Thánh Nhân, thần tử của Ngọc Đế.

Thứ hai, phải cố gắng hết sức để hòa hoãn quan hệ giữa Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo.

Nhưng chuyện này cũng không thể cưỡng cầu, dính đến mâu thuẫn căn bản hai giáo, liên lụy đến mệnh đồ một số lớn đệ tử hai giáo, chính mình chỉ có thể tự bảo vệ mình là chính và cố gắng hết sức.

Trợ Đạo Môn lay phương tây dễ, bình nội đấu Đạo Môn là quá khó.

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư, cẩn thận suy nghĩ, có thể chỉnh đốn rất nhiều ý nghĩ, nhưng hắn theo việc đào sâu mỗi một ý nghĩ, chạm đến đều là hàng rào.

Trong khi suy nghĩ trước sau, mặt trời, mặt trăng và các vì sao đã lần lượt quay trên đỉnh đầu hắn.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ chợt hiện linh quang, dường như muốn sờ đến một chút biện pháp phá cục, bên tai lại đột nhiên truyền đến một tiếng cười khẽ: "Sư đệ, chúng ta nên động thân."

Lý Trường Thọ lấy lại tinh thần, đã thấy Thánh Nhân lão sư ngồi ở bên trên phong hoả bồ đoàn, bay ra khỏi cửa phòng.

Đại Pháp Sư ở bên cạnh đưa tay trái ra, kéo Lý Trường Thọ lên, một đóa mây trắng ngưng tụ ở dưới chân hai người, đợi Thái

Thanh Lão Tử bay qua, liền mang hai người ở sau lưng, bay ra khỏi Thái Thanh Quan.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, vừa muốn thi triển bí pháp biến hóa, hóa thành bộ dáng Thái Bạch Kim Tinh, liền bị Đại Pháp Sư đưa tay ngăn lại.

"Trường Canh, bản thể của ngươi nên đi lên trên sân khấu." Huyền Đô Đại Pháp Sư nghiêm mặt nói: "Ngày hôm nay ngươi không thể có quá nhiều che lấp, ở trước mặt sư tổ, nửa điểm chướng nhãn pháp cũng là không ổn."

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ trầm ngâm một hồi.

Liền nghe Thánh Nhân lão gia nói một tiếng: "Đi."

Lý Trường Thọ không do dự nữa, vội vàng triệt bỏ chướng nhãn pháp trên người chính mình, lộ ra diện mục thật sự, nhưng vẫn giữ 'lớp ngụy trang vật lý' làm giảm tầm nhìn, tương đương với một chút 'trang điểm'.

Cũng không phải là đi nhiễu loạn phương tâm của Vân Tiêu tiên tử, một chút ngụy trang ấy là không cần phải cởi sạch.

Cũng không thể đẹp trai đến mức tách khỏi quần chúng.

Thấy thế, Huyền Đô Đại Pháp Sư híp mắt cười khẽ, mang theo đắc ý, hiển nhiên là sau đó chuẩn bị khoe khoang Tiểu sư đệ nhà mình.

Lý Trường Thọ đã bắt đầu tĩnh tâm ngưng thần điều chỉnh hô hấp, tính cảnh giác đẩy lên cao nhất, để cho chính mình duy trì tốc độ phản ứng nhanh nhất.

Con đường phía trước áng mây sáng tỏ, hoảng hốt một cái đã là bay ra chín tầng trời, bay ra khỏi khoảng không dài.

không gian giống như một tấm vải bị kéo ra, thiên địa nhanh chóng bị ném sau lưng.

Không có gì có thể ngăn cản Thái Thanh Thánh Nhân, Lý Trường Thọ có thể hoảng hốt cảm nhận được những đại đạo giữa thiên địa đang xoay quanh lão sư.

Toàn bộ Hồng Hoang, tính cả Ngũ Bộ Châu và ba ngàn thế giới, nói chung là bằng phẳng.

Lúc này Thái Thanh Thánh Nhân mang hai người bọn họ bay ra phía trên hàng rào Thiên Đạo, xâm nhập vào bên trong Hỗn Độn Hải vô biên vô tận.

Hỗn độn vốn là quy tắc rối loạn, một tia khí tức có lẽ liền có thể diễn hóa một phương thiên địa.

Nhưng lúc này, ở quanh người Thái Thanh Thánh Nhân, hỗn độn khí tức phảng phất như chỉ là mây mù bình thường, quy tắc rối loạn lộn xộn trở nên ngay ngắn rõ ràng.

Ta tại tức Đạo tại.

Ta tồn tức Đạo tồn.

Đây chính là Thánh Nhân!

Đạo tâm của Lý Trường Thọ có một chút khuấy động, thừa dịp cơ hội như vậy, cảm thụ được các loại quy tắc diễn biến quanh người lão sư, thu tầng tầng cảm ngộ vào trong lòng.

Tử Tiêu Cung, đạo trường Đạo Tổ, thánh địa Đạo Môn.

Sau khi Đạo Tổ giảng đạo ba lần, Tử Tiêu Cung liền ẩn vào Hỗn Độn Hải, tọa trấn tại nơi trọng yếu nhất của Thiên Đạo, cũng là vị trí "Trung tâm" lực lượng Thiên Đạo mạnh nhất.

Lý Trường Thọ đang thể ngộ liên quan giữa Tử Tiêu Cung cùng với Thiên Đạo, Huyền Đô Đại Pháp Sư nhẹ giọng nhắc nhở: "Đến rồi."

Vội càng từ đầu vai lão sư nhìn về phía trước, đã thấy bên trong Hỗn Độn Hải không phân biệt phương vị, không rõ đại đạo kia, xuất hiện một khe hở sâu mấy chục vạn dặm, chỗ sâu nhất khe hở lóng lánh vô tận hào quang.

Thái Thanh Thánh Nhân nhẹ nhàng phiêu động tay áo, Lý Trường Thọ chỉ cảm thấy quang mang trước mắt chợt khẽ hiện, tự thân đã đặt ở bên trong hào quang, toà tiên điện nguy nga kia gần ngay trước mắt.

Xung quanh đều là tiên lực tinh khiết gần như sền sệt, ba ngàn đại đạo giao thoa tung hoành, ngay ngắn trật tự!

Chương 1112. -

Tiên thức không có cách nào khuếch tán, đạo tâm hơi run rẩy.

Cúi đầu nhìn lại, đã thấy nơi vạn trượng phía dưới chính là một tầng màng mỏng màu lam nhạt, dưới màng mỏng là chín tầng trời, biên giới đầy sao lấp lánh chính là ba ngàn thế giới.

Khoảng cách giữa Tử Tiêu Cung và Thiên Đình dường như cũng không xa, ở chỗ này liền có thể quan sát toàn bộ Tam Giới.

Nếu Tử Tiêu Cung cách Thiên Đình gần như vậy, như vậy vì sao, lão sư một hai phải đi một vòng ở bên trong Hỗn Độn Hải, tìm kiếm phương vị Tử Tiêu Cung bên trong Hỗn Độn Hải?

Có lẽ, đây chính là thái độ của lão sư đối với Thiên Đạo.

Thái Thanh Lão Tử mang theo Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ, chậm chạp bay về phía trước Tử Tiêu Cung.

Lý Trường Thọ tiếp tục cố gắng quan sát các nơi, góp nhặt cảm ngộ đạo tâm.

Tiên điện này không có đại môn, chỉ có từng cây cột đá màu vàng kim nhạt, bên dưới là những cụm mây vàng điềm lành như linh lan, như nền móng.

Trong tiên điện vô cùng rộng lớn, còn có đại đạo không gian hoàn chỉnh xen kẽ mà qua, tự nhiên có thể lớn nhỏ như ý, hài lòng trong ngoài.

Lúc Thượng Cổ, tiên điện này từng hiển lộ ba lần ở bên trong Hồng Hoang thiên địa.

Đạo Tổ giảng đạo ba lần, trải qua nửa cái Thượng Cổ, cũng đặt vững nền tảng nguyên thần đạo, Đạo Môn mới bắt đầu hưng thịnh.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi mơ mộng một vài bức hình ảnh...

Ngàn vạn thần ma Thượng Cổ tề tụ mà đến, nguyên thần Bàn Cổ biến thành một gốc cây đỏ rực ở trước Tam Thanh, không ai dám trêu chọc.

Nữ Oa thân mang đại khí vận, chưa minh bạch mình có sứ mệnh tạo hóa Nhân Tộc, cùng với Phục Hi chưa chuyển thế thành Nhân Hoàng đời sau cùng nhau đi tới.

Hồng Vân khuôn mặt hiền lành và Côn Bằng âm trầm cũng coi như đoạt trước một bước, cùng với Nữ Oa Phục Hi chiếm bốn cái bồ đoàn sau Tam Thanh.

Đông Hoàng Thái Nhất Hăng hái tay nâng Hỗn Độn Chung, Đế Tuấn hào hoa phong nhã chấp chưởng Lạc Thư Hà Đồ.

Mười hai Tổ Vu chạy đến tham gia náo nhiệt, lại phát hiện ra bồ đoàn chỉ còn vài chiếc, còn chưa đủ cho chính huynh đệ tỷ muội bọn họ, thế là ngạo khí hừ một tiếng, quay đầu nghênh ngang rời đi.

Hai vị sư huynh đệ đến từ phương tây kia ra trận, khi đó vẫn là Chuẩn Thánh Chuẩn Đề gào khóc, nói phương tây nơi chính mình xuất sinh bởi vì ma đạo đại chiến hủy nền tảng linh căn, bây giờ quá mức cằn cỗi, lại nghĩ tới chính mình và sư huynh làm ra các loại cố gắng vì phương tây đại hưng, lại bị các vị đạo hữu hiểu lầm, không có ai có thể hiểu được bọn họ mang lòng từ bi muốn tạo phúc một phương...

Hồng Vân hiền lành nghe được lập tức động tâm, đứng dậy, nói một câu mang hận vạn năm: "Nếu không, đạo hữu ngươi ngồi chỗ này? "

Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đạt được một chỗ ngồi, nhìn sang bên trái, thấy hai huynh muội Nữ Oa Phục Hi khí vận ngập trời, nhìn sang bên phải, chỉ thấy là hung thú Côn Bằng thanh danh không quá tốt, thế là bộc lộ bộ mặt hung ác, tiến về phía trước, nói một câu uy hiếp: "Đạo hữu sao không giúp người hoàn thành ước vọng? "

Làm cho trong bụng Côn Bằng chôn một đám tà hỏa, sau khi Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ ba kết thúc, y đánh lén trí mạng đối với Hồng Vân.

Những thứ trên đều được Lý Trường Thọ khôi phục dựa trên điển cố ghi chép trong điển tịch Đạo Môn, độ tin cậy vẫn là tương đối cao.

Hồng mông tử khí của hai thánh phương tây kia, chính là khóc lóc đạt được như vậy.

Hôm nay nếu Nhị Giáo Chủ Tây Phương Giáo khóc sướt mướt, thì không cần phải cảm thấy ngoài ý muốn...

"Thái Thanh sư huynh lại tới sớm như vậy."

Chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng cười khẽ ôn nhu.

Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tầng mây hóa thành cầu vồng, trên đó có tiên nữ uyển chuyển chậm rãi đi tới.

Tự nhiên là Thánh Mẫu Nhân Tộc, Nữ Oa nương nương.

Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư đồng thời vái chào hành lễ, từng người hô lên sư thúc.

Nữ Oa nương nương nhẹ nhàng gật đầu coi như đáp lại, chỉ là phóng ra hai bước, thân hình lấp lóe hai lần, đã là đến phụ cận.

Nữ Oa xưng Thái Thanh một tiếng sư huynh, Thái Thanh gọi Nữ Oa một câu đạo hữu, từng người gật đầu coi như làm lễ với nhau.

Sau đó, đôi mắt phượng đẹp của Thánh Mẫu nương nương kia liền nhìn về phía Lý Trường Thọ, cười nói: "Ngày hôm nay ở trước giá lão sư, ngươi chớ có giả câm vờ điếc, lời nên nói thì cứ nói. Mệnh đồ của Nhân Tộc, nếu bản thân Nhân Tộc đều không tranh, lại có thể trông cậy vào ai đây?"

Lý Trường Thọ hơi nghiêng thân thể về phía trước, cúi đầu vội nói: "Có sư huynh tại đây, đệ tử thật sự không dám nói lung tung."

Đại Pháp Sư lại là bình tĩnh chắp hai tay sau lưng, lui về phía sau nửa bước, ý cười trên khóe miệng có một chút rõ ràng.

Lý Trường Thọ bày ra khuông mặt khổ qua, Nữ Oa Thánh Nhân cười khẽ liên tục.

Lại nghe một tiếng kêu nhẹ, vang lên theo tiếng nói rõ ràng của Thông Thiên Giáo Chủ: "Đây là có chuyện vui vẻ gì? Đại kiếp này, thế nhưng là đã sắp làm bần đạo sầu trắng cả tóc."

Thánh Nhân cũng mê loại luận điệu【 người chưa tới mà âm thanh tới trước 】này?

Chỉ thấy, Thông Thiên Giáo Chủ mặc một bộ trường bào màu xanh, phá vỡ Hỗn Độn Hải bay tới từ một bên khác, bên người mang theo đạo nhân hơi mập, tất nhiên là Đa Bảo.

Sư đồ Thông Thiên hóa một vệt ánh đỏ, đảo mắt liền rơi vào trước mặt Thái Thanh Lão Tử, Đa Bảo đạo nhân vội vàng vái chào bái kiến Thái Thanh, Nữ Oa, xưng Huyền Đô một tiếng sư huynh, gọi Lý Trường Thọ một câu sư đệ.

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Đại sư huynh, ta tới chậm chút." —— mặc dù Tam Thanh cùng là Bàn Cổ nguyên thần biến thành, xem như ba huynh đệ trên ý nghĩa thực chất, nhưng ở giữa Tam Thanh đều là lấy "đạo hữu" làm xưng, sau khi bái nhập môn hạ Đạo Tổ Hồng Quân, liền xưng sư huynh sư đệ với nhau.

Thái Thanh Thánh Nhân mỉm cười gật đầu, chậm rãi nói: "Chờ một chút."

Còn chưa dứt lời, một con bạch hạc gáy cao, Nguyên Thủy Thiên Tôn cưỡi hạc mà đến, khuôn mặt có một chút bình tĩnh, trên lưng bạch hạc còn có người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, Quảng Thành Tử.

Lý Trường Thọ bí mật quan sát biểu tình biến hóa của lão sư nhà mình, phát hiện ra lão sư quả nhiên thu liễm ý cười.

Liền biết, lão sư vẫn như cũ không vui vì Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp xúc cùng với Tây Phương Giáo, nhưng ngày hôm nay lại sẽ không nói việc này ra.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, lão sư nhà mình kẹp ở giữa hai huynh đệ, quả thật có một chút khó xử.

Đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn đến phụ cận, từng đệ tử làm lễ với Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, thấp giọng nói: "Sư đệ, ngày hôm nay ở trước giá lão sư, ngươi không cần thiết thất lễ bởi vì sự tình đệ tử."

Thông Thiên Giáo Chủ liên tục gật đầu, ánh mắt xê dịch về nơi bên cạnh, trong miệng nói: "Vâng, vâng, sư huynh nói đúng lắm."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhướng mày, nhẹ nhàng thở dài, cũng không nói thêm cái gì.

Đúng lúc này, chỉ thấy sông ánh sáng nở rộ phía sau, xuyên thấu tầng tầng khí tức hỗn độn, hai đạo hình bóng Thánh Nhân đồng thời bay tới.

Chương 1113. -

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cười thầm.

Cũng may là Thái Ất Chân Nhân không có ở chỗ này, nếu không nhất định là muốn nói ra một phen lời bình cao kiến, ví dụ như loại【Thánh Nhân lão gia nhà khác đều là mang đệ tử, Tây Phương Giáo lợi hại, Đại Thánh Nhân mang Tiểu Thánh Nhân】này.

Đương nhiên, tạo nghệ âm dương ngữ của Lý Trường Thọ từ đầu đến cuối đều không bằng Thái Ất, xử lý cũng không thỏa đáng.

Tiếp Dẫn cùng với Chuẩn Đề mới vừa hiện thân từ bên trong hào quang, khóe miệng của Thông Thiên Giáo Chủ chính là cong lên, ánh mắt nhìn về phía bên cạnh.

Hai bóng người này cũng tiến về phía trước, làm lễ cùng với các vị Thánh Nhân.

Trên khóe miệng của Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra mấy phần ý cười, xưng hô đạo hữu, Nữ Oa Thánh Nhân nhìn cũng không nhìn Chuẩn Đề, chỉ là gọi tiếng đạo hữu đối với Tiếp Dẫn.

Bốn vị đệ tử Đạo Môn trong sân, ngược lại là cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, duy trì kính trọng đối với Thánh Nhân.

Lý Trường Thọ trốn ở phía sau sư huynh chính mình, cảm nhận được hai đạo ánh mắt lấy lòng, lại chỉ là mắt nhìn mũi, tai nghe tâm, hoàn toàn không làm nửa điểm đáp lại.

Xông ra một chữ ổn.

Lão Tử nói: "Đi vào."

Năm vị Thánh Nhân khác, bốn vị đệ tử từng người đáp ứng.

Ở bên trong sáu Thánh, Thái rõ ràng Lão Tử có đạo hạnh sâu nhất, thực lực mạnh nhất, bối phận cao nhất, lúc này tất nhiên là bay ở trước nhất, mang theo hai vị đệ tử của chính mình vào Tử Tiêu Cung trước.

Sau đó là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn đạo nhân cùng nhau cất bước tiến lên, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Thánh Nhân theo sát phía sau, Chuẩn Đề đạo nhân kia đợi một hồi lâu, mới chậm rãi đi vào.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thoáng có một chút nghi hoặc...

Vì sao Thánh Nhân muốn theo thứ tự tiến vào toà đại điện bố cục rất đơn giản này? Mà không phải là cùng nhau đi vào?

Rất nhanh liền có đáp án.

Thái Thanh Thánh Nhân trực tiếp bay vào chỗ sâu nhất toà đại điện trống trải này, dừng thân hình ở phía trước một chiếc bồ đoàn rơm đường kính một trượng, thu hồi phong hoả bồ đoàn, đứng dậy, vái chào đối với bồ đoàn, xoay người đi sang bên trái đứng yên.

Lý Trường Thọ vừa muốn học lão sư hành lễ đối với bồ đoàn, lại bị Đại Pháp Sư dùng thủ thế ngăn lại, lập tức hiểu ý, cùng với Đại Pháp Sư cùng nhau cúi đầu đi ra phía sau lão sư.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn đạo nhân tiến về phía trước, từng người vái chào đối với bồ đoàn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bước sang trái, cách Thái Thanh Lão Tử khoảng trăm trượng, Tiếp Dẫn đạo nhân ở vị trí phía bên phải đối ứng cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đồng dạng đứng yên.

Vị trí đứng đầu phía bên phải, lại là lưu lại cho Nữ Oa nương

nương.

Thông Thiên Giáo Chủ cùng với Chuẩn Đề Thánh Nhân đứng ở vị trí cuối hai bên, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn một cái, Chuẩn Đề Thánh Nhân mỉm cười đối mặt.

Chỗ đứng này tự nhiên có chỗ đặc biệt, bồ đoàn này cũng chỉ có sáu Thánh được bái.

Lúc Thượng Cổ, sáu Thánh quy vị, tề tụ Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ liền nói: "Thánh Nhân siêu thoát Tam Giới ngũ hành, nhưng trên trùng luyện gió lửa khí hậu, đã không có đại đạo cảnh, sau này chúng ta không cần làm lễ sư đồ, cứ xưng hô nhau là đạo hữu. "

Ngày hôm nay sáu Thánh bái bồ đoàn này, một là hành lễ đối với Đạo Tổ, hai là có ý "mời lão sư hiện thân".

Đợi sáu vị Thánh Nhân đứng vững, bồ đoàn được sáu vị Thánh Nhân bái qua nổi lên từng tia từng tia lưu quang, một thân hình khôi ngô tư thế ngồi lại cao hơn một trượng, hư mà thật, cấp tốc ngưng tụ thành.

Lý Trường Thọ vụng trộm ngẩng đầu nhìn một chút, trong đáy lòng không khỏi tán thưởng: "Không hổ là Đạo Tổ!"

Thân hình thon dài này chỉ sợ là cao hơn hai trượng, mái đầu bạc trắng hiển thị rõ tang thương của đạo sĩ, tay dài, vai rộng, khuôn mặt không che không lấp, uẩn đạo lại ngậm chân ý, trường bào màu xám nhạt lưu chuyển đạo vận cực kỳ phức tạp, lại hóa phức tạp thành đơn giản.

Lão nhân chỉ là ngồi ở kia, hai mắt chưa mở ra, đã có vô tận ý huyền diệu.

Diệu tại vạn linh diệu, huyền ở thiên địa huyền.

Nhưng ý cười lộ ra trên khóe miệng vị đạo sĩ này, lại như mưa thuận gió hoà, làm cho người ta không phát giác ra nửa phần cảm giác áp bách.

Không, nói đúng ra, là căn bản không cảm giác được nửa điểm uy áp của vị đạo sĩ này!

Liền phảng phất như phàm nhân ngu muội đối mặt với phiến thiên địa này, chỉ nói trời vô cùng cao, vô cùng rộng, lại không cảm thấy có áp lực gì khi đối mặt với thiên địa.

Đạo sở hiện, đạo biến thành.

Đạo Môn bản sơ, Đạo Tổ Hồng Quân!

Lúc này, liền nghe Đạo Tổ mở miệng, tiếng nói ôn hòa, lại có vẻ như không nhận ra.

"Đều ngồi đi."

Sau lưng sáu vị Thánh Nhân hiện ra những ánh sáng khác nhau, đồng thanh nói: "Tạ ơn lão sư."

Đúng lúc này!

Sau lưng Thái Thanh Thánh Nhân hiện ra hư ảnh Thái Cực Đồ, quang mang đen trắng chiếu sáng nửa toà đại điện, vị Thánh Nhân này xếp bằng một lần nữa ở trên phong hoả bồ đoàn.

Sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện ra hư ảnh Ngọc Như Ý, quang mang màu lam chiếu sáng non nửa toà đại điện.

Sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ hiện ra trận đồ Tru Tiên kiếm trận, từng tia từng tia quang mang kiếm ý màu xanh trắng nở rộ, uy thế bức người!

So sánh với Tam Thanh, một bên khác liền hơi có vẻ tồi tàn...

Sau lưng Nữ Oa hiện ra hư ảnh Hồng Tú Cầu.

Sau lưng Tiếp Dẫn đạo nhân hiện ra một toà thần tràng màu vàng—— vật này cùng loại với "Hoa cái", hơi dài so với "Hoa cái", trên đó khắc đầy kinh văn, là pháp bảo tiên thiên dùng để độ người.

Sau lưng Chuẩn Đề đạo nhân, tất nhiên là không chút trì hoãn hiện ra hình bóng Thất Bảo diệu thụ.

Đại đạo của sáu vị Thánh Nhân trải rộng ra, toàn bộ đại điện lấp lóe tiên quang, khánh vân vờn quanh, quả nhiên là vô cùng hùng vĩ.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm cân nhắc, cũng không biết chính mình và sư huynh hành lễ đối với Đạo Tổ lúc nào, lại hành lễ như thế nào.

Hẳn là vái chào đơn giản, Đạo Môn tại lúc Thượng Cổ cũng không lưu truyền lễ quỳ lạy.

Hồng Quân đạo nhân chưa mở mắt, lại nói:

"Hạo Thiên ở đâu."

Bên ngoài Tử Tiêu Cung truyền tới một tiếng trả lời: "Đệ tử ở đây."

Chư vị Thánh Nhân theo tiếng nhìn lại, đã thấy Ngọc Đế Thiên Đình sải bước đi đến, thân mang cẩm bào áo trắng, tay nâng Thiên Đế ấn tỉ, quanh người quấn quanh hư ảnh chín đầu ngũ trảo kim long, đối mặt với uy áp sáu Thánh vẫn không ngừng chút nào, bước nhanh tiến lên!

Hồng Quân đạo nhân đưa tay điểm đối với bên cạnh một chút, ngưng tụ thành một chiếc bồ đoàn ở vị trí bên người gần phía trước.

Ngọc Đế dậm chân đi tới phụ cận, trước tiên vái chào đối với

Hồng Quân đạo nhân, sau đó lại quay người vái chào đối với sáu vị Thánh Nhân.

Lúc ngẩng đầu nháy mắt mấy cái đối với Lý Trường Thọ, cũng không nói thêm cái gì, ưỡn ngực ngẩng đầu ngồi ở bên người Đạo Tổ.

«Chỗ dựa»!

Lúc này, Huyền Đô Đại Pháp Sư làm thủ thế đối với Lý Trường Thọ, bốn vị đệ tử Đạo Môn lui lại hai bước từ sau lưng Thánh Nhân lão sư của từng người, vái chào đối với Đạo Tổ.

Đại Pháp Sư cất cao giọng nói: "Đệ tử mang theo ba vị sư đệ, bái kiến sư tổ."

Chương 1114. -

Lý Trường Thọ, Đa Bảo đạo nhân, Quảng Thành Tử cùng hô lên: "Bái kiến sư tổ."

Khuôn mặt vẫn luôn không có một gợn sóng của Hồng Quân đạo nhân kia, lộ ra nụ cười ôn hòa, hơi mở hai mắt ra, ánh mắt nhìn về phía Lý Trường Thọ, ấm giọng nói: "Chín thành tám, tiến về phía trước."

Toàn thân Lý Trường Thọ cứng đờ, cả người đều suýt nữa vấp ngã.

Đây, đây là muốn làm cái gì?

Luôn cảm thấy giọng điệu của đại lão tràn đầy không có hảo ý...

Ngẩng đầu nhìn Đạo Tổ Hồng Quân một chút, quanh người là tiên quang nhàn nhạt, không có chút uy thế nào, thậm chí không có cách nào cảm ứng được "hiện vật", phản ứng của Lý Trường Thọ cũng là có một chút cấp tốc, lập tức cúi đầu tiến về phía trước, đi về hướng...Ngọc Đế bệ hạ bên người Đạo Tổ.

Lý Trường Thọ dùng ánh mắt cầu viện đối với Ngọc Đế, Ngọc Đế cúi đầu xem xét kỹ càng Thiên Đế ấn tỉ trong tay.

Đây là muốn làm gì?

Chúng ta tới, không phải là sự tình thương lượng đại kiếp Phong Thần sao?

Đạo Tổ lão gia điểm danh bảo hắn tiến về phía trước, dùng còn là loại từ ngữ công kích siêu cường【 chín thành tám 】này!

Rất nhanh, Lý Trường Thọ đứng ở bên người Ngọc Đế, cúi đầu nói: "Đệ tử lắng nghe sư tổ dạy bảo."

Đôi mắt kia của Hồng Quân đạo nhân đã là hoàn toàn mở ra, con ngươi màu xanh lam nhạt để lộ ra một chút nghiền ngẫm, lạnh nhạt nói: "Tới, cách bần đạo gần một chút."

"Sư, sư tổ." Cái trán của Lý Trường Thọ thấm ra một giọt mồ hôi lạnh, vào giờ phút này cũng không dám chống lại, chỉ có thể lại tiến về phía trước mấy bước, đứng ở trước mặt Hồng Quân đạo nhân.

Hồng Quân đạo nhân ở trong tư thế ngồi cũng đều cao hơn Lý Trường Thọ nửa người, vào giờ phút này cúi đầu quan sát, tay phải mở ra, ngưng tụ thành một sợi trường tiên lôi điện màu đỏ tím.

Ực!

Lý Trường Thọ không nhịn được nuốt nước bọt, mặt mũi tràn đầy xoắn xuýt, cố tình sợ hãi, lui lại nửa bước.

"Sư tổ, đệ tử chỉ là làm việc ổn thỏa một chút...đệ tử nguyện lĩnh trách phạt!"

Nụ cười trên khuôn mặt của Đạo Tổ càng trở nên nồng đậm, nghe lời ấy, càng là cười đến híp cả mắt.

Chợt hất lôi tiên lên, một đạo thiên phạt thần lôi đánh vào mông của Lý Trường Thọ, trực tiếp đánh Lý Trường Thọ bay lên, cả người run rẩy một hồi trong không trung.

Đạo Tổ ra tay như điện, vung vẩy lôi tiên trong tay, tất cả râu tóc đều tung bay, từng đạo Tử Tiêu Thần Lôi chiếu vào cái mông Lý Trường Thọ chào hỏi.

Lý Trường Thọ kêu thảm một tiếng, nguyên thần bị phong trong nháy mắt!

Đau mà không thương tổn, lão thiên phạt.

Coi như là tràng diện thoạt nhìn vô cùng thê thảm, Ngọc Đế ở bên cạnh che mặt không đành lòng nhìn thẳng, chỉ yên lặng thưởng thức kỳ cảnh như vậy ở giữa kẽ tay.

Mấy vị Thánh Nhân sắc mặt khác nhau, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ đều là mặt lộ vẻ mỉm cười, Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân sắc mặt là thật sự âm trầm.

Nữ Oa Thánh Nhân nâng cằm lên, có một chút hứng thú mà nhìn một màn này.

Đạo Tổ đánh hăng say, mỗi lần huy động trường tiên thiên phạt, trong miệng liền cắn răng toát ra một câu:

"Chín thành tám, chín thành tám, mỗi ngày đều ở kia nhắc tới chín thành tám!"

"Một chút nguy hiểm cũng đều không mạo hiểm, ngươi tu tiên cái gì? Cầu đạo cái gì?"

"Mỗi ngày niệm lời thề Thiên Đạo mấy ngàn lần, thật sự cho rằng bần đạo nghe không mệt mỏi sao, mỗi ngày bị ngươi làm phiền đến đả tọa cũng không thể!"

"Đã như thế, ngươi còn dám nói thiếu công đức của ngươi! Cho ngươi Công Đức Kim Thân, ngươi còn giúp Thiên Đình làm việc?"

Đánh cũng liền ba ~ bốn mươi đạo thiên phạt, Hồng Quân Đạo Tổ cuối cùng cũng bóp nát trường tiên sấm sét trong tay.

Liền nghe loảng xoảng một tiếng, Lý Trường Thọ đập xuống từ giữa không trung, rơi vào trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ, toàn thân cháy đen, hai mắt nhắm nghiền, tự thân cũng không bị hao tổn, chỉ là toàn thân tê liệt, không có cách nào động đậy...

Khuôn mặt của Hồng Quân đạo nhân khôi phục đứng đắn, sửa sang lại áo bào, cũng không nhìn Lý Trường Thọ, chỉ là mở miệng nói:

"Kiếp khởi kiếp diệt có định số, Hồng Hoang có rất nhiều khổ nạn. Bây giờ đại kiếp hưng khởi, làm Thiên Đình hưng, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo nhập kiếp, ngày hôm nay liền thương nghị sự tình Phong Thần vì Thiên Đình. Lần đại kiếp này, có một bảo vật ứng kiếp mà sinh. Thiên Thư hiện thân."

Lời nói của Đạo Tổ rơi xuống, bên ngoài Tử Tiêu Cung lấp lánh ánh vàng, một cuốn quyển trục màu vàng, một chiếc roi gỗ rơi vào lòng bàn tay Đạo Tổ.

"Bảo vật này tên là Phong Thần Bảng, roi này tên là Đả Thần Tiên. Nắm giữ bảng này, có thể xác định được sinh linh vào bảng này bên trong đại kiếp. Nắm giữ roi này, có thể đánh những sinh linh có tên trong bảng này. Ngày hôm nay, bần đạo ban Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên này cho..."

"Lão sư!" Tây Phương Giáo Chuẩn Đề Thánh Nhân đột nhiên mở miệng la lên, liền vội vàng đứng dậy, vái chào đối với Hồng Quân Đạo Tổ, trong lòng nhất thời cảm thấy phiền muộn, trên mặt tràn đầy phiền muộn.

"Lão sư, phương tây chúng ta cằn cỗi, ta và sư huynh chạy tới chạy lui..."

"Ồ?" Đạo Tổ đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng, ở ngay trước mặt chúng thánh, hai tay run một cái, đem Đả Thần Tiên cùng với Phong Thần Bảng, trực tiếp run vào trong lòng ngực Lý Trường Thọ nằm trên đất.

Sau đó, Đạo Tổ cười nói: "Bần đạo cũng có lúc run tay, ta cho rằng vật này hữu duyên cùng với Trường Canh đồ tôn. Nếu như thế, liền do Trường Canh chấp chưởng Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, những danh tự có mặt trên bảng này, các ngươi hãy thương nghị với nhau."

Nói xong, Đạo Tổ liếc nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân, quanh người xuất hiện đạo đạo lưu quang, chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.

Trong chớp mắt, đạo đạo ánh mắt trong sân nhìn về phía Lý Trường Thọ, rơi vào bên trên hai kiện bảo khí Thiên Đạo chí cao trong lòng ngực Lý Trường Thọ kia, nhưng không có ai vọng động.

Lý Trường Thọ vào giờ phút này mới cảm giác được, cảm giác tê liệt trên người cấp tốc biến mất.

Vô thức ôm chặt hai món bảo khí, lại cảm thấy có một chút phỏng tay, trong lúc nhất thời chỉ muốn ngồi trên mặt đất giả chết.

Lý Trường Thọ tính kế nhiều năm như vậy, chính là vì để Ngọc Đế tranh đoạt quyền khống chế Phong Thần Bảng, nhưng không nghĩ tới, kết quả là lại là bị Đạo Tổ lấy loại hình thức này, nhét mạnh vào trong ngực hắn.

Chuyện này...

Nhìn như hoang đường, kỳ thực rất mạnh.

Đợt này, Đạo Tổ sợ là ở tầng chín mươi chín.

Làm sao xử lý?

Tử Tiêu Cung to như vậy, ngoại trừ Thái Thanh lão sư nhà mình, tất cả ánh mắt đều hội tụ ở trong tay chính mình.

Đạo đạo uy áp hữu ý vô ý ập đến, mặc dù hơn phân nửa đều triệt tiêu lẫn nhau, nhưng cuối cùng vẫn còn có một chút uy áp Thánh Nhân rơi vào trên người Lý Trường Thọ, làm cho Lý Trường Thọ hít thở cũng đều có một chút khó khăn.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh hiện lên, ngăn ở trước người Lý Trường Thọ, đưa lưng về phía Lý Trường Thọ đứng chắp tay.

Thần sắc của y mặc dù bình thản, nhưng khóe miệng tóm lại là mang theo ý cười không thể che hết, sau lưng ngưng ra hư ảnh Thái Cực Đồ, hóa giải mọi uy áp hướng về Lý Trường Thọ.

Tất nhiên là Huyền Đô Đại Pháp Sư kịp thời ra tay.

Chương 1115. -

Ngọc Đế bệ hạ ở bên cạnh đứng dậy chậm một chút, yên lặng đứng thẳng thân hình.

Lại mất đi cơ hội tăng thêm một chút cảm tình quân thần.

Lý Trường Thọ vội vàng chỉnh đốn đạo tâm hỗn loạn, tiếp tục giả bộ như trọng thương nằm trên mặt đất, nắm chặt Đả Thần Tiên cùng với Phong Thần Bảng, ý nghĩ trong đáy lòng phi tốc lưu chuyển, lực lượng tâm thần vẫn kéo căng như cũ!

Tính, tính nhanh lên!

Cử động này của Đạo Tổ rốt cuộc có mấy chục tầng ý tứ?

Lời nói thương cho roi cho vọt kia, hắn có quỷ mới tin...khục, không phải, trong đáy lòng chính là tràn đầy cảm kích.

Bất quá, Đạo Tổ lão gia " đối đãi đặc thù " ở trước mặt mọi người như thế, lại là tiểu lôi roi lại là nhỏ giọng thầm thì, đây là rõ ràng biểu đạt ủng hộ đối với Thiên Đình.

Ý tứ ngầm là:

【 Bần đạo muốn hưng Thiên Đình, lần đại kiếp nạn này không quản các ngươi giày vò như thế nào, thần vị Thiên Đình nhất định phải lấp đầy. 】

Sau đó vứt xuống Phong Thần Bảng cùng với Đả Thần Tiên, tiêu sái rời trận.

Lý Trường Thọ đã từng tưởng tượng vô số lần hình ảnh Phong Thần Bảng hiện thế, tình huống cảm thấy có khả năng nhất trước đây, là Đạo Tổ lão gia há miệng nói một đống lời nói bí ẩn, sau đó ban thưởng Phong Thần Bảng.

Nhưng vạn lần không nghĩ tới...

Tay run, bảng ném, vừa vặn rơi bên trong lồng ngực hắn!

Hai vị Thánh Nhân ở bên cạnh kia, mặt đều suýt nữa tái xanh.

Hắn hết lần này tới lần khác bị thiên phạt của Đạo Tổ lão gia đánh cho toàn thân tê liệt, nguyên thần bị phong, hoàn toàn không có cách nào chối từ, cái miệng đã từng khai quang này hoàn toàn vô dụng!

Nếu có người nói, Hồng Quân sư tổ không phải cố ý an bài như vậy, đánh chết Chuẩn Đề Thánh Nhân, Lý Trường Thọ hắn cũng đều không tin!

Vì ngày hôm nay giúp Ngọc Đế hoặc là lão sư nhà mình tranh đoạt Phong Thần Bảng, Lý Trường Thọ đã chuẩn bị mấy bộ lý do thoái thác, mười cái phương án, vì có thể đập chết Tây Phương Giáo, càng là tận hết sức lực đi vơ vét "tội lỗi" của Tây Phương Giáo.

Kết quả là...

Tất cả đều là vô dụng.

Đạo Tổ đã cho nhiều hơn những gì hắn nghĩ.

Nguyên lai chính mình chỉ cần chịu một trận đánh đập, bị Đạo Tổ mắng vài câu, không cần tranh cũng không cần đoạt, dựa vào thần thông Viễn Cổ "tay run một cái" của Đạo Tổ lão gia , liền trực tiếp cưỡng ép nhét【 Thiên Thư 】vào trong tay hắn.

Cái gì ngươi lừa ta gạt, lục đục với nhau, kéo bè kết phái, hoàn toàn vô dụng!

Suy nghĩ ngược lại, ngày hôm nay Đạo Tổ nếu không khai thác thủ đoạn như vậy, lại sẽ xuất hiện tình huống nào?

Lý Trường Thọ hơi suy tính...

Đại kiếp Phong Thần nguyên bản, Phong Thần Bảng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn chấp chưởng, chỉ sợ cũng có nguyên nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn đặt cược hai đầu, âm thầm hiệp thương cùng với Tây Phương Giáo.

Bây giờ đại kiếp Phong Thần đã là có rất nhiều biến số, trước đây Hồng Quân Đạo Tổ đã chỉ rõ, muốn giao quyền chủ đạo Phong Thần cho Thiên Đình.

Ba năm trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng với Tiếp Dẫn đạo nhân gặp mặt, cả hai ngồi xuống nói chuyện bàn việc.

Rất có thể, lần kia chính là hiệp thương chuyện hôm nay, hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn chấp chưởng Phong Thần Bảng, lại nhắm đồ đao đại kiếp sau này vào ngay đệ tử Tiệt Giáo.

Nghĩ thông suốt mấu chốt nơi đây, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đã dần dần lý giải một đường logic rõ ràng.

Hắn xác thực đã trở thành một chiếc chìa khóa trong tay Đạo Tổ.

Mặc dù phân lượng của bản thân chiếc chìa khóa này kém xa "khóa", nhưng vị trí và hình dạng, vừa vặn thích hợp.

Trước khi tiến vào Tử Tiêu Cung, câu【Mệnh đồ của Nhân Tộc, nếu bản thân Nhân Tộc cũng đều không tranh, lại có thể trông cậy vào ai đây】kia của Nữ Oa nương nương, lúc này ngẫm lại, thật sự tràn đầy thâm ý —— Nữ Oa nương nương đứng ở phía Nhân Tộc, mà đại kiếp Phong Thần theo một ý nghĩa nào đó chính là Thánh Nhân đại giáo nợ Nhân Tộc.

Nói một cách khác, Nữ Oa nương nương lúc ấy là đang tỏ thái độ đối với Đạo Tổ, nàng đứng phía Lý Trường Thọ.

Vậy hôm nay thương nghị Phong Thần tại Tử Tiêu Cung, sáu vị Thánh Nhân rất có thể liền sẽ hình thành cục diện ba đối ba khó xử.

Đạo Tổ là sư tôn của sáu Thánh, lần đại kiếp này là đại kiếp Thiên Đạo hạ xuống sinh linh, nhất định phải có đầy đủ sinh linh tử thương lấp đầy kiếp vận.

Nếu ở bên trong Tử Tiêu Cung này, sáu Thánh quay chung quanh hai phái Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo phân, ba đối ba bất phân thắng bại, Đạo Tổ chỉ sợ cũng có một chút khó có thể kết thúc.

Dưới loại tình huống kia, Đạo Tổ chỉ cần tỏ thái độ, ám chỉ hướng đi của đại kiếp, từ đó ảnh hưởng đến Thiên Đạo vận chuyển kiếp vận.

Tiệt Giáo nợ Nhân Tộc quá nhiều, nên chết tổn thương nhiều.

Tây Phương Giáo lại là nằm bên ngoài Đạo Môn, Đạo Tổ nếu nói không có ý kiến đối với chuyện này, cũng không hợp với lẽ thường.

Cho nên, Đạo Tổ trước tiên liền kéo quyền thần Thiên Đình bình thường Lý Trường Thọ ra ngoài, trước đánh cho một trận, đánh tới khi hắn mất đi ý thức, lại ném ra Phong Thần Bảng cùng với Đả Thần Tiên, tiêu sái rời đi...

Vừa không có rõ ràng tỏ thái độ ủng hộ Xiển Giáo hoặc là Tiệt Giáo, thuận tay chèn ép Tây Phương Giáo, còn giơ lên một tay Thiên Đình, bán một cái nhân tình cho Thái Thanh không muốn nhìn ba huynh đệ náo loạn.

Cao vẫn là Đạo Tổ cao.

Còn như loại sự tình "đánh ngươi một chầu chính là vì trong lòng thoải mái, Phong Thần Bảng cũng tiện tay ném một cái" này, Lý Trường Thọ làm sao có thể tin tưởng?

Đây là người mạnh nhất Hồng Hoang tương hợp cùng với Thiên Đạo, người một tay sáng lập cách cục Tam Giới bây giờ, há có thể chấp nhặt cùng với một tiểu đồ tôn hắn?

Đều là tính kế!

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng ở bên trong quá trình tính kế, thuận thế mà làm liền đánh cho hắn một trận.

Ừm, về sau vẫn là ít sử dụng lời thề Thiên Đạo, sư tổ có ý kiến rất lớn đối với việc này...

Vấn đề hiện tại là, hắn bị thân sư tổ dùng một chân đạp vào bên trong vũng bùn, còn dùng lực bổ sung hai cước, nhét toàn bộ thân thể của hắn vào.

Lý Trường Thọ vốn là muốn ẩn ở sau màn bên trong đại kiếp Phong Thần, dựa thế an bài, vào giờ phút này lại trực tiếp cầm Phong Thần Bảng cùng với Đả Thần Tiên!

Như vậy mặc dù nhìn như có thể trực tiếp can thiệp kịch bản Phong Thần, đạt được quyền hạn cao hơn, nhưng kế tiếp liền phải trực tiếp đối mặt với chinh phạt ở giữa đại giáo, chính mình trở thành điểm tập trung mâu thuẫn bộc phát!

Quả thực quá bất ổn.

"Trường Canh...Trường Canh? Hắc, chín thành tám?"

Ngọc Đế ở bên cạnh la lên vài tiếng, cuối cùng hô lên ba chữ này, làm cho toàn thân Lý Trường Thọ khẽ run rẩy, vô thức mở mắt ra, ý nghĩ hỗn loạn trong đáy lòng cấp tốc bình tĩnh lại.

Trong mắt Ngọc Đế toát ra mấy phần lo lắng.

Lý Trường Thọ nằm tại kia, đột nhiên cười to vài tiếng.

Nữ Oa nương nương không khỏi ngạc nhiên nói: "Ngươi cái tên này, chẳng lẽ bị lão sư làm hỏng thần hồn, sao bị đánh lại còn bật cười?"

Lý Trường Thọ vội vàng nhảy dựng lên, đạo bào trên người lắc một cái, rớt một tầng đen xám.

Chương 1116. -

"Bẩm sư thúc!" Lý Trường Thọ cười nói: "Đệ tử là vui vẻ đạt được sự tín nhiệm của sư tổ, ủy thác trách nhiệm như vậy! Sư tổ còn đặc biệt giải thích cho đệ tử sự tình trước đây vì sao không phát công đức, chính miệng xưng đệ tử là đồ tôn."

Nói xong, Lý Trường Thọ nhìn về phía Chuẩn Đề Thánh Nhân sắc mặt xanh xám, cười nói: "Nhị Giáo Chủ Tây Phương Giáo cứ yên tâm, tiểu thần nhất định sẽ cố gắng làm tốt việc phải làm như vậy, ấn theo yêu cầu của sư tổ, làm sự tình chính mình đủ khả năng vì Thiên Đình đại hưng!"

"Khục!" Ngọc Đế ở phía sau hắng giọng, nói: "Trường Canh ái khanh, những việc này sau đó lại nói. Ngươi không bằng...trước đi ra ngoài điện thay quần áo, như vậy quả thực có hơi mất thể thống."

Lý Trường Thọ có một chút không rõ ràng cho lắm, hắn đang muốn thuận thế mở miệng, giao Phong Thần Bảng cho Ngọc Đế đảm bảo.

Ngón tay của Ngọc Đế hơi gảy đánh ra một làn gió mát, quyền thần Thiên Đình bình thường nào đó, người chấp chưởng Phong Thần Bảng, đồ tôn Đạo Tổ chính miệng nhận...

Đột nhiên cảm thấy bờ mông mượt mà có một chút mát mẻ!

Quay đầu nhìn lại, Lý Trường Thọ mặt mo đỏ ửng, quanh người tiên quang lượn lờ, liên tục vái chào nhận lỗi đối với trái phải.

Lần này bị chơi khăm rồi!

Hắn hướng về phía Thái Thanh lão sư thỉnh mệnh, trốn vào bên trong Thái Cực Đồ bên cạnh, trơn tru thay một bộ trường bào màu lam nhạt.

Chiếc đạo bào bị hỏng này...

Trân tàng!

Về sau mở viện bảo tàng ổn Giáo Hồng Hoang, đây chính là bằng chứng tốt nhất về sự quan tâm yêu thương của Đạo Tổ đối với Giáo Chủ Ổn Giáo!

Mà ở trong lúc thay quần áo, Lý Trường Thọ liền nghe âm thanh Thánh Nhân đối thoại truyền đến từ trong điện.

Đầu tiên là Chuẩn Đề Thánh Nhân thở dài: "Lão sư chung quy là không tín nhiệm ta."

Thông Thiên Giáo Chủ nghẹn ngào: "Những chuyện các ngươi nào, lão sư làm sao có thể tín nhiệm?"

"Đạo hữu nói vậy là sai rồi!" Tiếp Dẫn đạo nhân chậm rãi nói: "Thiên địa vốn có trật tự, cũng không phải là một nhà Đạo Môn, năm đó lão sư có thể ban hồng mông tử khí cho hai người sư huynh đệ bần đạo, cũng nói phương tây nên đại hưng, đây chính là Thiên Đạo lý lẽ. Chỉ bất quá, nhìn theo cách này, đại kiếp Phong Thần không phải là cơ hội phương tây chúng ta đại hưng."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Cử động lần này của lão sư khó tránh khỏi có một chút vui đùa."

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Sư huynh ngươi vừa rồi thế nhưng là không nghe được, lão sư chính miệng nói, 【 Thiên Thư 】hữu duyên cùng với Trường Canh sao? Trường Canh là thần đứng đầu Thiên Đình, lại là đệ tử yêu thích của Đại sư huynh, tu hành càng là cân bằng đại đạo, trước đây vì Thiên Đình đại hưng đã làm ra không ít sự tình trác tuyệt. Để hắn chấp chưởng 【 Thiên

Thư 】, có gì không ổn?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Trường Canh nhập môn muộn, mặc dù hành sự ổn thỏa, lại chung quy là tư lịch kém cỏi."

Nữ Oa nương nương cười nói: "Lời này của sư huynh, ta thế nhưng là không thể không nói vài câu. Sư huynh đừng có quên, Trường Canh là xuất thân từ Nhân Tộc, lần đại kiếp nạn này chính là bởi vì đại giáo Thánh Nhân mắc nợ Nhân Tộc, mới có thể để chủ thể đại kiếp rơi vào phía trên đại giáo Thánh Nhân. Để Trường Canh xuất thân từ Nhân Tộc chủ trì đại kiếp, hợp với thiên số nhất."

Đại Pháp Sư ở bên cạnh bình tĩnh đi trở về phía sau Thái Thanh Thánh Nhân, cố gắng thu liễm khí tức Nhân Tộc, miễn cho dẫn lửa thiêu thân, rước lấy tạp vụ cho chính mình ngoài ngủ.

Mấy vị Thánh Nhân lại biện luận vài câu, Lý Trường Thọ cất bước mà ra từ phía sau Thái Cực Đồ, không chỉ là thay đổi quần áo, còn thay đổi kiểu tóc và lau sạch toàn thân cháy đen.

"Cái hố Phong Thần Bảng này, thật sự không thể nhảy. "

Hắn xuất hiện một lần nữa, ánh mắt của mấy vị Thánh Nhân tụ đến một lần nữa.

Nữ Oa Thánh Nhân mang theo vài phần nghiền ngẫm ở bên trong khích lệ, Thông Thiên Giáo Chủ thì là thuần túy mừng rỡ, ánh mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi có một chút phức tạp, ánh mắt của Tây Phương Giáo Đại Thánh Nhân tràn đầy thiện ý, ánh mắt của Nhị Thánh Nhân...

Điều này không quan trọng.

Thái Thanh Thánh Nhân vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, dường như mọi thứ không có quan hệ gì với y.

Nhưng Lý Trường Thọ vào giờ phút này, chậm rãi đi đến trước mặt Thái Thanh Thánh Nhân, khom mình hành lễ đối với lão sư nhà mình, ấm giọng nói: "Lão sư, đệ tử có việc muốn bẩm."

"Nói."

"Sư tổ tín nhiệm, ban thưởng cho đệ tử Đả Thần Tiên, Phong Thần Bảng, mệnh đệ tử chấp chưởng sự tình Phong Thần. Đệ tử vốn không nên chối từ, nhưng việc này có can hệ trọng đại, đúng như lời nói của Nhị sư thúc, đệ tử còn thiếu tư lịch, không đủ kinh nghiệm, Phong Thần là không thể coi thường, đệ tử sợ tạm thời có thiếu sót, ủ thành tai họa." Lý Trường Thọ nhìn về phía Ngọc Đế, cất cao giọng nói: "Đệ tử muốn xin lão sư đáp ứng, đệ tử giao Phong Thần Bảng cho Thiên Đình, do Ngọc Đế bệ hạ tự mình chưởng quản Phong Thần Bảng. Ngọc Đế bệ hạ không cần vất vả vì sự tình Phong Thần, đệ tử sẽ mượn uy năng Đả Thần Tiên, thực hiện mệnh lệnh của Đạo Tổ, mưu kế tỉ mỉ vì Thiên Đình đại hưng!"

Ngọc Đế nghe nói lời này, khóe miệng ngăn không được lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Thái Thanh Thánh Nhân cũng lộ vẻ mặt suy tư, mở miệng nói: "Có thể."

"Tạ ơn lão sư cho phép." Lý Trường Thọ vái chào, sau đó dùng hai tay bưng Phong Thần Bảng, bước nhanh đến phía trước Ngọc Đế, hơi chớp mắt đối với Ngọc Đế.

Ngọc Đế nghiêm mặt nói: "Trường Canh chấp chưởng Phong Thần Bảng, so với ta chấp chưởng Phong Thần Bảng có khác biệt gì?"

Lý Trường Thọ cũng nghiêm mặt nói: "Bệ hạ là lãnh tụ Tam Giới được Thiên Đạo tán thành, vị trí đầu não của thiên địa thần quyền, Phong Thần vốn là vì Thiên Đình đại hưng, ở bên trong quá trình này, do bệ hạ ngài chấp chưởng Phong Thần Bảng là không thể thích hợp hơn. Tiểu thần chắc chắn sẽ luôn ở bên cạnh toàn lực tương trợ!"

Ngọc Đế trầm ngâm vài tiếng, nhìn quyển trục trước mặt này, chậm rãi gật đầu.

"Nếu như thế, ta liền tạm thay Trường Canh ngươi chưởng quản Phong Thần Bảng, đặt bảng này ở trong Lăng Tiêu bảo điện, Trường Canh có thể sử dụng vào bất cứ lúc nào."

"Tạ ơn bệ hạ!"

Lý Trường Thọ dùng hai tay nâng Phong Thần Bảng, Ngọc Đế đứng dậy, dùng hai tay tiếp nhận, chậm rãi giữ ở trong lòng bàn tay.

Đột nhiên ánh sáng vàng chói lọi, từng tia từng tia lực lượng Thiên Đạo phun trào về tứ phía, trên đỉnh đầu Ngọc Đế lại hiện ra hư ảnh một quyển trục, trên đó đều là trống không.

Thấy cảnh này, một tảng đá lớn trong đáy lòng Lý Trường Thọ bình ổn rơi xuống đất, trong tay cầm Đả Thần Tiên cũng không cảm thấy có bao nhiêu trọng lượng.

Về danh nghĩa, Ngọc Đế bệ hạ chịu trách nhiệm.

Trên thực tế, sẽ chịu ảnh hưởng từ hắn.

Tuy nói toàn bộ quá trình làm cho Lý Trường Thọ không kịp chuẩn bị, mông đau nhức ra ngoài dự kiến, nhưng cuối cùng vẫn đạt đến kết quả hoàn mỹ chính mình mong muốn.

Thuận tiện, còn mò được một chút sự che chở của Đạo Tổ.

Cùng lúc đó, hai vị Thánh Nhân đại giáo Đạo Môn, hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo ứng kiếp, trong đáy lòng nổi lên một tia hiểu ra.

Chương 1117. -

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Hạo Thiên sư đệ, ký tên Phong Thần Bảng như thế nào."

Ngọc Đế đáp lời nói: "Trên Phong Thần Bảng có tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm chỗ trống, đối ứng với ba trăm sáu mươi lăm chính thần không vị của Thiên Đình, liên quan đến chỗ trống tám bộ, chỗ trống của chính thần tam sơn ngũ nhạc của Thiên Đình. Nên có ba trăm sáu mươi lăm sinh linh vào hàng ngũ thần vị Thiên Đình, hưởng hương hỏa cung phụng của Thiên Đình."

Nữ Oa Thánh Nhân cười nói: "Lời này của Ngọc Đế bệ hạ mặc dù không sai, nhưng ngay vào lúc mới bắt đầu, nếu tên bị viết vào Phong Thần Bảng, vẫn lạc ở bên trong đại kiếp, một tia nguyên thần vào Phong Thần Bảng, đời này sẽ bị Phong Thần Bảng trói buộc."

Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày trầm ngâm.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nói: "Sư thúc, đây là chuyện xấu, cũng là chuyện tốt. Nếu vốn là người sẽ chết ở bên trong đại kiếp, được Phong Thần Bảng che chở, còn có thể mượn lực lượng Thiên Đạo trùng sinh, vào Thiên Đình hưởng cung phụng, đối với những người này mà nói, chưa hẳn đã không phải là một chuyện tốt."

Chuẩn Đề Thánh Nhân lãnh đạm nói: "Nếu như thế, tìm ba trăm sáu mươi lăm danh đệ tử ký danh lên bảng là được, kiếp nạn này tự nhiên có thể hóa giải hơn phân nửa."

Ngọc Đế hừ một tiếng, lại nói: "Lần đại kiếp này, trừ chọn lựa tiên thần cho Thiên Đình, Tam Giáo nên có ba ngàn sáu trăm năm mươi vị trường sinh tiên vẫn lạc, dùng việc này để cân bằng lực lượng sinh linh. Các vị sư huynh thương nghị danh sách Phong Thần Bảng này, cũng phải phân rõ ràng, bộ phận danh ngạch chú định sẽ vẫn lạc."

Mấy vị Thánh Nhân đồng thời im lặng, ánh mắt nhìn về phía Thánh Nhân Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ lạnh nhạt nói: "Các nhà phân phối đều."

Tiếp Dẫn đạo nhân lại nói: "Đệ tử của bần đạo không nhiều, môn nhân Tây Phương Giáo cũng không nhiều, nếu phân phối đều danh ngạch, chỉ sợ là Tây Phương Giáo chúng ta sẽ tuyệt hộ."

Thông Thiên Giáo Chủ vừa muốn phản bác, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cau mày nói: "Tiên nhân Ngọc Hư Cung bất quá chỉ có mấy trăm."

Chuẩn Đề Thánh Nhân cười nói: "Tiệt Giáo danh xưng là vạn tiên triều bái, tại sao chúng ta không so sánh số lượng đệ tử của ba giáo, sau đó chia ra số vẫn lạc tương ứng?"

Sắc mặt của Thông Thiên Giáo Chủ lập tức trở nên có một chút lạnh lùng: "Làm sao, đệ tử Tiệt Giáo chúng ta nhiều chính là sai lầm?"

Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói: "Lần đại kiếp này, nếu nguyên nhân có mười gây ra, Tiệt Giáo chiếm tám."

"Như vậy." Thông Thiên Giáo Chủ tự lui nửa bước: "Thần vị Thiên Đình kia, Tiệt Giáo chúng ta đáp ứng ba trăm danh ngạch, số vẫn lạc, Tiệt Giáo chúng ta đáp ứng một ngàn, như thế nào?"

Lý Trường Thọ ở bên cạnh vẫn luôn chưa từng mở miệng, nghe vậy trong đáy lòng thở dài.

Việc này tuyệt đối không thể lui bước, nếu mềm yếu, chỉ có thể để cho phương tây cơ hội lấn lướt.

Quả nhiên, Chuẩn Đề cười nói: "Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, coi như là đáp ứng số lượng ba ngàn này, cũng sẽ không thương cân động cốt."

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nói: "Không đủ."

Không đủ?

Thông Thiên Giáo Chủ cả giận đứng lên, phất tay áo, hỏi: "Ba trăm không đủ, một ngàn không đủ! Sư huynh ngươi hẳn là nhất định phải hủy diệt Tiệt Giáo chúng ta? Giết sạch đồ nhi của ta!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn than nhẹ một tiếng, nhắm mắt không nói, không khí bên trong Tử Tiêu Cung lập tức có một chút ngưng trệ, trận đồ Tru Tiên kiếm sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ rung động!

Chợt nghe một tiếng của Thái Thanh Lão Tử: "Ngồi xuống."

Thông Thiên Giáo Chủ hất ống tay áo lên, mặt lạnh ngồi xuống.

Sau đó, Thái Thanh Thánh Nhân liếc nhìn Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ vốn không muốn nói thêm nữa, ngầm thừa nhận cục diện ngày hôm nay nhất định là 【 tan rã trong không vui 】, vào giờ phút này cũng chỉ có thể đứng ra.

Hắn cùng với Ngọc Đế liếc nhìn nhau, hai người có một chút ăn ý cười một tiếng.

Lý Trường Thọ tiến về phía trước phóng ra nửa bước, cười nói: "Vừa mới rồi Ngọc Đế bệ hạ nói có một chút mơ hồ, các vị đừng vội, tiểu thần sẽ hỏi Ngọc Đế bệ câu tiếp theo. Bệ hạ, Tam Giáo ngài vừa mới nói, dường như cũng không nói rõ."

Trong đáy lòng Ngọc Đế lưu chuyển lên kịch bản Lý Trường

Thọ đã đưa cho mấy chục năm trước, lạnh nhạt nói: "Những gì ta vừa mới nói, chính là những gì Phong Thần Bảng hiện ra, Tam Giáo Đạo Môn, nói đúng ra, là Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo, ít nhất sẽ có ba ngàn sáu trăm năm mươi vị trường sinh tiên vẫn lạc. Đây không chỉ là đệ tử Thánh Nhân hai giáo, mà còn bao gồm tiên tông thuộc về đạo thừa hai giáo. Về phần cuối cùng bao nhiêu trường sinh tiên phải bỏ mạng trong tràng đại kiếp này...kỳ thật không có cách nào tính toán."

Nghe lời này, Thông Thiên Giáo Chủ nở nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn coi như bình tĩnh, nụ cười của hai thánh Tây Phương Giáo có một chút ngưng kết.

Lý Trường Thọ nói: "Bệ hạ, ba trăm sáu mươi lăm vị trí chính thần này, ngài muốn xử trí như thế nào?"

"Tất nhiên là ưu tiên tuyển chọn sinh linh có đức, có mưu, có trí, có phẩm hạnh, ngoại trừ Tây Phương Giáo." Ngọc Đế đọc nguyên văn những gì đã học thuộc lòng trước đây: "Kỳ thật mấy vị sư huynh không cần không phải xem Phong Thần Bảng như là bảo vật Thiên Đạo lấy mạng, có thể coi Phong Thần Bảng là bảo vật phục sinh cứu mạng tàn hồn."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Nếu tên vào Phong Thần Bảng, liền sẽ bị kiếp vận ra roi, khó thoát khỏi cái chết."

Ngọc Đế trầm ngâm vài tiếng, ngược lại là không có cách nào biện hộ.

Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Sư huynh, ta và ngươi không bằng trước định ra một phần ước định, Đại đệ tử thân truyền không vào Phong Thần Bảng, như thế nào?"

"Sư đệ." Nguyên Thủy Thiên Tôn cau mày nói: "Việc này chỉ sợ là khó có thể nói chuẩn."

Tiếp Dẫn đạo nhân ở bên cạnh nói xen vào: "Nghe ý tứ của Ngọc Đế bệ hạ, chức vị thanh phúc chính thần này, không có phần của phương tây chúng ta?"

"Không sai." Ngọc Đế bình tĩnh nói một câu.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân hỏi: "Phong Thần Bảng có phải là biểu lộ ra như thế?"

"Không phải." Ngọc Đế bình tĩnh nói một câu, xếp bằng ở bên trên bồ đoàn, tinh mục uẩn quang, tươi cười ôn hòa, chậm rãi nói: "Là ta định ra việc này."

Tiếp Dẫn nhướng mày, định tiếng nói: "Ngọc Đế bệ hạ không khỏi khinh người quá đáng!"

"Khinh người quá đáng?" Ngọc Đế nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Trường Canh, giúp ta giải thích cho Tiếp Dẫn sư huynh, ta chỉ sợ không khống chế nổi tính nết, miệng nói ra ô uế tại bảo địa của lão sư, nhục mạ Thánh Nhân."

"Vâng." Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, tiến về phía trước bước ra mấy bước, vái chào đối với hai thánh Tây Phương Giáo, sắc mặt có một chút khó khăn.

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Hai vị Thánh Nhân lão gia chớ trách, tiểu thần cũng chỉ là trần thuật tình hình thực tế, cũng không phải là cố ý nhằm vào. Trước đây Thiên Đình còn yếu, Tây Phương Giáo làm khó khắp nơi, chuyện Long Tộc, chuyện Yêu Tộc, hai vị Thánh Nhân lão gia dung túng cho đệ tử Tây Phương Giáo, làm xằng làm bậy, khai chiến cùng với Thiên Đình, lại giao tranh với hương hỏa thần giáo, thanh danh thật sự là...nếu lần đại kiếp này, có đệ tử Tây Phương Giáo vào Thiên Đình làm chính thần, chuyện này sẽ khiến cho các chính thần đã có ở Thiên Đình nghĩ như thế nào? Long Tộc nên nghĩ như thế nào? Sinh linh Tam Giới lại nên nghĩ như thế nào? Ngọc Đế bệ hạ làm ra quyết định như vậy, kỳ thật cũng là vì Tam Giới an ổn, thiên địa an ổn, còn xin hai vị Thánh Nhân lão gia tha thứ nhiều hơn."

Chương 1118. -

Chuẩn Đề Thánh Nhân lãnh đạm nói: "Cách làm của bần đạo bất quá là vì phương tây đại hưng, rất nhiều chuyện đều được Thiên Đạo đồng ý."

"Tiểu thần tự nhiên không dám uốn nắn chỗ lỗ hổng trong ngôn ngữ của Thánh Nhân."

Thân thể Lý Trường Thọ đứng thẳng tắp, khuôn mặt lạnh lùng, trong đôi mắt phun trào thần quang, Đả Thần Tiên trong tay lấp lóe ánh vàng.

Ngày hôm nay hắn không lên tiếng đắc tội hai thánh Tây Phương Giáo, nếu hai thánh Tây Phương Giáo có cơ hội thích hợp, cũng sẽ ra tay hủy hắn.

Ở bên trên sự tình Tây Phương Giáo cùng với Đạo Môn, tuyệt đối không thể nghĩ đến việc làm cho cả hai bên vừa lòng!

Việc chính mình phải làm trong tương lai, chính là dùng hết toàn lực duy trì sự toàn vẹn của Đạo Môn, khống chế nội đấu giữa Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo tại phạm vi nhỏ nhất, bảo vệ nguyên khí Tam Giáo Đạo Môn, thừa cơ diệt trừ bộ phận bệnh dữ của Đạo Môn.

Đối với Tây Phương Giáo, cường ngạnh hợp lý, va chạm hợp lý chính là ổn, liền sẽ làm cho lão sư, Thông Thiên Giáo Chủ càng kiên định hơn đứng ở phía sau chính mình.

Thế là, Lý Trường Thọ mở miệng nói chữ "Nhưng".

"Nếu vì đại hưng của bản thân, lại hủy các đạo thừa khác, lại tùy ý chèn ép Thiên Đình mang đến trật tự cho Tam Giới, che chở kẻ yếu. Nếu vì đại hưng của bản thân, có thể tùy ý ức hiếp sinh linh nhỏ yếu, có thể coi những người phàm đang sống yên vui như gia súc. Nếu vì đại hưng của bản thân, tùy ý sửa đổi sự tình sinh linh luân chuyển, dùng bất cứ thủ đoạn nào, cưỡng ép gia tăng nội tình tự thân...vậy thì sau khi đại hưng, lại có thể nhận được gì? Hai vị, thời đại đã thay đổi."

Lý Trường Thọ dứt lời, lạnh nhạt nói: "Tiếp theo, Ngọc Đế bệ hạ sẽ chủ trì sự tình Đạo Môn nhập kiếp Phong Thần, hai vị phải chăng muốn tránh một chút? Dù sao ngày sau đại kiếp chính thức phát động, phương tây cùng với Đạo Môn cũng là đối thủ."

Đại Thánh Nhân Tây Phương Giáo nhắm mắt không nói, Tiểu Thánh Nhân lại là nhíu mày nhìn chăm chú Ngọc Đế, nhìn cũng không nhìn Lý Trường Thọ, chớ đừng nói chi là phất tay áo rời đi.

"Vậy, ta thì sao?" Nữ Oa Thánh Nhân ở bên cạnh ngậm cười hỏi.

Lý Trường Thọ lập tức lộ ra gương mặt tươi cười, vái chào đối với Nữ Oa Thánh Nhân, cười nói: "Sư thúc ngài là Thánh Mẫu Nhân Tộc, lần đại kiếp này bắt đầu tại Nhân Tộc, Nhân Tộc chúng ta càng là nhân vật chính trong thiên địa, tất nhiên là muốn sư thúc giám sát trong toàn bộ quá trình. Nếu Thiên Đình làm không đúng chỗ nào, sư thúc ngài kịp thời nhắc nhở, Ngọc Đế bệ hạ cũng là có một chút kính trọng đối với ngài."

"Đó là tự nhiên." Ngọc Đế đứng dậy, vái chào đối với Nữ Oa Thánh Nhân: "Sư tỷ, nếu Thiên Đình ở trong lần đại kiếp nạn này, hành sự có nửa điểm không ổn, còn xin sư tỷ kịp thời chỉ ra."

Nữ Oa không khỏi cười đến híp cả mắt, đứng vững vàng tại vị trí của mình.

Đôi quân thần này kẻ xướng người hoạ, lại là quấy cục diện mấy Thánh tranh phong thành một đống hỗn loạn.

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ than thở một tiếng, nói: "Phong Thần Bảng này, sư huynh muốn ký như thế nào?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, lạnh nhạt nói: "Đều phụ thuộc vào bản sự, mỗi người dựa vào khí vận, việc này sau này bàn lại đi."

Nói xong quay người mà đi, Quảng Thành Tử cúi đầu đi theo ở phía sau, khuôn mặt bình tĩnh không có một chút thay đổi nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa đi, sự tình ký tên Phong Thần Bảng này đã là không có cách nào tiến hành tiếp.

Này mặc dù đã sớm nằm trong dự liệu của Lý Trường Thọ, trước đây cũng dùng loại lời " sẽ có thể " này, cùng với Ngọc Đế bệ hạ thôi diễn phương thức mấy vị Thánh Nhân trao đổi.

Nhưng việc này thật sự phát sinh, cũng quả thật làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

Điền tên vào Phong Thần Bảng, thì tương đương với chú định người có tên trên bảng sẽ bị kiếp vận vờn quanh, ở bên trong mấy vị Thánh Nhân, cũng chỉ có Thánh Nhân Tây Phương Giáo sẽ có thể làm ra loại sự tình này.

Đệ tử nhà ai không phải là đệ tử? Không phải đều lần lượt giảng đạo, giải thích nghi hoặc bồi dưỡng, muốn truyền thừa y bát của chính mình?

Thông Thiên Giáo Chủ coi trọng đối với đệ tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có một chút coi trọng đối với đệ tử, đây là chuyện vốn không có gì đáng trách.

Cho nên, Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế vừa mới rồi mới lặp đi lặp lại đề cập "lên bảng có thể giữ mạng sống bên trong đại kiếp"...nhưng hiệu quả tương đối yếu ớt.

Ừm, hôm nay có thể nắm giữ Phong Thần Bảng cùng với Đả Thần Tiên, đã là kết quả có một chút lý tưởng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói "mỗi người dựa vào khí vận", như vậy kỳ thật cũng là phương thức tương đối có lợi đối với Xiển Giáo, dù sao Xiển Giáo cũng có bảo vật trấn áp giáo vận, trong môn phần lớn là phúc đức Kim Tiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đồ tuân theo ba nguyên tắc —— lai lịch, phúc duyên, khí vận, ở trước mặt đại kiếp, đúng là đánh xuống đầy đủ cơ sở cho Xiển Giáo.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao muốn gặp nhau cùng với Tiếp Dẫn đạo nhân, ngày hôm nay lại vẫn luôn nhằm vào Tiệt Giáo...

Lý Trường Thọ có thể hiểu được, lại không muốn ủng hộ.

Bất kể như thế nào, Thái Thanh lão sư không vui đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng với Tiếp Dẫn đạo nhân, chính mình sau đó cũng chỉ có thể đứng trên lập trường Thiên Đình, giữ một khoảng cách cùng với Xiển Giáo, Tiệt Giáo.

Về sau Thái Thanh lão sư sẽ giúp Xiển Giáo hay là Tiệt Giáo?

Ở bên trong đại kiếp nguyên bản, lão sư là giúp Xiển Giáo, nhưng bây giờ...

【 Lão sư sẽ chỉ giúp một phương ưu thế rõ ràng, từ đó bảo vệ nguyên khí Đạo Môn. 】

Phải xem chuyện về sau phát triển như thế nào, kiếp vận điều khiển như thế nào, mà hai bên Xiển Tiệt lại ứng đối ra sao.

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng Thông

Thiên Giáo Chủ, đã thấy Thông Thiên Giáo Chủ đang nhíu mày nhìn bên ngoài Tử Tiêu Cung, ánh mắt thoáng có một chút phức tạp, nhưng rất nhanh liền than nhẹ một tiếng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Không khí trong Tử Tiêu Cung lại có một chút áp lực, năm vị Thánh Nhân duy trì trầm mặc, dường như đang chờ một câu "đi thôi" của Thái Thanh Lão Tử.

Đa Bảo đạo nhân suy nghĩ trái phải, vẫn là đi ra từ sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ, nhỏ giọng hỏi: "Đại sư bá, Ngọc Đế bệ hạ, lần đại kiếp nạn này rốt cuộc tiến hành như thế nào?"

Thái Thanh Thánh Nhân chậm rãi nói: "Thiên cơ biểu lộ ra, đại kiếp ứng với thế tục Nam Châu, còn lại cũng không có quá nhiều tin tức."

Nữ Oa nương nương cũng nói: "Lần đại kiếp này bắt nguồn từ phàm nhân, ứng với Nam Châu cũng coi như hợp tình lý, ngược lại là đại kiếp rơi xuống, cũng không biết có bao nhiêu phàm nhân vô tội sẽ gặp nạn."

Ngọc Đế cười nói: "Các vị sư huynh sư tỷ, chúng ta ở bên trong Tử Tiêu Cung không bằng định ra ước định trước? Sinh linh chú định sẽ tử thương thảm trọng ở trong đại kiếp, người phàm vốn yếu ớt, cũng không phải là nguyên nhân gây ra đại kiếp, lại được Thiên Đạo che chở. Còn xin các vị sư huynh ước thúc môn nhân đệ tử, không thể lạm sát phàm nhân. Phàm nhân tử thương mấy chục vạn, cũng không bù được gánh vác giảm bớt đối với thiên địa so với một vị trường sinh tiên vẫn lạc, đại kiếp cũng là một tràng thử thách của Luyện Khí Sĩ."

Chương 1119. -

"Ngọc Đế bệ hạ nói có lý." Tiếp Dẫn đạo nhân mở hai mắt ra, lộ ra mỉm cười thản nhiên: "Bần đạo tự nhiên sẽ ước thúc đệ tử môn nhân trong giáo, không đi đến Nam Châu hành tẩu."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm lắc đầu, tốc độ vị Thánh Nhân này trở mặt thật sự quá nhanh một chút.

Ngọc Đế mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đi thôi."

Thái Thanh Thánh Nhân mở miệng nói một câu, mấy vị khác Thánh Nhân quanh người từng người nổi lên lưu quang, đã là muốn rời đi từ bên trong Tử Tiêu Cung.

Lý Trường Thọ lập tức muốn đi trở về phía sau Thái Thanh lão sư, nhưng Ngọc Đế mở miệng nói: "Thái Thanh sư huynh, Trường Canh có thể ở thêm một hồi hay không? Ta muốn trao đổi với hắn sự tình an trí Phong Thần Bảng."

"Thiện." Thái Thanh Thánh Nhân nhắm mắt trả lời, vừa dứt lời, thân hình lóe lên, đã là mang theo Đại Pháp Sư, hư ảnh Thái Cực Đồ tiêu tán không thấy.

Đạo đạo lưu quang lấp lóe, bốn vị Thánh Nhân còn lại và Thái Thanh Thánh Nhân cùng nhau biến mất không thấy gì nữa, chỉ có Nữ Oa nương nương để lại một câu: "Trường Canh nếu không có chuyện gì, nhớ đi đến chỗ ta một chuyến."

Lý Trường Thọ vái chào đối với bên ngoài Tử Tiêu Cung, sau đó nhẹ nhàng thở ra, quay người cùng với Ngọc Đế liếc nhìn nhau, từng người lộ ra mấy phần cười khẽ.

Chỉ là, trong tươi cười của Lý Trường Thọ hơi có một chút buồn bực.

Ngọc Đế cười nói: "Vốn cho rằng mấy vị Thánh Nhân muốn giảng chút đạo lý huyền diệu, chậm trễ ở đây mấy chục năm tháng, không nghĩ tới trước sau lại không đến một canh giờ."

"Dù sao cũng là sự tình quan hệ đến tính mạng đệ tử hai giáo." Lý Trường Thọ xách theo Đả Thần Tiên tiến về phía trước, hỏi: "Bệ hạ, Đả Thần Tiên này thật sự để tiểu thần nắm giữ?"

Ngọc Đế có một chút run rẩy khóe miệng, cười mắng: "Lại còn nhắc tới Đả Thần Tiên, ngươi để ta thay ngươi cầm Phong Thần Bảng này, không phải chính là vì ổn thỏa, tránh cho bị Thánh Nhân thay nhau gọi đi qua uống trà!"

Ở bên trong tiếng cười mắng, Ngọc Đế hướng xê dịch sang bên cạnh, lộ ra non nửa bồ đoàn của chính mình: "Tới ngồi."

Lý Trường Thọ cũng không dám thật sự đi sang ngồi, vái chào đối với Ngọc Đế, ngồi xếp bằng trên mặt đất...

Sự mát mẻ cách lớp vải, làm hắn nhớ tới hình ảnh có chút xấu hổ vừa rồi kia, không nhịn được nhấc tay đỡ trán.

Đạo Tổ cố ý sao?

Đây cũng quá da, bình dị gần gũi!

"Trường Canh, Thánh Nhân Xiển Giáo muốn thế nào?"

"Ta cũng không nắm chắc được, bất quá..."

Tóm lại không thể nào là ngạo kiều gì đó.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nói: "Nhị sư thúc có thể là muốn thanh trừng Tiệt Giáo."

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một tiếng: "Nguyên Thủy chính là tính tình như vậy, cảm thấy Thông Thiên đi đường khác, liền muốn giúp Thông Thiên sửa đổi, quan tâm so với ai khác đều nhiều hơn, mỗi lần đều ôm thanh danh không tốt gì."

Toàn thân Lý Trường Thọ cứng ngắc trong nháy mắt, Ngọc Đế liền vội vàng đứng dậy.

Ở bên trên chiếc bồ đoàn to lớn kia, thân hình khôi ngô của Đạo Tổ không có dấu hiệu nào xuất hiện một lần nữa, phảng phất như trước đây chưa hề rời đi vậy.

Ngọc Đế đưa tay túm Lý Trường Thọ một cái, khiến Lý Trường Thọ có thể kịp thời đứng dậy, cùng nhau vái chào hành lễ đối với Đạo Tổ.

Đạo Tổ cười như không cười nhìn Lý Trường Thọ, trong mắt mang theo nghiền ngẫm.

Lý Trường Thọ cúi đầu không dám đối mặt, trong đáy lòng đang có một chút run rẩy.

Hắn vừa mới rồi, vì sao không có kiên trì rời đi cùng với lão sư!

"Chín thành tám." Đạo Tổ hơi híp mắt lại: "Ngày hôm nay làm sao lại không đề cập tới sự tình công đức rồi?"

Lý Trường Thọ thở dài: "Đệ tử tài trí nông cạn, tự nhiên không dám khách sáo với sư tổ, sư tổ không cho đệ tử hai khoản công đức kia tất nhiên là có một chút thâm ý, đệ tử nghe lệnh là được."

Ngọc Đế ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Lão sư, Trường Canh ngưng tụ Công Đức Kim Thân thế nhưng là có vấn đề gì?"

Đạo Tổ Hồng Quân lạnh nhạt nói: "Hắn không phải là ưa thích chín thành tám sao? Hết thảy vừa vặn, Công Đức Kim Thân chín thành tám chẳng phải vừa vặn."

Lý Trường Thọ run chân suýt nữa té ngã, cái trán của Ngọc Đế treo đầy vạch đen, lại nghiêng đầu đi, đầu vai run run một hồi.

Hồng Quân Đạo Tổ cười nói: "Để Hạo Thiên giữ Trường Canh ngươi lại, là có một chút chuyện cần bàn giao trước cho ngươi. Hạo Thiên hãy trở về Thiên Đình an trí Phong Thần Bảng trước, lại để Trường Canh nấn ná một chút tại Tử Tiêu Cung."

Ngọc Đế mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn là khom người vái chào, ném cho Lý Trường Thọ một cái ánh mắt "cố lên", nâng Phong Thần Bảng, Thiên Đế ấn tỉ bước nhanh rời đi.

Lý Trường Thọ: "..."

Mộng.

Nếu như nhất định phải dùng một chữ để hình dung tâm tình của hắn lúc này, vậy cũng chỉ có chữ mộng này.

Ngọc Đế mở miệng là chỉ thị Đạo Tổ, Đạo Tổ đơn độc giữ hắn lại ở bên trong Tử Tiêu Cung, nói là có chuyện muốn bàn giao.

Hẳn, hẳn là sẽ không có tiến hành kỳ lạ gì khác?

Sau đó Hồng Quân Đạo Tổ mở miệng chính là một câu mang theo khẩu âm địa phương nồng đậm "Ồ, đồng hương" ?

Dường như là có thể nhìn ra ý nghĩ trong đáy lòng Lý Trường Thọ, Đạo Tổ Hồng Quân vào sau khi Ngọc Đế rời khỏi Tử Tiêu Cung, ngón tay điểm một cái, các nơi trong Tử Tiêu Cung bị ánh vàng bao phủ.

Lý Trường Thọ lập tức cảm giác được, toàn bộ liên quan giữa chính mình cùng với Hồng Hoang thiên địa, liên quan giữa tự thân và đại đạo biến mất!

Ngăn cách còn muốn triệt để hơn so với Lục Đạo Luân Hồi Bàn!

Chính mình không phải là sẽ bị Đạo Tổ sửa chữa hồn phách, triệt để biến thành khôi lỗi Thiên Đạo? !

Chuyện này...

Quanh người Hồng Quân Đạo Tổ nổi lên đạo đạo ánh sáng, thân hình khôi ngô kia hóa thành kích cỡ người thường, mặt mũi thoạt nhìn càng thêm hiền lành hơn.

Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi mở miệng, lạnh nhạt nói: "Ngươi đang nghĩ rằng, bần đạo mở miệng gọi ngươi một tiếng đồng hương, hoặc là muốn thay đổi thần hồn của ngươi, hóa ngươi thành pháp bảo Thiên Đạo?"

Đạo tâm của Lý Trường Thọ run lên, ngậm chặt miệng, nhíu mày nhìn chăm chú vào Đạo Tổ trước mắt.

"Ngài, có phải?"

"Tự nhiên không phải." Hồng Quân Đạo Tổ cười nói: "Bần đạo có thể có ngày hôm nay, vẫn là phải cảm ơn sự ban tặng của vị đồng hương ngươi kia, đi, ta mang ngươi đi dạo một vòng."

Nói xong, Hồng Quân Đạo Tổ vung bàn tay lên, hai người không nhúc nhích tí nào, cảnh tượng xung quanh biến hóa, hóa thành một khu rừng xanh um tươi tốt, bên cạnh có hai căn nhà gỗ.

Thay thế không gian!

Đạo Tổ đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, đi về phía nhà gỗ. Dáng người thẳng tắp lộ ra một chút mệt mỏi, ra hiệu cho Lý

Trường Thọ đi theo.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, coi như ngày hôm nay bị xóa bỏ, cũng không thể làm quỷ hồ đồ...

"Sư tổ, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Chuyện cũ không cần nói thêm!" Hồng Quân khe khẽ thở dài: "Thiên Đạo đã xoá bỏ vị đồng hương kia của ngươi, không ít sinh linh tiên thiên như Nữ Oa, Hậu Thổ, đều chịu ân huệ của y, y đối với Hồng Hoang mà nói, cũng đã làm rất nhiều chuyện tốt. Nhưng người kia cuối cùng chẳng biết tại sao lại điên dại, nhất định phải lấy lực thành Thánh, đánh nát thiên địa này, bị Thiên Đạo phản phệ. Thiên Đạo chí công vô tư, chỉ là đại đạo ở dưới ý chí của Bàn Cổ Thần, ngưng tụ thành trật tự quy tắc. Đại đạo của ngươi cũng không tệ, coi như là một loại phản hồi và bổ khuyết cho Thiên Đạo, đây cũng là nguyên nhân bần đạo mấy lần ngăn cản Thiên Đạo quấy nhiễu ngươi."

Chương 1120. -

Lý Trường Thọ nghe vậy, trong đáy lòng thoáng có một chút xúc động, khom người nói: "Đa tạ sư tổ."

Khi nói chuyện, Hồng Quân Đạo Tổ đã mang theo hắn đi đến phía trước một căn nhà gỗ, đẩy ra cửa gỗ nhà gỗ, hiển lộ ra bày biện đơn giản trong đó.

"Ngồi đi, không cần lo lắng nhiều, ngày hôm nay là bần đạo muốn cầu cạnh ngươi." Hồng Quân Đạo Tổ xếp bằng ở bên trên bồ đoàn, thấy sắc mặt của Lý Trường Thọ vẫn như cũ không quá sáng tỏ, cười nói: "Nếu muốn hủy ngươi, bần đạo sao phải một đường bồi dưỡng ngươi đến nay?"

"Đa tạ sư tổ." Lý Trường Thọ chỉ có thể lặp lại lời như thế, vái chào một cái, xách bồ đoàn ngồi ở phía dưới Hồng Quân Đạo Tổ.

Nụ cười trên khóe miệng của Hồng Quân Đạo Tổ càng trở nên nồng đậm, nói: "Bần đạo cùng với Thiên Đạo, ngươi hiểu bao nhiêu?"

"Đệ tử cũng không hiểu rõ, cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ."

"Nhìn." Trên tay trái của Hồng Quân Đạo Tổ thêm một khối ngọc điệp màu xanh biếc, phía trên ngọc điệp chiếu ra đạo đạo tia sáng tung hoành, cấu thành ô lưới lập thể, bên trong ô lưới bắn ra hình bóng Hồng Hoang thiên địa.

"Bần đạo chính là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo cũng không phải là bần đạo. Nói một cách khác, bần đạo có thể điều khiển Thiên Đạo trong thời gian ngắn, nhưng Thiên Đạo lại không có cách nào ảnh hưởng bần đạo."

Lý Trường Thọ nghe thế liền cảm thấy chấn động, nhưng sau đó liền nhíu mày hỏi: "Sư tổ ở trong thiên địa này đã là không gì làm không được, đệ tử lại có thể làm gì chứ?"

"Không gì làm không được?" Hồng Quân Đạo Tổ hỏi ngược một câu, chậm rãi lắc đầu: "Bần đạo nếu là không gì làm không được, làm sao còn sẽ có đại kiếp phát sinh."

Ngọc điệp trong tay Hồng Quân Đạo Tổ nhẹ nhàng xoay tròn, đại biểu dây nhỏ quy tắc và thiên địa biến mất không thấy gì nữa, phía trên ngọc điệp bắn ra chín con suối có màu sắc khác nhau.

Cửu Ô Tuyền.

"Cửu Ô Tuyền tồn tại ở giữa hư thực, nói Hải Nhãn là Cửu Ô Tuyền cũng là sai lầm." Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi nói: "Hải Nhãn bất quá chỉ là một chỗ phát tiết lực lượng Cửu Ô Tuyền, Huyết hải cũng là như vậy, Cửu Ô Tuyền hội tụ nghiệp chướng sinh linh, một khi nghiệp chướng tích lũy quá nhiều, Cửu Ô Tuyền liền sẽ lật úp mặt đất Hồng Hoang, chôn vùi sinh linh. Như thế, lại bắt đầu quá trình thiên địa luân hồi kế tiếp, mở ra kỷ nguyên mới. Việc này cũng là việc mà bần đạo không có cách nào ngăn cản, bần đạo mặc dù tự nhận đi tới đỉnh điểm trên con đường tu đạo, nhưng cũng không có cách nào đánh đồng cùng với Bàn Cổ Thần. Cho nên, mỗi khi Cửu Ô Tuyền sắp dâng trào, Thiên Đạo liền sẽ lần lượt ấp ủ đại kiếp, không ngừng hướng về sinh linh."

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt giật mình: "Cho nên, Thiên Đạo đang không ngừng áp chế thực lực sinh linh, chính là bởi vì mỗi lần đại kiếp qua đi đều sẽ để lại một lượng lớn nghiệp chướng, khu vực giảm xóc lưu cho Cửu Ô Tuyền càng ngày càng chật hẹp?"

Hồng Quân Đạo Tổ khen: "Ngộ tính thật sự không tệ. Nhưng ở trong đại đạo sinh linh, sinh lão bệnh tử vốn là quy luật sinh linh, đối với một sinh linh là như vậy, đối với toàn bộ sinh linh cũng đều là như vậy. Cho nên nói, bần đạo cũng không phải là không gì làm không được, bần đạo bất quá là đi tới đỉnh điểm sinh linh, tương hợp cùng với Thiên Đạo, bù đắp Thiên Đạo, kéo dài di sản của Bàn Cổ Thần mà thôi. Đồng dạng, lúc này bần đạo cũng vô pháp rời khỏi phiến thiên địa này. Điều này cũng là do đồng hương của ngươi ban tặng, lúc ấy vì ngăn cản y lấy lực chứng đạo, hủy đi Hồng Hoang, bần đạo cũng chỉ có thể ra hạ sách này, từ bỏ đi cơ hội chứng đạo hỗn nguyên bên trong Hỗn Độn Hải."

Lý Trường Thọ nhỏ giọng hỏi: "Theo lời đồn Hồng Hoang, sư tổ ngài không phải lo lắng chính mình chứng đạo, Thiên Đạo sẽ không chịu nổi sao?"

"Đó bất quá là Thiên Đạo truyền ra sau khi xoá bỏ tên gia hỏa kia mà thôi!" Hồng Quân Đạo Tổ thở dài: "Nếu không phải bần đạo cùng với Thiên Đạo liên thủ, chỉ sợ là không trấn được y. Tên gia hỏa này, bởi vì không gian rung chuyển lúc khai thiên, ngoài ý muốn đến Viễn Cổ Hồng Hoang, cũng là bạn tốt của Bàn Cổ Thần."

Lãng tiền bối mạnh như vậy?

Lý Trường Thọ đầu tiên là kinh ngạc một hồi, sau đó liền có một chút buồn bực.

Mãnh nam như thế cũng đều bị Thiên Đạo và Đạo Tổ Hồng Quân xoá bỏ...ý nghĩ không nên có vẫn là đừng có, làm xong đại kiếp Phong Thần, chính mình vẫn nên nhanh chóng về hưu dưỡng lão.

"Cảm thấy bất an hay không?" Hồng Quân Đạo Tổ hỏi.

"Đệ tử...tự nhiên là có một chút sợ."

"Kỳ thật ngươi chỉ cần không đi làm sự tình dao động thiên địa ổn định, đương nhiên sẽ không bị Thiên Đạo nhằm vào." Hồng

Quân Đạo Tổ cười nói: "Ngươi có biết, bần đạo chú ý ngươi khi nào?"

"Đệ tử không biết."

"Đoán xem."

"Chuyện này." Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng: "Lúc hồn phách đệ tử tới Hồng Hoang?"

Hồng Quân Đạo Tổ lắc đầu cười khẽ, nói: "Cố hương của ngươi mặc dù không phải tại Hồng Hoang, nhưng mang theo ký ức tàn hồn tới cũng được, hay là hóa thành chân linh tới cũng được, cũng không có khác biệt quá lớn. Hỗn Độn Hải vô biên vô hạn, vũ trụ mà ngươi biết, có khả năng chỉ là một hạt cát bụi bên trong Hỗn Độn Hải. Chân linh trường hà chảy xuôi trong đó, đại đạo sinh và tử làm bạn đi theo, sinh linh nói cho cùng, cũng chỉ là nhiễu loạn và ngẫu nhiên, đại đạo sở hiện, quy tắc sở hiện lên. Cho nên, ngươi ở trong mắt bần đạo, cũng không khác biệt so với sinh linh bình thường, lai lịch như vậy của ngươi không đáng giá để nhắc tới."

Lý Trường Thọ: "..."

Không hiểu sao có một chút vui vẻ, lại không hiểu sao có một chút mất mác là cái quỷ gì?

"Vậy sư tổ ngài là khi nào nhìn thấy đệ tử..."

"Lúc ngươi độ thành tiên kiếp ở trên biển, Thiên Đạo cũng đều bị ngươi giấu giếm!" Hồng Quân Đạo Tổ cười nói: "Bần đạo cũng bị ngươi kinh động, ngoài ý muốn phát hiện ra đại đạo của ngươi đúng là thoát thai từ âm dương đại đạo cân bằng, cần thiết cho Thiên Đạo. Vì thế, bần đạo ngầm thi thủ đoạn, tạo một tòa tượng thần của ngươi ở bên trong trại Vu Nhân kia, bởi vậy mà nhiễu loạn mệnh số nguyên bản của ngươi. Nếu không phải như vậy, ngươi chỉ sợ là sẽ đợi ở trong núi kia đến thiên hoang địa lão. Chỉ là bần đạo cũng chưa từng nghĩ, ngươi lại xuất chúng như thế, không chỉ là đại đạo bản thân xuất chúng, càng là dốc hết sức nâng đỡ Thiên Đình, bớt đi không ít tâm huyết cho bần đạo."

Lý Trường Thọ không nhịn được cười khổ.

Chuyện này!

Cuối cùng phá án!

Hồng Quân Đạo Tổ nhẹ nhàng vung vẩy bàn tay, trên ngọc điệp hiện ra một quầng sáng, ẩn ẩn là hình dáng một đạo nhân đả tọa, xung quanh đều là quang ảnh mông lung.

"Dẫn ngươi đến nơi đây, cũng là bởi vì việc này, ngươi có biết đây là cái gì không?"

"Đệ tử không biết."

"Đây là ý chí Bàn Cổ Thần lưu lại ở bên trong Thiên Đạo!" Hồng Quân Đạo Tổ khe khẽ thở dài: "Theo Thiên Đạo diễn biến, y đã từ từ có năng lực suy tư của chính mình. Nếu Thiên Đạo xuất hiện nhiễu loạn khá lớn, y liền tự sinh ra từ bên trong Thiên Đạo."

Chương 1121. -

Lý Trường Thọ cả kinh nói: "Bàn Cổ Thần hẳn là còn có thể sống lại?"

"Không phải như vậy, y bất quá chỉ là một chút tàn niệm của Bàn Cổ Thần." Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Bần đạo muốn giao phó cho ngươi, là vào lúc y ra đời, phán đoán y là hữu ích đối với thiên địa, hay là có hại đối với thiên địa. Nếu là cái trước, bảo vệ y không bị Thiên Đạo xoá bỏ. Nếu là cái sau, ngươi cần bảo đảm y bị xóa sạch."

Lý Trường Thọ thấp giọng hỏi: "Đệ tử chỉ sợ không phải là đối thủ của tàn niệm Bàn Cổ Thần."

"Lúc y sinh ra quanh người sẽ không có linh khí, không có cách nào hút linh khí cho bản thân sử dụng, rất là suy yếu." Ánh mắt của Hồng Quân Đạo Tổ có một chút phức tạp, phức tạp đến mức làm cho Lý Trường Thọ lúc này nhìn không hiểu nhiều.

Đạo Tổ chậm rãi nói: "Sinh tử của y, mệnh đồ thiên địa, đều ở trong một ý niệm của ngươi. Tam Thanh chính là nguyên thần Bàn Cổ biến thành, hai thánh Tây Phương Giáo chỉ lo tự thân, Nữ Oa tính tình do dự, Hạo Thiên liên quan quá sâu cùng với Thiên Đạo, cũng chỉ có ngươi, làm việc ổn thỏa nhất. Ngươi có cần khen thưởng gì không?"

Lý Trường Thọ do dự đôi chút, thở dài: "Nếu có thể phân ưu cho sư tổ, vốn là phúc phận của đệ tử."

Hồng Quân Đạo Tổ mặt lộ vẻ tiếc hận, lấy ra một chiếc tiểu đỉnh màu đồng cổ từ bên trong tay áo, lại bỏ tiểu đỉnh trở về.

"Vốn còn muốn thưởng chiếc càn khôn đỉnh đã đè chết La Hầu này cho ngươi, ngươi lại muốn vô tư kính dâng, quên đi."

Lý Trường Thọ trừng mắt, không thở được, suýt nữa ngất đi.

"Sư tổ, Công Đức Kim Thân của đệ tử, ngài xem..."

Hồng Quân Đạo Tổ lập tức cười đến híp cả mắt: "Không phải nói, ngươi có thể dùng chín thành tám."

"Nhưng chuyện này..."

"Ha ha ha ha!" Hồng Quân Đạo Tổ vỗ tay cười to, lại lấy ra một mảnh đá bên trong tay áo, ném vào trong tay Lý Trường Thọ.

"Tu hành cho tốt, sớm ngày hoàn thiện cân bằng đại đạo của ngươi, bần đạo cũng có thể ít bị Thiên Đạo quấy rầy. Trở về đi. Sau đó nếu xuất hiện Thiên Đạo nhiễu loạn, bần đạo tự nhiên sẽ truyền tin đối với ngươi."

Lý Trường Thọ còn muốn nói thêm gì đó, Hồng Quân Đạo Tổ nhẹ nhàng đong đưa bàn tay, quang ảnh trước mắt hắn lưu chuyển, một cái hoảng thần, đã là xuất hiện ở phía trên vạn dặm sóng cả mênh mông vô ngần.

Nơi này là...Đông Hải?

Đủ loại chuyện trước đây phảng phất như mộng cảnh, chỉ có mảnh đá trong tay có phần là chân thực.

Vô lực đứng dậy, Lý Trường Thọ nhìn mảnh đá trong tay, trên đó khắc họa vài đoạn đạo văn, tất nhiên là phương pháp tu hành.

Năm đó Đạo Tổ lấy thân hợp Thiên Đạo, là vì ngăn cản Lãng tiền bối lấy lực thành Thánh, hủy diệt Hồng Hoang?

Ý chí của Bàn Cổ Thần hóa sinh linh, sắp sinh ra từ Thiên Đạo, thoát ly khỏi sự khống chế của Thiên Đạo?

Chuyện này...

Phải ổn, dù quán thâu những tin tức đối với chính mình là Đạo Tổ, cũng chỉ có thể tin sáu, không, bốn thành.

Lịch sử là do người thắng viết, Lãng tiền bối dù chơi thế nào, cũng không nên hủy diệt Hồng Hoang mới đúng.

Đạo Tổ thật là đơn thuần lấy hộ vệ sinh linh làm nhiệm vụ của chính mình?

Thu hồi mảnh đá, đầu óc Lý Trường Thọ có một chút mộng, thân hình hóa thành cá bơi, trốn vào Đông Hải, tiến về hướng một chỗ an toàn trong Đông Hải.

Trước tiên phải tỉnh táo lại, suy nghĩ rõ ràng về tình hình lúc này và nhiệm vụ mà Đạo Tổ bàn giao cho, suy nghĩ kỹ càng có nên bẩm báo việc này cho lão sư hay không, mới là trọng yếu nhất.

Thế là, ba tháng sau.

Lý Trường Thọ coi như không có chuyện phát sinh, lặng lẽ trở về Tiểu Quỳnh Phong.

"Nữ Oa nương nương còn nói đi đến Thánh Mẫu Cung một chuyến, cũng phải sớm đi đến đó. "

Trong đáy lòng tính toán như thế, thân hình Lý Trường Thọ chui ra từ trong địa mạch, thu hồi lại âm dương nhị khí Thái Cực Đồ lưu, lặng yên tiến vào đại trận hợp lại của Tiểu Quỳnh Phong, đi về hướng mật thất.

Nhiệm vụ mà Đạo Tổ đích thân bàn giao, hắn cẩn thận phân tích ba tháng, cuối cùng cho ra một cái kết luận rất hữu dụng.

【 Nghĩ viển vông vô dụng 】.

Cấp bậc tranh đấu kia, thậm chí đã vượt qua Thánh Nhân đánh cờ.

Tin tức chính mình hiểu rõ quá mức phiến diện, cũng chỉ là nghe được Đạo Tổ giảng thuật sự tình năm đó, tùy tiện tham dự vào trong đó, sẽ phát sinh chuyện gì ai cũng không thể xác định.

Hóa thân ý chí Bàn Cổ còn sót lại, luôn cảm thấy sẽ là một cái hố to.

Đạo Tổ nhìn như là giao quyền lựa chọn "Giết" hoặc là "bảo hộ" vào trong tay hắn, trên thực tế đã làm ra lựa chọn có tính khuynh hướng—— tìm kiếm sự ổn định.

Lý Trường Thọ khẽ thở dài.

Nếu như ngay cả điểm này chính mình cũng đều không nghĩ tới, vậy thì lăn lộn nhiều năm tại Hồng Hoang như vậy cũng là toi công.

Tin tức xấu là, chính mình bây giờ trở thành một cây đao trong tay Đạo Tổ.

Tin tức tốt là, Đạo Tổ vào thời điểm đang dùng chính mình, sẽ bảo toàn chính mình.

Chính mình phải làm, là như thế nào trở nên mạnh hơn trong thời gian ngắn nhất, ít nhất cũng phải có được thực lực " sinh tồn trong Hỗn Độn Hải ", sáng tạo một con đường lui.

Trên đời có rất nhiều chuyện vốn là không có đường lui, nhưng thật ổn định, cũng sẽ có đường lui.

Lý Trường Thọ suy tư ba tháng, cuối cùng làm ra quyết định, kỳ thật về tới điểm ban đầu —— ôm chặt đùi của Thái Thanh lão sư!

Các hành động sau này đều phải quay chung quanh Thái Thanh lão sư!

Bởi vì Lý Trường Thọ phát hiện ra, Đạo Tổ dường như có một phần kiêng kị đối với Thánh Nhân lão sư nhà mình.

Có thể rút ra câu chuyện gì từ những tin tức mà Đạo Tổ nói với chính mình, khôi phục nó ở một mức độ nhất định của "xu hướng giảm cảm xúc"?

【 Lúc Thượng Cổ, đã từng nổ ra một trận cạnh tranh không rõ nguồn gốc, hai bên phân biệt là "Lãng tiền bối bạn tốt của Bàn Cổ Thần " và " Hồng Quân Đạo Tổ người thắng lớn tại thời đại Viễn Cổ ".

Mục đích cạnh tranh, là ai lấy lực chứng đạo trước, đến cấp độ Bàn Cổ Thần.

Tạm thời mặc kệ Lãng tiền bối là có nổi điên hay không, Lãng tiền bối tất nhiên là vận dụng vô số dự trữ để dành từ Thượng Cổ Viễn Cổ, ở bên trên con đường này, đoạt ở phía trước Đạo Tổ.

Đạo Tổ vì mục đích cụ thể không rõ, giả định chính là vì hộ vệ Hồng Hoang, liên thủ cùng với Thiên Đạo, cưỡng ép trấn áp Lãng tiền bối, cũng trực tiếp xóa bỏ hết thảy vết tích tồn tại của Lãng tiền bối.

Người có quan hệ cùng với Lãng tiền bối, ngoại trừ Nữ Oa nương nương đã thành Thánh, Thiên Đạo không động vào được, những người khác đều đã chết, chỉ có Hằng Nga quên lãng một bộ phận ký ức, tỉnh lại sau khi ngủ say vạn năm... 】

Điểm nghi ngờ lớn nhất ở trong này, là Hồng Quân Đạo Tổ có nói dối về chuyện này hay không.

Theo khuynh hướng cá nhân của Lý Trường Thọ, Đạo Tổ nói chính là tình hình thực tế.

Dù sao, suy nghĩ của những sinh linh bay tới từ quê nhà Địa Cầu giống như hắn, tư tưởng của một người phức tạp hơn so với một người...

Tiến hành phân tích từ góc độ này, ý chí tàn niệm của Bàn Cổ Thần kia, tất nhiên là bối không có bất kỳ liên quan gì cùng với Lãng tiền. Nếu không Hồng Quân Đạo Tổ tuyệt đối sẽ không để hắn, người có thể trở thành Lãng tiền bối tương lai ra tay.

Chương 1122. -

Ba tháng thời gian, căn cứ vào tin tức có hạn phân tích ra những điều này, Lý Trường Thọ không biết mình đã rụng bao nhiêu sợi tóc.

May mắn, lúc này hắn đã tìm được biện pháp giải quyết!

Bẩm báo lão sư!

Thành thành thật thật quỳ gối ở phía trước bức họa cung phụng Thái Thanh bên trong mật thất, Lý Trường Thọ hô một tiếng: "Đệ tử mời lão sư ban thưởng bảo tháp."

Bức họa xuất hiện Thái Thanh đạo vận nhàn nhạt, linh niệm của Tháp đại gia vang lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, sau đó bỗng rơi xuống, đập vào đỉnh đầu Lý Trường Thọ.

Linh niệm của Tháp đại gia nói chính là: "Thế nào, muốn đi đến Tam Tiên Đảo tìm Kim Đấu muội muội?"

Lý Trường Thọ lại nói: "Tháp đại gia, tạm thời có chính sự...ta và Tháp đại gia liên lạc linh giác như vậy, có hay không sẽ bị Thiên Đạo giám sát?"

Tháp đại gia cười ha ha.

"Cái gì là Linh Bảo Tiên Thiên? Linh Bảo Tiên Thiên đó chính là do Thiên Đạo sinh ra, ta vốn là tòa tháp đầu tiên bên trong thiên địa ngưng tụ thành từ huyền hoàng mẫu khí, được lão gia quán chú công đức thành Thánh, tuy nói phẩm giai không phải là chí bảo, nhưng ta cũng có công hiệu vạn pháp bất xâm. Thiên Đạo muốn dò xét chúng ta giao lưu, trừ phi là tại Lăng Tiêu bảo điện hoặc là Tử Tiêu Cung!"

"Vậy là tốt rồi, Tháp đại gia hãy giúp ta thuật lại một chút lời nói cho lão sư."

Lý Trường Thọ châm chước ngôn từ một phen, "nói dong dài" một hồi đối với Huyền Hoàng Tháp trong đáy lòng, nâng Huyền Hoàng Tháp đến phía trước bức họa Thái Thanh.

"Lão sư! Đệ tử trả lại bảo tháp!"

Một góc bức họa Thái Thanh nhẹ nhàng lắc lư, không gian xuất hiện vòng xoáy nhàn nhạt, Huyền Hoàng Tháp để lại một câu phàn nàn liền biến mất không thấy gì nữa.

"Bận rộn nửa ngày, chỉ là để bản tháp làm việc này?"

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, đây cũng là một cách mới để mở rộng việc làm của Hồng Hoang Linh Bảo Tiên Thiên.

Mã hóa truyền tin • chân chính!

Lý Trường Thọ đợi một hồi, đạo tâm nổi lên gợn sóng rất nhỏ, Thái Thanh đạo vận giáng xuống, ngưng tụ thành sáu chữ to:

【 Tuân tổ mệnh, có vi sư. 】

Phong cách của lão sư, thật đúng là hoàn toàn tích chữ như vàng như trước đây.

Lý Trường Thọ cúi đầu xá một cái, đốt lên ba nén hương, lúc này mới rời khỏi mật thất nơi đây, trong đáy lòng quả thực dễ dàng hơn không ít.

Chờ Đạo Tổ lão gia thông báo cho chính mình, chính mình liền đi tìm vật kia ra tay, mặc kệ là giết hay là bảo hộ, lão sư tự nhiên sẽ chú ý trong toàn bộ quá trình.

Cảm giác an toàn rốt cuộc tăng trở lại một tí xíu.

Thực lực bây giờ quá thấp, Thánh Nhân đánh cờ đều chỉ có thể điên cuồng thăm dò ở biên duyên, chớ nói chi là Đạo Tổ tính kế.

Đạo Tổ có thể trực tiếp đọc ý nghĩ?

Kỳ thật không phải.

Chỉ có vào lúc lực lượng Thiên Đạo, lực lượng kiếp vận xâm nhiễm nội tâm của chính mình, Đạo Tổ mới có thể biết được ý nghĩ của chính mình. Câu hỏi có một chút dọa người của Đạo Tổ ở bên trong Tử Tiêu Cung kia, hẳn là suy đoán ra.

Lý Trường Thọ vốn là muốn đi gặp Linh Nga một lần, truyền thụ cho nàng một ít đạo pháp, nhưng "khói độn" ra khỏi mật thất, trong đáy lòng liền nổi lên tầng tầng cảm ngộ.

Thế là ngồi vào ghế bành ở vị trí cũ, nhắm mắt ngưng thần, cẩn thận ngẫm nghĩ, trong nháy mắt rơi vào bên trong ngộ đạo.

Lần này đi Tử Tiêu Cung, quả nhiên là tích lũy một khoản lớn "tài liệu".

Từng tia từng tia cảm ngộ giống như suối chảy trong đạo tâm, lững lờ chảy ngang qua linh đài, bổ khuyết đạo vận chưa viên mãn ngưng thực của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ chừa lại một bộ phận tâm thần, bắt đầu suy nghĩ có sự tình quan hệ với Thiên Đạo.

Muốn làm cho cân bằng đạo đại viên mãn, liền không thể tách rời đối với cảm ngộ Thiên Đạo.

Bản thân sự tồn tại của Thiên Đạo liền đã là huyền trong huyền, diệu bên trong diệu, đại đạo xen lẫn, ý chí Bàn Cổ cộng minh.

Lúc này bố cục của Thiên Đạo, đã xem như vô cùng rõ ràng.

Ý chí chúng sinh cộng minh cùng với đại đạo, hình thành bản thân Thiên Đạo, đây là bộ phận thứ nhất, chủ thể Thiên Đạo.

Ý chí Thiên Đạo đã từng mặt đối mặt giằng co cùng với chính mình, hóa thân đại kiếp, đây là bộ phận thứ hai, cũng có thể xem là chi nhánh chủ thể Thiên Đạo, nhưng tương đối đặc thù.

Hồng Quân Đạo Tổ có được "siêu quyền hạn quản lý", đây là thứ ba.

Từ Viễn Cổ đến nay tự động diễn hóa, ý chí Bàn Cổ còn sót lại lập tức sẽ trở thành sinh linh, đây là thứ tư.

Cân bằng đại đạo của chính mình, muốn đi can dự, ảnh hưởng, chính là bộ phận thứ nhất.

Dần dần, Lý Trường Thọ xuyên vào bên trong đại đạo, trốn vào cảnh giới lưỡng vong, quanh người phiêu khởi từng tia từng tia đạo vận huyền diệu tối nghĩa, tóc dài thỉnh thoảng bị linh khí lay động...

Nửa tháng sau, bên ngoài đan phòng nổ vang một tiếng, Tiểu Quỳnh Phong cũng đều run rẩy mấy cái, đại trận khắp nơi chớp loạn quang mang, nhưng lại cực nhanh yên lặng xuống.

"Ừm?"

Trong nhà tranh bên hồ, Linh Nga bị động tĩnh như vậy bừng tỉnh, thả ra ngọc phù trong tay, chân trần chạy ra khỏi cửa phòng, nhìn về phía phương hướng đan phòng.

Sư huynh lại làm nổ đan lô sao?

Linh Nga nháy mắt mấy cái, trong đáy mắt tràn đầy lo lắng, chân trần giẫm lên một đám mây trắng, nắm lấy ngọc phù thông trận, vội vàng đi về hướng đan phòng.

Nhưng nàng mới vừa bay ra khỏi trăm trượng, đột nhiên cảm giác đỉnh đầu "Bánh bao hấp" của chính mình bị người nhẹ nhàng chọc vào, bên tai nghe được tiếng cười quen thuộc: "Làm sao lại thích trang điểm như vậy?"

Linh Nga vô thức tiến về phía trước phóng ra hai bước, khéo léo quay người lại nhìn về phía sau, đã thấy sư huynh nhà mình chẳng biết lúc nào xuất hiện ở biên duyên mây trắng.

Chuyện này...

Tiên thức hoàn toàn không phát hiện ra được sư huynh tồn tại!

Thật tốt, thực lực sai biệt cùng với sư huynh càng lúc càng lớn.

Linh Nga lập tức có một chút ít thất lạc.

Lý Trường Thọ đánh giá tiểu Thiên Tiên trước mắt ở khoảng cách gần, nàng mặc một chiếc váy ngắn đơn giản với mặt lụa và nền trắng, váy được vẽ hoa màu xanh nhạt ở trên và dưới, kiểu tóc vẫn là hai "viên thuốc", đầy vui tươi và dễ thương.

Linh Nga cười hì hì, gương mặt đỏ lên, nhón chân lên, xoay người một vòng trên mây.

"Nhìn có đẹp không?"

"Đẹp thì đẹp." Lý Trường Thọ sờ cằm nghiêm túc đánh giá: "Nhưng thiếu đi mấy điểm thành thục ổn trọng, hơi trẻ con một chút."

Linh Nga có một chút bất mãn oán trách: "Sư huynh thối, chỉ cần khen là được rồi! Bản sư muội đây là phát huy đầy đủ ưu thế của bản thân, cố gắng tạo khác biệt đối với Vân Tiêu tỷ tỷ."

Lý Trường Thọ không khỏi cười đến híp cả mắt, tiến về phía trước phóng ra nửa bước, đưa tay lắc lắc khuôn mặt của Linh Nga.

Chậc, cảm giác mượt mà quen thuộc này.

"Nghiêm túc tu hành, Kim Tiên Kiếp ai cũng không thể tránh thoát, muốn trường sinh bất lão liền nhất định phải đối mặt, đây mới là chỗ tinh lực bây giờ muội phải hao phí!"

Khuôn mặt của Linh Nga đỏ lên, đưa tay che lại khuôn mặt bị niết, khóe miệng khẽ bĩu.

Lý Trường Thọ xoay người sang chỗ khác, phóng ra một bước, thân hình giống như khói xanh tiêu tán, ngưng tụ một lần nữa đã là ở phía dưới cây liễu bên hồ, điểm ra hai chiếc bồ đoàn, bình tĩnh nhập tọa.

Chương 1123. -

"Đến đây đi, ngày hôm nay vi huynh giảng Kim Tiên đạo cho ngươi. Sự tình Tiên Minh, về sau muội không cần vất vả nhiều, gần đây ta đã có đầy đủ tinh lực, sẽ đích thân nhìn chằm chằm bọn hắn. Ngao Ất, Linh Châu Tử khoảng cách với Kim Tiên Kiếp đã là không xa, muội chớ có lười biếng, bị bọn hắn bỏ lại quá xa."

"Ừm!" Linh Nga có một chút nghiêm túc gật đầu, mũi chân điểm một cái tung bay mà xuống, lôi kéo bồ đoàn, ngồi xuống sát bên sư huynh nhà mình, trong đáy mắt nổi lên mấy phần ý chí chiến đấu.

Lý Trường Thọ thở một hơi khí xanh, bắt đầu bài giảng Thái Thanh trường sinh đại đạo.

Đóa đóa hư ảnh sen xanh ngưng tụ thành ở bên miệng hắn, rơi vào quanh người Linh Nga, xoay quanh.

Ở bên trong quá trình giảng đạo, ánh mắt của Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào toà " ngọn núi nhân tạo " ở bên kia bờ hồ, trong đáy lòng cũng nổi lên một chút ý nghĩ không có quan hệ cùng với giảng đạo.

Trước đây vì làm quần áo thích hợp cho Linh Ly, Linh Nga đã hao hết tâm tư.

Sau đó chính mình còn muốn đi Động Suất Cung bái kiến Lão Quân, nhìn xem tiểu Lục Thần Thương phải chăng đã luyện chế hoàn thành, đến lúc đó cũng có thể cầu xin Lão Quân làm một bộ quần áo lớn nhỏ như ý cho Hùng Linh Ly.

Ừm, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương của Dương Tiễn, đoán chừng cũng phải làm phiền Lão Quân.

Loại sự tình "Hàng phục thần giao trực tiếp hóa thành thần binh" này, cũng chỉ có thể lừa dối phàm nhân.

Phàm là có chút "Tiên lý tri thức" đều biết, đó tất nhiên là trước khi thần giao ba đầu hóa thành thần binh. Quá trình thần giao kịch chiến cùng với Dương Tiễn, cũng chính là quá trình Dương Tiễn thuần phục thanh thần binh này.

Suy nghĩ kỹ một chút, có đệ tử quan tâm sự vụ các nơi như hắn, Lão Quân cũng là được an bình.

...

Tại Ngọc Tuyền Sơn, trong động phủ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Lúc Lý Trường Thọ giảng đạo cho Linh Nga, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, đang gặp một vài vị khách quý, gặp nhau uống rượu bên trên bàn đá trong động phủ.

Dương Tiễn hai năm trước mới vừa trải qua một lần lịch luyện "viên mãn", vào giờ phút này đang luận bàn chiến kỹ cùng với Linh Châu Tử tại hậu sơn.

Lần trước Dương Tiễn lịch luyện, cuối cùng đạt được một giọt tinh huyết bản nguyên Cộng Công Tổ Vu.

Cho đến ngày nay, y dù chưa thể hoàn toàn luyện hóa tinh huyết, thực lực cũng đã không thể khinh thường, không cần Linh Châu Tử lại cố ý nương tay.

Điều này cũng làm cho Linh Châu Tử tu hành lâu như vậy, trong đáy lòng ít nhiều có một chút phiền muộn, gần đây không ngừng tu hành cường hóa nhục thân của chính mình.

Dương Thiền ngồi bên trên chạc cây ở cách đó không xa, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, không ngừng đung đưa bàn chân, tâm tình dường như có một chút không tồi.

Người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên Quảng Thành Tử mắt thấy cảnh này, phát ra một tiếng cảm khái: "Hai vị sư điệt làm coi như không tệ, đợi một thời gian nữa, hẳn sẽ là trụ cột của Xiển Giáo chúng ta."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thấp giọng nói: "Đại sư huynh quá khen rồi."

Thái Ất Chân Nhân lại là cười xùy một tiếng, nói: "Chưa bàn về thực lực, đồ nhi bảo bối này của ta thế nhưng là được Trường Canh sư đệ phá lệ coi trọng."

Hoàng Long Chân Nhân gần đây bắt đầu thử nghiệm tạo hình mới râu quai nón, nghe vậy không khỏi đỡ râu cười to.

"Sư đệ ngươi nói giỡn, Trường Canh sư đệ coi trọng Linh Châu Tử hay không, cũng không quan hệ với việc Linh Châu Tử sư điệt tu hành."

"Không không." Thái Ất Chân Nhân bưng bình rượu lắc đầu liên tục: "Nếu không phải như thế, ngày hôm nay làm sao Đại sư huynh lại tìm tới nơi đây?"

Quảng Thành Tử ở bên cạnh mỉm cười không nói.

Hoàng Long Chân Nhân xấu hổ cười một tiếng, lại hỏi: "Đại sư huynh, bên trong Tử Tiêu Cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao sau khi lão sư trở về, liền ra lệnh cho chúng ta không được đến Nam Châu đi lung tung?"

"Ài!" Quảng Thành Tử thu liễm ý cười, thở dài: "Tình hình ngày đó, cũng là một lời khó nói hết. Việc này đừng có hỏi nhiều, việc này có quan hệ đến Đạo Môn an ổn, quan hệ đến Tam Giáo an bình. Sự tình đại kiếp Phong Thần đã từ từ sáng tỏ, Thiên Đình làm chủ đạo, Ngọc Đế Thiên Đình sư thúc cùng với Trường Canh sư đệ là hai nhân vật mấu chốt nhất. Ngày hôm nay vi huynh tới đây, liền là muốn mời ba người có quen biết cùng với Trường Canh các ngươi, đi đến chỗ Trường Canh hỏi ý."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hơi hơi nhíu mày, trầm giọng nói: "Chỉ sợ vô dụng."

"Không sai." Thái Ất Chân Nhân chép miệng: "Đại sư huynh chẳng lẽ nghĩ, để chúng ta đi tranh Trường Canh cùng với Vân Tiêu tiên tử?"

Quảng Thành Tử trầm ngâm vài tiếng, trầm giọng nói: "Việc này không thể coi thường, cần phải đối đãi thận trọng, đừng có nói lời vui đùa."

Hoàng Long hỏi: "Nhưng kể từ đó, chúng ta chẳng phải là lợi dụng giao tình giữa Trường Canh, Trường Canh thông minh cỡ nào..."

"Cho nên nói, chỉ là đi thăm dò ý." Quảng Thành Tử ấm giọng nói: "Cũng không phải là ép buộc Trường Canh làm ra quyết định lấy hay bỏ ở giữa hai giáo, mà là muốn Trường Canh biết được, nếu sau này Trường Canh muốn nhằm vào Tây Phương Giáo, Xiển Giáo chúng ta cũng có thể ra tay vừa phải."

Thái Ất Chân Nhân nhíu mày: "Chỉ như thế thôi?"

"Chỉ như thế thôi." Trong mắt Quảng Thành Tử xẹt qua mấy phần vẻ phức tạp: "Các ngươi tất nhiên là không biết, vi huynh thấy được cái gì tại Tử Tiêu Cung?"

Hoàng Long Chân Nhân hỏi dò: "Thấy được cái gì? Mấy người chúng ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài."

"Thấy được..." Quảng Thành Tử vốn là muốn mở miệng, lại nghĩ tới lời căn dặn của lão sư, sau đó cười khẽ nói.

"Ài, ngoài ý muốn nhất, chính là thấy được...non nửa cái mông của Trường Canh."

Liền nghe phốc một tiếng, Thái Ất Chân Nhân phun một ngụm tiên nhưỡng lên trên mặt của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân trợn tròn hai mắt, chấn kinh một hồi không nói gì.

Quảng Thành Tử cười nhẹ vài tiếng, miêu tả đơn giản hình ảnh Đạo Tổ ra sức đánh Lý Trường Canh, biểu tình của ba vị Chân Nhân dị thường đặc sắc.

Mà chuyện xưa đồng dạng, nói ra trong miệng người khác nhau, đều là có hiệu quả khác nhau.

Cùng thời khắc đó ở bên trên Tam Tiên Đảo, tám đại đệ tử nội ngoại môn Tiệt Giáo gần như tề tụ.

Đa Bảo đạo nhân ngồi ở chủ vị bên trong đình nghỉ mát, cũng đang kể một câu chuyện giống nhau, nhưng sinh động như thật hơn nhiều so với Quảng Thành Tử.

"Các ngươi đoán xem? Sư tổ hất lên Tử Tiêu Thiên Phạt Tiên trong tay, Trường Canh lập tức bị đánh bay lên cao ba trượng, sau đó chỉ thấy điện quang lấp lóe, sấm sét cùng nở ra, đánh cho Trường Canh lơ lửng không có cách nào rơi xuống. Tràng diện kia! Ôi! Lực lượng thiên phạt vô cùng sắc bén, sấm sét không ngừng nổ tung bên tai! Các ngươi đoán xem đây có phải là sư tổ nhìn Trường Canh không vừa mắt?"

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Quy Linh Thánh Mẫu ngồi bên trái cùng nhau gật đầu, Vân Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh ngồi phía bên phải tràn đầy lo lắng.

Chương 1124. -

Đa Bảo đạo nhân cười đắc ý, hai tay chà đùi, hít một hơi tiếp tục nói: "Cũng không phải, cũng không phải! Đạo Tổ đây là đang nói đối với Tây Phương Giáo, Trường Canh mới là đồ tôn Đạo Tổ coi trọng. Thiên Phạt Chi Tiên kia mặc dù dọa người, Tử Tiêu Thần Lôi động tĩnh mặc dù lớn, nhưng mỗi một cái, đều là vỗ vào cái mông của Trường Canh. Đây là cái gì? Đây không phải rõ ràng, Nhân Tộc bên trong phàm tục có con cháu nghịch ngợm gây sự, bị lão nhân trong nhà bắt lấy đánh một trận sao? Cái gì là thân cận? Đây chính là thân cận! Hơn nữa sư tổ tuyệt không phải tùy ý làm như vậy, là đoán được Trường Canh sợ phiền phức, am hiểu từ chối, trước tiên đánh cho Trường Canh một trận, ngã ở dưới đất không có cách nào động đậy, lấy ra Thiên Thư Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên kia, tay run một cái liền rơi vào trong tay Trường Canh, định ra người chủ sự đại kiếp Phong Thần. Hai Thánh Nhân Tây Phương Giáo bên cạnh kia còn hô...lão sư, phương tây chúng ta cằn cỗi! Sư tổ lườm bọn họ một chút, liền chỉ kém nói thẳng một câu "các ngươi làm như vậy nhiều năm cũng không thấy phương tây hưng thịnh, trông thì ngon mà không dùng được". Đương nhiên, sư tổ chiếu cố da mặt của hai vị Thánh Nhân lão gia Tây Phương Giáo, cười nói, ta lớn tuổi, tay có một chút run rẩy, xem ra vật này hữu duyên cùng với Trường Canh. Nói xong liền đi, không ở lại thêm, liền như vậy, định ra danh nghĩa Trường Canh chủ trì đại kiếp Phong Thần."

Đa Bảo đạo nhân thở ra một hơi dài, mấy sư đệ sư muội ở bên cạnh liên tiếp xưng hay, đối với kết quả như vậy tất nhiên là có một chút vui vẻ.

Sau đó, Đa Bảo đạo nhân nhìn về phía Vân Tiêu tiên tử đoan trang xinh đẹp nho nhã, cười nói: "Vi huynh nói nhiều như vậy, kỳ thật chính là vì hỏi một câu...sư muội, ngươi chuẩn bị khi nào đi gặp Trường Canh?"

Vân Tiêu khẽ nhíu đôi mi thanh tú, nghiêm mặt nói: "Ta cùng với hắn bất quá chỉ mấy chục năm không gặp, vì sao phải sốt ruột gặp nhau?"

Đa Bảo đạo nhân lập tức nghẹn lời, hai lòng bàn tay hơi tròn xoa xoa, ấp úng nửa ngày mới phun ra một câu: "Đây không phải, chẳng lẽ, chẳng lẽ ngươi liền không nhớ hắn sao?"

Gương mặt xinh đẹp của Vân Tiêu hiện lên một chút đỏ ửng, đứng dậy, quay người đi, vô thức liền muốn biện hộ vài câu, nhưng nàng nhìn thẳng vào bản tâm, tiến hành thể hội, không khỏi nhẹ nhàng nhếch môi mỏng lên, nói khẽ: "Ta...tất nhiên là muốn gặp hắn nhiều hơn. Chẳng qua hiện nay đại kiếp buông xuống, hắn chủ trì sự tình đại kiếp, sau khi gặp ta chỉ sợ hắn sẽ có một chút thiên lệch, bị nhầm lẫn."

"Sư muội nói lời ấy sai rồi!" Đa Bảo đạo nhân đứng dậy, cười nói: "Đại kiếp là đại kiếp, sự tình đạo lữ là sự tình đạo lữ, chuyện này vốn cũng không thể nhập làm một. Sư muội ngươi không tìm được cớ đi tìm Trường Canh, vi huynh sẽ giúp ngươi chuẩn bị tốt!"

Trong lúc nói, Đa Bảo đạo nhân lấy ra một khối ngọc phù, một thanh tiên kiếm bỏ túi dài ba tấc, ở bên trong tay áo đưa cho Vân Tiêu tiên tử.

"Lão sư trước đây, từng tìm được một chỗ bảo địa ở bên trong Hỗn Độn Hải, nơi đó có đại cơ duyên cho Trường Canh, tiên kiếm này của lão sư có thể mang các ngươi đi qua. Lúc này sự tình thương nghị sự tình Phong Thần tại Tử Tiêu Cung vừa mới trôi qua, chúng ta cùng với Xiển Giáo cũng không có khả năng trực tiếp đánh nhau, Tây Phương Giáo càng là không dám xuất đầu, lúc này đi đến đó lấy bảo vừa vặn thích hợp. Mấu chốt là, các ngươi có thể thừa dịp cơ hội này, ở cùng nhau một phen. Bên trong Hỗn

Độn Hải, cũng không có Thiên Đạo giám sát, Thánh Nhân lão gia cũng đều không tìm được vị trí của các ngươi, cũng vô pháp dùng chí bảo nhìn trộm..."

Đa Bảo đạo nhân thấy Vân Tiêu có một chút do dự, rèn sắt khi còn nóng nói: "Chớ quên, giáo nghĩa của Tiệt Giáo chúng ta, chính là lấy ra một chút hi vọng sống. Cứ luôn chờ đợi, sẽ không nhận được gì. Đại kiếp ở trước mắt, ai cũng không biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, vạn nhất...sư muội ngươi không phải sẽ để lại những tiếc nuối?"

Vân Tiêu tiên tử nhẹ nhàng nhíu mày, chậm rãi nắm chặt khối ngọc phù và tiểu kiếm kia.

Ban ngày trời nắng, gió trên Đông Hải rất ồn ào.

Trên mây bay từ đông sang tây, tiên thức của Triệu Công Minh nhìn chăm chú vào An Thủy Thành, cố ý thả chậm đám mây, nhỏ giọng hỏi: "Nhị muội, sao nhất định phải đi miếu Hải Thần? Trực tiếp đi đến chỗ ở của Trường Canh không tốt hơn sao?"

"Bây giờ hắn đã thu hút rất nhiều chú ý, mỗi tiếng nói cử động của ta và ngươi, đều dễ dàng khiến cho hắn bị động." Vân Tiêu nói khẽ: "Chúng ta đi vào bên trong miếu Hải Thần gặp hắn, nếu hắn đáp ứng việc này, lại cùng nhau đi ra thiên ngoại tụ hợp."

"Đúng là như thế..." Triệu Công Minh quay đầu liếc nhìn không gian phía sau, phảng phất như thấy được bảo động Đa Bảo đánh ra, cười khổ nói: "Việc này có gì vui đâu."

Vân Tiêu khẽ mím khóe miệng, thoáng có một chút không nói gì, lại chợt nhẹ nhàng nhíu mày, nhìn về phía phương hướng trời tây.

Nơi đó, một đóa mây trắng mang theo ba đạo thân ảnh, vừa cười vừa nói bay đến thành lớn phàm tục ven biển Nam Hải...

Đối phương giống như cũng đồng thời phát hiện ra thân ảnh Vân Tiêu cùng với Triệu Công Minh, hai bên đều không che lấp, đối phương lập tức ngừng tiếng cười nói, cách không đối lập nhau cùng với hai tiên Tiệt Giáo.

Hơi có vẻ xấu hổ.

Vân Tiêu tiên tử khẽ vung tay áo, một đám mây trắng bao phủ bóng dáng của nàng, lại là tỏ thái độ như thế.

Đến từ sự điềm tĩnh của chủ nhà Hải Thần Giáo.

Ba vị thần tiên tới từ Xiển Giáo liếc mắt nhìn nhau, từng người đều có một chút chần chờ, ngược lại là Thái Ất Chân Nhân nhún nhún vai, cưỡi mây tiếp tục bay, rơi về hướng miếu Hải Thần An Thủy Thành.

Bọn họ bay vào phương viên ba trăm dặm An Thủy Thành, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ chợt bị kinh động.

Hắn đang giảng đạo dưới tàng cây, quay đầu liếc nhìn Linh Nga, phát hiện ra Linh Nga đã bị đóa đóa sen xanh vờn quanh, khuôn mặt nhỏ giống như lúc ngủ say, mang theo chút ngây thơ bên trong không màng danh lợi.

Rất tốt.

"Mới chút đạo hạnh, trước tiên tiêu hóa một chút đi. "

Lý Trường Thọ cười khẽ nói, nhắm hai mắt lại, tâm thần rơi về kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất An Thủy Thành, chọn một cỗ Đạo Nhân Giấy cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ khuôn mặt thanh niên, tiến đến hậu viện chờ.

Sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, Lý Trường Thọ theo bản năng bắt đầu lựa chọn người giấy thanh niên, lại dùng khuôn mặt hoàn toàn khác biệt với bản thể.

Trong tiềm thức muốn mượn bộ dáng này, che lấp hình dáng hiển lộ ra thực tế ngày đó, đạt tới hiệu quả hư thực giao nhau.

Ổn.

Còn chưa thấy thân hình Thái Ất Chân Nhân, liền nghe được tiếng nói ôn nhuận rõ ràng của Thái Ất Chân Nhân: "Người chấp chưởng đại kiếp được Đạo Tổ lão gia chỉ định ở đâu?"

Lý Trường Thọ đút hai tay ở bên trong tay áo, đi đến cửa ra vào hậu viện, cười trả lời: "Sư huynh đây là đi tản bộ lạc đến tòa miếu nhỏ này của ta?"

"Sao có thể." Thái Ất Chân Nhân hiện thân từ không trung, một thân áo bào đỏ, chắp tay cất bước mà xuống, cười nói: "Cũng là chịu sự nhờ vả của Đại sư huynh, đến nơi này gặp ngươi."

Chương 1125. -

Lý Trường Thọ không khỏi yên lặng.

Vị Thái Ất Chân Nhân này thật đúng là đủ thoải mái, lời gì cũng đều có thể nói công khai.

Ngọc Đỉnh cùng với Hoàng Long đi xuống từ phía sau, Hoàng Long Chân Nhân tuân theo truyền thống Hồng Hoang, trước cười to một hồi, nhờ vào đó che giấu một chút xấu hổ, Ngọc Đỉnh lại là trực tiếp mở miệng nói một câu: "Vừa mới thấy Vân Tiêu sư tỷ dường như cũng tới."

Lý Trường Thọ nhíu lông mày lại, nhìn chung quanh, thân hình Vân Tiêu tiên tử hiện thân tại bờ biển ngoài trăm dặm, cùng với Triệu Công Minh cùng nhau cưỡi mây tiến về phía trước.

Quả nhiên, Đại sư huynh hai giáo đều "ra tay"...

Lúc này nhìn thấy Vân Tiêu tiên tử, trong đáy lòng Lý Trường Thọ kỳ thật thoáng có một chút thất lạc, nhưng hắn cũng có thể hiểu được chỗ khó xử của Vân Tiêu tiên tử, nhẹ nhàng xóa đi phần thất lạc này.

Thế là chỉ đợi chốc lát, chờ Vân Tiêu tiên tử cùng với Triệu Công Minh đến, mời hai bên cùng nhau đi vào, ngồi xuống trái phải sau hậu đường.

Lý Trường Thọ ngồi tại chủ vị chính giữa, an bài thần sứ tới dâng trà, ánh mắt hướng về bên cạnh tìm kiếm, bốn mắt nhìn nhau cùng với Vân Tiêu.

Thấy bên trong con ngươi như ngọc của nàng có một chút áy náy, phiền muộn trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng triệt để tiêu tán, tâm thần lại không tự giác bị nàng khuôn mặt hấp dẫn.

Tiên tử tựa như những vần thơ trên mây, luôn đẹp một cách vô tình.

Váy áo của Vân Tiêu ngày hôm nay dường như được chuẩn bị kỹ lưỡng phá lệ, mới nhìn như là váy dài thuần trắng, nhìn kỹ lại có thể thấy các nơi trên váy dài này thêu lên đinh lan nhàn nhạt, vừa vặn với dáng người của nàng, vừa không làm giảm sự duyên dáng tự nhiên của nữ tử, cũng không thô tục.

Tóc dài buộc thành tóc mây, ngọc trâm lưu chuyển tiên quang, hai dải tóc mây bồng bềnh xen lẫn giữa tấm lụa xanh biếc, tao nhã khôn tả.

"Nàng xác thực cũng có một chút hơi khó. "

"Khục! Khụ khụ!"

Bên cạnh truyền đến tiếng thanh âm ho khan, Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, kẻ đầu têu chế tạo tạp âm là Thái Ất Chân Nhân, y đang ngẩng đầu nhìn về bức hư ảnh Thái Cực Đồ trên nóc nhà hậu viện kia.

"Phong hoa thu nguyệt khi nào dừng, tóm lại là lén xem không đủ."

Vân Tiêu tiên tử khẽ nhíu mày, ánh mắt đảo qua, Thái Ất Chân Nhân không nhịn được run run mấy lần.

Lý Trường Thọ cười nói: "Thái Ất sư huynh còn có nghiên cứu đối với thi từ?"

"Chỉ có thể nói hiểu sơ, hiểu sơ." Thái Ất Chân Nhân ngồi thẳng thân hình, cúi đầu ho khan: "Chúng ta, trò chuyện gì đi?"

Triệu Công Minh vuốt râu cười khẽ, nói: "Tử Tiêu Cung mới vừa định ra sự tình đại kiếp, tất nhiên là muốn tâm sự đại kiếp này."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Dường như ở bên trong Tử Tiêu Cung, mấy vị Thánh Nhân tan rã trong không vui."

"Cũng không thể nói tan rã trong không vui." Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Chỉ là ý kiến có một chút không thống nhất, từng người cũng không muốn nói nhiều."

Dứt lời, Lý Trường Thọ than khẽ, cười nói: "Hai vị sư thúc đều là lo lắng cho từng vị đệ tử, những điều này kỳ thật không có gì đáng trách. Theo ta, lần đại kiếp nạn này mặc dù sẽ tổn hại Đạo Môn, hưng Thiên Đình, nhưng tổn hại như thế nào, cũng là rất có chú ý."

Hoàng Long Chân Nhân hai mắt tỏa sáng, vội hỏi: "Trường Canh có thượng sách hóa giải kiếp nạn như vậy?"

"Cũng không!" Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt tiếc nuối: "Sau khi lão sư và hai vị sư thúc rời đi, sư tổ giữ ta ở bên trong Tử Tiêu Cung, nói về sự tình lần đại kiếp nạn này. Đại kiếp chú định sẽ phát sinh, lực lượng sinh linh bên trong thiên địa cũng nhất định phải suy yếu, nếu không sau này sẽ dẫn động kiếp nạn càng lớn. Lần đại kiếp Phong Thần này, Tây Phương Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo nhập kiếp đã là không có cách nào sửa đổi, Tam Giáo và thế lực tiên đạo thuộc Tam Giáo, tất bị tổn thương. Nhưng tổn thương là có hạn độ, chỉ cần giảm lực lượng sinh linh đến một cái cấp độ an toàn, liền có thể trì hoãn kiếp nạn chân chính buông xuống vô kỳ hạn."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm giọng nói: "Kiếp nạn chân chính, là chỉ Cửu Ô Tuyền?"

"Không sai." Lý Trường Thọ gật đầu ứng tiếng: "Tình huống so với chúng ta nghĩ đều còn nghiêm trọng hơn, nghiệp chướng sinh linh, thiên địa khó mà gánh vác, nếu sinh linh và thiên địa náo đến tình trạng chỉ có thể tồn tại một, đó mới là kiếp nạn lớn nhất."

Triệu Công Minh vuốt râu than nhẹ: "Đại kiếp."

"Ài." Hoàng Long Chân Nhân cũng thở dài: "Cũng không biết, sẽ có một ngày đấu pháp cùng với Công Minh sư đệ hay không."

"Chúng ta sao không chủ động tránh chiến?" Triệu Công Minh nói: "Nếu như ngươi và ta đều phải rơi vào trong đại kiếp, hai giáo còn có thể có mấy người không dính kiếp vận? Tình huống như vậy, tử thương nhất định là đã vô pháp tính toán."

"Xác thực." Hoàng Long Chân Nhân trầm ngâm một hồi.

Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Chúng ta không cần quá mức bi quan, không phải còn có Trường Canh hay sao?"

Lý Trường Thọ: "..."

Ta có cần phải cám ơn?

Cũng không đúng, đại âm dương sư này hiện tại vẫn không rõ uy lực của đại kiếp.

Lý Trường Thọ lại nói: "Ta cũng không làm được quá nhiều, chỉ có thể ở bên trong phạm vi chính mình đủ khả năng, tận lực bảo hộ đệ tử mà hai vị sư thúc yêu quý. Ta sẽ nói cho các vị điểm mấu chốt, sư tổ cũng đã vô pháp ngăn cản đại kiếp buông xuống."

Sắc mặt của mọi người nhất thời ngưng trọng hơn rất nhiều.

Vân Tiêu ôn nhu hỏi: "Vậy ở bên trên Phong Thần Bảng, cuối cùng có ký tên?"

"Cũng không!" Lý Trường Thọ lắc đầu: "Vẫn là trống không, một khi vào bảng liền sẽ bị nạn vận quấn quanh, hai vị sư thúc tất nhiên là không muốn ký bảng này. Hai vị Thánh Nhân lão gia Tây

Phương Giáo ngược lại là muốn ký, lại bị Ngọc Đế bệ hạ cản trở. Dù sao thì Tây Phương Giáo cũng luôn làm khó Thiên Đình, Ngọc Đế cũng không muốn dùng thần tử chỉ biết lục đục với nhau như vậy."

Lời này, đã là ám chỉ hết sức rõ ràng.

Thái Ất Chân Nhân thầm nói: "Vậy chúng ta đến cậy nhờ Thiên Đình trước một bước, chẳng phải là tránh được mở Phong Thần Bảng?"

Lời vừa nói ra, mấy vị cao thủ Đạo Môn một lần nữa rơi vào trầm tư, sau đó từng tia ánh mắt rơi vào trên người Lý Trường Thọ.

Triệu Công Minh cảm khái nói: "Lão đệ ngươi quả nhiên là...mưu kế sâu lại lo xa, tính kế không lộ chút sơ hở."

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, hết thảy đều không nói.

Hắn cũng không thể nói, chính mình mới vừa tu hành không mấy năm liền bắt đầu lo lắng đại kiếp Phong Thần, những lời này coi như là đối với Vân Tiêu, Linh Nga, cũng không thể nói thẳng.

Cũng không phải sợ chính mình bại lộ lai lịch, dù sao cũng đã được Thiên Đạo tán thành, chỉ là đơn thuần không muốn để cho các nàng có cảm giác dị dạng.

Thái Ất Chân Nhân nhẹ nhàng run rẩy khóe miệng: "Sẽ không thực sự có người cảm thấy, Đại sư bá chúng ta không tính được tới kiếp nạn này? Không thể nào?"

Thái Cực Đồ trên xà nhà đột nhiên run lên, thân thể của Thái Ất Chân Nhân thẳng băng trong nháy mắt, lông tơ đứng thẳng, ngồi ở kia khẽ động không dám loạn động.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, dẫn chủ đề tới tránh né lần đại kiếp nạn này như thế nào.

Cái miệng này của Thái Ất Chân Nhân, thật sự có khả năng dẫn phát huyết án Đạo Môn.

Chương 1126. -

Ừm, sau đó đi Động Suất Cung bái phỏng, còn muốn mời Lão Quân luyện chế nhiều mấy khỏa "đóng kín cầu", chuyên khắc loại người như Thái Ất.

Nói chuyện phiếm nửa ngày sau.

Ba vị tiên nhân Xiển Giáo cáo từ, Tiệt Giáo Triệu Công Minh cũng mượn cớ rời đi.

Lý Trường Thọ thấy Vân Tiêu hình như có một chút muốn nói lại thôi, liền chủ động mở miệng, nói một tiếng: "Có thể hay không ở lại giúp ta một hồi? Sư tổ trực tiếp đặt trách nhiệm như vậy ở trên người ta, ta gần đây có một chút áp lực quá lớn."

Vân Tiêu tiên tử ôn nhu gật đầu, ánh mắt lưu luyến.

Đợi Triệu Công Minh rời đi, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng chớp mắt đối với Vân Tiêu, chỉ chỉ dưới mặt đất, Vân Tiêu có một chút bất đắc dĩ "ừm" một tiếng.

Thế là, Lý Trường Thọ chủ động mời Vân Tiêu đi dạo trong thành trì phàm tục một chút, Vân Tiêu đáp ứng một tiếng, ra khỏi miếu Hải Thần cùng với hắn, bước vào đường phố người đến người đi.

Vòng qua mấy con hẻm nhỏ, đi qua trà lâu tửu quán, một đường đều là Lý Trường Thọ chủ động mở miệng, Vân Tiêu tiên tử lẳng lặng lắng nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ chú ý một ít kiệt tác của thợ khéo phàm nhân.

Thẳng đến một cơn gió nhẹ thổi qua, thân hình của hai người đột nhiên hóa thành hai đoàn mây mù tiêu tán tại một chỗ cửa ngõ, mấy vị Đại đệ tử Tiệt Giáo trốn ở trong thổ động theo đuôi quay mặt nhìn nhau.

Đa Bảo đạo nhân buồn bực nói: "Chướng nhãn pháp vừa rồi, là Vân Tiêu sư muội làm? Làm thật là cao minh."

"Theo đạo vận thì không phải tỷ tỷ." Quỳnh Tiêu lẩm bẩm: "Đều nhìn lâu như vậy, Đại sư huynh ngươi cũng nên yên tâm, để tỷ tỷ và tỷ phu ta ở cùng nhau không được sao?"

"Đúng vậy!" Bích Tiêu tiên tử nói: "Đại sư huynh ngươi là không yên lòng tỷ tỷ nhà ta, hay là không tin được tỷ phu của chúng ta?"

Kim Linh Thánh Mẫu cũng nói: "Chúng ta tiếp tục đi theo cũng không tốt lắm, trở về đi, Vân Tiêu sư muội tất nhiên là có thể xử trí tốt việc này."

"Không phải." Đa Bảo đạo nhân dở khóc dở cười.

Vừa rồi hô hào đi theo xem một chút, không phải là ba người các ngươi sao?

Quỳnh Tiêu Bích Tiêu thì cũng thôi đi, từ Viễn Cổ đến nay đều là nghịch ngợm gây sự đã quen, Kim Linh sư muội luôn luôn chính trực sao cũng như thế!

"Ài, được rồi." Đa Bảo đạo nhân khoát khoát tay: "Dẹp đường trở về đảo, suy nghĩ một chút nên ước thúc đồng môn như thế nào, tránh né đại kiếp. Ài, lần này không biết sẽ chết bao nhiêu người, lúc Thượng Cổ xem Vu Yêu đại chiến rất náo nhiệt, bây giờ cũng đến phiên chúng ta."

Quỳnh Tiêu cười nói: "Đại sư huynh không cần lo lắng, không nói mặt khác, Xiển Giáo có mấy vị sư huynh sư đệ có thể ứng đối với chúng ta?"

"Cũng là đạo lý như vậy, bất quá vẫn là không thể buông lỏng cảnh giác, đại kiếp dù sao cũng là đại kiếp, không dễ sống chung."

Đa Bảo than nhẹ, điều khiển thổ động dần dần rời xa.

...

Ven biển Nam Hải, trên bờ cát bí ẩn nào đó.

Hai thân ảnh đang sóng vai tản bộ trong rừng, Vân Tiêu nói sự tình trọng bảo bên trong Hỗn Độn Hải, Lý Trường Thọ không khỏi trầm ngâm một hồi.

Thông Thiên sư thúc đây là...có ý tứ gì?

Để cho chính mình tạm thời rời khỏi Hồng Hoang cần làm chuyện gì?

Muốn dùng bảo vật lôi kéo hắn?

Bây giờ mà còn muốn lôi kéo sao?

Hắn lúc này vốn là có một chút khuynh hướng Tiệt Giáo, lại coi như lại lôi kéo, cũng không dám cưỡng ép sửa đổi sự tình đại kiếp.

Cử động này của Thông Thiên sư thúc tất có thâm ý, tổng không có khả năng là an bài hắn cùng với Vân Tiêu cùng nhau ra ngoài du lịch tăng tiến cảm tình, càng không khả năng là an bài bọn họ tìm cơ hội gạo sống luộc thành bánh chưng.

Vân Vân làm sao có thể chủ động như vậy!

Chân tướng chỉ có một cái!

Tiệt Giáo là muốn làm đại sự gì, cho nên bảo hắn tránh trước một chút!

Cho nên nói, Thông Thiên sư thúc rốt cuộc là muốn làm gì?

Thay đổi ý nghĩ chiến thuật, thừa dịp Tiệt Giáo ở trong trạng thái toàn thịnh, triệu tập chúng đệ tử, nâng lên Tru Tiên tứ kiếm, mặc kệ mọi việc, trực tiếp một đường đẩy đến Linh Sơn, uy áp Ngọc Hư?

Hít hà —— Thật sự là có khả năng như vậy.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, vốn là muốn mở miệng hỏi kỹ lưỡng hơn một chút, đã thấy hai má Vân Tiêu hiện ra đỏ ửng, khuôn mặt tinh xảo mang theo chờ mong, môi mỏng lúc nhấp lúc lỏng, không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần.

Vân Tiêu xê dịch ánh mắt sang bên cạnh, ôn nhu nói: "Ngươi nhìn ta làm gì, còn chưa nói là có đi cùng hay không."

"Chuyện này..." Chợt cảm thấy gió nhẹ quất vào mặt, đạo tâm nổi lên một chút Thái Thanh đạo vận, linh đài chấn động, nguyên thần run rẩy, một chữ to lớn liền muốn ngưng ra...

"Đi, ta đương nhiên muốn đi!" Lý Trường Thọ đoạt trước một bước lên tiếng đáp ứng, Thái Thanh đạo vận trong đáy lòng thối lui giống như thủy triều.

Vân Tiêu nhẹ nhàng chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: "Thật chứ?"

"Thật!" Lý Trường Thọ cười nói: "Ta và ngươi làm chút chuẩn bị, bên trong Hỗn Độn Hải có nhiều hung hiểm không biết, đừng có để bị ám hại. Chúng ta định ra ngày đi đến đó, khi nào ngươi nhàn rỗi?"

"Ta tất nhiên là, tất nhiên là..." Nàng không biết như thế nào, đột nhiên liền luống cuống tâm thần, nói khẽ: "Khi nào cũng nhàn rỗi."

Trong hai mắt của Lý Trường Thọ tràn đầy ánh sao, cười nói:

"Vậy chúng ta liền định nửa tháng sau, gặp mặt tại chân trời góc biển Đông Hải, như thế nào?"

"Có thể." Vân Tiêu nhẹ nhàng cắn môi, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi muốn mặc loại quần áo nào? Dùng loại trang sức nào?"

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Vậy dĩ nhiên là, không mặc."

Câu trả lời tiêu chuẩn, thông lệ cổ điển.

"Ba hoa." Vân Tiêu khẽ cáu nửa tiếng, thân hình hóa thành một tia mây khói cấp tốc tiêu tán, để lại Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ vò đầu cười ngây ngô tại kia một hồi.

Sau đó Đạo Nhân Giấy này trốn vào mặt đất, trở về kho Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất An Thủy Thành.

Bản thể của Lý Trường Thọ mở hai mắt ra bên linh hồ tại Tiểu Quỳnh Phong, chau mày, trầm ngâm một hồi.

Trong này có hai cái vấn đề lớn.

Thứ nhất, Tiệt Giáo rốt cuộc có kế hoạch lớn gì?

Thứ hai, đi vào bên trong Hỗn Độn Hải, nên bảo hộ an toàn như thế nào?

Lão sư vừa mới hạ chỉ thị cho chính mình, để cho chính mình đi vào bên trong Hỗn Độn Hải một chuyến, nói rõ lão sư chấp nhận lần đại tính kế này của Tiệt Giáo, hơn nữa bảo vật kia xác thực có hữu ích đối với hắn.

Chính mình liền mặc kệ Tiệt Giáo như vậy? Tạm thời tránh lui?

Lý Trường Thọ rơi vào trong trầm tư, vừa định đi vào bên trong mật thất bái bái bức họa lão sư, liền cảm giác được mặt hồ xuất hiện một chút dị động, linh bảo truyền tin đệ nhất Hồng

Hoang Huyền Hoàng Tháp, cùng với Không Gian Xích mạnh mẽ • chân chính •, chậm rãi dâng lên từ mặt nước.

Lão sư không có cho Thái Cực Đồ, nói rõ con đường phía trước của chính mình sẽ không có quá nhiều phiền phức.

Hỗn Độn Hải mặc dù hung hiểm, nhưng Hỗn Độn Hải phụ cận Hồng Hoang chịu ảnh hưởng của Hồng Hoang thiên địa, tổng thể mà nói coi như ổn định, lại có uy hiếp của sáu Thánh, những thần ma cường đại kia đã nhao nhao tránh lui.

Chương 1127. -

Đạo cảnh của Vân Tiêu vốn là cực kỳ cao thâm, hắn gần đây cũng vừa có đột phá, hai người liên thủ coi như là gặp được loại sinh linh hung ác như Côn Bằng, có Huyền Hoàng Tháp bảo vệ cũng có thể toàn thân trở ra.

Bất quá, vẫn là không quá ổn thỏa.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền có quyết định, liếc nhìn Linh Nga đang tu hành ở bên cạnh, vừa định đánh thức Linh Nga, mặt hồ trước mặt lại tạo nên một chút làn sóng, Ly Địa Diễm Quang kỳ hiện thân một lần nữa, trực tiếp bao vây Linh Nga.

Tạ ơn lão sư!

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, bắt đầu điều khiển Đạo Nhân Giấy bôn tẩu tại các nơi.

Trước tiên đi tìm Ngọc Đế xin phép nghỉ, nói chính mình muốn thừa dịp yên tĩnh trước đại kiếp, đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm kiếm vài kiện bảo vật.

Ngọc Đế tự không có làm khó, còn cố ý căn dặn Lý Trường Thọ làm thêm chút chuẩn bị, bên trong Hỗn Độn Hải chuyện gì cũng có thể xảy ra, tràn đầy đủ loại nguy hiểm.

Cái gì mà không gian chấn động mạnh, hài cốt thiên địa, hậu duệ tiên thiên thần ma...

Lý Trường Thọ lộ ra sắc mặt ngưng trọng đáp ứng, đem vấn đề an toàn ra ngoài lần này, bày tại vị trí thiết yếu.

Ra khỏi thiên địa, lực lượng thần quyền liền như là bài trí.

Rời khỏi phạm vi Thiên Đạo bao phủ, công đức và số mệnh cũng liền mất đi tác dụng.

Hết thảy đều tuỳ thuộc vào thực lực bản thân!

Thế là, Lý Trường Thọ chuẩn bị mấy trăm bình linh đan, cơ hồ lấy ra tám thành tồn kho!

Lại mang các loại đồ chơi nhỏ chính mình suy nghĩ ở trên người, kho át chủ bài càng là một cái không sót.

Hắn còn đi đến Động Suất Cung thu hồi tiểu Lục Thần Thương đã được Lão Quân luyện chế lại một lần, đạt đến cấp độ hoàn toàn mới, cũng thuận thế mời Lão Quân luyện chế giáp cho Linh Lỵ y, thần thương cho Dương Tiễn, đóng kín cầu cho Thái Ất Chân Nhân.

Liếc nhìn mảnh đá Hồng Quân Đạo Tổ cho chính mình kia, Lý Trường Thọ cũng mang nó theo người.

Ghi chép ở phía trên chính là phương pháp trảm tam thi, chính mình hiện nay còn kém mấy bước, không có cách nào thật sự dùng tới.

Suy đi nghĩ lại, Lý Trường Thọ vẫn quyết định, cũng mang sáu giọt tinh huyết Tổ Vu còn lại ở trên người —— trước đây hắn cho Dương Tiễn một giọt tinh huyết Cộng Công, lại cho Linh Lỵ dùng nửa giọt tinh huyết Hậu Thổ, bản thân Lý Trường Thọ dung hoà một giọt tinh huyết Cộng Công, nửa giọt tinh huyết Hậu Thổ.

Khiến cho đạo thể, trở nên hơi mạnh hơn một chút.

Mà mấu chốt nhất, là tốt!

Nửa tháng sau, ở chân trời góc biển.

Vân Tiêu tiên tử tĩnh tâm ăn mặc một phen giấu ở bên trong sương mù.

Nàng thật sự là chưa từng thử qua, tiêu tốn gần nửa tháng ở bên trên sự tình bên ngoài tu hành, vốn là đạo thể không một hạt bụi, lại cố ý tắm cánh hoa, tuyển chọn ngọc trâm tỉ mỉ, cắt tóc đơn giản nhưng tinh tế.

Chiếc váy dài được tinh chế đặc biệt dần dần chuyển từ xanh nhạt sang trắng tinh từ dưới lên trên, hoa văn thêu mây trên eo cũng không tệ.

Nàng đến đây trước hai ngày, giấu diếm tung tích, yên lặng chờ đợi, tất cả tiên nhân tới lui đều không thể nhìn thấu thần thông của nàng.

Vẫn còn nửa ngày nữa là đến thời điểm đã ước định, vào lúc này, tất nhiên là " kỳ hạn nửa tháng " Lý Trường Thọ mở miệng nói ra.

Vân Tiêu tiên tử nghĩ đến nghĩ đến lời nói không chút che giấu của hai vị muội muội trước khi rời đi, nghĩ đến Kim Linh Thánh Mẫu lôi kéo nàng tới bên cạnh, vụng trộm bàn giao một chút lời nói bí mật, không nhịn được liền có một chút xuất thần.

Nàng, thật sự...

Hả? Khí tức của hắn? Đã là đến phụ cận.

Vân Tiêu tiên tử chấn động tinh thần, liền vội vã ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy trước tấm bia đá chân trời góc biển kia, một đạo thân ảnh thẳng tắp thon dài chậm rãi ngưng tụ thành từ bên trong khói xanh.

Tất nhiên là bản thể Lý Trường Thọ.

Trong đáy lòng nàng vui mừng, hai tròng mắt sáng tỏ, lập tức muốn mở ra thần thông, hiện thân gặp nhau.

Đã thấy khói xanh kia vẫn không tiêu tan, lại...ngưng tụ thành hai thân ảnh...

"Lão sư, Kim Bằng sẽ hóa thành bản thể."

"Thuỷ Thần, ngài xác định lần này Vân Tiêu tiên tử hẹn ngài cùng nhau đi Hỗn Độn Hải, là vì tầm bảo hay là chuyện khác?"

Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu, thở dài: "Ta cũng không biết, nhưng phía sau liền làm phiền Kim Bằng cùng với Bạch tiên sinh."

Kim Sí Đại Bằng cùng với Bạch Trạch cùng nhau đáp ứng một tiếng, Kim Sí Đại Bằng lập tức hóa thành bản thể Kim Bằng, bay đến không trung cảnh giới, Bạch Trạch cũng hóa thành hình thái thụy thú, thân hình nhỏ vụt lại, hóa thành kích cỡ giống như mèo nhà.

Lý Trường Thọ đối với chuyện này, trong đáy lòng cảm thấy hài lòng.

Bên trong Hỗn Độn Hải chẳng phân biệt được ngũ hành, độn thuật của chính mình phát huy có hạn, có một đầu tọa kỵ chạy nhanh là vô cùng trọng yếu, Kim Bằng liền là sự lựa chọn tốt nhất, nếu gặp được Côn Bằng, nói không chừng còn có thể so tài một chút cước lực cùng với Côn Bằng.

Thần thông của Bạch tiên sinh cũng là có một chút lợi hại, hơn nữa Bạch Trạch cũng nói, thần thông của y ở bên trong Hỗn Độn Hải cũng có thể áp dụng, chuyện này làm cho Lý Trường Thọ an tâm không ít.

Có hệ thống nguy hiểm dự cảnh rồi.

Tính cơ động ở bên trong Hỗn Độn Hải đạt được bảo đảm.

Hiện tại, liền chờ Vân Tiêu tiên tử đến nơi đây, bắt đầu một cuộc hành trình mạo hiểm kích thích trong Hỗn Độn Hải!

Thân là nam nhân, chính là phải chiếu cố tốt bạn gái của chính mình, nhất là đi đến loại hoàn cảnh nguy hiểm này.

Khóe miệng của Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười thong dong lại thận trọng, mà Vân Tiêu trốn tránh bên cạnh, không nhịn được đưa tay đỡ trán, không biết nên hay không nên hiện thân đáp ứng.

"Chuyện này... "

Trong một cái chớp mắt nhìn thấy Vân Tiêu, Lý Trường Thọ hai mắt ngưng lại, chỉ cảm thấy đạo tâm bị người dùng mộc chùy hung hăng đập, cả người phát mộng, trong đáy lòng nổi lên hai câu thi từ có một chút yêu thích ở kiếp trước.

Vân Tương y phục xinh đẹp tuyệt trần, gió xuân thổi qua ngưỡng cửa.

Nàng hiện thân từ mây mù, chắp tay cưỡi mây tiến lên, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, khóe môi nhếch lên lúm đồng tiền nhàn nhạt, từ đầu tóc đến đầu ngón tay đều được xử lý tinh xảo.

Nhất là đôi bàn tay mềm mại của nàng, mười ngón tay nhỏ nhắn, đầu ngón tay đều phủ linh phấn màu trắng, bên trên cổ tay được bao quanh bởi những dải ruy băng lụa màu...

Vân Tiêu đã từng trang điểm tỉ mỉ như thế này từ bao giờ?

Chính mình trước đây, chẳng lẽ đã suy nghĩ nhiều?

Lần này cũng không phải là Thông Thiên sư thúc muốn gây sự, để cho chính mình tạm thời đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tránh một chút, tránh cho bị liên luỵ.

Thuần túy là Thông Thiên sư thúc muốn thúc đẩy nhân duyên của chính mình cùng với Vân Tiêu, nhờ vào đó để cho chính mình cách Tiệt Giáo gần thêm một bước?

Chuyện này!

Không nói sớm, vì cái gì không nói sớm!

Đường đường là Thánh Nhân lão gia, thật sự liền vẫn luôn ở trong tầng thứ nhất?

Chỉ là đàm tình trò chuyện nhân sinh đơn thuần, sao phải đi đến Hỗn Độn Hải hung hiểm kia?

Lục Đạo Luân Hồi Bàn không tốt hơn sao?

Chương 1128. -

Lý Trường Thọ cúi đầu liếc nhìn Bạch Trạch bên chân, ngẩng đầu nhìn một chút Kim Bằng bay trong không trung kia, trong đáy lòng co quắp mấy lần, khóe miệng lộ ra nụ cười ấm áp.

Hiểu sai ý giai nhân, hắn tất nhiên là không thể lại để cho Vân Tiêu xấu hổ.

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Đã đợi lâu chưa?"

Vân Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu, lại mỉm cười thăm hỏi đối với thụy thú Bạch Trạch thượng lưu hóa thành mèo trắng kia, môi mỏng khẽ mở, mang theo một chút hương thơm.

"Cũng không chờ quá lâu, chỉ là vừa vặn ở chỗ này, chúng ta lên đường chứ?"

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức hiện ra ba bốn cái đáp án, cơ hồ vô thức liền làm ra lựa chọn, gật đầu đáp ứng.

Đã chuẩn bị sung túc, tất nhiên là muốn hành sự theo kế hoạch nguyên bản.

"Lần này dùng Kim Bằng thay đi bộ đi, tốc độ cực nhanh của gã coi như là rời khỏi Hồng Hoang thiên địa vẫn có thể hoàn toàn phát huy, thần thông pháp thuật của ngươi và ta đều sẽ chịu chút ảnh hưởng."

"Ừm." Nàng ôn nhu đáp ứng, trong con mắt lưu chuyển qua một chút nghiền ngẫm.

Lý Trường Thọ lập tức hiểu ý chế giễu của nàng, hơi có vẻ câu nệ cười một tiếng, bắt đầu âm thầm kiểm kê một ít đồ vật chính mình mang theo người, gọi Kim Bằng bay xuống.

Vô thức muốn tìm nước súc miệng là cái quỷ gì?

Khẩn trương, khẩn trương.

Bạch Trạch có một chút thức thời, trước hết nhất lẻn đến trên lưng Kim Bằng, nhảy tới vị trí đầu Kim Bằng, còn truyền âm dặn dò hai câu đối với Kim Bằng.

Bạch tiên sinh, Hồng Hoang lão thụy thú, còn có thể không hiểu chút chuyện này?

Vân Tiêu tiên tử vừa hiện thân, trong đáy lòng Bạch Trạch chính là "Lộp bộp" một tiếng, biết y cùng với Kim Bằng ngày hôm nay, tám thành là ngoài ý muốn làm hỏng chuyện tốt của Thuỷ Thần đại nhân.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách y không thức thời, y cũng không biết tình hình cụ thể.

Thuỷ Thần lúc ấy dùng Đạo Nhân Giấy hỏi: "Bạch tiên sinh, ra khỏi Hồng Hoang thiên địa tiến vào Hỗn Độn Hải, thần thông xu cát tị hung của ngươi kia phải chăng còn có tác dụng? "

Bạch Trạch thành thật trả lời: "Tại nơi đại đạo quy tắc Hồng Hoang thiên địa ảnh hưởng, tất nhiên là có thể cảm ứng hung cát, chỉ là không thể xâm nhập Hỗn Độn Hải quá sâu. "

Sau đó, y liền được gọi đến nơi đây.

Nhìn dạng này, Thuỷ Thần lần này rõ ràng là suy nghĩ nhiều, quá ổn, ném chính mình vào trong ổn?

Mặc dù Bạch Trạch đã bắt đầu nghĩ biện pháp, làm như thế nào để cho chính mình cùng với Kim Bằng kịp thời thoát thân, nhưng trong đáy lòng không hiểu sao cũng là mừng thầm một hồi.

Cuối cùng cũng có chuyện Thuỷ Thần không tính tới được!

Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu bay lên trên lưng Kim Bằng.

Vốn là bồ đoàn cách nửa trượng, ở dưới sự ra hiệu của Bạch Trạch, bị Kim Bằng dời đến cách xa nhau một thước, Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu cũng không chỉ ra việc này.

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, dùng tay làm dấu mời.

Vân Tiêu khẽ vuốt cằm, đả tọa ở bên cạnh, váy chậm rãi tràn ra ở xung quanh người.

Lý Trường Thọ hỏi: "Lần này chúng ta đi tìm bảo địa kia như thế nào?"

Vân Tiêu lật tay, lòng bàn tay nhiều hơn một thanh tiểu kiếm bỏ túi, giải thích nói: "Đây là Hãm Tiên Kiếm của sư tôn, có thể chỉ dẫn ta và ngươi đi đến chỗ đó. Sư tôn nói, nơi đó có đại cơ duyên của ngươi, cũng không biết cụ thể ra sao."

Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Chuyến này vốn đã là cơ duyên."

Vân Tiêu cũng không nói tiếp, chỉ là ánh mắt càng nhu hòa hơn chút.

Kim Sí Đại Bằng hỏi: "Lão sư, tiên tử, chúng ta nên đi nơi nào?"

Vân Tiêu thôi động tiểu kiếm bỏ túi trong tay, chỉ về phương vị đông nam chếch xuống dưới.

Kim Sí Đại Bằng mở ra cánh chim, thân thể trơn nhẵn dài mười trượng vọt ra ngoài tại chân trời góc biển, quanh người chống ra một tầng bích chướng tiên lực, bắt đầu đều đều gia tốc.

Tọa kỵ chuyên nghiệp, thường thường chỉ cần chỉ lệnh đơn giản.

Bạch Trạch ngẩng đầu đứng ở trên đầu Kim Sí Đại Bằng, ngắm nhìn hư không phía trước, dùng tiên lực phong bế tự thân, còn cố ý biểu lộ ra phong cấm như vậy.

Phảng phất như đang nói, các ngươi ở đằng sau nói cái gì, ta cái gì cũng đều không nghe được.

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào tiên tử gần trong gang tấc, nghĩ đến đã đang trong quá trình tiến hành đại kiếp Phong Thần, trong đáy lòng âm thầm than nhẹ.

Trên người mang theo đạo ý chỉ kia...

Tạm thời vẫn là mang theo đi, lúc này cũng không phải là thời cơ thích hợp lấy ra.

Lúc ở chung cùng với Vân Tiêu, điểm Lý Trường Thọ cảm thấy thoải mái nhất, liền ở chỗ chính mình không cần muốn chuyện gì nhiều, không cần phí sức làm gì nhiều, chỉ là ngồi cạnh nhau, phảng phất như liền có lưu vân tịnh thủy vờn quanh lẫn nhau.

Chỉ cảm thấy năm tháng trôi qua, không phát giác thời gian trôi qua.

Đại khái, đây chính là mị lực đặc biệt của Vân Tiêu tiên tử.

Bên trong hư không, gần gần xa xa thoảng qua từng mảnh từng mảnh quầng sáng. Kim Bằng bất tri bất giác đạt đến tốc độ cực nhanh của tự thân, từng toà thế giới cấp tốc bị bỏ lại sau lưng.

"Sau khi Thông Thiên sư thúc trở về có nói gì không?" Lý Trường Thọ nhỏ giọng hỏi.

"Ta trước đây cũng không nhìn thấy sư tôn." Vân Tiêu ôn nhu nói: "Là Đại sư huynh tới Tam Tiên Đảo, nói sự tình Tử Tiêu Cung."

Lý Trường Thọ chau mày, trầm ngâm vài tiếng.

Vân Tiêu cười khẽ, hỏi: "Thế nhưng là đang để ý, bị sư tổ cưỡng ép cấp cho thân phận người chấp chưởng đại kiếp Phong Thần."

"Không, đây vốn là sự tình ta muốn đi giúp Thiên Đình tranh thủ." Lý Trường Thọ hỏi một câu thăm dò: "Ngoại trừ chính sự, Đa Bảo sư huynh có nói với ngươi một chút...chi tiết không trọng yếu?"

Vân Tiêu có một chút không rõ ràng cho lắm, cẩn thận ngẫm nghĩ, gương mặt xinh đẹp thoáng có một chút phiếm hồng.

Đỏ mặt...

Quả nhiên là có biết?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi ai thán một hồi.

Đa Bảo sư huynh cũng thật quá phận rồi? Hắn bị Đạo Tổ chỉnh một trận, [image]áo bào rách, xảy ra chút xấu hổ, lại có thể tuyên dương trắng trợn như vậy sao?

Người Tiệt Giáo đều thủ khẩu như bình?

Vân Tiêu nhìn về phía bên cạnh, đưa tay sửa lọn tóc bên tai, nói khẽ: "Sư huynh nói, bảo ta đừng có để lại tiếc nuối, đại kiếp buông xuống, ai cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì."

Lý Trường Thọ đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, sau đó cái trán treo đầy vạch đen.

"Lời này cũng hơi nguy hiểm, ngươi đừng có bởi vậy mà suy nghĩ lung tung, bên trong Tử Tiêu Cung cái gì cũng đều không có định ra, ngươi...mà thôi, cho ngươi xem vật này."

Trong khi nói, Lý Trường Thọ lấy ra Đả Thần Tiên ở bên trong tay áo, trên đó lực lượng Thiên Đạo nồng đậm hiển hiện.

Vân Tiêu cẩn thận chu đáo, một ngón tay điểm ở điểm cuối Đả Thần Tiên, nhắm mắt cẩn thận thể hội.

"Vật này dường như là một bộ phận của Thiên Thư."

"Không sai!" Lý Trường Thọ thu Đả Thần Tiên vào, ấm giọng nói: "Lần đại kiếp này ta làm người chấp chưởng, có mấy điểm cảm ngộ, chưa hề nhắc đến đối với người khác. Thiên Đình không chỉ là quản lý Tam Giới, Thiên Đạo còn có thể mượn trật tự Thiên Đình, củng cố thiên địa an ổn, gia tăng lực lượng thiên địa trấn áp Cửu Ô Tuyền, làm thiên địa có thể dung nạp càng nhiều sinh linh. Hai chữ trật tự, xác thực có thể hạn chế nghiệp chướng tăng trưởng."

Chương 1129. -

"Đương nhiên, chuyện này cũng sẽ tạo thành một ít ảnh hướng trái chiều, ví dụ như áp lực thiên tính, mẫn diệt cá tính ở một trình độ nhất định. Nhân Thư định sinh tử luân hồi, Thiên Thư tăng thêm một tầng bảo hộ cho Thiên Đạo, từ kiếp nạn tiến hành, Thiên Đình càng trở nên hưng thịnh, đại kiếp cần mẫn diệt Luyện Khí Sĩ cũng sẽ càng ít. Chỉ cần đại kiếp không mất khống chế, kỳ thật có hy vọng rất lớn, khống chế đại kiếp tại trình độ không thương tổn đệ tử thân truyền Thánh Nhân. Đương nhiên, đây cũng là trạng thái lý tưởng."

Lúc Lý Trường Thọ chậm rãi nói, Vân Tiêu ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, dường như những gì hắn nói đều không quan trọng, thần thái lúc hắn nói chuyện, ánh mắt có một chút sáng tỏ, trầm ổn, rõ ràng, từ tốn...

Luôn luôn không làm cho người ta chán ghét, muốn nghe và nhìn nhiều hơn một chút.

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Cảm thấy hôm nay ta ăn mặc quá xuề xòa?"

Vân Tiêu nói: "Ngươi dường như lại sửa đổi chướng nhãn pháp."

"Ngươi có thể nhìn ra việc nhỏ như vậy." Lý Trường Thọ đưa tay điểm nhẹ vào trán của chính mình, triệt bỏ phần lớn ngụy trang: "Trước đây ngẫu nhiên có điều ngộ ra, đột nhiên nghĩ đến ý nghĩ cải tiến chướng nhãn pháp. Như thế này nhìn thuận mắt hơn?"

"Ừm." Vân Tiêu nhẹ giọng ứng tiếng: "Chỉ cần là bộ dáng nguyên bản của ngươi, tóm lại là thuận mắt."

Chủ động tiến công?

Mặt mo của Lý Trường Thọ đỏ ửng, không hiểu sao cảm thấy chính mình lại có chút không chịu được thế công, quả quyết biến hóa ý nghĩ, lấy ra hai khối ngọc phù ở bên trong tay áo, bàn về sự tình tu hành với Vân Tiêu.

Tìm chủ đề, cũng coi như là một trong những năng lực cơ bản lúc yêu đương.

Cuộc nói chuyện này cũng không quan trọng, lại là gợi lên tính tình chăm chỉ của Vân Tiêu, biện luận cùng với Lý Trường Thọ.

Bọn họ từ ba ngàn thế giới, nói tới hư không thiên ngoại, lại xuyên qua hàng rào Thiên Đạo, bay vào bên trong Hỗn Độn Hải.

Cảnh giới tu vi của bản thân Kim Sí Đại Bằng đã là Đại La, đạo bản thân đủ để chống hỗn độn khí tức ăn mòn, ngồi ở trên lưng Kim Bằng cũng là vô cùng an ổn.

Tiến vào Hỗn Độn Hải, thiếu đi sự che chở của Thái Thanh lão sư, Lý Trường Thọ trực quan cảm nhận được, từng đầu vô tự đại đạo kia xung kích đối với đại đạo bản thân.

Nguyên thần giống như xông vào trong một mảnh đầm lầy, có một loại cảm giác bị đè nén khó có thể thi triển, khó có thể cảm giác.

Cuối cùng cũng biết vì sao Hỗn Độn Hải này gọi là "Biển".

Cảm giác như vậy, xác thực như là một phàm nhân xông vào to Đông Hải, Nam Hải như vậy, nếu mất phương hướng, cuối cùng chỉ có thể lực kiệt mà chết, táng thân trong bụng cá.

Ở bên trong Hỗn Độn Hải, trọng yếu nhất chính là bảo trì cảm giác phương hướng, luôn biết rõ phương vị của mình, dùng Hồng Hoang thiên địa làm điểm khởi đầu. khí,

Vì thế, Lý Trường Thọ ở trong nửa tháng này tra duyệt không ít cổ tịch Thiên Đình cất giữ, làm ra mấy bộ pháp khí có thể tìm " con đường về nhà " ở bên trong Hỗn Độn Hải trong bất cứ tình huống nào.

Rời khỏi Hồng Hoang thiên địa càng xa, liên hệ giữa chính mình và Đạo Nhân Giấy cũng liền càng yếu ớt.

Đây cũng không phải là khoảng cách xa gần quyết định, mà là bắt nguồn từ Đạo Nhân Giấy lợi dụng những đại đạo đó, ở bên trong Hỗn Độn Hải vẫn là trạng thái vô tự —— Lý Trường Thọ đối với mấy đại đạo này, cũng chỉ là thông qua phù lục, cấm chế để sử dụng, chưa có đầy đủ tinh lực để lĩnh hội.

Cũng may, bảo địa Thông Thiên Giáo Chủ nói tới, cách Hồng Hoang thiên địa cũng không tính xa.

Ở dưới sự chủ động nhắc nhở của Bạch Trạch, lúc thần thông cảm ứng cát hung của y sắp mất đi hiệu lực, Hãm Tiên Kiếm trong lòng bàn tay Vân Tiêu nhẹ nhàng rung động mấy lần, đã là đi đến phụ cận bảo địa.

Lúc này đã không biết trôi qua bao lâu, năm tháng bên trong Hỗn Độn Hải đều đã rối loạn.

Nhưng Lý Trường Thọ vẫn luôn đang âm thầm tính toán, bọn họ xâm nhập Hỗn Độn Hải, cũng chưa vượt qua nửa tháng.

Kim Bằng lập tức dừng thân hình, Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu cùng nhau đứng dậy, nhìn ra xa.

Lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là hỗn độn khí tức.

Những khí tức tối tăm mờ mịt này cũng không phải là phân bố đều, bản thân cũng là một loại vô tự. Mỗi một sợi hỗn độn khí tức nhìn như ẩn chứa chí lý đại đạo, lại căn bản là không có cách nào bị sinh linh trực tiếp cảm ngộ.

Đáng nhắc tới chính là, vực ngoại thiên ma, hỗn độn sinh linh ở phụ cận Hồng Hoang thiên địa, phần lớn tụ tập tại phụ cận Huyền Đô Thành.

Đây thật ra là một loại thủ đoạn rất cao minh. Đạo Tổ chủ động dựng thẳng lên một cái bia ngắm, hấp dẫn những vực ngoại sinh linh kia tụ tập tại một chỗ, từ đó làm dịu " áp lực phòng ngự " ở các nơi khác.

Bạch Trạch nhảy đến phía trước, duy trì tư thái tiểu thụy thú, để cho chính mình tận lực tỏ ra không quá chướng mắt.

Vị thập đại yêu soái Thượng Cổ này cười nói: "Thuỷ Thần, tiên tử, kế tiếp nên tìm như thế nào?"

Y thật ra là cho Lý Trường Thọ một bậc thang, kế tiếp có thể đưa ra quyết định chia ra hành động, y cùng với Kim Bằng liền thành thành thật thật rời trận.

Lý Trường Thọ rõ ràng cũng do dự một chút, cuối cùng vẫn uyển chuyển cự tuyệt hảo ý của Bạch Trạch.

Phải ổn.

Nơi đây là Hỗn Độn Hải, nếu như thất lạc chỉ có thể đi vào bên trong Hồng Hoang gặp lại, hơn nữa nói không chừng liền gặp được nguy cơ kỳ kỳ quái quái gì.

Ừm, chỉ cần da mặt đủ dày, đâu cần để ý đến cái gì bóng đèn hay không bóng đèn.

Lý Trường Thọ hỏi: "Thông Thiên sư thúc có còn những căn dặn khác?"

Vân Tiêu nhìn thanh tuyệt thế tiên kiếm trong lòng bàn tay này, hô: "Còn xin hiển linh."

Hãm Tiên Kiếm lập tức nở rộ quang mang, hóa thành kích thước dài ba thước, phiêu phù ở trước mặt Vân Tiêu, một tia linh giác đồng thời vang lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu.

"Đi theo ta, ngay ở phía trước." Vẫn là tiếng nói thiếu nữ.

Thanh kiếm này tự động tiến về phía trước vạch một cái, hỗn độn khí tức phía trước phân tán trái phải. Thánh Nhân đạo vận huyền ảo khó hiểu trên thân kiếm kia, tất nhiên là xuất từ Thông Thiên Giáo Chủ.

Kim Bằng tiến về phía trước một lần nữa, lần này lại bay không biết cự ly bao xa, có lẽ đã qua trăm vạn dặm, có lẽ chỉ bất quá bay ra mấy trăm trượng.

Hỗn độn khí tức phía trước đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, bọn họ xông vào một mảnh hư không.

Từng đầu đại đạo u ám, ở chỗ này đúng là trạng thái đáng nhìn, giao thoa tung hoành ở bên trong hư không, tạo thành một "bong bóng" tương đối ổn định.

Nếu so sánh với ba ngàn đại đạo trật tự ngay ngắn bên trong Hồng Hoang thiên địa kia, nơi này xác thực chỉ có thể xưng là đạo tắc " bong bóng ", lúc nào cũng có thể bị hỗn độn khí tức bay tới nghiền nát.

Hư không này cũng không phải hư không bên ngoài Hồng Hoang thiên địa, đạo tắc không gian có khác biệt rõ ràng.

Ngay giữa nơi này, dường như có một đoàn khí tức mờ mịt, Kim Bằng chậm rãi bay về phía trước, khí tức kia đảo mắt hóa thành một biển mây, bên trong biển mây có mặt địa khác.

Chương 1130. -

Bạch Trạch ở bên cạnh kịp thời phát biểu lời bình: "Hỗn Độn Hải mặc dù lớn, mật địa như vậy lại là cực ít, hiếm có, cách Hồng Hoang thiên địa còn không tính quá xa, lại bí ẩn như thế."

Lý Trường Thọ nghe vậy cười cười, vừa rồi hắn nghĩ đến, lại là ưu khuyết của nguyên thần đạo và nhục thân đạo.

Nguyên thần đạo ở bên trong Hồng Hoang thiên địa, có đủ loại chỗ mạnh hơn nhục thân đạo.

Nhưng đến bên trong Hỗn Độn Hải, Luyện Khí Sĩ chủ tu nguyên thần, nếu như không có cảnh giới Đại La, đạo bản thân cũng đều không thể thi triển thần thông rời khỏi thân thể.

Nhục thân cường hoành lại không bị ảnh hưởng, nắm đấm ném ra đi chính là lực phá hoại.

Cũng là nguyên nhân những năm gần đây nghiên cứu Bát Cửu huyền công có thành tựu, lại thu nạp tinh huyết bản nguyên Tổ Vu, Lý Trường Thọ ở bên trong Hỗn Độn Hải, ngược lại là không có nổi lên cảm giác nguy cơ quá sâu.

"Kim Bằng, cẩn thận một chút, dùng toàn bộ tinh thần cảnh giới."

Lý Trường Thọ căn dặn một câu như thế, Kim Bằng định thanh trả lời một tiếng "vâng".

Sau đó, Thọ vô thức cách Vân Tiêu gần một chút...chứ không phải là đợi thuận lý thành chương nắm tay gì đó!

Kim Bằng bay vào biển mây, Hãm Tiên Kiếm hiện ra kiếm quang một lần nữa, chém từng đoàn từng đoàn mây mù phía trước, tìm được một ngọn "Núi" hình hồ lô.

Mây không phải mây, núi không phải núi.

Quy tắc khác biệt thể hiện ra sự vật khác biệt, ở trên bản chất liền có sai lệch.

Lý Trường Thọ cẩn thận cảm ứng, xung quanh ngọn núi này có rất nhiều đại trận kỳ quái, nguyên lý trận pháp hoàn toàn khác biệt với Hồng Hoang, lại có thể sử dụng một chút đại đạo không trọn vẹn bên trong Hỗn Độn Hải!

Di tích cao nhân!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ toát ra bốn chữ này, dù sao cũng có một chút cảm giác chờ mong.

Nơi này là Hỗn Độn Hải, cũng sẽ không có cảm giác năm tháng trôi qua, di tích này nhìn như mới tinh, kỳ thực đã tồn tại không biết bao nhiêu nguyên hội Hồng Hoang.

Thông Thiên Giáo Chủ quả nhiên không có nói sai.

Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu liếc nhìn nhau, từng người lộ ra nụ cười khẽ, có một loại cảm giác ăn ý "đồng thời trải qua chuyện nào đó" vi diệu.

Nhưng không vội, phải ổn định.

"Bạch tiên sinh, làm phiền ngươi cảm ứng, cát hung nơi đây như thế nào."

Bạch Trạch nói: "Nơi đây đã là khu vực biên giới lực lượng Thiên Đạo có thể với đến, ta cần phải cảm ứng một phen."

Lý Trường Thọ tất nhiên là gật đầu xưng thiện, đợi một hồi lâu.

Rất nhanh, Bạch Trạch chậm rãi thở phào một hơi: "Phía trước cũng không có tai họa."

"Đi vào chung đi." Lý Trường Thọ nói một tiếng, để Kim Bằng hóa thành hình người, đưa tiểu Lục Thần Thương tới, chính mình cầm ngược Không Gian Xích.

Vân Tiêu cũng lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu và Phược Long Tác, phối hợp với Hãm Tiên Kiếm, cũng được xưng tụng là võ trang đầy đủ.

Nàng mang Lý Trường Thọ ra ngoài tầm bảo, tất nhiên là phải bảo vệ cẩn thận hắn thực lực hơi kém một ít.

Vì chiếu cố mặt mũi của Lý Trường Thọ, Vân Tiêu sẽ chủ động tránh ở bên người hắn, xem đúng thời cơ lại ra tay, nếu như hắn có thể ứng đối, liền để hắn đi ứng đối.

Ba người một thụy thú chậm rãi tới gần ngọn núi kia, không trở ngại chút nào tiến vào một chỗ động phủ.

Đáng tiếc, bên trong động phủ trống rỗng, các nơi bố trí một chút linh thạch bảy màu, chỉ có giường đá và một bộ chỗ ngồi đơn giản, lưu lại một loại tàn vận đại đạo hùng hậu bàng bạc nào đó.

Bạch Trạch run run chóp mũi, ánh mắt toát ra mấy phần nghi hoặc, thầm nói: "Người quen đặt chân tại Hỗn Độn Hải!"

"Cao thủ Yêu Tộc sao?" Lý Trường Thọ cẩn thận hỏi.

"Không nhất định!" Bạch Trạch nói: "Thời Viễn Cổ từng có một số lớn cao thủ vì tránh né Long Phượng đại kiếp, đi vào bên trong Hỗn Độn Hải định cư, nơi này hẳn là đạo trường lưu lại khi đó. Bất quá, loại đạo trường này hẳn chỉ là xác không, không có bảo gì...khục!"

Bạch Trạch đột nhiên rõ ràng điều gì, đột nhiên khẽ di một tiếng: "Kim Bằng, xem bên ngoài đó là cái gì?"

Kim Bằng không rõ ràng cho lắm, quay đầu nhìn lại.

Bạch Trạch bỗng nhiên hô một tiếng: "Nhìn kìa, đúng là Yêu sư Côn Bằng, mau đuổi theo!"

Nói xong, Bạch tiên sinh trực tiếp hóa thành hình người, kéo cánh tay Kim Bằng, túm Kim Bằng lẫn thương rời khỏi nơi đây.

Cùng lúc đó, một tia truyền âm của Bạch Trạch cũng rơi vào trong tai Lý Trường Thọ: "Thuỷ Thần hãy tìm kiếm thật kỹ, ta cùng với Kim Bằng trấn giữ ở bên ngoài, nơi này tất nhiên có bảo...Thông Thiên lão gia cũng sẽ không gạt người."

Kỹ thuật biểu diễn cứng nhắc như vậy...

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, hơi có một chút bận tâm nhìn về phía Vân Tiêu, sợ Vân Tiêu để ý việc này.

Liền thấy Vân Tiêu quả nhiên là cúi đầu mặt đỏ, trong mắt giống như mang theo vài phần áy náy.

Áy náy?

Lý Trường Thọ lập tức sáng tỏ, Vân Tiêu là cảm thấy, thân phận đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo của nàng, đã liên lụy đến đoạn tình cảm này.

"Chúng ta." Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Tìm kiếm ở đây đi."

"Ừm." Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, tạm thời chia tách với Lý Trường Thọ một trái một phải, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm các nơi.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ liền có phát hiện ra...

Ở dưới cái giường kia, thật sự cất giấu một món bảo bối, dường như là tinh hoa tiên thiên Thổ hành.

Lý Trường Thọ lấy khối tinh hoa tiên thiên Thổ hành này ra ngoài, quan sát kỹ, phát hiện ra vật này đã biến hóa thành một bức tượng đá, trên đó cũng không có cấm chế.

"Đồ tốt." Lý Trường Thọ tán thưởng một tiếng: "Đa tạ Thông Thiên sư thúc chỉ điểm."

Vân Tiêu lại nói: "Vật này chỉ có thể dùng để trấn áp trạch viện, lại có thể dùng làm gì?"

Lý Trường Thọ giải thích: "Ta đạt được một chút ngũ hành linh vật ở chỗ của Thánh Mẫu nương nương, lại đạt được một bộ ngũ hành bảo châu ở trong tay Đa Bảo sư huynh, đã chế tạo Tiểu Quỳnh Phong thành giống như linh bảo phòng ngự. Lại luyện hóa thêm vật này, liền có thể xem như "Linh" của Tiểu Quỳnh Phong, khiến cho Tiểu Quỳnh Phong có một chút lột xác. Đối với ta mà nói, xác thực có thể so với bảo vật Linh Bảo Tiên Thiên phổ thông."

Vân Tiêu thấy hắn nói nghiêm túc, không nhịn được hé miệng cười khẽ, ôn nhu nói: "Đừng có giải thích thay cho sư tôn, ta tất nhiên là rõ ràng dụng ý của sư tôn. Chỉ là, ta vốn không nên mời ngươi cùng nhau tới đây, nhưng bị Đại sư huynh nói trúng tâm sự. Ở dưới đại kiếp, ta sợ chính mình cũng sẽ..."

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, ánh mắt rất thẳng thắn, lại nhu tình như nước như vậy.

"Ta không muốn để lại tiếc nuối, chung quy là muốn tìm một chỗ không có ai dò xét được, bày tỏ tâm ý đối với ngươi."

Lúc này, nếu là một nam nhi không có kinh nghiệm lại sắt đá, chỉ sợ là sẽ cảm động lấy đạo ý chỉ kia ra, giải thích "ngươi sau này cũng không có việc gì, ta chắc chắn sẽ bảo vệ tốt ngươi".

Lý Trường Thọ làm người từng trải, vào giờ phút này đương nhiên sẽ không phạm loại sai lầm này.

Vào giờ phút này không thể nhắc đến chuyện khác, chỉ nói về nhau, chỉ nói về hiện tại.

Hắn không lại áp chế đạo tâm của chính mình, thu hồi khối tinh hoa Thổ hành kia, bước một bước về phía Vân Tiêu.

Chương 1131. -

"Đây vốn là những lời ta nên nói, dù sao ta cũng là nam nhân."

"Nam tử như thế nào, nữ tử lại như thế nào?" Vân Tiêu nhẹ nhàng chớp mắt: "Là quy củ của Nhân Tộc sao? Phải là nam tử nói những lời này, mới sẽ không bị người ta coi là mất phẩm hạnh?"

"Nơi nào có quy củ như vậy." Lý Trường Thọ vội nói: "Chỉ là bản thân ta có một chút..."

Làm sao để biểu đạt thói quen dùng từ của chủ nghĩa đại nam tử tại Hồng Hoang?

Đang trực tuyến khẩn cấp, đang đợi!

...

"Hắc hắc, chậc chậc chậc."

Bên ngoài động phủ, bên ngoài những đại trận kì lạ kia, Bạch Trạch đỡ chòm râu dê của chính mình cười khẽ một hồi.

Kim Bằng thấp giọng nói: "Bạch tiên sinh, đây là thế nào? Yêu sư Côn Bằng kia ở nơi nào?"

"Ngươi và Côn Bằng không phải là thân thích?"

"Gã là phản nghịch tộc ta." Trong mắt Kim Bằng bắn ra một chút ý sắc bén: "Nếu có thể tìm được tung tích của gã, nhất định phải mang thủ cấp của gã về Bất Tử Sơn!"

Bạch Trạch chậm rãi gật đầu, cũng không phải hiểu rất rõ đối với chuyện này, chỉ là ẩn ẩn nghe đồn.

Kim Bằng lại nhịn không được hỏi: "Vì sao chúng ta không vào trong động giúp Thuỷ Thần đại nhân?"

"Sao ngươi vẫn chưa rõ?" Bạch Trạch truyền âm nói: "Thuỷ Thần đại nhân hiện tại cũng không giống lúc trước, Đạo Tổ thân phong người chấp chưởng đại kiếp, sau lưng chính là hai chỗ dựa lớn: Thái Thanh Thánh Nhân lão gia và Đạo Tổ lão gia. Tiệt Giáo đây là sốt ruột...hiểu hay không?"

Kim Bằng cẩn thận suy tư, không nhịn được lộ ra mấy phần ý cười, truyền âm nói: "Vân Tiêu tiên tử xem như là tiên tử cơ trí nhất ta từng gặp, có thể xứng với lão sư, chuyện này cũng là một chuyện tốt."

Bạch Trạch lại thở dài, đánh giá trận pháp các nơi, truyền âm trả lời: "Thuỷ Thần nguyên bản hẳn là nghĩ, toàn lực bảo vệ Vân Tiêu tiên tử ở bên trong đại kiếp, sau đó lại chính thức xác lập quan hệ đạo lữ cùng với Vân Tiêu tiên tử. Đây là trách nhiệm của Thuỷ Thần, cũng là thói quen ổn của Thuỷ Thần. Nhưng Vân Tiêu tiên tử hẳn là cảm nhận được áp lực đại kiếp mang đến, không muốn tiếp tục kéo dài thêm. Lúc này, hai người chắc hẳn đang...hả?"

Bạch Trạch đột nhiên nhíu mày, nhìn một tảng đá xanh trên ngọn "Núi" này, đang nhẹ nhàng lấp lánh quang mang ấn ký đạo văn.

Bạch Trạch đi về phía trước mấy bước, cẩn thận chu đáo, đạo tâm đột nhiên bắt đầu rung động, sắc mặt trở nên có một chút ngưng trọng.

"Bạch tiên sinh, lại làm sao vậy?" Kim Bằng không hiểu hỏi.

"Động phủ này còn có sinh linh ở lại!" Bạch Trạch thấp giọng nói một câu: "Đây là ấn ký xác định vị trí đặc thù ở bên trong Hỗn Độn Hải! Đối phương kích hoạt lên ấn ký như vậy, đã là ở trên đường chạy tới!"

Lời nói của Bạch Trạch rơi xuống, Kim Bằng lại như là đột nhiên thấy được cái gì, hai mắt trợn tròn, hầu kết trên dưới rung động.

Bên ngoài Hỗn Độn Hải kia, một cái bóng vô cùng to lớn, lại không có cách nào phán đoán rốt cuộc lớn bao nhiêu, xẹt qua bên cạnh cực nhanh...

Cùng lúc đó, trong chủ điện Bích Du Cung trống trải.

Thông Thiên Giáo Chủ dựa nghiêng vào bên trên bậc thang bạch ngọc, ba thanh bảo kiếm trước mặt bày thành "hình tam giác", trong đó hiển lộ hình ảnh rõ ràng, chiếu ra tình hình nhiều đạo trường Tiệt Giáo.

Đa Bảo đạo nhân đả tọa ở bên cạnh, lúc này mở hai mắt ra, hỏi: "Sư tôn, ngài cho Vân Tiêu sư muội cùng với Trường Canh sư đệ, rốt cuộc là bảo vật nào?"

"Bảo vật?" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy lập tức cười đến híp cả mắt: "Bảo vật gì, có thể so được với hai người cùng nhau trải qua một ít gian nan hiểm trở, lưu lại hồi ức trân quý?"

Đa Bảo đạo nhân sững sờ, vội hỏi: "Ngài không phải là tìm một mật địa ở bên trong Hỗn Độn Hải, để Vân Tiêu sư muội cùng với Trường Canh sư đệ thân cận?"

"Ừm?" Thông Thiên Giáo Chủ cau mày nói: "Vi sư nói cho ngươi những việc này lúc nào? Trường Canh còn chưa kính trà cho vi sư, Đại sư huynh cũng không chấp thuận việc này, càng chưa xử lý vô cùng náo nhiệt một phen, như thế nào có thể gả Vân Tiêu đi? Ngươi hẳn là cho rằng, vi sư đang dùng Vân Tiêu lôi kéo Trường Canh?"

"Vậy sư tôn...ở nơi đó rốt cuộc có gì?"

"Cũng không có gì, bất quá là một chỗ đặt chân của Côn Bằng." Thông Thiên Giáo Chủ bình tĩnh cười một tiếng: "Không cần phải lo lắng, trọng thương Côn Bằng mang theo vẫn luôn không có cách nào khỏi hẳn, cũng chính là chạy hơi nhanh, cũng không phải đối thủ của Vân Tiêu, vi sư càng có thể tùy thời dựa vào Hãm Tiên Kiếm chuyển tới. Hai người trải qua lần đau khổ này, chắc hẳn có thể chung tay, biết rõ sự trọng yếu của nhau! Ha ha ha ha!"

Đa Bảo đạo nhân: "..."

Lật bảo khố của mình ra, xem có linh bảo có thể bảo vệ đầu gối hay không.

Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhíu mày nhìn về phía Đa Bảo: "Ngươi sẽ không phải, nhiều thêm một chút lời gì đối với Vân Tiêu đó chứ?"

"Đệ tử khuyên nàng, bảo nàng đừng có để lại tiếc nuối."

Thông Thiên Giáo Chủ mặt tối sầm, chỉ có thể ngửa đầu thở dài, đột nhiên có loại cảm giác lão phụ thân tang thương.

Bóp kiếm chỉ, bên trong khung tam giác trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, hiện ra một bộ hình ảnh có một chút mơ hồ...

Bên trong hình ảnh, thân ảnh một nam một nữ chỉ có hình dáng mơ hồ, lúc này đang đối diện nhau, khoảng cách bất quá chỉ hai thước, dường như muốn nói cái gì.

Thông Thiên Giáo Chủ dùng kiếm chỉ vẽ ra phù lục kiếm nguyên đơn giản, ba thanh bảo kiếm reo lên, ngược lại là truyền đến âm thanh đối thoại dị thường rõ ràng:

"Xin lỗi, ngươi vốn là tiên tử trên mây, ta lại khăng khăng kéo ngươi vào phàm trần."

"Là chính ta muốn rơi xuống..."

"Vân Tiêu..."

"Ừm."

Bên trong âm thanh khẽ gọi, mười ngón đan xen, hai thân ảnh dần dần xích lại gần.

Thông Thiên Giáo Chủ dùng một tay che mắt, Đa Bảo đạo nhân ở bên cạnh mặt mũi tràn đầy xấu hổ, cúi đầu không nhìn nhiều.

Một thước, năm tấc, ba tấc...

Hai thân ảnh cách nhau càng ngày càng gần, đã là từng người nhắm hai mắt lại, ngừng thở.

Mặc dù hình ảnh mơ hồ, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn thấy đôi bàn tay thanh tú của Vân Tiêu tiên tử bởi vì khẩn trương mà đang siết chặt, có thể thấy rõ trình độ đạo thể căng cứng của Lý Trường Thọ vào giờ phút này.

Hai tấc!

Một tấc!

Oanh!

Hình ảnh đột nhiên rung động, Tru Tiên kiếm, Lục Tiên kiếm, Tuyệt Tiên kiếm đồng thời bộc phát ra tiếng vù vù kịch liệt, Thông Thiên Giáo Chủ ngồi dậy, nhìn về phía hình ảnh rìa bên trái.

Nơi đó, một cái đầu lâu đen nhánh phá tan vách núi, hai tròng mắt to lớn lạnh lùng lại mang theo phẫn nộ, nhìn chăm chú Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu có một chút nhỏ bé.

Thân ảnh Kim Sí Đại Bằng cùng với Bạch Trạch chật vật bay ở phía sau, dường như bị cái đầu lâu to lớn này trực tiếp đụng bay vào trong động!

Quả, quả nhiên xuất hiện sao?

Đây có phải là thiết luật Hồng Hoang【 phàm là có tình tiết cùng loại tất sẽ bị quấy rầy 】!

Lý Trường Thọ điên cuồng run rẩy khóe miệng, lập tức liền muốn quay đầu quay người, nhìn về phía đầu hung thú lạ lẫm không có cho chính mình uy áp quá lớn kia.

Tên gia hỏa quấy rầy chuyện tốt của chính mình kia trước đây, đã nhặt rìu ở trong sông!

Chương 1132. -

Nhưng Lý Trường Thọ vừa mới nghiêng đầu lại, trong mắt còn chưa dấy lên lửa giận, trên người chưa hiển lộ uy nghiêm, tiên tử trước mặt hơi dùng sức kéo bàn tay Lý Trường Thọ lại, lại nhẹ nhàng nhón chân...

Chụt!

Lý Trường Thọ run lên, quay đầu nhìn về tiên tử phía trấn định tự nhiên, phảng phất như không chuyện phát sinh trước mặt kia.

Vân Tiêu cực nhanh rút đầu ngón tay về, Lý Trường Thọ vô thức sờ gương mặt của chính mình một cái, tiếng vang động nhẹ nhàng, xúc cảm gần như không có cách nào cảm nhận được kia, không ngừng quanh quẩn tại đạo tâm của hắn.

"Để cho ta tới đi." Lý Trường Thọ cười nói một câu, động tác rất tự nhiên phóng ra một bước, ngăn Vân Tiêu ở phía sau, trực diện với đầu lâu cự thú kia, nhìn chăm chú vào hai con ngươi màu đen có một chút kinh khủng của đối phương.

Bát Cửu huyền công, lên.

Cân bằng đại đạo, lên.

Huyền Hoàng Tháp, Không Gian Xích, lên.

Bên cạnh truyền đến tiếng hô hoán của Bạch Trạch: "Thuỷ Thần coi chừng! Đây chính là Yêu Sư Côn Bằng!"

Lý Trường Thọ không khỏi chấn động tinh thần, lui về phía sau non nửa bước, làm thủ thế.

Cùng tiến lên!

Hưu!

Bên trong Hỗn Độn Hải, một vệt bóng đen xuyên qua cực nhanh, phá tan không gian và hỗn độn khí tức, khuấy động mây đen các nơi, sau lưng lại có một vệt ánh vàng gắt gao đi theo, không ngừng rút ngắn khoảng cách cùng với bóng đen này!

Nhìn bóng đen này từ xa...

Ách, bên trong Hỗn Độn Hải giống như không có xa gần.

Không cần để ý những chi tiết này!

Nhìn từ xa, bóng đen này trông giống như một 'con cá lớn màu đen' khổng lồ, có cánh, nhưng đầu lại tròn trịa giống một con chim.

Nếu quan sát ở khoảng cách gần, có thể thấy sau lưng con cá chim lớn mọc cánh này có một vết thương màu đỏ sậm.

Thân thể của con cá chim lớn này dài hơn trăm dặm, vết thương kia dài đến ba mươi, bốn mươi dặm, giống như sơn cốc, khe rãnh, khiến lúc nó đong đưa phần đuôi ít nhiều có một chút không tiện.

Vào giờ phút này, trong mắt cá chim lớn tràn đầy phẫn nộ và điên cuồng, trên khuôn mặt khổng lồ đều là đau khổ, chỉ lo giương cánh bay nhanh, hoàn toàn không dám quay đầu.

Côn Bằng gã, đã khi nào phải chịu đựng ủy khuất như vậy!

Bạch Trạch kia lấn gã quá đáng!

Đệ tử Thông Thiên kia lấn gã quá đáng!

Phượng tộc Kim Sí Đại Bằng kia lấn gã quá đáng!

Không, những người này cộng lại, cũng không bằng thanh niên đạo sĩ chưa từng thấy, lại tự xưng là " tiểu bá vương Nhân Tộc " kia, lấn gã quá đáng!

Nếu không phải gã có thương tích trong người, nơi này lại cách Hồng Hoang quá gần, Thánh Nhân lúc nào cũng có thể sẽ chạy tới, gã không dám đánh lâu, gã đường đường là Yêu Sư Côn Bằng, lão Đại Bắc Hải Thượng Cổ, làm sao có thể chạy trốn đến chật vật như thế!

Nhớ tới nhiều năm như vậy, chính mình kéo dài hơi tàn ở bên trong Hỗn Độn Hải, lúc Thượng Cổ uy danh hiển hách, bây giờ lại như cá nhà có tang, chật vật bỏ chạy ở bên trong Hỗn Độn Hải.

Dựa vào cái gì?

Trong đáy lòng đột nhiên hiện ra, tình hình va chạm đơn giản trước đây kia, bên trong đôi con ngươi màu tím của Côn Bằng, lại nổi lên một chút sợ hãi.

Thật sự, vô luận trước kia gã đã từng làm chuyện táng tận thiên lương gì, đánh lén Hồng Vân, tính kế Huyền Quy, ra các loại kế sách vì Yêu Đình Thượng Cổ, cũng tham dự trong toàn bộ quá trình định ra kế hoạch tuyệt diệt Nhân Tộc Thượng Cổ...

Hôm nay gã xác định phải chịu ủy khuất!

Gã đang bơi lội ở trong Hỗn Độn Hải một chút, ra ngoài xem có thể vơ vét một ít bảo vật hay không, thuận tiện đốc xúc chiến sự giữa vực ngoại thiên ma đối với Huyền Đô Thành, ở nhà liền bị người dò xét!

Tuy rằng động phủ này đã bỏ hoang rất nhiều năm, chỉ là nơi đặt chân thỉnh thoảng dùng để quan sát Hồng Hoang thiên địa, nhưng Côn Bằng gã là ai?

Đại ác chim nổi danh Thượng Cổ, đại năng Viễn Cổ được mọi người công nhận!

Gã có thể bỏ mặc? Có thể thờ ơ đối với chuyện này sao?

Tự nhiên không thể.

Vừa vặn đang ở phụ cận, Côn Bằng cảm ứng được việc này, lập tức giết tới đây, vốn là muốn giết sạch sinh linh xâm nhập vào động phủ của chính mình, giữ mấy cái hồn phách ở bên cạnh đùa bỡn mấy vạn năm, cũng coi như thêm một việc vui.

Nhưng gã lại nhìn thấy cái gì?

Lão dê rừng đối nghịch với mình tại Thượng Cổ kia, thế nhưng là mang theo đệ đệ trên danh nghĩa của chính mình, trông chừng ở bên ngoài động phủ của mình.

Ở bên trong động phủ của chính mình, thanh niên đạo sĩ kia đang cùng với Vân Tiêu nữ đệ tử Thông Thiên, mười ngón đan xen, khoảng cách càng ngày càng gần...

Đây là coi động phủ của gã là cái gì? Góc nhỏ ẩn nấp Hồng Hoang?

Coi Yêu Sư Côn Bằng gã là cái gì? !

Dưới cơn nóng giận, Côn Bằng lập tức vọt mạnh về phía trước, phá tan Bạch Trạch cùng với Kim Bằng muốn ngăn cản chính mình, trực tiếp tự hủy động phủ. Côn Bằng phá tan một mặt vách núi, căm tức nhìn hai nam nữ không biết xấu hổ không biết thẹn này.

Đáng giận hơn là cái gì?

Đáng giận hơn là, ở dưới ánh nhìn chăm chú của Côn Bằng gã, nữ đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ kia lại còn không biến mất, còn muốn phách lối hơn so với sư phụ nàng năm đó, trực tiếp nhón chân, nhấc cằm, như chuồn chuồn lướt nước...

Hôn thanh niên đạo sĩ kia một cái!

Côn Bằng suýt nữa phát cuồng!

Tuyệt đối là Thông Thiên an bài một màn này, để vị nữ đệ tử này của y tới đây cố ý kích thích chính mình, để cho chính mình nhớ tới lúc âm thầm tại Yêu Đình quan sát nữ thần Ngự Nhật Hi Hòa thân mật cùng với Đế Tuấn năm đó, trong đáy lòng chua xót và bất đắc dĩ!

Hừ, Thông Thiên còn muốn đạt được Hỗn Độn Chung, về sau gặp một lần quấy rối một lần!

Bất quá lúc này, vẫn là phải hành hạ mấy tên gia hỏa này một chút.

Rất tốt, Bạch Trạch thế nhưng lại rời khỏi Hồng Hoang, lão dê rừng này hôm nay chết chắc. Trong cơ thể Kim Sí Đại Bằng kia còn có huyết mạch Thủy Phượng, chiết xuất ra nhất định có thể khiến vết thương cũ của mình khỏi hẳn hơn phân nửa!

Vị nữ đệ tử Thông Thiên này...ngược lại là có thể thả về báo tin, tuyên dương uy phong của Côn Bằng gã.

Dù sao thì chỉ cần vị Thái Thanh Thánh Nhân kinh khủng kia không đích thân đến Hỗn Độn Hải, các Thánh Nhân khác rời khỏi phạm vi lực lượng Thiên Đạo bao phủ, thực lực so với Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không kém nhiều, căn bản không đuổi kịp tốc độ cực nhanh của gã.

Thằng nhóc bị nữ đệ tử Thông Thiên chủ động "hôn" một cái kia!

Ngươi nhất định phải chết! Bần đạo đảm bảo! Thông Thiên đến cũng đều không gánh nổi ngươi!

Còn dám nói "để cho ta tới đi", bên trong bình tĩnh để lộ ra cuồng vọng kia, cực kỳ giống những kẻ "tư chất ngút trời" chết ở trước mặt chính mình năm đó.

Hắn đây là đang không nhìn được ai sao?

Rất tốt, Bạch Trạch vẫn là biết Côn Bằng gã lợi hại, đã tràn đầy sợ hãi hô lên danh hào của gã.

"Thuỷ Thần coi chừng, gã chính là Yêu Sư Côn Bằng!"

Thanh âm rung động tuyệt vời này, nhất là lúc xuất hiện từ trong miệng lão dê rừng này, lại sẽ làm cho gã nhớ tới lúc Thượng Cổ, lão dê rừng này ở trước mặt Yêu Đế đầu óc ít gân kia, là như thế nào "dựa vào lí lẽ biện luận", đối nghịch khắp nơi cùng với chính mình.

Không thể khinh thường, chính mình có thương tích trong người, lật thuyền trong mương liền làm trò cười.

Chương 1133. -

"Thuỷ Thần" lạ lẫm làm thủ thế.

Ha ha, sợ rồi sao?

Biết bần đạo là ai, cũng sẽ nhớ tới từng cọc từng cọc đại án bần đạo chế tạo từ Viễn Cổ đến Thượng Cổ, kinh hồn táng đảm đi?

Trước tiên thu nhỏ lại thân thể đến cấp bậc mười trượng, cường hóa nhục thân, chuẩn bị thần thông, sau đó liền dùng phương thức hung tàn nhất, một ngụm nuốt hậu bối trẻ tuổi này, dùng phương thức hung tàn nhất, dọa cho Vân Tiêu kia hoa dung thất sắc!

Đối thủ cần phải để ý bất quá chỉ là Bạch Trạch, tên gia hỏa này là yêu soái Thượng Cổ, ở trong đại kiếp cũng không có tổn thương, vẫn có một chút đồ vật.

Ha ha ha ha ha!

Bắc Hải, vương các ngươi trở về rồi!

Càn khôn Côn Bằng vô địch bất khả chiến...bại...

Cái gì? !

Huyền Hoàng Tháp! Không Gian Xích! Đạo vận Thái Cực Đồ! Chiến kỹ Vu Tộc! Khí tức Tổ Vu!

Quyền phong thật mạnh mẽ, có thể chặn được đòn tấn công của ta!

Vị "Thuỷ Thần" này là ai?

Kim Bằng điểu cũng nhào lên, trong tay gã là cái gì...Lục Thần Thương? !

Đồ vật này không phải đã bị hủy sao? Bên trong vì sao cũng có khí tức của Thái Thanh Thánh Nhân? !

Đây lại là cái gì? Hỗn Nguyên Kim Đấu...

Thực lực của đệ tử Thông Thiên vì sao mạnh như vậy, đạo cảnh này, đã trảm tam thi rồi?

Bạch Trạch ngươi lại âm ta, thế nhưng lại núp ở phía sau ném pháp bảo, vì sao không dám lên phía trước chiến một trận!

Chuyện này...

Không có cách nào hoàn thủ, Không Gian Xích áp chế quá mạnh.

Không đúng, đại đạo của vị Thuỷ Thần trẻ tuổi này có một chút cổ quái, chính mình vì sao cảm giác có lực không sử dụng ra được?

Đối phương rốt cuộc là làm sao làm được?

Liền xem như là Tổ Vu, luận lực lượng va chạm đơn thuần, đại bộ phận cũng không bằng chính mình mới đúng!

Lực lượng của chính mình, bị người này trộm đi?

Quả nhiên, đây là cái bẫy Thông Thiên cùng với Bạch Trạch liên thủ thiết hạ đối với chính mình! Hôm nay chỉ cần có thể bỏ chạy từ nơi này, bần đạo coi như thắng!

Ý tưởng nổi lên, đi trước thì tốt hơn.

Sụp đổ!

Rút lui!

Chạy!

Ở bên trong Hỗn Độn Hải, liền không ai có thể đuổi kịp bần đạo!

Sau đó...

Tốc độ của chính mình vì sao đột nhiên trở nên chậm?

Lệ ——

Trong lòng Côn Bằng thất kinh, quay đầu nhìn ánh vàng đuổi theo phía nhau, nhìn về phía Kim Sí Đại Bằng toàn thân ngọn lửa màu vàng bên trong ánh vàng kia, cùng với ba đạo thân ảnh đứng thẳng trên lưng chim.

Lại là vị Thuỷ Thần trẻ tuổi kia, lúc này đang bóp kiếm chỉ, hai tay kết kiếm quyết, một tia đạo vận huyền diệu tuôn ra từ thân hình hắn, bao lấy ta cùng với Kim Sí Đại Bằng! ?

Tốc độ, bị trộm đi!

Hồng Hoang, từ lúc nào trở nên hung hiểm như thế.

Tên gia hỏa này, rốt cuộc là ai!

...

"Không hổ là Côn Bằng, thật mạnh. "

Ở trên lưng Kim Sí Đại Bằng, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên ý niệm như vậy, ánh mắt vô cùng băng lãnh.

Cân bằng đại đạo triển khai toàn bộ uy năng, lực lượng tâm thần cấp tốc co rúm, cũng may tốc độ cực nhanh nguyên bản của Kim Bằng mặc dù không bằng Côn Bằng, nhưng chênh lệch không tính quá lớn, lúc này hắn mới có khả năng cân bằng.

Trước đây ỷ vào Huyền Hoàng Tháp, đối mặt va chạm cùng với Côn Bằng, cân bằng lực lượng nhục thân của chính mình cùng với lực lượng nhục thân kinh khủng kia của đối phương, suýt nữa làm Lý Trường Thọ bị đại đạo của chính mình phản chấn thổ huyết.

Hơn nữa, vừa rồi hắn cẩn thận mưu đồ, trong khi đấu pháp cố ý làm bộ dáng gắng sức ra tay, âm thầm để Vân Tiêu tiên tử cùng với Kim Sí Đại Bằng phong tỏa đường lui của Côn Bằng.

Nhưng phản ứng của Côn Bằng đúng là vô cùng cấp tốc, bọn họ chưa vây kín, Côn Bằng đã là phát giác, trực tiếp làm ra phán đoán, ngạnh kháng Không Gian Xích oanh kích, quay người trực tiếp bỏ chạy!

Lý Trường Thọ dựa vào lực lượng nhục thân Bát Cửu huyền công, dùng pháp lực bản thân gia trì, mượn lực đạo cân bằng từ trên người Côn Bằng, dùng Không Gian Xích đánh ra một kích toàn lực...

Lại chỉ làm cho Côn Bằng phun mấy ngụm máu, thân hình lảo đảo một chút, hoàn toàn không có cách nào làm Côn Bằng mất đi năng lực hành động.

Thậm chí còn tương đương với đẩy Côn Bằng một cái, để gã thuận thế hóa ra thân hình khổng lồ bay nhanh ra ngoài.

Nhưng không sao.

Nói một tiếng Kim Bằng, thừa cơ kéo lại tay nhỏ Vân Tiêu, xách theo cổ áo Bạch Trạch, Lý Trường Thọ thi triển độn pháp hư không, xuất hiện ở trên lưng Kim Bằng, cân bằng đại đạo bộc phát một lần nữa.

Trước kéo tốc độ của Côn Bằng cùng với tốc độ của Kim Bằng đến cùng một cái tiêu chuẩn, sau đó dẫn động một số nhỏ uy năng Thái Cực Đồ, gia trì ở bên ngoài Kim Bằng, không tiếp xúc với thân thể Kim Bằng, để mảnh vỡ đại đạo không gian chung quanh Kim Bằng khôi phục bình thường.

Tốc độ giống nhau, đường đua khác biệt, Côn Bằng tiến lên trăm dặm, Kim Bằng chỉ cần tiến lên chín mươi chín dặm, như vậy liền đầy đủ đuổi kịp Côn Bằng!

Cân bằng, tồn tại ở giữa vạn vật!

Bên trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đang nhìn hình ảnh mơ hồ Hãm Tiên Kiếm truyền về, lúc này cũng nhíu mày nhìn chăm chú một màn này.

Chuyện này?

Đồ đệ đại sư huynh dạy dỗ đều mạnh như vậy sao?

Trước kia đều coi Trường Canh là một tiểu linh vật, khục, xem như ngôi sao thông thái của Đạo Môn, cảm thấy Trường Canh mưu kế xuất chúng, tính cách dễ mến, miệng rất ngọt, biết ăn nói...

Bất tri bất giác, Trường Canh lại cũng có thực lực như vậy.

Đối cứng chính diện với Côn Bằng, còn cân sức ngang tài cùng với Côn Bằng.

Cân bằng đại đạo thi triển ra, lại cưỡng ép kéo Kim Bằng và Côn Bằng đến cùng một cái tốc độ cực nhanh, làm cho ngay cả Thánh Nhân y trước đây cũng đều nhìn sai rồi.

Chuyện này...

Hỗn Độn Chung chẳng lẽ có thể có hi vọng rồi?

Mặc dù Thánh Nhân sư thúc chính mình, đi cầu Trường Canh cùng với Kim Bằng hỗ trợ, ít nhiều vẫn có một chút tổn hại mặt mũi.

Nhưng ngày hôm nay nếu Trường Canh có thể đuổi theo Côn Bằng, đánh chết hoặc là bắt Côn Bằng, như vậy sau đó liền có thể để Trường Canh, Kim Bằng, hoặc là Trường Canh, Côn Bằng, cùng với Hồng Hoang Thánh Nhân Thiên Đạo y đuổi theo Hỗn Độn Chung!

Bảo vật trấn áp giáo vận, chẳng phải là có rồi?

Thông Thiên Giáo Chủ đứng dậy, thần quang trong hai mắt nở rộ, đã là chuẩn bị tùy thời ra tay.

Trong hình ảnh, Kim Bằng từng bước một đuổi theo Côn Bằng, hóa thành một sợi kim tuyến phá tan tầng tầng hỗn độn khí tức, trực tiếp đập ở trên lưng Côn Bằng!

Một thanh thần thương đâm thủng tiên quang hộ thể của Côn Bằng, bắn ra một cỗ máu tươi đỏ thẫm!

Lý Trường Thọ dùng hai tay cầm thương, xem tiểu Lục Thần Thương như mỏ neo, gắt gao dóng đinh nó vào bên trong lớp da dầy của Côn Bằng, Vân Tiêu vung vẩy Phược Long Tác, trói thân eo Bạch Trạch, Kim Bằng và nàng lại, xâu chuỗi ở trên lưng Lý Trường Thọ.

Phược Long Tác tuy là Linh Bảo Tiên Thiên, nhưng rõ ràng không trấn được đầu hung thú Viễn Cổ này!

Sau đó, Lý Trường Thọ khẽ quát một tiếng: "Toàn lực ra tay! Không nên lưu tình!"

Thân thể cao lớn của Côn Bằng bắt đầu điên cuồng run run, nhưng vào giờ phút này tương đương với bị phá tốc độ cực nhanh, gã đã hoàn toàn rơi vào thụ động.

Chương 1134. -

Vân Tiêu tiên tử tay nâng Hỗn Nguyên Kim Đấu, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nghiêm túc, rải xuống đạo đạo ánh vàng, Hãm Tiên Kiếm trong tay bắn ra kiếm khí vạn trượng, đánh cho phần lưng của Côn Bằng da tróc thịt bong!

Kim Bằng càng là hung mãnh, hóa thành bản thể vừa mổ vừa cào vào vết thương cũ của Côn Bằng.

Bạch Trạch liền nho nhã hơn nhiều, cầm một thanh bảo kiếm thôi phát ra đạo đạo kiếm khí, liên tục chém vào một điểm, dường như muốn trực tiếp chém vỡ Côn Bằng.

Lúc này, Côn Bằng thay đổi phương hướng, giống như là muốn mang bọn họ đến một ít hiểm địa.

Lý Trường Thọ coi như bình tĩnh...

Hắn lấy ra từng bình độc đan Lữ Nhạc luyện chế để trong tay, liền vung xuống đối với vết thương của Côn Bằng.

Không tích từng bước không thể đi ngàn dặm, không tích độc tố không thể diệt Côn Bằng.

Kỳ thật Lý Trường Thọ đã hạ thủ lưu tình, nếu quả thật muốn phá hỏng đạo tâm của Côn Bằng, trực tiếp vung cây thì là, ngũ vị hương, thấm vào vết thương, Côn Bằng đoán chừng có thể từ bỏ đào mệnh, không chết không thôi.

Lý Trường Thọ âm thầm nhắc nhở, thấy tình hình không đúng liền lập tức lui lại, có thể giết Côn Bằng là tốt nhất, không giết được cũng không sao.

Mà Côn Bằng xác thực không hổ là ngoan nhân Hồng Hoang công nhận, lúc này gặp thụ động, cảm nhận được sự sắc bén của Hãm Tiên Kiếm, lập tức làm ra ứng đối.

Quanh người gã bộc phát ra một cỗ lực đạo mãnh liệt, pháp lực mênh mông giống như cuồng phong sóng thần bộc phát ra, tạm thời ngăn cản thế công trên lưng, thân hình bỗng nhiên thu nhỏ lại, hóa thành kích cỡ như người thường sốt ruột vọt về phía trước.

Đáng tiếc, Lý Trường Thọ đã sớm chuẩn bị.

Ánh vàng hiện lên, Kim Bằng lúc này khóa cứng con đường phía trước của Côn Bằng.

Bản thể Côn Bằng cùng với tốc độ đạo thể biến hóa có chênh lệch khá lớn, Lý Trường Thọ, Vân Tiêu đánh tới từ trái phải, Bạch Trạch càng là phong bế một con đường lui khác của Côn Bằng.

Đúng lúc này, Côn Bằng cười lạnh một tiếng, không lo được toàn thân máu me đầm đìa, trong lòng bàn tay giơ cao một viên cầu màu xám, truyền âm quát mắng: "Các ngươi lại bức bách bần đạo, bần đạo liền đồng quy vu tận với các ngươi!"

Vân Tiêu khẽ nhíu đôi mi thanh tú, vô thức ngăn ở trước người Lý Trường Thọ.

Trong sân đều là Luyện Khí Sĩ không tầm thường, tất nhiên là ngay lập tức cảm nhận được sự dị thường của viên cầu trong tay Côn Bằng.

Viên cầu kia dường như ẩn chứa một loại đạo tắc mang tính hủy diệt nào đó, dẫn phát đạo tắc không trọn vẹn bên trong Hỗn Độn Hải rung chuyển, linh giác của Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch đều đang nhảy nhẹ.

Bạch Trạch truyền âm đối với Lý Trường Thọ, Kim Bằng, Vân

Tiêu: "Coi chừng, hung hiểm."

Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu, Không Gian Xích chuyển vài vòng trong lòng bàn tay, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, truyền âm nói: "Yêu Sư Thượng Cổ, cũng chỉ có vậy."

Côn Bằng hình người hơi thấp, tứ chi có một chút khỏe mạnh, hai mắt như chim ưng, khuôn mặt hơi cay nghiệt, lúc này mới bị tổn thương, vết thương cũ giao thoa, toàn thân gã vết thương chồng chất, nhưng khí tức vẫn như cũ vô cùng kinh người, không có một chút nào ngoài mạnh trong yếu.

"Ngươi là người phương nào?"

"Ta?" Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói: "Nhị đệ tử Thái Thanh, thượng khách Linh Sơn, ngày hôm nay nhận chỉ điểm của Chuẩn Đề Thánh Nhân, đặc biệt tới nơi đây quét dọn dư nghiệt."

"Dư nghiệt?" Hai mắt Côn Bằng bốc cháy lên ngọn lửa: "Thứ Linh Sơn khốn nạn, Yêu Đình Thượng Cổ sụp đổ, ta vì bọn họ cướp không bao nhiêu ấn ký Yêu Tộc, để cho bọn họ có thể khống chế một số lớn cao thủ Yêu Tộc!"

Lý Trường Thọ cố ý lộ ra vẻ mặt giật mình, cười nói: "Hóa ra là như vậy, ta nói những đại yêu Thượng Cổ Tây Phương Giáo bị ta đánh giết đó, vì sao lại trung thành như vậy đối với Tây Phương Giáo."

Côn Bằng nhíu hai mắt lại, cười lạnh nói: "Hôm nay thật là thú vị, lại nhiều thêm một nhân vật như ngươi. Chắc hẳn là Tây Phương Giáo sống cũng không dễ chịu."

Lý Trường Thọ cũng chưa nói tiếp, giằng co cùng với loại hung nhân Côn Bằng này, tất nhiên là treo lên mười hai phần tinh thần, nắm giữ quyền chủ động nói chuyện.

"Ngày hôm nay ngươi đã bại, dùng thủ đoạn như vậy kéo dài hơi tàn, giống như có hại đến uy danh của Yêu Sư."

"Ha ha, uy danh đã sớm không còn sót lại chút gì, bây giờ chỉ có thân thể tàn phế mà thôi." Côn Bằng lạnh nhạt nói: "Ngày hôm nay ngươi thả bần đạo rời đi, bần đạo đương nhiên sẽ không trả thù ngươi. Nếu không, ngày hôm nay ngươi để bần đạo chạy thoát, bần đạo chắc chắn sẽ khiến cho ngươi thể hội một chút, cái gì là phẫn nộ của Yêu Sư."

Khuôn mặt của Lý Trường Thọ tràn đầy băng lãnh: "Thảm kịch Nhân Tộc Thượng Cổ, ngươi chính là một trong chủ mưu, ngày hôm nay tuyệt đối không thể để cho ngươi đào thoát."

"Ha ha ha ha!" Côn Bằng ngửa đầu cười to, mắng: "Đúng, đúng, hết thảy chuyện xấu trong Hồng Hoang đều là bần đạo làm! Nhưng ngày hôm nay ngươi nếu muốn xuất thủ đối với bần đạo, bần đạo liền dẫn nổ vật này!"

"Ngươi đoán xem, là ta mời lão sư ban thưởng Thái Cực Đồ nhanh hơn, hay là ngươi ra tay nhanh hơn?"

"Nơi đây đã thoát ly ranh giới lực lượng Thiên Đạo, Thánh Nhân muốn tới cũng không phải chuyện dễ, huống chi là đưa Thái Cực Đồ tới!"

"Phải không?" Lý Trường Thọ không khỏi cười đến híp cả mắt, Côn Bằng nhướng mày, mặt mũi tràn đầy kiêng kị.

Ngay ở sau lưng Lý Trường Thọ, một bức hư ảnh Thái Cực Đồ chậm rãi ngưng tụ, khí tức Chí Bảo Tiên Thiên nhộn nhạo, hỗn độn vô tự phảng phất như nhiều trật tự.

Lý Trường Thọ một thân áo bào xanh, tóc dài dùng dây mây cột tóc, đỉnh đầu lơ lửng Huyền Hoàng Tháp, bàn tay trái nắm Không Gian Xích, sau lưng nổi lơ lửng Thái Cực Đồ.

Khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười thản nhiên, hỏi: "Yêu Sư hẳn đã lâu không có đến Hồng Hoang quan sát."

Côn Bằng cười lạnh một tiếng, quang mang trong mắt lại không ngừng chớp động, dường như đang điên cuồng suy tư.

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Trước tiên giới thiệu bản thân. Ta là bây giờ chính thần nhị giai Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh Ngọc Đế bệ hạ thân phong, tổng lĩnh thủy sự Hồng Hoang, thần quyền Thiên Đế gia trì, tiên thần Thiên Đạo có thể tiền trảm hậu tấu. Ta còn là đệ tử của Thái Thanh lão sư, sư đệ của Đại Pháp Sư, mới vừa bái qua sư tổ Đạo Tổ ở bên cạnh trong Tử Tiêu Cung, được sư tổ ủy thác chấp chưởng trọng trách lần vô lượng lượng kiếp này."

Côn Bằng đột nhiên nói: "Ngoài mạnh trong yếu, Thái Cực Đồ sau lưng ngươi hẳn là phân thân của Thái Cực Đồ!"

"Không sai!" Lý Trường Thọ cười nói: "Đây chỉ là một bộ phận uy năng Thái Cực Đồ. Mọi người đều biết ta hành sự như thế nào, ta luôn luôn cầu ổn, chưa từng cao điệu khoe khoang, lần này nói nhiều với ngươi như vậy, chẳng qua là chuyển dời lực chú ý của ngươi mà thôi. Tam sư thúc!"

Sau lưng đột nhiên hiện ra kiếm khí lăng lệ, sắc mặt của Côn Bằng trắng bệch, hoảng sợ quay người nhìn lại, đã thấy Hãm Tiên Kiếm tự động chém ra một kiếm, làm gì có thân ảnh Thông Thiên Giáo Chủ? !

Không xong, ở giữa!

Vạn vật cân bằng!

Côn Bằng đột nhiên cảm giác đạo thể của chính mình vô cùng suy yếu, ánh mắt dư quang bắt được toàn thân lão dê rừng Bạch Trạch kia dâng lên huyết khí ngập trời!

Chương 1135. -

Gần như cùng một khoảnh khắc, Côn Bằng có thể nhìn thấy một bức tranh!

Bàn tay gã nâng viên cầu kia, đột nhiên bị một sợi "Dây thừng" tinh xảo cắt, bàn tay, cánh tay trực tiếp bị cắt thành một đoạn lại một đoạn...

Hỗn Nguyên Kim Đấu đập tới từ nơi xa, mục tiêu lại là viên cầu kia.

Một cái chớp mắt tiếp theo!

Sợi dây nhỏ chặt đứt bàn tay cánh tay Côn Bằng hiện ra bản thể, lại là con thoi hình lăng trụ với một sợi xích mảnh màu trắng bạc, lúc này đang chạm vào trán của gã, hai sợi âm dương khí tức bay ra từ con thoi, phong bế nguyên thần của gã!

Xuyên Tâm Tỏa!

Hỗn Nguyên Kim Đấu bay đến, trực tiếp chế trụ viên cầu kia.

Lục Thần Thương xen kẽ đến từ sau lưng, không chút do dự xuyên thấu ngực Côn Bằng, sau lưng là khuôn mặt bởi vì phẫn nộ mà mặt mũi vặn vẹo của Kim Bằng.

"Ngươi trộm đi bản nguyên của mẫu thân, làm hại mẫu thân vĩnh viễn không có cách nào thoát ly Bất Tử Sơn!"

Bóng hình xinh đẹp của Vân Tiêu xuất hiện ở bên cạnh, Hãm Tiên Kiếm nâng lên, để ở trên cổ Côn Bằng.

Thân hình Lý Trường Thọ nhẹ nhàng lay động, sắc mặt có một chút tái nhợt, có chút ghét bỏ mà liếc nhìn Bạch Trạch.

"Bạch tiên sinh, đạo thể của ngươi sao lại yếu như vậy?"

Bạch Trạch ngượng ngùng cười cười, cười khổ nói: "Ta là thụy thú, thụy thú...mưu trí lập nghiệp, hiếm khi đấu pháp, bình thường kẻ có địch ý đối với bần đạo, đều không thấy được bần đạo, liền lạnh nhạt phương diện này."

Lý Trường Thọ: "..."

Suýt nữa liền bị đại đạo phản phệ, đánh ngất chính mình đi.

Yêu Sư Côn Bằng cũng không gian trá giống như trong tưởng tượng của chính mình, dễ dàng như vậy liền bị mình tính kế, ba bộ phương án, bốn hạng chuẩn bị, năm điểm bổ sung vừa mới chuẩn bị, hoàn toàn không cần ra sân.

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, nhíu mày suy tư, đột nhiên hoài nghi, có khả năng đây là chính mình có một chút vấn đề.

Cùng lúc đó, ở bên cạnh trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ trừng mắt nhìn hình ảnh bên trong "Khung tam giác", thu hồi lại nửa cái chân chính mình đã bước ra, yên lặng đóng khe hở không gian vừa mới chém ra.

Khá lắm, ngay cả y cũng lừa gạt, thần sắc của Trường Canh vừa rồi, làm y cho rằng Trường Canh biết chính mình đang nhìn chăm chú một màn này...

"Sư tôn." Đa Bảo ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Sự tình giữa Trường Canh và sư muội, có phải hay không nên chậm lại."

"Ồ? Vì sao?"

"Đối mặt với bọn hắn, Côn Bằng cũng đều như vậy, sư muội nếu được Trường Canh tương trợ, ai có thể chịu được!" Đa Bảo đạo nhân yếu ớt thở dài, nhìn pháp bảo bao đầu gối mới vừa luyện chế ra một nửa trong tay, đầy rẫy bi thương.

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Côn Bằng dù sao cũng là thân bị trọng thương, hơn nữa trong tay Trường Canh đúng là có nhiều trọng bảo lắm."

Đa Bảo đạo nhân có một chút run rẩy khóe miệng, trong lúc nhất thời hoàn toàn không muốn biểu đạt quan điểm gì.

Đại sư huynh cái gì, nhường đi.

Yêu Sư Côn Bằng Thượng Cổ...

Bị bọn họ giải quyết dễ dàng như vậy, sẽ không phải là giả chứ?

Để cho tiện phân rõ phương vị, Lý Trường Thọ đi đường cũ trở về, về tới "động phủ ngọn núi" bị Côn Bằng dùng mặt đánh vỡ.

Phần lớn những trận pháp kỳ lạ kia vẫn còn đang vận chuyển, hoàn cảnh bên trong động phủ coi như ổn định.

Ở bên trong Hỗn Độn Hải này, có mặt địa như vậy quả thực không dễ.

Vào giờ phút này, Côn Bằng duy trì hình người, bộ dáng vô cùng thê thảm.

Bị Xuyên Tâm Tỏa xuyên qua các chỗ yếu hại quanh người, lại bị Phược Long Tác trói thành bánh chưng, mà Lý Trường Thọ còn cảm thấy có một chút không quá yên tâm, đem uy năng Thái Cực Đồ vốn là thủ hộ nguyên thần, tất cả đều trấn ở chỗ nguyên thần của Côn Bằng.

Đương nhiên, đây chỉ là những thao tác thông thường, Thọ chung quy là Thọ, vẫn là rất cẩn trọng.

Hắn an bài thụy thú thượng lưu nào đó ngồi ngay ngắn bên cạnh Côn Bằng.

Bạch Trạch: "..."

Liền như vậy, Côn Bằng bị trói gô, đỉnh đầu treo Hãm Tiên Kiếm, sau khi trọng thương biến thành tù nhân.

Lý Trường Thọ không có một chút nào cảm thấy, chính mình có tư cách gì, có thể chịu Côn Bằng cúi đầu.

Cho nên, lúc Kim Bằng đè Côn Bằng xuống quỳ lạy, Lý Trường Thọ kịp thời lên tiếng ngăn cản, nghiêm mặt nói: "Yêu Sư Côn Bằng tuy là cực hung cực ác, nhưng chung quy vẫn là cường giả Hồng Hoang lúc Viễn Cổ, Thượng Cổ, không cần nhục nhã như vậy."

Côn Bằng cười lạnh, dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, cánh tay bị cắt đứt còn đang rỉ máu, hung tính vẫn như cũ chưa giảm.

Tiện thể nhắc tới, viên cầu không hiểu ra sao kia, bị Lý Trường Thọ giấu đi.

Át chủ bài thuận lợi thêm một món.

Lý Trường Thọ nói: "Côn Bằng, ngày hôm nay ngươi rơi vào tình cảnh như vậy, hoàn toàn bởi vì mấy người chúng ta ra tay, ta đương nhiên sẽ không để ngươi sống sót, có cơ hội trả thù chúng ta. Vào trước khi tiễn ngươi lên đường, ta tạm thời xưng ngươi một câu tiền bối. Tiền bối có còn lời gì muốn nói?"

Côn Bằng cười lạnh, rất thẳng thắn nhắm hai mắt lại.

Bạch Trạch ở bên cạnh thở dài: "Thuỷ Thần đại nhân, có thể để ta nói chuyện với gã hay không? Cũng coi như tiễn gã một đoạn."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, lùi về phía sau mấy bước, cùng với Vân Tiêu liếc nhìn nhau, trong mắt từng người toát ra mấy phần cảm khái.

Đại năng một phương, cuối cùng cũng chỉ là như vậy.

Bạch Trạch xếp bằng ở trước mặt Côn Bằng, lấy ra một bình ngọc từ bên trong tay áo, rót hai chén rượu, đặt một chén ở trước người Côn Bằng.

Lúc này Côn Bằng động đậy cũng không thể động đậy, bị Kim Bằng ở bên cạnh đạp một chân, chật vật ngồi ngay đó, nhưng lại không có một chút biểu tình phẫn nộ nào, chỉ là lặng lẽ liếc nhìn Kim Bằng, hừ lạnh một tiếng.

"Phế vật cam nguyện làm tọa kỵ của người khác."

"Lão sư tha tính mạng cho ta, cứu tộc vận Phượng Tộc chúng ta, càng là giải sự mê hoặc trong lòng ta, chỉ điểm ta sống vì cái gì! Làm tọa kỵ của lão sư, là vinh hạnh trong đời!" Trong hai mắt Kim Bằng tràn đầy hận ý, định tiếng nói: "Còn xin lão sư cho phép, sau đó đệ tử muốn xé nát nguyên thần Côn Bằng này, khiến gã chết không có chỗ chôn!"

Lý Trường Thọ nói: "Tự nhiên sẽ để Kim Bằng ngươi báo thù rửa hận, ngươi đừng có quá mức kích động, để Bạch tiên sinh ôn chuyện với gã đi."

"Ôn chuyện?" Côn Bằng cười lạnh một tiếng, chợt cười to: "Các ngươi bất quá là e ngại bần đạo! E ngại bần đạo! Muốn xác định bần đạo phải chăng còn có hậu thủ! Ha ha ha ha! Thủ đoạn làm bộ làm tịch như vậy, bần đạo đã sớm chơi đùa tại lúc Thượng Cổ!"

Lý Trường Thọ cười cười, cũng không nhiều lời, ngược lại là gọi Kim Bằng tới trước người, hỏi rõ thù hận giữa Phượng Tộc cùng với Côn Bằng.

Làm cho Lý Trường Thọ hơi kinh ngạc chính là, Côn Bằng đúng là nghĩa tử của Thủy Phượng.

Thời Viễn Cổ, Tổ Long bồi dưỡng rất nhiều long tử, thế lực Long Tộc phát triển mạnh mẽ.

Mà Phượng Tộc xem như một trong hai đại tộc tiên thiên thần ma đi theo Bàn Cổ đại chiến, nhưng lại không có sinh ra quá nhiều dòng dõi.

Thủy Phượng tính tình cao ngạo, không muốn kết hợp sinh con cùng với sinh linh tiên thiên thực lực không bằng chính mình, thế là đi lên một con đường khuếch trương tộc hoàn toàn khác biệt so với Long Tộc.

【 Trở thành con của ta đi! 】

Chương 1136. -

Lúc nghe được Kim Bằng nói ra những lời này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ hiện ra hình ảnh, lại là lão Mãnh nam râu trắng như tuyết cầm loan đao nào đó ở kiếp trước...

Thanh lọc tâm thần, Lý Trường Thọ tưởng tượng một lần nữa, hiện ra một bức tranh thuộc về phong cách Hồng Hoang.

Ở dưới ánh mặt trời sáng rỡ, Thủy Phượng cao ngạo xinh đẹp mang theo đôi cánh lửa niết bàn, đối với bóng người quỳ sát phía trước, vươn bàn tay của chính mình, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu của đối phương.

Tại thời Viễn Cổ, điển cố bách điểu triều phượng, cũng không phải là chỉ Phượng Hoàng vừa ra, bách điểu đi theo, mà là không ít đại năng phi cầm, được thu vào bên trong Phong tộc, tiếp nhận niết bàn chi huyết của Thủy Phượng, lột xác thành Phượng Hoàng.

Thời Viễn Cổ, Côn Bằng chính là nghĩa tử của Thủy Phượng, ở bên trong Phượng Tộc cũng không tính quá dễ thấy, là thần ngư côn hóa thành phi cầm.

Nhưng theo Long Phượng đại chiến, Côn Bằng dựa vào thôn phệ lực lượng bản nguyên của những tộc nhân Phượng Tộc chết trận, cấp tốc quật khởi, cũng vào lúc Hồng Hoang Viễn Cổ bị đánh nát, cao thủ Long Phượng Kỳ Lân tộc tử thương hầu như không còn, tự phong làm Bắc Hải Chi Vương, hùng cứ tại Bắc Hải, quyết liệt cùng với Phượng Tộc.

Về sau liền trở thành Yêu Sư Yêu Đình.

Vào thời kỳ cuối Vu Yêu đại chiến, Côn Bằng bị cao thủ Nhân

Tộc truy sát, trốn vào bên trong Hỗn Độn Hải, âm thầm chạy tới Bất Tử Sơn, lừa gạt sự tín nhiệm của Thuỷ Phượng, lại đâm sau lưng, cướp đi một bộ phận lực lượng bản nguyên của Thuỷ Phượng.

Khổng Tuyên cùng với Kim Sí Đại Bằng rời khỏi Bất Tử Sơn xông xáo Tam Giới, cũng có kế hoạch điều tra tung tích Côn Bằng, chém giết Côn Bằng.

Tuy nhiên, điều đó là không cần thiết vào lúc này.

Lý Trường Thọ nói: "Như vậy, nếu luyện hóa Côn Bằng, phải chăng có thể khôi phục được lực lượng bản nguyên cho Thuỷ Phượng?"

"Chuyện này." Kim Bằng cẩn thận ngẫm nghĩ, nói: "Việc này lại là không biết, hẳn là có thể tìm về được một bộ phận."

"Các ngươi không cần hao tổn tâm trí nhiều." Côn Bằng lạnh nhạt nói: "Ngày xưa có Thánh truy sát bần đạo, lúc bần đạo trọng thương ngã gục, đã là dùng hết lực lượng bản nguyên Thuỷ Phượng để bổ khuyết thương thế."

Kim Bằng giận tím mặt, lập tức liền muốn giết Côn Bằng, bị Lý Trường Thọ ngăn lại.

Bạch Trạch chậm rãi nói: "Côn Bằng, nể tình ta và ngươi từng cộng sự một phen tại Thượng Cổ, ngày hôm nay ta mời ngươi một chén."

Côn Bằng im lặng, nhìn chăm chú Bạch Trạch, trong mắt giống như đang tự hỏi cái gì.

Bạch Trạch cười nói: "Ngươi không cần hao tổn tâm trí nhiều, tình thế của ngươi hôm nay đã là chắc chắn phải chết, đúng như ngươi nói, chúng ta vì lý do ổn thoả, xác thực muốn kết luận trước ngươi là có còn hậu thủ hay không. Cuộc sống ở bên trong Hỗn

Độn Hải, chỉ sợ là không dễ chịu. Nhân Tộc có câu tục ngữ, người sắp chết nói lời tốt, bây giờ ngươi đã là cùng đường mạt lộ, không bằng nói thêm vài lời với bần đạo."

Biểu tình của Côn Bằng là bình đạm và thờ ơ, dường như đã sớm không quá để ý đối với sinh tử của chính mình.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh bí mật quan sát được điểm này, trong đáy lòng không hiểu sao nổi lên hồ nghi...

Mong muốn sống sót của Côn Bằng, có một chút yếu ngoài ý muốn.

Vân Tiêu truyền âm nói: "Vị Yêu Sư này dường như khác rất nhiều so với Yêu Sư bên trong lời đồn."

"Không sai." Lý Trường Thọ khoanh tay, truyền âm trả lời: "Luôn cảm thấy, quá trình bắt giữ gã quá đơn giản..."

Vân Tiêu coi như là lúc truyền âm, giọng nói cũng là nhẹ nhàng mềm mại, làm cho đạo tâm người ta thoải mái dễ chịu dị thường.

Nàng nói: "Kỳ thật cũng không đơn giản. Côn Bằng khó giải quyết nhất chính là tốc độ cực nhanh của gã, ở bên trong Hỗn Độn Hải là bất khả chiến bại, Kim Sí Đại Bằng vốn là dị chủng Hồng Hoang trên đời khó tìm, mà cân bằng chi đạo của ngươi càng là đại đạo chưa bao giờ nghe tại Viễn Cổ, Thượng Cổ. Côn Bằng vốn là thân thể trọng thương tàn phế, lại ở lâu trong Hỗn Độn Hải, đụng phải kẻ khắc tinh như ngươi, có kết cục như vậy là hợp lý."

"Mặc dù như vậy có thể giải thích hợp lý, nhưng tóm lại là vẫn có chỗ không thích hợp." Lý Trường Thọ khẽ lắc đầu, nhìn chăm chú biểu tình của Côn Bằng vào giờ phút này.

Vân Tiêu ở bên cạnh cũng không quấy rầy nhiều, vì để cho hắn có thể chuyên tâm suy nghĩ, toàn tâm đề phòng Côn Bằng làm khó dễ.

Vào giờ phút này, phòng ngự tâm lý của Côn Bằng dường như đang từng bước sụp đổ, đối mặt với Bạch Trạch, người quen cũ đã từng tranh cãi với hắn trong đại điện Yêu Đình vàng son lộng lẫy kia, khuôn mặt dần dần u ám, lại mang theo một tiếng cười tự giễu, quang mang sắc bén trong mắt dần dần rút đi.

Lý Trường Thọ khẽ cau mày...

Hắn, không phát hiện ra được vấn đề gì.

Trạng thái Côn Bằng biểu hiện ra lúc này, chính là trốn đông trốn tây quá lâu ở bên trong Hỗn Độn Hải, bản thân có một chút tự sa ngã.

Điều này hoàn toàn hợp lý...

"Xem ra, cuối cùng vẫn là ngươi thắng." Tiếng nói của Côn Bằng trở nên khàn khàn: "Bạch Trạch, ngươi lại đến cậy nhờ Minh Chủ."

"Bần đạo chưa hiệu mệnh đối với Thiên Đình bây giờ." Khóe miệng của Bạch Trạch mang theo nụ cười thản nhiên, buông ly rượu xuống, khoác hai tay lên trên đầu gối: "Nói thật, bần đạo là bị Thuỷ Thần đại nhân đưa vào tuyệt lộ, vì mạng sống, hiệu trung đối với Thuỷ Thần đại nhân."

"Thần thông xu cát tị hung kia của ngươi, lúc Thượng Cổ bần đạo tập sát ngươi nhiều lần như vậy đều không được." Côn Bằng nói: "Ngươi hẳn là cũng đã già?"

"Việc này nói rất dài dòng, chung quy là ta cờ kém nửa chiêu!" Bạch Trạch thở dài: "Sử dụng thần thông của ta ép ta vào tuyệt lộ, cuối cùng càng là vào trước khi ta trốn vào Hỗn Độn Hải, tìm ra chỗ ở của ta. Đừng có cảm thấy ngày hôm nay ngươi thua ủy khuất. Lúc chính ngươi đâm đầu vào, đã là chú định cục diện ngày hôm nay. Nơi này không phải Hồng Hoang, mà là Hỗn Độn Hải vô tự, cũng sẽ không có Thiên Đạo ảnh hưởng phán đoán ngươi làm ra, nói ngắn gọn, chính là tự tìm đường chết."

"Ha ha..." Côn Bằng cười đáp một nửa, trong mắt tràn đầy bi thương.

"Chưa từng nghĩ, bần đạo tung hoành cả đời, bây giờ lại là ở chỗ này, chết ở trong tay hậu bối."

Bạch Trạch nói: "Ngươi làm tuyệt mọi thứ, làm nhiều chuyện ác, cuối cùng trời nộ linh oán, không có chỗ dung thân trong Hồng Hoang, nên có kết cục như thế."

"Ít dùng bốn chữ mệnh trung chú định phát ngôn bừa bãi!" Côn Bằng nói: "Ngươi tự cho là mưu tính vạn sự, quyết thắng Hồng Hoang, dốc hết sức dựng lên Yêu Đình, xây dựng Thánh Tộc Thượng Cổ. Trên thực tế, ngươi cũng bất quá là quân cờ bị Thiên Đạo đùa bỡn, là bị những sinh linh đỉnh phong đi đến Hồng Hoang thiên địa này trước một bước, coi như pháp khí tùy ý loay hoay. Bạch Trạch, ngươi có biết chuyện gì hoang đường nhất Hồng Hoang?"

Bạch Trạch trầm mặc một hồi, khuôn mặt mang theo sự bất đắc dĩ, nói: "Ta và ngươi có kinh nghiệm khác biệt, tao ngộ khác biệt, tất nhiên là cảm ngộ khác biệt, bần đạo đối với ngươi cũng coi như hiểu rõ, thử cân nhắc một chút, ngươi cảm thấy hoang đường nhất, không nằm ngoài hai chuyện. Thứ nhất, cảm thấy chính mình bất quá là đi đường xưa của chúng đại năng thời Viễn Cổ, đoạt bảo, sát sinh, không từ thủ đoạn làm bản thân lớn mạnh, lại bị hậu thế vốn không có quan hệ gì với ngươi đánh giá là kẻ ác. Ngươi vốn là chúa tể một phương Thượng Cổ, lại bị những hậu bối lòng tốt và sự nhân từ phỉ nhổ. Thứ hai, bản thân Yêu Tộc."

Chương 1137. -

"Đều sai."

"Ồ?" Bạch Trạch nhíu mày.

Côn Bằng cười nói: "Bần đạo làm việc, không hỏi thiện ác, chỉ hỏi nhân quả, không theo quy củ, không từ thủ đoạn. Cái gọi là thiện ác nhân nghĩa, bất quá đều là vật hư giả, Hồng Hoang thủy chung là cường giả vi tôn, mà cái gọi là trật tự, bất quá là cường giả vì củng cố địa vị bản thân, áp đặt rào cản cho kẻ yếu, ngăn chặn những sinh linh có thể uy hiếp mình sinh ra. Bạch Trạch, nếu không phải ngày hôm nay ngươi ngồi ở chỗ này, kẻ muốn xoá bỏ bần đạo, chỉ sợ là vĩnh viễn sẽ không biết được, Yêu Tộc vì sao suy tàn."

Bạch Trạch nói: "Nói những chuyện này đều đã vô dụng."

"Ngươi sợ!" Trong mắt Côn Bằng sáng lên ánh sáng nhàn nhạt: "Yêu Tộc không phải chính là năm đó Đạo Tổ Hồng Quân vì tính kế di tộc Bàn Cổ, dùng một tay nâng đỡ? Ngươi thật sự cho rằng, thần thông xu cát tị hung của ngươi, là Thiên Đạo cho không ngươi? Mỗi một bước ngươi đi, mỗi cái lựa chọn làm ra, không chỉ là ngươi, còn có Yêu Đế, Yêu Đình, đều bị Hồng Quân khống chế. Chỉ vì Vu Tộc là di tộc Bàn Cổ, bản thân không nhận khống chế, cho nên mới có Vu Yêu đại chiến. Theo như các ngươi nói, cái gì là cực ác? Đạo Tổ chính là tiền thân, tồn tại chân chính đi đến đỉnh phong thời đại Viễn Cổ. Ngươi có biết, năm đó Đạo Tổ giết La Hầu là dùng thần thông gì? Bần đạo thấy được, đó là trận chiến nhục thân chém giết đỉnh phong. Đạo Tổ truyền xuống tại Hồng Hoang chính là cái gì? Nguyên thần đạo có thể bị Thiên Đạo tùy ý ảnh hưởng. Hoang đường nhất chính là như vậy. Rõ ràng, bần đạo sùng bái nhất Đạo Tổ Hồng Quân, mà kết quả là, lại chỉ là vào lúc Yêu Đình vẫn lạc, đạt được một ánh mắt nhìn chăm chú của Đạo Tổ Hồng Quân, liền rơi xuống hoàn cảnh thê thảm như vậy. Lần đó bần đạo bị Thông Thiên truy sát, trọng thương sắp chết, cuối cùng lại trốn được một mạng, mới suy nghĩ rõ ràng đạo lý như vậy. Hồng Quân tuyệt đối sẽ không cho phép có Hồng Quân thứ hai..."

"Bạch tiên sinh." Lý Trường Thọ đánh gãy lời nói của Côn Bằng.

Hắn bay tới trước mặt Côn Bằng, mở miệng nói: "Không cần để gã nhiều lời nữa. Yêu Sư lúc đó đã chết, bây giờ bất quá chỉ là cô hồn Thượng Cổ không muốn tan biến, tràn đầy oán khí, lại không khí khái."

Bạch Trạch khẽ thở dài, đứng dậy, lui lại hai bước.

"Động thủ đi, Kim Bằng."

"Tạ ơn lão sư!"

Kim Bằng ôm quyền vái chào, tay nắm chặt tiểu Lục Thần Thương, cơ hồ vận dụng toàn bộ lực đạo của chính mình, đâm về phía đầu lâu của Côn Bằng.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ ở trong nháy mắt tiểu Lục Thần Thương đánh tan cái trán của Côn Bằng, phát động uy năng Thái Cực Đồ, đánh tan nguyên thần Côn Bằng.

Thân thể tàn phế Côn Bằng muốn hóa thành bản thể, Không Gian Xích trong tay Lý Trường Thọ tự bay đi, dẫn động đại đạo không gian hoàn chỉnh trấn áp bên trên, làm lúc Côn Bằng hóa thành bản thể, cũng bất quá là dài ba trượng.

Sau đó, Không Gian Xích và Hỗn Nguyên Kim Đấu hợp lực, Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu cùng nhau ra tay, đặt thân thể tàn phế Côn Bằng vào bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Hỗn Nguyên Kim Đấu có uy năng truy tìm nguồn gốc, Vân Tiêu tiên tử được Lý Trường Thọ căn dặn lặp đi lặp lại, lúc này liền ra tay toàn lực, luyện hóa thi thể Côn Bằng...

Nhất đại ngoan nhân Hồng Hoang, sinh linh cực ác đại danh đỉnh đỉnh, liền hài cốt không còn như vậy.

Đối với chuyện này, Bạch Trạch chỉ là thở dài một tiếng, uống rượu ở trước động phủ của Côn Bằng.

Lý Trường Thọ còn cẩn thận tìm kiếm xung quanh phải chăng có tàn hồn lưu lại, cũng dùng tam muội chân viêm đốt hết vết máu, mảnh vỡ của Côn Bằng.

Kim Bằng chống Lục Thần Thương, cúi đầu hành lễ, lại trầm mặc một hồi.

Lý Trường Thọ lo lắng hỏi: "Sao vậy?"

"Gã chung quy, vẫn đã từng là tộc nhân của Phượng Tộc chúng ta."

...

Vân Tiêu luyện hóa hoàn toàn thi thể Côn Bằng, ở bên trong cảm giác của Lý Trường Thọ, sau khi không ít hơn nửa canh giờ, một đoàn người lên đường trở về.

Trên đường trở về, vẫn là Kim Bằng giương cánh bay nhanh, nhưng Bạch Trạch lại hóa thành hình người, ngồi ở trước mặt Lý Trường Thọ, Vân Tiêu, trên khuôn mặt tràn đầy thổn thức.

Lão tọa kỵ Nhân Giáo cần bày tỏ.

Bản thể Côn Bằng đã là thủng trăm ngàn lỗ, tiến hành xử lý cũng không phải là việc khó gì.

Nhưng giết Côn Bằng, tâm tình của Lý Trường Thọ ngoài ý muốn rất bình tĩnh.

Không có cảm giác thành tựu gì, cũng không có cảm giác vui vẻ gì, ngược lại có một loại bi thương hiu quạnh mắt thấy một thời đại kết thúc.

Cùng với, nghi hoặc không vung đi được trong đáy lòng.

Những lời Côn Bằng nói tới kia, cũng không dao động đạo tâm của Lý Trường Thọ, hắn đối với Đạo Tổ tự nhiên vẫn là kính trọng trước sau như một.

Nếu nhìn vấn đề từ nhiều góc độ khác nhau, tự nhiên sẽ đạt được kết luận khác biệt.

Trật tự Hồng Hoang bây giờ, vốn là bắt nguồn từ "Đạo Tổ hợp đạo • sáu Thánh quy vị", Côn Bằng làm "Dư nghiệt" Viễn Cổ, có thể nói ra những lời này, vốn là hợp tình lý.

Nếu bị dăm ba câu của Côn Bằng liền mê hoặc, đó mới thật sự là chê cười.

Đương nhiên, bản thân Lý Trường Thọ liền có đầy đủ cảnh giác đối với Đạo Tổ, tuyệt đối không muốn trở thành Lãng tiền bối thứ hai.

Chỉ là chính mình vì sao, luôn cảm thấy chuyện hôm nay, có một chút không đúng?

Rất nhanh, Vân Tiêu ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, lấy ra "Di sản" Côn Bằng, phần nghi hoặc bên trong đạo tâm của Lý Trường Thọ kia, càng ngày càng rõ ràng.

Côn Bằng này làm sao lại nghèo như vậy?

Lý Trường Thọ bắt được một kiện linh bảo trữ vật tuyệt phẩm, đó là một chiếc nhẫn ngọc, trong đó lại chỉ có một đống ngói bể không có một chút linh tính nào, cùng với mấy thứ bảo tài hiếm thấy lại không có tác dụng hi hữu gì.

Suy nghĩ kỹ một chút, như vậy cũng hợp lý.

Côn Bằng có thương tích trong người, ở bên trong Hỗn Độn Hải không có cách nào đạt được linh khí để khôi phục pháp lực tự thân, chỉ có thể dựa vào cất giữ của bản thân.

Năm tháng dài đằng đẵng qua đi, thương thế chưa thể khỏi hẳn, pháp lực chưa thể khôi phục, cất giữ này đã sớm hao hết.

Gã không dám trở về Hồng Hoang thiên địa, thậm chí không dám đến quá gần Hồng Hoang thiên địa, cũng liền không chiếm được "tiếp tế".

Côn Bằng chung quy là sinh linh Hồng Hoang, mặc dù có thể sinh tồn ở bên trong Hỗn Độn Hải, lại không có cách nào sinh tồn một cách thoải mái dễ chịu.

"Sao vậy?" Thấy Lý Trường Thọ vẫn luôn nhíu chặt mày, Vân Tiêu nhẹ giọng hỏi.

"Vẫn như cũ cảm thấy có một chút không đúng!" Lý Trường Thọ cũng không giấu diếm: "Côn Bằng chết quá đơn giản, thật là khác thường. Bạch tiên sinh, Côn Bằng thế nhưng là có pháp bảo lợi hại gì không?"

Bạch Trạch nói: "Chưa từng nghe thấy việc này, sinh linh từng nhìn thấy Côn Bằng ra tay, phần lớn đều đã bị gã xoá bỏ. Nói thật, thần thông, pháp bảo Côn Bằng năm đó rốt cuộc là cái gì, hai vị Yêu Hoàng cũng đều không hiểu rõ lắm."

Kim Bằng lại nói: "Côn Bằng có một chiếc đỉnh, có một chiếc bảo ấm, còn có một ngọn cổ đăng."

Chương 1138. -

Lý Trường Thọ tìm tòi một phen bên trong nhẫn ngọc, rất mau lấy ra ba kiện Linh Bảo Tiên Thiên không có một chút linh tính nào.

Những linh bảo này, đã "chết".

Bạch Trạch thở dài: "Bị Côn Bằng hút hết linh, chẳng khác nào là phế thạch…chậc, lần này đúng là lãng phí thời giờ, gã liền ngay cả pháp bảo cũng đều không buông tha."

Vân Tiêu tiên tử nói: "Có thể trừ kẻ đại ác này, đã là chuyện may mắn, đây có lẽ là sư tôn cố ý an bài."

Lý Trường Thọ lại hỏi: "Luyện hoá thi thể Côn Bằng sao rồi? Có bản nguyên Phượng tộc hay không?"

Vân Tiêu nói: "Chỉ là một ít linh khí, cùng với một chút mảnh vỡ đạo tắc, đều đã tự động tiêu tán."

"Bạch tiên sinh, ngươi có chắc chắn đây là Côn Bằng?"

"Thuỷ Thần, tốc độ cực nhanh kia không có kẻ thứ hai."

"Cũng đúng..." Lý Trường Thọ hơi có chút mộng, hoài nghi trong đáy lòng từ đầu đến cuối chưa từng lui bước.

Hắn xếp bằng ở trên lưng Kim Bằng cẩn thận suy nghĩ, rất nhanh liền lấy ra một cuốn quyển trục chưa ghi, cúi đầu tô tô vẽ vẽ.

Không biết qua bao lâu, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Trạch, cười nói: "Bạch tiên sinh, so tài một phen?"

"So như thế nào?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu ta và ngươi là Côn Bằng, rơi vào tuyệt cảnh thời kì cuối Thượng Cổ như vậy, sau khi trộm lực lượng bản nguyên của Thủy Phượng, lại sau khi may mắn đào thoát ở dưới Thánh Nhân truy sát, nên bố trí như thế nào, để cho chính mình sống tiếp."

Bạch Trạch không khỏi sững sờ, cúi đầu trầm tư một hồi, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

"Có kỳ quặc..."

Lý Trường Thọ cười hỏi: "Kỳ quặc gì?"

"Côn Bằng vì sao muốn quanh quẩn tại biên duyên Hồng Hoang, mà không phải trốn vào chỗ sâu Hỗn Độn Hải?"

Bạch Trạch trợn tròn hai mắt, tinh thần đại chấn, nói: "Gã đều đã suy yếu như vậy, không dám tới gần Hồng Hoang thiên địa, lại cần gì phải ở nơi biên duyên lực lượng Thiên Đạo bắn tới, xây dựng động phủ kia? Khiến cho sáu vị Thánh Nhân đều biết gã còn sống?"

Nụ cười trên khóe miệng Lý Trường Thọ càng trở nên nồng đậm: "Còn gì nữa không?"

Bạch Trạch trầm ngâm một phen, Vân Tiêu bên cạnh cũng nhẹ nhàng nhíu mày, nghiêm túc suy tư.

Rất nhanh, Bạch Trạch rơi vào trầm tư, Vân Tiêu rơi vào trầm tư, Thông Thiên Giáo Chủ dựa vào Hãm Tiên Kiếm quan sát nơi đây rơi vào trầm tư.

Lại không biết qua bao lâu, Vân Tiêu nói khẽ: "Có phải hay không là bởi vì Côn Bằng quá mức tự phụ, kiêu ngạo về tốc độ cực nhanh của mình?"

Lý Trường Thọ nói: "Một sinh linh tự phụ về tốc độ cực nhanh của mình, tại sao lại vào lúc chưa rơi xuống hạ phong, chỉ là vừa giao thủ cùng với chúng ta hai chiêu, liền quả quyết quay đầu bỏ chạy?"

"Côn Bằng cũng không phải là tự phụ." Bạch Trạch giải thích nói: "Gã hung ác xảo trá, cho dù là ra tay đối phó với sinh linh miễn cưỡng coi như cao thủ như Chưởng Môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu, đều sẽ dốc toàn lực ứng phó, không để lại hậu hoạn."

Lý Trường Thọ nói: "Loại sinh linh này, bị chúng ta tiêu diệt mà không cần cố sức."

Bạch Trạch nói: "Nhưng sợ hãi ở trong một cái chớp mắt trước khi chết kia cũng không phải làm bộ, tốc độ cực nhanh của Côn Bằng vừa rồi chúng ta cũng đã chứng kiến, không có khả năng có Côn Bằng thứ hai."

"Vì sao không thể có Côn Bằng thứ hai?" Lý Trường Thọ hỏi lại như thế, Bạch Trạch á khẩu không trả lời được.

Vân Tiêu nói: "Sau khi truy tìm ngược dòng thi thể của gã, không tìm được một tia lực lượng bản nguyên Thủy Phượng, chuyện này khó mà giải thích. Thời Viễn Cổ, ta đã từng cảm thụ qua khí tức đạo vận của Thủy Phượng, không tìm được nửa điểm ở trên người Côn Bằng này."

Bạch Trạch nắm bắt chòm râu dê, thấp giọng nói: "Sao lông tơ của ta đều dựng đứng lên?"

Bốp bốp hai tiếng, Lý Trường Thọ vỗ tay, cười nói: "Chúng ta không ngại đưa ra giả thiết lớn mật, giả thiết này cũng là cũng là giả thuyết duy nhất có thể giải thích rõ ràng mọi loại nghi vấn sau khi ta loại trừ đi các loại khả năng. Tiết điểm mấu chốt, chính là vào lúc Thông Thiên sư thúc truy sát Côn Bằng, Côn Bằng trọng thương sắp chết, nhưng may mắn đào thoát. Vết thương to lớn trên lưng Côn Bằng kia, xác nhận là Thông Thiên sư thúc chém. Mà lần kia, Côn Bằng sắp chết làm ra một lựa chọn."

Bạch Trạch không nhịn được nghiêng thân thể về phía trước: "Lựa chọn gì?"

"Ve sầu thoát xác, hoặc là bản thân phân liệt, hoặc là thần thông khác...tóm lại, không biết gã dùng biện pháp gì, tái tạo một "chính mình" khác. Hãy giả sử đó là một màn lột xác."

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Gã có khả năng, là để lại thân thể sau khi lột xác tại biên duyên Hồng Hoang thiên địa, chờ đợi bị Thánh Nhân chém giết, linh thể mới sinh ra trốn ở chỗ sâu Hỗn Độn Hải. Thân thể sau khi lột xác có được hết thảy ký ức trước khi bản thân gã phân liệt, lại bị xóa sạch ký ức lúc chính gã làm ra quyết định này, nói một cách khác, thân thể sau khi lột xác không biết chính mình đã phân liệt, tưởng nhầm rằng chính mình có thể không chết, hoàn toàn nhờ vào lực lượng bản nguyên Thủy Phượng. Mà linh thể mới sinh ra kia, ngoại trừ cầm đi bí pháp nguyên thần phân liệt, cùng với lực lượng bản nguyên Thủy Phượng, cũng không mang đi bất luận bảo vật cùng với Linh thạch nào. Một cái kế giả chết thoát thân hoàn mỹ, đã hoàn thành như vậy. Ngày hôm nay chúng ta giết, chỉ là thân thể sau khi lột xác, mà Côn Bằng chân chính, đã sớm cắm rễ tại Hỗn Độn Hải."

Sắc mặt Bạch Trạch hơi trắng bệch, cau mày nói: "Có bằng chứng gì không?"

Lý Trường Thọ cười cười, lấy ra một phiến đá ở bên trong nhẫn ngọc, đưa tới trước mặt Bạch Trạch.

"Phía trên có hai câu nói, xác nhận thân thể sau khi lột xác Côn Bằng đã nhận ra dị thường. Một câu là "vì sao lại có cảm giác nguyên thần có thiếu hụt", một câu khác là "vì sao lại không muốn đi đến chỗ sâu Hỗn Độn Hải"."

Bạch Trạch tiếp nhận phiến đá, cúi đầu cẩn thận quan sát một hồi, sắc mặt có một chút trắng bệch.

Lý Trường Thọ đưa tiên thức chìm vào trong nhẫn, bắt đầu tìm kiếm các chứng cứ khác, để giúp đỡ giả thiết lớn mật này của chính mình.

Nhưng khi hắn mở ra đống bảo vật phế bỏ kia, tròng mắt đột nhiên co rụt lại, nhìn chằm chằm vào một cuốn sổ ghi chép được kẹp bằng hai mảnh sắt gỉ!

Chẳng lẽ Côn Bằng chính là Lãng tiền bối? !

Lý Trường Thọ ngơ ngác một chút, nhưng rất nhanh liền phủ định ý tưởng như vậy, xác định rằng kiểu dáng "sổ ghi chép" này rõ ràng là thuộc về kiếp trước, nhưng chất liệu lại là bảo tài Hồng Hoang, là vật sưu tập của Côn Bằng.

Vân Tiêu nhẹ giọng hỏi: "Thế nhưng lại là phát hiện ra cái gì?"

"Ừm." Lý Trường Thọ gật gật đầu, lấy ra một ít bảo vật phế bỏ, nhưng lại không động quyển "Bút ký" kia.

Chuyện này là cấm kỵ Hồng Hoang, càng ít người biết càng tốt, nếu không sẽ rất dễ dàng dẫn lửa lên người.

Ngược lại cũng coi như là thu hoạch ngoài ý liệu.

…

Trong chỗ sâu Hỗn Độn Hải, tại một nơi cách Hồng Hoang không biết bao xa.

Một dãy núi tối tăm nằm giữa Hỗn Độn Hải, lực lượng đại đạo lưu chuyển xung quanh, ngăn cách từng tia từng tia hỗn độn khí tức ở bên ngoài, xây dựng lên "Trật tự" cùng loại với Hồng Hoang thiên địa.

Chương 1139. -

Nếu dùng tiêu chuẩn Hồng Hoang thiên địa để phán đoán, dãy núi này dài mấy ngàn dặm.

Mà ở trong một cái chớp mắt nguyên thần Côn Bằng bị Thái Cực Đồ tiêu diệt, ở trên đỉnh núi cao nhất trên dãy núi này, một đôi tròng mắt đen nhánh như vực sâu, trợn thật to...

"Thuỷ Thần đại nhân, Côn Bằng kia thật sự chưa chết?"

"Phỏng đoán, chỉ là phỏng đoán!" Lý Trường Thọ cười nói: "So với Yêu Sư Côn Bằng dễ dàng bị chúng ta chém giết như thế, ta càng muốn tin tưởng giả thiết Côn Bằng còn sống. Cho nên, đề phòng nhiều hơn một chút tóm lại là không sai."

"Nhưng chuyện này..." Bạch Trạch có chút muốn nói lại thôi, trên mặt tràn đầy cười khổ, liếc nhìn chỗ sâu Hỗn Độn Hải, cuối cùng lại cúi đầu thở dài.

Về sau vẫn là ít đi đến Hỗn Độn Hải.

Làm thụy thú tại Hồng Hoang, đã rất tốt.

Lập tức, Bạch Trạch hóa thành mèo màu cam, giẫm lên bộ pháp ưu nhã nhảy trở về trên đầu Kim Bằng, nhưng khác biệt so với "Hoa tiêu" ngẩng đầu ưỡn ngực lúc tới, y lúc này, mặt trắng hơn quả cà, rơi vào bên trong tầng tầng lo lắng.

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, có một chút ngượng ngùng cười cười.

Vân Tiêu tiên tử truyền âm hỏi: "Thế nhưng là đang cố ý dọa Bạch tiên sinh?"

"Chuyện này lại không thể gạt được ngươi." Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu liếc nhìn nhau, trong mắt tràn đầy tán thưởng, truyền âm nói: "Càng là kẻ như Bạch tiên sinh, già đời, bản lĩnh cao có mưu kế, ở bên trong lại càng ngạo khí, lòng dạ lại càng cao, hơn nữa Bạch tiên sinh có thần thông xu cát tị hung trời sinh, rất dễ dàng sinh ra ỷ lại đối với thần thông này, hình thành đánh giá sai lầm trên một số việc. Dựng lên một cái nguy cơ cho Bạch tiên sinh, nguy cơ này hay là thần thông xu cát tị hung của y không thể cảm giác, tự nhiên sẽ làm Bạch tiên sinh càng thận trọng hơn một ít. Bạch tiên sinh hiện nay thay Thiên Đình chấp chưởng một phương thế lực chỗ tối, nếu xuất hiện sai lầm khá lớn, sẽ rất dễ dàng khiến cho danh dự Thiên Đình thua cả bàn. Hơn nữa, khả năng Côn Bằng giả chết thoát thân mặc dù có, cũng đúng là điểm đáng ngờ...nhưng cuối cùng bất quá chỉ là suy đoán. Nếu thật sự là như thế, Côn Bằng cũng bất quá là chỉ muốn thoát khỏi Thánh Nhân truy sát mà thôi."

Vân Tiêu mặt lộ vẻ suy tư, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi an bài người khác như vậy, phải chăng vào lúc ở chung với ta, cũng đều là đang trù tính?"

"Ở chung với ngươi không cần trù tính?" Lý Trường Thọ cười nói: "Kỳ thật cũng là cần trù tính, trù tính sự tình sau này, như thế nào bình ổn vượt qua lần đại kiếp nạn này."

Nàng lập tức cười đến híp cả mắt, làn da băng giá sáng lên mây đỏ, khuôn mặt trong trẻo xinh đẹp, đẹp như tranh vẽ.

Lý Trường Thọ duỗi tay phải ra.

Vân Tiêu có chút giật mình: "Gì thế?"

"Bù đắp." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Nói chuyện yêu đương cũng cần phải làm từng bước, theo quy củ của Nhân Tộc, bước đầu tiên lẽ ra là nắm tay."

Nhìn Lý Trường Thọ nói chững chạc đàng hoàng, Vân Tiêu cũng không đa nghi, nâng tay trái lên liền muốn bắt lấy.

Nhưng không hiểu sao, nàng vô thức co đầu ngón tay, khẽ cau mày, mím chặt miệng, trong mắt hiện lên một chút ý cười.

Luôn cảm thấy là bị gài bẫy.

Lý Trường Thọ đại nghĩa lẫm nhiên nói một câu: "Đạo hữu sẽ không phải cảm thấy, bần đạo là đang chiếm tiện nghi của đạo hữu?"

"Đương nhiên không phải..." Vân Tiêu vội vã giải thích một tiếng, ngừng thở, ngón tay nhỏ nhắn điểm vào lòng bàn tay Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, trở tay điểm vào lòng bàn tay nàng, trong giây lát liền bắt được bàn tay nàng, bóp nhẹ, tai nàng đỏ lên vì xấu hổ.

Tóm lại là đã trúng kế.

Bên cạnh, Kim Bằng âm thầm truyền âm đối với Bạch Trạch mặt rầu rĩ: "Lão sư thật lợi hại."

"Đừng học loạn." Bạch Trạch cảm xúc sa sút truyền âm trả lời: "Cũng đừng tìm tiên tử Thiên Đình lung tung, bày ra vẻ mặt chính khí khiến cho người ta đưa tay qua. Thuỷ Thần đại nhân cùng với Vân Tiêu tiên tử là tình đầu ý hợp, hỏa hầu vừa vặn."

Kim Bằng vội nói: "Bạch tiên sinh chớ nên hiểu lầm, ta không có hứng thú đối với nữ sắc."

Bạch Trạch nhướng mày, phát hiện ra sự tình có một chút không quá đơn giản, âm thầm thêm một tầng thiên lực dưới bốn móng của mình.

Sau đó, Bạch Trạch quay đầu liếc nhìn chỗ sâu Hỗn Độn Hải...

Đại hung hiểm.

Lão tiểu tử Côn Bằng kia nếu như quả thật là giả chết thoát thân, hẳn là ấp ủ đại âm mưu gì.

Chính mình về sau vẫn là thành thành thật thật ở nơi Thiên Đạo bao phủ, bán một chút mạng cho Đạo Môn, làm một chút chuyện cho Thiên Đình, gắt gao ôm chắc đùi Thuỷ Thần, để cho những lão yêu kia trào phúng một chút.

Cái gì nặng hơn mạng sống?

Bạch Trạch thở dài, lại sững người một lúc, thẳng đến nghe tiếng nhạc vang lên sau lưng, mới phát hiện ra Thuỷ Thần đại nhân lại có sáo lộ mới.

Lý Trường Thọ nói: "Thừa dịp mấy ngày nữa mới trở về, có muốn cùng nhau đánh đàn hay không?"

"Ta vẫn luôn tu hành, không tinh thông những thứ này."

"Ta dạy cho ngươi."

Lý Trường Thọ lấy ra một cái cổ cầm, nửa bên cổ cầm đặt ở bên trên hai đầu gối của chính mình, nửa bên cổ cầm để ở bên cạnh.

Vân Tiêu hiểu ý, thân thể xê dịch về phía Lý Trường Thọ, khép mũi chân lại, thân thể nghiêng, vừa vặn đỡ lấy cổ cầm, lại bất tri bất giác cách Lý Trường Thọ gần hơn.

Lý Trường Thọ dùng đầu ngón tay ấn lên dây đàn, để Vân Tiêu ở bên cạnh gảy.

Mặc dù bắn ra, là một ít tiếng đàn đứt quãng, nhưng Lý Trường Thọ khống chế, vẫn như cũ xem như dễ nghe êm tai, làm cho Vân Tiêu không bao lâu liền cảm thấy hào hứng, tràn đầy phấn khởi gảy đàn.

Khi nàng ấy ngẩng đầu lên nhìn Lý Trường Thọ mỉm cười, bất giác đã là vai chạm vai, da thịt chạm da thịt, tiên lực cũng đều đã nhẹ nhàng đè ép.

Lý Trường Thọ xem xét các đạo cụ tiếp theo mà hắn chuẩn bị trong túi bảo vật [đi đường] của mình...

Nhìn lại chuyến đi đến Hỗn Độn Hải, Lý Trường Thọ đại khái đã suy tính được dự định của Thông Thiên sư thúc.

Cố ý tính kế Côn Bằng, làm hắn cùng với Vân Tiêu trải qua một trận "khổ chiến", cũng nhờ vào đó lưu lại ký ức trân quý đối với nhau.

Muốn tăng tiến cảm tình, cần gì phải đi Hỗn Độn Hải, cần gì phải an bài hồi ức cùng nhau chém chém giết giết cái gì.

Bình bình đạm đạm mới là thật, lâu ngày sinh tình mới là thật.

Vào lúc tao ngộ nguy cơ sinh ra "Kích tình", rất dễ dàng bị thiên trường địa cửu bình thản làm hao mòn, đến lúc đó chờ đợi chút tình cảm này, chỉ có thể là đất lở không ngừng.

Trong cuộc sống tu hành dài vô tận, nhớ lại tình hình hai người ở chung, là đao quang kiếm ảnh thân cận với nhau hơn, hay cùng nhau đánh đàn, tản bộ, trò chuyện, vui đùa cùng nhau ấm áp hơn?

Loại sự tình yêu đương này, đạo cảnh cao, tu vi cao cũng liền vui vẻ hơn.

Trong Bích Du Cung, bên trên bậc thang bạch ngọc kia, Thông Thiên Giáo Chủ nói một câu người trong nghề.

Tại Thái Thanh Quan, bên trong miếu thờ nhỏ hẹp kia, khóe miệng của Thái Thanh Thánh Nhân kéo ra nụ cười thản nhiên, ngón tay gảy nhẹ.

Chương 1140. -

Lúc Lý Trường Thọ đang đánh đàn cùng với Vân Tiêu, trong đáy lòng hiện ra cảm ứng, liếc nhìn nhẫn ngọc thu được ở trong túi bảo nang của Côn Bằng, tiên thức thăm dò vào trong đó, cũng là không khỏi sững sờ.

Quyển【di vật Lãng tiền bối】kia, bị một đoàn âm dương khí tức bao phủ, ngăn cách bên ngoài dò xét.

Đây tất nhiên là lão sư ra tay...

Đây cũng là, mấy tầng thâm ý?

Lý Trường Thọ nhất tâm nhị dụng, trong đáy lòng suy tư vì sao lão sư lại phong bế quyển sách này, tiếp tục giao du cùng với Vân Tiêu.

Một sợi tóc xanh lam nhẹ nhàng đung đưa trước mặt, mang theo một chút hương thơm, làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Tới gần Hồng Hoang thiên địa, Lý Trường Thọ lại cẩn thận hơn.

Hắn cùng với Bạch Trạch thương nghị một hồi, lấy một cỗ Đạo Nhân Giấy của chính mình, đặt nhẫn ngọc Côn Bằng ở trong lòng ngực Đạo Nhân Giấy này.

Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch hao tốn nửa ngày công phu, phong cấm Đạo Nhân Giấy tầng tầng, bảo đảm cỗ Đạo Nhân Giấy này sẽ không bị hỗn độn khí tức ăn mòn, liền đẩy nó vào bên trong Hỗn Độn Hải.

Như thế, vừa không bị Thiên Đạo phá lệ chú ý, lại có thể đề phòng khả năng Côn Bằng còn có độc kế khác.

Lý Trường Thọ nói: "Vì đề phòng Côn Bằng đang dùng kế giả chết thoát thân, sau khi chúng ta trở về Hồng Hoang, nhớ kỹ không thể nói về sự tình này, cũng không cần lấy việc này ra khoe khoang, bản thân việc này liền có một chút kỳ quặc. Nếu Côn Bằng thật sự là tính toán như thế, chúng ta không nói việc này ra, tự nhiên có thể làm tính kế của gã tự sụp đổ. Nếu Côn Bằng cũng không có mưu đồ như vậy, đúng là chết ở trong tay chúng ta, vậy cũng coi như trừ bỏ một mối họa lớn Hồng Hoang, để câu chuyện về gã, lẳng lặng tan biến trong dòng sông thời gian."

Kim Bằng, Bạch Trạch cúi đầu lĩnh mệnh, trong mắt Vân Tiêu tiên tử lấp lóe mấy phần hào quang, nhìn chăm chú gò má Lý Trường Thọ, tâm tình dường như có một chút thư sướng, quay đầu mỉm cười nhìn chăm chú vào hàng rào Thiên Đạo ẩn ẩn có thể thấy được kia.

"Đúng rồi." Lý Trường Thọ ở bên cạnh khẽ cười nói: "Vân Tiêu ngươi cũng nhớ rõ, bẩm báo việc này cho Tam sư thúc một tiếng."

Vân Tiêu lập tức như có điều suy nghĩ.

Ở bên trong Bích Du Cung, thân hình Thánh Nhân lão gia nào đó bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa, Đa Bảo đạo nhân còn chưa kịp làm ra phản ứng, ba thanh tuyệt thế tiên kiếm kia đã hư không tiêu thất.

"Vi sư đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm kiếm bảo vật trấn giáo, Vân Tiêu đến, ngươi nhớ rõ tiếp đãi thật tốt."

Đa Bảo lập tức bày ra khuôn mặt khổ qua, ngồi ở bên trên bồ đoàn yếu ớt thở dài.

...

Đạo Nhân Giấy mang theo nhẫn ngọc Côn Bằng dừng lại ở bên trong Hỗn Độn Hải, kỳ thật có tác dụng khác.

Một tia tiên thức bay ra từ Đạo Nhân Giấy, thăm dò vào bên trong nhẫn ngọc Côn Bằng, ngưng tụ thành hư ảnh Lý Trường Thọ, xếp bằng phía trước ở cuốn "sổ ghi chép" kia, cẩn thận cảm ngộ hai đoàn âm dương khí tức kia.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền hiểu rõ, Thái Thanh lão sư ra tay, cũng không phải là ngăn cản chính mình xem nội dung bên trong.

Tương phản, Thái Thanh lão sư là dùng diệu pháp vô thượng, ngăn cách di vật Lãng tiền bối cùng với thiên địa, làm cho Lý Trường Thọ có thể tùy tâm mang nó về Hồng Hoang thiên địa, không cần lo lắng bị Thiên Đạo giám sát.

Di vật của Lãng tiền bối, Lý Trường Thọ do dự mãi...

Lặp đi lặp lại suy nghĩ, cân nhắc thật tỉ mỉ.

Coi như biết được thật nhiều tin tức, rõ ràng cái gọi là chân tướng, lúc này lại có thể thay đổi được gì?

Năm tháng không thể nghịch chuyển, Thượng Cổ đã là quá khứ, Lãng tiền bối đã thua, chính mình lúc này muốn mở ra bản bút ký này, cuối cùng, chỉ là bắt nguồn từ lòng hiếu kỳ.

Bắt nguồn từ, hiếu kỳ đối với Lãng tiền bối.

Chính mình phải chăng có thể gánh chịu, cái giá phải trả khi tạm thời hiếu kỳ?

Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, ý nghĩ trong đáy lòng vô cùng phức tạp, cuối cùng vẫn là đưa bàn tay ra.

Nhìn.

Chủ yếu là vì lấy đó mà làm gương!

Tiên thức hóa thành từng tia từng tia lưu quang, chìm vào âm dương khí tức, tin tức bên trong bút ký này, rất nhanh liền hiện lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

Vì lễ nghĩa, Lý Trường Thọ cố ý "xoa" trọn bản bút ký, ngưng tụ thành một quyển sách ở trong đáy lòng chính mình, đặt ở trong tay người tí hon nguyên thần, từ từ mở ra.

Đến rồi! Đến rồi!

Bí ẩn Thượng Cổ, giai thoại Viễn Cổ, Đạo Tổ nói dối, chân tướng thiên địa!

Hết thảy đều...đều...

【 Thứ nhất, Hồng Hoang thế giới thật mỹ diệu.

Từ lúc bắt đầu tỉnh lại đã ở đây rồi, tu vi của cỗ thân thể này cao như vậy, không tồi không tồi, ý thức bồi dưỡng thứ hai cũng coi như hoàn chỉnh.

Về sau vẫn phải có thói quen làm nhật ký hàng năm theo chu kỳ 100 năm một lần, nhắc nhở bản thân không được quên một số việc quan trọng. 】

【 Thứ hai, tiểu nha đầu Nữ Oa này tiến vào thời kỳ phản nghịch, cái này gọi là gì? Chứng kiến lão tổ tông của mình nặn đất tạo ra con người như thế nào? 】

【 Thứ ba, Hồng Quân quả nhiên lợi hại, câu cá không cần cần câu cũng câu được. 】

【 Thứ tư, Thiên Đạo càng trở nên hoàn thiện, có thể cảm giác được quy tắc trật tự bên trong thiên địa trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, rất tốt, có thể sớm một chút thực hiện nguyện vọng của Bàn

Cổ lão ca. 】

【 Thứ năm, trăm năm vô sự, đánh bài. 】

【 Thứ sáu, ngàn năm vô sự, đánh bài. 】

...

【Thứ hai mươi bảy, Hồng Quân muốn thống hợp vạn linh làm Thánh tộc, ước thúc Vu Tộc càng trở nên bành trướng, cũng xác thực nên ước thúc, tính đa dạng giống loài thật vất vả bồi dưỡng từ Viễn Cổ Hồng Hoang, đều sắp bị Vu Tộc ăn sạch!

Yêu Tộc liền Yêu Tộc, lại còn Thánh tộc, dát vàng. 】

【Thứ hai mươi tám, Hi Hòa quả nhiên thật đẹp, tiện nghi cho tên Đế Tuấn kia.

Nếu không phải sợ ảnh hưởng đến loại tiểu cố sự Hậu Nghệ Xạ Nhật này, Hi Hòa còn có thể bị các ngươi đắc thủ?

Quên đi, chờ Nhân Tộc một chút, dòng dõi của bần đạo là Nhân Tộc thì tốt hơn. 】

【Thứ hai mươi chín, ba ngàn năm gần nhất vô sự, đánh bài. 】

...

【Thứ bốn mươi hai, đạo của tên gia hỏa Hồng Quân Tên này cũng chả có gì đặc biệt, còn tưởng rằng lý giải rất sâu sắc.

Chỉ là như vậy?

Tư tưởng của tên gia hoả Hồng Quân này lại không được, tràn đầy bệnh trầm kha cũ kỹ, so với Viễn Cổ một chút cũng không có tiến bộ. 】

…

【Thứ một trăm lẻ chín, Nhân Tộc ra đời, nha đầu Nữ Oa này rốt cuộc cũng thành Thánh, có chút phong thái của bần đạo năm đó rồi.

Suốt ngày nói Thánh Nhân chú định không có cách nào siêu thoát, bần đạo một đường tích lũy, cũng không kém.

Tam Thanh muốn thành Thánh, Thái Thanh có ít đồ, thế nhưng có thể thôi diễn ra đại đạo bản sơ vào sau khi Thiên Đạo diễn biến, tính khí bạo lực của Thông Thiên nên sửa đổi một chút, nếu không, sau đó chắc chắn sẽ bị ăn thiệt thòi. 】

…

Chương 1141. -

【Thứ một trăm sáu hai, Hi Hòa quả nhiên thật đẹp, vui sướng ba ngày ba đêm, tiện nghi cho tên Đế Tuấn kia. 】

【Thứ một trăm sáu ba, Yêu Tộc và Vu Tộc bắt đầu nổi lên xung đột, mấy tên Tổ Vu Vu Tộc kia là thật tặc, nhất định phải thừa nhận lung tung hôm qua xông Nguyệt Cung chính là bọn hắn, còn một lần mấy người.

Rõ ràng chỉ có một mình bần đạo!

Đế Tuấn không sốt ruột, ai sốt ruột?

Về sau vẫn là chặt đứt quan hệ cùng với Hi Hòa đi, nàng cũng rất khó xử, cuộc tình ngắn ngủi kéo dài mấy trăm năm của bần đạo...

Ài, sớm biết thế cần gì quan tâm chuyện về sau, tiên hạ thủ vi cường là được rồi.

Phiền muộn, tìm người đánh bài. 】

...

【Thứ ba bảy mươi hai, những Yêu Tộc đáng chết này quả nhiên bắt đầu luyện chế pháp bảo đối phó với Vu Tộc, Nhân Tộc phải gặp tai ương.

Lần này cũng không có cách nào ra tay, Nhân Tộc nhất định phải gắng gượng qua lần này, mới có thể trở thành nhân vật chính thiên địa chân chính.

Bí mật bảo vệ một nhóm Nhân Tộc, đưa đến ba ngàn thế giới sinh sống đi.

Sau bao nhiêu năm, đạo tâm của bần đạo vẫn là không thể cứng như sắt đá. 】

【Thứ ba trăm bảy ba, thu một vị đồ đệ ngoan, hẳn là Hằng Nga tiên tử sau này.

Tên gia hỏa Hậu Nghệ kia giống như đã sớm là Đại Vu, còn giống như đã kết hôn, chuyện xưa này có phải là không phát sinh nữa?

Ài, tâm tính già tâm tính già, coi như là phát hiện ra Hằng Nga tương lai, cũng không thể động tâm niệm gì, chỉ có thể thu đồ.

Về sau nếu ai dám nói bần đạo đánh chủ ý với đồ đệ bảo bối, đánh gãy chân, nhất định phải đánh gãy chân. 】

...

【Thứ ba trăm tám hai, gần nhất vô sự, đánh bài. 】

【Thứ ba trăm tám ba, vì cái gì? 】

【Thứ ba trăm tám bốn, chuyện này không thích hợp. 】

【Thứ ba trăm tám lăm, sai, đều sai, không nên là như thế này, ta đã làm sai. 】

【 Thứ ba trăm tám sáu, không, sai là Hồng Quân! Lão đầu tử một bụng ý nghĩ xấu này! Ta nhất định phải làm chút gì đó. 】

【Thứ ba trăm tám bảy... 】

Nội dung đột ngột kết thúc, trang cuối cùng của bản bút ký này đã bị xé đi một nửa, để lộ cấu trúc phức tạp trong trang giấy.

Sai rồi?

Cái gì sai rồi?

Người tí hon nguyên thần của Lý Trường Thọ đập nát quyển sổ trong tay, suy tư một hồi.

Phần lớn nội dung bút ký là đánh bài, cũng có rất nhiều giai thoại Thượng Cổ, tràng diện tương đối nổi danh đều có ghi chép, đương nhiên còn có cuộc sống phong lưu của vị Lãng tiền bối này.

Loại sự tình đào góc tường Yêu Đế này, chỉ sợ cũng chỉ có vị Lãng tiền bối này dám đi làm.

Điều khiến cho Thọ không nói nên lời nhất là thực sự đào được...

Cuốn sổ này là cấu tạo vòng , phía sau không biết còn có bao nhiêu nội dung, mà nội dung có ý nghĩa cảnh cáo đối với chính mình liền ở phía sau.

Được rồi, vốn tưởng rằng mở ra cuốn bút ký này, có thể đạt được tin tức hữu dụng gì, tối thiểu nhất là có thể biết Lãng tiền bối tên họ là gì, là vị nhân vật Thượng Cổ nào.

Nhưng sau khi Lý Trường Thọ xem xong, chỉ có thể cười thành tiếng...

Ai không có việc gì sẽ ở bên trong "Nhật ký" viết cái gì "Ta như vậy như vậy" ?

Nhật ký như vậy, không quá đứng đắn.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, không nhận được bất kỳ thông tin có giá trị nào, mấy đi không ít cảm giác chờ mong.

Mà thôi, tìm tòi nghiên cứu nhiều cũng vô dụng.

Lý Trường Thọ thu nhiếp tinh thần, bắt đầu bước vào phần thứ hai sau khi đánh đàn cùng với Vân Tiêu.

Cùng nhau vẽ tranh.

Tay cầm tay dạy học, một đối một hướng dẫn, phát huy hết lợi thế của môn nghệ thuật này!

Bạch Trạch nửa đường trở về ba ngàn thế giới, thời điểm đi vẻ mặt hốt hoảng, vành mắt hãm sâu, trong mắt tràn đầy quang mang suy tư, rõ ràng là triệu chứng ảo tưởng bị bức hại.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ cũng có một chút không đành lòng, nhưng vì bồi dưỡng Bạch Trạch, cũng chỉ có thể quyết tâm.

Hắn và tiên tử chia tách tại Đông Hải, Lý Trường Thọ đưa nàng về Tam Tiên Đảo.

Lúc hai người chia tách, nước lưu luyến, mây lưu luyến, ánh mắt cũng lưu luyến, Lý Trường Thọ vái chào, Vân Tiêu khẽ khom người ở phía trước mây mù ngàn dặm kia, sau đó cùng nhau quay người rời đi.

Ah...

Thoải mái.

Thân hình Lý Trường Thọ trốn vào bên trong Đông Hải, tiềm ẩn hành tung, trở về bên trong Độ Tiên Môn.

Kim Bằng đã tự trở về Thái Bạch Cung Thiên Đình, lần này gã thu hoạch lớn nhất, tự tay chém giết phản nghịch Phượng tộc.

Chuyện này khiến Kim Bằng có một loại lòng cảm kích nồng đậm, cảm kích đến mức muốn làm chút gì đó cho lão sư chính mình, lại cũng không biết nên ra tay từ phương hướng nào.

Nói danh vọng, lão sư bây giờ tại Thiên Đình được vạn tiên kính ngưỡng.

Nói thực lực, lần này lão sư ở ngay trước mặt gã cùng với Bạch Trạch tiên sinh, trước mặt Vân Tiêu tiên tử, đối cứng với Yêu Sư Côn Bằng, dùng cân bằng đại đạo cân bằng tốc độ cực nhanh giữa gã và Côn Bằng, đã làm cho gã không có cách nào thấy rõ.

Bảo vật càng là không cần phải nói, mấy món chí bảo Nhân Giáo cơ hồ thường xuyên sử dụng, Xuyên Tâm Tỏa xuất quỷ nhập thần, tính kế Côn Bằng kia, càng là vô cùng sắc bén...

"Nếu muốn biểu đạt lòng cảm kích đối với lão sư, nên cho lão sư tạ lễ gì? "

Ở bên trong Thái Bạch Cung, Kim Bằng không khỏi rơi vào trầm tư.

Lại nói, Lý Trường Thọ trở về Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga vẫn đang ở trong cảnh giới ngộ đạo.

Lý Trường Thọ vốn là muốn lải nhải dài dòng vài câu cùng với Linh Nga, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, đả tọa tại vị trí cũ, cũng trả lại Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Không Gian Xích.

Phảng phất như chính mình chưa hề ra ngoài vậy.

Liền như vậy lại qua nửa tháng, quanh người Linh Nga bắn ra tiên quang lóng lánh, linh khí như nước thủy triều, lại là tiểu cảnh giới tự thân ổn định tăng lên, mở mắt nhìn về phía sư huynh nhà mình.

Trong chớp mắt đầu tiên, trong lòng Linh Nga tràn đầy vui vẻ, tu vi chính mình đột phá, khoảng cách với cảnh giới trường sinh lại tới gần một bước nhỏ.

Mặc dù bản thân còn cách xa.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Linh Nga hơi chớp mắt.

"Y phục của sư huynh làm sao lại nhiều thêm chút vết nhăn?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Có lẽ là ngồi lâu."

Ngửi, khụt khịt mũi...

Linh Nga yếu ớt thở dài, hai mắt mất đi ánh sáng, xoay người, cúi đầu nhìn hoa lá cây cỏ bên cạnh, thấp giọng thì thào: "Trên người huynh có mùi Vân Tiêu tỷ tỷ."

Lý Trường Thọ sợ hãi cả kinh.

Trước khi trở về, rõ ràng đã dùng tam muội chân viêm đốt khí tức quanh người mấy lần!

Cái miệng nhỏ nhắn của Linh Nga nhếch lên, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, ủy ủy khuất khuất mà nhìn sư huynh nhà mình.

"Này, chuyện này." Cái trán của Lý Trường Thọ treo một chữ Nguy sáng lạn, bận rộn một hồi dưới tàng cây, giải thích nửa ngày mới có thể xoa dịu sư muội nhà mình.

Rõ ràng, vui quá hóa buồn.

Nhưng lần này đúng là đuối lý, Lý Trường Thọ cũng không có cưỡng ép nguỵ biện.

Chương 1142. -

Thế là, một lát sau.

Linh Nga bóp eo thon, khẽ hừ một tiếng đối với Lý Trường Thọ: "Sư huynh bất ổn như vậy, đi thì đi thôi, còn có ý đồ che lấp chân tướng, lừa bịp sư muội, Ổn Tự Kinh ba...ba trăm lần!"

"Được được." Lý Trường Thọ tiện tay đưa tới một phiến đá: "Phát động lệnh sư huynh, mỗi người một nửa."

Linh Nga lách mình nhảy sang một bên: "Sư huynh lệnh vô dụng! Ném!"

Lý Trường Thọ mở năm ngón tay ra, Linh Nga ai nha một tiếng, bị hắn cách không lôi đến bên người, nhét một phiến đá vào trong lòng ngực nàng.

Linh Nga hiếm khi kiên cường, liều chết không theo, hai người đùa giỡn một hồi dưới tàng cây.

Mãi cho đến khi đỉnh đầu Linh Nga bốc khói trắng nhi bỏ trốn mất dạng, Lý Trường Thọ im lặng đủ kiểu dưới tàng cây.

Cũng chỉ nắm tay nhỏ trong lúc lơ đãng...

Đưa tay lên chóp mũi chính mình hít hà, trong mắt Lý Trường Thọ mang theo ý cười ấm áp, ngồi dưới tàng cây nhìn phiến đá trước mặt, trong lòng bắt đầu nổi lên Ổn Tự Kinh, lẳng lặng suy tư mọi việc.

Côn Bằng là có hay không giống như suy đoán của mình?

Lãng tiền bối rốt cuộc tại sao lại trở mặt cùng với Hồng Quân

Đạo Tổ?

Đại kiếp Phong Thần có thể có biến số mới hay không?

Từ giờ trở đi, nhìn chằm chằm Thương bộ lạc phát triển, liền có thể dự báo thời khắc chuẩn xác đại kiếp buông xuống, trước đó...

Đang!

Đang!

Trong núi đột nhiên vang lên tiếng chuông gấp rút, đạo đạo lưu quang từ chư phong Độ Tiên Môn bay lên, lao về phía Độ Tiên Điện.

Đây là đã xảy ra việc gấp gì?

Một tia tiên thức đi theo, tất nhiên là không trở ngại chút nào thăm dò vào trong trận pháp Độ Tiên Điện, lẳng lặng chờ.

Nhưng hắn không đợi tới khi Quý Vô Ưu Chưởng Môn hiện thân, trong đáy lòng liền nổi lên một tiếng kêu gọi...

"Giáo Chủ ca ca ~ ta muốn độ Kim Tiên Kiếp!"

Lý Trường Thọ chấn động tinh thần.

Ngao Ất!

Tại Thiên Đình, ở phía trước Thái Bạch Cung.

Lý Trường Thọ ngồi ở trong một chiếc ghế bành, nhìn về phía khoảng đất trống người người nhốn nháo trước điện kia.

Ngày hôm nay náo nhiệt như vậy, là bởi vì Ngao Ất sắp độ Kim Tiên Kiếp.

Huyết mạch Long Vương độ Kim Tiên Kiếp vốn cũng không phải là vấn đề hóc búa, Ngao Ất càng là tướng lĩnh Thiên Đình, bán mạng cho Thiên Đạo, đã vào hàng ngũ thần vị, tự nhiên không cần lo lắng nhiều về sự tình y độ kiếp.

Đương nhiên, vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ vẫn là đem cứu mạng đan thất phẩm mạnh nhất tự luyện chế, trước tiên cho Ngao Ất một đống.

Đạo Nhân Giấy ở chỗ này mang theo một viên Cửu Chuyển Kim Đan, nếu Ngao Ất không sống nổi dưới Kim Tiên Kiếp, liền trực tiếp ném Cửu Chuyển Kim Đan qua.

Nói không ngoa, con đường Long Tộc tu hành, thật sự đơn giản hơn rất nhiều so với Nhân Tộc.

Nhân Tộc tu hành: Nhập môn, đắc pháp, thu nạp linh khí, tích cốc, tinh lọc đạo thể, cảm ngộ đại đạo, tạo dựng đạo cơ, tích lũy tu vi, thành tiên thành đạo.

Tuyệt đại đa số Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc, hoặc là chết trong đấu pháp, hoặc là chết già tại bình cảnh.

Long Tộc tu hành: Mở ra huyết mạch, tiến một bước mở ra huyết mạch, xâm nhập mở ra huyết mạch, Kim Tiên trường sinh!

"Ngươi bây giờ là một đầu Chiến Long nắm giữ huyết mạch Long Vương hợp cách, tiếp tục cố gắng đạt đến cảnh giới Đại La, liền có thể làm một ứng cử viên Long Vương hợp cách. "

Đó là lý do tại sao, ba tộc Long Tộc, Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc đại biểu "biển, không trung, đại địa", sau một hồi phát dục vô hại tại Viễn Cổ, có thực lực đánh vỡ Hồng Hoang thiên địa Viễn Cổ.

Cho nên, ngày hôm nay Ngao Ất độ kiếp, Lý Trường Thọ quyết định "tổ chức" một buổi lễ nho nhỏ, nâng cao sĩ khí cho Thiên Đình.

Lúc này ở phía trước Thái Bạch Cung, có vợ của Ngao Ất, Tiểu công chúa Hải tộc Khương Tư Nhi, cũng có mấy vị long tử, trưởng lão Long Tộc Tứ Hải, còn lại phần lớn là tướng lĩnh Thiên Đình.

Bạn bè Ngao Ất đều trình diện, cũng có tán tiên Thiên Đình tham gia náo nhiệt tới cổ động.

Ở sau lưng Lý Trường Thọ, công chúa Thiên Đình Long Cát đang nhắm mắt dưỡng thần, cổ tay treo một lẵng hoa, bên trong có hạ lễ cho Ngao Ất.

Phía bên phải Long Cát là Kim Bằng cùng với Linh Châu Tử, Kim Bằng một thân chiến giáp màu vàng, Linh Châu Tử một thân trường bào áo xanh.

Ở hậu phương không xa bên cạnh ngọc trụ, một cái đầu nhỏ ló ra, trên đầu mang theo hai kiện trang sức tai thỏ, cẩn thận từng li từng tí nhìn tình hình bên này, tất nhiên là tiểu Thỏ Ngọc bị Hằng Nga tiên tử phái tới tặng quà.

Ừm, hảo huynh đệ của Linh Châu Tử.

Nhắc đến Hằng Nga, Lý Trường Thọ lại nghĩ tới "nhật ký" của Lãng tiền bối, càng nghĩ càng cảm thấy...

Vị đồng hương tiền bối này thật sự là quá lãng!

Có lẽ, Vu Yêu đại chiến ban đầu bộc phát, là bởi vì Lãng tiền bối đi thâu hương thiết ngọc, bị Yêu Đình phát hiện ra tung tích.

Sau đó, Yêu Đế giận dữ hét to: "Người nào dám tự tiện xông vào Thiên Đình? "

Tổ Vu nào đó nghe vậy cười ha ha: "Chỉ là Yêu Đình, làm sao có thể ngăn được huynh đệ chúng ta tới lui tự nhiên? "

Yêu Đế nào đó: "Khốn kiếp! Ngày hôm nay khai chiến! Ta thế muốn giết hết Vu Tộc!"

Sau đó liền bạo phát Vu Yêu đại chiến lần đầu tiên, khiến cho sinh linh đồ thán?

Đến trong miệng Nữ Oa Thánh Nhân, liền thành câu【 phía sau màn thao túng dẫn phát Vu Yêu đại chiến 】kia?

Chuyện này không khỏi...

Từng chút lời thô tục Nhân Giáo kẹt trong cuống họng, bị Lý Trường Thọ yên lặng nuốt trở vào.

Chẳng trách Lãng tiền bối sẽ trở thành cấm kỵ Thiên Đạo!

Đây là có không viết ở bên trong "nhật ký", chuyện phóng đãng không có viết ở bên trong, khẳng định không biết còn có bao nhiêu!

Từ góc độ này mà nói, Lý Trường Thọ cảm thấy Đạo Tổ lão gia xác thực...

Làm tốt lắm.

Một chút phàn nàn tới từ người đồng hương.

Tuy là đồng hương, lý niệm lại không nhất định giống nhau, tam quan cũng có thể ngày đêm khác biệt.

Giống như đang đối mặt với một vấn đề trong tình cảm, Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu bây giờ cũng coi như tình đầu ý hợp, chỉ vì con đường phía trước của Vân Tiêu có kiếp nạn, hắn vẫn luôn đang vô thức phòng ngừa phát triển quá nhanh cùng với Vân Tiêu, muốn đợi giúp Vân Tiêu vượt qua kiếp nạn, lại cùng với Vân Tiêu nói một chút loại chuyện nhỏ nhặt ở chung này.

Có một số việc, Lý Trường Thọ cũng không thể ngoại lệ, rất hướng tới.

Nhưng thời cơ chưa tới, điều kiện không cho phép, nếu không quan tâm đến kiếp nạn trên con đường phía trước của Vân Tiêu, đó không phải là rõ ràng không muốn phụ trách...

Sáo lộ tuy nhiều, nhưng phải dùng trên chính đồ.

Trị người nên trị, tính sự tình nên tính, nếu không ắt gặp nhân quả phản phệ, quả thật là đại kị của Ổn Giáo!

Từ "nhật ký", kết luận tạm thời Lý Trường Thọ có thể đạt được cũng không nhiều.

Đầu tiên, Lãng tiền bối nếu như không phải là Vương bà bán dưa —— mèo khen mèo dài đuôi, hẳn là đã gặp được Bàn Cổ đại thần lúc khai thiên tích địa.

"Ý thức thứ hai" Lãng tiền bối nhắc tới, cùng với "tu vi của cỗ thân thể này cao như vậy", Lý Trường Thọ cân nhắc thật lâu, xác định một mạch truyện có khả năng nhất.

Chương 1143. -

【 Bởi vì dao động khai thiên tích địa, Lãng buông xuống Hồng Hoang, kết giao cùng với Bàn Cổ đại thần, sau đó bởi vì nguyên nhân nào đó, bản thân rơi vào trọng thương, bị Bàn Cổ Thần hoặc là chính Lãng tiền bối, ngưng ra một cỗ thân thể, nuôi dưỡng ý thức thứ hai, để ý thức này tự tu hành, ý thức nguyên bản rơi vào ngủ say, một hồi lâu sau mới tỉnh lại. 】

Lúc Thiên Đạo hủy diệt Lãng tiền bối, hẳn là cặn bã cũng không để lại.

Lại có, Lãng tiền bối cố gắng giữ khoảng cách với Nữ Oa Thánh Nhân, hẳn là sợ sau khi bị Nữ Oa nương nương thành Thánh thanh toán...điểm ấy ngược lại là đáng giá được khen ngợi.

Địa phương quỷ dị nhất trong "nhật ký" nằm ở trang cuối cùng, để lộ ra sự hoang mang, không hiểu của Lãng tiền bối, thậm chí là phủ định bản thân.

Cảm xúc của vị Lãng tiền bối này rõ ràng có một chút không đúng, liên hệ với lời nói của Hồng Quân Đạo Tổ, Lãng tiền bối không biết vì sao muốn hủy diệt thiên địa, trước sau ngược lại là đối mặt...

"Sai" mà Lãng tiền bối nói, rốt cuộc là cái gì sai rồi?

Lý Trường Thọ ngồi trong ghế bành đoán mò một hồi, thẳng đến khi ánh mắt bắt được Ngao Ất đi đến nơi đây, mới xóa bỏ những nghi hoặc trong đáy lòng.

Tin tức biết không đủ, khó có thể hình thành kết luận hữu hiệu.

Sau này nếu có cơ hội tìm hiểu thêm về [lịch sử], lại suy ngẫm về những sự kiện đã qua.

Ngao Ất bước nhanh đến phụ cận.

Làm đã tiểu tướng Thiên Đình có thanh danh, Ngao Ất ngày hôm nay cũng ăn mặc kỹ lưỡng một phen, đầu đội long văn kim nón trụ, nửa người giáp lưới xích vàng, trên chiến váy màu đen thêu lên thanh long bay lên, cùng với trường ngoa hoà lẫn long châu phía trên.

Một thân này đều là linh bảo, cũng là sau khi Ngao Ất lên trời, lần đầu tiên mặc không phải áo giáp Thiên Đình.

Dù sao, hôm nay cũng là Nhị Thái Tử Long Cung Đông Hải độ kiếp, Long Vương Long Mẫu dù chưa đích thân đến, nhưng cũng có mấy vị trưởng lão, tài tuấn Long Tộc tới, Ngao Ất cũng cần cao điệu một chút.

Giữ gìn hình tượng Long Tộc nhà giàu Hồng Hoang!

Ngao Ất đi tới trước điện, ôm quyền hành lễ ở trước mặt Lý Trường Thọ, cất cao giọng nói: "Phó Thống Lĩnh Thủy quân Thiên Hà Ngao Ất, ngày hôm nay muốn độ kiếp tu thành Kim Tiên đạo quả, đặc biệt bẩm báo Tinh Quân đại nhân!"

Lý Trường Thọ đứng dậy, lúc này tuy là bộ dáng lão thần tiên tóc trắng mày trắng, lại làm cho không ít tiên tử ghé mắt.

Đương nhiên, càng nhiều ánh mắt nóng bỏng, đều là tới từ Thiên Binh Thiên Tướng.

Lý Trường Thọ đỡ Ngao Ất dậy, cười nói: "Ta và ngươi vốn là huynh đệ, sao phải giữ lễ tiết như thế. Ngày hôm nay ngươi muốn đi xông lạch trời Kim Tiên, vi huynh cũng không quá nhiều chỗ có thể giúp ngươi, nên căn dặn đều đã dặn dò, lúc này cũng chỉ có thể chúc ngươi công thành viên mãn, thành tựu Kim Tiên đại đạo, tăng một viên mãnh tướng cho Thiên Đình!"

Ngao Ất ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ, khuôn mặt đã sớm thành thục trầm ổn hơn rất nhiều so với thời niên thiếu, lại vẫn như cũ mang theo vài phần thanh tú, vào giờ phút này tràn đầy cảm kích.

Y nặng nề mà gật đầu, lại quay người liếc nhìn Khương Tư Nhi, ôm quyền chấn chấn cánh tay đối với Khương Tư Nhi.

Sau đó dứt khoát quay người, một bước vọt lên, thân hình hóa thành thanh long dài sáu trăm trượng tại không trung, đuôi rồng vung vẩy bay ra trăm dặm!

"Phu quân!" Khương Tư Nhi tiến về phía trước đuổi theo mấy bước, bên trong đôi mắt đẹp mang theo vài phần thần sắc lo lắng.

Lý Trường Thọ nói: "Không cần phải lo lắng, mười phần chắc chín."

Khương Tư Nhi cảm kích cười một tiếng, ánh mắt từ đầu đến cuối không nỡ rời khỏi hình bóng thanh long.

Thanh long chiếm cứ ở bên trong vân vụ, ấn theo căn dặn của Giáo Chủ ca ca chính mình trước đây, ngửa đầu gầm nhẹ: "Còn xin Thiên Đạo hạ xuống thiên kiếp Kim Tiên!"

Ngao Ất vừa la xong, liền nghe ầm ầm vài tiếng, phong vân trong phạm vi ngàn dặm Thái Bạch Cung biến sắc!

Thiên khung của tầng trời thứ bảy bị mây đen che lấp, lực lượng thiên kiếp vô cùng nồng đậm hội tụ trên đỉnh đầu thanh long, hóa thành hình dạng bảo tháp!

Tháp đen chín tầng bay lơ lửng, ba nghìn thần ma hiện lộ ra!

Thiên Tướng xuất thân từ đạo thừa tiên tông Tiệt Giáo nào đó, vào giờ phút này không nhịn được hít vào một hơi:

"Ồ? Đúng là Cửu Trọng Kim Tiên Thiên Kiếp!"

—— thật sự không hổ là tiên nhân chuyên nghiệp xuất thân từ đạo trường Tiệt Giáo Thánh Nhân.

Lý Trường Thọ cẩn thận cảm ứng một hồi, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Kim Tiên Kiếp này mặc dù lợi hại, thân thể chân long của Ngao Ất cũng là không yếu, thành công nắm chắc chín thành...khục, chín thành bảy.

Nhiều thêm 0.1, sẽ tạo cho Đạo Tổ một chút cảm xúc.

Lúc này, Ngao Ất cũng không có làm cho Lý Trường Thọ thất vọng, thân là nhân vật cấp nguyên lão Ổn Giáo, ngửa đầu hét lớn một tiếng: "Phó Thống Lĩnh Thủy quân Thiên Hà, nhị Thái tử Long Cung Đông Hải, Ngao Ất! Cảm tạ Thiên Đạo lão gia dành thời gian tới bổ trong lúc cấp bách!"

Hắn vừa dứt lời, lôi kiếp vốn còn đang nổi lên trong nháy mắt lật úp mà xuống!

Màn lôi tím lam giao nhau như thác nước, thiên uy trùng trùng điệp điệp trào lên, cung điện trên trời bị chiếu thành trong suốt, thanh long kia trực tiếp bị nuốt hết!

Khương Tư Nhi vô thức nắm chặt đôi quyền thanh tú, cắn môi, tràn đầy lo lắng mà nhìn một màn này.

Ngang ——

Tiếng long ngâm xuyên thấu màn lôi!

Đợi lôi quang biến mất, lân phiến toàn thân thanh long kia nhiễm lên một chút cháy đen, một số nhỏ khu vực phần lưng bị đánh da tróc thịt bong, trong mắt rồng đầy kiên định, ngẩng đầu gầm nhẹ một tiếng đối với kiếp vân phía trên.

Lại đến!

Chốc lát, lôi quang lại lóe lên...

Lý Trường Thọ lúc này đã ngồi về bên trong ghế bành, khóe miệng lại lộ ra mỉm cười.

Không ít Thiên Tướng lo lắng Ngao Ất phải chăng có thể gắng gượng qua Kim Tiên Kiếp, nhìn thấy biểu tình của Thái Bạch Tinh Quân, lập tức yên tâm không ít.

Mà những Long tới từ Long Tộc...thì rất tự tin, từ đầu đến cuối đều vô cùng tự tin.

Nếu như Nhị Thái Tử cũng không thể vượt qua Kim Tiên Kiếp, Long Tộc bọn họ cũng không cần lăn lộn tiếp tại Hồng Hoang nữa rồi.

Lý Trường Thọ chú ý tới chi tiết như vậy, ngón tay gõ gõ lan can chỗ ngồi.

Chỗ mục nát của Long Tộc, kỳ thật liền ở bên trên hai chữ huyết mạch.

Dựa vào lực lượng huyết mạch, Long Tộc thành lập nên một cái trật tự cấp bậc nội bộ sâm nghiêm.

Lần Hải Nhãn Đông Hải bị phá, Long Tộc gặp nạn kia, đầu hắc giao kia mặc dù phá tan trật tự này một chút khe hở, nhưng vẫn như cũ vô cùng kiên cố.

Lão sư đã từng nhắc nhở chính mình, phải đề phòng Long Tộc tự mãn tự đại, phá hư cục diện Thiên Đình thật vất vả mới đạt được.

Việc này nhất định phải cẩn thận châm chước.

Bên cạnh, Biện Trang cúi đầu đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Tinh Quân đại nhân, mạt tướng...có thể dùng gương đồng trực tiếp tình hình này không?"

"Tự nhiên." Lý Trường Thọ cười nói: "Nhớ rõ đừng có nói lung tung, nói loạn."

"Vâng!" Biện Trang lập tức mừng khấp khởi đáp ứng.

Đảo mắt, hơn trăm đạo thân ảnh bay đến không trung, một người cầm hai mặt gương đồng, cách xa nhau một chút khoảng cách, từ các góc độ khác nhau bắt đầu trực tiếp tràng độ kiếp quan trọng này!

Chương 1144. -

Đợi đạo thiên kiếp thứ ba vừa mới đánh về phía Ngao Ất, sấm sét và thiên hỏa cùng bay, long huyết cùng với linh khí bắn tung tóe.

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, lưu lại một bộ phận tâm thần ở chỗ này quan sát tình huống Ngao Ất, tùy thời chuẩn bị ra tay ném Cửu Chuyển Kim Đan, tất cả tâm thần còn lại đều trở về bản thể.

Bản thể ở trong một cánh rừng trống trải tại Tiểu Quỳnh Phong mở hai mắt ra.

Ài, lại đến một một lần khâu Thiên Đạo yêu mến.

Quy củ hắn hiểu, thiên phạt chín thành tám.

Bây giờ Bát Cửu huyền công cũng coi như có thành tựu, một nửa giọt tinh huyết Tổ Vu đã hoàn toàn tiêu hóa, bị Đạo Tổ lão gia bổ liền bổ, chuyện này có gì không được?

Để người khác đến, bọn họ còn chưa nhất định có đãi ngộ này!

Vì thế, Lý Trường Thọ biểu lộ cảm xúc, đặc biệt làm một câu thơ.

【 «chịu hút»

Hồng Hoang? Ẩn danh

Khi còn nhỏ, thiên kiếp là cỗ máy nướng thịt làm người ta sinh ra sợ hãi, mạng nhỏ tại đầu này, thành tiên tại đầu kia.

Sau khi lớn lên, thiên kiếp là Hùng Quan gian hiểm bày ở trước mặt, mạng nhỏ tại đầu này, trường sinh tại đầu kia.

Về sau, thiên kiếp là một dải thần lôi màu tím, mạng nhỏ tại đầu này, cái mông tại đầu kia...

Cực khổ, cũng có thể hưởng thụ. 】

Ngao Ất bắt đầu độ đạo thiên kiếp thứ tư!

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn bầu trời âm trầm, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên, chắp tay một cái đối với bầu trời.

Lại một hồi...Ngao Ất bắt đầu độ lượt thiên kiếp thứ năm.

Lý Trường Thọ nhướng mày, thoáng có một chút khẩn trương, luôn cảm thấy Thiên Đạo đang nổi lên một đợt đại chiêu, chính mình lần này vẫn là phải chuẩn bị thêm một ít trận pháp chướng nhãn...

Ngao Ất bắt đầu độ lượt thiên kiếp thứ sáu...

Ngao Ất bắt đầu độ lượt thiên kiếp thứ bảy, Ngao Ất xông lên!

Mang theo một tiếng long ngâm dũng mãnh không sợ, thanh long trực tiếp đụng vào bên trong hắc tháp kiếp vân chín tầng kia, sóng xung kích màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây đẩy ra xa xa ở chân trời, hóa thành cuồng phong càn quét phương viên mấy ngàn dặm!

Sấm sét vang dội, vô số thiểm điện chém vào Ngao Ất, tầng tầng thiên hỏa bao trùmhân thể thanh long vết máu loang lổ t!

Thanh long tắm rửa bên trong lôi quang thiên hỏa, thân hình ra sức lắc lư, ngửa đầu phát ra từng tiếng long ngâm mười phần khí lực, hiển thị rõ bá khí!

Rốt cuộc, đỉnh bảo tháp dựng dụng ra tầng tầng lôi quang, một viên lôi cầu dung hợp lực lượng thiên kiếp lôi, hỏa, phong, thủy, rút khô toàn bộ lực lượng thiên kiếp, trấn áp về hướng Ngao Ất.

Thanh long toàn thân đẫm máu, non nửa lân phiến trên người đã tổn hại, nhưng lúc này vẫn không sợ hãi chút nào!

Ngẩng đầu, nâng trảo, long thân thon dài dựng thẳng, toàn thân trong khi rung động, tuôn ra một cỗ lực lượng huyết mạch.

Ta, Ngao Ất, cháu Tổ Long, con trai Long Vương!

Người mở đường Long Tộc lên Thiên Đình, đã làm xong đại sự của mình, tất nhiên sẽ trở thành một cái trụ cột trong tộc, trở thành phụ tá đắc lực của Giáo Chủ ca ca!

Vào giờ phút này đối mặt với đạo thiên kiếp cuối cùng, thành thì nhất phi trùng thiên, bại thì tan xương nát thịt, làm một chuyến du ngoạn không hối hận tại thiên địa!

Nguyện Long Tộc chúng ta, trường thịnh không suy!

Ngang ——

Trong đôi mắt rồng của Ngao Ất bắn ra ánh sáng lộng lẫy, vảy ngược phía sau đầu rồng ánh lên ánh sáng đỏ tím, thân rồng bay thẳng lên, đâm vào thiên lôi mạnh nhất!

Lột xác!

Nhảy lên!

Trăm chết dứt khoát, chiến hồn không tắt!

Bên trong thanh âm sấm nổ rung trời, thân thể Ngao Ất bị lôi quang nuốt hết, mà lực lượng thiên kiếp phun trào trong chớp mắt, điên cuồng bắn phá toàn thân Ngao Ất, nguyên thần Ngao Ất bị ngọn lửa tâm ma điên cuồng thiêu đốt.

Y đang cắn răng gắng gượng, không chịu phát ra nửa tiếng rên, ý thức có một chút mơ hồ, trong đáy lòng lại nổi lên đoạn đối thoại giữa chính mình cùng với Giáo Chủ ca ca hôm qua: "Chỉ chớp mắt ngươi cũng đã đến Kim Tiên Kiếp, ta tất nhiên là không lo lắng thực lực của ngươi, nhưng tóm lại là muốn hỏi một câu, đạo tâm có khe hở không? "

"Ừm...có. "

"Ồ? Là cái gì? "

"Một lão đạo mặt lạnh, Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc...bất quá chuyện này cũng không trọng yếu, gã vô luận như thế nào cũng không có khả năng có thành tựu như ta hôm nay. Lần Kim Tiên Kiếp này, Ất nhất định vượt qua tâm ma như vậy, nhất định sẽ không để cho huynh trưởng thất vọng. "

"Cố lên! Ngươi có thể! Vượt qua chấp niệm...a ha ha ha a, ai còn không có chuyện cũ không chịu nổi!"

"Lão đạo kia!" Bên trong lôi quang, Ngao Ất máu me khắp người đột nhiên gầm thét, âm thanh truyền toàn bộ cung điện trên trời!

Lý Trường Thọ chấn động tinh thần, đạo tâm hơi có một chút thấp thỏm, dù sao, án tắm long Nam Hải...

Oanh! Thân rồng Ngao Ất dường như trực tiếp nổ tung, nhưng nhìn kỹ, lại là tầng ngoài và vảy rồng Ngao Ất nổ bay ra, ở trong tiếng rống to của y, huyết quang phun trào khắp thân rồng, lại phi tốc phồng lớn ở trong lôi kiếp!

Từng mảnh từng mảnh vảy rồng màu trắng bạc nhô ra từ lưng Ngao Ất, đảo mắt liền bao trùm thân thể y, lông rồng màu bạc mềm mại và dẻo dai, bộc phát ra ánh sáng màu bạc, cưỡng ép tách ra lực lượng thiên kiếp sau cùng!

Ngân long dài ngàn trượng phóng lên tận trời, đụng nát kiếp vân, ngửa đầu gào thét tại không trung, dùng cổ ngữ Long Tộc, bạo phát ra tiếng hò hét chờ đợi nhiều năm trong đáy lòng kia:

"Ta không sợ ngươi!"

Khương Tư Nhi ở bên cạnh vui đến phát khóc, Lý Trường Thọ lại là khóe miệng có một chút run rẩy, trong đáy lòng thở dài.

Về sau, vẫn nên đối xử với Ngao Ất...tốt hơn.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, lần này thân hữu của mình độ kiếp, vì sao chính mình không có bị thiên phạt?

Đạo Tổ lão gia phiền? Ngán?

Lý Trường Thọ nhướng mày, phát hiện ra sự tình cũng không đơn giản, ngồi ở kia rơi vào trầm tư.

Dường như, là có quan hệ cùng với trình độ chính mình can thiệp thiên kiếp.

Mang theo tâm tình phức tạp, bản thể của Lý Trường Thọ chui xuống mật thất dưới đất, tránh đến nơi an ổn.

Đạo Nhân Giấy tại Thiên Đình cũng đứng dậy, cùng với chúng binh tướng Thiên Đình chờ đợi Ngao Ất trở về.

Kế tiếp là cho tổ chức tiên yến ăn mừng Ngao Ất, tuy sôi động nhưng không tốn nhiều công sức.

...

Sau khi Ngao Ất thuận lợi vượt qua thiên kiếp, thực lực có một bước tiến nhảy vọt.

Chỗ tốt của thiên kiếp đối với Nhân Tộc, phần lớn tập trung ở chỗ "cảm ngộ đại đạo".

Mà Long Tộc trải qua thiên kiếp tẩy lễ, lại có thể kích phát huyết mạch tự thân, đạt được thăng hoa toàn diện.

Sau đó Lý Trường Thọ đặc chuẩn cho Ngao Ất mấy năm ngày nghỉ, để y có thể có thời gian vui vẻ cùng với Khương Tư Nhi, lại làm chút xã giao tại Long Cung.

Lại nửa tháng sau, các nơi khôi phục bình ổn một lần nữa, nhưng dưới sự bình ổn này lại giấu giếm mãnh liệt.

Trước đây tiếng chuông gấp rút vang lên tại Độ Tiên Môn, chính là bởi vì Độ Tiên Môn đang chịu sự uy hiếp mới—— Độ Tiên Môn có mấy vị chấp sự ngoại môn, bị ám hại lúc bôn tẩu bên ngoài, hai chết sáu tổn thương.

Chương 1145. -

Nhưng cũng may, Độ Tiên Môn bây giờ đã là xưa đâu bằng nay, mà Chưởng Môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu lần này cũng không có trực tiếp máu trào lên não, biết đại kiếp đang xoay quanh trên đỉnh đầu, làm ra lựa chọn thận trọng đối lập nhau.

Phong sơn.

Lý Trường Thọ chú ý tương đối cao đối với chuyện này, dùng Đạo Nhân Giấy điều tra thế lực sau lưng ra tay với Độ Tiên Môn, phát hiện ra đối phương cũng không có bối cảnh đại giáo rõ ràng, lần này nổi xung đột cùng với chấp sự ngoại môn Độ Tiên Môn, cũng là bởi vì tranh đoạt bảo vật...

Kiếp vận quấy phá?

Lý Trường Thọ cũng không buông xuống cảnh giác, âm thầm kéo dài điều tra việc này.

Trong lúc Lý Trường Thọ lo lắng, Độ Tiên Môn sẽ cuốn vào hỗn loạn tiên môn, lúc bắt đầu tính toán giúp Độ Tiên Môn vượt qua lần này kiếp nạn như thế nào, miếu Hải Thần Nam Hải có hai khách quen Xiển Giáo đến, mang đến cho Lý Trường Thọ một phần tình báo tương đối mấu chốt.

Cái gọi là khách quen Xiển Giáo, tất nhiên là Thái Ất cùng với Ngọc Đỉnh.

Tin tức bọn họ mang đến, lại là có quan hệ với phàm tục Nhân Tộc vốn bình lặng.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Bần đạo vốn là ở bên trong ba ngàn thế giới, đi tìm nơi lịch luyện tiếp theo cho Tiễn Nhi, không ngờ lại gặp được mấy tên tà tu cảnh giới Kim Tiên cướp bóc đốt giết trong một chỗ tiên môn nhỏ. Sau khi bần đạo xuất thủ đánh chết mấy tên tà tu này, ở bên trong pháp bảo trữ vật của bọn hắn phát hiện ra khối ngọc phù này."

"Ồ?" Lý Trường Thọ tiếp nhận ngọc phù, đặt trong lòng bàn tay Đạo Nhân Giấy, giữ vững tinh thần, chuẩn bị sẵn sàng, cẩn thận từng li từng tí dò xét nội dung trong đó, lông mày dần dần nhăn lại.

Những tên tà tu này nhận một công việc, người chủ yêu cầu bọn hắn tập kết tại Nam Hải Ngũ Bộ Châu sau ba tháng.

Tin tức trong ngọc phù này có hạn, chỉ có đi nơi nào tập hợp, cùng với các loại căn dặn, chỉ để lộ ra, lần này là muốn đi vào bên trong Nam Thiệm Bộ Châu giết mấy vị đế vương phàm nhân.

Hẳn là, có người nhắm vào Thương bộ tộc được Thiên Đình duy trì, có ý đồ nhiễu loạn tiết tấu đại kiếp Phong Thần?

Sao Thiên Đạo lại ngồi nhìn mặc kệ việc này?

Cũng không đúng, có lẽ để Ngọc Đỉnh Chân Nhân gặp được mấy tên tà tu này, đạt được phong mật thư này, vốn là Thiên Đạo chỉ dẫn ở sau lưng.

Mặc dù có Khổng Huyên đại tỷ tọa trấn tại Thương bộ tộc, nhưng Lý Trường Thọ vẫn quyết định ổn một chút.

"Chuyển thế thân hóa thân thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương đang chơi đùa tại Nam Thiệm Bộ Châu, việc này không thể coi thường. Hai vị sư huynh có thời gian rảnh, có thể đến Nam Châu chiếu ứng hay không?"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân mỉm cười gật đầu, Thái Ất Chân Nhân lại là chau mày, trầm ngâm vài tiếng: "Chuyện này, bần đạo coi như xong."

"Sư huynh có chuyện bận rộn cũng không sao."

"Chuyện này, cũng không phải có chuyện quan trọng, chỉ là...có đôi khi, Trường Canh ngươi cũng biết, miệng của bần đạo có ý nghĩ của chính nó..." Thái Ất Chân Nhân cười khổ nói: "Tóm lại, đừng có để bần đạo chạm mặt cùng với hóa thân thất tình lục dục liền tốt."

Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân liếc nhìn nhau, hai người không khỏi ngửa đầu cười to, cười không tim không phổi.

Cùng lúc đó, một khối ngọc phù vạch phá chân trời Đông Thắng Thần Châu, đánh tới hướng đại trận hộ sơn Độ Tiên Môn, lúc sắp đánh lên tường ánh sáng đại trận, bị một bàn tay to vững vàng tiếp được.

"Khụ, khụ khục! Sư phụ lão nhân gia làm sao lại đột nhiên truyền tin?"

―― ―― ―― ――

"Ài, trong môn có đại thần, làm Chưởng Môn thật sự càng ngày càng khó. "

Quý Vô Ưu đứng ở phía trước cửa sổ phòng nhỏ của chính mình, ngắm nhìn biển mây ngoài cửa sổ, khối ngọc phù kia xoay chuyển qua lại tại đầu ngón tay hắn, trong đáy mắt mang theo vài phần suy nghĩ.

Đây là ngọc phù truyền tin sư phụ cho, bảo hắn mang chút cao thủ đi gấp rút tiếp viện Tiêu Dao tiên tông cùng là tiên tông Nhân Giáo.

Tiêu Dao tiên tông khai sơn lập phái ở bên trong Trung Thần

Châu, nội tình viễn siêu Độ Tiên Môn bọn họ, hắn dẫn người tới cũng chỉ là trợ uy.

Nhưng phàm là một phương thế lực, tất nhiên là khó tránh khỏi kết thù kết oán cùng với người khác, ấn theo quy củ Hồng Hoang, coi như là tiên tông Tam Giáo, nếu bởi vì oán hận thù cũ chất chứa mà bộc phát tiên môn đại chiến, đệ tử Thánh Nhân sẽ không chủ động can thiệp.

Thành lập Đạo giáo tại Hồng Hoang, vốn là vì phát dương quang đại đại thừa bản thân.

Nếu đạo thừa bản thân đứng không vững, tranh không nổi, như vậy cũng chẳng thể trách người khác.

Chỉ có giống như trước đây Độ Tiên Môn bị một ít khôi lỗi yêu ma đánh lén, tổ sư gia Độ Tiên Môn Độ Ách Chân Nhân ra tay, Huyền Đô Đại Pháp Sư hiện thân, mới tính là hợp tình hợp lý.

Ba đại tiên môn nổi ma sát cùng với Tiêu Dao tiên tông, có khả năng bộc phát đại chiến tiên tông toàn diện, cao thủ thế hệ trước như Độ Ách Chân Nhân cũng không tiện trực tiếp ra tay, cho nên mới phát ngọc phù đến Độ Tiên Môn, phái đệ tử đi qua.

Đổi lại thành trước đây, tình hình như vậy đồng dạng đều không đánh được, sau khi viện binh của hai bên đến, tự nhiên sẽ có tiền bối đức cao vọng trọng "trùng hợp đi ngang qua", sau đó "ta tới nói một câu công đạo", tiến hành hòa giải.

Nhưng hiện tại...

"Bất ổn." Quý Vô Ưu cúi đầu ho khan vài tiếng, liếc nhìn nguyên thần của chính mình, hơi thở dài.

Luyện thần thông cũng đều có thể gần như luyện hỏng chính mình, đây là y thật không nghĩ tới.

Cũng là nội tình của chính mình không đủ, bản nguyên quá yếu, thành Kim Tiên đã có một chút miễn cưỡng, cưỡng ép tu hành thần thông lợi hại như vậy, quả thật có một chút nóng vội.

Đương nhiên, y chỉ là nguyên thần suy yếu, cũng không phải là đạo thể suy yếu.

Trước đó tiểu đệ tử Tửu Ô hiểu chuyện vụng trộm lấy ra cái gì Độc Long Tửu và Cố Nguyên Đan, y dùng một chút, cũng không có hiệu quả rõ ràng gì.

Cho đến ngày nay, Quý Vô Ưu vẫn như cũ có hai cái hoang mang:

Đạo thừa Nhân Giáo vì sao tỷ lệ đạo lữ đều là cao hơn mấy lần so với các tiên tông khác?

Trường Thọ rốt cuộc là như thế nào, ở dưới mí mắt của chính mình, trở thành tiên thần nắm thực quyền thứ hai Thiên Đình, Nhị đệ tử của Giáo Chủ Nhân Giáo Thái Thanh lão gia?

Còn định ra khế ước đời này cùng với Vân Tiêu tiên tử...

Nghĩ mãi mà không rõ, liền thực khó hiểu.

Bí mật của Trường Thọ, Quý Vô Ưu vẫn luôn đang toàn lực thủ hộ, đến mức mấy lần đứng ra cưỡng ép che lấp, che đậy một ít dị tượng cho Trường Thọ.

Y nguyên bản cũng không hiểu, vì sao lúc trước Trường Thọ nhất định phải buồn bực việc này, nhưng dần dần, Quý Vô Ưu rõ ràng.

Trường Thọ xem thân phận đệ tử Độ Tiên Môn như một tầng ngụy trang, từ đó ở bên trong quá trình chính mình quật khởi, tránh né ánh mắt Tây Phương Giáo.

Mà Quý Vô Ưu sở dĩ mấy lần chủ động hiện thân bảo vệ, lại cực lực khống chế dục vọng hỏi thăm, thậm chí ngay cả sư phụ chính mình cũng đều không có nói quá nhiều, ngoại trừ là bởi vì Lý Trường Thọ yêu cầu, nguyên nhân chính yếu...

"Trường Thọ cũng là đệ tử Độ Tiên Môn, bản thân làm Chưởng Môn, có thể giúp đỡ tất nhiên là sẽ giúp. "

Chương 1146. -

Quý Vô Ưu chậm rãi thở ra một hơi.

Cũng không biết cảnh ngộ của mấy người Vong Tình tại ba ngàn thế giới như thế nào, có thể giúp đỡ Trường Thọ làm việc, kỳ thật cũng là cơ duyên của từng người, có thể đạt được Thiên Đạo công đức, Thiên Đình khí vận.

Đáng tiếc, y là Chưởng Môn Độ Tiên Môn, trước khi tìm kiếm được Chưởng Môn đời tiếp theo, cũng không thể xin nghỉ hưu sớm, đi vào bên trong ba ngàn thế giới.

Huyền Nhã tại Thiên Đình phải chăng như ý?

Nha đầu ngốc này có khi quá mức chính trực, mà lòng người bên trong Hồng Hoang là hiểm ác nhất, có thể đi đến Thiên Đình phát triển cũng là chuyện tốt.

Nhưng môn nhân tiên nhân không muốn đi Thiên Đình, vẫn phải tôn trọng lựa chọn của bọn họ.

Tu hành cầu chính là trường sinh, nhưng ở một cái tiên môn quy mô trung đẳng mà nói, trường sinh tiên đã ít càng thêm ít, cho nên đại bộ phận Luyện Khí Sĩ theo đuổi, nhưng thật ra là kéo dài thọ nguyên, vô câu vô thúc.

Điểm ấy, cảm xúc của Trường Thọ dường như không sâu, sau đó nếu chính mình có cơ hội, cũng muốn nói với Trường Thọ một câu...

Khục, góp lời, góp lời.

Tiểu Trường Thọ xưa đâu bằng nay, Chưởng Môn vẫn luôn hư không.

Ngọc phù giữa ngón tay dừng chuyển động, Quý Vô Ưu xoay người lại, đặt ngọc phù ở bên trong tay áo, cưỡi mây bay ra cửa sổ, che giấu hành tung, lướt về hướng Tiểu Quỳnh Phong.

Đến bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong, Quý Vô Ưu đợi một lúc, đợi phía trước xuất hiện linh khí dao động, y liền lặng lẽ chui vào bên trong đại trận Tiểu Quỳnh Phong thật dầy này.

Mỗi lần cảm nhận đại trận Tiểu Quỳnh Phong, trong đáy lòng Quý Vô Ưu liền sẽ nổi lên hai chữ...

Lãng phí.

Ở trên núi cũng chỉ có hai ~ ba vị đệ tử, làm chín tầng đại trận như vậy có thể làm được cái gì? Cũng không có khả năng có Đại La Kim Tiên sẽ ra tay oanh kích Tiểu Quỳnh Phong chứ?

Nếu thực sự như thế, vị Đại La Kim Tiên kia chẳng phải là chết chắc?

Bay qua tầng đối lưu linh lực trận pháp thật dầy, một tòa linh phong an bình, tĩnh mịch, lại lộ ra mấy phần tường hòa, liền hiện ra ở trước mắt.

Nhìn một chút rừng linh mộc tràn đầy tinh hoa mộc Thượng Cổ kia, cảm nhận tinh hoa nước Thượng Cổ ẩn trong hồ, cả ngọn núi ở bên trong cảm giác tiên thức, như là phúc địa tự nhiên...

Nhưng Quý Vô Ưu lại hoàn toàn rõ ràng, Tiểu Quỳnh Phong này vốn chỉ là một ngọn núi bị hủy, linh khí bị tước mất ở bên trong đại chiến vạn năm trước.

Trường Thọ, đã là lợi hại như vậy.

Hả? Ở bên hồ làm sao lại nhiều hơn một ngọn núi nhỏ?

Ấy! Còn biết động đậy!

Hùng Linh Ly như núi nhỏ kia đứng dậy, ngẩng đầu đối với Quý Vô Ưu, phất tay, động tác mặc dù rất tự nhiên, nhưng bởi vì thân hình quá mức khổng lồ, cho nên tỏ ra vô cùng chậm chạp.

"Sư —— phụ ——"

"Linh, Linh Ly." Quý Vô Ưu nhẹ nhàng thở ra, cảm thụ được lực lượng kinh khủng tản ra trên dưới toàn thân Hùng Linh Ly, hầu kết không nhịn được rung động hai lần.

Đây là đệ tử ký danh của chính mình?

Chuyện này, một quyền đánh xuống, Kim Tiên vốn là có thương tích trong người như mình chỉ sợ là cũng đều sẽ trọng thương?

Không hổ là cốt cán Nhân Giáo đi theo Trường Thọ lăn lộn!

Quý Vô Ưu lộ ra ý cười ôn hòa, bàn tay trái nhô ra, tiên lực ngưng tụ thành một bàn tay cực kỳ lớn, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào trán Hùng Linh Ly, cười nói: "Gần đây không gặp, đã cao thêm, không tệ, không tệ."

Hùng Linh Ly ngượng ngùng cười hắc hắc, trên Tiểu Quỳnh Phong vang lên tiếng sấm rền.

Bên linh hồ, ngay ở trong cơn gió lớn Hùng Linh Ly tạo ra, Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga chờ đợi Quý Vô Ưu rơi xuống, mắt thấy cảnh này cũng không khỏi lộ ra nụ cười thản nhiên.

Lý Trường Thọ tất nhiên là Đạo Nhân Giấy ở chỗ này, bản thể đã bắt đầu làm chuẩn bị, đi đến Nam Thiệm Bộ Châu chặn đánh những tà tu muốn đi ám sát đế vương phàm trần kia.

Đây tám thành lại là cách làm của Tây Phương Giáo, mà thủ đoạn này, cao minh hơn rất nhiều so với Tây Phương Giáo hành sự trước đó.

Có thể xưng là rút củi dưới đáy nồi, tập trung vào nhược điểm của Thiên Đình, nhắm vào điều mà Lý Trường Thọ quan tâm, có ảnh hưởng sâu xa đến Thiên Đình, tiên khế, hệ thống Thương bộ tộc, từ đó ảnh hưởng ảnh hưởng của Thiên Đình đối với đại kiếp Phong Thần...

Dự đoán, đây là thao tác của Đại sư huynh Tây Phương Giáo Phật Di Lặc.

Thời điểm này, đúng là lúc Tây Phương Giáo nên làm gì đó, nếu không cũng chỉ có thể khoanh tay chịu chết.

Thấy Quý Vô Ưu chậm rãi bay xuống, khóe miệng của Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cùng với Linh Nga cùng nhau vái chào hành lễ.

"Bái kiến Chưởng Môn."

Quý Vô Ưu vội vàng hạ đám mây xuống, vái chào đáp lễ đối với Lý Trường Thọ, cười nói: "Bái kiến Tinh Quân, là bần đạo nên bái kiến Tinh Quân."

Linh Nga không nhịn được che miệng cười khẽ, nói: "Sư huynh, ta đi pha trà cho Chưởng Môn."

"Lấy ra trà ngon ta mang về từ Dao Trì." Lý Trường Thọ căn dặn một câu như thế, bày một cái bàn thấp, hai cái bồ đoàn, mời Quý Vô Ưu cùng nhau nhập tọa.

Ở bờ bên kia linh hồ, Hùng Linh Lỵ nằm xuống một lần nữa, nhìn bầu trời một lúc, lại bắt đầu phương thức tu hành đặc biệt.

Mượn huyết mạch cường hóa tự thân.

Đạo siêu thoải mái.

Quý Vô Ưu cười nói: "Trường Thọ, gần đây có bận rộn sự vụ Thiên Đình?"

"Cũng khá an ổn!" Lý Trường Thọ thở dài: "Chỉ là bây giờ đại kiếp hạ xuống, bên trong thiên địa có một chút không yên ổn, từ Trung Thần Châu đến Đông Thắng Thần Châu, lại đến ba ngàn thế giới, Luyện Khí Sĩ chảy máu càng ngày càng nhiều. Căn cứ theo Thiên Đình giám sát, chỉ là Luyện Khí Sĩ tử thương trong mấy năm gần đây, đều đã vượt qua mấy trăm năm quá khứ."

"Ài, thời buổi rối loạn!" Quý Vô Ưu chậm rãi thở dài: "Thiên địa là vô thường, sinh linh có phồn điêu, đây cũng là đạo lý từ xưa mà tới. Những chuyện Trường Thọ ngươi làm, đã là tuyệt đại đa số người tu đạo không thể làm, không cần cho chính mình áp lực quá lớn."

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu: "Đa tạ Chưởng Môn."

"Gọi đạo hiệu của bần đạo là được, ngươi bây giờ thế nhưng là trưởng bối của bần đạo."

"Ở bên trong Độ Tiên Môn, Trường Thọ tất nhiên là đệ tử Độ Tiên Môn." Lý Trường Thọ cười nói: "Chưởng Môn không cần phải lo lắng, việc này ta cố ý thỉnh cầu lão sư, đã được lão sư đáp ứng."

"Ồ?" Quý Vô Ưu hai mắt tỏa sáng, nhỏ giọng hỏi: "Thánh Nhân lão gia của chúng ta...có hay nói chuyện không?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm một hồi, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào mới ổn thỏa.

Nói lão sư không hay nói, lão sư có thể lôi kéo chính mình trò chuyện mười năm tám năm, các loại chủ đề đều có liên quan đến, ví dụ như chính mình lần đầu tiên đi đến Thái Thanh Quan bái kiến, hàn huyên hơn ba năm.

Nhưng nói lão sư hay nói, cho tới bây giờ, lúc ở với lão sư tại Thái Thanh, chu kỳ bình quân lão sư mở miệng là mười bốn phẩy sáu ngày...

Lý Trường Thọ nói: "Lão sư nói ít mà ý nhiều, hơn nữa bình dị gần gũi, thanh tĩnh vô vi."

Quý Vô Ưu lập tức có chút choáng.

Nói như không nói • chân chính.

Chương 1147. -

Linh Nga bưng nước trà bay tới từ bên cạnh, ngồi quỳ chân ở bên người sư huynh, dâng trà nước cho Chưởng Môn và sư huynh, liền ôm khay bay trở về nhà tranh.

Lý Trường Thọ cười nói: "Chưởng Môn là có chuyện tới tìm?"

"Cũng không có chuyện quan trọng gì." Quý Vô Ưu lấy ra khối ngọc phù kia ở bên trong tay áo, đưa cho Lý Trường Thọ, nghiêm mặt nói: "Gia sư bảo bần đạo mang mấy cao thủ đi một chuyến đến Tiêu Dao tiên tông, giúp bọn hắn chống đỡ giữ thể diện."

"Ồ?" Lý Trường Thọ tiếp nhận ngọc phù, cẩn thận dò xét một chút, sau đó lộ vẻ mặt giật mình.

Hắn hỏi: "Theo Chưởng Môn biết, mấy nhà tiên tông này có vấn đề gì không?"

"Vấn đề là chỉ sau lưng bọn họ có bóng dáng đại giáo hay không?" Quý Vô Ưu trầm ngâm vài tiếng, bấm ngón tay suy tính, tất nhiên là không có một chút đoạt được nào, nhân tiện nói: "Theo bần đạo biết, ba nhà tiên tông này cùng với Tiêu Dao tiên tông chất chứa oán hận đã lâu, lần này liên thủ làm khó dễ, chưa chắc đã không có mượn uy thế đại kiếp. Loại sự tình thuộc về tiên môn lập thân này, ấn theo quy củ, ngoại trừ khai sơn tổ sư của Tiêu Dao tiên tông, gia sư và các cao thủ Nhân Giáo khác đều không thể trực tiếp ra tay, nếu không sẽ bị người nói lấy lớn hiếp nhỏ, nói Nhân Giáo không thua nổi, vân vân, sẽ hao tổn danh dự của Nhân Giáo chúng ta. Cho nên, lão sư ra lệnh bần đạo dẫn người tiến đến trợ quyền, đây kỳ thật cũng là một loại...lệ cũ. Chỉ là bây giờ đại kiếp buông xuống, bần đạo ẩn ẩn có một chút bận tâm, có thể xảy ra chuyện gì hay không."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cẩn thận suy tư một hồi.

"Chưởng Môn vẫn nên cẩn thận một chút." Lý Trường Thọ lấy ra hai bình đan dược ở bên trong tay áo, một xấp người giấy, nghiêm mặt nói: "Đây là hóa thân Đạo Nhân Giấy của ta, nếu Chưởng Môn gặp chuyện nguy cấp, có thể tùy thời kêu gọi ta."

Quý Vô Ưu cười nói: "Như thế không cần, lăn lộn tại Hồng Hoang như vậy, cũng có thủ đoạn sống yên phận."

"Chưởng Môn." Khuôn mặt của Lý Trường Thọ có một chút nghiêm túc: "Lời này của ngươi liền có một chút nguy hiểm."

"Ừm?"

"Vẫn là cầm đi, ổn một chút." Lý Trường Thọ cười nói: "Coi như đây là mệnh lệnh của bản Tinh Quân, mời Chưởng Môn tùy thời liên hệ cùng với ta. Nếu như Chưởng Môn gặp được phiền phức, ta trực tiếp lấy dung mạo Thiên Đình Thái Bạch Kim Tinh hiện thân, hù đối phương một phen cũng tốt."

"Ha ha ha ha!" Quý Vô Ưu vỗ tay cười to, để Đạo Nhân Giấy và đan dược vào bên trong tay áo, cười nói: "Bần đạo liền ổn lần này!"

Lý Trường Thọ dường như nghe thấy âm thanh "lá cờ" bể nát, có điều gì đó kỳ quái xảy ra, lại dặn dò Chưởng Môn mấy lần.

Chính mình cũng nhận rất nhiều ân huệ của Chưởng Môn, bây giờ thế đạo đang loạn, xu thế tiên tông Đạo Môn đấu đá dần dần hiện ra, mặc kệ đây là có người âm thầm giở trò quỷ hay không, đây cũng đều là đại thế.

Đại kiếp Phong Thần tác động đến không chỉ là đệ tử Thánh Nhân, còn có tiên tông Tam Giáo, điểm này Lý Trường Thọ vào lúc chưa thành tiên, liền đã có suy tính rõ ràng.

Đại thế khó sửa đổi, Thiên Đạo nghiền ép.

Để cân bằng, phải tiến hành một cách yếu ớt.

Sau khi Quý Vô Ưu đi, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng cẩn thận suy tư một hồi, tâm thần lướt qua trên người quân đoàn Đạo Nhân Giấy chôn giấu tại phụ cận Độ Tiên Môn...

Luận " tổng lượng tiên lực " chính mình chôn giấu ở dưới mặt đất Độ Tiên Môn, đủ để san bằng toàn bộ Độ Tiên Môn thành bình địa...mấy chục lần.

Tiên lực nha, tiêu hao liền có thể thu nạp linh khí chuyển hóa trở về, linh khí tại Hồng Hoang thiên địa lúc này coi như dồi dào, đương nhiên sẽ không có thiếu.

"Sư huynh." Linh Nga ở bên cạnh phiêu đi qua, thu thập chén trà ấm trà: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Không phải đại sự gì, Chưởng Môn muốn dẫn người đến Tiêu Dao tiên tông trợ quyền."

"Tiêu Dao tiên tông? Ta không có ấn tượng gì."

"Không cần mong nhớ, chuyên tâm tu hành." Lý Trường Thọ cười nói: "Kha Nhạc Nhi cũng đều đã trở thành Kim Tiên, muội mặc dù không thể nóng nảy, nhưng cũng phải thêm chút sức."

"Vâng!" Linh Nga ngọt ngào đáp ứng một tiếng, ở bên cạnh híp mắt cười.

"Chờ cảnh giới của bổn tiên tử đạt đến Kim Tiên, liền sẽ mê hoặc sư huynh ném lên trên giường, như vậy như vậy, như vậy như vậy!"

Lý Trường Thọ vô thức làm ra tư thế nghiêng tai lắng nghe, cỗ người giấy này nhất thời hóa thành một tia khói xanh chui vào bên trong tay áo Linh Nga, lưu lại một câu: "Vi huynh lại bận bịu chính sự."

Linh Nga lè lưỡi, bưng khay cúi đầu bay đi.

...

"Thuỷ Thần đại nhân ~ Thuỷ Thần, à không, Tinh Quân đại nhân, là ta, người sùng bái ngài, tiểu đế đế. "

Lý Trường Thọ mới vừa nghe được tiếng la lên như vậy, một ngụm trà suýt nữa phun ra.

Tiếng hô hoán này, tất nhiên là Đế Thính thân ở bên trong Luân Hồi Tháp, đối với Đạo Nhân Giấy hắn giấu ở trong Phong Đô Thành, sử dụng thần thông nghịch hướng trời sinh của Đế Thính, trực tiếp truyền âm đối với trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

Đương nhiên, Lý Trường Thọ có thể chặt đứt phần liên quan này trong nháy mắt, chỉ bất quá...

"Chuộc tội thú" chủ động truyền lại tiếng gió, mặc dù không thể hoàn toàn tin, phải đề phòng phải chăng đối phương thả ra bom khói, nhưng chính mình vẫn là có thể nghe một chút.

Liền nghe Đế Thính truyền âm nói: "Quy củ cũ, ngài không cần đáp lại, đừng phong tỏa tâm thần, ta liền có thể cảm ứng được ý nghĩ của ngài. Vị Đại sư huynh Tây Phương Giáo kia lại tới quấy rối chủ nhân nhà ta, y còn rất đắc ý nói kế hoạch tiếp theo của chính mình. Lần này y muốn nhắm vào vương quyền thế tục Nhân Tộc Nam Thiệm Bộ Châu, thật giống như là muốn nhằm vào Thương bộ lạc được Thiên Đình che chở, cũng là được Tinh Quân đại nhân ngài dốc hết sức nâng đỡ. Chỉ cần tìm chút tà tu, ám sát thủ lĩnh Thương bộ lạc, tự nhiên có thể nhiễu loạn bố trí của Thiên Đình, thậm chí tiến một bước ảnh hưởng đến toàn bộ xu thế đại kiếp Phong Thần. Lần này, chiêu này của y xác thực rất lợi hại, Tinh Quân đại nhân hãy sớm làm đề phòng."

"Việc này ta đã biết, y còn nói thêm gì?"

"Giống như là muốn khuyên chủ nhân nhà ta ủng hộ y, nói rất nhiều chuyện cũ năm xưa." Trong lời nói của Đế Thính có một chút khinh thường: "Trước kia y đi làm cái gì? Vào thời điểm chủ nhân nhà ta gặp tai họa, y chính là nấp trong bóng tối căn bản không muốn tiến về phía trước. Bây giờ thấy Tây Phương Giáo có trụ cột vận khí như chủ nhân, lại đến thời điểm có chỗ tốt có thể kiếm trong đại kiếp, liền ra ngoài nhảy nhót. Hừ, xem thường y."

Đế Thính phàn nàn vài câu, Lý Trường Thọ lại suy tư một hồi.

Lý Trường Thọ lại hỏi dưới đáy lòng: "Chủ nhân ngươi nói cái gì?"

"Chủ nhân chỉ nói là việc này vô can với chủ nhân..."

"Đa tạ nhắc nhở, chủ nhân ngươi tất nhiên là không có quan hệ cùng với việc này."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nói một câu như thế, liền phong tỏa một tia lực lượng nguyên thần của Đạo Nhân Giấy, chặt đứt liên lạc cùng với Đế Thính.

Vị Phật Di Lặc này, cảm giác...có chút thiếu hỏa hầu.

Vẫn là Địa Tạng năm đó càng thêm khó giải quyết, khiến hắn có cảm giác không thể làm gì.

Chương 1148. -

Kẻ trí nghĩ đến ngàn điều tất vẫn có điều bỏ qua, có lẽ Phật Di Lặc bế quan quá lâu, lực lượng khống chế đối với toàn bộ thế cục Hồng Hoang mặc dù vẫn còn, kế sách này cũng có một chút lợi hại, có điểm hương vị tứ lạng bạt thiên cân, nhưng kế hoạch còn chưa bắt đầu, liền đi tìm Địa Tạng khoe khoang...

Hả?

Nếu không phải khoe khoang, mà là cố ý gài bẫy cho chính mình?

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư một hồi.

Mặc dù không thể loại trừ khả năng Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo âm thầm liên thủ, nhưng khả năng này là rất nhỏ.

Ổn một chút, đi mời Thái Cực Đồ!

Âm thầm điều Kim Bằng tới, đi gặp Khổng Huyên đại tỷ, bố trí tỉ mỉ đến mức không thể kỹ lưỡng hơn.

Nếu như vậy, chính mình vẫn không bảo hộ được Thương bộ tộc...

Vậy cũng chỉ có thể mời thiên phạt bảo vệ chính đạo thương tang.

Lý Trường Thọ thở phào một hơi, để cho chính mình toàn tâm đầu nhập vào tràng tính kế này, đọ sức một phen thật tốt cùng với Đại sư huynh Tây Phương Giáo.

"Ông ~~"

Đến, mới vừa ứng phó với gián điệp dự phòng, lại có gián điệp chân chính tới.

Cũng không biết, tin tức Văn Tịnh mang đến phải chăng có chỗ khác biệt cùng với tin tức Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đế Thính cho.

Trong tiếng sột soạt khe khẽ, con muỗi không đáng chú ý trên đầu vai Đạo Nhân Giấy kia lặng yên tiêu tán.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ nhúc nhích, đối với thần thức Văn Tịnh đạo nhân còn chưa hoàn toàn tản mất, truyền âm nói: "Sau này đừng có luôn dùng bộ dáng con muỗi này hiện thân, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, sau này...nguỵ trang thần thông một chút, hoá thành bộ dáng ve vàng hoặc là châu chấu đi."

Ở bên trong động phủ bí ẩn tại chân núi Linh Sơn, Văn Tịnh đạo nhân đang ngâm mình ở bên trong hồ nước nhất thời có chút mộng.

Tinh Quân đại nhân thật sự...có một chút một lời khó nói hết.

Ở bên trong mật thất dưới đất Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ mở ra một trang giấy, lẳng lặng phân tích lần tính kế này của đối phương.

Tin tức Văn Tịnh đạo nhân mang đến, không sai biệt nhiều so với tin tức Đế Thính cho, chỉ là góc độ thoáng có một chút khác biệt.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân bất ngờ chặn được ngọc phù của tà tu, đạt được tin tức của tà tu, là đi diệt mấy vị Quốc Chủ, thủ lĩnh Nhân Tộc Nam Thiệm Bộ Châu, cũng chính là cái gọi là "đế vương phàm nhân".

Vị Phật Di Lặc kia đi tìm Địa Tạng "Bày tỏ", lộ ra tính kế càng rõ ràng đối với Địa Tạng, cũng kỹ lưỡng hơn, mục tiêu chính là thủ lĩnh của Thương bộ lạc, tức là con cháu của "Khế".

Mà tin tức Văn Tịnh đạo nhân mang đến, là mệnh lệnh nàng đạt được.

Mệnh lệnh này cũng không phải là tự mình đi ra tay đối phó phàm nhân, mà là chờ đợi tại phía nam Nam Hải, vô luận những tà tu kia thành sự hay không, tại một chỗ "đường lui" khác, khiến cho những tà tu "Thuê" này một kẻ cũng không để lại, đều chôn vùi.

Ba cái tin tức, ba cái góc độ khác biệt, lại được lồng ghép một cách hợp lý.

Tây Phương Giáo muốn dùng khoản đầu tư nhỏ nhất, đổi lấy kết quả nhiễu loạn bộ pháp của Thiên Đình.

Từ bên trong Tử Tiêu Cung, Ngọc Đế Thiên Đình đối chọi với hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo, thế lực hai phe đã đứng ở mặt đối lập.

Tây Phương Giáo quấy nhiễu Thiên Đình, chính là đổi lấy cơ hội thở dốc cho bản thân.

Lý Trường Thọ sau một phen cân nhắc, cảm thấy Tây Phương Giáo ngoại trừ bảo mật công việc quá kém, bản thân lần tính kế này là không có vấn đề.

Bất kể như thế nào, chính mình vẫn phải thận trọng đối đãi, cho dù là giết gà dùng dao mổ trâu, cũng không sao.

Thuận tiện, vẫn phải phân ra một ít tâm thần ở phía Chưởng Môn, tránh cho Chưởng Môn bị đại kiếp tính kế, trở thành bọt nước không đáng chú ý.

Đại kiếp có ảnh hưởng rất yếu ớt đối với Kim Tiên phổ thông, có thể bảo hộ tất nhiên là muốn bảo hộ.

Nếu như không có Độ Tiên Môn, cũng liền không có chính mình lúc này.

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, đi đến nhà tranh sư phụ thắp ba nén hương, quay người đầu nhập vào bên trong lần tính kế này.

Ngắm bắn Tây Phương Giáo!

Nhân tiện thiết kế một tình tiết nhỏ, làm choVăn Tịnh đạo nhân có thể lập được chút công lao trong lúc lơ đãng, cường hóa quan hệ đối lập giữa nàng cùng với chính mình, tốt nhất là có một đoạn tiết mục truy sát.

Như thế, ngược lại là có thể để cho Văn Tịnh đạo nhân trải qua thử thách của Thánh Nhân, thu hoạch được càng nhiều quyền nói chuyện ở bên trong Tây Phương Giáo.

Lý Trường Thọ chuẩn bị hai tháng, trước tiên liên hệ việc này cùng với Khổng Tuyên, lại mời Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở bên cạnh làm phối hợp tác chiến.

Ngoài ra, đây còn là lần đầu tiên Lý Trường Thọ dẫn mười chín vị Ma Binh đã sớm đi theo chính mình, lại vẫn luôn đang sống phóng túng, đến một chỗ khác mai phục.

Đại năng đỉnh tiêm Khổng Tuyên, hai vị Chân Nhân Xiển Giáo, mười chín vị Ma Binh Nhân Tộc Thượng Cổ có tổng thể chiến lực tuyệt đối không thể khinh thường.

Lại có Nhân Giáo Tiểu Pháp Sư hắn sắp đi tới Nam Thiệm Bộ Châu, mang theo Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp, Không Gian Xích, hẳn là...

Khục, không cắm cờ, phải dùng hết toàn lực.

Lại ổn thêm một chút, tách mấy đứa cháu trai của Khế ra an trí, miễn là đại nghĩa không mất, tiên khế không việc gì, Thương bộ lạc quật khởi thành Thương Quốc liền sẽ không nhận ảnh hưởng quá lớn.

Quy củ cũ, vào thời điểm Đồ lão đại mang theo Tháp đại gia, Xích Ca tới, Kỳ di cũng cùng nhau buông xuống.

Lúc Lý Trường Thọ bưng Ly Địa Diễm Quang Kỳ đi tìm Linh Nga, Linh Nga lập tức phản ứng lại.

"Sư huynh, lại muốn rời nhà?"

"Ừm." Lý Trường Thọ mang theo nụ cười ôn hòa: "Không cần phải lo lắng, ta chỉ là đi Nam Thiệm Bộ Châu chừng một tháng, muội lại để bảo vật của lão sư ở sát người, đừng có rời người."

"Vâng." Linh Nga đáp ứng một tiếng, trong đáy mắt mang theo một chút không nỡ.

Mặc dù lúc sư huynh ở trong núi, sư huynh muội bọn họ cũng không phải mỗi ngày ở cùng nhau, sau khi sư huynh bảo nàng chuyên tâm tu hành, không xử lý sự vụ Tiên Minh, nàng cũng đang cố gắng tu hành, mỗi ngày đều bế quan.

Lý Trường Thọ đưa tay vuốt vuốt đầu Linh Nga, sau đó thân hình biến mất không thấy, không gian nổi lên làn sóng nhàn nhạt, tự nhiên là dùng độn pháp cao minh.

"Còn nói cái gì, bên ngoài hung hiểm, bảo người ta tận lực đừng đi ra ngoài tản bộ, chính mình lại mỗi ngày đi ra bên ngoài, trong mắt căn bản cũng không có bản sư muội, hừ!"

Linh Nga hếch khóe miệng lên, chắp tay sau lưng, bĩu môi phiền muộn một hồi, rất nhanh liền ngâm nga làn điệu nhẹ nhàng, đi đến phía dưới tàng cây bên hồ chính mình thích nhất đả tọa tu hành.

Lý Trường Thọ dựa vào Đạo Nhân Giấy thấy cảnh này, cũng chỉ là cười khẽ, tâm thần chuyển đến Thiên Đình.

Lúc này cần trước tiên nói cho Ngọc Đế bệ hạ một tiếng, cho

Ngọc Đế bệ hạ một chút cảm giác tham dự, phái một cỗ hóa thân đi xuống bận rộn, dù sao Ngọc Đế bệ hạ hiện nay cũng rất rảnh rỗi...

Khục, Thiên Đình vô sự lâu vậy, Ngọc Đế vẫn như cũ có thể ổn thỏa ở trong Lăng Tiêu bảo điện, đây chính là nghị lực và lòng trách nhiệm khó có.

Chương 1149. -

Quả nhiên, sau khi Lý Trường Thọ đi tìm Ngọc Đế bẩm báo việc này, Ngụy Thâm Mạt tướng quân liền hứng thú bừng bừng đi vào trong Thông Minh Điện lấy lệnh bài, trút bỏ chiến giáp, đổi lại một thân đạo bào màu đỏ tím, âm thầm đi tới Nam Thiệm Bộ Châu tụ hợp cùng với Lý Trường Thọ.

Bây giờ Thương bộ lạc mặc dù phát triển mạnh mẽ, chiếm cứ một mảnh địa bàn lớn tại phía đông Nam Thiệm Bộ Châu, nhưng thành lớn phồn hoa trong cảnh nội cũng không tính nhiều.

Lúc này Thương bộ lạc đã chuyển ánh mắt đặt ở khu vực trung bộ Nam Châu phồn hoa, bắt đầu không ngừng từng bước xâm chiếm, tiến quân, cướp đoạt tù binh, liên tục không ngừng cung cấp sức lao động, giai tầng quyền quý thành hình sơ bộ.

Nhưng bởi vì tiên khế hạn chế, người nắm quyền đương thời tuân theo tổ huấn không có cách nào dùng tiên đan linh dược kéo dài tuổi thọ.

Coi như có thủ lĩnh Thương bộ tộc không cam lòng, âm thầm kiếm linh đan, những linh đan này vào lúc đến bên miệng bọn họ, đều sẽ tự động nổ nát vụn.

Mà những "đời sau của Khế" không tuân theo tổ huấn, vi phạm với tiên khế này, hoặc là chết bất đắc kỳ tử, hoặc là điên mất trí, sau mấy lần nếm thử, thủ lĩnh Thương bộ tộc, cũng liền bỏ đi ý niệm này.

Thế gian giàu sang quyền quý, đừng ngưỡng mộ trường sinh bất lão.

Tại trung bộ Nam Châu, trong căn phòng trang nhã của một tòa nhà cao tầng ở một thành trì phồn hoa, nghe Lý Trường Thọ truyền âm giới thiệu những điều này, Ngụy Thâm Mạt thưởng thức trà ngon thế gian, không ngừng gật đầu xưng thiện.

"Vất vả cho Trường Canh ái khanh, trước đó lâu như vậy liền đã an bài việc này!"

Lý Trường Thọ: "..."

Cảm thán, ngài liền chưa từng quan tâm đến đại sự tiên phàm tách ra như vậy!

Những gì hắn viết trong tấu chương năm đó, thật sự xem qua liền quên...

Ngụy Thâm Mạt cười nói: "Đúng rồi, Hữu Cầm Huyền Nhã chính là công chúa ban đầu của bộ tộc này đúng hay không? Lần này có cần điều Huyền Nhã tới hay không?"

Lý Trường Thọ nói: "Tất nhiên là do bệ hạ ngài định đoạt, chỉ bất quá Huyền Nhã bôn ba qua lại..."

"Quyết định như vậy đi!" Ngụy Thâm Mạt lập tức đánh nhịp, nhắm hai mắt lại, rất nhanh liền mở mắt nói một câu: "Mộc Công đã đi an bài, sau đó Huyền Nhã liền sẽ mang một đội Thiên Binh, âm thầm nguỵ trang thành phàm nhân tiến vào Thương bộ lạc. Những năm này, Huyền Nhã vì tăng lên hình tượng và lực ảnh hưởng của Thiên Đình, làm ra cống hiến trác tuyệt. Trường Canh ái khanh hãy ngẫm lại, nên ban thưởng cho Huyền Nhã như thế nào."

Lý Trường Thọ cười nói: "Không bằng chờ Huyền Nhã vượt qua Kim Tiên Kiếp, chân chính có thể lĩnh quân một phương, lại bàn về sự tình phong thưởng."

"Được, do sư huynh ngươi định đoạt." Ngụy Thâm Mạt nhíu mày đối với Lý Trường Thọ.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thầm than vài câu, luôn cảm thấy Ngọc Đế bệ hạ không phải đột nhiên cân nhắc chu toàn, mà là biến đổi phương pháp an bài chút "chuyện tốt" cho hắn.

Có một vị lãnh đạo trực tiếp chuyên tâm đưa ra phúc lợi cho mình thì...

Mệt thật.

Mặt khác, Lý Trường Thọ vẫn luôn đang âm thầm quan sát hoàn cảnh xung quanh Hư Không Chưởng Môn Quý Vô Ưu, cũng coi như chứng kiến một chút, cái gì gọi là "tiên môn cãi cọ".

Đúng như Quý Vô Ưu nói, Tiêu Dao tiên tông và ba nhà tiên môn kia, vào sau khi có nhiều phe thế lực tham gia, cũng không thật sự đánh nhau.

Hai bên trước tiên giằng co một tháng, trong lúc đó các lộ viện quân nhao nhao đi đến.

Lại có Đại La Kim Tiên bối phận tương đối cao, nhân duyên hơi tốt "ngẫu nhiên đi ngang qua" đứng ra "có sao nói vậy", "xác thực" một phen, ba đại tiên môn liền tức giận khó bình lui binh, hai bên bắt đầu cãi cọ bàn điều kiện.

Lý Trường Thọ cũng coi như yên tâm đối với chuyện này.

Kỳ thật, thật sự muốn hủy diệt một nhà tông môn, tất nhiên là âm thầm trù tính, làm khó dễ như sấm sét, ở bên trong thời gian ngắn nhất đục xuyên đại trận hộ sơn, bộc phát ra lực lượng tuyệt sát mạnh nhất!

Như loại thao tác kéo viện quân bốn phía này, hai bên cao điệu giằng co, không ngừng khoe cơ bắp, ngược lại là kiếm thêm chút chỗ tốt ở trong đàm phán sau đó.

Bốn nhà tiên môn tìm một cái đỉnh núi, ở dưới sự chú mục của cao thủ đến viện hộ hai bên, bắt đầu bốc phốt lẫn nhau.

Kể từ cuộc xung đột cách đây một trăm năm, một số đệ tử bị giết, nói đến trên phường trấn tại mấy vạn năm trước, trưởng lão tiên môn nào đó mua đan dược thấp kém xuất từ Tiêu Dao tiên tông.

Tiêu Dao tiên tông cũng là lâm thời phóng thanh tĩnh vô vi ở sau ót, quở trách từng cọc từng cọc chuyện xưa lúc trước.

Như cái gì, mấy tán tu vụng trộm dùng danh nghĩa Tiêu Dao tiên tông, lừa tiên tông nào đó một nhóm pháp bảo, tiên tông này đến tìm Tiêu Dao tiên tông đòi linh thạch, kết quả hai bên ra tay đánh nhau, thành trò cười tại Trung Thần Châu...vân vân.

Làm cho quan hệ giữa hai bên cứng ngắc, khẩn trương một lần nữa, liền lại có người hòa giải đứng ra nói một câu công đạo, hai bên đều thối lui nửa bước, tiếp tục cãi cọ.

Cứ như vậy một tới hai đi, Lý Trường Thọ xem say sưa ngon lành.

Tiêu Dao tiên tông vốn là yếu thế phương, tất nhiên là muốn bỏ ra mấy nhà cửa hàng linh dược phường trấn, bồi một khoản linh thạch, vấn đề hiện tại, chính là tổn thất nhiều ít.

Cuối cùng, cãi cọ gần năm mươi ngày, cuộc náo kịch này hạ màn kết thúc, Tiêu Dao tiên tông chảy ra chút máu, huỷ bỏ nguy cơ.

Chưởng Môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu mang theo mấy vị trưởng lão, tham gia yến đáp tạ của Tiêu Dao tiên tông, liền điệu thấp bước lên đường về.

Lý Trường Thọ cũng không buông lỏng cảnh giác, dù là Nam Hải kia vừa bắt đầu xuất hiện tung tích tà tu, Tây Phương Giáo sắp bắt đầu thực hiện tính kế, hắn cũng vẫn như cũ lưu lại một bộ phận tâm thần ở bên người Quý Vô Ưu.

Trong khoảng thời gian này, Lý Trường Thọ mang theo hóa thân Ngọc Đế du sơn ngoạn thủy khắp nơi, tuần tra phàm tục Nhân Tộc, bố trí ở các nơi Nam Thiệm Bộ Châu đều đã hoàn mỹ.

Tà tu mới vừa lộ tung tích ở Nam Hải, Lý Trường Thọ liền điều Kim Bằng Nguyên Soái đến, để phối hợp tác chiến toàn cục.

Lại tại thủ đô của một số quốc gia khá lớn tại Nam Thiệm Bộ Châu, an bài Đạo Nhân Giấy tùy thời giám sát, phòng ngừa chuyện Quốc Chủ bị tiêu diệt, mà ủ thành nhân họa.

Tính kế đến, suy nghĩ đi, Lý Trường Thọ đều cảm thấy chính mình không có để lại lỗ thủng gì.

Khi hắn cùng với Ngụy Thâm Mạt cùng nhau đến thành lớn thủ lĩnh Thương bộ lạc ở, chạm mặt cùng với Khổng Tuyên tại một toà trạch viện lịch sự tao nhã.

Khổng Tuyên trực tiếp hỏi: "Đã nắm giữ động tĩnh của địch nhân, sao không vào lúc đối phương tụ tập, trực tiếp động thủ, giết cho bọn hắn trở tay không kịp? Như thế, cũng có thể phòng ngừa mang đến khủng hoảng cho phàm nhân nơi đây."

Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, nói: "Vì lý do ổn thoả, vẫn là thủ ở chỗ này tốt hơn, cũng không biết những tà tu này có phải là ngụy trang hay không, tùy tiện ra tay ngược lại sẽ dễ dàng bị đối phương tính kế."

"Xác thực như thế." Khổng Tuyên nhẹ nhàng gật đầu, lẳng lặng ngồi bên trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, lộ ra bộ dáng suy tư.

Chương 1150. -

Ngụy Thâm Mạt ở một bên lại là không nhịn được nhíu mày các loại, vô thức nhìn về phía Khổng Tuyên, lại nhanh chóng dịch chuyển ánh mắt, đánh giá vị khổng tước thứ nhất từ sau khai thiên tích địa.

Đã thấy Khổng Tuyên lúc này, đã là tướng mạo nữ tử hoàn chỉnh.

Tư thái nhỏ nhắn mềm mại, đường cong tinh tế, khuôn mặt trở nên tú lệ, mắt phượng thiếu đi mấy phần uy nghiêm, nhiều thêm chút vũ mị, nàng vốn chỉ là âm dương chưa định, vào giờ phút này quy về thân nữ nhi, liền có được vốn liếng nữ tử vốn nên có.

Là cái loại có thể khiến cho "Tiểu sư tổ" Giang Lâm Nhi rơi lệ đầy mặt này.

Ngụy Thâm Mạt nhìn về phía Lý Trường Thọ, ném ánh mắt kính nể đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lại là trong nháy mắt đọc hiểu thâm ý của ánh mắt này, truyền âm nói thầm một câu "Đại Pháp Sư" đối với Ngụy Thâm Mạt, nhanh chóng làm sáng tỏ việc này.

Khổng Tuyên nhẹ giọng hỏi: "Hắn gần đây có từng trở về?"

"Đã từng trở về lúc nghị sự tại Tử Tiêu Cung." Lý Trường Thọ nói: "Nhưng sau đó liền chạy về trong Huyền Đô Thành."

Khổng Tuyên gật gật đầu, cũng không nhiều lời, ngồi ở kia nhắm mắt dưỡng thần.

Mặc dù định ra giới tính, phân chia âm dương, nhưng tính tình của nàng lại chưa hề biến hóa, khó có thể che giấu ngạo khí trong xương cốt, cũng không có lòng đi che lấp.

Ở chỗ này vừa mới đợi nửa ngày, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ liền dò xét được, trên một hòn đảo Nam Hải nào đó bay ra mấy chục đạo lưu quang, đánh về hướng tòa thành lớn Thương bộ tộc Nam Thiệm Bộ Châu này.

"Đến rồi."

"Ừm." Khổng Tuyên lên tiếng, quanh người tách ra ngũ sắc thần quang, trong đôi mắt chậm rãi mở ra, tràn đầy sát ý lành lạnh.

Lý Trường Thọ liếc nhìn Chưởng Môn nhà mình, phát hiện ra Chưởng Môn đã là bình an trở về Độ Tiên Môn, cũng liền dời hơn phân nửa tâm thần bỏ vào sự tình trước mắt.

Tại Ven biển Nam Hải, trong An Thủy Thành.

Kim Sí Đại Bằng hóa thành thanh niên đạo sĩ đang cầm một chiếc bánh thịt, chậm rãi thưởng thức trên đường phố.

Khi đạo đạo lưu quang kia cấp tốc lướt qua tại ngoài vạn dặm, Kim Bằng lộ ra mấy phần tiếc hận, há miệng nuốt hết bánh thịt, vỗ vỗ tay, thân hình hóa thành một làn gió nhẹ biến mất không thấy gì nữa.

...

"Bắt đầu."

Tại Luân Hồi Tháp tầng cao nhất, đạo nhân ngồi trong góc bóng tối khẽ cười nói một tiếng, đạo bào trên người giống như phổ thông, còn có mấy miếng vá.

Dưới cửa sổ, Đế Thính buồn bực ngán ngẩm lung lay cái đuôi, Địa Tạng ngồi xếp bằng ở bên người nó mở hai mắt ra.

Địa Tạng hỏi: "Đã biết rõ tất sẽ bại, vì sao còn muốn uổng phí tinh lực?"

"Ồ?" Khóe miệng của đạo nhân hơi mập kia từ đầu đến cuối mang theo mỉm cười, hỏi ngược lại: "Sư đệ cảm thấy, như thế nào mới tính thắng, như thế nào mới tính bại?"

Địa Tạng không khỏi im lặng.

Trong tay đạo nhân hơi mập thêm một cái bình bát màu vàng, chậm rãi đẩy bình bát tiến về phía trước, trong đó lộ ra một màn ánh sáng, hiện ra hình dáng một tòa thành lớn phàm tục.

Ở chân trời phía nam thành lớn, mấy chục ngôi sao xếp thành một hàng, nhẹ nhàng lấp lóe, cấp tốc đánh tới tòa thành lớn này.

Đạo nhân hơi mập nhíu mày, ý cười trên khóe miệng càng nồng đậm hơn.

"Suýt nữa quên mất, tọa kỵ của sư đệ có thể nghe lén tiếng lòng vạn linh, tình hình như vậy tất nhiên là không cần bần đạo bày ra, ngồi ở chỗ này đã có thể thăm dò mọi việc Tam Giới."

Địa Tạng cau mày nói: "Trong lời nói của đại sư huynh có ẩn ý, dường như đang hoài nghi ta cái gì."

"Không sai, bần đạo xác thực có hoài nghi."

Đạo nhân thân hình hơi mập, Đại sư huynh Tây Phương Giáo Phật Di Lặc này ngồi thẳng thân thể, tiến về phía trước dò xét, một gương mặt hơi bóng loáng tươi cười, lại làm cho Đế Thính vô thức cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Phật Di Lặc chậm rãi nói: "Bần đạo đương nhiên không phải hoài nghi sư đệ, sư đệ có thể hi sinh bản thân vì Linh Sơn, bần đạo tất nhiên là kính trọng. Chỉ bất quá, sư đệ không cảm thấy, mấy lần trước đánh cờ cùng với Thuỷ Thần, mọi thứ đều lộ ra một cỗ kỳ quặc sao? Lý Trường Canh hắn thật sự liền liệu sự như thần, khắp nơi chiếm trước tiên cơ của ta và ngươi, coi như là trận chiến phá Hải Nhãn Đông Hải, hắn chạy đến, cũng không tránh khỏi quá mức kịp thời. Sư đệ đã từng hoài nghi, trong này có một chút vấn đề?"

Ánh mắt Địa Tạng lắc lư qua lại, trong đáy mắt mang theo vài phần suy tư.

Lúc này, ở bên trong màn sáng màu vàng do bình bát chiếu ra kia, mấy chục đạo lưu quang đã vọt tới gần trăm dặm thành lớn, liền muốn đập xuống Hoàng Cung ở giữa thành lớn.

Mà ở bên trong tòa thành lớn kia, đột nhiên nhấp nhoáng ngũ sắc thần quang, một đạo thân ảnh cực nhanh xuất hiện ở không trung, lẳng lặng đứng tại kia, đối mặt với mười mấy tên tà tu đột kích.

Phượng Tộc, Khổng Tuyên.

Phật Di Lặc liếc nhìn tình hình bên trong hình ảnh, dường như không thèm để ý chút nào đối với chuyện này, tiếp tục cách màn sáng, nhìn chăm chú vào Địa Tạng cùng với Đế Thính, cười nói: "Sư đệ, tọa kỵ này của ngươi ngoại trừ có thể thám thính thanh âm vạn linh, dường như còn có thể đảo ngược truyền thu tiếng lòng đối với vạn linh đi."

Thân thể Đế Thính cứng đờ, không hiểu sao cảm thấy một luồng hơi lạnh toát ra từ toàn thân.

Phảng phất như, ở sau gương mặt tươi cười kia là hung thú cực hung cực ác, có thể dùng một ngụm nuốt mất nó coi như có thực lực không tệ.

Địa Tạng lãnh đạm nói: "Đại sư huynh, ta không biết ý cụ thể của ngươi là gì, lúc này ngươi hẳn là nên chú ý nhóm Nhân Yộc Luyện Khí Sĩ ngươi an bài này."

"Bọn hắn?" Phật Di Lặc cười nói: "Sư đệ ngươi biết phàm nhân bắt cá như thế nào không? Có một loại phương thức tên là thả câu, lấy dây nhỏ, lưỡi câu, dùng mồi câu bao trùm lưỡi câu, chìm vào bên trong dòng sông hồ nước, chậm đợi một hồi, cá sẽ đớp mồi, người thả câu sẽ kéo lên."

"Đại sư huynh dùng liên hoàn kế?"

"Không tính là cái gì liên hoàn kế sách, chẳng qua là một ít tiểu bố trí mà thôi."

Phật Di Lặc đưa tay chỉ về hướng màn sáng, lại như là cách màn sáng chỉ về hướng Đế Thính, làm thân thể của Đế Thính cơ hồ kéo căng.

"Sư đệ ngươi xem!" Phật Di Lặc dần dần thu liễm tươi cười: "Nữ tử này chính là Phượng Tộc Khổng Tuyên, có thần thông ngũ sắc thần quang, thực lực có thể so với đệ tử Thánh Nhân Đạo Môn đỉnh tiêm, coi như là vi huynh cũng không có nắm chắc thắng được hắn. Những tà tu dân liều mạng đến từ ba ngàn thế giới này, hoàn toàn không biết bọn hắn phải đối mặt với loại địch thủ này, lúc này đã bắt đầu bối rối. Nhìn, Khổng Tuyên ra tay rồi."

Màn sáng chiếu ra, ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên lấp lóe, như là năm thanh lợi kiếm quét ngang thiên khung, mười mấy tên tà tu xông lên phía trước nhất đầu một nơi thân một nẻo.

Khổng Tuyên hừ lạnh một tiếng, hiển lộ uy thế tự thân.

Đám tà tu kia sững sờ trong giây lát, vào thân hình lúc Khổng Tuyên hiện lên, xuất hiện ở trước mặt những tà tu này, hơn hai mươi tên tà tu còn lại quay đầu liền chạy, các hiển thần thông, so với tốc độ lúc đến đâu chỉ nhanh hơn gấp đôi!

Chương 1151. -

Khổng Tuyên hừ lạnh một tiếng, tay nâng thần quang, lại là mấy đạo thân ảnh bị ngũ sắc thần quang chém ngang.

Đây bất quá là vận dụng ngũ sắc thần quang dễ hiểu nhất, hiệu quả phong, cấm, tù, xoát, hoàn toàn không có đất dụng võ.

Tại Luân Hồi Tháp tầng cao nhất, Phật Di Lặc mỉm cười giảng giải một màn này.

Đế Thính kia chẳng biết tại sao bắt đầu run rẩy toàn thân, chôn đầu ở bên trong móng vuốt, hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn.

"Nhìn đi, những tán tu này thật thông minh, bắt đầu chạy trốn tứ tán, phía nam lại có một đầu Kim Bằng bay tới, chính là Kim Sí Đại Bằng trước rời bỏ Linh Sơn, lại làm phản đi đến Thiên Đình, chính là tỷ đệ cùng với Khổng Tuyên. Bất quá, có mấy người còn mang theo đại na di phù trên người, có thể trực tiếp na di thân hình bọn hắn đến phía nam Nam Hải. Nơi đó, bần đạo an bài mấy chục đầu Hồng Mông hung thú."

Địa Tạng chậm rãi gật đầu, nói: "Kế sách là kế sách hay, nhưng sư huynh dường như đã đánh giá thấp Thuỷ Thần, cạm bẫy dễ hiểu như vậy, hắn tự nhiên sẽ không mắc lừa."

Phật Di Lặc nói: "Chuyện này khó mà nói chắc được."

"Sư huynh còn có bố trí khác?"

"Ài!" Phật Di Lặc nhẹ nhàng thở dài: "Vi huynh kỳ thật không muốn ra tay quản những chuyện này, nhưng Tây Phương Giáo chúng ta bây giờ xác thực đã đến thời điểm nguy cấp. Vi huynh quan sát kỹ Thuỷ Thần một hồi lâu, cũng tiến hành hoàn chỉnh hoàn nguyên nhiều lần tình hình chúng ta giao thủ cùng với Thuỷ Thần, tìm ra nhược điểm của Thuỷ Thần...sư đệ ngươi là có hay không cảm thấy, Thuỷ Thần am hiểu mưu tính, bản tính đa nghi?"

"Không sai."

"Vậy ngươi đã sai!" Phật Di Lặc nói: "Vị Thuỷ Thần này, kỳ thật vẫn luôn đang theo đuổi nắm chắc lớn nhất, bản tính cũng không phải là đa nghi, mà là cầu ổn. Cũng ví dụ như lúc này..."

Bên trong màn sáng hiện ra:

Ở phía dưới sự bao vây trước sau của Khổng Tuyên cùng với Kim Bằng, tà tu chạy tứ tán cấp tốc tan tác, nhưng có mấy người trong lúc hỗn loạn lấy ra từng khối từng khối ngọc phù, may mắn trốn thoát ngũ sắc thần quang cùng với Kim vũ.

Lúc này, Kim Bằng không chút do dự đuổi theo hướng bên ngoài Nam Hải, mà Khổng Tuyên cũng không đuổi theo, trực tiếp trở về tòa thành lớn kia.

"Nhìn đi!" Phật Di Lặc cười nói: "Đôi tỷ đệ này không có cơ hội giao lưu, lại dứt khoát áp dụng trạng thái một công một thủ, tất nhiên là Thuỷ Thần chỉ dẫn trong bóng tối. Dù là nhẹ nhõm thủ thắng, cũng sẽ không lơ là bất cẩn, đây chính là phong cách hành sự của Thuỷ Thần."

Địa Tạng hỏi ngược lại: "Kim Bằng đuổi theo một mình, làm sao lại được tính là thận trọng?"

"Sư đệ ngươi sai, đuổi theo không chỉ là Kim Bằng, còn có Thuỷ Thần chúng ta không thấy được."

"Vì sao sư huynh chắc chắn như thế? Ta và ngươi cũng không thấy bóng dáng của Thuỷ Thần, có lẽ hắn ngày hôm nay chỉ là hóa thân ở chỗ này, bản thể cũng không hiển lộ."

"Vì sao chắc chắn như thế...sư đệ lại xem." Phật Di Lặc trượt nhẹ ngón tay, bên trong màn ánh sáng màu vàng xuất hiện một vùng tăm tối, như là thiên ngoại hư không.

Nơi đây có một tòa pháp trận to lớn, trên đó hiển hiện một vòng xoáy màu xám, có thể miễn cưỡng nhìn thấy mấy chục thân ảnh, hoặc nhân hình, hoặc hung thú, tiềm phục ở chung quanh pháp trận.

Điểm rơi của đại na di phù chính là ở đây, mấy tên tà tu kia chui ra từ đó theo thứ tự, một đạo thân ảnh uyển chuyển chủ động nghênh tiếp.

Bên trong Luân Hồi Tháp, thần, linh, thú nhìn chăm chú vào một màn này, Địa Tạng đã là thấy được kết cục của mấy người kia, khóe miệng lộ ra một chút cười khổ.

Phật Di Lặc híp mắt cười.

"Sư đệ còn chưa phát hiện ra sao?

Thuỷ Thần vẫn là lúc còn là Hải Thần, mỗi lần bản thể hiện thân, hoặc là ở bên người Đại Pháp Sư, hoặc là có rất nhiều chí bảo hộ thân, đây đều là những thay đổi theo thực lực của Thuỷ Thần không ngừng tăng lên mà xuất hiện. Mục tiêu vi huynh lựa chọn lần này, nhìn như chỉ là thành lớn phàm tục, nhưng kỳ thật là uy hiếp một hạng kế hoạch lớn có quan hệ đến Thiên Đình tương liên phàm tục Nhân Tộc của Thuỷ Thần, hắn tự nhiên sẽ vô cùng coi trọng, bản thể chắc chắn sẽ ở chỗ này, sẽ còn mang theo Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung bảo tháp cùng nhau ở chỗ này. Ở dưới tình huống vừa rồi, Kim Bằng đã đuổi theo, Thuỷ Thần không có lý do bỏ mặc ái tướng của chính mình mạo hiểm. Nếu theo phong cách hành sự của Thuỷ Thần, lần này muốn xuất thủ thực tế là hắn, Kim Bằng chỉ là đi phối hợp tác chiến. Có Thái Cực Đồ và Huyền Hoàng Tháp hộ thân, ngoại trừ Thánh Nhân ra tay, ai cũng không đả thương được hắn, hắn ra tay, mới là ổn thỏa nhất. Nhìn đi, đây không phải là đến rồi?"

Lúc Phật Di Lặc nói chuyện, đạo thân ảnh uyển chuyển kia đi tới phía trên pháp trận không gian, quang huy trận pháp màu lam nhạt chiếu lên dung mạo mê người của nàng, tất nhiên là Văn Tịnh đạo nhân.

Văn Tịnh đi đến trước mặt mấy người chạy trốn kia, khóe miệng phác họa ra nụ cười say lòng người, trong mắt lóe lên huyết quang yêu dị.

Hai mắt của mấy tên tà tu kia lập tức trở nên ngốc trệ, mặc cho Văn Tịnh đi qua bên người bọn hắn, mặc cho ngón tay mảnh khảnh xẹt qua trán.

Đợi Văn Tịnh đi đến một bên khác pháp trận, mấy đạo thân hình ngồi quỳ chân này đột nhiên đổ sụp, hóa thành từng đống cát mịn, trôi nổi ở trong hư không.

Đúng lúc này!

Một bức hư ảnh Thái Cực Đồ quỷ dị hiện lên ở phía trên Văn Tịnh đạo nhân, lão đạo mày trắng tóc trắng kia cất bước mà ra.

Thái Bạch Kim Tinh, Lý Trường Canh!

Văn Tịnh biến sắc, cơ hồ vô thức phát ra một tiếng rít, mấy chục đạo hình bóng hung thú xung quanh kia bổ nhào mà đến, bộc phát ra thế công hung lệ đối với lão đạo này.

Tại Luân Hồi Tháp tầng cao nhất, Phật Di Lặc nheo hai mắt lại, bên trong màn sáng màu vàng bình bát ném ra, hình ảnh khóa chặt ở trên người Văn Tịnh đạo nhân cùng với mấy đầu hung thú thực lực cao nhất. Nhìn bọn hắn bị Huyền Hoàng Tháp trấn đến không ngừng thổ huyết, nụ cười của Phật Di Lặc càng trở nên nồng đậm.

"Mấy lần tiết lộ phong thanh việc này, hẳn là không có quan hệ gì với nhóm người Văn Tịnh, vậy thì...Đế Thính, ngươi có phải hay không nên cho bần đạo một lời giải thích?"

"Giải, giải thích cái gì?" Đế Thính nhỏ giọng thầm thì: "Ngài có phải hay không hiểu lầm rồi? Thuỷ Thần hận không thể diệt trừ ta sớm."

Địa Tạng lại nói: "Sư huynh gióng trống khua chiêng như thế, chính là vì điều tra ai là nội ứng của Thuỷ Thần?"

"Đây chỉ là ba thành dự định." Phật Di Lặc gảy ngón tay, hình ảnh chia thành hai bộ phận.

Bên trái là bên trong hư không, chúng Hồng Mông hung thú vây công Thái Bạch Kim Tinh đầu đội Huyền Hoàng Tháp, tạm thời cũng có thể vây khốn Lý Trường Thọ tại chỗ.

Phía bên phải lại là ở bên trong một chỗ mây mù tối tăm mờ mịt, hơn mười mấy bóng đen giấu ở trong khói đen, đang lẳng lặng ngồi xếp bằng, sương mù xám này dường như đang không ngừng di động.

Phật Di Lặc cười nói: "Hãy nhìn đi, bọn họ là Kim Tiên vi huynh vất vả gom lại, thực lực mặc dù không xuất sắc, nhưng bối cảnh đều là tới từ Tiệt Giáo. Sư đệ, Đế Thính, ta hôm nay chỉ hỏi các ngươi một cái vấn đề. Chỗ bản thể Thuỷ Thần ẩn thân, rốt cuộc ở nơi nào."

Chương 1152. -

Địa Tạng nhướng mày: "Ta làm sao biết được?"

"Ngươi không biết, nó lại biết." Phật Di Lặc nhìn về phía Đế Thính, nụ cười kia thay đổi thành vô cùng lạnh lẽo, một cỗ uy áp càn quét về hướng Đế Thính!

Đế Thính xù lông, lại chỉ là trong nháy mắt, liền bị uy áp này trấn áp nằm trên đất, toàn thân cứng ngắc không có cách nào động đậy.

Trên mặt Địa Tạng lộ ra sắc mặt giận dữ: "Đại sư huynh ngươi đây là có ý gì? Cảm thấy ta bán Linh Sơn, sớm nội ứng ngoại hợp cùng với Thuỷ Thần?"

"Sư đệ đừng vội, vi huynh chẳng qua là cảm thấy thần thú của ngươi có một chút vấn đề, đương nhiên sẽ không hoài nghi ngươi." Phật Di Lặc mang theo nụ cười thản nhiên, ngón tay xa xa nhắm ngay Đế Thính, hỏi: "Tiểu gia hỏa, Tạng sư đệ bây giờ thân liệt vào danh sách Thiên Đạo, mà ngươi lại vẫn như cũ chỉ là một đầu tọa kỵ. Bần đạo hỏi lại ngươi một câu, bản thể của vị Thuỷ Thần kia, bình thường giấu ở chỗ nào? Lại là từ nhà tiên tông Nhân Giáo nào đạp lên con đường tu hành?"

Đế Thính nói: "Thực, thực sự không thể xác định..."

"Phải không?" Trong mắt Phật Di Lặc lấp lóe hàn quang.

"Đại sư huynh, không thể." Địa Tạng phất tay áo, tóc dài phất phới, quanh người bộc phát ra lực lượng Thiên Đạo nồng đậm, hai mắt hiện lên thần quang.

"Đế Thính là tọa kỵ của ta."

Nụ cười của Phật Di Lặc không thay đổi, nhưng hàn quang trong mắt giống như thực chất vậy.

"Nhưng ngươi, vẫn là đệ tử của Tây Phương Giáo chúng ta."

Két, cạch!

Bên cạnh góc tường, giá sách kia đột nhiên vỡ nát, bên trong Luân Hồi Tháp, cuồng phong thổi ra phía ngoài.

"Độ Tiên Môn...là Độ Tiên Môn!" Đế Thính đột nhiên quát khẽ: "Chỗ ẩn thân của Thuỷ Thần là Độ Tiên Môn, nửa tháng trước Đế Thính vừa mới biết được, còn chưa kịp bẩm báo cho chủ nhân!"

Địa Tạng nhướng mày, hàn quang trong mắt Phật Di Lặc biến mất, rất tự nhiên cười khẽ hai tiếng.

Đúng lúc này, màn sáng ngăn cách giữa Địa Tạng và Phật Di Lặc, hai bộ phận hình ảnh trái phải đột nhiên xuất hiện biến hóa.

Bên trái, mấy đầu hung thú đột nhiên vung ra mấy chục đạo lưu quang, nổ ra đạo đạo khe rãnh không gian ở quanh người Thiên Đình Thái Bạch Kim Tinh!

Phía bên phải, hình ảnh sương mù xám mông lung kia đột nhiên xoay chuyển, sương mù xám tiêu tán theo gió, hơn mười mấy đạo thân ảnh bị khói đen bao trùm xuất hiện ở trên không.

Bọn hắn cúi đầu quan sát, ở phía dưới là một tòa sơn môn tiên tông yên tĩnh, cùng với một tầng màng mỏng đại trận phản chiếu ánh sáng của mặt trời và các vì sao.

Đế Thính cơ hồ ngừng thở, nhìn chăm chú vào một màn bên trong hình ảnh này, cuống họng vừa mới phát ra một thanh âm rung động, hơn mười mấy đạo bóng đen kia bỗng nhiên hạ xuống, không có một chút do dự gì, vọt tới đại trận hộ sơn!

Đúng lúc này, bên trong hình ảnh màn ánh sáng màu vàng bên trái, Thái Bạch Kim Tinh bỗng nhiên quay người, trong mắt mang theo lo lắng.

Bên trên Tiểu Quỳnh Phong!

Trong núi rừng và suối bên ngoài đại trận hộ sơn!

Từng thân ảnh lần lượt phóng lên tận trời, mười mấy vị nam nữ già trẻ cảnh giới Thiên Tiên dường như ẩn nấp hồi lâu tại các nơi, liền muốn vội vã nghênh đón hơn mười đạo bóng đen vọt xuống từ trên không trung kia.

Bóng đen xông lên phía trước nhất đột nhiên dừng lại, lấy ra một viên bảo châu màu đen từ trong lòng ngực, dùng sức bóp nát, từng quả cầu đen nhánh phun trào ra, cơ hồ thoáng qua liền bao phủ sơn môn phía dưới, càn quét ngàn dặm!

Từng vị từng vị nam nữ già trẻ phóng lên tận trời đột nhiên mất đi lực lượng vọt tới trước, hóa thành từng người giấy giữa không trung, vô lực rớt xuống!

Người giấy mất khống chế!

Hơn mười đạo bóng đen cùng nhau xuất chưởng, đánh lên bên trên đại trận hộ sơn phía dưới, đại trận hộ sơn nở rộ quang mang, nhưng tường ánh sáng lại nhiều thêm đạo đạo khe nứt.

Tại Luân Hồi Tháp tầng cao nhất, Phật Di Lặc đã là đứng dậy.

"Xem ở trên phân thượng thần thú của sư đệ cuối cùng cũng nói thật, ngày hôm nay bần đạo tha cho nó không chết, sau này các ngươi ở trên Luân Hồi Tháp này, hãy thành thành thật thật. Đều đã nhảy ra khỏi vòng xoáy đại giáo chi tranh, cần gì lại phải lẫn vào? Còn có, trong ván cờ ngày hôm nay, sẽ không có bất luận manh mối gì chỉ đến hướng Linh Sơn chúng ta, ngoại trừ bần đạo ở chỗ này nói với các ngươi việc này. Lần này bần đạo kiến tạo giả tượng, là Tây Phương Giáo chúng ta cùng với Xiển Giáo liên thủ tính kế vị Thuỷ Thần này, kế tiếp cũng sẽ chết không thừa nhận chúng ta đã làm bất cứ chuyện gì. Nếu lần châm ngòi này không thành, Thuỷ Thần chỉ giận chó đánh mèo chúng ta, mà không trách được trên người Xiển Giáo...chặc, cũng không biết mùi vị của thịt thần thú như thế nào."

Đế Thính toàn thân run rẩy, cúi đầu chán nản thở dài.

Phật Di Lặc quay người muốn đi, Địa Tạng định tiếng nói: "Sư huynh, coi như hủy diệt tiên tông Nhân Giáo này lại có thể thế nào? Không đả thương được nguyên khí của Thuỷ Thần."

"Nhưng sẽ làm cho hắn rất khó chịu."

"Như vậy sẽ làm cho thành kiến của hắn sâu sắc hơn đối với Tây Phương Giáo chúng ta, không mang lại bất kỳ chỗ tốt nào cho Tây Phương Giáo chúng ta!"

"Sư đệ ngốc!" Phật Di Lặc vốn là đối mặt với vách tường hơi quay đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào Địa Tạng phía trước bệ cửa sổ: "Vô luận là ở lập trường nào, hay là vì tình cảm cá nhân, hắn đều muốn tiêu diệt Tây Phương Giáo chúng ta. Sau lần nghị sự tại Tử Tiêu Cung, chúng ta cùng với hắn liền là tử địch. Chỉ có để hắn ăn chút đau khổ, hắn mới có kiêng kị càng sâu, mới một lần nữa xem kỹ lực lượng của Tây Phương Giáo chúng ta. Hơn nữa trọng yếu nhất chính là..."

Bình bát màu vàng bay vào trong tay Phật Di Lặc, hình ảnh còn sót lại cuối cùng, là Thái Bạch Kim Tinh muốn điều khiển Thái Cực Đồ rời đi, nhưng không gian không ngừng chấn động ở dưới thế công điên cuồng của đám hung thú.

Mà ở chỗ sơn môn Độ Tiên Môn, đại trận hộ sơn ở dưới sự va chạm của mười mấy bóng đen đã vỡ nát, các phong Độ Tiên Môn bay ra đạo đạo thân ảnh, vội vàng nghênh chiến...

Hình ảnh trên màn sáng ảm đạm, tiêu tán, Phật Di Lặc đã cất bình bát màu vàng nhận vào bên trong tay áo.

Phật Di Lặc biến mất không còn tăm hơi, phảng phất như chưa từng tới nơi đây bao giờ, nửa điểm đạo vận cũng đều không có lưu lại, chỉ có một tiếng cười khẽ, lời nói nhàn nhạt cuối cùng kia.

"Trả thù Thuỷ Thần một lần, tâm tình của bần đạo sẽ thoải mái hơn rất nhiều."

Địa Tạng nhắm mắt nhíu mày, Đế Thính nằm tê liệt trên mặt đất, trầm giọng thở dài.

"Thật sự là ngươi mật báo?"

"Chủ nhân ngươi phải tin tưởng...ài, gần đây chỉ có mấy lần..."

"Về sau đừng có lẫn vào."

"Ài, vâng." Đế Thính hai mắt nhắm lại, cố gắng cảm ứng tiếng lòng sinh linh ở phương hướng Độ Tiên Môn.

Sợ hãi, phẫn nộ, sợ hãi, trống không, hỗn loạn tưng bừng.

Kiếp nạn của Độ Tiên Môn, đã buông xuống.

Trong một cái chớp mắt trên không Độ Tiên Môn đột nhiên hiện ra tung tích địch nhân, đạo tâm của Lý Trường Thọ chính là hơi bối rối một chút.

Xảy ra vấn đề.

Mà khi hắn trực tiếp phân tán tâm thần điều động mấy chục cỗ Đạo Nhân Giấy tiến về phía trước nghênh địch đối phương đột nhiên phóng xuất ra pháp khí như vậy...

Chương 1153. -

Lý Trường Thọ liền biết, ngày hôm nay xảy ra vấn đề lớn rồi.

Mục tiêu của đối phương là Độ Tiên Môn?

Làm gì? Lại làm sự tình mượn đao giết người?

Bên ngoài là đánh lén Thương bộ lạc Nam Thiệm Bộ Châu, trên thực tế là từng bước một dẫn chính mình vào vòng vây nơi đây, sau đó lại dùng một ít Luyện Khí Sĩ thân phận mẫn cảm đánh lén Độ Tiên Môn, lật úp Độ Tiên Môn từ đó chọc giận chính mình?

Sáo lộ này mặc dù cũ, nhưng nếu bên kia ra tay tàn nhẫn, tạo ra một vụ huyết án ở Độ Tiên Môn, lại để cho Luyện Khí Sĩ đánh lén Độ Tiên Môn ngày hôm nay hủy diệt nguyên thần, chặt đứt hết thảy manh mối, đủ để để lại khe hở không nhỏ giữa chính mình cùng với hai giáo Xiển Tiệt!

Trong nháy mắt, Lý Trường Thọ nghĩ đến Tây Phương Giáo, có thể là muốn mượn việc này bức Xiển Giáo liên thủ hợp tác cùng với bọn hắn.

Ngày hôm nay đối phương muốn tính kế, là điểm dừng chân của Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh hắn!

Mà hắn lại bởi vì chôn giấu đủ nhiều Đạo Nhân Giấy, trong đáy lòng sinh ra cảm giác an ổn. Lại bởi vì Chưởng Môn bình an trở về sơn môn, trong đáy lòng tạm thời buông lỏng cảnh giác!

Nếu ba tiên môn ma sát cùng với Tiêu Dao tiên tông, đều nằm ở trong cân nhắc của người tính kế sau lưng kia, vậy thì...

Đối phương làm chuẩn bị vạn toàn như vậy, tất nhiên không phải chỉ là để đánh vỡ đại trận hộ sơn Độ Tiên Môn đơn giản như vậy.

Tình hình như vậy, tính kế có khả năng nhất là cái gì?

Mượn tay tiên tông Tiệt Giáo hủy diệt Độ Tiên Môn, để cho chính mình sinh ra khe hở cùng với Tiệt Giáo!

Người tính kế sau lưng, có thể là Xiển Giáo, cũng có thể là Tây Phương Giáo, thậm chí có thể là Thiên Đình, thế lực muốn để cho chính mình đoạn tuyệt với Tiệt Giáo quả thực quá nhiều!

Đây là bởi vì quan hệ giữa chính mình và Vân Tiêu quá thân cận, mà chính mình lại ở vào bên trên vị trí người chủ đạo đại kiếp...

Không kịp nghĩ quá nhiều, những ý nghĩ này xẹt qua đầu óc nhanh như chớp, Thái Cực Đồ sau lưng Lý Trường Thọ bỗng nhiên ngưng thực, hai mắt bị quang mang màu đỏ nhóm lửa, mái tóc dài xõa tung bay sau lưng!!

Huyền Hoàng Tháp chấn động, huyền hoàng khí tức rải xuống trăm trượng, hoàn toàn ngăn lại mấy trăm đạo lưu quang bay tới xung quanh, Huyền Hoàng Tháp bất động.

"Tránh ra!"

Lý Trường Thọ quát khẽ một tiếng, thân hình tiến về phía trước nửa bước, dưới chân hiện ra hình bóng âm dương song ngư, theo bước chân của hắn, không gian xuất hiện từng vòng từng vòng làn sóng, lan tràn ra mọi hướng, từng thân ảnh lần lượt bị cuốn bay.

Văn Tịnh đạo nhân thấy thế khẽ nhíu mày, phỏng đoán được sự tình dường như có một chút không ổn, trong lúc lơ đãng đi vòng qua bên cạnh Lý Trường Thọ, tuy vẫn ra tay toàn lực, nhưng không có cách nào công phá Huyền Hoàng Tháp, lại để cho pháp lực chính mình đánh đi ra, sẽ không trở thành trở ngại Lý Trường Thọ tiến lên.

Nhưng mệnh lệnh như vậy nàng lại không dám trực tiếp ra lệnh, những hung thú đến đây cùng với nàng, vào giờ phút này càng là dồn hết sức tấn công, cố gắng ngăn cản thân hình Lý Trường Thọ.

Cho dù chỉ có thể ngăn chặn được vài hơi thở, coi như mất đi nửa cái mạng cũng đáng.

Văn Tịnh đạo nhân đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh một chút, vô thức cách xa Lý Trường Thọ một chút.

Lý Trường Thọ lại tiến thêm một bước nữa, lần này, một làn sóng xanh đung đưa dưới chân hắn, nuốt hết mười mấy đầu Hồng Mông hung thú.

Vạn vật cân bằng.

Sát ý cực mạnh.

Đạo tâm của Văn Tịnh đạo nhân run lên...

Vị Phật Di Lặc kia, sẽ không phải nhắm vào tiên tông nguyên bản của đại nhân đó chứ?

...

Oanh! Bên trong tiếng nổ đùng đoàng đinh tai nhức óc, đại trận hộ sơn Độ Tiên Môn bị mấy đạo chưởng ảnh đánh nát.

Linh Nga lao lên không trung từ dưới tán cây, cách tầng tầng trận pháp Tiểu Quỳnh Phong, nhìn về phía mười mấy đạo bóng đen lao thẳng tới từng ngọn núi trong không trung kia.

Uy áp Kim Tiên!

Luận kiến thức, Linh Nga tất nhiên là cao minh hơn không biết bao nhiêu so với Thiên Tiên phổ thông, lúc này đã xác định được bên trong tiên nhân đột kích, có sáu ~ bảy vị là cao thủ cảnh giới Kim Tiên có một chút khó giải quyết!

Nàng vẫn luôn tu hành ở phía dưới tàng cây, nhìn thấy Đạo Nhân Giấy trong đan phòng Tiểu Quỳnh Phong bị kinh động bay ra ngoài, lại trơ mắt nhìn Đạo Nhân Giấy khôi phục nguyên hình, vô lực bay xuống.

Thần thông Đạo Nhân Giấy của sư huynh bị phá!

Như vậy, sư huynh có chôn nhiều người giấy tại Tiểu Quỳnh Phong hơn nữa, cất giữ lại nhiều tiên lực hơn nữa, vào giờ phút này đều đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa!

Hết lần này tới lần khác bản thể sư huynh cũng không ở trong núi!

Bên cạnh có một tiếng gầm vang lên, Hùng Linh Lỵ đứng dậy, lo lắng nhìn trận chiến bên ngoài đỉnh núi.

Phong Chủ, trưởng lão các phong Độ Tiên Môn phóng lên tận trời, liên thủ bố trí trận pháp đơn giản, nhưng vừa đối mặt xa xa liền bị đánh tan non nửa.

Bên trong Độ Tiên Điện truyền ra một tiếng hét dài, Chưởng Môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu cầm kiếm vọt ra!

Ở phương hướng Đạo Tạng Điện trên Phá Thiên Phong, một đầu kỳ lân đen giẫm lên diễm hỏa màu đen phóng lên tận trời, há mồm phun ra hắc diễm đầy trời, lập tức hấp dẫn ba ~ bốn vị cao thủ cảnh giới Kim Tiên.

Nhưng không đủ, còn thiếu rất nhiều.

Bóng đen đánh tới có thể dùng một kiếm đoạn sống lưng núi, một chưởng nhưng đánh nát ngọn núi, kiếm khí quét ngang chính là mười mấy môn nhân đệ tử chết thảm, ngọn núi Đan Đỉnh Phong càng trực tiếp bị đập nát!

Lại có bóng đen vung tay áo lên, cuốn lên mây đen đầy trời, đó đúng là từng con độc trùng, bay về hướng các nơi có sinh linh.

Môn nhân đệ tử các phong mờ mịt luống cuống, cảnh giới Chân Tiên đã là tiến hành kết trận, các vị trưởng lão Bách Phàm Điện kêu gọi đệ tử các phong đi xuống dưới mặt đất tránh né...

Chỉ trong thời gian ngắn, đã có trên trăm môn nhân đệ tử chết thảm.

Đây, đây là...

Linh Nga run lên, vô thức nắm chặt bàn tay nhỏ.

Bởi vì Tiểu Quỳnh Phong không đáng chú ý, cho nên tạm thời không có bị đối phương để mắt tới.

Mà lúc này, Linh Nga đột nhiên nghĩ đến điều gì, túm ra một lá cờ lớn chừng bàn tay ở bên trong tay áo.

Linh Bảo Tiên Thiên Tứ Phương Kỳ - Ly Địa Diễm Quang Kỳ!

Nhưng ở trong một cái chớp mắt muốn ném lá cờ ra phía ngoài, tay nhỏ của Linh Nga run một cái, phảng phất như đã mất đi khí lực.

Bảo cờ vừa ra, lai lịch sư huynh giấu lâu như vậy sẽ bị bại lộ, sự tình Thiên Đình Thái Bạch Lý Trường Canh chính là đệ tử Độ Tiên Môn tiên tông Nhân Giáo Lý Trường Thọ, cũng sẽ triệt để bại lộ ở bên trong toàn bộ Hồng Hoang.

Lai lịch của sư huynh bại lộ, như vậy nhiều năm ngụy trang sẽ...

Sư huynh...

Sư huynh sẽ làm thế nào?

Đạo tâm của Linh Nga run lên, một lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía cảnh tượng thảm liệt ở xung quanh kia một lần nữa!

Sư huynh sẽ làm thế nào...

Bờ môi của Linh Nga khẽ run, trước sau cũng bất quá chỉ chớp mắt, trong mắt mê mang vẫn là mê mang, tay run rẩy vẫn là đang run rẩy, nhưng nàng gắt gao nhắm mắt, tay run một cái, trực tiếp ném lá cờ nhỏ màu đỏ kia ra ngoài.

Chương 1154. -

"Xin nhờ tiền bối! Ở phía sư huynh ta sẽ đi gánh tội thay, cùng lắm thì không còn làm sư huynh muội, ta liền đi tìm sư phụ!

Ly Địa Diễm Quang Kỳ nhẹ nhàng phất phới, ánh lửa trên đó bỗng nhiên lóe lên, lá cờ này trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Linh Nga sửng sốt một chút.

Lá cờ chạy?

Đúng lúc này, một ánh lửa bộc phát từ trên không Tiểu Quỳnh Phong, như hình ảnh thiêu đốt lộn ngược, một lá bảo cờ rộng ngàn trượng xuất hiện ở trên không Tiểu Quỳnh Phong!

Đuôi cờ nhẹ nhàng lắc lư, một cỗ hư ảnh bảo cờ đường kính vạn trượng hoành không mà lên, vài ngọn núi cách Tiểu Quỳnh Phong gần nhất bị bao phủ vào bên trong trong khoảnh khắc!

Một số lớn độc trùng bay tới, lại tự động thiêu rụi tại khoảng cách ngàn trượng bên ngoài bản thể bảo cờ.

Lưu quang đập tới, kiếm khí bay loạn, lại bị bảo cờ nhẹ nhõm ngăn lại, mặt cờ không có nửa điểm nếp nhăn.

Tiên Thiên Tứ Phương Kỳ, tru tà tránh lui, vạn pháp bất xâm!

Ly Địa Diễm Quang Kỳ, hỗn loạn âm dương, điên đảo ngũ hành!

Tiên nhân Độ Tiên Môn sững sờ, mười mấy tiên nhân đột kích kia cũng là sững sờ.

Ánh lửa phun trào phía trên bảo cờ, dùng ngọn lửa ngưng tụ thành một đạo bóng hình xinh đẹp cao trăm trượng, lại là Linh Nga tay nâng bảo bình, trừng đôi mắt lạnh lẽo, quát nhẹ đối với những thân ảnh trùng sát khắp nơi: "Động phủ Thái Bạch Tinh Quân ở đây đạo chích, phương nào dám can đảm tới phía trước sinh sự! Môn nhân đệ tử Độ Tiên Môn nghe lệnh Thái Bạch Tinh Quân, lập tức đi đến dưới bảo cờ tránh né!"

Hai câu nói phía trước coi như khí thế, ánh mắt của hơn chục người kia đều ánh lên tia sáng xanh kỳ dị, vào giờ phút này không quan tâm, lại bắt đầu chọn môn nhân đệ tử tu vi yếu kém để ra tay.

Giọng nói của Linh Nga suy yếu, giải thích: "Đạo hạnh của ta quá thấp, không có cách nào dùng bảo cờ bảo vệ toàn bộ Độ Tiên Môn, xin các vị chớ trách."

"Mau đi đến Tiểu Quỳnh Phong!" Quý Vô Ưu rút kiếm chém giết cùng với hai vị Kim Tiên thấp tiếng rống giận: "Phong Chủ trưởng lão các phong yểm hộ đệ tử rút lui! Đám tà ma các ngươi, có bản lĩnh thì tới đại chiến cùng với bần đạo!"

Vừa dứt lời, lại có bốn đạo bóng đen lao tới từ các nơi, lưu quang lấp lóe, tiên quang đong đưa, quang mang thần thông pháp bảo nở rộ!

Quý Vô Ưu đặt trường kiếm nằm ngang ở trước ngực, sau lưng hiện ra ba hộp kiếm rộng, cái trán đột nhiên sáng lên ánh lửa màu xanh, đạo cảnh cả người lại tăng lên một bậc thang trong nháy mắt!

Đốt nguyên thần ta!

Khiếu trung giấu nhị khí, khí này là khí bản nguyên!

Thần thông!

Khiếu trung nhị khí, hừ tự quyết!

"Hừ!"

Tiếng hừ như tiếng sấm, một cỗ khói trắng toát ra từ chóp mũi của Quý Vô Ưu, sóng xung kích vô hình nhộn nhạo lên!

Lưu quang đánh tới bị đập bay lộn ngược, mấy thân ảnh phóng tới quanh người Quý Vô Ưu kia, thân hình lập tức đình trệ, nguyên thần bị chấn động đến cơ hồ xuất khiếu, khí huyết không ngừng trào ra!

Có hai vị Kim Tiên đột kích tu vi yếu kém, cúi đầu phun máu.

"Ha ha ha!" Quý Vô Ưu ngửa đầu cười to, cưỡng ép ép máu tươi trong cổ họng xuống, cất cao giọng nói: "Các ngươi bắt nạt đệ tử chưa thành tiên thì có bản lĩnh gì? Bần đạo là Chưởng Môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu, đệ tử của Côn Luân Sơn Độ Ách Chân Nhân, đặc biệt mời các vị đạo hữu chỉ giáo!"

Bang, bang bang —— Sau lưng Quý Vô Ưu, ba hộp kiếm mở ra, từng nhánh phi kiếm dài nhỏ cấp tốc bay ra, vờn quanh ở quanh người Quý Vô Ưu.

Nhìn tiên này.

Tóc dài múa theo gió, áo lam uẩn đạo sinh!

Ánh mắt của y đảo qua mấy ngọn núi cách Tiểu Quỳnh Phong khá xa, nhìn những thân ảnh đang vội vội vàng vàng ẩn trốn dưới mặt đất, chạy gấp trong rừng, hai mắt càng trở nên kiên định.

"Tới chiến một trận!"

Thế là, lại thêm hai đạo bóng đen đánh về hướng Quý Vô Ưu, sáu tiên dù bị «hừ tự quyết» xung kích trước đây kia, vào giờ phút này vẫn như cũ không quan tâm, tế pháp bảo lên, đánh thần thông ra.

Thân ảnh Quý Vô Ưu phóng lên tận trời, dẫn một nửa cường địch tận lực cách xa mặt đất, ngọn lửa trên trán càng lúc càng mạnh, đạo đạo phi kiếm gào thét mà đi, miễn cưỡng ngăn lại thế công của bảy ~ tám người!

Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng kỳ lân gầm thét, Kỳ Linh trưởng lão cởi bỏ lực lượng bản nguyên trấn áp thương thế, thân thể bỗng nhiên tăng vọt, miễn cưỡng ngăn chặn hai ba vị Kim Tiên...

Nhưng lúc này, vẫn như cũ có ba ~ bốn vị Kim Tiên đột kích, điên cuồng đánh giết môn nhân tại các nơi.

Đã có vài chục chấp sự, trưởng lão chết, càng có hai ba trăm môn nhân đệ tử bị đối phương nhẹ nhõm nghiền nát.

Quý Vô Ưu nhìn ở trong mắt nhớ dưới đáy lòng, mặt ngoài lại như cũ muốn bày ra bộ dáng bình tĩnh thong dong, ứng đối thế công xung quanh.

Khiếu trung giấu nhị khí, khí này là khí bản nguyên!

"Hừ!"

Mấy vị Kim Tiên cách Quý Vô Ưu gần nhất cúi đầu thổ huyết, nguyên thần đã bị thương nặng. Mà mấy vị Kim Tiên thực lực hơi mạnh, vào lúc này lại lao thẳng tới Quý Vô Ưu.

Bọn hắn đã nhìn ra Quý Vô Ưu bất quá chỉ là ngoài mạnh trong yếu, vào giờ phút này dùng bí pháp thiêu đốt nguyên thần đắc được đạo cảnh, liều mạng trọng thương sau trận chiến, cũng muốn trì hoãn bọn hắn ở chỗ này.

Thần thông chữ "Hừ" này tuy mạnh, lại là tổn thương mình trước khi đả thương người!

Thấy địch hung mãnh, Quý Vô Ưu cũng không lo lắng trấn áp thương thế, khóe miệng thấm ra mấy giọt máu tươi, từng thanh từng thanh phi kiếm hướng về các nơi bay múa.

Chợt nghe phía dưới truyền đến tiếng vang...

"Chưởng Môn! Chúng ta không đáng đâu Chưởng Môn!" Có lão Chân Tiên trong môn quỳ sát ở phía trước núi rừng: "Ngài đã tu được Kim Tiên trường sinh, chúng ta chỉ là một ít tiên nhân nhàn tản thọ nguyên có hạn, xin Chưởng Môn nhanh đi đến dưới cờ tránh né!"

Bên trong núi rừng bên cạnh xông ra mấy đạo thân ảnh lão đạo, quỳ sát hô to: "Xin Chưởng Môn nhanh đi đến dưới cờ tránh né!"

Quý Vô Ưu khẽ nhíu mày, khống chế nhóm kiếm bay múa trong không trung, một tiếng nói bình tĩnh truyền khắp các nơi.

"Không có gì là có đáng giá hay không. Vào bên trong Độ Tiên Môn chúng ta, đều là đệ tử của ta, đều mau đi đi, đừng có cô phụ tâm ý của Trường Thọ cùng với Linh Nga."

Vị thái thượng trưởng lão từng muốn thu Linh Nga làm đồ đệ đột nhiên phóng tới một vị Kim Tiên, quanh người có hào quang nhàn nhạt bao khỏa, linh bảo trong tay bắn ra, lại trực tiếp nổ nát vụn ở trước mặt đối phương, đánh cho đối phương trở tay không kịp!

Nữ trưởng lão này quay đầu gầm nhẹ: "Kẻ không còn nhiều tuổi thọ đứng ra!"

"Bần đạo cũng không còn mấy trăm năm để sống! Các vị hãy để ta đi!"

"Đa tạ Trường Thọ Linh Nga, đa tạ Thái Bạch Tinh Quân!"

"Trường Thọ lại là Thái Bạch Kim Tinh...ha ha ha ha! Đệ tử Độ Tiên Môn Trường Thọ, lại là Thiên Đình Thái Bạch Kim Tinh! Đời này đã đủ!"

Bên trong tiếng hò hét, bên trong tiếng gọi ầm ĩ, đạo đạo bóng người tóc trắng xoá nhào về phía những Kim Tiên địch quân, nhào về phía Kim Tiên địch quân đang vây công Quý Vô Ưu và hắc kỳ lân.

Chương 1155. -

Từng vị từng vị Chân Tiên không có cách nào tham chiến, bảo hộ môn nhân đệ tử tu vi yếu kém dưới thân thể, cấp tốc độn đến phụ cận Tiểu Quỳnh Phong.

Chợt thấy trên Tiểu Quỳnh Phong lóe lên thanh quang, một đạo hư ảnh cự kiếm dài trăm trượng chém qua cực nhanh, nhắm chuẩn vào một vị cao thủ Kim Tiên vây công Quý Vô Ưu!

Đối phương phản ứng vô cùng nhanh chóng, tại một cái chớp mắt dự cảm được nguy hiểm, thân hình lập tức bỏ chạy về phía sau.

Dù vậy, hư ảnh cự kiếm này miễn cưỡng quét qua vị Kim Tiên này, vẫn là trực tiếp chém nát một cánh tay, người này kêu thảm một tiếng, khói đen quanh người cũng đều không thể duy trì, lộ ra một khuôn mặt già nua, sắc mặt vô cùng trắng bệch.

Chỉ một thoáng, ánh mắt chúng Kim Tiên đột kích, rơi về phía sau Ly Địa Diễm Quang Kỳ kia...

Trên linh hồ Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga nhắm hai mắt, mũi chân đặt lên trên mặt hồ, lực lượng ngũ hành nồng đậm xoay quanh người, tay trái nâng ngọc phù dẫn trận, tay phải bóp kiếm chỉ, chậm rãi dẫn động lực lượng đại trận ngũ hành.

Đại trận của sư huynh, căn nguyên ở chỗ hai chữ cân bằng, ngũ hành cân bằng, âm dương cân bằng, lực lượng không cân bằng bắn ra trong một cái chớp mắt đủ để chém giết Kim Tiên.

Kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ hành mặc cho sử dụng.

Tiên thức khóa chặt, kiếm khí ngưng tụ...dự đoán vị trí của Chưởng Môn, tận lực cách Chưởng Môn xa hơn một chút, phối hợp cùng với thần thông chữ hừ của Chưởng Môn.

Chợt nghe một tiếng hừ lạnh trong không trung, mấy đạo thân ảnh vây công Quý Vô Ưu dừng lại một lần nữa.

Đạo tâm của Linh Nga run lên, lại mạnh mẽ khiến cho mình bình tĩnh, tìm hiểu càn khôn vô cực, thể hội huyền tâm tự nhiên, nâng kiếm chỉ về phía trước, run nhẹ!

Bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong, kiếm khí dài trăm trượng phá không mà ra, không trở ngại chút nào xuyên thấu hư ảnh hỏa diễm cờ, chém nát một vị Kim Tiên bị thần thông chữ hừ trấn trụ!

Chưa đủ, còn chưa đủ.

Linh Nga nhẹ nhàng nhếch miệng lên, trái tay nắm chặt ngọc phù, khẽ quát một tiếng: "Linh Ly sư thúc tiếp ứng đồng môn tới Tiểu Quỳnh Phong!"

Hùng Linh Ly đang ở một bên cảnh giới, dùng thân thể cao lớn của chính mình, đảm nhiệm trận pháp phòng ngự của Tiểu Quỳnh Phong, , lúc này chỉ có một thân chiến lực, lại bởi vì không bay lên được, không xông ra được, bị ngăn ở bên trong Ly Địa Diễm Quang Kỳ, nghe vậy lập tức đáp ứng một tiếng —— vì thả người vào Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga chỉ có thể đóng lại trận pháp ngăn cách bên ngoài, dựa vào bảo cờ để phòng ngự.

Vào giờ phút này, Linh Nga cảm giác tiên lực của chính mình bị ngọc phù cấp tốc rút đi, lại cắn nát linh đan ngậm vào trong miệng bảo trì tiên lực bình ổn.

Ầm ầm ——

Tiểu Quỳnh Phong đang khe khẽ run rẩy, trên linh nổi lên tầng tầng làn sóng, ở nơi chân núi, lại xuất hiện một vết rách hình tròn.

Núi!

Dường như không tốn sức chút nào, liền lơ lửng!

Mà trong Tiểu Quỳnh Phong, từng toà trận cơ bộc phát ra ánh sáng lộng lẫy, toàn bộ đại trận bị linh khí bao khỏa trong nháy mắt, mật địa khắp nơi, như là đan phòng, viện trồng đậu, vườn linh thú, phòng bài bạc, đều bị trận pháp phòng hộ cỡ nhỏ bắt đầu thủ hộ.

Bên trong sự phản chiếu của linh hồ, lúc này quanh người Linh Nga tiên quang lượn lờ, khuôn mặt nhỏ mặc dù có một chút tái nhợt, lại cắn răng gắng gượng.

Tiểu Quỳnh Phong nổi lên trăm trượng, Ly Địa Diễm Quang Kỳ bay lên theo, hòa tan độc trùng đầy trời, cũng có thể bảo vệ càng nhiều đệ tử Độ Tiên Môn.

Linh Nga điều khiển Tiểu Quỳnh Phong chậm rãi tới gần Phá Thiên Phong, đạo đạo lưu quang bay tới từ các nơi, được Ly Địa Diễm Quang Kỳ bảo vệ, có thể bảo toàn tính mạng.

Đối phương dường như chính là vì giết người mà đến, lúc này càng là như phát điên giơ đồ đao lên, thậm chí còn trực tiếp hủy núi, không để lại một người sống!

...

"Chưởng Môn!"

Bên trong một khu rừng tại Phá Thiên Phong, Lý Tĩnh xách theo một thanh bảo kiếm, nhíu mày nhìn đại chiến trên không trung, gã vốn là muốn mạo hiểm bỏ chạy, quay đầu liếc nhìn mấy chục đạo thân ảnh trốn ở bên trong trận pháp sau lưng, rất lý trí lựa chọn chờ đợi ở trên Phá Thiên Phong.

Một là bản thân Phá Thiên Phong có đại trận phòng hộ, hai là đối phương tạm thời không có nâng đồ đao hướng về nơi này.

Vào giờ phút này, gã y nguyên vẫn là tại cảnh giới Chân Tiên, chỉ có thể nắm chặt chuôi kiếm, chỉ có thể lòng đầy căm phẫn, hận không thể nhào tới tự bạo nguyên thần, lại biết chút thực lực ấy của chính mình, coi như là tự bạo cũng không đả thương được đối phương cái gì.

Lý Tĩnh vào giờ phút này đã cảm thấy...

Cảm thấy bên trong trời cao, Chưởng Môn một mình gian nan độc chiến với sáu bảy cường địch.

Cảm thấy chân linh Chưởng Môn giống như đang nhanh chóng thiêu đốt, biến mất.

Cảm thấy, cảm thấy chính mình lại vô dụng như vậy, bất quá chỉ Chân Tiên, ở bên trong Hồng Hoang chẳng phải là cái gì, đã không bảo vệ được quê hương mình, cũng không bảo vệ được tông môn của chính mình.

Đạo cảnh, tu vi, thần thông!

Lý Tĩnh thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nghĩ hết tất cả biện pháp lạy được danh sư, đột phá đạo cảnh, để cho chính mình tại thời khắc như thế này, không đến mức nhát gan như thế...

Hưu ——

Một đạo lưu quang bắn nhanh mà đến, Lý Tĩnh không kịp phản ứng, bị chuỷ thủ xen lẫn bên trong lưu quang kia đập vào bức tường ánh sáng phía sau.

Tường ánh sáng trận pháp ầm một tiếng bị phá, lưu quang kia cũng bị đẩy lùi, nhưng sau đó lại đánh tới một lần nữa.

Lý Tĩnh không hề nghĩ ngợi, cầm kiếm nhảy tới trước người hơn mười tiểu đệ tử sau lưng kia, linh bảo trường kiếm trong tay bộc phát ra ánh sáng lộng lẫy, phản chiếu khuôn mặt tràn đầy uy nghiêm đoan chính của gã.

Linh bảo chuỷ thủ đánh tới một lần nữa, lần này dường như muốn xuyên qua nguyên thần hơn mười mấy tiểu đệ tử kia, nhưng kiếm quang bên cạnh lóe lên, trường kiếm kia tinh chuẩn đập bay chuỷ thủ.

Thân hình Lý Tĩnh bị tiên quang bộc phát sau khi va chạm bắn bay, mà Kim Tiên ở phía xa bất quá là phân tâm điều khiển thanh chuỷ thủ này, vào giờ phút này liền nhíu mày nhìn lại.

Bên trong đôi tròng mắt lạnh như băng kia, mang theo trêu đùa.

Hưu!

Chuỷ thủ hướng về cái cổ Lý Tĩnh đánh tới, hai mắt Lý Tĩnh co rụt lại, uy áp cường đại của Kim Tiên kia trấn áp mà đến, làm nguyên thần gã run rẩy, thân thể ngưng kết, đạo thể cơ hồ tự động từ bỏ chống lại trong nháy mắt!

Nhưng ánh mắt dư quang của gã đột nhiên thấy được trong không trung, trong không trung...

Quý Vô Ưu hai tay bóp kiếm chỉ, một cỗ khí xám quấn quanh thân hình phiêu dật, đạo đạo kiếm ảnh xoay quanh người, đang cực lực chống đỡ với chúng cường địch.

Chưởng Môn như thế, đệ tử sao có thể e ngại!

Sư huynh như thế, sư đệ nào có thể không chiến!

Ta, Lý Tĩnh!

Bảo kiếm reo lên, tiên lực phun trào, khuôn mặt Lý Tĩnh gần như vặn vẹo, không để ý đạo thể bị hao tổn, hoàn toàn điều động tiên lực, bộc phát.

Bước về phía trước, hai tay cầm kiếm, vốn là tu vi không đủ, những lại không hề có bất luận chần chờ gì!

Chém!

Đinh —— oanh!

Đầu tiên là tiếng va chạm thanh thúy, sau đó tiên lực nổ vang, thân hình Lý Tĩnh bị trực tiếp nổ bay, bảo kiếm trong tay xuất hiện vết rách giống như mạng nhện, nhưng thanh chuỷ thủ kia bị hất bay một lần nữa.

Chương 1156. -

Lý Tĩnh ở giữa không trung liền phun ra máu, làn da trên dưới toàn thân bị nẻ, lúc rơi xuống đất, máu thấm khắp nơi, nhuộm đỏ mái tóc được buộc ngẫu nhiên của gã.

Cùng một lúc, trên bầu trời cao.

"Các ngươi liền không sợ bị Nhân Giáo chúng ta thanh toán sao?"

Quý Vô Ưu cao giọng giận dữ mắng mỏ, lau vết máu bên miệng, ánh lửa trên trán lại nồng đậm hơn mấy phần.

Nhưng y thủy chung là cục diện bị vây công, hoàn toàn không có cách nào lại làm nhiều cái gì.

Đáng hận, thần thông chữ hừ chưa thể tu đến đại thành.

Đáng hận, chính mình từ đầu đến cuối không phải nhân vật gì có thể lưu danh tại Hồng Hoang, còn luôn bị lấy ra làm tiêu chuẩn so sánh với các Kim Tiên khác.

Ài, Chưởng Môn Độ Tiên Môn chính mình không có tác dụng lớn gì này, còn thật bất hạnh.

"Ha ha ha ha!" Quý Vô Ưu ngửa đầu cười to, một đạo kiếm khí dài trăm trượng xẹt qua ở bên ngoài trăm trượng thân hình y, bức lui một vị Kim Tiên.

Lại có một khối đá xanh đường kính mấy chục trượng, bao trùm lửa cháy hừng hực, bay tới từ Tiểu Quỳnh Phong, bức lui mấy đạo thân ảnh muốn kết liễu Quý Vô Ưu!

"Môn nhân đệ tử đã được bảo cờ bảo vệ hơn phân nửa...Trường Thọ chỉ sợ là sẽ cảm thấy có lỗi. " Quý Vô Ưu than nhẹ một tiếng, liếc nhìn hai tay chính mình đã bắt đầu run rẩy, ánh mắt có một chút mơ hồ, nhưng bị y cưỡng ép ổn định.

Còn có thể kéo dài thêm một hồi...ngay cả khi chỉ là một khoảnh khắc.

Linh giác đang nhảy nhót, tiên thức bắt được, một trong mấy người mạnh nhất trong đối phương, vung ra một thanh đoản đao huyết sắc đối với chính mình, đoản đao kia cấp tốc phá không mà đến, chính mình lúc này là không tránh được.

Nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Gió nổi lên thiên minh, thần tự nguyên sinh.

Vô vi thanh tĩnh, ngao du trời cao.

Bí pháp Độ Tiên Môn, tam hoa quy nguyên, nguyên thần xuất khiếu!

Quý Vô Ưu nâng kiếm chỉ, đưa tay điểm tại cái trán, một cái bóng mờ xuất hiện trên đỉnh đầu, làm ra tư thế nhẹ nhàng hấp khí, ánh mắt khóa chặt ba vị tiên nhân cách chính mình gần nhất.

Sư phụ, đệ tử cô phụ thần thông này.

"Hừ!"

Không gian rung động, ngũ hành rối loạn, quang mang bộc phát, trong hai cường địch bị Quý Vô Ưu khóa chặt, một người trong đó ngực đột nhiên nổ tung, một người khác toàn thân run rẩy, rơi xuống thẳng tắp.

Nguyên thần Quý Vô Ưu đã là vô cùng phai mờ, phai mờ đến chỉ còn hình dáng nhàn nhạt.

Kỳ thật cũng chỉ là trong một cái chớp mắt hiển lộ, thi triển thần thông, lại một lần nữa quy về bên trong đạo thể, nhìn thần đao huyết sắc chỉ còn cách mấy chục trượng, chậm rãi nhắm hai tròng mắt lại.

Phi kiếm như mưa rơi...

Trong rừng núi Phá Thiên Phong, Lý Tĩnh máu me khắp người chậm rãi bò lên, cầm trường kiếm sắp vỡ nát, khí tức hỗn tạp, hai mắt lại kiên định như cũ.

Vị Kim Tiên vốn chỉ là nhìn về phía nơi này một chút kia, vào giờ phút này khẽ nhíu mày, quang mang chuỷ thủ trong tay càng sáng hơn trước đó, bắn nhanh mà tới về phía Lý Tĩnh!

Lý Tĩnh hít vào một hơi thật sâu, hai tay nắm chuôi kiếm.

Kiếm nghĩa phụ dạy!

Khom người, vung về phía trước, ngưng tiên lực trên thân kiếm!

Chém!

Binh ——

Lưỡi kiếm chém ra, nhưng thân kiếm của thanh kiếm lập tức vỡ nát, thanh chủy thủ kia đâm thẳng về phía trán Lý Tĩnh!

Đúng lúc này!

Trên bầu trời, thần đao huyết sắc kia còn sót lại mười trượng, không gian đột nhiên vỡ ra một khe hở đen ngòm, trực tiếp nuốt hết thần đao!

Đúng lúc này!

Ở chỗ rừng núi, thanh chuỷ thủ vốn là bay vụt mà tới kia, đột nhiên dừng lại trước trán Lý Tĩnh, Lý Tĩnh chỉ cảm thấy cái trán của chính mình bị một bàn tay có một chút lạnh như băng che!

Tiên thức của gã căn bản bắt giữ không đến, thân ảnh chủ nhân của bàn tay này nhanh đến mức vượt qua một loại cực hạn nào đó, chỉ cảm thấy không gian dường như bị xé rách, một đạo thân ảnh lấp lóe, vặn vẹo, xuất hiện ở bên người.

Thanh niên đạo sĩ xa lạ, mũi ưng kia dễ thấy như thế.

Lý Tĩnh đang thất thần, thanh niên đạo sĩ này trở tay nắm chặt thanh linh bảo chuỷ thủ kia, bảo quang trên đó bỗng nhiên bị bóp tắt.

Thanh niên đạo sĩ này không nói một lời, khuôn mặt lạnh lùng, nắm bắt chuỷ thủ kia, thân hình "hưu" một tiếng biến mất không thấy gì nữa, một cái chớp mắt tiếp theo xuất hiện ở giữa không trung nơi xa, ở trước mặt vị Kim Tiên sững sờ kia, cầm chuỷ thủ, ấn vào trán đối phương.

Sau đó giang hai cánh tay, thân hình lại hóa thành một đầu Kim Bằng dài một trượng, bay về phía không trung.

Hai chân Lý Tĩnh mềm nhũn, ngơ ngác ngã ngồi trên mặt đất, sống sót sau tai nạn.

Nhưng gã cũng không kịp suy nghĩ nhiều, liền vội ngẩng đầu tìm kiếm đầu Kim Bằng kia, nhìn tình trạng của Chưởng Môn sư huynh, nhưng lại là sững sờ.

Trong không trung, chẳng biết lúc nào nhiều thêm một vị lão giả tóc trắng, đang đứng ở trước mặt Chưởng Môn, nhét một viên thuốc vào trong miệng Chưởng Môn.

Thái, Thái Bạch Kim Tinh!

Mắt tối sầm lại, Lý Tĩnh cúi đầu chậm rãi ngã oặt, ngã trong vũng máu, mang theo nụ cười bình yên.

Kim Tiên, cũng chỉ thế mà thôi.

Trước khi hôn mê, Lý Tĩnh nghe được tiếng nói có một chút băng lãnh, đè nén lửa giận kia, quanh quẩn trong thiên địa.

"Kim Bằng, giữ lại hai đạo tàn hồn."

...

Sau nửa canh giờ, bên cạnh linh hồ trên đỉnh Tiểu Quỳnh Phong phiêu phù ở trên không Độ Tiên Môn.

Đạo đạo thân ảnh bao vây đến, vây chật một chỗ đất trống như nêm cối, lại đều duy trì trầm mặc.

Tại trung tâm của đám đông, Lý Trường Thọ khôi phục hình dáng, khuôn mặt u ám ngồi xếp bằng tại kia, cúi đầu nhìn Quý Vô Ưu nằm trên đất.

Linh Nga ngồi quỳ chân ở bên cạnh Lý Trường Thọ, đưa tay giữ chặt cánh tay Lý Trường Thọ, mặc dù lúc này tiên lực hao hết có một chút suy yếu, nhưng tổng thể cũng không lo ngại.

Quý Vô Ưu hơi thở mong manh, khỏa Cửu Chuyển Kim Đan kia ở trong cơ thể y, nhưng thủy chung không có cách nào tán ra dược lực.

Ba hồn thiêu rụi, bảy phách đã mất, trừ chân linh còn có một chút lưu lại, Cửu Chuyển Kim Đan dù là có thể khiến người chết sống lại, mọc lại thân thể, cũng vô pháp làm "không bột đố gột nên hồ" này.

Cửu Chuyển Kim Đan phải có gì đó mới bảo vệ được.

Nhưng Quý Vô Ưu lúc này, cái gì cũng đều không còn...

"Đừng phí sức..." Quý Vô Ưu nói nhỏ, giọng nói yếu ớt và không thể nghe thấy.

Y nhìn Lý Trường Thọ, cố sức muốn giơ tay lên, Lý Trường Thọ chủ động đưa tay tới, bị Quý Vô Ưu giữ lại một cách yếu ớt.

"Thần thông của gia sư vẫn là rất lợi hại."

"Ừm, khiếu trung nhị khí, quả thật là bí pháp nguyên thần ít có trên đời."

Quý Vô Ưu lộ ra mấy phần tươi cười, đôi môi tái nhợt khẽ run mấy lần.

"Giúp ta chọn một Chưởng Môn tốt cho Độ Tiên Môn..."

"Chưởng Môn yên tâm." Hầu kết của Lý Trường Thọ khẽ run, lại lộ ra mấy phần ý cười ôn hòa: "Ta chắc chắn sẽ chọn lựa một hạt giống tốt, truyền cho y Thái Thanh diệu pháp, bồi dưỡng y đến Kim Tiên, Đại La."

"Đa tạ."

"Đây là việc đệ tử nên làm."

Quý Vô Ưu chậm rãi thở dài, bàn tay vô lực rơi trên đồng cỏ, nhìn lên bầu trời thổi qua mây trắng, nhìn thân ảnh to lớn bên ngoài kia, trong miệng hừ vài tiếng, tự lẩm bẩm vài câu.

Một thế tiêu dao cầu, một người gọi không lo.

Một người không tiếc chuyện, một tiên từng tới du lịch.

Chương 1157. -

Linh Nga nhịn không được xoay người sang chỗ khác, đưa tay bịt lại miệng. Xung quanh truyền đến thanh âm nức nở, từng thân ảnh lần lượt cúi đầu quỳ sát.

Lý Trường Thọ thấp giọng hỏi: "Chưởng Môn có còn tâm nguyện gì?"

Khóe miệng của Quý Vô Ưu lộ ra nụ cười thản nhiên, đột nhiên như hồi quang phản chiếu, nguyên thần nhạt nhẽo từ trong thân thể đột nhiên ngồi dậy, lôi kéo áo bào của Lý Trường Thọ.

"Nếu như có thể an bài chuyển thế, nhất định phải an bài cho bần đạo tu hành, nhất định phải để cho bần đạo bái gia sư làm sư phụ, bần đạo cũng không tin khiếu trung nhị khí này liền tu không viên mãn!"

Chúng tiên: "..."

Lý Trường Thọ: "..."

Yên lặng.

"Ây, thật thoải mái."

Quý Vô Ưu cười cười, hư ảnh kia chậm rãi nằm xuống, trút hơi thở cuối cùng.

"Đi."

Sau đó linh giác biến mất, tiên lực tiêu tán, Lý Trường Thọ kịp thời ra tay, điểm một chỉ tại cái trán Quý Vô Ưu, dùng công đức bảo vệ tàn hồn, chân linh này, thu vào bên trong pháp bảo uẩn dưỡng nguyên thần Đa Bảo đạo nhân từng cho.

Sau đó, Lý Trường Thọ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Phật Di Lặc.

"Kim Bằng, đi một chuyến đến Kim Ngao đảo, mang tàn hồn đến, yêu cầu lời giải thích."

"Vâng!"

Bên ngoài đám người, Kim Sí Đại Bằng ôm quyền hành lễ, quay người phóng về hướng chân trời.

Độ Tiên Môn, cụ thể là bại lộ vào lúc nào?

Tiểu Quỳnh Phong người đi nhà trống, Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng ở bên cạnh hồ, ngắm nhìn phương hướng Phá Thiên Phong, nghe tiếng khóc mơ hồ truyền đến trong không khí, trong lòng dâng lên một tia trống rỗng.

Hẳn là, không phải trực tiếp bại lộ.

Có lẽ là Bạch Trạch cùng với Công Minh đại gia, tiên tử Tam Tiên Đảo tới tới đi đi.

Có lẽ là năm đó Địa Tạng lừa dối Yêu Tộc vây công tiên tông Nhân Giáo, chính mình hiện thân tại Độ Tiên Môn.

Lại có lẽ là thần thú Đế Thính thích giả vờ hồ đồ kia, bộc lộ sự thật đối với Tây Phương Giáo.

Đương nhiên, có hai khả năng lớn hơn —— Thánh Nhân trực tiếp can thiệp, hoặc bên kia có những suy luận đại khái từ một loạt các sự kiện.

Phật Di Lặc đây là đang trực tiếp tuyên chiến đối với Nhân Giáo sao?

Không, không có đơn giản như vậy.

Tính chất của việc này đã là vô cùng ác liệt, nếu chính mình muốn dùng việc này làm cớ, nó sẽ tạo ra quá nhiều hiệu quả mặt trái.

Nhưng, liền tính như vậy sao?

Chưởng Môn Độ Tiên Môn vẫn lạc, mặc dù vẫn giữ được tàn hồn, nhưng tóm lại là vẫn tổn thất nặng nề.

Phật Di Lặc thực sự đã đưa ra cho hắn một vấn đề khó khăn, hơn nữa vô luận thôi diễn vấn đề khó khăn này từ phương hướng nào, đều sẽ sinh ra kết quả chính mình không nguyện ý nhìn thấy.

Vật cực tất phản (ý nói một sự việc khi đi đến điểm cực độ thì sẽ có thay đổi, từ tốt chuyển thành xấu, từ xấu lại chuyển thành tốt), kỳ thật con người có đôi khi, sau khi đi đến một cái cực đoan, liền sẽ đi đến một cái cực đoan khác...

"Sư huynh." Sau lưng truyền đến tiếng kêu gọi của Linh Nga.

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, cầm pháp bảo ôn dưỡng nguyên thần trong tay kia bỏ vào trong ngực.

Linh Nga bước nhanh tiến về phía trước, đưa tay lôi kéo cánh tay của Lý Trường Thọ, thấp giọng nói: "Huynh phạt ta đi."

"Phạt muội làm gì?"

"Đều...đều đã bại lộ hết."

Lý Trường Thọ đưa tay vỗ vỗ đầu của Linh Nga, ấm giọng nói: "Lần này Độ Tiên Môn tổn thất có thể giảm xuống thấp nhất, công lao của muội lớn nhất. Chủ yếu là phải trách ta, thần thông Đạo Nhân Giấy bị phá, liền không có thủ đoạn trở tay gì."

"Không phải vậy." Linh Nga khẽ cắn môi, cái trán để ở bên trên bả vai của Lý Trường Thọ, cọ cọ: "Đừng áy náy, huynh đã từng dạy ta, không thể bởi vì người xấu làm chuyện ác, chúng ta không kịp tới ngăn cản mà day dứt, làm ác vẫn luôn là những ác nhân kia."

Lý Trường Thọ cười nói: "Trái lại là an ủi ta, đi dọn dẹp một chút, đợi lát nữa ta sẽ dẫn muội đi gặp không ít người."

Linh Nga nháy mắt mấy cái, có một chút không rõ ràng cho lắm.

Không trung chợt có sấm sét lấp lóe, một phiến mây đen lớn tới từ phương hướng đông nam.

Quần tiên Độ Tiên Môn lập tức bay lên không, những đồng môn bọn họ vốn đang đau thương nhớ về Chưởng Môn và thương vong trước đây, vào giờ phút này trong mắt tràn đầy lửa giận và đề phòng.

Tiếng nói của Lý Trường Thọ lại vang lên tại các nơi: "Các vị đồng môn không cần bối rối, ta điều năm ngàn Thiên Binh đến đây thủ hộ sơn môn, giúp sơn môn vượt qua đoạn thời gian này."

Chúng tiên trong môn nhẹ nhàng thở ra, từng người lại khom mình hành lễ đối với phương hướng Tiểu Quỳnh Phong.

Vào giờ phút này mặc dù tâm tình bi thương tràn ngập bốn phía, nhưng một tin tức khác cũng gây sốc không kém.

Đệ tử Độ Tiên Môn, không, là tiên nhân, Tiểu Quỳnh Phong Lý Trường Thọ không hiện sơn không lộ thủy kia, chỉ là ngẫu nhiên bởi vì một ít tin đồn thú vị mà có một chút danh khí, đại đa số thời gian đều vô thanh vô tức...

Lại là nhân vật số ba của Nhân Giáo bọn họ, Nhị đệ tử của Giáo Chủ Nhân Giáo, Thiên Đình Thái Bạch Tinh Quân đại danh đỉnh đỉnh!

Mà khi những tấm thẻ nhận dạng này được phơi bày từng lớp một, bức tường 'chất đống' trên cơ thể của Lý Trường Thọ cũng vô cùng nặng nề, khiến những đồng môn tiên nhân này, hoàn toàn không dám xích lại gần.

Mây đen kia bay đến, đạo đạo thân ảnh cấp tốc rơi xuống, từng đội từng đội Thiên Binh Thiên Tướng trấn thủ bốn phương Độ Tiên Môn, Ngao Ất mang binh đi tới, càng là lộ ra sắc mặt lo lắng vội vàng chạy tới bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong.

"Giáo Chủ ca ca, năm ngàn binh tướng đã đưa đến!"

"Ừm." Lý Trường Thọ gật gật đầu, chắp tay đứng ở bên cạnh hồ, ra hiệu Ngao Ất ở một bên chờ một chút.

Đúng lúc này, phía nam bay tới một đóa mây trắng, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân cùng nhau mà đến, lại là mới vừa đạt được tin tức Độ Tiên Môn bị tấn công, đuổi tới nơi đây xem xét tình huống.

Lý Trường Thọ thở dài, vẫn là giữ vững tinh thần làm lễ cùng với hai vị sư huynh.

Thái Ất Chân Nhân trực tiếp hỏi: "Đây là có chuyện gì? Tây Phương Giáo lại gây sự rồi?"

"Tập kích bất ngờ nơi đây đều là tiên Tiệt Giáo." Lý Trường Thọ thấp giọng nói một câu, Thái Ất Chân Nhân không khỏi chau mày.

Quan hệ giữa Lý Trường Thọ cùng với Tiệt Giáo, không thể nói là thế nhân đều biết, nhưng cũng không có giấu diếm bất luận kẻ nào.

Tiên nhân Tiệt Giáo đến đánh lén " tông môn cũ " nơi Lý Trường Thọ sinh sống, đổi lại là sẽ không có ai tin tưởng cả.

Hoặc là bên trong Tiệt Giáo xuất hiện phản đồ, hoặc là có người cố ý châm ngòi.

Thấy Thái Ất cùng với Ngọc Đỉnh đang muốn đặt câu hỏi, Lý Trường Thọ nói: "Việc này tạm thời không nói nhiều, tạm chờ Tiệt Giáo trả lời."

Thái Ất cùng với Ngọc Đỉnh liếc nhìn nhau, tất nhiên là có thể nhìn ra tâm tình của Lý Trường Thọ lúc này cực kỳ hỏng bét, lập tức không nhiều lời nữa, cũng là ở bên cạnh chờ đợi.

Không bao lâu, một tiếng gáy to rõ, Kim Bằng giương cánh mà đến, bảy tám đạo thân ảnh nhảy xuống từ trên lưng.

Dẫn đầu đám người lại là Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Quy Linh Thánh Mẫu, Ô Vân Đại Tiên, Hỏa Linh Thánh Mẫu, Tần Thiên Quân, cùng với một đôi sư đồ đi theo phía sau.

Chương 1158. -

Vừa hạ xuống, Kim Linh Thánh Mẫu liền bước nhanh tiến về phía trước, nói đối với Lý Trường Thọ: "Trường Canh ngươi đừng có sốt ruột, Tiệt Giáo chúng ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, nhất định là có người tính kế ở sau lưng."

Triệu Công Minh nói: "Tính kế tất nhiên là khẳng định, nhưng là ai đang tính kế? Không thể là người có giao tình thâm hậu cùng với Trường Canh như chúng ta."

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài, nói: "Người tới đã không sai biệt lắm, ta liền nói một chút quan điểm của ta. Tiên Tiệt Giáo đánh lén Độ Tiên Môn ngày hôm nay, đều là bị người động tay động chân ở trên nguyên thần, nhưng chúng ta không có gì chứng minh, cũng vô pháp xác định rốt cuộc là ai động tay chân. Còn có, vào trước khi Độ Tiên Môn gặp nạn, ta bị dẫn đi xa xa, dẫn ta đi chính là Hồng Mông hung thú do Tây Phương Giáo nuôi dưỡng."

Kim Linh Thánh Mẫu trừng mắt: "Vậy thì đi chém bọn hắn!"

Chúng tiên Tiệt Giáo vội vàng ngăn cản.

"Các vị, ta không muốn làm lớn chuyện này!" Lý Trường Thọ thở dài nói: "Chưởng Môn Độ Tiên Môn vẫn lạc, môn nhân đệ tử trong môn có tổng cộng hơn ba trăm người tử thương. Ta biết tổng thể Độ Tiên Môn còn chưa đủ xưng là môn phái lớn, nhưng nơi này ở trong mắt ta, vị trí rất nặng."

Triệu Công Minh nói: "Việc này ta hiểu được, Trường Canh ngươi hãy tra, tra đến cùng! Ai dám ngăn trở ngươi, lão ca ta nhất định phải cho bọn hắn đẹp mắt!"

"Nếu manh mối cuối cùng bị chặt đứt ở trên người Tiệt Giáo, nên làm như thế nào?" Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Kế sách này của đối phương có một chút cao minh, chỉ cần ta đi thăm dò, trừ phi trực tiếp tra được ở trên người Tây Phương Giáo, nếu không Tam Giáo Đạo Môn sẽ đều lại bởi chuyện như vậy mà sinh khoảng cách."

Hỏa Linh Thánh Mẫu hỏi: "Nhưng sư thúc, chẳng lẽ việc này liền tính toán như vậy?"

"Tự nhiên không có khả năng tính toán như thế, đầu tiên chính là Tiệt Giáo..." Ánh mắt của Lý Trường Thọ phóng qua mấy người, hướng về đôi sư đồ đứng phía sau kia, lạnh nhạt nói: "Hóa Huyết thần đao là có chuyện gì, các vị có thể cho ta một câu trả lời?"

Kim Linh Thánh Mẫu nhíu mày nhìn về phía đồ đệ của chính mình, Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo Bồng Lai Đảo, có một chút danh tiếng, Dư Nguyên.

Thân thể Dư Nguyên khẽ run, lập tức nhìn về phía đồ đệ của nàng, Dư Hóa.

Dư Nguyên nói: "Dư Hóa, ngươi thế nhưng là luyện được Hóa Huyết thần đao kia rồi?"

Dư Hóa cúi đầu mới vừa muốn nói chuyện, Kim Linh Thánh Mẫu chính là quát nhẹ một tiếng: "Quỳ xuống!"

"Vâng!" Dư Hóa lộ ra vẻ mặt cầu xin, quỳ gối giữa chúng tiên, cúi đầu nói: "Sư tổ, sư phụ, đệ tử xác thực đã luyện thành Hóa Huyết thần đao, nhưng Hóa Huyết thần đao cũng không phải là thần thông của riêng đệ tử. Hóa Huyết thần đao này tu hành như thế nào, trước đây đệ tử đã từng giảng giải đối với môn nhân đệ tử. Đệ tử nguyện lập ra lời thề Thiên Đạo, tuyệt đối không hai lòng đối với Tiệt Giáo, tuyệt đối không có ác tâm đối với Trường Canh sư thúc tổ, tuyệt đối không có nửa điểm liên quan cùng với chuyện hôm nay!"

Liền nghe một tiếng ầm vang, lực lượng Thiên Đạo tới tới đi đi, xác thực không có dị dạng gì.

Kim Linh Thánh Mẫu cũng là có một chút khó khăn, nhíu mày nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nói: "Ta hy vọng...tự nhiên, chỉ là hy vọng. Các vị sư huynh sư tỷ Tiệt Giáo ước thúc môn nhân đệ tử, đem sự tình những tiên Tiệt Giáo này bị người mưu hại như thế nào, như thế nào thành đao trong tay người khác, đều nhất nhất tra xét kỹ càng, cho ta một lời giải thích không ít hơn năm vạn chữ."

"Được!" Triệu Công Minh lập tức đáp ứng, quay đầu liền nói: "Dư Nguyên, việc này giao cho ngươi phụ trách."

Đồ đệ của Kim Linh Thánh Mẫu, sư phụ của Dư Hóa, lập tức cúi đầu vái chào, vội nói: "Đệ tử nhất định sẽ không để cho Trường Canh sư thúc thất vọng!"

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nói: "Ta tất nhiên là tin tưởng đối với Tiệt Giáo, các vị không cần suy nghĩ nhiều. Việc này coi như có một kết thúc như vậy, đã làm phiền mấy vị chạy chuyến này. Lão ca, làm phiền ngươi lại đi đến Tam Tiên Đảo giúp ta mang lời nhắn cho nàng, liền nói ta chuyển Tiểu Quỳnh Phong đến Thiên Đình, sau này muốn tìm ta có thể dùng ngọc phù triệu hoán."

"Ài...chừng nào thì ngươi dọn đến Thiên Đình?"

"Ngày hôm nay."

Khuôn mặt của Lý Trường Thọ có một chút lạnh lùng, nhưng rất nhanh liền lộ ra mấy phần ý cười, Triệu Công Minh thấy thế có một chút như lọt vào trong sương mù.

Nửa ngày sau, Kim Bằng hóa thành kích cỡ to khoảng mười trượng, ở dưới sự hộ vệ của chúng Thiên Binh Thiên Tướng, chở Linh Nga, cùng với Tiểu Quỳnh Phong hóa thành kích cỡ như giả sơn, đi về hướng Thiên Môn.

Nhóm tiên Tiệt Giáo đã trở về, Lý Trường Thọ bảo bọn họ cho một lời giải thích, bọn họ cũng coi như đã đưa ra một lời giải thích, sau khi trở về lập tức liền bắt đầu tra xét kỹ càng thân phận của mười ba vị tiên Tiệt Giáo kia, cũng tập hợp các tiên nhân hiểu luyện chế Hóa Huyết thần đao như thế nào lại một chỗ, lần lượt điều tra.

Duy chỉ có, không thấy thân ảnh của Lý Trường Thọ.

Khi Kim Bằng chở Tiểu Quỳnh Phong bay vào Đông Thiên Môn, lúc bay về hướng Thái Bạch Cung ở dưới vạn chúng chú mục.

Bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Lý Trường Thọ đưa tàn hồn Quý Vô Ưu vào bên trong bảo trì, ánh mắt mang theo áy náy mà nhìn Hậu Thổ nương nương.

"Lại phải cực khổ ngài phí tâm."

Hậu Thổ ôn nhu lắc đầu, nói: "Đừng có cho chính mình áp lực quá lớn, ngươi đã làm rất không tệ."

"Ừm." Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần mỉm cười, lại sững sờ một lát đối với tàn hồn của Tề Nguyên lão đạo, tâm tình xác thực tốt lên rất nhiều.

Hiện tại, nên nói chuyện tính sổ.

...

Rầm ——

Trên đỉnh Luân Hồi Tháp, Địa Tạng nhìn mộc thụ chính mình mới vừa sửa xong, lại bị Đế Thính đụng nát, khóe miệng co quắp một trận.

Đế Thính là bị thanh niên đạo sĩ trước mắt này dùng một chân đạp ra ngoài, một cước này mang lực đạo rất nặng, lại dùng xảo lực, làm cho lực đạo hoàn toàn dừng lại ở trên người Đế Thính, sẽ không xung kích cấu tạo Luân Hồi Tháp.

Đế Thính bị đạp nằm ở kia tứ chi run rẩy, nhất thời không thả lỏng được.

Địa Tạng cũng không phải không muốn động, cũng không phải không muốn đi, mà là thanh niên đạo sĩ trước mắt này không nói lời gì liền xông tới, dùng lực lượng thần quyền khẽ quát một tiếng đối với y: "Ngậm miệng, đừng động."

Nói xong, xách cổ của Đế Thính lên, từng quyền từng cước đánh cho Đế Thính cơ hồ thổ huyết.

Thần quyền bị áp chế, vào giờ phút này Địa Tạng hoàn toàn không có cách nào động đậy, không có cách nào mở miệng.

Đây chính là hình ảnh thu nhỏ của Phong Thần Bảng.

"Thủy...Tinh Quân, Tinh Quân đại nhân!" Đế Thính liên tục cười khổ: "Thật sự không phải là ta tiết lộ Độ Tiên Môn, việc này ta đã sớm biết, chủ nhân nhà ta vẫn luôn hỏi, ta cũng đều không có nói cho y biết. Ta còn không biết sự lợi hại của Thánh Nhân Nhân Giáo lão gia hay sao, làm sao lại dám đắc tội Nhân Giáo."

Lý Trường Thọ đứng chắp tay, lạnh nhạt nói: "Phật Di Lặc đã từng tới?"

"Tới, đã từng tới."

Chương 1159. -

"Ngươi có tham dự?"

"Tuyệt đối không có! Tuyệt đối không có tham dự! Là tự Phật Di Lặc đoán ra được, động tác liên tiếp của ngài trước đó, kỳ thật đã sớm phân chia Độ Tiên Môn cùng với các tiên tông Nhân Giáo khác ra! Nhất là ngài lần kia, giống như thần binh thiên tướng, một người mang theo một đống đạo binh, mai phục những Yêu Tộc kia tại Độ Tiên Môn..."

Đế Thính đứng lên, chua xót nói: "Lúc ấy vị Phật Di Lặc kia ép hỏi ta, ta đã xác định gã biết được việc này, trong lúc nói rằng ngài từng tu hành tại Độ Tiên Môn, người của gã đã đến trên không Độ Tiên Môn. Việc này xác thực không có quan hệ với ta! Ngài đừng nóng vội, ta có thể lập lời thề đại đạo..."

Lý Trường Thọ lấy ra hai cuốn quyển trục ở bên trong tay áo, ném tới trước mặt Đế Thính: "Lập hai lời thề, sau này không cần tham dự vào tranh chấp đại giáo, tại nơi này thành thành thật thật bồi chủ nhân nhà ngươi. Nếu không phải nể tình mấy lần ngươi báo tin trước đây, ngày hôm nay tuyệt đối không thể tha cho ngươi."

"Đa tạ Tinh Quân đại nhân! Đa tạ Tinh Quân đại nhân tha mạng!" Đế Thính thở dài, dùng móng vuốt mở quyển trục ra, không nhịn được lệ rơi đầy mặt, bắt đầu đọc từng chữ.

Lý Trường Thọ nhìn về phía Địa Tạng, nói một câu: "Động đi."

Thân thể Địa Tạng vốn cứng ngắc lập tức bắt đầu chuyển động, lộ ra một chút ý cười đối với Lý Trường Thọ.

"Rất hiếm khi nhìn thấy ngươi ăn thiệt thòi."

"Lần này còn tệ hơn nhiều so với lần ngươi tính kế Long Cung Đông Hải kia."

"Muốn ở chỗ của ta biết được cái gì?"

"Phật Di Lặc." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói.

Địa Tạng chậm rãi gật đầu, lại hỏi: "Vì sao muốn bán Đại sư huynh để giúp ngươi?"

"Ngươi hiểu ta." Ánh mắt của Lý Trường Thọ thoáng có một chút sắc bén.

Địa Tạng không khỏi im lặng, sau đó cười lạnh, lại nói: "Đại sư huynh là một người kỳ quái, hoặc là nói, sẽ chỉ nghĩ đến bản thân, cũng bởi vậy mà từng bị lão sư đuổi ra khỏi Linh Sơn. Chỉ bất quá, hiện nay Linh Sơn suy thoái, vị Đại sư huynh này của ta tu vi có thành tựu, lại trở về, liền nói với bên ngoài là vừa xuất quan. Gã ngày hôm nay đối phó với Độ Tiên Môn, kỳ thật chỉ là vì để cho ngươi khó chịu, trả thù ăn thiệt thòi tại Thiên Đình trước đây."

"Thành phần trả thù đơn thuần không nhiều, nhưng đó là cách nói của gã để tăng thêm thể diện cho bản thân." Lý Trường Thọ nói: "Lần này gã làm không chê vào đâu được, các dấu vết bên trong những tàn hồn kia, hướng chỉ đến chính là tiên Xiển Giáo Xích Tinh Tử. Gã nhìn như không hề cố kỵ, kỳ thực đã bố trí chu toàn, sau đó chỉ sợ là cho dù chết cũng không nhận, thật sự đi cùng đường với một vị cao nhân tiền bối nào đó. Mục đích quan trọng nhất trong lần hành động này của sư huynh ngươi, là muốn nói cho ta, gã có thực lực và quyết tâm lật bàn vào bất cứ lúc nào, điểm mấu chốt chính là không bộc phát Thánh Nhân đại chiến, khiến ta khiêm tốn một chút lúc đối phó với Tây Phương Giáo. Đúng không?"

Địa Tạng nhắm hai mắt lại, cười khổ nói: "Kiểu làm việc này của gã, quả nhiên là không thể thực hiện được đối với ngươi."

"Gã tại lúc Viễn Cổ Thượng Cổ, hẳn là đã quen xuôi gió xuôi nước." Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói một câu, Địa Tạng cũng không đáp ứng, ngồi ở kia không đáp lời nữa.

Trong lúc nhất thời, ở bên trên Luân Hồi Tháp này, chỉ có tiếng khóc lóc, ủy ủy khuất khuất, khó tự kiềm chế lúc Đế Thính cúi đầu đọc lời thề Thiên Đạo.

Sau nửa canh giờ, Đế Thính như là quả bóng xì hơi, ỉu xìu nằm đằng sau lưng Địa Tạng.

Lý Trường Thọ quay người muốn đi, mà Địa Tạng như là có thói quen【đặt câu hỏi trước khi khách nhân đi】, mở miệng hỏi một lần nữa: "Có thể hay không hỏi một chút, điểm mấu chốt của đạo hữu ở nơi nào?"

"Lão sư của ngươi đã từng nói." Lý Trường Thọ hơi quay đầu, đồng dạng lưu lại một cái gò má cho Địa Tạng.

Nhưng gò má của Phật Di Lặc đều là mang theo nụ cười quỷ dị, gò má của Lý Trường Thọ lại là không hề bận tâm.

"Thánh Nhân không thể chết."

Địa Tạng rõ ràng ngẩn ra.

...

Rời khỏi Địa Phủ, Lý Trường Thọ liền ẩn trốn về phía tây, trong đáy lòng sửa sang một đám ý nghĩ.

Duy trì Không Minh Đạo Tâm, ngược lại là sẽ không bị cảm xúc chi phối.

Sự tình Độ Tiên Môn, hắn nhất định phải làm chút đáp lại.

Vô luận là từ góc độ uy nghiêm của Nhân Giáo, hay là từ trù tính an bài kế tiếp của chính mình, hay là đảo ngược cảnh cáo Tây Phương Giáo, chính mình đều nhất định phải đứng ở trước sân khấu.

Thần thông Đạo Nhân Giấy bị phá, Phật Di Lặc an bài chu đáo chặt chẽ, đều đang nhắc nhở Lý Trường Thọ, phong cách hành sự của hắn, hình thức tư duy nhất quán, đã bị người khác nhìn thấu.

Ổn tự nhiên vẫn là muốn ổn, nhưng ổn cũng không phải là không có điểm mấu chốt.

Thanh đao của người ta đều đã gác ở trên cổ chính mình, nhẹ nhàng chém một chút, tuy chỉ trầy da tróc vẩy...

Nhưng chính mình không đánh ngược trở về, sẽ chỉ bị người ta xem đó như là khuyết điểm, trèo lên trên đầu trên cổ!

Phong độn, không gian độn, đi nhanh mấy chục vạn dặm!

Tại ranh giới Tây Ngưu Hạ Châu, thân ảnh Lý Trường Thọ đột nhiên ngừng, nhíu mày nhìn về phía thân ảnh đứng trên mây phía trước.

Ngụy Thâm Mạt.

Trong đáy lòng hắn than nhẹ, cất bước tiến về phía trước, vái chào đối với Ngụy Thâm Mạt: "Tướng quân vì sao lại ở đây?"

"Tất nhiên là chờ ngươi." Ngụy Thâm Mạt cười nói: "Vừa rồi chờ ngươi một hồi lâu tại Thiên Đình, không thấy ngươi đến, liền nghĩ rằng ngươi có khả năng muốn đi tìm Tây Phương Giáo giằng co. Tây Phương Giáo có hai vị Thánh Nhân, sau lưng ngươi không có ai, ta thật sự không yên lòng...chỉ là có một chút hóa thân."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ ấm áp, nghiêm mặt nói: "Bệ hạ, ngày hôm nay ta..."

"Đi thôi." Ngụy Thâm Mạt cười nói: "Có ta ở đây, hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo làm sao có thể coi như nhìn không thấy? Hôm nay hãy mắng thẳng thắn một chút."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, chỉ là ôn hòa cười một tiếng, cùng với Ngụy Thâm Mạt cùng nhau tiến về phía trước.

Linh Sơn nhanh chóng xích lại gần hơn, quang mang màu vàng nở rộ trên đó.

Liền nghe được tiếng chung vang lên, các nơi Linh Sơn sẵn sàng trận địa, càng là có mấy vị Phó Giáo Chủ cấp đệ tử Thánh Nhân cùng nhau ra nghênh đón, bay đến không trung.

Nhưng Lý Trường Thọ, trực tiếp rơi đến giữa sườn núi Linh Sơn, dọc theo bậc thang vàng rộng lớn đi lên từng bước.

Chúng lão đạo Linh Sơn nhíu mày một hồi, quay mặt nhìn nhau.

Tên gia hỏa này, tôn trọng Linh Sơn bọn họ như vậy? Bình thường Đại La tới Linh Sơn bái phỏng, cũng sẽ không đi trên bậc thang vàng...

Bậc thang vàng còn thừa năm mươi bậc, Lý Trường Thọ đưa tay trái ra, Huyền Hoàng Tháp xuất hiện trên đỉnh đầu, xoay tít, huyền hoàng khí tức bay lả tả mà xuống.

Bậc thang vàng còn thừa bốn mươi bậc, Không Gian Xích xuất hiện ở bên cạnh tay trái, bị Lý Trường Thọ cầm ngược.

Bậc thang vàng còn thừa ba mươi bậc, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía toà sơn môn màu vàng to lớn kia, trên đền thờ sơn môn khắc hai chữ "Linh Sơn", ở giữa có ấn ký một đóa Thập Nhị Phẩm Kim Liên.

Hắn vung vạt áo đạo bào lên, nhét vào bên trong đai lưng.

Chương 1160. -

Vào giờ phút này chúng lão đạo Linh Sơn có chút mộng.

Lý Trường Thọ lại đi ra mười bước, tay trái mở ra, chân trời xẹt qua một sợi kim tuyến, một viên lưu tinh màu đỏ thẫm đập xuống, hóa thành một thanh trường thương, bị Lý Trường Thọ nắm chặt.

Lục Thần Thương, phiên bản suy yếu.

Chúng lão đạo Linh Sơn làm sao lại nhìn không ra, Lý Trường Thọ đây là muốn trực tiếp động thủ, một đám cấp tốc lui lại, nhao nhao lên tiếng hô to.

"Lý Trường Canh ngươi dám? !"

"Nhanh! Mau mời lão sư hiện thân!"

Đột nhiên, Linh Sơn nở rộ ánh vàng, mây mù hội tụ, lập tức liền muốn ngưng tụ thành một tòa pháp tướng Thánh Nhân cao ngàn trượng.

Ngay tại một cái chớp mắt này, đám mây trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ, toàn thân Ngụy Thâm Mạt tướng quân phun ra đạo đạo ánh vàng, lắc mình biến hoá, đúng là Ngọc Đế Thiên Đình, nhìn thẳng vào pháp tướng Thánh Nhân sắp ngưng tụ thành!

Như vậy còn chưa kết thúc.

Liền nghe trên không Linh Sơn đột nhiên vang lên tiếng kiếm reo réo rắt, một hư ảnh bảo kiếm liền vỏ hiển lộ trên cao ngàn trượng, treo ở trên bầu trời phía sau bên phải Lý Trường Thọ!

Thanh Bình Kiếm!

Thanh Bình Kiếm vừa mới rơi xuống, nhìn từ vai trái của Lý Trường Thọ, có thể thấy bên trong vân vụ kia ngưng tụ thành một bức hư ảnh Thái Cực Đồ, đường kính khoảng ngàn trượng, nhưng uy áp Thái Cực Đồ này tản ra, lại làm cho ánh vàng trên cả Linh Sơn cơ hồ tán loạn!

Pháp tướng Thánh Nhân Linh Sơn, quay về mây mù.

Đang! Lý Trường Thọ đã đứng ở phía dưới đại môn lấp lánh ánh vàng kia, cắm trường thương trên mặt đất, đảo mắt nhìn quanh Linh Sơn.

Sau đó, hắn không nói một lời, thân hình bỗng nhiên vọt lên, giơ cao trường thương đập thẳng xuống, đền thờ màu vàng kia phun trào tiên quang, nhưng chỉ mạnh trong chốc lát đã vỡ tan!

Cả tòa đại môn sụp đổ trong nháy mắt, Linh Sơn bộc phát ra từng đợt nổ vang, các vết nứt xuất hiện trên núi.

Trong bụi mù, Lý Trường Thọ lại nhìn chúng lão đạo nơi đây, thấy bọn họ lòng đầy căm phẫn, thấy mặt bọn họ lộ ra thần sắc lo lắng, thấy bọn họ thấp thỏm lo âu, trong đáy lòng từ đầu đến cuối không có một gợn sóng.

Biện pháp phá cục, chính là nhảy ra khỏi logic Phật Di Lặc đặt ra, chuyển mọi mâu thuẫn đến nơi phế tích này.

"Hừ!" Quét ống tay áo, Lý Trường Thọ quay người cưỡi mây bay lên không trung, lại là nửa câu cũng đều không đáp lại.

"Đạo hữu, có nghe nói hay không? Độ Tiên Môn - nơi tu hành ban đầu của Thái Bạch Tinh Quân Lý Trường Canh bị Tây Phương Giáo tập kích, Lý Trường Canh đảo mắt liền đến đập sơn môn Tây

Phương Giáo!:"

"Hắn đập chính là đại môn Linh Sơn, cũng không phải là toàn bộ Linh Sơn, đừng có lan truyền sai lệch."

"Ta làm sao lại nghe nói, giống như là tiên Tiệt Giáo tập kích Độ Tiên Môn? Hơn nữa còn giết Chưởng Môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu?"

"Tiên Tiệt Giáo có khả năng làm chuyện này? Vân Tiêu tiên tử có quan hệ gì cùng với Thái Bạch Tinh Quân? Mưu lược của Thái Bạch Tinh Quân như thế nào, đều đã đi đập sơn môn Tây Phương Giáo, đáp án còn phải hỏi sao?"

"Cũng đúng...Tây Phương Giáo lúc nào cũng châm ngòi chỗ này chỗ kia."

"Nói cẩn thận, nói cẩn thận."

...

"Đạo hữu, có nghe nói không? Thái Bạch Tinh Quân đập sơn môn Tây Phương Giáo, cảnh tượng đó thật đẫm máu và kinh hoàng!"

"Mọi người không phải đều đang nói việc này? Giống như là Tây Phương Giáo khống chế một chút tiên Tiệt Giáo, đi đến tiên môn Thái Bạch Tinh Quân tu hành trước kia gây sự, giết vị Chưởng Môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu kia."

"Việc này biết là được rồi, không nên nói lung tung, Tây Phương Giáo cũng là đại giáo, chúng ta cũng không đắc tội nổi."

"Đúng thế, đúng thế."

...

"Ài, đạo hữu, có nghe nói không? Thái Bạch Tinh Quân đập sơn môn Tây Phương Giáo, còn ở trước mặt hai vị Thánh Nhân, trói đệ tử Tây Phương Giáo từ trên xuống dưới lại, treo trên tàng cây đánh."

"Ôi chao, chuyện này là sao?"

"Ngài tuyệt đối đừng nói ra bên ngoài, nghe nói, đây là Tây Phương Giáo châm ngòi ly gián Tam Giáo Đạo Môn, âm thầm dùng danh nghĩa tiên Xiển Giáo khống chế tiên Tiệt Giáo đến tập kích tiên tông Nhân Giáo Độ Tiên Môn. Độ Tiên Môn kia chính là nơi Thái Bạch Tinh Quân tu tiên trước kia, tình cảm thâm hậu, kết quả Chưởng Môn Độ Tiên Môn bị giết, lại chết mấy ngàn đệ tử, Thái Bạch Tinh Quân liền đi đập sơn môn Tây Phương Giáo, bởi vì đại kiếp còn không có chính thức rơi xuống, hắn mới khắc chế không có giết quá nhiều người."

"Hít hà —— hóa ra là như vậy! Đạo hữu yên tâm, bần đạo nhất định là thủ khẩu như...đợi chút? ! Độ Tiên Môn? Cái nào Độ Tiên Môn? Đạo thừa Nhân Giáo Độ Tiên Môn do bần đạo lập?"

Bên trên Tiệc rượu, Độ Ách Chân Nhân bỗng nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm vị lão hữu bên cạnh.

Không đợi vị lão hữu chính mình quen biết nhiều năm, trình độ【 thủ khẩu như bình 】không kém mình bao nhiêu này mở miệng, Độ Ách Chân Nhân đã quay người liền xông ra ngoài, không lo được tuyển chọn một đám mây tỉ mỉ, vội vàng mà đi về hướng Đông Thắng Thần Châu.

Độ Ách Chân Nhân bấm ngón tay suy tính, tất nhiên là thiên cơ che đậy, không đạt được kết luận gì. Y lúc này mới nhớ tới, lúc trước chính mình chỉ bảo trì liên lạc cùng với Quý Vô Ưu.

Tin tức về Độ Tiên Môn vào giờ phút này đúng là nghe được từ bên trên tiệc rượu, chính mình thật vất vả mới từ đệ tử ký danh bồi dưỡng thành đệ tử chính thức...

Một đường cưỡi mây qua sương mù, tiến tới nhanh như điện chớp, Độ Ách Chân Nhân đã bình tĩnh lại ở nửa đường.

Y dù sao cũng là một đường sờ soạng lần mò, có địa vị đệ nhất đại loa Hồng Hoang bây giờ, không phải, có địa vị tiên đạo được xưng tụng đức cao vọng trọng ở trong phạm vi nhất định bây giờ.

Nếu đúng như lời đồn, Nhị đệ tử Giáo Chủ Nhân Giáo chạm tay có thể bỏng bây giờ, là xuất thân từ Độ Tiên Môn của y, như vậy Độ Tiên Môn bị cuốn vào tranh chấp đại giáo chính là chuyện sớm hay muộn.

Tây Phương Giáo đó là hạng người gì?

Bắt đầu từ Thượng Cổ liền không ngừng cưỡng ép độ người, ỷ vào chỗ dựa hai vị Thánh Nhân, hoành hành không sợ tại Tây Ngưu Hạ Châu.

Trong lời đồn, chỉ nói là Thái Bạch Tinh Quân đại nhân đập sơn môn Tây Phương Giáo, cũng không nói giết người Tây Phương Giáo nào, đây là vì sao?

Rất đơn giản, những đệ tử Tây Phương Giáo có thể đứng ra ngoài sáng, đều không phải là nhân vật trọng yếu gì, có thể tùy thời dùng để hoàn lại nhân quả. Nhân vật trọng yếu Tây Phương Giáo chân chính, đều ẩn núp trong bóng tối.

Giết bọn hắn, kỳ thật liền thua lỗ, còn không bằng trực tiếp đập sơn môn đánh Tây Phương Giáo của hai vị Thánh Nhân mặt.

Da mặt Thánh Nhân trước đây không ngừng bị "thần hóa", bây giờ lại là không đáng một đồng.

Cùng với tâm tư phức tạp, Độ Ách Chân Nhân cuối cùng cũng đến Đông Thắng Thần Châu, tiên thức không kịp chờ đợi kéo dài về phương hướng Độ Tiên Môn, một đường càng là hù dọa không ít Luyện Khí Sĩ cưỡi mây bay ngang.

Không bao lâu, Độ Ách Chân Nhân dừng lại đám mây, nhíu mày nhìn đại trận Độ Tiên Môn sáng lên một lần nữa kia, cùng với đội Thiên Binh Thiên Tướng đang tuần tra ở trong không trung bên ngoài kia.

Thiên Đình trú binh, sự tình quả nhiên không giống bình thường.

Chương 1161. -

"Khoan đã!" Liền nghe một tiếng quát nhẹ, trong mây có hình bóng thanh long hiện lên, Ngao Ất hạ xuống từ trên trời, ngăn ở trước mặt Độ Ách Chân Nhân.

Độ Ách Chân Nhân vái chào, vội nói: "Vị Thiên Tướng này, bần đạo là Côn Luân Sơn Bát Bảo Động Độ Ách, chính là tổ sư của Độ Tiên Môn, nghe nói Độ Tiên Môn bị nạn, chạy đến nhìn."

"Chân Nhân không cần giữ lễ tiết, vãn bối tất nhiên là nhận biết Chân Nhân." Ngao Ất ôm quyền hành lễ, đầu tiên là thở dài, thấp giọng nói: "Còn xin Chân Nhân nén bi thương, Vô Ưu Chưởng Môn vì bảo hộ đệ tử bên trong môn phái, cưỡng ép thiêu đốt nguyên thần, thôi thúc thần thông, cuối cùng kiệt lực mà chết, Giáo Chủ ca ca nhà ta tới chậm nửa bước. May mắn, đại bộ phận đệ tử trong môn, đều được Ly Địa Diễm Quang Kỳ bảo vệ, tuy có tử thương, nguyên khí vẫn còn. Giáo Chủ ca ca đã ra lệnh vãn bối đóng giữ ở chỗ này ba trăm năm, giúp Độ Tiên Môn vượt qua đoạn thời gian này. Vãn bối cũng đã mời mấy vị trưởng lão Viễn Cổ cảnh giới Đại La trong tộc tới, để đảm bảo nơi đây không xảy ra chuyện như vậy nữa."

Nghe vậy, Độ Ách Chân Nhân tràn đầy lo lắng. Y há to miệng, lại chỉ có thể thấp giọng thở dài, cười khổ nói: "Thật sự, thật sự...Vô Ưu có mong nhớ tiếc nuối gì không?"

"Vô Ưu Chưởng Môn không có tiếc nuối." Ngao Ất nói: "Chân Nhân không cần quá mức thương tâm, chân linh tàn hồn của Vô Ưu Chưởng Môn đã được Giáo Chủ ca ca bảo vệ, đưa vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn an dưỡng. Ngoại trừ hơn trăm môn nhân hồn phi phách tán chỉ còn lại chân linh trốn vào Địa Phủ, các hồn phách khác có thể cứu, Giáo Chủ ca ca đều đã an bài thỏa đáng. Có Đại Đức Hậu Thổ đích thân ra tay tăng lên tư chất cho Vô Ưu Chưởng Môn, trên Sinh Tử Bộ cũng đã định ra chỗ y luân hồi đời sau. Nguyện vọng sau cùng của Vô Ưu Chưởng Môn, chính là sau khi chuyển thế còn có thể bái nhập môn hạ của Chân Nhân, làm đệ tử của Chân Nhân, không biết Chân Nhân có thể đáp ứng không?"

"Đáp ứng, đáp ứng, sao có thể không đáp ứng?" Sắc mặt của Độ Ách Chân Nhân dễ nhìn hơn rất nhiều, cau mày nói: "Đã khiến Trường Canh sư huynh...khiến Tinh Quân đại nhân phí tâm."

"Giáo Chủ ca ca nhà ta còn có hai chuyện muốn hỏi Chân Nhân, Chân Nhân nhưng nguyện buông xuống một ít da mặt, giúp Nhân Giáo trút cơn giận, giúp Vô Ưu Chưởng Môn cùng với chúng môn nhân đệ tử chết đi đòi một công đạo?"

"Nguyện ý!" Độ Ách Chân Nhân bưng phất trần, định tiếng nói: "Đừng nói là ném chút da mặt, nếu như Nhân Giáo có việc cần, Tinh Quân đại nhân có việc cần, có thể giúp đồ đệ nhi báo thù rửa hận, coi như là cái mạng này không thèm đếm xỉa thì lại như thế nào? Tướng quân, không biết Tinh Quân đại nhân có chỉ thị gì?"

"Chân Nhân trước tiên hiện thân ở trong môn, xác định một vị trưởng lão tạm thay chức Chưởng Môn Độ Tiên Môn. Còn có, Giáo Chủ ca ca đã cố ý dặn dò, Lý Tĩnh có khí vận tương đối cao trong môn kia ở bên trong đại chiến trước đây, dùng cảnh giới Chân Tiên trì hoãn một vị cường địch Kim Tiên một hồi lâu, có hi vọng trong tương lai, còn xin Chân Nhân bồi dưỡng kẻ này nhiều hơn. Chuyện thứ hai...còn xin Chân Nhân đưa lỗ tai."

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Ngao Ất nói một hồi, Độ Ách Chân Nhân lộ vẻ mặt giật mình, lúc này liền định thanh đáp ứng.

Rất nhanh, Độ Ách Chân Nhân đi vào bên trong Độ Tiên Môn, an ủi chúng môn nhân trưởng lão, cũng chỉ định một vị trưởng lão cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ tạm đảm nhiệm chức vị Chưởng Môn.

Lại chữa thương cho hắc kỳ lân, thu Lý Tĩnh làm đệ tử chính thức lại động viên ngợi khen một phen, liền vội vàng rời khỏi Độ Tiên Môn.

Sau đó, Độ Ách Chân Nhân chạy về Côn Luân Sơn, ấn theo kế hoạch của Lý Trường Thọ, bắt đầu một trận động tĩnh khá lớn...

Một khóc hai nháo ba không sống.

Vừa mới nửa ngày, Độ Ách Chân Nhân gào khóc tại Côn Luân Sơn, sự tình đệ tử Quý Vô Ưu chết thảm, cùng với tin tức sơn môn Tây Phương Giáo bị đập, bắt đầu truyền bá tại các nơi Ngũ Bộ Châu và ba ngàn thế giới.

Độ Ách Chân Nhân tạo thế bốn năm ngày, khóc trong năm trận tiên yến, sáu lần tiên hội, bảy chén trà nhỏ, khiến cho không ít bạn tốt lòng tràn đầy căm phẫn.

Lại qua ba bốn ngày, khi sự nhiệt tình đối với vấn đề này đã vơi đi một chút, Độ Ách Chân Nhân hô to tôn hào của Thái Thanh Thánh Nhân, cưỡi mây phóng tới Linh Sơn.

Có hơn mười mấy vị bạn tốt của Độ Ách Chân Nhân ngăn cản thuyết phục, khuyên Độ Ách Chân Nhân đừng có xúc động, đi đến Linh Sơn không khác gì lấy trứng chọi đá.

Ở phía trên Linh Sơn, chúng lão đạo càng là khẩn cấp thương nghị, mấy vị Phó Giáo Chủ sầu đến rụng tóc...

Một vị đệ tử của đệ tử ký danh Thánh Nhân Nhân Giáo chết, Thái Bạch Tinh Quân Lý Trường Canh chính là không nói hai lời, trực tiếp đập sơn môn bọn họ.

Như vậy nếu Độ Ách Chân Nhân chết tại Linh Sơn bọn họ, Giáo Chủ Nhân Giáo chẳng phải là sẽ đích thân đến? !

"Chuyện này là sao? Độ Tiên Môn nho nhỏ kia bị tấn công, có liên quan gì cùng với Linh Sơn chúng ta? Thuỷ Thần hắn tra cũng đều không tra, hỏi cũng không hỏi, biện cũng đều không biện, trực tiếp phá hủy sơn môn chúng ta, miệng lưỡi trong Hồng Hoang Tam Giới liền nhắm ngay vào chúng ta! Thuỷ Thần hắn có nửa điểm bằng chứng là chúng ta làm?"

"Lúc này nói lời căm phẫn thì có ích lợi gì? Trước đây vì sao không đứng ra nói?"

"Đây không phải là không kịp phản ứng sao, ai cũng biết một thân thần thông của Thủy thần nằm ở trên miệng, ai biết được lần này hắn lại trực tiếp động thủ?"

"Vị Độ Ách đạo nhân này đang làm cái gì?"

Một lão đạo có một chút kỳ quái nói thầm một tiếng, chúng lão đạo Linh Sơn cùng nhau nhìn về phía trên mây ngoài núi.

Đã thấy Độ Ách Chân Nhân khuyên chúng bạn tốt của chính mình lui về, trực tiếp rơi xuống giữa sườn núi Linh Sơn, đồng dạng rơi vào trên bậc thang vàng.

Lúc này những bậc thang này còn có từng đạo khe hở, tất nhiên là bị một thương của Lý Trường Thọ đập ra.

Nhưng đại môn kia, đã là trong thời gian ngắn nhất trở về hình dáng ban đầu.

【 Chỉ cần chữa trị thật nhanh, liền có thể xem như không có chuyện phát sinh. 】

Đông đảo lão đạo Linh Sơn cùng nhau tiến về phía trước, lần này thấy tới chính là Độ Ách Chân Nhân, hơn nữa ở sau lưng Độ

Ách Chân Nhân cũng không có uy áp Thánh Nhân gì, bọn họ cảm thấy rằng thời tiết đã quang đãng, mưa đã tạnh, đã tới phiên chính mình.

"Chỉ cần Độ Ách Chân Nhân tới gần sơn môn, trước hết cho y một đòn phủ đầu!"

Đúng lúc này, Độ Ách Chân Nhân dừng bước, cách sơn môn Linh Sơn còn có một khoảng cách, đứng tại bên trên nấc thang kia, ngửa đầu thở dài.

"Đồ nhi! Sư phụ vô dụng!"

Trên đỉnh đầu chúng lão đạo Linh Sơn toát ra từng dấu chấm hỏi.

Độ Ách Chân Nhân lại hô: "Đồ nhi, vi sư vô dụng!"

Hai tiếng qua đi, Độ Ách Chân Nhân đã là lấy lại tâm tình, trong hai mắt lấp lóe lệ quang, đúng là không nhịn được nước mắt vẩy trời cao, quả thực là làm người nghe rơi lệ, người gặp thương tâm.

Chương 1162. -

Trong tiếng khóc, bên trong tay áo Độ Ách Chân Nhân bay ra một chiếc quan tài màu đen, rơi vào phía trên bậc thang vàng kia, lại bày hai tấm bia đá ở bên cạnh quan tài, trên một tấm bia đá viết:

"Phương tây Phật Di Lặc trả lại mạng cho đồ nhi ta!"

Một tấm bia đá khác viết:

"Thái Thanh lão sư đang chăm chú nhìn nơi đây!"

Chúng lão đạo Linh Sơn lập tức dừng bước không dám tiến về phía trước, một đám ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng từng người lựa chọn im lặng không tiếng động, lùi về phía sau mấy bước.

Độ Ách Chân Nhân ngửa đầu thở dài, lại không nhịn được đấm ngực dậm chân.

"Lão đạo ta liền chỉ có một người đệ tử này, y đều đã tu được Kim Tiên đạo quả, Nhân Giáo chúng ta vốn không nhập kiếp, vì sao lại bị các ngươi tàn sát!"

"Trả lại mạng cho đồ nhi của ta! Linh Sơn cấp cho bần đạo một công đạo!"

Một lão đạo không nhịn được quát mắng: "Sự tình không có bằng chứng, đừng có vu khống!"

Độ Ách Chân Nhân lại là không hề quan tâm, đứng ở phía trước đại môn Linh Sơn tiếp tục gào khóc.

Những bạn tốt đuổi theo y ở các phương, thấy thế liền yên lặng cách xa một chút, cũng thuận tiện cấp tốc truyền bá sự tình phát sinh nơi đây ra bên ngoài.

…

Tại Thiên Đình, bên trong Thái Bạch Cung.

Lý Trường Thọ nhìn hình ảnh hiện ra trên gương đồng trước mặt, cẩn thận suy tư một hồi, xác định Độ Ách Chân Nhân sẽ không bị ám toán gì, lúc này mới bày gương đồng ở trước mặt, tiếp tục cúi đầu nhìn mấy cỗ Đạo Nhân Giấy trước mặt.

Đây đều là Đạo Nhân Giấy bị pháp khí của đối phương phá hư, được thu hồi trở về.

Lý Trường Thọ cẩn thận kiểm tra, phát hiện ra cấm chế chủ yếu phía trên Đạo Nhân Giấy bị phá hư, một tia lực lượng nguyên thần gửi ở trong đó, cùng với phù lục cấm chế liên hệ với bản thể chính mình, vào giờ phút này đã bị nung chảy.

Sau khi hắn trở về Thiên Đình từ Linh Sơn, vẫn đang nghiên cứu việc này.

Có một lượng lớn các Đạo Nhân Giấy được phân bố ở bên ngoài, nếu như thần thông này tuỳ tiện mất tác dụng, chính mình liền gặp phải hoàn cảnh "Thiếu phương pháp phân thân • chân chính".

Rất nhiều đại sự đều sẽ bị ảnh hưởng, hơn nữa chính mình cũng không thể gặp được một chút việc liền để bản thể chạy tới.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, tiếp tục cố gắng tăng thêm một tầng phòng hộ cho bản thân cấm chế này.

Từ khi thần thông Đạo Nhân Giấy thành hình đến ngày hôm nay, môn thần thông này liền giúp Lý Trường Thọ làm rất nhiều chuyện, mà thần thông Đạo Nhân Giấy mất đi hiệu lực hoặc là bị ảnh hưởng, trước đây chỉ là ở phía dưới Lục Đạo Luân Hồi Bàn cùng với thần thông của Nữ Oa Thánh Nhân.

Lại cúi đầu bận rộn nửa ngày, Lý Trường Thọ có một chút mệt mỏi duỗi lưng một cái, đã là tìm được ý nghĩ cải tiến Đạo Nhân Giấy.

Vì lý do ổn thoả, cũng nên làm một loại phân thân hình thức khác.

Để hóa thân sinh ra ý thức của chính mình là tuyệt đối không thể nào, như vậy quá bất ổn.

Phát triển hình thức khôi lỗi phân thân khác biệt, bổ sung hỗ trợ cùng với hệ thống Đạo Nhân Giấy, mới là đúng đắn.

Trảm tam thi làm sao bây giờ?

Kỳ thật thi pháp trảm tam bên trong Hồng Hoang, đều là trảm tam thi sau đó tương dung, từ đó bước vào cảnh giới "Viên mãn" dưới Thánh Nhân.

Giống như Thái Thanh Thánh Nhân, chém ra thiện thi hóa thành Lão Quân, thuần túy là đạo cảnh quá cao, thực lực quá mạnh, trảm tam thi chi đạo cũng không phải là con đường duy nhất để Thái Thanh Thánh Nhân đi đến điểm cuối của đạo.

Lý Trường Thọ lên kế hoạch rằng sau khi cân bằng đại đạo tiến đến một bước viên mãn, chính mình có thể trảm thi, liền từng bước tương dung tam thi cùng với bản thể, ngăn chặn tam thi thành tinh.

Lại nói chuyện trước mắt.

Lý Trường Thọ lại đợi hai ngày, đợi Độ Ách Chân Nhân "công thành viên mãn" tại Linh Sơn sau đó rời đi, kế hoạch trả thù chính thức tiến vào giai đoạn thứ hai.

Đạo Nhân Giấy của hắn bắt đầu hoạt động, nhưng chủ yếu là truyền tin, gửi thư.

Mà kế hoạch của Lý Trường Thọ bắt đầu chỉ mới nửa tháng, Linh Sơn đã là không ngừng kêu khổ.

Làm khó dễ đầu tiên, là Tiên Minh.

Thiên Đình trực tiếp phái mười hai vị Nguyên Soái tạo thành "đội giám sát" tiến vào chiếm giữ bên trong Tiên Minh, đốc xúc Tiên Minh khai chiến cùng với hương hỏa thần quốc.

Mà hai vị Phó Minh Chủ từ khi Tiên Minh thành lập liền chưa từng nhìn thấy kia, Đại đệ tử Tiệt Giáo Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, cũng mang theo hơn hai mươi vị cao thủ Tiệt Giáo hiện thân tại Tiên Minh, lấy danh nghĩa Phó Minh Chủ, tham gia tiêu diệt hương hỏa thần quốc.

Có Thiên Đình, Tiệt Giáo tương trợ, trên dưới Tiên Minh bắt đầu vận chuyển cao tốc, tạm thời che đậy rất nhiều tệ nạn đã hiển lộ ra, không mấy ngày nữa liền hạ "thành", đoạt lại vài tòa đại thiên thế giới.

Động thủ theo sát phía sau, là Thiên Binh Thiên Đình.

Bọn họ dưới danh nghĩa truy sát một ít Yêu Tộc phản thiên tại Tây Ngưu Hạ Châu, điều tra động phủ tại các nơi Tây Ngưu Hạ Châu, khiến cho những Hồng Mông hung thú, đại yêu còn sót từ Thượng Cổ gà bay chó chạy.

Càng có mười vạn Thiên Binh, mỗi ngày thao luyện trận pháp ở ngay bên cạnh Linh Sơn.

Long Tộc cũng là không cam lòng rớt lại phía sau.

Bọn họ nhớ tới mối thù Hải Nhãn Đông Hải bị phá, phái ra một số lớn Chiến Long, hiệp trợ Thiên Đình hành động, chỉ cần xác nhận được tung tích Hồng Mông hung thú, liền sẽ xuất kích, đánh tận giết tuyệt.

Trong lúc nhất thời, Tây Ngưu Hạ Châu trở nên sôi trào, những thế lực bí mật của Tây Phương Giáo chỉ có thể co đầu rút cổ ở bên trong phạm vi Linh Sơn, sợ rằng khi ra ngoài sẽ bị Long Tộc cùng với Thiên Đình thanh trừng.

Hành vi trả thù này, Lý Trường Thọ quyết định kéo dài ba năm.

Chỉ cần ba năm, tình cảnh của Tây Phương Giáo liền sẽ trở nên khó xử và rắc rối, uy vọng của Tây Phương Giáo sẽ trực tiếp sập bàn, lực uy hiếp sẽ giảm mạnh, những cao thủ phụ thuộc vào Tây Phương Giáo kia, hẳn là sẽ sáng suốt làm ra lựa chọn giữ hay bỏ.

Giai đoạn trả thù thứ ba, cũng đã được an bài, được Lý Trường Thọ viết vào bên trong tính kế Phong Thần.

Giai đoạn thứ ba sẽ được chia thành ba bước.

Bước đầu tiên, mượn đại kiếp Phong Thần tiêu diệt sinh lực của Tây Phương Giáo.

Bước thứ hai, cổ vũ Văn Tịnh đạo nhân hút nhiều hơn nữa.

Bước thứ ba, mưu đồ Hóa Hồ Vi Phật, không cho để lại cho Tây Phương Giáo bất cứ cơ hội nào, thay thế bằng Phật Môn đại hưng, lại sắp xếp tất cả các vị trí quan trọng Phật Môn thành đệ tử Đạo Môn.

Hóa Hồ Vi Phật vốn là lão sư tính kế, hắn ở bên cạnh hỗ trợ ra một chút sức lực, bố trí ổn thỏa chu toàn mà thôi.

Không phải muốn cho chính mình một chút màu sắc, để cho chính mình có kiêng kỵ sao?

Lý Trường Thọ hơi lắc đầu.

Trên đời còn có cái gì, so với sự tình trừ bỏ họa lớn lại không lưu tro tàn trong lòng chính mình, càng có cảm giác an toàn và cảm giác thỏa mãn hơn.

Những trả thù này, không chỉ là vì sinh linh Độ Tiên Môn chết thảm.

Càng nhiều là vì tạo thế cho hình tượng "bụng lớn có thể chứa", "lấy ơn báo oán", "tâm nhãn so còn rộng lớn hơn biển" của Nhị đệ tử Nhân Giáo, quyền thần Thiên Đình bình thường hắn.

Chương 1163. -

Từ đó làm cho người khác vào lúc lại muốn dùng người thân bạn bè của chính mình uy hiếp chính mình, cân nhắc một chút có thể hay không thừa nhận những hậu quả và đại giới này.

Đừng gây rắc rối một lúc rồi mất tất cả sau này.

Vừa muốn ra ngoài đi dạo một chút, hoạt động gân cốt một chút, liền thấy Long Cát cưỡi mây mà đến, dừng lại đám mây ở trước điện, vội vàng đi vào bẩm báo một chuyện.

Bất quá chỉ trong giây lát, Lý Trường Thọ chắp tay đi ra sau hậu điện Thái Bạch Cung.

Lúc này Tiểu Quỳnh Phong đang ở ngay phía sau hậu điện Thái Bạch Cung, cao không quá trăm trượng, tự nhiên là dùng giới tử không gian trận, trước đó khi Kim Bằng chở Tiểu Quỳnh Phong đến, cũng là tác dụng của trận pháp này.

Lý Trường Thọ đi qua một chỗ tường ánh sáng như nước gợn, núi nhỏ vừa rồi lập tức khôi phục thành Tiểu Quỳnh Phong nguyên trạng.

Lúc này, hơn phân nửa ngọn núi Tiểu Quỳnh Phong đều giấu ở bên trong mây mù, các nơi không thay đổi chút nào, chỉ là bên ngoài đã không có tầng tầng sơn ảnh.

"Biểu huynh ~" Hùng Linh Lỵ ở bên cạnh hồ ngồi dậy, dùng sức vẫy gọi đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nghĩ đến chiến giáp Lão Quân đáp ứng luyện chế cho nàng, cũng chẳng biết lúc nào có thể hoàn thành.

Linh Nga cưỡi mây mà đến từ nhà tranh, còn chưa kịp nói chuyện, Lý Trường Thọ liền hỏi: "Muội có muốn lại trang điểm một chút hay không?"

"Ừm?" Linh Nga cúi đầu liếc nhìn chính mình, bởi vì vẫn muốn làm cho tim sư huynh đập thình thịch, nàng thế nhưng đã phá lệ chú ý cách ăn mặc ngày thường của chính mình, chỉ có vào lúc xác định sư huynh bế quan thời gian dài, hoặc là sư huynh không ở trên núi, mới có thể mặc quần áo luyện công rộng rãi thoải mái dễ chịu.

Sư huynh làm sao lại đột nhiên hỏi một câu như thế...

Là khuôn mặt nàng không đủ linh tính, hay chiếc váy tua rua trên người không đủ thon gọn?

Lý Trường Thọ cười nói: "Ngọc Đế bệ hạ cùng với Vương Mẫu nương nương mới chúng ta đi đến Dao Trì dự tiệc."

"A... !" Linh Nga lập tức run run, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, ta cũng phải đi đến đó sao?"

"Đây coi như là ý chỉ Ngọc Đế bệ hạ." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Tốt hơn là đừng từ chối, bây giờ ta và muội đều ở Thiên Đình, sau này muội sẽ tu hành một đoạn thời gian dài ở chỗ này, nên đi đến bái kiến thì tốt hơn."

"Này, chuyện này...được."

Khuôn mặt nhỏ của Linh Nga có một chút phiếm hồng, cảm giác khẩn trương tràn đầy mà ra, quay người vội vàng bay trở về trong nhà tranh, mở ra trận pháp liền bắt đầu bận rộn một hồi.

Tửu Vũ Thi ở lại bên trong Độ Tiên Môn tu hành cũng không lên trời, đây là lựa chọn do chính nàng làm ra, Lý Trường Thọ tất nhiên là tôn trọng.

Muốn hay không an bài cho Linh Nga một chức tiên công đức?

Được rồi, đừng quấy nhiễu sự thanh tịnh của nàng.

Đang nghĩ như vậy, tiên thức của Lý Trường Thọ đột nhiên bắt được, Tiểu Ngân cưỡi mây bay tới Thái Bạch Cung, còn chưa có vào đại điện liền hô một tiếng: "Trường Canh sư huynh, Lão Quân bảo ngươi mang Linh Nga sư muội đi qua bái kiến!"

Đến rồi, cơ duyên Linh Nga phất nhanh, liền đến như vậy.

Đây, đây chính là thế giới của sư huynh sao?

Thái Thượng Lão Quân, truyền thuyết sống - hóa thân Thánh Nhân lão gia, cứ như vậy sống sờ sờ nhảy ra...

Ách, không đúng không đúng.

Là chính mình sống sờ sờ nhảy đến trước mặt Thái Thượng Lão Quân!

Lúc đi đến Động Suất Cung, Linh Nga cảm giác cả người chính mình đều choáng, giẫm lên mây trắng sư huynh ngưng ra, hai ngón tay nắm bắt một góc đạo bào của sư huynh, mặc dù rất muốn bảo trì nụ cười bình tĩnh cho chính mình, nhưng nụ cười chỉ cần lộ ra liền trở nên cứng ngắc.

Linh Nga hiếm khi, bày ra khuôn mặt băng sơn, cái loại khá lạnh lùng kia.

Vì hình tượng, sư huynh cũng cố ý biến hóa thành bộ dáng lão thần tiên, khiến cho nàng liền giống như cháu gái của sư huynh vậy...

Hừ hừ, rõ ràng là thân sư muội, cộng thêm ứng cử viên đạo lữ số một của sư huynh!

Đạo tâm không có gì, thiên địa liền không có gì.

Đạo tâm không khẩn trương, Nga liền không khẩn trương.

Nhưng dọc theo con đường này...

Ánh mắt tụ đến, thật sự là quá nhiều một chút...

Người vây quanh so với lúc Kim Bằng sư điệt chở Tiểu Quỳnh Phong đi vào Thiên Đình, còn nhiều hơn mười mấy lần!

Thiên Binh Thiên Tướng ở phụ cận Thái Bạch Cung thì không cần nói.

Đáng lẽ bọn họ phải bảo vệ Thái Bạch Cung theo "phương thức bao vây", vào giờ phút này lại thành "phương thức đường hẻm ", một đám dùng các loại ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú vào sư huynh cùng với chính mình.

Ánh mắt này cũng không thô tục, mà là cái loại muốn biểu đạt kính ý đối với sư huynh này, nhưng không biết nên biểu đạt như thế nào, thế là nhao nhao thay chính mình vào nhân vật "Trưởng bối", nhìn Nga như là nhìn đứa bé đáng yêu nào đó.

Nga: "..."

Nói cho cùng, sư huynh không phải chính là một tiên thần làm việc trên Thiên Đình sao?

Làm sao lại đột nhiên cho chính mình một loại ảo giác chính mình so với Đại đệ tử Long Cát sư điệt của sư huynh, càng giống như là công chúa Thiên Đình?

Bay ra khỏi Thái Bạch Cung, từng dãy Thiên Binh Thiên Tướng nhìn chăm chú.

Thiên Binh tuần tra chạy đến tham gia náo nhiệt, tiên tử đi ngang qua quăng tới ánh mắt tò mò, coi như là tiên thần Thiên

Đình vốn dĩ không đi ngang qua, cũng tận lực lượn quanh đường mây ngàn dặm, xông qua mấy tầng cung điện trên trời, tới phía trước ngẫu nhiên gặp một chút.

Năm bước một tiếng 【 Tinh Quân đại nhân, mang theo sư muội ra ngoài tản bộ à? 】

Mười bước một câu 【 Tinh Quân đại nhân, có rảnh tới phủ thượng của tiểu thần ngồi một chút, sư muội ngài thế [image]nhưng là yêu thích vật gì? 】

Phảng phất như nhóm chính thần Thiên Đình đều thực sự nhàn rỗi vậy.

Làm cho Linh Nga khắc sâu ấn tượng nhất, là Đông Mộc Công tóc trắng bồng bềnh, cho người ta cảm giác rất tinh thần, nhưng hoàn toàn không giống thế ngoại cao nhân, người đứng thứ hai Thiên Đình trên danh nghĩa.

Ngay tại vừa rồi, Đông Mộc Công mang theo hai vị nữ tiên tỷ tỷ mỹ mạo đoan trang, ở trên đường "trùng hợp gặp được" sư huynh muội bọn họ.

Sư huynh và Đông Mộc Công hàn huyên nói một ít chuyện lý thú, hai vị nữ tiên tỷ tỷ kia hẳn là đạo lữ của Mộc Công, đi lên chính là hỏi han ân cần một hồi.

Tỷ tỷ bên trái hỏi, phải chăng cần một ít đệm chăn mới tinh, tỷ tỷ bên phải liền hái mây hái sông luyện chế thành chăn mỏng nhẹ mềm, đưa vào trong tay nàng.

Tỷ tỷ bên phải hỏi, tại Thiên Đình có chỗ bất tiện gì, tỷ tỷ bên kia liền lấy ra một ít trà, rượu, bồn hoa, thậm chí giường lớn lớn chừng bàn tay có thể tùy ý thay đổi kích cỡ, một mạch nhét vào trong lòng ngực nàng.

Linh Nga vốn là muốn cái gì cũng đều không nhận, nhưng hai vị nữ tiên tỷ tỷ thật sự quá nhiệt tình, chỉ có thể gửi lời cảm ơn một hồi...

Mặc dù ở đằng sau sự nhiệt tình của hai vị đại tỷ này, cất giấu một chút đọ sức và so sánh, cùng với một chút "tranh cường háo thắng".

Tràn đầy cảm giác tuổi thơ quen thuộc —— Linh Nga sinh ra ở bên trong nhà quyền quý thế tục Nhân Tộc tại ba ngàn thế giới.

Chương 1164. -

Dọc theo con đường này vừa đi vừa nghỉ, Linh Nga cũng không biết chính mình rốt cuộc thấy được bao nhiêu tiên nhân Thiên Đình, nghe được bao nhiêu câu tán dương, khuôn mặt nhỏ tóm lại là có một chút phiếm hồng.

Cuối cùng, đến phía trước Động Suất Cung thoạt nhìn có chút bình thường, chung quanh lại không có tiên thần sử dụng phương thức "ngẫu nhiên gặp".

Linh Nga ngược lại là có thể hiểu được tình huống như vậy.

Trước đây sau khi chính mình đến Thái Bạch Cung, các thần tiên Thiên Đình cũng không dám tùy tiện đi tới phía trước bái phỏng.

Dù sao Độ Tiên Môn vừa mới gặp nạn, cũng không tiện quá mức vui mừng.

Cho nên, mới có nhiều tiên thần như vậy, vào lúc sư huynh dẫn mình đi ra ngoài, hiện thân hàn huyên cùng với sư huynh, dùng phương thức tán dương tiểu sư muội nàng, hoàn thành lấy lòng đối với sư huynh.

Thiên Đình so với tiên tông tiên môn, thế tục hơn rất nhiều nha.

Dù sao Thiên Đình cũng chính là quan phủ Tam Giới, sư huynh nhà mình nắm đại quyền trong tay, được Ngọc Đế tín nhiệm, các vị tiên thần vì tiền đồ và an ổn, lấy lòng sư huynh cũng thật hợp lý.

Linh Nga nghĩ như vậy, chợt nghe tiếng "gió thổi vi vu", quay đầu nhìn lại, đã thấy nơi xa có một mảnh đậu ruộng nhìn không thấy bờ.

Căn cứ bồi dưỡng đậu tiên Thiên Đình?

Quả nhiên là đại thủ bút, so với "Ruộng thí nghiệm" trên Tiểu Quỳnh Phong lớn hơn không biết bao nhiêu lần!

Ách, loại tình hình này...

Thiên Đình chinh chiến ở bên ngoài, thực sự sẽ có người hi sinh sao?

"Sau đó gặp Lão Quân, đừng có thất lễ, cũng đừng có quá câu nệ."

Tiếng nói của sư huynh lọt vào trong tai, Linh Nga nhanh chóng thu nhiếp tinh thần, hít thật sâu, buông lỏng ra góc áo vẫn luôn lôi kéo, nặng nề gật đầu đối với sư huynh.

Kít —— kít ——

Cửa gỗ Động Suất Cung mở rộng, Tiểu Kim Tiểu Ngân cất bước mà ra từ trong đó, hôm nay còn đều mặc đạo bào màu xanh, chỉ là đai lưng và tua rua phân biệt là màu vàng và màu bạc.

Hai đồng tử cùng nhau vái chào, đồng thanh nói: "Trường Canh sư huynh, Linh Nga sư muội, Lão Quân triệu kiến."

"Làm phiền hai vị." Lý Trường Thọ chắp tay một cái, Linh Nga cũng liền vội vã hạ thấp người, cùng với sư huynh cùng nhau cất bước đi vào.

Bò... Ò... ~

Bên cạnh tàng cây phía dưới truyền đến tiếng kêu thanh ngưu, Kim Ngân đồng tử đóng lại đại môn Động Suất Cung, từng đạo tiên thức bồi hồi ở phía xa không dám tới gần.

Linh Nga vào giờ phút này, trong lòng tràn đầy đều là "đừng thất lễ, đừng câu nệ, đừng thất lễ, đừng câu nệ, đừng thất lễ... "

"Hành lễ." Lý Trường Thọ truyền âm nói một câu, cúi đầu vái chào trước, miệng nói: "Đệ tử Trường Canh bái kiến Lão Quân."

Linh Nga ngừng thở, học theo, ánh mắt dư quang liếc nhìn lão đạo ngồi xếp bằng phía trước lò bát quái, liền vội cúi đầu hành lễ.

Không xong, Luyện Khí Sĩ vái chào ôm quyền, là tay trái trên tay phải, hay là tay phải trên tay trái? !

Nàng đột nhiên quên!

Không được, lúc này không thể chú ý loại chi tiết nhỏ này, chỉ cần không mắc sai lầm trong phương diện chính là được!

Lúc này sư huynh vừa dứt lời, chính mình vừa vặn thích hợp mở miệng!

Cúi đầu, hạ thấp người, khí tức cần cân xứng, tiếng nói cần thanh thúy, nổi bật ra tinh thần diện mạo bản thân làm đại đệ tử ký danh của Thánh Nhân Nhân Giáo, biểu hiện ra thành quả chính mình đi theo sư huynh tu hành nhiều năm!

Đề khí, cao giọng, Tiểu Linh Nga nàng hôm nay liền muốn đạt điểm tối đa bài thi!

"Đệ tử thất lễ! Bái kiến lão... Lão... Quân..."

Xùy!

Lý Trường Thọ thật sự không nhịn được, quay đầu cười ra tiếng. Kim Ngân đồng tử càng là nghẹn khổ sở, ngưu bên trong viện tử không ngừng đụng đầu đối với thân cây, cười ra ngưu gọi.

Ngay cả Lão Quân ở phía trước lò bát quái, vào giờ phút này cũng đều là hơi híp mắt lại, vuốt râu che lấp ý cười.

Thân hình Linh Nga xiêu xiêu vẹo vẹo suýt nữa co quắp ngã xuống đất, miệng nhỏ đều ủy khuất thành hình gợn sóng, cũng may Lý Trường Thọ ra tay cấp tốc, nhấc tay vịn chặt cánh tay nàng, cười nói: "Lão Quân chớ trách, Linh Nga rất ít khi rời núi."

Lão Quân mỉm cười gật đầu, bắt đầu ban thưởng bảo.

Vốn dĩ chỉ là ba bốn kiện linh bảo coi như xong, lúc này lại là bảo quang liên tiếp bay ra từ bên trong tay áo Lão Quân, đồ chơi lớn, đồ chơi nhỏ chất thành hơn mười mấy kiện.

Lại có Cửu Chuyển Kim Đan chuyên môn bảo mệnh cho Linh Nga, Cửu Chuyển Thiên Nhan Đan đặc biệt dùng để làm đẹp và dưỡng nguyên cho nữ đệ tử Nhân Giáo, Cửu Chuyển Linh Ngộ Đan có thể tăng lên cảm ngộ đối với đạo bản thân lại không có bất kỳ tác dụng phụ gì.

Lý Trường Thọ nhìn có một chút cảm khái...

Đầu năm nay, đãi ngộ của nữ đệ tử chính là tốt hơn nhiều so với nam đệ tử.

Khục, không phải!

Lão Quân không hổ là Lão Quân!

Có thể hạn chế uy lực đan dược của Lão Quân, cũng chính là cực hạn đan đạo, quy tắc Thiên Đạo định ra.

Lúc Thiên Đạo không được đầy đủ, đã từng có linh đan diệu dược, có thể khiến người ta bạch nhật phi thăng, trường sinh bất lão, tuyệt đối không phải là nói chơi.

Mà đối với Linh Nga mà nói, lúc này đã là tâm thần đứng máy, cả người chóng mặt, chỉ biết cúi đầu nói tạ, nói lời cảm tạ, ôm các loại bảo vật, đan dược vào trong lòng ngực.

Sau này trở về, tìm một phiến đá đâm đầu vào đi thôi.

Ừm, chứ không phải là để giảm bớt một chút đạo cụ sao chép Ổn Tự Kinh!

Hình ảnh xoay chuyển, chính là [image]bàn đào tiên yến tại Dao Trì.

Phía sau một chiếc bàn thấp được tạo thành từ ngọc bích và chạm khắc rất nhiều hoa văn, Linh Nga đoan chính ngồi quỳ chân, bên trên khuôn mặt nhỏ viết đầy khẩn trương rõ ràng, nhưng lại cố gắng biểu hiện ra tự nhiên, hiền hoà, bình tĩnh, đoan trang, nhu thuận.

Mặc dù ở bên trong Động Suất Cung, Nga bị thất thố, nhưng lúc ấy Động Suất Cung là đang đóng cửa, loại tai nạn xấu hổ này, chỉ có số lượng tiên nhân không cao hơn một bàn tay, cùng với một con trâu biết được!

Mà bữa tiệc bàn đào này, Linh Nga tự nhận đã vượt qua giai đoạn đạo tâm rung động trước đó, sẵn sàng chờ đợi, cùng lắm thì chính là giả câm, đặt vững hình tượng "dễ dàng thẹn thùng", "không dám nói lời nào" của tiểu tiên tử thẹn thùng.

Ha ha, không phải sáo lộ của nàng cao, chỉ là sư huynh dạy dỗ tốt mà thôi!

Sư huynh thế nhưng là Thái Bạch Tinh Quân, vạn lần không thể làm sư huynh mất mặt.

Nhưng nói thật...

Coi như không ngừng an ủi tâm lý như thế, áp lực vẫn tương đối to lớn.

Linh Nga không ngừng nhắc nhở chính mình không nên mở miệng nói chuyện, không nên mở miệng nói chuyện, nhìn quỳnh tương ngọc nhưỡng, trân tu mỹ vị trước mặt kia, đũa ngọc cũng đều quên nên dùng bàn tay nào cầm.

Nhưng coi như là như thế, vẫn như cũ bị vị Vương Mẫu nương nương nhìn qua thật đẹp, nhưng lại có uy nghiêm kia, khiến Nga không dám nhìn thẳng, ấm giọng hỏi: "Thế nhưng là thịt rượu không hợp khẩu vị?"

Linh Nga siết chặt eo thon, chu cái miệng nhỏ nhắn, trong đáy lòng lập tức hiện ra hơn mười mấy câu nói, từ "đệ tử thất lễ" mãi cho đến "những mỹ vị này đệ tử chưa từng thấy không biết nên ăn như thế nào", lại đến "sư huynh cứu ta", đủ kiểu lời nói cùng nhau tuôn về phía cổ họng, lại dồn thành một đống ở trong miệng, tạo ra âm thanh từ đôi môi hồng đang hé mở của nàng: "Nấc!"

Chương 1165. -

Vương Mẫu đang mỉm cười nhìn Linh Nga, vào giờ phút này run lên, sau đó liền không nhịn được lộ ra mấy phần mỉm cười, dùng tay áo mây che miệng.

Ngọc Đế bệ hạ bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn trời, có thể thấy là nhịn vô cùng vất vả.

Lý Trường Thọ mặc dù cũng rất muốn thưởng thức nhiều tình cảnh sư muội quẫn bách này, nhưng cuối cùng vẫn là sợ nàng xấu hổ đến nghĩ quẩn, chủ động bưng chén rượu lên.

"Sư muội nhà ta không ra khỏi núi nhiều, có chỗ thất lễ còn xin nương nương chớ trách."

Linh Nga ở bên cạnh nhếch miệng nhỏ, ngoẹo đầu, miệng nhỏ chỉ thể bĩu lại, đôi mắt ẩn chứa tinh tú và ánh sáng dần dần mất đi độ sáng.

Cuộc sống thần tiên này, quá khó khăn.

...

Cùng lúc đó, sau ngày mười sáu ngày Độ Tiên Môn bị tấn công, ở một góc bí ẩn nào đó tại ba ngàn thế giới.

Trong thạch điện dùng huyền thạch màu đen đắp lên, mấy thân ảnh ngồi trên một loạt ghế đá cao ba trượng, bầu không khí có một chút áp lực.

Chủ vị, Độ Tiên Môn Vong Tình Thượng Nhân, Điện chủ Vương Phú Quý của Lâm Thiên Điện - thế lực tiên đạo lớn mới quật khởi, hai mắt có một chút phiếm hồng, ngồi ở kia rơi vào trầm mặc.

Vào giờ phút này không có gió, hai lọn tóc mai trắng của Vong Tình Thượng Nhân lại không ngừng phất phới.

Y gần nhất tu vi lại có tiến cảnh, khoảng cách Kim Tiên bát phẩm chỉ kém hai bước cuối cùng, căn cứ theo lời nói của Bạch tiên sinh, tiến cảnh tu vi có thể so với con trai kiếp vận.

Nhưng, đạo càng trở nên viên mãn, thần thông càng trở nên sắc bén...

"Thì có ích lợi gì?" Vong Tình Thượng Nhân ngửa đầu than nhẹ: "Chưởng Môn vì bảo hộ sơn môn mà ngã, ta và ngươi lại ở chỗ này, gấp rút tiếp viện cũng đều không thể gấp rút tiếp viện. Nếu bần đạo có thể ở kia, Chưởng Môn sao phải..."

"Sư phụ!" Tiếng nói của Tửu Ô có một chút khàn khàn, thấp giọng nói: "Ngài đừng có tự trách, đều là Tây Phương Giáo kia có ý định mưu đồ, muốn dùng việc này châm ngòi quan hệ Tam Giáo. Chúng ta thực lực có hạn, cứng đối cứng kém xa Tây Phương Giáo, đối phương mưu đồ đã lâu, lúc ấy chúng ta ở trong núi chỉ sợ cũng khó có thể thay đổi."

"Tóm lại là có thể giảm một chút tử thương." Tửu Y Y thấp giọng nói, trong mắt mang theo bất đắc dĩ.

Ở rìa ghế đá, Tửu Cửu mắc váy đen bưng một chén rượu, cúi đầu nhấp một miếng.

"Chúng ta làm chút gì đi." Tửu Cửu nói như thế, trong mắt mang theo vài phần suy tư, trên gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, chỉ là đang đè nén lửa giận muốn phóng xuất ra trong đáy lòng.

Nàng nói: "Ở dưới tiền đề không ảnh hưởng tính ẩn nấp của Lâm Thiên Điện, lai lịch của sư phụ và mấy đệ tử Độ Tiên Môn chúng ta tuyệt đối không thể bại lộ, nhất là Ngũ sư huynh cùng với

Tứ sư tỷ, số lần ra ngoài lúc các ngươi làm chấp sự ở trong môn rất nhiều, phải luôn làm tốt ngụy trang. Bạch tiên sinh, chúng ta có chỗ có thể làm khó dễ đối với hương hỏa thần quốc hay không?"

Bạch Trạch buông tiếng thở dài: "Khó, nơi chúng ta lựa chọn phát triển ban đầu, tận lực cách xa phạm vi thế lực Tây Phương Giáo, bây giờ chúng ta cùng với Tiên Minh, chúng hương hỏa thần quốc, đều duy trì khoảng cách nhất định."

Bạch Trạch trầm ngâm vài tiếng, lại nói: "Các vị đừng có nóng vội, Thuỷ Thần đại nhân tất nhiên đã sắp xếp xong xuôi tính kế.đối với Tây Phương Giáo, ta vẫn là tương đối hiểu rõ Thuỷ Thần đại nhân, Độ Tiên Môn rất nặng ở trong mắt Thuỷ Thần đại nhân, lần này Tây Phương Giáo càng là uy hiếp đến Tiểu Quỳnh Phong. Người cầm đao Tây Phương Giáo lần này, thủ pháp có một chút cao minh, công tác cũng không lộ chút sơ hở, nhưng từ trên căn bản liền đã sai. Thuỷ Thần vào trước khi thần thông Đạo Nhân Giấy chưa nhận sự chú ý, bản thân cũng chưa thành danh, giết người hẳn là nghiền xương thành tro, tiện thể còn tặng kèm thổi kéo đàn hát, không để lại bất luận hậu hoạn gì. Trong xương tủy, hắn cũng không phải là thiện nhân trạch tâm nhân hậu gì."

Tửu Cửu khẽ nhíu mày, nói: "Bạch tiên sinh, Trường Thọ chỉ là không lưu tình đối với địch nhân, đối với người bên cạnh, thậm chí là đối với người không có quan hệ, đối với thiên hạ thương sinh, đối với phàm trần Nhân Tộc, như thế nào không tính là trạch tâm nhân hậu?"

"Chuyện này..." Bạch Trạch lập tức nghẹn lời một hồi, vội nói: "Thánh nữ chớ trách, bần đạo chỉ là muốn nói, trực tiếp uy hiếp Thuỷ Thần là cách làm mất trí nhất, Thuỷ Thần chưa từng lưu tình đối với địch nhân."

Lúc này Tửu Cửu mới gật đầu ứng tiếng, dựa nghiêng vào trong ghế đá, nhìn rượu bên trong bình rượu, có một chút sững sờ.

Ở phía sau Vong Tình Thượng Nhân, Giang Lâm Nhi khoanh tay tựa ở thành ghế đá, buồn bực nói một câu: "Chúng ta thật sự không làm được cái gì sao?"

"Không làm được!" Bạch Trạch thở dài: "Còn xin các vị hãy cố nhẫn nại, tạm thời ghi lại món nợ này. Lâm Thiên Điện là căn cơ phát triển trọng yếu của Thiên Đình, cũng là nền tảng quan trọng của trật tự Tam Giới, Tiên Minh bây giờ mặc dù mặt ngoài bình thản, nội bộ mục nát chỉ là sự tình sớm muộn, nhanh chậm, cuối cùng vẫn là cần Lâm Thiên Điện tiếp quản trật tự ba ngàn thế giới. Có mục tiêu hương hỏa thần quốc dễ thấy như vậy, chúng ta bây giờ đang nhanh chóng phát triển, mỗi một năm, mỗi một tháng trong giai đoạn này đều vô cùng quan trọng, không thể có nửa điểm sai lầm."

Chúng tiên Độ Tiên Môn lập tức im lặng.

Một lát sau, Tửu Cửu đứng dậy, vạt váy buông xuống như nước chảy, che đi đôi chân ngọc đầy đặn của nàng.

Để lại câu tiếp theo "bế quan mười năm", thân hình nàng bay vào bóng đen nơi góc điện, ẩn ẩn còn có thể nghe được vài tiếng lời thô tục Nhân Giáo không nhịn được của nàng.

Mà tin tức đồng dạng, truyền đến trong tai một vị cao thủ khác đồng dạng "sống" ở bên ngoài Độ Tiên Môn, vị cao thủ này lại không cố kỵ nhiều như thế.

【 Nhân Giáo Độ Tiên Môn bị Tây Phương Giáo tính kế, Chưởng Môn chiến tử, mấy trăm môn nhân đệ tử tử thương, Thái Bạch Tinh Quân giận dữ đập sơn môn Tây Phương Giáo! 】

Ở một góc hẻo lánh nhất Thiên Nhai bí cảnh, bên trong một tòa trạch viện u tĩnh.

Vạn trưởng lão trước đây đang cố gắng lĩnh hội độc kinh của

Lữ Nhạc, nhìn ngọc phù truyền tin trong tay, đằng một tiếng đứng dậy, lửa giận trong mắt không che giấu chút nào.

"Đám khốn kiếp Tây Phương Giáo này!"

Quơ lấy quải trượng đồng, phản ứng đầu tiên của Vạn Lâm Quân trưởng lão chính là muốn về Độ Tiên Môn nhìn, nhưng sau đó y liền nghĩ đến, chính mình sau khi trở về cũng vô pháp đi tìm Tây Phương Giáo tính sổ.

Độ Tiên Môn chỉ là tiên môn quy mô trung đẳng, Tây Phương Giáo lại là đại giáo Thánh Nhân, Linh Sơn càng là đạo trường Thánh Nhân.

Mà y, bất quá chỉ là "Lão độc vật" Độ Tiên Môn mới vừa bước vào cảnh giới Kim Tiên.

Va chạm chính diện, chỉ làm cho tiểu Trường Thọ thêm phiền phức.

Nhưng ở bên trong ba ngàn thế giới, lại không ít thế lực dưới trướng Tây Phương Giáo!

"Hừ!" Vạn Lâm Quân lão gia tử hừ lạnh một tiếng, cấp tốc ngăn chặn lửa giận, đạo tâm đã bắt đầu tính toán chính mình nên ra tay như thế nào.

Chương 1166. -

Một lát sau, y đến gặp tiên binh thủ hộ ở ngoài viện của chính mình, nói chính mình muốn cầu kiến Các Chủ Thiên Nhai Các, Phó Minh Chủ Tiên Minh Biện lão phu nhân, tất nhiên là cấp tốc được đáp ứng.

Trên đường mây tiến đến bảo điện Thiên Nhai bí cảnh, trong đáy lòng Vạn Lâm Quân trưởng lão không ngừng suy nghĩ, bàn tay cầm quải trượng đồng nổi gân xanh.

Do dự một chút, cũng không đi quấy rầy Lữ Nhạc tiền bối.

Lữ Nhạc là tiên Tiệt Giáo, mặc dù nhậm chức tại Tiên Minh, nhưng cũng chỉ là trên danh nghĩa, hơn nữa...

"Ài, nhà ai chẳng có sách khó đọc. Lữ Nhạc tiền bối bởi vì suy nghĩ độc đan, dẫn đến bị tà khí xâm nhập nguyên thần, mỗi ngày không thể không song tu cùng với nữ tử, dốc hết sức lực khai thông tà khí, bản thân đã vô cùng đáng thương."

Nhớ tới ở đây, Vạn trưởng lão liếc nhìn lầu các dành riêng cho Lữ Nhạc, nhớ lại lần đầu tiên uống rượu vớiLữ Nhạc tiền bối.

Lúc ấy, may mà y bước đi dứt khoát, bằng không sẽ thật sự bị những nữ tử giống như bị trúng đan độc kia ăn mòn!

"Lữ Nhạc tiền bối vất vả rồi. "

Vạn Lâm Quân trưởng lão thở dài, thu hồi ánh mắt, tiên thức kiểm tra một đám độc đan trong lòng ngực chính mình, trong đôi mắt toát ra sát ý nhàn nhạt.

Độ Tiên Môn, tuyệt đối không thể bị coi nhẹ!

Chưởng Môn Độ Tiên Môn, tuyệt sẽ không chết một cách vô ích!

Vạn Lâm Quân trưởng lão cười lạnh, vào giờ phút này đúng là ấm áp như thế...

Thế là, ba tháng sau.

Một khối ngọc phù bay đến Thiên Môn, được binh tướng thủ vệ đưa vào bên trong Thái Bạch Cung.

Lý Trường Thọ vẫn như cũ đang suy nghĩ cải thiện Đạo Nhân Giấy như thế nào, lúc nhìn thấy nội dung bên trong ngọc phù, cũng đều ngơ ngác một chút...

【 Độ Tiên Vạn Lâm Quân trưởng lão ở trong vòng ba tháng gần nhất, không ngừng bôn tẩu ở bên trong ba ngàn thế giới, độc chết mấy ngàn vị tiên nhân Tây Phương Giáo thủ vệ hương hỏa thần quốc, không thiếu Thiên Tiên, Kim Tiên, đã bị hương hỏa thần quốc liệt vào người tất phải giết, bị mấy vị Đại La theo dõi dấu vết sát sao. 】

Chuyện này...

Lý Trường Thọ ngửa đầu than nhẹ, trong mắt toát ra mấy phần cảm khái.

Nhưng sau đó, hắn nhắm hai mắt lại, tâm thần na di đến Tiên Minh.

Vốn dĩ, những hành động trả đũa của Lý Trường Thọ, vẫn luôn là có một chút khắc chế, quan trọng chính là tạo áp lực đối với Tây Phương Giáo, để cho bọn họ cảm nhận được cái gì là bước đi liên tục khó khăn, từ đó làm ra những phán đoán sai lầm.

Nhưng nếu Vạn Lâm Quân lão gia tử đã muốn trả thù, như vậy dốc toàn lực Tiên Minh, nhóm lửa chiến sự toàn diện thì có sao?

Quyền thần bình thường lấy việc công làm việc tư?

Ừm, coi như là thuận thế làm mà thôi.

Tay áo vung lên, bên ngoài Ngũ Bộ Châu, khai chiến toàn diện!

Tây Phương Giáo này...có chút quá thản nhiên.

Một tòa lại một tòa hương hỏa thần quốc, liên tiếp bị "thu phục" ở dưới thế công lăng lệ do Tiên Minh khởi xướng.

Bất quá chỉ ba năm, thanh thế của Tiên Minh tăng mạnh, địa bàn của Tây Phương Giáo ở bên trong ba ngàn thế giới bị đoạt một thành, cao thủ tiên đạo tử thương bỏ chạy hai thành.

Nếu không phải Tây Phương Giáo sử dụng quá nhiều pháp môn khống chế tâm thần sinh linh lúc xây dựng hương hỏa thần quốc ban đầu, đại bộ phận cao thủ tiên đạo bị bọn họ khống chế lúc này giống như khôi lỗi, nói không chừng sĩ khí đã sụp đổ.

Đáng nhắc tới chính là, Lý Trường Thọ lựa chọn tuyệt đại bộ phận chiến trường ở bên trong hư không đại thiên thế giới khắp nơi, hàng ngàn tiểu thế giới, tận lực giảm thiểu ảnh hưởng đối với sinh linh.

Nhưng cục diện như vậy, sau khi Tây Phương Giáo âm thầm điều mười mấy vị lão đạo tại Linh Sơn, dùng một phần Hồng Mông hung thú che giấu, cuối cùng cũng đạt được một mức thay đổi nhất định.

Trong hai lần va chạm gần nhất, cao thủ Tiên Minh tổn thất nặng nề.

Lý Trường Thọ cân nhắc trong đêm , vẫn là quyết định để Tiên Minh thu liễm thế công, đi vào trạng thái phòng thủ.

Có thể kiềm chế một bộ phận thực lực của Tây Phương Giáo tại ba ngàn thế giới, đối với thế cục tổng thể Hồng Hoang mà nói, kỳ thật chính là thắng lớn.

Vạn Lâm Quân trưởng lão cực kỳ tích cực trong ba năm qua, danh tiếng Độ Tiên Độc Tiên dương danh Tứ Hải, tuy chỉ là cảnh giới Kim Tiên, lại mới vừa bước vào cảnh giới Kim Tiên không lâu, nhưng một thân độc đan vô cùng sắc bén —— kỳ thật trừ nhóm độc đan ban đầu là do Vạn trưởng lão tự luyện chế, độc đan đằng sau đều là Lý Trường Thọ an bài Lữ Nhạc chi viện Vạn trưởng lão.

Luận tạo nghệ độc đan, Vạn trưởng lão cũng chỉ có thể được gọi là "Tiểu Lữ Nhạc", chung quy là có chênh lệch không nhỏ cùng với lão đại ôn bộ bên trong Đại kiếp Phong Thần nguyên bản.

Nhưng Vạn trưởng lão giấu một tờ người giấy bên trong tay áo, ở dưới sự chỉ đạo tư tưởng vắt hết óc chiến thuật của Lý Trường Thọ, lực sát thương quả thực không tầm thường.

Y xuất quỷ nhập thần, khó lòng phòng bị, có thể đánh lén thì tuyệt đối không tấn công mạnh mẽ, nếu bị phát hiện sẽ lập tức trốn xa.

Tây Phương Giáo xuất động một số lớn cao thủ bao vây chặn đánh, có Lý Trường Thọ âm thầm thao tác, Vạn trưởng lão một chút mạo hiểm kích thích cũng đều không có cảm nhận được, chỉ cần thay đổi phương hướng chạy trốn mấy lần theo căn dặn của Lý Trường Thọ, liền hoàn thành thao tác dụ địch vây đánh.

Nhưng làm cho Lý Trường Thọ có một chút âm thầm lo lắng chính là, Vạn trưởng lão sát sinh ba năm, đạo tâm đã là có một chút bất ổn.

Phần lớn lửa giận trong lòng Vạn Lâm Quân lão gia tử cũng đã phát tiết được phân nửa, gần đây Tây Phương Giáo bắt đầu phản kích, Lý Trường Thọ vì lý do ổn thoả, vẫn khuyên Vạn Lâm Quân trưởng lão tạm thời trở về Thiên Nhai bí cảnh, cùng nhau đợi với

Lữ Nhạc.

Nơi đó, coi như là Hồng Mông hung thú cũng đều không dám tùy tiện tiến vào, dù sao thì độc đan của Lữ Nhạc, đã vượt qua bản thể sinh linh đến đại đạo.

Sự thay đổi vị trí công kích và phòng thủ giữa Tây Phương Giáo và Tiên Minh, Lý Trường Thọ ngược lại cũng không hề vội vàng.

An bài Kim Linh Thánh Mẫu và Triệu Công Minh chuyên tới ba ngàn thế giới để chém người, cùng nhau mai phục đối phương mấy đợt, giết mười mấy đầu Hồng Mông hung thú.

Lại vào lúc Văn Tịnh đạo nhân gấp rút tiếp viện hương hỏa thần quốc, sắp xếp một số cuộc rút lui lớn, để Văn Tịnh đạo nhân giết một ít người Tiên Minh tâm thuật bất chính, bản thân liền có nghiệp chướng quấn thân.

Bằng cách này, không chỉ có thể trì hoãn tiết tấu mâu thuẫn nổ ra ở bên trong Tiên Minh, lại còn mang lại chiến công cho Văn Tịnh.

Cứ như vậy, lực lượng Ám Bộ nguyên bản Tây Phương Giáo tích lũy nhiều năm, đã tổn thương hơn phân nửa, Hồng Mông hung thú có thể dùng cũng đã không nhiều.

Khu vực đông bộ ba ngàn thế giới vốn sôi động suốt ba năm, một lần nữa rơi vào giằng co, Tây Phương Giáo cuối cùng có thể thở ra một hơi.

Trong ba năm này, bọn họ ở bên trong Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, bị Thiên Binh Thiên Tướng giày vò một phen.

Đệ tử Thánh Nhân ra ngoài đều phải hoàn toàn che đậy tung tích, không dám nói chính mình là Luyện Khí Sĩ Linh Sơn.

Chương 1167. -

Ba ngàn thế giới tổn thất hai thành nội tình tích luỹ trong vài vạn năm, mặc dù có thể "thu nạp" tán tu để bổ khuyết chỗ trống phần thực lực này, nhưng chung quy, đã là đến trình độ thương cân động cốt...

Đáng sợ nhất là, bọn họ không biết cuộc trả thù của Thiên Đình Thái Bạch Kim Tinh, rốt cuộc sẽ kéo dài tới khi nào.

Từ lương tâm mà nói, bọn họ chỉ là từ một Đại sư huynh không quá quen nào đó, âm thầm trù hoạch một đợt đánh lén, giết một vị Kim Tiên, hơn mười vị Thiên Tiên, mấy vị Chân Tiên, Nguyên Tiên, thậm chí là đệ tử Độ Tiên Môn chưa thành tiên...

Vị Phật Di Lặc này, không có việc gì đi chọc tên gia hỏa này làm gì? !

Trước sau không tới ba năm rưỡi, bản thể của Lý Trường Thọ vẫn luôn ở bên trong Thiên Đình Thái Bạch Cung.

Trong thời gian này...

Vạn trưởng lão vô cùng vui vẻ đối với quá trình làm việc chung với "Tổ đội" hố người, lại tìm về được một chút vui vẻ vung độc thanh xuân năm đó, đúng là rất đáng giá.

Quá trình điều hòa các Phó Minh Chủ Tiên Minh cùng với đoàn Nguyên Soái Thiên Đình, hơi có chút phiền muộn, nhưng đây cũng là một cử động tất yếu.

Điểm tiêu cực duy nhất, chính là Triệu đại gia ở trước mặt người khác vẫn là giữ một khoảng cách cùng với Kim Linh Thánh

Mẫu.

Hơn nữa, đây là do Kim Linh Thánh Mẫu chủ động yêu cầu, Triệu đại gia thường xuyên tìm Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ bày tỏ, sinh ra hoài nghi nghiêm trọng đối với chính mình...

"Trường Canh, có phải hay không lão ca ta không được, mới khiến cho Kim Linh không muốn nói chuyện của người chúng ta đối với bên ngoài? "

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ chỉ có thể xấu hổ cười một tiếng, kín đáo đưa cho Triệu đại gia một số bức tranh còn lại mà Tửu Ô dùng năm đó, đồng thời cũng nhờ Triệu đại gia đi săn giết một ít đồ vật đại độc.

Quay trở lại công việc kinh doanh cũ.

Trong ba năm qua, thành tựu lớn nhất không phải ở ba ngàn thế giới, mà ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong.

Lý Trường Thọ tiến thêm một bước chỉnh hợp trận pháp Tiểu Quỳnh Phong, bổ khuyết những chi tiết mà hắn đã bỏ qua trước đó, cũng nâng cao "tính độc lập" cho đại trận, giảm bớt sự phụ thuộc đối với khống chế đại trận.

Lúc Chưởng Môn Quý Vô Ưu ứng kiếp, Linh Nga nếu có thể phát huy ra một phần mười thực lực của Tiểu Quỳnh Phong, cũng không đến mức để cho mười mấy vị Kim Tiên kia phách lối đến loại trình độ đó.

Đương nhiên, đây là thiếu sót của Lý Trường Thọ, cũng không liên quan cùng với Linh Nga.

Lúc ấy tiểu sư muội cũng đã thực sự cố gắng, có thể làm ra lựa chọn ở trong chớp mắt, quả thực không dễ dàng.

Chính là vì sợ nàng kiêu ngạo, Lý Trường Thọ khai thác thao tác đảo ngược, để bản thân nàng kiểm điểm mấy tháng, trong ba năm này, nàng đã học cách sử dụng chính xác hệ thống đại trận hợp lại của Tiểu Quỳnh Phong.

Mặt khác, nửa năm trước, Tiểu Kim Tiểu Ngân đưa một túi bảo nang tới, bên trong chứa bảo vật mà Lý Trường Thọ yêu cầu lần trước.

Chiến giáp của Hùng Linh Lỵ!

Đây là một bộ giáp lưới màu tím, năng lực phòng hộ mặc dù chỉ có thể nói bình thường, nhưng xuất phẩm từ Lão Quân, nhất định không phải phàm vật, đặc biệt là bộ giáp này tiêu tốn rất nhiều bảo vật cổ đại và linh vật cổ của Lão Quân.

Điều đầu tiên nó giải quyết, chính là vấn đề tính cơ động của Hùng Linh Lỵ.

Sau khi Hùng Linh Lỵ mặc bộ áo giáp này vào, tâm niệm vừa động, thân hình liền chậm rãi bay lên, lại có thể từ từ dạo bước tại không trung, tuỳ ý đi lại.

Mà trong ba năm này, Hùng Linh Lỵ ở dưới sự ép buộc và dụ dỗ của tại Lý Trường Thọ, chăm chỉ khắc khổ tu hành biến hình thuật, đã có thể miễn cưỡng làm được tạm thời biến lớn, thu nhỏ.

Nhưng chỉ là loại trình độ này, Lý Trường Thọ vẫn như cũ không cho nàng đi ra khỏi Tiểu Quỳnh Phong.

Nếu không, đang đi, đang nói, đang cười, đột nhiên biến thành núi, chắc chắn sẽ dẫn đến nhiều sự cố khác nhau.

Lúc Tiểu Kim Tiểu Ngân đưa chiến giáp còn nói, kế tiếp Lão Quân sẽ chế tạo một bộ binh khí cho Hùng Linh Lỵ, hỏi Hùng Linh Lỵ yêu thích đao thương kiếm kích hay là rìu chùy.

Hùng Linh Lỵ quả quyết lựa chọn một đôi đồng chùy loại cực lớn.

Tiểu chùy chùy một đập liền có thể đập vỡ xương sống của rồng và ngực phượng hoàng, mới là lãng mạn thuộc về Vu!

Dương Tiễn là cái gì khỉ, vào thời điểm lên Thiên Đình, đều phải trải qua một đợt tẩy lễ "cự nhân ngàn trượng cầm tiểu chùy chùy nện ngực ngươi"!

Hình ảnh kia, Lý Trường Thọ ngẫm lại liền cảm thấy hứng thú!

Đương nhiên, cũng không có khả năng hết thảy mọi chuyện đều diễn ra như ý muốn.

Sự tình sửa đổi thần thoong Đạo Nhân Giấy, ba năm này liền không có quá nhiều khởi sắc.

Ưu điểm của Đạo Nhân Giấy chính là giá rẻ, tương đương với chính mình có vô số hóa thân, lại có thể ở một trình độ nhất định bỏ qua ngăn trở khoảng cách xa gần, chuyển động tâm trí trong thời gian thực.

Mà khuyết điểm cũng hết sức rõ ràng, bản thân quá mức yếu ớt, tiên lực hao hết liền không có cách nào bổ sung.

Lại còn bị Phật Di Lặc nắm giữ biện pháp đối phó.

Điều này đã khiến Lý Trường Thọ không thể không quan tâm nhiều hơn trong ba năm, mỗi lần hành động đều phải chuẩn bị mấy bộ kế hoạch dự phòng【 nếu chính mình mất đi liên hệ 】.

Thực ra, hắn đã nghĩ cách cải thiện nó từ ba năm trước, nhưng trong thực tế, lại gặp hết vấn đề gian nan này đến vấn đề gian nan khác.

Không có cách nào, trước đây hắn đã cải tiến quá nhiều lần, cho dù có " kim đan bên ngoài " gia trì, không gian có thể tiến bộ cũng đã không tính quá lớn, chỉ có thể mở ra lối riêng.

"Ài, hóa thân thực sự là một vấn đề."

Lý Trường Thọ xoa xoa mi tâm, nằm ở phía dưới tàng cây Tiểu Quỳnh Phong, nhìn Thái Bạch Điện tráng lệ vô song bị đại trận giới tử không gian ở phía xa làm cho biến dạng, tâm thần từ từ trống rỗng.

Đột nhiên muốn đi gặp Vân Tiêu, mấy ngày nay không có việc gì, liền tự cho mình một kỳ nghỉ bí mật và chủ động đến Tam Tiên Đảo.

Mối quan hệ giữa hai người đã có những tiến triển đáng kể trong thời gian trước...có lẽ là vậy.

Lần này hắn như thế nào cũng phải từ nắm tay, hôn má, tiến vào giai đoạn vĩ đại tiếp theo, một cái ôm nhã nhặn!

Hả?

Tâm thần nhiễu loạn?

Lý Trường Thọ lập tức nhắm hai mắt lại, tra tìm nơi phát ra nhiễu loạn.

Những Đạo Nhân Giấy chính mình rải ra ngoài đều có lưu lại dấu vết tinh thần lực yếu ớt, vào giờ phút này liền như là "vô thức" cảm nhận được sự tình chính mình để ý.

Trong giây lát, Lý Trường Thọ nhắm hai mắt nhíu mày, tìm được chỗ nhiễu loạn.

Đầu báo đen tinh kia, đột nhiên xuất quan!

Tâm thần rơi về bên ngoài sơn cốc nào đó tại ranh giới Nam Thiệm Bộ Châu, Trung Thần Châu, Đông Thắng Thần Châu, Đạo

Nhân Giấy Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh lùm cây, thân hình lặng yên không một tiếng động dung nhập vào mặt đất.

Cơ hồ thôi động Phong Ngữ Chú theo thói quen, cẩn thận đưa tiên thức ra, lập tức nghe được, báo đen kia đứng ở phía trước động phủ của chính mình thì thầm.

"Ngươi ổn chứ?"

Hẳn là đang nhớ đến thuỷ yêu kia.

Chương 1168. -

Nói đến thủy yêu, Lý Trường Thọ cũng hơi xúc động.

Nguyên bản tu vi của báo đen là không bằng thủy yêu, thủy yêu đối với báo đen cũng là ngoan ngoãn phục tùng, lại không ngừng cổ vũ.

Nhưng khi báo đen tìm lại ký ức kiếp trước của mình, biết đời trước của chính mình là tiên Tiệt Giáo, cũng khăng khăng đi đến Kim Ngao Đảo một lần, thủy yêu liền lựa chọn không từ mà biệt.

Liền nghe báo đen lại lẩm bẩm nói: "Lục Áp tiền bối."

Lý Trường Thọ: "..."

Trong những năm này y vẫn còn hành hạ Lục Áp?

Mà thôi, đừng quan tâm đến những chi tiết này.

Lý Trường Thọ tính toán thời gian, khoảng cách "Thương Quốc" trở thành Nhân Hoàng mới tại Nam Thiệm Bộ Châu, đại khái còn khoảng hai trăm năm.

Bên trong cố sự Phong Thần nguyên bản, Thân Công Báo là bái sư học nghệ, cùng với Khương Tử Nha cùng nhau bái nhập môn hạ Ngọc Hư Cung.

Hiện nay Phong Thần Bảng ở trong tay Thiên Đình, hẳn là Thân Công Báo cùng với Khương Tử Nha, sẽ muốn bái sư Thái Bạch Kim Tinh hẳn?

Đây không phải là lộn xộn rồi?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ suy tư một hồi, cũng nhìn không thấu Thân Công Báo thân là đối tác tốt nhất của kiếp vận, kế tiếp sẽ có số phận như thế nào.

Chỉ có thể nhìn thật chăm chú.

Báo đen duỗi eo, thu liễm yêu khí tự thân, phun ra một tia thanh khí, lại là pháp môn Tiệt Giáo âm thầm tự học, miễn cưỡng xem như thay đổi lai lịch Yêu Tộc của chính mình.

Y bây giờ đã mò tới cánh cửa cảnh giới Thiên Tiên, tu vi tốc độ quả thực không tính chậm.

Lúc báo đen này khẽ động, Lý Trường Thọ đã cảm thấy đây là Thiên Đạo muốn gây sự, hoặc là nâng cao tốc độ tu hành cho báo đen, hoặc là muốn dùng báo đen đi làm chút việc gì.

Báo đen cưỡi mây bay lên không, do dự một hồi tại không trung, liền bay đi về hướng đông nam, giống như là muốn đi đến Kim Ngao Đảo.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, cũng không để cỗ Đạo Nhân Giấy này cách quá gần, mà là mở ra "mạng lưới" Đạo Nhân Giấy chôn giấu dưới Đông Hải, thu hết nhất cử nhất động của báo đen vào trong đáy lòng.

Trời xanh, mây trắng, báo đen dường như đã đi ra khỏi khói mù bị ném bỏ, duy trì bộ dáng trung niên đạo sĩ, từ từ tiến lên trong không trung.

Thậm chí còn ngâm nga một giai điệu nhỏ trong khi bay.

Lý Trường Thọ: "…"

Hắn có phải đã lo lắng quá hay không?

Báo đen này rõ ràng là con trai đại kiếp chân chính, con trai ruột của Thiên Đạo, vào trước khi đại kiếp Phong Thần phát động toàn diện, Thiên Đạo cũng sẽ không để cho báo đen xảy ra chuyện, chính mình nhìn y làm gì?

Được rồi, ổn một chút.

Mặc dù không dám nói chính mình có nắm chắc, hoàn toàn khống chế báo đen trong lòng bàn tay, nhưng để sử dụng báo đen cho mình vào thời khắc mấu chốt, vẫn là có thể có chín thành tám, khục, chín thành chắc chắn.

Hãy tôn trọng Đạo Tổ nhiều hơn.

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo bắt đầu vượt qua sự tưởng tượng của Lý Trường Thọ.

Báo đen bay một hồi về phương hướng đông nam, đi cũng đúng là phương hướng Kim Ngao Đảo.

Nhưng khi bay đến gần góc đông nam Nam Thiệm Bộ Châu, báo đen nhíu mày lại, đột nhiên quay đầu bay về phía tây nam, cũng tại ven biển Nam Hải, gặp một vị trung niên đạo sĩ đang cưỡi mây về hướng bắc.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thầm than, dấu vết thao túng của Thiên Đạo ở sau lưng cũng quá nặng đi.

Nó không tự nhiên chút nào.

Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang nhiều vô số kể, bây giờ tuy là ở trong thời kỳ đại kiếp, có rất ít Luyện Khí Sĩ ra ngoài đi lại, nhưng đến từ Nam Hải, đi ngang qua phía đông Nam Thiệm Bộ Châu đến Đông Thắng Thần Châu, không có gì bất thường về việc này.

Nhưng khi báo đen và vị trung niên đạo sĩ này đi ngang qua nhau, báo đen khẽ cau mày, do dự đôi chút, nghiêng người nói một câu: "Đạo hữu xin dừng bước."

Vị trung niên đạo sĩ kia nhướng mày, quay người nhìn về phía báo đen.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng hơi hơi kinh ngạc, hai mắt có một chút nheo lại, nhìn chằm chằm đạo vị trung niên đạo sĩ này.

Không nhìn chằm chằm thì không sao...

Vừa nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ liền nhìn ra vị trung niên đạo sĩ này không phải là người!

Vị trung niên đạo sĩ này xoay người lại, chắp tay một cái đối với báo đen, cười nói: "Vị đạo hữu này, vì sao lại đột nhiên bảo bần đạo dừng bước? Bần đạo dường như cũng không quen biết cùng với đạo hữu."

Trong đôi mắt của báo đen có một chút mê mang, nhìn chằm chằm trung niên đạo sĩ một hồi, lúng túng cười nói: "Bần đạo còn tưởng rằng là cố nhân, không nghĩ tới lại là nhận lầm. Đạo hữu chớ trách, chớ trách."

"Thiện." Trung niên đạo sĩ mỉm cười đáp lời, nụ cười như gió xuân, nhưng không hiểu sao báo đen lại cảm thấy người này có chút...giả dối, không chân thực.

Cụ thể là nơi nào có vấn đề, báo đen cũng không nói nên lời.

Ngay cả tại sao chính mình đột nhiên bay đến đây, báo đen cũng không biết tại sao.

Hai người vái chào lẫn nhau, từng người quay đầu rời đi, vị trung niên đạo sĩ kia tự nhiên là có một chút đề phòng, dùng tiên thức tập trung vào báo đen.

Đợi báo đen bay ra khỏi phạm vi tiên thức dò xét, người này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nguy hiểm thật, suýt nữa bại lộ. "

...

"Ta tên là Đỗ Thư Nhân, không phải người, cũng không phải sinh linh Hồng Hoang, mà là một tồn tại đặc biệt được gọi là vực ngoại thiên ma tại Hồng Hoang thế giới. "

Đỗ Thư Nhân tự nhiên là tên giả, gã tùy tiện đặt ra sau khi chiếm cứ cỗ thân thể này.

Có thể đi vào Hồng Hoang thế giới, cũng không phải là may mắn gì, cũng không phải kết quả cố gắng gì, hết thảy đều là nước chảy thành sông.

Ngay từ một khắc gã sinh ra, liền được bồi dưỡng như là Nhân Tộc.

Mặc dù được gọi là vực ngoại thiên ma, nhưng trên thực tế, bọn hắn cũng là hình thức sinh mệnh sinh ra khi chân linh cộng hưởng cùng với đại đạo, bản chất cùng với sinh linh Hồng Hoang là giống nhau.

Bọn hắn đản sinh ở một số góc tương đối ổn định tại Hỗn Độn Hải, bộ dáng tự nhiên khác biệt cùng với sinh linh Hồng Hoang. Bởi vì là đạo tắc khác biệt, định nghĩa đối với "đạo thể tiên thiên" cũng liền khác biệt.

Hoàn cảnh sẽ quyết định đó là dưa cong vẹo hay dưa bị chẻ ngọn.

Kỳ thật, sinh linh Hồng Hoang ngạo mạn chưa bao giờ để ý đến bọn hắn, không hiểu rằng bọn hắn thực sự được chia thành bảy loại lớn và ba loại hình thái.

Dùng đạo Hồng Hoang để diễn tả, ba loại hình thái phân biệt là "tâm ma", "thực thể", "linh thể".

Đương nhiên, đây là cách phân loại do chính Đỗ Thư Nhân gã tổng hợp lại.

Cái gọi là hình thái tâm ma, hẳn là quen thuộc nhất với sinh linh Hồng Hoang. Mà hình thái linh thể, là thường thấy nhất bên ngoài Huyền Đô Thành.

Bởi vì bọn hắn sống bên trong Hỗn Độn Hải bên ngoài Hồng Hoang thiên địa, chịu ảnh hưởng của đạo tắc Hồng Hoang khá lớn, cho nên nghiêm chỉnh mà nói, bọn hắn và sinh linh Hồng Hoang có rất nhiều điểm chung.

Ừm...so với những sinh linh Hỗn Độn Hải xấu xí lại có hình thù kỳ quái kia, hoàn toàn khác biệt.

Đỗ Thư Nhân chính là hình thái "tâm ma".

Kỳ thật, Đỗ Thư Nhân càng muốn bỏ đi hai chữ "vực ngoại", gọi chính mình là ——

Thiên Ma.

Chương 1169. -

Gã đã từng có một bộ thực thể, nhưng theo không ngừng tu hành và lột xác, thân thể đã hoàn toàn bị bỏ qua, hóa thành tồn tại linh thể đơn thuần.

Như thế nào mê hoặc Luyện Khí Sĩ, như thế nào phóng đại khe hở đạo tâm Luyện Khí Sĩ, như thế nào thừa lúc vắng mà vào thôn phệ nguyên thần Luyện Khí Sĩ, để bọn hắn trở thành chất dinh dưỡng của chính mình, là môn bắt buộc của "Thiên Ma".

Mà Đỗ Thư Nhân khác biệt cùng với Thiên Ma bình thường.

Tư chất của gã ưu dị, là một Thiên Ma có xuất thân thượng lưu, từ nhỏ đã được bồi dưỡng như thế nào làm một Luyện Khí Sĩ, để sau này khi xâm nhập vào nguyên thần Luyện Khí Sĩ, lúc khống chế thể xác tinh thần của Luyện Khí Sĩ, có thể sinh hoạt bình thường như một Luyện Khí Sĩ bình thường.

Những Thiên Ma cấp thấp kia, chỉ biết giết giết giết, đập đập đập, khiến cho Đỗ Thư Nhân cảm thấy dị thường xấu hổ.

Một tâm ma ưu tú, liền nên đọc sách, nghe hát, sáng tạo, tham gia vào một chút nghệ thuật.

Nếu không, bọn hắn tới Hồng Hoang thế giới để làm cái gì? Đơn thuần đi tìm cái chết sao?

Bất quá, Đỗ Thư Nhân cũng không biết, chính mình được nuôi dưỡng trong năm tháng dài đằng đẵng, tới Hồng Hoang rốt cuộc để làm cái gì.

Gã đã trà trộn vào Hồng Hoang thế giới cách đây hai năm.

Trước khi đi, "mẫu thân" đã tách gã ra khỏi cơ thể, đưa gã đến thánh địa trong gia tộc, bái kiến một bóng đen khổng lồ mà gã không thể nhận thức và không thể nhìn thấy rõ ràng.

Đỗ Thư Nhân cảm nhận được sự tầm thường và hèn mọn của chính mình, lúc đó chỉ có thể co lại thành một đoàn sương mù đen, run như cầy sấy.

Sau đó, chúa tể thánh địa kia, trao đổi một hồi cùng với mẫu thân gã, mà gã không cẩn thận dùng "Thần thông" Thiên Ma, cảm nhận được đoạn đối thoại nào đó.

"Chủ nhân, gã có thể không? "

"Có thể, hãy đặt kế hoạch vào trong linh của gã, để gã từng bước một biết được bước kế tiếp chính mình nên làm là như thế nào. "

"Vâng, chủ nhân, ngài...cần dùng bữa không? "

Mẫu thân có một chút kích động hỏi, đã nóng lòng muốn tách từng cá thể ra khỏi cơ thể khổng lồ của mình...

Bóng đen mơ hồ kia, dùng một ngụm hút "các huynh đệ" mà mẫu thân chia ra.

"Được rồi, ta đã sớm khôi phục nguyên khí, gần đây cần yên lặng, phái gã đi đi, đi tìm thân thể Luyện Khí Sĩ đã chọn tốt trước đó. "

Bóng đen kia dặn dò như thế, "Mẫu thân" của chính mình vẫn chưa thỏa mãn khẽ than, mang theo gã rời khỏi thánh địa.

Sau đó chính là thời gian tìm kiếm nhàm chán lại buồn tẻ, buông xuống, mê hoặc, đoạt xá, ngụy trang.

Kế hoạch đầu tiên mà gã nhận được, là từ biên duyên đại thiên thế giới, chạy tới đến khu vực trung tâm Hồng Hoang thế giới, Ngũ Bộ Châu.

Mà sau khi tới được nơi đây, Đỗ Thư Nhân đợi nửa năm, lại chờ đến khi trong đáy lòng chính mình hiện ra bước kế hoạch thứ hai——

【 Đi Đông Thắng Thần Châu tìm một nhà tiên môn để nương tựa. 】

Thế là, gã chỉ là bình thường, từ phường trấn Nam Hải nào đó, bay về hướng Đông Thắng Thần Châu.

Đoạn đường này vốn dĩ vô kinh vô hiểm, nhưng vừa rồi, lúc tiến vào ranh giới Nam Thiệm Bộ Châu, đột nhiên gặp được một vị lão đạo, hô đối với gã một câu "Đạo hữu xin dừng bước".

Lúc ấy, Đỗ Thư Nhân còn cho là chính mình bị bại lộ, nhưng đối phương lại nhận lầm người, mà biểu hiện của chính mình cũng gần như hoàn mỹ.

Trà trộn vào Hồng Hoang, vốn cũng không phải là chuyện gì khó...

"Đạo hữu?"

Trong tai đột nhiên nghe được một tiếng kêu gọi, giọng nói này dường như đang ở ngay bên tai.

Đỗ Thư Nhân thoáng có một chút không hiểu, nghiêng đầu đi, lập tức liền thấy một vị thanh niên đạo sĩ mặt mỉm cười.

Đối phương mỉm cười, lắc nhẹ cây sáo ngọc trong tay.

"Có hứng thú leo núi cùng nhau không?"

Leo núi?

Yêu cầu kỳ quái này là gì?

Đỗ Thư Nhân cự tuyệt ngay lập tức, nhưng khi bị một thanh kiếm mang theo lực lượng lôi đình đẩy vào lưng, bản thân lại là né tránh cũng đều không thể né tránh...

Người này, là cao thủ.

Ma tâm của Đỗ Thư Nhân thắt chặt, bản thể Thiên Ma triệt để trốn vào trong nguyên thần cỗ đạo thể này, làm cho nguyên thần thoạt nhìn không hề có dị dạng, toàn lực che giấu điểm đặc biệt của mình.

"Đạo hữu đây là có ý gì?"

"Mời." Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, bảo kiếm trong tay bao hàm lôi quang, lại là không có một chút ý tứ thu hồi nào.

Đỗ Thư Nhân chau mày: "Ta và đạo hữu thế nhưng là có cái gì..."

Tư —— mũi kiếm trường kiếm không trở ngại chút nào xuyên thấu quần áo sau lưng của Đỗ Thư Nhân, mở ra một cái lỗ nhỏ trên đạo thể của gã, phun ra một vòi máu nhỏ.

Đỗ Thư Nhân trừng mắt, quay đầu vừa muốn trợn mắt nhìn đối với Lý Trường Thọ, lại cảm thấy nụ cười của thanh niên đạo sĩ sau lưng, lộ ra một tia sát ý lạnh lẽo.

Bị bại lộ?

Chuyện này sao có thể?

Gã và Thiên Ma bình thường tự nhiên không giống nhau, được tạo ra trực tiếp bởi mẫu thân mình. Dùng tiêu chuẩn của sinh linh Hồng Hoang, gã ở bên trong quần thể Thiên Ma này, đó cũng là quý tộc.

Cỗ đạo thể này càng là được "mẫu thân" bồi dưỡng nhiều năm, từ lúc còn nhỏ liền gieo khe hở đạo tâm, lúc chính mình xâm nhập đạo tâm của y cũng đều thông suốt không chướng ngại, không trở ngại chút nào, làm sao có thể bại lộ?

"Mời đi." Lý Trường Thọ lại thúc giục một câu, bảo kiếm hơi rung nhẹ.

Đỗ Thư Nhân quay đầu trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, dưới đáy mắt mang theo một chút âm lãnh, nhưng sau đó lại hất ống tay áo lên.

"Thô tục! Đã mời bần đạo đi leo núi, vậy làm sao cũng phải cho một cái vị trí."

"Hướng đông." Lý Trường Thọ bình tĩnh nói một câu, bảo kiếm để ở trên lưng Đỗ Thư Nhân, trong đáy lòng lại là nói thầm một hồi.

Tên gia hỏa này bị vực ngoại thiên ma phụ thể rồi?

Ngược lại là có một chút khác biệt so với những vực ngoại thiên ma mà chính mình từng gặp được ở biên giới Huyền Đô Thành tại hàng ngàn tiểu thế giới, luôn có một loại cảm giác không hài hòa "Thiên Ma này dường như không quá lạnh lùng".

Nói trở lại, Thiên Đạo điều khiển báo đen dẫn hắn tới, rốt cuộc là vì cái gì?

Rất không có khả năng là để hắn cố ý đi một chuyến tới tiêu diệt một đầu Thiên Ma, đây là chuyện một đạo thiên lôi liền có thể làm được, còn muốn quanh co lòng vòng bắt đầu dùng loại pháp bảo người đại kiếp báo đen này...

Mà lúc này, Lý Trường Thọ cũng nhận ra được chỗ không giống bình thường của tên gia hỏa này.

Dường như, ý nghĩ rất nhiều, tư duy rất sinh động, trong mắt cũng bao hàm một ít ánh sáng linh hoạt.

Một đầu vực ngoại thiên ma, vượt qua ngàn vạn dặm, từ bên trong Hỗn Độn Hải chạy tới Ngũ Bộ Châu, lại có loại mưu đồ nào, loại tính kế nào, muốn làm gì?

Tiểu Thiên Đạo này...

"Tiểu" Thiên Đạo cũng không phải là một cái xưng hô khinh miệt.

Lần này dẫn động báo đen, để báo đen dẫn hắn "Ngẫu nhiên gặp" cùng với vực ngoại thiên ma này, chính là ý chí của bản thân Thiên Đạo, không có quan hệ cùng với Đạo Tổ, cùng với lần kia để cho chính mình nằm mơ thấy "Hồng Liên sắp xuất thế, Minh Hà lão tổ sắp phục sinh", là cùng một cỗ ý chí.

Chương 1170. -

So với Đạo Tổ lão gia có thể tùy ý can thiệp Thiên Đạo, lại sẽ không bị Thiên Đạo ảnh hưởng đến, đó liền không phải chính là "Tiểu" Thiên Đạo?

Lần này Thiên Đạo vì sao không trực tiếp truyền mộng cho chính mình?

Hẳn là sợ hắn cố ý làm như không thấy.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ suy tư như thế, mặt ngoài bất động thanh sắc, bảo kiếm trong tay không có dấu hiệu nào nhẹ nhàng đưa về phía trước, rất tự nhiên liền chọc phát thứ hai.

Tư —— vòi máu thứ hai dâng trào ra bên ngoài.

Đỗ Thư Nhân trừng mắt, quay đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ: "Đạo hữu, lại, tại sao?"

Quả nhiên sẽ không lòng tràn đầy căm phẫn hét to giận mắng, sau đó liều mạng cá chết lưới rách cùng với người rõ ràng không có hảo ý với chính mình, mà là lựa chọn hỏi lại.

Vực ngoại thiên ma này, thật kỳ lạ.

"Tay run!" Lý Trường Thọ duy trì nụ cười thản nhiên: "Đạo hữu không cần sốt ruột, chỉ cần ngươi phối hợp, có lẽ bần đạo sẽ nổi lòng tốt, liền tha cho ngươi một mạng. Ài, gần đây bế quan, mấy trăm năm cũng không ăn thịt người, khẩu vị đúng là phai nhạt."

Trong khi nói, Lý Trường Thọ mô phỏng ra mấy phần yêu khí, xóa đi một chút yêu huyết mà cỗ Đạo Nhân Giấy này mang theo trên người.

Đỗ Thư Nhân biến sắc, trong đáy lòng thầm nói muốn hỏng việc.

Gã đã bị để mắt tới như một con mồi!

Nơi này không phải là Ngũ Bộ Châu sao? Khu vực hạch tâm nhất Hồng Hoang thiên địa! Yêu Tộc không phải đều đã tổn hao nhiều sao? Vì sao chính mình lại xui xẻo như vậy, còn gặp phải cao thủ Yêu Tộc như vậy!

Đỗ Thư Nhân vội vàng tìm kiếm đối sách, rất nhanh liền trấn định lại.

Chính mình sao không...thôn phệ y?

Như thế liền có thể biến hoá cỗ đạo thể của đối phương để cho bản thân sử dụng, lại đi đến Đông Thắng Thần Châu làm sự tình "Mẫu thân" bàn giao.

Mặc dù lúc này dùng Yêu Tộc đi lại ở bên trong Hồng Hoang thiên địa, sẽ gặp rất nhiều bất tiện, nhưng dù sao cũng tốt hơn uất uất ức ức bị xử lý, chuyện này không khỏi quá không hợp với thượng lưu...

Tư ——

"Đạo hữu, ngươi sao lại!"

"Vòi máu này khá đẹp mắt." Lý Trường Thọ cười ha hả nói: "Đạo hữu đến từ đâu?"

Vực ngoại thiên ma hỏi: "Vì sao đạo hữu muốn hỏi việc này?"

"Bần đạo cũng là có chú ý đối với nơi sản xuất đồ ăn." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Những sinh linh đến từ rìa thiên địa, ít linh khí, mùi vị không tốt, cho nên cần phải tránh."

"Bần đạo chính là đến từ rìa thiên địa." Đỗ Thư Nhân vội nói: "Bần đạo còn nhỏ mất cha mất mẹ, đi theo sư phụ tu hành, chịu đựng qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng mới có được tu vi như bây giờ. Còn xin đạo hữu có thể miệng hạ lưu tình, bần đạo nguyện tặng bảo vật trong người."

"Dễ nói, dễ nói."

Khi nói chuyện, Lý Trường Thọ đã là mang theo vực ngoại thiên ma đến một chỗ hòn đảo hoang vắng, chậm rãi đi bộ trên rìa hòn đảo với Thiên Ma, thỉnh thoảng liền chọc Thiên Ma này một phát, khám phá điểm mấu chốt lòng bao dung của đối phương.

Thuận tiện, cũng nghĩ biện pháp, xem có thể hay không vào trước khi bức vực ngoại thiên ma này hiện ra bản thể, hỏi một chút tin tức.

"Đạo hiệu của đạo hữu như thế nào?"

"Bần đạo chưa có đạo hiệu, tên là Đỗ Thư Nhân."

"Ồ?" Lý Trường Thọ thuận miệng nói: "Nhân Tộc ở bên trong thiên địa này, họ Đỗ cũng không quá nhiều."

"Dòng họ quả thật có một chút ít thấy, dù sao bần đạo cũng là đến từ rìa thiên địa, ít thấy một chút cũng là bình thường." Đỗ Thư Nhân điên cuồng co quắp khóe miệng: "Thân thể này của bần đạo, tràn đầy tạp chất, không thuần khiết chút nào..."

"Không sao." Lý Trường Thọ cười nói: "Bần đạo không quan tâm đến đạo hiệu."

Hai chân của Đỗ Thư Nhân run lên, quay đầu nhìn người sau lưng này, vừa vặn nhìn thấy đối phương trấn định tự nhiên, lại chọc một kiếm ở sau lưng gã, tiên huyết phun ra bên ngoài.

Đây, đây là hung nhân gì?

Sao lại khiến cho một Thiên Ma như gã cũng đều có chút vô lực ứng đối.

"Đạo hữu lần này tới Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu để làm gì?"

"Bần đạo là đi đến Đông Thắng Thần Châu tìm bạn cũ, nhưng thật ra là đến để cậy nhờ..."

"Ồ?" Lý Trường Thọ nhướng mày một cái, tiếp tục nói chuyện phiếm cùng với Đỗ Thư Nhân, tra hỏi Đỗ Thư Nhân.

Tên gia hỏa này cũng coi như tỉnh táo, lúc này chỉ là biểu hiện hơi sợ, nhưng lại lặp đi lặp lại cùng một " kịch bản câu chuyện ", bản thân cũng không có quá nhiều sơ hở.

Lý Trường Thọ quyết định thực hiện kế sách nhỏ.

Cả hai đang trò chuyện với nhau vui vẻ, Lý Trường Thọ đột nhiên xoay đầu lại, đứng ở lưng chừng ngọn núi cằn cỗi, nhìn về phía Đông Hải rộng lớn, mỉm cười nói:

"Đạo hữu, ngươi nhìn xem thiên địa này tráng lệ biết bao."

Đỗ Thư Nhân rùng mình, lập tức gật đầu: "Xác thực có một chút tráng lệ."

"Tại sao đạo hữu không làm một bài thơ? Nếu có thể làm trong đáy lòng bần đạo vui sướng, vậy hôm nay..."

Thơ, làm thơ?

Đỗ Thư Nhân lập tức trầm ngâm vài tiếng, trong đáy lòng không ngừng suy tư, trong mắt dần dần nổi lên ánh sáng, vừa mở miệng liền chuẩn bị ngâm một bài thơ.

Lý Trường Thọ: "Đạo hữu dường như không giống nhau lắm so với vực ngoại thiên ma bình thường."

"Đó là tự nhiên, bần đạo thế nhưng là trực tiếp chia ra từ mẫu thân, Thiên Ma bình thường đều là Thiên Ma tự phân liệt, liên quan với mẫu thân cơ hồ rất nhỏ..."

Đỗ Thư Nhân dứt lời, gã nguyên bản đang ba hoa chích choè bỗng nhiên quay người, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lại là mỉm cười, trong mắt lóe lên thần quang.

Đỗ Thư Nhân đột nhiên cảm giác đạo thể cùng với nguyên thần này, lại không theo khống chế của chính mình, dường như đã mất đi hết thảy pháp lực, lực đạo.

Gã đang muốn làm ra phản ứng, trước mắt đột nhiên xoạt một cái, đã rơi vào một góc âm u, một cỗ ý niệm băng lãnh như lưỡi dao, để ở phía trên "bản thể" của gã.

"Ngươi!" Đỗ Thư Nhân mở trừng hai mắt, đạo thể đột nhiên ngã oặt.

Một cỗ khói đen thoát ra từ các lỗ chân lông trên mặt gã, đang muốn bay nhào về hướng Lý Trường Thọ, lại bị từng tia sấm sét màu xanh thẫm bao trùm trong nháy mắt.

Sấm sét vây mà không giết, đoàn khí đen kia lập tức run bần bật, ngưng tụ thành hình người cao hai thước, tức giận gầm lên đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lại giả vờ vui mừng, tán thán nói: "Quả nhiên là Thiên Ma thượng phẩm."

Vài đạo lưu quang chui ra từ mặt đất, biến thành bàn ghế, thớt, dao làm bếp và nhiều loại gia vị khác nhau.

Lý Trường Thọ lật tay vồ một cái, trong lòng bàn tay ẩn chứa thần lực Thiên Đạo, thăm dò vào bên trong lôi quang, trực tiếp bắt đoàn khí đen kia ra, cố định thân hình, sau đó phong ấn trên thớt, mài đao xoèn xoẹt.

Thiên Ma này mắng to: "Ngươi, ngươi muốn làm gì!"

"Nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng, thường thường chỉ cần nấu nướng đơn giản." Lý Trường Thọ nhắm mắt than nhẹ: "Vực ngoại thiên ma tinh khiết như vậy, thật sự không thấy nhiều, có thể xưng là thức ăn ngon tuyệt thế."

Toàn thân "Đỗ Thư Nhân" run lên, suýt nữa liền khóc thét, co lại thành một đoàn trên thớt gỗ.

Rất nhanh, Lý Trường Thọ dùng lực lượng Thiên Đạo bao trùm dao phay, không nói hai lời liền cắt một khối nhỏ khí đen Thiên Ma, đặt lên chảo một cách tử tế, rắc một ít bột thịt nướng và bắt đầu xào một cách ưu nhã.

Chương 1171. -

"Có hay không muốn tâm sự cùng với bần đạo, chuyện có liên quan đến mẫu thân ngươi? Như vậy có lẽ ta sẽ ít cắt ngươi mấy lần, còn sẽ cân nhắc nuôi nhốt ngươi."

"Ngươi đừng hòng mơ tưởng!"

Lý Trường Thọ lập tức cười đến híp cả mắt, cũng không động vào khí đen Thiên Ma trên chảo, tiếp tục cầm dao phay lên.

Ngày ấy, tiếng kêu thảm thiết của Thiên Ma, vang vọng trong nội tâm của sinh linh ở bên trong phương viên vạn dặm, làm cho không ít sinh linh đều cho rằng là nghe nhầm.

Thế là, nửa ngày sau.

...

Tâm ma, thực thể, linh thể...

Thiên Ma được cố ý bồi dưỡng bắt chước Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang, "mẫu thân" Thiên Ma có thể sinh sôi vô tính kia, thánh địa Thiên Ma thần bí, bóng đen khổng lồ được Thiên Ma cung phụng...

Sắp xếp nhiệm vụ nghiêm mật, toàn bộ thông tin nhiệm vụ được phân tách theo từng giai đoạn, cứ cách một đoạn thời gian, hoặc khi đạt đến điều kiện nhất định, liền "Phát động" đoạn tin tức nhiệm vụ tiếp theo...

Chuyện này?

Lý Trường Thọ chau mày, chắp tay đứng ở trên mây, trong lúc nhất thời lại rơi vào hoang mang.

Lúc chính mình trở về từ bên trong Hỗn Độn Hải lần trước, những lời hù dọa Bạch tiên sinh kia, chẳng lẽ là thật?

Thật sự bị hắn mèo mù gặp cá rán, đụng phải toàn bộ tính toán của Yêu Sư Côn Bằng? !

Liếc nhìn dưới chân, trung niên đạo sĩ bị sấm sét hóa thành dây thừng trói gô kia.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lý Trường Thọ, trung niên đạo sĩ này run rẩy mấy lần trong khi hôn mê, trong miệng còn mơ mơ màng màng hô hào: "Đỗ Thư Nhân ta thà chết chứ không chịu khuất phục, là sẽ không nói với ngươi bất cứ chuyện gì..."

Vực ngoại thiên ma sợ chết như vậy, là thật sự không dễ dàng gặp được.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không ngừng suy tư, đóa mây này cũng đến phạm vi Đông Thắng Thần Châu, lúc này vẫn đang do dự, có nên theo dõi kế hoạch kế tiếp của đám Thiên Ma này hay không.

Đây có lẽ là một kiện đại sự.

Thiên Đạo chỉ dẫn chính mình bắt được tâm ma này, nhất định là muốn chính mình từ trên tâm ma này, đào ra một ít tin tức hữu dụng.

"Tìm tà tu nhiều nghiệp chướng, cố gắng thử nghiệm đi."

Lý Trường Thọ định ra kế hoạch, tiên thức tản ra, tìm kiếm một hồi tại phía đông nam Đông Thắng Thần Châu, rất nhanh liền tìm được một lão đạo nghiệp chướng quấn thân, đang bế quan tu hành ở trong núi.

Từ "chi tiết" Đỗ Thư Nhân khai ra, dường như là muốn xâm nhập vào bên trong đạo tâm của một vị " cao thủ tiên môn ".

Mượn uy năng Thái Cực Đồ, dựa vào lực lượng độn pháp, Lý Trường Thọ lặng lẽ tới gần vị lão đạo cảnh giới Thiên Tiên này, rải thuốc mê ra, lão đạo đang ở bên trong tu hành này, chậm rãi cúi đầu, tiếng ngáy nổi lên bốn phía.

Lý Trường Thọ ném Đỗ Thư Nhân lên trên mặt đất, ngón tay điểm vào trán gã, dẫn đoàn khí đen Thiên Ma bị lôi quang hồ quang điện quấn quanh kia ra, ném tới bên người lão đạo kia.

Điện sáng lóng lánh, Thiên Ma lập tức run rẩy mấy lần.

"Đi vào, đừng có đả thương người."

Lý Trường Thọ lạnh lùng nói một câu, khuôn mặt phai mờ hóa ra ở trên khí đen Thiên Ma kia, trợn mắt nhìn đối với Lý Trường Thọ.

Khuất nhục!

Sỉ nhục!

Đây quả thực là vũ nhục lớn nhất đối với Thiên Ma!

Lý Trường Thọ nhướng mày, đầu ngón tay lấp lánh hồ quang điện, động phủ của lão đạo này bị chiếu sáng ngời!

"Hừ! Nguyên thần đưa tới cửa, ngu sao mà không chiếm!" Thiên Ma hừ lạnh một tiếng, chui vào mi tâm lão đạo, bất quá chỉ chốc lát lại bị Lý Trường Thọ bắt ra, nguyên thần của lão đạo kia...lông tóc không tổn hao gì.

"Bước kế hoạch kế tiếp là gì?"

Thiên Ma: "…"

"Hừ!"

Gật đầu sau khi hiểu rõ, bỏ Thiên Ma vào trở về trong cơ thể trung niên đạo sĩ, thân hình Lý Trường Thọ lặng yên mà đi, phảng phất như chưa từng xuất hiện ở nơi đây.

Mà sau khi Lý Trường Thọ hỏi về các bước nhiệm vụ tiếp theo của Thiên Ma, cả người đều có chút không tốt lắm.

【Kết giao cùng với môn nhân cảnh giới Thiên Tiên tiên tông Nhân Giáo Độ Tiên Môn, âm thầm khống chế người này. 】

Lý Trường Thọ: "..."

Cái gì đây?

Vực ngoại thiên ma từng bước một sắp xếp gian tế ở bên cạnh mình? Coi từng vị từng vị Luyện Khí Sĩ là bàn đạp?

Nếu là như vậy, Lý Trường Thọ có lẽ sẽ thật sự khó lòng phòng bị, nhất là lúc này đã dọn vào bên trong Thái Bạch Cung, không có khả năng mỗi giờ mỗi khắc giám sát mỗi một tiên nhân Độ Tiên Môn.

Mục đích của những vực ngoại thiên ma kia là gì?

Rất rõ ràng, đằng sau chuyện này...có việc, tuyệt đối có việc!

Đã biết, hàng rào Hồng Hoang Thiên Đạo ngăn cách Hỗn Độn Hải, thí nghiệm vừa rồi ở trên người lão đạo kia, đã chứng minh vực ngoại thiên ma này cũng không bị "mẫu thân" của gã điều khiển từ xa.

Đối phương hẳn là cũng không làm được chuyện như vậy.

Khi Thiên ma nhận được thông tin về nhiệm vụ tiếp theo, điều kiện phát động tuyệt đối sẽ không phức tạp giống như Thiên Ma nói tới.

Quả nhiên, Lý Trường Thọ lại tìm mấy đầu đại yêu nghiệp chướng, để đầu Thiên Ma này không ngừng xâm nhập vào nguyên thần của đại yêu, hai thông tin nhiệm vụ tiếp theo lần lượt hiện ra, xác định được, kế hoạch của Thiên Ma này chỉ còn hai bước cuối cùng.

Mấy đầu đại yêu nghiệp chướng này, tất nhiên là bị Lý Trường Thọ dùng chân hỏa đốt không còn sót lại một chút cặn.

Nhưng làm cho Lý Trường Thọ vạn lần chưa từng nghĩ đến chính là, hắn lại đạt được hai tin tức như vậy...

Hai bước đếm ngược của kế hoạch Thiên Ma:

【Sau khi lẫn vào Độ Tiên Môn, chờ đợi cơ hội xâm nhập vào nguyên thần của bất kỳ trưởng lão Độ Tiên Môn nào. 】

Đến lúc này, Lý Trường Thọ đã có thể xác định, đối phương chính là hướng về phía hắn!

Thiên Đạo lần này, không phải là ngoài ý muốn giúp hắn một lần?

Mà khi Thiên Ma nói ra " thông tin nhiệm vụ " sau cùng ở bên trong tiếng hừ lạnh, Lý Trường Thọ lại là khắp cả người sinh lạnh, đạo tâm run rẩy, trong đôi mắt xẹt qua thần quang sắc bén.

Côn Bằng? !

Bóng đen khổng lồ được Thiên Ma cung phụng kia, thật sự là Côn Bằng?

Đối phương đã cách xa Hồng Hoang, lại dùng đại giới lớn như vậy, hoàn thành kế thoát thân giả chết, vì sao lại muốn chủ động trở về, nổ tung ở trước mặt hắn?

Lý Trường Thọ nhíu mày nhìn Đỗ Thư Nhân trước mắt, lòng bàn tay bắn ra một tia lôi quang lóng lánh, Thiên Ma và cỗ đạo thể này đồng thời bị đánh nát, tam muội chân viêm rải ra, hết thảy tan vào bụi đất.

Việc này, chỉ sợ là không thể gạt được Thiên Đạo.

Hẳn là Côn Bằng cũng đang cố ý trả thù, cố ý hố hắn một phen?

Đứng ở trên một ngọn núi cằn cỗi bên bờ biển, Lý Trường Thọ đứng chắp tay, quanh người cỗ Đạo Nhân Giấy này dấy lên từng tia từng tia ánh lửa, lập tức hóa thành tro tàn.

Không chỉ vậy, hai cỗ Đạo Nhân Giấy đánh phối hợp dưới mặt đất, Đạo Nhân Giấy vẫn luôn đang giám thị đi theo báo đen, cũng đều đồng thời hóa thành tro tàn, bị Lý Trường Thọ tự thiêu.

Vì sao lại làm như thế?

Không có gì khác, chỉ vì nhiệm vụ sau cùng của Thiên Ma "Đỗ Thư Nhân" này, là nghĩ biện pháp gặp mặt cùng với Thái Bạch Kim Tinh xuất thân từ Độ Tiên Môn, sau đó hỏi hắn một câu...

【 Có muốn xem nội dung phía sau hay không. 】

Chương 1172. -

Tại Lâm Thiên Điện, điện ẩn chữ Huyền, bên trong căn phòng nhỏ dành riêng cho Bạch Trạch.

Hai thân ảnh đang đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại lướt qua, bước chân không ngừng chút nào, phản ánh nội tâm hơi có một chút bất an của hai người kia.

Bạch Trạch đột nhiên dừng bước, quay người nhìn Đạo Nhân Giấy mới bay ra từ ống tay áo của y, thấp giọng hỏi: "Thuỷ Thần đại nhân, có chắc chắn là Côn Bằng phái người đưa tin?"

"Tám chín phần mười...đại trận che trời của Bạch tiên sinh có tác dụng ở đây hay không?"

"Bần đạo vẫn là có một chút bản lĩnh ấy." Bạch Trạch trầm giọng nói một câu, lại thận trọng nói: "Chỉ cần không cảm giác được rõ ràng lực lượng Thiên Đạo, nơi đây hẳn là sẽ không bị giám sát đến."

Lý Trường Thọ gật gật đầu, cân nhắc lời nói, trầm giọng nói: "Bên trong nhẫn ngọc Côn Bằng có đồ vật Thiên Đạo cấm kỵ, ta ngay cả Bạch tiên sinh ngươi cũng đều chưa từng nói, Thái Thanh lão sư còn giúp ta che đậy việc này. Ngoại trừ ta cùng với Thái Thanh lão sư, xác nhận là ai cũng không biết. Thiên Ma kia cung phụng một bóng đen, cùng với "mâu thân" của Thiên Ma, có ý đồ trà trộn vào bên trong Độ Tiên Môn, gặp nhau với ta, hỏi ta có hay không muốn xem càng nhiều chuyện cấm kỵ Thiên Đạo."

Bạch Trạch vội hỏi: "Chuyện cấm kỵ Thiên Đạo...Thuỷ Thần đại nhân đã nhìn thấy?"

"Làm sao có thể, không thể!" Lý Trường Thọ hơi chớp mắt đối với Bạch Trạch, lại chắp tay một cái đối với không trung, cất cao giọng nói: "Bần đạo làm việc cho Thiên Đình, làm việc cho Thiên Đạo, đương nhiên sẽ không đụng vào Thiên Đạo cấm kỵ! Theo như những gì Bạch tiên sinh hiểu về ta, ta là người bất ổn như vậy sao?"

Bạch Trạch lập tức giơ ngón tay cái lên, khen: "Người tiên phong Thiên Đạo, người ủng hộ chính nghĩa, bần đạo tất nhiên là tin tưởng Thuỷ Thần đại nhân."

Sau đó hai người liếc nhìn nhau, ngửa đầu cười to một hồi.

"Bạch tiên sinh nghĩ xem, kế tiếp nên xử trí như thế nào?"

Lý Trường Thọ ngồi trở lại chiếc ghế bành duy nhất ở đây, Bạch Trạch cũng đi đến bên cạnh, lấy ra một băng ghế đá, ngồi ở bên người Lý Trường Thọ.

"Ài, Côn Bằng quả nhiên là mối họa lớn!" Bạch Trạch thở dài: "Sau khi trở về từ Hỗn Độn Hải, tâm thần của bần đạo có một chút không tập trung, không thể ngủ lâu, trong lòng cực kỳ bất an. Đương nhiên, cũng không có chậm trễ rất nhiều công việc của Lâm Thiên Điện. Thân thể Côn Bằng sau khi lột xác bị hủy ở trong tay Thuỷ Thần, bần đạo vốn còn cảm thấy, Côn Bằng này có thù tất báo, chỉ sợ là sẽ không nhịn được cơn giận này, lại cho rằng Côn Bằng vốn là muốn lợi dụng kế hoạch giả chết tránh né Thánh Nhân truy sát, hẳn là sẽ không lại tới gần Hồng Hoang. Vạn lần chưa từng nghĩ tới, gã lại còn có tính kế như vậy. Vậy, Giáo Chủ Tiệt Giáo lão gia..."

"Tam sư thúc đương nhiên sẽ không có liên hệ gì cùng với Côn Bằng!" Lý Trường Thọ nói: "Côn Bằng tìm ta, các loại tính kế có khả năng, có thể là muốn mê hoặc ta hợp tác cùng với gã. Bất kể như thế nào, Côn Bằng là hạng người cực ác, ta quả quyết sẽ không có nửa điểm liên hệ cùng với gã. Cho dù Thiên Đạo cố ý để

Côn Bằng trở về thiên địa, lúc nên đứng ra phản đối, ta đương nhiên sẽ không im lặng không nói. Đây là đại địch Nhân Tộc, nhất định không thể để cho gã lại gây hoạ cho trần thế."

Bạch Trạch trầm ngâm vài tiếng, lại hỏi: "Có khả năng hay không, Côn Bằng có quan hệ cùng với Thiên Đạo cấm kỵ?"

Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, trong đáy lòng toát ra một cái ý nghĩ hơi hoang đường.

Côn Bằng, là tọa kỵ hoặc là thủ hạ của Lãng tiền bối?

Nếu là như thế, vừa vặn đối ứng với câu nói kia của Nữ Oa Thánh Nhân "y đã từng thao túng Vu Yêu đại chiến phía sau màn ".

Nhưng việc này...có khả năng sao?

Mặc dù Lý Trường Thọ cũng không cảm thấy Lãng tiền bối là "Người tốt", nhưng thủy chung là đồng hương của chính mình, và có vẻ như Lãng tiền bối đã sống trong một thời đại tương tự với hắn, trong đáy lòng có chút không quá có thể tiếp nhận Lãng tiền bối và Côn Bằng làm việc cùng nhau.

Lý Trường Thọ ngồi ở kia suy tư một hồi, rất nhanh liền lắc đầu cười khẽ.

Mà thôi, việc này vẫn là nên đi hỏi một chút, người chứng kiến có thể mở miệng duy nhất bây giờ đi.

Lý Trường Thọ nói: "Bạch tiên sinh, làm phiền ngươi một việc."

"Thuỷ Thần đại nhân cứ việc phân phó."

"Dùng chữ kí của ta, viết hai phần tấu biểu, sau đó giao cho cỗ Đạo Nhân Giấy này của ta. Phần tấu biểu thứ nhất, chỉnh lý tội trạng của Yêu Sư Côn Bằng Yêu Đình Thượng Cổ, phân rõ từng tội trạng, nhớ ghi rõ nội dung gã giết hại sinh linh."

"Vâng." Bạch Trạch cúi đầu đáp ứng.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, nhân tiện nói: "Phần tấu biểu thứ hai, là liên quan tới sự tình Luyện Khí Sĩ thanh tra vực ngoại thiên ma các nơi, nhất là tại rìa ba ngàn thế giới. Bạch tiên sinh soạn ra chương trình đại khái là được, việc này chúng ta không cần không phải đi làm, cho thấy thái độ là được."

"Thuỷ Thần yên tâm, thuộc hạ sẽ lâp tức viết."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, Đạo Nhân Giấy nhắm hai mắt lại, bản thể ở trên Tiểu Quỳnh Phong "tỉnh lại".

Không quan tâm đến việc nghiên cứu ứng dụng cắt miếng tâm ma trên lực lượng nguyên thần, cùng với tầm quan trọng của phương pháp này đối với việc cải tiến hệ thống Đạo Nhân Giấy, Lý Trường Thọ lập tức đi đến bên cạnh hồ.

Côn Bằng, bút ký Lãng tiền bối, Thiên Đạo chỉ dẫn...

Đây mới là đại sự, đại sự quan hệ đến tính mạng của chính mình lúc này, Lý Trường Thọ thật sự không có cách nào an nhàn.

Tiên thức quét mắt nhìn về phương hướng nhà tranh, phát hiện ra Linh Nga đang đả tọa tu hành ở bên trong một đống bảo quang vờn quanh, ngẫm nghĩ, Lý Trường Thọ cũng không kinh động nàng, mở ra tầng tầng trận pháp trên Tiểu Quỳnh Phong, để lại một tờ giấy, thân hình liền lặng yên trở về Thái Bạch Điện.

Đi bái kiến Nữ Oa Thánh Nhân, tất nhiên là phải bản thể đi tới, nếu không sẽ không thể thừa nhận thần thông "dừng lại" kia.

Mời Tháp đại gia đến, gọi Kim Bằng, Lý Trường Thọ hóa thành một vị thanh niên đạo sĩ, đi theo Kim Bằng ra khỏi Đông Thiên Môn, bay ra khỏi Thiên Môn.

Lối vào Thánh Mẫu Cung ẩn ở bên trong hư không, Lý Trường

Thọ đi mấy lần, cũng coi như thăm dò được phương vị đại khái.

Đi đến phụ cận Thánh Mẫu Cung, lối vào đã xuất hiện tiên quang sương mù mờ mịt, bốn vị tiên tử thanh tú xách theo đèn cung đình, lẵng hoa bay ra, hạ thấp người hành lễ đối với Kim Bằng cùng với Lý Trường Thọ.

"Bái kiến Thái Bạch Tinh Quân."

Lý Trường Thọ đi ra từ phía sau Kim Bằng, duy trì khuôn mặt thanh niên đạo sĩ như vậy, chắp tay một cái đối với bốn vị tiên tử.

"Tiểu thần cầu kiến Thánh Mẫu nương nương đại đức nhân từ, còn xin mấy vị tiên tử thông báo thay."

Bốn vị tiên tử cười nhẹ nhàng, một người nói: "Tinh Quân không cần quá đa lễ đối với chúng ta, nương nương đã từng nói, ngài vô luận tới lúc nào, liền có thể đi vào bái kiến, mời ngài đi theo chúng ta."

Trong khi nói, bốn vị tiên tử đã là ngưng ra thuyền mây, mời Lý Trường Thọ cùng với Kim Bằng tiến về phía trước.

Chương 1173. -

Lý Trường Thọ bay đến phía trên thuyền mây sau khi nói cám ơn, Kim Bằng nhìn chăm chú vào bóng lưng lão sư nhà mình, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Đây, chính là mị lực của lão sư!

Ngay cả Thánh Mẫu nương nương đều...

Lý Trường Thọ đột nhiên quay người liếc nhìn Kim Bằng, hơi hơi nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần nghiêm túc.

Kim Bằng lập tức bóp tắt chút ý nghĩ trong đáy lòng này, trong đáy lòng lại sợ hãi thán phục một hồi.

Lão sư ngay cả trong đáy lòng ta suy nghĩ gì cũng đều có thể cảm nhận được?

Thật sự, quá mạnh...

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng run rẩy khóe miệng, nhìn biểu tình của Kim Bằng liền có thể đại khái suy đoán ra Kim Bằng đang miên man suy nghĩ thứ gì, lúc này ngược lại cũng không tiện đi uốn nắn.

Đột nhiên nghĩ đến, tình huống khiKim Bằng lúc đối mặt với chính mình có giống như khi lúc chính mình đối mặt với Đạo Tổ?

Đều là một chút liền có thể nhìn thấu ý nghĩ, dựa trên thông tin đã có và nắm bắt được tính cách, từ đó đạt tới hiệu quả gần như đọc được suy nghĩ, trong lúc lơ đãng liền có thể cho khiến cho người ta chấn động lớn lao, thực tế ngẫm lại, lại chỉ là chuyện hợp tình lý, nằm bên trong dự kiến.

Nghĩ đến đây, đạo tâm của Lý Trường Thọ đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều, trong đầu xuất hiện một chút cảm ngộ nhỏ, đồng dạng bị hắn áp chế, sau đó lại thể ngộ.

Hả? Lý Trường Thọ khẽ cau mày, nhắm hai mắt lại ở phía trên thuyền mây, trong đáy lòng xẹt qua từng đạo linh quang.

Phân loại một cách đơn giản sự tình của Thiên Ma kia, hắn đột nhiên đạt được một cái kết luận có một chút kinh người.

Đã biết, biết chính mình đạt được «bút ký Lãng tiền bối» lại là «bút ký Lãng tiền bối» có một chút không trọn vẹn, chỉ có Thái Thanh, chính mình, cùng với "Côn Bằng" đã bị xử lý.

Mà Thiên Ma Đỗ Thư Nhân muốn từng bước từng bước xâm nhập nội tâm Luyện Khí Sĩ, có ý đồ đến bên cạnh chính mình, hỏi một câu này.

【 Có muốn xem nội dung phía sau hay không】.

Lời này có khả năng chỉ đến «bút ký Lãng tiền bối», và miễn là nó chỉ đến «bút ký Lãng tiền bối», vậy liền có thể xác nhận, Côn Bằng còn sống, lại còn liên hợp cùng với vực ngoại thiên ma, nắm giữ một cỗ lực lượng đáng sợ trong tay.

Tiếp tục suy luận trên cơ sở này, có thể rút ra kết luận gì?

Chỗ cần suy nghĩ sâu sắc, liền ở chỗ này!

Côn Bằng sắp xếp "Đỗ Thư Nhân" tới làm cái gì?

Tới để truyền đạt tin tức.

Thiên Đạo lại sắp xếp báo đen đi chạm trán "Đỗ Thư Nhân" là vì cái gì?

Thiên Đạo đã sớm biết hắn đang bí mật giám thị báo đen, cũng từng có "vết xe đổ" sự kiện Hồng Liên lần trước, truyền đạt tin tức lại bị hắn ngó lơ.

Điều kỳ lạ ở đây là nếu như Thiên Đạo muốn tiêu diệt đầu Thiên Ma này, chỉ cần một đạo Tử Tiêu Thần Lôi là liền có thể giải quyết, hoặc là tùy tiện âm thầm sắp xếp một hai vị cao thủ "đi ngang qua", cũng liền có thể diệt trừ.

Tầm quan trọng của báo đen không cần nói cũng biết.

Để đảm bảo đại kiếp Phong Thần diễn ra suôn sẻ, Thiên Đạo đã từng giằng co mười hai năm cùng với hắn ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, mãi cho đến khi bức màn của Phong Thần được kéo ra, kiếp vận ý chí Thiên Đạo kia biến thành hình bóng đạo nhân mới rời khỏi đạo tâm của chính mình.

Không có đạo lý, sẽ làm cho báo đen ra ngoài làm một ít sự tình không có ý nghĩa.

Lại biết, Thiên Đạo ngoại trừ bộ phận Đạo Tổ và ý chí đại kiếp kia, bản thân là không nên có "năng lực suy tính", hoàn toàn làm việc theo quy tắc Thiên Đạo, mục đích là để giữ gìn thiên địa an ổn.

Chỗ cần suy nghĩ sâu sắc đầu tiên liền ở chỗ —— "Hồng Hoang lưu truyền Thiên Đạo chí công vô tư, e rằng có sai lầm. "

Cái trán của Lý Trường Thọ thấm ra hai giọt mồ hôi lạnh, đè nén ý nghĩ bắt đầu làm càn trong đáy lòng kia, đem hết thảy suy đoán, ngờ vực vô căn cứ, đều là đơn thuần khống chế đối với chuyện này.

【 Thiên Đạo sắp xếp để báo đen dẫn hắn đi qua, có phải là hay không là để bảo đảm hắn có thể trực tiếp tiếp xúc với đầu Thiên Ma này, tiếp thu được tin tức Côn Bằng truyền đạt?

Làm cho kế hoạch vốn chỉ có xác xuất thành công năm thành của Côn Bằng, biến thành có thể thành công chín thành? 】

Ở đây liền có hai luồng suy diễn khác nhau, đạt được hai kết luận khác biệt ngày đêm.

Thứ nhất, Thiên Đạo chỉ là muốn cho chính hắn biết, Côn Bằng còn sống, không thèm để ý đối với bản thân cuốn «bút ký Lãng tiền bối» kia.

Thứ hai, ở bên trong phán đoán của Thiên Đạo, để cho chính mình nhìn thấy «bút ký Lãng tiền bối», là an ổn có lợi đối với thiên địa...

Luồng ý nghĩ thứ hai là hoàn toàn không dám nghĩ kỹ lại, có thể suy luận ra kết quả đáng sợ, không nằm ngoài Đạo Tổ và ý chí Thiên Đạo là tồn tại đối lập tuyệt đối.

Trong lúc nhất thời, ý nghĩ trong đáy lòng của Lý Trường Thọ dị thường hỗn loạn, ấn xuống một cái ý niệm trong đầu, một cái ý niệm khác liền xuất hiện trong đầu.

Đợi Kim Bằng được an bài ở trong điện Thánh Mẫu uống trà ăn quả, Lý Trường Thọ đi kia vào bên trong lầu các gặp được Nữ Oa nương nương, biểu tình chỉ còn lại sự đắng chát, trong ánh mắt nhìn Nữ Oa nương nương tràn đầy phiền muộn.

Nữ Oa nương nương đang ngồi xếp bằng trước giá sách cũng có chút khó hiểu.

"Ngươi sao vậy? Còn có việc có thể làm khó người như ngươi hay sao?"

Lý Trường Thọ: "..."

Nói thật, hắn là thật sự không muốn quản nhiều chuyện như vậy, chỉ muốn an bài đại kiếp Phong Thần một chút, sau đó mang theo một nhà mấy người chạy trốn.

Nhưng tình hình bây giờ, càng ngày càng thoát ly sự chưởng khống của hắn, một cỗ "lực lượng sóng mù" tới từ Viễn Cổ, đã bắt đầu bóp méo "cảnh giới ổn định" mà hắn thật vất vả phát triển.

"Nương nương." Lý Trường Thọ yếu ớt thở dài: "Đệ tử đối với ngài...luôn luôn rất tôn kính."

Nữ Oa cẩn thận ngẫm nghĩ, cười nói: "Nói vậy cũng vô dụng, trước tiên vẽ mấy quyển phần tiếp theo. Ngươi muốn hỏi cái gì, ta tự nhiên sẽ trả lời nếu ta thấy phù hợp. Ở chỗ của ta, thế nhưng là có rất nhiều chuyện mà Thái Thanh sư huynh cũng không biết."

Lý Trường Thọ: "..."

Luôn cảm thấy rằng Thánh Mẫu nương nương cũng có thể là kẻ đứng sau màn, chỉ bất quá là mục đích của nàng tương đối đơn thuần mà thôi.

...

Một lát sau, ở bên trong lĩnh vực Nữ Oa sáng tạo.

Nữ Oa nương nương với mái tóc dài buông xõa và một chiếc váy giản dị, bắt chéo hai chân ngồi bên trong giường êm, trên tay cầm một cốc nước hoa quả, dùng ống hút nhấp một ngụm.

"Ngươi giết xác cũ Côn Bằng, đạt được một cuốn sách? Sau đó Côn Bằng liền phái Thiên Ma tới tìm ngươi, Thiên Đạo trực tiếp giúp ngươi gặp đầu Thiên Ma này, báo cho ngươi rằng Côn Bằng còn sống?"

Ngồi ở vị trí cũ, Lý Trường Thọ đang chậm rãi mài mực gật gật đầu: "Không sai biệt lắm, là như thế."

Nữ Oa nương nương cười nói: "Nếu có thể vẽ ra đoạn này, sẽ rất thú vị."

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Nương nương, việc này tuyệt đối không có nửa điểm lừa dối."

"Ngươi đuổi kịp Côn Bằng?"

"Cân bằng đại đạo của đệ tử, có thể cân bằng tốc độ cực nhanh của Kim Sí Đại Bằng cùng với Côn Bằng, đệ tử cũng cố ý gọi Kim Sí Đại Bằng tới, ngày đó gã cũng đã tận mắt chứng kiến, ngài hỏi một chút liền biết."

Chương 1174. -

Nữ Oa nương nương gật gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cái cằm trơn bóng, trầm ngâm vài tiếng: "Vậy vì sao ngươi không đi thử xem có thể đuổi theo Hỗn Độn Chung hay không?"

Lý Trường Thọ lập tức cười khổ nói: "Nếu tìm Hỗn Độn Chung về vào lúc này, chỉ sợ là có thể trấn trụ giáo vận Tiệt Giáo, nhưng cử động này không khác gì đối nghịch cùng với Thiên Đạo, tất nhiên sẽ phải gánh chịu phản phệ."

"Vậy ý tứ của ngươi, cũng là ở bên trong đại kiếp, để tiên Tiệt Giáo tới bổ khuyết phần lớn danh ngạch Phong Thần và cái hố kiếp hôi?"

"Đệ tử cũng không có nói như vậy." Lý Trường Thọ thở dài: "Nhưng Tiệt Giáo xác thực có nhiều vấn đề."

"Nếu Thông Thiên đi tìm ngươi nhờ hỗ trợ, ngươi sẽ xử lý như thế nào?"

"Đệ tử tóm lại là không có khả năng chống lại pháp chỉ của Tam sư thúc!" Lý Trường Thọ nói: "Chỉ bất quá, đệ tử hiện nay là tuyệt đối không có thực lực cân bằng Thánh Nhân lão gia, cân bằng xác cũ Côn Bằng đều đã vô cùng miễn cưỡng. Hơn nữa đệ tử đã thử qua, Chí Bảo Tiên Thiên không nhận ảnh hưởng của cân bằng đại đạo, bản thân Thái Cực Đồ liền có cân bằng chi đạo."

Nữ Oa bưng cốc lưu ly suy tư một hồi: "Trước tiên, hãy hỏi những gì ngươi muốn hỏi, ta sẽ đưa ra một ước tính."

"Quan hệ giữa Côn Bằng cùng với Lãng tiền bối." Lý Trường Thọ dứt lời, lại tăng thêm một câu: "Lãng tiền bối cuối cùng có phải điên thật không?"

Nữ Oa nháy mắt mấy cái: "Hai cái đáp án này sẽ không tính phí tư vấn."

"Ồ?" Lý Trường Thọ cười nói: "Nương nương ngài thực sự là..."

"Bởi vì ta nói ra đáp án của hai vấn đề này, là có lợi đối với Thiên Đạo và lão sư, sẽ không vì vậy mà gánh chịu rủi ro." Nữ Oa cười khẽ nói: "Hơn nữa món nợ năm trăm năm của ngươi còn chưa được trả, ta cũng không vội."

"Đáp án là?"

"Côn Bằng cùng với y xem như lợi dụng lẫn nhau, nhưng phần lớn thời gian, Côn Bằng đều bị y điều khiển."

Lý Trường Thọ chau mày, cười khổ nói: "Quả nhiên, không thể dùng quan niệm của chính mình để đối đãi với vị đồng hương này."

"Sự tình Nhân Tộc?"

"Ừm."

"Sinh linh tới từ Viễn Cổ, vốn là lạnh nhạt đối với sinh linh sau này!" Nữ Oa giải thích: "Vấn đề thứ hai ta cũng vô pháp trả lời ngươi chính xác. Nếu từ góc độ của những người khác, y đúng là điên rồi. Ta biết được, y có kế hoạch thành Thánh siêu thoát, lúc ấy liền vô duyên vô cớ thực hiện kế hoạch, dường như không kịp chờ đợi muốn thu hoạch được lực lượng mạnh mẽ như Bàn Cổ Thần, thậm chí vì thế không tiếc đi động hai loại lực lượng bản nguyên thanh trọc. Nếu không phải lão sư ra tay, cùng với Thiên Đạo cùng nhau đè chết y, thiên địa này cũng liền kết thúc vào lúc Thượng Cổ Vu Yêu đại chiến lần thứ hai."

Lý Trường Thọ hỏi: "Sốt ruột như vậy, là vì cạnh tranh cùng với sư tổ?"

Nữ Oa nương nương híp mắt cười khẽ: "Vấn đề này thế nhưng là có giá tiền khác, ngươi thật sự muốn biết sao?"

Lý Trường Thọ lập tức tỉnh táo, đứng dậy vái chào đối với Nữ Oa, nói: "Đệ tử lắm miệng, xin nương nương thứ tội, cảm ơn nương nương đã chỉ điểm sai lầm."

"Ưu điểm lớn nhất của người như ngươi, chính là tiến thối có độ." Nữ Oa nương nương dùng ngón tay chỉ vào cái bàn trước mặt Lý Trường Thọ: "Vẽ đi, nhớ rõ đặc sắc một chút."

Lý Trường Thọ ngồi ngay ngắn, nâng bút, ấp ủ một hồi, bắt đầu sáng tác truyện tranh.

Nhân cơ hội, hắn cũng bình tĩnh trở lại, bắt đầu sắp xếp các thông tin khác nhau mà hắn có được.

Nữ Oa nương nương không muốn đắc tội Hồng Quân Đạo Tổ, điểm ấy là không gì đáng trách. Theo ám chỉ Nữ Oa nương nương cho vừa rồi, Lý Trường Thọ đại khái hiểu, Đạo Tổ cùng với Lãng tiền bối năm đó...

Đều không sạch sẽ.

Không có trắng đen tuyệt đối trong vấn đề này, suy cho cùng, luật chơi là do người chiến thắng đưa ra, và đúng sai cũng là định nghĩa của người chiến thắng.

Hồng Hoang chính là hung hiểm như thế.

Khi sinh linh có khả năng viết lại tất cả các loại quy luật tự nhiên, bản chất của thế giới không gì khác ngoài sự tàn ác.

"Vẫn nên nghĩ cách nên thoát thân như thế nào đi. "

Sau một khoảng thời gian không xác định, bản phác thảo trong tay của Lý Trường Thọ cao đến nửa thước.

Nữ Oa nương nương ngáp một cái, thả sách trong tay ra, đột nhiên mở miệng hỏi: "Sự tình Côn Bằng, ngươi muốn xử trí như thế nào, có cần ta giúp ngươi giải thích nhân quả đối với Thiên Đạo? Ví dụ như, là ta phái ngươi đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm tung tích Côn Bằng."

Lý Trường Thọ không ngừng tay, cũng không ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: "Không sao, đệ tử đã chuẩn bị thỏa đáng."

"Ồ? Ngươi là chuẩn bị như thế nào?"

"Đệ tử làm ba bước kế hoạch, thứ nhất chính là thượng tấu Ngọc Đế bệ hạ, trần thuật mối hại của Côn Bằng, truy nã Côn Bằng trong Tam Giới, phá hư mưu lược giả chết của Côn Bằng, phân rõ lập trường cùng với gã. Thứ hai, là ở xung quanh địa khu ba ngàn thế giới, triển khai quét dọn vực ngoại thiên ma, tạo ra một hoạt động mới tại Hồng Hoang, vừa vặn tại Luân Hồi Tháp Địa Phủ có một đầu thần thú trước đây làm cho đệ tử ăn một chút thiệt thòi, lần này liền để cho nó lập công chuộc tội, đi đến ba ngàn thế giới thám thính tiếng lòng vạn vật. Thứ ba, tránh né một hai trăm năm, hoạt động ngay ở bên trong Thiên Đình, gia tăng liên hệ cùng với các vị tiên thần, tăng tiến tỉnh cảm quân thần cùng với bệ hạ. Thuận tiện làm chút chuẩn bị đối với đại kiếp Phong Thần."

Nữ Oa khẽ nhếch khóe miệng: "Ngươi thật xứng với danh xưng ổn đạo nhân."

"Không phải, đệ tử ngoại trừ cho thấy thái độ cùng với lập trường, còn có thể làm cái gì..."

"Ngươi bây giờ cũng đã bước vào cảnh giới đại đạo viên mãn, khoảng cách trảm tam thi cũng không xa, đã được xem như một phương đại thần thông giả tại Hồng Hoang, lại nắm giữ cân bằng đại đạo như vậy, liền không nghĩ tới siêu thoát thành Thánh?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Siêu thoát là vẫn nghĩ, nhưng thành Thánh vẫn là quên đi. Đệ tử cũng có thể cảm nhận được, thiên địa này đã tiếp cận một loại cực hạn nào đó, không dung được có sinh linh xung kích thành Thánh. Chiếm cứ quá nhiều tài nguyên, liền phải thừa nhận nguy hiểm đối ứng. Can thiệp quá nhiều đối với thiên địa, tất nhiên sẽ phải gánh chịu phản phệ. Bất ổn như vậy, chú định sẽ bại vong."

"Không thành Thánh thì làm sao siêu thoát?"

"Thành Thánh, chính là siêu thoát?"

Ở bên trong lĩnh vực dừng lại, Thánh Mẫu ngồi ở trên giường êm cầm cốc lưu ly, mắt đối mắt cùng với Lý Trường Thọ cầm bút vẽ xếp bằng ở sau bàn thấp, lần này lại là Nữ Oa nương nương dời ánh mắt đi đầu tiên.

"Thiên địa nguyên bản của các ngươi rốt cuộc là bộ dáng gì, làm sao lại thổi qua hai cái hồn phách, một cái so một cái càng làm cho người ta nhìn không thấu."

Lý Trường Thọ cười cười, cũng không nói thêm cái gì, tiếp tục cúi đầu vẽ.

Thanh niên tốt ưu tú giống như hắn, ở quê nhà còn nhiều, rất nhiều.

Đương nhiên, có thể vững như bàn thạch giống như hắn, cũng là không thấy nhiều.

【 Ngọn núi nào đó: có cảm giác bị mạo phạm. 】

Gã Côn Bằng này, thật đúng là đã ra cho hắn một vấn đề hóc búa, nhịn xuống khẩu khí này khẳng định là không thể nhịn, như thế nào cũng phải làm cho Côn Bằng không thoải đôi chút, để cho Côn Bằng về sau ít đến quấy rối chính mình.

Chương 1175. -

Ôi chao?

Phật Di Lặc, Côn Bằng...

Xác cũ, xác mới...

Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng, hạ bút như có thần trợ, dưới đáy mắt có mấy phần bức thiết hoàn thành xong bản thảo.

"Không nên gấp, còn có nhiều thời gian." Nữ Oa nương nương bình tĩnh nói một câu: "Vẽ xong bản này, còn có thể lại vẽ thêm một bản."

Lý Trường Thọ lập tức ổn định cổ tay tiếp tục đào sâu chi tiết, chậm rãi làm việc.

Ba mươi lăm năm kể từ khi Lý Trường Thọ mang theo Kim Bằng rời đi từ Thánh Mẫu Cung.

Tại Huyền Đô Thành thiên ngoại.

"Ách."

Huyền Đô Đại Pháp Sư nhíu mày nhìn về phía bên trong khí tức tối tăm mờ mịt phía trước, vực ngoại thiên ma đang liên tục không ngừng hội tụ, thoáng có một chút tức giận.

Thật sự cho rằng y không có sức rời giường sao?

Thật quá đáng, phải không?

Trong mấy chục năm gần đây, từ ban đầu mấy năm khởi xướng một lần thế công, đến mười năm trước bắt đầu mấy tháng khởi xướng một lần thế công, lại đến hiện tại một tháng mấy lần!

Vực ngoại thiên ma đến mùa năng suất cao, không thể không mượn Huyền Đô Thành để loại bỏ Thiên Ma dư thừa?

Huyền Đô Đại Pháp Sư cảm thấy không rõ ràng cho lắm, y bắt đầu trấn thủ Huyền Đô Thành từ Thượng Cổ, trước đó chưa bao giờ gặp phải tình hình như vậy.

Dĩ vãng, lúc nhàn rỗi còn có thể đi dạo bốn phía, đi dạo ngán ba ngàn thế giới, thậm chí có thể đi vào bên trong Hỗn Độn Hải ngao du một phen.

Làm sao trong mấy chục năm gần đây...

Nghĩ lại, đó là vào hơn ba mươi năm trước, chính mình nhận được tin tức, nói là sư môn Độ Tiên Môn nguyên bản của Tiểu sư đệ nhà mình, bị Đại sư huynh Tây Phương Giáo Di Lặc tính kế, tiểu Quý chiến tử, mấy trăm đệ tử tử thương, Tiểu sư đệ rốt cuộc bất ổn một lần, chạy tới đập sơn môn Tây Phương Giáo bọn hắn.

Tây Phương Giáo Phật Di Lặc, Đại Pháp Sư cũng rất quen, Di Lặc bái sư, cũng là vào trước khi hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo thành Thánh.

Lão đệ tử Thánh Nhân Hồng Hoang.

Lúc Thượng Cổ, tên gia hỏa Di Lặc này từng thừa dịp Vu Yêu đại chiến gây sự, nhưng tâm tính chẳng ra sao cả, tại lúc Vu Yêu đại chiến lần thứ hai âm thầm khống chế mấy vị cao thủ Yêu Tộc, hết lần này tới lần khác đem nước bẩn giội lên trên người Nhân Tộc.

Lúc đó, Nhân Tộc yếu ớt, vốn là gian nan sống qua ngày ở giữa hai tộc Vu Yêu, Huyền Đô Đại Pháp Sư bất đắc dĩ ra tay, đuổi theo Di Lặc kia đánh vài chục năm, làm cho đằng sau Di Lặc hoàn toàn yên tĩnh, không dám tiếp tục ra ngoài gây sự.

Thời gian trải qua nhiều nguyên hội, không nghĩ tới Di Lặc lại nhảy ra ngoài một lần nữa, còn bắt đầu nhằm vào Tiểu sư đệ của chính mình.

Đây là, muốn đem lửa giận thời Thượng Cổ, vung lên trên người Tiểu sư đệ?

Như vậy...

Chẳng phải là đá trúng thiết bản, tự chuốc nhục nhã?

Chọc Đại Pháp Sư ta, nhiều lắm là siêu độ vật lý, một bàn tay đập xuống coi như xong hết mọi chuyện.

Chọc sư đệ ta, cũng không chỉ là siêu độ đơn giản như vậy!

Sư đệ tất nhiên là vừa bụm mặt hô hào 【 ai nha, đánh không lại nha! 】, 【 như vậy, như vậy quá tàn nhẫn! 】, 【 ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng nhất định phải thay Thiên Đạo duy trì chính nghĩa! 】, vừa ấn đối phương ngồi trên mặt đất, cho ăn tôm trước, nhét vài miếng lòng lợn vào trước khi siêu độ...

Luận chiến thuật bẩn thỉu, Đại Pháp Sư liền chưa từng thấy ai có thể bẩn hơn sư đệ của mình!

Đây là ca ngợi.

Lúc nghe được tin tức này hơn ba mươi năm trước, Đại Pháp Sư liền muốn trở về nhìn, xem tiểu Trường Thọ có chỗ cần y ra tay hay không.

Chơi thì chơi, tu vi của Di Lặc vẫn là tương đối lợi hại, là đại năng Thượng Cổ chân chính.

Nhưng những vực ngoại thiên ma này lại đột nhiên gây sự, bắt đầu tăng tốc tần suất tiến công Huyền Đô Thành, dường như bức thiết muốn đi vào Hồng Hoang thế giới, làm cho Huyền Đô Đại Pháp Sư không có cách nào bỏ bê công việc.

Đến mấy năm gần đây, ngủ cũng đều không có cách nào ngủ!

Huyền Đô Thành ở tít ngoài rìa thiên địa, tin tức bế tắc, Huyền Đô Đại Pháp Sư không rảnh rời khỏi nơi đây, Thiên Đạo bị đại kiếp che đậy, hoàn toàn không có cách nào biết được đằng sau đã xảy ra chuyện gì.

Vẫn là vào hơn mười năm trước, chiến sự Huyền Đô Thành căng thẳng, lão sư hàng không Thái Cực Đồ đến, Đại Pháp Sư mới hiểu rõ được, Tiểu sư đệ nhà mình những năm này, triển khai từng chút từng chút trả đũa đối với Di Lặc.

Theo lời nói của Đồ lão đại, hẳn là giội cho Di Lặc cho chút nước bẩn. Cụ thể giội như thế nào, Đại Pháp Sư cũng không có hỏi.

Sư đệ không có việc gì là được, nghỉ hưu sớm vẫn như cũ có hi vọng.

Ngày hôm nay, đứng trên đầu thành Huyền Đô Thành tràn đầy năm tháng dấu vết kia.

Đại Pháp Sư nhìn chăm chú vào cỗ khí đen trộn lẫn hỗn độn khí tức kia, Thái Cực Đồ sau lưng đang xoay tròn.

Trong đống đổ nát trong thành, từng vị từng vị đạo binh chạy tới sửa chữa trận cơ dự bị, sau đó tùy thời thay đổi ở bên trong đại chiến.

Huyền Đô Thành không thiếu bảo tài, cũng không thiếu linh thạch, đạo binh cũng chỉ là sản phẩm thần thông, không biết mệt mỏi, không rõ sinh tử, sẽ chỉ liều lĩnh hoàn thành sứ mệnh của chính mình.

Đại Pháp Sư không khỏi than nhẹ: "Xem ra, không cho bọn gia hỏa này một ít giáo huấn, bọn chúng là sẽ không muốn để cho bần đạo an ổn nghỉ ngơi một thời gian."

Thái Cực Đồ truyền đến một chút linh giác: "Muốn đánh nhau sao?"

"Đồ lão đại bảo vệ cẩn thận nơi đây." Đại Pháp Sư tiến về phía trước phóng ra một bước: "Bị những thứ xấu xí này làm cho có chút tức giận, đi phát tiết một chút lửa giận."

Nói xong, Đại Pháp Sư tiến về phía trước phóng ra một bước, sau lưng đột nhiên tuôn ra hai luồng quang mang trắng đen!

Trong ánh sáng lấp lánh, ngưng ra hai vị đạo sĩ khuôn mặt giống nhau như đúc với y, phân biệt người mặc áo bào đen, áo bào trắng.

Nhất mạch hóa Tam Thanh • phiên bản giảm vật liệu!

Đại Pháp Sư hừ nhẹ một tiếng, bản thể và hai cỗ hóa thân đồng thời nâng tay phải lên, ba đạo lưu quang bay ra từ trong Huyền Đô Thành, hóa thành ba thanh trường thương, trường kiếm, trường cung vết rỉ loang lổ, bị ba đạo thân ảnh đồng thời nắm chặt.

Một bước phóng ra, ba bước phóng ra!

Ba đạo lưu quang xông vào bên trong Hỗn Độn Hải, kiếm trảm hư không, thương ra ngự long, dây cung chấn động không ngừng, chỉ một thoáng liền quấy đại dương màu đen kia long trời lở đất...

Đại chiến mấy tháng, đại quân Thiên Ma tan tác.

Đại Pháp Sư nhìn bóng đen run bần bật, co lại thành một đoàn trước mặt, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Bắt được cá lớn.

Rất lâu không có mở rộng quyền cước sảng khoái như vậy...

Đã từng trải qua đại chiến Thượng Cổ, y làm Đại sư huynh Đạo Môn, cơ hội có thể xuất thủ ít càng thêm ít, phần lớn thời gian chỉ cần hiện thân tỏ thái độ là đủ rồi.

Cao thủ bên trong vực ngoại thiên ma quả thực có một chút phiền phức, rất nhiều đều là không có thực thể, đánh nhau cần sử dụng một ít bí pháp, làm cho thời gian đại chiến kéo dài rất nhiều.

Đại Pháp Sư đưa tay che miệng ngáp một cái, đoàn bóng đen kia phảng phất như tìm được sơ hở, hóa thành một đạo hắc mang, bay vụt tới mi tâm của Đại Pháp Sư!

Chương 1176. -

Đại Pháp Sư tiện tay trảo một cái, chộp hắc mang kia vào lòng bàn tay, hai mắt nguyên bản mang theo lười biếng kia, đột nhiên bắn ra thần mang sắc bén, nhìn chằm chằm bóng đen bị giam cầm trong lòng bàn tay.

Trong mắt Đại Pháp Sư phun trào thanh quang, bóng đen toàn thân "Xù lông", phát ra trận trận tiếng kêu thảm chói tai có thể xông nát nguyên thần Kim Tiên phổ thông.

Vực ngoại thiên ma, ma tâm thất thủ trong nháy mắt!

Đại Pháp Sư tìm kiếm ma tâm của đối phương, trên khuôn mặt tràn đầy ghét bỏ, như là đang mò mẫm một con mương hôi thối.

Nhưng rất nhanh, hai mắt Đại Pháp Sư tỏa sáng, tiện tay bóp nát hắc mang cầm trong tay, lại dùng âm dương thái cực đại đạo, giao phó đạo tắc, định nghĩa cho sinh linh trước mắt, nắm một khối mảnh vỡ bảy màu rực rỡ trong tay.

Mảnh vỡ tương đương với tàn hồn của vực ngoại thiên ma, chẳng qua là bị Đại Pháp Sư dùng thần thông thủ đoạn, trở nên dễ hiểu hơn.

Đại Pháp Sư ngắm nhìn phương hướng hai cỗ hóa thân đuổi theo, lặng yên thu hồi hóa thân, một bước phóng ra, trở về đầu tường Huyền Đô Thành, ngồi ở phía sau Thái Cực Đồ.

Ở bên trong quá trình đại chiến trước đó, vực ngoại thiên ma thừa cơ xung kích Huyền Đô Thành, nhưng "cao thủ" đều bị Huyền Đô Đại Pháp Sư ngăn chặn, đánh tan, thế công bị Thái Cực Đồ vững vàng cản lại.

Xông trận như vậy, có thể làm cho đại trận trong Huyền Đô Thành giảm nhiều áp lực, nhóm đạo binh có thể đối phó tốt hơn với đợt chiến đấu tiếp theo...

Linh giác của Đồ lão đại truyền vào trong đáy lòng Đại Pháp Sư: "Đây là cái gì?"

"Một chút ký ức có ý tứ." Đại Pháp Sư mỉm cười vuốt vuốt mảnh vỡ trong tay, hơi suy tư, tay phải bấm một cái pháp quyết, ngón tay chỉ lên bên trên mảnh vụn này.

Mảnh vỡ bụp một tiếng nổ tan, một chút bụi sao bắn ra tạo nên một hình ảnh có phần mờ ảo.

Trong góc mờ mịt của Hỗn Độn Hải, một đầu Thiên Ma không có cách nào nói rõ, không có cách nào miêu tả, nhưng cho người ta cảm giác chính là vô cùng xấu xí cồng kềnh, ở xung quanh có vô số vực ngoại thiên ma trôi nổi.

Trên ma thân cồng kềnh này không ngừng bay ra từng đoàn từng đoàn khí đen, những khí đen này cấp tốc hóa thành vực ngoại thiên ma mới...

Đại Pháp Sư cảm thấy kinh ngạc: "Thiên Ma Tôn Giả khôi phục nguyên khí rồi?"

"Còn là đầu từ thời Viễn Cổ kia?"

"Hẳn là vậy, một trong mấy đầu tiên thiên thần ma còn sống sót dưới khai thiên kiếp."

Đại Pháp Sư tấm tắc lấy làm kỳ lạ, lại bấm một cái pháp quyết, bên trong hình ảnh lập tức vang lên một hồi vang động "chi chi": "oa oa", "ong ong".

Đại Pháp Sư hơi sững sờ, Đồ lão đại lại là có thể phân tích những âm thanh này, truyền linh giác vào trong đáy lòng của Đại

Pháp Sư, làm cho hai mắt của Đại Pháp Sư dần dần trợn tròn.

"Giết Thái Bạch, hủy Kim Tinh!"

"Giết Thái Bạch, hủy Kim Tinh!"

"Thánh giả không nói chơi, nhất định phải làm cho Thái Bạch Kim Tinh trả giá thật lớn!"

"Vực ngoại thiên ma chúng ta lúc nào đã bị bắt nạt như thế! Giết Thái Bạch!"

"Nếu ngươi huỷ thiên đường của ta, ta sẽ chọc thủng xương sống của ngươi! Hủy Kim Tinh!"

"Chuyện này?" Đại Pháp Sư nghẹn họng nhìn trân trối: "Trường Thọ đã làm chuyện gì? Làm sao cừu hận cũng đều kéo đến trên ma thân của vực ngoại thiên rồi?"

Thái Cực Đồ vẫn còn được tính là bình tĩnh, hỏi một câu: "Thiên Ma Tôn Giả dường như là sinh linh giống cái?"

Cái trán của Đại Pháp Sư treo đầy vạch đen, cả người đều không tốt lắm.

Sau nửa canh giờ, một khối ngọc phù đặc chế bị âm dương nhị khí bao khỏa, bay vào chính giữa vòng xoáy Huyền Đô Thành, trở về Hồng Hoang thiên địa, vượt qua ba ngàn thế giới, bắn thẳng về phía Thiên Đình.

"Sư đệ hắn đã làm gì trong những năm này?"

Cùng lúc đó, ở rìa ba ngàn thế giới, bên trong đại thiên thế giới nào đó.

Một con chó lớn lông xanh bị tiên thằng trói, quay đầu liếc nhìn mấy vạn Thiên Binh Thiên Tướng phía sau, cảm thụ được uy áp của thanh Thiên Đế Trừ Ma Kiếm trong lòng ngực Kim Sí Đại

Bằng cách nó gần nhất kia, không nhịn được yếu ớt thở dài.

Ba mươi lăm năm, đều đã ba mươi lăm năm!

Ngóng nhìn U Minh Giới, không nghe được được giọng nói của chủ nhân!

Tinh Quân đại nhân có phải hay không là chính thần mạnh nhất Thiên Đình, Đế Thính nó không biết được, nhưng nhất định là kẻ tàn nhẫn nhất kia.

Đi dạo ở bên ngoài, giúp Thiên Đình trừ đi một số lớn vực ngoại thiên ma tiềm phục tại rìa ba ngàn thế giới, chính mình đã là thụ động tiếp nhận thân phận " pháp bảo thú Thiên Đình "!

Thú sinh gian nan, có thể thấy được chút ít.

Về phần những vực ngoại thiên ma ở phía sau lưng mưu tính...

Đế Thính chẳng quan tâm.

Có bản lĩnh thì để những tiên thiên thần ma điều khiển sau lưng tới Hồng Hoang thiên địa trả thù, Thiên Đạo sẽ lập tức giáng Tử Tiêu Thần Lôi dạy cách làm người!

Nghĩ như vậy, chính mình lăn lộn cùng với Thiên Đình, cũng là thật không tệ.

Đế Thính muốn lấy chuyện này để phấn chấn chút tinh thần, lại không khỏi nhẹ nhàng thở dài, mở hai mắt ra, truyền dị thường chính mình nghe được vào trong tai Kim Sí Đại Bằng.

Hai mắt của Kim Bằng lóe lên thần quang, thân ảnh đã là trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Bất quá chỉ giây lát, huyết quang lướt lên, thần kiếm khoe oai.

Một cỗ khí đen bị tinh lọc cực nhanh, Kim Sí Đại Bằng bảo trì hình người, sau lưng nhô ra hai cái cánh chim màu vàng, thân hình bắn ra tại các nơi phiến đại thiên thế giới này.

"Phụng thiên mệnh, được Ngọc Đế bệ hạ cho phép, cầm lệnh của Thái Bạch Tinh Quân! Ngày hôm nay trảm diệt vực ngoại thiên ma tiềm phục tại nơi đây, hộ vệ thiên địa thương sinh! Nếu có Luyện Khí Sĩ phát hiện ra vực ngoại thiên ma, giết chúng thu thập ma khí, tự nhiên có thể tới Thiên Đình lĩnh thưởng!"

Bên trong thiên địa, mọi âm thanh tĩnh lặng, thân ảnh Kim Sí Đại Bàng lóe lên, bắt đầu suất quân rời khỏi nơi đây, tiến vào đợt hình thức truy tra thứ hai.

Vực ngoại thiên ma rất giảo hoạt, chỉ tra một lần tự nhiên là còn thiếu rất nhiều.

Kim Bằng lấy ra « ba mươi sáu thức trừ ma » lão sư cho từ trong ngực, dưới đáy mắt tràn đầy tán thưởng.

Đế Thính bị xích chó buộc vào bảo toạ, ánh mắt dư quang liếc nhìn ngọc giản trong tay Kim Bằng, vô thức liền bắt đầu run rẩy toàn thân.

...

Cuộc sống thần tiên nhàn nhã gần đây...

Tại Thái Bạch Cung, trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ vặn eo bẻ cổ, ngáp một cái ở bên trên ghế bành phía trước đan phòng, tiên thức từ từ trôi đi như nước.

Phòng bài bạc hơn mười năm gần đây lại có khách mới, vị Đại đệ tử Long Cát này, cũng có quyền hạn tiến vào Tiểu Quỳnh Phong.

Cũng là bởi vì, Long Cát xem như hảo hữu tốt nhất của Linh Nga tại Thiên Đình, Lý Trường Thọ sợ sau khi Linh Nga tu hành có một chút buồn bực, cố ý để Long Cát đến bồi Linh Nga giải buồn.

Nói đến Long Cát, có một chuyện làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy im lặng.

Kim Tiên Kiếp của Long Cát...

Thật sự, Lý Trường Thọ liền chưa từng thấy Đạo Tổ lão gia bất công như vậy!

Nghĩ đến hắn thân là đồ tôn, lúc độ kiếp không chỉ là chín đạo, còn bị thiên phạt chém lung tung, lôi phong hỏa thủy dồn dập, khiến cho hắn bị thương nặng!

Từ đó về sau, người thân của mình phàm là chỉ cần độ kiếp, luôn có lực lượng kiếp lôi hóa thành thiên phạt, vụng trộm tới quất hắn mấy lần...

Chương 1177. -

Lúc Tiểu Long Cát độ kiếp là tràng diện gì?

Hôm đó, Long Cát đột nhiên nói: "Lão sư, đệ tử giống như muốn độ kiếp rồi, trong cõi u minh có một thanh âm bảo đệ tử hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Lý Trường Thọ lập tức kết luận, đây là Thiên Đạo nhắc nhở cho Long Cát, cũng coi như là Thiên Đạo cho Ngọc Đế mấy phần mặt mũi.

Sau đó Long Cát liền bay đến Dao Trì, đến nơi độ kiếp đã chuẩn bị trước đây, kiếp vân ở bên trong một khoảng thời gian ngắn dày đặc khắp không trung.

Long Cát vái chào đối với không trung, cất cao giọng nói: "Thiên Đình Long Cát, bái tạ Thiên Đạo lão gia dành thời gian tới bổ trong lúc cấp bách."

Sau đó...

"Ừm."

Kiếp vân trong không trung trực tiếp ừm một tiếng!

Kiếp vân hiển hóa ra cảnh tượng chín tầng trời, xung quanh là những đám mây tốt lành, tiên nhạc đã được phát từ trước ở phía xa!

Ổn...ổn định? !

Long Cát chờ đợi một lúc, không trung xuất hiện một hồi tiếng sấm, sau đó một đạo sấm sét màu hồng mạnh mẽ chém xuống, đi ngang qua cái trán Long Cát, rơi vào đầu vai Long Cát.

Thân hình Long Cát chấn động sau khi bị đánh, kiếp vận phía trên dừng lại chuyển động trong nháy mắt, lẳng lặng đợi một hồi.

Đúng vậy, đợi một hồi.

"Một hồi" này liền thực linh tính!

Đến đằng sau, Lý Trường Thọ suýt nữa không nhịn được phàn nàn tại chỗ.

Hắn chưa từng nhìn thấy, bốn đạo thiên lôi đằng sau, khoảng cách mỗi đạo thiên kiếp vượt qua hai canh giờ!

Thiên kiếp này là sợ chẻ hỏng ái nữ của Ngọc Đế, làm cho Ngọc Đế có ý kiến đối với Thiên Đạo?

Sau khi Long Cát độ kiếp, chỉnh sửa mái tóc dài bù xù của mình, bên cạnh lập tức có mấy trăm vị tiên tử Dao Trì nhào tới, một đám cầm bàn đào, bưng linh đan diệu dược, chỉ sợ đi trễ một bước...thương thế của Long Cát liền khôi phục.

Lý Trường Thọ: "..."

Được thôi, Thiên Đình là nhà nàng.

Đạo Tổ lão gia rõ ràng đã can thiệp vào lần đại kiếp nạn này, còn thiên vị rõ "cháu gái" của chính mình.

Đây cũng là do Long Cát không có chức vị chính thần, không phải, nói không chừng đều không phải miễn một lượt thiên kiếp, mà là bổ tượng trưng mấy lần, lực lượng thiên kiếp liền sẽ trực tiếp cải tạo đạo thể của Long Cát.

Thu nhiếp tinh thần, Lý Trường Thọ để cho chính mình không suy nghĩ nhiều về việc này, Long Cát thuận lợi trở thành Kim Tiên, đây cũng là chuyện tốt.

Linh Nga độ kiếp là không thể bắt chước, vẫn phải làm tốt chuẩn bị vạn toàn, hắn cũng không có quan hệ cứng giống như Ngọc Đế cùng với Đạo Tổ.

Nhìn bên trong phòng bài bạc một chút, Long Cát đang chơi đùa cùng với Linh Nga, còn có một thân ảnh xinh xắn—— Hùng Linh Lỵ.

Trải qua sự rèn luyện của Tổ Vu chi huyết, hoàn toàn học xong bí pháp biến hình, tỷ lệ dáng người của Hùng Linh Lỵ rốt cuộc cũng khôi phục bình thường.

Lúc này nàng biến hóa thành kích cỡ người thường, liền giống như thiếu nữ bình thường, cột hai bím tóc đuôi ngựa ngắn, mang theo hai cây búa đồng lớn, một thân linh bảo chiến giáp cố định không thay đổi do Lão Quân luyện chế, đi ra ngoài cũng là có phần làm cho người ta chú ý.

Lý Trường Thọ đã bắt đầu an bài, sau đó để Hùng Linh Lỵ trở thành Thiên Tướng, thủ một chỗ Thiên Môn, giúp Thiên Đình vượt qua thời kỳ xấu hổ khuyết thiếu cao thủ tọa trấn.

Hùng Linh Lỵ vào lúc ở hình dạng người thường, thực lực chỉ có thể phát huy ra năm thành, muốn bộc phát toàn lực, vẫn là phải khôi phục kích cỡ nguyên bản...

Tiên thức tiếp tục chảy xuôi.

Ở bên ngoài Thái Bạch Cung, Thiên Binh Thiên Tướng tuần tra, trấn giữ, một đám khuôn mặt trang nghiêm, trên mặt mang theo cảm giác tự hào.

Ở bên trong Phủ Thủy Thần nguyên bản, Linh Châu Tử đang nhảy dây chơi đùa cùng với Thỏ Ngọc, tình cảm huynh đệ càng trở nên kiên cố, tình huynh đệ cảm thiên động địa.

Bên trong phòng sát vách, Hữu Cầm Huyền Nhã hiếm khi về phủ tĩnh tu đang bế quan ngộ đạo, lúc này nàng càng trở nên xuất trần mờ mịt, lại thêm mấy tầng cảm giác băng thanh ngọc khiết.

Nữ chiến thần Thiên Đình, phương danh truyền khắp Tam Giới, đã đạt đến " hiệu ứng quảng cáo " viễn siêu mong muốn.

Chỉ là, bởi vì gần đây ở bên trong Ngũ Bộ Châu, có cao thủ thần bí khiến cho Thiên Đình không thoải mái, Lý Trường Thọ vì lý do ổn thoả, để bộ Thiên Binh Thiên Tướng mà Hữu Cầm Huyền Nhã thuộc về kia tạm không ra ngoài.

Người không dám xuất đầu lộ diện, chỉ dám trốn trốn tránh tránh khiến cho Thiên Đình không thoải mái là người phương nào?

Tất nhiên là Di Lặc.

Di Lặc trong hơn ba mươi năm này là tương đối ủy khuất, thậm chí có thể nói là bị đè nén.

Sau khi Lý Trường Thọ trở về từ Thánh Mẫu Cung, liền cầm lấy tấu biểu do Bạch Trạch viết, chỉnh sửa lại một chút, đi vào trong Lăng Tiêu bảo điện, ở phía trước chúng tiên thần Thiên Đình, thượng tấu chờ lệnh.

Lúc ấy, biểu tình của Ngọc Đế vô cùng chờ mong, trông cậy vào Lý Trường Thọ dâng tấu biểu, y liền có thể tìm chuyện để làm.

Nhưng sau khi Lý Trường Thọ dõng dạc một phen, Ngọc Đế có một chút co quắp khóe miệng mấy lần.

Như thế nào đột nhiên quở trách sai lầm của Yêu Sư Côn Bằng Thượng Cổ?

Bất quá, Ngọc Đế vẫn là tương đối đồng ý đối với chuyện này, hạ lệnh tại chỗ, truy nã Yêu Sư Côn Bằng trong Tam Giới, dán thiếp ba mươi sáu đại tội của Yêu Sư Côn Bằng.

Thuận tiện cũng đồng ý phong tấu biểu thứ hai của Lý Trường Thọ, trực tiếp trưng dụng Đế Thính, do Kim Sí Đại Bằng chấp chưởng Trừ Ma Kiếm, đi đến rìa ba ngàn thế giới thanh trừ vực ngoại thiên ma.

Ánh mắt của Ngọc Đế lúc đó, rõ ràng chính là đang hỏi 【 chỉ như vậy 】?

Lý Trường Thọ xấu hổ cười một tiếng, cúi đầu hô to Ngọc Đế anh minh.

An bài bên ngoài, xác thực chỉ có những thứ này. Nhưng phát triển kế tiếp, thì còn xa không phải đơn giản như vậy.

Bởi vì Thiên Đình đột nhiên quở trách tội trạng của Côn Bằng, có thật nhiều tội trạng đều là bí ẩn mà đại năng Thượng Cổ mới biết, làm các nơi Tam Giới bắt đầu một trận "đại định tội" đối với Côn Bằng.

Một ít nghi án Viễn Cổ, Thượng Cổ, bắt đầu xuất hiện dấu vết của Côn Bằng.

Từng cái nồi cũ, nồi mới, đập lên trên lưng Côn Bằng.

Chỉ cần nói đến Côn Bằng, liền không sợ lúc nói chuyện phiếm khoác lác không tìm được đề tài...

Khi tràng đại thảo luận tiên thần này đến đỉnh điểm nhất, có người vừa vặn đưa ra một nỗi nghi hoặc:

【 Thiên Đình vì sao muốn cố ý nhấc đến Côn Bằng vào lúc đại kiếp, còn định tội cho đầu Côn Bằng nghe nói đã chạy tới Hỗn Độn Hải này? Chẳng lẽ Côn Bằng đã trở về rồi? 】

Hướng gió Hồng Hoang bỗng nhiên bắt đầu chuyển biến, tiên nhân Tam Giới đều đang suy đoán, Côn Bằng phải chăng đã bí mật ẩn nấp trở về ba ngàn thế giới.

Trong lúc nhất thời, các loại lời đồn, tin đồn hưng khởi.

Trước khi sự nhiệt tình dành cho vấn đề này giảm đi, lại có một số tin tức thật giả lan truyền trên khắp thiên địa.

Tin tức thật, ví dụ như:

【 Tây Phương Giáo vì sao có thể có nhiều cao thủ Yêu Tộc đến cậy nhờ như vậy? Đó là lúc Thượng Cổ, Yêu Sư Côn Bằng vào trước khi Yêu Đình phá diệt, bắt đi một số lớn yêu hồn ấn ký của cao thủ Yêu Đình, làm giao dịch cùng với Tây Phương Giáo. 】

Chương 1178. -

Mà tin tức giả, ví dụ như:

【 Đầu Côn Bằng kia biết rõ chính mình làm quá nhiều chuyện xấu, sẽ bị Thánh Nhân lão gia truy sát, trốn vào bên trong Hỗn Độn Hải kỳ thật chỉ là giả thân, nguyên thần của gã thi triển Thiên Ma Dời Tâm Đại Pháp, chuyển qua trên người những sinh linh khác, kết hợp với phán đoán tình huống năm đó, rất có thể chính là Đại sư huynh Tây Phương Giáo Di Lặc. 】

Bất quá chỉ mấy tháng, những tin tức này liền lan truyền mạnh mẽ trong Tam giới.

Tây Phương Giáo nhiều lần ra mặt giải thích, nhưng hiệu quả không được tốt, âm thanh bị vùi dập trong từng đợt thanh triều.

Mà Thiên Đình tại thời cơ thích hợp, trường hợp thích hợp, phát một đạo hịch văn đến Tây Phương Giáo.

Nội dung hịch văn kỳ thật rất ôn hòa, chính là nói, mời Di Lặc đi đến Thiên Đình "phối hợp với Thiên Đình điều tra việc này", Thiên Đình sẽ trả lại "trong sạch"cho Di Lặc.

Di Lặc nào dám đi?

Từ đầu đến cuối, Di Lặc thậm chí mặt cũng đều không có lộ, chỉ là trốn tránh trong bóng tối.

Chỉ là sự né tránh này đã khiến tin đồn càng vững chắc.

Đây vẫn chưa phải là kết thúc, tại các đại phường trấn Trung Thần Châu, bắt đầu xuất hiện một ít khúc hát, hát về cuộc đời của Côn Bằng Yêu Sư, và cuối cùng sẽ luôn nhắc đến Di Lặc.

Bất quá chỉ mấy năm, việc Di Lặc là nguyên thần thứ hai của Côn Bằng này, đã là bí mật công khai bên trong Hồng Hoang.

Uy danh của Tây Phương Giáo càng ngày càng giảm, Di Lặc hoàn toàn không có tung tích, hai thánh Tây Phương Giáo càng là từ đầu đến cuối cũng đều không có bày tỏ ý kiến...

"Dư luận chiến là con dao hai lưỡi, đồ vật này cũng không thể dùng nhiều. "

Lý Trường Thọ thu hồi tâm thần mơ màng, duỗi lưng một cái, lấy ra một cỗ Đạo Nhân Giấy cải tiến thành công mới nhất ở bên trong tay áo, để cỗ Đạo Nhân Giấy này hóa thành bộ dáng lão thần tiên Thái Bạch Kim Tinh, cưỡi mây bay ra khoi Tiểu Quỳnh Phong.

Bản thể giấu bên trong tay áo, mang theo Tháp đại gia đi dạo.

Ra khỏi Thiên Môn, tiến đến Đông Hải, Lý Trường Thọ làm bộ đi bái phỏng Đông Hải Long Cung, nói một chút sự tình khảo hạch thần sông, thần hồ, thần giếng các nơi, bản thể lại là thi triển độn pháp, lướt tới Tam Tiên Đảo.

Yêu đương cũng không thể luôn để nhà gái chủ động.

Trên đường, trong đáy lòng suy tư mấy thứ sự vụ trong tay.

Loạn chiến Trung Thần Châu nổi lên, ba ngàn thế giới càng đánh càng loạn, đã là không có cách nào khống chế...

"Đúng rồi, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương của Dương Tiễn, Lão Quân đã phái Tiểu Kim Tiểu Ngân đưa tới, có phải hay không nên tiến hành thu xếp? "

Tiên đảo mây mù lượn lờ, giai nhân như mộng đi theo.

Ở một góc Tam Tiên Đảo, hai người đi dạo trong rừng cây, Lý Trường Thọ mặc trường bào lam nhạt, Vân Tiêu tiên tử mặc quần áo trắng xanh, chỉ là dạo bước nói chuyện phiếm, trò chuyện một ít sự tình không có quan hệ cùng với Tam Giới thiên địa, đã bất tri bất giác trải qua một hai canh giờ.

Hồng Hoang yêu đương có một chút chỗ tốt, chính là thời gian hai lần gặp mặt khoảng cách đủ dài, dẫn đến trước mỗi lần gặp gỡ đều sẽ có cảm giác tràn đầy chờ mong, chuẩn bị kỹ càng đầy đủ chủ đề.

Đương nhiên, Lý Trường Thọ cảm giác chính mình coi như không nói chuyện gì, chỉ là hai người cùng nhau ngồi, đi dạo, tâm thần liền có thể nhận được một loại an bình nào đó...

Lúc này, đương nhiên không thể lại nhắc tới quy củ năm trăm năm gặp nhau một lần mà Vân Tiêu tiên tử định ra năm đó.

Đối với Vân Tiêu tiên tử lúc ấy mà nói, năm trăm năm kỳ thật không dài không ngắn, vừa vặn đầy đủ cho nàng tu hành một thời gian, sau đó mới ra ngoài đi lại.

Nhưng đối với Vân Tiêu tiên tử lúc này mà nói, năm mươi năm cũng là có một chút khó chờ, lần trước từ biệt bất quá chỉ hơn ba mươi năm, lần gặp gỡ này liền phảng phất như đã xa nhau rất lâu.

Lúc hai người trò chuyện, cũng có một số vùng cấm.

Đối với Lý Trường Thọ mà nói, hắn tận lực không đề cập đến sự vụ của chính mình tại Thiên Đình, bởi vì hắn biết, Vân Tiêu là không có hứng thú đối với mấy chuyện này, nhưng Vân Tiêu lại rất vui khi nghe hắn bày tỏ.

Đối với Vân Tiêu mà nói, nàng không cho phép chính nàng nhấc đến sự tình có quan hệ đến đại kiếp, lo lắng Lý Trường Thọ sẽ có áp lực.

Lần trước Vân Tiêu liền từng đề cập qua: "Đại kiếp là kiếp nạn của bản thân Luyện Khí Sĩ, nếu chính mình không vượt qua được, cũng không có gì phải đòi hỏi. "

Hàm ý là Lý Trường Thọ không cần hao tâm tổn trí vì nàng.

Trong khi đi, Lý Trường Thọ trong lúc lơ đãng nâng lòng bàn tay của mình lên, một bàn tay mảnh mai vươn tới từ bên cạnh, sau đó nắm lấy tay nhau.

Bích Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu nấp trong bóng tối bắt chước hai người bọn họ, cũng học theo đưa tay, nắm tay, sau đó vô thanh vô tức cười thành một đoàn.

Trò chuyện một chút, hai người nói đến sự tình Triệu Công Minh.

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái đối với Vân Tiêu, quanh người Vân Tiêu nổi lên trận trận sương trắng, ngăn tầm nhìn của hai nàng tiên 'nhỏ bé' trong bóng tối.

Lý Trường Thọ hỏi: "Sự tình giữa Công Minh lão ca cùng với Kim Linh sư tỷ, gần đây như thế nào?"

"Ta cũng không biết cụ thể." Vân Tiêu nói: "Trước đây gửi một phong thư cho huynh trưởng, y hồi âm nói hết thảy đều ổn, hẳn là không có xảy ra sai lầm gì."

Lý Trường Thọ cười nói: "Ý của ta là, bọn họ còn chưa có ý định công bố việc này ra bên ngoài?"

"Chuyện này..." Vân Tiêu ngâm khẽ vài tiếng, biểu tình thoáng có một chút cổ quái.

Lý Trường Thọ buồn bực nói: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ ở bên trong có nội tình gì?"

"Huynh trưởng là muốn công bố đối với bên ngoài, chỉ bất quá Kim Linh sư tỷ thật sự là mặt mỏng." Vân Tiêu đưa mắt nhìn lòng bàn tay, nhỏ giọng nói: "Kim Linh sư tỷ cảm thấy, đây là việc tư của hai người, nếu như nói đối với bên ngoài, bởi vì bọn họ là đệ tử của lão sư, cao nhân Tiệt Giáo, chỉ sợ là sẽ rước lấy rất nhiều nhàn thoại."

"Người khác nói cứ mặc cho bọn họ nói." Lý Trường Thọ bình tĩnh lắc đầu: "Bất quá đây cũng là việc tư của bọn họ, không muốn nói liền không nói, năm tháng trôi qua, mọi người cũng đều có thể đoán được."

"Như vậy, người khác là nói chúng ta như thế nào?"

Lý Trường Thọ há mồm liền nói: "Trời đất tạo nên, trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, ông trời tác hợp."

"Phi." Tiên tử cũng có lúc tức giận: "Lúc ngươi nói những lời này, cũng không biết e lệ."

"Ha ha ha." Lý Trường Thọ cười vài tiếng, nói khẽ: "Nếu ở trước mặt ngươi ta lại nhăn nhăn nhó nhó, đoạn tình này giữa ta và ngươi chỉ sợ là cần trải qua mấy nguyên hội nữa, mới có thể tu thành chính quả."

Vân Tiêu tiên tử đưa mắt nhìn về phía nơi khác, khóe miệng ẩn ý cười, một lát sau mới hỏi: "Một đoạn tình như thế nào mới tính là tu thành chính quả?"

"Vấn đề này là không chắc chắn." Lý Trường Thọ ra hiệu hai người rẽ trái, đi đến dưới một gốc cổ thụ, lấy hai cái bồ đoàn đặt cách nhau hai tấc.

Chương 1179. -

Lý Trường Thọ nói: "Đối với phàm nhân mà nói, động phòng hoa chúc là tu thành chính quả, sinh con dưỡng cái là tu thành chính quả, răng long đầu bạc là tu thành chính quả. Đối với trường sinh giả mà nói, ta cũng không biết tu thành chính quả cụ thể là như thế nào. Nói chung, là ta và ngươi vô tai vô họa, vô kiếp vô nan, mỗi ngày có thể ở cùng với nhau, ngày thường ngộ đạo luyện công, lúc rảnh rỗi gắn bó thắm thiết. Nhìn hết thiên hoang địa lão, đi khắp ba ngàn thế giới, tại điểm cuối của cuộc đời, thiên địa vẫn diệt, còn có thể cầm tay làm bạn. Đại khái, đây chính là chính quả ta hướng tới."

Cúi đầu nhìn lại, vừa lúc bốn mắt nhìn nhau với nàng, chỉ là bên trong đôi mắt đẹp của Vân Tiêu tràn đầy thanh minh, cũng không bởi vì những lời này mà có một chút xúc động.

Lý Trường Thọ: "..."

Dùng sai lời tâm tình rồi?

Lại nghe nàng nói: "Những lời này ngươi cần phải nhớ, ngàn năm sau lại nói cho ta, không được có nửa câu sai lầm."

Lý Trường Thọ đầu tiên là ngẩn ra, trong đáy lòng lập tức sáng tỏ chút gì đó, mỉm cười ứng tiếng, trong đáy lòng nhanh chóng đem những lời chính mình vừa nói, khắc ở bên trên nguyên thần.

Hai người nhìn nhau một lúc rồi nói về chủ đề trước đây.

Bất tri bất giác, hai người nói đến bên trên Định Hải Thần Châu, liền nghe Vân Tiêu tiên tử nói: "Năm đó lúc sư tôn ban cho huynh trưởng bộ bảo vật này, cũng đã từng nói, bộ bảo vật này không được đầy đủ, nhưng sư tôn cũng không nói bảo vật này có chỗ nào không được đầy đủ. Dự đoán là phải có ba mươi sáu viên."

"Cũng không nhất định." Lý Trường Thọ cẩn thận ngẫm nghĩ, hắn nhớ rõ bên trong cố sự Phong Thần nguyên bản, hai mươi tư viên sau khi Định Hải Thần Châu bị Nhiên Đăng thu được, diễn hóa thành hai mươi tư chư thiên, mà Nhiên Đăng cũng bởi vậy nước lên thì thuyền lên...

Hiện nay, Định Hải Thần Châu khẳng định không thể bị Nhiên Đăng lấy đi, Lý Trường Thọ đích thân trông coi Triệu đại gia, cũng sẽ không để Triệu đại gia mạo hiểm.

Cơ duyên hai mươi tư chư thiên này, khẳng định là phải rơi vào trên người Triệu đại gia...

Việc này vẫn phải mưu đồ một phen thật tốt, Nhiên Đăng đạo nhân cùng với chính mình cũng là đối thủ, cần phải thận trọng đối mặt.

Nếu không được liền trước tiên lập lờ nước đôi ám chỉ một ít cho Triệu đại gia, để Triệu đại gia cố gắng lĩnh hội hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, nói không chừng liền sẽ có thu hoạch.

"Vân Tiêu..."

"Ừm?"

"Ta cần nghỉ ngơi một chút, xử lý một ít sự tình Long Tộc." Lý Trường Thọ ấm giọng giải thích: "Lão sư mệnh ta gõ Long Tộc một cái, hóa thân của ta đã ở trên đường đến Long Cung."

"Bận bịu chính sự liền tốt, ta sẽ ở đây với ngươi." Vân Tiêu ôn nhu ứng tiếng, nhìn Lý Trường Thọ dựa vào thân cây nhắm mắt ngưng thần, cầm ra một khối ngọc giản từ bên trong tay áo, lẳng lặng đọc.

Làn gió thoảng qua, mây nhẹ tựa lông vũ.

Hai bóng người dưới tán cây rất gần, nhưng luôn có một chút khoảng cách, cũng không tiếp xúc da thịt.

Mây mù ngăn cách quanh người hai người bởi vì thiếu đi tiên lực duy trì, dần dần bị gió nhẹ thổi bay đi, mấy đạo tiên thức che che lấp lấp, muốn dò xét bay tới, nhìn thấy tình hình như vậy, từng người lộ ra biểu tình thất vọng.

Tựa vào thân cây, nam tiên đang nhắm mắt dưỡng thần, nữ tiên ngồi nghiêng người bên cạnh, diễn giải sự êm đềm của năm tháng, kể về âm dương giao hòa, làm cho người ta không tự giác liền ghi tạc hình ảnh như vậy vào trong đáy lòng.

...

Tại Thuỷ Tinh Cung Đông Hải, trong đại điện Long Vương.

Thái Bạch Kim Tinh đích thân đến, Thuỷ Tinh Cung tất nhiên là giăng đèn kết hoa, mới đến ngồi ghế cao, cơ hồ ngang hàng cùng với Long Vương.

Từng vị từng vị long tử tiến về phía trước mời rượu, từng vị long nữ ở bên cạnh vấn an.

Lý Trường Thọ mỉm cười ứng đối, bưng giá đỡ lão thần tiên, nhìn những "hậu bối" Long Tộc lớn tuổi hơn mình này, không ngừng mỉm cười khích lệ.

Không muốn để cho Vân Tiêu đợi lâu, Lý Trường Thọ tìm một cơ hội, liền nói rõ ý đồ đến: "Long Vương gia, ngày hôm nay vì sao ta đến, hẳn là đã nói rõ ở bên trong ngọc phù đưa đến trước đây."

Trước đây xưng hô một tiếng Long Vương gia, là kính xưng đối với Long Vương.

Bây giờ xưng hô một tiếng Long Vương gia, đơn thuần là kính trọng đối với vị tiền bối Hồng Hoang Ngao Quảng này.

Long Vương Đông Hải cười gật gật đầu, vỗ vỗ bàn tay lớn, từng vị long tử long nữ lui ra, những hải nữ đang nhảy múa cúi đầu rời sân, mấy vị quy thừa tướng bưng từng quyển từng quyển ngọc giản bước nhanh mà tới.

Ngao Quảng cười nói: "Mời Tinh Quân xem qua, đây là báo cáo công tác do các phương thuỷ vực Long Tộc an trí làm ra."

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, đạo đạo lưu quang bay ra từ bên trong tay áo, lại ở ngay trước mặt Long Vương, hóa thành mười sáu cỗ hóa thân, cầm ngọc giản lên bắt đầu nhanh chóng thẩm tra.

Mấy vị quy thừa tướng quay mặt nhìn nhau, Long Vương lại là mỉm cười lắc đầu.

Sau nửa canh giờ, mười sáu cỗ người giấy hóa thành lưu quang bay trở về bên trong tay áo của Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt nghiêm túc, trầm ngâm vài tiếng.

Long Vương nói: "Tinh Quân, có chỗ nào không đúng."

Lý Trường Thọ nói: "Báo cáo công tác của những tiên thần xuất thân từ Long Tộc này, đều chỉ khen ngợi sự tình thái bình, nói rằng ở dưới sự quản lý của mình, thủy sự an ổn, không úng lụt không hạn hán, phàm nhân an cư lạc nghiệp. Nhưng Long Vương gia có biết bọn họ phạm phải sai lầm gì?"

"Ồ?" Long Vương khẽ nhíu mày.

Lý Trường Thọ thở dài: "Thiên Đạo vận chuyển, cũng không phải là bằng phẳng như ý, trăng có tròn khuyết, ngày có hạn úng, nếu một mực mưa thuận gió hoà, phàm nhân dần dần lười biếng, thiếu đi kính sợ đối với thiên địa tự nhiên, cũng không phải là chuyện tốt. Thuỷ Thần các phương, lúc này lấy Thiên Đạo vận chuyển làm chuẩn, quay vòng hạn úng, như thế mới đúng chức trách của thần vị."

Long Vương đỡ râu thở dài: "Tinh Quân nói không sai, việc này là do tiểu thần sơ sẩy, tiểu thần lập tức triệu tập Thuỷ Thần các phương đến đây, thống nhất lĩnh hội tinh thần của Tinh Quân!"

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, nói: "Bây giờ Thiên Đình từng bước đi vào quỹ đạo, thiên quy ước thúc càng trở nên nghiêm ngặt. Trước đây ta từng dùng hóa thân đi lại mấy tháng tại phàm trần, thấy đại đa số đệ tử Long Tộc, đều coi như hoàn thành nhiệm vụ, vì vận khí Long Tộc, vì thiên địa an ổn, vì công đức tự thân, tạo phúc một phương, làm việc thiện giúp đỡ. Nhưng."

Long Vương cẩn thận lắng nghe, sắc mặt nghiêm nghị, lúc này đã là ước lượng rõ ràng trọng lượng của chữ "Nhưng" này.

Lý Trường Thọ nói: "Vẫn như cũ có đại khái ba thành đệ tử Long Tộc, không đổi được tác phong xa hoa dâm đãng của bản thân, ở phía dưới đường sông, hồ nước, xây dựng cung điện, tụ tập tìm niềm vui, bỏ qua thủy sinh và sinh kế của người dân. Thậm chí có đệ tử Long Tộc lấy trêu chọc Nhân Tộc làm trò vui, thậm chí còn làm ra sự tình trắng trợn cướp đoạt nữ tử phàm nhân."

Chương 1180. -

"Trắng trợn cướp đoạt nữ tử phàm nhân?" Long Vương chau mày, cũng là bị việc này làm cho kinh ngạc một chút, định tiếng nói: "Việc này thế nhưng là có chỗ hiểu lầm? Đệ tử Long Tộc chúng ta làm sao sẽ động tâm đối với nữ tử phàm nhân?"

Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần cười khổ, lấy ra một viên Lưu Ảnh Cầu trong ngực, bỏ vào trong tay Long Vương.

Long Vương nhíu mày nhìn chăm chú Lưu Ảnh Cầu một hồi, giận tím mặt: "Tả hữu!"

Ở cửa đại điện, bốn đạo thân ảnh vội vàng đi đến, một gối chạm đất, không nói một lời.

"Mời Ngao Thiên Hoa trưởng lão đến! Phái một đội binh tướng, đi bắt trưởng tử của Ngao Thiên Hoa tới! Nếu như bọn hắn dám chạy trốn, Ngao Thiên Hoa nhất tộc một người cũng không để lại!"

"Vâng!" Này bốn đạo thân ảnh cùng nhau đáp ứng, quay người hóa thành bốn cỗ dòng nước, độn đi cực nhanh.

Nữ nhạc sĩ, long tử long nữ ở trong góc đại điện, vào giờ phút này đều là câm như hến, đã là không biết bao lâu, chưa nhìn thấy bệ hạ giận dữ như vậy.

Long Vương Đông Hải đứng dậy, đầu tiên là dạo bước ở phía trước bảo tọa, lại nghĩ tới chuyện gì, vái chào đối với Lý Trường Thọ, thở dài: "Còn xin Tinh Quân giáng tội, ta ước thúc tộc nhân thất trách, chưa từng nghĩ, lại có Long Tộc phạm phải chuyện hoang đường như thế!"

Lý Trường Thọ đứng dậy, hoàn lễ đối với Long Vương, lấy ra mấy viên Lưu Ảnh Cầu ở bên trong tay áo, bỏ vào trên bàn thấp bên người Long Vương, trầm giọng nói: "Long Vương gia, sự tình lần này, nể tình giao tình giữa Long Tộc cùng với ta, ta cũng không trực tiếp bẩm báo đối với Ngọc Đế bệ hạ, mà là đi tới Long Cung, chính là sợ Long Tộc quá mức thụ động. Sự tình trong Long Tộc, Long Vương gia còn rõ ràng hơn so với ta, sự gian nan khổ cực của Long Tộc, Long Vương gia cũng rõ ràng hơn so với ta. Bây giờ ta cần nói rõ đối với Long Vương gia...thần vị tuyệt đối không phải trò đùa, thần vị Thiên Đình cũng không phải là chức vị trong Long Tộc. Mấy long này, Long Vương gia hãy tự xử trí, tốt nhất là chọn một ~ hai kẻ đưa đến Thiên Đình, ở trước mặt Ngọc Đế thỉnh tội, cũng coi như chỉnh đốn tập tục của tiên thần Long Tộc. Không khí trong nội bộ Long Tộc như thế nào, Thiên Đình cũng không có ý can thiệp sự tình nội bộ Long Tộc, nhưng làm việc cho Thiên Đình, liền chịu thiên quy ước thúc, mong rằng Long Vương gia có thể rõ ràng."

"Tiểu thần rõ ràng, tiểu thần rõ ràng!" Long Vương thấp giọng than nhẹ, vái chào đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ đáp lễ lại, cười nói: "Như vậy, ta liền trở về Thiên Đình."

"Tinh Quân sao không ở lại nhập yến?"

"Ngày hôm nay miễn đi, Long Vương hãy xử lý những việc này trước đi."

Trong khi nói, Lý Trường Thọ chắp tay một cái, bưng phất trần đi về hướng cửa điện, Long Vương Đông Hải tiễn hai bước ở phía sau, mấy vị trưởng lão Long Tộc đưa Lý Trường Thọ ra khỏi Thuỷ Tinh Cung.

Lý Trường Thọ vừa đi, Long Vương Đông Hải liền thở dài, liếc nhìn mấy viên Lưu Ảnh Cầu kia, bàn tay phất qua, đều bóp nát.

"Bắt tất cả những nghiệt long này! Trước cột ở trên trụ đánh ba ngày ba đêm! Lại đưa đến Thiên Đình xin tội chết!"

Ở bên ngoài Thuỷ Tinh Cung, người giấy lão thần tiên Lý Trường Thọ mặc dù đi, nhưng mấy cỗ Đạo Nhân Giấy tiềm ẩn ở nơi đây hơi thả ra tiên thức, liền bắt được mấy đôi binh tướng Long Tộc vội vàng chạy tới Nam Thiệm Bộ Châu.

Gõ Long Tộc, cần phải đi từng bước một, không thể trực tiếp tạo ra áp lực cực hạn, như vậy sẽ chỉ làm cho Long Tộc thất vọng đau khổ.

Khiến cho Long Vương cùng với cao thủ Long Tộc đoàn kết, làm cho Long Tộc có người đứng ra, đi tranh trừ bộ phận mục nát của Long Tộc, đây mới là chân lý.

Cưỡi mây ra khỏi Đông Hải, Lý Trường Thọ nghênh ngang muốn đi về hướng Đông Thiên Môn, ánh mắt quét mắt đai lưng, màu xanh lam kia, lúc này lại thành tím nhạt.

Có cao thủ đang dùng tiên thức dò xét chính mình.

Lý Trường Thọ ra vẻ không quan sát, trong đáy lòng đã suy tính ra là người phương nào muốn tới tìm chính mình, lại là không chút hoang mang, bay thẳng lên trời.

Mới vừa bay ngàn dặm, một đóa mây trắng mang theo một vị nữ tiên dung mạo xinh đẹp, trực tiếp hướng về chính mình.

Hóa thân?

Lý Trường Thọ nhíu lông mày lại, trong đáy lòng âm thầm thở dài, bản thể tiếp tục án binh bất động tại Tam Tiên Đảo.

Liền nghe một tiếng la lên: "Ngài thế nhưng là Thái Bạch Tinh Quân trên trời?"

Giọng nói này, thật giống chim sơn ca, uyển chuyển khéo léo, thưởng thức cẩn thận, có chút hưng phấn, có chút thẹn thùng, có chút sự phấn khích bị kìm nén..

Lý Trường Thọ mỉm cười quay người, dừng lại đám mây, nhìn tiên tử bay tới từ phía xa, đánh giá trên dưới nàng vài lần.

Có lẽ là ánh mắt của Lý Trường Thọ quá mức không kiêng nể gì cả, gương mặt xinh đẹp của tiên tử này ửng hồng, lại là tự nhiên hào phóng tiến về phía trước, nhẹ nhàng thi lễ đối với Lý Trường Thọ.

Nàng vừa muốn mở miệng, Lý Trường Thọ chính là một câu: "Không nghĩ tới đạo hữu đóng vai nữ tử đi tới, cũng là giống như đúc như thế, không hổ là Đại sư huynh Tây Phương Giáo."

"Tiên tử" đầu tiên là nhíu mày, sau đó cực nhanh lộ ra biểu tình "kinh ngạc".

Gã còn muốn tiếp tục diễn tiếp, nhưng thấy ánh mắt của Lý Trường Thọ mang theo ý cười, bộ dáng một mực xem kịch vui, lập tức liền hừ lạnh một tiếng, quét ống tay áo qua.

"Hóa thân chi đạo, thật sự không thể gạt được Thái Bạch Tinh Quân."

"Dễ nói, dễ nói." Lý Trường Thọ cười nói: "Chẳng qua là đạo hữu quá dễ đoán một chút, lần này đạo hữu đến đây, không biết có gì muốn làm? Không bằng đạo hữu hiện ra bản thể, bần đạo luận bàn với đạo hữu đối chiêu, chấm dứt nhân quả."

"Tiên tử" này lãnh đạm nói: "Tinh Quân không cảm thấy chính mình có một chút quá phận? Ta và ngươi tính kế đều là vì đại giáo, bần đạo bất quá chỉ giết một vị Kim Tiên tiên tông Nhân Giáo các ngươi, đạo hữu lại trả thù hơn mười năm mà không dứt. Càng là đem kẻ đại ác như Côn Bằng, cắm lên trên đầu bần đạo! Bần đạo cùng với Côn Bằng có liên hệ gì?"

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, trong mắt lộ ra một chút ý cười.

Thật sự cho hắn là kẻ đần? Lời gì cũng đều sẽ nói ra phía ngoài?

Lý Trường Thọ nói: "Nếu trong đáy lòng đạo hữu không có quỷ, vì sao không tới Thiên Đình tự chứng nhận trong sạch?"

"Bần đạo trong sạch, cần gì phải đi Thiên Đình tự chứng nhận?"

"Không bằng đạo hữu hãy lấy ra chứng cứ đạo hữu không phải nguyên thần thứ hai của Côn Bằng, nếu có thể thuyết phục bần đạo, bần đạo đương nhiên sẽ không nói thêm việc này. Nói thật, ta và đạo hữu tuy là cừu địch, bần đạo cũng khinh thường vu hãm như thế, chẳng qua là có chứng cứ nhất định, mới có ngờ vực vô căn cứ hợp lý. Đạo hữu, ngươi là có cảm thấy hay không, lúc Thượng Cổ bất quá chỉ gặp đầu Côn Bằng kia mấy lần, cũng không có liên quan gì? Ài, Côn Bằng kia hành sự có một chút cao minh, vì không lộ sơ hở, vào lúc cố ý phân ra nguyên thần thứ hai, không có để lại bất cứ trí nhớ gì, làm sự tình tu hú chiếm tổ..."

Chương 1181. -

"Nói bậy nói bạ!"

"Đạo hữu, mời xem vật này." Lý Trường Thọ lấy ra một viên Lưu Ảnh Cầu ở bên trong tay áo, hiển lộ hình ảnh trong đó, lại là chi tiết trận đại chiến giữa Côn Bằng cùng với hắn ở bên trong Hỗn Độn Hải.

Bộp một tiếng, Lưu Ảnh Cầu bị Lý Trường Thọ bóp nát.

"Côn Bằng chủ động chiến đấu đến chết, làm yểm hộ cho thân thể mới, mà đạo hữu ngươi...mà thôi, lúc này chưa có định số, chỉ là muốn mời ngươi tới Thiên Đình phối hợp điều tra."

Nói xong, Lý Trường Thọ lắc lắc ống tay áo, quay đầu liền muốn bay về phía không trung, trước khi đi lại quay đầu liếc nhìn Di Lặc.

"Côn Bằng tính kế, nguồn gốc tại Viễn Cổ. Mối thù giữa ta và ngươi, sau này nhất định phải đòi một lời giải thích, nhưng việc này, bần đạo còn chưa đến mức vu hãm."

Sau đó hừ lạnh một tiếng, cưỡi mây mà đi, chỉ để lại hóa thân Di Lặc ngây người ở trên mây.

Mà tiếng nói của Lý Trường Thọ, bay tới từ giữa thiên địa, nói lại là: "Phàm nhân, thần tiên, sinh linh, đại năng.

Ta, là ai?

Ngươi là ai?

Đạo hiệu chỉ là một cái ký hiệu, ngươi có thể gọi là Di Lặc, người khác cũng có thể gọi là Di Lặc, nguyên thần thứ hai của Côn Bằng cũng có thể gọi là Di Lặc, khi nguyên thần thứ hai tin tưởng chính mình gọi là Di Lặc, lại có thể đại biểu cho cái gì?

Ngươi sinh từ đâu, chết ở nơi nào? Ngươi bây giờ xuất hiện ở bên trong Tam Giới, có ý nghĩa gì đối với Tam Giới?

Là ngươi lựa chọn Di Lặc, hay là Di Lặc lựa chọn ngươi?

Đạo hữu ngươi chấp mê, như vậy ngươi thậm chí không xứng làm đối thủ của bần đạo."

Không xứng làm đối thủ của bần đạo...xứng làm đối thủ của bần đạo...làm đối thủ của bần đạo...đối thủ của bần đạo... thủ..."

"Tiên tử" kia lại sửng sốt một hồi, không bao lâu, "tiên tử" lấy ra một viên Lưu Ảnh Cầu ở bên trong tay áo, lặp đi lặp lại xem nội dung ở trong đó, tự nhiên là đoạn đối thoại cùng với Lý Trường Thọ...

Lần tính kế muốn tẩy trắng cho chính mình này, tất nhiên là mất hiệu lực.

Nhưng trong đáy lòng, lại không thể không nổi lên các loại ý nghĩ, nhất thời cảm thấy tâm phiền ý loạn.

"Là ta lựa chọn Di Lặc, hay là Di Lặc...

Lựa chọn ta?"

"Tên gia hỏa Di Lặc này, sẽ không phải mượn câu chuyện mình thuận miệng bịa ra kia...đốn ngộ đó chứ? " Ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ mới trở về từ Tam Tiên Đảo, đang lẩm bẩm một mình bên hồ.

Hắn cẩn thận ngẫm nghĩ, mấy câu nói đó của chính mình đối với cao thủ như Di Lặc mà nói, vẫn thật sự là có chút ý tứ "đánh thức bản ngã".

Nhưng hắn thật sự chỉ là thuận miệng lừa dối, muốn làm cho đạo tâm của Di Lặc xuất hiện khe hở mà thôi.

Cũng là ở trong hơn ba mươi năm trở lại đây, hắn đã nghiên cứu rất nhiều về đặc tính "Thiên Ma", vô thức liền muốn đánh vào tâm lý của đối thủ và tạo ra một kẽ hở trong đạo tâm.

Ai bảo Di Lặc tới chỉ là một cỗ hóa thân, còn là hóa thân thần niệm tương đối thô ráp, coi như là trực tiếp giết, cũng không có ảnh hưởng gì đối với Di Lặc.

Vấn đề là, hóa thân của chính mình...không nhất định đánh thắng được.

Tưởng tượng năm đó, chính mình dùng bí pháp Đạo Nhân Giấy, lừa dối Kim Thiền Tử một lần, làm Kim Thiền Tử đi tìm "ba nốt ruồi".

Bây giờ bí pháp Đạo Nhân Giấy đã không lừa được người, lại miễn cưỡng nắm giữ một môn công phu miệng.

Đây, cũng coi như là tiến bộ nho nhỏ!

Lời đồn " một thân thần thông của Thái Bạch Kim Tinh hơn phân nửa đều nằm ngoài miệng" kia, cũng không tính là hư giả.

Liếc nhìn phòng bài bạc đang sôi động, Lý Trường Thọ ngồi trở lại phía trước đan phòng, nhắm mắt ngưng thần, bắt đầu cẩn thận thể ngộ cân bằng đại đạo.

Sau khi trở về từ Tử Tiêu Cung, mãi cho đến khi đại kiếp chính thức buông xuống, sự tình Lý Trường Thọ có thể làm chỉ có một vài món ——

Tu hành lĩnh hội đại đạo, tận lực tăng cường thực lực bản thân.

Thành lập tầng bảo hộ cho Thương Quốc, đề phòng Tây Phương Giáo rút củi dưới đáy nồi.

Khống chế đại cuộc ba ngàn thế giới, phòng ngừa Tiên Minh mất khống chế trước thời hạn.

Tích lũy càng nhiều Đạo Nhân Giấy, cũng suy nghĩ ra cấm chế "phản quấy nhiễu" càng mạnh.

Đạo Nhân Giấy sau khi được cải tiến bây giờ có ưu điểm là ổn định hơn và rẻ hơn.

Ý nghĩ của Lý Trường Thọ chủ yếu có ba cái, thứ nhất là tăng cường lực lượng nguyên thần cùng với liên quan nguyên thần của chính mình, điểm này chủ yếu là cảm ngộ đạt được từ trên người "Đỗ Thư Nhân".

Nguyên thần, Thiên Ma, vốn là chân linh ý thức ở dưới tác dụng của đạo tắc khác biệt, sinh ra hình thái khác biệt, đầu "Thiên Ma thượng lưu" kia xác thực đã cho Lý Trường Thọ trợ lực không nhỏ.

Hai phương diện còn lại, chủ yếu là giản lược hóa cấm chế Đạo Nhân Giấy, gia tăng cấm chế phòng hộ.

Vì thế, Lý Trường Thọ cũng đã nghiên thượng thanh phù lục hơn mười năm, xem như "trộm" tới từ chỗ của Vân Tiêu.

Có sao nói vậy, chương trình học của Thánh Nhân Nhân Giáo, hình thức đối lập nhau tương đối đơn nhất, chú ý 【 ngộ đạo pháp tự thành 】 cùng với 【 tự nhiên có diệu pháp 】, tức là đệ tử hai vị Thánh Nhân Nhân Giáo ở bên trong quá trình ngộ đạo, tự mình lĩnh ngộ thần thông đấu pháp.

Chứ không phải là Thánh Nhân lão gia quên dạy, hay là lười nhác mở miệng.

Hiện nay, Lý Trường Thọ nắm giữ tài nguyên tu hành phong phú, độ khó sự tình tu đạo chỉ ở chỗ cảm ngộ cảnh giới.

Linh đan diệu dược tiện tay luyện, trọng bảo linh bảo không hề thiếu.

Đối với linh thạch bảo tài dư thừa chính mình có thể đạt được, Lý Trường Thọ cũng không có để đó không dùng, mà là tiếp tục công trình " vệ tinh phòng vệ Tiểu Quỳnh Phong " trước đó, cũng đưa " chu thiên tinh đấu pháo Tiểu Quỳnh Phong " vào lịch trình.

Khối tinh hoa tiên thiên thổ thu hoạch được từ phủ đệ Côn Bằng tại Hỗn Độn Hải kia, Lý Trường Thọ cũng bắt đầu quá trình bồi dưỡng dài dằng dặc, ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm, mới có thể dung nhập nó vào bên trong đại trận tổng thể Tiểu Quỳnh Phong, là chủ trận chi linh.

Đến lúc đó lại xuất hiện loại tình huống Độ Tiên Môn bị tập kích kia, Linh Nga liền có thể dễ dàng điều khiển năm thành trận pháp trên Tiểu Quỳnh Phong.

Đến lúc đó...

Có phải hay không sẽ có một số kẻ nhận thức muộn màng?

Lý Trường Thọ khẽ mở mắt, ánh mắt ngắm nhìn thiên khung trống trải, biển mây vô biên vô tận, trong đáy lòng nổi lên một chút bất đắc dĩ.

Cuối cùng, vẫn là lựa chọn bị quản chế tại Thiên Đình.

Đang cảm khái, một khối ngọc phù nhanh chóng lao tới từ ngoài chân trời, đằng sau ẩn ẩn có một đám Thiên Binh Thiên Tướng đuổi theo.

Đạo vận của sư huynh?

Lý Trường Thọ vung tay áo lên, cách không hút ngọc phù tới, mà đám Thiên Binh Thiên Tướng đuổi theo ngọc phù mà tới kia, cũng bị Lý Trường Thọ ấm giọng khuyên lui.

Đặt ngọc phù ở bên ngoài mấy trượng, dùng tiên thức dò xét, nhìn nội dung đơn giản trong đó, cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen.

Vực ngoại thiên ma nổi điên, nhao nhao hô hào muốn đánh vào Hồng Hoang thiên địa, giết Thái Bạch, diệt Kim Tinh?

Đây?

Là tình huống gì?

Là bởi vì chính mình ra lệnh Kim Bằng cùng với Đế Thính quét dọn vực ngoại thiên ma, làm cho đối phương nổi giận, hay là bởi vì chính mình cho thấy lập trường, kiên quyết cự tuyệt thông đồng với Côn Bằng, làm cho Côn Bằng nổi giận?

Chương 1182. -

Trong một tháng khởi xướng mấy lần đại thế công, nếu không phải có Thái Cực Đồ hỗ trợ, Huyền Đô Thành chỉ sợ là đều phải sụp đổ...

Lý Trường Thọ không nhịn được rên rỉ một tiếng, nhấc tay vịn chặt cái trán.

Như vậy cũng đều có thể gây thù chuốc oán ngoài ý muốn?

Hắn cẩn thận phân tích một hồi, kết luận ảnh hưởng của vực ngoại thiên ma đối với chính mình có phần nhỏ, ngược lại là hai chữ "Thánh Giả" sư huynh nhắc tới.

Thiên Ma Tôn Giả, "Mẫu thân" vực ngoại thiên ma kia, ở bên trong thần niệm truyền lại đối với nhóm vực ngoại thiên ma, biểu đạt oán giận rất lớn đối với việc Lý Trường Thọ vũ nhục Thánh Giả của bọn hắn.

Tiên thiên thần ma như Thiên Ma Tôn Giả, hẳn là cùng với Côn Bằng...đạt thành một loại hợp tác chiến lược lâu dài nào đó?

Mang theo nghi hoặc như vậy, Lý Trường Thọ cẩn thận châm chước một phen, rất nhanh liền lấy ra hai khối ngọc phù truyền tin siêu phẩm có giá trị không nhỏ, một khối hồi âm cho sư huynh, một khối phát đi chỗ của Kim Sí Đại Bằng.

Ở trong khối ngọc phù phía sau viết:

【 Diệt trừ Thiên Ma, tạo phúc vạn linh. Diệt cỏ tận gốc, chớ lưu hậu hoạn. 】

Lý Trường Thọ cũng không dám nói quá rõ ràng, chỉ có thể từ tính tình của Kim Bằng, cổ vũ một chút nho nhỏ như vậy.

Nếu không hắn ngược lại là thật sự lo lắng, Kim Bằng tạm thời hưng phấn, sẽ hạ lệnh "thà giết lầm không bỏ sót", từ đó tạo ra sát nghiệt không cần thiết.

Ở bên trong ngọc phù truyền cho Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ nói đơn giản tiền căn hậu quả, căn dặn sư huynh cẩn thận vị "Thánh Giả" tám thành là Côn Bằng kia, cũng không biết đối phương hiện nay đã đạt đến cảnh giới nào.

Làm xong những việc này, Lý Trường Thọ phân thần đến các nơi, dạo qua một vòng tại các nơi ba ngàn thế giới và Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu.

Tiên Minh an ổn, Lâm Thiên Điện không có việc gì, báo đen sau khi thăm bạn liền tiếp tục bế quan tu hành, phảng phất như trước đây hoàn toàn không có chuyện gì phát sinh.

Ở chỗ Địa Phủ, hồn phách Chưởng Môn Quý Vô Ưu đã sắp tu bổ hoàn thành, lại đi con đường luân hồi, sau đó chính mình cũng phải đi qua một chuyến, đưa tiễn Chưởng Môn một đoạn đường.

Tiếp tục tu hành đi.

Lúc chưa thành tiên, cơ hồ một lần đốn ngộ liền có thể đột phá một cái tiểu cảnh giới, nếu không phải chính mình liều mạng áp chế, thành tiên sẽ hoàn toàn không có khó khăn.

Đến hiện nay, mấy chục lần đốn ngộ cũng không nhất định có thể khám phá mê chướng phía trước, chẳng bằng dùng năm tháng nhất định ở trên giác ngộ.

Không có nỗ lực, thu hoạch từ đâu ra.

Cảm ngộ sinh ra trong đáy lòng, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài, quanh người thổi ra từng đợt gió nhẹ, sau lưng hiện ra đạo

đạo ánh vàng, tranh cuốn cân bằng đại đạo hiển hóa ra tung bay theo gió.

Khục, đánh mặt, không cẩn thận lại đột phá một chút.

Chuyện này khiến Lý Trường Thọ nhớ tới câu kia —— niềm vui và nỗi buồn trên thế giới không liên kết với nhau.

Hắn chẳng qua chỉ là cảm thấy đột phá quá nhanh, đạo cơ có một chút bất ổn mà thôi.

Đang muốn bế quan vững chắc cảnh giới, ở bên ngoài Thái Bạch Cung, Linh Châu Tử vội vàng đi đến, dường như có chuyện gì gấp.

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, an bài Đạo Nhân Giấy【 bản thể 】mới sửa ra ngoài, hóa thành bộ dáng Thái Bạch Kim Tinh đã cố định, bưng phất trần phiêu nhiên nghênh tiếp.

Linh Châu Tử hướng về phía trước hành lễ, nói ngắn gọn những gì đã xảy ra.

Ở trong những năm gần đây, Dương Tiễn tu hành ở bên trên Ngọc Tuyền Sơn rơi vào bình cảnh, thật lâu cũng không thể đột phá, chuyện này đối với Luyện Khí Sĩ chủ tu nhục thân mà nói là có phần không tầm thường.

Tu nhục thân và tu nguyên thần khác biệt, tu nguyên thần nếu kẹt tại bình tĩnh, trên vạn năm không có đột phá cũng đều chẳng có gì lạ.

Nhưng tu nhục thân, ít nhất cũng có thể tăng thêm mấy phần khí lực, Dương Tiễn ở trong mấy năm gần đây lại là không có nửa điểm tăng trưởng.

Linh Châu Tử nói: "Sư thúc, theo lời nói của Ngọc Đỉnh sư thúc, lĩnh ngộ của ngài đối với Bát Cửu huyền công vô cùng thâm hậu, ở bên trong thiên địa chỉ sợ là chỉ có ngài mới có thể chỉ điểm Dương Tiễn sư đệ. Ngọc Đỉnh sư thúc muốn nhờ ngài phái một cỗ Đạo Nhân Giấy đi qua một chuyến, sư phụ ta cũng đã ở Ngọc Tuyền Sơn."

"Ừm." Sắc mặt của Lý Trường Thọ có một chút nghiêm túc, bảo Linh Châu Tử chờ một lát.

Lúc này liền chuẩn bị mấy cỗ Đạo Nhân Giấy, sửa đổi khí tức đạo vận, che giấu khuôn mặt, chui vào ống tay áo của Linh Châu Tử, để Linh Châu Tử mang đến Ngọc Tuyền Sơn.

Dương Tiễn đây là thế nào?

Thân là một trong những con trai đại kiếp, tư chất bản thân cũng là có một chút bất phàm, tu còn là Bát Cửu huyền công - "công pháp hoàn mỹ" không có quá nhiều bình cảnh như vậy...

"Sư thúc." Linh Châu Tử truyền âm hỏi: "Dương Tiễn sư đệ dường như rất có oán hận đối với Thiên Đình, cứ thế mãi, sẽ không ảnh hưởng đến đạo tâm của y chứ?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Không sao, đạo của Ngọc Đỉnh sư huynh, vừa vặn có thể bảo vệ đạo tâm của Dương Tiễn."

"Nhưng vì sao...Linh Châu biết được, sư thúc tuyệt đối không phải là ác nhân hãm hại một nhà Dương Tiễn sư đệ, vì sao không sớm nói chân tướng cho y?"

Trên khuôn mặt thanh tú của Linh Châu Tử t tràn đầy không hiểu.

Lý Trường Thọ cười hỏi: "Ngươi cảm thấy tiến cảnh tu vi của Dương Tiễn trước đây như thế nào?"

"Có thể nói là tiến triển cực nhanh, quả thực có một chút dọa người."

"Một bộ phận rất lớn ở trong đó, chính là bắt nguồn từ chấp niệm trong lòng!" Lý Trường Thọ nói: "Kỳ thật ta có đi giải thích cho y, cũng vô pháp tiêu trừ ma chướng trong đáy lòng y. Năm đó y vẫn là đứa bé, một nhà Vân Hoa tiên tử bị người mưu hại, vô luận giải thích như thế nào, là ai khống chế tâm thần vị Thiên Binh kia, nhưng ra tay giết phụ thân và huynh trưởng Dương Tiễn, vẫn chính là Thiên Binh Thiên Đình. Thay vì ta đi giải thích đối với y, để y tạm thời che lại ma chướng trong đáy lòng, chẳng bằng hóa ma chướng này thành chấp niệm của y, làm tình cảm đọng lại trong đáy lòng y có chỗ phát tiết. Bản thân Nhân Tộc suy nhược, không có đạo thể mạnh mẽ, không có nguyên thần tự nhiên, muốn nhanh chóng thành tiên thành thần cũng không dễ dàng."

Linh Châu Tử lập tức rơi vào trầm tư, sau khi bay ra khỏi Thiên Đình, thân hình hóa thành lưu quang bay về hướng Trung Thần Châu.

"Thế nhưng mà sư thúc, y đi ra ngoài lịch luyện hai lần, không biết nghe được lời đồn từ nơi nào, sư thúc cùng với Ngọc Đế Thiên Đình bệ hạ là cừu nhân giết cha của y. Y mấy lần hỏi sư thúc là người thế nào, bởi vì trước đây sư thúc căn dặn, mỗi lần ta cũng không biết nên trả lời như thế nào."

"Không sao, ngươi cũng không nên nói lỡ miệng, nếu không sự cố gắng của ta cùng với Ngọc Đỉnh sư huynh đều sẽ đổ sông đổ biển." Lý Trường Thọ cười nói: "Yên tâm đi, ta tự có sắp xếp."

Linh Châu Tử có một chút muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ là hé miệng gật đầu, bay nhanh chóng hơn một chút.

...

Chương 1183. -

Sau hai canh giờ, ở bên trong Ngọc Tuyền Sơn.

Lý Trường Thọ hóa thành Triệu Công Minh phiên bản không râu, cùng với hai vị Chân Nhân Ngọc Đỉnh, Thái Ất trốn ở bên trong mây mù, nhìn thanh niên đạo sĩ đả tọa ngay trong núi rừng, không quá kịch liệt thảo luận về "nguyên nhân bệnh" của Dương Tiễn.

Lý Trường Thọ rất nhanh liền kết luận, bình cảnh của Dương Tiễn cũng không phải là bởi vì Bát Cửu huyền công, mà là mê võng đạo tâm.

Thái Ất Chân Nhân nói: "Ta thấy các ngươi chính là quá sủng ái, bất quá chỉ là kẹt tại bình cảnh mấy năm mà thôi. Chúng ta có đạo hạnh như ngày hôm nay, người nào chưa từng gặp qua khốn cảnh mấy trăm mấy ngàn năm?"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Lý Trường Thọ liếc nhìn nhau, hai người ăn ý lắc đầu.

Lý Trường Thọ: "Ta tu hành ngày ngắn."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Bình cảnh của ta...không nhiều."

Thái Ất Chân Nhân co quắp khóe miệng một trận, nhẫn nhịn không mở miệng, tránh khỏi bị đánh.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hỏi: "Trường Canh có cần tiếp xúc trực tiếp với Tiễn Nhi?"

"Tu vi của y bây giờ đã không tính thấp, chỉ sợ là y có thể nhìn thấu thần thông Đạo Nhân Giấy này của ta." Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, uyển chuyển cự tuyệt đề nghị của Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Mặc dù biết tình huống này là rất không có khả năng phát sinh, nhưng vẫn phải quyết định vì lý do ổn thoả.

Lý Trường Thọ nói: "Mấy năm này, sư huynh có từng nói chuyện với Dương Tiễn?"

Thái Ất Chân Nhân khoanh tay, ở bên cạnh nói tiếp: "Ngươi phải hỏi đã nói mấy lần. Từ khi phát hiện ra Dương Tiễn kẹt tại bình cảnh, một vị sư phụ nào đó, trong đáy lòng vô cùng mong nhớ lại hết lần này tới lần khác muốn giữ vững khí tiết, không có việc gì liền ngẫu nhiên đi ngang qua niệm một đoạn kinh văn, hoặc là nói vài lời nói chỉ tốt ở bề ngoài, thử xem có thể cho đồ đệ một chút dẫn dắt hay không. Làm sao vào lúc ta tu hành năm đó, liền không có đãi ngộ như vậy?"

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ho khan: "Bần đạo dù sao cũng chỉ có một vị đệ tử này."

Lý Trường Thọ cười cười, cẩn thận suy tư một hồi, cho ra một cái biện pháp rất đơn giản.

Để Linh Châu Tử xuất mã, trước tiên say rượu một trận cùng với Dương Tiễn, xem có thể có hiệu quả hay không.

Thái Ất Chân Nhân cau mày nói: "Bần đạo còn cho rằng Trường Canh sư đệ ra tay tất có cao kiến, như thế nào...liền chỉ như vậy?"

"Đại đạo đơn giản nhất!" Lý Trường Thọ cười nói: "Mặc kệ biện pháp như thế nào, hữu dụng là được, Linh Châu Tử cùng với Dương Tiễn xem như là người cùng thế hệ, giao tình thâm hậu. Thế hệ trẻ tuổi có mấy lời ngượng ngùng nói với chúng ta, có lẽ vào lúc say rượu sẽ bày tỏ đối với người cùng thế hệ. Chúng ta đã muốn xuất thủ, liền làm thêm chút chuẩn bị...như vậy, trước hết để cho Linh Châu Tử thử xem có thể mở ra lòng đề phòng của Dương Tiễn hay không, xác định đến cùng là đạo tâm của Dương Tiễn có việc gì. Chúng ta lại ra tay ở phía sau, do Ngọc Đỉnh sư huynh thi triển thần thông bảo vệ đạo tâm của Dương Tiễn, Thái Ất sư huynh dùng bí pháp thần niệm xâm nhập đạo tâm, hốt thuốc đúng bệnh."

"Thiện."

"Được, thử một lần xem."

Ba vị cao thủ Đạo Môn lại thương thảo các loại chi tiết một hồi, lại truyền âm dặn dò nửa ngày đối với Linh Châu Tử, cuối cùng bắt đầu thực thi kế hoạch.

Nhưng kế hoạch vừa mới bắt đầu...liền gặp phải ngăn trở to lớn.

Ở phía sau núi Ngọc Tuyền Sơn, Linh Châu Tử cười nói đối với Dương Tiễn: "Sư đệ, nhìn ngươi mặt mày u ám, trong khoảng thời gian này dường như có phần không lanh lẹ, không bằng ta và ngươi đi ra ngoài núi một chút, giúp ngươi giải sầu một chút?"

Dương Tiễn khẽ thở dài, đứng dậy từ ngồi xếp bằng, cười nói: "Rõ ràng như vậy sao?"

"Đúng thế." Linh Châu Tử nghiêm mặt nói: "Ngọc Đỉnh sư thúc có một chút lo lắng đối với trạng huống của ngươi như vậy, cố ý gọi ta tới nói một chút với ngươi."

Dương Tiễn nhìn về phía chỗ động phủ phía trước núi, trên gương mặt tuấn mỹ kia lộ ra một chút áy náy, thấp giọng nói: "Để sư phụ lo lắng rồi, đi thôi, đi ra ngoài giải sầu một chút cũng tốt."

Linh Châu Tử quay người làm dấu mời, Dương Tiễn chắp tay cám ơn, vừa muốn cất bước...

"Ca!"

Dương Tiễn dẫm chân xuống, cùng với Linh Châu Tử, chậm rãi quay đầu nhìn về phía nơi phát ra thanh âm.

Dương Tiễn vừa muốn mở miệng giải thích, thân hình Linh Châu Tử lóe lên, thi triển chiến pháp Vu Tộc xuất hiện ở phía sau thân ảnh yếu đuối của Dương Thiền, một chỉ điểm ở phía sau lưng nàng.

Dương Thiền trợn trắng mắt lên, tiên lực của Linh Châu Tử hóa thành một chiếc võng, "Treo" nàng ở trong rừng.

"Giải quyết xong." Linh Châu Tử vỗ vỗ tay, cho Dương Tiễn một cái ánh mắt sáng sủa, Dương Tiễn co quắp khóe miệng một trận.

Hạ thủ, đúng là rất quả quyết.

Thế là đôi sư huynh đệ này cưỡi mây bay ra khỏi đại trận Ngọc Tuyền Sơn, tìm một ngọn núi sơn lâm tại vài trăm dặm lân cận, bố trí một chút trận pháp, nằm ở trên hai cái chạc cây uống rượu tâm sự.

Chỉ là mặc cho Linh Châu Tử hỏi ý như thế nào, Dương Tiễn cũng không mở miệng, chỉ nói là chính mình vô sự, bất quá là có một chút ý nghĩ không quá thông suốt, nghĩ thông suốt liền tốt.

Rời khỏi Ngọc Tuyền Sơn, Dương Tiễn quả nhiên dễ dàng hơn rất nhiều.

Một tới hai đi, hai người trò chuyện những đề tài khác, bất tri bất giác cũng có một chút say.

Linh Châu Tử nói một câu: "Rượu này làm sao hậu kình lớn như vậy..."

Dương Tiễn cũng là không nhịn được ngáp một cái, vốn định nằm trên chạc cây ngủ, lại nghĩ tới cái gì, đứng dậy ngồi xếp bằng.

Y vừa định hóa giải tửu lực, cảm giác buồn ngủ như thủy triều vọt tới, che mất đạo tâm của y.

Trong trận pháp, tiếng ngáy nổi lên bốn phía...

Lý Trường Thọ, Ngọc Đỉnh, Thái Ất Chân Nhân ẩn nấp trong xó xỉnh nào đó, dựa vào uy năng Thái Cực Đồ che dấu thân hình, lúc này không nhịn được liếc nhìn nhau, lộ ra mấy phần cười khẽ.

Thái Ất Chân Nhân truyền âm nói: "Hạ thuốc mê cho đệ tử nhà mình, thật sự không hổ là Thái Bạch Tinh Quân."

Lý Trường Thọ lơ đễnh cười cười, dặn dò: "Sau đó sư huynh đừng có xảy ra sai sót."

"Chỉ là vài đoạn học thuộc lòng mà thôi." Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh cười một tiếng: "Một chiêu giả làm đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo đi mê hoặc đạo tâm Dương Tiễn, tăng cường chấp niệm của Dương Tiễn này, cũng là bần đạo không ngờ tới."

—— cố ý để Linh Châu Tử mời Dương Tiễn rời khỏi Ngọc Tuyền Sơn, chính là vì thuận tiện tiến hành việc này, nếu không sẽ không thể giải thích vì sao người Tây Phương Giáo lại vô thanh vô tức vòng qua ánh mắt của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, đột phá đại trận Ngọc Tuyền Sơn.

"Dương Tiễn chỉ là không thấy rõ con đường phía trước, có một chút mê mang mà thôi." Lý Trường Thọ nhìn về phía Ngọc Đỉnh Chân Nhân: "Còn xin sư huynh bảo vệ cẩn thận đạo tâm của Dương Tiễn."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cười không nói, tay trái vung qua, trước mặt ba người nhiều thêm một chiếc đỉnh lớn bảy màu rực rỡ, trong đỉnh hiện ra một bộ hình ảnh có một chút mơ hồ, có thể thấy Dương Tiễn dường như đang đả tọa tại chính giữa một chỗ đài cao tứ phương.

Đây là...

Linh đài của Dương Tiễn!

Chương 1184. -

Lý Trường Thọ cùng với Thái Ất Chân Nhân liếc nhìn nhau, có chút vô lực phàn nàn.

Cái gì gọi là yêu thương đệ tử?

Đây chính là yêu thương đệ tử!

Mỗi giờ mỗi khắc chú ý sự thay đổi của nguyên thần đệ tử, dùng thần thông đặc biệt của chính mình giám sát linh đài của đệ tử, lại chỉ sợ đệ tử gặp tâm ma, sợ đạo tâm của đệ tử bất ổn.

Còn dùng lực lượng nguyên thần bản mệnh của chính mình hóa thành một chiếc đỉnh nhỏ màu xanh, lơ lửng ở phía trên nguyên thần của đệ tử, nếu như không có thực lực đánh tan nguyên thần của Ngọc Đỉnh, liền không có cách nào làm bị thương nguyên thần của Dương Tiễn...

Không thể nào? Không thể nào?

Sẽ không thật sự có kẻ làm sư phụ, lại dùng lực lượng nguyên thần bản mệnh của chính mình để thủ hộ nguyên thần của đệ tử chứ?

Dù sao thì Lý Trường Thọ cũng ý thức được, hắn không làm được trình độ như vậy đối với Long Cát.

Thái Ất Chân Nhân muốn quan tâm Linh Châu Tử như thế, cũng bị thực lực bản thân giới hạn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân bình tĩnh nói một câu: "Bắt đầu đi."

Thái Ất Chân Nhân ngồi xếp bằng, khuôn mặt tràn đầy nghiêm nghị, cái trán bay ra một tia sáng đỏ, ngưng tụ thành một cỗ hư ảnh.

Ở dưới sự che lấp của uy năng Thái Cực Đồ, tất cả điều này được hoàn thành một cách lặng lẽ.

Trong lúc hư ảnh này bay ra khỏi nơi hư ảnh Thái Cực Đồ bao phủ, trong rừng đột nhiên thổi tới một cơn gió nhẹ.

Lý Trường Thọ phản ứng nhanh nhất, lập tức đưa tay ra hiệu để Thái Ất Chân Nhân dừng tay, ba người định thần nhìn lại, đã thấy một tia hư ảnh thổi qua trong rừng.

"Thần niệm của ai?" Thái Ất Chân Nhân nhíu mày hỏi.

Sắc mặt của Ngọc Đỉnh Chân Nhân trở nên có một chút âm trầm trong nháy mắt, bàn tay trái phất qua hư ảnh đại đỉnh trước mặt ba người, chỉ thấy hình ảnh trong đỉnh trở nên vô cùng rõ ràng.

Tại linh đài của Dương Tiễn, xung quanh nguyên thần, một vị lão đạo tóc xám hiện ra tăm hơi, chậm rãi phiêu động ở xung quanh nguyên thần Dương Tiễn, bị đỉnh xanh ở ngay phía trên nguyên thần Dương Tiễn ngăn cản ở bên ngoài.

Lý Trường Thọ nhanh chóng nhận ra nơi phát ra đạo thần niệm này...

Tây Phương Giáo, Hư Bồ Đề!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đưa tay điểm nhẹ, trong đáy lòng ba vị tiên Đạo Môn, đồng thời vang lên tiếng vang chỗ linh đài của Dương Tiễn.

"Dương Tiễn, sự tình lần trước bần đạo nói với ngươi, cân nhắc như thế nào?"

Nguyên thần Dương Tiễn, chậm rãi mở hai mắt ra.

Màn biểu diễn thực tế nhất trên đời là gì?

Chân thực không phải là biểu diễn.

Hiện tại, tình hình xuất hiện tại linh đài của Dương Tiễn, liền dị thường chân thực.

Lý Trường Thọ vốn là an bài một vở kịch nhỏ, để Linh Châu Tử làm tiên phong, "dụ" Dương Tiễn ra khỏi Ngọc Tuyền Sơn mấy trăm dặm, sau đó làm cho Dương Tiễn quá chén, khiến cho lòng đề phòng thất thủ, lại để cho Thái Ất Chân Nhân giả mạo người Tây Phương Giáo, dùng phương thức giao lưu thần niệm, dẫn dắt Dương Tiễn đi ra khỏi đoạn thời kỳ mê mang này...

Hắn là vạn lần không nghĩ tới!

Sân khấu kịch đã được dựng lên, Thái Ất Chân Nhân nên lên sân khấu đóng kẻ cướp còn chưa kịp có động tĩnh gì, nửa đường liền có một kẻ cướp chân chính xông tới!

Hư Bồ Đề chẳng lẽ không có phát hiện ra ba người bọn hắn?

Cũng đúng, có uy năng Thái Cực Đồ bảo vệ, Hư Bồ Đề có thể phát hiện ra mới là quái lạ.

Lui một bước mà nói, nơi này là ở phía trước đại môn Ngọc Tuyền Sơn, cách nhau mấy trăm dặm, giống như phàm nhân đi ra trước cửa nhà mấy bước vậy.

Tây Phương Giáo đây là không để Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở trong mắt, mới sẽ trắng trợn như thế, chạy đến phía trước đại môn Ngọc Tuyền Sơn, lừa dối đệ tử duy nhất của Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Đỉnh xanh trên đỉnh đầu nguyên thần Dương Tiễn là vật trang trí sao?

Tây Phương Giáo làm việc, thật sự quá...không vững vàng.

Thái Ất Chân Nhân nhướng mày, làm động tác chém đầu, Lý Trường Thọ lập tức nhìn về phía Ngọc Đỉnh.

Ngọc Đỉnh hơi suy tư, nói một câu: "Lại nhìn xem, đệ tử Tây Phương Giáo chân chính ra sân, có ổn thoả hơn chúng ta ra tay hay không?"

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh nói: "Bần đạo tìm kiếm tung tích của người này, sau đó xem có thể đốt gã hay không."

Lý Trường Thọ lại nói: "Việc này ngược lại là không cần gấp, bây giờ vị Hư Bồ Đề này bị Tam Giới truy nã, gã hẳn là giấu bản thể rất kỹ, Thái Ất sư huynh xem trọng Linh Châu Tử, cũng chớ bị người âm thầm động tay động chân."

"Thiện."

"Thiện."

Ngọc Đỉnh cùng với Thái Ất trả lời một tiếng, bất tri bất giác đã là chấp nhận phương án của Lý Trường Thọ.

Vào giờ phút này, nguyên thần Linh Châu Tử sau khi say rượu được thần niệm của Thái Ất Chân Nhân trông coi thì thào nói nhỏ, nói cái gì 【 hảo huynh đệ cả một đời, không phải hảo huynh đệ mỗi lần bị che 】.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tất nhiên là có thể tùy thời mượn đỉnh xanh làm khó dễ, sẽ không cho Hư Bồ Đề nửa điểm cơ hội tổn thương Dương Tiễn.

Ba người nghe cuộc đối thoại Ngọc Đỉnh dùng thần thông mang đến, sắc mặt của Lý Trường Thọ hơi có một chút phức tạp.

Mặc dù đây là kịch bản chính mình viết, nhưng tận mắt chứng kiến người bên cạnh mưu hại chính mình, tâm tính này...

Rất vi diệu.

Lại nói hư ảnh Hư Bồ Đề xâm nhập đạo tâm của Dương Tiễn, nói một câu kia "cân nhắc như thế nào", bộc lộ ra sự tình trước đây gã đã tìm tới Dương Tiễn.

Đối với chuyện này, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng có một chút nhíu mày, hiển nhiên là trước đây đã từng lơ là sơ suất.

Nguyên thần Dương Tiễn chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt trước tiên là có một chút mông lung, nhưng y dùng sức lắc lắc "đầu", sương mù mùi rượu quấn quanh nguyên thần bị y thuận lợi xua đuổi.

Nhìn thấy lão đạo xuất hiện "trước mắt", Dương Tiễn nhướng mày, tiên thức lập tức tìm kiếm về hướng Linh Châu Tử, xác định Linh Châu Tử cũng không bị thần niệm của người này ăn mòn, lúc này mới lên tiếng nói: "Không thể nào."

"Ồ?" Hư Bồ Đề chậm rãi dạo bước, đánh giá linh đài của Dương Tiễn, cười nói: "Chung quy là khiếp sợ thế lực cừu gia, không dám nổi lòng trả thù. Sợ muội muội của chính mình bị liên luỵ, hoặc là liên luỵ đến sư phụ của ngươi, lo lắng Xiển Giáo bởi vậy mà bị Thiên Đình trách tội?"

Dương Tiễn trầm mặc một hồi, lạnh nhạt nói: "Chỉ là không muốn bị Tây Phương Giáo các ngươi sử dụng như một thanh đao, mau rời khỏi linh đài của ta."

"Có trọng bảo mà sư phụ ngươi ban thưởng, bần đạo cũng không tổn thương ngươi được, ta và ngươi sao không tâm sự một chút?"

"Đã như vậy..." Ánh mắt của Dương Tiễn trở nên có một chút sắc bén, lời nói không nhẹ không nặng, ngữ điệu không bất mãn, chậm rãi phun ra một chữ: "Cút."

Hư Bồ Đề sững sờ, lại là không những không giận mà còn cười, trong mắt tràn đầy đắc ý, tiếng nói như là ma âm vậy.

"Dương Tiễn, ngươi cuối cùng là vẫn sợ, sợ bị bần đạo câu lên lửa giận ngươi đè ép nhiều năm, sợ bị bần đạo chọc thủng cục diện lúng túng của ngươi bây giờ? Dương Tiễn a Dương Tiễn, tên của cừu địch hại chết phụ thân ngươi, trấn áp mẫu thân ngươi, ngươi chỉ sợ là cũng không dám gọi dưới đáy lòng. Bần đạo sẽ thay ngươi nói ra?"

"Ngậm miệng."

"Sao phải đè nén bản thân nhiều như vậy?"

"Ta đã bảo ngươi câm miệng!"

Chương 1185. -

Nguyên thần Dương Tiễn đứng dậy gầm thét, song quyền nắm chặt, toàn thân run rẩy, huyết quang tràn ngập khắp trên linh đài, bao phủ nguyên thần y giống như là chiến thần vậy.

Hư Bồ Đề cười khẽ, thân ảnh trở nên phai mờ, dường như đã rời đi.

Dương Tiễn cảnh giác nhìn về phía các nơi linh đài, cuối cùng thở phào một hơi, cúi đầu liếc nhìn bàn tay của chính mình, khuôn mặt cuối cùng cũng khôi phục bình thản, ngồi xếp bằng một lần nữa.

Linh đài dường như khôi phục bình tĩnh, nhưng một bức tranh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Dương Tiễn, hiện ra ở trên bức tranh, là một tòa tiên sơn bên trong Thiên Đình.

Tiên sơn trấn áp Vân Hoa tiên tử.

Hai mắt Dương Tiễn ngẩn ra, trong cõi u minh cảm ứng được, người thân cận nhất của mình đang ở bên trong hình ảnh.

Tiếng nói của Hư Bồ Đề từ xa đến gần, một lần nữa bay tới: "Bây giờ ngươi tu hành an nhàn như thế, đổi lại là ta, ta cũng không muốn đi đánh vỡ. Có sư phụ quan tâm yêu thương, có tiểu muội cần chính mình chăm sóc, tu vi ngày càng thâm hậu, càng là đắc được huyền công hộ giáo của Đạo Môn, tiền đồ bất khả hạn lượng. Nhưng Dương Tiễn..."

Hư Bồ Đề dứt lời, bên trong hình ảnh bày ra cho Dương Tiễn, tòa tiên sơn kia phong vân biến sắc, bị đạo đạo lôi long thôn phệ, nơi xa còn có từng đám Thiên Binh Thiên Tướng cười lạnh.

"Thù giết cha nếu như có thể chịu, mẫu thân của ngươi bị lôi phạt đánh ngày đêm không ngừng gào thét tại Thiên Cung, ngươi thật sự có thể nhẫn nại?"

"Nhân Tộc kính trọng cha mẹ và tổ tiên, đến lượt ngươi, chính là như vậy?"

"Bất quá cũng không thể trách ngươi, người yêu cầu Ngọc Đế bắt mẫu thân ngươi năm đó, dựa vào phần công lao này, đã trở thành quyền thần quyền cao chức trọng tại Thiên Đình, rất được Ngọc Đế tín nhiệm. Đừng nói là ngươi, coi như là bần đạo, cũng phải e ngại hắn mấy phần..."

Giọng nói mê hoặc vang lên, nguyên thần Dương Tiễn lóe ra quang mang huyết sắc Bát Cửu huyền công.

Bên cạnh, trong xó xỉnh được uy năng Thái Cực Đồ che lấp, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Thái Ất Chân Nhân đồng thời nhìn về phía Lý Trường Thọ.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hỏi: "Thật sự...là tình huống như vậy?"

Lý Trường Thọ cười xùy một tiếng, lấy ra một chiếc gương đồng từ trong lòng ngực, bấm một cái pháp quyết, bên trên gương đồng hiện ra một hình ảnh.

Đây là tình hình bên trong động phủ tiên sơn nơi nào đó.

Trên bốn bức tường đá treo những mảnh rèm màu hồng, trong núi có một tòa lầu các, một phương đình viện, ngọc thụ hoa hồng, kiều diễm ướt át, mấy vị tiểu tiên tử tu vi không cao chơi đùa ở trong vườn hoa.

Chiếc gương đồng này cho thấy một góc nhìn cố định, mà góc nhìn này, vừa vặn có thể nhìn thấy một cái cửa sổ, cùng với Vân Hoa tiên tử đang ngồi ở trên giường bên trong cửa sổ, chân ngọc trần trụi, đang cầm sách đọc.

Nàng mặc váy dài mấy tầng lụa mỏng, thắt tóc mây đoan trang, vào giờ phút này thở dài, trên khuôn mặt mang theo một chút thần sắc lo lắng, đứng dậy, cúi người, dùng những ngón tay mảnh khảnh xoa xoa những ngón chân trong veo như pha lê của mình, lộ ra nụ cười hài lòng...

Thoải mái.

Lý Trường Thọ: "..."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân: "..."

Việc chọn cảnh hoàn toàn là ngẫu nhiên, hình ảnh hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Khục, tiên nữ xoa chân cũng đẹp.

Thái Ất Chân Nhân không nhịn được mắng: "Đây chính là trấn áp của Thiên Đình các ngươi? Có cảm giác còn thoải mái hơn so với Càn Nguyên Sơn của bần đạo!"

Lý Trường Thọ cười khổ nói: "Vân Hoa tiên tử là thân muội muội của chuyển thế thân lịch kiếp Ngọc Đế bệ hạ, Ngọc Đế bệ hạ nhất định phải thời khắc giữ gìn chính thống Tam Giới, bên ngoài giảm bớt bộc lộ tư tình. Trên thực tế, sự yêu thương của bệ hạ đối với Vân Hoa tiên tử không kém sự yêu thương của Dương Tiễn đối với Dương Thiền."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Trước đừng có để Tiễn Nhi biết được tình huống như vậy, nếu không chỉ sợ đạo tâm của y sẽ gặp khó."

"Sư huynh yên tâm." Lý Trường Thọ cười cười, nhìn chăm chú vào tình huống của Dương Tiễn.

Hắn kỳ thật cũng có một chút thấp thỏm, lo lắng Hư Bồ Đề dùng sức quá mạnh, hoàn toàn kích phát lửa giận của Dương Tiễn, thật sự làm cho Dương Tiễn nhập ma.

Nhưng cũng may đỉnh xanh Ngọc Đỉnh Chân Nhân an trí ở chỗ nguyên thần của Dương Tiễn không tầm thường, đỉnh xanh kia dường như là "Phân thân" nguyên thần của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, có thể tùy thời trấn áp nguyên thần Dương Tiễn.

Trong chốc lát, Dương Tiễn đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, dùng một quyền đánh nát hình ảnh trước mặt, nguyên thần hiện lên như kiếm ánh sáng, đâm thẳng về phía thần niệm của Hư Bồ Đề.

Hư Bồ Đề lại là khẽ thở dài một hơi, thần niệm bị Dương Tiễn trực tiếp đụng nát, chỉ để lại một câu: "Có thể giúp ngươi, duy chỉ có chúng ta, ngươi cuối cùng cũng sẽ tới tìm ta, Dương Tiễn."

Đợi linh niệm kia tiêu tán, linh đài của Dương Tiễn triệt để yên tĩnh trở lại, nguyên thần Dương Tiễn đứng tại rìa linh đài, thở hổn hển, trong đôi mắt tràn đầy giãy dụa.

Trước người y, dường như chính là vực sâu vô tận.

Nhưng Dương Tiễn cuối cùng vẫn đi trở về, để cho chính mình tận lực bình tĩnh, nguyên thần đả tọa một lần nữa.

Lại nhìn đạo thể của Dương Tiễn lúc này, khuôn mặt tái nhợt, toàn thân đổ mồ hôi, từng tia từng tia mùi rượu bị y bức ra, một lát sau liền mở mắt ra, nhìn về sơn lâm tràn ngập mây mù phía trước, ngơ ngẩn xuất thần.

Mẫu thân...

Khóe mắt của Dương Tiễn dường như có một chút ướt át, y giơ tay lên một cái, cấp tốc lau đi, thở phào một hơi, giống như chuyện gì cũng đều không có phát sinh vậy.

Y ngồi ở chỗ đó rơi vào suy nghĩ, bất tri bất giác, bình cảnh kia lặng yên phá vỡ, khí huyết tự thân cuồn cuộn, Bát Cửu huyền công bước vào tiểu cảnh giới kế tiếp.

Lý Trường Thọ, Thái Ất, Ngọc Đỉnh liếc nhìn nhau, trong mắt Ngọc Đỉnh Chân Nhân mang theo vài phần lo lắng.

Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Xem ra, y hẳn là đã hạ quyết định."

"Vấn đề hiện tại, là an trí Dương Thiền như thế nào." Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng: "Một cái cớ không tồi như thế, có thể tùy thời hấp dẫn Dương Tiễn đi đến Thiên Đình một chuyến."

"Trường Canh sư đệ." Ngọc Đỉnh Chân Nhân đột nhiên quay người vái chào, Lý Trường Thọ liền vội hoàn lễ.

"Sư huynh đây là cớ gì?"

Ngọc Đỉnh nghiêm mặt nói: "Nếu đồ nhi ta này sau này lựa chọn đối kháng cùng với Thiên Đình, lại nói năng lỗ mãng đối với Trường Canh ngươi, còn xin giữ lại cho y một cái mạng."

"Việc này vốn là ta đang tính kế." Lý Trường Thọ chắp tay một cái, sắc mặt hết sức trịnh trọng: "Ta đối với Dương Tiễn sư điệt cũng là có một chút yêu thích, càng có ý định bồi dưỡng y làm lương đống Thiên Đình, sau này y nhất định sẽ phải chịu cực khổ."

"Đa tạ." Ngọc Đỉnh Chân Nhân chắp tay một cái.

Đúng lúc này, Dương Tiễn đứng dậy, dùng tiên lực mang theo Linh Châu Tử ngủ say, cưỡi mây trở về Ngọc Tuyền Sơn.

Sau nửa canh giờ, Dương Tiễn ngồi ở trước mặt Dương Thiền đang ngủ say, đưa tay nhẹ nhàng cọ cọ trên cái trán trơn bóng của nàng, khóe miệng lộ ra mấy phần mỉm cười.

Sau đó, Dương Tiễn lấy ra một khối ngọc phù, cẩn thận châm chước, viết một phong thư, đặt ở bên gối Dương Thiền, sau đó nhắm mắt thở dài, quay người rời đi.

Chương 1186. -

Ra khỏi động phủ, Dương Tiễn lại quay đầu liếc nhìn Dương Thiền, điểm ra một đạo tiên lực, làm nàng ngủ càng an ổn hơn một ít.

Dương Tiễn chủ động đi đến động phủ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân cùng với Lý Trường Thọ tất nhiên là đã sớm trốn đi, nhìn chăm chú vào Dương Tiễn quỳ sát lễ bái ở trước mặt Ngọc Đỉnh, nói ra ý định của mình.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng không gây khó dễ, bày ra bộ dáng đã sớm biết Dương Tiễn sẽ làm ra quyết định như vậy, đặt hai cái nhẫn ở trong lòng ngực Dương Tiễn, nói một câu: "Mọi thứ đừng có cậy mạnh, vi sư tự nhiên sẽ đứng phía sau ngươi."

Vành mắt của Dương Tiễn có một chút phiếm hồng, nhưng cũng không nhiều lời, dập đầu ba cái đối với Ngọc Đỉnh Chân Nhân, trịnh trọng bỏ chiếc nhẫn vào trong ngực.

"Sư phụ, đệ tử đi lịch luyện."

"Chớ đi địa phương quá hung hiểm."

"Ừm." Dương Tiễn đáp ứng một tiếng, cúi đầu khom người lui lại mấy bước, lại quỳ sát hạ bái, sau khi đứng dậy liền quay người đi về hướng cửa động, bóng lưng thoáng có một chút cố làm ra vẻ tiêu sái.

Rời khỏi Ngọc Tuyền Sơn, Dương Tiễn liếc nhìn không trung, lại cúi đầu đi về phương hướng đông nam, chạy như điên trong núi rừng, nhảy lên chính là khoảng cách trăm dặm!

Đợi nửa tháng sau Dương Thiền tỉnh lại, Dương Tiễn đã là ở một chỗ đại thiên thế giới khác, mặc đoản sam, xách theo trường kiếm, như tán tu bôn ba bốn phía.

Nhưng khác biệt chính là, y bôn ba cũng không phải là vì pháp tài lữ địa, mà là tìm kiếm hiểm địa, nghe ngóng yêu ma nơi đây, mượn chúng nó mài giũa thực lực bản thân, lĩnh hội huyền công ở trong lúc kịch chiến.

Tại Ngọc Tuyền Sơn, bên trong động phủ, Dương Thiền nhìn ngọc giản trong tay kia, không nhịn được bịt lại miệng mũi, nghẹn ngào đau khổ khóc lên.

【 Muội cũng đã trưởng thành, Tiểu Thiền.

Vi huynh biết muội vẫn luôn có không thoát khỏi tâm ma, sợ bị vứt bỏ, nhưng có một số việc còn chưa chấm dứt, cuối cùng vẫn cần ta và muội đi làm.

Bây giờ đại kiếp buông xuống, Xiển Giáo ứng kiếp, Thiên Đình chủ kiếp, ta và muội may mắn được sư phụ dẫn về trong núi chăm sóc, truyền thụ tiên pháp, tăng tuổi thọ, nhất định không thể lại mượn thanh danh của sư phụ, ảnh hưởng của Xiển Giáo, đi bức Thiên Đình thả mẫu thân.

Vi huynh thực sự không muốn như thế.

Lần này vi huynh đi, là vì ma luyện tự thân, vì sớm ngày trường sinh, vì có thể mau chóng tăng thực lực lên, gây nên sự chú ý của Thiên Đình, lại thương lượng cùng với bọn hắn.

Kỳ thật nói thật, vi huynh cũng không biết nên làm như thế nào mới có thể cứu mẫu thân ra, nhưng tóm lại là phải đi làm.

Có thể đón mẫu thân trở về đoàn tụ cùng với muội, đã là chấp niệm trong đáy lòng, kéo thêm một ngày liền chịu thêm một ngày giày vò.

Tiểu Thiền, vi huynh không từ mà biệt cũng không phải là ý định lâm thời, mấy năm qua vi huynh đều suy tư việc này, bây giờ cuối cùng cũng hạ quyết định.

Đừng có đi loạn, cứ ở đây chờ ta trở lại, Linh Châu Tử sư huynh là người vi huynh tin được, nếu có chỗ khó, có thể đề cập đối với y, trước đây ta đã phó thác y chăm sóc muội.

Chớ nên mong nhớ nhiều, sư phụ từng nói vi huynh có khí vận hộ thân, đương nhiên sẽ không bị hao tổn ở bên trong ma luyện.

Huynh: Dương Tiễn. 】

"Ca... Ca!"

Dương Thiền đứng dậy phóng tới cửa động, nhưng vừa đi hai bước, một mùi đan thơm bay tới, thân hình ngã xuống bên cửa sổ.

Ngoài động, Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân rơi vào khó khắn, không biết nên như thế nào, mới an trí vị tiểu tiên tử này một cách thích đáng.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Đưa đến bên người Vân Hoa tiên tử?"

"Dương Tiễn đột nhiên trở về thì làm sao bây giờ?"

Thái Ất Chân Nhân liếc nhìn Linh Châu Tử ngủ say nơi xa, không nhịn được liếc mắt, mắng: "Tên tiểu tử này chính là đầu óc chậm chạp, bằng không thì cũng có thể tạm thời chuyển dời tâm tư của Tiểu Thiền."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nói: "Như vậy, ta đi làm nhiều một chút đan dược tăng tiến đối với cảm ngộ đại đạo, không được thì liền làm cho Dương Thiền tu hành trong lúc ngủ mơ."

"Mà thôi." Ngọc Đỉnh Chân Nhân lắc đầu: "Sau đó bần đạo liền mang Tiểu Thiền đuổi theo huynh trưởng của nàng, để nàng có thể trông thấy mỗi ngày là được."

Thái Ất Chân Nhân cau mày nói: "Dương Tiễn sư điệt có phải hay không quá thảm rồi? Vốn là bị Trường Canh an bài thỏa đáng, quyết ý rời đi, lại bị sư phụ và tiểu muội nhìn chăm chú trong toàn bộ hành trình. Như vậy nếu y làm chút chuyện phóng đãng, chẳng phải là đều sẽ bị các ngươi nhìn thấy?"

"Tiễn Nhi không phải loại người như vậy." Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói vô cùng chắc chắn.

...

"Vị Hư Bồ Đề này."

Để Đạo Nhân Giấy tiềm ẩn ở lân cận Ngọc Tuyền Sơn, thân ảnh Lý Trường Thọ liền xuất hiện ở chỗ sâu Thái Bạch Điện.

Hắn muốn chuẩn bị một chút, đưa Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương Lão Quân luyện chế đến chỗ của Bạch Trạch, kế tiếp vẫn là do Bạch tiên sinh ra tay, tăng chút cơ duyên và bảo vật cho Dương Tiễn.

«Vung tay chưởng quỹ chữ Thiên số một là luyện thành như thế nào »

Đúng như nội dung Dương Tiễn viết trong thư, y vốn là được đại khí vận che chở, đi ra ngoài lịch luyện rất khó bị tổn hại.

Mà tính tình của Dương Tiễn cũng coi như "ông cụ non", có phần hơi trầm ổn, chỉ cần không phải chơi quá, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì, huống chi còn có Ngọc Đỉnh Chân Nhân âm thầm che chở.

Tây Phương Giáo quả nhiên là nhìn chằm chằm Dương Tiễn.

Vị Hư Bồ Đề này, trước đây ý đồ làm loạn Đại Hội Tiên Minh, bị Lý Trường Thọ mượn uy năng Thiên Đình đập một trận, đã im lặng trong nhiều năm.

Cũng là vì hỏa lực Thiên Đình hiện tại đã bị Di Lặc hấp dẫn, Hư Bồ Đề này liền cảm giác chính mình lại được rồi!

Ở kiếp trước của Lý Trường Thọ, có rất nhiều "đạo diễn" đều chán ghét diễn viên của chính mình thêm kịch cho chính mình, Hư Bồ Đề này lại la ó, tự mình xông vào, còn ngu ngơ mà khoe khoang phong tao đối với ống kính.

Khi Hư Bồ Đề biết, hình ảnh gã lừa dối tiểu bối vừa rồi, toàn bộ quá trình đều bị người khác xem, cũng bị ghi chép lại Lý Trường Thọ toàn bộ quá trình, có thể hay không sẽ xấu hổ đến mức trực tiếp cắt cổ tự sát?

Nhưng vị Hư Bồ Đề này đã tự mình đi vào...

Nếu như không xử lý, sau đó sẽ rất dễ dàng bị tên gia hỏa này phá hư tiến độ, thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến toàn bộ tính kế của chính mình.

Nhân tố bất ổn, tự nhiên phải trừ bỏ.

Lý Trường Thọ vỗ tay áo, bình tĩnh cười một tiếng, đã là tính trước kỹ càng.

Lần này, hắn nhất định phải bảo đảm một kích tất trúng, làm cho Hư Bồ Đề không thể trốn đi đâu được, sẽ không lật lên bất luận bọt nước gì, không thể nhấc lên nửa điểm gợn sóng.

Bản thể ra ngoài, đi thẳng lên tầng trời thứ chín!

Ổn một chút, trực tiếp mời lão sư ra tay, suy tính hành tung của Hư Bồ Đề, cũng tăng thêm đánh dấu cho Hư Bồ Đề!

Sau đó lại hô bằng gọi hữu, cùng nhau hội đồng, đánh tới khi phục mới thôi.

Chương 1187. -

Đêm đen gió lớn, lúc gặp nhau tại thổ động của Đa Bảo.

Ở phía đông nam Trung Thần Châu, bên trong khu rừng rậm không đáng chú ý nào đó, bên trong kẽ hở không gian huyền diệu của thổ động, mấy vị cao thủ Đạo Môn đang mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn lẫn nhau.

Bọn họ đều là căn cứ vào chỉ dẫn của một khối ngọc phù, tiến vào trong thổ động Đa Bảo đạo nhân dùng thần thông ngưng tụ thành, sau đó theo chỉ dẫn ở bên trong thổ động của Đa Bảo đạo nhân, đi tới nơi đây...

Nhưng đừng nói là mấy người đến sau, coi như là bản thân Đa Bảo đạo nhân, cũng đều cảm thấy có một chút kinh dị.

"Trường Canh sư đệ không phải nói, muốn đi trừ một mối họa lớn trong lòng Đạo Môn? "

Trong đáy lòng nói thầm như thế, Đa Bảo đạo nhân nhíu mày nhìn mấy người trước mắt, ngoại trừ hai vị Xiển Giáo, những người khác đều là lão đồng môn.

Xiển Giáo tới chính là Thái Ất Chân Nhân, Vân Trung Tử, người trước thần thông ngoài miệng hết sức lợi hại, người sau là Phúc Đức Kim Tiên nổi tiếng, lai lịch thanh chính, phúc nguyên thâm hậu.

Tiệt Giáo bọn họ tới, trừ đại sư huynh y, còn có Kim Linh sư muội, Triệu Công Minh sư đệ, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu còn đang trên đường, sẽ mất một lúc nữa mới đến nơi...

Đa Bảo đạo nhân vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại đã nhận ra nơi chân trời hiện lên Ngũ Sắc thần quang, lại là đại năng Phượng Tộc Khổng Tuyên cũng đến, tiến vào lối vào thổ động.

"Họa lớn trong lòng Đạo Môn? " Đa Bảo đạo nhân hai mắt tỏa sáng, sau đó hít sâu một hơi, trong đáy lòng nổi lên khả năng lớn mật nào đó.

Bọn họ hẳn là, ngày hôm nay muốn đi âm Tiểu Thánh Nhân Tây Phương Giáo?

Sau đó nếu Huyền Đô sư huynh hiện thân, lại có trọng bảo Thái Cực Đồ làm bạn, chiến trận ngày hôm nay này, quả nhiên là thật sự có điều để nói!

Đạo tâm yên lặng nhiều năm của Đa Bảo đạo nhân kia, đột nhiên liền bắt đầu có chút nhộn nhạo.

Y nhìn bên trái, đại khái cân nhắc ra bố trí của Trường Canh sư đệ.

Đầu tiên là Thái Ất Chân Nhân mở miệng âm dương quái khí, kích thích Thánh Nhân kia ra tay, sau đó dựa thế nói Tiểu Thánh Nhân lấy lớn hiếp nhỏ, bởi vậy định ra màn nhạc dạo hôm nay.

Sau đó Vân Trung Tử đứng ra, thừa nhận một chưởng của Thánh Nhân, làm bộ hoặc là thực sự trọng thương, ngăn chặn tình huống Nhị sư bá Tây Phương Giáo thiên vị!

Lại sau đó...

Đúng, vạn vật cân bằng đại đạo của Trường Canh sư đệ là mấu chốt, tên gia hỏa này lĩnh ngộ ra đại đạo như vậy, không phải là dùng để uy hiếp Thánh Nhân sao?

Nhìn tiến cảnh tu vi của Trường Canh sư đệ bây giờ, lại có Đại sư bá hộ tống, một khi Trường Canh đến đạo cảnh như Huyền Đô sư huynh, như vậy cân bằng đại đạo của Trường Canh, còn có thể đi cân bằng ai?

Cũng không thể vào lúc động thủ với người khác, dùng cân bằng đại đạo kéo thấp thực lực của chính mình.

Tỉ mỉ nghĩ lại, việc này Trường Canh sư đệ chỉ sợ đã sớm chuẩn bị.

Đến lúc đó, trọng bảo Nhân Giáo ra tay, cao thủ Tiệt Giáo bán mạng, chính mình tế ra bảo khố, liều mạng hủy ba thành kho tàng!

Lại có Ngũ Sắc thần quang thần dị của Khổng Tuyên kia xoát xoát xoát, Định Hải Thần Châu của Công Minh sư đệ thi triển lực lượng trấn áp không gian, sư tôn nhà mình âm thầm nhấn một ngón tay, Đại sư bá hiện thân trên mây, dùng một bàn tay tát bay Tiếp Dẫn đạo nhân...

Hồng Hoang, từ hôm nay trở đi, chỉ còn năm thánh!

Mà mấy người bọn hắn, chính là người đồ thánh, danh truyền vạn cổ, vang vọng chư thiên!

Hắc hắc, hắc hắc hắc hắc...

"Đại sư huynh, Đại sư huynh?"

Bên cạnh truyền đến tiếng hô hoán của Triệu Công Minh, làm Đa Bảo đạo nhân rơi vào suy tư lấy lại tinh thần, đưa tay ho khan hai tiếng.

Thái Ất Chân Nhân đút hai tay ở bên trong tay áo, cười nói: "Trường Canh đều gọi chúng ta tới, chính mình lại không hiện thân, chậc, thật đúng là càng ngày càng có phong phạm cao nhân tiền bối."

Triệu Công Minh vội nói: "Không thể như vậy nói, Trường

Canh tuyệt đối không phải là tính tình khinh thường, tất nhiên là đi làm những an bài khác. Chúng ta trái phải vô sự, coi như chờ ở đây một lát cũng không sao, nói không chừng còn có những người khác muốn tới."

"Những người khác..." Kim Linh Thánh Mẫu thoáng có một chút bất mãn, lạnh nhạt nói: "Luôn cảm thấy, Trường Canh không quá yên tâm đối với chúng ta, lần này cũng không biết muốn đi diệt trừ ai, chỉ là nói là họa lớn trong lòng Đạo Môn."

Đa Bảo đạo nhân ở bên cạnh đã đoán được đáp án, lộ ra nụ cười hơi có một chút chất phác, lại hơi có một chút đắc ý.

Vân Trung Tử cũng là lần đầu tiên tham dự chuyện như vậy, tuy là bởi vì Ngọc Đỉnh Chân Nhân đi "giám sát" Dương Tiễn lịch luyện, Thái Ất Chân Nhân đi ra ngoài một mình sẽ dễ dàng bị người đánh một trận, sau khi được Lý Trường Thọ đáp ứng, mới mời Vân Trung Tử cùng đi.

Thái Ất vẫn là có tự biết về bản thân.

Vân Trung Tử vuốt ve sợi râu, nhẹ giọng hỏi: "Mấy vị có biết được, lần này Trường Canh muốn nhằm vào chính là ai?"

Mấy đạo ánh mắt lập tức nhìn về phía Triệu Công Minh, lại từ Triệu Công Minh nhìn về phía Đa Bảo đạo nhân, Đa Bảo đạo nhân lộ ra nụ cười thản nhiên: "Chờ Trường Canh đến rồi lại nói, chắc chắn sẽ khiến chúng ta giật nảy cả mình. Khổng Tuyên đạo hữu đến rồi, chúng ta tiếp đón một chút."

Triệu Công Minh vừa dứt lời, trong một bên thổ động, Khổng Tuyên cùng với Ngũ Sắc thần quang bay tới, rơi vào trước mặt mấy người, làm cho Kim Linh Thánh Mẫu hai mắt tỏa sáng, Triệu Công Minh cùng với Đa Bảo đạo nhân mặt lộ vẻ tán thưởng.

Thái Ất Chân Nhân vốn muốn mở miệng, lại vô thức bóp miệng, đưa tay làm bộ ho khan.

【 Miệng: Đột nhiên xác định âm dương, là có thể hơi phàn nàn một chút.

Tay: Không, ngươi đừng hòng. 】

Lại nhìn hình dạng của Khổng Tuyên lúc này, khuôn mặt đoan trang tú lệ, đôi mắt phượng hẹp dài hoàn toàn phù hợp với chiếc mũi, hàng lông mày lá liễu làm nổi bật lên vẻ quyến rũ nơi khóe mắt, khuôn mặt càng lộ vẻ nhu hòa hơn so với lần trước nàng lộ diện, da thịt cũng trắng nõn hơn rất nhiều, giống như là mỹ ngọc.

Ngày hôm nay nàng nghe tin mà đến, hưởng ứng lời kêu gọi của Lý Trường Thọ, giữ thể diện cho của sư đệ nam nhân kia, cũng là ăn mặc cường điệu một phen.

Váy dài sặc sỡ như cánh mỏng, vạt áo thuần trắng bên trong càng thêm mấy phần trang nhã, cái cổ thon dài mang theo sợi dây màu vàng kim nhạt, phía dưới treo linh thạch cực phẩm Thượng Cổ đã là tuyệt tích không thể thấy nhiều.

Nàng vừa xuất hiện, bên trong thổ động này thật sự nhiều hơn rất nhiều sắc thái, cùng với Kim Linh Thánh Mẫu mỗi người mỗi vẻ.

Khổng Tuyên hơi khẽ khom người, sau đó liền xoay người đi vào trong góc nhắm mắt dưỡng thần, Lý Trường Thọ không có ở đây, nàng tất nhiên là không muốn nhiều lời với người khác.

Mấy vị tiên nhân lại đợi một hồi, Vân Tiêu tiên tử cùng với Quỳnh Tiêu tiên tử cùng nhau bay tới, từng người làm lễ sau đó liền lẳng lặng chờ đợi.

Thái Ất Chân Nhân có một chút hăng hái quan sát thế cục trong động, phát hiện ra nếu Lý Trường Thọ không có ở chỗ này, các vị cao thủ kỳ thật cũng không phải là một lòng.

Chương 1188. -

Không bao lâu, Lý Trường Thọ cùng với một vị trung niên nam nhân thân mang áo giáp màu vàng, áo choàng đỏ chót cùng nhau hiện thân.

"Ngọc Đế sư thúc?"

Đa Bảo đạo nhân thì thào một câu, chư tiên vốn còn đang buồn bực Lý Trường Thọ vì sao lại mang theo một khuôn mặt xa lạ, vào giờ phút này ngược lại là đều nhớ kỹ cỗ hóa thân Ngọc Đế lần đầu tiên ra sân này.

Lý Trường Thọ duy trì khuôn mặt thanh niên đạo sĩ, có ba bốn phần tương tự cùng với bản thể của chính mình, xem như cho mấy vị đại lão trợ quyền ngày hôm nay một ít tôn trọng.

Chứ không phải là bởi vì Vân Tiêu ở đây!

Đợi hắn và vị Thiên Đình Nguyên Soái giáp vàng áo choàng đỏ kia đến thổ động, Vân Tiêu liền mỉm cười đối với hắn, hắn cũng khẽ vuốt cằm làm đáp lại.

Ngay sau đó, Lý Trường Thọ chủ động giới thiệu nói: "Các vị sư huynh sư tỷ, Khổng Tuyên đạo hữu, vị này là Thuyên Động - tướng lĩnh Thiên Đình, chuyên tới để tương trợ chúng ta."

Vị tướng lĩnh trung niên này cười ha hả chắp tay hành lễ, cười nói: "Các vị cứ thương nghị đi, mạt tướng chỉ là tham gia náo nhiệt."

Lý Trường Thọ đã lấy ra một quyển trục ở bên trong tay áo, trước tiên biểu đạt sự cảm tạ đối với các vị đại lão có thể hiện thân tương trợ, sau đó mở quyển trục ra, mời mọi người cùng xem.

"Đây là phương án thứ nhất của lần hành động này, cũng là phương án có xác suất thành công cao nhất, không dễ dàng sinh ra vấn đề nhất. Việc đầu tiên hôm nay là phải giữ bí mật, không thể để cho Tây Phương Giáo có cơ hội mượn cớ..."

Nghe tới nơi đây, Đa Bảo đạo nhân nhíu lông mày lại, muốn mở miệng lại nhịn trở về.

Làm thế nào điều này có thể không để lại cơ hội mượn cớ?

Đánh rớt một vị trong hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo, việc này khẳng định là không thể gạt được!

Lại nghe Lý Trường Thọ nói: "Ta đã mời lão sư ra tay, khóa chặt hành tung của đối phương, lúc này gã liền trốn ở nơi nào đó tại chỗ sâu Nam Hải tu hành, ngoại trừ gã, còn có bảy tám vị cao thủ Tây Phương Giáo."

Thái Thanh sư bá ra tay?

Đa Bảo đạo nhân đặt trái tim của mình trở lại trong cái bụng hơi phình của mình, vậy thì ổn, hôm nay cái gì cũng đều không cần sợ, cứ thoải mái làm!

Phá mất cách cục một giáo song thánh của Tây Phương Giáo, chẳng khác nào phá hết cơ hội Tây Phương Giáo đại hưng, làm cho Tây Phương Giáo ở bên trong đại kiếp Phong Thần sau đó, triệt để không lật nổi sóng gió gì.

Không thể không nói, Trường Canh sư đệ làm việc mặc dù ổn thỏa, nhưng đúng là dám nghĩ dám đánh.

Hả? Làm sao nghe lời kế tiếp của Trường Canh, dường như có chút...hương vị không đúng?

" Lần này chúng ta không thể dùng pháp bảo của từng người, cũng cần che lấp lại đạo vận, ta đã thiết trí mấy cái trận bàn, dùng để na di không gian. Sau khi bắt giữ gã, trong thời gian ngắn nhất, dùng tốc độ Đại La Kim Tiên bình thường có thể có ngự không, bay vào bên trong trận pháp. Ta sẽ đồng thời làm cho không gian sinh ra năm chỗ nhiễu loạn, lẫn lộn nghe nhìn của đối phương. Vì phòng ngừa vạn nhất, sau khi bắt được vị đệ tử Tây Phương Giáo này, chúng ta cũng phải làm tốt sự tình che lấp trong toàn bộ quá trình, dù để gã chạy thoát, cũng làm cho gã không biết là ai ra tay, cũng không biết nên trả thù như thế nào."

Kim Linh Thánh Mẫu hỏi: "Trực tiếp giết đối phương không tốt sao?"

"Giữ gã lại còn có tác dụng lớn!" Lý Trường Thọ xòe tay phải ra, từng tia từng tia khí tức màu đen ngưng tụ thành một đầu hung thú gào thét: "Đây là ta thần thông nghĩ ra gần nhất, đạo tâm chủng ma. Đây là ma chủng dùng vực ngoại thiên ma luyện chế mà thành, để vào trong đạo tâm của đối phương, thì tương đương với khóa cứng đạo cảnh của gã. Vực ngoại thiên ma chỉ cần câu lên đạo tâm khe hở của gã, làm đạo tâm của gãthất thủ, không sợ gã không bị chúng ta khống chế. Đương nhiên, ta còn chuẩn bị thủ đoạn khác, ví dụ như gông xiềng nguyên thần, khống chế thần hồn, sau đó có thể sẽ đồng thời dùng ở trên người gã, bảo đảm gã làm việc cho chúng ta, làm hộ pháp của Đạo Môn chúng ta. Nếu gã thà chết chứ không chịu khuất phục, chúng ta cũng có thể tác thành cho gã."

Đạo tâm chủng ma...

Luyện hóa vực ngoại thiên ma...

Đa Bảo đạo nhân cau mày nói: "Trường Canh?"

"Làm sao vậy sư huynh?"

"Chúng ta hôm nay, không phải đi đánh Thánh Nhân?"

Thổ động trong trong nháy mắt tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Lý Trường Thọ có một chút khó hiểu mà nhìn Đa Bảo đạo nhân, phát ra một câu nghi hoặc đến từ dưới đáy thần hồn: "Sư huynh, vì sao chúng ta muốn đi đánh Thánh Nhân?"

"Chuyện này..." Đa Bảo đạo nhân lập tức nghẹn lời.

Triệu Công Minh ở bên cạnh cười nói: "Như vậy, Trường Canh ngươi mời chúng ta cùng nhau tụ ở chỗ này, còn làm thần thần bí bí như thế, đây là muốn đối phó với ai?"

Lý Trường Thọ cũng không hiểu sao thiếu đi mấy phần lực lượng, thấp giọng nói: "Tây Phương Giáo...Hư Bồ Đề."

Thổ động một lần nữa yên tĩnh trở lại, thình lình nghe bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ, lại là Khổng Huyên tiên tử bị những lời này của Lý Trường Thọ chọc cười.

Thái Ất Chân Nhân đút hai tay trong tay áo, thầm nói: "Luôn cảm thấy ngươi là đang giễu cợt mấy người bần đạo không được."

"Vị Hư Bồ Đề này thật sự không đơn giản." Triệu Công Minh vuốt râu nói: "Mọi người chớ bất cẩn hơn, Thái Thanh sư bá đều đã ra tay, tên gia hỏa này hẳn là ẩn giấu thần thông lợi hại gì."

Vân Tiêu ở bên cạnh ôn nhu nói: "Chim ưng vồ thỏ còn dùng hết toàn lực, nếu bại lộ hành tung chúng ta đi bắt đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, xác thực cần nhiều vị cao thủ phối hợp."

"Không sai." Vân Trung Tử nói: "Phải thận trọng một chút...Trường Canh, vị Hư Bồ Đề này làm đã chuyện gì mà nhất định phải đối phó như vậy?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nói: "Tội trạng gì đó không cần phải nói tỉ mỉ, tất nhiên là cả một cái sọt cũng đều chứa không nổi. Nhất thiết phải ra tay đối với gã, là bởi vì gã can thiệp vào một kiện đại sự, sẽ sinh ra ảnh hưởng sâu xa đối với Đạo Môn. Chuyện gần nhất gã đang làm, là có ý đồ làm Xiển Giáo đối lập cùng với Thiên Đình, từ đó làm cho Xiển Giáo triệt để liên thủ cùng với Tây Phương Giáo...việc này, có một chút không ổn."

Vân Trung Tử hiểu rõ gật đầu, mấy vị tiên nhân Tiệt Giáo cũng lộ ra khuôn mặt có một chút trang nghiêm.

Nếu Xiển Giáo triệt để liên thủ cùng với Tây Phương Giáo, đối với Tiệt Giáo mà nói tất nhiên là sẽ có phiền toái lớn, bọn họ cũng không thể có nửa phần lười biếng.

Thái Ất Chân Nhân lại là cười khẽ, chịu đựng không có mở miệng nói thêm cái gì.

Tội danh hư giả: Châm ngòi quan hệ Tam Giáo, có ý đồ làm loạn Đạo Môn.

Tội danh chân chính: Tự tiện diễn kịch.

Lý Trường Thọ lại lấy ra hai quyển trục ở bên trong tay áo, cười nói: "Chúng ta lại thương lượng nhiều thêm mấy cái phương án, thần thông của lão sư đã nhìn chằm chằm gã, chúng ta cũng không cần sốt ruột."

Ở bí cảnh Nam Hải nào đó, lão đạo đang đả tọa tu hành kia, không tự giác run run hai lần, dường như cảm ứng được cái gì.

...

Chương 1189. -

"Tâm thần làm sao lại có một chút không yên? " Hư Bồ Đề mở mắt ra, nhìn cảnh đẹp đáy biển tươi đẹp ngoài động kia, lại không nhịn được khẽ nhíu mày.

Chỗ bí cảnh này xây dựng ở phía trên một mảng lớn san hô, tại một chỗ hòn đảo gần đây, xem như điểm dừng chân quan trọng của Tây Phương Giáo bọn họ ở bên ngoài Linh Sơn, chủ yếu là để cho một ít hung thú, đại yêu tránh đầu sóng ngọn gió.

Hư Bồ Đề đi đến chỗ này, cũng là để chuẩn bị đi vào bên trong ba ngàn thế giới tiếp tục nhìn chằm chằm sự tình Dương Tiễn.

Nếu có thể làm thành việc này, để Dương Tiễn đi đến Thiên Đình náo loạn một trận, từ đó làm Xiển Giáo cùng với Thiên Đình sinh ra mâu thuẫn, đối lập lẫn nhau, mình coi như là lập được đại công, bù đắp sai lầm ở trên sự tình Tiên Minh.

Gần đây Đại sư huynh đột nhiên hiện thân, so chiêu cùng với Thuỷ Thần còn bị thiệt lớn, bị vu hãm là nguyên thần của Côn Bằng, việc này ngược lại là thật sự buồn cười.

Vì sao nhất định phải đi đối cứng chính diện cùng với Thuỷ Thần?

Thật sự có thể tính toán được hắn?

Hư Bồ Đề cũng không cảm thấy, chính mình có thể thông minh hơn Địa Tạng bao nhiêu, sau khi ăn một lần thiệt thòi lớn, liền lập tức chuyển đổi ý nghĩ, hết thảy mọi chuyện đều tránh khỏi Thuỷ Thần.

Bây giờ, gã tính kế một vị đệ tử Đạo Môn đời thứ ba, nhiều nhất chỉ là dẫn tới Ngọc Đỉnh Chân Nhân truy sát, làm bí ẩn một ít, đương nhiên sẽ không có vấn đề lớn gì.

Cảnh sắc ngày hôm nay cũng không tệ.

Hư Bồ Đề đi ra động phủ bản thân ẩn thân, ở trong nước biển như giẫm trên đất bằng, chắp tay dạo bước, vui vẻ trêu đùa đàn cá.

Tu hành càng lâu, hai chữ buồn tẻ lại càng rõ.

Cho nên, Hư Bồ Đề ngày bình thường thực sự chú trọng vào nung đúc tình cảm, bồi dưỡng một ít yêu thích, nhìn từng chùm quang mang Thái Dương Tinh xuyên vào đáy nước lúc này, nước biển màu lam nhạt, đàn cá bơi giữa san hô...

Thế là thi hứng đại phát, ngâm tụng nói: "Ngày nắng chói chang lại phong quang tốt, san hô đỏ cỏ xanh."

Sau đó tự thấy thơ quá hay, đỡ râu cười khẽ, thân hình đi về hướng mặt biển, ra ngoài hít thở không khí.

Dạo bước tại nước xanh trời xanh cát trắng, ý niệm trong đáy lòng Hư Bồ Đề thoáng có một chút phức tạp.

Tranh đấu bên trong giáo gần đây ngược lại là bị đè xuống, trước đây đều là tình trạng chờ hai vị lão sư xác định ai là Đại sư huynh, bây giờ lại theo Di Lặc trở về, tạm thời không có nhiều hỗn loạn như vậy.

Hư Bồ Đề kỳ thật cũng không muốn tranh những thứ này, nhưng thân ở trong giáo, có một số việc không có cách nào tránh khỏi.

Cũng ví dụ như Địa Tạng trước đây, danh tiếng quá mức, lại quá được lão sư yêu thích, mắt thấy là sẽ trở thành Đại sư huynh

Tây Phương Giáo...

Cũng may lúc đó vẫn là Thuỷ Thần Thái Bạch Tinh Quân thủ đoạn cao minh, trực tiếp nói với bên ngoài: "Địa Tạng, là huynh đệ của ta. "

Đầy đủ khiến cho lão sư ngờ vực vô căn cứ, cho chúng đồng môn sư huynh đệ cái cớ làm khó dễ.

Sau đó Địa Tạng lại ra sức đánh cược một lần ở phía trước Luân Hồi Tháp, kỳ thật ít nhiều cũng có một chút bi thương, chính mình lúc ấy cũng động tới ý nghĩ phải chăng trợ giúp y, cuối cùng vẫn là quyết định giữ yên lặng.

Trợ giúp y, kỳ thật cũng không có chỗ tốt.

Tây Phương Giáo chỉ cần có hai vị lão sư, tự nhiên sẽ không có sai sót, khác nhau liền ở chỗ thanh danh tốt xấu, danh vọng cao thấp mà thôi.

Giống như hiện nay, uy vọng Tây Phương Giáo giảm nhiều, đối với Thái Bạch Tinh Quân đập sơn môn giận mà không dám nói gì, bọn họ cũng liền bị hao tổn da mặt, bản thân vẫn là an toàn.

"Ài..."

"Đại kiếp Phong Thần này, đến cùng là đi hướng nào, lại sẽ ảnh hưởng đến chúng ta bao nhiêu? "

Hư Bồ Đề ngắm nhìn biển cả, đạo tâm có một chút nhộn nhạo.

Tưởng tượng năm đó, gã mới vừa vào Linh Sơn, mang theo sùng kính đối với hai vị lão sư, mang theo ước mơ đối với trường sinh.

Về sau thật sự bước vào trường sinh, tâm tính lại phát sinh biến hóa vi diệu.

Còn nhớ rõ, lúc ban đầu, trong đáy lòng nghĩ đến xác thực là làm phương tây đại hưng, phân ưu giải nạn vì hai vị lão sư...

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, ý niệm như vậy, chính mình cũng đều cảm thấy có một chút buồn cười?

Cái gọi là đại hưng, lại là cái gì? Là sinh linh hưng thịnh sao?

"Ài." Hư Bồ Đề lại thở dài, hoàn toàn không hay biết đối với tình hình sau lưng.

Không gian vô thanh vô tức vỡ ra một cái khe, mà dưới chân Hư Bồ Đề, hai đạo thân ảnh quỷ mị đang lặng yên tới gần, mò tới phương viên trăm trượng Hư Bồ Đề, âm dương nhị khí quanh người lặng yên lui tán.

Đúng lúc này, Hư Bồ Đề cảm nhận được sau lưng xuất hiện dao động yếu ớt, xoay người sang chỗ khác, giật mình nhìn khe hở không gian xuất hiện bất thình lình sau lưng.

Nhưng gã không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào...

Phốc! Một tiếng vang nhỏ, Hư Bồ Đề kinh ngạc mà cúi đầu nhìn trước ngực chính mình, nơi đó có một thanh bảo kiếm xuyên qua, lưỡi kiếm bảo kiếm trực tiếp để trên cái cổ nguyên thần gã.

Lại có một cỗ xung kích nguyên thần thuần túy bộc phát ra, Hư Bồ Đề vào giờ phút này hoàn toàn không có cách nào ứng chiến, chỉ có thể mặc cho nguyên thần bị cỗ lực lượng nguyên thần cường hãn lại lạ lẫm này đánh cho bất tỉnh!

Đến lúc này, hai thân ảnh mới hiện thân sau lưng Hư Bồ Đề, không thấy rõ dung mạo cụ thể, một người cầm kiếm đâm xuyên qua đạo thể của Hư Bồ Đề, một người bóp kiếm chỉ, điểm ở phía sau lưng Hư Bồ Đề.

Các nàng đồng thời nhấc chân đạp một phát, nhanh nhẹn đạp

Hư Bồ Đề vào khe hở không gian, thân hình lóe vào trong đó, cùng với khe hở không gian này đồng thời biến mất không thấy gì nữa.

Theo đó, bên ngoài phương viên trăm dặm, một tòa huyễn trận che lấp lặng yên tiêu tán.

Quá đại khái hai hơi thở, bầu trời dường như nhiều một đôi cự nhãn, nhìn chằm chằm bãi cát này.

Hai đạo thần thức Thánh Nhân đảo qua phương viên mười vạn dặm trong nháy mắt, hai vị lão đạo ở chỗ sâu Linh Sơn kia lập tức nhíu mày lại.

Bọn họ xông mở trở ngại kiếp vận, lập tức mượn lực lượng Thiên Đạo suy tính tung tích của Hư Bồ Đề, nhưng từng người suy tính một hồi, chỉ là chân mày nhíu càng sâu.

Cũng không phải bọn họ phát hiện ra cường địch không đối phó được, hay là bị ngăn cản khi suy tính việc này, mà là...

Thiên Đạo lần này, cũng không đáp lại.

Tại một chỗ hàng ngàn tiểu thế giới được uy năng Thái Cực Đồ bao phủ, mấy thân ảnh quan sát một quả cầu đường kính ba thước.

Có Đa Bảo đạo nhân ở đây, tất nhiên là không thiếu pháp bảo để dùng. Pháp bảo loại huyễn cảnh như vậy vừa vặn dùng để công phá lòng phòng ngự đạo tâm của Hư Bồ Đề —— đương nhiên, pháp bảo loại bao đầu gối đơn thuần là ngoài ý muốn.

Bên trong quả cầu, Lý Trường Thọ đứng chắp tay, thân hình rút nhỏ mấy lần.

Ở trước mặt Lý Trường Thọ, một vị lão đạo khí tức yếu ớt đang nằm, lỗ thủng trong suốt trên người lão đạo đã bị tiên lực chắn.

Vào giờ phút này, ở dưới sự hiệp trợ của quả cầu huyễn cảnh này, Lý Trường Thọ thuận lợi xâm nhập vào linh đài của lão đạo này...giống như lúc lão đạo này xâm nhập vào linh đài của Dương Tiễn vậy.

Chương 1190. -

Hư Bồ Đề vào giờ phút này là thật sự thảm.

Đạo tâm bị Lý Trường Thọ gieo chủng tâm ma, đạo thể còn bị từng tầng từng tầng giam cầm, nguyên thần bị khắc lên phù lục Thượng Cổ tùy thời có thể dẫn nổ, đến bây giờ còn chưa thể khôi phục một chút ý thức...

Ở bên ngoài quả cầu, năm thân ảnh lẳng lặng đứng thẳng, thuần một sắc nam tiên.

Ba vị tiên tử Tiệt Giáo Vân Tiêu, Bích Tiêu cùng với Kim Linh, cùng với Phượng Tộc đại tỷ Khổng Huyên, lúc này đang tụ tại bên cạnh đầm nước cách đó không xa, ngồi trên nệm êm, cười cười nói nói, quanh người nổi lên mây mù nhàn nhạt, làm cho nhóm nam tiên bên kia không dám nhìn nhiều.

Rất rõ ràng, chủ đề bên kia đã là chệch hướng chuyện hôm nay.

Khổng Tuyên nguyên bản cũng không muốn có quá nhiều gặp gỡ cùng với tiên nhân Tam Giáo, lại là không có cách nào từ chối lời mời nói chuyện phiếm của Vân Tiêu.

Dù sao các nàng còn có một mối liên hệ khác —— chuẩn chị em dâu.

Triệu Công Minh tiến về chỗ đầm nước liếc nhìn, ánh mắt lại rơi vào bên trên pháp bảo quả cầu trước mặt, nhìn hai thân ảnh một ngồi, một nằm bên trong quả cầu, thầm nói: "Các nàng ở bên kia sẽ nói những gì?"

"Qua đó hỏi một chút không phải sẽ biết?" Đa Bảo tức giận nói một câu, trên mặt hơi mập vẫn như cũ mang theo một chút phiền muộn.

Trước đó chờ mong lâu như vậy, cuối cùng bắt đầu hành động, y lại là nửa điểm cảm giác kích thích cũng không cảm thấy...

Trực tiếp động thủ chính là Kim Linh cùng với Khổng Tuyên, mở khe hở không gian, bố trí trận pháp các nơi chính là Vân Tiêu cùng với Triệu Công Minh. Thủ hộ mấy tòa đại trận na di trung chuyển, cũng là Bích Tiêu, Vân Trung Tử, Thái Ất Chân Nhân, thậm chí là hóa thân Ngọc Đế!

Y đường đường là Đại sư huynh Tiệt Giáo, đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ yêu thích nhất, ngay ở tiểu thế giới u lãnh, vắng vẻ, không chút khói người này, ngồi ghẻ lạnh mấy ngày!

Được đặt cho một cái tên rất hay: Thủ hộ nơi mấu chốt nhất.

Trên thực tế chính là trông bãi!

Nếu không phải Đa Bảo đạo nhân y có nhiều bảo vật, tùy tiện cầm một món pháp bảo ảo cảnh phát huy một chút tác dụng, Đại sư huynh Tiệt Giáo y, lần này liền sẽ thật mất mặt...

Đa Bảo hỏi một tiếng: "Trường Canh vì sao không trực tiếp giết người này? Hư Bồ Đề này trước đây, không phải đã đối nghịch mấy lần cùng với Trường Canh và Thiên Đình?"

Hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động cười nói: "Việc này Trường Canh...khục, Thái Bạch Tinh Quân đã từng giải thích cho mạt tướng, Hư Bồ Đề lúc này sống hữu dụng hơn so với giết."

Bốn vị nam tiên Đạo Môn bên cạnh, lập tức quăng tới ánh mắt thiện ý.

Vẫn là đừng có vạch trần.

Ngọc Đế ra ngoài một lần cũng không dễ dàng, điểm phá thân phận này không chỉ có thể làm cho Ngọc Đế xấu hổ, mấy người bọn hắn cũng phải cúi đầu gọi sư thúc, bệ hạ.

"Việc này bần đạo ngược lại là có biết đôi chút." Thái Ất Chân Nhân khoanh tay, giải thích: "Lần này chủ yếu vẫn là chính Hư Bồ Đề đụng vào trên lưỡi kiếm. Xiển Giáo chúng ta có một hậu bối rất được Trường Canh coi trọng, bị vị Hư Bồ Đề này dùng bí pháp thần niệm mê hoặc, vừa vặn bị bần đạo cùng với Trường Canh gặp được, đây bất quá là chuyện phát sinh vào hơn hai mươi ngày trước. Trước đây Hư Bồ Đề mặc dù đối nghịch cùng với Thiên Đình, tính kế Thiên Đình mấy lần, nhưng đằng sau cũng coi như bị Thiên Đình trả thù, tự thân có một chút chật vật, hai bên cũng coi như hòa nhau. Lần này Trường Canh xuất thủ, thuần túy chính là bởi vì sự tình của vị hậu bối kia."

Triệu Công Minh ngạc nhiên nói: "Hậu bối nào?"

Vân Trung Tử lại nghĩ đến điều gì, mặt lộ vẻ giật mình, hỏi: "Có phải là cháu trai của Ngọc Đế?"

Thuyên Động ở bên cạnh nháy mắt mấy cái, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên.

"Không sai." Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh cười cười.

Thái Ất bên ngoài cười bình tĩnh, trong đáy lòng lại tránh không được có một chút thấp thỏm, dù sao Trường Canh cũng không nói, việc này phải chăng có thể nói cho người khác.

Vạn nhất chính mình nói nhiều, làm hỏng an bài của Trường Canh, ảnh hưởng đến cơ duyên của Dương Tiễn sư điệt, như vậy sẽ không hay.

Bản thân y ngược lại là không sợ Trường Canh, cùng lắm thì chính là một câu "Ngọc Đỉnh cứu ta".

Thái Ất Chân Nhân liếc nhìn Thuyên Động, cười nói: "Trường Canh vì bồi dưỡng Dương Tiễn thành thần tướng Thiên Đình, những năm này vẫn luôn thừa nhận bêu danh không nên có, lại để trong đáy lòng Dương Tiễn có nhiều oán hận. đối với hắn. Dùng chấp niệm như vậy, đốc thúc Dương Tiễn liều mạng tu hành, các vị có biết, Dương Tiễn sư điệt mất bao lâu để bước vào cảnh giới Thiên Tiên? Không đến trăm năm. Lại là một đám cảnh giới đột phá mà đến, không có nguyên thần đạo phi thăng, Dương Tiễn sư điệt mỗi ngày đều đang rèn luyện nhục thân, không có một chút lười biếng nào."

Ánh mắt của Thuyên Động có phần hơi xúc động.

Đa Bảo đạo nhân hai mắt tỏa sáng, cười nói: "Tính cách của vị Dương Tiễn sư điệt này, chắc hẳn là vô cùng cứng cỏi."

"Đứa nhỏ này xác thực hết sức xuất sắc, bất quá các vị vẫn phải bảo mật đối với chuyện này, đừng làm hỏng an bài của Trường Canh sư đệ." Thái Ất Chân Nhân hiếm khi đứng đắn một lần, tiếp tục nói: "Hư Bồ Đề này chính là nhắm ngay vào thân phận cháu trai Ngọc Đế này của Dương Tiễn sư điệt, đã không phải là lần đầu tiên âm thầm mê hoặc, tự cho là làm không chê vào đâu được, kỳ thật tất cả đều ở dưới sự quan sát của chúng ta. Trường Canh vội vã động thủ đối với Hư Bồ Đề, chính là sợ Dương Tiễn bị Hư Bồ Đề kích thích ra lửa giận, kết thúc sớm【 chấp niệm tu hành 】."

Đa Bảo đạo nhân hỏi: "Vậy vì sao không trực tiếp giết Hư Bồ Đề?"

"Bần đạo tự nhiên không phải Trường Canh, làm sao có thể hiểu được suy nghĩ của Trường Canh?" Thái Ất Chân Nhân lắc đầu: "Có một chút ngược lại là có thể xác định, chính là Trường Canh muốn dùng thân phận của Hư Bồ Đề. Hoặc là nói, mượn miệng Hư Bồ Đề, tiếp tục kích thích Dương Tiễn sư điệt. Biến biến số nguyên bản không nhận sự chưởng khống của chính mình, hóa thành át chủ bài trong tay chính mình...đại khái, đây chính là tầng tính kế thứ nhất của Thái Bạch Tinh Quân."

"Hít hà ——" Thuyên Động sờ cằm rơi vào suy tư, lẩm bẩm nói: "Lần này, Tinh Quân đại nhân tính kế mấy tầng?"

Mấy vị tiên nhân Đạo Môn liếc nhìn nhau, từng người cười không nói.

Đa Bảo đạo nhân nhíu mày đối với Thái Ất Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân cười ngượng ngùng.

Thái Ất Chân Nhân y đợt này thuần túy là mưu đồ một chút chỗ tốt cho Dương Tiễn sư điệt trong tương lai, chứ không phải là vì ca ngợi Lý Trường Canh không có lương tâm!

Thái Bạch Tinh Quân, cắt ra tất cả đều là đen, đen đến thiên hoa loạn trụy, ngũ thải ban lan!

...

Tiếng cười nói, tiếng cười đùa, tiếng người nói gần gần xa xa, hết thảy đều phảng phất như mộng cảnh gặp được lúc chưa tu hành.

Hư Bồ Đề vừa mới khôi phục ý thức, trong đáy lòng chính là lộp bộp một tiếng, tiên thức bị giam cầm, lục thức bị phong cấm, phía trên nguyên thần bị khắc từng đạo đường vân huyết sắc...

Chương 1191. -

"Bị bắt? "

Ý nghĩ có một chút hoang đường này phun lên trái tim, Hư Bồ Đề liền muốn cười lạnh hai tiếng, không cho rằng đối phương sẽ thật sự không đặt hai vị lão sư trong đáy mắt, gã thế nhưng là khác biệt cùng với những đệ tử Thánh Nhân góp cho đủ số ở bên cạnh bảo trì Linh Sơn, trong tay có quá nhiều tài liệu đen của Tây Phương Giáo.

Nhưng sau đó, Hư Bồ Đề lại rơi vào trầm tư.

Gã dường như đã bị đối phương bắt được một hồi lâu, lão sư cũng không cứu giúp...

Đối phương là ai, vì sao lại bắt gã trở về mà không giết?

Hư Bồ Đề thử chế tạo một ít động tĩnh cho chính mình, cảm giác lục thức bị phong cấm tương đối không ổn.

Thình lình nghe một tiếng cười lạnh, Hư Bồ Đề cảm thấy ánh sáng, bóng đen và âm thanh đồng thời lao tới, trước mắt xuất hiện những đốm sáng, nguyên thần bất đắc dĩ "mở mắt ra".

Lập tức thấy rõ, gã đang nằm ở trên một mảnh mặt hồ như gương sáng, mặt hồ phản chiếu ngôi sao đầy trời.

Huyễn cảnh.

Hư Bồ Đề có kiến thức rộng rãi, liếc mắt liền nhìn ra bố trí nơi đây, nhưng lúc gã nhìn thấy thân ảnh ngồi xếp bằng cách đó không xa kia, toàn thân đột nhiên trở nên căng thẳng.

Đại, Đại sư huynh? !

Thân ảnh hơi mập ngồi ở hơn bên ngoài mười trượng vào giờ khắc này kia, không phải là Di Lặc?

Đạo tâm của Hư Bồ Đề một mảnh mê mang, không biết tại sao Di Lặc lại đánh lén mình, nhưng nếu thật sự là như thế, ngược lại là có thể giải thích vì sao lão sư không ra tay bảo hộ chính mình.

Lại hoặc là, đây là ý của lão sư?

Khóe miệng của "Di Lặc" kia mang theo nụ cười thản nhiên, mở miệng nói: "Sư đệ, đã tỉnh rồi?"

Nụ cười khiến cho người ta có một chút sợ hãi này...

Quả nhiên là Đại sư huynh của chính mình không sai.

"Sư huynh đây là có ý gì?" Nguyên thần Hư Bồ Đề "Ngồi" lên ở bên trong huyễn cảnh, tiếp tục phân biệt Di Lặc trước mắt là thật hay giả, đạo tâm đã hoàn toàn căng cứng.

"Di Lặc" kia chỉ là cười không nói, thân hình lại dần dần tiêu tán, chỉ để lại một câu: "Tự suy nghĩ một chút, vì sao bần đạo muốn ra tay với ngươi."

Nguyên thần Hư Bồ Đề thoáng có một chút rung động, muốn nói lại thôi, đợi sau khi thân hình "Di Lặc" tiêu tán, không khỏi cúi đầu nhìn "Hai tay" của chính mình.

Gã, đã làm sai chuyện gì?

Đỉnh đầu lấp lóe ánh sao, huyễn cảnh đang nhanh chóng đổ sụp, cuối cùng hóa thành kích thước mấy trượng, giống như lồng giam.

Bên ngoài huyễn cảnh, món linh bảo hình cầu kia lấp lóe quang mang, Lý Trường Thọ chui ra từ đó, nhẹ nhàng thở phào một cái.

Chính mình vừa rồi đóng vai Di Lặc có sai lầm gì không?

Những đặc thù, thần thái của Di Lặc này, đều là do Kim Bằng "tìm hiểu" từ trong miệng Đế Thính, từ phản ứng đầu tiên của Hư Bồ Đề mà nói, hẳn là không có xảy ra sai lầm gì.

Lúc ấy Kim Bằng dùng tiểu Lục Thần Thương để trên cái trán của Đế Thính, ấn theo bản tính của Đế Thính, những lời nói ra cũng hẳn không phải nói dối.

Dù sao thì nếu nó nói dối, cũng chỉ là làm hỏng một đoạn tính kế của chính mình.

Chính mình có thể làm, là một trận đại yến thần thú.

Đa Bảo đạo nhân vội hỏi: "Trường Canh, như thế nào?"

"Bước đầu tiên đã đi ổn." Lý Trường Thọ cười nói: "Đằng sau chính là từng bước một đánh tan đạo tâm của gã, yểm hộ tâm ma tăng trưởng, lần này đa tạ các vị sư huynh trượng nghĩa ra tay."

Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên: "Cái miệng chỉ biết khen, lão quyền thần Thiên Đình."

Thuyên Động ở bên cạnh lập tức muốn mở miệng, Lý Trường Thọ lại thuận thế nói: "Trái phải còn phải đợi một chút thời gian, chúng ta không bằng uống rượu ở chỗ này, trò chuyện một chút sự tình có quan hệ với đại kiếp?"

Mấy vị tiên nhân từng người xưng thiện, Thái Ất Chân Nhân cười ngượng ngùng, bị Lý Trường Thọ sắp xếp sự tình dọn bãi.

Thế là, nam tiên anh tuấn thân mang áo bào đỏ kia, ném bồ đoàn xuống đất, đổ ra một đống cốc lưu ly, trợn trắng mắt đi đốn cây làm bàn tròn —— y không sở trường bí pháp tạo hóa ngưng vật.

Lý Trường Thọ mời Quỳnh Tiêu đến giúp đỡ, lấy ra nguyên liệu nấu ăn đã sớm chuẩn bị tốt, rượu nhưỡng, tiên quả, làm một trận rượu yến.

Phảng phất như thật sự bị Thái Ất Chân Nhân đoán đúng rồi, bắt giữ Hư Bồ Đề chỉ là tiện thể, ngày hôm nay người đại biểu Tam Giáo tụ tập ăn uống mới là chính sự.

Không bao lâu, tiệc rượu sôi nổi, cười nói không ngừng.

Năm vị nam tiên tập hợp lại cùng nhau, bốn vị nữ tiên tập hợp lại cùng nhau, hóa thân Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ hối hả ngược xuôi, bận trước bận sau.

Thuyên Động ăn thức ăn ái khanh nhà mình chế tác tỉ mỉ, mặc dù không phải lần đầu tiên thưởng thức, nhưng vẫn như cũ hai mắt tỏa sáng, tán dương không dứt.

Vân Tiêu tiên tử mỉm cười nếm một lần đại bộ phận thức ăn, liền chỉ để ý nói chuyện cùng với Khổng Tuyên, tận lực khiến cho Khổng Tuyên không có cảm giác bị tiên nhân Đạo Môn ngó lơ.

Việc này, vẫn là Linh Nga làm tự nhiên thoả đáng hơn.

Quỳnh Tiêu giúp việc bếp núc giúp hơn phân nửa, liền lười biếng chạy tới cười đùa cùng với Kim Linh Thánh Mẫu, thỉnh thoảng ném cho Đại ca nhà mình một ánh mắt, làm cho Triệu Công Minh híp mắt cười khẽ, mặt mo thỉnh thoảng phiếm hồng.

Đa Bảo cười nói: "Trường Canh không cần gấp gáp, tới uống rượu đi."

Lý Trường Thọ lúc này mới dừng lại bận rộn, bưng tới hai món ăn cuối cùng, thuận thế ngồi ở bên người Vân Tiêu tiên tử.

Tự nhiên, tiên thức của hắn từ đầu đến cuối đều đang ngó chừng tình huống của Hư Bồ Đề.

"Đến, Trường Canh kính các vị sư huynh sư tỷ, kính Thuyên Động tướng quân, đa tạ các vị trong lúc cấp bách đến đây tương trợ, mới có thể bắt giữ kẻ này thuận lợi như vậy."

Các vị tiên nhân nâng chén nghênh đón, cùng nhau uống rượu ngon.

Thân thể Triệu Công Minh nhô về phía trước, nhỏ giọng hỏi: "Trường Canh, lần này ngươi tính kế mấy tầng?"

"Lần này!" Lý Trường Thọ cẩn thận tính một cái, lại cố ý bỏ qua vài tầng có khả năng thành công thấp: "Ba ~ bốn tầng mà thôi, chủ yếu vẫn là vì sự tình Dương Tiễn. Vừa rồi Thái Ất sư huynh xác nhận không nhịn được, nói tiền căn hậu quả đối với các vị, như thế ta cũng có thể ít nói vài lời."

Cái trán của Thái Ất Chân Nhân lập tức treo đầy vạch đen, mắng: "Bần đạo thật sự dễ đoán như vậy?"

Chúng tiên không khỏi mỉm cười vui vẻ.

Vân Trung Tử ở bên cạnh hỏi: "Trường Canh, bây giờ đại kiếp vẫn là khó bề phân biệt, chúng ta có thể chú ý điều gì?"

Kim Linh Thánh Mẫu cũng nói: "Ba ngàn thế giới đã là chiến hỏa khắp nơi, sinh linh tử thương thảm trọng, bên trong Trung Thần Châu kia cuồn cuộn sóng ngầm, tiên môn ma sát không ngừng...Thiên Đình là tùy ý để việc này phát triển, hay là đã nghĩ biện pháp ngăn lại?"

Lý Trường Thọ nói: "Những gì hai vị nói, thật ra là cùng một việc. Nhưng ta cũng chỉ có thể có một chút tiếc nuối nói cho các vị, việc này ta cũng không biết, Thiên Đình cũng không biết."

"Khục." Thuyên Động kịp thời đứng dậy, chống đỡ mặt bàn vì ái khanh nhà mình, cười nói: "Tinh Quân đại nhân, mạt tướng nghe một vị lão giả bên trong Thiên Đình nói, đại kiếp này, tám thành là được chia thành ba giai đoạn, đối ứng với ba lần Vu Yêu đại chiến tại Thượng Cổ."

Chương 1192. -

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn đều đã chủ động giả đò ngớ ngẩn!

Mà thôi, Ngọc Đế bệ hạ muốn nói những điều này, vậy liền để Ngọc Đế bệ hạ nói đi, nơi đây cũng không có người ngoài gì.

Ngọc Đế bệ hạ lần này vắt hết óc nghĩ ra đạo hiệu của hóa thân, thật đúng là xác thực.

Thuyên Động, hiểu tất cả mọi thứ, hiểu Thiên Đế.

Liền nghe cỗ hóa thân Ngọc Đế này cười nói: "Lấy nghị sự Tử Tiêu Cung làm điểm phân chia, trước đó chính là giai đoạn đầu ấp ủ đại kiếp, sau đó, cũng chính là đoạn năm tháng hiện nay này, là giai đoạn đại kiếp tích lũy sinh linh tử thương, giảm gánh nặng cho thiên địa. Giai đoạn sau cùng mới thật sự là lượng kiếp buông xuống."

"Thiên Đình không quan tâm đến những tiên môn chinh phạt kia?" Kim Linh Thánh Mẫu cau mày hỏi.

Thuyên Động trầm ngâm vài tiếng, nói: "Thiên Đình cũng không thể đối lập cùng với Thiên Đạo, can thiệp đại kiếp vận chuyển. Đau nhiều không bằng đau ngắn, số lượng Luyện Khí Sĩ bên trong thiên địa thực sự hơi quá nhiều, mà ở trong mắt Thiên Đạo, bản chất của Luyện Khí Sĩ không khác gì phàm nhân, lại chiếm cứ quá nhiều linh khí và sinh cơ bên trong thiên địa. Cho nên, Thiên Đình ở bên trong đại kiếp, lấy thủ hộ phàm nhân làm chủ, tiện thể chiêu nạp nghĩa sĩ phẩm hạnh thượng đẳng, trung hậu vào Thiên Đình, nhưng không gây trở ngại cho tất cả các bên."

Các vị tiên nhân chậm rãi gật đầu.

Thái Ất Chân Nhân bưng chén rượu lắc đầu, lại không nhịn được buông ly rượu xuống.

"Bần đạo chen vào một chút. Ý tứ của Thiên Đình chính là tọa sơn quan hổ đấu, ngồi làm ngư ông đắc lợi mà thôi? Liền mặc kệ tràng đại kiếp vốn là Thiên Đình phát động này?"

"Không thể nói là làm ngư ông đắc lợi!" Thuyên Động nói: "Đại kiếp tuy là Thiên Đình dẫn động, nhưng căn nguyên cũng không ở Thiên Đình. Chân Nhân chớ quên, ở bên trong kiếp vận trước đây, kiếp vận tính kế Yêu Tộc cùng với Thiên Đình, càng là hủy sư phụ của Trường Canh ái khanh, làm cho bản thân Trường Canh ái khanh nhập kiếp, chém giết một đầu kim ô cuối cùng. Phía sau mới có Thiên Đình chinh phạt đối với Yêu Tộc, ở bên trong quá trình này lại có kiếp vận can thiệp, mới có một hệ liệt đại kiếp kế tiếp. Nói một cách khác, Thiên Đình chỉ là bị đại kiếp chọn trúng, làm ngòi nổ hợp lý để đại kiếp hạ xuống. Căn nguyên của đại kiếp, ở chỗ sau Thượng Cổ đại chiến Nhân Tộc sinh sôi nảy nở, đạo thừa Đạo Môn mọc lên như nấm, số lượng Luyện Khí Sĩ cấp tốc bành trướng, mà tổng cộng lực lượng sinh linh hiện tại đã vượt qua sức chịu đựng của thiên địa."

Kim Linh Thánh Mẫu hỏi: "Bần đạo vẫn luôn có một chút không hiểu đối với chuyện này, vì sao lực lượng sinh linh nhiều, liền sẽ ảnh hưởng đến thiên địa ổn định? Mặc dù ta đã nghe nói về sự tình Cửu Ô Tuyền, nhưng thời Viễn Cổ vì sao liền chưa nghe nói qua còn có việc này? Chắc hẳn là ở bên trong Viễn Cổ thiên địa, tổng cộng lực lượng sinh linh là vượt xa ngày hôm nay...Hoặc là, chỉ là bởi vì Thiên Đạo cảm thấy, cho nên là như vậy?"

Lý Trường Thọ vội nói: "Sư tỷ, nói cẩn thận."

Kim Linh Thánh Mẫu quệt quệt khóe môi, cũng chưa biểu đạt bất mãn.

Vân Trung Tử nói: "Bần đạo nghĩ rằng, cái gọi là thiên địa khó có thể chịu đựng lực lượng sinh linh, chính là ám chỉ, một khi lực lượng sinh linh mất khống chế, bộc phát đại chiến như tại lúc Thượng Cổ, thiên địa sẽ triệt để bị đánh nát."

"Cũng không phải!" Triệu Công Minh vuốt râu lắc đầu: "Có sáu vị Thánh Nhân tồn tại, thiên địa làm sao sẽ bị đánh nát? Thánh Nhân có thể trùng luyện gió lửa khí hậu, đây chính là trình độ một trăm vị đại năng cũng đều không thể đạt tới."

Thuyên Động lại cười nói: "Đúng như một câu Thái Ất Chân Nhân đã từng nói, Thánh Nhân cũng là có phân chia mạnh yếu, việc này không thể nói rõ. Bất quá ta ở đây, có thể để lộ một câu. Sự nguy hiểm của Cửu Ô Tuyền xác thực tồn tại, có quan hệ cùng với Ma Tổ vẫn lạc năm đó. Đạo của Ma Tổ cũng không triệt để bị phá vỡ, tăng lên mấy phần biến số bất ổn cho thiên địa, mà đạo của Ma Tổ, chính là theo đuổi thiên địa hủy diệt, sinh linh quy về dòng sông chân linh. Đạo của Đạo Tổ lão gia thì tương phản."

Đa Bảo đạo nhân nghiêm mặt nói: "Như vậy, sát kiếp cuối cùng sẽ tiến hành như thế nào, đã có định số?"

"Tạm thời chưa có định số, chỉ có thể chờ đợi triều cường rút đi, mới có thể tra manh mối." Thuyên Động nghiêm mặt nói: "Nhưng chắc là tiến hành ứng kiếp ở trong ba giáo, cho nên nếu như có thể vào lúc sát kiếp buông xuống, cấp tốc dọn sạch Tây Phương Giáo, Đạo Môn hẳn là có thể ít chút tử thương."

Triệu Công Minh vuốt râu than nhẹ: "Tây Phương Giáo được hai vị Thánh Nhân bảo vệ, nhất là Nhị sư bá...nói nghe thì dễ."

Thái Ất Chân Nhân cau mày nói: "Nói tới nói lui, cười thì cười, chớ có lấy lão sư ra nói đùa."

Lý Trường Thọ lập tức hoà giải: "Chúng ta ngày hôm nay chỉ là nói chuyện phiếm, đừng có liên quan đến Thánh Nhân, cũng không cần đưa vào lập trường sau này. Đại kiếp chính là đại kiếp, chúng ta vẫn là chúng ta, bây giờ đại kiếp còn chưa hoàn toàn rơi xuống, mọi thứ có lẽ đều còn có một chút đường sống. Công Minh lão ca, có thể cho ta mượn Định Hải Thần Châu của ngươi thưởng thức hay không?"

"Cầm đi!" Triệu Công Minh vung tay lên, hai mươi tư viên bảo châu bay đến trước mặt Lý Trường Thọ, lập tức hấp dẫn ánh mắt các nơi.

Triệu Công Minh cười nói: "Đừng nói là thưởng thức, lão đệ ngươi coi như cầm đi dùng thì thế nào?"

"Bản mệnh pháp bảo của lão ca, cũng không thể tùy tiện cho mượn." Lý Trường Thọ cố ý dặn dò một câu, sau đó liền đánh giá một hồi đối với Định Hải Thần Châu.

Hắn đang châm chước nhắc nhở Triệu Công Minh như thế nào, món đồ chơi này có thể diễn hóa hai mươi tư chư thiên.

Quỳnh Tiêu lau khóe miệng, cười nói: "Chỉ là bảo vật mà thôi, lại có thể tìm hiểu cái gì?"

"Cũng không phải lĩnh hội cái gì." Lý Trường Thọ cười nói: "Định Hải Thần Châu này tên là định hải, kỳ thực cũng không phải là pháp bảo hệ thủy đơn thuần, ở bên trong mỗi một hạt châu này, đều phảng phất như ẩn chứa một phương thế giới vô tận. Đúng rồi, bộ bảo châu này, phải chăng còn thiếu chút gì?"

Triệu Công Minh trầm ngâm vài tiếng, thầm nói: "Bần đạo vẫn cảm thấy, có thể là thiếu mười hai viên, nếu là ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, uy năng sẽ không thể đoán chừng."

"Có thể hay không để mạt tướng nhìn qua?"

Thuyên Động ở bên cạnh mở miệng nói một câu, Lý Trường Thọ hơi hơi ngẩn ra, Triệu Công Minh đã là mỉm cười đáp ứng.

Lão Công Minh nghĩa bạc vân thiên • chân chính, không sợ một chút nào người khác động tay chân đối với bản mệnh pháp bảo của chính mình.

Thuyên Động tiếp nhận một viên bảo châu, cẩn thận thể hội, lại nhắm lại hai mắt, lòng bàn tay lấp lánh ra một vệt lực lượng Thiên Đạo nồng đậm, rất nhanh liền khẽ di một tiếng, thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Chỉ là câu này, dọa cho Triệu Công Minh bưng rượu trong tay run nhè nhẹ, Đa Bảo đạo nhân ở bên cạnh chau mày, Lý Trường Thọ lại là mặt lộ vẻ ý cười, những người còn lại đều hướng ánh mắt nhìn về phía nơi đây.

Không có gì khác, lời mà Ngọc Đế bệ hạ nói thầm, chính là kiểu câu nổi danh tại Hồng Hoang:

"Bảo vật này hữu duyên cùng với Thiên Đình."

Chương 1193. -

Lý Trường Thọ tất nhiên là biết, Ngọc Đế tuyệt đối sẽ không tham bảo vật gì.

Câu "hữu duyên cùng với Thiên Đình" này của y, thật ra là chỉ hai mươi tư chư thiên có thể bổ sung cho Thiên Đình, biến chín tầng trời thành ba mươi ba tầng trời.

Ở bên trong đại kiếp Phong Thần nguyên bản, diễn hóa hai mươi tư chư thiên chính là Nhiên Đăng, bù đắp chính là Phật Môn chưa xuất thế.

Nhiên Đăng nhờ vào đó đặt vững địa vị của chính mình trong Phật Môn, cũng làm cho Phật Môn có quyền lên tiếng nhất định ở bên trong Thiên Đình.

Bây giờ, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu này, chín thành bảy là có thể không rơi vào trong tay Nhiên Đăng, Triệu Công Minh nếu có thể ngộ ra mấu chốt nơi đây, dùng bảo vật này diễn hóa hai mươi tư chư thiên, sẽ tạo nên một cái Thiên Đình không có quá nhiều liên quan cùng với Phật Môn tương lai.

Liền tùy thuộc vào việc Triệu Công Minh nắm chắc như thế nào.

Nhưng lúc này, ở nơi đây, hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động nói ra lời này, trong đáy lòng Triệu Công Minh liền nổi lên tầng tầng lớp lớp gợn sóng.

Ánh mắt của Triệu đại gia đầu tiên là chấn kinh, kích động, sau đó chính là suy tư, do dự, sau đó biến thành quả quyết, kiên quyết...

Nếu như Ngọc Đế thu bảo vật của y, có thể cho tiên Tiệt Giáo bọn họ nhiều thêm một con đường sống ở bên trong đại kiếp, nhiều thêm một phần cơ duyên mạng sống, coi như là thực lực của chính mình tổn hao nhiều thì lại như thế nào?

Bảo vật mạnh hơn, chung quy vẫn là vật ngoài thân, cùng lắm thì về sau liền học Xiển Giáo Thái Ất có chuyện tìm Ngọc Đỉnh.

Triệu Công Minh y liền không có ai bảo vệ sao?

Vạn sự không bù được một câu "Kim Linh cứu ta"!

Vì vậy, trong lòng Triệu Công Minh run lên, giọng nói run lên, thấp giọng nói: "Nếu như tướng quân coi trọng, bảo này..."

"Lão ca!" Lý Trường Thọ ở bên cạnh thấp giọng quát nhẹ, Ngọc Đế lập tức biết được là Triệu Công Minh suy nghĩ nhiều, lúc này liền để lại bảo châu ở trước mặt Lý Trường Thọ.

Trên khóe miệng của Thuyên Động lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Công Minh lão ca chớ nên hiểu lầm, mạt tướng nói bảo vật này hữu duyên cùng với Thiên Đình, chính là bởi vì nó dường nhủ có thể khiến Thiên Đình bước lên một bậc thang cao hơn. Mạt tướng hiếm khi chinh chiến vì Thiên Đình, phần lớn là trấn thủ ở trước Lăng Tiêu bảo điện, cũng không cần dùng trọng bảo như vậy."

Mấy vị tiên nhân Tiệt Giáo cùng nhau nhẹ nhàng thở ra.

Triệu Công Minh buồn bực nói: "Hạt châu này của ta, có liên hệ gì cùng với Thiên Đình?"

Lý Trường Thọ có một chút khẽ động ngón tay, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu bay trở về trước mặt Triệu Công Minh, chậm rãi xoay quanh một vòng.

Triệu Công Minh như có điều suy nghĩ, dường như bắt được một chút linh quang.

Mấy người ở bên cạnh cũng không dám quấy rầy nhiều, dù sao đây cũng có khả năng chính là cơ duyên của Triệu Công Minh.

Không bao lâu, Triệu Công Minh khẽ cau mày, nói: "Xem ra, bần đạo trở về phải lĩnh hội bộ pháp bảo này thật kỹ."

Trường Thọ thuận thế dẫn chủ đề ra, nâng chén với mấy vị đại năng.

Định Hải Thần Châu phải chăng có thể trở thành cơ duyên của Triệu Công Minh, kỳ thật mấu chốt nằm ở chỗ Thiên Đạo. Nếu Thiên Đạo cho chỉ điểm, hoặc là chỉ rõ tác dụng của Định Hải Thần Châu, bằng vào ngộ tính của Triệu Công Minh, tự nhiên không khó ngộ ra.

Lý Trường Thọ tuy biết phương hướng đại khái, nhưng một là không dám nói quá nhiều, thứ hai đây thủy chung là suy đoán, cho nên cũng không trực tiếp nói rõ.

Mọi thứ chạm đến là thôi, mới có thể không dính nhân quả.

Mấy vị nam tiên nâng ly cạn chén, chủ đề dịch chuyển khỏi từ bên trên đại kiếp, tiên nhân hai giáo lúc này vẫn còn có thể vui vẻ hòa thuận.

Mấy vị tiên tử cười khẽ truyền âm, Khổng Tuyên cùng với Vân Tiêu không biết đang nói cái gì, quanh người hai người nổi lên một chút đạo vận, dường như là bắt đầu cùng ngồi đàm đạo...

Lý Trường Thọ rất nhanh liền lấy ra một ít đồ chơi nhỏ, chính thức mở rộng ra đấu đại thần bài.

Thế là, phong cách rất nhanh liền biến thành tiên nhân Tam Giáo và hóa thân Ngọc Đế say rượu đánh bài, cũng may là không có lấy vị trí chính thần Thiên Đình cái gì làm tặng thưởng.

Bất giác đã trôi qua ba ngày.

Chỗ hàng ngàn tiểu thế giới này vô cùng bình ổn, có uy năng Thái Cực Đồ che lấp, lại có Thái Thanh Thánh Nhân âm thầm ra tay, tất nhiên là ổn đến chín thành.

Ngoại trừ lúc Hư Bồ Đề bị ám toán kinh động đến hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo, đằng sau liền không có động tĩnh gì.

Bên kia...từ bỏ vô cùng quả quyết.

Lý Trường Thọ chuẩn bị thỏa đáng, một lần nữa tiến vào bên trong linh bảo hình cầu kia, thần niệm xâm nhập linh đài của Hư Bồ Đề, một lần nữa hóa thành bộ dáng Di Lặc.

Từ khí tức đến thần thái, lại từ động tác đến thói quen, biên độ mỉm cười, Lý Trường Thọ cố gắng kéo căng các loại chi tiết, mở miệng chính là một câu: "Rõ chưa?"

Đạo tâm của Hư Bồ Đề run lên, nguyên thần "mở mắt" một lần nữa, thần sắc đã tràn đầy mệt mỏi.

Gã lúc này chưa chú ý tới dị dạng bên trong đạo tâm của mình, ba ngày này vẫn luôn đang không ngừng suy nghĩ, cân nhắc đầy đủ, suy nghĩ những khả năng chính mình có thể nghĩ đến, cuối cùng cho ra một cái ý nghĩ lớn mật...

"Ngươi, quả nhiên là Đại sư huynh?"

Lý Trường Thọ duy trì mỉm cười như vậy, hai mắt hơi híp, "đối mặt" cùng với nguyên thần Hư Bồ Đề.

Luận trò chơi tâm lý.

Một lát sau, Hư Bồ Đề cười khổ, hỏi: "Thế nhưng là lão sư an bài?"

Bình thường mà nói, những câu hỏi lúc này đều là cạm bẫy, Lý Trường Thọ cũng không biết, Hư Bồ Đề và Di Lặc phải chăng là đệ tử của cùng một vị Thánh Nhân, dù sao thì Tây Phương Giáo cũng có đến hai vị Thánh Nhân.

Cho nên, lúc này Lý Trường Thọ vẫn như cũ chỉ là mỉm cười, nụ cười càng trở nên quỷ dị.

Hư Bồ Đề chậm rãi thở dài, một lần nữa nhắm hai mắt lại.

"Đại sư huynh không giết bần đạo, nhất định là còn có địa phương muốn dùng đến bần đạo, Đại sư huynh cứ việc nói rõ. Ta và ngươi cùng là đệ tử Tây Phương Giáo, đã từng cùng tu hành tại Linh Sơn, mặc dù đã từng âm thầm đọ sức, nhưng cũng không có thù hận, bần đạo cũng nguyện xông pha khói lửa vì Tây Phương Giáo, hiệu mệnh cho sư huynh."

"Rất tốt." "Di Lặc" đưa tay phải ra.

Hư Bồ Đề ra vẻ không rõ, nhưng thấy nụ cười của "Đại sư huynh" dần dần thu liễm, đạo tâm vô thức có một chút nắm chặt.

Lại là một vòng trầm mặc, "Di Lặc" đamg muốn chậm rãi buông xuống tay phải.

Trong mắt Hư Bồ Đề xẹt qua mấy phần giãy dụa, nhưng vẫn là điểm một chỉ vào cái trán, một đạo thân ảnh màu xám tro bay ra từ chỗ mi tâm nguyên thần của gã, ngưng tụ thành một điểm sáng tối tăm mờ mịt, bị "Di Lặc" nắm chặt.

Bên trong quả cầu, cái trán của Hư Bồ Đề bay ra một giọt tinh huyết, Lý Trường Thọ dùng hai tay bóp một cái pháp ấn phức tạp, tinh huyết này trong nháy mắt ngưng kết thành huyết thạch hình giọt nước.

Pháp ấn không ngừng, từng đạo xiềng xích xuất hiện ở xung quanh huyết thạch.

Yêu Hoàng Tù Thần Quyết!

Sợi khí xám kia bay ra từ ngực đạo thể của Hư Bồ Đề, chui vào trong huyết thạch, hóa thành hư ảnh Hư Bồ Đề, bị huyết thạch giam cầm hoàn toàn.

Chương 1194. -

Kể từ đó, nếu sau này muốn tiêu diệt nguyên thần Hư Bồ Đề, chỉ cần thôi pháp đốt sạch khối huyết thạch này, nguyên thần Hư Bồ Đề liền sẽ vỡ nát theo.

Tại linh đài của Hư Bồ Đề, thân hình "Di Lặc" sắp tiêu tán, tiếng nói có một chút không thú vị kia, một lần nữa chui vào đạo tâm của Hư Bồ Đề.

"Lại dưỡng thương ở chỗ này, đến thời cơ thích hợp, tự nhiên sẽ thả ngươi đi ra ngoài. Nếu lão sư hỏi, hoặc là ta và ngươi gặp nhau ở dưới tình hình khác, ngươi nên tự biết phải làm sao. Nếu bần đạo chưa chủ động đi tìm ngươi, coi như không có chuyện gì phát sinh."

Hư Bồ Đề nghe vậy hai mắt trừng một cái.

Đây không phải ý tứ của lão sư? !

Gã lúc này, chỉ là đơn thuần trở thành quân cờ trong tay Di Lặc?

Hư Bồ Đề lộ vẻ mặt tức giận, lập tức thở dài một tiếng, nụ cười khổ trên khóe miệng càng trở nên nồng đậm.

Sau này, sư huynh đệ ở bên ngoài sẽ là chủ tớ vụng trộm, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay Di Lặc.

Ánh sao xung quanh lấp lóe một lần nữa, huyễn cảnh trực tiếp tiêu tán, nguyên thần Hư Bồ Đề chìm vào trong bóng tối vô tận, lục thức bị phong cấm một lần nữa.

Bên trong quả cầu, Lý Trường Thọ nhìn khối "hồn thạch" ở trong lòng bàn tay chính mình, dùng âm dương nhị khí bao bọc, để vào bên trong một chiếc nhẫn, quay người bước ra khỏi kiện linh bảo hình cầu này.

Đại công cáo thành.

Tối ngày hôm đó, ở rìa Hỗn Độn Hải.

Một quả cầu chậm rãi bay tới từ bên trong Hỗn Độn Hải, ở phía trước hàng rào lực lượng Thiên Đạo bụp một tiếng nổ nát vụn, để lại một lão đạo trước ngực nhuốm máu, khí tức hư nhược.

Mảnh vỡ linh bảo hình cầu bị hỗn độn khí tức cuốn đi, cấm chế xung quanh Hư Bồ Đề cũng liên tiếp tiêu tán, gã mở hai mắt ra, nhìn hoàn cảnh xung quanh, lập tức dùng tiên lực bao trùm đạo thể, trốn vào bên trong Hỗn Độn Hải.

Trong đáy lòng Hư Bồ Đề, hồi tưởng đến hai chuyện "đại sư huynh" vừa mới bàn giao.

Chuyện thứ nhất là Đại sư huynh chủ động nhắc tới, sự tình tính kế Dương Tiễn, cần an bài phối hợp cùng với Đại sư huynh.

Hư Bồ Đề cũng không ngoài ý muốn đối với chuyện này, trong đáy lòng đã sớm phỏng đoán được kết quả như vậy.

Đại sư huynh là một người không chịu ăn thiệt thòi, tính tình có thù tất báo, lần trước bị Thái Bạch Tinh Quân tính kế thảm như vậy, làm sao có thể không có an bài đánh trả?

Thực sự là Di Lặc.

Chuyện thứ hai, lại là Hư Bồ Đề chủ động hỏi...

"Sư huynh, bần đạo nên giải thích sự tình những ngày qua mất tích đối với sư phụ như thế nào? "

Câu trả lời Đại sư huynh cho là: "Ta bỏ người vào rìa Hỗn Độn

Hải, không phải vị Thái Bạch Kim Tinh kia nói, bần đạo là nguyên thần thứ hai của Côn Bằng sao? "

Hư Bồ Đề lập tức rõ ràng, cái nồi này liền ném lên trên lưng Côn Bằng: Côn Bằng bắt lấy chính mình, dùng tốc độ cực nhanh thoát ra khỏi Hồng Hoang, tra khảo gã sự tình có quan hệ với Tây Phương Giáo, như thế liền có thể miễn cưỡng giải thích đối với lão sư.

Nói đến, Đại sư huynh thật sự lớn gan, đồng môn tương tàn vốn là tối kỵ, Đại sư huynh liền trực tiếp liền làm, còn làm thành.

Xem ra, những lời đồn đại về Đại sư huynh nghe được tại lúc Thượng Cổ, đều là có dấu vết lần theo.

Hư Bồ Đề di chuyển ở bên trong Hỗn Độn Hải một hồi, từ một phương hướng khác trở về Hồng Hoang thiên địa. Nhưng gã mới vừa tiến vào hàng rào Thiên Đạo, đạo tâm đột nhiên chấn động, vội vàng nội thị bản thân.

Đây lại là cái gì?

Hư Bồ Đề nhìn từng tia từng tia khí xám đã cắm rễ bên trong đạo tâm kia, sắc mặt đột nhiên trở nên có một chút tái nhợt.

Dù là Luyện Khí Sĩ tu vi cao cường, cũng đều sợ sinh ra tâm ma, càng sợ bản thân bị tâm ma thôn phệ.

Mà lúc này ở trong đạo tâm của gã, một cỗ khí tức màu xám đen gần như nuốt hết đạo tâm.

Trong đáy lòng Hư Bồ Đề nổi lên một hồi lại một hồi cảm xúc, buồn, giận, sát ý hỗn loạn, gần như muốn thôn phệ gã.

Tâm ma từ đâu tới! ?

Hư Bồ Đề bấm ngón tay suy tính, sau khi xông vào hàng rào

Thiên Đạo lập tức ngồi xuống tu hành, quanh người nổi lên một đạo ánh sáng vàng, trên trán cũng dần dần đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Đại sư huynh, ngươi thật là ác độc! Đạo tâm của bần đạo gần như bị ngươi hủy hoàn toàn, sau này chỉ sợ là khó mà tiến về phía trước nửa bước!"

Hư Bồ Đề mở hai mắt ra, sự giận dữ dưới đáy mắt cấp tốc biến mất.

Không đúng...

Đây cũng không phải là tâm ma của bần đạo, đây là bị người cưỡng ép gieo xuống ma niệm!

Vực ngoại thiên ma, rìa Hỗn Độn Hải...chẳng lẽ những lời đồn đại trước đây không phải là tin đồn? Đại sư huynh thật sự là...

Hư Bồ Đề đột nhiên co lại tròng mắt, ẩn tàng thân hình, tràn đầy kinh hãi độn về phía rìa ba ngàn thế giới, muốn chọn một nơi để thiền định, suy nghĩ kỹ càng việc này.

Nếu thật sự là như thế, Tây Phương Giáo bọn họ chỉ sợ là có phiền toái...

Thậm chí, sẽ bị Đại sư huynh từng bước từng bước xâm chiếm!

"Ài, bần đạo đã bị người chế trụ, cũng không làm được cái gì."

...

Sau khi thả đi Hư Bồ Đề tại rìa Hỗn Độn Hải, lại qua nửa tháng.

Lý Trường Thọ cùng với tiên nhân Đạo Môn ra tay lần này, vào sau khi cùng nhau lập ra lời thề Thiên Đạo giữ nghiêm bí mật này, liền lặng yên "Giải tán".

Mặc dù Lý Trường Thọ không muốn để cho Vân Tiêu lập thệ, nhưng Vân Tiêu chủ động mở miệng, hắn cũng không tiện cự tuyệt.

Vân Tiêu tiên tử cũng không muốn tạo ra bất kỳ sự chuyên biệt nào, nàng hy vọng ở bên trên sự vụ Tam Giáo, Lý Trường Thọ sẽ đơn thuần coi nàng là một trong bốn đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo.

Tất nhiên, trong chuyện riêng tư, hai người đã là chuẩn đạo lữ dắt tay dạo bước mấy canh giờ cũng đều không muốn buông ra.

Sở dĩ sắp xếp lập lời thề chung, cũng là dụng tâm lương khổ của Lý Trường Thọ.

Khi tất cả mọi người cùng nhau giữ bí mật, ở giữa lẫn nhau sẽ gia tăng một ít hữu nghị, thêm một chút liên quan.

Chỉ cần Thái Ất Chân Nhân giữ vững cái miệng, không có hấp tấp mở miệng, xác suất hai giáo trực tiếp bộc phát đại chiến, tối thiểu nhất có thể giảm xuống một thành!

Chuyện này, miễn cưỡng được tính nửa tầng tính kế.

Lúc Vân Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu cùng nhau trở về Tam Tiên Đảo, Lý Trường Thọ liền căn dặn các nàng, để các nàng quan tâm kỹ càng trạng thái của Triệu lão ca.

Lý Trường Thọ có một chút lo lắng, bởi vì câu nói tiếp theo của Ngọc Đế bệ, liền sẽ ảnh hưởng đến kiếp vận vận chuyển, trước tiên làm cho Triệu đại gia nhập kiếp, làm cho Định Hải Thần Châu thuộc về Thiên Đình.

Mặc dù khả năng này rất thấp, nhưng Lý Trường Thọ vẫn lựa chọn ổn một chút.

Nói trở lại...

"Hư Bồ Đề sẽ thực sự là lão sư của hầu tử sau này? "

Trong Thái Bạch Điện, tiên thức của Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào Đạo Nhân Giấy【 Thiên Tướng 】đang cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương đi xa, trong đáy lòng suy tư vấn đề rất có chiều sâu này.

Xác suất của vấn đề này vẫn là rất lớn, dù sao lúc này ở bên trong Hồng Hoang, dính dáng cùng với "Bồ Đề" cũng chỉ có Hư Bồ Đề.

Chương 1195. -

Hơn nữa, lúc này Hư Bồ Đề đã trở thành khôi lỗi trong tay chính mình, sau này vào lúc tính kế Tây Phương Giáo hoặc là Phật Môn đều có thể sử dụng, chỉ cần Hư Bồ Đề chớ tự mình chơi đùa lung tung, hắn cũng sẽ không dễ dàng phế bỏ quân cờ như vậy.

Trước đó có chuẩn sư tẩu Văn Tịnh, bây giờ lại có Hư Bồ Đề...

Chính mình làm việc thẩm thấu đối với Tây Phương Giáo, cũng là có phần có hiệu quả.

Cảm tạ lão sư lần tương trợ thân tình này!

Loại sự tình này cũng không thể làm thêm, dù sao Thánh Nhân lão sư cũng không phải pháp bảo người của chính mình, luôn mời Thánh Nhân làm một số việc không phải là "giảng, giải đố, đánh tiểu thánh", sẽ dễ dàng giảm xuống độ hảo cảm của lão sư đối với chính mình.

Lý Trường Thọ vừa định thu nhiếp tinh thần trở về Tiểu Quỳnh Phong, một đạo thân ảnh cưỡi mây bay tới ngoài Thái Bạch Điện, tất nhiên là hóa thân Ngọc Đế "Hiểu Thiên Đế".

Ở bên trên tiệc rượu trước đây, Thuyên Động đã nói lộ ra miệng mấy lần.

Ở trên đường cùng với Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ cùng nhau trở về Thiên Đình, Thuyên Động tỉnh táo lại, im lặng bó tay một hồi lâu.

Cũng may Lý Trường Thọ kịp thời giải thích vài câu, nói chính mình lo lắng các vị tiên nhân trong lúc vô tình có lời mạo phạm, trước tiên truyền âm điểm phá thân phận hóa thân Ngọc Đế, lúc này Ngọc Đế mới thở phào nhẹ nhõm.

Không phải chính mình bại lộ liền tốt, vấn đề mặt mũi vẫn là phải chú ý một chút.

Ngày hôm nay Thuyên Động chạy đến một lần nữa, Lý Trường Thọ đánh cược hai túi "thịt linh thú cay do Linh Nga làm", nhất định là vì sự tình Dương Tiễn.

Quả nhiên, Thuyên Động cưỡi mây đến phía trước Thái Bạch Điện, ra dáng cầu kiến một phen, liền được Lý Trường Thọ truyền âm "triệu" vào trong điện.

Chờ đến khi tiến vào trận pháp sâu nhất trong Thái Bạch Điện, hai người bèn nhìn nhau cười, Lý Trường Thọ trả lại món quà vừa nhận được, dùng Đạo Nhân Giấy bộ dáng trung niên, cùng nhau nhập tọa cùng với Thuyên Động.

Thuyên Động đi thẳng vào vấn đề: "Trường Canh, lần này ta tới, là muốn hỏi sự tình có quan hệ đến Dương Tiễn, Dương Tiễn tiến hành thí luyện như thế nào rồi?"

"Mời bệ hạ xem." Lý Trường Thọ lấy ra một chiếc gương đồng, bày ở trước mặt hai người.

Một chỉ điểm ở bên trên gương đồng, mặt ngoài gương đồng lập tức nổi lên tầng tầng làn sóng, lập tức hiển lộ ra hình ảnh mơ hồ, sau đó hình ảnh cấp tốc trở nên vô cùng rõ ràng.

Đó là một chỗ đại thiên thế giới, yêu khí cuồn cuộn che đậy nhật nguyệt tinh thần, vô số đạo lưu quang không ngừng truy đuổi tại không trung.

Lý Trường Thọ cùng với Thuyên Động tập trung nhìn vào, chỉ thấy bên trong lưu quang kia có thân ảnh Dương Tiễn.

Chiến giáp trên người y có một chút rách rưới, tay phải cầm một thanh trường thương, trái tay cầm một thanh bảo kiếm mang theo một chút khe hở, ánh sáng vàng đỏ quấn quanh người, một ít vết máu trượt xuống từ trên gương mặt của y, tóc dài buộc lên bị yêu huyết nhuộm hơn phân nửa.

Y há miệng, dường như phát ra tiếng gầm lên giận dữ, thân hình bỗng nhiên gia tốc, lưu lại đạo đạo tàn ảnh, mang theo tầng tầng linh khí chấn động, lập tức đuổi theo một đầu xà yêu!

Xà yêu kia mặt lộ vẻ ngoan lệ, quay người phun ra sương độc đầy trời.

Trường thương vọt về phía trước, kiếm quang chém ngang, một cái chớp mắt tiếp theo chính là yêu huyết đầy trời, thân hình Dương Tiễn xuyên thấu mà qua ở bên trong thân thể xà yêu cao lớn, mũi thương đâm vào nguyên thần xà yêu, một kiếm chém vỡ nguyên thần xà yêu...

Thuyên Động nhỏ giọng hỏi: "Làm sao chỉ có hình ảnh mà không có âm thanh?"

"Bệ hạ, đây là tình hình Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhìn thấy, lúc này Ngọc Đỉnh Chân Nhân có thể là quên mở cấm chế nhỏ bên cạnh gương đồng kia."

"Hóa ra là như vậy." Thuyên Động gật gật đầu, không chớp mắt nhìn chăm chú vào tình hình Dương Tiễn truy sát mấy đầu đại yêu.

Lại một hồi, đại chiến kết thúc.

Dương Tiễn chém ba đầu đại yêu, một đầu đại yêu cuối cùng chạy trốn ra thiên ngoại.

Dương Tiễn phải chạy trở về xử lý thi thể ba đầu đại yêu, miễn cho yêu khí tùy ý phun ra, tổn thương phàm nhân ở đây.

Dương Tiễn cũng đã lĩnh hội được tinh túy Bát Cửu huyền công, sau khi lưu loát xử trí thi thể đại yêu, lấy ra tinh hoa ở trên người những đại yêu này, cũng chém xuống huyết nhục linh lực mạnh nhất của đối phương.

Dựng giá nướng, cẩn thận nướng một phen, nhíu mày cố nén khó chịu, ăn từng miếng, tăng cường huyết khí tự thân.

Làm sự tình Vu Tộc hay làm, đúng là phương thức tu hành Bát Cửu huyền công chính xác.

Lý Trường Thọ tán thưởng một tiếng: "Thật sự dũng mãnh phi thường."

Trong hai mắt Thuyên Động tràn đầy sáng ngời, cũng tán thưởng theo: "Có một chút phong phạm lúc Trường Canh ái khanh giết yêu."

Lý Trường Thọ: "..."

Lời này nghe, làm sao lại giống như là hắn cùng với Dương Tiễn có liên quan trực tiếp gì?

"Trường Canh." Thuyên Động cười nói: "Cỗ hóa thân này của ta liền ở lại chỗ này, khi nào ngươi muốn xem tình hình của Dương Tiễn, nhớ rõ gọi ta một tiếng."

Lý Trường Thọ nói: "Duy trì gương đồng kết nối, cũng chỉ hao phí một chút linh thạch, kế tiếp tiểu thần cũng muốn nhìn chầm chầm việc này."

"Thiện!" Thuyên Động lập tức cười thỏa mãn, tiếp tục xem hình ảnh bên trong gương đồng, Dương Tiễn đã là nhanh chóng biến mất ở chân trời, thuận lợi tránh đi cao thủ Yêu Tộc phản công.

Lý Trường Thọ thấy thế liền cười thầm trong đáy lòng, cũng biết Ngọc Đế đây là thấy lòng mới vui, lưu lại non nửa tâm thần ở chỗ này, bản thể tiến vào trạng thái tu hành tầng thấp.

Lúc này, Triệu đại gia có hay không hiểu được cái gì ở bên trên Định Hải Thần Châu, Lý Trường Thọ tất nhiên là không biết.

Nhưng hắn hiểu được.

Thiên Đạo đang không ngừng bổ khuyết tự thân, hoàn thiện tự thân, mục đích là tiến tới tình trạng gần như có tính "Tư dục".

Đối với sinh linh bình thường thậm chí là trường sinh tiên mà nói, Thiên Đạo chí công vô tư, sẽ chỉ tuân theo quy tắc Thiên Đạo làm việc, giữ gìn thiên địa an ổn.

Nhưng đứng bên bờ dòng sông thời gian nhìn ra xa, mỗi ngày Thiên Đạo đều đang "từ nhỏ đến lớn", mỗi ngày Thiên Đạo đều đang " 'từ không trọn vẹn đến hoàn thiện".

Thiên Đạo có một chỗ cốt lõi, chính là sinh linh, bảo vật sau này không thập toàn thập mỹ, chỉ có sinh linh tiên thiên, Chí Bảo Tiên Thiên mới chân chính đạt tới cảnh giới viên mãn.

Đây cũng là nguyên nhân trước mắt, vì sao các đại năng đỉnh tiêm ngoại trừ Huyền Đô Đại Pháp Sư, cơ hồ đều là sinh linh tiên thiên.

Liệu bản thân Thiên Đạo có thể đạt tới hoàn mỹ?

Biến số sẽ vẫn luôn tồn tại, khuyết điểm của Thiên Đạo cũng sẽ vẫn luôn tồn tại...

Lý Trường Thọ suy tư những điều này, dần dần đưa đại bộ phận tâm thần chìm vào bên trong đại đạo, ngao du giữa thiên địa, rong chơi lúc cổ kim.

Đợi hắn bế quan tỉnh lại một lần nữa, phát hiện ra hóa thân

Ngọc Đế vẫn đang tràn đầy phấn khởi quan sát Dương Tiễn, từ Dương Tiễn kịch chiến yêu thú, đến đối phó với Luyện Khí Sĩ, lại đến Dương Tiễn ngẩn người sững sờ, nghỉ ngơi bên trong phường trấn.

Rất nhanh, kịch bản thí luyện Bạch Trạch an bài ra sân, Dương Tiễn bị dẫn vào một vùng đất khốc liệt, chiến đấu trong nhiều tháng mới thoát ra, hàng phục một đầu thần giao ba đầu, thần giao này hóa thành "Thượng Cổ thần binh" Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương.

Chương 1196. -

Từ góc nhìn của Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Thuyên Động mà nói, căn bản không nhìn ra này sau lưng chuyện này có vết tích an bài.

Linh hồn "đạo diễn lớn Hồng Hoang" của Bạch tiên sinh đã bắt đầu thức tỉnh.

Mấy chục năm kế tiếp, phần lớn thời gian Thuyên Động đều ở trong Thái Bạch Điện này.

Lý Trường Thọ cảm giác chính mình như là lâm thời trở thành Thiên Đế, các loại sự vụ Thiên Đình Ngọc Đế đều cùng thương lượng một hai với hắn, lại dùng bản thể trong Lăng Tiêu bảo điện đóng ấn tỉ.

Đại đa số thời gian, cỗ hóa thân Ngọc Đế này cùng với Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, đều ở sâu trong Thái Bạch Điện xem gương đồng.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ muốn ra ngoài gặp gỡ Vân Tiêu tiên tử, cũng đều có một chút ngượng ngùng mở miệng.

Tiến cảnh tu vi của Dương Tiễn có thể xưng là thần tốc, chiến lực lúc này đã có thể ngang hàng cùng với đại bộ phận Luyện Khí Sĩ cảnh giới Kim Tiên, khoảng cách cảnh giới của bản thân so với Kim Tiên Kiếp cũng đã không tính xa.

Ngày hôm đó, Thuyên Động đột nhiên nói: "Trường Canh, ngươi có cảm giác được hay không, Dương Tiễn thiếu chút gì đó?"

"Thiếu cái gì?" Bản thể Lý Trường Thọ đang giảng đạo cho

Linh Nga, vội vàng phóng lực chú ý đến chỗ này, cười nói: "Một thân áo bào sáng rõ?"

"Không." Thuyên Động nói: "Ta ngược lại là cảm thấy, Dương Tiễn dường như thiếu một người bạn, giống như Bạch Trạch tiên sinh cùng với ngươi vậy."

Bạn?

Thuyên Động đứng lên nói: "Ái khanh lại chờ mấy ngày, ta trở về mượn lực lượng Thiên Đạo điều tra thêm, xem bên trong Hồng Hoang còn có một ít dị chủng, có thể làm tọa kỵ cho y hay không?"

Tọa, tọa kỵ?

Hít hà, nguyên lai Hao Thiên Khuyển ban đầu được định vị theo cách này.

Ngọc Đế lại là mượn Thiên Đạo thẩm tra, lại là phái Đông Mộc Công âm thầm tìm kiếm mấy năm, cuối cùng tìm được một đầu "Thượng Cổ dị thú" miễn cưỡng thích hợp đưa vào trong tay Lý Trường Thọ.

Quả nhiên là Hao Thiên Khuyển.

Hao Thiên Khuyển này có một chút đặc thù, cũng không phải là sinh linh bình thường.

Bộ tộc của bọn chúng không phải do trời đất tạo ra, mà đặc biệt được tạo ra để phụ tá cường giá, có được thiên phú và thần thông trời sinh khá mạnh, có thể biến thành hung thú đối phó với kẻ địch, có thể hóa thành bảo vật, binh khí, nhưng việc tu hành lại cần những sinh linh khác ở bên cạnh thời khắc chỉ dẫn, nếu không thì ngay cả linh trí cũng đều không thể mở ra.

Thiên Cẩu nhất tộc thật ra là một "kiệt tác" được sinh linh tiên thiên dùng thần thông tạo ra tại thời Viễn Cổ.

Lý Trường Thọ suy đi nghĩ lại, giao Hao Thiên Khuyển vẫn chỉ là một quả "bóng lông" cho Long Cát công chúa, để nàng âm thầm đi đưa cho Dương Tiễn, cho Dương Tiễn một chút chỗ tốt.

Vân Hoa tiên tử và Long Cát vốn là rất thân cận với nhau, Long Cát làm như vậy là hợp tình hợp lý.

Đồng thời, Long Cát âm thầm hiện thân lấy lòng, cũng sẽ nói một số tin tức cho Dương Tiễn, làm cho Dương Tiễn cảm thấy mẫu thân chính mình bị trấn áp vô cùng thê thảm, cho Dương Tiễn nhiều thêm một ít áp lực.

Lại càng quan trọng hơn là, Long Cát là biểu tỷ của Dương Tiễn.

Nàng trước tiên lấy lòng đối với Dương Tiễn, kết giao cùng với Dương Tiễn, đợi sau khi Dương Tiễn hoàn thành lịch luyện cuối cùng, có thể ra mặt làm dịu cảm xúc của Dương Tiễn, phòng ngừa hai bên khó có thể kết thúc.

Quá trình Long Cát đi đưa Hao Thiên Khuyển vô cùng thuận lợi, nàng cùng với Dương Tiễn gặp nhau cũng không gây ra bất kỳ xáo trộn nào.

Kể từ lần tỷ đệ chạm mặt nhau này, Dương Tiễn bắt đầu đối xử với bản thân hà khắc hơn, để lại dấu chân đẫm máu của y ở khắp các nơi đại thiên thế giới.

Bát Cửu huyền công, vô cùng hữu ích.

Đây hết thảy dường như đều nằm trong khống chế của Lý Trường Thọ, nhưng đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, Thiên Đạo cũng đều không thể viên mãn vô khuyết, Lý Trường Thọ càng là làm không được.

Chín thành tám cũng không thể nói một cách tuỳ tiện.

Long Cát đi gặp Dương Tiễn bất quá chỉ mấy năm, một biến số mà Lý Trường Thọ cũng chưa từng tưởng tượng đến, đột nhiên xuất hiện.

【Tốc độ tu hành của Dương Tiễn bỗng nhiên tăng mạnh, liên tiếp đột phá trong vòng mấy tháng! 】

Trong Thái Bạch Điện, Lý Trường Thọ duy trì bộ dáng lão thần tiên, nhíu mày nhìn chằm chằm tình hình trong gương đồng.

Ở bên tay phải của hắn, hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động một thân chiến giáp ngồi ngay ngắn bên trong ghế bành. Đứng phía sau hai người là Long Cát công chúa, Ngao Ất, Kim Bằng.

Bởi vì vị Hiểu Thiên Đế này nói lỡ miệng, ba người bọn hắn đã biết thân phận của Thuyên Động, vào giờ phút này đều là có một chút cung kính.

Nhất là Long Cát, nhu thuận đứng thẳng ở phía sau phụ thân của chính mình, thở mạnh cũng không dám.

—— đây cũng là Ngọc Đế đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần hóa thân này không đi loạn, không đi giám sát Thiên Binh Thiên Tướng, không đi giải quyết khảo hạch cuối kỳ, không đi đùa giỡn thường nga Nguyệt Cung, tổng thể cũng không có ảnh hưởng gì, ngược lại có thể thuận tiện quang minh chính đại đi làm một ít chuyện chính mình muốn làm.

Ví dụ như, quang minh chính đại mò cá.

Năm thân ảnh này, tính cả "người xem ngoài sân" Linh Nga ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong dùng Vân Kính Thuật nhìn chăm chú nơi đây, cùng nhau nhìn hình ảnh hiện trên gương đồng.

Bên trong hư không ánh sao mờ mịt, từng đạo thần lôi màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây điên cuồng đập xuống, trận trận thiên phong không ngừng gào thét.

Ở phía trước thiên kiếp lôi quang có một thân ảnh nhỏ bé, vào giờ phút này đón gió đón lôi mà đứng, thân hình khôi ngô hơn ba phần so với thường nhân, vào giờ phút này lại có một loại nặng nề như núi!

Dương Tiễn!

Y đã tiêu hóa xong giọt tinh huyết bản nguyên Cộng Công kia, đang cưỡng ép vượt qua Kim Tiên Kiếp!

"Lúc này mới bao nhiêu năm? Loại tốc độ tu hành này của Dương Tiễn, khiến cho người ta sợ hãi thán phục."

Lý Trường Thọ khẽ thở dài nói, Thuyên Động ở bên cạnh tràn đầy đồng cảm.

Dù sao thì ở trong năm mươi năm gần nhất —— chính là năm mươi năm Dương Tiễn rời khỏi Ngọc Tuyền Sơn đi ra ngoài lịch luyện, lúc Ngọc Đế bệ hạ nhàn rỗi không chuyện gì, đều mò cá xem gương đồng tại Thái Bạch Điện.

Đây không phải là trước đây xem trực tiếp xem hăng hái, còn thuận tay thưởng một đầu Thiên Cẩu.

Năm tháng thoáng một cái đã qua, thật sự chưa phát giác ra biến hóa.

Chỉ bất quá, đại giới Ngọc Đế bệ hạ mò cá, chính là quyền thần bình thường Lý Trường Thọ lao tâm lao lực, mệt gần chết.

Trong mấy chục năm gần nhất này, Ngọc Đế bệ hạ thậm chí đã nuôi thành thói quen, chuyện gì cũng đều phải thuận miệng hỏi một chút.

【 Trường Canh ngươi thấy thế nào? 】

Còn có thể thấy thế nào?

Lần nào không phải đều là đang ngồi xem!

Đại kiếp Phong Thần sắp đến, việc tu hành của bản thân Lý Trường Thọ tự nhiên không thể lơ là, sự vụ Thiên Đình mặc dù bận bịu, lại vẫn như cũ phải dành bảy thành tinh lực trong việc tu hành.

Trừ cái đó ra, còn phải định kỳ gặp nhau cùng với sư muội, trò chuyện vài câu, giảng đạo một chút, tâm sự, buông lỏng tiếng lòng kéo căng, cho sư muội một chút...phần thưởng nho nhỏ.

Làm việc kết hợp với nghỉ ngơi.

Chương 1197. -

Ở bên ngoài Thiên Đình, địa phương cần hắn quan tâm cũng thực sự không ít.

Chiến hỏa giữa Tiên Minh cùng với Hương hỏa thần quốc, cách mỗi mấy năm liền dấy lên một lần.

Ba ngàn thế giới tiến vào niên đại loạn chiến, Địa Phủ đã mấy lần tới Thiên Đình cầu viện, thỉnh cầu Thiên Đình lâm thời chi viện một nhóm quan văn, phán quan Địa Phủ cũng đều đã không đủ dùng.

Sinh linh tử thương có một chút thảm trọng.

Điều duy nhất làm cho Lý Trường Thọ vui mừng chính là, Hai giáo Xiển Tiệt vẫn luôn thực sự khắc chế, liên đới đến thế cục Trung Thần Châu cũng coi như củng cố.

Mặc dù tiên môn ma sát không ngừng, nhưng cũng không phát sinh sự kiện tiên tông thuộc hạ hai giáo trực tiếp khai chiến, còn thuộc về loạn tượng đại kiếp bình thường.

Hồng Hoang thiên địa phảng phất như đang từng bước đi về hướng hỗn loạn, nhưng Lý Trường Thọ có thể cảm giác được, bên trong hỗn loạn này lại ẩn hàm một loại trật tự nào đó.

Trật tự do Đạo Tổ cùng với sáu Thánh kiến tạo ra.

Chỉ cần Thánh Nhân bất động, thiên địa liền sẽ không triệt để hỗn loạn.

Đương nhiên, còn có một chuyện khiến cho Lý Trường Thọ vui mừng, chính là Linh Nga những năm này vẫn luôn đang cố gắng tu hành, lòng cầu trường sinh càng trở nên kiên định.

Chuyện này khiến cjo Lý Trường Thọ luôn có một loại...

Tâm tính hắn ở bên ngoài mệt mỏi nhiều hơn cũng đáng.

Dù sao thì ở bên trong thiên địa này, cũng chỉ có sư huynh muội bọn hắn có thể thật sự sống nương tựa vào nhau. Sư muội trông coi Tiểu Quỳnh Phong, sư huynh yên tâm ký thác tâm thần ở nơi khác.

Cái loại thực thuần khiết, thực thần thánh này.

Lại nhìn bên trong gương đồng, lôi quang dần dần biến mất, thiên kiếp đã đi qua.

Thân ảnh Dương Tiễn bay đi xa, cũng không vội vàng thể ngộ cảm ngộ sau khi độ kiếp, nhanh chóng rời đi khỏi nơi vắng vẻ hoang vu này, tính cảnh giác quả thực không tồi.

Hình ảnh bên trong gương đồng chuyển động theo, tất nhiên là Ngọc Đỉnh Chân Nhân âm thầm đi theo.

Hóa thân Ngọc Đế trầm giọng nói: "Bát Cửu huyền công, tinh huyết bản nguyên Tổ Vu, thần binh Lão Quân luyện chế, cùng với một thân bản lĩnh đạt được trong những trận loạn chiến chém giết yêu ma...Trường Canh, ngươi khi nào chuẩn bị thu lưới bố cục? Lại nên thu lưới như thế nào?"

"Bệ hạ yên tâm, tiểu thần đã sớm chuẩn bị."

Lý Trường Thọ lấy ra một quyển trục ở bên trong tay áo, cung kính đưa tới. Hóa thân Ngọc Đế hai mắt tỏa sáng, mở quyển trục ra đọc.

Lý Trường Thọ lại nhìn Kim Bằng, Ngao Ất cùng với Long Cát sau lưng, thở dài: "Ta nguyên bản chuẩn bị để Dương Tiễn lịch luyện trăm năm, mà nhìn tình huống lúc này, lại là không thể không can thiệp trước thời hạn, để tiến cảnh tu vi của y chậm đi một ít. Đến bây giờ, chấp niệm như vậy sẽ làm cho đạo tâm của y dần dần thất thủ. Nếu không diệt trừ chấp niệm, đạo tâm bất ổn, tu vi cảnh giới càng cao, liền càng có khả năng rơi vào ma đạo."

Nghe lời ấy của sư phụ, Long Cát không khỏi lộ vẻ mặt lo lắng.

Nàng trước đây vừa mới có một lần tiếp xúc nữa cùng với Dương Tiễn, cũng có một chút để ý đối với vị biểu đệ này.

Nàng nhẹ giọng hỏi: "Sư phụ, phải chăng cần nhắc nhở Dương Tiễn việc này?"

Lý Trường Thọ suy tư một hồi, hỏi: "Trước đây ngươi đi đưa cẩu cho y, khục, đưa Hồng Hoang dị chủng Thiên Cẩu thần khuyển, Dương Tiễn tổng cộng nói đến mẫu thân y mấy lần?"

"Một lần." Sau khi Long Cát cẩn thận hồi ức cho ra đáp án như vậy, lại bổ sung: "Y dường như chỉ là lơ đãng hỏi một câu, cũng không biểu lộ ra quá nhiều cảm xúc."

"Như vậy xác thực nên thu lưới." Trong mắt Lý Trường Thọ không có do dự, tìm tòi ở bên trong tay áo một hồi, lấy ra một loạt ngọc phù, treo ở phía trước người.

Tháy Ngao Ất cùng với Kim Bằng lộ vẻ mặt không hiểu, Lý Trường Thọ chủ động giải thích nói: "Tính tình của Dương Tiễn có một chút nội liễm, càng là ra vẻ trấn định như vậy, liền chứng minh y chôn việc này càng sâu, ảnh hưởng đối với bản thân cũng lại càng nặng. Dù sao thì nếu thật sự thoải mái, ngược lại sẽ không cố kỵ gì nhiều, ít nhất cũng phải hỏi vài câu có quan hệ đến tình hình gần đây của Vân Hoa tiên tử."

Ở một bên khác, hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động bưng quyển trục kia lộ vẻ mặt giật mình.

Thuyên Động hỏi: "Trường Canh, ngươi viết cái gì ở trên này? Mà thôi, ngươi cứ làm đi, ta ở bên cạnh nhìn là được!"

"Tạ ơn bệ hạ tín nhiệm!" Lý Trường Thọ chắp tay một cái, nhìn loạt ngọc phù lơ lửng trước mặt này, cười nói: "Như vậy, ta liền bắt đầu an bài."

Thuyên Động dùng tay làm dấu mời, Lý Trường Thọ cẩn thận phân biệt, sau khi xác định không sai, đồng thời bóp nát ba khối ngọc phù bên trái.

Cùng một lúc!

Ở chỗ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Bạch Trạch, đều có một khối ngọc phù vỡ nát.

Bạch Trạch mở hai mắt ra từ tổng điện sâu bên trong Lâm Thiên Điện, ra lệnh một tiếng, mấy chục đạo bóng đen chờ đợi đã lâu đến phụ cận y, do Bạch Trạch mở ra đại trận na di dưới người.

Bọn họ chờ đợi đã lâu!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở bên trong chỗ đại thiên thế giới nào đó khẽ nhíu mày, nhìn Dương Tiễn đang ngồi xếp bằng trong núi rừng bên ngoài mấy trăm dặm, tiêu hóa cảm ngộ độ kiếp, trong mắt mang theo vài phần thần sắc lo lắng.

Tiếp theo, Ngọc Đỉnh Chân Nhân chủ động mang theo Dương Thiền rời xa nơi đây, vào ba ngày sau lại phát ngọc phù truyền tin cho Dương Tiễn, dẫn Dương Tiễn đến một địa điểm nào đó.

Cùng lúc đó, bên trong một góc ba ngàn thế giới nào đó.

Đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo Hư Bồ Đề tỏ ra khô gầy hơn rất nhiều so với mấy chục năm trước, chậm rãi mở hai mắt ra.

Hư Bồ Đề nhìn ngọc phù nhẹ nhàng lấp lóe sáng ngời trong tay, nhìn kỹ mấy câu toát ra trong đáy lòng kia, không nhịn được hừ lạnh một tiếng.

"Vẽ vời thêm chuyện..."

Nói xong, thân hình Hư Bồ Đề dần dần phai mờ, chuẩn bị vào ba ngày ba canh giờ sau, đi tìm tung tích Dương Tiễn.

Tại Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, trong Thiên Đình Thái Bạch Cung.

Bàn tay Lý Trường Thọ phất qua gương đồng lớn trước mặt, hình ảnh trên đó dần dần mơ hồ, lại cấp tốc trở nên rõ ràng, lại là hiện ra ba cái khu vực, ba bức họa ——

Thứ nhất, Bạch Trạch dẫn người bố trí cái gì tại một thôn làng phàm nhân.

Thứ hai, Dương Tiễn đang lẳng lặng tu hành ở trong rừng, chỉ là so với hình ảnh Ngọc Đỉnh Chân Nhân cung cấp trước đây, lúc này rõ ràng là đổi một góc độ quay chụp.

Thứ ba, trên Đông Hải, mười vạn thủy quân Thiên Hà ở dưới sự suất lĩnh của Biện Trang, thao luyện chiến trận đậu binh mới...

Lý Trường Thọ nhắm mắt trầm tư, lược qua toàn bộ kế hoạch của mình.

Đoạn đường quỹ tích trưởng thành này của Dương Tiễn, hắn lần lượt an bài cơ duyên và lịch luyện, cùng với đau khổ chính Dương Tiễn gặp được, đều hiện ra ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

Đề thi đã được phát hành, liền xem ngươi có thể đạt tiêu chuẩn hay không.

Dương Tiễn.

...

Thái Bạch Kim Tinh.

Hồng Hoang thiên địa, tại rìa một chỗ ba ngàn thế giới nào đó tương đối xa, trong một ngôi làng phàm tục đơn sơ.

Lúc trời tối người yên, ánh nến trong thôn lay động, có thể nghe được một hai tiếng cười nói.

Chương 1198. -

Dương Tiễn mới vừa trừ xong yêu ở chỗ này chuẩn bị rời đi, cũng không hiện thân đi tiếp thu tán thưởng, cúng bái của phàm nhân.

Y đợi nửa ngày ở phía trên sườn núi ngoài thôn, xác định có phải là có cá lọt lưới.

Vào giờ phút này, Dương Tiễn ngừng chân đứng ở phía dưới tinh tú đầy trời, ngước đầu nhìn lên sao trời, không khỏi bắt đầu tìm kiếm ngôi sao bên trong lời đồn kia.

Canh giờ giống như không đúng, lúc này mới vừa vào đêm không lâu.

Bên chân, một con chó trắng chỉ cao nửa thước, đang nhẹ nhàng cọ vào giày vải của y.

Bên miệng Dương Tiễn lộ ra ý cười ôn hòa, bắt con chó nhỏ này vào trong lòng bàn tay, hóa thành một viên ngọc bội bỏ vào trong ngực, thân ảnh nhảy lên một cái, bay lên trên trời.

Không mượn mây trắng, không dùng pháp bảo, nhục thân vượt qua không gian còn có thể nhanh chóng như vậy, Dương Tiễn mới vừa vượt qua Kim Tiên Kiếp, thực lực xác thực lại có bay vọt.

Hưu ——

Một chùm thanh quang bắn nhanh mà đến từ hư không, Dương Tiễn giữ vững tinh thần, chủ động tiếp nhận thanh quang vào trong tay, thanh quang chính là một khối ngọc phù, chắp tay hành lễ đối với ngọc phù.

Có thể tìm được chính mình, chỉ có...sư phụ vẫn luôn giấu ở gần đây.

Mặc dù Dương Tiễn cũng vô pháp xác định việc này, hơn nữa ở trong những năm này, mấy lần hiểm tử hoàn sinh cũng là dựa vào chính mình gắng gượng đi qua, sư phụ cũng không hiện thân.

Nhưng Dương Tiễn kỳ thật có thể cảm giác được, sư phụ cách chính mình cũng không xa.

Tiện thể, có một chút cơ duyên thoạt nhìn vô cùng hợp lý, nhìn kỹ cũng không có vấn đề gì, Dương Tiễn cũng sẽ cảm thấy, chính mình đạt được hơi quá mức thuận lợi.

Phảng phất như con đường chính mình đi này, đã sớm bị người thả xuống rất nhiều chỗ tốt.

Làm những việc này, là ai?

Hẳn không phải là sư phụ, sư phụ xưa nay độc hành, lại chỉ có một vị bạn tốt là Thái Ất sư bá, nếu muốn an bài những cơ duyên này cho y, chỉ sợ là phải vận dụng nhân lực đếm không hết.

Là những thế lực muốn để cho chính mình mau mau khởi thế, từ đó đạt thành một loại mục đích nào đó.

Y cũng không phải là người ngu, như thế nào không biết từ khi chính mình sinh ra, liền bị cuốn vào cuộc tranh chấp giữa những thế lực lớn nhất bên trong thiên địa này.

Trong đáy lòng nghĩ như vậy, Dương Tiễn mở ngọc phù trong tay ra, thấy được trong đó nội dung.

Một chỗ đại thiên thế giới nào đó có yêu ma làm loạn, dường như đang mượn sinh hồn của phàm nhân tu hành, cần y lập tức đi một chuyến.

Nội dung không sai biệt nhiều cùng với ngọc phù sư phụ cho chính mình mấy lần trước.

Dương Tiễn cũng không chần chờ, trống rỗng cầm ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương để ở sau lưng, thân hình vượt qua hư không, vội vàng tiến đến phương vị sư phụ cho.

Nhưng lần này khác biệt cùng với mấy lần trước.

Lúc Dương Tiễn chạy đến, yêu ma kia bắt đi người và súc vật trong một thôn làng vắng vẻ, trong thôn làng trống trải chỉ có yêu khí nhàn nhạt lưu lại, đang tiêu tán theo gió...

Dương Tiễn cẩn thận tìm kiếm, lại là hoàn toàn không tìm thấy dấu vết để lại, chỉ có thể nói công lực tiềm tung nặc ảnh của yêu ma này hết sức lợi hại.

Lục soát nửa ngày ở trong phạm vi mấy ngàn dặm, các nơi đều là một mảnh tường hòa, nơi đây cũng có không ít Luyện Khí Sĩ...

Rơi vào đường cùng, Dương Tiễn lại trở về thôn làng kia, lần này lại thấy được hai đứa trẻ bồi hồi tại cửa thôn.

Thế là tiến về phía trước hỏi, biết được hai đứa trẻ phàm nhân này là ham chơi ở trong núi, lúc này mới tránh thoát một kiếp này.

Lập tức, Dương Tiễn mang hai đứa trẻ đến thành trấn gần đó dàn xếp, hao tốn một chút linh thạch, an trí ở bên trong một quán rượu Luyện Khí Sĩ tụ tập, lại dọa chưởng quỹ quán rượu kia.

Sau khi đưa hai huynh muội này đến một căn phòng, Dương Tiễn đưa tay sờ sờ đầu bọn chúng, căn dặn bọn chúng không cần loạn đi, lưu lại một khối ngọc phù mang theo khí tức của chính mình, liền quay người rời đi.

Mới vừa trở ra cửa phòng, Dương Tiễn liền nghe được nữ đồng có niên kỷ ít hơn trong đó nức nở.

"Ca, về sau chúng ta nên làm cái gì...cha mẹ bọn họ có phải hay không không cần chúng ta nữa."

"Không có việc gì, ca che chở ngươi, tiên nhân không phải đã đi giúp chúng ta tìm cha mẹ sao?"

Dương Tiễn dừng bước chân lại, thần sắc trở nên có một chút trầm thấp, chậm rãi nhắm hai mắt lại, muốn để cho đạo tâm của chính mình yên tĩnh, nhưng trong đáy lòng lại luôn hiện ra mấy tấm hình ảnh bị y tận lực chôn sâu kia.

Trên phố, hai bóng dáng nhỏ bé đang quấn chăn, thức một đêm không ngủ.

Cười khổ một tiếng, Dương Tiễn lắc đầu, tiếp tục đi tìm kiếm nơi yêu ma hạ lạc mà sư phụ nói.

Nhưng...

Tìm không được, các nơi đều không tìm được.

Yêu khí nhàn nhạt kia phảng phất như là đang cố ý kích động tâm thần của y, mỗi lần tự cho là tìm được manh mối, đuổi theo lại chỉ là tốn công vô ích.

Nhưng hết lần này tới lần khác, những hình ảnh trong đáy lòng kia không ngừng hiện ra, thảm kịch Dương phủ kia, lúc Thiên Binh đập nát thân ảnh bảo hộ ở trước người mình kia, máu tươi văng khắp nơi...

Sau mấy lần tìm không có kết quả, mặt mày Dương Tiễn nổi lên một tia lệ khí, thấp giọng gầm thét, chân trái đập mạnh, núi hoang dưới chân đổ sụp ầm ầm, đá rắn vỡ nát thành bụi phấn!

Trong bụi mù, Dương Tiễn đứng trong không trung, hai mắt nhắm lại, muốn làm cho tâm thần của chính mình khôi phục lại bình tĩnh, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng nói có một chút quen thuộc: "Dương Tiễn, ngươi rốt cuộc cũng không nhịn được."

Lão đạo Tây Phương Giáo kia?

Dương Tiễn mở hai mắt ra, đã thấy một đạo thân ảnh gần như phai mờ đứng ở trước mặt y, tất nhiên là thần niệm của Hư Bồ Đề biến thành.

"Cút."

"Ha ha ha!" Thần niệm của Hư Bồ Đề nhẹ nhàng phiêu đãng: "Quả nhiên là muốn để bần đạo cút sao? Như vậy vì sao, ngươi không dùng thương trong tay đâm bần đạo? Dương Tiễn, ngươi là người thông minh, trong đáy lòng tất nhiên cũng cất ý nghĩ dựa thế mà đi. Chỉ là bây giờ bần đạo đã không cần hao tổn nhiều tâm trí, chỉ cần nói cho ngươi một việc, ngươi chắc chắn sẽ phấn đấu quên mình, không kịp chờ đợi, muốn đi Thiên Đình cứu vị mẫu thân đáng thương kia của ngươi. Thiên Đình hẳn là đã muốn xóa sạch mẫu thân ngươi."

"Hồ ngôn loạn ngữ!" Trong hai mắt Dương Tiễn bắn ra hai vệt thần quang: "Tại sao ta phải nghe ngươi lừa bịp!"

"Thật sự là lừa bịp sao?" Tiếng nói của Hư Bồ Đề lao thẳng vào đạo tâm của Dương Tiễn, âm cuối quanh quẩn tại linh đài của Dương Tiễn.

"Ngươi suy nghĩ kỹ một chút, mẫu thân ngươi là công chúa Thiên Đình trên danh nghĩa, muội muội của chúa tể Tam Giới, lại chỉ là huynh muội phàm nhân lúc Ngọc Đế lịch kiếp. Nàng kết hôn với phàm nhân, sinh ra một trai một gái, càng châm chọc hơn chính là, phàm nhân này vốn đã sớm lập gia đình, còn có dòng dõi. Đây là cái gì? Sỉ nhục, Luyện Khí Sĩ giễu cợt Ngọc Đế năm đó, nhiều vô số kể, vô cùng náo nhiệt! Nếu không phải ngươi bái sư Ngọc Đỉnh, trở thành đệ tử Xiển Giáo, khiến cho Thiên Đình có kiêng kỵ, mẫu thân ngươi có thể sống đến ngày hôm nay? Nhưng hôm nay lại khác biệt, Dương Tiễn."

Dương Tiễn siết chặt nắm đấm, cái cổ nổi gân xanh, cái trán lóe ra ánh sáng màu đỏ.

Chương 1199. -

Hư Bồ Đề tiếp tục nói: "Bây giờ Thiên Đình đã đắc thế, đại kiếp Phong Thần chính là vì Thiên Đình đại hưng, ngươi chỉ là một đệ tử Xiển Giáo đời thứ ba, đã không được bọn họ để ở trong mắt. Đừng nói là ngươi, cho dù là sư phụ ngươi thì lại như thế nào? Hai ngày này, bên trong Thiên Đình đều đang đồn sự tình có liên quan đến mẫu thân ngươi sắp bị chuyển đến phàm trần trấn áp. Nếu như ở bên trong quá trình này xuất hiện một chút ngoài ý muốn, mấy đầu yêu ma đột nhiên tới, một chút Thiên Binh Thiên Tướng chết cũng không sao, nhưng nếu mẫu thân ngươi mất mạng ở trong loạn quân, Ngọc Đế cùng với Thái Bạch Kim Tinh kia lại giả mù sa mưa rơi mấy giọt nước mắt, kiếm chút thanh danh..."

Ông! Trường thương trong tay Dương Tiễn không có dấu hiệu nào đâm về phía trước, thần niệm của Hư Bồ Đề bị xoắn nát trong khoảnh khắc!

Hư Bồ Đề chỉ là để lại một tiếng khẽ than thở, lại không có cách nào nhiều lời, thần niệm triệt để tiêu tán.

Dương Tiễn đứng ở trong trời đêm, mây đen che trăng, ảm đạm không sao, ngực đang không ngừng chập trùng, y đang không ngừng áp chế đạo tâm.

Tây Phương Giáo rõ ràng không có hảo ý, chính mình nhất định phải cân nhắc lập trường của đạo thừa Xiển Giáo và sư phụ, không thể khiến cho sư phụ khó xử, không thể...

Chậm rãi thở ra một hơi, Dương Tiễn thu hồi trường thương, quay người liền muốn đi về hướng thành trấn an trí đôi huynh muội kia, nhưng y vừa đi ra hai bước tại không trung, thân hình bỗng nhiên quay người, quỳ sát xuống đối với bầu trời đêm, đột nhiên dập đầu ba lần.

"Sư phụ! Đệ tử bất tài! Còn xin sư phụ thu xếp tốt hai đứa trẻ kia!"

Nói xong, Dương Tiễn vươn người đứng dậy, lòng bàn tay phun trào huyết mang, thân hình hóa thành một con diều hâu phá mây, bắn về phương hướng Ngũ Bộ Châu!

Ở phương hướng Dương Tiễn vừa mới quỳ sát, Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhíu mày đứng chắp tay, không nhịn được nhẹ nhàng thở dài.

"Lão sư." Dương Thiền tràn đầy lo lắng hỏi: "Ca của ta..."

Ngọc Đỉnh lạnh nhạt nói: "Không cần sợ hãi."

Nói xong, Ngọc Đỉnh lướt qua ống tay áo, mang theo Dương Thiền rời khỏi nơi này.

Hai đứa trẻ kia tự nhiên sẽ có người của Bạch Trạch tiến đến thu xếp.

Thôn dân trong thôn làng kia, cũng trở về thôn làng sau mấy ngày.

...

"Mẫu thân. "

"Thiên Đình!"

Trong khi bay nhanh, trong đáy lòng Dương Tiễn cuồn cuộn mấy chữ này.

Gió nổi mây phun bên trong đạo tâm, vốn muốn cực lực áp chế, để cho chính mình giữ vững tỉnh táo, nhưng những hình ảnh còn thuở nhỏ kia lại như lũ quét, đập nát đê đập y kiến tạo nhiều năm!

Y tu Bát Cửu huyền công, mặc dù tốc độ ngự không không chậm, nhưng chung quy vẫn có hạn.

Đường đi đến Ngũ Bộ Châu hiện tại quá mức xa xôi.

Tỉnh táo, chính mình lúc này nhất định phải giữ vững tỉnh táo, dựa vào thực lực của hắn lúc này, vẫn như cũ không có cách nào rung chuyển những đại năng đại thần thông giả kia, y nhất định phải nghĩ biện pháp sử dụng hết thảy những gì chính mình có thể điều động, đi thương lượng cùng với Thiên Đình.

Nhưng y có thể điều động cái gì?

Không có sư phụ bảo vệ, chỉ có một thanh trường thương, một thân chiến giáp, lẻ loi một mình mà thôi.

Dần dần, trong đáy lòng Dương Tiễn nổi lên tâm tình tuyệt vọng, nhưng những tuyệt vọng này hóa thành phẫn nộ trong nháy mắt, hóa thành động lực vọt tới trước!

Bảy ngày sau, y thấy được Ngũ Bộ Châu thiên địa tắm rửa ở bên trong quang mang Thái Dương Tinh, trong đáy lòng chỉ còn một cái ý niệm!

Xông vào!

Đi Thiên Đình!

Dù cho nỗ lực hết thảy, cũng phải cứu mẫu thân ra khỏi ngọn núi kia!

Ở phía đông Đông Hải, tại chân trời góc biển, một vệt lưu quang màu máu xuyên qua nơi đây cực nhanh, bắn nhanh về hướng không trung.

Nhưng lưu quang này mới vừa bay bất quá mấy ngàn dặm, trong không trung xuất hiện một tầng hàng rào trong suốt, cứng rắn ngăn lưu quang này lại.

Liền nghe một tiếng nổ vang, thân hình Dương Tiễn lập tức rút lui về phía sau, ánh mắt vẫn trong suốt như cũ, bản thân coi như tỉnh táo.

Y nhìn về bầu trời xanh thẳm phía trước, tường ánh sáng bị y đâm ra vết rách, cùng với từng dãy Thiên Binh giáp bạc chậm rãi hiện thân ở phía sau tường ánh sáng...

Cạm bẫy?

Dương Tiễn co rụt tròng mắt lại, đột nhiên ý thức được, Thiên Binh xuất hiện ở chỗ này ngăn cản y chỉ là minh chứng cho lời nói của lão đạo Tây Phương Giáo kia mà thôi!

Thiên Đình có Thái Bạch Kim Tinh, tính toán không bỏ sót, cân bằng thiên địa.

Chính mình chỉ sợ đã sớm bị Thái Bạch Kim Tinh để mắt tới...

Sự tình mẫu thân bị xóa bỏ, cũng không phải là hư giả!

Chúng Thiên Binh thu hồi binh khí trong tay, vách tường ánh sáng kia tiêu tán, một vị Thiên Tướng giáp vàng cất bước tiến lên, cất cao giọng nói: "Người đến có phải là đệ tử Xiển Giáo Dương Tiễn?"

"Không sai!" Dương Tiễn lạnh lùng nói một câu.

Thiên Tướng giáp vàng nói: "Chúng ta phụng lệnh Thái Bạch Tinh Quân, ngăn cản ngươi tại đây, Tinh Quân có lời, bảo ngươi đừng có phạm sai lầm, trân quý tiền đồ sau này..."

Dương Tiễn lãnh đạm nói: "Nếu hôm nay ta nhất định phải phạm sai lầm, lại như thế nào?"

Thiên Tướng giáp vàng kia mặt không biểu tình, giơ cao bảo kiếm trong tay, đạo đạo ánh vàng lấp lánh.

Chỉ thấy không gian trên không Đông Hải xuất hiện từng tầng từng tầng làn sóng, một dãy lại một dãy "Thiên Binh Thiên Tướng" xuất hiện ở chỗ này, phần lớn là tráng hán cầm tấm thuẫn trong tay, hoặc là nữ tiên binh cầm cung tiễn trong tay.

Không đúng, bọn chúng cũng không phải là sinh linh, mà là thần thông đạo binh!

Dương Tiễn lập tức phân biệt được thân phận những thân ảnh này.

Những Thiên Binh Thiên Tướng vừa mới ngăn y kia cấp tốc lui lại, đạo binh đầy trời đã là vây chật phương viên mấy chục dặm như nêm cối.

Những đạo binh này vẫn là tổ hợp thành chiến trận, vững vàng khóa chặt Dương Tiễn.

Mà ở bên trong những đạo binh này, có từng sinh linh khí tức cường hoành, giống như đạo binh, nhưng lại cho Dương Tiễn cảm giác áp bách nhàn nhạt.

Y lại không có một chút phát giác nào, liền đã rơi vào mai phục như vậy...

Thiên Tướng giáp kia tránh ở ngoài ngàn dặm, tiếng nói bay tới một lần nữa: "Vi phạm lệnh Tinh Quân, sinh tử tất nhiên là khó định, Dương Tiễn, ngày hôm nay lại cho ngươi cơ hội rút đi một lần nữa."

"Trả lại mẫu thân cho ta..." Dương Tiễn thấp giọng nói một câu, lại lộ vẻ mặt hung tàn, nắm chặt trường thương, ánh mắt xuyên thấu ngàn dặm, làm cho Thiên Tướng giáp vàng kia vô thức lui lại nửa bước.

"Trả lại mẫu thân cho ta!"

Thiên Tướng giáp vàng gầm lên giận dữ: "Khởi trận!"

Từng cột sáng sáng lên ở trên không Đông Hải, hóa thành thiên địa lồng giam!

Dương Tiễn đã biết ngày hôm nay không có đường lui nữa, hai mắt như muốn phun lửa, thân hình liền muốn phóng lên tận trời!

"Hãy khoan!"

Lại nghe một tiếng quát nhẹ, Dương Tiễn dừng động tác, đạo binh các phương bị các Thiên Binh nơi xa điều khiển, cũng đồng thời dừng lại động tác.

Dương Tiễn khẽ nhíu mày, lộ vẻ mặt không tin, quay đầu nhìn về phía sau.

Nơi đó, một vị thanh niên đạo sĩ khuôn mặt thanh tú, thân mặc trường bào, xách theo một cây trường thương chậm rãi đi tới.

Càn Nguyên Sơn, môn hạ Thái Ất, Linh Châu Tử!

Chương 1200. -

Trong mắt Dương Tiễn mang theo vài phần ngạc nhiên, thấp giọng hỏi: "Sư huynh, ngươi muốn ngăn trở ta?"

"Ừm." Linh Châu Tử ngậm miệng, nắm chặt trường thương, dường như không muốn nói thêm nửa chữ.

Dương Tiễn cũng không khỏi rơi vào trầm mặc, nhìn chăm chú thân hình của Linh Châu Tử, mấy lần nắm chặt thân thương Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương, lại mấy lần buông thương ra.

"Vì sao?" Tiếng nói của Dương Tiễn thoáng có một chút phát run.

Linh Châu Tử nói: "Phụng sư mệnh."

"Ngày hôm nay ta làm việc, không có liên quan gì cùng với Xiển Giáo."

"Ngươi vốn là đệ tử Xiển Giáo, làm sao lại không liên quan?"

Dương Tiễn nhắm hai mắt lại, thở nhẹ một hơi, cũng không khàn giọng hô chính mình có chỗ khó xử, cũng không nói ra tín niệm của mình.

Nắm chặt trường thương, hai mắt lại không có bất cứ chút do dự nào, chỉ còn kiên định.

"Chiến."

Phừng —— Hỏa Tiêm Thương trong tay Linh Châu Tử dấy lên hỏa diễm trắng xanh, thân hình vọt thẳng lên, gần như trong nháy mắt liền bạo phát ra tốc độ cực nhanh của bản thân!

Dương Tiễn lập tức na di sang bên cạnh, hiểm lại càng hiểm gặp thoáng qua cùng với trường thương của Linh Châu Tử, lại là chủ động nhường một chiêu.

Sau đó, Dương Tiễn lưu lại một đạo tàn ảnh tại chỗ, thân hình bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa, lúc lại xuất hiện đã ở trước mặt Linh Châu Tử mười trượng, như đại bàng sà xuống từ trên trời, giơ thương đập mạnh!

Quanh người Linh Châu Tử bị ánh lửa bao trùm, thân hình nhanh như quỷ mị, hoàn toàn không tránh, va chạm chính diện cùng với Dương Tiễn!

Đạo binh ở xung quanh cùng nhau la lên, đại trận lồng giam càng trở nên kiên cố...

Kịch chiến chỉ chốc lát, thân hình Linh Châu Tử bay ngược ra phạm vi đại trận, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, đầu vai mang theo một lỗ máu, bả vai bị đập lõm.

Không địch lại, bị loại.

Nhưng sau đó, những đạo binh kia không có cố kỵ nào nữa, mấy trăm vị "cao thủ" trốn ở trong đó cùng nhau tiến lên, bao quanh vây khốn Dương Tiễn, giam cầm thập phương!

Chiến!

Dương Tiễn giơ thương xông vào bên trong đạo binh, tiếng nổ bồng bồng liên tiếp không ngừng, từng đạo binh bị đập thành bột phấn màu xám, nhưng số lượng liên tục không ngừng, không có một chút đoạn tuyệt nào.

Mà những "cao thủ đặc thù" trộn lẫn bên trong đạo binh, cũng làm cho Dương Tiễn không ngừng bị ngăn trở, không có cách nào thật sự trùng sát qua lại.

Thiên Đình, ở chỗ Đông Thiên Môn.

Trận trận tiếng trống vang dội mấy vạn dặm, từng đội từng đội Thiên Binh vọt tới, bố trí phòng tuyến đạo binh ở bên ngoài Thiên Môn.

Trong Thái Bạch Điện, Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần mỉm cười, lắc lắc phất trần, cùng nhau cưỡi mây ra ngoài với mấy đạo thân ảnh sau lưng.

Lý Trường Thọ nói: "Long Cát, ngươi trước đi đến phía trước Đông Thiên Môn chờ. Nếu Dương Tiễn có thể vọt tới trước mặt ngươi, cứ nói theo những gì vi sư căn dặn là được."

"Vâng." Long Cát ôm quyền hành lễ, xách theo bảo kiếm, thi triển thần thông, vội vã chạy tới Đông Thiên Môn.

Ở sau lưng Lý Trường Thọ, Ngao Ất, Kim Bằng, Hùng Linh Lỵ lẳng lặng mà đứng, trừ bên trên khuôn mặt nhỏ của Hùng Linh Lỵ tràn đầy khẩn trương, cố gắng biểu hiện ra bộ dáng dữ dằn, Ngao Ất cùng với Kim Bằng đều là trấn định tự nhiên.

Bọn họ, tuân theo lệnh là được.

...

Dương Tiễn rơi vào khổ chiến.

Y suy nghĩ thật lâu, suy tư thật lâu ở trên đường đi, cuối cùng hạ quyết tâm, liền biết ngày hôm nay không khỏi có một phen khổ chiến, phần thắng của chính mình rất nhỏ.

Y không tin vào kỳ tích gì, cũng không tin cái gọi là khí vận, tin tưởng duy nhất, là trường thương trong tay, muốn một đường đánh tới bên người mẫu thân.

Nhưng Dương Tiễn chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình chỉ là đối mặt với đạo binh Thiên Đình, lại liền chật vật như thế.

Đại trận một mực áp chế y.

Đạo binh hung hãn không sợ chết, một cỗ tiên lực đánh thẳng vào huyền thể của y.

Nhất là những "cao thủ" am hiểu bí pháp hợp kích ở bên trong đạo binh kia, đã chế tạo cho y không ít phiền phức, thậm chí còn lưu lại không ít thương thế bên trên huyền thể của y.

Bát Cửu huyền công thiện phòng ngự nhất, nhục thân giống như linh bảo, Luyện Khí Sĩ cùng cảnh giới nếu như không có trọng bảo, cơ hồ không có khả năng công phá.

Bởi vậy có thể thấy được, uy lực hợp kích của đối phương thực sự không kém.

Bóng người, bóng người, đều là bóng người.

Đạo binh liên tục không ngừng, giết mãi không hết, nhưng khí huyết, khí lực của chính mình, lại đang bị đạo binh không ngừng hao tổn.

Chủ tu nhục thân rất khó dựa vào đan dược khôi phục khí lực, trong đáy lòng Dương Tiễn không ngừng tính toán, không ngừng vọt tới phía trước, mang theo bóng người đầy trời, mang theo tro bụi đầy trời đạo binh nổ ra, từng bước một tới gần Đông Thiên Môn!

Rốt cuộc, không biết qua bao lâu, trước mặt Dương Tiễn bỗng nhiên sáng lên.

Đạo binh lui?

Dương Tiễn đã hơi choáng, lập tức lao về phía trước mấy trăm trượng, nhưng rất nhanh liền bị tường ánh sáng ngăn cản, lại là một nhóm lớn đạo binh chen chúc tới.

Giết hết một nhóm, còn có một nhóm.

Đêm và ngày, luân phiên liên tiếp.

Đại chiến mười mấy ngày đêm, kinh động cao thủ tứ phương, nhưng không có ai có thể tới gần mấy vạn dặm phương viên bên trong Đông Thiên Môn Thiên Đình.

Một số lớn cao thủ Long Tộc ẩn núp dưới Đông Hải, cũng phát tán uy áp trên người về phía bốn phương tám hướng.

Ở bên trong đại chiến liên miên, thân hình Dương Tiễn từ đầu đến cuối chưa bao giờ gục ngã.

Chiếc áo choàng không dính máu, nhưng đã bị hư hại khắp nơi.

Trường thương không thấy vết nứt, lòng bàn tay lại khẽ run.

Tiến lên từng chút một, lần lượt vung thương, Dương Tiễn cuối cùng cũng đi đến phía trước Đông Thiên Môn, khoảng cách với đại môn bạch ngọc bất quá chỉ khoảng ngàn trượng.

Sau lưng, là ba mươi chín tầng phòng tuyến đạo binh bị y đột phá, hơn sáu mươi tòa đại trận bị y tự tay đập nát.

Bóng người phía trước không còn, tiếng lòng căng cứng của Dương Tiễn chỉ là hơi buông lỏng nửa phần, thân hình liền đột nhiên lảo đảo.

Y chống trường thương cố gắng kiên trì, không có rơi xuống dưới không trung, nhưng dưới chân không vững, hai chân dần dần uốn lượn, dần dần mất đi khí lực.

Cực hạn...

Đây chính là cực hạn của chính mình.

Trong đáy lòng Dương Tiễn than nhẹ, nhưng ánh mắt, đạo tâm không có một chút dao động nào.

Y chống trường thương, hít vào một hơi, thân hình muốn đứng lên một lần nữa, lại chỉ là miễn cưỡng cong lưng.

"Dương Tiễn!"

Một tiếng hô hoán vội vàng truyền đến từ phía trước, tiên thức đã gần khô kiệt của Dương Tiễn nhìn thấy, Long Cát đã từng có duyên gặp mặt một lần đang cưỡi mây bay đến đây, trong tay xách theo bảo kiếm.

Nàng, cũng là tới ngăn cản chính mình sao?

Phía sau có một số lớn đạo binh muốn vây kín, Long Cát lập tức mở miệng quát nhẹ: "Tất cả lui ra!"

Từng nhóm đạo binh giống như là tượng gỗ, đứng yên bất động trên đường mây.

Dương Tiễn cười khổ trong đáy lòng, chính mình chung quy là dính líu đến người khác.

Long Cát tiến về phía trước muốn nâng, Dương Tiễn lại đưa tay ngăn cản.

Y ghé vào không trung thở hổn hển, tìm kiếm khí lực còn thừa ở bên trong cơ thể của chính mình.

"Dương Tiễn, ngươi tội gì phải thế?" Đứng ở bên ngoài ba trượng, Long Cát run giọng hô hào: "Rất nhiều chuyện ngươi chưa từng thấy, chưa từng nghe, không hiểu nội tình trong đó, chỉ là bị người lợi dụng."

Chương 1201. -

Lợi dụng...

Dương Tiễn nhắm hai mắt lại, chậm rãi mở ra, cái trán lóe ra ánh sáng màu đỏ nhạt, thân hình từ cong lưng biến thành quỳ sát, tay phải gắt gao nắm lấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương, tiếng nói trong miệng từ suy yếu, đến dần dần hữu lực.

"Trong chuyện này...trên đời này...sinh linh nhỏ yếu và cường đại, đều sẽ bị một cỗ lực lượng điều khiển. Thiên Đạo, Thiên Đình, hay là cái gọi là số mệnh, mệnh đồ. Sinh linh vốn là có rất nhiều cực khổ, có một ít người sinh ra liền phải đối mặt với địa ngục tàn khốc, nhưng bọn hắn không thể không tiến lên, bị cỗ lực lượng kia đẩy tiến lên. Ta chính là như vậy."

"Dương Tiễn..." Long Cát lại muốn tiến về phía trước, nâng lên thân hình Dương Tiễn lung la lung lay lại vẫn như cũ muốn đứng vững, nhưng nàng dừng bước chân lại, vô thức đứng ở ngoài mấy trượng.

Dương Tiễn chống Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương, huyền thể nguyên bản đã khô kiệt, nảy sinh ra từng tia từng tia lực lượng.

Lực lượng sinh linh bản nguyên.

Y từ nằm sấp biến thành khom lưng, lại từ từ đứng thẳng.

Biên độ hai tay run rẩy càng trở nên yếu ớt, tiếng nói khàn khàn nhưng vẫn ăn khớp.

Dương Tiễn nói: "Cỗ lực lượng này có lẽ là hận, có lẽ là tưởng niệm đối với mẫu thân, là tự trách ngày càng thâm hậu trong đáy lòng, là cái gọi là tính kế đại giáo tranh chấp, là đại kiếp bên trong thiên địa. Bọn chúng phảng phất như thời khắc đều đang nói cho ta —— nhanh đi cứu mẫu thân của ngươi, nhanh đi cứu mẫu thân của ngươi. Lại hoàn toàn xem nhẹ tâm niệm của ta. Bọn họ chỉ là xem ta như một quân cờ, đẩy về phía trước, đẩy về phía sau ngăn trở, không ngừng điều khiển. Đây chính là Hồng Hoang, Hồng Hoang đã sớm không có sinh cơ!"

Long Cát không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể nhìn chăm chú vào thân ảnh trước mắt này, nhìn y ưỡn thẳng lồng ngực, một lần nữa từng bước một tiến về phía trước.

Phía trước, Đông Thiên Môn đã lọt trong tầm mắt, nhưng có từng mảng lớn mây xám cuốn tới.

Dương Tiễn cắn chặt hàm răng, một cỗ nguyên lực gạt ra từ trên người, đau khổ trong đó không khác cạo xương lột tủy!

Nhưng sắc mặt y như thường, hừ cũng đều không hừ, chỉ để ý tiến lên, chỉ để ý gầm nhẹ.

Tiếng nói càng trở nên hữu lực, lời nói càng trở nên gấp rút, toàn thân tuôn ra trận trận sóng gió, mây mù dưới chân ngưng thực một lần nữa!

"Phía trước, có thể sẽ là núi đao biển lửa, sẽ là Địa Ngục của Dương Tiễn ta!

Có thể sẽ có đại chiến liên miên, ta sẽ hao tổn hết tất cả lực lượng!

Có khả năng ta dùng hết hết thảy, chỉ là bước vào một cái Địa Ngục.

Nhưng ngày hôm nay!

Ngày hôm nay!

Dù con đường phía trước không thấy ánh sáng!

Dù ta phải chết ở trước ngọn núi trấn áp mẫu thân kia, để những người tính kế sau lưng kia thành công!"

Trong hai mắt Dương Tiễn tràn đầy ánh sáng, cái trán phảng phất như xuất hiện một khe hở dựng thẳng, trong đó tuôn ra đạo đạo huyết quang, chiếu rọi khuôn mặt anh tuấn lại tái nhợt của y, đúng là lạnh lùng như thế!

Đạo tâm của Long Cát run rẩy, nắm chặt bảo kiếm trong tay.

Dương Tiễn cầm ngược trường thương ở sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía trước, nhìn về phía từng mảng mây xám lớn tuôn ra từ trong Đông Thiên Môn, thân hình đã vượt qua Long Cát, trong miệng dường như đang nói đối với Long Cát, lại giống là đang hò hét đối với Thiên Đình phía trước.

"Đi đến nơi này, là quyết định của chính ta! Đường là ta chọn, Thiên Đình là ta muốn xông! Địa Ngục là ta muốn vào! Lực lượng đẩy ta tiến về phía trước, chỉ có thể là lựa chọn do chính ta làm ra, ai cũng đều không thể xen vào! Ta, nhị lang Dương gia, Dương Tiễn! Ngày hôm nay đi đến nơi đây, muốn đón mẫu thân của ta, vì phụ thân ta chết thảm, tìm Thiên Đình đòi một cái công đạo! Người nào muốn ngăn ta, đều là địch của ta."

Tiếng nói rơi, kinh lôi nổ vang trong không trung!

Bốn phương tám hướng truyền đến thanh âm nổi trống, từng đoá từng đoá mây bay đến, bên trên ba tầng, bên trong ba tầng, bên dưới ba tầng!

Đếm không hết bao nhiêu Thiên Binh Thiên Tướng hiện ra tăm hơi ở trên mây, đạo đạo ánh mắt, tiên thức khóa chặt ở trên người Dương Tiễn.

Dương Tiễn không nói một lời, ánh đỏ trên trán thối lui, khát cầu lực lượng, hô hoán lực lượng, nghiền ép lực lượng ở bên trong huyền thể cùng với nguyên thần!

Ầm ầm ——

Đó là thanh âm chúng Thiên Binh nổi trống, dị tượng các nơi xuất hiện.

Dương Tiễn yên lặng lấy ra đồ vật phụ thân để lại duy nhất, đó là một sợi dây thư sinh, bị y quấn trên đỉnh đầu.

Đúng lúc này, ở ngay bên trong tiếng sấm đầy trời!

Một đạo ánh vàng xẹt qua chân trời, một cỗ uy áp đến từ bên trên, mang theo trận trận sóng gió, thổi áo bào tổn hại của Dương Tiễn phất phới phía sau.

Ánh vàng ngưng tụ ra, lão đạo tóc trắng áo trắng kia hiển lộ thân ảnh, bưng phất trần, xếp bằng ở trên mây, rủ nửa mí mắt xuống, ánh mắt chuyển xuống.

"Dương Tiễn, ngươi có biết tội của ngươi không?"

Đây chính là Thái Bạch Kim Tinh...

Dương Tiễn ngẩng đầu nhìn chăm chú đạo thân ảnh giống như đã từng quen biết trên không trung này, hít thở hổn hển bắt đầu chậm dần, ánh mắt khôi phục không minh một lần nữa, đạo tâm quy về yên tĩnh, không có gợn sóng như trước đây.

"Ta, tội gì?"

Ánh vàng cùng với lão giả trên mây chậm rãi nói: "Có ý đồ tự tiện xông vào Thiên Đình, hủy đậu đạo binh của chúng tiên Thiên Đình, xuất khẩu cuồng ngôn muốn cướp tội tiên Thiên Đình, đây là tội."

Tội tiên?

Đạo tâm mới vừa bình phục của Dương Tiễn khẽ run, nhưng đối mặt với lão thần tiên trên mây này, lại không muốn để cho chính mình có nửa điểm bối rối, lạnh lùng nói: "Không phải toàn bộ công tội đều do các ngươi quyết định, thiên địa quy tắc đều do một lời nói của các ngươi. Đây chính là Thiên Đình?"

Lý Trường Thọ nói: "Thiên Đạo đặc cách, thủ hộ quy tắc, đây chính là Thiên Đình."

"Như vậy mẫu thân của ta làm hỏng quy tắc nào? Phụ thân ta lại làm hỏng quy củ Thiên Đình gì? !"

"Vân Hoa tiên tử thân có tiên tịch Thiên Đình, không trải qua sự cho phép của Thông Minh Điện liền tự mình hạ phàm, tất nhiên là trái với thiên quy."

"Chỉ là tự mình hạ phàm liền bị trấn áp dưới tiên sơn, cha mẹ ta tình đầu ý hợp liền bị đánh giết!" Trong hai mắt Dương Tiễn phun trào quang mang, định tiếng nói: "Đây rốt cuộc là hình phạt do Thiên Đình cân nhắc, hay là hình phạt do Thái Bạch Kim Tinh ngươi cùng với Ngọc Đế ngồi cao trong Lăng Tiêu bảo điện cân nhắc? Đây rốt cuộc là thủ hộ quy tắc Thiên Đạo định ra, hay là dựa vào Thiên Đạo cùng với quyền chức của các ngươi, tùy ý làm bậy, chỉ vì da mặt tự thân."

Thông minh.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ hài lòng cười cười, nhưng bề ngoài lại bất động thanh sắc, trong mắt toát ra mấy phần lãnh ý.

Tổng đạo diễn đích thân ra sân, tất nhiên là làm mẫu cho các diễn viên Hồng Hoang còn non nớt khác.

Chỉ là một ánh mắt, Lý Trường Thọ đã thể hiện một nhân vật phản diện bị đâm trúng uy hiếp, từ hơi thẹn biến thành giận dữ, sống động đến mức chính hắn cũng gần như tin vào điều đó.

"Dương Tiễn, ngươi có biết, chỉ bằng vào mấy câu vừa rồi của ngươi, ngày hôm nay đã là có thể định ngươi tội chết."

Chương 1202. -

Dương Tiễn im lặng không nói gì, nhẫn nhịn không tiến hành trào phúng, không đi chửi rủa.

Như vậy chỉ có thể thoải mái nhất thời, lại không thể thoát khỏi khốn cảnh trước mắt, càng không có cách nào cứu mẫu thân ra.

Thái Bạch Kim Tinh vừa hiện thân, Dương Tiễn liền cảm thấy một cỗ cảm giác áp bách khó nói lên lời, phảng phất như chính mình đang đối mặt với toàn bộ thiên khung.

Cảm giác áp bách này đến từ thực lực của bản thân Thái Bạch Kim Tinh, cũng đến từ thần quyền của Thái Bạch Kim Tinh, càng đến từ trật tự bên trong Hồng Hoang Tam Giới thiên địa mà Thái Bạch Kim Tinh đại biểu.

Cơ hồ khiến y thở không nổi.

Vào giờ phút này, trong đáy lòng Dương Tiễn xẹt qua rất nhiều tiếng mắng muốn thốt ra, đè ép phẫn cùng giận của chính mình, để cho chính mình không trở nên cuồng nộ.

"Thả mẫu thân ta ra."

Lý Trường Thọ cẩn thận phân tích tính cách Dương Tiễn biểu lộ ra lúc này, lạnh nhạt nói: "Ngươi đang xin tha?"

"Đúng." Dương Tiễn ngửa đầu nhìn chăm chú vào thân ảnh Lý Trường Thọ: "Ta đang xin tha, hãy để ta thay mẫu thân chịu nỗi khổ trấn áp, ta mặc cho các ngươi xử trí."

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày.

Hắn chẳng những không có cảm thấy Dương Tiễn trọng tình nghĩa như vậy là đạt "thêm điểm", ngược lại là cảm thấy hành vi Dương Tiễn dùng chính mình trao đổi con tin như vậy, thoáng có một chút "giảm điểm".

Mặc dù nếu đổi chỗ cho nhau, nếu chính mình đứng ở vị trí của Dương Tiễn, đối mặt với Thiên Đình lúc này, ngoại trừ liều mạng, cũng không thể làm được gì.

Nhưng ngoại trừ lựa chọn này, rõ ràng là còn có những lựa chọn khác...

Những dựa thế trước đó thì sao?

【 Bắt chuẩn vào điểm Thiên Đình hiện tại không muốn để cho các phương thế lực lớn đánh nhau này, coi như không cần bối cảnh đệ tử Xiển Giáo của chính mình, cũng có thể làm ầm ĩ, mượn đề tài, chụp cái mũ lớn "lấy công mưu tư" cho Thiên Đình, lấy dao động tín dự Thiên Đình làm điều kiện, uy hiếp Thiên Đình để cho chính mình đi nhìn mẫu thân một chút, sau đó phá núi cứu mẹ, đợi ván đã đóng thuyền lại thông qua tranh thủ lòng đồng tình của tiên thần Thiên Đình, chuyển đổi mâu thuẫn thành "đại quyền trong tay, một lời sinh tử" giữa Ngọc Đế và tiên thần bình thường, biến mẫu thân của chính mình thành kẻ yếu bị Ngọc Đế hãm hại, từ đó để cho chính mình đứng ở thế bất bại! 】

Như vậy mới đạt được điểm tối đa.

Dương Tiễn vào giờ phút này, lại lựa chọn nhẫn nại, áp chế xuống cơn phẫn nộ vừa rồi, cũng không dựa thế mà đi, chỉ là dùng thân phận nhi tử tới cứu mẫu thân...

Mà thôi, tính cách của mỗi cá nhân đều là khác biệt, cũng không thể yêu cầu Dương Tiễn giống như chính mình.

Dương Tiễn xem như chính mình đã thất bại ở nơi này.

Nhưng khách quan mà nói, Dương Tiễn cũng đã vượt qua bài kiểm tra một cách hợp lệ.

Đối với một thanh niên đạo sĩ hăng hái như y, khó vứt bỏ nhất cũng không phải là tính mạng, mà là ngạo ý trong đáy lòng.

Vì cứu mẹ, y xác thực đã làm được.

Vị trí quyền thần Thiên Đình, mỗi một thời kỳ cũng đều có người khác nhau tới ngồi, lúc Thiên Đình lập nghiệp là lúc hắn tới cân bằng thế lực khắp nơi, đến lúc kế thừa Thiên Đình, người kế nhiệm có nhiều thêm một chút tinh thần trách nhiệm, ít cân bằng một chút, cũng không tệ.

Không giống như hắn, hiện tại ngày ngày nhớ đến đường rút lui, chuẩn bị "xóa tài khoản" và chuồn đi sau đại kiếp Phong Thần.

Thấy Thái Bạch Kim Tinh vẫn luôn đang trầm mặc, Dương Tiễn tự giễu cười một tiếng, định mở miệng.

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Nếu như thế, ta cho ngươi một cơ hội, các bộ binh tướng lui ra."

Hơn mười vị Thiên Tướng xung quanh cùng kêu lên đồng ý, mây xám đầy trời tán đi, từng vị từng vị binh tướng lui xa, bầu trời trong sáng không mây một lần nữa.

Dương Tiễn chớp động ánh mắt, nhìn chằm chằm lão thần tiên trên mây.

Lý Trường Thọ nói: "Dương Tiễn, ngày hôm nay tạm không đề cập tới sự tình phụ thân ngươi, nếu muốn cứu mẫu thân ngươi, cần ngươi trả giá thật lớn."

"Trả giá như thế nào?"

"Hiệu mệnh cho Thiên Đình, làm chiến tướng Thiên Đình."

Dương Tiễn ngẩn ra, trong mắt suýt nữa tuôn ra hỏa khí.

Bắt y bán mạng vì cừu nhân giết cha?

Thái Bạch Kim Tinh, danh xưng giết người tru tâm, y đã thật sự lĩnh giáo!

Xông vào, giết vào, máu phun ra năm bước, hồn nát ba thước!

Hỏa khí Dương Tiễn thật vất vả mới đè xuống vào giờ phút này dâng trào một lần nữa, nâng thương liền muốn vọt tới phía trước, cặp mắt kia của Lý Trường Thọ đột nhiên mở ra, trong mắt lóe lên thần quang, tay trái hạ xuống đối với Dương Tiễn.

Ở chỗ này, tất nhiên là hóa thân Lý Trường Thọ.

Dương Tiễn thấy thế giơ thương đâm lên trên, vận chuyển Bát Cửu huyền công, toàn thân lấp lánh ánh vàng sáng ngời, ánh đỏ trên cái trán lại xuất hiện, thân hình giống như chiến thần!

Chiến...

Ba!

Thân hình Dương Tiễn vừa mới bay lên lại bị chụp trở về trên mây không tốn chút sức nào!

Lý Trường Thọ ấn tay trái xuống giống như không có lực đạo gì, nhưng khi Dương Tiễn xông vào trên đường mây bị hắn phong ấn, không gian nổi lên tầng tầng gợn sóng, từng vòng từng vòng sóng xung kích nhộn nhạo giữa thiên địa.

Không ít tiên thần Thiên Đình thấy cảnh này, tâm thần lập tức nhảy một cái.

Hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động nấp trong bóng tối "nhìn hiện trường", vào giờ phút này cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lắc đầu, suýt nữa cười ra tiếng, Dương Thiền ở bên người Ngọc Đỉnh suýt nữa bật khóc...

Mà tiểu tiên tử nào đó vào giờ phút này vụng trộm chạy vào trong Thái Bạch Điện, đang ngồi ở bên trong ghế bành của sư huynh, nhìn một màn hiện ra trên gương đồng này, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Sư huynh mạnh mẽ như vậy từ bao giờ?

Trước đó nàng thế nhưng là vụng trộm thấy được, vị Dương Tiễn sư điệt này một đường liều chết, giao đấu với hơn mười vạn đạo binh, làm cho hải vực Đông Hải nào đó cũng đều suýt nữa thành sữa đậu nành...khục, không phải.

Dù sao, thực lực của Dương Tiễn đã là có một chút ngoài dự liệu, nhưng không nghĩ tới, vào giờ phút này lại dễ dàng bị sư huynh khuất phục như thế.

Nhớ tới đây, Linh Nga cũng không có gì vui vẻ, ngược lại là đưa tay che cái trán, trong đáy lòng phiền muộn một hồi.

Chênh lệch cùng với sư huynh càng lớn, liền đại biểu sư huynh cách Vân Tiêu tỷ tỷ càng gần.

Nếu không, kế hoạch tu hành trăm năm của Dương Tiễn, cũng để sư huynh làm cho chính mình một phần?

Chuyện này vẫn là thôi đi, sư huynh gần đây càng ngày càng bận rộn, nàng thành thành thật thật tu hành, bình ổn vượt qua Kim Tiên Kiếp, không có việc gì đánh đàn, bóp vai cho sư huynh, bị sư huynh phạt sao chép kinh văn, là được rồi.

Không thấy sao, Tiểu sư thúc biểu đạt tâm ý đối với sư huynh trước hết nhất, vào giờ phút này đã bị "sung quân biên cương".

Không thấy sao, Hữu Độc sư tỷ vẫn luôn có một chút ước mơ đối với sư huynh, mấy năm mới dám tới Thái Bạch Điện đi dạo một vòng.

Nàng có thể mỗi ngày bồi tiếp sư huynh, chơi trốn tìm cùng với bản thể sư huynh, đã là tương đối khá khẩm.

Hừ hừ, Vân Tiêu tỷ tỷ không phải cũng mấy chục năm mới gặp một lần sao...

Trong đáy lòng mang theo những ý nghĩ phức tạp này, lông mi thật dài của Linh Nga kia chớp chớp, nhìn thấy Dương Tiễn chậm rãi bò dậy trên mây, tiện tay lấy ra một đĩa trái cây khô, miệng nhỏ bắt đầu nhấm nháp...

Chương 1203. -

Ở phía trước Đông Thiên Môn, Dương Tiễn đứng lên, trong mắt mang theo hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Thái Bạch Kim Tinh trên mây.

Y sở dĩ kinh hãi, là bởi vì một chưởng vừa mới chụp chính mình kia...

Bát Cửu huyền công!

Bát Cửu huyền công đại thành!

Chính mình vừa rồi là bị áp chế tuyệt đối ở trên lực đạo!

"Những cảm ngộ mà sư phụ cho ta, là do ngươi viết ra!"

Lý Trường Thọ cũng không trả lời, chỉ là nói: "Quy thuận Thiên Đình, ta sẽ cho ngươi cơ hội đi cứu mẫu thân ngươi một lần nữa."

Cái trán của Dương Tiễn lóng lánh ánh sáng đỏ, dùng ánh mắt đe dọa nhìn Lý Trường Thọ.

"Là ngươi! Người ở sau lưng đẩy ta đi kia, là ngươi?"

"Chớ nói nhảm."

Dương Tiễn lập tức ngậm miệng, thần quang trong mắt càng trở nên phức tạp, y nhìn Lý Trường Thọ chằm chằm, rất nhiều chỗ không hiểu trong đáy lòng đột nhiên trở nên rõ ràng.

Sau lưng cách đó không xa, Long Cát công chúa cưỡi mây đi đến, ở chỗ xa xa, Linh Châu Tử che lại vai trái tới gần một lần nữa.

Dương Tiễn thấp giọng nói: "Đánh với ta một trận."

"Ồ?" Lý Trường Thọ lập tức nổi lên chút hào hứng.

Dương Tiễn tiến lên phía trước một bước: "Đánh với ta một trận, nếu ta thua, mặc cho ngươi xử trí, thân này thuộc về Thiên Đình! Nếu ngươi thua, thả mẫu thân ta, Thiên Đình phát hịch văn trả sự trong sạch cho cha mẹ, đi đến trước mộ phụ thân ta dâng hương nhận lỗi!"

"Dương Tiễn ngươi thật là lớn gan!" Sau lưng Lý Trường Thọ đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn, thân ảnh Ngao Ất cấp tốc đánh tới, chỉ vào Dương Tiễn quát mắng: "Không biết tốt xấu, tự cao tự đại, còn mưu toan động thủ cùng với Tinh Quân! Ngươi thật sự cho rằng, nếu ngươi không phải cháu trai của Ngọc Đế bệ hạ, Tinh Quân sẽ tha thứ cho ngươi đến trình độ như vậy? Tinh Quân đại nhân, hãy để ta chiến một trận với Dương Tiễn!"

Lý Trường Thọ lộ ra một chút cười khẽ, lạnh nhạt nói: "Ngao Ất đừng vội, lui ra sau."

"Vâng!" Ngao Ất cúi đầu lĩnh mệnh, lộ vẻ mặt không cam lòng, lại quay đầu trừng mắt nhìn Dương Tiễn, lúc này mới quay người rút đi.

Kỹ năng diễn xuất tuyệt vời như vậy, không hổ danh Phó Giáo Chủ Ổn Giáo.

Trên đường mây, Dương Tiễn chau mày.

Lý Trường Thọ nói: "Ngươi đã muốn dùng một trận chiến định tương lai, ta đáp ứng thì đã có sao? Dương Tiễn, ngày hôm nay bản Tinh Quân đặc cách cho ngươi tiến vào Đông Thiên Môn."

Trong khi nói, Lý Trường Thọ nâng tay phải lên, điểm điểm tinh quang xuất hiện trước mặt, ngưng tụ thành một tòa tiên sơn bên cạnh Dao Trì.

Hắn đưa tay, tiên sơn chậm rãi tiến về phía trước, đảo mắt liền xuyên qua tầng tầng mây mù, giống như rơi xuống lưỡng trọng thiên.

Lý Trường Thọ nói: "Ngày hôm nay, ta sẽ đặt tiên sơn trấn áp mẫu thân ngươi ở tầng trời thứ sáu. Sau khi vào Đông Thiên Môn, tiến đến tầng trời thứ sáu, ta sẽ an bài ba vị võ tướng Thiên Đình bình thường giao thủ với ngươi, không yêu cầu ngươi phải thắng cả ba trận, vô luận ngươi dùng âm mưu, quỷ mưu, hay là thủ đoạn khác. Chỉ cần ngươi có thể đi đến phía trước ngọn tiên sơn kia, coi như ngươi thắng, cho ngươi cơ hội cứu mẫu thân ngươi, thấy thế nào?"

Trong mắt Dương Tiễn xẹt qua một chút mất mát, định tiếng nói: "Nếu ta thua bất kỳ ai, sẽ mặc cho ngươi xử lý."

"Được." Thân hình Lý Trường Thọ chậm rãi lui lại, hóa thành một tia gió nhẹ biến mất không thấy gì nữa.

Phía trước, Đông Thiên Môn đã là mở rộng, ba thanh thần kiếm không thấy tăm hơi, thủ vệ binh tướng không có tung tích, chỉ có đường mây trống rỗng, giống như Thiên Môn giả.

Dương Tiễn hít một hơi thật sâu, nhanh chóng bước vào bên trong.

Phía sau, Long Cát công chúa mặt mang thần sắc lo lắng, Linh Châu Tử cũng cưỡi mây đi theo, sắc mặt thoáng có một chút phiền muộn.

Linh Châu Tử vừa rồi kỳ thật cũng không phải là diễn kịch, mà là thật sự tận lực...

Mặc dù đồng dạng có đại khí vận, nhưng Linh Châu Tử rõ ràng bị công pháp, cơ duyên, tinh huyết bản nguyên Tổ Vu của Dương Tiễn áp chế, mười mấy hiệp liền thua trận.

Thật sự...khó chịu.

Những năm này, thời gian chơi cùng với Thỏ Ngọc nhiều lắm, Kim Tiên Kiếp dù sao cũng kém một tia.

Ở phía trước, Dương Tiễn xông vào Đông Thiên Môn không lâu, dưới chân liền không khỏi dừng lại, chỉ vì ở phía trước có một bóng người nhỏ bé ló ra.

Nhìn người này!

Tóc tết hai đuôi ngựa, thân mang giáp tơ bạc, tay chân lèo khèo giống như không có mấy phần khí lực, nhưng hai thanh đại đồng chùy nàng xách theo lại tản ra hung uy khiếp người.

Chính là Hùng Linh Ly.

Nàng nuốt xuống miếng thịt khô khốc ngậm bên miệng, mở miệng quát nhẹ: "Tiểu tướng trước điện Thái Bạch Điện, xin chỉ giáo!"

Dương Tiễn không dám khinh thường, chắp tay lẫn nhau cùng với Hùng Linh Ly, cảm nhận được khí tức tương tự cùng với mình.

Lại là Bát Cửu huyền công...

Quả nhiên, những chỗ tốt mình đạt được kia, đủ loại trải qua trong những năm này, sau lưng đều có cái bóng của Thái Bạch Kim Tinh.

Vì sao?

Cháu trai Ngọc Đế?

Dương Tiễn xua đuổi tạp niệm, lạnh nhạt nói: "Mời."

Hùng Linh Ly thở ra một hơi, dường như cũng có một chút khẩn trương, nàng đột nhiên kêu nhẹ một tiếng: "Hở? Sao Ngọc

Đỉnh Chân Nhân ngài lại đến đây?"

Dương Tiễn không khỏi ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía sau, lại nghe kình phong ở phía trước đánh tới, vô thức tránh sang bên cạnh đồng thời giơ trường thương lên.

Trường thương va chạm cùng với đồng chùy, thân ảnh của Dương Tiễn trực tiếp bị đánh bay ra ngoài!

Hùng Linh Lỵ đắc ý nhíu nhíu mày: "Hắc hắc, Tinh Quân nói có thể dùng âm mưu quỷ kế nha."

Nói xong xách theo đồng chùy nhảy lên một cái, nhanh chóng truy đuổi dồn sức đánh!

Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, xoay người đánh giết, lại là không lưu thủ, trường thương gào thét như rồng.

Dương Tiễn vận toàn lực, Hùng Linh Lỵ rất nhanh liền chống đỡ không được, đành phải hét lớn một tiếng, thân hình đột nhiên tăng vọt, đảo mắt hóa thành cự nhân cao lớn mấy ngàn trượng, hai thanh đồng chùy tăng trưởng theo trấn áp không gian, đẩy Dương Tiễn vào tuyệt cảnh một lần nữa.

Trước đây được Thái Bạch Điện cho phép, Biện Trang đang âm thầm truyền hình trực tiếp, thấy thế không khỏi suy tư một hồi.

Nữ tướng quân này thật lợi hại...

Nguyên lý chiến giáp trên người nàng là gì?

Trong Thái Bạch Điện, khóe miệng Linh Nga có một chút run rẩy, đột nhiên phát hiện ra chính mình trở thành vướng víu của Tiểu Quỳnh Phong.

Mà ở phía trước ngọn tiên sơn bị chuyển đến tầng trời thứ sáu trước thời hạn kia —— vừa rồi Lý Trường Thọ đẩy tiên sơn bất quá chỉ là đơn thuần đùa nghịch, tạo nên hình tượng cao nhân.

Lý Trường Thọ cùng với Thuyên Động nấp trong bóng tối, nhìn Vân Kính Thuật trước mặt, từng người tán thưởng.

Thuyên Động nói: "Ái khanh phí tâm, đào tạo mãnh tướng như vậy cho ta."

Lý Trường Thọ: "..."

Chỉ là cấp cho Thiên Đình sử dụng, đây chính là đội trưởng đội bảo vệ Tiểu Quỳnh Phong!

Đối mặt với Hùng Linh Lỵ trạng thái như vậy, Dương Tiễn lúc này chưa tu hành pháp tướng thiên địa, cũng không phải là không có biện pháp.

Y thi triển biến hóa pháp, thân hình hóa thành diều hâu, tiến hành du đấu ở bên người Hùng Linh Lỵ, sau khi kịch chiến nửa canh giờ, tìm đúng nhược điểm của Hùng Linh Lỵ, phát động mãnh kích đối với gót chân của nàng, đánh cho Hùng Linh Lỵ ngã xuống đất.

Chương 1204. -

Hùng Linh Lỵ không khỏi hai mắt đẫm lệ, khôi phục hình thái thường nhân, ngồi dưới đất ôm chân ngửa đầu khóc rống: "Có ai lại đánh nhau như ngươi chứ! Ta cũng đều không có giẫm lên chân ngươi!"

Dương Tiễn hơi có một chút xấu hổ, sau khi ôm quyền liền cúi đầu bay đi.

Bỗng dưng nghe được phía trước có âm thanh vang lên, Ngao Ất cầm kiếm hiện thân, quanh người vờn quanh hình bóng thanh long.

Dương Tiễn cùng với Ngao Ất hai mắt nhìn nhau, sau đó không nói nhiều, hai thân ảnh "vù vù" biến mất không thấy gì nữa, hai vị Kim Tiên triển khai một trận đọ sức giữa Vu Tộc chiến kỹ cùng với Long Tộc chiến kỹ.

Một trận chiến này, đánh đến mức thiên hôn địa ám, mây mù băng tán.

Ngao Ất bại nửa chiêu, Dương Tiễn một lần nữa quá quan, đến trước mặt người thủ quan cuối cùng.

Phượng Tộc, con của Thuỷ Phượng, Kim Sí Đại Bằng.

...

"Không có đuổi theo sao? "

Ở phía trước toà tiên sơn lẻ loi trơ trọi kia, Dương Tiễn toàn thân đẫm máu, xách theo trường thương té ngã trên đường mây.

Toàn thân trên dưới y tràn đầy vết cào kinh khủng, Bát Cửu huyền công lần đầu tiên hoàn toàn thất thủ.

Mới vừa động thủ, Dương Tiễn liền phát hiện ra, địch nhân này viễn siêu sự tưởng tượng của y, tuyệt đối không phải đối phủ có thực lực tiếp cận mình như phía trước.

Kim Bằng...

Thực lực vượt xa y lúc này, không thuộc về cùng một cấp bậc.

Đối phương lúc bắt đầu còn dùng một thanh trường thương mang theo đạo vận hủy diệt, sau khi so hai chiêu với mình, dứt khoát thu trường thương vào, khóe miệng lộ ra ý cười khinh miệt.

Trong lúc kịch chiến, Dương Tiễn cấp tốc tan tác, tiên thức hoàn toàn không bắt giữ được động tác của Kim Bằng, con đường phía trước đều là tuyệt vọng.

Loại tốc độ cực nhanh này, nếu Bát Cửu huyền công của chính mình đại thành, có lẽ còn có thể chính diện chiến một trận.

Nhưng lúc này vẫn như cũ kém quá xa.

Nhưng ngay vào lúc Dương Tiễn muốn vô lực từ bỏ, thấy được tiên sơn trước mắt, y liền liều lĩnh vọt tới hướng tiên sơn, mặc cho Kim Bằng không ngừng đánh giết, dùng hết thảy lực đạo vọt tới phía trước, thôi phát Bát Cửu huyền công đến cực hạn.

Đoạn đường phía trước, coi như Bát Cửu huyền công đọ sức cùng với móng vuốt Kim Bằng.

Đoạn đường phía sau...dường như là hai cỗ ý chí đang va chạm, so ai tan tác trước một lần nữa.

Nhưng Dương Tiễn biết, chính mình chung quy là thua.

Đối phương cũng không muốn giết y, nếu không chỉ cần dùng mấy trảo liền có thể xé nát đạo thể của y.

Vì cái gì...

"Nếu không phải ngươi là cháu trai Ngọc Đế. "

Lại, lại là thân thế chính mình vẫn luôn đang né tránh, là thân thế cho chính mình hết thảy, lại không có cách nào phản kháng.

Bởi vì chính mình là cháu trai Ngọc Đế, có đại khí vận, bao gồm cả thân phận đệ tử Đạo Môn, Thiên Đình đang bồi dưỡng mình, sư phụ cũng phối hợp cùng với Thiên Đình.

Mỗi lần đi ra ngoài lịch luyện, mỗi lần đều an bài không chê vào đâu được, ngọc phù của sư phụ đóng vai trò chỉ dẫn.

Thậm chí, thanh trường thương trong tay chính mình này, tiểu khuyển hóa thành ngọc bội trong lòng ngực kia, tinh huyết bản nguyên Tổ Vu không hiểu sao tìm được ở bên ngoài kia.

Hết thảy, đều là Thiên Đình cho.

Bây giờ chính mình ngỗ nghịch ý của Thiên Đình...

Dương Tiễn đột nhiên bắt đầu hoài nghi, nhất cử nhất động của chính mình ngày hôm nay, cũng đều đã được tính toán và sắp xếp xong xuôi.

Tuyệt vọng nhất, hông phải là bản thân gặp khó khăn và đối mặt với cái chết.

Tuyệt vọng nhất, là mỗi một hơi thở của chính mình, đều nằm trong khống chế sự của vị Thái Bạch Kim Tinh kia.

Cũng bởi vì, y là cháu trai Ngọc Đế.

Mà thôi.

Hai chân Dương Tiễn mềm nhũn, té ngã ở trên mây, trăm trượng phía trước chính là góc viền ngọn tiên sơn kia.

Kim Sí Đại Bằng đã sớm không biết tăm hơi, nơi xa xuất hiện rất nhiều cái bóng tiên thần, vào giờ phút này đều đang chăm chú nhìn vào thân ảnh Dương Tiễn.

Liền ngã như vậy sao?

Chưa.

Thân thể Dương Tiễn run rẩy, chậm chạp lại kiên định bò lên, vết thương trên người đã kết thành vảy máu, Bát Cửu huyền công đang tận lực duy trì cỗ thân thể này không sụp đổ.

Y nhìn ngọn tiên sơn trước mặt này, hít sâu một hơi, dùng khí lực sau cùng cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương dũng mãnh lao tới, một bước vọt tới phía trước, giơ cao trường thương, lập tức liền muốn bổ ngọn tiên sơn này ra!

"Tiễn Nhi!"

Một tiếng khẽ gọi mang theo tiếng khóc nức nở, làm cho thân hình Dương Tiễn không khỏi dừng lại.

Y nghe tiếng nhìn lại, phía trước tiên sơn chẳng biết lúc nào xuất hiện một tòa động phủ, đạo thân ảnh yếu đuối kia liền đứng tại kia, trong mắt hiện ra lệ quang, thân hình bị một bức tường ánh sáng ngăn trở.

"Mẫu thân..." Đôi môi tái nhợt của Dương Tiễn rung động, không dám tin la lên, trường thương trong tay lập tức rơi xuống, nhẹ nhõm đập tan bức tường ánh sáng kia.

Thân hình của y đánh tới cửa động, nhưng lại rơi vào trong một đám sương mù, từng màn quang ảnh xuất hiện ở trước mắt, nhanh chóng xẹt qua, nhanh chóng trôi qua, khắc sâu vào trong đáy lòng y...

Ở bên trên Lăng Tiêu bảo điện.

Thái Bạch Kim Tinh khuôn mặt lạnh lùng cất bước đi tới, bẩm báo sự tình có quan hệ đến Vân Hoa tiên tử hạ phàm đối với Ngọc Đế ngồi trên cao, Ngọc Đế hạ lệnh, mang Vân Hoa tiên tử trở về Thiên Đình hỏi tội.

Hình ảnh thay đổi, bên trong Dương Phủ, Vân Hoa tiên tử ngoan ngoãn rời đi, nhưng hai vị Thiên Binh đột nhiên gây khó khăn, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đạo thân ảnh quen thuộc kia xuất hiện ở trước mặt Vân Hoa tiên tử và hai đứa bé kia, ngăn cản thế công của đối phương.

Vẫn là Thái Bạch Kim Tinh, chỉ bất quá bị đập nát ở đó chính là hai cỗ người giấy.

Hình ảnh thay đổi một lần nữa, bên trên Lăng Tiêu bảo điện, Thái Bạch Kim Tinh lạnh giọng chờ lệnh, trấn áp Vân Hoa tiên tử tại Dao Trì Thiên Đình, sau đó Thái Bạch Kim Tinh quay người nhìn về phía một lão tiên ông, lãnh đạm nói:

"Thật quá phận, sư thúc. "

Tiên ông kia cười lạnh một tiếng, không có dấu hiệu nào hóa thành một bãi nước đen, Ngọc Đế ngồi trên cao kia lập tức giận dữ.

Mà xen lẫn ở bên trong những hình ảnh này, còn có một vài bức hình ảnh dường như không có chút quan hệ nào.

Thân ảnh lén lén lút lút tiến vào trong Nhân Duyên Điện.

Tiên ông truyền tin cho các vị tiên thần khác trong tiệc rượu về sự tình muội muội Ngọc Hoàng hạ sinh con trai dưới phàm trần.

Bên trong tiên điện tráng lệ, bóng lưng mẫu thân ngồi trước bàn trang điểm, bên cạnh lại có một đoàn khí đen...

Tính kế, đánh cờ, lấy hay bỏ...

Hình ảnh trong mắt Dương Tiễn đột nhiên dừng lại, như ngừng lại trong một ngọn núi có một chút tịch liêu, Vân Hoa tiên tử khuôn mặt đờ đẫn đứng ở phía dưới một gốc ngọc thụ, giống như đã mất đi hồn phách...

Sư thúc...sư thúc? Sư thúc!

Dương Tiễn nắm chặt song quyền, mây mù trước mắt tiêu tán, lại hiển lộ ra khuôn mặt xuất hiện vô số lần trong mộng kia.

"Tiễn Nhi!" Vân Hoa tiên tử bước nhanh nhào tới, cơ hồ đâm sầm vào Dương Tiễn, dùng sức ôm lấy Dương Tiễn, rót từng tia từng tia tiên lực vào huyền thể trống rỗng của Dương Tiễn.

"Đứa nhỏ ngốc, ngươi tội gì phải thế, nương không có việc gì...nương vẫn luôn không có việc gì."

Chương 1205. -

Dương Tiễn há hốc mồm, lại nói không ra lời, khóe mắt có một giọt nước mắt trượt xuống, song quyền nắm chặt buông ra, vô lực thả ở bên cạnh người.

Một lát sau.

"Nương, nương buông hài nhi ra trước." Dương Tiễn thấp giọng nói, bên trong tiếng nói đè nén mấy phần lửa giận.

Vân Hoa tiên tử vô thức buông ra thanh niên đã vô cùng xa lạ trước mặt này, lập tức nghĩ đến điều gì, cầu khẩn nói: "Tiễn Nhi ngươi đừng có làm chuyện điên rồ, bên trong thiên địa này có quá nhiều tính kế..."

Dương Tiễn ngậm miệng, im lặng, cúi đầu ở trước mặt Vân Hoa tiên tử, sau đó đứng dậy, nhìn về phía các nơi.

"Thái Bạch Tinh Quân, ngươi an bài ta tới nơi đây, ta đã đến rồi! Ngươi an bài ta tu thành Bát Cửu huyền công, ta đã tu! Ta hiện tại liền đứng ở nơi đây, ngươi đến cùng muốn để ta làm cái gì?"

Trong mây bay tới một tiếng khẽ than thở, tiếng nói của Lý Trường Thọ vang lên, hai đạo lưu quang vàng đỏ bay tới và rơi xuống trước mặt Dương Tiễn.

"Con đường tu hành của ngươi trước đây đều nằm trong khống chế của ta, chỉ là phụng lệnh Ngọc Đế bệ hạ, hộ tống người, cũng không có mưu đồ gì đối với ngươi. Thân thế chính là thân thế, không cần phải trách nó. Con đường sau này của ngươi, do chính ngươi chọn. Bên trái là Cửu Chuyển Kim Đan chữa trị thương thế, bù đắp hao tổn của ngươi ngày hôm nay, về sau làm chiến tướng

Thiên Đình, đừng có hỏi lại chuyện lúc trước, tính kế trong thời gian này không phải là ngươi có thể suy nghĩ. Phía bên phải là tinh huyết bản nguyên Tổ Vu Đế Giang...ngươi có thể làm sự tình ngươi muốn làm, nhưng Thiên Đình không có cách nào giúp ngươi."

Dương Tiễn không có một chút do dự nào, đưa tay bắt lấy giọt tinh huyết đỏ tươi kia, nhét vào trong miệng, toàn thân bắn ra một ngọn lửa màu máu, huyết khí phóng lên tận trời!

Y nhìn về phía phương tây, cầm thương liền muốn tiến lên, lại dẫm chân xuống, ngửa đầu nhìn về phía phương hướng đan dược và giọt máu bay tới kia.

"Đa tạ!"

Tiếng nói của Dương Tiễn rung động, nhanh chóng cúi đầu, khắp huyền thể phun trào huyết quang, trên khuôn mặt nhiều thêm từng đạo huyết văn.

Linh Sơn!

Tây Phương Giáo!

Trước đó.

Dương Tiễn một đường quá quan trảm tướng, Thiên Đình một đường đổ nước vẩy nước.

Dương Tiễn nhận hết đau khổ, cuối cùng đến phía trước tiên sơn trấn áp mẫu thân chính mình.

Nghe một tiếng khẽ gọi của mẫu thân, đạo tâm của Dương Tiễn gần như bị hòa tan, muốn tiến về phía trước, lại xâm nhập vào bên trong toà ảo cảnh chờ đợi nhiều năm kia, biết được chân tướng năm đó.

Lý Trường Thọ cuối cùng đã sử dụng tất cả những phục bút mà hắn đã chôn xuống năm đó.

Nhìn Dương Tiễn bên trong huyễn trận, tâm tình của Lý Trường Thọ thoáng có một chút nhộn nhạo, nghĩ đến chuyện bao nhiêu năm sau, một tên gia hỏa khác muốn gây sự tại Thiên Đình, không biết cảnh ngộ có thể giống như Dương Tiễn hay không.

Hầu tử cùng với Ngọc Đế cũng không có quan hệ thân thích gì...

A?

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, đột nhiên nghĩ đến câu danh ngôn【 hết thảy đều có khả năng 】.

Hồng Hoang nha, khó mà nói.

Chậc, khó mà nói.

Ổn định tâm cảnh, Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài, nhìn Dương Tiễn và Vân Hoa tiên tử đoàn tụ, lại nghe được bên cạnh truyền đến tiếng thở dài tràn đầy cảm khái...

Vị chí tôn ngồi ghế "người xem" nào đó, vành mắt có một chút phiếm hồng.

Lý Trường Thọ vốn định thuận mồm nói một câu "bệ hạ cũng là người có cá tính", nhưng lời đến khóe miệng vẫn là nuốt trở vào.

Vẫn nên ít tâng bốc đi.

Bệ hạ này cũng đã sắp bay ra khỏi chín tầng trời!

Dựa vào biểu hiện của Ngọc Đế bệ hạ trong mấy chục năm này, Lý Trường Thọ liền muốn an bài một chút đau khổ cho Ngọc Đế bệ hạ, phòng ngừa Ngọc Đế quá mức ỷ lại đối với chính mình, từ đó khiến cho chính mình sau này không có cách nào thoát thân.

Thái Bạch Trường Canh, đau khổ sư kim bài Hồng Hoang, Thiên Đạo dùng cũng đều nói tốt.

Lý Trường Thọ tưởng tượng chính mình khi trẻ tuổi, sơ tâm muốn tới Thiên Đình phát triển, vốn là muốn trốn tránh đại kiếp Phong Thần, làm tiểu văn lại bên trong Thiên Đình...

Kết quả là đột nhiên trở thành nhị Thiên Đế trong miệng Bạch Trạch!

Đợi Dương Tiễn bình phục lại từ trong sự kích động gặp lại mẫu thân, trong đáy lòng bốc cháy lên hận ý nồng đậm, có một cỗ hỏa khí "thành phần phức tạp" không có cách nào phát tiết.

Lý Trường Thọ hơi do dự, lấy ra một giọt tinh huyết bản nguyên Tổ Vu Đế Giang, cùng với khỏa Cửu Chuyển Kim Đan chính mình chuẩn bị trước kia, cùng nhau đưa đến trước mặt Dương Tiễn.

Vì không ảnh hưởng đến con đường trưởng thành của Dương Tiễn sau này, ngày hôm nay nhất định phải làm đạo tâm của Dương Tiễn thông thuận.

Ở bên trong chín giọt tinh huyết bản nguyên Tổ Vu Hậu Thổ nương nương tặng cho năm đó, tinh huyết của Hậu Thổ nương nương là bình hòa nhất, hiệu lực bắt nguồn xa, dòng chảy dài, thiên về gia tăng năng lực khôi phục của huyền thể.

Đồng dạng, tinh huyết bản nguyên Cộng Công thiên về gia tăng cường độ huyền thể, đối lập với tinh huyết Hậu Thổ, khó mà dung hợp.

Mà tinh huyết bản nguyên Đế Giang liền lợi hại, Lý Trường

Thọ trước đây mang theo tâm thái thử một lần, nếm thử dùng một giọt, kết quả đạo thể suýt nữa biến dị.

Hồng Hoang cũng không có cách nói "người giàu có dựa vào khoa học kỹ thuật, người nghèo dựa vào biến dị".

—— đạo thể tiên thiên là đạo thể tiếp cận đại đạo nhất, Nhân Tộc là sinh linh hậu thiên Nữ Oa nương nương tạo ra từ đạo thể tiên thiên, cũng là sinh linh thích hợp tu đạo nhất.

Đại đạo của Lý Trường Thọ chưa viên mãn, nếu đạo thể xuất hiện dị biến, liền xem như dị biến nhục thân mạnh lên, cũng là hại lớn hơn lợi.

Cho nên, lúc ấy hắn run rẩy cân bằng cỗ lực lượng kia một chút, lấy ra ngoài luyện chế thành đan dược rồi mới ăn, sau đó chậm chạp tiêu hóa hơn mười năm.

Dương Tiễn cũng không có bản lĩnh như vậy, vào giờ phút này đang trải qua đạo thể dị biến, lại vẫn có thể bảo trì thanh tỉnh, một đường sốt ruột tiến về phía Tây Thiên Môn.

Phản ứng phẫn nộ của Dương Tiễn lúc này, cũng là nằm bên trong dự đoán của Lý Trường Thọ, không có quá nhiều chệch hướng.

Sai lệch nhỏ là ở chỗ, Lý Trường Thọ vốn cho rằng, bằng vào lực khắc chế của Dương Tiễn, thật ra là có thể nhịn được...

Mà thôi.

Năm đó sư phụ vẫn lạc, chính mình không phải cũng không nhịn được?

Từ góc độ Hồng Hoang mà xét, Dương Tiễn lúc này vẫn là một "người trẻ tuổi", không đủ lão luyện, ở dưới loại áp lực không gián đoạn như ngày hôm nay, không kiềm chế được nỗi lòng là rất bình thường.

Chỉ là, ừm...

Lý Trường Thọ nhìn thân ảnh Dương Tiễn bay đi, trong đáy lòng cảm khái không thôi.

Thật đúng là một đứa trẻ thành thật.

Rõ ràng là Cửu Chuyển Kim Đan cùng với tinh huyết Tổ Vu Đế Giang này, y đều muốn tất cả, một cái dùng để khôi phục đạo thể hao tổn, một cái dùng để tăng cường thực lực bản thân.

Mặc dù tinh huyết Đế Giang cũng có thể khôi phục chiến lực huyền thể, nhưng quá trình hết sức thống khổ, hiệu lực tương đối mãnh liệt.

"Trường Canh." Thuyên Động lập tức nói: "Chúng ta vì sao còn không đi theo sau? Dương Tiễn đây là muốn đi tìm Tây Phương Giáo gây phiền phức?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Bệ hạ yên tâm, Dương Tiễn có tầng thân thế cháu trai của bệ hạ này, tất nhiên là sẽ không bị hao tổn."

Chương 1206. -

Trong khi nói, bên trong tay áo của Lý Trường Thọ bay ra một tia khói xanh, biến mất tại chân trời trong nháy mắt.

"Đây là..."

"Bản thể của tiểu thần!" Lý Trường Thọ truyền âm giải thích: "Trước đây vì trấn trụ Dương Tiễn, tiểu thần cố ý lấy hóa thân hiện thân, còn bản thể thì giấu ở bên trong tay áo tay trái. Một chưởng vỗ xuống nhẹ nhõm chụp Dương Tiễn kia, hóa thân lại là khó có thể làm được."

Thuyên Động lập tức lộ vẻ mặt giật mình, sau đó lại nhíu mày nhìn Lý Trường Thọ, đánh giá trên dưới mấy lần, cuối cùng lắc đầu cảm khái: "Ta lại không thể phân biệt được ngươi đây là hóa thân hay là bản thể. Thần thông cắt giấy thành người, ái khanh thuộc về người thứ nhất!"

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, nhìn chăm chú vào chân trời: "Bệ hạ, tiểu thần đi trông coi Dương Tiễn."

Thuyên Động hỏi: "Hành sự theo kế hoạch ái khanh hiến trước đây?"

"Tất cả đều tùy thuộc vào bệ hạ."

"Ha ha ha, ngươi thật là." Thuyên Động đưa tay đánh một quyền vào đầu vai Lý Trường Thọ: "Lúc không có người, ít dùng giọng điệu như vậy."

Trong Lăng Tiêu bảo điện.

Ngọc Đế áo trắng vẫn luôn nhắm mắt mở hai mắt ra, chúng tiên thần Thiên Đình phía dưới lập tức giữ vững tinh thần.

"Đông Mộc Công ở đâu?"

Phía dưới, Đông Mộc Công chấn động tinh thần, lập tức tiến về phía trước.

"Lão thần ở đây."

"Điểm lên mười vạn Thiên Binh, chuẩn bị tốt ý chỉ ta mệnh ngươi làm trước đây, đuổi theo đệ tử Xiển Giáo Dương Tiễn." Ngọc Đế nói: "Đi không nên quá muộn, cũng không cần quá nhanh, rõ chưa?"

Mộc Công đã sớm được Lý Trường Thọ căn dặn, vào giờ phút này cúi đầu trả lời: "Tuân lệnh bệ hạ!"

Nói xong bỗng nhiên quay người, trong mắt tràn đầy thoải mái, mang theo tám vị Thiên Tướng ở lân cận cửa điện, đi ra khỏi Lăng Tiêu bảo điện, tiến về hướng Thông Minh Điện.

Mười vạn Thiên Binh, đã sớm bày trận bên ngoài Tây Thiên Môn.

...

Bản thể thi độn pháp theo sát ở phía sau Dương Tiễn, trong đáy lòng không khỏi nhớ lại quá khứ, Lý Trường Thọ thổn thức không thôi.

Cộng lại trước sau, dùng đại khái trăm năm thời gian đi mưu đồ việc này, đợt công việc kết thúc sau cùng này, không chỉ là thử thách đối với Dương Tiễn, cũng là thử thách về những sắp đặt khác nhau của hắn.

Bắt đầu từ thảm kịch Dương Phủ, một trận tính kế có quan hệ đến Dương Tiễn liền triển khai như vậy.

Lý Trường Thọ đã liên tục phân tích kể từ đó, một loạt các diễn biến và tất cả các biến số có thể xuất hiện tiếp theo.

Hắn cần Dương Tiễn nhanh chóng quật khởi, làm cho Dương Tiễn vào trước khi đại kiếp Phong Thần diễn ra liền vào danh sách Thiên Đình, sử dụng đại kiếp Phong Thần như một sân khấu để Dương Tiễn thể hiện bản thân, xây dựng danh tiếng cho Dương Tiễn, làm cho Dương Tiễn có thực lực đối cứng với đại năng thế hệ trước...

Trở thành trụ cột Thiên Đình sau khi chính mình về hưu!

Vừa mới rồi, Dương Tiễn rơi vào huyễn cảnh, ở bên trong quá trình "Mắt thấy" toàn bộ chuyện năm đó, trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng lật ra một quyển sách.

Đó là kịch bản hắn viết ra.

Ở trong đó, có Thánh Nhân tính kế, cũng có chiều hướng phát triển.

Một số buộc phải hoạt động, và cũng có một loạt các phần mở rộng vượt ra ngoài kịch bản.

Chuẩn Đề ra tay, sáng lập thảm cục Dương Phủ, có ý đồ chôn xuống hạt giống đối lập giữa Thiên Đình cùng với Xiển Giáo.

Lý Trường Thọ mặc dù sớm có cảnh giác, lại không có cách nào ngăn cản Thánh Nhân tính kế những việc này, chỉ có thể kịp thời bù đắp vào sau khi Thánh Nhân ra tay.

Sau đó, bức tử Phù Nguyên tiên ông, làm cho Chuẩn Đề kinh sợ thối lui, lại quay về lan truyền sự tình Vân Hoa tiên tử, mang tiếng xấu trở thành chấp niệm tu hành của Dương Tiễn, một đường đẩy Dương Tiễn đi đến ngày hôm nay.

Trong thời gian này, lại trải qua các loại sự kiện không trực tiếp liên quan cùng với Dương Tiễn, Tây Phương Giáo dần dần rơi vào yếu thế, uy danh Thiên Đình, Nhân Giáo tăng mạnh, Xiển Giáo, Tiệt Giáo đau khổ đối mặt với đại kiếp, trên dưới lo lắng bất an.

Lúc này, Thương bộ lạc đã chiếm cứ gần phân nửa Nam Thiệm Bộ Châu, sắp bước vào giai đoạn chính thiên hạ chung "trăm nước triều bái", khí vận Nhân Hoàng đã tiếp cận viên mãn.

"Canh" - người cải cách Thương bộ lạc, người sáng lập Thương Quốc, đã đang trên đường quay ngựa đầu thai.

Đợi Thương Quốc thành lập, Thánh Nhân liền có thể bắt được một phần bối cảnh đại kiếp, khi đó lại sẽ dẫn động mấy vị Thánh Nhân bắt đầu hoạt động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn Nhị sư bá cùng với Tây Phương Giáo, sẽ tiếp tục liên thủ hay không? Thậm chí là trước tiên liền liên thủ làm khó dễ đối với Tiệt Giáo?

Chuyện này đã trở thành vấn đề Lý Trường Thọ lo lắng nhất.

Nhưng ngày hôm nay, ít nhất có thể trì hoãn tình huống như vậy xảy ra khoảng trăm năm.

Từ kết quả thảm kịch Dương Phủ mà nói —— hóa thân Lý Trường Thọ ngăn trở Thiên Binh làm khó dễ, từ đó cứu Vân Hoa tiên tử, Dương Tiễn, Dương Thiền.

Rất rõ ràng, Lý Trường Thọ cũng trở thành một phần trong sự sắp đặt của Thiên Đạo đối với Dương Tiễn, đặt bản thân vào trong "ván cờ nhỏ" này kể từ đó.

Mà trước khi Lý Trường Thọ vào cuộc, kỳ thật đã nghĩ đến điểm này, nhưng bởi vì chính mình không có thực lực kiềm chế Thánh Nhân chính diện, chỉ có thể thuận thế vào cuộc, mượn thế Thiên Đạo áp chế uy năng Thánh Nhân.

Lý Trường Thọ đã nhận định trước, chủ động nhập cuộc, tận dụng tình thế để dàn xếp...

Dương Tiễn trải qua thảm kịch trong nhà, bái sư Ngọc Đỉnh, nhanh chóng tu hành, bị Bồ Đề mê hoặc.

Chuẩn Đề Thánh Nhân tính kế Vân Hoa tiên tử, vốn là muốn đánh giết một nhà Vân Hoa tiên tử, hoặc là chỉ giữ lại tính mạng của Dương Tiễn, nhưng phía sau bởi vì Lý Trường Thọ kịp thời can thiệp lại nhìn thấu thân phận của Phù Nguyên, Dương Tiễn bái nhập môn hạ Ngọc Đỉnh Chân Nhân, ngược lại là đã mất đi khống chế đối với Dương Tiễn.

Lý Trường Thọ lại bởi vì liên quan cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân trước đó, cùng với thân phận đệ tử Nhân Giáo, tiếp tục âm thầm bồi dưỡng Dương Tiễn.

Cho đến hôm nay!

Chuyện xưa phát triển đến một bước này, Lý Trường Thọ đã coi như hoàn thành viên mãn sự tình chính mình nên làm—— bồi dưỡng Dương Tiễn thành mãnh tướng, cũng hóa giải địch ý của Dương Tiễn đối với Thiên Đình, chuyển sự bất mãn lên trên người phương tây.

Lý Trường Thọ đã nhảy ra khỏi ván cờ mà hắn cố tình nhập cuộc năm đó.

Nhưng sự phẫn nộ của Dương Tiễn đã vượt qua suy nghĩ của Lý Trường Thọ, ngay cả Vân Hoa tiên tử hiện thân, cũng đều không thể giội tắt lửa giận của Dương Tiễn.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ không thể không mở ra kế hoạch dự bị, kịp thời chuyển biến ý nghĩ, cho Dương Tiễn tinh huyết bản nguyên Đế Giang vốn nên làm khen thưởng kế tiếp.

Sau một lúc Dương Tiễn nuốt tinh huyết bản nguyên Đế Giang, trực tiếp từ biệt mẫu thân thoạt nhìn không có gì đáng ngại, xông về phía tây, muốn đi Linh Sơn báo thù cho phụ thân chính mình.

Lý Trường Thọ nhanh chóng đi theo sau, nhảy lên vị trí của người đánh cờ trong "ván cờ nhỏ" này.

Tự nhiên, đây cũng là mượn thế Thiên Đình, bản thân hắn so với cảnh giới "người đánh cờ", còn kém rất nhiều.

Chương 1207. -

Dương Tiễn bay qua tiên sơn khắp nơi, bay qua đạo đạo trận địa Thiên Binh, thân hình giống như một khỏa sao chổi màu đỏ thẫm, luôn có một loại cảm giác quen thuộc "ma khí" cuồn cuộn, làm cho không ít tiên tử hoa dung thất sắc, rất nhiều Thiên Binh sắc mặt trắng bệch.

Mãi cho đến khi Dương Tiễn bay ra khỏi Tây Thiên Môn, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng gáy dài, Dương Tiễn ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một đạo ánh vàng hiện lên bên trên đỉnh đầu.

"Tới ngăn trở ta sao? "

Trong mắt Dương Tiễn mang theo ba phần tức giận, ba phần bi thương, nhưng đạo ánh vàng cực nhanh kia bay qua bên cạnh, dường như chỉ là đi ngang qua, nhưng phía trước Dương Tiễn lại xuất hiện một phiến mây mù màu xanh nhạt.

Một cỗ mùi thuốc đập vào mặt, Dương Tiễn cũng không do dự, thân hình đụng vào trong đó.

Lúc lại bay ra khỏi đám "mây thuốc" này, thương thế toàn thân Dương Tiễn gần như khỏi hẳn, trong cơ thể bắt đầu phun trào huyền lực Bát Cửu huyền công, linh khí bên trong thiên địa cũng đang cấp tốc dâng trào về phía y.

Lại là Thái Bạch Kim Tinh...

Khóe miệng của Dương Tiễn lộ ra mấy phần cười khổ, huyết văn trên khuôn mặt bắt đầu biến mất, vết nứt trên trán cũng đã vô cùng rõ ràng.

Linh Sơn!

Linh Sơn!

Thân hình Dương Tiễn bỗng nhiên gia tốc, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương trong tay tuôn ra từng tia từng tia ánh đỏ, quấn quanh ở trên cánh tay Dương Tiễn, giống như kích phát lực lượng che giấu, bắt đầu hoàn toàn dung hợp cùng với Dương Tiễn.

Lực lượng tinh huyết Tổ Vu nóng nảy kia ăn mòn nguyên thần và đạo thể của y, nhưng tâm thần cũng không thất thủ, trong khi tức giận, vẫn có thể suy nghĩ như cũ.

Nhưng vào giờ phút này, Dương Tiễn đã không muốn suy nghĩ.

Y không muốn lo trước lo sau, không muốn lo lắng quá nhiều, mặc cho chính mình bị lửa giận thôn phệ.

Cho dù là đi đến trước mặt Thánh Nhân tính kế một nhà chính mình kia, dùng nắm đấm sâu kiến của chính mình, đấm cho đối phương một quyền không có ý nghĩa!

Y xuyên mây vượt gió, thẳng tiến không lùi!

Không bao lâu, Linh Sơn ánh vàng phấp phới, tường vân đóa đóa kia, đã ở trong tầm mắt của Dương Tiễn.

Cầm thương tiến lên, thân này thà chết không khuất.

Trong miệng Dương Tiễn bộc phát ra từng tiếng thét dài, mây mù trong phương viên vạn dặm chấn động, linh khí phía trên Tây Ngưu Hạ Châu sôi trào.

Bên trong thiên địa này, từng đạo ánh mắt tụ đến, từng mặt vân kính khóa chặt nơi đây.

Thân hình Dương Tiễn đánh thẳng tắp về hướng Linh Sơn, xung quanh Linh Sơn lấp lánh ánh vàng, mấy chục đạo thân ảnh bay ra, càng là có mấy đạo thân ảnh bay thẳng về phía Dương Tiễn.

"Trọng địa Linh Sơn, đạo trường Thánh Nhân! Người nào dám tới sinh sự!"

Thánh Nhân!

Đạo tâm của Dương Tiễn phảng phất như bị điện quang đánh trúng, trong đáy lòng hiện lên mấy đạo hình ảnh.

【 Đồ nhi, ngươi có biết như thế nào là Thánh Nhân? Thánh Nhân siêu phàm thoát tục, là đỉnh của chúng sinh, càng là cuối cùng của đạo. 】

【 Không thành Thánh cuối cùng chỉ là kiến hôi, dưới Thánh Nhân đều chỉ là quân cờ. 】

【 Không hiểu sao? Thánh Nhân tính kế mới gọi là tính kế, ta thấy ngươi chính là mới vừa xuống núi, ba ngàn thế giới chúng ta không hiếm người nhìn thấy Thánh Nhân, nhưng chúng ta tuyệt đối không nên đề cập đến tục danh của Thánh Nhân. 】

Trong hình ảnh cuối cùng, lại là vị Thiên Binh kia nhe răng cười, dùng một chưởng vỗ nát phụ nhân phàm nhân của y...

Ở bên trên Lăng Tiêu bảo điện, Thiên Đế cao cao tại thượng kia ẩn nhẫn, lão giả tóc trắng kia lộ vẻ mặt không cam lòng, chỉ dám nói một câu:

"Thật quá phận, sư thúc. "

Đây chính là Thánh Nhân?

Đây chính là Thánh Nhân!

Như vậy, đạo trường Thánh Nhân lại như thế nào?

Sáu Thánh Hồng Hoang lại như thế nào?

Chết cũng không sợ, thì sợ gì thánh!

"Dừng bước!"

Có lão đạo ầm ĩ hét lớn, thân hình Dương Tiễn lại không ngừng chút nào, đã là tăng tốc độ lên tới cực hạn, lao tới từ phía trời đông!

Một đệ tử Tây Phương Giáo quát khẽ: "Đừng có để y quấy nhiễu lão sư thanh tu!"

Mấy người đồng thanh trả lời, cảm giác người vọt tới trước mắt, mặc dù khí thế như hồng, lửa giận ngút trời, nhưng thực lực bản thân dường như không có quá nhiều uy hiếp đối với bọn hắn.

NMmấy vị lão đạo này lập tức bay nhào lên, từng người tế lên pháp bảo, lập tức liền muốn ra tay đối với Dương Tiễn.

Đúng lúc này!

"Tiến quân, ngăn trở địch!"

Ở phương hướng trái phải đột nhiên xuất hiện hai tiếng hét lớn, mười chín đạo sát khí có một chút kinh khủng thình lình hiển lộ, như mười chín thanh lợi kiếm để ở phía trước người mấy vị lão đạo này.

Mây mù ngoài trăm dặm phá vỡ, mười chín thân ảnh kia bỗng nhiên hiện thân, tổ thành tam tài chi trận, lục mang chi trận, những nơi thân ảnh đi qua không gian không có một gợn sóng, đều cầm binh khí lao thẳng tới mấy vị lão đạo này.

Mấy vị lão đạo Tây Phương Giáo này rõ ràng có một chút trở tay không kịp, vội vàng thay đổi pháp bảo, nhưng trong chớp mắt, đã bị cuốn vào bên trong đạo đạo tàn ảnh, không có cách nào ra tay ngăn cản Dương Tiễn.

Thượng Cổ Ma Binh Nhân Tộc, ra tay liền hiện lộ sự bất phàm.

Thân ảnh Dương Tiễn, không trở ngại chút nào xông qua ở bên người mấy vị lão đạo!

Phía trên Linh Sơn, chúng lão đạo cùng nhau kinh hãi, lập tức liền có càng nhiều lão đạo xuất thủ, nhưng ở sau lưng Dương Tiễn, ở nơi mười chín vị Thượng Cổ Ma Binh Nhân Tộc kia hiện thân, một tiếng gáy vang vọng chân trời, lão đạo áo trắng cao ba trượng ngồi ngay ngắn ở trên lưng Kim Bằng, xuất hiện ở sau lưng Dương Tiễn!

Nhìn lão đạo này, tóc trắng mày trắng, áo bào cũng là màu trắng.

Mặt mũi lão đạo hiền lành, khí tức tường hòa, trong tay bưng một cây phất trần, hai mắt nửa mở mang theo tang thương, dường như tương dung cùng với thiên địa, lại dường như cũng không có quá nhiều sức lực.

"Lý Trường Canh! Thái Bạch Kim Tinh!"

"Không đúng, là hóa thân người giấy Thái Bạch Kim Tinh!"

Chúng lão đạo Linh Sơn cùng nhau kinh hãi, những người vốn là muốn đứng ra ngăn cản Dương Tiễn, lúc này vô thức ngậm miệng, khuôn mặt cũng mất đi xúc động phẫn nộ.

Mà ở trong thời gian bọn hắn chậm trễ này, thân hình Dương Tiễn lao xuống thẳng tắp, ở dưới ánh nhìn chăm chú của những lão đạo này, vọt tới trên không sơn môn Linh Sơn, không có một chút do dự nào, giơ thương đập mạnh!

Tiếng oanh minh, tiếng nổ tung.

Ở chỗ sơn môn Linh Sơn sương khói cuồn cuộn, tiếng rống giận dữ đau khổ của Dương Tiễn vang vọng thiên khung!

Ngay ở bên trong sương khói này, Dương Tiễn cũng không nén được lửa giận trong đáy lòng nữa, cũng không còn cách nào áp chế lực lượng tinh huyết Tổ Vu sắp cuồng bạo kia, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt nhìn hầm hầm không trung, cái trán bắn ra một đường mỏng màu đỏ!

Đường mỏng màu đỏ này như đánh xuyên Hồng Hoang thiên địa, lại ở bên trong khoảnh khắc hóa thành cột sáng đỏ máu, bao phủ gần phân nửa Linh Sơn!

Bên trong cột sáng, có tiếng rống của dã thú, có cảnh tượng vô số phàm nhân, già, bệnh, chết, có tiên cảnh trên chín tầng trời, cũng có một hai căn nhà tranh bên hồ hẻo lánh.

Bầu trời như được chiếu sáng bởi cột sáng này, ngay tại nơi sâu nhất của bầu trời, màu xanh thẳm bị xóa đi, chỉ còn lại màu đen nhánh.

Chương 1208. -

Từng "ô lưới" bảy màu giăng khắp nơi hiện hình, diện tích vượt qua mấy vạn dặm, lực lượng Thiên Đạo tuôn ra từ trên những đường cong này, hóa thành từng chuỗi tụng kinh.

Đây là?

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn lên, tất cả chúng lão đạo phía trên Linh Sơn đều ngửa đầu nhìn lên, những người có thể nhìn chăm chú nơi đây, đều nhìn về những gì hiện ra trên không trung.

Hình dạng của Thiên Đạo? !

Đột nhiên, bên trong những ô lưới bảy màu kia lóe ra một đạo thanh quang, thanh quang này rơi xuống thẳng tắp từ chính giữa cột sáng, lúc bắt đầu còn có thể bắt được tung tích của nó, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo liền xuyên thấu ngăn trở của ánh đỏ, biến mất tại tận cùng dưới đáy cột sáng.

Ánh đỏ "hưu" một tiếng thu hồi.

Bên trong thiên địa không ngừng vang vọng tiếng tụng kinh, màu xanh thẳm trên bầu trời xuất hiện một lần nữa, những ô lưới bảy màu kia ẩn ở bên ngoài thiên địa.

"Các ngươi!"

Tiếng nói băng lãnh, phẫn nộ, lại trong sáng như vậy, đột nhiên vang vọng trong Linh Sơn.

Chúng lão đạo còn chưa lấy lại tinh thần từ bên trong dị tượng vừa rồi, vào giờ phút này tất cả đều nhìn về phía đại môn sụp đổ một lần nữa.

Nơi đó, một đạo thân ảnh ngang nhiên mà đứng, thân mang chiến bào tổn hại, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận, toàn thân vết máu chưa khô, khuôn mặt đã không còn trắng nõn.

Y gắt gao nhắm chặt hai mắt, trên trán có một khe hở dài một tấc, vào giờ phút này, khe hở kia đột nhiên mở ra, lộ ra một con mắt nằm dọc, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm bắn ra, luân chuyển sinh tử dựng thẳng trong mắt, hiển hóa hình bóng Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đồng tử kia hình như có ngàn vạn rực rỡ, lại ngay ngắn trật tự, không kém mảy may!

Tiên thần hoảng sợ, sinh linh kinh hãi.

"Trả mạng lại cho phụ thân của ta!"

Trên lưng Kim Bằng, bên trong tay áo hóa thân.

Bản thể của Lý Trường Thọ che giấu thân hình, yên lặng sờ trán của chính mình, lại liếc nhìn Dương Tiễn sát khí đằng đằng kia, cũng là âm thầm than nhẹ.

Dường như bởi vì lúc đó chính mình ổn một chút, không muốn phá hư đạo thể tiên thiên, bỏ qua một chút đồ tốt.

Ngược lại cũng không thể nghĩ như vậy.

Thứ nhất, Thiên Đạo rất không có khả năng để cho chính mình có thiên nhãn nhìn thấu hết thảy mọi việc, thiên nhãn và thiên mắt cũng là có khác biệt, giống như Thánh Nhân, có phân chia mạnh yếu.

Nếu như cân bằng đại đạo của hắn, lại phối hợp thêm với thiên nhãn có thể nhìn thấy Thiên Đạo bản chất như Dương Tiễn...

Chỉ sợ theo tới sau đó chính là một trận thiên phạt hủy diệt, Đạo Tổ lão gia trực tiếp hiện thân, cười ha hả nói một câu "Nhìn sai rồi, nhìn sai rồi, kẻ này đúng là vực ngoại thiên ma"!

Thứ hai, ở bên trong phiến Hồng Hoang thiên địa này, chỗ tốt sinh linh lấy được, đều đã bị Thiên Đạo âm thầm đánh dấu đồ tốt, thiên nhãn đạt được này, đã là lập thành liên hệ trực tiếp cùng với Thiên Đạo.

Sau này, Dương Tiễn nhất định là bán mạng làm công sẽ vì Thiên Đạo, trở thành chiến thần đời sau bên trong Thiên Đình...

Ừm, liệu có thể thay đổi hình tượng bên ngoài của " văn thần Thiên Đình " hay không, liền xem hôm nay Dương Tiễn có thể đập Linh Sơn thành dạng gì!

Lý Trường Thọ bài trừ tạp niệm, toàn tâm ứng đối, quan sát nhất cử nhất động của chúng lão đạo bên trên Linh Sơn, Kim Bằng đã lơ lửng ở bên trong trời cao, bay đến phía trước Linh Sơn.

Ngày hôm nay, hắn tới làm chỗ dựa của Dương Tiễn.

Nói đúng ra, là hắn lúc này đại biểu cho Thiên Đình, tới làm chỗ dựa của Dương Tiễn.

Lý Trường Thọ vì sao nhất định phải dùng Đạo Nhân Giấy đến đây?

Kỳ thật cũng là cất một chút tâm tư tự vệ, cho đối phương một loại ảo giác【 hắn bất quá chỉ là người giấy, đánh cũng không có tác dụng 】.

Dương Tiễn mở thiên nhãn, nhắm hai mắt "vốn có" nâng thương tiến về phía trước.

Chúng cao thủ Tây Phương Giáo chau mày, vào giờ phút này cũng bị thiên nhãn của Dương Tiễn hù dọa một chút...

Nhưng lão đạo trong sân, phần lớn đều có thực lực chiến một trận cùng với Dương Tiễn, Dương Tiễn mặc dù mở ra thiên nhãn, nhưng Tổ Vu tinh huyết Đế Giang còn chưa hoàn toàn thu nạp, chiến lực tuy mạnh, nhưng khoảng cách so với Đại La Kim Tiên vẫn còn xa.

Những lão đạo ở trong sân này, dù không phải là đệ tử hạch tâm như Địa Tạng, Di Lặc, Hư Bồ Đề, cũng không có cao thủ Ám Bộ như Văn Tịnh, nhưng có thể thắng được Dương Tiễn người cũng có khối người.

Vào giờ phút này, bọn họ kiêng kị, bất quá là Kim Bằng sau lưng Dương Tiễn kia, cùng với lão giả ngồi trên lưng Kim Bằng kia.

Thái Bạch Tinh Quân.

"Tinh Quân đại nhân có ý gì?" Một vị lão đạo dường như có một chút không nhịn được, lui lại một bước, tránh trong đám người, chỉ xéo Lý Trường Thọ quát mắng: "Thái Bạch Tinh Quân hẳn là cảm thấy đệ tử Tây Phương Giáo chúng ta cũng không có tính nết gì? Ngươi lại nhiều lần đến đây nhục nhã Linh Sơn, chúng ta nể tình ngươi là người chấp chưởng, nhượng bộ đủ kiểu, bây giờ ngươi lại che chở cháu trai Ngọc Đế đến đây đánh đập đốt cướp, có ý đồ chửi bới danh dự của Linh Sơn chúng ta! Hừ! Thật là...quá phận!"

Lý Trường Thọ im lặng không nói, chỉ cúi đầu nhìn chăm chú vào Dương Tiễn từng bước ép sát.

Chúng lão đạo quay mặt nhìn nhau vài lần, lập tức có người tiến về phía trước nửa bước, trong lòng bàn tay ngưng tụ vạn đạo ánh vàng, đánh ra một chưởng đối với Dương Tiễn.

Tay áo phất phới, thân hình Dương Tiễn lập tức bị ngăn cản.

"Người đến dừng bước!" Lão đạo ra tay kia lãnh đạm nói: "Đừng có tưởng rằng có thân thế không tầm thường, liền dám dương oai ở chỗ này! Ngươi nói chúng ta trả tính mạng cho phụ thân ngươi, thân ngươi là người phương nào?"

Dương Tiễn mím chặt môi, chậm rãi giơ trường thương trong tay lên, tường ánh sáng màu vàng trước mặt bắt đầu không ngừng lấp lóe, xuất hiện từng tia từng tia vết rách nhỏ bé.

"Gia phụ Dương Thiên Hữu, gia mẫu Vân Hoa, huynh trưởng Dương Giao!"

"Sự tình của Vân Hoa tiên tử có liên can gì cùng với Linh Sơn chúng ta?"

Dương Tiễn tiến về phía trước một bước, ánh vàng trước mặt "ầm" nổ nát vụn.

Nhưng y không kịp vọt tới trước phát khởi thế công, mấy đạo ánh vàng đột nhiên bay vụt mà đến từ trái phải, hóa thành từng sợi dây thừng quấn ở trên người Dương Tiễn, tạm thời trói buộc y tại chỗ.

Dương Tiễn mặc dù muốn né tránh, nhưng động tác từ đầu đến cuối vẫn trễ nửa giây.

Lý Trường Thọ thấy thế thầm than trong đáy lòng...

Sau khi Dương Tiễn mở ra thiên nhãn rất đẹp trai, nhưng thực lực vẫn là không so được với đệ tử đại giáo đời thứ hai. Muốn đạt tới thực lực có thể xử lý những lão đạo Tây Phương Giáo trước mắt này, Dương Tiễn còn cần tĩnh tâm tu hành, lại thúc đẩy Bát Cửu huyền công lên một cấp độ lớn, tu hành kỹ năng chiến đấu nhiều hơn để bù đắp khuyết điểm chủ tu nhục thân.

Bằng không, chỉ có thể là một bao cát hình người với khả năng phòng thủ cao.

Nơi xa, thấy Dương Tiễn bị trói buộc, Đông Mộc Công lập tức truyền âm cho mấy vị tướng lĩnh, suất lĩnh mười vạn Thiên Binh

Thiên Tướng chạy về hướng Linh Sơn, khoảng cách đã không tính quá xa, cũng đã đưa tới sự chú ý của các phương.

Chương 1209. -

Lúc này, những lão đạo Linh Sơn chế trụ Dương Tiễn kia, cũng không dám đả thương Dương Tiễn lung tung, trong lúc nhất thời không biết làm gì, vô cùng bị đè nén.

Thiên Đình là không thể trêu vào, Xiển Giáo cũng không dám chọc.

Dương Tiễn lại là không hề cố kỵ, đã là không muốn sống đi ra ngoài.

Y đang không ngừng giãy dụa, ở bên trong giãy dụa thể hội lực lượng chính mình mới vừa đạt được, các nơi quanh người có hào quang rực rỡ phun trào, những sợi dây thừng kia đã bắt đầu buông lỏng.

Bất quá, chúng lão đạo Linh Sơn vẫn không có để Dương Tiễn ở trong mắt.

Có lão đạo lộ vẻ mặt không hiểu, mắng: "Vân Hoa tiên tử kia vốn là bị Thiên Đình bắt trở về, Dương Thiên Hữu chết ở trong tay Thiên Đình, Linh Sơn chúng ta đã làm chuyện gì?"

Nữ tiên trung niên nổi danh ở trong góc đứng dậy, nhìn Lý Trường Thọ trong không trung, đầy rẫy bi phẫn nói: "Đúng, trước đây Linh Sơn chúng ta hành sự là có rất nhiều chỗ không ổn, bị Lý Trường Canh ngươi nhằm vào đủ kiểu, lưng đeo rất nhiều bêu danh! Nhưng cũng không thể đổ hết thảy oan án không đầu mối lên trên người Tây Phương Giáo chúng ta! Thái Bạch Tinh Quân muốn dùng chúng ta đi lấp kiếp vận đại kiếp kia, việc này Tam Giới đều biết, nhưng tối thiểu nhất, ngươi cũng nên dùng kế sách cao minh một chút, thủ đoạn như vậy thật sự quá mức dơ bẩn!

Tây Phương Giáo chúng ta làm việc, thế nhưng là có bằng một nửa lòng dạ hiểm độc của Thái Bạch Tinh Quân ngươi không?"

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Bần đạo đã từng lạm sát kẻ vô tội? Lại đã từng vì thúc đẩy chuyện gì mà không từ thủ đoạn? Hay là, bần đạo đã dùng qua thủ đoạn không quang minh gì?"

Nữ tiên trung niên kia á khẩu không trả lời được, lại hừ lạnh một tiếng: "Những việc này có ai biết, lại có ai hiểu?"

"Thiên Đạo."

Lý Trường Thọ thản nhiên nói một câu, nữ tiên kia khẽ cau mày.

Một vị lão đạo khuôn mặt khô gầy không nhịn được, lập tức xông về phía trước mấy bước, chỉ vào Lý Trường Thọ quát mắng: "Thuỷ Thần Thái Bạch Lý Trường Canh ngươi giỏi lắm! Ngày hôm nay bần đạo ở ngay nơi đây lập ra lời thề Thiên Đạo, cái chết của phụ thân Dương Tiễn, nếu có liên quan trực tiếp cùng với Tây Phương Giáo chúng ta, liền mời Thiên Đạo hạ xuống thiên phạt! Bần đạo nguyện lĩnh tội trách!"

Răng rắc!

Lão đạo này vừa dứt lời, thiên địa trong phương viên vạn dặm đột nhiên tối sầm, một đạo sấm sét màu đỏ tím đến từ trên cao, trong nháy mắt nuốt hết thân hình lão đạo này!

Không nói lời gì, không thể né tránh!

Đạo đạo hồ quang điện đánh tung tóe đối với bốn phương tám hướng, đánh cho chúng lão đạo Linh Sơn liên tục rút lui.

Thiên phạt!

Tử Tiêu Thần Lôi!

Đợi thiên phạt biến mất không thấy gì nữa, vị lão đạo kia bị đánh ngã xuống đất không dậy nổi, hơi thở mong manh, thương thế không nhẹ không nặng, trong lúc lão muốn đứng lên lúc, bên cạnh đột nhiên lóe lên hàn quang...

Đầu lông mày của Lý Trường Thọ nhảy lên, chúng lão đạo Linh Sơn cùng nhau chấn kinh, trong mắt tràn đầy không dám tin.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương ra khỏi vỏ, một cái đầu cháy đen bị ném lên, vẫn trừng mắt tại không trung.

Dương Tiễn chẳng biết lúc nào đã tránh ra trói buộc bước lên phía trước nửa bước, cái trán mở ra thiên nhãn, trong đó bay vụt ra tử chùm sáng màu vàng óng, nhẹ nhõm xuyên thủng nguyên thần ẩn nấp bên trong cái đầu kia, đánh nát...

Linh Sơn, trong chớp mắt liền lặng ngắt như tờ.

Giết, giết?

Tại đạo trường Thánh Nhân, giết đệ tử Thánh Nhân?

Chuyện này!

Như vậy còn có Thánh Nhân hay không, còn có thánh pháp hay không!

"Dương Tiễn! Ngươi đáng chết!"

Một vị lão đạo lớn tiếng gầm thét, mấy lão đạo mang theo sắc mặt giận dữ, bay nhào mà tới về hướng Dương Tiễn.

Lý Trường Thọ thở dài, động tác không nhanh không chậm, trước tiên là hướng về phía Dương Tiễn nhấn một ngón tay, hư ảnh Huyền Hoàng Tháp xuất hiện trên đỉnh đầu Dương Tiễn, rải xuống một chút huyền hoàng khí tức.

Lại có một cây bảo cờ biến mất ở bên trong tay áo của Lý

Trường Thọ, phá vỡ không gian, xuất hiện ở sau lưng Dương Tiễn, ngọn lửa trên đó cuốn một cái, làm những bảo vật, thần thông bay tới kia, đều tiêu tán thành vô hình!

Linh Bảo Tiên Thiên Nhân Giáo cực phẩm, Ly Địa Diễm Quang Kỳ!

Thân ảnh Dương Tiễn bị ánh lửa lá cờ phát ra bảo vệ, Bát Cửu huyền công thi triển ra, như mãnh hổ xuống núi, bổ nhào về phía đám lão đạo kia.

Hình ảnh như vậy, làm cho không ít đại năng nhìn chăm chú nơi đây, đều là con mắt phóng ra dị sắc.

Ở phía trên Linh Sơn, mắng vài câu vậy thì cũng thôi, trực tiếp đánh giết đệ tử Thánh Nhân...

Ở trên lưng Kim Bằng, Lý Trường Thọ cảm thụ được trái tim kích động của Kim Bằng, âm thầm lắc đầu.

Nháo đi, đánh đi.

Cùng lắm thì chính là trước tiên kích động Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo khai chiến, Đạo Môn cũng có thể quét dọn rất nhiều tai họa ngầm.

Lại nhìn Dương Tiễn, vào giờ phút này được bảo cờ thủ hộ, như là cá gặp nước, uy mãnh vô song, ra sức công kích đám lão đạo có cảnh giới không thấp kia.

Cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương sắc bén trong tay, đuổi đánh đám lão đạo kia chạy loạn khắp núi.

Chúng lão đạo có ý đồ dùng trận pháp ngăn cản Dương Tiễn, lại phát hiện ra bảo cờ kia vạn tà bất xâm, vạn pháp bất phá.

Bọn hắn lại có ý đồ liên thủ dùng đại pháp lực trấn áp Dương

Tiễn, nhưng thân hình Dương Tiễn cấp tốc lấp lóe, một cỗ âm dương nhị khí vờn quanh người y, làm tốc độ của y bạo tăng, nhanh như huyễn ảnh, chúng lão đạo tạm thời không kịp ứng đối.

Dương Tiễn vung trường thương trong tay đập mạnh, trong mắt hiển thị rõ hung quang, lại muốn giết thêm vài lão đạo, nợ máu trả bằng máu cho phụ thân và huynh trưởng của chính mình!

"Người nào dám chiến một trận!" Dương Tiễn lớn tiếng rống giận, đám lão đạo kia lại là im lặng.

Có bản lĩnh thì gỡ Ly Địa Diễm Quang Kỳ ra rồi chiến!

Mà những bóng người có thực lực trấn áp lá bảo cờ, lại chỉ là trốn ở trong tối, một đám nhíu mày nhìn một màn này, chờ đợi giây phút nghe được Thánh Nhân truyền âm.

—— bảo cờ chỉ là tự động phát uy, cũng không cần Dương Tiễn thôi động, bản thân tồn tại rất nhiều nhược điểm.

Tình hình như vậy, Thánh Nhân thật sự không tiện trực tiếp ra sân.

Mà bọn hắn chỉ cần lộ diện, liền sẽ bị Thái Bạch Kim Tinh nhớ thương.

Lão đạo vừa mới bị trảm kia, đã dùng tính mạng của chính mình chứng minh hai chuyện...

Thứ nhất, lời thề Thiên Đạo không thể tùy tiện lập, thứ đồ chơi này có thể lấy mạng!

Thứ hai, thảm kịch Dương gia, lại thực sự là do Tây Phương Giáo bọn hắn làm, vị lão đạo vừa rồi kia rõ ràng là không có nhận được tin tức, quá mức tự tin.

Phải thừa nhận, lão đạo vừa rồi kia là có thành phần đánh cược.

Sau đó thua cuộc, mất mạng, còn có thể trở thành dây dẫn nổ đại giáo chi chiến.

Bởi vì cái gọi là, lão đạo chạy được, miếu không chạy được.

Dương Tiễn đội bảo cờ xông loạn một hồi, tuy chỉ là đánh cho mấy vị lão đạo bị vết thương nhẹ, lại đánh sụp cung điện, linh ao kiến trúc các nơi.

—— Linh Sơn là đạo trường của hai vị Thánh Nhân, ngày bình thường đại trận hộ sơn cũng đều không mở, huống chi là trận pháp phòng hộ kiến trúc các nơi.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ chỉ có thể cảm tạ lão đạo mất mạng vừa rồi kia liều mình ra mặt, cho Dương Tiễn lý do chính đáng đập núi.

Chương 1210. -

Tình hình này…

So với lúc trước Lý Trường Thọ tới đập sơn môn, trông vui hơn nhiều.

Đạo đạo lưu quang bay tới từ chân trời, lần này tới, lại là nhân vật Đạo Môn không quá quen thuộc cùng với Lý Trường Thọ.

Lưu quang đến nơi đây trước hết nhất, trực tiếp xuất hiện ở bên ngoài sơn môn Linh Sơn, nhíu mày nhìn về phía tình hình gà bay chó chạy trong đó.

Người tới có khuôn mặt trung niên, một thân đạo bào màu xám hợp quy tắc, chính là người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo Quảng Thành Tử!

Quảng Thành Tử vừa mới đến nơi đây, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân liên tiếp hiện thân, còn có mấy vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo khác đang trên đường vội vàng chạy đến, mấy vị Phúc Đức Kim Tiên Vân Trung Tử sẽ đến sau.

Hoàng Long Chân Nhân vừa nhìn thân ảnh Dương Tiễn, đầu tiên là kích động không thôi.

Đệ tử Xiển Giáo đời thứ ba của bọn họ, có tiền đồ!

Nhưng sau đó, Hoàng Long Chân Nhân nhìn thấy thanh thương, lá cờ kia, yên lặng lưu lại hai hàng nước mắt.

Cũng không hơn gì cả, cũng chỉ như vậy.

Kim Bằng rời khỏi Lý Trường Thọ, thân hình cưỡi mây mà rơi, hóa thành hình người, cầm trong tay Tiểu Lục Thần Thương đi theo phía sau, luôn sẵn sàng che chắn mũi tên cho lão sư.

"Các vị sư huynh, Trường Canh hữu lễ."

"Trường Canh, đây là đã xảy ra chuyện gì?" Quảng Thành Tử nhíu mày hỏi, trong mắt mang theo vài phần cấp bách: "Dương Tiễn sư điệt tại sao lại phát cuồng tại Linh Sơn?"

Phát cuồng...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, tất nhiên là rõ ràng, Xiển Giáo cũng không muốn làm lớn sự tình.

Là vì muốn ít rắc rối cũng được, hay là vì không triệt để xé da mặt cùng với Tây Phương Giáo cũng được, Quảng Thành Tử bọn họ tới nơi đây cũng là vì ngăn cản Dương Tiễn, mà không phải trợ uy vì Dương Tiễn.

Chuyện này cũng là nằm bên trong cân nhắc của Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Dương Tiễn đến vì báo huyết cừu, Tây Phương Giáo vừa mới rồi xem như đã thừa nhận việc này, còn chết một vị cao thủ Kim Tiên cửu phẩm."

Quảng Thành Tử truyền âm nói: "Có biện pháp nào làm cho Dương Tiễn dừng lại hay không? Nếu như sau đó kinh động đến Thánh Nhân, Dương Tiễn sư điệt chẳng phải nguy rồi."

"Sư huynh đừng vội, ta xem chừng, Thánh Nhân Tây Phương Giáo sư thúc đã sắp ngồi không yên."

"Chuyện này?"

Quảng Thành Tử còn muốn nói, phía trên Linh Sơn đột nhiên nở rộ ánh vàng, một cỗ lực lượng vô hình đập ở trên người Dương Tiễn, đập bay Dương Tiễn cùng với Ly Địa Diễm Quang Kỳ ra xa xa.

Cho dù có Ly Địa Diễm Quang Kỳ thủ hộ, có một bộ phận uy năng Huyền Hoàng Tháp hộ thân, Dương Tiễn vào lúc bay ngược vẫn như cũ không nhịn được phun một ngụm máu tươi, sau khi hạ xuống lăn ra mấy chục trượng, vừa vặn bị đánh tới trước mặt Quảng Thành Tử.

Trong núi truyền đến một tiếng khẽ than thở: "Xem ở bên trên mặt mũi của Nguyên Thủy sư huynh, ngày hôm nay bần đạo không tính toán cùng với trẻ con như vậy."

Thánh thứ sáu, Chuẩn Đề!

Quảng Thành Tử đang muốn tiến về phía trước...

"Ra đây!" Dương Tiễn nằm rạp trên mặt đất hô to một tiếng, cũng đã trực tiếp bò lên, quỳ một chân trên đất, lau máu tươi trên miệng, nâng trường thương, mắt dọc trên trán nổi lên hào quang màu vàng tím.

"Ra đây!"

"Dương Tiễn!" Quảng Thành Tử nhíu mày quát nhẹ: "Đừng có nháo nữa, trở về Ngọc Hư Cung đi!"

Dương Tiễn dừng động tác, bóng lưng khẽ run rẩy.

Xích Tinh Tử khuyên nhủ: "Dương Tiễn sư điệt, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn, ngươi ngày hôm nay cũng đã đập vỡ rất nhiều cung điện nơi đây, giết một vị tiên nhân trường sinh nơi đây. Nơi này dù sao cũng là đạo trường Thánh Nhân, nếu ngay cả môn hạ Thánh Nhân như chúng ta cũng đều không tôn trọng Thánh Nhân, chẳng phải là sẽ bị sinh linh Tam Giới chế nhạo?"

Cánh tay nắm chặt trường thương của Dương Tiễn run rẩy, bắp tay kéo căng, cắn răng căm tức nhìn những phế tích phía trước, những thân ảnh tứ tán kia.

Vì cái gì...

Bộp.

Một nắm tay đột nhiên vỗ vào trên vai Dương Tiễn, làm cho Dương Tiễn cơ hồ hãm vào bên trong ma chướng, vô thức quay đầu nhìn về phía bên người, lại là Thái Ất Chân Nhân đang mỉm cười đối với chính mình.

"Được rồi." Nụ cười của Thái Ất Chân Nhân hiếm khi ấm áp như thế, trong mắt mang theo vài phần cảm khái: "Sư phụ của ngươi đang ở phía sau không dám hiện thân, y sợ sau khi hiện thân cũng muốn cùng ngươi cùng nhau đập Linh Sơn, sự tình sẽ trực tiếp mất khống chế. Kế tiếp liền giao cho sư bá ta đi. Đúng rồi, phụ thân ngươi hẳn là không chết...bần đạo nhớ rõ, Dương Thiên Hữu đã từng vào lúc Ngọc Đế lịch kiếp phàm trần, cùng nhau học tập tại một thư viện nào đó, xem như là đệ tử ký danh của vị lão thần tiên Thiên Đình nào đó. Bần đạo không tiện đánh giá những bản lĩnh khác của vị lão thần kia, tuy nhiên tính kế người đều là hết bộ này đến bộ khác, nhưng hắn làm việc chu toàn, cũng không phải là ác thần gì. Ngươi không bằng đến hỏi hắn một chút, phụ thân ngươi là có thật sự hồn phi phách tán."

Dương Tiễn run lên, nhìn về phía "lão thần tiên" cụp mi rũ mắt ở bên cạnh chúng tiên Xiển Giáo kia.

"Đúng vậy!" Lý Trường Thọ thở dài, chậm rãi nói: "Xem như đền bù đối với việc bần đạo an bài con đường tu hành của ngươi trước đây. Chỉ tiếc là cuối cùng chỉ bảo vệ được một người, Dương Giao xác thực không còn. Bất quá, đệ tử ký danh chỉ là nói quá lời, ta chỉ là dạy phụ thân ngươi một ít bản lĩnh, cùng với như thế nào trở thành một vị phú thương phàm nhân ưu tú."

Sắc mặt của Dương Tiễn lập tức trở nên vô cùng phức tạp, cúi đầu thở ra một hơi, lặng im không nói.

Thái Ất Chân Nhân chậm rãi tiến về phía trước, đi ra một trượng, nhìn bụi mù trong khắp Linh Sơn, đút hai tay ở bên trong tay áo, khóe miệng lộ ra mỉm cười nhàn nhạt.

Y, Thái Ất, hôm nay liền muốn dùng một lời định đại thế!

Mở miệng tùy ý, thả hơi tùy tâm!

Lẩm bẩm thành tiếng, nhỏ giọng nói khẽ: "Hôm nay làm sao ngay cả mặt cũng không dám lộ? Chẳng lẽ lại là Thánh Nhân ra tay đối với phàm nhân sao? Không thể nào? Chuyện này sao có thể?"

Yên tĩnh.

Chợt nghe thấy tiếng pháp bảo gào thét, Thái Ất Chân Nhân còn chưa kịp quay đầu, trong nháy mắt liền bị Quảng Thành Tử thu vào bên trong tay áo.

Đúng lúc này, bên trong không trung truyền đến trận trận tiếng trống, đám mây đen nghịt đuổi đến vị trí bên ngoài Linh Sơn ngàn dặm mới dừng lại, Đông Mộc Công mang theo mấy trăm Thiên Binh, mười mấy vị Thiên Tướng, bưng một đạo ý chỉ vội vàng đến đây.

"Dương Tiễn tiếp chỉ!"

Dương Tiễn rõ ràng là ngơ ngác một chút, Lý Trường Thọ ở một bên thấy thế cười khẽ, thân hình lùi về phía sau mấy bước.

Theo việc Đông Mộc Công mở ý chí ra, bắt đầu cao giọng đọc, một đạo ánh vàng rơi vào trên người Dương Tiễn...

Âm thanh vù vù trong tai Dương Tiễn, cơ bản không nghe rõ quá nhiều, chỉ nghe được câu phong y làm 【 Thanh Nguyên Diệu

Đạo Chân Quân 】kia, có rất nhiều ban thưởng, cũng có binh quyền lĩnh quân.

Nhưng chuyện này…có ý nghĩa gì.

Chương 1211. -

Dương Tiễn vốn nên ngửa đầu nhìn chăm chú thiên khung, cúi đầu xuống ở bên trong ánh vàng, nhìn lòng bàn tay run rẩy, có một chút suy yếu nắm lại bàn tay, liên tiếp tiêu hao thể lực, vào giờ phút này tiếng lòng y lại chậm dần, lại không giữ được cái gì.

Tiên thần Thiên Đình lại như thế nào?

Đệ tử Xiển Giáo lại như thế nào?

Mọi thứ trên đời này có thực sự đúng như vậy không?

Sáu Thánh cao cao tại thượng, Thiên Đình cao cao tại thượng, Thánh Nhân đại giáo cao cao tại thượng, chơi đùa với cuộc đời của sinh linh.

Sinh linh không theo, thì làm tro bụi.

Sinh linh không thuận, thì bị chôn vùi.

Y cũng giống vậy.

Giống như một con rối, đổi lại thành người khác, cũng có thể đi đến vị trí như bây giờ.

Chính mình ngoại trừ cái tên Dương Tiễn, còn có cái gì là của chính mình?

Phong thưởng Thiên Đình này không cần cũng được, chính mình đi đón mẫu thân trở về, ẩn cư ở bên ngoài Ngọc Tuyền Sơn, quãng đời còn lại hiếu kính mẫu thân báo đáp sư ân là được.

"Không cần..."

"Tốt nhất vẫn nên tiếp chỉ." Lý Trường Thọ truyền âm mà đến: "Như thế mới có thể đền bù tội lỗi mẫu thân ngươi tự mình hạ phàm, cho cậu ngươi một bậc thang."

Dương Tiễn ngẩng đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ, hai mắt như điện.

Lý Trường Thọ khí tức bình ổn, nụ cười bình yên, bình thản đối mặt cùng với Dương Tiễn.

Cuối cùng, Dương Tiễn nhắm hai mắt lại, tự lui một bước, nâng lên tay trái đối với bầu trời, cầm đạo ý chỉ kia vào trong lòng bàn tay.

Trong đáy lòng y nổi lên tầng tầng hiểu ra, sau lưng ngưng tụ thành một lá cờ.

Chức vị chính thần Thiên Đình tứ giai.

Buồn cười.

"Từ hôm nay trở đi." Dương Tiễn nhìn về phía Đông Mộc Công trong không trung, hai mắt phun trào thần quang một lần nữa, tiếng nói truyền khắp thiên địa: "Dương Tiễn chỉ nghe lệnh Thiên Đình, không nghe Thiên Đế tuyên."

Đông Mộc Công nhướng mày, những võ tướng kia cũng là từng người nhíu mày.

Lý Trường Thọ có một chút run rẩy khóe miệng, mặc dù đã sớm dự liệu được một màn này, nhưng cuối cùng vẫn là có một chút buồn bực.

Người nối nghiệp này, vẫn là phải lừa dối, không phải, phải mài giũa thêm một phen mới được.

Đây chính là:

Vân Hoa hạ phàm có hài nhi, Thánh Nhân phương tây khéo tính.

Thái Bạch âm thầm đẩy thuyền thuận dòng, Ngọc Đỉnh thu đồ truyền huyền công.

Những ngày tu luyện gian khổ cuối cùng cũng thành hiện thực, trận chiến kết thúc tại Linh Sơn.

Ngọc Đế hàng chỉ ban thưởng thần danh, cuối cùng lại là không nghe tuyên!

Thật đáng tiếc.

Kết quả này, tổng thể mà nói, vô cùng tiếc nuối.

Lý Trường Thọ đều đã làm xong chín thành bảy chuẩn bị, muốn tại ngày hôm nay nhấc lên đối lập giữa Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo, nhưng Thánh Nhân Tây Phương Giáo từ đầu đến cuối không hiện thân, hắn cũng vô pháp triệt để kích thích mâu thuẫn.

Đại sư huynh Xiển Giáo chạy đến, tự nhiên cũng không có chuyện về sau.

Bất quá kể từ đây, Dương Tiễn cùng với Xiển Giáo hẳn là sẽ không lại cách quá gần, chịu ảnh hưởng của Xiển Giáo cũng sẽ không quá lớn.

Đây đã là đạt đến kỳ vọng trước đây của Lý Trường Thọ.

Đông Mộc Công tuyên chỉ xong, Dương Tiễn liếc nhìn Linh Sơn, hừ lạnh một tiếng, cưỡi mây bay về hướng Tây Thiên Môn.

Chúng tiên Xiển Giáo tự rời đi, Quảng Thành Tử lúc gần đi liếc nhìn nhau cùng với Lý Trường Thọ.

Ánh mắt của Quảng Thành Tử có một chút phức tạp, ánh mắt của Lý Trường Thọ lại là thản nhiên.

Quảng Thành Tử cũng không nói thêm cái gì, vái chào lẫn nhau cùng với Lý Trường Thọ, mang theo Thái Ất Chân Nhân trong tay áo, quay người rời đi.

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, luôn cảm thấy vừa rồi Thái Ất Chân Nhân nói còn thiếu một chút tinh túy, làm nền một hồi phía trước, không có nói ra trọng điểm...

Cũng thật sự tò mò.

Tiệt Giáo tất nhiên là phương yếu thế, đây là tiền đề khiến Nhân Giáo cùng với Thiên Đình bảo trì trung lập tuyệt đối.

Bọn họ không phòng ngừa chu đáo, lưu lại một chút đường lui tại Tây Phương Giáo, khi đại kiếp chân chính buông xuống, xác thực sẽ rơi vào thụ động tuyệt đối.

Đại kiếp chính là đại kiếp nạn, phải chết đủ cao thủ, phải có đệ tử hai giáo đi lấp chỗ trống chính thần Thiên Đình.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ hiểu một cách khách quan, không tán thành một cách chủ quan, không bày tỏ quan điểm một cách cảm tính.

Hắn chỉ có thể tận lực bảo trì trung lập, mới có thể làm tốt chức vụ chủ kiếp.

Ngày hôm đó Đạo Tổ thiên vị hắn, ý tứ thực tế chỉ ra, chính là để Lý Trường Thọ hắn nhảy ra khỏi Tam Giáo Nhân, Xiển, Tiệt, đứng tại cấp độ rộng lớn hơn là Đạo Môn, thiên địa, sinh linh, đại kiếp.

Ừm...

Làm sao lại cảm thấy, Đạo Tổ đối với chính mình, có một chút hương vị của chính mình đối với Dương Tiễn.

Ảo giác.

Hẳn là ảo giác.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thở dài, tại lúc tiên nhân Xiển Giáo chưa biến mất trong tầm nhìn, vái chào đối với Linh Sơn, quay người nhảy đến trên lưng Kim Bằng, truy về hướng chúng Thiên Binh Thiên Tướng.

Dương Tiễn cũng không vào Thiên Đình.

Y bay đến phía trước Tây Thiên Môn, ngồi xếp bằng ở ngay phía trước Tây Thiên Môn, khôi phục đạo thể hao tổn, thu nạp giọt lực lượng tinh huyết Tổ Vu thứ hai, cảm ngộ uy lực thiên nhãn.

Thấy cảnh này, Đông Mộc Công do dự một hồi, vẫn là cưỡi mây tiến về phía trước.

Mộc Công vốn định tiến về phía trước đối với nhắc nhỏ Dương Tiễn một câu, y nên đi vào bên trong Lăng Tiêu bảo điện tạ ơn, cũng nên đi vàp trong Thông Minh Điện báo danh hào.

Nhưng Mộc Công còn chưa mở miệng, liền nghe được Lý Trường Thọ truyền âm, nói rằng sự tình Dương Tiễn xem như lệ riêng.

Ngày hôm nay Dương Tiễn đập Linh Sơn, dương thanh danh, cuối cùng lại tiếp nhận Thiên Đình phong thưởng, bản thân đã tăng không ít uy vọng cho Thiên Đình, xem như lập được công lao.

Đông Mộc Công hơi suy tư, chắp tay một cái đối với Dương Tiễn, cười nói: "Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân, có thể nghe ta nói đôi lời hay không. Ta là Thiên Đình Mộc Công, rất nhiều chuyện Vân Hoa tiên tử năm đó vào Thiên Đình, đều là do ta xử lý."

Dương Tiễn mở hai mắt ra, đứng dậy chắp tay một cái đối với Đông Mộc Công, trong mắt mang theo vài phần nghi vấn.

"Mộc Công có gì chỉ giáo?" Đông Mộc Công ấm giọng nói: "Ngày hôm nay ngươi danh dương Hồng Hoang, tiền đồ sau này bất khả hạn lượng, đúng là tranh được một hơi cho mẫu thân ngươi. Tiếp theo, ngươi có tính toán gì? Phàm là có chỗ khó khăn, còn mời nói rõ đối với bần đạo..."

Trong khi nói, Đông Mộc Công truyền âm nói: "Ngươi chớ trách Trường Canh an bài ngươi như vậy, trên thực tế Trường Canh vì sự tình của ngươi mà hối hả ngược xuôi, trăm năm bất an. Trường Canh chính là tính tình này, vạn sự cầu ổn, có thể không xuất hiện biến số liền muốn toàn lực phòng ngừa biến số, lúc này mới an tâm. Nhưng hắn thật sự không có mưu đồ ngươi cái gì, cũng không có sử dụng ngươi làm cái gì...đương nhiên, hắn xác thực đối với chuyện này, muốn dùng lửa giận của ngươi, gia tăng một ít khe hở giữa Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo. Chuyện này cũng không thể trách Trường Canh, Tây Phương Giáo xác thực làm việc không từ thủ đoạn, năm đó còn có ý đồ thấm vào Thiên Đình, mượn mẫu thân ngươi tính kế Ngọc Đế bệ hạ."

Chương 1212. -

Dương Tiễn không khỏi hé miệng nhíu mày, nhìn Mộc Công có một chút lải nhải trước mắt này, lại chắp tay một cái, hỏi: "Có thể hay không mời Mộc Công giúp ta chào hỏi mẫu thân một tiếng?"

"Không bằng ngươi đi vào một chuyến, nói một chút cùng với mẫu thân ngươi." Đông Mộc Công nhìn về phía mấy đạo thân ảnh bay tới ở nơi xa, ấm giọng nói: "Ta biết trong đáy lòng ngươi có hỏa khí, lúc này có thể bình tĩnh như vậy, cũng đủ chứng minh đạo tâm của ngươi cứng cỏi. Ài, đổi lại thành lão phu, nếu bị kẹp ở giữa đại thế, từ lúc mới sinh ra liền bị tính kế, an bài, đạo tâm đã sớm hỏng mất."

Dương Tiễn: "..."

"Vãn bối vẫn là ở chờ chỗ này."

Mộc Công nói: "Kỳ thật không cần phải quá cương cùng với Thiên Đình, về sau mọi người đều là thần cùng điện, mong rằng chiếu cố nhiều hơn."

Trong khi nói, Mộc Công lấy ra một túi bảo nang ở bên trong tay áo.

Dương Tiễn vội vàng chối từ, nhưng Mộc Công nói một câu: "Nếu ngày hôm nay ngươi được đón mẫu thân của ngươi, hẳn là muốn để mẫu thân ngươi ở nhà tranh? Nàng thế nhưng là công chúa Thiên Đình, muội muội của Ngọc Đế bệ hạ, thân phận hiển quý cỡ nào. Đây chỉ là cho Vân Hoa, cũng không phải là cho ngươi, lão phu năm đó cũng coi như nhìn Vân Hoa tiên tử lớn lên...ài, không nói thêm, ta đi bẩm báo bệ hạ, liền nói trong đáy lòng ngươi hổ thẹn, không muốn tiến vào Thiên Môn, bệ hạ cũng liền thuận thế thả mẫu thân ngươi. Nhớ kỹ, trước mắt không phải thời điểm giở tính trẻ con, câu không nghe tuyên ngươi vừa mới nói kia, đã là phạm vào tối kỵ, Trường Canh thật sự rất nhức đầu."

Nói xong, Mộc Công khoát khoát tay, nhét bảo nang vào trong tay Dương Tiễn, quay người đi về hướng Tây Thiên Môn.

Nhìn mẫu thân lớn lên?

Mẫu thân vốn không phải ở bên trong phàm trần sao?

Dương Tiễn liếc nhìn vào bên trong bảo nang, không khỏi nhíu mày.

Thiên Đình...thật giàu...

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến vài tiếng cười to, lại là Thái Ất được Quảng Thành Tử thả ra, cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân cưỡi mây mà đến, phía sau Ngọc Đỉnh còn có Dương Thiền tràn đầy kích động.

"Ca!"

Dương Thiền khẽ gọi một tiếng, vội vã tiến về phía trước, khuôn mặt vẫn luôn căng cứng của Dương Tiễn kia, lộ ra nụ cười hơi có vẻ suy yếu.

Tạm không đề cập tới hai huynh muội này đoàn tụ, lại nói Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân chủ động tìm tới trước mặt Lý Trường Thọ, Ngọc Đỉnh Chân Nhân vái chào đối với Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ vái chào đáp lễ.

Ngọc Đỉnh nói: "Vất vả."

Lý Trường Thọ cười cười, ra hiệu Kim Bằng mang theo hóa thân đi vào, bản thể trong tay áo bay ra, thu hồi Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu vào nguyên thần.

Về phần vì sao vẫn luôn đội Huyền Hoàng Tháp...

Kiếp trước lái xe cũng đều phải mang nón bảo hộ, kiếp này cưỡi đại bằng tóm lại cũng phải có một chút biện pháp an toàn chứ!

Thái Ất Chân Nhân thở dài: "Đại sư huynh vẫn là không muốn trở mặt cùng với Tây Phương Giáo, ài."

"Coi như không tệ!" Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Ngày hôm nay Dương Tiễn cũng giết một vị đệ tử Tây Phương Giáo, đập sơn môn Tây Phương Giáo, xem như báo một nửa thù. Sau đó lại âm thầm tạo thế, làm giảm uy vọng Tây Phương Giáo, như thế liền có thể làm thanh danh của Tây Phương Giáo triệt để sụp đổ."

Thuận tiện, còn có thể khiến cho lúc Xiển Giáo liên thủ cùng với Tây Phương Giáo, nhiều thêm một chút cố kỵ bên trên "mặt mũi" —— lời này tất nhiên là không thể nói thẳng ra.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hỏi: "Vân Hoa tiên tử có thể đoàn viên cùng với huynh muội bọn họ rồi?"

"Sư huynh đừng vội, hóa thân ta đã đi an bài." Lý Trường Thọ cười nói: "Bất quá chuyện này cũng phải xem ý tứ của Vân Hoa tiên tử. Kỳ thật ta cảm thấy, Vân Hoa tiên tử đã giải được tội của chính mình, an ổn tu hành ở bên trong Thiên Đình, có thể kiếm thêm một chút công đức, mỗi năm ăn bàn đào, ngược lại là tốt hơn sinh hoạt chung một chỗ cùng với con cái. Con cái lớn rồi, tóm lại là sẽ có ý nghĩ của chính mình. Bất quá một nhà bọn họ liên tục gặp khúc chiết, khẳng định cũng là sẽ muốn gặp nhau một thời gian...đúng rồi, Thái Ất sư huynh, trước đây ngươi còn muốn nói điều gì?"

"À, kỳ thật lúc ấy cũng không có quá nhiều ý nghĩ, hôm nay miệng cũng không có xúc động sắp tuôn ra một ít lời gì." Thái Ất Chân Nhân đút hai tay ở bên trong tay áo theo thói quen, khóe miệng hếch lên, vẫn chưa thỏa mãn.

"Bần đạo vốn là muốn nói, sư tổ từng nói phương tây chắc chắn đại hưng, chỉ sợ là lúc ấy sư tổ nói, tất cả mọi người không nghe rõ, sư tổ nói hẳn là chắc chắn xây dựng rầm rộ. Cũng chỉ có thể như vậy, ài, từ đầu đến cuối khó có thể làm được trạng thái lời nói hay đạt được ngẫu nhiên trước đây."

Lý Trường Thọ: "..."

Yên lặng lấy ra một kiện pháp bảo đặc thù ở bên trong tay áo, đưa cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân, dặn dò: "Vẫn là nên dùng thứ này."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tiếp nhận bảo vật này, phát hiện ra đó là một viên bảo châu màu xanh lam, được nối với nhau bằng hai chiếc thắt lưng mảnh dài, trên đó lưu chuyển lực lượng ngũ hành, dường như là một kiện pháp bảo loại phong cấm.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cả kinh nói: "Đây là bảo vật Lão Quân luyện chế?"

"Không sai." Lý Trường Thọ lộ ra sắc mặt ngưng trọng gật đầu: "Có thể phòng ngừa Tam Giáo khai chiến bởi vì một số việc nhỏ không cần thiết hay không, liền hoàn toàn dựa vào sư huynh."

"Thiện." Ngọc Đỉnh Chân Nhân lộ vẻ mặt ngưng trọng: "Vi huynh sẽ tận lực."

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh nháy mắt mấy cái, luôn cảm giác...

Y đang bị nhằm vào.

...

Nói chuyện phiếm vài câu cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Thái Ất, hóa thân cũng cùng với Mộc Công cùng nhau tiến vào

Lăng Tiêu bảo điện.

Lý Trường Thọ nhất tâm nhị dụng, bản thể mang theo bộ dáng lão thần tiên, đến trước mặt Dương Tiễn.

Dương Tiễn lộ vẻ mặt cảnh giác, vô thức bảo hộ Dương Thiền ở sau lưng, nhưng cũng may không có trực tiếp nắm chặt Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương.

Lý Trường Thọ thu hồi bảo cờ tung bay ở phía sau Dương Tiễn, để vào bên trong tay áo, cười nói: "Chân Quân có rảnh rỗi hay không, đi với ta đến Lục Đạo Luân Hồi Địa Phủ một chuyến?"

Dương Tiễn hơi hơi nhíu mày, trong mắt hơi có một chút kháng cự.

Lý Trường Thọ nói một câu: "Đi xem một chút phụ thân của các ngươi."

Dương Tiễn lập tức gật đầu đáp ứng, mang theo Dương Thiền liền muốn rời đi.

Lý Trường Thọ nói: "Làm phiền Ngọc Đỉnh sư huynh đưa Dương Thiền vào Thiên Đình, đoàn tụ trước cùng với Vân Hoa tiên tử đi, Ngọc Đế bệ hạ đã viết chỉ đặc xá tội lỗi của Vân Hoa tiên tử. Lục Đạo Luân Hồi Bàn chính là bảo khí Thiên Đạo, ngăn cách cùng với Hồng Hoang, không phải là người thường có thể vào."

Dương Tiễn do dự đôi chút, quay đầu nhìn về phía Dương Thiền, Dương Thiền lập tức hai mắt phiếm hồng.

Nàng vừa mới muốn mở miệng nói chuyện, một chùm lưu quang bay tới từ bên cạnh, một ngón tay tinh chuẩn điểm vào cái cổ Dương Thiền, thuần thục dùng tiên lực nâng Dương Thiền lên.

Ở sau ngón tay kia, hiển lộ ra một khuôn mặt thanh tú, chính là Linh Châu Tử.

"Giao cho ta, ngươi cứ yên tâm mà đi!"

Chương 1213. -

Dương Tiễn không khỏi lộ ra mấy phần cười khổ, thấp giọng nói: "Linh Châu sư huynh, ngươi biết tất cả?"

"Chuyện này..." Linh Châu Tử không khỏi có một chút xấu hổ, cầu cứu nhìn về phía Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ cười khẽ hai tiếng, nói một câu: "Đi thôi, đi sớm về sớm, đừng có để mẫu thân ngươi đợi lâu."

Dương Tiễn cúi đầu thở dài, trước tiên đi tìm sư phụ cùng với sư bá hành lễ, cũng không nói gì nhiều, liền vội vàng trở về bên người Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ ngưng tụ thành một đóa mây trắng ở bên cạnh, khoanh chân ngồi ở trong góc, Dương Tiễn ngồi xếp bằng xuống mây, lộ ra vẻ mặt cô đơn.

Ở dưới ánh nhìn chăm chú của Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Thái Ất Chân Nhân, Lý Trường Thọ cùng với Dương Tiễn cách nhau nửa trượng, cưỡi mây đi về hướng Đông Hải.

Mặc dù từ bốn phía thiên địa cũng đều có thể tiến vào U Minh Giới, nhưng Đông Hải không thể nghi ngờ là nơi an ổn nhất, xác suất gặp phải phục kích thấp nhất.

Lúc này Lý Trường Thọ dùng bản thể cưỡi mây tất nhiên là nhanh như điện chớp, lại có tiên lực bao phủ ở quanh người hai người, không nghe thấy tiếng gió, không cảm giác được sóc nảy.

Trầm mặc nửa đường, mãi cho đến trên Đông Hải.

"Có phải hay không cảm thấy rất vô lực?" Lý Trường Thọ chậm rãi hỏi.

Dương Tiễn ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, nhưng chóp mũi lại phát ra một tiếng khẳng định "Ừm".

Lý Trường Thọ cười cười, đưa tay lướt qua ở trên mặt, khôi phục thành bộ dáng thanh niên đạo sĩ, tóc trắng phấp phới dần dần nhuộm đen, lại bị một sợi dây cột tóc tự động buộc lại.

"Nếu có chỗ đắc tội, còn xin tha thứ nhiều hơn!" Lý Trường Thọ nói: "Nhưng Thiên Đình thật sự quá cần một nhân tài mới nổi có thể tranh phong cùng với đại năng. Điều này đại biểu cho hy vọng của Thiên Đình, cũng đại biểu cho hy vọng của thiên địa này. Từ kinh nghiệm và những gì ngươi trải qua, ngươi cảm thấy, trật tự thiên địa cùng với sự tự do mà các sinh linh theo đuổi, nên điều hòa như thế nào?"

Dương Tiễn khẽ nhíu mày, hỏi: "Tiên thần Thiên Đình đều yêu thích nói chuyện phiếm, một lời không hợp liền khảo giáo người khác như vậy sao?"

"Cũng không!" Lý Trường Thọ thở dài: "Chỉ là ta muốn lý giải ý nghĩ trong đáy lòng ngươi mà thôi. Mà thôi, như một lời xin lỗi, ta sẽ cung cấp cho người một số bí ẩn."

Trong lúc nói chuyện, bên trong tay Lý Trường Thọ áo bay ra từng viên Lưu Ảnh Cầu, phiêu phù ở trước mặt Dương Tiễn.

Dương Tiễn nhìn kỹ một hồi, rất nhanh liền bị nội dung trong đó hấp dẫn, bắt đầu dần dần xem xét.

Đó là kiếp lúc Thiên Đế hạ phàm lịch kiếp, cùng với thanh mai trúc mã, người anh rể phàm nhân trải qua cuộc sống thường ngày trong thư viện.

Thiếu niên vui cười giận mắng, không biết tư vị ưu sầu.

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Bệ hạ ngồi ở vị trí đó, nhất định phải kiềm chế cảm xúc, không được bốc đồng, không được biểu hiện thái quá, thậm chí cần phải thường xuyên tỏ ra thần thánh. Tam Giới quá lớn, Thiên Đình muốn thành lập được trật tự thủ hộ kẻ yếu tại Tam Giới, cần một vị Thiên Đế sẽ không xử trí theo cảm tính."

Dương Tiễn ứng tiếng, đắm chìm ở bên trong những hình ảnh kia, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tỉnh.

Lý Trường Thọ cười cười, cũng không nhiều lời, mang theo Dương Tiễn một đường bay nhanh, qua U Minh Giới, vào Phong Đô, thuận lợi đến bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Lý Trường Thọ mang theo Dương Tiễn tiến về phía trước, làm lễ đối với Đại Đức Hậu Thổ.

Đại Đức Hậu Thổ dẫn tới hồn phách Dương Thiên Hữu đã tu bổ hoàn toàn, liền cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau biến mất không thấy gì nữa.

Tạm thời không đề cập tới tình hình đôi cha con Dương Tiễn cùng với Dương Thiên Hữu gặp lại nhau một lần nữa, nói chung cũng chỉ là nhìn nhau không nói gì nước mắt thành dòng, một người quỳ xuống hành lễ, một người lệ rơi đầy mặt.

Lại nói đến Lý Trường Thọ bị Hậu Thổ nương nương mang đi, kỳ thật đang ở bên ngoài trăm trượng, che giấu hành tung.

"Dương Tiễn ngược lại là có một chút thích hợp với Bát Cửu huyền công, bất quá ở trong thời gian ngắn như vậy, liền đã đến cấp độ như vậy." Đại Đức Hậu Thổ ôn nhu nói một câu.

Lý Trường Thọ ở bên cạnh mỉm cười gật đầu, nói: "Hắn dù sao cũng là con trai đại kiếp."

"Vậy còn ngươi?" Hậu Thổ nương nương nháy mắt mấy cái, bên trong ôn nhu mang theo mấy phần xinh đẹp: "Ngươi đcũng ều đã trực tiếp tu hành công pháp ta sáng tạo đến cảnh giới viên mãn, lúc này mới qua bao lâu, cũng đã làm cho trên mặt người ta cảm thấy không có ánh sáng."

Lý Trường Thọ lập tức xấu hổ cười một tiếng, vội nói: "Hoàn toàn dựa vào tinh huyết Tổ Vu nương nương ban thưởng."

Hậu Thổ cười không nói, nhẹ nhàng bỏ qua chủ đề.

"Bên trong Tử Tiêu Cung, lão sư thế nhưng là nói sự tình đại kiếp đối với ngươi?"

"Ừm." Lý Trường Thọ gật gật đầu: "Cũng là có một chút khó giải quyết."

Hậu Thổ suy tư đôi chút, hình như có một chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn hỏi: "Lão sư có nói đến sự tình ý chí còn sót lại của Bàn Cổ Thần?"

Lý Trường Thọ cau mày nói: "Nương nương cũng biết việc này?"

"Ta ở khá gần Thiên Đạo, tất nhiên là có thể cảm ứng được Thiên Đạo biến hóa."

"Như vậy ý tứ của nương nương là..."

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hậu Thổ tràn đầy bất đắc dĩ, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Nếu như thiên địa vì sinh linh nhất định phải xóa đi ý chí còn sót lại của Bàn Cổ Thần, cũng chỉ có thể như vậy."

Lý Trường Thọ không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Hắn thật đúng là sợ Hậu Thổ nương nương thỉnh cầu chính mình bảo hộ cỗ hóa thân ý chí Bàn Cổ Thần kia.

Hậu Thổ nương nương hỏi: "Các nàng thất tình lục dục gần đây như thế nào?"

Chương 1214. -

"Dạo chơi nhân gian, tất nhiên là bình yên vô sự!" Lý Trường Thọ cười nói: "Nương nương không cần mong nhớ, hóa thân thất tình lục dục vẫn luôn hoạt động ở bên trong phạm vi Thương bộ lạc. Đợi các nàng chơi nhàm chán, ta liền dẫn các nàng đến Thiên Đình tu hành."

"Làm phiền ngươi."

"Có thể làm chút chuyện vì nương nương, cũng là phúc phận của vãn bối."

Hậu Thổ lắc đầu cười khẽ, nhìn chăm chú vào thân ảnh Dương Tiễn cùng với Dương Thiên Hữu bên kia, dường như rơi vào suy tư.

Làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Dương Tiễn cũng không can thiệp nhiều vào sự tình luân hồi của Dương Thiên Hữu, lại cũng không hỏi thăm sự tình chuyển thế thân của Dương Thiên Hữu.

Dương Thiên Hữu cuối cùng cũng đã chết đi.

Ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, tiễn biệt hồn phách phụ thân, Dương Tiễn quỳ lâu không đứng dậy, cũng không biết có phải là nước mắt nam nhi chảy xuống hay không.

Lý Trường Thọ tất nhiên là sẽ không bạc đãi Dương Thiên Hữu, nhờ Diêm Quân an bài thật tốt phúc nguyên phúc vận kiếp sau của y.

Mà kiếp sau là làm phàm nhân, hay là người tu hành, cũng do

Dương Thiên Hữu tự chủ quyết định.

Làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy người nhà này có một chút kỳ quái chính là, Dương Thiên Hữu lại chủ động đưa ra yêu cầu đối với Diêm Quân, che giấu hết thảy tin tức y chuyển thế, chặt đứt liên quan cùng với Vân Hoa, Dương Tiễn, Dương Thiền.

Lý Trường Thọ: "..."

Người nhà này, liền rất kỳ quái.

Bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Lý Trường Thọ đứng ở bên cạnh đợi nửa ngày, Dương Tiễn mới yên lặng đứng dậy, thấp giọng nói: "Sư thúc... Đa tạ."

Lý Trường Thọ cười cười, mặc dù càng muốn nghe được xưng hô là "Tinh Quân".

"Đi dạo một chút nào, ta và ngươi nói chuyện phiếm một chút!" Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Kỳ thật ta cũng rất phản cảm, luôn có người hô hào đây là vì muốn tốt cho ngươi, tự tiện an bài mệnh đồ cho ta và ngươi. Ta cũng biết, ý kiến của ngươi đối với ta chỉ sợ là vạn năm cũng sẽ không tiêu trừ. Bất quá những điều này đều không có gì, hôm nay ta và ngươi tâm sự sự tình Thiên Đình thật kỹ."

Dương Tiễn cau mày nói: "Sự tình Thiên Đình, cụ thể có liên can gì với ta?"

"Về sau ngươi liền biết." Lý Trường Thọ lấy ra một túi cẩm nang bị cấm chế bao khỏa dày đặc ở bên trong tay áo, cười nói: "Có thể thay ta giữ gìn vật này hay không?"

Dương Tiễn lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, nhìn chăm chú bảo nang một hồi, tiếp nhận bảo nang.

Lý Trường Thọ nói: "Đừng có tuỳ cho người khác xem, kể cả mẹ, sư phụ và em gái của ngươi, cũng đều không thể để cho bọn họ biết được, cũng đừng tùy tiện mở ra. Vật này có quan hệ trọng đại, bên trong cũng không có bảo vật gì, chỉ là một ít lời, một ít kế sách của ta. Nếu có một ngày, ta rời khỏi thiên địa này, mà thiên địa, Thiên Đình gặp nguy nan khó có thể hóa giải, hoặc là ngươi cảm thấy, chính mình một lần nữa rơi vào tâm cảnh tuyệt vọng bị ta một đường khống chế trước đây, phong cấm trên đó sẽ tự động tiêu tán. Khi đó, ngươi có thể mở ra nhìn một chút, bên trong có cẩm nang diệu kế ta để lại cho ngươi."

Dương Tiễn hỏi: "Vì sao lại cho ta?"

Lý Trường Thọ cười cười, nụ cười này rất nhạt nhòa, lại khắc sâu vào đạo tâm của Dương Tiễn.

"Bởi vì ta tin ngươi, bởi vì ngươi là Dương Tiễn."

Dương Tiễn yên lặng nắm chặt bảo nang kia, cất giữ vật này trong người, trịnh trọng gật gật đầu đối với Lý Trường Thọ.

"Đi thôi, trò chuyện một chút việc khác." Lý Trường Thọ ấm giọng nói một câu, dùng tay làm dấu mời đối với Dương Tiễn.

Dương Tiễn liếc nhìn gò má của Lý Trường Thọ, trong mắt thiếu đi một chút đối địch, nhiều hơn mấy phần kính nể.

Lúc hai người trò chuyện tại nơi ngăn cách với Tam Giới này, những đạo lý liên quan tới trật tự, liên quan tới sinh linh, liên quan tới mạnh yếu, liên quan tới cân bằng mà Lý Trường Thọ nói tới, làm cho sự khâm phục trong mắt của Dương Tiễn trở nên càng rõ ràng.

"Có lẽ, nên nhận thức lại vị quyền thần Thiên Đình này. " Dương Tiễn nghĩ như vậy, khoảng cách cùng với Lý Trường Thọ, bất tri bất giác liền bị chôn ở trong đáy lòng, tạm thời xem nhẹ.

Bởi vì cái gọi là, người đi trong giang hồ, sao có thể không bị chém.

Thái Bạch Tinh Quân lừa dối, xác thực...khó lòng phòng bị.

"Có rất nhiều điều ngươi không thể giải thích cho những người không thể hiểu ngươi, mà người có thể hiểu được ngươi trên đời, kỳ thật chỉ có một ~ hai tri kỷ. Cho nên, có đôi khi không cần nhiều lời, làm nhiều là được. "

Giọng nói của nam nhân kia trước khi rời đi quanh quẩn bên tai, Dương Tiễn khẽ nhíu mày, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Đây, chính là Thái Bạch Kim Tinh sao?

Ở phía trước Tây Thiên Môn, Dương Tiễn mới vừa trở về nơi đây, nhìn chăm chú vào phương hướng thân hình Lý Trường Thọ biến mất, thật lâu cũng chưa thể hoàn hồn.

Một thanh niên đạo sĩ thoạt nhìn không có vẻ già nua gì, nhưng trong lời nói lại tràn đầy tang thương, chỉ là một lời cũng làm cho người ta suy nghĩ sâu xa.

Một lão thần tiên Thiên Đình mặt mũi hiền lành lại khiến người ta cảm thấy thâm bất khả trắc, phảng phất như tương dung cùng với thiên địa, cùng với là địch chỉ cảm thấy không có một chút chỗ hạ thủ nào.

Còn có một vị đệ tử Thái Thanh, dường như giấu ở giữa hai người này, trong lúc lơ đãng toát ra loại thanh tĩnh đạm bạc, không quá để ý đối với mọi thứ...

Đến cùng, người nào mới thật sự là Thái Bạch Kim Tinh?

"Không được người lý giải sao? "

Dương Tiễn chau mày, đứng tại kia không hiểu sao có một chút buồn bã.

Rút kiếm tứ phương, tâm duy mờ mịt.

Y sau này, nên làm gì, sẽ làm gì, lại sẽ đi con đường nào và con đường này sẽ dẫn đến đâu?

Chương 1215. -

Phía trước, Vân Hoa tiên tử cùng với Dương Thiền, tính cả Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân cùng nhau cưỡi mây mà đến, phía sau còn có một đội Thiên Binh nâng các loại gấm báu tơ lụa, từng chiếc bảo rương —— trước đây Dương Thiền tuy bị Linh Châu Tử đánh ngất xỉu, nhưng vẫn được Ngọc Đỉnh, Thái Ất mang đến chỗ của Vân Hoa tiên tử.

Cử động này của Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng coi như đại biểu cho Xiển Giáo tỏ thái độ, làm cho Vân Hoa tiên tử có thể vững vàng thoát ly khỏi " đau khổ " bị cầm tù.

Nhân tiện xác định, hoàn cảnh sinh hoạt của Vân Hoa tiên tử xác thực có một chút thoải mái.

Dương Tiễn đi về phía trước hai bước, chợt dừng lại bước chân.

Hai mắt của Vân Hoa tiên tử hiện ra lệ quang, nhỏ giọng gọi một câu "Tiễn Nhi", cưỡi mây vội vàng tiến về phía trước, giang hai cánh tay muốn ôm con trai của chính mình.

Nhưng Dương Tiễn lại vô thức lui về phía sau nửa bước, vung lên vạt áo đạo bào đã rách nát không chịu nổi, quỳ xuống cúi đầu thật sâu đối với Vân Hoa tiên tử.

Vân Hoa có một chút tay chân thất thố, Dương Thiền ở bên cạnh cũng hiểu chuyện chạy tới phía sau Dương Tiễn, quỳ sát hành lễ đối với Vân Hoa tiên tử.

"Các ngươi đây là làm gì? Con ta nhanh đứng dậy, là mẫu thân không muốn các ngươi bị liên lụy..."

Ở phía trước Tây Thiên Môn, không ít Thiên Binh Thiên Tướng thấy cảnh này, cũng là lòng sinh cảm khái.

Tại chỗ sâu Thái Bạch Điện, Linh Nga đổi thành tư thế nằm sấp, nằm ở trên giường ăn trái cây khô hạt xem gương đồng, vào giờ phút này cũng là cúi đầu xoa xoa khóe mắt.

Thật là tốt, một nhà đoàn tụ...

Sư huynh quả nhiên không có để cho chính mình thất vọng!

Mặc dù tính tình của sư huynh hơi phiền toái một chút, làm việc lo trước lo sau, nhưng chung quy vẫn là một người mang lòng từ bi, có tình có nghĩa.

Ừm! Khái niệm sư huynh là nhất bên trong sinh linh Hiện Hồng Hoang đã không chấp nhận bất kỳ phản bác nào!

Ngay sau đó, Linh Nga yếu ớt thở dài, nhìn chăm chú vào hình ảnh Tây Thiên Môn hiện ra bên trong gương đồng, ngơ ngác xuất thần.

Nàng lại không phải là nữ tiên ưu tú nhất trong đáy lòng sư huynh...

Bên trong hình ảnh, Long Cát công chúa đại biểu cho Dao Trì Vương Mẫu chạy đến chúc mừng, phía sau nàng có hai vị tiên tử, trong tay nâng các loại lễ vật tỏa ra ánh sáng lung linh.

Ngao Ất cùng với Kim Bằng cũng cưỡi mây chậm rãi đến, sau lưng có mấy vị Thiên Binh đi theo, đồng dạng nâng một chút lễ vật, tất nhiên là đại biểu cho Thái Bạch Điện đi qua tặng lễ.

Linh Châu Tử cùng với Biện Trang cũng chạy đến tham gia náo nhiệt từ đằng xa, hai người liền đơn giản hơn nhiều, chỉ mang theo một số lời chúc phúc.

Nếu nói đến lễ vật, Biện Trang ngược lại là có thể cho Dương Tiễn "thẻ khách quý" ở trong nhà, nhưng liền sợ bị Thái Bạch Tinh Quân cùng với Ngọc Đế bệ hạ treo lên đánh...

Tới phía trước Tây Thiên Môn, Biện Trang nhìn thấy Dương Thiền nhu nhu nhược nhược kia chính là hai mắt tỏa sáng.

Nhưng sau đó, y nhớ tới cảnh tưởng Dương Tiễn anh dũng một người trùng sát mấy chục vạn đạo binh, lại cảm thấy chính mình có thể sẽ cô phụ giai nhân, sau khi thôi diễn một đoạn năm tháng tốt đẹp dưới đáy lòng, cúi đầu không dám tiếp tục nhìn nhiều.

Y đơn phương tuyên bố, chính mình cùng với Dương Thiền có khả năng sẽ tình đầu ý hợp, nhưng chung quy vẫn là không bù đắp được áp lực bên ngoài, chỉ có thể nói là hữu duyên vô phận.

Nghĩ đi nghĩ lại, còn tự thương cảm chính mình...

Nhiều năm như vậy, chính mình ở bên trong Thiên Đình thấy được nhiều tiên tử như vậy, tích lũy nhiều bản lĩnh như vậy, lại ngay cả tay nhỏ tiên tử cũng đều không có cầm được, chớ nói chi là tu hành cùng giường với ai đó.

"Chờ tu thành Kim Tiên, bản tướng quân nhất định phải xin nghỉ ba tháng, về nhà thăm viếng!"

Trước kia không biết tư vị tốt, bây giờ đã là biết rõ.

Đau khổ đến hụt hẫng, đến khi nào mới có thể...

"Đúng rồi." Linh Châu Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì, liếc nhìn Biện Trang: "Trước đây Trường Canh sư thúc từng nói qua, ngươi muốn thành Kim Tiên có một chút không dễ, dương khí hỗn tạp trong cơ thể quá nặng, đạo tâm lại có quá nhiều tạp niệm."

Biện Trang lập tức trở nên khẩn trương: "Vậy phải làm thế nào cho phải? Ta mặc dù tu hành trễ, nhưng vẫn luôn cố gắng tu hành."

Linh Châu Tử lộ ra mấy phần mỉm cười, nói: "Sư thúc nói, hắn gần đây đang suy nghĩ một loại công pháp chế tạo riêng cho ngươi, giống như gọi là cái gì hoa hướng dương huyền công."

"Thật chứ?"

"Thật sự, ta cũng nhìn thấy được tu vi cảnh giới của Dương Tiễn sư đệ bây giờ, có phần hơi xúc động, đột nhiên nghĩ đến việc này."

Trong con mắt của Linh Châu Tử chảy ra mấy phần ghen tị, cười nói: "Có thể được Trường Canh sư thúc tự mình chỉ điểm, quả nhiên không tầm thường. Ta bây giờ cũng đều xa xa không phải là đối thủ của Dương Tiễn sư đệ, cũng phải suy nghĩ chút biện pháp mới được."

Biện Trang lập tức vỗ ngực một cái: "Nếu như Tinh Quân đại nhân ban thưởng pháp, hai huynh đệ chúng ta hãy cùng nhau tu hành!"

Linh Châu Tử hai mắt tỏa sáng, nhưng sau đó lắc đầu nói: "Không cần, duyên phận của mỗi người khác biệt."

Nhưng dưới đáy mắt, chung quy là có một chút buồn bực.

Lúc hai người nói chuyện phiếm đã đi đến nơi Tây Thiên Môn, không ít tiên thần cưỡi mây đuổi tới nơi đây, làm quen với người mới Thiên Đình.

Dương Tiễn này...

Người sáng suốt ai không nhìn ra?

Đây chính là chiến tướng Thiên Đình Ngọc Đế bệ hạ cùng với

Thái Bạch Tinh Quân đang toàn lực bồi dưỡng!

Thậm chí ngay cả câu cuồng ngôn "Nghe điều không nghe tuyên" như vậy, Ngọc Đế bệ hạ cũng đều cười đồng ý, dưới đáy mắt tràn đầy từ ái quan tâm của trưởng bối!

Chương 1216. -

Lúc này Dương Tiễn còn có một chút trẻ tuổi nóng tính, đợi Thái Bạch Tinh Quân hơi mài giũa góc cạnh Dương Tiễn một chút, tu vi lại có tiến cảnh, Dương Tiễn ở bên trong Thiên Đình, chắc chắn sẽ là một viên đại tướng.

Không bao lâu, phía trước Tây Thiên Môn cũng trở nên náo nhiệt, Dương Tiễn hơi có một chút phiền chán, nhưng ở dưới sự nhắc nhở của Thái Ất Chân Nhân, cũng không trực tiếp quay người rời đi.

Tình hình giống như Dương Tiễn, kết nhiều chút thiện duyên tóm lại là tốt.

Khác biệt so với Tây Thiên Môn náo nhiệt, lúc này Lăng Tiêu bảo điện bị ánh vàng bao khỏa, phá lệ an tĩnh.

Lực lượng thiên kiếp nồng đậm, hoàn toàn ngăn cách nơi đây.

Ngọc Đế áo trắng ngồi trên bậc thang bạch ngọc tương đối cao, nhìn hai vị lão thần tiên Thiên Đình phía dưới, thỉnh thoảng liền cười khẽ vài tiếng, tâm tình có một chút thư sướng.

"Thoải mái, thật thoải mái!" Ngọc Đế chậc chậc cười: "Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo kia chạy tới làm gì? Ta vốn đều đã chuẩn bị tùy thời hiện thân, đi đến giằng co cùng với Nhị Giáo Chủ Tây Phương Giáo kia. Cũng vừa lúc ở trước mặt cháu trai, hiển lộ uy phong của ta! Ha ha! Ha ha ha ha!"

Lý Trường Thọ liếc nhìn Đông Mộc Công, Đông Mộc Công lập tức hiểu ý.

Công việc nặng nhọc "sửa đổi tâm tính của Ngọc Đế bệ hạ " như vậy, từ lúc nào tới phiên lão thần Thiên Đình hắn làm.

Mộc Công khuyên nhủ: "Bệ hạ, Thánh Nhân chung quy vẫn là Thánh Nhân, chúng ta vẫn là không thể quá chủ quan."

Ngọc Đế lập tức thu liễm mấy phần ý cười, cười nói: "Là ta gần đây có một chút quá mức thuận lợi, cũng là may mắn mà có Trường Canh ái khanh. Ngày hôm nay đủ loại ứng đối trên Linh Sơn, Trường Canh thấy thế nào?"

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nói: "Chỉ sợ là sẽ xảy ra chuyện."

Ngọc Đế cùng với Mộc Công đồng thời lộ vẻ mặt nghiêm mặt, nhíu mày nhìn Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, sắc mặt có một chút ngưng trọng, trong đáy lòng cân nhắc ngôn từ, chậm rãi nói: "Bệ hạ còn nhớ đến, tao ngộ của Long Tộc trước đây? Tây Phương Giáo bị Thiên Đình làm khó, quay người liền triệu hồi Địa Tạng chủ trì đại cuộc, phát động tập kích bất ngờ đối với Long Tộc, công phá Hải Nhãn Đông Hải của Long Tộc, làm cho cao thủ Long Tộc tử thương thảm trọng. Lần này Linh Sơn ăn thiệt thòi lớn như thế...theo ý nghĩ của bọn họ, tuyệt đối là sẽ nghĩ biện pháp tìm về chút mặt mũi."

Đông Mộc Công vội hỏi: "Trường Canh cảm thấy, bọn họ sẽ trả thù Thiên Đình?"

"Dương Tiễn sẽ gặp phiền phức?" Ngọc Đế hỏi như thế.

Lý Trường Thọ lại nói: "Dương Tiễn hẳn là sẽ không bị nhằm vào. Từ sự tình Linh Sơn ngày hôm nay có thể thấy được, Tây Phương Giáo cùng với Xiển Giáo đã gần gũi hơn khá nhiều so với trước đây. Vô luận đệ tử phía dưới ma sát như thế nào, sinh ra mâu thuẫn như thế nào, kỳ thật liên thủ cùng với ai, đều chỉ là một câu của Thánh Nhân. Nhị Giáo Chủ Tây Phương Giáo không quan tâm da mặt kia, ngày hôm nay âm thầm ra tay đánh bay Dương Tiễn, Dương Tiễn lại ngay cả vết thương nhẹ cũng đều không có, chỉ là phun một ngụm máu tích tụ, đủ thấy được thiện ý của Tây Phương Giáo đối với Xiển Giáo. Tiểu thần cảm thấy, kế tiếp Dương Tiễn coi như dọn đến ở phía trước Linh Sơn, một nhà y cũng sẽ bình yên vô sự. Ngược lại là Tây Phương Giáo sẽ phái người nhận lỗi, tạ lỗi, cũng đẩy ra một ~ hai kẻ chết thay, nói rằng bọn hắn tự tác chủ trương, lại nói thù cũ giữa Tây Phương Giáo cùng với Thiên Đình, chỉ ra rằng bọn họ là nhằm vào Thiên Đình, cũng không phải là nhằm vào Dương Tiễn, từ đó diễn trò cho Xiển Giáo xem."

Lý Trường Thọ dứt lời, lại khẽ lắc đầu, biểu tình có một chút một lời khó nói hết.

Ngọc Đế thở dài: "Chuyện như vậy, Tây Phương Giáo tất nhiên là có thể làm ra...ài, đại giáo tranh chấp, Thiên Đình chúng ta bây giờ nhìn như đắc thế, lại vẫn như cũ không có cách nào ảnh hưởng đến Thánh Nhân đại giáo. Cuối cùng vẫn là vai phụ bên trong thiên địa."

"Bệ hạ đừng có nghĩ như vậy, Thiên Đình bây giờ tuy được thế, nhưng chỉ là có dàn khung, chưa có đủ thực lực để nói như vậy. Hiện tại vẫn nên ứng đối cẩn thận làm việc cẩn thận, giữ một khoảng cách cùng với đại giáo, lại phóng thích thiện ý." Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, tiếp tục nói: "Tiểu thần cảm thấy, Tây Phương Giáo có lẽ sẽ ra tay tại vài phương diện, ra tay đối với Thiên Đình chúng ta."

Ngọc Đế hai mắt tỏa sáng, cười nói: "Liền biết Trường Canh đã sớm có ứng đối, mau mau nói đi."

"Thứ nhất là sử dụng sự mục nát của Long Tộc bôi đen Thiên Đình, thứ hai là Tiên Minh phản công ở bên trong ba ngàn thế giới, thứ ba chính là, ừm...tiểu thần khó mà nói."

"Làm sao lại khó nói rồi?" Ngọc Đế ngạc nhiên nói: "Cứ nói đi không sao cả, ở giữa ta và ngươi còn phải cố kỵ như vậy sao?"

Lý Trường Thọ nhìn về phía Đông Mộc Công, xấu hổ cười một tiếng.

Đông Mộc Công đầu tiên là run lên, sau đó liền lộ vẻ mặt giật mình, chợt có một chút luống cuống tay chân, hầu kết cũng đang run rẩy.

Mộc Công ôm tâm thái chính mình vẫn còn có thể tự cứu mình, nhỏ giọng hỏi: "Trường Canh ngươi đang nói là, Tây Phương Giáo muốn trả thù Thiên Đình chúng ta, rất có thể sẽ ra tay với ta?"

"Không sai." Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, Ngọc Đế cũng rơi vào trầm tư.

Mộc Công: "..."

Một chữ nguy to lớn, treo trên trán Mộc Công.

"Như vậy, phải làm sao mới ổn đây?" Mộc Công run giọng hỏi một câu, sau đó hai chân mềm nhũn, quỳ gối ở phía trước Ngọc Đế, hô to: "Lão thần bạc mệnh! Có thể cống hiến sức lực cho bệ hạ nhiều năm tháng như vậy, đã là vừa lòng thỏa ý, nguyện tự lĩnh cái chết, tránh bị người bên cạnh mưu hại, làm mất mặt mũi Thiên Đình!"

Chương 1217. -

"Hồ nháo!" Ngọc Đế nhíu mày quát nhẹ, lại ấm giọng nói: "Mộc Công đứng dậy đi, ta nếu như ngay cả ngươi cũng không bảo vệ được, Thiên Đế này không làm cũng được. Đây chỉ là phỏng đoán của Trường Canh, cũng không phải là Tây Phương Giáo đã muốn xuống tay với ngươi, hơn nữa ngươi chỉ cần ở bên trong Thiên Đình đóng cửa không ra, ai có thể tính kế đến trên đầu ngươi?"

Sau đó, Ngọc Đế đối với Lý Trường Thọ nhíu mày trừng mắt, ra hiệu Lý Trường Thọ nhanh chóng trấn an vị lão công thần Thiên Đình này.

Lý Trường Thọ vội vàng đỡ Mộc Công lên, khuyên nhủ: "Mộc Công đừng vội, ngươi là trường sinh Kim Tiên, lại có thần quyền Thiên Đình bảo vệ. Trước mắt chỉ là có khả năng nhằm vào Mộc Công, đại khái là một, hai phần mười, sau đó mời bệ hạ phong một nửa năm đại Thiên Môn, để cho Thiên Binh tuần tra nhiều hơn, có bệ hạ tọa trấn tại Lăng Tiêu bảo điện, ai có thể khi nhục Mộc Công?"

Lúc này Đông Mộc Công mới giữ vững tâm cảnh.

Nhưng nghĩ đến, chính mình có khả năng bị hóa thân Thánh Nhân dùng một bàn tay chụp thành bánh thịt, vẫn là mặt ủ mày chau, tâm thần bối rối.

Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế lần lượt khuyên vài câu, Lý Trường Thọ liền nói đơn giản kế sách đề phòng Tây Phương Giáo ra tay như thế nào.

Nhằm vào Mộc Công, Thiên Đình đề phòng cẩn thận, Mộc Công không đi ra ngoài, đây chính là biện pháp tốt nhất.

Mà nhằm vào vấn đề Long Tộc, Thiên Đình cũng chỉ cần trước tiên phát một đạo hịch văn nhắc nhở, yêu cầu Long Tộc tra xét lại tự thân, cục diện trân quý trước mắt không dễ kiếm, nói rõ thái độ của Thiên Đình là được.

Về phần loạn chiến bên trong ba ngàn thế giới, kỳ thật nằm ngoài tầm tay với của Thiên Đình, chỉ có thể sớm nhắc nhở, thuận tiện cho nhiều một chút " tiêu hao phẩm đấu pháp " như đan dược linh thạch.

Hơn nữa, càng là hoàn cảnh hỗn loạn, càng thích hợp cho Lâm Thiên Điện quật khởi.

Vậy cũng là mọi thứ có lợi có hại.

Lý Trường Thọ lại góp lời mấy kiện sự vụ trọng yếu cho sự phát triển của Thiên Đình, Ngọc Đế liên tiếp đồng ý, thấy Đông Mộc Công lo được lo mất, lần này liền đều giao sự vụ chủ yếu cho Mộc Công xử trí.

Lý Trường Thọ đối với chuyện này...

Âm thầm giơ ngón cái, cũng ném ánh mắt khích lệ đối với Mộc Công.

Mục đích chính của lần nghị sự ba người đứng đầu Thiên Đình Tam này, nhưng thật ra là thảo luận sử dụng sự tình Dương Tiễn đập Linh Sơn "tuyên truyền tạo thế" như thế nào, mượn Linh Sơn tiếp tục tăng cường uy vọng Thiên Đình, mời chào càng nhiều cao thủ tiến vào danh sách Thiên Đạo.

Nói đến chuyện này, Lý Trường Thọ liền không thể không tiến cử một người, tất nhiên là Độ Ách Chân Nhân bên trong Côn Luân Sơn kia.

Thiên Đình trong những năm này thả ra rất nhiều tin tức, đều là Độ Ách Chân Nhân trực tiếp nắm giữ tin tức, tốc độ truyền bá tin tức, có thể nói là không ai sánh kịp.

Mấy lần đều khiến cho nhóm "Tiểu Độ Ách" Lý Trường Thọ an bài tại các nơi trở tay không kịp.

Tiện thể nhắc tới, chuyển thế thân của Quý Vô Ưu, đã được an bài tiến vào bên trong Côn Luân Sơn.

Lý Trường Thọ tất nhiên là muốn đưa tiễn Chưởng Môn một đoạn đường, nhưng lúc đó sự vụ bận rộn, không thể tự mình an bài "Kiếp sau" cho Chưởng Môn, vẫn là may mắn mà có hai vị Diêm Quân tự mình ra tay, thiết kế một kịch bản đầu thai không tồi.

Sau khi đưa mắt nhìn Chưởng Môn đi vào Luân Hồi Bàn, Lý Trường Thọ hỏi tên họ của Chưởng Môn kiếp sau là gì, khi hắn nghe được hai chữ "Trịnh Luân" kia, lại bấm ngón tay suy tính ký ức bản thân, trong lúc nhất thời lại...

Vô lực phàn nàn, không có cách nào nói nổi.

Đây không phải chính là một trong hai nhị tướng Hanh Cáp chữ hừ sao?

Nói một cách khác, Chưởng Môn từ một Kim Tiên phổ thông, đơn vị chiến lực Kim Tiên cơ bản Hồng Hoang, nhảy lên...thành một trong môn thần Thiên Đình bên trên Phong Thần Bảng chú định nổi danh trong tương lai sao, Hanh Tương?

Kiếp sau nhất định sẽ nhập kiếp.

Việc này đến cùng là tốt hay xấu, Lý Trường Thọ trong lúc nhất thời cũng vô pháp bình luận.

Tiền bối tự có phúc tiền bối, hậu bối như hắn, cũng vô pháp quản nhiều.

...

Kỳ thật, Lý Trường Thọ tuyệt đối không phải là đang dọa Đông Mộc Công, hắn trước đây đã suy tính qua các loại tình hình.

Vào lúc sự kiện "Dương Tiễn đại náo Linh Sơn" phát sinh, chín thành khả năng, Thiên Đình sẽ gặp phản công toàn diện của Tây Phương Giáo.

Đại bộ phận tiên thần Thiên Đình vào giờ phút này đều vô thức cảm thấy, Tây Phương Giáo đã bị Thiên Đình đánh đập quen không đủ gây sợ, nhưng Lý Trường Thọ từ đầu đến cuối, liền không có thả lỏng một chút nào.

Dù sao hắn cũng là nam nhân cẩn trọng có thừa.

Thực lực của Tây Phương Giáo, tuyệt đối không thể khinh thường.

Trước có đệ tử Thái Thanh hắn đập sơn môn Tây Phương Giáo, sau đó lại có tam đại đệ tử Xiển Giáo đập sơn môn Tây Phương Giáo, như vậy tự nhiên sẽ làm cho uy vọng Tây Phương Giáo rớt xuống ngàn trượng.

Uy vọng là đạt được như thế nào?

Chỉ có thể là đánh ra tới.

Từng cái thế lực tiên đạo Hồng Hoang, phần lớn đều dùng hai chữ nhân nghĩa làm mặt cờ xí, nhưng địa vị của từng thế lực lại không phải ngoài miệng hô to nhân nghĩa đạo đức là liền có thể đạt được, dựa vào, vẫn là thần thông pháp bảo.

Thiên Đình làm cho Tây Phương Giáo liên tục ăn thiệt thòi, Tây Phương Giáo vô luận là củng cố nội bộ, hay là thanh danh địa vị ở bên ngoài, cùng với kế tiếp thuận lợi liên hợp cùng với Xiển Giáo, đều phải "trình diễn" cơ bắp một lần.

Thánh Nhân không dám ra tay với, sẽ là trò cười lớn nhất

Hồng Hoang, Tây Phương Giáo cũng sẽ từng bước sụp đổ, đi ngược lại đạo đức của mình.

Mặc dù không ai dám cười chính diện.

Mà bên trong Thiên Đình, Tây Phương Giáo động ai sẽ được lợi lớn nhất, lại phải bỏ ra đại giới nhỏ nhất?

Đáp án đã rõ ràng.

Chương 1218. -

Lại thêm, bên trong số mệnh của Đông Mộc Công liền có thuần dương kiếp, Lý Trường Thọ quả thực lo lắng Đông Mộc Công sẽ gặp không may trong lần Tây Phương Giáo phản công này, lúc này mới cường điệu nhắc nhở ở ngay trước mặt Ngọc Đế.

Thế là, từ sau cuộc nghị sự trong Lăng Tiêu bảo điện, Đông Mộc Công liền bắt đầu càng trở nên lo sợ bất an, mỗi ngày đều có một chút nghi thần nghi quỷ.

Đại trận phủ đệ của Mộc Công tăng thêm mấy tầng, còn tạm thời dời đến gần Thái Bạch Điện của Lý Trường Thọ.

Chúng Thiên Binh Thiên Tướng bên trong phủ Mộc Công, cũng đổi lại thành tinh nhuệ Mộc Công tin được, tự thân bồi dưỡng được.

Mà mấy vị phu nhân bên trong phủ Mộc Công, được Mộc Công báo cho gần đây không thể ngủ cùng giường với y, chuyện này cũng khiến cho các nàng lo sợ bất an.

Nhưng cũng may, Mộc Công vẫn luôn nhớ đến sự vụ Thiên Đình, trừ phủ đệ của chính mình, chính là hoạt động ở trong Thông Minh Điện, bắt đầu kiếp sống nhân viên Thiên Đình gương mẫu.

Lý Trường Thọ đối với chuyện này ngược lại là có một chút hài lòng, hắn một mực bận rộn mấy chục năm, cũng coi như có thể nghỉ ngơi một hồi.

Tây Phương Giáo phản công, hắn tất nhiên là vào trước đó mấy chục năm, liền đã làm xong biện pháp ứng đối toàn diện.

Tu hành mấy tháng yại Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ cũng xuất hiện ở bên trong phòng bài bạc, hoặc là đánh bài cùng với Linh Nga, Linh Ly, Long Cát, hoặc là cùng với Linh Nga tăng tiến nhiều chút cảm tình, bên trong cười đùa đốc xúc Linh Nga tu hành, chỉ điểm giảng đạo cho Linh Nga.

Thuận tiện, giúp nàng vượt qua thuộc tính "Hơi nước".

Hiếm khi rảnh rỗi, Lý Trường Thọ cũng đưa sự tình bái phỏng Tam Tiên Đảo vào lịch trình.

Sự tình Dương Tiễn có một kết thúc, Lý Trường Thọ cũng coi như là buông xuống một chuyện trong lòng. Duy nhất canh cánh trong lòng, tự nhiên là sự tình có liên quan đến thiên nhãn bị chính mình bỏ lỡ năm đó kia...

Suy nghĩ kỹ một chút, đúng là thua lỗ.

Đáng tiếc, tinh huyết bản nguyên Đế Giang chỉ còn lại có một giọt cuối cùng, Lý Trường Thọ cũng không muốn "Lãng phí" ở trên người chính mình —— hắn trước sau đã dùng hai giọt rưỡi tinh huyết Tổ Vu, lúc này lại dùng, hiệu quả đã vô cùng không rõ ràng.

Ngày hôm đó, Lý Trường Thọ đổi một thân áo bào, giấu bản thể ở bên trong hóa thân, hóa thân hoá ra bộ dáng Thiên Tướng, cầm lệnh bài của chính mình, liền khiêm tốn đi ra Thiên Đình, đến Tam Tiên Đảo dạo chơi.

Mới vừa bay ra khỏi Tiểu Quỳnh Phong, đi đến Thái Bạch Điện, trong đáy lòng lại đột nhiên tâm huyết dâng trào.

Lần này, giống như gió nhẹ quất vào mặt, Thái Thanh đạo vận đang lưu chuyển chầm chậm.

Trên chín tầng trời, Thái Thanh Thánh Nhân khẽ động.

Bên trong Thái Bạch Điện, trong đáy lòng Lý Trường Thọ chậm rãi nổi lên một bức tranh...

"Đây là..."

Tại Huyền Đô Thành thiên ngoại, Huyền Đô Đại Pháp Sư tóc dài rối tung, lưng tựa Thái Cực Đồ trôi nổi ở trên không Huyền Đô Thành, ngẩng đầu ngắm nhìn bóng đen vô biên vô tận kia, cùng với chính giữa bóng đen, đạo thân ảnh có một chút thấp bé kia.

Dưới chân Đại Pháp Sư chính là lối vào Hồng Hoang thiên địa.

Vào giờ phút này, uy năng Thái Cực Đồ đã bành trướng đến cực hạn Đại Pháp Sư có thể thôi động, Huyền Đô Thành trống rỗng, đạo binh đã tử thương hầu như không còn.

Thân ảnh kia...

Yêu Sư, Côn Bằng? !

"Ài." Thanh âm thở dài yếu ớt cùng với mây trắng từ từ, biến mất tại chân trời.

Bầu trời trong Thiên Cung dường như chưa bao giờ thấp bé, nhưng phần cảm xúc thuộc về Mộc Công kia, vào giờ phút này cũng chỉ có buồn bực.

Vừa nghĩ tới chính mình có khả năng bị Tây Phương Giáo nhằm vào, lọt vào danh sách Tây Phương Giáo tính kế, đạo tâm nguyên bản đã có một chút bình tĩnh kia của Đông Mộc Công, liền không nhịn được nhộn nhạo.

Nếu như không phải không có biện pháp, ai lại muốn làm kiếp hôi? Ai lại muốn chôn vùi trường sinh đạo quả chứ?

Nhưng bên trong Hồng Hoang thiên địa, Thánh Nhân lớn nhất, nếu như Thánh Nhân Tây Phương Giáo ra tay đối với chính mình, chính mình có thể làm ra ứng đối gì?

Từ khi nghe được Thái Bạch Kim Tinh phân tích tình thế phát triển kế tiếp tại Lăng Tiêu bảo điện, tâm của Mộc Công, liền...

Thật lạnh thật lạnh.

Phảng phất như mỗi thời mỗi khắc đều có một tiếng nói vờn quanh ở bên tai y:

Không cứu nổi, chờ chết đi. Nên ăn nhiều một chút, nên uống nhiều một chút.

"Chính mình, có cần cố gắng lưu dòng dõi hay không? "

"Nếu như chính mình bị Tây Phương Giáo tính kế chết rồi, mấy vị phu nhân hẳn là sẽ bị Thiên Đình đối đãi tốt. "

Vừa vào liền thấy Thiên Đình sâu như biển, từ đây tiêu dao là người qua đường.

Chính mình chìm chìm nổi nổi tại Thiên Đình nhiều năm như vậy, phải chăng đã quên sự vui vẻ của tu hành.

Không có biện pháp...

Mộc Công suy đi nghĩ lại, do do dự dự, vẫn ráng chống đỡ nửa tháng, cuối cùng vẫn là không nhịn được, xuất hiện ở phía trước Thái Bạch Điện.

Điều chỉnh biểu tình, để cho chính mình thoạt nhìn vô cùng tiều tụy. Lại chú ý một chút thanh âm rung động, dùng tiếng nói già nua cộng thêm rung động âm cuối, có thể sẽ có sức cuốn hút không tệ.

Hít vào một hơi, xách theo vạt áo đạo bào, bước những bước nhỏ tiến về phía trước, tới phía trước Thái Bạch Điện, chính là la lên một tiếng: "Trường Canh cứu ta! Trường Canh cứu ta...ối?"

Tiếng nói của Mộc Công im bặt mà dừng, đưa tay che lại chóp mũi bị đụng, nhìn về phía tầng tường ánh sáng hiển lộ ở phía trước, không khỏi run lên.

Đại trận phòng hộ thật là lợi hại, có thể hoàn toàn che giấu ba động của tự thân.

Mộc Công đang kinh ngạc, một đám Thiên Binh Thiên Tướng bên cạnh cũng không dám nhìn nhiều, một đám giả làm tượng gỗ.

Đông Mộc Công đợi bên ngoài một hồi, lại không nhịn được chủ động la lên: "Trường Canh? Trường Canh có ở trong nhà không?"

Chương 1219. -

Kỳ quái, Trường Canh ra ngoài cũng sẽ để lại Đạo Nhân Giấy, lần này làm sao vẫn luôn không có động tĩnh.

Trong Thái Bạch Điện, Linh Nga nghe hỏi mà tới, nhìn lão thần tiên ngẩng cao cổ nhìn đông xem tây ngoài trận kia, nghĩ đến căn dặn của sư huynh chính mình...

"Vi huynh lần này ra ngoài, sau đó có thể sẽ không kịp phân thần, nếu có người tới tìm, muội liền báo cho bọn họ ta đang ở trong lúc bế quan khẩn yếu quan đầu, không có cách nào quấy rầy. Nhớ kỹ, bản thân muội cũng phải chú ý cẩn thận, đừng có gây nên sự chú ý của người khác, Thiên Đình đang trong thời điểm không an ổn. "

Linh Nga không nhịn được kéo tóc, sư huynh lại để chính mình đi thông báo cho người khác...

Chuyện này phải xử lý làm sao?

Trong đáy lòng lóe lên linh quang, Linh Nga trừng mắt nhìn, quay người bay trở về Tiểu Quỳnh Phong.

Không bao lâu, Hùng Linh Lỵ xinh xắn khiêng một tảng đá xanh vội vàng mà đến, Linh Nga lập tức mở ra đại trận phòng hộ, Hùng Linh Lỵ tiện tay ném khối đá xanh kia về phía Mộc Công.

Đông Mộc Công đầu tiên là sững sờ, sau đó liền bình tĩnh cười một tiếng, y dù sao cũng là một vị Kim Tiên, tay trái bình tĩnh giơ lên, ấn về khối đá xanh bay tới phía trước.

Tưởng tượng năm đó, phong thái bừng bừng phấn chấn tại chiến trường Nhân Tộc.

Nhìn về Thượng Cổ, đàm tiếu chiến đấu trảm yêu...

Cạch! Một tiếng vang lanh lảnh, không ít Thiên Binh Thiên Tướng cùng nhau giật mình, nhưng cũng may khối đá xanh kia rơi xuống cách mặt Mộc Công ba tấc.

Đông Mộc Công bình tĩnh chắp tay trái sau lưng, cánh tay trái bẻ ngược mất tự nhiên bị tay áo rộng che lấp, vào giờ phút này mặc dù sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn như cũ mang theo mỉm cười cao nhân tiền bối.

Trên tảng đá viết:

【 Thái Bạch Kim Tinh đang bế quan vào thời khắc mấu chốt】

Mộc Công hiểu rõ gật đầu, cười nói: "Sau đó ta lại đến, sau đó lại đến."

Nói xong, Mộc Công quay người phiêu nhiên mà đi, bóng lưng không loạn chút nào, làm cho không ít Thiên Binh Thiên Tướng bùi ngùi mãi không thôi.

Không hổ là văn thần tư lịch già nhất Thiên Đình.

Lý Trường Thọ đi nơi nào?

Tất nhiên là Huyền Đô Thành.

Sự tình Dương Tiễn vừa xong, Lý Trường Thọ còn chưa có nghỉ ngơi bao lâu, liền nhận được lão sư nhà mình "truyền họa".

Lúc ấy, Lý Trường Thọ cũng không có gấp gáp chạy tới, mà là để Kim Bằng mang theo Đạo Nhân Giấy của chính mình, tiến đến đại thiên thế giới có khoảng cách với Huyền Đô Thành không tính quá xa, không tiếc chi phí, xây dựng na di trận "điểm rơi"đơn hướng.

Sau đó, Lý Trường Thọ mệnh Lâm Thiên Điện âm thầm hiệp trợ, tại đại thiên thế giới có khoảng cách với Ngũ Bộ Châu không tính quá xa, xây dựng na di trận "điểm xuất phát" đơn hướng.

Na di trận đơn hướng: "Điểm xuất phát" gần Ngũ Bộ Châu, "Điểm rơi" gần Huyền Đô Thành, đều bảo lưu lại đầy đủ khu vực giảm xóc, tiết kiệm được đại khái chín thành rưỡi đường xá.

Như thế, vừa có thể đạt tới mục đích nhanh chóng chi viện Huyền Đô Thành, cũng sẽ không ở dưới tình huống Huyền Đô Thành bị công phá, để cho toà na di trận này bị ngoại ma sử dụng.

Đây chính là cân bằng hắn ở giữa "Ổn" cùng với "Hiệu suất".

Tiếp theo chính là vấn đề mấu chốt nhất.

Chọn ai đi hiệp trợ phòng thủ Huyền Đô Thành.

Bên trong hình ảnh lão sư truyền cho, Đại sư huynh mặc dù chật vật chút, nhưng Thái Cực Đồ trấn trụ lối vào Hồng Hoang thiên địa, pháp lực tự thân Đại sư huynh tràn đầy, trạng thái coi như không tệ.

Nếu không, lão sư liền sẽ không "truyền họa" cho chính mình, mà là trực tiếp buông xuống Huyền Đô Thành.

Đạo binh vốn là do thần thông ngưng tụ thành, tử thương lại nhiều cũng không cần đau lòng.

"Lão sư vì sao không tự mình ra tay xoá bỏ Côn Bằng? " Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên nghi hoặc như vậy, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, cũng là có thể giải thích được.

Mọi thứ đều do lão sư tự mình ra tay, còn cần hai người đệ tử bọn họ làm gì?

Côn Bằng đột nhiên làm khó dễ, Lý Trường Thọ trước đây liền đã từng cân nhắc đến, nhưng bắt nguồn từ tự tin đối với Đại sư huynh, hơn nữa Huyền Đô Thành cũng không phải nơi sinh linh bình thường có thể đi, hắn cũng liền không có quan tâm đến chuyện này.

Kỳ thật việc này, thật đúng là do một tay hắn gây ra.

Đầu tiên là xử lý xác cũ Côn Bằng ở bên trong Hỗn Độn Hải, tiếp theo là khuếch tán tin tức Côn Bằng chưa chết ở bên trong thiên địa, làm cho mưu kế giả chết của Côn Bằng tự sụp đổ.

Sau đó Lý Trường Thọ vì tính kế Di Lặc, đem Côn Bằng nguyên thần thứ hai sự tình thọc đi ra ngoài, ngược lại làm cho Côn Bằng giả chết kế sách trở nên không có một chút ý nghĩa nào.

Phía sau, Côn Bằng phái vực ngoại thiên ma Đỗ Thư Nhân tới liên lạc, ở dưới ánh nhìn chăm chú của Thiên Đạo, Lý Trường Thọ lại trực tiếp cự tuyệt "lời mời" của Côn Bằng, Huyền Đô Thành bắt đầu bị vực ngoại thiên ma điên cuồng xâm lấn...

Lý Trường Thọ mặc dù không biết rõ Côn Bằng đến cùng muốn làm gì, nhưng lúc này đã biết được, Côn Bằng cùng với Lãng tiền bối tất nhiên tồn tại liên hệ nào đó.

Mà Côn Bằng, hẳn là cảm thấy hứng thú đối với chính mình - đồng hương của Lãng tiền bối.

Đáng tiếc...

Lý Trường Thọ lúc này dựa thế Thiên Đạo mà đi, được Đạo Tổ coi trọng, tự nhiên sẽ cực lực phòng ngừa sinh ra bất luận liên quan gì cùng với Lãng tiền bối.

Cử động lần này của Côn Bằng là muốn như thế nào?

Lý Trường Thọ rất nhanh liền cho ra...ba cái khả năng coi như đáng tin cậy.

Thứ nhất, Côn Bằng cùng với Tây Phương Giáo ám thầm xã giao, chủ động hiện thân giúp Di Lặc tẩy trắng, hoặc là thi hành kế điệu hổ ly sơn.

Thứ hai, Côn Bằng muốn thừa dịp chuyện làm loạn, tạo áp lực đối với Hồng Hoang thiên địa, mượn "Nội đấu" giữa sáu Thánh, đắc lợi từ giữa.

Thứ ba, Côn Bằng muốn dẫn hắn đi đến thiên ngoại.

Chương 1220. -

Bởi vì lúc trước có sự tình Đỗ Thư Nhân "Côn Bằng bảo ta mang cho ngươi một lời nói", ba loại khả năng này, ngược lại loại thứ ba có khả năng lớn nhất.

Nếu như thế, một cái vấn đề lớn sẽ tới theo đó.

Giả thiết Thái Thanh lão sư đối với hết thảy chuyện từ Viễn Cổ đến nay đều hoàn toàn biết được, lão sư trực tiếp truyền lại hình ảnh như vậy cho hắn, mà không phải chữ【 đi 】kia, phải chăng đại biểu cho, lão sư cũng muốn để cho chính mình đi gặp Côn Bằng?

Đây quả nhiên là vấn đề lớn.

Lý Trường Thọ vô cùng kính trọng đối với Thái Thanh lão sư, ở trong mắt hắn, khuynh hướng của Thái Thanh lão sư chính là chuyện năm đó "Không phải là đúng sai".

Liên tưởng đến, Thái Thanh lão sư đã từng ra tay che lấp quyển "Bút ký" kia...

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ cũng không khỏi có một chút mờ mịt.

Lãng tiền bối cùng với Hồng Quân Đạo Tổ, đến cùng ai là đúng, ai là sai?

Nói đúng ra, ai là người 'ổn' hơn?

Phân tích một việc từ góc độ khác nhau có thể đạt được kết luận khác biệt, ngoại trừ【ác thuần túy】,【ham muốn tà ác 】,【tham lam vô tận】, cũng không có thị phi đúng sai tuyệt đối.

"Nên mời người nào đi đến Huyền Đô Thành hỗ trợ?"

Lý Trường Thọ suy tư đôi chút, rất nhanh liền có nhân tuyển.

Nhân tuyển trọng yếu nhất đi đến Huyền Đô Thành chính là đạo tâm kiên cố, sẽ không bị ngoại ma thừa cơ.

Trong số các cao thủ chính mình có thể mời được, người có đạo tâm tương đối cứng cỏi, Triệu đại gia tất nhiên là tính một cái, bản thân cũng không có chấp niệm quá lớn, Định Hải Thần Châu ứng đối với cảnh tượng hoành tráng cũng vô cùng thích hợp.

Triệu đại gia lên sân khấu, Kim Linh Thánh Mẫu tự nhiên không có khả năng bỏ mặc, phu thê song song trừ yêu ma nha.

Vân Tiêu...

Lý Trường Thọ vô thức liền muốn né tránh đạo hiệu này, không muốn để Vân Tiêu đi ra thiên ngoại mạo hiểm, nhưng nếu luận đạo tâm kiên cố, Vân Tiêu tuyệt đối là tồn tại xếp ở trong năm vị trí đệ tử Đạo Môn đứng đầu.

Nếu làm như không thấy đối với chuyện này, bất công tại Tử Tiêu Cung sẽ đến nhanh!

Cho nên, lúc Lý Trường Thọ phát ngọc phù, cũng phát một khối ngọc phù đến Tam Tiên Đảo.

Phát mấy khối ngọc phù ra ngoài, Lý Trường Thọ liền cân nhắc đến một vấn đề khác.

Nếu chính mình mang quá nhiều tiên Tiệt Giáo đến Huyền Đô Thành, mà tại Tam Giới bộc phát đại chiến, chẳng phải là sẽ trực tiếp hại Tiệt Giáo?

Ừm, cân đối một chút.

Lý Trường Thọ đưa mắt nhìn sang Xiển Giáo, một khối ngọc phù phát đến Ngọc Hư Cung, một khối ngọc phù phát đến Càn Nguyên Sơn.

Ở trong thường thức kiếp trước, một đoàn đội ưu tú, nhất định phải có một người ổn định, một người trào phúng, một người có thực lực mạnh để đảm bảo hoả lực.

Thái Ất Chân Nhân là quan trọng nhất.

Chỉ mới nửa ngày, nhóm cao thủ đầu tiên chi viện Huyền Đô Thành, tề tựu tại na di trận "Điểm xuất phát" đơn hướng.

Tiệt Giáo do đại tỷ Kim Linh Thánh Mẫu lĩnh đội, Triệu Công Minh, Vân Tiêu tiên tử, Quy Linh Thánh Mẫu cùng nhau đi tới.

Ở phía Xiển Giáo chính là Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân. —— ngọc phù Lý Trường Thọ truyền đến Ngọc Hư Cung, chỉ là nói Huyền Đô Thành báo nguy, muốn để Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng nhau tiến đến trợ trận, cũng không yêu cầu trợ lực ngoài định mức.

Đệ tử Nhân Giáo ít, cũng chỉ có một mình Lý Trường Thọ, cộng thêm hai tọa kỵ đã chờ đợi ở một chỗ khác na di trận.

Sau khi các cao thủ gặp nhau, Lý Trường Thọ giới thiệu sơ lược tình hình Huyền Đô Thành, chỉ ra hư hư thực thực Yêu Sư Côn Bằng hiện thân, lại chia một nhóm thanh tâm đan dược cho chúng tiên.

Mặc dù các vị này đều là đại năng Hồng Hoang, nhưng linh đan xuất phẩm từ Nhân Giáo, cũng coi như vật hiếm có.

Nghe được Côn Bằng hiện thân, sắc mặt của mấy người Kim Linh Thánh Mẫu vô cùng ngưng trọng, biết được sự nguy hiểm ngày hôm nay, treo lên mười hai phần tinh thần, từng người bước vào na di đại trận, vượt qua tầng tầng không gian.

Chỉ là na di lần này, linh thạch trong na di trận hai bên trực tiếp vỡ tan, giá trị bảo tài hao phí, có thể để cho đại trận hộ sơn Độ Tiên Môn vận chuyển ngàn năm.

Na di cự ly xa mặc dù thuận tiện, nhưng xác thực bại gia.

Nếu lúc này Thái Cực Đồ có thể phân ra một bộ phận uy năng ở bên ngoài Huyền Đô Thành, Lý Trường Thọ cũng không sẽ "Lãng phí" như thế.

Kim Bằng – người đã chờ đợi từ lâu, hóa thân hình chính mình thành kích cỡ trăm trượng, nâng các vị đại năng lên.

Bạch Trạch hóa thành bộ dáng thụy thú, đứng trên trán Kim Bằng, ba chiếc lông vũ bảy màu trên đỉnh đầu nhẹ nhàng phiêu đãng, cảm thụ cát hung phía trước.

Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, đột nhiên nói: "Lần này, ta sẽ không trực tiếp lộ diện."

"Làm sao vậy?" Triệu Công Minh lo lắng hỏi.

Lý Trường Thọ nói: "Côn Bằng có thể là đang tìm ta, mà ta cũng không muốn bị gã tìm được."

Thái Ất Chân Nhân hai mắt tỏa sáng, cười nói: "Ngươi vậy mà ngay cả Côn Bằng cũng đều có thể cấu kết?"

"Ngữ điệu thô bỉ! Cái gì gọi là cấu kết? Chẳng qua là trước đây cùng với tiên tử cùng nhau ra ngoài, giết xác cũ Côn Bằng này." Lý Trường Thọ lắc lắc ống tay áo, lại nhìn về phía Vân Tiêu tiên tử lẳng lặng mà đứng bên người, cười nói: "Tiên tử, có thể hay không cho ta mượn vân tụ để ẩn nấp?"

Vân Tiêu lơ đễnh đối với chuyện này, đưa tay chống ra vân tụ, ra hiệu Lý Trường Thọ cứ việc đi vào.

Thân hình Lý Trường Thọ nhảy lên một cái, nhưng ở bên trong quá trình vọt lên liền co nhỏ lại thành dài ba tấc, chui vào bên trong tay áo Vân Tiêu.

Như vậy, kế tiếp vừa có thể bí mật quan sát, lại vừa có thể tròng Huyền Hoàng Tháp lên cho Vân Vân.

Chương 1221. -

Vân Tiêu tiên tử dường như không để ý, nhưng bản thể của Lý Trường Thọ sau khi nhảy vào bên trong tay áo nàng, Vân Tiêu mới ý thức được, như vậy là đã quá mức thân cận.

Nhất là, Lý Trường Thọ còn không thành thật lắm ở bên cạnh cánh tay nàng, thỉnh thoảng cọ một cọ, đụng một đụng, làm gò má nàng thoáng có một chút phiếm hồng.

Lý Trường Thọ lúc này cũng là cảm khái liên tục.

Hắn thu nhỏ thân hình lại, quan sát da thịt cánh tay Vân Tiêu tiên tử ở khoảng cách gần, phát hiện ra...

Da thịt tiên tử quả nhiên là không có lỗ chân lông!

Lại nói đến nhóm cao thủ vội vàng chạy tới lỗ hổng Thiên Đạo hàng rào, đi đến phía trước một vòng xoáy hư không đen ngòm.

Bạch Trạch nói: "Con đường phía trước hơi hung vị, các vị hãy cẩn thận."

Bên trong tay áo Vân Tiêu tiên tử truyền ra một tiếng: "Bạch tiên sinh cùng với Kim Bằng phối hợp tác chiến ở chỗ này, sau đó nếu có cá lọt lưới, hoặc là vực ngoại thiên ma khó chơi, nếu không thể chặn giết cũng phải tận lực giữ chân."

Bạch Trạch cùng với Kim Bằng lần lượt đáp ứng, trợ lực ở phía trước vòng xoáy.

Kim Linh Thánh Mẫu nói: "Chuẩn bị tốt thần thông, tế lên pháp bảo, phía trước chỉ sợ là có một trận chiến cam go."

"Thiện."

" Thiện."

Lập tức, Kim Linh Thánh Mẫu gọi ra Long Hổ Như Ý, hiện ra hóa thân sáu tay, từng cánh tay ngọc cầm trong tay các loại trọng bảo đấu pháp.

Thái Ất Chân Nhân gọi ra Cửu Long Thần Hỏa Tráo, chín con hỏa long bao phủ các nơi quanh người.

Vân Tiêu tiên tử lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu nâng ở trong lòng bàn tay trái, tay phải nhẹ nhàng chọc vào ống tay áo bên trái, ra hiệu cho quyền thần Thiên Đình nào đó an phận một chút, đừng có làm nàng phân tâm.

Triệu Công Minh tế lên hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, cầm roi gỗ vàng trong tay.

Lý Trường Thọ chú ý tới một chi tiết.

Lúc này ở giữa hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu cùng với Triệu đại gia đã nhiều hơn mấy phần liên hệ, vận chuyển linh lực càng thêm như ý.

Suy nghĩ kỹ một chút, quyền thần Thiên Đình bình thường mượn dùng Huyền Hoàng Tháp, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Không Gian Xích, trong đáy lòng xuất hiện từng tia hiểu ra.

Triệu đại gia có hai mươi tư hạt châu, nếu mỗi hạt châu đều có linh tính độc lập, đó chẳng phải là...

Nghĩ đến mà sợ.

Trên đỉnh đầu Ngọc Đỉnh Chân Nhân hiện ra chiếc Ngọc Đỉnh quen thuộc kia, lại có quang mang bảy màu rực rỡ bao phủ tại nơi nguyên thần của Thái Ất Chân Nhân.

Phòng ngừa Thái Ất Chân Nhân lỡ miệng chọc giận đối phương.

Hoàng Long Chân Nhân nhìn Quy Linh Thánh Mẫu một chút, vốn cho rằng có thể tìm được một chút an ủi, đã thấy Quy Linh Thánh Mẫu vào giờ phút này đan ở bên trong sự bao phủ của ánh sáng nhu hòa màu xanh nhạt, trong tay cầm một chiếc sáo ngọc, phía sau lơ lửng hơn mười mấy kiện nhạc khí.

Trên người Quy Linh Thánh Mẫu tản ra một loại khí tức thanh chính, nổi lên trận trận dao động nguyên thần.

Bậc thầy che giấu đối với vực ngoại thiên ma • chân chính.

Hoàng Long Chân Nhân: Nếu không, bần đạo cũng ra bên ngoài trấn thủ?

"Xông lên!" Kim Linh Thánh Mẫu quát nhẹ một tiếng, sáu đạo lưu quang phóng lên tận trời, tiến vào vòng xoáy phía trước.

Hoàng Long Chân Nhân co giật khóe miệng hai lần, hóa thành đạo lưu quang thứ bảy...

Bên trong vòng xoáy này có lực lượng Thiên Đạo nồng đậm, dường như vượt qua tầng tầng ngăn trở, lại như là xuyên qua vô tận không gian.

Lý Trường Thọ cẩn thận thể hội, cảm nhận được dao động kỳ dị sinh ra sau khi từng đầu đại đạo khẽ vặn vẹo, cảm nhận được đủ loại kỳ diệu ẩn chứa trong sự khuyết thiếu của Thiên Đạo.

Tiên thức bị áp chế ở xung quanh người không có cách nào hướng ra ngoài dò xét, đại bộ phận lục thức mất đi hiệu lực, chỉ có hai mắt có thể nhìn thấy lưu quang yếu ớt nhấp nháy trong bóng đêm.

Lực lượng Thiên Đạo nồng đậm đến mức khiến cho người ta cảm thấy có một chút áp lực, nhưng trong đáy lòng Lý Trường Thọ lại nảy sinh cảm ngộ, bị hắn ép xuống dưới.

Không Minh Đạo Tâm, mở!

Phía trước rộng mở trong sáng, tiên thức của Lý Trường Thọ lập tức lan tràn hướng về các nơi, thấy được trận đại chiến tại Huyền Đô Thành vào giờ phút này.

Bọn họ là xuất hiện từ phía dưới Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ xoay chầm chậm, âm dương nhị khí bao phủ nơi đây, xoắn nát, đẩy lùi vô số khí đen đập tới, bản thân đúng là không có một chút rung động nào.

Chuyện này cũng nghiệm chứng ý nghĩ của Lý Trường Thọ trước đây...

Chỉ cần Thái Cực Đồ ở chỗ này, vực ngoại thiên ma liền không công phá được phòng tuyến cuối cùng của Huyền Đô Thành, Côn Bằng không có khả năng không biết việc này, gã hiện thân mang vực ngoại thiên ma tấn công mạnh Huyền Đô Thành tất có mưu đồ!

Mà Côn Bằng...

Lý Trường Thọ ở bên trong tay áo Vân Tiêu ngẩng đầu nhìn ra xa, cách hư ảnh Thái Cực Đồ, thấy được đạo thân ảnh thấp bé đang đứng chắp tay ở ngay phía trên, bị đạo đạo bóng đen bao vây kia.

Dưới quang mang chói lọi của Thái Cực Đồ, từ rìa Hỗn Độn Hải đến rìa hư không Hồng Hoang thiên địa, đếm không hết bao nhiêu vực ngoại thiên ma bay loạn ở đây.

Mà ở bên trong chúng vực ngoại thiên ma này, ngoại trừ Côn Bằng, còn có mấy thân ảnh tản ra uy áp mãnh liệt.

Có sinh linh kỳ dị ẩn náu một nửa cơ thể ở Hỗn Độn Hải, thân hình cao khoảng vạn trượng, chỗ eo có những xúc tu sặc sỡ, lờ mờ thể hiện đường nét của "nữ tử mặc váy dài".

Ngoài ra còn có những hung thú kinh khủng với hình dạng như một con rồng, nhưng lại mọc ra đôi cánh xương.

Cũng có sinh linh hình dạng ngẫu nhiên và dễ nhìn hơn, tướng mạo tùy tâm, tự thân tản ra uy áp quỷ dị, thậm chí ẩn chứa mấy chục loại đại đạo không trọn vẹn...

Tiên thiên thần ma!

Chương 1222. -

"Ấy." Thái Ất Chân Nhân nhanh chóng túm lấy Hoàng Long: "Sư huynh đi nơi nào? Thái Cực Đồ không thể không có người trấn thủ."

Hoàng Long Chân Nhân nháy mắt mấy cái, Thái Ất Chân Nhân ngưng trọng gật đầu.

Hoàng Long Chân Nhân thầm nói: "Nếu không, chúng ta tiếp tục trông coi ở đây?"

Thái Ất Chân Nhân đút hai tay ở bên trong tay áo, thở dài: "Phong quang là thuộc về bọn hắn, chúng ta sống lu mờ một chút cũng được."

Tiếng sáo của Quy Linh Thánh Mẫu ở bên cạnh hơi loạn, cái trán trơn bóng tràn đầy vạch đen.

Cao thủ Đạo Môn hiện thân, tràng diện lập tức nghịch chuyển.

Huyền Đô Đại Pháp Sư vốn chỉ có thể phòng thủ bắt đầu đuổi theo Côn Bằng dồn sức đánh, các cao thủ Kim Linh Thánh Mẫu xông ra chém giết tiên thiên thần ma, bắt đầu đại chiến cùng với vực ngoại thiên ma nhất tộc.

Lý Trường Thọ trốn ở bên trong tay áo của Vân Tiêu tiên tử, vốn chuẩn bị tùy thời hiện thân vào lúc Vân Tiêu tiên tử rơi vào tình huống nguy hiểm, lại phát hiện ra...

Thực lực của chuẩn đạo lữ nhà mình, có một chút vượt qua suy nghĩ ban đầu của chính mình.

Vân Tiêu không thôi động bất luận pháp bảo loại phòng ngự gì, quanh người chỉ có mây mù nhàn nhạt bao phủ, váy dài trên người loé lên tiên quang thanh lãnh, nhưng những vực ngoại thiên ma liên tục không ngừng vọt tới xung quanh kia, tới gần trăm trượng quanh người nàng đều sẽ trực tiếp bị hòa tan —— nơi đây là rìa Hỗn Độn Hải, vẫn còn có đạo tắc hoàn chỉnh của Hồng Hoang thiên địa, khái niệm khoảng cách vẫn rõ ràng như cũ.

Mà Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay Vân Tiêu, vào giờ phút này bày ra uy năng không giữ lại chút nào, từng chùm ánh vàng quét ngang ngàn vạn dặm, từng mảng lớn hư không bị bốc hơi sạch sẽ.

Không biết đại chiến bao lâu, thân hình Vân Tiêu xuất hiện ở phía trước Tiên Thiên thần ma "Thiên Ma Tôn Giả" không xa, trong đôi mắt đẹp lóe lên hàn quang, ngón tay nhỏ nhắn điểm ở bên trên Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Một đạo ánh vàng giống như kiếm ảnh, hòa tan non nửa thân thể cao lớn của Thiên Ma Tôn Giả kia, Thiên Ma Tôn Giả kia phát ra một tiếng gào thét bén nhọn, thân hình bỗng nhiên thu nhỏ lại, hóa thành ánh đen trốn vào Hỗn Độn Hải.

Vực ngoại thiên ma đầy trời tan tác theo đó, mấy đầu tiên thiên thần ma đã liên tục bại lui kia cũng lần lượt bỏ chạy.

Có thể trở thành cá lọt lưới trong đại kiếp khai thiên, bản lĩnh đào mệnh của những sinh linh Hỗn Độn Hải này quả thực không yếu, cơ hồ đảo mắt liền không có tăm hơi.

Vào giờ phút này vẫn kịch chiến, ngược lại là Đại Pháp Sư cùng với Yêu Sư Côn Bằng.

Trong mắt Côn Bằng toát ra mấy phần ngoan lệ, lòng bàn tay ngưng ra một quả cầu ánh sáng đen nhánh, thân hình tránh thoát đạo đạo khe hở không gian tùy thời có thể thôn phệ gã, bóp lại một chưởng đối với Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Ở bên ngoài Huyền Đô Thành, hắc mang đầy trời chớp loạn, thân hình Đại Pháp Sư tạm thời bị phong toả.

Một cỗ đạo vận giống như như sóng biển nhộn nhạo lưu chuyển tại rìa Hỗn Độn Hải, tiếng nói khàn khàn cùng với cỗ thần niệm này của Côn Bằng, vang lên trong đáy lòng của chúng cao thủ Đạo Môn ở chỗ này:

"Người ngoại tộc!"

Lý Trường Thọ vốn đang tiến hành 【giai đoạn nghiên cứu cắt miếng vực ngoại thiên ma thứ hai】, nghe vậy nhướng mày.

Xưng hô thế này, tính ám chỉ thật mạnh.

"Muốn biết chân tướng của Hồng Hoang này không? Đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm bản tọa đi! Ha ha ha! Ha ha ha ha!"

Lý Trường Thọ: "..."

Chúng tiên Đạo Môn: "..."

Về cơ bản có thể xác định, cỗ mùi vị trùm phản diện thứ hai này, Côn Bằng tuyệt đối là " người có liên quan trực tiếp " cùng với Lãng tiền bối không thể nghi ngờ? !

Lý Trường Thọ không nhịn được co giật khóe miệng một hồi.

Đột nhiên có xúc động, muốn thay đồng hương tiền bối của mình cúi người nói lời xin lỗi đối với sinh linh thổ dân Hồng Hoang.

Tại rìa Hỗn Độn Hải, thân ảnh Côn Bằng đã là biến mất không thấy gì nữa.

Ở trong nháy mắt hắc mang bộc phát, Côn Bằng hiện ra bản thể, cỗ đạo thể khổng lồ kia lại vượt ra khỏi tầm nhìn của chúng tiên.

Sau đó, cỗ đạo thể này dường như run run, trong nháy mắt liền biến mất tại rìa Hỗn Độn Hải, chỉ để lại đạo đạo hỗn độn khí tức cuồn cuộn, thoát ly hết thảy ranh giới thủ đoạn dò xét của bọn họ.

Đây mới thật sự là tốc độ cực nhanh, một đầu đại đạo cực hạn!

"Ài..." Thái Ất Chân Nhân đứng chắp tay, thấp giọng thì thào: "Đầu Côn Bằng này, coi như là một vị Thánh Nhân nào đó đi vào bên trong Hỗn Độn Hải, cũng không nhất định có thể thắng được."

Trên trán Hoàng Long Chân Nhân rỉ ra mồ hôi lạnh: "Nói cẩn thận, lời này cũng không thể tùy tiện nói."

Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Lúc này chúng ta cũng không ở bên trong Tam Giới, lời nói ra cũng sẽ không bị Thánh Nhân thám thính, sợ cái gì?"

"Chuyện này, tóm lại vẫn là đừng có ý niệm như vậy." Hoàng Long Chân Nhân nói một câu như thế, một số đạo lưu quang bay tới từ phía trên, chính là mấy người Đại Pháp Sư bay trở về.

Thái Cực Đồ chậm rãi phóng lớn, bao khỏa hoàn toàn Huyền Đô Thành.

Đại Pháp Sư làm thủ thế, cùng với các cao thủ Đạo Môn gấp rút tiếp viện cùng nhau chìm vào dưới Thái Cực Đồ, đáp xuống một nơi khá bằng phẳng, nhẹ nhàng thở ra rồi ngồi xuống.

"Đa tạ các vị sư đệ sư muội." Đại Pháp Sư chắp tay một cái, khí tức có một chút suy yếu: "Suýt nữa liền không chịu nổi, vận chuyển Thái Cực Đồ của lão sư, thật sự quá hao tổn pháp lực."

Kim Linh Thánh Mẫu, Hoàng Long Chân Nhân mang cao thủ hai giáo tiến về phía trước làm lễ, Đại Pháp Sư tiêu sái khoát khoát tay, ra hiệu mấy người không cần đa lễ, điểm ra bảy cái bồ đoàn.

Triệu Công Minh trầm giọng nói: "Yêu Sư Côn Bằng này, thực lực sao lại mạnh đến trình độ như vậy?"

Chương 1223. -

Lúc này Huyền Đô Đại Pháp Sư liền xếp bằng ở chính giữa Thái Cực Đồ, hai thân ảnh xuyên tới xuyên lui ở quanh người y, tận lực ngăn cản xung kích của đám vực ngoại thiên ma kia đối với Thái Cực Đồ và bản thân y.

Tuy nói hai nắm đấm không thể đấu được với bốn tay, Đại Pháp Sư cũng bị vây khốn ở chỗ này, không có cách nào tiến vào cửa vào Hồng Hoang thiên địa, nhưng y lúc này không thấy thương thế, ứng đối cũng coi như có một chút thong dong, rất có tư thế có thể phòng thủ thiên trường địa cửu.

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ cũng không lên tiếng, chỉ căn dặn mấy người đừng có tiết lộ hắn cũng đến nơi đây, bí mật quan sát.

Hắn cảm nhận được sự tức giận bị đè nén của sư huynh chính mình, không có suy nghĩ nhiều, liền nói một câu đối với Vân Tiêu tiên tử: "Vân, đưa tay vào."

Vân Tiêu tiên tử đưa tay phải vào bên trong tay áo, nhận lấy Không Gian Xích cùng với Huyền Hoàng Tháp Lý Trường Thọ đưa tới, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng chọc vào ngực Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ thuận thế ho khan hai tiếng, nằm xuống ở bên cạnh cánh tay của Vân Tiêu, quay người lại, hai tay ôm lấy cánh tay ngọc mịn màng, truyền âm thở dài nói:

"Thôi xong, bị thương nặng rồi, lần này không có một chút chỗ tốt là không thể đứng dậy nổi."

Vân Tiêu truyền âm hứ hắn một tiếng, tiếng nói nhẹ nhàng mềm mại, lập tức tập trung lực chú ý vào bên trên đại chiến sắp bộc phát.

Triệu Công Minh quát nhẹ một tiếng: "Quả nhiên là Côn Bằng!"

Kim Linh Thánh Mẫu hừ lạnh nửa tiếng, thân hình phóng lên tận trời trước hết nhất!

Các cao thủ Đạo Môn còn lại lần lượt thôi động pháp bảo trong tay, không trở ngại chút nào xông ra khỏi Thái Cực Đồ!

Huyền Đô Đại Pháp Sư đột nhiên mở mắt, trong mắt xẹt qua mấy phần vẻ giận dữ.

Vân Tiêu tiên tử quát nhẹ một tiếng: "Sư huynh mời tiếp bảo."

Không Gian Xích Kia bay ra từ trong tay Vân Tiêu tiên tử, hóa thành lưu quang màu xám đánh vỡ một số đạo bóng đen, vọt tới bên người Huyền Đô Đại Pháp Sư, bị Đại Pháp Sư giơ tay phải lên nắm chặt.

Đại Pháp Sư vươn người đứng dậy!

Đúng lúc này, một chiếc tiểu tháp bay đến đỉnh đầu Đại Pháp Sư, rải xuống ngàn vạn đạo huyền hoàng khí tức.

"Các vị sư đệ sư muội giữ vững Thái Cực Đồ là được." Đại Pháp Sư bình tĩnh nói một câu, sau đó ngửa đầu nhìn về phía Côn Bằng, thần ma, chúng vực ngoại thiên ma trên đỉnh đầu.

Một chiếc tiểu tháp lơ lửng trên đỉnh đầu Đại Pháp Sư, rải xuống đạo đạo huyền hoàng khí tức, làm cho hình dáng của Đại Pháp Sư vô cùng vĩ ngạn.

"Mấy ngày nay đánh bần đạo có thoải mái không?"

Thật mạnh...

Bên trong tay áo Vân Tiêu, Lý Trường Thọ nhìn trận đại chiến tại rìa Hỗn Độn Hải kia, trong đáy lòng không nhịn được nổi lên một chút tán thưởng.

Hai đạo lưu quang xuyên qua cực nhanh tại rìa Hỗn Độn Hải, mỗi lần đối bính đều có thể khiến cho Hỗn Độn Hải ở bên cạnh nhấc lên tầng tầng "gợn sóng", vô số bóng đen hôi phi yên diệt ở bên trong các loại xung kích vô tự vặn vẹo.

Đó là đạo tắc chấn động.

Côn Bằng sinh ra có tốc độ cực nhanh, chỉ là tốc độ tại trạng thái Đạo thể tiên thiên, đã gần như vượt qua cực hạn dung nạp của quy tắc Hồng Hoang thiên địa, tại rìa Hỗn Độn Hải càng là không có bất kỳ trói buộc gì.

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ có một chút hoài nghi, xác cũ Côn Bằng trước đó chính mình xử lý thật ra chỉ là một phiên bản suy yếu.

Đại Pháp Sư cầm Không Gian Xích trong tay, đỉnh đầu đội Huyền Hoàng Tháp, chấp chưởng không gian đại đạo, lấy phương thức không ngừng na di, miễn cưỡng có thể đuổi theo thân ảnh Côn Bằng.

Cả hai truy đuổi lẫn nhau, thân ảnh Đại Pháp Sư không ngừng lấp lóe, Huyền Hoàng Tháp trấn áp tự thân vạn pháp bất xâm, Không Gian Xích trong tay có thể chém ra đạo đạo khe hở ở bên trong Hỗn Độn Hải.

Thân ảnh Côn Bằng đong đưa ra đạo đạo tàn ảnh, tránh thoát công kích của Không Gian Xích, lòng bàn tay ngưng ra lực lượng đạo tắc không trọn vẹn, một quyền một chưởng cũng có thể đánh cho Huyền Hoàng Tháp nhẹ nhàng run rẩy.

Hiển nhiên, Yêu Sư Côn Bằng bây giờ, càng thêm cường hoành hơn so với lúc Thượng Cổ.

Kịch chiến vừa mới bắt đầu, vài đầu tiên thiên thần ma kia liền có xu hướng bao bọc Đại Pháp Sư.

"Các vị hãy bảo vệ tốt Thái Cực Đồ." Kim Linh Thánh Mẫu khẽ quát một tiếng, thân hình hóa thành ánh sáng vàng lao vào trong bóng đen.

Trong chớp mắt, vết kiếm mở ra thiên khung, một khối Ngọc Như Ý phun ra hình bóng thần thú thanh long bạch hổ, đánh về hướng hai đầu tiên thiên thần ma.

Triệu Công Minh lập tức đuổi theo, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu quanh người toả ra ra màu xanh thẳm khôn cùng, ném ra câu tiếp theo "Ta đi che chở Kim Linh".

Bên cạnh, Quy Linh Thánh Mẫu ôn nhu nói: "Các vị cứ việc ra tay, ta tự có biện pháp bảo vệ nơi đây."

Nói xong bưng lên sáo ngọc trong tay, tấu lên trận trận tiếng sáo có một chút sắc bén, khiến cho vực ngoại thiên ma vọt tới liên tục không ngừng nổ thành "pháo hoa" đen nhánh.

Không chỉ như vậy, ánh sáng màu xanh lưu chuyển tại lối vào thiên địa, giống như cây cối, dây leo, cành lá nhanh chóng quấn lấy nhau, trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái mai rùa to lớn, phong toả hoàn toàn cửa ra vào Hồng Hoang thiên địa.

Bóng hình xinh đẹp của Vân Tiêu tiên tử lóe lên, đã là xuất hiện ở bên trong chúng Thiên Ma, Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay nở rộ quang mang, từng chùm sáng mang theo lực lượng ngược dòng trở lại bản nguyên xuyên thấu thiên địa, làm cho mấy đầu tiên thiên thần ma kia vô thức liền muốn rời xa.

Ngay sau đó, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đánh ra một chưởng che trời, tấm lưng rộng rãi lộ ra một cỗ khí thế quét ngang, Hoàng

Long Chân Nhân thấy thế tâm thần không khỏi khuấy động.

Hoàng Long Chân Nhân hét lớn một tiếng: "Bần đạo đi đây!"

Chương 1224. -

"Ấy." Thái Ất Chân Nhân nhanh chóng túm lấy Hoàng Long: "Sư huynh đi nơi nào? Thái Cực Đồ không thể không có người trấn thủ."

Hoàng Long Chân Nhân nháy mắt mấy cái, Thái Ất Chân Nhân ngưng trọng gật đầu.

Hoàng Long Chân Nhân thầm nói: "Nếu không, chúng ta tiếp tục trông coi ở đây?"

Thái Ất Chân Nhân đút hai tay ở bên trong tay áo, thở dài: "Phong quang là thuộc về bọn hắn, chúng ta sống lu mờ một chút cũng được."

Tiếng sáo của Quy Linh Thánh Mẫu ở bên cạnh hơi loạn, cái trán trơn bóng tràn đầy vạch đen.

Cao thủ Đạo Môn hiện thân, tràng diện lập tức nghịch chuyển.

Huyền Đô Đại Pháp Sư vốn chỉ có thể phòng thủ bắt đầu đuổi theo Côn Bằng dồn sức đánh, các cao thủ Kim Linh Thánh Mẫu xông ra chém giết tiên thiên thần ma, bắt đầu đại chiến cùng với vực ngoại thiên ma nhất tộc.

Lý Trường Thọ trốn ở bên trong tay áo của Vân Tiêu tiên tử, vốn chuẩn bị tùy thời hiện thân vào lúc Vân Tiêu tiên tử rơi vào tình huống nguy hiểm, lại phát hiện ra...

Thực lực của chuẩn đạo lữ nhà mình, có một chút vượt qua suy nghĩ ban đầu của chính mình.

Vân Tiêu không thôi động bất luận pháp bảo loại phòng ngự gì, quanh người chỉ có mây mù nhàn nhạt bao phủ, váy dài trên người loé lên tiên quang thanh lãnh, nhưng những vực ngoại thiên ma liên tục không ngừng vọt tới xung quanh kia, tới gần trăm trượng quanh người nàng đều sẽ trực tiếp bị hòa tan —— nơi đây là rìa Hỗn Độn Hải, vẫn còn có đạo tắc hoàn chỉnh của Hồng Hoang thiên địa, khái niệm khoảng cách vẫn rõ ràng như cũ.

Mà Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay Vân Tiêu, vào giờ phút này bày ra uy năng không giữ lại chút nào, từng chùm ánh vàng quét ngang ngàn vạn dặm, từng mảng lớn hư không bị bốc hơi sạch sẽ.

Không biết đại chiến bao lâu, thân hình Vân Tiêu xuất hiện ở phía trước Tiên Thiên thần ma "Thiên Ma Tôn Giả" không xa, trong đôi mắt đẹp lóe lên hàn quang, ngón tay nhỏ nhắn điểm ở bên trên Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Một đạo ánh vàng giống như kiếm ảnh, hòa tan non nửa thân thể cao lớn của Thiên Ma Tôn Giả kia, Thiên Ma Tôn Giả kia phát ra một tiếng gào thét bén nhọn, thân hình bỗng nhiên thu nhỏ lại, hóa thành ánh đen trốn vào Hỗn Độn Hải.

Vực ngoại thiên ma đầy trời tan tác theo đó, mấy đầu tiên thiên thần ma đã liên tục bại lui kia cũng lần lượt bỏ chạy.

Có thể trở thành cá lọt lưới trong đại kiếp khai thiên, bản lĩnh đào mệnh của những sinh linh Hỗn Độn Hải này quả thực không yếu, cơ hồ đảo mắt liền không có tăm hơi.

Vào giờ phút này vẫn kịch chiến, ngược lại là Đại Pháp Sư cùng với Yêu Sư Côn Bằng.

Trong mắt Côn Bằng toát ra mấy phần ngoan lệ, lòng bàn tay ngưng ra một quả cầu ánh sáng đen nhánh, thân hình tránh thoát đạo đạo khe hở không gian tùy thời có thể thôn phệ gã, bóp lại một chưởng đối với Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Ở bên ngoài Huyền Đô Thành, hắc mang đầy trời chớp loạn, thân hình Đại Pháp Sư tạm thời bị phong toả.

Một cỗ đạo vận giống như như sóng biển nhộn nhạo lưu chuyển tại rìa Hỗn Độn Hải, tiếng nói khàn khàn cùng với cỗ thần niệm này của Côn Bằng, vang lên trong đáy lòng của chúng cao thủ Đạo Môn ở chỗ này:

"Người ngoài thôn!"

Lý Trường Thọ vốn đang tiến hành 【giai đoạn nghiên cứu cắt miếng vực ngoại thiên ma thứ hai】, nghe vậy nhướng mày.

Xưng hô thế này, tính ám chỉ thật mạnh.

"Muốn biết chân tướng của Hồng Hoang này không? Đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm bản tọa đi! Ha ha ha! Ha ha ha ha!"

Lý Trường Thọ: "..."

Chúng tiên Đạo Môn: "..."

Về cơ bản có thể xác định, cỗ mùi vị trùm phản diện thứ hai này, Côn Bằng tuyệt đối là " người có liên quan trực tiếp " cùng với Lãng tiền bối không thể nghi ngờ? !

Lý Trường Thọ không nhịn được co giật khóe miệng một hồi.

Đột nhiên có xúc động, muốn thay đồng hương tiền bối của mình cúi người nói lời xin lỗi đối với sinh linh thổ dân Hồng Hoang.

Tại rìa Hỗn Độn Hải, thân ảnh Côn Bằng đã là biến mất không thấy gì nữa.

Ở trong nháy mắt hắc mang bộc phát, Côn Bằng hiện ra bản thể, cỗ đạo thể khổng lồ kia lại vượt ra khỏi tầm nhìn của chúng tiên.

Sau đó, cỗ đạo thể này dường như run run, trong nháy mắt liền biến mất tại rìa Hỗn Độn Hải, chỉ để lại đạo đạo hỗn độn khí tức cuồn cuộn, thoát ly hết thảy ranh giới thủ đoạn dò xét của bọn họ.

Đây mới thật sự là tốc độ cực nhanh, một đầu đại đạo cực hạn!

"Ài..." Thái Ất Chân Nhân đứng chắp tay, thấp giọng thì thào: "Đầu Côn Bằng này, coi như là một vị Thánh Nhân nào đó đi vào bên trong Hỗn Độn Hải, cũng không nhất định có thể thắng được."

Trên trán Hoàng Long Chân Nhân rỉ ra mồ hôi lạnh: "Nói cẩn thận, lời này cũng không thể tùy tiện nói."

Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Lúc này chúng ta cũng không ở bên trong Tam Giới, lời nói ra cũng sẽ không bị Thánh Nhân thám thính, sợ cái gì?"

"Chuyện này, tóm lại vẫn là đừng có ý niệm như vậy." Hoàng Long Chân Nhân nói một câu như thế, một số đạo lưu quang bay tới từ phía trên, chính là mấy người Đại Pháp Sư bay trở về.

Thái Cực Đồ chậm rãi phóng lớn, bao khỏa hoàn toàn Huyền Đô Thành.

Đại Pháp Sư làm thủ thế, cùng với các cao thủ Đạo Môn gấp rút tiếp viện cùng nhau chìm vào dưới Thái Cực Đồ, đáp xuống một nơi khá bằng phẳng, nhẹ nhàng thở ra rồi ngồi xuống.

"Đa tạ các vị sư đệ sư muội." Đại Pháp Sư chắp tay một cái, khí tức có một chút suy yếu: "Suýt nữa liền không chịu nổi, vận chuyển Thái Cực Đồ của lão sư, thật sự quá hao tổn pháp lực."

Kim Linh Thánh Mẫu, Hoàng Long Chân Nhân mang cao thủ hai giáo tiến về phía trước làm lễ, Đại Pháp Sư tiêu sái khoát khoát tay, ra hiệu mấy người không cần đa lễ, điểm ra bảy cái bồ đoàn.

Triệu Công Minh trầm giọng nói: "Yêu Sư Côn Bằng này, thực lực sao lại mạnh đến trình độ như vậy?"

Chương 1225. -

Vân Tiêu tiên tử hơi suy tư, đưa ra câu trả lời chính xác.

"Là bản nguyên Thủy Phượng."

Thấy các vị đồng môn toát ra ánh mắt tò mò, Vân Tiêu tiên tử liền nói ngắn gọn sự tình lúc trước nàng cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau đi vào bên trong Hỗn Độn Hải, kết quả tao ngộ xác cũ Côn Bằng.

Trong mắt Vân Tiêu mang theo vài phần ánh sáng, ôn nhu nói: "Lúc chúng ta trở về từ Hỗn Độn Hải, Lý Trường Thọ liền đã từng nói, đó có khả năng cũng không phải là bản thể Côn Bằng, mà là xác cũ Côn Bằng dùng để mê hoặc sinh linh Hồng Hoang, bản thể Côn Bằng đánh cắp lực lượng bản nguyên Thủy Phượng cũng không thấy tung tích. Lúc này nghĩ lại, suy đoán của hắn hoàn toàn không có sai...nếu bàn về trí kế, chỉ sợ là Côn Bằng cũng không theo kịp hắn."

"Khục." Triệu Công Minh ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Nhị muội, bớt lại, bớt lại, đây cũng đều đã sắp khen lên trên trời."

Đại Pháp Sư cười nói: "Trường Canh mưu tính đúng là không kém, là Trường Canh thông báo cho các vị tới sao?"

Bên trong tay áo của Vân Tiêu, Lý Trường Thọ nhô đầu ra, ôm quyền hành lễ đối với Đại Pháp Sư, sau đó bay ra ống tay áo hóa thành kích cỡ thường nhân, cười nói: "Sư huynh ở bên này gặp được phiền phức, ta làm sao có thể không tới?"

Đại Pháp Sư cười mắng: "Vậy vừa rồi vì sao ngươi không hiện thân dùng cân bằng đại đạo của ngươi? Nếu có thể giữ được Côn

Bằng lại, Hồng Hoang sẽ bớt đi một mối họa lớn."

"Chuyện này..." Lý Trường Thọ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: "Ta cũng không muốn chạm mặt cùng với Côn Bằng, tránh cho bị yêu ngôn của gã mê hoặc."

Mấy vị tiên nhân Đạo Môn liếc nhìn nhau, từng người nghĩ đến lời kêu gọi của Côn Bằng trước đây.

Đại Pháp Sư buồn bực nói: "Nguyên do gã gọi ngươi là người ngoại tộc, lúc ngươi ngủ say ở bên người lão sư, ta cũng đã nghe lão sư nói qua. Nhưng vì sao gã muốn ngươi đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm gã? Còn nói cái gì chân tướng của Hồng Hoang thiên địa."

Lý Trường Thọ nhíu mày nhún vai, giang tay nói: "Có lẽ là gã cô đơn."

Chúng tiên không nhịn được bật cười, nhưng cũng không hỏi nhiều về việc này.

Theo quy củ Hồng Hoang, tìm hiểu lai lịch của người khác là tối kỵ.

Mấy vị cao thủ tới đều tới, tất nhiên là không thể làm như không thấy đối với cục diện Huyền Đô Thành rối rắm này.

Theo đề nghị của Triệu đại gia, Thái Ất Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân am hiểu phù trận chi đạo, là " tiên chủ lực " tu bổ đại trận Huyền Đô Thành.

Cũng không thể để cho bọn họ đi một chuyến uổng công, luôn luôn sáng tạo ra một chút giá trị mới đúng.

Mấy người Triệu Công Minh ngồi đàm đạo cùng với Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn thấy cảnh sắc nơi đây tráng lệ, bên trong phế tích các nơi tràn ngập khí tức "Hồng Hoang nhân văn" nồng đậm, liền mời Vân Tiêu tiên tử cùng nhau tản bộ.

Vân Tiêu tất nhiên là vui vẻ đáp ứng, cùng với Lý Trường Thọ đi dạo nửa vòng trong thành.

Lý Trường Thọ nói: "Có thể hay không dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu che lấp lại thân hình của ta."

"Ừm?" Vân Tiêu có một chút không rõ ràng cho lắm, nhưng thấy Lý Trường Thọ đang khẽ nhíu mày, dường như có một chút sự tình nan giải không rõ, liền lập tức lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, thu hắn vào trong đó.

Sau đó, một tia âm dương nhị khí tự động bay tới, phong ở bên ngoài Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Y hệt năm đó, lúc Tề Nguyên lão đạo chịu chết, Lý Trường Thọ dùng cái cớ dưỡng thương, trốn ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu hoàn thiện cân bằng đại đạo của chính mình.

Chỉ là lần này, Lý Trường Thọ cũng không gọi ra đại đạo tự thân, mà là ngồi ở kia đờ ra một lúc.

Một lát sau, Lý Trường Thọ thấp giọng mắng một câu Côn Bằng chết tiệt, lấy ra một quyển trục chưa ghi, bắt đầu tô tô vẽ vẽ.

Lãng tiền bối quả nhiên liên thủ cùng với Côn Bằng...

Chuyện này rất khó làm cho người ta tin tưởng, Lãng tiền bối là một người "lương thiện".

Cũng đúng.

Lãng tiền bối ở bên trong Hồng Hoang cũng coi như sinh linh tiên thiên, sinh sống tại Hồng Hoang lâu rồi, quan niệm, tư tưởng phát sinh biến hóa là chuyện rất bình thường.

Theo phản ứng vừa rồi của mấy người sư huynh cùng với Vân

Tiêu mà phán đoán, bọn họ hoàn toàn không biết sự tình Lãng tiền bối.

Điểm này, trước đây Lý Trường Thọ đã sớm có suy đoán, tin tức như vậy vừa vặn có thể xác định, "trạng thái" của Lãng tiền bối năm đó.

Y hẳn là, nuôi dưỡng một cái nguyên thần thứ hai, tự thân tiềm ẩn ở trong một cỗ thân thể cùng với nguyên thần thứ hai, sở hữu quyền kiểm soát tuyệt đối đối với đạo thể và nguyên thần thứ hai!

Với bản tính không có việc gì liền kiếm chuyện tiêu khiển như Lãng tiền bối, thân phận bên ngoài của y, nói không chừng chính là vị cao thủ trứ danh nào đó bên trong Hồng Hoang!

Thủ đoạn che giấu rất cao minh.

Như vậy, cao thủ biến mất lúc Hồng Hoang Thượng Cổ, cũng có thể là Lãng tiền bối...

Yêu Hoàng? Không đúng, vậy cũng không cần phải đi đào góc tường Hi Hòa.

Ách, Yêu Hoàng có đến hai vị.

Sự hoài nghi này đáng giá được giữ lại, mặc dù xác suất không cao, nhưng xác thực có khả năng tồn tại.

Từ tin tức thu hoạch được trước mắt mà nói, Lãng tiền bối trên đủ loại ý nghĩa mà nói, đều không phải là một "Người tốt".

Nhưng cách nhìn nhận đúng hay sai, tốt hay xấu của một người như vậy là quá hời hợt, ở bên trong hoàn cảnh Hồng Hoang như vậy, có thể còn sống sót đã là có một chút không dễ.

Nhưng chính cái nhìn phiến diện về đúng sai như vậy mới có thể duy trì bản tâm không mất, Lý Trường Thọ có thể tự nhủ đối với chính mình, hắn là khác biệt cùng với những sinh linh khác.

Bên trong lời nói vừa rồi của Côn Bằng để lộ ra tin tức gì?

Chương 1226. -

Rất đơn giản, Côn Bằng biết hết thảy chuyện năm đó, có được nửa bộ sau "bút ký" của Lãng tiền bối, biết được bí mật Lãng tiền bối nổi điên.

Trừ cái đó ra, chính mình chỉ cần đi đến nơi tao ngộ Côn Bằng lần trước, tám thành liền có thể thu được manh mối tìm kiếm được Côn Bằng.

Lúc này Lý Trường Thọ không khỏi hỏi chính mình ba cái vấn đề:

【B được những thứ này chính mình có thể thu được cái gì? Chính mình một đường đi đến ngày hôm nay mục tiêu là cái gì? Côn Bằng gióng trống khua chiêng gây sự như thế mục đích là cái gì? 】

Đáp án cho ra theo thứ tự là:

【Thỏa mãn lòng hiếu kỳ, an an ổn ổn sống đến chết già, có thể là sử dụng bản thân mình đề tính kế cái gì. 】

Như vậy, mình cần gì đáp lại Côn Bằng, cần gì phải đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm kiếm?

Lúc này, Côn Bằng đã là một chướng ngại rất lớn trong kế hoạch giải nghệ của hắn, gã luôn muốn kéo hắn vào những nhân quả quái gở.

Trên thực tế, đây là "dư vị" Lãng tiền bối lưu lại, là "nhiễu loạn" Lãng tiền bối lưu lại bên trong năm tháng dài đằng đẵng tại Hồng Hoang thiên địa, bởi vì " điểm giống nhau " của chính mình cùng với Lãng tiền bối, từ đó làm cho hết thảy những "biến số" Lãng tiền bối mù lưu lại di chuyển đến gần bản thân.

Dạn khái niệm này có một chút trừu tượng, cũng có một chút hương vị mệnh trung chú định, làm cho Lý Trường Thọ vào giờ phút này có một chút đau đầu.

Chính mình nhất định phải nghĩ một chút biện pháp, để tránh bị quấy rầy...

"Làm sao vậy?" Giọng nói nhẹ nhàng của Vân Tiêu tiên tử truyền đến từ bên ngoài: "Thế nhưng là gặp phải việc khó gì?"

Lý Trường Thọ thở dài, ngồi ở tận cùng dưới đáy Hỗn Nguyên Kim Đấu, lắc đầu thở dài: "Đang suy nghĩ nướng cánh Côn Bằng là muốn hơi cay hay là cay vừa."

"Ừm?"

"Không có việc gì, không có việc gì, để ta tĩnh tâm một hồi là được."

"Nếu có khó khăn gì, ngươi có thể nói cho ta biết, ta có thể giúp ngươi chia sẻ một ít. "

Vân Tiêu tiên tử nhìn Kim Đấu xoay chầm chậm trong lòng bàn tay, trong mắt có chút mất mát, nhẹ giọng nói: "Ta vẫn luôn ở đây."

"Ừm." Bên trong Kim Đấu truyền đến tiếng đáp lại của Lý Trường Thọ, Vân Tiêu cũng không cầnnhiều lời nữa, chỉ là lẳng lặng canh giữ ở kia.

Không biết qua bao lâu, Thái Ất Chân Nhân cùng với Hoàng Long Chân Nhân đã tu bổ toàn bộ những trận pháp có thể tu bổ, cưỡi mây bay trở về chỗ ở của nhóm người Triệu Công Minh.

Lý Trường Thọ vẫn như cũ không có đi ra từ bên trong Hỗn

Nguyên Kim Đấu.

Kim Linh Thánh Mẫu nhìn chăm chú vào vị trí Vân Tiêu, nhíu mày hỏi: "Đại sư huynh, Trường Canh cùng với Côn Bằng có liên hệ gì?"

"Theo ta được biết, cũng không liên quan." Huyền Đô Đại Pháp Sư trả lời như thế, trong mắt cũng mang theo vài phần suy tư.

Hoàng Long Chân Nhân buồn bực nói: "Kia vì sao Côn Bằng lần này hiện thân, dường như chính là muốn tìm Trường Canh sư đệ?"

Mấy vị cao thủ Đạo Môn từng người trầm ngâm, ngược lại là nói không nên lời cái như thế về sau.

"Muốn như vậy nhiều làm gì?"

Triệu đại gia cởi mở cười một tiếng: "Trường Canh làm người, chúng ta ai chẳng biết? Đừng có ở sau lưng nói những này, miễn cho làm Trường Canh trong lòng khó chịu.

Trường Canh lúc này là Phong Thần người chấp chưởng, nhất định là biết được rất nhiều chúng ta không biết sự tình."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Bần đạo biết được chút da lông."

Bá một tiếng, từng tia ánh mắt như đao, trong nháy mắt tụ tại Ngọc Đỉnh thật trên thân người.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cười khổ nói: "Lúc Thượng Cổ, tại ta và ngươi biết bên ngoài, phát sinh qua một lần nữa đại chiến, bần đạo lúc ấy cảm ứng được, có một cường hoành sinh linh bị Thiên Đạo ma diệt, vừa lúc là tại sư tổ hợp đạo trước sau."

Chúng tiên nghe vậy sắc mặt khác nhau.

Quy Linh Thánh Mẫu nhỏ giọng thầm thì: "Nếu là chuyện Quan sư tổ, chúng ta tốt nhất vẫn là chớ phải đàm luận."

Hoàng Long Chân Nhân nhíu mày hỏi: "Trường Canh xác định không phải vị nào đại năng Viễn Cổ chuyển thế?"

"Trường Canh là nguyên sinh hồn phách." Huyền Đô Đại Pháp Sư nói: "Bần đạo lần đầu gặp được Trường Canh lúc, hắn tu vi còn thấp, đại đạo không hiện, bần đạo từng dò xét tra rõ hắn theo hầu, mới yên tâm đối với hắn ủy thác trách nhiệm."

"Mấy trăm năm liền có được hôm nay tu vi, sở tu càng là chúng ta nghĩ cũng nghĩ không ra đại đạo, cùng với Thiên Đạo liên quan mật thiết..."

Thái Ất Chân Nhân dứt lời, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, thở dài: "Tên gia hỏa này nếu là sinh ở Viễn Cổ, hiện tại sợ không phải chúng ta sư tổ một đời."

Mấy vị cao thủ Đạo Môn lập tức nhíu mày nhìn chăm chú vào Thái Ất Chân Nhân, sắc mặt đều có một chút không lanh lẹ.

Thái Ất yên lặng hướng về Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhích lại gần, tươi cười tràn đầy ấm áp.

...

Hỗn Độn Hải, không rõ chỗ.

Mấy cỗ thần niệm giao thoa, tất nhiên là mới vừa thua chạy Huyền Đô Thành tiên thiên thần ma, đang chất vấn Côn Bằng.

Nếu là phiên dịch thành Hồng Hoang thông dụng lời nói, đại khái nói chính là:

"Ngươi nói có thể đánh hạ Huyền Đô Thành, để cho chúng ta tiến vào Hồng Hoang cướp đoạt lực lượng sinh linh, vì sao vẫn luôn kéo không ra tay, còn muốn cố ý dẫn tới những cái đó đệ tử Đạo Môn?"

Côn Bằng lãnh đạm nói: "Ngươi đang dạy bần đạo công tác?"

Kia thần niệm trong nháy mắt theo tâm, trầm mặc không nói.

Côn Bằng hừ một tiếng, dường như có một chút phiền muộn, vì trấn an này mấy đầu tiên thiên thần ma, qua loa trả lời:

"Bần đạo chỉ là phóng dây dài câu cá lớn, không có có sinh linh có thể nhẫn nại trụ dòm ngó chân tướng lịch sử dụ hoặc.

Sinh linh chính là như vậy, luôn cảm thấy đi qua sự tình còn có thể sửa đổi, bất quá là mưu toan thu hoạch được càng nhiều mất đi tin tức để chứng minh tự thân vĩ đại, từ đó được đến dối trá khoái cảm.

Chương 1227. -

Rất đơn giản, Côn Bằng biết hết thảy chuyện năm đó, có được nửa bộ sau "bút ký" của Lãng tiền bối, biết được bí mật Lãng tiền bối nổi điên.

Trừ cái đó ra, chính mình chỉ cần đi đến nơi tao ngộ Côn Bằng lần trước, tám thành liền có thể thu được manh mối tìm kiếm được Côn Bằng.

Lúc này Lý Trường Thọ không khỏi hỏi chính mình ba cái vấn đề:

【B được những thứ này chính mình có thể thu được cái gì? Chính mình một đường đi đến ngày hôm nay mục tiêu là cái gì? Côn Bằng gióng trống khua chiêng gây sự như thế mục đích là cái gì? 】

Đáp án cho ra theo thứ tự là:

【Thỏa mãn lòng hiếu kỳ, an an ổn ổn sống đến chết già, có thể là sử dụng bản thân mình đề tính kế cái gì. 】

Như vậy, mình cần gì đáp lại Côn Bằng, cần gì phải đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm kiếm?

Lúc này, Côn Bằng đã là một chướng ngại rất lớn trong kế hoạch giải nghệ của hắn, gã luôn muốn kéo hắn vào những nhân quả quái gở.

Trên thực tế, đây là "dư vị" Lãng tiền bối lưu lại, là "nhiễu loạn" Lãng tiền bối lưu lại bên trong năm tháng dài đằng đẵng tại Hồng Hoang thiên địa, bởi vì " điểm giống nhau " của chính mình cùng với Lãng tiền bối, từ đó làm cho hết thảy những "biến số" Lãng tiền bối mù lưu lại di chuyển đến gần bản thân.

Dạn khái niệm này có một chút trừu tượng, cũng có một chút hương vị mệnh trung chú định, làm cho Lý Trường Thọ vào giờ phút này có một chút đau đầu.

Chính mình nhất định phải nghĩ một chút biện pháp, để tránh bị quấy rầy...

"Làm sao vậy?" Giọng nói nhẹ nhàng của Vân Tiêu tiên tử truyền đến từ bên ngoài: "Thế nhưng là gặp phải việc khó gì?"

Lý Trường Thọ thở dài, ngồi ở tận cùng dưới đáy Hỗn Nguyên Kim Đấu, lắc đầu thở dài: "Đang suy nghĩ nướng cánh Côn Bằng là muốn hơi cay hay là cay vừa."

"Ừm?"

"Không có việc gì, không có việc gì, để ta tĩnh tâm một hồi là được."

"Nếu có khó khăn gì, ngươi có thể nói cho ta biết, ta có thể giúp ngươi chia sẻ một ít. "

Vân Tiêu tiên tử nhìn Kim Đấu xoay chầm chậm trong lòng bàn tay, trong mắt có chút mất mát, nhẹ giọng nói: "Ta vẫn luôn ở đây."

"Ừm." Bên trong Kim Đấu truyền đến tiếng đáp lại của Lý Trường Thọ, Vân Tiêu cũng không cầnnhiều lời nữa, chỉ là lẳng lặng canh giữ ở kia.

Không biết qua bao lâu, Thái Ất Chân Nhân cùng với Hoàng Long Chân Nhân đã tu bổ toàn bộ những trận pháp có thể tu bổ, cưỡi mây bay trở về chỗ ở của nhóm người Triệu Công Minh.

Lý Trường Thọ vẫn như cũ không có đi ra từ bên trong Hỗn

Nguyên Kim Đấu.

Kim Linh Thánh Mẫu nhìn chăm chú vào vị trí Vân Tiêu, nhíu mày hỏi: "Đại sư huynh, Trường Canh cùng với Côn Bằng có liên hệ gì?"

"Theo ta được biết, cũng không liên quan." Huyền Đô Đại Pháp Sư trả lời như thế, trong mắt cũng mang theo vài phần suy tư.

Hoàng Long Chân Nhân buồn bực nói: "Vậy vì sao lần này Côn Bằng hiện thân, giống như chính là muốn tìm Trường Canh sư đệ?"

Mấy vị cao thủ Đạo Môn trầm ngâm, ngược lại là nói không nên lời.

"Nghĩ nhiều như vậy làm gì?" Triệu đại gia cởi mở cười một tiếng: "Trường Canh làm người như thế nào, chúng ta ai mà chẳng biết? Đừng có nói những điều này ở sau lưng, tranh làm cho trong lòng Trường Canh khó chịu. Trường Canh lúc này là người chấp chưởng Phong Thần, nhất định sẽ biết được rất nhiều sự tình chúng ta không biết."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Bần đạo biết được một chút da lông."

Bá một tiếng, từng tia ánh mắt như đao, trong nháy mắt tụ ở trên người Ngọc Đỉnh chân nhân.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cười khổ nói: "Lúc Thượng Cổ, có một trận đại chiến nằm ngoài sự hiểu biết của chúng ta, lúc ấy bần đạo cảm ứng được, có một sinh linh cường hoành bị Thiên Đạo xoá sạch, vừa lúc vào trước khi sư tổ hợp đạo."

Chúng tiên nghe vậy liền lộ ra sắc mặt khác nhau.

Quy Linh Thánh Mẫu nhỏ giọng thầm thì: "Nếu là chuyện liên quan đến sư tổ, chúng ta tốt nhất vẫn không nên nói tới."

Hoàng Long Chân Nhân nhíu mày hỏi: "Trường Canh xác định không phải là vị đại năng Viễn Cổ nào đó chuyển thế?"

"Trường Canh là hồn phách sinh ra lần đầu tiên." Huyền Đô Đại Pháp Sư nói: "Lúc lần đầu tiên bần đạo gặp Trường Canh, tu vi hắn còn thấp, đại đạo không hiện, bần đạo đã từng dò xét lai lịch của hắn, mới yên tâm ủy thác trách nhiệm cho hắn."

"Mấy trăm năm liền có được tu vi như hôm nay, tu hành càng là đại đạo chúng ta nghĩ cũng nghĩ không ra, có liên quan mật thiết cùng với Thiên Đạo..." Thái Ất Chân Nhân dứt lời, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, thở dài: "Tên gia hỏa này nếu như sinh ở Viễn Cổ, hiện tại chỉ sợ sẽ là sư tổ của chúng ta."

Mấy vị cao thủ Đạo Môn lập tức nhíu mày nhìn chăm chú vào Thái Ất Chân Nhân, sắc mặt đều có một chút không vui.

Thái Ất yên lặng nhích lại gần Ngọc Đỉnh Chân Nhân, nở nụ cười tràn đầy ấm áp.

...

Tại Hỗn Độn Hải, ở một chỗ không rõ.

Mấy cỗ thần niệm giao thoa, tất nhiên là tiên thiên thần ma mới vừa thua chạy khỏi Huyền Đô Thành, đang chất vấn Côn Bằng.

Nếu như phiên dịch thành lời nói thông dụng của Hồng Hoang, đại khái nói chính là:

"Ngươi nói có thể đánh hạ Huyền Đô Thành, để cho chúng ta tiến vào Hồng Hoang cướp đoạt lực lượng sinh linh, vì sao vẫn luôn trì hoãn không ra tay, còn cố ý dẫn những đệ tử Đạo Môn đó tới?"

Côn Bằng lãnh đạm nói: "Ngươi đang dạy bần đạo làm việc?"

Thần niệm kia liền trầm mặc không nói.

Côn Bằng hừ một tiếng, dường như có một chút phiền muộn, vì trấn an mấy đầu tiên thiên thần ma này, trả lời qua loa: "Bần đạo chỉ là phóng dây dài câu cá lớn, không có sinh linh nào có thể chịu được sự dụ hoặc dòm ngó chân tướng lịch sử. Sinh linh chính là như vậy, luôn cảm thấy sự tình đã trải qua là vẫn còn có thể sửa đổi, bất quá là mưu toan thu hoạch được càng nhiều tin tức mất đi để chứng minh bản thân vĩ đại, từ đó đạt được khoái cảm dối trá. Các ngươi cứ chờ đi, sinh linh bị bần đạo triệu hoán kia, nhất định sẽ đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm bần đạo."

Chương 1228. -

Mấy đạo thần niệm đồng thời trầm mặc.

Lại có thần niệm hỏi: "Chúng ta gặp được sinh linh này, lại có thể như thế nào?"

Côn Bằng trầm mặc một hồi, nói: "Tối thiểu nhất, có thể chế giễu Hồng Quân."

Mấy đạo thần niệm lập tức trở nên hưng phấn, phát ra trận trận tiếng rít chói tai.

Ở bên trong những tiếng rít này, có một đạo thần niệm yếu ớt hỏi: "Chủ nhân, ngài cần ăn không?"

"Không cần, ngươi đã hao tổn quá nhiều, trước tiên hãy bù đắp cho bản thân."

"Ôi~ chủ nhân thật là ôn nhu."

"Ngậm miệng! Lại mở miệng bần đạo sẽ nuốt các ngươi!"

Mấy đạo thần niệm lập tức yên lặng, chỉ còn lại có mấy cỗ thân hình khổng lồ bơi bên trong Hỗn Độn Hải, giống như vật chết.

Sau đó, Côn Bằng cùng với các bạn nhỏ của gã, bắt đầu một cuộc chờ đợi dài dằng dặc, lại dường như không có điểm cuối.

Đều là đang chơi chiến thuật tại Hồng Hoang, đặt sáo lộ ở chỗ này để hố ai đây?

Vô luận cân nhắc từ góc độ nào, Lý Trường Thọ cũng đều phát hiện ra, chính mình tuyệt đối không thể lại đi vào bên trong Hỗn Độn Hải.

Nếu như Côn Bằng thật lòng muốn tiết lộ một ít tin tức...

Trực tiếp nói ra tại Huyền Đô Thành không được sao?

Côn Bằng cùng với sư huynh nhà mình đánh lâu như vậy, thời gian nói ra tóm lại là có. Tốc độ của gã ở bên ngoài Hồng Hoang thiên địa nhanh như vậy, bảo mệnh cũng không phải không có nắm chắc.

Chính mình chỉ cần tiến vào Hỗn Độn Hải một lần nữa, vô luận là có nhìn thấy Côn Bằng hay không, vô luận có thể đạt được tin tức gì, đều sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của chính mình bây giờ.

Theo thông lệ của kiếp trước, Lý Trường Thọ trực tiếp phân loại hành vi này của Côn Bằng là hành vi " câu cá nghiêm trọng ".

Câu, chính là cứng rắn câu.

Côn Bằng vốn là cá lớn biến thái phát dục mà thành, không nghĩ tới lại sẽ còn làm sự tình câu cá như vậy, thật sự có một chút ném mặt cá.

Tổng kết qua lại, kỳ thật cũng chỉ là hai chữ 【 không đi 】.

Lý Trường Thọ lại đợi nửa ngày, phát hiện ra lão sư không có truyền đến chữ 【 đi 】cho chính mình, cũng hơi nhẹ nhàng thở ra một chút.

Như vậy liền không có vấn đề gì lớn.

Thừa dịp cơ hội đi tới Huyền Đô Thành, Lý Trường Thọ cắt tỉa các tầng kế hoạch kế tiếp một lần nữa, trong quá trình suy tư đột nhiên ý thức được, chính mình trước đó uyển chuyển cự tuyệt thỉnh cầu "chia sẻ" của Vân Tiêu, có lẽ sẽ làm cho Vân Tiêu có một chút buồn bực.

Hơi suy tư, Lý Trường Thọ thở thật dài ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

"Sao thế?" Giọng nói của Vân Tiêu tới rất kịp thời, vị tiên tử ở bên ngoài Kim Đấu này, trong mắt mang theo vài phần lo lắng không ẩn đi được.

"Không có gì, chỉ là cảm giác có một chút áp lực." Lý Trường Thọ cười cười, đốt cháy quyển trục trước mắt, đứng dậy nhìn bốn phía, trong lòng có chút mờ mịt.

Vân Tiêu không khỏi suy nghĩ nên như thế nào để làm dịu áp lực cho hắn, Lý Trường Thọ cười thầm, ra vẻ không có chuyện gì, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, lại dùng ngôn ngữ ám chỉ, ỡm ờ...

Rất nhanh, hắn đưa lưng nằm nghiêng về phía Vân Tiêu, gối lên đôi chân nhỏ của Vân Tiêu, hưởng thụ phục vụ ngón tay ấn đầu của tiên tử, thoải mái mà nheo hai mắt lại.

Vân Tiêu tất nhiên là biết hắn cố ý trêu đùa, nhưng cũng không có điểm phá, đầu ngón tay phun ra một chút tiên lực, giúp Lý Trường Thọ làm dịu đạo thể mệt mỏi.

Tình hình như vậy, Lý Trường Thọ kỳ thật tương đương với giao tính mạng của chính mình vào trong tay của Vân Tiêu.

Nhìn như là đang hưởng thụ, trên thực tế lại thừa nhận áp lực tương đối to lớn ở trong lòng, cũng không phải là vui vẻ thuần túy...

Ừm, hạnh phúc của Thái Bạch Hành Quân căn bản là không thể tưởng tượng được.

Ở nơi xa, tiên thức của mấy vị cao thủ Đạo Môn bắt được một màn này, từng người lộ ra một chút cười khẽ, ngược lại là Triệu

Công Minh vuốt râu than nhẹ, liếc nhìn Kim Linh Thánh Mẫu, lại nhanh chóng dịch chuyển ánh mắt.

Rõ ràng đều là đã bí mật kết thành đạo lữ, Kim Linh Thánh Mẫu lại là không thân cận bằng chuẩn đạo lữ như vậy.

Đại Pháp Sư điều tức thỏa đáng, đứng dậy nhìn các nơi Huyền Đô Thành, bắt đầu thi triển bí pháp điểm hóa đạo binh.

Y dẫn xuất từng tia từng tia huyền hoàng khí tức từ bên trong Huyền Hoàng Tháp, lại mang tới âm dương nhị khí từ bên trong Thái Cực Đồ, sau đó tưới chút nước, vung chút đất, hút tới mấy thanh binh khí rỉ sét, mang tới tiếng gió chân trời.

Hai tay bắt pháp quyết, chậm rãi phun ra một ngụm sinh hơi thở linh khí, lấy ra một xấp phù lục Lão Quân luyện chế ở bên trong tay áo, ném vào đám mây màu sắc trước mặt.

Không bao lâu, từng cỗ đạo binh buộc khăn vàng nhảy ra từ trong đó, quỳ sát hành lễ đối với Đại Pháp Sư, sau đó liền quay người lao tới các nơi Huyền Đô Thành.

Đại Pháp Sư thở dài: "Chỉ sợ là mất một hồi lâu mới có thể khôi phục nguyên khí."

"Chúng ta không bằng hãy làm thêm một chút chuẩn bị." Triệu Công Minh đứng dậy liếc nhìn Lý Trường Thọ ở bên kia, cười nói: "Hiếm khi tới đây một chuyến, không bằng làm một bộ trận pháp một lần nữa, như vậy Huyền Đô sư huynh cũng có thể nhẹ nhõm một chút."

Mấy vị tiên Đạo Môn đều xưng thiện, cố ý tránh Vân Tiêu cùng với Lý Trường Thọ, cùng nhau suy nghĩ sự tình thăng cấp trận pháp phòng ngự của Huyền Đô Thành.

Bên kia, Lý Trường Thọ như có điều suy nghĩ, cũng nhắm mắt ngưng thần, suy tư về kết cấu trận pháp.

Kỳ thật có thể căn cứ vào đặc tính của Thiên Ma, làm ra một ít ứng đối đặc biệt.

Kết cấu trận pháp nguyên bản của Huyền Đô Thành, cũng là dựa theo đại trận hộ sơn, chỉ bất quá phức tạp hơn gấp trăm lần so với đại trận hộ sơn của tiên môn bình thường.

Chuyện này, ngược lại cũng được coi như là lĩnh vực chuyên nghiệp của hắn.

...

Chương 1229. -

Ở phía bắc Trung Thần Châu, tới gần nơi Yêu Tộc hội tụ, trên một tòa tiên sơn mây mù lượn lờ.

Từng đội từng đội Thiên Binh Thiên Tướng đang xây dựng cơ sở tạm thời ở gần đây, hơn mười mấy vị Yêu Vương ở cách đây không xa bắt đầu trằn trọc, ngày đêm khó ngủ.

Dãy núi này trong tương lai sẽ thuộc sở hữu của Thiên Đình, cháu trai Ngọc Đế, đệ tử Xiển Giáo đời thứ ba, hộ pháp Đạo Môn, Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân Dương Tiễn gần đây có thanh danh lên cao, liền tạm thời đặt chân ở chỗ này.

Lựa chọn nơi này, kỳ thật cũng là Dương Tiễn cố ý.

Thứ nhất là khoảng cách so với Ngọc Tuyền Sơn cũng không tính xa, dựa vào cước lực của bản thân, cưỡi mây đi qua cũng bất quá chỉ mất nửa canh giờ.

Thứ hai là khoảng cách với khu vực Yêu Tộc khá gần, Dương Tiễn cũng không muốn chính mình dừng bước ở trên con đường tu hành, sau đó sẽ xem khu vực Yêu Tộc như đá mài đao của chính mình.

Chiến một trận tại Tây Thiên Môn, náo loạn Linh Sơn, đã khiến cho Dương Tiễn nhận thức được một sự thật.

Bên trong Hồng Hoang thiên địa, hắn chỉ là một vị đệ tử Đạo Môn đời thứ ba.

Một cái tát Thái Bạch Kim Tinh hời hợt chụp tới kia, cỗ uy áp vô hình quét bay y bên trong Linh Sơn kia...

Chênh lệch tương đối to lớn.

Nhưng Dương Tiễn cũng không bởi vậy mà cảm thấy chán nản, ngược lại là càng nâng cao ý chí chiến đấu.

Y dù sao cũng chỉ mới tu hành mấy trăm năm, lại tu hành thêm mấy trăm năm, lúc bằng tuổi với Thái Bạch Kim Tinh bây giờ, cũng chưa hẳn đã không thể đánh một trận cùng với Thái Bạch Kim Tinh ngày hôm nay.

"Đánh một trận... "

Tại lầu các tiên khí, bên trong thư phòng.

Dương Tiễn ngồi ở trên bệ cửa sổ, chân trái gác lên, đùi phải đạp ở bên ngoài bệ cửa sổ, nhìn bảo nang bị tầng tầng phong cấm trong tay.

Thái Bạch Kim Tinh đây là có ý gì?

Y kỳ thật rất hiếu kì đối với nội dung bên trong bảo nang này, nhưng suy đi nghĩ lại, vẫn đã khắc chế dục vọng tìm tòi nghiên cứu vật này.

Dương Tiễn hồi tưởng con đường tu hành của chính mình, lúc này dường như có thể tìm được cái bóng của Thái Bạch Kim Tinh tại các nơi.

Nhiều khi, chính là khách nhân xuất hiện ở bên trong Ngọc Tuyền Sơn.

Sư phụ rõ ràng không tu luyện Bát Cửu Huyền Công, lại luôn có thể đưa cho chính mình một tầng lại một tầng càng cảm ngộ thâm thúy.

Cùng với lúc chính mình đi ra ngoài lịch luyện, luôn có thể gặp được tình huống nguy hiểm cùng với cơ duyên liên tiếp.

Bình thường Luyện Khí Sĩ khoảng một ngàn năm mới gặp chuyện xưa, y thường thường khoảng mười năm, mấy chục năm liền có thể trải qua một lần, bởi vậy sẽ cho y thêm càng nhiều cảm ngộ, làm cho y có thể ở bên trên con đường tu hành, không chút kiêng kỵ nhanh chân mà đi.

Phảng phất như, Thái Bạch Kim Tinh mở ra một lòng bàn tay lớn, chính mình chưa hề nhảy ra khỏi lòng bàn tay của hắn.

Cái loại cảm giác bất lực này, cái loại cảm giác bị đè nén này, làm cho đạo tâm của Dương Tiễn mất cân bằng mấy lần, thậm chí ở dưới xúc động, muốn đi đến Linh Sơn đập đạo trường Thánh Nhân tự hủy.

Chẳng qua là ở dưới xúc động lúc đó, quên đi ý đồ Linh Sơn giao hảo cùng với Xiển Giáo bây giờ, từ đó lại trở thành một cây đao phân hoá đại giáo Thánh Nhân của Thiên Đình.

Một vòng bộ một vòng, một tầng tiếp một tầng.

Phảng phất như tầng tầng lớp lớp tính kế này, ngưng tụ thành vài cái chữ to:

"Hoan nghênh đi vào Hồng Hoang thiên địa. "

Mà hết lần này tới lần khác, bởi vì túi bảo nang trong tay này, lại khiến cho Dương Tiễn cảm thấy, Thái Bạch Kim Tinh làm tất cả mọi thứ đối với y, dường như cũng có thâm ý.

Nhất là câu kia...

【 Khi ngươi có cảm giác chính mình rơi vào tình cảnh như vậy một lần nữa. 】

Phảng phất như, Thái Bạch Kim Tinh trong lúc thao túng y, cũng đang tìm tòi nghiên cứu cái gì, nghiệm chứng cái gì, thuận tiện nhắc nhở y cái gì đó.

Đến hiện tại, Dương Tiễn cũng đều cảm thấy chính mình như là mắc một loại tâm bệnh nào đó, bắt đầu suy tư thâm ý sau lưng những chi tiết này.

Thậm chí, Dương Tiễn bắt đầu hoài nghi, oán hận và cảm xúc chính mình sinh ra trước đây, cũng đều nằm trong tính toán của tên gia hỏa yêu thích đóng vai lão thần tiên kia.

Quyền thần Thiên Đình thật đáng sợ.

Dương Tiễn cất kỹ bảo nang trong người, ngắm nhìn núi non xa xăm, suy tư sự tình sau này.

Y kỳ thật có một chút mê mang.

"Ta dường như vẫn luôn bởi vì chuyện khác mà sống. "

Phụ thân đã vào luân hồi, mẫu thân cũng đã được cứu trở về, sư phụ cũng không bị nhân quả của chính mình liên lụy quá sâu, hết thảy đều được xem như là kết cục tốt đẹp.

Gió nhẹ rong chơi, mang đến tiếng cười nói bên trong những phòng lầu các khác, Tiểu Thiền cùng với mẫu thân đang thương lượng cắt may đồ mới.

Nơi xa hình như có Thiên Binh đang nói chuyện lý thú Thiên Đình, cũng có Thiên Tướng cầm gương đồng không ngừng ngắm nghía...

Dương Tiễn không khỏi âm thầm cười khẽ, vị Thiên Tướng đại nam nhân kia, vậy mà cũng quan tâm đến vẻ bề ngoài của mình như vậy.

Hả?

Dường như có thứ gì đó trong gương đồng.

Dương Tiễn đưa tiên thức qua thăm dò, thấy một tiên tử đang múa kiếm trong gương đồng, thật là vui mắt, hơn nữa tiên tử kia dường như đang nói gì đó đối với vị Thiên Tướng này.

Đây hẳn là một cặp tình nhân.

Đúng lúc này, tấm gương đồng kia chấn động, một luồng sáng màu xanh lam bật ra ở góc trên bên trái, trên đó có viết một hàng chữ lớn:

"Kênh mà tướng quân chú ý đã bắt đầu phát sóng trực tiếp. "

Thiên Tướng hai mắt tỏa sáng, cấp tốc hoạt động mấy lần ở bên trên gương đồng, mặt kính gương đồng chấn động, phát ra một hồi tiếng chiêng trống nhẹ nhàng, nước sông Thiên Hà dậy sóng hiện ra.

Chương 1230. -

Dương Tiễn không khỏi cảm thấy có một chút hứng thú, chăm chú quan sát : một bóng người hiện ra từ mặt kính, mặc áo giáp màu bạc, chắp tay ra hiệu đối với gương đồng.

"Người ghi chép Thiên Đình, Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà Biện Trang có lễ!

Không cần nói nhảm nhiều thêm, hôm nay ta sẽ mang đến cho các vị một khúc ca múa phàm tục kinh điển, âm nhạc bắt đầu!"

Hình ảnh nhất chuyển, ngoài mấy trượng bên cạnh, mấy vị Thiên Binh đóng vai nhạc sĩ bắt đầu điên cuồng biểu diễn, mà chân chính tấu nhạc đến từ mấy vị nữ tiên ở nơi xa xôi hơn.

Với tiếng trống nhịp nhàng, Biện Trang cầm ra đinh ba chín răng, bắt đầu một đoạn biểu diễn cá nhân.

"Nước Thiên Hà nhộn nhạo, bản tướng sẽ ca hát!

Bổng của thủy quân Thiên Hà, hàng yêu bên trong nước!"

Đây là cái gì?

Cái trán của Dương Tiễn treo đầy vạch đen, hơi hừ lạnh một tiếng, biểu thị không có hứng thú đối với nội dung thô thiển như vậy.

Mang theo ánh mắt phê phán, Dương Tiễn dùng tiên thức nhìn ra ngoài một hồi, bất tri bất giác đã vượt qua...mấy canh giờ.

Hoàng hôn ngã về tây, hình ảnh trên gương đồng im bặt mà dừng, kia vị Thiên Tướng nhíu mày nói thầm một câu: "Làm sao lại hao hết linh lực, nơi này cách Thiên Đình quá xa, mặc dù Tinh Quân đại nhân cho phép mang gương đồng ra khỏi Thiên Đình, nhưng linh thạch hao tổn cũng quá là nhiều. Ài, thật sự phiền phức, vào thời điểm mạo xưng linh lực sẽ không có cách nào vận chuyển cấm chế."

Trong khi nói, vị Thiên Tướng này lấy ra một khối linh thạch, sau khi đặt trên gương đồng, thắp sáng lên mấy khỏa bảo thạch đỏ xanh giao nhau ở mặt phía bắc gương đồng.

Thái Bạch Tinh Quân?

Dương Tiễn cảm thấy hào hứng không nguyên do.

Y cũng không phải là người nghiêm túc, thân hình nhảy ra từ bên trong cửa sổ, cưỡi mây đi đến bên người Thiên Tướng kia, nói bóng nói gió hỏi thăm sự tình có quan hệ đến gương đồng này.

Khi Dương Tiễn nghe được, vật này lưu truyền rất rộng ở bên trong Thiên Đình, mỗi lần Thiên Đình có đại sự gì, đều có người ghi chép Thiên Đình phát sóng theo thời gian thực.

Ngày bình thường, những người ghi chép Thiên Đình này cũng sẽ phát sóng một ít chương trình, nổi tiếng nhất chính là phân loại hài hước - Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà Biện Trang, tiếp theo chính là phân loại chinh chiến - nữ chiến thần Thiên Đình Huyền Nhã...

Dương Tiễn buồn bực nói: "Chinh chiến cũng có thể dùng gương đồng phát hình ảnh, truyền âm?"

"Đúng, đúng." Thiên Tướng này gật đầu cười, lấy ra gương đồng bản cũ dự phòng ở bên trong tay áo, biểu diễn một phen.

Đáng tiếc, gần đây nữ chiến thần Thiên Đình không hoạt động nhiều, phân loại chinh chiến cũng mất lượng người xem.

Dương Tiễn rất nhanh liền hiểu rõ vật này, lại hỏi: "Người ghi chép Thiên Đình kia lại làm như thế nào?"

"Chuyện này chỉ cần đi đến Thông Minh Điện báo cáo, liền có thể đạt được gương đồng chuyên dụng có thể quay chụp, dùng tiên lực mang theo ở bên cạnh là liền có thể trực tiếp theo thời gian thực..."

Thiên Tướng kia nghĩ đến điều gì, lập tức nói: "Nếu ngài cảm thấy hứng thú, mạt tướng sẽ trở về Thiên Đình giúp ngài thỉnh cầu. Mộc Công đã thông báo, sự tình có quan hệ đến ngài, cần phải giản lược, giảm bớt trình tự."

Dương Tiễn ho khan, nói: "Ta chỉ là có một chút hiếu kỳ...đã làm phiền tướng quân."

"Dễ nói, dễ nói, ngài chờ một lát!"

Thiên Tướng này xoa xoa bàn tay lớn, quay người nhảy lên đám mây, vội vàng bay trở về Thiên Đình.

Thế là, nửa ngày sau, bên trong toà tiên các kia, Dương Tiễn nhìn ba tấm gương đồng to to nhỏ nhỏ trước mặt, hiếu kỳ một hồi.

Đặt gương đồng xuống, cầm lấy cuốn sách nhỏ đặt ở bên cạnh, tò mò mở ra, thấy được dòng chữ trong đó.

«Thái Bạch Kim Tinh —— Hướng dẫn tích cực về nội dung tốt »

Mở ra trang thứ hai, câu nói đầu tiên liền hấp dẫn ánh mắt của Dương Tiễn.

"Ngươi còn đang mê mang không biết nên hiển thị nội dung gì cho các thần tiên khác sao? Ngươi muốn hiểu rõ, thì phải tìm hiểu sở thích của mọi người... "

Dần dần, Dương Tiễn đọc kỹ cuốn sách, tâm thần đắm chìm trong đó, rất nhanh liền lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Thú vị.

Trong lúc rảnh rỗi, ngược lại là có thể thử những thứ mới lạ như này, bên trong gương đồng này một ngày có mấy trăm tiên thần trực tiếp, cũng sẽ không có ai chú ý đến chính mình...

Làm nội dung gì đây?

Tóm lại là phải có sự tình mà người khác không làm được.

Dương Tiễn ngồi ở trước bàn rơi vào trầm tư, hai mắt rất nhanh liền tỏa sáng, cầm theo hai tấm gương đồng biến mất không thấy gì nữa.

Ba ngày sau, Thiên Đình có thêm một kênh phát trực tiếp nho nhỏ, mở ra liền có thể thấy, một đạo thân hình đang trùng sát qua lại bên trong yêu khí đầy trời, giao chiến đẫm máu.

Kênh phát trực tiếp này vừa được phát sóng chỉ nửa tiếng, đã thu hút được một lượng lớn người xem.

"Đây không phải Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân sao?"

"Chân Quân mở trực tiếp rồi?"

"Thật sự oai hùng bất phàm! Nhanh, nói cho mấy vị tỷ tỷ một tiếng."

Một canh giờ sau, Dương Tiễn đứng ở phía trước thi thể Yêu Tộc đầy đất, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương mà đứng, từng tia từng tia ánh vàng truyền đến từ trên người những đại yêu nghiệp chướng này, vờn quanh khắp thân hình của y.

Dương Tiễn lúc này vẫn còn ngượng ngùng nhìn thẳng vào gương đồng lơ lửng sau lưng, chỉ hơi hơi quay đầu, lộ ra gò má, đóng gương đồng lại.

Nhóm tiên tử Thiên Đình nhao nhao hô lên quá đẹp trai, đông đảo Thiên Tướng xem cũng là nhiệt huyết sôi trào, thanh danh của Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân tăng cao.

Nửa tháng sau, Dương Tiễn lại tìm được một chỗ địa phương đại yêu nghiệp chướng tụ tập, mở ra gương đồng liền xông tới...

Một tới hai đi, y cũng mò được môn đạo nơi đây, biết cách tương tác với gương đồng, sau khi loại bỏ quái vật , y cần nói một vài lời hay ho, trước khi tiêu diệt yêu ma, y cần nói mình sắp đi đến nơi nào, tạo đà trước.

Chương 1231. -

"Các vị, ngày hôm nay ta sẽ trừ yêu tại Phong Ma Sơn! Vài ngày trước, Yêu Vương nơi đây tàn sát thôn trấn phàm nhân tại phía đông nam Trung Thần Châu, thôn phệ sinh hồn phàm nhân, thiên nhãn của ta đã nhìn thấy hành tung của gã! Ngày hôm nay bần đạo nhất định phải tru diệt mười hai đường Yêu Vương ở nơi đây!"

"Các vị, ngày hôm nay ta sẽ san bằng núi hoang vô danh nơi đây! Trước đây ta truy tra tung tích của một đầu đại yêu Thượng Cổ, ngày hôm nay cuối cùng cũng tìm được tung tích, liền cầm thương mà đi, không cố kỵ gì!"

"Các vị, ngày hôm nay ta muốn đi chính là Mai Sơn, nơi đây có đông đảo yêu ma..."

"Nơi đây lại có bộ lạc Nhân Tộc, trong đó có rất nhiều hán tử thật tình, thiên địa chứng kiến, các vị cũng hỗ trợ làm chứng, ngày hôm nay Dương Tiễn ta, sẽ kết bái cùng với sáu vị hảo hữu tại Mai Sơn!"

"Gần đây Yêu Tộc tránh né, đại yêu không có tung tích, ngày hôm nay lại dắt chó đi săn. Hao Thiên Khuyển, ta và ngươi không bằng luận bàn một hồi, nếu không thì nắm tay luôn luôn buồn."

Con chó nhỏ màu trắng đã cao tới hai thước sủa lên hai tiếng , lập tức nằm xuống nhắm mắt giả chết.

...

Lại nói đến việc Lý Trường Thọ đi vào trong Huyền Đô Thành, quả nhiên là giúp Huyền Đô Thành thiết kế một tòa đại trận phòng ngự hợp lại, lại từ Thiên Đình, Long Cung, Tiên Minh điều một đống lớn bảo tài, bận rộn trước sau, thời gian liền tiêu tốn hơi lâu một chút.

Đảo mắt chính là hai năm trôi qua, Lý Trường Thọ lo lắng đến thế cục Thiên Đình, cố ý từ vòng xoáy tại Huyền Đô Thành xuyên trở về, đi vào bên trong thiên địa —— như vậy, liên hệ cùng với Đạo Nhân Giấy của chính mình sẽ càng thêm thuận tiện.

Tâm thần của hắn tuần tra tại Ngũ Bộ Châu một hồi, lại trở về Thiên Đình, thấy Mộc Công an ổn, các nơi an tường, liền muốn đi đốc xúc Linh Nga tu hành.

Nhưng tiên thức của hắn đảo qua, phát hiện ra các nơi Thiên Đình, có không ít Thiên Binh, nữ tiên chưa đi làm, đang tập hợp cùng một chỗ nhìn từng tấm gương đồng.

Đây là đã phát sinh đại sự gì sao?

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ hiện thân tại chỗ sâu Thái Bạch Điện, ấn mở tấm gương đồng kia, liếc nhìn " kênh nhiều người xem nhất " lúc này, nhìn thấy tiêu đề kia, thật sự sững sờ trong chốc lát.

【 Liên thủ cùng nhau • Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà Biện Trang cùng với Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân tập kích bất ngờ trọng địa Bắc Độc Sơn của Yêu Tộc! 】

Không, không thể nào...

Khóe miệng của Lý Trường Thọ đang điên cuồng run rẩy, cẩn thận từng li từng tí ấn vào hàng chữ này, một hồi tiếng trống nhẹ nhàng truyền ra, chỉ thấy Biện Trang đang lẩm bẩm những vần điệu có một chút cưỡng ép.

Ở nơi xa chính là yêu khí đầy trời, có một đạo thân ảnh không ngừng trùng sát trong đó, đánh cho mấy chục đầu đại yêu không ngẩng đầu lên được.

"Hôm nay, khát vọng cao hơn trời!

Ta, Bắc Độc Sơn rít gào!

Nhìn, thanh nguyên có diệu đạo!

Giết! Ngàn địch tự tiêu dao!

Ngàn quân Yêu Tộc không coi là nhiều, Thượng Cổ đại yêu lại như thế nào?

Phàm là ngươi có nghiệp chướng nhiều, Tam Tiêm Lưỡng Nhận liền sẽ đoạt mệnh..."

Tay run lên, Lý Trường Thọ mở ra khu vực ghi chép bên trong gương đồng lớn, nhìn thấy thấy chức năng" Theo dõi "mà mình vừa tung ra trước đó, thống kê hậu trường cho thấy, tìm được kênh của Dương Tiễn xếp ở vị trí thứ hai, số lượng người theo dõi kia...

Nhìn thấy mà giật mình, kinh hồn táng đảm.

Lý Trường Thọ không nhịn được há hốc mồm, tâm thần ngưng suy nghĩ một chút, sau đó cả người co quắp ngồi ở kia, cái trán tràn đầy vạch đen, nguyên thần xuất khiếu từ trong miệng nhỏ.

Thật sự!

Hắn dùng nhiều tài nguyên như vậy, hao phí trăm năm tâm huyết, liền nuôi dưỡng ra một người ghi chép Thiên Đình?

Phong phạm lạnh lùng đâu?

Dương Tiễn ngươi ngạo kiều, không phải, kiêu ngạo của ngươi đâu? Không hảo hảo làm một vị quân thần Thiên Đình chính trực, làm giải trí cái gì!

Thực sự không biết nói gì.

Cùng lúc đó, trong một tòa đại thành phồn hoa của Thương bộ lạc ở Nam Thiệm Bộ Châu, thiếu nữ đang ngồi ở bên trên xích đu, cầm một tấm gương đồng, không khỏi khẽ mỉm cười khi nhìn cảnh tượng sinh động trong gương.

"Thiên Đình, dường như còn vui hơn nhiều so với thế gian."

Tại chỗ sâu Hỗn Độn Hải, ở nơi nào đó mà đạo tắc hỗn loạn tụ hợp.

Bên trong Hỗn Độn Hải không thể cảm nhận được thời gian trôi qua một cách rõ ràng, và tốc độ của thời gian trôi qua hoàn toàn phụ thuộc vào cảm nhận của bản thân.

Vào giờ phút này, Côn Bằng cảm thấy thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng đánh dấu mà gã để lại ở 'chỗ cũ' vẫn chưa được kích hoạt.

"Kẻ này vì sao lại lề mề như thế? Thật sự nhẫn nại được không có đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm kiếm? "

Yêu Sư Côn Bằng nheo lại đôi mắt cá thon dài, lại nội thị liếc nhìn lạc ấn đánh xuống bên trên nguyên thần của chính mình.

Cái tên khốn nạn kia!

"Đợi hoàn thành sự tình lạc ấn của ngươi, bần đạo nhất định phải xé nát đồng hương của ngươi! Khốn kiếp!"

Thân thể cao lớn bộc phát ra dao động đạo tắc cuồn cuộn, Hỗn Độn Hải cũng nổi lên một chút khí tức.

Ở bên trên con đường dị thú Hồng Hoang chuyển hóa thành dị thú hỗn độn, Côn Bằng Yêu Sư rất rõ ràng, gã rõ ràng là người đi đầu trong toàn bộ dị thú Hồng Hoang.

"Ừm...luôn cảm thấy Dương Tiễn là đang tiến hành trả thù, nhờ vào đó khiến cho tâm thái của ta không thoải mái. "

Y bị Biện Trang làm cho đi lệch đường?

Cũng không đúng, nhìn Dương Tiễn sau khi đánh nhau vẫn không quên tìm chi tiết ống kính, có thể kết luận Dương Tiễn đối với chuyện này đã là xe nhẹ đường quen, rất có kỹ xảo, là một người ghi chép kỳ cựu.

Còn rất có thiên phú.

Được rồi, không quản được, tùy tiện đi.

Chương 1232. -

Kế hoạch về hưu của chính mình có thể tung lưới rộng, bắt cá nhiều, không cần phải không phải trông cậy ở trên người một mình Dương Tiễn.

Ài, không giữ một khoảng cách cảm giác cùng với tiên thần Thiên Binh, uy nghiêm cơ bản nhất từ đâu mà tới?

Để có uy nghiêm và đẹp trai là hai khái niệm, muốn kiểm soát được tình hình chung thì bạn phải đứng ở một độ cao nhất định.

Dương Tiễn này, còn chưa có trở thành Nhị Lang Chân Quân hoàn toàn, liền thật sự cho hắn một...niềm bất ngờ nhỏ.

Có được tính là tự cầm đá đập vào chân mình hay không? Quyền thần Thiên Đình bình thường nào đó chỉ có thể âm thầm cười khổ.

Ở trung ương Huyền Đô Thành, tại lối vào Hồng Hoang thiên địa.

Thân ảnh Lý Trường Thọ che giấu ở bên trong không khí, đang ngồi xếp bằng, lẳng lặng cảm ngộ.

Hắn phân một tia tâm thần ra bên ngoài, ở bên trong hoàn cảnh hung hiểm này, tóm lại là không có khả năng đặt toàn bộ tâm thần vào bên trong ngộ đạo.

Cho dù đầu kia của thông đạo này là Kim Bằng tận hết chức vụ, ở bên cạnh lại có mấy vị cao thủ Đạo Môn đang bố trí đại trận hợp lại, mà trên đỉnh đầu của chính mình còn có Thái Cực Đồ, nguyên thần cùng với Huyền Hoàng Tháp tung bay...

Ổn nhiều một chút, tóm lại sẽ không sai.

Lý Trường Thọ đang lĩnh hội đại đạo nào?

Trên thực tế, bản thân hắn cũng không thể nói chắc, nhưng Huyền Đô Thành lại là địa phương có một chút đặc thù, nếu không cảm ngộ, là có một chút lãng phí cơ hội.

Năm đó Đạo Tổ hợp đạo, từng dùng Chí Bảo Tiên Thiên Tạo Hóa Ngọc Bàn.

Tạo Hóa Ngọc Bàn còn được gọi là Đĩa Ngọc Tạo Hóa, bàn và đĩa ở dưới một loại ngữ cảnh nào đó cũng là tương thông, ví dụ như 【 lão đệ, mua bàn không 】 cùng với【 lão bản, ở chỗ ngươi có loại đĩa này không? Loại đứng đắn, không đứng đắn ai xem chứ 】, có ý nghĩa thực tế giống nhau.

Đĩa Ngọc Tạo Hóa này là bảo vật sinh ra từ bên trong hỗn độn, nó ở cùng thời đại với Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, trên đó ghi chép ba ngàn đại đạo.

Theo sự phỏng đoán của Lý Trường Thọ, Đĩa Ngọc Tạo Hóa hẳn là một loại chí bảo "có thể phát triển", lúc mới đầu cũng không có thần dị như vậy, sau khi góp nhặt đủ nhiều "tin tức" ở bên trong Hỗn Độn Hải, mới có ba ngàn đại đạo gia trì.

Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, truyền chính là đạo tìm hiểu được ở bên trên Đĩa Ngọc Tạo Hóa.

Lần trước ở chỗ của Đạo Tổ, hắn cũng đã nhìn thấy Đĩa Ngọc Tạo Hóa, cái bàn dùng để uống trà kia dường như chính là bản thể của Đĩa Ngọc Tạo Hóa.

Bên trong điển cố Hồng Hoang, Đĩa Ngọc Tạo Hóa vào lúc Bàn Cổ đối kháng với Khai Thiên Kiếp, bị một búa của Bàn Cổ Thần bổ trúng, vỡ nát một góc.

Từ đó, ba ngàn đại đạo ghi chép ở trên đó không được đầy đủ, Đĩa Ngọc Tạo Hóa đánh mất đi ý nghĩ "hoàn mỹ viên mãn".

Lại đến lúc sau, Đạo Tổ kết nối Đĩa Ngọc Tạo Hóa cùng với Thiên Đạo, tiến tới hợp đạo, bổ Thiên Đạo, Đĩa Ngọc Tạo Hóa cũng từ đó trở thành một bộ phận của Thiên Đạo, một chút nó thiếu hụt kia, vừa vặn âm thầm tương hợp cùng với "Thiên diễn bốn chín, độn mất đi một".

Cho nên, Thiên Đạo vẫn là không được đầy đủ, chỉ là càng thêm hoàn thiện so với trước khi Đạo Tổ hợp đạo.

Đây chính là:

Nhất ẩm nhất trác đều tiền định, sáo lộ vẫn là Bàn Cổ sâu.

Nếu Đĩa Ngọc Tạo Hóa đối ứng với Thiên Đạo, Thiên Đạo đối với ứng thiên địa, như vậy Huyền Đô Thành - lỗ hổng của thiên địa này, liền đối ứng với một chút không viên mãn bên trên Đĩa Ngọc Tạo Hóa kia.

Thiếu hụt của Lý Trường Thọ lúc này, chính là không có được cảm ngộ đầy đủ đối với Thiên Đạo.

Cho nên sau khi hắn thiết kế xong đại trận hợp lại, cùng với biện pháp luyện chế trận cơ, liền giao việc vận chuyển bảo tài cho Bạch Trạch, chính mình tránh ở chỗ này, tiến hành lĩnh hội, tìm hiểu.

Kết quả lại làm cho Lý Trường Thọ có một chút thất vọng.

Lực lượng Thiên Đạo trong ngoài vòng xoáy này mặc dù nồng đậm, bản thân cũng đầy đủ huyền diệu, nhưng đồ vật có thể tìm hiểu ra, luôn có một chút kỳ kỳ quái quái...

Lại còn không quá đứng đắn.

Cây có vòng tuổi ghi chép năm tháng, thiên địa cũng có.

Thiên Đạo không ngừng tăng trưởng kia lưu lại vết tích đạo tắc diễn biến, chính là vòng tuổi thiên địa.

Cái khe này, vừa vặn có thể để cho Lý Trường Thọ nhìn thấy một ít vòng tuổi thiên địa, nhìn thấy một phần nhỏ quỹ tích Thiên Đạo tăng trưởng.

Đương nhiên, những tin tức này đều là đứt quãng, vô tự lại không ăn khớp, nhưng Lý Trường Thọ lại từ trong đó cho ra một cái kết luận...

Thiên Đạo có một loại hình thức "suy nghĩ" tiếp cận sinh linh, có thể tự chủ suy nghĩ, thôi diễn rất nhiều chuyện.

Ví dụ như, nó sẽ nghiên cứu cách thúc đẩy tỷ lệ sinh sản của sinh linh, trong quá trình tiến hóa dần dần của các sinh linh, nó sẽ đánh dấu cảm giác mà các sinh linh có được khi thực hiện quá trình sinh sản là "vui vẻ", cũng làm cho sinh linh làm việc này đúng giờ.

Cái gọi là khát vọng lớn lao chính là như thế này, cùng một nhịp thở cùng với sinh linh sinh sản.

Khục, hoặc nói là Thiên Đạo này không quá đứng đắn.

Thiên Đạo đã từng suy tư, nên làm như thế nào để dùng sinh linh hạn chế sinh linh, từ đó phòng ngừa số lượng sinh linh [image]cấp tốc bành trướng, thế là bên trong thiên địa lập tức xuất hiện thiên địch.

Lý Trường Thọ không khỏi đắm chìm ở bên trong Thiên Đạo diễn biến, dần dần quên chính mình là tìm kiếm chỗ thiếu sót, đôi khi có linh cảm liền sẽ hóa thành cảm ngộ của bản thân, bổ khuyết đạo hạnh thiếu hụt của chính mình.

Lý Trường Thọ vì ổn một chút, ngăn cách những cảm ngộ này cùng với đạo bản thân.

Dù sao thì hắn cũng không xác định được Thiên Đạo muốn để cho chính mình lĩnh ngộ cái gì ở trong những cảm ngộ này.

Chương 1233. -

Đến cảnh giới bây giờ, tu hành chậm một chút cũng không sao, nhất định phải ổn.

Dần dần, Lý Trường Thọ thu hồi tâm thần ở phía ngoài, chỉ còn lại cảnh giác cùng với đề phòng cơ bản nhất, đắm chìm ở bên trong quan sát "nhà hát nhỏ" Thiên Đạo diễn biến, cố gắng tìm kiếm dấu vết để lại chính mình muốn biết.

Đáng tiếc, vật mà hắn muốn tìm, cuối cùng vẫn không có tăm hơi.

"Trường Canh vẫn còn đang tu hành?" Ở đầu tường Huyền Đô Thành, Thái Ất Chân Nhân tranh thủ thời gian mò cá đút hai tay ở bên trong tay áo, nhỏ giọng hỏi một câu.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đang luyện chế trận cơ cười cười, nói: "Đạo của Trường Canh sư đệ tương quan mật thiết cùng với Thiên Đạo, hắn dường như sinh ra là để cân bằng Thiên Đạo, ở một địa phương đặc thù như Huyền Đô Thành, tất nhiên là muốn tu hành một phen."

Thái Ất Chân Nhân chậc chậc cười, thấp giọng nói: "Vấn đề là, đi quá gần cùng với Thiên Đạo cũng không phải là chuyện gì tốt. Sẽ không có người thực sự cảm thấy, Thiên Đạo là lấy bảo vệ sinh linh, hộ vệ thương sinh làm nhiệm vụ của chính mình. Thiên Đạo chính là đang giữ gìn trật tự của bản thân mà thôi."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cau mày nói: "Đừng có nói quá nhiều về Thiên Đạo như vậy, luôn luôn không ổn thoả."

"Yên tâm, nơi này là thiên ngoại!" Thái Ất Chân Nhân cười đến híp cả mắt, thong thả ngáp một cái: "Huyền Đô Thành này vào thời kỳ Thượng Cổ đã từng tạm thời phồn hoa, bây giờ chỉ còn tường đổ. Cuối cùng, còn không phải là vì Thiên Đạo hạn chế trường sinh tiên thăm dò Hỗn Độn Hải hay sao?"

"Ừm." Ngọc Đỉnh ứng tiếng, tiếp tục vùi đầu luyện chế trận cơ.

"Cái loại người đàng hoàng này." Thái Ất Chân Nhân lắc đầu, lại liếc nhìn mấy bóng người ở mấy phương hướng khác, cũng ngồi xếp bằng xuống ở bên người Ngọc Đỉnh, lấy ra hai cái trận cơ bắt đầu cẩn thận luyện chế.

Có sao nói vậy, xác thực, nói đạo lý, trận pháp Trường Canh thiết kế này thật sự xảo diệu, thậm chí là có thể lợi dụng lực lượng Thiên Đạo một cách đầy đủ, tiết kiệm tiêu hao đối với linh thạch.

"Tên gia hỏa này, tu đạo bất quá chỉ bốn ~ năm trăm năm, làm sao lại có nhiều ý nghĩ cổ quái hiếm lạ như vậy." Trong mắt Ngọc Đỉnh Chân Nhân xẹt qua một chút suy tư, nhưng cũng không nói thêm gì.

"Người ngoài thôn... " Ở một chỗ khác trên tường thành, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu tiên tử cũng đang toàn lực luyện chế trận cơ, cùng suy nghĩ một cái vấn đề.

Kim Linh Thánh Mẫu mấy lần muốn nói lại thôi, nhất cuối cùng vẫn là không nhịn được truyền âm đối với hai huynh muội này: "Người ngoài thôn mà Côn Bằng kia nói tới, đến cùng là có ý gì? Tuy có Huyền Đô sư huynh bảo đảm, nhưng lời nói của Huyền Đô sư huynh cũng không quá tường tận. Côn Bằng kia dường như thật sự có chuyện quan trọng muốn tìm Trường Canh, thật sự khiến cho người ta vô cùng hiếu kỳ."

Triệu Công Minh cười nói: "Nếu như có thể nói cho chúng ta, Trường Canh tự nhiên sẽ nói, hắn không chủ động nói, chúng ta sao phải hỏi nhiều?"

Vân Tiêu cũng nói: "Ta tất nhiên là tin hắn."

Kim Linh Thánh Mẫu khẽ nhíu mày, nói: "Ta cũng không phải là không tin Trường Canh, đây cũng là lo lắng đối với Trường Canh. Nếu chúng ta cũng không biết Trường Canh sư đệ có khốn cảnh nào, Trường Canh cũng sẽ không vui lòng nói ra sự tình của bản thân đối với chúng ta, sau này nếu gặp được phiền phức, lại nên tương trợ như thế nào?"

Triệu Công Minh suy tư một hồi, thở dài: "Cũng đúng là đạo lý như vậy."

Vân Tiêu tiên tử bất đắc dĩ cười một tiếng, ôn nhu nói: "Hắn vốn là sinh linh Nhân Tộc, chuyện này tự nhiên không sai. Chúng ta tu hành đến ngày hôm nay, đã sớm khám phá gốc rễ của sinh linh, sao phải xoắn xuýt như vậy?"

Triệu Công Minh vội nói: "Nhị muội nói cũng rất có lý."

"Nhưng..." Kim Linh Thánh Mẫu mới vừa muốn tiếp tục biện luận, liền bị Triệu Công Minh dùng ánh mắt ngăn lại.

Vân Tiêu tiên tử nhìn trận cơ xoay quanh trong lòng bàn tay hơi xuất thần, giống như cũng có một chút tâm sự, chỉ là không tiện đề cập.

Chỗ vòng xoáy trong thành, hào quang sáng lên rực rỡ, một đầu thụy thú bước bộ pháp thượng lưu, giẫm lên tường vân bảy màu, cõng hai cái bao tải đi tới.

Bạch Trạch nhìn một chút Lý Trường Thọ lơ lửng ở ngay phía trước, mới vừa muốn đi lên bẩm báo một tiếng sự tình Thánh Nữ Lâm Thiên Điện, nhưng còn chưa đi được hai bước, liền nghe được Huyền Đô Đại Pháp Sư truyền âm:

"Trường Canh đang bế quan, không biết là có chuyện quan trọng gì?"

Bạch Trạch vội vàng dừng lại bước chân, cũng không dám tiến tới thêm, do dự một chút vẫn là quay đầu chạy về phía vị trí Đại Pháp Sư.

Cũng không phải là đại sự gì, chỉ là một chút nhi nữ tình trường mà thôi.

Thế là, nửa tháng sau, ở ngoài sơn môn Độ Tiên Môn, một đạo thân ảnh quen thuộc cưỡi mây đến từ Đông Hải, thân mặc áo gai đoản sam, vẫn tội ác ngập trời như cũ.

...

"Tiểu Quỳnh Phong đâu? Tiểu Quỳnh Phong lớn như vậy đâu? Thật sự bị dọn đến Thiên Đình rồi?"

Tửu Cửu trừng mắt nhìn linh hồ phía trước, khoa tay vẽ ra hình dáng của Tiểu Quỳnh Phong, sau đó chán nản thở dài, ủ rũ cúi đầu trở về Phá Thiên Phong.

Núi vẫn như cũ, nước vẫn như cũ, sơn thủy vẫn trùng phùng như cũ.

Người vẫn như cũ, tâm vẫn như cũ, vật như cũ nhưng người không còn.

Tửu Cửu không dám đi lại nhiều ở trong núi, chỉ sợ không cẩn thận liền làm bại lộ thân phận bên ngoài của chính mình.

Nàng chỉ là đi gặp mấy vị sư tỷ sư huynh lưu tại trong núi và sư muội duy nhất Tửu Vũ Thi của chính mình, liền có một chút buồn bã rời khỏi sơn môn.

Vốn định trở về Lâm Thiên Điện như vậy, lại không hiểu ra sao ngừng thân hình tại một bãi cát nào đó tại ven biển Đông Hải.

Có nên đi gặp hắn một chút hay không.

Chương 1234. -

Tửu Cửu tìm bóng râm một tảng đá nào đó, ngồi trên bờ cát màu trắng xuất thần, gió biển thổi vào mái tóc vừa ngắn vừa dài được cắt đặc biệt của nàng, đối vui sóng biển chơi mà tới lại hậm hực mà đi, thấp giọng oán trách cái gì...

"Thật phiền." Nàng chợt thở dài, muốn cúi đầu đặt ở trên đầu gối, thử mấy lần lại đều có khoảng cách nhất định, chỉ có thể càng ủy khuất ôm lấy chính mình.

ài...

Sớm biết hôm nay phiền muộn như vậy, năm đó liền từ bỏ kiêu ngạo của sư thúc, nhất cổ tác khí nấu tên gia hoả kia!

Về phần hiện tại, muốn gặp một lần cũng đều phiền phức như thế.

Nàng xuất thần một hồi đối với bãi cát, trong tay nhiều hơn một thanh đoản kiếm, mũi kiếm nhẹ nhàng hoạt động trên bờ cát, vẽ ra hai hình người đơn giản, một người giơ tay hất tung, người kia há miệng hứng...

"A."

Tửu Cửu nhếch khóe miệng lên, lại ngẩn người ngồi ở nơi đó.

Nàng kỳ thật không hiểu, chính mình nguyên bản đối với tiểu Trường Thọ đến cùng là có ý gì, chính mình tu đạo sớm hơn hắn một ngàn năm, trừ tu đạo cũng chính là uống rượu, đối với loại kiến thức đạo lữ này là nửa vời không rõ.

Ban đầu giống như là trưởng bối chiếu cố đối với vãn bối thuần túy, nhưng theo thời gian chuyển dời, hai người càng ngày càng quen thuộc, cũng không có nhiều khoảnh khắc khắc cốt minh tâm, nhưng cảm giác...trưởng bối quan tâm dần dần biến chất.

Tửu Cửu vốn là biết điều này, cảm giác của nàng đối với tên gia hỏa kia, ban đầu càng nhiều hơn là ỷ lại.

Mà đoạn năm tháng kia, chính mình vốn dĩ có cơ hội biểu đạt tâm ý, nhưng bởi vì uống nhiều rượu, mỗi lần cảm thấy chính mình hẳn là động tâm đối với Trường Canh, rất nhanh lại sẽ bị đủ loại lý do phủ định.

【 Hắn là sư điệt, ngươi lớn hơn hắn gần một ngàn tuổi, có ý đồ đối với sư điệt của mình thật sự là quá không thể nào nói nổi! 】

【 Ngươi chỉ là thích rượu và đan của hắn, chỉ là muốn tìm một người biết cất rượu, căn bản không phải thật sự yêu thích. 】

【 Linh Nga sẽ nghĩ như thế nào về bản sư thúc, đây không phải là già mà không kính sao? 】

Ài, chính mình già rồi sao.

Tửu Cửu tiện tay ném đoản kiếm vào trên bờ cát, đưa tay nâng cằm lên, có một chút xuất thần đối với biển cả.

Bất tri bất giác lấy bầu rượu ra, ngửa đầu uống vào mấy ngụm, hai mắt đã là có một chút mê ly...

Rượu nguyên bản, đậm nặc, tuy nhiên rượu không say người tự say.

Nhưng nàng cũng biết đây là đang ở bên ngoài, không dám thật sự uống say, chỉ là tìm cảm giác lâng lâng bay bổng, để có thể quên đi những chuyện phiền lòng này.

Rất nhanh, nàng ném bầu rượu rỗng tới bên cạnh đoản kiếm, chải lại mái tóc dài của mình trong gió biển, để cho chính mình thoạt nhìn không đến mức quá chật vật.

Khuôn mặt ửng đỏ giống như thiếu nữ ngượng ngùng, hai mắt mê ly lại như nhìn thấu trần thế, lựa chọn sống mơ mơ màng màng tiêu sái.

Chính mình về sau nên làm cái gì bây giờ? Con đường phía trước lại ở chỗ nào?

Tửu Cửu không khỏi nhớ tới, trước khi chính mình trở về lần này, đã nói chuyện cùng với Bạch tiên sinh, lúc ấy chính mình hỏi Bạch tiên sinh một câu con đường phía trước, Bạch tiên sinh trả lời cũng là tương đương có chiều sâu.

【 Kỳ thật vô luận đi phương hướng nào, đi qua liền đều là con đường phía trước, khác biệt chỉ là lựa chọn của chính mình. 】

Cho nên Tửu Cửu trở về, muốn đi tìm người xấu kia nói một chút, giao lựa chọn cho tâm ý trong một cái chớp mắt của mình kia...có được hay không cũng không quan trọng, dù sao nàng cũng đã cố gắng.

Đi lên Thiên Đình đi.

Coi như là đệ tử Độ Tiên Môn đi qua bái kiến...

"A? Đây là cái gì? Làm sao tiên thức vừa rồi không có chú ý tới?"

Tửu Cửu đứng dậy, nhìn đồ vật không rõ trôi nổi trên biển kia, cẩn thận phân biệt một hồi, mới phát hiện đó là một nữ tử đang nằm dưới biển, váy xòe ra, đang trôi theo dòng chảy.

«Tiên tử nước chảy bèo trôi đồ» giả tưởng:

Nằm ngửa mặt trên biển, váy và tóc dài tung bay làm thuyền, như đang ngủ say, khóe miệng nở nụ cười điềm đạm, đàn cá thỉnh thoảng nhảy nhót xung quanh.

«Tiên tử nước chảy bèo trôi đồ» chân thực:

Nằm úp mặt xuống biển, hai cánh tay mở ra hình chữ đại, tóc dài quấn thành một đoàn rong biển, bên cạnh thỉnh thoảng toát ra một chuỗi bong bóng, váy sau khi bị ướt đẫm cực kỳ giống bông gòn, một đám cá dùng đầu đụng vào cánh tay nàng, muốn đuổi nàng ra khỏi địa bàn của mình.

Đây là?

Giống như là một Luyện Khí Sĩ, trên người còn có linh lực vận chuyển.

Tửu Cửu cũng không quá bất cẩn, đầu ngón tay hơi rung nhẹ, đoản kiếm liền vỏ bay ra ngoài, nâng nữ nhân trên mặt nước bay một vòng, ném ra bên ngoài trăm trượng, thận trọng dò xét.

Bị thương rồi?

Khí tức đối phương bình ổn, linh lực lưu chuyển thông thuận, dường như đạo cảnh cũng không thấp.

Tửu Cửu điều khiển tiên kiếm lật nữ tử này lại, lập tức thấy được khuôn mặt có phần xinh đẹp kia, không nhịn được nhẹ nhàng tán thưởng hai tiếng…

Tiểu sư thúc không ngại vấn đề tiên tử nhà khác có đẹp hay không, ưu thế của nàng không nằm trên gương mặt!

Nhìn thiếu nữ này, vốn là khuôn mặt thanh tú, nhưng lại có mấy phần vũ mị tự nhiên, da thịt thổi qua liền phá, nước da trắng như ngọc xem như tiêu chuẩn thấp nhất của tiên thể, nhưng ở trên người thiếu nữ này, lại hiện ra một loại cảm giác gần như hoàn mỹ...

Nói thế nào đây, quá mức hoàn mỹ, ngược lại là có một chút mất tự nhiên, đoán chừng là vào trước khi đầu thai đã hối lộ Địa Phủ âm sai, điều chỉnh lại mặt mũi.

Tửu Cửu nhíu mày nói thầm vài câu, cũng không dám tùy tiện tới gần, cuối cùng quyết định dừng một tầng kết giới ở bên cạnh liền rời đi, nhưng nàng mới vừa muốn động thủ, thiếu nữ kia liền nâng khóe miệng lên, quay đầu phun ra một ngụm nước biển, tràn đầy suy yếu mở hai mắt ra, miệng nhỏ mở ra...

Chương 1235. -

"Ta quá khó khăn."

Tửu Cửu cũng không biết chính mình làm sao vậy, bỗng nhiên dậy lên nỗi buồn, nước mắt cộp cộp rớt xuống.

Trong đáy lòng hiện ra hình ảnh sư điệt không có lương tâm nào đó trái ôm phải ấp, lại có tửu kình chếnh choáng dâng lên, không nhịn được gào khóc.

"Ngươi thì được tính là khó khăn gì, ta mới khó khăn!" Thiếu nữ kia nháy mắt mấy cái, nước mắt như ngọc vỡ ra, buồn bã nói: "Không ngờ tới đến đây cũng đều có người so sánh cùng, ta thực sự quá thảm rồi."

Tửu Cửu lấy bầu rượu ra ngửa đầu ực một hớp, tiến vào giai đoạn nỗi buồn lớn không tiếng động.

Thiếu nữ kia nước mắt lưng tròng, không nhịn được ngồi dậy, ôm chặt chính mình, khóc ròng ròng.

Trong vòng phương viên trăm dặm, cỏ cây thất sắc, thiên địa buồn theo, mấy vị Luyện Khí Sĩ đang bay cách đó vài trăm dặm, đột nhiên đưa tay lau nước mắt trên khóe mắt, nhớ lại những điều không như ý trong cuộc đời này, không khỏi lã chã rơi lệ.

Đúng lúc này, Tửu Cửu phảng phất như nghe được thiếu nữ kỳ quái này lẩm bẩm: "Ôi, hỏng rồi hỏng rồi, Tiểu Khổ sắp mất kiểm soát rồi! Chúng ta nhanh trợ giúp! Ta cười trước. Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha!"

Trên trán của Tửu Cửu treo đầy dấu chấm hỏi, nhưng trong đáy lòng đột nhiên bắt đầu trở nên hưng phấn, không nhịn được phình bụng cười to, lại nói không nên lời nguyên do chính mình vui vẻ.

Thiếu nữ kia lại lẩm bẩm trong khi cười: "Vừa khóc vừa cười cũng đều ảnh hưởng đến người khác, các ngươi hãy khắc chế một ít...để nhân từ cùng với yêu thương xoa dịu buồn vui của các ngươi."

Trong khi nói, quanh người thiếu nữ nổi lên từng bong bóng màu hồng.

Lúc này Tửu Cửu đã phát hiện ra có chỗ nào không đúng, trong lúc cười to đột nhiên che khuôn mặt, trên mặt đỏ bừng nóng rực, trong đáy lòng loé lên từng đoạn chính mình ở chung cùng với Lý Trường Thọ.

"Hì hì, tiểu thọ thọ... " Thiếu nữ nào đó đột nhiên thốt lên một tiếng ' ú ớ' hấp dẫn và lẩm bẩm: "Có vẻ như cũng có người trong lòng ~"

Tửu Cửu: "…"

Đây là tình huống gì?

Trong đáy lòng của chính mình làm sao lại hiện ra nhiều đồ vật loạn thất bát tao như vậy, hơn nữa cảm thấy đây vốn là chuyện xấu hổ, lại vẫn khiến cho người ta hướng tới như vậy?

Đây là...

Nỗi buồn, niềm vui, tình yêu, khát vọng.

Lực lượng thất tình lục dục?

Đạo tâm của Tửu Cửu chấn động, lập tức liền muốn lùi ra phía sau, nhưng thiếu nữ kia đột nhiên nắm chặt tiểu quyền, ngẩng đầu nghiến răng rống lên.

"Giận dữ!"

Ông —— một cơn gió xẹt qua quanh người thiếu nữ, quanh người giống như bốc cháy lên ngọn lửa màu đỏ cam, trong nháy mắt liền sấy khô tiên váy của chính mình, mái tóc dài dựng lên trời.

Tửu Cửu đang muốn lui lại đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong đáy lòng bùng lên một cơn lửa giận, cắn răng nhìn lên bầu trời.

"Hừm! Thông đồng với sư điệt của ta chính là địch nhân của ta! Rõ ràng là bản sư thúc mở miệng trước!"

"Hở?" Thiếu nữ kia cúi đầu xuống, chỉ ngón tay lên miệng, tràn đầy kinh ngạc nhìn bên này.

Thiếu nữ nhỏ giọng hỏi: "Sư thúc, sư điệt? Thật kích thích."

Lực lượng thất tình lục dục quy về cân bằng trong nháy mắt, cặp mắt kia lấp lóe hào quang rực rỡ, dường như có bảy cái hồn phách đồng thời nhìn chăm chú vào Tửu Cửu bên kia.

Tửu Cửu giương mắt nhìn bầu trời, lại nhìn mắt thiếu nữ bên cạnh, trong mắt lóe lên hung quang, quay đầu giậm chân một cái liền đập đầu về phía nước biển Đông Hải.

A nha!

Lần này là không có mặt mũi gặp người!

Thiên Đạo thiếu sót ở chỗ đại đạo không dứt, chúng sinh thiếu sót ở chỗ tính tăng giảm của đạo...

Tình huống của Lý Trường Thọ lúc này hơi có một chút kỳ dị.

Hắn ngồi xếp bằng ở bên cạnh vòng xoáy, từng tia từng tia thần niệm thâm nhập vào trong vòng xoáy, phần lớn tâm trí đều đắm chìm trong đó,

Nhưng hắn chỉ là đang quan sát, cũng chưa hoàn toàn tiến vào cảnh giới ngộ đạo, hết thảy tình hình xung quanh đều có thể phản chiếu vào trong đáy lòng hắn.

Vân Tiêu tiên tử đang chuyên chú luyện chế trận cơ.

Thái Ất Chân Nhân tranh thủ thời gian mò cá luyện tập khẩu kỹ.

Đại Pháp Sư sư huynh đang nghiên cứu cách bố trí đại trận cụ thể...

Lý Trường Thọ lúc này, liền có cảm giác chính mình như là một cái "ổ cứng di động", cắm vào "cổng" Thiên Đạo, cố gắng tìm ra nội dung mà mình quan tâm trong một số lượng lớn thông tin lộn xộn và vô nghĩa.

Nhân tiện tìm hiểu một số vấn đề nhỏ.

Ví dụ như bản chất của Thiên Đạo, mối liên hệ sâu xa giữa đại đạo, Thiên Đạo và sinh linh, sự tự diễn biến của đại đạo trong thời kỳ sơ khai của thiên địa, vân vân.

Cũng không có gì quá nổi bật, chỉ là trình độ đại năng Hồng Hoang tìm hiểu bình thường.

Đương nhiên, bằng vào đạo cảnh cùng với tích lũy của bản thân hắn, còn lâu mới có thể được tính là đại năng.

Hồng Hoang từ xưa đến bây giờ, vô số sinh linh đã lưu lại quá nhiều vết tích trong năm tháng, bên trong Thiên Đạo cũng ẩn giấu quá nhiều mảnh vỡ phân tán.

Lý Trường Thọ không ngừng quan sát, không ngừng suy tư, không để ý chút nào đến sự thay đổi của năm tháng,

Cảm ngộ không ngừng được tích lũy, lại bị hắn tạm thời phong ấn, phòng ngừa bị Thiên Đạo lợi dụng, ảnh hưởng tới tâm thần.

Không Minh Đạo Tâm luôn luôn bảo trì trạng thái mở ra, không động tâm vì ngoại vật, không bị cảm xúc cá nhân làm lay động.

Hắn giống như một kiểm toán viên không có cảm xúc, duy trì trạng thái của một hiền giả, quan sát vô số dấu vết in sâu trong các vòng tuổi của thiên đạo...

Không có dấu hiệu nào, Lý Trường Thọ nhìn thấy được một mảnh hỗn độn.

Bên trong sương mù xám xịt, dường như có một thân ảnh cực kỳ vạm vỡ đang đứng đó, dưới chân là hàng loạt đại đạo chằng chịt, xung quanh là hỗn độn vô biên.

Chương 1236. -

Thân ảnh này...

Màn sương tan biến, Lý Trường Thọ "thấy" được bóng lưng của đại hán này, đối phương quấn trong một chiếc áo da đơn giản, chắp tay sau lưng sững sờ đối với Hỗn Độn Hải.

Da của chiếc áo kia dường như là một loại sinh linh hỗn độn nào đó...

Bàn Cổ?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên ý niệm như vậy, đạo tâm không tự giác bắt đầu run rẩy.

Thiên Đạo thiếu hụt, lỗ hổng thiên địa, lại có quan hệ với ấn ký của Bàn Cổ Thần?

Chuyện này không hợp lý!

Thiên Đạo là vào sau khi khai thiên tích địa, ý chí của Bàn Cổ cộng minh với ba ngàn đại đạo sinh ra, vốn là vì hộ vệ Hồng Hoang thiên địa tránh bị dư nghiệt tiên thiên thần ma xâm nhập.

—— ba ngàn chính là ngón tay ảo.

Thiên Đạo được sinh ra sau khi Bàn Cổ Thần ngã xuống, tại sao lại có "hình ảnh" Bàn Cổ Thần đứng lẳng lặng ở bên trong Hỗn Độn Hải?

Là lạc ấn đại đạo đức?

Hay là Đạo Tổ có đại thần thông nghịch phản năm tháng đi quan sát thiên địa khởi nguyên?

Lại hoặc là...

【 Đến rồi? 】

Bên trong đạo tâm của Lý Trường Thọ, đột nhiên vang lên một tiếng hô hoán mang theo một chút vui sướng, đó là vui sướng trong sáng thuần khiết, lại mang theo một loại đại đạo chiến minh nào đó.

"Bàn Cổ" nghiêng đầu lại, lộ ra một khuôn mặt uy vũ, thoạt nhìn cảm thấy không có chỗ kỳ dị gì, chỉ là bộ dáng đạo thể tiên thiên, nhưng cẩn thận nghiền ngẫm...

Cái gọi là đạo thể tiên thiên, lại là bắt chước hình dáng tướng mạo của Bàn Cổ.

Đây mới là bản chính!

Sau đó, Bàn Cổ Thần chính là nói một câu:

【 Lão đệ. 】

Khục!

Không Minh Đạo Tâm của Lý Trường Thọ suýt nữa bị phá, tiếp theo liền ý thức được, "vết tích" chính mình bắt được này, là ký ức của một sinh linh nào đó.

Bàn Cổ cũng không phải là đang nói chuyện với hắn, chỉ là thần niệm của hắn thay vào thị giác của chủ nhân đoạn ký ức này.

Đột nhiên nghĩ đến, bên trong bút ký của Lãng tiền bối cũng có xưng hô【 Bàn Cổ lão ca 】 như vậy...

Tâm niệm của Lý Trường Thọ lưu chuyển với tốc độ cực nhanh, tách bản thân ra khỏi dấu vết của Thiên Đạo, ở chỗ đối mặt với "Bàn Cổ", tạo ra một vệt bóng đen, bắt đầu quan sát từ góc độ thuần túy của một người thứ ba.

Quả nhiên, hết thảy trở nên dễ hiểu hơn rất nhiều.

Ở dưới chân Bàn Cổ Thần, từng đầu đại đạo dường như đang không ngừng kéo dài, thay đổi đến hoàn chỉnh, cố gắng viên mãn.

—— đây phảng phất như là phương thức tu hành của Bàn Cổ Thần.

Nội dung của đoạn ấn ký Thiên Đạo này là, vào trước khi khai thiên tích địa, lúc hỗn độn vô danh, Bàn Cổ Thần cùng với sinh linh không biết, phát sinh một đoạn đối thoại đơn giản.

Lúc Bàn Cổ Thần giao lưu cùng với sinh linh không biết kia, truyền đạt chính là thần niệm, tự động ngưng tụ thành lời nói ở trong đáy lòng của Lý Trường Thọ.

Có một chút cùng loại với phương thức nói chuyện phiếm giữa Tháp đại gia cùng với Lý Trường Thọ.

Bàn Cổ hỏi: "Ta vẫn không rõ lắm, vì sao phải mặc quần áo. "

Sinh linh không biết kia mỉm cười trả lời: "Không mặc quần áo vật, không phải là không thể phân biệt được với những kẻ quái dị kia sao? Lão ca, chúng ta phải tin chắc rằng mình đẹp thì mới coi họ là xấu, bởi vì ở trong Hỗn Độn Hải đều là tâm lý bình thường không có xu hướng, cho nên hết thảy đều phải có một tiêu chuẩn. Hỗn Độn Hải vô biên vô hạn, đều là hỗn loạn vô tự, chân linh tụ hợp mà ngưng tụ thành sinh linh, cả một đám đều là không kiêng nể gì cả. Chúng ta phải có lòng trách nhiệm và làm gương cho họ. "

Bàn Cổ Thần lộ ra vẻ mặt giật mình, trong đáy mắt toát ra ánh sáng suy tư.

Lừa dối tên gia hỏa Bàn Cổ Thần này...

Hẳn là Lãng tiền bối, đây chính là Lãng tiền bối!

Lãng tiền bối đã xuyên qua vào thời điểm khai thiên tích địa? Vì sao trước đó nghe Đạo Tổ nói, Lãng tiền bối là bị rung chuyển lúc khai thiên tích địa hút tới?

Được rồi, chuyện này không quan trọng, quan trọng là...

Chỉ như vậy?

Lãng tiền bối lại kém cỏi như vậy?

Cũng đều đã trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Bàn Cổ Thần, vào trước khi khai thiên tích địa liền đi đến Hỗn Độn Hải, cuối cùng lại còn bại ở trong tay của Hồng Quân Đạo Tổ!

Là do Đạo Tổ quá mạnh, hay là do Lãng tiền bối ở bên trong những năm tháng bát ngát này, chơi quá mức?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ không nhịn được phàn nàn vài câu, lại âm thầm tỉnh táo.

Đừng dính líu quan hệ cùng với Lãng tiền bối, nếu không khẳng định sẽ bị hố đến đáy hố!

Đoạn dấu vết này còn có tin tức còn sót lại.

"Hết thảy đều là tâm lý bình thường không có xu hướng, cho nên hết thảy đều phải có một tiêu chuẩn!" Bàn Cổ Thần chậm rãi gật đầu: "Lời mà ngươi nói này cũng có đạo lý. "

Sau đó, Bàn Cổ liền cúi đầu nhìn đại đạo dưới chân, nhắm hai mắt lại bắt đầu suy ngẫm, quanh người rất nhanh liền nhiều thêm một tầng sương mù.

Sinh linh không biết kia thấy thế, dường như yên lặng đưa tay vả vào miệng của chính mình, lẩm bẩm nói: "Xong rồi, như vậy không biết lại mất bao lâu mới có thể tỉnh lại. Ài, đây hẳn chính là đại lão. "

Bên trong âm thanh lẩm bẩm của sinh linh không biết, hình ảnh như vậy biến mất không thấy gì nữa.

Lý Trường Thọ: "..."

Lúc này hắn đã có thể xác định, đoạn ấn ký Thiên Đạo này đến từ "ký ức" của Lãng tiền bối.

【 Bàn Cổ lão ca 】ở bên trong bút ký của Lãng tiền bối kia, quả nhiên không phải là tùy tiện nói khoác, chỉ sợ thật sự là nhân vật cùng thời kỳ cùng với Bàn Cổ Thần.

Thật sao?

Lý Trường Thọ bình tĩnh suy nghĩ, cẩn thận cảm ngộ một hồi.

Hắn ghi nhớ bóng lưng Bàn Cổ Thần đứng chắp tay trong đáy lòng, Bát Cửu Huyền Công như là bị kích hoạt, huyết mạch bắt đầu phi tốc xoay tròn.

Tại Huyền Đô Thành, ở chỗ Lý Trường Thọ bế quan, một vệt lưu quang màu đỏ tươi bao bọc Lý Trường Thọ lại.

Chương 1237. -

Cơ duyên?

Lý Trường Thọ giật giật đầu lông mày, cũng không mở hai mắt ra, cũng không nóng ruột tiếp tục tìm kiếm ấn ký Thiên Đạo khác có quan hệ đến Bàn Cổ Thần, ngược lại là bắt đầu cẩn thận suy tư.

Tại sao hắn lại phát hiện ra những tình huống này ở đây, mà trước đây lại chưa từng nghe ai nói qua?

Đạo Tổ cố ý thành toàn?

Những ấn ký Thiên Đạo này là không thể coi thường, thường xuyên quan tưởng, có thể tăng cường cảm ngộ của Luyện Khí Sĩ đối với đại đạo, càng có thể cảm nhận được vào trước khi khai thiên tích địa, từng đầu đại đạo trạng thái "nguyên sơ" ngưng tụ thành ở quanh người Bàn Cổ Thần.

Nơi này có hai khái niệm:

Đại đạo, chân lý thế gian, có thể hiểu thành cấu tạo thiên địa quy tắc Hồng Hoang bây giờ.

Thiên Đạo thôi diễn chín thành tám đại đạo, từ đó đạt được "quyền hạn" khống chế thiên địa, hộ vệ thiên địa, cấu tạo trật tự bên trong thiên địa.

Hai cái giống nhau nhưng hoàn toàn khác nhau.

Tại lỗ hổng Thiên Đạo này, chính mình thế nhưng lại tìm được ấn ký Thiên Đạo bắt nguồn từ mảnh vỡ kí ức【Lãng tiền bối - cấm kỵ Thiên Đạo】...

Lý Trường Thọ không thể không hoài nghi, đây là Thiên Đạo hoặc là Đạo Tổ, thậm chí ý chí Bàn Cổ còn sót lại bên trong Thiên Đạo, vì một mục đích nào đó, cố ý bày ra những "tin tức" này cho chính mình.

Nhưng lúc này Lý Trường Thọ đã quyết định...

Nắm chắc cơ hội lần này!

Chỗ tốt này xác thực rất lớn, cũng trực tiếp liên quan đến hai chữ "siêu thoát".

Chuyện có nặng nhẹ, hết thảy cơ hội có quan hệ cùng với siêu thoát, chính mình cũng đều phải toàn lực tiến hành nắm chắc!

Vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn không phải là không ổn, mà chính là không khôn ngoan.

Về phần kẻ đứng sau màn biểu hiện ra những thứ này cho chính mình, đằng sau hẳn là sẽ cầu hắn đi làm cái gì đó, lúc đó mới cần cẩn thận châm chước.

Có thể từ chối nếu cảm thấy không thích hợp.

Nửa ngày sau, Lý Trường Thọ tiếp tục dò xét ở bên trong lỗ hổng thiên địa này, lật từng tầng từng tầng 【 vòng tuổi 】, tìm ấn ký có quan hệ với Bàn Cổ Thần.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết đã tìm được bao lâu.

Đạo tâm của Lý Trường Thọ run rẩy, thần niệm rơi vào một mảnh Hỗn Độn Hải một lần nữa.

Đạo ấn ký thứ hai!

Hắn bảo trì đạo tâm không minh, cấp tốc bóc chính mình ra, tránh cho bị Thiên Đạo ảnh hưởng đến tâm cảnh, tiếp tục chọn góc nhìn thứ ba để quan sát.

Lần này, vẫn là đoạn đối thoại giữa Bàn Cổ Thần cùng với sinh linh không biết kia.

Khác biệt chính là —— dưới chân Bàn Cổ Thần xuất hiện một mảng lục địa lớn, trên đỉnh đầu cũng xuất hiện một mảnh xanh thẳm, dường như đang thôi diễn lý lẽ thanh trọc.

Hỗn độn khí tức xung quanh không ngừng ăn mòn phiến thiên địa nho nhỏ này, lại bị thần lực của Bàn Cổ Thần không ngừng đẩy ra.

Bởi vì nguyên nhân thị giác, lúc này Lý Trường Thọ cũng vô pháp kết luận, đoàn sinh linh Lãng tiền bối hư hư thực thực kia không biết đến cùng là bộ dáng gì, vẫn như cũ chỉ là một đoàn hắc vụ tưởng tượng ra...

Sinh linh không biết hỏi: "Lão ca, ngươi thật sự muốn khai thiên sao? Có muốn suy nghĩ lại một lần nữa hay không? Ở lại Hỗn Độn Hải cũng rất tốt, vô biên vô hạn, còn có một ít địa phương rất thú vị, có thể khám phá vô tận. "

Bàn Cổ Thần lại nói: "Hỗn độn vô tự, chân linh ngây ngô. Ta và ngươi là những sinh linh được sinh ra từ hư không, ở trên con đường tiến lên, tất nhiên là sẽ hóa thành một đại đạo, viên mãn ba ngàn đại đạo, xác định tồn tại cùng với hư vô, phân chia trật tự giới cùng với vô tự giới. Dòng sông chân linh là không có cách nào tiếp tục ở bên trong Hỗn Độn Hải, vô số chân linh ngơ ngơ ngác ngác, nếu lại không khai thiên, những chân linh này sẽ quy về hư vô, bản thân dòng sông chân linh cũng sẽ chôn vùi một lần nữa. Nếu quy về hư không một lần nữa, Hỗn Độn Hải sẽ tĩnh mịch một lần nữa, sự tồn tại của ta và ngươi còn có ý nghĩa gì? Ta là chân linh tụ hợp mà sinh ra, ký thác sự tồn tại của dòng sông chân linh, cho nên ta nên làm điều này. "

Sinh linh không biết lại nói: "Nhưng chuyện này...ài, lão ca ngươi khai thiên liền phải đánh phá trật tự bên trong Hỗn Độn Hải bây giờ, vì bù đắp ba ngàn đại đạo, cũng nhất định phải đánh một trận cùng với những thần ma bên trong Hỗn Độn Hải. Trước đó chúng ta đã thăm dò Hỗn Độn Hải, liền có thần ma đếm không hết có lực đánh một trận cùng với lão ca ngươi. "

"Đúng như lời ngươi nói, thay đổi, sao có thể không chảy máu. "

Bàn Cổ Thần cười cười, mở tay trái ra, lưu quang trong lòng bàn tay giao thoa, thiên địa trên đỉnh đầu, dưới chân y đột nhiên vỡ vụn, hóa thành từng đầu đại đạo như xiềng xích, có màu sác khác nhau.

Bên trong Hỗn Độn Hải, xuất hiện khái niệm màu sắc!

Có ba đầu đại đạo là chói mắt nhất, bay thẳng đến lòng bàn tay của Bàn Cổ Thần, đan xen với nhau, ngưng tụ thành một chiếc đại phủ cao ngang với Bàn Cổ Thần.

Khai Thiên Phủ!

Thần niệm của sinh linh không biết kia đang run rẩy: "Nói làm liền làm sao? "

"Nói làm liền làm!" Bàn Cổ Thần ngẩng đầu mà đứng, mái tóc dài rối tung ở trên đầu vai bị từng đầu đạo tắc bao khỏa, quanh người toát ra hào quang rực rỡ, ngửa đầu rống to một tiếng.

Hỗn Độn Hải bỗng nhiên sôi trào!

Bên trong Hỗn Độn Hải xung quanh, từng cái bóng hình dạng không đồng nhất hiện ra, vô biên vô hạn...

Hình ảnh im bặt mà dừng.

Đạo ấn ký Thiên Đạo thứ hai gánh chịu, cũng chỉ là những tin tức này.

Lý Trường Thọ vẫn chưa thỏa mãn, lại vẫn áp chế xúc động của chính mình như cũ, nhắm mắt cẩn thận thể ngộ.

Trong đáy lòng hắn nổi lên một chút linh quang, lấy ra một cuộn giấy trắng mang theo bên mình từ trong tay áo ra, tiên lực ngưng tụ thành một cây bút, tiện tay vẽ tranh.

Chương 1238. -

Bàn Cổ Thần cầm phủ mà đứng, đối mặt với vô tận thần ma hỗn độn, ở dưới ngòi bút của Lý Trường Thọ cấp tốc được vẽ ra.

Lý Trường Thọ lại cảm thấy không rất hoàn mỹ, tiện tay đốt tranh cuốn, lại lấy ra một bức tranh cuốn trắng khác, nhắm mắt ngưng thần.

Lần này, hắn lại là mấy ngày không cầm bút lên, vào lúc nâng bút, động tác lại trở nên vô cùng chậm chạp.

Nhưng những đường nét hắn vẽ ra dường như trở nên sống động, và hình tượng Bàn Cổ Thần vẽ ra lần này ẩn chứa vô số huyền diệu lý lẽ.

Khi bức hoạ được hoàn thành vào 3 tháng sau, Lý Trường Thọ vung tay lên, cuốn quyển tranh cuốn này lên, hóa thành lưu quang bay về phía Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Sau đó, Lý Trường Thọ không nói một lời, nhắm mắt cảm ngộ, treo cao bức hoạ vừa rồi trong linh đài.

«Bàn Cổ Quan Tưởng Đồ»!

Là mấu chốt để Bát Cửu Huyền Công đột phá cực hạn!

Con đường siêu thoát mà chính mình còn chưa lần mò được kia, ở chỗ này, lại ngoài ý muốn mở ra một cái khe hở, có một tia sáng dẫn đường cho bản thân tiến về phía trước...

Đến cùng là đã để lộ những ấn ký Thiên Đạo này cho chính mình?

Lãng tiền bối bị xoá bỏ, hết thảy mảnh vỡ kí ức của Lãng tiền bối cũng sẽ thuộc về Thiên Đạo.

Có thể bị loại trừ bản thể Thiên Đạo trước, đó chỉ là một "tập hợp quy tắc" không có cảm xúc, nó là trật tự của chính nó, và không thể cung cấp cho mình một cách để phá vỡ trật tự.

Cũng có thể loại trừ Lãng tiền bối, y đã không còn sót lại một chút cặn.

Có khả năng nhất, chính là ý chí còn sót lại của Bàn Cổ Thần, cùng với Đạo Tổ sư tổ.

Nhưng ý chí còn sót lại của Bàn Cổ Thần vào giờ phút này đang bị trấn áp phong ấn, như vậy Đạo Tổ sư tổ đang chỉ điểm chính mình là có khả năng lớn nhất.

Biện pháp nghiệm chứng cũng rất đơn giản.

Chính mình kế tiếp nếu như một lần nữa tìm được ấn ký Thiên Đạo, mà bên trong ấn ký Thiên Đạo xuất hiện hình ảnh Đạo Tổ cùng với Bàn Cổ Thần...

Thì người đứng phía sau đã cho hắn một cơ duyên như vậy, nhất định là Đạo Tổ không thể nghi ngờ.

Lý Trường Thọ nghe được tiếng thán phục truyền đến từ nơi xa, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tiếp tục phân ra một tia tâm thần chiếm cứ ở xung quanh người, một lần nữa đắm chìm ở trong "vòng tuổi" Thiên Đạo.

Đếm quá khứ của thiên địa, tìm ấn ký Thiên Đạo hình thành từ ký ức của Lãng tiền bối.

Lần này, lại hao phí một khoảng thời gian tương đối dài, nhưng thời gian không phụ có lòng Thọ, rất nhanh hắn đã tìm được ấn ký Thiên Đạo thứ ba và thứ tư.

Đáng tiếc, có rất ít thông tin được giữ lại trong đó.

Chỉ có thể miễn cưỡng ngưng tụ thành mấy bức họa, cũng đều là Bàn Cổ Thần vung búa đại chiến cùng với sinh linh bên trong Hỗn Độn Hải, chém từng sinh linh thành hỗn độn khí tức, tạc ra vô số chân linh.

Sinh linh bên mạnh mẽ trong Hỗn Độn Hải, có thể hiểu thành "vô số chân linh tụ hợp trên đại đạo" mà diễn hóa thành sinh mạng thể.

Cho nên, mỗi một hỗn độn thần ma vẫn lạc, đều sẽ phóng xuất ra vô số chân linh.

Những chân linh này hội tụ ở sau lưng Bàn Cổ Thần, một lần nữa ngưng tụ thành một dòng sông, Bàn Cổ Thần giống như theo gió vượt sóng, vượt mọi chông gai, những nơi đi qua, không ai địch nổi!

Thú vị chính là, góc nhìn ban đầu của mấy bức họa này, đều là tại đầu vai của Bàn Cổ Thần.

Lãng tiền bối lúc này dường như đứng ở trên vai Bàn Cổ Thần, chứng kiến toàn bộ đại kiếp khai thiên.

Lắng đọng nửa tháng, Lý Trường Thọ bắt đầu tìm kiếm đạo ấn ký Thiên Đạo thứ năm.

Mà lần này, Lý Trường Thọ rốt cuộc cũng xác nhận ý nghĩ của chính mình.

Đạo Tổ, xuất hiện!

Đó là vào lúc đại kiếp khai thiên sắp kết thúc, Bàn Cổ Thần đã đạt đến hình thái mạnh nhất, ở bên trong đại chiến đột nhiên phát hiện ra một cỗ đạo thể tiên thiên tương tự với mình.

Búa chần chờ trong một cái chớp mắt, Bàn Cổ Thần tha cho hỗn độn thần ma này một mạng, nhưng một đạo lưu quang Khai Thiên Thần Phủ đánh ra, chém rớt một góc ngọc điệp hộ thân của hỗn độn thần ma này.

Ba cỗ thần niệm xen lẫn, lại có một đoạn đối thoại đơn giản.

Sinh linh không biết nghi là Lãng tiền bối nói: "Người quen! Lão ca, đây là người quen!"

Đạo sĩ anh tuấn trẻ tuổi nghi là Hồng Quân Đạo Tổ hỏi: "Vì sao không giết ta? "

"Ngươi quá yếu. " Bàn Cổ Thần dùng thần niệm bình tĩnh giải thích: "Một chân linh có thể sinh tồn ở bên trong Hỗn Độn Hải đến nay, đã là có một chút không dễ. Hơn nữa, ở trong thiên địa mà ta muốn mở ra, mỗi một chân linh cũng đều có thể tự sinh trưởng, có chứng nhận bản ngã. Ngươi vừa vặn là bằng chứng cho thấy một chân linh thực sự có thể tự tồn tại và ngươi có thể bước vào thiên địa mà ta sẽ mở ra sau này, cho nên ta không cần phải tiêu diệt ngươi. "

Hồng Quân chậm rãi gật đầu, quay người trốn vào bên trong Hỗn Độn Hải.

Bàn Cổ Thần tự lẩm bẩm: "Khối ngọc điệp kia có một chút ý tứ. "

"Đĩa Ngọc Tạo Hóa đấy…" Lãng tiền bối cười hắc hắc.

"Tạo hóa!" Ánh mắt của Bàn Cổ Thần xuyên thấu toàn bộ Hỗn Độn Hải, ngừng chân nghỉ ngơi một hồi, một đóa sen xanh bay đến trước mặt Bàn Cổ Thần.

Lãng tiền bối hỏi: "Ngươi muốn mở ra? "

"Ừ, thử xem đi. "

Bàn Cổ Thần chậm rãi thở hắt ra, nắm chặt đại phủ trong tay, lưng tựa vào Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên, vung ra nhát chém thứ nhất đối với phía trước!

Hình ảnh kết thúc đột ngột, sau khi khai thiên tích địa, không cho phép bị ghi lại, không cho phép bị tìm hiểu.

Thần niệm của Lý Trường Thọ đi ra ngoài từ bên trong đoạn ấn ký này, cho dù duy trì Không Minh Đạo Tâm, suy nghĩ vẫn thật lâu không thể bình tĩnh như cũ.

Chương 1239. -

Cuộc gặp gỡ giữa Bàn Cổ Thần, Hồng Quân Đạo Tổ, Lãng tiền bối...

Lần này Lý Trường Thọ không có chậm trễ, hắn tiếp tục tìm kiếm, trong đáy lòng nổi lên một loại bức thiết nào đó, nghĩ đến một loại khả năng nào đó.

Cũng không biết đã tìm bao lâu bên trong vòng tuổi Thiên Đạo, Lý Trường Thọ rốt cuộc cũng tìm được một đạo ấn ký cuối cùng.

Ấn ký mang theo lạc ấn Thiên Đạo, có một cỗ đạo vận giống như đã từng quen biết.

Đạo vận của Hồng Quân Đạo Tổ.

Lý Trường Thọ ngưng tụ thần niệm thành hư ảnh, vái chào đối với đạo ấn ký thứ sáu này, trước mắt xuất hiện một mảnh sáng ngời, thần niệm vọt thẳng đến một mảnh thiên địa lớn đến gần như vô cùng vô tận.

Một cái chớp mắt này, có thể xưng là "một lượng lớn" tin tức đánh thẳng vào đạo tâm của Lý Trường Thọ!

Cũng may, sau khi mê man tại Thái Thanh Quan, Lý Trường Thọ đã tiến hành ma luyện mấy chục năm, lúc này "lượng tin tức" mà tâm thần có thể thừa nhận hơn xa lúc trước.

Tâm thần bắt đầu tiếp nhận, cảm ngộ gần như vô cùng kia liền bắt đầu dâng trào ở sâu trong nội tâm.

Phiến thiên địa khổng lồ này nhìn từ xa trông giống như một quả "trứng", vô số đạo tắc hoàn chỉnh ngưng tụ thành hàng rào, ngăn cách hỗn độn khí tức của Hỗn Độn Hải.

Một dòng sông chân linh bảy màu rực rỡ chảy qua thiên địa này, dòng sông chân linh lưu động, sinh ra vết tích năm tháng.

Hồng Hoang Viễn Cổ, vào sau khi khai thiên tích địa.

Lý Trường Thọ không nhìn thấy hình bóng của Đạo Tổ, Đạo Tổ lúc này, hẳn là đang dốc lòng tu hành ở bên trong Hồng Hoang.

Bên trong thiên địa có một ít điểm sáng phiêu đãng, ngưng tụ thành một số sinh linh, ban đầu cũng là bộ dáng thiên kì bách quái, mê mê mang mang, chưa mở linh trí, đi theo đạo.

Đây là nhóm chân linh đầu tiên ngưng tụ thành sinh linh tiên thiên ở bên trong Hồng Hoang thiên địa.

Lúc này đã có thể thấy hình bóng long phượng.

Giống như những gì Lý Trường Thọ nhìn thấy bên trong mấy đạo ấn ký trước đó, Tổ Long cùng với Thủy Phượng đều từng là tùy tùng của Bàn Cổ Thần, đản sinh tại Hỗn Độn Thanh Liên, do Bàn Cổ Thần đích thân sáng lập.

Vị cự nhân nâng đỡ thiên địa kia, vào giờ phút này mỉm cười nhẹ nhõm.

Thần sắc của Bàn Cổ Thần đã là vô cùng mệt mỏi, hai mắt chậm rãi nhắm lại, để lại sống lưng của mình tiếp tục nâng đỡ thiên địa, thân thể ngã gục trên mặt đất trống trải.

Đạo ấn ký này, vẫn như cũ bắt nguồn từ mảnh vỡ kí ức của Lãng tiền bối.

Lúc này Lãng tiền bối đang chạy như bay trên mặt đất, bản thân dường như vô cùng suy yếu, y vội vã vọt tới bên người Bàn Cổ Thần, bay lên bên trên cái đầu to lớn không có cách nào hình dung kia, lao tới cái trán của Bàn Cổ Thần.

Lãng tiền bối lúc này, thần niệm mang theo giọng nghẹn ngào: "Lão ca! Lão ca ngươi muốn làm gì? Ngươi mở ra thiên địa, cũng không hưởng thụ một chút liền ra đi như vậy? Đừng có làm như vậy có được hay không? Lão ca ngươi đừng như vậy mà! Ta mẹ nó bồi ngươi lâu như vậy ở trong hỗn độn, cả người cũng đều sắp bị ngươi bẻ cong! Bây giờ ngươi lại muốn huỷ hoại bản thân! Ai có thể giết ngươi được! Ta không tin có ai có thể ngăn cản ngươi sống!"

"Ta là từ vô số chân linh tụ hợp mà thành!" Thần niệm của Bàn Cổ Thần truyền trở về: "Không thuộc về toà thiên địa mới này. "

"Ngươi là Tạo Vật Chủ, ngươi là Sáng Thế thần! Ngươi không thuộc về thiên địa này thì ai thuộc về? Ai còn có tư cách đứng tại đây!"

"Kẻ đến sau. " Thần niệm của Bàn Cổ Thần truyền đạt tiếng cười, cánh tay to lớn kia muốn nâng lên xoa trán trấn an "tiểu bất điểm", nhưng đã mất đi sống lưng, chung quy đã vô lực lại xê dịch.

Thần niệm của Bàn Cổ Thần bình thản đáp lại: "Nếu ta sống, sinh linh sinh ra ở bên trong thiên địa này sẽ kính sợ ta, sẽ sùng bái ta, sẽ xem ta như đỉnh điểm của sinh linh, sẽ nỗ lực để tiến về phía trước trên con đường ta đã đi. Ta ngược lại sẽ thành làm một loại vật cản, trở thành gông xiềng khóa chặt số mệnh thiên địa. Bọn họ đều có thể lựa chọn đường của chính mình, cảm nhận đạo của chính mình, ngưng tụ thành đạo quả của mình. Ta kỳ thật chỉ là tiêu tán cỗ ý thức tên là Bàn Cổ này, ta vẫn tồn tại, chỉ bất quá là tản ra chân linh tụ hợp thành ta, để cho bọn họ cũng đều có thể sống tự do tại thiên địa. Thương thế của ngươi cũng quá nặng rồi, nhanh đi dưỡng thương đi. Về sau một số sinh linh ngươi nhìn thấy trên thiên địa này trong tương lai, có một ít tự nhiên là ta. "

"Như vậy không giống, không hề giống...chết là coi như xong hết mọi chuyện, ý thức mới là bản ngã... "

"Vậy liền xong hết mọi chuyện, tóm lại là không có tiếc nuối. " Bàn Cổ Thần chậm rãi nhắm hai mắt lại, thần niệm cười tiêu sái: "Ta đã làm được. "

"Lão ca... "

"Đi nhanh đi, đừng có lại bị ta làm bị thương. Còn có một chút thần lực, ta lại tô điểm thêm cho thiên địa này một chút. "

"Ài. " Lãng tiền bối không nói nữa, mang theo bi thương nồng đậm, cúi đầu chạy đi.

Ở một nơi không biết cách đó bao xa, Hồng Quân đạo nhân vẫn là thanh niên đạo sĩ đứng lặng lẽ, bái thật sâu đối với thân thể Bàn Cổ.

【 Bàn Cổ sắp chết hóa thân, hơi thở trở thành mây gió, âm thanh thành sấm sét, mắt trái thành ngày, mắt phải thành nguyệt, tứ chi ngũ thể thành tứ cực ngũ nhạc, máu thành sông lớn, gân mạch thành địa lý, cơ bắp thành ruộng đất, ria mép thành sao trời, da lông thành cỏ cây, răng xương thành kim thạch, tinh túy thành châu ngọc, mồ hôi thành mưa... 】

Bên trong thiên địa xuất hiện tiếng sấm cùng với mây đen, từng giọt giọt nước rơi xuống từ bên trong không trung, hóa thành nước mưa.

Dựa vào ảnh phản chiếu của một giọt nước mưa, Lý Trường Thọ thấy được hình thể của Lãng tiền bối vào giờ phút này.

Một cục đất, chuột chũi?

Lập tức, Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào diễn biến cuối cùng của thân thể Bàn Cổ Thần, thấy được quanh người Bàn Cổ Thần tản ra vô số điểm sáng, nhìn mười hai đạo thân ảnh tung ra từ bên trong cái rốn của Bàn Cổ Thần.

Cũng nhìn thấy, cái trán của Bàn Cổ Thần bay ra ba đạo lưu quang, ngưng tụ thành ba vị đạo sĩ già, trung niên, trẻ…

Ấn ký Thiên Đạo chậm rãi thu hồi, Lý Trường Thọ ngồi ở kia thật lâu không nói nên lời, tâm thần trống rỗng, Không Minh Đạo Tâm cũng bị cỗ thiên địa đại bi kia xâm nhiễm, gương mặt xẹt qua hai giọt nước mắt.

Bàn Cổ Thần.

Hãy tự tại.

Chương 1240. -

Ài...

Bàn Cổ tự tại, vạn linh cộng tôn.

Trong linh đài, nguyên thần của Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài.

Hồng Hoang vô tận không dung được một vị Bàn Cổ, vô tận sinh linh lại không còn dấu vết của Bàn Cổ Thần, cũng chỉ còn lại có điển cố khai thiên lưu truyền trên đời này.

Không khỏi cảm thán cổ kim, nhớ tới Hồng Quân Đạo Tổ, Thiên Đạo, Lãng tiền bối, cùng với sáu Thánh trên thế gian này.

Đạo không có tận cùng, nhưng người tu đạo là có cực hạn.

Thiên địa mà Bàn Cổ Thần mong muốn nhìn thấy, cuối cùng cũng chỉ dừng lại tại Viễn Cổ, sau khi sinh linh bước lên cảnh giới Thánh Nhân, một cách tự nhiên sẽ phong tỏa con đường của kẻ đến sau.

Cân bằng chi đạo của chính mình, lại nên tự xử như thế nào ở bên trong thiên địa?

Nguyên thần của Lý Trường Thọ quy về trầm tĩnh, phân biệt, tiêu hóa cảm ngộ tích lũy trong đạo tâm.

"Đã qua một thời gian dài. "

Trong đáy lòng hắn nổi lên ý niệm như vậy, ẩn ẩn có thể cảm ứng được Thái Bạch Điện tại Thiên Đình không có việc gì, bên trong thiên địa cũng không có dao động quan hệ cùng với chính mình, cho nên an tâm chìm vào cảnh giới ngộ đạo.

Thiên Đình tự nhiên có Ngọc Đế trấn thủ, Bạch Trạch thì ở trong ba ngàn thế giới, quanh người chính mình còn có sư huynh cùng với mấy vị cao thủ Đạo Môn, Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp bảo vệ trái phải, càng có một tia tâm thần phân chia ở ngoài thân...

Nếu tu hành như vậy còn không ổn thỏa, Lý Trường Thọ nói chung cũng chỉ có thể đi vào bên trong Thái Thanh Quan tìm một cái lý do tiến hành bế quan.

Quá trình Bàn Cổ Thần vẫn lạc, tạo ra xung kích rất lớn đối với Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ tự hỏi, nếu đổi thành hắn ở vị trí như vậy, hắn quả quyết sẽ không thể tiêu sái như vậy, thản nhiên chịu chết.

Thay đổi nào mà không có chảy máu.

Lý Trường Thọ làm sao có thể không hiểu đạo lý kia, bây giờ chấp chưởng sự tình thay đổi, là Thái Bạch Tinh Quân hắn, hắn cũng đang sẵn sàng để cho người khác chảy máu bất cứ lúc nào.

Hồng Hoang.

Thiên Đạo.

Cân bằng.

Sinh linh.

Mây mù đỏ như máu quanh người Lý Trường Thọ tiêu tán, huyết khí trước đây bởi vì «Bàn Cổ Quan Tưởng Đồ» mà như sóng triều, cũng đang quy về tĩnh lặng trong cơ thể.

Nhục thân mạnh hơn, bất quá chỉ có tác dụng đấu pháp, không quyết định được chiến lực tự thân.

Mà đối với trình độ cảm ngộ đại đạo, đạo cảnh cao thấp, mới quyết định độ cao bản thân đứng.

Dần dần, Lý Trường Thọ chìm vào bên trong đại đạo, phảng phất như tiến vào một cõi mộng cảnh tên là khai thiên tích địa.

Không biết qua bao lâu, không biết bao nhiêu năm tháng.

Tâm thần nhiều hơn mấy phần nhiễu loạn, Lý Trường Thọ mở mắt ra, trong mắt đều là vẻ mờ mịt, sau đó những mờ mịt này cấp tốc rút đi, thần quang chớp động dưới đáy mắt, ở khắp nơi Huyền Đô Thành xuất hiện tiếng sấm rền.

Đại đạo rung động.

Lần bế quan này, đạo cảnh dù chưa có đột phá khá lớn, nhưng đối với lý giải đại đạo đã càng thêm thấu triệt.

Theo đó, con đường mà chính mình sau này muốn đi, cũng hiển hiện rõ ràng ở trước mắt.

"Tỉnh rồi?"

Bên cạnh truyền đến âm thanh khẽ gọi của Đại Pháp Sư, Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nhìn về phía Đại Pháp Sư đang đả toạ trên đầu tường, cùng với tiên tử đứng yên ở cách đó hơn mười trượng.

Khóe miệng của Vân Tiêu lộ ra mấy phần ý cười ôn nhu, gật đầu ra hiệu đối với Lý Trường Thọ.

Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu ở nơi xa cũng cùng nhau bay tới nơi đây.

Đại trận Huyền Đô Thành đã thành, mấy vị tiên Đạo Môn khác đã trở về Hồng Hoang thiên địa, cũng không ở lâu tại chỗ này.

Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, giật mình vì chính mình tu hành đã qua bảy ~ tám mươi năm.

Quyền thần bình thường cấp độ khá thấp, lúc này tám thành là không nhịn được hỏi một tiếng "Thiên Đình có an ổn", hoặc là hỏi bên trong thiên địa phải chăng đã phát sinh đại sự gì.

Nhưng Lý Trường Thọ biết, hỏi như vậy cũng sẽ không có kết quả, ngược lại sẽ phá hư bầu không khí.

Thế là, hắn ấm giọng nói: "Ngươi vẫn luôn ở đây sao?"

"Ừm." Vân Tiêu khẽ vuốt cằm.

"Đa tạ ngươi." Lý Trường Thọ đứng dậy vái chào, Vân Tiêu hạ thấp người hoàn lễ, cảm thấy tôn trọng giữa lẫn nhau.

Loại tôn trọng này, đối với Vân Tiêu mà nói kỳ thật rất trọng yếu.

Đại trận hợp lại của Huyền Đô Thành, so với đại trận hợp lại của Tiểu Quỳnh Phong, cấu tạo tổng thể đơn giản hơn rất nhiều, nhưng lại hao phí càng nhiều bảo vật hơn.

Trận này chú trọng tính kiên cố hơn, cùng với vận dụng hiệu suất cao đối với linh lực, cấp tốc chuyển dời linh lực đại trận trong thời gian ngắn.

Điểm nổi bật của đại trận nơi đây chủ yếu là là chuyển đổi qua lại giữa 3 trạng thái: trạng thái phòng thủ, trạng thái tấn công và trạng thái tiết kiệm năng lượng.

Lần này Lý Trường Thọ cũng không có tàng tư, dù sao nơi đây cũng có quan hệ an ổn đến Tam Giới cùng với phòng ngự thiên địa, tất nhiên là không thể phớt lờ, giao ra toàn bộ tâm đắc liên hoàn trận của chính mình.

Cũng coi như tặng một chút quà nhỏ cho vài vị cao thủ Đạo

Môn chính mình quen biết này.

Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu tiến về phía trước, Lý Trường Thọ chắp tay làm lễ, mời Vân Tiêu cùng với hai người bọn họ tiến đến bên người Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư cười nói: "Trường Canh, ngươi thiết kế đại trận như vậy coi như không tệ, sau này vi huynh sẽ có thể an ổn ngủ, khục, an ổn trấn thủ nơi đây."

"Sư huynh khổ cực, sư huynh khổ cực." Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái, lúc này mới hỏi trong lúc bản thân bế quan Tam Giới có đại sự gì phát sinh hay không.

Chương 1241. -

Triệu Công Minh cười nói: "Liền biết ngươi lo lắng chuyện này, lúc này lão ca mới chờ ở chỗ này, để Bạch tiên sinh mỗi ba năm tới đưa tin tức một lần. Các nơi đều không có việc gì, yên tâm đi. Chỉ là trong lần bẩm báo trước đây của Bạch tiên sinh, nói là có một vị Thánh Nữ gần đây đi tìm ngươi hai lần, nhưng vẫn luôn không thể tìm được, Bạch tiên sinh cũng không nói cho nàng sự tình ngươi đang bế quan."

Thánh Nữ?

Cửu sư thúc?

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt giật mình, cười nói: "Hẳn là thiếu rượu uống...sư huynh, nếu nơi đây không có chuyện gì, ta liền trở về bên trong Thiên Đình trước, tranh thủ thời gian, tránh làm chậm trễ một ít đại sự."

"Đi thôi." Đại Pháp Sư vung vẩy tay áo, Không Gian Xích bay ra, liền rơi vào trước mặt Lý Trường Thọ.

Lý Trường Thọ lại đẩy Không Gian Xích trở về, nghiêm mặt nói: "Bây giờ Côn Bằng Yêu Sư đang ngấp nghé Tam Giới, Không Gian Xích cứ để ở bên người sư huynh."

"Được." Đại Pháp Sư đưa tay vỗ vỗ đầu vai của Lý Trường Thọ, thở dài nói:

"Bằng vào tu vi cảnh giới của ngươi bây giờ cũng đã đủ tự vệ, chỉ là cần phải nhớ rõ, lúc đối mặt chính diện với Thánh Nhân, phải lập tức mời lão sư ra tay. Có khi lão sư đang tinh thần ngoại vật, không nhất định có thể kịp thời bắt được tình hình vị trí của ngươi."

"Ừm." Lý Trường Thọ mỉm cười đáp ứng.

Sư huynh chỉ sợ là có hiểu lầm gì…

Chính mình hiện nay có thể tự vệ? Không hề, còn kém rất xa.

Còn có, chính mình vì sao muốn đối mặt chính diện với Thánh Nhân? Lần trước che chở Dương Tiễn, kỳ thật cũng là đại biểu cho Thiên Đình cùng với Ngọc Đế, cũng chỉ là làm xong chuẩn bị cãi nhau.

Động thủ là không thể nào động thủ, đời này cũng không thể động thủ.

Đại Pháp Sư đột nhiên truyền âm hỏi: "Nếu Côn Bằng lại đánh tới, phải chăng cần ta thay ngươi hỏi một chút..."

"Sư huynh, không cần thiết trò chuyện quá nhiều cùng với Côn Bằng!" Lý Trường Thọ lập tức truyền âm trả lời: "Côn Bằng kia cố lộng huyền hư, vật trong tay của gã có nội dung gì, ta đại khái đã có thể suy tính được. Việc này liên lụy quá lớn, lại có một chút liên quan với lai lịch của ta, nếu ta nói đối với sư huynh, liền dẫn sư huynh vào vòng xoáy như vậy."

"Ngươi có chắc chắn trở ra toàn thân hay không?"

"Lúc này chỉ có tám thành nắm chắc." Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào đại trận bên ngoài Hỗn Độn Hải: "Nhưng có một số việc hẳn là chắc chắn sẽ phát sinh, ta chỉ cần nỗ lực hết sức, hẳn là cũng có gì đáng lo."

"Vậy là tốt rồi." Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu, trong mắt tràn đầy bình yên, không tiếp tục truyền âm, mà ấm giọng nói: "Nếu có sự tình mà vi huynh có thể giúp ngươi, đừng có xấu hổ mở miệng."

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng: "Sư huynh, sau này có thể có hai chuyện quan trọng."

Nhoáng một cái qua nhiều năm như vậy, cũng không biết đồng chí "Văn kiến quốc" thân ở "phương tây" kia, sự trung thành đối với Nhân Giáo phải chăng còn kiên định.

Mặt khác, vì tăng tiến độ hảo cảm của Khổng Tuyên đối với Nhân Giáo, danh phận Đại sư tẩu cũng nên nhanh chóng an bài sắp xếp.

Ừm, trở về liền luyện chế Cửu Chuyển...Tâm Hỏa Thiêu.

Huyền Đô Đại Pháp Sư lấy ra bức «Bàn Cổ Quan Tưởng Đồ» kia ở bên trong tay áo, thầm nói: "Sao lại có cảm giác ngươi đang tính kế vi huynh?"

"Làm sao có thể!" Lý Trường Thọ vội vàng phủ nhận: "Sư huynh, bức hoạ này cứ để ở trong tay sư huynh, sau khi trở về ta lại vẽ một bức khác."

Triệu Công Minh ở bên cạnh không nhịn được hỏi: "Trường Canh, lần này ngươi đã lĩnh ngộ được cái gì? Trước đó ta cũng ngây người ở lối vào thiên địa hơn mười năm, nhưng chỉ nhìn thấy một ít hình ảnh lộn xộn."

Nghe lời này, trong đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi nhớ đến đoạn đối thoại đơn giản lúc Bàn Cổ Thần vẫn lạc cùng với chuột chũi, khục, cùng với Lãng tiền bối.

"Ài...may mắn nhìn thấy sự oai hùng của Bàn Cổ Thần, mới biết cái gì là đỉnh điểm của sinh linh, mới biết đạo hạnh của chính mình mỏng bao nhiêu. Con đường phía trước dài dằng dặc, đạo không có tận cùng. Sư huynh, lão ca, Kim Linh sư tỷ, Vân Tiêu, hi vọng chúng ta có thể cùng nhau hái đại đạo quả, hiểu được chân ý siêu thoát."

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, hoặc nói thiện, hoặc cười nhẹ.

Trong một cái chớp mắt này, Lý Trường Thọ bỗng nhiên phát hiện ra, hắn đứng ở giữa mấy người, bị bọn họ bao quanh trong lúc lơ đãng.

Huyền Đô Thành đã khôi phục an tĩnh, Lý Trường Thọ mong nhớ tình huống tại Thái Bạch Điện, cũng không ở lại thêm.

Trên đường trở về, Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu cố ý đi trước một bước, thuận tiện lừa dối Kim Bằng vẫn luôn đang chờ lão sư của chính mình ở một bên cửa vào khác rời đi.

Lý Trường Thọ cũng biết tâm ý của Triệu đại gia, nhưng tóm lại là vẫn chưa yên lòng đối với tình hình các nơi.

Vân Tiêu cưỡi mây dưới màn đêm đầy sao, Lý Trường Thọ ngồi ở bên người Vân Tiêu, nhắm mắt na di tâm thần, nhanh chóng "tuần tra" một lần tại Tam Giới.

Nữ Oa nương nương nói không sai, nếu như bản lãnh của Lý Trường Thọ lại lớn hơn một chút, hắn chỉ sợ sẽ thật sự muốn mỗi giờ mỗi khắc nghe lén Tam Giới.

Sau nửa canh giờ, Lý Trường Thọ mở mắt thở ra một hơi.

Vân Tiêu cười hỏi: "Đã an tâm chưa?"

"An tâm rồi!" Lý Trường Thọ nói: "Tứ Hải Long Cung không có chuyện gì, Thái Bạch Điện an ổn như thường, Lục Đạo Luân Hồi ổn định, Thiên Đình vẫn còn ở trong trạng thái nửa phong cấm, Mộc Công cũng bình yên không có chuyện gì. Chỉ là Nhân Hoàng tại Nam Thiệm Bộ Châu sắp ra đời, còn phải nhìn chằm chằm chuyện này."

Vân Tiêu nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng hỏi: "Ngày bình thường ngươi cần quan tâm nhiều chuyện như vậy, sao còn có thời gian để ngộ đạo."

"Chuyện này phải nói một chút về quản lý thời gian."

Chương 1242. -

"Ừm?"

"Chính là phân bổ mười hai canh giờ mỗi ngày một cách hợp lý...chúng ta hãy nói về điều này sau khi đánh cờ."

Lý Trường Thọ lấy ra bàn cờ ở bên trong tay áo, Vân Tiêu lộ ra mấy phần ý cười ôn nhu, trong mắt mang theo một chút háo hức.

Khi hai người ở cùng nhau, bầu không khí là rất quan trọng.

Đến giai đoạn này, không thể gượng ép mở ra chủ đề, không thể để mình tỏ ra là người nói nhiều, thông qua các hoạt động mà hai người có thể tham gia, làm cho bầu không khí nhẹ nhõm thoải mái dễ chịu, khiến cho cả hai gắn bó với nhau hơn.

Theo quân cờ rơi xuống, chủ đề hai người trò chuyện cũng dần dần đi xa.

Vân Tiêu dường như có cùng mối quan tâm với Đại Pháp Sư, hỏi hắn: "Thật sự không cần đi vào bên trong Hỗn Độn Hải một chuyến sao? Hết thảy những gì mà Côn Bằng nắm giữ, không có quan trọng đối với ngươi?"

Ngụ ý là nếu quan trọng, nàng liền nghĩ một chút biện pháp xem thử có thể cướp về hay không.

Lý Trường Thọ cười nói: "Bất quá chỉ là mánh khóe đùa nghịch của Côn Bằng mà thôi, không cần để ở trong lòng, càng đừng có mạo hiểm vì việc này."

"Ừm." Vân Tiêu nhẹ nhàng đáp lại, hình như có một chút muốn nói lại thôi, nhưng cuối cũng không mở miệng.

Lý Trường Thọ thấy thế liền cười khẽ trong đáy lòng.

Hắn hỏi: "Có phải là muốn hỏi lai lịch của ta?"

Trong ánh mắt của Vân Tiêu mang theo mấy phần áy náy, ôn nhu nói: "Thiên Đạo, Đại sư bá, sư tổ đều đã tán thành, ta không nên hỏi..."

"Chuyện này là bình thường, nếu như ngươi không hiếu kỳ đối với ta, ta ngược lại nên cảm thấy lo lắng."

Lý Trường Thọ dựng mấy tầng kết giới ở xung quanh người, Vân Tiêu cũng lập tức ra tay bố trí hai tầng bình chướng tiên lực.

Vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ nâng Tháp đại gia ở trong lòng bàn tay, đưa tay phải ra đối với Vân Tiêu.

Vân Tiêu hiểu ý, tay trái vươn ra chạm vào lòng bàn tay hắn, hai người nhìn nhau, thần niệm vang lên ở trong đáy lòng.

Như thế này, cũng có thể đảm bảo ở mức độ lớn nhất rằng những lời hai người họ trao đổi sẽ không bị các sinh linh và bảo vật khác nghe thấy.

Thiên Đạo phải chăng có thể nghe lén thần niệm hay không vẫn là hai chuyện khác nhau, bất quá những gì Lý Trường Thọ muốn nói, Đạo Tổ đã sớm biết.

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nói: "Nên bắt đầu từ đâu bây giờ? Có một chút vấn đề ta còn chưa xác nhận được, cũng không biết ta đến cùng như thế nào, liền tạm thời bỏ qua bộ phận này. Ngươi có thể coi như, kiếp trước của ta cũng không phải là ở Hồng Hoang, mà là ở một góc nào đó. Có khả năng là hậu thế của Hồng Hoang, cũng có thể là thiên địa bên ngoài Hồng Hoang, đạo tắc ở nơi đó không quá giống với Hồng Hoang, nhưng điều kiện sống thì tương tự…ta không thể nói quá nhiều về những điều này, ta sợ nó sẽ ảnh hưởng đến việc tu hành của ngươi. Kiếp trước ta cũng là phàm nhân, cẩn thận từng li từng tí nửa đời người, cuối cùng cũng không thể thoát khỏi hai chữ bệnh tật. Chính là như vậy."

Vân Tiêu nháy mắt mấy cái: "Như vậy vì sao ở trong miệng của Côn Bằng, quê hương của ngươi dường như hết sức đặc thù?"

"Có lẽ là bắt nguồn từ tư tưởng. Chuyện ở nơi đó rất phức tạp, không thể nói rõ ở trong thiên địa." Lý Trường Thọ ngẫm nghĩ, bỗng nhiên lộ vẻ nghiêm mặt, ánh mắt nhìn chăm chú Vân Tiêu, nghiêm mặt nói: "Hãy nói về nó sau khi kết hôn."

Vân Tiêu đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khẽ nhíu mày, gương mặt xinh đẹp đỏ lên, chủ động tránh đi ánh mắt giống như cười mà không phải cười của Lý Trường Thọ.

Sau đó nhấp nhẹ môi mỏng, gạt ra một câu giữa hàm răng trắng: "Sao lại đột nhiên...không đứng đắn như vậy."

"Đây làm sao lại không đứng đắn? Đây là sự kiện trọng đại trong đời."

Trong mắt Lý Trường Thọ xẹt qua một chút mong đợi, lại rất lý trí chuyển dời chủ đề, phòng ngừa tiên tử xấu hổ.

Yêu đương cùng với nữ đại năng Hồng Hoang, quả nhiên là phải tiêu tốn tâm thần gấp trăm lần.

Cùng lúc đó, ở bên trong Hỗn Độn Hải, tại nơi mà Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu hội tụ lần trước, trong động phủ đã bị phá hủy một nửa.

...

Không có khả năng!

Điều này là hoàn toàn không có khả năng!

Đã qua đi lâu như vậy, người ngoài thôn kia vì sao còn chưa tới tìm chính mình?

Là ám chỉ chính mình cho quá ít, hay là hắn quá mức ngu dốt?

Bên trong động phủ của xác cũ Côn Bằng, Côn Bằng kia hóa thành hình người, đi qua đi lại ở chỗ này, ánh mắt có một chút sắc bén.

Đáng chết!

Rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa, liền có thể đánh tan ấn ký tên khốn kia lạc ấn ở bên trong chính nguyên thần mình năm đó, khôi phục sự tự do chân chính!

Trước đây gã cũng đều đã mạo hiểm đi đến Huyền Đô Thành lộ diện, thành ý hẳn là vẫn còn chưa đủ?

Mặc dù, cũng là có một chút bất đắc dĩ bị ép buộc.

Côn Bằng kỳ thật thực sự không hiểu, vì sao căn cứ vào tin tức mà những Thiên Ma lẫn vào Hồng Hoang kia truyền đến, Hồng Hoang ở trong một đêm lại xuất hiện một lượng lớn lời đồn có quan hệ đến "hóa thân Côn Bằng", "nguyên thần thứ hai".

Gã an bài xác cũ gần như không chê vào đâu được, coi như xác cũ mấy lần chạm mặt cùng với Thánh Nhân tính tình vội vàng xao động nào đó tại Hỗn Độn Hải, cũng đều không có lộ ra nửa điểm sơ hở.

Nhưng vì sao, xác cũ hợp tình hợp lý, bị người ngoài thôn kia chém giết, bên trong Hồng Hoang ngược lại sẽ xuất hiện lời đồn khám phá mưu kế của chính mình?

Về phần Tây Phương Giáo Di Lặc theo như lời đồn đại...

Bất quá chỉ là một kẻ thiển cận, không đáng lo lắng, càng là không có liên quan gì cùng với chính mình.

Tây Phương Giáo cũng chỉ có Tiếp Dẫn là một nhân vật hung ác, những người khác...chỉ thường thôi.

Chương 1243. -

Côn Bằng chậm lại bước chân, trong mắt toát ra một chút ngoan tuyệt, nhưng sau đó lại là tràn đầy kiêng kị.

Đừng bao giờ đánh giá thấp tồn tại giống như tên khốn đó.

Những người ngoài thôn này, tâm của mỗi một kẻ đen hơn một kẻ, hiểm độc hơn gấp mười gấp trăm lần!

Đương nhiên, người ngoài thôn này hẳn là không bằng kẻ năm xưa, kẻ năm xưa đã khắc sâu trong nhận thức của Yêu Sư Côn Bằng, là một tồn tại gian xảo và xảo quyệt đến cực điểm.

Là do mình làm sai chỗ nào, hay là do hung danh quá thịnh, khiến cho người ngoài thôn kia không dám tiến vào bên trong Hỗn Độn Hải?

Nói đến việc này, Côn Bằng cũng là có một chút buồn bực.

Gã tự nhận không phải là sinh linh gì tốt, ở trong quan niệm chính của từng thời kỳ Hồng Hoang, gã cũng đều là một sinh linh hung ác, nhưng còn xa xa chưa đạt đến trình độ "cực ác".

Tại thời Viễn Cổ, gã bất quá là làm việc theo quy củ bên trong Hồng Hoang, sát sinh đoạt bảo, trốn đông trốn tây, vì mạnh lên mà không từ thủ đoạn.

Ở trong Long Phượng đại kiếp, vào thời kì cuối lúc Viễn Cổ, đó chính là hình thức mà sinh linh Hồng Hoang sinh tồn.

Đến thời kỳ Yêu Đình, gã vào rất nhiều thời điểm, bất quá chỉ là loa phóng thanh của Yêu Hoàng, có một chút chuyện ác, tiếng xấu đều là thay Yêu Hoàng cõng, gã cũng nhận được ban thưởng tương ứng, tại Yêu Đình ở phía dưới hai hoàng, phía trên vạn yêu.

Gã sở dĩ có thể đạt được danh xưng Yêu Sư, chủ yếu vẫn là bởi vì tham dự tạo dựng "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Nhiều khi, Yêu Hoàng ngồi tại địa vị cao thượng, chính là chờ đợi gã mở miệng, chờ đợi có người đề nghị.

Yêu Hoàng cũng không thể nói thẳng: "Thiên Đình chúng ta thay mặt thiên đạo bảo vệ Thánh Thú, có thể đồ sát những sinh linh khác không kiêng nể gì cả, luyện chế pháp bảo làm lớn mạnh thực lực của chúng ta. "

Đó tất nhiên là Yêu Hoàng tìm chính mình thương lượng trước, cho vị đại thần gã một chút chỗ tốt, để gã chủ động thượng tấu trên triều.

Đến lúc đó, hai vị Yêu Hoàng lại do dự một hồi lâu, biểu hiện ra mấy phần không đành lòng, chính mình lại khuyên nhiều hơn mấy câu, nói chuyện này là đại cuộc vì thiên địa an ổn...

Cuối cùng để lại danh tiếng về lòng nhân từ tất nhiên là Yêu Hoàng, và người mang tai tiếng chính là Yêu Sư ngoan độc gã.

Bất quá, Côn Bằng tịnh không để ý đối với chuyện này.

"Hừ! Tên tiểu khốn kiếp này!"

Côn Bằng nhíu hai mắt lại, trong đáy lòng đã là dâng lên sát ý nồng đậm, tìm tòi một hồi ở bên trong tay áo, lấy ra mấy kiện pháp khí bảo châu màu đen, tiện tay ném về phía bên cạnh.

Liền nghe bồng bồng vài tiếng nổ vang, bên trong bảo châu bay ra mấy bóng dáng nữ tử màu đen, quỳ một gối ở sau lưng Côn Bằng.

Các nàng đều không phải là sinh linh Hồng Hoang, lại tương tự với sinh linh Hồng Hoang, thậm chí khuôn mặt, tư thái cũng đều phù hợp với bộ dáng tiên tử Hồng Hoang, mang theo ánh sáng nhu hòa đặc hiệu của nhóm tiên tử bên trong Hồng Hoang, cũng được coi là mỹ nhân, càng có một loại "phong tình dị vực" vi diệu.

Trên khóe miệng của Côn Bằng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Sơ hở của người ngoài thôn kia, có lẽ cũng sẽ giống với tên khốn kia, không có sức chống cự đối với mấy chuyện này.

Chờ xem!

Bần đạo nhất định sẽ cho ngươi biết, hậu quả khi dám can đảm trêu đùa bần đạo!

"Chúng sát nghe lệnh!"

...

Thế là, ba tháng sau.

Tại Tiểu Quỳnh Phong phía sau Thái Bạch Điện, ở phía trước đan phòng, bên trong ánh mặt trời sáng rỡ.

Linh Nga mặc một thân váy ngắn, trên đầu buộc hai quả bóng, ngồi ở bên trên bồ đoàn trước cửa đan phòng, nhắm mắt lẳng lặng tu hành.

Lý Trường Thọ nằm trên ghế bành, một tấm gương đồng lơ lửng trước mặt, điểm tâm, trà nóng tung bay bên cạnh.

Bên trong gương đồng, Dương Tiễn một người một thương đang trùng sát say sưa, giữa không trung có một đội Thiên Binh Thiên Tướng nổi trống trợ uy, phất cờ hò reo.

Ở trong thời khắc Thiên Đình toàn diện bảo trì điệu thấp này, có một tướng lĩnh Thiên Đình dị thường sinh động, Tây Phương Giáo lại không dám trả thù, cũng coi như không tệ.

Nếu Dương Tiễn đã đi lên con đường này, sau đó chính mình liền giúp y mở rộng, gia tăng lực ảnh hưởng.

Đường là do Dương Tiễn tự chọn, Thái Bạch Kim Tinh hắn lần này cũng không có tính kế chút nào, bất quá chỉ là thuận thế mà làm mà thôi.

Không bao lâu, Linh Nga mở mắt hỏi: "Sư huynh, muốn đổi trà không?"

"Không cần phiền phức nhiều." Lý Trường Thọ như là tuỳ tiện nhắc tới một việc nhỏ nào đó, nói một tiếng: "Nếu sau này có cơ hội, ta sẽ mang ngươi trở về quê nhà ta nhìn."

Nói xong, Lý Trường Thọ đứng dậy, hoạt động gân cốt một chút.

Canh giờ đã không sai biệt lắm, nên hạ phàm đi chủ trì sự tình "thiên hạ chung chủ" kế vị, Thương bộ lạc kiến quốc.

Cũng không biết lần này Thiên Đạo có thể hay không cho một chút công đức, bổ khuyết Công Đức Kim Thân chín thành tám đáng thương của chính mình hay không.

"Vâng." Linh Nga ứng tiếng, cúi đầu đọc nội dung bên trong ngọc phù, chờ Lý Trường Thọ cưỡi mây rời đi, mới hơi sững sờ.

Quê quán? Bái tế cha mẹ của sư huynh? Chính thức đạt được sự tán thành của sư huynh?

Bồng!

Lý Trường Thọ tràn đầy kinh ngạc dùng tiên thức "trừng mắt" nhìn phía trước đan phòng, đã thấy cái trán của Linh Nga bay lên một đóa mây hình nấm nho nhỏ, thân thể mảnh mai lung la lung lay, trong mắt tràn đầy hình xoắn ốc.

Đây, đây là đang nghĩ đến chuyện gì?

"Về sau sinh nam hài gọi là Lý Chính, sinh nữ hài gọi là Lý Hương! Gọi Hạo Nhiên, Yên Nhiên hay cái gì cũng được! Miễn sao sư huynh thích là được!"

Chương 1244. -

Dùng Đạo Nhân Giấy bộ dáng lão thần tiên, Lý Trường Thọ cố ý chỉnh sửa hình tượng của Thái Bạch Kim Tinh, tăng thêm một vài sợi râu phiêu dật.

Như vậy chính mình có thể vào lúc không muốn nói chuyện, dùng động tác vuốt râu này, gia tăng một chút ngôn ngữ tay chân.

Đi ra khỏi đại môn Thái Bạch Điện, khắp nơi đều là thân ảnh cúi đầu hành lễ.

Lý Trường Thọ đi tới phía trước Thiên Tướng phòng thủ Thái Bạch Điện, ấm giọng nói: "Hãy đi đến Dao Trì tìm Long Cát điện hạ, bảo nàng dẫn người đi đến Nam Thiên Môn làm một chút chuẩn bị."

Mặc dù Long Cát là đệ tử của hắn, nhưng vào lúc không ở trước mặt Long Cát, mỗi khi nhắc đến Long Cát, Lý Trường Thọ liền sẽ thêm hai chữ "điện hạ".

Trong thời gian tiếp theo, trong lúc Thương Quốc thành lập đại điển tế thiên, Thiên Đình tất nhiên sẽ hiển lộ một chút dị tượng điềm lành, vừa vặn để cho Long Cát đi đến đó tôi luyện.

Nói đến Thương Quốc, Lý Trường Thọ vô thức nghĩ đến tất nhiên là đại kiếp Phong Thần.

Nhưng đại kiếp Phong Thần là nằm dưới vỏ bọc của sự hỗn loạn vào cuối thời nhà Thương, khiến cho đại kiếp nhân quả do Nhân Tộc phát ra, lạc trở về phía trên Nhân Tộc.

Ý nghĩa thực sự của việc thành lập Đại Thương nằm ở việc thiết lập một hệ thống tách biệt giữa tiên phàm.

Đây là cơ sở để Lý Trường Thọ tự chứng nhận cân bằng đại đạo, cũng coi như là một loại tu hành biến tướng.

Mặc dù những năm này, Lý Trường Thọ sẽ không có hao phí quá nhiều tinh lực đối với chuyện này, cũng chỉ là sắp xếp an bài vào lúc ban đầu.

Nhưng ở dưới sự âm thầm thôi thúc của Thiên Đạo, ở dưới sự thủ hộ của Khổng Tuyên đại tỷ, Thương bộ tộc đã hoàn thành mấy lần lột xác, thỏa mãn nhu cầu về "nền tảng phàm tục" ở bên trong hệ thống Tam Giới mà Lý Trường Thọ thiết kế.

Tiên nhân quỷ, yêu ma linh.

Phàm nhân được Thiên Đạo che chở, tiên thần đi theo Thiên Đạo, yêu ma không loạn phàm tục, Lục Đạo Luân Hồi theo thứ tự.

Đây chính là trật tự Tam Giới mà Lý Trường Thọ tự tay thôi động.

Mà Lý Trường Thọ làm việc này tự nhiên có mấy tầng thâm ý, hắn thấy chính mình cũng không có bất kỳ chỗ cao thượng nào.

Đơn giản, vẫn là vì việc tu hành của bản thân.

Nghĩ đến lòng dạ tự cam vẫn lạc của Bàn Cổ sau khi khai thiên, lại có Đạo Tổ vì bảo hộ Hồng Hoang mà quyết đoán lấy thân hợp đạo ngăn cản Lãng tiền bối, một chút chuyện nhỏ mà chính mình làm này...

Không có ý nghĩa, không đáng giá được nhắc tới.

Ừm, sau đó cứ nghĩ như vậy, đừng không có việc gì liền nhớ tới Lãng tiền bối ở trong lòng, hãy luôn treo lời ca ngợi sư tổ ở trong lòng, biết đâu Công Đức Kim Thân của chính mình vẫn còn có thể cứu được.

Suốt chặng đường được mọi người hỏi han ân cần, đi tới phía trước Lăng Tiêu bảo điện, "trùng hợp" gặp được Đông Mộc Công lộ vẻ mặt lo lắng, tâm sự nặng nề.

Lý Trường Thọ hiểu ý, chủ động dừng thân hình, đợi Mộc Công tới gần, lại cười nói: "Mộc Công đây là sao thế, vì sao lại mặt ủ mày chau?"

Đông Mộc Công nặn ra một nụ cười khó coi, thấp giọng thở dài.

"Trường Canh, Tây Phương Giáo kia thật sự..."

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ yên lặng khen ngợi ở trong lòng.

Không hổ là lão thần Thiên Đình, gần trăm năm cũng đều chưa từng buông lỏng cảnh giác, quả thật là mẫu mực của chúng thần.

"Mộc Công kỳ thật không cần sầu lo như thế." Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói: "Ngươi chỉ cần thường bầu bạn ở bên người bệ hạ, làm sao có thể có nguy hiểm?"

"Ài." Mộc Công truyền âm nói: "Vừa nghĩ tới uy năng của Thánh Nhân, trong lòng liền sợ hãi."

Lý Trường Thọ hỏi: "Tây Phương Giáo gần đây có động tĩnh gì không?"

"Hoàn toàn ăn khớp cùng với những gì Trường Canh nói trước đây!" Đông Mộc Công nói: "Tây Phương Giáo bắt đầu chèn ép Tiên Minh, cũng lan truyền tin đồn về Thiên Đình khắp Trung Thần Châu...chỉ có những gì nói về ta là vẫn chưa ứng nghiệm."

Lý Trường Thọ suy tư một hồi trong đáy lòng, cảm thấy chính mình dường như đã đánh giá cao đạo tâm của Mộc Công.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nếu như xuất hiện ma chướng gì, vậy thì sẽ có một chút biến khéo thành vụng.

"Mộc Công." Lý Trường Thọ nói: "Chúng ta mau đi đến Lăng Tiêu bảo điện, đừng có để cho bệ hạ đợi lâu, Mộc Công tạm chờ ta mấy ngày, sau đó ta sẽ đi đến Phủ Mộc Công bái phỏng, chúng ta nâng cốc nói chuyện."

Nụ cười của Mộc Công cuối cùng cũng tự nhiên ôn hòa hơn rất nhiều, cùng với Lý Trường Thọ vái chào lẫn nhau, sau đó đồng thời duỗi tay làm dấu mời, cùng nhau tiến vào Lăng Tiêu bảo điện.

Đây chính là:

Lúc này Thiên Đình đại hưng, Mộc Công Thái Bạch hai tướng hòa thuận.

Tạm thời không đề cập tới Lý Trường Thọ đi vào Lăng Tiêu bảo điện, bẩm báo cho Ngọc Đế sự tình ngày hôm nay.Thương Quốc thành lập tại Nam Thiệm Bộ Châu ngày hôm nay.

Lại nói đến ở bên trong Dao Trì, Thiên Tướng tại Thái Bạch Điện vội vàng tới bẩm báo, tự nhiên có tiên tử đưa tin đến tiên các Long Cát đang tu hành.

Long Cát vốn đang xuất thần nhìn mặt nước ở bên cửa sổ, bước nhanh tới trước bàn trang điểm, liếc nhìn đồ trang điểm đã cất đi mấy ngày trước, lại nhìn vào gương trang điểm mấp máy môi.

Nơi ở của nàng, cũng được coi là một trong mấy chỗ lịch sự tao nhã nhất bên trong Dao Trì, đằng sau tiên các có ba mươi sáu bảo trì như gương, cách đó không xa chính là nơi ở của Vương Mẫu nương nương.

Vừa rồi Long Cát xuất thần, cũng không phải là nghĩ đến cái gì, đơn thuần là sững sờ vào lúc không có chuyện gì làm.

Trong chốc lát, Long Cát thân chậm rãi bước ra trong chiếc váy dài tay rộng màu xám và trắng, đôi ống tay rộng là hình chim hạc điềm lành, chiếc váy dài màu trắng xám này được may bằng chỉ vàng và thêu hoa văn phượng hoàng, bản thân cũng là một loại linh bảo phòng thủ.

Chương 1245. -

Hôm nay sư phụ bảo mình trang điểm thật tốt, nàng tất nhiên là tỉ mỉ trang điểm một phen, buộc tóc dài thành tóc mây, để lộ ra cái cổ thon dài, vành tai đeo hai mặt dây chuyền màu đỏ nhạt, giống như một nét chấm phá, làm cho người ta chỉ nhìn thoáng qua liền sẽ bị thân hình dung mạo của nàng hấp dẫn.

Cưỡi mây đi về phía trước chỉ mới được vài dặm, hai đội tiên tử xách theo lẵng hoa do Vương Mẫu nương nương an bài tiến về phía trước, khom người làm lễ cùng với Long Cát, đi theo sau lưng Long Cát, cùng nhau đi về hướng Nam Thiên Môn.

Đây chính là đội "trao giải" của Thiên Đình ngày hôm nay.

Lúc Long Cát cùng với mười mấy vị tiên tử đi đến Nam Thiên Môn, liền nhìn thấy lão sư nhà mình, lập tức không kịp chờ đợi tăng tốc hành vân.

Nhưng sau đó, Long Cát liền thấy Thiên Tướng lãnh binh ngày hôm nay, lại ưỡn ngực ngẩng đầu trong nháy mắt, để lộ ra tư thái đường cong gần như hoàn mỹ, khuôn mặt nghiêm túc, mặt mày trong sáng, hô hấp cân xứng, cả người đánh lên nhãn hiệu "đoan trang".

Thiên Tướng kia tất nhiên là Thuyên Động không thể nghi ngờ.

Ở phía sau Thuyên Động cùng với Lý Trường Thọ còn có hai thân ảnh, bên trái là Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà, cận vệ đệ nhị Thái Bạch Điện Ngao Ất.

Phía bên phải chính là đệ nhất lãng tử Thiên Đình, Phó Thống Lĩnh thủy quân Thiên Hà đang ở bên rìa bị xoá tên, làm không tốt việc phải làm của Thiên Đình sẽ phải về nhà kế thừa chuỗi xí nghiệp "Gia tộc" - Biện Trang.

Ngao Ất càng trở nên oai hùng bừng bừng phấn chấn sau khi vượt qua Kim Tiên Kiếp, lúc ở trong trạng thái hình người cái đầu dài ra thêm hai thốn, nhưng khuôn mặt vẫn là thanh tú thiếu niên lang, lúc này mặc giáp cầm kiếm, quả nhiên là uy phong lẫm liệt.

Biện Trang vào giờ phút này cụp mi rũ mắt thành thành thật thật đứng tại kia, không dám thở mạnh, sợ chính mình bị đại nhân Tinh Quân đột nhiên điểm danh.

Mỗi ngày đều nghĩ về hiệu quả "trực tiếp" không nghĩ đến tu hành, tốc độ tu hành trong nhiều năm như vậy ở bên trong Thiên Đình Thiên Tướng chỉ có thể coi là trung bình, phía trước có Ngao Ất so sánh, sau có Kim Bằng uy áp, Biện Trang lúc này không dám ngẩng đầu—— chỉ còn lại sự chột dạ.

Kim Bằng đã đi gấp rút tiếp viện cho Tiên Minh gần đây có tình hình chiến đấu bất lợi, lần này Lý Trường Thọ cũng không có gọi gã trở về.

Long Cát cưỡi mây đi tới, tiến đến phía trước chân thành hạ thấp người hành lễ, dùng tiếng nói như chim sơn ca hót chào hỏi: "Long Cát bái kiến lão sư, gặp qua Thuyên Nguyên Soái."

Thuyên Động mỉm cười gật đầu, Lý Trường Thọ ấm giọng nói: "Ngày hôm nay vất vả cho ngươi, hãy đi theo phía sau Thuyên Nguyên Soái, sau đó đợi Thương Quốc tổ chức đại điển tế thiên, lại rải xuống phúc phận của Thiên Đình."

"Vâng."

Long Cát cùng với nhóm tiên tử phía sau đồng thanh đáp ứng, đi theo phía sau Lý Trường Thọ cùng với Thuyên Động, một số lớn Thiên Binh bảo vệ ở trái phải bọn họ, trùng trùng điệp điệp bay ra khỏi Nam Thiên Môn.

Hơn mười cỗ Đạo Nhân Giấy Phân bố tại các nơi đảo tiên thức qua, hình chiếu nửa cái Nam Thiệm Bộ Châu hiện ra ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ.

Bây giờ, tác dụng của Hải Thần Giáo càng trở nên nhỏ bé, thu nhập hương hỏa công đức càng ngay càng chậm chạp, dường như đã bị Thiên Đạo "hạn chế", rõ ràng là muốn tiếp tục ước chế Công Đức Kim Thân của hắn.

Lý Trường Thọ cũng đang có ý định tìm cơ hội tặng Hải Thần Giáo tặng cho Long Tộc.

Tốt nhất là Long Tộc có long phạm tội, sau khi bị Thiên Đình khiển trách, vào lúc lại cho Long Tộc chỗ tốt, liền nhượng lại Hải Thần Giáo cho Long Tộc, sửa đổi một chút khí vận cho Long Tộc.

Đánh một gậy sắt cho một quả táo chua, đây là một kiểu hành hạ rất phổ biến.

Nam Thiệm Bộ Châu quá lớn, lớn đến mức các vị Nhân Hoàng Nhân Tộc trước đây cũng đều không thể thật sự "nhất thống thiên hạ".

Thương Quốc ngày hôm nay cũng là như thế.

Bọn họ quật khởi từ phía đông Nam Thiệm Bộ Châu, trải qua hai trăm năm từng bước xâm chiếm về hướng tây, chiếm đoạt, chinh phục, chiếm đóng khu vực phồn hoa ở giữa Nam Thiệm Bộ Châu, cương vực lúc này cũng bất quá chỉ chiếm một phần tư Nam Thiệm Bộ Châu.

Ở dưới sự thống trị của Thương bộ tộc, sinh linh vô số kể, phàm nhân đông như mây, thành quách không đếm được, vũ khí không đếm được.

Ngày hôm nay Thương bộ tộc thành lập Thương Quốc, xung quanh có sứ giả mấy trăm nước đến tiến cống, tôn xưng thiên hạ chung chủ, đây là một đời Nhân Hoàng mới.

Ở bên trong thị giác của phàm nhân, thế của Thương Quốc là không thể cản, có thể tùy ý hủy diệt bất luận thành trì, quốc gia nào, điều duy nhất trở ngại bọn họ hành quân, chỉ là đường xá xa gần.

Ở trong mắt Luyện Khí Sĩ bình thường, Thương Quốc đây là tụ hợp xu thế Nhân Hoàng, sau lưng có Thiên Đình nâng đỡ, xem như "hương hỏa thần quốc" của Thiên Đình.

Chỉ có đại năng đại thần thông giả chân chính có thể cảm nhận được đại thế thiên địa, mới biết ý nghĩa phi phàm của Thương Quốc này, khí vận Nhân Hoàng cũng đang ảnh hưởng đến Thiên Đạo vận chuyển.

Nhưng, Thương Quốc cũng không phải là là tất cả đều là "có ích".

Đầu tiên chính là chế độ Thương Quốc.

Tiền thân của Thương Quốc chính là một tiểu quốc tại Đông Thắng Thần Châu, ở dưới sự an bài của Lý Trường Thọ, ở dưới sự bảo vệ của Thiên Đạo, mới có sự nghiệp như ngày hôm nay, nhưng chế độ của bản thân bọn hắn, vẫn còn bảo lưu lại chế độ Quốc Chủ, quý tộc, nô lệ này.

Hầu hết nhân số trong Thương Quốc đều là tù binh, phàm nhân trong cảnh nội cũng bởi vì xuất thân khác biệt, chia thành ba giai cấp thượng trung hạ, nô lệ không được vào giai cấp.

Chương 1246. -

So với từ lúc sau Thượng Cổ, tự động phát triển, diễn biến rất nhiều năm thành "chế độ tiên tiến" thành quách Nam Thiệm Bộ Châu, con đường chinh phục của Thương bộ lạc, đại bộ phận đều được xem như là "cuộc chinh phục nền văn minh man rợ ".

Nhưng cũng chính là bởi vì chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt này, phối hợp với con đường tấn thăng duy nhất—— tòng quân, mới khiến cho quân đội Thương Quốc giữ vững sức chiến đấu khá mạnh, có thể cấp tốc đánh đến khu vực trung bộ Nam Thiệm Bộ Châu.

Ở dưới sự thôi động sau lưng của Thiên Đạo, ngày hôm nay Thương bộ lạc sửa thành Thương Quốc, cũng sẽ làm ra một loạt cải cách thích ứng với cương vực trước mắt.

Đương nhiên, Thương Quốc cũng có mặt "sáng" hơn các quốc gia bộ lạc khác.

Thương Quốc tôn trọng tổ tiên, tế tự thiên địa, không tế tự thần linh cụ thể.

Bên trong Thương Quốc không có cách nói nam tôn nữ ti, nữ tử cũng có thể tòng quân, lĩnh quân chinh chiến, văn thần tuy là nam tử chiếm đa số, nhưng tế tự ở bên trong Thương Quốc cũng có được lực ảnh hưởng tương đối cao, những người xem bói, đều do nữ tử thân thể thuần khiết đảm nhiệm.

Và trong số các quý tộc ở Thương Quốc, lấy nữ tử làm "Gia trưởng" cũng không phải là số ít.

Điểm này, kỳ thật bắt nguồn từ sự sùng bái đối với một vị tổ tiên của Thương bộ tộc.

Không sai, chính là mẫu tử Hữu Cầm Huyền Nhã cứu "Khế" năm đó.

Quốc Chủ, thần quyền, quyền quý tạo thành quan hệ chế ước nhất định, từ đó bảo đảm nội bộ Thương Quốc vận chuyển thông suốt, có thể thống ngự cương vực rộng lớn như vậy.

Lý Trường Thọ thu những điều này vào trong mắt, cũng không có phát biểu ý kiến gì.

Phê phán chế độ nô lệ quyền quý của Thương Quốc ở bên trong Hồng Hoang...có phải hay không là hơi quá phận một chút.

Sự vật đều cần phải tiến hành phát triển theo chất lượng, những chuyện này đều có Thiên Đạo ở sau lưng an bài, thúc đẩy, hắn chỉ cần vào thời điểm thích hợp làm một ít sự tình thích hợp là đủ rồi.

Mấy canh giờ sau, Thiên Đình đã bay đến phía trên bầu trời quốc đô tráng lệ của Thương Quốc, cũng không có hiển lộ hành tung.

Ở trung tâm quốc đô Thương Quốc xây một bục cao hình vuông, bục cao cao hơn mấy trăm trượng, có hình dáng như ruộng bậc thang, mỗi một tầng đều có quý tộc, tướng lĩnh Thương Quốc đứng đầy, bốn con đường lớn trong thành và những nóc nhà chung quanh bục cao, có vô số thân ảnh phàm nhân đang quỳ.

Ở bên ngoài thành, một số lớn nô lệ tạm thời bị đuổi ra khỏi thành cũng chịu sự giám sát của quân đội, thành thật ngồi xổm khắp nơi, chờ đợi đại điển trong thành kết thúc.

Trong thành ngoài thành đều tràn đầy cờ huyền điểu của Thương Quốc, đếm không hết có bao nhiêu phàm nhân cũng đều duy trì trầm mặc.

Hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động truyền âm cảm khái đối với Lý Trường Thọ: "Trường Canh, phàm nhân rất ngu muội, con đường giáo hóa gánh nặng đường xa."

Lý Trường Thọ truyền âm trả lời: "Bệ hạ mưu tính sâu xa, Thiên Đình đứng ở bên trong Hồng Hoang, bệ hạ chính là gốc rễ mưu phúc cho chúng sinh, sự bình an của Nhân Tộc."

"Ngươi đó, lại còn thừa cơ giáo huấn ta."

Thuyên Động cười lắc đầu, Lý Trường Thọ vội vàng truyền âm giải thích chính mình cũng không có ý này.

Ở phía tây, trên đỉnh đài cao nhất, một số nữ tử đeo mặt nạ tế tự quỷ quái nhảy xong một loạt các điệu múa nghi lễ, vị quốc chủ Thương Quốc mặc áo bào màu đen, cầm quyền trượng trong tay từ từ bước lên.

Lý Trường Thọ truyền âm nói: "Bệ hạ, bây giờ tiểu thần sẽ ra tay."

Thuyên Động lập tức mỉm cười gật đầu.

Sau đó, Lý Trường Thọ hất phất trần trong tay, một vầng sáng vàng bay từ bầu trời quang đãng rơi vào đỉnh đầu của quốc chủ Thương Quốc, chiếu sáng cả tòa đài cao.

Khóe miệng của quốc chủ Thương Quốc lộ ra mấy phần mỉm cười, trấn định tự nhiên tiếp tục cất bước đi lên đài cao, khuôn mặt càng lộ ra vẻ uy nghiêm.

Lý Trường Thọ liên tiếp ra tay ở trên mây, những dị tượng đã chuẩn bị trước đó hiển hiện liên tiếp.

Bốn phương hiện ra sấm sét, ngũ phương hiện ra hư ảnh chư thần.

Đợi quốc chủ Thương Quốc đi đến chỗ cao nhất trên đài cao tế tự, hai tay giơ cao quyền trượng, khom người cúi đầu đối với phía trước.

Khổng Tuyên đứng ở đầu tường thành lớn, mặc một chiếc váy màu trắng nhạt thêu Thần Điểu sặc sỡ, bàn tay trắng nõn đưa về phía trước, một cỗ hư ảnh thần điểu phượng hoàng xuất hiện tại không trung, xoay quanh ba vòng ở trên không tòa thành lớn, xông vào không trung.

Đầy trời tỏa ra ánh sáng lung linh, từng chùm tiên quang rơi xuống từ trong mây, ba mươi sáu vị tiên nữ múa vòng quanh, Long Cát giẫm lên tường vân chậm rãi rơi xuống giữa không trung, ban thưởng Nhân Hoàng ấn tỉ do Thiên Đình tạo thành.

Trong thành ngoài thành lập tức có vô số phàm nhân sợ hãi thán phục tán thưởng...

Thiên Đình, Lăng Tiêu bảo điện không ngừng rung động, các phương cửu trọng thiên khuyết không ngừng lấp lánh ánh vàng.

Các nơi Ngũ Bộ Châu có mây lành dâng lên, từng mảnh từng mảnh ánh vàng rải xuống các nơi, vạn linh đều chấn động.

Hỏa Vân Động tại Trung Thần Châu hiện ra khí vận đỏ tím ngập trời, nền tảng của khí vận Nhân Tộc, từ đó càng thêm được củng cố.

Kể từ thời điểm này, Nhân Hoàng phàm tục Nam Thiệm Bộ Châu vâng mệnh trời, phàm tục hoàn toàn nhập vào hệ thống Thiên Đạo, Nam Thiệm Bộ Châu được lực lượng của Thiên Đạo che chở, phàm nhân cần phải kính trọng Thiên Đình, Thiên Đình hương hỏa cũng hưng thịnh kể từ đây.

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ đã xuất lực rất nhiều, nhưng đại bộ phận đều là thuận nước đẩy thuyền, làm việc theo kịch bản của Thiên Đạo, vớt chút công đức cho chính mình.

Xu hướng chung vẫn vậy, nhưng những điều nhỏ nhặt là có thể thay đổi được.

Lý Trường Thọ kỳ thật cũng đã làm vài việc nhỏ, làm ảnh hưởng tới cục diện của Thương Quốc ngày hôm nay.

Bởi vì ảnh hưởng của Hữu Cầm Huyền Nhã, dẫn đến địa vị của nữ tử Thương Quốc ngang hàng cùng với nam tử bây giờ, xem như là một việc.

Bãi bỏ việc hiến tế người, khiến cho Thương bộ lạc vào lúc tế tự ban đầu liền dùng súc vật, cũng được xem như là một việc.

Không có gì khác, chỉ là một việc nhỏ tiện tay mà thôi.

...

Chương 1247. -

Ở bên ngoài quốc đô Thương Quốc, trên đỉnh núi một ngọn núi nhỏ nào đó, có hai thân ảnh trốn ở bên trong đại trận ẩn thân, ngắm nhìn thành trì phàm trần tráng lệ lộng lẫy kia.

Tửu Cửu thân mang đoản sam váy ngắn, ngồi ở trên ghế đẩu, hai tay nâng cằm lên, ánh mắt ngơ ngác xuất thần.

Hắn đến rồi, hẳn là đang ở trong mây.

Thiếu nữ thất tình lục dục ở bên cạnh mặc áo dài bảy màu, học bộ dáng của Tửu Cửu, nâng cằm lên thở dài.

"Bắt chước ta." Tửu Cửu quệt quệt khóe môi: "Bây giờ ngươi là Tiểu Khổ?"

"Tiểu Ái!" Thiếu nữ thất tình lục dục cười hì hì nói: "Sau một canh giờ nữa mới đến lượt Tiểu Khổ, ngươi đừng có vội."

"Ta vội cái gì." Tửu Cửu nói thầm.

"Vội vã tố khổ."

"Phi!" Tửu Cửu liếc mắt nói: "Bổn tiên tử vô cùng khoái hoạt, tố khổ làm gì? Bất quá...ài, Bạch tiên sinh bảo hôm nay sẽ có khả năng nhìn thấy hắn hiện thân, tóm lại là vẫn không thấy được."

Thiếu nữ thất tình lục dục dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ vào gương mặt của chính mình, buồn bực nói: "Quan hệ giữa các ngươi không quá tốt sao? Trực tiếp đi gặp hắn không phải là xong?"

"Trước đây hắn vẫn luôn đang bế quan, làm gì có cơ hội." Tửu

Cửu hừ một tiếng: "Đợi bổn tiên tử ra tay, đó không phải là dễ như trở bàn tay! Cái gì mà quyền thần Thiên Đình, đều không đáng kể!"

Thiếu nữ trầm ngâm vài tiếng, có một chút tán thành gật đầu: "Có đạo lý, dù sao cũng là có gia trì bá khí của sư thúc."

"Đúng thế!" Tửu Cửu tiểu vung tay lên, sau đó liền thoáng có một chút xuất thần.

"Có thể làm lại đoạn kia một lần không?"

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái: "Đoạn nào?"

Thiếu nữ thất tình lục dục lập tức bày ra bộ dáng dữ dằn: "Dám tranh đoạt sư điệt với bản sư thúc...ô ô"

Tửu Cửu gương mặt xinh đẹp đỏ bừng đưa tay bịt miệng nhỏ của thiếu nữ, tức đến nổ phổi, nghiến răng nghiến lợi, hai người đùa giỡn một hồi ở bên trong trận pháp.

Có lẽ là hóa thân thất tình lục dục "Ái" không cẩn thận lộ ra một chút đạo vận, phần tương tư trong đáy lòng Tửu Cửu kia bị dẫn ra, rất nhanh liền ủ rũ, đạo tâm có một chút thất thủ.

Dường như là cảm ứng được đạo tâm của Tửu Cửu xuất hiện khe hở khá lớn, một vệt cái bóng nhàn nhạt cấp tốc du tẩu từ trên mặt đất, lặng yên không một tiếng động bay đến đỉnh núi, chui vào cái bóng của Tửu Cửu.

Đúng lúc này, Lý Trường Thọ ngồi ngay ngắn trên bầu trời khẽ nhíu mày, nhìn về phía chỗ đỉnh núi kia, hai mắt lấp lóe thần quang, trận pháp không có cách nào ngăn cản hắn mảy may, ánh mắt trực tiếp rơi vào phía trên cái bóng kia.

Tửu Cửu ở đây, hắn tất nhiên là biết được, cũng chuẩn bị chờ làm xong chính sự ở nơi đây, liền đi chào hỏi Cửu sư thúc.

Hắn cũng buồn bực, vì sao Tửu Cửu lại có thể thành lập được hữu nghị thâm hậu như vậy cùng với chuyển thế thân thất tình lục dục.

Bất quá đây đều là những việc sau này.

Cái bóng kia giống như tâm ma, có một chút tương tự với Hữu Cầm Huyền Nhã tao ngộ tâm ma lúc ở Độ Tiên Môn trước đây.

Lý Trường Thọ vung vẩy phất trần, lập tức liền muốn đánh ra một luồng ánh vàng, dẫn động lực lượng thiên phạt đánh nát tâm ma này.

Nhưng mà chẳng kịp chờ Lý Trường Thọ ra tay, thiếu nữ bên người Tửu Cửu khẽ ồ một tiếng, tay nhỏ vỗ một cái, lập tức túm ra một vệt bóng đen ở phía sau Tửu Cửu.

"Đó là cái cái gì?"

Chuyển thế thân thất tình lục dục biểu lộ ra một chút hiếu kỳ, đôi mắt đẹp kia biến thành bảy màu rực rỡ.

Chương 1248. -

Ta, người Thiên Ma nhất tộc xâm nhập vào Hồng Hoang, Mai Văn Họa...

Bị bắt.

Thân là đứa con yêu thích nhất của mẫu thân, hiểu theo góc độ của Hồng Hoang, tương đương với công chúa bên trong nhóm Thiên Ma nhất tộc, tùy tùng mà Thánh Giả đại nhân hài lòng nhất!

Lại ở trong quá trình chuẩn bị xâm nhập đạo tâm của Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang, bị người ta bắt được!

Mai Văn Họa thừa nhận, chính mình lúc ấy xác thực hơi bốc đồng, bởi vì phát hiện ra một cỗ thân thể ký túc tuyệt diệu, cảm thấy đã nắm chắc thắng lợi trong tay, không có cẩn thận cảm ứng, liền thừa dịp đạo tâm của đối phương dao động, xông thẳng tới...

Nhưng Mai Văn Họa thật sự không ngờ tới, lại có sinh linh có thể tùy ý bắt được bản thể của mình, lôi ra từ bên trong hư vô!

Chuyện này vượt ra khỏi lý giải của Mai Văn Họa đối với bản thân, đối với sinh linh Hồng Hoang.

Đột nhiên...

"Lần này, cảm tạ ngươi vì đã ra tay."

Ai?

Ai đang giao lưu ở bên cạnh chính mình, bị chính mình dò xét được đối thoại như vậy?

Có tiếng nói của nữ Luyện Khí Sĩ: "Đây chính là Vực Ngoại Thiên Ma sao? Sau khi biến thành hình người cũng rất đẹp đó."

Lại có nam tử đáp lại: "Theo sự hiểu rõ của ta đối với Thiên Ma, đây cũng là biến chủng Thiên Ma, hơn nữa phẩm cấp bản thân không thấp, bề ngoài như vậy chỉ là bị người ta cố ý tạo thành...có thể hay không nhờ ngươi ra tay, thử xem có thể dẫn động thất tình lục dục mà nó bị phong ấn hay không? Ta muốn thực hiện một số nghiên cứu chuyên sâu."

"Ai nha, không cần phải khách khí với chúng ta như vậy đâu Tinh Quân đại nhân! Mặc dù ngài ném chúng ta ở đây liền mặc kệ, nhưng chúng ta cũng không có trách ngài. Dù sao thì may mắn mà có ngài, chúng ta mới có thể tuỳ ý tản bộ ở bên ngoài."

"Sự vụ Thiên Đình bận rộn, sự vụ Thiên Đình bận rộn, chớ trách, chớ trách..."

"Đây là sinh linh Hồng Hoang bắt chính mình kia sao? " Mai Văn Họa nổi lên ý niệm như vậy, lực cảm giác đã khôi phục được một chút, bắt đầu toàn lực cảm giác tình hình xung quanh.

Có lực lượng Thiên Đạo khiến bản thân phản cảm lưu động ở chung quanh.

Nó dường như đã bị phong cấm, dựa theo cấm chế mà mẫu thân thiết hạ, thân thể của nó sẽ tự động huyễn hóa thành trạng thái đạo thể tiên thiên mà sinh linh Hồng Hoang theo đuổi.

Đương nhiên, bản thể của Mai Văn Họa không giống như thế này.

Nó thoải mái nhất, vẫn là hình thái một đoàn sương mù xám xịt, có thể tùy ý mở rộng thân thể ở bên trong Hỗn Độn Hải, như là mở ra một tấm lưới, mặc cho những mảnh vỡ đạo tắc đó cạo qua mỗi một sợi sương mù của thân thể, từ đó sinh ra một loại vui vẻ không có cách nào tưởng tượng.

Nhưng chuyện này là không thể được.

Loại theo đuổi thấp kém như là bản thân sa đọa này, không nên xuất hiện ở trên người chính mình.

Nó là tôi tớ được Thánh Giả chọn trúng, nguyên bản không có loại đồ vật dư thừa như danh hào, không tồn tại bất luận thất tình lục dục nào như sinh linh Hồng Hoang.

Nó sẽ chỉ tuân theo mệnh lệnh, sẽ chỉ tuân theo ý chí của mẫu thân, sau khi bị mẫu thân phong ấn đi theo bên người Thánh Giả.

Nhưng để cho tiện tiến vào Hồng Hoang, Thánh Giả đã ban cho danh hào.

Mai Văn Họa, một cái tên rất đẹp.

Sau một khoản thời gian dài, Mai Văn Họa cùng với ba đồng bạn được Thánh Giả đại nhân kêu gọi ra, đạt được nhiệm vụ của chính mình.

Chương 1249. -

Quả nhiên là có quan hệ cùng với sinh linh Hồng Hoang.

Lần này, Thánh Giả để cho bọn chúng chui vào Hồng Hoang thiên địa, phụ thân ở trên người một ít nữ Luyện Khí Sĩ tư sắc xuất chúng, thử nghiệm tiếp cận Thiên Đình Thái Bạch Kim Tinh, trở thành người bên người Thái Bạch Kim Tinh, sau đó chờ đợi mệnh lệnh đằng sau.

Sự tiến triển của Mai Văn Họa thuận lợi hơn rất nhiều so với đồng bạn, sau khi phụ thân trong đạo tâm một vị nữ Luyện Khí Sĩ, liền trực tiếp đi đến chỗ Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu.

Vì tránh né Thiên Đạo điều tra, Mai Văn Họa bắt đầu không ngừng thay đổi chỗ gửi thân.

Tuyệt đại đa số Thiên Ma đều coi việc chui vào đạo tâm của cao thủ Luyện Khí Sĩ làm tự hào, Mai Văn Họa lại không có để ý đến chuyện này.

Phàm là sinh linh có một chút linh tính, nó đều có thể lựa chọn gửi thân ở trên đó.

Bên trong Hồng Hoang cũng có cơ sở ngầm của Thiên Ma nhất tộc bọn chúng, mặc dù trước đó đã bị thần thú Đế Thính đáng chết kia đánh chết một ít, nhưng vẫn còn lại tàn quân như cũ.

Mai Văn Họa nhận được tin tức, vào ngày hôm nay, ở chỗ phàm nhân hội tụ này, rất có thể sẽ có tiên thần Thiên Đình hiện thân.

Quả nhiên, sớm mấy ngày trước nó liền tới nơi đây ẩn nấp, cảm ứng được một nhóm khí tức tiên tử Thiên Đình.

Hết thảy dường như vô cùng thuận lợi, Thiên Đạo dường như cũng không hay biết tung tích của mình.

Ha ha, Hồng Hoang Thiên Đạo cũng không có gì hơn.

Trong lúc Mai Văn Họa ôm ý đồ tìm kiếm tiên tử thích hợp để gửi thân ẩn nấp, lại cảm thấy khó khăn vì ở chung quanh những tiên tử đó, lực lượng Thiên Đạo quá mức nồng đậm, chính mình không có chỗ xuống tay...

Đột nhiên, Mai Văn Họa cảm ứng được ở gần đó, dường như có đạo tâm của Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên xuất hiện dao động khá lớn.

Căn cứ vào bản tính của nhất tộc bọn chúng, gặp được loại tình hình này, tất nhiên là không thể bỏ qua.

Chui vào đạo tâm của Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang, từng bước từng bước xâm chiếm ý chí của bọn họ, cuối cùng xem nguyên thần của bọn họ như đồ ăn mỹ vị...

Không có gì khiến cho Thiên Ma yêu thích hơn.

Ừm, ngoại trừ hành vi sa đọa bản thể ở bên trong Hỗn Độn Hải, tiếp nhận mảnh vỡ đạo tắc cọ rửa thân thể.

Không có trận pháp gia trì lực lượng Thiên Đạo, đối với Mai Văn Họa mà nói là không có một chút uy hiếp nào, rất nhanh, nó liền tìm được mục tiêu kia.

Vào một khắc nhìn thấy người đạo tâm dao động kia, liền xem như là Thiên Ma vô tâm, Mai Văn Họa cũng rung động mãnh liệt trong một cái chớp mắt.

Đây, đây chính là sinh linh Hồng Hoang sao? !

Mai Văn Họa cũng coi như là " hiểu rõ Hồng Hoang ", tiếp nhận chia sẻ của mẫu thân và Thiên Ma Tôn Giả, cùng với vô số tin tức có quan hệ đến Hồng Hoang.

Đạo lý Hồng Hoang bình thường nó đều hiểu, nhưng vì sao lại như vậy...

Quyết định, chính là nàng!

Kế hoạch cuối cùng mà mình chấp hành, đạo thể cần dùng để đi câu dẫn Thái Bạch Kim Tinh, chính là nàng!

Không ai có thể cự tuyệt khi nàng chủ động!

Lúc ấy, Mai Văn Họa vô cùng hưng phấn.

Mai Văn Họa chẳng biết tại sao, sinh linh vốn nên không có bất kỳ tình cảm gì như nó, lúc ấy không hiểu sao lại trở nên hưng phấn, đến mức phấn đấu quên mình, không kịp chờ đợi liền muốn chui vào bên trong đạo tâm của nữ Luyện Khí Sĩ này.

—— âm ảnh độ ma, đây là thủ đoạn phụ thân phổ biến mà Thiên Ma hay sử dụng.

Chương 1250. -

Sắp...sắp thành công rồi.

Sự vui sướng của Mai Văn Họa được phóng đại vô hạn, lạc quan đến hoàn toàn mù quáng, trong một cái chớp mắt, lại có một cánh tay nhỏ vồ tới từ bên cạnh...

Vì sao chính mình sẽ trực tiếp bị bắt?

Lúc ấy lại là vì sao, sẽ có cái loại tâm tình chập chờn mà Thiên Ma vốn không nên tồn tại?

Vì sao...

"Tỉnh rồi?"

Tiếng nói ôn hòa truyền đến, Mai Văn Họa cảm nhận được phong cấm chung quanh bị giải khai một chút, khiến cho nó khôi phục năng lực nhận biết.

Sau đó, Mai Văn Họa lập tức làm ra phán đoán, bắt chước "thân thể" của sinh linh Hồng Hoang, cố ý toát ra mấy phần suy yếu, chậm rãi "mở hai mắt ra".

Thiên Ma quan sát xung quanh đều là dựa vào năng lực nhận biết.

Nhưng lúc này vì sống sót, tiếp tục chấp hành nhiệm vụ mà Thánh Giả bàn giao, Mai Văn Họa sẽ không tiếc bất cứ giá nào, sử dụng hết thảy ưu thế của chính mình!

"Trước mắt" là một lão giả mày trắng tóc trắng.

Đối phương thân mang đạo bào trắng tinh, ngồi ngay ngắn ở sau một chiếc bàn thấp, cầm bút trong tay dường như đang viết cái gì đó.

Chờ một chút...

Khí tức này!

Đạo vận này! ?

So với khí tức đạo vận mà Thánh Giả lạc ấn cho chính mình, thế nhưng không sai biệt chút nào!

Đây chính là Thái Bạch Kim Tinh mà chính mình muốn tìm?

Xung quanh là trận pháp được tạo dựng thành từ lực lượng Thiên Đạo nồng đậm, Mai Văn Họa cảm giác được chính mình như là bị giam ở bên trong lồng giam do Thiên Đạo thiết kế.

Quả nhiên là Thái Bạch Kim Tinh...

Lão giả cũng không ngẩng đầu lên chậm rãi hỏi: "Thủ hạ Côn Bằng?"

Mai Văn Họa vào giờ phút này có một chút phát mộng, tạm thời lại quên trả lời.

Lão giả nghi ngờ chính là mục tiêu của chính mình lại lẩm bẩm nói: "Thiên Ma giống sinh linh Hồng Hoang như thế thật sự hiếm thấy, nhất định có giá trị cất giữ làm tiêu bản."

"Ngài, ngài là Thái Bạch Kim Tinh sao?" Mai Văn Họa nhỏ giọng hỏi, tiếng nói đúng là yếu đuối ngoài dự liệu.

Phối hợp với hình tượng của nó vào giờ phút này, đủ khiến cho phần lớn Luyện Khí Sĩ tim đập thình thịch...

Nhưng Lý Trường Thọ chau mày, vào giờ phút này đã là bắt đầu suy tư một cái vấn đề thâm thúy nào đó.

Yêu Sư Côn Bằng...

Là một lão háo sắc?

Bởi vì loại sở thích này, cho nên mới làm việc cùng với Lãng tiền bối?

Nếu không, Thiên Ma mà Côn Bằng bồi dưỡng, hình tượng tạo ra...hồn xiêu phách lạc như vậy để làm gì?

Đầu Vực Ngoại Thiên Ma này lúc này đang duy trì hình người, toàn thân trên dưới không có nửa điểm cảm giác nguy hiểm, thân thể dường như chính là thực thể, Lý Trường Thọ mới vừa rồi còn chọc vào cánh tay của nó, cảm giác rất mềm mại.

Mũi cao gầy, mắt phượng hơi có vẻ hẹp dài, tròng mắt xanh như bảo thạch, ngũ quan xinh xắn phối hợp với nhau tạo ra một loại vũ mị tự nhiên, thậm chí còn có mấy phần thánh khiết.

So với bản thể của những Thiên Ma xấu xí trước đây hoàn toàn khác biệt.

Thiếu hụt duy nhất chính là, da thịt của nó quá trắng, trắng đến có một chút chướng mắt, thiếu đi mấy phần óng ánh.

Loại hình "Tâm ma" là vật kết hợp giữa Thiên Ma cùng với loại hình Thiên Ma "loại sinh linh"?

Nhất là, lúc này trên người nàng chỉ mặc một chiếc váy mỏng...

Côn Bằng cùng với Lãng tiền bối, không đến nỗi ngay cả Vực Ngoại Thiên Ma cũng không buông tha đó chứ?

Chuyện này cũng quá...

Chương 1251. -

Tự nhiên, đối mặt ngoại ma như vậy, đạo tâm của Lý Trường Thọ không dao động chút nào, thậm chí còn có một chút xúc động muốn cắt miếng nghiên cứu.

Hắn nhất định phải từ trong miệng Thiên Ma này tra hỏi ra tiền căn hậu quả, sự tình lần này là vô cùng nghiêm trọng.

Vực Ngoại Thiên Ma lại đi tìm Tửu sư thúc hạ thủ, hệ thống tình báo của Côn Bằng hẳn là đã xâm nhập vào Lâm Thiên Điện - át chủ bài mà hắn vẫn đang luôn giấu giếm?

Vực Ngoại Thiên Ma có khả năng ăn mòn đạo tâm của Luyện Khí Sĩ, Côn Bằng đúng là có năng lực làm được điểm này.

Cho nên, Lý Trường Thọ vào giờ phút này mặt ngoài bình tĩnh, trong đáy lòng lại đang điên cuồng suy tư, nên làm như thế nào để cạy miệng của đầu Thiên Ma này.

Đây là rất hiếm khi, Lý Trường Thọ cảm giác chính mình bị áp chế ở bên trên "công tác tình báo".

Phần thắng đối mặt với Côn Bằng, bởi vậy mà giảm xuống kịch liệt.

"Ngươi tên là gì?" Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi, lại nói: "Không cần sợ hãi, ta hoài nghi bản thân ngươi là sinh linh Hồng Hoang, chỉ là bị tâm ma ăn mòn đạo tâm, lại bị đại thần thông sửa đổi ký ức bản thân. Ta là Thiên Đình Thái Bạch Kim Tinh, chắc hẳn ngươi đã biết điểm này."

Bước thứ hai: 【 bày ra nghi trận, công người công tâm. 】

Thiên Ma có ngoại hình đẹp đẽ này sững sờ một cách rõ ràng.

Sinh linh Hồng Hoang, bị tâm ma ăn mòn đạo tâm, lại bị đại thần thông sửa đổi ký ức bản thân?

Mai Văn Họa suýt nữa cười ra tiếng.

Chính mình là từ lực lượng bản nguyên của mẫu thân cấu tạo mà thành, chuyên môn được sinh ra vì chuyện ngày hôm nay, điểm ấy là không thể nghi ngờ!

Nhưng Mai Văn Họa vẫn run giọng nói: "Thật sao? Thế nhưng tại sao mẫu thân lại gạt ta, Thánh Giả cũng sẽ không gạt ta như vậy."

Lý Trường Thọ: "..."

Kỹ năng diễn xuất thật cảm động.

"Ngươi nhìn đi." Tiên lực trong tay Lý Trường Thọ ngưng tụ thành một thanh chuỷ thủ, ngón tay nhẹ nhàng vung vẩy, xẹt qua cánh tay của Thiên Ma này, một giọt máu đỏ chảy ra.

Lần này, Thiên Ma quả nhiên là sửng sốt.

Mai Văn Họa nhìn vết thương trên cánh tay, cùng với từng giọt máu tươi chảy ra kia, còn có cảm giác hơi hơi nhói đau...

Chính mình, làm sao lại có những cảm giác này?

Lý Trường Thọ tiếp tục tô tô vẽ vẽ ở bên trong quyển trục trước mặt, trong đáy lòng khe khẽ thở dài, không đợi Thiên Ma này cẩn thận phân biệt, một lần nữa đưa tay xẹt qua, phục hồi vết thương trên cánh tay Thiên Ma như cũ.

"Ngươi hẳn không phải là Thiên Ma."

Tiếng nói của Lý Trường Thọ mang theo vài phần không xác định: "Ta có thể nói rõ đối với ngươi, ta cùng với Côn Bằng, cũng chính là Thánh Giả trong miệng ngươi, có lập trường đối lập, ngươi rơi vào trong tay ta sẽ không có bất luận con đường chạy thoát nào. Nhưng ta cảm thấy rất hứng thú đối với trạng thái này của ngươi, muốn làm một ít nghiên cứu liên quan tới bản chất sinh linh. Ta sẽ không để cho ngươi nói bất luận tin tức gì có liên quan đến kế hoạch của các ngươi, bởi vì như vậy đối với ta mà nói cũng không có ý nghĩa gì. Ta đại khái có thể phỏng đoán ra được, đơn giản chính là Côn Bằng phái các ngươi tiến vào Hồng Hoang thiên địa, có ý đồ tiếp cận ta, đúng không?"

Hai mắt của Thiên Ma trước mắt vô thần, nhưng Lý Trường Thọ có thể cảm giác được, nó đang dùng "ánh mắt phức tạp" nhìn chăm chú vào chính mình.

Chương 1252. -

Bước thứ hai này, ngược lại là đã ổn định bước ra.

Thiên Ma chấp nhận cách nói "các ngươi", nói một cách khác, còn có các đồng bọn khác.

Bước thứ ba: 【phỏng đoán hợp lý, lẫn lộn nghe nhìn. 】

"Nói một chút đi." Lý Trường Thọ buông bút lông cầm trong tay xuống: "Sự tình có liên quan đến bản thân ngươi, để ta xem có thể giúp ngươi tìm được một ít manh mối hay không? Nếu ngươi vốn là sinh linh Hồng Hoang bị hại, ta chưa chắc đã không thể tha mạng cho ngươi, chỉ tiến hành phong ấn ngươi."

Thiên Ma: "..."

Ở ngay bên trong trận pháp lồng giam này, Lý Trường Thọ bắt đầu một cuộc tra hỏi đặc thù.

Đúng như hắn mới vừa mới nói, hắn hoàn toàn không tìm hiểu tin tức có quan hệ đến Côn Bằng, cũng không hỏi mục đích, kế hoạch của các nàng trong chuyến xâm nhập này.

Hết thảy chủ đề đều quay chung quanh bản thân Thiên Ma, mỗi khi Thiên Ma này bắt đầu kiên định chính mình là Vực Ngoại Thiên Ma, Lý Trường Thọ kiểu gì cũng sẽ cho ra ám chỉ mới.

Ví dụ như, cứa cánh tay sẽ chảy máu lại có cảm giác đau đớn.

Chính mình vốn nên không có bất kỳ tình cảm gì, vào giờ phút này lại nổi lên một loại cảm giác bi thương.

Thậm chí, nó thế mà còn cảm nhận được một loại mừng rỡ sau khi được lý giải, sự thỏa mãn lúc được chú ý...

Những thứ này vốn là đặc tính đặc thù ở trên người của sinh linh Hồng Hoang, lại xuất hiện từng thứ một ở trên người của nó.

Vì sao lại như thế?

Kỳ thật rất đơn giản.

Nếu dần dần kéo xa góc nhìn, càng ra xa lồng giam mà "Lý Trường Thọ" cùng với "Đẹp Thiên Ma" đang ở, liền sẽ tiến vào bên trong một màu đen kịt.

Góc nhìn lại kéo ra xa xa phía ngoài, "Thiên Ma" này vào giờ phút này đang ở trong trạng thái đạo thể tiên thiên.

Ở bên trên đỉnh núi kia, ở bên trong đại trận mà Khổng Tuyên bố trí trước đây, Lý Trường Thọ đang ngồi xếp bằng, bàn tay trái nâng một viên bảo châu, tay phải nổi lên kiếm chỉ, nhắm ngay vào Thiên Ma "Thiếu nữ" bị phong cấm trước mặt.

Bên trong bảo châu, phong cấm một tia "bản nguyên thận khí" Lý Trường Thọ thu thập ở Tu La cổ thành ban đầu.

Ở bên người Lý Trường Thọ cùng với Mai Văn Họa, thất tình lục dục lẳng lặng đứng, phối hợp với truyền âm của Lý Trường Thọ, thỉnh thoảng biến hóa ra một cái cảm xúc.

Đây chính là bước đầu tiên lừa dối Thiên Ma này:

【 Thất tình lục dục huyễn cảnh, ma tâm chủng ma! 】

Âm thanh đối thoại ban đầu cố ý để cho Thiên Ma này nghe được, cũng là thiết kế xảo diệu, cung cấp thông tin để tiến hành làm nền.

...

Chương 1253. -

Ở bên ngoài vị trí Lý Trường Thọ, thiếu nữ thất tình lục dục, cùng với Thiên Ma "Mai Văn Họa" kia.

Mười mấy vị Thiên Binh dùng tiên lực làm thành kết giới ngăn cách, ẩn giấu dị dạng ở trên ngọn núi này, hóa thân Ngọc Đế vào giờ phút này trốn ở trong không trung cũng không lộ diện, Ngao Ất, Biện Trang cùng với Long Cát công chúa liền canh giữ ở bên ngoài huyễn trận.

Vào giờ phút này, Tửu Cửu đang chắp tay sau lưng, đứng trong góc xó xỉnh bên ngoài tầng đại trận.

Nàng cũng không quen cùng với mấy vị Thiên Đình này, vừa rồi cũng được Lý Trường Thọ truyền âm, tuyệt đối không thể bại lộ thân phận Thánh Nữ Lâm Thiên Điện của chính mình, trước mắt liền dùng thân phận là hảo hữu của thiếu nữ thất tình lục dục hảo hữu, tiên nhân Độ Tiên Môn, đứng ở đây.

Sợ, thực sự sợ.

Vừa rồi lúc nghe được tiểu thọ thọ truyền âm, Tửu Cửu có cảm giác đạo tâm của chính mình ông ông một chút, giống như là vỡ tổ vậy, cả người chóng mặt, có một chút nghĩ không nổi.

Cũng may, sau khi hóa thân của hắn chạy đến, liền vội vàng đi xử lý sự tình Vực Ngoại Thiên Ma kia.

Nói trở lại...

Đạo tâm của chính mình bất ổn, thế mà lại hấp dẫn tới Vực Ngoại Thiên Ma, thật sự là có một chút, có một chút...

Ba! Tửu Cửu nhấc tay vịn chặt cái trán, cắn răng một cái, giậm chân một cái!

Hừ, cùng lắm thì liền nói chính mình là thiếu rượu trở về, tập hợp lại, lần sau tái chiến!

Sau đó, Tửu Cửu liền đánh giá Long Cát trang điểm đi ra ngoài ngày hôm nay, cũng biết Long Cát là đệ tử của Lý Trường Thọ, cố ý đi kết giao thân cận, nhưng cũng khá ngượng ngùng.

Chính mình nên nói cái gì?

Cũng không thể nói, chính mình là sư thúc của Trường Thọ, bảo người ta hô một tiếng sư tổ?

Được rồi, lần sau chuẩn bị đầy đủ lại đi qua.

Tối thiểu cũng phải mặc những bộ quần áo thật xinh đẹp kia, như vậy mới có chút ý tứ uy hiếp sư điệt đi vào khuôn khổ.

Tửu Cửu bị động tĩnh ở nơi xa hấp dẫn, ngẩng đầu nhìn lại.

Lại là Ngao Ất đã từng có vài lần duyên phận với chính mình, đưa tay ôm cổ một vị Thiên Tướng Thiên Đình khác, hung hăng vật ngã xuống mặt đất...

Làm sao vậy?

Thiên Tướng lại còn đánh nhau sao?

Vào giờ phút này, Ngao Ất chuyện đang mắng: "Ai cho ngươi nhìn nhiều! Đây là tiểu sư thúc của Giáo Chủ ca ca!"

Biện Trang liên tục cầu xin tha thứ: "Rõ ràng rõ ràng, ta thật sự không có ý biến thái gì, chỉ thuần túy là kinh ngạc, kinh ngạc!"

"Hừ!"

Ngao Ất lộ ra sắc mặt khó coi đứng dậy, Biện Trang yếu ớt thở dài, đứng lên khóc không ra nước mắt, lại là nửa điểm tiên thức cũng không dám tiến về phía Tửu Cửu.

Long Cát khẽ nhíu mày, nói khẽ: "Hai vị tướng quân, lúc này mặc dù ở trong trận, nhưng còn xin chú ý uy nghi của Thiên Đình."

"Vâng!" Ngao Ất cùng với Biện Trang ôm quyền đáp ứng một tiếng, đồng thời yên tĩnh trở lại.

Đúng lúc này, tường ánh sáng trận pháp trước mặt ba người chậm rãi hòa tan, Lý Trường Thọ cùng với thiếu nữ thất tình lục dục cùng nhau cất bước đi ra.

Long Cát vội vã hô sư phụ, Ngao Ất cùng với Biện Trang thấp giọng hô Tinh Quân.

Thiếu nữ thất tình lục dục bĩu môi, yếu ớt thở dài: "Mệt chết ta rồi."

Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn Thiên Ma duy trì bộ dáng đạo thể tiên thiên vẫn như cũ đắm chìm ở bên trong huyễn cảnh, trong mắt hơi có một chút chần chờ.

Vừa mới rồi, giống như đã lừa dối quá mức, lực lượng thất tình lục dục cũng nồng nặc quá phận...

Hẳn là sẽ không có vấn đề gì, đây dù sao cũng là Vực Ngoại Thiên Ma, một loại so với sinh linh Hồng Hoang, càng tiếp cận với chân linh và hình thái đạo tắc sinh mệnh.

Lại quan sát một hồi, hẳn là rất nhanh liền sẽ có kết quả.

Chương 1254. -

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu đối với mấy người, trực tiếp đi thẳng về hướng Tửu Cửu.

Tửu Cửu không hiểu sao có một chút khẩn trương, vô thức đứng thẳng người, lộ ra mấy phần uy nghiêm của sư thúc đối với Lý Trường Thọ.

Nàng dù thế nào đi nữa, cũng là sư thúc!

"Sao sư thúc lại đến..."

"Tinh Quân, sao rồi?"

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng hô, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động cưỡi mây bay tới.

Lý Trường Thọ cười nói: "Đã tra xét rõ ràng, là mưu kế của Yêu Sư Côn Bằng, muốn dùng Thiên Ma như vậy dẫn ta vào bên trong Hỗn Độn Hải, còn tưởng rằng ta là đồ háo sắc gì đó. Thật sự, cảm thấy chính mình bị coi thường một chút. Danh hào của Thiên Ma này cũng có một chút thú vị, chính là Côn Bằng đạt cho, gọi là Mai Văn Họa."

"Mai Văn Họa? Cái tên này bị làm sao?"

"Ách, không có việc gì."

Thuyên Động nhướng mày, đáp xuống đỉnh núi, xích lại gần Lý Trường Thọ, truyền âm nói: "Vị tiên tử này lại là tình huống gì?"

Lý Trường Thọ vội vàng truyền âm trả lời: "Bệ hạ, Thánh Nữ

Lâm Thiên Điện, tiểu sư thúc của ta tại Độ Tiên Môn, Lâm Thiên Điện có thể phát triển mạnh mẽ như thế, nàng có công rất lớn."

"Ồ?" Thuyên Động truyền âm cười nói: "Ta còn tưởng rằng Trường Canh ngươi có nhiều nhân duyên như vậy..."

Lý Trường Thọ: "..."

luôn cảm thấy Ngọc Đế bệ hạ có ẩn ý.

Hắn đang định dẫn tiến Tửu Cửu một phen, bên trong huyễn trận phía sau đột nhiên xuất hiện một số dao động không giống bình thường.

Từng tia dao động linh lực tinh khiết trở nên nhộn nhạo, như là gợn sóng, quang mang thuần trắng xông qua huyễn trận, tản ra chung quanh.

Thánh khiết, thuần túy, không có bất kỳ tạp chất gì, đại biểu cho đại đạo thiện cùng với thật, cộng minh cùng với những ánh sáng này!

Đây là có chuyện gì?

Đám người nhìn về phía bên trong trận pháp, nhìn thấy thiếu nữ Thiên Ma vẫn y nguyên bị cấm chế phong cấm, vào giờ phút này đan xen mười ngón tay, thân hình yểu điệu trôi nổi lên.

Một vệt ánh trắng nở rộ ở trên trán, quanh người đầu tiên là tuôn ra từng tia từng tia khí đen, khí đen kia bị ánh trắng tinh lọc trong nháy mắt.

Mái tóc tung bay, trên người nàng như là dấy lên ngọn lửa màu trắng, ngọn lửa phừng lên một cái, đổi lại cho nàng váy dài trắng nõn, da thịt nguyên bản tái nhợt không có huyết sắc, vào giờ phút này lại tản ra ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt...

Một chùm quang mang rơi xuống từ trên cao, mang theo lực lượng Thiên Đạo nồng đậm, chiếu rọi ở trên người nàng, dường như đang ổn định thân thể cho nàng.

Hai giọt nước mắt lướt qua khóe mắt hẹp, sau lưng xuất hiện một vòng tròn ánh sáng trắng nhẹ nhàng.

Nặn thành tiên linh thể?

Nàng lẩm bẩm nói: "Ta muốn đi cứu các nàng, không thể để cho các nàng lại tiếp tục bị lừa gạt..."

Cả người Lý Trường Thọ có một chút mộng.

Thiên Ma sinh ra tâm ma, còn có thể có tiểu kinh hỉ như vậy?

Bên cạnh, mấy đạo ánh mắt lại chậm rãi dời lên trên mặt hắn, toàn bộ đỉnh núi tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, mấy vị tiên nhân hóa thành tượng gỗ, nhất thời chỉ có ánh sáng thánh khiết chiếu rọi...

Chương 1255. -

Bầu không khí trên đỉnh núi trầm mặc một cách khó hiểu.

Ở bên trong Quốc đô Thương Quốc, nghi thức chúc mừng long trọng vẫn còn đang tiến hành, may mắn là Hồng Hoang còn không có phong tục "ta chỉ nói vài lời", phàm nhân vừa múa vừa hát, thuận tiện giải quyết vấn đề hôn phối của mình.

Nam thanh nữ tú nếu nhìn thấy người vừa ý, đánh bất tỉnh, cõng về nhà, là truyền thống cũ của Nhân Tộc.

Thanh niên anh tuấn tiêu sái giống như Biện Trang nếu như không có pháp lực hộ thân, sẽ rất dễ dàng chết oan chết uổng ở trong loại trường hợp này.

Nhưng lúc này, Biện Trang cũng không có nhàn hạ thoải mái đi nhìn những thứ này, đạo tâm của y có một chút rung động, rung động đến mức quên mất việc chiêm ngưỡng bóng dáng xinh đẹp được bao bọc trong ánh sáng kia, mà là kinh ngạc nhìn chằm chằm vào người sau lưng.

Quyền thần Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh.

Cái gì gọi là lừa dối?

Đây chính là lừa dối!

Có thể lừa dối đen thành trắng, có thể lừa dối cong thành thẳng, có thể lừa dối khóc thành cười, có thể lừa dối thiên ma thành tiên linh!

Chỉ bằng vào loại tài nghệ này, tuyệt đối là đệ nhất miệng lưỡi tại Hồng Hoang!

Biện Trang đột nhiên hiểu ra, là cái loại đại triệt đại ngộ đại minh bạch kia.

Đối mặt với Thái Bạch Tinh Quân, Tây Phương Giáo vì sao lại liên tiếp ăn thiệt thòi, những nhân vật Viễn Cổ Thượng Cổ kia vì sao nhao nhao thất bại? Thiên Đình vì sao có thể có được cục diện tốt đẹp như ngày hôm nay?

Còn không phải là Thái Bạch Kim Tinh dựa vào cái miệng này, khí thôn sơn hà lừa dối tới?

Chỉ là...

Dạng kết quả này, trong lúc nhất thời lại làm cho người ta có một chút khó có thể tiếp nhận.

Vốn nên là Vực Ngoại Thiên Ma khắc tinh cỉa sinh linh Hồng Hoang, lại cũng ở dưới cái miệng của Thái Bạch Tinh Quân, trực tiếp bị độ thành nữ tiên thiện lương được Thiên Đạo tán thành, sửa đổi hình thái sinh linh trong nháy mắt.

Thậm chí, vào giờ phút này dường như còn cảm động đến rơi nước mắt đối với Thái Bạch Tinh Quân đã chỉ dẫn ra sự sai lầm của nàng.

Chuyện này thoáng có một chút... có một chút...

Quá đáng sợ.

Chuyện này khiến cho Biện Trang vô thức hồi tưởng lại những năm chính mình đi theo Tinh Quân đại nhân này, đến cùng có hay không bị Tinh Quân đại nhân dùng thần thông pháp thuật gì lừa dối qua, làm sao lại khăng khăng một mực như vậy, không dám chống lại mệnh lệnh của Tinh Quân đại nhân.

Hồi tưởng gần nửa ngày, Biện Trang rốt cuộc cũng xác định được.

Y là thật sự sợ Thái Bạch Tinh Quân từ trong tâm can, cùng với thần công lừa dối của Thái Bạch Tinh Quân cũng không liên quan trực tiếp gì.

Đơn giản mà nói, y còn chưa có đủ tư cách.

Bên trong đại trận, Biện Trang liếc nhìn Tửu Cửu đứng ở bên trong một góc khác, yên lặng tránh sau lưng Ngao Ất, chờ đợi bốn vị đại lão giữ yên lặng bên kia mở miệng.

Vào giờ phút này, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, hóa thân Ngọc Đế, Khổng Tuyên - người ngưỡng mộ Đại Pháp Sư, chuyển thế thân hóa thân thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương, đang đứng ở bên người " Thiên Ma biến dị " kia.

Thuyên Động, Khổng Tuyên, thiếu nữ thất tình lục dục, đang lần lượt kiểm tra trạng thái của thiếu nữ Thiên Ma này.

Thực hiển nhiên, bọn họ đều phát hiện ra chỗ không giống bình thường của việc này.

Bốn người bọn họ trao đổi ánh mắt, từng người thối lui sang bên cạnh, biểu tình đều có một ít phức tạp, ngược lại Lý Trường Thọ là bình tĩnh nhất.

Chương 1256. -

Mặc dù kết quả của việc này vượt quá dự liệu của hắn, nhưng tất cả quá trình đều là do hắn một tay thao tác, lý giải cũng không phức tạp.

So sánh một chút, ở bên trong Hồng Hoang, vô luận là sinh linh tiên thiên hay là sinh linh hậu thiên ở trong quá trình tu hành, hoặc là bởi vì ảnh hưởng của thất tình lục dục tự thân, hoặc là bởi vì đạo tâm chấp niệm của chính mình, hoặc là bởi vì nguyên thần bị hao tổn gặp xung kích không may, cũng đều dễ dàng sinh ra tâm ma.

Như thế nào là tâm ma?

Lý Trường Thọ đã từng đề cập qua vào lúc giảng đạo cho Linh Nga, tâm ma sinh ra, có thể hiểu thành Luyện Khí Sĩ hoài nghi bản thân cùng với phủ định bản thân.

Lý Trường Thọ đã từng khẳng định, loại tiên tử có tính cách như Hữu Cầm Huyền Nhã, cả một đời cũng sẽ vô duyên với tâm ma.

Mặc dù sau đó đã bị đánh mặt, nhưng cũng là bởi vì vấn đề tình cảm của nàng lúc ấy, tiến tới sinh ra hoài nghi với bản thân, dẫn đến sinh ra tâm ma.

Như thế nào là Thiên Ma?

Vực Ngoại Thiên Ma chính là chỉ các sinh linh hỗn độn lòng mang ý đồ xấu đối với Hồng Hoang, luôn có ý đồ xâm nhập Hồng Hoang, phần lớn là tiên thiên thần ma cá lọt lưới từ khai thiên đại kiếp năm đó tạo thành.

Giống như "Đỗ Thư Nhân" trước đây, "Mai Văn Họa" ngày hôm nay, cũng là có thể xâm nhập vào đạo tâm của tiên nhân, dung hợp tâm ma của sinh linh hỗn độn vào sinh linh Hồng Hoang.

Bản thân bọn hắn sinh ra từ Thiên Ma Tôn Giả, dường như là do Thiên Ma Tôn Giả phân liệt ra.

Ở bên trong quá trình cắt miếng nghiên cứu của Lý Trường Thọ đối với Đỗ Thư Nhân, liền đã xác định một sự thật.

—— một đầu Thiên Ma, cũng là được cấu thành từ một chân linh.

Theo những gì đã biết, tiên thiên thần ma Hỗn Độn Hải và Bàn Cổ đại thần là có lai lịch giống nhau, đều là từ vô số chân linh tụ hợp ở bên trên vô tự đại đạo không trọn vẹn, từ đó sinh ra sinh linh mạnh mẽ.

Thiên Ma Tôn Giả kia hẳn là có một loại thần thông, chia ra chân linh cấu thành tự thân một lần nữa, hóa thành những Vực Ngoại Thiên Ma có hình thái khác nhau này, tự thân đại khái là có thể hấp thu chân linh ở bên trong Hỗn Độn Hải một lần nữa, từ đó liên tục không ngừng sinh ra Vực Ngoại Thiên Ma mới.

Xử lý Thiên Ma Tôn Giả, liền có thể giải quyết triệt để vấn đề Vực Ngoại Thiên Ma?

Lý Trường Thọ cũng đã từng suy nghĩ như vậy, nhưng kết luận đạt được cuối cùng, nhưng thật ra là không thể xác định.

Muốn giải quyết Vực Ngoại Thiên Ma, động thái cơ bản nhất là phải hoà tan đại đạo của Thiên Ma Tôn Giả, nếu không vẫn như cũ sẽ sinh ra Thiên Ma Tôn Giả kế tiếp.

Ở trên cơ sở những điều đã biết này, lại đi nhìn "Biến dị" mà Mai Văn Họa sinh ra , kỳ thật cũng coi như có giải thích hợp lý.

Sinh linh Hồng Hoang là do chân linh cộng minh cùng với đại đạo bên trong Hồng Hoang thiên địa sinh ra, có bản chất sinh mệnh tương tự như Thiên Ma, tâm ma của sinh linh Hồng Hoang phần lớn đản sinh ở sâu trong nguyên thần, có thể ảnh hưởng đến tính tình của sinh linh, phóng đại tâm tình tiêu cực.

Bản thân Thiên Ma liền có khả năng sinh ra tâm ma.

Mai Văn Họa ở dưới tác dụng của lực lượng thất tình lục dục, bị Lý Trường Thọ lừa dối đến hoàn toàn phủ định bản thân, sinh ra "thánh niệm" cùng loại với tâm ma, từng loại điều kiện đã đạt thành một cách xảo diệu.

Lại bởi vì "cấu tạo" của bản thân Mai Văn Họa không quá ổn định, chân linh cùng với đại đạo không trọn vẹn nguyên bản sinh ra dao động khá lớn, lúc phân liệt, bị đạo tắc bên trong Hồng Hoang thiên địa trực tiếp đồng hóa, hóa thành linh thể tiếp cận với sinh linh Hồng Hoang...

Lý Trường Thọ mặc dù còn có một hai điểm lo nghĩ, nhưng cũng đã hiểu được tổng thể tình hình.

Chỉ là...

Xem tư thế của mấy người hôm nay, đoạn điển cố này của hắn, sợ là lại sẽ truyền ra ngoài.

Ừm, đừng có để cho đạo nhân thủ khẩu như bình ở Côn Luân Sơn biết là được.

Chương 1257. -

"Chuyện kia." Lý Trường Thọ vội vàng mở miệng, cắt ngang sự đau khổ đang lớn dần lên của Tiểu Khổ.

Nàng chính là như vậy, nếu không kịp thời mở đề tài, liền sẽ rơi vào bên trong một vòng đau khổ, vô luận là lời gì, đều có thể sinh ra bi quan.

Lý Trường Thọ nói: "Tiểu Khổ, có thể mời ngươi lại ra tay một lần nữa hay không? Ta muốn xác nhận xem, đầu Thiên Ma này là có phải hay không đã sinh ra tâm ma, hay là muốn man thiên quá phản lừa dối chúng ta."

Tiểu Khổ ôn nhu đáp ứng một tiếng, quay đầu đi tới bên cạnh thiếu nữ thiếu nữ co rụt thành một đoàn ở trong không trung kia, từ từ thở dài.

Một làn sóng màu xám tro bao trùm về phía thiếu nữ, cũng không có ảnh hưởng đến những người khác.

Khổng Tuyên hỏi: "Ngươi có phải là muốn dùng phương pháp này để giải quyết phiền phức Vực Ngoại Thiên Ma hay không?"

"Không sai!" Lý Trường Thọ cười nói: "Nếu như có thể giải quyết việc này, sư huynh cũng có thể tiêu dao tự tại một ít, không lại bị vây ở trong Huyền Đô Thành. Sư huynh đối với ta ân trọng như núi, ta cũng chỉ có thể làm những việc này để báo đáp."

Ngọc Đế ở bên cạnh cười nói: "Đợi Thiên Đình lớn mạnh, cũng có thể phái binh đóng giữ, Thiên Tướng thay phiên trấn thủ Huyền Đô Thành."

Khổng Tuyên lại khẽ nhíu mày, trong mắt mang theo suy tư.

Nàng dường như đang do dự cái gì.

Nàng vốn là sát phạt quả quyết, làm việc chưa từng dây dưa dài dòng, ngược lại là hiếm khi muốn nói lại thôi.

Lý Trường Thọ phảng phất như có thể nhìn thấu tâm sự của nàng, cười nói: "Bây giờ Đại Thương đã lập, khí vận Nhân Hoàng đã thành hình, cũng không phải là ai cũng có thể tùy ý động vào. Không bằng như thế này, tiếp theo Thiên Đình sẽ phái binh đóng giữ ranh giới giữa Trung Thần Châu cùng với Nam Thiệm Bộ Châu, lại thiết lập đặc sứ tuần tra, thiên sư trừ yêu tại phàm tục, do Thiên Đạo che chở Thương Quốc. Như vậy, đạo hữu ngươi liền không cần phải luôn luôn toạ trấn ở nơi đây, cũng có thể đi vào trong Huyền Đô Thành trợ giúp sư huynh ta một chút sức lực."

Thuyên Động ở bên cạnh nghiêm mặt nói: "Thế cục tại Huyền Đô Thành lại nguy cấp sao?"

"Không sai, thế cục vô cùng không khả quan." Lý Trường Thọ âm thầm giơ ngón tay cái đối với Ngọc Đế bệ, không hổ là đôi quân thần cộng tác tốt nhất Thiên Đình, cực kỳ ăn ý.

"Nhất là, lần này xuất hiện Thiên Ma dị biến, có lẽ sẽ sẽ trực tiếp chọc giận Thiên Ma Tôn Giả. Tám mươi năm trước lúc Huyền Đô Thành báo nguy, Côn Bằng cùng với bốn ~ năm vị tiên thiên thần ma uy áp Huyền Đô Thành, sư huynh ta canh giữ ở phía trước cửa vào Hồng Hoang, tóc dài rối tung, pháp lực gần như hao hết, dựa vào Thái Cực Đồ chèo chống mới có thể chống đỡ. Bóng lưng của sư huynh là kiên định như vậy...chúng ta tiến đến chi viện, sư huynh cũng lo lắng đến sự an toàn của chúng ta, tự mình mang theo Không Gian Xích, dốc hết sức đánh lui Côn Bằng ở bên trong đám sinh linh hỗn độn, đó là một trận đại chiến mà một lời khó có thể nói hết."

"Ta có thể đi đến đó hay không?" Khổng Tuyên tiến về phía trước một bước, trong mắt phượng mang theo vài phần cấp bách: "Thái Thanh Thánh Nhân có cho phép ta đến giúp y một tay không? Ngũ Sắc thần quang của ta có thể hóa hỗn độn khí tức ở bên trong Hỗn Độn Hải thành ngũ hành linh lực, ở bên trong Hỗn Độn Hải ta không những sẽ không chịu ảnh hưởng, mà còn có pháp lực dùng mãi không hết!"

Chương 1258. -

Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng, trong mắt Khổng Tuyên tràn đầy nóng vội, hận không thể lập tức bay qua.

Nhưng, Lý Trường Thọ vào giờ phút này chẳng những không có sốt ruột, mà còn muốn vào ngày hôm nay, liền định ra sự tình cho sư huynh cùng với Khổng Tuyên.

"Chuyện này...Huyền Đô Thành có can hệ trọng đại."

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt chần chờ, Thuyên Động ở bên cạnh thấy thế, trong đáy lòng lập tức biết được, Trường Canh ái khanh của chính mình lại đang bắt đầu tính kế gì đó.

Nên phối hợp biểu diễn y sẽ tận lực biểu diễn, trong mắt tràn đầy thần sắc lo lắng, không ngừng trầm ngâm chế tạo bối cảnh.

"Để ta hỏi lão sư một chút." Lý Trường Thọ nói: "Huyền Đô Thành dù sao cũng là thánh địa của Đạo Môn, cũng nằm ở bên ngoài thiên địa, vẫn phải xin chỉ thị của lão sư thì ổn thỏa hơn."

Thuyên Động nói: "Vậy thì phải đi ra ngoài chín tầng trời?"

"Không cần phiền phức như vậy."

Lý Trường Thọ vung tay áo lên, một quyển trục trống cấp tốc trải rộng ra ở trước mặt, sau đó nâng bút vẽ tranh, tóc dài và cánh tay bay múa ở bên trên, trực tiếp vẽ xuống một bức Thái Thanh cưỡi trâu • phiên bản Độ Tiên Môn cung phụng.

Sau đó, Lý Trường Thọ dùng tiên lực bày bức họa này ở trước mặt, lấy bồ đoàn, lư hương ra, đốt ba nén hương, thành thành thật thật quỳ xuống ở bên trên bồ đoàn, cất cao giọng nói:

"Lão sư tại thượng, đệ tử Trường Canh! Vì phòng ngừa Huyền Đô Thành lại xuất hiện quẫn cảnh như trước đây, đệ tử muốn mời Khổng Tuyên đạo hữu đi đến thiên ngoại hiệp trợ sư huynh. Nếu như lão sư cho phép, mời lão sư hạ xuống một ~ hai kiện tín vật, như thế cũng có thể làm sáng tỏ việc này cho sư huynh!"

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, bức hoạ Thánh Nhân kia liền đã nổi lên một góc, trong đó hiện ra từng tia từng tia đạo vận Thánh Nhân huyền diệu tối nghĩa, làm cho chúng tiên ở trong sân cùng nhau giật mình.

Long Cát vội vàng tiến về phía trước, quỳ xuống ở sau lưng Lý Trường Thọ, Ngao Ất, Biện Trang lập tức đi về phía trước hành lễ, Thuyên Động cũng vái chào đối với bức họa.

Đúng lúc này, không gian không có một chút rung chuyển nào, nhưng trước mặt Khổng Tuyên xuất hiện một vòng xoáy nho nhỏ, hai viên linh đan tản ra lưu quang bảy màu, rơi xuống trước mặt Khổng Tuyên, được nàng đưa tay tiếp được.

Cửu Chuyển Linh Đan!

Bất đồng với Cửu Chuyển Linh Đan do Lão Quân luyện chế, không những có thể người chết sống lại, mọc lại thân thể, hai viên linh đan này còn ẩn chứa thái cực vô cực đạo thuần túy, phát ra áo nghĩa tiên thiên viên mãn.

Một viên, liền có thể khiến phàm nhân bạch nhật phi thăng, vũ hóa thiên tiên!

Linh đan tăng cường đối với cảm ngộ đại đạo đơn thuần như vậy, còn có hiệu quả thể hồ quán đỉnh, bên trong thiên địa sợ rằng chỉ có Thái Thanh Thánh Nhân có thể chịu sự uy áp của Thiên Đạo mới có thể luyện chế ra.

Mà hai viên linh đan này, càng là được luyện thành tại Viễn

Cổ, dùng một viên liền ít đi một viên.

Ở dưới sự hạn chế của Thiên Đạo ngày nay, vạn vật đều có cân bằng, đan dược này cũng thế.

Chương 1259. -

Nếu phàm nhân dùng đan dược như vậy, Thiên Đạo liền sẽ khóa kín con đường tu đạo phía trước của người đó, đan dược như vậy ở bên trong thiên địa bây giờ, đối với Luyện Khí Sĩ có tư chất Kim Tiên mà nói, thật ra lại là thuốc độc biến tướng.

Nhưng nếu để cho Phượng Tộc dùng, phối hợp với Thủy Phượng chân huyết trong tay của Khổng Tuyên, liền có thể trực tiếp bồi dưỡng được hai vị tộc nhân Phượng Tộc cảnh giới Kim Tiên!

Cử động lần này của Thái Thanh Thánh Nhân, cũng không phải chỉ đơn giản là đưa tín vật, sính lễ chỉ sợ cũng đều là cho gần một nửa.

Khổng Tuyên cũng không do dự nhiều, thu hai viên linh đan này vào bên trong tay áo, sau đó khom mình hành lễ đối với bức họa...

"Ừm? Hắt xì!"

Ở đầu tường Huyền Đô Thành, một vị Đại sư huynh Đạo Môn nào đó đang gối lên Không Gian Xích, khoác lên Thái Cực Đồ, nằm ở bên trên bồ đoàn mềm mại thoải mái dễ chịu, mơ mơ màng màng cọ cọ chóp mũi.

Có bộ đại trận hợp lại mà Trường Thọ thiết kế này, Đại Pháp Sư eo cũng không đau, chân không mỏi, Thiên Ma bên ngoài cũng không dám tụ tập loạn, rốt cuộc cũng có thể ngủ an ổn.

Nhưng mà Đại Pháp Sư không biết được chính là, ngay tại thời khắc này, trên đỉnh núi bên ngoài Thương Quốc Đô tại Nam Thiệm

Bộ Châu, Lý Trường Thọ đang lấy ra một khối ngọc phù, một viên bảo châu, một ít đồ chơi nhỏ bỏ vào trong tay của Khổng Tuyên.

Khối ngọc phù kia ghi chép một môn thần thông.

Nói là thần thông, nhưng thật ra là nửa phần trước của một bộ pháp môn đầy đủ, trước đây Lý Trường Thọ vừa mới sử dụng qua, sử dụng bản nguyên thận khí xây dựng huyễn cảnh, sau đó xâm nhập vào bên trong huyễn cảnh.

Thần thông này chính là dùng để xâm nhập vào huyễn cảnh trong đáy lòng của đối phương, cũng có thể dùng để tiến vào mộng cảnh của đối phương, Lý Trường Thọ đã đặt cho nó một cái tên rất lãng mạn.

"Tha Mộng Thông".

Những đồ chơi nhỏ này cũng không có tác dụng gì khác, chỉ là các loại cờ và thẻ bài cho hai ~ ba người giải trí với nhau.

Ngoài những điều này ra, Lý Trường Thọ cũng không dám làm thêm quá nhiều, chỉ sợ bị Khổng Tuyên nhìn ra sơ hở.

Dù sao hắn cũng chỉ là một Tiểu sư đệ, có khả năng giúp đỡ sư huynh, cũng chỉ có bao nhiêu đó... thực hổ thẹn, cũng chỉ là một chút việc nhỏ mà thôi.

...

Khổng Tuyên còn muốn ban giao sự tình phòng ngự Thương Quốc cho Thiên Đình, mới có thể yên tâm tiến đến Huyền Đô Thành.

Kỳ thật theo quá trình Thương bộ lạc quật khởi, Phượng Tộc làm đồ đằng của Thương bộ lạc, khí vận của bản thân cũng đã khôi phục đến trình độ có thể làm cho thiên địa cho phép Phượng Tộc có dòng dõi.

Sứ mệnh ở trên người của Khổng Tuyên, chỉ còn lại một cái —— dùng Thủy Phượng chân huyết để cải tạo phi cầm.

Đối với Lý Trường Thọ, trong đáy lòng Khổng Tuyên tràn đầy cảm kích, mặc dù Khổng Tuyên vẫn luôn không có biểu đạt ra, nhưng mỗi lần Lý Trường Thọ có lời mời, nàng tất nhiên sẽ đáp ứng.

Chương 1260. -

Sự tình Khổng Tuyên đi đến Huyền Đô Thành trợ giúp, liền được định ra như vậy, lực chú ý của mấy người bọn hắn, vẫn là đặt ở trên người của Thiên Ma dị biến kia.

Tiểu Khổ thả ra lực lượng thất tình lục dục, "đạo tâm" của Thiên Ma dị biến kia bị công phá hoàn toàn, hiện ra ở trước mặt mấy người.

Làm cho Lý Trường Thọ cũng đều cảm thấy kinh ngạc chính là, Thiên Ma dị biến này thực sự là trắng.

Mai Văn Họa vào giờ phút này đã không quan tâm đến việc trước đây nàng có phải là sinh linh Hồng Hoang bị bắt đi hay không, trong đáy lòng nàng chỉ có thương xót, chỉ có đồng tình, đồng tình với những Vực Ngoại Thiên Ma có tao ngộ giống như mình.

Tín niệm duy nhất vào giờ phút này, chính là đi giải cứu đồng tộc của chính mình, làm cho đồng tộc thoát khỏi gông xiềng, thoát khỏi vận mệnh bị nô dịch.

Mạng của bọn hắn là do mẫu thân cho, nhưng cũng có thể bị mẫu thân tùy ý thu hồi đi, nhưng bọn hắn cũng là chân linh hoá sinh, cũng có tôn nghiêm của mình.

Nhất định phải mang đến hy vọng và tự do cho Vực Ngoại Thiên Ma!

Làm cho Vực Ngoại Thiên Ma đứng lên, nắm giữ số mệnh của chính mình.

Dù sao, bọn hắn cũng căn bản không muốn tiến vào Hồng Hoang thiên địa, bọn hắn yêu thích nhất, vẫn là vui vẻ duỗi người ra ở bên trong Hỗn Độn Hải...

Nhìn thấy những thứ này, chúng tiên nhân ở trong sân lại là trầm mặc một trận.

Thuyên Động trầm ngâm vài tiếng: "Tinh Quân đến cùng đã làm gì? Đây hoàn toàn... hoàn toàn..."

Biện Trang nhỏ giọng nói: "Liền giống như tâm ma của Luyện Khí Sĩ chúng ta phần lớn là ác niệm, tâm ma của Thiên Ma, chính là thiện niệm?"

Khổng Tuyên hỏi: "Có cần đưa nàng đến Huyền Đô Thành hay không?"

Lý Trường Thọ cũng không trả lời, chỉ là nhắm mắt ngưng thần, rất nhanh liền nói một câu: "Tạm thời không thể đưa nàng đi đến thiên ngoại, ta muốn mang nàng đi đến một chỗ trước."

Thuyên Động buồn bực nói: "Muốn đi nơi nào?"

"Hỏa Vân Động." Lý Trường Thọ nói: "Để mấy vị tiên hiền Nhân Tộc suy nghĩ việc này một chút, xem phải chăng có biện pháp có thể giải quyết sự tình Vực Ngoại Thiên Ma trong một lần hay không."

Thuyên Động lộ vẻ mặt giật mình, Tửu Cửu trong xó xỉnh lại trừng mắt nhìn.

Nàng làm sao lại cảm thấy, Trường Thọ vừa mới rồi, giống như nói dối...

Dải ngân hà tỏa sáng, đêm đầy sao rực rỡ, gió đêm mát rượi thổi bay ồn ào trần tục, lướt qua khu rừng tối tăm.

Một đóa mây trắng bay tới từ phía tây nam, đi đến một nơi nào đó trong Trung Thần Châu, trên đó ngược lại là có một chút an tĩnh.

Trên mây, Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi ở phía trước, bộ dáng áo trắng râu bạc trắng, tất nhiên là Đạo Nhân Giấy hiện thân tại Nam Châu Thương Quốc.

Sau lưng Lý Trường Thọ, "Thiên Ma thánh khiết" bị nhiễm quá nhiều thần lực của Tiểu Khổ vào giờ phút này đang cuộn thành một đoàn, từng giọt nước mắt thấm vào trong mây.

Chuyện này...

Nên xưng hô sinh linh này như thế nào?

Thánh Ma, Thánh Thiên Ma gì đó thì cũng quá mức bá khí, thực lực của Mai Văn Họa cũng không tính mạnh, lúc này càng là không biết nàng có thần thông gì.

Chương 1261. -

Vực Ngoại Thiên Ma nguyên bản, thần thông mạnh nhất chính là xâm nhập đạo tâm của sinh linh Hồng Hoang. Vực Ngoại Thiên Ma sau khi biến dị, vẫn giữ được thần thông như cũ.

Chỉ bất quá, Vực Ngoại Thiên Ma nguyên bản là làm cho người ta trở nên xấu xa, Vực Ngoại Thiên Ma biến dị lại là làm cho người ta trở nên thiện lương.

Lý Trường Thọ chính là vì ý thức được điểm này, mới muốn mang Mai Văn Họa đi đến Hỏa Vân Động một chuyến...

Có lẽ, đối với Mai Văn Họa mà nói, thoáng có một chút châm chọc chính là, nàng tuy được Thiên Đạo tán thành, có được thân thể tiên linh, trước đó lại phải thừa nhận tầng tầng thử thách. Nhưng vẫn không có đạt được sự tín nhiệm của Lý Trường Thọ.

An trí Thiên Ma dị biến này như thế nào, cũng làm cho Lý Trường Thọ tốn kém đầu óc.

Việc này còn phải cân nhắc xem phải chăng có nên công bố ra ngoài, lại công bố vào lúc nào, có thể mang đến chỗ tốt gì cho Thiên Đình hoặc là bản thân?

Càng quan trọng hơn là, Lý Trường Thọ tạm thời không có cách nào hoàn toàn loại bỏ uy hiếp này.

Nếu đây hết thảy đều là Mai Văn Họa đang gặp dịp thì chơi, nếu thật sự bị Mai Văn Họa tiếp cận với một số đại nhân vật Thiên Đình quyền cao chức trọng nhưng khe hở đạo tâm của bản thân khá lớn, hậu quả thật sự khó mà tưởng tượng nổi.

Đây cũng không nhất định là đang ám chỉ Mộc Công.

Đối với Vực Ngoại Thiên Ma vẫn là phải bảo trì tôn kính cơ bản nhất, không thể lơ là bất cẩn, dù sao bọn chúng thích nhất, chính là làm bẩn đạo tâm của sinh linh.

Lý Trường Thọ đã nghĩ tới việc trực tiếp giết Mai Văn Họa hơn mười lần, lại cảm thấy quả thực rất đáng tiếc.

Nói không chừng loại dị biến này là duy nhất lại không thể phỏng chế, như vậy Lý Trường Thọ sẽ thật sự đánh mất một con át chủ bài đối phó với Côn Bằng và Thiên Ma.

Bỗng nhiên, Lý Trường Thọ nghĩ đến mấy câu nói.

Đó là trước đây, chính mình cùng với sư phụ Tề Nguyên đạo trưởng dạo bước ở trong núi, nói sự tình có quan hệ đến hồ nữ A Lan.

Lời dạy bảo của sư phụ vẫn còn văng vẳng bên tai, cũng coi như cấp cho Lý Trường Thọ xúc động khá lớn.

【 Lòng kính sợ 】.

Đừng có mất đi kính sợ đối với sinh linh...

Nhớ tới đây, Lý Trường Thọ đưa tay trái đối với Mai Văn Họa cuộn thành một đoàn kia, tăng thêm hai tầng phòng hộ tiên lực.

Ổn một chút tóm lại là sẽ không sai.

Vực Ngoại Thiên Ma cũng coi như thế lực bên ngoài của Côn Bằng, lần Côn Bằng này liên tiếp "ra tay" đối với hắn, lần này càng là uy hiếp đến Tiểu sư thúc.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Hắn cũng phải nghĩ một chút biện pháp phản kích.

Lần này đi đến Hỏa Vân Động, thuận tiện liền mời mấy vị Nhân Hoàng về hưu cùng nhau thương nghị một chút, xem thử có thể hay không tìm được biện pháp đối phó với Côn Bằng.

Côn Bằng này, thật sự là quá phiền phức.

Chương 1262. -

Cùng lúc đó, ở bên ngoài Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, bên trong hư không mênh mông vô ngần kia.

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ núp ở bên trong tay áo của Tửu Cửu, Tửu Cửu tiềm ẩn hành tung, bay về phương hướng Lâm Thiên Điện.

Trực giác của Tửu Cửu trước đây cũng không có sai, lúc ấy Lý Trường Thọ đúng là nói dối đối với Thuyên Động.

Nhưng có một số việc, Lý Trường Thọ cũng không thể trực tiếp nói rõ đối với Ngọc Đế bệ hạ, chỉ có thể truyền âm điểm ra một hai.

Hắn cũng không thể nói thẳng, chính mình muốn mang Vực Ngoại Thiên Ma đặc thù này tiến vào bên trong Hỏa Vân Động, thử xem có thể giúp đỡ Toại Nhân Thị hay không?

Chuyện này dễ dàng phạm vào kỵ húy.

Ở thời kì cuối Thượng Cổ có lời đồn, vị trí Thiên Đế vốn nên là do Nhân Hoàng tới ngồi, Toại Nhân Thị lại được xem như là Nhân Hoàng tiền bối có tư lịch già nhất, thực lực mạnh nhất bên trong thiên địa.

Hơn nữa còn khác biệt so với Phục Hi Thị, Thần Nông Thị, Toại Nhân Thị chính là Nhân Tộc thuần khiết, mà hiện nay Nhân Tộc đại hưng, càng có hương vị "chính thống" hơn.

Lý Trường Thọ đã từng suy nghĩ về thuyết âm mưu, cảm thấy cũng có thể là Thiên Đạo cố ý dùng ma khí khống chế Toại Nhân

Thị, đảm bảo và củng cố sự khống chế của Thiên Đình đối với Tam Giới.

Đương nhiên, Lý Trường Thọ sẽ không làm loạn thân phận của chính mình, đứng sai chỗ đứng của mình.

Hắn là quyền thần Thiên Đình bình thường, lúc này đang làm việc vì Thiên Đạo.

Lần này đi vào bên trong Hỏa Vân Động, cũng chỉ là bắt nguồn từ sự kính trọng đối với Nhân Hoàng, cùng với "ước định nhỏ" đối với Đại Vũ Đế Quân trước đây, mang Mai Văn Họa đi thử một chút, có thể làm dịu một chút đau khổ cho Toại Nhân Thị hay không?

Trước khi tách ra với Thuyên Động, Lý Trường Thọ sợ Ngọc Đế bệ hạ còn chưa có nghĩ rõ được mấu chốt trong đó, còn chủ động truyền âm giải thích thêm hai câu.

"Mấy vị tiên hiền Nhân Tộc trong Hỏa Vân Động, trước đây từng nhờ tiểu thần một chuyện. Chính là chuyện có liên quan đến Toại Nhân Thị đọa ma trước kia, bây giờ dần dần không có cách nào áp chế ma khí. Bởi vì cái gọi là vật cực tất phản, dùng Mai Văn Họa này đối phó với ma khí có lẽ sẽ có chỗ độc đáo, lần này tiểu thần đi vào bên trong Hỏa Vân Động, cũng sẽ thử để cho nàng hỗ trợ trấn áp thương thế của Nhân Hoàng Toại Nhân Thị. "

Thuyên Động lúc ấy...trừng mắt nhìn, bình tĩnh gật đầu đáp ứng một tiếng, lúc gần đi còn khẽ nhíu mày.

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thầm than, Ngọc Đế bệ hạ quả nhiên là để ý việc này, mỗi một tồn tại nắm giữ quyền lực đỉnh điểm, chỉ sợ là đều sẽ có một chút kiêng kị đối với tồn tại có thể uy hiếp được thực quyền của chính mình.

"Hiểu" Thiên Đế: "Hả? Trường Canh cố ý dặn dò chuyện này là có gì thâm ý? Đã đến lúc lấy lòng Hỏa Vân Động? Cũng đúng, ta trước đây ngược lại là không có để ý đến việc này, bây giờ phàm tục Nhân Tộc tôn Thiên Đình, mấy vị Thượng Cổ Nhân Hoàng cũng không có ý kiến. Trở về liền an bài, cũng là nhờ có Trường Canh cân nhắc chuyện chu đáo. "

Chương 1263. -

Lần này đi đến Hỏa Vân Động, Lý Trường Thọ ngoại trừ Mai Văn Họa, còn mang theo Biện Trang.

Không có gì khác, làm chứng trong toàn bộ hành trình, tránh cho bệ hạ suy nghĩ nhiều.

Long Cát là con gái của Thiên Đế, Ngao Ất là người một nhà, ngược lại là Biện Trang luôn lấy lòng đối với hắn, bản thân là Thiên Tướng Thiên Đình, vừa vặn thích hợp.

Lý Trường Thọ nhất tâm lưỡng dụng, hai cỗ Đạo Nhân Giấy nhìn phong cảnh bất đồng, trong đáy lòng sửa sang suy nghĩ của chính mình.

Sau đó đợi Khổng Tuyên đi đến Huyền Đô Thành, cũng không có nghĩa là về sau liền sẽ không rơi vào đại kiếp Phong Thần.

Nhận khí vận Nhân Tộc, liền sẽ bị liên lụy vào đại kiếp nạn như vậy, lần này chỉ sợ là khó tránh.

Chính mình nếu như cưỡng ép làm cho Khổng Tuyên thoát kiếp, liền phải suy nghĩ kỹ, phải chăng có thể thừa nhận phản phệ do chỗ trống vị trí phật mẫu đưa tới.

Muốn đánh vỡ hàng rào vận mệnh, đều phải đánh đổi một số thứ.

Cũng không thể vì bảo hộ Khổng Tuyên, chính mình an bài Kim Sí Đại Bằng diễn phần diễn của Khổng Tuyên, sau đó...

Phật mẫu thay đổi thành phật phụ?

Mà thôi, những điều chính mình quan tâm cũng đã quá nhiều, sự tình của Khổng Tuyên không bằng liền giao cho Đại sư huynh xử trí.

"Trường Thọ."

"Ừm?"

Tửu Cửu khẽ gọi, truyền âm nói đối với người giấy trong cổ tay áo: "Ngươi...gần đây rất bận sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Một~ hai trăm năm trước đây, phần lớn thời gian đều đang tu hành, cũng là may mắn mà có mấy người sư thúc hối hả ngược xuôi, ta mới có thể đặt hết thảy tinh lực ở bên trên chuyện tu đạo."

"Ai nha, khách khí với ta làm gì." Tửu Cửu mừng khấp khởi cười, sau đó lại hắng giọng: "Ừm khục, chuyện kia, Linh Nga gần đây không có việc gì chứ?"

"Nàng thì có thể có chuyện gì, vẫn luôn tu hành trong núi." Lý Trường Thọ thở dài: "Độ Tiên Môn gặp nạn, ta không thể để Linh Nga ở lại cùng chung gian nan với tiên môn, vì lý do ổn thoả nên dọn Tiểu Quỳnh Phong đến Thiên Đình, ngược lại là khiến cho Linh Nga có một chút tịch mịch."

"Vậy vì sao ngươi không bồi nàng nhiều hơn?" Tửu Cửu thu hồi nụ cười, thầm nói: "Ngươi cũng chớ có cô phụ Linh Nga. Linh Nga và ngươi không giống nhau, ngươi là chính thần Thiên Đình, còn là phẩm giai cao nhất kia, ở bên trong Hồng Hoang cũng là đại thần thông giả, được thế nhân chú ý kính ngưỡng, không biết có bao nhiêu thân phận. Nhưng Linh Nga chỉ có một cái thân phận...sư muội của ngươi. Nàng vào núi mấy năm liền bắt đầu có tình cảm ngưỡng mộ đối với ngươi, nhiều năm như vậy vẫn luôn si tâm đối với ngươi không thay đổi."

Lý Trường Thọ cười nói: "Sư thúc an tâm đi, ta đương nhiên sẽ không để cho Linh Nga chịu ủy khuất."

"Làm sao ta lại cảm thấy câu trả lời của ngươi có một chút buồn bực."

"Ừm?"

"Không có việc gì, không có việc gì, phiền muộn đã quen." Tửu Cửu lung lay tay nhỏ, ánh mắt xê dịch về phía bên cạnh, đáy mắt thoáng có một chút vắng vẻ, nhưng rất nhanh liền khôi phục thành lưu quang.

Được rồi, đừng nghĩ đến chuyện khác.

Chương 1264. -

Tửu Cửu hỏi: "Trường Thọ, tiến triển của ngươi cùng với Linh Nga sao rồi?"

"Chuyện này." Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, ngược lại là không tiện trả lời: "Coi như ổn định."

"Các ngươi đã có tiểu bảo bảo rồi?" Tửu Cửu tràn đầy kinh ngạc hỏi.

"Làm sao có thể." Lý Trường Thọ thoáng có một chút bất đắc dĩ truyền âm: "Kỳ thật có đôi khi, ta cũng có một chút mâu thuẫn."

"Mâu thuẫn?" Tửu Cửu nháy mắt mấy cái: "Ngươi còn có chuyện không thể giải quyết sao? Tinh Quân đại nhân!"

"Sư thúc ngươi đừng có giễu cợt ta."

Lý Trường Thọ cười nói, trong đáy lòng nổi lên mấy phần xúc động bày tỏ, sau khi nhẫn nại một chút, lại cảm thấy nói với Tửu Cửu những điều này là không có việc gì.

Bên trong thiên địa này, chính mình một đường đi đến hôm nay, người có thể xưng là đạo hữu đã ở khắp Tam Giới.

Nhưng có người thể được xưng tụng là bạn tốt để thổ lộ tâm tình...tiểu sư thúc còn ở phía trước Bạch tiên sinh.

Lý Trường Thọ chậm rãi nói: "Tối kỵ của người tu đạo chính là không rõ bản tâm, không rõ bản tính, nếu có cảm giác mê mang, không bao lâu liền sẽ gặp bình cảnh. Ta là tục nhân, có thất tình lục dục, cũng ngóng trông hết thảy mọi chuyện đều có kết cục viên mãn, mặc dù chuyện này không có khả năng lắm. Cảm giác đối với

Linh Nga, ngược lại là hơn quá nhiều đối với loại cảm giác đạo lữ kia, nàng là do ta nuôi lớn, bản lĩnh cũng là do ta dạy, chúng ta như huynh muội, như sư đồ, nhìn nàng lột xác mỗi ngày, ta có một loại ý muốn bảo hộ rất mãnh liệt. Nhưng lại sợ sau khi kết thành đạo lữ cùng với nàng, ngược lại sẽ làm cho quan hệ giữa lẫn nhau lui bước. Đôi khi ta sẽ nghĩ, để nàng kết giao với nhiều bằng hữu hơn một chút, để cho nàng đi du ngoạn nhiều hơn vào sau khi thiên địa an ổn, để cho nàng không còn đơn điệu, nhưng lại lo lắng nàng sẽ rời xa ta. Thứ cảm xúc sợ hãi khi mất đi vị trí duy nhất trong trái tim của nàng, thực sự là làm cho ta cũng có một chút dở khóc dở cười."

Tửu Cửu cong khóe miệng lên, dạy dỗ: "Ngươi chính là thiếu đi mấy phần quyết đoán."

"Quyết đoán?"

"Đúng thế, quyết đoán, làm việc không có một chút quả quyết nào." Tửu Cửu hừ một tiếng, tiếp tục quở trách: "Rõ ràng là đại năng tiên thiên như Vân Tiêu tiên tử cũng đều có thể bắt lại, lại giữ một khoảng cách đối với thân sư muội của chính mình. Ta thấy ngươi chính là không kéo xuống nổi mặt mũi, sợ lương tâm của chính mình không qua được, cảm thấy chính mình trước đây là có mưu đồ đối với Linh Nga, trong đáy lòng sẽ bất an. Ngươi chính là đang tránh né loại bất an này. Kỳ thật có gì đâu chứ? Ngươi quan tâm đến việc người khác giễu cợt sao, người khác nói cũng liền nói, sợ cái gì, sư huynh muội các ngươi vẫn là thanh mai trúc mã. Linh Nga phải lòng ngươi, không ngừng cố gắng tu hành, trở nên xinh đẹp, cũng là vì lấy lòng ngươi, ngươi vẫn còn cố kỵ một chút mặt mũi ấy của chính mình, thật sự..."

"Vậy sao?" Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, cẩn thận suy tư một hồi: "Sư thúc dạy phải, nhưng giống như có chỗ nào không đúng lắm. Ta cũng đã từng chủ động, nhưng lần nào Linh Nga cũng..."

"Cũng làm sao?"

"Cũng chạy mất bởi vì quá thẹn thùng."

Chương 1265. -

"Chỉ vì như vậy?" Tửu Cửu nói: "Uống rượu! Thật quá đơn giản! Rượu giúp tăng can đảm, ngươi để cho Linh Nga uống chút rượu, chẳng phải sẽ có thể giải quyết? Thái Bạch Kim Tinh đã mưu túc trí đâu rồi, ngay cả biện pháp này cũng không nghĩ ra?"

Cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen, luôn cảm thấy làm như vậy có một chút...quá mức.

"Sư thúc, việc này ta còn cần phải thận trọng cân nhắc."

Tửu Cửu không hiểu hỏi lại: "Vì sao? Chuyện này còn phải cân nhắc cái gì?"

"Một đoạn tình cảm, nhất là tình yêu nam nữ, kỳ thật có giai đoạn khác biệt." Lý Trường Thọ nói: "Thế nhân đều là cảm thấy được vui vẻ cùng với thỏa mãn lúc tình cảm thăng hoa mang đến, gọi là hạnh phúc. Nhưng có rất ít người đi xem, một chút tình cảm này sau khi dần dần hướng tới bình thản, hai người nên ở chung như thế nào. Nhân sinh của phàm nhân bất quá chỉ hơn mười năm, đều đã phải đối mặt với chuyện như vậy. Trường sinh tiên chỉ cần không gặp nạn liền có thọ nguyên vô tận, như vậy ở bên trong thời kỳ bình thản dài dằng dặc đó, có hay không sẽ dần dần tâm sinh mệt mỏi, từ đó khiến cho lẫn nhau cảm thấy phiền chán?"

"Chuyện này..." Tửu Cửu nháy mắt mấy cái: "Cần phải nghĩ xa như vậy sao?"

Lý Trường Thọ cười nói: "Kỳ thật ta trước đó đã nghĩ ra một chút biện pháp giải quyết việc này."

"Biện pháp gì?"

"Ta muốn đưa Linh Nga đến Nữ Oa Cung tu hành một thời gian, chỉ là vẫn luôn chưa thể quyết định!" Lý Trường Thọ nói: "Có Thánh Nhân che chở, an toàn sẽ có thể được bảo đảm, ta tách ra với nàng một đoạn thời gian, làm cho tình cảm ngưỡng mộ sinh ra từ nhỏ của nàng phai nhạt. Nếu sau đó, trong lòng nàng vẫn có ta như cũ, ta đương nhiên sẽ không lại do dự, kết làm vợ chồng cùng với nàng, lại không còn phân ly."

Tửu Cửu hé miệng cười, nói: "Đây cũng là một cái biện pháp, còn có thể làm cho Linh Nga gia tăng một ít bối cảnh."

"Đa tạ sư thúc đã khuyên bảo ta việc này." Lý Trường Thọ ấm giọng nói một câu: "Mặt khác đã sắp đến Hỏa Vân Động, ta phải đi làm việc."

"Đi thôi đi thôi, bản sư thúc có thể lặng lẽ trở về, không cần quá lo lắng."

Mặc dù Tửu Cửu nói như thế, nhưng Lý Trường Thọ làm sao có thể không lo lắng? Dù sao thì tu vi của Tửu sư thúc bất quá chỉ là cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ.

Lý Trường Thọ lưu lại ba phần tâm thần ở chỗ này, dùng tiên thức dò xét cự ly xa mỗi giờ mỗi khắc.

Ở bên kia, cửa vào của Hỏa Vân Động ở bên trên mảnh đầm lầy kia.

Lý Trường Thọ dùng tiên lực làm ra "bọt khí", bỏ Mai Văn Họa đang mê man vào trong đó, mang theo Biện Trang, lôi kéo bọt khí, tiến về phía trước vái chào đối với cửa vào Hỏa Vân Động.

"Vãn bối Lý Trường Canh, cầu kiến các vị tiên hiền Nhân Tộc."

Biện Trang vẫn luôn khẩn trương cao độ, lúc này toàn thân kéo căng, ra dáng vái chào đối với phía trước.

Chương 1266. -

Trên mặt hồ xuất hiện vòng xoáy lưu quang lượn vòng, Lý Trường Thọ mang Biện Trang bước vào trong đó, đi qua hành lang rất dài kia, đến phía trên một mảnh đầm lầy khác, phía trước có một đạo thân ảnh quen thuộc mang theo mũ rộng vành đạp sóng mà tới.

Tất nhiên là Đại Vũ Đế Quân.

Ài? Tâm thần của Lý Trường Thọ chuyển về nơi Đạo Nhân Giấy bên kia, thấy Tửu Cửu vào lúc độn không, không ngừng đưa tay đánh vào trán, sau đó ngửa đầu thở dài, tốc độ lập tức nhanh hơn ba phần.

Thiếu rượu cho nên nóng nảy?

Lý Trường Thọ cười cười, lần này hắn để Đạo Nhân Giấy che chở Tửu Cửu trở về Lâm Thiên Điện, cũng sẽ truyền thụ một chút biện pháp cất rượu, tránh cho sư thúc thiếu rượu.

...

"Đã xác định chưa? "

"Chủ nhân, đạo của ta bị nghịch chuyển, cho dù cách lực lượng Thiên Đạo cũng có thể phát giác ra được. "

"Nghịch chuyển? "

Ở một ngóc ngách nào đó tại Hỗn Độn Hải, hai đạo thần niệm quấn quanh giao lưu lẫn nhau.

Côn Bằng lung lay thân thể cao lớn của chính mình, đôi cánh thịt kia thu ở bên người, thân hình giống như là một con cá lớn.

Suy tư một hồi, Côn Bằng hỏi: "Ý tứ của ngươi là, có người có thể nghịch chuyển đạo của ngươi, hóa Thiên Ma thành khôi lỗi, mà không phải là trực tiếp tinh lọc Thiên Ma? "

"Vâng chủ nhân!" Thần niệm của Thiên Ma Tôn Giả mang tới một chút cảm xúc sốt ruột: "Đạo tắc có thể tinh lọc đạo của ta là có mười mấy loại, nhưng chưa hề làm cho ta cảm giác được sợ hãi. Lần này, ta đã trực tiếp mất đi cảm ứng đối với đứa con kia, đứa con kia còn trở thành thứ mà ta vô cùng chán ghét, vừa vặn tương phản với ta. "

"Không cần phải sợ hãi!" Côn Bằng nói: "Sinh linh bên trong Hồng Hoang không đếm được, rất có thể là Hồng Quân đang nghiên cứu đối phó với chúng ta như thế nào. Hồng Quân không có cách nào thoát ly khỏi Hồng Hoang Thiên Đạo, đã là không đáng để lo. Ngươi mất đi chính là đứa con nào? "

"Nàng được chủ nhân phái đi Hồng Hoang, chủ nhân ngài đã từng ban cho nàng cái tên Mai Văn Họa. "

"Ồ?" Côn Bằng suy tư một hồi: "Cảm ứng tung tích của ba ngụy linh còn lại, bảo bọn chúng chớ nên lãnh đạm, mau chóng đắc thủ. "

"Vâng. " Thiên Ma Tôn Giả đáp ứng một tiếng, hai sợi thần niệm giải trừ dây dưa.

Đôi cự nhãn kinh khủng kia của Côn Bằng mở ra, trong đó lóe qua một chút sát ý.

【 Xem ra, chỉ dựa vào những Thiên Ma này, thật sự không thành được bất cứ chuyện gì. 】

Sau đó, Côn Bằng giương ra đôi cánh thịt cự đại kia, phảng phất như chống ra hai phương thiên địa, cánh thịt nhẹ nhàng vung lên, thân thể phá tan hỗn độn mà đi.

Nên tỉnh rồi, những kẻ đào thoát không dám đối mặt với đại kiếp.

Mặt khác, bên trong Hỏa Vân Động, Lý Trường Thọ cùng với Đại Vũ Đế Quân, Hiên Viên Đế Quân, Phục Hi Thị, ở bên trong lương đình đỉnh núi của Đại Vũ Đế Quân, cũng đang thảo luận về sự tình "câu cá".

"Các vị tiền bối có đối sách nào không, tốt nhất là có thể dẫn Côn Bằng tới gần Huyền Đô Thành, lần này làm tốt chuẩn bị vạn toàn, nhất cử bắt gã lại, trừ hậu hoạn vĩnh viễn."

Chương 1267. -

Đây, đây là những đại lão chiến lực mạnh mẽ nhất của Nhân Tộc trước đây?

Biện Trang đứng ở bên ngoài đình nghỉ mát, hai tay dán chặt vào đùi của mình, ngẩng đầu, ưỡn ngực, hơi xoay người, cả người duy trì độ căng vừa phải, luôn tạo cho người ta cảm giác dễ gần...của tổng giáo đầu ngành dịch vụ Thiên Đình.

Chuyên nghiệp từ trong xương cốt.

Lúc này ở trong mắt Biện Trang, ngồi ở trong lương đình này, không phải là bốn đạo nhân ảnh?

Đây là bốn ngọn núi lớn ở bên trong lịch sử Nhân Tộc Hồng Hoang!

Ở trong Tam Hoàng cũng đều lấy Toại Nhân Thị vi tôn, Toại Nhân mở rộng thiên địa Nhân Tộc, dẫn dắt Nhân Tộc vượt qua những năm tháng đen tối nhất, vào lúc chưa thu hoạch được phương pháp tu hành, đã dạy những phàm nhân yếu ớt cách khoan gỗ và tạo ra lửa, đấu trí đấu dũng cùng với "Thiên yêu", "Địa vu" lúc ấy, trở thành người thắng cuối cùng trong thời kỳ Thượng Cổ.

Toại Nhân Thị có ảnh hưởng vô cùng sâu xa đối với Nhân Tộc, đó là bản tính không phục mệnh, tranh với trời, đấu với đất khắc vào huyết mạch Nhân Tộc.

Trong thời kỳ Thượng Cổ, quyền giải thích chính nghĩa nằm ở trong tay Yêu Tộc.

Sau một thời gian dài, Nhân Tộc sinh sôi nảy nở, xuất hiện

Luyện Khí Sĩ phân hoá cùng với phàm nhân.

Phục Hi Thị ứng vận giáng sinh, chính là chuyển thế thân của đại năng Viễn Cổ Phục Hi, sau khi trở thành Nhân Hoàng, ông đã truyền lại các phép tính số học, bói toán và tế lễ, hệ thống cân, có những cống hiến xuất sắc cho tổng thể nền văn minh của Nhân Tộc.

Ngũ Đế Hiên Viên Đế Quân, kế thừa ý chí của Tam Hoàng, giáo hóa Nhân Tộc toàn diện, chiến Xi Vưu, hợp thành tiên phàm, được xem như là niên đại huy hoàng nhất của Nhân Tộc Thượng Cổ, từ đó tiên phàm bắt đầu tách ra.

Đại Vũ Đế Quân trị lũ lụt, định đế chế, Tam Hoàng và Ngũ Đế đã trải qua sự kết thúc của kỷ nguyên trỗi dậy của toàn bộ Nhân Tộc.

Về phần Thái Bạch Kim Tinh, mặc dù không phải là Nhân Hoàng gì, nhưng cũng đại biểu cho thời đại Thiên Đình khống chế Tam Giới bây giờ, quyền vị tối cao của Nhân Tộc ở giữa thiên địa...

Bốn vị đại lão tại lương đình bên trong cùng ngồi đàm đạo, Biện Trang tất nhiên là thở mạnh cũng không dám.

Bất quá, ở bên trong bốn vị này, Biện Trang khâm phục nhất đương nhiên là...

Hiên Viên Hoàng Đế, hình mẫu của nam nhi Nhân Tộc Hồng Hoang, không thể bàn cãi!

Từ đây nhìn ra xa xa, cửa cung nhấp nhô trong mây, có thể nhìn thấy tiên tử thần nữ, đó cũng là đại đại giang sơn mà Hiên Viên Hoàng Đế đánh xuống!

Khục, đương nhiên, Biện Trang kính trọng nhất trong đáy lòng, vẫn là chỗ dựa của chính mình, đệ tử Thái Thanh Lý Trường Thọ.

Phục Hi Thị khuôn mặt gầy gò, thân hình thon dài, tiên phong đạo cốt, đạo vận huyền diệu, ngược lại là không có nhiều uy nghiêm đế vương, càng giống như là một vị trưởng giả đôn hậu.

Hiên Viên Hoàng Đế là khuôn mặt trung niên, thân mang áo bào vàng nhạt, eo phối huyền kiếm màu vàng, bên miệng đều là mang theo nụ cười thản nhiên, tướng mạo đoan chính oai hùng, trong lúc lơ đãng luôn có một loại khí tức vương đạo, tản ra mị lực nhân cách làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Chương 1268. -

Đại Vũ Đế Quân mộc mạc nhất, dù sao cũng là Nhân Hoàng về hưu bối phận nhỏ nhất ởi bên trong Hỏa Vân Động, rất là đôn hậu bình dân.

Vực Ngoại Thiên Ma kia vào giờ phút này đang ở bên cạnh Biện Trang, mặc dù vẫn mê man như cũ, nhưng lúc này vẫn không ngừng rơi nước mắt.

Vào giờ phút này, Lý Trường Thọ chưa đề cập đến chỗ đặc thù của Mai Văn Họa, chỉ là cùng nhau suy tư biện pháp đối phó Côn Bằng cùng với ba vị Nhân Hoàng về hưu.

Hiên Viên Hoàng Đế nhíu mày, Đại Vũ Đế Quân trầm ngâm, Phục Hi Thị nhìn mai rùa trước mặt, cũng là không nhịn được nhíu mày vuốt râu, phun ra một chữ: "Khó!"

Hiên Viên Hoàng Đế thở dài: "Côn Bằng vô cùng xảo trá, kiếp trước ta chính là bị gã tính kế, gã làm việc không có điểm mấu chốt, hoàn toàn không có nguyên tắc, hết thảy việc có lợi cho mình đều có thể làm, có một chút bất lợi liền trốn xa. Muốn dẫn gã vào cạm bẫy, trên đời này e là chỉ có một vật."

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười nói: "Không phải là cơ hội thành Thánh đó chứ?"

Hoàng Đế không khỏi lộ ra mấy phần cười khẽ: "Không hổ là Thái Bạch Tinh Quân, chỉ một thoáng liền rõ ràng."

"Tiền bối quá khen, quá khen."

Phục Hi Thị nói: "Kiếp trước bần đạo gặp kiếp nạn, cũng có sự tính kế của Côn Bằng, cùng với gã cũng coi như có một chút thù hận, càng đã từng cộng sự với gã. Sự tỉnh táo của Côn Bằng, viễn siêu suy nghĩ của ngươi. Phẩm hạnh của gã mặc dù thấp kém, nhưng bản thân cũng được xưng tụng hai chữ kiêu hùng, có phần khó đối phó."

Đại Vũ Đế Quân trầm ngâm vài tiếng...

Có vẻ như y có tư lịch nông cạn, không có ân oán gì cùng với Côn Bằng.

Y hẳn là nên ở trong nhà, không nên ở bên trong đình, nếu đổi thành Thần Nông tiền bối tới nơi đây, hoàn toàn có thể mở hội nghị phê phán Côn Bằng.

Lý Trường Thọ nói: "Tiền bối có biết Côn Bằng có nhược điểm gì không? Hoặc là có cái gì, là sự tình mà Côn Bằng tương đối để ý?"

Phục Hi lắc đầu, thở dài: "Gã trốn ở bên trong Hỗn Độn Hải, bản thân lại có tốc độ cực nhanh, bần đạo xem bói cũng không thể xem ra phương vị của gã."

Hiên Viên Hoàng Đế lại nói: "Côn Bằng ngoại trừ quá mức âm hiểm xảo trá làm cho người ta phản cảm, nhân duyên đặc biệt không tốt, bản thân ngược lại là không có nhược điểm gì. Đúng rồi, Tinh Quân làm sao lại so kè cùng với Côn Bằng rồi?"

Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài, kể ra một bộ phận nguyên do.

Hắn chỉ nói là, Côn Bằng cố ý dẫn dụ hắn đi vào bên trong Hỗn Độn Hải, dường như muốn mưu tính cái gì, cũng không có giải thích về "Lưỡi câu" của Côn Bằng, là di vật của Lãng tiền bối - đồng hương của chính mình.

Có một chút lai lịch có thể không bại lộ cho quá nhiều người, liền không cần bại lộ, tránh cho rước lấy phiền phức.

Phục Hi để mấy đồng tiền Nhân Tộc Thượng Cổ dùng để vào trong mai rùa, lại bốc một quẻ, sau đó ra hiệu cho bọn họ trò chuyện, liền ngồi ở kia nhắm mắt bấm ngón tay, dường như muốn nhìn ra thiên cơ hỗn độn

Chương 1269: Tâm tư của Lý Trường Thọ

Khi Lý Trường Thọ nói rằng, chính mình đã từng giết xác cũ Côn Bằng, thực lực của xác cũ kia cũng không tính mạnh, chỉ là một cái xác không

Cũng nói rằng, trước đó nhìn thấy Côn Bằng tại Huyền Đô Thành, Côn Bằng tản ra uy áp mãnh liệt, đối đầu trực diện với Đại Pháp Sư cũng chỉ gặp một chút bất lợi

Hiên Viên Hoàng Đế giật giật khóe miệng, mắng:

- Gã khốn âm hiểm xảo trá này, gã thích làm nhất chính là thôn phệ bản nguyên sinh linh

—— Hiên Viên Hoàng Đế là chuyển thế thân của tàn hồn Bắc Châu Đại Huyền Quy

Năm đó Bắc Châu Đại Huyền Quy bị Thánh Nhân cắt cụt bốn chân để luyện thành cột chống trời, Côn Bằng liền âm thầm đánh lén "hàng xóm cũ" không thể di chuyển, thôn phệ bản nguyên của Bắc Châu Đại Huyền Quy, cải thiện đáng kể thực lực

Oán khí của Đại Huyền Quy hoá thành chướng khí không tiêu tan tại Bắc Châu, có ít nhất năm thành lý do, là bắt nguồn từ Côn Bằng

Lý Trường Thọ suy tư một hồi, hỏi:

- Chẳng lẽ Côn Bằng bây giờ cũng có thể thôn phệ sinh linh hỗn độn để tăng cường thực lực?

- Xem ra là như vậy

Đại Vũ nghiêm mặt nói:

- Không bằng mời Thánh Nhân ra tay, tiêu diệt Côn Bằng

Hoàng Đế lại nói:

- Côn Bằng ở bên trong Hỗn Độn Hải, chỉ cần gã rời khỏi phạm vi lực lượng Thiên Đạo có thể ảnh hưởng, Thánh Nhân cũng không thể tìm được tung tích của gã. Huống chi, bây giờ Côn Bằng còn trà trộn với những Tiên Thiên Thần Ma kia, thực lực đã là không thể khinh thường. Kỳ thật Tinh Quân, ta trái lại là có một ý tưởng

Lý Trường Thọ chắp tay nói:

- Xin tiền bối chỉ điểm

- Đạo tắc bên trong hỗn độn mặc dù hỗn loạn, trật tự khó hiểu, nhưng tóm lại luôn có con đường đi theo:

Hiên Viên Hoàng Đế khoanh tay:

- Ta từng đọc qua một bản điển tịch Tiên Thiên Sở Đạo Văn của sinh linh Viễn Cổ, trong đó liền có đề cập đến phương pháp bày trận bên trong Hỗn Độn Hải. Nếu như có thể bố trí ra đại trận ổn định ở bên trong Hỗn Độn Hải, việc đối phó với Côn Bằng sẽ đơn giản hơn nhiều

Lý Trường Thọ nói:

- Để bố trí ra đại trận có thể vây nhốt Côn Bằng ở bên trong Hỗn Độn Hải, còn thực sự không biết phải đầu nhập bao nhiêu bảo vật quý hiếm, khó khăn nhất chính là nhất định phải phải tụ lại đạo tắc tan nát...

Phục Hi đang không ngừng bấm ngón tay suy tính dừng lại động tác, mở hai mắt ra, cười nói:

- Không bằng liền tạo ra một "cơ hội thành Thánh"

Đại Vũ Đế Quân buồn bực nói:

- Đây là có ý gì?

Phục Hi vừa định trả lời, trong mắt lại xẹt qua mấy phần giật mình, lại không nhịn được vuốt râu cười khẽ, nhìn về phía Lý Trường Thọ

- Không bằng, liền để Tinh Quân nói đi. Tinh Quân ngày hôm nay đến Hỏa Vân Động, chỉ sợ là đã sớm có kế hoạch, chẳng qua là cho mấy lão già chúng ta một ít mặt mũi, không có trực tiếp mở miệng sắp xếp, ngược lại là dẫn dắt chúng ta nói ra kế hoạch như vậy. Thái Bạch Tinh Quân, có phải là như vậy không? Ha ha ha

Lý Trường Thọ đứng dậy chắp tay, nghiêm mặt nói:

- Vãn bối mạo phạm, tiền bối liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu

Hiên Viên Hoàng Đế cùng với Đại Vũ Đế Quân liếc nhìn nhau, hai người này cũng đều là cựu Nhân Hoàng, lúc này mặc dù còn chưa có hiểu rõ mấu chốt, nhưng lại híp mắt cười, gần như đồng thời nở nụ cười

Nói hiểu lại không hiểu, nói không hiểu lại hiểu

Nghiệp vụ của Nhân Hoàng, cũng không có sa sút

Ở bên cạnh, Đồ Sơn Thị cùng với hai vị tỳ nữ cưỡi mây đi tới

Đại Vũ nhanh chóng đứng dậy, chủ động ra ngoài nghênh đón, bưng trà do phu nhân mang đến cho từng vị khách một

Sau đó Đồ Sơn Thị chân thành hành lễ, quay người cáo lui, cho Đại Vũ đủ mặt mũi ở trước mặt người ngoài

Nàng mặc dù không có ăn mặc cầu kỳ, không có trang điểm, vẫn như cũ là tuyệt sắc. Dù sao cũng là thê tử của Nhân Hoàng, năm đó cũng là nữ tử thống trị Nhân tộc một thời

Đại Vũ Đế Quân thuận thế hỏi:

- Phục Hi tiền bối cùng với Trường Canh, đến cùng đang tính kế chuyện gì?

Phục Hi chậm rãi nói:

- Không bằng để bần đạo phỏng đoán đơn giản một phen...Thái Bạch Tinh Quân

- Tiền bối cứ gọi ta Trường Canh là được

Lý Trường Thọ ở bên cạnh nhỏ giọng bổ sung

- Được, Trường Canh

Phục Hi chỉnh đốn ý nghĩ, chậm rãi mở miệng:

- Ngươi tới Hỏa Vân Động thật ra là cầu một vật, vật này trong thiên địa này cũng không nhiều, so với những nơi khác, ở bên trong Hỏa Vân Động là dễ tìm được nhất

Nhưng vật này đã bị tám người chúng ta dung nhập vào tự thân, hóa thành thiên đạo, kỳ thật cũng chỉ được tính là một cái ấn ký, rất khó lấy ra cho ngươi sử dụng...để bần đạo suy nghĩ lại một chút. Ngươi thế nhưng là muốn giở trò dối trá, bịa đặt tin đồn, sau đó để mấy người bần đạo truyền ra ngoài, để chứng minh chuyện này?

- Không sai

Lý Trường Thọ cười nói:

- Tâm tư của vãn bối đều đã bị tiền bối đoán được

Chương 1270: Việc nhỏ

Đại Vũ Đế Quân ở bên cạnh bừng tỉnh đại ngộ:

- Hóa ra là đang nói về Hồng Mông Tử Khí

Hiên Viên Hoàng Đế tiếp tục bảo trì trạng thái híp mắt cười

Lý Trường Thọ âm thầm so sánh một chút trong lòng, lập tức phát hiện ra...biện pháp mà Phục Hi đưa ra này, so với ý nghĩ trước đây của hắn, còn cao minh hơn một chút

Liền dùng nó!

Đây chính là lợi ích của việc nói chậm!

Hồng Mông Tử Khí ở bên trong Hỏa Vân Động đến từ đâu?

Lúc Thượng Cổ, khi buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc, người hiền lành Hồng Vân cũng mò được một đạo Hồng Mông Tử Khí, chỉ là vừa đi ra Tử Tiêu Cung liền bị Côn Bằng đánh lén mất mạng, đạo Hồng Mông Tử Khí kia lại bị Hồng Quân Đạo Tổ lấy đi

Sau đó lúc Tam Hoàng Ngũ Đế chuyển sinh, Đạo Tổ chia đạo Hồng Mông Tử Khí này thành tám phần, phân phát chúng cho Tam Hoàng Ngũ Đế như một khoản trợ cấp hưu trí vì đã dẫn dắt Nhân Tộc đại hưng

Lý Trường Thọ tới Hỏa Vân Động tìm Nhân Hoàng thương lượng sự tình Côn Bằng, chính là vì Hồng Mông Tử Khí mà tới

Hắn cũng không cần Hồng Mông Tử Khí của tám vị Nhân Hoàng, nghe Phục Hi nói như vậy, biết chắc bản chất của Hồng Mông Tử Khí chính là "giấy phép Thiên Đạo", không thể chiết xuất và tái sử dụng

Lý Trường Thọ sửa sang lại suy nghĩ, cười nói:

- Trong này xác thực có thể nhét thêm chữ, ví dụ như đạo Hồng Mông Tử Khí năm đó kia chia thành tám phần, không bằng nói làm chia thành chín phần, còn có một tia Hồng Mông Tử Khí gửi lại ở bên trong Tử Tiêu Cung. Một tia Hồng Mông Tử Khí này, đồng nguyên đồng căn với Hồng Mông Tử Khí mà các vị tiền bối Hỏa Vân Động đã sử dụng, cho nên vào trước khi xuất thế, nhiều lần hiển hiện dị tượng bên trong Hỏa Vân Động, tám vị tiền bối cũng bị kinh động. Mà tin tức như vậy, vừa vặn do gia quyến của Hiên Viên tiền bối truyền ra ngoài, cho nên hết thảy đều không chê vào đâu được

- Tiếng vang tạo ra càng lớn càng tốt, tốt nhất là có thể dẫn tới Thiên Đạo chấn động, đây là việc ta cùng với Ngọc Đế bệ hạ có thể tận lực làm. Nhưng sau đó, liền cấp tốc đè ép dị tượng xuống, như thế mới dễ dàng làm cho người ta tin tưởng

- Không sai

Phục Hi khẽ cười vài tiếng:

- Bần đạo trước đây liền chú ý tới, Thiên Đình truyền bá tin tức cực kỳ nhanh chóng. Có thể lường trước được, Côn Bằng kia đã có thể khống chế Thiên Ma nhất tộc, tất nhiên còn bố trí nội gián ở bên trong Hồng Hoang. Mà muốn giấu diếm được Côn Bằng, lại khiến cho Côn Bằng mắc câu, liền phải giấu giếm được chúng sinh Tam Giới, người biết được chân tướng việc này, càng ít càng tốt

Hiên Viên Hoàng Đế ở một bên ấm giọng nói:

- Ta ngược lại có thể để cho các nàng lập tức truyền tin tức ra ngoài, lại để cho mười ba vị đại phi lập tức triệu tập toàn bộ mọi người tiến hành nghị sự, vào trước khi sự tình bên ngoài hoàn thành, đoạn tuyệt liên hệ với nhà mẹ đẻ của các nàng

Lý Trường Thọ chắp tay cảm tạ:

- Làm phiền tiền bối

- Việc nhỏ, việc nhỏ

Hiên Viên Hoàng Đế khoát khoát tay, cười rất bình tĩnh

Cái gì là người thắng lớn Hồng Hoang?

Chẳng bao lâu, Lý Trường Thọ cùng với Phục Hi nói vài câu, liền định ra một tràng tính kế lớn nhằm vào Côn Bằng

Sự tình nói thì dễ, nhưng để phòng ngừa tình hình vượt khỏi tầm kiểm soát, phòng ngừa sinh linh Hồng Hoang vì thế đánh nhau đầu rơi máu chảy, cũng cần phải chuẩn bị đầy đủ

Có thể thấy rằng cuộc sống về hưu trong Hỏa Vân Động rất thoải mái và nhàm chán, Phục Hi mở ra máy hát, bị câu lên dục vọng tính kế, từng kế sách được thuận miệng nói ra, Lý Trường Thọ nghe không khỏi khâm phục

Không hổ là đại năng Viễn Cổ, cũng không hổ là Thượng Cổ Nhân Hoàng

Thương nghị bên trong lương đình nửa ngày, một mưu kế đại khái nổi lên mặt nước, cần câu, lưỡi câu để câu Côn Bằng đều đã có, chỉ còn thiếu dây thừng trói con cá Côn Bằng này

Nếu Hồng Hoang còn có một tia Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, một tia cơ hội thành Thánh cuối cùng hiện thân, lại sẽ chỉ lên trời độn ra bên ngoài, Huyền Đô Thành có thể lập tức trở thành một vòng xoáy khổng lồ

Đây là một sự cám dỗ lớn đối với Côn Bằng, chỉ cần có thể lừa dối Côn Bằng ở giai đoạn đầu, Côn Bằng tám thành sẽ mắc câu

Tự nhiên, Lý Trường Thọ càng chú trọng cân nhắc trước tất cả các tình huống có thể xảy ra, cũng quan sát chuyện gì phát sinh trong quá trình hành động, đối ứng qua lại, từ đó suy đoán ra động tĩnh của đối phương

Tùy thời mà động tất cả các mặt

Phục Hi thở dài:

- Ta nóng lòng rời khỏi thiên địa, nhưng lại không có cách nào đi đến Huyền Đô Thành cùng nhau mai phục

Lý Trường Thọ liền nói:

- Bây giờ cao thủ Đạo Môn nhiều như mây, chỉ cần Côn Bằng dám hiện thân, lại không thể ngay lập tức bộc phát ra tốc độ cực nhanh của bản thân, liền có chín thành nắm chắc giữ gã lại

Chương 1271: bảo khố

- Tốc độ cực nhanh của Côn Bằng không dễ phá

Hiên Viên Hoàng Đế nói:

- Phải tìm cách ứng phó việc này trước tiên, bằng không trước đó an bài kín đáo cỡ nào, đợi lúc chúng ta lộ ra răng nanh, đối phương liền xoay người bỏ chạy

- Việc này vẫn là cần bàn bạc lại

Lý Trường Thọ cũng không có nói hết lời, cũng không có nói chính mình cân bằng đại đạo như thế nào như thế nào

Để các vị tiền bối động động đầu óc, nói không chừng có thể có chủ ý tốt hơn

Người ta nói rằng nhà có người già như nhà có bảo bối, mà Hỏa Vân Động này...là bảo khố...

Phục Hi cùng với Lý Trường Thọ thương nghị tính kế một phen, ở giữa lẫn nhau đều dâng lên cảm giác cùng chung chí hướng

Lý Trường Thọ khi kết giao, cũng là nhìn lai lịch của đối phương, còn phải xem lai lịch của đối phương sau này có gây phiền toái hay không

Giống như mấy vị Nhân Tộc tiên hiền ở bên trong Hỏa Vân Động này, không có ai không phải là nhân vật đơn giản, hoặc có nhân cách mị lực xuất chúng có cái nhìn đại cuộc, hoặc là suy tính, xem bói, mưu trí hết sức kinh người, tạo mối quan hệ cùng với bọn họ, tất nhiên là có lợi vô hại

Bất tri bất giác, đã là thảo luận từ đêm tối đến giữa trưa, Lý Trường Thọ cùng với Phục Hi đã sắp xếp xong đại cương cùng với một ít chi tiết, chuyện về sau liền do Lý Trường Thọ tự mình an bài

Lý Trường Thọ đổi đề tài, hỏi tình huống của Toại Nhân Thị

Sắc mặt của ba vị Đế Quân, lập tức trở nên có chút ngưng trọng

- Không lạc quan

Hiên Viên Hoàng Đế thở dài:

- Toại Nhân tiền bối đương nhiên sẽ không bị ma khí thừa cơ, tâm thần của tiền bối vô cùng cứng cỏi, coi như đọa ma cũng có thể duy trì thánh tính tự thân, mỗi lần đều có thể trấn áp ma khí xuống. Nhưng mỗi lần trấn áp ma khí, đều sẽ hao tổn bản nguyên của Toại Nhân tiền bối, cứ thế mãi, chỉ sợ là không thể sống mãi

Đại Vũ Đế Quân nói:

- Hơn nữa, mỗi một lần đều hết sức thống khổ

Lý Trường Thọ nghe vậy nhíu mày, tình huống tựa hồ còn nghiêm trọng hơn so với hắn tưởng tượng

Nhớ năm đó, lần đầu tiên hắn đến bái phỏng Hỏa Vân Động, bởi vì lúc ấy Thiên Đình không hiện, thanh danh của chính mình cũng kém xa ngày hôm nay, mấy vị Đế Quân tuy nhiệt tình tiếp đãi, nhưng lúc chính mình nhắc tới Toại Nhân Thị tiền bối, Đại Vũ Đế Quân giữ kín như bưng, bảo chính mình không nên hỏi nhiều

Đây chủ yếu là vì thanh danh của Toại Nhân Thị, phòng ngừa tin tức truyền ra bên ngoài, bị hậu bối thiếu hiểu biết thuận miệng nói lung tung

Bây giờ, hắn đã là Thái Bạch Tinh Quân, Thiên Đình cũng đã chú định đại hưng, sắp chưởng quản Tam Giới trên thực chất, mấy vị Đế Quân cuối cùng cũng nói ra tình huống của Toại Nhân Thị tiền bối

Thật ra là Lý Trường Thọ bây giờ mới có tư cách biết được việc này

- Ngày hôm nay vãn bối tới Hỏa Vân Động, một là vì bái phỏng các vị tiền bối, hai là thỉnh giáo sự tình Côn Bằng, ba chính là tới vì Toại Nhân Thị tiền bối. Biện Trang, dẫn đầu Thiên Ma kia kia đến

- Vâng

Biện Trang đáp ứng một tiếng, dẫn bọt khí bao bọc Mai Văn Họa vào đình nghỉ mát, tràn đầy kích động liếc nhìn Hiên Viên Hoàng Đế, sau đó liền cúi đầu, khom người, cấp tốc lui về chỗ cũ

Phục Hi nhíu mày hỏi:

- Ngươi nói đây là...Thiên Ma?

- Không sai

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, lấy ra «bút ký nghiên cứu Thiên Ma» ở bên trong tay áo của chính mình, đưa cho ba vị tiền bối xem qua, sau đó đứng lên đi đến bên cạnh Mai Văn Họa đang ngủ say, bắt đầu chậm rãi kể lại sự tình về Mai Văn Họa

Khi Lý Trường Thọ nói đến, chính mình linh cơ khẽ động, dùng bí pháp đạo tâm chủng ma, đảo ngược phương pháp ma tâm chủng ma, không nghĩ tới cuối cùng lại hoàn toàn nghịch chuyển Thiên Ma này...

Biểu tình của ba vị Nhân Hoàng về hưu lập tức dị thường đặc sắc

Đại Vũ cười mắng:

- Người khác nhìn thấy Thiên Ma, đều là hận không thể tránh càng xa càng tốt, ngươi ngược lại là đụng vào, còn gieo chủng tâm ma cho Thiên Ma!

Hiên Viên Hoàng Đế đánh giá Mai Văn Họa một hồi, không khỏi lắc đầu:

- Không thể tưởng tượng, thật là kinh người

Phục Hi buông thẻ tre trong tay xuống, cười khổ nói:

- Chúng ta vẫn là thảo luận sự tình tia Hồng Mông Tử Khí thứ chín kia đi. Quả nhiên là sóng sau đè sóng trước, bên trong thiên địa lại sinh ra kỳ nhân như ngươi! Tạo hóa, quả nhiên là tạo hoá lớn

Lý Trường Thọ bị khen ngợi đến mức có chút ngượng ngùng

Kỳ thật đây chỉ là hiểu lầm, hắn vốn là muốn đánh tan phòng ngự của Thiên Ma, thám thính tin tức có thể tin được

Muốn để người tiên phong Ổn Giáo như hắn tin tưởng, như vậy tất nhiên là phải thỏa mãn điều kiện nhất định, không có khả năng tùy tiện phân tích năm sáu tầng liền trực tiếp tin...

Cho nên mới có Mai Văn Họa đảo ngược đọa ma

Chương 1272: Có chút ý tứ

- Vãn bối là muốn hỏi...

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nếu mượn dùng ma lực của đầu Thiên Ma này, có thể giúp Toại Nhân Thị tiền bối làm dịu sự quấy nhiễu của ma khí hay không?

Hoàng Đế cười nói:

- Ta ngược lại là cảm thấy có chút cơ hội

Phục Hi nói:

- Đừng vội, bần đạo lại đi mời các vị đạo hữu đến đây cùng nhau thương nghị

Từng người đều xưng phải, chia ra đi mời mấy vị Đế Quân đang bế quan khác tới nơi đây, chuyện này đối với Hỏa Vân Động mà nói cũng là một sự kiện lớn

Lý Trường Thọ ngồi ở bên trong lương đình lẳng lặng uống trà, nhắm mắt dưỡng thần, dùng bản thể tại Tiểu Quỳnh Phong cấp tốc sửa sang lại kế sách vừa mới định ra

Cùng lúc đó

Trên chín tầng trời, bên ngoài thiên địa, bên trong Tử Tiêu Cung

Khu rừng trúc mà Lý Trường Thọ đã từng đến, là một ảo ảnh thần bí giữa thực và hư, Đạo Tổ đang ngồi ở trong nhà tranh, nhíu mày nhìn chăm chú chiếc bàn vuông trước mặt

Trên bàn vuông có một chiếc đĩa, hình ảnh hiển thị trên đĩa rõ ràng là những gì đang diễn ra bên trong Hỏa Vân Động

Đường truyền siêu rõ ràng, kênh đặc biệt của Thiên Đạo!

Vào giờ phút này, Đạo Tổ cũng là trầm ngâm vài tiếng, tay trái mở ra, một tia lưu quang xanh tím đan xen giao thoa, nhẹ nhàng xoay quanh ở trong lòng bàn tay ông ta

- Là tên gia hỏa này đoán lung tung sao? Không nhất định, tiểu đồ tôn này có khả năng đã nhìn ra cái gì...

- Có chút ý tứ

…

Sau hai canh giờ

Tại Thái Bạch Điện, Tiểu Quỳnh Phong

Dưới gốc cây liễu bên hồ, Linh Nga ngồi xếp bằng trong làn sương mờ ảo, ngón tay mảnh khảnh gảy dây đàn, tấu lên một tràng nhạc du dương không rõ tiết tấu

Linh phong quất vào mặt, không làm tăng thêm lo lắng, cũng như giảm bớt ưu sầu

Ngẩng đầu nhìn một chút vị trí đan phòng, Linh Nga phảng phất như có thể xuyên qua tầng tầng trận pháp, nhìn thấu thân ảnh sư huynh có lẽ đang tĩnh tọa vào giờ phút này

Lại trốn ở đâu rồi?

Những ngón tay mảnh khảnh của Linh Nga rời khỏi dây đàn, đưa tay về cằm suy nghĩ một hồi, sau đó cầm phiến đá lên khắc một đoạn âm luật, nhìn chằm chằm vào mặt hồ một lúc

Sư huynh lại dùng Đạo Nhân Giấy đi ra bên ngoài làm cái gì thế?

Sẽ thật tuyệt nếu sư huynh không phải lo lắng về các vấn đề bên ngoài trong khi tu hành, mỗi ngày đánh đàn thổi sáo với chính mình, vui đùa đùa giỡn, thật là tốt biết bao

Chính mình có thể suy nghĩ đồ ăn mỗi ngày, làm chút đồ ăn nhẹ, pha chút nước trà, hai người có thể ngồi hoặc nằm trong nhà tranh đánh cờ, trò chuyện, tâm sự, chờ mặt trời lặn xuống phía tây, tản bộ tâm sự ở bên trong ánh trăng ánh sao...

Khuôn mặt của Linh Nga hơi ửng hồng, tự nhiên nghĩ tới một ít cử động thân mật, ví dụ như ôm nhau ngủ dưới tàng cây, nằm ở trong ngực ca ca ngủ một hồi...

Luyện Khí Sĩ đều phải bế quan tu hành, Linh Nga cũng không dám quấn chặt sư huynh, dù sao mười năm nàng có thể có một tháng vui vẻ như vậy cũng tốt

Nếu như sư huynh giống như những đạo lữ Độ Tiên Môn đó...

- Ngươi đang suy nghĩ gì vậy?

Tiếng nói của Lý Trường Thọ truyền đến từ bên cạnh, Linh Nga vô thức nhảy dựng lên, ôm lấy trường cầm của mình suýt chút nữa bỏ chạy

Nhưng sau đó, Linh Nga quay đầu liếc nhìn sư huynh nhà mình, lực chú ý lập tức bị biểu tình của Lý Trường Thọ lúc này hấp dẫn

Nàng nhỏ giọng hỏi:

- Sư huynh, làm sao vậy?

- Ừm?

Lý Trường Thọ miễn cưỡng cười cười, giữa lông mày mang theo mệt mỏi nồng đậm, giơ tay lên một cái đối với Linh Nga, ngồi ở trên cỏ dưới tàng cây ven hồ

Đạo bào trên người đã mất đi linh quang, Lý Trường Thọ cả người có chút không đề nổi tinh thần, ngẩn người nhìn mặt hồ

Đây là có chuyện gì?

Sư huynh rất ít ngồi xếp bằng, mà là trực tiếp đặt mông ngồi dưới đất...

- Sư huynh

Linh Nga khẽ kêu một tiếng, thu hồi trường cầm, vuốt lại mấy nếp uốn trên váy ngắn, đi đến phía sau Lý Trường Thọ ngồi quỳ chân, đưa tay nhẹ nhàng xoa nắn bả vai Lý Trường Thọ, nghĩ cách làm cho sư huynh nói ra tâm sự của mình

Nàng có thể cảm nhận được sự phiền muộn của sư huynh, không dám quá chủ động, chỉ là dùng động tác này để biểu lộ mình đang làm bạn ở bên cạnh hắn

Lý Trường Thọ đưa tay vỗ vỗ tay nhỏ của nàng:

- Lại đây ngồi ở bên cạnh ta đi

- A

Linh Nga đứng dậy đi đến bên người Lý Trường Thọ, khép lại đôi chân ngọc ngồi xuống, nhìn chăm chú vào gò má sư huynh, nhỏ giọng hỏi:

- Có phải là gặp chuyện phiền lòng ở bên trong Thiên Đình?

- Chuyện phiền lòng...không hẳn

Lý Trường Thọ xoa xoa khóe mày, thở dài nói:

- Chỉ là vừa rồi đột nhiên nhìn thấy gì đó, có một chút không dễ dàng

- Muốn uống trà không? Muội còn làm chút đồ ăn nhẹ...

- Ở lại đây với ta một lát

- Ừm

Linh Nga không nói nữa, ngồi yên lặng ở bên cạnh

Chương 1273: tiến thêm một bước

Nàng nhìn khuôn mặt mệt mỏi, bất lực và xoắn xuýt của sư huynh, cúi đầu dựa vào vai hắn, hơi thở cố ý trở nên yếu ớt hơn

Mặt hồ lấp lánh, khu rừng phía xa tràn ngập màu xanh đậm, bên ngoài bức tường gần như hoàn toàn trong suốt của Tiểu Quỳnh Phong, mây trắng đóa đóa, bầu trời xanh thẳm

Gió nhẹ gợn lên lọn tóc, Linh Nga lặng lẽ tận hưởng khoảnh khắc thân mật hiếm có này

Tuy rằng biết tâm tình của sư huynh lúc này không tốt, nàng cũng không thể quá vui vẻ, nhưng nàng lại không thể kìm nén vui sướng trong lòng, muốn để cho giờ khắc này kéo dài thêm một hồi

Đáng tiếc, sư huynh vẫn luôn là một người điều chỉnh tâm trạng rất nhanh

Nhưng mà, Linh Nga lần này có chút "kinh ngạc", yên lặng nửa giờ sau, nàng cơ hồ thoải mái ngủ thiếp đi, sư huynh vẫn ủ rũ như vậy

Linh Nga suy đi nghĩ lại, vẫn là lo lắng hỏi một câu:

- Sư huynh, có tâm sự gì có thể nói cho muội một chút không? Ừm...muội mặc dù không thể giúp huynh phân ưu giải nạn, nhưng có thể lắng nghe huynh bày tỏ

- Ta thì có tâm sự gì chứ

Lý Trường Thọ cười cười, cảm giác mất mát đã tiêu tán hơn phân nửa:

- Ta chỉ là đang nghĩ, mọi thứ ta làm bây giờ đến cùng là đúng hay sai

Linh Nga nhỏ giọng nói:

- Sư huynh không phải nói, không có đúng sai tuyệt đối sao, chỉ cần thuận theo bản tâm của mình là được

Lý Trường Thọ cũng không quay đầu lại, giơ tay trái lên, xoa xoa đầu Linh Nga, vò rối mái tóc Linh Nga cẩn thận chải chuốt

- Còn muốn dùng lời này chỉ điểm ta? Bằng vào một chút lịch duyệt của muội có thể hiểu được lời này có nghĩa gì không?

Linh Nga làm mặt quỷ:

- Thử một chút, cảm giác rất có đạo lý! Ái, ái...mặt sẽ bị nhéo sưng!

Lý Trường Thọ hơi khiển trách, trong lòng không hiểu sao vui vẻ hơn một chút, lập tức chán nản thở dài, dứt khoát nằm xuống dưới tàng cây liễu, đầu gối lên cánh tay ngẩn người, một hồi lâu sau lại thở dài...

Linh Nga ở bên cạnh đầu tiên là khuôn mặt ửng đỏ, đổ mồ hôi trán, cưỡng ép thi triển Thanh Tâm Quyết để cho chính mình trấn định lại, lại gỡ xuống cài tóc bị sư huynh vò rối, để mái tóc tùy ý rối tung, sau đó hít sâu một hơi

Thừa dịp này tiến thêm một bước!

Nàng cố gắng làm cho động tác của mình tự nhiên hơn, từ ngồi nghiêng chuyển sang nằm nghiêng, tiến gần tới cánh tay sư huynh, cũng không dám nhìn biểu tình của sư huynh, cũng không có cảm nhận được ánh mắt của sư huynh, muốn gối lên cánh tay của sư huynh...

Ba tấc...hai tấc...

Thực, thực sự muốn làm điều này?

Đây không phải là hơi quá chủ động sao, chính mình vẫn là một tiểu tiên nữ non nớt, cũng nên có giá của tiểu tiên nữ!

Cánh tay bị Linh Nga khóa chặt đột nhiên dời một chút, thân hình mảnh khảnh của Linh Nga lúc này cứng đờ, vô thức cho rằng sư huynh là cố ý tránh né mình, trong đáy lòng đang muốn nổi lên cảm giác mất mát

Nhưng gò má nàng lại cảm nhận được kết cấu của vải vóc đạo bào, thứ nằm trên cánh tay của sư huynh...nó khá thoải mái

Một tia khí tức ôn nhu phất qua, trong đáy lòng Linh Nga nhẹ nhàng thở ra, thân thể cứng đờ cũng buông lỏng một chút, nàng bảo trì nằm nghiêng, vào giờ phút này có thể nhìn thấy rõ ràng hoa văn vải vóc bên trên đạo bào của sư huynh

Hai bàn tay nhỏ bé không có nơi nào để đặt, cuối cùng chỉ có thể đặt lên ngực, ấn vào viền áo trong

Cũng không biết qua bao lâu, có thể chỉ là mấy hơi thở, cũng có thể là một hai canh giờ

Linh Nga nghe được sư huynh lẩm bẩm...

- Ta biết không có đúng sai tuyệt đối, cũng biết quan niệm đúng sai của cá nhân ở trước mặt thiên địa là không có ý nghĩa

- Nhưng có một số việc, bên trong có rất nhiều thành phần sai lầm, nhưng có lợi đối với chính mình, có thể làm cho ta có được chỗ đứng vững chắc hơn trên thiên địa này, cho nên ta muốn làm, còn cố tình bỏ qua thành phần sai lầm, sau đó trái lại nói với chính mình, chính mình chẳng qua là dựa thế mà đi, thiên địa này như thế nào vốn cũng không có quan hệ với ta, đây chính là Hồng Hoang thiên địa, không thể quơ đũa cả nắm

- Ta vẫn luôn muốn làm người ngoài cuộc, lặng lẽ nhìn chăm chú Hồng Hoang thế giới này, bóc ra đạo của nó, quan sát quy tắc của nó, sử dụng đạo tắc ở nơi này khiến cho chính mình trở nên cường đại, theo đuổi siêu thoát...

- Ở trong quá trình này, làm điều gì đó không phù hợp với quan niệm của mình, là có thể bỏ qua

Linh Nga nhíu chặt mày, thấp giọng hỏi:

- Cụ thể, là chuyện gì?

- Rất nhiều chuyện, không thể nói rõ

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài:

- Ta vốn không nên nói những thứ này với muội, chỉ là vừa rồi nhìn thấy tình cảnh bi thảm của một vị tiền bối, ta có chút cảm động

Linh Nga khẽ lắc đầu, ngẩng đầu nhìn một chút sư huynh đã từ từ khôi phục sắc mặt bình thường, trong đáy lòng không hiểu sao siết chặt

Chương 1274: không nên nói lung tung

Nàng không biết lấy lực lượng ở đâu ra, chủ động vươn tay, nhích lại gần Lý Trường Thọ

- Không có nên hay không, sư huynh, có thể nói cho muội nhiều hơn một chút không?

- Kỳ thật cũng không có gì to tát, chỉ là đột nhiên mềm lòng

Lý Trường Thọ cười tươi hơn một chút, cánh cửa lòng mới mở ra kia, đã vô thanh vô tức khép lại

Hắn nói:

- Ta vừa gặp Nhân Hoàng Nhân Tộc Thượng Cổ - Toại Nhân Thị tiền bối, ông ấy bị...ừm, bị ma khí ăn mòn, bây giờ không phải người không phải quỷ, không phải tiên không phải ma

Một tia linh niệm lưu chuyển, trong đáy lòng Linh Nga nổi lên hình ảnh:

【Miệng núi lửa bị đại trận phong cấm dưới đáy hồ, khói cuồn cuộn tản đi, để lộ ra hồ dung nham bên dưới

Có một thân ảnh nằm bên trên hồ dung nham, tóc tai bù xù, miễn cưỡng bảo trì hình dáng con người, sáu thanh thần kiếm xuyên qua vai, chân, thân và đầu của hắn, hắn nằm ở bên trên dung nham, từng sợi xiềng xích quấn quanh người... 】

Lý Trường Thọ thở dài:

- Những Nhân Hoàng khác, phần lớn đều là sinh linh Viễn Cổ Thượng Cổ chuyển sinh, bây giờ sinh hoạt an nhàn ở bên trong Hỏa Vân Động. Hết lần này tới lần khác vị tiền bối Nhân Tộc này là vì chống đỡ Yêu Hoàng, tự đọa ma đạo, ác chiến với Ma Binh Yêu Đình ngày xưa, lại phải chịu đựng nỗi khổ ma khí ăn mòn, Thiên Đạo trấn áp ma khí. Vô lý và hoang đường. Mà thôi quên đi, trên đời có rất nhiều chuyện, hành động theo cảm tính là quá thiếu khôn ngoan, ta có thể giúp đỡ làm dịu nỗi khổ của Toại Nhân Thị tiền bối, đã xem như tận lực

Trong đáy lòng Linh Nga một lần nữa hiện ra một chút hình ảnh:

【Một tiên nữ trong bộ váy trắng mỏng nhẹ, với khuôn mặt thánh thiện và trang nghiêm đứng trên miệng núi lửa, sau lưng có một vầng hào quang dìu dịu, toàn thân tỏa ra ánh sáng thánh thiện màu trắng tinh khiết

Nàng chắp tay trước ngực, ngâm nga vài làn điệu, dường như đang ngâm tụng kinh văn, từng tia từng tia ánh sáng trắng rót vào bên trong ma thể phía dưới, triệt tiêu từng tia từng tia ma khí. 】

Lý Trường Thọ im lặng không nói, trong mắt mang theo vài phần suy tư

Linh Nga hỏi:

- Sư huynh là cảm thấy, Thiên Đạo bất công đối với Toại Nhân Thị sao?

- Lời này không nên nói lung tung

Lý Trường Thọ làm ra thủ thế im lặng, nghiêm mặt nói:

- Thiên Đạo cũng không phải Thiên Đạo của Nhân Tộc, là Thiên Đạo của Hồng Hoang. Mà nay Nhân Tộc tuy hưng thịnh, nhưng tại lúc Thượng Cổ, thân cận nhất với Thiên Đạo thật ra là Yêu Đình, Toại Nhân Thị đọa ma sau trận đại chiến, cũng trở thành tai họa ngầm của thiên địa, Thiên Đạo vì vậy mới trấn áp giam cầm

Linh Nga nháy mắt mấy cái, luôn cảm thấy những lời này sư huynh cũng không phải là nói cho chính mình nghe

Liên hệ đến câu "rất nhiều chuyện, bên trong có rất nhiều thành phần sai lầm" sư huynh vừa mới nói, hiển nhiên là sư huynh cũng không đồng ý phương thức xử lý của Thiên Đạo ở phía trên một số chuyện, cùng với có bất đồng với Thiên Đạo

Lúc Linh Nga không có việc gì khuếch tán tiên thức, cũng nghe được chút tin tức tại Thiên Đình, biết sư huynh là người chủ kiếp đại kiếp, người đứng thứ hai Thiên Đình, đệ tử Đạo Tổ thích nhất

Nói một cách khác, sư huynh bây giờ chính là làm việc cho Thiên Đạo, sau đó dựa thế tu hành

Linh Nga đột nhiên hiểu ra trong lòng

Bản thân sư huynh rất có cảm tình đối với Nhân Tộc, hạ thủ đối với đại yêu Yêu Tộc chưa từng nương tay, nhưng đối với người Nhân Tộc hung ác cũng sẽ cho cơ hội sửa đổi

Mặc dù là tiêu chuẩn kép, nhưng khi sư huynh biện luận với Bạch tiên sinh, đã từng cười cười nói ra một câu, vừa vặn bị chính mình đi qua Hắc Trì Phong đưa chút đồ ăn vặt nghe được

Sư huynh nói:

【 Bạch tiên sinh, ta vốn là Nhân Tộc, chính là muốn đứng ở phía Nhân Tộc, đừng có nói cái gì cách cục tầm mắt, làm người không thể quên cội nguồn, đối với vạn linh tộc bên ngoài Yêu Tộc, chỉ cần không cạnh tranh với Nhân Tộc, ta cũng có thể làm được đối xử bình đẳng

Tranh chấp đại thế trong thiên địa vốn là ngươi chết ta sống

Ta không thể hưởng thụ chỗ tốt do địa vị vai chính Nhân Tộc trong thiên địa hiện giờ mang lại, trái lại đi chiếu cố những Yêu Tộc từng liều mạng tranh đấu với Nhân Tộc. 】

Bởi vậy có thể kết luận, sư huynh đối với Toại Nhân Thị đã từng dẫn dắt Nhân Tộc ở trong bóng tối tìm kiếm được quang minh, có một loại cảm xúc đặc biệt!

Chân tướng chỉ có một!

Sư huynh, kim bài đả thủ của Thiên Đạo, có bất mãn đối với việc Thiên Đạo trấn áp Toại Nhân Thị, từ đó dẫn phát oán khí đối với Thiên Đạo trong đáy lòng!

Đây chính là nguyên nhân tâm tình của sư huynh hôm nay hậm hực

Nhưng nàng rất nhanh liền kịp phản ứng, không nhắc tới sự tình Thiên Đạo nữa, nhẹ giọng nói:

- Sư huynh, huynh còn nhớ rõ lúc trước nói cái gì với muội chứ?

- Cái gì?

Chương 1275: sư huynh thối

- Thay vì làm anh hùng lúc bản lĩnh không đủ, chẳng bằng vẫn luôn sống sót, chờ khi đứng trên đỉnh cao của vạn vật và có thể đặt ra quy tắc, lại cải biến hoàn cảnh kẻ yếu sinh tồn trong toàn bộ Hồng Hoang. Sư huynh, huynh kỳ thật đã làm được

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Đừng coi là thật, đây chẳng qua là trước kia không muốn để cho ngươi đầu gỗ đi khắp nơi gây tai hoạ, tùy tiện nói một câu

- Chuyện này...

- Ài, đứng lên đi, tự mình chép phạt ba trăm lần «Ổn Tự Kinh», ta đi thăm sư phụ một chút

Khuôn mặt nhỏ của Linh Nga sa sầm, vốn định thừa cơ nằm thêm một hồi, thân hình Lý Trường Thọ đã hóa thành một luồng gió mát bay xa, chỉ để lại mấy tiếng cười khẽ, làm cho nàng không ngừng trợn trắng mắt

Ở trong nhà tranh của Tề Nguyên lão đạo, Lý Trường Thọ hiện ra thân hình, cắm ba nén hương lên bài vị của sư phụ, đứng ngẩn ra một lúc

Ở phía Hỏa Vân Động, Mai Văn Họa vẫn còn đang tiếp tục tinh lọc ma khí cho Toại Nhân Thị

Nhưng Lý Trường Thọ đã nhận thấy rằng, linh lực của nàng, cũng chỉ có thể đưa đến hiệu quả "làm dịu", không có cách nào bài trừ tận gốc

Hắn và Toại Nhân Thị cũng không có quan hệ gì, cũng không quen biết, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy bộ dáng của Toại Nhân Thị, đạo tâm liền không nhịn được khẽ run mấy lần, không hiểu sao giảm sút

Linh Nga lần này lại không có chạy trốn...

Lời nàng vừa mới nói, Lý Trường Thọ tự nhiên là nhớ rõ, đó là vào sau khi Linh Nga lên núi không lâu, chính mình còn bởi vậy bị sư phụ đánh cho một trận

Đứng ở đỉnh cao của vạn vật...chế định quy tắc...cải biến hoàn cảnh sinh tồn của kẻ yếu...

Ở trong Hồng Hoang này, có thể chiếu cố tốt người chính mình muốn chiếu cố, đã khiến hắn hao hết cả thể xác lẫn tinh thần, hắn lại có thể quản được bao nhiêu người chứ?

- Ài

Lý Trường Thọ chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng đứng ở trước bài vị sư phụ, ánh mắt thoáng có một chút phức tạp

Ở bên trong đáy hồ mật địa Hỏa Vân Động, Mai Văn Họa ngâm nga ba ngày

Trong nhà tranh Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng ba ngày phía trước bài vị sư phụ

Dưới tàng cây bên hồ, Linh Nga chà xát phiến đá ba trăm lần, đang ngồi ở đó đọc kinh văn, thỉnh thoảng quay đầu nhìn một chút thân ảnh trong nhà tranh

Khi Mai Văn Hoạ có chút suy yếu buông tay xuống, trong mắt tràn đầy ôn nhu nhìn bóng người nằm trên hồ dung nham, mấy vị Đế Quân bay tới từ bên cạnh, bóng người phía dưới dường như tỉnh lại từ trong đại mộng, chậm rãi ngồi dậy

Lý Trường Thọ ở trong nhà tranh sư phụ cười khẽ một tiếng, thân hình hóa thành một tia khói xanh, bay trở về trong ngọn núi Tiểu Quỳnh Phong, chỉ lưu lại một câu truyền âm cho Linh Nga:

- Về sau chớ đề cập tới Thiên Đạo, nơi này chính là Thiên Đình

Linh Nga khẽ bĩu môi, lại nghĩ tới ba ngày trước chính mình gối đầu ở trên cánh tay sư huynh, không nhịn được lấy hai tay che mặt, cảm khái chính mình quá mức lớn mật, trong lòng vắt ra một câu:

- Hừ, khẩu thị tâm phi, sư huynh thối

...

Ở bên trong mật thất dưới đất, thân hình Lý Trường Thọ xuất hiện sau bàn đọc sách, thản nhiên ngồi trở lại bàn đọc sách, nâng bút ngưng thần, tâm thần một phân thành hai

Một nửa tâm thần phụ trách thương thảo bước làm việc kế tiếp với mấy vị Đế Quân tại Hỏa Vân Động, một nửa tâm thần tiếp tục tinh chỉnh phần kế hoạch trước mặt

«Câu cá lớn»

Lấy sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín làm vật dẫn, tuyên truyền tạo thế, lấy giả loạn thật, làm mồi câu

Lấy lý do【 Huyền Đô Thành là lỗ hổng của Thiên Đạo, sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín xẹt qua thiên địa, sau đó liền thoát ra Huyền Đô Thành trực tiếp trốn vào Hỗn Độn Hải tiêu tán 】 này làm cần câu

Bố trí nhiều mai phục trong Huyền Đô Thành, tận lực đạt được 98% chắc chắn, điều động hết thảy tài nguyên chính mình có thể điều động, sau đó liền đi đến Bích Du Cung tìm một thanh niên có chí hướng tương trợ

Tạo ra một dây câu mà ngay cả Côn Bằng cũng không thể tránh thoát!

Đương nhiên, ý nghĩ tổng thể là như vậy, phương án kế hoạch còn phải chuẩn bị mấy phần dự bị

Làm thế nào để giảm thiểu tác động của việc này đối với Hồng Hoang xuống đến thấp nhất, làm thế nào phòng ngừa dẫn phát Luyện Khí Sĩ đại loạn phạm vi lớn, nếu như các đại năng không xuất thế khác cũng bị dẫn ra, chính mình nên ứng đối ra sao...

Những điều này đều phải được suy nghĩ kỹ càng trước, làm tốt phương án ứng đối

Kỳ thật, Lý Trường Thọ đã sớm chú ý tới thói quen "trí nhớ tốt không bằng bút nứt" của chính mình, cũng làm một số biện pháp phòng ngừa

Một số kế hoạch có thể được viết trên vải, giấy và ngọc phù, thậm chí có thể nói, là hắn cố ý viết ở trên đó

Ví dụ như kế hoạch đối phó Côn Bằng lần này

Lý Trường Thọ dự liệu Thiên Đạo có thể giám sát, hơn nữa sẽ giám sát chính mình, những thứ này đều có thể rơi vào trong mắt Đạo Tổ, nếu phần kế hoạch này hoàn mỹ, có lẽ liền sẽ sinh ra một loạt ảnh hưởng, giảm bớt khó khăn cho việc chấp hành sau này

Chương 1276: lão Nhân Hoàng

Mà có một số kế hoạch, Lý Trường Thọ chỉ có thể tạo dựng ở trong đáy lòng, cùng với sử dụng một ít ký tự chỉ có chính mình mới có thể hiểu, đề phòng bị Thiên Đạo nhìn trộm đạo tâm của chính mình

Ví dụ như vào sau khi sư phụ của hắn xảy ra chuyện, ngây ngốc mười một năm ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, Lý Trường Thọ liền ở ngay trước mặt hóa thân đại kiếp, làm ra tính kế trăm năm, quy hoạch ngàn năm—— «Sự biến mất của X »

Từ điều này cũng có thể kết luận, Thiên Đạo cũng không thể tùy ý nhìn trộm nội tâm của chính mình

Thiên Đạo có thể hiểu rõ đây là ý gì, Lý Trường Thọ hắn...cũng không dám cắm cờ bừa bãi

Đối phó với Côn Bằng, năm thành là bởi vì lần tính kế này của Côn Bằng, dính đến thân hữu bên cạnh chính mình, ba thành là bởi vì Côn Bằng tiếp tục làm như vậy, sẽ khiến cho chính mình rơi vào thụ động

Mà hai thành nguyên nhân còn lại, chính là có quan hệ với kế hoạch «Sự biến mất của X » này

Ở một trình độ nào đó, Côn Bằng trước đây nếu như không xuất hiện ở bên trong phạm vi của Thiên Đạo, chính mình liền không cần ra tay với gã

Nhưng sinh linh Viễn Cổ này, rõ ràng đã trốn thoát khỏi Hồng Hoang, lại không cam lòng tiềm phục trong sinh linh Hỗn Độn Hải lại trở về Hồng Hoang, chuyện này làm cho Lý Trường Thọ không thể không cân nhắc tiến hành xử lý Côn Bằng, hoặc là xóa bỏ thuộc tính 'không thể kiểm soát' của gã

Mặc kệ phẩm tính của Lãng tiền bối như thế nào, phải chăng là phát điên muốn hủy diệt thiên địa, đều không có quan hệ với Lý Trường Thọ hắn

Nhưng bi kịch của Lãng tiền bối, Lý Trường Thọ tuyệt đối sẽ không bao giờ lặp lại!

"Mệnh ta do ta không do trời"

Mấy chữ này nghe bá khí, lại không phải tùy tiện nói là liền có thể làm được, mà là phải bố cục ngàn năm, mưu đồ vạn năm, phải tính toán từng chút một

Lý Trường Thọ kỳ thật đã dự cảm được

Ổn cuối cùng vẫn sẽ ra sức đánh cược một lần nữa, 98% đến cuối cùng, có lẽ vẫn phải dựa vào 2% kia mới có thể sống

Hắn, chung quy là có thể làm...

- Ngươi là người phương nào?

Trong đáy lòng đột nhiên nổi lên một giọng nói yếu ớt và tang thương như vậy, Lý Trường Thọ lập tức bỏ đi suy nghĩ lung tung, hơn phân nửa tâm thần quy về mật địa Hỏa Vân Động, nhìn người truyền âm đối với chính mình

Toại Nhân Thị, vào giờ phút này đã đứng lên, thanh thần kiếm trấn áp bản thân đã biến mất, mặc áo gai rách rưới, ngẩng đầu nhìn chăm chú Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ nở một nụ cười nhàn nhạt, vái chào đối với Toại Nhân Thị

Nhưng mà, bản thể lại giơ tay sờ lên cánh tay phải của mình, nơi đó buộc chặt một khối ngọc vỡ, có lực lượng che lấp Thiên Đạo dò xét, chính là mảnh vỡ Hỏa Đức Ngọc của Nhân Hoàng

Phần nhân quả này, ngày hôm nay ngược lại là có thể trả lại

- Đệ tử Thái Thanh, Thiên Đình Tinh Quân, Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc Lý Trường Canh, bái kiến tiền bối!

Làm thế nào để hình dung vị Nhân Hoàng trước mắt này?

Khô gầy, mệt mỏi, nhưng hai mắt sáng ngời có thần, ánh mắt kia phảng phất như có thể nhìn thấu mỗi một góc lòng người

Khi Lý Trường Thọ báo tên họ, chủ động hành lễ vái chào, Hiên Viên Hoàng Đế bên cạnh giới thiệu "thành tích" hiện tại của Lý Trường Thọ, Toại Nhân Thị vốn dĩ vô cùng suy yếu, lại ngửa đầu cười to

Tiếng cười thô cuồng kia dường như ẩn chứa pháp lực thần thông vô tận, làm cho người ta không tự giác liền muốn cười theo, lại không khỏi liên tưởng, lão giả gầy trơ xương như que củi này, tại thời đại Thượng Cổ sẽ là bá khí phong quang bực nào

- Tốt, tốt, Thiên Đình có thể có đại thần xuất thân từ Nhân Tộc, có thể lên tiếng ở trước mặt Ngọc Đế, rất tốt, ha ha ha ha!

Toại Nhân Thị chắp tay một cái, cất cao giọng nói:

- Tiểu hữu có thể đi xuống nói chuyện hay không?

- Tiền bối làm vãn bối tổn thọ

Lý Trường Thọ vái chào, lập tức cưỡi mây xuống phía dưới

Ở bên trong mấy vị Nhân Hoàng về hưu, cũng chỉ có Hiên Viên Hoàng Đế cùng với Đại Vũ Đế Quân cùng nhau bay xuống dưới theo, những người khác chỉ là đứng ở phía trên mỉm cười quan sát

Toại Nhân Thị nhíu mày ho khan vài tiếng, cúi đầu nhìn thân thể tàn phế của chính mình, dường như có một chút ghét bỏ

Ông ta tiện tay cởi bỏ quần áo rách rưới trên người, không hề cố kỵ lộ ra thân thể gần như khô quắt kia, sau đó cắt mở không gian, lấy ra một bộ quần áo dài chỉnh tề mặc vào

Lý Trường Thọ đã đáp xuống hồ dung nham, Toại Nhân Thị lập tức cười đến híp cả mắt, vừa định bước về phía trước một bước, quanh người lại hiện ra hư ảnh từng sợi xiềng xích

Lực lượng Thiên Đạo!

Vị lão Nhân Hoàng này chỉ là mới tiến về phía trước nửa bước, dung nham dưới chân trong nháy mắt đông lại, những xiềng xích đó vô thanh vô tức hóa thành những chiếc lông vũ màu bạc, tản mát tứ phía...

Chương 1277: Vì sao nhục thân cường hoành như vậy

Thật mạnh!

Lý Trường Thọ thầm khen trong đáy lòng, cảm giác được uy áp lão Nhân Hoàng phát ra khi bước một bước vừa rồi, đạo tâm cũng run rẩy theo đó

Lão nhân dường như đã bị ma khí hành hạ đến mức phờ phạc này, vẫn như cũ có thân hình vĩ ngạn dẫm lên trời năm đó

- Khiến ngươi chê cười rồi

Toại Nhân Thị khàn khàn nói một câu, cúi đầu ho khan hai tiếng, phủi tay áo dài, một chiếc bàn thấp và bốn chiếc ghế được đặt trên mặt đất, ra hiệu cho bọn họ tùy ý ngồi xuống

Hiên Viên Hoàng Đế cười cười đối với Lý Trường Thọ, cùng với Đại Vũ Đế Quân một trái một phải nhập tọa, Lý Trường Thọ thấy thế cũng không có chối từ, kéo ghế ngồi trước mặt chính mình về phía sau hai thước, nói cảm tạ một tiếng, lúc này mới ngồi ngay ngắn trên đó

- Khụ, khụ

Toại Nhân Thị cúi đầu ho khan hai tiếng, ngón tay run rẩy mở ra không gian, lấy ra một bộ dụng cụ uống rượu bằng đá

- Ta cũng không có rượu gì ngon, là rượu nhưỡng trước đây, không biết có dễ uống hay không

Lý Trường Thọ đứng lên nói:

- Tiền bối, để ta làm cho

- Người tới là khách, ngồi xuống đi

Toại Nhân lại cười nói một câu, nhưng trong lời nói lại tản ra bá khí nhàn nhạt. Không được xía vào, không cho phản bác, một cái ánh mắt bình thản, cũng đều tản ra uy nghiêm lớn lao

- Vạn năm gần đây, Nam Châu Trung Châu có rung chuyển gì không?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, Đại Vũ ở bên cạnh cười nói:

- Tiền bối yên tâm, Tứ Hải an bình, cũng không rung chuyển

- Vậy là tốt rồi

Toại Nhân Thị gật gật đầu, phối hợp lấy ra một ít thuốc lá sợi, lấy tẩu thuốc ra, đặt vào một ít thuốc lá một cách quen thuộc, châm lửa rít một ngụm

Hoàng Đế đưa tay phất khói, cau mày nói:

- Tiền bối ngươi sao lại hút thuốc rồi?

- Khụ, khụ!

Toại Nhân Thị thở dài:

- Chỉ là một chút thú vui, tại sao không để ta có một khoảng thời gian vui vẻ? Đúng rồi, Tiểu Lý hiện nay nắm giữ chức vị gì tại Thiên Đình?

- Thái Bạch Tinh Quân kiêm Thuỷ Thần

Lý Trường Thọ cười nói:

- Bình thường cũng không có công tác cụ thể gì, chính là đi chung quanh nhìn một chút, hiến chút kế sách cho Ngọc Đế bệ hạ

- Ồ? Mưu thần? Vì sao nhục thân cường hoành như vậy?

- Một chút thủ đoạn phòng thân, để tiền bối chê cười, chê cười

- Thiên Đình đã mạnh như vậy rồi?

Toại Nhân Thị khẽ cau mày, thở dài nói:

- Kể từ đó, Nhân Tộc chúng ta chịu hạn chế cũng liền nhiều hơn một chút, xu thế tiên phàm tách ra chỉ sợ đã không thể sửa đổi

Đại Vũ Đế Quân ở bên cạnh cười nói:

- Tiền bối ngài đừng có bị Trường Canh lừa, hắn cũng không phải văn thần bình thường gì

- Văn thần bình thường có thể đi Linh Sơn đập sơn môn đạo trường Thánh Nhân sao?

Hiên Viên Hoàng Đế giật giật khóe miệng:

- Làm võ tướng tại Thiên Đình, thật sự rất áp lực

- Ồ?

Toại Nhân Thị hai mắt sáng lên, cười ha hả nhìn chăm chú Lý Trường Thọ:

- Nói kỹ càng một chút, để ta xem một chút Nhân Tộc chúng ta sinh ra hậu bối gì

Lý Trường Thọ vội nói:

- Một chút lý lịch ấy của vãn bối không đáng giá nhắc tới, chẳng qua là đạt được một ít may mắn, ở dưới sự chỉ điểm của lão sư, sự chiếu cố của Ngọc Đế Thiên Đình, cùng với sự nỗ lực của đồng đội Thiên Đình, đạt được một chút chiến quả. Mà cơ sở của tất cả những điều này, đều là bởi vì ta xuất thân Nhân Tộc, được khí vận Nhân Tộc che chở

- Tưởng tượng năm đó, nếu như không có Toại Nhân tiền bối vượt mọi chông gai, từ trong bóng tối thắp sáng ngọn đuốc dẫn dắt Nhân Tộc tiến lên, không có các vị tiền bối dốc hết sức lực, đặt nền móng vững chắc cho Nhân Tộc đại hưng, làm thế nào vãn bối có thể có được như ngày hôm nay

Mấy vị Nhân Hoàng Đã đã lui tới bên hồ chờ đợi, nghe vậy liếc nhìn nhau, từng người vuốt râu cười to

Hoàng Đế, Đại Vũ ở dưới đáy hồ cũng là mặt ngậm mỉm cười, khuôn mặt của Toại Nhân Thị ngược lại là ngiêm túc, nói một tiếng:

- Sao khẩu tài cao minh như thế, mấy câu ai cũng có công? Người như ngươi, tại lúc Thượng Cổ, là phải bị treo đánh trong quân! Ngươi bây giờ là đại biểu của Nhân Tộc tại Thiên Đình, sao có thể gian xảo như thế? Phải có ngạo cốt Nhân Tộc, sống lưng thẳng tắp!

- Khụ, khụ khụ khụ!

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, vội nói:

- Tiền bối, vãn bối chẳng qua là kính nể các vị tiên hiền tự đáy lòng, cũng không phải là cố ý lấy lòng

Hiên Viên Hoàng Đế ở bên cạnh cười nói:

- Tiền bối ngươi cũng không nghĩ một chút, Trường Canh còn cần lấy lòng chúng ta làm cái gì? Hắn bây giờ là người chấp chưởng đại kiếp, do Đạo Tổ khâm điểm, Ngọc Đế thân phong. Thiên Đình sáu, bảy trăm năm trước còn có một chút suy thoái, chính là tên gia hỏa ngồi trước mắt tiền bối này, dốc hết sức trí đấu phương tây, cầm long đồ yêu, mạnh mẽ vực dậy Thiên Đình

Chương 1278: nhận lầm

- Bây giờ trên trời dưới đất này, từ Tử Tiêu Cung đến Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Trường Canh đều có thể đi được, Đại Đức Hậu Thổ quen biết với hắn, có thể tới lui tự nhiên bên trong Thánh Mẫu Cung, sáu vị Thánh Nhân thương nghị đại kiếp Phong Thần tại Tử Tiêu Cung, hắn còn bị Đạo Tổ bắt tới quất mông 36 lần, quần áo đều rách nát, cả người lại không có chuyện gì

- Hậu bối ra ngoài tôn kính khen tiền bối vài câu, như vậy còn nổi giận? Tiền bối cho rằng người khác đều như ta sao, không có việc gì tranh cãi với tiền bối hai câu, đây mới là có ngạo cốt?

- Chuyện này...

Lý Trường Thọ nhíu mày nhìn Hiên Viên Hoàng Đế, liền xem như da mặt của mình, vào giờ phút này cũng đều không chống đỡ được

Toại Nhân Thị đánh giá Lý Trường Thọ vài lần, cười nói:

- Là như vậy sao? Vậy ta xin lỗi ngươi, còn nhận lầm ngươi là đồ xương mềm

Đại Vũ cười nói:

- Hắn cũng không mềm, mà là cực kì cứng rắn

- Các vị, các vị tiền bối đừng có thổi phồng ta

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Không biết Toại Nhân tiền bối có biện pháp trấn áp ma khí tự thân không, lần này mặc dù có hiệu quả, nhưng tựa hồ chỉ là trị ngọn không trị gốc

Toại Nhân Thị không khỏi cười hai tiếng, thở dài:

- Có lòng. Chẳng qua cũng không cần bận tâm, bây giờ ta dựa vào cỗ ma khí này chống đỡ, đã sớm là tiên ma chẳng phân biệt được. Nếu không phải trong lòng còn mang theo chuyện, đã sớm cùng với những lão hữu kia cuốn theo gió bay đi, cũng không cần phải chịu khổ sở ở đây. Nếu muốn trừ tận gốc ma khí, chỉ có hóa hồn mà thôi

Lý Trường Thọ vội nói:

- Nếu như thế, cũng không phải là không có biện pháp, tiền bối nhìn xem

Hắn chỉ về phía Mai Văn Họa ngồi xếp bằng khôi phục tinh thần đằng sau, truyền âm giải thích vài câu, lần này Toại Nhân Thị quả nhiên là nhíu mày im lặng, trong mắt xẹt qua mấy phần chấn kinh

Mai Văn Họa: Một trường hợp quý giá về việc Nhân tộc thuần hóa vực ngoại thiên ma

- Nhân Tộc chúng ta làm sao lại sinh ra một quái nhân như vậy, thật sự kỳ lạ, thật sự tuyệt vời:

Toại Nhân Thị thở dài:

- Nếu như Nhân Tộc có thêm vài hậu bối như ngươi, ta cũng yên lòng. Chẳng qua vẫn là không cần, ma có chỗ tốt của ma, thần có câu thúc của thần. Như vậy cũng rất tốt

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức sáng tỏ, đại khái đã biết, Toại Nhân Thị cũng không muốn bởi vì giảm bớt đau đớn, mà hao tổn thực lực bản thân

Đại Vũ cười nói:

- Tiền bối nói đùa, kỳ nhân như Trường Canh, mấy chục nguyên hội cũng chỉ có một người mà thôi

- Nói đến kỳ nhân

Trong mắt Toại Nhân Thị toát ra mấy phần cảm khái, thở dài:

- Ta khâm phục nhất, kỳ thật vẫn là Đông Hoàng Thái Nhất, đây là đại địch của Nhân Tộc chúng ta, nhưng không nói về lập trường, quả thực là một vị anh hùng cái thế. Chỉ tiếc, Yêu Tộc tàn sát Nhân Tộc, huyết hải thâm cừu không đội trời chung

Lý Trường Thọ hỏi:

- Vãn bối có thể cả gan hỏi một câu hay không, tiền bối tiếp nhận chức vị Nhân Hoàng là vào khi nào?

- Vào trước khi Yêu Tộc giơ lên đồ đao đối với Nhân Tộc chúng ta

Trong mắt Toại Nhân Thị tràn đầy hồi ức, sau đó nhắm mắt than nhẹ, mặc cho tẩu thuốc trong tay lượn lờ khói thuốc, chìm vào trong hồi ức không muốn tỉnh dậy

Lý Trường Thọ nghĩ thầm trong lòng, có nên mời mười chín Ma Binh kia đến Hỏa Vân Động đi dạo một chút?

Lại nghĩ lại, như vậy có thể xé rách vài vết sẹo, vì lý do ổn thoả vẫn là bảo trì hiện trạng thì tốt hơn

- Tiểu Lý

- Vãn bối ở đây

- Ngọc Đế đối với Nhân Tộc có kiêng kị gì không?

- Cũng không có kiêng kị

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Vị Ngọc Đế bệ hạ này, là một vị Thiên Đế có chí hướng rộng lớn, tuy bị Đạo Tổ trực tiếp bổ nhiệm, nhưng bản thân cũng tính giữ mình trong sạch. Lúc Thiên Đình chưa quật khởi, Ngọc Đế bệ hạ từng chèo thuyền du ngoạn tại Tây Hải...

Tại miệng núi lửa dưới đáy hồ, Lý Trường Thọ tiếp nhận quyền chủ động đề tài, bắt đầu chậm rãi kể

Kể về mặt tốt của Ngọc Đế, nói về sự suy tàn của Yêu Tộc, chỉ ra vấn đề chính của Nhân Tộc hiện nay—— tiên nhân ăn mòn phàm tục, cũng giải thích cặn kẽ cách thức làm việc của Thiên Đình

Hiên Viên Hoàng Đế cùng với Đại Vũ Đế Quân cũng nghe đến mê mẩn, Toại Nhân Thị thì sẽ ngẫu nhiên điểm ra một hai chỗ mấu chốt, làm cho Lý Trường Thọ phải suy tư một hồi lâu, mới có thể đưa ra câu trả lời thoả đáng

Trên mặt hồ, mấy vị Đế Quân đã cùng nhau cưỡi mây đi bên cạnh nghỉ chân, chủ đề tự nhiên là xoay quanh Lý Trường Thọ

Dù không quen biết, nhưng vẫn tán thưởng có thừa

Nửa ngày sau, Hiên Viên Hoàng Đế, Đại Vũ Đế Quân cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau bay lên từ đáy hồ

Núi lửa bị đại trận phong cấm dưới đáy hồ, một lần nữa khôi phục hình dáng cũ, mà lúc này Toại Nhân Thị xếp bằng ở bên trong hồ dung nham, quanh người có những luồng khí đen bao quanh, đâu chỉ thoải mái gấp trăm lần so với trước đó

Chương 1279: thảo luận

Đại Vũ cười nói:

- Nếu sau này có thể cách mỗi trăm năm mang theo vị... đạo hữu này tới một chuyến, khốn cảnh của Toại Nhân tiền bối liền có thể giải hơn phân nửa

- Ừm

Lý Trường Thọ gật đầu đáp ứng:

- Đằng sau ta muốn tiếp tục nếm thử, có thể hay không giải cứu càng nhiều Thiên Ma, để cho bọn hắn một lần nữa tắm rửa ở bên trong quang mang Thiên Đạo

Mai Văn Họa cách đó không xa nghe vậy, lập tức kích động không thôi, trong mắt tràn đầy sùng kính

Hiên Viên Hoàng Đế cười đến híp cả mắt, mời Lý Trường Thọ đi tới đình nghỉ mát bên cạnh

Lần này, liền phải định ra các loại chi tiết tính kế Côn Bằng, cùng với những gì nhóm Nhân Hoàng về hưu trong Hỏa Vân Động cần làm

Một tràng tính kế quay chung quanh Huyền Đô Thành, chính thức bắt đầu

...

Tại Địa Phủ, Luân Hồi Tháp bên ngoài Phong Đô Thành

Tại tầng cao nhất Luân Hồi Tháp, Địa Tạng vạn năm không thay đổi ngồi ở trên vị trí cũ của chính mình, dựa vào bệ cửa sổ, hưởng thụ âm phong thổi tới, lộ vẻ mặt từ bi

Ở trong xó xỉnh đối diện Địa Tạng, Di Lặc ngồi ở đó khá thản nhiên, hoạt động ngón tay, ánh mắt có một chút ảm đạm

Tại đầu bậc thang, con chó lớn lông xanh kia lúc này mặt mũi bầm dập co lại thành một đoàn, trên đầu có hai vòng xoáy, đầu sưng vù, hiển nhiên là bị đánh đập một trận

Di Lặc vẫn còn có một chút chưa thỏa mãn, lãnh đạm nói:

- Sư đệ, ngươi nếu không quản tốt chó của ngươi, vi huynh thật sự phải hạ sát thủ

- Thiên Đình hạ mệnh để nó hiệp trợ điều tra sự tình vực ngoại thiên ma, nó làm sao có thể cự tuyệt?

Địa Tạng bình tĩnh hỏi:

- Sư huynh, trăm năm không gặp, thế nhưng là chịu uất khí gì mà lại đến đây trút giận?

- Chậc chậc

Di Lặc cười khẽ nói:

- Trước đây bần đạo không nên hiện thân, dù sao cũng là bị Thiên Đình truy nã, bần đạo cũng có một chút chuyện quan trọng cần xử trí. Ngược lại là bần đạo không nghe sư đệ thuyết phục, khăng khăng muốn đối đầu với Thái Bạch Tinh Quân, bị Thái Bạch Tinh Quân ngáng đường mấy lần. Người này khác biệt với ta và ngươi, trong lòng hắn nghĩ cái gì, thật sự là khó dò

Địa Tạng lộ vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Linh Sơn cùng với Thiên Đình, vì sao không thể cùng tồn tại?

- Ý tứ của sư đệ, là muốn để cho Linh Sơn cúi đầu đối với Thiên Đình?

- Có gì không thể?

- Lời nói như vậy thật sự là có chút đại nghịch bất đạo, bần đạo có thể lơ đễnh đối với chuyện này, nhưng chớ có để cho hai vị lão sư nghe được

Nụ cười trên khoé miệng Di Lặc càng đậm, ánh mắt lại có một chút mê ly, chậm rãi nói:

- Đôi khi cũng không thể không nghĩ, đại hưng mà hai vị lão sư nói tới đến cùng là chỉ cái gì. Về nhân số, Linh Sơn chúng ta lúc cường thịnh, đệ tử mấy trăm, môn nhân quá ngàn, bây giờ càng là trải rộng dấu chân ba ngàn thế giới, có rất nhiều liên minh bí mật. Nhưng vẫn như cũ không tính đại hưng

- Đại hưng ở chỗ vận thế

Địa Tạng chậm rãi nói:

- Đại vận sở quy, mới có thể coi là đại hưng

Di Lặc nói:

- Nhưng cái gọi là đại vận, cũng chẳng qua là Thiên Đạo hạ xuống, cho nên có thể nói như thế này—— Thiên Đạo muốn hưng ai, người đó liền có thể đại hưng

Địa Tạng khẽ lắc đầu:

- Thiên Đạo chẳng qua là theo đuổi thiên địa an ổn, sinh linh cũng là một bộ phận của thiên địa

- Sinh linh là vật sống, thiên địa là vật chết, Thiên Đạo là quy tắc. Thiên Đạo không ngừng siết chặt biên giới con đường mà sinh linh có thể đi tới, hạn chế thực lực của sinh linh, chẳng lẽ thật sự chỉ vì thiên địa an ổn sao?

- Không phải?

- Bần đạo cũng không có đáp án

Di Lặc chậm rãi cười thán:

- Đã bao lâu rồi ta và ngươi không có thảo luận chuyện Đạo giáo, ngày hôm nay thảo luận một phen?

- Không cần

Địa Tạng bình tĩnh cự tuyệt:

- Ta và ngươi đã không còn là bạn đồng hành, cũng không cùng đường

- Đường ở dưới chân, làm sao lại không cùng đường?

- Đôi mắt chia làm trái phải, con đường phía trước không giống nhau

Di Lặc nói:

- Thế gian vạn vật đều ở trong một phương thiên địa, vạn linh chi đạo trăm sông đổ về một biển, chẳng qua là cuối cùng đều tịch diệt

Địa Tạng lại nói:

- Tịch diệt chẳng qua là để tái sinh, thiên địa cũng nên có luân hồi

Di Lặc nói:

- Sau luân hồi, thiên địa vẫn là thiên địa như vậy? Đạo tắc thay đổi, không còn là Hồng Hoang

Địa Tạng không khỏi rơi vào trầm mặc, ngồi ở kia suy tư một hồi

Di Lặc mỉm cười, dựa vào tường, thẫn thờ nhìn lên đỉnh tháp

Không biết qua bao lâu, Di Lặc đứng dậy, cười nói:

- Sư đệ nếu không còn gì muốn nói, bần đạo liền rời đi

Địa Tạng nhíu mày hỏi:

- Còn muốn đấu nữa?

- Không, không cần nữa

Di Lặc khoát khoát tay, lại vỗ vỗ bụng mình:

- Lần trước Dương Tiễn tới đập Linh Sơn, Thánh Nhân hai bên đã tỏ thái độ, Linh Sơn cùng với Ngọc Hư Cung đã hợp tác rồi, lúc này làm nhiều sai nhiều. Nhưng bần đạo cùng với Thái Bạch Tinh Quân, thì vẫn còn có một chút ân oán cá nhân

Chương 1280: anh hào Nhân Tộc chân chính

- Sư huynh chớ quên, vẫn luôn là ngươi đi trêu chọc hắn trước

- Phải thì như thế nào?

Nụ cười của Di Lặc lập tức trở nên có chút lành lạnh, lãnh đạm nói:

- Ta tu hành nhiều năm như vậy, chỉ là muốn để cho trong lòng thoải mái, tóm lại là phải cho hắn nhìn một chút màu sắc

Nói xong, Di Lặc phất ống tay áo, thân hình biến mất không thấy gì nữa

Địa Tạng nhíu mày suy tư một hồi, vẫn là lắc đầu thở dài, đưa tay hút Đế Thính ở đầu bậc thang tới, giải phong cấm trên người nó, ra tay trị thương cho nó

Lại nửa ngày sau, ở trước lối ra Hỏa Vân Động

Lý Trường Thọ mang theo Biện Trang, Mai Văn Họa, vái chào cáo biệt đối với mấy vị Đế Quân tới đưa tiễn

Hiên Viên Hoàng Đế lại chủ động đứng dậy, cười nói:

- Để ta đưa Trường Canh đi thêm một đoạn đường, trao đổi một chút công việc cụ thể

Mấy vị Đế Quân mỉm cười đáp ứng, từng người cưỡi mây tán đi

Hiên Viên Hoàng Đế làm dấu mời, mang Lý Trường Thọ cùng nhau đi ra Hỏa Vân Động

Biện Trang cùng với Mai Văn Họa chờ ở phía sau, Hiên Viên Hoàng Đế mang Lý Trường Thọ đi dạo dọc theo bờ hồ

Cỏ thơm um tùm, cảnh xuân tươi đẹp

Lý Trường Thọ truyền âm hỏi:

- Tiền bối là còn có chuyện khác muốn căn dặn?

- Một ít việc nhỏ

Hiên Viên Hoàng Đế đỡ bội kiếm trên lưng, chậm rãi nói:

- Ngươi bây giờ chấp chưởng đại kiếp Phong Thần, bản ý chính là phong chút chính thần cho Thiên Đình. Ta hôm nay mặt dạn mày dày, muốn đòi một thần vị từ chỗ ngươi, không cần chức vụ quyền cao chức trọng, có thể nặn tiên khu, an ổn sống qua ngày liền có thể

Lý Trường Thọ nghe vậy, trong lòng đột nhiên hiện lên hai chữ

Bách Giám!

Quả nhiên, Lý Trường Thọ hơi dò hỏi, Hiên Viên Hoàng Đế liền nói đến danh hào này, cùng với chuyện cũ quyết chiến với Xi Vưu năm đó

Hiên Viên thở dài:

- Ta hành sự cả đời chưa hề phụ ai, trước kia tu hành đi lầm đường, gây ra nợ tình ba ngàn, ta cũng giữ nguyên tắc, chịu trách nhiệm đến cùng. Các tướng lĩnh đi theo ta đều có kết thúc yên lành, vẹn toàn, chỉ có Bách Giám này, lúc ấy bị đả thương nguyên thần, chỉ có thể tự trấn áp ở phía dưới đáy biển sâu. Dựa vào cơ hội lần này, ta phải ra tay giúp đỡ

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Nhân vật như vậy, hẳn là Ngọc Đế bệ hạ cũng sẽ nóng lòng không đợi được, việc này để ta trở về Thiên Đình bẩm báo một tiếng, thương nghị thật kỹ với bệ hạ. Tiền bối yên tâm, mười phần chắc chín

Hiên Viên lập tức híp mắt cười khẽ kinh điển:

- Có thể để ngươi nói mười phần chắc chín, ta đây cũng liền không dây dưa nữa, đừng có quá khó xử. Lần này đối phó với Côn Bằng, nắm chắc bao lớn?

- Lúc này còn chưa bày ra hết bố cục, cũng không có cách nào phán đoán

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Côn Bằng có cắn câu hay không còn chưa biết, tiền bối vẫn là chờ tin tức của ta, ta bóp nát ngọc phù, bên này liền chiếu theo kế hoạch hành sự

- Có cần thiết phải ngăn cách liên lạc Hỏa Vân Động với thế giới bên ngoài bắt đầu từ hôm nay không?

- Nếu như hành động quá sớm, dễ dàng đánh cỏ động rắn

Lý Trường Thọ nghiêm túc suy tư một hồi:

- Không bằng hết thảy như thường, ta vẫn tin tưởng các vị tiền bối Hỏa Vân Động. Chỉ là...tiền bối ngài có hay uống rượu không?

- Làm sao? Sợ ta mê rượu hỏng việc?

Hiên Viên Hoàng Đế lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, bình tĩnh cười một tiếng:

- Nhà bất an, dùng cái gì an thiên hạ? Hậu cung bất trị, làm thế nào trị tứ phương? Thực lực của ta, ngươi biết đấy

Lý Trường Thọ: "..."

Được rồi, đây là một người điều hành hậu cung chuyên nghiệp, không, một bậc thầy

Hai người lại hàn huyên một hồi, Lý Trường Thọ hỏi đến Toại Nhân Thị còn có tâm nguyện gì, lời nói của Hiên Viên Hoàng Đế làm cho hắn một hồi lâu cũng không có tỉnh táo lại

Mãi cho đến khi mang theo Biện Trang, Mai Văn Họa bay đến gần Trung Thiên Môn, Lý Trường Thọ mới khẽ thở dài

Hiên Viên Hoàng Đế nói chính là:

- Trường Canh ngươi hẳn là có thể đoán được, Toại Nhân tiền bối sở dĩ gượng chống, thật ra là không yên lòng Nhân Tộc đơn thuần. Nhân Tộc đại hưng, nhưng chức vị Thiên Đế bị Đạo Tổ bổ nhiệm cho Ngọc Đế, Nhân Tộc nhất định phải chịu Thiên Đình chế ước. Thời kì cuối Thượng Cổ cũng một loạt sự tình không được ghi lại trong điển tịch, có thể kết luận, đúng là Thiên Đạo âm thầm ra tay, làm tiên phàm Nhân Tộc tách ra, cũng khóa chặt khí vận tại thế tục Nam Châu

- Nói một cách khác, Thiên Đạo không muốn nhìn Nhân Tộc mất đi khống chế, liền tăng thêm ước thúc. Toại Nhân tiền bối chính là phản kháng đối với Thiên Đạo ước thúc, ông ấy liền nằm tại đáy hồ, nhìn chăm chú vào thiên khung, nếu thiên khung này lại giơ lên đồ đao đối với Nhân Tộc, vậy ông liền nhảy lên một cái ở trên mặt đất. Sự tình lật đổ Thiên Đình, Nhân Tộc đã làm một lần, cũng không ngại làm lần thứ hai

Đại khái, đây mới thật sự là Nhân Hoàng, anh hào Nhân Tộc chân chính

Chương 1281: tạo thế

- Mai Văn Họa?

Lý Trường Thọ quay người nhìn về phía nữ tử đang xuất thần kia, hỏi:

- Ngươi có thể cảm ứng được tung tích của ba đầu Thiên Ma...người bị hại cùng ngươi tiến vào Hồng Hoang khác hay không?

- Ừm!

Trong mắt Mai Văn Họa toát ra mấy phần bức thiết:

- Đại nhân, chúng ta khi nào hành động, ta đã không kịp chờ đợi muốn nói cho bọn họ biết chân tướng, cứu bọn họ thoát khỏi thống khổ

Lý Trường Thọ thuận miệng hỏi:

- Bọn họ lúc này ở nơi nào?

- Ta chỉ có thể cảm ứng được phương vị đại khái

Mai Văn Họa cấp tốc chỉ ra ba phương hướng:

- Mai Mão Băng ở phương hướng này, khoảng cách gần nhất, Mai Hinh Khanh ở phương hướng này, khoảng cách gần thứ hai, xa nhất chính là Mai Địch Tiên

Lý Trường Thọ không nhịn được có chút co quắp khóe miệng mấy lần

Công lực đặt tên của Côn Bằng này, cũng là tương đối phong tao, chỉ là không biết, phải chăng bị Lãng tiền bối ảnh hưởng đến

Mang Mai Văn Họa trở về Thiên Đình, kỳ thật xem như thử thách cuối cùng đối với Mai Văn Họa...

Không, thử thách đếm ngược thứ hai

Thử thách cuối cùng là năm tháng, Lý Trường Thọ sẽ phân ra một ít tinh lực, bí mật quan sát thời gian dài, mới có thể đưa ra phán đoán cuối cùng

Ở vị trí hiện tại, không nói là đi trên băng mỏng, nhưng cũng là nguy cơ tứ phía, bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, dù có cẩn thận đến mấy cũng không đủ

Lúc tiến vào Thiên Môn, Mai Văn Họa bình yên vô sự, ba thanh thần kiếm cũng không xuất hiện bất kỳ dị dạng nào

Ngược lại là bởi vì khuôn mặt mỹ lệ, tư thái yểu điệu lại quần áo mát mẻ của nàng, sau lưng còn có vòng sáng lóng lánh thánh khiết lượn vòng, làm các vị Thiên Binh Thiên Tướng đều ngơ ngác nhìn chăm chú, lúc kiểm tra thân phận nàng, cũng là có một chút nơm nớp lo sợ

Đây nếu là "tân kiều" Tinh Quân đại nhân mang về, bọn họ nếu như nói lỡ gì đó, đây chẳng phải là...

Cũng may, Biện Trang ở một bên đủ cơ linh, đứng ra ứng phó hai câu, để cho mọi người biết được, đây là thủ hạ của Thái Bạch Tinh Quân, tuyệt đối không có mối quan hệ bất thường nào

Chúng Thiên Tướng lập tức hiểu hơn phân nửa

Trở về Thái Bạch Điện, Lý Trường Thọ gọi Biện Trang đến dặn dò một hồi, sau đó liền "an bài" Mai Văn Họa vào bên trong một chỗ trận pháp, để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt trong đó

Kỳ thật chính là giám thị trá hình

Làm xong những việc này, cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ trở về Tiểu Quỳnh Phong, hóa thành hình dáng tướng mạo người giấy, toàn thân quấn quanh từng tia từng tia huyết khí, bị Lý Trường Thọ thu về, rót tiên lực vào

phía trên loại Đạo Nhân Giấy này đều có một tia tinh huyết của hắn, nhờ vào đó bắt chước cảm giác "thân thể máu thịt", không thể nhìn thấu nó trừ khi có bản lĩnh lớn

Trước đây ở bên trong Hỏa Vân Động, Toại Nhân tiền bối tất nhiên là nhìn thấu mánh khóe nhỏ của hắn, khen nhục thân hắn cường hoành, chính là thông qua những huyết khí này làm ra phán đoán

Sự tình Côn Bằng, vẫn là phải nói rõ chi tiết với Ngọc Đế bệ hạ, tốt nhất là thông qua Thiên Đình đạt được Thiên Đạo trợ lực

Muốn thành sự tại Hồng Hoang, có thể được Thiên Đạo tương trợ liền làm ít công to, nếu Thiên Đạo trở ngại, thường thường làm nhiều công ít, này lên kia xuống, chênh lệch tương đối lớn

Các loại an bài tiếp theo tạm thời không cần vội, quyền chủ động ở trong tay chính mình, các phương diện đều phải an bài đúng chỗ

Tạm không nhắc tới, Thái Bạch Kim Tinh đi Lăng Tiêu bảo điện, tiến hành hội đàm thân thiết cùng với Ngọc Đế áo trắng ở trước bậc thềm ngọc

Cũng không đề cập tới, Lý Trường Thọ sau khi đi, các vị Nhân Hoàng về hưu bên trong Hỏa Vân Động tập hợp lại cùng nhau, quyết định ngoài lỏng trong chặt, trước tiên phong tỏa Hỏa Vân Động giao lưu cùng với ngoại giới, trọng điểm là một nhà Hiên Viên

Bọn họ chỉ cần kiến tạo một ít cảm giác khẩn trương, cũng coi như là tạo thế trước khi【 Hồng Mông Tử Khí xuất thế 】

Kể từ hôm nay, các vị Nhân Hoàng đều tiến hành diễn xuất, Phục Hi mỗi ngày xem bói, Thần Nông than thở, Hiên Viên Hoàng Đế bắt đầu thao luyện một cỗ binh mã "anh linh" bên trong Hỏa Vân Động, mấy vị Đế Quân khác cũng là mặt ủ mày chau, thường xuyên tập hợp với nhau thương nghị

Gió thổi báo giông bão sắp đến

Lại nói Thánh Nữ Lâm Thiên Điện Tửu Cửu, một đường tiềm hành nặc tung, bình an trở về chỗ chủ điện Lâm Thiên Điện

Nàng vừa trở về, liền bị cao tầng Lâm Thiên Điện đang họp ở chủ điện vây lại, một đám "không có hảo ý" xông tới, nháy mắt ra hiệu đối với Tửu Cửu

Trong hai trăm năm gần đây, Lâm Thiên Điện ẩn trốn ở bên ngoài cuộc chiến giữa Tiên Minh cùng với Hương Hỏa Thần Quốc, đã âm thành trở thành chúa tể một phương

Bây giờ Lâm Thiên Điện, đã là thế lực lớn vượt ngang mười mấy đại thiên thế giới

Nhưng Lâm Thiên Điện cũng không nạp bất kỳ phần nào của Đại Thiên Thế giới làm của riêng, chỉ là chiếm cứ một nửa tài nguyên. Bọn họ cho phép thế lực nhỏ bên trong tồn tại, cũng tích cực điều hòa thế lực xung đột các nơi

Chương 1282: Càng nói càng mất tự tin

Muốn thực lực có thực lực, không chừa chỗ cho những kẻ khiêu khích và tỏ thiện chí với những người không liên quan gì đến chúng ta

Định nghĩa lại "thế lực tiên đạo"

Những thứ này, tự nhiên là Lý Trường Thọ đề yêu cầu đối với Bạch Trạch, Bạch Trạch tự mình khống chế, nắm giữ cả quyền lực mềm lẫn quyền lực cứng

Tửu Cửu vừa đến chủ điện Lâm Thiên Điện, mấy vị tiên tử liền cười đối với nàng

Giang Lâm Nhi mở miệng chính là một câu:

- Lại không mở miệng được?

Tửu Cửu nhanh chóng cầm Đạo Nhân Giấy dán ở ống tay áo ngắn nhét vào trong vòng ngọc, khẽ hừ một tiếng:

- Làm sao có thể?

Sau đó, nàng bình tĩnh đi về hướng ghế đá của chính mình, phảng phất như không chuyện phát sinh

Hàng ghế đá ở chỗ sâu nhất của Lâm Thiên Điện kia, thành ghế hướng lên như kiếm đá, cao hơn mười trượng, tăng thêm không ít cảm giác áp bách cho chủ điện

Giang Lâm Nhi chậc chậc cười một tiếng, tràn đầy ranh mãnh hỏi:

- Khẳng định là không có mở miệng, ngươi bình thường làm gì có gan?

Tửu Cửu dùng tiên lực ngưng tụ một thân váy dài, nhìn chằm chằm sư nương của mình:

- Ngươi làm sao không duyên cớ bôi nhọ trong sạch của người ta! Ta muốn mở miệng nói cái gì chứ? Chẳng qua là trở về thăm một chút...

Giang Lâm Nhi nói:

- Càng nói càng mất tự tin như thế?

- Được rồi Lâm Nhi

Vong Tình Thượng Nhân ngồi ở chủ vị ấm giọng khuyên một câu, cũng coi như giải vây giúp ái đồ của chính mình

Tửu Cửu cúi đầu thở dài, thân thể hãm ở trong ghế đá, bên trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy thất lạc

Bên trong tay áo của Bạch Trạch, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ thu hồi tiên thức dò xét nàng

Nàng bình an trở về hội hợp cùng với bọn người Bạch tiên sinh liền tốt, không cần lại lo lắng nhiều

Chuyện khác...

Xem như vui đùa là được

Lúc trò chuyện với Tiểu sư thúc trên đường, chính mình cố tình nói rõ tình cảm của mình với Linh Nga một cách chi tiết, kỳ thật đã bị Tiểu sư thúc đáp lại

Cửu sư thúc cũng không đần, nàng chỉ là ưa thích uống rượu, ngày bình thường say khướt mà thôi

Trong chủ điện an tĩnh một hồi, chờ hai thân ảnh lóe vào trong điện, người cuối cùng cũng tới đủ

Bạch Trạch mở miệng nói:

- Lần này triệu tập các vị, là để thương nghị những vấn đề quan trọng. Gần đây, trong lòng bần đạo luôn có cảm giác bất an, hôm qua cẩn thận cảm ứng, lại là Lâm Thiên Điện chúng ta có khả năng gặp được phiền toái nhỏ. Sau đó các bộ ước thúc điện chúng, làm chậm các biện pháp mở rộng ra bên ngoài. Bần đạo hỏi nhiều một câu, các ngươi cho đến nay, có làm bại lộ lai lịch của mình không?

Các vị tiên nhân xuất thân từ Độ Tiên Môn nhất thời giữ yên lặng

Tửu Ô trầm giọng nói:

- Bần đạo trước đây từng bị người nhận ra, chẳng qua người kia đã âm thầm bị giải quyết, việc này cũng đã bẩm báo tiên sinh mấy lần

Bạch Trạch chậm rãi gật đầu:

- Lần kia bần đạo cũng âm thầm ra tay, xử trí coi như thỏa đáng

Vong Tình Thượng Nhân hỏi:

- Gần đây bần đạo chợt có cảm ngộ, muốn bế quan một thời gian, xung kích cảnh giới Kim Tiên viên mãn. Bạch tiên sinh, nếu như có biến cố gì, để Lâm Nhi gọi ta là được

- Được!

Bạch Trạch mỉm cười đáp ứng một tiếng, trong mắt tràn đầy vui mừng, lại nói:

- Ngày hôm nay mời các vị tới, kỳ thật chủ yếu vẫn là căn dặn vài câu. Hôm qua, vị đại nhân kia nói một lần nữa với bần đạo, nhắc tới gần đây có vực ngoại thiên ma không ngừng nếm thử tiếp cận Ngũ Bộ Châu. Vực ngoại thiên ma rất dễ dàng dẫn dắt tâm ma, nếu như đạo tâm có khe hở, hoặc là tự thân có tâm tình chập chờn khá lớn, cũng có thể bị vực ngoại thiên ma lợi dụng. Các vị đều là trụ cột của Lâm Thiên Điện, nếu như bị vực ngoại thiên ma xâm nhập đạo tâm, Lâm Thiên Điện chúng ta liền không còn bí mật. Những vực ngoại thiên ma này, lúc này đã được chứng thực, đều là nghe lệnh của Yêu Sư Côn Bằng

Nói đến đây, Bạch Trạch thở một hơi thật dài:

- Đó cũng không phải là kẻ lương thiện

- Vực ngoại thiên ma nghe lệnh Côn Bằng?

Giang Lâm Nhi thoáng có một chút kinh ngạc:

- Côn Bằng này làm được bằng cách nào? Không phải nói, vực ngoại thiên ma chính là tàn niệm sinh linh bên trong Hỗn Độn Hải sao?

- Thiên Ma nhất tộc kỳ thật cũng là sinh linh, chỉ là có chỗ khác biệt cùng với chúng ta

Bạch Trạch giải thích một cách đơn giản:

- Tóm lại, sự tình chúng ta phải làm cho tốt chính là đề phòng. Các vị nếu cảm giác được trạng thái của chính mình có khác thường, hãy lập tức nói cho bần đạo biết

Bên trong tay áo Bạch Trạch bay ra từng khối ngọc phù, rơi vào trong tay mấy người

Bạch Trạch lại nói:

- Vị đại nhân kia còn từng dặn dò, nếu như các ngươi rơi vào hiểm cảnh, không có cách nào thoát thân, liền lấy ngọc phù này ra uy hiếp cường địch. Bên trong ngọc phù này có ấn ký của hắn, cũng coi như một sự uy hiếp

Chương 1283: cảm giác déjà vu

Tửu Thi ở trong góc buồn bực nói:

- Như thế chẳng phải sẽ làm lộ bối cảnh của Lâm Thiên Điện?

Bạch Trạch cười nói:

- Bại lộ có phát triển sau khi bại lộ, mặc dù không còn cục diện như bây giờ, nhưng so với những tổn thất đó, vị đại nhân kia càng coi trọng an nguy của các vị hơn. Các vị, cho dù là vì không làm cho hắn phân tâm, hành sự cũng phải thận trọng, thận trọng hơn nữa

Vong Tình Thượng Nhân khẽ than thở một tiếng, mấy người khác cũng trầm mặc

Lý Trường Thọ nhìn đến đây, tâm thần trở về Thiên Đình, cũng không lại quản nhiều

Sóng gió sắp nổi, căn dặn bọn họ thêm vài câu tóm lại không phải là chuyện xấu gì

...

Muốn diệt trừ Côn Bằng, có thể đuổi kịp tốc độ cực nhanh của Côn Bằng hay không mới là mấu chốt

Lý Trường Thọ đối với tốc độ cực nhanh của Côn Bằng cũng từng có lĩnh giáo, tốc độ cực nhanh của bản thể Côn Bằng so với xác cũ Côn Bằng còn muốn cao hơn hai cấp bậc

Mà đối mặt với Côn Bằng hiện giờ, liệu hắn có thể cân bằng hay không cũng không biết

Hắn không muốn mạo hiểm như vậy, vì vậy hắn phải chuẩn bị nhiều hơn

Khổng Tuyên lúc này đã lên đường chạy tới Huyền Đô Thành, cùng nhau dựng phòng tuyến với Đại Pháp Sư, có thể ngầm thừa nhận

Khổng Tuyên cũng coi như một trong những chiến lực chủ yếu vây quét Côn Bằng lần này

Mặc dù tốc độ cực nhanh của Khổng Tuyên tương đương với Kim Bằng, nhưng ở bên trên lao vùn vụt chi đạo, Kim Bằng rõ ràng càng có tiềm lực hơn

Như vậy liệu có biện pháp nào đề thăng tốc độ của Kim Bằng lên một ít?

Ý nghĩ của Lý Trường Thọ vẫn hoàn toàn rõ ràng như trước đây

Muốn đề thăng tốc độ, phương pháp đơn giản thông thường chỉ có hai phương hướng lớn, hoặc giảm lực cản hoặc tăng lực đẩy

Ngoài ra còn có các phương pháp phi thường, chẳng hạn như "sửa đường đua", dùng không gian đại đạo sửa chữa không gian quanh người Kim Bằng, tương tự như giới tử không gian pháp, để rút ngắn tổng khoảng cách

Loại biện pháp này tiêu tốn quá nhiều pháp lực, khó có thể duy trì quá lâu

Mang theo sự nghi ngờ này, Lý Trường Thọ cố ý đi bái phỏng lão Đại luyện đan luyện Tam Giới khí, Thái Thượng Lão Quân

Lão Quân lần này cũng không ra ngoài du ngoạn, mặc dù có thể là bởi vì trâu trong viện biến mất, nhưng Lý Trường Thọ càng có khuynh hướng, lão sư cũng muốn để cho chính mình diệt trừ mối tai họa Côn Bằng này

Chuyện gì có thể giấu giếm được Thái Thanh lão sư chứ?

Thương nghị nửa canh giờ với Lão Quân, Lão Quân đã đưa ra một giải pháp hoàn hảo

Thêm trang bị phụ trợ cho toạ kỵ

Ví dụ như, dây cương có thể phóng thích âm dương nhị khí, ẩn chứa thái cực chân ý, ngưng ra hư ảnh Thái Cực Đồ ở trước mặt Kim Bằng, giảm bớt lực cản của Hỗn Độn Hải

Lại ví dụ như, buộc hai món "pháp bảo phun trào" trên chân Kim Bằng, chế tạo 'thiết bị phản lực', khi tốc độ của Kim Bằng bùng nổ đến mức cao nhất, nó sẽ phun ra vật chất để tăng lực đẩy của bản thân

Đương nhiên, loại sau muốn phát huy tác dụng ở bên trong Hỗn Độn Hải, còn phải có thực lực khá mạnh, có thể ở chung quanh Kim Sí Đại Bằng tạo dựng ra lĩnh vực đạo tắc hoàn chỉnh, như thế mới có thể áp dụng "lực tác động tích cực và tiêu cực"

Ừm...

Luôn có cảm giác déjà vu "Có gì sai khi theo đuổi khoa học ở trong Hồng Hoang »

Ngoài ra còn có một số ý tưởng nhỏ khác, tất cả đều phụ thuộc vào sự phát huy của Lão Quân lúc luyện chế

Có những đồ vật hỗ trợ này, liệu có thể làm cho Kim Bằng đuổi kịp Côn Bằng hay không?

Lý Trường Thọ đối với chuyện này, kỳ thật cũng không lạc quan

Mặc dù hắn giống như vào trước khi tính kế các loại chuyện, không có nắm chắc 95% trở lên, đều là không quá lạc quan

Vì thế, Lý Trường Thọ đã thành lập năm 'tiểu đội' để săn lùng ngăn chặn Côn Bằng

Đội A bao gồm anh ấy và Kim Bằng

Đội B bao gồm Triệu đại gia, Kim Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu tiên tử và chúng tiên Tiệt Giáo

Đội C bao gồm các tiên nhân Xiển Giáo có thể mời đến, chủ yếu phụ trách việc mai phục tại địa điểm được chỉ định

Đội D bao gồm hóa thân Ngọc Đế dẫn dắt cao thủ Đạo Môn hạng hai tạo thành, mang theo thần khí Thiên Đạo, bảo đảm có thể tạo thành đả kích trí mạng cho Côn Bằng

Ngoài ra còn có một đội mạnh nhất cuối cùng do một vị đại lão tạo thành, mà Lý Trường Thọ đi ra khỏi Động Suất Cung, liền trực tiếp chạy tới nơi ở của vị đại lão này

Thiên ngoại, Bích Du Cung!

Bây giờ Lý Trường Thọ tới Bích Du Cung, tất nhiên là không cần thông bẩm thông truyền, bản thể cưỡi mây vừa đến gần Kim Ngao Đảo, phía trước liền hiện ra đóa đóa tường vân, tường vân xuất hiện chính là cửa vào Bích Du Cung

Đa Bảo đạo nhân cùng với Quy Linh Thánh Mẫu chủ động ra ngoài đón, cùng với Lý Trường Thọ làm lễ lẫn nhau

Đa Bảo đạo nhân gần đây có vẻ ôn hòa hơn, bụng to và dáng vẻ ngây thơ hơn, uy áp tự thân ngược lại là thu liễm rất nhiều

Chương 1284: Ngươi cũng đâu có hỏi?

- Trường Canh à Trường Canh, ta rất chờ mong ngươi tới, đã nhiều năm như vậy không có tới nơi này, làm sao, ngươi nhất định phải tránh hiềm nghi sao?

Lý Trường Thọ hơi có vẻ xấu hổ cười một tiếng, thở dài:

- Sự vụ Thiên Đình bận rộn, gần đây lại đang cố gắng tu hành, xác thực là rất ít khi ra ngoài

- Trường Canh sư đệ thế nhưng là một người rất bận rộn

Quy Linh Thánh Mẫu nói khẽ:

- Thiên Đình khắp nơi đều nhìn chằm chằm hắn, Tam Giới đều biết hắn là người chấp chưởng, ngày bình thường tất nhiên là phải chú ý một chút

- Đa tạ sư tỷ thông cảm

Hàn huyên vài câu, đã đi đến đại môn Bích Du Cung

Mây tiên lững lờ trước mặt, tiên hạc hiện điềm lành, có tiên nữ nói cười đùa giỡn trong mây sương, không ít lão ông tập hợp một chỗ giảng kinh thuyết pháp

Trong hồng hoang, động thiên phúc địa sao mà nhiều? Vừa vào Bích Du mới biết diệu cảnh là như thế nào

Uy áp Thánh Nhân nhàn nhạt lưu chuyển khắp nơi, có thể thúc đẩy sinh trưởng ra cảm ngộ khác biệt, làm cho Luyện Khí Sĩ tu hành ở nơi đây hiếm khi tao ngộ bình cảnh

Đa Bảo đạo nhân ngậm cười hỏi Lý Trường Thọ tình huống gần đây, Lý Trường Thọ cũng hỏi Tiệt Giáo hiện nay có an bình hay không, cùng với ảnh hưởng kế tiếp của sự tình "đệ tử ký danh" Tiệt Giáo lần trước

Trong khi hai người truyền âm giao lưu, đã là đến đại điện Bích Du

Cung, nhưng không thấy thân ảnh Thông Thiên Giáo Chủ

- Tam sư thúc không ở trong cung sao?

Lý Trường Thọ buồn bực hỏi

Đa Bảo nháy mắt mấy cái:

- Không có

- Vậy sư huynh vì sao không nói một tiếng...

- Ngươi cũng đâu có hỏi?

Lý Trường Thọ có một chút dở khóc dở cười, nhưng cũng chỉ có thể cảm khái chính mình tới không khéo

Hắn cũng không phải là không có cân nhắc, Thông Thiên Giáo Chủ không muốn ra tay đối phó với Côn Bằng, hoặc là có lý do khác, cố ý tránh đi chính mình

Nhưng nghĩ lại, Tam sư thúc hẳn là Thánh Nhân lão gia muốn đối phó Côn Bằng nhất bên trong sáu Thánh, không có lý do sẽ tránh đi việc này

Đa Bảo hỏi:

- Thế nhưng là có việc gì khó? Vi huynh nếu như có thể giúp đỡ ngươi, khẳng định sẽ không từ chối

- Việc này cũng là muốn mời sư huynh ra tay, nhưng tìm được Tam sư thúc mới là trọng yếu nhất

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng:

- Tam sư thúc khi nào thì trở về?

Đa Bảo vừa muốn đáp lời, bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ

Ánh sáng xanh lam chiếu rọi đại điện, một tia sét màu xanh tím nở rộ trên mái vòm của đại sảnh, đập xuống bên trên bảo tọa, thân ảnh của Thông Thiên Giáo Chủ ngưng tụ ở phía trước bảo toạ

Một thân áo xanh, chắp hai tay sau lưng, phong độ phiên phiên lại ngầm sinh huyền diệu, quả nhiên là phong thái chỉ có Thánh Nhân mới có

Đa Bảo cùng với Quy Linh Thánh Mẫu, cùng với mấy thân ảnh ở góc đại điện đứng dậy, hạ thấp người hành lễ đối với Thông Thiên Giáo Chủ, miệng nói sư tôn

Lý Trường Thọ cũng liền vội vàng hành lễ, miệng nói:

- Đệ tử mạo muội bái phỏng, quấy rầy sư thúc, còn xin sư thúc rộng lòng tha thứ

- Không sao, vừa rồi cũng là không có việc gì đi loanh quanh trong Hỗn Độn Hải

Thông Thiên Giáo Chủ khoát khoát tay:

- Trường Canh ngươi cần làm chuyện gì, ta đã biết, đi theo ta đi

- Vâng

Lý Trường Thọ tán thưởng trong đáy lòng, quả nhiên mỗi một vị Thánh Nhân lão gia đều là không thể coi thường

Thông Thiên Giáo Chủ trước đây còn ở bên trong Hỗn Độn Hải, liền biết rõ các loại an bài của mình, hoặc là đã sớm có suy tính, chuyện này quả thực khiến cho người ta sợ hãi thán phục

Cái gì là Thánh Nhân chi cảnh?

Đây chính là Thiên Đạo Thánh Nhân!

Thế là, một lát sau, bên trong hoa trì quen thuộc bên cạnh Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ thoải mái nằm trong góc, ngửa đầu thì thào một câu:

- Nói đi, chuyện gì? Là muốn đặt sính lễ sao?

Lý Trường Thọ: "..."

Có thể thu hồi mấy lời tán thưởng vừa rồi không?

Hoài nghi người trước mặt là một vị Thánh Nhân giả!

Chẳng trách, đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ, hết người này đến người khác chống lại Thánh Nhân, căn nguyên ở ngay trên người Thông Thiên Giáo Chủ!

Lý Trường Thọ nói thầm một hồi trong đáy lòng, mặt ngoài vẫn là mang theo ý cười, ấm giọng nói:

- Đệ tử cùng với Vân Tiêu sư tỷ vẫn còn thiếu chút hỏa hầu. Hôm nay đệ tử tới đây là vì chuyện của Côn Bằng, Côn Bằng kia khi dễ đệ tử quá đáng, còn vũ nhục trí tuệ của đệ tử, đệ tử đã là không thể nhịn được nữa, quyết định giăng bẫy bắt cá

- Ồ?

Thông Thiên Giáo Chủ hai mắt tỏa sáng:

- Côn Bằng là khi dễ ngươi như thế nào?

- Chuyện này

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nói:

- Gã lợi dụng cấm kỵ di vật Viễn Cổ, muốn dẫn dụ ta vào bên trong Hỗn Độn Hải ám hại

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói:

- Chuyện này ta biết, trong tay Côn Bằng quả thật có một chút đồ tốt, đối với ngươi có lẽ rất có sức hấp dẫn, ngươi không đi là được rồi, cái này sao có thể coi là vũ nhục trí tuệ của ngươi?

Chương 1285: Thánh Nhân bàn điều kiện

- Gã còn phái mấy vực ngoại thiên ma da trắng xinh đẹp đến câu dẫn đệ tử

Thông Thiên Giáo Chủ lập tức giận dữ, cắn răng mắng:

- Thứ Côn Bằng khốn kiếp này! Đáng giết! Nói một chút ý nghĩ của ngươi như thế nào! Ta còn không bắt được gã? Con rể của ta cũng dám động!

Cảm giác cha vợ mãnh liệt quen thuộc

Lý Trường Thọ không dám khinh thường, nói kỹ càng kế hoạch của mình

Bắt tay với mấy vị Nhân Hoàng về hưu Hỏa Vân Động loan tin, thêm thắt sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín của Hồng Vân lão tổ năm đó, mai phục Côn Bằng tại Huyền Đô Thành...

Thông Thiên Giáo Chủ hơi suy tư, cười nói:

- Đây cũng tính là diệu kế, Côn Bằng kia âm hiểm xảo trá lại cẩn thận khắp nơi, điều duy nhất có thể khiến gã mất lý trí chính là cơ duyên thành Thánh này. Chẳng qua, phải làm thế nào mới có thể khiến cho Côn Bằng tin tưởng, thực sự có cơ duyên thành Thánh cuối cùng như vậy?

- Thật thật giả giả, giả giả thật thật, chẳng qua là một phen đánh cờ tâm lý

Lý Trường Thọ cười nói:

- Côn Bằng không cần hoàn toàn tin, chỉ cần tin ba phần là đủ rồi. Chỉ cần Côn Bằng còn có tham lam, liền có nhược điểm để nắm bắt. Lần này đệ tử là muốn mời sư thúc tự mình ra tay, Côn Bằng là không thể coi thường, càng là có tốc độ cực nhanh, nếu để cho gã chạy trốn lần này, lại muốn bắt gã liền muôn vàn khó khăn, chỉ sợ là sẽ rời xa Hồng Hoang

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói:

- Ta ra tay cũng được, ngược lại cũng không phải chuyện to tát gì. Ta cũng không giống như Nhị sư bá của ngươi, cảm thấy Thánh Nhân liền nên có kiểu cách, sự tình mà đệ tử có thể giải quyết liền không cần ra tay, để tránh lộ diện quá nhiều, mất đi uy nghi của Thánh Nhân. Chẳng phải Thánh Nhân cũng là sinh linh tu đạo sao? Chẳng qua, ta ngược lại là có một điều kiện

Thánh Nhân bàn điều kiện với chính mình...

- Sư thúc ngài đây là

Lý Trường Thọ vội nói:

- Sư thúc nếu có điều phân phó, trực tiếp nói với đệ tử là được

- Có thể lưu cho Côn Bằng một mạng hay không?

Thông Thiên Giáo Chủ ngược lại là không có chút lòng vòng nào, cười nói:

- Ta cần mượn tốc độ cực nhanh của gã dùng một lát, thử xem có thể đuổi theo Hỗn Độn Chung hay không. Cái chuông này, thế nhưng đã tuột khỏi tay ta không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều chỉ là kém một chút. Nếu có thể bắt Côn Bằng tới tay, ta cùng với Côn Bằng một người đuổi một người chặn, tám thành có hi vọng

Lý Trường Thọ suy tư một hồi, cũng gật đầu đáp ứng

Sau đó, hắn hỏi một vấn đề mà chính mình hoang mang đã lâu:

- Sư thúc, ngài vì sao trước đây không tìm đệ tử với Kim Bằng?

- Chuyện tìm tiểu đệ tử ngươi tương trợ này...

Thông Thiên Giáo Chủ gác hai tay trên bờ ngọc trì, ngẩng đầu nhìn mây bay:

- Bần đạo không phải là Chuẩn Đề, làm việc không cần mặt mũi

Đột nhiên phải an bài Thánh Nhân lão gia, Lý Trường Thọ ít nhiều vẫn là có một chút khẩn trương

Đương nhiên, loại thể nghiệm này cũng chỉ giới hạn ở Thông Thiên Giáo Chủ, muốn an bài những Thánh Nhân khác cũng không có cơ hội

Thông Thiên Giáo Chủ xem như hiền hoà nhất bên trong Thánh Nhân, cũng là một vị bình dân nhất

Vì để cho Thánh Nhân lão gia có "thể nghiệm được an bài" tốt nhất, Lý Trường Thọ đã quyết định tăng mức độ phức tạp của kế hoạch chuẩn bị của mình lên vài bậc!

Công việc chuẩn bị cũng đã tăng từ ba năm lên hai mươi năm

Dù sao Luyện Khí Sĩ bên trong Hồng Hoang, càng sống lâu, nhận thức về thời gian của họ càng yếu, đối với những lão nhân Hồng Hoang này mà nói, mấy năm cùng với mấy chục năm khác biệt là không lớn

Rõ ràng nhất trong tình huống này, kỳ thật vẫn là lão sư của chính mình, Thái Thanh Thánh Nhân

Thời gian nghĩ ra một câu có thể từ ba đến năm năm, thật sự ấn chứng câu kia "Hồng Hoang không nhớ năm"

Bản thể sau khi trở về từ Bích Du Cung, Lý Trường Thọ liền trốn trong đan phòng sửa đổi các chi tiết của kế hoạch trong hai tháng, lại phái Biện Trang âm thầm đi đến Hỏa Vân Động một chuyến, mang theo những điều chỉnh mới cho kế hoạch

Hiện nay, Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ ra ngoài đi lại, kỳ thật tính ẩn nấp đã không có cách nào bảo đảm, vô luận biến hóa thành dung mạo gì, vô luận là có chú ý chi tiết huyết khí hay không, chỉ cần đụng vào đại năng đại thần thông giả, cũng dễ dàng bại lộ

Đã đến lúc bắt đầu sử dụng thủ hạ một cách hợp lý

Đối với Biện Trang, Lý Trường Thọ xem như hiểu rõ, tên gia hỏa này mặc dù tham hoa luyến sắc, nhưng thuộc về loại hình có tặc tâm không có tặc đảm, bản thân mặc dù hơi phóng đãng, nhưng vẫn có thể tín nhiệm khi làm chính sự

Hơn nữa, một nhà già trẻ lớn bé Biện Trang, lúc này đều đang làm việc cho Thiên Đình, loại này là thuộc về mầm chính, dùng cũng có thể bớt đi lo lắng

Trọng yếu hơn là...

Chương 1286: rõ ràng là ta tới trước

Biện Trang là một vai phụ quan trọng trong kiếp nạn tiếp theo, Thiên Đạo vô luận thôi diễn như thế nào, cũng sẽ không để cho Biện Trang rơi vào phiền phức

Bằng vào lý giải của Lý Trường Thọ đối với Thiên Đạo, có 98% xác suất là như vậy

- Lãng tiền bối năm đó, có phải là bởi vì Thiên Đạo an bài hết thảy, từ đó có một chút phản cảm đối với Thiên Đạo?

Ở phía trước đan phòng, Lý Trường Thọ ngồi ở bên trong ghế bành, hồi tưởng đến «bút ký Lãng tiền bối» chính mình đã từng đọc, tìm kiếm manh mối chính mình có thể đã bỏ qua trước đó

Đối với sự tình của Lãng tiền bối, lập trường của Lý Trường Thọ lúc này, càng có khuynh hướng nghiêng về Thiên Đạo

Vì sao?

Trên thực tế, có một trường hợp Lý Trường Thọ chưa từng đề cập tới —— Nguyệt Cung Hằng Nga

Thứ không thể thiếu nhất trên đời chính là tiên nữ xinh đẹp, Thiên Đạo muốn đưa đệ nhất mỹ nhân Tam Giới vào Nguyệt Cung, lại hoặc là, muốn để con gái Nhân Hoàng kết hôn với Hậu Nghệ, đều không phải việc khó gì

Đối chiếu với tốc độ trưởng thành hiện tại của Đại Kiếp Chi Tử, cũng chỉ mấy trăm năm nữa liền có thể thành hình

Mà năm đó, làm thân đồ đệ của Lãng tiền bối, và là một trong những người có quan hệ thân thiết nhất với Lãng tiền bối, Hằng Nga ngủ say vạn năm, quên đi mọi thứ về Lãng tiền bối, nhưng vẫn sống tiếp được

Cho tới bây giờ, Hằng Nga vẫn đang tìm kiếm mảnh ghép 'câu đố' còn thiếu trong đạo tâm của mình, Thiên Đạo cũng không có hạ sát thủ đối với nàng

Chuyện này theo Lý Trường Thọ, Đạo Tổ xác thực đã hết lòng quan tâm giúp đỡ

- Ài, chuyện cũ đã qua

Lý Trường Thọ thở dài một hơi, cầm quạt hương bồ nhẹ nhàng lay động, hưởng thụ thời gian nhàn nhã khoái hoạt

Đại kiếp Phong Thần đang đến gần từng chút một, bức màn Hồng Hoang đã buông xuống, kiếp vận bên trong thiên địa đã chuẩn bị thỏa đáng

Trước tiên chém Côn Bằng tế trời, nói không chừng có thể làm dịu một ít áp lực cho Hồng Hoang, đồng thời gia tăng một số biến số cùng với sinh cơ cho những người ứng kiếp

- Vẫn là phải thừa dịp cơ hội lần này, để thăng một chút quan hệ hữu nghị giữa Tam Giáo

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Lý Trường Thọ xúc tiến Xiển Giáo, Tiệt Giáo làm quan hệ hữu nghị, ví dụ như Tu La Cổ Thành, ví dụ như uy áp Linh Sơn

Nhưng lần này, tình hình đã khác

Ở bên trong sự tình Dương Tiễn, Xiển Giáo tỏ thái độ thực sự quá mức vi diệu

Tiên nhân hai giáo lại không phải si đần, sao không hiểu mấu chốt nằm ở sự lựa chọn của Thánh Nhân lão sư?

Lý Trường Thọ muốn làm, chẳng qua là để cho tiên nhân song phái càng có nhiều tình cảm, sau đó tại thời điểm động thủ, còn có thể chừa chút mặt mũi

Mặc dù ý nghĩ này có một chút ngây thơ, nhưng Lý Trường Thọ sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cảm thấy chính mình có thể làm cũng chỉ có những thứ này

- Sư huynh, đang bận sao?

Thanh âm của Linh Nga truyền đến từ bên cạnh, Lý Trường Thọ thu liễm suy nghĩ, mỉm cười lắc đầu

Bên ngoài trận pháp, Linh Nga ăn mặc tỉ mỉ một phen cưỡi mây mà đến, nghĩ đến một màn trước đó, sắc mặt nàng có chút phiếm hồng, nhưng ánh mắt kiên định, thái độ kiên quyết, kiên cường bay qua tầng tầng trận pháp, đáp xuống cửa đan phòng...

Chờ đợi!

Lý Trường Thọ lắc lắc quạt hương bồ trong tay, mang theo ý cười nhạt, tiếp tục suy nghĩ một loạt an bài tiếp theo

Địch ở trong Hỗn Độn Hải

...

- Làm sao vậy? Mặt ủ mày chau

Ở một góc nguyên Phủ Thủy Thần, trên hai chiếc xích đu ọp ẹp, một thiếu niên, một thiếu nữ, một trái một phải, đung đưa trước sau

Nhìn chiếc xích đu bên trái, thiếu nữ kia thanh tú đáng yêu, trên đầu mang theo tai thỏ nhỏ, miệng nở nụ cười ngọt ngào, đôi chân ngọc dưới váy ngắn thon thả, nhưng lại cho người ta cảm giác...

Rất có sức lực!

Tất nhiên là thiếu nữ Thỏ Ngọc

Nghe Thỏ Ngọc hỏi như thế, Linh Châu Tử yếu ớt thở dài, dựa vào dây xích đu, hai mắt mất đi ánh sáng

- Ta đại khái, sẽ không còn là hậu bối sư thúc thích nhất

- Ừm?

Thỏ Ngọc tràn đầy không hiểu, tần suất đung đưa giảm bớt rất nhiều, buồn bực nói:

- Vì sao nói như vậy, Thái Bạch Tinh Quân đối với ngươi vô cùng coi trọng nha

- Ngươi không hiểu

Linh Châu Tử thở dài:

- Giống như gần đây Biện Trang được sư thúc giao phó trọng trách, hơn nữa gã vẫn luôn giữ bí mật, ngay cả ta cũng không có nói

Sau khi Ngao Ất đột phá cảnh giới Kim Tiên, càng là thân kiêm nhiều chức, từ thủy quân Thiên Hà mãi cho đến huấn luyện viên đấu bộ Thiên Binh, đồng thời chịu trách nhiệm giám sát Long Tộc Thuỷ Thần sa đọa

Dương Tiễn sư đệ càng là không cần phải nói, được sư thúc hộ tống đi đập Linh Sơn...khung cảnh đó, uy thế đó

Ài, rõ ràng là ta tới trước!

- Ừm...

Thỏ Ngọc suy nghĩ một hồi, cười nói:

- Kỳ thật, Tinh Quân đại nhân vẫn rất coi trọng ngươi. Ngươi thấy đấy, chuyện Dương Tiễn, ngươi cũng được Tinh Quân giao cho trọng trách nặng nề là làm một phần quan trọng trong việc kích thích cảm xúc của Dương Tiễn, hơn nữa còn dàn dựng cảnh sinh tử đại chiến, huynh đệ xa nhau. Trong mắt ta, đây là đã rất lợi hại

Chương 1287: ngứa tay

- Dương Tiễn sư đệ vào hai trăm năm trước, hoàn toàn không phải đối thủ của ta

Linh Châu Tử chán nản thở dài, gãi gãi đầu, vốn dĩ muốn tránh đề tài này, không nói những chuyện phiền lòng này, nhưng lại không khỏi càng thêm thất lạc vì những suy nghĩ tràn ngập trong lòng

Tư vị bị người vượt qua, xác thực không dễ chịu

Nhất là, Linh Châu Tử gần đây vẫn bị kẹt ở cảnh giới trước Kim Tiên, mặc kệ lĩnh ngộ như thế nào, cũng không cách nào hoàn thành

Cho dù y là thế hệ thứ ba Xiển Giáo, đồ tôn Thánh Nhân, sư chất Thái Bạch, cũng không có cách nào làm cho bình cảnh trước mặt chính mình tiêu tán thành vô hình

Linh Châu Tử biết, nếu như chính mình mở miệng, kỳ thật có thể cầu được đan dược đột phá bình cảnh, bằng vào tích lũy của chính mình, vượt qua kiếp nạn Kim Tiên cũng không phải việc khó

Nhưng thứ nhất, không muốn

Thứ hai, Linh Châu Tử có tầm nhìn rộng, các vị trưởng bối mà y tiếp xúc, đều là đại thần thông giả bên trong thiên địa

Cho dù tu vi của sư phụ nhà mình thoạt nhìn hơi kém một chút, nhưng đặt ở bên trong phạm vi Hồng Hoang, đó cũng là cao thủ thực sự

Kim Tiên chỉ là một điểm xuất phát, Kim Tiên cửu phẩm, Đại La lục chuyển, Tam Thi Đợi Trảm...

Chính mình nếu như dựa vào ngoại lực đột phá bình cảnh, con đường tương lai chắc chắc rất hẹp

Linh Châu Tử thở dài:

- Không thể sừng sững trên thế gian, trường sinh lại có ý nghĩa gì?

Thỏ Ngọc vội nói:

- Ngươi nói như vậy, những tiểu tiên tử kiếm sống ở Thiên Đình chúng ta còn cần sống hay không?

- Ta dù sao cũng là đệ tử của sư phụ

Linh Châu Tử bất đắc dĩ nói:

- Bây giờ ta bị Dương Tiễn sư đệ bỏ xa, áp lực của sư phụ tất nhiên rất lớn. Sư phụ mặc dù rất hiền lành, nói chuyện cũng dễ nghe, hòa nhã với mọi người, nhưng trong đáy lòng cũng rất mạnh mẽ. Ta dù sao cũng phải tranh khẩu khí cho sư phụ

Thỏ Ngọc nghĩ đến những lời đồn đại trong Thiên Đình, nghĩ đến một số cảnh tượng mà nàng đã nhìn thấy bằng thuật Vân Kính khi đi theo chủ nhân của mình

- Sư phụ ngươi nói, là Càn Nguyên Sơn Thái Ất Chân Nhân sao?

- Đúng thế

Linh Châu Tử nháy mắt mấy cái:

- Ta còn có sư phụ khác hay sao?

- Như vậy không sao

Thỏ Ngọc lập tức ngậm miệng, quay đầu trợn trắng mắt một hồi

Tên gia hỏa này chỗ nào cũng tốt, bản tính thiện lương, người cũng ngu ngơ, chính là đánh giá người khác không chính xác, luôn có nhiều loại hiểu lầm không hiểu ra sao

- Thỏ thỏ, chúng ta đánh nhau một trận đi! Ta ngứa tay!

Khóe miệng Thỏ Ngọc có một chút run rẩy, mỉm cười đứng lên, ánh mắt toát ra ghét bỏ nhàn nhạt:

- Bị ta đá không được khóc nhè

- Mời!

Linh Châu Tử đưa một tay làm dấu mời, phong cấm hơn phân nửa tu vi của chính mình, yếu hơn mấy phần so với Thỏ Ngọc

Thỏ Ngọc tháo bao vải xuống, xỏ một đôi giày vải vừa chân, linh hoạt xoay người một cái đã đến giữa khoảng đất trống, dùng mũi chân đáp xuống, toàn thân toát ra sự nhanh nhẹn

Ngay lập tức, mọi ánh mắt từ trong ra ngoài Phủ Thủy Thần đều bị thu hút

Nhìn Thỏ Ngọc cùng với Linh Châu Tử đùa giỡn, cũng là một tiết mục quen thuộc của các vị Thiên Binh Thiên Tướng nơi đây

Ở bên trong viện lạc cách đó không xa, Hữu Cầm Huyền Nhã xuất hiện trong một bộ váy màu xanh băng, đứng ở bên trên tường viện lẳng lặng thưởng thức một màn này

Nàng gần đây vẫn luôn đang tu hành, Thiên Đình lo lắng Tây Phương Giáo trả thù, cho nên không cho phép nàng ra ngoài trừ yêu quảng cáo, ngược lại vẫn rất an nhàn

Không bao lâu, thân hình Hữu Cầm Huyền Nhã biến mất không thấy gì nữa, phảng phất như trước đây chưa hề xuất hiện qua vậy...

Ba ba!

- Hôm nay chỉ đánh ngươi đến đây, bản thỏ trở về hầu hạ chủ nhân!

Để lại một lời nói dí dỏm, Thỏ Ngọc khẽ ngân nga ca dao, chân nhỏ nhẹ nhàng nhún nhảy, thân hình lên xuống mấy cái, đã là biến mất tại phương hướng Nguyệt Cung

Ở hậu viện Phủ Thủy Thần, Linh Châu Tử nằm trên mặt đất thở dài, toàn thân tràn đầy dấu chân do Thỏ Ngọc để lại

Bị thương ngược lại là không có bị thương, y dù sao cũng là Linh Châu hoá hình, nhục thân cực kì cứng rắn

Y nếu thật sự là một kẻ ngu ngơ, kẻ ngã ở chỗ này tất nhiên là Thỏ Ngọc. Chính mình cố ý nhường cho, chẳng qua là...cảm thấy mỗi lần bị Thỏ Ngọc đạp, nhục thân sau khi đau đớn một lúc, sẽ đề thăng được một chút

Người khác nói ta đầu óc chậm chạp, ta cười người khác nhìn không thấu

Phương pháp tăng cường nhục thân như vậy, chính là độc nhất Thiên Đình, cũng có thể được coi là bí quyết độc môn của y

Linh Châu Tử y, rất cơ trí!

- Không được, lại tiếp tục như thế, sư thúc nói không chừng liền quên mất ta

Linh Châu Tử trầm ngâm vài tiếng, ngồi dậy, sờ cằm suy tư một hồi

Dựa theo sự dạy bảo của sư phụ, sự chỉ điểm của sư bá, cùng với những thí dụ đã thấy trong Thiên Đình nhiều năm như vậy, chính mình bây giờ, hẳn là nên chủ động đi đến trước mặt sư thúc tìm một chút việc để làm

Chương 1288: pháp bảo mới

Cho dù là quét nhà, vẩy nước, tưới hoa, cũng tốt hơn tình cảnh bây giờ mình không có việc gì làm

Nói làm liền làm, Linh Châu Tử vụng trộm chạy tới phụ cận Thái Bạch Điện, tìm một ngọn núi hoang trôi nổi trong biển mây để lặng lẽ tu luyện và chờ đợi thời cơ thích hợp...

Chờ đợi trước sau, nửa năm trôi qua trong nháy mắt, Linh Châu Tử rốt cuộc cảm nhận được sự dị thường ở phụ cận Thái Bạch Điện

Là Kim Bằng trở về phục mệnh từ ba ngàn thế giới!

Linh Châu hai mắt tỏa sáng, lập tức cưỡi mây đi tới, trong đáy lòng còn nghĩ, nếu như có thể đi theo Kim Bằng cùng nhau xông xáo ba ngàn thế giới, đó cũng là sự tình không tồi

Nhưng mà, tính bằng bàn tính không bằng thọ tính

Linh Châu Tử vừa tới phía trước Thái Bạch Điện, liền nhìn được Kim Bằng hiện ra nguyên hình ở bên trong trận pháp, sư thúc bận trước bận sau, lại cột một số trang bị ở trên đầu, trên đùi, trên lưng Kim Bằng

Linh Châu Tử vừa mới nghiêng người về phía trước, lại nghe Lý Trường Thọ ấm giọng nói một câu:

- Đừng có áp sát quá gần, vật này tuy là Lão Quân luyện chế, nhưng chưa thử qua uy lực, nói không chừng sẽ khiến ngươi bị thương

- Vâng... vâng!

Linh Châu Tử đáp ứng một tiếng, lập tức nhảy về phía sau vài trăm trượng, sau đó lẳng lặng đợi nửa canh giờ, chứng kiến chuyến bay đầu tiên của Kim Bằng sau khi lấy được 'pháp bảo mới'

Tốc độ cực nhanh kia, làm cho không gian cũng đều không ngừng run rẩy, lưu lại một đường kim tuyến thật dài do Kim Bằng bay qua lưu lại

Lý Trường Thọ lộ ra ánh mắt hài lòng, sau đó liền cầm một khối ngọc phù bắt đầu không ngừng ghi chép

Linh Châu Tử đợi một hồi, đợi Kim Bằng trở về, phát hiện ra chính mình vẫn như cũ không thể chen lời vào, cũng không dám quấy rầy nhiều, thành thành thật thật vái chào, xoay người đi đến bờ Thiên Hà tản bộ giải buồn

Làm sao một nam nhân tốt có thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy?

Linh Châu Tử trọng chấn tinh thần, rất nhanh lại trở về ngọn núi hoang đợi lúc đầu, bắt đầu thời gian chờ đợi dài dằng dặc tiếp theo

Hơn một năm sau, Linh Châu Tử chứng kiến hàng chục lần thử nghiệm của Kim Bằng, dường như Trường Canh sư thúc là vì Kim Bằng có thể đột phá tốc độ cực nhanh tự thân mà bận trước bận sau

Việc này y cũng không biết tương trợ như thế nào, chỉ có thể ở lân cận tiếp tục quan sát

Linh Châu Tử thầm hạ quyết tâm, về sau dù sư thúc có giao việc đưa thư đi chăng nữa, y cũng phải cướp được!

Chợt có một ngày, Biện Trang cưỡi mây vội vàng bay đến, Linh Châu Tử hai mắt tỏa sáng, lặng lẽ đi theo phía sau, cùng với Biện Trang cùng nhau tiến vào chủ điện Thái Bạch Điện

Quả nhiên, sư thúc đang cầm một khối ngọc phù, tuyệt đối là có sự tình cần người "đưa thư"!

Linh Châu Tử đi nhanh vài bước, giành trước chắp tay hành lễ, nói:

- Linh Châu Tử bái kiến sư thúc!

- Ừm

Lý Trường Thọ ôn hòa cười một tiếng, hỏi:

- Thế nhưng là có việc gì khó, hay là có nghi hoặc bên trên tu đạo?

- Cũng không có

Trong mắt Linh Châu Tử tràn đầy kích động:

- Ta chỉ là có một chút nhàn rỗi

- Vậy thì chơi đùa với Thỏ Ngọc đi

Lý Trường Thọ vẫy tay đối với Biện Trang, đưa ngọc phù tới:

- Vẫn là chỗ cũ quy củ cũ, chú ý che giấu hành tung

- Vâng! Mạt tướng lĩnh mệnh!

Biện Trang đáp ứng một câu chắc nịch, cúi đầu vội vàng rời đi, sắc mặt có chút khẩn trương

Linh Châu Tử há hốc mồm, cũng không biết nên nói cái gì. Thấy ánh mắt của Lý Trường Thọ chuyển đến, Linh Châu Tử vò đầu cười hắc hắc, cúi đầu cáo từ

Bóng lưng, là hiu quạnh như vậy

Lý Trường Thọ nhìn bóng lưng có một chút thất lạc của Linh Châu Tử, trong mắt xẹt qua mấy phần ý cười, nhưng lại không nói thêm cái gì

Để cho Linh Châu Tử chịu một chút áp chế kỳ thật cũng không phải là chuyện xấu, thân mang đại khí vận còn lâm bình cảnh, nếu không phải là Thiên Đạo có ý làm khó, như vậy chính là tu hành xuất hiện sai lầm

Na Tra trong tương lai, ngược lại cũng không cần quá nghiêm khắc đối với hiện tại

Liên quan tới Linh Châu Tử, điều duy nhất Lý Trường Thọ không yên lòng, là "phương thức" chuyển thế của y

Con đường phía trước của Linh Châu Tử e rằng là có một kiếp, cũng không biết kiếp nạn này khi nào sẽ đến

Nói trở lại, hiệu quả trang bị mới của Kim Bằng coi như không tệ, kế tiếp chính là thí nghiệm thực địa tại Hỗn Độn Hải

Ngoại trừ Kim Bằng, còn có một đống lớn trận pháp cần phải hoàn thành, không biết thời gian hai mươi năm chuẩn bị có đủ hay không

...

Kim Bằng đi đến Hỗn Độn Hải kiểm tra hiệu quả của trang bị, tất nhiên là phải chọn một nơi cách xa Huyền Đô Thành

Lý Trường Thọ dự liệu, Côn Bằng lúc này hẳn đang bí mật quan sát nhất cử nhất động của Huyền Đô Thành, để Kim Bằng thí nghiệm tốc độ cực nhanh ở phụ cận Huyền Đô Thành là quá mức bất ổn

Chương 1289: vài người trợ giúp

Chứ không phải là không muốn quấy rầy sư huynh sư tẩu!

Cũng không biết Khổng Tuyên tiến triển như thế nào, đã qua rất nhiều ngày rồi, nếu mọi việc suôn sẻ, nói không chừng hắn đã phải chuẩn bị sẵn sàng gọi "cao lương"

Ài, Văn Tịnh ở bên kia nên làm cái gì?

Vì để cho Văn Tịnh trung thành cảnh cảnh đối với Nhân Giáo, chính mình về sau phải thực hiện một số lời hứa suông

Sau đó, Văn Tịnh hút kim liên, Thập Nhị Phẩm Kim Liên rơi xuống tam phẩm, vào thời điểm luận công ban thưởng, đột nhiên nhìn thấy Khổng Tuyên cùng với Đại Pháp Sư ôm nhau đi tới

Ngẫm lại liền đáng sợ

Lui một vạn bước, coi như Đại Pháp Sư hi sinh bản thân, vì sự an ổn của Nhân Giáo, vì uy tín của lão sư, ứng phó với hai vị nữ tiên không đơn giản, lúc thân mật cùng với Văn Tịnh đạo nhân...

- Ngươi, ngươi vì sao thuần thục như vậy?

Hình ảnh này...

Chỉ có trẻ con mới hô hào lấy tất cả, người trưởng thành đều biết chịu không nổi

Văn Tịnh cùng với Khổng Tuyên thế nhưng đều không phải loại lương thiện, nếu hai người này ra tay đánh nhau, sư huynh nhà mình ngã đầu liền ngủ, lão sư nện xuống một chữ【 khuyên 】, còn không phải lại là hắn hao tâm tổn trí!

Suy nghĩ kỹ một chút, vẫn là hai vị đại nhân nhà mình làm cho người ta an tâm, chính mình ngày thường nếu chú ý hơn thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Mang theo tâm tư phức tạp như vậy, Đạo Nhân Giấy Lý Trường

Thọ trốn ở trên lưng Kim Bằng, đã đi đến 'bãi thử' mà họ đã chọn

Ở góc đối diện Huyền Đô Thành, đầu bên kia Hồng Hoang

Tác dụng chủ yếu của hàng rào Thiên Đạo, là ngăn cản sinh linh hỗn độn cùng với khí tức hỗn độn, về phần sinh linh Hồng Hoang được Thiên Đạo tán thành, chỉ cần có lực lượng mở đường, đi ra ngoài hàng rào Thiên Đạo, trở về cũng không phải việc khó

Ví dụ như:

Côn Bằng kia nếu như không sợ thiên phạt muốn trở về Hồng Hoang thiên địa, kỳ thật có thể đi bất kỳ hướng nào

Mà những Tiên Thiên Thần Ma cùng với vực ngoại thiên ma đó, muốn đi vào Hồng Hoang thiên địa, chỉ có thể thông qua lỗ hổng Thiên Đạo là Huyền Đô Thành đi vào, mà đi những hướng khác đều sẽ bị lực lượng Thiên Đạo ngăn lại, thậm chí chặn giết

Đến đây thì coi như an toàn, tuy rằng không thể loại trừ khả năng có biến số, nhưng...

Hồng Hoang ở đâu ra nhiều biến số như vậy, thiên địa này lớn như vậy, ở chỗ này còn có thể đụng phải thứ gì khác sao?

Lý Trường Thọ lấy ra pháp bảo đã chuẩn bị trước đó, trước tiên để cho Kim Sí Đại Bằng thi triển ra tốc độ cực nhanh, ghi chép xuống một vài giá trị, sau đó để Kim Sí Đại Bằng phân biệt mặc vào mấy món trang bị tiến hành kiểm tra

Hiệu quả tốt ngoài mong đợi

Đặc biệt, "thiết bị phản lực thời Hồng Hoang" do Lý Trường Thọ nghĩ ra có thể đẩy tốc độ của Kim Bằng lên một mức cao hơn trong một khoảng thời gian ngắn sau khi Kim Bằng đạt đến tốc độ cao nhất

Chỉ là phải đốt bảo tài

Kim Bằng thí nghiệm ba bốn lần, Lý Trường Thọ liền đau lòng hô ngừng, đồng thời yêu cầu Kim Bằng ghi nhớ cảm giác này, bắt đầu thử nghiệm các loại trang bị khác

Như thế, lực lượng chính để truy đuổi truy kích Côn Bằng liền có

Trước sau hao tốn nửa tháng, Kim Bằng sau khi thích ứng trang bị, Lý Trường Thọ liền muốn dẹp đường hồi phủ

Kim Bằng lại nói:

- Lão sư, ta có thể sử dụng tất cả những bảo cụ này, thử xem cực hạn ở nơi nào chăng?

Lý Trường Thọ tự nhiên không cự tuyệt, Đạo Nhân Giấy tránh ở bên trong hàng rào Thiên Đạo, để cho Kim Bằng thoải mái bay một lần nữa

Chính là một lần nữa này, Kim Bằng mang về một tin tức khiến Lý Trường Thọ đặt dấu chấm hỏi...

- Lão sư, đệ tử lúc trở về dò xét được một nơi, có chút tương tự với mật địa động phủ Côn Bằng lần trước, bài trí rất giống với động phủ Côn Bằng kia, bên trong còn có đạo tắc hoàn chỉnh dao động, lại cũng không phải là Côn Bằng đại đạo. Đệ tử có nên đi dò xét kỹ càng một phen không?

- Không thể

Lý Trường Thọ theo bản năng cự tuyệt đề nghị này:

- Ổn thỏa một chút, ta ở chỗ này chẳng qua là hóa thân, ngươi nếu như rơi vào hiểm cảnh sẽ không thể ứng đối

Hắn suy tư một hồi, lại hỏi:

- Nơi đó cách Hồng Hoang thiên địa có xa không?

Kim Bằng vội nói:

- Đệ tử chỉ bay chốc lát liền có thể đến, nhưng khoảng cách cũng không tính gần

- Để mắt tới, đừng vội dò xét, quan sát từ khoảng cách xa xem có sinh vật nào ra vào không, nếu có dấu hiệu nguy hiểm thì lập tức rút lui, đừng ham chiến

- Vâng!

…

Đây, đây chính là "gọi vài người trợ giúp tới" trong miệng lão sư?

Bên trong Hỗn Độn Hải, Kim Sí Đại Bằng nhìn mấy chục đạo thân ảnh xuất hiện ở bên trong phạm vi cảm giác của chính mình, trên trán treo đầy vạch đen

Nơi đây còn có đạo tắc Hồng Hoang hoàn chỉnh ảnh hưởng, Kim Bằng đại khái có thể cảm giác được năm tháng trôi qua, chẳng qua là mấy chục ngày đêm, lão sư không chỉ là bản thể chạy đến nơi đây, còn mang đến...

Chương 1290: Làm rất không tệ

Sáu vị bên trong tám đại đệ tử Tiệt Giáo, mấy người quen Xiển Giáo Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, còn có Thiên Đình Thuyên Động Nguyên Soái, mười chín vị Thượng Cổ Ma Binh Nhân Tộc lưu lại, cùng với đệ tử của Xiển Giáo Ngọc Đỉnh Chân Nhân - Dương Tiễn, một số cao thủ Tiệt Giáo cảnh giới Đại La

Thật sự chỉ là mấy người trợ giúp?

Hẳn là, lão sư cảm thấy Côn Bằng trốn ở chỗ này?

Trước đó, Kim Bằng ngẫu nhiên phát hiện ra mật địa phía trước kia, cảm nhận được khí tức sinh linh hoạt động, nhận ra được bên trong cất giấu cao thủ, hơn nữa đại đạo đạo vận cùng với Côn Bằng cũng không giống nhau

Lý Trường Thọ quyết định thật nhanh, để Kim Bằng theo dõi ở cự ly xa nhất, chính mình thì đi mời những thành viên chủ chốt của đội bắt cá vốn dĩ hơn mười năm sau mới xuất hiện

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất

Mặc dù xác suất rất thấp, nhưng Lý Trường Thọ không thể không cân nhắc, nơi này có thể là một cái bẫy do Côn Bằng đặt ra

Thuận tiện, cũng có thể xem là bản diễn thử cho trận chiến tiếp theo

Trong khi Kim Bằng vẫn còn đang nghi ngờ, Lý Trường Thọ duy trì khuôn mặt lão thần tiên ngồi ở trên lưng Bạch Trạch, mang theo một đám cao thủ lặng lẽ đuổi đến

- Lão sư!

Kim Bằng khôi phục hình người, ôm quyền hành lễ đối với Lý Trường Thọ

- Ừm

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu:

- Có động tĩnh gì không?

- Có hai đạo bóng đen tiến vào, nhưng không có sinh linh đi ra từ bên trong

Kim Sí Đại Bằng truyền âm trả lời:

- Đệ tử nhìn chằm chằm đạo tắc biến hóa nơi đây, chưa từng xuất hiện không gian đại đạo hoàn chỉnh, cũng không có đại đạo xung đột. Dường như là có một nhóm cao thủ Hồng Hoang ẩn nấp bên trong Hỗn Độn Hải, không ngừng tụ tập ở chỗ này

—— trao đổi với nhau bên trong Hỗn Độn Hải đều là hình thức tâm niệm truyền âm

- Làm rất không tệ

Lý Trường Thọ ấm giọng nói một câu, Kim Bằng hai mắt tỏa ánh sáng, cái eo ưỡn đến càng thẳng hơn

Đạo đạo thân ảnh giấu ở bên trong khí tức hỗn độn, tốp năm tốp ba bay đến chỗ này, coi như là ở bên trong Hỗn Độn Hải, mấy vị nữ tiên Tiệt Giáo vẫn là "tiêu điểm toàn trường"

Kim Linh Thánh Mẫu đương nhiên sẽ không vắng mặt trong những trận đánh nhau chém giết như vậy, bộ váy kim sa ngàn năm không đổi, mấy năm gần đây càng trở nên nữ tính

Tiện thể, Triệu đại gia thích mặc áo giáp, cũng là càng trở nên oai hùng kiên cường

Đứng bên cạnh Kim Linh Thánh Mẫu là Quy Linh Thánh Mẫu cùng với Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh vẫn là ăn mặc tươi tắn như vậy, mặc một chiếc váy ngắn màu xanh nhạt, tay cầm một chiếc sáo ngọc màu trắng, trong lần gấp rút tiếp viện Huyền Đô Thành trước đây, thần thông của nàng liền trực tiếp áp chế vực ngoại thiên ma, xem như "hốt thuốc đúng bệnh"

khí chất của Vô Đương Thánh Mẫu thiên hướng về đoan trang, trầm ổn, ngày bình thường cực ít lộ diện, xem như có mấy phần cảm giác thần bí

Kỳ thật, lần này nếu không phải là Thông Thiên Giáo Chủ ra lệnh một tiếng, nói 【 các ngươi không có việc gì liền đi theo Trường Canh ra ngoài đi dạo một chút, diệt trừ chút ngoại ma vì thiên địa, cũng có thể gia tăng một chút giáo vận của chúng ta】, Vô Đương Thánh Mẫu có lẽ còn sẽ không đi ra ngoài

Trong Tam Giáo, nhà ai mà không có người thích tĩnh không thích động?

Tiên thức của Lý Trường Thọ, lại là từ đầu đến cuối không có dịch chuyển khỏi tiên tử nhà mình

Vân Tiêu đi theo bên người Kim Linh Thánh Mẫu, nhưng hôm nay nàng không mặc bộ váy trắng yêu thích, mà thay một bộ váy màu xanh nhạt thoải mái, bên trong là vạt áo lụa, váy ngắn, tóc dài búi cao, đai lưng giấu ở bên trong áo dài

Không có chiếc váy dài che đi, đôi bàn chân ngọc và đôi chân thon thả của nàng khá bắt mắt, chỉ là đôi giày phối có một chút không ổn, mép trên của giày vải hơi dài, nếu như đổi thành giày cao gót dây lụa quấn mắt cá chân, thì sẽ càng hoàn mỹ hơn

—— một kiến nghị nhỏ đến từ Thọ không thành thục nào đó

Cũng không đúng, Hồng Hoang còn giống như chưa có giày cao gót, Lãng tiền bối chỉ lo đánh bài cùng với tuỳ ý lang thang, cũng không có làm phong phú thêm yếu tố thẩm mỹ trong Hồng Hoang thiên địa

Như vậy vấn đề đến rồi, Lãng tiền bối vẫn luôn đang đánh bài với ai?

- Trường Canh sư đệ

Đa Bảo đạo nhân tiến về phía trước:

- Lần này không phải nói là diệt trừ ngoại ma sao, nơi đây có chỗ ngoại ma tụ tập sao?

Lý Trường Thọ liếc nhìn Kim Bằng, không cần nhiều lời, hai tay

Kim Bằng làm ra thủ thế giống như giương cánh phi hành, một vệt ánh lửa xẹt qua, trong đáy lòng của mọi người lập tức hiện ra cùng một bức tranh:

Bên trong Hỗn Độn Hải Không rõ không tối, không có trên dưới, một tòa tiên sơn đen nhánh không tính quá cao lẳng lặng trôi nổi, xung quanh lóng lánh từng toà đại trận hình tròn, xung quanh đan xen từng đầu đại đạo không trọn vẹn

Chương 1291: lần này ta chủ công

Nơi đây là địa phương đạo tắc tụ tập, đạo tắc đối lập nhau tương đối củng cố, mà những đại trận đó...

Vân Tiêu nhẹ giọng hỏi:

- Nơi này cùng với động phủ xác cũ Côn Bằng chúng ta phát hiện ra lần trước, ngược lại là không khác nhau chút nào

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, ấm giọng nói:

- Không chỉ như vậy, khoảng cách nơi này cách Hồng Hoang thiên địa, cũng nhất trí với chỗ động phủ Côn Bằng lúc trước kia, đều là ở bên trên ranh giới lực lượng Thiên Đạo ảnh hưởng

Nơi này, nên được coi là đầu cầu để Côn Bằng nhìn ra Hồng Hoang

- Vậy còn chờ gì nữa?

Triệu Công Minh cười nói:

- Đi lên đập, nếu như Côn Bằng ở chỗ này, chúng ta kề vai sát cánh, tự nhiên không sợ gã

Thái Ất Chân Nhân:

- Đây không phải là đang sợ sao?

- Ừm?

Triệu đại gia trừng mắt nhìn Thái Ất Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân lộ vẻ mặt mỉm cười, tiện tay kéo Dương Tiễn bên cạnh đến phía trước người

Cháu trai Ngọc Đế!

Bên cạnh, Thuyên Động đi theo xem náo nhiệt nói:

- Tinh Quân, việc này không nên chậm trễ, chậm sẽ sinh biến, ngươi định an bài động thủ thế nào, ta cảm ứng được, nơi đây có không ít ngoại ma, cần phải một mẻ hốt gọn

- Nguyên Soái đừng vội

Lý Trường Thọ nhìn chung quanh tìm kiếm, buồn bực nói:

- Đa Bảo sư huynh đi nơi nào?

- Ở chỗ này!

Trong đáy lòng truyền đến một tiếng la lên, bên trong Hỗn Độn Hải quỷ dị xuất hiện một cái lỗ lớn, vách động do lưu quang bảy màu rực rỡ giao thoa mà thành, chính là từng đầu đạo tắc

Lý Trường Thọ: "..."

Hỗn Độn Hải cũng có thể chui?

Đa Bảo đạo nhân chui ra từ đó, bình tĩnh cười một tiếng đối với Lý Trường Thọ, trong tay cầm một cái chậu vàng, bày ra kiểu cách của Đại sư huynh, mỉm cười đối với xung quanh

- Bần đạo vừa mới đi thả một chút vật nhỏ ở xung quanh động phủ kia, đã xác minh được tình hình bên trong. Các vị sư đệ sư muội xem đi

Đa Bảo đạo nhân động ngón tay, chậu vàng tự động sinh ra từng dòng nước trong, sau khi đổ đầy chậu vàng, bên trên mặt nước hiện ra hình ảnh mơ hồ

Trong động, có một hai thân ảnh ngồi hoặc đứng ở các góc, tổng cộng hơn mười, từng người đều ẩn tàng khí tức thân hình

Bạch Trạch đột nhiên truyền âm nói ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ:

- Cửu Anh? Gã còn chưa có chết?

Đến rồi, trong đó có cả thập đại yêu soái Thượng Cổ, quả nhiên đều không phải loại lương thiện

Lý Trường Thọ nói:

- Các vị sư huynh sư có nhận ra thân ảnh trong đó?

Chúng tiên lại gần cẩn thận phân biệt một hồi, từng người lắc đầu

Thuyên Động nhắm mắt ngưng thần, dường như đang dò xét cái gì, rất nhanh liền mở mắt nói một câu:

- Đều là một số sinh linh hung ác chạy trốn từ bên trong thiên địa, Thiên Đạo có cảm ứng đối với bọn hắn. Bọn hắn tụ ở đây, hiển nhiên là lại muốn trở về Hồng Hoang sinh sự

- Trường Canh sư đệ chỉ huy là được

Kim Linh Thánh Mẫu cau mày nói:

- Đừng có lại bà nương, người hôm nay tới đây, còn có ai không tin ngươi?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt Vân Tiêu, nhẹ nhàng chớp mắt nhìn nàng

- Sư tỷ, lần này ta chủ công

Chúng tiên lập tức ngẩn ra, ngay cả Dương Tiễn lần đầu tiên "đi làm nhiệm vụ cùng đoàn" lúc này cũng có chút khó hiểu nhìn Lý Trường Thọ

Thái Ất Chân Nhân cười xùy một tiếng:

- Ta nghe lầm rồi sao?

Triệu Công Minh cũng nói:

- Trường Canh ngươi tọa trấn trung quân, chỉ huy toàn cục là được, loại công tác chém chém giết giết này, để chúng ta làm là được

Lý Trường Thọ lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, lui về phía sau hai bước, vái chào đối với đám người

- Thỉnh cầu chư vị sư huynh sư tỷ lược trận ở xung quanh, bủa vây chặn đường nơi này, ta xông vào một lần, cũng coi như tăng cường một chút bản lĩnh đấu pháp

Lý Trường Thọ nói:

- Sự tình chỉ huy lần này, mời Đa Bảo sư huynh toàn quyền chủ trì

- Làm sao vậy?

Vân Tiêu tiên tử ôn nhu hỏi:

- Vì sao đột nhiên muốn ma luyện bản lĩnh đấu pháp?

- Ta cũng đã an nhàn quá lâu

Lý Trường Thọ cười cười, nhìn chầm chầm phương vị toà động phủ kia, mái tóc dài màu trắng dần dần biến thành màu đen, nếp nhăn trên khuôn mặt cũng được tiên quang làm phẳng

Hắn nói:

- Hồng Hoang suy cho cùng vẫn là thực lực chí thượng. Ta ngày bình thường cơ hội có thể xuất thủ thật sự quá ít, bây giờ tu đạo cũng coi như có một chút thành quả, cũng nên chuyên tâm đề cao bản lĩnh đấu pháp của mình, cơ hội này là khó có được, liền có một chút ngứa tay. Nếu như có một ngày, các vị sư huynh sư tỷ không ở bên cạnh che chở ta, ta trở thành phế nhân thì làm sao bây giờ?

- Trường Canh sư đệ nói đùa

Đa Bảo đạo nhân cười nói:

- Thần thông bản lĩnh của ngươi bần đạo là biết đến, trong những người có mặt ở đây có thể thắng được ngươi, số lượng e rằng chỉ trên bàn tay. Ngươi muốn ma luyện bản thân cũng không phải chuyện gì xấu, ngươi trước tiên thu hút tâm thần của bọn hắn, chúng ta cũng có thể thuận lợi bủa vây

Chương 1292: có chút không vui

- Đa tạ sư huynh

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, tay trái mở ra, Kim Bằng bên cạnh dùng hai tay dâng Tiểu Lục Thần Thương tiến về phía trước, thân trường thương bị Lý Trường Thọ cầm thật chặt, thuận thế vung thương hoa

Vân Tiêu nói:

- Ta có thể đi cùng với ngươi không?

- Chờ ta ở bên ngoài đi

- Ừm

Nàng cũng không kiên trì, ôn nhu gật đầu, không khuyên thêm

Lý Trường Thọ nhìn về phía mười chín vị Ma Binh, mệnh bọn họ nghe theo Đa Bảo đạo nhân chỉ huy, sau đó nâng thương tiến lên, từng tia từng tia ánh vàng vờn quanh ở xung quanh người, ngưng tụ thành một bộ giáp nửa mặt, một thân giáp lưới màu vàng

Thuyên Động truyền âm hỏi:

- Trường Canh tại sao khăng khăng muốn đi một mình? Chẳng lẽ có thuyết pháp gì?

- Bệ hạ không cần phải lo lắng

Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn Thuyên Động, trong mắt mang theo một tia mỉm cười, truyền âm trả lời:

- Ai cũng không thể bảo đảm, chính mình sẽ không rơi vào khốn cảnh hành động đơn độc. Thừa dịp cơ hội lần này luyện một chút đấu pháp chém giết, cũng coi như biết rõ ràng thực lực chân chính của bản thân

Thuyên Động có một chút muốn nói lại thôi, nhưng thân hình Lý Trường Thọ lóe lên, đã là biến mất ở bên trong khí tức hỗn độn vô biên vô tận kia

Tâm niệm của Đa Bảo đạo nhân truyền đến, chúng tiên lập tức tiến về phía trước, đi vòng từ các hướng khác nhau, tạo thành tổ ba hoặc là hai tiên, tương hỗ chiếu ứng nhau

Kim Sí Đại Bằng hóa thành bản thể, Bạch Trạch bộ dáng thụy thú đứng trên đỉnh đầu Kim Bằng, Kim Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu tiên tử đứng ở trên lưng Kim Bằng, đi đến chỗ chặn đường đầu tiên

Trong mắt Vân Tiêu tiên tử mang theo vài phần ngưng trọng, tiềm ẩn thân hình, đồng thời hết sức chăm chú chuẩn bị đấu pháp, tiên thức nhìn chằm chằm thân hình Lý Trường Thọ không nhanh không chậm tới gần chỗ động phủ bí mật kia

Kim Linh Thánh Mẫu buồn bực nói:

- Trường Canh hôm nay làm sao vậy? Hắn bị kích thích sao?

Hiển nhiên, đánh nhau không cho nàng xuất thủ trước, điều này làm cho nàng có chút không vui

Vân Tiêu tiên tử nhẹ nhàng lắc đầu, Kim Bằng cũng truyền âm bẩm báo chính mình không biết, Bạch Trạch ngược lại là cười cười, thầm nói:

- Các vị thế nhưng là cảm thấy Thuỷ Thần đột nhiên thay đổi tác phong ngày bình thường? Trở nên có một chút lỗ mãng?

Kim Linh Thánh Mẫu trả lời:

- Cũng không phải cảm thấy như vậy, Trường Canh hành sự tự có đạo lý của hắn, bên trong đệ tử Tam Giáo, luận mưu kế, ta chỉ vẻn vẹn chịu phục hắn. Hơn nữa, mời nhiều tiên nhân chúng ta tới như vậy, ngăn chặn các phương vị, bảo đảm ngoại ma nơi đây sẽ không chạy thoát, đây cũng là phù hợp với phong cách thường ngày của hắn

Vân Tiêu hỏi:

- Bạch tiên sinh hẳn là biết được duyên cớ?

- Kỳ thật, Thuỷ Thần chỉ là đơn thuần ma luyện bản lĩnh đấu pháp

Bạch Trạch cười nói:

- Trên đường đi, Thuỷ Thần yêu cầu bần đạo tính toán hơn sáu mươi lần cát hung, đều là tiểu cát hoặc là không hung. Bần đạo cùng với Thuỷ Thần cũng thương thảo suốt chặng đường, cảm thấy nơi đây hẳn là một chỗ hang ổ của Côn Bằng

Côn Bằng có thể thu phục Tiên Thiên Thần Ma, như vậy cao thủ Hồng Hoang trốn vào bên trong Hỗn Độn Hải trước đây, hẳn là cũng trốn không thoát tốc độ cực nhanh của Côn Bằng

Côn Bằng là người có dã tâm

Hơn chục vị cao thủ Thượng Cổ, Viễn Cổ ở đây, quả thực là đá mài đao tốt nhất, lúc đi đường, Thuỷ Thần đã ẩn ẩn để lộ ra ý tưởng như vậy

Kim Linh Thánh Mẫu hỏi:

- Bạch tiên sinh, Trường Canh bên trong thực chất cũng rất hiếu chiến sao?

- Thuỷ Thần tuyệt đối không phải người hiếu chiến

Bạch Trạch chậm rãi nằm xuống trên đỉnh đầu Kim Bằng:

- Nhưng Thuỷ Thần đối đãi với vấn đề, phần lớn đều là chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Có lẽ ở bên trên một số khả năng, dự tính xấu nhất là hắn tự mình ra sân, chiến đấu với cường địch, cho nên mới nghĩ đến việc ma luyện bản lĩnh đấu pháp của bản thân. Nhìn kìa, Thuỷ Thần sắp xuất thủ

Trên lưng Kim Bằng đột nhiên trở nên yên tĩnh, bốn đạo tiên thức thần niệm xuyên thấu hỗn độn vô tự, khóa chặt ở bên trên thân hình Lý Trường Thọ

Kim Sí Đại Bằng thậm chí còn điều chỉnh phương hướng, nhắm ngay toà động phủ kia, sẵn sàng lao tới trợ giúp bất cứ lúc nào

Đối với Kim Bằng mà nói, ngoại ma chỉ là thứ yếu, an nguy của lão sư mới là trọng yếu nhất

Chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dáng lão thần tiên yếu đuối của lão sư kia, Kim Bằng lúc này chính là lo lắng một hồi, trong mắt cũng viết đầy lo lắng

Bên trong Hỗn Độn Hải, thân ảnh Lý Trường Thọ vẫn luôn bay ở phía trước bỗng nhiên gia tốc

Nếu một khắc trước vẫn là ốc sên, vào giờ phút này đạo vận quanh người bộc phát, một vệt lưu quang màu xanh xuất hiện ở dưới chân Lý Trường Thọ, hắn giống như theo gió cưỡi sóng, bay lên không nhanh như giao long!

Vào giờ phút này, thân ảnh Lý Trường Thọ đứng ở bên trên lưu quang màu xanh, cực kỳ giống lúc Bàn Cổ đại chiến Tiên Thiên Thần Ma, giẫm lên đầu sóng chân linh trường hà càn quét hồng mông

Chương 1293: xông pha chiến đấu

Ở bên trong động phủ kia, các cao thủ vốn còn đang quan sát Lý Trường Thọ là ai, lập tức kết luận Lý Trường Thọ là địch không phải bạn, cùng nhau đứng dậy

Trong tay lấy ra binh khí, sau lưng hiện ra pháp bảo, lòng bàn tay hội tụ thần thông!

Nhưng bọn hắn còn chưa kịp dùng thần niệm giao lưu vài câu, núi hoang lơ lửng trong Hỗn Độn Hải đột nhiên rung động, mấy chục đầu đại đạo không trọn vẹn hội tụ ở chỗ này cơ hồ bị đụng nát!

Ở trong mắt chúng tiên Đạo Môn đã đến nơi cần đến, Lý Trường Thọ giống như mũi tên, chính diện đụng vào núi hoang

Ở trong chớp mắt tiếp theo, hư ảnh một toà bảo tháp chống ra vô tận hỗn độn, hóa thành một toà tháp không biết cao vạn trượng hay là vạn dặm, từng tia từng tia khí tức huyền hoàng lan tràn ra, bao phủ hoàn toàn núi hoang

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung bảo tháp, cũng không phải chỉ có mỗi công hiệu phòng ngự!

Lúc này khí tức huyền hoàng chống ra hỗn độn, trong khoảnh khắc liền hóa ngọn núi hoang này thành lồng giam, nếu như không có lực lượng công phá Linh Lung tháp, cũng không có cách nào xông ra khỏi nơi đây

Nhưng không thể vừa có cá lại vừa có tay gấu, Huyền Hoàng Tháp dùng để khốn địch, liền đã mất đi hiệu quả bảo hộ bản thân

Ở một phương vị ngăn chặn khác

- Đó là Trường Canh giả sao?

Thái Ất Chân Nhân không nhịn được nói thầm như thế, Dương Tiễn bên cạnh tràn đầy không hiểu, Ngọc Đỉnh Chân Nhân thì là khẽ lắc đầu

Dương Tiễn hỏi:

- Sư thúc cớ gì nói ra lời ấy?

- Sư điệt có chỗ không biết

Thái Ất Chân Nhân hiếm khi nghiêm túc, giải thích nói:

- Thái Bạch Tinh Quân Lý Trường Canh vẫn luôn nổi danh thận trọng, trước đây có thể không ra tay liền không ra tay, có thể động mồm mép tuyệt đối không động thủ. Hiện tại kỳ thật đã tốt hơn, để bản thể trốn đi, chỉ để cho hóa thân Đạo Nhân Giấy của chính mình hoạt động. Mỗi lần bản thể hiện thân, hoặc là Huyền Đô sư huynh đi theo, hoặc là có trọng bảo như Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Tháp che chở, bình thường trầy xước chút da, liền ngẩng đầu hô to một tiếng lão sư cứu ta. Ngoại trừ khi dễ Yêu Tộc, có bao giờ thấy hắn xông pha chiến đấu?

Ngọc Đỉnh nói:

- Cũng không thể nói như vậy, Trường Canh... hôm nay xác thực có chỗ nào là lạ.

Dương Tiễn vừa định nói chuyện, bên trong Hỗn Độn Hải đột nhiên truyền đến một âm thanh "chấn động"

Đó là đạo tắc đang kịch liệt va chạm, đến mức dẫn động mảnh vỡ đạo tắc ở các nơi Hỗn Độn Hải cùng nhau chấn động!

Nhìn về nơi Huyền Hoàng Tháp bao phủ!

Hỗn Độn Hải nhấc lên thủy triều, mấy chục đầu đại đạo liên tiếp hiển hóa thành hình dạng xiềng xích, sau đó trực tiếp vỡ nát ở bên trong thủy triều

Ngọn núi hoang kia phun ra ánh sáng lộng lẫy, ngọn núi xuất hiện khe hở đếm không hết, ở trong một giây tiếp theo liền sụp đổ, mười mấy đạo bóng đen bay ra tứ phía, lại đụng đầu vào bên trên khí tức huyền hoàng, bị chặn đứng lại

Lý Trường Thọ đứng ở bên trên một tảng đá lớn, trước mặt có mảnh kiếm gãy bay lơ lửng, dưới chân giẫm lên một cỗ thi thể, Tiểu Lục Thần Thương đã nhuốm đầy máu tươi

- Liên thủ giải quyết người này! Bằng không chúng ta ai cũng không đi được!

Hơn mười mấy yêu ma lần lượt đáp lại, trong mắt tràn đầy hung quang, hoặc là hiển hóa bản thể, hoặc là thi triển thần thông bảo mệnh, hoặc là tế ra pháp bảo hung ác, đạo đạo lưu quang đánh về phía Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ quét ngang trường thương, ánh mắt khóa chặt một người, thân hình lao thẳng tới, mặc cho vô số lưu quang đập lên trên người, nhưng tốc độ chỉ hơi chậm lại, khí thế lao về phía trước không bị ảnh hưởng chút nào

Bát Cửu Huyền Công • đại thành!

Khí tức huyền hoàng bao phủ, Lý Trường Thọ cùng với hơn mười vị cao thủ Thượng Cổ, Viễn Cổ bay lên bay xuống, chiến đấu kịch liệt

Vân Tiêu thấy vậy nhíu mày, ánh mắt lấp lánh, vừa lo lắng an nguy của Lý Trường Thọ, vừa muốn xem một chút dũng khí chiến đấu của hắn

Kim Linh Thánh Mẫu cũng là nhíu mày, nhưng nàng chỉ là nhíu mày nhìn Huyền Hoàng Tháp, không nhịn được thầm nói:

- Một mình cũng đã đủ rồi, còn gọi chúng ta đi theo làm gì?

Đúng lúc này, truyền âm của Đa Bảo đạo nhân vang lên ở trong đáy lòng các tiên, các tiên ở các hướng khác nhau ngay lập tức tới gần xung quanh Huyền Hoàng Tháp, dần dần thu hẹp vòng vây

Lý Trường Thọ lúc này đã rơi vào khổ chiến, mà nguyên nhân rơi vào khổ chiến, chính là bởi vì hắn cũng không có thi triển cân bằng đại đạo của chính mình, chỉ vận dụng Bát Cửu Huyền Công đối địch

Đúng như hắn đã nói, quả thực là đang ma luyện kỹ năng chiến đấu của mình

Chiến đấu không bao lâu, lại có hai con hung thú mất mạng ở dưới Tiểu Lục Thần Thương, Lý Trường Thọ cũng càng thêm chật vật, nhưng góc độ xuất thủ của hắn thêm xảo trá, thân hình lúc né tránh thế công cũng trở nên uyển chuyển hơn, di chuyển trong phạm vi nhỏ càng là nước chảy mây trôi, mượt mà như lụa

Chương 1294: Ảo giác

Ngược lại, những yêu ma kịch chiến với hắn kia, cả đám áp lực như núi, không dám bảo lưu bất luận hậu chiêu gì

Dần dần, Lý Trường Thọ cũng áp chế phần xúc động trong đáy lòng kia, phần xúc động...hô to Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ

Hắn, chân chính đứng trên đôi chân của mình!

Không có sự hỗ trợ của lão sư, cũng có thể chạy nước kiệu cả quãng đường, và có thể nhảy hai lần mà không gặp vấn đề gì

Bài kiểm tra cường độ của Bát Cửu Huyền Công cũng đã không sai biệt lắm, chính mình có thể chống lại bao nhiêu công kích, trong lòng cũng đã có tính toán rõ ràng

Kỳ thật, hành động hôm nay của bản thân, một nửa là ý tưởng nhất thời, một nửa là sự cân nhắc kỹ lưỡng

Trên đường đi hắn liền đang suy nghĩ, nếu ở chỗ này cũng không phải là Côn Bằng, mà là thủ hạ của Côn Bằng, chính mình có nên nhân cơ hội bộc lộ ra 60% đến 70% thực lực của mình hay không

Đương nhiên, hắn làm như vậy cũng không phải để tỏ vẻ ngầu lòi trước mặt Vân Tiêu, như vậy là không có ý nghĩa gì, Vân Tiêu cũng không thích chính mình chém chém giết giết

Ngoại trừ thăm dò rõ ràng thực lực của chính mình, hắn có ba mục đích

Thứ nhất, là muốn nói cho những tiên nhân hắn quen biết này, thực lực của hắn như thế nào, để Triệu đại gia và những người khác vào lúc cân nhắc sự tình có quan hệ với hắn ở bên trong đại kiếp, càng thêm toàn diện, càng thêm đầy đủ

Thứ hai, là sớm thích ứng đấu pháp bên trong Hỗn Độn Hải

Thứ ba, là để cho Ngọc Đế xem

Mặc dù vẫn còn mấy trăm năm nữa mới đến đại kiếp Phong Thần, nhưng cũng đã đến lúc bố cục mưu đồ cho các sự kiện sau đại kiếp

- Bất tri bất giác, thực lực của Trường Canh đã kinh người như vậy rồi, so với lần trước đối mặt với Yêu tộc, hắn thong dong hơn rất nhiều

Thuyên Động nhìn chăm chú vào tình hình dưới Huyền Hoàng Tháp, trong mắt tràn đầy cảm khái

Đa Bảo Đạo Nhân cùng nhau hành động với Thuyên Động, tất nhiên là biết được nội tình của vị hóa thân Ngọc Đế này, mặc dù không có trực tiếp gọi sư thúc, nhưng lúc này lại cũng vô cùng khách khí

Dù sao, vận mệnh ứng kiếp của Tam Giáo hiện nay, ở một mức độ nhất định liền nằm trong tay vị Ngọc Đế này

Đa Bảo Đạo Nhân cười nói:

- Trường Canh sư đệ có ngộ tính tuyệt hảo, có được thành tựu ngày hôm nay, cũng là chính kết quả hắn khổ luyện

- Không sai, ngộ tính của hắn cũng không tệ

Thuyên Động chắp hai tay sau lưng, trong mắt hiện lên vẻ hồi ức, lạnh nhạt nói:

- Khi Trường Canh lần đầu tiên tới Thiên Đình, Ngọc Đế từng vô cùng không hiểu. Khi đó Thiên Đình nghèo nàn trống trải, chỉ có cô quân quả thần sống nương tựa lẫn nhau, người bên trong Hồng Hoang biết Thiên Đình cũng không nhiều, nhắc đến Thiên Đình, cũng chẳng qua là sáu vị Thánh Nhân năm đó đã từng làm chuyện gì. Trước có Yêu Đình bị Nhân Tộc lật đổ, sau có vô số tiên môn cùng tồn tại trong Trung Thần Châu, địa vị của Thiên Đình sao mà xấu hổ. Là Trường Canh tin tưởng Thiên Đình, không chút do dự cống hiến hết mình cho Thiên Đình, từng bước dẫn dắt Thiên Đình đi đến ngày hôm nay

Đa Bảo Đạo Nhân híp mắt cười, mặc dù trong đáy lòng rất muốn nói một câu...

Nếu chúng ta nhìn lại quỹ đạo trưởng thành của Trường Canh từ thời điểm này, tên gia hỏa này hẳn là đã sớm biết Thiên Đình sẽ trở thành một phương phát động lần đại kiếp nạn này, cho nên sớm trà trộn vào Thiên Đình phòng ngừa gặp nạn?

Ảo giác, hẳn là ảo giác

- Hết thảy đều có Đại sư bá an bài

- Đạo Môn Tam Thanh, quả thực là Chân Thánh Nhân

Sau đó, hóa thân Ngọc Đế cùng với Đa Bảo Đạo Nhân bèn nhìn nhau cười, không nói gì nữa

Ở nơi Huyền Hoàng Tháp bao phủ, lại có mấy yêu ma hung ác bị trường thương của Lý Trường Thọ đâm chết. Lúc này Lý Trường Thọ đã là toàn thân đẫm máu, trên người cũng nhiều thêm một chút vết thương

Sau khi bộ chiến giáp do tiên lực ngưng tụ thành bị đánh nát, một cơ thể gân guốc cơ bắp lộ ra, mái tóc dài tung bay, như một yêu thần

Dương Tiễn: "..."

Cuối cùng cũng biết chính mình lúc trước bị vỗ vào trên mây là chuyện gì xảy ra

Y rút lại lời nói trước đó, tu hành mấy trăm năm liền có thể đuổi kịp Thái Bạch Tinh Quân, lời nói này quá cuồng vọng, không biết trời cao đất rộng

Chính mình còn nghe người khác nói chính mình là cái gì Đại Kiếp Chi Tử, có đại khí vận hộ thân, về sau tất nhiên sẽ tỏa sáng rực rỡ

Không tỏa sáng được đâu, không có cơ hội, đừng suy nghĩ nữa

Nếu Dương Tiễn nhất định phải nói một câu vào lúc này, hai chữ xuất hiện trong đáy lòng y chính là "cáo từ"

Nếu yêu cầu Dương Tiễn làm gì đó ở đây, y sẽ yên lặng lấy ra Lưu Ảnh Cầu mà y đã chuẩn bị trước đó

—— với tư cách là ghi chép viên Thiên Đình chuyên nghiệp, loại pháp bảo ghi lại kỳ cảnh này là ắt không thể thiếu

Chương 1295: làm phản

Chờ chính mình trở về Mai Sơn, mở ra gương đồng chuyên môn của chính mình, chiếu đoạn hình ảnh này, học Biện Trang lồng tiếng:

"Thiên Đình giải trí, Thiên Đình giải trí, ta là ghi chép viên Dương Tiễn, những gì ta cho các vị xem bây giờ, chính là một đoạn kỹ năng chiến đấu quý giá"

"Thái Bạch Tinh Quân đại chiến mười bốn đầu ngoại ma"

"Đúng vậy, người đang đeo mặt nạ và chiến đấu chém giết với ngoại ma bên trong từng tia từng tia khí tức huyền hoàng kia, chính là văn thần đứng đầu Thiên Đình kính yêu của chúng ta, Thái Bạch Tinh Quân Lý Trường Canh"

"Không tin à?

"Nói thật, ta cũng không tin, cảm giác như đang ở trong mộng, lão thần tiên mặt mũi hiền lành như vậy, xé quần áo của mình ra, rống lên một tiếng lao về phía trước"

"Tổng mười đấu chiến lực của Thiên Đình, Thái Bạch Tinh Quân chiếm sáu đấu, các vị văn thần chiếm năm đấu, võ tướng giảm một đấu"

- Sư điệt, sư điệt? Dương Tiễn?

- Đệ tử ở đây!

Dương Tiễn đang xuất thần lập tức đáp lời, ôm quyền vái chào đối với Thái Ất Chân Nhân

Thái Ất cười cười, ấm giọng nói:

- Có phải là bị anh tư này của Trường Canh ảnh hưởng đến đạo tâm?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng lo lắng nhìn lại

Dương Tiễn cười khổ, cũng không biết nên đáp lại ra sao

Ngọc Đỉnh nói:

- Không cần so sánh với người khác, đạo của mình mới là chân thật

- Vâng, đệ tử hiểu

Dương Tiễn đáp ứng một tiếng, nhưng tâm tình trong lúc nhất thời cũng không có cách nào khôi phục như lúc ban đầu

Đúng lúc này, ở nơi Huyền Hoàng Tháp bao phủ phát sinh biến cố

Lý Trường Thọ chiến đấu say sưa, đạo thể của hắn tựa hồ đang dần dần kích hoạt, càng đánh càng hăng, khí thế bất phàm. Thanh Tiểu Lục Thần Thương kia phảng phất như tương dung với cánh tay của hắn, na di vọt tới phía trước, không có một chút đình trệ nào

Đấu pháp vật lộn thuần túy, làm cho chính hắn cũng nhiệt huyết sôi trào

Thế là, Lý Trường Thọ lấy ra mấy món pháp bảo, cũng phân biệt tế ra mấy món pháp bảo đã phủ bụi lâu ngày này

Trong đó bắt mắt nhất, tất nhiên là một quả hồ lô lớn màu tím trắng—— Lục Áp chi Trảm Tiên Phi Đao

Lý Trường Thọ vĩnh viễn sẽ không quên món bảo bối giết người vang danh quê hương này, hắn còn muốn lợi dụng mấy bộ áo khoác đi gây họa trong đại kiếp Phong Thần, hồ lô lớn này cũng là đạo cụ quan trọng

Những năm này hắn cũng đang tế luyện hồ lô này, mặc dù không có giao lưu quá nhiều cùng với tinh phách Nghệ bị phong ấn trong hồ lô, nhưng đối với cấu tạo phức tạp của hồ lô này, cũng coi như đã thăm dò rõ ràng hơn phân nửa

Lúc này vừa vặn tế ra, thử xem hiệu quả như thế nào

Cho nên, Lý Trường Thọ nhìn thoáng qua xung quanh, cầm Trảm

Tiên Phi Đao ở trong tay trái, miệng hồ lô phun ra một cỗ sương trắng, ngưng tụ thành đôi mặt mày sắc bén

Vào giờ phút này, bảy tám đạo bóng đen đã bị Lý Trường Thọ áp chế, linh giác đồng thời cuồng loạn, lập tức tránh né bốn phương tám hướng

Lý Trường Thọ thôi động pháp bảo hồ lô, đôi mặt mày kia để mắt tới một sinh linh hình người tu vi khá thấp trong đó, đã bị hắn đập một thương bị thương, khẽ quát một tiếng:

- Mời bảo bối quay người!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mặt mày kia đầu tiên là trợn mắt nhìn đối với sinh linh hình người kia, hai mắt bắn ra hai đường màu đỏ, khóa chặt ở bên trên nguyên thần đối phương, khiến cho linh hồn đối phương run rẩy suýt nữa hôn mê

Không có dấu hiệu nào, mặt mày kia đột nhiên thay đổi phương hướng, miệng hồ lô phun ra một luồng sáng trắng, đánh thẳng đến trán Lý Trường Thọ!

Lúc này, không biết vì sao, Lý Trường Thọ núp ở bên ngoài hồ lô lớn ba trượng cấp tốc đánh ra một quyền, quyền phong hướng về phía ánh sáng trắng, trong nháy mắt đánh nát ánh sáng trắng

Huyết quang bắn tung tóe, phía trước nắm tay trái của Lý Trường Thọ lưu lại một vết thương sâu thấy xương, nhíu mày nhìn hồ lô lớn đột nhiên "làm phản" kia

Ở trong chớp mắt này, hắn muốn hủy món danh bảo Phong Thần này

Nhưng cuối cùng vẫn là ổn một chút, hai sợi âm dương nhị khí tuôn ra từ trong tay áo, cưỡng ép phong cấm Trảm Tiên Phi Đao, túm trở về trong tay Lý Trường Thọ

Biến cố như vậy, làm cho chúng tiên Đạo Môn nhíu mày, Vân Tiêu tiên tử càng là không nhịn được muốn tiến lên phía trước xem xét thương thế của Lý Trường Thọ, bảy yêu ma còn lại kia cũng là có một chút không bình tĩnh nổi

Chúng yêu ở nơi đây đều là hạng người hung ác Hồng Hoang, không tiếp tục ở trong Hồng Hoang được nữa mới trốn vào Hỗn Độn Hải

Bọn hắn phản ứng cấp tốc, thấy Lý Trường Thọ bị pháp bảo của chính mình làm khó, làm sao chịu bỏ qua cơ hội như vậy?

Tế lên pháp bảo, đánh ra thần thông, thậm chí dấy lên lực lượng nguyên thần tự thân, muốn bộc phát ra một đợt thế công mạnh nhất đối với Lý Trường Thọ, muốn liều cá chết lưới rách, lại tìm sinh cơ ở bên trong tuyệt cảnh

Chương 1296: Thẩm vấn

Nhưng mà, lực chú ý của Lý Trường Thọ vào giờ phút này đều bị Trảm Tiên Phi Đao hấp dẫn, mấy cái mục đích tự mình ra tay cũng đã đạt được, cho nên hắn không muốn lãng phí thời gian nữa

Tay phải buông ra Tiểu Lục Thần Thương, bàn tay giơ cao, ánh sáng trắng đen lặng lẽ nở rộ, Chí Bảo Tiên Thiên Thái Cực Đồ hóa thành đường kính mấy trăm trượng, bao phủ trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ, không chút trở ngại nào xuyên thấu khí tức Huyền Hoàng Tháp rải xuống

Lý Trường Thọ đảo mắt nhìn qua, bình tĩnh nói một câu:

- Phong

Vừa dứt lời, bảy đạo thân ảnh còn lại gần như đồng thời dừng lại động tác

Thần thông bị tan rã, pháp bảo mất đi linh tính, nguyên thần thiêu đốt trong nháy mắt bị âm dương nhị khí trói buộc, thân ảnh bay nhanh tiến về phía trước lúc này kẹt ở giữa không trung

Uy lực của Thái Cực Đồ, lại kinh khủng như vậy!

Đương nhiên là kinh khủng...

Lý Trường Thọ yên lặng từ trong tay áo lấy ra một lọ đan dược đổ vào trong miệng, tận lực chịu đựng tinh thần mệt mỏi, để cho chính mình bảo trì phong khinh vân đạm

Cái giá phải trả khi chủ động vận dụng Thái Cực Đồ, chính là tiên lực trong cơ thể trong nháy mắt bị rút đi tám thành, tâm thần cơ hồ bị Thái Cực Âm Dương chi ý phá vỡ

Ngầu thì ngầu, nhưng rõ ràng không phải là bảo bối mà mình có thể sử dụng ở giai đoạn này

- Đây là chênh lệch thực lực giữa mình và Đại Pháp Sư

Lại nghĩ tới, Huyền Đô sư huynh thôi phát Thái Cực Đồ, cũng có một chút liên lụy Thái Cực Đồ...

Thực lực của Thái Thanh lão sư thật là khủng bố

Lý Trường Thọ thở dài trong đáy lòng, vứt tạp niệm ra sau đầu, thu hồi Tháp đại gia, quanh người lập tức nhiều thêm mấy đạo thân ảnh

...

Ở bên trong hàng rào Hồng Hoang Thiên Đạo, trong hư không

Tám đạo bóng đen hình người bị âm dương nhị khí trói buộc, vào giờ phút này đều đã mê man

Trước khi trở về đến bọn họ tìm tòi tỉ mỉ một hồi, phát hiện ra một tên Nhân tộc giả chết, là hung ác chi đồ trốn vào Hỗn Độn Hải từ thời Thượng Cổ, cũng thuận thế áp giải về

Những thi thể kia, tự nhiên là dựa theo tiêu chuẩn của Lý Trường Thọ xử lý nghiêm ngặt, không còn sót lại chút gì

Nhìn tro tàn rải vào bên trong Hỗn Độn Hải, chuyện này khiến Lý Trường Thọ không khỏi nhớ lại năm tháng làm tang lễ cho một con rồng

Đó cũng là thanh xuân đã mất đi của hưans...

Vào giờ phút này, Lý Trường Thọ sắc mặt âm trầm đứng ở một bên, xem hồ lô lớn "giữ im lặng" ở trong tay, lại dùng âm dương nhị khí bố trí thêm hai tầng cấm chế, trực tiếp ném đến bên người tám đạo bóng đen kia

Chúng tiên không rõ ràng cho lắm, Đa Bảo còn hỏi:

- Trường Canh, đây là có ý gì?

- Cùng nhau thẩm vấn

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Đồ vật này không cho ta một lời giải thích, hôm nay liền bị xử lý như là phản đồ

Chúng tiên không khỏi mỉm cười

Lập tức, Triệu Công Minh chà xát hai tay, cười ha hả nói:

- Mời các vị tiên tử tránh sang một bên, các đạo hữu không muốn thấy cảnh tượng tàn nhẫn cũng tránh sang một bên, muốn moi ra một chút lời nói từ trên người bọn hắn cũng là không dễ dàng

Kim Linh Thánh Mẫu khẽ hừ một tiếng:

- Ba vị sư muội, chúng ta qua bên kia chờ đi

Vân Tiêu tiên tử, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu lần lượt đáp ứng, cùng với Kim Linh Thánh Mẫu đi tới hư không cách đó không xa, chống lên một phương kết giới, nói đùa uống trà

Hoàng Long Đạo Nhân ho một tiếng, nói:

- Dương Tiễn sư điệt đừng có nhìn nhiều những thứ này, đi theo bản sư bá sang bên cạnh chờ đi

Dương Tiễn cúi đầu đáp ứng, mặc dù rất muốn nhìn một chút các đại lão Đạo Môn, Thiên Đình thẩm vấn ngoại ma như thế nào, nhưng lúc này cũng không dễ dàng từ chối ý tốt của Hoàng Long sư bá

Về phần Hoàng Long sư bá không thể nhìn cảnh tượng tàn nhẫn...

Đó ngược lại là nói đùa, Hoàng Long sư bá thế nhưng là sống sót từ Viễn Cổ, cao nhân Xiển Giáo đi ra từ bên trong danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở Côn Lôn Sơn —— Tam Thanh tiểu viện, làm sao không thể nhìn cảnh tượng tàn nhẫn?

Thuyên Động suy nghĩ một chút, thân phận của y coi như là bí mật không thể công khai, cũng không thể đi làm sự tình thẩm vấn như vậy, cho nên y thành thật đi sang một bên khoanh tay "quan chiến"

Kim Bằng cùng với mười chín vị Ma Binh phân tán ở các nơi cảnh giới, mấy vị tiên nhân Tiệt Giáo đi theo tham gia náo nhiệt, thì đi đến bên người Hoàng Long Đạo Nhân

Một số ít còn lại, chính là đoàn chủ lực thẩm vấn yêu ma:

Quyền thần Thiên Đình bình thường Thái Bạch Tinh Quân

Quyền thần Thiên Đình bình thường kiêm tọa kỵ Nhân Giáo thứ hai, Thượng Cổ Yêu Soái Bạch Trạch

Thái Ất Chân Nhân Xiển Giáo nho nhã hiền hoà, Ngọc Đỉnh Chân Nhân Xiển Giáo thâm tàng bất lộ

Đại sư huynh Tiệt Giáo Đa Bảo Đạo Nhân, vạn sứ vương Hồng Hoang nửa về hưu Triệu Công Minh

Chương 1297: không thu hoạch được gì

Sáu vị này, muốn thực lực có thực lực, muốn đầu não có đầu não, đủ kiểu thủ đoạn tất nhiên là không thiếu, cũng đều là đại lão đỉnh cấp

Trước khi thu hồi Thái Cực Đồ, Lý Trường Thọ không yên tâm tiến về phía trước, lần lượt đánh cho tám yêu ma này trọng thương, lại để Triệu Công Minh tế ra Định Hải Thần Châu trấn áp không gian nơi đây, Đa Bảo Đạo Nhân lấy ra chín sợi tiên thằng trói gô bọn hắn

Còn tượng trưng trói Trảm Tiên Phi Đao

Đợi Lý Trường Thọ thu hồi uy năng Thái Cực Đồ, tám yêu ma kia lập tức thanh tỉnh lại

Một đám đầu tiên là trợn mắt nhìn Lý Trường Thọ, sau đó liền ý thức được tình huống trước mắt

Bọn hắn, bị bắt

Lý Trường Thọ hỏi:

- Các vị, ai tới trước?

Bạch Trạch cười nói:

- Nơi này có người quen của bần đạo, không bằng để bần đạo tới trước

Mấy vị tiên nhân đều xưng thiện, Bạch Trạch chậm rãi tiến về phía trước, đi đến trước một đạo bóng đen, bấm tay gảy nhẹ, phá đi chướng nhãn pháp quanh người đối phương, hiển lộ diện mạo chân thật

Đó là một nam tử kiệt ngạo, trong mắt tràn đầy hung quang, bên trong mái tóc dài có chín cái đầu rắn, từng con đều đang gào thét

Bạch Trạch chắp tay một cái, cười nói:

- Lại gặp mặt, Cửu Anh Nguyên Soái

Vị Thượng Cổ Yêu Soái này chỉ là phát ra tiếng cười lạnh, lạnh nhạt nói:

- Đã bị các ngươi bắt sống, bản soái cũng không nghĩ tới đường sống, nếu các ngươi là cao nhân Hồng Hoang, liền cho bản soái chết thống khoái

Bên cạnh lại có bóng đen nói:

- Các ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều sẽ hỏi được cái gì từ chỗ chúng ta. Ta có thể nói thẳng cho các ngươi biết, chính là Côn Bằng mời chúng ta tới tụ tập ở nơi đây, nói rằng gã sẽ hấp dẫn sự chú ý của Thiên Đạo, chúng ta tiến vào Hồng Hoang cướp đoạt một chút sinh cơ, bổ khuyết thiếu hụt của bản thân. Nguyên do của sự việc là như vậy. Động thủ đi, đừng có nghĩ biện pháp nhục nhã chúng ta. Dựa vào những tội nghiệt mà chúng ta đã làm ra trước đây, các ngươi chắc chắn sẽ không cho chúng ta đường sống

- Chuyện này...

Bạch Trạch quay đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ, sau đó lắc đầu:

- Sự tình thẩm vấn, bần đạo thật sự không quá am hiểu

Nói xong xoay người lui về, lắc đầu cảm khái một hồi

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Ngay cả chết cũng không sợ, đã không còn sợ hãi gì

Thái Ất Chân Nhân truyền âm hỏi:

- Không bằng cho bọn hắn một số hứa hẹn hữu danh vô thực, để cho bọn hắn có một chút hy vọng, nói hết những gì có thể nói và không thể nói, lại xoá bỏ bọn hắn?

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Hành sự như thế mặc dù coi như là thủ đoạn linh hoạt, nhưng chung quy là có lời nói và hành vi không đồng nhất, không đáng.

Trước hết giết một nửa, hỏi một nửa, xem bọn hắn có thật sự không sợ chết hay không?

Đa Bảo hỏi:

- Nếu kẻ nắm giữ thông tin quan trọng bị giết thì sao?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, liếc nhìn Vân Tiêu, trong đầu hiện lên mấy ý nghĩ, nhưng mà lại tạm thời đè xuống

Ngày hôm nay đã biểu hiện hơi quá nhiều, nếu tiếp tục trực tiếp an bài mọi việc, bọn người Triệu đại gia là thật sự đi một chuyến tay không

Ổn một chút, để cho bọn họ cố gắng một chút trước...

Mấy người truyền âm giao lưu vài câu, đoàn chủ lực thẩm vấn rơi vào khó xử

Lý Trường Thọ chủ yếu là muốn hỏi thế lực, chỗ ở của Côn Bằng ở bên trong Hỗn Độn Hải, cùng với làm sao có thể tìm được Côn Bằng

Nếu như có thể tiện thể biết được số lượng yêu ma ở bên trong Hỗn Độn Hải có bao nhiêu, đó dĩ nhiên là không thể tốt hơn

Ngoan nhân Viễn Cổ, Thượng Cổ có quyết đoán trốn vào Hỗn Độn Hải, đều không phải nhân vật đơn giản

Lúc này, bọn hắn biết mình đã sắp chết, ngoại trừ cảm giác nghĩa khí vi diệu "cùng chung mối thù", sẽ không nói sự tình gì liền quan tới người khác, điều này khiến cho công việc thẩm vấn rơi vào tình thế khó khăn trước khi bắt đầu

Triệu Công Minh nói:

- Nếu không, bần đạo nằm xuống thử xem?

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ cười một tiếng, Triệu đại gia rất biết chuyển chủ đề

Rất nhanh, mấy người Đa Bảo quyết định thi triển kế sách công tâm, mỗi người chọn một mục tiêu, bắt đầu nói đạo lý, nói chuyện quá khứ, cố gắng lấy một số thông tin hữu ích từ những kẻ này

Nhưng vất vả nửa ngày, bọn họ vẫn không thu hoạch được gì, ngược lại còn bị tám yêu ma này chế giễu

Lý Trường Thọ: "..."

Thở dài từ tận đáy lòng, âm thầm truyền âm nói vài lời đối với Vân Tiêu tiên tử, Kim Linh Thánh Mẫu nơi xa

Như thế như vậy, như vậy như thế

- Đây là làm sao?

Kim Linh Thánh Mẫu nhíu mày rút kiếm đi đến, buồn bực hỏi một câu

Triệu Công Minh thở dài:

- Cả đám bọn hắn không chịu mở miệng, lại không sợ chết, gần như không có một chút thu hoạch nào

- Tàn nhẫn ngươi nói lúc nãy đâu?

Kim Linh Thánh Mẫu hừ một tiếng, làm thủ thế đối với phía sau, Vân Tiêu tiên tử, Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu cùng nhau bay tới

Chương 1298: Có mở miệng hay không?

Kim Linh hỏi:

- Trường Canh, mấy kẻ này đã không hỏi được, phải chăng liền trực tiếp giết?

- Ừm

Lý Trường Thọ gật gật đầu:

- Ngày hôm nay e là khó có quá nhiều thu hoạch, chẳng qua diệt trừ những yêu ma này, cũng coi như bớt đi một phần tai họa ngầm

Quy Linh Thánh Mẫu nói:

- Vậy để chúng ta thử xem

- Ồ?

Lý Trường Thọ cười cười, ánh mắt giao nhau với Vân Tiêu tiên tử, người sau ánh mắt ôn nhu như nước, suýt nữa làm cho Lý Trường Thọ tan chảy

- Thử liền biết

Thái Ất Chân Nhân đút hai tay ở bên trong tay áo, cười ha hả nói một câu:

- Nói không chừng bọn hắn liền bị mấy vị tiên tử mê hoặc, cái gì cũng đều khai

Lý Trường Thọ ném cho Vân Tiêu một ánh mắt khích lệ, bình tĩnh lui lại trăm trượng

Cứ như vậy, đoàn thẩm vấn chủ lực lùi về hàng thứ hai, chờ đợi màn trình diễn của bốn vị tiên tử Tiệt Giáo

Bốn vị tiên tử Tiệt Giáo này đầu tiên là thảo luận một lúc, lại ra tay điểm phá chướng nhãn pháp của tám tên yêu ma, đi qua đi lại trước mặt bọn hắn một lúc lâu

Kim Linh nói:

- Để ta chọn trước, ta muốn kẻ này, kẻ này, kẻ này được không?

Ba vị tiên tử khác không có chút ý kiến nào, mặc cho Kim Linh Thánh Mẫu dẫn ba tên yêu ma sang một bên

Vân Tiêu tiên tử ở bên cạnh làm dấu mời, ôn nhu nói:

- Ta có thể tùy ý thẩm vấn ba tên

Quy Linh Thánh Mẫu cùng với Vô Đương Thánh Mẫu tiến về phía trước, từng người chọn lựa một tên yêu ma, dẫn sang phía bên phải

Quy Linh đầu tiên là khẽ thở dài, nhìn tên yêu ma trước mặt, thở dài:

- Ta cùng với đạo hữu cũng không có thù oán gì, lần này liền đưa đạo hữu đi một đoạn đường, không biết đạo hữu có yêu thích làn điệu nào không? Ta am hiểu tấu nhạc, chứ không am hiểu thẩm vấn

Vô Đương Thánh Mẫu ở một bên cũng nói:

- Ta sẽ đọc mấy thiên kinh văn cho đạo hữu, cũng có thể tịnh hóa oán hận trong đáy lòng đạo hữu

Các vị nam tiên ở phía sau, lập tức lộ ra nụ cười vui mừng

Thái Ất Chân Nhân hiếm khi không âm dương quái khí, cảm khái nói:

- Tiên tử Tiệt Giáo, thật là ôn nhu

- Đó là tự nhiên

Đa Bảo Đạo Nhân chắp hai tay sau lưng, mang theo vinh quang của Đại sư huynh:

- Các vị sư muội tu thân dưỡng tính, dịu dàng văn nhã, tự nhiên rất ôn nhu. Trường Canh, ngươi nghĩ thế nào?

- Đa Bảo sư huynh nói đúng lắm

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, một vệt ánh vàng hiện lên, trong tay Vân Tiêu xuất hiện Hỗn Nguyên Kim Đấu, ba chùm sáng màu vàng óng đánh vào trên người ba tên yêu ma

Khuôn mặt của nàng lạnh lùng, bóng người ẩn hiện trong sương mù, thanh âm nghe không ra dao động, bình tĩnh hỏi:

- Các vị có mở miệng hay không?

Những gì nhận được chỉ là ba tiếng hừ lạnh hoặc là cười lạnh

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, Kim Đấu trong tay nhất chuyển, một vệt đạo vận huyền diệu lưu chuyển ra, ba tên yêu ma do nàng phụ trách thẩm vấn, quanh người đột nhiên tuôn ra một cỗ linh khí tinh thuần

Ngay khi thân hình ba tên yêu ma đang run rẩy, đạo hạnh của từng người đột nhiên biến mất một tầng, một cỗ cảm giác suy yếu lan tràn từ trong ra ngoài

Hỗn Nguyên Kim Đấu, ngược dòng trở lại bản nguyên!

- Ngươi! Ngươi muốn thế nào?

- Hỗn Nguyên Kim Đấu!

- Muốn giết cứ giết, sao lại hủy đạo hạnh của chúng ta!

- Có mở miệng hay không?

Vân Tiêu vẫn không chút dao động hỏi

Ba yêu ma toàn thân run rẩy, thương thế cơ hồ không ức chế nổi. Bọn hắn còn chưa kịp đáp lại, Hỗn Nguyên Kim Đấu lại là nhất chuyển

Đạo hạnh của từng người, tiêu tán mấy tầng một lần nữa!

Ba tên yêu ma vô lực nằm vật xuống, đạo hạnh tiêu tán từng chút, đại đạo từ từ tan rã, giống như tủy xương bị rút ra từng chút một...

Nếu quá trình này diễn ra trong nháy mắt, còn không đến mức khó chịu như thế, nhưng lúc này, Vân Tiêu hỏi bọn hắn một câu, đánh tan một ít đạo hạnh của bọn hắn, xé nát Đạo quả của bọn hắn như bóc củ hành tây...

Bọn hắn chưa từng nghĩ tới, còn có biện pháp có thể khiến đạo tâm sụp đổ như vậy

Điều này còn khó chịu hơn là giết bọn hắn!

Bên kia đột nhiên nhấp nhoáng kiếm quang, làm ánh mắt của chúng tiên vô thức chuyển tới

Kim Linh Thánh Mẫu tay cầm trường kiếm, một cái đầu yêu thú chậm rãi bay ra ngoài, máu tươi phiêu phù trong hư không

Nàng rút kiếm tới gần hai tên yêu ma còn lại, khóe miệng lộ ra nụ cười bình tĩnh, trong mắt mang theo một chút cảm giác chờ mong, trường kiếm trong tay nhuốm máu tươi, kim sa váy dài lại không nhiễm chút bụi bặm nào

- Các ngươi thật sự không sợ chết sao?

Hai tên yêu ma kia chỉ là cười lạnh

Trong âm thầm, một vệt hào quang màu xanh nước biển lặng yên nở rộ, bao phủ hai tên yêu ma này. Lý Trường Thọ âm thầm chỉ tay phải vào Thái Ất Chân Nhân

Cân bằng: Sợ chết chi tâm!

Kim Linh nói khẽ:

- Người mở miệng sau, bị trảm trước

Chương 1299: thật là ôn nhu

Không nói hai lời, trường kiếm trong tay trực tiếp chém về phía trước!

- Ta nói!

- Bần đạo...

Hai tiếng hò hét, một cái đầu bay lên

Trường kiếm của Kim Linh Thánh Mẫu, đặt ở trên cổ một nữ tử, đã cắt vào nửa tấc

- Biết gì nói nấy?

- Biết, biết gì nói nấy

Kim Linh Thánh Mẫu khẽ gật đầu, quay đầu nói một tiếng:

- Lão Triệu tới hỏi đi, làm khó các ngươi rồi

Cùng lúc đó, Vân Tiêu tiên tử cũng xoay người lại, ba tên yêu ma【 cảnh giới Chân Tiên 】sau lưng kia toàn thân run rẩy, từng người ôm đầu khóc ròng ròng

Vân Tiêu ôn nhu hỏi:

- Ngươi muốn hỏi bọn hắn cái gì? Bọn hắn đáp ứng sẽ nói hết thảy

Triệu Công Minh: "..."

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng trong đáy lòng, lộ ra biểu tình giống như Triệu đại gia

Hư không yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng sáo của Quy Linh Thánh Mẫu, cùng với thanh âm khuyên nhủ của Vô Đương Thánh Mẫu:

- Yêu ma sinh ra từ mẫu thân của yêu ma, linh hồn cũng là từ linh hồn của mẫu thân sinh ra

Sinh linh đều có sinh tử, ngươi phạm nhiều tội nghiệt như vậy, khó có thể sống qua ngày hôm nay, ngươi vì sao không nghĩ lại mình đã giết bao nhiêu sinh linh, phạm bao nhiêu tội nghiệt...

Tất cả nam tiên ở đây đều run lên, bọn họ phảng phất như lại nghe thấy thanh âm cảm khái của Thái Ất Chân Nhân vừa rồi, tâm tư... rất phức tạp

【Tiên tử Tiệt Giáo, thật là ôn nhu.】

- Côn Bằng này đúng là kẻ gây họa, không thể lại tùy ý cho gã làm càn

Triệu Công Minh cảm khái một tiếng như thế, lại liếc mắt nhìn thân ảnh mấy vị tiên tử bên cạnh, âm thầm lau vệt mồ hôi

Tình hình vừa rồi...

Ta cũng không dám nói, ta cũng không dám hỏi

Ở trên lưng Kim Sí Đại Bằng rộng trăm trượng, mấy chục đạo thân ảnh từng người đả tọa, mấy vị đại lão Đạo Môn tụ lại cùng một chỗ, uống trà, tâm sự, mở đại hội khen ngợi tiên tử Tiệt Giáo

Côn Bằng cái gì, đều là chuyện xưa

Còn có đại kiếp cái gì, như vậy cũng là nói sau

Khen các vị tiên tử hiền lương thục đức, ôn nhu xinh đẹp, đó mới là khẩn yếu nhất!

Thuyên Động không nhịn được truyền âm hỏi Lý Trường Thọ đang loay hoay đối với Trảm Tiên Phi Đao:

- Sáu vị tiên tử bên trong tám đại đệ tử Tiệt Giáo đều là...ôn nhu như vậy?

- Không

Lý Trường Thọ lắc đầu:

- Hai người không đến mới thật sự ôn nhu

- Ha ha ha!

Thuyên Động vỗ tay cười khẽ một hồi:

- Có ý tứ, thật có ý tứ

Đa Bảo Đạo Nhân ở một bên ngửa đầu thở dài, dẫn chủ đề trở về bên trên chính sự

Lần này, cũng coi như là đánh bậy đánh bạ, thu hoạch tương đối khá

Sau khi mấy tên yêu ma kia mở miệng chỉ cầu chết nhanh, Lý Trường Thọ căn cứ lòng nhân nghĩa thành toàn cho bọn hắn, còn cố ý rải tro cốt của bọn hắn xuống Hỗn Độn Hải, để bọn hắn đoàn tụ với bạn cũ của mình

Một đám đồng bọn, cần phải chỉnh chỉnh tề tề

Thành thật mà nói, những yêu ma này kỳ thật cũng không phải ở thời kỳ đỉnh phong của bản thân

Ở bên trong Hỗn Độn Hải, bọn hắn muốn tìm được nơi phát ra linh lực để duy trì pháp lực tự thân cũng đều có chút khó khăn

Mà Côn Bằng, có thể ổn định cung cấp linh lực cho bọn hắn, cũng coi như là dựa vào đó khống chế bọn hắn

Bọn người Cửu Anh cũng không biết, bên trong Hỗn Độn Hải có bao nhiêu người cũng giống như bọn hắn, chạy trốn, cùng đường mạt lộ, cuối cùng chật vật sống tạm, có thể cẩu thả vạn năm chính là vạn năm, sau đó trầm luân ở trong tuyệt vọng...

Lý Trường Thọ vào lúc xuất thủ cuối cùng, cũng làm rất nhanh, làm rất thống khoái, diệt hồn rải tro cốt

Kỳ thật, mang tám yêu ma Thượng Cổ, Viễn Cổ về Hồng Hoang thiên địa thẩm vấn, Lý Trường Thọ cũng cất một chút "tư tâm"

Công đức đó, có thể kiếm liền kiếm, không có gì mất mặt

Nhưng làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy im lặng chính là, sau khi xử lý tám tên yêu ma này, chính mình không có đạt được một chút công đức nào, các vị cao thủ Đạo Môn quanh người, thậm chí mười chín vị Ma Binh ở nơi xa, trên người đều toát ra hoặc nhiều hoặc ít ánh vàng

Đã bao nhiêu lần, bao nhiêu lần bị đối xử khác biệt!

Quả thực là phân biệt đối xử với một người ngoài như hắn!

Người xuyên việt đến cùng lúc nào mới có thể đứng lên ở bên trong Hồng Hoang!

Tức giận... là không dám thật sự tức giận

Cũng chỉ là lắc đầu một cái, cảm khái Hồng Hoang băng giá này, chỉ có đùi của Vân Tiêu tiên tử, tay nhỏ của sư muội, cùng với bồ đoàn bên người lão sư, mới có thể cho người tha hương như hắn một chút hơi ấm

Đa Bảo Đạo Nhân thở dài:

- Côn Bằng ở trong Hỗn Độn Hải xa xôi, chúng ta mặc dù có thể dựa vào tự thân chi đạo bảo vệ, tới lui tự nhiên ở bên trong Hỗn Độn Hải, nhưng muốn tìm Côn Bằng ở bên trong Hỗn Độn Hải, so với tìm một miếng ngọc ở Hồng Hoang còn muốn phiền phức hơn

Chương 1300: động tâm

Kim Linh Thánh Mẫu cũng nói:

- Nói là nói như vậy, nhưng cũng không thể để cho gã tiếp tục hoạt động ở bên trong Hỗn Độn Hải

- Làm sao bắt được gã?

Hoàng Long Chân Nhân giơ hai tay:

- Chẳng lẽ chúng ta lại đi vào bên trong Hỗn Độn Hải mò cá?

Thế là, chúng tiên trầm tư một chút, không hẹn mà cùng nhìn về phía...

Thọ!

Lý Trường Thọ cũng không có làm cho các vị đại lão thất vọng, lại cười nói:

- Lần này đi bắt những ngoại ma này, mời các vị sư huynh sư tỷ cùng với Thuyên Nguyên Soái đi theo, thật ra là có một việc lớn muốn nói cho mọi người. Đa Bảo sư huynh có thể hay không mở ra một đạo cấm chế, việc này không nên để lộ ra. Hơn nữa việc này có nguy hiểm nhất định, mặc dù đã được lão sư cùng với sư thúc ủng hộ, nhưng tóm lại vẫn là cần các vị sư huynh sư tỷ tự mình định đoạt có tham dự hay không

Chúng tiên liếc nhìn nhau, từng người đều bất động

Hoàng Long Chân Nhân, Quy Linh Thánh Mẫu cùng với Vô Đương Thánh Mẫu lúc trước đứng xa một chút, còn cố ý đi đến gần bên này, biểu thị bọn họ cũng không phải người ngoài

Lập tức, nội ngoại hai tầng, hoặc đứng hoặc ngồi, hơn mười mấy vị cao thủ hội tụ ở đây, đều là đệ tử Đạo Môn, thân truyền Thánh Nhân, Đại đệ tử nổi danh hai giáo

Đợi Triệu Công Minh cùng với Đa Bảo Đạo Nhân cùng nhau ra tay, mở ra tầng tầng cấm chế, Lý Trường Thọ hắng giọng, ánh mắt đảo một vòng, bắt đầu nói chuyện quan trọng

- Ta đã quyết ý dụ bắt Côn Bằng, cũng đã chuẩn bị xong rất nhiều át chủ bài

Chúng tiên hoặc là trầm mặc, hoặc là suy nghĩ sâu xa, hoặc là hai mắt tỏa sáng

Triệu Công Minh cười nói:

- Ta liền nói, lão đệ ngươi làm mỗi một việc đều có thâm ý của chính mình, nói đi, lần này an bài như thế nào?

- Côn Bằng cũng không dễ câu

Thái Ất Chân Nhân nói:

- Côn Bằng này âm hiểm xảo trá, làm đủ trò xấu, lại có biện pháp tìm kiếm linh lực ở bên trong Hỗn Độn Hải, gã vì sao muốn trở về?

- Không sai

Kim Linh Thánh Mẫu cũng nói:

- Việc này nên giải quyết như thế nào?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, trong mắt xẹt qua mấy phần do dự

Hắn đang cân nhắc, cũng đang lấy hay bỏ, do dự có nên nói ra sự tình chính mình cùng với mấy vị Nhân Hoàng trong Hỏa Vân Động muốn giả tạo Hồng Mông Tử Khí hay không

Trong đáy lòng xẹt qua mấy cái ý nghĩ, nhưng Lý Trường Thọ vẫn quyết định tin tưởng những người trước mắt này, đây không phải là lần đầu tiên hắn liên thủ với các vị sư huynh sư tỷ

Nếu như không tin tưởng bọn họ, lại làm sao có thể khiến cho bọn họ tin tưởng chính mình?

Có một chút đạo lý dễ hiểu, thiếu niên biết được, lão đại lại dễ dàng quên

Lý Trường Thọ cười nói:

- Hồng Mông Tử Khí

Chúng tiên cùng nhau giật mình, coi như là Bạch Trạch trước đây liền biết được nội tình, nghe được bốn chữ này, đạo tâm cũng là xiết chặt

Hồng Mông Tử Khí, cơ hội thành Thánh, "ngưỡng cửa" dẫn đến Hồng Hoang đỉnh phong

Tu vi càng cao thâm, sẽ càng biết rõ —— muốn lấy lực thành Thánh, chứng đạo siêu thoát, quá mức gian nan, tối thiểu nhất phải hội tụ hơn phân nửa thiên địa linh khí bên trong Hồng Hoang, mới có thể xung kích cảnh giới này

Thiên Đạo làm sao có thể đồng ý chứ?

Nhưng nếu giống như sáu vị Thánh Nhân hiện tại, thông qua Hồng Mông Tử Khí tương liên cùng với Thiên Đạo, từ đó chứng Thiên Đạo Thánh Nhân, không phải cũng là con đường siêu thoát?

Tuy có truyền ngôn, Thiên Đạo Thánh Nhân sau khi rời khỏi Hồng Hoang thiên địa, thực lực sẽ yếu hơn Thánh Nhân lấy lực chứng đạo rất nhiều, nhưng ở bên trong Hồng Hoang thiên địa cũng là tồn tại bất tử bất diệt

Hồng Mông Tử Khí, chính là quan trọng nhất

Nhân vật cấp Đại sư huynh Tam Giáo bây giờ, nếu như có được một đạo Hồng Mông Tử Khí hoàn chỉnh, nói không chừng sẽ thật sự có cơ hội xung kích vị trí Thánh Nhân thứ bảy

Lý Trường Thọ trước tiên kích thích khẩu vị của tất cả các đại lão, sau đó mới chậm rãi nói:

- Nói chính xác thì đó là sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín, giống như sợi Hồng Mông Tử Khí thứ tám ở trong Hoả Vân Động vậy

Chúng tiên lộ vẻ mặt giật mình, đạo tâm vừa mới nhấc lên buông xuống non nửa

Nhưng coi như chỉ là một phần chín Hồng Mông Tử Khí, cũng đều có sự hấp dẫn cực lớn

Đa Bảo Đạo Nhân hỏi:

- Đạo Hồng Mông Tử Khí kia không phải chỉ chia ra làm tám sao?

Lý Trường Thọ đầu tiên là cười ha ha, sau đó nói:

- Sợi thứ chín tất nhiên là bịa đặt, nếu thật sự có, cũng không dám lấy ra dùng để dẫn dụ Côn Bằng, vạn nhất thật bị Côn Bằng cướp đi thì làm sao bây giờ?

Trong ánh mắt chúng tiên nhìn hắn tràn đầy ghét bỏ

Kim Linh Thánh Mẫu thầm nói:

- Vừa rồi bần đạo cũng đều động tâm

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng nói:

- Bần đạo cũng thế

- Hít hà!

Triệu Công Minh hít vào một ngụm khí lạnh, buồn bực nói:

- Thứ đồ chơi Hồng Mông Tử Khí này mà cũng có thể làm giả?

Chương 1301: mấy điểm tương đối phiền phức

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Đây nhất định là phải tìm Vân Trung Tử sư huynh

- Mấy vị Nhân Hoàng đã bắt đầu chuẩn bị

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Tính bảo mật của tin tức này, là mấu chốt kế hoạch lần này có thể thành công hay không, chúng ta chớ có nói cho bất luận kẻ nào. Hành động lần này, ta đã làm xong bố cục tổng thể, chỗ khó liền ở chỗ Côn Bằng có vào cuộc hay không, cùng với làm sao bắt kịp tốc độ cực nhanh của Côn Bằng. Các vị sư huynh sư tỷ, lúc này có ai muốn rút khỏi kế hoạch này hay không? Nếu Côn Bằng chó cùng rứt giậu, ngoan cố chống cự, thật sự hung hiểm vô cùng

Chúng tiên trầm mặc một trận, đưa mắt nhìn nhau, đều không muốn vội vàng lên tiếng cắt đứt đường lui của những người muốn rút khỏi

Theo Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu tiên tử giết xác cũ Côn Bằng, lại đến lần trước Côn Bằng hiện thân tại Huyền Đô Thành, thân hình khổng lồ che khuất bầu trời kia, pháp lực mênh mông khó có thể đong đếm được...

- Côn Bằng tác nghiệt quá nhiều, đã trở thành mối nguy hiểm tiềm ẩn trong Hồng Hoang

Hoàng Long Chân Nhân định tiếng nói:

- Bần đạo tuy không có thần thông pháp bảo lợi hại, nhưng đạo cảnh vẫn còn, pháp lực cũng tạm, trừ bỏ tai hoạ như vậy vì Hồng Hoang, tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó!

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Gặp gỡ Côn Bằng cũng không tệ, khá thú vị

Ngọc Đỉnh nói:

- Sau khi giết Côn Bằng, Côn Bằng tinh huyết có thể lưu một chút cho bần đạo hay không, bần đạo để cho đồ đệ luyện thể

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nếu có thể giết Côn Bằng, thu được bảo vật của Côn Bằng, chúng ta có thể chia nhau. Nhưng có một điều, Côn Bằng còn có một chút công dụng, sự tình giết Côn Bằng còn phải gác lại

- Côn Bằng há lại dễ dàng sử dụng như vậy?

Kim Linh Thánh Mẫu hừ một tiếng, định tiếng nói:

- Chúng ta là đệ tử đại giáo, đệ tử Thánh Nhân, hưởng thụ sự sùng kính của sinh linh bên trong thiên địa, vốn là có trách nhiệm hộ vệ thiên địa

- Được

- Được

- Bần đạo đến lúc đó sẽ chuẩn bị thêm hai kho bảo vật có thể dùng để tự bạo

- Được!

Lý Trường Thọ đứng dậy, định tiếng nói:

- Sau đó ta sẽ tỉ mỉ viết ra kế các bước hoạch, sai người đưa đến phủ thượng của các vị sư huynh sư tỷ. Lần động thủ này, ước chừng 17, 18 năm sau, cũng chưa hoàn toàn xác định thời gian, cho nên nhất định phải nắm bắt thời cơ

- Ta sẽ nói mấy điểm tương đối phiền phức trước. Thứ nhất, Hồng Mông Tử Khí vừa ra, Hồng Hoang tất nhiên sinh loạn, kiếp vận đại kiếp đang ở trên đỉnh đầu chúng sinh, đến lúc đó nói không chừng sẽ dẫn xuất các phương cao thủ, chúng ta nhất định phải có lực lượng khống chế toàn cục. Thứ hai, Thánh Nhân lão gia tất nhiên có thể liếc mắt nhìn ra Hồng Mông Tử Khí là thật hay giả, Hồng Mông Tử Khí sẽ hiện thân ở lân cận Huyền Đô Thành, sau đó cực nhanh xông ra khỏi Huyền Đô Thành

- Chúng ta cần nắm bắt từng chút một của quá trình này, và chúng ta phải đảm bảo rằng trước đó, Côn Bằng kia đã nhận được tin tức, lại đang tới gần Hồng Hoang thiên địa. Có thể dẫn dụ Côn Bằng cắn câu hay không, còn phải tính toán thật tỉ mỉ, hơn nữa chúng ta phải mai phục khắp nơi, lúc chặn đánh Côn Bằng còn phải làm ra vẻ tranh giành Hồng Mông Tử Khí. Nói một cách khác, ở một trình độ nhất định, chúng ta phải đùa giả làm thật, nhưng không thể để cho tiên nhân hai giáo đánh ra chân hỏa, ảnh hưởng cảm tình giữa hai giáo...

Từng ý, từng điểm, Lý Trường Thọ đều nói rõ ràng, hắn còn chưa có tuyên bố kế hoạch tiếp theo, cho nên trước tiên nhắc nhở các vị đại lão Đạo Môn những chỗ khó cùng với mấu chốt

Thuyên Động nghe hai mắt tỏa ánh sáng, mặc dù không chen lời vào, nhưng luôn có một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào

Sau đó, ở dưới sự thúc dục của Kim Linh Thánh Mẫu, Lý Trường Thọ cũng giải thích ngắn gọn kế hoạch của mình, cao thủ hai nhà cùng tán thưởng, trong mắt Vân Tiêu tiên tử cũng ánh lên vẻ rạng rỡ

Cùng lúc đó, ở bên trong Tử Tiêu Cung trên chín tầng trời

Vị đại lão nào đó ngồi ở trước bàn trúc, nhìn cảnh tượng diễn ra trên ngọc điệp, nhấp một ngụm cực phẩm linh trà Viễn Cổ, không khỏi đỡ râu cười khẽ

Côn Bằng nếu có thể diệt trừ thì cũng tốt, tránh cho thật sự đụng thủng Hồng Hoang, còn phải hao tâm tổn trí sắp xếp người tu bổ

Có nên tăng thêm cho tiểu gia hỏa này một chút ma luyện không? Quá xuôi gió xuôi nước cũng không tốt...

Mà thôi, ma luyện cũng không tốt thêm, hiện nay chính là vô lượng sát kiếp chân chính, rút dây động rừng, Tam Giáo ứng kiếp bây giờ đánh nhau cũng không tốt

Đúng lúc này, ngọc điệp nhẹ nhàng chấn động, Tạo Hóa Ngọc Điệp sử dụng công nghệ âm thanh cũ kỹ, truyền tải cuộc đối thoại giữa

Kim Linh Thánh Mẫu cùng với Lý Trường Thọ

- Trường Canh, lần này ngươi có mấy phần chắc chắn?

Chương 1302: Giao việc

- Nếu như hết thảy thuận lợi, chín thành tám

Lý Trường Thọ bình tĩnh nói một câu, trong mắt lóe ra quang mang cơ trí

Dù sao cũng đã mời được Thông Thiên Giáo Chủ ra tay, hơn nữa còn mang theo Tru Tiên kiếm trận đề phòng Thông Thiên Giáo Chủ Tây Phương Giáo quấy rối

Kim Linh Thánh Mẫu cười nói:

- Ta đánh giá cao sự tự tin của ngươi

Ở bên trong huyễn cảnh rừng trúc Tử Tiêu Cung, một vị lão đạo dáng người khôi ngô nào đó cái trán treo đầy vạch đen, khoé miệng giật giật, phất ống tay áo một cái, đánh tan hình ảnh hiển trên Tạo Hóa Ngọc Điệp

- Ài, chín thành tám

...

Sau khi đi một vòng thiên ngoại, nói kế hoạch cho đoàn chủ lực bắt cá, các bước đột nhiên trở nên chặt chẽ hơn

Thời hạn 20 năm do Lý Trường Thọ đặt ra ban đầu lại có dấu hiệu bị trì hoãn

Đêm dài lắm mộng, chậm thì sinh biến, Lý Trường Thọ ở trên đường trở về Thiên Đình lại thẩm tra kế hoạch mấy lần, cuối cùng mới hạ quyết tâm triển khai toàn diện bố cục

Thậm chí, lần này Lý Trường Thọ cũng không nhân cơ hội hẹn hò với Vân Tiêu tiên tử, hai người chỉ là nói vài câu tâm sự trên lưng Kim Bằng, căn dặn bảo trọng lẫn nhau, liền trở về chỗ ở

Vân Tiêu nói, lần này muốn để Quỳnh Tiêu cùng nhau ra tay, cũng là cơ hội tốt ma luyện Quỳnh Tiêu

Lý Trường Thọ tự nhiên sẽ không cự tuyệt, Quỳnh Tiêu cũng là một trong tám đại đệ tử Tiệt Giáo, thực lực bản thân cũng là có, tính tình mặc dù ham chơi một chút...

Kim Giao Tiễn chính là Linh Bảo Tiên Thiên cực phẩm, có tính sát thương rất cao, tất nhiên có thể phát huy ra rất nhiều uy lực

Mà bọn họ trước khi trở về Ngũ Bộ Châu, lúc từng người tiềm hành nặc tung cáo biệt, Hoàng Long Chân Nhân cũng tìm được Lý Trường Thọ

Hoàng Long có một chút xấu hổ, cũng có một chút khó khăn, nhưng vẫn nói:

- Trường Canh, ngươi nói... việc này có nên đi hỏi Quảng Thành Tử sư huynh không?

Dù sao cũng là một kiện đại sự, đến lúc đó nếu như Quảng Thành Tử sư huynh cũng có thể cùng nhau ra tay, cũng có lợi đối với sự đoàn kết của Tam Giáo Đạo Môn

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, lấy ra phong thư đã chuẩn bị sẵn từ trong tay áo

Lần này gọi Hoàng Long Chân Nhân ra ngoài, không phải là vì chuyện này sao?

- Đưa phong thư này cho Quảng Thành Tử sư huynh, Quảng Thành Tử sư huynh tự sẽ sáng tỏ việc này

Hoàng Long Chân Nhân thở phào nhẹ nhõm, như thể vấn đề khó khăn chất chứa trong lòng đã lâu cuối cùng cũng được giải tỏa. Nhưng Hoàng Long Chân Nhân lại trầm ngâm vài tiếng, hỏi:

- Trường Canh, ngươi vừa rồi nói bắt mà không giết, có phỉa là... Tam sư thúc chúng ta, muốn dùng Côn Bằng đuổi theo Hỗn Độn Chung?

- Việc này ta cũng không tiện nhiều lời

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Nhưng Hoàng Long sư huynh, đừng có bị những kẻ châm ngòi bên trong Xiển Giáo kia lừa gạt. Mặc dù Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo đều ở trong Phong Thần kiếp nạn, nhưng có thể vượt qua kiếp nạn hay không, kỳ thật đều dựa vào bản sự, đừng có để người ta châm ngòi, cảm thấy nhất định phải dựa vào quan hệ. Kỳ thật không phải. Sinh linh bên trong thiên địa đều ở bên trong kiếp vận, mọi thứ đều được thúc đẩy bởi Thiên Đạo

Lời nói chạm đến là thôi, Hoàng Long Chân Nhân lộ vẻ mặt trầm tư, cũng không tiếp tục hỏi nhiều

Lý Trường Thọ thở dài trong đáy lòng, chính mình đối với chuyện này, cũng coi như hơi có chút thiên vị, về sau cần phải bù đắp

Vừa mới đến Thái Bạch Điện, Lý Trường Thọ liền gọi pháp bảo người thủ hạ của chính mình, khục, gọi thủ hạ tinh binh cường tướng tới tụ tập, kỳ thật cũng chính là Kim Bằng, Ngao Ất cùng với Biện Trang

Cũng không có hỏi han ân cần gì, Lý Trường Thọ nói thẳng:

- Kim Bằng, còn phải làm phiền ngươi tiếp tục đi một chuyến, mang theo Mai Văn Họa cùng với phân thân Đạo Nhân Giấy của ta, đi gặp Mai Mão Băng, Mai Hinh Khanh, Mai Địch Tiên một lần nữa. Nếu như có thể cảm hóa bọn hắn quay đầu, như vậy thì không còn gì tốt hơn, nếu như không thể, chớ nên bởi vì Mai Văn Họa cầu tình mà lưu tình. Còn có, khi mang theo những thứ này, nhất định phải cẩn thận, vô cùng cẩn thận

- Vâng!

Kim Bằng định thanh trả lời, hai mắt phản chiếu lão sư đã khôi phục diện mạo lão thần tiên, lửa bốc cháy hừng hực

Cẩu thả, khục, ổn chi hỏa diễm!

Lý Trường Thọ cầm các loại pháp khí đề phòng Thiên Ma trong tay giao cho Kim Bằng, Kim Bằng lập tức cáo từ, đi đến trận pháp trong góc đại điện mang Mai Văn Họa đi, vội vàng bay ra khỏi Thiên Đình

Sau đó, Lý Trường Thọ nhìn về phía Biện Trang, ấm giọng nói:

- Tiểu trang

- Tinh Quân đại nhân cứ phân phó

- Ta cần ngươi trở về Thiên Nhai bí cảnh một chuyến

Lý Trường Thọ nói:

- Trực tiếp giao chuyện này cho tổ mẫu ngươi, ta cũng có một chút không quá yên tâm. Sau đó chờ tin tức của ta, ta cần mượn dùng lực lượng của Thiên Nhai Các, truyền bá một ít tin tức. Thiên Đình mặc dù đã có an bài ở phương diện này, nhưng tin tức truyền ra ngoài từ Thiên Đình sẽ có tai họa ngầm, không quá ổn thỏa, ngươi có rõ ràng không?

Chương 1303: Ngươi gần đây có rảnh không?

- Thuộc hạ rõ ràng!

Biện Trang không dám suy nghĩ nhiều, cúi đầu ôm quyền:

- Ngài yên tâm cái miệng này của thuộc hạ, cho dù là Hằng Nga tiên tử hỏi ta muốn làm cái gì, ta phàm là nói ra nửa điểm tin tức, liền chết!

- Không cần nghiêm trọng như vậy

Lý Trường Thọ đưa tay vỗ vỗ đầu vai Biện Trang:

- Ta vẫn còn tin tưởng ngươi, hiện tại liền lên đường đi, tự mình tìm một cái lý do tốt hơn giải thích với tổ mẫu ngươi. Có thể trực tiếp dời ta ra ngoài, để tổ mẫu ngươi chớ nên hỏi nhiều

- Không thành vấn đề

Biện Trang cười nói:

- Tinh Quân đại nhân an tâm, nhất định không nhục mệnh chuyến này

Lập tức, Biện Trang đưa hai tay ôm quyền hành lễ, quay người vội vàng rút đi, bộ pháp như bay, hai mắt tràn đầy ánh sáng

- Giáo Chủ ca ca

Ngao Ất mỉm cười hô một câu, lúc này xung quanh không có ai:

- Ca ca định làm chuyện lớn gì sao?

- Không sai

Lý Trường Thọ thở phào một cái, nói:

- Có một chuyện coi như bí ẩn, hơn nữa không phải ngươi thì không thể làm. Ta cần ghi chép có quan hệ đến Côn Bằng của Long Tộc, mà việc này, kinh động càng ít Long Tộc càng tốt

Ngao Ất nghe vậy lập tức gật đầu, sau đó ánh mắt trở nên trầm tư, qua một lúc lâu mới nói:

- Nếu như trên điển tịch Long Tộc có, tự nhiên sẽ không bị người bên cạnh biết được, coi như là Tư Tư ta cũng sẽ che giấu. Nhưng theo quy củ của Long Tộc chúng ta, có một số việc là cất giữ ở trong đáy lòng lão trưởng lão...

- Trưởng lão Long Tộc thì không sao

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Nếu bọn họ hỏi, ngươi liền nói là Thiên Đình phải làm một cái biên niên lịch có quan hệ với Thượng Cổ Yêu Đình. Long Tộc là người đứng xem của toàn bộ thời đại Thượng Cổ, phần ký ức và thông tin này khá quý giá. Sau này ta sẽ yêu cầu Thông Minh Điện hạ đạt tin tức như vậy, để yểm hộ hành động của ngươi

- Vâng!

Ngao Ất trịnh trọng gật đầu:

- Giáo Chủ ca ca khi nào cần?

- Càng nhanh càng tốt, nhưng đừng có tỏ ra sốt ruột

- Được, ta đi ngay

Ngao Ất đáp ứng một tiếng, quay người vội vàng rời đi, cũng không kém phần hăng hái sải bước về phía trước

Thế là, ở góc cửa, một cái đầu lẻn vào...

- Vậy, vậy…

Linh Châu Tử nhỏ giọng hỏi:

- Sư thúc, thế nhưng là có chuyện gì cần ta hỗ trợ không?

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, ấm giọng nói:

- Ngươi cứ tu hành thật tốt là được, không cần lo lắng nhiều

- Vâng, vâng

Linh Châu Tử ứng tiếng, xoay người, không khỏi thở dài trong lòng, mặc dù muốn ưỡn thẳng ngực, nhưng bóng lưng vẫn như cũ không tránh được có chút hiu quạnh

Tiểu gia hỏa này...

- Đúng rồi Linh Châu

Lý Trường Thọ ấm giọng nói:

- Ngươi gần đây có rảnh không?

- Có có có có!

Linh Châu Tử xoay người lại, hai bước nhảy đến cửa Thái Bạch Điện, vội vàng đi đến phía trước người Lý Trường Thọ:

- Ta rất rảnh rỗi, không có việc gì đều là đánh nhau với con thỏ! Sư thúc, có việc ngài cứ phân phó, bảo đảm làm sạch sẽ lại lưu loát!

Lý Trường Thọ cười nói:

- Vậy làm phiền ngươi đi một chuyến đến Quảng Hàn Cung, hỏi một chút Hằng Nga tiên tử có rảnh rỗi không, liền nói ta mời nàng cùng nhau uống rượu, thời gian nàng ấn định. Việc này, không phải ngươi thì không thể, dù sao Quảng Hàn Cung cũng không phải ai đều có thể đi, cũng chỉ có ngươi có thể nói với Thỏ Ngọc

- Vâng!

Linh Châu Tử dùng sức gật đầu, trong hai tròng mắt như bảo thạch tràn đầy ánh sáng, vái chào đối với Lý Trường Thọ, hùng hùng hổ hổ tiến đến nơi nhật nguyệt luân chuyển

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, nhưng nụ cười này rất nhanh liền đông cứng lại

Sau đó, một luồng sáng trắng bay ra từ ống tay áo của hắn, ngưng tụ thành thân ảnh Bạch Trạch

Lại từ bên trong tay áo lấy ra cái hồ lô lớn kia, ném vào bên trong trận pháp, cùng với Bạch Trạch cùng nhau tiến về phía trước

Lý Trường Thọ lãnh đạm nói:

- Nghệ chi tinh phách có phải là Nghệ?

Bạch Trạch ở bên cạnh sờ chòm râu dê của chính mình, suy tư chính mình tại sao lại được đưa tới nơi này

Ừm, Tinh Quân đại nhân hẳn là coi trọng sự túc trí đa mưu của mình... chứ không phải bởi vì mình đã từng lắp ráp qua Trảm Tiên Phi Đao, làm một người thợ lành nghề!

- Bạch tiên sinh, phá hủy nó. Nếu hôm nay nó vẫn không phản hồi, liền trực tiếp hủy, tránh lưu hậu hoạn!

…

Lý Trường Thọ để Linh Châu Tử đi mời Hằng Nga, Hằng Nga không có một chút chần chờ nào liền đáp ứng. Nếu không phải cần cấp cho Lý Trường Thọ một chút thời gian chuẩn bị, nàng có thể gặp gỡ trong ngày

Lời thề "không thể rời đi Thái Âm Tinh" kia, vào lúc lần trước Ngọc Đế hạ chỉ cho gọi, liền đã bị phá

Nói một cách khác, Hằng Nga hiện giờ có thể rời khỏi Quảng Hàn Cung bất cứ lúc nào miễn là tìm được lý do 'chính đáng'

Gặp Hằng Nga đơn độc một mình... đó tất nhiên là không ổn

Chương 1304: không có chuyện gì phát sinh

Lý Trường Thọ bày một bữa yến hội thịnh soạn trong Thái Bạch Điện, cũng cố ý gọi Long Cát tới tiếp khách, lại tìm một nhạc sĩ có địa vị tương đối đặc thù—— Linh Nga

Có thể nói khát vọng sinh tồn tương đối mạnh mẽ

Ở bên cạnh bàn tròn tiệc rượu, còn bày hai tấm bình phong, Bạch Trạch liền trốn ở bên trong trận pháp sau tấm bình phong, thứ mà y đang 'chơi cùng' đã bị tháo dỡ làm đôi, chỉ còn lại một đế hồ lô với cấu trúc 'muôi'

Những 'linh kiện' nhỏ lơ lửng bên cạnh giống như vành đai thiên thạch, đại diện cho Trảm Tiên Phi Đao【Kỹ thuật luyện khí tạo vật sống cao nhất】của Yêu Đình, ở trong tay Bạch Trạch đã không có bất luận bí mật gì

Bạch tiên sinh linh cơ khẽ động, thưa cơ trộn hai ô vuông nhỏ còn sót lại từ lần trước y lắp ráp thứ này vào đống linh kiện

Không có chuyện gì phát sinh, không có chuyện gì phát sinh

Quy tắc tự nhiên của Hồng Hoang, có rất nhiều khác biệt so với quê nhà của Lý Trường Thọ, đây vẫn là một nơi bầu trời hình tròn, Thiên Đạo chiếu bầu trời vào một thế giới hình vuông, chỉ có Ngũ Bộ Châu Hồng Hoang là xác thực

Độ ấm của Thái Dương Tinh dần rút đi, trên bầu trời treo một vầng trăng sáng, phía trước Thái Bạch Điện phảng phất như xuất hiện một con đường mòn màu trắng, trượt xuống từ Thái Âm Tinh ở trước mặt Thái Bạch Điện

Vị Nguyệt Trung tiên tử kia cưỡi mây bay đến, bộ váy tiên nữ phức tạp và thần kỳ với vai trần và đôi chân trần tỏa ra ánh sáng thần tiên khiến rất nhiều Thiên Binh Thiên Tướng vừa nhìn đã thất thần, nhìn lần thứ hai liền choáng đầu

Cũng may Biện Trang đã trở về quê hương, bằng không hôm nay sẽ có thể mất máu quá nhiều mà ngất xỉu

Thỏ Ngọc cùng với Linh Châu Tử tất nhiên là không thích hợp hiện thân vào lúc này, hai người ở bên trong Quảng Hàn Cung uống trà ăn điểm tâm, Thỏ Ngọc nghe Linh Châu Tử phàn nàn về sự phiền muộn trong lòng

Nói chung là, Kim Bằng, Ngao Ất, Biện Trang đều có nhiệm vụ, nhưng y chỉ có thể chạy việc vặt

Còn là chạy khoảng cách gần

Lại nói đến Hằng Nga tiên tử cưỡi mây đáp xuống phía trước Thái Bạch Điện, Lý Trường Thọ mang theo Long Cát đi ra phía ngoài nghênh đón

Lý Trường Thọ duy trì khuôn mặt lão thần tiên, lúc này liền vái chào, cười nói:

- Tinh Quân có khoẻ hay không?

- Đại nhân đừng có khách khí như vậy

Hằng Nga đáp lại bằng một nụ cười, cũng cúi chào như vậy, chỉ là đưa tay ra che cổ áo ngực

Hằng Nga trực tiếp hỏi:

- Đại nhân lần này gọi ta tới, chỉ sợ không chỉ là mời ta tới uống rượu đơn giản như vậy

- Ôi chao, Tinh Quân sao lại nói như vậy?

Lý Trường Thọ lễ phép nói:

- Tinh Quân thân cư tại vị trí quan trọng Thái Âm Tinh, lại là cao thủ Thiên Đình ít có, ta mời Tinh Quân ăn một bữa cơm, thân cận với nhau hơn một chút, điều đó cũng rất cần thiết. Mời Tinh Quân vào, rượu nhạt thức nhắm không thành kính ý

Hằng Nga mỉm cười gật đầu, cất bước vào trong đại điện

Lý Trường Thọ mở ra cấm chế đại điện, khiến nơi đây ngăn cách cùng với bên ngoài

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy một tia tiếng nhạc bi ai truyền đến từ trong góc, tiết tấu chậm rãi, hàm chứa vô tận bi thương, giống như một nữ tử đang khóc lóc than thở

- Khục!

Lý Trường Thọ hắng giọng, chắp tay sau lưng 'khiển trách' một tiếng:

- Tấu nhạc làm sao vậy? Đổi cái khác vui vẻ hơn đi. Làm sao, bần đạo bận rộn mấy trăm năm, còn không thể hưởng thụ một chút, trao đổi công vụ Thiên Đình với Tinh Quân đại nhân sao!

Linh Nga ở trong góc không nhịn được liếc mắt, nhưng cũng không thật sự làm cho sư huynh khó xử, nhẹ giọng đáp:

- Đúng vậy, tiểu tiên đánh sai, Tinh Quân đại nhân ngài đừng nóng giận, nếu không ta mời tỷ tỷ cùng đánh?

Lý Trường Thọ:

- Biết lỗi mà sửa là được rồi, không cần quá mức làm rộn

Linh Nga tự nhiên sẽ không làm khó sư huynh nhà mình, từ khúc rất nhanh liền biến thành giai điệu du dương

Nếu không phải Dao Trì nhiều quy củ, Long Cát với tư cách là người bị Vương Mẫu giáo huấn nhiều nhất. Lúc này Long Cát chắc chắn sẽ không kềm được, quay người cười thành tiếng

Cũng may Long Cát kiềm chế được, không chỉ là kiềm chế, còn chủ động giải thích đối với Hằng Nga mặt mũi tràn đầy hoang mang:

- Vì chiêu đãi Tinh Quân đại nhân, gia sư thế nhưng là mời ra bảo bối quý giá nhất của mình

Hằng Nga lập tức sáng tỏ, đối với tiểu tiên tử không lộ diện trong góc hạ thấp người hành lễ, lúc này mới tiếp tục nói chuyện trời đất cùng với Lý Trường Thọ

Liên quan tới tình hình bên trong Thái Bạch Điện, Hằng Nga cũng là nghe được một số tin đồn

Ừm, chứ không phải là bởi vì nhàn rỗi quá nhàm chán, cho nên mới dùng thuật Vân Kính nhìn thiên địa xem phàm tục!

Vào tiệc, Lý Trường Thọ thể hiện kỹ năng ăn nói siêu phàm, cũng coi như trò chuyện vui vẻ với Hằng Nga

Chương 1305: không phải nhân vật đơn giản

Nhưng hiện tại là thời kỳ chuẩn bị chiến đấu khẩn trương, Lý Trường Thọ cũng không muốn chậm trễ nhiều thời gian ở bên trên sự tình Trảm Tiên Phi Đao. Rất nhanh, liền dẫn chủ đề tới sự tình Thượng Cổ

- Trước đây ta trò chuyện cùng với Tinh Quân, tựa hồ nghe nói Tinh Quân cùng với Đại Vu Nghệ Vu Tộc Thượng Cổ cũng không có tình cảm vợ chồng, không có quan hệ phu thê, chẳng qua là một cuộc hôn nhân danh nghĩa mà thôi

Hằng Nga không ngờ Lý Trường Thọ nói ngay thẳng như vậy, sắc mặt cũng có một chút ửng đỏ, nói khẽ:

- Hằng Nga tất nhiên là không có nói dối, chẳng qua việc này liên quan đến thể diện của Nhân tộc cùng với Vu tộc, còn xin đại nhân đừng có tiết lộ ra ngoài

- Tinh Quân yên tâm

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Ngày hôm nay mời Tinh Quân đến đây, cũng là muốn mời Tinh Quân hỗ trợ. Đại Vu Nghệ này, ta gần đây đã tìm được

Nói xong, Lý Trường Thọ bí mật quan sát biểu tình của Hằng Nga

Ánh mắt của Hằng Nga dao động không lớn, biểu tình đầu tiên toát ra là vui mừng cùng với mừng rỡ, nhưng không quá sâu

Loại mức độ hời hợt này, là khó có thể đạt được bằng kỹ năng diễn xuất

Lý Trường Thọ về cơ bản có thể kết luận, những vui mừng cùng với mừng rỡ này, đến từ "sinh linh cùng thời đại"

Hằng Nga ôn nhu nói:

- Nghệ không phải đã bị Yêu Đình hãm hại sao? Vậy cũng coi như là may mắn

- Không tính là may mắn, sống không bằng chết

Lý Trường Thọ cảm khái nói:

- Ta hiện tại liền tự hỏi, Yêu Đình năm đó đến cùng làm bao nhiêu sự tình táng tận lương tâm

Yêu Sư Côn Bằng kia đã là tội ác tày trời, nhưng Yêu Đình nói chung còn tồi tệ hơn

Hằng Nga thở dài:

- Nếu không trải qua thời kỳ đen tối Thượng Cổ, sẽ không rõ Nhân Tộc hôm nay có bao nhiêu không dễ dàng

Vu Tộc vốn là thích đi săn vạn linh, mặc dù cũng coi như hung tàn, nhưng hành sự quang minh lỗi lạc, bọn họ đi săn chuyên chọn cường giả

Yêu Tộc vốn là vạn linh kết thành Thánh tộc, được Thiên Đạo che chở, chống đỡ cùng với Vu Tộc. Nhưng bọn hắn không tự quản, không kiềm chế bản thân, lấy hành vi của Vu Tộc làm tiêu chuẩn hành xử của mình, lại chuyên chọn kẻ yếu ức hiếp

Yêu Đình tại thời điểm cường thịnh nhất, cũng là thời điểm khó khăn nhất của sinh linh Hồng Hoang

Bên trong Yêu Tộc, bộ tộc thực lực mạnh ức hiếp bộ tộc thực lực yếu, Thanh Khâu chi tộc bây giờ, trong quá khứ chỉ là đồ chơi của những bộ tộc mạnh mẽ đó

Bóc lột những sinh linh khác làm vui như vậy, không nghĩ đến việc hoàn thiện bản thân, không nghĩ đến việc tiến bộ, ngược lại không ngừng dò xét điểm mấu chốt cuối cùng của chính mình, cuối cùng sẽ bị cướp mất

Yêu Hoàng lại hùng tài đại lược thế nào, Yêu hậu lại phẩm tính cao nhã như thế nào, cũng đều không trấn được Yêu Đình vốn dĩ xây dựng ở trên mục nát này

Yêu Sư Côn Bằng, chẳng qua là một hình ảnh thu nhỏ mà thôi

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, dẫn chủ đề trở về, nói:

- Đại Vu Nghệ này cũng từng bị tra tấn, bây giờ thần chí không rõ, chỉ còn tinh phách bị luyện vào bên trong bảo vật . Tinh Quân có muốn gặp không?

Hằng Nga cười nói:

- Ta cùng với y cũng coi như cố nhân, nếu đại nhân cảm thấy cần phải gặp mặt, cứ an bài là được

Long Cát ở bên cạnh âm thầm than thở

Vị tiên tử ở bên trong Quảng Hàn Cung này, cũng không phải nhân vật đơn giản

Lý Trường Thọ vỗ vỗ tay, sau tấm bình phong bên cạnh, Bạch Trạch bưng cái "muôi" kia đi tới

Trên cái 'muôi' là một tế đàn, tinh phách Đại Vu Nghệ bị khóa trên cây cột đồng bên ngoài, nửa phần trên "tiên điện" phóng thích kiếm khí, cũng đã bị tạm thời hủy đi, chỉ lộ ra một phần nhỏ bí mật của Trảm Tiên Phi Đao

Bạch Trạch, kỹ năng tháo gỡ ngày càng trở nên tinh xảo

- Chuyện này...

Hằng Nga nhíu mày đứng dậy, đi đến bên cạnh Lý Trường Thọ, cúi đầu nhìn thảm trạng của tinh phách Đại Vu Nghệ, không khỏi nhẹ giọng gọi:

- Đại Vu, Đại Vu?

Tinh phách Đại Vu Nghệ đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt tràn đầy nóng nảy và tức giận, sau đó ngửa đầu ra sau gầm nhẹ một tiếng, giống như muốn thiêu đốt chính mình

Lý Trường Thọ đưa tay nhấn một cái, tinh phách này trong nháy mắt bị âm dương nhị khí phong cấm, chỉ có thể hò hét không tiếng động ở đó

Hằng Nga vội hỏi:

- Y đang nói cái gì?

- Vô nghĩa, chẳng qua là biểu đạt sự tức giận mà thôi

Lý Trường Thọ thở dài:

- Y đã phát cuồng một hồi lâu, không có cách nào giao lưu cùng với y. Tinh Quân nhưng có biện pháp gì đánh thức tinh phách của y không?

Nếu như không thể thức tỉnh thần trí của Nghệ, bảo vật này cũng chỉ có thể hủy cùng với tinh phách của y, bằng không nó chỉ là một mối nguy hiểm tiềm ẩn và không an toàn

- Ài!

Hằng Nga suy tư một hồi, nói:

- Ta và y cũng không tính quen biết, nhưng ngược lại là biết, Đại Vu thích nhất điệu nhảy cầu chúc Vu Tộc của đại thê y. Để ta thử một chút, xem có thể dùng phương pháp này khiến y tỉnh táo trở lại hay không?

Chương 1306: điệu nhảy cầu chúc

Lý Trường Thọ chắp tay nói:

- Làm phiền Tinh Quân, đa tạ

- Cũng coi như là làm chút chuyện vì cố nhân mà thôi

Hằng Nga nhẹ giọng nói một câu, đi đến một bên do dự một hồi lâu, sau đó mới truyền âm hỏi thăm "nhạc sĩ" trong góc

Linh Nga cũng được coi là người trong nghề âm luật chi đạo, người biểu diễn nhạc nền mạnh nhất Tiểu Quỳnh Phong, thông thạo các kỹ nghệ khác nhau, rất nhanh liền lấy ra một chiếc trống nhỏ và bắt đầu đánh nhịp

Sau đó, Lý Trường Thọ, Bạch Trạch cùng với Long Cát, cùng với tinh phách Đại Vu Nghệ điên kia, liền chứng kiến một đoạn...

Nhảy cầu chúc có chút sứt sẹo

Ai có thể tưởng tượng được, Hằng Nga tiên tử một cái chớp mắt trước đó vẫn là đoan trang tuyệt mỹ, thân mặc tiên váy kết cấu hơn mười mấy tầng, đột nhiên mở rộng hai tay, cúi đầu và cong lưng, dùng chân trần nhảy tới nhảy lui, lẩm bẩm những lời...

Hình ảnh vô cùng thê thảm, người xem xạm mặt lại

Hằng Nga trong xương cốt có một loại không muốn thừa nhận thất bại, nhưng lúc này càng cố gắng, càng tỏ ra... có một chút gượng gạp

Tinh phách Đại Vu Nghệ kia vẫn không hề lay chuyển, tiếp tục ngửa đầu la hét

Một lát sau...

- Chuyện hôm nay, các vị chớ có nói ra ngoài

Hằng Nga ngậm cười nói như thế, trong hai mắt nheo lại tràn đầy ánh sáng sắc bén, đoản kiếm trong tay tỏa ra hàn quang, làm cho

Long Cát cùng với Linh Nga tu vi hơi yếu, không khỏi rùng mình mấy lần

- Tinh Quân yên tâm, Tinh Quân yên tâm

Lý Trường Thọ liên tục bảo đảm, sau đó nghĩ tới điều gì, hỏi:

- Nếu như mời Vu Tộc ra tay, đóng vai thê tử của Nghệ, nhảy đoạn múa này...

Hằng Nga thở dài:

- Bây giờ biết đi đâu tìm Vu Tộc?

- Không thành vấn đề, hậu viện liền có một người

Lý Trường Thọ phất tay một cái, Long Cát vội vàng đứng dậy chạy đi, lôi ra Hùng Linh Lỵ đang ngủ trong núi trốn tu luyện

—— Hải Thần đại nhân đã an bài hết thảy, nàng tự mình tu hành cũng không có tác dụng gì

Nhìn Hùng Linh Lỵ cột tóc đuôi ngựa, đôi tay và đôi chân nhỏ bé, Hằng Nga ngâm khẽ vài tiếng, nói:

- Quá mức gầy yếu, Vu Tộc coi cường tráng là vẻ đẹp

- Chuyện này dễ thôi!

Hùng Linh Lỵ hít một hơi thật sâu, giơ tay trái lên, phồng má thổi vào ngón tay cái, cả người trong nháy mắt phồng lên đến độ cao mười trượng!

Cơ bắp nổi lên khắp người, hóa thành tư thái "hòn non bộ" năm đó

Lý Trường Thọ âm thầm lau mồ hôi, còn tưởng rằng Hùng Linh Lỵ muốn hóa thành cự nhân, suýt nữa ném ra giới tử không gian vi hình trận chuyên dụng đối với Hùng Linh Lỵ

Sau một phen căn dặn vắn tắt, Hùng Linh Lỵ hít vào một hơi, trước vũ công số một Tam giới "Hằng Nga tiên tử", thực hiện điệu nhảy cầu chúc ở bên cạnh yến hội

Bản thân Vu Tộc liền rất thần kỳ

Tinh phách Đại Vu Nghệ không còn xao động nữa, ngược lại lộ ra một chút biểu tình hướng tới

Theo nhịp trống trở nên nhẹ nhàng hơn, Hùng Linh Lỵ nhảy múa vui vẻ hơn, tinh phách Đại Vu Nghệ dần dần ngơ ngác, quanh người xuất hiện từng sợi xiềng xích, trói chặt y vào cây cột đồng

Mãi cho đến khi Hùng Linh Lỵ nhảy mướt mồ hôi, biểu tình của Đại Vu Nghệ, đã là trở nên thâm tình, trở nên hoài niệm, nơi khóe mắt tinh phách còn có giọt nước mắt óng ánh

Âm thanh thâm tình chân thành kia, vượt qua vô số năm đó, cũng vang lên ở trong đáy lòng mấy người bọn họ...

- Là ngươi sao? Thiết Chùy...

Hằng Nga không nhịn được lấy tay đỡ trán, suýt nữa trực tiếp cáo từ rời đi

Một lát sau

- Hùng Linh Lỵ Vu nhân nhất tộc, bái kiến tiền bối

Ở bên cạnh yến hội, Hùng Linh Lỵ khom mình hành lễ, tinh phách Đại Vu Nghệ đã khôi phục thần trí, vào giờ phút này lộ ra sắc mặt phức tạp nhìn chăm chú vào Hùng Linh Lỵ, thanh âm của y vang lên ở trong đáy lòng mấy vị tiên nhân

- Trên đời, đã không có chỗ cho Vu Tộc chúng ta dung thân sao?

Lý Trường Thọ nói:

- Đại Vu không cần phải lo lắng, Hậu Thổ nương nương che chở một chi Vu Tộc tại Địa Phủ, Vu Tộc tại bắc bộ Bắc Câu Lô Châu cũng đang sinh sôi nảy nở. Mặc dù không còn thịnh cảnh năm đó, cũng chịu sự giám sát của Thiên Đạo, nhưng huyết mạch cũng không có đoạn tuyệt

- Hằng Nga cũng ở đây, Yêu Soái Bạch Trạch cũng ở đây... như vậy, ngươi là ai?

Đại Vu Nghệ nhắm hai mắt lại, nhưng Lý Trường Thọ lại cảm giác được chính mình đang bị một cỗ ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú, đạo tâm lại có một tia run rẩy

Không hổ là đại năng Thượng Cổ có thể bổ trận cho mười hai Tổ Vu

- Ta chẳng qua là một vị Tinh Quân bên trong Thiên Đình bây giờ

Lý Trường Thọ ngậm cười nói

Bạch Trạch ở bên cạnh mở miệng nói:

- Phàm là Đại Vu ngươi còn có một chút cảm tình đối với Vu Tộc, liền đừng có mất cấp bậc lễ nghĩa đối với vị tiên thần trước mắt này. Nếu không có hắn, Vu Tộc bắc châu chỉ sợ là đã tuyệt hậu, Hậu Thổ nương nương cũng sẽ rơi vào phiền phức...

Chương 1307: ba giai đoạn

- Bạch tiên sinh, không cần nhiều lời

Lý Trường Thọ đưa tay ra hiệu, hai mắt nhìn chăm chú tinh phách Đại Vu Nghệ, lạnh nhạt nói:

- Ta kỳ thật không cần giải thích quá nhiều với ngươi, trong lúc nhất thời cũng không thể giải thích rõ ràng. Ta và ngươi liền đơn giản hơn một chút, ta nói yêu cầu của ta, ngươi nói yêu cầu của ngươi, nếu có thể ăn nhịp với nhau thì không thể tốt hơn

- Nói đi

- Ta muốn dùng Trảm Tiên Phi Đao, ngàn năm sau thả ngươi tự do, cho ngươi cơ hội chuyển sinh

- Có thể

- Làm phiền Bạch tiên sinh, lắp hồ lô trở lại đi

Tinh phách Đại Vu Nghệ mở hai mắt ra, nhíu mày liếc nhìn Lý Trường Thọ, lại xê dịch ánh mắt về phía Hằng Nga

Hằng Nga lộ ra nụ cười nhàn nhạt, gật đầu ra hiệu đối với y

- Ngươi còn sống, những tướng quân Nhân Tộc kia cũng không có làm khó dễ ngươi, xem ra cũng không tệ

Hằng Nga thở dài:

- Sự tình năm đó không cần nói thêm, bọn họ làm khó xử thì lại có thể thế nào, phụ thân tự nhiên sẽ bảo vệ ta. Ngươi có thể chuyển sinh cũng là chuyện tốt, Tinh Quân đại nhân xem như sinh linh có ý tứ nhất trên đời bây giờ, hắn đã hứa hẹn đối với ngươi đương nhiên sẽ không nuốt lời

- Chung quy là Vu Tộc chúng ta thua

Đại Vu Nghệ buông tiếng thở dài, trong mắt mang theo một chút hoài niệm xa xưa:

- Chúc mừng

- Đa tạ

Nói xong, Đại Vu Nghệ nhắm mắt không nhiều lời nữa, bị Bạch Trạch bưng đi ra sau tấm bình phong

Lý Trường Thọ cùng với Hằng Nga liếc nhìn nhau, Hằng Nga bất đắc dĩ cười một tiếng, nhớ tới sự tình năm đó ít nhiều có một chút sầu não, bưng tôn rượu lên tự uống một mình

Trảm Tiên Phi Đao, cuối cùng là có thể dùng

Lại nhiều thêm một món bảo vật có thể trảm Đại La, tổn thương đại năng, tóm lại xem như một chuyện vui

Nhưng Lý Trường Thọ cũng không chậm trễ quá nhiều thời gian, đưa tiễn Hằng Nga, chơi đùa một hồi với Linh Nga, liền dấn thân vào trong bố cục khẩn trương

Việc bắt giữ Côn Bằng chủ yếu được chia thành ba giai đoạn:

Giai đoạn trước tạo thế, ổn định thế cục, ra tay bắt cá

Tin tức Hồng Mông Tử Khí chỉ cần vừa xuất hiện, đại năng Hồng Hoang nhất định sẽ vỡ tổ

Nhưng chỉ cần các cao thủ Đạo Môn tích cực hoạt động, lộ ra khí thế nhất định phải đạt được Hồng Mông Tử Khí, liền có thể khiến cho các lộ đại năng bảo trì quan sát ở một trình độ nhất định, sẽ không trước tiên đánh nhau gia tăng sự hỗn loạn

Điều đầu tiên Lý Trường Thọ phải làm, chính là khiến cho những Luyện Khí Sĩ dưới cảnh giới Đại La "biết khó mà lui"

Vô luận là đời trước hay là tại Hồng Hoang, phàm là sinh linh còn có ý nghĩ lớn mật, liền sẽ không thiếu kẻ thừa cơ

Ứng đối với tình hình như vậy, biện pháp của Lý Trường Thọ rất đơn giản ——

Định thiên mệnh

Chỉ cần trong lúc tin tức 【 Hồng Mông Tử Khí sắp hiện thế 】 phát tán ra, cũng phát tán ra 【 thiên cơ sở hiện, sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín thuộc về đệ tử Đạo Môn 】, tự nhiên có thể làm cho đại bộ phận Luyện Khí Sĩ chùn bước

Sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín nếu thật sự hiện thế, đó sẽ là một bảo vật mà Thánh Nhân lão gia cũng đều muốn xuất thủ cướp đoạt, nếu thuộc về đại giáo nào, đại giáo đó liền sẽ có thêm một bán thánh...

Phàm là tán tu Hồng Hoang có một chút lý trí, cũng sẽ không tham gia náo nhiệt

Đối với 'tác dụng phụ' do những hành động này mang lại, ví dụ như gia tăng mâu thuẫn giữa Luyện Khí Sĩ Đạo Môn cùng với các Luyện Khí Sĩ khác, gia tăng tâm tình bất mãn của sinh linh bên trong thiên địa đối với Đạo Môn, đều nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được

Sau đó nếu như bắt được Côn Bằng, liền công bố sự việc này trước công chúng, sau đó Thiên Đình sẽ chủ động xin lỗi ngoại giới

Không chỉ mang lại một đợt thanh danh cho Thiên Đình, lại có thể làm cho ấn tượng về Thiên Đình "mạnh đến mức có thể tính kế Côn Bằng" ăn sâu vào lòng người, cũng có thể coi là kế sách một mũi tên trúng hai đích

Cách đại chiến Huyền Đô Thành trong kế hoạch, đếm ngược mười lăm năm

Hồng Hoang đã bắt đầu xuất hiện các cuộc thảo luận liên quan đến Hồng Mông Tử Khí, không ít Luyện Khí Sĩ nói tới sự tình mà họ không dám nói vào ngày bình thường, nói về sự khác biệt giữa Thiên Đạo Thánh Nhân cùng với Đại Đạo Thánh Nhân

Cùng năm đó, xung quanh Hỏa Vân Động xuất hiện đủ loại dị tượng, có nhiều loại dị thú Thượng Cổ khó gặp hiện thân

Căn cứ vào lời nói của một số đại lão kiểu như là "chắt thứ 132 của người hầu hạ bên người Hiên Viên Hoàng Đế", bầu không khí trong Hỏa Vân Động rất nghiêm túc, mấy vị tiên hiền Nhân Tộc không có việc gì liền tụ tập lại với nhau thương nghị đại sự

Uy thế gió thổi báo giông bão sắp đến, đã lặng lẽ hình thành

Đếm ngược mười năm

Một mẩu tin tức đã kích nổ Hồng Hoang thiên địa, ba ngàn thế giới

Chương 1308: tiệc rượu mãi không kết thúc

Đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân lão tổ năm đó cũng không phải chỉ được chia thành tám sợi, chín mới là số cuối cùng, cho nên chia thành chín sợi, hơn nữa sợi thứ chín sắp hiện thế, Hỏa Vân Động xuất hiện dị tượng liên tục, chính là điềm báo!

Sau khi Hỏa Vân Động phát hiện ra tin tức bị rò rỉ, lập tức phong tỏa liên hệ giữa Hỏa Vân Động cùng với ngoại giới, đóng cửa lối vào Hỏa Vân Động

Lại thêm một lượng lớn chiến tướng của Hiên Viên Hoàng Đế tiến vào đóng quân xung quanh đầm lầy, dường như là đang tìm kiếm cái gì

Hồng Hoang thiên địa, xuất hiện rung chuyển phạm vi nhỏ, từng tin tức khó phân thật giả lan truyền, nhóm Luyện Khí Sĩ vểnh tai, trừng lớn mắt, muốn chứng kiến bên trong thiên địa này có thể phát sinh đại sự gì

Không ngừng có đại năng năm xưa được nhận định đã hóa đạo, hiển lộ tung tích tại các nơi

Toàn bộ Hồng Hoang, bị một sợi Hồng Mông Tử Khí, dẫn dắt tiết tấu hoàn toàn

Mà Lý Trường Thọ lúc này, đã thông qua Mai Văn Họa cùng với tỷ muội bị đồng hoá một cách dễ dàng kia, xác định được Côn Bằng đã nghe được tin tức này

—— Mai Văn Họa cảm ứng được, Thiên Ma Tôn Giả bắt đầu gia tăng tốc độ "phân hoá" Thiên Ma

Bức màn đã hoàn toàn được vén lên, Lý Trường Thọ chuẩn bị đi đến Huyền Đô Thành, tiến hành bố trí các loại trận pháp

Một bàn tay lớn chậm rãi mở ra, Côn Bằng mặc dù lớn, nhưng cũng không thoát khỏi bàn tay lớn này...

Nhưng mà Lý Trường Thọ không biết là, khi hắn duỗi ra bàn tay lớn này, một bàn tay lớn khác lại là mở ra phía dưới, bao phủ hắn cùng với toàn bộ thế giới

Trước khi Lý Trường Thọ xuất phát đi tới Huyền Đô Thành

Tại Côn Luân Sơn, bên trên tiệc rượu mãi không kết thúc

- Độ Ách đạo hữu, ngươi có tin tức gì không? Làm sao mấy năm này sự tình Hồng Mông Tử Khí lưu truyền sôi sùng sục, như thể thật sự có một sợi Hồng Mông Tử Khí sắp hiện thế vậy

- Chuyện này... bần đạo thật đúng là không có tin tức gì

Độ Ách Chân Nhân khiêm tốn cười cười, gõ gõ vạt áo hoa văn vàng trên đạo bào tinh xảo, vuốt ve cây phất trần tinh xảo trong tay, sau đó thu lại tư thế ngồi đạo mạo, cười đáp:

- Bần đạo cũng không phải tin tức gì cũng đều có thể nghe được, chủ yếu là đến từ Thiên Đình, người quen của bần đạo cũng không rõ đối với chuyện này

Nhắc tới "Thiên Đình", những lỗ tai xung quanh lập tức vểnh lên

Có lão đạo hỏi:

- Thiên Đình thật sự không có tin tức sao? Làm sao những lời đồn này, gần đây giống như đều là truyền tới từ Hỏa Vân Động?

Độ Ách Chân Nhân vuốt râu lắc đầu, bên cạnh tự có đạo sĩ nói tiếp:

- Chậc, bần đạo có một bằng hữu vừa trở về sau khi xem náo nhiệt tại Hỏa Vân Động, dị tượng chung quanh Hỏa Vân Động kia, áp cũng đều không thể áp

- Rõ ràng là sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín sắp hiện thế!

- Chín đóa cửu phẩm thải liên xung quanh Hỏa Vân Động đã là sắp nở hoa, sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín hiện thế, hẳn là trong vòng một trăm năm, thậm chí còn ngắn hơn

Nghe mọi người phân tích rõ ràng logic, Độ Ách Chân Nhân ở bên cạnh không khỏi hỏi:

- Những tin tức này, đều là nghe được từ Hỏa Vân Động?

- Nghe tới cái gì chứ, bần đạo là tận mắt nhìn thấy!

Độ Ách Chân Nhân lộ vẻ mặt giật mình, nhíu mày liếc nhìn bầu trời, nói thầm:

- Chẳng lẽ việc này là thật sao? Tại sao lúc bần đạo hỏi thăm Thiên Đình, đều là hỏi gì cũng không biết...

Chúng lão đạo hai mắt tỏa sáng, trong nháy mắt lại có thêm mấy lời đồn đãi

- Theo bần đạo thấy, chúng ta cũng đừng có đánh chủ ý lên sợi Hồng Mông Tử Khí này, đó không phải là bảo vật mà chúng ta có thể dính chàm

- Đạo Môn có nhiều cao thủ như vậy, bên trong thiên địa có nhiều đại năng như vậy, chúng ta chẳng qua là tiên trường sinh yên vui, nếu như cuốn vào vòng xoáy như vậy, sẽ rất lãng phí thời gian công sức, nếu như hóa thành kiếp hôi, vậy thì thật sự không có chỗ để khóc

- Không phải còn có lời đồn, thiên cơ sở hiện, sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín này, sẽ thuộc về nhị đại đệ tử công lao lớn nhất Đạo Môn sao? Không phải là Thiên Đạo sẽ trực tiếp ban thưởng, ban cho vị Thái Bạch Tinh Quân kia?

- Thái Bạch Tinh Quân có công lao gì mà có thể trực tiếp đạt được cơ duyên thành Thánh?

- Phụ tá Thiên Đình còn không phải đại công sao? Phát dương Đạo Môn đó không phải là đại công sao? Còn có ước định Đạo Môn bất chiến kia, không phải cũng là Thái Bạch Tinh Quân Lý Trường Canh một tay thúc đẩy? Đạo Tổ dù sao cũng là Đạo Tổ, trong lòng chung quy vẫn là hướng về Đạo Môn!

- Chớ nói thêm, chớ nói thêm, Thiên Đạo đang nhìn chăm chú vào chúng ta

- Dừng ở đây đi, việc này cũng không liên quan gì đến chúng ta, chẳng qua là xem náo nhiệt

- Đúng vậy, dừng đi

Hồng Mông Tử Khí?

Thái Bạch Tinh Quân?

Chương 1309: Có vấn đề

Độ Ách Chân Nhân vuốt râu nhíu mày, suy nghĩ một lúc, luôn cảm thấy có điều gì đó bất thường trong đó

Hôm nay y cũng không phải đơn thuần tới đây nói chuyện phiếm

Kể từ khi trở thành "tuyên truyền viên" của Thiên Đình, "bình rộng" Hồng Hoang, y đã liên tục tung ra rất nhiều "tin tức lớn", nhất cử nhất động lúc này, đều sẽ được hiểu là thái độ của Thiên Đình

Độ Ách Chân Nhân sở dĩ đi ra ngoài, là vì buổi sáng nhận được một phần ngọc phù truyền tin của Thiên Đình

Nội dung trong ngọc phù rất quái lạ, chính là bảo y ra ngoài hoạt động một chút, nghe nhiều hơn, nhìn nhiều hơn, nhưng sau khi ra ngoài nửa canh giờ, đồ nhi Trịnh Luân của y lại tới...

An bài tỉ mỉ như thế, rất có thể là xuất phát từ tay Tinh Quân đại nhân, cũng không biết cụ thể có thâm ý gì

- Sư phụ! Ngài lại ra ngoài uống rượu!

Chợt nghe một tiếng kêu gọi truyền đến từ dưới núi, Độ Ách Chân Nhân đứng dậy, vái chào đối với các vị lão hữu, cười nói:

- Đồ nhi đến tìm, bần đạo về trước đây

- Chân Nhân làm sao vừa tới đã muốn đi?

- Chân Nhân ngươi phải nói cho các lão hữu một lời, Hồng Mông Tử Khí có phải là thật hay không...

Độ Ách Chân Nhân nhìn bóng người vây xung quanh mình, thở dài:

- Bần đạo là thật sự không biết chuyện này, hơn nữa cho dù biết chuyện này là thật hay giả, lại có thể thế nào? Bên trong thiên địa có nhiều đại năng như vậy, huống chi còn có cao thủ Đạo Môn. Hồng Mông Tử Khí nếu như thật sự hiện thế, đó cũng là Thiên Đạo thả ra, các vị cũng nên cẩn thận

Độ Ách trong lúc nói chuyện, thanh niên đạo sĩ phong độ phiên phiên, anh tuấn tiêu sái, mày kiếm mắt sáng kia, đã cưỡi mây đến chỗ tiệc rượu giữa sườn núi

Thanh niên đạo sĩ này trước tiên vái chào đối với mọi người trong tiệc rượu, lại truyền âm nói đối với Độ Ách Chân Nhân:

- Sư phụ, ngài cần phải trở về. Mấy năm gần đây không phải Thiên Đình có lời dặn dò ngài bớt uống rượu ít ra ngoài sao?

Thanh niên đạo sĩ này, tất nhiên là Trịnh Luân

Lúc này này Trịnh Luân chỉ mới là cảnh giới Chân Tiên, dù sao cũng mới chuyển thế tu hành chưa bao lâu, nhưng thân phận của y, đã sớm bị Độ Ách Chân Nhân "thủ khẩu như bình" tiết lộ ra ngoài

Chưởng Môn Độ Tiên Môn Quý Vô Ưu chuyển thế thân!

Đã từng là Chưởng Môn đại nhân của Thiên Đình Thái Bạch Tinh Quân, do Thái Bạch Tinh Quân tự tay an bài chuyển thế!

- Đi, đi

Độ Ách Chân Nhân lắc lắc phất trần, cười ha hả đứng dậy:

- Trở về, bây giờ liền trở về, vi sư cũng không có uống rượu, cũng không có nói lung tung gì với bên ngoài

Trịnh Luân cười khổ, khuôn mặt coi như bình tĩnh, phát huy kỹ năng diễn xuất bình thường

Vào lúc luân hồi, tay của Tiên Mạnh Bà lại run lên như "Hồng Hoang Parkinson", một ngụm canh cũng chẳng còn bao nhiêu

Lúc này y đã khôi phục ký ức kiếp trước

Đợi Độ Ách Chân Nhân cưỡi mây đi, Trịnh Luân cúi đầu nhảy lên trên mây của sư phụ, cùng nhau bay xa, chỉ để lại một đám Luyện Khí Sĩ già, trung niên, trẻ đằng sau, cả đám quay mặt nhìn nhau

Có vấn đề, trong này thực sự có vấn đề!

Thiên Đình cố ý truyền bá tin tức, khó phân thật giả, nhưng khẳng định là có lợi đối với Thiên Đình

Thiên Đình không muốn truyền bá tin tức, tự nhiên bất lợi đối với Thiên Đình, nhưng chín thành chín là thật...

Có lão đạo nhỏ giọng thầm thì:

- Hẳn là, sợi Hồng Mông Tử Khí kia không phải trực tiếp ban thưởng cho Thái Bạch Tinh Quân? Mà cần Thiên Đình ra tay cướp đoạt?

Trong nháy mắt, toàn bộ tiệc rượu liền trở nên "sôi động", mặc dù không có phát ra tiếng động lớn, nhưng lại có dòng chảy ngầm

...

- Trường Thọ sư huynh có nghe nói về sự tình Hồng Mông Tử Khí không?

Tại Thiên Đình, nguyên Phủ Thủy Thần, ở hậu viện phong cảnh lịch sự tao nhã kia

Một nam một nữ sóng vai mà đi, quanh người có một tầng kết giới vô hình, giống như thuỷ tinh mờ

Đó là Lý Trường Thọ khôi phục khuôn mặt thanh niên, cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã thân mang váy dài

Lý Trường Thọ vừa mới chuẩn bị rời khỏi Thái Bạch Điện, liền được Hữu Cầm Huyền Nhã truyền tin, chạy tới gặp mặt nàng

Vốn tưởng rằng nàng ở Thiên Đình có chút nhàm chán, muốn tìm chính mình nói chuyện tâm tình. Ai ngờ, sau khi Lý Trường Thọ mở ra kết giới tiên lực, Hữu Cầm Huyền Nhã trực tiếp hỏi một câu như vậy

- Ngươi cũng nghe được lời đồn rồi?

Lý Trường Thọ mỉm cười hỏi lại

- Ừm

Hữu Cầm Huyền Nhã nói:

- Bây giờ các lộ tiên thần Thiên Đình nghị luận ầm ĩ, nói rằng sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín sắp hiện thế, hẳn là cho sư huynh ngươi

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, nói:

- Tâm tư của Thiên Đạo, ta cũng không dám đoán

Trong đáy lòng lại là âm thầm xin lỗi, lo lắng nói ra chân tướng lúc này sẽ bị người khác nghe lén, liên quan tới lần tính kế này, hắn đối với Hữu Độc cũng không thể nói ra nửa điểm tin tức

Chương 1310: Có gì không thể?

Hữu Cầm Huyền Nhã hỏi:

- Vậy lần này... sư huynh nắm chắc chứ?

- Cũng tạm

Lý Trường Thọ nói:

- Chẳng qua hết thảy cũng đều là không thể biết được, sợi Hồng Mông Tử Khí này, hoàn toàn dựa vào hữu duyên vô duyên

- Ta có thể giúp ngươi cái gì không?

Hữu Cầm Huyền Nhã lộ vẻ mặt nghiêm túc, định tiếng nói:

- Coi như lên núi đao, xuống biển lửa vì sư huynh, Huyền Nhã nghĩa bất dung từ!

Lý Trường Thọ: "..."

Thế thì có muốn lập bàn hương án, kết nghĩa huynh đệ ở đây không?

Chẳng qua đây cũng là một phần tâm ý của nàng, trong đáy lòng Lý Trường Thọ tóm lại là ấm áp, cười nói:

- Ngươi an ổn tu hành tại Thiên Đình là được, những việc này không cần quan tâm nhiều. Đúng rồi, Huyền Nhã ngươi làm sao vẫn luôn không có tới Tiểu Quỳnh Phong chơi? Linh Nga ra ngoài tìm ngươi chơi đùa, đều bị ta phạt hơn mười lần

Hữu Cầm Huyền Nhã run lên, hỏi ngược lại:

- Ta có thể tùy ý đi Tiểu Quỳnh Phong sao?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Có gì không thể?

Nàng nhỏ giọng nói:

- Đó không phải hậu viện Thái Bạch Điện sao...

- Ngươi là sư muội đồng môn của ta, lại là tri kỷ bằng hữu của ta, ở trong Độ Tiên Môn, ngươi cùng với Tiểu sư thúc và sư huynh muội chúng ta là người thân nhất, ai còn dám ngăn ngươi hay sao?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nói thầm một tiếng "ta biết ngay mà", lấy ra một xấp Đạo Nhân Giấy ở bên trong tay áo, dặn dò:

- Đây là hóa thân người giấy mới nhất, thực lực của nó đã được cải thiện rất nhiều so với trước đây, ngươi nên mang nó theo bên mình. Thiên Cung mấy trăm năm nay canh giữ nghiêm ngặt, ngươi vẫn luôn bế quan tu hành không có cách nào ra ngoài trảm yêu trừ ma, trong đáy lòng hẳn là có chút nhàm chán, Thái Bạch Điện ngươi có thể tuỳ ý đến. Nếu muốn đi đến chỗ nào Thiên Đình, trực tiếp lấy Đạo Nhân Giấy của ta ra, khẳng định sẽ không có người dám ngăn trở

- Ừm

Hữu Cầm Huyền Nhã thu người giấy vào, hơi có một chút muốn nói lại thôi, đôi mắt đảo quanh, chậm chạp không nói

- Ài...

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài:

- Thiên Đình dần dần đi vào quỹ đạo, thiên địa thống ngự càng ngày càng rộng lớn, đẳng cấp quyền thần càng ngày càng sâm nghiêm

- Đây không phải sự tình sư huynh vẫn đang làm sao?

Bên trong đôi mắt đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã tràn đầy ánh sáng, nói đến chuyện này ngược lại là tinh thần tỉnh táo

- Quan niệm của sư huynh ngươi về Thiên Địa Nhân Tam Giới, cùng với phân chia linh tiên yêu ma quỷ sinh linh kia, đều đại biểu cho một loại trật tự hoàn toàn mới

- Lúc này càng là đã có rất nhiều hiệu quả, ở bên trong Nam Thiệm Bộ Châu kia, yêu ma tuyệt tích, tiên nhân không dám tùy tiện tiến vào, phàm nhân an cư lạc nghiệp, không còn bị tiên nhân ức hiếp

- Thế lực bên trong ba ngàn thế giới đã sơ bộ sáng tỏ, mặc dù lúc này ở trong đại kiếp chinh phạt không ngừng, nhưng có thể đoán được, một khi đại kiếp tiêu tán, thế lực Thiên Đình chắc chắn áp đảo ở phía trên Tam Giới, mang đến trật tự như vậy cho toàn bộ Hồng Hoang thiên địa

- Trường sinh tiên bình thường, cái gọi là đại năng Hồng Hoang, cho dù chỉ là hoàn thành một nửa sự tình trong đó, cũng có thể coi là công thành danh toại, sư huynh lại dùng mấy trăm năm thời gian, liền sắp xếp xong xuôi hết thảy...

- Sư huynh?

Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, cười nói:

- Ta thấy lúc ngươi nói những lời này trong mắt có ánh sáng, vẫn là ưa thích làm Thiên Tướng tại Thiên Đình?

- Ừm

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng gật đầu, chắp tay sau lưng ngâm khẽ vài tiếng, rõ ràng hoạt bát hơn rất nhiều so với trước đây:

- Chẳng qua là cảm thấy, làm việc ở đây, là có thể kính dâng một phần lực lượng vì thiên địa thương sinh . Trước đây lúc Huyền Nhã mê mang không biết làm sao, là sư huynh đề tỉnh ta. Thân này nguyện hiến dâng vì chính nghĩa. Hơn nữa...

Nàng nhìn sang bên cạnh, hạ thấp thanh âm nhất, thấp giọng nói:

- Thiên Đình còn có sư huynh

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nếu như ta có một ngày rời khỏi Thiên Đình, ngươi sẽ làm như thế nào?

Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ cau mày, không biết nên trả lời như thế nào

- Lỗi của ta, vấn đề này đối với ngươi mà nói là quá mức làm khó xử

Lý Trường Thọ cười khẽ, nghiêm mặt nói:

- Kỳ thật có thể theo đuổi lý tưởng của mình cũng là chuyện tốt. Hồng Hoang thiên địa vô cùng nguy hiểm, quyền sinh tồn của kẻ yếu về cơ bản không được đảm bảo, đây là vấn đề nổi bật nhất trước đây. Nhưng, Thiên Đạo vận chuyển, đại đạo vô thường, làm cho Thiên Đình hưng khởi, vấn đề nổi bật nhất bây giờ đã được giải quyết dễ dàng, đến lúc đó lại sẽ có những vấn đề mới trở thành mâu thuẫn chính. Chính đạo cũng không phải là đã hình thành thì không thay đổi, nó cũng phụ thuộc vào lập trường của ngươi. Nhưng tín niệm thì không nên thay đổi, thứ ngươi muốn bảo hộ cũng không phải là kẻ yếu trên thế gian, mà là ngọn lửa trong trái tim ngươi

Chương 1311: rời đi có chút vội vàng

Hữu Cầm Huyền Nhã trịnh trọng gật đầu:

- Sư huynh, ta đã rõ ràng

- Được rồi, ta còn phải đi giải quyết một số đại sự

Lý Trường Thọ vô thức đưa tay, chụp về phía bả vai Hữu Cầm Huyền Nhã, lại miễn cưỡng dừng lại cách bả vai nàng ba tấc...

Đây thuần túy là thói quen cổ vũ bọn người Biện Trang!

Trong ánh mắt Hữu Cầm Huyền Nhã có chút nghi hoặc, thử nghiêng đầu, đưa gương mặt lại gần

Lý Trường Thọ linh cơ khẽ động, trong tay nhiều thêm một miếng ngọc bội màu xanh lục có công hiệu thủ hộ nguyên thần, dùng tiên lực dán ở bên trên vành tai của nàng

- Một món quà nhỏ... ta đi đây

Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ cười một tiếng, không cảm thấy hành động vừa rồi có gì không ổn, còn đang thắc mắc bóng lưng Trường Thọ sư huynh vì sao rời đi có chút vội vàng

- Đúng rồi

Lý Trường Thọ đã đạp mây bay lên trời, lại quay người lại, cười với nàng, truyền âm nói:

- Ngươi là do ta an bài tới Thiên Đình, nếu như ở Thiên Đình cảm thấy nhàm chán, hoặc là cảm thấy chỗ nào không như ý, có thể tùy thời trở về

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng gật đầu, vái chào đối với Lý Trường Thọ:

- Chúc sư huynh vạn sự như ý!

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, thân ảnh hóa thành một vệt ánh đỏ, trốn khỏi Lăng Tiêu bảo điện

- Hồng Mông Tử Khí này là do hắn tham dự chế tác, đoạt nó để làm gì?

Ra ngoài gây sự, tự nhiên là phải dẫn theo hoá thân của Ngọc Đế bệ hạ

Ít nhiều cũng có một chút cảm giác tham dự

...

Ba ngày sau, ở phụ cận Hỏa Vân Động

Lý Trường Thọ cùng với hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động trốn trong âm thầm, nhìn chăm chú mảnh đầm lầy dị tượng khắp nơi kia

Bảo sen đóa đóa phun thải hà, khánh vân từng mảnh tiếp thiên khung

Không chỉ là bên ngoài Hỏa Vân Động, bên trong Hỏa Vân Động cũng là có một chút náo nhiệt, dù sao theo yêu cầu của Lý Trường Thọ, diễn trò liền phải diễn đến nơi đến chốn

Bên trong phạm vi ngàn dặm hết sức náo nhiệt, không ít Luyện Khí Sĩ đi tới nơi đây quan sát, lấy cảnh giới Thiên Tiên làm chủ, nhưng trong đó hỗn tạp không biết bao nhiêu cá lớn

Lý Trường Thọ cùng với Thuyên Động liếc nhìn nhau, hai người lặng yên rời đi

Tạo thế đã diễn ra thuận lợi

Hai người dùng tay làm dấu mời, âm thầm rời khỏi phụ cận Hỏa Vân Động, hướng phía trên trời bay đi, mấy ngày sau đi đến bên trong đại trận huyễn cảnh bố trí trong hư không, tụ hợp với Kim Sí Đại Bằng, Bạch Trạch trước đây trở về Lâm Thiên Điện chủ trì đại cuộc, cùng nhau chạy tới Huyền Đô Thành

Thuyên Động cười nói:

- Bây giờ cũng coi như đại sự đã định, cũng không biết sợi Hồng

Mông Tử Khí kia có thể lừa gạt Côn Bằng hay không

- Bệ hạ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Để cho ổn thoả, ngoại trừ Hồng Mông Tử Khí, ta còn chuẩn bị một cái lưỡi câu khác. Nếu lần tính kế này không thành, có thể lập tức khởi động kế hoạch dự phòng

- Ồ?

Thuyên Động buồn bực nói:

- Chuyện này cũng có thể có kế hoạch dự phòng? Trường Canh ngươi cùng với Côn Bằng, có thù oán gì?

- Cũng không có thù oán gì

Lý Trường Thọ cười nói:

- Kỳ thật kế hoạch này cũng coi là niềm vui ngoài ý muốn, chính là bốn Thiên Ma tiểu thần an trí ở bên trong Thái Bạch Điện kia. Hết thảy bởi bắt đầu từ Mai Văn Họa, Thiên Ma dị biến hóa thành sinh linh tinh khiết nhất. Đạo tắc tạo ra Thiên Ma không được đầy đủ, cho nên Thiên Ma phần lớn đều có khuynh hướng hủy diệt, mà sau khi dị biến Thiên Ma đi về một hướng cực đoan khác, trong lòng tràn đầy cứu rỗi cùng với bảo hộ

- Đây cũng là chuyện tốt

Thuyên Động cười nói:

- Đừng có gọi là Thiên Ma Thiên Ma nữa, đặt cho các nàng một cái tên mới đi

Lý Trường Thọ ấm giọng nói:

- Nếu như bệ hạ có thể ban tên, đó tất nhiên là vinh hạnh của các nàng

- Các nàng vốn là Thiên Ma, hóa thành tiên linh như vậy, không bằng liền gọi các nàng là Tiểu Ma Tiên nhất tộc

Tiểu!

Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái, biểu đạt sự khâm phục liên miên bất tuyệt trong đáy lòng chính mình, rất nhanh liền dẫn chủ đề trở lại chính sự

- Tiểu thần sẽ nói ngắn gọn, các nàng Mai Văn Họa có thể uy hiếp được Thiên Ma Tôn Giả. Mà căn cứ vào nhiều thông tin khác nhau mà tiểu thần nhận được, Côn Bằng có thể thu hoạch được linh lực ở bên trong Hỗn Độn Hải, dựa vào chính là thôn phệ phân thân Thiên Ma Tôn Giả. Chúng ta chỉ cần xuất thủ đối phó với Thiên Ma Tôn Giả, Côn Bằng vì nguồn linh lực của mình, cũng không thể không hiện thân cứu viện. Chỉ chẳng qua, kế hoạch dự phòng này nguy hiểm khá lớn, phải tiến sâu vào Hỗn Độn Hải, cũng không biết sẽ gặp phải khốn cảnh gì

- Diệu

Thuyên Động lộ vẻ mặt cảm khái, tán thán nói:

- Luận mưu đồ sâu xa, Trường Canh thuộc về đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân

- Nói đến chuyện này, tiểu thần ngược lại là ẩn ẩn có một chút lo lắng

Chương 1312: Nỗ lực hết sức, ứng phó toàn lực!

Lý Trường Thọ nhìn điểm sáng không ngừng lóe lên trong hư không trước mặt:

- Tây Phương Giáo nếu như cố ý làm loạn, cũng sẽ có một chút phiền phức

- Bọn họ còn có thể làm loạn như thế nào?

Thuyên Động cười nói:

- Cũng không thể truyền bá tin tức, nói Hồng Mông Tử Khí kia là giả đúng không?

- Chỉ hi vọng như thế

Lý Trường Thọ cười nói:

- Bọn họ nếu như cũng cảm thấy hứng thú đối với Hồng Mông Tử Khí, tất nhiên là không muốn để cho quá nhiều người ra tay, như vậy cơ hội của bọn họ có thể lớn hơn một chút. Nếu bọn họ truyền bá tin tức như vậy, ngược lại là một chuyện tốt, trực tiếp tăng độ tin cậy của việc này. Tiểu thần lo lắng, là bọn họ đột nhiên linh cơ khẽ động, làm ra điều gì đó bất ngờ

- Ồ?

Thuyên Động cái hiểu cái không, nhưng rất nhanh liền làm ra biểu tình híp mắt mỉm cười

Kỹ xảo thông dụng của thượng vị giả

Cùng lúc đó, ở dưới chân Linh Sơn

Đạo nhân chút hơi mập kia đứng ở bên trong bóng tối, trên môi mang theo ý cười lâu dài không tiêu tan, lạnh nhạt nói với hơn chục bóng người đang hành lễ trước mặt:

- Liền như những gì bần đạo vừa mới nói, nhanh lan truyền ra đi. Sợi Hồng Mông Tử Khí kia mặc kệ là thật hay giả, tám thành đều là do Thiên Đình tính kế, điều bần đạo thích làm nhất, chính là không cho Thiên Đình như ý. Nhớ phải hành sự cẩn thận, đừng có tiết lộ phong thanh, bần đạo kế tiếp còn có rất nhiều an bài

Lấy Văn Tịnh đạo nhân cầm đầu các cao thủ, cùng nhau đồng thanh đáp ứng

Tại Hỗn Độn Hải, ở một nơi cách Hồng Hoang vô cùng xa xôi, thân thể khổng lồ không thể đong đếm bị từng đoàn bóng đen vây quanh, cái miệng lớn đen kịt như vực sâu chậm rãi mở ra, nuốt vô số bóng đen vào trong bụng...

Một tia thần niệm truyền đến:

- Chủ nhân, ngài thật sự muốn đi Hồng Hoang sao? Đây nói không chừng là cạm bẫy, bọn hắn là những kẻ xảo trá nhất

Đôi mắt cá của Côn Bằng chậm rãi mở ra một cái khe hở

- Đây là cơ hội cuối cùng của ta. Bọn hắn không thể lưu lại được ta

Tại Huyền Đô Thành, ở sau đại trận ghép lại

Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng ở đầu tường, ngắm nhìn khí tức hỗn độn vô biên vô tận kia, thoáng có một chút xuất thần

Ở sau lưng hắn, mấy đạo thân ảnh đang bận rộn tại các nơi

Triệu Công Minh, Hoàng Long Chân Nhân và cao thủ hai giáo đã đến nơi đây sớm mấy năm, Thuyên Động chuyến này mang theo một số lớn bảo tài cùng với linh thạch, tự mình biểu đạt sự ủng hộ của Thiên Đình đối với chuyện này

Ở bên ngoài thành, một đóa hoa ngũ thải lặng yên nở rộ, tự hành du tẩu ở bên trong khí tức hỗn độn

Hai thân ảnh đứng sóng vai trên đoá hoa này, tất nhiên là Đại Pháp Sư cùng với Khổng Tuyên, hai người đứng rất gần, vừa nói cười vừa bố trí một số trận cơ đặc thù

Tiến triển cũng coi như tương đối thuận lợi, chỉ là...

Chính mình lúc mới đến nơi đây, Đại Pháp Sư truyền âm phàn nàn, nói rằng sau khi Khổng Tuyên đến, y đã một hồi lâu không thể chợp mắt ngủ một giấc

Luôn cảm thấy Đại Pháp Sư là đang khoe khoang cái gì đó

Nhất niệm hoa khai, nhất niệm nói hiểu

Lý Trường Thọ cười khẽ, bắt đầu suy tư toàn bộ tính kế

Nơi nào còn có khả năng xảy ra vấn đề? Chỗ nào còn chưa được bố trí ổn thỏa?

Hắn đã suy tính từng bước một, tính tình, bản lĩnh, năng lực cao thấp của mỗi một người tham dự, cũng lưu lại đầy đủ "không gian phát huy"cho các vị sư huynh sư tỷ, tiên hiền Hỏa Vân Động

Lý Trường Thọ vừa rồi còn cảm nhận được, Thông Thiên Giáo Chủ chủ động truyền tới một tia đạo vận, trong lòng tràn đầy cảm động

Một vị Thánh Nhân, tồn tại đỉnh điểm Hồng Hoang!

Ở dưới sự gợi ý của tiểu đệ tử, liền triển khai phòng thủ Huyền Đô Thành trước mười năm!

Đây là tinh thần gì?

Đây là chủ nghĩa tinh thần thánh đạo vô tư yêu mến tiểu đệ tử Hồng Hoang của Thánh Nhân!

Lần này nắm chắc, xác thực chín thành tám

Côn Bằng nếu như có thể chạy thoát ở trong bố cục như vậy... lời này cũng không thể nói lung tung, cờ cũng không thể cắm loạn

Lần này coi như đã chuẩn bị đến trình độ như vậy, hắn cũng sẽ không nói trước

Nỗ lực hết sức, ứng phó toàn lực!

- Ông ~~-

Chợt thấy tâm huyết dâng trào, một giọng nói quen thuộc vang lên từ trong đáy lòng

Tâm thần na di đến Nam Hải, mặc dù cảm ứng có một chút yếu ớt, nhưng liên quan cùng với Đạo Nhân Giấy cũng không có gãy mất

Đợi Đạo Nhân Giấy chui ra khỏi mặt đất, một con muỗi máu đáp xuống vai hắn, thấp giọng thì thầm vài câu, rồi nhanh chóng hoá thành một đám sương máu tiêu tán

Lý Trường Thọ híp mắt lại, khuôn mặt hơi có một chút lạnh lùng

Vị Di Lặc này, quả nhiên đã ra tay

Tạm thời ghi lại khoản nợ này, sau này lại thanh toán, nhiệm vụ cấp bách nhất lúc này chính là nhanh chóng bố trí Huyền Đô Thành, nhân lúc tất cả sinh linh đều không để ý tới Huyền Đô Thành

Chương 1313: đều là người quen

Lý Trường Thọ cũng không mong đợi, dựa vào đại trận liền có thể lưu lại Côn Bằng

Tác dụng chủ yếu của đại trận nơi đây, là ổn định tình hình hỗn loạn ở Huyền Đô Thành ở trong nháy mắt nhóm cao thủ ra tay

Nếu có thể ở bên trên cơ sở này, ngăn cản Côn Bằng mấy cái chớp mắt, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn

- Trường Canh, trận pháp ở nơi đây bố trí như thế nào?

Triệu Công Minh kêu gọi một tiếng, Lý Trường Thọ xoay người nhảy xuống đầu tường, xắn ống tay áo lên, vung lên vạt áo đạo bào, chuyên tâm vào việc xây dựng trận pháp Huyền Đô Thành

Tình hình cụ thể bên trong Hỗn Độn Hải như thế nào, Lý Trường Thọ không có cách nào kết luận, cũng không dám tùy tiện tìm hiểu, chỉ sợ đánh cỏ động rắn

Côn Bằng xảo trá nổi tiếng Hồng Hoang, Lý Trường Thọ không dám chủ quan chút nào

Ừm, lát nữa đi gặp báo đen một chút, xem báo đen có thể nói ra loại lời "Thiên Đình tất thua, Thái Bạch tất bại" này hay không

Đảo ngược độc nãi, gián tiếp trí mạng

...

Cách kế hoạch đại chiến bên trong Huyền Đô Thành, đếm ngược bảy năm

Lời đồn quay chung quanh Hỏa Vân Động cùng với Hồng Mông Tử Khí bên trong Hồng Hoang càng ngày càng nghiêm trọng

Một số thế lực có ý khác, phát ra tin tức có quan hệ "đây hết thảy đều là âm mưu Thiên Đình", ở trước mặt cỗ đại thế này, bị đập đến thương tích đầy mình, không còn sót lại một chút cặn

Đương nhiên, thế lực này kỳ thật chính là Tây Phương Giáo

Tây Phương Giáo mặt ngoài lan truyền tin tức, phủ định tính chân thực của sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín, lại âm thầm điều động cao thủ tiến vào chiếm giữ khu vực phụ cận Hỏa Vân Động

Khi việc này bị phát hiện ra, càng là ném thêm một cây đuốc vào tin đồn

Chính như Lý Trường Thọ nói, bởi vì uy tín của Tây Phương Giáo tiêu hao, thanh danh đã thành số âm, cho nên bọn họ tính kế chính hướng, ngược lại sẽ trở thành trợ lực cho chuyện này

Càng là có hai cỗ thế lực lớn Tiên Minh, Hương Hỏa Thần Quốc bên trong ba ngàn thế giới thỏa thuận đình chiến, một số lớn cao thủ đi đến Ngũ Bộ Châu

Bên trong Hồng Hoang thiên địa, xích mích và xung đột giữa các Luyện Khí Sĩ tiếp tục gia tăng, thường xuyên xuất hiện sự kiện "ngươi nhìn đểu bần đạo à", "bần đạo nhìn ngươi thì làm sao"

Đương nhiên, càng nhiều xung đột vẫn là...

- Ngươi chờ đó, bần đạo liền gọi cho bằng hữu

- Sợ ngươi sao? Bần đạo cũng giao hữu rất rộng!

Không lâu sau, hai nhóm người gặp mặt, hai bên nhìn nhau vài lần, gặp được người quen, lập tức tiến lên

- Tổ sư gia có linh, đây không phải Ngưu đại ca bần đạo hái thuốc gặp được tại Bắc châu năm đó sao?

- Này, đây không phải là Tống sư đệ sao? Đừng đánh nữa, đều là người quen!

Thế là cùng ngồi đàm đạo, vui vẻ hòa thuận

Cũng trong năm đó, Thiên Đình vẫn luôn tránh né không có phản hồi chuyện này, đột nhiên tăng binh tại khu vực Hỏa Vân Động

Chỉ chẳng qua mười vạn Thiên Binh Thiên Tướng, ở dưới tình huống không đủ cao thủ bảo vệ, cũng không dám đến gần Hỏa Vân Động, chỉ là 'đứng' ở trên cao mà thôi

Ở bên trong Hỏa Vân Động, thuộc cấp của Hiên Viên Hoàng Đế đều xuất hiện, canh giữ cửa ra vào Hỏa Vân Động

Đám thuộc cấp này cất bước từ Kim Tiên, hơn phân nửa đều là anh linh chi thể, chính là chiến hồn Nhân Tộc Thượng Cổ, chiến lực hết sức kinh người, làm cho chúng tán tu không dám tới gần

Một năm này, Trấn Nguyên Tử cùng với hơn mười mấy vị đại năng chính quy bên trong Hồng Hoang thiên địa cùng nhau đến thăm Hỏa Vân Động, cũng chủ động thả ra tin tức đối với bên ngoài, làm loạn tại Hỏa Vân Động, chính là đối địch với mười lão đạo nhàn vân dã hạc bọn họ

Thế lực Hỏa Vân Động chính thức leo lên đại võ đài Hồng Hoang, nhưng cỗ thế lực đã sớm thoái ẩn dưỡng lão này, ảnh hưởng đối với thế cục Hồng Hoang cũng không lớn

Một chỗ dựa nhỏ của Nhân Tộc mà thôi

Đếm ngược sáu năm

Giai đoạn thứ hai của đại trận Huyền Đô Thành đã hoàn tất, các vị cao thủ Đạo Môn lặng yên rút đi, bản thể của Lý Trường Thọ thi triển bí pháp biến hóa, cùng với hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động, cùng nhau trốn ở bên trong góc Huyền Đô Thành

Bản thân hắn chính là con át chủ bài của kế hoạch này

Về phần hóa thân Ngọc Đế... đó tự nhiên là dự bị của dự bị, át chủ bài của át chủ bài, tuyệt đối không phải khách qua đường làm cảnh gì đó!

Mặc dù chuyện có thể làm xác thực không nhiều lắm

Đủ loại dị tượng bên trong thiên địa đều là hư giả, hết thảy bố trí đều sẽ chỉ đến nơi đây

Khi Triệu Công Minh, Hoàng Long Chân Nhân và các cao thủ bày trận tại Huyền Đô Thành đi đến Hỏa Vân Động lộ mặt, Lý Trường

Thọ khống chế Đạo Nhân Giấy lưu thủ tại Thiên Đình phát ra hai đạo ngọc phù, tổ chức hai lần truyền âm, toàn diện mở ra kế hoạch kế tiếp!

Đầu tiên là Lăng Tiêu bảo điện trong Thiên Đình, văn thần đứng đầu Thiên Đình Đông Mộc Công, bẩm báo sự tình có quan hệ đến lời đồn Hồng Mông Tử Khí gần mười mấy năm qua đối với Ngọc Đế bệ hạ

Chương 1314: lỡ lời sau khi uống rượu

Ngọc Đế ở ngay trước mặt chúng tiên thần, cảm ứng Thiên Đạo, suy tính một chút, nói cũng chưa phát hiện ra Thiên Đạo dị thường, sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín cũng chưa đến thời cơ xuất thế

Sau đó, văn thần đứng đầu Thiên Đình Đông Mộc Công, khẩn cầu Ngọc Đế bệ hạ hướng Thiên Đạo, ban thưởng sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín cho Thái Bạch Tinh Quân đứng đầu chúng thần Thiên Đình

Ngọc Đế lại là cười không nói, cũng không đáp ứng việc này, chỉ nói một câu:

- Đây là sự tình mà ta cũng không có cách nào quyết định

Những chuyện này tự nhiên đều là kịch bản, câu chuyện này cũng theo tin tức ngầm lưu truyền ra ngoài

Nhưng Thiên Đình thề thốt phủ nhận tại thời điểm này, cũng không có chút hiệu quả hạ nhiệt nào, ngược lại là làm cho chúng Luyện Khí Sĩ phát huy đầy đủ "tâm lý nghịch phản", cảm thấy đây là Thiên Đình cố ý thả ra

Chân tướng, thường trái ngược với những gì Thiên Đình công bố

Người Hồng Hoang đều là "cơ trí vô lại", suy cho cùng vẫn là tâm lý ăn may luôn cảm thấy miếng bánh từ trên trời rơi xuống sẽ trực tiếp rơi vào tay mình

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ chỉ là cười trừ một tiếng, vững bước thúc đẩy các hạng kế hoạch của chính mình

Đếm ngược năm thứ năm

Một câu "lỡ lời sau khi uống rượu" của Phục Hi Nhân Hoàng, đã đưa Huyền Đô Thành lên đỉnh điểm của sóng gió

【 Bần đạo suy tính một hồi lâu, xuyên thấu qua tầng tầng đại kiếp che lấp, nhìn thấy một sợi Hồng Mông Tử Khí kia

Sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín ở trong vòng mười năm, có khả năng sẽ thừa dịp lực lượng đại kiếp chống lại Thiên Đạo, tránh thoát từ bên trong Thiên Đạo

Sợi Hồng Mông Tử Khí này là biến số, Thiên Đạo không cho phép nó tồn tại, sẽ ngay vào lúc nó xuất thế, trục xuất nó ra khỏi Hồng Hoang thiên địa từ lỗ hổng Thiên Đạo, tiêu tán ở bên trong Hỗn Độn Hải

Đây chính là lý lẽ đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, có một biến số độn đi.】

Trong nháy mắt, có không ít Luyện Khí Sĩ cảm thấy không đụng được hy vọng gì tại Hỏa Vân Động, rộn ràng thì thầm đi về hướng Huyền Đô Thành, nhưng còn chưa tới gần cửa ra vào Huyền Đô Thành, liền bị thiên phạt thần lôi ngăn chặn đường đi

Huyền Đô Thành chính là trọng địa thiên ngoại, thường xuyên có yêu ma làm loạn, bình thường không thể tới gần

Lúc này, một lượng lớn vực ngoại thiên ma lại tụ tập ở thiên ngoại, Huyền Đô Đại Pháp Sư theo đề nghị trước đây của Lý Trường Thọ, mở ra một buổi phát sóng trực tiếp gương đồng lâu dài

Cho thấy y ngày thường đấu pháp với vực ngoại thiên ma, thủ hộ an nguy Hồng Hoang như thế nào, cho nhóm Luyện Khí Sĩ chạy tới Huyền Đô Thành kia quan sát

Có khi, công lao chính là phải biểu hiện ra như vậy

Trong lúc nhất thời, sự anh dũng của Đại Pháp Sư truyền ra khắp Hồng Hoang thiên địa

Buổi phát sóng trực tiếp này kéo dài mấy tháng, mãi cho đến khi chúng Luyện Khí Sĩ từng người thối lui...

Đại Pháp Sư trực quan triển lãm cho bọn họ, cái gì là thực lực của "Chuẩn Thánh" chân chính, đám vực ngoại thiên ma liên miên bất tuyệt kia, cũng làm cho Đại La bình thường e ngại lùi bước, không dám tùy tiện tới gần

Lý Trường Thọ âm thầm khống chế thế cục Hồng Hoang, không ngừng tinh chỉnh các bước kế hoạch, bắt đầu truyền bá các loại tin tức

Bố cục hơn mười năm trước, cũng đã được hắn cẩn thận suy tính qua

Thời điểm lan truyền của mỗi một tin đồn, Lý Trường Thọ cũng đều cẩn thận nắm bắt

Ngay từ đầu, hắn đã không chọn cách ngăn chặn sự quan tâm của Luyện Khí Sĩ đối với Hồng Mông Tử Khí

Mặc dù bên trong Hồng Hoang không có loại cố sự "nghịch thiên cải mệnh" này, cũng chưa từng xuất hiện tình huống một đám lão quái vật tranh đoạt một loại cơ duyên nghịch thiên nào đó, cuối cùng cơ duyên rơi vào trong tay một con tôm nhỏ nào đó, nhưng trong đáy lòng Luyện Khí Sĩ đều có một cái 【 vạn nhất 】

Vạn nhất, khí vận tới thì sao?

Hơn mười năm này, chính là dùng để làm cho những Luyện Khí Sĩ này tỉnh táo

Để cho bọn họ nhận thức được, những rủi ro mà họ phải gánh chịu không tương xứng với lợi ích mà họ có thể nhận được

Để cho bọn họ ý thức được, coi như mình thật sự đạt được sợi Hồng Mông Tử Khí kia, đảo mắt liền sẽ là kết cục như Hồng Vân lão tổ Thượng Cổ, hơn nữa so với Hồng Vân lão tổ càng thê thảm hơn, chuyển thế chỉ sợ là cũng không thể

Đại bộ phận Luyện Khí Sĩ bắt đầu rời xa Hỏa Vân Động

Đếm ngược năm thứ tư

Thế cục hướng tới bình ổn, ở phụ cận Hỏa Vân Động chỉ còn lại một nhóm cao thủ cảnh giới Kim Tiên, lão quái vật cảnh giới Đại La

Có người âm thầm bố trí các loại trận pháp cùng với các loại kế hoạch, khóa chặt hoàn toàn ngoại vi Hỏa Vân Động

Trong cuộc xung đột bí mật, ở các phương vị Hỏa Vân Động đều xuất hiện một người hoặc là một thế lực, được coi là những người có hi vọng nhất đạt được Hồng Mông Tử Khí

Chương 1315: ý vị sâu xa

Đương nhiên, bọn họ cũng không từ bỏ Huyền Đô Thành

Có cao thủ từ những phương hướng khác nhau trốn vào Hỗn Độn Hải, lại lượn quanh một vòng ở bên ngoài thiên địa, tiến hành quan sát bên ngoài Huyền Đô Thành

Bọn họ tất nhiên là nhìn không ra biến hóa trong Huyền Đô Thành, vực ngoại thiên ma đang không ngừng xung kích đại trận Huyền Đô Thành, hai thân ảnh Đại Pháp Sư cùng với Khổng Tuyên đứng ở bên ngoài Huyền Đô Thành tiến hành đại chiến, phong thái tuyệt thế kia, làm cho người ta ấn tượng sâu sắc không gì sánh được

Đếm ngược năm thứ ba

Côn Bằng nóng vội

Lý Trường Thọ có thể cảm giác được rõ ràng, Côn Bằng bắt đầu nóng vội

Vực ngoại thiên ma tấn công vô nghĩa bị hô ngừng, lại bố trí vô số đại quân Thiên Ma ở bên ngoài Huyền Đô Thành, trùng trùng điệp điệp, vô biên vô hạn, làm cho khí tức hỗn độn trong phiến khu vực này đều biến thành màu đen

Mây đen áp thành chân chính

Tên gia hỏa này rất muốn vọt tới phía trước Hỏa Vân Động mai phục, nhưng lại không có cách nào hiện thân ở trong Hồng Hoang, vì vậy đặt hết thảy tiền đặt cược ở lỗ hổng Huyền Đô Thành

Nhưng Côn Bằng cũng biết, hy vọng của mình là vô cùng xa vời

Cho dù sợ Hồng Mông Tử Khí kia thành công thoát ra Hồng Hoang thiên địa, gã muốn cướp đoạt nó ở trong tay Huyền Đô Đại Pháp Sư, cũng là so với lên trời còn khó hơn

Trừ phi Đại Pháp Sư không có hứng thú đối với thành tựu bán thánh

Nhưng Côn Bằng cũng là lão hung ác Hồng Hoang, căn cứ theo nguyên tắc không từ bỏ không vứt bỏ, gã tiếp tục ngồi chờ ở bên ngoài Huyền Đô Thành bên trong Hỗn Độn Hải

Cơ hội dành cho những người đã chuẩn bị, đây là tín điều của Côn Bằng, cũng là...

Lý Trường Thọ đã từ trong những sự tích Côn Bằng làm trước đây, đạt được tới kết luận

【 Côn Bằng sợ chết lại tham lam, nhưng chỉ cần có một phần vạn khả năng, gã cũng tuyệt đối không buông tha. 】

Có một chút mâu thuẫn chính là, đây cũng là một tên điên có can đảm nhận gánh chịu rủi ro, cũng dám đánh cược mệnh tại thời khắc mấu chốt

Lý Trường Thọ có đôi khi cũng không thể không nghĩ rằng, nếu như hắn sinh ở Thượng Cổ, là mưu sĩ ở phía Nhân Tộc, đối chọi cùng với Côn Bằng, chắc hẳn là cuộc quyết đấu khó khăn và khổ cực nhất

Đếm ngược, mười tám tháng cuối cùng!

Các loại bố trí của Lý Trường Thọ đều đã được thực hiện, Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang bình thường đã không có nhiệt tình tham dự, chủ đề về Hồng Mông Tử Khí đã bắt đầu biến mất

Ngược lại là Tây Phương Giáo bắt đầu bố cục dày đặc, chiếm cứ non nửa địa bàn tại phụ cận Hỏa Vân Động

Cao thủ Đạo Môn cũng là tràn đầy phấn khởi, Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo có chín vị đã từng xuất hiện, tám đại đệ tử Tiệt Giáo đã từng có một nửa bái phỏng qua Hỏa Vân Động

Có người hỏi ý chúng tiên hiền Nhân Tộc bên trong Hỏa Vân Động, sự tình liên quan đến sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín này nên xử trí như thế nào

Chúng tiên hiền chỉ có một đáp án:

- Do trời định

Đây tương đương với ý vị sâu xa

Đếm ngược, sáu tháng cuối cùng

Cao thủ chung quanh Hỏa Vân Động vô cùng kiên nhẫn, nhưng dị tượng chung quanh Hỏa Vân Động đã là không nhiều

Thiên Đình bác bỏ tin đồn một lần nữa, nói rằng không quan sát thấy bất kỳ sự xáo trộn nào trong Thiên Đạo, vì làm sáng tỏ sau khi bắt giữ Côn Bằng, chôn xuống đủ nhiều phục bút

Lý Trường Thọ tính kế việc này, đương nhiên sẽ không chỉ nhắm chuẩn một mục tiêu

Trong khi đạt được mục tiêu chính, cũng có thể đạt được một số mục tiêu phụ, đó mới là tính kế hoàn hảo

Theo năm tháng không ngừng trôi qua, Lý Trường Thọ cũng bắt đầu trở nên khẩn trương

Hắn kéo căng lực lượng tâm thần, bản thể trốn ở trong Huyền Đô Thành, hóa thân trốn ở bên trong Thái Bạch Điện Thiên Đình, bí mật quan sát gió thổi cỏ lay trong Hồng Hoang thiên địa

Hỏa Vân Động bên kia lại náo nhiệt thế nào cũng không cần quản nhiều, đại năng Hồng Hoang hoạt động ở phụ cận Huyền Đô Thành lúc này, đã không dưới hai mươi vị

Đây là những gì hắn có thể "thụ động" cảm giác được

Những hung ác chi đồ Thượng Cổ, Viễn Cổ tiềm ẩn ở bên trong Hỗn Độn Hải kia ngược lại là không nhiều, cũng không phải là bọn hắn buông tha cơ hội như vậy, mà là thật sự không có nguồn tin tức nào

Côn Bằng chỉ cần không tìm bọn hắn, bọn hắn cũng chỉ là sinh linh Hồng Hoang lẻ loi trơ trọi phiêu đãng ở bên trong Hỗn Độn Hải

Hiển nhiên, Côn Bằng cũng không muốn có thêm vài đối thủ cạnh tranh tiềm ẩn

Đôi mắt to kinh khủng kia, gắt gao nhìn chằm chằm Huyền Đô

Thành

Lý Trường Thọ nhìn lại đại mưu kéo dài hai mươi năm của chính mình, trong lòng có chút cảm khái

Nhưng hắn cũng biết, lúc này còn xa mới tới thời điểm ăn mừng thành công, chẳng qua là cần câu, lưỡi câu, dây câu đều đã được chế tác xong

Sau đó, một nửa chúng cao thủ Đạo Môn mà chính mình đã giao hẹn, sẽ chạy đến Huyền Đô Thành trước thời hạn, một nửa mai phục tại Hỗn Độn Hải, hư không thổ động của Đa Bảo sư huynh sắp phát huy hiệu quả oanh tạc

Chương 1316: Kỳ thật rất đơn giản

Thông Thiên Giáo Chủ đã sớm ẩn nấp tại Hỗn Độn Hải

Thiên Đình ở trong việc này, đóng vai nhân vật quang minh chính đại, vẫn luôn đang thuyết phục mọi người đây không phải chuyện thật

Hơn nữa, ngoại trừ hắn và hóa thân của Ngọc Đế, đều không có nhân viên Thiên Đình trực tiếp tham gia vào việc này. Đương nhiên, chuyện này cũng không phải bọn họ có thể tham dự

Lão sư cũng đã ngầm cho phép hành động lần này của mình, cũng ban thưởng Ly Địa Diễm Quang Kỳ, tăng cường năng lực phòng hộ cho Lý Trường Thọ

Sữa nhiễm độc ở chỗ báo đen đã sẵn sàng

Chính mình không cầm bất kỳ lá cờ nào

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu cùng với mấy vị cao thủ Tiệt Giáo cùng nhau hành động, bọn họ là phụ trách đánh chặn từ mặt bên, mạo hiểm tương đối ít

Mọi thứ đang từng bước thúc đẩy tới ngày đó

Đếm ngược nửa tháng, các cao thủ Đạo Môn đều an vị

Đếm ngược...

Chỉ trong chốc lát!

...

- Trường Canh, ngươi làm sao lại toát mồ hôi?

Tại Huyền Đô Thành yên tĩnh, trong xó xỉnh, hai tảng đá cứng đang giao lưu bằng thần niệm yếu ớt

- Rõ ràng như vậy sao?

Lý Trường Thọ cười khổ đáp:

- Đây là hạt sương, hạt sương

- Đừng khẩn trương

Thuyên Động cười nói:

- Thất bại cũng không phải đại sự gì, tối thiểu nhất ngươi cũng đã từng cố gắng trừ bỏ tai hoạ như vậy vì thiên địa

Tính toán thời gian, Hỏa Vân Động cũng đã bắt đầu

- Ừm, chính là bắt đầu lúc này, nhưng hẳn là còn một lát nữa

- Đừng quá khẩn trương, chúng ta nói xem nên đề bạt Hữu Cầm tướng quân như thế nào? Nàng là nhân tài, cho nên chúng ta liền nên trọng dụng, không thể nâng hiền tránh thân đúng hay không?

Lý Trường Thọ: "..."

Cảm giác mang theo vị bệ hạ này làm đốc công, chính là một lựa chọn lý trí nhưng sai lầm

Bầu không khí căng thẳng thật vất vả mới tạo ra được, bị hai câu nói hòa tan hơn phân nửa!

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nói:

- Có mấy chỗ khó, ta sẽ chải vuốt lại, bệ hạ hỗ trợ nhìn xem có chỗ sai sót hay không

- Được! Nói đi!

Như thế như vậy, nói nhỏ

Tảng đá Thuyên Động kia trầm mặc một hồi, ngược lại là hỏi một vấn đề mấu chốt:

- Như thế nào mới có thể làm được, trực tiếp na di sợi Hồng Mông Tử Khí kia từ Hỏa Vân Động đến phụ cận Huyền Đô Thành? Chưa kể, ở phụ cận Hỏa Vân Động có rất nhiều cao thủ, chỉ nói khoảng cách từ Ngũ Bộ Châu đến Huyền Đô Thành dài như vậy, Hồng

Mông Tử Khí nếu muốn trong thời gian ngắn vượt qua, chỉ có thể đi không gian na di trận, coi như là Kim Bằng cũng xa xa không làm được tốc độ cực nhanh như vậy. Nhưng nếu vận dụng trận pháp, sẽ không bị người ta nhìn thấu sao? Làm thế nào để đảm bảo rằng Côn Bằng không có đại năng làm nội ứng ở trong Hồng Hoang thiên địa?

- Bệ hạ hỏi rất đúng chỗ

Lý Trường Thọ nghiêm túc nói:

- Kỳ thật rất đơn giản...

Cùng lúc đó!

Tại Ngũ Bộ Châu, Hỏa Vân Động!

Bên trong thiên địa trong sáng đột nhiên xuất hiện tiếng sấm vang rền, từng đạo thần lôi màu đỏ tím bổ xuống từ thiên khung, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm truyền đến từ bên trong Hỏa Vân Động

Thiên lôi đến từ Thiên Phạt Điện

Lực lượng Thiên Đạo, đến từ dưới đáy tiểu thiên địa Hỏa Vân Động, ở bên trong đại trận trấn áp Toại Nhân Thị kia

Nhưng trong ngoài Hỏa Vân Động, từng đôi mắt không có cách nào phân biệt nơi phát ra thiên lôi cùng với lực lượng Thiên Đạo, tất cả đều cực kỳ giống Thiên Đạo xuất hiện dị thường!

Thiên địa đột nhiên trở tối, trong không trung hiện ra dị tượng mấy chục ngôi sao đối lập nhau hiển hiện——

Lực lượng đại kiếp chống lại Thiên Đạo!

Ứng nghiệm, các loại kỳ cảnh mà Phục Hi Nhân Hoàng tính tới, đều ứng nghiệm!

Ở bên ngoài Hỏa Vân Động, bên trong đầm lầy kia tuôn ra hào quang khôn cùng, chiếu sáng cả thiên địa, trên mặt nước hồ lớn đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy có đường kính trăm trượng

Không gian rung chuyển, đạo tắc giao thoa!

Từng thân ảnh lần lượt lao ra khỏi cửa ra vào Hỏa Vân Động, Tam Hoàng Ngũ Đế kinh động đến bảy vị!

Các lộ cao thủ nghe tin lập tức hành động, vô số thân ảnh trực tiếp nhào về phía chỗ đầm lầy xuất hiện dị động

Nhưng, động tác của tất cả mọi người đều chậm lại nửa giây lát...

Bên trong đầm lầy kia đột nhiên bay ra một vệt ánh vàng, vệt ánh vàng này vừa ra, thiên địa gần như ngưng kết, các vị đại năng nhìn chăm chú, miễn cưỡng có thể nhìn thấy đó là một quả cầu ánh sáng màu vàng có một chút mơ hồ

Trong nội bộ quả cầu ánh sáng, một tia tử khí giao thoa quay quanh, tản ra huyền diệu khôn cùng, ẩn chứa vận luật đại đạo

Phảng phất như một chiếc chìa khóa, có thể mở ra bảo tàng thiên địa

Giống như một cánh cửa lớn, sau khi đẩy ra, chính là một con đường sáng sủa và bằng phẳng!

- Hồng Mông Tử Khí!

- Động thủ!

Xoạt!

Có cao thủ "ra tay"

Chỉ hô một nửa, quả cầu ánh sáng vừa mới xông ra khỏi vòng xoáy đột nhiên nổ nát vụn, làm cho chúng đại năng đồng thời sững sờ

Chương 1317: lo lắng hóa thành hiện thực

Hồng Mông Tử Khí... liền vỡ nát như vậy?

Là vì Thiên Đạo không dung, hay là thiên địa không cho phép?

Chuyện này...

- Vì sao không có lưu lại một chút nào?

- Hướng đông nam! Đông nam!

Có đại năng gấp giọng hô quát, đạo đạo ánh mắt nhìn về hướng đông nam, đã thấy ở phía dưới mây đen khôn cùng kia, một vệt tử quang yếu ớt thoáng qua liền biến mất

- Hồng Mông Tử Khí chạy trốn!

- Phương hướng Huyền Đô Thành, quả nhiên là phương hướng Huyền Đô Thành! Chúng ta thủ sai địa phương, Thiên Đạo làm sao sẽ cho phép chúng ta đoạt được Hồng Mông Tử Khí ở bên trong thiên địa, chỉ có ở thiên ngoại mới có một chút hi vọng!

Có lão đạo vô cùng đau đớn, dậm chân hô to

Nhưng mà, so với la lên như vậy, càng nhiều cao thủ là phái hành động, đạo đạo lưu quang gần như xé mở không gian, tạo thành một cỗ uy áp chấn nhiếp sinh linh thiên địa, trùng trùng điệp điệp đuổi theo

Đáng tiếc chính là, bọn họ nhất định là đuổi không kịp...

Tại Huyền Đô Thành, trong góc

Lý Trường Thọ cười nói ra nửa câu sau:

- Chúng ta chuẩn bị hai đạo Hồng Mông Tử Khí, một đạo trực tiếp nổ nát vụn, sau đó dẫn lưu quang màu tím về phương hướng Huyền Đô Thành. Một đạo, chính là do Kim Bằng phóng thích tại địa điểm cố định. Bệ hạ mời xem, vực ngoại thiên ma phải chăng lại động? Hiển nhiên bên kia đã hoàn thành trình tự mấu chốt, mà Côn Bằng đã kịp thời nhận được tin tức. Gã cảm thấy, hy vọng đến rồi

Thuyên Động "hai mắt tỏa sáng", không nhịn được cười to vài tiếng, lại nói:

- Thiên Đạo xúc động, Côn Bằng đang nhanh chóng tới gần Hồng Hoang thiên địa! Khí thế hung tàn! Ha ha ha ha!

- Quả nhiên đến rồi, bệ hạ mời xem

Lý Trường Thọ ném một chút hình ảnh mơ hồ vào trong đáy lòng của Thuyên Động

Đó là ở bên cạnh một chỗ đại thiên thế giới, hư không nứt ra một cái khe hở, một quả cầu ánh sáng màu tím xen lẫn màu vàng tràn ra từ trong đó, xoay quanh một vòng, chợt phi độn về hướng Huyền Đô Thành

Kim Bằng âm thầm làm xong những chuyện này, đi theo ở phía sau xa xa, làm điệu bộ đuổi theo

Con đường này, không có bất kỳ trở ngại nào, chỉ cách Huyền Đô Thành mấy vạn dặm

Mà ở bên trong đại thiên thế giới bên cạnh lập tức bay ra mấy đạo thân ảnh, lại là Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu

Triệu Công Minh hô to một tiếng:

- Sư tôn tính toán không sai, quả nhiên là ở chỗ này, đuổi theo!

Ba vị cao thủ cấp tốc đuổi theo, quang minh chính đại hộ giá hộ tống Hồng Mông Tử Khí, đề phòng bị đứt gánh giữa chừng, từ đó làm cho cá lớn thoát câu

Kế hoạch này, gần như hoàn mỹ

Quá nhiều chi tiết, quá nhiều bố trí, mỗi một bước đều được cân nhắc kỹ lưỡng, năng lực và tính tình của mỗi người tham gia đều được tính toán chi tiết

Lý Trường Thọ hao tâm tốn sức, vì lừa gạt Côn Bằng, không tiếc kinh động hơn phân nửa Hồng Hoang

Tuy nói trên đời không có tính kế hoàn mỹ, Thiên Đạo cũng không có khả năng đạt tới hoàn mỹ chân chính, nhưng Côn Bằng nếu như không có thủ đoạn nghịch thiên, lần này xem như là chắc chắn không có cách nào xoay người!

Nhưng có một chuyện, Lý Trường Thọ mỗi lần chủ động tính kế đều nghĩ tới, lại không có cách nào khai thác được bất luận biện pháp gì

Không phải chuyện gì khác, khả năng Thiên Đạo 0.2 kia động kinh

Mà lần này, chuyện Lý Trường Thọ vẫn luôn lo lắng, hóa thành hiện thực...

Khi Kim Bằng thả ra Hồng Mông Tử Khí giả, đám người Triệu Công Minh đuổi theo, ở một khoảng cách cách Huyền Đô Thành giống nhau, tại một hướng khác, ở bên trong hư không yên tĩnh

Không gian xuất hiện tầng tầng gợn sóng, một quả cầu ánh sáng vàng tương tự như Hồng Mông Tử Khí giả, tràn ra từ bên trong sóng nước nhộn nhạo

Nó hóa thành một đạo lưu quang, lao tới cửa ra vào Huyền Đô Thành với tốc độ nhanh hơn một chút so với Hồng Mông Tử Khí giả

Đoạn đường này không cần người hộ tống, nó cũng có thể tránh khỏi sự phát hiện của mọi thứ trên thế giới, và có thể vượt qua tất cả các chướng ngại vật...

Cơ hồ ở trong nháy mắt nó hiện thân

Tại mật địa Linh Sơn, hai vị lão đạo đột nhiên mở mắt ra, chau mày, bấm ngón tay suy tính, thân hình đồng thời biến mất tại chỗ

Tại Thái Thanh Quan trên chín tầng trời, lão đạo khô gầy kia đột nhiên tỉnh dậy từ trong không minh chi cảnh, nhíu mày nhìn về phía phương hướng Huyền Đô Thành, hơi suy nghĩ, thân hình hóa thành một tia khói xanh, đồng dạng biến mất không thấy gì nữa

Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh tiểu viện trống rỗng

Bên trong Nữ Oa Cung, nữ thần bên hồ lung lay đuôi rắn ưu nhã, khóe miệng có một chút cong lên, tiếp tục đọc cuốn truyện tranh trong tay, sầu não thở dài

Tại Hỗn Độn Hải, ở một nơi thoát ly Thiên Đạo, một vị đại lão nào đó nhìn chằm chằm về phương hướng Huyền Đô Thành một lúc

- Ha ha, ha...

Tiểu Canh Canh làm sao còn chưa bắt đầu, Tru Tiên kiếm trận của bần đạo đã là đói khát khó nhịn

Chương 1318: Đến rồi

Làm Thánh Nhân, vẫn là tắm bong bóng, xem kịch thoải mái

Bầu không khí Huyền Đô Thành thoáng có một chút áp lực

Ở bên ngoài đại trận, Đại Pháp Sư, Khổng Tuyên dắt tay, một lần nữa ngăn trở vực ngoại thiên ma phát khởi thế công

Mà ở trong ngoài Huyền Đô Thành, từng cặp mắt, từng đạo tiên thức, nhìn chằm chằm vào vòng xoáy ở giữa Huyền Đô Thành

Mấy vị cao thủ Đạo Môn đã sớm mai phục ở các góc Huyền Đô Thành, cũng cảm thấy khẩn trương chưa từng có

Coi như là Ngọc Đỉnh Chân Nhân đầy đủ trầm ổn, Thái Ất Chân Nhân túc trí tháo vát, vào giờ phút này cũng là vô thức ngừng thở, hết sức chăm chú

Nhóm tiên Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu ẩn nấp bên trong Hỗn Độn Hải, càng là đã nhận ra khí tức Côn Bằng, nhưng vẫn chưa xác định được vị trí cụ thể của Côn Bằng

Hồng Mông cự thú này, coi như nóng lòng, vẫn như cũ vô cùng xảo trá

- Tới rồi sao?

Trong vòng nửa canh giờ, Thuyên Động dùng thần niệm hỏi vấn đề như vậy lần thứ mười hai

- Còn chưa có, đại khái còn có một khắc

Lý Trường Thọ dùng thần niệm truyền âm trả lời:

- Bệ hạ không cần quá khẩn trương, bản chất lần này là tiến hành vây giết Côn Bằng, hao tâm tổn trí thiết kế nhiều như vậy, chỉ là để dẫn Côn Bằng mắc câu mà thôi

- Ta tất nhiên là rõ ràng, nhưng chính là có cảm giác... vô cùng mới lạ

Thuyên Động dứt lời, lông mày hơi nhíu, nhắm mắt ngưng thần cảm ứng đôi chút, lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái, Thiên Đạo vì sao đột nhiên có một chút rung chuyển

- Đến rồi

Lý Trường Thọ chấn động tinh thần, lập tức dùng thần niệm truyền âm đối với các nơi, Thuyên Động nghe tiếng liền nhìn thoáng qua

Mấy vị cao thủ Đạo Môn ẩn nấp trong thành toàn thân phun trào pháp lực, chuẩn bị cho một cuộc tấn công dữ dội

Ở chính giữa Huyền Đô Thành, bên trong vòng xoáy lối ra vào thiên địa, một vệt ánh vàng nhàn nhạt lặng yên nở rộ, như thể có thứ gì đó đang cuộn trào

Lực lượng Thiên Đạo trở nên nồng đậm, giống như hình thành một lớp bình phong

Nhưng quả cầu ánh sáng màu vàng kia, dễ dàng phá vỡ kết giới ngăn cản, mang theo một âm thanh vang lên như có như không, liền có một chút đột ngột như vậy, xuất hiện ở trong Huyền Đô Thành!

Yên tĩnh!

Trong thành ngoài thành hoàn toàn yên tĩnh, những đại năng Hồng Hoang, hỗn độn yêu ma chờ đợi Hồng Mông Tử Khí hiện thân, mười sáu mười bảy vị cao thủ Đạo Môn mai phục đánh giết Côn Bằng kia, tâm thần đồng thời kéo căng

Nhìn quả cầu ánh sáng kia!

Ánh vàng mông lung là chứng nhận của công đức tròn đầy, một tia năng lượng màu tím quấn lấy và xoay tròn bên trong, ẩn chứa ý chí của thiên, địa, chúng sinh, ẩn giấu cánh cửa tuyệt diệu của đạo, pháp, tự nhiên

Hồng Mông Tử Khí!

Gần như trong nháy mắt, mười mấy vị đại năng Hồng Hoang, yêu ma ẩn thân bên trong Hỗn Độn Hải, lao về phía đại trận Huyền Đô Thành!

Mấy chục đầu đại đạo hoặc viên mãn, hoặc không trọn vẹn, hoặc tang thương, hoặc quỷ quyệt, mang theo các loại sáng chói, trải rộng ở rìa thiên địa, ở rìa Hỗn Độn Hải, dũng mãnh lao về phía Huyền Đô Thành!

Mấy chục ánh mắt dán chặt vào quả cầu ánh sáng vàng đó!

Có lão đạo hô to "đắc tội", có yêu ma hét lớn "tránh ra"

Từng vị đạo sĩ tiên phong đạo cốt râu tóc bay phấp phới, không giận mà uy, mấy chục đầu đại đạo chấn minh, chống đỡ, đại trận hợp lại của Huyền Đô Thành cơ hồ lập tức muốn sụp đổ

Đại trận hợp lại hao phí một lượng lớn bảo tài này, có thể ngăn cản chúng vực ngoại thiên ma, vào giờ phút này giống như giấy mỏng vậy

Thậm chí, mấy trăm đạo binh trên đầu tường Huyền Đô Thành, có non nửa trực tiếp bị đánh tan...

Đây chính là đại năng Hồng Hoang bị quang mang sáu Thánh che lấp!

Đây chính là hung hiểm Hồng Hoang mà Lý Trường Thọ đã nhìn thấy trong điển tịch Độ Tiên Môn từ khi còn nhỏ!

Huyền Đô Đại Pháp Sư, Khổng Tuyên đang kịch đấu với vực ngoại thiên ma ra vẻ chấn kinh —— tình hình như vậy, tự nhiên nằm trong dự liệu của bọn họ, lại đã thôi diễn qua mười mấy lần cùng với Lý Trường Thọ

Thậm chí, Lý Trường Thọ mỗi lần thôi diễn, dự đoán cao thủ sẽ hiện thân ở chỗ này, còn nhiều hơn mấy lần so với hiện tại

Rõ ràng, đây không phải là tình hình tồi tệ nhất mà họ dự liệu

Đại Pháp Sư cất cao giọng nói:

- Trọng địa Huyền Đô Thành, xông loạn tự gánh chịu hậu quả!

Mấy chục đạo thân ảnh kia không hề bị lay động, từ bốn phương tám hướng xông tới trước đại trận Huyền Đô Thành. Có mấy vị lão đạo càng là phất ống tay áo một cái, trực tiếp quét sạch một đám vực ngoại thiên ma!

Đúng lúc này!

Vực ngoại thiên ma bạo động, mấy cái bóng đen to lớn quỷ dị từng xuất hiện ở Huyền Đô Thành lại xuất hiện ở ngoài Huyền Đô Thành, uy áp về hướng Huyền Đô Thành

Đại Pháp Sư cắn răng một cái, mắng chúng cao thủ Hồng Hoang:

- Các ngươi đừng có bị ma quỷ ám ảnh!

Thân ảnh lại vọt thẳng vào Hỗn Độn Hải, đỉnh đầu đội Thái Cực Đồ, tay cầm Không Gian Xích, nghênh đón mấy đầu Tiên Thiên Thần Ma kia

Chương 1319: không thích hợp!

Chuyện có nặng nhẹ, y phụ trách trấn thủ Huyền Đô Thành, tự nhiên không thể để cho Tiên Thiên Thần Ma thừa dịp hỗn loạn sinh sự

Sợi Hồng Mông Tử Khí kia ở trong Huyền Đô Thành xông thẳng lên trên, lao thẳng về phía đầu thành bức tường, dường như muốn triệt để thoát khỏi Hồng Hoang thiên địa, tiêu tán ở trong hỗn độn

Khổng Tuyên vốn dĩ ở bên người Đại Pháp Sư bỗng nhiên quay người, xông vào Huyền Đô Thành, trong tay nở rộ Ngũ Sắc Thần Quang, chụp vào Hồng Mông Tử Khí

Nhưng ở trong nháy mắt Khổng Tuyên quay người, mười mấy đạo lưu quang nở rộ ở phía sau nàng, bắn nhanh về phía bóng lưng mảnh mai của Khổng Tuyên, mỗi một đạo dường như cũng có thể đánh tan Bất Chu Sơn Thượng Cổ

Coi như là Khổng Tuyên nắm giữ thần thông bất phàm, vào giờ phút này cũng không thể không tránh sang một bên, tạm thời tránh mũi nhọn

Mấy chục đầu đại đạo nghiền ép mà đến, đại trận hợp lại của Huyền Đô Thành vỡ tan tành trong nháy mắt...

Hồng Mông Tử Khí cách đám cao thủ này, đã không đến mười dặm!

- Làm sao lại đến sớm như vậy?

Lý Trường Thọ nhíu mày lẩm bẩm, ở bên trong lần bố trí này của hắn, loại chi tiết sai lệch này, đã là sai lầm khá lớn

Tảng đá hắn hóa thành giờ phút này đã có chút xê dịch, tiên thức toàn lực khuếch tán ra, cảm ứng bóng dáng của Côn Bằng

Vô luận những đại lão đó tranh đấu ác liệt đến đâu, chỉ cần Côn Bằng không hiện thân, hắn liền sẽ không hiện thân

Ngày hôm nay chẳng qua là một cái cục, sợi Hồng Mông Tử Khí kia là hắn cùng mấy vị Nhân Hoàng cùng nhau làm ra, hoàn toàn phỏng theo hình thái Hồng Mông Tử Khí mà mấy vị Nhân Hoàng tiếp nhận năm đó

Hái Thiên Hà Chi Thủy, hợp thành sao trời chi tinh, dung nhập một lượng lớn công đức, càng là dùng thủ đoạn có thể xưng nghịch thiên, dùng nhân uân chi khí bảo tài Viễn Cổ, hỗn hợp thành một tia tử khí kia

Mấy vị Đế Quân đã từng được Thiên Đạo ban thưởng Hồng Mông Tử Khí, thứ do bọn họ hao tâm tổn trí chế tác, thành quả sau cùng, cơ hồ có thể lấy giả làm thật

Đến rồi, lần này là thật sự đến rồi!

Mười mấy vị đại năng kia đã có mấy vị vọt tới đầu tường Huyền Đô Thành, mà mấy vị đại năng xông lên phía trước nhất đã đang đề phòng lẫn nhau, lại phải đề phòng "đạo hữu" sau lưng làm khó dễ

Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử chẳng biết lúc nào đã đến phụ cận Huyền Đô Thành, râu tóc phất phới, tay áo tung bay, bên trong tay áo như muốn bay ra một phiến thiên địa, trấn áp tất cả đại năng nơi đây

Viễn Cổ Ma Tổ La Hầu Đại Tướng thân mặc giáp đen, cầm trường đao trong tay, trên đầu đội mũ rắn vàng, quanh người hiện ra khí đen cuồn cuộn, gã là sát thần đi ra từ Viễn Cổ, bây giờ vẫn như cũ là cô hồn không chịu chết

Nữ tiên khuôn mặt lạnh lùng, chính là đại năng Hồng Hoang lúc Thượng Cổ từng phù dung sớm nở tối tàn, cấp tốc tiêu thanh mịch tích đến mức không muốn người biết, vào giờ phút này quanh người vờn quanh đạo đạo kiếm khí, đạo vận càng là vô cùng sắc bén, thực lực so với Trấn Nguyên Tử cũng đều không kém bao nhiêu

Hồng Hoang không có cố sự về bọn họ, chỉ có đạo ngân của bọn họ!

Còn có lão ẩu cố ý thay đổi khuôn mặt đến vô cùng xấu xí kia, lão ông tay cầm bảo tháp không trọn vẹn, thiếu niên ăn mặc thư sinh cầm bút sắt, cùng với...

Đằng sau mười mấy đạo thân ảnh này, ở bên cạnh nơi Đại Pháp Sư kịch chiến cùng với mấy đầu Tiên Thiên Thần Ma, là hư ảnh cự thú bao phủ hoàn toàn Huyền Đô Thành, to lớn đến mức không thể nhìn thấy hình dạng

Côn Bằng hiện thân!

Nhóm cao thủ Đạo Môn âm thầm ẩn nấp, có mấy vị suýt nữa không nhịn được liền muốn xuất thủ, cũng may bị tiên nhân bên cạnh ấn xuống

Nhưng mà, ở ngay trong chớp mắt này!

Thế cục trong Huyền Đô Thành không ngừng thay đổi, tâm niệm của Lý Trường Thọ cũng đang không ngừng thay đổi

Không đúng, không thích hợp!

Tâm thần của Lý Trường Thọ đột nhiên chấn động, sợi dây kéo căng trong lòng cơ hồ bị kéo đứt

Hồng Mông Tử Khí đã tới, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu đuổi theo Hồng Mông Tử Khí vì sao còn chưa đi ra từ bên trong vòng xoáy?

Nếu có dị dạng, Triệu Công Minh tự sẽ bóp nát ngọc phù cảnh báo, hơn nữa ba người bọn họ liên thủ, coi như gặp phải Thánh Nhân ngăn cản, cũng có thể thả ra tin tức cầu viện mới đúng

Ở bên trong sát na, trong đáy lòng Lý Trường Thọ xẹt qua vô số ý nghĩ

Cũng ở trong chớp mắt này, sợi Hồng Mông Tử Khí kia phảng phất như có linh, dường như cảm thấy con đường phía trước bị hoàn toàn phong kín, đột nhiên quay đầu nhanh chóng thối lui về phía sau!

Mười mấy vị cao thủ Hồng Hoang sắp bộc phát xung đột kia cũng bị tạm thời ép xuống, dùng hết sức đuổi theo Hồng Mông Tử Khí

Đại chiến sẽ hoàn toàn bùng nổ ở trong chớp mắt có người tiếp cận Hồng Mông Tử Khí

Chương 1320: Giả sử

Có thể sống đến ngày hôm nay ở bên trong Hồng Hoang, tự nhiên đều không phải người ngu dại, đối mặt với cơ duyên thành Thánh có thể là sau cùng bên trong thiên địa, từng người đều có dự định liều mạng!

Thân hình của Khổng Tuyên bay nhanh ở bên cạnh các cao thủ, làm ra bộ dáng cũng muốn tranh đoạt sợi Hồng Mông Tử Khí này, trên thực tế chỉ là du tẩu ở bên rìa, khống chế thế cục

Đại Pháp Sư tay nâng Thái Cực Đồ, đang kịch chiến cùng với mấy đầu Tiên Thiên Thần Ma, trên thực tế là cố ý thoát ly đấu pháp Huyền Đô Thành, cũng như dùng Thái Cực Đồ chặn đường Côn Bằng tại thời khắc mấu chốt

Mấy đầu Tiên Thiên Thần Ma kia cũng là ủy khuất

Bọn chúng là sinh linh Hỗn Độn Hải, không dùng đến Hồng Mông Tử Khí, ngày hôm nay chẳng qua là bị Côn Bằng ra roi tới hấp dẫn ánh mắt của Luyện Khí Sĩ, không nghĩ tới lại bị Huyền Đô Đại Pháp Sư hành hung một trận

Vào giờ phút này lui lại không lui được, lui lại sẽ bị nuốt...

Bởi vì mười mấy vị đại năng trong Huyền Đô Thành đồng thời hiển lộ đại đạo tự thân, chúng vực ngoại thiên ma hoàn toàn không có cách nào tới gần

Chỉ là đại đạo va chạm, rung chuyển, đè ép sinh ra dư ba, liền có thể hoàn toàn chấn vỡ những vực ngoại thiên ma này

Nhưng coi như là hơn mười vị đại năng như vậy, đuổi theo quả cầu ánh sáng màu vàng kia, vẫn không thể đuổi kịp...

- Sao lại như thế này?

Đạo tâm của Lý Trường Thọ không ngừng rung động, Không Minh Đạo Tâm nhấc lên sóng to gió lớn, tảng đá hoá thành cũng không ngừng run rẩy

Chuyện này không đúng, đạo cảnh của mấy vị Nhân Hoàng lại cao hơn, cũng không làm được Hồng Mông Tử Khí có thể trêu đùa chúng đại năng như vậy

Sợi Hồng Mông Tử Khí ở trong kế hoạch của mình này, là do Triệu đại gia dùng Định Hải Thần Châu phụ trách tạm thời trấn áp...

Chỗ nào có vấn đề?

Chính mình bố cục hai mươi năm, dùng để xoá bỏ nhân tố không thể kiểm soát ở trên người Côn Bằng, đến lúc này mỗi một khâu đều đã hoàn thành viên mãn, chỉ kém một màn sau cùng, chỉ đợi Côn Bằng ra tay, Huyền Đô Thành liền có thể mở ra trọng trọng đại trận, các lộ cao thủ mai phục cùng nhau tiến lên, lại có Thông Thiên Giáo Chủ giữ cửa ải ở phía sau...

0.2, thật sự phát sinh rồi?

Sợi Hồng Mông Tử Khí kia...

Lý Trường Thọ "ngẩng đầu" lên nhìn, đã thấy quả cầu ánh sáng màu vàng kia nhẹ nhàng lóe lên, không chút dấu vết xuyên thấu không gian nơi đây, thoải mái lóe lên từ bên trong mười mấy bàn tay lớn, xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng

Giả sử, thứ này không phải là đồ dỏm do ta làm ra

Giả sử, đây thật sự là sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín!

Người có thể thả ra nó, chỉ có Đạo Tổ hoặc là Thiên Đạo!

Không, không đúng, chỉ có Đạo Tổ

Đạo Hồng Mông Tử Khí năm đó là do Đạo Tổ chia ra, nếu như sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín thật sự tồn tại, như vậy tất nhiên là ở trong lòng bàn tay Đạo Tổ

Đạo Tổ vì sao làm như thế?

Cảm thấy Hồng Mông Tử Khí giả không gạt được Côn Bằng, hay là có tính kế khác?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên từng chùm lưu quang, đó là các loại khả năng hắn suy nghĩ ở trong thời gian hai mươi năm này, từng cái lựa chọn xâu chuỗi lại, chính hướng thôi diễn, nghịch hướng ngược dòng tìm hiểu!

Hẳn là, Đạo Tổ đã biết, chính mình đã nhận ra Thiên Đạo dị thường?

Ở bên trong âm thầm, Lý Trường Thọ vung tay trái qua, vô số lưu quang kia trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, hắn xem nhẹ toàn bộ kế hoạch bắt Côn Bằng của chính mình, trong đáy lòng nổi lên hai loại giả thiết

Thứ nhất, sợi Hồng Mông Tử Khí này là Đạo Tổ dùng để mưu hại các cao thủ Hồng Hoang, hấp dẫn yêu ma trốn ở bên trong Hỗn Độn Hải hiện thân, từ đó nhất cử tiêu diệt

Thứ hai, sợi Hồng Mông Tử Khí này là đặc biệt đến đây tìm hắn, thừa dịp cơ hội lần này, để cho hắn nắm chặt cơ hội thành Thánh

Nếu như là giả thiết trước, cũng không xung đột với kế hoạch chính mình tính kế Côn Bằng

Nếu là giả thiết sau...

Chính mình nhận hay là không nhận, sợi Hồng Mông Tử Khí này cầm hay là không cầm?

Lý Trường Thọ "híp mắt" nhìn chăm chú vào quả cầu ánh sáng màu vàng không ngừng lấp lóe kia, bóng hình của nó khắc ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, là huyền diệu như vậy

Trong âm thầm, phảng phất như xuất hiện vị lão đạo khôi ngô ở tư thế ngồi kia, hai mắt hơi hơi mở ra, dùng ánh mắt ôn hòa nhìn chằm chằm hắn, chờ đợi hắn làm ra lựa chọn

Lý Trường Thọ không có bất kỳ tự phụ gì, cũng không có bất kỳ khinh thường gì

Nhưng quả cầu ánh sáng màu vàng bị chúng đại năng tranh đoạt này, nếu thật sự là tới tìm hắn, hắn cũng không muốn nhận

Sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín, tuy là cơ hội thành Thánh, lại chỉ có thể làm được Chuẩn Thánh chém mất tam thi thành tựu chi vị bán thánh

Cái giá phải trả, là bị một sợi Hồng Mông Tử Khí này, khoá chặt ở trong thiên địa!

Chương 1321: Công lý ở đâu?

Đạo cảnh sẽ không có cách nào lại tiến về phía trước nửa bước, bản thân bị Thiên Đạo quản chế, trở thành một viên gạch "nền tảng" của Thiên Đạo!

Nếu thứ xuất hiện hôm nay là đạo Hồng Mông Tử Khí thứ chín thật sự, lại là Đạo Tổ cố ý cho chính mình, Lý Trường Thọ quả quyết sẽ không do dự

Nhưng đây không phải

Đây chỉ là một phần chín đạo Hồng Mông Tử Khí hoàn chỉnh, nhưng lại có "tác dụng phụ" giống như Hồng Mông Tử Khí hoàn chỉnh

Cao nhất chỉ là bán thánh, nói gì đến siêu thoát?

Phiền toái nhất chính là, nếu như Hồng Quân Đạo Tổ ban thưởng sợi Hồng Mông Tử Khí này, chính mình không tiếp nhận, há không phải nói rõ trong đáy lòng chính mình có quỷ, có đề phòng đối với Thiên Đạo?

Cần quyết đoán mà không quyết đoán, tất chịu hậu quả

Nếu giả thiết thứ hai là đúng, chính mình tuyệt đối không thể nhận!

Lại phải ở trong thời gian ngắn nhất nghĩ ra biện pháp song toàn, tìm ra con đường ổn nhất, vượt qua nguy cơ lần này!

Lần này, chưa chắc đã không phải là Hồng Quân Đạo Tổ thăm dò đối với chính mình...

Chính mình từ sau khi sư phụ chết liền bắt đầu trận tính kế kia, hẳn là đều nằm ở trong mắt Đạo Tổ?

Làm sao bây giờ?

Nếu thật sự là trường hợp xấu nhất như vậy, lại nên phá cục như thế nào?

Phong Thần sắp đến, ánh rạng đông chính mình thoát thân ở bên trong vũng bùn Hồng Hoang này, đã hiện ra trên con đường phía trước...

- Trường Canh! Trường Canh!

Thình lình nghe được tảng đá bên cạnh truyền âm la lên:

- Đây là Hồng Mông Tử Khí thật! Đạo Tổ thả ra sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín! Vật này thật sự tồn tại!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thầm than, Ngọc Đế mở miệng nhắc nhở, chính mình đã là không có bất luận không gian kéo dài gì

Đạo Tổ đang nhìn

Mưu tính nhiều năm như vậy, bố cục nhiều lần như vậy, chính mình thế nhưng cũng có thời điểm phải đi một bước nhìn một bước

Hắn cũng có hôm nay

Vậy thì đến đây đi

Lý Trường Thọ bỗng nhiên đứng dậy, biến hình thuật, chướng nhãn pháp, quy nguyên thuật tiêu tán trong nháy mắt, tóc trắng mày trắng đứng ở trong góc Huyền Đô Thành, đạo bào trên người hơi rung nhẹ, tóc dài bị gió lớn trong Huyền Đô Thành thổi loạn

Một vệt hào quang màu xanh nước biển, đột ngột chen vào mấy chục con đường ở đây!

Cân bằng đại đạo!

Ngay trong chớp mắt này, quả cầu ánh sáng màu vàng không ngừng tránh né các đại năng khác đuổi theo kia kịch liệt rung động, bay vụt về hướng Lý Trường Thọ!

Quả là thế!

Quả là thế!

Đạo tâm của Lý Trường Thọ co quắp một trận

Chính mình so với Đạo Tổ, thật đúng là quá non nớt

Đây mới là thủ đoạn, đây mới là mưu kế!

Một sợi Hồng Mông Tử Khí, lấy thật loạn giả, để cho chính mình đứng ở mặt đối lập với chúng đại năng, ràng buộc sâu đậm với Thiên Đạo, khóa chặt hắn, biến số lớn nhất thiên hạ hiện nay!

Quả nhiên, những cái gọi là ngoại tộc đều được đối xử bình đẳng, sinh linh đều là đại đạo cùng với chân linh rung động tạo hóa...

Nói thật hay!

Ài, vị Lãng tiền bối này, thật đúng là hại thảm hắn

Ý nghĩ trong đáy lòng Lý Trường Thọ mặc dù phức tạp, nhưng biểu tình lúc này lại là từ chấn kinh cấp tốc chuyển biến thành kích động, nghẹn ngào hô:

- Đây là Hồng Mông Tử Khí thật? !

Lời còn chưa dứt, thân hình lập tức bay về hướng Hồng Mông Tử Khí

Khổng Tuyên lập tức nhắc nhở từ bên cạnh:

- Trường Canh coi chừng!

Ngũ Sắc Thần Quang lập tức cuốn ở quanh người Lý Trường Thọ, nhưng lại là dùng để phòng hộ

Nhưng Ngũ Sắc Thần Quang vừa mới nở rộ, đã là có mười mấy đạo lưu quang đánh về hướng thân hình Lý Trường Thọ, trong đó có binh khí, có pháp bảo, có thần thông, càng có lực lượng nguyên thần ngưng tụ thành hư ảnh

Bát Cửu Huyền Công!

Lý Trường Thọ khẽ quát một tiếng, đạo bào toàn thân nâng lên, quanh người tuôn ra đạo đạo ánh vàng, trực tiếp ngạnh kháng những thế công này, thân hình bị đánh bay ngược ra ngoài

Hắn âm thầm dựa thế lui lại, tự thân càng là lông tóc không thương như núi đá. Trên đỉnh đầu toát ra huyết khí như khói, trong cơ thể phát ra từng đợt gió giật

Quả cầu ánh sáng màu vàng kia đột nhiên lóe lên, tiếp tục đuổi theo thân ảnh Lý Trường Thọ

Chúng đại năng vào giờ phút này trợn tròn hai mắt, một đám trong mắt tràn đầy không cam lòng

Bảo vật mà bọn họ liều sống liều chết muốn tranh đoạt, lại chủ động bay về phía kẻ hậu bối kia!

Công lý ở đâu?

Trong nháy mắt, bọn họ nhao nhao ra tay, đạo đạo lưu quang đánh về phía thân hình Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ gọi ra Huyền Hoàng Tháp đội trên đỉnh đầu, trong đáy lòng lại vội vã la lên đối với Tháp đại gia

Đổ nước!

Mau thả nước!

Tháp đại gia mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng lập tức nghe lệnh làm việc, phát ra một hồi ngâm nga thoải mái ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, lại ở bên trong thế công cuồng phong mưa rào kia, mang theo Lý Trường Thọ không ngừng lùi lại

Chương 1322: tiền căn hậu quả

Thân hình Lý Trường Thọ bay ngược, trong đáy lòng liên tục xẹt qua mấy đạo linh quang, tiếng lòng căng cứng bắn ra một khúc tướng quân lệnh

Có!

Côn Bằng!

Tiên thức của Lý Trường Thọ toàn lực tìm kiếm, bắt được hư ảnh Côn Bằng dùng tốc độ cực nhanh bay tán loạn ở bên trong Hỗn Độn Hải!

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ, một kế sách có một chút lớn mật, đã thành hình

Hắn lần này, xác thực không thể không mạo hiểm, nắm chắc kỳ thật cũng chỉ có tám thành, nhưng nếu như có thể thành, chính mình chưa chắc đã không thể một mũi tên trúng nhiều đích!

Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu bị đánh bay một lần nữa, Lý Trường Thọ đưa tay nhắm vào quả cầu ánh sáng màu vàng kia, còn chưa thi triển thần thông gì, không gian đột nhiên xuất hiện tầng tầng nếp uốn, hoàn toàn ngăn cách hắn cùng với Hồng Mông Tử Khí

Lý Trường Thọ bỗng nhiên quay đầu nhìn hằm hằm những đại năng Hồng Hoang ngăn cản hắn đạt được Hồng Mông Tử Khí kia, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi

Quả sự có mấy vị lão đạo lộ vẻ mặt chần chờ

Lý Trường Thọ ở trong lúc bay ngược khẽ quát một tiếng:

- Mấy vị sư huynh còn xin giúp ta đạt được Hồng Mông Tử Khí! sự tình Côn Bằng tạm thời nói sau! Vật này tới tay, tất có thâm tạ! Cũng lấy tự bảo vệ mình làm đầu! Làm phiền các vị đạo hữu!

Trong Huyền Đô Thành trong nháy mắt có thêm sáu cỗ khí tức, Xiển Giáo Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Tiệt Giáo Quy Linh Thánh Mẫu, Dư Nguyên, tọa kỵ Nhân Giáo Bạch Trạch, ở sáu hướng khác nhau đồng thời hiện thân!

Bọn họ đồng loạt ra tay, các hiển thần thông, ra sức cản bước những đại năng Hồng Hoang đó

Khổng Tuyên lúc này cũng đã hiểu ra sự tình có biến, sợi Hồng Mông Tử Khí kia dường như là Hồng Mông Tử Khí thật, lại một lòng muốn tìm Lý Trường Thọ

Nàng không có một chút do dự nào, Ngũ Sắc Thần Quang bộc phát ra, đảo mắt phong cấm một vị đại năng, quét xuống pháp bảo trong tay hai vị đại năng

Áp lực của Lý Trường Thọ chợt giảm, trong Huyền Đô Thành trong nháy mắt nhấc lên sóng gió khôn cùng, các loại cột sáng cơ hồ xuyên thấu Hỗn Độn Hải, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đều có thể cảm nhận được đại đạo nơi đây rung động

Nhưng vẫn như cũ có mười mấy vị cao thủ Hồng Hoang đuổi sát Hồng Mông Tử Khí, bức bách Lý Trường Thọ không có cách nào tụ hợp cùng với Hồng Mông Tử Khí

Ở trong góc Huyền Đô Thành, Thuyên Động vươn người đứng dậy, thân mang chiến giáp, tay cầm thần kiếm, hét lớn một tiếng:

- Các ngươi muốn trở thành địch nhân của Thiên Đình sao?

Thiên uy chợt hiện, trấn áp bát hoang!

Đúng lúc này, bên trong vòng xoáy cửa ra vào Huyền Đô Thành, một vệt ánh vàng bay tán loạn mà ra...

Hồng Mông Tử Khí giả, vào giờ phút này mới đến!

Chúng đạo sĩ trong thành cũng là phát mộng, có đại năng trong nháy mắt rõ ràng tiền căn hậu quả, mắng:

- Thiên Đình bày cục giết Côn Bằng, cũng dẫn chúng ta tới!

- Hồng Mông Tử Khí thật này là từ đâu tới?

- Hồng Mông Tử Khí này là của bần đạo! Thiên Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt!

Thế cục càng trở nên khẩn trương, chúng đại năng không còn nương tay, Lý Trường Thọ trở thành cái đích bị mọi người chỉ trích!

Mặc dù bên ngoài có Huyền Hoàng Tháp, bên trong có Bát Cửu Huyền Công, Lý Trường Thọ chỉ là khí huyết rung động, chịu vết thương nhẹ, nhưng bị đánh không ngừng bay ngược, cũng là vô cùng chật vật

Không chỉ là bay ngược, các vị cao thủ Hồng Hoang còn dùng các loại thủ đoạn, cố gắng ngăn chặn mối liên hệ giữa Lý Trường Thọ cùng với Hồng Mông Tử Khí

Bọn họ phong tỏa không gian, vặn vẹo hư không, thậm chí không tiếc đánh bay quả cầu ánh sáng màu vàng kia

Trên mặt Lý Trường Thọ lộ vẻ lo lắng, tiên thức bắt được đạo bóng đen kia đã lặng yên mò tới bên cạnh thành, sắp đột nhiên gây khó khăn...

Thời cơ đến rồi!

Lý Trường Thọ dùng hai tay nhanh chóng kết ấn, hai mắt nở rộ quang mang xanh lam, trong miệng hét lớn một tiếng:

- Ngũ hành quy âm dương! Không gian ta chấp chưởng! Cấp cấp như luật lệnh!

Ở các nơi Huyền Đô Thành, lực lượng ngũ hành bỗng nhiên phun trào, không gian trong phạm vi ngàn dặm đột nhiên ngưng trệ!

Đại trận âm dương ngũ hành chuẩn bị cho Côn Bằng, cùng với mười mấy tòa phụ trận khác, bị Lý Trường Thọ dẫn động!

Hiệu quả cũng là có một chút bất phàm

Thân hình của chúng đại năng đồng thời trùn xuống, bị đại trận trấn áp trong giây lát, thế công đánh về phía Lý Trường Thọ hoàn toàn biến mất

Trong mắt Lý Trường Thọ mang theo ánh sáng, tràn đầy vui mừng, mở lòng bàn tay ra đón lấy quả cầu ánh sáng bay về phía chính mình

Bên trong vòng xoáy cửa ra vào Huyền Đô Thành, ba đạo lưu quang bắn ra, tất nhiên là Triệu Công Minh, Kim Linh, Vô Đương đuổi theo

Đột nhiên, trong đáy lòng Triệu Công Minh cảm nhận được một tia thần niệm truyền âm, ngẩng đầu nhìn lên, tròng mắt không khỏi co rụt lại

Theo một tiếng kêu to trầm thấp phảng phất như vọt tới từ chỗ sâu nhất Hỗn Độn Hải, một chớp mắt này bị kéo dài vô hạn...

Chương 1323: Yêu Sư Côn Bằng!

Triệu Công Minh nhìn thấy:

Trên đầu tường Huyền Đô Thành, Hỗn Độn Hải vô biên vô hạn phảng phất như bầu trời xám xịt vô cùng vô tận, Lý Trường Thọ đầu đội Huyền Hoàng Tháp, tay trái mở ra bắt quả cầu ánh sáng màu vàng lấp lánh đang tiến tới...

Quả cầu ánh sáng màu vàng thứ hai đang bay nhanh về phía Hỗn Độn Hải...

Lực lượng ngũ hành phun trào, còn chưa thấy hình bóng Côn Bằng, nhưng trận pháp bọn hắn bố trí nhiều năm đã được dẫn động...

Ở sau lưng Lý Trường Thọ, một bóng đen quỷ dị như màn trời hiện thân, thân thể vô cùng to lớn vào giờ phút này chỉ lộ ra một cái đầu màu đen, mở ra miệng lớn như vực sâu!

Rõ ràng là rất lớn, nhưng tốc độ lại là nhanh chóng như thế

Yêu Sư Côn Bằng!

Lý Trường Thọ đột nhiên rụt tròng mắt lại, đột nhiên quay đầu lại, tay trái cách quả cầu ánh sáng màu vàng kia chỉ còn ba trượng

Nhưng!

Vực sâu đập vào mặt, muốn trực tiếp nuốt hết Lý Trường Thọ cùng với quả cầu ánh sáng màu vàng kia!

So với cái miệng lớn kia, thân thể Lý Trường Thọ nhỏ bé như hạt bụi, vào giờ phút này không gian hỗn loạn, coi như là độn pháp mạnh nhất của hắn cũng đã không có cách nào né tránh

Hắn đột nhiên quay người, đẩy Hồng Mông Tử Khí sang một bên, phải tay nắm chặt Lục Thần Thương, quanh người tuôn ra ngọn lửa màu xanh nước biển, đạo bào rách rưới bị bắp thịt cuồn cuộn trực tiếp xé rách, mái tóc màu bạc rất bắt mắt!

Văn thần Thiên Đình Lý Trường Canh!

Giơ thương vọt về phía trước, không biết sinh tử!

Miệng lớn trong nháy mắt hợp lại, phát ra một tiếng "Kình rống" chỉ thuộc về Hỗn Độn Hải, trực tiếp gặm non nửa Huyền Đô Thành!

- Nghiệt súc ngươi dám!

Chợt thấy đại đạo chấn động, rìa Hỗn Độn Hải xuất hiện một thân ảnh mờ ảo

Tại sao lại mơ ảo? Lại do đạo thân ảnh này chuyển động quá mức nhanh chóng, đạo tắc không sở hiện

Tay đối phương cầm Thanh Bình Kiếm liền muốn chém về phía trước, nhưng trước mặt đột nhiên nở rộ ánh vàng, một đạo thân ảnh cất bước mà ra từ hư không, dường như chờ đợi đã lâu, lại giống như là vừa mới chạy đến

Kim thân trượng sáu, Chuẩn Đề phương tây!

- Đạo hữu đi nơi nào!

- Cút!

Sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ hiện ra bốn thanh tiên kiếm, vỏ kiếm Thanh Bình Kiếm trong tay càng là bay thẳng vào Hỗn Độn Hải, năm thanh tiên kiếm cùng nhau kiếm minh!

Chuẩn Đề chau mày, vừa muốn mở miệng nói mấy câu nói mang tính hình thức

Thông Thiên Giáo Chủ khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, phất ống tay áo một cái, Tuyệt Tiên kiếm, Lục Tiên kiếm, Tru Tiên kiếm, Hãm Tiên Kiếm cùng nhau lấp lóe sáng ngời, kim thân trượng sáu của Chuẩn Đề quỷ dị biến mất không thấy gì nữa

Một tấm trận đồ cổ phác hiện lên ở dưới thân Thông Thiên Giáo Chủ, tất nhiên là trận đồ Tru Tiên kiếm

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ vừa muốn chặn giết Côn Bằng đã bắt đầu quay đầu phía dưới, phía trước thần quang lấp lóe, Tiếp Dẫn đạo nhân xếp bằng ở trên đám mây, ngăn ở con đường phía trước

- Đạo hữu có thể thả sư đệ của bần đạo ra không?

Thông Thiên Giáo Chủ giận quá mà cười:

- Các ngươi chính là muốn để cho Trường Canh chết? Thật sự cảm thấy Đại sư huynh của ta tính tình tốt sao?

Tiếp Dẫn đạo nhân nhướng mày, hỏi ngược lại:

- Đạo hữu ngươi đang nói cái gì? Bần đạo đối với việc này không biết nhiều lắm, có thể thả sư đệ của ta ra không?

- Muốn đánh liền đánh, ít nói lời vô ích! Bằng không ngày hôm nay bần đạo liền chém Thánh thứ sáu!

Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên hóa thành từng tia từng tia lưu quang tiêu tán, Tru Tiên tứ kiếm quanh người dựng thẳng lơ lửng, trận đồ dưới chân không ngừng run rẩy, dường như có vị Thánh Nhân nào đó đang không ngừng giãy dụa trong đó

Khóe miệng Tiếp Dẫn lộ ra nụ cười khổ nhàn nhạt, sau lưng hiện ra Tiếp Dẫn thần tràng

Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra mấy phần cười lạnh, cũng đã không còn gấp gáp như vậy

Thân ảnh hai vị Thánh Nhân bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa, Hỗn Độn Hải đột nhiên rung động, Hồng Hoang thiên địa các nơi hào quang trận trận, hai đầu đại đạo vô cùng hung mãnh đang chính diện va chạm

Lại nhìn Huyền Đô Thành

Đạo đạo lưu quang nhào về phía Côn Bằng, các lộ cao thủ thi triển đủ loại thủ đoạn, nhưng vẫn như cũ không ngăn cản được Côn Bằng lui lại

Ở bên trong sát na, một đạo thần lôi màu xanh mở ra tầng tầng khí tức hỗn độn, đập ở trên lưng Côn Bằng, văng lên từng vòi máu

Đó đúng là vỏ kiếm Thanh Bình Kiếm, đâm vào trong cơ thể Côn Bằng, phát ra những vệt sáng xanh như mạng nhện, gắt gao trói buộc Côn Bằng

Cùng lúc đó, Thanh Bình Kiếm biến mất ở trong tay Thông Thiên Giáo Chủ trước đây, hóa thành một tia chớp màu xanh khác, rơi vào trong tay một vệt bóng trắng điên cuồng nhào về phía Huyền Đô Thành...

Vân Tiêu tay phải nắm chặt Thanh Bình Kiếm, trong bóng kiếm phản chiếu, trên khuôn mặt xinh đẹp chỉ có lạnh lùng, nhưng trong đôi mắt đẹp lại hiện lên một tia lửa giận không thể kiềm chế

Chương 1324: ngăn cản

Côn Bằng...

Côn Bằng!

Hưu ——

Vỏ kiếm làm dẫn, trường kiếm tiến lên, tốc độ nàng tiến về phía trước tăng mạnh sáu thành!

Cùng lúc đó!

Thái Cực Đồ vượt ngang qua Hỗn Độn Hải, trấn áp về hướng Côn Bằng, Đại Pháp Sư tóc dài phất phới, trong mắt lộ ra hung quang hiếm thấy

Ngũ Sắc Thần Quang ngưng tụ thành Ngũ Thải Thần Phượng, đảo mắt hóa thành kích thước trăm dặm, đập thẳng vào đầu Côn Bằng!

Trấn Nguyên Đại Tiên ống tay áo phồng lên, bên trong bay ra đạo đạo xiềng xích, tromg khoảnh khắc quấn lấy Côn Bằng, trong mắt lão đạo này tràn đầy hận ý

- Trường Canh!

Triệu Công Minh trừng mắt gầm thét, đang định bay về phía trước vây công Côn Bằng, nhưng thần niệm vừa nhận được trong lòng đột nhiên tản ra, hóa thành tiếng nói của Lý Trường Thọ:

【 Lão ca, ta không sao, đều nằm trong tính toán của ta, nơi đây xuất hiện biến hoá không thể tưởng tượng được, chỉ có thể kịp thời ứng biến

Khuyên nhủ Vân Tiêu cùng với sư huynh ta, chớ để cho bọn họ bị thương, cũng đừng có nói tin tức này cho người khác. 】

- Chuyện này...

Triệu Công Minh ngẩng đầu nhìn một chút tiên tử cầm kiếm lao thẳng về hướng Côn Bằng, cảm thụ được muội muội của chính mình mang theo phẫn nộ chưa từng có, nhận ra vị tiên tử ở chung với huynh muội chính mình từ Viễn Cổ đến nay này, lại có sát ý nồng đậm như thế, hầu kết rung động

Vậy, vậy làm sao dám khuyên?

Lý Trường Thọ bị nuốt, Thông Thiên Giáo Chủ hiện thân cứu viện lại bị Tây Phương Giáo Nhị Thánh ngăn lại, âm thầm ném ra Thanh Bình Kiếm, cũng dùng vỏ kiếm khóa chặt Côn Bằng

Thanh bảo kiếm trấn giáo Tiệt Giáo này, lại rơi vào trong tay Vân Tiêu

Nhìn Vân Tiêu

Váy trắng không bay, tóc dài không múa, gương mặt xinh đẹp không giận, ánh mắt lạnh lẽo, thân hình cầm kiếm rơi xuống

Để lại dư ảnh ở rìa Hỗn Độn Hải, tạo ra hàng chục cơn lốc xoáy ngay phía trên cổ của hồng mông cự thú!

Thanh Bình Kiếm tạo nên hàn quang ngàn trượng, nện thân thể to lớn của Côn Bằng trầm xuống phía dưới, hàn quang xuyên thủng da dày, máu tươi bắn tung tóe khắp trời!

Kiếm quang lóe lên, sóng máu như bức màn bị cắt đứt, thân hình Vân Tiêu tiên tử bay tứ tung, Thanh Bình Kiếm trong tay loé cực nhanh, để lại đạo đạo kiếm ảnh, tạo thành vết máu giống như hố sâu trên người Côn Bằng!

Nhanh!

Vân Tiêu cũng không biết chính mình vì sao phẫn nộ như vậy, nhưng khi nàng nhìn thấy Lý Trường Thọ sắp đoạt được Hồng Mông Tử Khí, lại bị Côn Bằng một ngụm nuốt chửng...

Phương tâm mất phân tấc, tiên hồn phạm vào sát kiếp

【- Tiền bối, miếu Hải Thần này của ta như thế nào?

Còn nhớ rõ đêm yên tĩnh bên bờ biển Nam Hải kia, Đạo Nhân Giấy ra vẻ già trước tuổi cứ như vậy ngậm cười nói, giọng nói cố ý ngụy trang ra thương lão, cũng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng. 】

Vân Tiêu khẽ mím môi, thần quang trong mắt xuất thần trong chốc lát, sau đó liền khôi phục lại vẻ kiên định

Tràn đầy sát ý kiên định!

Thanh Bình Kiếm lật trái lật phải, Hỗn Nguyên Kim Đấu làm bạn bên người, ba ngàn tóc đen nhuộm vết máu!

- Ông ——

Hồng mông cự thú cúi đầu phát ra một tiếng kêu thảm thiết, pháp lực mênh mông dâng trào, trực tiếp kéo đứt xiềng xích không gian trói buộc đầu mình

Một cỗ khí đen tuôn ra từ toàn thân, đảo mắt liền lấp đầy hư không bên ngoài Huyền Đô Thành, xâm nhiễm rìa Hỗn Độn Hải

Kiếm quang chớp nhoáng, Thanh Bình Kiếm quấy lên khí đen khôn cùng, thân ảnh tiên tử áo trắng cầm kiếm kia không ngừng lấp loé, đạo đạo vết kiếm ngưng tụ thành ở quanh người, sau đó rơi xuống khắc sâu vào da dầy của Côn Bằng

Nàng đã chém cho cái cổ Côn Bằng máu thịt be bét!

Đúng lúc này!

Ánh sáng chiếu vào trên lưng Côn Bằng, âm dương nhị khí đen trắng giao thoa ngưng tụ thành vô số lưu tinh đen trắng, theo Đại Pháp Sư vung vẩy tay áo, ngang nhiên đập xuống!

Ngũ Sắc Thần Quang ngưng tụ thành thần phượng lặp đi lặp lại va chạm, đánh cho thân thể Côn Bằng lay động trái phải, thân ảnh Khổng Tuyên tụ hợp vào bên trong thần phượng, thần phượng giương cánh gáy cao, thân thể to lên mấy lần!

Một vệt ánh vàng lướt qua đỉnh đầu đám đại năng tịt ngòi vào giờ phút này, Kim Linh Thánh Mẫu mắng:

- Hỗn trướng! Mau phun Trường Canh ra!

Kim Linh Thánh Mẫu chợt hóa ra pháp thân sáu tay, ánh vàng chớp nhoáng, đâm thẳng vào hai mắt đóng chặt của Côn Bằng, lại xẹt qua mí mắt Côn Bằng, rạch ra một vết thương thật sâu!

Long Hổ Như Ý hóa ra hư ảnh tứ tượng thần thú thương long bạch hổ, hung hăng đập trên cái trán Côn Bằng, đánh cho Côn Bằng không ngừng gầm nhẹ

Côn Bằng ra sức giãy dụa, thân thể "chậm chạp" thối lui về hướng Hỗn Độn Hải

- Định!

Chợt nghe một tiếng hét lớn, thân hình Triệu Công Minh xuất hiện ở phía trước Côn Bằng, hai mươi tư ngôi sao lớn lấp lánh, tiếng sóng gầm vang vọng trong ngoài Huyền Đô Thành, thân hình Côn Bằng bị ngăn cản một lần nữa!

Mấy đạo lưu quang lóe lên!

Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu xuất hiện ở trái phải đầu Côn Bằng, người trước trong tay thả ra một tấm bảo đồ, bên trong bảo đồ hiển hóa ra ngàn vạn hung thú, cắn xé đối với thân thể Côn Bằng

Chương 1325: Linh quang liên tiếp tuôn ra

Người sau trong miệng thổi sáo ngọc, từng tầng từng tầng làn sóng huyền diệu khuếch tán ra, dường như đang tìm kiếm chỗ nguyên thần của Côn Bằng

Bên trong quang mang màu xanh, thân ảnh Bạch Trạch xuất hiện ở sau lưng Triệu Công Minh, hóa thành thụy thú chi hình, ba cái lông vũ trên trán phun ra thất thải quang hoa

Chỉ có Bạch Trạch không dùng thần thông công phạt, mà là đang cảm ứng cát hung của Lý Trường Thọ

Lại có mấy đạo thân ảnh đi tới từ phía sau

Thái Ất Chân Nhân cầm thần hỏa trong tay thả ra chín đạo hỏa long, nhíu mày nhìn chăm chú vào thân thể đáng sợ không ngừng run rẩy của Côn Bằng

Thái Ất Chân Nhân bất đắc dĩ phát hiện ra, tiên thức của chính mình thế nhưng là không có cách nào quan sát toàn bộ hình dáng tướng mạo của Côn Bằng, chỉ có thể vơ vét một ít lời nói có thể kích thích Côn Bằng ở trong đáy lòng

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thì trái lại, vào giờ phút này hiển lộ ra đạo vận trước đây chưa từng bày ra, lại làm cho Bạch Trạch cùng với Thái Ất Chân Nhân cũng đều cảm thấy uy áp nhàn nhạt

Một chiếc bảo đỉnh màu xanh ngọc trôi nổi ở trên đỉnh đầu Ngọc Đỉnh Chân Nhân, bảo đỉnh phi tốc xoay tròn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân dùng hai tay bóp ấn, trong miệng quát nhẹ:

- Hồng Hoang vũ trụ, thiên biến vạn hóa! Duy Tâm Sở Hiển, Bất Ngoại Như Thị!

Sau lưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân, giống như một con chim thần đang dang rộng đôi cánh, một bức màn ánh sáng màu xanh nhạt mở ra, ngàn vạn tiên kiếm ngưng tụ thành ở bên trong màn sáng, vọt tới phía trước, sau đó hóa thành một dòng sông kiếm, mãnh liệt oanh kích đối với vị trí cái cằm Côn Bằng

Cùng lúc đó, phần đuôi Côn Bằng đột nhiên bị công kích mãnh liệt!

Bên trong Hỗn Độn Hải xuất hiện một cái lỗ lớn, hơn mười thân ảnh bay ra từ trong đó

Đa Bảo Đạo Nhân trừng mắt nhìn thân hình khổng lồ hùng vĩ như Côn Luân Sơn của Côn Bằng, cắn răng một cái, bên trong tay áo sái ra đạo đạo lưu quang, đại đạo tự thân càn quét ra, tạm thời khu trục vô tự hỗn độn nơi đây

Trong chốc lát, bên trong Hỗn Độn Hải tuôn ra linh quang liên tiếp!

Lại có thái cổ giao long tiến về phía trước cắn xé, lục đạo lôi long dây dưa quấn lấy, vài thanh cự kiếm tùy ý vung chém!

Thân thể Côn Bằng không ngừng run rẩy, dựa vào pháp lực mênh mông như nước Tứ Hải, lại ngạnh kháng hết thảy thế công!

Không chỉ như vậy, gã vẫn là tránh ra 24 viên Định Hải Thần Châu, thân hình một lần nữa "chậm chạp" thối lui về phía Hỗn Độn Hải

Chúng tiên Đạo Môn từng người đánh ra chân hỏa, pháp lực tụ trong pháp bảo, ngưng tụ thành thần thông, điên cuồng công kích đối với Côn Bằng

Kiếm quang của Vân Tiêu càng ngày càng nhanh, Hỗn Nguyên Kim Đấu đánh ra đạo đạo kim mang, nàng dường như muốn chặt đứt cổ Côn Bằng, cứu ra thân ảnh bị nuốt...

Trên không Huyền Đô Thành, mười mấy vị cao thủ trước đây tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí kia, lúc này một nửa đã thừa dịp hỗn loạn rút đi, ẩn vào bên trong Hỗn Độn Hải

Một nửa còn lại, đều là người tu hành có thể quang minh chính đại đi lại tại Hồng Hoang, không phạm phải tội danh gì

Nhưng trừ Ngũ Trang quan "Địa tiên chi tổ" Trấn Nguyên Tử, người cố gắng dùng không gian đạo tắc trấn áp Côn Bằng, những người khác chỉ là nhíu mày nhìn chăm chú một màn này

Bọn họ, nhìn cái gì?

Gần hai mươi vị cao thủ Đạo Môn vây giết Côn Bằng!

Lúc này hấp dẫn sự chú ý của bọn họ nhất, chính là tiên nhân gây ra sát thương mạnh nhất đối với Côn Bằng, tất nhiên là Vân Tiêu thân hình không ngừng lấp lóe kia

Tiếp theo là Thái Cực Đồ, sau đó chính là Định Hải Thần Châu...

- Liệu Lý Trường Canh có thể bị Côn Bằng diệt như vậy hay không?

- Cho rằng Huyền Hoàng Tháp của Thái Thanh Thánh Nhân là vô dụng sao? Ngược lại là Côn Bằng hẳn là trong ngoài đều khốn đốn, nuốt nuốt vào dễ dàng, phun ra khó. Tốc độ cực nhanh của gã có nhanh hơn nữa, cũng sợ khó mà thi triển

- Đạo môn đánh một ván cờ thật lớn

- Có một chút kỳ quặc, hai sợi Hồng Mông Tử Khí một giả một thật... trong này, chỉ sợ là có trá

- Đều không có quan hệ tới chúng a, Hồng Mông Tử Khí cũng không cần suy nghĩ nhiều, từng người trở về đi, ở chỗ này chờ sau đó bị đệ tử Đạo Môn thanh toán sao?

Vài tiếng nhắc nhở, đám cao thủ Hồng Hoang này từng người gật đầu, lại nhìn chăm chú các loại kỳ cảnh xung quanh Côn Bằng một hồi, mới rút đi hơn phân nửa

Vài vị ở lại, hoặc là có giao tình với cao thủ Đạo Môn nơi đây, hoặc là có thù cũ với Côn Bằng, dấn thân vào trong hàng ngũ vây giết Côn Bằng

Chỉ là

Côn Bằng to lớn đến mức một quốc gia không thể chứa

Côn Bằng tích lũy pháp lực hùng hồn vô số năm tháng, thân thể vô cùng to lớn lại cực kỳ kiên cố, mặc dù đã mình đầy thương tích, lại vẫn đang trượt về phía Hỗn Độn Hải

Nhiều cao thủ như vậy, nhiều bảo vật như thế, dường như cũng khó có thể lưu gã lại

Chương 1326: "cực" chi đạo

- Lão sư!

Trong Huyền Đô Thành lại truyền ra tiếng gầm lên giận dữ, trong thành lại có một đường kim tuyến lướt tới, hung hăng đập ở chính giữa khuôn mặt Côn Bằng

Kim Bằng, giết tới

...

Hắc ám, giống như ở vào bên trong hắc ám hư không tuyệt đối

- Côn Bằng này dám nuốt chính mình, quả nhiên là có hậu thủ

Lý Trường Thọ đánh giá các nơi, sợi Hồng Mông Tử Khí kia cũng bị Côn Bằng dời đi

Lý Trường Thọ mặt ngoài có một chút lo lắng, trong đáy lòng ngược lại là yên tĩnh trở lại, bắt đầu suy tư bước kế hoạch kế tiếp

Hắn có thể cảm nhận được, xung quanh hắc ám này có vô tận linh lực phun trào, từng đầu đại đạo đang oanh kích Côn Bằng đạo

Côn Bằng đạo là gì?

Cực lớn, cực nhanh và cực ác, là "cực" chi đạo

Muốn rung chuyển gốc rễ của Côn Bằng, ngoại trừ có có thể áp đảo lực lượng của Côn Bằng, thì không còn cách nào khác

Chính mình lúc này dường như là ở trong cơ thể Côn Bằng, sau đó Côn Bằng sẽ tìm biện pháp "trục xuất" chính mình, lại bỏ ra một cái giá lớn để bỏ chạy

Đây dĩ nhiên là không được

Côn Bằng ngày hôm nay nhất định phải xảy ra chuyện, tốt nhất là sau khi dung hợp sợi Hồng Mông Tử Khí kia, rồi cùng với sợi Hồng Mông Tử Khí kia huỷ diệt ở một nơi nằm ngoài tầm kiểm soát của

Thiên Đạo

Vạn vật trên đời đều tồn tại một loại cân bằng nào đó

Đạo Tổ vô địch thế gian, nhưng lại không thể tùy ý rời khỏi Hồng Hoang thiên địa như sáu Thánh

Mượn tay Côn Bằng, hủy sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín ở bên trong Hỗn Độn Hải, đã là biện pháp ổn thỏa nhất Lý Trường Thọ có thể nghĩ ra

Chính mình chỉ cần biểu lộ ra tiếc nuối cùng với tự trách thật sâu, tự lĩnh trách phạt, bế môn hối lỗi năm sáu trăm năm, việc này liền có thể hóa giải

Đạo Tổ tại sao lại ra tay vào lúc này?

Theo lý thuyết, đại kiếp Phong Thần còn chưa chính thức mở ra, chính mình còn có giá trị, thậm chí Tây Du kiếp nạn, hắn cũng đều có thể an bài vì Thiên Đạo, không có lý do gì hiện tại phải trói buộc chính mình...

Khi chính mình bị trói buộc như một biến số giữa thiên địa, chắc chắn sẽ dẫn phát đại đạo phản chấn, thúc đẩy sinh trưởng ra biến số mới

Một biến số có thể được khai thác thông qua thủ đoạn gián tiếp sẽ có lợi cho Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ hơn là một biến số có thể vượt khỏi tầm kiểm soát bất cứ lúc nào

- Đạo Tổ lần này hẳn là đang thử thăm dò thái độ của chính mình đối với Thiên Đạo, để ngăn chặn đợt thứ hai xảy ra

Chắc hẳn, năm đó vì trấn áp Lãng tiền bối, Thiên Đạo cũng đã phải trả một cái giá không nhỏ

Trái tay nắm chặt Lục Thần Thương, Lý Trường Thọ nhắm nghiền hai mắt

Không Minh Đạo Tâm khởi động lại, tiến vào thời khắc hiền giả

Lý Trường Thọ dùng tay phải bắt kiếm chỉ, đưa tay điểm vào trán chính mình, trên trán lập tức hiện ra một đạo hào quang màu xanh nhạt

Át chủ bài: Mượn thiên nhãn!

Hào quang màu xanh nhạt xẹt qua hắc ám, hết thảy cấu tạo nơi này, thậm chí mấy trăm dặm chung quanh, đều xuất hiện ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ

Nếu so sánh Côn Bằng với một mảnh đất, thì máu thịt chính là một tầng nham thạch thật dầy, kinh mạch giống như địa mạch ngay ngắn trật tự

Thân ảnh Lý Trường Thọ lóe lên, vọt tới biên giới hắc ám nơi này, một loạt xiềng xích đen kịt đánh tới, tầng tầng hắc khí trước mặt ngưng tụ thành hư ảnh mấy chục đầu hung thú!

- Không gian vô lượng, phá!

Quát nhẹ một tiếng, quanh người Lý Trường Thọ vang lên từng chuỗi tụng kinh, mấy chục đầu hung thú liên tiếp nổ nát vụn

Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu rải xuống đạo đạo khí tức huyền hoàng, không ngừng đánh vỡ những xiềng xích xoắn tới

Lý Trường Thọ lập tức cảm giác được một cỗ lực đẩy mãnh liệt, dường như muốn "chen" hắn từ nơi này ra ngoài

Một tấm phiên kỳ hỏa hồng hiện ra từ sau lưng Lý Trường Thọ, lực đạo xung quanh tiêu tán trong nháy mắt, từng tia từng tia khí tức giống như kịch độc biến mất ở quanh người Lý Trường Thọ...

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp

Ly Địa Diễm Quang Kỳ

Chỉ trong chốc lát này, Côn Bằng đã sử dụng mười mấy loại thủ đoạn muốn trấn áp Lý Trường Thọ, nhưng đều bị hai món bảo vật này cản lại

Có một câu mời thần thì dễ, tiễn thần thì khó, Côn Bằng lúc ấy đột nhiên hung ác, vì cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, liền há miệng nuốt cả Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ tất nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt hảo như vậy

Tiểu Lục Thần Thương run rẩy, Lý Trường Thọ điểm ra một tia hàn mang, hắc khí phía trước trực tiếp nổ nát vụn, lộ ra từng mảnh từng mảnh máu thịt đỏ tươi

- Tiểu đồ đệ, dùng tiên lực bảo vệ bản thể của ta! Máu Côn Bằng này bẩn cực kỳ!

Tiếng nói của Tháp đại gia vang lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ vội vàng tròng hai tầng tiên y cho Huyền Hoàng Tháp

Hắn lúc này hẳn là ở vị trí tương đối tầng ngoài trong cơ thể Côn Bằng...

Chương 1327: Không muốn

Lục Thần Thương khuấy động, phá vỡ một con đường máu xuyên qua máu thịt của Côn Bằng so với kim cương còn cứng hơn, dựa vào cảm giác tự thân không ngừng tìm kiếm

Một cỗ pháp lực giống như thủy triều vọt tới, dự định cản trở hành động của Lý Trường Thọ

Từng cỗ hắc khí cùng loại với vực ngoại thiên ma đánh tới, ý đồ quấy nhiễu nguyên thần của Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ bất động như núi, gặp chiêu phá chiêu, tốc độ lại là càng lúc càng nhanh

Rốt cuộc, hắn tìm được một dòng sông, đó dường như là một mạch máu trong cơ thể Côn Bằng, bao phủ pháp lực nồng đậm

Tiểu Lục Thần Thương trong tay Lý Trường Thọ chấn động, trực tiếp xuyên thủng huyết tường trước mặt, thân hình hóa thành một tia lưu quang trốn vào trong đó

Thủy độn, đi ngược dòng nước!

Mục tiêu: tâm mạch của Côn Bằng!

Có lẽ là bởi vì chiêu này của Lý Trường Thọ quá ác, lúc này Côn Bằng bắt đầu kịch liệt giãy dụa, toàn thân lại tuôn ra khí đen đầy trời

Bên cạnh Huyền Đô Thành lại có vực ngoại thiên ma gần như vô tận vọt tới, yểm hộ Côn Bằng lui lại

Thế cục bên ngoài trở nên càng thêm hỗn loạn, đại đạo đụng nhau ở chỗ sâu Hỗn Độn Hải cũng càng ngày càng nghiêm trọng

Lý Trường Thọ lúc này bị "mắc kẹt" ở trong cơ thể Côn Bằng, đối với chuyện này ngược lại là không thể nào cảm giác, nhưng hắn rất nhanh liền gặp phải những trở ngại khó vượt qua

Khi đang hăng say độn trong mạch máu của Côn Bằng, phía trước rộng mở trong sáng, Lý Trường Thọ lập tức dừng lại, thậm chí còn lui về đằng sau mấy trăm trượng, cẩn thận đánh giá bố cục phía trước

Dòng sông máu sóng cả mãnh liệt, hòa vào một hồ nước ở phía trước

Nơi này cũng không phải là tâm mạch của Côn Bằng, hoặc là nói, thân thể của Côn Bằng to lớn như vậy, rất có thể cũng không chỉ có một trái tim, mà là có một 'máy bơm chính' và vô số 'máy bơm nhỏ'

Nơi này hiển nhiên là nơi 'tăng áp' khí huyết

Một tòa đại điện màu vàng óng ánh lơ lửng trên mặt hồ, bên trong tản ra uy áp mạnh mẽ

Lời nhắc nhở của Tháp đại gia cũng vang lên ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ:

- Coi chừng, có thể là nguyên thần của Côn Bằng

Lý Trường Thọ nhướng mày, ngược lại là không sai biệt nhiều so với dự đoán trước đó, ở trong cơ thể Côn Bằng, có thể trở ngại hắn đi chém tâm mạch, cũng chỉ có nguyên thần

Lập tức, Lý Trường Thọ không chút hoang mang, bên trong tay áo bay ra từng cái bình sứ, liên tiếp nổ nát vụn ở phía trước, vẩy ra các loại độc phấn

Xuất phẩm từ Lữ Nhạc, hẳn là độc cũ

Bay thẳng tới huyết mạch, hấp thu hoàn toàn

Dòng sông máu đỏ tươi kia, trong nháy mắt liền biến thành màu đen, một cỗ độc tố đại đạo mãnh liệt, tản ra máu thịt bốn phương tám hướng

- Lý Trường Canh, đủ rồi!

Trong kim điện kia truyền ra tiếng gầm lên giận dữ, một thân ảnh thấp bé xông ra, chửi ầm lên đối với Lý Trường Thọ:

- Bần đạo kính ngươi là đồng hương của cấm kỵ kia, dùng lời tốt đẹp để ngươi lờ đi, lại vẫn thiết hạ độc kế như vậy để bẫy bần đạo! Ngươi thực sự cho rằng bần đạo không dám giết ngươi? Nơi này đã là Hỗn Độn Hải! Đợi bần đạo tránh thoát những sư huynh sư tỷ của ngươi, nhất định sẽ khiến cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!

Ba, ba, ba...

Thân hình Lý Trường Thọ trôi nổi ở bên trong sông máu đen như mực, đầu đội Huyền Hoàng Tháp, lưng tựa Ly Địa Diễm Quang Kỳ, kẹp Lục Thần Thương, khẽ vỗ tay

- Đây chính là Yêu Sư uy hiếp sao? Sợ, sợ quá!

Khóe miệng nguyên thần Côn Bằng run nhè nhẹ, dường như đang áp chế lửa giận, thấp giọng nói:

- Lý Trường Canh, ta và ngươi vốn nên là minh hữu Ngươi không muốn biết, cấm kỵ kia là chết như thế nào sao? Ngươi không muốn biết, nội dung phía sau của quyển bút ký kia sao? Ngươi chẳng lẽ lại không muốn biết, biện pháp duy nhất siêu thoát thiên địa này sao?

- Không muốn

- Ngươi!

Lý Trường Thọ chậm rãi thở ra một hơi, trốn ở đằng sau khí tức huyền hoàng, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nổi giận của Côn Bằng, lại bắt được lãnh quang chợt lóe lên trong đáy mắt Côn Bằng

Côn Bằng này, rõ ràng là đang kéo dài thời gian

- Ngươi ở bên ngoài hẳn là sắp không chịu nổi rồi?

Côn Bằng lộ ra mấy phần ngạo nghễ:

- Dựa vào bọn họ? Thông Thiên Giáo Chủ đã bị Nhị Thánh Tây Phương muốn giết ngươi ngăn cản, chỉ cần Thái Thanh Thánh

Nhân không ra tay, ai cũng không ngăn được bần đạo

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Ngươi cũng không biết tên của cấm kỵ kia, đúng không?

Côn Bằng im bặt

Lý Trường Thọ cầm trường thương múa thương hoa, từng bước một tới gần kim điện nơi nguyên thần Côn Bằng ở, lạnh nhạt nói:

- Vị tiền bối kia chết như thế nào không quan trọng, quan trọng chính là, y chết bởi bất đồng ý kiến với Đạo Tổ, chết bởi tranh chấp tư tưởng với Đạo Tổ. Đạo Tổ trả giá thật lớn buộc chặt cùng với Thiên Đạo, nói với bên ngoài là vì bổ sung cho Thiên Đạo, trên thực tế lúc ấy là có một chút bất đắc dĩ

Chương 1328: Kịch chiến, diễn ra từ bên trong

- Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo liên thủ trấn áp vị tiền bối kia, xóa sạch vết tích từng tồn tại của vị tiền bối kia, ngay cả ngươi cũng bị ảnh hưởng, nói rõ là vận dụng đại đạo có quan hệ với sinh linh Hồng Hoang. Nhưng ngươi lại nhớ rõ những việc này, rất rõ ràng, là vị tiền bối kia lưu lại hậu thủ ở trên thân thể ngươi. Ngươi bị vị tiền bối kia quản chế, muốn giao một vài thứ cho ta, đúng không?

Trong mắt Côn Bằng lóe lên khó vẻ chấn kinh có thể che giấu, cười lạnh nói:

- Không hổ là đồng hương của tên gia hỏa kia, ngươi so với y còn muốn phiền phức hơn. Ngươi thật sự không muốn đồ vật mà y để lại cho ngươi sao?

- Những thứ đó không quan trọng

Lý Trường Thọ không ngừng bước, lạnh nhạt nói:

- Ta có con đường đi của chính mình, y đã chứng minh đường của y là sai, ta sao phải giẫm lên vết xe đổ? Hiện tại, giết ngươi trọng yếu hơn

- Ha ha ha!

Côn Bằng cười to vài tiếng:

- Giết ta? Chỉ bằng vào ngươi!

- Chỉ bằng vào ta

Quanh thân Lý Trường Thọ phảng phất như có một tia sương mù tản mát ra, khí tức bỗng cất cao, thân hình dường như cũng trở nên càng thêm vĩ ngạn

【 Át chủ bài: Quy tức bình khí quyết • bản tiến giai Kim Tiên. 】

Tu vi, Đại La Kim Tiên, nhị chuyển!

Ở bên người Lý Trường Thọ, một cái hồ lô lớn chậm rãi hiện ra, mây mù phía trên hồ lô lớn ngưng ra một bộ mặt mày, gắt gao nhìn chằm chằm nguyên thần Côn Bằng

Côn Bằng nhíu mày quát hỏi:

- Trảm Tiên Phi Đao vì sao ở trong tay ngươi?

Hô!

Tiểu Lục Thần Thương toát ra từng tia từng tia ánh lửa màu xanh lam, Lý Trường Thọ nâng thương chỉ xéo nguyên thần Côn Bằng, hai mắt hóa thành màu băng lam, không nói chuyện nữa

Sắc mặt của Côn Bằng đột nhiên ngưng trọng, đưa tay nắm hờ, hai cây trường đao ngưng tụ ở trong lòng bàn tay nguyên thần

Không có dấu hiệu nào, Lý Trường Thọ hét lớn một tiếng:

- Mời bảo bối quay người!

Trảm Tiên Phi Đao phun ra một vệt sáng trắng, chém vụt về hướng nguyên thần Côn Bằng!

Lý Trường Thọ tự nhiên không tin nguyên thần Côn Bằng có thể dễ dàng giải quyết như vậy, thân hình bay nhào mà lên, quang mang Huyền Hoàng Tháp cùng với Ly Địa Diễm Quang Kỳ nở rộ, Tiểu Lục Thần Thương chém thẳng đến đầu nguyên thần Côn Bằng

Những thứ khác trước mặc kệ, đánh cho nguyên thần Côn Bằng trọng thương mới là việc cấp bách

Tư vị thế cục mất khống chế, đối với Lý Trường Thọ mà nói, xác thực cảm thụ không được tốt cho lắm

Như Lý Trường Thọ sở liệu, nguyên thần Côn Bằng bị một cỗ hắc mang bao khỏa, lại cứng rắn đỡ được một kích Trảm Tiên Phi Đao, chỉ là hơi lảo đảo mấy bước

Lý Trường Thọ hung mãnh đánh tới, lấy Bát Cửu Huyền Công, cộng thêm hai kiện chí bảo phòng ngự vững tâm, bằng vào sự sắc bén của Tiểu Lục Thần Thương, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, liền toàn diện áp chế nguyên thần Côn Bằng...

Kịch chiến, diễn ra từ bên trong

Côn Bằng trong ngoài bức bách, đã là cảm nhận được nguy cơ tử vong, quanh người một lần nữa tuôn ra khí đen khôn cùng

Không chỉ có như thế, Thiên Ma Tôn Giả hiện thân tại Hỗn Độn Hải, vô số vực ngoại thiên ma giống như là biển gầm vọt tới, non nửa bọn chúng vọt thẳng tới cửa ra vào Hồng Hoang thiên địa, tiến hành vây Nguỵ cứu Triệu

Thân thể to lớn của Côn Bằng đã vết thương chồng chất, nhưng sắc mặt của các cao thủ Đạo Môn lại càng trở nên lạnh lùng

Bọn họ, chưa thể làm bị thương gân cốt của Côn Bằng!

Ở chỗ cổ Côn Bằng, ánh vàng đong đưa, kiếm ảnh như rồng

Vân Tiêu tiên tử áo trắng như tuyết, cầm Thanh Bình Kiếm trong tay vung múa, cái cổ Côn Bằng đã bị nàng san bằng non nửa

Kiếm ý kia không giảm sắc bén, bóng hình xinh đẹp kia sát cơ lạnh thấu xương

【 Đặt thứ này ở chỗ của ngươi, ta là an tâm nhất. Chúng cũng được phân chia thành âm dương, thích hợp nhất cho dịp này

Bên trong rừng hoa đào, trên miệng hắn nở nụ cười ôn hoà, ấn một đồng tiền vào lòng bàn tay mình, ý cười có mấy phần không hiểu trong mắt, tóm lại là luôn ấm áp. 】

- Đừng có để cho Côn Bằng chạy trốn! Ta đi ngăn cản mấy đầu Tiên Thiên Thần Ma kia!

Huyền Đô sư huynh truyền âm, nhiễu loạn suy nghĩ của Vân Tiêu

Động tác trong tay nàng hơi dừng lại, Hỗn Nguyên Kim Đấu chống ra một màn ánh sáng màu vàng, hòa tan toàn bộ vực ngoại thiên ma cuốn tới

Vân Tiêu dùng tiên thức đảo qua, thấy Đại Pháp Sư xông vào bên trong hình bóng Thiên Ma, thấy Thái Cực Đồ phong ở trung tâm Huyền Đô Thành

Thấy nhiều đồng môn thi triển thần thông vây giết Côn Bằng, nhưng thân thể Côn Bằng này vô cùng to lớn, đã hoàn toàn chui vào bên trong khí tức hỗn độn, pháp lực bên trong liên tục không ngừng...

Dường như muốn thoát ly trùng vây

Vân Tiêu hít vào một hơi thật sâu, da thịt bao khỏa một tầng mây mù nhàn nhạt, trên cái trán nhẵn nhụi hiện ra một chút đỏ son, tròng mắt chiếu ra đủ màu sắc

Chương 1329: pháp lực không đủ

【Trả lại hắn cho ta. 】

Ông ——

Thanh Bình Kiếm không ngừng chiến minh, lụa buộc tóc của Vân Tiêu rách ra, tóc đen bay múa, thân hình hóa thành lưu tinh trắng nhạt lấy tốc độ cực nhanh đập xuống!

Tiếng kiếm rít, đạo tắc chấn minh

Ánh sáng trắng lóe lên, đạo lưu tinh kia gần như trong nháy mắt xuyên thấu thân thể cực dày của Côn Bằng, đánh cho Côn Bằng run lên ba lần, trên lưng phun ra từng cột máu tươi

Triệu Công Minh thấy thế gầm thét một tiếng:

- Diệt Côn Bằng này!

24 viên Định Hải Thần Châu quay trở về, khảm vào cây roi vàng trong tay Triệu Công Minh

Cây roi vàng đảo mắt hóa thành dài vạn trượng, mang theo sức nặng của 24 đại thiên thế giới, đập xuống đầu Côn Bằng!

Mí mắt gần như rách nát của Côn Bằng đột nhiên mở ra, trong con ngươi có tầng tầng vết xước tràn đầy hung ác!

Đại đạo rung động, thân thể run mạnh, tiếng hô hoán trầm thấp hữu lực kia, có thể chấn vỡ nguyên thần Kim Tiên phổ thông!

Nhưng ở trong chớp mắt tiếp theo, một màn vượt quá dự kiến của mọi người đột nhiên trình diễn...

Thân thể vô cùng to lớn của Côn Bằng lại đột nhiên sụp đổ!

Khí đen khôn cùng càn quét thập phương, rìa Hỗn Độn Hải đều bị màu mực nhuộm dần, khiến cho chúng cao thủ Đạo Môn sửng sốt!

Côn Bằng... tự sát rồi?

Đúng lúc này!

Sưu!

Một vệt hào quang màu lam nhạt hiện lên, một con cá lớn dài trăm dặm đột nhiên thoát ra từ trong khí đen, nhảy lên một cái ở bên trong Hỗn Độn Hải, đuôi cá đong đưa, vây cá rung động, tốc độ cực nhanh, trực tiếp biến mất ở bên trong Hỗn Độn Hải

Cá lớn!

Côn!

Hình thái Côn Bằng giang rộng đôi cánh bay lên Cửu Thiên trước đó!

Tổn hại tám thành pháp lực, đổi một chút hi vọng sống!

Con cá lớn này bơi lội không chút trở ngại trong Hỗn Độn Hải, trong nháy mắt đạt đến tốc độ cực nhanh, làm cho một đám cao thủ ngăn cản không kịp

Kim Bằng lập tức liền muốn giương cánh đuổi theo, nhưng lúc này lý trí của gã vẫn còn tồn tại, lập tức la lên đối với bên cạnh:

- Nhanh lên trên lưng ta!

Chúng cao thủ Đạo Môn cấp tốc làm ra phản ứng, toàn lực lao vùn vụt về hướng Kim Bằng

Nhưng, một vệt bóng trắng đột nhiên liều lĩnh đuổi theo, Thanh Bình Kiếm trong tay bao hàm thanh quang, làm cho tốc độ của nàng lại tăng thêm hai đoạn

Ở phần đuôi Côn Bằng, vỏ kiếm Thanh Bình Kiếm cắm vào hơn phân nửa

- Nhị muội! Trường Canh hắn…

- Hắn cái gì mà hắn! Động tác của ngươi có thể nhanh lên hay không! Trường Canh sư đệ nếu như bị Côn Bằng tiêu hóa, vậy cái gì cũng đều trễ!

Kim Linh Thánh Mẫu nghiêm nghị răn dạy, Triệu Công Minh cắn răng một cái, giậm chân một cái, vội vàng bay về phía phần lưng Kim Bằng

...

Đã bao lâu rồi, bao lâu rồi ta chưa trải qua cảm giác pháp lực không đủ

Vân Tiêu lúc này đạo tâm bất ổn, không có cách nào tính toán tiên lực của chính mình lúc nào sẽ hao hết

Bất luận trọng bảo gì, ngoại trừ tự thân phát huy uy lực, muốn phát huy ra uy năng, đều cần pháp lực của Luyện Khí Sĩ chèo chống

Sự đặc thù của tự thân Thanh Bình Kiếm chính là "sắc bén", kịch đấu trước đây, cùng với ngự kiếm đuổi theo lúc này, hao phí đều là pháp lực của nàng

Vân Tiêu tuy có Hỗn Nguyên Kim Đấu, nhưng tốc độ Hỗn Nguyên Kim Đấu phân giải khí tức hỗn độn sinh ra linh lực, kém xa Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên...

Tiên thức không có cách nào khuếch tán quá xa ở bên trong Hỗn Độn Hải, may mà lúc này còn có thể duy trì liên hệ giữa Thanh Bình Kiếm cùng với vỏ kiếm của nó, dựa vào lực lượng dẫn dắt này, khoảng cách so với Côn Bằng đang dần dần rút ngắn

Chỉ cần ngăn lại Côn Bằng, Kim Bằng tự nhiên sẽ mang các vị đồng môn đến đây chi viện

Vân Tiêu nghĩ như vậy, trong mắt lấp lóe thần quang, tản đi thần thông gia trì trước đây, tận khả năng cung cấp pháp lực cho Thanh Bình Kiếm

Bên trong Hỗn Độn Hải không có quy tắc, nàng không có cách nào phán đoán chính xác khoảng cách với Côn Bằng, nhưng giữa hai bên càng ngày càng gần, đây là nhắc nhở của Thanh Bình Kiếm

Pháp khí của Thánh Nhân, quả nhiên không dễ dùng

Vân Tiêu nuốt rất nhiều đan dược mang theo người, nhưng pháp lực tự thân vẫn như cũ có một chút khó có thể tiếp tục

Nàng tất nhiên là biết, ở bên trong Hỗn Độn Hải mất đi pháp lực chèo chống, là một sự tình cực kỳ nguy hiểm

Nhưng nàng vào giờ phút này...

Không quản được

Không quản được đạo tâm của chính mình, không quản được xúc động của chính mình, đồng dạng không quản được phần sát ý trong đáy lòng của chính mình kia, muốn lột ra yêu thân của con cá lớn này

Phấn đấu quên mình, chính mình đây coi như là phấn đấu quên mình sao?

Vân Tiêu cảm thấy đạo tâm rất loạn, tình hình pháp lực không đủ càng trở nên nghiêm trọng, cảm giác suy yếu gợi lên một vài bức hình ảnh trong đáy lòng

Tất nhiên là đều có quan hệ với hắn

【- Ở trên cơ sở như vậy, nguyện ý phấn đấu quên mình vì đối phương, không để ý nhân quả, đây chính là đột phá, bước vào cảnh giới nhân duyên

Chương 1330: Đã rất gần!

Hắn mỉm cười nói như vậy, chững chạc đàng hoàng phân tích cái gọi là cảnh giới đạo lữ, nói đạo lý rõ ràng

- Đừng có nhăn nhó như vậy...

Nàng nói như vậy, lúc ấy đạo tâm có một chút gợn sóng, vào giờ phút này vẫn như cũ mười phần rõ ràng, sự thân mật khi hắn gối đầu lên đùi nàng lúc đó, đến bây giờ vẫn khiến nàng bồi hồi. 】

Trong những hình ảnh đó, hắn phần lớn là ngậm cười nói, thực chất bên trong mang theo vài phần ung dung không vội, không hoảng không loạn

Nhưng hắn cũng có thời điểm cực kỳ yếu ớt

Trong trận chiến Bắc Châu, Tề Nguyên đạo trưởng chịu chết, hắn trốn ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu của chính mình dưỡng thương, trong nửa năm đầu hắn vẫn luôn mê man, thỉnh thoảng tỉnh lại mấy lần

Khi đó, chính mình cảm nhận được cái gì là tâm cảnh phàm nhân, cùng với cảm xúc sinh linh sau này

Đạo tâm thống khổ

Vân Tiêu cho đến nay vẫn không biết, ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, hắn ở dưới mấy món trọng bảo trấn áp, cùng với Thiên Đạo ngăn cách, đến cùng hạ quyết định gì

Nhưng trước khi hắn trải rộng ra một tấm quyển trục chưa ghi, câu nói hắn nói ra trong lúc vô tình kia, Vân Tiêu tự nhiên sẽ không quên

- Đi về phía trước hẳn là rất nguy hiểm, an toàn nhất chính là đứng ở trên bờ. Cũng không biết, đến cuối cùng, còn có ai sẽ ở bên ta

Nàng lúc ấy chỉ là lẳng lặng ngồi ở bên ngoài Hỗn Nguyên Kim

Đấu, nhắm mắt ngưng thần, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, khẽ mỉm cười

Thủy chung vẫn luôn không học được biểu đạt, cũng không cần phải cố tình học để làm gì, Luyện Khí Sĩ theo đuổi là làm theo bản tâm của mình...

Không thể nghĩ lung tung, sắp đuổi kịp rồi

Bóng lưng Côn Bằng đã ở bên rìa tiên thức dò xét

Pháp lực có một chút không cung cấp đủ, coi như sau đó chặn đầu Côn Bằng, cũng không có cách nào ngăn trở gã

Vân Tiêu khẽ nhíu đôi mi thanh tú, lực lượng nguyên thần chảy qua toàn thân, hóa thành từng tia từng tia pháp lực

Như vậy mặc dù sẽ hao tổn tâm thần, lại có thể làm chính mình không cần dừng lại điều tức. Sau đó chỉ cần tĩnh tu một số năm tháng, liền có thể bổ khuyết hao tổn lúc này

Nơi này cũng không có dấu vết của Thiên Ma, tốc độ cực nhanh của Côn Bằng hơi yếu hơn Côn Bằng thời kỳ toàn thịnh, nhưng cũng không phải là ai cũng có thể đuổi theo

Nếu như không có Thanh Bình Kiếm tương trợ, chính mình quả thật đuổi không kịp

Vân Tiêu biết, cách làm lý trí nhất, là mượn lực lượng Thanh Bình Kiếm, gia trì ở trên lưng Kim Bằng

Nhưng nàng không biết vì sao, nhìn Côn Bằng chạy ra khỏi trùng vây, bên trong khí đen cuồn cuộn kia không có thân ảnh Lý Trường Thọ, liền không nhịn được đuổi theo

Đã rất gần!

Côn Bằng đang di chuyển với tốc độ cực nhanh đã phát hiện ra tung tích của nàng, đang ra sức lay động vây đuôi

Vân Tiêu vốn tưởng rằng đạo tâm của chính mình có thể bảo trì tâm như chỉ thủy, nhưng ở trong chớp mắt đến gần Côn Bằng, đạo tâm không thể ức chế nổi lên sát niệm

Thanh Bình Kiếm chấn động, một bóng trắng xuyên qua mây

Khí tức hỗn độn không thể ngăn cản, một kiếm vạch phá đạo tắc phá toái!

Côn Bằng bị thân ảnh Vân Tiêu vọt tới đụng thân hình lật nghiêng, kiếm quang theo sát lướt lên, Thanh Bình Kiếm vung ra làn sóng hừng hực!

Trong kiếm quang, Vân Tiêu đạp trên bụi mù tuyệt mỹ, lưu lại đạo đạo tàn ảnh, kiếm đi long xà, huyết quang loạn tuôn

Côn Bằng gầm thét, quanh người rung ra pháp lực cường hoành, thân ảnh Vân Tiêu bị ngăn cản, Côn Bằng này lại một chút cũng không ham chiến, cúi đầu lao xuống chỗ sâu Hỗn Độn Hải

Vân Tiêu khẽ nhíu đôi mi thanh tú, vội vàng đuổi theo, nhưng một vệt bóng trắng mang theo, lại lộ ra mấy phần yếu đuối

Lực lượng nguyên thần hao tổn đã có một chút nhiều

Chính mình có lẽ nên dừng lại, chờ Kim Bằng một chút...

Trong đáy lòng Vân Tiêu nổi lên ý niệm như vậy, nhưng thân thể đã mất khống chế, cấp tốc đuổi về phía trước

Thanh Bình Kiếm có một chút rung động, dường như đang kháng cự pháp lực của Vân Tiêu. Nhưng Vân Tiêu khẽ nhíu đôi mi thanh tú, trong mắt không có một chút chần chờ nào, làm cho Thanh Bình Kiếm quy về ổn định

Cấp tốc tiếp cận, phóng tới trước, kiếm đi du long, vận hết toàn lực vung chém

Côn Bằng lập lại chiêu cũ, lại là dựa vào pháp lực mênh mông đẩy lui Vân Tiêu

Thân ảnh Vân Tiêu dừng lại, vẫn chấn tác tinh thần, lao tới một lần nữa

Bên trong Thanh Bình Kiếm chiến minh, một tia linh giác rung động ở trong đáy lòng nàng:

- Đừng có ráng chống đỡ, Huyền Hoàng Tháp tự nhiên có thể bảo vệ hắn chu toàn

Vân Tiêu ngậm miệng không nói một lời, phải tay nắm chặt Thanh Bình Kiếm, mũi kiếm vẫn như cũ chỉ về phía trước, sắc mặt đã là vô cùng trắng bệch

Cảm giác suy yếu xâm nhập cốt tủy, cảm giác mệt mỏi từ khi thành đạo từ Viễn Cổ đến nay chưa từng có

Đuổi theo, ngăn lại Côn Bằng, chờ đợi tiếp viện ở phía sau...

Đuổi theo...

Đuổi!

Lần thứ tư, lần thứ năm... mười mấy lần truy kích

Chương 1331: Chính mình đây là thế nào?

Thanh Bình Kiếm không ngừng chiến minh, không ngừng kháng cự, khuôn mặt của Vân Tiêu càng trở nên tái nhợt, linh lực tràn ra từ đan dược, đã hoàn toàn không thể lấp đầy lỗ hổng cần thiết để thôi động Thanh Bình Kiếm

Trên lưng Côn Bằng chồng chất vết thương, đôi mắt cá đáng sợ kia lộ ra ánh sáng, nhưng từ tức giận, phẫn nộ, dần dần biến thành tuyệt vọng, vô lực

Vân Tiêu vào giờ phút này đã không có cách nào duy trì tiên thức dò xét nơi xa, cũng không chú ý tới chi tiết như vậy

Truy kích lần thứ mười sáu

Khí tức hỗn độn cơ hồ đã trở thành trở ngại, Thanh Bình Kiếm đã là một lần nữa chịu đựng nàng cưỡng ép thôi động, lực lượng nguyên thần cơ hồ đã cạn kiệt, kế tiếp liền phải thiêu đốt bản nguyên, hao tổn đạo hạnh...

Nhưng đạo tâm lại cảm thấy rằng không là gì cả

Chính mình đây là thế nào?

Nàng trong thoáng chốc, lại thấy được thân ảnh vừa mất đi sư phụ, cuộn mình ở trong góc Hỗn Nguyên Kim Đấu, đạo tâm vẫn như cũ sẽ mơ hồ nhói đau

Kiếm quang lóe, bạch quang lưu ảnh, Vân Tiêu lần thứ mười sáu đuổi theo Côn Bằng, mũi kiếm vạch ra đạo đạo vết kiếm

Thân thể Côn Bằng lại bị trực tiếp đụng bay, thần quang trong đôi mắt thu liễm, thân thể to lớn ở bên trong Hỗn Độn Hải nghiêng sang một bên

Ngừng?

Thân ảnh Vân Tiêu lập tức tiến lên, ở dưới sự ngăn cản của khí tức hỗn độn, không ngừng nhẹ nhàng lay động

Tiên thức tận lực tiến khuếch tán về phía trước, nàng đột nhiên "thấy" 'cái bao lớn' trên lưng Côn Bằng, nhìn thấy 'cái bao lớn' nổ tung, một đạo thân ảnh thon dài cầm thương nhảy ra...

Đạo tâm Vân Tiêu khẽ lắc lư, cơ hồ té ngã trong Hỗn Độn Hải

Thanh Bình Kiếm xuyên qua khí tức hỗn độn trùng điệp phát ra một tiếng kiếm minh trong trẻo, Lý Trường Thọ mới vừa xông ra phần lưng Côn Bằng, nụ cười trên khoé miệng còn chưa kịp thu lại, đã lập tức đông cứng lại ở bên miệng

- Vân Tiêu!

...

- Tiền bối?

- Tiên tử

- Vân Tiêu

- Vân...

Trong đáy lòng Vân Tiêu nổi lên một chút tâm niệm yếu ớt, từng màn hình ảnh có một chút mơ hồ cấp tốc xẹt qua

Ngay khi cảm giác mệt mỏi cùng với suy nhược sắp xâm chiếm nguyên thần của nàng, làm cho nàng mất đi ý thức, cỗ khí tức quen thuộc kia, làm cho đạo tâm nàng triệt để an định lại

Vân Tiêu đột nhiên hồi tưởng lại nam tử ở bên trong Kim Đấu cúi đầu tô tô vẽ vẽ, lại không nhịn được tự lẩm bẩm lúc trước

Lúc ấy chính mình cũng không lên tiếng, cũng không có trả lời

Bây giờ ở trong Hỗn Độn Hải lờ mờ vô danh này, gối lên khuỷu tay căng cứng lại không dám dùng sức của hắn, Vân Tiêu đột nhiên muốn mở miệng, thế là chút sức lực sau cùng biến thành một câu đáp lại

- Ta ở đây...

Đương, đương ——

Tư, tư ——

- Lý Trường Canh, ngươi có gan thì cho ta thống khoái!

- A! Ngươi giết ta đi, nếu có bản lĩnh, ngươi giết ta đi!

- Ngươi có phải là nam nhân không!

Tiếng hét vang lên

Cũng không phải là tiếng hét mà tai nghe được, mà là thần niệm dao động nguyên thần cảm giác được

Mí mắt hơi mỏng của Vân Tiêu khẽ run mấy lần, chậm rãi mở ra, trong mắt hiện lên một tia mê mang, sau đó rất nhanh khôi phục thanh minh, có một chút cảnh giác ngồi dậy

Đây là nơi nào?

Nàng đang ở trong một tòa cung điện nguy nga, được đào ở một ngọn núi nào đó, bên trong có đá lởm chởm, cũng có rất nhiều bảo vật quý hiếm, càng hiếm thấy là nơi này tràn ngập linh khí, nhưng bên ngoài lại là khí tức hỗn độn tối tăm mờ mịt

Vân Tiêu vừa định vận chuyển tiên lực, liền bắt được một cỗ khí tức quen thuộc, tiên thức cũng nhìn thấy bóng lưng trên bậc thang ngoài cửa điện, tâm thần căng thẳng nhanh chóng thả lỏng

Trong đáy lòng thoáng qua mấy đạo quang ảnh, quang ảnh dừng lại ở Lý Trường Thọ cầm thương đâm thủng phía sau lưng Côn Bằng nhảy lên

Vân Tiêu không khỏi nở một nụ cười ôn nhu, cảm giác mệt mỏi còn chưa tiêu tan khiến nàng có chút khó chịu

Đột nhiên cảm giác được trên người mình có một chiếc đào bào trượt xuống, Vân Tiêu cúi đầu nhìn lại, nhìn thấy chính là một bộ đạo bào của Lý Trường Thọ

Lại nhìn chính mình, kỳ thật chỉ mặc vạt áo trong, váy dài nhuốm máu được gấp đặt ở bên gối

Chẳng biết tại sao, gương mặt xinh đẹp của nàng hơi đỏ

- Đây chính là ý ngượng ngùng của sinh linh sau này?

Nghĩ vậy, Vân Tiêu đứng dậy mặc đạo bào vào, ngón tay lướt qua đạo bào từ trên xuống dưới, làm cho nó thon gọn vừa vặn

Đây là lòng yêu cái đẹp của sinh linh

Giờ thì ổn rồi

Nhấc Thanh Bình Kiếm đã tra vào vỏ, Vân Tiêu chậm rãi đứng dậy, mái tóc đen như thác nước trượt xuống, lại không nhịn được đưa tay sờ gương mặt của chính mình một cái, tiên thức hiện ra vài hình ảnh đơn giản của nàng sau khi hôn mê...

Nàng đã đỏ mặt lần thứ ba sau khi tỉnh dậy

- Lỗ mãng

Nàng khẽ lẩm bẩm một tiếng, bóng lưng Lý Trường Thọ cứng đờ trên bậc thang ngoài cửa điện

Chương 1332: Để ngươi lo lắng rồi

Chỉ là không kìm lòng được chiếm chút lợi lộc...

Hắn quả thực là càn rỡ rồi? Vân Tiêu bên trong thực chất rất bảo thủ?

Bỏ qua, bỏ qua, việc này không hồi tưởng liền sẽ không có miêu tả, không có miêu tả liền sẽ không tao ngộ thần thú tối cao chư thiên đi ngang qua bên trong Hỗn Độn Hải (hẳn là mỉa cua đồng :D)

Vân Tiêu điểm nhẹ mũi chân, chậm rãi bay ra từ trong điện, mái tóc dài tự động co lại thành tóc mây đơn giản, bởi vì pháp lực thâm hụt càng thêm mấy phần yếu đuối

Nàng chưa đáp xuống trước điện, đã thu hết tình hình nơi đây vào mắt

Đây là một chỗ mật địa bên trong Hỗn Độn Hải, so với "động phủ Côn Bằng" gặp được hai lần trước, còn hùng vĩ, hoàn mỹ hơn rất nhiều

Tối thiểu cũng có mấy trăm đầu đại đạo giao thoa ở chỗ này, tạo thành một thiên địa tương đối ổn định

Còn có các loại trận pháp phân bố ở các phương hướng, thu nạp khí tức hỗn độn, phân giải thành âm dương ngũ hành linh khí, chế tạo nơi đây thành tiểu tiên cảnh hỗn độn

Chủ thể chính là một ngọn núi đá đen nhánh, trên đó có suối nước linh tuyền, cũng có rừng rậm hồ nước, huyễn cảnh bí trận

Mấy đóa mây trắng do trận pháp tạo ra trên bầu trời xanh thẳm, cũng không phải không nhúc nhích

Khi làn gió thổi qua, sức sống ẩn giấu ở đây tản ra, khiến cho tâm thần người ta thanh thản

Đại điện ở trong nội bộ ngọn núi, nếu như leo lên đỉnh núi nhìn ra ngoài, Hỗn Độn Hải như biển mây, chỉ chẳng qua có chút âm trầm

Nơi này là hang ổ của Côn Bằng?

Vân Tiêu đi ra đại điện, bất giác bị hình ảnh lọt vào khoé mắt hấp dẫn, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy thân hình to lớn của Côn Bằng đang lơ lửng bên ngoài bức tường ánh sáng hình vòm, thật hùng vĩ và to lớn. như một dãy núi

- Cảm thấy thế nào?

Lý Trường Thọ đứng dậy nhìn sang, cười hỏi

Vân Tiêu điểm một chân xuống, trong mắt mang theo vài phần ý cười ôn nhu, lẳng lặng nhìn hắn một hồi, sau đó dời ánh mắt, hồi đáp:

- Đã khôi phục

Lý Trường Thọ gật gật đầu, trong đáy lòng hiện ra mấy cái lựa chọn đối thoại

Một người nam nhân thực thụ, lúc này tuyệt không thể dùng "phàn nàn" để diễn tả quan tâm, nói những câu như là 'sao ngươi không đuổi theo cùng với Kim Bằng, truy đuổi một mình là rất liều lĩnh?

Tiên tử người ta liều sống liều chết đuổi theo, không phải là bởi vì trong đáy lòng sốt ruột sao?

- Để ngươi lo lắng rồi

Trong mắt Lý Trường Thọ toát ra mấy phần tự trách:

- Là ta ứng biến quá mức vội vàng, không kịp an bài sự tình kế tiếp một cách thích đáng

Vân Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu, xách theo Thanh Bình Kiếm bay xuống, nói:

- Là ta có một chút mất phân tấc, không đủ tín nhiệm đối với ngươi

- Đừng nói những thứ này

Lý Trường Thọ quay người nhìn về phía chỗ dưới hai bậc thang

Vân Tiêu theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nhìn thấy một con cá lớn dài mười thước bị trói ở bên trên Tiểu Lục Thần Thương, chậm rãi lắc lư trên một đống Tam Muội Chân Viêm, thân thể cá lớn đã có một chút yếu ớt, lúc này đã không còn sức mắng chửi, chỉ có thể không ngừng run rẩy

Trong mắt mang theo ý cười, Lý Trường Thọ khoanh tay, thở dài một tiếng:

- Đáng tiếc, đáng tiếc, ta ra tay vẫn là chậm một bước, để cho nguyên thần của nó cưỡng ép thu nạp Hồng Mông Tử Khí

Vân Tiêu nhẹ nhàng chớp mắt, đã là nghĩ rõ ràng chỗ mấu chốt trong này, truyền âm hỏi:

- Ngươi không muốn sợi Hồng Mông Tử Khí này?

- Hạn mức cao nhất quá thấp, nếu ta lúc này chỉ là Luyện Khí Sĩ cảnh giới Kim Tiên, tất nhiên là sẽ không do dự

Lý Trường Thọ truyền âm trả lời:

- Hơn nữa thời gian điểm không đúng. Lúc này ta nếu trực tiếp tương dung với Thiên Đạo, e rằng là rất nhiều chuyện liền phải lấy ý chí Thiên Đạo làm chủ, không có đường sống hòa giải. Đừng có nói với người ngoài chuyện này. Trước đây ta ở trong cơ thể Côn Bằng, bức bách nguyên thần của gã hiện thân đại chiến với ta, lại cố ý lưu thủ, bức nguyên thần gã cưỡng ép dung sợi Hồng Mông Tử Khí này. Việc này, Đạo Tổ lão gia nhiều nhất chỉ trừng phạt ta xử lý công việc không hiệu quả, sẽ không trực tiếp ra tay đối với ta

Vân Tiêu hỏi:

- Sở dĩ xuất hiện biến số, là bởi vì sư tổ thả ra sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín chân chính?

- Ừm

Lý Trường Thọ trịnh trọng gật đầu, biểu tình có một chút một lời khó nói hết:

- Việc này có một chút phức tạp, chẳng qua ngươi không cần phải lo lắng, Đạo Tổ lão gia không cần làm khó dễ với một tiểu đệ tử như ta

- Nhưng...

Vân Tiêu có một chút muốn nói lại thôi, nàng nhìn khóe miệng Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cũng lộ ra mấy phần ý cười:

- Ngươi am hiểu tính kế hơn ta, nghe ngươi là được

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đa tạ tiên tử tiền bối thông cảm

Nàng khẽ nhíu đôi mi thanh tú, nghĩ đến mấy hình ảnh đơn giản vừa lướt qua trong đầu kia, sẵng giọng:

- Ngươi thật sự quá bất kính với tiền bối

Chương 1333: hất cằm

Lý Trường Thọ vừa định trả lời mấy câu hóm hỉnh, đã thấy cá lớn ngưng tụ thành một lão đạo mặt đen, lộ vẻ mặt dữ tợn, đồng dạng bị trói ở bên trên Tiểu Lục Thần Thương, bị Tam Muội Chân Viêm thiêu đốt, mắng:

- Hai người các ngươi liếc mắt đưa tình đủ chưa? Có dám cho bần đạo một cái thống khoái!

- Hừ!

Lý Trường Thọ lập tức đổi thành biểu tình quang minh lẫm liệt, mắng:

- Giết ngươi? Tiện nghi cho ngươi! Bần đạo còn phải bắt ngươi về, giao cho Thông Thiên sư thúc xử trí!

Nguyên thần Côn Bằng mắng:

- Chưa từng nghĩ tới, bần đạo một thế thanh danh hiển hách, cuối cùng lại thua ở trong tay một thằng nhóc miệng còn hôi sữa nhà ngươi!

Lý Trường Thọ đưa tay sờ sờ cái cằm, đã khôi phục hình dáng trước đây

Nói đùa, thật vất vả mới quyết định, thừa dịp Vân Tiêu nguy hiểm, lợi dụng lúc Vân Tiêu đang nằm nghiêng thuận thế hôn một cái, nếu ngụy trang thì cũng quá không ra gì

Hồng Hoang văn minh, bắt đầu từ tôn trọng đạo lữ

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Bần đạo tu đạo cũng đã mấy trăm năm, sao còn có thể nói là miệng còn hôi sữa? Côn Bằng ngươi chẳng qua là bại bởi vì tham lam của chính mình, lúc ấy nếu không nuốt ta vào bụng, làm sao sẽ bị động khắp nơi?

Côn Bằng lộ ra sắc mặt giận dữ, cũng không nói tiếp, nhưng khuôn mặt dần dần có một chút tuyệt vọng, cuối cùng cười lạnh nói

- So với người đồng hương kia của ngươi, xác thực càng thông minh hơn

Lý Trường Thọ liếc nhìn Vân Tiêu, tiên tử đại nhân lại chỉ là sắc mặt bình tĩnh nhìn qua Côn Bằng, rất thông minh không có hỏi nhiều quản nhiều

Nhưng bây giờ, nhân cơ hội lúc này rời xa Hỗn Độn Hải, lại thêm bọn người Kim Bằng nhất thời không tìm được chỗ này, Lý Trường Thọ quyết định, để cho Vân Tiêu hiểu biết thêm về bản thân

Mặc dù có một số kế hoạch, hắn sẽ không cho bất kỳ người nào biết, nhưng một ít tình huống cơ bản của chính mình, cùng với tình hình có khả năng xuất hiện trong tương lai, cũng phải để cho Vân Tiêu rõ ràng mới được

- Đồng hương của ta trong miệng ngươi, rất quen với ngươi sao?

- Hừ!

Côn Bằng hừ lạnh nói:

- Bần đạo luyện chế xác cũ, cũng chính là bí pháp nguyên thần thứ hai kia, chính là y tặng cho

- Như vậy, y là ai?

Lý Trường Thọ nhíu mày hỏi như vậy, Côn Bằng ngẩn ra, trong mắt toát ra vẻ hồi ức, nhưng mỗi lần đến thời khắc mấu chốt, ánh mắt liền sẽ trở nên vô cùng mờ mịt

Qua thật lâu, Côn Bằng nói:

- Một đoàn sương mù

- Quả nhiên, sự tồn tại của y đã bị xóa bỏ ở phương diện đạo

Lý Trường Thọ lẩm bẩm một tiếng, nhíu mày suy tư

Vân Tiêu ở bên cạnh không nhịn được hỏi:

- Ngươi đang tìm vị tiền bối Viễn Cổ nào đó sao? Ta có lẽ có thể biết một ít manh mối, dù sao ta cũng là sinh linh Viễn Cổ

Lý Trường Thọ hơi chớp mắt đối với Vân Tiêu, ở ngay trước mặt Côn Bằng, tập hợp một chút tin tức về Lãng tiền bối mà chính mình biết

Lão sư của Hằng Nga tiên tử

Người trợ giúp nhỏ Bàn Cổ khai thiên địa, nhưng bởi vì lúc đại chiến với Tiên Thiên Thần Ma bị Bàn Cổ ngộ thương, ngủ say vượt qua Viễn Cổ, lần đầu tiên tỉnh lại tạo ra thân phận giả nguyên thần thứ hai, lần thứ hai hoàn toàn tỉnh lại đã là tại thời kì cuối Viễn Cổ

Gián tiếp dẫn đến Vu Yêu đại chiến bộc phát

Từng âm thầm chỉ điểm Nữ Oa Thánh Nhân tạo hóa Nhân Tộc

Quen biết với Hồng Quân Đạo Tổ, lại tương ái tương sát

Bị Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ liên thủ trấn áp, xóa sạch hết thảy vết tích tồn tại, sửa đổi ký ức của Hằng Nga, chỉ để lại Nữ Oa Thánh Nhân duy nhất hiểu rõ tình hình nhưng tuyệt sẽ không mở miệng biết được toàn bộ sự tình

Thích đánh bài

Rất lãng

Vân Tiêu: "…"

Côn Bằng đột nhiên nói:

- Ta có rất nhiều di vật của y, nếu ngươi có thể bỏ qua cho ta, ta liền...

- Di vật của vị tiền bối đó không phải đều ở chỗ kia sao?

Lý Trường Thọ hất cằm về phía thân thể Côn Bằng:

- Nếu ta đoán không lầm, ở vị trí yếu hại trên người ngươi, hẳn là có mật thất hoặc là cung điện. Bên trong nguyên thần ngươi có một đạo ấn ký, dường như bị người áp đặt, nếu ngươi vi phạm lời hứa nào đó, ấn ký này liền sẽ trực tiếp hủy diệt nguyên thần của ngươi, đúng không?

Sắc mặt của nguyên thần Côn Bằng vô cùng âm trầm

Lý Trường Thọ quan sát khuôn mặt của Côn Bằng, cười nói:

- Nếu ta đoán không lầm, mật thất kia ở ngay bên trong tâm mạch của ngươi, phía trên có cấm chế không phá nổi của ngươi, nếu cưỡng ép phá vỡ, liền sẽ ngọc thạch câu phần với ngươi

Dứt lời, Lý Trường Thọ thấy trong mắt nguyên thần Côn Bằng toát ra mấy phần không hiểu, trong đáy lòng lập tức sáng tỏ, tiếp tục nói:

- Như thế xem ra, vị tiền bối này vào lúc mạo hiểm cưỡng ép đi một bước cuối cùng, đã dự cảm được chính mình thất bại, lưu lại một ít hậu thủ

- Ngươi là chuyển thế của y?

Chương 1334: người tốt

Trong mắt nguyên thần Côn Bằng bắn ra một cỗ hận ý mãnh liệt:

- Ngươi từ đầu đến cuối đều đang đùa nghịch ta! ?

Nhưng tùy theo, Côn Bằng lại run lên, lẩm bẩm nói:

- Không, không đúng, Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không để cho y để lại bất cứ dấu vết gì, tu vi của ngươi hiện tại còn chưa có bị Thiên Đạo giam cầm...Ngươi là ai? Ngươi đến cùng là ai!

- Thiên Đình văn thần, Thái Bạch Kim Tinh, tiểu đạo đồng trước Thái Thanh Quan

Lý Trường Thọ vung đạo bào, nguyên thần Côn Bằng lúc này liền bị Tiểu Lục Thần Thương kéo lên

- Nếu tiên tử nhà ta đã tỉnh, ở trong miệng ngươi cũng không hỏi ra tin tức gì, vậy thì đi thôi, đi xem một chút vị tiền bối này, đến cùng lưu lại thứ gì, lại làm sao biết được ta, kẻ đến sau

Vân Tiêu nghe được hai chữ "nhà ta", chỉ trừng mắt chứ không nói

Côn Bằng lại là cười lạnh một tiếng, nhắm mắt chờ chết, lộ ra bộ dáng không muốn phối hợp

Nhưng Côn Bằng đột nhiên cảm thấy hai đạo ánh mắt sắc bén, mở mắt xem ra, đã thấy Lý Trường Thọ nâng Trảm Tiên Phi Đao, bên trong miệng hồ lô phun ra mây mù, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Côn Bằng

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Không phải ngươi hô hào để cho ta tới Hỗn Độn Hải sao? Tiền bối!

Nguyên thần Côn Bằng vô thức rùng mình một cái, toàn bộ nguyên thần sững sờ trong chốc lát, chán nản thở dài

- Quê nhà các ngươi, đến cùng có bao nhiêu hiểm ác, mới có thể thúc đẩy sinh trưởng ra loại ngoan nhân như ngươi cùng với tên gia hỏa kia

Lý Trường Thọ: "..."

Ngôi sao màu xanh thông thường, chai nước nhỏ vừa phải

...

Khi mang theo nguyên thần Côn Bằng trở lại trong cơ thể Côn Bằng, Lý Trường Thọ tất nhiên là thu Trảm Tiên Phi Đao vào

Dù sao tinh phách Đại Vu Nghệ kia đã bị đánh thức, những việc này mình cũng chỉ có để cho Vân Tiêu biết được, không tiện để cho người thứ ba biết

Nguyên thần Côn Bằng?

Tai họa như vậy, Lý Trường Thọ tự nhiên là đang cân nhắc làm sao bảo tồn tốc độ cực nhanh của gã, tiến hành tẩy rửa, cải tạo, khắc chế nguyên thần của gã, để gã không còn cơ hội mở miệng nữa

Pháp bảo người • thực sự

Mặc dù Lý Trường Thọ cảm thấy chính mình một đợt này đã đủ hung ác, nhưng chuyện phát sinh kế tiếp, cùng với kiến thức tăng lên, lại khiến cho hắn đột nhiên cảm thấy, chính mình chỉ là...

Một người tốt!

Mang theo Vân Tiêu tiến về phía trước, tự nhiên là không thể lây dính vết máu

Lý Trường Thọ dùng tiên lực chống ra một tầng kết giới, cũng để Huyền Hoàng Tháp lơ lửng giữa hắn và Vân Tiêu. Đi về phía trước, lặp đi lặp lại gia tăng cấm chế cho nguyên thần Côn Bằng

Phàm là Côn Bằng vận dụng nửa điểm pháp lực cất giữ bên trong thân thể, Tiểu Lục Thần Thương liền sẽ chĩa ra từng cây gai ngược, làm cho nguyên thần Côn Bằng trọng thương hôn mê

Thân ở hiểm địa, tất nhiên là không thể mạo hiểm tiến vào

Lý Trường Thọ trước đây đoán không sai, mật thất kia ở trong buồng tim Côn Bằng, tiềm ẩn ở trên vách chủ tâm mạch Côn Bằng

Lúc tới gần chủ tâm mạch, có một con đường quanh co dẫn thẳng đến nơi này

Nếu coi thân thể Côn Bằng là vật chết, thì cánh cổng đá đơn giản được khảm trên 'bức tường đá' màu đỏ sẫm trước mặt hai người chứa đầy cảm giác thăng trầm của lịch sử

Nhưng chỉ cần nghĩ đến đây là trong cơ thể Côn Bằng...

Lý Trường Thọ luôn có một loại cảm giác khó chịu

- Chính là nơi này

Nguyên thần Côn Bằng trầm thấp nhắc nhở, lộ ra ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vào cửa đá trước mặt

Ở bên trong tháng năm dài đằng đẵng, gã đã dùng hết biện pháp, nghĩ hết chủ ý, cũng đều không thể mở ra cánh cửa đá cao mười trượng này, thậm chí không sờ được bất luận phương pháp gì

Lý Trường Thọ vung vẩy tay áo, đóng chặt hoàn toàn nguyên thần Côn Bằng, đứng trước cánh cửa đá này cùng với Vân Tiêu, phỏng đoán một hồi

Cửa đá trống không không có gì, ở giữa có một cái khe, hai bên khảm nạm ở bên trong máu thịt của Côn Bằng

Cẩn thận cảm ứng, cửa đá này cùng với buồng tim Côn Bằng liền thành một khối, trong đó có rất nhiều cấm chế phức tạp đến cực điểm

Lý Trường Thọ tu đạo ngắn ngày, đối với cấm chế chi đạo nghiên cứu không sâu, nhưng chỉ là nhìn thấy cửa đá bóng loáng này, liền có thể trực quan cảm nhận được, người sáng lập nơi đây, ở trên phù pháp cấm chế nhất mạch có tạo nghệ cực kỳ cao thâm

Có được thời gian dài dằng dặc, quả nhiên liền có thể muốn làm gì thì làm

Vân Tiêu nói:

- Để ta thử trước một chút, ngươi hãy cẩn thận một chút

- Pháp lực của ngươi còn chưa khôi phục

Lý Trường Thọ chủ động tiến về phía trước nửa bước, ngăn Vân Tiêu ở phía sau, giơ tay chậm rãi đẩy về phía trước

Ầm ầm!

Cửa đá nhẹ nhàng chấn động, thân thể to lớn của Côn Bằng run rẩy một hồi

Lý Trường Thọ liếc nhìn nguyên thần Côn Bằng bị trói thành bánh chưng, trầm ngâm vài tiếng, mới định thử những biện pháp khác, trên cửa đá loé lên một điểm sáng

Chương 1335: Lưu bút

Sau đó, sau điểm sáng xuất hiện một hàng chữ nhỏ, một dòng ký tự nhỏ hoàn toàn khác với các ký tự được sử dụng trong Hồng Hoang thiên địa

- Jiancedaorenzuqixi

Đây là?

Thật thú vị, với trình độ ngoại ngữ cấp 4 và cấp 6 của mình, cũng không thể nhận ra từ đơn phức tạp này...

- Hử! Kiểm tra được khí tức Nhân Tộc?

Cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen, vừa định phàn nàn, dòng chữ nhỏ kia lập lòe rồi biến mất, bên trên phiến đá xuất hiện hai điểm sáng, sau đó xuất hiện hai hàng 【 bính âm 】

Chữ viết tại Hồng Hoang đều là lấy chữ làm chuẩn, bộ bính âm "Chữ latinh ghép vần kiểu Pháp" này, cũng không xuất hiện tại Hồng Hoang

Nói một cách khác, vị Lãng tiền bối này là cố ý cho lưu lại lời nhắn đặc thù cho đồng hương chính mình

Còn tưởng rằng là một số ám hiệu như【Lẻ thay đổi và không thay đổi, ký hiệu nhìn vào góc vuông】, 【 Thiên vương lấp mặt đất hổ, bảo tháp trấn hà yêu 】

Không nghĩ tới, một bính âm cơ bản nhất, nhưng thật ra là 'phương pháp xác thực' đơn giản và hiệu quả nhất

- Nếu bây giờ ngươi đã chế trụ Côn Bằng, liền điểm vào đây

- Nếu bây giờ ngươi bị Côn Bằng chế trụ, liền tự sát đi

Lý Trường Thọ cau mày, dùng tiên lực điểm vào khu vực được đánh dấu, trên đó nổi lên một dòng văn tự Hồng Hoang thông dụng

【Mười hai câu hỏi chứng nhận đồng hương

Câu hỏi đầu tiên, trong trường hợp nào thì một cộng một bằng ba?】

Vân Tiêu chớp chớp mắt, còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe Lý Trường Thọ dùng giọng điệu chắc chắn nói một câu:

- Bằng ba trong trường hợp tính toán sai

【Câu hỏi thứ hai, trái đất là hình gì... 】

- Hình cầu

【Câu hỏi thứ ba, ba ngọn núi lớn đè nặng lên con người ở thời hiện đại là gì? 】

- Chủ nghĩa đế quốc, chủ nghĩa phong kiến, chủ nghĩa tư bản quan liêu

【Câu hỏi thứ tư, một bông hoa mận kiêu hãnh trong tuyết, hãy hát nó bằng giai điệu mà ngươi quen thuộc nhất. 】

- Một bông hoa mận ~ kiêu hãnh đứng trong tuyết ~-

- Xùy!

Vân Tiêu ở bên cạnh không nhịn được bật cười, cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen

Vừa rồi hắn lạc điệu sao?

...

Lý Trường Thọ lần lượt trả lời mười hai câu hỏi không chút do dự, cơ hồ đều là thường thức đời trước, đời này không có khả năng trải qua

Hơn nữa, sau khi trả lời câu hỏi, cửa đá cũng hiện ra quy tắc

Trả lời đúng tám trong số mười hai câu hỏi, liền có thể mở ra cánh cửa đá này

Trên cửa đá lấp lánh điểm sáng, phía trên nổi lên từng hàng chữ nhỏ, Lý Trường Thọ phảng phất như nghe được một tiếng thở dài

【 Ngươi thấy được những văn tự này, cũng liền chứng minh ta đã triệt để thua

Được rồi, vốn đã làm tốt giác ngộ chuyện này, cùng với Hồng Quân không phải ta chết chính là ta vong, nhưng có một số việc không thể không đi làm, người chết chẳng qua là chim chỉ lên trời mà thôi

Rốt cuộc đó là lỗi của ta

Ta ở bên trong thôi diễn Thiên Đạo, thấy được ngươi đến, đồng hương

Không cần lo lắng, ngươi không phải chuyển thế thân của ta, ngươi chỉ là một người đáng thương được tuyển chọn, ta cũng không có gì tốt để lại cho ngươi, đoán chừng Hồng Quân cùng với Thiên Đạo sẽ xóa sạch mọi thứ về ta

Đây là quy tắc trò chơi của chúng ta, có chơi có chịu

À, đúng rồi, ta có một vị đồ đệ đệ nhất mỹ nhân Tam Giới, đoán chừng ngươi ở cấp độ này cũng chưa tiếp xúc đến, liền không an bài cho ngươi chuyện này

Còn có, ta còn cất mấy giọt tinh huyết bản nguyên Bàn Cổ, chẳng qua cảm giác tài nghệ của ngươi cũng không dùng được, liền không nói cho ngươi ở đâu

Nếu ta đã thua, nhiệm vụ nặng nề này không cần giao cho ngươi, thiên địa phát triển như thế nào cũng đều là phát triển, không thể lấy ý chí chủ quan chuyển dời khách quan

Dừng ở đây đi, không cần tìm kiếm gì thêm, cứ dạo chơi tại Hồng Hoang, tiên tử ở nơi này nhiều lại xinh đẹp, nói chuyện lại êm tai, tâm tư lại đơn thuần

Ngươi hẳn là đã đọc bản bút ký của ta, mấy trang cuối kia là ta tự tay xé, đừng hỏi nhiều, hỏi chính là phạm vào chuunibyou

Hồng Quân là một lão già không tồi, ngươi làm việc dưới trướng của lão, đừng có ý nghĩ đánh phá thiên địa cân bằng, bình thường sẽ không có chuyện gì xảy ra

Ăn thiệt thòi là phúc, đừng có tranh cường háo thắng giống như ta

Đúng rồi, nếu như gặp phải tiểu Thái Tử Kim Ô nhất tộc, cũng chính là vị Lục Áp Đạo Nhân kia, hãy chiếu cố giúp ta

Sau cánh cửa này, có chút lễ vật gặp mặt ta cho ngươi, cũng không phải đồ vật gì to tát, chỉ là một số bảo tài tiên thiên cực phẩm và linh căn mà thôi

Không nhiều, một phần vạn nội tình của ta

Chiếc thuyền này vốn là ta chuẩn bị hồi hương, hiện tại là của ngươi, trong cửa có một tấm bia đá, chính là hướng dẫn sử dụng

Ài, tới Hồng Hoang nhiều năm như vậy, vẫn là muốn về thăm nhà một chút

Điểm cuối thiên địa, chung quy là tịch diệt

Lưu bút của một tên khốn 】

Chương 1336: Giá Y Thần Công

Ông ——

Hai cánh cửa đá nhẹ nhàng rung động, theo dòng chữ biến mất từ từ mở ra, cái trán của Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen, nhìn về phía đại điện giống như bảo khố phía trước, nhất thời không muốn đi vào

Đây là coi thường ai vậy?

Có tinh huyết Bàn Cổ, Bát Cửu Huyền Công của hắn lại có thể bước vào một cái cảnh giới mà Hậu Thổ nương nương cũng đều xem không hiểu!

Vị đệ nhất mỹ nhân kia hiện tại cũng chủ động rót rượu cho hắn!

Còn có Lục Áp kia...

Ách, chuyện này, hẳn là...

Chuyện này không khoa học, bản thể Yêu Hậu cũng là Kim Ô?

Lý Trường Thọ liếc nhìn Vân Tiêu, phát hiện ra biểu tình của Vân Tiêu vào giờ phút này dị thường đặc sắc, tiên tử thanh mỹ lúc này cũng có một chút không chịu nổi loại tin tức oanh tạc trình độ này

Ổn một tay, trước tiên phóng mấy cỗ Đạo Nhân Giấy thăm dò, bảo vật tuy tốt, nhưng mệnh quan trọng hơn

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ để ý nhất, ngược lại là hai chữ cuối cùng Lãng tiền bối nhắc tới

【 Chiếc Thuyền 】

Côn Bằng?

Đạo Nhân Giấy bước vào đại điện, liền phảng phất như đi vào bảo khố lớn nhất Lăng Tiêu bảo điện Thiên Đình

Từng đống bảo tài mà Lý Trường Thọ không biết tên chất đống khắp nơi, một mảnh dược viên được mấy toà trận pháp bao phủ, dùng biện pháp trồng trong lều lớn giới tử không gian, phong cấm mười mấy loại linh căn

Vách đá bốn phía khắc đầy đường vân phức tạp, ngọc thạch dưới chân dường như đã được tôi luyện vô số năm, giẫm lên có một loại cảm nhận đặc biệt

Lý Trường Thọ ở chỗ này, lại tìm không thấy một khối linh thạch...

Đây thật sự là một phần vạn nội tình của Lãng tiền bối năm đó?

Hấp dẫn ánh mắt của Lý Trường Thọ nhất, chính là một tủ sách trong góc, trong tủ sách có ba bốn cuốn kinh điển dày cộm, kiểu dán tương tự như 'bút ký' mà hắn từng đọc

Nghĩ đến, đó mới là di vật thật sự của Lãng tiền bối

Cấu tạo của bản thân toà đại điện này cực kỳ đơn giản, như là một cái hộp các tông, chung quanh mặc dù bảo quang nồng đậm, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác ngột ngạt

Tấm bia đá được bao quanh bởi sương mù kia, chính là "hướng dẫn sử dụng Côn Bằng" đã đề cập trước đó?

Chuyện này...

Cũng may Côn Bằng là giống đực, bằng không Lãng tiền bối buông lời như vậy, chính là sẽ bị đóng đinh vào cột treo lên phê bình

Tại cửa điện, Lý Trường Thọ ra hiệu Vân Tiêu tiên tử cùng với hắn lui ra ngoài, thuận tiện lại tăng thêm hai tầng cấm chế cho nguyên thần Côn Bằng

Trong điện, Đạo Nhân Giấy chậm rãi tiến về phía trước, tiếp tục đi mấy chục trượng, đến trước tấm bia đá

Lý Trường Thọ cẩn thận từng li từng tí tế ra một luồng tiên lực, thổi về phía tấm bia, tầng sương mù kia lặng yên tiêu tán, lộ ra tấm bia hình vuông, cùng với những chữ viết nắn nót bên trên...

- Nằm xuống!

Lý Trường Thọ thiếu chút nữa chửi đổng, Đạo Nhân Giấy ngơ ngác đứng ở trước tấm bia đá, bản thể yên lặng đưa tay làm động tác châm một điếu thuốc, có một loại xúc động ngồi xổm xuống thở dài

Ở bên trên bia đá trước mặt hắn...

Bên trên...

Khắc đầy chữ "chính"

Lãng tiền bối có sở thích thật đặc thù!

- Làm sao vậy?

Vân Tiêu ôn nhu hỏi:

- Thế nhưng là có chỗ nào không bình thường? Nơi đây hơi có một chút quỷ dị, vạn sự cẩn thận là hơn

- Không có việc gì

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài:

- Vị đồng hương tiền bối này của ta... quá thích nói giỡn

Nói xong, hắn chậm rãi dùng lòng bàn tay đẩy về phía trước, tấm bia chậm rãi xoay tròn, lộ ra 'mặt sau' thật sự

Mở miệng chính là một câu...

【Phản ứng đầu tiên của ngươi khi nhìn thấy những chữ 'chính' vừa rồi là vô lực phàn nàn đúng không? Ngươi quả nhiên là đồng đạo của bần đạo

Đừng hiểu sai ý ta, ý nghĩa của những chữ "chính" này là biểu thị cho việc ta đã ở đây bao nhiêu năm và ta đã bỏ ra bao nhiêu công sức để cải tạo Côn Bằng

Nội dung dưới đây được ghi lại theo cách chỉ ta và ngươi mới hiểu, đừng có truyền ra bên ngoài.】

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ nhíu mày nhìn lại, quả nhiên lại thấy bính âm, thậm chí còn đặc biệt đánh dấu bằng 'ký hiệu phiên âm'

Nhưng nội dung lần này, lại làm cho Lý Trường Thọ thật lâu cũng không có cách nào hồi phục

Từ những cuốn sách được cất giữ trong tủ sách của Nữ Oa Thánh Nhân, đến những thứ được ghi lại ở đây, Lý Trường Thọ kết luận rằng vị Lãng tiền bối này hẳn sẽ rất thích một số câu chuyện võ hiệp

«Giá Y Thần Công», một loại công pháp trong tiểu thuyết võ hiệp trái đất, người luyện công sau khi công lực trở nên cao thâm sẽ càng trở nên thống khổ, từ đó truyền sức mạnh cho người khác để giảm thống khổ cho chính mình, tu luyện công pháp này là làm ít công to, chân chính đại thành, là sẽ may áo cưới cho người khác

Cũng không biết Lãng tiền bối năm đó là làm thế nào tẩy não Côn Bằng, khiến cho Côn Bằng tu hành cái gọi là bí pháp "nguyên thần thứ hai"

Chương 1337: tuyệt đối không thể coi thường

Đây đâu phải là nguyên thần thứ hai?

Đây là phiên bản «Giá Y Thần Công» của Lãng tiền bối!

Côn Bằng đã hao hết tâm huyết, không tiếc đi trộm bản nguyên Thủy Phượng có đại ân đối với chính mình, chính là vì luyện chế ra nguyên thần thứ hai, từ đó làm chuẩn bị cho siêu thoát

Côn Bằng ở bên trong nguyên thần nguyên sơ sinh ra nguyên thần thứ hai, để nguyên thần thứ hai hút hết những gì gã có trước đó

Nhưng buồn cười chính là, bản thân nguyên thần thứ hai này lại tồn tại thiếu sót rất lớn, có thể bị Lãng tiền bối khống chế trong nháy mắt

Nói một cách chính xác, nó tương tự như 'thôi miên'

Bản thân Côn bằng hoàn toàn không biết gì cả

Mỗi khi Lãng tiền bối động ý niệm, Côn Bằng liền sẽ mất đi bản ngã, như thể mơ mơ màng màng trọng thương ngủ say vậy

Trên thực tế, Côn Bằng lúc này đã trở thành khôi lỗi, bị Lãng tiền bối tùy ý phái đi

Thủ đoạn đáng sợ!

Điều khiến cho Lý Trường Thọ cảm khái nhất chính là...

Côn Bằng tu nguyên thần thứ hai, cũng không phải là tại thời điểm rơi vào tuyệt cảnh, bị ép trốn vào Hỗn Độn Hải. Ngược lại là tại lúc Yêu Đình cường thịnh, liền bắt đầu chủ động tu hành pháp này

Vị Yêu Sư này nỗ lực mấy chục vạn năm, lột xác ra nguyên thần thứ hai càng "hoàn mỹ" hơn, quả nhiên có được thần thông pháp lực càng mạnh hơn, đạo cảnh tiến triển cực nhanh

Nhưng trên thực tế, Côn Bằng mơ mơ hồ hồ liền từ bỏ bản ngã, trở thành khôi lỗi của Lãng tiền bối

Những đạo cảnh cùng với pháp lực đó, đều là Lãng tiền bối âm thầm đưa cho

Nguyên thần nguyên bản của Côn Bằng, mới thật sự là bản thân Côn Bằng chân chính, chính là "xác cũ" bị Lý Trường Thọ, Vân Tiêu, Bạch Trạch, Kim Bằng giết chết kia

Đó cũng không phải xác cũ, mà là nguyên thần thật!

Nguyên thần thứ hai mà Côn Bằng hài lòng nhất, chẳng qua là Lãng tiền bối thiết kế, xưng là thuyền Côn Bằng...

Mà sau khi Lãng tiền bối vẫn lạc, nguyên thần thứ hai Côn Bằng nhận được một bộ phận chỗ tốt của Lãng tiền bối, ví dụ như những trận pháp có thể chuyển đổi khí tức hỗn độn thành tiên thiên linh khí đó

Những thứ này cũng cũng đều là "di sản của Lãng tiền bối"

Căn cứ theo tấm bia ghi chép, Lý Trường Thọ chỉ cần lấy ra tín vật chôn dưới tấm bia, cầm tín vật niệm một câu "khẩu quyết", nguyên thần Côn Bằng liền sẽ tiến vào một loại trạng thái khác

Đạo Nhân Giấy cúi đầu tìm tòi một hồi, không chút khó khăn tìm được một khối ngọc phù hình tròn, cầm trong tay cẩn thận ước lượng

Có khả năng là tính kế hay không?

Vì thận trọng, Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, mang theo Vân Tiêu cùng với nguyên thần Côn Bằng tạm rời khỏi nơi này, để Đạo Nhân Giấy trông coi ở chỗ này

Một lát sau, Vân Tiêu tiên tử đi đến trước tiên điện trước đó

Lý Trường Thọ ra hiệu cho Vân Tiêu lui lại, mở ra Bát Cửu Huyền Công, thôi động cân bằng đại đạo, quanh người phun ra đạo đạo hào quang màu xanh nước biển, tất nhiên là nâng lên mười hai phần đề phòng

Lãng tiền bối tuyệt đối không thể coi thường

Cũng không thể quá đề cao điểm mấu chốt của Lãng tiền bối

Nếu như Lãng tiền bối làm một số "nước cờ lớn" nào đó, ngụy trang thành nguyên thần thứ hai Côn Bằng đánh lén chính mình, như vậy Lý Trường Thọ không có một chút ngoài ý muốn nào

Về phần đối phương vì sao muốn đánh lén chính mình?

Điểm này cũng giống như tại sao đối phương lưu chỗ tốt cho mình

Hai người bọn họ, có nhiều đặc điểm chung mà sinh linh Hồng Hoang không có!

Ví dụ như chín năm giáo dục bắt buộc

Lập tức, Lý Trường Thọ tế lên Huyền Hoàng Tháp, triệu ra Ly Địa Diễm Quang Kỳ, trong đáy lòng căn dặn Tháp đại gia giữ vững tinh thần, lấy ra hai viên dan dược cầm trong tay trái, tay phải cầm ngọc bài đã kiểm tra mấy chục lần, xác định không có nguy hiểm gì

Vân Tiêu tiên tử đi về phía trước hai bước, đứng sóng vai cùng với Lý Trường Thọ

Hai người liếc nhìn nhau, trong mắt người sau lộ ra một tia lo lắng, trong mắt người trước viết đồng cam cộng khổ

Lý Trường Thọ nhớ lại nội dung ghi lại trên tấm bia đá, mặc dù Lãng tiền bối nói mơ hồ, miệng đầy chi, hồ, giả, dã, thổn thức quái tai, nhưng có thể được tóm tắt trong ba bước

Thứ nhất, đánh bất tỉnh Côn Bằng

Tiểu Lục Thần Thương nhẹ nhàng chấn động, nguyên thần Côn Bằng vốn đã bị Lý Trường Thọ suy yếu tra khảo một phen, lại bị tầng tầng phong cấm, trong nháy mắt liền mất đi ý thức, rơi vào trạng thái hôn mê

Thứ hai, thức tỉnh ấn ký trong cơ thể Côn Bằng —— chính là lạc ấn trước đây bị Côn Bằng xem như là "ấn ký lời hứa"

Tay phải Lý Trường Thọ bắt kiếm chỉ, vạch ra một đạo phù lục phức tạp, chậm rãi đẩy về phía Côn Bằng, nguyên thần Côn Bằng rất nhanh khôi phục thành hình dạng cá lớn, mặt ngoài nguyên thần xuất hiện lưu quang màu xanh thẳm, như thể ẩn chứa một vũ trụ nhỏ

Không đề cập đến những thứ khác, thẩm mỹ của Lãng tiền bối vẫn là tương đối không tồi, vẻn vẹn chỉ là nguyên thần Côn Bằng được cải tạo thành công, liền có một loại mỹ cảm không nói ra được

Nghệ thuật, không chỉ là Patrick Star

Chương 1338: không chân thực

Lý Trường Thọ thuận thế vượt qua cảm giác khó chịu trong đáy lòng, giơ mâm tròn trong tay lên, nhắm ngay cái trán cá lớn, bắt đầu bước thứ ba

【 Đối với nguyên thần thứ hai Côn Bằng, lớn tiếng la lên! 】

- Côn Bằng siêu tiến hóa! Hư không đại côn!

Tĩnh...

Trước điện an tĩnh một hồi, Vân Tiêu tiên tử nhíu mày nhìn Lý Trường Thọ, mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng nàng có thể cảm giác được trong lòng hắn tràn ngập cảm giác xấu hổ

- A nha!

Lý Trường Thọ chỉ cảm thấy toàn thân run lên, không nhịn được dậm chân một hồi, nhìn nguyên thần Côn Bằng không có một chút nào biến hóa trước mặt, suýt nữa ném ngọc bài cầm trong tay ra!

Đây không phải là một thử thách tự kỷ có chủ ý sao?

Hắn đường đường là Thái Bạch Kim Tinh, ở ngay trước mặt Vân Tiêu tiên tử, làm sao lại làm ra loại sự tình này!

Lãng tiền bối là tồn tại Hồng Hoang thứ hai, tồn tại thứ hai có thể làm cho tâm thái hắn sụp đổ!

Hắn phảng phất như đã thấy, chính mình sau khi trở về, trên tấm bia đá xuất hiện một hàng chữ mới ——Đồng hương gặp gỡ đồng hương, nhất định phải đùa nghịch lưu manh

Ầm ầm!

Đại trận bao trùm mật địa nơi đây đột nhiên rung động, Vân Tiêu tiên tử dùng tay kéo lại Lý Trường Thọ, nói một tiếng "Côn Bằng"

Lý Trường Thọ nghe tiếng nhìn lại, đã thấy thân thể Côn Bằng lẳng lặng nằm bên trong Hỗn Độn Hải, đột nhiên toát ra một cỗ quang mang bảy màu rực rỡ

Xung quanh thân thể to lớn lóe ra từng đạo tiên quang giao thoa, tiên quang ngưng tụ thành lân giáp đen nhánh, bao phủ toàn thân cá lớn...

Vây cá biến mất, thay vào đó là một đôi cánh xuất hiện

Đầu cá hơi thu nhỏ lại, trên đỉnh đầu xuất hiện một mũi khoan màu vàng dài mấy trăm dặm, trên đó ẩn chứa đạo vận giết chóc, khát máu, hung tàn

Thậm chí, miệng Côn Bằng cũng bị từng mảnh từng mảnh lân giáp che lại, sau đó lại ở bên ngoài vảy giáp màu đen, ngưng tụ thành răng cá mập kinh khủng!

Phía trên hắc giáp phần lưng cá lớn, chín chín tám mươi mốt toà đại trận sát phạt cùng nhau vận chuyển, có thể tùy thời ngưng tụ thành lực lượng ngũ hành!

Ở phần bụng cá lớn, từng vòng xoáy hút vào khí tức hỗn độn, Côn Bằng vốn dĩ bởi vì đại chiến phía trước hao tổn hơn phân nửa pháp lực, vào giờ phút này đang chậm rãi khôi phục

Nguyên thần Côn Bằng nhẹ nhàng giãy dụa, nhưng vào giờ phút này nguyên thần giống như đã mất đi hết thảy sinh cơ, vô thức lẳng lặng nằm

Đợi thân thể to lớn Côn Bằng hoàn thành "tiến hóa", cái trán nguyên thần Côn Bằng bắn ra một chùm sáng chiếu vào trên ngọc bài trong lòng bàn tay Lý Trường Thọ, một khung hình vuông nhỏ xuất hiện trên ngọc bài

- Có muốn bắt đầu xác thực? Sau khi xác thực hoàn tất, sẽ trở thành chủ sở hữu mới của thuyền Côn Bằng, cũng nhận được tất cả quyền hạn

Lý Trường Thọ lui về phía sau hai bước, để ngọc bài lơ lửng ở trước mặt chính mình, trong mắt lấp lóe quang mang, hỏi:

- Ta cần phải bỏ ra cái gì?

Ngọc bài khẽ run lên, lúc này ngọc bài cùng với nguyên thần Cô Bằng giống như là một thể, bên trong khung vuông lại có thêm một hàng chữ nhỏ:

- Không có yêu cầu tiền tố cho chỉ lệnh này, người tìm được ngọc bài và kích hoạt Côn Bằng siêu tiến hóa, liền có thể trở thành chủ sở hữu mới

- Ngươi là ai?

- Không thể hoàn thành truy xuất, nếu không có "chủ sở hữu"

Lý Trường Thọ nhíu mày ngưng thần, đứng ở phía trước ngọc bài rơi vào trầm tư

Ở một bên, Vân Tiêu nhìn Côn Bằng đại biến dạng, sau đó lại nhìn một màn trước mắt, nghĩ đến những gì mình kiến thức trước đó, cũng lộ ra vẻ trầm ngâm

Nàng đây là...

Thấy được cái gì?

...

Nửa ngày sau, ở trên lưng Côn Bằng

Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi ở trên bồ đoàn, ngắm nhìn cảnh sắc Hỗn Độn Hải, không khỏi liếc mắt nhìn hồng mông cự thú dưới chân

Cảm giác... rất không chân thực

Cảm giác ban đầu của hắn đối với Lãng tiền bối, chẳng qua là cảm thấy vị tiền bối này rất lãng, bắt đầu "thiên hồ", kết thúc chật vật

Hắn biết Côn Bằng cùng với Lãng tiền bối có quan hệ mật thiết, luôn cảm thấy Côn Bằng là thủ hạ của Lãng tiền bối, cùng lắm chính là tọa kỵ của Lãng tiền bối

Ai biết được, Lãng tiền bối lại hung ác như vậy

Côn Bằng to lớn như vậy, Thượng Cổ Yêu Sư hung ác như vậy, trực tiếp bị Lãng tiền bối lừa gạt, từ bỏ bản thân, gửi hi vọng ở nguyên thần thứ hai

Kết quả nguyên thần thứ hai bị Lãng tiền bối cải tạo thành "hệ thống điều khiển" vô thức, bản thân Côn Bằng trở thành thuyền trong miệng Lãng tiền bối, lưu cho chính mình

Lượng tin tức trong đợt này quá lớn, Lý Trường Thọ cũng đều khó mà tiếp thụ

Chẳng qua Lãng tiền bối cũng coi như không có làm cho người địa cầu mất mặt, không có nói cái gì báo thù cho đồng hương, cũng không có đặt giá cho những quà tặng này

Vào giờ phút này, từng cỗ Đạo Nhân Giấy đang điều tra trong ngoài cơ thể Côn Bằng, Vân Tiêu tiên tử thì đang điều tra bên trong mật địa bên cạnh

Chương 1339: lo lắng

Lý Trường Thọ yên lặng ngồi ở chỗ này, hơn phân nửa tâm thần dùng để khống chế Đạo Nhân Giấy các nơi

Bàn cờ Hồng Hoang này, Lý Trường Thọ đột nhiên cảm thấy chính mình có một chút xem không hiểu

Từ Viễn Cổ đến bây giờ, từng tầng từng tầng tính kế, từng kiện đại sự, từng vị đại năng, đều ở trong bàn cờ này

Sinh linh bình thường ngu muội không rõ, chỉ biết tuân theo bản dục tự thân mà sống

Phàm nhân không rõ chân nghĩa, tôn thiên mệnh, biết cấp bậc lễ nghĩa, bận bịu mấy chục năm sau đó từ trần

Luyện Khí Sĩ trải qua gian hiểm, đau khổ giãy dụa, vì siêu thoát, vì trường sinh, vì tiêu dao tự tại

Những đại năng từ bên trong dòng sông thời gian bò lên trên bờ, lặng lẽ nhìn chăm chú vào cảnh tượng hỗn loạn bên trong dòng sông, bản thân lại rơi vào mê mang không hiểu

Chỉ có Đạo Tổ

Chỉ có sáu Thánh

Bọn họ đứng ở đỉnh điểm sinh linh, tìm hiểu nguồn gốc đại đạo

Lý Trường Thọ vào giờ phút này là thật sự mê mang

Hắn lúc này cũng không thể hoàn toàn xác định Lãng tiền bối đang phản kháng cái gì, lại vì sao tiến hành đối kháng cùng với Thiên Đạo và Hồng Quân Đạo Tổ

Chính mình vì sao mê mang?

Lý Trường Thọ kỳ thật rất rõ ràng

Ngoài tranh chấp giữa sáu Thánh, cũng chính là đại kiếp Phong

Thần bây giờ, cùng với hương Hỏa Thần Quốc Tây Phương Giáo, Thánh Nhân đi áp bách sinh linh bình thường sao?

Cũng không có

Bọn họ không quan tâm, không nhìn thấy, phàm nhân chỉ là một phần "tiểu căn cơ khí vận"

Thiên Đạo áp bách phàm nhân sao?

Cũng không có, Thiên Đạo ngược lại là đang che chở phàm nhân, áp chế Luyện Khí Sĩ, Thiên Đình làm việc dựa theo ý chí Thiên Đạo, trong đáy lòng Thiên Đế có điểm mấu chốt che chở kẻ yếu

Như vậy, vì sao muốn phản thiên?

Chỉ vì bên chỗ cao nhất trong thiên địa này không có chỗ trống, chính mình liền muốn nghịch thiên mà đi, chen vào?

Như vậy liền chẳng phải vì ham muốn ích kỷ của chính mình mà dẫn phát thiên địa rung chuyển?

Vậy liền trở thành cái gì?

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú Hỗn Độn Hải, hắn muốn nhìn một chút, hành động "chính nghĩa" của Lãng tiền bối năm đó, nhưng Lãng tiền bối đã xoá sạch tất cả, không có để lại cho hắn nửa điểm nhắc nhở

Từ điểm này mà nói, Lãng tiền bối là một người đàn ông

Được rồi, không suy nghĩ nhiều nữa, còn có việc chờ đợi mình đi xử lý

Nguyên thần thứ hai Côn Bằng, cũng chính là "hệ thống điều khiển" thuyền dung nhập sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín, đằng sau đến cùng sẽ phát sinh cái gì, trong lòng Lý Trường Thọ thật sự là có một chút không chắc

Chuẩn bị cho dự tính xấu nhất, cùng lắm thì chính là hủy chiếc thuyền này

...

Cùng lúc đó, ở bên ngoài Huyền Đô Thành

- Không tìm được sao?

- Côn Bằng bơi quá nhanh, mất dấu đã quá xa, ngọc phù trên người Trường Canh cùng với Vân Tiêu cũng đều không cảm ứng được

Mấy thân ảnh tụ tập trước đầu thành, thần sắc tràn đầy lo lắng thương lượng

Bạch Trạch thấp giọng nói:

- Bần đạo cảm ứng chính là đại cát...

- Bạch tiên sinh

Kim Linh Thánh Mẫu cau mày nói:

- Đừng có nói đại cát đại hung, Hỗn Độn Hải không giới hạn, nếu như Trường Canh cùng với Vân Tiêu sư muội lạc đường trong đó, vậy thì rất phiền toái

Đa Bảo Đạo Nhân mới vừa đào hang trở lại hỏi thăm một chút tình huống nghe vậy khuyên nhủ:

- Sư muội đừng vội, Huyền Đô sư huynh đã suy nghĩ biện pháp khác

Thiên Ma Tôn Giả kia cùng với Côn Bằng có quan hệ mật thiết, Huyền Đô sư huynh chỉ cần bắt nó, hẳn là có thể tìm được chỗ ẩn thân của Côn Bằng

Mọi người quay mặt nhìn nhau, sau đó thở dài một tiếng

Lúc này các cao thủ Kim Bằng, Triệu Công Minh, đều ở bên trong Hỗn Độn Hải tìm kiếm tung tích Côn Bằng

Nói không lo lắng tất nhiên là giả, Lý Trường Thọ bị nuốt, Vân Tiêu liều lĩnh thôi động Thanh Bình Kiếm đuổi theo, rất dễ dàng rơi vào khốn cảnh

Đa Bảo Đạo Nhân nói:

- Sư tôn bên kia đánh xong, hẳn là có thể tìm được Thanh Bình Kiếm, chúng ta lo lắng nhiều cũng vô dụng

Kim Linh lo lắng nói:

- Sư tôn lấy một địch hai, cũng không biết sẽ có phiền phức gì hay không

- Yên tâm...

- Phiền phức?

Một tiếng cười khẽ, khí tức hỗn độn bên cạnh nhóm người có một chút nhộn nhạo, một vị đạo sĩ thanh niên chắp tay đằng không bay đến, quanh người vờn quanh bốn thanh tiên kiếm, dưới chân giẫm lên một phương trận đồ

Cùng một giây lát, thân ảnh hai vị lão đạo xuất hiện ở một bên khác Huyền Đô Thành

Ba đầu đại đạo khuếch trương triển khai, vẫn là đang âm thầm phân cao thấp, trong mấy vị cao thủ lưu thủ nơi đây, Bạch Trạch cùng với Quy Linh Thánh Mẫu tu vi yếu kém, vào giờ phút này đều là sắc mặt trắng bệch, ngực tắc nghẽn

Mặc dù ở chỗ này không có Thiên Đạo gia trì, nhưng đại đạo của ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân giằng co lẫn nhau, uy thế có thể xưng kinh khủng!

Ba vị Thánh Nhân, đồng thời hiện thân!

Lão đạo xếp bằng ở trên mây bên kia lộ ra mấy phần mỉm cười, như gió xuân hiu hiu, lại mang theo từ bi tràn đầy

Chương 1340: tiếp nhận toàn bộ

Lão nói:

- Tru Tiên kiếm trận của Thông Thiên đạo hữu thật là lợi hại, bần đạo cùng với sư đệ lần này lĩnh giáo. Bần đạo cùng với sư đệ vốn chỉ là đi ngang qua, không có ý ám hại vãn bối. Chuyện hôm nay, tạm thời cáo từ

Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh, lạnh nhạt nói:

- Đáng tiếc, cũng không thể thu ngươi vào trong trận

Tiếp Dẫn đạo nhân mỉm cười lắc đầu, cùng với Chuẩn Đề vẫn luôn lộ vẻ mặt mỉm cười cùng nhau quay người, thân ảnh liền muốn quy về phai mờ

Đột nhiên!

Huyền Đô Thành không có dấu hiệu nào thổi lên gió nhẹ, uy thế ba đầu đại đạo Thánh Nhân ban đầu đột nhiên biến mất không thấy gì nữa

Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân thân ảnh đã phai nhạt, vào giờ phút này như là đột nhiên "mắc kẹt", xung quanh thân ảnh xuất hiện hai đầu âm dương song ngư nhàn nhạt xoay tròn

Đạo, bắt nguồn từ âm dương, thuận theo tự nhiên, lấy đức làm trung, mới là chân ý của đạo đức

Một vị lão đạo chẳng biết lúc nào xuất hiện ở trên không Huyền Đô Thành, bồ đoàn phía dưới được bao quanh bởi phong hỏa, quanh người không có nửa phần tiên quang, nhưng toàn bộ Huyền Đô Thành đều trở nên tự nhiên tường hòa, không còn khí tức túc sát ban đầu

Bên trong Hỗn Độn Hải không có sóng gió, Hồng Hoang thiên địa tĩnh lặng không tiếng động

Đạo tắc không trọn vẹn tự hành quy hóa, âm dương đối chuyển chí lý vô hình

Hồng Hoang Lục Thánh, Lão Tử Thái Thanh

Nụ cười đông cứng trên khoé miệng Tiếp Dẫn đạo nhân, mở miệng nói:

- Thái Thanh sư huynh cũng tới...

Ông ——

Quanh người Thái Thanh Thánh Nhân tuôn ra một đạo sóng ánh sáng màu xám, trong nháy mắt càn quét các nơi Huyền Đô Thành, trực tiếp che lấp lời nói của Tiếp Dẫn

Sau đó, Thái Thanh Thánh Nhân nhẹ nhàng động tay trái, âm dương ngư đen trắng trong tay nở rộ, theo lòng bàn tay chậm rãi đẩy về phía trước, bên người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đột nhiên xuất hiện đạo đạo luồng khí xoáy

Không gian trở nên cực kỳ củng cố, củng cố như lồng giam

Trong chốc lát, gió êm sóng lặng

Đại đạo giao thoa, chúng tiên Đa Bảo hoàn toàn nhìn không hiểu chuyện gì xảy ra, Thái Thanh Đại sư bá vận dụng thủ đoạn nào

Tiếp Dẫn đạo nhân lộ nụ cười, lẳng lặng an tọa ở bên trong luồng khí xoáy, Chuẩn Đề sau lưng lại đổ mồ hôi lạnh, sau lưng nổi lên hư ảnh Thất Bảo Diệu Thụ

Thất Bảo Diệu Thụ nhẹ nhàng lay động, rớt xuống hai cây nhánh cây

Nếu bọn họ có thể quan sát tỉ mỉ, cũng có thể thấy trên trán Tiếp Dẫn đạo nhân thấm ra một giọt mồ hôi lạnh...

Lại nhìn trong thành, nơi nào còn có thân ảnh Thái Thanh Thánh Nhân

Một tia đạo vận lướt lên ở trong đáy lòng chúng tiên, ngưng tụ thành ba chữ, chúng tiên nội thị linh đài, cẩn thận ngẫm nghĩ, cho rằng đây là tung tích của Lý Trường Thọ, không ngờ phát hiện ra, ba chữ này lại là...

Trường Thọ chơi cá trong Hỗn Độn Hải, Thánh Nhân đi ngang qua Huyền Đô Thành

Mấy vị Thánh Nhân giằng co tại Huyền Đô Thành, để lại một hai bài ca tụng

Lý Trường Thọ bắt đầu tiến hành tiếp nhận toàn bộ【thuyền Côn Bằng】—— ít nhất cũng cần phải tỉ mỉ điều tra mấy chục lần, lại hiểu rõ nguyên lý cơ bản thủ đoạn Lãng tiền bối sử dụng, bằng không trong lòng sẽ luôn không an ổn

Ừm, lúc này càng cẩn thận, càng là kính trọng đối với Lãng tiền bối

Bởi vì cái gọi là gần đèn thì sáng, gần thọ thì ổn, Vân Tiêu tiên tử lúc này so với lúc mới quen Lý Trường Thọ, trầm ổn cẩn thận hơn rất nhiều

Nàng tìm kiếm tới lui trong mật địa của Côn Bằng, mỗi một góc cũng đều không bỏ sót, mỗi một toà trận pháp đều tinh tế cảm ngộ

Dù sao Lý Trường Thọ trước đây đã từng nói, nơi này có khả năng sẽ là doanh địa bí mật của bọn họ sau này, thỉnh thoảng cùng nhau luận đạo, có thể hoàn mỹ tránh đi ánh mắt của Thánh Nhân cùng với Thiên Đạo

Hẹn hò, khụ, luận đạo căn cứ bí mật

Lý Trường Thọ chưa bao giờ nghĩ đến chính là, chính mình chủ động từ bỏ, buộc nguyên thần Côn Bằng dung nhập sợi Hồng Mông Tử Khí kia, vào giờ phút này ngược lại trở thành rắc rối của hắn

Hắn lục soát nguyên thần Côn Bằng mấy lần, phát hiện ra sợi Hồng Mông Tử Khí kia đã triệt để dung hợp cùng với nguyên thần Côn Bằng

Nếu hủy đi nguyên thần Côn Bằng, sợi Hồng Mông Tử Khí kia cũng sẽ biến mất theo, muốn bóc tách cả hai ra đã là toàn không có khả năng

Lý Trường Thọ vì tránh né sợi Hồng Mông Tử Khí này kịp thời ứng biến, mượn miệng Côn Bằng giải quyết nguy cơ của bản thân, vốn là một chuyện đáng giá cao hứng, nhưng chưa kịp cười, liền phát hiện ra Côn Bằng là "quà tặng lớn đồng hương" Lãng tiền bối để lại

Liền...

Liền thật tuyệt vời

Thế là, Lý Trường Thọ ở bên trên việc này, không khỏi bắt đầu tiến hành liên tưởng

Đối với Đạo Tổ, Lý Trường Thọ trước đây liền đối đãi như là "người tính kế mạnh nhất"

Bây giờ trực quan lãnh hội thủ đoạn của Lãng tiền bối, lại tiến hành đối đãi với người chiến thắng năm đó, Lý Trường Thọ là thật sự không dám có nửa phần lười biếng, chỉ có thể cân nhắc ở hướng sâu nhất

Còn sợ chưa đủ sâu!

Chương 1341: Nhiều vô số kể

Đợt này, hẳn đều là do Đạo Tổ tính toán?

Đạo Tổ cân nhắc tính tình của hắn ở bên trong, cân nhắc hắn không muốn dùng sợi Hồng Mông Tử Khí này ở bên trong, cũng cân nhắc Lãng tiền bối năm đó tính kế đối với Côn Bằng ở bên trong

Cuối cùng dùng một sợi Hồng Mông Tử Khí, hóa Côn Bằng thành công cụ Thiên Đạo?

Hít hà ——

Càng nghĩ càng có khả năng

Bàn Cổ Thần sau khi ngã xuống, ý chí Thiên Đạo, Đạo Tổ Hồng Quân, Ma Tổ La Hầu, Lãng tiền bối, Tổ Long, Thủy Phượng, trở thành mấy cỗ ý chí mạnh nhất bên trong thiên địa

Trong "quy tắc trò chơi của số ít người" mà Lãng tiền bối đã đề cập, "số ít người" cũng nằm trong phạm vi này

Cuối cùng Lãng tiền bối thản nhiên đối mặt với quẫn cảnh thất bại, lẽ ra có thể trực tiếp cưỡi Côn Bằng bỏ chạy, lại vẫn quyết định trở về Hồng Hoang thiên địa phân chia cao thấp cùng với Đạo Tổ...

Những nhân vật cấp bá chủ ngoài sáng trong tối thời kỳ Viễn Cổ này, bây giờ còn có ai?

Chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ!

Đạo Tổ mặc dù tương dung cùng với Thiên Đạo, lại ẩn ẩn ngồi trên Thiên Đạo

Chẳng khác gì chúa tể Hồng Hoang!

Một nhân vật như vậy, một vị chúa tể như vậy, làm sao lại dùng "mật mã tài phú" của Thiên Đạo - Hồng Mông Tử Khí, để quấy rối một kế hoạch nhỏ của tiểu đệ tử của mình?

Đối đãi với vấn đề, chính là phải xuyên thấu qua bề ngoài xem bản chất

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, ngồi ở trên lưng Côn Bằng, để Đạo Nhân Giấy tiếp xúc cùng với nguyên thần Côn Bằng, tiếp tục bắt đầu đợt điều tra cùng với phán đoán tiếp theo

Hắn thân là văn thần yếu đuối Thiên Đình, tay không đủ lực trói hoàn toàn thân thể Côn Bằng, đối mặt với những lão già tóc bạc trắng kia, khục, lão tiền bối, cũng chỉ có thể cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận, càng thêm cẩn thận

Côn Bằng, một bài học từ quá khứ

Sau đó đọc điển tịch Lãng tiền bối lưu lại, phàm là có công pháp gì, liền thiêu huỷ tại chỗ, tiêu diệt tại chỗ!

Để tránh khả năng tồi tệ hơn

Kể từ đó, lần này chính mình rời khỏi Hồng Hoang thiên địa, liệu có quá lâu hay không?

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, hắn có một chút bận tâm an nguy của Linh Nga, cũng lo lắng những an bài của chính mình liệu có vượt quá tầm kiểm soát hay không

- Hắc hắc hắc...

Đạo tâm run nhẹ, lại là linh giác Tháp đại gia nở rộ ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ, bị Lý Trường Thọ tự động cảm ứng, ngưng tụ thành một câu:

- Lo lắng cái gì chứ, chỉ cần ở chỗ này cùng với Vân Tiêu tiên tử 180 năm là được. Trước đó lão gia đã tới, thấy ngươi đang bận liền không có kinh động ngươi, lại tự mình rời đi

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn không nhịn được nhỏ giọng hỏi:

- Lúc lão sư tới, ta đang làm cái gì?

- Côn Bằng, siêu tiến hóa!

- Được rồi được rồi, ta biết rồi!

Lý Trường Thọ mặt mo đỏ ửng, giơ tay che trán, trầm mặc một hồi

Hỗn Độn Hải này cũng không có riêng tư gì

Lão sư là cảnh giới gì, Nhân Giáo là gia đình gì?

Chỉ cần lão sư có lòng, các nơi đều là hiện trường?

Lý Trường Thọ nói một tiếng cám ơn đối với lão sư trong đáy lòng, đứng dậy vái chào đối với phương vị Hồng Hoang thiên địa, sau đó liền chỉnh đốn suy nghĩ, trầm ổn tâm cảnh

Lão sư nếu như đã tới nơi đây, đã nói rõ Côn Bằng sau khi bị cải tạo cũng không có tai họa ngầm gì, bằng không lão sư chắc chắn sẽ cho chính mình một ít nhắc nhở

Ngược lại là có thể bắt đầu tiến hành nghiên cứu tỉ mỉ

Nói trở lại, lão sư đến cùng cảnh giới gì?

So với Đạo Tổ trước khi hợp đạo, Lãng tiền bối thời kỳ đỉnh phong, xác nhận chỉ mạnh hơn không yếu

Đại khái vậy

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, tiên lực chống ra khí tức hỗn độn xung quanh, chậm rãi ngưng thần

Mà bản thân Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới, chính mình chậm trễ ở Hỗn Độn Hải này chính là mấy chục năm vội vàng trôi qua

Sau đó, điều làm cho hắn cảm thấy đau đớn nhất lại là...

Hắn dành phần lớn thời gian để vùi đầu nghiên cứu Hồng Mông Tử Khí cùng với nguyên thần Côn Bằng, về phần Vân Tiêu tiên tử...

Cái gì cũng không có làm

Chỉ trong chớp mắt, 35 năm sau trận chiến nhỏ tại Huyền Đô Thành

Huyền Đô Thành đã khôi phục nhàn nhã an tĩnh trong năm tháng dài đằng đẵng

Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu mặc dù không có tin tức, nhưng bởi vì một tiếng【 đi ngang qua 】của Thái Thanh Thánh Nhân kia, các cao thủ Đạo Môn cũng không còn lo lắng nhiều

Thánh Nhân lão gia nói chuyện, tất nhiên là có ý riêng, nhất là Thánh Nhân mạnh nhất tích chữ như vàng kia, từng chữ đều ẩn chứa thâm ý khôn cùng

Ba chữ【 đi ngang qua 】đơn giản này, đã bao hàm bao nhiêu tin tức?

Nhiều vô số kể!

Theo cách giải thích của Bạch Trạch, lời nhắc nhở của Thái Thanh lão gia này, vừa biểu lộ Thái Thanh lão gia đối với cao thủ cùng giai không thèm để ý, mà còn là đòn phản công thích hợp nhất đối với lời nói phủi sạch quan hệ của Tiếp Dẫn Thánh Nhân kia

Chương 1342

Thuận tiện, còn nói cho bọn họ, Lý Trường Thọ bình an vô sự, đang trở về cùng với Vân Tiêu tiên tử ở bên trong Hỗn Độn Hải

Lúc ấy Kim Linh Thánh Mẫu liền hỏi:

- Chẳng qua là ba chữ đi ngang qua, làm sao cho thấy Vân Tiêu cùng với Trường Canh bình an vô sự? Ngươi cũng không nên vì nịnh nọt mà mở miệng lung tung

Bạch Trạch cười nói:

- Thánh Mẫu ngài nghĩ xem, Thái Thanh lão gia nếu như đi ngang qua, như vậy tất nhiên đang ở trên đường đi, đi làm cái gì. Tại thời điểm mấu chốt này, Thái Thanh lão gia có thể đi làm cái gì?

- Vừa rồi bần đạo phát giác được, Thái Thanh đạo vận quy về giữa thiên địa, lực lượng âm dương đại đạo, so với trước đó càng nồng đậm thêm một chút, nói rõ Thái Thanh lão gia là trở về từ Hỗn Độn Hải, đi ngang qua Huyền Đô Thành. Mà Thái Thanh lão gia lúc rời đi cuối cùng truyền âm ngưng chữ đối với toàn bộ chúng ta, ý tứ đã rất rõ ràng

- Chớ có coi thường ba chữ đi ngang qua này, đã đủ để biểu đạt những tin tức này. Đại khái, đây chính là chỗ lợi hại của Thánh Nhân Nhân Giáo lão gia

Kim Linh Thánh Mẫu lúc ấy không nhịn được cười mắng:

- Đại sư bá tất nhiên là vô cùng lợi hại, tọa kỵ Nhân Giáo cũng là cao minh, đổi lại thành bần đạo đi đến Nhân Giáo các ngươi, e rằng làm tọa kỵ cũng không đủ tư cách

Bạch Trạch thoáng có một chút xấu hổ, cười không nói

Chẳng qua trải qua giải thích của Bạch Trạch, chúng tiên Đạo Môn cũng không còn lo lắng đến an nguy của Lý Trường Thọ nữa

Có Thái Thanh Thánh Nhân bảo vệ, bọn họ lo lắng cũng là lo lắng vớ vẩn

Trong mấy năm kế tiếp, mấy đợt cao thủ tìm kiếm Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu lần lượt trở về, trở về cuối cùng chính là Kim Bằng, Triệu Công Minh cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân

Kim Bằng có một chút tự trách

Vốn dĩ gã còn hy vọng có thể miễn cưỡng đuổi theo Côn Bằng, nhưng bởi vì chính mình nóng vội, linh lực trên trang bị tiêu hao quá nhanh, bản thân nhất thời có chút kiệt sức, trơ mắt nhìn Côn Bằng biến mất không thấy gì nữa ở bên trong Hỗn Độn Hải

Lại đuổi theo hướng ban đầu, cũng chỉ là vồ hụt

—— nhưng thật ra là Lý Trường Thọ lúc ấy thấy Vân Tiêu hôn mê có một chút nóng vội, uy hiếp Côn Bằng, đi đến mật địa Côn Bằng

Mật địa kia ở bên trong Hỗn Độn Hải, hoặc như một hạt cát, hoặc như núi cao nguy nga, nếu như không có phương vị rõ ràng và biện pháp tới gần, gặp thoáng qua cũng sẽ không phát giác bất cứ dị thường nào

Đây chính là vô tự

Cũng may có phen giải thích này của Bạch Trạch, Kim Bằng mặc dù tự trách, nhưng đạo tâm lại an định xuống

Mà Lý Trường Thọ không về, Kim Bằng liền vẫn luôn chờ ở trong Huyền Đô Thành, dù sao không có mệnh lệnh của lão sư, gã cũng không biết chính mình nên làm cái gì

Sự tình Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu tiên tử truy sát Côn Bằng tiến vào Hỗn Độn Hải, cũng truyền ra ở bên trong Hồng Hoang

Thiên Đình ứng đối cũng coi như kịp thời, cố ý mập mờ suy đoán đối với sự tình Lý Trường Thọ bị Côn Bằng nuốt vào trong bụng, Vân Tiêu tiên tử đuổi theo giải cứu, ngược lại ca tụng Thái Bạch Tinh Quân cùng với Vân Tiêu tiên tử không sợ gian hiểm, ổn trung cầu thắng, vì hộ vệ Hồng Hoang làm ra cống hiến kiệt xuất

Thuận thế lại một lần nữa bày ra tội trạng của Côn Bằng

...

Lý Trường Thọ, Vân Tiêu mất tích tại Hỗn Độn Hải, chiếm được tin tức này cuối cùng, ngược lại vẫn luôn là Linh Nga đóng cửa không ra tu hành tại Tiểu Quỳnh Phong

Đối với an nguy của sư huynh, Linh Nga cũng không có lo lắng quá mức, trong đáy lòng tràn đầy sùng bái mù quáng đối với sư huynh nhà mình

Nàng ngược lại bắt đầu lo lắng, sư huynh cùng với Vân Tiêu tỷ tỷ tiến triển quá nhanh, chính mình sẽ bị bỏ lại phía sau

Dù sao đó là ở bên trong Hỗn Độn Hải lờ mờ vô danh, hai người sống nương tựa lẫn nhau, rất dễ dàng bị đối phương rung động, mê hoặc

Đó là điều bình thường, nàng lý giải, thường xuyên tưởng tượng, đau khổ không có cơ hội

Chính Linh Nga cũng đều cảm thấy Vân Tiêu tỷ tỷ quá mức xuất sắc, mặc dù không có cách nào bài xích Vân Tiêu tỷ tỷ, nhưng tối thiểu nhất, những việc này cũng phải có trước có sau

Nàng cùng với sư huynh mới là quen nhau trước nhất!

Ài, chuyện bi thương nhất thế gian, cũng không phải là nhìn sư huynh cùng với Vân Tiêu tỷ tỷ song túc song tê

Mà là tại lúc bọn họ song túc song tê, chính mình còn phải ở bên cạnh... giúp họ nuôi con...

Nghĩ đến đây, Linh Nga yên lặng ngâm mình vào trong bồn tắm, dùng một loạt bong bóng để bày tỏ sự lên án của mình đối với quần thể tiên thiên đại năng Hồng Hoang

- Sư huynh thối, hừ!

Nhưng mà, Lý Trường Thọ có thể dùng tượng đất nhân duyên của chính mình đảm bảo, hắn lần này ngoại trừ thừa cơ Vân hôn mê hôn một cái, những chuyện khác là chẳng hề làm gì

Thật sự là không có thời gian!

Chương 1343: đoán xem

35 năm này, giao lưu với Vân Tiêu tuyệt đại đa số đều là có quan hệ với nguyên thần Côn Bằng, hơn nữa phần lớn là Lý Trường Thọ và nàng cùng nhau thương nghị, thảo luận về thủ đoạn của Lãng tiền bối

ví dụ như:

- Vân, ngươi xem này, nguyên thần thứ hai Côn Bằng cùng với Hồng Mông Tử Khí xác thực hoàn toàn dung hợp, nhưng vẫn bị cấm chế của vị tiền bối kia áp chế. Nói một cách khác, nếu như Thiên Đạo muốn thông qua Hồng Mông Tử Khí khống chế Côn Bằng, sẽ bị cấm chế của Lãng tiền bối ngăn lại

- Không nhất định, nơi đây là Hỗn Độn Hải, đã rời xa Thiên Đạo, Hồng Mông Tử Khí không phát huy được bao nhiêu uy lực. Ta từng nghe sư tôn nói lúc giảng đạo, Hồng Mông Tử Khí mặc dù là nấc thang để thành Thánh, nhưng tương dung càng sâu cùng với Hồng Mông Tử Khí, sẽ càng bị Thiên Đạo hạn chế. Thậm chí, Thiên Đạo có khả năng sẽ dựa vào vật này, ảnh hưởng đến một số phán đoán bọn họ làm ra

- Không sai, ý kiến của ngươi rất quan trọng, ta sẽ suy nghĩ thêm

Sau đó qua nửa năm nữa, một năm, 35 năm, Lý Trường Thọ lại tiếp tục chạm mặt với Vân Tiêu tiên tử, mỗi lần đều là một câu:

- Vân, đoán xem ta lại phát hiện ra cái gì!

- Không nói phẩm tính của vị tiền bối này như thế nào, bản lĩnh phù trận cấm chế là thuộc về độc nhất vô nhị Hồng Hoang!

- Tư tưởng trên phương diện phù trận, quả thực quá mạnh!

Mỗi lần, Vân Tiêu đều là trong mắt mang ánh sáng, khóe miệng mỉm cười, ôn nhu nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, nghe hắn nói chuyện, đáp lại một hai câu thích hợp

Nàng cũng không ghét dạng này

Ngược lại có một loại cảm giác ngoài ý muốn, khắc sâu mỗi một cái biểu tình của Lý Trường Thọ ở trong đáy lòng

Dù năm tháng có dài bao nhiêu, bấm ngón tay liền có thể nhớ tới

Mãi cho đến lần này, Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt vui mừng, hứng thú bừng bừng chạy tới:

- Vân, ta triệt để hiểu rõ cái gọi là bí pháp nguyên thần thứ hai, thủ đoạn của vị tiền bối này thật sự thông thiên, không hổ là người hầu đã từng đi theo Bàn Cổ Thần, khục, đại nhân vật!

- Ừm?

Vân Tiêu đáp lại một cách nghi vấn, sẵn sàng lắng nghe những lời dong dài của hắn

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nguyên thần Côn Bằng khi trở thành hệ thống điều khiển thuyền Côn Bằng, ý thức tự thân hoàn toàn ngơ ngơ ngác ngác! Vị tiền bối kia trên thực tế, là chia nguyên thần thứ hai Côn Bằng thành hai, một phần là nhân cách Yêu Sư Côn Bằng, một phần khác là hệ thống điều khiển thuyền. Ta hiện tại suy nghĩ ra một cái biện pháp, có thể làm cho Hồng Mông Tử Khí hoàn toàn tương dung cùng với nhân cách Côn Bằng, cũng có thể hoàn toàn tương dung với hệ thống điều khiển thuyền

Vân Tiêu suy tư một hồi, hỏi:

- So sánh hai bên, bên nào ổn thỏa hơn?

Lý Trường Thọ nói:

- Tất nhiên là tương dung cùng với hệ thống điều khiển thuyền là ổn thỏa nhất. Hệ thống điều khiển thuyền chỉ là một bộ thể thức do phù trận cấu thành, có thể hiểu là linh tính pháp bảo, lại không tồn tại ý thức "bản ngã". Vị tiền bối kia trên một điểm này, coi như làm không tệ. Nói một cách khác, nếu Hồng Mông Tử Khí không có cách nào ảnh hưởng đến chân linh cụ thể, ngược lại liền đã mất đi hiệu quả trói buộc, buộc chặt đối với sinh linh. Tia tử khí này, liền trở thành một chiếc chìa khóa, chìa khoá mở ra cánh cửa Thiên

Đạo!

- Tất nhiên là phải ổn thỏa một chút

Vân Tiêu nghiêm mặt nói:

- Nếu không phải bất đắc dĩ, đừng có chống cự Thiên Đạo

- Được, việc này nghe ngươi

Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu nhìn nhau cười, sau đó liền vội vàng trở về chỗ Côn Bằng tiếp tục suy nghĩ

Vân Tiêu nháy mắt mấy cái, nhắm mắt ngưng thần, ở trong góc trận pháp lớn trải đầy gấm vóc, ngộ đạo điều tức

Sau lần này, Lý Trường Thọ trì hoãn một hồi lâu cũng không có hiện thân

Ở bên trong cảm giác của Vân Tiêu, đại khái qua bảy tám năm, bởi vì lo lắng Lý Trường Thọ có phiền phức, nàng chủ động tiến đến chỗ Côn Bằng tìm kiếm, lại gặp được Lý Trường Thọ "vừa vặn" tới tìm nàng

Rất rõ ràng, Lý Trường Thọ là phát hiện ra tung tích của Vân Tiêu, chủ động rời khỏi mật thất tâm mạch Côn Bằng

- Làm sao vậy?

Vân Tiêu ôn nhu hỏi:

- Có phải là gặp phải nan đề, có muốn thương lượng với ta không?

- Cũng không hẳn là nan đề, chỉ là sau khi nhìn thấy một số tình huống trong tương lai, bắt đầu suy tư về sự an bài của mình cho rất nhiều việc trong tương lai, kết quả quên đi thời gian

Lý Trường Thọ thở dài, có một chút muốn nói lại thôi

Vân Tiêu lẳng lặng chờ, trong mắt mang theo vài phần chờ mong

Nhưng cuối cùng, Lý Trường Thọ lại nói:

- Nghiên cứu đối với nguyên thần Côn Bằng đã không sai biệt lắm, chúng ta đi về trước đi, tránh cho mọi người lo lắng quá mức. Vân ngươi có nhớ phương vị Hồng Hoang thiên địa?

- Tất nhiên là nhớ rõ

Vân Tiêu ôn nhu đáp lời

Chương 1344: Thiên Đạo sở hiện

Nhìn Lý Trường Thọ đưa tới ngọc bài khống chế Côn Bằng, nàng cũng không chần chờ, đưa tay tiếp nhận

- Ngươi điều khiển đi, thử nghiệm cảm giác

Lý Trường Thọ cười nói:

- Trên đường trở về không nên quá nhanh, ta muốn suy nghĩ thêm một chút

Vân Tiêu hỏi:

- Ngươi là thông qua sợi Hồng Mông Tử Khí này nhìn thấy sự tình khó giải quyết gì?

Lý Trường Thọ chậm rãi buông tiếng thở dài:

- Không sai, thật sự không thể gạt được ngươi. Tâm tình của ta hiện tại có một chút lo lắng, đợi ta suy nghĩ rõ ràng, rồi quyết định phải chăng nói với ngươi những chuyện phiền lòng này. Nơi này cách Hồng Hoang khá xa, Hồng Mông Tử Khí theo lý thuyết đã mất đi liên hệ cùng với Thiên Đạo, những hình ảnh kia xác thực là sư tổ cố ý để cho ta nhìn thấy. Ta lúc này còn chưa có cách nào kết luận, đây là cố sự Thiên Đạo an bài, hay là hình ảnh Thiên Đạo thôi diễn ra. Lúc này ta ngược lại kỳ thực có thể kết luận, sợi Hồng Mông Tử Khí này chính là sư tổ ban cho ta. Chờ ta nghĩ rõ ràng đã

Vân Tiêu cũng không hỏi nhiều, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, có chút vổ vũ

Nửa ngày sau, Côn Bằng rong ruổi ở bên trong Hỗn Độn Hải, Lý Trường Thọ ngồi ở trên lưng Côn Bằng sau lưng Vân Tiêu, dùng hai tay lau mặt, tiếp tục suy tư

Mối nguy hiểm Côn Bằng xem như giải quyết, chính mình được Lãng tiền bối để lại rất nhiều nội tình

Sợi Hồng Mông Tử Khí kia mặc dù vẫn còn có một ít uy hiếp tiềm ẩn, nhưng chỉ cần không cho Côn Bằng tới gần phạm vi lực lượng Thiên Đạo ảnh hưởng, miễn cưỡng cũng coi như ổn thỏa

Mà nếu như hắn muốn mạo hiểm một chút, để Côn Bằng tới gần Hồng Hoang hơi gần một chút, liền có thể thông qua sợi Hồng Mông Tử Khí này, cảm ngộ lý lẽ Thiên Đạo

Ở dưới trời xui đất khiến, hắn ở dưới tiền đề không chấp nhận Thiên Đạo trói buộc, có "quyền hạn" thăm dò Thiên Đạo

Nhưng Lý Trường Thọ lúc này lại căn bản không cao hứng nổi

Hắn vốn cũng không phải một người do dự, nhưng lúc này hoàn toàn không nắm chắc được chủ ý, liệu có nên kể sự thật cho Vân Tiêu hay không

Kể có cái lợi của kể, không kể có cái lợi của không kể

Suy tư ròng rã một đường, vào lúc đến gần ranh giới lực lượng Thiên Đạo, Lý Trường Thọ cuối cùng vẫn là ngẩng đầu lên

- Vân, trước tiên lui về sau một chút, ta cho ngươi xem vài thứ

Vân Tiêu dịu dàng gật đầu, khống chế Côn Bằng quay đầu

Một lát sau, nàng cùng với Lý Trường Thọ ngồi đối diện nhau, hai người duỗi ra tay trái, tay phải, lòng bàn tay hướng về đối phương, hình ảnh hiện lên trong đạo tâm của Lý Trường Thọ, hiện lên ở trong đáy lòng Vân Tiêu

【Trời tối đen, xác chết khắp nơi, khí tức đục ngầu

Giữa làn khói hỗn loạn, trên bầu trời có những bóng người mờ ảo đứng, trên mặt đất cắm tinh kỳ không trọn vẹn

Một vị đạo sĩ thân mặc áo giáp, đứng trên mây giữa không trung, thân hình lảo đảo muốn ngã, ngực có một cái lỗ thủng trong suốt thật lớn, lại vẫn giơ cao roi vàng trong tay, trong miệng chửi mắng. 】

Triệu Công Minh!

Vân Tiêu nhíu mày, hé miệng, ngồi ở kia trầm tư một hồi lâu, cũng không mở miệng

Lý Trường Thọ cũng không quấy rầy, mà là khẽ thở dài

Hắn tính kế lâu như vậy, an bài lâu như vậy, từ trong kết quả Thiên Đạo sở hiện này mà nói, cuối cùng Triệu đại gia vẫn là không tránh được một kiếp

Quả thật có một chút đả kích

Vân Tiêu đột nhiên hỏi:

- Thiên Đạo sở hiện, Đại ca đang nói cái gì?

- Chuyện này... không phải rất quan trọng

Lý Trường Thọ nói:

- Chủ yếu là tình hình như vậy, biểu thị con đường phía trước của Triệu lão ca có kiếp

Vân Tiêu nói:

- Đây chỉ là tình hình Thiên Đạo thôi diễn, cũng không phải là nhất định sẽ phát sinh

- Chỉ sợ là Thiên Đạo sẽ khống chế kiếp vận biến hóa, khiến cho chuyện về sau diễn biến về phương hướng này

Lý Trường Thọ thổn thức không thôi, Vân Tiêu cũng là âm thầm ưu sầu

Nàng suy nghĩ một hồi, vẫn là hỏi:

- Lời đại ca nói, nhưng có chỗ cấm kỵ?

- Ngược lại cũng không đến nỗi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta sẽ cho ngươi nghe, chẳng qua là nhiều lời thô tục mà thôi

Vân Tiêu không nhịn được cúi đầu xuống

【Đồ khốn không phải con người! Bần đạo bíp bíp các ngươi, bíp bíp bíp, bíp bíp bíp!

Tốt cho một cái phương tây, tốt cho một cái Thánh Nhân!

Tốt cho một cái Thập Nhị Kim Tiên!

Nhiên Đăng ngươi bíp bíp, còn dám rình mò Định Hải Thần Châu của bần đạo?

Bần đạo hôm nay sẽ liều chết với các ngươi, tàn hồn cũng có thể đi Thiên Đình làm thần tiên, vẫn có thể tiếp tục ăn ngon uống say với Trường Canh lão đệ!

】

…

- Sao lão đệ cùng với nhị muội vẫn chưa có trở lại, chẳng lẽ bọn họ gặp phải phiền toái gì đó sao?

Mặc dù trước đây có Thái Thanh Thánh Nhân 【 đi ngang qua 】, cùng với lời giải thích của Bạch Trạch, nhưng Triệu Công Minh từ đầu đến cuối có một chút không quá yên tâm

Chương 1345: Có vấn đề

Hơn nữa y lúc này...

Có dự cảm vô cùng mãnh liệt

Hỗn Độn Hải đó là nơi tốt đẹp sao?

Nếu muốn tìm cơ hội ở một mình, tùy tiện tìm một chỗ cảnh đẹp trong ba ngàn thế giới Hồng Hoang thiên địa, vậy không tốt hơn sao?

Bây giờ mất đi liên lạc, một người là lão đệ có quan hệ thân thiết nhất với y, một người là nghĩa muội kết bái với y từ Viễn Cổ đến nay

Nếu như y cũng không đi hỗ trợ, ai còn có thể đi tương trợ Nhị muội ôn nhu đáng yêu, Nhị muội phu trung thực của chính mình?

Dù sao, chưa bao giờ có một người huynh đệ tốt như vậy, người đã mở rộng tầm nhìn, nâng cao kiến thức của y, làm cho y từ một vị Đại sư huynh ngoại môn Tiệt Giáo bình thường, tấn thăng thành một...nhân vật giới tổ tông Hồng Hoang có cá tính

Triệu Công Minh đắn đo trong đáy lòng, nếu như Huyền Đô Thành nhận được tin tức, bên trong Hỗn Độn Hải cần viện trợ, hắn liền cưỡi Kim Bằng nhanh chóng tiến tới

Nhưng Huyền Đô Thành đó là tình hình gì?

Huyền Đô sư huynh cùng với Khổng Tuyên mỗi ngày đang nói chuyện phiếm đùa giỡn!

Người sáng suốt ai còn không nhìn ra, Nhân Giáo đây là muốn thông gia với Phượng Tộc!

Kim Bằng là đồ ngốc, ngoan cố đợi ở trong Huyền Đô Thành làm "Quan sư thạch", Triệu Công Minh y làm người từng trải, tự nhiên không thể làm hỏng bầu không khí ở đây

Vì vậy, Triệu Công Minh trước khi rời khỏi Huyền Đô Thành, tản bộ ở bên trong đại thiên thế giới cách Huyền Đô Thành gần nhất, tìm một chỗ phong cảnh không tồi xây nhà ở, còn tản đạo vận tự thân ra xa xa, sợ người khác không biết y ở chỗ này

Có một chút tiếc nuối là, Kim Linh Thánh Mẫu trở về Bích Du Cung tu hành, cũng không quang minh chính đại ở chung với y

Đối với sự tình chính mình cùng với Kim Linh Thánh Mẫu tu thành chính quả, Triệu đại gia vẫn muốn đi xử lý một trận, thu hồi lại một chút lễ tặng ra ngoài từ Viễn Cổ đến nay

Nhưng xem ý tứ của Kim Linh Thánh Mẫu, dường như hai người âm thầm ở chung là được, không cần công khai đoạn đạo lữ nhân duyên này

Điều phải tuyên bố là không có chuyện gì xảy ra trong này, Kim Linh Thánh Mẫu không muốn công khai, đơn thuần là ngại ngùng

Tuyệt đối không có cố sự máu chó gì cả!

Triệu Công Minh đối với chuyện này, cũng chỉ có thể buông xuôi bỏ mặc, không dám nói thêm cái gì

Hai mươi, ba mươi năm không có Kim Linh ở bên cạnh người bồi tiếp, Triệu đại gia cũng có một chút trống rỗng tịch mịch, nhưng dầu gì cũng là sinh linh Viễn Cổ, mê mang nhìn trời, ngơ ngác nhìn mặt hồ một hồi, nhoáng một cái cũng liền đi qua

Y đợi trái đợi phải, chờ Bạch Trạch chào hỏi một lần nữa, chờ Thái Ất Chân Nhân truyền tin một lần nữa, chờ được Đa Bảo Đại sư huynh nhắc nhở, cũng chờ được một tiếng kia...

- Đại ca

- Khục!

Triệu Công Minh suýt nữa thở không thuận, hai chân hơi run rẩy, y đang ở bên cạnh hồ câu cá lập tức đứng dậy, luống cuống tay chân nhét một vài cuộn tranh trước mặt trở lại pháp bảo

Một vệt ánh vàng hiện lên, tất nhiên là Kim Bằng lao vùn vụt tới, trên đó có hai thân ảnh đứng

Triệu Công Minh nhìn chăm chú, không phải hai người chính mình một mực chờ đợi tin tức kia sao?

Hả?

Có vấn đề...

Nhị muội tại sao mặc đạo bào của Trường Canh lão đệ? Còn là được cắt may cẩn thận?

Ách, hai người này ở cùng một chỗ, phí quần áo như vậy sao?

Nhưng theo đó, Triệu Công Minh nhướng mày, trầm ngâm vài tiếng, 24 viên Định Hải Thần Châu vờn quanh ở quanh người, cảnh giác nhìn về phía Kim Bằng

- Chờ một chút, đừng có trực tiếp đi tới

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, Vân Tiêu cũng là lộ vẻ mặt không hiểu

- Lão ca đây là thế nào?

- Ngươi chính là Trường Canh?

Triệu Công Minh cau mày nói:

- Nói đến lần đầu tiên ta và ngươi gặp nhau, ta đi tìm ngươi làm gì?

- Sự tình hương hỏa

Lý Trường Thọ thuận miệng đáp, thấy Triệu Công Minh phản ứng như vậy, trong đáy lòng nổi lên một chút dự cảm không tốt

Hắn cùng với Vân Tiêu sau khi trở về Huyền Đô Thành, chỉ là chạm mặt với Đại Pháp Sư và Khổng Tuyên, cảm nhận được khí tức của Triệu Công Minh liền lập tức tới tìm

—— dù sao trước khi trở về, ở trong sợi Hồng Mông Tử Khí kia, thấy được hình ảnh bi thảm có quan hệ đến Triệu Công Minh

Vào giờ phút này, Lý Trường Thọ chỉ là mở ra Đạo Nhân Giấy bên trong Thái Bạch Điện, xác định Linh Nga bình yên vô sự, cũng không kịp tiến hành dò xét các nơi

Thấy Triệu Công Minh phản ứng như vậy, chẳng lẽ có người lợi dụng hắn vắng mặt gây sự sao?

Lý Trường Thọ tâm niệm cấp chuyển, lập tức nói bổ sung:

- Vừa rồi lão ca ngươi quan sát Xuân Hoa Thu Nguyệt đồ, là bức thứ một trăm sáu mươi hai ta đưa ngươi, chủ đề là hoa hải đường nghe tiếng mưa, kết cấu chủ yếu...

- Được rồi! Được rồi!

Triệu Công Minh vội vàng lớn tiếng la lên:

- Biết ngươi là bản tôn lão đệ rồi! Chớ có hồ ngôn loạn ngữ, cái gì mà hoa hải đường

Chương 1346: chỉ cây dâu mắng cây hòe

Ở trên lưng Kim Bằng, Vân Tiêu tiên tử đưa mắt nhìn về phía nơi khác, lông mày hơi cau lại, nụ cười có chút bất đắc dĩ, hai gò má ửng hồng nhàn nhạt, tất cả đều cho thấy rằng...

Nàng vừa rồi cũng dùng tiên thức thấy được nội dung bức tranh

Hai kẻ không đứng đắn

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, một chút tính toán nhỏ nơi đây là không có ý nghĩa, vội hỏi:

- Lão ca ngươi trở nên cẩn thận như thế từ lúc nào? Thế nhưng là đã xảy ra chuyện gì?

- Chuyện này…

Triệu Công Minh vung tay áo xuống, chắp tay sau lưng tung bay lên, nhà tranh hàng rào sau lưng phiêu tán theo gió

Y nói:

- Các ngươi vừa mới trở về? Trước tiên nghỉ ngơi đi, cũng không phải là đại sự gì

- Chẳng lẽ có người giả mạo ta gây sự?

- Không sai

Triệu Công Minh thở dài:

- Việc này nói rất dài dòng, ngươi đi vào bên trong Hỗn Độn Hải truy sát Côn Bằng, nhiều năm không hề hiển lộ tung tích, Thiên Đình có một chút mất phân tấc. Nhất là hơn mười năm này, thời gian ở Thiên Đình cũng không dễ vượt qua. Đúng rồi, Côn Bằng kia như thế nào?

- May mắn không làm nhục mệnh

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng:

- Kim Bằng, dùng tốc độ cao nhất trở về Thiên Đình

Kim Bằng định thanh đáp:

- Đệ tử tuân mệnh!

- Lão ca ngươi tâm sự với Vân Tiêu trước, ta lại dùng hóa thân nhìn các nơi

Lý Trường Thọ lộ ra khuôn mặt âm trầm ngồi xếp bằng xuống

Hắn ở bên trong Hỗn Độn Hải, hoàn toàn mất đi liên hệ với Hồng Hoang, lo lắng nhất tất nhiên là an nguy của Linh Nga, tiếp theo chính là Tây Phương Giáo liệu có làm khó dễ đối với Thiên Đình hay không

Bây giờ xem ra, Tây Phương Giáo là thật sự đã động thủ

Quả nhiên, Tây Phương Giáo ở trên phương diện gây rắc rối này, cũng không sẽ khiến cho người ta thất vọng

Cùng lúc đó, ở đầu tường Huyền Đô Thành

Hai chiếc ghế bành cách nhau không đến một thước khẽ rung lên, Đại Pháp Sư duỗi lưng một cái, gối lên cánh tay ngắm nhìn hỗn độn Hỗn Độn Hải

Ở bên người Đại Pháp Sư, Khổng Tuyên mặc một chiếc váy mỏng cùng với ngũ thải tiên quang, giơ tay nắm một quyển sách, lặng lẽ đọc

Cả hai không nói nhiều, nhưng ở chung có một chút hòa hợp, cho người ta một loại cảm giác hài lòng tự nhiên

Khổng Tuyên giống như là nghĩ đến cái gì, thả sách trong tay ra, nghiêng người hướng mặt về Đại Pháp Sư, ôn nhu hỏi:

- Vừa rồi Trường Canh cùng với Vân Tiêu cùng nhau hiện thân, ngươi có nhìn ra cái gì kỳ quặc không?

- Ừm?

Huyền Đô Đại Pháp Sư ngẩn ra:

- Làm sao vậy? Bọn họ có vấn đề gì sao? Đại đạo của hai người ta tóm lại sẽ không nhận lầm, đừng có suy nghĩ nhiều

- Ta tự nhiên không phải là nói bọn họ là người giả mạo

Khổng Tuyên nói khẽ:

- Ngươi trước đây không phải từng đi Thái Thanh Quan hỏi Thánh Nhân lão gia, lần kia Thánh Nhân lão gia là nói như thế nào?

- Lão sư nói, sư đệ cùng với Vân Tiêu sư muội mạnh khỏe, đang ở trong mật địa bí ẩn của Côn Bằng tại Hỗn Độn Hải, Côn Bằng cũng đã sớm bị chế phục

- Theo tính toán, giờ đã hơn ba mươi năm

Khổng Tuyên thấp giọng nói, khẽ mím đôi môi đỏ, trong mắt phượng thiêu đốt sự nhiều chuyện, nói khẽ:

- Nhưng vừa rồi ta nhìn thấy hai người, khí tức phân biệt rõ ràng, đạo vận cũng không giao hòa, một người vẫn là hoàn bích chi thân, một người vẫn là cô dương chi thể. Mặc cho tu vi của bọn họ cao đến đâu, việc này cũng không thể gạt được ta. Chuyện này bình thường sao?

- Chuyện này... không bình thường sao?

Huyền Đô Đại Pháp Sư nhíu mày hỏi lại, cẩn thận ngẫm nghĩ, quả nhiên cảm thấy có một chút kỳ quặc

Đại Pháp Sư lẩm bẩm nói:

- Trường Canh cùng với Vân Tiêu sư muội tình thâm đã lâu, ở bên trong đị phương Hỗn Độn Hải bí ẩn như thế, hơn ba mươi năm lại lông tóc không động. Sẽ không phải là...

- Sẽ không phải?

- Cũng không đúng, Trường Canh chuyện gì mà không hiểu?

Đại Pháp Sư lắc đầu, cười nói:

- Ngươi đừng có quên, Trường Canh là đại sứ mở rộng đạo lữ chi phong Tiệt Giáo, góp công thúc đẩy mấy trăm đôi đạo lữ Tiệt Giáo. Nếu như ở bên trong Tam giáo, nói ai hiểu chuyện nam nữ nhất, như vậy tất nhiên là trừ Trường Canh ra không còn có thể là ai khác

- Có một ít người, ngoài miệng nói hết cái này đến cái khác, nhìn hắn nói chuyện đều cho rằng mình là cao thủ nào đó

Khổng Tuyên cong khóe miệng lên:

- Nhưng vừa tới trên người chính mình, tay chân đều cóng, cái gì cũng không làm

Đại Pháp Sư cau mày nói:

- Ừm? Sao ta lại cảm thấy đạo hữu có ý ám chỉ, đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe?

- Có sao?

Khổng Tuyên híp mắt cười, không nói gì thêm

Nàng khôi phục tư thế ngồi nghiêng, những đường cong hút hồn sau lớp vải mỏng, ở dưới ánh sáng chiếu rọi, đúng là mê người như vậy

Đại Pháp Sư nào đó hắng giọng, tiếp tục gối lên cánh tay ngẩn người đối với Hỗn Độn Hải

Chương 1347: có người giả mạo

Không biết bao lâu, Đại Pháp Sư buông tiếng thở dài, thấp giọng nói:

- Không minh hư ảo, duy đạo vĩnh tồn

Khổng Tuyên dùng ngón tay mảnh khảnh lật sách, bên trong đôi mắt đẹp hiện lên một chút bất đắc dĩ, lại cũng không sốt ruột, tiếp tục ngồi yên lặng ở bên cạnh

...

Không nhìn không biết, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ tuần tra một lần, suýt nữa trực tiếp mắng chửi người

Thiên Đình ngoại trừ hắn, lúc này liền không ai có thể chủ trì đại cuộc?

Tây Phương Giáo này, quả nhiên là biết nắm bắt thời cơ!

Trước không đề cập tới bên trong ba ngàn thế giới, cục diện Tiên Minh bị quản chế khắp nơi

Liền nói ở Ngũ Bộ Châu, tâm thần của Lý Trường Thọ ở bên trong mạng lưới Đạo Nhân Giấy, thấy từng màn tình hình

Ngũ Đại Thiên Môn Thiên Đình đóng kín, tiên binh vốn dĩ đóng quân bên ngoài giảm bớt năm thành

Chiến hỏa Bắc Câu Lô Châu lại phát khởi, Yêu Tộc cùng với Vu Tộc giằng co, hai bên lẫn nhau có tử thương

Các nơi Trung Thần Châu huyết khí trùng thiên, tiên thức của Lý Trường Thọ chỉ điều tra qua lại trong vòng nửa canh giờ, liền có hai nhà tiên tông Tam Giáo ra tay đánh nhau, đệ tử Xiển Giáo cùng với đệ tử Tiệt Giáo, khí tức Thánh Nhân ẩn núp trong bóng tối

Ở chỗ Tứ Hải, mâu thuẫn giữa Long Tộc cùng với Hải tộc một lần nữa bị châm ngòi lên, ở chỗ ranh giới Bắc Hải cùng với Đông Hải, có những mảng lớn cá tôm chết nổi trên mặt biển, thoạt nhìn như tình hình sau khi đại chiến

Thậm chí, Hải Thần Giáo chính mình đã thả rông nhiều năm, cũng có non nửa thần miếu bị đập, hương hỏa thần giáo của Tây Phương Giáo tro tàn lại cháy

Lúc này mới bao nhiêu năm?

35 năm!

Đây nếu như chính mình cùng với Vân Tiêu đợi ở bên ngoài 300 500 năm, cục diện thật tốt chính mình cố gắng kiến tạo trước đây, liền bị hủy rồi?

Lý Trường Thọ đè xuống hỏa khí, cấp tốc suy nghĩ đối sách

Phát tiết cảm xúc là không thay đổi được cái gì, hiện tại phải thăm dò rõ ràng tổn thất ở các nơi như thế nào, cổ vũ sĩ khí, từng bước thu hồi "đất đã mất", trấn áp đợt vùng lên này của Tây Phương Giáo

Ở trên lưng Kim Bằng, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, nặn ra một nụ cười có một chút khó coi

- Lão ca, trước đây có người giả mạo ta?

- Ài!

Triệu Công Minh lập tức nói:

- Sự tình giả mạo ngươi, tổng cộng có ba lần. Lần đầu tiên là hơn mười năm trước, lúc ấy ngươi hiện thân tại Bắc Châu, mời Bắc Châu Vu Tộc ra tay, cùng với Thiên Binh Thiên Tướng cùng nhau đối phó Yêu Tộc ranh giới Bắc Châu, kết quả lại là dẫn một lượng lớn tộc nhân Vu Tộc vào trong cạm bẫy Yêu Tộc. Lần thứ hai cùng với lần thứ ba đều là ở ba ngàn thế giới, lần đầu tiên nhằm vào Tiên Minh, khiến cho Tiên Minh đại bại, tổn binh hao tướng. Lần thứ ba là nhằm vào đối với linh thạch tiên đan Tiên Minh đưa đến cho Thiên Binh Thiên Tướng Thiên Đình, lúc ấy Thiên Tướng, Phó Thống Lĩnh Thủy Quân Thiên Hà Biện Trang đã nhìn thấu gian kế của đối phương, nhưng vẫn như cũ tử thương thảm trọng. Từ đó về sau, Đa Bảo sư huynh mệnh lệnh chúng tiên nhân Tiệt Giáo lan truyền tin tức các ngươi, nói ngươi ở thiên ngoại chưa trở về, lại nghiêm tra người giả mạo ngươi

- Người giả mạo ta, là dùng hình dáng tướng mạo gì?

- Tất nhiên là hình dáng tướng mạo lão giả ngươi thường xuyên gặp người

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nhíu mày trầm tư một hồi:

- Đây ngược lại cũng là chuyện tốt

Triệu Công Minh, Vân Tiêu không rõ ràng cho lắm, Vân Tiêu buồn bực nói:

- Như vậy vẫn là chuyện tốt? Theo quy củ Hồng Hoang, người giả mạo ngươi cùng với ta và ngươi đã là tử thù. Việc này không thể khinh thị

- Ừm

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta đương nhiên sẽ không khinh thị việc này, nhưng có thể giả mạo ta, còn có thể lừa được Vu Tộc Đại Vu Tế, chúng Phó Minh Chủ Tiên Minh, e rằng ngay cả đạo vận, khí tức của ta cũng bắt chước được. Tu vi của đối phương hẳn là không yếu, thần thông bản lĩnh cũng là không thấp, nếu tin tức ta trở về trong thiên địa truyền ra, đối phương chắc chắn sẽ mai danh ẩn tích

Triệu Công Minh hỏi:

- Đối phương có thể đã lẫn vào Thiên Đình rồi hay không?

- Thiên Đình có Tam Thần Kiếm trấn thủ, lại là nơi lực lượng Thiên Đạo nồng nặc nhất, đương nhiên sẽ không có ảnh hưởng

Lý Trường Thọ hơi suy tư, nói:

- Sau đó ta đi Địa Phủ một lần, tất nhiên liền có thể biết người này là ai, Đế Thính thần thú kia cũng không thể được Thiên Đạo che chở một cách không công. Không nói chuyện này nữa, lão ca, ngươi gần đây có cảm giác hay không... tâm tình xao động, muốn đi lại bốn phía?

Triệu Công Minh nháy mắt mấy cái:

- Không có, ta gần đây an ổn vô cùng, liền muốn tìm một chỗ không có việc gì ngủ một giấc

Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu liếc nhìn nhau, hai người gặp gỡ ánh mắt, ăn ý mười phần

Vân Tiêu nói:

- Đại ca, ngươi có thể nguyện ý nghe một lời khuyên của ta hay không

Chương 1348: không có nhàn rỗi

- Vậy khẳng định muốn nghe

Triệu Công Minh động hai chân ngồi thẳng, lẽ thẳng khí hùng, ưỡn ngực ngẩng đầu:

- Nhị muội ngươi nói đi, vi huynh sẽ nghe theo!

Lý Trường Thọ: "..."

Tại sao nghe lời này, ít nhiều có điểm gì là lạ?

Vân Tiêu nói:

- Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là muốn để cho Đại ca ngươi cùng với Kim Linh sư tỷ chuyển đến bên trên Tam Tiên Đảo. Lần này sau khi ta trở về, đợi thời cơ thích hợp, liền phát ra thiệp mời đối với bên ngoài, mời đệ tử nội ngoại môn tới Tam Tiên Đảo giảng đạo luận đạo, ngươi cùng với Kim Linh sư tỷ liền thuận thế ở lại ở trên đảo. Cũng không cần ở quá lâu, qua đại kiếp Phong Thần là được

Triệu Công Minh nhíu mày trầm ngâm vài tiếng, nhìn Vân Tiêu, lại nhìn Lý Trường Thọ, thấp giọng hỏi:

- Ý của Nhị muội ngươi là... vi huynh về sau sợ là có phiền phức?

Vân Tiêu khẽ vuốt cằm, Lý Trường Thọ cũng không nói nhiều

Triệu Công Minh suy tư một hồi, nở nụ cười tràn đầy tiêu sái không bị trói buộc:

- Chuyển đến nơi đó cũng được, Kim Linh đoán chừng sẽ làm khó, hơn nữa vi huynh cũng không phải trẻ con, không cần trông nom như vậy. Nhị muội không cần phải lo lắng, ta bế quan tu hành ở bên trong La Phù Động là được, ngoại sự hoàn toàn không biết, hết thảy không hỏi, như thế nào? Kỳ thật kiếp nạn nếu đến, tránh là tránh không khỏi, phá cục cũng không phải tùy tiện nói một chút liền có thể phá. Nhị muội à...

- Ừm?

Triệu Công Minh cười nói:

- Nếu như ta thật sự có đại kiếp, lại không tránh thoát, ngươi đừng có quá mức xúc động, để kiếp vận thừa cơ. Hết thảy đều có Trường Canh an bài, vạn sự đều phải thương lượng với Trường Canh

Trong mắt Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần ý cười, ở bên cạnh chậm rãi gật đầu

Nhưng bởi vì thân phận người chấp chưởng của chính mình quá mức đặc thù, coi như là ở chỗ này, lúc này, cũng không thể nói thêm nữa nửa chữ

Ánh mắt của Vân Tiêu hơi có một chút phức tạp, nhưng cũng không khuyên nhiều, chỉ là căn dặn Triệu Công Minh mọi thứ không thể xúc động

Lý Trường Thọ lại là thầm than một hồi

Từng người một nói lời tử tế, người này bảo người kia không được bốc đồng, người kia bảo người kia không được hấp tấp, khi sự tình giáng lâm, đoán chừng một người máu nóng hơn một người

Việc này vẫn là phải do "người ngoài cuộc" hắn ra tay mới thỏa đáng nhất

Tin tức mà sợi Hồng Mông Tử Khí kia mang theo, kỳ thật chỉ là một đoạn hình ảnh, là có khả năng phát sinh trong tương lai, hoặc là Thiên Đạo sẽ dẫn dắt về hướng này

Bất kể những thứ khác, an bài cho Triệu đại gia "hóa thân độ kiếp", là khả năng thao tác hoàn toàn tồn tại trên lý luận

Ở bên trong đại kiếp Phong Thần nguyên bản, Triệu Công Minh xuống núi nhập kiếp là bởi vì Thập Tuyệt Trận liên tiếp bị phá, mấy vị Thập Thiên Quân chết thảm, đó đều là hảo hữu của Triệu Công Minh

Hiện nay, Thập Thiên Quân đại trận, đoán chừng đã thành 【 Thập Tuyệt Liên Hoàn Diệt Thiên Tuyệt Địa Âm Dương Trận 】...

Khục, chuyện này không có quan hệ gì với hắn, năm đó hắn chỉ là đề ra tư tưởng liên hoàn trận, bản thân Thập Thiên Quân suy nghĩ ra đại trận như vậy, lần trước còn từng biểu diễn trên Kim Ngao Đảo

Hiện nay, ngòi nổ Triệu đại gia nhập kiếp, rất có thể không còn là Thập Thiên Quân

Đến cùng sẽ phát sinh tình hình nào, sẽ làm cho Triệu Công Minh thân hãm nhà tù, lại thương tổn nặng như vậy, phải liều mạng một lần nữa?

Việc này vẫn là rất khó mà suy nghĩ

Đại kiếp Phong Thần cùng với tiên kiếp giết Tam Giáo, đột nhiên có một loại cảm giác lửa sém lông mày

Kim Bằng thi triển tốc độ cực nhanh lao vùn vụt, từ phương hướng Huyền Đô Thành vọt nhanh về hướng Ngũ Bộ Châu

Lý Trường Thọ rất nhanh liền trở về chính đề, cùng với Triệu Công Minh nói chuyện trời đất, giải toả sự sầu lo trong mắt Triệu Công Minh

Vân Tiêu cũng có một chút tâm sự nặng nề, tất nhiên là lo lắng huynh trưởng ứng kiếp, nhưng nàng cũng không nhiều lời việc này đối với Lý Trường Thọ, dường như muốn tự mình suy nghĩ biện pháp

Trên đường trở về, Lý Trường Thọ cũng không có nhàn rỗi

Hắn Đạo Nhân Giấy bắt đầu hoạt động ở Thiên Đình, đầu tiên là đi cầu kiến Ngọc Đế bệ hạ, lại cùng với Mộc Công tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra gần đây

Vẫn không quên truyền âm đối với Linh Nga nói chính mình đã trở về, Linh Nga mừng đến xoay quanh một hồi

Vạn hạnh trong bất hạnh, Mộc Công vẫn còn, không có đi chuyển thế làm Thuần Dương đạo trưởng kia

Từ trong miệng Mộc Công, Lý Trường Thọ nghe được một loạt thế công lăng lệ do Tây Phương Giáo khởi xướng, từ ba ngàn thế giới đến Ngũ Bộ Châu, Thiên Đình tổn hại không ít binh mã, nhưng cũng không có thương cân động cốt

Ngược lại là Ngọc Đế cười nói một câu:

- Tây Phương Giáo nóng lòng hành động như thế, kỳ thật cũng là hợp tình lý, Trường Canh có lẽ có chỗ không biết

- Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì?

Chương 1349: đi Tử Tiêu Cung

Ngọc Đế ngồi ở trên bậc thềm ngọc, cười nói:

- Lúc ngươi bị Côn Bằng nuốt tại Huyền Đô Thành... khục, ngươi xông vào trong miệng Côn Bằng, muốn đánh tan Côn Bằng từ bên trong, hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo từng hiện thân ngăn cản Thông Thiên sư huynh muốn đi chém Côn Bằng

Thông Thiên sư huynh cùng với hai vị này đại chiến một phen ở bên trong Hỗn Độn Hải, xác nhận đấu ngang tay, hai bên cũng không có ăn thua thiệt

Nhưng ba vị Thánh Nhân hiện thân tại Huyền Đô Thành, lúc từng người định trở về Hồng Hoang, Thái Thanh sư huynh đột nhiên xuất hiện, một chưởng đả thương Tiếp Dẫn Thánh Nhân thì cũng thôi đi, còn đánh cho đạo hạnh của Chuẩn Đề Thánh Nhân mất đi hai thành

Đây chính là cảnh giới Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân vốn chính là Thánh thứ sáu, bây giờ thánh vị đoán chừng đều là tràn ngập nguy hiểm

Ha ha ha!

Mộc Công vội nói:

- Bệ hạ, ngài đừng cười rõ ràng như vậy

- Có sao chứ?

Ngọc Đế cong khóe miệng lên:

- Thật là hả giận

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt giật mình, cẩn thận suy nghĩ, tiếp tục hỏi Mộc Công sự tình kế tiếp

Người khác còn chưa có trở về Thiên Đình, Đạo Nhân Giấy đã bắt đầu chủ trì các nơi làm việc, trước ổn định lại trong ngoài Thiên

Đình, lại vừa phải phản kích đối với Tây Phương Giáo

Chiến cuộc bên trong ba ngàn thế giới mới là chuyện phiền toái, sau đó hẳn là phải bỏ ra một lượng lớn tâm huyết

Còn có thủ phạm giả mạo hắn kia, chính là đá mài đao kế tiếp của hắn, nhất định phải bắt cứng việc này không thả, kéo ra cái đuôi chuột!

—— nơi đây không có ý gièm pha Đa Bảo Đại sư huynh

Nhưng mà, Lý Trường Thọ lại là thật sự không nghĩ tới

Lúc hắn lao tâm lao lực vì Thiên Đình, hao tâm tổn trí an bài, ý đồ ngăn cơn sóng dữ, thay đổi xu hướng suy tàn, bản thể hắn ngồi ở trên lưng Kim Bằng, cùng với Vân Tiêu tiên tử, Triệu đại gia cùng nhau tiến vào Ngũ Bộ Châu...

Đạo tâm đột nhiên run rẩy, tiếng lòng khẽ chấn động, mấy hàng chữ lớn ngưng tụ thành dưới đáy lòng, lại không phải Thái Thanh đạo vận

【 Chín thành tám, mau tới Tử Tiêu Cung!

Phải tự mình nghĩ kỹ làm sao giảo biện sự tình đánh mất Hồng Mông Tử Khí! 】

Ài, thật sự đến rồi

Tại Đông Thiên Môn, Lý Trường Thọ ngồi ở trên lưng Kim Bằng vội vàng trở về, trực tiếp triển lộ ra thần quyền bảo khí Thuỷ Thần không có cách nào làm bộ

Chúng Thiên Tướng đầu tiên là sững sờ, lập tức cùng nhau tiến về phía trước nghênh đón

- Tinh Quân đại nhân!

- Tinh Quân ngài cuối cùng cũng trở về rồi!

- Bái kiến Tinh Quân!

Tràng diện có một chút hỗn loạn, Lý Trường Thọ lại không có đáp lời, khuôn mặt căng cứng, gật gật đầu đối với mấy vị Thiên Tướng, thân ảnh lóe vào Đông Thiên Môn

Bởi vì Đạo Tổ phát thư mời "hưng sư vấn tội", Lý Trường Thọ cũng không dám chậm trễ nhiều, đành phải vội vàng cáo từ Vân Tiêu

Triệu đại gia thấy Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt cấp bách, cũng không hỏi nhiều, chỉ là hẹn về sau cùng nhau uống rượu, liền thuận thế đi Tam Tiên Đảo

loại sự tình Đạo Tổ gọi hắn đến Tử Tiêu Cung giáo huấn này, tất nhiên là không thể nói cho Vân Tiêu, tránh cho nàng lo lắng nhiều

Dù sao sự tình Vân Tiêu biết lúc này đã không ít, còn biết vị Lãng tiền bối kia tồn tại

Vào tới Đông Thiên Môn, Lý Trường Thọ không có che giấu khí tức của chính mình, ngược lại là chủ động khuếch tán đạo vận của chính mình ra, nghênh ngang bay về hướng chín tầng trời

Có thể bay bao nhanh, liền bay bao nhanh

Có thể làm ra động tĩnh lớn bao nhiêu, liền làm ra động tĩnh lớn bấy nhiêu

Từ chỗ sâu nhất chín tầng trời, liền có thể tìm được con đường đi Tử Tiêu Cung

—— điều kiện tiên quyết là Tử Tiêu Cung muốn bị tìm được

Thân ảnh Lý Trường Thọ hóa thành một viên sao chổi ban ngày, bay thẳng tới chỗ sâu nhất cung điện trên trời!

Tràn đầy ý cấp bách

Lúc quyết định để Côn Bằng nuốt vào Hồng Mông Tử Khí, Lý Trường Thọ đã nghĩ đến các loại tình hình kế tiếp

Không mưu mà động, Ổn Giáo tối kỵ

Nguyên nhân chủ yếu thúc đẩy quyết định của Lý Trường Thọ, đối kháng với Đạo Tổ cùng với ý chí Thiên Đạo một lần nữa, không tiếp nhận sợi Hồng Mông Tử Khí này, chính là vì hắn xác định, chính mình sẽ không bởi vì cự tuyệt tử khí mà bị Thiên Đạo diệt sát

Lý do ở trong đó giải thích rất phức tạp, nhưng có thể hiểu một cách đơn giản là ——

Hắn còn hữu dụng

Cho nên, Lý Trường Thọ tại lúc ấy đã rõ ràng, chính mình sau khi giải quyết xong Hồng Mông Tử Khí cùng với Côn Bằng trở về Hồng Hoang, đại khái là sẽ phải gánh chịu một đợt trừng phạt

Tình hình nghiêm trọng nhất, thật ra là thiên phạt buông xuống, Đạo Tổ sư tổ không cho chính mình bất luận nhắc nhở gì, liền đánh cho chính mình trọng thương, răn đe

Lần này Tử Tiêu Cung cho gọi, Đạo Tổ sư tổ nhìn như nổi giận đùng đùng, nhưng hai chữ giảo biện này, lại là cho hắn đầy đủ không gian thao tác

Chương 1350: nhớ người trong lòng

Ý tứ bên ngoài lời nói của Đạo Tổ, là muốn hắn tìm một cái lý do thích hợp, để mọi người trên mặt mũi không có trở ngại

Cự tuyệt Hồng Mông Tử Khí, chính là cự tuyệt khóa lại cùng với Thiên Đạo

Tại Hồng Hoang thiên địa bây giờ, tính chất của việc này có thể là vô cùng ác liệt, cũng có thể chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ coi như không có, cuối cùng thành không đáng kể

Nếu chính mình ngày hôm nay không thể cho ra một lời giải thích, để Thiên Đạo cùng với sư tổ Đạo Tổ hài lòng, một loạt mưu đồ của chính mình đằng sau, đều sẽ chịu ảnh hưởng

Đây cũng không phải là đánh cờ, mà là Lý Trường Thọ làm ra lấy hay bỏ

Lý Trường Thọ tự nhiên sẽ không cảm thấy, chính mình bây giờ có tư cách đánh cờ với Thiên Đạo và Đạo Tổ, các phương diện vẫn còn kém xa

Bay qua chín tầng trời, Lý Trường Thọ đột nhiên ý thức được

Tin tức mà sợi Hồng Mông Tử Khí kia ẩn chứa, tức là sự tình Triệu Công Minh gặp nạn, rất có thể là Đạo Tổ ở trong chớp mắt Côn Bằng nuốt vào hắn cùng với Hồng Mông Tử Khí, liền tăng thêm ở trong Hồng Mông Tử Khí

Xem như cho chính mình một ít cảnh cáo?

Cụ thể như thế nào, Lý Trường Thọ lúc này cũng không có cách nào xác định, chỉ có thể nhìn cường độ trừng phạt kế tiếp của Đạo Tổ, cùng với ngữ điệu lời nói đối với chính mình

Ừm...

Loại cảm giác xấu hổ thiên phạt quật bờ mông này, tốt nhất vẫn là đừng phát sinh, hắn lần này xác nhận chính mình đi vào bên trong

Tử Tiêu Cung, cũng không cần để cho người khác xem

- Trường Canh!

Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng la lên, Lý Trường Thọ dừng thân hình, quay đầu nhìn lại, đã thấy hóa thân Ngọc Đế cưỡi mây bay đến, trong mắt mang theo vài phần thần sắc lo lắng

Hiển nhiên, Thuyên Động lần này là thật sự hiểu

Nơi đây chính là chỗ mây mù mờ mịt, xung quanh cũng không có người khác, Lý Trường Thọ vái chào, cười nói:

- Ngài làm sao lại tới đây?

- Tất nhiên là chờ ngươi

Thuyên Động lộ vẻ mặt nghiêm mặt, chủ động hỏi:

- Có cần ta đi cùng tới Tử Tiêu Cung?

Nói xong, Thuyên Động còn đưa mắt ra hiệu đối với Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư tổ cho gọi, hẳn chỉ là răn dạy vài câu, bệ hạ ngài không cần phải lo lắng. Ài, cũng là tiểu thần lúc ấy nóng lòng, không nghĩ tới Hồng Mông Tử Khí thật lại đột nhiên hiện thế, lúc ấy nóng lòng hiện thân đuổi theo, ngược lại suýt nữa thả Côn Bằng đi. Cuối cùng lại không có cách nào tách Hồng Mông Tử Khí ra ngoài từ bên trong nguyên thần Côn Bằng, là do ta chủ quan

- Cũng tốt

Thuyên Động cười nói:

- Đến Tử Tiêu Cung thừa nhận sai lầm, Đạo Tổ lão gia khoan hồng độ lượng tự nhiên sẽ không chấp nhặt với ngươi. Bây giờ Thiên Đình các nơi đối mặt với phiền phức, thiếu đi ngươi thật đúng là không được, đi sớm về sớm. Không cần thiết chống đối Đạo Tổ lão gia

Lý Trường Thọ làm sao không biết, đây là Ngọc Đế vì chính mình, cho thấy thái độ đối với Đạo Tổ

Trong đáy lòng ấm áp, Lý Trường Thọ khom người vái chào thật sâu đối với Thuyên Động, quay người tiếp tục bước ra ngoài chín tầng trời

Thân này không thể dung tại phiến thiên địa này, nhưng có thể có được mấy vị đồng đạo tri kỷ, đã đủ ấm lòng

Thuyên Động ngửa đầu nhìn chăm chú bóng lưng Lý Trường Thọ một hồi, sau đó thở dài, thân ảnh trở về Thiên Cung

Cùng lúc đó, ở bên trên Tam Tiên Đảo, Vân Tiêu đứng ở trên một bờ cát tiên đảo

Nàng đã đổi lại váy dài quen thuộc, bộ đạo bào kia đã xếp ngay ngắn, đặt trên cánh tay, lẳng lặng nhìn chăm chú vào bầu trời phương hướng tây bắc

Trong mắt mang theo vài phần lo lắng

Ở sau lưng nàng, Quỳnh Tiêu Bích Tiêu cùng với mấy vị tiên tử tu hành trên đảo, đang chỉnh lý rượu tiên quả, bày tiệc mời khách cho nàng

- Đại ca

Quỳnh Tiêu đưa tay đụng vào cánh tay Triệu Công Minh, truyền âm hỏi:

- Tỷ tỷ làm sao vậy?

Triệu Công Minh vuốt râu ngâm khẽ, cười nói:

- Hẳn là nhớ người trong lòng, dù sao trước đây vừa mới ở chung mấy chục năm, đột nhiên tách ra, có một chút không thích ứng là rất bình thường

Quỳnh Tiêu nghe vậy cau mày, ngồi quỳ chân ở bên trên bồ đoàn, trong mắt mang theo vài phần thần sắc lo lắng

- Đại ca ngươi nói xem...

- Nói cái gì?

Quỳnh Tiêu truyền âm hỏi:

- Tỷ tỷ gả đi Thái Bạch Điện, ta cùng với Tứ muội có thể đi cùng hay không?

- Chuyện này

Triệu Công Minh trong lúc nhất thời thật đúng là khó trả lời:

- Đến lúc đó tự các ngươi thương lượng, chẳng qua sau đại kiếp, đến lúc đó muốn đi đâu thì đi đó, cũng không có nhiều câu thúc như bây giờ

- Ài, hi vọng thế

Quỳnh Tiêu chép miệng một cái:

- Dù sao ta cũng không muốn đi, tránh cho bị người khác nói xấu

Triệu Công Minh cười khẽ hai tiếng, cũng không nhiều lời việc này

Bích Tiêu bên cạnh khẽ gọi một tiếng, Vân Tiêu quay người bay tới, thần sắc đã khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày

Chương 1351: chuyên tới để lĩnh phạt

Nhưng không biết có phải bọn người Triệu Công Minh ảo giác hay không, Vân Tiêu dường như càng ôn nhu hơn một chút so với ngày xưa, đôi mắt đẹp trong veo như nước, ngôn ngữ cũng nhiều hơn thường ngày, làm cho Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu có một chút tán thưởng

Chủ đề của các tiên nhân, tất nhiên là không tránh khỏi lượng kiếp bây giờ

Vân Tiêu cố ý căn dặn mấy vị tiên tử trên đảo, mấy trăm năm nay đừng có ra ngoài đi lại, nếu tâm huyết dâng trào, không hiểu có sao ý nghĩ ra ngoài, rất có thể chính là kiếp vận quấy phá

Mấy vị tiên tử tất nhiên là đều đáp ứng, nghe hay là không nghe, lại là nói sau

Hạm Chỉ thở dài:

- Cũng không biết chuyển thế thân của gia sư, liệu có bị lần đại kiếp nạn này lan đến gần hay không

- Đầu báo đen kia sao?

Quỳnh Tiêu đặt dạ quang ly ở bên cạnh khuôn mặt nhỏ của chính mình, cười nói:

- Lần đại kiếp nạn này ứng kiếp chính là Tiệt, Xiển, phương tây, cùng với y tất nhiên là không có quan hệ. Đừng có suy nghĩ nhiều, chuyển thế đã không phải là người cũ

- Ừm

Hạm Chỉ đáp ứng một tiếng, nhưng lòng dạ thủy chung là có phần mong nhớ này

- Đúng rồi đại ca

Quỳnh Tiêu tiện tay ném một quả nhỏ lên, há mồm tiếp được một cách chính xác, thuận miệng nói:

- Mấy năm trước, Kim Linh sư tỷ dường như thu một vị đệ tử, gọi là Văn cái gì, mang đến bên trong Bích Du Cung điều giáo

- Ồ?

Triệu Công Minh mỉm cười hỏi:

- Nam đệ tử hay là nữ đệ tử?

- Nam đệ tử, nghe nói còn rất tuấn lãng

Đằng!

Thân ảnh Triệu Công Minh trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, để lại một câu chính mình đi tới Bích Du Cung bái kiến sư tôn, lưu lại một đường làn sóng không gian

Quỳnh Tiêu nháy mắt mấy cái, thầm nói:

- Đệ tử cũng đều đề phòng như vậy sao?

Vân Tiêu suy tư một hai, nói:

- Trong lòng đại ca không có quá nhiều tự tin, có lẽ có quan hệ cùng với sự tình Kim Linh sư tỷ vẫn luôn không muốn công khai quan hệ

Bích Tiêu nhỏ giọng nói:

- Để Trường Canh sư đệ nghĩ kế đi, Trường Canh sư đệ có rất nhiều ý tưởng

- Hắn lúc này e rằng đang ứng đối với vấn đề khó khăn

Vân Tiêu liếc nhìn bầu trời:

- Việc này chúng ta tính kế là được, đừng có phiền nhiễu hắn. Sau đó ta sẽ đi tìm Kim Linh sư tỷ trò chuyện đôi chút, xem Kim Linh sư tỷ đến cùng có lo lắng gì. Được rồi, đừng có nói chuyện này sau lưng nữa, gần đây tu hành có ngộ được cái gì không?

Vân Tiêu đại tiên tử thuận thế hóa thân sư tôn nghiêm khắc, hai vị tiểu tiên tử cong khóe miệng lên thành mặt khổ qua, oán trách vài câu nho nhỏ, bắt đầu bày ra ra thành quả tu hành gần đây

Sự vui buồn của chúng sanh đều có lý do riêng của nó, thế gian bi hoan không hoàn toàn giống nhau

Ngoại trừ bài tập về nhà, đều là nhân sinh

...

Thiên ngoại, Tử Tiêu Cung

Một vệt lưu quang bay ra từ trong áng mây mờ mịt phía dưới Tử Tiêu Cung, hóa thành bộ dáng Lý Trường Thọ nguyên bản, xách theo đạo bào để ở phía trước, leo lên cầu thang trước điện

Mặt hắn đỏ bừng, trán lấm tấm mồ hôi, trong mắt có chút bất an

Còn chưa tới trước điện, đã là cúi đầu, nhắm mắt, hắng giọng một cái, sau đó nhanh chóng chạy qua hơn chục bậc thang cuối cùng, xông vào trong đại điện trống rỗng Tử Tiêu Cung kia

- Đệ tử Lý Trường Thọ chuyên tới để lĩnh phạt!

Tiếng nói của hắn quanh quẩn qua lại trong điện, thân ảnh dừng ở sau cửa điện lẳng lặng đứng, duy trì tư thế vái chào, không nhúc nhích tí nào

Một lần dừng này, chính là ba canh giờ

Cái trán của Lý Trường Thọ toát ra một chút mồ hôi lạnh, mồ hôi lạnh này lại bị hắn trực tiếp sấy khô

Hầu kết không quy luật run rẩy mấy lần, như thể ở đây có một con hung thú nào đó có thể giết hắn bất cứ lúc nào

Hơi có một chút khẩn trương quá độ, ngược lại nhìn không ra bất luận vết tích biểu diễn gì

Thẳng đến một tiếng cười lạnh truyền đến từ phía trước:

- Sao thế, Thái Bạch Tinh Quân lại biến thành khúc gỗ rồi? Đứng ở nơi đó làm gì?

Lý Trường Thọ vội vàng cúi đầu thấp hơn, chắp tay nói:

- Sư tổ chưa triệu kiến, đệ tử không dám tiến về phía trước

- Không dám?

Tiếng nói kia lập tức nhiều hơn mấy phần tức giận, mắng:

- Ngươi còn có cái gì không dám!

Lý Trường Thọ hai chân thuận thế mềm nhũn, quỳ rạp trên sàn nhà bao hàm ánh sao, cất giấu đạo ngân kia, không nói một lời

Trong điện, Đạo Tổ ngồi trên bồ đoàn to lớn, lão đạo khôi ngô kia đang chậm chạp "sinh trưởng" bên trong đạo đạo lưu quang, nổi giận đùng đùng mắng:

- Cho ngươi Hồng Mông Tử Khí, ngươi nếu như không nhìn trúng, có thể đưa cho đệ tử Đạo Môn khác tiếp. Lại còn phí hết tâm tư, đưa tặng cho Côn Bằng! Ngươi cho rằng bần đạo không biết, nội tình của Côn Bằng kia gì sao?

Lý Trường Thọ vội nói:

- Đệ tử chưa từng có ý nghĩ như vậy! Ngày đó Côn Bằng kia đột kích, đệ tử đột nhiên nhìn thấy sợi Hồng Mông Tử Khí kia, lập tức mất phân tấc.

Chương 1352: Kỳ thật cũng không sao

- Hồng Mông Tử Khí can hệ trọng đại, đây là cơ duyên thành Thánh, là cơ hội sinh linh siêu thoát, đệ tử sợ Hồng Mông Tử Khí bị những yêu ma kia đoạt đi, mới gác lại sự tình Côn Bằng ở một bên! Đệ tử trước đây vì vây giết Côn Bằng, đã là thỉnh động Thông Thiên sư thúc, lúc ấy vì bảo vệ sợi Hồng Mông Tử Khí kia, càng là làm ra sự tình vi phạm hứa hẹn đối với Thánh Nhân sư thúc!

Hồng Quân Đạo Tổ lặng lẽ một hồi, ánh mắt nhìn chăm chú Lý Trường Thọ quỳ sát ở trước cửa điện, lạnh nhạt nói:

- Ngươi, thật sự chưa từng tính toán như vậy?

- Sư tổ minh giám

Lý Trường Thọ thở dài:

- Ngài là biết tính nết của đệ tử, mọi thứ đều phải bày mưu rồi mới hành động, không có nắm chắc khá lớn quả quyết sẽ không xuất thủ. Lúc ấy cũng không biết làm sao, sợi Hồng Mông Tử Khí kia đột nhiên hiện thân, cùng với sợi Hồng Mông Tử Khí đệ tử thiết kế kia, không sai biệt lắm xuất hiện cùng một thời gian. Đệ tử ban đầu nhận lầm, thẳng đến hoá thân Ngọc Đế bệ hạ bên người nhắc nhở, mới như tỉnh mộng. Lúc ấy đệ tử cái gì cũng đều không nghĩ nhiều, vội vàng ra tay bảo vệ cơ duyên thành Thánh không nhiều trong thiên địa này, đó rõ ràng là cơ duyên của Đạo Môn chúng ta, nếu là bị những đại năng đó cướp đi, còn đến mức nào?

- Ồ

Đạo Tổ cười nói:

- Ý tứ của ngươi là, bần đạo còn nên khen thưởng ngươi?

- Đệ tử không dám cầu ban thưởng!

Lý Trường Thọ lại vùi đầu trở về, cất cao giọng nói:

- Đệ tử chỉ là làm sự tình thuộc bổn phận của một vị đệ tử Đạo Môn, không có Đạo Môn liền không có đệ tử!

- Đã như vậy, bần đạo hỏi lại ngươi

Uy thế quanh người Đạo Tổ càng mạnh hơn:

- Côn Bằng kia, ngươi vì sao có thể giết lại không giết?

- Chuyện, chuyện này...chỉ vì đệ tử trước đây đã đáp ứng Thông Thiên sư thúc, mời Thông Thiên sư thúc ra tay chặn đường Côn Bằng, điều kiện chính là trước không giết Côn Bằng, lưu cho Thông Thiên sư thúc thưởng thức

- Vậy ngươi vì sao nhất định phải mời Thông Thiên ra tay? Không phải là cố ý muốn lưu cho Côn Bằng một mạng?

- Sư tổ minh giám, nếu như không có Thông Thiên sư thúc tương trợ, đệ tử đối với nắm chắc toàn bộ kế hoạch này ngay cả chín thành bảy cũng đều không đủ. Chỉ có Thông Thiên sư thúc ra tay, đệ tử mới có chín thành tám nắm chắc vây khốn Côn Bằng!

- Ừm?

Lý Trường Thọ cảm giác quang ảnh đằng trước lóe lên, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Đạo Tổ sắc mặt âm trầm đứng ở trước mặt chính mình

Lần này là thật sự run lập cập

- Tiểu tử, lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa

- Chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ ra tay, đệ tử mới có chín thành tám...

Răng rắc!

Lôi quang màu tím phun trào, toàn bộ Tử Tiêu Cung đều bị lôi quang lấp đầy, ba ngàn đại đạo đều đang nhẹ nhàng rung động

Một lát sau, Lý Trường Thọ toàn thân cháy đen nằm rạp trên mặt đất, gương mặt dán vào mặt đất bóng loáng Tử Tiêu Cung, há mồm phun ra một đạo nguyên thần màu trắng nho nhỏ, trên đỉnh đầu có mấy dấu tay

Đạo Tổ ngồi về bên trong bồ đoàn của chính mình, tâm tình thư sướng mà nhìn Lý Trường Thọ trước cửa điện, thậm chí còn ngâm nga làn điệu vui sướng

- Bổ người khác không có xúc cảm gì, nhưng bổ ngươi thì khác, đến đây đi, lần này xem như ngươi đã ứng đối xong

Lý Trường Thọ như cá chép nhảy dựng lên, nhếch miệng cười một tiếng đối với Đạo Tổ, trên khuôn mặt đen thui lộ ra một hàm răng trắng bóng, càng thêm mấy phần chất phác

- Đa tạ sư tổ khoan hồng độ lượng, không so đo sự tình đệ tử làm mất Hồng Mông Tử Khí

Đạo Tổ hừ một tiếng, lãnh đạm nói:

- Việc này còn chưa xong, ngươi vì sao không mang Côn Bằng về Hồng Hoang thiên địa?

- Đệ tử chủ yếu là lo lắng hình tượng của Thiên Đình

Lý Trường Thọ vội nói:

- Côn Bằng là cự hung Thượng Cổ, người người có thể tru diệt, nếu Côn Bằng trở về Tam Giới hiệu lực cho Thiên Đình, hoặc là truyền ra bị đệ tử thu phục, như vậy thanh danh của Thiên Đình chỉ sợ là sẽ trực tiếp bị huỷ hoại

- Thanh danh Thiên Đình?

Đạo Tổ lãnh đạm nói:

- Ta thấy ngươi là nhận được chỗ tốt của đồng hương, xem Côn Bằng kia như đường lui

- Chuyện này...

Lý Trường Thọ nhanh chóng xoay chuyển tâm niệm, cúi đầu nói:

- Sư tổ chớ trách, tính tình của đệ tử chính là như vậy, sợ chết đến một cảnh giới nhất định

- Ngươi còn biết!

- Một chút mao bệnh ấy, đệ tử tất nhiên là biết được

Lý Trường Thọ vội nói:

- Còn thỉnh sư tổ ngài yên tâm, đệ tử tất nhiên kiên định đứng ở phía Thiên Đình, sẽ không bị lời nói của những người khác ảnh hưởng

- Kỳ thật cũng không sao

Thần sắc của Đạo Tổ có một chút cô độc, lạnh nhạt nói:

- Năm đó lúc đồng hương của ngươi bị ma diệt, ta từng thấy được ký ức của y, cũng biết y lưu lại cái gì. Vốn cho rằng, y ở dưới tình huống biết bản thân sẽ thua, sẽ cưỡi Côn Bằng rời đi Hồng Hoang, không nghĩ tới...cuối cùng vẫn là trở về

Chương 1353: nhắc nhở

Lý Trường Thọ cũng không đáp lời, chỉ là lẳng lặng đứng

Đạo Tổ lại hỏi:

- Trường Canh, ngươi biết bao nhiêu về việc này?

- Việc này, kỳ thật biết không nhiều, đại khái có thể đoán được một ít góc viền

Lý Trường Thọ lau mặt, nghiêm mặt nói:

- Chuyện lúc trước đã qua, học lịch sử chính là hấp thu giáo huấn trong lịch sử, mà không phải chế giễu cổ nhân để thỏa mãn cái gọi là hư vinh. Sư tổ, theo dấu vết vị tiền bối kia lưu lại có thể phán đoán, y lúc ấy cũng biết chính mình là điên cuồng, là không đúng

- Trên đời vốn không có đúng sai, chẳng qua sở cầu khác biệt mà thôi

Đạo Tổ nhẹ nhàng thở dài, nhìn Lý Trường Thọ vài lần, tiện tay phất ống tay áo

Cháy đen quanh người Lý Trường Thọ rút đi, đạo bào tổn hại cũng tự động khôi phục

Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi nói:

- Bần đạo kỳ thật cũng có tư tâm của chính mình, cũng có tư dục của chính mình. Bàn Cổ Thần từng nói, nếu muốn siêu thoát, cần từ bỏ bản thân, cho nên Bàn Cổ Thần sau khi quy về thiên địa, đã là vô ngã, vô cảnh, cũng coi là tự thân siêu thoát. Trường Canh, bần đạo...ta biết ngươi có chủ kiến của chính mình, có ý nghĩ tự thân, nhưng thiên địa bây giờ này, khoảng cách thành lập trật tự ổn định đã chỉ còn mấy bước cuối cùng, ngươi là ứng cử viên thích hợp nhất. Ngươi kỳ thật không cần có gánh vác, cũng không cần vì thế suy nghĩ lung tung, ta có thể cho ngươi một cái hứa hẹn. Đợi ngươi phụ tá Thiên Đình thành lập nên trật tự Tam Giới, nếu muốn tiêu dao tự tại ở giữa thiên địa, ta sẽ cho phép ngươi được tự do. Ngươi tự hạn chế tự yêu bản thân, đây là điểm ta hài lòng nhất. Nếu như ngươi muốn lên đường tìm quê hương của mình, hoặc là muốn tránh thế tu hành, ta đây cũng sẽ căn dặn Hạo Thiên, để y không giữ ngươi lại nữa. Thấy thế nào?

Lý Trường Thọ cố ý run lên, sau đó lộ vẻ mặt vui mừng, cúi đầu vái chào thật sâu

- Đệ tử đa tạ sư tổ hậu ái! Đệ tử thật sự không biết nên báo đáp như thế nào!

- Được rồi, đừng có diễn xuất dối trá như vậy

Hồng Quân Đạo Tổ khoát khoát tay:

- Nhớ rõ sự tình ta nói với ngươi lần trước, trở về đi. Sợi Hồng Mông Tử Khí kia bị Côn Bằng nuốt, cho nên không còn nằm trong tay ta, muốn cho ngươi cũng là hữu tâm vô lực. Phụ tá Thiên Đình cho thật tốt, hoàn thành sự tình Phong Thần

- Vâng!

Lý Trường Thọ định thanh đáp ứng, lại vái chào, cúi đầu lui lại hơn mười mấy bước, mới quay người đi về hướng cửa điện

Đi nhanh mấy trăm bước, cửa điện đã là ở trước mắt, Lý Trường Thọ chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng hô:

- Trường Canh, ở trong lòng ngươi, bộ dáng là như vậy sao?

Lý Trường Thọ vô thức quay đầu nhìn lại, đạo tâm khẽ run lên

Đã thấy Đạo Tổ ngồi ở bên trên bồ đoàn, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh nhàn nhạt, khuôn mặt âm trầm lại dữ tợn băng lãnh không nói ra được, hàn quang trong hai mắt dường như có thể đánh xuyên đạo tâm người ta

Lý Trường Thọ mím môi một cái, thấp giọng nói:

- Sư tổ, ngài hù doạ đệ tử

- Đi đi thôi

Đạo Tổ lau mặt, khuôn mặt âm lãnh kia biến mất không thấy gì nữa, khôi phục như gió xuân ngày thường:

- Đừng có suy nghĩ nhiều

- Vâng

Lý Trường Thọ cúi đầu đi ra đại điện Tử Tiêu Cung, nhắm hai mắt lại, lại cấp tốc biến thành bộ dáng trong lòng vẫn còn sợ hãi, cúi đầu từng bước đi xuống

- Sự tình nói với lần trước, chính là chỉ ý chí không trọn vẹn của Bàn Cổ Thần...có cảm giác, chuyện trong này, so với sợi Hồng Mông Tử Khí kia còn muốn phức tạp hơn

Tại Tiểu Quỳnh Phong, một tia gió nhẹ lướt qua, thân ảnh Lý Trường Thọ liền xuất hiện ở bên trên ghế bành phía trước đan phòng, trận pháp lại là không phản ứng chút nào

Một cái chớp mắt này, mồ hôi lạnh chân chính mới thấm ra từ phía sau lưng, thấm ướt đạo bào hơn phân nửa

Tiên nhân cũng có trao đổi chất, chẳng qua bởi vì tiên thân tương đối sạch sẽ, tương đối tinh khiết, lấy phương thức linh khí hoàn thành tuần hoàn trong ngoài cơ thể

Lý Trường Thọ ngồi ở kia ngơ ngẩn xuất thần, lại nhắm hai mắt lại, cẩn thận ngẫm lại đoạn đối thoại phát sinh bên trong Tử Tiêu Cung vừa rồi

Nói chuyện với loại đại lão như Đạo Tổ sư tổ, thật sự mệt mỏi

Ý tứ của Đạo Tổ, chính mình cũng đã hiểu rõ ràng, mà Đạo Tổ hẳn cũng đã rõ ràng chính mình đã hiểu rõ rnagf...

A?

Cuối cùng, việc Đạo Tổ dọa chính mình, ngược lại là râu ria

Đạo Tổ đây là đang nhắc nhở chính mình, đừng có bám vào những khái niệm dựa trên lẽ thường của Nhân Tộc, mà hãy phóng ánh mắt ra toàn bộ thiên địa

【Cảm giác thị phi bắt nguồn từ cảm xúc cá nhân, không có cách nào áp dụng cho đại trật tự thiên địa. 】

Đạo lý này Lý Trường Thọ mặc dù rất sớm trước đó liền biết được, nhưng cũng không muốn dùng chuyện này ước thúc chính mình, vẫn là càng có khuynh hướng làm một người bình thường hơn

Chương 1354: cố gắng gấp bội

Ài, sinh hoạt đã gian nan như thế, muốn vui sướng trường sinh bất lão, vẫn là phải cố gắng gấp bội

So với chuyện vui ghét của Đạo Tổ sư tổ đối với đồ tôn chính mình này, càng quan trọng hơn, vẫn là không thể sinh ra bất luận hình thức đối lập gì cùng với Đạo Tổ

Mỗi ngày đề tỉnh bản thân ba lần, ổn, ổn, ổn?

Lý Trường Thọ trầm tư ngồi ở nơi đó, quanh người xuất hiện sương mù nhàn nhạt, một tia đạo vận lưu chuyển ra ở các nơi Tiểu Quỳnh Phong

Trong phòng bài bạc, Linh Nga đang đánh bài cùng với Long Cát, Hùng Linh Lỵ đột nhiên chấn động tinh thần, đứng dậy lật đổ chiếc ghế đẩu nhỏ bằng ngọc, thân hình hóa thành một vầng sáng trắng nhạt, biến mất không thấy gì nữa

Long Cát thân mặc váy sa mỏng nháy mắt mấy cái:

- Nga sư thúc làm sao vậy?

- Hừ hừ!

Hùng Linh Lỵ ném lá bài trong tay đi, duỗi tay và chân, có một chút xúc động muốn biến lớn

Nàng cười đắc ý, hai bím tóc đuôi ngựa xõa xuống thảm khẽ lay động:

- Loại tình hình này, chỉ có một khả năng... bản thể biểu huynh trở về rồi!

- Sư phụ trở về rồi?

Long Cát run lên, sau đó thân ảnh lóe lên đi vào bên trong khách sảnh

Mở ra cấm chế dày đặc, Long Cát nhanh chóng thay một bộ trang phục có thể đi ra ngoài, tiên thức muốn hướng về vị trí đan phòng dò xét, lại bị đại trận tuỳ tiện ngăn trở

- Sư huynh ~

Một tiếng gọi đánh gãy dòng suy nghĩ của Lý Trường Thọ, quay đầu nhìn lại, liền thấy một đạo thải hà hiện lên, Linh Nga đã nhảy đến gần, hai cánh tay nhỏ ấn về phía đầu vai hắn

Lý Trường Thọ cũng không phản kháng, mặc cho nàng ấn xuống đầu vai chính mình lay động một hồi, còn bi thương hô:

- Sư huynh ngươi rốt cuộc sống trở về rồi!

- Ừm, suýt nữa không thể còn sống trở lại

- Thật hay giả?

Linh Nga thu lại biểu tình kêu khóc, không tự giác quỳ ngồi ở một bên, vội hỏi:

- Sư huynh ngươi lần này gặp được phiền toái sao? Vân Tiêu tỷ tỷ có việc gì không?

- Không cần lo lắng, nàng cũng không có việc gì

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài:

- Đối phó với Côn Bằng mặc dù có một chút quanh co, nhưng có Thánh Nhân lão gia áp trận, cũng không phải việc khó gì. Vấn đề xuất hiện ở phương diện khác

Linh Nga nhíu mày ngâm khẽ, trong mắt suy tư một chút, nhỏ giọng hỏi:

- Là như lời đồn đại nói, có quan hệ với Côn Bằng nuốt mất Hồng Mông Tử Khí sao?

- Hửm, khai khiếu rồi?

Lý Trường Thọ lập tức cười đến híp cả mắt, đưa tay xoa đầu Linh Nga, làm rối loạn phụ kiện tóc được chải chuốt cẩn thận của nàng, khiến Linh Nga bĩu môi bất mãn

Linh Nga hừ một tiếng:

- Người ta vốn là không ngu ngốc

Sau đó nhãn châu xoay động, chuyển đề tài, cười hì hì nhảy lên:

- Ta đi rót chén trà cho sư huynh!

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Ta không khát, không cần phiền ngươi, thuận tiện trả trở về tình thuỷ ngươi lấy trong hốc tối đi. Vi huynh bây giờ đạo thể kiên cố, đã không còn bị ảnh hưởng bởi thứ này nữa

Linh Nga điểm nhón chân, có một chút muốn nói lại thôi, khẽ bĩu môi, ngôn ngữ trong đáy lòng cuối cùng hóa thành một tiếng:

- Nha

Lý Trường Thọ lắc đầu cười khẽ, tiện tay lấy ra một khối ngọc phù, suy nghĩ chính mình kế tiếp nên hành sự như thế nào

Linh Nga có một chút chột dạ, rón rén bay đi từ đan phòng, đi đến bên cạnh hồ bận rộn một hồi

Nàng mặc dù có tiên thuật thần thông, nhưng vẫn như cũ là dùng bếp lò nấu nước. Dù không có quá nhiều bước khi pha trà, lại vẫn như cũ hết sức chăm chú, phảng phất như mỗi một động tác đều rất tỉ mỉ

Không bao lâu, Linh Nga liền bưng khay bay trở về đan phòng

Lý Trường Thọ nói một tiếng cám ơn, bưng ấm trà nhấp một ngụm

Linh Nga đi đến sau ghế bành, ấn xuống bả vai Lý Trường Thọ, ôn nhu xoa nắn. Cùng với sử dụng pháp thuật chính mình đặc biệt tu hành, rót vào đạo thể sư huynh từng tia từng tia tiên thiên linh khí mát mẻ

- Sư huynh, lần này đi ra bên ngoài, có gặp phiền phức không?

- Cũng không tính phiền phức

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta không cẩn thận bị Côn Bằng nuốt mất, ngược lại là thuận thế mà làm, quấy rối một hồi ở trong cơ thể gã...

Lập tức, Lý Trường Thọ mở ra hình thức "tai vách mạch rừng", kể ngắn gọn về trận đại chiến giữa mình và Côn Bằng

Linh Nga nghe khá nhập thần, đôi mi thanh tú thỉnh thoảng chau lại

Khi nàng nghe được, Lý Trường Thọ quyết đấu cùng với nguyên thần Côn Bằng, ỷ vào Lục Thần Thương, Huyền Hoàng Tháp mới áp chế được Côn Bằng, bên trên khuôn mặt nhỏ không khỏi tràn đầy lo lắng

- Sư huynh thối, lúc trước dạy ta thế nào, mọi thứ phải thật ổn, thật ổn. Sao đến chính mình đi ra ngoài liền quyết đấu cùng với đại nhân vật như Côn Bằng, còn bị gã nuốt, đại chiến với nguyên thần gã?

Linh Nga phàn nàn vài câu, tay nhỏ leo đến cái trán của Lý Trường Thọ, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng xoa xoa

Chương 1355: Không muốn!

Lý Trường Thọ cũng không nhiều lời, câu "đều ở trong khống chế của hắn" kia, xác thực không thích hợp nói ra

Lẳng lặng hưởng thụ một hồi sư muội chính quy hầu hạ, Lý Trường Thọ mở miệng hỏi:

- Có nghĩ tới rời khỏi bên người ta không?

Linh Nga tạm ngừng động tác, nhỏ giọng hỏi:

- Sư huynh, ta phải đi đâu sao?

- Không đi đâu cả, ta muốn cho ngươi đi đến chỗ Thánh Mẫu nương nương tu hành một thời gian, đại khái mấy trăm năm

Lý Trường Thọ nói:

- Chờ ngươi vượt qua Kim Tiên Kiếp, sẽ đón ngươi trở về. Ý của ngươi như thế nào?

- Ừm...

- Đây chỉ là ý nghĩ của ta, chưa thỉnh cầu Thánh Mẫu nương nương cho phép

- Sư huynh, ta không phải đệ tử Nhân Giáo nha

Linh Nga nhỏ giọng thầm thì:

- Đi đến Thánh Mẫu Cung tu hành, có phải hay không có một chút không quá thỏa đáng? Ta tất nhiên là sẽ nghe sư huynh ngươi an bài, nhưng lão sư sau khi biết, có thể trách tội hay không?

Lý Trường Thọ mở mắt ra, nhìn gò má Linh Nga cúi đầu, nàng cấp tốc né tránh ánh mắt

- Không muốn đi sao?

- Ừm

Lý Trường Thọ lại hỏi:

- Ngươi ở trên núi sẽ không cô đơn sao?

- Sư huynh ở nhà liền sẽ không

Linh Nga mím môi, như là lấy dũng khí, cúi đầu nhìn chăm chú vào sư huynh nhà mình, tiếng nhỏ như muỗi kêu nói thầm:

- Luyện Khí Sĩ nếu như ngay cả bản tâm của chính mình cũng không rõ, lại làm sao thành đạo

Lý Trường Thọ: "..."

- Nghe ngươi

Lý Trường Thọ nhắm mắt điều tức:

- Ngươi không muốn đi liền không đi, ở Thiên Đình cùng với ở Thánh Mẫu Cung đều có hệ số an toàn giống nhau. Có muốn một ít tiên tử hầu hạ ngươi hay không? Hiện tại dựa vào phẩm giai chính thần của ta, cũng có thể yêu cầu tỳ nữ

- Không muốn!

- Kiên quyết như vậy?

- Chính ta thanh tu đã quen!

Linh Nga khẽ hừ một tiếng, lập tức khôi phục tinh thần, dùng sức ấn hai lần trên đầu vai Lý Trường Thọ, mũi chân điểm nhẹ bay sang một bên, quay đầu, chu môi, có một chút bất mãn phàn nàn:

- Sư huynh ngươi tự mình muốn người hầu hạ liền an bài, dù sao ta cũng không dám nói gì, Vân Tiêu tỷ tỷ ôn nhu như vậy khẳng định cũng sẽ không nói cái gì. Sư huynh ngươi thế nhưng là Phong Chủ đại nhân Tiểu Quỳnh Phong, hừ hừ! Sư phụ cũng đã có nói, ham hưởng lạc, khó thành đại khí! Ta hoài nghi tư tưởng của sư huynh ngươi xảy ra vấn đề

Lý Trường Thọ: "..."

- Được thôi, không muốn thì thôi

Lý Trường Thọ híp mắt cười, lại duỗi lưng một cái:

- Ta nghỉ ngơi nửa ngày trước, cho ngươi cùng với Long Cát một việc làm. Sắp xếp các sự kiện lớn đã xảy ra bên trong thiên địa trong suốt ba mươi năm ta ở bên trong Hỗn Độn Hải này, từng sự kiện một theo trình tự thời gian. Theo sự hiểu biết của các ngươi là được, không cần quá kỹ càng

Linh Nga nháy mắt mấy cái, còn đang cãi nhau, đột nhiên phân công nhiệm vụ là sáo lộ gì?

Chẳng qua liên quan đến chính sự, Linh Nga cũng không dám hồ nháo, định thanh đáp:

- Bảo đảm hoàn thành mệnh lệnh của sư huynh!

Lý Trường Thọ nhắm mắt ngưng thần, bưng ấm trà, nắm bắt ngọc phù, dương dương tự đắc

Sáo lộ chuyển chủ đề khi nam nữ ở chung, ngược lại là dùng vô cùng tốt

Một lát sau, Long Cát vội vàng rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong, đi ra Thái Bạch Điện, tiến vào bên trong Dao Trì

Bản thể của Lý Trường Thọ nghỉ ngơi, Đạo Nhân Giấy lại đi gặp hóa thân Ngọc Đế, cùng với Thuyên Động tướng quân thương thảo an bài bố trí kế tiếp

Mấy chục năm này, Thiên Đình bị Tây Phương Giáo khiến cho sứt đầu mẻ trán, bây giờ hắn đã trở về, tất nhiên là muốn...

Ổn định thế cục trước, lại bí mật quan sát, cuối cùng phản kích vừa phải

Hùng hùng hổ hổ không nhất định sẽ không hiệu quả, người chủ đạo sau lưng Tây Phương Giáo này, rất có thể là đối thủ cũ của chính mình

Lần này, nhất định phải khiến cho đối phương không có cách nào xoay người

Thế là, nửa ngày sau

Tại Địa Phủ U Minh Giới, bên ngoài Phong Đô Thành

Một người trẻ tuổi tạm giữ chức phán quan cưỡi mây mà ra từ Phong Đô Thành, ngâm nga một chút giai điệu âm phủ, đi về hướng Luân Hồi Tháp của Địa Tạng Vương

...

- Ài, chủ nhân, phải làm sao bây giờ?

Ở bên trong Luân Hồi Tháp, chó lớn lông xanh cuộn thành một đoàn dưới bệ cửa sổ nhỏ giọng thầm thì

Nghe vậy, thanh niên đạo sĩ đang tu hành nhướng mày, mở mắt ra nhìn, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc:

- Ngươi, lại làm cái gì?

- Cái gì cũng không làm... thật sự!

Chó lớn lông xanh thở dài, nhấc trảo che lại đầu, thở dài:

- Trước đây không phải từng nói với ngài, có người giả mạo Thái Bạch Tinh Quân từ bi, nhân nghĩa, thân thiết, hòa ái, liên tục hố Thiên Đình cùng với Tiên Minh hai ba lần

Địa Tạng buồn bực nói:

- Có liên quan gì với ngươi?

- Vốn là không liên quan gì đến ta, nhưng Tinh Quân đại nhân cơ trí, thông minh, nho nhã, hiền hoà như vậy, nhất định sẽ nghĩ đến việc tìm ta thám thính việc này

Chương 1356: chí hướng không nhỏ

- Bản lãnh thám thính tiếng lòng vạn vật của ta, vừa vặn dùng để tìm thân phận thật sự của kẻ giả mạo, đối phương cho dù là đại năng, cũng sẽ lưu lại dấu vết. Ài, đầu năm nay, Hồng Hoang càng ngày càng không dễ lăn lộn

Đế Thính khẽ thở dài, nằm đó vô lực vẫy đuôi

Địa Tạng trầm ngâm vài tiếng, nói:

- Ngươi liền không đáp, hắn lại làm gì được ngươi?

- Chuyện này không thể được, ta làm sao dám ngang ngạnh cùng với Tinh Quân đại nhân, như vậy sẽ xảy ra chuyện...

Địa Tạng có một chút bất đắc dĩ lắc đầu, hận hận mắng:

- Sự cuồng ngạo của ngươi năm đó đâu rồi? Không chịu thua khi tính kế với ta lúc trước đi đâu rồi? Loại phẫn nộ lúc bị ta thu phục ban đầu đi đâu rồi!

- Đây không phải kiến thức rộng lớn, biết càng nhiều sao. Trước kia ta còn cảm thấy chủ nhân ngươi đủ hung ác, tâm đủ đen, hiện tại nhìn lại, ngươi chính là đại thiện nhân nhân đức!

Đế Thính thầm nói:

- Bây giờ khi ta vô cùng phẫn nộ, cũng chỉ dám mắng hai câu sau lưng. Ài, nếu như đắc tội Thái Bạch Tinh Quân, chỉ sợ là Hồng Hoang cũng đều không có chỗ dung thân

- Ngươi!

Địa Tạng mặt đen liền muốn quát mắng, ngoài cửa sổ lại truyền đến một tiếng cười khẽ

- Làm sao? Ta hung ác như vậy sao?

Đế Thính lập tức xù lông xanh, đứng dậy định chạy trốn, chạy được một nửa lại chạy trở về, gấp đến đi vòng vòng

Một tia lưu quang xẹt qua bệ cửa sổ, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ đáp xuống đất, chắp tay một cái đối với Địa Tạng, mới vừa định nói chuyện, thần thú lông xanh kia đã nằm cạnh bậc thang, dập đầu như giã tỏi

- Tinh Quân đại nhân ngài tha cho ta một mạng đi! Việc này tiểu nhân tuyệt đối không dám lẫn vào, hai bên đều đắc tội không nổi!

Địa Tạng cong khóe miệng lên, bình tĩnh nhìn về phía ngoài cửa sổ, ám chỉ chính mình không biết chó này

Lý Trường Thọ lại lộ vẻ mặt giật mình:

- Đa tạ nhắc nhở, đã hiểu

Đế Thính run lên, vội nói:

- Không phải, tiểu nhân nhắc nhở ngài cái gì rồi?

- Có thể khiến ngươi e sợ như thế, trừ vị đại sư huynh Linh Sơn không để Thiên Đình, không để danh sách thần quyền Thiên Đạo ở trong mắt kia, chỉ sợ cũng không còn ai khác

Lý Trường Thọ híp mắt cười nói:

- Người giả mạo ta đi tính kế Thiên Đình, thế nhưng là Di Lặc?

- Ngài, ngài đã biết hết rồi sao...

- Vừa rồi lừa ngươi

Lý Trường Thọ lắc đầu cười khẽ, quay người không nhìn Đế Thính thêm, hàn huyên với Địa Tạng đôi câu

Thần thú lông xanh kia há hốc mồm, hai mắt trống rỗng, ngửa đầu nằm ở đó, giống như bị hóa đá

Địa Tạng cười nói:

- Đạo hữu ở trong Hỗn Độn Hải dường như có đại thu hoạch, chẳng qua đạo hữu có thể cự tuyệt Hồng Mông Tử Khí, ngược lại khiến cho bần đạo có một chút khâm phục

- Đạo hữu hiểu lầm

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, lộ vẻ mặt tiếc nuối:

- Ta lúc ấy lỡ một chiêu, bị Côn Bằng thừa cơ, vì thế còn bị Đạo Tổ sư tổ khiển trách một phen

- Phải không?

Ý cười của Địa Tạng càng đậm:

- Xem ra, chí hướng của Trường Canh đạo hữu không nhỏ

- Nhàn vân dã hạc một chén trà, bóng hình xinh đẹp thành đôi đàn múa

Lý Trường Thọ chắp tay cười nói:

- Đây mới là chí hướng của ta. Chuyến đi này đã đạt được đáp án, ta đây liền cáo từ rời đi, miễn cho Di Lặc kia phát hiện ra tình huống không đúng, trốn vào bên trong Hỗn Độn Hải

Nói xong, Lý Trường Thọ quay người liền muốn rời đi, Địa Tạng lại thu liễm ý cười, hơi hơi nhíu mày, hô:

- Trường Canh đạo hữu, có thể nghe một lời của ta hay không?

- Ồ?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Chẳng lẽ đạo hữu là muốn biện bạch thay cho vị đại sư huynh Linh Sơn kia?

- Sự tình của gã, không liên quan gì đến ta

Địa Tạng nghiêm mặt nói:

- Ta biết ngươi cố ý nhằm vào Tây Phương Giáo, đây cũng là ở phía dưới đại kiếp, Đạo Môn cùng với Tây Phương Giáo tranh chấp. Nhưng sự tình Di Lặc, lại không phải do Tây Phương Giáo làm, khoản nợ này còn xin chớ nên ghi tạc ở trên người Tây Phương Giáo

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Thân phận cùng với lập trường của gã, đã sớm đại biểu cho toàn bộ Linh Sơn. Những lời này, ngươi vốn nên khuyên gã vào trước khi gã hành sự. Sự tình giả mạo ta, đã là không chết không thôi

Địa Tạng trầm ngâm vài tiếng, thở dài:

- Gã nếu phát hiện ra tình huống không đúng trốn vào Hỗn Độn Hải, gặp nạn vẫn là các vị tu giả Linh Sơn

- Đồng dạng, chuyện này cũng không liên quan gì đến ta

Lý Trường Thọ xoay người lại, nhìn viễn cảnh U Minh Giới ngoài cửa sổ, chậm rãi nói:

- Hơn nữa, coi như gã trốn vào Hỗn Độn Hải, ta cũng có biện pháp bắt gã ra. Chuyện này đối với người Tây Phương Giáo cũng là tai họa

Địa Tạng lại nói:

- Nếu ngươi thật sự động đến gã, chỉ sợ là sẽ nhấc lên Thánh Nhân đại chiến, lão sư sẽ không mặc kệ ngồi xem gã xảy ra chuyện

- Vậy liền nhấc lên Thánh Nhân đại chiến

Chương 1357: trật tự sẽ giáng lâm

Địa Tạng đột nhiên nghẹn lời, ngẩng đầu nhìn về phía Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, đã thấy khuôn mặt hắn bình thường, ánh mắt không có bất kỳ dao động gì

Lý Trường Thọ đột nhiên cười một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Thuận miệng nói mà thôi, đạo hữu chớ có để ở trong lòn. Ta chẳng qua là đệ tử Thánh Nhân, làm sao dám làm chủ chuyện này? Chẳng qua, lần này coi như không giết được Di Lặc, ta cũng sẽ làm cho Tây Phương Giáo trả một cái giá tương ứng, dùng để hạn chế hành động của Di Lặc. Hiện nay đại kiếp liền ở trên đỉnh đầu, Thánh Nhân cũng có khả năng hóa thành kiếp hôi, đây là chuyện bình thường

Nói xong, Lý Trường Thọ chắp tay một cái, thân ảnh hóa thành lưu quang bỏ chạy, chỉ để lại Địa Tạng nhíu mày ngưng thần ở đó

Một lát sau, Địa Tạng quay đầu nhìn về phía Đế Thính đang khóc sướt mướt, thu dọn hành lý bên cạnh, cái trán không nhịn được một lần nữa treo đầy vạch đen

Địa Tạng vung bàn tay lớn qua, ánh sáng vàng chiếu khắp nơi trong Luân Hồi Tháp. Lại là tạm thời phong toả Luân Hồi Tháp, cự tuyệt bất luận sinh linh gì tiến vào

Cùng lúc đó, bên trong Thiên Đình

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ vừa rời đi Luân Hồi Tháp, các nơi Thiên Đình liền vang lên tiếng trống ù ù, từng đội từng đội Thiên Binh hướng về ngũ đại Thiên Môn hội tụ, từng vị từng vị Thiên Tướng lại hóa thành lưu quang chạy tới Lăng Tiêu bảo điện

Hữu Cầm Huyền Nhã đang bế quan cũng bị bừng tỉnh, thay đổi một thân chiến váy màu vàng, đeo lên nón trụ của chính mình, cấp tốc chạy tới Lăng Tiêu bảo điện

Tiếng trống như vậy là triệu tập khẩn cấp, phàm là tướng lĩnh có phẩm cấp đều phải đi đến Lăng Tiêu bảo điện tụ tập

Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không biết, có phải là bởi vì nguyên nhân tính cách của chính mình có một chút lãnh đạm, lúc tu hành tại Độ Tiên Môn là như vậy, làm tướng lĩnh tại Thiên Đình cũng là như vậy

—— luôn bị người cô lập, trong phạm vi một trượng quanh người đều không có thân ảnh khác

Những năm này, nàng cũng đã có một chút quen thuộc

Nếu như có người nói tính khí của nàng khó chịu, nàng cũng sẽ không để ý

Trừ phi là vị sư huynh kia mở miệng nói

Rơi vào phía trước bậc thang bạch ngọc Lăng Tiêu bảo điện, quả nhiên vẫn là như vậy, đạo đạo thân ảnh xung quanh cùng với nàng phảng phất như tồn tại ngăn cách thiên nhiên

Hữu Cầm Huyền Nhã cõng hộp kiếm Hỏa Lân lẳng lặng đứng, phớt lờ đối với những ánh mắt vụng trộm quăng tới xung quanh, đối với tiếng nghị luận các nơi cũng phớt lờ

Lưu quang lấp lóe ở chân trời một hồi, trước Lăng Tiêu bảo điện tụ tập mấy trăm Thiên Tướng

Xác nhận người tới đã không sai biệt lắm, một lão giả đi ra từ trong lối vào Lăng Tiêu bảo điện, tất nhiên là quyền thần gương mẫu bên trong Thiên Đình, Đông Mộc Công

Mộc Công cất cao giọng nói:

- Các vị Nguyên Soái, Tướng Quân vào điện hành lễ!

Chúng Thiên Tướng lớn tiếng đồng ý, tiếng nói có một chút ầm ĩ, sau đó theo cấp độ theo thứ tự tiến lên, từng dãy từng bước mà lên, cấp tốc tụ hợp vào trong Lăng Tiêu bảo điện

Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên ngẩn ra, bởi vì thấy được bóng lưng vị kia đứng ở dưới đài cao

Hắn đã trở về!

Không hiểu sao, Hữu Cầm Huyền Nhã cảm thấy an lòng hơn rất nhiều, những ý nghĩ ồn tào phức tạp kia biến mất không thấy gì nữa, trong đáy lòng chỉ còn lại vui vẻ nhàn nhạt, khuôn mặt lại càng thêm băng lãnh

Nàng cúi đầu tiến về phía trước, đứng ở vị trí hơi thụt lùi phía sau, cũng không nhìn nhiều, cùng nhau hành lễ với chúng tướng

Trong chốc lát, Hữu Cầm Huyền Nhã nghe được vài lời không quan trọng của Ngọc Đế, nghe được những lời phát biểu không quan trọng của Đông Mộc Công, nghe được hiệu lệnh:

- Các vị, sau khi trở lại đội hình, để cho các bộ binh mã làm tốt chuẩn bị chảy máu. Uy danh Thiên Đình, không phải đến từ đánh cờ, những cuộc trao đổi, cũng không phải lời nói trong miệng. Mà là dựa vào mấy lần đại chiến trước đây, đánh ra ở bên trong Hồng Hoang!

- Ra điện tức có sinh tử biệt ly, rút kiếm liền có đầu lâu bay tứ tung, lời của bệ hạ, còn mời các vị thời khắc nhớ kỹ. Điều mà Thiên Đình muốn thiết lập, là trật tự từ dưới lên trên, không phải ức hiếp từ trên xuống dưới!

- Đã đến lúc trao giá trị bình đẳng cho mỗi một chân linh! Đã đến lúc sử dụng đao kiếm trong tay các vị, dùng máu của binh tướng Thiên Đình, nói cho những kẻ mục ruỗng ôm mộng cũ không muốn tỉnh lại kia, thiên địa này, trật tự sẽ giáng lâm!

...

Mai Sơn, đã trở thành Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân phủ quy mô lớn

Dương Tiễn lặng lẽ ngồi trên bậc thềm trước cửa phủ, mặc một bộ áo bào màu xanh nhạt, khuôn mặt anh tuấn nhàn nhã không màng danh lợi, cúi đầu lau sạch lão hữu làm bạn nhiều năm với mình, lợi khí ra ngoài chinh chiến

—— Thiên Đình giải trí • gương đồng trực tiếp • phiên bản định chế cho Nhị lang

Chương 1358: Tiếp quân lệnh

Trước kia khi tu hành tại Ngọc Tuyền Sơn, luôn cảm thấy Thiên Đình là một nơi tràn đầy giáo điều, rất ngột ngạt. Tiên thần bán mạng cho Thiên Đình đều là nơm nớp lo sợ, tiên thần phẩm cấp cao nắm quyền sinh sát đối với tiên thần phẩm cấp thấp

Về sau mới biết được, chính mình cả nghĩ quá rồi

Bầu không khí trong Thiên Đình rất tuyệt, tiên thần phẩm cấp thấp ngoại trừ không thể quang minh chính đại nói chuyện yêu đương, tại lúc không trực ban có thể thỏa thích vui đùa, uống chút rượu, tâm sự, sửa một chút tịch mịch, nếm trải nhân sinh, xem chương trình phát sóng trực tiếp

Thiên Đình không cho tăng ca, dù sao mỗi một vị tiên thần cũng muốn đi làm kiếm công đức

Cuộc sống thần tiên • thực sự

Y làm ghi chép viên Thiên Đình cũng đã lâu, cung cấp nội dung cho các khán giả Thiên Đình, từ trảm yêu trừ ma, đến làm ruộng câu cá, lại đến phàm tục đưa tang, yêu thú sinh con vân vân

Những gì Thiên Đình không có, y liền có thể đi trực tiếp, đây chính là ưu thế lớn thứ hai của y

Đương nhiên, ưu thế lớn nhất nhưng thật ra là khuôn mặt và khí chất. Đây là điều mà Dương Tiễn không muốn thừa nhận, nhưng buộc phải thừa nhận

Nếu lúc này y mở gương đồng ra, chỉ là lẳng lặng ngồi ở đây, cũng sẽ có thể thu hút một lượng lớn tiên nữ bí mật quan sát, lượng người xem có thể đạt tới 60% so với buổi phát sóng trực tiếp bình thường của y

Không có gì khác, y đã từng thử

Đôi khi Dương Tiễn cũng tự hỏi, năm đó Thái Bạch Tinh Quân hao tâm tổn trí an bài chính mình, bảo vệ y suốt chặng đường để đạt được thành tựu ngày hôm nay, phải chăng cũng có sự cân nhắc ở phương diện này

Để Thiên Đình giải trí gia tăng một khuôn mặt mới, đánh vỡ cách cục ban đầu "một Biện nhiều tiên tử"

- Thái Bạch Tinh Quân thần cơ diệu toán, những điều này hẳn là cũng nằm trong phạm vi tính toán của hắn

Dương Tiễn dừng động tác, nằm nghiêng trên bậc thang, chống khuỷu tay trái để đỡ trọng lượng của phần trên cơ thể, nhìn một nhóm lương yêu vừa mới thu nhận diễn luyện chiến trận ở phía xa

Suy ngẫm buổi chiều nên phát sóng cái gì

Nhoáng một cái như vậy, lại lộ ra một chút nhàm chán...

Oanh!

Một tiếng sấm rền đột nhiên nổ tung trên đỉnh đầu, Dương Tiễn nhíu mày nhìn lên, mắt dọc trên trán mở ra một khe hở

Y vốn muốn nhìn một chút là Yêu Vương nhà ai dám can đảm đến nơi đây dương oai, ngẩng đầu đã thấy trên không trung nhiều thêm đám mây màu vàng

Mây vàng lăn lộn, thiên uy buông xuống!

Trong đó bay ra một khối ngọc phù, hóa thành hư ảnh một vị lão giả tóc trắng. Dương Tiễn nhìn chăm chú, đây không phải Thái Bạch Tinh Quân lại là người phương nào?

- Dương Tiễn ở đâu? Đến phía trước tiếp quân lệnh!

Dương Tiễn tinh thần đại chấn, thân hình nhảy lên một cái từ trước cửa, đứng thẳng tắp trong không trung, ôm quyền hành lễ:

- Dương Tiễn ở đây! Mời quân lệnh!

Trong lúc nói chuyện, một số đạo lưu quang vội vàng bay tới từ các nơi, lại là mấy vị bên trong Mai Sơn Lục Hữu, một gối chạm đất, ôm song quyền

Lại là một tiếng sấm nổ vang, mấy đạo thiểm điện màu vàng chiếu sáng phương viên mấy trăm dặm Mai Sơn, càng là tăng thêm mấy phần uy thế cho hư ảnh Lý Trường Thọ

Lại nghe hư ảnh này cất cao giọng nói:

- Những năm gần đây, yêu ma ranh giới Bắc Châu manh động, lại có Thượng Cổ đại yêu không để ý lệnh cấm của Đạo Tổ năm đó, đi Bắc Châu gây hấn Vu Tộc, ý đồ bốc lên diệt tộc chi chiến. Nay, ta trở về từ Hỗn Độn Hải, nhận lệnh của Ngọc Đế quét sạch yêu ma ở Bắc Châu, quét sạch tà khí trong nhân gian!

- Dương Tiễn nghe lệnh! Phong ngươi làm Trấn Ma Thảo Yêu Đại Nguyên Soái, lĩnh ba mươi vạn đấu bộ Thiên Binh, ở trong vòng ba ngày xuất binh đến ranh giới Bắc Châu, tạo thanh thế, trấn áp địch nhân, lập quân uy! Sau đó đợi lệnh tấn công của ta, thẳng đến sào huyệt Yêu Tộc!

- Phàm là yêu ma sinh ra nghiệp chướng lại về luân hồi, phàm là yêu ma nghiệp chướng nặng nề, thôn phệ sinh hồn, khiến cho hồn phi phách tán, không được chuyển thế!

Hư ảnh vừa dứt lời, phía trên Mai Sơn đột nhiên lóe ra đạo đạo ánh vàng, từng cột sáng màu giáng xuống từ không gian sâu thẳm, đạo đạo thân ảnh bay ra từ trong đó, bài binh bố trận ở trên không Mai Sơn

Áo giáp sáng ngời, cầm thương giơ cao cung, tu vi đều là sau Nguyên Tiên, trước Chân Tiên, đều là Thiên Binh Thiên Đình tinh nhuệ!

Dương Tiễn ngẩng đầu, hướng về phía đạo hư ảnh nhìn chăm chú vào chính mình, ôm quyền hét lớn:

- Dương Tiễn lĩnh mệnh!

Hư ảnh lão giả trên không trung chậm rãi gật đầu, thân ảnh tiêu tán, ngọc phù tỏa ra từng sợi kim quang, hóa thành một tấm hổ phù, bị Dương Tiễn cầm thật chặt

Giơ cao Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương, Dương Tiễn hét lớn một tiếng:

- Đấu bộ tướng lĩnh ở đâu! Tụ phía trước thương nghị! Nhanh chóng xuất binh!

Các nơi có tổng cộng mười mấy vị Thiên Tướng cùng kêu lên đồng ý, hóa thành lưu quang bay vụt tới

...

Chương 1359: Cơ hội tới

Tại Địa Phủ U Minh Giới, bên ngoài Phong Đô Thành

- Mã, ngươi nói đại kiếp Phong Thần này khi nào đến? Vong hồn triều này cũng không thấy biến mất, bò... Ò... ~-

- Nương nương không phải nói, ít nhất còn phải 300 500 năm nữa, đằng sau đoán chừng còn có một đợt lớn, hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, hí hí!

- Vẫn là hai ta thoải mái, cuộc chiến ở cố đô đã kết thúc, hiện tại liền có thể thư thư phục phục về hưu dưỡng lão

- Có phần đơn điệu

Tại Hùng Quan phía đông Phong Đô Thành, trên đỉnh vách đá bên bờ sông Tam Đồ, hai tráng hán đang nằm đó, vừa nhìn chăm chú vào u hồn không rõ ở dưới nước sông, vừa buồn bực ngán ngẩm trò chuyện

Nướng thịt là không thể nào nướng thịt, không có gia vị, bọn hắn cảm thấy thịt nướng như mất đi linh hồn

Gia vị là không thể nào lại đi hỏi thêm, trước đây có thể giả vờ giả vịt không biết thân phận thực sự của Lý Trường Thọ Độ Tiên Môn, hiện tại cũng đã công khai, Lý Trường Thọ chính là đại lão Thiên Đình Thái Bạch Kim Tinh

Địa Phủ Câu Hồn Nhị Nguyên Soái bọn hắn, có thể mượn cớ bản thân ăn uống, đi bái phỏng Thiên Đình Thái Bạch Điện sao?

Đây, đây không phải là phẩm cấp không đủ, không thể tùy tiện đi Thiên Đình sao...

- Mã, cuộc sống vui vẻ rất ngắn

- So với những tộc nhân làm phán quan đó, hai ta đủ thanh nhàn, hí

- Ước gì được đi chơi với Tinh Quân đại nhân... Bò... Ò...

- Ài, chúng ta gần nhất không có cơ hội ra sân, hí

Hưu ——

Một vệt ánh vàng đột nhiên xẹt qua tầm mắt của hai tráng hán này, từ đông mà đến, tan biến cực nhanh ở trong Phong Đô Thành

Hai huynh đệ chấn động tinh thần, luống cuống tay chân tròng khăn trùm đầu lên, còn chưa có đứng lên, chỉ thấy một vệt ánh trắng xuất hiện ở phía trước Diêm La Điện, hóa thành thân ảnh Thái Bạch Kim Tinh Thiên Đình

Mười vị Diêm Quân đều xuất hiện nghênh đón, quỷ hồn các nơi nơm nớp lo sợ

Phán quan ngừng viết, ở trong điện quan sát. Quỷ sai nắm chặt xiềng xích, mộc trượng, thò đầu ra nhìn

Lại thấy sấm sét vang dội, mấy đạo thiểm điện màu vàng hiện lên từ sau lưng Tinh Quân áo trắng, một tiếng la lên truyền khắp các nơi Phong Đô Thành

- Diêm Quân có đó không?

Tần Nghiễm Vương tiến về phía trước vái chào:

- Tiểu thần ở đây!

So sánh với tuyên chỉ ở Mai Sơn, tuyên chỉ ở chỗ này, tiếng nói của Lý Trường Thọ liền thiếu đi mấy phần uy nghiêm, nhiều hơn mấy phần ôn hòa

Hắn nói:

- Diêm Quân, hãy nghe ý chỉ của Ngọc Đế bệ hạ. Nay, yêu ma Bắc Châu làm loạn, nghiệp chướng đại yêu bên trong Tam Giới chưa tắt, Thiên Đình muốn dọn sạch nghiệp chướng trong thiên địa. giữ gìn thiên địa toàn vẹn. Cử động lần này cần có sự chung sức của Thiên Đình cùng với Địa Phủ, Vu Tộc Thượng Cổ dưỡng sức tại Địa Phủ, cũng cần ra một phần lực.

- Nửa tháng sau, Thiên Đình sẽ đưa trọng binh đến các nơi Bắc Châu, Địa Phủ còn thỉnh phái một nhánh âm binh tương hỗ chiếu ứng, cao thủ Vu Tộc phụng ý chỉ Thiên Đình, đi tới Bắc Châu gấp rút tiếp viện Vu Tộc Bắc Châu nguyên khí đại thương. Các vị Diêm Quân có dị nghị gì không?

Diêm Quân thập điện từng người đối mặt, cấp tốc đạt thành ăn ý, đều là lộ vẻ mặt phấn chấn, cùng nhau ôm quyền hành lễ

- Tiểu thần lĩnh mệnh, lập tức điểm binh điểm tướng, gấp rút tiếp viện Bắc Châu!

Hư ảnh Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, thân ảnh trực tiếp tiêu tán, ngọc phù bay tới kia hóa thành một tấm ý chỉ vải vóc, rơi vào bên trong bàn tay lớn của Tần Nghiễm Vương

Mười vị Diêm Quân lập tức xông tới quan sát, một đám ma quyền sát chưởng, hận không thể lấy xuống "khăn trùm đầu tài hoa xuất chúng", tiến đến đại chiến với Yêu Tộc

Ngũ Quan Vương buồn bực nói:

- Thiên Đình làm sao lại đột nhiên hạ thủ đối với Yêu Tộc?

Tần Nghiễm Vương buông tiếng thở dài, cười nói:

- Xem ra, Tinh Quân đại nhân ở bên trong Hỗn Độn Hải có thu hoạch không nhỏ

- Đại ca cớ gì nói ra lời ấy? Tinh Quân đại nhân có thu hoạch ở bên trong Hỗn Độn Hải, cùng với đại động tác của Thiên Đình lúc này có liên hệ gì?

- Tất nhiên là có quan hệ cùng với sợi Hồng Mông Tử Khí kia, đoán chừng Tinh Quân là có qua có lại, trước tiên thành lập trật tự vì thiên địa...mà thôi, trong này có rất nhiều chuyện, cũng rất phức tạp, một ít ngôn ngữ đã không thể đề cập ở trong thiên địa

Tần Nghiễm Vương khoát khoát tay:

- Nhanh hành động đi, Thiên Đình cho chúng ta danh nghĩa gấp rút tiếp viện Bắc Châu, trước đây các ngươi không phải nghiến răng nghiến lợi, kêu đánh kêu giết sao? Hiện tại, cơ hội không phải đã tới?

Mấy vị Diêm Quân khác từng người gật đầu, quay người hô quát, đại quỷ tiểu quỷ cùng nhau đồng ý, mấy tên quỷ sai chạy về phía chỗ sâu U Minh Giới

Ngưu Đầu Mã Diện từ nơi xa băng băng đi tới, trong miệng điên cuồng gào thét

Cùng lúc đó, tại Tứ Hải Long Cung

bốn đạo hư ảnh Lý Trường Thọ đối mặt với bốn vị Long Vương cúi đầu hành lễ, đang cao giọng đọc ý chỉ xê xích không nhiều.

Chương 1360: khuấy động

- Hạo Thiên kim khuyết, tự nhiên diệu hữu Ngọc Hoàng Thượng Đế sắc! Gần đây Tứ Hải rung chuyển, Tam Giới bất an, Long Tộc nên tự xét lại bản thân, tìm ra căn nguyên Tứ Hải họa loạn. Kể từ hôm nay, Thiên Đình xuất binh trọng chỉnh trật tự Tam Giới, lệnh Tứ Hải Long Cung toàn lực phối hợp, mỗi bên cử binh phối hợp cùng với thủy bộ Thiên Binh Thiên Đình, phong toả cửa ra vào Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu

- Không có lệnh Thiên Đình, nghiêm cấm bất luận sinh linh nào ra vào, người vi phạm giết không tha! Long Tộc thỉnh bảo vệ tốt Hải Nhãn, tránh nên sinh loạn trong lúc Thiên Đình diệt yêu ma!

Long Vương Tứ Hải cùng nhau hành lễ tiếp chỉ, đợi hư ảnh Lý Trường Thọ tiêu tán, từng người hô quát hạ lệnh, Tứ Hải liên tiếp rung chuyển

Tại Nam Thiệm Bộ Châu, tẩm cung Thương Quân

Phần lớn chúng thị vệ trong cung đều có chút khó hiểu, tại sao 'đại vương" thường ngày tràn đầy tinh lực lại ngủ quên vào ban ngày hôm nay

Bọn họ lại không biết, đại vương nhà mình ở bên trong mộng cảnh, đang ngẩng đầu nhìn chăm chú vào thần nhân Thiên Đình ngồi xếp bằng bên trong mây mù

Thương Quân cẩn thận phân biệt, mang theo vài phần nghi hoặc, hỏi:

- Vị tiên nhân này, có phải ân nhân cứu tiên tổ năm đó?

Tự nhiên, báo mộng Nhân Hoàng, vẫn là Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, cũng không ban chỉ ở chỗ này, mà là chậm rãi nói:

- Ta chính là Thái Bạch Kim Tinh Thiên Đình, phụ trách cải cách cùng với trị thủy, cũng xuất thân từ Nhân Tộc, là chính thần Thiên

Đình. Những năm gần đây sẽ có thiên địa rung chuyển, có lẽ có tà khí sinh sôi, yêu ma làm loạn, bởi vì Thiên Đình phái binh xuất chinh bình loạn yêu ma Tam Giới

- Ngươi làm Nhân Hoàng đương thời, nên giữ vững chính nghĩa, kiềm chế lời nói và hành động của mình, lấy khí vận tự thân hộ vệ vô số phàm nhân. Chớ thất đức thất tín, chớ bạo ngược hoành hành, lấy nhân từ mà trị quốc, Thiên Đình tự sẽ đảm bảo Thương Quốc mưa thuận gió hoà, bình an hạnh phúc

- Nếu Nhân Hoàng ngươi để yêu ma lợi dụng, chớ trách ta không niệm giao tình với tổ tiên của ngươi, hạ xuống tai hoạ đối với Thương Quốc

Thương Quân nghe vậy vội nói:

- Tự nhiên ghi nhớ lời dạy của tiên nhân!

- Tốt!

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, hư ảnh tiêu tán từ trong mộng cảnh của Thương Quân

...

Sau khi rời khỏi mộng cảnh của Thương Quân, tâm thần của Lý Trường Thọ na di, mượn uy thế Thiên Đình, hiển linh tại thần miếu Hải Thần Giáo các nơi Nam Hải, báo mộng cảnh báo cho mấy vị thần sứ mấu chốt

Hắn cũng không phải là để Hải Thần Giáo đi sống mái với Hương Hỏa Thần Giáo Tây Phương Giáo, chuyện này không có gì tốt, ngược lại sẽ rước lấy rất nhiều nghiệp chướng

Chỉ là để cho bọn họ thêm chút an tâm, tự bảo vệ mình, đề phòng Yêu Tộc sốt ruột cắn người linh tinh

Phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện

Chỉ trong nửa ngày, Tam Giới bị bàn tay thò ra của hắn khuấy động hoàn toàn

Thiên Đình, Thần Uy Điện, ở phía trước pháp khí Mộng Thiên Nghi Thiên Đạo, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, xếp bằng ở bên trên bồ đoàn, cẩn thận suy nghĩ các loại an bài của mình

Mọi việc phải làm từng chút một, không thể hoảng loạn, không thể để mất phân tấc

Lúc này, hắn điều động tám bộ chính thần Thiên Đình, trăm vạn Thiên Binh, mục tiêu chẳng qua là Yêu Tộc đánh lén bộ lạc Vu Tộc Bắc Châu

Vu Tộc cùng với Yêu Tộc, Lý Trường Thọ tự nhiên là có khuynh hướng nghiêng về Vu Tộc, mặc dù Nhân Tộc thời kì cuối Thượng Cổ cũng từng có đại chiến với Vu Tộc, tranh đoạt vị trí bá chủ thiên địa, nhưng đó cũng là chuyện sau khi diệt Yêu Đình

Huống chi, còn có tầng quan hệ với Hậu Thổ nương nương kia

Hắn muốn đập núi chấn hổ, xem Linh Sơn phải chăng tự loạn trận cước, đợi đánh cho Yêu Tộc không còn nguyên khí, Thiên Đình liền sẽ thừa thắng xông lên, uy hiếp Linh Sơn, thanh toán nợ cũ

Nguyên bản, Lý Trường Thọ muốn ở bên trong mấy trăm năm trước khi Phong Thần sát kiếp đến, chậm rãi hoàn thành một loạt kế hoạch này

Vì vậy, lần sau đi Tử Tiêu Cung, chính mình cũng nên có một chút biểu thị, trước tiên thôi động bước thứ hai đếm ngược Thiên Đình quật khởi—— xoá sạch trật tự cũ

Một bước cuối cùng Thiên Đình quật khởi, tất nhiên là Phong Thần Bảng quy vị

Lúc này đối phó với Linh Sơn, không ở chỗ giết bao nhiêu đệ tử Thánh Nhân Linh Sơn, mà là quét sạch các thế lực ở bên ngoài của Linh Sơn

Động thủ tại Bắc Châu chỉ là bước đầu tiên, kế tiếp còn phải bắt giết Hồng Mông hung thú, diệt sát Thượng Cổ đại yêu, dọn sạch hết thảy cao thủ lai lịch bất chính của Linh Sơn

Sau đó, xua binh ra Ngũ Bộ Châu, trực tiếp tham dự chinh phạt đối với Hương Hỏa Thần Quốc, sửa lại lực lượng mất cân bằng bên trong ba ngàn thế giới trong thời gian ngắn

Sự quật khởi của Lâm Thiên Điện, cũng phải được đẩy nhanh

Một loạt 'thao tác' này, Lý Trường Thọ cho đầy đủ thời gian, ở trong vòng hai mươi năm hoàn thành là đủ

Chương 1361: An bài

Lúc hắn không ở Thiên Đình, vấn đề lớn nhất của Thiên Đình, liền ở chỗ ——

Không dám đánh, không có tự tin

Ngọc Đế bệ hạ mấy lần hạ quyết tâm xuất quân đi đánh, nhưng đều bị các vị tiên thần khuyên nhủ, phảng phất như đại vận Thiên Đình đều ở trên người Lý Trường Canh hắn, hắn không có mặt, xuất binh tất bại

Nhất là Mộc Công, hoàn toàn không dám lãnh binh, mỗi lần đều là khuyên nhủ Ngọc Đế bệ hạ, chờ một chút, chờ một chút

Chờ một hồi, Linh Sơn liền bành trướng, Yêu Tộc liền cảm thấy chính mình lại trở lại rồi, thiên địa này cũng đều suýt nữa bị làm loạn

Thiên Đình mấy trăm năm trước phát triển thần tốc, nội tình đã là sung túc, cao thủ mặc dù không nhiều, nhưng một vị tướng quân như Dương Tiễn tại sao không trọng dụng?

Lý Trường Thọ chậm rãi thở hắt ra, đứng dậy

Mấy vị tiên thần, mấy vị tâm phúc ở gần Mộng Thiên Nghi lập tức tụ tập lại

Đông Mộc Công vội hỏi:

- Trường Canh, sao rồi?

- Đã báo mộng nhắc nhở đối với Nhân Hoàng

Lý Trường Thọ đứng lên nói:

- Làm phiền Mộc Công hồi bẩm việc này cho Ngọc Đế bệ hạ, ta lại tiếp tục an bài mấy việc nhỏ

- Được!

Đông Mộc Công dường như muốn nói cái gì, quay người lại muốn trở về

Lý Trường Thọ cười nói:

- Mộc Công thế nhưng là có huấn thị?

- Cũng không dám nói loạn huấn thị gì

Mộc Công vội nói:

- Trường Canh làm ta tổn thọ. Ta là muốn hỏi, lần này có nên mời cao thủ Đạo Môn tương trợ không? Nếu như muốn mời cao thủ Đạo Môn, ta đi các nơi chạy mấy chuyến cũng không sao

- Không, lần này không cần mời cao thủ Đạo Môn

Lý Trường Thọ cười nói:

- Bây giờ đại kiếp sắp đến, cao thủ Đạo Môn cảm thấy bất an, chúng ta mời người nào cũng không thỏa đáng. Việc này ta vốn định sau khi tiêu diệt Yêu Tộc, lại thương lượng cùng với Mộc Công. Chúng tiên môn Trung Thần Châu bây giờ cũng vào kiếp, hơn phân nửa đã bị kiếp nạn sử dụng, loạn chiến không ngừng, Mộc Công hãy sai người quan sát kỹ, tìm cơ hội lấy danh nghĩa Thiên Đình, thu phục một ít tông môn. Chuyện này cần phải có điều lệ chi tiết, cũng cần cẩn thận mưu đồ, Mộc Công không bằng sau đó chỉnh lý một phần tấu biểu, khởi bẩm đối với Ngọc Đế bệ hạ

Đông Mộc Công cẩn thận suy nghĩ, cười nói:

- Trường Canh, ngươi thế nhưng đang cho ta công lao sao? Rất không cần phải, rất không cần phải

Lý Trường Thọ lại truyền âm nói:

- Sau khi qua chiến dịch này, ta nhất định là phong mang quá mức, chẳng bằng giấu tài, đóng cửa không ra. Nếu sinh linh Tam Giới chỉ biết Thái Bạch Tinh Quân mà không biết Ngọc Đế bệ hạ, thật không phải nguyện vọng của ta, chúng ta đều là công tác vì Ngọc Đế bệ hạ, công tác vì Thiên Đình. Còn thỉnh Mộc Công đón lấy việc này, lập kế hoạch Trung Thần Châu, nếu có chỗ không nắm chắc được liền thương nghị với ta. Thiên Đình không cần một vị quyền thần quá mức toả sáng, mà là cần năng thần dám làm và làm được việc

Đông Mộc Công nghe vậy hơi hơi nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ, sau đó vái chào đối với Lý Trường Thọ, thở dài đáp ứng việc này

Đợi Mộc Công cưỡi mây rời đi, Lý Trường Thọ lại gọi mấy vị tiên thần tiến về phía trước, đều có phân phó bố trí, để các bộ Thiên Đình phối hợp với chiến cuộc Bắc Châu

Chờ giao phó xong những chính sự này, Kim Bằng, Ngao Ất, Biện Trang, Linh Châu Tử tiến về phía trước hành lễ

Lý Trường Thọ trầm tư chốc lát, từ trong tay áo lấy ra bảo nang bị tiên lực phong ấn, đưa cho Kim Bằng, nói:

- Kim Bằng Nguyên Soái, còn phải làm phiền ngươi đi một chuyến nữa, dùng tốc độ cao nhất tiến đến Huyền Đô Thành, tự tay giao bảo nang này cho sư huynh của ta Đại Pháp Sư, cần phải trở về trong vòng nửa năm

- Vâng!

- Ngao Ất đi tìm hóa thân thất tình lục dục của Hậu Thổ nương nương, nửa tháng sau tiến đến Bắc Châu, liền nói là báo thù cho Vu Tộc

- Vâng!

- Biện Trang... thương thế như thế nào?

Lý Trường Thọ lo lắng hỏi một câu, Biện Trang vành mắt đỏ lên, suýt nữa bật khóc

Y vội nói:

- Tinh Quân đại nhân ngài còn có thể nhớ rõ mạt tướng bị thương, trong lòng mạt tướng vô cùng cảm động! Mạt tướng tu dưỡng nửa tháng liền không sao, chỉ là... chẳng qua là tên khốn giả trang Tinh Quân đại nhân ngài lúc đó, giết mấy ngàn huynh đệ của ta! Khoản nợ này vô luận như thế nào đều phải đi tìm đối phương đòi lại!

Lý Trường Thọ nói:

- Được, an bài cho ngươi chính là việc này

Biện Trang toàn thân run lên, khí thế vừa rồi lập tức yếu hơn phân nửa, nhỏ giọng nói:

- Mạt tướng sợ, sợ không phải đối thủ của hung nhân kia

- Ngươi đương nhiên sẽ không phải là đối thủ của gã

Lý Trường Thọ truyền âm nói:

- Lần này, ngươi vẫn là làm sự tình tản tin tức, dùng hết tất cả thủ đoạn, trong vòng nửa năm, nhắc lại sự tình "Di Lặc là nguyên thần thứ hai Côn Bằng". Ngày đó giả mạo ta tập kích tiếp tế Thiên Đình, chính là Di Lặc này. Lần này, ta không chỉ là tung tin đồn thất thiệt, cũng không chỉ bịa đặt từ hư không, đợi Kim Bằng trở về, hết thảy sẽ được xác nhận

Chương 1362: Đằng đằng sát khí

Biện Trang nghe vậy phấn chấn tâm thần, một gối chạm đất, cao giọng lĩnh mệnh

Nhưng tiếp theo, Biện Trang buồn bực truyền âm hỏi:

- Tinh Quân, mạt tướng lắm miệng hỏi một câu, chuyện này sao có thể có xác nhận?

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, nhưng cũng không nhiều lời

Quyền giải thích hết thảy về nguyên thần thứ hai Côn Bằng, hiện nay thuộc sở hữu của hắn

Đợi Biện Trang bước nhanh mà đi, Lý Trường Thọ nói:

- Linh Châu Tử ở đâu?

Linh Châu Tử vẫn luôn chờ ở bên cạnh tinh thần đại chấn, bên trên khuôn mặt nhỏ viết đầy chờ mong, đứng ở trước mặt Lý Trường Thọ, ngẩng đầu ưỡn ngực, chiến ý tràn đầy

Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù ở bên trong tay áo, nghiêm mặt nói:

- Việc này dị thường gian khổ, lại trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác... đưa ngọc phù này đi vào bên trong Ngọc Hư Cung, nhất định phải giao cho Quảng Thành Tử sư huynh. Liền nói, đợi chuyện ở Bắc Châu bình, ta sẽ đi Ngọc Hư Cung bái phỏng

Vẫn là đưa tin...

Chẳng qua so với đi Nguyệt Cung đưa tin, đi Ngọc Hư Cung rõ ràng gian nan hơn rất nhiều

Linh Châu Tử nháy mắt mấy cái, lớn tiếng nói:

- Đệ tử nhất định không phụ sư thúc nhờ vả!

Sau đó quay đầu hóa thành một đạo lưu quang, hùng hùng hổ hổ tiến đến Tây Thiên Môn

- Tên gia hỏa này...

Lý Trường Thọ nhíu mày, hắn kỳ thật cũng muốn dùng, chỉ chẳng qua thời cơ chưa tới, chân thân chưa hiện, đại thần Tam Đàn Hải Hội tương lai, vẫn là phải tiếp tục ma luyện mới được

...

Nửa ngày sau, một số lớn lính tôm tướng cua xông ra từ bên trong Tứ Hải, tại đông tây nam bắc bốn phía chân trời góc biển, thiết lập trạm kiểm soát trong ngoài, bố trí tầng tầng đại trận

Sau khi bố trí thoả đáng các nơi, lại có bốn nhánh Thiên Binh Thiên Tướng mang theo Thiên Đế Thần Kiếm buông xuống, cùng nhau trấn thủ nơi này

Bốn phía chân trời góc biển, mỗi một chỗ đều có một ngàn Chân Long, Tiên Giao, lại có mấy vị Viễn Cổ Chiến Long tọa trấn, được lực lượng Thiên Đạo bảo vệ, thiên phạt chi lôi ở ngay trên không trung...

Quá ổn!

Cửa ra vào Ngũ Bộ Châu thiên địa đột nhiên bị phong toả, tất nhiên là dẫn tới tán tu các nơi thấp thỏm lo âu

Nhưng Thiên Đình kịp thời cho ra chiếu lệnh, dán thiếp tuyên cáo tại các đại phường trấn, nói Yêu Tộc không tuân theo Đạo Tổ điều đình lúc Thượng Cổ, vi phạm lời thề bốc lên chiến hỏa cùng với Vu Tộc, Thiên Đình xuất binh thảo phạt

Phong bế cửa ra vào Ngũ Bộ Châu, chỉ là đơn thuần vì để tránh cho nghiệp chướng đại yêu trốn vào ba ngàn thế giới

Mặt khác, Thiên Đình đề cao nguyên tắc phụng sự tiên nhân, chiếu cố mỗi một sinh linh, không kỳ thị tiên nhân, không bao che phàm nhân, đặc biệt thiết lập 'cơ quan' lâm thời ở trong Đông Thiên Môn

Nếu tiên nhân có lai lịch trong sạch, có việc gấp muốn ra Ngũ Bộ

Châu, có thể đi【 bên trong 】Đông Thiên Môn đăng ký, nói rõ lý do ra ngoài, tự có nước trà tiếp đãi, toàn bộ hành trình cũng sẽ do Thiên Binh Thiên Tướng đưa ra chân trời góc biển

Suy tính tương đối chu toàn!

Thiên Đình cùng với Yêu Tộc đánh nhau đã không phải một năm nửa năm, các lộ tán tu đều biết việc này, cảm xúc sợ hãi tán hơn phân nửa, người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều

Nhóm Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc là an ổn nhất, chiếu lệnh này vừa ra, Yêu Tộc bên trong Ngũ Bộ Châu lập tức sợ hãi

Phong tỏa Ngũ Bộ Châu, đây là sự tình trước giờ chưa từng có!

Hơn nữa còn không chỉ là Long Tộc, Hải tộc, Thiên Binh dùng nhân lực phong tỏa, càng có lực lượng Thiên Đạo, thiên phạt chi lôi chờ ở các nơi

Hiển nhiên, lần này Thiên Đình là muốn làm đợt lớn, ra tay hung ác một lần nữa!

Rất có uy thế trảm thảo trừ căn đối với Yêu Tộc!

Trong lúc nhất thời, Yêu Tộc ở ranh giới Ngũ Bộ Châu yêu tâm hoảng sợ, ngay cả bộ tộc yêu tộc vẫn luôn bảo trì trung lập, cũng là không được an bình

Dù sao ai cũng không biết Thiên Đình là muốn nhằm vào Yêu Tộc Bắc Châu, hay là nhằm vào chỉnh thể Yêu Tộc

Lại thêm tin tức【 Thái Bạch Kim Tinh trở về từ Hỗn Độn】hoả tốc truyền ra, sĩ khí Yêu Tộc trực tiếp tán hơn phân nửa, muốn KIẾM đường lui chiếm đa số, người hợp lại cộng nhau kháng thiên đã không còn mấy

Nhưng mà, sau khi Thiên Đình phong tỏa Ngũ Bộ Châu hai ngày, Bắc Châu sát khí ngút trời, ba mươi vạn Thiên Binh Thiên Tướng uy áp mấy lão Yêu Vương ranh giới Bắc Châu

Đại tướng mới nổi Thiên Đình, cháu trai Ngọc Đế, siêu sao Dương Tiễn, người được Thái Bạch Kim Tinh dốc sức bồi dưỡng, mang theo Mai Sơn Lục Hữu cùng với chó của chính mình, xuất hiện ở phía trước đại quân

Y ngồi ở trên mây, chó đứng bên cạnh hóng gió, không nói một lời

Mai Sơn Lục Hữu xuất thân Nhân Tộc, Khang An Dụ, Trương Bá Lúc, Lý Hoán Chương, Diêu Công Lân, Quách Thân, Trực Kiện, đều cầm binh khí, cao thấp mập ốm đứng thành một hàng, uy phong lẫm liệt, đằng đằng sát khí

Chương 1363: phái lệch lạc

Yêu Tộc Bắc Châu đại loạn ngay lập tức!

Có Yêu Vương không cam lòng chạy trốn như vậy, liên hệ bằng hữu tốt lại chỉ có một chút ít đáp lại

Có Yêu Vương mang người nhà chạy trốn trong đêm, không ngờ phát hiện ra... Ngũ Bộ Châu thiên địa đã bị phong bế, bọn hắn căn bản không thể trốn đi đâu được

Lần chạy trốn này, kế tiếp chỉ cần Thiên Đình không ngừng truy sát, cuối cùng cũng sẽ cùng đường mạt lộ

Thiên Đình đang buộc Yêu Tộc bọn hắn chiến một trận

Lại mấy ngày, trên không Bắc Châu mây đen giăng kín, từng nhánh binh mã Thiên Đình cơ hồ bao vây lại toàn bộ Bắc Châu

Vu Tộc nếm mùi thất bại trước đây, nhận được mệnh lệnh Thiên Đình, vào giờ phút này thu hẹp trận thế, tiến hành phòng ngự, dự định sau này phối hợp với Thiên Đình phản công một đợt

Thiên Đình mềm yếu mấy chục năm, đột nhiên thay đổi phong cách ngày xưa, trở nên cường ngạnh, quả quyết, thậm chí còn lộ ra một chút bá đạo

Điều này không chỉ khiến cho Yêu Tộc trở tay không kịp, càng làm cho thế lực khắp nơi có chút nghi hoặc, sau khi dò hỏi thông qua các mối quan hệ, mới thám thính được, chủ trì đại sự như vậy, chính là Thái Bạch Tinh Quân

Vị quyền thần Thiên Đình bình thường này huy sái ống tay áo, phong vân Tam Giới biến ảo, mưa gió Ngũ Bộ Châu sắp đến

Yêu Tộc tất nhiên là không cam tâm chịu chết, "Phái bảo thủ chủ chiến với Nhân Tộc", "phái trung lập chủ hòa với Nhân Tộc", "phái lệch lạc theo đuổi tình yêu và tự do" trong phe Yêu Tộc, cũng bắt đầu có động tác riêng biệt

Phái bảo thủ tụ tập yêu chúng, vây đánh bộ hạ Dương Tiễn

Phái trung lập phong bế bộ tộc, thành trì, chuẩn bị khi Thiên Đình đánh tới, dùng tốc độ nhanh nhất mở thành đầu hàng

Mà phái lệch lạc thì rất lợi hại...

Bọn hắn nghĩ tới nữ tử Yêu Tộc có một chút quan hệ với Lý Trường Thọ trước đây, sử dụng thời gian ngắn nhất tiến đến Thanh Khâu, mời vị hồ nữ này xuống núi, chọn lựa mấy vị hồ nữ đẹp nhất Thanh Khâu nhất tộc đi cùng, mang theo hậu lễ, cùng nhau đi đến Thiên Đình

- A Lan?

Tại Thông Minh Điện, Lý Trường Thọ đang đứng trước "bàn cát" suy diễn trận thế nhướng mày, hỏi Thiên Tướng truyền tin:

- Các nàng nói như thế nào?

- Chuyện, chuyện này...

Vị Thiên Tướng kia cúi đầu ôm quyền, nhỏ giọng thầm thì:

- Vị hồ nữ nắm giữ tín vật Thánh Mẫu Cung nói, nàng muốn hỏi một chút, ngài còn nhớ rõ Tiểu Lan từng bị ngài trấn áp qua hay không? Nàng được người nhờ vả, đến đây cầu tình cho một số nhỏ Yêu Tộc, còn thỉnh ngài gặp nàng một lần

Lý Trường Thọ hơi suy tư, hồ nữ cũng không quan trọng, sư phụ qua đã đầu thai được mấy trăm năm, đã sớm không còn liên quan

Tín vật Thánh Mẫu Cung kia mình không thể không cân nhắc, ngược lại không tiện làm mất mặt mũi của Thánh Mẫu nương nương

Vừa vặn, thừa dịp này chia rẽ Yêu Tộc...

Chỉ là một cái hô hấp, trong đáy lòng Lý Trường Thọ đã có tính kế, chậm rãi nói:

- Trọng địa Thiên Đình, không phải nàng có thể xông loạn. Bảo nàng chờ đợi trên không Bắc Châu, đợi ta suất quân đi tới, vào trước khi tiêu diệt Yêu Tộc Bắc Châu, đồng ý nói giúp cho nàng mấy câu. Chuẩn bị kỹ càng mấy tấm gương đồng, tường thuật hình ảnh trực tiếp

- Vâng!

- Tiểu thần tuân mệnh

Thiên Tướng cùng với mấy vị chính thần đồng thời đáp ứng, Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, tiếp tục hết sức chăm chú phía trên bàn cát ở trước mặt

Tuy rằng cần đánh những trận cam go, nhưng có thể làm giảm bớt thương vong của Thiên Binh, cũng không cần để binh tướng đổ máu vô ích

Lý Trường Thọ trở về Thiên Đình chẳng qua chỉ nửa tháng, phong vân bên trong thiên địa biến ảo, đạo đạo ánh mắt hội tụ tại ranh giới Bắc Câu Lô Châu

Ngũ Bộ Châu bị phong toả, Tứ Hải nổi sóng lớn, các tiên môn chinh phạt tại Trung Thần Châu đều dừng lại hơn phân nửa

Trong bất tri bất giác, chúng tiên tông vốn dĩ không để Thiên Đình ở trong mắt, vào giờ phút này đã là nhất định phải cân nhắc Thiên Đình chinh phạt Yêu Tộc, sẽ ảnh hưởng đến bọn hắn như thế nào

Vào ngày này, trên không Bắc Châu tiếng sấm rền rĩ, mây đen giăng kín

Ở chỗ Bắc Thiên Môn, mười mấy vị Thiên Tướng giáp vàng cầm binh khí, đằng đằng sát khí

Tả hữu đều có mười vạn Lôi bộ Thiên Binh, đứng ở tầng trên, tầng giữa và tầng dưới của đám mây, nín hơi đứng yên, như dây cung căng cứng

Ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, quyền thần Thiên Đình bình thường vừa mới bái biệt Ngọc Đế quay người đi ra, phía sau có mười mấy vị chính thần Thiên Đình đi theo

Ngọc Đế áo trắng ngồi ngay ngắn trên đài cao, trong mắt mang theo vài phần bình yên cùng với vui mừng, chậm rãi nhắm hai mắt lại

Giám quân • Thuyên Động!

Đại sự Thiên Đình như vậy, Ngọc Đế sao có thể bỏ lỡ?

Đối với cỗ hóa thân Thuyên Động này, y sửa đổi ý nghĩ, không muốn lại trốn trốn tránh tránh, mọi người đều biết đây là hóa thân Ngọc Đế, cũng không có ai dám điểm phá, như thế cũng thuận tiện cho y đi lại bốn phía

Chương 1364: Xuất phát!

So sánh với nhau, Lý Trường Thọ ngược lại là không có ý tưởng gì

Chỉ cần hóa thân này không thường xuyên xuất hiện, cũng không làm chuyện gì khiến hắn vui vẻ hay chọc giận sư muội của hắn, thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa và không có vấn đề gì

Thuyên Động vào giờ phút này liền xen lẫn ở bên trong Thiên Tướng chỗ Bắc Thiên Môn, đứng ở đằng sau các vị Thiên Tướng

Đây cũng là nơi phát ra không khí khẩn trương chủ yếu

Ngọc Đế lúc này...

Nói thật, kỳ thật cũng có một chút phát mộng

Y đương nhiên biết thực lực cụ thể của Thiên Đình bây giờ, cũng biết Thiên Đình bây giờ vẫn là trạng thái khuyết thiếu cao thủ. Tước nay vẫn luôn áp dụng sách lược bảo thủ phòng thủ, chính là lo lắng sự khó xử trước đây lại phát sinh

—— lúc dẫn phát đại kiếp Phong Thần, Thiên Đình khởi binh, không có cao thủ, Tam Giáo không trợ giúp, lại xám xịt trở về

Nhưng lúc này ở trong mắt Ngọc Đế, hành động sấm sét lần này của Lý Trường Thọ cũng không phải liều lĩnh, mà là có tổ chức chu đáo, có trật tự, tựa như kế hoạch đã chuẩn bị nhiều năm, lại không có tiết lộ cho y

Tại sao lại đột nhiên làm khó dễ?

Điều duy nhất biết được, chính là Lý Trường Thọ đi một chuyến đến Tử Tiêu Cung

Ngọc Đế không khỏi rơi vào trầm tư, trong đáy lòng nổi lên một cái phỏng đoán đối với Thiên Đế u mà nói, vẫn như cũ hơi có vẻ lớn mật!

【 Trường Canh bởi vì đánh mất Hồng Mông Tử Khí, bị Đạo Tổ lão gia mắng thành hạng người vô năng, Trường Canh tâm sinh oán khí, lập tức chứng minh năng lực của chính mình đối với Đạo Tổ. 】

Ừm, hẳn là như vậy

Luôn không có khả năng, ở ngoài ánh mắt của Thiên Đế y, hai người Đạo Tổ cùng với Trường Canh âm thầm phân cao thấp, đánh cờ với nhau

Chuyện này quá hoang đường, Đạo Tổ lật tay liền có thể cải thiên hoán địa

Bao gồm cả Thiên Đế chính mình, cũng là Đạo Tổ nói một câu liền có thể đổi, ông ta làm sao sẽ phân cao thấp cùng với Trường Canh?

Hơn nữa tính tình của Trường Canh lại ổn, mỗi khi đối lập với Tây Phương Giáo, đối với Thánh Nhân Tây Phương Giáo cũng sẽ không dùng ngôn từ kịch liệt, làm sao dám động tâm chống lại Đạo Tổ?

Thuyên Động bình tĩnh cười một tiếng, trong mắt tràn đầy sự bình yên

Tam Giới an bình, sinh linh an lạc

Đúng lúc này, từng luồng ánh sáng bay vụt đến, hóa thành thân ảnh Lý Trường Thọ cùng với mười mấy vị chính thần Thiên Đình từ chỗ Bắc Thiên Môn

- Xuất phát!

Lý Trường Thọ ra lệnh một tiếng, hai mươi vạn Lôi bộ Thiên Binh nơi đây cùng nhau xuất phát, hoàn thành mảnh ghép cuối cùng trong vòng vây Bắc Châu

Nửa ngày sau, lúc giữa trưa

Ở trên không Bắc Châu mặt trời chói chang, những đám mây chướng khí trải qua nhiều năm không tiêu tan dường như cũng mỏng manh hơn rất nhiều

Từ biên giới phía nam Bắc Châu đến bờ biển Bắc Hải, tám bộ

Thiên Binh, hơn ngàn tướng lĩnh, từng người tiến vào vị trí chiến đấu

Mấy trăm vị cao thủ Thiên Đình mời chào phân bố khắp các nơi, tuy không có đại năng đỉnh tiêm, chiến lực cũng coi như khả quan

Thân hình Lý Trường Thọ xuất hiện ở vị trí trung ương ranh giới Bắc Châu, ngồi ở trên một cái ghế bành, trăm vị Thiên Binh truyền lệnh đứng phía sau, tả hữu có vài vị văn thần Thiên Đình

Thuyên Động đi bờ biển Bắc Hải đốc chiến, chiến cuộc ở đó cũng sẽ dị thường kịch liệt

Phía dưới, yêu khí cuồn cuộn, đại yêu đếm không hết hội tụ ở đây, nhưng vào giờ phút này sơn lĩnh các nơi lại đều là yên lặng không có tiếng động

Lý Trường Thọ dường như nhắm mắt dưỡng thần, nhưng thật ra là âm thầm điều hành các bộ binh mã, lính liên lạc sau lưng hắn không ngừng phát ra từng khối ngọc phù truyền tin, phân chia kỹ càng chiến trường

Trong chiến cuộc đối phương có nhiều cao thủ, thì lại lấy kéo dài vây khốn làm chủ, tìm kiếm nhược điểm của đối phương, an bài tinh nhuệ Thiên Binh, cao thủ Thiên Tướng, sau khi khai chiến lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết, sau đó gấp rút tiếp viện bộ bên cạnh

Các bộ Thiên Binh Thiên Tướng sĩ khí tăng vọt, lòng tin no đủ, một trận chiến này chú định có người sẽ chảy máu vẫn lạc, cũng chú định có người sẽ một bước lên mây

- Ngao Ất trở về chưa?

Lý Trường Thọ mở miệng hỏi một câu, lập tức có Thiên Tướng tiến về phía trước bẩm báo, nói Phó Thống Lĩnh Thủy Quân Thiên Hà Ngao Ất hôm qua đã đến nơi đây

- Các bộ chuẩn bị công thành, buổi trưa ba khắc tiến công, trước tiên nổi trống tráng tráng quân uy

- Vâng!

Lính liên lạc từng người lay động pháp bảo trận kỳ trong tay, các nơi Bắc Châu liên tiếp vang lên tiếng trống đầy trời, trên không Bắc Châu hoàn toàn yên tĩnh

Bên trong tiếng trống, một số gương đồng xuất hiện trên mỗi chiến trường định sẵn tại Bắc Câu Lô Châu

Gương đồng chiếu lên không trung, bắn ra cùng một bức tranh ở bên trên mây mù, chiếu ra thân ảnh Lý Trường Thọ ngồi ở bên trên bảo toạ

Khóe miệng Lý Trường Thọ mang theo mỉm cười, ngón tay gõ gõ tay vịn ghế bành ngọc, tâm tình dường như vô cùng không tồi

Chương 1365: Loạn

Hắn nhàn nhã như vậy, tự nhiên làm tăng sĩ khí của phe mình

Nhưng một phương Yêu Tộc, nhóm lão yêu tâm sự nặng nề, nhóm Yêu Vương áp lực tăng gấp bội, đám yêu binh thì lẩm bẩm "Đại linh bạo sắp tới", từng người sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn không có ý chí chiến đấu

«Lực uy hiếp»

- Báo ——-

Chợt nghe lính liên lạc cưỡi mây phi nhanh, ghé qua từ trong thiên quân vạn mã, đến trước giá Thái Bạch Tinh Quân

Lính liên lạc quỳ một chân xuống mây, trong tay cầm lệnh phù, tiếng nói xuyên thấu qua gương đồng truyền khắp các nơi Bắc Câu Lô Châu

- Khởi bẩm Tinh Quân! Có Yêu Tộc đến đây cầu hoà, nói là cố nhân của ngài, lại thêm lúc trước đi Thiên Đình cầu kiến, ngài đã đáp ứng ngày hôm nay gặp gỡ bọn họ!

- Ồ?

Lý Trường Thọ nửa mở hai mắt, hơi suy tư, lạnh nhạt nói:

- Đúng là có chuyện như vậy, trước trận chiến còn có một chút thời gian, để bọn họ tới đây đi. Tả hữu!

- Ở đây!

- Sau đó nếu có Yêu Tộc lòng mang ý đồ xấu, trực tiếp diệt sát!

- Rõ!

Chúng Thiên Tướng cùng kêu lên đáp ứng, quân uy lăng liệt, sinh linh rung động

Không bao lâu, một đám mây trắng bồng bềnh bay tới trước mặt

Thiên Binh, trên đó chở hai bà lão, mấy vị nữ tử Yêu Tộc mỹ mạo, đứng thẳng ở giữa, chính là "người quen" kia

Năm đó bởi vì một số hiểu lầm điên cuồng theo đuổi Tề Nguyên lão đạo, cuối cùng rơi vào kết thúc tịch mịch, còn làm cho Lý Trường Thọ bị sư phụ Tề Nguyên dạy dỗ mấy lần, Thanh Khâu chi hồ, Lan!

Vào giờ phút này nàng cúi đầu nhíu mày, không dám ngẩng đầu nhìn vị chính thần duy nhất ngồi ở nơi đây, trong đáy lòng không ngừng hiện lên những lời căn dặn của tiền bối trước khi tới đây...

Rất nhiều tiền bối Yêu Tộc ký thác hi vọng duy nhất ở trên người nàng, mà nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý hy sinh bản thân bảo hộ gia tộc

Đối mặt với mười vạn Thiên Binh, đối mặt với thiên uy mênh mông, Tiểu Lan tất nhiên là không sợ hãi chút nào

Tu vi của nàng bây giờ không yếu, đã xem như ngôi sao sáng chói nhất bên trong nhân tài mới nổi Yêu Tộc. Lại bởi vì năm đó nhập tình đạo, bị gãy tình, những năm này dung mạo bản thân cũng xuất hiện một chút biến hóa

Không còn một chút bá khí khi làm chưởng quỹ hoa lâu Nam Châu năm đó, ít đi vẻ mặt si tình đứng ở phía trước sơn môn Độ Tiên Môn cầu gặp Tề Nguyên đạo trưởng trước đó, trở nên càng thêm sặc sỡ loá mắt, càng thêm dịu dàng hơn

Da thịt óng ánh trong suốt, giống như thiếu nữ đôi mươi, ngũ quan tỉ mỉ tinh xảo, vũ mị tự nhiên mà thành

Lúc này nàng mặc váy ngắn, mái tóc dài được búi cao đơn giản, liền có một loại phong tình tự nhiên, ngón tay thon dài mân mê, môi đỏ nhấp nhẹ, dáng người mảnh khảnh mê hoặc làm cho người ta suy tư liên tục

Cũng may Thiên Binh Thiên Tướng kỷ luật nghiêm minh, vào giờ phút này vô luận tu vi cao thấp đều không có nhìn chăm chú

Đợi đã, nếu như những Thiên Binh Thiên Tướng này lộ ra trò hề như vậy, như vậy liền có thể xem như vũ nhục lớn nhất đối với nhóm tiên tử Dao Trì

Tiểu Lan và hai bà lão cùng nhau đến phía trước Lý Trường Thọ, cùng nhau cúi đầu quỳ lạy

Một bà lão hô:

- Đặc sứ Thanh Khâu nhất tộc, bái kiến Thái Bạch Tinh Quân Thiên Đình!

Lý Trường Thọ im lặng không nói, ra hiệu các nàng đi sang một bên

Hai bà lão liếc nhìn nhau, từng người cúi đầu chắp tay, ra hiệu Tiểu Lan cùng với mấy vị nữ tử Yêu Tộc phía sau đừng có vọng động

Vào giờ phút này, Lý Trường Thọ cũng có một chút buồn bực

Tiểu Lan này...

Rõ ràng có vấn đề!

Đạo cảnh tiến triển, vì sao nhanh chóng như vậy? Bất tri bất giác đã là đến biên duyên cảnh giới Kim Tiên!

Lý Trường Thọ âm thầm dùng vọng khí chi pháp, nhưng lại không nhìn thấy Tiểu Lan có bao nhiêu khí vận gia trì. Trong mắt lóe lên một tia sáng màu xanh lam, sử dụng mượn thiên nhãn chi thuật, Lý Trường Thọ lại là nói thầm một tiếng muốn mạng

Một con hồ ly trắng như tuyết quỳ sát ở trước người mình, chín cái đuôi sau lưng rải rác khắp mặt đất

Đây là...

Cửu vĩ yêu hồ?

Rất có thể

Ấn theo nước tiểu tính của Thiên Đạo, khục, ấn theo ý nghĩ an bài nhất quán của Thiên Đạo—— phàm là người phát sinh liên quan tất có hậu sự

Sư phụ Tề Nguyên của chính mình là chuyển thế thân Khương Tử Nha, như vậy hồ nữ từng theo đuổi sư phụ là cửu vĩ yêu hồ, cũng không có gì ngoài ý muốn...

Phi! Chỉ có quỷ mới không ngoài ý muốn!

Bản cố sự Phong Thần chính mình tham dự này đến tột cùng là phong cách gì? !

Cửu vĩ yêu hồ si tâm Khương Tử Nha, phụ thân Tô Đát Kỷ cùng với Đế Tân thổi sáo hàng đêm

Tô Đát Kỷ cùng với trưởng tử Chu Văn Vương - Bá Ấp Khảo thanh mai trúc mã, cửu vĩ yêu hồ vì hoàn thành đại nghiệp che thương cố ý câu dẫn Bá Ấp Khảo...

Loạn, thật là loạn!

Chương 1366: không tiện từ chối

Tâm thần cấp tốc trở nên tĩnh lặng, Lý Trường Thọ mở ra Không Minh Đạo Tâm, chậm rãi hỏi:

- Đạo hữu gần đây có mạnh khỏe?

Tiểu Lan run lên, có một chút yếu đuối ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ một chút, nhỏ giọng hỏi:

- Tinh Quân đại nhân thế nhưng là đang hỏi nô gia?

- Ừm!

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Ngoại trừ ngươi, nơi đây còn có ai từng có giao tình với ta?

- Nô gia gần đây an tâm tu hành, không ra ngoài đi lại, hết thảy mạnh khỏe

Tiểu Lan ôn nhu đáp, tiếng nói không tự giác có một chút phát run, thấp giọng nói:

- Năm đó nô gia... Tiểu Lan không biết tôn giá Tinh Quân đại nhân, có nhiều chỗ mạo phạm, còn thỉnh Tinh Quân đại nhân rộng lòng tha thứ

Nàng dứt lời, trong mắt mang theo vài phần do dự, vẫn là hỏi:

- Đạo trưởng... ra đi có an tường hay không?

Lý Trường Thọ nhắm mắt than nhẹ, nói:

- Bị Kim Ô Chân Viêm đốt sạch hồn phách, sao có thể an tường. Mà thôi, không nói thêm, ngày hôm nay chính là trận chiến hủy diệt Yêu Tộc, cũng coi như ta xuất một ngụm ác khí. Thượng Cổ Yêu Tộc làm nhiều việc ác, không tu đức hạnh, ức hiếp vạn linh, bản dục muốn chống lại Vu Tộc, cuối cùng lại thay thế Vu Tộc trở thành thiên địa chi ác. Sau Vu Yêu chi chiến, sinh linh thảm đạm, thiên địa nguyên khí đại thương, ở giữa Vu Yêu có Đạo Tổ nghiêm lệnh, không được sinh ra thêm sự cố.

- Nhưng những Yêu Tộc các ngươi này, ôm trong ngực mộng cũ Thượng Cổ, coi nhân vật chính thiên địa hiện nay -Nhân Tộc như súc vật, vẫn luôn không quên hủy diệt Vu Tộc, đông sơn tái khởi, vì thế phạm phải từng đống tội ác. Thiên địa đều không dung. Các ngươi ngày hôm nay đến đây cầu tình vì Yêu Tộc, có bao giờ nghĩ tới, những sinh linh táng thân ở trong miệng hung yêu chưa? Ai lại sẽ cầu tình vì bọn hắn?

- Chuyện này...

Tiểu Lan cúi đầu không dám trả lời, nàng vốn cũng không am hiểu biện hộ những thứ này

Nếu nói làm thế nào nói chuyện yêu đương, hay là tầm hoan tác nhạc, nàng có học thức tích lũy từ Thanh Khâu, dùng mãi không hết, nhưng trái phải rõ ràng, nhân quả đại chiến như vậy, lại quả thực nói không nên lời

Một bà lão vội nói:

- Tinh Quân đại nhân, Yêu Tộc cũng không phải là chỉ có hung ác, Yêu Tộc cũng có bộ tộc lương thiện không sát sinh. Những Yêu Tộc dã tâm bừng bừng, xem sinh linh như súc vật đó, kỳ thật cũng không phải là chủ thể Yêu Tộc

- Phải không?

Lý Trường Thọ cười nhạt một tiếng, nói:

- Các ngươi ngày hôm nay đi cầu tình, là vì những Yêu Tộc đó?

- Tinh Quân đại nhân anh minh! Chúng ta chỉ là muốn có một chỗ dung thân ở giữa thiên địa!

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, ngón tay gõ nhẹ lên tay vịn ghế bành ngọc

- Có phải là Yêu Tộc lương thiện hay không, làm sao phán đoán?

- Nghiệp chướng công đức tự nhiên có thể phán đoán

Bà lão kia nói:

- Yêu Tộc vốn dĩ gian nan, lúc không ít đồng tộc còn chưa khai linh trí, tất nhiên là ăn lông ở lỗ, chắc chắn sẽ có một chút nghiệp chướng, nhưng nghiệp chướng như vậy khá nhỏ. Bây giờ đại chiến sắp đến, Tinh Quân đại nhân ngài chỉ cần hạ lệnh, Yêu Tộc chưa làm ác ẩn cư động phủ, đừng có ra ngoài đi lại, tự nhiên sẽ có một số lớn Yêu Tộc tán đi, Thiên Đình cũng có thể bớt đi rất nhiều lực cản

Lý Trường Thọ nhíu mày, ngồi ở kia nhắm mắt trầm tư

Một tia truyền âm đột nhiên rung động ở trong đáy lòng Tiểu Lan:

- Ngươi có biết, ngươi ngày hôm nay đến đây, sẽ chôn xuống quả đắng cỡ nào?

Tiểu Lan run lên, ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ một chút, ở phía dưới tóc trắng mày trắng kia, lờ mờ có thể thấy khuôn mặt thanh niên đạo sĩ kia

Tiểu Lan lắc đầu, ánh mắt hơi nghi hoặc một chút

Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, truyền âm nói:

- Thôi được, xem như đoạn cho ngươi một phần nhân quả, ngày hôm nay ta chỉ điểm ngươi đôi câu. Các ngươi tới đây cầu tình, nhưng thật ra là dấu hiệu mấu chốt phân hoá Yêu Tộc, những lời các ngươi vừa mới nói ra, đã bị ta tung ra tại các nơi Bắc Châu

- Ở trong mắt những lão yêu kia, các ngươi đến đây cầu bình yên cho bản thân, đã là phản đồ. Ngươi ngày hôm nay quá mức dễ thấy, sau đó chắc chắn sẽ bị Yêu Tộc nhằm vào, coi như không dám hạ thủ đối với Thanh Khâu nhất tộc các ngươi, cũng sẽ có lời đàm tiếu. Hãy làm một số chuẩn bị đi. Nói đến thế thôi, nhân quả năm đó ta dùng hình dáng tướng mạo của sư phụ ta lừa gạt ngươi hai lần kết thúc từ đây, ta và ngươi sau này lại không còn giao tình. Trời đất tuy lớn, tự giải quyết cho tốt

Truyền âm dừng ở đây, Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài

- Đứng lên đi

Lý Trường Thọ nói:

- Thanh Khâu Hồ tộc hiếm khi làm ác, giao hảo với không ít tiên tử Thánh Mẫu Cung, việc này ta cũng biết được. Nếu các ngươi ngày hôm nay đã đến đây cầu tình, ta cũng không tiện từ chối, dù sao Thánh Mẫu nương nương cũng có đại ân với ta

Chương 1367: Trừ yêu!

- Từ hôm nay trở đi, Yêu Tộc không dính nghiệp chướng, thối lui đến phía đông Đông Thắng Thần Châu chờ đợi, Thiên Binh sẽ không làm khó dễ đối với các ngươi, hi vọng các ngươi từ nay về sau giữ mình trong sạch. Hai chữ Yêu Tộc này, về sau không cần dùng nhiều

Nói xong, Lý Trường Thọ khoát khoát tay, tự có Thiên Tướng Thiên Binh tiến về phía trước xua đuổi

Hai bà lão kia đại hỉ, mấy vị nữ tử Yêu Tộc cũng là như trút được gánh nặng, cả đám dập đầu hành lễ

Chỉ có Tiểu Lan như có điều suy nghĩ, bị Thiên Binh đuổi ra trước, quay đầu liếc nhìn Lý Trường Thọ, hạ thấp người hành lễ đối với vị lão thần tiên này

Lý Trường Thọ lại rơi vào trầm tư ở trên mây

Chuyện này làm sao xử lý?

Mặc dù chính mình nói sư phụ đã hồn phi phách tán, nhưng trong đáy lòng Tiểu Lan rõ ràng còn có tình căn chưa dứt

Nếu ở bên trong đại kiếp Phong Thần, sư phụ của chính mình Khương Tử Nha đi Triều Ca Thành làm quan, bị Tiểu Lan nhận ra, không kiềm lòng được chạy tới bữa tiệc đêm, sư phụ cũng là không kiềm lòng được...

Đế Tân thực thảm!

Nhi nữ tư tình chỉ là việc nhỏ, nếu vì vậy mà thay đổi tuyến cố sự Phong Thần, làm hỏng một ít tính kế của chính mình, từ đó bởi vì nhỏ mất lớn

Làm sao bây giờ?

Làm một chút mánh khoé trên chuyển thế thân của sư phụ, tránh cho bị Tiểu Lan nhận ra?

Cũng không đúng, Hồng Hoang to lớn như thế, cửu vĩ yêu hồ không nhất định chính là Tiểu Lan... ừm, sau đó phái Đạo Nhân Giấy giám thị, quan sát thêm một hồi sẽ có kết luận

Bên cạnh có Thiên Tướng truyền âm nhắc nhở:

- Đại nhân, đã đến giờ

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời, chậm rãi đứng dậy, tay trái mở ra, bên cạnh có Thiên Tướng đưa thần kiếm tới, bị Lý Trường Thọ cầm thật chặt

- Các bộ nghe lệnh!

Nghe lệnh... nghe lệnh...

Tiếng nói của Lý Trường Thọ xuyên thấu qua vân kính, quanh quẩn tại các nơi Bắc Châu

Bên trong thiên địa một mảnh túc sát

Mặt đất phảng phất như là núi lửa sắp phun trào, những yêu khí áp lực đó chính là dung nham phun trào, đang tích góp lực lượng dâng trào lên trên

Bầu trời giống như mắt bão trong bão tố, tuy yên lặng trong chốc lát, nhưng chỉ cần hơi xuất hiện một chút chếch đi, lập tức sẽ nổi lên một trận cuồng phong!

Khanh ——

Lý Trường Thọ rút thần kiếm ra, chỉ xéo xuống phía dưới

- Trừ yêu!

…

- Ôi chao, Bắc Châu thật sự đánh nhau!

- Linh lực dao động lớn như vậy, mới phát hiện ra à? Trước khi đi ra, đang bế quan suy nghĩ Ngọc Nữ tâm kinh à?

- Đạo hữu ngươi lại mưu hại bần đạo, bần đạo đánh chết ngươi!

Tại Côn Luân Sơn, một đám lão đạo ngày bình thường tụ tập uống trà, đạo đạo thân ảnh đứng trên không trung, ngắm nhìn phương hướng đông bắc

Nơi đó, ban ngày có mây lửa, tiếng sấm rền rĩ, tiếng gió rít gào, ở xa như vậy cũng có thể mơ hồ nghe thấy

Có lão đạo hỏi:

- Thiên Đình lần này là tới thật sao? Không phải uy hiếp làm bộ dáng, là thật sự muốn khai chiến cùng với Yêu Tộc?

- Có lẽ là Yêu Tộc trước đây hành động quá phận, thừa dịp Thái Bạch Tinh Quân không ở trong thiên địa, gây chuyện thị phi khắp nơi, Thiên Đình lần này là muốn quét sạch xu hướng suy tàn trước đây. Lúc này lấy Yêu Tộc khai đao, đập núi chấn hổ, cũng là một bước đi khôn ngoan

- Không sai, không sai

- Là đạo lý như vậy

Chúng lão đạo trong lúc nói chuyện, một đạo lưu quang bay vụt mà đến từ chỗ đại chiến, hóa thành thân hình một vị lão đạo

Trên mặt lão đạo này vẫn còn vẻ khiếp sợ, chắp tay một cái đối với chúng Luyện Khí Sĩ, vội vàng đáp xuống đình nghỉ mát phía dưới, uống trà để bình tĩnh lại nỗi khiếp sợ

Đám lão đạo xem náo nhiệt chờ tin tức kia lập tức đuổi theo:

- Tìm hiểu được cái gì rồi?

Lão đạo vừa trở về nhấp một ngụm trà, thở dài:

- Thảm, quá thảm rồi!

- Cái gì thảm? Đừng có thừa nước đục thả câu nha đạo hữu!

- Bần đạo mới trở về từ ranh giới Bắc Châu, vừa rồi đã tận mắt nhìn thấy! Một mảnh lại một mảnh yêu binh bị Thiên Binh thu hoạch, địa giới phương viên mấy ngàn dặm đều là thần thông pháp bảo, tiên quang nồng đậm đến linh thức đều không thể phát ra! Nghe nói, còn có địa phương khác cũng đang đại chiến, Thiên Đình lần này cũng không chỉ xuất động mấy trăm vạn Thiên Binh!

- Thiên Đình có nhiều Thiên Binh như vậy?

- Tát Đậu Thành Binh mà thôi, bần đạo ở đây cũng đều có thể ngửi thấy mùi bột đậu bị đốt

- Cũng không biết Yêu Tộc lần này có thể thương cân động cốt hay không, Thiên Đình hiện nay vẫn là tích lũy không đủ, đoán chừng cùng với Yêu Tộc cũng chính là lưỡng bại câu thương

- Không thể nói như thế, Thái Bạch Tinh Quân có khả năng không thắng, nhưng vĩnh viễn không lỗ

Lão đạo vừa trở về kia ngồi ngã trên ghế, chậm rãi thở phào một hơi, đáp chắc nịch:

- Không, lần này tuyệt đối không phải lưỡng bại câu thương, Thiên Đình là muốn nhổ tận gốc Yêu Tộc Bắc Châu

Chương 1368: Tội gì khổ như thế chứ?

- Thái Bạch Tinh Quân lần này rất hung ác, Thiên Đình bất tri bất giác lại đã có nhiều trường sinh tiên như vậy. Các vị là không thấy, những yêu binh đó vừa xông lên liền tán, các lộ Thiên Binh đánh lén, thiên lôi đánh không ngừng, thiên hỏa vô tận, càng là có chiến trận bần đạo thấy cũng đều chưa thấy qua, mấy trăm Chân Tiên hợp lực, vậy mà liền có thể chống lại cùng với đại yêu Kim Tiên!

- Những lão yêu hung tàn đó, hoặc là bị vây công, hoặc là bị Thái Bạch Kim Tinh tự tay đánh chết, hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp! Thiên Đình lần này, là thật sự cam lòng chảy máu!

Chúng lão đạo nghe vậy hít vào một hồi hơi lạnh, từng người liếc nhìn nhau, phân tích Yêu Tộc đợt này tổn thất nặng nề, đối với đại thế Hồng Hoang sẽ có ảnh hưởng gì

Chúng lão đạo mồm năm miệng mười thảo luận gần nửa ngày, đột nhiên nhìn thấy một đóa mây trắng từ từ thổi qua, Độ Ách Chân Nhân gần đây càng thêm tươi tốt cưỡi mây mà tới

Nhìn Vị Chân Nhân này, mặc một thân đạo bào lụa mạ vàng, cầm trong tay một tấm gương đồng, thỉnh thoảng nhìn vào tấm gương đồng không ngừng nói "ồ ồ", trêu cho chúng lão đạo trong lòng ngứa ngáy khó nhịn

Chúng lão đạo đang định hỏi tấm gương đồng này là vật gì, Độ Ách Chân Nhân lại lẩm bẩm một câu:

- Ồ... ? Đây là hóa thân của Hậu Thổ nương nương? Hóa thân thất tình lục dục bên trong lời đồn lại có uy lực như thế!

Chỉ một thoáng, từng đôi mắt xẹt tới, càng là có lão đạo thi triển thuật liếc mắt đưa tình, hai con mắt nhảy đến phía sau Độ Ách Chân Nhân, nhìn về phía gương đồng

Những gì hiện ra trên gương đồng, đúng là đại chiến giữa Thiên Đình và Yêu Tộc tại Bắc Châu!

Một đám lão đạo ùa lên, Độ Ách Chân Nhân mỉm cười lắc đầu, cầm gương đồng ngồi ở giữa mây mù, dù bận vẫn ung dung khoe khoang "tình báo" trực tiếp này của chính mình

Bên trong gương đồng, thiếu nữ có khuôn mặt, tư thái, khí chất gần như hoàn mỹ, đang giẫm trên từng đoá từng đoá hoa sen dạo bước trong đại chiến

Nàng mỗi lần đặt chân, mũi chân cùng với hoa sen bảy màu đụng vào, liền sẽ có làn sóng nhàn nhạt nhộn nhạo lên, giống như cơn mưa xuân lặng lẽ làm ẩm vạn vật, cũng như gió thu không đành lòng hái đi lá rụng

Trong phạm vi trăm dặm xung quanh nàng, chỉ có đạo binh do Thiên Binh thả ra, cùng với một lượng lớn yêu binh biểu tình phức tạp

Đám yêu binh lúc khóc lúc cười, hoặc ở trong điên cuồng đồng quy vu tận cùng với đồng bạn bên người, hoặc ở trong bi ai tuyệt vọng thúc thủ chịu trói, vươn cổ chịu giết

Chợt có lão yêu xông ra từ dưới nền đất, hóa thành một đầu cự tượng lông vàng, đầy rẫy hung quang, hung tợn phóng tới thiếu nữ bên trong hoàn mỹ mang theo một tia không hài hòa này

Thiếu nữ cũng không quay đầu lại, mũi chân lúc rơi hơi nặng một chút, một làn sóng màu xám xẹt qua, đầu cự tượng kia ngơ ngác dừng ở không trung

Cự tượng ngửa đầu nhìn bầu trời một chút, lại nhìn mặt đất, mắt thấy thảm trạng Yêu Tộc các nơi, cảm thấy tộc của mình đang đến hồi kết thúc, ánh hào quang Yêu Đình đã không có cách nào lấp lánh tại Hồng Hoang thiên địa

Cự tượng hóa thành hình người, nhìn hai bàn tay to lớn của mình, không có dấu hiệu nào vận khởi toàn lực, bổ một chưởng vào đỉnh đầu chính mình, thân thể chậm rãi rơi xuống từ không trung...

- Tội gì khổ như thế chứ?

Thiếu nữ kia khẽ than thở một tiếng, dưới chân dạo bước, tiếp tục đi dạo quanh chiến trường, duy trì thất tình chi lực của chính mình cân bằng

Nơi nàng đi qua, Thiên Binh Thiên Tướng nhao nhao né tránh, chỉ dùng đạo binh chém giết với Yêu Tộc, lại có xu thế phong quyển tàn vân

Ở bên trên Côn Luân Sơn

Chúng lão đạo thông qua gương đồng chứng kiến cảnh này đều kinh ngạc không biết đây là thủ đoạn gì

Cũng may Lãng tiền bối không có phổ cập « phương pháp sử dụng một trăm loại ĐM» ở Hồng Hoang, nếu không thì yến tiệc ở Côn Luân Sơn lúc này nhất định tràn ngập náo nhiệt

Độ Ách Chân Nhân cảm khái nói:

- Thất tình chi lực chúng sinh, lại cũng là vô thượng đại đạo, kỳ quá thay hay quá thay

Trong khi nói, ngón tay y điểm nhẹ... trong gương đồng hiện ra một cuộn 'danh sách', đồng thời bấm vào cột đầu tiên có nhiều lượt xem nhất, thấy được một vị tiểu tướng đang chém giết giữa Yêu Tộc

Kỳ thật không chỉ là gương đồng trong tay Độ Ách Chân Nhân có thể xem được, tại các đại phường trấn Trung Thần Châu, bên trong từng tấm gương đồng lớn Thiên Đình dựng lên trước đay, cũng đều đang phát hình ảnh tương tự

Trận chiến Thiên Đình tiêu diệt Yêu Tộc

Những cảnh tượng đó...

hóa thân thất tình lục dục Hậu Thổ huyền diệu lại khiến trong đáy lòng người ta phát lạnh, những nơi thân hình đi qua, tất cả sinh linh đều mất khống chế

Thượng Cổ Chiến Vu dũng mãnh thiện chiến lại thi triển thủ đoạn hung tàn, dường như đang tái hiện sự thảm liệt của đại chiến Thượng Cổ Vu Yêu

Chương 1369: Bổ đao!

Tướng quân ba mắt thẳng tiến không lùi, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương trùng sát các nơi, phàm là có đại yêu phóng về hướng Thiên Binh chi trận, ở trong chớp mắt tiếp theo sẽ thấy thân ảnh y chạy nhanh tới

Còn có Thiên Đình chiến trận tiến thối có độ lại biến hóa khó lường kia, có thể được coi là một "sự cách tân" viết lại lý niệm đấu pháp Hồng Hoang

Đủ loại chiến trận uy lực phi phàm hiện ra ở trước mắt chúng Luyện Khí Sĩ, làm cho không ít Luyện Khí Sĩ cảm thấy Thiên Đình thiếu cao thủ, phải đánh giá lại thực lực của Thiên Đình...

Đương nhiên, làm cho người ta chú ý nhất, vẫn là vị Thái Bạch Tinh Quân kia

Mặc dù lúc hắn mặt mũi hiền lành rơi vào ranh giới Bắc Châu, bị hơn mười vị cao thủ Yêu Tộc vây công bộ dáng thực chật vật

Nhưng anh tư hắn xé mở đạo bào, trong tay cầm Tiểu Lục Thần Thương hoành tảo thiên quân, quả thật có một chút tiểu soái

Nói đúng ra, là lão soái

Lý Trường Thọ mặc dù cũng rất muốn ngồi ngay ngắn ở trên đám mây xem binh tướng Thiên Đình trùng sát, nhưng phe mình vốn là không có mấy vị cao thủ, vì lý do ổn thoả, hắn vẫn là tự mình hạ trận... cũng hấp dẫn hơn phân nửa lực chú ý của cao thủ đối phương

Một trận chiến Bắc Châu này, đánh ba ngày ba đêm

Bắc Châu nguyên bản tối tăm không mặt trời, một bộ phận khu vực bị đánh ra bầu trời xanh thẳm

Tại ranh giới Bắc Châu, ở bên ngoài chướng khí khôn cùng, đại sơn liên miên kia bị nhuộm đỏ như máu, tro của vô số đậu tiên trộn với máu Yêu Tộc, tạo thành một hỗn hợp sền sệt

Hung tàn nhất chính là, lại có mấy vị Vu Tộc ngu ngơ, chảy nước miếng đối với những cháo này, rất có xúc động thử một chút...

Yêu Tộc tụ tập tại Bắc Châu bị quét sạch sành sanh, tám bộ Thiên Binh tổn thương một thành năm, hơn mười vị Thiên Tướng vẫn lạc

Âm phong quét qua, âm binh Địa Phủ mang đi hồn phách Thiên Binh Thiên Tướng hi sinh còn sót lại

Hồn phách Yêu Tộc diệt sát ngay tại chỗ, giảm nhẹ một ít áp lực công việc cho Địa Phủ, một đám hồn phách Thiên Binh mang theo công đức, đạp lên 'thông đạo chuyển sinh siêu cấp hội viên'

Ưu tiên chuyển thế, phúc duyên không ít, thuận tiện tặng kèm nhiều dịch vụ chất lượng cao như thành viên Nguyệt Lão Điện miễn phí, Tài Nguyên Cổn Điện che chở cả đời, vân vân

Những người từng chảy máu vì Thiên Đình, Thiên Đình tự nhiên sẽ không bạc đãi

Sau đại chiến, Bắc Châu hoàng tàn khắp nơi

Thiên Đình binh mã từng người trở về doanh, kết đội bên trong bầu trời trở về bắc, tây, trung, tam Thiên Môn, kế tiếp còn có tiệc ăn mừng Dao Trì

Lý Trường Thọ lại không sốt ruột trở về, hắn chắp tay sau lưng, bảo trì thân ảnh vẻ già nua xuất hiện tại hết đỉnh núi này đến đỉnh núi khác, dạo bước tại phiến chiến trường này

Chúng chính thần Thiên Đình thấy thế nhao nhao cảm khái, cũng đi theo trong không trung, cũng không sốt ruột trở về Thiên Đình lĩnh công

Có thần tiên thở dài:

- Đây chính là Thái Bạch Tinh Quân! Lúc hạ lệnh công phạt sát phạt quả đoán, không chút dây dưa dài dòng nào, sau khi đại chiến lại không có cách nào khống chế phần thương xót trong đáy lòng kia, thể hội sự thống khổ chúng sinh mất đi

Chúng chính thần từng người gật đầu tán thưởng, ngôn từ ca ngợi đối với Lý Trường Thọ không dứt bên tai

Rốt cuộc, hóa thân thất tình lục dục bay tới từ nơi xa, một thân váy dài không nhiễm bụi bặm, ba ngàn tóc đen phất phới theo gió, khuôn mặt lại mang theo một chút rầu rĩ, nhìn thấy Lý Trường Thọ chính là nhẹ nhàng thở dài:

- Bọn hắn cũng quá thảm rồi

Chúng thần tiên trên mây đúng là buồn theo trong lòng, mấy vị chính thần tâm cảnh bất ổn không nhịn được lã chã rơi lệ

Lý Trường Thọ mang theo mỉm cười, lạnh nhạt nói:

- Trước đây đã cho bọn hắn rất nhiều cơ hội, con đường này cũng là bọn hắn tự chọn, không nói tới thảm hay là không thảm

Hóa thân thất tình lục dục chủ đạo lúc này, tất nhiên là Tiểu Ai

Tiểu Ai buồn bực nói:

- Vậy ngươi đi dạo ở đây làm gì?

- Bổ đao!

Lý Trường Thọ cau mày nói một câu:

- Những cao thủ Yêu Tộc đó rất xảo trá, nói không chừng liền có người giả chết thoát thân, ngươi xem... phía trước chẳng phải có một kẻ

Trong lúc nói chuyện, Lý Trường Thọ tiện tay đánh ra một chưởng, một ngọn núi nhỏ phía trước đổ sụp ầm ầm, trực tiếp đánh chết một con rắn lớn tám đầu giả chết

Nếu không phát triển về hướng chín đầu, sẽ không sinh tám đầu

Lý Trường Thọ lắc đầu, thở dài:

- Hệ thống Thiên Binh vẫn là không hoàn thiện, sau đó vẫn là cần tăng cường đội hậu cần thu dọn chiến trường, rất nhiều bảo tài đều lãng phí. Yêu Tộc này mặc dù thân gia mỏng, nhưng góp gió thành bão, chân muỗi lại mảnh cũng có thịt. Những Thiên Binh Thiên Tướng này, đều là không có trải qua thời gian khổ cực, không biết tiết kiệm!

Tiểu Ai: "..."

Chúng thần tiên: "..."

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, ra hiệu Tiểu Ai cùng với hắn cùng nhau tuần tra các nơi, Tiểu Ai cũng không cự tuyệt, các hóa thân thất tình lục dục khác theo thứ tự đi ra lên tiếng chào với Lý Trường Thọ

Chương 1370: nguyên liệu nấu ăn

- Lần này đa tạ các ngươi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nếu không phải các ngươi ra tay, Thiên Binh hao tổn tối thiểu phải tới ba thành

Tiểu Ai thở dài:

- Ta quá thảm rồi, kết quả là vẫn là bị ngươi dùng làm pháp bảo, nói bằng hữu gì đều là gạt người

Lý Trường Thọ cũng không nói tiếp, chủ động dẫn dắt tiết tấu nói chuyện

Nếu như đọa nhập logic của Tiểu Ai, bi ai tất nhiên là sẽ siêu cấp gấp bội

Lý Trường Thọ nói:

- Những năm này chơi đùa tại phàm tục như thế nào? Có muốn tới Thiên Đình ở một thời gian hay không?

- Đi chỗ nào không phải đều là do ngươi an bài

Tiểu Ai sâu kín nói thầm một câu:

- Các nàng còn muốn đi ba ngàn thế giới nhìn một chút

- Qua mấy trăm năm nữa

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đợi đại kiếp tiêu tán, ngươi đi đâu cũng đều sẽ không có ai quản. Chỉ là bây giờ, ngươi cùng với Hậu Thổ nương nương cũng chưa hoàn toàn tách ra, cũng ở bên trong danh sách Thiên Đạo, nếu ngươi không khống chế nổi, thất tình chi lực bộc phát, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến đại kiếp vận chuyển. Điểm ấy cũng chỉ có thể ủy khuất ngươi, nếu ngươi cảm thấy phàm tục Nam Châu càng thú vị hơn, liền có thể luôn chơi đùa tại phàm tục

Tiểu Ai mím môi ứng tiếng, trong mắt tràn đầy xót xa đối với chính mình

Ánh sáng trong mắt nàng khẽ lóe lên, miệng nhỏ đột nhiên cong lên, khẽ hừ một tiếng, khoanh tay nói:

- Thiên Đình quy củ quá nhiều, không có hứng thú, ta lại đùa nghịch mấy trăm năm tại phàm tục! Ngươi có rảnh liền dẫn người tới thăm ta nhiều hơn, thuận tiện mang vị đạo nhân thích mặc quần áo màu đỏ kia tới, chúng ta cũng rất nhớ y! Ừm, ta hứa sẽ không đánh chết y!

Lại là đổi hóa thân

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nói chuyện phiếm cùng với đạo hữu, thật sự cần suy nghĩ thật nhanh. Vậy cũng tốt, du ngoạn tại phàm tục thì du ngoạn tại phàm tục, nếu phát giác tình hình không đúng liền tiến đến Đông Hải, ta sẽ đi chào hỏi Long Vương. Cao thủ Long Tộc đông đảo, coi như không thể trấn áp ngươi, cũng có thể kéo dài một chút thời gian

- Được, được, biết rồi, để Tiểu Ai ra hàn huyên với ngươi đi!

Tiểu Nộ trợn mắt một cái:

- Lão thần tiên cái gì, thật chán!

Lý Trường Thọ cười không nói, tiếp tục tản bộ ở chỗ này

Bổ đao, cũng là thử thách lòng kiên nhẫn

Đi dạo đi dạo, Lý Trường Thọ liếc mắt nhìn góc rừng rậm nào đó, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, lấy ra một khối ngọc phù nắm ở trong tay, bắt đầu khắc vào một ít đồ văn

Góc rừng kia, hai vị nam vu ngồi xổm trên mặt đất đội khăn trùm đầu, từng người cầm một bụi cỏ to che lấp thân hình, bí mật quan sát bóng lưng Lý Trường Thọ cùng với hóa thân thất tình lục dục

- Ngựa, chúng ta cứ như vậy đi qua quỳ xuống? Bò... Ò... ~-

- Tổ hóa thân chính là tổ, Tinh Quân đang tản bộ với tổ, đừng đi qua quấy rầy, chờ xem, hí hí!

- Mấy ngày nay đánh thật đã nghiền, nhưng cũng có không ít huynh đệ tử thương

Đầu trâu thở dài:

- Ở lâu tại Địa Phủ, ta cũng có một chút trách trời thương dân, cảm thấy sinh linh không dễ. Chẳng qua đây cũng là ân oán Thượng Cổ lưu lại, chấm dứt cũng rất tốt

Mặt ngựa tiện tay nhét một cọng cỏ vào miệng nhai, đáp:

- Các lộ Yêu Vương Yêu Tộc chết thì chết trốn thì trốn, một hai ngàn năm đằng sau là không nháo ra đại sự gì

- Đáng tiếc

Đầu trâu hơi có một chút tiếc nuối:

- Mấy đầu đại yêu thoạt nhìn ngon lành đó chạy thoát, trường sinh yêu sống nhiều năm như vậy, khẳng định rất chắc thịt. Ngựa, Yêu Tộc tạm thời bị giải quyết, chúng ta chẳng phải là không có cơ hội rồi? Bò... Ò... ~ -

- Ta lại cảm thấy sống yên ổn tốt hơn, ở bên ngoài mãi là không có ý nghĩa. Bà của ngươi không phải đã nói rồi sao? Thiên địa này là hướng tới ổn định, trật tự Thiên Đình mang đến đang từng bước hoàn thiện, hí hí! Đều là chuyện tốt, hí hí ~ -

- Hai vị Nguyên Soái ngồi xổm ở đây làm gì?

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng nói quen thuộc kia, Ngưu Đầu Mã Diện giật mình một cái nhảy dựng lên, quay người nhìn lại, đã thấy Thái Bạch Tinh Quân đang đứng ở trước mắt hai huynh đệ, tổ hóa thân nhà mình đã cưỡi mây bay xa

Đầu trâu hô to một tiếng:

- Địa Phủ câu hồn nhị sứ bái kiến Tinh Quân đại nhân!

Hai vu quỳ một chân trên đất, cúi đầu hành lễ

Lý Trường Thọ mỉm cười hư đỡ, dùng hai cỗ tiên lực nâng đỡ bọn họ lên, ấm giọng nói:

- Thiên Đình còn có rất nhiều chuyện hậu sự cần ta xử lý, liền không ôn chuyện cùng với hai vị Nguyên Soái. Đây là mười tám loại bí phương gia vị ta luyện chế, hai vị có thể tuỳ ý dùng. Ngày khác lại đi Địa Phủ bái phỏng

Cầm ngọc phù trong tay đẩy qua, Lý Trường Thọ mỉm cười khoát tay, thân ảnh hóa thành thanh vụ tiêu tán theo gió, lưu lại Ngưu Đầu Mã Diện vui chơi một hồi ở trong rừng, phân biệt lao đi về phía các chỗ chiến trường

Đầy khắp núi đồi, đều là nguyên liệu nấu ăn!

...

Chương 1371: vây kín

Sau trận chiến trừ yêu tại Bắc Châu, Thiên Đình dựa thế đóng quân tiên binh tại ranh giới Bắc Châu, bắt đầu kế hoạch «thiên địa quét yêu» trùng trùng điệp điệp

Trừ khu vực đông bộ Đông Thắng Thần Châu, Thiên Đình, Long Cung, Địa Phủ, ba cỗ thế lực hợp lực, chỉ dùng hai tháng thời gian, liền lật tung toàn bộ Ngũ Bộ Châu

Phàm là đại yêu có mang theo nghiệp chướng, vô luận bối cảnh như thế nào, lai lịch như thế nào, một khi phát hiện ra, lập tức đánh vào luân hồi

Người nghiệp chướng thâm hậu trực tiếp đánh tới hồn phi phách tán, chỉ cho phép chân linh luân hồi

Nhưng mà, căn cứ vào tinh thần chỉ đạo của Thái Bạch Tinh Quân, chỉ là điều tra Ngũ Bộ Châu một lần là còn thiếu rất nhiều, bọn họ còn phải rà soát, kiểm tra và kiểm tra chéo với nhiều bộ phận để giảm thiểu số lượng cá lọt lưới

Không chỉ dùng vũ lực, Lý Trường Thọ còn dùng rất nhiều thủ đoạn để chia rẽ các phe phái khác nhau trong nội bộ Yêu Tộc, chia để trị những yêu 'thiện' đó, đồng thời cũng thiết lập chế độ 'thưởng báo cáo'

Uy danh Yêu Tộc... lúc này cũng không còn uy danh gì để nói

Thế lực Yêu Tộc rớt xuống ngàn trượng, chưa tới nửa năm, liền từ thế lực lớn nhị lưu Hồng Hoang, trở thành thế lực bất nhập lưu

Trước đây, Yêu Tộc Bắc Châu liên hợp lại, còn có thể khởi xướng công kích quấy phá đối với bắc bộ Thần Châu, chế tạo rất nhiều phiền phức

Nhưng lúc này, tùy tiện mấy nhà tiên môn bên trong Thần Châu liên thủ, liền có thể đơn đấu chủ lực Yêu Tộc còn sót lại

Vu Tộc cùng với Yêu Tộc, một lần nữa đạt thành một loại cân bằng vi diệu nào đó

Người khác có thể nhìn thấy đây là thủ đoạn Lý Trường Thọ sử dụng. Ở trong bóng tối, Lý Trường Thọ bắt đầu giới thiệu lại khái niệm 'linh', dùng tinh, linh, quái để phân chia khái niệm yêu

Sau khi vạn linh biến hóa không cho rằng chính mình là yêu, đây mới là kế sách căn bản khống chế thế lực Yêu Tộc

Đồng dạng, đây cũng là【 Đạo 】của Lý Trường Thọ

Năm tháng sau, Ngũ Bộ Châu vẫn bị phong toả như cũ, Tam Giới cũng không còn lòng người bàng hoàng như lúc đầu

Ngay vào lúc các phương cho rằng Thiên Đình sẽ dần dần thu tay lại, tám bộ Thiên Binh thế nhưng lại một lần nữa xuất động, lần này lại thẳng đến Tây Ngưu Hạ Châu, lên trời xuống đất tại Tây Ngưu Hạ Châu, tuần tra qua lại

Sau khi trừ yêu, mũi thương Thiên Đình, trực chỉ Linh Sơn

Lại mấy ngày sau, Thiên Binh Thiên Tướng vây kín Linh Sơn từ xa, nhưng chỉ là vây quanh, không có một chút biểu thị nào

Lúc này trên dưới Linh Sơn cũng có một chút sợ

Trước đây Thiên Đình phong tỏa Ngũ Bộ Châu quá mức cấp tốc, hoàn toàn không có cho bọn họ cơ hội phản ứng nào

Một số lớn Hồng Mông hung thú, Thượng Cổ hung yêu quy thuận Linh Sơn, đều không thể kịp thời ra ngoài tránh né

Trong nửa năm này, Thiên Binh Thiên Tướng qua lại điều tra sinh linh nghiệp chướng, đám hung thú này cùng với Yêu thú chỉ có thể trốn ở phụ cận Linh Sơn

Mà mấy ngày nay, Thiên Binh Thiên Tướng nhìn như chỉ là tuần tra khắp nơi không có chút quy luật nào, trên thực tế đã phong tỏa tất cả các lối đi ra ngoài của Tây Ngưu Hạ Châu

Từ dưới đất đến không trung, Thiên Binh chính là một góc xó xỉnh cũng không bỏ qua

Nhưng các lão đạo Linh Sơn nói chung vẫn còn có một chút tự tin

—— Linh Sơn là đạo trường Thánh Nhân, hai vị Thánh Nhân tu hành ở bên trong Linh Sơn, coi như Ngọc Đế đích thân đến, cũng không thể trực tiếp điều tra nơi đây

Trước đây Dương Tiễn nháo sự, thực ra là ngẫu nhiên, Thiên Đình cũng không có vị Dương Tiễn thứ hai có thể dùng

Nhưng chúng lão đạo Linh Sơn không biết chính là, vào ngày thứ ba Thiên Binh vây kín Linh Sơn, một vệt ánh vàng nhập quan từ chân trời góc biển Đông Hải, bắn nhanh về hướng Thiên Đình!

Tại Thái Bạch Điện, Lý Trường Thọ đang đả tọa ở trong điện đột nhiên mở mắt

Có Thiên Tướng bẩm báo Kim Bằng Nguyên Soái đã vào Đông Thiên Môn, tiên thức của Lý Trường Thọ đã sớm khóa chặt trong tay áo Kim Bằng

Nơi đó, ba viên Lưu Ảnh Cầu bị tiên lực phong cấm, lóe ra ánh sáng yếu ớt

- Chỉ là không biết, kỹ năng diễn xuất của sư huynh như thế nào

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư an bài đằng sau, không tự giác não bổ ra, Đại Pháp Sư cùng với Khổng Tuyên bận trước bận sau trước 'Côn Bằng hào', không nhịn được híp mắt cười khẽ

Cùng lúc đó

Dưới chân Linh Sơn, trong một động phủ bí ẩn nào

Văn Tịnh đạo nhân đứng ở cửa động, cách mấy tầng cấm chế, nhíu mày nhìn Thiên Binh Thiên Tướng trên mây dưới mặt đất phía xa

- Thuỷ Thần đại nhân để ta ẩn nấp đến bây giờ, chẳng lẽ là vì ngày hôm nay sao?

Bên trong động phủ, khuôn mặt Văn Tịnh một nửa ở ngoài sáng, một nửa ở trong tối, suy tư cùng với sầu lo trong mắt vẫn luôn chưa từng lui bước

Nói thật, nàng thật ra là có một chút sợ

Chương 1372: An tâm chớ vội

Theo chính mình bị Thái Bạch Tinh Quân âm thầm thu phục cho tới bây giờ, đã qua lâu năm như thế

Ban đầu, khi đó Thái Bạch Tinh Quân vẫn là Hải Thần, thu liễm hương hỏa công đức tại ven biển Nam Hải, làm chuẩn bị trước khi nhất phi trùng thiên

Lúc ấy chính mình chẳng biết tại sao liền bị Tinh Quân đại nhân để mắt tới, lúc này nghĩ đến, hẳn là sự tình nho nhỏ chính mình tính kế Độ Tiên Môn

Nàng, người nổi bật bên trong Hồng Mông hung thú, đại tỷ Huyết Hải, năm đó ở Huyết Hải cũng không dám khiêu khích Minh Hà lão tổ, không nghĩ tới cuối cùng bất cẩn trên một tính toán nho nhỏ

Văn Tịnh đạo nhân còn nhớ rõ tao ngộ bi thảm của chính mình lúc trước

Đầu tiên là không hiểu ra sao gặp Triệu Công Minh, Triệu Công Minh không nói hai lời liền ngã xuống, Quỳnh Tiêu khóc sướt mướt ở bên cạnh, làm cho nàng trở tay không kịp, rất là không hiểu

Mặc dù cuối cùng làm bộ nữ tử lương thiện trốn thoát, đạo tâm lại mất cân bằng, bị Hải Thần tuỳ tiện công phá tâm phòng...

Đều là tính kế!

Đây chính là thủ đoạn của Tinh Quân đại nhân!

Văn Tịnh vẫn cảm thấy, chúng đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo cộng lại, cũng đều không đủ cho Tinh Quân đại nhân tính kế

Sự thật chứng minh, cũng xác thực như thế

Những lão đạo không trọng yếu kia đều không cần nói thêm, từ Kim Thiền Tử đến Hư Bồ Đề, lại đến Địa Tạng, Di Lặc, người nào không phải bị Hải Thần đại nhân chém giết, cắt xẻo, xấu mặt?

Nếu vẫn tiếp tục đánh cờ, qua một ngàn tám trăm năm nữa, đoán chừng tất cả đệ tử hạch tâm Thánh Nhân Tây Phương Giáo đều sẽ thất bại

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu Văn Tịnh nàng trung thành cảnh cảnh đối với Nhân Giáo, vẫn là đại phi của chính mình...

Văn Tịnh che môi cười ngớ ngẩn vài tiếng, đứng ở cửa động tiếp tục xuất thần

Tuy nhiên, ở bên trong thời gian ẩn nấp tại Tây Phương Giáo, địa vị của chính mình nước lên thì thuyền lên, thậm chí đã làm đến vị trí người đứng đầu Ám Bộ

Mặc dù sinh tử vẫn là chuyện một câu nói của Thánh Nhân lão gia, nhưng rất nhiều trường hợp chỉ có đệ tử hạch tâm mới có thể tham gia, chính mình cũng có thể đi

Đều đã đến trình độ như vậy, Tinh Quân đại nhân vì sao còn không để cho chính mình ra tay?

Thậm chí, mỗi lần nàng chủ động mang một ít tình báo có giá trị đi qua, Tinh Quân đại nhân sẽ còn căn dặn nàng, bảo nàng không cần quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này, an tâm ẩn nấp, đừng có gây nên sự hoài nghi của Thánh Nhân

Nói một cách khác, chuyện Tinh Quân đại nhân muốn nàng làm, so với mật báo quan trọng hơn gấp trăm lần, nghìn lần

Đối ứng, nguy hiểm cùng với độ khó, chỉ sợ là cũng muốn cao hơn gấp trăm ngàn lần

Như vậy, nàng làm sao có thể không hoảng hốt?

Văn Tịnh đạo nhân thực sự là nghĩ không ra, chính mình có bản lĩnh gì, có thể khiến cho Tinh Quân đại nhân coi trọng như thế, đặt trách nhiệm không biết ra sao ở trên bờ vai gợi cảm và quyến rũ của nàng

Sư tẩu làm không được nha!

Mà nay Thiên Binh trực tiếp vây quanh Linh Sơn, đại quân Thiên

Đình chủ lực mới vừa hủy diệt Yêu Tộc khí thế hùng hổ, rõ ràng là muốn thanh toán nợ cũ cùng với Linh Sơn

Văn Tịnh đạo nhân không thể không suy nghĩ nhiều hơn...

Thậm chí, nàng còn có một chút chờ mong, chờ mong chính mình lúc này liền có thể nhận được một tia truyền âm, căn dặn nàng sau đó hành sự như thế nào như thế nào

Lấy ra chứng cứ sưu tập nhiều năm như vậy, công bố ra ngoài những sự tình Linh Sơn âm thầm làm kia

Sau đó, Thái Thanh Thánh Nhân tuyên bố làm nàng tiến vào Thái Thanh Quan làm tiểu đạo đồng, qua một ngàn tám trăm năm đi Huyền Đô Thành

Quyết một trận tử chiến với Khổng Tuyên Phượng Tộc kia!

Hừ!

- Bản nữ vương đại nhân làm sao lại bại bởi... tiểu nữ tử vừa mới quyết định giới tính kia!

Đột nhiên!

Một hồi tiếng sáo vang lên dưới đáy lòng, Văn Tịnh đạo nhân chấn động tinh thần, đứng ở cửa động cảnh giác liếc nhìn tả hữu, bình tĩnh nhắm lại hai tròng mắt

Ở ven biển Nam Hải, trên một bờ cát bí mật nào đó, một 'thiếu nữ' tuấn tú đang thổi sáo

Không lâu sau, một vài con cá bơi đến vùng nước nông, thiếu nữ trong lúc thổi sáo, nói tám chữ

【 An tâm chớ vội, tự vệ thứ nhất. 】

Sau đó, thân ảnh thiếu nữ này trốn vào đá ngầm dưới chân, biến mất không thấy gì nữa

Mấy con cá kia cũng xoay người trở về biển cả, không để lại dấu vết gì

Dưới chân núi Linh Sơn, bên trong động phủ bí ẩn nào đó, Văn Tịnh đạo nhân chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, vài ngón tay mảnh khảnh đặt trên trán, môi son khẽ mở, có một chút đau đầu

Quả nhiên...

Tinh Quân đại nhân quả nhiên là để cho chính mình đi đối mặt Thánh Nhân!

Chiến trận hôm nay không liên quan gì đến nàng, ngoại trừ để nàng trực tiếp đối mặt với Thánh Nhân, nàng là thật sự không biết, chính mình còn có thể làm cái gì cho Nhân Giáo, cho Đạo Môn, cho Tinh Quân đại nhân...

Chương 1373: Học thế nào rồi?

Luôn không có khả năng để nàng đi làm cái gì Phó Giáo Chủ Tây Phương Giáo, sau đó thừa dịp Đại Giáo Chủ không ở nhà, tuyên bố Linh Sơn giải tán đúng không?

- Ài !

Văn Tịnh đạo nhân có một chút buồn bực thở dài, khuôn mặt ít nhiều có một chút sầu não

- Văn Tịnh!

Tiếng hô hoán rung động từ bên tai, đầu ngón tay Văn Tịnh đạo nhân run run, sau đó lập tức đứng thẳng thân hình, lộ ra một đường cong xinh đẹp, chắp tay trước bụng, nhẹ giọng nói:

- Nhị lão gia, Văn Tịnh ở đây

- Ừm

Tiếng nói kia ứng tiếng, dường như cũng có một chút chần chờ, lại nói:

- Sau đó Thiên Đình làm khó dễ, cần ngươi làm một chuyện

- Nhị lão gia cứ việc phân phó

Văn Tịnh đạo nhân nhẹ nhàng thở dài:

- Bên trong thiên địa này, nếu như không có nơi đây, e rằng không còn chỗ cho Văn Tịnh dung thân

Tiếng nói kia trầm mặc một hồi, sau đó tiếp tục truyền âm dặn dò vài câu

Văn Tịnh đạo nhân lộ vẻ mặt giật mình, mỉm cười đáp ứng, trong mắt tràn đầy kiên định, lại vừa vặn toát ra mấy phần vẻ suy tư

Dù sao loại nhân vật giống như nàng, cho dù là Thánh Nhân bàn giao sai sự, trực tiếp một lời đáp ứng, rơi đầu đổ máu cũng làm, như vậy mới thật ự có vấn đề

Lúc này trong ánh mắt nhiều thêm một chút chần chờ, phối hợp với mấy phần do dự, lại ở bên trong do dự làm ra thỏa hiệp có một chút bất đắc dĩ

Không hổ là một trong những ứng cử viên sáng giá nhất cho vai ảnh hậu Hồng Hoang bản điện ảnh

...

Ở một bên khác, Lý Trường Thọ sau khi đốt Đạo Nhân Giấy vừa mới chủ động truyền tin cho Văn Tịnh đạo nhân thành tro tàn, tiện tay an bài sự tình kế tiếp

Kim Bằng cầm về Lưu Ảnh Cầu, Lý Trường Thọ đã thấy được, hiệu quả rất không tệ, vừa nhìn chính là Kim Bằng, Đại Pháp Sư, Khổng Tuyên chung sức hợp tác

Khuyết điểm duy nhất chính là không có dự phòng và rất dễ bị hỏng

Cũng may Lý Trường Thọ đã sớm mở ra thần thông 'sao chép nội dung Lưu Ảnh Cầu', tạo ra chín mươi chín bản sao lưu của Lưu Ảnh Cầu

Có sao nói vậy, Hồng Hoang không có thuyết pháp 'chỉnh sửa video', cho nên những Lưu Ảnh Cầu này đều là không làm giả được

Nửa năm này, Lý Trường Thọ nghĩ sâu tính kỹ, chọn ra một nhóm tướng lĩnh can đảm, dám đánh dám lều trong Thiên Đình, cũng phá lệ báo cho Dương Tiễn một tiếng, để Dương Tiễn ngày hôm nay đi Linh Sơn quan sát

tiên thức của Lý Trường Thọ nhìn một chút Linh Nga đang bế quan, tính toán độ kiên cố đạo cơ của Linh Nga lúc này, rất hài lòng gật đầu

Sau đó, bản thể mang theo Huyền Hoàng Tháp, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, cưỡi mây bay ra từ Thái Bạch Điện, mệnh Kim Bằng mang theo hơn mười vị Thiên Tướng kia trước một bước tiến đến phụ cận

Linh Sơn, chính mình thì che giấu tung tích, đi về hướng Nga Mi Sơn

Một đường áng mây làm bạn, khi thì tiên hạc đi vòng

Tới trước La Phù Động, Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần, cầm tấm ngọc phù mà Triệu Công Minh cho lần trước, trốn vào bên trong đại trận

Nga Mi Sơn phong cảnh tuyệt đẹp, núi xa như rừng, mây mù giống như biển, làm động thiên phúc địa đỉnh cấp Hồng Hoang, động phủ ở nơi này có tỷ lệ kinh người, chẳng qua khu vực tốt nhất đều bị đại năng như Triệu Công Minh chiếm, cũng không có ai dám nói cái gì

So với một số đại năng tự phong, hành vi chỉ là chiếm một cái động phủ của Triệu Công Minh, đã là vô cùng hiền lành

—— nơi này cũng không có đề cập đến Linh Thứu Sơn

Vừa mới tiến đến đại trận của Triệu Công Minh, Lý Trường Thọ liền thấy, hai nam nhân nằm ở trước động...

Nhưng chớ nên hiểu lầm, đây là Triệu Công Minh đang truyền thụ cho Biện Trang một số tư thế độc đáo để chiến đấu chống lại các thế lực tà ác Hồng Hoang

Triệu Công Minh dùng một tay chống người, cười nói:

- Tiểu Trang, ngươi lại diễn luyện một lần nữa, cho Trường Canh lão đệ nhìn

Biện Trang giật mình một cái nhảy dựng lên, lúc này mới chú ý tới Lý Trường Thọ đến, vội vàng vái chào hành lễ

Lý Trường Thọ ấm giọng nói:

- Học thế nào rồi?

Biện Trang vội nói:

- Mạt tướng dùng hết toàn lực, chỉ cầu có thể học được một chút da lông của Công Minh tiền bối, bây giờ từ đầu đến cuối vẫn không bắt được trọng điểm

- Ài, khiêm tốn rồi

Triệu Công Minh vung tay lên, khen:

- Đạo này, tiểu Trang đã học được bản chất

Biện Trang ngại ngùng cười một tiếng, hai tay chống ở bên ngoài đùi, không dám ra vẻ kiêu căng chút nào

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đã như vậy, giống như lão ca nói, diễn luyện một lần nữa

- Vâng!

Biện Trang đáp ứng một tiếng, vừa định đi chuyển ghế cho Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ liền khoát khoát tay nói rằng tình thế cấp bách, không cần cầu kỳ

Trong chốc lát, Triệu Công Minh đứng dậy tụ hợp cùng với Lý Trường Thọ, Biện Trang đứng ở trước cửa động phủ, nín hơi ngưng thần, điều chỉnh trạng thái, tìm kiếm cảm giác vi diệu kia

Chương 1374: dồn hết tâm huyết

Triệu Công Minh đụng vào bả vai Lý Trường Thọ, cười nói:

- Sau đó bần đạo cũng đi tản bộ một vòng?

- Lão ca ngươi phải tránh tai tránh kiếp

- Sẽ tránh thoát được sao?

Triệu Công Minh cười nói:

- Chẳng bằng thoải mái đi chung quanh một chút, bình tĩnh ứng phó đại họa

Lý Trường Thọ hỏi:

- Đúng rồi, lão ca lần trước nói đệ tử của Kim Linh sư tỷ, chính là người tên Văn Trọng kia, lão ca thấy như thế nào?

Triệu Công Minh lập tức giơ ngón tay cái:

- Phẩm tính thượng giai, ngộ tính thượng giai, hơn nữa trời sinh thần thông, có thể phân biệt phải trái, coi như không tệ...y tu hành tại Bích Du Cung, Kim Linh truyền một chút đạo pháp cũng không quản thêm, sau này tạo hóa chỉ sợ là không thấp

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, cũng không nhiều lời, bên kia Biện Trang đã là nhấc tay ra hiệu chính mình chuẩn bị thỏa đáng

Văn Thái Sư nha, đồng dạng cũng là nam nhân có ba con mắt, dốc hết sức giúp đỡ Đại Thương mạt đại, đúng là một nhân vật

Chỉ tiếc... không đẹp trai bằng Dương Tiễn

Lại xem Biện Trang, lúc này khẽ hít một hơi, biểu tình rất bình tĩnh, ánh mắt cũng không có tiêu điểm, tùy ý đi về phía trước hai bước

Đột nhiên!

Lý Trường Thọ phảng phất như nghe được 'Két' một tiếng vang nhỏ, dường như thấy được một đạo huyết quang đánh trúng tâm mạch Biện Trang, Biện Trang vô thức nâng lên tay trái che ngực, mu bàn tay nổi gân xanh, đốt ngón tay trắng bệch nắm chặt cổ áo, thân hình có một chút vô lực nằm nghiêng, ngã oặt...

Phốc ——

Bọt máu bay tán loạn, bóng người tiều tụy, trong hai mắt mang theo phẫn nộ, mang theo không cam lòng, chậm rãi nằm xuống đất, trong miệng còn hữu khí vô lực lầm bầm:

- Đại nhân, chúng ta trở về đi, thế lực của bọn họ quá mạnh...

- Thế nào?

Triệu Công Minh lung lay ngón tay cái:

- Tên tiểu tử này thật sự là thiên tài!

- Ừm, cũng không tệ

Lý Trường Thọ hài lòng gật đầu, lập tức liền nói một tiếng:

- Đứng dậy thu dọn, sau đó đợi ta ra hiệu liền làm động tác này, bất kể là ai ở trước mặt ngươi, cứ bày ra bộ dạng như vậy. Không cần phải lo lắng, Thiên Đạo che chở ngươi

- Rõ ràng!

Biện Trang hứng thú bừng bừng ứng tiếng, thân hình nhảy lên một cái

Đây là tuyệt kỹ y chăm chỉ học nửa năm mới nắm giữ được!

Nhưng làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy có một chút không ổn chính là, Triệu lão ca khăng khăng muốn cùng nhau đi theo, âm thầm ẩn nấp thân hình, đi Linh Sơn xem náo nhiệt

Lý Trường Thọ tất nhiên là rõ ràng, Triệu Công Minh lo lắng y sau đó đi Linh Sơn sẽ gặp phải phiền phức, tại thời khắc mấu chốt y có thể đại biểu Tiệt Giáo đứng ra tỏ thái độ, chống đỡ cùng với phương tây

Nhưng rất nhiều chuyện, Lý Trường Thọ không thể dùng mấy câu là nói rõ ràng

Lần này đi Linh Sơn, hắn cũng không phải là muốn nhấc lên đại chiến gì, Thiên Đình lúc này đã không có thực lực này, cũng không có tư cách như vậy

Hắn đi Linh Sơn, cũng chính là chân thành đưa ra một số đề nghị phát triển cho Linh Sơn, bảo đảm đại hoàn cảnh Hồng Hoang hài hòa, trên con đường thiết lập một trật tự mới của Thiên Đình, Linh Sơn sẽ không vươn cánh tay quá dài

Đi trái đi phải không khuyên nổi Triệu Công Minh, Lý Trường Thọ dứt khoát cầm một khối ngọc phù, tiện tay viết 'khách khanh đặc biệt Thái Bạch Điện', dùng thứ này cấp cho Triệu Công Minh bối cảnh Thiên Đình

Triệu Công Minh vui vẻ đáp ứng, nhưng hiển nhiên không có để cái thân phận này ở trong lòng, nhét ngọc phù vào bên trong tay áo, liền thúc giục Lý Trường Thọ nhanh chóng hành động

Lý Trường Thọ nhướng mày, vẫn là khuyên thêm vài câu...

Một lát sau, Lý Trường Thọ cưỡi mây, Triệu Công Minh hóa thành bộ dáng một vị Thiên Tướng, Biện Trang cũng thay đổi khôi giáp, cùng với Triệu Công Minh một trái một phải đi sau lưng Lý Trường Thọ

Trên đường đi, Triệu Công Minh lặp đi lặp lại căn dặn Biện Trang không cần khẩn trương, làm cho Biện Trang vốn không có khẩn trương trở nên khẩn trương

Nhưng, Biện Trang cũng có một phần tự tin của chính mình

Ai biết y nửa năm này là sống như thế nào?

Thổ huyết!

Để đạt được hiệu quả hoàn hảo của thanh âm 'phốc' đó, Biện Trang đã dồn hết tâm huyết vào đó, mỗi một ngụm máu tươi, đều là phun ra từ trong cơ thể

Đường đường một vị Luyện Khí Sĩ cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, suýt nữa liền cạn máu!

Đường từ Nga Mi Sơn đến Linh Sơn tuy dài, nhưng đối với Biện Trang mà nói, hoảng hốt một cái liền nhìn được ngọn núi hùng vĩ bao phủ trong ánh sáng vàng kia

Điểm cao nhất Tây Ngưu Hạ Châu, Linh Sơn phương tây

- Biện Trang, bắt đầu điều chỉnh cảm xúc

Lý Trường Thọ truyền âm nói một câu, Biện Trang nặng nề gật đầu, đỡ bội kiếm bên hông, trong mắt một mảnh trong sáng

Cha, mẹ, bà, những tiên tử tỷ tỷ về sau chính mình sẽ gặp phải nhưng bây giờ còn chưa gặp, Biện Trang y, hôm nay sẽ gây dựng tiền đồ!

Lập tức đi Tây Phương Giáo ngã!

Tiên sinh đỉnh phong, không gì hơn chuyện này

Chương 1375: Tới đi

Làm nam nhân nếu như không thể hoa nở như sâm, liền phải làm một chút đại sự kinh thiên động địa!

Trong mắt Biện Trang lóe lên tinh quang, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi thành vô cùng trắng bệch, trên trán có chút mồ hôi lạnh, thậm chí hai mắt cũng bắt đầu tan rã, thân hình còng xuống rất nhiều

Trọng thương mới khỏi, nguyên khí chưa hồi phục

Đúng lúc này, đạo đạo lưu quang bay tới từ bên cạnh, trước nhất chính là Kim Sí Đại Bằng, vây quanh ba người Lý Trường Thọ, cùng nhau đáp xuống Linh Sơn

Lại nhìn Linh Sơn, lúc này ánh vàng nở rộ, mười mấy vị đệ tử Thánh Nhân, mấy trăm lão đạo sĩ, đạo sĩ trung niên, đạo sĩ trẻ tuổi, lộ vẻ mặt mỉm cười đứng ở phía trước đại môn Linh Sơn, mặt ngoài hòa khí

Theo Lý Trường Thọ mang mười mấy vị Thiên Tướng đến dưới chân núi Linh Sơn, bước nhanh lên con đường núi quanh co, Thiên Binh từ mọi hướng đồng loạt tiến về phía trước, một cỗ thiên uy mênh mông từ bốn phương tám hướng trấn áp mà tới

Nhưng ánh vàng phía trên Linh Sơn hoàn toàn bất vi sở động, trong đó xen lẫn uy áp Thánh Nhân, mơ hồ chống đỡ thiên uy

Kim Bằng bước nhanh mà đi, dẫn đầu bước lên bậc thang cuối cùng trước sơn môn Linh Sơn, vào giờ phút này trên khuôn mặt anh tuấn kia không chút biểu tình, chỉ là nói:

- Thiên Đình Thái Bạch Tinh Quân đại nhân phụng ý chỉ Ngọc Đế bệ hạ, đến đây tra rõ sự tình Phó Thống Lĩnh Thủy Quân Thiên Hà chúng ta bị đệ tử Tây Phương Giáo ám sát, mời đệ tử Tây Phương Giáo Di Lặc ra ngoài trả lời

Đi thẳng vào vấn đề, Kim Bằng hùng hổ nói

Có lão đạo tiến về phía trước chắp tay, cau mày nói:

- Chuyện này chỉ sợ có chút hiểu lầm. Bởi vì phía trước bên trong Hồng Hoang có lời đồn đại rộng rãi rằng Di Lặc sư huynh là nguyên thần thứ hai của cực ác chi đồ Thượng Cổ Côn Bằng, vì vậy Di Lặc sư huynh vẫn luôn tị thế tu hành, chúng ta cũng không biết hành tung của sư huynh. Nhưng loại sự tình ám sát Thiên Tướng này, nghĩ đến, Di Lặc sư huynh là không làm được. Sư huynh trời sinh tính cao ngạo, coi như muốn xuất thủ đấu pháp, cũng là phải xuất thủ với cao thủ có thù cũ như Thái Bạch Kim Tinh mới đúng

Kim Bằng nhíu mày, đối phương nói mấy câu không đau không ngứa ngược lại là có một chút cao minh

Nhưng gã đi theo Lý Trường Thọ đã khá lâu, cũng có một số biện pháp đối phó, gã bình tĩnh nói:

- Có phải là thật hay không, để gã đi ra đối chất một phen liền biết kết quả

Lại có lão đạo cười nói:

- Mặc dù Tây Phương Giáo chúng ta bây giờ yếu thế, bị Thái Bạch Tinh Quân dốc hết sức nhằm vào, nhưng nói cho cùng, nơi này vẫn như cũ là đạo trường Thánh Nhân. Các vị là ngay cả sự kính trọng cơ bản nhất đối với Thánh Nhân cũng không có? Hồng Hoang thiên địa này, chỉ sợ là sắp đảo ngược

Kim Bằng đang muốn mở miệng, phía sau truyền đến một tiếng khẽ than thở

Đã thấy Lý Trường Thọ xách theo phất trần chậm rãi đi đến, thở dài:

- Kính trọng đối với Thánh Nhân, nói tới nói lui vẫn là thể diện của Thánh Nhân, các vị vì sao không dùng lương tâm suy nghĩ một chút, thể diện của hai vị sư thúc Tây Phương Giáo, đã bị các ngươi ném đi bao nhiêu, huỷ hoại bao nhiêu

Chúng lão đạo liếc nhìn nhau

Bởi vì cái gọi là quá tam ba bận, Lý Trường Thọ đến Linh Sơn đã không phải ba lần, mỗi lần đều càng thêm quá phận so với lần trước

Nhưng lần này, chúng lão đạo Tây Phương Giáo đã chuẩn bị kỹ càng, tham khảo ngày hết thảy yếu hại Lý Trường Thọ có khả năng làm khó dễ hôm nay, cũng chọn ra sáu vị lão đạo, tạo thành 'đội luận đạo tốt nhất Tây Phương Giáo', nghênh chiến Thái Bạch Kim Tinh

Vào giờ phút này, Lý Trường Thọ đã đến trước sân khấu, sáu vị lão đạo kia tự tin tiến về phía trước

Gió thổi tung bay mái tóc xám bạc hoặc màu trắng của họ, góc áo rách vá, loại ung dung không vội, đã tính trước này, đúng là hào quang lấp lánh như thế

Tới đi, tranh luận!

Ngày hôm nay cho dù Thái Bạch Kim Tinh ngươi nói ra đại đạo lý khôn cùng, sáu người bọn họ cũng có thể đẩy lui, chỉ cần vin chặt vào Di Lặc sư huynh không ở trong núi, bọn họ cũng không rõ việc này, Thiên Đình cũng không thể làm gì bọn họ!

Một lão đạo chủ động mở miệng:

- Thái Bạch Tinh Quân...

- Xin hỏi, hai vị sư thúc có ở trong núi không?

Lý Trường Thọ cau mày, lo lắng hỏi một câu, sau đó liền thở dài:

- Ngày hôm nay ta tới, kỳ thật không muốn gây ra bất kỳ xung đột nào. Ta biết, trước đây là ta có một chút quá mức hùng hổ dọa người, bắt lấy một chút vết nhơ của Tây Phương Giáo liền phóng đại, đối với Tây Phương Giáo cũng có hiểu lầm một trình độ nhất định. Người có thể thành Thánh, đạt thành chính quả, tất nhiên là Thiên Đạo tán thành đại đức, đại hiền, hai vị sư thúc đó cũng là cao nhân Viễn Cổ đức cao vọng trọng, được Thiên Đạo lựa chọn, trở thành sáu đại nền tảng của Thiên Đạo

Chương 1376: Không làm loạn, một lòng về hưu

- Ngày hôm nay, ta là ôm thái độ chân thành giải quyết sự tình, nhận rõ mâu thuẫn, đến đây cầu kiến hai vị sư thúc. Những cái khác cũng không muốn nói nhiều, chính là thỉnh sư thúc điều tra triệt để một chút, sự tình một ít đệ tử Linh Sơn làm xằng làm bậy, nhiễu loạn sự an ổn của Thiên Đình. Các vị, có thể chuyển lời giúp ta được không?

Sáu vị lão đạo kia ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, từng người nhíu mày, trầm mặc một hồi

Tại sao kịch bản này hoàn toàn khác với những gì họ nghĩ trước đó?

Một đệ tử Linh Sơn cười nói:

- Tinh Quân sao phải dùng thủ đoạn như vậy, ngầm châm chọc?

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Bởi vì có một câu nói, ánh sáng trong mắt ngươi có màu gì, đều phụ thuộc vào màu sắc của thế giới này. Đừng lấy lòng dạ của ngươi, cho rằng mỗi một sinh linh đều giống như ngươi. Lý Trường Thọ ta, cầu chính là không thẹn với lương tâm, thiên địa thanh minh, là bên trong thiên địa thành lập được trật tự, kết thúc những năm tháng hỗn loạn từ Viễn Cổ, Thượng Cổ, để mọi sinh linh có thể sống theo mệnh số của mình

- Đây, cũng là di chí của Bàn Cổ Thần. Nhân sinh có mộng, từng người đặc sắc! Hiện tại có thể thay ta chuyển lời hay không, hỏi một chút Thánh Nhân lão gia có muốn gặp ta không?

Một đám đệ tử Thánh Nhân tại Linh Sơn mắt lớn trừng mắt nhỏ, rõ ràng cảm thấy lời nói của Lý Trường Thọ thực sự không thích hợp, nhưng trong lúc nhất thời cũng không tìm thấy địa phương phản bác

Trầm mặc, là Linh Sơn ngày hôm nay

Lý Trường Thọ khẽ chau mày, chắp hai tay sau lưng, đang định cao giọng la lên, lại làm thủ thế 'diễn' ở sau lưng

Biện Trang đột nhiên giơ tay che ngực, biểu tình kéo căng trong nháy mắt, cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi

Phốc ——

Sau đó thân hình lảo đảo muốn ngã, bị mấy vị Thiên Tướng bên cạnh ba chân bốn cẳng đỡ lấy

- Biện tướng quân! Biện tướng quân!

- Biện tướng quân tỉnh lại! Cố lên Biện tướng quân!

- Linh Sơn!

Triệu Công Minh hóa thành Thiên Tướng nhảy ra ngoài, chỉ vào sơn môn chửi ầm lên, mắt hổ rưng rưng, trố mắt giận dữ mắng mỏ:

- Đám người bao che hung ác chi đồ các ngươi! Nếu Biện tướng quân có chuyện bất trắc, nhất định phải để một người trong các ngươi bồi mệnh cho y!

Lý Trường Thọ cũng là lo lắng lao tới, cho Biện Trang ăn vào một viên đan, sau đó vỗ vỗ đầu vai Biện Trang, xoay người lại, nhìn chăm chú chúng lão đạo Linh Sơn

- Các vị, thật sự không chịu chuyển lời giúp ta sao? Ý chỉ của Ngọc Đế bệ hạ, chẳng lẽ liền vào không được sơn môn Linh Sơn sao?

- Chuyện này...

- Ài!

Một tiếng khẽ than thở, ánh sáng vàng lay động khắp Linh Sơn, hư ảnh từng đóa sen vàng trôi nổi ra, hư ảnh Tiếp Dẫn đạo nhân xuất hiện ở trong đại điện Linh Sơn

- Mời Thái Bạch Tinh Quân đi vào nói chuyện

Nghe được Tiếp Dẫn Thánh Nhân truyền âm, cảm thụ được đạo vận Thánh Nhân, Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày, cũng hơi kinh ngạc

Không nghĩ tới lần này đi ra không phải là Chuẩn Đề Thánh Nhân, mà là Tiếp Dẫn Thánh Nhân

Hẳn là, bởi vì Chuẩn Đề Thánh Nhân bị lão sư...

Ách, không nghĩ ngợi thêm, Thánh Nhân chính là Thánh Nhân, bị đánh đạo hạnh đó cũng là Thánh Nhân, không thể khinh thường, không thể không kính

Phía trước, chúng đệ tử Tây Phương Giáo tránh ra một con đường

Lý Trường Thọ quay đầu nói một câu:

- Các vị tướng quân chờ ở chỗ này, chiếu cố tốt Biện Phó Thống Lĩnh, ta đi bái kiến Thánh Nhân sư thúc, nói rõ lợi hại việc này

Chúng tướng cùng kêu lên đồng ý

Triệu Công Minh còn muốn cùng nhau đi vào với Lý Trường Thọ, trái phải có thể chiếu ứng lẫn nhau, lại bị Lý Trường Thọ dùng ánh mắt khuyên nhủ

Hắn lần này đi, Có 97,5% nắm chắc, sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào

Cũng không phải Thọ bành trướng, cảm thấy chính mình có thể trực diện Thánh Nhân

Tương phản, đây là lựa chọn ổn thoả nhất của hắn hiện tại, tận lực giảm bớt hao tổn của Thiên Đình, bảo lưu nguyên khí của Thiên Đình, phòng ngừa xung đột trực tiếp cùng với Thánh Nhân

Bên trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ không truy cứu sự tình Hồng Mông Tử Khí, lại đề cập sau đại kiếp Phong Thần, hứa hẹn cho Lý Trường Thọ tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc

Nói bóng gió tổng cộng có mấy tầng, một tầng dễ hiểu nhất, chính là để Lý Trường Thọ tiếp tục nâng đỡ Thiên Đình, thành lập được trật tự hoàn chỉnh ở giữa thiên địa, phụ tá Ngọc Đế thành tựu vị trí chí tôn Tam Giới

Trước đây gióng trống khua chiêng trừ yêu chấn nhiếp Tam Giới cũng được, ngày hôm nay đến giúp Linh Sơn tu bổ cành lá cũng được, đều là Lý Trường Thọ đang biểu đạt thái độ của chính mình đối với Đạo Tổ lão gia

Hắn...

Không làm loạn, một lòng về hưu

Tất cả những thứ này, vào trước khi Lý Trường Thọ đi Tử Tiêu Cung, đều đã tính toán xong

Trực tiếp đẩy Thiên Đình lên vị trí đại hưng, chậm rãi đợi các bộ chính thần đại kiếp Phong Thần ổn định, Thiên Đình liền sẽ treo cao—— không có kẽ hở

Chương 1377: Vì sao có cảm giác bị mạo phạm

Còn nữa, việc hắn trở về từ Hỗn Độn Hải, đi Tử Tiêu Cung này, hẳn là không thể gạt được hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo

Đi ra từ Tử Tiêu Cung liền quyết đoán, hát vang tiến mạnh, có thể coi như là do Đạo Tổ ra lệnh cho hắn, Thánh Nhân Tây Phương Giáo muốn xuất thủ, cũng đều phải suy nghĩ kỹ càng liệu có thừa nhận lửa giận của Đạo Tổ hay không

Lý Trường Thọ thầm than trong đáy lòng

Vốn dĩ, hắn trở về từ Hỗn Độn Hải, chuyện thứ nhất liền nên đi Thái Thanh Cung vấn an, bẩm báo lão sư những gì chính mình tao ngộ tại Hỗn Độn Hải

Nhưng, nhưng, chuyện này... ài, một lời khó nói hết

Lão sư nói quá ít, Lý Trường Thọ lo lắng chính mình vừa đi chính là mười năm tám năm, chẳng bằng trước tiên giải quyết mối họa tâm phúc của Thiên Đình, lại đi tìm lão sư báo cáo

Khoảng cách với sát kiếp Phong Thần còn có hơn phân nửa quốc vận Thương Quốc, lúc này giải quyết mối uy hiếp Linh Sơn, Yêu Tộc, ba ngàn thế giới, chính mình trong mấy trăm năm kế tiếp liền có thể an tâm tu hành, cùng với an bài bên trên Phong Thần

Ổn một tay, đằng sau lại đi chỗ của Nữ Oa nương nương cọ thần thông dừng lại, cho chính mình nhiều một chút cơ hội tu hành tìm hiểu

Lại nói sự tình trước mắt

Lý Trường Thọ chậm rãi hít vào một hơi, dường như đang cố gắng bảo trì bình tĩnh, mới bước vào trong 'vòng vây' đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo

Hắn kéo căng tâm thần, Huyền Hoàng Tháp phía trên nguyên thần phi tốc xoay tròn, tiên thức hóa thành từng tia từng tia sợi tơ quấn ở quanh người

Phàm là có bất kỳ gió thổi cỏ lay, quyền thần Thiên Đình bình thường Thái Bạch Tinh Quân hắn, liền sẽ dùng thần thông của chính mình nói cho bọn hắn!

Cái gì mới là độn pháp chuyên nghiệp, chính bản thiên thần!

Đi được hơn mười trượng, Lý Trường Thọ đột nhiên dừng chân lại, cười nói:

- Phong cảnh Linh Sơn cũng là có một chút lịch sự tao nhã, các vị không ngại ta phát sóng tình hình đạo trường Thánh Nhân ra ngoài, để cho tiên thần Thiên Đình được thêm kiến thức chứ?

Không đợi chúng lão đạo Linh Sơn trả lời, Lý Trường Thọ đã treo mấy tấm gương đồng lơ lửng quanh người, xách theo phất trần, tiếp tục chậm rãi đi vào

Chúng Thiên Tướng ở phía trước sơn môn học theo, nhao nhao lấy ra gương đồng của bản thân, người xem cũng có, người trực tiếp cũng có, đem từng mặt thấu kính gương đồng, nhắm ngay vào chúng đạo sĩ Linh Sơn

Chúng đạo sĩ Linh Sơn: "..."

Vì sao có cảm giác bị mạo phạm

Tại Thiên Đình:

- Tinh Quân đại nhân mở trực tiếp!

- Linh Sơn, Tinh Quân đại nhân vào Linh Sơn!

- Đây là đang đánh vào hay đã đánh xong? Linh Sơn bại rồi sao?

- Sinh thời có thể chứng kiến đại sự như vậy, thật sự không tiếc

Một số tiếng ồn ào vang lên, từ Thiên Môn đến hạ tam trọng thiên, từ trong lòng bàn tay thô ráp của tướng lĩnh thủ điện Lăng Tiêu bảo điện, đến tay áo lớn mềm mại của Dao Trì tiên tử

Hình ảnh Lý Trường Thọ dạo bước mà đi ở bên trong Linh Sơn, bị từng đôi mắt nhìn chăm chú vào

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng mang theo mỉm cười thản nhiên, mấy vị lão thần phía dưới từng người bưng gương đồng, có một chút khẩn trương nhìn chăm chú vào hình ảnh bên trong gương

Hóa thân Ngọc Đế tất nhiên là đích thân tới Linh Sơn, chẳng qua lúc này trốn ở bên trong chúng Thiên Tướng, cũng không lộ diện mà thôi

Một vị lão thần tiên cười nói:

- Ở bên trong Linh Sơn này, tu chỉnh cũng không tệ

- Bị Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân đập một lần, trùng tu tất nhiên là phải thuận mắt hơn rất nhiều so với trước đó

Mộc Công cười nói:

- Chúng ta đừng có nhiều lời chuyện này, không ổn

Mấy vị lão thần Thiên Đình khác cười không nói, tiếp tục quan sát hình ảnh bên trong gương

Lý Trường Thọ thong dong tản bộ, đi không nhanh không chậm, bước không vội không chậm, cố gắng nhớ lại phong thái lão đại gia dắt cho đi công viên đời trước, chỉ là vẫn thiếu chút hỏa hầu

Đi qua góc nhỏ Địa Tạng cùng với Đế Thính từng ở, đi qua suối phun làm bằng bạch ngọc, tới phía trước chủ điện Linh Sơn

Giống như để làm nổi bật sự "cằn cỗi" của Tây Phương Giáo, bề ngoài đại điện Linh Sơn này có một chút xấu xí, toàn bộ được làm bằng đá tảng màu xám, nhưng dường như có rất nhiều bảo vật ở các góc, bố cục bên trong cũng rất thanh lịch

Thân ảnh của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, an vị ở chính giữa đại điện, sau lưng là tượng thần nhị thánh Tây Phương Giáo, chỉ chẳng qua tính cả tượng thần này ở bên trong, các nơi trong điện đều bị một tầng sương mù màu vàng bao phủ

Đạo vận Thánh Nhân lưu chuyển tại các nơi, thanh chính có thứ tự, lại ẩn chứa thiên địa chí lý

Lý Trường Thọ điều chỉnh góc độ gương đồng, không dám chiếu vào hình dáng Thánh Nhân, vái chào ở trước điện, sau đó cất bước đi vào, sau khi đi ba bước lại vái chào, cất cao giọng nói:

- Thiên Đình Thái Bạch Tinh Quân kiêm Thuỷ Thần Lý Trường Canh, bái kiến tôn giá Thánh Nhân

Chương 1378: tĩnh mịch

Nói xong không đợi Tiếp Dẫn mở miệng, tự động vươn người đứng dậy, bưng phất trần, lộ vẻ mặt mỉm cười, ấm giọng nói:

- Lần này phụng mệnh Ngọc Đế bệ hạ, tới Linh Sơn tìm hung nhân Di Lặc kia, không có ý mạo phạm tôn giá Thánh Nhân

Tiếp Dẫn đạo nhân hai mắt nửa mở, chậm rãi nói:

- Mạo phạm hay không, từng người tự biết. Lý Trường Canh, ngươi nói đồ nhi kia của ta phạm vào chuyện gì, Thiên Đình vì sao định tội, lại định tội như thế nào

- Chuyện này...

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, hỏi ngược một câu:

- Sư thúc là thật sự không biết? Hít hà, ta vốn cho rằng ngài là biết

- Ở trước mặt bần đạo, không cần giả ngây giả dại như thế

Tiếp Dẫn khẽ nhíu mày, bàn tay phất qua, những sương mù lấp màu vàng xung quanh đó tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, ngăn cách nơi đây cùng với Tam Giới

Gương đồng của Lý Trường Thọ trong nháy mắt bị cắt đứt tín hiệu

- Sư thúc đây là có ý gì?

Lý Trường Thọ lui lại hai bước, trong mắt mang theo vài phần cảnh giác, thấp giọng nói:

- Đệ tử ngày hôm nay đến, là ôm thành ý lớn nhất, sư thúc ngài không phải là muốn... Thiên Đạo che chở tiểu thần, sư thúc còn xin nghĩ lại

Nói giống như là sắp mất mạng vậy

Tiếp Dẫn đạo nhân nói:

- Ngươi và ta hôm nay trò chuyện với nhau, người ngoài không cần biết được

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Thiên Đạo biết, lão sư biết, sư thúc và ta biết, có chuyện gì không thể nói cho người khác, sư thúc ngài phẩm hạnh cao khiết, đệ tử cũng không phải nói sự tình đuối lý, sao phải che che lấp lấp như vậy?

Tiếp Dẫn Thánh Nhân hơi híp mắt lại

Lý Trường Thọ mỉm cười cúi đầu, thân hình dường như có một chút còng xuống, nhưng trong mắt một mảnh bình yên

- Được

Tiếp Dẫn đạo nhân ấm giọng nói một câu, sương mù màu vàng xung quanh tiêu tán, gương đồng của Lý Trường Thọ một lần nữa tiếp sóng cùng với gương đồng Thiên Đình

Chỉ chẳng qua, nếu người ngoài dò xét, chỉ có thể thấy thân ảnh Lý Trường Thọ và Tiếp Dẫn Thánh Nhân vẫn là một đoàn sương mù

Tiếp Dẫn Thánh Nhân đưa tay hút một tấm bồ đoàn, rơi vào gần cửa điện

Lý Trường Thọ sau khi nói cám ơn ngồi xếp bằng nhập tọa, sau đó đi thẳng vào vấn đề, cười nói:

- Sư thúc, không biết ngài đối với đại sư huynh Linh Sơn Di Lặc hiểu bao nhiêu

- Ngươi là đang nghi vấn bần đạo?

- Không dám, chỉ là một chút nghi hoặc nhỏ

Lý Trường Thọ lấy ra ba viên Lưu Ảnh Cầu trong tay áo, theo thứ tự bày ở trước mặt, bên trong cầu nổi lên ba bức họa

Bức họa thứ nhất, đầu tiên là xuất hiện một cái hang cổ, bên trong hang cổ trưng bày cái bàn đơn giản, trên đó rải rác những tia linh bụi

Cái gọi là linh bụi, chính là một loại bột mịn do linh lực ngưng tụ thành, không trải qua mấy chục vạn năm là không có cách nào hình thành

Nơi đây hiển nhiên đã trải qua nhiều năm rồi

Hình ảnh chuyển động, hiển nhiên là người cầm Lưu Ảnh Cầu kia nhìn thấy cái gì, mang theo Lưu Ảnh Cầu đi tới

Trên bức tường đá bên cạnh ẩn giấu cơ quan, sau khi mở ra một cánh cửa ngầm, tìm được một toà bảo khố nho nhỏ, trong đó chất đầy bảo tài chỉ có thể tìm được tại Viễn Cổ, mà bắt mắt nhất, lại là một bức họa bên trên vách tường

Đạo sĩ trong bức hoạ hơi mập, khóe miệng mang theo mỉm cười nhàn nhạt, hai mắt cũng híp lại mỉm cười theo, cho người ta một loại cảm giác thân thiết hòa ái, đạo bào màu đen trên người phá lệ dễ thấy

Khuôn mặt, thần thái, đều có bảy phần giống như Di Lặc

Sau đó hình ảnh chậm rãi chuyển động, những bảo tài đó được thu vào bên trong tay áo, sau đó chậm rãi lui khỏi hang cổ này

Nhưng khi tầm nhìn kéo xa mới phát hiện ra, cái hang cổ này nằm ở trên lưng Côn Bằng...

Hình ảnh khoả Lưu Ảnh Cầu đầu tiên phát ra lặng yên tiêu tán

Phía trên Linh Sơn hoàn toàn tĩnh mịch

Lý Trường Thọ hỏi:

- Đột nhiên nghĩ đến việc này cũng không quá thích hợp, nếu không, sư thúc chúng ta đóng cửa lại, đệ tử nghe ngài răn dạy?

Tiếp Dẫn Thánh Nhân mở hai mắt ra, mặt không thay đổi liếc nhìn Lý Trường Thọ, nói:

- Có chuyện gì không thể nói với người khác, lời này của sư điệt cũng có mấy phần đạo lý, liền như vậy đi

- Nghe ngài

Lý Trường Thọ cười cười, ngón tay chỉ về phía khoả Lưu Ảnh Cầu thứ hai, hình ảnh ghi chép ở trong đó rất nhanh hiện ra

Lần này, 'Lý Trường Thọ' xuất hiện ở hiện trường, tất nhiên là Huyền Đô Đại Pháp Sư hoặc Khổng Tuyên giả trang

Nguyên thần Côn Bằng phiêu phù ở trước mặt 'Lý Trường Thọ', toàn thân tản ra lưu quang nhàn nhạt, chỉ là nguyên thần liền dài hơn mười trượng, không ngừng phát ra từng tiếng vù vù

'Lý Trường Thọ' hai tay kết ấn, phong bế nguyên thần Côn Bằng, khẽ quát một tiếng:

- Sưu thần đại pháp!

Xung quanh nguyên thần Côn Bằng tuôn ra từng tia từng tia lưu quang:

'Lý Trường Thọ' đưa tay bắt được một tia trong đó, mở ngón tay ra, trước mặt lại xuất hiện một bức hoạ

Chương 1379: Điều tra Linh Sơn?

【'Di Lặc' áo đen bay ra từ động phủ trong cơ thể Côn Bằng, ngửa đầu cười to ba tiếng, chắp tay trốn vào bên trong Hỗn Độn Hải. 】

Hình ảnh đột nhiên dừng lại, Lý Trường Thọ lấy khoả Lưu Ảnh Cầu thứ hai xuống, âm thầm quan sát phản ứng của Thánh Nhân

Khuôn mặt của Thánh Nhân hoàn toàn nhìn không ra hỉ nộ, chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ cảm thấy bất định

Vẫn luôn không cho hắn phản hồi, cũng rất dễ dàng đi lầm đường

- Sư thúc, bức thứ ba này còn muốn xem không?

- Không cần

Tiếp Dẫn đạo nhân khẽ lắc đầu:

- Việc này hẳn là có chỗ hiểu lầm, bần đạo hiểu rõ đối với Di Lặc, Côn Bằng kia có lẽ có ý vu hãm

Lý Trường Thọ gật gật đầu, khi tất cả người cho rằng Lý Trường Thọ sẽ 'dựa vào lí lẽ biện luận', bức Linh Sơn giao ra Di Lặc, Lý Trường Thọ đột nhiên xoay chuyển lời nói, nghiêm mặt nói:

- Ta cũng cảm thấy, việc này có một chút kỳ quặc. Côn Bằng chính là Thượng Cổ Yêu Sư, trốn vào Hỗn Độn Hải là tại thời kì cuối Thượng Cổ, nếu như có một chút thù hận với Di Lặc đạo hữu, cố ý dùng chuyện này chuyện vu hãm, cũng không phải là không có khả năng. Như vậy…

Lý Trường Thọ dứt lời, đánh nát ba khoả Lưu Ảnh Cầu trước mặt, cười nói:

- Ta hủy vật này, sư thúc để Di Lặc đi ra đối chất một phen, chỉ cần gã có thể chứng minh chính mình cũng không phải là hung nhân giả mạo đệ tử, tập sát Thiên Binh Thiên Tướng, đệ tử lập tức dẫn người rút đi, ngày khác đến nhà tạ lỗi

Tiếp Dẫn chậm rãi nói:

- Di Lặc cũng không ở trong núi

- Không thể gọi gã về không?

Lý Trường Thọ ân cần hỏi

- Gã đi ra ngoài lịch luyện tu hành, cũng không có ở bên trong Hồng Hoang thiên địa

Tiếp Dẫn nói:

- Chuyện hôm nay không bằng coi như thôi, ngày khác Di Lặc về núi, bần đạo tự sẽ để gã đi Thiên Đình giải thích rõ ràng mọi việc trước đây

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, ánh mắt có một chút khó khăn:

- Chuyện này, chỉ sợ có một chút không quá thỏa đáng, Ngọc Đế bệ hạ nổi giận, nhất định muốn một lời giải thích. Đệ tử công tác vì Thiên Đình, cũng như là giẫm trên băng mỏng, nơm nớp lo sợ, cục diện Thiên Đình kiếm không dễ, nếu bởi vì sự tình Di Lặc mà làm hư hại uy vọng Thiên Đình, khiến cho Thiên Binh Thiên Tướng người người cảm thấy bất an. Ngọc Đế bệ hạ cùng với Thiên Đình chúng ta vất vả trước đó, quả thực đều uổng phí

- Tinh Quân muốn như thế nào?

- Ngài gọi tục danh của đệ tử là được

Lý Trường Thọ cười nói:

- Không bằng để Thiên Đình chúng binh tướng, điều tra trên dưới Linh Sơn một lần. Chỉ cần xác định Di Lặc không có ở Linh Sơn, ta cũng có thể có cái trở về giao nộp

Điều tra Linh Sơn?

Chúng đạo sĩ Linh Sơn thay đổi sắc mặt, các vị tướng lĩnh Thiên Đình hai mắt tỏa ánh sáng, có mấy người thậm chí hô hấp đều nặng nhọc hai phần

Cái gì gọi là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, tiếu lý tàng đao, giả thoáng nhất thương?

Thái Bạch Tinh Quân bề ngoài là không hài lòng đến tìm Di Lặc, dẫn lực chú ý của mọi người lên trên người Di Lặc, lại đột nhiên lui lại một bước, Trảm Long kiếm trong tay sáng lên, mũi kiếm chỉ về hướng chúng hung thú, yêu thú trốn ở Linh Sơn!

Đây mới là mục đích chân chính Thiên Đình vây quanh Linh Sơn!

Theo Bắc Châu trừ yêu qua đi, mục tiêu đợt thế công thứ hai của Thiên Đình, chính là thế lực bên ngoài của Tây Phương Giáo!

Đột nhiên, không ít lão đạo Tây Phương Giáo hoàn toàn tỉnh ngộ

Vì sao Thiên Đình chỉ đơn thuần đối phó với Yêu Tộc, lại đột nhiên phong tỏa các nơi Ngũ Bộ Châu

Vì sao Thiên Đình trước đây sẽ điều tra qua lại tại Tây Ngưu Hạ Châu, lại chỉ để lại từng đầu con đường dẫn đến Linh Sơn!

Đây mới là thủ đoạn của Thái Bạch Tinh Quân Thiên Đình!

Di Lặc lại hung ác hơn, cũng chẳng qua là một vị cao thủ

Mà Tây Phương Giáo nếu tổn hại các cao thủ Hồng Mông hung thú, cùng với những cao thủ Yêu Tộc Thượng Cổ phụ thuộc vào Tây Phương Giáo, thì tương đương với bẻ gãy một tay một chân của Tây Phương Giáo

Trước đây Tây Phương Giáo vì củng cố giáo vận, giảm gánh nặng cho Thập Nhị Phẩm Kim Liên, giảm bớt thực lực của Ám Bộ trên phạm vi lớn, bây giờ tụ tại Linh Sơn, cơ hồ chính là tinh nhuệ sau cùng!

Lý Trường Thọ nói vài câu ngắn ngủi, điểm vào huyệt đau nhức của Linh Sơn, cũng điểm vào gân tê dại của Tây Phương Giáo

Trong đại điện, Lý Trường Thọ mỉm cười chờ đợi, khuôn mặt từ đầu đến cuối có một chút cung kính

Khuôn mặt của Tiếp Dẫn đạo nhân không hề bận tâm, nhưng trầm mặc thời gian dài, dường như cũng hiển lộ sự do dự của Thánh Nhân lão gia

Lý Trường Thọ lẳng lặng chờ, đợi thời cơ không sai biệt lắm, lại mở miệng nói:

- Đệ tử trước đây làm mất một sợi Hồng Mông Tử Khí, sư tổ trách tội, gọi ra vào bên trong Tử Tiêu Cung chửi mắng một hồi. Nếu như không thể làm chút chuyện vì Thiên Đình, làm cho sư tổ vui vẻ, nhị giai chính thần của đệ tử chỉ sợ là sẽ lui một giai

Chương 1380: thả lưới bắt cá trong ao

Đại điện Linh Sơn trở nên yên lặng một lần nữa

Vào giờ phút này, Lý Trường Thọ cũng không tiến hành suy đoán Tiếp Dẫn đạo nhân đang suy nghĩ cái gì

Thủ đoạn của Thánh Nhân là không thể coi thường, lão sư của chính mình càng là có thể ở bên trong khoảng thời gian ngắn thu hoạch một lượng lớn tin tức, tiếp cận vô hạn cảnh giới toàn trí toàn năng

Thực lực của Tiếp Dẫn Thánh Nhân mặc dù không bằng Thánh Nhân lão sư nhà mình, nhưng cảnh giới cũng không có chênh lệch quá nhiều

Nhưng chuyện này mặt ngoài cong cong quấn quấn, trong đó cũng chỉ có một câu

【 Đạo Tổ có ý suy yếu Tây Phương Giáo, Thánh Nhân Tây Phương Giáo đáp ứng hay là không đáp ứng. 】

Đương nhiên, chuyện 'Đạo Tổ có ý' này, là Lý Trường Thọ tự mình lôi qua, căn cứ vào Thiên Đạo ngầm thừa nhận chính là cho phép

Vào giờ phút này Lý Trường Thọ ngồi ở chỗ này, nói ra những lời này mà không bị Đạo Tổ ngăn cản, ở trong mắt Thánh Nhân, đã là xem như hết thảy đều là do Đạo Tổ an bài

Thế là, Tiếp Dẫn đạo nhân chậm rãi nói:

- Nếu như thế, Thiên Đình liền có thể điều tra

- Lão sư!

- Lão sư vì sao!

Ở phía trước Sơn môn, có hai vị lão đạo không nhịn được lên tiếng, nhưng vừa mới hét lên một tiếng, liền bị một bàn tay đè xuống

Lý Trường Thọ đứng dậy vái chào, quay người đi đến phía trước điện, cất cao giọng nói đối với chỗ sơn môn:

- Bát bộ Thiên Tướng ở đâu?

Mười mấy vị tướng lĩnh kia đè nén sự hưng phấn trong đáy lòng, ôm quyền quỳ một chân trên đất:

- Có mạt tướng!

- Phụng ý chỉ Ngọc Đế bệ hạ, nay mệnh các ngươi điều tra đạo trường Thánh Nhân Linh Sơn, từ bên ngoài sơn môn Linh Sơn, lục soát đến đỉnh U Minh Giới! Sáu ngàn Thiên Binh tiến vào trong sơn môn Linh Sơn, lục soát cẩn thận các nơi, không thể làm hư hao một cây một hoa tại Linh Sơn. Mấy vị tướng quân Ôn bộ phải chú ý, đừng có quen tay thi hành ôn thi đậu

- Kim Bằng, ngươi lại sắp xếp một số người động tác nhanh nhẹn quét sạch Linh Sơn, thay nước trong hồ cá, xem như biểu đạt một chút kính ý của Thiên Đình chúng ta đối với Thánh Nhân lão gia

Nói xong, Lý Trường Thọ quay người hỏi:

- Sư thúc, ngài cảm thấy an bài như vậy như thế nào?

Tiếp Dẫn đạo nhân chậm rãi gật đầu, nhắm mắt không nói

Lý Trường Thọ cũng đi trở về phía trước bồ đoàn kia, ngồi xếp bằng

Ở bên ngoài sơn môn Linh Sơn, mười mấy vị Thiên Tướng hóa thành lưu quang bay tứ phía, tất nhiên là đi lĩnh Thiên Binh trở về lục soát núi

Kim Bằng cũng phải đi lĩnh một chi binh mã, lại bị Triệu Công Minh đưa tay giữ chặt

- Kim Bằng Nguyên Soái, cũng an bài cho ta một chi binh mã

Kim Bằng trước đây đã được Lý Trường Thọ truyền âm căn dặn, biết vị tướng quân bề ngoài xấu xí này là Triệu Công Minh, liền cười nói:

- Tướng quân xin mời đi theo ta, tinh binh cường tướng tùy ý lựa chọn

Triệu Công Minh lộ vẻ mặt mỉm cười, bay ra ngoài theo

...

- Tinh Quân đại nhân thật là lợi hại, ngay cả Thánh Nhân lão gia cũng dám gài bẫy, không hổ là sư đệ của nam nhân kia

Bên trong động phủ, Văn Tịnh đạo nhân ngồi ở trên giường của mình, một thân áo đỏ, mắt phượng mang theo vài phần xuân tình, trong mắt tràn đầy bình yên

Nàng đột nhiên rõ ràng, tám chữ Lý Trường Thọ cố ý truyền âm căn dặn nàng trước đây, rốt cuộc có ý gì

Gặp nạn lần này, là chúng hung thú, yêu thú bên trong Linh Sơn, những dư nghiệt thời đại trước Hồng Hoang này, vào ngày hôm nay sẽ bị Thiên Đạo xóa đi

Ai bảo bọn hắn trở thành nhân tố không ổn định bên trong thiên địa chứ?

Văn Tịnh đạo nhân thở dài trong đáy lòng, ý cười trên khóe miệng càng trở nên bình tĩnh

Nàng, chắc thắng

Chỉ chẳng qua, trước đây hai Thánh Nhân truyền âm dặn dò nàng vài câu, bảo nàng ở dưới tình huống thích hợp đứng ra xem có thể phản bác Thiên Đình hay không, Văn Tĩnh đạo nhân tự nhiên phải đáp ứng

Dù sao Tinh Quân đại nhân cũng sẽ không bắt nàng khai đao, nói không chừng ngày hôm nay Tinh Quân đại nhân sẽ còn làm cho nàng xuất ra chút danh tiếng, từ đó đặt vững vị trí của nàng ở bên trong Tây Phương Giáo

Tinh Quân đại nhân để cho chính mình làm cái gì...

Như vậy không quan trọng

Quan trọng chính là, Văn Tịnh đạo nhân tin tưởng lời hứa của Thái Thanh Thánh Nhân, tin tưởng vào nguyện cảnh Lý Trường Thọ vẽ ra

Chênh lệch giữa Tây Phương Giáo cùng với Nhân Giáo, kỳ thật liền ở bên trên hai chữ tín dự

Ầm ầm ——

Bốn phương tám hướng Linh Sơn vang lên thanh âm thiên lôi, đó là trăm vạn Thiên Binh mở ra thiên la địa võng từ trên trời dưới đất, dẫn động lực lượng Thiên Đạo gia trì, thiên phạt thần lôi thủ hộ ở bên cạnh

Cũng giống như thả lưới bắt cá trong ao vậy

Sau ngày hôm nay, Linh Sơn sẽ làm như thế nào?

Văn Tịnh nghĩ không ra, nhưng nàng có thể dự cảm được, kế tiếp đại kiếp Phong Thần hoàn toàn buông xuống, Đạo Môn trong khi nội chiến, cũng sẽ kéo những đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo này vào vòng xoáy

Chương 1381: Ngươi là người phương nào?

Mà cái đinh tiềm ẩn tại Tây Phương Giáo chính mình này, có khả năng tại thời khắc mấu chốt, cho Tây Phương Giáo một kích trí mạng

Tây Phương Giáo tính kế Đạo Môn đã lâu, chỉ sợ là đã chọc giận Thái Thanh Thánh Nhân

Đây chính là Nhân Giáo phản kích, cũng là chỗ đáng sợ nhất của Thái Thanh Thánh Nhân

- Dừng lại! Ngươi là người phương nào!

- Mời Kính Chiếu Yêu!

- Là Thượng Cổ hung thú Phi Thiên Đường Lang! Bắt lại!

Bên ngoài động phủ truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết, Văn Tịnh đảo tiên thức qua, lại là một đầu hung thú ẩn nấp dưới chân núi Linh Sơn bị phát hiện ra tung tích

Hơn mười vị tướng lĩnh Thiên Đình cầm Thiên Đạo pháp khí trong tay ra tay, càng có Kim Bằng cường hoành ở bên cạnh lược trận, chỉ đảo mắt liền đánh cho tên gia hỏa kia trọng thương, dùng tiên thằng trói lại

Một đạo thiên lôi xanh tím hỗn hợp đập xuống, trực tiếp đánh đầu hung thú này ra nguyên hình, đả thương nặng nguyên thần

Thiên phạt!

Văn Tịnh đạo nhân khẽ nhíu đôi mi thanh tú, có một chút hé miệng, mặc dù có một chút niềm tin, nhưng đối mặt với tình hình như vậy, từ đầu đến cuối có một chút thấp thỏm

Không bao lâu, lại có động phủ của hai đầu hung thú bị phát hiện ra, bọn hắn ra sức giãy dụa, nhưng thiên uy buông xuống, lại là ngay cả những tiểu tướng Thiên Tiên kia cũng đều không đả thương được

Chiến trận chi pháp của Thiên Đình, cũng là có một chút cao minh

Văn Tịnh lẳng lặng chờ đợi, cũng không có vội vàng hiện thân, thậm chí còn thay một bộ y phục màu đỏ, trang điểm nhẹ nhàng, ngồi về bên trên bảo tọa của chính mình

Đại khái, đây chính là cái gọi là tận thế

Thiên địa này từ Viễn Cổ chính là như vậy, thường cách một đoạn năm tháng liền sẽ có kiếp nạn buông xuống, chủng tộc trước đây có lẽ có thể được Thiên Đạo ưu ái, trong vòng một đêm liền sẽ trở thành mầm tai hoạ bên trong thiên địa, bị một chủng tộc khác mới quật khởi nhẹ nhõm hủy diệt

Nguyên bản, nghiệp chướng cùng với công đức cũng không phân tốt xấu, sinh linh chém giết sinh ra nghiệp chướng, từng được Thiên Đạo tán thành là phương thức 'giữ gìn thiên địa an ổn', nghiệp chướng cũng được Thiên Đạo tán thành

Nhưng dần dần, nghiệp chướng trở thành biểu tượng 'xấu'

Sinh linh cường giả vi tôn, cường giả lấy kẻ yếu làm thức ăn, từng là quy củ Thiên Đạo ám chỉ

Nhưng kết quả là, Thiên Đình bắt đầu che chở kẻ yếu

Mà loại bá chủ ngang tàng thời đại trước như nàng, bây giờ cũng chẳng qua là hung thú ăn nhờ ở đậu, ủy khúc cầu toàn, cẩu thả còn sống mà thôi

Tiếng vang ầm ĩ càng ngày càng nhiều, Thiên Binh lên trời lục soát, từng đầu hung thú bị 'đào ra', bị Thiên Đạo áp chế

Thậm chí, còn có bảy tám đầu hung thú âm thầm liên thủ, đột nhiên gây khó khăn, sau khi nuốt mấy trăm Thiên Binh, bị vô số lưu quang cùng với thần lôi đầy trời bổ thành phấn vụn

- Đấu với trời, không thắng được

Nếu nói thay lòng đổi dạ, thay đổi thất thường, Thiên Đạo thuộc về thứ nhất

Văn Tịnh đạo nhân nhíu mày, đột nhiên nghe được mấy đầu hung thú quen biết với chính mình phát tới truyền âm

Nàng hơi suy nghĩ, truyền âm trở về, bảo bọn hắn trốn trong hang tối phía sau động phủ của nàng

Có thể sống sót hay không, Văn Tịnh đạo nhân cũng không dám chắc, dù sao quen biết một trận, cũng xem như là hậu duệ của mình, sau đó nếu chính mình bình an vô sự, có lẽ còn có thể phát huy đại dụng

Mấy đầu hung thú kia âm thầm độn đến, cũng bại lộ động phủ của Văn Tịnh ra ngoài

Văn Tịnh dù bận vẫn ung dung nhàn nhã ngồi ở đó lẳng lặng chờ

Hai vị Thiên Tướng mang theo một số lớn Thiên Binh lục soát qua lại ở gần động phủ của nàng, rất nhanh liền phát hiện ra trận pháp che lấp bên ngoài, xông vào trong trận

- Tướng quân! Nơi đây có động phủ!

- Nơi này huyết quang trùng thiên, hành sự cẩn thận! Vây quanh, đi mời Kính Chiếu Yêu cùng với Kim Bằng Nguyên Soái!

Văn Tịnh đạo nhân: "..."

Binh tướng của Tinh Quân đại nhân, cũng là có một chút thận trọng

Một lát sau, một tiếng gáy gọi vang vọng Linh Sơn, Kim Bằng tay cầm Tiểu Lục Thần Thương nhuốm máu mà đến, rơi vào phía trước động phủ, tiện tay đánh ra một luồng ánh đen, xé rách tầng tầng cấm chế

Tiếng áo giáp cọ xát dồn dập vang lên, Văn Tịnh đạo nhân giương mắt nhìn về phía cửa động, bóng người dày đặc lao vào, một đám cầm trường thương trường kiếm trong tay, ánh mắt khóa chặt trên người nàng

Nhìn cái gì, không sợ phu quân của bản nữ vương ăn dấm sao?

Ánh vàng lóe lên, Kim Bằng xuất hiện ở phía trước người chúng Thiên Tướng, làm thủ thế, trong mắt toát ra mấy phần kiêng kị

- Ngươi là người phương nào?

Văn Tịnh mỉm cười không nói, mắt phượng nhẹ nhàng nheo lại

Có tướng lĩnh bưng Kính Chiếu Yêu lên, soi sáng ra một vệt ánh vàng đối với Văn Tịnh đạo nhân

Hào quang loé lên, sau lưng Văn Tịnh hiện ra một mảnh kính tròn, trong đó hiện ra từng cái cánh đen, kim văn trên đó lóe ra ánh sáng, chúng Thiên Tướng thấy thế tê cả da đầu

Chương 1382: làm khó nàng

Kim Bằng cầm thương tiến về phía trước phóng ra nửa bước, sát khí lăng lăng, định tiếng nói:

- Huyết Hải Hung Văn! Bắt lại!

- Vị Nguyên Soái này có thể thông bẩm một tiếng hay không?

Văn Tịnh đạo nhân chậm rãi mở miệng, một tia đạo vận lưu chuyển ra, làm cho sắc mặt Kim Bằng càng trở nên lạnh lùng

- Bần đạo Văn Tịnh, tuy là xuất thân hung thú, nhưng nhiều năm tu đức hành, tích thiện quả. Không biết có thể cầu kiến Thái Bạch Tinh Quân, có một chuyện có chút không rõ, muốn nói chuyện với hắn đôi câu

Kim Bằng cười lạnh một tiếng

Thứ gì đây?

Chẳng qua là hung thú khó giải quyết một chút, còn dám hò hét đi gặp mặt lão sư!

Ngày hôm nay trường thương trong tay của gã liền có thể giải quyết!

- Mang nàng đến đây đi, mọi thứ cũng không thể làm quá tuyệt

Một tia truyền âm của Lý Trường Thọ rơi xuống, Kim Bằng lập tức mím môi lại, thu hồi trường thương

- Tự trói nguyên thần, lão sư đáp ứng gặp ngươi một lần

Hừ! Sau đó nếu như dám làm càn, nhất định phải làm cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!

Văn Tịnh nhẹ nhàng nhíu mày, trong mắt phượng tràn đầy ý cười

- Văn Tịnh lần này có thể biểu hiện quá mức rồi hay không?

Trong đại điện Linh Sơn, Lý Trường Thọ ngồi ở gần cửa điện suy nghĩ như thế trong đáy lòng, Không Minh Đạo Tâm hơi vận chuyển, ép xuống ý nghĩ phức tạp trong lòng

Lúc này là ở trước mặt Tiếp Dẫn Thánh Nhân, phải ổn một chút, không thể nghĩ lung tung

Vạn nhất Tiếp Dẫn Thánh Nhân có bản lĩnh đọc ý nghĩ gì đó...

Ách, cũng không thực tế, nếu Tiếp Dẫn Thánh Nhân thật sự có thể khám phá đạo tâm của Luyện Khí Sĩ, Văn Tịnh tuyệt đối không sống tới ngày hôm nay

Cái gọi là khám phá lòng người, phần lớn là đối với tính tình, phẩm tính, quá khứ của mục tiêu có hiểu rõ phi thường kỹ càng, suy đoán ra ý nghĩ trong đáy lòng đối phương

'Kinh nghiệm áp chế' điển hình

Thánh Nhân mạnh, ở chỗ cảnh giới tự thân, ở chỗ cấp độ sinh mệnh

Lúc động phủ của Văn Tịnh đạo nhân bại lộ, Lý Trường Thọ liền dựa vào Đạo Nhân Giấy xen lẫn bên trong Thiên Tướng bí mật quan sát, phát hiện ra Văn Tịnh đạo nhân này...

Bài trí cũng không tệ lắm, trong động phủ có núi có nước, đơn giản tao nhã lại có chút cá tính

Chính là lúc bị Kim Bằng cùng với Thiên Tướng vây quanh, biểu hiện có một chút bá đạo

Phượng Tộc cường thế Khổng Tuyên, Huyết Hải ngoan nhân Văn Tịnh, Lý Trường Thọ đột nhiên phát hiện ra, hai vị đại lão này đẹp thì đẹp, đều khuynh tâm không thôi đối với Đại Pháp Sư, nhưng bản thân đều rất 'cường thế'

Ài, việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể biểu thị chúc phúc đối với Đại Pháp Sư

trong đáy lòng hơi suy tư, Lý Trường Thọ rất nhanh liền cho ra phương án ổn thỏa nhất

Chờ Văn Tịnh tới, liền không để ý nàng

Để nàng ở ngoài điện đứng một hồi, chờ Thiên Binh Thiên Tướng bên ngoài thanh lý hung thú yêu ma không sai biệt lắm, lên tiếng gọi Văn Tịnh vào, cho Văn Tịnh một cơ hội giải thích, lưu lại đủ nhiều mặt mũi cho Tây Phương Giáo

Cũng không thể giết hung thú, diệt yêu ma, còn làm cho Tây Phương Giáo không có chỗ xuống đài, đó không phải là buộc Thánh Nhân thẹn quá hoá giận?

Đang nghĩ như vậy, Văn Tịnh đạo nhân đã là bị Kim Bằng mang theo đến cửa trước điện

Nguyên thần nàng bị phong cấm, vào giờ phút này tăng thêm mấy phần yếu đuối

Kim Bằng cúi đầu ôm quyền, cao giọng bẩm báo:

- Lão sư, hung thú này chính là hắc văn nhất tộc Huyết Hải, thực lực không thể coi thường

Lý Trường Thọ cũng không có quay đầu lại, ngồi ở kia nói một câu:

- Trước mặt Thánh Nhân không nên vô lễ. Xung quanh Linh Sơn có một số lớn yêu ma hung thú ẩn nấp, có ý đồ làm loạn Linh Sơn, đây cũng là thu hoạch ngoài ý muốn của chúng ta, đuổi bắt tất cả đám hung thú này, sau đó mang trở về Thiên Đình hỏi tội. Đi đi

- Vâng!

Kim Bằng đáp ứng một tiếng, sau khi hành lễ cấp tốc rút đi, chỉ để lại một mình Văn Tịnh lẻ loi trơ trọi đứng ở trước cửa điện

Nàng coi như trấn định mà nhìn trong điện, lúc này lộ vẻ mặt vẻ do dự, không biết chính mình có nên hành lễ đối với Thánh Nhân hay không

trong đại điện Linh Sơn, không khí lập tức trở nên có một chút quỷ dị

Thánh Nhân ở chỗ sâu đại điện nhắm mắt ngưng thần, 'lão đạo' ngồi trong cửa điện im lặng không nói, "đại biểu" của hung thú đứng ở ngoài điện lộ ra ánh mắt thấp thỏm

Loại kết cấu này, hoàn toàn có thể đặt tên là...

«Di Lặc»

Ngòi nổ Lý Trường Thọ làm khó dễ chính là Di Lặc, mà Di Lặc lúc này trốn tránh không có hiện thân, thậm chí Thánh Nhân Tây Phương Giáo cũng đều cố ý che chở

Đại sư huynh Linh Sơn, quả nhiên danh bất hư truyền

Tiên thức của Lý Trường Thọ quan sát biểu tình của Văn Tịnh, muốn phỏng đoán ý nghĩ trong đáy lòng Văn Tịnh, nhưng càng nghĩ, cũng là không có phương pháp

Nếu hắn là Văn Tịnh, vào giờ phút này hẳn là đang nghĩ cách bảo vệ mình

Cũng quả thực là làm khó nàng

...

Chương 1383: Đi nhanh về nhanh

tại Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế áo trắng nhíu mày mở hai mắt ra, trong mắt lóe ra ánh sáng cơ trí, cẩn thận suy tư

vì sao nhiều hung thú như vậy... Trường Canh ái khanh lại sẽ đơn độc gặp Văn Tịnh đạo nhân này?

hẳn là?

đột nhiên, hiểu ra mọi chuyện, đây là an bài

trước đài cao, Mộc Công vẫn luôn quan sát động tĩnh của Ngọc Đế, lúc này lập tức lên tiếng hỏi:

- Bệ hạ, thế nhưng là có chỗ lo nghĩ gì?

Ngọc Đế cười cười, hỏi:

- Mộc Công có nhìn thấy phong cảnh Linh Sơn kia?

- Thấy được, thấy được

Ngọc Đế chậm rãi nói:

- Ừm, ngươi đi một chuyến đến chỗ Nguyệt Lão, tra một chút nhân duyên của nữ tử hung thú này như thế nào

- Bệ, bệ hạ

Mộc Công giật nảy cả mình, nhỏ giọng hỏi:

- Việc này, việc này ngài xem, có phải nên hỏi nương nương trước một chút hay không?

- Hỏi nàng làm gì?

Ngọc Đế trừng mắt nhìn Mộc Công:

- Chỉ là để ngươi đi tra, ta cũng không phải là để ngươi làm cái gì!

- Vâng, lão thần đi ngay

đông Mộc Công quay người đi hai bước, lại không nhịn được quay đầu lại hỏi:

- Nhưng hung thú như vậy phần lớn là sinh linh tiên thiên, Nhân Duyên Điện rất có thể không có kết quả

- Vậy ngươi cùng với Nguyệt Lão nghĩ một chút biện pháp

Ngọc Đế khoát khoát tay:

- Đi nhanh về nhanh

- Vâng, lão thần lĩnh mệnh

Mộc Công đáp ứng một tiếng, cúi đầu vội vàng mà đi, đi ra Lăng Tiêu bảo điện liền cưỡi mây chạy tới Nhân Duyên Điện

Ngọc Đế ngồi ở trên đài cao mỉm cười gật đầu, suy nghĩ an bài sự tình đằng sau

Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với Trường Canh rõ ràng là có chút ý tứ kia, hai người còn là đồng môn sư huynh muội, chỉ chẳng qua Hữu Cầm tướng quân... có một chút thẳng, không hiểu biến báo, cùng với tính tình của Trường Canh rõ ràng không hợp

Ngọc Đế đi Nhân Duyên Điện điều tra, nhân duyên của hai người cũng là nhà gái chủ động, nhưng dây đỏ sẽ chỉ quấn quanh, sẽ không thắt nút

đây chính là【thiếu khả năng kết thúc mối quan hệ mập mờ】trong miệng Nguyệt Lão

Ngọc Đế cũng không tiện quan tâm chuyện này

ở phía Hằng Nga tiên tử, Ngọc Đế cũng đã tra không sai biệt lắm, Hằng Nga cùng với Thượng Cổ Vu Tộc Đại Vu Nghệ thuộc về thông gia, vẫn là thông gia vào đêm trước khi quyết chiến với Yêu Đình, vì ổn định quân tâm

quay đầu diệt Yêu Đình, chủ lực Nhân Tộc cùng với Vu Tộc liền bắt đầu quyết chiến, vị trí của Hằng Nga xấu hổ, bị các tướng lĩnh Nhân Tộc bức tới bên trong Quảng Hàn Cung, thề không bước ra Thái Âm Tinh

nhưng Hằng Nga tiên tử dường như dính dáng với cấm kỵ nào đó ở bên trong Thiên Đạo, chuyện này khiến Ngọc Đế cũng có một chút không thể xuất thủ, đi an bài giúp Trường Canh ái khanh

y cũng không thể hại tâm phúc ái tướng của mình

làm Thiên Đế nha, liền phải phúc hậu một chút

về phần, y vì sao có nhàn tâm an bài những việc này như vậy... Thiên Đình cũng không có chuyện gì cụ thể để y làm

Thiên Đế cùng với Nhân Hoàng thế nhưng là khác biệt, chỉ cần ngồi ở trong Lăng Tiêu bảo điện, tại thời khắc mấu chốt gật đầu, động một chút lực lượng Thiên Đạo, liền không có sự vụ cụ thể gì nhất định phải xử trí

- Bệ hạ?

Ngọc Đế lấy lại tinh thần, hỏi:

- Như thế nào?

Phía dưới, chính thần trực luân phiên Thông Minh Điện, lão thần tạm thay mọi việc Lôi bộ, lại cười nói:

- Bệ hạ, qua chiến dịch này, chúng thần đối với Thái Bạch Tinh Quân cũng là nhìn mà than thở, có một chút kính nể

- Ồ?

Ngọc Đế không nguyên do hào hứng:

- Vì sao như thế

Lão thần tiên không trọng yếu này cười nói:

- Trước đây lão thần nhìn Trường Canh, chỉ cảm thấy hắn công tác chu đáo, xử sự lão thành, một bước ba tính còn có thể vạn vô nhất thất, cũng sẽ không bởi vì lo ngại của chính mình mà làm trễ thời cơ, đối với một ít vấn đề khó giải quyết, thường thường có thể rất nhanh từ các góc độ khác nhau cho ra biện pháp giải quyết khác biệt

- Chính là, Thái Bạch Tinh Quân có khi quá mức câu nệ, khuyết thiếu đảm lượng ở trên một số đại sự, ngày thường tới Lăng Tiêu bảo điện nghị sự, đều không nỡ để bản thể đến đây. Lão thần có đôi khi liền muốn hỏi một chút Thái Bạch Tinh Quân, bên trong Thiên Đình còn có hung hiểm gì?

- Đường đường là chính thần Thiên Đình, thiên thần bệ hạ ngài tín nhiệm nhất, còn có thể bị người đánh lén bên trong Thiên Đình bất đắc dĩ chuyển thế hay sao?

Thuần Dương Kiếm Tiên tương lai nào đó bày tỏ sự tức giận

lão thần tiên kia thay đổi tiếng nói, cất cao giọng nói:

- Chỉ là không nghĩ tới, Thái Bạch Tinh Quân lại cũng có thời điểm cứng rắn như thế! Từng bước một vây quanh Linh Sơn, trực diện Thánh Nhân, trước dùng ngôn ngữ sáo lộ, lại nhắm đồ đao ngay vào hung thú yêu thú Linh Sơn giấu giếm, đánh cho bọn hắn trở tay không kịp!

- Trước điện Linh Sơn chỉ điểm giang sơn, trước mặt Thánh Nhân không đổi sắc. Thái Bạch Tinh Quân, mãnh sĩ chân chính!

Chương 1384: Biện luận

- Khục, lão thần hồ ngôn loạn ngữ, còn mong bệ hạ thứ tội

- Ôi chao, vậy làm sao có thể tính hồ ngôn loạn ngữ? Cũng là phân tích theo lý, chẳng qua lời này, lại là nói sai

Ngọc Đế khoát khoát tay, cười nói:

- Hắn là mãnh sĩ? Hắn nếu là mãnh sĩ, trực tiếp liền xông vào Linh Sơn, không lưu cho phương tây nửa điểm quay đầu, nhất cử bắt hết yêu ma quỷ quái bên trong Linh Sơn, thuận tiện chế giễu Thánh Nhân vài câu, làm cho Tây Phương Giáo không gượng dậy nổi. Hai vị Thánh Nhân này không dám động, là bởi vì bọn họ hết thảy bị Thiên Đạo quản chế, thánh vị cũng là Thiên Đạo cho.

- Nếu như đổi người khác, đổi lại thành Thái Thanh sư huynh ngồi ngay ngắn ở bên trong Linh Sơn, lúc này nói một chữ" lăn", ai dám chọc? Nói cho cùng, Trường Canh vẫn là đang cầu ổn, bản tính như thế, vạn năm không thay đổi

mấy vị lão thần tiên liếc nhìn nhau, từng người cúi đầu hành lễ, xác thực không có cân nhắc nhiều như vậy

Ngọc Đế cười nói:

- Nhìn kìa, Trường Canh sắp mở miệng

mấy người vội vàng xem xét lòng bàn tay, Ngọc Đế nhắm hai mắt lại, đích thân tới hiện trường quan sát

...

Trong điện Linh Sơn, Lý Trường Thọ trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc cũng mở miệng hỏi:

- Sư thúc, hung ma bên ngoài này, có liên quan cùng với Linh Sơn không?

Văn Tịnh đạo nhân ngoài điện quả thực nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi đạo tâm suýt nữa sinh ra ma chướng, đủ loại suy nghĩ tốt xấu hiện lên trong lòng, trong lúc nhất thời lại hoàn toàn nhìn không thấu Tinh Quân đại nhân muốn làm cái gì

ở chỗ sâu đại điện, Tiếp Dẫn Thánh Nhân nửa mở hai mắt, chậm rãi nói:

- Nàng hộ pháp cho Linh Sơn

Lý Trường Thọ nhíu mày hỏi:

- Linh Sơn vì sao dùng yêu ma để hộ pháp?

Sau lưng Tiếp Dẫn hiện ra một vòng bảo quang, tiếng nói phiêu phiêu miểu miểu, đại đạo cùng cộng hưởng theo:

- Mỗi người một vẻ, làm theo ý mình, hung thú, vu yêu, Nhân Tộc, nếu có lòng hướng thiện, tự nhiên đều có thể vào chúng ta

Lý Trường Thọ cười nói:

- Thánh Nhân chân ý, phàm phu tục tử như tiểu thần quả nhiên là không lĩnh ngộ được

Lúc này, đã bắt đầu tự xưng tiểu thần

Tiếp Dẫn Thánh Nhân ấm giọng nói:

- Văn Tịnh, đi vào, ngươi muốn nói chuyện gì cùng với Thái Bạch Kim Tinh, cứ việc nói rõ

- Vâng

Văn Tịnh đạo nhân cúi đầu lĩnh mệnh, bước gót sen dáng người, đoan chính, nhẹ chân nhẹ tay đi vào trong đại điện, cố ý đi qua bên người Lý Trường Thọ, đi hơn mười mấy bước, mới cúi đầu hành lễ

đầu ngón tay của Tiếp Dẫn Thánh Nhân nở rộ bảo quang, giam cầm trên nguyên thần của Văn Tịnh đạo nhân lập tức tiêu tán

- Cảm tạ Giáo Chủ trông nom

Văn Tịnh đạo nhân ôn nhu nói một câu, lại xoay người lại, hạ thấp người thi lễ đối với Lý Trường Thọ

- Linh Sơn hộ pháp Văn Tịnh, bái kiến Thái Bạch Tinh Quân Thiên Đình

Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần mỉm cười, nói:

- Ngươi dường như từng nhiễu tập Độ Tiên Môn Nhân Giáo chúng ta

Văn Tịnh bất động thanh sắc, thấp giọng nói:

- Bần đạo cũng không biết Độ Tiên Môn là gì, chỉ là tu hành ở trong núi, hiệp trợ hai vị Giáo Chủ xử lý một ít nội vụ trong giáo. Ngược lại là, Thái Bạch Tinh Quân vì sao không nói một lời, liền đuổi bắt môn nhân Tây Phương Giáo chúng ta?

Lý Trường Thọ cau mày nói:

- Đạo hữu vẫn là ăn nói cẩn thận, những hung thú yêu ma kia cùng với Tây Phương Giáo, thật sự có liên quan?

Văn Tịnh dứt lời, khẽ nhíu mày, rất nhanh liền nhoẻn miệng cười, thở dài nói ra lời mà Nhị Giáo Chủ căn dặn trước đây:

- Thái Bạch Tinh Quân chắc hẳn cũng không biết giáo nghĩa của Tây Phương Giáo chúng ta. Giáo độ chúng ta cực khổ, độ lạc đường, độ hung ác, khuyên hướng thiện, cho phúc báo, đây cũng là làm ra cống hiến vì thiên địa. Liền lấy bần đạo mà nói, bần đạo lúc đầu ở bên trong Huyết Hải kia, ngây thơ vô tri, tạo ra rất nhiều sát nghiệt, nhưng bên trong Huyết Hải vốn là lấy sát chứng đạo, như thế nào nói đúng sai?

- Rời khỏi Huyết Hải, bần đạo hạnh ngộ hai vị Giáo Chủ chỉ điểm, sáng tỏ đại đạo chân ý, biết phân biệt phải trái, biết quay đầu khi lạc đường, tích đức làm việc thiện, bây giờ cũng đã rửa sạch nghiệp chướng. Thái Bạch Tinh Quân, Thiên Đạo đối với người nghiệp chướng sâu nặng có thiên phạt, bần đạo nghiệp chướng về không, thế nhưng là vẫn phải bị thiên phạt?

Lý Trường Thọ chau mày, lạnh nhạt nói:

- Theo ý tứ của đạo hữu ngươi, nếu phạm phải nghiệp chướng, chỉ cần làm việc thiện liền có thể triệt tiêu tội lỗi?

Văn Tịnh lại nói:

- Lời này cần giải đọc từ các góc độ khác nhau, Tinh Quân trực tiếp vơ đũa cả nắm, chỉ sợ là không ổn. Giáo nghĩa của Tây Phương Giáo chúng ta, là khuyên kẻ ác làm điều thiện, là suy tính vì sinh linh thiên hạ, cũng là suy tính vì thiên địa an ổn, cũng không phải nói dùng việc thiện để bù đắp tội ác

- Bần đạo cả gan, xin hỏi Tinh Quân một câu. Những gì ngài làm, mỗi một việc đều là việc thiện, chưa bao giờ có bất kỳ ác niệm nào?

Chương 1385: tự giải quyết cho tốt

- Hoặc nói một cách khác, làm một chút sự tình không phải thiện, nói một câu không thẹn với lương tâm trong đáy lòng, như vậy liền bỏ qua?

Trong mắt Lý Trường Thọ lấp lóe tinh quang, uy thế chợt hiện, Thiên Đạo thần quyền gia trì tự thân

Văn Tịnh đạo nhân vô thức lui lại nửa bước, trong mắt mang theo vài phần yếu đuối, khóe môi nhếch lên nụ cười như có như không

sau lưng lại có uy áp Thánh Nhân hiển hiện, lại là nhẹ nhõm bỏ qua thần quyền uy áp của Lý Trường Thọ

trong đáy lòng Văn Tịnh tự nhiên là có một chút đắc ý

mặc dù 【xuất phát từ giáo nghĩa Tây Phương Giáo】 là 'nhiệm vụ' Nhị Giáo Chủ giao cho, nhưng có thể ở bên trong giao phong chính diện, thắng Hải Thần đại nhân nàng kính yêu một trận, trong đáy lòng thật sự sảng khoái

chẳng qua, Văn Tịnh đạo nhân thấy được vẻ suy tư xẹt qua dưới đáy mắt Lý Trường Thọ, trong đáy lòng không hiểu có một chút...

Không có lực lượng

Lý Trường Thọ đảo mắt đã là điều chỉnh tốt tâm tính, cười nói:

- Chưa từng nghĩ, chưa từng nghĩ, Linh Sơn lại vẫn còn ẩn giấu nhân tài hùng biện như vậy, hai vị sư thúc thật đúng là nhặt được bảo

Tiếp Dẫn Thánh Nhân chậm rãi nói:

- Tinh Quân thế nhưng là cảm thấy, ngôn ngữ của nàng có chỗ không ổn?

- Không, không có gì không ổn, tương phản còn rất hợp lý

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, cười nói:

- Kỳ thật, tiểu thần cũng vẫn luôn đang suy nghĩ vấn đề này. Trong Tam Giới, Thiên Đình làm trung tâm, Địa Phủ, Long Cung làm phụ, trật tự Tam Giới đã có hình thức ban đầu. Không quy củ không thành phương viên, thiên quy của Thiên Đình cũng là vì ước thúc ngôn hành cử chỉ của Luyện Khí Sĩ, khiến cho cường giả không thể không kiêng nể gì cả, kẻ yếu có thể sống an ổn. Mà Mười Tám Tầng Địa Ngục Địa Phủ U Minh Giới, liền thành lồng giam Thiên Đạo, trấn áp kẻ hung ác

dứt lời, Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào Văn Tịnh đạo nhân, cười nói:

- Ta đây hỏi vị Văn Tịnh đạo hữu này một câu, nếu giáo nghĩa Tây Phương Giáo lưu truyền ra trong thiên địa, có kẻ hung ác sau khi tàn sát sinh linh, bị Thiên Đạo truy sát, trốn vào Tây Phương Giáo thỉnh cầu che chở. Đối phương nói mình phạm tội ác tày trời, nhưng thành tâm hướng thiện, Tây Phương Giáo là thu đối phương, hay là không thu đối phương?

Văn Tịnh đạo nhân khẽ nhíu đôi mi thanh tú, lộ vẻ mặt suy tư, lại phát hiện ra mình vô luận trả lời như thế nào, đằng sau đều sẽ nghênh đón một phen bác bỏ của Thái Bạch Tinh Quân, chính mình sẽ lập tức trở nên vô cùng thụ động

Văn Tịnh đạo nhân:

- Sự tình cụ thể, còn cần xử trí cụ thể...

- Nói một cách khác, còn tuỳ người, đúng không?

Lý Trường Thọ hơi híp mắt lại, thanh âm mặc dù nhỏ, nhưng rơi vào trong tai Văn Tịnh, lại như hồng chung trống to, đinh tai nhức óc

- Tiểu thần không có ý vọng nghị giáo nghĩa Tây Phương Giáo, đây là Thánh Nhân viết ra, tiểu thần xem không thấu. Nhưng tiểu thần biết được, nếu Thiên Đình muốn thành lập trật tự tại Tam Giới, có ác tất trị, có hung tất truy, đó là cơ sở của mọi thứ

- Đương nhiên, thiên quy cũng có tình, nếu như trước kia là kẻ hung ác, lại làm ra tuyệt đại cống hiến cho thiên địa, Thiên Đình cũng không phải là không thể mở một mặt lưới, chỉ là cần phải tăng thêm ước thúc

- Ngày hôm nay nói nhiều cũng không tiện, trong chúng yêu ma, hung thú phát hiện ra tại Linh Sơn lần này, không ít kẻ bản tính hung ác, không có một chút lòng hướng thiện nào. Vào giờ phút này, hơn phân nửa hung thú đều đã bị Thiên Đạo trấn áp, bọn hắn vẫn còn sống, đã làm chuyện gì hỏi một chút liền biết

- Hai vị sư thúc chính là tôn giá Thánh Nhân, tuy rằng có chỗ sơ suất không để ý đệ tử, nhưng Thánh Nhân tự có suy tính của Thánh Nhân, không phải phàm phu tục tử chúng ta có thể phỏng đoán. Sư thúc, ngài xem như vậy có thể hay không?

Lý Trường Thọ vung vạt áo đạo bào lên, đứng dậy, vái chào đối với Tiếp Dẫn, cười nói:

- Tiểu thần sau khi trở về Thiên Đình, tấu lên Ngọc Đế bệ hạ, nói với bên ngoài Linh Sơn bị Thượng Cổ hung thú yêu ma vây công, Thiên Đình suất quân gấp rút tiếp viện, phòng ngừa những yêu thú hung thú này quấy nhiễu tôn giá Thánh Nhân, ngài thấy thế nào?

Tiếp Dẫn Thánh Nhân khẽ nhíu mày, nhắm mắt không nói

Lý Trường Thọ cũng không nhiều lời, lại vái chào đối với Thánh Nhân, liếc nhìn Văn Tịnh, cười nói:

- Vị đạo hữu này, tự giải quyết cho tốt

Văn Tịnh đạo nhân mím môi, đạo tâm nhẹ nhàng rung động, lại kiên trì nói một câu nói mang tính hình thức:

- Chuyện hôm nay, Tây Phương Giáo chúng ta đối với lấy, cho, bỏ, tình nghĩa Thiên Đình, đều ghi tạc trong lòng

- Vậy là tốt rồi

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, lùi về phía sau mấy bước, xoay người sang chỗ khác, xách theo phất trần, thong thả đi xa

đợt này, hắn pử tầng thứ năm

phù...

Đợi Lý Trường Thọ đi xa, Văn Tịnh đạo nhân khẽ thở nhẹ một tiếng, trong mắt vẫn còn tràn đầy nỗi khiếp sợ

Chương 1386: trở nên vi diệu

chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng căn dặn:

- Văn Tịnh, ngươi chuyển động phủ lên trên núi

Văn Tịnh đạo nhân ngẩn ra, vội vàng lộ vẻ mặt vui mừng, quay đầu nhìn về phía chỗ sâu đại điện, đã thấy nơi đó đã không có hình bóng Thánh Nhân, trống rỗng

...

- Tây Phương Giáo đây cũng quá kém, còn tưởng rằng có thể xem một phen trò hay

Thánh Mẫu Cung, trong trong tiểu lâu của Nữ Oa, vị Thánh Nhân nương nương nào đó thoải mái nằm nghiêng ở bên trong hồ nước, nhìn vân kính trôi nổi trước mặt, hơi có một chút mất hứng

tiểu Thọ này cái gì cũng tốt, chỉ là quá thận trọng

việc này còn lưu mặt mũi gì cho Tây Phương Giáo?

Yêu ma hung thú Tây Phương Giáo làm nhiều việc ác, dùng hương hỏa công đức rửa sạch nghiệp chướng cho bọn hắn, tương đương với lợi dụng sơ hở của Thiên Đạo

ngày hôm nay, Thiên Đạo chữa trị chỗ sơ hở này

người trẻ tuổi bây giờ, tại thời điểm đắc thế không thừa cơ phách lối phách lối, về sau mất thế nên bị nhằm vào vẫn là bị nhằm vào nha

Nữ Oa cười khẽ, tiện tay tán đi vân kính. Ngón tay nhỏ nhắn gảy, hút tới một quyển truyện tranh đã xoá đi ký ức tương quan trước đây, ngáp một cái

đúng lúc này, bên cạnh lầu các vang lên tiếng chuông gió, khóe miệng Nữ Oa Thánh Nhân có một chút khẽ động, lạnh nhạt hỏi:

- Lão sư, ngài làm sao tới chỗ ta?

Ngoài cửa sổ, một vệt bóng xám chậm rãi ngưng tụ thành, lại là hình dáng một lão đạo

Nữ Oa Thánh Nhân cười nói:

- Ta còn tưởng rằng là lão sư đích thân tới

Bóng xám kia mở miệng nói:

- Phương tây bị hao tổn, giáo vận đã giảm, đây là dấu hiệu trước khi đại hưng, cơ duyên đại hưng của phương tây, nên đến

Nói xong, bóng xám lặng yên tiêu tán, nửa điểm vết tích cũng không có để lại

Nữ Oa Thánh Nhân nhíu mày suy tư, sau đó than nhẹ một tiếng, thân ảnh biến mất không thấy

vào ngày này, trong khi Lý Trường Thọ chạy đông chạy tây tại Tây Phương Giáo, khu vực ven biển Đông Thần Châu gần ranh giới Nam Thiệm Bộ Châu, nổi lên từng lớp sương mù

một tòa tiên sơn giống như bay tới từ trên biển, rơi vào bên trong sương mù này. Trên đó rừng cây rậm rạp, linh khí dồi dào, giống như động thiên phúc địa

trong ngọn núi này có rất nhiều trận thế thiên nhiên cùng với động phủ, cất giấu rất nhiều linh căn diệu dược, bảo tài linh mạch

ở một góc không đáng chú ý nào đó, một khối linh thạch cao mười mét lặng yên đứng đó, ánh sáng ngũ sắc trên đó lặng lẽ rút đi, bên trong dường như có linh khí dao động

Đông Châu, Hoa Quả Sơn hiển hiện

- Sau lần này, không nên lại có gặp gỡ bên ngoài với Văn Tịnh

Lý Trường Thọ tính toán như thế trong đáy lòng, đứng ở bên trên mây trắng phía trước sơn môn Linh Sơn lẳng lặng chờ, trong đáy lòng không ngừng suy nghĩ

ở các nơi Linh Sơn, một lượng lớn Thiên Binh 'cẩn thận từng li từng tí' điều tra qua lại

cũng may, bên trong sơn môn Linh Sơn không có tìm ra mấy đầu hung thú yêu thú, nếu thật sự bộc phát loạn chiến ở trong sơn môn Linh Sơn, thiên lôi cuồn cuộn, địa hỏa dậy sóng...

phương tây chỉ sợ là lại phải xây dựng rầm rộ

tiên thức đảo qua xung quanh Linh Sơn, tổng cộng đã có 236 đầu hung thú, yêu thú bị Thiên Binh đuổi bắt, tuyệt đại đa số đều bị thiên phạt bổ thành trọng thương, không có uy hiếp

có một số là gương mặt quen, trước đây từng tham dự một trận chiến tại Hải Nhãn Đông Hải

có lẽ là bởi vì bản thân tuyệt vọng, có lẽ là bởi vì mệnh lệnh của Linh Sơn, bọn hắn mặc dù đều ý đồ liều mạng một lần nữa, nhưng cũng không thể tổ chức thành phản kháng hữu hiệu

dù là như thế, vẫn là có mấy vạn Thiên Binh tử thương, hơn nữa người chết chiếm đa số

chúng tướng lĩnh Thiên Đình đến đây ngày hôm nay, hoặc nhiều hoặc ít đều nhuốm chút máu

không có cách nào, thực lực bản thân của Thiên Binh quá thấp, những yêu thú hung thú kia có ý định đánh lén, cho dù có lực lượng Thiên Đạo bảo vệ, bị đánh lén cũng khó có thể sống sót

ngày hôm nay Linh Sơn phát sinh tình hình như vậy, tất nhiên là không thể tránh né sẽ lưu truyền ra ngoài

dù sao bọn họ vẫn luôn duy trì gương đồng trực tiếp

đương nhiên, Thiên Đình trên danh nghĩa vẫn là sẽ theo như Lý Trường Thọ nói, cho Linh Sơn đầy đủ mặt mũi, giữ gìn uy nghiêm Lục Thánh

Lý Trường Thọ thôi diễn các loại khả năng sự tình kế tiếp, ngược lại là lại có phát hiện mới

đi một chuyến đến Linh Sơn, hung yêu đền tội, ngoại trừ suy yếu thực lực Linh Sơn trên phạm vi lớn, sau lưng còn có một tầng ảnh hưởng càng sâu xa hơn

【 Đại đội Thiên Binh tạo thành chiến trận phối hợp với lực lượng Thiên Đạo, đã có thể vững vàng đuổi bắt cường giả cảnh giới Kim Tiên, lại phối hợp với một hai vị cao thủ, có thể nhẹ nhõm chế trụ Đại La Kim Tiên. 】

Tình cảnh Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang, kể từ hôm nay, bắt đầu trở nên vi diệu

muốn tiêu dao tự tại, đã không thể tùy ý làm bậy

Chương 1387: Ổn thỏa, lại hài lòng

sau này phán đoán thực lực của Thiên Đình, đã không thể đánh giá đơn giản thông qua số lượng cao thủ, đại thần thông giả, Thiên Đạo có thể tùy thời hạ tràng, tăng lên quá nhiều sự không chắc chắn

căn cứ theo Lý Trường Thọ suy tính, bên trong bí cảnh dưới Linh Sơn, lúc này hẳn là còn ẩn giấu ít nhất trăm đầu hung thú yêu thú

nhưng qua chiến dịch này, Linh Sơn hoặc là bỏ rơi bọn hắn, hoặc là ước thúc bọn hắn, đã không còn cách nào dùng

mục tiêu chiến lược đã đạt được một cách hoàn hảo

- Lão sư!

Kim Sí Đại Bằng bay tới từ nơi xa, ôm quyền hành lễ đối với Lý Trường Thọ, nói:

- Bên ngoài Linh Sơn đã bị lục soát toàn bộ, cũng không có cá lọt lưới. Bên trong Linh Sơn, phải chăng cũng tìm như vậy?

- Ngày hôm nay chỉ tới đây thôi

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Kéo đám hung thú yêu thú này đi Thiên Phạt Điện, lần lượt thẩm tra, đợi ta bẩm báo Ngọc Đế bệ hạ, lại tiến hành chém đầu, đến lúc đó, phải để toàn bộ Tam Giới biết việc này

- Vâng!

Kim Bằng ôm quyền lĩnh mệnh, quay người truyền đạt mệnh lệnh của Lý Trường Thọ, chúng Thiên Binh Thiên Tướng cấp tốc rời khỏi Linh Sơn, kết thành vài trăm tòa chiến trận, áp giải đám hung thú yêu thú về Thiên Đình

tại mật địa Linh Sơn, chỗ Thánh Nhân thanh tu

Chuẩn Đề Thánh Nhân khẽ ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng, tay trái chuẩn bị nâng lên

- Không cần

bên cạnh truyền đến một tiếng khẽ than thở, ánh sáng đen đang hình thành trong tay trái của Chuẩn Đề lập tức biến mất

Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói:

- Thiên Đạo vận chuyển, sự tình hẳn là như vậy, ta và ngươi lúc này chỉ cần yên lặng chờ

- Thiện

Chuẩn Đề chậm rãi gật đầu, lại nói:

- Sư huynh, Lý Trường Canh này thực sự cầm ý chỉ của lão sư? Lão sư năm đó không phải đã đáp ứng chúng ta, chỉ cần...

- Phải hay không phải, trọng yếu sao?

Trên khóe miệng Tiếp Dẫn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, phảng phất như ngày hôm nay bị hao tổn không phải Tây Phương Giáo bọn hắn, sau đó nói:

- Thiên Đạo muốn hưng một phương, trước tiên phải hao tổn ma luyện, thời cơ phương tây đại hưng, tự nhiên sẽ là sau lần đại kiếp nạn này. Ta và ngươi lúc này cần cảnh giác, là Thái Thanh cùng với Ngọc Thanh. Hai vị đạo hữu này, sẽ không dễ dàng để ngươi và ta đắc thế

- Thiện

Chuẩn Đề đạo nhân không nhiều lời nữa, nhắm mắt đả tọa, quanh người tràn ngập ra quang mang nhàn nhạt mờ mịt

ở bên trên đường mây, Lý Trường Thọ cưỡi mây mà đi khẽ nhíu mày

trước đây đạo tâm linh giác nhẹ nhàng nhộn nhạo, dường như có nguy hiểm tiến đến. Nhưng chính mình dùng toàn bộ tinh thần đề phòng một hồi, chỉ là lông tơ dựng đứng, cũng không có dị dạng phát sinh

vừa rồi, là Thánh Nhân muốn ra tay đối với chính mình?

khóe miệng Lý Trường Thọ co giật mấy lần

hắn đều đã làm chu toàn như thế, cho Tây Phương Giáo nhiều bậc thang xuống đài như vậy, vị tiểu Thánh Nhân kia còn có sát ý nồng nặc như thế...

Được rồi, tiếp tục trốn đi đi

dù sao chính mình nên làm đều đã làm, kế tiếp xử trí ba ngàn thế giới để Kim Bằng ra mặt, để binh tướng Thiên Đình đi học hỏi kinh nghiệm, chính mình núp ở phía sau khống chế toàn cục là được rồi

trong năm tháng kế tiếp, chính là tu hành ngủ, phạt Linh Nga, thuận tiện đọc những tác phẩm Hồng Hoang mà Lãng tiền bối để lại, âm thầm mượn Hồng Mông Tử Khí trong thuyền Côn Bằng quan sát Hồng Hoang Thiên Đạo...

Ổn thỏa, lại hài lòng

tại Tam Tiên Đảo, bên trong chỗ lầu các yên lặng kia

- Tỷ tỷ! Tỷ phu còn sống đi ra từ Linh Sơn rồi!

Bích Tiêu giẫm mây bay tới, thân thể mảnh mai nhảy vào bên trong cửa sổ lầu các, cầm ngọc phù truyền tin vui vẻ la lên

bên trong lầu các, sau tấm bình phong, có tiếng nước tí tách

Vân Tiêu tiên tử đang tắm rửa ở bên trong mây mù nghe tiếng đứng dậy, lúc chuyển ra bình phong đã mặc áo xanh áo mỏng, mái tóc đen nhánh tự động sấy khô, quấn quanh thành hình đuôi phượng, cái cổ vốn trắng nõn thon dài càng trở nên nổi bật hơn

nàng có một chút bất đắc dĩ nhìn Bích Tiêu, ôn nhu nói:

- Đừng có nói như thế, hắn đã dám đi, tất nhiên là đã làm xong tính kế chu toàn

- Hì hì, người ta lo lắng thay cho tỷ tỷ nha

Bích Tiêu cười làm mặt quỷ, nàng vẫn luôn duy trì tâm tính thiếu nữ, đạo tâm gần như thuần khiết không một hạt bụi, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ đại tỷ hô quỳ xuống

bệnh chung của Tiệt Giáo

Bích Tiêu nhỏ giọng hỏi:

- Tỷ tỷ, tỷ phu lần này thật sự là đang giúp sư tổ làm việc sao?

- Ừm

Vân Tiêu tiên tử đi đến trước bàn trang điểm của mình, nhìn chính mình trong gương, hơi suy tư, trả lời:

- Cũng nói không chính xác, hắn cũng chưa từng nói những việc này đối với ta

bên trong lầu các của Vân Tiêu vốn là không có bàn trang điểm, nhưng vì để làm hài lòng mình nên liền có bàn trang điểm

Chương 1388: giới hạn

Bích Tiêu từ trong tay áo lấy ra một quả tiên quả, cắn một cái, khẽ thở dài nói:

- Hiện tại tỷ phu chuyển đến Thiên Đình, cũng không thể đi đến chỗ hắn chơi đùa

- Thiên Đình cũng có thể đi được

Vân Tiêu nói:

- Chỉ là bây giờ đang ở bên trong đại kiếp, ta và ngươi không nên tuỳ tiện đi là một, đi Thiên Đình rất dễ dẫn tới Xiển Giáo đàm tiếu, làm khó cho hắn là hai

- Tỷ tỷ, làm đạo lữ còn phải lo lắng nhiều như thế

Bích Tiêu cười nói:

- Ta nói cho ngươi biết, đại giáo tranh chấp là đại giáo tranh chấp, việc tư là việc tư, ngươi liền thoải mái đi Thiên Đình, để cho bọn họ tùy tiện nói, quản bọn họ làm gì

Vân Tiêu nhẹ nhàng nhíu mày, Bích Tiêu lập tức nhỏ giọng bổ sung một câu:

- Ta nói là, người khác không ảnh hưởng tới đạo tâm của chúng ta

- Đi tu hành đi

Vân Tiêu ôn nhu nói một câu

- Ài

Bích Tiêu co rụt cổ lại, quay người bay ra bệ cửa sổ, vỗ ngực một cái, nhanh như chớp biến mất không thấy gì nữa

Vân Tiêu ngồi ở trước gương ra thất thần một lát, không bao lâu liền than nhẹ nửa tiếng, cầm đồng tiền trong tay treo ở rìa gương đồng, ánh mắt ôn nhu cũng nhiều hơn mấy phần kiên định chỉ cần sống qua đại kiếp

tự nhiên không cần câu thúc

...

Đi Linh Sơn một chuyến, uy danh Thiên Đình tăng vọt, Thiên Đình chính thức vọt lên phía trên Thánh Nhân đại giáo

Lý Trường Thọ suất Thiên Binh Thiên Tướng khải hoàn mà về, hai vị Thánh Nhân Linh Sơn từ đầu đến cuối cũng không ra tay, chúng môn nhân đệ tử Linh Sơn không có một chút chống cự, nào mặc cho Thiên Đình bắt đi côn đồ bọn họ âm thầm bồi dưỡng nhiều năm

ba ngày sau, ở phía trước Trung Thiên Môn, chém đầu hung thú yêu thú

tràng diện lúc ấy vô cùng hùng vĩ, Thiên Đình mời một đám đại năng đại thần thông giả Hồng Hoang xem lễ

buổi trưa hôm đó, thi thể khổng lồ, máu tươi vô tận nhuộm hết đám mây trắng này đến đám mây trắng khác, một cơn mưa máu không ngừng rơi xuống từ một ngọn núi cằn cỗi ở Trung Thần Châu

chuyện này phảng phất như biểu thị cho thời đại Hồng Hoang kết thúc, đại biểu cho một kỷ nguyên Hồng Hoang khác mở ra

thời đại Tam Giới

Chín ngày sau, Thiên Binh tiến vào chiếm giữ khu vực tây, nam Nam Thiệm Bộ Châu, tiên thần Thiên Đình các nơi hiển thánh, nhất cử lật tung Hương Hỏa Thần Giáo Tây Phương Giáo chiếm cứ nơi đây

lại một tháng sau, Ngũ Bộ Châu chính thức giải toả phong toả

tám bộ Thiên Binh Thiên Đình đều xuất mười vạn đại quân, tụ hợp với trăm vạn thuỷ quân Long Cung, trùng trùng điệp điệp tiến vào bên trong ba ngàn thế giới, đi về phía Hương Hỏa Thần Quốc cách Ngũ Bộ Châu gần nhất đây là một cuộc viễn chinh được định sẵn là kéo dài

Thiên Đình trực tiếp ra tay can thiệp chiến cuộc tại ba ngàn thế giới, nhưng ở dưới thao tác của Lý Trường Thọ, sẽ khống chế tốc độ đẩy về phía trước, để Tiên Minh cùng với Hương Hỏa Thần Quốc duy trì tổn thất ngang nhau

cùng lúc đó, Thiên Đình bắt đầu bí mật tăng cường hỗ trợ đối với Lâm Thiên Điện

sự tình Lâm Thiên Điện, vẫn như cũ chỉ có Lý Trường Thọ cùng với Đông Mộc Công và cực ít đại thần nắm thực quyền Thiên Đình biết được cụ thể

ba tháng sau, Thiên Đình tuyên bố, phái binh đóng giữ ranh giới nam bắc Tây Ngưu Hạ Châu

lực ảnh hưởng của Tây Phương Giáo đối với Ngũ Bộ Châu, hạ xuống thấp nhất từ Thượng Cổ đến nay

nửa năm sau, ba ngàn thế giới truyền đến tin chiến thắng, đại quân hỗn hợp Thiên Đình, Long Cung phá hủy một chỗ Hương Hỏa Thần Quốc, đứng vững gót chân tại ba ngàn thế giới, thành lập chỗ trú binh thứ nhất lệ thuộc trực tiếp Thiên Đình

nhưng ba ngàn thế giới quá mức rộng lớn, đơn thuần dựa vào Thiên Đình trú binh, trong giai đoạn trước mắt cũng không thực tế

ý nghĩ của Lý Trường Thọ, là ở bên trong cân bằng vi diệu kéo dài phát triển thế lực Lâm Thiên Điện, tranh thủ ở bên trong ba ngàn năm, nạp tám thành đại thiên thế giới trở lên vào Thiên Đình quản hạt, phổ biến pháp trị Thiên Đình, thực hành tiên phàm tách ra, bảo lưu con đường phàm nhân cầu tiên

theo Lý Trường Thọ, đây cũng không thể coi là kế hoạch to lớn gì

chỉ là thuận thế làm mà thôi

nhưng làm cho Lý Trường Thọ có một chút buồn bực là, hắn...

làm nhiều như vậy, vất vả lâu như vậy, mặc dù không thể nói nhiều lần mạo hiểm, nhưng không có có công lao cũng cũng có khổ lao, nhưng Thiên Đạo chính là không cho hắn một bút công đức cuối cùng ngưng kết Công Đức Kim Thân kia

mà những điều hắn lo lắng trước đây, cũng bắt đầu xảy ra từng chút một

hương hỏa công đức, Thiên Đình cho công đức bổng lộc...

bị giới hạn

làm xong bố cục ba ngàn thế giới, lại qua hơn ba mươi năm

Lý Trường Thọ tất nhiên là đi một chuyến đến Thái Thanh Cung, ở bên trong ba mươi năm này, có hai mươi năm chính là nghe huấn ở bên trong Thái Thanh Cung

Chương 1389: từ bỏ

ở bên cạnh lão sư của chính mình hơn hai mươi năm, nói hai người không có trò chuyện cái gì, không có liên thủ tính kế cái gì, cũng sẽ không có người tin, Thái Thanh lão sư còn rất có hứng thú nói chuyện

nhưng muốn nói cái gì cũng không có nội dung thực chất, lão sư trước trước sau sau cộng lại cũng chỉ nói ba trăm câu, vẫn là tách ra nói, từ Thiên Đạo diễn biến cho tới đại kiếp...

dù sao, hiểu được đều hiểu

trở về từ Thái Thanh Cung, Lý Trường Thọ bế quan mười năm, trong khoảng thời gian này vẫn luôn đang nhìn chằm chằm công đức tự thân biến hóa

hắn lặp đi lặp lại xác nhận, ôm lòng chờ mong vào vận may không ngừng chờ đợi, thẳng cho tới hôm nay, mới hoàn toàn xác định

Công Đức Kim Thân hoàn mỹ là 98%

Công Đức Kim Thân tức là 'công đức viên mãn', không có bất kỳ không gian sửa đổi gì, nhất định phải đạt tới lượng giá trị Thiên Đạo định ra mới có thể sinh ra lột xác

một ngày này

Lý Trường Thọ nội thị bản thân, nhìn công đức sắp đầy bên trong linh đài của chính mình, những vẫn luôn bất mãn bảo trì kia, nhíu mày trầm ngâm vài tiếng, cuối cùng chán nản thở dài

có thể làm sao?

Chẳng lẽ lại đứng ra phê phán Thiên Đạo một phen, hô to Thiên Đạo lão bản không phải người, mang theo một lượng lớn công đức cùng với Tạo Hóa Ngọc Điệp chạy?

Sau đó chính mình đi Tây Phương Giáo chuyển nhượng quyền chủ nợ?

Chuyện này...

hiện tại đã cơ bản có thể xác định, Đạo Tổ không cho chính mình công đức, cũng không phải là giống như Huyền Đô sư huynh nói, vì để cho chính mình không bị Thiên Đạo trói buộc

—— trước đây Đạo Tổ thả ra sợi Hồng Mông Tử Khí thứ chín, không phải là vì trói chặt hắn?

Đạo Tổ rõ ràng, là không muốn để cho hắn sử dụng Công Đức Kim Thân thành lập liên quan cùng với Thiên Đạo, xâm nhập tìm hiểu Thiên Đạo

điều này có lẽ cũng liên quan đến việc duy trì sự ổn định của thiên địa

- Ài

ở phía trước đan phòng, Lý Trường Thọ nằm co quắp ở bên trong ghế bành, hai mắt vô thần, bờ môi trắng bệch, cả người tản ra một loại suy sụp

giống như nằm trong phòng ăn tiên cá ba mươi năm, hôm nay tự mình ra ngoài phơi nắng, tránh ẩm mốc

Linh Nga vốn đang tu hành ở bên cạnh hồ nháy mắt mấy cái, cưỡi mây bay qua, một thân váy ngắn xanh lá mạ, một đôi giày thêu tương tự giày xăng đan, gương mặt xinh đẹp không trang điểm, lại là thanh tú khả ái như thế

nàng nhảy xuống từ đám mây, rơi vào ghế nằm bên trái, chắp tay sau lưng duỗi người về phía trước, quan sát biểu tình vô thần của Lý Trường Thọ ở khoảng cách gần

thật hiếm thấy

- Sư huynh, huynh sao thế?

Lý Trường Thọ hữu khí vô lực khoát khoát tay, thở dài:

- Cuộc sống tiên nhân này, cho dù là trường sinh cũng không nhất định vui vẻ, trên đời có rất nhiều sự tình không thể làm gì, tâm ý vĩnh viễn không thể thập toàn thập mỹ

Linh Nga hơi chớp mắt, mặc dù không muốn chủ động đề cập, nhưng vẫn là nhỏ giọng hỏi:

- Huynh... cãi nhau cùng với Vân Tiêu tỷ tỷ?

- Không liên quan đến nàng

Lý Trường Thọ trái giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Linh Nga:

- Không cần nghe ngóng nhiều, gần đây không có để muội chép kinh văn, có phải hay không cảm thấy mình đã là một tiểu tiên tử thành thục rồi?

- Mới không có!

Linh Nga cũng không biết chính mình như thế nào, không hiểu sao có một chút vui vẻ, ở bên trong tay áo lấy ra một cái ghế bành bỏ túi. Thổi một hơi tiên khí, ghế bành này hóa thành kích thước bình thường, bày ra ở bên người Lý Trường Thọ

Linh Nga cười hì hì nằm lên, dùng một tay chống đỡ cái cằm, hơi chớp mắt đối với sư huynh nhà mình

- Sư huynh, đề không nổi tinh thần liền nhìn bản sư muội nha. Bản sư muội có thể giúp huynh đề cao tinh thần

Lý Trường Thọ lườm nàng một chút, vốn định lại thưởng thức cảnh tượng nổi tiếng «Tiểu Quỳnh Phong sương mù bay» ở hậu viện, lại chán nản thở dài, nằm ở nơi đó ngẩn người nhìn bầu trời

mây thư vân cuốn, mây mù tràn ngập

Công Đức Kim Thân lo lắng nhiều năm ngưng không ra, đúng là một sự đả kích

mặc dù bây giờ tìm hiểu Thiên Đạo có 'Hồng Mông Tử Khí' làm con đường thay thế, nhưng tóm lại là cảm thấy biệt khuất

Thiên Đạo chơi xấu, Đạo Tổ giả bộ hồ đồ, chuyện này có thể tìm ai nói rõ lí lẽ?

Vậy những công đức này lưu ở bên trong cơ thể chính mình để làm gì?

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt vẻ trầm tư, Linh Nga vốn đã nghiến răng nghiến lợi, sắp nhẫn tâm tế ra "Nga mị đại pháp", thấy thế cũng không khỏi thu liễm tinh thần, sợ quấy rầy đến sư huynh cân nhắc vấn đề

Rất nhanh, Lý Trường Thọ vỗ đùi, trong mắt tràn đầy 'tàn nhẫn', không cho Công Đức Kim Thân đúng không?

Vậy ta từ bỏ!

Ổn một tay, là đức hạnh của chính mình không viên mãn, cho nên không xứng có được Công Đức Kim Thân, không có quan hệ với Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ

Chương 1390: Lần này, nhất định

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn Linh Nga, hỏi:

- Pháp bảo loại phòng ngự cùng với pháp bảo loại sát phạt, muội yêu thích loại nào?

Linh Nga nháy mắt mấy cái, cấp tốc phản ứng lại

Đề thi, thông thường, chỉ là một bài kiểm tra nhỏ

- Pháp bảo loại độn pháp!

- Ồ? Có chí khí

Lý Trường Thọ tán thưởng một tiếng, ở bên trong tay áo lấy ra một con thoi màu bạc, lòng bàn tay phun trào ánh vàng, sắc mặt vô cùng ngưng trọng

hắn, không am hiểu luyện khí, nhưng am hiểu trong việc tìm kiếm một số 'rác rưởi' chất đống trong các góc của Động Suất Cung

mặc dù bây giờ đạo cảnh vừa đủ, thần thông qua loa, nhưng muốn luyện chế lại một lần nữa pháp bảo Lão Quân tùy tiện luyện chế, vẫn là có độ khó tương đối cao

nhưng cân bằng lực lượng âm dương ngũ hành trong đó, tăng thêm một ít bảo tài Viễn Cổ cực phẩm, vẫn là không khó làm được...

nửa ngày sau

bên trên con thoi màu bạc lưu chuyển ngũ thải quang mang, dưới đáy âm dương song ngư chậm rãi chuyển động, khiến cho Linh Nga bên cạnh không ngừng sợ hãi thán phục

nắm bảo vật này trong tay, có thể gia trì ngũ hành độn pháp trên phạm vi lớn

chui vào trong đó, có thể tự thành đạo tắc lĩnh vực, tự do ra vào bên trong Hỗn Độn Hải sau đó, Lý Trường Thọ khắc một chữ Thọ trên mặt bên của con thoi, lại đưa đao khắc cho Linh Nga

Linh Nga khuôn mặt đỏ bừng, nhếch miệng nhỏ, nhất bút viết một chữ Nga, đã là ở bên rìa 'bốc khói'

Nàng nhỏ giọng hỏi:

- Vấn đề trước đó, không phải là kiểm tra sao

- Ừm, như vậy nhiều năm, cũng không có làm bảo vật ra dáng gì cho ngươi phòng thân

Lý Trường Thọ nhận lấy con thoi, trong mắt lóe ra một chút thần quang

người không hung ác, đứng không vững!

Dám bỏ, mới có được!

Lòng bàn tay phun trào thần quang màu vàng chói mắt, Lý Trường Thọ cắn răng đẩy về phía trước, một lượng lớn công đức trong lòng bàn tay tràn vào bên trong con thoi màu bạc này

Xuất hiện đi!

Cực phẩm công đức độn bảo hậu thiên!

Ánh vàng dâng lên, Tiểu Quỳnh Phong bị một tầng kim mang bao phủ

một lúc sau, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, trong mắt một mảnh bình yên, đem con thoi đã bị bảo quang vờn quanh đặt ở trong lòng bàn tay Linh Nga

- Cầm kayas

Linh Nga:

- Sư huynh, thật sự cho ta?

- Ta và ngươi mà phân biệt gì chứ, cứ cầm lấy mà dùng

Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, trong đáy lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, đạo tâm rộng mở trong sáng

mặc dù hao phí sáu thành công đức tích lũy, nhưng có thể thành tựu một kiện linh bảo cực phẩm công đức, lại đưa cho sư muội nhà mình, cũng là một cảm giác thành tựu khá lớn

một sự xa xỉ hiếm thấy

một bát nước cần phải san bằng, đợi lát nữa liền dùng Công Đức Kim Thân còn lại, luyện chế quần lót cho Vân Tiêu, đi Tam Tiên Đảo đi bộ một chút

Ầm ầm!

Thiên Đình đột nhiên biến sắc, một đóa mây vàng bao lại hậu viện Thái Bạch Điện, bên trên tuôn ra trăm loại tường thụy, đảo mắt liền hóa thành cột sáng màu vàng ngang nhiên nện xuống, không nói câu nào bao khỏa Lý Trường Thọ vào trong đó!

Công đức!

Một lượng lớn Thiên Đạo công đức tinh khiết!

Cùng lúc đó, đại đạo trong đáy lòng Lý Trường Thọ rung động, ngưng ra vài chữ to, dán lên nguyên thần của hắn

【 Lần này, nhất định. 】

Nhất định phải trêu đùa hắn như vậy sao?

Sư tổ lão nhân gia ngài sao lại làm lộ liễu như thế, ít ra cũng chừa chút thể diện chứ...

cho dù sau đó mình lại lập được chút xíu công lao, ví dụ cõng tiên nữ mấy vạn tuổi vượt qua đường mây, giúp Địa Phủ độ hóa một chút Nữ Oan hồn, phong cấm tiên lực của Biện Trang ném vào Thiên Hà, Đạo Tổ làm ra một cử chỉ cảm động, bổ sung cho hắn lực lượng công đức thiếu nợ trước đây, vậy cũng còn xem được

nhưng hiện tại!

Thái Bạch Kim Tinh hắn không có sĩ diện sao?

Giáo Chủ Ổn Giáo hắn không cần lăn lộn tại Hồng Hoang sao?

Ở bên trong ánh vàng, Lý Trường Thọ vươn người đứng dậy, sắc mặt nghiêm túc, thân ảnh thon dài đứng thẳng tắp, ngẩng đầu đối mặt với đám mây vàng trên bầu trời

khuôn mặt không giận mà uy, khí thế không cường mà thịnh!

Linh Nga bên cạnh nháy mắt mấy cái, có một chút không biết nên nói gì hay làm gì, Lý Trường Thọ đã là cao giọng hét lớn:

- Tạ sư tổ thông cảm đệ tử tu hành không dễ, làm việc gian nan, hạ xuống công đức khôn cùng! Đệ tử đổ máu vì Thiên Đình, bài ưu giải nạn vì sư tổ, đó cũng là bổn phận của đệ tử Đạo Môn!

«Kiên cường»

Ánh vàng trên không trung chậm rãi tiêu tán, rất nhiều tường thụy cũng biến mất không thấy gì nữa

Lý Trường Thọ đứng một hồi, bóng lưng thoáng có một chút hiu quạnh

truyền âm Hùng Linh Lỵ đang ăn vụng cá nướng trong vườn linh thú ra ngoài, đuổi đi những tiên thần đến đây xem náo nhiệt đó, lại yên lặng nằm lại bên trong ghế nằm

công đức ao trong linh đài, một lần nữa đến trình độ đầy tám thành

Chương 1391: Thọ Nga toa

Lý Trường Thọ tính toán, căn cứ từ những đóng góp của hắn cho sự ổn định của thiên địa và công lao của hắn, số công đức cho mình vừa rồi, chính là phần thiếu nợ trước đây

Thiên Đạo chí công vô tư, Đạo Tổ cũng không lừa gạt trẻ con, nói rằng khẳng định sẽ cho, chẳng qua thời cơ cho là tuỳ vào Đạo Tổ

Lý Trường Thọ bịt kín hai tầng kết giới cho đạo tâm chính mình, lại mở ra đại trận các nơi Tiểu Quỳnh Phong, nhân tiện mở ra đại trận che trời phụ cận, lúc này mới nghiến răng nghiến lợi chửi một câu dưới đáy lòng:

- Thật quá đáng!

Đây cũng quá đả kích tính tích cực của quyền thần bình thường hắn

được rồi...

không tính lại có thể làm sao?

Đỗi Đạo Tổ là không dám đỗi, trước kia cảm thấy chính mình chỉ cần thuận thế mà đi, tích cực phát huy sáng kiến chủ quan ở bên trong thiên địa biến đổi, liền sẽ có thể đạt được 80% những gì mình muốn

Nhưng từng bước một đi tới ngày hôm nay, Lý Trường Thọ mới phát hiện ra, hạn chế rất nhiều, đề phòng rất nhiều

hắn tìm hiểu ra cân bằng đại đạo, là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu

chuyện tốt là bản thân có được vô hạn khả năng, trở thành biến số lớn nhất bên trong thiên địa, nếu như sử dụng tốt, thậm chí có thể dùng để cân bằng, hạn chế, giám sát Thiên Đạo

chuyện xấu chính là ở chỗ, căn cơ quá yếu, không có tích lũy gì, nhất định phải mượn Thiên Đạo cùng với Thiên Đình khởi thế, bây giờ đi nhầm một bước chính là cục diện bế tắc

- Sư huynh?

Linh Nga bưng linh bảo cực phẩm công đức hậu thiên đào mệnh 'Thọ Nga toa' tiến tới:

- Công đức trong này còn có thể rút ra không?

- Không thể

Lý Trường Thọ cười khổ một tiếng:

- Không cần lo lắng, vi huynh không có việc gì, chỉ là có một chút phiền muộn. Để ta ở riêng một mình một chút, sau đó làm chút rượu và món ăn, uống vài ly với ta

- Ừm!

Linh Nga vội vàng đáp ứng, nâng con thoi, thu ghế bành chuyên môn của bản thân, cưỡi mây tiến đến bếp lò bên cạnh hồ

mặc dù không thích hợp vui mừng khi khi sư huynh phiền muộn, nhưng lúc này khóe miệng Linh Nga không ngăn được ý cười, cả người bay lên đều trở nên nhẹ nhàng nhẹ nhanh chóng hơn rất nhiều, sau khi bay ra đan phòng còn ngâm nga ca dao vui sướng

Lý Trường Thọ: "..."

Vô cùng hoài niệm Bạch đại trù

suy sụp thì suy sụp, chán chường thì chán chường, cũng không thể sống thành như Tiểu Ai

Lý Trường Thọ rất nhanh liền điều chỉnh tốt tâm tính, quên đi sự tình Công Đức Kim Thân, bắt đầu suy nghĩ lại dùng công đức của chính mình luyện chế pháp bảo gì

không tính linh bảo lão sư cho hắn mượn, giờ phút này trong số bảo vật ít ỏi trong tay hắn, có thể đặt lên bàn cân, chỉ có Tiểu Lục Thần Thương sát phạt khá mạnh, tiềm lực vô hạn, cùng với Xuyên Tâm Toả xuất kỳ bất ý, chuyên dùng đánh lén lý tưởng nhất đối với bản thân, là luyện chế một hai kiện linh bảo loại phòng ngự làm át chủ bài

theo suy nghĩ trước đây, làm quần lót cho Vân Tiêu, kỳ thật độ khó khá lớn, cũng không thực tế

nam nhân mà, về cơ bản đều biết thêu thùa

nhưng bảo vật loại y phục khó luyện chế nhất, cũng không phải là may chút vải vóc, dán chút phù chú liền có hiệu quả phòng ngự

Lý Trường Thọ năm đó lúc ở phường trấn đầu cơ trục lợi đan dược, đả kích sinh ý đan dược của Độ Tiên Môn nhà mình, nhìn thấy những bộ tiên y tiên váy thực sự 'tinh xảo'

mỗi sợi tơ đều khắc hoạ các loại cấm chế 'Trúc linh' 'Tụ linh' 'Cố linh' 'Quang hiệu', dùng những sợi tơ này bện thành bảo y

cấm chế trên mỗi một sợi tơ liên thông lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau, hiệu quả tổng thể có thể phát huy ra là trác tuyệt

đây là một môn học vấn, không có tinh lực hàng trăm hàng ngàn năm là suy nghĩ không thấu, chính mình cũng không có nhiều thời gian như vậy đắm chìm trong đạo này

Vân lúc này vẫn còn đang ở trong kiếp

Lý Trường Thọ tự nghĩ, mặc dù đã có ý chỉ Ngọc Đế bệ hạ cho, nhưng vẫn như cũ không giải quyết được vấn đề Tam Tiêu đồng mệnh

bảo vật lợi hại trong tay Vân Tiêu, lật qua lật lại cũng chỉ có Hỗn Nguyên Kim Đấu, trận đồ Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, Kim Giao Tiễn cùng với Phược Long Tác tất nhiên là cấp cho Quỳnh, Bích sử dụng

nếu sau này ra trận đấu pháp, nhập kiếp ứng biến, rất dễ dàng liền thua chị kém em, không đủ dùng

Hỗn Nguyên Kim Đấu công thủ gồm nhiều mặt, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận cũng là khốn trận, trước đây truy sát Côn Bằng chính là cầm Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên sư thúc nói trở lại, Thông Thiên sư thúc vì sao không gọi chính mình đi qua?

Trước đây đã nói muốn dùng Côn Bằng, bây giờ đều đã hơn ba mươi năm, vì sao ngược lại không có tin tức

lại nói chính sự, lễ vật chính mình muốn tặng cho Vân Tiêu, không bằng liền làm một kiện pháp bảo công phạt

Binh khí? Hoặc là cục gạch?

Lý Trường Thọ nhìn những công đức này của chính mình, không khỏi rơi vào trầm tư

Chương 1392: Gấp trăm lần linh khí

hắn am hiểu luyện chế nhất, đương nhiên là Đạo Nhân Giấy

tiếp theo chính là 'pháo gấp mười linh khí' hạch tâm nhất bên trong hệ thống phòng ngự của Tiểu Quỳnh Phong

—— khẩu pháo chủ lực suýt nữa bắn phá đan phòng Đại Pháp Sư năm đó

vừa vặn, chính mình vừa vặn lấy được 'Một phần vạn nội tình' của tiền bối nào đó, phương diện bảo tài không thiếu, còn có thể tùy thời đi vào bên trong Động Suất Cung tìm kiếm 'Kỹ thuật hỗ trợ'

Luyện chế linh khí pháo?

Vân Tiêu đoan trang ôn nhu lúc đấu pháp với người, lấy ra linh khí pháo ở bên trong tay áo gánh trên vai, vào trước khi đối phương kịp phản ứng, bắn ra một đường màu đen hủy diệt...

Lý Trường Thọ suy tư một hồi, trong mắt có ánh sáng lấp lóe, đứng dậy chạy trở về bên trong đan phòng, thân ảnh trốn ở phía dưới mật thất

sau hai canh giờ, Linh Nga quanh người tung bay từng cái bàn ngọc, cưỡi mây bay tới từ bên cạnh hồ

- Sư huynh đâu?

Nàng trái phải nhìn quanh một hồi, liền nghe được Lý Trường Thọ truyền âm:

- Trước tiên đứng ở trước cửa, lập tức tới ngay

- Vâng

Linh Nga đáp ứng một tiếng, thuần thục dựng lên bàn thấp ở trước cửa, bày biện bồ đoàn, dùng tiên lực nâng từng cái bàn ngọc sắp thành hình cánh hoa, đồng thời rót một ly rượu cho sư huynh

Lý Trường Thọ rất nhanh liền bay tới, trong tay bưng một khối ngọc phù, trong mắt mang theo vài phần suy tư

Linh Nga đã chuẩn bị một số chủ đề, thấy thế lập tức rõ ràng chính mình phải ngoan ngoãn an tĩnh một chút, sư huynh hẳn là đang suy nghĩ đại sự gì đó

quả nhiên, Lý Trường Thọ lúc dùng bữa uống rượu, nhìn chằm chằm vào ngọc phù trong tay, chủ động trò chuyện cùng với Linh Nga một ít thường thức luyện khí, sư huynh muội còn cẩn thận tham khảo một hồi

- Sư huynh, ngươi đang luyện chế pháp bảo cho Vân Tiêu tỷ tỷ sao?

- Ừm

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ngược lại là không thể gạt được ngươi, sang đây xem

Linh Nga đáp ứng một tiếng, ôm bồ đoàn của chính mình chuyển tới, ngồi xuống cạnh sư huynh

ngón tay của Lý Trường Thọ điểm nhẹ ở bên trên ngọc phù, phía trên ngọc phù kia lưu quang vờn quanh, tiên quang ngưng tụ thành một bức hình nổi, chính là【pháo gấp trăm lần linh khí】Lý Trường Thọ đang thiết kế

pháo này thoạt nhìn không bắt mắt, nòng dài thẳng, trước hẹp sau rộng, nhưng cấu kiện pháp khí trên đó lại nhiều đến hơn ngàn, những pháp khí này lại hợp thành pháp bảo hoàn chỉnh

- Gấp trăm lần linh khí là có ý gì?

- Chuyện này, là chỉ lợi dụng đối với tỉ lệ linh khí

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nếu tỉ lệ lợi dụng đối với linh khí của Kim Tiên phổ thông là một, như vậy ý tứ của pháo gấp trăm lần linh khí, chính là tỉ lệ lợi dụng đối với linh khí là một trăm, đương nhiên, trong này còn có không gian rất lớn, đạo này không thể nhiều lời với ngươi, để tránh ảnh hưởng việc tu hành kế tiếp của ngươi, ngươi hiểu biết qua loa là được

- Luyện Khí Sĩ dùng linh khí, phần lớn là nạp linh khí, hóa thành pháp lực ở trong cơ thể, tăng lên tùy theo đạo cảnh, dán linh khí vào đại đạo tự thân, tỉ lệ lợi dụng sẽ đề cao rõ rệt, ở dưới tiền đề số lượng ngang nhau, pháp lực càng tinh khiết hơn, tiên lực sẽ càng thuần túy, uy lực thần thông cùng với pháp thuật cũng sẽ càng lớn, đúng không?

- Ừm!

- Nhưng Linh Nga ngươi có nghĩ tới hay không, từ linh khí đến pháp lực, bản chất có thay đổi không?

Linh Nga nháy mắt mấy cái, biểu thị vấn đề này vượt ra khỏi phạm vi năng lực của chính mình, hơn nữa nhìn thật kỹ gò má nghiêm túc của sư huynh

- Không thay đổi sao?

- Không có thay đổi, thần thông, pháp thuật đánh ra, cuối cùng vẫn sẽ hóa thành linh khí, bản thân linh khí hao tổn vô cùng nhỏ bé. Kim Tiên phổ thông, đại khái chỉ có tỉ lệ lợi dụng linh khí một phần ngàn

Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười thản nhiên:

- Ta trước đây lúc bố trí Tiểu Quỳnh Phong đại trận, từng suy nghĩ qua làm sao dẫn phát ra hoàn toàn năng lượng linh khí. Linh Nga ngươi đặt hai tấm gương đối diện nhau, lại chừa một góc nhất định. Chiếu một chùm sáng vào trong đó, phản xạ hai lần liền có thể trở về đường cũ. Nếu một tia linh khí không ngừng tiến vào bên trong thông đạo pháp khí đặc thù, liền có thể ở bên trong khoảng thời gian ngắn phóng xuất ra khá nhiều năng lượng

- Đây chính là tư tưởng linh khí pháo, chẳng qua vẫn còn rất nhiều vấn đề cần giải quyết, ta quyết định sau đó liền đi tìm Lão Quân thỉnh giáo...

Linh Nga ngơ ngác nhìn, Lý Trường Thọ mặt mày hớn hở kể, đến đằng sau, Linh Nga hoàn toàn nghe không hiểu sư huynh đang nói cái gì, nhưng lại có cảm giác rất lợi hại...

Thế là, mười lăm năm sau

bên bờ hồ Tiểu Quỳnh Phong, một khẩu pháo hình trụ dài đến ba mươi trượng, hoàn mỹ đốt sáng lên cấm chế các nơi

Lý Trường Thọ dùng kiếm chỉ điểm nhẹ, ở cuối trường bào xuất hiện một đám vòng xoáy, gió nổi lên bốn phương tám hướng Tiểu Quỳnh Phong

Chương 1393: nỏ gấp trăm lần linh khí

cơ hồ chỉ là trong chớp mắt, những vòng xoáy này liền hút sạch một nửa linh khí của Tiểu Quỳnh Phong!

Lý Trường Thọ hài lòng cười một tiếng, trong mắt tràn đầy cảm khái

tiếp theo, chính là tìm địa phương bắn một pháo, thử xem uy lực chân chính

nói đi là đi, bản thể của Lý Trường Thọ mang theo khẩu pháo này, vụng trộm chuồn ra Thái Bạch Điện, ngay cả hóa thân Ngọc Đế cũng đều không có nói cho, dùng một thân phận giả bay ra Ngũ Bộ Châu

ở bên trong hư không, Lý Trường Thọ hút tới một ngọn núi cao, bố trí từng tầng từng tầng trận pháp giá rẻ nhưng kiên cố làm bia ngắm, lấy ra【 pháo gấp trăm lần linh khí 】, bắn ra một pháo

ngọn núi cao vỡ nát!

ở trước mặt cột sáng đen nhánh, tản ra từng vòng cung ánh sáng tím, ngọn núi cao này cùng với trận pháp chỉ giữ vững được nửa giây!

Nếu không phải Lý Trường Thọ thu tay lại kịp thời, đạo lưu quang này đánh đi ra, vạn nhất đụng vào một tòa đại thiên thế giới, nói không chừng sẽ có vô số sinh linh tử thương

Ừm, uy lực không tệ

sau đó, Lý Trường Thọ trở về Thiên Đình, chọn ngày hoàng đạo, lại giải quyết một loạt vấn đề, chính thức, rót vào công đức cho khẩu pháo này

làm cho Lý Trường Thọ có một chút ngoài ý muốn chính là, một khẩu pháo lớn như vậy, chỉ dùng ba thành công đức của chính mình, liền không có cách nào lại tiếp tục thu nạp

Lý Trường Thọ cẩn thận thể hội, dường như là hạn chế Thiên Đạo đưa ra

mạnh hơn nữa sẽ dễ dàng phá hư hoàn cảnh sinh thái của Hồng Hoang, tạo thành một ít tổn thương không thể phục hồi cho thiên địa

có chừng có mực, người phải hiểu được thỏa mãn

dù sao, chỉ là bảo vật đề cho Vân Tiêu phòng thân, đánh lén sát phạt

pháo sau khi được dung nhập công đức, toàn thân giống như lưu ly màu vàng, trong đó lưu chuyển đạo đạo tiên quang, họng pháo tản ra đạo vận tối nghĩa

-- --- -- - một số bộ vị luyện chế mấu chốt, đều là do Lão Quân tự tay hoàn thành

giai đoạn thứ nhất kết thúc, bước tiếp theo chính là tính di động, cảm giác, độ chính xác, tính bí ẩn và các khía cạnh khác, liền sẽ tốt hơn nhiều

một bước này, lại mất thêm mười năm nữa

năm tháng trong núi tới đi vội vàng, Lý Trường Thọ sau khi tu hành, luyện khí, cũng chú ý đến đại sự thiên địa, hộ giá hộ tống vì Thiên Đình bình tĩnh

ba ngàn thế giới chinh chiến không ngừng, sinh linh tử thương lại bắt đầu được khống chế, đại chiến vào trong hư không, đã thành quy củ thế lực khắp nơi đều cần tuân thủ

Ngũ Bộ Châu chẳng những không có bởi vì Linh Sơn ăn thiệt thòi mà an tĩnh, tương phản thay đổi thành vô cùng ồn ào, Trung Thần Châu có càng ngày càng nhiều tiên tông đánh ra chân hỏa, để cho kiếp vận lợi dụng

tiên tông Tam Giáo, ở trong vòng 25 gần nhất hủy diệt sáu nhà

không phải tiên tông Tam Giáo, ở trong vòng 25 gần nhất hủy diệt mười chín nhà trình độ thảm liệt tiên nhân loạn chiến có thể nghĩ, không ít cao nhân không muốn đấu pháp trốn đến ba ngàn thế giới, nơi có một nửa khu vực tương đối an toàn

Nam Châu, Bắc Châu, cùng với Tứ Hải yên tĩnh vô sự, phàm tục Thương Quốc thành thành thật thật nối dõi tông đường, ở dưới Thiên Đạo che chở, đang không ngừng thúc đẩy về thời đại đó

vấn đề của Tứ Hải Long Tộc lại là càng thêm nổi bật

theo thời gian chuyển dời, Long Tộc một lần nữa đứng vững gót chân ở trong thiên địa, không ít con em quyền quý Long Tộc, không có ra ra sức lực gì cho Long Tộc trung hưng, bây giờ lại bắt đầu bành trướng bản thân

Lý Trường Thọ cũng có một chút đau đầu, đối với căn bệnh dữ của Long Tộc này, nếu ra tay độc ác, liền lộ ra chính mình không nhân nghĩa, dường như đang qua sông đoạn cầu

nhưng nếu để mặc cho những Long Tộc này bành trướng, Long Tộc thật sự không có cách nào tránh khỏi một trận tai họa

suy đi nghĩ lại, hắn cũng chỉ có thể viết mấy phong thư cho Long Vương, để Ngao Ất mang cầm theo khuyên một chút

đáng tiếc, lão Long Vương trầm mê buồn tẻ, đối với chuyện này cũng không có đáp lại gì

việc này khó khăn nhất, chính là vị lão phụ thân này của Ngao Ất, đại gia trưởng Long Tộc

Lý Trường Thọ đối với chuyện này cũng chỉ có thể tiếp tục quan sát, cũng không muốn ra tay can thiệp quá sớm...

Vì lý do ổn thoả, Thiên Đình đối với đủ loại tác phong xa hoa lãng phí của Long Tộc, cũng muốn khiển trách nhiều hơn

cuối cùng, một kiện pháp bảo giày vò 25 26 năm

kết hợp thủ đoạn luyện khí của Giáo Chủ Nhân Giáo hóa thân Thái Thượng Lão Quân và kỳ tư diệu tưởng của Lý Trường Thọ, di sản của Lãng tiền bối duy trì, Lý Trường Thọ lấy ra thành phẩm tương đối hài lòng của chính mình——

【Cực phẩm công đức linh bảo hậu thiên • nỏ gấp trăm lần linh khí】!

Bên trong Hồng Hoang không có 'pháo'

Chuyện khái niệm này, Lý Trường Thọ linh cơ khẽ động, liền nghĩ đến 'nỏ'

Chương 1394: Tặng lễ

Ở bên linh hồ Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ mang theo linh khí pháo đã bị thu nhỏ đến nửa trượng trên vai, gánh ở trên đầu vai chính mình, ra dáng khoa tay

- Linh Nga, nhìn này! Tưởng tượng Vân Tiêu tỷ tỷ của ngươi nâng lên bảo pháo này, uy phong hay không uy phong? Bá khí hay không bá khí?

Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói ra lời nói chính mình hơn hai mươi năm cũng không dám nói:

- Sư huynh, ngươi xác định Vân Tiêu tỷ tỷ... sẽ thích tạo hình của loại bảo vật này?

Lý Trường Thọ rõ ràng ngẩn ra, dùng tiên lực nâng bảo pháo, chính mình ở bên cạnh xem xét tường tận, còn cố ý cầm Đạo Nhân Giấy bản nữ ra, thử vác trên vai...

- Chuyện này? Ngược lại là không để ý đến vấn đề này, tặng quà chủ yếu phải cân nhắc là đối phương có thích hay không

Linh Nga vội nói:

- Chỉ cần là sư huynh tặng, tỷ tỷ ôn nhu như vậy, khẳng định sẽ yêu thích

- Tặng pháo cho tiên tử, chuyện này cũng rất không tưởng

Lý Trường Thọ khoanh tay xem xét tường tận một hồi, liếc nhìn công đức ao của chính mình, cùng với di sản Lãng tiền bối hoàn toàn không có hao phí bao nhiêu kia, liền khoa trương vỗ tay một cái

- Đã như vậy, liền làm nguyên bộ!

- Cái gì nguyên bộ?

- Pháp bảo đấu pháp

Thế là, trăm năm sau

...

Tại Tam Tiên Đảo

Lý Trường Thọ cưỡi mây chậm rãi bay tới, Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu đã sớm đi ta bên ngoài sương mù chờ

hai bên vừa thấy mặt, Lý Trường Thọ liền từ bên trong tay áo lấy ra hai cái hộp gấm, nói 'tiểu tiểu lễ vật không đáng gì', làm hai vị tiên tử tươi cười rạng rỡ, mở miệng một tiếng tỷ phu, dẫn Lý Trường Thọ vào bên trong Tam Tiên Đảo

Bích Tiêu cười hì hì:

- Tỷ phu, ngươi nhiều năm như vậy không đến trên đảo thăm tỷ tỷ, có mang bảo vật gì hay không?

- Mang theo, mang theo

Lý Trường Thọ cười nói:

- Chẳng qua vật này liên quan trọng đại, không có thể tùy ý cho người xem, sau đó chỉ có thể cho tôn tỷ xem qua

Quỳnh Tiêu khẽ nói:

- Quỷ hẹp hòi, rõ ràng chính là không chuẩn bị!

Lý Trường Thọ cười không nói, cũng không giải thích

hắn lần này, thế nhưng là đặc biệt vì tặng lễ mà tới

vào tới Tam Tiên Đảo, đi tới phía trước tiên các, Vân Tiêu đang tu hành bị Quỳnh Tiêu đánh thức, từ bệ cửa sổ nhìn thấy thân ảnh Lý Trường Thọ, lại là trong lúc lơ đãng liền bật cười

nói một câu:

- Ngươi lại chờ một lát, ta rửa mặt một chút

liền cúi đầu trở về bên trong khuê các, bước chân nhẹ nhàng, bố trí mấy tầng kết giới, đổi một thân váy dài trắng thuần trang nhã

Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu hơi trêu chọc Lý Trường Thọ vài câu, liền cười nói đi nơi khác chơi đùa, nhưng tiên thức đều khóa chặt bên này

Lý Trường Thọ lẳng lặng đợi một hồi ở phía trước tiên các, chọn một bãi cát trên Tam Tiên Đảo làm địa điểm trưng bày, trong mắt mang theo nụ cười thản nhiên

lão Quân, vất vả rồi!

Cảm tạ bốn người Mai Văn bị giam tại Thái Bạch Điện Họa, cung cấp tư liệu hình ảnh!

Có thể tạo ra loại đồ vật này, cũng là hắn trước đây không nghĩ tới

cân nhắc đến tính tàn khốc của đấu pháp Hồng Hoang, cùng với các vị 'tuyển thủ tốc độ cực nhanh', Lý Trường Thọ cố ý tăng lên các loại đại trận, cũng dung nhập hoàn mỹ lý niệm trận pháp vi hình của chính mình vào trong đó...

- Làm thế nào đột nhiên đến đây?

Tiếng nói ôn nhu của Vân Tiêu truyền đến, đánh gãy Lý Trường Thọ suy tư

Lý Trường Thọ cười nói:

- Còn không phải lo lắng ngươi thiếu pháp bảo, cố ý luyện chế ra một kiện, để cho ngươi dùng phòng thân

Vân Tiêu không khỏi lộ ra mấy phần mỉm cười, nói:

- Ta có Kim Đấu có thể dùng, cũng không thiếu, ngươi giữ lại mà dùng

- Von đường phía trước của ngươi còn có kiếp nạn, ta tại Thiên Đình cũng chỉ là ở giữa điều hoà

Lý Trường Thọ duỗi tay phải ra:

- Nào, chúng ta đi tìm nơi yên tĩnh

động tác đưa tay của hắn vô cùng tự nhiên, Vân Tiêu lại hơi hơi do dự một chút, mới đặt bàn tay lên lòng bàn tay của Lý Trường Thọ

hai người cùng nhau mà đi, đi đến bãi cát Lý Trường Thọ chọn trúng trước đây

Lý Trường Thọ lại động thủ bố trí hai tầng trận pháp, ba đạo kết giới, làm cho Vân Tiêu không nhịn được càng hiếu kỳ hơn

- Bảo vật này không thể coi thường, xem như ở dưới sự cho phép của Thiên Đạo, là cực hạn ta có thể làm được, toàn bộ hành trình đều có Lão Quân xuất thủ tương trợ, nhớ lấy, vật này chỉ có thể ngươi dùng, tuyệt đối không thể cho Quỳnh Tiêu hoặc là Bích Tiêu, coi như các nàng lăn lộn khóc lóc, cũng không thể mềm lòng, nếu như lạm dụng, xảy ra đại nhân quả

nghe Lý Trường Thọ nói như vậy, Vân Tiêu càng là hiếu kỳ

Vân Tiêu hỏi:

- Là đồ vật gì, sao lại khiến ngươi khẩn trương như vậy

- Ngươi có thể hiểu thành, nó là một bộ quần áo, cũng có thể coi nó là một cỗ phân thân đặc thù

Chương 1395: tượng ngọc

Nói xong, Lý Trường Thọ lật tay trái, lòng bàn tay nâng một bức tượng ngọc lớn chừng bàn tay

tượng ngọc này lại là khuôn mặt của Vân Tiêu, tư thái của Vân Tiêu, thân mang váy dài, sinh động như thật

Vân Tiêu nhìn thấy liền có chút vui vẻ, nhưng nụ cười của nàng còn chưa kịp nở rộ, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng ném đi, tượng ngọc này nở rộ bảo quang, bay đến bên ngoài trăm trượng, thân hình bỗng nhiên bành trướng!

Ở trong chớp mắt tiếp theo!

Một bức tượng ngọc cao hai trăm trượng yên lặng đứng trên bờ cát, toàn bộ kết cấu giống như ngọc bích, có từng tia linh lực từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài

dưới ánh mặt trời chiếu sáng, hiện ra một loại trạng thái hơi mờ. Khi nhìn kỹ, có thể thấy trong đó tràn đầy cấm chế, phù lục

- Đây là...

Lý Trường Thọ cười nói:

- Bảo vật đạt được từ Hỗn Độn Hải, một nửa dùng ở trên người nó

trong khi nói, Lý Trường Thọ mở bàn tay, chỉ vào tượng ngọc bên cạnh, lòng bàn tay phun trào quang mang

ông ——

Ong ong ong ——

Trên dưới tượng ngọc truyền đến tiếng vang động gấp rút, từng tầng từng tầng vòng sáng lắc lư trên dưới, hai mắt tượng ngọc nhắm chặt đột nhiên mở ra, sau lưng xuất hiện từng cái vòng xoáy, khôn cùng linh khí phía trên Đông hải điên cuồng vọt tới!

Nó giơ cánh tay phải lên, một tầng trận pháp phòng hộ kiên cố trong nháy mắt mở ra!

Đôi chân mảnh khảnh dưới 'váy' tiến lên một bước, không gian chấn động, trong nháy mắt triển khai ra mười mấy tầng đại trận, Vân Tiêu cũng cảm giác tiên lực của chính mình có một chút không thông suốt

nó nâng tay trái lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một họng pháo đen ngòm

- Đây là chủ nỏ, uy lực lớn nhất

Lý Trường Thọ mỉm cười giải thích

tượng ngọc nâng bàn tay lên nhẹ nhàng lắc lư, bên trên chiếc váy tiên quang lóng lánh, bên trên có 360 lỗ đen nhỏ hơn một chút nhô ra

toàn phương vị, không góc chết!

- Thích không? Xứng đôi với Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận của ngươi, có thể xưng hoàn mỹ

Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi

Vân Tiêu:

- Ừm

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, thấy trên cánh tay phải tượng ngọc viết một hàng chữ nhỏ, trong mắt chỉ còn lại có nhu tình như nước

【 Tặng Vân ôn nhu nhất】

- Hắt xì!

Tại Trung Thần Châu, Nhị Tiên Sơn, Ma Cô Động

Hoàng Long Chân Nhân đang đả tọa tu hành rùng mình một cái, tại thời điểm ngộ đạo lại hắt hơi một cái, mở mắt lầm bầm một tiếng, chuyển sang phòng lớn khác trong động phủ, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần

- Oa...

- Ừm...

Ở bên trên Tam Tiên Đảo, Quỳnh Tiêu Bích Tiêu ngửa đầu nhìn bức tượng ngọc bích đứng trên đỉnh núi, lại bị tỷ tỷ nhà mình dùng trận pháp bảo vệ kia, không ngừng tán thưởng

Bích Tiêu ngoẹo đầu:

- Nhưng mà, tỷ phu tặng lễ vật, vì sao lại tặng Đại tỷ một bức tượng thần?

- Đúng thế, ấn theo lý thuyết, nếu như là tặng loại lễ vật này, cũng nên tặng tượng thần của chính mình mới đúng. Đưa tượng thần của tỷ tỷ cho tỷ tỷ, đây là đạo lí gì?

Quỳnh Tiêu nói thầm vài câu, hai vị thiếu nữ một lớn một nhỏ đứng ở trong núi không ngừng nhìn ra xa

Bích Tiêu nháy mắt mấy cái:

- Đi qua sờ thử mọt chút?

- Quên đi, tỷ phu cũng không phải là tặng cho chúng ta

Quỳnh Tiêu duỗi lưng một cái:

- So với chuyện này, ta ngược lại càng muốn biết tỷ phu bình thường làm gì tại Thiên Đình hơn, làm ra tượng thần như vậy, đại khái sẽ mất rất nhiều năm

Trên khuôn mặt nhỏ của Bích Tiêu mang theo một chút ước mơ, nhỏ giọng thầm thì:

- Nghe bọn hắn nói, sau khi đi đến Thiên Đình, không cần tu hành liền có thể gia tăng tu vi, cảm ngộ đều là do Thiên Đạo ban cho, mỗi ngày chính là làm mấy việc lặt vặt, sau đó là uống rượu tán gẫu, nói chuyện yêu đương, rất tiêu dao tự tại

- Đó chẳng qua là Thiên Đình nói với bên ngoài, để tuyển người, nói không chừng còn là xuất từ thủ bút của tỷ phu chúng ta, đặc biệt lừa gạt loại người như ngươi!

Quỳnh Tiêu hừ một tiếng:

- Đi Thiên Đình chính là bị trói buộc, còn phải xem người có phẩm cấp cao hơn ngươi làm việc, chúng ta tu hành ở trên đảo chẳng phải tiêu dao tự tại?

- Thế nhưng là không thể nói chuyện yêu đương

Trong mắt Bích Tiêu mang theo chờ mong nho nhỏ

Quỳnh Tiêu cong miệng, bóng hình xinh đẹp chuyển động, tiên quang tràn ngập, bên trong một ít mây mù vờn quanh, một vị công tử văn nhã hiện ra thân hình, tất nhiên là khuôn mặt Quỳnh Tiêu, lại làm cho người khó phân biệt nam nữ

- Thấy thế nào, nói với Tam ca nha

Bích Tiêu: "..."

Bên trong lầu các sau bức tượng ngọc【pháp bảo chuyên dùng để ứng đối Phong Thần sát kiếp】 kia

Lý Trường Thọ đứng ở sau một chỗ bàn đọc sách, nâng bút vẽ tiên tử tĩnh tọa trước mặt

Vân Tiêu dựa vào bên giường, hai mắt rũ xuống, môi mỏng hơi mím, đầu ngón tay cầm một đóa hoa mai, chân phải thò ra ngoài váy, lẳng lặng ngồi ở nơi đó chính là một bức họa, dùng Lưu Ảnh Cầu ghi lại là được

Chương 1396: Đi dạo Tiệt Giáo

đợi bức họa này được hoàn thành, Lý Trường Thọ thả ra bút vẽ trong tay, Vân Tiêu cũng là nhẹ nhàng thở ra, khôi phục thành ngồi ngay ngắn

người này, một họa chính là một cảnh, cũng có ý cảnh nhìn nhau hoài không chán

Lý Trường Thọ thuận miệng hỏi:

- Vân, Tiệt Giáo gần đây có tốt không?

- Tất nhiên là tốt

Vân Tiêu nói:

- Sư tôn có nghiêm lệnh, yêu cầu môn nhân đệ tử không được ra ngoài sinh sự, ở trong động phủ, đạo trường của từng người tu hành, chỉ là, đã mấy trăm năm, nói là đại kiếp sắp tới, lại là không hề có động tĩnh gì, không ít môn nhân đệ tử buồn chán, ngược lại là có ý nghĩ ra ngoài

- Tâm tính tu vi còn chưa đủ

Lý Trường Thọ cười ha hả nói một câu, trong đáy lòng cân nhắc một ít, cũng không có cách nào nói sự tình Phong Thần cụ thể đối với Vân Tiêu

tóm lại là không thể mở miệng nói, Phong Thần sát kiếp khoảng ba bốn trăm năm nữa liền buông xuống, đến lúc đó vị trí Nhân Hoàng phàm tục thay đổi, lúc này Tam Giáo bị kiếp vận bao phủ sẽ nhập kiếp

đây là Hồng Hoang, nó đặc biệt và khác với tất cả các loại thần thoại và cố sự mà mọi người biết, tương tự nhưng cũng không nhất định hoàn toàn giống nhau

hơn nữa đại kiếp Phong Thần đã thay đổi nhiều như vậy, đằng sau phát sinh như thế nào, bắt đầu như thế nào đều là không thể biết được

nói không chừng, Tây Phương Giáo này sẽ còn tới đông thổ Đại Thương truyền giáo trước tiên...

trong đáy lòng có một chút suy nghĩ, Lý Trường Thọ nói:

- Thiên Đạo sở hiện, chung quy là có quan hệ cùng với Nhân Tộc, Nam Thiệm Bộ Châu tất nhiên là quan trọng nhất

Vân Tiêu nói:

- Kim Linh sư tỷ nói, để người đi hỏi thăm sở thích của mấy vị Nhân Hoàng Hỏa Vân Động, đi đưa chút lễ vật

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, ngược lại là nhớ tới một việc

Bách Giám, đại tướng của Hiên Viên Hoàng Đế, được Thiên Đạo lựa chọn, danh tự xuất hiện đầu tiên trên Phong Thần Bảng, ở bên trong đại kiếp Phong Thần được khâm định trông coi Phong Thần Bảng

sau khi đại kiếp hoàn toàn khởi động, Thiên Đình còn muốn xây dựng một tòa Phong Thần Đài, Bách Giám này cũng sẽ đi qua làm gì đó

tên gia hỏa này, lúc này vẫn đang bị trấn áp ở vùng đất nghèo nàn, nơi giao nhau của Bắc Hải cùng với Đông Hải

Ổn một tay

làm người chấp chưởng lần đại kiếp này, hiện nay mặc dù chưa tới thời cơ Bách Giám đăng tràng, nhưng cũng nên chuẩn bị chút lễ vật, đi qua an ủi hỏi một chút, trước tiên tạo mối quan hệ cùng với vị phụ tá này

- Đang suy nghĩ cái gì?

- Có quan hệ đến sự tình Phong Thần

Lý Trường Thọ cười nói:

- Vân, ta và ngươi không bằng đi đạo trường Tiệt Giáo các nơi đi dạo, dạo chơi

- Thích hợp sao?

Vân Tiêu khẽ cau mày:

- Ngươi nếu hiện thân, bọn họ chắc chắn nói ngươi thiên vị Tiệt Giáo, chỉ sợ sẽ tạo ra phiền toái cho ngươi

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Công là công, tư là tư, công và tư rõ ràng là chuẩn tắc ta hành sự, bởi vì ngươi mà có tư tâm đã là người qua đường đều biết, che che lấp lấp ngược lại là làm trò cười cho người khác, còn nữa, ta đi tìm kiếm một ít chính thần ứng cử viên cho Thiên Đình, nếu đằng sau bọn họ ứng kiếp, cũng có thể mượn Phong Thần Bảng, chọn lựa tinh binh cường tướng cho Thiên Đình

Vân Tiêu nghe vậy khẽ cười một tiếng:

- Cái miệng này của Tinh Quân đại nhân, quả nhiên là nói không lại

Lý Trường Thọ lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, lấy ra một chút ngang tàng của quyền thần Thiên Đình bình thường

lập tức, hai người bỏ lại tượng ngọc, âm thầm rời khỏi Tam Tiên Đảo, trước hết nhất đi về phía Bích Du Cung

Phong Thần sát kiếp trong nháy mắt sẽ đến, Lý Trường Thọ bây giờ cũng có cam giác năm tháng trôi qua vô tình, thường xuyên suy nghĩ một cái, ngây người một cái, chính là lâu mấy tháng

hồi tưởng lại quá khứ, sáu Thánh tề tụ bên trong Tử Tiêu Cung lại tan rã trong không vui, dường như chỉ là sự tình một hai tháng trước

bây giờ chỉ chớp mắt, chính mình nếu như lại làm đại công trình gì đó, thời gian về cơ bản không còn nhiều

nên làm chút ít bố cục

đi tới Bích Du Cung, Vân Tiêu cùng với Lý Trường Thọ tất nhiên là dẫn tới không ít đệ tử thân truyền Tiệt Giáo ghé mắt, mấy vị Thánh Mẫu tiến về phía trước chào hỏi, mấy vị nam tiên hàn huyên đôi chút, lại là không thấy bóng dáng Thánh Nhân, cũng không thấy thân hình Đa Bảo Đạo Nhân

tùy hầu tiên của Thông Thiên Giáo Chủ có hai vị đến, giải thích cho Lý Trường Thọ, Thánh Nhân lão gia đi vào bên trong Hỗn Độn Hải xác định tung tích của món bảo vật nào đó, nếu đạt được tin tức sẽ kịp thời thông báo cho Lý Trường Thọ

tảng đá lớn trong lòng Lý Trường Thọ, rốt cuộc cũng buông xuống một ít

trước đây đáp ứng sự tình Thông Thiên Giáo Chủ cho mượn thuyền Côn Bằng, ngược lại là có thể thực hiện đúng hẹn, sẽ không vô duyên vô cớ thiếu nhân tình của Tiệt Giáo

Chương 1397: Văn Trọng

về phần có đuổi theo kịp hay không, có bắt được bảo vật nào đó hay không, Lý Trường Thọ cũng không dám cam đoan

quy củ cũ, thật sự thận trọng, làm hết sức mình

chúng tiên hàn huyên nói đùa một hồi, lại đưa tới không ít tiểu bối ở ngoài điện nhìn lén

Lý Trường Thọ trong lúc nói chuyện phiếm, trong lúc lơ đãng hỏi một câu:

- Trước đây nghe Công Minh lão ca nói, Kim Linh sư tỷ gần đây thu một vị đệ tử mới, không biết là vị nào?

Một đạo sĩ trung niên khuôn mặt hung ác nhưng ánh mắt có một chút ôn hòa trong điện lúc này lên tiếng đáp:

- Trường Canh sư thúc, ngài nói thế nhưng là Văn Trọng sư đệ?

Đạo sĩ này tất nhiên là Dư Nguyên, đệ tử nổi danh của Kim Linh Thánh Mẫu, một thân bản lĩnh đuổi sát cao thủ đời thứ hai Tiệt Giáo, là người nổi bật bên trong đệ tử đời thứ ba Tiệt Giáo

Lý Trường Thọ lại cười nói:

- Hoá ra đạo hiệu là như vậy

Dư Nguyên vội nói:

- Đây là bản danh của Văn Trọng sư đệ, cũng không phải là đạo hiệu

Có nam tiên đời thứ hai cười nói:

- Dư Nguyên, Trường Canh nói là đạo hiệu, như vậy dĩ nhiên là đạo hiệu. Văn Trọng sư điệt ở đâu? Không bằng mời y tới đây

- Đệ tử sẽ lập tức đi gọi

Dư Nguyên cười nói một câu, nhưng lại quay đầu lại nói:

- Đạo hiệu cùng với tục danh vẫn còn có một chút khác biệt

- Được, được, ta hiểu rồi

Nam tiên kia cũng là mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ

Lý Trường Thọ nghe vậy mỉm cười, đưa mắt nhìn Dư Nguyên đi xa

lần trước Độ Tiên Môn bị tấn công, đôi thầy trò Dư Nguyên cùng với Dư Hóa này, từng bởi vì sự tình Hóa Huyết Thần Đao hiện thân, cõng nồi cho Tiệt Giáo

không có gì để nói về lòng trung thành của hai người họ đối với Tiệt Giáo, cũng là một nhân vật có danh hào bên trên Phong Thần Bảng

nhưng Văn Thái Sư đại danh đỉnh đỉnh, lại khiến cho Lý Trường Thọ càng thêm mong chờ

không bao lâu, vị Dư Hóa kia mang theo một người thanh niên đạo sĩ, từ góc Bích Du Cung cưỡi mây mà tới

nhìn đạo sĩ này, trời sinh khuôn mặt uy nghiêm, giữa trán đầy đặn, giữa trán có mắt dọc, lông mày ngắn, mắt to, mũi cao thẳng, hai mắt sáng ngời có thần, thân hình cũng coi như khôi ngô, có một loại phong thái thần tướng trời sinh

Lý Trường Thọ dùng tiên thức quan sát tỉ mỉ, phát hiện ra mắt dọc của Văn Trọng hẳn là thần thông trời sinh, cũng không phải là đạt được nhờ vào tinh huyết Tổ Vu như Dương Tiễn

Nhân Tộc cũng không phải không có lực lượng huyết mạch, đám Nhân Tộc ban đầu được Nữ Oa nương nương nặn ra kia, tư chất bản thân xuất chúng, trời sinh thần lực, cũng được Nữ Oa nương nương giao phó một chút thần thông cùng với bản lĩnh

—— thí dụ như Đại Pháp Sư nhà mình

nhưng cho đến ngày nay, người thức tỉnh huyết mạch Nhân Tộc đã là vô cùng hiếm thấy, Văn Trọng cũng đã được gọi là "thiên tài"

Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu ngồi ngay ngắn ở trong chính điện, Văn Trọng kia được Dư Hóa dẫn đi vào, tới trước mặt Lý Trường Thọ, cùng nhau vái chào hành lễ

có thể nhìn ra, Văn Trọng có một chút khẩn trương, ngẩng đầu đánh giá nam nhân bên trong lời đồn kia, lại lập tức cúi đầu giữ yên lặng

vị chính thần Thiên Đình có thể khuấy động phong vân Hồng Hoang, trực diện sáu vị Thánh Nhân này...

còn trẻ như vậy?

- Không tệ, không tệ

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, chậm rãi nói:

- Văn Trọng sư điệt tư chất bất phàm, nhập môn không lâu liền có đạo hạnh như vậy, sau này hẳn là một phương đại năng. Đến đây, tiểu tiểu lễ vật, còn thỉnh sư điệt nhận lấy

trong khi nói chuyện, Lý Trường Thọ từ trong tay áo lấy ra hai túi bảo nang, trong đó thả linh đan diệu dược, đều là xuất từ trong tay tiểu luyện đan sư Nhân Giáo hắn

Với tư cách là quyền thần Thiên Đình có tạo nghệ luyện đan xếp thứ ba trong Nhân Giáo, đồ vật Lý Trường Thọ đưa ra đương nhiên sẽ không kém

trong mắt không ít đệ tử Tiệt Giáo xung quanh mang theo vài phần ghen tị, Văn Trọng sau khi tiếp nhận bảo nang, đạo tâm cũng là có một chút bất ổn

có một chút ít kích động

hiển nhiên, Lý Trường Thọ bây giờ đã thành đại lão trong mắt người khác, một câu tán thưởng, một chút lấy lòng, đều có thể ảnh hưởng tâm thần của đệ tử đại giáo

- Đa tạ Trường Canh sư thúc

Văn Trọng lại vái chào:

- Đệ tử nhất định cố gắng tu hành, xuất một phần lực vì Tiệt Giáo hưng thịnh

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, trong đáy lòng lại là âm thầm lẩm bẩm:

- Ngươi hoàn toàn không cần xuất lực nhiều, chỉ cần sau đó ở trong đại kiếp Phong Thần, không tìm thấy kỳ nhân cao thủ áp trận, ít đi địa giới như Kim Ngao Đảo dạo chơi là được rồi, nói không chừng tiến trình đại kiếp cũng đều sẽ bị gián đoạn

đương nhiên, việc này cũng chỉ là tuỳ tiện suy nghĩ, không dám thật sự nói như vậy

tất cả đều đã có Thiên Đạo định, Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể điều chỉnh một ít

Chương 1398: Tiên sơn?

đối với đệ tử của Kim Linh sư tỷ, Lý Trường Thọ tất nhiên là không thể nặng bên này nhẹ bên kia

lúc này lại ở bên trong tay áo lấy ra một túi bảo nang đưa cho Dư Hóa, cũng là cổ vũ động viên vài câu

rõ ràng, tuổi tác của Lý Trường Thọ chỉ bằng số lẻ của Dư Hóa, lại muốn chững chạc đàng hoàng cậy già lên mặt, cổ vũ Dư Hóa cố gắng tu hành

Dư Hóa cũng là một người dám nói, một người dám nghe, trong mắt còn tràn đầy cảm động

chuyện này khiến cho Vân Tiêu bên cạnh mấy lần không nhịn được, suýt chút nữa cười thành tiếng

...

Lý Trường Thọ bồi tiếp Vân Tiêu, đi đến tất cả đạo trường Tiệt Giáo có danh tiếng, cả công khai và bí mật

từ Bích Du Cung đi đến Kim Ngao Đảo gần đó, lại đến Cửu Long đảo, Bồng Lai Đảo, Doanh Châu Đảo, v.v

bọn họ vừa đi vừa nghỉ, gặp được nơi phong cảnh tươi đẹp liền đợi một hồi, phần lớn thời gian đều là đợi như vậy

gặp nhau mấy ngày, Lý Trường Thọ tỏ vẻ muốn rời đi, Vân Tiêu ngược lại là có chút không nỡ

hai người căn dặn lẫn nhau vài câu, từng người vái chào hành lễ, cũng không có cử động quá mức thân mật, nhưng trong chớp mắt lại có cảm giác nguyên thần rất gần với nhau

nói chung, Luyện Khí Sĩ yêu đương, so với phàm nhân yêu đương cũng là có một chút khác biệt

nhất là loại nghiêm túc này

đạp lên đường mây trở về Thiên Đình, Lý Trường Thọ ẩn tàng thân hình, lấy ra Đạo Nhân Giấy bên trong tay áo, hơi suy tư một hồi, cũng không có lén đi gặp Bách Giám

vì lý do ổn thoả, vẫn là sau đó trở về Thiên Đình, thương nghị đôi chút cùng với Ngọc Đế bệ hạ, nói là Hiên Viên Hoàng Đế tiền bối có một chút thỉnh cầu, Ngọc Đế hẳn là sẽ không cự tuyệt

tám thành sẽ có hóa thân Ngọc Đế cùng nhau đi theo

ngày hôm nay thấy được Văn Trọng, Lý Trường Thọ cũng không khỏi nghĩ đến, Lý Tĩnh bị chính mình ném ở bên trong Độ Tiên Môn

hai vị Văn Trọng cùng với Lý Tĩnh này, cũng là có rất nhiều điểm tương đồng, người trước sẽ là Đại Thương Thái Sư, người sau sẽ là Quan Tổng Binh Trần Đường Đại Thương. —— Tổng Binh tương đương với đại tướng nơi biên cương

chỉ chẳng qua, hai người này lựa chọn con đường khác biệt

Văn Trọng lựa chọn giúp đỡ xã tắc Đại Thương, vì bảo vệ Đại Thương mà hối hả ngược xuôi, nam chinh bắc chiến, cuối cùng chết thảm ở thời điểm chinh phạt tây kỳ

Lý Tĩnh liền thức thời nhiều hơn, Na Tra phụng mệnh phụ tá Chu quốc, Lý Tĩnh đằng sau cũng liền đảo hướng Chu quốc, cuối cùng có chức vị cao ở bên trên Phong Thần Bảng, sau khi vào Thiên Đình cũng là xuôi gió xuôi nước

Lý Trường Thọ cũng không phải là đang bình phán cái gì, chỉ là đơn thuần càng thưởng thức Văn Trọng hơn một ít

bây giờ, Lý Tĩnh cùng với Văn Trọng đều xem như vãn bối của mình, lại nói kính trọng ai, liền có một chút không ổn

đại kiếp Phong Thần, đại kiếp Phong Thần...

Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ, chính mình lúc này còn có thể bố cục an bài cái gì, lại có thể phát huy ra hiệu quả như thế nào

trong lúc vô hình, lúc này hắn muốn đánh cờ cùng với Thiên Đạo, cùng với Đạo Tổ, nhưng đánh cờ cũng không phải là vì đối kháng lẫn nhau, mà chính mình đạt được chỗ tốt gì

nói đúng ra, là tối ưu hóa đại kiếp

sau đó chính mình liền phái Đạo Nhân Giấy đi dạo chơi các nơi, tìm một chút những 'kỳ nhân' kế tiếp sẽ xuất hiện ở Thương quốc, xem lai lịch của bọn hắn đến cùng như thế nào

nếu như có thể tính kế, lại có chỗ lợi đối với an bài kế tiếp của chính mình, Lý Trường Thọ tất nhiên là sẽ không bỏ qua

cưỡi mây bay đến phụ cận Đông Thiên Môn, Lý Trường Thọ hiện ra thân phận giả dùng để ngụy trang trước đây, đang định đi qua Thiên Môn phụ cận

tiên thức có một chút rung động, vành tai Lý Trường Thọ khẽ giật giật, vận chuyển Phong ngữ chú đi tới mọi ngóc ngách không góc chết, nghe được một đoạn nói chuyện phiếm của Thiên Tướng...

- Ngọn tiên sơn tại Đông Thắng Thần Châu ai cũng nói không nên lời kia, đã có không ít tiên môn đi qua nhìn, đều cảm thấy nơi đó là phúc địa không tệ, đáng tiếc bị đám Yêu Tộc tiến đến Đông Châu kia chiếm

- Những yêu tự xưng lương thiện đó, cũng không biết có phải thật sự là hạng người thiện lương hay không

- Sách lược Tinh Quân đại nhân dùng là phân hoá, bằng không trong Bắc Châu trừ yêu, chúng ta thiệt hại sẽ càng lớn, lôi kéo một bộ phận Yêu Tộc cũng là hợp tình lý, chẳng qua, yêu chính là yêu, làm sao có thể thật sự lương thiện?

- Tiên sơn phúc địa kia nếu như thật sự bị Yêu Tộc đứng vững gót chân, coi như sẽ thật sự lãng phí một chỗ tốt để tu hành...

Tiên sơn?

Lý Trường Thọ có một chút không rõ ràng cho lắm, bên trong tiềm thức có một chút quan tâm đối với chuyện này

dường như trong cõi U Minh Giới có cảm ứng, tiên sơn trong miệng Thiên Tướng này, có một phần cơ duyên của chính mình

đây là tình huống gì?

Kiếp vận quấy phá?

Chương 1399: Biện Trang gặp nạn

Lý Trường Thọ lập tức mở ra Không Minh Đạo Tâm, cẩn thận suy tư, thân hình bay về phía Thiên Môn, ra vẻ không có chuyện gì phát sinh

một chi quân đoàn Đạo Nhân Giấy đóng quân ở phụ cận Độ Tiên Môn, đã độn về hướng biên duyên Đông Thắng Thần Châu

hẳn là Hoa Quả Sơn chính mình đã âm thầm tìm rất nhiều năm, nhưng căn bản không thấy cái bóng?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ có một chút chờ mong nhỏ, bản thể thuận lợi trở về Thái Bạch Điện, đâm đầu trở về Tiểu Quỳnh Phong của chính mình, khống chế Đạo Nhân Giấy bắt đầu dùng tiên thức điều tra các nơi

nhưng mà, khi Lý Trường Thọ đang tìm yêu khí, từ xa xa phát hiện ra ngọn tiên sơn mây mù lượn lờ, linh khí nồng đậm ở ven biển kia

Long Cát cưỡi mây vội vàng mà đến, rơi vào phía trước Thái Bạch Điện, một đường chạy chậm, vội vàng đi vào

- Lão sư! Ngài mau đi xem một chút đi! Biện Trang tướng quân tự tiện xông vào Nguyệt Cung, sắp bị nhóm thường nga Nguyệt Cung đánh chết tươi!

Lý Trường Thọ: "..."

Tại sao khi chính mình nghe tin này, trong lòng không có chút gợn sóng nào, không có cảm giác bất ngờ nào cả

chẳng qua, đại kiếp Phong Thần còn chưa bắt đầu, Tây Du kiếp nạn liền đã sắp đăng tràng?

Không có đạo lý, không nên

phàm tục còn chưa hoàn thành 'Tuyệt Thiên thông', Đại Thương cũng là cường thịnh, Đại Đường nói ít còn có hai ba ngàn năm, lại đặt dưới quy mô của Hồng Hoang, hai lần kiếp nạn cách nhau một vạn tám ngàn năm, Lý Trường Thọ còn biểu thị có thể tiếp nhận

lần này hẳn không phải là sự kiện 'đùa giỡn thường nga' làm cho Biện Trang bị giáng chức hạ phàm

cũng đúng, bản lĩnh của Biện Trang bây giờ kém xa, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến cũng còn chưa có học được nửa chiêu, tuyệt không phải thời điểm hạ phàm

Đạo Nhân Giấy tại Đông Thần Châu tạm thời dừng lại, tiềm ẩn ngay tại chỗ

bên trong Thái Bạch Điện, lão thần tiên Đạo Nhân Giấy chuyển ra, mang theo nụ cười thản nhiên, chậm rãi nói đối với Long Cát:

- Thong thả, từ từ nói, Biện Trang tướng quân là Phó Thống Lĩnh Thiên Hà, là trợ giúp đắc lực của lão sư. Thường nga Nguyệt Cung cũng coi như là thủ hạ của vi sư, hẳn là đánh không chết người

ở phía trước Nguyệt Cung Điện

Lý Trường Thọ thao túng Đạo Nhân Giấy tạo hình Thái Bạch Kim Tinh mày trắng tóc trắng, nhìn Biện Trang bị dán ở đằng sau cột đại điện, đã là mặt mũi bầm dập, hơi thở mong manh, nghĩ đến những tình hình Long Cát nói đối với chính mình trên đường đi, trong đáy lòng chỉ còn cười khổ

Long Cát có thân phận mẫn cảm, không thích hợp lại tiếp tục hiện thân, trở về Dao Trì chờ tin tức

tên gia hỏa Biện Trang này chung quy là đồ háo sắc

vốn cho rằng tiên thần Thiên Đình không phải là cao nhã chi sĩ gì, cũng đều nên có mấy phần điểm mấu chốt...

Cuối cùng vẫn là đánh giá cao, tin nhầm

đánh chết đi, không cứu nổi

Tây Du kiếp nạn cũng không phải là không thể sửa, lúc này còn có thể nuôi dưỡng một Nhị sư huynh mới, dù sao bản thể là cán Cửu Xỉ Đinh Bá kia trong điện, nhóm tiên tử nguyên bản tụ ở quanh người Biện Trang, vào giờ phút này đã sớm xếp thành hàng, cùng nhau hành lễ đối với Lý Trường Thọ

- Bái kiến Tinh Quân đại nhân

mặc dù đã hiểu rõ tình hình đại khái, nhưng Lý Trường Thọ vẫn là muốn theo thủ tục hỏi một câu:

- Đây là thế nào? Biện tướng quân làm sao lại bị treo lên?

Chúng tiên tử có một chút lòng đầy căm phẫn, mấy tiên tử lĩnh đội lập tức đứng dậy, vô cùng đau đớn nói ra sự tình phát sinh trước đây

đằng sau Nguyệt Cung có một chỗ cấm địa, sẽ chỉ được mở ra khi không có nam tiên trên Thái Âm Tinh, tên là 【 Nguyệt Hoa Trì 】

Ngày bình thường, những tiên tử này phần lớn yêu thích rửa mặt trang điểm ở bên cạnh Nguyệt Hoa Trì, ngâm cơ thể trong tiên vụ mờ mịt và linh thủy, trò chuyện một số chuyện phiếm gần nhất, nói một chút chuyện lý thú Thiên Đình

ngày hôm nay Biện Trang này, lại vụng trộm xâm nhập Nguyệt Hoa Trì

tình tiết vô cùng nghiêm trọng, tính chất vô cùng ác liệt, đã không phải là tội lỗi làm heo, mà là thật sự muốn mất mạng nhỏ

sắc mặt của Lý Trường Thọ cấp tốc lạnh xuống, mở miệng hỏi:

- Biện Trang này to gan lớn mật như thế?

- Tinh Quân đại nhân, chúng ta biết Biện tướng quân là ái tướng của ngài, nhưng việc này thiên chân vạn xác

có tiên tử phẫn nộ nói:

- Nếu không phải biết Biện Trang từng tiến vào Động Suất Cung, là phụ tá đắc lực của Tinh Quân đại nhân ngài, ngày hôm nay ta liền vung một kiếm giết chết y!

Lý Trường Thọ chau mày, lại hỏi:

- Việc này có khổ chủ không?

- Tinh Quân đại nhân, lúc ấy Nguyệt Hoa Trì có hơn mười vị tỷ muội, nhưng chung quanh Nguyệt Hoa Trì có cấm chế do Thái Âm Tinh Quân tự tay bố trí

Biện tướng quân chính là giẫm vào trong cấm chế, lúc ấy cách ao đã rất gần

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nhíu mày trầm ngâm vài tiếng

Chương 1400: Chém!

không có khổ chủ, việc này ngược lại càng phiền toái hơn, ngày hôm nay Biện Trang e rằng chỉ có thể lấy cái chết tạ tội

có ý nghĩ khác?

Nhìn cô nương tắm rửa, liền mạnh mẽ phụ trách đối với cô nương?

Đó không phải là hành vi của Thổ Hành Tôn rồi?

Nếu như có khổ chủ rõ ràng, như vậy trực tiếp xử phạt nặng Biện Trang, đánh cho đến chết, lại xóa đi bộ phận ký ức này của Biện Trang, thậm chí đánh rớt phàm trần, phế bỏ tu vi, vừa lưu được một mạng cho Biện Trang, cũng có thể giữ gìn uy nghiêm của Thiên Đình

nhưng không có khổ chủ, liền đại biểu cho toàn bộ Nguyệt Cung, tiên tử từng sử dụng Nguyệt Hoa Trì, đều là khổ chủ

việc này nhìn như không có nghiêm trọng đến tình trạng phải chết người, kỳ thực đã có móc nối cùng với đại cuộc Thiên Đình

lúc này Thiên Đình đang ở trước đêm quật khởi, chỉ kém mấy trăm năm sau Phong Thần Bảng quy vị, liền có thể làm Thiên Đình triệt để đại hưng, trở thành duy trì cơ cấu quyền lực Tam Giới ổn định

tại thời điểm mấu chốt này, chúng Luyện Khí Sĩ tất nhiên là vô cùng chú ý đối với Thiên Đình

bất kể tin đồn tiêu cực nào phát ra từ Thiên đình, đều sẽ hoàn toàn bị phóng đại

Biện Trang, Phó Thống Lĩnh Thủy Quân Thiên Hà, mặc dù phẩm giai không cao, nhưng thân phận phức tạp, bởi vì hệ thống gương đồng trực tiếp, có danh tiếng cực cao tại Thiên Đình

nếu để cho tiên thần nhìn trộm nữ tử tắm rửa như vậy, tiếp tục nhậm chức tại Thiên Đình, thanh danh của Thiên Đình chỉ sợ là bị hủy sạch...

Bây giờ cục diện tốt rồi, cũng sẽ bởi vì sự tình lần này mà tổn hại non nửa

hậu hoạn vô cùng

trong đáy lòng xẹt qua ý niệm như vậy, Lý Trường Thọ lộ sắc mặt ngưng trọng đi về phía trước hai bước, thân ảnh lóe lên, cỗ Đạo Nhân Giấy này xuất hiện ở trước mặt Biện Trang, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi thật sự xông vào?

Đạo tâm Biện Trang run lên:

- Mạt tướng giống như, giống như xông vào, nhưng Tinh Quân! Trước khi mạt tướng tỉnh lại, chỉ nhớ rõ chính mình là đang uống rượu cùng với mấy vị hảo bằng hữu!

Lý Trường Thọ hai mắt như điện, giống như muốn nhìn thấu đạo tâm của Biện Trang

Biện Trang cố gắng đối mặt cùng với Lý Trường Thọ

y biết rõ, lúc này có thể cứu chính mình chỉ có Thái Bạch Tinh Quân

mà chính mình trước đây cũng là thật sự uống mơ hồ, sau khi thanh tỉnh tâm thần trống rỗng, hoàn toàn chẳng biết tại sao sẽ xuất hiện tại Nguyệt Hoa Trì

thậm chí

trong lòng Biện Trang vô cùng rõ ràng, tiểu nam tiên di tình biệt luyến hắn nổi tiếng bên ngoài, việc này căn bản không có cách nào giải thích

Lý Trường Thọ nhắm mắt ngưng thần, trong đáy lòng đột nhiên ý thức được, việc này có lẽ cũng không đơn giản

hắn nói:

- Chúng thường nga nghe lệnh, trước tiên đi chuyển bàn dài ghế dài đến, làm phòng thẩm vấn ở chỗ này, lại phái người đi Thông Minh Điện, mời hai vị chính thần không bận việc gì đến, gọi tới tất cả thường nga Nguyệt Cung chú ý việc này đến, ngày hôm nay bản Tinh Quân sẽ thẩm vấn Biện Trang ngay tại đây, một khi tra ra, sẽ nghiêm trị trừng phạt!

Biện Trang cúi đầu không nói, trong mắt tràn đầy hối hận

chúng tiên tử nghe vậy vui mừng nhướng mày, từng người hạ thấp người đáp ứng, lại cấp tốc chia ra hành sự

rất nhanh, Lý Trường Thọ tính cả Đông Mộc Công, Nguyệt Lão, ngồi ở sau một chiếc bàn dài

Biện Trang bị tròng lên tầng tầng xiềng xích, đang hữu khí vô lực ngồi quỳ chân ở phía dưới, vào giờ phút này không chỉ có vết thương chằng chịt, tạm thời cũng không dám ngẩng đầu lên

y làm sao lại xui xẻo như vậy...

Đang!

Lý Trường Thọ vỗ kinh đường mộc trong tay, đại tiểu tiên tử xung quanh cùng hừ lạnh

Biện Trang run rẩy mấy lần, muốn ngẩng đầu lại không dám

liền nghe Mộc Công hỏi:

- Quỳ phía dưới, thế nhưng là Phó Thống Lĩnh Thủy Quân Thiên Hà, Biện Trang?

- Là, là mạt tướng...

Nguyệt Lão ở một bên khác Lý Trường Thọ lạnh nhạt hỏi:

- Xông Nguyệt Hoa Trì Nguyệt Cung, có phải ngươi hay không?

- Này, chuyện này, ài!

Biện Trang rung động hầu kết mấy lần, mí mắt bầm đen cũng đang run rẩy, khóe miệng bị đánh sưng cố gắng mở ra, lộ ra bên trong thiếu hai cái răng cửa

- Nhưng mạt tướng thật sự không biết, chính mình tại sao lại xuất hiện tại Nguyệt Cung!

- Được rồi, án đã rõ ràng

Nguyệt Lão vung tay lên, đen mặt nắm lên thẻ gỗ trong tay, hung hăng ném về phía Biện Trang

- Chém!

Biện Trang nghe vậy run rẩy, một đám tiên tử bên cạnh cũng rõ ràng là run lên, không nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng như vậy

Lý Trường Thọ cùng với Mộc Công cùng nhau quay đầu nhìn về phía Nguyệt Lão

Nguyệt Lão vén tay áo lên, cắn răng mắng:

- Như vậy không chém còn giữ làm gì!

Mỗi ngày không có làm việc, tốc độ di tình biệt luyến chính là tốc độ chính mình nhìn thấy tiên tử mới!

Còn tìm danh nghĩa tốt đẹp, nói chính mình có một đôi mắt rất giỏi trong việc khám phá cái đẹp!

Chương 1401: điều tra

Bần đạo cách mỗi mười ngày nửa tháng liền phải cắt dây đỏ cho y một lần, dây đỏ này chất đống, đều đủ để làm hơn trăm kiện hỉ bào!

Y hiện tại rốt cuộc khống chế không nổi sắc ma bên trong đạo tâm, dám rình mò nơi thường nga Nguyệt Cung tắm rửa!

Quả thực khốn kiếp!

Mộc Công liếc nhìn sắc mặt của Lý Trường Thọ, vội nói:

- Nguyệt Lão, việc nào ra việc đó, ngày hôm nay chúng ta muốn tra, là sự tình Biện tướng quân xông lầm Nguyệt Hoa Trì, không có quan hệ với chuyện lúc trước

chúng tiên tử lập tức ném ánh mắt ủy ủy khuất khuất đối với Mộc Công

các nàng cũng không ngốc, tự nhiên biết hai chữ 'xông lầm' của Mộc Công, là muốn giải vây cho Biện Trang

Nguyệt Lão vào giờ phút này cũng kịp phản ứng lại, chính mình giống như đã vượt quá quyền hạn và quá cấp tiến

không có cách nào, tên khốn này trước khi tới Thiên Đình, đã là quá mức làm cho người ta tức giận rồi

Nguyệt Lão trầm ngâm vài tiếng, nói:

- Mộc Công nói có lý, là tiểu thần quá mức võ đoán

Mộc Công cười nói:

- Không bằng nghe thêm Biện Trang tướng quân nói như thế nào

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cúi đầu nhìn lại, mở miệng nói:

- Biện Trang, ngươi có lời gì để nói không?

- Mạt tướng thật sự chẳng biết tại sao sẽ ở chỗ này...

Biện Trang cúi đầu thở dài, cố gắng nhớ lại, mùi rượu trên người đã tiêu tán hơn phân nửa

qua thật lâu, y mới thấp giọng nói:

- Tinh Quân đại nhân, mạt tướng, mạt tướng làm hỏng thanh danh của ngài cùng với Thiên Đình, lúc này cũng không dám nói liệu có người bị mưu hại hay không? Chuyện hôm nay, đã thành kết cục đã định, chuyện này cũng không có cách nào giải thích

- Nguyệt Cung chính là chỗ chúng thường nga Thiên Đình tu hành tập múa, Thiên Đình có một bộ thiên quy hoàn chỉnh, ta xuất hiện tại Nguyệt Hoa Trì không thể xuất hiện nhất, đây chính là làm đã cho võ tướng Thiên Đình mất mặt

- Ta nguyện lãnh phạt, cho dù là ném đi thần vị này, không có thần vị phẩm giai này, bị giáng chức làm Thiên Binh, ta cũng nhận, nhưng có một chút, ta là đồ háo sắc không giả, nhưng quân tử yêu sắc, sẽ làm một cách đàng hoàng!

Biện Trang hô lớn:

- Ta nếu như thần chí thanh tỉnh, sẽ không bao giờ làm chuyện không có mấu chốt như vậy!

Khóe miệng Lý Trường Thọ có một chút run rẩy

không, ngươi thật đúng là có thể làm được

cũng không biết đến cùng ở trên đường Tây Du mấy ngàn năm sau, đám nhện tinh kia tắm rửa, là tên nào cười hắc hắc gia nhập vào...

Lý Trường Thọ nói thẳng:

- Ngươi nếu trực tiếp lãnh phạt, liền sẽ định tội ngươi say rượu có ý đồ bất chính xông vào Nguyệt Hoa Trì, ngày hôm nay ngươi khó thoát khỏi cái chết, cũng không phải là việc nhỏ bị mất chức giáng chức như vậy. Thiên Đình làm gương mẫu cho Tam Giới, không dung được tiên thần có hành vi ác liệt như vậy, nếu không, có mặt mũi nào đi ước thúc sinh linh bên trong thiên địa?

- Suy nghĩ thật kỹ đi, thỉnh cầu Mộc Công đi tìm mấy người uống rượu cùng với Biện Trang trước đây đến... mà thôi, Mộc Công không cần đi, các vị thường nga lĩnh đội, cầm ngọc phù của ta, mang Thiên Binh, nhanh chóng điều tra!

Trong khi nói, Lý Trường Thọ vung ra ba đạo ngọc phù Thái Bạch Điện, mấy vị nữ lĩnh đội thấp giọng xác nhận, đều cầm lệnh phù vội vàng mà đi

thấy Đông Mộc Công có một chút muốn nói lại thôi, Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Tra việc này, nếu Biện Trang quả thực là say rượu làm ẩu, liền trừng phạt theo tội, nếu Biện Trang là bị người ta vu hãm, lại không bắt được người vu hãm, Biện Trang cũng phải chịu trừng phạt nặng, Thiên Đình đại thế, không thể sơ suất

sắc mặt của Biện Trang có một chút u ám, quỳ ngồi ở kia, hai tay không ngừng run

ở bên trong Nguyệt Cung, bầu không khí dần dần bắt đầu trở nên áp lực

mấy vị tiên tử kia mang Thiên Binh, đi khắp Thiên Đình tra hỏi, sự tình vốn đã nhanh chóng truyền ra, trở nên càng ngày càng náo nhiệt

Biện Trang là tâm phúc của Lý Trường Thọ, người người Thiên Đình đều biết

lập tức phát sinh chuyện tai tiếng như vậy, tất nhiên là dẫn đến không ít tiên thần tới quan sát, nhưng bọn hắn cũng chỉ là dò xét từ xa xa, không dám bước vào vũng nước đục này

xông tới trước hết nhất, ngược lại là Ngao Ất trở về Đông Hải

Ngao Ất bảo trì hình rồng bay thẳng vào Thái Âm Tinh, nổi giận đùng đùng, hai ba bước liền nhảy tới bên người Biện Trang

hiện ra hình người, Ngao Ất nhấc chân đạp ngã Biện Trang xuống đất, cắn răng mắng:

- Mặt mũi của Giáo Chủ ca ca đều bị ngươi làm mất hết!

Biện Trang cười khổ không thôi, dứt khoát nằm trên mặt đất, nhắm mắt thở dài

Ngao Ất quay người đối mặt với ba vị chính thần, một gối chạm đất, hai tay ôm quyền, định tiếng nói:

- Giáo Chủ, Tinh Quân, Mộc Công, Nguyệt Lão! Biện Trang cộng sự với ta nhiều năm, y mặc dù ngày bình thường ngoài miệng không đứng đắn, nhưng tuyệt đối không phải người xấu xa, đối với chúng tiên tử cũng không có cử chỉ lỗ mãng càn rỡ, việc này sợ là có một chút hiểu lầm, còn xin Tinh Quân đại nhân điều tra tường tận

Chương 1402: vấn đề xuất hiện

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, nói:

- Đi sang bên cạnh đứng, việc này không phải đơn giản như ngươi nghĩ, khó không phải là điều tra rõ ràng việc này, khó chính là ai ra mặt, người ngoài mới có thể tin tưởng

Ngao Ất ngẩn ra, quay đầu liếc nhìn Biện Trang, lại nhìn đông đảo tiên tử xung quanh

Ngao Ất mặc dù tầm mắt không đủ, không rõ sự tình nơi đây, nhưng cũng không hỏi nhiều, cấp tốc đứng dậy, đi sang bên cạnh đứng yên

Lý Trường Thọ lại nói:

- Vào trước khi sự tình chưa có tra rõ, ai nếu lại cầu tình cho Biện Trang, đi Thiên Phạt Điện lĩnh ba mươi lôi tiên, gọi một đội binh mã tới, trấn thủ Nguyệt Cung, không phải thường nga Nguyệt Cung không được đi vào

ở bên trong Nguyệt Cung, bầu không khí một lần nữa khôi phục áp lực như trước đây

lại sau nửa canh giờ, Linh Châu Tử cưỡi mây vội vàng đi đến, bên người còn có thiếu nữ Thỏ Ngọc đi theo

nhưng bọn họ đều bị Thiên Binh ngăn lại, chỉ có thể cùng với mấy vị chính thần Thiên Đình ở ngoài điện nhìn

Thỏ Ngọc xoay động nhãn châu, nói nhỏ vào tai Linh Châu Tử, bắp chân mảnh khảnh lại dị thường có lực kia đạp một cái, bóng hình xinh đẹp cấp tốc biến mất không thấy gì nữa

ở trong Lăng Tiêu bảo điện xa xa, Ngọc Đế nhìn chăm chú một màn này, cũng là khẽ nhíu mày

y cùng với nhóm hóa thân của y, lúc này lại là không nên hiện thân, hết thảy chỉ có thể giao cho Trường Canh ái khanh xử trí nếu Biện Trang là thật sự say rượu nháo sự, bởi vì giữ gìn quyền uy Thiên Đình, tám thành là cấp cho Biện Trang an bài chuyển thế một lần nữa

nhưng sau lưng Biện Trang lại liên lụy đến Tiên Minh...

Biện lão phu nhân ở bên trong Tiên Minh có uy vọng tương đối cao, Biện Trang lại là cháu yêu duy nhất của bà ta...

việc này, thật sự khó giải quyết

Thiên Đình thái bình hơn một trăm năm, đột nhiên liền có sự cố như vậy, khắp nơi lộ ra quỷ dị

...

- Biện tướng quân là uống rượu cùng với tiểu thần, hơn nữa chúng ta uống đến say mèm. Biện tướng quân trước đây nói cái gì? Tiểu thần cũng nhớ, nhưng không nhớ rõ lắm... Biện tướng quân xác thực từng nói với chúng ta, y coi như là xông Nguyệt Cung cũng không có việc gì, nhưng đây là y uống say khoác lác

- Tinh Quân đại nhân, mạt tướng biết rõ tính tình của Biện Trang, y không phải loại người như vậy, việc này khẳng định là bị ám hại!

- Biện Phó Thống Lĩnh uống rượu nửa tháng cùng với chúng ta, tất cả mọi người đều say, bên trên yến tiệc tới tới lui lui cũng đổi hai nhóm khách nhân, Biện Phó Thống Lĩnh là đi về hơn nửa ngày trước, tràng tiệc rượu của chúng ta hiện tại cũng còn chưa có giải tán...

ở bên trong Nguyệt Cung, hơn mười mấy vị tiểu thần Thiên Đình đê giai ngồi cùng bàn uống rượu với Biện Trang trước đây, theo thứ tự nói ra 'lời khai' của chính mình

vấn đề cũng xuất hiện

Biện Trang lúc uống rượu, xác thực từng nói khoác chính mình có đông đảo bằng hữu tại Nguyệt Cung, ra vào Nguyệt Cung cũng không phải việc khó gì nam nhân uống rượu quá nhiều, khoác lác là điều cơ bản

nhưng những lời này của Biện Trang, lúc này lại trở thành lời khai lấy mạng

tình thế đang phát triển theo chiều hướng tồi tệ nhất, Biện Trang gần như đã mất khả năng lật ngược tình thế

say rượu xông vào Nguyệt Cung, đụng vào cấm chế xung quanh Nguyệt Hoa Trì, định nhìn trộm hơn mười vị thường nga đang tắm...

Việc này nếu đổi thành hán tử phàm nhân say sỉn ở Nam Châu làm, hơn phân nửa sẽ bị bắt lại hành hung một trận

mà tiên thần Thiên Đình, Thiên Hà Phó Thống Lĩnh làm, chính là tội danh lớn lao

đại kiếp Phong Thần đang ở con đường phía trước không xa, có không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm Thiên Đình

Lý Trường Thọ đưa tay chống đỡ cái trán, hắn xác thực am hiểu tính kế, lúc này cũng đã ngửi được đủ loại quỷ dị ở giữa, nhưng hắn hết lần này tới lần khác không thể làm được gì nhiều

chỉ cần chính mình làm bất cứ chuyện gì bên ngoài thẩm tra, đều sẽ bị xem như bao che đối với tâm phúc của chính mình

rất nhanh, nên hỏi đều đã hỏi, nên nói cũng đều đã nói

Lý Trường Thọ nhìn khuôn mặt Biện Trang vô cùng u ám, khe khẽ thở dài, cuối cùng có một chút không đành lòng, cho y một cái cơ hội

- Biện Trang, ngươi còn có gì muốn nói không?

Biện Trang đưa tay cho chính mình một cái bạt tai, há hốc mồm, lại cười khổ nói

- Mạt tướng cô phụ Tinh Quân ngài tài bồi, quấy nhiễu chỗ của các vị tiên tử, còn thỉnh các vị rộng lòng tha thứ, mạt tướng nguyện dùng mệnh trả giá…

Mộc Công nói:

- Biện Phó Thống Lĩnh, ngươi cần phải hiểu rõ! Vấn đề này không thể hành động theo cảm tính, ngươi làm người như thế nào, ta cũng là biết được, bên trong thực chất kỳ thật coi như thành thật, ngươi quả thực là bởi vì sắc dục, liền đến xông Nguyệt Hoa Trì Nguyệt Cung?

Biện Trang rung động bờ môi mấy lần, đứng dậy, xiềng xích trên người vang lên leng keng, mấy vị tiên tử xung quanh vô thức lui lại nửa bước

Chương 1403: người đến là người nào?

- Ta chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy!

Biện Trang run giọng hô:

- Ta truy tìm, là tồn tại đẹp đẽ trên thế giới này, ta có mao bệnh thấy một người yêu một người, nhưng mỗi lần, ta đều là ở trong mấy ngày đó tràn ngập nhiệt tình, vùi đầu vào đoạn cảm tình tất nhiên sẽ không có gì xảy ra mà chấm dứt này, càng đánh càng hăng, chưa hề lười biếng!

- Tình yêu nam nữ, ở trong mắt Biện Trang ta là vô cùng thần thánh! Là những gì ta mong đợi! Ta lại làm sao có thể làm một việc tồi tệ như nhìn trộm tiên nữ tắm rửa? Nếu như ta thật sự là một kẻ hạ lưu và khốn nạn như vậy, làm sao ta có thể giữ được sự thuần dương của mình cho đến bây giờ! Các vị hẳn là biết Tổ mẫu của ta, là các chủ Thiên Nhai Các!

Lý Trường Thọ chau mày, trong mắt Nguyệt Lão tràn đầy không tin, Mộc Công bên cạnh ngược lại là có một chút cảm khái gật đầu

Mộc Công nói:

- Thiên Nhai Các kia là nơi thể nghiệm tình kiếp lâm thời trứ danh bên trong Hồng Hoang, Biện Trang đúng là Thiếu Các chủ trong đó, bây giờ Biện tướng quân vẫn còn thuần dương, vẫn là sơ tiên chi thân, đủ để chứng minh phẩm tính này

- Như vậy cũng không thể phục chúng

Lý Trường Thọ lạnh lùng nói một câu, ánh mắt đảo mắt xung quanh:

- Thiên Đình có thiên quy hoàn chỉnh, nếu Thiên Đình tự trị cũng đều không đúng mực, sẽ không thể khiến cho sinh linh Tam Giới tin phục, sau đó ta tự nhiên sẽ bẩm báo Ngọc Đế bệ hạ, nhưng ngày hôm nay, nhất định phải cho Nguyệt Cung một câu trả lời hợp lý, cho thiên quy một cái công đạo. Biện Trang, ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi có biết tội của ngươi không?

- Tinh Quân đại nhân, Biện Trang tăng thêm phiền toái cho ngài! Biện Trang biết!

- Y vô tội!

Chợt nghe một tiếng khẽ gọi, lời nói của Biện Trang bị trực tiếp đánh gãy, lông mày nhíu lại của Lý Trường Thọ đột nhiên lỏng hơn phân nửa

ngoài điện đã là đêm tối, cây Nguyệt Quế tản ra ánh ngọc nhàn nhạt, khắp nơi Thái Âm Tinh tràn ngập ánh sáng trắng

vị tiên tử nói chuyện kia, thân ảnh trống rỗng xuất hiện ở ngoài điện, chậm rãi bước đi giữa ánh trăng

da thịt nàng lấn sương ngạo tuyết, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, dáng người mảnh khảnh gần như hoàn mỹ, không có nửa phần chỗ khoa trương, cũng không có nửa phần thiếu hụt

phảng phất như nàng tồn tại, là để định nghĩa vẻ đẹp hạn mức cao nhất trong Tam Giới

thiên địa cực điểm tự thân tạo hóa, dùng nàng để nói cho vô số sinh linh, mỹ nhân liền nên là như vậy

đây chính là:

chúng tiên Nguyệt Cung mất nhan sắc, mới biết Tiên Quảng Hàn đã tới

Biện Trang si ngốc ngơ ngác nhìn một màn này, trong miệng phát ra một hồi 'Ôi ôi' vang động

tất cả Thiên Binh Thiên Tướng, tiên thần Thiên Đình ở phụ cận Nguyệt Cung đều cúi đầu, chúng tiên tử trong điện cùng nhau hạ thấp người, coi như là Nguyệt Lão cũng muốn đứng dậy, nói một câu Tinh Quân đại nhân

người đến là người nào?

tất nhiên là chính thần Thiên Đình, đệ nhất mỹ nhân Tam Giới, con gái Nhân Hoàng, đồ đệ Lãng tiền bối, Thái Âm Tinh Quân đương nhiệm, Hằng Nga tiên tử

nàng thân mang tiên váy nghê thường, xinh đẹp không gì sánh được, lại thánh khiết cao nhã, không rơi nửa phần tục sắc

vào trước khi nói lời này, nàng còn đang ở bên trong Quảng Hàn Cung, thoại âm rơi xuống, đã là ở trước cửa điện Nguyệt Cung

chiêu thần thông không gian này, cũng làm cho người ta biết được đây là một vị cường giả

bên trong sân chỉ có Lý Trường Thọ cùng với Mộc Công còn ngồi, vào giờ phút này Lý Trường Thọ cũng không hàn huyên, trực tiếp hỏi một câu:

- Thái Âm Tinh Quân vì sao nói y vô tội?

- Bái kiến Thái Bạch Tinh Quân, bái kiến Mộc Công

Hằng Nga hạ thấp người hành lễ, liếc nhìn Biện Trang, đi thẳng tới trước mặt Lý Trường Thọ

bàn tay mảnh khảnh lật một cái, một tấm vân kính xuất hiện trên đỉnh điện, trong đó hiện ra chính là tình hình Nguyệt Hoa Trì

- Thái Bạch Tinh Quân mời nhìn, đây là trận pháp bố trí tại Nguyệt Hoa Trì, nơi đây, là do ta tự tay bày ra cho các tỷ muội, toàn bộ Thiên Đình, e là người hiểu trận này cũng không nhiều

- Trận tên là Lục Hợp Quy Nguyên Trận, do đại sư trận pháp Nhân Tộc thời kỳ Thượng Cổ sáng tạo, có thể mở ra lâu dài, năm này tháng nọ không đóng lại, mượn dùng chính là linh lực cây Nguyệt Quế

- Cửa ra vào đại trận duy nhất, chính là cửa hông ở phía sau ngài, nếu muốn xâm nhập trận này từ bên ngoài, vách tường bên ngoài trận tất nhiên sẽ bị tấn công, ta tra xét trận pháp bố trí các nơi, tầng sát trận thứ hai, tầng mê trận thứ ba cũng không mở ra, trận vách tường tầng ngoài cùng cũng hoàn hảo như lúc ban đầu

- Nhưng vị Biện Trang tướng quân này bị phát hiện ra, lại là ở bên trong khốn trận tầng thứ tư, khốn trận lại hướng vào bên trong, chính là bên cạnh ao Nguyệt Hoa Trì, tình hình như vậy, hoặc là Biện Trang là từ Nguyệt Cung nghênh ngang tiến vào Nguyệt Hoa Trì. Hoặc là, chính là bị người đặt ở bên cạnh ao, ném vào khốn trận, dùng chuyện này để hãm hại, khiến cho Thái Bạch Tinh Quân tiến thoái lưỡng nan

Chương 1404: đa tạ

lập tức có thường nga lĩnh đội tiến về phía trước bẩm báo:

- Tinh Quân đại nhân, bên trong Nguyệt Cung nếu vào lúc không có người tất nhiên sẽ mở ra đại trận phòng hộ tầng ngoài, hôm nay có hơn mười vị thường nga đang tắm, chính là trước đó luyện múa có một chút mệt mỏi, trong mấy tháng gần đây, trong điện vẫn luôn có người

- Được rồi

Lý Trường Thọ chậm rãi thở phào một hơi, đứng dậy, lạnh nhạt nói:

- Toàn bộ người nơi đây, ngoại trừ Thái Âm Tinh Quân, đều đi Lăng Tiêu bảo điện cầu kiến Ngọc Đế bệ hạ

nói xong, Lý Trường Thọ vái chào đối với Hằng Nga:

- Đa tạ Thái Âm Tinh Quân

- Tinh Quân khách khí

Hằng Nga nghiêm mặt nói:

- Nguyệt Cung ở dưới sự quản lý của ta, xuất hiện chuyện như vậy cũng có liên quan với ta, ta đi một chuyến là được. Biện Trang là ái tướng của Tinh Quân, Tinh Quân phải tránh hiềm nghi, điểm này còn thỉnh các vị biết được, đừng có cảm thấy Thái Bạch Tinh Quân không niệm tình xưa. Nguyệt Cung này, dường như cũng ẩn giấu chút ô trọc, cần phải được dọn dẹp sạch sẽ

…

- Lần này đa tạ tiên tử

- Làm sao, giúp Thái Bạch Tinh Quân một lần nữa, liền nghe Tinh Quân đổi giọng xưng tiên tử rồi? Thái Bạch Tinh Quân thật đúng là...

Nửa ngày sau, ở bên trong Quảng Hàn Cung Thái Âm Tinh

cùng với ánh sao, hai thân ảnh chậm rãi đi ở góc Quảng Hàn Cung

Lý Trường Thọ tất nhiên là duy trì bộ dáng Thái Bạch Kim Tinh, Hằng Nga cũng vẫn là đoan trang xinh đẹp nho nhã như trước đây

nghe được Hằng Nga có một chút bất mãn phàn nàn, Lý Trường Thọ chỉ có thể xấu hổ cười một tiếng

Hằng Nga nói khẽ:

- Một chút chuyện nhỏ mà thôi, Thái Bạch Tinh Quân không cần để ở trong lòng, ta tra xét trận pháp kia, ngoại bộ đích xác không có việc gì, Biện Trang đúng là bị người dẫn đi từ bên trong

dứt lời, trong mắt nàng mang theo vài phần ánh sáng:

- Thái Bạch Tinh Quân cũng hiểu Lục Hợp Quy Nguyên Trận?

- Không hiểu, thuần túy đoán, ta cũng không thể đi Nguyệt Hoa Trì xem xét

Lý Trường Thọ thở dài:

- Lý do gì, giải thích như thế nào không quan trọng, quan trọng chính là ai tới giải thích, ai tới nói chuyện như vậy, người có thể cứu Biện Trang ngày hôm nay, Thiên Đình to như vậy, lại chỉ có tiên tử

Hằng Nga nói:

- Việc này thật sự có nghiêm trọng như vậy? Coi như y có sắc tâm như vậy, cũng có đảm lượng như vậy đi xông Nguyệt Hoa Trì, bằng vào chiến công Biện Trang lập được trước đây, chẳng lẽ còn không thể bù đắp sai lầm này sao?

- Công tội nếu thật sự có thể bù trừ cho nhau, quy củ Thiên Đình còn đâu? Công chính là công, tội chính là tội

Lý Trường Thọ chắp hai tay sau lưng, thở dài:

- Người cầm quyền không thể động tư tình, đây là yêu cầu của Thiên Đạo đối với Thiên Đình, chỉ là rất nhiều tiên thần không cảm giác được mà thôi. Thiên Đình muốn giữ gìn hình tượng chí công vô tư của Thiên Đạo, Thiên Đạo mới có thể cho Thiên Đình đại quyền quản lý Tam Giới

- Việc ngày hôm nay so với đại sự thiên địa mà nói cố nhiên là việc nhỏ, nhưng lại nắm được nhược điểm của Thiên Đình, tức là bản thân tiên thần vàng thau lẫn lộn, có nhiều mối quan hệ cá nhân, người tính kế sau lưng, toan tính không nhỏ, tâm tư vô cùng cao minh, có phần khó đối phó

Hằng Nga nhẹ nhàng gật đầu, cười nói:

- Bên trong chuyện này cong cong quấn quấn, Hằng Nga là không biết rõ

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, hai người chậm rãi đi vào bên trong lầu các bên cạnh ao gặp nhau ban đầu, bất tri bất giác Lý Trường Thọ đã là đảo khách thành chủ

hắn hỏi:

- Tiên tử cảm thấy, nhân phẩm của Biện Trang như thế nào?

- Nếu không nói chuyện nam nữ, ngược lại là có thể

Hằng Nga nhẹ nhàng co quắp khóe miệng mấy lần:

- Nhưng... sự tình tư dục như vậy, cũng có thể bị y nói ra nhiều đạo lý như vậy, thật sự làm cho người ta có một chút không biết nên bình luận như thế nào, đối với tướng lĩnh như vậy, Tinh Quân vẫn là nên ít dùng hơn, miễn cho bị y liên luỵ thanh danh

Lý Trường Thọ cười không nói, cùng nhau nhập tọa với Hằng Nga

Thỏ Ngọc ở một bên cúi đầu chạy tới, đưa tới nước trà điểm tâm, Lý Trường Thọ cùngvới Hằng Nga ăn ý duy trì trầm mặc, đợi sau khi Thỏ Ngọc đi, mới tiếp tục nói

- Hằng Nga có một chút không rõ, có thể mời Tinh Quân đại nhân giải thích nghi hoặc hay không?

- Tiên tử cứ hỏi, ta nếu biết sẽ nói

Hằng Nga nói:

- Vì sao Tinh Quân lúc truyền âm, nhất định để ta xuất hiện ở cuối cùng? Như thế sợ là bất lợi đối với thanh danh của Tinh Quân, để lại tiếng xấu bạc tình

Lý Trường Thọ suy tư một hồi, cũng không quá dễ trả lời

hắn thật ra là đang chờ, xem ngoại trừ sắp xếp của mình, Thiên Đạo có thể hay không có biến hóa khác, cứu nửa cái nhân vật chính ở bên trong Tây Du kiếp nạn

đáng tiếc, Lý Trường Thọ cuối cùng cũng không đợi được biến hóa gì

tiên thần Thiên Đình không thể làm gì hơn, Biện Trang với một bầu nhiệt huyết đầu liền muốn nhận tội...

mà sắp xếp của mình, dường như chính là phương thức giải cứu mà Thiên Đạo lựa chọn

có một chút vi diệu

nhưng những điều này là không tiện nói đối với Hằng Nga, Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể nói:

- Thừa dịp cơ hội lần này, để cho tên gia hỏa Biện Trang này nếm chút khổ sở, tránh cho y tiếp tục bành trướng, làm người luôn luôn phải có một chút áp lực, bằng không liền dễ dàng bay lên, hy vọng lần này y có thể ghi nhớ thật lâu, một chút thanh danh đối với ta mà nói không quan trọng, ta vốn cũng không để ý như vậy, cho dù ngươi có chu toàn đến đâu, vẫn sẽ có nhiều người mắng mỏ sau lưng ngươi, điều này là do vị trí của ngươi quyết định

- Chỉ là...

Hằng Nga bưng nước trà lên, cau mày nói:

- Cái cách mà Biện Trang nhìn ta tại Nguyệt Cung, thật sự làm cho người ta có một chút chán ghét

Chương 1405: Miệng người đời rất đáng sợ

- Chuyện này không sao

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Đợi việc này nhạt đi, nếu cần thiết, ta sẽ để Biện Trang tới phía trước Quảng Hàn Cung quỳ xuống... nhận tiên tử làm nghĩa mẫu?

- Phốc! Khụ, khụ khục!

Hằng Nga đường đường Đại La Kim Tiên, cầm cốc trà ho dữ dội, sắc mặt đỏ lên, ánh mắt hung hăng trừng Lý Trường Thọ, sau đó tràn đầy u oán

khóe miệng nàng cong lên, khẽ nói:

- Ngày hôm nay thân thể Hằng Nga khó chịu, Tinh Quân ngày khác trở lại đi. Không tiễn! Thật là!

- Ài, tiên tử...

Lý Trường Thọ đưa tay muốn giữ lại, nhưng Hằng Nga xoay người liền đi, thân ảnh đã biến mất ở bên trong lầu các

hắn lắc đầu cười cười, tản đi kết giới xung quanh hai người, cưỡi mây bay đi

nửa ngày trước

Lý Trường Thọ mang ba trăm thường nga, cùng với Mộc Công, Nguyệt Lão áp giải Biện Trang đi đến Lăng Tiêu bảo điện

Ngọc Đế tự mình thẩm vấn, Hằng Nga đóng vai trò là người bảo đảm, chứng thực Biện Trang bị người mưu hại, nhưng việc truy tra tiếp theo lại rơi vào bế tắc, chúng thường nga đều có thể chứng minh rằng họ không hành động một mình

trong các nàng, ít nhất có hai người thậm chí mấy người nói dối, nhưng việc này cũng không có cách nào gióng trống khua chiêng truy tra được

liền như Lý Trường Thọ đã nói—— nếu tra ra Biện Trang bị người ta vu hãm nhưng tìm không thấy vu người hãm, Biện Trang cũng sẽ bị trừng phạt nặng

Tuy nhiên, hình phạt nặng lần này, liền có một chút khác biệt so với mất mạng nhỏ trước đây

Ngọc Đế hạ chỉ, Nhân Duyên Điện cấm nhân duyên của Biện Trang ngàn năm. Tức là trong ngàn năm không được yêu đương, coi đó là hình phạt cho sự say xỉn và tắc trách của Biện Trang

Lý Trường Thọ tăng thêm chút bổ sung, lấy đi chức Phó Thống Lĩnh Thủy Quân Thiên Hà của Biện Trang, cấm túc tại phủ đệ trăm năm, bên trong trăm năm nếu lại uống rượu, trực tiếp đánh vào thế gian

Biện Trang đối với chuyện này...

đối với chuyện này...

- Hắc hắc hắc, Hằng Nga tiên tử, Thái Âm Tinh Quân, nàng là đến như vậy

trong phủ đệ điệu thấp xa hoa lại khắp nơi lộ ra phú quý khí kia, Biện Trang ngồi ở cuối cùng hành lang, ôm cây cột đá trước mặt, sắc mặt đỏ hồng, hai mắt mông lung

ở một bên, Ngao Ất mặt mũi tràn đầy vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng:

- Mất hết chức quan rồi còn ở nơi này mơ mộng tiên tử!

Biện Trang cười hắc hắc:

- Việc nhỏ, việc nhỏ

Linh Châu Tử khoanh tay, nói thầm một câu:

- Việc này không thể cứ tính như vậy, biết rõ có người vu hãm Nhị ca, lại tra không ra kết quả, làm sao có thể cam tâm!

Biện Trang thoải mái thở dài:

- Nếu như tính kế đều là loại này, lại thêm mấy lần nữa cũng không có việc gì, hắc hắc, tiên tử ra mặt vì ta, thật là một chuyện vui vẻ

Ngao Ất hừ một tiếng:

- Rõ ràng là Giáo Chủ ca ca mời đến, bên trong Thiên Đình này, vô luận là ai mở miệng nói việc này, đều sẽ bị cho rằng là nịnh bợ Giáo Chủ ca ca. Duy chỉ có Hằng Nga tiên tử, với danh tiếng và thân phận kia, mới có thể ra tay bảo trụ ngươi, ngươi có biết, Giáo Chủ ca ca gánh chịu bao nhiêu nguy hiểm ở trong đó?

- Nếu Hằng Nga tiên tử nói việc này ra, trào phúng Giáo Chủ ca ca vài câu, Giáo Chủ ca ca mang tiếng thiên vị sắc ma, e rằng cũng sẽ bị người truyền thành sắc lang, nói ngươi đi xông Nguyệt Hoa Trì là chịu Giáo Chủ ca ca sai sử!

- Chuyện này

Biện Trang cọ cọ chóp mũi:

- Tinh Quân đại nhân cũng là tổng giáo tập thường nga, hẳn là sẽ không truyền đi như vậy

- Miệng người đời rất đáng sợ

Ngao Ất hơi giật giật khóe miệng

trong mắt Linh Châu Tử mang theo vài phần không cam lòng, hỏi:

- Chẳng lẽ việc này liền tính như vậy? Còn những thường nga đó thì sao, vì sao không thể tiếp tục truy tra? Thẩm vấn từng người một, nếu không được liền dẫn vào mộng cảnh, điều tra ký ức của từng người, sẽ luôn có thể tìm ra là ai!

Biện Trang nhỏ giọng nói:

- Thường nga Thiên Đình nổi tiếng Tam Giới, làm như vậy sự tình liền lớn rồi

Linh Châu Tử mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ:

- Nhị ca ngươi bây giờ vẫn còn thương hương tiếc ngọc?

Ngao Ất lại nói:

- Việc này xác thực không nên làm lớn, bên ngoài ép xuống sự tình, sau đó âm thầm điều tra. Yên tâm đi, Giáo Chủ ca ca nhât định sẽ không bỏ qua việc này, Linh Châu ngươi đừng có xúc động... xem con hàng này đi, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc, đối với y mà nói đây hẳn là nhân họa đắc phúc lớn nhất

- Hắc hắc, vẫn là Ất Ất hiểu rõ ta

Biện Trang ôm cột gỗ, tràn đầy say mê cười hắc hắc:

- Thái Âm Tinh Quân, ta thiếu nàng một cái mạng, ân tình này, ba đời đều trả không hết

- Cứu ngươi chính là Giáo Chủ ca ca!

- Chuyện này khác, mệnh của ta đã sớm là của Tinh Quân đại nhân

- Ta đi tìm thỏ thỏ thương lượng một chút

Linh Châu Tử nắm nắm quyền:

- Nếu như tra ra là ai vu hãm Nhị ca, trước kéo đi đánh một trận!

Chương 1406: Việc nhỏ, việc nhỏ

Nói xong quay người vội vàng mà đi, để lại Biện Trang ngẩn người một hồi

Biện Trang lấy lại tinh thần, vội vàng hô to:

- Không phải! Những người đó đều là tiên tử, Tam đệ ngươi đừng có động thủ!

- An tâm đi, nếu có chỗ không ổn, Giáo Chủ ca ca tự nhiên sẽ ngăn cản y

Ngao Ất dựa người sang bên cạnh:

- Nhưng việc này, có lẽ thật sự cần Linh Châu Tử đi điều tra, y là đệ tử Xiển Giáo, cũng không phải tiên thần Thiên Đình, đối với nữ tử cũng không có cảm giác, thanh danh này Thiên Đình đều biết

- Ài

Biện Trang lắc đầu một hồi:

- Tuổi nhỏ không hiểu tốt, lão đại đồ bi thương, Tam đệ vẫn là quá trẻ tuổi... ngày hôm nay có thể được Thái Âm Tinh Quân mở miệng biện hộ, đi Thiên Đình một chuyến, đáng giá

Ngao Ất bị y chọc tức mắt trợn trắng, mắng:

- Không cứu nổi ngươi!

- Ta vĩnh viễn ngưỡng mộ Hằng Nga tiên tử!

- Cút! Ngươi còn không biết thu liễm, nói những đạo lý đó khắp nơi, sớm muộn cũng sẽ bị chuyện như vậy hủy tiền đồ!

- Việc nhỏ, việc nhỏ

- Đánh rớt ngươi xuống phàm trần!

- Việc nhỏ, việc nhỏ

- Loại trừ mầm tai hoạ kia của ngươi!

- Phi! Cùng lắm thì là chết một lần nữa!

...

Ai đã làm việc này?

Tại Tiểu Quỳnh Phong, phía trước đan phòng

Lý Trường Thọ càng ngày càng thích ngồi ở trước cửa, nhìn trời nhìn nước nhìn mây nhìn trăng, đại khái tâm tính trưởng thành, có chút giống lão nhân

kỳ thật, việc này tạm thời kết thúc bằng cách trừng phạt Biện Trang, cũng là hắn âm thầm đề nghị cho Ngọc Đế bệ

coi như là khiển trách đối với Biện Trang ngày bình thường ăn nói không cẩn thận

lúc ngồi ở bên trong Nguyệt Cung thẩm tra xử lí án này, Lý Trường Thọ ban đầu hoàn toàn không thể loại trừ lựa chọn sắc dục huân tâm của Biện Trang

không có cách nào...

【 Ngươi vĩnh viễn có thể tin tưởng Biện Trang, ngoại trừ những thứ liên quan đến mỹ nữ】

Kần này, nếu không phải chính mình cùng với Hằng Nga tiên tử coi như có một chút giao tình, thật sự sẽ rơi vào tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể vận dụng Biện lão phu nhân cùng với những phương án dự phòng khác

nhưng những người khác ra mặt, cho dù có lời giải thích chu toàn, hiệu quả cũng đều sẽ giảm bớt đi nhiều

Lý Trường Thọ lúc ấy ngồi ở bên trong Nguyệt Cung, sau khi truyền âm cho Hằng Nga hẹn xong việc này, cũng đã bắt đầu suy tư đằng sau có nên tra hay không, lại nên tra như thế nào

nếu như việc này là Tây Phương Giáo đang giở trò quỷ, như vậy tất nhiên là vạn sự đại cát

nhưng nếu như, không phải phương tây, lại nên kết thúc như thế nào?

Quả thật, khả năng Tây Phương Giáo gây sự là lớn nhất, dù sao trước đây Biện Trang đã từng thổ huyết ăn vạ tại Linh Sơn, bị Linh Sơn ghi hận đúng là hợp tình lý

Ách...

Đột nhiên nghĩ đến, Tây Du kiếp nạn kết thúc, Biện Trang trở thành một vị Tịnh Đàn sứ giả, ngay cả La Hán quả vị cũng đều không có lăn lộn được, có thể hay không liền có quan hệ với đắc tội Linh Sơn trước đây?

Cũng không đúng, khi đó Linh Sơn, đại khái không phải Linh Sơn lúc này

nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Tây Phương Giáo thật sự dám tiếp tục nhằm vào Thiên Đình vào lúc này?

Tính tình của hai vị Thánh Nhân kia là chưa đạt mục đích không từ thủ đoạn, nhưng cũng chính bởi vì tính nết cùng với lý niệm hành sự như vậy, trong mắt thấy chỉ là hai chữ 'lợi ích', ngược lại sẽ bảo trì khắc chế vào lúc này

nếu như lại tiếp tục đối nghịch cùng với Thiên Đình, vốn liếng của Tây Phương Giáo đều sẽ bị đánh tan hết

Thiên Đình quật khởi là đại thế, đối với với Thiên Đạo mà nói, trình độ ưu tiên này ở phía trên xa xa phương tây đại hưng, việc này, hai vị Thánh Nhân lão gia kia hẳn đã sáng tỏ

đổi góc độ cân nhắc, Thiên Đình vững vàng mấy trăm năm, đột nhiên bị nhằm vào, tại sao lại là Biện Trang?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, trong lòng hiện lên một số lựa chọn, những lựa chọn này liên hệ lẫn nhau, hóa thành hơn mười loại khả năng

lúc này lấy tĩnh chế động, lấy bất biến ứng vạn biến nếu ngày hôm nay hãm hại Biện Trang, cũng không phải là Linh Sơn, vậy chuyện này quả quyết sẽ không kết thúc như thế, đối phương khẳng định còn sẽ có hành động kế tiếp

bản thân Biện Trang có khuyêt điểm quá lớn, rất dễ dàng bị người mưu hại...

Nếu mọi thứ đúng như mình dự đoán, người mưu hại Biện Trang kế tiếp e rằng sẽ phải tự mình đứng ra. Như vậy liền rất rõ ràng, nhằm vào Biện Trang chính là vì kéo Thái Bạch Kim Tinh hắn xuống nước

chuyện là chuyện nhỏ, nhưng toan tính của người sau lưng, hẳn là không nhỏ

- Ừm?

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng nhíu mày, nhìn hình ảnh Linh Châu Tử hùng hùng hổ hổ phóng tới Thái Âm Tinh, không khỏi nhíu mày suy tư

mà thôi, để y cùng với Thỏ Ngọc liên thủ, làm kinh sợ những thường nga đó cũng tốt

mà tổng giáo tập mình, cũng nên đi vào bên trong Nguyệt Cung ngồi một chút

Chương 1407: Kẻ chủ mưu

chẳng qua trước đó, vẫn là phải đi tìm Ngọc Đế bệ hạ thương lượng một chút

đây chính là đại sự Thiên Đình, hơn nữa là đại sự hiếm thấy ở bên trong đoạn thời gian yên tĩnh này, Ngọc Đế bệ hạ đã là ma quyền sát chưởng, không kịp chờ đợi muốn có chút cảm giác tham dự cố sự

làm quyền thần, tất nhiên là phải suy tính vì Ngọc Đế, phải an bài Ngọc Đế bệ hạ vào việc này

thế là, ba ngày sau

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ cười ha hả xuất hiện ở bên trong Nguyệt Cung, ngồi vào vị trí cũ của chính mình, đặt một vỉ nướng thịt nướng, phẩm một bình ngọc tuyền băng nhưỡng, dương dương tự đắc

hắn cười nói:

- Các vị không cần để ý, ta cũng là đột nhiên nghĩ đến, chính mình còn có chức tổng giáo tập Ngọc Đế bệ hạ phó thác. Thiên Đình bận rộn sự vụ khắp nơi, ta vẫn luôn chưa thể thực hiện chức trách này, trong đáy lòng hổ thẹn, trong đáy lòng hổ thẹn, nào, tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa!

Nói xong, Lý Trường Thọ lật lại xiên thịt trước mặt, híp mắt cười khẽ

chúng thường nga trong điện ngược lại là không có gì khác thường, các nàng cũng biết, Thái Bạch Tinh Quân tới nơi đây là vì chấn nhiếp người vu hãm Biện Trang

việc này đã tra ra là có người mưu hại, Thái Bạch Tinh Quân có thể chiếu cố mặt mũi của các nàng, dùng phương thức ôn hòa như vậy tạo áp lực, đã là có một chút nhân từ

mấy ngày nay, Linh Châu Tử cùng với Thỏ Ngọc cũng đag tản bộ khắp nơi bên ngoài Nguyệt Cung, nhìn chằm chằm mỗi vị tiên tử qua đường, cũng làm các vị tiên tử cảm thấy áp lực

Lý Trường Thọ ngồi xuống tại Nguyệt Cung, Linh Châu Tử cùng với Thỏ Ngọc đi dạo quanh Nguyệt Cung, chính là lâu mấy tháng

ngay khi Lý Trường Thọ đang âm thầm suy nghĩ, đây hẳn là Tây Phương Giáo đơn thuần có ý định trả thù, thì bên trong Nguyệt Cung có mấy vị tiên tử xuất hiện dị dạng, liên tục bỏ bê 'luyện múa' hai lần

mấy vị tiên tử này, tình cờ nằm trong số khoảng hơn mười vị tiên tử tắm rửa vào ngày hôm đó

quả nhiên đến rồi...

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, biết nếu như chính mình hạ lệnh, gọi các nàng tới tra hỏi, sự tình kế tiếp có thể sẽ phát triển theo các loại lộ tuyến không thể tưởng tượng

thậm chí có khả năng sẽ dính dấp đến Tam Giáo Đạo Môn, hoặc là Dao Trì Vương Mẫu

nhưng lúc này rõ ràng đã phát hiện ra dị thường mà bỏ mặc, đối với chúng tiên thần Thiên Đình lại không có cách nào bàn giao...

Chuyện này đến cùng là ai tính toán?

Thế nhưng là rất khó đối phó, mà còn không phải phong cách hành sự của Tây Phương Giáo

Lý Trường Thọ đột nhiên nghĩ đến một người bạn cũ —— Luân Hồi Tháp chi chủ, A Tạng

đây là lần đầu tiên Lý Trường Thọ cảm thấy bị động như vậy kể từ lần cuối cùng hắn đấu với Địa Tạng Vương ở Đông Hải

bây giờ muốn phá cục, vẫn chưa tới thời cơ

nước vẫn là đục, thấy không rõ đáy ao

Lý Trường Thọ cũng không sốt ruột ra tay, trước tiên suy nghĩ rõ ràng hậu sự, vạch ra các chiến lược khắc phục hậu quả và kế hoạch dự phòng cho từng khả năng, sau đó, mới gọi Ngao Ất tới, mặt lạnh hạ lệnh đối với Ngao Ất, mời mấy vị thường nga 'khả nghi' kia đến hỏi ý

lần truy tra này thực sự liên luỵ đến một loạt các hoạt động tiếp theo

mấy vị thường nga 'khả nghi' kia bị mời tới Nguyệt Cung, ở trước mắt bao người, còn chưa chống được quá ba canh giờ, đạo tâm của một vị tiên tử không chịu nổi áp lực sụp đổ, giảng thuật chuyện ngày đó

có bốn người động thủ, âm thầm thiết kế hơn nửa năm, rốt cuộc tìm được cơ hội, khiêng Biện Trang say rượu bỏ vào bên cạnh Nguyệt Hoa Trì

một chủ mưu và ba đồng phạm

kẻ chủ mưu này, chính là vị tiên tử ngày đó nói 【Nếu không phải biết Biện Trang từng tiến vào Động Suất Cung, là phụ tá đắc lực của Tinh Quân đại nhân ngài, ngày hôm nay ta liền vung một kiếm giết chết y 】

Lý Trường Thọ xử phạt nhẹ ba đồng phạm, chỉ là cấm túc trăm năm

sau đó, Lý Trường Thọ muốn thuận dòng lui thuyền, nói rằng kẻ chủ mưu có xích mích cũ với Biện Trang, chính là hành động trả thù cá nhân, liền muốn làm cho việc này chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không

ai ngờ bên trong thường nga cũng có rất nhiều tiên nữ có tinh thần trọng nghĩa mạnh mẽ, đứng ra khiển trách kẻ chủ mưu, nói rằng nàng đã hủy hoại thanh danh của Nguyệt Cung, muốn xoá tên nàng ra gọi danh sách thường nga

nữ tử này cấp tốc sụp đổ, kêu khóc:

- Ta không còn biện pháp nào, bọn hắn bắt gia đình thân muội của ta đe doạ, buộc ta làm như vậy!

Lý Trường Thọ: "…"

Sự đảo ngược này hoàn toàn không nằm ngoài dự đoán của hắn

lúc này, mười mấy khả năng trong lòng hắn đã tiêu tán gần hết, chỉ còn lại một ít suy đoán, dẫn đến đáp án chân chính

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Các vị tiên tử đừng vội, để bản Tinh Quân hỏi... bọn hắn trong miệng ngươi, là người phương nào?

Chương 1408: việc nhỏ

Kẻ chủ mưu kia thất hồn lạc phách, hai mắt rơi lệ, quả thực rấy động lòng người, thật sự rất đáng thương

nàng thấp giọng thì thào:

- Ta cũng không biết là người phương nào, ta lần trước về nhà thăm viếng bị bọn hắn chế trụ, gia đình thân muội của ta đều rơi vào trong tay bọn hắn, chỉ là, ta nghe được bọn hắn nói một câu, một câu... đại nhân, ta không dám nói, ngài cứ xử phạt nặng ta là được, còn thỉnh ngài đại từ đại bi, xuất thủ cứu cứu gia đình thân muội ta

- Ngươi cứ nói đi

Lý Trường Thọ ấm giọng nói:

- Gia đình thân muội ngươi nếu thật sự bị người cưỡng ép, Thiên Đình đương nhiên sẽ không mặc kệ

- Tạ đại nhân, tạ đại nhân, ta ở trong lúc vô tình nghe bọn hắn nói, lần này nhất định phải làm cho ngài cùng với Hằng Nga tiên tử sinh ra xích mích, tránh cho đệ nhất mỹ nhân Tam Giới Hằng Nga tiên tử, làm hỏng... hảo nhân duyên của Vân Tiêu sư tỷ bọn hắn

Tiên Tiệt Giáo?

Đây chỉ là đáp án tầng nông

Lý Trường Thọ cũng không sốt ruột, trong đáy lòng ngược lại là nhẹ nhàng thở ra, sự tình đã tra ra một nửa manh mối

nhưng con đường do đối phương thiết kế này, chính mình đi đến hiện tại thì cũng thôi đi, tiếp tục bị đối phương nắm mũi dẫn đi, vậy thì có một chút thất sách

người tính kế sau lưng, muốn làm lớn chuyện ra?

Vậy liền triệt để làm lớn

đối phương muốn làm cho Tam Giáo Đạo Môn bộc phát xung đột, vậy liền để Tam Giáo khởi xung đột, triệt để làm "lớn" sự tình đến mức đối phương không thể thừa nhận

tính kế tính tới tính lui, tính kế đến trên người Vân Tiêu

thật sự cho rằng hắn sẽ chỉ chu toàn, không dám lật bàn?

Ổn một tay

Không Minh Đạo Tâm • mở

Lý Trường Thọ nhanh chóng nội thị tự thân, phán đoán chính mình có bị kiếp vận ảnh hưởng hay không, phát hiện ra cũng không có dấu vết của lực lượng Thiên Đạo, liền biết không phải là Thiên Đạo muốn dẫn động Phong Thần sát kiếp trước thời hạn

tám thành là có người đã không đợi kịp, muốn dẫn động đại kiếp trước thời hạn

phía dưới, có thường nga lĩnh đội nói:

- Tinh Quân đại nhân, việc này nên xử trí như thế nào?

- Đưa đi Lăng Tiêu bảo điện

Lý Trường Thọ nói:

- Việc này quan hệ đến Vân Tiêu, Vân Tiêu là đạo lữ của ta, tiếp theo ta không tiện ra mặt, cứ làm sự tình giải cứu người nhà vị thường nga này, còn thỉnh thay ta khởi bẩm bệ hạ, việc này nhất định phải tra đến cùng, tra được ai cũng đều không cần dừng lại, uy nghiêm Thiên Đình không thể mất đi, ta ngược lại muốn xem xem, ai có đảm lượng như vậy, khiêu khích Thiên Đình, khiêu khích Thiên Đạo, khiêu khích Tử Tiêu Cung!

Dứt lời, Lý Trường Thọ vươn người đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi, nhìn như bình tĩnh, kỳ thực hỏa khí trùng thiên, lưu lại một đám thường nga trừng mắt phượng lo sợ bất an

các nàng chỉ là vũ vông, làm sao có thể chịu được Tinh Quân đại nhân giận dữ như vậy

Lý Trường Thọ trở ra Nguyệt Cung, trực tiếp cưỡi mây rời khỏi Thái Âm Tinh, sắc mặt đen như đáy nồi

một tia lưu quang bay tới từ bên cạnh, hóa thành hình bóng Kim Bằng, tiến đến bên người Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Lão sư, có một việc nhỏ

- Chuyện gì?

- Biện lão phu nhân phái người đưa tới ba trăm vị thiếu nữ mỹ mạo, lúc này đang chờ ở bên ngoài Đông Thiên Môn:

Kim Bằng cong khóe miệng lên:

- Dựa theo người Biện gia nói, Thiếu Các chủ của bọn họ chưa bao giờ bị oan uổng như vậy. Biện lão phu nhân đối với chuyện này có một chút nổi nóng, nhưng cũng biết quy củ Thiên Đình, ba trăm thiếu nữ này tiến vào bên trong phủ Biện Trang, cũng liền đào một cái bảo trì, mỗi ngày đều tắm rửa trong đó, sẽ không ra ngoài nhiều

Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười, nói:

- Vị lão phu nhân này cũng rất có thủ đoạn, ngươi đi quát lớn người Biện gia vài câu, nhưng đừng có quá nặng lời

sau đó, Lý Trường Thọ truyền âm nói:

- Ngươi sau đó âm thầm làm việc, ta đi điều tra người nhà của một vị thường nga, sẽ cố ý thả chậm bộ pháp, trước tiên đưa tin tức cho ngươi, ngươi lại đi thử xem có thể cứu một nhà này hay không, nếu có thể cứu, liền bảo vệ tốt bọn họ, trực tiếp mang trở về Thiên Đình, nếu như không thể cứu, thấy chỉ là thi thể, liền đốt thi không để lại dấu vết, không nên để lại nửa điểm vết tích, đừng có hỏi vì sao

- Vâng!

Kim Bằng truyền âm trả lời, lại mỉm cười chắp tay:

- Lão sư yên tâm, ta tự có chừng mực, sẽ không để cho Biện gia quá ủy khuất

nói xong, Kim Bằng quay người độn đi

Lý Trường Thọ híp mắt lại, Đạo Nhân Giấy tiếp tục bày ra bộ mặt thối, trở về bên trong Thái Bạch Điện

mượn đề tài, hắn chính là người trong nghề

Tây Phương Giáo Di Lặc, Xiển Giáo Quảng Thành Tử, Tiệt Giáo Đa Bảo, Xiển Giáo Nhiên Đăng đạo nhân, Xiển Giáo Xích Tinh Tử, quần thể Tiệt Giáo yêu mến Vân Tiêu...

bên trong Thái Bạch Điện, Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi ở chỗ sâu đại điện, trong đáy lòng xẹt qua danh hào của hết người này đến người khác hoặc là thế lực đoàn thể

Chương 1409: tai họa ngầm

hắn đang suy đoán, suy đoán, đến cùng là ai gây sự tính kế ở sau lưng

bởi vì hiện tại có quá ít thông tin, Lý Trường Thọ cũng không có cách nào phân tích xác suất của từng khả năng

vốn dĩ, Lý Trường Thọ đối với chuyện này, còn có ý nghĩ được chăng hay chớ

Phong Thần sát kiếp ở ngay phía trước, Thiên Đạo cũng đều đã định ra kịch bản

ý tứ của Đạo Tổ lão gia, đã được ám chỉ rất rõ ràng: người chấp chưởng hắn, hãy thành thành thật thật tuân theo tinh thần chỉ thị của Thiên Đạo, thể hội Thiên Đạo đầy đủ là không dễ dàng

hắn chỉ cần lấp đầy chính thần Thiên Đình, suy yếu lực lượng sinh linh bên trong thiên địa, không cần nghĩ tới những thứ khác

nói một cách khác, đại kiếp cũng không phải là kim liên, đại quan nhân nào tà mị cười một tiếng, đều có thể tùy tiện thông đồng

nhưng đối phương lại lấy cảm tình giữa chính mình cùng với Vân Tiêu làm văn chương

hắn là một người địa cầu xa quê, kiếp trước sống ở xã hội pháp trị, thời đại thái bình, căn bản không có uy hiếp đến tính mạng, sau khi xuyên việt, không hiểu ra sao liền đến Hồng Hoang đại năng có thể dời núi lấp biển, mệnh phàm nhân như cỏ rác này

nguy cơ sinh tồn, nguy cơ mạng sống đã đủ thảm rồi, phía trước còn có vấn đề kế thừa Lãng tiền bối, khiến cho chính mình bị Đạo Tổ nghi kỵ

có bao giờ hắn nghĩ tới việc đối nghịch Thiên Đạo sao?

Khục, đã từng nghĩ tới... kỳ thực đã từng nghĩ tới, chủ yếu là vì vấn đề Công Đức Kim Thân nhưng Lý Trường Thọ cũng biết, ở thời đại sau khi Thiên Đạo hoàn thiện này, điều kiện khách quan hoàn toàn không cho phép đấu với Thiên Đạo. Con đường ổn thỏa nhất, chính là đạt thành mục đích sau đó rời khỏi Hồng Hoang thiên địa

khó khăn lắm hắn mới hạ quyết tâm, nếm thử đi một bước lại một bước với Vân Tiêu

yêu đương cùng với tiên thiên đại năng, thật sự rất hao tốn sức lực

kết quả là, một chút tình cảm này, ngược lại trở thành công cụ cho người khác sử dụng

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài...

Là thủ đoạn của hắn không đủ hung ác, hay là hắn không đủ vững vàng?

Mỗi ngày đề tỉnh bản thân ba lần, luôn khắc sâu chữ ổn

thiên địa vốn là vô thường, những điều nhỏ nhặt cho thấy sự thật

lần tính kế này, lại là đánh cho hắn trở tay không kịp. Dù sao hắn không phải Thánh Nhân, không có cách nào tùy thời giám sát thiên địa vạn vật

trực tiếp khóa chặt Tây Phương Giáo, rất dễ dàng bỏ lỡ hắc thủ phía sau màn chân chính. Còn cần kiểm chứng thêm, nắm giữ càng nhiều tin tức

phân tích đơn giản một chút, những người có khả năng tính kế sau lưng

đứng ở tầng tính kế nông nhất, chính là sự thật đã biết mặt ngoài —— một số tiên nhân Tiệt Giáo nhiệt tình, hộ giá hộ tống vì tình yêu giữa Vân Tiêu và hắn, để cho chính mình cùng với Nguyệt Cung tiên tử phân rõ giới hạn

Lý Trường Thọ hoàn toàn không có cách nào loại bỏ khả năng này

Tiệt Giáo có quá nhiều tiên, người hỗn tạp, hơn nữa đều tự rêu rao bản thân đề cao tình yêu và lẽ phải, nói không chừng sẽ có mấy kẻ ngu ngơ hô hào 'ta là du côn cơ trí', làm ra loại sự tình này

điều này không thể nghi ngờ sẽ gia tăng độ khó giải quyết vụ án

nhưng bất kể như thế nào, coi như thật sự là tiên Tiệt Giáo làm ra, Lý Trường Thọ cũng không muốn tuỳ tiện bỏ qua

có đôi khi, bản thân hắn có thể làm ra nhượng bộ, ăn chút thua thiệt nhỏ không có gì, không ảnh hưởng đến lợi ích căn bản của chính mình liền không sao cả

nhưng, Vân Tiêu cùng với Linh Nga là không được

- Trường Canh?

Ở bên ngoài cửa điện, hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động vội vàng mà đến, Lý Trường Thọ mở ra đại trận xung quanh, đứng dậy nghênh đón

hai cỗ quyền lực chủ yếu Thiên Đình, ngồi xổm ở góc Thái Bạch Điện, ăn thịt xiên nướng, uống rượu ngọc lan, vén tay áo lên liền bắt đầu cấp tốc giao lưu

Ngọc Đế hỏi:

- Lần sự tình này liên quan đến Vân Tiêu tiên tử, ngươi thấy thế nào?

Lý Trường Thọ nói:

- Bệ hạ, từ tư tâm mà nói, ta muốn làm lớn sự tình, nhưng như vậy có lẽ sẽ chôn xuống tai họa ngầm cho Thiên Đình

- Có thể có tai họa ngầm gì?

Ngọc Đế hừ một tiếng:

- Có người mưu hại Biện Trang, còn là dùng quan hệ giữa ngươi cùng với Vân Tiêu làm văn chương, ngoài sáng nói là sợ ngươi cùng với Hằng Nga đi quá gần, trên thực tế thì sao? Đây là đang châm chọc ngươi sẽ bởi vì Vân Tiêu mà thiên vị Tiệt Giáo, muốn dao động nền tảng chấp chưởng đại kiếp của ngươi, ngươi sẽ không ngại thoải mái nói cho bọn hắn, chúng ta liền thiên vị, chúng ta chính là nhìn tiên Tiệt Giáo thuận mắt, bọn hắn lại có thể thế nào?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Bệ hạ có thể cân nhắc vì tiểu thần như thế, tiểu thần thật sự có một chút cảm động. Nhưng việc này vẫn là để tiểu thần xử trí đi, tiểu thần tự sẽ nghĩ ra biện pháp chu toàn, vừa chấn nhiếp đạo chích, lại vừa giữ gìn uy nghiêm Thiên Đình, thuận tiện, còn có thể xả giận

Chương 1410: Ngọc Đế nổi giận

- Ngươi lần này có thể không đành lòng, ta cảm thấy vui mừng sâu sắc

Ngọc Đế cười nói:

- Ngươi làm nhiều chuyện vì Thiên Đình như vậy, Thiên Đình cũng nên làm chút chuyện vì ngươi, nói đi, định làm thế nào, ngươi làm việc, ta yên tâm

- Làm lớn chuyện, dùng hết khả năng làm lớn chuyện

Lý Trường Thọ nói:

- Trước tiên để đối phương cảm thấy thiên phạt giáng xuống đầu, điểm này bệ hạ cần phải ra tay

- Việc nhỏ

Hóa thân Ngọc Đế nói:

- Ngươi viết một phần tấu biểu, ta chiếu theo đó đọc là được

- Bệ hạ, chúng ta dạng này, sẽ rất dễ dàng bị người nói là tiểu thần thao túng Thiên Đế, ngài hãy tự phát huy đi...

Hóa thân Ngọc Đế nghiêm mặt nói:

- Trường Canh ái khanh, lười biếng!

Lý Trường Thọ thả ra thịt xiên nướng trong tay, cúi đầu chắp tay, thấp giọng nói:

- Ài, tiểu thần sẽ viết, hạn mức gây sự cao nhất mà bệ hạ ngài có thể tiếp nhận là trình độ nào

- Không kinh động Đạo Tổ lão gia hiện thân

Lý Trường Thọ: "..."

Thật sự là hắn không đủ ác sao?

Vừa rồi đã dữ dằn chế định kế hoạch trả thù kế tiếp, hạn mức cao nhất là không kinh động Thánh Nhân ra tay

Ngọc Đế vừa mở miệng, liền trực tiếp là không kinh động Đạo Tổ lão gia hiện thân

bây giờ ở bên trong thiên địa này, chỉ có một việc có thể khiến cho Đạo Tổ hiện thân —— Thánh Nhân đại chiến, Hồng Hoang bị huỷ

làm sao lại có cảm giác Ngọc Đế bệ hạ muốn nhân cơ hội này tham gia náo nhiệt, tuyên bố sự hiện diện của mình?

Lý Trường Thọ châm chước một hồi, thượng tấu mời Ngọc Đế bệ hạ tiếp quản vỉ nướng, đứng dậy đi sang một bên, bày một cái bàn thấp, viết một phần tấu biểu không nghi thức

thực ra hắn không vội tìm hiểu xem ngọn núi thần tiên đột nhiên xuất hiện bên bờ biển Đông Hải có phải là Hoa Quả Sơn hay không, đó chỉ là hành vi thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chính mình

mặc dù mình là Thái Bạch Kim Tinh, xem ra rất có thể là sẽ có một đoạn 'vướng mắc yêu hận' cùng với hầu tử

nhưng chuyện có nặng nhẹ, hiện tại trọng yếu nhất, là cạo chết, khục, là tra sau lưng đến cùng là ai đang tính kế chính mình cùng với Vân Tiêu

【Cảm tình hư giả】: Như Biện Trang vậy, treo tình yêu và sắc đẹp ở trên miệng, mỗi ngày hô hào muốn tìm tình yêu định mệnh của mình, kết quả thấy một người yêu một người, cảm thấy chuyện này cũng không tệ

【Cảm tình chân chính】: Ngươi dám dùng chuyện này để uy hiếp, cũng đừng trách ta làm việc không còn điểm mấu chốt

thế là, nửa ngày sau

...

Bang!

Đương đương đương!

Tại Lăng Tiêu bảo điện, chúng tiên Thiên Đình tề tụ, phàm là tiên thần có phẩm giai đều bị đưa tới, nhìn Ngọc Đế bệ hạ vẫn luôn bình tĩnh, đột nhiên đá đổ chiếc bàn trước mặt

dưới đài cao, Biện Trang một thân 'áo tù', mặt mũi tràn đầy nước mắt cúi đầu quỳ sát

vị thường nga bên người Biện Trang kia, vào giờ phút này khí tức yếu ớt nằm ở kia, toàn thân trên dưới không có bất kỳ vết thương gì, như thể bị trúng độc

đương nhiên, tính mạng của nàng là không có vấn đề

độc đan là Lý Trường Thọ hạ, xem như khiển trách đối với nàng, sau đó cho nàng ăn giải độc đan, vì để cho nàng trong toàn bộ quá trình ngậm miệng, không nói được lời nào

bước đầu tiên làm lớn sự tình—— tính chất ác liệt

- Phản! Đây là muốn phản!

Ngọc Đế chửi ầm lên, áo trắng trên người không ngừng lay động, đi tới đi lui sau chiếc bàn ngọc bị mình đạp đổ

- Đầu tiên là Phó Thống Lĩnh Thủy Quân Thiên Hà bị người âm mưu tính kế, người tính kế, lại là thường nga Nguyệt Cung vốn nên băng thanh ngọc khiết. Hiện tại! Mới nửa ngày! Thường nga này bị Thiên Phạt Điện bắt giữ mới nửa ngày, liền có người muốn mưu hại tính mạng của nàng!

- Diệt khẩu! Diệt khẩu trắng trợn! Đây là Thiên Đình! Thiên Đình do Thiên Đạo định ra, muốn chấp chưởng trật tự Tam Giới! Cả gan làm loạn, vô pháp vô thiên! Người mưu đồ sau lưng này là ăn gan trời!

- Ai nói cho ta biết, Thiên Đình này còn có tác dụng gì? Ai nói cho ta biết, Thiên Đế này còn có tác dụng gì! Đông Mộc Công!

- Lão thần ở đây!

Mộc Công cao giọng la lên, vội vã đi ra hai bước, quỳ sát ở trước đài cao

- Tra! Tra đến cùng cho ta! Từ hôm nay trở đi, Thiên Đình tạm dừng hết thảy sự vụ không cần thiết, hết thảy tiên thần không cho phép thay ca, Thiên Đình tiến hành tự kiểm! Lần này nếu như không tra ra được vấn đề, ta liền bắt các ngươi tìm vấn đề!

Đông Mộc Công cúi đầu hô to:

- Lão thần tuân chỉ

mấy hàng chính thần Thiên Đình gần phía trước cùng nhau cúi đầu hành lễ, không ít người cũng là lộ ra sắc mặt giận dữ, đồng thanh nói:

- Chúng thần tuân chỉ!

Sắc mặt Ngọc Đế hơi hoãn, lãnh đạm nói:

- Phủ đệ Biện Trang phái trọng binh bảo hộ, lại đưa tiên tử này đi Dao Trì, do Long Cát tự mình dẫn người trông coi, ai cũng đều không được đến gần! Trường Canh ái khanh đâu?

Chương 1411: Ngọc Đế mắng to

- Thái Bạch Tinh Quân đã mang binh đi đến nhà vị thường nga này giải cứu người bị bắt

Đông Mộc Công vội vàng đáp

Ngọc Đế chậm rãi gật đầu, lại mắng:

- Bức hiếp thường nga, tính kế Thiên Tướng, uy hiếp trọng thần Thiên Đình ta tin cậy nhất! Mặc kệ người tính kế sau lưng là ai, ta lần này nhất định không tha cho đối phương!

- Truyền lệnh Dao Trì! Phái người đi Tam Tiên Đảo đưa chút bảo vật, thay Trường Canh ái khanh cùng với Thiên Đình, nhận lỗi đối với Vân Tiêu tiên tử! Việc này Thiên Đình chúng ta đuối lý. Vân Tiêu tiên tử là một nữ tiên ôn nhu hiền thục như vậy, Trường Canh vì công bằng chủ trì đại kiếp, mấy chục năm chịu đựng nỗi khổ tương tư mới đi gặp Vân Tiêu tiên tử một lần, đổi lấy chính là bị hoài nghi như thế!

- Hôm nay ta liền nói rõ ràng cho các vị ái khanh, đại kiếp Phong Thần này còn có một trận sát kiếp chưa hàng, việc này đệ tử các đại giáo đều biết! Nhưng ta đã sớm cho Trường Canh ái khanh một phần ý chỉ, ý chỉ này chính là miễn Vân Tiêu nhập kiếp, xem như Thiên Đình hồi báo đối với Trường Canh, Thiên Đình có thể có cục diện như vậy, Trường Canh chiếm công đầu!

- Trường Canh ái khanh cũng không cần vì tư tình, mà ảnh hưởng xu thế đại kiếp, những kẻ chỉ dám nấp trong bóng tối ám tiễn đả thương người kia, không xứng làm chính thần Thiên Đình! Không xứng tồn tại trong thiên địa! Hừ!

Quét ống tay áo, Ngọc Đế xoay người bước đi, biến mất ở trên đài cao, chỉ để lại một đám tiên thần Thiên Đình hoặc là quay mặt nhìn nhau, hoặc là lòng đầy căm phẫn

Đông Mộc Công đứng dậy, quay người cũng là lộ ra sắc mặt giận dữ:

- Còn thất thần làm gì? Ai có chức trách thì trở về vị trí của mình, giữ gìn thiên địa an ổn không loạn! Tiên thần còn lại tập hợp trước điện, chia ra điều tra các ngõ ngách Thiên Đình!

Tiết mục « Ngọc Đế mắng to tại Lăng Tiêu bảo điện » kết thúc thuận lợi, ở dưới sự thúc đẩy sau lưng của Lý Trường Thọ, ngọn lửa dư luận Hồng Hoang bắt đầu bùng cháy dữ dội

Cơn thịnh nộ của Thiên đình, ở trong thời gian ngắn nhất, liền bị hầu hết Luyện Khí Sĩ biết được

Do...

Ngọc Đế thêm quá nhiều kịch tính

Tuy rằng sau khi cân nhắc kỹ càng, đây đều là chuyện tốt, rất có lợi đối với chính mình, nhưng Ngọc Đế trước đây cũng không đề cập

được rồi, người này có quyền to nhất trong đoàn làm phim, đạo diễn cũng phải gật đầu phục tùng

bên trong Thái Bạch Điện, bản thể của Lý Trường Thọ đi ra từ Tiểu Quỳnh Phong, Đạo Nhân Giấy xung quanh đi tới đi lui, từng khối ngọc phù không ngừng lao vùn vụt

ở bên trên Côn Luân Sơn, Độ Ách mở rộng khẩu bình, khục, lại đến

ở bên trên Côn Luân Sơn, Độ Ách Chân Nhân mang theo Trịnh Luân lại đi ăn tiệc, lần này lại lộ vẻ mặt u ám, chủ động hỏi thăm, truyền ra tin tức mà mình 'vô tình' biết được

tại nhiều phường trấn khác nhau ở Trung Thần Châu, từng vị từng vị 'tiên khuếch tán tin tức' mà Thiên Đình âm thầm bồi dưỡng, bắt đầu lang thang khắp các quán trà, hội luận đạo

bên trong ba ngàn thế giới, ở những nơi do Tiên Minh khống chế, trong mỗi một đại thiên thế giới đều nhiều thêm mấy vị tiên thần, chủ động nói về những đại sự vừa mới xảy ra

tướng quân Thiên Đình bị tính kế, người nhà thường nga bị bức hiếp sau đó thường nga bị đầu độc diệt khẩu, Ngọc Đế tức giận trong Lăng Tiêu bảo điện

sự tình lần này, đã vượt khỏi tầm kiểm soát của người tính kế sau lưng

dù sao Thiên Đình bây giờ, đã không phải Thiên Đình năm đó, lực uy hiếp đã gần ngang với sáu Thánh, hơn nữa lực ảnh hưởng còn lớn hơn

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ mang theo đội một binh mã 'hoả tốc' chạy tới nhà thường nga kia, nghênh ngang dùng tốc độ cao nhất, cực lực thể hiện sự quan tâm của Thiên Đình đối với mỗi một vị tiên thần

chúng thường nga Thiên Đình, kỳ thật phần lớn là được chọn lựa ra từ bên trong ba ngàn thế giới, ở một trình độ nhất định xem như là mặt tiền của Thiên Đình

nhà vị thường nga này liền cách Hồng Hoang có một chút xa, Thiên Binh muốn bay qua ít nhất phải mất hai tháng

nhưng mà, đi được nửa đường, thời gian lại chỉ hao tốn nửa tháng

việc này ở bên trong Hồng Hoang đã lưu truyền sôi sùng sục, một cái tin dữ truyền đến từ Tiên Minh

một nhà thân muội của vị thường nga vị kia, tính cả hết thảy thân nhân của thường nga, đã bị người tính kế sau lưng âm thầm diệt khẩu

Tiên Minh đã tìm kiếm tất cả những nơi có thể ẩn náu trong chỗ đại thiên thế giới kia, cuối cùng cũng tìm được dấu vết để lại, tìm được một chỗ sơn cốc

nhưng lúc mấy vị cao thủ Tiên Minh chạy tới, thi thể chúng người đều đã hóa thành tro tàn, trong không khí có sóng linh lực nhàn nhạt lưu lại

nếu không phải xung quanh có từng sợi từng sợi tàn hồn chưa tản đi, thậm chí không có cách nào phân rõ nơi đây từng có người bị giết

Chương 1412: Còn chưa đủ

trong đáy lòng Lý Trường Thọ âm thầm thở dài

Kim Bằng vẫn là đã đi trễ

theo kế hoạch trước đây, hắn đã sớm vụng trộm nói vị trí đại thiên thế giới kia cho Kim Bằng, Kim Bằng có tốc độ cực nhanh mang theo, chỉ cần đối phương nhận được tin tức không có cấp tốc như vậy, khả năng cứu được vẫn là rất lớn

đáng tiếc, tốc độ cực nhanh của Kim Bằng cũng không cứu được những người đó

sở dĩ căn dặn Kim Bằng, nếu như không kịp cứu viện liền hủy thi diệt tích, kỳ thật cũng là để đào sâu 'tội ác của đối phương' và thu hút sự chú ý nhiều hơn về vấn đề này

Lý Trường Thọ lúc ấy, đã làm ra một loạt tính kế tiếp theo

lập tức, Đạo Nhân Giấy mang theo Thiên Binh tiếp tục chạy tới chỗ đại thiên thế giới kia, tin tức truyền về bên trong Ngũ Bộ Châu

trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế giận dữ một lần nữa, lửa giận trên dưới Thiên Đình đã bị dẫn động

cỗ lửa giận này có thể phun trào như núi lửa, hoặc có thể biến thành dòng nước lũ nhấn chìm một phương thế lực

việc này, lúc này đã hoàn toàn được xác định—— khiêu khích nghiêm trọng đối với Thiên Đình, làm như không thấy đối với Thiên Đạo, cự tuyệt trật tự mới Hồng Hoang do Thiên Đạo định ra

thông thường, những sinh linh hoặc thế lực như vậy sẽ không có kết cục tốt đẹp

bên trong Thái Bạch Điện, Lý Trường Thọ rơi vào trầm tư

lúc này manh mối đã hoàn toàn bị chặt đứt, lửa giận Thiên Đình đã bốc cháy, người tính kế sau lưng cũng không có khả năng trực tiếp tới Thiên Đình thừa nhận sai lầm, ngược lại sẽ càng che giấu bản thân

về phương diện manh mối trực tiếp, chỉ có thể xem Kim Bằng có thể mang tin tức tốt gì về

về phương diện manh mối gián tiếp, kế tiếp có thể đi một chuyến đến Luân Hồi Tháp, mặc dù Địa Tạng đã phong tháp, nhưng Lý Trường Thọ chỉ cần bản thể đi qua, dựa vào danh sách Thiên Đạo áp chế, vẫn có thể cưỡng ép tiến vào

nhưng những thứ này...

Còn chưa đủ

trong mắt Lý Trường Thọ lóe lên tinh quang, theo tay áo tung bay, một tấm lưới lớn tựa hồ mở ra trước mặt hắn

nhóm tiên tử Dao Trì Thiên Đình đi Tam Tiên Đảo tặng lễ, thật ra là Lý Trường Thọ an bài, diễn biến kế tiếp cũng có một chút thuận lợi, trên dưới Tiệt Giáo cũng bắt đầu chú ý việc này

Lý Trường Thọ không muốn tính kế Tiệt Giáo, nhưng việc này cũng đã liên luỵ đến Tiệt Giáo, Tiệt Giáo vô luận như thế nào cũng đã không có cách nào thoát thân

nếu quả thật là hành động của kẻ ngu ngơ Tiệt Giáo nào đó, tình hình 'bán đệ tử ký danh kéo đổ Tiệt Giáo' năm đó, chỉ e là sẽ trình diễn một lần nữa

nếu như có người dựa vào đó tính kế Tiệt Giáo, trái lại muốn ảnh hưởng quan hệ tốt đẹp giữa Lý Trường Thọ cùng với Tiệt Giáo, Tiệt Giáo sẽ bị hao tổn càng lớn, trải qua Phong Thần sát kiếp tám thành sẽ tứ cố vô thân

Ngọc Đế tại Lăng Tiêu bảo điện chính thức nói ra 'sát kiếp sau cùng', chế tạo áp lực cho Tiệt Giáo

tiên tử Dao Trì đi Tam Tiên Đảo tặng lễ, đại biểu cho Thiên Đình nhận lỗi đối với Vân Tiêu tiên tử, dẫn động lực chú ý của tiên nhân Tiệt Giáo

Lý Trường Thọ phát một phong ngọc phù đến La Phù Động, Triệu Công Minh biểu đạt phẫn nộ vừa phải đối với chuyện này...

Rất nhanh, các tiên nhân Tiệt Giáo lòng đầy căm phẫn, trong nội bộ bắt đầu tự tra việc này, mấy vị đại đệ tử đi lại tại đạo trường các nơi, âm thầm điều tra hết thảy người có bộ dạng khả nghi

vì để không cõng nồi, bọn họ vô luận như thế nào đều phải bắt ra kẻ giở trò quỷ sau lưng

đây, chính là cỗ thế lực lớn thứ hai Lý Trường Thọ có thể điều động

Thiên Đình, Tiệt Giáo, sự uy hiếp của Đạo Tổ, kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ...

còn chưa đủ

tính đúng thời cơ, bản thể của Lý Trường Thọ đi ra Thái Bạch Điện, trước tiên đi Lăng Tiêu bảo điện gặp mặt Ngọc Đế bệ hạ, cùng với rất nhiều tiên thần cùng nhau thương nghị chỗ khó xử bây giờ

không có manh mối, cũng không thể trống rỗng tạo ra, các vị tiên thần đều rơi vào xoắn xuýt lớn lao

Lý Trường Thọ đã đến tự nhiên là có chuẩn bị, sau khi thương nghị nửa ngày với mọi người, buông tiếng thở dài:

- Bệ hạ! Tiểu thần vô năng, đã làm cho ngài mất mặt, việc này tại Hồng Hoang Tam Giới đều đã thu hút sự chú ý lớn, nếu như không giải quyết được gì, uy nghiêm Thiên Đình không còn sót lại chút gì, tiểu thần cả gan, mời bệ hạ cho phép hai chuyện!

- Ái khanh nói đi

Ngọc Đế ở trong khoảng thời gian này, lần đầu tiên lộ ra ngôn ngữ ôn hòa

Lý Trường Thọ định tiếng nói:

- Thứ nhất, mời bệ hạ phái người đi vào bên trong Hỏa Vân Động, tìm vị tiên hiền Nhân Tộc Phục Hi tiền bối bói toán vô song kia tương trợ, xem phải chăng có thể dựa vào Hà Đồ Lạc Thư suy tính ra một chút manh mối

- Thứ hai, tiểu thần sẽ đi cửu trọng thiên khuyết, tiến vào bên trong Thái Thanh Quan, hỏi ý lão sư chủ mưu việc này!

Chương 1413: ta đã có đáp án

Ngọc Đế đã đọc qua kịch bản, tự nhiên biết lúc này nên nói cái gì, hỏi:

- Trường Canh ái khanh sao không trực tiếp đến hỏi Thái Thanh sư huynh?

Lý Trường Thọ nói:

- Thứ nhất là không muốn chuyện như vậy phiền phức lão sư, lão sư yêu thích thanh tu, thứ hai, sẽ làm cho người ta cảm thấy, Nhân Giáo chúng ta can thiệp quá sâu đối với Thiên Đình, lão sư đã từng nói, Nhân Giáo giúp đỡ Thiên Đình là vì thiên hạ thương sinh, mà không phải vì quyền thế, cho nên, vì lý do ổn thoả, tiểu thần sẽ đi hỏi một đáp án, nhưng nếu không phải tình hình bất đắc dĩ, chúng ta truy tra bình thường không chiếm được manh mối, liền không cần đáp án như vậy

Ngọc Đế mỉm cười gật đầu, chúng tiên thần từng người nhẹ nhàng thở ra, sự tự tin lập tức tăng lên gấp trăm lần

Lý Trường Thọ cáo biệt mà đi, cưỡi mây thẳng hướng cửu thiên, nửa tháng sau mới trở lại

Thiên Đình bắt đầu điều tra ở toàn bộ Hồng Hoang, dùng đủ kiểu thủ đoạn, điều động hết thảy tài nguyên, lấy mục tiêu Luyện Khí Sĩ sát hại vị thường nga kia, bắt đầu điều tra không giới hạn

ở dưới áp lực, từng manh mối lúc ẩn lúc hiện

mà khi Lý Trường Thọ rời đi Thái Thanh Quan, còn chưa có đứng vững, Kim Bằng vội vàng đi tới từ trong góc, thấp giọng nói:

- Lão sư, đệ tử đã đợi ngài hơn mười ngày

Lý Trường Thọ giữ chặt cánh tay Kim Bằng, thấp giọng nói:

- Như thế nào?

Kim Bằng nhanh chóng bẩm báo:

- Đệ tử đi trễ một bước, người nhà vị thường nga kia bị giết, nhưng đệ tử cứu được hồn phách hơn phân nửa người, cũng bắt lại mấy vị Thiên Tiên động thủ sát hại người nhà vị thường nga kia, theo lão sư ngài căn dặn, đệ tử không dám dùng ngọc phù truyền tin bẩm báo, tự làm chủ tiến hành truy tra một chút, bọn hắn là tán tu buôn bán linh thạch, sau lưng cong cong quấn quấn, bảy lần quặt tám lần rẽ, đệ tử vô năng, manh mối vẫn là bị chặt đứt

trong mắt Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần suy tư, lập tức nói:

- Ngươi trở về, lại bay một chuyến, từ điểm khởi nguồn, dùng tốc độ cực nhanh của ngươi gấp gáp trở về, càng rêu rao càng tốt, thả tin tức ra, liền nói, ngươi cứu hồn phách người một nhà vị thường nga kia, bắt giữ người hành hung lúc ấy, cũng âm thầm bí mật điều tra, ở dưới sự chỉ dẫn của Thiên Đạo, tìm được manh mối người tính kế sau lưng, nhớ kỹ nhấn mạnh sự chỉ dẫn của Thiên Đạo

Kim Bằng hai mắt tỏa sáng:

- Lão sư ngài là muốn cố ý đánh cỏ động rắn, xem manh mối có thể tiếp tục hay không?

- Không, ta đã có đáp án

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ là muốn để cho người tính kế kia bị giày vò, cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng

Tích ——

Một miếng thịt linh thú đầy đặn, bên ngoài cháy đen, bên trong mềm, độ dày đều nhau, nhỏ mỡ ở trên vỉ sắt

một chiếc kẹp làm bằng ngọc bội cực phẩm, thỉnh thoảng lật qua lật lại miếng thịt linh thú này

nguyên liệu nấu ăn cao cấp, thường thường chỉ cần nướng, luộc đơn giản

thứ xứng đôi với miếng thịt linh thú này, cũng chỉ là một gốc linh căn mười vạn năm, mang theo một chút công hiệu làm nguyên thần buông lỏng, tinh thần thăng hoa

ngửi ngửi

Bạch Trạch nhún nhún chóp mũi, vuốt chòm râu dê, nở nụ cười nhàn nhạt

Lâm Thiên Điện đã là đi vào quỹ đạo, từ điện chủ đến mưu sĩ, người tham dự chế định các quyết định thông thường đã là cao tới mấy chục người. Mà biết được lai lịch chân chính của Lâm Thiên Điện, vẫn là đoàn tiểu cao thủ Độ Tiên Môn ban đầu

Những ngày đi câu trở nên thật thoải mái, ấm cúng và đầy nghi thức

- Bạch tiên sinh, món này của ngươi không tệ

Ống tay áo đột nhiên truyền đến một tiếng la lên, Bạch Trạch run lên, chiếc kẹp suýt chút nữa rơi khỏi tay

chỉ thấy lưu quang lấp lóe, một đạo thân ảnh quen thuộc bay ra từ trong tay áo, rơi vào trước mặt y

- Thuỷ Thần đại nhân!

Bạch Trạch vội nói:

- Gần đây Lâm Thiên Điện vô sự, bần đạo đang mài giũa kỹ năng nấu nướng của mình, sau đó có cơ hội sẽ bộc lộ tài năng ở trước mặt ngài cùng với hai vị tiên tử Vân Tiêu, Linh Nga

Lý Trường Thọ: "..."

Được thôi, tùy cơ ứng biến biết nói chuyện, cũng miễn cưỡng xem như kỹ năng truyền thống

Lý Trường Thọ hỏi:

- Bạch tiên sinh gần đây có chú ý sự tình Thiên Đình không?

- Tất nhiên là biết được

Bạch Trạch cười nói:

- Cũng là bởi vì nghe nói Thuỷ Thần đi Thái Thanh Quan, cho nên ta cảm thấy chuyện đã rõ ràng, tạm thời nghỉ ngơi một chút, suy nghĩ một chút trù nghệ. Sao thế, sự tình còn có biến hóa? Ngay cả Thái Thanh Thánh Nhân cũng không biết là ai đang tính kế?

Lý Trường Thọ cười không nói, sau đó khẽ thở dài, phối hợp ngồi ở một bên, ra hiệu cho Bạch Trạch tiếp tục nướng, nói:

- Lão sư là chỗ dựa cùng với át chủ bài lớn nhất, sở dĩ mời lão sư ra tay, là bởi vì manh mối địch thủ lưu lại lần này thật sự quá ít, hơn nữa hết sức cẩn thận, bức hiếp vị thường nga kia, là một nhóm tán tu. Ở sau lưng nhóm tán tu này, giao cho bọn hắn nhiệm vụ, vẫn là mấy vị tán tu

Chương 1414: Nên điều tra thêm, nên giết thêm

- Mà sau khi truy tra mấy vị tán tu này, có một người mà bọn hắn quen biết có bối cảnh Tiệt Giáo, nhưng cũng chỉ là Luyện Khí Sĩ không có danh tiếng gì ở bên trên Cửu Long Đảo, manh mối đến nơi đây liền hoàn toàn chặt đứt, bởi vì mấy vị tán tu kia đã bị người âm thầm giết

- Đối phương có thủ pháp cao minh như thế, làm việc không có chút chỗ sơ suất nào, lại có thể bố cục trước, mưu đồ cẩn thận, vào trước khi ta truy tra liền cắt đứt toàn bộ manh mối, thật sự có chút lợi hại

Bạch Trạch cẩn thận suy tư, hỏi:

- Lần này hẳn không phải là Tây Phương Giáo làm ra?

- Ta ngược lại còn nghĩ, như thế sự tình liền sẽ đơn giản hơn nhiều

Lý Trường Thọ lắc đầu, cười khổ nói:

- Thế lực Ám Bộ Tây Phương Giáo đã bị ta triệt hạ phân nửa, cho dù có hai vị Thánh Nhân chống đỡ, bây giờ ở bên trong thế lực Tam Giáo ứng kiếp, thực lực cũng hoàn toàn là hạng chót

Bạch Trạch kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ là Tiệt Giáo lâm thời hồ đồ, tự mình tính kế?

- Tiệt Giáo có thể làm được bố cục mưu đồ tỉ mỉ như vậy, hiểu được như thế nào tứ lạng bạt thiên cân, tất nhiên chỉ có một số rất ít người

Lý Trường Thọ lắc đầu, giải thích nói:

- Một bộ phận đệ tử Tiệt Giáo này, làm sao không rõ ràng, làm như vậy sẽ chỉ chọc giận ta?

- Chuyện này...

Bạch Trạch trầm ngâm vài tiếng, trong miệng đề ra một số kẻ khả nghi, Yêu tộc, Vu tộc, thậm chí đại năng viễn cổ, vực ngoại thiên ma

hết thảy đều bị Lý Trường Thọ phủ định

Bạch Trạch lập tức trầm mặc

Lý Trường Thọ có chút hăng hái hỏi ngược một câu:

- Bạch tiên sinh tựa hồ tận lực lách qua Xiển Giáo

Bạch Trạch lúc này cũng cười khổ nói:

- Nếu đúng là Xiển Giáo không nhịn được ra tay, muốn phân hóa Thuỷ Thần cùng với Tiệt Giáo, thậm chí là vì để cho Thuỷ Thần cùng với Vân Tiêu tiên tử sinh ra khoảng cách, bằng vào Thuỷ Thần vận dụng thế lực, điều động tài nguyên, dẫn dắt tiết tấu lần này... nếu việc nhỏ này có thể trở thành kíp nổ của Phong Thần sát kiếp, bần đạo là thật sự không có nửa điểm kinh ngạc, việc này, lớn rồi

Lý Trường Thọ mỉm cười không nói, nhìn miếng thịt nướng trên vỉ sắt, tán thán nói:

- Vỉ sắt bình thường, than lửa bình thường, thịt linh thú cực phẩm, nguyên liệu trân quý, món ăn này có chút ý tứ

Bạch Trạch cũng cười cười, nói:

- Tính kế đơn giản, hậu quả nghiêm trọng, chuyện này mới có ý tứ. Thuỷ Thần, ngươi định làm như thế nào?

- Nên điều tra thêm, nên giết thêm

Lý Trường Thọ nói:

- Việc này là ai làm, chính là người đó làm, hai giáo nếu nổi lên tranh chấp, liền để cho bọn họ nổi tranh chấp, người tính kế sau lưng có lẽ sẽ được như ý, nhưng đại giới lại không nằm trong sự khống chế của đối phương, cũng coi như là lời cảnh báo cho những ai sắp ra tay

- Bạch tiên sinh, trở về Thiên Đình một chuyến, đợi ngươi đến Thiên Đình, chính là ta thời điểm ra tay... thịt sắp khét rồi

- Ây da

Bạch Trạch liền vội vàng kẹp thịt linh thú sang một bên:

- Ngài không nếm thử?

Thân ảnh Lý Trường Thọ đã hóa thành một tia lưu quang trốn vào bên trong tay áo Bạch Trạch, chỉ để lại một câu:

- Đạo Nhân Giấy có thể nếm ra cái gì? Sau khi chuyện này kết thúc, Bạch tiên sinh làm một bữa là được. Không cần trở về quá nhanh, ta muốn giày vò người kia thêm mấy ngày

- Đã rõ!

Bạch Trạch lại cười nói một câu, cảm nhận được thần niệm của Lý Trường Thọ tiêu tán, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi

Xiển Giáo?

Biểu tình của Bạch Trạch thoáng có chút khó hiểu

Những tên gia hoả đó, đến cùng gấp gáp cái gì?

...

Cùng thời khắc đó

Tại Côn Luân Sơn, bên trong Ngọc Hư Cung

ở một toà tiên các bên cạnh thác nước trong núi, một chút tiếng dương cầm phiêu đãng trong gió, mang theo ý cảnh nghệ thuật tĩnh lặng mà sâu xa

coong!

Tiếng đàn đột nhiên ngừng, tiên đàn vốn là tiên bảo, một sợi dây đàn trên đó lại đột nhiên căng đứt

Quảng Thành Tử lẳng lặng ngồi ở đó, bên trên khuôn mặt đoan chính toát ra mấy phần suy tư, bốc dây đàn lên, đầu ngón tay điểm ra một chút sáng ngời, chậm rãi nối lại dây đàn

một tia lưu quang bay tới từ thiên ngoại, hóa thành bộ dáng Xích Tinh Tử, bước chân có chút vội vàng, sau khi đến trước mặt Quảng Thành Tử, hoàn bội bên hông còn đang nhẹ nhàng lắc lư

Xích Tinh Tử nói:

- Sư huynh, Kim Bằng Điểu kia dường như đã tra ra thứ gì đó, đang trở về từ hướng ba ngàn thế giới

Quảng Thành Tử bình tĩnh gật đầu, buông ngón tay ra, dây đàn trên tiên đàn đã được nối liền

Y hỏi:

- Kế tiếp xử trí như thế nào?

- Ài

Xích Tinh Tử nói:

- Nên hủy đều đã hủy, ấn theo lý thuyết không nên có đầu mối gì lưu lại, chỉ chẳng qua, theo bần đạo phỏng đoán, Kim Bằng xâm nhập ba ngàn thế giới trước, sau đó mới là hóa thân Trường Canh sư đệ dẫn người chạy tới, một sáng một tối, buông lỏng xiết chặt, dùng chuyện này tạo thành nghe nhìn lẫn lộn, nói không chừng sẽ thật sự tra được một chút gì đó

Chương 1415: thở dài

- Trường Canh sư đệ đã từng tới Thái Thanh Quan, chậm trễ mười tám mười chín ngày

Quảng Thành Tử lộ ra nụ cười ôn hòa, chậm rãi nói:

- Chuyện gì có thể giấu giếm được sư bá? Trường Canh e là đã biết đáp án, kế tiếp liền xem hắn chọn như thế nào

- Vậy tại sao sư huynh còn nhàn nhã như vậy?

- Trường Canh sư đệ tính tình thận trọng, việc gì cũng sẽ cân nhắc trên đại cục

Quảng Thành Tử nói:

- Hắn dốc hết sức thúc đẩy Tam Giáo ước hẹn không chiến, chính là để Đạo Môn bảo tồn một chút nguyên khí ở bên trong đại kiếp, điểm ấy, ta và ngươi không bằng, ta và ngươi thấy chẳng qua là lợi ích của Xiển Giáo, hơn nữa, nguyên nhân chính là chúng ta huỷ tất cả manh mối, mới bức Trường Canh sư đệ đi Thái Thanh Quan, một ly một hớp, đều có định số

- Nhưng chuyện này!

Xích Tinh Tử vỗ vỗ mu bàn tay:

- Hiện tại trên dưới Tiệt Giáo lòng đầy căm phẫn, trên dưới Thiên Đình tràn ngập lửa giận, bọn họ nếu trực tiếp đánh tới Ngọc Hư Cung chúng ta, sự tình tất nhiên sẽ không có cách nào kết thúc. Mặt mũi của lão sư chúng ta, vạn lần không thể ném đi!

- Vậy liền giao kẻ cầm đầu ra

Quảng Thành Tử phất tay áo một cái, vươn người đứng dậy, khuôn mặt không giận mà uy, định tiếng nói:

- Việc này ta và ngươi ban đầu đã phát giác, không thể kịp thời ngăn cản, đã là có sai lầm, bần đạo trước đây nói như thế nào?

Nếu lại ra tay che lấp, cho dù là làm không chê vào đâu được, ánh mắt hoài nghi của Trường Canh sư đệ cũng sẽ rơi vào trên người chúng ta!

- Lão sư chúng ta có Bàn Cổ Phiên chặt đứt thiên cơ, Bàn Cổ Phiên cùng với Thái Cực Đồ đồng nguyên, sư bá có lẽ có thể suy tính đến trên người chúng ta, chỉ là không tính được cụ thể là người nào làm ra, nhưng Trường Canh sư đệ đi ra từ Thái Thanh Quan, hắn nói là ai tính kế, chính là người đó tính kế, hắn nói ai là chủ mưu, người đó là chủ mưu!

- Hắn vì sao không trực tiếp nói với bên ngoài, là người bên trong Xiển Giáo chúng ta làm ra? Đây chính là thủ đoạn của Trường Canh sư đệ! Đây chính là địa phương cao minh nhất của hắn! Người ta là đang cho chúng ta cơ hội, chờ chúng ta đứng ra nhận lỗi lầm

- Sư đệ, đừng có lại tiếp tục vì cái gọi là thanh danh Xiển Giáo, đi che chở những người có dị tâm đó, chúng ta nên cho Trường Canh một cái công đạo. Trường Canh sư đệ cũng sẽ không nhằm vào toàn bộ Xiển Giáo, hắn làm việc, tự nhiên có phân tấc

Xích Tinh Tử lão đạo chau mày, đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của Quảng Thành Tử, trong mắt toát ra mấy phần suy tư, cuối cùng thở dài

- Sư huynh, chúng ta thực sự muốn bỏ mặc không quan tâm?

- Sư đệ, đừng có bởi vì một, hai người, liền kéo Xiển Giáo chúng ta vào trong vũng bùn

Quảng Thành Tử khẽ thở dài, nói:

- Đừng có lại tiếp tục nhúng tay, sự tình giết mấy gã tán tu hung ác kia, coi như chưa hề phát sinh qua

- Ài, chỉ có thể như thế

- Lúc trước liền không nên nhúng tay vào việc này

Quảng Thành Tử lắc đầu, trong mắt mang theo vài phần buồn bã

Xích Tinh Tử thở dài:

- Nhưng nếu chúng ta không làm gì cả, để cho mấy kẻ lòng dạ khó lường kia nhấc lên Tam Giáo đại chiến, sự tình chẳng phải là khó có thể thu thập

- Đại kiếp đã ở ngay trên đỉnh đầu

Quảng Thành Tử chắp hai tay sau lưng, nhìn chăm chú vào thác nước ngoài cửa sổ, nhìn cầu vồng bên ngoài, trầm giọng nói:

- Trước khi làm bất cứ việc gì, hãy nghĩ xem việc mình làm là điều mình muốn làm hay là do Thiên Đạo muốn mình làm. Kỳ hạn mà Trường Canh sư đệ cho chúng ta, hẳn là sẽ không quá dài, gọi tất cả sư đệ sư muội ở bên trong động phủ các nơi tới, tập hợp ở bên trong Ngọc Hư Cung, chờ Trường Canh đến đây, còn có, trông chừng Nhiên Đăng cùng với Cụ Lưu Tôn, đừng có để cho bọn hắn lại làm tiểu động tác gì

- Ài...

Xích Tinh Tử buông tiếng thở dài, quay người bước nhanh rời đi từ bên trong lầu các

hai mắt Quảng Thành Tử có chút nheo lại, bên trên khuôn mặt trung niên bảo trì trạng thái đoan chính xẹt qua mấy phần vẻ do dự, nhưng rất nhanh liền hạ quyết tâm, chậm rãi nắm quyền trái

vì vậy, ba ngày sau

một tiếng gáy cao của Kim Bằng Điểu vang vọng Hồng Hoang thiên địa, những tin đồn vốn đã bùng cháy như lò luyện đan, lại nổi sóng một lần nữa

sự tình thường nga Thiên Đình vu hãm Thiên Tướng, đã có manh mối!

Toàn bộ Thiên Đình, từ Thiên Binh cho đến tiên thần Lăng Tiêu bảo điện, từ Dao Trì đến Nguyệt Cung, cỗ hỏa khí đè ép kia, rốt cuộc cũng tìm được phương hướng

Kim Bằng chân trước mới vừa đến Thái Bạch Cung, liền có một đám nam tiên nữ tiên vọt tới phụ cận Thái Bạch Cung

thường nga Nguyệt Cung hận vị thường nga phạm tội làm hỏng thanh danh Nguyệt Cung, càng hận ác nhân sử dụng thủ đoạn thấp kém dùng tính mạng người thân, uy hiếp tỷ muội của chính mình phạm vào sai lầm

Chương 1416: đại sự sắp phát sinh

chỉ tiếc là, Kim Bằng sau khi tiến vào Thái Bạch Cung, một ngày một đêm mới đi ra từ trong cung, sau đó vội vàng chạy tới Thông Minh Điện

sau đó, Thái Bạch Kim Tinh hiện thân, cưỡi mây tiến đến Lăng Tiêu bảo điện

vó vẻ như mọi thứ đã lộ ra ánh sáng

mà vào lúc chúng tiên trong lòng sục sôi, lại đột nhiên nghĩ đến, Thái Bạch Tinh Quân đã sớm ở Thái Thanh Quan cầu được Thánh Nhân chỉ điểm, trong đáy lòng cũng đã có đáp án xác thực

lập tức, chúng Thiên Tướng đi theo, chúng tiên tử cũng theo vào

hai ngày sau, Thiên Đình đột nhiên phái ra một số lớn Thiên Binh, Ngũ Bộ Châu Hồng Hoang một lần nữa bị Thiên Binh dẫn động lực lượng Thiên Đạo phong tỏa, bốn phía chân trời góc biển, đường nhỏ U Minh Giới, cũng đều bị Thiên Đình phong tỏa

lần trước như vậy, Yêu tộc thất bại, Tây Phương Giáo bị xé rớt một cái cánh

lần này lại là động tĩnh như thế, thế lực các nơi Hồng Hoang, các vị Luyện Khí Sĩ, lập tức biết lại có đại sự sắp phát sinh

người tính kế sau lưng đến cùng là ai?

Ở bên trong thiên địa, bầu không khí dần dần trở nên ngưng trọng

thời gian qua đi trăm năm, quyền uy Thiên Đình càng ngày càng vượng

trong một trăm năm qua, bởi vì xu thế Thiên Đình quật khởi đã được chứng thực không có cách nào ngăn cản, tất sẽ thành trung tâm quyền lực Hồng Hoang sau này, lại có không ít Luyện Khí Sĩ tiến đến cậy nhờ lần này phong tỏa Ngũ Bộ Châu, Thiên Đình đã không cần Long Cung phối hợp

thậm chí, so với lần phong tỏa trước còn muốn nghiêm mật hơn một ít

lại sau mười ngày, một đầu Thụy Thú toàn thân mang theo quang mang màu xanh, từ chân trời góc biển Tây Hải hiện thân. Các vị Thiên Binh Thiên Tướng không dám ngăn trở, đưa mắt nhìn vị đại lão này trở về Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu

Thụy Thú, Bạch Trạch, vị tọa kỵ thứ hai của Nhân Giáo, mưu thần của Thái Bạch Tinh Quân, những năm này trốn ở bên trong ba ngàn thế giới tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn chất lượng tốt, có danh xưng đệ nhất mỹ thực đại năng Hồng Hoang

Bạch Trạch trở về, không thể nghi ngờ đã trở thành tín hiệu Thái Bạch Tinh Quân muốn động thủ

quả nhiên, Bạch Trạch vừa mới bay đến Trung Thiên Môn, Lý Trường Thọ đã hiện thân, rơi vào bên trên lưng Bạch Trạch

Bạch Trạch quay đầu bay thẳng đến phía nam Đông Hải, khuôn mặt Lý Trường Thọ vô cùng âm trầm, quanh người nổi lơ lửng mấy tấm gương đồng, đi về hướng Kim Ngao Đảo

ở các nơi Thiên Đình, các đại phường trấn Trung Thần Châu, phàm là mặt kính tương liên cùng với ba trăm sáu mươi tấm【đại gương đồng tiếp sóng】bên trong Phủ Thủy Thần kia, đều thể hiện cùng một hình ảnh:

Thái Bạch Kim Tinh râu tóc phất phới, khuôn mặt âm trầm, trong mắt mang theo mệt mỏi nồng đậm, tựa hồ thừa nhận áp lực rất lớn trong khoảng thời gian này

mà Bạch Trạch thì hăng hái, vênh vang đắc ý, bước bộ pháp ưu nhã, dưới chân nở rộ gợn sóng, cho thấy như thế nào là Thụy Thú thượng lưu

Kim Ngao Đảo, không bao lâu liền đã ở ngay trước mắt

thoạt nhìn, sau lưng Lý Trường Thọ như là có một ngọn núi lửa, trong núi lửa gánh chịu lửa giận từ trên xuống dưới Thiên Đình, phần cảm xúc này tựa hồ nghiêng về hòn đảo nhỏ này

tiên Tiệt Giáo lập tức trở nên khẩn trương, mấy trăm đạo lưu quang bay ra Kim Ngao Đảo, sớm chờ ở không trung, từng người một nhìn lên bầu trời

trên bầu trời cũng xuất hiện một đóa tường vân, trên đó hiển lộ ra cửa cung Bích Du Cung, mấy đạo thân ảnh bay ra từ bên trong, tất nhiên là Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu

Đa Bảo thầm nói:

- Thật sự là tên khốn nào đó tự tiện làm chủ, gây ra phiền phức lớn như vậy?

Triệu Công Minh vuốt râu lắc đầu, truyền âm nói:

- Không có khả năng, nếu là như vậy, Trường Canh lão đệ tất nhiên đã sớm truyền tin tức cho chúng ta

ba vị đại đệ tử còn lại từng người gật đầu, lẳng lặng chờ đợi

bên trong Ngọc Hư Cung, hơn một trăm đạo thân ảnh hoặc đứng hoặc ngồi, Thập Nhị Kim tiên Xiển Giáo đều đến đông đủ, mấy vị Phúc Đức Kim Tiên cũng đã xuất quan, chúng đệ tử ký danh đời hai, môn nhân Xiển Giáo, đều tụ tập ở đây

nếu phúc duyên của bọn hắn có thể hiện, liền có thể thấy nơi đây tường quang trận trận, đều là người lai lịch thanh chính, phúc duyên thâm hậu

ở chính giữa đại điện, mấy vị cao thủ làm một tấm vân kính, hiện ra tình hình trên không Kim Ngao Đảo

Hoàng Long Chân Nhân thở dài:

- Không nghĩ tới, đại sự kinh động đến toàn bộ Tam Giới này, chỉ là một trận nháo kịch. Xem bộ dáng là người Tiệt Giáo lo lắng Trường Canh sư đệ cùng với Hằng Nga tiên tử đi lại quá mức mật thiết, dùng tính kế sứt sẹo như vậy

Xích Tinh Tử ngồi trên Hoàng Long Chân Nhân thì là cười khổ, cúi đầu không nói

ở một bên khác Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân nhập môn hơi sớm đảo ánh mắt qua các nơi, khoanh tay, thầm nói:

- Làm sao bần đạo có cảm giác, đây không giống như là đi hưng sư vấn tội, ngược lại như là đi tìm giúp đỡ? Việc này, thật sự không có quan hệ gì với chúng ta?

Chương 1417: Chậc chậc?

Quảng Thành Tử nói:

- Sư đệ đừng có suy nghĩ nhiều, chuyện này có liên can gì với Xiển Giáo chúng ta?

Chúng tiên trong điện từng người gật đầu

Quảng Thành Tử đưa mắt nhìn lão đạo sĩ thấp bé đang ngồi trong góc, nhưng cũng không nói cái gì

- Ồ? Bạch Trạch đây là đang làm cái gì?

Từ Hàng Đạo Nhân thấp giọng hỏi một câu, đạo đạo ánh mắt lập tức nhìn chằm chằm hình ảnh bên trong vân kính

chỉ thấy, Bạch Trạch chở Lý Trường Thọ trôi nổi ở trên Kim Ngao Đảo, Lý Trường Thọ nhắm mắt không nói, bay sợi lông vũ trên trán Bạch Trạch nhô ra phía trước, tựa như đang cảm giác cái gì

chúng tiên Xiển Giáo mặt lộ vẻ không hiểu, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại cười khổ nói:

- Trường Canh ổn đến ngày hôm nay, là vì chờ Bạch Trạch trở về, đo lường một chút cát hung cho giáo vận Tam Giáo, chỉ cần số phận trên Kim Ngao Đảo không phải đại hung, liền đại biểu sự tình lần này sẽ không dẫn phát sát kiếp cuối cùng, thật có lòng

Xích Tinh Tử hơi có chút động dung, trầm giọng nói:

- Ài, Trường Canh sư đệ thật sự làm khó

- Có ý tứ gì?

Thái Ất Chân Nhân cau mày nói:

- Nhị sư huynh, chuyện này chẳng lẽ thật sự có quan hệ với ai sao?

Xích Tinh Tử im lặng, bên trong Ngọc Hư Cung hoàn toàn yên tĩnh, không ít ánh mắt tiên nhân lục soát qua lại, lại không có người hiển lộ nửa chút khác thường

ở bên trong hình ảnh, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, Bạch Trạch thu hồi lông vũ, một tiếng 'Tiểu hung' truyền khắp các nơi

Lý Trường Thọ gật gật đầu, mở miệng nói:

- Thỉnh cầu mấy vị sư huynh sư tỷ có quyền nói chuyện Tiệt Giáo tới, đi theo ta về hướng tây làm chứng, cũng tỏ thái độ thay cho Tiệt Giáo

hướng tây?

Tiên Xiển Giáo nhẹ nhàng thở ra, trong mắt Quảng Thành Tử xẹt qua mấy phần nghi hoặc

nhóm tiên Tiệt Giáo còn lại là cùng nhau nhẹ nhàng thở ra, việc này tất nhiên là không liên quan với Tiệt Giáo rồi; tương phản, Tiệt Giáo còn trở thành khổ chủ, lửa giận của bọn họ cũng là muốn trút xuống

- Dám can đảm tính kế Vân Tiêu sư thúc tổ!

- Vân Tiêu sư thúc tổ nhân duyên không chịu được bị nói xấu!

- Đến cùng là tên khốn nào!

Trên không Kim Ngao Đảo xuất hiện trận trận tiếng mắng, nhưng Đa Bảo Đạo Nhân lại là không có để một lượng lớn môn nhân cùng đi, mà là chọn lựa một nhóm cao thủ

lấy Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu cầm đầu, Quy Linh Thánh Mẫu đi cùng, Thập Thiên Quân và hơn hai mươi vị cao thủ Tiệt Giáo đồng hành

mặt khác, Tam Tiên Đảo cũng phái Quỳnh Tiêu tới, sau đó liền đuổi theo

Đa Bảo Đạo Nhân không đi, kỳ thật cũng là có chút cao minh, để Tiệt Giáo có chỗ tiến và lùi trong chuyện này, vì vậy y sẽ không dễ dàng 'đào động'

Bạch Trạch quay đầu, Lý Trường Thọ ở phía trước dẫn dắt, hơn hai mươi đạo lưu quang bay thẳng tắp về hướng tây, xông vào nam bộ Nam Thiệm Bộ Châu

thấy thế

Tiếng chuông ở Linh Sơn vang lên inh ỏi, Tây Phương Giáo từ trên xuống dưới dở khóc dở cười, đám lão đạo kia khuôn mặt u ám

những người chứng kiến cảnh tượng này vào giờ phút này, lại có tầm mắt cách cục tương đối cao, đều cho rằng Lý Trường Thọ vì cân nhắc đến sự an ổn của Đạo Môn, đem cỗ lửa giận này, không nói lời gì trút lên phía trên Linh Sơn

Lý Trường Thọ quả thật có thể làm được, thậm chí lúc này, Linh Sơn không thể nào giải thích, trừ phi Thánh Nhân hiện thân trực tiếp xé rách da mặt cùng với Đạo Môn

tại Xiển Giáo, Ngọc Hư Cung, trên khóe miệng lão đạo thân hình thấp bé kia lộ ra mấy phần ý cười

khuôn mặt của Xích Tinh Tử lão đạo nhiều hơn mấy phần hổ thẹn, cúi đầu than nhẹ

nhưng mà, đáng tiếc!

Đột nhiên

hơn hai mươi đạo lưu quang này bay cực nhanh hai canh giờ, lại bỗng nhiên quay đầu tại Nam Châu, bay thẳng tắp về hướng bắc, bọn họ sở dĩ bay thẳng tắp, chính là vì hướng về Côn Luân Sơn!

Mục tiêu là Ngọc Hư Cung!

Bên trong Ngọc Hư Cung, quần tiên kinh động, chúng tiên nhân Xiển Giáo nhao nhao lên tiếng đặt câu hỏi, Quảng Thành Tử nhắm mắt không nói gì

mà lão đạo thấp bé bên trong xó xỉnh kia, sắc mặt đột nhiên trở nên có chút tái nhợt

- Chậc chậc?

Thái Ất Chân Nhân chậc chậc cười khẽ, khuôn mặt anh tuấn chẳng biết lúc nào tiến tới, dù bận vẫn ung dung nhìn từ trên xuống dưới:

- Sư đệ, mặt ngươi làm sao tái nhợt như thế? Nhiên Đăng Phó Giáo chủ đi đâu? Việc này sẽ không thật sự là chúng ta tính kế đó chứ?

Lão đạo kia miễn cưỡng cười một tiếng, thấp giọng nói:

- Sao lại thế!

- Chuyện này, chuyện này là sao?

Hoàng Long Chân Nhân nhìn những gì hiện trên vân kính, gấp đến độ đứng dậy

- Đây là muốn tới Côn Luân Sơn chúng ta? Sẽ không phải là muốn tới Ngọc Hư Cung? Đại sư huynh, Nhị sư huynh, các ngươi có phải dấu diếm chúng ta cái gì hay không?

Quảng Thành Tử im lặng không nói, Xích Tinh Tử lấy tay che mặt

Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên, lạnh nhạt nói:

- Nhìn nhà người ta bốc cháy rất vui, không ngờ nhìn kỹ lại chính là mái nhà của chúng ta bốc cháy, thú vị, thực sự thú vị

Chương 1418: Chuyện này ai biết được?

- Được rồi

Quảng Thành Tử thở dài:

- Mọi thứ đợi Trường Canh đến rồi lại nói

chúng tiên Xiển Giáo từng người nhíu mày, không ít chúng lão Linh Sơn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, có một loại cảm giác thoát khỏi miệng hổ

lại một canh giờ sau, bên ngoài Ngọc Hư Cung, tiếng quát mắng của Kim Linh Thánh Mẫu vang vọng trong không trung!

- Cụ Lưu Tôn! Ngươi cút ra đây cho ta!

Kim Linh Thánh Mẫu mắng to một tiếng, chúng tiên bên trong Ngọc Hư Cung cùng nhau thay đổi sắc mặt, đạo đạo ánh mắt rơi vào trên người Cụ Lưu Tôn

vị lão đạo có chút mập lùn này đứng dậy, cau mày nói:

- Việc này làm sao lại có quan hệ với bần đạo? Bần đạo sao có thể làm như vậy!

- Được rồi

tiếng nói của Quảng Thành Tử vang lên, cắt ngang lời nói của Cụ Lưu Tôn

Cụ Lưu Tôn quay người nhìn về phía Quảng Thành Tử, tiến lên hai bước, rồi đột nhiên dừng lại, không biết đặt tay ở chỗ nào

ánh mắt xung quanh hơi có chút chướng mắt

Hoàng Long Chân Nhân là trong lòng căm phẫn nhất, vào giờ phút này đứng dậy, thấp giọng quát mắng:

- Cụ Lưu Tôn sư đệ, việc này quả thực là ngươi tính kế?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cau mày nói:

- Lại vì sao muốn tính kế dơ bẩn như vậy?

Từ Hàng Đạo Nhân thở dài:

- Cụ Lưu Tôn sư huynh, việc này phải chăng có ẩn tình gì? Ngươi làm sao lại...

Vân Trung Tử đỡ râu nhíu mày, hỏi:

- Xiển Giáo chúng ta lấy thanh chính lập giáo, có thể trở thành đệ tử của lão sư, đều là lai lịch, phúc duyên, đức hạnh thiếu một thứ cũng không được, việc này không phải là có hiểu lầm gì đó, hay là bị kẻ gian hãm hại?

Cụ Lưu Tôn nhanh chóng nói tiếp:

- Bần đạo tự nhiên không có khả năng làm ra chuyện như thế...

- Khục! Khụ khụ!

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh ho khan vài tiếng, bình tĩnh giảng giải:

- Việc này nếu thật sự là Cụ Lưu Tôn sư đệ ngươi làm, không bằng thoải mái nhận đi, ngươi tốt xấu cũng đứng hàng Ngọc Hư Thập Nhị Kim Tiên, là thân truyền của lão sư chúng ta, nếu là tạm thời bị kiếp vận mê đảo tâm hồn, làm chuyện sai lầm, như vậy cũng không phải là không có đường sống

- Nhưng ngươi nếu tiếp tục chối, sau đó bị Trường Canh... bị Thái Bạch Tinh Quân ấn chết, mất mặt không chỉ là ngươi, mà còn có Xiển Giáo, người còn có thể bảo vệ ngươi, chỉ còn lại có Phó Giáo chủ mà vẫn luôn không chịu lộ diện

Cụ Lưu Tôn chau mày, quang mang trong mắt lấp loé không yên, nhưng cơ hồ chỉ là đảo mắt một cái, lão đã là nhíu mày, định thần, sầu mi khổ kiểm hỏi lại Thái Ất:

- Sư huynh, bần đạo làm sao có khả năng tính kế việc này? Tính kế việc này, đối với bần đạo lại có chỗ tốt gì?

- Chuyện này ai biết được?

Thái Ất Chân Nhân nhếch miệng, cũng giống như Quảng Thành Tử, bắt đầu nhắm mắt không nói

Đúng lúc này!

bên ngoài Ngọc Hư Cung đột có kiếm quang lấp lóe, lại là Kim Linh Thánh Mẫu lần đầu tiên kêu gọi không được đáp lại, không ngờ là chém ra một kiếm!

Kiếm quang bén nhọn, tựa như có thể chặt đứt Ngọc Hư Phong!

Cao thủ Xiển Giáo tự không thể ngồi yên không lý đến, vô số đạo lưu quang ở bên trong điện lóe ra, lại là Vân Trung Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Xích Tinh Tử, bốn vị cao thủ Xiển Giáo đồng thời ra tay

Vân Trung Tử chiếm đóng vị trí trung tâm, tay áo phất phới đánh ra một chưởng

đại đạo bên trong thiên địa run run, Côn Luân Sơn linh khí cuồn cuộn!

Vân Trung Tử đánh ra chưởng ảnh hóa thành bàn tay lớn mây mù, nhẹ nhõm 'Nắm' đạo kiếm quang kia, trực tiếp bóp nát, bắn ra từng mảnh linh quang khắp trời

sau đó, Vân Trung Tử tay cầm lẵng hoa, bên trong lẵng hoa uẩn rất nhiều linh quang, nhíu mày nhìn về Kim Linh Thánh Mẫu phía trước

mọi người đều biết, Vân Trung Tử còn được xưng là tiểu Đa Bảo

lúc này y đột nhiên bày ra thực lực bản thân, đạo cảnh tự thân lại không thua kém một vị Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên nào

Vân Trung Tử vuốt râu thở dài:

- Kim Linh đạo hữu vì sao không nói nguyên do, không phân tốt xấu, liền đập Ngọc Hư Điện Xiển Giáo chúng ta? Nơi đây là đạo trường của Ngọc Thanh Thánh Nhân, còn thỉnh đạo hữu chớ nên sai lầm

đôi mắt đẹp của Kim Linh Thánh Mẫu mang theo lửa giận, lập tức liền muốn hiện ra pháp thân tiến về phía trước đại chiến

mặc kệ mọi việc, đánh trước lại nói, tránh cho đợi tới đợi lui, cuối cùng lại không đánh được, chỉ là cãi cọ một hồi, thật sự rất khó chịu!

Cũng may Triệu Công Minh bên cạnh tay mắt lanh lẹ, vội vàng ấn xuống đầu vai Kim Linh, thấp giọng nói ba lần 'Đại cuộc làm trọng'

Triệu Công Minh tiến về phía trước vái chào, liếc nhìn Lý Trường Thọ đang lẳng lặng ngồi ở trên lưng Bạch Trạch, nghĩ đến những lời được căn dặn trên đường, lập tức cất cao giọng nói:

- Thỉnh các vị đạo huynh Xiển Giáo! Kim Linh tính tình vội vàng xao động, chúng ta không có ý bất kính với Nhị sư bá.

Chương 1419: Yên tĩnh như chết!

- Ngày hôm nay hơn hai mươi tiên Tiệt Giáo chúng ta, chẳng qua là tới nơi đây làm chứng, để xem ai là kẻ chủ mưu vụ náo động gần đây, Nhị muội của ta cũng đều bị cuốn vào trong đó, Thiên Đình Thiên Tướng bị vu hãm

【 Đi thẳng vào vấn đề, cũng nhe răng hung dữ】

Ở trong ngoài đại điện Ngọc Hư Cung, đạo đạo lưu quang bay lên, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử mang theo chúng tiên Xiển Giáo cùng nhau ra ngoài, đứng ở trên mây trong ngoài ba tầng, một nửa mang theo lửa giận nhìn về phía Kim Linh Thánh Mẫu, một nửa lộ ra sắc mặt phức tạp nhìn về phía Lý Trường Thọ

lại nhìn một phương Tiệt Giáo, mặc dù lúc này đứng ở trên mây không đủ ba mươi người, nhưng một đám lộ ra sắc mặt giận dữ, khí thế tổng thể không hề yếu

đã đến lúc nhân vật chính của ngày hôm nay xuất hiện...

Lý Trường Thọ khẽ than thở một tiếng, cưỡi Bạch Trạch chậm rãi tiến về phía trước, đến chính giữa tiên Tiệt Giáo cùng với tiên Xiển Giáo, bay xuống từ trên lưng Bạch Trạch

Quảng Thành Tử vừa định bước về phía trước nghênh đón, tiên quang quanh người Lý Trường Thọ lưu chuyển, một đạo lưu quang trực tiếp bay ra từ trong tay áo, hóa thành một vị thanh niên đạo sĩ

Triệu Công Minh, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, các cao thủ quen biết Lý Trường Thọ liếc mắt liền nhận ra, đây là hình dáng tướng mạo ban đầu của Lý Trường Thọ, cũng là bản thể của Lý Trường Thọ

mà lúc này, vô số Luyện Khí Sĩ thấy cảnh này, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút kinh ngạc

bọn họ từ đầu đến cuối không có phát hiện ra, lão đạo trên lưng thần thú Bạch Trạch, lại chỉ là Đạo Nhân Giấy nổi tiếng bên ngoài của Lý Trường Thọ dĩ giả loạn chân, khó phân thật giả

lại nói Lý Trường Thọ hiện ra bản thể, trực tiếp quỳ xuống đối với phương hướng tam hữu tiểu viện, không nói một lời dập đầu ba lượt, cúi người tại đám mây

một màn này, bị gương đồng trôi nổi quanh người hắn, truyền đi Thiên Đình, các nơi Trung Thần Châu

không chỉ là Thiên Binh Thiên Tướng Luyện Khí Sĩ canh giữ ở trước gương đồng to to nhỏ nhỏ, coi như là môn nhân đệ tử Xiển Tiệt nhị giáo có mặt ở hiện trường, một đám cũng là có chút phát mộng

Vân Trung Tử có một chút giao tình với Lý Trường Thọ hỏi:

- Trường Canh sư đệ đây là có ý gì?

Lý Trường Thọ đứng dậy áy náy cười một tiếng đối với Vân Trung Tử, cũng không trả lời cái gì, lại cấp tốc thu liễm ý cười, một lần nữa quỳ sát xuống dưới, cao giọng la lên đối với phương vị Tam Thanh tiểu viện:

- Đệ tử Lý Trường Canh, khởi bẩm Nhị sư thúc! Trường Canh, từ khi phụng mệnh lão sư vào Thiên Đình phụ tá Ngọc Đế cho đến nay, cẩn trọng, như giẫm trên băng mỏng, mấy trăm năm không dám có chút lười biếng, giúp đỡ Thiên Đình, lập nên thiên uy

- Bây giờ Trường Canh sắp về hưu, chỉ đợi sát kiếp cuối cùng giáng lâm, chư thần quy vị, liền có thể lui khỏi vị trí phía sau màn, phụng dưỡng bên người lão sư, lắng nghe lão sư dạy bảo

- Nhưng gần đây! Xiển Giáo có môn nhân đệ tử, vì lợi ích của bản thân, muốn dồn Tam Giáo vào bất nghĩa, thi hành kế ly gián, dẫn động đại kiếp trước thời hạn!

- Đệ tử sau khi từ Thái Thanh Quan trở về nơi ở Thiên Đình, cảm thấy bất an sâu sắc vì điều này, suy đi nghĩ lại, lo nghĩ thận trọng, không biết bọn họ vì sao hành sự như vậy, bây giờ Thiên Đình các nơi quần tình xúc động, việc này đã không phải một lời hai ngữ của đệ tử có thể hóa giải, ngày hôm nay đặc biệt bẩm báo việc này đối với Nhị sư thúc

- Sau đó, đệ tử sẽ ra tay tại Ngọc Hư Cung, sẽ máu tươi ba thước ở phía trước Ngọc Hư Cung, chỉ vì giữ gìn thiên uy, nếu làm ra sự tình có hại uy danh Xiển Giáo, có hại mặt mũi của Nhị sư thúc, đệ tử sau đó cam nguyện lãnh phạt, nhưng ngày hôm nay, đệ tử nhất định phải cho tiên thần Thiên Đình một cái công đạo!

- Đệ tử nhất định phải chứng minh cho bọn họ xem, lời hứa hẹn của Ngọc Đế bệ hạ cũng không phải là lời nói suông, bản thiết kế do đệ tử vẽ ra cũng không phải là bánh vẽ

- Đệ tử tuyệt đối không có nửa phần bất kính với Nhị sư thúc! Ở trong lòng đệ tử, hai vị sư thúc đều đáng kính trọng ngang nhau!

Nói xong, Lý Trường Thọ quỳ ở nơi đó không nhúc nhích, toàn bộ thiên địa đều yên tĩnh

Yên tĩnh như chết!

Chúng tiên Xiển Giáo, vào giờ phút này biểu tình vô cùng phức tạp, cùng nhau nhìn thân ảnh Lý Trường Thọ

Cụ Lưu Tôn, người vốn muốn chối đến cùng, vào giờ phút này có chút kinh ngạc, có chút không hiểu

Lão vốn muốn dựa vào lý do【 Xiển Giáo chi uy 】, lấy 【mặt mũi Thánh Nhân không thể khinh nhục 】, đổi lấy chính mình ngày hôm nay bình an vô sự

nhưng giờ phút này, Lý Trường Thọ trực tiếp bẩm báo việc này đối với Thánh Nhân Xiển Giáo bọn họ, nói rõ ràng ngày hôm nay muốn trực tiếp động thủ, thậm chí không tiếc máu tươi ba thước...

Chương 1420: Vừa mới xuất quan?

trong đáy lòng Cụ Lưu Tôn lập tức không còn lực lượng

mà phía sau núi Ngọc Hư Cung yên tĩnh, xem ra là Thánh Nhân trầm mặc

đối với đệ tử Thánh Nhân mà nói, Thánh Nhân không có ngăn cản, chính là ngầm đồng ý!

- Cụ Lưu Tôn sư huynh!

một tiếng la lên truyền đến từ phía trước

Cụ Lưu Tôn đứng ở trong chúng tiên nhân giật mình, cảm thấy bóng người xung quanh đều tiêu tán, bên trong thiên địa phảng phất chỉ còn lại có hai thân ảnh Cụ Lưu Tôn lão, cùng với Lý Trường Thọ đang chậm rãi đứng dậy từ tư thế ngồi quỳ chân

Lý Trường Thọ lúc này che giấu lửa giận của mình một chút nào

chuyện hôm nay, cùng với 【 ổn 】 hoặc là 【 phiêu 】 không có quan hệ

ổn chỉ là phương thức hành sự của hắn, 98% là điều hắn kiên định theo đuổi, có quan hệ với tính cách, nhưng không có quan hệ với thái độ, lập trường của chính mình

ổn lúc chưa thành tiên, là tại cẩu thả ở trên Tiểu Quỳnh Phong;

ổn sau khi thành tiên, là bôn ba vất vả tính ở bên trong miếu Hải Thần;

sau này, địa vị càng ngày càng cao, rõ ràng con đường của chính mình, ổn đã khắc sâu ở trong xương, trở thành người chu toàn được mọi người truyền tụng

cho đến ngày hôm nay, Lý Trường Thọ đột nhiên phát hiện ra, chính mình hành sự ổn thỏa, chu toàn, chu đáo, ngược lại là trở thành nhược điểm để người ta mưu hại chính mình và người bên cạnh mình

hắn làm việc chu toàn, rất có lòng trung thành đối với Đạo Môn, phí hết tâm tư định ra ước hẹn không chiến, không muốn thấy Đạo Môn đánh nhau...

Buồn cười

lựa chọn ổn nhất bây giờ, chính là mượn đề tài, triển lộ ra một bộ phận thực lực của chính mình, phơi bày một chút bối cảnh, sức ảnh hưởng, thực lực của mình một chút

để cho bọn họ ước lượng rõ ràng, cái gì có thể chạm vào và cái gì không thể chạm vào!

Hồng Hoang hung hiểm vô cùng, là bắt nguồn từ quy tắc của Hồng Hoang —— nắm đấm vi tôn

người thắng lớn nhất thời viễn cổ Đạo Tổ, người thắng lớn nhất thời thượng cổ Lục Thánh, người nào không phải dựa vào nắm đấm đánh ra?

Lý Trường Thọ vẫn luôn ở dưới sự che chở của Thánh Nhân

nhưng khi bối cảnh Thánh Nhân sau lưng mình, bị bối cảnh Thánh Nhân của địch thủ triệt tiêu mất, hết thảy vẫn là phải dựa vào bản lãnh của mình nói chuyện

đương nhiên, phơi bày hết là không thể nào phơi bày hết, vẫn là phải giấu một ít át chủ bài

Lý Trường Thọ đứng dậy, thu hồi Đạo Nhân Giấy【 Thái Bạch Kim Tinh 】, đưa mắt nhìn chằm chằm Cụ Lưu Tôn, lại nói:

- Cụ Lưu Tôn sư huynh, có nghe thấy bản thần gọi không?

Cụ Lưu Tôn vô thức cúi đầu, đạo tâm lão tu hành từ thượng cổ đến nay, vào giờ phút này lại có chút bối rối, cực lực bảo trì khuôn mặt bình ổn

Bành!

Cụ Lưu Tôn đột nhiên cảm giác bả vai bị người đụng vào, một cỗ tiên lực vọt tới, Cụ Lưu Tôn không tự chủ được phóng ra hai bước về phía trước, hai vị tiên Xiển Giáo phía trước tránh ra, để cho lão đi đến trước trận

Thái Ất Chân Nhân ở hậu phương chắp tay sau lưng đi ngang qua, cúi đầu đi về nơi xa, lộ ra biểu tình chính mình chỉ là đi ngang qua

Lý Trường Thọ trực tiếp nói với Cụ Lưu Tôn:

- Theo ta trở về Thiên Đình xét xử

- Xét xử?

Cụ Lưu Tôn ngẩng đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ, ở bên trên khuôn mặt bề ngoài có chút xấu xí kia, toát ra mấy phần nghi hoặc:

- Bần đạo không biết Trường Canh sư đệ đang nói cái gì, bần đạo những năm gần đây, vẫn là tu hành tại Phi Vân Động Giáp Long Sơn, đây là đã xảy ra chuyện gì...

Lý Trường Thọ đột nhiên cắt ngang lời nói của Cụ Lưu Tôn:

- Ngươi là đang chất vấn lão sư của ta?

- Chuyện, chuyện này nói như thế nào?

Cụ Lưu Tôn cau mày nói:

- Bần đạo đối với Đại sư bá cũng là vô cùng kính trọng!

- Lão sư suy tính ra, việc này là do ngươi làm

Cụ Lưu Tôn trợn tròn hai mắt:

- Đây không có khả năng, nhất định là có người giả mạo bần đạo, bần đạo cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, ta cũng chỉ vừa mới xuất quan

- Vừa mới xuất quan?

Thanh âm của Lý Trường Thọ đột nhiên có chút băng lãnh, Cụ Lưu

Tôn ngước mắt lên nhìn, đã thấy bên trong hai mắt thanh niên đạo sĩ trước mặt, đã bắn ra thần quang màu xanh lam

thiên địa bên trong phương viên vạn dặm đột nhiên trở tối, trên bầu trời phía đông xuất hiện một ngôi sao sáng

thiên uy mênh mông phủ xuống, ngôi sao lớn kia tỏa ra hai chùm ánh sáng màu tím, phân biệt bao phủ Lý Trường Thọ cùng với Cụ Lưu Tôn

đạo vận quanh người Cụ Lưu Tôn hiển lộ, uy thế đại năng thượng cổ hiển lộ không thể nghi ngờ, trong mắt mang theo vài phần tức giận, mở miệng nói trước:

- Trường Canh sư đệ ngươi đừng có khinh người quá đáng! Bần đạo cũng là đệ tử nghe lão sư giảng đạo, cũng là sư huynh của ngươi!

Lý Trường Thọ cũng không nói gì, phóng ra một bước về phía trước

Chương 1421: Sư đệ chờ đã!

tiên quang trong tay áo Cụ Lưu Tôn nở rộ, một sợi tiên thằng như linh xà thoát ra, trực tiếp bay về hướng Lý Trường Thọ!

Triệu Công Minh thấy thế, lập tức liền muốn xuất thủ

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thấy thế, lập tức liền muốn lách mình vọt tới trước!

Bọn họ mặc dù phân biệt thuộc Xiển Tiệt nhị giáo, nhưng mục đích vào giờ khắc này là giống nhau, đều là muốn bảo vệ Lý Trường Thọ ở dưới pháp bảo của Cụ Lưu Tôn

nhưng!

Bọn họ đã chậm một bước!

Không chỉ là Triệu Công Minh cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân, coi như là cao thủ Xiển Giáo cách Cụ Lưu Tôn gần nhất, ra tay cũng đều chậm một bước!

Không có gì khác, Lý Trường Thọ động thủ càng nhanh hơn

Cụ Lưu Tôn vừa mới tế ra sợi tiên thằng kia, dưới đáy mắt đột nhiên bắt được một tia hàn quang, đạo vận màu xanh lam lặng yên xẹt qua dưới chân, nguyên thần đạo khu giống như trọng thương mới khỏi, lại có cảm giác không vận chuyển được mấy phần tiên lực!

Khổn Tiên Thằng ngày bình thường vô cùng lợi hại, tại lúc này lại trực tiếp mềm nhũn!

Đây là!

Đại đạo cân đối của Lý Trường Canh!

Loại trình độ này, chính là cân đối lão ngang với phàm nhân...

Phốc!

Một tiếng phốc nhỏ, Cụ Lưu Tôn nhìn chiếc khóa màu vàng hình mũi tên xuyên qua từ sau ngực mình, trên đó nhiễm máu tươi của chính mình, nguyên thần càng là đã trực tiếp bị trấn áp

làm sao có khả năng nhanh như vậy...

vào giờ phút này, Xuyên Tâm Toả dài nhỏ xích vàng mới chậm rãi hiển lộ ra, bên trên phát tán bảo quang công đức nồng đậm, phần cuối bị Lý Trường Thọ giữ ở trong bàn tay trái

Lý Trường Thọ đưa tay kéo một cái, thân hình Cụ Lưu Tôn đã bị Xuyên Tâm Toả chế trụ xoay chuyển, lộn mấy vòng ở bên trên đường mây, bị Xuyên Tâm Toả trói chặt, lăn tới trước mặt Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ không nói một lời, thừa dịp tiên nhân khắp nơi chưa kịp hoàn hồn, vỗ một chưởng vào lồng ngực Cụ Lưu Tôn

- Trường Canh hạ thủ lưu tình!

Quảng Thành Tử la lên một tiếng, đập một khối đại ấn tới Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ lại là nhìn cũng không nhìn, động tác không ngừng, thân hình bất động, mặc cho Phiên Thiên Ấn đập thẳng tới, tay phải vung ra một đầu côn trùng tản ra đạo vận màu xanh lam, bàn tay trái vỗ vào ngực Cụ Lưu Tôn

trọng thương nguyên thần!

Cụ Lưu Tôn ở dưới Xuyên Tâm Toả chế trụ, há miệng phun ra máu, vừa vặn bắn ra ba thước

mà khối đại ấn vốn là để hấp dẫn lực chú ý của Lý Trường Thọ, không dùng nửa phần lực đạo, cũng bị côn trùng trực tiếp đụng bay

đáng tiếc, côn trùng này cũng chịu không nổi lực đạo như vậy, trực tiếp vỡ thành bụi phấn

ánh sáng màu xanh lam quay về trong cơ thể Cụ Lưu Tôn, trả lại một phần thực lực cân bằng cho Cụ Lưu Tôn đáng tiếc, giờ đã trễ, trọng thương, bị bắt, Cụ Lưu Tôn đã vô lực giãy dụa

đầu côn trùng kia tất nhiên là sinh linh dùng để cân đối với Cụ Lưu Tôn

bởi vì thực lực của Lý Trường Thọ cùng với Cụ Lưu Tôn sàn sàn nhau, điều kiện Lý Trường Thọ thi triển đại đạo cân đối là khá lỏng lẻo, lại có trọng bảo Xuyên Tâm Toả sau khi dùng công đức tự thân tế luyện tập kích bất ngờ, hữu tâm tỉnh vô tâm, khí thế cùng với phối hợp, giải quyết Cụ Lưu Tôn cũng không cần tốn nhiều sức

nhưng một màn này rơi vào trong mắt các cao thủ Đạo Môn, cùng với chúng Luyện Khí Sĩ Tam Giới, vậy thực sự có chút...

Dọa người

Thái Bạch Tinh Quân là đẳng cấp gì?

Đây là thực lực gì?

Đây thật sự là tiểu đệ tử Nhân Giáo tu hành chưa có quá ngàn năm? Cho dù thực lực ở phía trên Cụ Lưu Tôn, vậy cũng phải đấu vài hiệp, vừa đối mặt như vậy...

Liền kết thúc?

Sau ngày hôm nay, trong linh bảo phổ cực phẩm tiên thiên Hồng Hoang, e rằng phải có một chỗ cắm dùi cho Xuyên Tâm Toả

Lý Trường Thọ vái chào đối với chúng tiên Xiển Giáo, nhấc lên Xuyên Tâm Toả muốn đi đến bên người Bạch Trạch

- Sư đệ chờ đã!

Quảng Thành Tử nhíu mày đứng dậy, trong lòng bàn tay nâng Phiên Thiên Ấn, sắc mặt có chút khó coi

Lý Trường Thọ xoay người lại, lạnh nhạt nói:

- Quảng Thành Tử sư huynh có gì chỉ giáo?

Quảng Thành Tử đi về phía trước mấy bước, nói đối với Lý Trường Thọ:

- Việc này phải chăng nên bàn bạc kỹ hơn? Cụ Lưu Tôn sư đệ chính là đệ tử thân truyền ngồi phía trước nghe lão sư giảng đạo, cũng là Thập Nhị Kim Tiên Ngọc Hư Cung, nếu Đại sư bá nói y tính kế việc này, như vậy nhất định là y tính kế việc này, nhưng có thể hay không thẩm vấn y ở bên trong Ngọc Hư Cung, chúng ta tự nhiên sẽ cho Thiên Đình một câu trả lời hợp lý

nói mấy lời này, Quảng Thành Tử nghĩ rằng đã cho Thiên Đình đủ mặt mũi, cũng rất có lý

ai ngờ ý chí của Lý Trường Thọ ngày hôm nay tựa như sắt đá, trực tiếp lắc đầu, nói:

- Việc này nên để Thiên Đình thẩm tra xử lí, định tội, ta có thể cam đoan Ngọc Đế bệ hạ sẽ tự mình xét xử, sẽ không tổn hại uy danh của Xiển Giáo

Chương 1422: phiền phức

- Trường Canh sư đệ, như vậy liền có chút bất cận nhân tình

Quảng Thành Tử nói:

- Ngày hôm nay ngươi nghênh ngang như vậy, bắt Cụ Lưu Tôn sư đệ đi từ Ngọc Hư Cung, Ngọc Hư Cung sau này không phải sẽ trở thành trò cười của Tam Giới?

Lý Trường Thọ nói:

- Cũng không có nghiêm trọng như vậy, nếu Ngọc Hư Cung toàn lực phối hợp việc này, Tam Giới sẽ chỉ khen ngợi Quảng Thành Tử sư huynh có đức độ, không che chở đồng môn sư đệ mất đạo đức cá nhân, nội tâm hiểm ác, tương phản, nếu Quảng Thành Tử sư huynh khăng khăng muốn giữ Cụ Lưu Tôn lại, sau đó Xiển Giáo ra mặt giải thích đối với Thiên Đình...dạng này, phải chăng nói rõ Xiển Giáo có ý đồ bao che trọng phạm Thiên Đình?

- Sư đệ, ngươi ngay cả một chút mặt mũi ấy cũng không chịu cho Xiển Giáo?

- Sư huynh, nếu ngày hôm nay ta nhượng bộ, vậy ngày sau Thiên Đình còn làm việc như thế nào, Tam Giới này, lý ở đâu!

Ánh mắt Lý Trường Thọ như điện nói

lúc này Quảng Thành Tử định tiếng nói:

- Ngày hôm nay bần đạo chỉ có một câu, để Cụ Lưu Tôn ở lại bên trong Ngọc Hư Cung, nếu như y đi ra Ngọc Hư Cung, Thiên Đình tùy ý đuổi bắt

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Ngày hôm nay ta cũng chỉ có một câu, Cụ Lưu Tôn ta nhất định phải mang đi, ai cũng không ngăn được

Phiên Thiên Ấn phát tán ra trận trận uy áp, trong mắt Quảng

Thành Tử mang theo uy nghiêm nồng đậm, đạo vận quanh người như là sóng lớn chập trùng không chừng

- Trường Canh, ngày hôm nay nếu như ngươi bắt y, là muốn phá vỡ ước định Đạo Môn Tam Giáo không chiến?

- Đây là sự tình giữa Thiên Đình cùng với với cá nhân đệ tử Xiển Giáo

Lý Trường Thọ nói:

- Sư huynh nếu như dùng ước định này uy hiếp, vậy có huỷ bỏ hay không là do sư huynh quyết định, hết thảy hậu quả do sư huynh gánh chịu

- Ngươi thực sự hành sự như thế? Không có bất kỳ đường sống nào?

Quảng Thành Tử tiến về phía trước hai bước, đã là đang ở bờ vực xuất thủ

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, ánh mắt không nhường chút nào:

- Nếu sư huynh khăng khăng muốn chỉ giáo, Trường Canh nguyện lĩnh giáo cao chiêu của sư huynh

Bát Cửu Huyền Công, đại đạo cân đối, Thái Thanh âm dương đạo

Huyền Hoàng Tháp, Ly Địa Diễm Quang kỳ, thủ hộ nguyên thần...

- Đại, Đại sư huynh!

Hoàng Long Chân Nhân đột nhiên mở miệng kêu lên, vọt tới bên cạnh, lách mình ngăn ở trước mặt Lý Trường Thọ cùng với Quảng Thành Tử, vội nói:

- Đại sư huynh, Trường Canh sư đệ, mỗi người có thể lui một bước không, như vậy sẽ chỉ càng làm trò cười cho người khác! Cụ Lưu Tôn làm chuyện ác, các ngươi sao phải tranh chấp như thế?

Có người dẫn đầu, chúng tiên Xiển Giáo có mấy đạo thân ảnh tiến về phía trước, từng người ngăn ở giữa Quảng Thành Tử cùng với

Lý Trường Thọ, hoặc là truyền âm, hoặc là nói thẳng, khuyên nhủ Quảng Thành Tử cùng với Lý Trường Thọ đã thực sự tức giận

Từ Hàng Đạo Nhân mở miệng nói:

- Chúng ta không bằng đều thối lui một bước, do tiên Xiển Giáo chúng ta đưa Cụ Lưu Tôn đến Thiên Đình, kế tiếp Xiển Giáo chúng ta không lại quản nhiều, đại sư huynh, Trường Canh sư đệ, ý của các ngươi như thế nào

Quảng Thành Tử đưa tay lắc lắc, quay lưng đi, thu hồi Phiên Thiên Ấn chắp tay thở dài

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, âm thanh truyền ngàn dặm:

- Dương Tiễn, đừng có trốn tránh, nhị giai chính thần Thái Bạch Tinh Quân ta truyền lệnh, mau tới áp giải Cụ Lưu Tôn trở về Thiên Đình!

Lời nói của hắn rơi xuống, bên trong đám mây ngoài mấy chục dặm có một đạo thân ảnh nhảy ra, thân hình bay lượn về phía trước, ôm quyền lĩnh mệnh ở trước mặt Lý Trường Thọ

- Mạt tướng tuân mệnh!

Lý Trường Thọ liếc nhìn bóng lưng Quảng Thành Tử, vái chào đối với Quảng Thành Tử, lại quay người vái chào đối với Tam Thanh tiểu viện

- Đệ tử đợi sau khi xử lý sự tình xong, tự sẽ tới trước giá Nhị sư thúc thỉnh tội

nói xong, Lý Trường Thọ cầm phần cuối Xuyên Tâm Toả trong tay ném cho Dương Tiễn, xoay người nhảy lên trên lưng Bạch Trạch

lên đường, trở lại Thiên Đình!

- Lần này khá là phiền phức

ở trên lưng Bạch Trạch, Đạo Nhân Giấy【 Thái Bạch Kim Tinh 】 ngồi yên lặng, bản thể trốn ở trong tay áo của Đạo Nhân Giấy

Lý Trường Thọ vào giờ phút này không có nửa phần vui mừng, ngược lại sầu mi khổ kiểm, ra hiệu Bạch Trạch đừng có bay quá nhanh, thấp giọng thì thào như thế

Bạch Trạch lúc này cũng là khẽ nhíu mày, y vừa rồi vẫn luôn đứng ngoài quan sát, hiện tại cũng hiểu đại khái, vì sao Lý Trường Thọ lại nói phiền phức

chuyện hôm nay, làm sao có thể dùng hai chữ phiền toái để khái quát?

Đó là phiền phức tương đối lớn

nói lớn chuyện ra đây là Thiên Đình quật khởi, đang khiêu chiến quyền uy của Đạo Môn Tam Giáo, Lý Trường Thọ kẹp ở trong đó, vừa phải chiếu cố lập trường của đệ tử Đạo Môn, lại vừa phải cân nhắc quyền uy của Thiên Đình

Chương 1423: dự tính

cũng may Lý Trường Thọ đã sớm suy nghĩ biện pháp giải quyết, dập đầu vào trước khi động thủ, chụp mũ lớn, coi hành vi của Cụ Lưu Tôn là vì lợi ích của cá nhân, tận lực bảo toàn thanh danh của Xiển Giáo

nhưng Bạch Trạch cảm giác được rõ ràng...

chỉ là một Cụ Lưu Tôn, còn xa xa không đủ để giội tắt lửa giận trên dưới Thiên Đình, trên dưới Tiệt Giáo

mặc dù Cụ Lưu Tôn là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, tại Hồng Hoang cũng là một vị đại thần thông giả, lại thêm lần này còn làm giảm uy phong Xiển Giáo, tăng trưởng số phận Thiên Đình

nhưng xét cho cùng thì vẫn kém một chút ý tứ

hơn nữa thật sự muốn giết Cụ Lưu Tôn?

Chuyện này cũng không thực tế, lão là đệ tử thân truyền của nhị Thánh Nhân Đạo Môn, nếu thật sự giết, đằng sau ắt gặp Thánh Nhân trả thù

ai có thể bảo đảm, ở giữa Cụ Lưu Tôn cùng với nhị Thánh Nhân Đạo Môn, không có tình cảm sư đồ bền chặt? Hơn nữa Thánh Nhân nếu không có bất kỳ động tác gì, nội bộ Xiển Giáo cũng sẽ dẫn phát một loạt nguy cơ

coi như là Thánh Nhân, đứng ở trên đầu ngọn sóng, cũng có nhiều lo âu, cũng không có cách nào tuỳ tiện quay người

Bạch Trạch dự tính, nhiều nhất là trấn áp Cụ Lưu Tôn, hoặc là liệt kê ra từng tội ác, đuổi lão ra khỏi Ngũ Bộ Châu

hoặc là giao Cụ Lưu Tôn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn xử lý, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngược lại là có thể sẽ vì danh dự Xiển Giáo, trừng phạt Cụ Lưu Tôn một cách nghiêm khắc

nhưng lửa giận của tiên thần Thiên Đình, là khó có thể xoa dịu đây vốn là thời cơ tốt Thiên Đình trở thành trung tâm quyền lực Tam Giới, toàn bộ đều xem xử trí Cụ Lưu Tôn như thế nào

'Phiền phức mà Thuỷ Thần nói tới, đại khái hẳn là như thế. '

Bạch Trạch thầm than trong đáy lòng, đã bắt đầu theo phương hướng này suy tư đối sách, đợi về sau sẽ cho ra một ít ý kiến mang tính xây dựng

đây cũng là trách nhiệm mà Nhân Giáo tọa kỵ y đảm đương

ở phía sau Bạch Trạch, Dương Tiễn xách theo Cụ Lưu Tôn ngất đi kia, chậm rãi bay ở phía trước

Dương Tiễn nhìn như mặt không biểu tình, trong đáy mắt lại là mang theo suy tư

Bản thân là làm sao bị bại lộ?

Rõ ràng bản thân gần đây nghiên cứu Hóa Hình thuật đã có phần có thành tựu

Dương Tiễn tất nhiên là rõ ràng đủ loại khó xử của chuyện hôm nay, trốn ở trong tối nhìn một hồi lâu, lo lắng Xiển Giáo cùng với Thiên Đình sẽ đánh nhau

y đối với Xiển Giáo cũng không có quá nhiều tình cảm, đại bộ phận thời gian tu hành đều ở Ngọc Tuyền Sơn, nhưng lai lịch của sư phụ chính mình là Xiển Giáo, Dương Tiễn tự nhiên cũng phải giữ gìn lập trường của Xiển Giáo

nhưng...

Nhìn Lý Trường Thọ một thân một mình đối mặt với mấy trăm tiên Xiển Giáo, nghĩ đến một màn này, trong đáy lòng Dương Tiễn lại sinh ra một phần oán giận

vị quyền thần Thiên Đình đã từng dùng một bàn tay vỗ y vào trong mây móc cũng đều móc ra không được này, Dương Tiễn cũng chẳng biết tại sao, trong đáy lòng chỉ còn lại sùng kính

chính mình mặc dù từng bị vị sư thúc thích đóng vai già cả này an bài rõ ràng, rõ rõ ràng ràng, hoàn toàn không thể xoay chuyển, dẫn đến đạo tâm suýt nữa tẩu hỏa nhập ma

nhưng hắn có thể đi trực diện thánh phương tây

có thể cứng rắn đối chọi với Quảng Thành Tử tại ngày hôm nay

có thể thành lập quyền hành vì Thiên Đình, là thật sự vì trật tự , vì bảo hộ kẻ yếu mà bôn ba vất vả, tại sao vào ngày hôm nay lại trực tiếp biểu đạt chí hướng cao khiết Thiên Đình hưng thịnh, tự thân quy ẩn như vậy...

Dương Tiễn không khỏi suy nghĩ lại chuyện đã qua dưới đáy lòng, chính mình trước đây vì cứu mẫu thân, có phải đã quá tùy hứng hay không

có lẽ vậy

'Có cơ hội, liền nói xin lỗi Trường Canh sư thúc. '

Trường Canh sư thúc trực tiếp lấy thần quyền hạ lệnh, mệnh y mang Cụ Lưu Tôn trở về Thiên Đình, cũng không vi phạm với y năm đó nói 'Nghe điều không nghe tuyên', đây chính là điều lệnh Thiên Đình

Dương Tiễn đang nghĩ như vậy, đã là đến Trung Thiên Môn

Bạch Trạch đột nhiên dừng lại thân hình, Dương Tiễn cũng lập tức dừng lại theo

ở trên lưng Bạch Trạch, Lý Trường Thọ đưa tay thu hồi Xuyên Tâm Toả, đổi thành tiên thằng trói buộc Cụ Lưu Tôn một lần nữa

- Dương Tiễn?

- Có mặt tướng!

Lý Trường Thọ nói:

- Áp giải Cụ Lưu Tôn đến Lăng Tiêu bảo điện, cầu kiến Ngọc Đế bệ hạ, nói Cụ Lưu Tôn chính là thủ phạm tính kế việc này, nhưng cần thẩm vấn kỹ càng, hỏi rõ tiền căn, chuyện lúc trước, các loại chi tiết, như thế mới có thể chiêu cáo Tam Giới

- Vâng!

Dương Tiễn định thanh trả lời, sau đó lại nhíu mày hỏi:

- Tinh Quân muốn đi nơi nào?

- Tìm một chỗ yên lặng

Lý Trường Thọ thở dài:

- Suy nghĩ làm sao xử lý sự tình tiếp theo, sau đó lại đi qua

tiếp theo, Lý Trường Thọ khoát khoát tay, đẩy mấy tấm gương đồng trôi nổi quanh người tới quanh người Dương Tiễn, cưỡi Bạch Trạch lảo đảo đi vào Trung Thiên Môn

Chương 1424: quá nóng nảy

từng vị từng vị Thiên Tướng Thiên Binh chạm một gối xuống đất, cúi đầu không tiếng động biểu đạt kính ý của bản thân

Dương Tiễn mang theo Cụ Lưu Tôn đi về phía trước, những Thiên Binh Thiên Tướng này lập tức đứng dậy, dữ dằn trừng mắt nhìn Cụ Lưu Tôn, như thể hận không thể rút gân lột da lão vậy

tạm không đề cập tới Dương Tiễn mang theo Cụ Lưu Tôn, ở dưới sự bao vây của chúng Thiên Binh Thiên Tướng, hùng hùng hổ hổ chạy tới Lăng Tiêu bảo điện

lại nói Lý Trường Thọ cùng với Bạch Trạch cấp tốc trở về Thái Bạch Điện

vào Thái Bạch Điện, Lý Trường Thọ xoay người đi xuống, bảo Bạch Trạch hóa thành hình người, đi vào góc chờ đợi

chẳng qua chỉ chốc lát, hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động vội vàng chạy đến, Lý Trường Thọ lập tức mở ra trọng trọng đại trận, nhìn Thuyên Động vui mừng, trong mắt tràn đầy vui vẻ, liền dội xuống một chậu nước lạnh

- Bệ hạ, sự tình lần này lớn rồi

Thuyên Động run lên, Bạch Trạch ở một bên lộ ra nụ cười hiểu rõ

Thuỷ Thần đại nhân khó xử, y làm thú cưỡi cùng với mưu thần số một, tự nhiên đều biết

Bạch Trạch ở một bên vái chào hành lễ, Thuyên Động gật đầu đáp lại, vội hỏi:

- Trường Canh, việc này... không phải chúng ta làm lớn sao?

- Đã không thể kiểm soát

Lý Trường Thọ thở dài, trong mắt mang theo vài phần sầu lo, tiếng nói cũng đều nhanh hơn ngày thường mấy phần:

- Quảng Thành Tử sư huynh quá nóng nảy, hoàn toàn không ổn được!

Hiện tại không chỉ khiến chúng ta rất bị động mà bản thân y sau này cũng sẽ rất bị động

Bạch Trạch:

Thuyên Động:

Thuyên Động nói:

- Quảng Thành Tử lúc ấy đứng ra, mặc dù là tạo áp lực cho Thiên Đình, nhưng xét ở trên lập trường là Đại sư huynh Xiển Giáo, việc này là nhất định phải làm, nếu như y ngăn cũng đều không ngăn, liền để ngươi mang người đi, uy tín của đại sư huynh y liền hoàn toàn không có

- Bệ hạ ngài có khả năng không biết chi tiết

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói, vừa định mở miệng, lại đưa tay ra hiệu

Thuyên Động hiểu ý, lập tức dẫn động lực lượng Thiên Đạo bao trùm nơi đây, ngăn cách hết thảy khả năng xem xét ngoại trừ Thiên Đạo

Lý Trường Thọ thậm chí còn đi qua đi lại, để bày tỏ sự bực bội của chính mình vào lúc này

hắn đi một hồi, chỉnh lý tốt suy nghĩ, tán đi không minh đạo tâm, mới nói ra chỗ nghiêm trọng của vấn đề:

- Nội bộ Xiển Giáo mặt ngoài hoà hợp êm thấm, nhưng thật ra là chia thành các phe phái! Quảng Thành Tử sư huynh là tiên thủ Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, là đệ tử đứng đầu trong Ngọc Hư Cung, nhưng y cũng không phải là Đại đệ tử của Nhị sư thúc, Đại đệ tử của Nhị sư thúc là Nam Cực Tiên Ông, cực ít lộ diện, hoàn toàn không tham dự đại sự bên trong thiên địa

- Căn cứ vào tin tức Thái Ất sư huynh tiết lộ cho ta, nội bộ Xiển Giáo tối thiểu nhất chia thành ba phái, một phái trung lập, một phái nghe lệnh của Quảng Thành Tử, một phái nghe lệnh của phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng. Quảng Thành Tử là Đại sư huynh trên danh nghĩa, địa vị ngang hàng với Đa Bảo Đạo Nhân, ở bên trong Đạo Môn hơi thua tại Huyền Đô sư huynh nhà ta

- Mà Nhiên Đăng, là đại năng thế hệ trước, giao hảo cùng với Nhị sư thúc; gã giao thiệp rộng rãi, tâm còn bất chính, thiên về hướng Tây Phương Giáo, Thập Nhị Kim Tiên hết lần này tới lần khác còn phải xưng hô gã là lão sư. Giữa hai phái này vẫn luôn đang tranh chấp, Nhiên Đăng cố ý làm cho Xiển Giáo đối lập cùng với Tiệt Giáo, Quảng Thành Tử đối với chuyện này không hỗ trợ cũng không biểu lộ thái độ, bên trong đến cùng có mấy tầng ý tứ, chúng ta cũng rất khó nhìn rõ

- Lần này Cụ Lưu Tôn làm việc như thế, sau lưng tất nhiên là có cái bóng của Nhiên Đăng, loại tính kế sáo lộ này, là thủ pháp mà Nhiên Đăng, Di Lặc thường dùng, ta ban đầu phỏng đoán chính là Nhiên Đăng!

Thuyên Động buồn bực nói:

- Như vậy, Cụ Lưu Tôn đã bị bắt đến đây, sau khi thẩm vấn lại hỏi ra là Nhiên Đăng chỉ thị, vậy thì phải làm sao?

Bạch Trạch lại là hít vào một hơi thật sâu:

- Bệ hạ, Nhiên Đăng mặc dù nhân phẩm chẳng ra sao cả, nhưng đúng là phó giáo chủ Xiển Giáo do Thánh Nhân thân phong, bắt giữ Cụ Lưu Tôn, có thể xem là Cụ Lưu Tôn bị kiếp vận khống chế, làm ra chuyện hồ đồ; nhưng nếu như bắt Nhiên Đăng, việc này liền triệt để trở nên lớn chuyện, Thuỷ Thần, đây có phải là chỗ mất khống chế?

- Không phải

Không phải!

Bạch Trạch nháy mắt mấy cái, đột nhiên cảm thấy... có chút lúng túng

- Bắt Nhiên Đăng đã sớm nằm trong tính kế của ta, Cụ Lưu Tôn không mở miệng ta cũng có biện pháp bắt được Nhiên Đăng

Lý Trường Thọ lắc đầu:

- Vấn đề xuất hiện ở trên người Quảng Thành Tử , vị sư huynh này thật sự là quá nóng nảy! Y lúc ấy bảo ta chờ đã, ném cho ta một ánh mắt, ta lập tức hiểu ý, biết được y là muốn bày ra dáng vẻ của đại sư huynh

Chương 1425: quang minh chính đại

- Nhưng y đã diễn quá mức! Hoàn toàn không để ý đến không gian hòa hoãn của việc này vốn đã rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ nhét vừa một con tôm! Y hoàn toàn không để ý đến cảm xúc của tiên thần Thiên Đình, chúng tiên Tiệt Giáo!

- Ta bắt Cụ Lưu Tôn, Cụ Lưu Tôn không phải là người của y, y nói một hai câu mang tính hình thức tiếp đó bỏ qua là được, sau đó chờ ta dẫn người đi bắt Nhiên Đăng, y lại biểu hiện tức giận, quyết liệt với ta như thế, chuyển hóa mâu thuẫn giữa Xiển Giáo cùng với Thiên Đình

- Sau đó hai chúng ta sẽ tìm cơ hội gặp lại hoá giải ân cừu, vừa là một đoạn giai thoại, lại vừa có thể giảm thiểu tổn hại danh dự của Xiển Giáo đến mức thấp nhất, nhưng y vừa rồi, đã lấy ra ước định Đạo Môn không chiến, còn một hai phải nắm chặt ước định Đạo Môn không chiến này!

- Đến lúc ta đi bắt Nhiên Đăng, y lại còn gì để nói? Nếu như phân biệt rõ ràng với Nhiên Đăng? Như vậy danh nghĩa Đại sư huynh Xiển Giáo của y cũng sẽ chấm dứt!

- Phóng ra bước đầu tiên, bước chân lại lớn như vậy, hoàn toàn phong tỏa khu vực chính mình có thể hoà hoãn, y còn có thể làm như thế nào tiến về phía trước?

- Lời uy hiếp của y vừa rồi, liền nhất định phải thực hiện nghiêm túc, đường đường là một vị Đại sư huynh, nhân vật trước ba dưới Thánh Nhân lão gia Tam Giáo, làm sao lại không có chút thận trọng nào!

Bạch Trạch cùng với Thuyên Động liếc nhau, quay mặt nhìn nhau

tọa kỵ nào đó yên lặng tát cho nguyên thần mình một bạt tai dưới đáy lòng

Thuyên Động trầm giọng hỏi:

- Vì sao lúc ấy không truyền âm nói cho y?

Lý Trường Thọ thở dài:

- Việc này nhất định phải xử trí quang minh chính đại, không thể có bất luận thiên vị nào, bằng không vẽ rắn thêm chân, ắt gặp phản phệ, huống chi, các sư huynh sư tỷ Tiệt Giáo đang ở bên cạnh, Đa Bảo sư huynh mặc dù không đến, nhưng ai có thể xác định, loại pháp bảo có thể thám thính người khác truyền âm, thần niệm giao lưu của y, liệu có ở trong sân hay không

Lý Trường Thọ cười khổ nói:

- Việc này là lỗi của ta, ta sau khi đả thương Cụ Lưu Tôn, liền nên trực tiếp đề ra nghi vấn sau lưng Cụ Lưu Tôn phải chăng có người sai sử, cùng nhau mang trở về Thiên Đình

- Kế tiếp không đi bắt Nhiên Đăng, tất cả những nỗ lực trước đó sẽ là vô ích, sự tình cũng chỉ có thể giải quyết một cách đầu voi đuôi chuột, Thiên Đình có thể bảo trì uy nghiêm bây giờ không mất đã coi là chuyện tốt, càng đừng đề cập tăng thêm uy nghiêm

- Nhưng nếu đi bắt Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử sư huynh liền bị bản thân y dồn đến bên bờ vực, nhất định phải tỏ thái độ giữ gìn uy nghiêm của Xiển Giáo

- Xiển Tiệt quyết liệt ngay ngày hôm nay, ở giữa Thiên Đình cùng với Tam Giáo, tất sẽ xuất hiện thiên lệch, Xiển Giáo quang minh chính đại bắt đầu liên lạc với Tây Phương Giáo, đại thế Thiên Đạo đã thành, Tam Giáo chia thành trận doanh trái phải, thực lực hai bên cân đối lẫn nhau, chém giết tất nhiên sẽ vô cùng thảm liệt...

Bạch Trạch thấp giọng hỏi:

- Đây hẳn là Tây Phương Giáo tính kế?

- Xác suất rất nhỏ

Lý Trường Thọ lắc đầu:

- Quảng Thành Tử không phải đại năng bình thường, y thâm tàng bất lậu, rất có lòng dạ, y hẳn quá mức muốn biểu hiện phong thái của Đại sư huynh, cuối cùng, vẫn là bởi vì tranh chấp phe phái nội bộ Xiển Giáo, đoán chừng lúc này, vị Quảng Thành Tử sư huynh này còn chưa kịp phản ứng, còn đang dương dương tự đắc, cảm thấy việc này đã là kết thúc

Thuyên Động hỏi:

- Nếu không đừng để Cụ Lưu Tôn nói ra Nhiên Đăng, chỉ đầu mâu về hướng phương tây, như thế nào?

- Đệ tử thân truyền Thánh Nhân thông đồng với Tây Phương Giáo? Như vậy Xiển Giáo sẽ trở thành trò cười, Cụ Lưu Tôn có mấy cái mạng cũng đều không đủ cho Nhị sư thúc trảm, Cụ Lưu Tôn tám thành, thật đúng là sẽ chuyển ra Nhiên Đăng để cho chúng ta biết khó mà lui

thế là, bên trong Thái Bạch đại điện, người đi qua đi lại từ một người, tăng lên thành ba người

ba người trái lo phải nghĩ, tính toán các biện pháp đối phó và ảnh hưởng tiếp theo

Lý Trường Thọ vào giờ phút này mới sâu sắc cảm nhận được, muốn khống chế đại thế là khó khăn bực nào, còn đều phải ở dưới 'dương mưu', không thể làm bất kỳ tiểu động tác nào

càng nghĩ càng cảm thấy...

Thiên Đạo thật khủng khiếp

Đạo Tổ thật khủng khiếp

mà vị Nhị sư thúc ngồi ở bên trong Tam Thanh tiểu viện kia, từ đầu đến cuối quan sát chuyện này, cũng thật khủng khiếp

trong ba người, Thuyên Động bị loại trước hết nhất, từ bỏ suy nghĩ, ngồi ở bên cạnh lẳng lặng chờ

Bạch Trạch vào giờ phút này cũng coi như có một chút dáng vẻ thượng cổ Yêu Soái, đệ nhất mưu thần Yêu đình, cho ra mấy cái đề nghị, làm cho Lý Trường Thọ rất có cảm giác ý nghĩ mở rộng

đột nhiên...

- Trường Canh, ngắt lời ngươi một chút

Chương 1426: Chúng nộ khó bình

Thuyên Động trầm ngâm vài tiếng:

- Ngươi trước đây ở phía trước Ngọc Hư Cung, nói ngay trước gương đồng, đợi Phong Thần đại kiếp xong liền muốn công thành lui thân, có phải là thật?

Trong mắt Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần ý cười, gật đầu nói:

- Tất nhiên là thật

- Ngươi! Không được, ta không chấp nhận việc này!

- Bệ hạ!

Lý Trường Thọ vái chào một cái, lấy ra ngôn từ đã chuẩn bị hơn hai trăm năm, nghiêm mặt nói:

- Phong Thần đại kiếp qua đi, chính thần Thiên Đình sẽ tăng vọt, tiểu thần là người chủ trì đại kiếp, là người thay Thiên Đạo phong thần cho bọn họ, mà trong tương lai, quan hệ giữa những chính thần này cùng với tiểu thần tất nhiên sẽ vô cùng mật thiết, nếu tiểu thần ở lại Thiên Đình, bệ hạ còn lập uy như thế nào? Chẳng qua bệ hạ yên tâm, tiểu thần đến lúc đó sẽ từ từ rời khỏi Thiên Đình, hơn nữa cũng sẽ không cách Thiên Đình quá xa, bệ hạ muốn triệu kiến, tùy thời liền có thể triệu kiến

dừng lại một chút, Lý Trường Thọ cười nói:

- Bệ hạ ngài cần phải hiểu rõ một cái đạo lý, lập nghiệp cùng với duy trì sản nghiệp là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, tiểu thần am hiểu cũng không phải là duy trì sản nghiệp

Thuyên Động lộ vẻ do dự, nhắm mắt thở dài không nói

trong mắt Bạch Trạch bên cạnh lóe ra ánh sáng, nhìn của biểu tình Lý Trường Thọ, giống như là nhìn mỹ vị trân quý nhất trên đời

lên núi không dễ

xuống núi, còn khó hơn

...

Nửa ngày sau khi Cụ Lưu Tôn bị Dương Tiễn mang vào Thiên Đình

ở phía sau núi Ngọc Hư Phong, bên trong thác nước lầu các kia, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân từng người ngồi ngay ngắn, chúng tiên Xiển Giáo còn lại đã trở về động phủ

Hoàng Long Chân Nhân nói:

- Cuộc nháo kịch này, rốt cục cũng kết thúc

- Bần đạo đã từng ra tay che lấp chuyện quá khứ cho Cụ Lưu Tôn sư đệ

Xích Tinh Tử thấp giọng nói:

- Lúc ấy cũng không biết nghĩ như thế nào, chính là cảm thấy việc này vạn nhất bị phát hiện, bị hao tổn chính là thanh danh của Xiển Giáo chúng ta, lại là chưa từng nghĩ đến, Thiên Đình coi trọng đối với chuyện này như vậy, thậm chí Trường Canh sư đệ cũng đều không thể không đi xin phép Đại sư bá. Đại sư huynh, sau đó bần đạo phải chăng muốn đi Thiên Đình một chuyến, cáo tri sự tình diệt sát mấy vị tán tu kia?

- Không cần

Quảng Thành Tử khoát khoát tay:

- Trường Canh so với ta và ngươi đều thông minh hơn, phát hiện dị thường tự nhiên sẽ làm ra quyết đoán, trước đây bần đạo chỉ cần cho Trường Canh một ánh mắt, hắn liền sẽ lập tức hiểu ý, vô luận bần đạo tạo áp lực như thế nào, y cũng đều kiên quyết không cho, như thế, cũng coi như bảo toàn thanh danh của Xiển Giáo chúng ta . Cụ Lưu Tôn sư đệ làm ra như vậy chuyện, bần đạo khó từ tội lỗi, sau đó cũng sẽ đi tìm lão sư thỉnh tội

- Thỉnh tội?

Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên:

- Sư huynh ngươi là đi thỉnh công

Quảng Thành Tử cau mày nói:

- Thái Ất sư đệ cớ gì nói ra lời ấy?

- Không có việc gì, ta chỉ tuỳ tiện nói ra một câu

Thái Ất Chân Nhân cầm tách trà nhấp một miếng:

- Có sao nói vậy, sư huynh ngươi lần này quá cảm xúc, kỳ thật không nên nhắc đến ước hẹn Tam Giáo không chiến

- Không đúng...

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đột nhiên mở miệng, hai mắt mở ra, nhìn về phía Quảng Thành Tử, trầm giọng hỏi:

- Đại sư huynh, thế nhưng là có tính kế khác?

Quảng Thành Tử cau mày nói:

- Vi huynh có thể có tính kế gì? Chẳng qua là vì thanh danh của Xiển Giáo chúng ta

Ngọc Đỉnh thở dài:

- Nếu Đại sư huynh không có tính kế khác, trước đây Đại sư huynh tạo áp lực đối với Trường Canh, e rằng sẽ xảy ra vấn đề

đoàn đội nào cũng đều không thể tránh né có một hai kẻ ngu ngơ

ví dụ như, Thái Ất Chân Nhân, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử lúc này đều lâm vào suy tư

Hoàng Long phát triển truyền thống đặc biệt của Long tộc không hiểu liền hỏi, buồn bực hỏi:

- Thế nhưng là Trường Canh sư đệ sẽ có cảm xúc? Từ đó thiên vị Tiệt Giáo?

Thái Ất Chân Nhân:

- Sư huynh, bầu không khí lúc này không thích hợp nói đùa

- Bần nói sao sẽ dùng đại sự như vậy nói đùa? Ngọc Đỉnh sư đệ, đến cùng làm sao vậy?

Ngọc Đỉnh chậm rãi thở hắt ra, lời ít mà ý nhiều hỏi lại:

- Nếu như trong miệng Cụ Lưu Tôn, nói ra sau lưng có người sai sử, Thiên Đình không có cách nào lắng lại chúng nộ, chắc chắn sẽ phát binh đến đây đòi người, chúng ta phải làm như thế nào?

Xích Tinh Tử lộ vẻ mặt kinh hãi, sắc mặt của Quảng Thành Tử lập tức thay đổi thành vô cùng âm trầm, Thái Ất Chân Nhân cũng là lộ vẻ mặt giật mình

Hoàng Long Chân Nhân vào giờ phút này cũng coi như ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, thấp giọng nói:

- Trường Canh không thể xử lý tốt chuyện này?

- Chúng nộ khó bình

Quảng Thành Tử phun ra bốn chữ này

Chương 1427: Đặc biệt không hợp thói thường

Thái Ất Chân Nhân cười lạnh một tiếng:

- Trường Canh là đệ tử của Xiển Giáo chúng ta? Phải luôn cân nhắc vì chúng ta?

Hoàng Long không khỏi càng thêm lo lắng

người có thể sai sử Cụ Lưu Tôn, hơn nữa người Cụ Lưu Tôn sẽ nói ra kia, hẳn là Đăng Đăng, Đăng Đăng Đăng Đăng...

Xích Tinh Tử trầm giọng nói:

- Cụ Lưu Tôn sư đệ hẳn là biết việc này không thể coi thường, y làm sao sẽ tiếp tục làm lớn chuyện này?

- Xương cốt của y rất cứng?

Thái Ất Chân Nhân thở dài:

- Rất cứng liền sẽ không phiêu theo gió, nghiêng ngả lắc lư

như để ấn chứng lời nói của Thái Ất, y vừa dứt lời!

Ầm ầm!

Sấm sét đột nhiên nổ tung trên không Ngọc Hư Cung, năm vị cao thủ Xiển Giáo thảo luận ở chỗ này bỗng nhiên đứng dậy

lực lượng Thiên Đạo cấp tốc trở nên nồng đậm, mấy chục đầu kim long gào thét, một đóa mây đen mang theo thiên uy mênh mông vọt tới, bên trên có tọa giá Thiên Đế, có mấy vok đại thần Thiên Đình, càng là có hơn mười vạn Thiên Binh!

Ngọc Đế đích thân tới!

Ngọc Đế đích thân đến...

Không đích thân đến có thể làm sao?

Quảng Thành Tử gần như đã phong kín đường lui, tại loại thời khắc mấu chốt này không để cho tiểu lão bản Thiên Đình ra sân, chẳng lẽ còn phải phát triển đến kinh động đại lão bản Thiên Đạo sao?

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, yên lặng nhiều phàn nàn vài câu, sau đó mở ra không minh đạo tâm, trong đôi mắt xẹt qua mấy phần lạnh lùng, sau đó lại lộ ra ý cười ôn hòa

【Nhân sinh giống như một vở kịch, tất cả phụ thuộc vào kỹ năng diễn xuất. 】

Cảm thụ được gió táp chạm mặt, tự hỏi đại cuộc ngày hôm nay, Lý Trường Thọ ngồi ở trên lưng Bạch Trạch, đi theo bên cạnh cửu long xa liễn, thậm chí còn có mấy phần nhàn nhã, hoàn toàn không có cảm giác khẩn trương

Ngọc Đế đã là không thể không đến

Theo tính toán của hắn cùng với Bạch Trạch, cũng chỉ có loại biện pháp này, có thể khiến cho khả năng Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo vạch mặt xuống đến thấp nhất

tiên thức bắt được, chúng tiên Tiệt Giáo ở phương hướng Nga Mi Sơn, chạy về hướng Ngọc Hư Cung

bọn họ trước đây cũng không cách xa, bên trong tay áo của Triệu Công Minh liền có Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ

vào lúc Ngọc Đế hùng hùng hổ hổ tiến đến Ngọc Hư Cung, bọn họ tiếp tục tới làm chứng, kiếm một chút cảm giác tham dự

nếu ngày hôm nay thật sự ồn ào đến mức Tam Giáo xảy ra tranh chấp một lần nữa, như vậy luôn luôn có tiên Tiệt Giáo nhân có mặt ở hiện trường, bằng không tiên Tiệt Giáo kế tiếp sẽ vô cùng thụ động

vốn dĩ, Lý Trường Thọ còn muốn dùng chiến lược kéo dài, xem có thể tìm được thời cơ hóa giải nguy cơ Đạo Môn lần này hay không, lại chưa từng nghĩ tới...

không đến nửa ngày!

Cụ Lưu Tôn này, không đến nửa ngày liền sợ!

Lý Trường Thọ còn đang thương lượng với Bạch Trạch, vừa mới tìm được một chút ý nghĩ, đang định tiến đến Lăng Tiêu bảo điện!

Vị Cụ Lưu Tôn một trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo này, vẻn vẹn chỉ là ở Lăng Tiêu bảo điện, bị mấy vị Kim Tiên Mộc Công thẩm vấn một hồi, Ngọc Đế bệ hạ còn chưa có thực hiện dù là một tí xíu áp lực...

Cụ Lưu Tôn, khai hết

Bọn người Mộc Công rất đáng sợ sao?

Cụ Lưu Tôn nếu không phải bị trói buộc lại bị đánh cho trọng thương, vừa đối mặt liền có thể làm cho Mộc Công đi trên 'con đường đã định' !

Quá...

Quá không hợp thói thường!

Đặc biệt không hợp thói thường

Cụ Lưu Tôn khai ra, lão chỉ là làm theo mệnh lệnh, nghe còn là mệnh lệnh của phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân

nhưng Cụ Lưu Tôn cũng coi như thông minh, không nói gì thêm về thiên địa đại sự, làm như vậy Xiển Giáo sẽ không còn đường rút lui

Cụ Lưu Tôn chỉ nói là:

【 Phó giáo chủ đối với việc người chủ kiếp Thái Bạch Kim Tinh và tiên Tiệt Giáo tử Vân Tiêu đi lại quá gần, e là vào lúc đại kiếp, Xiển Giáo sẽ bị Thái Bạch Kim Tinh nhằm vào khắp nơi

sau đó, phó giáo chủ liền nói cho lão kế sách như vậy, bảo lão tìm một chút tán tu, âm thầm đi bức hiếp thường nga Nguyệt Cung, thiết kế cạm bẫy tính kế tâm phúc của Thái Bạch Kim Tinh - phó thống lĩnh Thuỷ Quân Thiên Hà Biện Trang

Biện Trang chỉ cần xảy ra chuyện, sự tình bị chỉ về hướng Tiệt Giáo, chắc chắn sẽ làm cho cảm tình giữa Thái Bạch Kim Tinh cùng với Vân Tiêu sinh ra khoảng cách... 】

Rõ ràng là bán đứng Nhiên Đăng

Lý Trường Thọ cười khổ trong đáy lòng

mặc dù thuyết pháp như vậy lưu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ làm cho đạo tâm ôn nhu kỳ thật thực mẫn cảm của Vân Tiêu bị hao tổn, cảm thấy là nàng liên lụy chính mình

nhưng ảnh hưởng tổng thể, tốt hơn Cụ Lưu Tôn nói ra cái gì 'phó giáo chủ Xiển Giáo liền muốn làm Tam Giáo mau chóng đánh nhau'

đó mới là vụ nổ lớn

nếu như Lý Trường Thọ không phải biết được Cụ Lưu Tôn, này bên trong con đường Phong Thần ở nguyên bản sẽ trở thành Cụ Lưu Tôn Phật, đi một con đường giống như Nhiên Đăng Đạo Nhân...

Chương 1428: Ngọc Đế uy áp

Hắn hoàn toàn có lý do tin tưởng, Cụ Lưu Tôn này hiện tại, là Quảng Thành Tử cố ý phái tới chỉnh Nhiên Đăng!

Đối với việc Cụ Lưu Tôn bán đứng đồng môn, không có chút cốt khí nào này, Lý Trường Thọ càng nghĩ càng giận, không minh đạo tâm cũng đều suýt nữa không trấn được

Cụ Lưu Tôn này nếu kiên trì thêm nửa ngày, hắn cùng với Bạch Trạch ở bên này liền tìm được ý nghĩ, nói không chừng còn có thể làm cho lão gia hoả này bớt chịu tội!

Bây giờ liền thành công cốc!

Thôi bỏ đi, lúc này nói những chuyện này cũng đã không có tác dụng

trong này nói không chừng có rất nhiều tính kế, mà chính mình, chỉ cần đạt thành mục đích của chính mình là được

vũng nước Xiển Giáo này, so với chính mình tưởng tượng trước đây còn muốn đục hơn không ít

Lý Trường Thọ tính toán như thế trong đáy lòng, trong tầm mắt đã nhìn thấy Côn Luân Sơn

Côn Luân Sơn kia giống như sống lưng tổ long thời viễn cổ, từ địa hình thoai thoải vươn lên trong hư không, phủ phục trên mặt đất, uốn lượn, linh mạch dày đặc, linh khí dồi dào, hình bóng đại đạo có thể thấy được khắp nơi

không bao lâu, cửu long xa liễn bay đến phía trước Ngọc Hư Cung, cũng không trực tiếp xâm nhập vào phạm vi Ngọc Hư Cung

từ Ngọc Hư Cung nhìn ra xung quanh, có thể thấy mây đen cuồn cuộn, thương long gào thét, chuyện này khiến cho không ít tiên nhân thay đổi sắc mặt

mấy chục vạn đại quân đứng ở bên trên mây đen, phân thành ba tầng thượng trung hạ, trái phải chín trận, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm đến một loại cực hạn nào đó!

Tiên quang xung quanh tán đi, chín đầu thương long nằm ở trên vân sơn, Ngọc Đế một bộ áo trắng, bảo trì khuôn mặt thanh niên, chậm rãi đứng lên từ bên trong xa giá

chỉ là chắp hai tay sau lưng đơn giản, liền có một loại uy nghiêm khó nói lên lời

quanh người Ngọc Đế sinh ra từng đoá từng đoá mây vàng, trên đó quấn quanh thất thải hào quang, thân ảnh tựa như đã đến ngay phía trên Ngọc Hư Cung, lại lưu lại ba dặm khoảng cách

lúc này, bên trong Ngọc Hư Cung có đạo đạo thân ảnh bay ra, tuyệt đại đa số đều là lộ ra vẻ nghi ngờ trên mặt, một số nhỏ khuôn mặt có chút lạnh lùng

Quảng Thành Tử mang năm sáu vị Thập Nhị Kim Tiên còn chưa trở về động phủ của mình, ở trong mây cùng nhau vái chào

Quảng Thành Tử cất cao giọng nói:

- Đệ tử Ngọc Hư Cung, bái kiến Hạo Thiên sư thúc! Sư thúc đại giá tiến đến, quả thực là khách quý ít gặp, còn thỉnh vào bên trong điện nghỉ ngơi

khách quý ít gặp?

Ngọc Đế mặt lộ vẻ không vui, đứng ở bên trong xa giá hừ lạnh một tiếng, làm cho chúng tiên nhân Xiển Giáo đáy lòng vô cùng bối rối

Ngọc Đế nói:

- Vào bên trong điện thì không cần, ta ngày hôm nay đến đây, chẳng qua là vì đuổi bắt trọng phạm Thiên Đình, Nhiên Đăng Đạo Nhân kia ở đâu?

Quảng Thành Tử duy trì nụ cười nhàn nhạt, nói:

- Sư thúc, Nhiên Đăng Đạo Nhân chính là phó giáo chủ Xiển Giáo chúng ta, càng là lão sư đích thân chọn lúc thượng cổ, ngày bình thường cũng không chịu trách nhiệm chủ trì giáo vụ, sư thúc nói gã là trọng phạm Thiên Đình, không biết gã phạm vào chuyện gì?

Bên cạnh xa giá, Lý Trường Thọ vẫn luôn nhẫn nhịn không có tiến về phía trước, nhìn thấy một màn này, cũng là trầm tư

quả nhiên, cho dù ngày bình thượng nội đấu khốc liệt đến mức nào, tại thời khắc như thế này, Quảng Thành Tử cũng không thể không giữ gìn Nhiên Đăng

nhưng, thật sự đơn giản như vậy sao?

Lý Trường Thọ lẳng lặng nhìn chăm chú một màn này, ngồi ở trên lưng Bạch Trạch cũng không về phía trước, cũng không nói không rằng

kịch bản đều đã viết xong cho bệ hạ, không có lời kịch, chỉ có một ít 'quy phạm'

lần này uy áp Côn Luân Sơn chính là Ngọc Đế, cùng với Tam Giáo cũng không có quan hệ trực tiếp gì

vào giờ phút này, Ngọc Đế cũng là tương đối ngang tàng

nghe Quảng Thành Tử nói, Ngọc Đế chỉ là lạnh nhạt nói:

- Ta cần phải bẩm báo chuyện này cho ngươi sao?

- Không dám

Quảng Thành Tử nghiêm mặt nói:

- Đệ tử không có ý định can thiệp Thiên Đình làm việc, nhưng Nhiên Đăng phó giáo chủ chính là phó giáo chủ duy nhất của Xiển Giáo chúng ta, càng là lão sư đích thân chọn lúc thượng cổ... sư thúc, có phải là Cụ Lưu Tôn kia hồ ngôn loạn ngữ cái gì?

- Được, đã như vậy!

Ngọc Đế phất ống tay áo một cái, trực tiếp lấy ra một viên Lưu Ảnh cầu, ném lên trên đường mấy trước người Quảng Thành Tử

- Vậy đều tới xem một chút! Đây, chính là phó giáo chủ Xiển Giáo của các ngươi

Quảng Thành Tử chau mày, đưa tay hút Lưu Ảnh cầu vào trong lòng bàn tay, không đợi y mở miệng, mấy chục tiên nhân bao vây mà tới

Quảng Thành Tử vốn có chút do dự, lúc này cũng chỉ có thể mở Lưu Ảnh cầu ra, hình ảnh trong đó bắn ra; chúng tiên Xiển Giáo vừa nhìn, biểu tình đặc sắc xuất hiện

những gì Lưu Ảnh cầu bắn ra, chính là hình ảnh vừa mới phát sinh không lâu, Cụ Lưu Tôn bị thẩm vấn

Chương 1429: quá coi trọng da mặt

lão đạo mập lùn, bề ngoài xấu xí ngồi ở bên trên bồ đoàn, cũng không quỳ xuống hoặc là bị treo lên, xung quanh có sáu cột ngọc trụ Lăng Tiêu bảo điện toả ra ánh sáng sáng ngời, hoàn toàn trấn áp nguyên thần, đạo khu của Cụ Lưu Tôn

ngay ở phía trước Cụ Lưu Tôn, có mấy đạo thân ảnh, đều là hình tượng mặt ngoài mặt mũi hiền lành

liền nghe Mộc Công hỏi: 'Cụ Lưu Tôn đạo hữu, còn chưa muốn nói sao? Giằng co như vậy, cũng không phải biện pháp. '

giọng điệu cũng là khách khí

đủ loại chi tiết cho thấy, Cụ Lưu Tôn tại Thiên Đình cũng không có gặp được quá nhiều phiền phức, mặc dù Thiên Binh Thiên Tướng trông coi xung quanh hung thần ác sát, nhưng trên người Cụ Lưu Tôn đều là vết thương cũ bị Xuyên Tâm Toả đánh trước đây

vào lúc tiên nhân Ngọc Hư Cung buồn bực, Ngọc Đế bệ hạ lần này vì sao muốn đích thân đến, Cụ Lưu Tôn bên trong hình ảnh thở thật dài...

'Là phó giáo chủ Xiển Giáo chúng ta bảo bần đạo làm như vậy. '

Hình ảnh im bặt mà dừng

chúng tiên Xiển Giáo đầu tiên là từng người nhíu mày, nếm thử phân tích ảnh hưởng của việc này, ngay sau đó như là bị chọc giận, một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng!

- Nhiên Đăng phó giáo chủ đâu? Phó giáo chủ ở đâu!

- Cụ Lưu Tôn này trả lời thật đúng là tiêu sái! Y liền không suy nghĩ! Ài! Mà thôi!

- Phải làm sao mới ổn đây? Cụ Lưu Tôn vốn là đã làm sai trước, hiện tại lại khai ra Nhiên Đăng lão sư... chẳng lẽ là, Nhiên Đăng lão sư cũng sẽ bị chộp tới Thiên Đình thẩm vấn?

Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân liếc nhau đám người, người trước bĩu môi, người sau lắc đầu, hai sư huynh đệ này lại là cũng không mở miệng, chỉ là đứng ở đó cho đủ số

nhược điểm của Xiển Giáo bọn họ, không sai biệt lắm có thể tổng kết thành năm chữ —— 【 quá coi trọng da mặt 】

Chính là ngày bình thường, âm thầm chỉ cây dâu mà mắng cây hòe đối với Nhiên Đăng, chỉ trỏ, thậm chí hận không thể dùng một ngụm tiên khí thổi tắt ngọn đèn linh cữu kia, lúc này vẫn như cũ muốn đứng ra, có ý đồ giữ gìn danh vọng của Xiển Giáo

suy nghĩ kỹ một chút, vị đại năng viễn cổ Nhiên Đăng phó giáo chủ này, chuyện gì không làm được?

Tính kế tiểu tướng Thiên Đình, đó là thao tác cơ bản, căn bản không cần ngạc nhiên

- Khục! Khụ khụ!

Lý Trường Thọ đứng ở phía trước xa liễn hắng giọng một cái, hội tụ đạo đạo ánh mắt lên trên người chính mình

lúc này mới chắp tay một cái đối với Ngọc Đế, ôn hoà nói:

- Ngày hôm nay Ngọc Đế bệ hạ đích thân đến, chính là biết việc này vô cùng phiền phức, tính chất vô cùng ác liệt, sẽ sinh ra xung kích nhất định đối với tổng thể Xiển Giáo. Các vị sư huynh sư tỷ, bệ hạ đều đã đến rồi, sự tình mà Cụ Lưu Tôn chính miệng bàn giao, chẳng lẽ Thiên Đình sẽ còn cố ý vu hãm Xiển Giáo?

- Sư đệ ta đối với Xiển, Đoạn nhị giáo, vẫn luôn vô cùng kính trọng, ta thừa nhận, ta đúng là có thù cũ với Nhiên Đăng, nhưng việc này chính là việc công, ta cũng không trộn lẫn tư tình, mà Ngọc Đế bệ hạ đối với Đạo Môn, cũng vẫn là lễ ngộ có thừa

- Như vậy Nhiên Đăng phó giáo chủ ở đâu? Không nói đến ngày hôm nay có phải tới bắt gã hay không, tôn giá Ngọc Đế bệ hạ ở đây, gã vì sao còn chưa tiến tới bái kiến?

Chúng tiên Xiển Giáo ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lại đều cơ trí nhìn về phía Quảng Thành Tử

Từ Hàng Đạo Nhân nhẹ giọng hỏi:

- Đại sư huynh, việc này nên xử trí như thế nào?

Quảng Thành Tử nhíu mày suy ngẫm, nhìn Lưu Ảnh Cầu trong tay, lại ngẩng đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ, hình như có chút muốn nói lại thôi

vị Đại sư huynh Xiển Giáo này, tựa hồ cũng có chút khó khăn

mà trong đáy lòng Lý Trường Thọ, đã đưa ra vài lựa chọn đơn giản cho hành vi kế tiếp của Quảng Thành Tử

nếu như, Quảng Thành Tử lúc này nói ra lời nói cùng loại với 【 còn thỉnh cho ta xin chỉ thị lão sư 】, liền chứng minh đánh giá 'Bụng dạ cực sâu' kia của Quảng Thành Tử có chút không thật

Quảng Thành Tử nếu như nói một câu 【 Nhiên Đăng Đạo Nhân chính là phó giáo chủ của Xiển Giáo chúng ta】, liền chứng minh Quảng Thành Tử là đang mượn thế tính kế, muốn xử lý Nhiên Đăng

mà chỉ cần Quảng Thành Tử nói ra 【 Thiên Đình lại dễ dàng như thế kết luận, việc này có quan hệ với Nhiên Đăng phó giáo chủ】, vậy chứng minh...

số tầng mà Quảng Thành Tử đứng, so với chính mình mong muốn còn cao hơn

Hoàng Long Chân Nhân ở bên cạnh nhắc nhở:

- Đại sư huynh, ngươi nói một câu đi

Quảng Thành Tử buông tiếng thở dài, lại vái chào một cái đối với Ngọc Đế, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, khuôn mặt mang theo hiu quạnh, tựa như ở trong một khoảng thời gian ngắn làm ra một cái quyết định gian nan nào đó, đi về phía trước hai bước, chậm rãi nói:

- Sư thúc, Trường Canh, bần đạo biết việc này, trên dưới Thiên Đình vô cùng phẫn nộ

Chương 1430: Nguyên Thủy Thiên Tôn!

- Nhưng Nhiên Đăng là phó giáo chủ Xiển Giáo chúng ta, nếu như chúng ta không che chở Nhiên Đăng, như vậy Xiển Giáo e là không gánh vác được tiếng xấu không giảng tình nghĩa, không có cách nào đặt chân trên thiên địa, còn thỉnh sư thúc bỏ quá cho, cũng mời Trường Canh chớ trách

- Xin hỏi!

Quảng Thành Tử cất cao giọng, thân có càn khôn chính khí, kiên định giọng nói:

- Chẳng lẽ Thiên Đình chỉ dựa vào lời nói một phía của Cụ Lưu Tôn, liền muốn định tội cho phó giáo chủ Xiển Giáo chúng ta? Đây cũng khó tránh khỏi quá không để Xiển Giáo chúng ta ở trong mắt!

- Quảng Thành Tử

trong mắt Ngọc Đế hình như có kiếm quang phun trào:

- Ý của ngươi, là ta đích thân đến, còn không thể mang đi phó giáo chủ Xiển Giáo của các ngươi, mời gã trở về phối hợp thẩm vấn?

Quảng Thành Tử buông nắm tay siết chặt, nhẹ nhàng thở ra, nhìn thẳng xa liễn của Ngọc Đế

- Việc này còn thỉnh Thiên Đình tra rõ chuyện này, lấy ra chứng cứ khiến cho mọi người tin phục!

- Tốt! Thật can đảm!

Thân hình Ngọc Đế bỗng nhiên phóng lên tận trời, đứng ở bên trong trời cao, dẫn tới vô số thiên lôi màu tím, áo trắng trên người nhẹ nhàng rung động, cấp tốc nhuộm bị thành màu vàng

chẳng qua trong nháy mắt, Ngọc Đế thân mang Đại Kim Bào Thiên Đế, đầu đội lưu quan màu vàng, quanh người có hư ảnh từng đầu tổ long vờn quanh chỉ một thoáng!

Phương viên vạn dặm sấm sét vang dội, bên trong thiên địa tràn đầy khí tức chí tôn đế hoàng, Thiên Đạo hiển hóa ra vô số hư ảnh hung thú, đám Thiên Tướng ngân giáp Thiên Binh kia bị nhuộm thành màu vàng!

Ngọc Đế nghiêng mắt nhìn xuống Quảng Thành Tử phía dưới, lúc này cũng không còn nhiều lời với Quảng Thành Tử, mà là nhìn thẳng tam hữu tiểu viện

y chậm rãi mở miệng, tiếng nói xuyên thẳng thiên địa, quanh người lấp lóe thần quang, không có bất kỳ pháp thuật gia trì gì, cũng không có nửa điểm thần thông vờn quanh, vào giờ phút này thân hình Ngọc Đế lại tỏ ra vĩ ngạn như thế, sừng sững ở giữa thiên địa, hiệu lệnh vì thiên địa!

- Nguyên Thủy sư huynh, ta tự mình đến đây, chính là không muốn để cho Xiển Giáo khó xử, mặt mũi của sư huynh, ta cho, nhưng uy nghiêm của Thiên Đình chúng ta, ở đâu?

- Ài...

Một tiếng khẽ than thở truyền đến từ chỗ tam hữu tiểu viện, một cỗ mây mù bay lên, trên đó có một vị đạo giả trung niên đứng chắp tay

Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Chúng Luyện Khí Sĩ Xiển Giáo cùng nhau quay người, quỳ sát đối với hình bóng Thánh Nhân, bao gồm đám đại đệ tử Quảng Thành Tử cũng đều không ngoại lệ

Lý Trường Thọ thấy thế, hơi do dự, lại là cúi đầu vái chào, giờ phút này mang theo thần vị, không thể tuỳ tiện hạ bái

chúng Thiên Binh Thiên Tướng đối mặt với uy thế Thánh Nhân, ra ngoài bản năng muốn quỳ lạy lễ bái, nhưng trên người phủ lên kim quang, lại phảng phất lại đang nói cho bọn hắn, không cần quỳ, không thể quỳ, bọn họ vào giờ phút này đại biểu cho Thiên Đình, đại biểu cho Thiên Đạo chi tôn bọn người Triệu Công Minh liền tương đối xui xẻo

dùng tốc độ cao nhất chạy đến từ Nga Mi Sơn, nói cũng đều không thể nói nửa câu, vừa mới tới lại đụng phải Ngọc Đế hiển uy, Thánh Nhân hiện thân, chỉ có thể theo quy củ Tiệt Giáo, thành thành thật thật ở trên mây quỳ xuống hành lễ, bái kiến sư bá

không có cách nào khác, ai bảo bối phận của Thông Thiên giáo chủ nhỏ nhất, phải nghe lời của hai vị ca ca --- ---- ở dưới tình huống bình thường

Nguyên Thủy Thiên Tôn đảo mắt nhìn các nơi, lộ ra một chút ý cười ôn hòa đối với Lý Trường Canh, sau đó nhìn chăm chú vào Ngọc Đế xa xa, thở dài:

- Sư đệ hao tâm tổn trí, bần đạo cũng đang xoắn xuýt việc này, chưa kịp thời gặp mặt sư đệ, việc này, có quan hệ đến phó giáo chủ Xiển Giáo, cũng quan hệ đến đồ nhi của bần đạo tin tưởng sai người, bần đạo không đành lòng

- Nhưng Thiên Đình đại hưng, là cần thiết cho sự vận hành của Thiên Đạo và sự kéo dài của sinh linh, bần đạo đương nhiên sẽ không gia tăng lực cản cho Thiên Đình hưng thịnh. Nhiên Đăng!

Ở bên trong tam hữu tiểu viện, lão đạo khô gầy kia cưỡi mây mà ra, đứng ở trên mây vái chào đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, không nói một lời, quay người bay về hướng cửu long xa liễn

Lý Trường Thọ làm thủ thế, mấy vị Thiên Tướng cảnh giới Kim Tiên tiến về phía trước, dẫn động lực lượng Thiên Đạo, đợi cho Nhiên Đăng bay tới gần, tiến hành vây quanh Nhiên Đăng

bọn họ cũng không sử dụng nửa điểm thủ đoạn cưỡng chế, Nhiên Đăng tự phong nguyên thần, lẳng lặng ngồi xếp bằng, hết sức phối hợp

nếu không phối hợp, đó chính là ngỗ nghịch pháp chỉ của Thánh Nhân

khuôn mặt của Ngọc Đế hơi hoãn, kim quang quanh người thu hồi vào trong cơ thể, hình bóng tổ long biến mất không thấy gì nữa, một lần nữa khôi phục bộ dáng toàn thân áo trắng vị chí tôn Tam Giới trên danh nghĩa này lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cười nói:

- Sự tình tướng lĩnh Thiên Đình, quấy nhiễu đến sư huynh thanh tu, việc này cũng là Thiên Đình giám thị không nghiêm. Trường Canh ái khanh?

Chương 1431: Nhân sinh giống như một vở kịch

Lý Trường Thọ lập tức tiến về phía trước, cúi đầu nói:

- Tiểu thần ở đây

Ngọc Đế cười nói:

- Sau đó xử trí Nhiên Đăng cùng với Cụ Lưu Tôn, cần phải theo lẽ công bằng, hợp lý, cũng cần phải cân nhắc cống hiến tren việc ổn định thiên địa của Xiển Giáo, cân nhắc mặt mũi của Nguyên Thủy sư huynh, vừa cấp cho trên dưới Thiên Đình một cái công đạo, cũng phải làm cho Xiển Giáo không bị người nói này nói kia

Lý Trường Thọ cười khổ, sắc mặt có phần khó khăn, nhưng vẫn là cúi đầu lĩnh mệnh

kịch bản chính mình viết, cũng chỉ có thể phối hợp nuốt xuống

- Tiểu thần tuân mệnh

Ngọc Đế chậm rãi gật đầu, chắp tay một cái đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, quay người đi về hướng cửu long xa liễn

Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười gật đầu, thân ảnh tiêu tán theo gió, chỉ để lại từng tia từng tia đạo vận huyền diệu lưu chuyển ở trong thiên địa

lúc này, Lý Trường Thọ nhìn về phía Quảng Thành Tử, vừa vặn Quảng Thành Tử cũng cùng nhau nhìn về phía Lý Trường Thọ

chỉ là một cái chớp mắt, ánh mắt của hai người đối bính, phảng phất như là lão hữu nhiều năm, từng người nổi lên cảm giác ăn ý

đến lúc này, Lý Trường Thọ đã là hoàn toàn tin chắc rằng, Quảng Thành Tử vào lúc hắn bắt Cụ Lưu Tôn, là cố ý phong kín hết thảy đường, cố ý lấy ra ước hẹn Đạo Môn không chiến để nói chuyện

vì cái gì, chính là hủy đi ước hẹn không chiến, làm cho quan hệ giữa Thiên Đình cùng với Tiệt Giáo rơi xuống, sau đó Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo quang minh chính đại liên thủ

Lý Trường Thọ trước đây vào lúc cân nhắc các phương diện vấn đề, kỳ thật cũng không để ý đến một chút, đó chính là sở cầu của Xiển Giáo

áp lực của Xiển Giáo xác thực rất lớn, luận thực lực không đấu lại Tiệt Giáo, người chủ kiếp chính mình, lại kết thành đạo lữ cùng với Đại đệ tử Tiệt Giáo, giao hữu rất nhiều ở bên trong Tiệt Giáo

nhưng hắn lúc trước ở trên đường trở về Thiên Đình đã suy nghĩ rõ ràng điểm ấy, vào lúc thương lượng việc này cùng với Thuyên Động, Bạch Trạch tại Thái Bạch Cung, cố ý đi qua đi lại, biểu hiện ra cảm giác vội vàng xao động

đó chẳng qua là biểu đạt cho Thiên Đạo xem, truyền lại một ít tin tức sai lầm, tốt nhất là để Đạo Tổ cảm thấy 'hậu ổn' của hắn cũng chỉ như vậy

mấu chốt phá cục ngày hôm nay, Lý Trường Thọ đã sớm nghĩ rõ ràng, là Ngọc Đế

tại thời điểm Mộc Công thẩm vấn Cụ Lưu Tôn, hắn chẳng qua là âm thầm dẫn dắt Bạch Trạch, mượn miệng Bạch Trạch cho ra đề nghị như vậy

Ngọc Đế đích thân đến, vòng qua Quảng Thành Tử, không cho Quảng Thành Tử cơ hội cầm ước hẹn không chiến ra nói chuyện, trực tiếp thương lượng cùng với Thánh Nhân, từ đó làm cho tính kế của Quảng Thành Tử tuyên bố phá sản

【 Nhân sinh giống như một vở kịch, tất cả phụ thuộc vào kỹ năng diễn xuất】

Chỉ là, trong đáy lòng Lý Trường Thọ vẫn luôn có nỗi nghi hoặc, không có cách nào đạt được giải đáp

việc này đến cùng là Nhiên Đăng tính kế trước, Quảng Thành Tử sau khi phát hiện, thuận thế đẩy thuyền, chờ chính mình tìm tới cửa, hay vốn dĩ là Quảng Thành Tử thụ ý đối với Nhiên Đăng, thậm chí trực tiếp thụ ý đối với Cụ Lưu Tôn nếu là vế sau, như vậy vị Đại sư huynh Xiển Giáo này, thật sự là cáo già...

Hai người nhìn nhau một hồi, Quảng Thành Tử khẽ thở dài, trên khóe miệng lộ ra mấy phần ý cười bất đắc dĩ

Lý Trường Thọ vái chào một cái, quay người liền muốn rời khỏi

ông ——

Tâm thần của Lý Trường Thọ rung động, vô thức nhắm hai mắt lại, linh đài có Thái Thanh đạo vận chiếm cứ, hiển lộ ra một bức tranh

bức tranh này, là hình ảnh Lý Trường Thọ trước khi rời khỏi Thái Thanh Quan, thỉnh cầu lão sư hỗ trợ suy tính

【Bên trong lầu các sau thác nước Ngọc Hư Cung, Quảng Thành Tử cầm một cây kéo ngọc, cắt tỉa cành cây trước mặt, trong mắt lại lộ ra vẻ suy tư

chỉ chốc lát, một vệt hư ảnh ở ngưng hiện phía sau y, lại là một lão đạo có chút mập lùn

Cụ Lưu Tôn!

'Phó thống lĩnh Thuỷ Quân Thiên Hà Thiên Đình Biện Trang, là tâm phúc của Trường Canh sư đệ, thanh danh bản thân vốn có vấn đề, có thể làm chút văn chương. '

'Vâng, Đại sư huynh. ' 】

Đúng lúc này, thanh âm đối thoại của Hoàng Long Chân Nhân cùng với Quảng Thành Tử, truyền đến từ hậu phương

Hoàng Long hỏi:

- Đại sư huynh, chúng ta nên làm như thế nào? Vị phó giáo chủ này thật sự có chút... Ngọc Đế tự mình đến bắt người, thật sự không tưởng tượng được

- Đừng có nói lung tung

Quảng Thành Tử khẽ nhíu mày, thấp giọng nói:

- Nhiên Đăng phó giáo chủ cũng chẳng qua là bị kiếp vận ảnh hưởng tâm thần, các vị sư đệ sư muội, các ngươi trở về bên trong điện thương nghị làm như thế nào cứu giúp Nhiên Đăng phó giáo chủ cùng với Cụ Lưu Tôn sư đệ, bần đạo đi bái kiến lão sư

chúng môn nhân đệ tử Xiển Giáo thấp giọng đáp ứng, trong mắt nhìn Quảng Thành Tử phần lớn là tôn kính

Chương 1432: dùng tốt

Lý Trường Thọ: "..."

Quả nhiên, Đại sư huynh Tam Giáo liền không có một nhân vật nào đơn giản, chiêu Vô Gian Đạo này chơi rất hay

chẳng qua trong đáy lòng chính mình là không thoải mái như vậy sao?

Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn Quảng Thành Tử, ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ hình, quay người nhìn cửu long xa liễn sắp phóng lên tận trời kia, vội vàng hô:

- Bệ hạ! Tiểu thần đột nhiên có ý tưởng! Có thể hay không mời ba vị Đại đệ tử Thánh Nhân của Xiển Tiệt nhị giáo, vào lúc Thiên Đình thẩm án, ở bên cạnh quan sát toàn bộ hành trình, dùng chuyện này để biểu thị Thiên Đình hỏi tội công khai minh bạch, chí công vô tư!

- Chuẩn!

Tiếng cười của Ngọc Đế khẽ truyền đến từ bên trong xa liễn:

- Ái khanh quyết định là được, cần ta ra mặt liền nói một tiếng, đỗi Thánh Nhân, đó cũng là tương đối thú vị

ở trên đường trở về Thiên Đình, Lý Trường Thọ cẩn thận suy nghĩ

hắn vẫn còn khó chịu với Quảng Thành Tử

toàn bộ sự kiện lần này, hoàn toàn là một đợt thao tác của Quảng Thành Tử, mục đích ít nhất có sáu bảy tầng

nếu chia mục đích của Quảng Thành Tử thành ba cái giai đoạn, mục tiêu cao nhất là thuận lý thành chương hủy ước hẹn Đạo Môn không chiến, từ đó làm cho Xiển Giáo ở trong lần đại kiếp nạn này chiếm cứ chủ động ở một trình độ nhất định

mục tiêu ở giữa, hẳn là đề tỉnh Thiên Đình cùng với Tiệt Giáo, dùng chuyện này làm dẫn, vào lúc Thái Bạch Kim Tinh hắn làm ra phán đoán không công bằng đối với Xiển Giáo, cho ra phản kích thích hợp

mục tiêu tầng nông nhất, chính là sử dụng Thiên Đình, thừa cơ chỉnh một chút phe phái Nhiên Đăng, làm cho Nhiên Đăng ở bên trong Phong Thần đại kiếp sắp đến, sẽ không quá nhảy nhót, từ đó ảnh hưởng đến bố cục Quảng Thành Tử y ra tay

Đại sư huynh Xiển Giáo, lão tính kế Hồng Hoang

đây kỳ thật cũng hẳn là thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn sư thúc

vị Nhị sư thúc này vì sao tín nhiệm Quảng Thành Tử như thế, Lý Trường Thọ lần này cũng coi như đã tìm được đáp án

đơn thuần là bởi vì dùng tốt

chẳng qua, Lý Trường Thọ cũng không tính bỏ qua cho Quảng Thành Tử như thế

kỳ thật biện pháp tốt nhất, chính là công phá phòng tuyến tâm lý của Cụ Lưu Tôn, làm cho sự việc hoàn toàn minh bạch, như vậy Quảng Thành Tử sẽ rơi vào hoàn cảnh vô cùng xấu hổ

Đại sư huynh Tam Giáo chết là không thể nào chết, coi như là Phong Thần đại kiếp nguyên bản, sư huynh nhà mình Đại pháp sư, Đa Bảo Đạo Nhân, Quảng Thành Tử cũng không có bị thương nguyên khí

có thể ngồi đến vị trí Đại sư huynh này, sau lưng tự có Thánh Nhân lão gia ủng hộ, không thể chịu thua thiệt

đương nhiên, đệ tử Nhân Giáo ít, lão sư yêu mến cũng sẽ nồng hậu hơn

lần này Quảng Thành Tử tạo thành ảnh hưởng đối với chính mình, ở chỗ phương diện tình cảm cá nhân

chuyện này sẽ trở thành một cây gai ở giữa chính mình cùng với Vân Tiêu, sau đó chính mình còn phải nghĩ biện pháp an ủi Tiểu

Vân một chút

nếu như chính mình áp dụng biện pháp đối phó tương tự... vậy trước tiên liền phải tìm cho Quảng Thành Tử một vị đạo lữ, chuyện này không khỏi quá không thực tế

tập tục Xiển Giáo tương đối nghiêm cẩn, hoàn toàn khác biệt với Nhân Giáo bọn hắn

cho nên Lý Trường Thọ lựa chọn một con đường trả thù khác —— mời ba vị Đại đệ tử Xiển Tiệt nhị giao, tới Thiên Đình cùng nhau quan sát sự tình thẩm vấn Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng với Cụ Lưu Tôn

lần này, là quả quyết phải nghĩ biện pháp giày vò vị Đại sư huynh Xiển Giáo này

mặc dù lúc này có Thiên Đạo nhìn chằm chằm, chính mình không thể làm loạn tiết tấu của Phong Thần, nhưng lại có thể thử lột xuống vị trí của Nhiên Đăng

hơn nữa mục tiêu mấu chốt là lấy được Càn Khôn Xích của Nhiên Đăng, chuyện này đối với kế hoạch kế tiếp của hắn là rất quan trọng

không chỉ là như thế, thanh • Càn Khôn Xích trong tay Nhiên Đăng kia, còn rất mấu chốt đối với kế hoạch ngàn năm « sự biến mất của X » của Lý Trường Thọ

so sánh với nhau mà nói, giết Nhiên Đăng hay không cũng không trọng yếu, tính chết Nhiên Đăng, không để gã nhảy lung tung là trọng yếu nhất

điểm này, Lý Trường Thọ cùng với Quảng Thành Tử lại là đạt thành chung nhận thức

Lý Trường Thọ: "..."

Hoặc là nói, 【 lão ngân quang lóe ra trí tuệ sáng ngời 】 không thể trở thành bằng hữu với cùng một loại người, chỉ có thể trở thành tọa kỵ hoặc là thủ hạ ta vẫn là ưa thích với liên hệ tiên nhân thuần phác như Công Minh lão ca, Hoàng Long Chân Nhân

- Ừm?

Ở phía sau binh mã Thiên Đình, Triệu Công Minh nhíu mày, không hiểu sao có cảm giác chính mình như là bị ai mắng vậy

ở bên người Triệu Công Minh, tất nhiên là Kim Linh Thánh Mẫu, Quỳnh Tiêu tiên tử, đây là 'tiên nhân bồi thẩm' Tiệt Giáo

nói đến một đám người Tiệt Giáo cũng rất phiền muộn, vốn cho rằng lần này chọn lựa tinh binh cường tướng, là vì để thuận tiện chạy trốn sau khi đánh một trận tại Côn Luân Sơn cùng với cứu người kế tiếp

Chương 1433: cứ đi đi

không nghĩ tới, bọn họ chạy hai chuyến, dập đầu, ngoại trừ chứng kiến Thái Bạch Kim Tinh bắt Cụ Lưu Tôn, chứng kiến Thiên Đình Ngọc Đế sư thúc 【 trang bức thành công 】, là hoàn toàn không có tác dụng khác

cũng may, kế tiếp đi xử lý đối thủ một mất một còn Nhiên Đăng Tiệt Giáo này, bọn họ cũng có thể tham gia, đến lúc đó hỗ trợ chém cánh tay gỡ cẳng chân, sảng khoái cỡ nào!

một nhà vui vẻ một nhà lo, ở trên đám mây cách đó không xa, ba vị cao thủ Tiệt Giáo, Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân lẳng lặng đứng

Quảng Thành Tử vào giờ phút này đang nhíu mày suy tư, suy tư hai câu nói mà lúc Lý Trường Thọ mời y tới Thiên Đình nói kia

câu đầu tiên là:

'Quảng Thành Tử sư huynh là Đại sư huynh Xiển Giáo, ngày hôm nay Thiên Đình muốn thẩm vấn chính là phó giáo chủ Xiển Giáo cùng với đệ tử thân truyền Thánh Nhân, nếu Quảng Thành Tử sư huynh không đến, việc này chẳng phải thiếu đi mấy phần ý nghĩa?'

câu thứ hai là sau khi Lý Trường Thọ quay người cưỡi mây, tiến đến bên cạnh cửu long xa liễn, bay hơn mười trượng lại quay đầu nói một câu:

'Sư huynh không hiếu kỳ, lão sư nói với ta cái gì ở bên trong Thái Thanh Quan?

Nghe câu này Quảng Thành Tử không thể không nghĩ ngợi thêm

hẳn là, Trường Canh đã biết tiền căn hậu quả?

hôm nay thiên cơ lẫn lộn, bần đạo lại ở bên người lão sư, Đại sư bá tuy là Thánh Nhân mạnh nhất, nhưng năm đó cũng không thể đột phá ràng buộc thiên địa, vẫn là bị bức bách tiếp nhận Hồng

Mông Tử Khí, cũng liền không có cách nào vượt qua quy tắc Thiên Đạo mới đúng

vì sao còn có thể suy tính được nhiều như vậy?

Cũng không đúng, Trường Canh sư đệ có chút thông minh, rất có thể là đoán được cái gì, gạ hỏi chính mình một chút

Quảng Thành Tử thầm than trong đáy lòng, Nhân Giáo nhiều thêm một vị sư đệ có thể khuấy động phong vân Tam Giới như vậy, đối với Xiển Giáo mà nói, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu

chẳng qua, chính mình không thẹn với lương tâm, chỉ cầu xứng đáng với lão sư, xứng đáng với Xiển Giáo là được

- Đại sư huynh? Đại sư huynh?

Ống tay áo của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, hóa thành Thái Ất Chân Nhân cao hơn ba tấc, mặc trường bào màu đỏ nhạt, hét lên

Quảng Thành Tử nhíu mày nhìn lại, nghi hoặc nói:

- Sư đệ, ngươi làm sao cũng tới nơi này?

Thái Ất Chân Nhân tặc lưỡi cười một tiếng, liếc nhìn đại đội Thiên Binh phía trước, dẫn âm cười nói:

- Tất nhiên là muốn đi tham gia náo nhiệt, chiếm ngưỡng phong thái của phó giáo chủ nào đó tại Lăng Tiêu bảo điện

- Trường Canh sư đệ không phải đã nói ngươi chớ có nhúng tay vào chuyện này sao?

Quảng Thành Tử thở dài:

- Cái miệng này của ngươi nếu toát ra lời nói gì đó, làm cho sự tình không thể vãn hồi...

- Không thể nào, không thể nào

Thái Ất Chân Nhân cười ngượng ngùng nói:

- Sẽ không thật sự có người cho rằng ta không thể khống chế miệng đó chứ?

- Đại sư huynh yên tâm

Ngọc Đỉnh Chân Nhân mỉm cười lấy ra một món pháp bảo

chỉ thấy pháp bảo này, có hình dạng như vòng cổ, do gân rồng nghiệt long Bắc Hải luyện chế mà thành, hạch tâm là một viên bảo châu được xâu qua gân rồng, nhìn như chỉ có kích thước bằng trái nhãn, lại có thể tùy ý điều tiết

món pháp bảo này cũng không có danh tiếng vang dội gì, có thể coi là pháp khí 'Bế lời nói', đạo vận trên đó chuyên phá đạo hành của Thái Ất Chân Nhân, có thể trong nháy mắt bịt miệng Thái Ất Chân Nhân, cắt đứt lời nói ra

Đậu Suất lương phẩm, Thái Bạch thân tặng

toàn bộ quá trình sản xuất pháp khí do tán tiên Thiên Đình Linh Châu Tử giám sát

Thái Ất Chân Nhân nhìn thấy pháp khí này, trên trán treo đầy vạch đen, Quảng Thành Tử cùng với Hoàng Long Chân Nhân đồng thời nhẹ nhàng thở ra

Quảng Thành Tử liếc nhìn các nơi phía trước, truyền âm nói:

- Đã muốn đi, liền thoải mái đứng ra, đừng có làm sự tình sợ hãi rụt rè như vậy, ngày hôm nay thanh danh của Xiển Giáo chúng ta đã là bị hao tổn, đừng có lại để cho người chê cười

- Được

Thân hình Thái Ất Chân Nhân bay ra, hóa thành kích thường bình thường, bình tĩnh đứng chắp tay

Hoàng Long cười nói:

- Thiên Đình chỉ cần ba danh ngạch, không bằng bần đạo tặng danh ngạch cho Thái Ất sư đệ, bần đạo đi cũng không biết nên nói cái gì, quá xấu hổ

- Ài, cứ đi đi

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Trường Canh thật sự có thể đuổi chúng ta sao?

Quảng Thành Tử mỉm cười gật đầu, trong mắt mang theo vài phần vui mừng

Ngọc Đỉnh Chân Nhân có chút muốn nói lại thôi, nhưng bị Thái Ất Chân Nhân âm thầm kéo lại ống tay áo đạo bào, cũng chỉ có thể than nhẹ một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa

ở trên đám mây phía trước, ba vị tiên Tiệt Giáo đồng thời lâm vào trầm tư

Kim Linh Thánh Mẫu truyền âm nói:

- Bọn họ làm sao lại nhiều thêm một người? Đây không phải chơi xấu sao?

Chương 1434: Như vậy không giống nhau sao?

- Ài

Triệu Công Minh ôn hoà nói:

- Đừng có câu nệ những tiểu tiết này, hơn nữa tới đều là người quen của chúng ta, ngoại trừ Thái Ất nói chuyện khó nghe, Ngọc Đỉnh cùng với Hoàng Long sư huynh đều cũng không tệ

Kim Linh Thánh Mẫu cau mày nói:

- Nếu sau đó xảy ra tranh chấp thì làm sao bây giờ?

Nếu như đấu pháp, ta có thể đối phó với cả bốn người bọn họ, nhưng ở bên trong Thiên Đình tất nhiên là không đánh được, cũng không thể để Trường Canh công khai thiên vị chúng ta, ba cái miệng chúng ta làm sao hơn bốn cái miệng bọn họ?

Triệu Công Minh trầm ngâm vài tiếng:

- Chuyện này...

Đột nhiên nghe thấy bên cạnh có tiên lực dao động, Kim Linh Thánh Mẫu cùng với Triệu Công Minh quay đầu nhìn lại, đã thấy Quỳnh Tiêu thân mang váy dài vàng nhạt đã là bóp nát ngọc phù trong tay, nói một câu đối với tiên lực sắp tiêu tán:

- Tỷ tỷ! Ngươi nhanh tới Thiên Đình một chuyến đi! Ta nghe được tin tức, có người lát nữa muốn ám toán tỷ phu tại Lăng Tiêu bảo điện!

Nói xong, Quỳnh Tiêu vỗ vỗ tay nhỏ, lông mày khẽ nhướng lên

« Giải quyết »

Khóe miệng của một cặp phu thê chưa không khai nào đó đồng loạt giật giật

Kim Linh Thánh Mẫu dở khóc dở cười hỏi:

- Bên trong Lăng Tiêu bảo điện? Ám toán đại thần Thiên Đình?

Triệu Công Minh cũng nói:

- Ngươi tìm lý do cũng không tìm được lý do nào tốt hơn sao, như vậy ai có thể tin? Nhị muội từ lúc mới có linh trí chính là băng tuệ thông minh, vi huynh lúc vẫn là một cơn gió, đẩy ba đám mây nhỏ các ngươi bay trong không trung, nàng cũng đã bắt đầu tìm hiểu bản nguyên đại đạo thiên địa, như vậy sẽ có thể bị ngươi lừa?

Quỳnh Tiêu liếc mắt:

- Nếu như ta nói với ngươi, Kim Linh sư tỷ bị người chặn lại, Tây Phương Giáo triệu tập ba trăm cao thủ vây giết Kim Linh sư tỷ, ngươi sẽ có phản ứng gì?

Triệu Công Minh không chút nghĩ ngợi nói:

- Như vậy sẽ còn có phản ứng gì? Hô một tiếng lão sư cứu mạng, xách theo Định Hải Thần Châu của vi huynh liền xông tới!

- Như vậy không giống nhau sao?

Triệu Công Minh lập tức lộ vẻ mặt giật mình, Kim Linh Thánh Mẫu bên cạnh lại là gương mặt ửng đỏ, ánh mắt nhìn về phía bên cạnh, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cũng không dám lại nói thêm nửa câu

Quỳnh Tiêu xoay động nhãn châu, lập tức bắt được một chút nhược điểm nhỏ

...

Ngọc Đế cùng với Thánh Nhân giằng co, thiên uy trấn áp Ngọc Hư Cung, khiến cho Xiển Giáo giao ra chủ mưu sau lưng 'Phó giáo chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân', việc này đủ để làm dịu lửa giận của Thiên Đình cùng với tiên Tiệt Giáo

dù sao bối phận cùng với tư lịch của Nhiên Đăng bày ở kia, lại thêm Thánh Nhân cũng đã xuất núi, Ngọc Đế cũng thể hiện một phen uy nghiêm Thiên Đình ngút trời

vào lúc này, hầu hết sinh vật trên thiên địa đang theo dõi sự kiện lớn này, hơn phân nửa đều đã rõ ràng, kế tiếp chỉ cần công khai minh bạch tra xét việc này, định tội cho Nhiên Đăng cùng với Cụ Lưu Tôn, việc này coi như bỏ qua

Thiên Đình tổn thất, là thân nhân của một vị thường nga tiên tử, thu được, là lấn áp thanh danh cùng với uy vọng của đại giáo Thánh Nhân

đây kỳ thật đã coi như là một bước đệm rất quan trọng trên con đường phát triển của Thiên Đình

nhưng, tại Tiệt Giáo, bảy vị tiên nhân Xiển Giáo lúc tiến vào thiên môn, Lý Trường Thọ vẫn là đứng ra, ngăn lại bảy vị sư huynh sư tỷ em vợ

cửu long xa liễn trở về Thiên Đình, các lộ Thiên Binh cấp tốc trở lại binh doanh của mình một cách nhanh chóng và có trật tự

mấy vị Thiên Tướng đang che lấp ba thanh kiếm thần kia, để cho bảy tiên Quảng Thành Tử đi qua

thừa cơ hội này, Đạo Nhân Giấy Thái Bạch Kim Tinh của Lý Trường Thọ cưỡi mây trở về, mặt sắc mặt ngưng trọng mời bảy người bọn họ tiến về phía trước thương nghị sự tình sau đó

tất nhiên là không để ý việc nhỏ vì sao Xiển Giáo lại có bốn người đến

Lý Trường Thọ mở ra một tầng kết giới tiên lực, trực tiếp hỏi:

- Quảng Thành Tử sư huynh, Xiển Giáo là muốn giữ lại Cụ Lưu Tôn sư huynh, hay là muốn giữ lại Nhiên Đăng phó giáo chủ? Sau khi xét xử việc này, tất có một chính, một phụ, định tội cũng một nặng một nhẹ

Quảng Thành Tử trầm ngâm vài tiếng, đôi với việc Lý Trường Thọ đột nhiên thẳng thắn như vậy, thật sự cảm thấy có chút không thích ứng y nói:

- Vẫn là mời Thiên Đình làm theo lẽ công bằng, chú ý đến thanh danh của Xiển Giáo chúng ta, Cụ Lưu Tôn sư đệ là đệ tử thân truyền của lão sư, cũng được lão sư yêu thích, lần này bị Nhiên Đăng phó giáo chủ sử dụng, kỳ thật cũng có chỗ bất đắc dĩ, nếu để bần đạo chọn vì lý do cá nhân, tự là muốn để Cụ Lưu Tôn sư đệ ít chịu trách phạt

- Nhưng Nhiên Đăng phó giáo chủ chính là phó giáo chủ Xiển Giáo chúng ta, ở trong giáo cũng là đại năng viễn cổ duy nhất cùng thế hệ với lão sư, ngày hôm nay càng là bay ra từ bên trong tiểu viện của lão sư, như thể bị lão sư hô qua dãy dỗ. Chỗ này, ài... bần đạo ngược lại là không chắc chắn

Lý Trường Thọ: "..."

Chương 1435: bay mau một chút

Quả nhiên, tương đối lao lực khi bắt đầu giao lưu, đây là tương đương với không nói gì, lại biểu đạt cả hai người đều muốn bảo trụ

nếu kiếp trước đội bóng hư không số 1 nào đó ở quê hương Lam Tinh có được một nửa năng lực 'đá bóng' của Quảng Thành Tử, Lý Trường Thọ kiếp trước trước khi chết đoán chừng sẽ bớt đi một sự tiếc nuối

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Đại sư huynh, ngươi từ khi nào trở nên chu toàn như vậy?

Quảng Thành Tử trừng mắt nhìn Thái Ất, Thái Ất yên lặng đưa tay quệt miệng, hạ một đạo cấm chế tùy thời có thể đột phá

Lý Trường Thọ quay người hỏi Triệu Công Minh:

- Tiệt Giáo có ý kiến gì không?

- Xử Nhiên Đăng!

Kim Linh Thánh Mẫu mắng:

- Nhiên Đăng này cũng không phải thứ gì tốt, Cụ Lưu Tôn tốt hơn, Nhiên Đăng là kẻ chủ mưu tự nhiên phải gánh chịu tội!

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, giơ ngón tay cái đối với Kim Linh Thánh Mẫu, hắn liếc nhìn Quảng Thành Tử, cười nói:

- Nếu sư huynh sư tỷ đều đã biểu đạt ý kiến, Quảng Thành Tử sư huynh là hai người đều muốn, Kim Linh sư tỷ nói muốn để Nhiên Đăng gánh tội chính, như vậy sư đệ ta sẽ theo đó mà làm

nói xong, Lý Trường Thọ chắp tay một cái, không cho Quảng Thành Tử cơ hội mở miệng trực tiếp giải trừ kết giới xung quanh, mỉm cười bay đi

Kim Linh Thánh Mẫu cười nói:

- Trường Canh làm việc, thật đúng là chu toàn, vậy mà lại hỏi chúng ta một tiếng trước

Hoàng Long Chân Nhân cũng là không khỏi tán thưởng:

- Đúng vậy, nếu có thể cộng sự với Trường Canh, thật sự không cần quá hao tâm tổn trí, chuyện gì cũng đều đã sắp xếp xong xuôi, ha ha ha

Thái Ất Chân Nhân co giật khóe miệng mấy lần, cách Hoàng Long Chân Nhân cùng với Kim Linh Thánh Mẫu xa một chút

không bao lâu, Ngao Ất cùng với Linh Châu Tử vội vàng đi đến, đưa bảy vị đệ tử Thánh Nhân Đạo Môn đến thiên môn, hai bên tự có Thiên Tướng Thiên Binh bảo vệ

lại đến Thiên Đình, bảy vị tiên nhân đều có thể trực quan cảm nhận được, Thiên Đình so với mấy trăm năm trước có khác biệt rõ ràng

đầu tiên, là sinh linh càng nhiều hơn một chút

biển mây vốn dĩ mênh mông vô bờ kia, lúc này lọt vào trong tầm mắt phần lớn có thể nhìn thấy từng tòa tiên sơn, từng mảnh từng mảnh lầu các hoàn vũ

đây là theo yêu cầu của Lý Trường Thọ, ở phía dưới thất trọng thiên Thiên Đình, khu vực sẽ được phát triển một cách có trật tự, theo phẩm cấp của tiên thần, xây dựng một số lượng lớn các khu tập thể, căn hộ phòng đơn, căn hộ áp mái, toà nhà nhỏ có sân, đại trận tiểu điện

đây tất nhiên sẽ không thu linh thạch, mà là ban thưởng dựa theo phẩm giai thần vị, xem như một bộ phận ban thưởng khích lệ trong kế hoạch tân tinh của Thiên Đình

tiếp theo, chính là lực lượng Thiên Đạo bên trong Thiên Đình, càng nồng đậm hơn mấy lần so với trước đó

bảy vị cao thủ bọn họ không có nghiệp chướng, dù sao cũng coi như nhân vật có số má bên trong thiên địa, nhưng ở chỗ này, lại cảm nhận được lực bài xích Thiên Đạo rõ ràng như thể muốn đẩy bọn họ ra vậy

Linh Châu Tử đi theo bên người Thái Ất Chân Nhân, bị Thái Ất Chân Nhân xoa đầu, hỏi han ân cần

cũng liền vào thời khắc này, đại âm dương sư sẽ buông xuống theo đuổi quyết chí thề không đổi của y đối với âm dương đại đạo, hưởng thụ tình sư đồ thuần khiết giữa hai người

để Linh Châu Tử tới Thiên Đình lịch luyện, bây giờ nặn ra được mọt nam tử hán khuôn mặt thanh tú, tính cách kiên cường...

Thái Ất Chân Nhân cũng là bởi vì việc này, mới không so đo sự tình năm đó bị Lý Trường Thọ lừa dối, trêu chọc thất tình Tiểu Nộ

bảy vị tiên nhân bay được nửa đường, chợt nghe phía trước nổi trống, các nơi Thiên Đình xuất hiện đạo đạo lưu quang, mấy ngàn tiên thần chạy tới phía trước Lăng Tiêu bảo điện, tràng diện cũng có chút hùng vĩ

- Chúng ta bay mau một chút

Triệu Công Minh cười dùng tay làm dấu mời, vung vẩy tay áo, một tia đạo vận mang theo Thiên Binh Thiên Tướng hộ tống bọn hắn tiến về phía trước Lăng Tiêu bảo điện 'xem lễ', nhanh như điện chớp mà đi về hướng Lăng Tiêu bảo điện

đợi bọn hắn đuổi đến, lại kiến thức một phen hiệu suất của Thiên Đình

từng vị từng vị Thiên Binh nối đuôi nhau ghé qua, chỉ dùng nửa canh giờ, dựng lên một tòa 'Đại hội trận' ở trước Lăng Tiêu bảo điện

văn thần võ tướng Thiên Đình đứng yên hai bên, Ngọc Đế bệ hạ từ bảo tọa nhập tọa tại cửa điện Lăng Tiêu bảo điện, bên cạnh còn để lại một ghế trống cho Vương Mẫu nương nương

trên những bậc thang trước điện, mỗi vị chính thần Thiên Đình đều có một chiếc ghế bành bằng ngọc

ở phía trước bậc thang Lăng Tiêu bảo điện, ba chiếc bàn dài hơi tách ra, phủ vải vàng, cái ghế cũng đổi thành 'Ghế bành' màu vàng

Thái Dương Tinh rải ánh sáng xuống, tinh tú khắp bầu trời hiện ra dấu vết nhàn nhạt, một chút điểm điểm tiên quang

tinh kỳ phất phới, mấy vạn Thiên Binh bày trận trái phải, bên trên chiến trận phơi bày long, hổ chi tướng

Chương 1436: Chuyển một chỗ ngồi

tiếng trống dồn dập vang lên, hai hàng dọc gạt ra ngay ngắn, giống như đại bàng giương cánh, mười mấy vị Thiên Tướng gõ trống đinh tai nhức óc

tràng diện lớn như vậy, tự nhiên không thể thiếu quyền thần Thiên Đình cổ lão, Đông Mộc Công

chỉ thấy Mộc Công thân mang một thân trường bào đỏ sậm, mái tóc trắng cũng là có chút phiêu dật, đi đến bàn dài ngoài cùng bên phải nhất, cất cao giọng nói:

- Mời các vị đệ tử Đạo Môn Thánh Nhân tiến về phía trước nhập tọa!

Vừa dứt lời, liền có bảy vị Thiên Tướng khiêng ghế bành bay tới, bên trái ba cái, bên phải bốn cái dưới ba cái bàn dài

nhóm tiên Quảng Thành Tử, Kim Linh Thánh Mẫu bình tĩnh đi về phía trước nhập tọa, đương nhiên sẽ không bởi vì một chút tràng diện ấy liền rụt rè

Mộc Công nghiêm mặt nói:

- Theo đề nghị của Thái Bạch Tinh Quân, được Ngọc Đế bệ hạ cho phép, bảy vị tiên nhân đại biểu Đạo Môn đến đây tham dự phiên toà Thiên Đình thẩm vấn phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng, đệ tử Xiển Giáo Cụ Lưu Tôn, nếu mấy vị cảm thấy, trong lúc phiên toà thẩm tra xử lý vụ án « thường nga vu hãm Thiên Tướng », có chỗ không ổn, chỗ không đúng, chỗ không nên, còn thỉnh ra hiệu cho chủ tọa phiên tòa đưa ra ý kiến, lại mở miệng nói

bảy vị tiên Xiển Giáo từng người gật đầu

sau đó, Mộc Công lại hô:

- Mời chủ toạ Thái Bạch Tinh Quân!

Tiếng nói rơi xuống, một chùm tiên quang rơi xuống từ bên cạnh, Lý Trường Thọ hiếm khi mặc 'Triều phục' đầu tiên là hành lễ đối với Ngọc Đế trước điện, sau đó chậm rãi đi tới

một thân thư thái bào nền trắng mạ vàng, mái tóc trắng phất phơ, tay cầm phất trần nhặt được tại Đậu Suất Cung

Lý Trường Thọ hai mắt như điện, mỗi khi đi một bước, liền có uy áp nhàn nhạt nhộn nhạo lên

đừng nói là Thiên Binh Thiên Tướng văn thần tiểu lại, liền ngay cả đại năng như Triệu Công Minh, Quảng Thành Tử, cũng đều cảm nhận được đạo cảnh đã tuyệt đối không thể khinh thường của Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ sau khi đi đến bàn dài, cùng với Đông Mộc Công vái chào lẫn nhau, cùng nhau nhập tọa

sau đó nói:

- Chuyện hôm nay, có quan hệ đến thường nga Nguyệt Cung, cũng bởi vì Thái Âm Tinh Quân thấu hiểu lòng người, ngày hôm nay trợ lý xử án, bệ hạ đặc biệt cho phép, mời Thái Âm Tinh Quân Quảng Hàn Cung!

Lý Trường Thọ còn chưa dứt lời, một vệt bóng hình xinh đẹp đã xuất hiện ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, càn khôn đạo vận chậm rãi nhộn nhạo quanh người

chúng tiên chưa thấy rõ khuôn mặt thân hình của nàng, một vệt sương mù hơi mỏng phiêu tán, thân hình nàng nhẹ nhàng lắc lư, đã là đến sau chiếc bàn dài bên cạnh Lý Trường Thọ

Hằng Nga Quảng Hàn Cung

chỉ tiếc, Hằng Nga lúc này giấu mình trong đám mây mù trắng, không lộ ra chân thân

nàng vái chào đối với Ngọc Đế, lại hạ thấp người hành lễ đối với Lý Trường Thọ, không nói một lời phối hợp ngồi xuống

cao lãnh

Lý Trường Thọ cười cười, khuôn mặt nghiêm nghị, trong hai mắt thần quang lấp lóe, kinh đường mộc trong tay giơ lên, lại nặng nề rơi xuống

- Mang Cụ Lưu Tôn, Nhiên Đăng, Biện Trang, và tất cả những người có liên quan!

Bên cạnh vang lên tiếng bước chân, Dương Tiễn, Kim Bằng mỗi người dẫn đầu một đội Thiên Tướng, áp giải Cụ Lưu Tôn cùng với Nhiên Đăng tiến về phía trước

sắc mặt của Nhiên Đăng như thường, khuôn mặt của Cụ Lưu Tôn u ám

Trong mắt Lý Trường Thọ thoáng xẹt qua sát khí, lại là lộ ra mấy phần ý cười

- Người đâu, trước chuyển một chỗ ngồi cho minh chủ Tiên Minh

Chuyển một chỗ ngồi... một chỗ ngồi... một chỗ ngồi...

Nhiên Đăng nhìn băng ghế cao không quá ba tấc trước mặt, lần đầu tiên kể từ khi rời khỏi Ngọc Hư Cung sau đó bị mang đến Thiên Đình, lần đầu tiên khẽ nhíu mày

lại nhìn sang bên cạnh, Linh Châu Tử bưng một tấm bồ đoàn bình thường đặt ở phía sau Cụ Lưu Tôn

khuôn mặt của lão đạo khô gầy này chợt tối sầm lại một chút

- Ngồi đi

Ở ngay phía trước, Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên

Bẹn đùi Cụ Lưu Tôn run run, vô thức muốn ngồi xuống, nhưng lại liếc nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân ở phía trước một chút, cúi đầu không dám có động tác gì

Nhiên Đăng nhìn về phía trước, nhìn Lý Trường Thọ bộ dáng lão thần tiên

Lý Trường Thọ lúc này không có chút cảm giác áp bách nào, má trái viết [Đi], má phải viết [Quá trình], khiến người khác căn bản không hiểu tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì

Nhiên Đăng Đạo Nhân chậm rãi ngồi xuống, ngồi khoanh chân trên băng ghế nhỏ, sửa sang lại vạt áo khoan bào

lão rốt cuộc cũng mở miệng, chậm rãi nói:

- Bần đạo là phó giáo chủ Xiển Giáo, sinh tại viễn cổ, bạn linh đăng nhi hành, chiếu tam sinh, tam tử, tam luân hồi chi đạo. Thiên Đình mặc dù chấp chưởng Tam Giới, thiên quy ước thúc chúng sinh, sinh linh tiên thiên phải chăng cũng chịu ước thúc ngang bằng sinh linh hậu thiên?

- Bần đạo trước tiên hỏi một chút, sinh linh tiên thiên sinh ra trước khi Thiên Đạo thành hình, không vào ngũ hành, chưa liệt Tam Giới, Thiên Đình có quyền gì thẩm vấn?

Chương 1437: rất có trình độ

Bây giờ liền bắt đầu tranh luận

Quan điểm của Nhiên Đăng, có vẻ đầy sơ hở và dễ bác bỏ, thực ra lại đầy cạm bẫy

nếu để cho Hoàng Long Chân bên cạnh Nhân tới biện hộ, nhất định sẽ hỏi ngược một câu 【 Thiên Đạo chí công vô tư, tiên thiên hậu thiên lại có gì khác nhau? 】

Câu này phạm vào cấm kỵ tại thời điểm này

một số lời chỉ có thể ngầm hiểu trong lòng, không thể trực tiếp bày tỏ chúng trước khi thời gian đến

mà trong thiên địa hiện nay, bàn tay lớn có thể chi phối phong vân biến ảo, phần lớn vẫn là sinh linh tiên thiên; chúng đại năng cao thủ Đạo Môn, ngoại trừ Nhân Giáo, đa số cũng đều là sinh linh tiên thiên

lời này của Nhiên Đăng, kỳ thực là đang chuyển hướng trọng tâm của ngày hôm nay, phân tán lực chú ý của chúng tiên thần, dẫn mâu thuẫn về chủ đề cũ là 'Sinh linh tiên thiên cùng với sinh linh hậu thiên tranh đoạt tài nguyên thiên địa' này

thuận tiện còn có thể đả kích uy tín Thiên Đình một đợt, làm cho quần thể sinh linh tiên thiên sinh ra đề phòng thậm chí phản cảm đối với Thiên Đình

lão quỷ biện

đạo đạo ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt Lý Trường Thọ, muốn biết rõ mấu chốt của mấy vị đại lão nơi đây, cũng muốn xem Lý Trường Thọ phản bác như thế nào

Lý Trường Thọ bảo trì nụ cười thản nhiên, mặc dù cũng không muốn đi theo Nhiên Đăng, nhưng vấn đề này của Nhiên Đăng, vừa vặn có thể để cho hắn thuận thế tuyên dương lý niệm Thiên Đình một phen

Lý Trường Thọ buông xuống kinh đường mộc, lộ ra ý cười hiền lành, tán dương:

- Câu hỏi này của ngươi rất có trình độ

Nhiên Đăng lập tức nhíu chặt lông mày, liên tưởng đến mấy lần kinh nghiệm bị hố trước đó, giờ phút này lại có chút lo sợ bất an

Lý Trường Thọ dựa vào ghế bành, trái duỗi tay ra, bên cạnh lập tức có một thiếu nữ linh hoạt bước nhanh đi tới, đưa ra một vạc trà ngọc lớn

thiếu nữ kia tất nhiên là Thỏ Ngọc, thừa dịp cơ hội này, đi theo chủ nhân tới bưng cái trà, đưa cái nước, cũng coi như gia tăng một chút tư lịch Thiên Đình

Lý Trường Thọ nhấp một ngụm nước trà, buông vạc trà xuống, điều hoà khí tức, chậm rãi nói:

- Hôm nay, là lần đầu tiên Thiên Đình thẩm tra xử lí sinh linh mang tội ác có lực ảnh hưởng tương đối cao như tiên thiên đại năng cộng thêm phó giáo chủ đại giáo như ngươi, sự kiện ngày hôm nay chắc chắn sẽ có tác động sâu rộng và cũng sẽ trở thành tiêu chuẩn để Thiên Đình đối phó với những trường hợp như vậy trong tương lai

- Cho nên, trong phiên tòa hôm nay, chúng ta phải làm rõ một số khái niệm. Đầu tiên, là chủ thể phạm tội, chủ thể phạm tội này, có thể được định nghĩa thành hai loại, một loại là sinh linh, một loại là tổ chức bao gồm nhiều sinh linh

- Sinh linh tiên thiên sinh ra trước Thiên Đạo, nhưng bản thân được cấu tạo từ cái gì? Nguyên thần và thân thể, không khác gì sinh linh hậu thiên, đối với sinh linh làm ra cống hiến đối với thiên địa, chúng ta không thể phủ nhận

- Tuy nhiên, đây là phiên tòa cuối cùng, sau khi xác định tội lỗi, sẽ cân nhắc phải chăng có thể miễn trừ một ít trừng phạt, mà không thể xen vào toàn bộ quá trình thẩm tra xử lí, liền giống với Nhiên Đăng phó giáo chủ ngày hôm nay

Lý Trường Thọ dừng lại một chút, cười nói:

- Giả định, ngày hôm nay phán định Nhiên Đăng phó giáo chủ, có ý định phá hư sự an ổn của Tam Giáo, có ý đồ bốc lên Tam Giáo đại chiến, cũng vì thế bức hiếp thường nga, sát hại người nhà thường nga, mưu hại tướng lĩnh Thiên Đình quan trọng, ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, có thể nói tội ác tày trời, cần trực tiếp trảm!

Chữ trảm này, ẩn chứa một luồng sát khí mạnh mẽ, làm cho tất cả tiên thần toàn trường giật mình

Thiên Đình muốn giết Nhiên Đăng?

Ngữ điệu của Lý Trường Thọ lại hơi hoãn:

- Nhưng cân nhắc đến, Xiển Giáo là đại giáo Thánh Nhân, Thánh Nhân lão gia chính là nền tảng của Thiên Đạo, Xiển Giáo cũng làm ra cống hiến kiệt xuất vì thiên địa phát triển. Mặc dù cá nhân Nhiên Đăng phó giáo chủ không làm ra bao nhiêu chuyện tốt, nhưng thân là phó giáo chủ Xiển Giáo nhiều năm như vậy, cũng coi như có một chút công lao

- Cho nên đổi trừng phạt vốn nên hồn phi phách tán, hóa thành đánh vào luân hồi... mọi người rõ chưa?

- Đương nhiên, ta chỉ là lấy một thí dụ, không thể trực tiếp kết tội một ai đó, có lẽ mọi người có chút choáng, bản thần sẽ tóm tắt ngắn gọn cho các vị, khục khục!

Đảo mắt tứ phương, quanh người Lý Trường Thọ phun trào thần uy, phảng phất có năng lực ngôn xuất pháp tùy, liền nghe hắn cất cao giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi!

- Thứ nhất, Thiên Đình thẩm tra xử lí là tội ác của sinh linh, mà không phải thân phận sinh linh

- Thứ hai, ở bên trong quá trình thẩm tra xử lí, không cân nhắc thân phận sinh linh, nhưng trước khi trừng phạt sẽ cân nhắc công lao trước đó, kỳ thật Thiên Đình chỉ cần làm được có công tất có thưởng, vậy cần gì phải cân nhắc công lao trước đó?

Chương 1438: lợi hại

- Thứ ba, Thiên Đình là do Đạo Tổ lão gia lập ra, chưởng quản quy tắc Tam Giới, trên thực tế, Thiên Đình cũng không phải là muốn phát triển thành bá quyền khống chế toàn bộ sinh linh, mà là muốn để cho sinh linh tuân theo quy tắc

- Giống như chủ thể sinh linh hiện nay, là tiên, phàm, linh, quỷ, ma, cùng với tiên thần nằm trong danh sách Thiên Đạo đại biểu cho Thiên Đạo! Thiên Đình sẽ đảm bảo tiên tiêu dao tu hành, tìm kiếm đại đạo chân ý, cũng sẽ bảo hộ phàm nhân tránh bị Tiên Ma ức hiếp, có thể bình ổn vượt qua một đời; Càng sẽ cổ vũ linh mở linh trí, khiến cho quỷ có kết thúc!

- Ta không dám nói, Thiên Đình có được tuyệt đối chính nghĩa, dù sao Thiên Đạo cũng có khiếm khuyết, đại đạo không hoàn mỹ, tổng thể Thiên Đình cũng là do sinh linh cấu thành, không phải pháp bảo lạnh lùng, không có khả năng hoàn mỹ không khiếm khuyết

- Nhưng ở dưới sự dẫn dắt của Ngọc Đế bệ hạ, chúng ta sẽ tiếp tục tiến lên và phát triển không ngừng. Thiên Đình sẽ không ngừng hoàn thiện trong quá trình thay đổi, thể chế Thiên Đình cũng sẽ không ngừng cải tiến, để tìm sự cân bằng giữa sự ổn định của thiên địa và nhu cầu của chúng sinh

- Sau này, mặc kệ gặp phải khó khăn gì, hoặc là chế độ Thiên Đình có một ngày trở nên có chút lạc hậu, có chút cồng kềnh, nhưng chỉ cần biến hóa vẫn tồn tại, sinh linh đều có thể đáp lại hy vọng đối với Thiên Đình!

- Đương nhiên, chúng ta không thể làm cho tất cả sinh linh hài lòng đối với Thiên Đình, ham muốn của sinh linh là không giới hạn, nhưng chúng ta muốn mang đến chính nghĩa cho đại đa số sinh linh!

- Một bước này, liền từ hôm nay, từ thẩm vấn Nhiên Đăng phó giáo chủ, phóng về phía trước!

- Thiên Đình muốn thành lập quy tắc, không có quan hệ đến tiên thiên hậu thiên, cùng với không quan hệ với đại đạo, Luyện Khí Sĩ, phàm nhân; Thiên Đình từ đầu đến cuối theo đuổi, là công bằng! Là chính nghĩa! Là công bằng chính nghĩa!

Lời nói rơi xuống, trong sân khắp nơi tiếng kim rơi cũng có thể nghe được

Lý Trường Thọ chẳng biết lúc nào đã đứng lên, giờ phút này thần quang chiếu rọi, như thể không có cách nào nhìn thẳng

hắn không chút hoang mang chậm rãi ngồi xuống, như thể vừa rồi chỉ đang nói chuyện nhỏ nhặt, lại nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân ánh mắt có chút hoảng hốt kia, tay nâng kinh đường mộc lên, sau đó chậm rãi rơi xuống

đương ~

- Biện Trang tướng quân, hãy nói những gì ngươi đã trải qua

- Vâng, Tinh Quân

Biện Trang thấp giọng đáp ứng một câu, vừa định mở miệng nói chuyện, xung quanh lại truyền đến ầm ĩ tiếng hô hoán

Chúng tiên thần Thiên Đình, chúng Thiên Binh Thiên Tướng cùng kêu lên reo hò, không ít hán tử huyết tính mặt đỏ lên, mê mang trong mắt không ít tu sĩ rút lui, không ít tiên tử càng là trong mắt hào quang chói lọi...

Phía trên bậc thang, chỗ cửa điện, Vương Mẫu Nương Nương chẳng biết lúc nào đã đến, liếc nhìn Ngọc Đế bệ hạ đang cười to bên người, cũng chỉ có thể mỉm cười than nhẹ

mà đám lão nhân tại lúc Thiên Đình yếu ớt đã vào Thiên Đình như Mộc Công, Nguyệt Lão, vào giờ phút này phần lớn nước mắt tuôn đầy mặt

bọn họ, phấn đấu tại Thiên Đình như vậy nhiều năm, rốt cuộc cũng có một mục tiêu phấn đấu rõ ràng...

lại nhìn bảy vị cao thủ Đạo Môn

trong mắt Triệu Công Minh, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lấp loé hào quang, trong ánh mắt Kim Linh Thánh Mẫu nhìn Lý Trường Thọ cũng có rất nhiều thưởng thức, trong cái miệng nhỏ nhắn của Quỳnh Tiêu tràn đầy tán thưởng

Hoàng Long Chân Nhân xoa xoa nước mắt trên khóe mắt, cảm khái nói:

- Nếu không phải bần đạo không có bản lĩnh gì, cũng muốn làm một tiểu thần tại Thiên Đình, mưu phúc lợi cho sinh linh

Thái Ất Chân Nhân cười xùy một tiếng:

- Thiên Đình cũng không thiếu linh vật thưởng thức

cái trán Hoàng Long Chân Nhân treo đầy hắc tuyến, Thái Ất Chân Nhân xấu hổ cười một tiếng, thấp giọng nói vài câu xin lỗi, xin lỗi, thật sự là miệng nhanh hơn não không kìm được

- Yên lặng một chút, mọi người yên lặng một chút!

Lý Trường Thọ đưa tay ép xuống, ồn ào khắp nơi nhanh chóng yên tĩnh lại

lần này, Lý Trường Thọ không lại nhìn Nhiên Đăng nhiều, mà là nhìn về phía Biện Trang:

- Nói kỹ càng một chút, chỉ nói những gì ngươi trải qua là được, chú ý khống chế cảm xúc

- Ài, vâng!

Biện Trang thở dài, cảm xúc dâng trào, vành mắt đỏ lên, hai mắt rơi lệ, thấp giọng nói:

- Tiểu tướng vốn là thiếu chưởng quỹ Thiên Nhai, trong nhà có nhà có ruộng, nhờ có ngài chỉ điểm...

Sáo lộ thổi đèn ba tầng, chính thức kéo ra

...

'Sư phụ... thật là lợi hại. '

Đằng sau chúng tiên thần, Long Cát âm thầm tán thưởng trong đáy lòng, nàng đang cùng với mấy vị tiên tử Dao Trì xem náo nhiệt, tai nghe đoạn diễn thuyết của sư phụ nhà mình vừa rồi

nàng là con gái của Thiên Đế, thậm chí cũng đều có chút huyết mạch sôi trào...

Có sao nói vậy, sư phụ ở bên trên vị trí quyền thần Thiên Đình này, quả thực là có một loại không thể thay thế nào đó

Chương 1439: Có vấn đề!

Nhiên Đăng Đạo Nhân kia hoàn toàn không có quyền chủ động, vừa mới phát khởi thế công, sư phụ không vội không chậm phản kích, không chỉ có làm cho lời nói của Nhiên Đăng Đạo Nhân không có chỗ dừng chân, lại tỏ ra vô cùng không phóng khoáng, càng là dựng nên ngọn cờ quý giá nhất cho Thiên Đình

—— tính chính nghĩa quản lý Tam Giới

trước đây lực ảnh hưởng của Thiên Đình, có thể xem là lực uy hiếp của Đạo Tổ lão gia kéo dài

nhưng bắt đầu từ hôm nay, lực ảnh hưởng của Thiên Đình vượt ra khỏi phạm vi Đạo Tổ uy hiếp, cũng đi lên trên một con đường rõ ràng!

Không ngừng sửa đổi, không ngừng hoàn thiện, không có hoàn mỹ mà theo đuổi hoàn mỹ trình độ lớn nhất, giữ gìn quy tắc cùng với trật tự Tam Giới

đây chẳng phải là một con đường, làm dịu nghiệp chướng sinh linh, ngăn cản Cửu Ô tuyền xâm nhập chính xác nhất sao?

Long Cát càng nghĩ, càng cảm thấy chính mình trước đây xem thường cách cục của sư phụ nhà mình

đương nhiên, nàng vốn dĩ cũng đã đặt sư phụ ở trước phụ thân mình, chỉ là ngày hôm nay mới biết, trong lòng sư phụ to lớn cỡ nào...

- Điện hạ? Long Cát điện hạ?

Phía sau đột nhiên có dẫn âm bay tới

Long Cát công chúa khẽ nhíu đôi mi thanh tú, quay người nhìn lại, đã thấy mấy vị Thiên Tướng đứng ở cách đó không xa, khuôn mặt có chút lo lắng

nàng hơi nháy mắt mấy cái, nhớ lại sư phụ dạy bảo nhiều năm, phản ứng đầu tiên chính là...

Làm sao lại đột nhiên tìm ta? Có thể có tính kế hay không?

Chính mình ở Thiên Đình cũng không có thần vị thực quyền, chẳng qua tiên tịch là tiên tử Dao Trì, mấy vị Thiên Tướng này nhìn mặc dù không lạ mắt, nhưng tại sao lại đến nơi đây vào lúc này, đột nhiên gọi chính mình?

Rõ ràng có vấn đề!

Long Cát biết, thân phận của chính mình đặc thù, tuy rằng không có gì to tát, nàng chỉ là có phụ thân là Thiên Đế, mẫu thân là Vương Mẫu, nhưng nàng cũng chưa từng hưởng thụ đặc quyền Thiên Đình cái gì, ở bên trong Thiên Đình cũng coi như không được nhiều người biết đến

nơi đây có nhiều tiên thần như vậy, vì sao Thiên Tướng có việc, sẽ đi tìm chính mình?

Những gì sư phụ dạy, sư phụ dặn, nàng thời khắc không dám quên

Long Cát suy nghĩ như thế trong đáy lòng, truyền âm nói với mấy vị Thiên Tướng kia:

- Mấy vị tướng quân, không biết tìm ta có chuyện gì?

- Điện hạ! Đại sự!

Một vị Thiên Tướng lo lắng truyền âm nói:

- Đại năng Tiệt Giáo Vân Tiêu đến Đông Thiên Môn, có thể đi hỏi Tinh Quân đại nhân, có nên cho qua hay không, lại nên cho qua như thế nào

Vân Tiêu!

Trong đôi mắt đẹp của Long Cát liên tục xuất hiện hào quang, trực tiếp truyền âm nói:

- Vậy thì còn chờ gì nữa, Vân Tiêu tiên tử chính là đạo lữ của lão sư nhà ta, sao đến còn bị các ngươi ngăn cản?

- Nhưng theo như quy củ Thiên Đình, không phải tiên tịch Thiên Đình đều không được tiến vào Thiên Đình, mạt tướng lúc này mới sốt ruột! Chứ không phải ta không nhận ra đó là đạo lữ của Tinh Quân đại nhân

Long Cát hơi suy nghĩ, liếc nhìn sư phụ đang thẩm tra xử lý Nhiên Đăng Đạo Nhân, rất nhanh liền có chủ ý

- Mấy vị tướng quân tạm chờ một lát, ta đi mời ý chỉ của mẫu thân

nói xong, Long Cát đi vòng ra phía trước Lăng Tiêu bảo điện, lặng lẽ đi đến chỗ cửa điện, sau khi hạ thấp người hành lễ đối với Vương Mẫu, nhỏ giọng thì thầm vài câu

Vương Mẫu lộ ra mấy phần mỉm cười, cho Long Cát một tấm ngọc bài, lại mệnh nàng mang thêm một chút tiên tử đi qua, bày ra nghi trượng

mặt mũi tất nhiên là phải cấp cho

đợi Long Cát tự mình đi Đông Thiên Môn đón người, Vương Mẫu cùng với Ngọc Đế âm thầm thương nghị vài câu, sai người chuyển đến một chiếc trường kỷ mềm mại, liền đặt ở bên người Vương Mẫu nương nương

trường kỷ này, do linh san hô mười vạn năm Đông Hải điêu khắc thành, trên đó điểm xuyết đại trân châu Nam Hải, phỉ thúy mã não Tây Hải, huyền thanh băng hỏa thạch Bắc Hải

bông làm bằng tơ tằm và sa tanh, đệm là ánh ban mai được các tiên tử hái mỗi ngày trên Thái Dương Tinh khi mặt trời mọc ở phương đông...

không bao lâu, Long Cát dẫn Vân Tiêu cưỡi mây, tiên tử chen chúc xung quanh, bên ngoài Thiên Binh hộ vệ

có thể coi là bóng người trọng trọng, cảnh xuân tươi đẹp, vẫn như cũ không có cách nào che lấp vẻ trong trắng tao nhã, Vân Tiêu đứng lẳng lặng ở trên mây, chính là tư thái bất phàm, ôn nhu ưu nhã như vậy

ở trong sân, Lý Trường Thọ tất nhiên là đã sớm phát hiện bóng hình xinh đẹp của Vân Tiêu

nhưng bây giờ là thời khắc mấu chốt thẩm vấn Nhiên Đăng, không thể phân tâm, bên cạnh Vân Tiêu lại có Long Cát bồi tiếp...

Lý Trường Thọ cũng liền không tiến hành chào hỏi, chuyên tâm sáo lộ, khục, chuyên tâm thẩm vấn Nhiên Đăng

chỉ là cái eo càng thêm thẳng tắp, biểu tình càng thêm nghiêm túc, tiếng nói cũng càng thêm vang dội

làm thế nào để đạo lữ chưa lập gia đình tin tưởng chính mình có thể phách cường kiện, là môn bắt buộc của mỗi một nam nhân

Chương 1440: Định tội

Vân Tiêu theo Long Cát đến gần Lăng Tiêu đại điện, vốn không nguyện ý tiếp tục đi vào, một là sợ quấy rầy Lý Trường Thọ làm việc, hai là cũng không muốn bị quá nhiều người nhìn chăm chú

nhưng Long Cát đã là dẫn âm hô:

- Sư nương, mời ngài sang bên này nhập tọa

Vân Tiêu cũng không biết nên cự tuyệt như thế nào, lạc lối ở trong từng tiếng sư nương, chậm rãi đến trước điện

nàng khẽ khom người đối với Ngọc Đế Vương Mẫu, xưng một tiếng sư thúc

Ngọc Đế mỉm cười gật đầu, cũng không mở miệng, Vương Mẫu lại là đứng dậy nắm tay Vân Tiêu hỏi han ân cần một hồi, làm cho Vân Tiêu hơi có chút khó chịu

trong sân, từng cặp mắt không thể tránh né nhìn qua

khi thấy Vân Tiêu đến, hơn nữa lúc này Vân Tiêu cũng không dùng mây mù che lấp tự thân, tiên thần đầy trời tán thưởng đủ loại đáy lòng

mà khi thấy Vân Tiêu cùng với Vương Mẫu cùng nhau nhập tọa, ngồi ở trên chiếc trường kỷ xa hoa kia, bên cạnh có công chúa Thiên Đình Long Cát đứng yên phụng dưỡng, phía sau có hai vị tiên tử Dao Trì bưng trái cây tiên nhưỡng...

Quỳnh Tiêu, Thái Ất, Triệu Công Minh: "..."

Tâm tính mất cân bằng

Vân Tiêu sau khi tới cũng không nhiều lời, lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở trên trường kỷ, sau khi dẫn âm chào hỏi đối với Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Kim Linh, liền không chớp mắt nhìn chăm chú vào bóng lưng Lý Trường Thọ, nghe tiếng nói của Lý Trường Thọ thuận tiện đề phòng 'Tập kích' có khả năng xuất hiện

trong tay áo nàng cất giấu Hỗn Nguyên Kim Đấu, cùng với tượng ngọc thu nhỏ lại bằng lòng bàn tay, tùy thời có thể ném ra

lại nghe thẩm án trong sân

Biện Trang kể xong chuyện lúc trước, vị thường nga trọng thương kia hiện thân, kể sự tình chính mình bị kẻ xấu áp chế bức hiếp

Lý Trường Thọ lại đưa tới ba kẻ đồng loã, mấy vị nhân chứng, để Kim Bằng Điểu thả ra hồn phách cứu trở về trước đây, sau khi đoàn tụ với thường nga, hỏi rõ là người phương nào giết bọn họ, đáp án đạt được chính là mấy vị tán tu

nơi này có một điểm tương đối mấu chốt

Lý Trường Thọ hỏi:

- Các ngươi phần lớn chỉ có tu vi yếu ớt, thuộc về hàng ngũ phàm nhân, như vậy sau khi mấy tên tán tu giết người, vốn có thể đốt thi không để lại dấu vết, làm cho các ngươi hồn phi phách tán, tại sao lại lưu lại sinh hồn của các ngươi?

Hồn phách này ấp úng, không biết giải thích như thế nào

một bên có Thiên Tướng vượt qua đám người đi ra, tiến về phía trước bẩm báo:

- Hồi bẩm Tinh Quân đại nhân, mạt tướng trước khi vào Thiên Đình từng lịch luyện tại ba ngàn thế giới, làm quen với không ít bạn tốt, biết được sự tình nơi đây, những tán tu được thuê tới sát sinh đó, cũng có một quy củ, nếu như cố chủ không nói muốn diệt sinh hồn, bình thường cũng sẽ không diệt sát sinh hồn, dùng chuyện này để làm giảm nghiệp chướng gia thân

- Thì ra là thế

Lý Trường Thọ nói:

- Ngao Ất tướng quân, lại đi Thông Minh Điện, khảo chứng thật giả của việc này

- Vâng!

Ngao Ất lĩnh mệnh lui lại, cấp tốc chạy tới bên trong Thông Minh Điện

Lý Trường Thọ nói:

- Bản án thẩm tra đến đây, tin tưởng các vị đã rõ các mấu chốt trong đó, thuê mấy vị tán tu Luyện Khí Sĩ này, chính là Luyện Khí Sĩ Xiển Giáo Cụ Lưu Tôn, trước đây Cụ Lưu Tôn đã nhận tội, Mộc Công!

Đông Mộc Công đứng dậy, mở ra một quyển trục biểu hiện ra đối với các nơi, phía trên là lời khai do Cụ Lưu Tôn ký tên

Lý Trường Thọ lại hỏi:

- Cụ Lưu Tôn, ngươi có nhận việc này?

Cụ Lưu Tôn liếc nhìn Nhiên Đăng, lại liếc nhìn Quảng Thành Tử, lão ngồi xếp bằng trên mặt đất, đành phải thấp giọng nói:

- Bần đạo có làm có chịu, việc này tất nhiên là nhận

- Tốt

Lý Trường Thọ gật gật đầu, nói:

- Bản Tinh Quân liền định tội các ngươi, thường nga Nguyệt Cung Tô Tình Nhi, vu hãm tướng lĩnh Thiên Đình, có ý định gây hoang mang cho công chúng, dụng tâm hiểm ác, ảnh hưởng ác liệt, gây nhiễu loạn bất an cho Tam Giới, nhưng niệm tình ngươi bị người bức hiếp, có trong đó nội tình, sẽ không trừng phạt nặng ngươi, nhưng cũng không trừng phạt nhẹ

- Người đâu! Đánh thường nga Tô Tình Nhi vào Thiên Phạt Điện, đoạn tiên cốt, hủy tu vi, bảo lưu thọ nguyên, tiên tịch, tiên cơ, đánh vào dưới tam trọng thiên tu hành lại! Người nhà của nàng vào luân hồi, mệnh Diêm La Điện xử trí theo lẽ công bằng!

- Vâng!

Lập tức có Thiên Tướng tiến về phía trước

vị thường nga vốn trọng thương kia quỳ sát lễ bái, buồn bã nói:

- Tạ ân Tinh Quân đại nhân không giết, tạ ân Tinh Quân đại nhân không giết

lập tức, Lý Trường Thọ khoát khoát tay, vị thường nga kia liền bị Thiên Tướng nhấc xuống dưới

- Những đồng lõa còn lại, vào Thiên Phạt Điện chịu năm mươi lôi tiên, phạt bổng ngàn năm, cách chức thường nga!

Ba vị thường nga kia cúi đầu lĩnh mệnh, đứng dậy bị Thiên Tướng mang đi

Lý Trường Thọ lại nói:

- Biện Trang tướng quân, mời đứng lên, lần này ngươi tuy không có tội, những có lỗi say rượu, phạt ngươi cấm túc trăm năm tại binh doanh Thiên Hà, ngươi có phục hay không?

Chương 1441: hảo sáo lộ

Biện Trang vội vàng quỳ xuống dập đầu:

- Mạt tướng sao dám không phục!

- Đi xuống đi

Lý Trường Thọ vung tay áo lên, thuận thế đứng dậy, Biện Trang thì xoay người đi xuống

trong chớp mắt này, ánh mắt của Lý Trường Thọ như điện, nhìn thẳng Cụ Lưu Tôn

- Mộc Công, Thái Âm Tinh Quân, hai vị cảm thấy, nên phán vị đệ tử Xiển Giáo này như thế nào?

Đông Mộc Công trầm ngâm vài tiếng, nói:

- Lão dù sao cũng là đệ tử Thánh Nhân...

Hằng Nga tiên tử có kịch bản lại nói:

- Ngày hôm nay phạt vị thường nga Nguyệt Cung bị bức hiếp kia, đều là phế bỏ tu vi, bảo lưu tiên tịch, nếu như trừng phạt kẻ đầu têu bức hiếp thường nga sau lưng, trình độ quá nhẹ, sẽ khó có thể phục chúng

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu:

- Đã như vậy, không bằng liền đem Cụ Lưu Tôn cùng với Nhiên Đăng...

Đây chính là sáo lộ

Một trong

- Trường Canh! Tinh Quân!

Liền nghe được hai tiếng la lên, lại là Quảng Thành Tử đứng dậy, cau mày nói:

- Có thể nghe bần đạo nói vài lời hay không?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Quảng Thành Tử sư huynh không phải là muốn nói, tội lỗi của Nhiên Đăng cùng với Cụ Lưu Tôn lần này, Xiển Giáo cùng nhau gánh chịu, sau đó sẽ bồi thường cho Thiên Đình, cũng sẽ trừng phạt nặng hai người bọn họ?

Biểu tình của Quảng Thành Tử tràn đầy xấu hổ sau khi bị đoán đúng, nói:

- Còn thỉnh Thiên Đình mở một mặt lưới, bọn họ là phó giáo chủ Xiển Giáo, là đệ tử thân truyền của lão sư. Xiển Giáo chúng ta đặt chân Hồng Hoang năm tháng xa xưa như vậy, đối với thiên địa ổn định trước khi Thiên Đình quật khởi, cũng coi như làm ra rất nhiều cống hiến

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Quảng Thành Tử sư huynh, lấy thanh danh của toàn bộ Xiển Giáo để đảm bảo cho hai người bọn họ, ngươi xác định chứ?

- Ài

Quảng Thành Tử thở dài:

- Bọn họ nhất định sẽ bị nghiêm trị

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, trong mắt tràn đầy chần chờ, hắn nói:

- Cũng không phải là ta không cho sư huynh mặt mũi này, mà là ta lúc trước đã nói một câu, hôm nay lập ra tiêu chuẩn, làm khuôn mẫu cho tương lai, sư huynh như vậy, khiến ta tương đối khó xử, như vậy, án này ta lấy thiên quy của Thiên Đình xử lý, chấp hành tại Xiển Giáo, như thế nào?

Quảng Thành Tử vái chào một cái:

- Đa tạ Trường Canh sư đệ thông cảm, việc này... việc này quả thực là Xiển Giáo chúng ta giám sát không hiệu quả

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người Nhiên Đăng cùng với Cụ Lưu Tôn

hai người này, vào giờ phút này đều đã là âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cũng dám đối mặt với Lý Trường Thọ

mà đại đa số tiên thần Thiên Tướng ở trong sân, đều đã sớm dự liệu được tình hình như vậy

dù sao cũng là đại giáo Thánh Nhân, dù sao cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu

tiếp theo, Lý Trường Thọ nói:

- Cụ Lưu Tôn vốn nên phế đạo hành, đánh vào luân hồi, nhưng nể tình Xiển Giáo ra mặt đảm bảo, phạt giao ra bảo vật tự thân, lại cấm túc ba trăm năm ở trong núi, Thiên Đạo khóa kín con đường để thăng đạo cảnh, công đức tự thân về không lại không thể tăng trưởng, phàm là cơ sở thuộc Thiên Đình, đều không thu nhận Cụ Lưu Tôn, bị xem là tội tiên Thiên Đạo. Nếu lại còn tái phạm, nhất định sẽ nghiêm trị, nhất định trảm không tha!

Nói xong, Lý Trường Thọ dừng lại một chút mới nói:

- Nhiên Đăng cũng vậy

Cụ Lưu Tôn nhíu mày, đây là giảm phân nửa sao? Đây giống như là phong kín hết thảy khả năng của lão, tương đương với muốn một nửa tính mạng của lão!

Vừa định mở miệng nói chuyện, hai đạo thần lôi nện xuống, một đạo bổ Cụ Lưu Tôn trực tiếp hôn mê bất tỉnh, một đạo khác bổ cho Nhiên Đăng sắc mặt trắng bệch

phong tỏa đạo cảnh, công đức về không!

Càng là có mấy đạo lưu quang bay ra từ trên người Cụ Lưu Tôn, Nhiên Đăng, đều là pháp bảo trữ vật của bọn họ!

Bên cạnh lại có Thiên Tướng tiến về phía trước, lấy đi pháp bảo trữ vật của Cụ Lưu Tôn cùng với Nhiên Đăng, lại chưa thể lấy đi linh cữu đèn cùng với linh cữu của Nhiên Đăng

Quảng Thành Tử cùng với Lý Trường Thọ liếc nhìn nhau

ngươi trước tựa hồ muốn nói 【 sư đệ hảo sáo lộ, sư huynh rất hài lòng 】

Nhưng mà, ánh mắt của Lý Trường Thọ...

Quảng Thành Tử đột nhiên có chút nhìn không hiểu

Lý Trường Thọ vung tay áo lên, nói:

- Án này kết thúc tại đây, Cụ Lưu Tôn cùng với Nhiên Đăng giao cho Quảng Thành Tử sư huynh, mang về Ngọc Hư Cung chịu phạt

Cụ Lưu Tôn nằm vật xuống đạo khu run run mấy lần, lập tức bị Quảng Thành Tử dùng tiên quang bao bọc, lôi trở lại bên người

mà Nhiên Đăng từ đầu đến cuối chỉ mở miệng một lần, Lý Trường Thọ không cho hắn nửa điểm cơ hội biện hộ lúc muốn đứng lên, biến cố phát sinh

Đông!

Đông đông đông!

Một hồi tiếng trống gấp rút truyền đến từ phía bên phải, đạo đạo ánh mắt hội tụ đến, tiên thần đầy trời lại là hơi kinh diễm một chút

Chương 1442: món ăn khai vị

chỉ thấy nữ tướng nổi trống kia, tư thái nhỏ nhắn mềm mại thon dài, chiến giáp bó sát người càng làm nổi bật mị lực tự thân, eo nhỏ nhắn không được một nắm, tóc dài như thác nước rủ xuống, lại có một cỗ khí khái hào hùng khó tả

Nữ chiến thần Thiên Đình!

Hữu Cầm Huyền Nhã!

- Các vị hãy khoan đi

Lý Trường Thọ ra vẻ không biết, nhíu mày hỏi:

- Người nào đánh trống? Mang đến nơi đây

lập tức, có bốn vị Thiên Tướng tiến về phía trước, Hữu Cầm Huyền Nhã đã là buông xuống dùi trống, lấy mũ trụ xuống, cởi áo giáp trước mặt mọi người, hiển lộ ra váy dài băng lam trong đó

nàng bước nhanh về phía trước, từ một bên tiến vào trong sân, ở bên người Triệu Công Minh quỳ sát đối với Lý Trường Thọ:

- Khởi bẩm Tinh Quân đại nhân, mạt tướng Hữu Cầm Huyền Nhã, ngày hôm nay muốn cáo trạng phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng

Nhiên Đăng vào giờ phút này đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt đại biến, hai mắt nhíu lại, nhìn hằm hằm Lý Trường Thọ!

Lý Trường Thọ lại lộ ra mấy phần mỉm cười, ôn hoà nói:

- Huyền Nhã ngươi đây là muốn làm gì? Ngươi là sư muội của ta, ngươi tới Thiên Đình hiệu mệnh vẫn là ta dẫn tiến đảm bảo cho ngươi, có ủy khuất gì trực tiếp đối với vi huynh là được, vi huynh tự nhiên sẽ làm chủ cho ngươi

Hữu Cầm Huyền Nhã quay đầu liếc nhìn Nhiên Đăng, sau đó định tiếng nói:

- Huyền Nhã cáo trạng Nhiên Đăng phó giáo chủ, năm đó vì khiêu khích trả thù, chỉ thị tiên tông diệt Hữu Cầm Quốc chúng ta, giết vô số tính mạng Hữu Cầm tộc chúng ta!

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, đang định mở miệng, lại nghe tiếng trống tiếng sấm nơi xa, lại là thần quan Thần Uy Điện cưỡi mây vội vàng bay đến, quỳ sát ở cạnh ngoài

- Khởi bẩm Tinh Quân đại nhân! Nhân Hoàng đương đại, quốc quân Thương Quốc Nam Thiệm Bộ Châu, dùng bí pháp báo mộng, cáo trạng phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng, vì lợi ích một người, hủy tiên tổ nhất mạch của y, khiến sinh linh Hữu Cầm Quốc năm đó đồ thán!

- Nhân Hoàng? Như vậy cũng không thể không coi trọng

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng Nhiên Đăng, lại lộ ra ý cười nhợt nhạt:

- Xem ra, trong lúc nhất thời, Nhiên Đăng phó giáo chủ là không thể rời khỏi Thiên Đình

nói xong, Lý Trường Thọ quay người nhìn về phía Ngọc Đế bệ hạ, tiến về phía trước mấy bước, cất cao giọng nói:

- Án này còn thỉnh bệ hạ chủ thẩm!

Ngọc Đế cười nói:

- Ái khanh xử lý án trước rất mỹ mãn, sao cần ta đích thân đến?

- Chuyện này

Lý Trường Thọ liếc nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã, nghiêm mặt nói:

- Tiểu thần không có cách nào chủ thẩm, bởi vì tiểu thần là nhân chứng chủ yếu trong vũ án Hữu Cầm Quốc diệt quốc, tiểu thần tận mắt nhìn thấy, đêm hôm ấy, phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng ra lệnh! Khẩn cầu bệ hạ cho phép án này lập tức thẩm tra xử lí, triệu tập tất cả nhân chứng cùng với người tham dự sự tình năm đó! Cần phải điều tra rõ ràng nguyên do!

Đây chính là:

Trước điện giả ý qua loa, Huyền Nhã làm khó dễ lộ sát cơ!

ai cũng không ngờ tới, Lý Trường Thọ lại đột nhiên thay đổi

khi ánh mắt của toàn bộ người, đều hội tụ ở trên sự tình Biện Trang bị thường nga vu hãm, muốn nhìn Thiên Đình kiên cường như thế nào ở trước mặt đại giáo Thánh Nhân, muốn nhìn Thái Bạch Kim Tinh làm việc vô cùng chu toàn, lại sẽ làm thế nào 'chu toàn' cục diện ngày hôm nay...

từ trên góc độ thông thường mà nói, từ lý niệm【 sinh linh không phân biệt giàu nghèo, cũng không thể cường giả vi tôn 】của Ngọc Đế cùng với Thiên Đình, mười mấy sinh linh tử thương, đã đầy đủ trị tội Nhiên Đăng cùng với Cụ Lưu Tôn

nhưng đây chỉ là ý nghĩ hão huyền

cho dù là ai cũng đều cảm thấy, lần này tính kế Biện Trang, đối với Nhiên Đăng phó giáo chủ cùng với Cụ Lưu Tôn mà nói, cũng không tính là sai lầm gì quá lớn

Thiên Đình có thể đứng ra, làm ra tư thế hưng sư vấn tội đối với Xiển Giáo, đã có thể tính đạt tiêu chuẩn

Lý Trường Thọ dựa vào trừng phạt vị thường nga kia, lại cùng với Thái Âm Tinh Quân kẻ xướng người hoạ, khoá kín con đường tăng tiến đạo cảnh của Cụ Lưu Tôn cùng với Nhiên Đăng, thu bảo vật của hai người, đây đã là chiến quả trác tuyệt mượn đề tài lấy được

vô luận phán đoán từ góc độ nào, Thiên Đình đã đại hoạch toàn thắng, giao nộp một bài thi ưu tú nhất

nhưng vạn lần không ngờ tới...

Đó vẫn chỉ là món ăn khai vị

Nhiên Đăng Đạo Nhân lần này lên Thiên Đình, e rằng sẽ thật sự gặp khó

vào giờ phút này, đại bộ phận sinh linh như Hoàng Long Chân Nhân, thấy được tầng thứ nhất, cảm giác ý của tuý ông Lý Trường Thọ không phải tại rượu, ngày hôm nay là muốn trị Nhiên Đăng đến cùng

giống như hai vị Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, cùng với nhóm chính thần Thiên Đình có tiêu chuẩn không sai biệt lắm, thấy được tầng thứ hai, tầng thứ ba, cảm thấy Tinh Quân đại nhân đã làm xong chuẩn bị vạn toàn, tại ngày hôm nay có thể thành lập được ưu thế to lớn đối với đại giáo Thánh Nhân cho Thiên Đình

Chương 1443: khó bị lừa gạt nhất

giống như Quỳnh Tiêu, Thái Ất, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, tất nhiên là thấy được tầng thứ tư —— Lý Trường Thọ đang nếm thử có thể giết chết Nhiên Đăng hay không, xem Nhiên Đăng như bụi kiếp

vừa rồi thẩm tra xử lí 【án Biện Trang • thường nga】, hoàn toàn có thể nói là công tác chuẩn bị cho làm khó dễ kế tiếp, đạt được nhiều mục đích hơn

dựng thẳng lên một cây đại kỳ chính nghĩa quản lý Tam Giới cho Thiên Đình, định ra cơ sở luận tội đại năng cho Thiên Đình

càng quan trọng hơn là, Quảng Thành Tử vì cứu Nhiên Đăng cùng với Cụ Lưu Tôn, đã là trước tiên dùng một lần 'công huân Xiển Giáo', kế tiếp sẽ không còn cách nào dùng cái cớ này nữa

—— dùng lý do như vậy hai lần, uy tín cùng với thanh danh của Xiển Giáo tự nhiên sẽ tổn hao nhiều, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất coi trọng những thứ này

càng làm cho Quảng Thành Tử cảm thấy vô lực chính là, hành vi y kéo Cụ Lưu Tôn về bên người vừa rồi, đã là đại biểu Xiển Giáo tiếp nhận tội danh mà Thiên Đình đã định ra đối với phó giáo chủ, đệ tử Thánh Nhân trước đó

nói một cách khác, kế tiếp chỉ cần có tội danh khác định ra ở trên người Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử đều không thể mở miệng cầu tình thay cho Nhiên Đăng

Xiển Giáo, đã không bảo hộ được vị Nhiên Đăng phó giáo chủ này

Quảng Thành Tử thầm than trong đáy lòng, trong đáy lòng đã có chút buồn rầu...

Y không có việc gì tính kế Trường Canh vào làm gì? Có chút ý vị tự rước lấy nhục

có lẽ, cũng là ngứa tay muốn so đôi chiêu đợt tiết tấu thứ hai, là ai dẫn dắt?

Nữ chiến thần nổi danh Thiên Đình, người chấp hành kế hoạch siêu cấp Thiên Binh, Hữu Cầm Huyền Nhã!

Cùng với Nhân Hoàng đương đại, Quốc chủ Thương quốc!

Sự kiện Hữu Cầm Quốc bị diệt, quả thật là hành vi của Nhiên Đăng

lúc ấy Nhiên Đăng vì dò xét thực chất của Lý Trường Thọ và Độ Tiên Môn, thiết kế tỉ mỉ hai mươi năm, dùng Đạo Vi tiên tông cùng với Độ Tiên Môn tranh đoạt địa bàn để che lấp, khởi xướng chiến tranh thế tục

nhưng lúc đó Lý Trường Thọ kịp thời ứng biến, lại gọi hai vị cao thủ Khổng Tuyên, Triệu Công Minh đến hỗ trợ, chế trụ Nhiên Đăng, hung hăng chà đạp Nhiên Đăng một lần

từ đó về sau, Nhiên Đăng xem như rất là biết điều, việc này cũng là ở trong ngoài Đạo Môn, bị Luyện Khí Sĩ bàn tán xôn xao

Nhân Hoàng cáo trạng phó giáo chủ Xiển Giáo, căn cơ giáo vận Xiển Giáo lại là đứng ở phía trên Nhân Tộc...

Hữu Cầm nhất tộc từ trên xuống dưới, bị giết chỉ còn lại có Hữu Cầm Huyền Nhã và đứa con trong bụng tẩu tẩu...

Quảng Thành Tử không có cách nào mở miệng, ví dụ chứng minh thẩm án trước đây đã bày ở trước mặt...

Ngọc Đế đích thân thẩm vấn, Lý Trường Thọ làm nhân chứng, hơn nữa tất nhiên còn có nhiều vật chứng xác đáng hơn, Nhiên Đăng muốn xoay người đã là vô cùng gian nan...

Mà những cái này, vẫn như cũ chưa phải tầng cao nhất

Quảng Thành Tử nhìn Lý Trường Thọ, trong mắt hơi có một chút bất đắc dĩ, khóe miệng lộ ra mấy phần cười khổ

y rốt cuộc hiểu rõ, vị tiểu sư đệ Nhân Giáo này của chính mình muốn làm cái gì cao minh, quả nhiên là cao minh

quả thật là tên gia hỏa khó bị lừa gạt nhất trong miệng lão sư...

Đợt này, là vị tiểu sư đệ này muốn cường hóa hiệu quả ước hẹn không chiến Đạo Môn, chặt đứt sự liên quan giữa Xiển Giáo bọn họ cùng với Tây Phương Giáo, đạt thành nguyện cảnh hắn đã từng nói——

【 Đại kiếp tiến đến, Đạo Môn hợp lực xử lý Tây Phương Giáo trước】

Quảng Thành Tử từng hỏi lão sư của chính mình, Trường Canh có thật sự thiên vị Xiển Giáo hay không, lão sư lại bảo y không cần suy nghĩ nhiều

tính tình của Lý Trường Thọ, quyết định hắn sẽ không thật sự đứng ở một phương Tiệt Giáo, sẽ chỉ đứng ở giữa hai giáo Xiển Tiệt tiến hành cân đối

Quảng Thành Tử vẫn còn nhớ rõ, đó là lúc Ngọc Đế khóc lóc kể lể tại Tử Tiêu Cung, dẫn phát Phong Thần đại kiếp, y đi vào bên trong tiểu viện cầu kiến lão sư, trò chuyện với lão sư một hồi lâu

lão sư từng nói, vào ba ngàn năm trước khi đại kiếp giáng xuống, mấy vị Thánh Nhân đã dự cảm được đại kiếp sắp xảy ra

Thông Thiên sư thúc mặt ngoài lơ đễnh đối với chuyện này, cảm thấy đệ tử của chính mình nhiều, tràn đầy tự tin, trên thực tế lại rất lo lắng, âm thầm năm lần bảy lượt đi tìm tung tích của Hỗn Độn Chung

Tây Phương Giáo bắt đầu gia tăng tích lũy công đức, mưu toan rèn đúc một lượng lớn ngụy Công Đức Kim Thân, nhờ vào đó vượt qua lần đại kiếp này

Xiển Giáo ngược lại là tự tin nhất, khí vận không thiếu, công đức không nợ, giáo vận ổn định, phúc nguyên thâm hậu, cho nên Xiển Giáo hết thảy như thường, chậm rãi đợi đại kiếp chính thức buông xuống, lại bắt đầu ứng đối

nhưng, hết thảy đột nhiên có biến hóa

bên trong suy tính của lão sư, đại kiếp vốn mạch lạc rõ ràng, chỉ làm cho Xiển Tiệt nhị giáo hao tổn nguyên khí, cũng lấy hạ thấp lực lượng của sinh linh trong thiên địa làm chủ, đột nhiên trở nên khó bề phân biệt

Chương 1444: Cảm động

Hỗn Độn vốn rõ ràng mạch lạc trở nên khó hiểu, định số hóa thành biến số, có nhiều ý không xác định

mãi đến về sau, thân phận 'đệ tử Độ Tiên Môn Lý Trường Thọ' của Trường Canh sư đệ bại lộ, lão sư mới suy tính ra, là cái gì đã dẫn phát biến số

—— rất có thể, chính là Thiên Kiếp thành tiên của Trường Canh sư đệ

sự tình đó đối với Thiên Đạo diễn biến mà nói, dường như là một tiết điểm khá quan trọng

đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt rơi ở trên mặt, Quảng Thành Tử nhìn theo ánh mắt, thấy được Nhiên Đăng đã sắp không nhịn được

nhưng Quảng Thành Tử cũng không nói thêm cái gì, nhắm mắt, thở dài, lộ ra vẻ không thể làm gì

y xác thực không có cách nào khác

mặc dù lúc này liều lĩnh quả thật có thể bảo trụ Nhiên Đăng, nhưng tiếp theo, Xiển Giáo sẽ trở nên vô cùng thụ động, lão sư của chính mình ở nơi nào cũng không có cách nào giao nộp

lúc Nhiên Đăng hiện thân trước đó, là ở bên trong tiểu viện của lão sư, cũng không biết lão sư nói cái gì với Nhiên Đăng

nhưng chắc hẳn, lão sư đã sớm nhìn thấy một màn này, đã làm một ít bố trí...

Hẳn là vậy

- Đại sư huynh?

Chợt nghe Hoàng Long Chân Nhân dẫn âm hỏi:

- Chúng ta thật sự không làm cái gì sao? Mặc dù ngày bình thường chúng ta nhìn Nhiên Đăng phó giáo chủ không vừa mắt, nhưng đây dù sao cũng là phó giáo chủ của chúng ta... tại thời khắc như thế này, liền đừng có làm người hiền lành

Quảng Thành Tử bất đắc dĩ dẫn âm đáp lại:

- Trường Canh sư đệ tính kế quá sâu, e rằng vào lúc sự tình Hữu Cầm Quốc phát sinh, đã nghĩ đến cục ngày hôm nay, việc này đã không phải ta và ngươi có thể hóa giải, chờ đợi ý chỉ của lão sư là được, cũng may, chúng ta cùng với Trường Canh sư đệ cũng không có thù cũ

Hoàng Long run lên, quay đầu nhìn Lý Trường Thọ lại nhìn Nhiên Đăng, lại nhìn Triệu Công Minh phía đối diện, cái gì cũng không hiểu...

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đột nhiên đứng dậy, mang theo ánh mắt của chúng tiên, bước nhanh đi tới dưới bậc thang Lăng Tiêu bảo điện

Lý Trường Thọ ở phía trên thấy thế, trước tiên hành lễ hỏi ý Ngọc Đế, được Ngọc Đế cho phép, bước nhanh mà tới

Lý Trường Thọ ngậm cười hỏi:

- Ngọc Đỉnh sư huynh, làm sao vậy?

Ngọc Đỉnh hỏi:

- Lúc này có tiện đi ra hay không, ta và ngươi đi sang một bên nói chuyện

Lý Trường Thọ hơi nhíu chân mày, sau đó chỉ chỉ ống tay áo

Ngọc Đỉnh giật mình, lộ ra sắc mặt trịnh trọng gật đầu, quay người đi ngoài

bởi vì sự tình Dương Tiễn năm đó, ở chỗ Ngọc Đỉnh liền lưu lại Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ

Mặc dù không có dấu vết của thời gian, không có rò rỉ thời gian... Khục!

Mặc dù đã lâu rồi, nhưng Đạo Nhân Giấy ở chỗ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, vẫn như cũ lưu lại một chút linh lực, giao lưu với Ngọc Đỉnh Chân Nhân là không thành vấn đề

lập tức, Lý Trường Thọ trở về bên người Ngọc Đế, ôn hòa cười một tiếng đối với Vân Tiêu tĩnh tọa nhìn chăm chú chính mình, sau đó tiếp tục thương thảo, làm thế nào để cho Nhân Hoàng 'cáo trạng'

'địa vị giang hồ' của Hữu Cầm Huyền Nhã quả thật có chút không đủ, so sánh mà nói, Nhân Hoàng đương đại cáo trạng phó giáo chủ Xiển Giáo tàn sát tiên tổ nhà mình, càng có trọng lượng hơn

dù sao cũng đều là một chuyện

qua giây lát, trong đáy lòng Lý Trường Thọ nghe được Ngọc Đỉnh Chân Nhân kêu gọi, thế là nhất tâm nhị dụng, dùng thần niệm đáp lại

hắn truyền âm nói:

- Ngọc Đỉnh sư huynh, có chuyện gì cứ nói thẳng, coi như ngươi cầu tình cho Nhiên Đăng, cũng sẽ không ảnh hưởng đến giao tình giữa chúng ta

Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm ngâm vài tiếng, tiếng nói lúc dẫn âm cũng có chút nặng nề

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Trường Canh, ngươi ngày hôm nay muốn đưa Nhiên Đăng vào chỗ chết, là bởi vì Đại sư huynh tính kế trước đây khiến cho ngươi không cam lòng, hay là ngươi đã sớm chuẩn bị, thuận thế thiết lập ván cục?

Lý Trường Thọ trầm mặc một hồi, trả lời:

- Cả hai đều có, chỉ chẳng qua thuận thế tiến hành một ít kế hoạch mà thôi

- Thiện!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đưa tay xoa xoa trán, khuôn mặt có chút bình thường kia, vào giờ phút này mang theo vài phần lo lắng

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thở dài:

- Ta không giỏi ăn nói, chỉ là muốn nhắc nhở sư đệ hai câu, vấn đề của Nhiên Đăng, lão sư rất là rõ ràng, nhiều năm như vậy lão sư vẫn luôn mở một con mắt nhắm một con mắt, chưa từng triệu kiến Nhiên Đăng, tuyệt đối không tầm thường

- Nhiên Đăng này, hẳn là sau này sẽ có ích với lão sư, ngươi ngày hôm nay muốn thiết kế giết lão, hẳn là sẽ chọc giận người mang tin tức của lão sư, hơn nữa lúc Nhiên Đăng hiện thân, là đi ra từ bên trong tiểu viện... Trường Canh ngươi nên ổn thỏa một ít, nếu như không cần thiết, chớ nên đối lập cùng với lão sư

Lý Trường Thọ: "..."

Không hiểu sao, đột nhiên có chút cảm động

Chương 1445: âm thầm cứu vớt Hồng Hoang

Đã bao nhiêu năm!

Bao nhiêu năm tháng!

Rốt cuộc cũng có một hảo hữu, tại thời khắc mấu chốt như vậy, không phải khuyên hắn lúc nên xuất thủ liền ra tay, mà là khuyên hắn ổn một chút!

Con đường của ta không đơn độc, ô hô ô hô!

Lời nói của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, nghe sơ qua là cân nhắc vì Nhiên Đăng, cẩn thận phân tích, lại là đang suy nghĩ vì hắn

Lý Trường Thọ trả lời:

- Ngọc Đỉnh sư huynh yên tâm đi, ta kỳ thật cũng không thật sự hạ sát tâm, cũng đã làm xong chuẩn bị vạn toàn, có thể giết là tốt nhất, không giết được cũng không sao, đối với sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, ta đã sớm có đoán trước

- Ta sẽ tiết lộ cho sư huynh một chút, nếu tới cứu lão trước hết nhất, là người mang tin tức của Nhị sư thúc, như vậy Nhiên Đăng hẳn phải chết không nghi ngờ; nếu tới cứu lão trước chính là vị cao nhân Tây Phương Giáo nào đó, như vậy Nhiên Đăng có thể sống, nhưng phương tây cũng phải bỏ ra đại giới gấp bội

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nháy mắt mấy cái, buồn bực nói:

- Xin chỉ giáo?

- Rất nhiều chuyện trong lúc nhất thời khó có thể nói rõ, sau này ta lại nói kỹ càng

Lý Trường Thọ dặn dò:

- Còn thỉnh sư huynh sau đó quản tốt Thái Ất sư huynh, vốn dĩ không cho y đi tới, y còn tự mình đi tới, nếu sau đó thế cục có chỗ mất kiểm soát, tuyệt đối không thể để cho y lên tiếng, bằng không, có khả năng bộc phát Thánh Nhân đại chiến!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nghe vậy tinh thần đại chấn, nhíu mày, ngưng thần, có chút nghiêm túc gật đầu, nhét sâu Đạo Nhân Giấy vào trong tay áo một chút, bước nhanh trở về chỗ ngồi ban đầu

sau khi ngồi vào chỗ, lập tức quay đầu nhìn chằm chằm Thái Ất Chân Nhân

Thái Ất Chân Nhân vốn là đang dẫn âm thảo luận kinh văn với Linh Châu Tử, vô thức run run, quay đầu liếc nhìn Ngọc Đỉnh Chân Nhân

- Tại sao ngươi lại nhìn ta như vậy?

- Ừm...

Ngọc Đỉnh Chân Nhân híp mắt lại, trong đáy mắt xẹt qua mấy phần kiên quyết

y đột nhiên ra tay, động tác nhanh như thiểm điện, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đè Thái Ất Chân Nhân vào ghế, đồng thời nhanh chóng tròng lên pháp bảo chuyên dụng!

Chúng tiên nhìn về phía nơi đây, chỉ thấy Thái Ất Chân Nhân bị ấn chặt vào ghế, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đè ở bên trên, Thái Ất Chân Nhân còn phát ra một hồi 'ú ớ'

gương mặt của không ít tiên tử xinh đẹp ửng hồng, thầm nghĩ cao nhân Xiển Giáo đúng là không phân trường hợp như vậy

chúng Thiên Binh Thiên Tướng còn lại là nhíu mày nghiêng đầu, không hiểu rõ vì sao Ngọc Đỉnh Chân Nhân đột nhiên trấn áp Thái Ất Chân Nhân...

Trong chốc lát, Thái Ất tóc tai bù xù, miệng bị phong, tiên lực bị áp chế, hai tay hai chân đều bị tiên thằng trói lại, mặt mũi tràn đầy không luyến tiếc sống

Ổn!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhẹ nhàng thở ra, sửa sang lại quần áo xốc xếch, ngồi nghiêm chỉnh ở bên cạnh

Chậc, lại thêm một ngày âm thầm cứu vớt Hồng Hoang

...

Chưa đầy hai canh giờ trôi qua kể từ khi Hữu Cầm Huyền Nhã hiện thân cáo trạng Nhiên Đăng

Ngọc Đế ban một cái ý chỉ, đối với vụ án Hữu Cầm Quốc bị Nhiên Đăng tính kế năm đó, tiến hành 'Thiên Đạo thẩm vấn', đã lập án điều tra

Hữu Cầm Huyền Nhã được Thiên Đình bảo vệ, tạm thời sang bên cạnh nghỉ ngơi, chờ đợi lúc chính thức bắt đầu thẩm vấn lại hiện thân một lần nữa

việc này liên quan đến thế lực Đạo Môn, có Độ Tiên Môn, cũng có Đạo Vi tiên tông

Lý Trường Thọ năm đó thế nhưng là nhớ rõ ràng, tổ sư khai sơn của Đạo Vi tiên tông Đạo Vi Tử, ngày đó đã từng hiện thân, là người trực tiếp hạ lệnh đối với Đạo Vi tiên tông

vị Đạo Vi Tử này, chính là mấu chốt trong chuyện này

cho nên, Lý Trường Thọ mời ý chỉ của Ngọc Đế, phái Kim Bằng Điểu suất lĩnh hơn mười mấy vị Thiên Tướng, không mang theo Thiên Binh tiến đến Ngọc Hư Cung, mời vị tổ sư khai sơn Đạo Vi tiên tông này, tới Thiên Đình tra hỏi

hơn nữa Lý Trường Thọ cho một phần miễn tử chi lệnh, chỉ cần Đạo Vi Tử tới Thiên Đình không có khai man, đương nhiên sẽ không có nửa điểm nguy hiểm, Thiên Đình cũng sẽ thông cảm chỗ khó xử của ý

cùng lúc đó, lại có hai đội binh mã, phân biệt tiến đến Thương quốc cùng với Độ Tiên Môn Nam Thiệm Bộ Châu

bọn họ chủ động tìm Thương Quân muốn một phần hịch văn Nhân Hoàng, xem như đơn kiện của Thương Quân

Ngọc Đế vốn là muốn để Nhân Hoàng lên trời, thuận tiện tuyên dương uy nghi của Thiên Đình

nhưng nếu đến, chỉ sợ Nhân Hoàng sinh ra lòng cầu trường sinh, bất lợi đối với thế cục trước mắt, thứ hai quá tốn thời gian, kém xa cấp tốc bằng báo mộng căn dặn vài câu

đương nhiên, trọng yếu nhất chính là, hịch văn càng ổn thỏa hơn

hịch văn Nhân Hoàng do tiên tổ của Nhân Hoàng - Hữu Cầm Huyền Nhã cầm trên tay, tất nhiên là hợp tình hợp lý, thuận lý thành chương

Kim Bằng trước khi đi, Lý Trường Thọ cũng không căn dặn nhiều, nhưng Kim Bằng ở trên đường đi, Đạo Nhân Giấy nói thầm ở bên tai Kim Bằng

Chương 1446: vượt quá dự liệu

có thể 'mời' Đạo Vi Tử tới hay không, là nhân tố quyết định ngày hôm nay có thể thuận lợi ấn chết Nhiên Đăng hay không

Kim Bằng tự nhiên không dám khinh thường, nhớ kỹ từng câu từng chữ lão sư căn dặn, mang theo Thiên Tướng tiến đến Ngọc Hư Cung

Côn Luân Sơn ngày hôm nay, quả nhiên là xuất hiện náo nhiệt

tiên thần Thiên Đình ba lần tới Ngọc Hư Cung, ngược lại là thành 'việc quan trọng' mà tán tu Côn Luân Sơn bàn tán

cũng may, nơi này cách Ngọc Hư Cung Xiển Giáo quá gần, không ai dám nói thẳng Xiển Giáo không phải, nhưng theo tin tức như vậy truyền ra, các loại thuyết pháp đặc sắc xuất hiện

còn nói Xiển Giáo cố ý nhường cho, không muốn khởi xung đột với Thiên Đình

tự nhiên cũng có nói, đây là tiêu chí Thiên Đình quật khởi, thời đại Lục Thánh sắp hạ màn kết thúc

thiên địa đại sự như vậy, tất nhiên là không thiếu 'Đại lão' tu vi không cao nhưng tầm mắt khá cao chỉ điểm giang sơn, phân tích lợi và hại, sau đó đạt được một ít kết luận không có chút liên quan nào với việc tu hành ngày bình thường của bọn họ

tổng thể mà nói, biến hóa dư luận nằm ở trong tính toán của Lý Trường Thọ

Xiển Giáo bởi vì ngày bình thường không có kéo qua cừu hận, tiên Xiển Giáo và tiên Tiệt Giáo so với môn nhân Tây Phương Giáo, tương đối là ít nổi danh, lúc này người trào phúng Xiển Giáo cũng không tính quá nhiều

lại nói Kim Bằng Điểu đến Ngọc Hư Cung, Xích Tinh Tử cùng với mấy vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo chờ ở trên mây theo Lý Trường Thọ căn dặn, Kim Bằng trực tiếp nói thẳng ý đồ đến, lại nói kỹ càng sự tình Hữu Cầm nhất tộc cáo trạng Nhiên Đăng ở trước giá Ngọc Đế, càng điểm ra Hữu Cầm nhất tộc chính là Nhân Hoàng đương thời...

Xích Tinh Tử lộ vẻ mặt khó xử, bảo Kim Bằng an tâm chớ vội, quay người trực tiếp bay ra phía sau núi

rất nhanh, Xích Tinh Tử tại tam hữu tiểu viện một vào một ra, lại tiến đến bên trong một chỗ ngóc ngách Ngọc Hư Cung, mang Đạo Vi Tử đi qua, trên đường thấp giọng căn dặn vài câu

Đạo Vi Tử mặc dù xem như một vị cao thủ, nhưng lúc này phát hiện chính mình lại bởi vì nợ cũ lâu năm, quấn vào tranh chấp thế lực lớn đỉnh cấp bên trong thiên địa, cũng chỉ có thể cười khổ

miễn phạt chi lệnh mà Kim Bằng nói, có ý vị ám chỉ rất nặng

Đạo Vi Tử đối với chuyện này chỉ có thể cười khổ một tiếng, lại là hạ quyết tâm, sau khi đến Thiên Đình lại dẫn âm hỏi ý Quảng Thành Tử Đại sư huynh, việc này nên xử trí như thế nào

y chẳng qua là tiểu tiên đại giáo, cũng không dám nói lung tung nửa chữ

cùng lúc đó, ở bên trong tam hữu tiểu viện, trên mặt ghế phía dưới tàng cây

trung niên đạo giả nằm nghiêng ở chỗ này khẽ thở dài một tiếng, phía sau cây có một lão đạo đi ra, tóc trắng mày trắng, mặt mũi hiền lành, tất nhiên là Nam Cực Tiên Ông

- Lão sư, Trường Canh sư đệ tựa hồ có chút vượt quá dự liệu của ngài

- Chín thành tám này, quả nhiên là ra nan đề cho vi sư, bố trí trong mấy Nguyên Hội, e là sẽ bị hủy non nửa

- Nếu không, nói rõ đối với hắn, sự tình chúng ta tính kế Tây Phương Giáo sau lưng?

- Không cần như thế

Nguyên Thủy Thiên Tôn khoát khoát tay:

- Ngươi đi Thiên Đình một chuyến, có thể cứu liền cứu, không thể cứu thì thôi, hắn có hắn phương thức giữ gìn Đạo Môn, vi sư có suy tính kéo dài Đạo Môn của vi sư

- Chỉ cần tâm hắn hướng Đạo Môn, hắn muốn giày vò như thế nào cũng được, vi sư nếu như tính toán với hắn, đây chẳng phải là sẽ bị Thông Thiên sư đệ chê cười, nói vi sư không có chút rộng lượng nào? Lai lịch củaTrường Canh thanh chính, phúc nguyên thâm hậu, vừa hiểu biến báo, lại thiện chu toàn, bần đạo nhìn hắn cũng là có chút yêu thích

trong khi nói, vị Thánh Nhân này cười khẽ hai tiếng, lại nói:

- Tiền căn hậu quả, nhất ẩm nhất trác, hắn nếu làm hư nước cờ này của bần đạo, ngày sau tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp bù đắp, hắn cũng rõ ràng đạo lý này, đã khăng khăng như thế, liền theo hắn đi thôi, bên trong lần đại kiếp nạn này có thể thanh tịnh mấy phần, cũng không tệ

…

- Bần đạo, ừm... bần đạo là Đạo Vi Tử, chính là Luyện Khí Sĩ bên trong Ngọc Hư Cung, chuyện này... bần đạo đúng là tổ sư khai sơn Đạo Vi tiên tông... năm đó, bần đạo sáng lập Đạo Vi tiên tông, đích xác từng nổi lên tranh chấp với Độ Tiên Môn, nhưng đây là bởi vì Đạo Vi tiên tông tự mình phát triển, tìm kiếm chỗ cung phụng

- Hồng Lâm Quốc của Hữu Cầm nhất tộc, vừa vặn là ở giữa hai nhà phương quốc cung phụng Đạo Vi tiên tông, này mới có phát binh tiến đánh, tập kích bất ngờ quốc đô Hồng Lâm Quốc, chuyện này tại lúc ấy thuộc về thế lực khuếch trương bình thường, lại thêm bần đạo còn cố ý căn dặn bên trong tông môn từ trên xuống dưới, để cho bọn họ tận lực phòng ngừa trực tiếp khởi xung đột với Độ Tiên Môn, cũng chuẩn bị các phương quốc khác, trao đổi Hồng Lâm Quốc Độ với Tiên Môn

Chương 1447: Đạo Vi Tử

- Việc này cố nhiên không đúng, tiên đạo cũng không thể tùy ý can thiệp phàm tục, nhưng lúc đó Thiên Đình cũng chưa hưng khởi, các nhà tiên môn Trung Thần Châu đều là làm việc như thế, xem như truyền thống cũ Hồng Hoang, bần đạo nguyện vì chuyện như vậy mà tiếp nhận Thiên Đình trừng phạt

ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, bên trong sân thẩm án

Đạo Vi Tử mặc trường bào vải xám, cúi đầu nói mấy câu

ngay trên tầng tầng bậc thang phía trước, Ngọc Hoàng đại đế lẳng lặng ngồi ở sau bàn ngọcm vào giờ phút này mặt không biểu tình, chuyện này tạo thành áp lực khá lớn cho đạo tâm của Đạo Vi Tử, cái trán rịn ra chút mồ hôi

bởi vì Lý Trường Thọ không lại làm chủ thẩm, bàn thẩm tra xử lý đã được cải tạo, vị trí chủ thẩm tất nhiên là Ngọc Đế ngồi ngay ngắn trước cửa điện

ở dưới kiến nghị của Lý Trường Thọ, bản án không thiết kế thêm bồi thẩm, rất nhiều chính thần Thiên Đình đứng thẳng ở hai bên bậc thang, đều có thể bày mưu tính kế, tùy thời phát ra tiếng

mấy lời nói này, tất nhiên là kết quả Đạo Vi Tử nghĩ sâu tính kỹ, cũng nằm trong dự liệu của Lý Trường Thọ

nếu như Đạo Vi Tử đi lên liền trực tiếp ném toàn bộ trách nhiệm lên trên người Nhiên Đăng, như vậy ngược lại sẽ đưa đến hiệu quả ngược lại

Đạo Vi Tử tỏ thái độ lúc này, đại khái là không có quan hệ với thái độ của Xiển Giáo, dù sao y cũng không phải nhân vật trọng yếu Xiển Giáo

Lý Trường Thọ đứng ở dưới bậc thang, lẳng lặng đứng, không nói lời nào

ở phía trước cửa điện, Ngọc Đế ngâm khẽ một hai, chậm rãi nói:

- Đạo Vi Tử, tất cả những gì ngươi nói lúc này, đều sẽ trở thành mấu chốt ảnh hưởng đến hướng đi của án này, ta ngồi ở chỗ này, ngươi đừng có bởi vì e ngại trong đáy lòng mà không dám nói thật, Thiên Đạo, vẫn luôn đang chăm chú nhìn vào ngươi

thân thể Đạo Vi Tử rung lên, trong đáy lòng cười khổ một hồi

y dù sao cũng là tiên nhân trường sinh, càng là người bên trong Xiển Giáo, ngày bình thường đi đến đâu không phải một mảnh phong quang, ngẫu nhiên đi đông Côn Luân tiệc rượu, đó cũng là đến nghe lời tâng bốc

nhưng ở chỗ này, y phảng phất đã trở thành 'quần thể yếu thế'

Đạo Vi Tử âm thầm liếc nhìn Nhiên Đăng phó giáo chủ lẳng lặng đứng thẳng phía trước, lại nhìn Quảng Thành Tử đại sư huynh ở xa hơn một chút, ý nghĩ trong đáy lòng hỗn loạn vô cùng

y là vạn lần không nghĩ tới, việc này sẽ liên luỵ đến trên người y

ngày hôm nay không phải nói, Thiên Đình mượn sự tình thường nga vu hãm Thiên Tướng, làm khó dễ đối với phó giáo chủ Xiển Giáo bọn họ, nhờ vào đó xác lập ưu thế địa vị của Thiên Đình đối với đại giáo Thánh Nhân sao?

Làm sao lại đột nhiên kéo tới trên người Đạo Vi tiên tông?

Nhưng Đạo Vi Tử là một đạo giả thông minh

đột nhiên bị Kim Sí đại bằng điểm danh, y liền suy nghĩ đến cùng đã xảy ra chuyện gì

mặc dù không có nghĩ đến cái gì

vào lúc bị Xích Tinh Tử sư huynh đưa đến trước mặt tướng lĩnh Thiên Đình, Đạo Vi Tử tất nhiên đã nghe được Xích Tinh Tử dẫn âm...

'Sau khi đi Thiên Đình, nếu có người tra hỏi, nên nói liền nói, không nên nói liền phải ước lượng nói

Cho nên Đạo Vi Tử ước lượng một đường, đi vào bên trong Thiên

Đình, nghe sự tình quyền thần Thiên Đình Thái Bạch Kim Tinh nói vào trước khi thẩm vấn, trong đáy lòng lập tức sáng tỏ cần làm chuyện gì

chuyện này, Đạo Vi Tử làm sao có thể không biết

lúc trước khi Nhiên Đăng phó giáo chủ đến tìm y, y còn tưởng rằng là tiền đồ tươi sáng bày ở trước mắt, chính mình nhất định phải nắm chắc cơ hội này

nếu như Nhiên Đăng phó giáo chủ vui vẻ, vậy y chẳng phải là liền có thể thăng làm đệ tử thân truyền Xiển Giáo, đạt được cơ hội nghe đạo ở trước mặt Thánh Nhân, sau đó không cẩn thận được Thánh Nhân lão gia thưởng thức, trở thành đệ tử hạch tâm Xiển Giáo, đứng hàng Thậm Tam Kim Tiên Xiển Giáo...

Ài, đáng tiếc

lúc ấy Nhiên Đăng phó giáo chủ ăn thiệt thòi, bị vị Thái Bạch Kim Tinh ngồi phía sau bàn dài này, tính kế đến bảo vật tích lũy vô số năm tháng cũng mất hơn phân nửa...

Đạo Vi Tử cũng bởi vậy bị la rầy vài câu, sau đó vẫn luôn bế quan tu hành ở bên trong Ngọc Hư Cung

trong đáy lòng không dám suy nghĩ nhiều, Đạo Vi Tử suy nghĩ đôi chút, trầm ngâm vài tiếng, nói:

- Bần đạo cũng không nói láo

Ngọc Đế chậm rãi gật đầu, tay trái nhẹ nhàng vung qua, một tia kim quang chui vào trên không Lăng Tiêu bảo điện, tiếng nói lạnh nhạt truyền khắp các nơi:

- Thiên Đạo phán xét

Ầm ầm!

Một đầu lôi long tím đen trống rỗng xuất hiện, xẹt qua trên đỉnh đầu Đạo Vi Tử, giương nanh múa vuốt, uy thế che trời!

Thiên uy có chút kinh khủng ầm ầm nện xuống, thân thể Đạo Vi

Tử run rẩy, ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời, trong mắt tràn đầy sợ hãi

- Chuyện, chuyện này...

Chương 1448: Khai ra

Ngọc Đế cười khẽ, nói:

- Ngươi là đệ tử đại giáo, ta cho ngươi thêm một lần cơ hội, bằng không thiên phạt lần sau liền không phải chỉ là dọa ngươi một chút, mà là bổ ở trên thân thể ngươi. Ở chỗ này! Thiên Đạo giám sát, dám can đảm nói bừa, ta khẳng định không thể tha cho ngươi!

Đạo Vi Tử liền vội cúi đầu, vái chào thật sâu, con ngươi run rẩy, hít vào một hơi thật sâu

Phải làm sao bây giờ?

Chợt nghe Lý Trường Thọ thở dài nói:

- Bệ hạ, Đạo Vi Tử nhất định là e ngại người nào đó ở chỗ này, cho nên không dám nói ra chân tướng, không bằng như thế này, ngài tự mình hạ một đạo ý chỉ, chỉ cần Đạo Vi Tử nói ra chân tướng, Thiên Đình chúng ta chẳng những sẽ bảo đảm cho y, giải thích đối với Xiển Giáo, cũng sẽ miễn một phần tội lỗi của y. Xét từ chuyện này, Đạo Vi Tử cũng không phải là chủ ác, mệnh lệnh của một vị phó giáo chủ nào đó, y cũng không thể không nghe

Đạo Vi Tử rung động hầu kết, suýt nữa liền gật đầu nói phải

Ngọc Đế chậm rãi gật đầu, nói:

- Ái khanh nói cực phải, Đạo Vi Tử, ta hứa hẹn với ngươi như vậy, ngươi bây giờ đã dám mở miệng chưa?

- Bần đạo, bần đạo...

- Ài

Quảng Thành Tử lên tiếng nói:

- Có cái gì thì nói cái đó, năm đó phát sinh chuyện gì cứ bẩm báo rõ ràng là được, việc này mặc dù quan hệ đến Nhiên Đăng phó giáo chủ, nhưng ngày hôm nay lại là Nhân Hoàng đương thời cáo trạng, ngươi có thể không bị liên luỵ cũng là chuyện tốt

- Ài, Đại sư huynh ngài cũng biết việc này...

Đạo Vi Tử thở dài, vừa định mở miệng

Lý Trường Thọ đột nhiên nói:

- Đạo Vi Tử, ngươi không bằng ngồi xuống nói chuyện, trấn định tâm thần

ở bên cạnh, bồ đoàn ban đầu giành cho Cụ Lưu Tôn, bị Thiên Tướng cấp tốc mang đến cho Đạo Vi Tử, Đạo Vi Tử nào dám không theo?

Sau khi ngồi xếp bằng xuống, Đạo Vi Tử quả nhiên cảm thấy chính mình nhiều hơn mấy phần tự tin

y hơi suy nghĩ, liếc mắt nhìn khuôn mặt u ám của Nhiên Đăng, chậm rãi nói:

- Các vị đạo hữu Thiên Đình chắc hẳn cũng đều biết, vào lúc Thiên Đình chưa quật khởi, ở giữa tiên phàm đều là đạo lý như vậy, phàm nhân vì cầu đan kéo dài tuổi thọ, tiên nhân vì khí vận công đức, phần lớn đều sẽ khống chế một ít vương quốc bộ lạc trong bóng tối, khi đó cũng không ai nói như vậy không đúng, chủ thể tiên nhân cũng là Nhân Tộc, đương nhiên, hiện tại Thiên Đình định ra quy củ, như vậy chuyện đó xác thực không đúng, bần đạo từ lâu đã ra lệnh cưỡng chế Đạo Vi tiên tông, dừng lại hành vi nghiền ép vương quốc phàm tục...

- Nói điểm chính

Lý Trường Thọ cắt đứt y nói dong dài, định tiếng nói:

- Vấn đề hiện tại là, vây công Hồng Lâm Quốc, tấn công quốc đô Hồng Lâm Quốc vào ban đêm, hạ lệnh diệt sát nam đinh Nhân Hoàng nhất tộc đương đại, thế nhưng là bản ý của Đạo Vi Tử ngươi?

Nghe hỏi như thế, Đạo Vi Tử lập tức gấp gáp

- Làm sao lại là bần đạo? Bần đạo tuy không phải đại thiện nhân từ gì, nhưng cũng biết sinh linh sinh tồn không dễ, tiên môn đấu đá, tranh đoạt công đức cùng với bảo tài trong thế tục, đó là cũng có điểm mấu chốt, làm gì có Luyện Khí Sĩ chính đạo nào, sẽ vô cớ đi đồ sát phàm nhân? Như vậy sẽ gặp nghiệp chướng phản phệ!

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Đã không phải ngươi hạ lệnh, thế nhưng là có người sai sử?

- Việc này bần đạo cũng nói không rõ

Đạo Vi Tử liếc nhìn Nhiên Đăng, thấp giọng nói:

- Bần đạo chỉ là dẫn chưởng môn Đạo Vi tiên tông đương đại tới trước giá Nhiên Đăng phó giáo chủ, hết thảy bố trí đều là Nhiên Đăng phó giáo chủ... làm

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt giật mình, quay người bẩm báo một hai đối với Ngọc Đế

sau đó lại nói:

- Bệ hạ, Kim Bằng nguyên soái đã đưa tới toàn bộ chưởng môn Đạo Vi tiên tông đương đại cùng mấy vị trưởng lão quan trọng

- Truyền

Ngọc Đế lạnh mặt nói một câu, Mộc Công bên cạnh gào to một tiếng, mấy đạo thân ảnh bị Thiên Binh Thiên Tướng áp tới

Thiên Binh Thiên Tướng lần này cũng không khách khí, một người quát lớn:

- Quỳ xuống!

Mấy vị lão đạo Kim Tiên bình thường này hai chân run lên, từng người cúi đầu quỳ sát, đầu cũng không dám nhấc loạn

quyền thần Thiên Đình bình thường nào đó nói là làm nhân chứng không làm chủ thẩm nữa, lúc này không ngừng mở miệng hỏi ý, những trường sinh tiên tiên tông thuộc hạ Xiển Giáo này, một đám mở miệng, nhận chuyện

- Nhiên Đăng phó giáo chủ tự mình hạ lệnh, để tiểu tiên trước khống chế hai cái bộ lạc phụ cận Hồng Lâm Quốc, Đông Ly cùng với Hải Thê

- Nhiên Đăng phó giáo chủ là đại năng viễn cổ, cho dù là gia sư thấy cũng đều phải tất cung tất kính, tiểu tiên cũng không dám không tuân theo...

- Có chi tiết gì không?

- Chi, chi tiết...

- Làm như thế nào khống chế hai cái bộ lạc này?

Chương 1449: vật chứng

Chưởng môn Đạo Vi tiên tông thở dài:

- Bẩm Thái Bạch Tinh Quân, việc này có chút khó có thể mở miệng, tiên tông bình thường đều là hiệp thương cùng với phương quốc Nhân Tộc phàm tục, trước tiên cho bọn họ chỗ tốt, lại từng bước tiếp xúc, nếu như một nhà phương quốc vốn đã có thế lực tiên đạo, liền phải âm thầm đánh cờ, trao đổi từng bước một, cuối cùng quyết ra thắng bại, cơ bản sẽ không bộc phát xung đột đấu pháp quá lớn, nhưng lúc đó Nhiên Đăng phó giáo chủ thúc giục gấp, chỉ cho chúng ta thời gian mấy tháng, muốn lập tức nhìn thấy hiệu quả, chúng ta không thể không dùng một chút kế sách...

- Kế sách gì?

- Chọn nữ đệ tử môn hạ tư chất trung đẳng nhưng dung mạo xuất chúng, dùng một chút đan dược mê hoặc, khống chế thủ lĩnh hai cái bộ lạc kia...

Lý Trường Thọ cau mày nói:

- Việc này thế nhưng là Nhiên Đăng phó giáo chủ thụ ý?

- Vâng, vâng

Lý Trường Thọ tiếp tục hỏi các loại chi tiết ở giữa, đem thảm kịch Hồng Lâm Quốc đêm hôm đó, trực tiếp triển lộ ra

sau nửa canh giờ, cảm xúc của chúng tiên thần đều dâng trào, trợn mắt nhìn đối với Nhiên Đăng

trong pháp trận ở sâu trong Thái Bạch Điện, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ cùng với hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động ngồi xổm cùng một chỗ, nhỏ giọng trao đổi vài câu

ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế khoát khoát tay, nhóm người nhân chứng Đạo Vi tiên tông đều rời sân

Ngọc Đế thở dài:

- Nhiên Đăng Đạo Nhân, những tâm tư này của ngươi, nếu như có thể dùng ở bên trên chính đồ, thiên địa có thể vì thế mà trở nên an ổn rất nhiều

có chính thần Thiên Đình đi ngang hai bước ở bên trên bậc thang, hành lễ bẩm báo đối với Ngọc Đế:

- Bệ hạ! Sự tình Nhiên Đăng Đạo Nhân dựa vào uy thế tự thân, giết hại Nhân Hoàng nhất tộc đương đại, đã điều tra rõ! Còn thỉnh bệ hạ nghiêm phạt!

Ngọc Đế nói:

- Ái khanh đừng vội, việc này mặc dù đã rõ ràng sáng tỏ, nhưng chuyện hôm nay, chính là làm tham khảo để sau này Thiên Đình hành sự, còn cần phải chú ý nhiều chi tiết hơn. Trường Canh ái khanh, trước đó ngươi nói rằng ngươi có vật chứng, vật chứng này ở đâu?

- Bệ hạ

Lý Trường Thọ cúi đầu, ở trong tay áo lấy ra một viên Lưu Ảnh Cầu:

- Đây là vật chứng

Ngọc Đế nói:

- Phóng ra xem

- Vâng!

Lý Trường Thọ ứng tiếng, thôi động cấm chế Lưu Ảnh Cầu, trong đó lập tức hiển lộ ra hình ảnh đêm trăng đầy sao

Nhiên Đăng đang ngồi xếp bằng ở trên mây, Ngũ Sắc Thần Quang lấp lánh quanh người, bảo tháp lưu ly trong tay nháy trong mắt rời xa lão

cùng lúc đó, một vệt sáng màu xanh nước biển chậm rãi đung đưa, hai mươi tư ngôi sao lớn lấp lánh, thân hình Nhiên Đăng dừng lại nháy trong mắt, càn khôn triệt để bị phong tỏa một vị Đạo Nhân thân mặc áo giáp, để râu quái nón rơi xuống từ trên trời, trong miệng vội vàng hô to:

'Nhiên Đăng phó giáo chủ chớ sợ! Bần đạo đã bảo vệ ngươi! Các vị cho Triệu Công Minh ta mặt mũi, đừng có lại đánh! '

'Ai nha! Bảo bối của ta bị làm sao vậy? Không nghe sai khiến như thế? '

Hình ảnh im bặt mà dừng

kỳ thật đằng sau còn có khâu chia của, vì vậy vẫn phải chú ý đến hình tượng của bản thân và Triệu lão ca

dù vậy, chúng tiên thần cũng suýt nữa bật cười

chỉ cần trước tiên đưa Nhiên Đăng vào thân phận 'Nhân vật phản diện', lúc này xem hình ảnh Nhiên Đăng ăn thiệt thòi, đều là có cảm giác vui vẻ lớn lao

Công Minh lão ca giờ phút này lại là mặt đỏ tới mang tai, ngồi ở kia cúi đầu nhìn về phía bên cạnh, bị ánh mắt của Quỳnh Tiêu giễu cợt một hồi

- Làm rất hay

Kim Linh Thánh Mẫu thản nhiên nói một câu, Triệu Công Minh chấn động tinh thần, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, ngồi nghiêng ở bên trong ghế bành, bá khí tự sinh

Lý Trường Thọ dùng tiên lực đẩy Lưu Ảnh Cầu tới trước người Mộc Công, để Mộc Công bảo đảm vật chứng

- Trường Canh ái khanh

Ngọc Đế mỉm cười hỏi:

- Kế tiếp còn đi quá trình gì?

- Bệ hạ, vật chứng đã có, nhân chứng đều đã đủ, kế tiếp chính là hỏi Nhiên Đăng có nhận tội hay không nói xong, Lý Trường Thọ quay người nhìn về phía Nhiên Đăng, nói:

- Chắc hẳn, phó giáo chủ lúc này đã nghĩ thông suốt muốn nói cái gì

Nhiên Đăng nghe vậy khóe miệng lộ ra một chút cười lạnh, lạnh nhạt nói:

- Thái Bạch Tinh Quân đã an bài xong tất cả, bần đạo có nói nhiều cũng vô ích, nhưng bần đạo làm việc, từ viễn cổ đến nay đều là như thế, trù tính tính kế, chính là căn bản đặt chân bên trong Hồng Hoang, ngày hôm nay Thiên Đình lấy chuyện như vậy hỏi tội bần đạo, chúng viễn cổ bên trong Hồng Hoang, Luyện Khí Sĩ từ thượng cổ, liền đều bị các ngươi cầm nhược điểm, tạo điều kiện cho các ngươi ra roi

- Tính kế thật giỏi! Chỉ là Thái Bạch Tinh Quân, Thiên Đình là ở dưới sự duy trì của Đạo Môn, mới có phong quang ngày hôm nay, bây giờ quay người liền muốn cầm phó giáo chủ đại giáo Đạo Môn khai đao lập uy, lòng có an hay không?

Chương 1450: Bắt lại!

Không ít tiên thần xung quanh hơi suy tư, lại cảm thấy lời này cũng có chút đạo lý

Lý Trường Thọ cười khẽ, bình tĩnh nghênh chiến:

- Nhiên Đăng phó giáo chủ nói lời ấy sai rồi, Thiên Đình cũng không phải là muốn nắm chặt nhược điểm của ai, cũng chưa từng nghĩ tới ra roi ai, thiên địa này nói lớn rất lớn, nói nhỏ cũng chỉ có Ngũ Bộ Châu cùng với ba ngàn thế giới, lưng Thiên Đình dựa vào là Thiên Đạo, cầu chính là thiên địa an ổn, điều làm là chính đạo tang thương

- Nhiên Đăng phó giáo chủ kỳ thật không cần chuyển dời mâu thuẫn, đại năng đại thần thông giả trong thiên địa hiện nay, ai làm bạn với ngươi? Ai lại tương thông với ngươi?

- Tây Phương Giáo sao? Lúc ngươi hạ lệnh tàn sát Hữu Cầm nhất tộc, hẳn là không nghĩ đến, bọn họ sẽ trở thành Nhân Hoàng đương đại, tụ tập khí vận Nhân Tộc đúng không?

- Đây chính là Thiên Đạo báo ứng cho ngươi. Án này, ngươi có nhận tội hay không?

Nhiên Đăng nhắm mắt không nói, lẳng lặng đứng tại kia, phảng phất như không thèm quan tâm mọi thứ

Lý Trường Thọ gật gật đầu, quay người liền vái chào đối với Ngọc Đế:

- Bệ hạ! Nhiên Đăng phó giáo chủ không chịu nhận tội, có thể mời Thiên Đạo chỉ thị, định tội hay không!

Ngọc Đế đang muốn mở miệng, Nhiên Đăng lại nói:

- Không cần, bần đạo thừa nhận việc này, là hành vi của bần đạo

Lý Trường Thọ lập tức nói tiếp, trong mắt hàn quang lăng liệt:

- Nhiên Đăng đã nhận tội, khẩn cầu bệ hạ hàng chỉ trừng phạt!

- Ngọc Đế bệ hạ!

Nhiên Đăng Đạo Nhân đi về phía trước nửa bước, xung quanh lập tức xuất hiện đạo đạo sấm sét, hóa thành lồng giam vây khốn lão

Nhiên Đăng định tiếng nói:

- Thiên Đình thật sự muốn giết phó giáo chủ Xiển Giáo, hoàn toàn quyết liệt với đại giáo Thánh Nhân? Còn thỉnh Ngọc Đế bệ hạ nghĩ lại, Thái Bạch Tinh Quân này cùng với bần đạo chính là là sinh tử đại địch! Bần đạo mấy lần muốn giết hắn cho thống khoái, hắn mấy lần muốn làm bần đạo thân bại danh liệt, thù riêng như vậy trộn lẫn vào công sự Thiên Đình, sinh linh thiên hạ làm sao có thể tin phục!

Ngọc Đế chau mày

y cũng không phải là xoắn xuýt xử trí việc này như thế nào, y cùng với Trường Canh ái khanh nhà mình đã sớm định ra rồi

Ngọc Đế đơn thuần là có chút phiền chán Nhiên Đăng Đạo Nhân này, tuy nói tất cả sinh linh đều cầu sinh tránh chết, nhưng Nhiên Đăng vào giờ phút này không ngừng nói, xung quanh đã có không ít tiên thần chịu ảnh hưởng

phó giáo chủ Xiển Giáo thật là lợi hại

chẳng trách Trường Canh nói câu kia ——【 nếu ngày hôm nay không đóng đinh Nhiên Đăng ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, sau này e rằng sẽ có họa lớn 】

Bên trong đám người, có một vị văn lại Thiên Đình đứng dậy, cất cao giọng nói:

- Bệ hạ! Nhiên Đăng đã nhận tội, sao phải nghe lão yêu ngôn hoặc chúng? Thái Bạch Tinh Quân trừ sinh linh viễn cổ phẩm đức bại hoại, hèn hạ vô sỉ này, vì công vì tư đều là thỏa đáng! Thái Bạch Tinh Quân sở dĩ kết hạ tử thù cùng với Nhiên Đăng, chuyện này không phải là nói rõ, Thái Bạch Tinh Quân ghét ác như cừu!

- Mời bệ hạ hồi tưởng, lúc Thái Bạch Tinh Quân kết thù với phó giáo chủ đại giáo Thánh Nhân Nhiên Đăng, Thái Bạch Tinh Quân quyền không cao, vị không nặng, càng chỉ là đệ tử Nhân Giáo phổ thông! Hắn có thể đấu trí đấu dũng cùng với viễn cổ cự ngạc như Nhiên Đăng, có thể thủ thắng, đây không phải là nói rõ, Thiên Đình có Thiên Đạo che chở, Thái Bạch Tinh Quân có Thiên Đạo tương trợ! Ai đúng ai sai, để thiên hạ phán xét!

Ngọc Đế hai mắt tỏa sáng, cười hỏi một câu:

- Ngươi chức vị ra sao?

Vị tiểu lại Thiên Đình kia thấp giọng nói:

- Tiểu thần Vương Thiện, vào Thiên Đình không lâu, làm việc tại Kính Thiên Điện

- Điều vào Thông Minh Điện, phẩm giai thăng thành ngũ giai

Ngọc Đế bình tĩnh nói một câu, sau đó phất phất tay

Vương Thiện mặt không lộ vui mừng, miệng không nói chối từ, lập tức cúi đầu lui ra

trường hợp không đúng

Lý Trường Thọ thấy thế, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ngược lại là ngoài ý muốn phát hiện một vị tiểu trụ cột Thiên Đình sau này

tạm không đề cập tới Vương Thiện này, Lý Trường Thọ nhìn chằm chằm Nhiên Đăng, lạnh nhạt nói:

- Nhiên Đăng phó giáo chủ, không tranh luận nữa?

Nhiên Đăng khẽ lắc đầu, trong mắt tràn đầy vẻ tiếc nuối, thở dài:

- Thiên Đình, cũng chỉ như vậy!

- Bắt lại!

Lý Trường Thọ hét lớn một tiếng, bên cạnh tự có Thiên Binh Thiên

Tướng cùng nhau tiến lên, lực lượng Thiên Đạo bỗng nhiên thay đổi thành vô cùng nồng đậm, lôi quang chớp liên tục trước Lăng Tiêu bảo điện!

Ở bên cạnh, Triệu Công Minh đứng lên, Kim Bằng Điểu nắm chặt Tiểu Lục Thần thương, sau lưng Kim Linh Thánh Mẫu đã có hư ảnh pháp thân, mà Vân Tiêu tiên tử ở trên bậc thang, Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay đã là phun ra kim quang...

Chỉ cần Nhiên Đăng dám phản kháng, bọn họ đều không ngại trực tiếp liên thủ trấn áp

Chương 1451: Nam Cực Tiên Ông

Quảng Thành Tử nắm chặt nắm đấm ở trong tay áo, lại là chậm chạp đứng lên, sắc mặt vô cùng phức tạp

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đưa tay ấn đầu vai Thái Ất, chỉ sợ Thái Ất Chân Nhân trực tiếp xông ra ngoài

phản ứng của Hoàng Long ngược lại là chân thật nhất, vào giờ phút này tràn đầy bối rối nhìn về phía Nhiên Đăng, muốn mở miệng cũng không biết nên mở miệng như thế nào, sợ kế tiếp chính là một trận đại chiến, Nhiên Đăng chết thảm ở trước Lăng Tiêu bảo điện

trên đầu vai Nhiên Đăng, một chiếc linh đèn hiển hiện, trong hai mắt xẹt qua mấy phần thần sắc hung lệ...

Đúng lúc này!

Lệ ——

Một tiếng gáy cao, một vệt ánh sáng trắng xuất hiện ở chân trời, nhưng ở trong chớp mắt tiếp theo liền vọt ra ngoài trăm dặm, một tiếng la lên bình tĩnh, theo đại đạo cộng minh, truyền khắp vạn dặm nơi đây

- Còn thỉnh chớ có động thủ, bần đạo mang theo pháp chỉ của Thánh Nhân lão gia mà tới

Pháp chỉ Thánh Nhân?

Trong mắt Lý Trường Thọ rất nhanh xẹt qua một vệt suy tư, đưa tay làm thủ thế dừng lại, Thiên Binh Thiên Tướng vốn đang tuôn về hướng Nhiên Đăng lập tức dừng lại bộ pháp, cấp tốc lui lại

ánh sáng linh đèn trên vai Nhiên Đăng thu liễm, trong mắt xẹt qua mấy phần rung động

Quỳnh Tiêu cong khóe miệng lên, thở dài:

- Phiền toái, cao nhân Xiển Giáo chân chính đã tới

có Thiên Tướng mắng to:

- Người nào cả gan dám xông vào Thiên Đình!

Ngọc Đế lại giơ tay lên một cái, ra hiệu cho vị Thiên Tướng kia không cần nhiều lời

đạo đạo tiên thức, ánh mắt hội tụ về phía người đến, có người nhận biết đã nói ra danh hào của người đến

Nam Cực Tiên Ông!

Vị lão thần tiên có tướng mạo khác thường này, chống một cây quải trượng gỗ đào, đứng ở trên lưng bạch hạc, lúc này đã không còn sốt ruột, không nhanh không chậm đi về phía trước

phía sau lão, có mấy đạo lưu quang đuổi theo, lại là Thiên Tướng thủ vệ, vừa rồi hoàn toàn không có cách nào ngăn lại lão thần tiên này

ba thanh kiếm thần treo trên Thiên Môn, đối với lão lại là không có chút phản ứng nào, tựa hồ Thiên Đạo cho phép lão tới lui tự nhiên tại Thiên Đình

Lý Trường Thọ dẫn âm căn dặn vài câu đối với mấy vị Thiên Tướng kia

- Báo ——

Thiên Tướng nổi danh tốc độ cao nhất về phía trước, chạy trước một bước tới phía trước Lăng Tiêu bảo điện, một gối chạm đất, cao giọng la lên:

- Đệ tử Thánh Nhân Xiển Giáo Nam Cực Tiên Ông cầu kiến ở bên ngoài Trung Thiên Môn!

Lão đạo bên trên bạch hạc kia lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tiếng nói nhẹ nhõm hiền hoà bay tới:

- Bởi vì tình hình khẩn cấp, bần đạo có chỗ thất lễ, có mang theo pháp chỉ của gia sư Ngọc Thanh Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, đợi sau khi truyền pháp chỉ lão sư, tự nhiên nhận Thiên Đình giáng tội

bên trong Thái Bạch Cung, hai cỗ hóa thân nhanh chóng giao lưu

ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế lại cười nói một câu:

- Đã là có mang theo pháp chỉ Thánh Nhân, sự tình tiên ông xông vào Thiên Môn liền không cần truy cứu, không biết pháp chỉ của Ngọc Thanh Thánh Nhân là gì?

Nam Cực Tiên Ông ở nơi xa vái chào một cái, từ trên bạch hạc phóng ra một bước, thân hình giống như đụng vào bên trong một đám mây trắng, hiện thân ở trước Lăng Tiêu bảo điện

bạch hạc kia ngừng chân chờ ở đám mây phía xa, cũng không hóa thành bộ dáng đồng tử

Nam Cực Tiên Ông hướng về phía trước hành lễ, đầu tiên là chào hỏi Ngọc Đế Vương Mẫu, lại vái chào đối với Lý Trường Thọ cùng với Mộc Công, sau đó đứng dậy đón lấy tám cao thủ Đạo Môn Quảng Thành Tử, Triệu Công Minh, Vân Tiêu v.v, chào hỏi lẫn nhau

Thái Ất Chân Nhân thừa cơ mở ra pháp bảo trấn miệng mình

một cỗ đạo vận bình thản, làm người an tâm lưu chuyển ra, Nam Cực Tiên Ông chậm rãi nói:

- Chuyện hôm nay, đã gây ra rất nhiều náo động, đã lan rộng ra Tam Giới Hồng Hoang, lão sư có khẩu dụ, việc này không nên trì hoãn lâu, Thiên Đình phải nhanh chóng xử trí

nói xong, Nam Cực Tiên Ông nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân, lại cười nói:

- Phó giáo chủ, lão sư mệnh ngươi không được triển lộ thần thông

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhắm mắt thở dài, thấp giọng nói:

- Tuân lệnh giáo chủ

Lý Trường Thọ lúc này lại là nhíu mày, dựa vào năng lực phân tích của hắn, lúc này lại không hiểu rõ pháp chỉ của Thánh Nhân này rốt cuộc là có ý gì

quả nhiên, Thánh Nhân vẫn là Thánh Nhân, người ra đề mục

Lý Trường Thọ nhanh chóng lưu chuyển tâm niệm, cười nói:

- Sư huynh, ngài cũng là tới cầu tình cho Nhiên Đăng phó giáo chủ?

- Sư đệ chớ nên hiểu lầm

Nam Cực Tiên Ông chống quải trượng, ôn hoà nói:

- Bần đạo chỉ là phụng mệnh mà đến, truyền đạt ý chỉ của lão sư, còn thỉnh Thiên Đình nhanh chóng làm ra phán đoán, chẳng qua, bần nói hơi nghi hoặc một chút, muốn hỏi Trường Canh một chút

đến rồi

vị đại lão Xiển Giáo giấu giếm này, sắp xuất thủ!

Lý Trường Thọ khởi động không minh đạo tâm, dùng tay làm dấu mời:

- Sư huynh xin chỉ giáo

Chương 1452: thanh toán nợ cũ

- Kỳ thật cũng chỉ là một cái vấn đề nhỏ

Nam Cực Tiên Ông cười nói:

- Thiên Đình trước khi quật khởi, sinh linh Tam Giới không biết thiên quy, không nghe thấy danh hào Thiên Đình, hành sự đều dựa theo quy củ viễn cổ, thượng cổ. Nhiên Đăng phó giáo chủ bởi vì thù cũ với Trường Canh sư đệ ngươi, tính kế trả thù, đương nhiên là sai, nhưng đây đều là vào trước khi Thiên Đình quật khởi, Nhiên Đăng phó giáo chủ e là cũng không biết thiên quy như thế nào, không biết lý niệm Thiên Đình ra sao

- Nói một cách khác, khi đó pháp chưa lập, sinh linh chưa biết được, ở dưới tình huống không biết rõ thiên quy, làm ra chuyện sai lầm như vậy, phải chăng cũng nên thông cảm mà giảm bớt chịu tội? Bần đạo biết được, thiên quy Thiên Đình tồn tại đã lâu, nhưng thiên quy cũng là đang không ngừng hoàn thiện, lại cũng không có công bố đối với Tam Giới

- Chắc hẳn, lúc Nhiên Đăng phó giáo chủ tính kế Hữu Cầm nhất tộc, nếu như biết được thiên quy, biết được lý niệm Thiên Đình, chắc chắn sẽ lạc đường biết quay lại, không làm sự tình ngỗ nghịch Thiên Đình như vậy, Trường Canh sư đệ, ngươi nói xem, đạo lý này có đúng không?

Lý Trường Thọ: "..."

Chữ phục viết kép

Nhiên Đăng ở một bên thở dài:

- Bần đạo đến lúc này, cũng không biết thiên quy này ra sao!

Lật bàn?

Lý Trường Thọ đột nhiên ngửa đầu thở dài:

- Nếu đã như thế... các lộ tiên thần tránh ra. Bần đạo đệ tử Thái

Thanh Lý Trường Thọ, cùng với phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng, thanh toán nợ cũ, hai chỉ có thể sống một

Lời nói của hắn rơi xuống, Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu, lộ ra sắc mặt lạnh lẽo đứng dậy

thân ảnh của Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu, Long Cát đồng thời biến mất không thấy gì nữa, nhưng Thiên Tướng Thiên Đình Thuyên Động, hoả tốc bay tới từ Thái Bạch Cung

Thọ, không tiếc chiến một trận

Chuyện này?

Nam Cực Tiên Ông nhíu mày nhìn một màn trước mắt này:

quanh người Lý Trường Thọ nhấp nhoáng kim quang, tiên khí dưới áo choàng dâng trào, bên trong dâng trào một cỗ lực lượng khiến cho lão cũng tim đập nhanh

khí thế của bốn vị cao thủ Tiệt Giáo đã khóa chặt ở trên người Nhiên Đăng, tùy thời có thể ra tay trấn áp

chúng tiên thần xung quanh cấp tốc thối lui, ngay ngắn trật tự, không loạn chút nào, phảng phất trước đây đã từng diễn luyện vậy

Nhiên Đăng Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, tựa hồ đã sớm biết điểm này, lại dường như có chút tự kiềm chế, nghiêng người đối mặt với Lý Trường Thọ

- Trường Canh sư đệ, các vị sư đệ sư muội

Nam Cực Tiên Ông hỏi:

- Đây là muốn làm cái gì?

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Trước đây Nhiên Đăng phó giáo chủ luôn miệng, nói ta và lão có tử thù, sư huynh cũng biết tính tình ta ổn thỏa, không muốn có cường địch tử thù còn tiêu dao tự tại ở bên ngoài như thế, uy hiếp tính mạng người thân của ta, tất nhiên là phải thừa dịp lão ở

Thiên Đình, tiến hành diệt trừ, cắt đứt nhân quả

- Trường Canh

Nam Cực Tiên Ông chống quải trượng tiến về phía trước hai bước, cùng với Quảng Thành Tử liếc nhau, lập tức nói:

- Ngươi đã suy nghĩ kỹ càng hậu quả của việc này? Trường Canh ngươi nếu cường sát Nhiên Đăng phó giáo chủ ở chỗ này, chính là mất đi ý công chính của bản thân đối với Thiên Đạo trước đó, ngươi thế nhưng là người chủ kiếp đại kiếp lần này...

- Sư huynh

Lý Trường Thọ cởi bỏ đai lưng trường bào một cách tự nhiên, cởi áo bào ra, chỉ mặc quần dài màu đen

hai cây tiên thằng vờn quanh, buộc chặt hai ống quần dài, mái tóc dài dần dần biến thành màu đen, Huyền Hoàng Tháp tự động bay ra, xoay chầm chậm ở trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ

quang mang Thái Dương Tinh chiếu xuống, đạo khu bởi vì tu hành Bát Cửu Huyền Công mà gần như hoàn mỹ của Lý Trường Thọ, tản ra điểm điểm sáng ngời

hắn mở tay phải ra, Càn Khôn Xích xuất hiện ở trong lòng bàn tay, tay trái nhẹ nhàng một chiêu, Xuyên Tâm Tỏa độn ở trong vô hình

Linh Cữu đăng trên đầu vai Nhiên Đăng lấp lóe quang mang, nhìn như chỉ là đứng yên bất động, kỳ thực đã là hết sức chăm chú đề phòng Lý Trường Thọ đánh lén

Cụ Lưu Tôn chính là vết xe đổ

lại nghe Lý Trường Thọ nói với Nam Cực Tiên Ông:

- Ta có mất công chính hay không, Thiên Đạo tự có định đoạt, vị Nhiên Đăng phó giáo chủ này mấy lần thăm dò ta, chỉ cần ta có một lần xuất hiện sai lầm, nhất định sẽ bị lão nghiền xương thành tro, huống chi

Lý Trường Thọ cười khẽ một tiếng, khuôn mặt từ già cả biến thành thanh niên đạo sĩ, dùng bộ dáng nguyên bản, cũng chính là bảo lưu lại hơn mười mấy tầng ngụy trang

- Ngày hôm nay muốn giết lão chính là đệ tử Nhân Giáo, có liên can gì với Thiên Đình? Chính thần Thiên Đình, cũng nên có chút sinh hoạt đời tư đúng không?

- Ha ha

Nhiên Đăng tựa như bị chọc giận quá mà cười:

- Bần đạo ngày hôm nay tôn trọng lời nói của Thánh Nhân, đã là khắc chế rất nhiều!

Chương 1453: Ăn vạ

- Ngươi chẳng qua là bởi vì Tiệt Giáo thân cận với ngươi, vào trước khi sát kiếp tiến đến tận lực chèn ép thế lực Xiển Giáo chúng ta! Lòng dạ sao mà bẩn thỉu! Ngươi luôn mồm nói bần đạo có tử thù với ngươi, bần đạo mấy lần bị ngươi ức hiếp, ngươi ngược lại là ác nhân cáo trạng trước!

Khẩn cấp, việc này thực sự khẩn cấp

Cộc!

Một quả Lưu Ảnh Cầu từ trong tay áo của Lý Trường Thọ lăn ra, pháp khí này lượn lờ trên mây mù mấy vòng, hiển lộ ra một bức tranh

lại là đoạn tình hình Nhiên Đăng chỉ trích Lý Trường Thọ lấy công báo tư thù trước đây kia

【 Còn thỉnh Ngọc Đế bệ hạ nghĩ lại, Thái Bạch Tinh Quân này cùng với bần đạo chính là sinh tử đại địch! 】

Thấy tình hình như vậy, Nhiên Đăng lại vẫn trấn định tự nhiên, lộ ra biểu tình 'Ngươi chẳng qua là quỷ biện'

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Ngươi mở miệng kích tướng, chẳng qua là e ngại Định Hải Thần Châu của Công Minh lão ca, kỳ thật rất không cần phải lo lắng, nói là ân oán cá nhân, chính là ân oán cá nhân, ai nếu nhúng tay, vô luận là trợ ta hay là giúp ngươi, đều là đối địch với ta. Công Minh lão ca!

Lý Trường Thọ hơi ghé mắt, cùng với Triệu Công Minh liếc nhau, hai người ngầm hiểu nhau, Triệu Công Minh lập tức rõ ràng gì đó

Triệu Công Minh nói:

- Đệ tử Tiệt Giáo chúng ta không tham dự trận chiến thanh toán giữa Trường Canh cùng với Nhiên Đăng phó giáo chủ ngày hôm nay

- Làm sao lại không tham dự? !

Kim Linh Thánh Mẫu tức đến nghiến chặt hàm răng, trừng mắt nhìn Triệu Công Minh:

- Ngươi biết lão hỗn trướng này giấu bao nhiêu hậu thủ không? Lão chính là lão đại năng cùng thế hệ với mấy người sư tôn! Xiển Giáo bọn họ cũng còn chưa mở miệng nói không giúp Nhiên Đăng!

- Khục

Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh nói một câu:

- Bần đạo thân là đệ tử Xiển Giáo, tự nhiên không thể thấy phó giáo chủ Xiển Giáo gặp nạn mà thờ ơ, chuyện này truyền đi sẽ làm trò cười cho người khác, nói nội bộ Xiển Giáo chúng ta không đoàn kết, kết bè kết phái gì đó. Chẳng qua gần đây trời nóng nực, bần đạo có chút mệt rã rời, thường xuyên nói xong một câu liền trực tiếp ngủ... khò khò khò

chúng tiên: "..."

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở bên cạnh có chút run rẩy khóe miệng, trái suy phải nghĩ, cũng dứt khoát nhắm mắt ngưng thần, cùng với Thái Ất Chân Nhân một trái một phải, ngồi nghiêng ở trên ghế bành, nhắm mắt 'Ngủ'

Thế là, tiếng ngáy liên tiếp, Hoàng Long Chân Nhân thấy thế lo lắng một hồi

Lý Trường Thọ hỏi:

- Quảng Thành Tử sư huynh, Nam Cực Tiên Ông sư huynh, hai vị ngày hôm nay có ý kiến gì?

Lại là đang ép Quảng Thành Tử cùng với Nam Cực Tiên Ông tỏ thái độ

nếu Xiển Giáo duy trì Nhiên Đăng, Lý Trường Thọ liền trực tiếp mời lão quân đến làm chủ, thăng cấp việc này thành ân oán cá nhân nội bộ Đạo Môn

nếu hai người nói chuyện một sáng một tối Xiển Giáo này biểu thị không can thiệp việc này, như vậy Xiển Giáo ngày sau cũng liền không có cách nào dùng chuyện này làm cái cớ gây khó dễ

Lục Áp Đạo Nhân chết được, Nhiên Đăng vì sao không chết được?

Hắn chủ đạo Phong Thần, không cần một lão đạo dụng ý khó dò, không có điểm mấu chốt lại ra vẻ đạo mạo gây sự như vậy

không có Nhiên Đăng, đối với các kế hoạch khác nhau hắn thúc đẩy trong tương lai, rất quan trọng

Hoàng Long đứng lên, bước nhanh đi đến bên người Quảng Thành Tử:

- Đại sư huynh?

Quảng Thành Tử nhíu mày suy tư, cũng không đáp lời

Hoàng Long giẫm chân, vừa muốn tiến về phía trước cầu tình Lý Trường Thọ, bóng người trước mắt lóe lên, lại là Triệu Công Minh lách mình vọt tới, ngăn ở trước mặt Hoàng Long Chân Nhân cùng với Quảng Thành Tử

dừng bước, Triệu Công Minh đột nhiên ngã sấp về phía trước, Hoàng Long Chân Nhân vô thức tiến hành nâng, lại là miễn cưỡng đỡ lấy Triệu Công Minh

nhưng sau đó...

Oa một tiếng, Triệu Công Minh miệng phun máu tươi, thân thể run rẩy một hồi, đưa tay cầm ngược Hoàng Long Chân Nhân, trong miệng hô:

- Hoàng Long sư huynh, nhanh, nhanh giúp bần đạo chữa thương, bần đạo lại tái phát bệnh cũ!

Hoàng Long Chân Nhân lập tức chân tay luống cuống, mà quanh người Triệu Công Minh phiêu khởi hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, vừa vặn ngăn cản con đường Hoàng Long Chân Nhân tiến tới chỗ của Quảng Thành Tử

Ăn vạ • bản ôn nhu đáng thương

tiếng nói của Lý Trường Thọ lại tới:

- Nếu hai vị sư huynh không mở miệng, ta coi như Xiển Giáo không can thiệp, chỉ là ân oán cá nhân giữa ta cùng với Nhiên Đăng phó giáo chủ

Nhiên Đăng híp mắt lại, trong mắt xẹt qua mấy phần ngoan lệ

Quảng Thành Tử thở dài một tiếng:

- Trường Canh, ngươi chớ quên ước hẹn Đạo Môn không chiến

- Sư huynh, ngươi luôn treo ước hẹn Đạo Môn không chiến ở ngoài miệng, lại quên rằng, ước hẹn Đạo Môn không chiến ước thúc chính là Xiển Tiệt nhị giáo, nội dung là Xiển Tiệt nhị giáo bên nào khởi tranh chấp trước, Nhân Giáo chúng ta sẽ duy trì một giáo khác, trong đó cũng không ước thúc, ở giữa Nhân Giáo chúng ta cùng với Xiển Tiệt nhị giáo khởi tranh chấp sẽ xử trí như thế nào

Chương 1454: một công một thủ

Lý Trường Thọ hỏi:

- Điều ta quan tâm bây giờ là thái độ của Xiển Giáo đối với chuyện này, đây là bởi vì ta kính trọng Xiển Giáo từ trên xuống dưới, không dám vô lễ đối với Nhị sư thúc

Quảng Thành Tử im lặng

Nam Cực Tiên Ông lại thở dài:

- Mà thôi, việc này bần đạo là cũng không quản được

Lý Trường Thọ gật gật đầu, nói:

- Đã như vậy, Xiển Giáo không phản đối ta báo thù riêng đối với Nhiên Đăng phó giáo chủ, như vậy...

Hai chân phóng ra một bước, trong mắt Lý Trường Thọ có thần quang màu xanh lam phun trào, Càn Khôn Xích trong tay có chút rung động

Nhiên Đăng vô thức lui lại nửa bước, lập tức đứng dậy, ngọn thanh đăng trên đầu vai kia nháy trong mắt dung nhập vào bên trong đạo khu của lão, sau lưng hiện ra một chiếc Bảo Luân, quanh người nở rộ ánh sáng xanh mấy trăm trượng!

Trận chiến này, đã là không có cách nào tránh khỏi!

bên trong ánh sáng xanh, Nhiên Đăng dáng vẻ trang nghiêm, quanh người có từng tầng từng tầng vòng sáng lướt lên, đạo vận có một loại bình ổn khó tả

ngược lại là Lý Trường Thọ, lúc này cũng không thôi động đại đạo thần thông tự thân, nắm lấy Càn Khôn Xích một lần nữa phóng về phía trước một bước, trong cơ thể đột nhiên hiện ra thanh âm sóng máu lăn lộn, sóng cả cuồn cuộn

huyết khí tựa như khói báo động, đạo khu như thần đúc!

【Át chủ bài tầng ngoài: Bát Cửu Huyền Công! 】

Nhiên Đăng lúc này, tràng hạt một trăm linh tám viên đã bị lấy đi, bảo tháp lưu ly đã sớm rơi vào trên tay Lý Trường Thọ, Càn Khôn Xích cũng đã bị Thiên Đình lấy đi, vào giờ phút này mặc dù đạo hạnh hiển thị rõ, thần thánh uy nghiêm, nhưng luôn cảm thấy có chút thiếu thốn

Lý Trường Thọ thì trái lại, có trọng bảo như Huyền Hoàng Tháp, Càn Khôn Xích, Xuyên Tâm Tỏa gia trì tự thân, lại thêm Lưu Ly Địa Diễm Quang kỳ bảo vệ nguyên thần, càng có Âm Dương Thái Cực Đồ có thể tùy thời điều động

chỗ khó ngày hôm nay, cũng không phải là làm thế nào đánh giết Nhiên Đăng, mà là ở bên trong thế lực va chạm khắp nơi, làm thế nào lấy cái giá thấp nhất đánh giết Nhiên Đăng!

Mặt mũi của Xiển Giáo, hắn cho

Uy nghiêm của Thiên Đình, hắn lập

ngày hôm nay chỉ cần hắn có thể chém giết Nhiên Đăng, làm cho sự tình Nhiên Đăng vẫn lạc tại Thiên Đình trở thành sự thực không thể chối cãi, như vậy thần quyền Thiên Đình, liền ổn!

Giết Nhiên Đăng, có thể giải quyết tất cả những khó khăn trong tương lai

giữa hai người, tuy không có mối thù giết sư như Lục Áp, nhưng từ lần đầu tiên gặp mặt đã đối chọi gay gắt, tương hỗ là cừu địch, đến ngày hôm nay đã là phải nhất quyết tử chiến

Hưu ——

Một tiếng xé gió gấp rút vang lên từ phía sau Nhiên Đăng, Nhiên Đăng lại là nhìn cũng không nhìn, thanh quang quanh người đột nhiên thu liễm, chỉ lưu lại đường kính mười trượng, lại tầng tầng lớp lớp, giống như thực chất!

'Mũi tên' Xuyên Tâm Tỏa trống rỗng xuất hiện, nhưng chỉ là dừng ở bên người Nhiên Đăng, cách đầu vai lão còn có nửa trượng xiềng xích dài nhỏ một thước hiện thân phía sau, ánh sáng công đức màu vàng lóng lánh, không tiến thêm tấc nào nữa!

Nhiên Đăng cười lạnh một tiếng:

- Điêu trùng tiểu...

Ông!

Trên đỉnh đầu chợt có tiếng xé gió truyền đến, một cỗ phong mang tựa như gần trong gang tấc!

Linh giác của Nhiên Đăng cuồng loạn, vô thức ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy có một Lý Trường Thọ quỷ dị xuất hiện ở ngay phía trên, một thân áo xanh phồng lên, toàn thân huyết khí nội liễm, thân thể như trường cung kéo căng, hai tay giơ cao trường thương, bổ xuống đầu Nhiên Đăng!

'Lý Trường Thọ' chính diện kia vào giờ phút này không nhúc nhích, huyết khí tán loạn quanh người, Huyền Hoàng Tháp, Càn Khôn Xích bắn nhanh về hướng chân thân Lý Trường Thọ

người vừa cởi áo bày ra đạo khu hoàn mỹ vừa rồi, đúng là một cỗ Đạo Nhân Giấy...

Thần thông hộ thể của Nhiên Đăng bị mũi thương Lục Thần Thương trực tiếp mở ra, lão chỉ kịp đưa tay đẩy ra một chưởng, dùng lòng bàn tay đón đỡ Tiểu Lục Thần Thương!

Thanh quang xung quanh điên cuồng nội liễm, Bảo Luân sau đầu nở rộ quang mang

bên trong tiếng nổ vang, càn khôn chấn động, mây mù bốc lên!

Lăng Tiêu bảo điện sáng lóng lánh, từng tầng từng tầng kim mang hoàn toàn bao trùm Lăng Tiêu bảo điện

bàn ngọc thạch có giá trị không nhỏ phía trước điện kia đã bị thân hình Nhiên Đăng đập vỡ, thân hình Lý Trường Thọ đi theo sát, tay trái Càn Khôn Xích, tay phải Tiểu Lục Thần Thương, đánh ra đạo đạo tàn ảnh, tựa như muốn đánh Nhiên Đăng thành thịt vụn mây mù quay cuồng, vách tường trời bị đập ra hố cạn đường kính trăm trượng

cánh tay trái của Nhiên Đăng đứt gãy tận gốc, máu me đầm đìa, vào giờ phút này hoàn toàn dựa vào bảo quang tự thân đối cứng với thế công của Lý Trường Thọ

Càn Khôn Xích không gió, nhưng lại có sắc bén chặt đứt càn khôn

Lục Thần Thương tuy có tổn hại, nhưng lai lịch lại là tiên thiên linh bảo Hỗn Độn, cùng với Càn Khôn Xích một công một thủ, không sai biệt nhiều

Chương 1455: Át chủ bài tầng nông

Lý Trường Thọ vận chuyển Bát Cửu Huyền Công, thôi động hai kiện trọng bảo, Huyền Hoàng Tháp bảo vệ tự thân, hoàn toàn không nhìn thế công lẻ tẻ của Nhiên Đăng, mỗi lần xích ảnh, thương ảnh đập xuống, đều có thể tăng thêm một chút thương thế cho Nhiên Đăng

một chiêu thụ động, khắp nơi thụ động

Nhiên Đăng thực sự không ngờ được, Lý Trường Thọ lại sẽ dùng thủ đoạn như vậy, tính kế sâu xa như vậy, ngay từ đầu đã chuẩn bị cho đợt đánh lén này

man thiên quá hải, ám độ trần thương!

Ba kiện trọng bảo gia trì trên người Đạo Nhân Giấy, bản thể trốn trong âm thầm, nhân cơ hội lực chú ý của lão bị hấp dẫn toàn lực tuyệt sát!

Trong một cái chớp mắt này, trong mắt Nhiên Đăng nổi lên một chút hối hận, bờ môi run rẩy nhưng lại chưa phát ra âm thanh, chỉ có thể toàn lực đối kháng với thế công của Lý Trường Thọ

cho dù lão không có điểm mấu chốt, cũng không thể nói ra bốn chữ cầu xin tha thứ lúc này...

Nghĩ!

Vào trước khi thần thông của chính mình hoàn toàn bị công phá, nhất định phải nghĩ ra biện pháp giữ mạng sống

ở bên trong thương ảnh xích ảnh, Nhiên Đăng đột nhiên thấy được hai mắt của Lý Trường Thọ

không đúng, hắn còn đang tính kế!

Nhiên Đăng đột nhiên phát hiện ra, chính mình đối với thực lực của vị tiểu đệ tử Nhân Giáo này, đã đánh giá thấp nghiêm trọng có thể hoàn toàn áp chế chính mình, nói rõ đạo cảnh của hắn và chính mình chênh lệch không xa, mà căn cứ vào kết luận chính mình âm thầm điều tra đạt được, đại đạo cân đối của kẻ này có thể thi triển đối với cao thủ có đạo cảnh cao hơn tự thân một đoạn

lúc này Nhiên Đăng lão đã là không có cách nào ngăn cản, đại đạo cân đối nếu ra, dù chỉ là suy yếu ba thành đạo hạnh của lão, cũng đủ làm cho lão đầu rơi máu chảy bên trong khoảnh khắc, thân bị trọng thương

Lão đang chờ...

Lão còn đang chờ!

Chờ người sau lưng mình hiện thân!

- Lý Trường Canh!

Nhiên Đăng hét lớn một tiếng, bỗng nhiên cái trán hiện ra một đoá hỏa diễm màu xanh, đạo vận quanh người đột nhiên tăng mạnh, tay cụt bị tiên quang bao khỏa, thân hình lại muốn chấn bay Lý Trường Thọ

Thiêu đốt nguyên thần!

Đốt dầu thắp linh đèn!

Trong thể nội Lý Trường Thọ đột nhiên truyền ra trận trận nổ vang, huyết văn cổ quái từ trên cổ bò đến hai má, lực đạo bạo tăng ba thành, Càn Khôn Xích trong tay đập xuống, đánh cho thế phản kích của Nhiên Đăng tắt ngúm!

【Át chủ bài tầng nông: bí lục chiến pháp Vu tộc Hậu Thổ nương nương tặng cho】

Trong miệng Nhiên Đăng liên tục phát ra tiếng gầm thét, Lý Trường Thọ mặt ngoài nổi giận đùng đùng, kỳ thực đạo tâm vô cùng yên tĩnh, phân tích rõ ràng mỗi một cỗ tiên lực vận chuyển của Nhiên Đăng, từng đợt thần thông tuôn trào

vì lý do ổn thỏa, hắn sẽ chỉ chờ đợi nửa canh giờ, nếu sau nửa canh giờ, cao nhân chân chính có thể cứu Nhiên Đăng không hiện thân, hắn tự nhiên sẽ thi triển đại đạo cân đối, làm cho Nhiên Đăng phơi thây nơi đây

ở bên trong Thái Bạch Cung, Bạch Trạch duy trì bộ dáng Thụy Thú, ba cây lông vũ buộc chặt ở trên cánh tay Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ, mượn lực lượng nguyên thần của Lý Trường Thọ, cảm ứng cát hung của Lý Trường Thọ

chỉ cần cảm giác của Bạch Trạch đo được cát hung biến hóa, cho dù rất nhỏ bé, đều sẽ trực tiếp la lên đối với Lý Trường Thọ

ở bên trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế Vương Mẫu ngồi ở bên trên bảo tọa, chúng chính thần Thiên Đình vừa rồi cũng bị Ngọc Đế thi thủ đoạn mang về Lăng Tiêu bảo điện

chúng tiên thần Thiên Tướng đều ở gần cửa điện quan sát cuộc chiến, trong miệng không ngừng than thở

Long Cát tất nhiên là khẩn trương nhất, đứng ở phía trước nhất, mười ngón tay xen kẽ trước người, chỉ sợ sư phụ bị đại năng viễn cổ như Nhiên Đăng phản chế

biểu tình của Mộc Công là cảm khái nhất, dù sao lão cũng coi như thấy tận mắt Lý Trường Thọ quật khởi

nhìn Trường Canh, từ tiểu dã thần năm đó gặp Ngọc Đế và lão ở trong miếu Hải Thần, cho tới bây giờ có thể chính diện áp chế đại năng viễn cổ...

Mộc Công lão vẫn như cũ, chỉ là ở phía sau người đứng thứ hai Thiên Đình tăng thêm hai chữ 'tiền nhiệm'...

Ngọc Đế ngồi bên trên bảo tọa nhắm mắt không nói, tất cả tâm thần đều tập trung trên hoá thân của mình, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào

vào giờ phút này Ngọc Đế cũng có chút không hiểu lắm...

'Trường Canh đã muốn giết Nhiên Đăng, vì sao lại đang cố ý kéo dài? '

Thuyên Động cẩn thận suy tư một hồi, rất nhanh liền lắc đầu việc này, Trường Canh hẳn là có tính toán của chính mình, cứ chờ xem là được

...

Lý Trường Thọ chia kế hoạch làm hai loại, loại thứ nhất là làm từng bước, thi hành kế hoạch bình thường, bắt đầu khi nào, mục đích ra sao, đều đã được đánh dấu rõ ràng, thực hành từng bước

loại thứ hai, là trước tiên lập ra kế hoạch, nhưng không chế định thời gian bắt đầu kế hoạch, mà là tìm kiếm thời cơ thực hiện

Chương 1456: kịch bản gốc

cũng ví dụ như lần tính kế Nhiên Đăng này

Lý Trường Thọ đã sớm chuẩn bị xong vụ án Hữu Cầm tộc, chuẩn bị xong mưu kế sẽ dùng ngày hôm nay, lý do thoái thác, cũng đã tiến hành thôi diễn toàn bộ

đây cũng không phải là tính toán trước, nhưng tất cả các sắp xếp đã được bố trí trước

mà nhân tố mang tính quyết định phát động 'kế hoạch thổi đèn' này, kỳ thật chỉ có một điểm ——

Nhiên Đăng vào Thiên Đình

nếu như vụ án Hữu Cầm tộc không có cách nào làm cho Nhiên Đăng đền tội, như vậy Lý Trường Thọ liền sẽ trực tiếp lấy cớ ân oán cá nhân, khởi xướng ước chiến đơn phương đối với Nhiên Đăng

ở bên trong Thiên Đình, lão sư đang ở trên đỉnh đầu chính mình, Ngọc Đế đứng ở sát bên mình

cho dù là Thiên Đạo muốn bảo hộ Nhiên Đăng, để Nhiên Đăng gây sự ở bên trong sát kiếp cuối cùng hậu Phong Thần, Lý Trường Thọ cũng đều có nắm chắc 90%, cướp đi tính mạng của Nhiên Đăng ở trong tay Thiên Đạo

nhưng, kế hoạch này của hắn, cũng không chỉ là như thế

mục tiêu thứ nhất của kế hoạch là Nhiên Đăng, mục tiêu thứ hai nhưng thật ra là Tây Phương Giáo

Nhiên Đăng là phó giáo chủ Xiển Giáo, nhưng vị trí ở Xiển Giáo hết sức khó xử, đệ tử Thánh Nhân Xiển Giáo liền không có mấy người thật sự để lão ở trong mắt

nhị sư thúc Nguyên Thủy Thiên Tôn tại sao lại dung thứ cho Nhiên Đăng không ngừng gây sự?

Nơi đây có nhân tố【bản thân Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn mượn cái kéo Nhiên Đăng này, tu bổ cành lá Tiệt Giáo】, cũng hẳn là có tính kế lẫn nhau ở giữa Thánh Nhân

giả định, Nhị sư thúc biết được Nhiên Đăng là quân cờ Tây Phương Giáo giấu giếm, như vậy Nhị sư thúc chính là cố ý tính kế phương tây, cố ý trọng dụng Nhiên Đăng, còn để Thập Nhị Kim Tiên gọi Nhiên Đăng là lão sư

nhị sư thúc có khả năng không biết sao?

Có, nhưng khả năng kỳ thật vô cùng thấp...

nhưng ở bên trong kịch bản Phong Thần gốc, chiến sự giữa Xiển Tiệt hai giáo không ngừng thăng cấp, Xiển Giáo cố nhiên sẽ dựa vào hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ra tay, đánh cho Tiệt Giáo không gượng dậy nổi, nhưng bản thân Xiển Giáo cũng không có mò được chỗ tốt gì

Nhiên Đăng đạt được hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, làm phản gia nhập Tây Phương Giáo, được Thiên Đạo chỉ điểm, diễn hóa hai mươi tư chư thiên, bổ khuyết cửu trọng thiên Thiên Đình, thành tựu Thiên Giới ba mươi ba trọng, tự thân có được công đức vô biên

đây là cái gì?

Đây tương đương với, Nhiên Đăng đem nền tảng khí vận cùng với công đức, mang cho Tây Phương Giáo

Lý Trường Thọ trước đây lúc cân nhắc toàn bộ Phong Thần đại kiếp cùng với rất nhiều đại sự trước sau, liền có ý nghĩ rõ ràng

nhất là hai trăm năm gần nhất, theo hắn làm sâu sắc đạo cảnh, lý giải đối với Thiên Đạo càng trở nên thâm hậu, lại mượn Hồng Mông Tử Khí của Côn Bằng và Thiên Đạo có liên quan gián tiếp, đạt được không ít tin tức chưa thể nhìn thấy trước đây

đầu tiên, Thiên Đạo có năng lực kiềm chế kịch bản cường đại

bây giờ thế cục Phong Thần mặc dù đã thay đổi lớn, Tây Phương Giáo chính thức nhập kiếp, không có cách nào đứng ngoài lề giống như trước đó, nhưng cố sự sau đại kiếp thì sao?

Nơi này có một tuyến truyện xưa mà Lý Trường Thọ 'nhìn thấy', cũng là kịch bản gốc tuyến chuyện xưa hậu kỳ Phong Thần đại kiếp

【 Văn Tịnh Đạo Nhân bị Nhân Giáo âm thầm xúi giục, vào lúc Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tiến đến giúp Xiển Giáo, hít một hơi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, khiến cho Kim Liên rơi xuống đến cửu phẩm, căn cơ giáo vận của Tây Phương Giáo gần như sụp đổ

hết lần này tới lần khác, Thánh Nhân Tây Phương Giáo, độ được 'ba ngàn' tiên Tiệt Giáo

Tây Phương Giáo đã không có bảo vật trấn áp giáo vận, giáo vận tùy thời có thể sụp đổ, lâm vào hoàn cảnh xấu hổ như Tiệt Giáo trước đây

diều này mang lại khả năng 'Hóa hồ vi phật', để Phật Môn thay thế Tây Phương Giáo đại hưng phương tây, từ đó hoàn thành khả năng 'phương tây đại hưng' mà Đạo Tổ khẳng định

về sau, Giáo chủ Nhân Giáo Thái Thanh hạ phàm du lịch, truyền xuống Đạo Đức kinh, sau đó ra Hàm Cốc quan, thi hành tính kế hóa hồ vi phật, tóm Đa Bảo Đạo Nhân ở bên trong Phong Thần đại chiến vào trong tay, lập làm chủ nhân Phật Môn

lúc này, Tây Phương Giáo mặc dù kém một nước cờ, vội vàng phản chế, ở bên trong Phong Thần đại kiếp đạt được hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, Nhiên Đăng quật khởi, thôi diễn hai mươi tư chư thiên, làm phản đầu nhập vào Tây Phương Giáo

khí vận Tây Phương Giáo tăng mạnh, bằng vào phản chế này, xây Đại Thừa Phật Môn, Chuẩn Đề hóa thành Phật tổ Như Lai hiện thế, biếm Phật Môn mà Đa Bảo Đạo Nhân lập thành tiểu thừa Phật Môn, đứng vững gót chân tại phương tây

Nhiên Đăng được phong làm Quá Khứ Phật Tổ, Phổ Hiền, Cụ Lưu Tôn, Từ Hàng được Nhiên Đăng mang đến Tây Phương Giáo, ở bên trong Phong Thần đại kiếp kiếm được đầy bồn đầy bát, mỗi người đều được phong thưởng, trở thành cao thủ Phật Môn thực quyền

Chương 1457: hai ngăn chặn, hai thôi động

Đa Bảo hóa thành Đa Bảo Phật, cũng mất đi tác dụng vốn có, ngược lại là mang đến khí vận linh bảo vô biên cho Phật Môn

trong này có lẽ có tính kế của Nguyên Thủy Thiên Tôn, để cho đệ tử của chính mình, đạt được số phận đại hưng của Tây Phương Giáo

Phật Môn từ đó đại hưng, được Thiên Đạo che chở, phụ tá Thiên Đình củng cố Tam Giới

Đạo Môn mất đi Tiệt Giáo, Xiển Giáo, tổn hại nguyên khí, đã vô lực tranh phong với Phật Môn, từ đó phật hưng đạo suy, liền có kiếp nạn Tây Du đằng sau. 】

Đây, chính là kịch bản Thiên Đạo gốc

xét từ kết quả, Xiển Giáo là một phương thua cuộc, như vậy lúc này vô luận Nhị sư thúc Nguyên Thủy Thiên Tôn tính kế như thế nào, Lý Trường Thọ cũng không thể buông xuôi bỏ mặc, nhất định phải lập kế hoạch của riêng mình

Nhiên Đăng ở trong một loạt đại sự sau này, phát huy quá nhiều tác dụng

mặc dù lúc này, mệnh trung tai tinh của Triệu đại gia—— đồng tiền Lạc Bảo đã bị Lý Trường Thọ lấy đi, lại thêm Lý Trường Thọ năm lần bảy lượt nhắc nhở Triệu Công Minh, để hắn tìm hiểu thêm về Định Hải Thần Châu của chính mình

nhưng chỉ cần Nhiên Đăng còn sống, Lý Trường Thọ vẫn cảm thấy bất ổn

hắn mặc dù yêu thích ổn thỏa, nhưng cũng là người có ơn tất báo, mọi thứ của chính mình hầu như đều là Thái Thanh lão sư cho, không có Nhân Giáo che chở, chính mình tám thành đã sớm bị Thiên Đạo xoá bỏ cho nên hắn không muốn để cho lão sư thất vọng, càng không muốn làm cho lão sư thất lạc

Đạo Môn cho dù suy, cũng phải lôi kéo Tây Phương Giáo theo, trước tiên đánh cho Tây Phương Giáo không có căn cơ, lại nói chuyện khác

thậm chí, chỉ cần Đạo Môn không có đối thủ cạnh tranh, Thiên Đạo để Lý Trường Thọ ra tay với Xiển Giáo, làm cho Xiển Giáo, Tiệt Giáo đồng thời suy yếu, Lý Trường Thọ cũng đều nguyện ý làm kẻ ác nhân này

ở bên trong kế hoạch Phong Thần của hắn, liên quan tới hóa hồ vi phật, có một bộ tính kế đầy đủ, cũng có các loại kế hoạch dự bị

đại giáo chi tranh, trên thực tế là khí vận chi tranh

nếu như không có chỗ cho khí vận đặt chân, suy yếu chỉ là sự tình đảo mắt

Thiên Đạo Thánh Nhân cuối cùng là đánh không lại bản thân Thiên Đạo

kế hoạch của Lý Trường Thọ kỳ thật cũng rất đơn giản, chính là 【 hai ngăn chặn 】, 【 hai thôi động 】

Ngăn chặn thứ nhất, là ngăn chặn đường dây Nhiên Đăng này, làm cho Nhiên Đăng không chiếm được Định Hải Thần Châu, chuyện này cùng với kế hoạch chính mình muốn bảo vệ Triệu đại gia cùng với Tam Tiêu có chút trùng hợp

ngăn chặn thứ hai, là ngăn chặn Tây Phương Giáo có thể đạt được cơ hội 'bổ sung khí vận'

hai thôi động phân biệt là:

thôi động Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo đối lập

thôi động Đa Bảo Đạo Nhân thành lập Đại Thừa Phật Môn trở thành Phật Như Lai sau này

vì đại kế hóa hồ vi phật của lão sư, cống hiến ra lực lượng ít ỏi của chính mình!

Cho nên, ngày hôm nay Lý Trường Thọ vừa muốn giết Nhiên Đăng, cũng vừa không muốn trực tiếp đánh giết Nhiên Đăng, hắn đã cân nhắc đầy đủ hết thảy khả năng 'chậm thì sinh biến', chọn lựa lựa chọn ổn thỏa nhất

không thể không thừa nhận, Lý Trường Thọ lần này có thành phần đánh cược

hắn đang đánh cược, Tiếp Dẫn Thánh Nhân đến cùng có biết hay không, Nhiên Đăng trong tương lai có năng lực thôi diễn hai mươi tư chư thiên bù đắp Thiên Đình, Thiên Đạo

chuyện này cho Tây Phương Giáo một lựa chọn

bọn họ lựa chọn cứu Nhiên Đăng, Lý Trường Thọ liền triệt để vạch trần mối quan hệ giữa Nhiên Đăng cùng với Tây Phương Giáo

tin tức【 Tây Phương Giáo xếp gian tế tại Xiển Giáo nhiều năm, cố ý dẫn phát Xiển Tiệt chi tranh 】, trong mấy canh giờ liền sẽ truyền khắp Ngũ Bộ Châu, Tiệt Giáo sẽ lập tức phát động thảo phạt đối với Tây Phương Giáo, mà Xiển Giáo cũng không có cách nào nhúng tay

thậm chí, Xiển Giáo vì thanh danh, hoặc là nói Nguyên Thủy Thiên Tôn Nhị sư thúc vì thanh danh, sẽ còn liên thủ với Tiệt Giáo, cùng nhau vây công Linh Sơn

Tiếp Dẫn cùng với Chuẩn Đề lựa chọn không cứu Nhiên Đăng, Lý Trường Thọ liền trực tiếp giết Nhiên Đăng, đồng dạng có hiệu quả trở ngại Tây Phương Giáo đại hưng

« Ổn »

Quyền lựa chọn nằm ở trong tay Tây Phương Giáo

chuyện này phụ thuộc vào trong mắt của hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo, mệnh của Nhiên Đăng, đến cùng giá trị bao nhiêu

đến lúc này, Lý Trường Thọ tính kế, đã không có quan hệ với Quảng Thành Tử, Nam Cực Tiên Ông mà những tính kế này của Lý Trường Thọ, toàn bộ sinh linh có mặt ở đây, cho dù là ai cũng đều không hiểu rõ

—— chủ yếu là tin tức bọn họ biết được quá ít, tính đồng đều của tình báo không ngang nhau

- Lý Trường Canh! Bần đạo ngày hôm nay liền cá chết lưới rách với ngươi!

Nhiên Đăng Đạo Nhân hét lớn một tiếng, ngọn lửa trên trán lại có chút chói mắt, vào lúc này, thân thể của lão chi chít vết lõm, xương cốt nát non nửa, bộ dáng có chút dọa người

Chương 1458: quan tài đá

đúng lúc này, tay trái của Nhiên Đăng vừa mới khôi phục giơ cao, càn khôn sau lưng Lý Trường Thọ rung chuyển rất nhỏ, một cỗ quan tài đá xanh trống rỗng hiện thân, trấn áp Lý Trường Thọ từ sau lưng!

Quan tài này vừa ra, toàn bộ Thiên Đình đều ảm đạm ba phần, trên đó ẩn chứa từng tia từng tia đạo vận tối nghĩa đến cực điểm

Lý Trường Thọ cũng không quay đầu, Càn Khôn Xích trong tay trái rời khỏi tay, chính diện đối bính với quan tài đá xanh kia!

Càn Khôn Xích nhanh, quan tài đá chậm, cả hai ở trong một cái chớp mắt đụng nhau, càn khôn nổi lên tầng tầng làn sóng, đạo đạo sóng xung kích bắn ra tứ phía

cũng may, lúc này chúng tiên thần Thiên Đình đã lui ra mấy trăm dặm, nếu như ở trong phạm vi trăm dặm, Thiên Binh không biết sẽ bị đánh chết bao nhiêu

cũng chỉ có Thiên Đình được Thiên Đạo bảo vệ, một bông hoa một cọng cỏ đều không thể bị phá vỡ, càn khôn cũng là vô cùng củng cố

bằng không nơi đây đã sớm cảnh hoàng tàn khắp nơi, các nơi đều là khe hở càn khôn cùng với đen ngòm

hai bảo đọ sức, lại là Càn Khôn Xích của Thái Thanh Thánh Nhân càng hơn một bậc, quan tài đá bị trực tiếp đánh bay, nhưng Càn Khôn Xích cũng gặp lực phản chấn to lớn, phảng phất như quan tài đá kia có trọng lượng tương đương

Đúng lúc này!

Quanh người Nhiên Đăng phun trào tiên quang, nắp quan tài đá kia mở ra một cái khe, trong đó bắn ra một vệt ánh đen!

Toàn thân Lý Trường Thọ dựng đứng lông tơ, lập tức chủ động từ bỏ áp chế đối với Nhiên Đăng, bỗng nhiên quay người, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm khe hở quan tài đá lộ ra, Lục Thần Thương trong tay trực tiếp nghênh đón vệt ánh đen kia

keng!

Thân ảnh Lý Trường Thọ bị trực tiếp đánh bay, Nhiên Đăng dựa thế phóng lên tận trời từ trong hố lớn!

- Mời bảo bối quay người!

Một tiếng quát nhẹ, một vệt ánh trắng, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở bên người hồ lô lớn của Lý Trường Thọ phun ra một vệt ánh đỏ, Nhiên Đăng tránh cũng không thể tránh, bị đập trúng cái cổ

Nguyên thần trọng thương!

Nhưng vào giờ phút này, ở phía dưới quan tài đá, Nhiên Đăng hướng về phía trước, một bàn tay già nua đã thăm dò vào bên trong khe hở quan tài đá mở ra

Lý Trường Thọ lạnh lùng nhìn, trong mắt dấy lên lửa giận, nhưng lúc này cũng không có ra tay

tiên quang rực rỡ tỏa sáng, thương thế toàn thân Nhiên Đăng lại cấp tốc khép lại, lão ngồi xếp bằng ở phía trên quan tài đá, cái trán hỏa sáng lóng lánh, Bảo Luân sau đầu chuyển động, quả thực rất thần thánh

Nhiên Đăng cười lạnh nói:

- Lý Trường Canh, ngươi thật sự cho rằng, bần đạo sống từ viễn cổ cho tới bây giờ, chỉ có bản lĩnh như vậy? Ngày hôm nay ngươi không giết được bần đạo, nếu cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, Thiên Đình sẽ chỉ trở thành trò cười cho thiên hạ mà thôi, không bằng ta và ngươi ngưng chiến, ân oán công tội chấm dứt ở đây

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra một hơi, mặc cho Tiểu Lục Thần Thương xoay quanh ở bên cạnh, tay trái bóp kiếm chỉ, đột nhiên chỉ vào không trung

một đóa mây đen cấp tốc ngưng tụ thành ở trên không Lăng Tiêu bảo điện, bay đến đỉnh đầu Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ quăng kiếm chỉ về phía Nhiên Đăng cùng với quan tài đá, trong miệng hét lớn:

- Mượn thiên nhãn! Mở!

Mây đen như ngọn lửa cuồn cuộn, trong đó hiện ra một con mắt nằm dọc, đáy mắt phun ra một chùm thần quang, trong chớp mắt đánh vào trên quan tài đá dưới người Nhiên Đăng

một vệt hình chiếu, xuất hiện ở xung quanh Nhiên Đăng, Nhiên Đăng biến sắc, vừa định di động, lại bị thiên uy trói buộc

hình chiếu kia sở hiện...

Chẳng biết lúc nào, không biết tại chỗ nào, tựa như thượng cổ mạt thế, tựa như bên trong ba ngàn thế giới

trong một đại thiên thế giới nơi ca múa hòa bình, bầu không khí yên bình và Nhân tộc đang hưng thịnh, ban ngày đột nhiên chìm vào bóng tối vô tận, một chiếc quan tài xuất hiện trong không trung, và nắp quan tài được mở rộng, phun ra ra những mảng sương đen

chỉ trong chốc lát, sương đen bao phủ toàn bộ đại thiên thế giới, sau đó lôi kéo đại thiên thế giới này, nhanh chóng rơi vào trong quan tài

quan tài đá biến mất trong hư không, mang theo tiếng kêu thê lương không dứt của vô số sinh linh bên trong, cấp tốc luyện hóa đại thiên thế giới này, hóa thành sinh cơ vô tận

ở bên trong hình chiếu kia, tình hình tương tự có ba bốn lần

chúng tiên Thiên Đình có thể nhìn thấy một màn này, tất nhiên là vô cùng chấn động, lộ ra sắc mặt giận dữ, nhóm tiên tử hoa dung thất sắc, nhóm Thiên Tướng nhao nhao rút kiếm

ở bên trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế đột nhiên vỗ bàn một cái, giận dữ mắng to

Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử liếc nhìn nhau, vào giờ phút này cũng là thấy được vẻ chấn động trong mắt lẫn nhau

luyện hóa sinh linh mấy toà đại thiên thế giới, bổ sung sinh cơ cho bản thân...

Loại sự tình này, đừng nói là tiên thiên sinh linh viễn cổ, thượng cổ, mà đã có thể so sánh với việc ác Ma tổ làm năm đó

Chương 1459: đây là thần thông gì?

Lý Trường Thọ đột nhiên cảm thấy, kế hoạch của chính mình còn có thể có phương án dự phòng, nhưng ngày hôm nay, tuyệt đối không thể để cho Nhiên Đăng đi ra khỏi Thiên Đình

nửa canh giờ là quá lâu

hiện tại liền làm ra lựa chọn, Tây Phương Giáo

kiếm chỉ trên tay trái hóa thành năm ngón tay mở ra, Lý Trường Thọ sắc mặt lạnh lùng, một vệt đạo vận màu xanh khuếch tán ra, phương viên vạn dặm đều bị hắn bao phủ

cân đối, đạo cảnh của Nhiên Đăng và Biện Trang

trên quan tài đá, thân thể Nhiên Đăng lão đạo run nhẹ, mặt mo có chút tái nhợt, cưỡng ép thôi phát lực lượng nguyên thần, nhưng vào lúc này lại cảm giác tiên lực tự thân hoàn toàn không thể nào vận chuyển...

Ở trong chớp mắt tiếp theo, Lý Trường Thọ nắm chặt Tiểu Lục Thần Thương, thu hồi Càn Khôn Xích cùng với Xuyên Tâm Tỏa, khẽ hấp một hơi, bên miệng xuất hiện từng vòng xoáy linh khí, tóc dài tung bay

Bát Cửu Huyền Công, Vu tộc chiến kỹ

Thiên Địa Vô Cực, Thái Thanh huyền pháp

Ngũ Hành Chi Độn, càn khôn chi động

Người cầm thương, thẳng tiến không lùi!

Trùng!

Thân ảnh Lý Trường Thọ cơ hồ bị lực cản càn khôn kéo đứt, lôi ra một chùm sáng xanh đỏ giao nhau ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện!

Lúc này, khắc độ thời gian đã bị phá vỡ đến cực nhỏ, giống như một màn mưa, bị tia sáng này mở ra một cái khe hở...

nhanh đến mức ánh sáng và bóng tối mơ hồ, nhanh đến mức tiên thức không thể bắt kịp

coi như là tiên thần Kim Tiên cảnh, cũng chỉ có thể miễn cưỡng dùng tiên thức nhìn thấy tình hình đại khái

một thương của Thái Bạch Tinh Quân dường như có uy lực hủy thiên diệt địa, lại tập trung hết thảy lực đạo ở trên mũi thương Tiểu Lục Thần Thương, trong chớp mắt vọt tới trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân

Nhiên Đăng chỉ kịp đánh ra một chưởng về phía trước, lúc này không có bảo vật gì để sử dụng, thật sự khổ không thể tả

hai thân ảnh giao thoa mà qua, Nhiên Đăng vẫn như cũ lẳng lặng ngồi ở trên quan tài đá, Lý Trường Thọ lại dừng thân hình ở trên không Lăng Tiêu bảo điện, mãnh liệt xoay người

Nhiên Đăng lão đạo duy trì động tác đưa tay

ngọn lửa trên trán đột nhiên vỡ tan, xuất hiện một vết máu bằng con kiến, sau đó vết máu hóa thành một đường tơ máu, từ trán kéo dài đến sống mũi, sau đó kéo dài đến cằm...

Toàn bộ đạo khu mạnh mẽ bị Lý Trường Thọ chém thành hai nửa!

Nhưng!

Quan tài đá kia bộc phát ra tiên quang bảy màu, thân thể sắp tách ra làm hai của Nhiên Đăng lão đạo một lần nữa được dán lại, Nhiên Đăng nhắm chặt hai mắt, nguyên thần vừa rồi rõ ràng đã bị Lý Trường Thọ nghiền nát, giờ phút này thế mà lại tổ chức lại một lần nữa

đây là thần thông gì?

Lý Trường Thọ không nói một lời, quay người cầm thương tấn công mạnh, Huyền Hoàng Tháp phiêu phù trên đạo tâm của hắn chửi loạn một hồi, hóa thành chùm sáng xanh đỏ giao nhau thứ hai

Một lần nữa đánh xuyên đạo khu của Nhiên Đăng!

Lần này, Nhiên Đăng dường như đang ở trong thời kỳ dưỡng bệnh, thân thể không phản ứng chút nào

nhưng thân hình Lý Trường Thọ vừa mới dừng lại, thân thể tàn phế của Nhiên Đăng hợp lại một lần nữa, sinh trưởng, nguyên thần phá toái cũng đều có thể tự hành gây dựng lại

đây là vì sao?

Trong mắt Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần nghi hoặc, tiên thức đảo qua các nơi, thu biểu tình của mấy vị tiên nhân Xiển Giáo vào đáy mắt

hiển nhiên, bọn họ cũng không biết, Nhiên Đăng lại còn có bản lĩnh như vậy

là chiếc quan tài đá kia có gì đó quái lạ

trong đáy lòng vừa mới nổi lên ý nghĩ muốn cân đối chiếc quan tài đá kia, linh giác chính là nhẹ nhàng nhảy lên

Lý Trường Thọ lặp lại chiêu cũ, lần này không còn dừng lại, thân hình hóa thành một đạo lại một đạo chùm sáng, không ngừng đánh xuyên đạo khu Nhiên Đăng

nghiền nát, đập vỡ, dùng chân viêm thiêu đốt, tấn công quan tài đá...

Lý Trường Thọ ở dưới không ngừng nếm thử, dần dần nhận ra điều gì đó

lai lịch của Nhiên Đăng này có lẽ không đơn giản chút nào

lúc thượng cổ Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, vì sao Nhiên Đăng không đi? Đến tột cùng là Nhiên Đăng quá mức tự ngạo, hay là có nguyên nhân nào khác?

Bí pháp hai mươi tư chư thiên kia, Lý Trường Thọ suy nghĩ một hồi lâu, hoàn toàn không sờ được đầu mối, vì sao Nhiên Đăng cầm được Định Hải Thần Châu liền có thể?

Trong quan tài đá này, rốt cuộc là thứ gì, vì sao đại đạo cân đối của chính mình vừa định tròng lên, chính mình liền có cảm giác sởn tóc gáy?

Rất nhanh, trong đáy lòng Lý Trường Thọ lóe lên linh quang, một lần nữa dừng thân hình, nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân cấp tốc khép lại, đã là có chủ ý

sau lưng hắn hiện ra thần quyền bảo khí Tạo Vũ Kỳ, trong miệng quát nhẹ:

- Thiên phạt!

Trên bầu trời vang lên tiếng sấm lớn, đóa đóa mây đen vọt tới, cấp tốc ngưng tụ thành một mảnh mây xám ở trên đỉnh đầu Nhiên Đăng

Nhiên Đăng vào giờ phút này hoàn toàn bất động, nhắm mắt đả tọa

Chương 1460: huyền diệu vô cùng

sấm sét phun ra từ trong đám mây xám, đánh cho đạo khu Nhiên Đăng vỡ tan một lần nữa, lực lượng Thiên Đạo ngang nhiên đánh về phía quan tài đá kia, đánh cho quan tài đá rơi xuống từ trên không trung

Lý Trường Thọ hơi suy tư, đột nhiên nghĩ đến lúc bắt đầu đấu pháp, Nhiên Đăng chủ động dung nhập Linh Cữu Đăng vào trong cơ thể, lộ vẻ mặt giật mình

bản thể của Nhiên Đăng là rất bí ẩn, nhưng có thể bắt nguồn từ quan tài đá này, hoặc là đồ bồi táng trong quan tài đá

giả định, thời kỳ viễn cổ có một đầu đại đạo cộng hưởng cùng với chân linh, sinh ra một sinh linh tiên thiên cường hoành, sau khi đối phương chết thân thể đặt trong quan tài đá này, chôn cất ở Linh Thứu Sơn

sau đó thi thể trong quan tài đá đản sinh ra linh trí, hóa thành Nhiên Đăng Đạo Nhân?

Cũng không đúng

nếu như Linh Cữu Đăng cùng với quan tài đá là pháp bảo nguyên bộ, sinh cơ cùng với linh lực quan tài đá cung cấp là 【 dầu thắp 】, Linh Cữu Đăng là 【 bấc đèn 】, như vậy Nhiên Đăng...

Chính là ngọn lửa nhỏ kia?

Chính mình không ngừng đánh ngọn lửa nhỏ này, chỉ là dang tiêu hao một ít 'dầu thắp' biên độ nhỏ, mà 'bấc đèn' có thể không ngừng lại cháy lên

trọng điểm ở chỗ bấc đèn • Linh Cữu Đăng!

Chỉ có dập tắt bấc đèn, mới có thể ở dưới tiền đề không đốt sạch dầu thắp, triệt để đánh tan ngọn lửa nhỏ này

như vậy cử động luyện hóa đại thiên thế giới của Nhiên Đăng tại lúc thượng cổ, cũng có thể được giải thích một cách logic

—— bổ sung dầu thắp

Hồng Hoang rộng lớn, thật không thiếu cái lạ

Lý Trường Thọ khẽ hấp một hơi, trong mắt phun trào thần quang, trong đáy lòng xẹt qua mấy phần do dự

hắn ngược lại là có biện pháp đánh ra Linh Cữu Đăng kia, nhưng như vậy át chủ bài của chính mình, chẳng phải là bại lộ hơi quá nhiều...

Linh quang lóe lên, Lý Trường Thọ lập tức hét lớn:

- Công Minh lão ca! Cho mượn Định Hải Thần Châu dùng một lát!

Triệu Công Minh đã đứng dậy, nghe vậy run lên, nhưng không chút do dự, trực tiếp đẩy hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu về hướng Lý Trường Thọ

thần niệm của Lý Trường Thọ đột nhiên tiếp thu được hai mươi tư cỗ linh niệm, những linh niệm này kêu líu ríu như trẻ con ở trong đáy lòng hắn

- Thái Bạch Tinh Quân ngài dùng chúng ta làm gì?

- Thái Bạch Tinh Quân là em rể của chủ nhân, chúng ta khẳng định hỗ trợ

- Thái Bạch Tinh Quân lúc nào cưới Vân Tiêu a di thế, ta hỏi thay cho chủ nhân!

- Đều thành thật một chút! Nhao nhao cái gì vậy!

Tháp gia gào to một tiếng, hai mươi tư cỗ linh niệm kia lập tức yên tĩnh trở lại, cả đám còn có chút ý vị lấy lòng

trong đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên tầng tầng cảm ngộ, đã rõ ràng biện pháp thôi phát Định Hải Thần Châu

sau đó, hắn mang theo đạo đạo ánh mắt, mang theo trùng điệp tiên thức, đỉnh đầu đội Huyền Hoàng Tháp, thân mang Càn Khôn Xích, Lục Thần Thương, dưới chân hiện ra Ly Địa Diễm Quang Kỳ, sau lưng tung bay thần quyền bạo khí Tạo Vũ Kỳ, mang theo hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu tới gần quan tài đá kia

hắn cũng không dám hứa chắc, trong này có thể hay không đột nhiên tung ra một vị đại năng tuyệt thế...

Ổn một tay!

- Mời lão sư ban thưởng Thái Cực Đồ!

Lý Trường Thọ cao giọng la lên, phía trước người lập tức xuất hiện hư ảnh Thái Cực Đồ, hư ảnh này đang nhanh chóng ngưng thực

trọng bảo gia thân, huyền công hộ thể!

Lý Trường Thọ bình yên đi đến trước quan tài đá một trượng, hai tay kết ra ấn phù đơn giản

hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu như bầy ong bay ra ngoài, từ trên xuống dưới chiếm đóng hai mươi cái phương vị, bủa vây quan tài đá cùng với Nhiên Đăng ở trung tâm

- Rót!

Lý Trường Thọ hét lớn một tiếng, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu nở rộ quang mang, trong đó tuôn ra từng luồng ánh sáng màu xanh nước biển, mỗi một luồng ánh sáng đều ẩn chứa một lượng lớn sông nước Nam Châu, phóng thẳng về phía khe hở quan tài đá!

Thiên Đình Thuỷ Thần, điều khiển Định Hải Thần Châu đúng là không có chút khó khăn nào

quan tài đá kia liền lập tức muốn đóng lại, Lý Trường Thọ vung tay trái lên, Tiểu Lục Thần Thương bay vụt về phía trước, đoạt trước một bước chèn vào trong khe hở quan tài đá

chỉ là làm chậm trễ một cái chớp mắt, mấy trăm luồng ánh sáng màu xanh nước biển đã ập vào trong quan tài đá trên quan tài đá, thân ảnh Nhiên Đăng đột nhiên trở nên có chút trong suốt mơ hồ, lão vốn đang ở trong trạng thái giả chết khôi phục, vô lực cúi đầu, thân hình trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa

ngọn lửa trực tiếp bị giội tắt

Định Hải Thần Châu này, vừa là cơ duyên của Nhiên Đăng, cũng là khắc tinh của Nhiên Đăng?

Đạo này thật sự huyền diệu vô cùng

nhưng Lý Trường Thọ cũng không buông lỏng cảnh giác, nhìn chăm chú động tĩnh của quan tài đá, tiếp tục để Định Hải Thần Châu rót vào khôn cùng nước biển

Chương 1461: Thu đèn, là đủ

trong chốc lát, mép quan tài đá tràn ra một tia ánh nước, Lý Trường Thọ lập tức thu hồi Định Hải Thần Châu, dùng thần lực tạo thành một cái lồng trong suốt xung quanh quan tài đá, đề phòng náo kịch nước tràn Lăng Tiêu bảo điện xảy ra

không có động tĩnh?

Lý Trường Thọ vừa định thăm dò, nắp quan tài đá kia đột nhiên từ từ mở ra, Lục Thần Thương tự động trở về

một bàn tay nhợt nhạt không chút máu ấn vào mép quan tài, mang theo tiếng nước chảy róc rách...

Một vị lão đạo, chậm rãi đứng lên từ trong đó, trước ngực thủng một lỗ lớn, sinh cơ vô biên cùng với linh lực cuồn cuộn khắp người, duy chỉ không có một chút sinh cơ cùng với linh tính nào

khuôn mặt của lão đạo cùng với Nhiên Đăng giống nhau đến mấy phần, hai mắt không chút gợn sóng nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, cũng không mở miệng, tiếng nói lại lưu truyền tại các nơi:

- Ngươi thắng, có thể lưu thân thể tàn phế cho bần đạo hay không, bần đạo tự nhiên sẽ trốn xa Hỗn Độn Hải, Nhiên Đăng chẳng qua là một tia tâm niệm sinh ra sau khi bần đạo chết tại viễn cổ, tam sinh, tam tử, tam luân hồi, tâm niệm này đã bị ngươi phá hủy

Lý Trường Thọ nắm chặt Lục Thần Thương cùng với Càn Khôn Xích

- Mà thôi

lão đạo ngực lủng lỗ này lắc đầu, thân hình nằm lại trong quan tài, từng tia từng tia khí tức băng hàn tuôn ra từ quan tài, cơ hồ chỉ đảo mắt, liền băng phong quan tài, hóa thành một ngọn núi băng cao trăm trượng

một ngọn đèn đơn độc lơ lửng ở bên ngoài núi băng, chính là ngọn Linh Cữu Đăng kia

Lý Trường Thọ nâng thương tiến về phía trước, tất nhiên là không thể lưu lại mối tai họa này

nhưng hắn vừa mới muốn hành động, Thái Thanh đạo vận hiện ra, trong lòng rung động, lão sư nhà mình lại cho hắn một câu nhắc nhở

【 Thu đèn, là đủ. 】

- Vâng, đệ tử tuân mệnh

Lý Trường Thọ vái chào đối với không trung, dẫn ngọn cổ đăng kia tới, dùng thần lực trấn áp

Thái Cực Đồ tự động tiến về phía trước, hóa thành từng tia từng tia âm dương nhị khí, trấn áp phong cấm núi băng, chuyển ra bên ngoài Thiên Đình...

Lý Trường Thọ liếc nhìn phương hướng Tây Thiên Môn, khóe miệng cong lên, ánh mắt đặt ở bên trên cổ đăng trước mặt

Khó!

Lý Trường Thọ thi triển mượn Thiên Nhãn, vốn là muốn thấy rõ nội tình của quan tài đá, không nghĩ tới lại tuôn ra sự tình Nhiên Đăng dùng quan tài đá thu hoạch sinh cơ

chuyện này không chỉ là làm tiên thần đầy trời lòng đầy căm phẫn, làm cho Lý Trường Thọ có chút nổi nóng, càng làm cho Thánh Nhân Tây Phương Giáo không dám tùy tiện cứu giúp Nhiên Đăng...

Tây Phương Giáo hiện tại, không đảm đương nổi phần tội nghiệt này

ngày hôm nay chung quy là không có cách nào tối đa hóa thành quả tính kế

chẳng qua, Lý Trường Thọ cũng không ham hố, giải quyết sự tình Nhiên Đăng, các hạng kế hoạch kế tiếp liền giảm bớt rất nhiều biến số cùng với lực cản

dùng tiên lực phong cấm chiếc đèn này, lại dùng âm dương nhị khí trấn áp, Lý Trường Thọ quay người rơi vào phía trước Lăng Tiêu bảo điện

bàn tay phất qua, lực lượng Thiên Đạo bị kéo theo, mây mù vờn quanh phía trước, phiến đá bằng ngọc kia chậm rãi sinh trưởng, phục hồi như cũ

đạo đạo thân ảnh xung quanh bay tới, Lý Trường Thọ chắp tay cười một tiếng đối với các nơi, trả Định Hải Thần Châu lại cho Triệu đại gia, lại ném Tiểu Lục Thần Thương về phía Kim Bằng đứng yên cách đó không xa, quay người nhìn về phía Vân Tiêu trước cửa điện

Vân Tiêu lúc này mới thu hồi Hỗn Nguyên Kim Đấu, hơi có chút chớp mắt đối với Lý Trường Thọ, tiếp tục bảo trì khí chất tiên tử đoan trang hiền thục, tú mỹ xuất trần ưu tú của chính mình

Lý Trường Thọ lại là... lại là...

Ở trước mắt bao người, bản thể hóa thành một luồng ánh đỏ, chui trở về bên trong tay áo Đạo Nhân Giấy【 cởi áo 】

Đạo Nhân Giấy này tròng một bộ áo bào vào, lộ ra nụ cười ấm áp, tóc trắng mày trắng mặt mũi hiền lành, như thể vừa rồi không có chuyện gì xảy ra

- Trường Canh, đèn này chính là bản thể của Nhiên Đăng?

Triệu Công Minh thu hồi thần châu, tiến tới trước hết nhất, đánh giá Linh Cữu Đăng xoay chầm chậm ở trước mặt Lý Trường Thọ

Triệu Công Minh dẫn âm hỏi:

- Lão đạo vừa rồi có lai lịch gì?

Lý Trường Thọ còn chưa kịp lắc đầu, mấy đạo dẫn âm chui lọt vào trong tai, Kim Linh Thánh Mẫu, Quỳnh Tiêu, Ngọc Đế bệ hạ tất cả đều mở miệng hỏi thăm, Lý Trường Thọ lại đều là lắc đầu một hồi

hắn nào biết được vị cao nhân tiền bối bên trong quan tài kia là ai

đã là lão sư hạ lệnh, tám thành là người quen của lão sư khoảng cách thời đại viễn cổ so với lúc này đã là quá mức xa xôi, nói không chừng năm đó vị cao nhân kia đã từng 'Muốn cao bằng trời'

lúc thiên phạt vừa mới bắt đầu, Thiên Đạo đánh Nhiên Đăng, chứ không động vào quan tài đá kia, tựa hồ cũng có chút ẩn hàm 'Đạo lý'

không kịp nghĩ nhiều, Lý Trường Thọ đã là bị tầng tầng bóng người vây quanh

Chương 1462: hướng gió dư luận

các lộ tiên thần cùng nhau nói lời chúc mừng, từng vị Thiên Tướng chỉ quan tâm đến hành lễ, lại là không thể nói quá nhiều lời hoa mỹ, chỉ có vài câu lặp đi lặp lại:

- Tinh Quân đại nhân oai hùng Nhiên Đăng lão tặc, kia lại luyện hóa đại thiên thế giới sử dụng cho bản thân!

- Nhờ có Tinh Quân đại nhân nhìn thấu bộ mặt thật của lão đạo này!

- Tinh Quân đại nhân, chiến pháp của ngài vừa rồi, mạt tướng xem cảm xúc bành trướng, khó có thể tự kiềm chế, sự sùng bái của mạt tướng đối với ngài, quả thực giống như nước Thiên Hà dậy sóng!

Lý Trường Thọ phụ họa trái phải, nói mấy câu nói mang tính hình thức, động viên bọn họ làm việc thật tốt vì Thiên Đình

Lăng Tiêu bảo điện nở rộ ánh vàng, thiên uy mênh mông khuếch tán ra

Mộc Công nói một tiếng từ trong điện, chúng tiên thần Thiên Tướng nhanh chóng thu lại tâm tình khuấy động, ấn theo phẩm cấp xếp hàng, vào Lăng Tiêu bảo điện bái kiến Ngọc Đế

có Thiên Binh cấp tốc thu thập bố trí trước điện, dọn đi cái bàn, vác đi trống to, hành động cấp tốc lại ngay ngắn trật tự

Lý Trường Thọ dẫn âm căn dặn một câu đối với nhóm tiên Tiệt Giáo Triệu Công Minh, Đạo Nhân Giấy cũng đi về hướng Lăng Tiêu bảo điện

dù sao vừa rồi Mộc Công nói, là Ngọc Đế bệ hạ triệu chúng tiên gia vào điện yết kiến, hắn tuy là quyền thần bình thường, nhưng cũng không thể làm chuyện gì đặc thù

làm thần tiên, liền phải có tự giác của thần tiên

lại thấy Mộc Công vội vàng đi ra Lăng Tiêu bảo điện, đến phía trước mấy vị cao thủ Đạo Môn, lộ ra ý cười ôn hòa, mở miệng nói:

- Quảng Thành Tử đạo trưởng, Ngọc Đế bệ hạ triệu các vị vào trong điện, nói sự tình có quan hệ đến Nhiên Đăng Đạo Nhân

Quảng Thành Tử khẽ thở dài, vừa muốn về phía trước, lại nghe bên cạnh truyền đến tiếng ngáp, đảo mắt chỉ thấy Thái Ất Chân Nhân vặn eo bẻ cổ đứng lên từ bên cạnh, dùng đôi ánh mắt mờ mịt nhìn trái phải, lẩm bẩm:

- Đây là làm sao? Nhiên Đăng phó giáo chủ đi đâu rồi? Thật sự bị Trường Canh sư đệ xử lý rồi? Như vậy ngược lại là muốn mời mấy vị hảo hữu đi Càn Nguyên Sơn náo nhiệt một chút, cùng nhau tưởng niệm phó giáo chủ, ài, đi tốt, đi thật tốt

cái trán Quảng Thành Tử treo đầy hắc tuyến, dữ dằn trừng mắt nhìn Thái Ất, Thái Ất bình tĩnh cười một tiếng, chắp tay nhìn trời

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở bên cạnh cũng là như mới tỉnh ở trong mộng, vì tôn trọng tâm tư của người khác, Ngọc Đỉnh Chân Nhân còn cọ cọ khóe mắt, sau đó đứng ở một bên như không có chuyện gì xảy ra

Mộc Công đã đi sang một bên khác, cười nói đối với nhóm tiên Triệu Công Minh:

- Các vị cũng mời vào trong điện, chuyện hôm nay không thể coi thường, còn thỉnh các vị tiếp tục làm chứng

- Dễ nói, dễ nói

Triệu Công Minh vuốt râu cười khẽ, ba vị cao thủ Tiệt Giáo tiến về phía trước tụ hợp với Vân Tiêu tiên tử, nhóm tiên tiến vào Lăng Tiêu bảo điện nguy nga

Quảng Thành Tử cùng với Nam Cực Tiên Ông dẫn âm thương lượng đôi chút, mang theo mấy vị sư đệ tiến vào bên trong Lăng Tiêu bảo điện

tạm thời không đề cập tới, Ngọc Đế bên trong Lăng Tiêu bảo điện chất vấn sự tình có quan hệ đến Nhiên Đăng Đạo Nhân như thế nào lại nói【sự tình Thái Bạch Tinh Quân đại chiến Nhiên Đăng Đạo Nhân, giội tắt Nhiên Đăng, phong ấn quan tài đá】này, không biết bị vị Thiên Binh Thiên Tướng nào truyền ra ngoài

chẳng qua chỉ hai ba canh giờ, tin tức này đã truyền khắp các thế lực lớn Ngũ Bộ Châu

xôn xao một mảnh

người cho rằng Thiên Đình muốn khai chiến đối với Xiển Giáo cũng có, người cười trên nỗi đau của người khác muốn nhìn Xiển Giáo chê cười cũng có

Lý Trường Thọ còn ở bên trong Lăng Tiêu bảo điện, liền không thể không phân tâm lưỡng dụng, bắt đầu khống chế nội dung các loại truyền ngôn, những mẩu tin tức có lợi cho sự ổn định của thiên địa, từ nhiều 'khẩu bình rộng' tản đi ra ngoài

những tin đồn tốt nhất, kỳ thật chính là sự thật

mà có khi, sự thật nghe càng không thể tưởng tượng hơn so với lời đồn

Lý Trường Thọ vốn muốn mượn Nhiên Đăng chà đạp Tây Phương Giáo, lúc này cũng không có đạt được chứng cứ xác thực, Tây Phương Giáo càng là từ đầu đến cuối chưa từng có xuất hiện...

vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ quyết định tạm thời bỏ qua Tây Phương Giáo, trước tiên chứng thực tội danh 'Viễn cổ đại ác nhân' của Nhiên Đăng, sau đó lại cường điệu tuyên dương 'Công bằng chính nghĩa' của Thiên Đình, lại nói sự tình tạo bức tường giữa Tây Phương Giáo cùng với Xiển Giáo

thiếu đi Nhiên Đăng, Tây Phương Giáo cùng với Xiển Giáo tương đương với chặt đứt một đầu mối quan hệ

cho nên, chỉ mới nửa ngày, hướng gió dư luận các nơi Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, liền biến thành như thế này...

- Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng kia, lại không phải sinh linh tiên thiên cũng không phải sinh linh hậu thiên, mà là linh niệm từ một bên trong quan tài đá của một vị thượng cổ đại năng, do Linh

Cữu Đăng làm dẫn, đản sinh ra

Chương 1463: việc ưu tiên hàng đầu

- Vị đại năng kia thực lợi hại, linh niệm sinh ra sau khi chết, lại cũng là tiêu chuẩn đại năng cao thủ hiện nay

- Nói đến Nhiên Đăng này cũng là ngoan nhân, vì tu hành, trực tiếp luyện hóa đại thiên thế giới, từ mảnh vỡ thiên địa Hồng Hoang viễn cổ, đến cỏ cây côn trùng cũng đều không buông tha

- Đại khái, đây chính là nguyên nhân vì sao Thiên Đạo dốc hết sức thúc đẩy Thiên Đình quật khởi

- Thiên Đình lần này hẳn là sẽ không khởi xung đột với Xiển Giáo, bần đạo lớn mật tiên đoán một đợt, Xiển Giáo tám thành sẽ còn cảm tạ Thiên Đình phát hiện vấn đề của Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng tạ lỗi đối với Tam Giới

- Có đạo lý, Nhiên Đăng luyện hóa đại thiên thế giới thật sự là tội không thể tha, lấy đi tính mạng của không biết bao nhiêu người, tà ma bình thường cũng đều không có sát tính lớn như vậy

- Khó lường, khó lường

trải qua một phen thao tác của Lý Trường Thọ, đúng là ít hơn rất nhiều hạng người châm ngòi thổi gió so với trước đó

tại Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn, môn nhân đệ tử Xiển Giáo vốn dĩ tản mát tu hành ở bên ngoài, tự động chạy về toà đạo trường Thánh Nhân này

nhưng Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo lại rơi vào trầm mặc, cũng không phát ra tiếng vang gì...

tại Tây Ngưu Hạ Châu Linh Sơn, chúng lão đạo tập hợp ở một chỗ thương lượng nửa ngày, cũng không thương lượng ra cái gì

mà khi những lão đạo này bắt đầu cảm thấy may mắn, lửa lần này không đốt đến Linh Sơn bọn họ, Thiên Đình lại thả ra mấy tin tức

【 Nhiên Đăng Đạo Nhân dụng ý khó dò ở bên trong Đạo Môn Tam

Giáo, không ngừng châm ngòi Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo, làm cho không ít môn nhân đệ tử hai giáo kết tử thù, đây dường như là cố ý. 】

【 Nhiên Đăng Đạo Nhân tương giao rất sâu đậm với Di Lặc, từng vào lúc Di Lặc bị xác nhận là nguyên thần thứ hai Côn Bằng, lên tiếng giải thích vì Di Lặc. 】

【 Nghe nói, từ di vật bên trong quan tài đá của Nhiên Đăng, tìm được kinh văn giáo nghĩa Tây Phương Giáo. 】

Trên dưới Linh Sơn thần hồn nát thần tính, các nơi ánh vàng lóng lánh, lộ ra trạng thái như lâm đại địch

cũng may, lần này Thiên Đình không có bất cứ động tĩnh gì, cũng không thấy Thiên Binh Thiên Tướng trú đóng ở Tây Ngưu Hạ Châu có động tác điều động gì

một ngày sau

Ngũ Bộ Châu giải trừ phong toả, Thiên Đình công bố ra ngoài sự tình phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, mặc dù thiên cơ che đậy, nhưng một bộ phận đại năng nắm giữ năng lực suy tính khá mạnh, cũng có thể dò xét được việc này ở bên trong Thiên Đạo

đại năng bên trong quan tài đá là ai?

Vấn đề này thật sự không ai có thể giải đáp, biết đáp án chỉ sợ chỉ có Tam Thanh lão gia

Lý Trường Thọ trong ba ngày này cũng không hề rảnh rỗi nhàn, vẻn vẹn chỉ là nghị sự tại Lăng Tiêu bảo điện liền hao phí một ngày, sau đó lại khẩn trương nhìn chằm chằm miệng lưỡi chúng sinh, cũng là có chút hao phí tinh thần

việc ưu tiên hàng đầu sau trận chiến, là làm thế nào an trí quan tài đá kia

Thái Thanh Thánh Nhân tự tay phong cấm băng sơn cao trăm trượng kia, quan tài đá bị ném ra bên ngoài Trung Thiên Môn, làm hàng xóm với bia 'Lời đồn vỡ nát' kia

Lý Trường Thọ suy đi nghĩ lại, nhọc lòng vì làm sao an trí quan tài đá này

hắn còn là nghĩ đến, dùng quan tài đá này hố Tây Phương Giáo một đợt...

Linh Cữu Đăng đã ở trong tay hắn, Nhiên Đăng đã không có khả năng quay lại, thi thể bên trong quan tài đá tựa như là đại năng viễn cổ có bối phận cực cao, nếu một vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo nào đó không nhịn được ra tay...

trong đáy lòng lóe lên linh quang, Lý Trường Thọ nhíu lông mày lại, lập tức có chủ ý

gọi Dương Tiễn, Kim Bằng tới, Đạo Nhân Giấy mời Bạch Trạch đo lường một chút cát hung chuyến này, bản thể Lý Trường Thọ trốn ở trong tối áp trận, mười vạn Thiên Binh áp giải băng sơn này, chậm chạp đi tới U Minh Giới

ba ngày sau

khua chiêng gõ trống ở bên ngoài Phong Đô Thành, bên cạnh Tam Đồ Hà bên dưới Luân Hồi Tháp cao ngất

đám quỷ tướng đào một cái hố to, mấy vị Diêm Quân triệu hoán lực lượng Thiên Đạo, một đám Thiên Tướng cầm bản vẽ bố trí mấy tầng đại trận, băng sơn kia liền bị trấn áp ở dưới Luân Hồi Tháp

tại tầng cao nhất Luân Hồi Tháp, Địa Tạng mặc một thân áo trắng, cùng với Lý Trường Thọ thân mang áo xanh đứng sóng vai, nhìn chăm chú cảnh tượng bận rộn ngoài cửa sổ

Đế Thính tránh ở trong góc run bần bật, hai chân chó đung đưa qua lại, pha trà đạo

Địa Tạng cau mày nói:

- Vì sao có cảm giác, việc này là ngươi đang tính kế cái gì?

- Ôi chao

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đạo huynh ngươi hiểu ta mà, ở trước mặt trái phải rõ ràng không bao giờ tính lợi nhỏ, vị đại năng này là không thể coi thường, lão sư không cho ta hủy thi thể của đối phương, thiên phạt Thiên Đạo cũng không rơi vào bên trong quan tài đá, địa vị e là không nhỏ, đại năng trong quan tài đá là tử thi, liên quan đến luân hồi chi đạo, bên trong thiên địa này, có thể trấn áp quan tài đá này, trừ Luân Hồi Tháp ra thì không còn có thể là ai khác

Chương 1464: Chỉ đơn giản như vậy?

Địa Tạng hơi giật giật khóe miệng:

- Mỗi khi đạo hữu ngươi thao thao bất tuyệt, hẳn là giấu tính kế trong đó

Lý Trường Thọ: "..."

- Ài, tín nhiệm cơ bản nhất giữa sinh linh cùng với sinh linh

Địa Tạng cười xùy một tiếng:

- Bần đạo ngược lại là muốn tín nhiệm đạo hữu, chỉ là đạo hữu chưa bao giờ tín nhiệm bần đạo

- Không

Lý Trường Thọ liếc nhìn Địa Tạng:

- Tại thời điểm ngươi nhảy vào Luân Hồi Tháp, ta là thật sự tin ngươi có thể làm ra sự tình hi sinh bản thân, thành toàn Tây Phương Giáo như vậy, lúc này lại hỏi ngươi một câu, đáng giá sao?

- Bần đạo xuất thân từ Tây Phương Giáo

Địa Tạng đút hai tay vào trong tay áo, bên môi nở nụ cười không màng danh lợi:

- Không có đáng hay không không đáng, chỉ có làm hay không làm

Lý Trường Thọ gật gật đầu, thuận miệng nói một câu:

- Ta còn tưởng rằng đạo huynh ngày đó, ở một trình độ rất lớn là bởi vì nản lòng thoái chí đối với Tây Phương Giáo, cho nên lấy cớ này tìm một nơi thanh tĩnh, giống như bây giờ, nuôi chó, tu đạo, cảm ngộ chúng sinh, không phải cũng rất tốt sao

bên trong xó xỉnh truyền đến một câu nho nhỏ:

- Ách, Tinh Quân, tiểu nhân không phải thần thú loài chó...

- Hửm?

Lý Trường Thọ quét ánh mắt tới, Đế Thính thần thú lập tức run rẩy toàn thân, tràn đầy 'ngượng ngùng' nghiêng đầu sang chỗ khác, trong miệng phát ra một tiếng:

- Gâu

bo bo giữ mình, bo bo giữ mình

Lý Trường Thọ hài lòng cười cười, hắn cũng không phải ác thần gì, sẽ không làm sự tình ức hiếp thần thú Hồng Hoang yếu thế

Lý Trường Thọ lại hỏi:

- Tội tu Di Lặc kia gần đây, thế nhưng có tới tìm đạo huynh?

- Tội tu...

Địa Tạng cười khổ, thở dài:

- Đạo hữu có bao giờ nghĩ tới, Tam Giới nếu trở thành một nơi giống Thiên Đình, một lời có thể định đại năng đại thần thông giả làm ác, một lời có thể định tiên môn tiên tông là tà, một lời có thể đổi quân vương phàm tục Nam Thiệm Bộ Châu, một lời lệnh sinh linh không được thở... lại nên làm như thế nào?

- Đạo hữu có thể nghĩ tới vấn đề như vậy, cũng là khó được

Lý Trường Thọ chắp hai tay sau lưng, ngắm nhìn thiên địa nơi xa, chậm rãi nói:

- Vấn đề này kỳ thật có thể tóm gọn trong một câu, đó chính là, làm thế nào tiến hành giám thị đối với quyền lực

Địa Tạng chậm rãi gật đầu

Lý Trường Thọ cười nói:

- Kỳ thật ở bên trong Hồng Hoang, không cần phải lo lắng việc này, Thiên Đạo vô hình, Thiên Đình hữu hình, cả hai vốn là một thể

- Thiên Đạo thì sao?

Địa Tạng nhẹ giọng hỏi bốn chữ này, biểu tình của Lý Trường Thọ không có chút biến hóa nào, ngược lại nói:

- Đạo huynh bây giờ cũng ở trong Thiên Đạo danh sách, có mấy lời nên nói, có mấy lời không nên nói, vẫn là phải ước lượng rõ ràng

Địa Tạng thở dài:

- Có khi thật sự thấy không rõ, đạo hữu ngươi đang tính kế cái gì, mỗi khi ta tự cho là đã thăm dò rõ ràng ý nghĩ của ngươi, suy đoán ra mục đích cuối cùng nhất của ngươi, lại luôn đoán sai bước cờ kế tiếp của ngươi

- Đạo huynh nói đùa, tính kế cái gì chứ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Dựa thế mà đi mà thôi, lão sư mệnh ta phụ tá Thiên Đình, ta liền phụ tá Thiên Đình

- Chỉ đơn giản như vậy?

- Chỉ đơn giản như vậy

- Bần đạo tin

Địa Tạng cười khẽ, cùng với Lý Trường Thọ cùng nhìn hướng chân trời, cũng không nói thêm gì nữa

ở dưới Luân Hồi Tháp, băng sơn kia đã bị tầng tầng đại trận vùi lấp, Lý Trường Thọ rất nhanh liền cáo từ, hiếm khi tới nơi đây một chuyến, tự nhiên muốn đi thăm hỏi Hậu Thổ nương nương

thuận tiện, sớm chuẩn bị rất nhiều công việc liên quan đến việc sư phụ Tề Nguyên lão đạo luân hồi chuyển thế

...

Giải quyết Nhiên Đăng Đạo Nhân, đúng là một chuyện đáng giá ăn mừng

nhưng Nhiên Đăng chung quy là phó giáo chủ Xiển Giáo, cũng không thích hợp giăng đèn kết hoa, khua chiêng gõ trống, cho nên Lý Trường Thọ hạ lệnh, nghiêm cấm sự tình ca múa trong Thiên Đình một năm

tiệc rượu là không thể nào cấm, dù sao bọn người Triệu đại gia cũng không rời đi Thiên Đình, mà là đi vào bên trong 'Giả sơn' tại hậu viện của Thái Bạch Cung chính mình, ăn uống nói đùa ở kia, vô cùng náo nhiệt

đáng tiếc, bây giờ Tiểu Quỳnh Phong ở Thiên Đình, đã không phải là tùy ý có thể đến gần, náo nhiệt như vậy chung quy là tương đối hiếm thấy

Quảng Thành Tử cùng với Nam Cực Tiên Ông, vào sau khi 'Thọ thổi đèn', chỉ là dừng lại tại Thiên Đình nửa ngày, trở thành một khúc nhạc dạo trong chuyện này, giải thích rõ ràng Xiển Giáo cũng không biết Nhiên Đăng có hành vi như vậy, liền cáo từ

hai người trước khi đi, Lý Trường Thọ đưa bọn hắn đến Trung Thiên Môn, một đường đều dẫn âm nói ở trên mây

Lý Trường Thọ tất nhiên là đang nói xin lỗi, nói chính mình lần này có chút xúc động, thật sự là vào sau khi nhìn thấy Nhiên Đăng có chút không nhịn được, cho nên thiết kế Nhiên Đăng một đợt, không để ý đến uy nghi của Xiển Giáo

Chương 1465: Làm sao lại không đi vào?

chỉ là không nghĩ tới, tại lúc đấu pháp, ngoài ý muốn đào ra đại tội ác của Nhiên Đăng

Quảng Thành Tử đối với chuyện này chỉ là thở dài, cũng không trả lời, không có hứng thú nói chuyện, hai chữ thất lạc khắc ở trên mặt

ngược lại là Nam Cực Tiên Ông mặt mũi hiền lành, thở dài thở ngắn với Lý Trường Thọ, nói bọn họ cũng nhìn sai rồi, Xiển Giáo tuyệt đối không phải nơi tàng ô nạp cấu

đối với lý do của Nam Cực Tiên Ông, Lý Trường Thọ quả nhiên là tin tưởng

không có gì khác, với tính tình của Nhị sư thúc Ngọc Thanh Thánh Nhân, lại đến giáo nghĩa của Xiển Giáo, đều không cho phép cực hung chi đồ lấy đại thiên thế giới làm thức ăn giống như Nhiên Đăng

hiển nhiên, Nhiên Đăng làm việc dựa vào quan tài đá kia, có thể giấu diếm Thiên Đạo

chờ đến Trung Thiên Môn, Lý Trường Thọ cùng với hai vị 'Đại sư huynh' Xiển Giáo bái biệt lẫn nhau, trong đáy lòng hắn lóe lên linh quang, bỗng nhiên mở miệng hỏi tuân:

- Nam Cực sư huynh?

- Trường Canh còn có chuyện gì muốn căn dặn?

Nam Cực Tiên Ông mỉm cười quay người, lộ vẻ mặt hiền lành nhìn Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Chức vị chính thần bên trong Thiên Đình thiếu hụt rất nhiều, có một loại chức vị ngày bình thường không cần quản nhiều chuyện gì, lại đại biểu cho phúc, lộc, thọ, có thể đạt được vô tận hương hỏa công đức, sư đệ cả gan, lắm miệng hỏi một chút, không biết Nam Cực sư huynh có nguyện tới Thiên Đình lĩnh tiên chức, liền làm chính thần phúc lộc thọ này, mang đến phúc nguyên phúc vận cho chúng sinh trong thiên địa

- Hơn nữa, chức vị này cũng không cần làm cái gì nhiều, cũng không phải túc trực ở Thiên Đình, chỉ cần xuất hiện ở một số sự kiện quan trọng, như là bàn đào yến, sinh nhật ngàn năm của Ngọc Đế Vương Mẫu là được, sư huynh, ý của ngươi như thế nào?

- Chuyện này...

- Nếu sư huynh có hứng thú, ta lập tức đi bẩm báo Ngọc Đế, để bệ hạ tự mình định đoạt

Nam Cực Tiên Ông trầm ngâm vài tiếng, cười nói:

- Bất kể như thế nào, đa tạ một phen hảo ý của Trường Canh sư đệ, việc này bần đạo vẫn là phải vào sau khi hỏi lão sư, mới có thể trả lời sư đệ

Lý Trường Thọ nói:

- Còn thỉnh sư huynh hồi âm cho ta, à đúng rồi, Quảng Thành Tử sư huynh chớ trách, sư huynh ngày bình thường phải xử lý giáo vụ Xiển Giáo, đã là công việc bề bộn, ta là thật sự không dám lại dùng sự tình Thiên Đình làm phiền sư huynh

Quảng Thành Tử mỉm cười gật đầu, cũng không nhiều lời, cùng với Nam Cực Tiên Ông cùng nhau cáo từ

đợt này, đợt này cũng không phải là sự tình mới mẻ gì

« Cân đối » mà thôi

Chỉ mới có mấy ngày, ở phía Nam Cực Tiên Ông tất nhiên là không có hồi âm gì, lúc Lý Trường Thọ trở về Thiên Đình từ Địa phủ, còn cố ý hỏi thăm Thiên Tướng thủ vệ, cũng đều không nghe nói Nam Cực Tiên Ông hồi âm

không cần vội, chậm rãi chờ, ở phía Xiển Giáo đại khái là sẽ đồng ý dù sao đối với Xiển Giáo mà nói, việc này trăm lợi mà không có một hại, thuận tiện còn có thể triệt tiêu ảnh hướng trái chiều do cái chết của Nhiên Đăng mang đến

hơn nữa nói thật, Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể làm đến trình độ như vậy

vào Đông Thiên Môn, chọn tuyến đường đi Thái Bạch Cung

người lui tới đều là hành lễ, các nơi đều là la lên Tinh Quân chi tiên

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu trả lời, còn chưa đi đến Thái Bạch Cung, tiên thức đã thấy được, bóng hình xinh đẹp đi qua đi lại ở phía trước Thái Bạch Điện

nàng làm sao... lại không đi vào?

Cùng lúc đó, ở bên trong Hỗn Độn Hải

- Hở? Tên gia hỏa này ngược lại là rất uy vũ, cũng không biết nhóm đệ tử có thích hay không

thanh niên đạo giả nào đó nhìn 'Bí cảnh' trước mắt, nhỏ giọng nói thầm mấy câu

- Làm sao lại không đi vào?

Chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng khẽ gọi quen thuộc, Hữu Cầm Huyền Nhã rõ ràng run lên

Ở phía trước Thái Bạch Điện, Hữu Cầm Huyền Nhã liền vội vàng chuyển người đến, nhìn về phía Lý Trường Thọ chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở hậu phương cách đó không xa

nàng đã mặc vào hoàng kim chiến giáp thường ngày, lúc Lý Trường Thọ ở phía xa xa thưởng thức, không khỏi liên tưởng đến một ít ký ức tuổi thơ đời trước, cảm thấy nàng cực kỳ giống...

'Athena', kẻ đánh cắp áo thánh hoàng kim

- Tinh Quân đại nhân!

Hữu Cầm Huyền Nhã ôm quyền hành lễ, trên gương mặt xinh đẹp kia viết mấy phần ý mừng, nhưng bị nàng cấp tốc che lại

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sao vậy, sư huynh cũng đều không hô?

Gương mặt xinh đẹp của Hữu Cầm Huyền Nhã ửng đỏ, nhẹ nhàng ngậm miệng, nói nhỏ như muỗi:

- Sư huynh...

- Ừm

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nói:

- Đi vào nói chuyện, ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong đang náo nhiệt, lần trước ta đi tìm ngươi tâm sự, muốn để ngươi tới Tiểu Quỳnh Phong dạo chơi nhiều một chút, ngươi lại là không có nể mặt chút nào, nơi này cũng không có hung thú ăn người gì

Chương 1466: Nghe tiếng đã lâu

- Chuyện này, chuyện này... ta luôn ngượng ngùng đi quấy rầy sư huynh cùng với Linh Nga sư muội...

- Quấy rầy cái gì chứ? Đi vào thôi!

Lý Trường Thọ tiện tay vung ra một đạo tiên lực, lôi kéo Hữu Cầm Huyền Nhã vào bên trong Thái Bạch Điện, cười nói:

- Vốn dĩ ở Độ Tiên Môn, ngoại trừ Tửu sư thúc cùng với Tửu sư bá bọn họ, cũng chỉ có ngươi thân nhất với hai người chúng ta, đến Thiên Đình vốn là nên giúp đỡ lẫn nhau, làm sao còn xa lạ như vậy

Hữu Cầm Huyền Nhã ấp úng nói không nên lời, dù chỉ là bị Lý Trường Thọ dùng tiên lực túm, đã là gót chân mềm nhũn, toàn thân không đề nổi lực đạo

tiên lực cái gì chứ, hư, đều là hư

nàng ngẩng đầu nhìn bóng lưng Lý Trường Thọ, nghe Lý Trường Thọ 'Lải nhải ' bên tai, chẳng biết tại sao, những gì muốn nói đã bị ném ra sau đầu, đến bên miệng chỉ còn lại lời nói nhỏ như muỗi:

- Lần này... nhờ có sư huynh giúp Huyền Nhã báo thù rửa hận...

- Sự tình Nhiên Đăng?

- Ừm

- Việc này ngươi là công thần, ta phải cảm ơn ngươi mới đúng

Lý Trường Thọ kéo Hữu Cầm Huyền Nhã đến bên người, cùng nhau cưỡi mây ra Thái Bạch hậu điện, đi về phía tiểu hào sơn phong mây mù lượn lờ kia

vào tới giới tử đại trận, Hữu Cầm Huyền Nhã liền nghe nói tiếng cười to trung khí mười phần của Triệu Công Minh kia, theo tiếng nhìn lại, đã nhìn thấy rất nhiều bóng người bên hồ Tiểu Quỳnh Phong cao thủ hai giáo Triệu Công Minh, Thái Ất Chân Nhân mở tiệc vui vẻ ở chỗ này, nhóm nam tiên đang vỗ tay cười to, mấy nữ đại năng Kim Linh Thánh Mẫu, Quỳnh Tiêu tiên tử cũng là che miệng cười khẽ liên tục

lại là Linh Nga khống chế hai Đạo Nhân Giấy, đang diễn một trò hài kịch

ở bên cạnh bếp lò cách đó không xa, Bạch Trạch đầu bếp tay cầm muôi, bận bịu khí thế ngất trời, Hùng Linh Lỵ thân hình thiếu nữ hối hả ngược xuôi, chạy tới chạy lui

trong yến tiệc dưới gốc cây bên hồ, một vệt bóng trắng ngồi ở bên người Linh Nga, chỉ hơi hơi cười khẽ, cũng đã say lòng người như vậy...

- Vân Tiêu tiền bối cũng ở chỗ này...

Hữu Cầm Huyền Nhã nói nhỏ, lập tức lui lại nửa bước ở trên mây:

- Sư huynh, ta vẫn là không nên đi qua

Lý Trường Thọ cười nói:

- Yên tâm, tính tình của nàng vô cùng ôn nhu, đừng có suy nghĩ nhiều

nói xong, mây trắng dưới chân đột nhiên gia tốc, Hữu Cầm Huyền Nhã lui cũng không thể lui

Lý Trường Thọ là chân tâm thật ý, muốn kéo nàng không có bạn bè tại Thiên Đình, về bên trong vòng tròn Tiểu Quỳnh Phong

- Sư huynh! Ách... Hữu Cầm sư tỷ!

Linh Nga tràn đầy ngạc nhiên kêu lên, ném hai tiểu Đạo Nhân Giấy, không để ý nếp uốn trên tiên váy lúc ngồi quỳ chân, hóa thành lưu quang nhào tới nơi đây

đợi Linh Nga dừng thân hình, đã là ở sau lưng Lý Trường Thọ, một đôi mắt đẹp sáng lóng lánh, không ngừng nói với Hữu Cầm Huyền Nhã

- Trường Canh trở về rồi!

Triệu Công Minh ngồi ở kia chào hỏi một câu:

- Quan tài đá kia thật an trí ở chỗ Địa Tạng? Hết thảy đều thuận lợi?

- Đã an trí xong, đều thuận lợi

Lý Trường Thọ cười chắp tay một cái, Hoàng Long Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân đứng dậy đáp lễ, những người khác đều là đang ngồi chắp tay một cái

—— tất cả đều quen thuộc, cũng sẽ không cần quá mức giữ lễ tiết

nhưng Vân Tiêu tiên tử lại đứng dậy, hạ thấp người chào hỏi đối với Lý Trường Thọ, nhóm tiên Triệu Công Minh cũng có chút xấu hổ, từng người đứng dậy lại đáp lễ

Linh Nga đã mang theo Hữu Cầm Huyền Nhã rơi xuống từ trên mây

- Ta giới thiệu cho các vị

Lý Trường Thọ nghiêng người, nhường Hữu Cầm Huyền Nhã ra, ôn hoà nói:

- Đây là sư muội vô cùng thân thiết lúc ta tu hành tại Độ Tiên Môn, Hữu Cầm Huyền Nhã, bây giờ cũng là một viên đại tướng Thiên Đình

- Nữ chiến thần Thiên Đình

Hoàng Long Chân Nhân cười nói:

- Nghe tiếng đã lâu, cửu ngưỡng đại danh

- Huyền Nhã bái kiến các vị tiền bối

Hữu Cầm Huyền Nhã ôm quyền hành lễ, dùng là lễ tiết võ tướng Thiên Đình

mấy vị cao thủ Đạo Môn từng người vái chào, cũng không bởi vì tu vi của Hữu Cầm Huyền Nhã, mà có nửa phần thất lễ

Triệu Công Minh nhìn Hữu Cầm Huyền Nhã, lại nhìn Linh Nga, lại nhìn Vân Tiêu, lập tức có một chút lo lắng của thân là anh rể, mở miệng cười nói:

- Vị Huyền Nhã đạo hữu này...

- Chậc

Thái Ất Chân Nhân ở một bên nhíu mày, trực tiếp xen vào:

- Mạo muội hỏi một câu, Hữu Cầm đạo hữu nên xưng hô Vân Tiêu đạo hữu như thế nào?

Vân Tiêu có chút không rõ ràng cho lắm, chẳng biết tại sao lại bị Thái Ất Chân Nhân điểm danh

Hữu Cầm Huyền Nhã đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó lấy lại tinh thần, gương mặt xinh đẹp lướt qua một chút ánh đỏ, giả vờ bình tĩnh:

- Vốn nên gọi là tiền bối, nếu như, nếu như tính đến quan hệ giữa sư huynh cùng với Vân Tiêu tiền bối, tự nhiên hô một tiếng Vân Tiêu sư tỷ

Chương 1467: « Chỗ dựa »

Hoàng Long Chân Nhân nói:

- Này có cái gì không thể nói? Lúc Thượng Cổ, ai đột phá một giai, đó chính là hận không thể bày yến tiệc mười năm

- Thế sự nhiều gian khó, đại kiếp phía trước

Lý Trường Thọ thuận thế thấm nhuần một chút lý niệm "thực dụng" cho mọi người ở đây:

- Cái gọi là át chủ bài, có thể là thần thông, cũng có thể là pháp bảo, cũng có thể là một phương cường viện. Át chủ bài chia thành hai loại, một loại trong đó, là giấu đi lại cố ý để cho người ta biết ta có, dùng để uy hiếp cường địch; một loại là giấu đi không để cho người ta biết được nó tồn tại, nhằm đưa đến tác dụng quyết định tại thời khắc mấu chốt, liền giống với, ta trước đây ra tay bắt giữ Cụ Lưu Tôn sư huynh, lão chính là trở tay không kịp bị ta bắt giữ...

Quỳnh Tiêu hỏi:

- Lúc đánh Nhiên Đăng, đường vân trên người tỷ phu ngươi, thế nhưng là chiến pháp Vu tộc?

- Ừm, là Hậu Thổ nương nương tặng cho, cũng là một bộ phận át chủ bài của ta

Linh Nga ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Tại thời điểm sư huynh bước vào Thiên Tiên, trong môn đều cho rằng hắn chưa thành tiên đâu

- Vậy cứ thế mà suy ra...

Hoàng Long Chân Nhân bấm ngón tay tính toán, giương mắt nhìn Lý Trường Thọ:

- Tu vi thật sự của sư đệ ngươi, đã là bán thánh rồi?

- Làm sao có thể

Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn Linh Nga

Linh Nga bày ra mặt quỷ, túm Hữu Cầm Huyền Nhã trốn ở bên cạnh Vân Tiêu, lộ ra biểu tình chiến thắng

« Chỗ dựa »

Kim Linh Thánh Mẫu đột nhiên có chút sầu não, thở dài:

- Nhiên Đăng cứ thế mà chết đi... chúng ta thì sao?

Thái Ất Chân Nhân nói:

- Chúng ta vẫn là tâm sự chuyện khác đi, trò chuyện phó giáo chủ đã chết, luôn cảm thấy có chút đen đủi

- Vậy chúng ta tâm sự... tọa kỵ

Triệu Công Minh cười hỏi:

- Trường Canh, ngươi ngồi ở trên người Bạch tiên sinh, cảm giác như thế nào? Một đầu thần thú đẳng cấp như vậy, phải đi nơi nào kiếm?

Ông —— bộp!

Một cái nắp nồi bay tới từ bên cạnh, chuẩn xác đập vào trên lưng Triệu Công Minh, khiến cho Triệu Công Minh kêu thảm thiết mấy tiếng

Bạch Trạch ở bên cạnh bếp lò đen mặt mắng to:

- Ngươi làm sao không hỏi xem, bần đạo chở Thuỷ Thần đi là tư vị như thế nào! Khục, rất tốt, Thuỷ Thần đừng hiểu lầm, bần đạo rất thoải mái

- Ôi chao

Lý Trường Thọ vội nói:

- Bạch tiên sinh là thành viên trọng yếu của Nhân Giáo chúng ta, cũng không phải là tọa kỵ đơn thuần

chúng tiên không khỏi mỉm cười, tán gẫu về chủ đề này

bọn họ nói rằng trước khi khai thiên tích địa, Tổ Long và Thủy Phượng liền từng làm tọa kỵ cho Bàn Cổ Thần, chở Bàn Cổ Thần truy sát Tiên Thiên Thần Ma

lại nói đến thời Viễn Cổ, từng có đại năng bị hàng phục thu làm tọa kỵ, nhưng sau đó hố chủ nhân nhà mình, ngọc thạch câu phần

còn nói đến thời kỳ cuối Thượng Cổ, bán vu loạn vận chi chiến, Hiên Viên Hoàng Đế cùng với Xi Vưu đại chiến, Xi Vưu thua chính là thua ở trên người tọa kỵ

- Vì sao?

Lý Trường Thọ tràn đầy không hiểu hỏi

Triệu Công Minh thở dài:

- Thực Thiết Ma Thú kia... tính tình quá thẳng, sau khi bị chọc giận tự loạn trận cước

Thực Thiết Ma Thú?

Lý Trường Thọ không khỏi não bổ ra hình ảnh như vậy:

【Bảo thú nước nào đó mặc giáp xông vào trận chiến, đột nhiên đứng thẳng người lên, lật tung Xi Vưu, nổi giận gầm lên một tiếng:

'Buổi tối không cho thịt khô mật ong, lão tử hôm nay đình công! '

Chúng thuộc cấp Hiên Viên cùng nhau tiến lên, vây quanh Xi Vưu chém lung tung

Xi Vưu, bại. 】

Dùng sức lắc lắc đầu, Lý Trường Thọ cấp tốc xóa đi hình ảnh này, tiếp tục chuyên tâm vào cái chủ đề này, tán gẫu với mọi người về các loại thần thú thích hợp làm toạ kỵ

không có cảm giác sao trời dày đặc, không có cảm giác mặt trời đang mọc

có tiên nhân hát vang, tiên tử đánh đàn, cũng có người giấy đưa rượu, có đôi có cặp, thực sự rất đẹp

từ sau khi Lý Trường Thọ trở về, một trận tiên yến lại tiếp tục ba ngày, chúng tiên cũng biết không thể ở lâu tại Tiểu Quỳnh Phong, cùng nhau cáo từ

Linh Nga giữ Vân Tiêu ở thêm chút thời gian tại Tiểu Quỳnh Phong, Vân Tiêu lại nói lúc này đang ở trong đại kiếp, nàng thân là đệ tử Tiệt Giáo cũng ở bên trong tai kiếp, không tiện ở lâu tại Thiên Đình

Lý Trường Thọ ném cho Linh Nga một ánh mắt, Linh Nga lúc này mới không có tiếp tục khuyên

Hữu Cầm Huyền Nhã tới nơi đây cũng chỉ là uống chút rượu, ăn chút đồ ăn, tâm sự cùng với Linh Nga, bởi vì tầm mắt, đạo cảnh chênh lệch rõ ràng, tạm thời không dung vào được chủ đề của chúng tiên

vào trước khi rời đi Tiểu Quỳnh Phong, Hoàng Long Chân Nhân giữ chặt Thái Ất, thấp giọng nói:

- Sư đệ, ngươi đừng có cười vui vẻ như vậy, coi như không biểu hiện một chút bi thương, cũng nên thu liễm ý cười

- Sư huynh an tâm

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Nhiên Đăng phó giáo chủ... cũng coi như là vui tang nha

Chương 1468: rộng lượng

- Ồ?

Thái Ất Chân Nhân cảm thấy tiếc nuối:

- Còn tưởng rằng là muốn hô một tiếng tỷ...

Ô! Ô ô!

Lời còn chưa nói hết, bên cạnh đã có một bàn tay to duỗi ra, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, ấn ngậm miệng bảo châu vào vào trong miệng Thái Ất!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân áy náy cười một tiếng đối với Lý Trường Thọ, trở tay kéo Thái Ất ra sau lưng

Lý Trường Thọ đối với chuyện này tất nhiên là lơ đễnh, cười nói:

- Huyền Nhã cùng với Linh Nga cùng nhau nhập tọa đi, không cần câu nệ, những cao nhân tiền bối này đều rất ôn nhu hiền lành, đúng rồi, Dương Tiễn còn chưa trở về sao? Linh Châu Tử lại đi nơi nào rồi?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Hai người bọn họ nói là đi ra ngoài tìm địa phương so tài, không cần phải lo lắng

Lý Trường Thọ thuận thế ngồi xuống ở giữa Triệu Công Minh cùng với Hoàng Long Chân Nhân, hời hợt bỏ qua chủ đề

Hoàng Long Chân Nhân nhìn thấy Lý Trường Thọ, liền nghĩ đến trận đại chiến mấy ngày trước, không khỏi cảm khái liên tục, nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch

- Ài, một vị phó giáo chủ, cứ như vậy không có?

Chúng đạo giả hoặc nhiều hoặc ít đều toát ra mấy phần cảm khái

Triệu Công Minh nói:

- Có sao nói vậy, Nhiên Đăng đúng là một kẻ hung ác, từ Viễn Cổ đến nay, bên trong thiên địa có thể có một vị trí nhỏ của lão, không phải chỉ là hạng người hư danh

- Chúng ta còn từng ăn mấy lần thua thiệt trong tay lão

Quỳnh Tiêu thầm nói:

- Lão gia hoả này có một điểm giống như tỷ phu, ưa thích mưu đồ tính kế, chụp mũ người khác

Lý Trường Thọ thở dài:

- Thôi, thanh danh này ta không bảo vệ được

mấy vị tiên tử cười khẽ, Linh Nga nhỏ giọng nói:

- Sư huynh sẽ chỉ tính kế những địch nhân kia

- Xác thực

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Tương giao với Trường Canh, an rất tâm

Thái Ất Chân Nhân tiến tới từ bên cạnh, phun ra pháp bảo cầu trong miệng, cười nói:

- Như vậy Ngọc Đỉnh sư đệ, tương giao với vi huynh thì sao?

Ngọc Đỉnh: "..."

- Tâm mệt

Thái Ất Chân Nhân mặt tối sầm, tiên nhân xung quanh vỗ tay cười to

Hoàng Long bưng chén rượu lên, nghiêm mặt nói:

- Bất kể như thế nào, Nhiên Đăng chung quy là phó giáo chủ Xiển Giáo Đạo Môn, chúng ta ở chỗ này kính lão một chén, cũng coi như đưa tiễn lão

- Kính lão làm gì?

Kim Linh Thánh Mẫu có chút bất mãn:

- Lão làm nhiều việc ác, dụng ý khó dò, lại là quân cờ Tây Phương Giáo xếp vào, còn làm việc ác luyện hóa đại thiên thế giới, không nghiền xương lão thành tro, bần đạo lúc này trong lòng còn không thoải mái

- Ài

Triệu Công Minh kéo lại cánh tay của Kim Linh Thánh Mẫu, thấp giọng nói:

- Kim Linh, lúc này chúng ta không nên lại nói sự tình về Nhiên Đăng, một là làm trò cười cho người khác, cảm thấy chúng ta khí lượng hẹp hòi, người đã thua cuộc cũng đều không buông tha, còn muốn tiến hành chế nhạo, thứ hai, Nhiên Đăng phó giáo chủ này là Nhị sư bá lập ra, mặc dù Nhị sư thúc cũng không biết việc ác của Nhiên Đăng, nhưng hiện tại chúng ta nói nhiều cũng không thích hợp

Tam Giáo vốn là một nhà, Xiển Tiệt chẳng qua lý niệm khác biệt, không cần bình luận một vị tiên thần như thế nào

- Công Minh lão ca thật là rộng lượng

Lý Trường Thọ nâng chén rượu lên, cụng chén với Triệu Công Minh

Triệu Công Minh nháy mắt mấy cái, lập tức lĩnh hội cái gì đó

Vân Tiêu tiên tử ôn nhu hỏi:

- Ngươi trước đây đấu pháp có chỗ nào ráng chống đỡ không? Có bị thương chỗ nào không?

Đám người xung quanh không khỏi giật mình, lo lắng nhìn về phía Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ đột nhiên đưa tay che miệng, suy yếu ho khan hai tiếng, thanh âm có chút yếu ớt:

- Không sao, không sao, chỉ là một chút vết thương nhỏ, không đáng giá nhắc tới, là chuyện nên làm để giúp cho Thiên Đình phát triển

chúng tiên không khỏi khịt mũi coi thường, biết được hắn đang nói đùa

Linh Nga nói:

- Sư huynh, việc này cũng không thể tùy ý nói, ngươi thật sự không có bị thương sao?

- Ngươi không phải nhìn thấy hết thảy trong gương đồng sao?

Lý Trường Thọ lập tức cười đến híp cả mắt:

- Một vị đệ tử ký danh Thánh Nhân lão gia Nhân Giáo nào đó không phải nói, muốn bế quan tu hành, cố gắng xông Kim Tiên kiếp sao?

- Hắc hắc, hì hì, đây còn không phải lo lắng cho sư huynh sao...

Linh Nga xê dịch ra phía sau Vân Tiêu, nhỏ giọng nói một câu 'Vân tỷ tỷ cứu ta', làm cho mấy nam tiên ném ánh mắt căm hận đối với Lý Trường Thọ

98% mọi người ghét điều này!

- Đúng rồi Trường Canh

Triệu Công Minh buồn bực nói:

- Ngươi bây giờ đến cùng là cảnh giới gì? Đại đạo cân đối lưu loát như vậy, hẳn là đã là không một tiếng động bước vào cảnh giưới đại năng?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đại năng chẳng qua là hư danh, ở chỗ tích lũy, ta tự nhiên là còn lâu mới đủ tư cách, đây chính là một đại át chủ bài của ta, tự nhiên không thể tuỳ tiện nói ra

Chương 1469: dở khóc dở cười

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đút tay vào trong tay áo

Thái Ất Chân Nhân nhanh chóng thu hồi gương mặt tươi cười, véo khóe mắt đỏ lên, chắp tay sau lưng khẽ thở dài

- Phó giáo chủ đi tốt, đi tốt

chúng tiên đi ra Thái Bạch Điện, Kim Bằng Điểu chờ ở phía trước, hóa thành bản thể đón bọn họ

Lý Trường Thọ lại nói:

- Ta còn muốn đi cầu kiến lão sư, hỏi một chút nguồn gốc của quan tài đá kia, liền để Kim Bằng thay ta tiễn các vị một đoạn đường

- Dễ nói, dễ nói

Hoàng Long Chân Nhân mỉm cười đáp ứng

Kim Linh Thánh Mẫu lại cảm thấy Hoàng Long Chân Nhân vẫn luôn đang giữ gìn thanh danh của Nhiên Đăng, trong đáy lòng có chút không vui, lạnh nhạt nói:

- Trường Canh nghỉ ngơi đi, trảm yêu trừ ma bị liên lụy

Thái Ất Chân Nhân ngạc nhiên mà liếc nhìn Kim Linh Thánh Mẫu

đây, nên có sơ cấp chứ?

Kim Bằng giương cánh, chở chúng tiên đi về hướng Trung Thiên Môn

thuận lợi trở ra Trung Thiên Môn, tiên nhân Xiển Tiệt hai giáo cáo biệt nhau, sau đó từng người cưỡi mây đi về hướng đông, hướng tây

đám mây bay ra mấy ngàn dặm, Triệu Công Minh đột nhiên vỗ trán một cái, nói:

- Bần đạo có chuyện quên hỏi Trường Canh! Các ngươi đi trước đi, bần đạo lại trở về một chuyến

quay người liền muốn lại trở về Thiên Đình

Vân Tiêu hỏi:

- Đại ca, không bằng ta đi một chuyến với ngươi

- Không cần, không cần!

Triệu Công Minh liên tục khoát tay, cho Vân Tiêu một cái ánh mắt ý vị thâm trường, nghiêm mặt nói:

- Chúng ta nói một chút chủ đề ở giữa nam tiên, nữ tiên các ngươi liền đừng hỏi nhiều

Vân Tiêu còn định căn dặn vài câu, bảo Triệu Công Minh hành sự cẩn thận, Kim Linh ở một bên lại kéo lại cánh tay Vân Tiêu, khẽ gắt Triệu Công Minh một tiếng

- Để y đi, chỉ có ngần ấy bản lãnh, cũng đều là học được từ Trường Canh

Vân Tiêu tiên tử không rõ ràng cho lắm, nhưng nàng ý thức được, chuyện này xác nhận có quan hệ với tình yêu nam nữ, cũng không nhiều lời

đại ca đã là người từng trải, hẳn là đi truyền thụ cho hắn chút kinh nghiệm

tâm niệm của Vân Tiêu có chút phức tạp, bất giác nhìn chằm chằm mây mù xa xa một hồi

cũng là có lòng, đại ca, biết Trường Thọ tương đối thuần túy...

...

Không bao lâu, tại hậu viện Thái Bạch Cung, bên trên Tiểu Quỳnh Phong

Triệu Công Minh 'lén lén lút lút' vào đại trận, sau khi nghe được dẫn âm, trực tiếp đi về hướng đan phòng

bên hồ, Bạch Trạch mặc tạp dề rửa chén suy tư, cũng không tham gia náo nhiệt sau đó

Linh Nga ngoẹo đầu nháy mắt mấy cái, nghĩ về rượu và món ăn mà nàng vừa sắp xếp trong đan phòng, lộ vẻ mặt không hiểu

Nếu sư huynh muốn đơn độc chiêu đãi Công Minh lão ca, vì sao không trực tiếp giữ lại?

Ở phía trước đan phòng, Lý Trường Thọ đang đứng chắp tay, đợi Triệu Công Minh bay đến, nghiêng người dùng tay làm dấu mời

- Lão ca, ở giữa chúng ta quả nhiên có ăn ý

- Ha ha ha ha!

Triệu Công Minh vuốt râu cười to:

- Cụng chén hai lần, một nặng một nhẹ, không phải chính là sau đại yến còn có tiểu yến? Ha ha ha ha!

- Mời

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, cùng với Triệu Công Minh ngồi xếp bằng đối diện nhau

bọn họ cũng không hàn huyên khách sáo, Triệu Công Minh gắp lên một miếng thịt cá đưa đến bên miệng, buồn bực nói:

- Vì sao muốn đơn độc gọi ta trở về?

- Có một số việc, không tiện ở trước mặt bọn người Hoàng Long sư huynh

Lý Trường Thọ dùng ngón tay gõ bàn một cái, mở ra tầng tầng đại trận bên trên Tiểu Quỳnh Phong

chỉ không có mở đại trận che trời

hắn chậm rãi nói:

- Lão ca lần này nhìn ta cùng với Nhiên Đăng đấu pháp, thế nhưng là có thu hoạch gì không?

Triệu Công Minh gật gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Nhục thân cũng là phải rèn một chút, bằng không gặp được người tu hành nhục thân cường hoành như Bát Cửu Huyền Công, nguyên thần đạo cùng cảnh giới có chút không chống đỡ được

Lý Trường Thọ nói:

- Không sai, nhục thân xác thực cần phải tăng mạnh hơn một chút, bổ sung nhược điểm, sau đó ta sẽ viết một ít tâm đắc cho lão ca, còn gì nữa không?

Triệu Công Minh buồn bực nói:

- Còn có... còn có cái gì? Lão đệ ngươi đến cùng muốn nói cái gì, nói thẳng là được, nếu để cho lão ca chỗ tốt, lão ca mặt dạn mày dày liền tiếp nhận; nếu như có chỗ nào lão ca làm không ổn, ngươi trực tiếp điểm ra, lão ca còn có thể không nghe ngươi?

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng, nói:

- Lão ca, Định Hải Thần Châu của ngươi...

- Muốn sao? Cho ngươi dùng là được! Chuyện nhỏ như vậy! Hai người chúng ta cần phải khách sáo như thế sao?

Triệu Công Minh vung tay lên, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu rơi vào bên người Lý Trường Thọ, làm cho Lý Trường Thọ dở khóc dở cười

- Lão ca trước tiến thu bảo vật lại, đừng có đả thương tâm linh của chúng nó

- Việc nhỏ, chúng ta là người một nhà, bọn chúng ở trong tay ngươi cũng không ủy khuất

Chương 1470: Cây thước này là của ngươi sao?

Lý Trường Thọ đẩy Định Hải Thần Châu trở về, nghiêm mặt nói:

- Ta trước đây khi dùng Định Hải Thần Châu, phát hiện cấu tạo bên trong rất giống một phương ngũ hành đại thế giới, nhưng chỉ lưu nước biển vô tận, cảm ngộ của lão ca ngươi đối với Định Hải Thần Châu, có thấu triệt?

- Nói thấu triệt, cũng có chỗ không rõ

Triệu Công Minh nói:

- Nhưng có thể dõng dạc nói một câu, trừ sư tôn cùng với hai vị sư bá, ta hẳn là sinh linh Hồng Hoang hiểu rõ bọn chúng nhất

- Như vậy lão ca có từng nghĩ tới, Định Hải Thần Châu này còn có không gian phát triển hay không?

Lý Trường Thọ chỉ nói chạm đến là thôi, cũng không dám nói huỵch toẹt, tránh cho bị tiểu lôi tiên của Đạo Tổ lão gia hầu hạ

Triệu Công Minh cười nói:

- Chuyện này ta còn thực sự nghĩ tới, đáng tiếc càn khôn bên trong Định Hải Thần Châu là hư ảo, là hình chiếu của một ít quy tắc, khó có thể hóa thành thực chất, uy năng cực hạn của bọn chúng, chính là giống như hai mươi tư phương thế giới trấn áp đối thủ, nhưng chỉ là 'như', cũng không phải là thật, nếu muốn từ hư chuyển thực, còn thiếu một chút ngòi nổ

- Ngòi nổ?

- Ừm, ngòi nổ

Triệu Công Minh ôm cánh tay, thở dài:

- Bần đạo trước đây đã suy tư một hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ từ bỏ cái ý nghĩ này, nếu như có thể đẩy Định Hải Thần Châu tiến về phía trước một bước, thì tương đương với thân mang theo lực lượng hai mươi tư đại thiên thế giới, có thể xưng kinh khủng, nhưng từ hư chuyển thực, nói nghe thì dễ? Mặc dù Hỗn Độn vốn đến từ hư vô, mặc dù vạn vật bắt nguồn từ không, nhưng tóm lại là thiếu chút đại đạo dẫn dắt, thiếu...

Cộc!

Lý Trường Thọ tay run một cái, một cây thước dài rơi vào bên cạnh bàn, Triệu Công Minh nhìn chăm chú, cảm thụ được đạo vận bên trên trên cây thước dài màu đen này, trong mắt phi tốc hiện lên linh quang

- Lão ca

Lý Trường Thọ buồn bực nói:

- Cây thước này là của ngươi sao? Tại sao lại ở chỗ này?

- Đây không phải Càn Khôn Xích của Nhiên Đăng sao... Đúng vậy! Là lão ca không cẩn thận làm rơi!

- Vậy phải cất kỹ

Lý Trường Thọ nhặt Càn Khôn Xích lên, nhét vào trong tay Triệu Công Minh, trong mắt mang theo vài phần ý cười

linh đài của Triệu Công Minh bế tắc một hồi, lập tức lộ vẻ mặt đại hỉ, đưa tay cho Lý Trường Thọ một quyền

- Tên tiểu tử nhà ngươi! Ha ha ha! Đại đạo có thể thành! Tìm hiểu hai ba trăm năm, đại đạo liền có thể thành!

Lý Trường Thọ liếc nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài đan phòng, trong đáy lòng nghĩ thầm quả nhiên

sự tình hữu ích đối với Thiên Đình, hữu ích đối với Thiên Đạo hoàn thiện, Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo cũng sẽ không ngăn cản, cho dù là vụng trộm xử lý tang vật thiên phạt đạt được...

kể từ đó, lão ca cũng ổn

Triệu Công Minh lúc rời đi Tiểu Quỳnh Phong, trong lòng có cảm giác lén lút giống như khi một tên trộm đắc thủ vậy

Lý Trường Thọ ám chỉ y một câu, nói rằng Càn Khôn Xích • bản yếu kia vẫn là đồ vật Thiên Đình, bảo Triệu Công Minh vụng trộm tìm hiểu thì được, chớ đừng có xuất ra trực tiếp đối địch

Càn Khôn Xích, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu...

Ở phía trước đan phòng, Lý Trường Thọ ngồi ở trên ghế xích đu, tiện tay vỗ tay phát ra tiếng, bàn thấp trong phòng đều biến mất không thấy gì nữa, lại đứng dậy đem nửa vò tiên tửu còn dở dang đặt vào tủ sách

cái chết của Nhiên Đăng, hậu kình kéo dài

Lý Trường Thọ na di tâm thần đến Đạo Nhân Giấy các nơi, giám thị hướng đi dư luận bên trong Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu cùng với ba ngàn thế giới

mặc dù, quyền hành Thiên Đình là Thiên Đạo giao phó, chính là từ trên xuống dưới, 【miệng rộng chúng sinh】 chỉ liên quan đến thanh danh Thiên Đình, không có cách nào dao động địa vị Thiên Đình

nhưng phía trước đại kiếp, Thiên Đình nếu như có thể càng cường thịnh, càng khai sáng một ít, làm cho tiên nhân Đạo Môn ứng kiếp giảm bớt mấy phần kháng cự, đó cũng là cực tốt

xột xoạt, bên tai nghe thấy một âm thanh nhỏ

Lý Trường Thọ mắt trái mở ra, thấy một tiểu tiên nữ đang loay hoay với pháp bảo ghế nằm của nàng, vụng trộm tựa ở bên cạnh người chính mình, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tiếp tục tự mình làm việc

Linh Nga vụng trộm ngồi xuống, lấy ra một quyển kinh văn cẩn thận phẩm đọc, ánh mắt thỉnh thoảng ngắm một chút sư huynh nhà mình, tựa như đang vì mình trước đây ở bên trên tiên yến quá mức khiêu thoát mà lo lắng bị phạt

'Sư huynh ngủ rồi?'

Linh Nga quấn lọn tóc trong ngón tay, lặng lẽ chìm đắm trong suy nghĩ

Ánh nắng sưởi ấm lòng người, bóng cây rì rào tiếng gió

- Đang suy nghĩ cái gì?

Lý Trường Thọ thuận miệng hỏi một câu

Linh Nga run tay nhỏ, quay đầu nhìn sư huynh nhắm mắt tĩnh thần:

- Không có suy nghĩ cái gì... sư huynh ngươi không có nghỉ ngơi sao?

- Ừm

Lý Trường Thọ nói:

- Đang bận một ít việc nhỏ

Chương 1471: chịu đòn nhận tội

- Vậy huynh bận rộn, bận rộn đi

Linh Nga có chút chột dạ nói:

- Ta ở lại chỗ này một hồi

Lý Trường Thọ ứng tiếng, tiếp tục nhắm mắt ngưng thần, tâm thần lướt qua các nơi

sau khi tới Thiên Đình, phái Đạo Nhân Giấy ra phía ngoài cũng có chút phiền phức, Lý Trường Thọ làm một số thân phận Thiên Tướng giả, thuận tiện đưa Đạo Nhân Giấy ra vào

tâm lực của hắn có hạn, không có khả năng như Thái Thanh lão sư, có thể ở trong một khoảng thời gian ngắn quan sát các ngõ ngách Tam Giới

không bao lâu, Lý Trường Thọ tựa như lơ đãng hỏi:

- Mấy ngày nay có vui vẻ không?

- Ừm!

Linh Nga lập tức trở nên hào hứng, nhỏ giọng nói:

- Chẳng qua có mấy vị cao nhân ở bên, đều là cảm thấy có chút câu nệ, nếu như là Vân Tiêu tỷ tỷ và Hữu Cầm sư tỷ đơn độc tới, hẳn là càng tự tại hơn một ít

- Ngươi gọi đó là câu nệ?

Lý Trường Thọ cười mắng:

- Xem ra, ngươi ở trong một hai trăm năm gần đây, kinh văn chép vẫn là ít

- Sư huynh...

Trên khuôn mặt nhỏ của Linh Nga lập tức tràn ngập ủy khuất:

- Sẽ không lại bắt ta chép Ổn Tự Kinh đó chứ, phiến đá trên núi đều đã không đủ dùng

Lý Trường Thọ mở mắt ra, nhìn chăm chú ngực Linh Nga, ngay lúc Linh Nga không chịu được có chút mặt đỏ tới mang tai, muốn đưa tay che cổ áo nhưng lại sợ kéo dãn cự ly với sư huynh, cố gắng vượt qua sự ngượng ngùng trong nội tâm chính mình, duỗi thẳng cơ thể mảnh mai của mình...

Liền nghe Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Nguyên thần không một hạt bụi, có một tia viên mãn chi ý, đạo cơ kiên cố, còn có một chút không gian tiến bộ, khoảng cách Kim Tiên kiếp, đại khái còn có ba vạn sáu ngàn lần Ổn Tự Kinh

Linh Nga: "..."

- Luôn cảm giác sư huynh ngươi đang lừa dối người

- Đây là lừa dối sao?

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng:

- Viết hay không viết, xem tâm ý của ngươi, chép hay không chép, xem giác ngộ của ngươi, ngươi tu hành là vì ta sao? Trường sinh đại đạo đang ở trước mắt, có thể không lo tiêu dao hay không liền xem cảnh giới sinh mệnh tự thân ngươi có thể tiến hóa hay không, ta không muốn cho ngươi áp lực quá lớn, cũng sẽ không nói loại lời như ngươi độ qua Trường Sinh kiếp liền mang ngươi đẩy ra cánh cửa thế giới mới, nhưng sư muội

- Sư huynh nói đi...

Trong mắt Lý Trường Thọ mang theo vài phần ôn nhu hiếm thấy, thấp giọng nói:

- Ta là hy vọng ngươi có thể luôn ở bên cạnh giúp ta, mà không phải mấy vạn năm vội vàng chảy qua

- Được rồi sư huynh! Ta sẽ lại chép Ổn Tự Kinh! Ba vạn sáu ngàn lần có phải hay không!

Linh Nga tinh thần đại chấn, trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập bức thiết, quay người nhảy dựng lên, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, vỗ ngực bang bang vang

- Bản sư muội hiện tại liền chép!

- Nhớ kỹ, đừng có chỉ theo đuổi số lượng

Lý Trường Thọ dặn dò:

- Phải cảm ngộ, phải tìm hiểu

- Không có vấn đề!

- Cố lên

- Ừm!

Linh Nga lộ ra ánh mắt kiên định đáp ứng một tiếng, quay người xông vào đan phòng, đi xuống mật thất dưới đất tu hành

Lý Trường Thọ khẽ cười vài tiếng, tiếp tục na di tâm thần, trong hai mắt có chút nheo lại, mang theo vài phần ý cười

Nếu mọi chuyện sau này, đều thuận lợi như lần diệt trừ Nhiên Đăng này, vậy liền không thể tốt hơn...

Thiên Đạo, Đạo Tổ, đại kiếp

cân đối, biến số, siêu thoát

thân hình thoắt một cái, bản thể Lý Trường Thọ rời đi Tiểu Quỳnh Phong, tiềm hành nặc tung, xuyên vân quá vụ, độn về hướng cửu thiên

...

Nhiên Đăng dù chết, dư ba khó ngừng

đúng như Lý Trường Thọ dự đoán, phó giáo chủ Xiển Giáo là chết do Thiên Đình trừng phạt hay là vì ân oán cá nhân, như vậy đều không quan trọng, quan trọng chính là 【 Thiên Đình trừng phạt phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng tội ác tày trời】

Bắt đầu từ chuyện này, Thiên Đình chính thức cao hơn so với đại giáo Thánh Nhân nửa thước, những Thiên Binh Thiên Tướng trú đóng ở các nơi, cũng không có ai dám trêu chọc

bước ra một bước then chốt, Lý Trường Thọ xử trí kế tiếp cũng có chút đặc thù

sau khi giết Nhiên Đăng, hắn ba năm chưa lộ diện, lộ diện một cái chính là trực tiếp chạy tới Ngọc Hư Cung Xiển Giáo

lần này, Lý Trường Thọ rơi vào chân núi Ngọc Hư Cung, khôi phục khuôn mặt thanh niên, dọc theo cầu thang thập cấp phía trước sơn môn mà lên, trong tay cầm một cái thước gỗ

chịu đòn nhận tội • bản biến chủng Hồng Hoang

bên trong Ngọc Hư Cung vang lên tiếng chuông du dương, Quảng Thành Tử suất lĩnh đông đảo môn nhân đệ tử Xiển Giáo đi đến chỗ sơn môn nghênh đón

Lý Trường Thọ đi tới phía trước sơn môn, mặt lộ vẻ hổ thẹn, bưng thước gỗ trong tay, làm một lễ thật sâu đối với chúng tiên Xiển Giáo, thở dài:

- Trước đây bởi vì thù cũ cùng với Nhiên Đăng Đạo Nhân đánh giết Nhiên Đăng, nay chuyên tới để thỉnh tội vì chuyện này, còn thỉnh Quảng Thành Tử sư huynh thông truyền một tiếng, đệ tử cầu kiến Nhị sư thúc

Chương 1472: Nhận sợ

Quảng Thành Tử cũng thở dài:

- Sư đệ, Nhiên Đăng kia lừa gạt trên dưới Xiển Giáo chúng ta, phạm phải tội trạng không thể khoan thứ, luyện hóa đại thiên thế giới để cho bản thân sử dụng, vốn là nên có kiếp nạn này, ngươi tuy là vì tư oán, cũng có công tình, sao lại nói thỉnh tội?

- Còn thỉnh Quảng Thành Tử sư huynh thông truyền giúp

Lý Trường Thọ cúi đầu nói:

- Nếu như không thể gặp mặt Nhị sư thúc, bị Nhị sư thúc giáo huấn một phen, trong đáy lòng Trường Canh thực sự khó có thể an ổn

- Thiện, ngươi lại vào trong điện, sư đệ sư muội chiêu đãi thật tốt, vi huynh đi đến hậu sơn cầu kiến lão sư

Quảng Thành Tử đáp ứng một tiếng, cưỡi mây vội vàng rời đi, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân tiến về phía trước, dẫn Lý Trường Thọ vào Ngọc Hư đại điện

thời gian điểm Lý Trường Thọ đi đến đây thỉnh tội, cũng là rất có đặc thù

—— tự nhiên không phải là bởi vì hắn đợi ở bên trong Thái Thanh Quan cho tới bây giờ

lần này đi Thái Thanh Quan không đợi bao lâu, nói hơn hai mươi câu với lão sư liền trở lại, cũng chỉ dừng lại không đến hai năm

tại thời gian điểm này chạy đến Ngọc Hư Cung, là thỉnh tội

nếu như vừa mới giết Nhiên Đăng liền đến Ngọc Hư Cung, đó chính là thị uy

đương nhiên, cũng không thể kéo quá lâu, nếu như chờ từ trên xuống dưới Xiển Giáo bình lòng dạ, Lý Trường Thọ lại đến Ngọc

Hư Cung thỉnh tội, đó rõ ràng không muốn để cho Xiển Giáo sống yên ổn, cũng có hiềm nghi gây sự

Lý Trường Thọ ở trong điện chỉ là đứng yên, cũng không ngồi xuống, Đạo Nhân chung quanh hàn huyên, hắn cũng chỉ là đơn giản đáp lại vài câu

rất nhanh, Quảng Thành Tử trở về, ấm giọng nói hai câu với Lý Trường Thọ, dẫn Lý Trường Thọ chạy tới tam hữu tiểu viện

sương mù mờ mịt tuyệt tiên cảnh, hàng rào nhà gỗ tồn không minh

cửa gỗ tiểu viện khép hờ, Quảng Thành Tử mang Lý Trường Thọ đứng bên ngoài vái chào, trong miệng hô:

- Lão sư, Trường Canh đã đến

cửa viện từ từ mở ra, Quảng Thành Tử nghiêng người làm dấu tay xin mời, mang Lý Trường Thọ cùng nhau đi vào

Nguyên Thủy Thiên Tôn lẳng lặng ngồi bên trên ghế xích đu dưới tàng cây

cái ghế nhẹ nhàng lay động, vị Thánh Nhân lão gia này đang vuốt vuốt một cái hồ lô vàng, trên môi khẽ mỉm cười, cả tiểu viện trở nên khá ấm áp

Lý Trường Thọ bước nhanh về phía trước, quỳ sát ở bên ngoài ba trượng, đặt thước gỗ ở trước người, thấp giọng nói:

- Đệ tử Lý Trường Canh bái kiến sư thúc!

Thánh Nhân mở miệng hỏi:

- Trường Canh đây là làm gì, mang thước đến làm gì?

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói:

- Đệ tử trước đây tạm thời xúc động, thấy Nhiên Đăng mà tức giận trong lòng, đại chiến với lão tại thiên đình, tiêu diệt lão ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, cử động lần này đệ tử mặc dù không thẹn với lương tâm, lại thiếu cân nhắc, không có chú ý đến mặt mũi của Xiển Giáo, làm hỏng mặt mũi cùng với tính kế của sư thúc ngài, đệ tử mang theo thước này mà đến, là vì thỉnh tội mời phạt, mời Nhị sư thúc tùy ý trách phạt, đệ tử cam tâm tình nguyện tiếp nhận!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi cười khẽ, nói:

- Tên láu cá nhà ngươi, cái gì cũng đều nói trước, để cho bần đạo không có cách nào nổi giận?

- Chuyện này

Lý Trường Thọ không dám thất lễ, cúi đầu hô:

- Đệ tử tuyệt đối không có ý này! Thành tâm lãnh phạt!

- Đứng dậy đi

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ thở dài, cửa gỗ tiểu viện chậm rãi đóng lại

Lý Trường Thọ đột nhiên cảm giác được Thánh Nhân đạo vận biến hóa một chút, càn khôn trong viện này giống như một cái chỉnh thể, cho hắn một loại cảm giác giống như ở trong nội bộ Lục Đạo Luân Hồi Bàn

đúng vậy, liên hệ giữa chính mình cùng với Đạo Nhân Giấy, trở nên vô cùng yếu ớt, chỉ có thể thụ động cảm ứng trạng thái của bọn chúng

thủ đoạn của Thánh Nhân, tựa hồ ngăn cách Thiên Đạo giám sát

- Đệ tử tuân mệnh

Lý Trường Thọ vội vàng đứng lên, cúi đầu, co lại vai, hai tay kề sát cạnh ngoài đùi, thân thể hơi hơi nghiêng về đằng trước, sinh động biểu diễn lớp diễn xuất Hồng Hoang

《 Nhận sợ 》

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói:

- Ngươi vừa rồi nói, giết Nhiên Đăng là làm hỏng tính kế của bần đạo, vậy ngươi hãy nói một chút, bần đạo có tính kế gì?

Lý Trường Thọ âm thầm tính toán trong đáy lòng, ở trước mặt Thánh Nhân đã không dám nói láo, cũng không thể thật sự đoán được ý của Thánh Nhân, còn không thể biểu hiện chính mình quá vô tri...

Cân nhắc ngôn ngữ, Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Chỉ là đệ tử phỏng đoán lung tung, cảm thấy Nhị sư thúc dung thứ cho Nhiên Đăng kéo bè kết phái ở trong giáo, châm ngòi ly gián, hẳn là muốn dùng Nhiên Đăng làm một ít đại sự, ví dụ như, tính kế Tây Phương Giáo kia, kể từ lúc Thượng Cổ, Đạo Tổ sư tổ chính miệng nói ra, phương tây chắc chắn đại hưng, thân là giáo chủ Đạo Môn Tam Giáo, đều sẽ có dự định của từng người, lão sư là nói với ta những lời này

Chương 1473: Hư danh mà thôi

lời này, như là nói cái gì, lại không có nội dung thực chất gì, hết lần này tới lần khác người nghe lại sẽ liên tưởng đến cái gì đó, cũng coi như là một chút kỷ xảo nhỏ của Lý Trường Thọ

- Thiện

Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười ứng tiếng:

- Bần đạo xác thực từng muốn dùng Nhiên Đăng tính phương tây, chỉ chẳng qua, Nhiên Đăng hiện nay bị ngươi giết, tính kế của bần đạo cũng thất bại theo đó, Trường Canh, điểm ấy ngươi định bù đắp như thế nào?

- Chuyện này...

Lý Trường Thọ vội nói:

- Nếu Nhị sư thúc có mệnh, đệ tử tự nhiên tuân theo, lão sư có chút bất mãn đối với Tây Phương Giáo, cho nên đệ tử nhằm vào bọn họ khắp nơi, bây giờ cũng coi như có chút hiệu quả, tối thiểu nhất khiến cho thời cơ Tây Phương Giáo đại hưng chậm lại rất nhiều, cũng là do Tây Phương Giáo quá mức ngạo mạn, đắc tội Thiên Đình quá sâu, nhị sư thúc, đệ tử ngày hôm nay đến đây, kỳ thật còn có một chút ý nghĩ...

- Nói đi

- Đệ tử diệt Nhiên Đăng ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, hôm nay truyền khắp thiên hạ, Thiên Đình cùng với Xiển Giáo không hợp, quá mức thân cận cùng với Tiệt Giáo, bên trong đại kiếp khẳng định là bảo Tiệt mà tổn Xiển

Lý Trường Thọ hơi dừng lại, thở dài:

- Kỳ thật, Tam Giáo vốn là một nhà, đệ tử chỉ là phụng mệnh lão sư hành sự, ở bên trong Tiệt Giáo, đệ tử để ý, là Vân Tiêu cùng với Công Minh, người trước là tiên tử đệ tử mến mộ, người sau là bằng hữu tri kỷ có quan hệ cá nhân rất sâu đậm với đệ tử, cho nên, đệ tử sẽ vào trước khi sát kiếp tiến đến, tận lực làm ra một ít nắm chắc mạng sống cho huynh muội bọn họ, trừ cái đó ra, đệ tử tuyệt không có tư tâm bất công gì, lúc đại kiếp cũng sẽ lấy kiếp vận biến hóa Thiên Đạo làm chuẩn, chủ sự tình tàn hồn lên bảng, không can thiệp nhiều sinh tử của tiên nhân

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi gật đầu, nói:

- Ngươi có thể nghĩ như vậy, bần đạo cũng cảm thấy vui mừng, chỉ chẳng qua, bây giờ Tây Phương Giáo cũng đã nhập kiếp, hết thảy phần lớn là bất định số, bần đạo cũng không có cách nào thấy rõ con đường phía trước sẽ phát sinh chuyện gì, tiếp tục nói đi

- Đúng rồi, đệ tử muốn mời Nam Cực Tiên Ông sư huynh đi Thiên Đình nhậm chức

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Việc này đệ tử trước đây đã thương lượng với Nam Cực sư huynh, nhưng vẫn luôn không đợi được sư huynh hồi âm, nếu như sư huynh cảm thấy, lộ diện tại Thiên Đình có chút không ổn, như vậy chỉ cần treo cái danh, công bố ra ngoài một chút là được

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói:

- Nam Cực, ý của ngươi như thế nào?

Thánh Nhân vừa dứt lời, cửa phòng nhà cỏ bên cạnh tiểu viện mở ra, Nam Cực Tiên Ông cưỡi mây bay ra, khom mình hành lễ đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại vái chào lẫn nhau đối với Quảng Thành Tử cùng với Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày...

Ở cùng với Thánh Nhân lão gia, còn nói chính mình không phải Đại sư huynh Xiển Giáo âm thầm?

Nam Cực Tiên Ông chậm rãi nói:

- Đệ tử nghe theo lão sư định đoạt, tất cả đều suy nghĩ vì Xiển Giáo

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói:

- Nếu như thế, việc này liền đáp ứng đi, cũng đừng để cho Trường Canh lo lắng

- Đa tạ Nhị sư thúc, đa tạ Nam Cực sư huynh!

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt vui mừng, tựa như buông xuống một bầu tâm sự, cả người đều trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều

hắn nói:

- Trước đây ta đã xin chỉ thị Ngọc Đế bệ hạ về việc này, bây giờ loenef trở về viết tấu, mời Ngọc Đế bệ hạ chính thức hạ chỉ, đại khái trong vòng mười năm ý chỉ liền có thể ngưng tụ thành! Nam Cực sư huynh, đối với thần vị phẩm giai có yêu cầu gì không?

Nam Cực Tiên Ông cười nói:

- Hư danh mà thôi, sao phải quan tâm

- Vậy định tam giai thần vị, nhị giai bổng lộc, như thế nào?

- Thiện

Nam Cực Tiên Ông lộ ra mấy phần tươi cười, cũng biết thần vị Thiên Đình chia cấp, một chức vị tượng trưng, cất bước chính là tam giai, thật sự không coi là nhỏ

Lý Trường Thọ bí mật quan sát phản ứng của Quảng Thành Tử, thuận thế nói đến chuyện lý thú Thiên Đình với Nam Cực Tiên Ông

như thế, Nam Cực Tiên Ông đã có thể tránh vào Phong Thần sát kiếp, mà Quảng Thành Tử nhất định đại biểu cho Xiển Giáo, đi chém giết với Tiệt Giáo

loại an bài này, tuyệt đối với không phải là bởi vì tình cảm riêng tư Quảng Thành Tử tính kế hắn trước đó

dù sao, Thọ ta cũng không phải là người mang thù gì

...

...

Ngây người nửa ngày ở trong tam hữu tiểu viện, nói chuyện phiếm, đánh cờ với Nam Cực Tiên Ông, cảm thụ được Nhị Thánh Nhân Đạo Môn chỉ điểm, Lý Trường Thọ chuyến này cũng là tính thu hoạch tràn đầy

mặc dù không có bảo vật, thần thông, công pháp tính thực chất gì, nhưng cũng coi là kéo gần lại một chút khoảng cách cùng với Xiển Giáo

nếu muốn khống chế chính xác tử thương trong đại kiếp, đồng thời đáp ứng "số lượng" do Thiên Đạo đặt ra, đồng thời giữ cho số người chết càng ít hoặc không có càng tốt, liền nhất định phải bảo trì quan hệ 'thân cận' cùng với cao tầng Xiển Tiệt nhị giáo

Chương 1474: Bi thương

tại thời khắc mấu chốt, có thể hô hào ngừng lại

mà khi Lý Trường Thọ ở trên đường trở về Thiên Đình, tâm thần thoáng động, tất nhiên là chưa quên bên bờ Đông Hải đột nhiên xuất hiện tiên sơn

đi khảo sát?

Lý Trường Thọ hơi suy tư, luôn cảm thấy việc này có chút không giống bình thường

nếu như tiên sơn kia thật sự là Hoa Quả Sơn, vì sao lại xuất hiện tại thời gian điểm mấu chốt này?

lời đồn có quan hệ đến tiên sơn, vừa vặn là xuất hiện tại thời điểm Thiên Đình ra tay với Tây Phương Giáo, diệt sát chúng hung thú Hồng Mông cùng với yêu thú Thượng Cổ...

Căn cứ vào lý giải của Lý Trường Thọ đối với Thiên Đạo, trong Thiên Đạo có một quy củ ngầm, cùng loại với 【thiên tương hàng đại nhậm vu tư nhân dã, tất tiên đoạn kỳ võng lạc, suất kỳ điện não, ngạ kỳ thể phu, không phạp kỳ thân, hành phất loạn kỳ sở vi】

Ý tứ chính là, Thiên Đạo muốn hưng ai, đều sẽ làm cho người đó đau khổ

đổi một góc độ cân nhắc, chính là trải qua càng nhiều đau khổ, liền càng dễ dàng được Thiên Đạo ưu ái

nếu đúng như vậy, Tây Phương Giáo trước đây tổn hao nhiều là điềm báo đại hưng, như vậy ngọn tiên sơn này...

ông!

Trong đạo tâm chợt có đạo vận rung động, Lý Trường Thọ đột nhiên giật mình một cái, đã thấy trong linh đài có một quả hồng tú cầu nhẹ nhàng lấp lóe quang mang thánh mẫu nương nương cho gọi?

Đây là lại muốn đọc truyện tranh mới?

Lý Trường Thọ không dám khinh thường, kiểm tra một chút bộ ba món Thái Thanh mang theo người lúc ra ngoài —— Càn Khôn Xích • thật, Huyền Hoàng Tháp, một bộ phận uy năng Thái Cực Đồ, quay người liền muốn đi về phía đông

nhưng mà, hắn vừa mới bay được một nửa, linh đài lại có đạo vận nhẹ nhàng nhộn nhạo, cỗ đạo vận tối nghĩa khó hiểu này, đều mang một loại... không đứng đắn khó tả

tiếng nói của Thông Thiên giáo chủ chợt vang lên ở bên tai hắn:

- Trường Canh, mau tới Bích Du Cung, xem sư thúc mang cho ngươi bảo bối gì!

Lý Trường Thọ: "..."

Như vậy, nên đi đâu trước?

Rõ ràng Thánh Nhân cho gọi, là mỹ sự mà Đại La Luyện Khí Sĩ bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng vì sao, chính mình đột nhiên có chút...

Bi thương

- Ài!

Đạo Tổ tìm xong lão sư tìm, lão sư tìm xong sư thúc tìm, sư thúc tìm xong nương nương tìm...

Không đúng, nương nương cùng với sư thúc cùng nhau tìm

hắn là đệ tử Thái Thanh, cũng không phải là đệ tử Thiên Đạo!

Lý Trường Thọ...

Không dám giận cũng không dám nói

người nhà người khác xuyên việt, đó đều là nghịch thiên mà đi, tiên tử ưu ái, sau đó trái ôm phải ấp, phong hoa tuyết nguyệt, các loại cơ duyên dồn dập tới

làm sao đến trên người chính mình, liền thành cầu sinh tồn tại khe hở trong bàn tay Đạo Tổ, cầu phát triển ở bên trong dòng lũ đại kiếp cuồn cuộn, dù sao cũng viết thành một chữ to:

【 Khó 】

Hiện nay còn có tầng tầng lo lắng, có không ít người bản thân để ý, sống thành dáng vẻ chính mình năm đó không muốn sống thành nhất, vậy liền thành 【 khó càng thêm khó 】

Cái gì cũng đều phải tính, cái gì cũng đều phải cân nhắc tiền căn hậu quả

cũng ví dụ như lúc này, Nữ Oa nương nương cùng với Thông Thiên giáo chủ đồng thời triệu hoán, Lý Trường Thọ liền nhất định phải làm ra lấy hay bỏ, nghĩ ra biện pháp, vừa phải để một vị Thánh Nhân không ngại bản thể của chính mình đi đến chỗ một vị Thánh Nhân khác, còn phải lăn lộn thoả đáng

Giấu là không thể giấu, đối mặt với Thánh Nhân, các loại chuyện nhất định phải trả lời chi tiết

đây là điều kiện cơ sở giao lưu với Thánh Nhân

ở phía Thông Thiên giáo chủ, tám thành là sự tình Hỗn Độn Chung, lần này đi nói không chừng sẽ chậm trễ rất lâu

ở phía Nữ Oa Thánh Nhân, so sánh mà nói là tương đối đơn giản hơn, hơn nữa còn có thần thông làm chậm thời gian...

Còn nữa mà nói, từ quan hệ giữa hai bên mà nói, Thông Thiên giáo chủ và chính mình xác thực thân cận hơn một ít, hạn mức cao nhất sự khoan dung đối với mình hẳn là cũng sẽ cao hơn một chút

dù sao cũng có tầng quan hệ Vân Tiêu này

hơi suy tư một chút, Lý Trường Thọ định ra lý do thoái thác hai bên, ở bên trong tay áo lấy ra hai cỗ Đạo Nhân Giấy【 bản thể • chỉnh sửa 】

Bản thể tùy cơ chui vào bên trong một cái, sau đó 'mỗi người đi một ngả', đi về đạo trường Thánh Nhân hai nơi

dùng Đạo Nhân Giấy lừa gạt được Nhiên Đăng, đi khiêu chiến ánh mắt của Thánh Nhân?

Lý Trường Thọ cũng không dám làm sự tình bất ổn như thế

đừng nhìn hắn bây giờ nhảy tưng tưng ở dưới cảnh giới Thánh Nhân, nhưng đối với Thánh Nhân rốt cuộc mạnh cỡ nào, Lý Trường Thọ cũng là có nhận biết đầy đủ

trừ một vị Thánh Nhân nào đó vốn là căn cơ phù phiếm, lại bị lão sư nhà mình cạo đạo hạnh một lần, các vị Thánh Nhân lão gia, đó cũng đều là đạo cảnh, sinh mệnh cấp độ thăng hoa, vô cùng tiếp cận điểm tới hạn siêu thoát

Chương 1475: Sợ?

Gần nửa ngày sau, tại bí cảnh Bích Du Cung, Lý Trường Thọ hành lễ ở ngoài điện cũng không đi vào, chỉ là lên tiếng bẩm báo:

- Sư thúc, đệ tử trước đây nhận được Nữ Oa Thánh Nhân triệu hoán, đang ở trên đường tiến đến Thánh Mẫu Cung, sự tình bên kia một lát sẽ xong, còn thỉnh sư thúc chớ trách

ở bên trên bảo tọa trong điện, Thông Thiên giáo chủ đang vuốt vuốt một đống 'trứng lớn' lập tức cười nói

- Không sao, ở chỗ bần đạo cũng không phải việc gì gấp, ngươi đi làm chính sự trước đi

ngụ ý là bên này không phải chính sự gì?

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, ở ngoài điện hành lễ, sau đó Đạo Nhân Giấy hóa thành người giấy cao một thước, dựa vào tường ngồi xuống

cùng lúc đó, trong lầu các giữa hồ Thánh Mẫu Cung, một vệt đạo vận lưu chuyển, Lý Trường Thọ bị kéo vào lĩnh vực thần thông của Thánh Mẫu nương nương

hắn thành thành thật thật ngồi trên ghế chuyên môn của mình, vẽ truyện tranh đã chuẩn bị sẵn từ trước, cũng không mở miệng nhiều, cũng không dám đặt câu hỏi

Nữ Oa lúc này đang nằm ngửa ở bên trong hồ nước, trên mặt dán vài lát linh quả, trên tóc dài còn mang theo băng tóc trân châu mã não tô điểm, rất có cảm giác thiết kế nghệ thuật, đuôi rắn khẽ lay động trong linh ao

ở bên cạnh, một pháp khí cùng loại với Lưu Ảnh Cầu, đang chơi một giai điệu êm dịu và thư thái, Nữ Oa nương nương theo âm luật chập trùng, thở ra, hít vào, thở ra, hít vào...

Lý Trường Thọ: "..."

Cuộc đời của vị Thánh Nhân này, chính là đơn giản và buồn tẻ như vậy

sau một lúc, lĩnh vực ngưng đọng thời gian đã qua không biết bao lâu

đống phác thảo trước mặt Lý Trường Thọ đã chất thành cao ba tấc, bắt đầu đóng sách thành sách

thình lình nghe Thánh Mẫu nương nương mở miệng nói:

- Nhiên Đăng ở bên trong nguyên tác Phong Thần, có thù với Vân Tiêu sao?

Lý Trường Thọ dừng động tác, lập tức nghĩ đến, Thánh Mẫu nương nương hẳn đã ở chỗ Lãng tiền bối nghe qua sự tình Phong Thần, nhưng hỏi chính mình như vậy, xác nhận biết cũng không nhiều

Lý Trường Thọ cười nói:

- Phong Thần đại kiếp còn ở phía trước, đệ tử cũng không biết cụ thể như thế nào

- Giả ngu

Nữ Oa lạnh nhạt nói:

- Ngươi rõ ràng hay không, ta tất nhiên là nhất thanh nhị sở, nếu ngươi đã không muốn nói về nó, vậy quên đi, ta cũng không thể bức bách một tên tiểu bối như ngươi, cái chết của Nhiên Đăng, ngược lại cũng có chút nằm ngoài ý định, vốn còn tưởng rằng, Thiên Đạo sẽ che chở cho y

- Đệ tử ngu kiến, những gì Thiên Đạo làm là vì thiên địa an ổn, quá trình so với kết quả mà nói, có lẽ cũng không tính quá quan trọng

Lý Trường Thọ nhanh chóng đóng phác thảo thành sách, dùng vải vóc làm bao bì, cũng đặt cấm chế chống phân huỷ phòng tổn hại ở trên đó

hắn chậm rãi nói:

- Sư thúc lần này triệu kiến, ngoại trừ vẽ tranh, thế nhưng là có chuyện muốn căn dặn?

- Làm sao, liền không thể để ngươi tới chỗ ta ngồi một chút?

Nữ Oa Thánh Nhân lạnh nhạt nói:

- Hiện tại Thái Bạch Kim Tinh là người bận rộn, Thánh Mẫu Cung ta đây chung quy là thanh lãnh

- Sư thúc ngài làm sao lại trêu ghẹo đệ tử như vậy

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sau khi trở về Thiên Đình, đệ tử cũng chỉ là an tĩnh tu hành, chậm rãi đợi đại kiếp tiến đến, Thiên Đạo muốn đệ tử làm gì, đệ tử tự nhiên sẽ làm cái đó

Nữ Oa nương nương cười cười, đôi mắt phượng có chút mở ra, cười nói:

- Sợ?

- Ừm, rất sợ

Lý Trường Thọ hoãn thanh thở dài, lại nói:

- Chẳng qua không còn biện pháp nào, đệ tử mặc dù không có nửa điểm muốn gây sự, nhưng ở trong mắt sư tổ, đệ tử chỉ sợ vĩnh viễn là biến số, cũng may mắn mà có vị tiền bối kia đặt nền móng tốt, ách

Nữ Oa lập tức cười đến híp cả mắt, linh quả cắt lát dán trên mặt biến mất không tăm tích

ao nước vang động, nàng hóa thành hình đi ra từ trong ao, thánh quang nồng đậm từ từ trượt xuống cùng với chiếc váy màu xanh nước biển, che đi thân hình hoàn mỹ của vị Thánh Nhân duy nhất

một chiếc giường êm bay tới, Nữ Oa Thánh Nhân ngồi sau hai bức rèm, lười biếng ngáp một cái lần này, Thánh Nhân nương nương bình tĩnh hỏi:

- Bây giờ sát kiếp sau cùng Phong Thần đại kiếp càng ngày càng gần, ngươi đối với trạng thái nghênh kiếp của Tam Giáo bây giờ thấy như thế nào?

Hả?

Trong đáy lòng Lý Trường Thọ thoáng có chút nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn một chút Nữ Oa Thánh Nhân sau màn che, thầm nghĩ kỳ quái

Nữ Oa Thánh Nhân nói chuyện giao lưu cùng với chính mình, phần lớn thời gian đều tương đối tùy ý, rất bình thản, cũng rất dễ dàng làm cho người ta rút ngắn khoảng cách

lúc này vấn đề này nhìn như bình thường, kỳ thực cũng không phù hợp với tính tình của Nữ Oa Thánh Nhân, nàng tình huống bình thường là sẽ nói như thế này ——

【 Tây Phương Giáo bị ngươi làm tàn phế giáo vận, bước kế tiếp ngươi là dự định để Đạo Môn diệt Tây Phương Giáo trước, lại nội đấu lẫn nhau? 】

Chương 1476: quá đề cao

Thiên Đạo đang hỏi chính mình?

Hay là có vấn đề khác?

Lý Trường Thọ tâm thần run lên, đang muốn mở miệng trả lời, ở chỗ sâu đạo tâm vang lên dẫn âm của Nữ Oa Thánh Nhân

- Lần này để ngươi qua đây, thật ra là muốn nhắc nhở ngươi một việc, trước đây ngươi hao tổn giáo vận của Tây Phương Giáo, vừa vặn thỏa mãn yêu cầu Tây Phương Giáo trải qua đau khổ trước khi đại hưng, Thiên Đạo đã để ta đi làm bố trí, ngươi trả lời ta ở dưới đáy lòng là được, nhất tâm nhị dụng đối với ngươi mà nói, tựa hồ không phải việc khó gì

quả nhiên là có quan hệ với hầu tử

khối bổ thiên thạch kia, đúng là Nữ Oa Thánh Nhân tự tay buông xuống, hơn nữa Nữ Oa Thánh Nhân nói chính là 【 Thiên Đạo 】 mà không phải 【 Đạo Tổ 】

ám chỉ trong này, e là cỗ ý chí năm đó trong giai đoạn Phong Thần đại kiếp mở ra, ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu nhìn chằm chằm chính mình mười một mười hai năm kia

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, nói ngoài miệng:

- Bây giờ trạng thái Tam Giáo còn vô cùng không rõ ràng...

Đáp đều là một chút lời nói khách sáo, tiếng phổ thông, không có nội dung thực chất gì

mà dưới đáy lòng, Lý Trường Thọ nổi lên một chút tiếng lòng:

- Nương nương, ta không muốn nhúng tay vào chuyện sau Phong Thần đại kiếp, bây giờ mọi chuyện đã được định ra, Phong Thần kết thúc, ta sẽ dẫn người chính mình muốn mang rời đi Hồng Hoang

- Ồ?

Nữ Oa Thánh Nhân dẫn âm hỏi ý:

- Ngươi muốn dẫn Vân Tiêu Linh Nga bọn họ cao chạy xa bay?

- Ừm, dù sao ta ở Hồng Hoang, từ đầu đến cuối đều có chút nguy hiểm, thân hữu có liên quan với ta nếu muốn cùng đi, ta sẽ dẫn theo những người không bị Thiên Đạo trói buộc, nhiều nhất bảy hoặc tám người

- Đây cũng là lựa chọn không tồi, ngươi quả nhiên đáng tin cậy hơn nhiều so với tên gia hỏa kia

Nữ Oa Thánh Nhân khẽ cười, lại hơi thở dài, tựa hồ có chút thất lạc

chỉ kém nói thẳng 'mau hỏi có chuyện gì'

Lý Trường Thọ rất cơ trí, không có lắm miệng hỏi nửa chữ

mặt ngoài tiếp tục nói bậy, trong đáy lòng âm thầm chờ đợi

không bao lâu, Nữ Oa Thánh Nhân tiếp tục dẫn âm, lạnh nhạt nói:

- Ngay cả lời cũng đều không tiếp, như vậy làm sao trò chuyện?

- Đệ tử tự biết chính mình, không có biện pháp giúp nương nương phân ưu giải nạn

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt hổ thẹn:

- Dù sao ngài cũng là Thánh Nhân, một trong Lục Thánh bên trong thiên địa

- Lúc ta thành Thánh dùng quá nhiều công đức, đạo quả bây giờ, đã sắp bị Thiên Đạo khóa kín hoàn toàn

Nữ Oa Thánh Nhân có chút bất đắc dĩ truyền âm nói:

- Ta có thể cảm giác được, Thiên Đạo trói buộc đối với ta càng thêm rõ ràng. Lý Trường Thọ, ngươi là đồng hương của tên gia hỏa kia, liệu có biện pháp giúp ta thoát khốn không?

- Chuyện này...

Lý Trường Thọ không khỏi có chút dở khóc dở cười

Nữ Oa Thánh Nhân lại truyền âm nói:

- Ta sẽ kết thành minh ước với ngươi, sau đó cùng chung tiến thối ở bên trong đại kiếp

- Ngài thực sự quá đề cao đệ tử!

Lý Trường Thọ kém chút liền thật sự khóc, lời này cũng là có thể tùy tiện nói?

- Đệ tử hiện tại chỉ là sâu kiến cường tráng một chút, kết minh với ngài, chuyện này, chuyện này không tưởng nổi!

Nữ Oa Thánh Nhân lại khẽ hừ một tiếng ở trong đáy lòng hắn:

- Ngươi có thể giấu giếm được Thái Thanh sư huynh, giấu giếm được Đạo Tổ lão sư, nhưng không giấu giếm được ta, năm đó ta cùng với vị tiền bối kia của ngươi, thế nhưng là có chút quen thuộc, thường xuyên đánh bài với nhau, ừm... luận đạo. Người giống như ngươi và y, am hiểu nhất chính là tự mở ra một con đường, bắt đầu từ khi ngươi an bài Dương Tiễn, ta đã có thể đại khái đoán được ngươi muốn làm chuyện gì

- Ngươi bây giờ, đã không phải Đạo Tổ lão sư nói diệt cũng có thể diệt, đây chính là bước đầu tiên kế hoạch của ngươi, khóa lại chiều sâu cùng với Thiên Đạo, đúng không?

Lý Trường Thọ: "..."

Ổn một tay, trước không mở miệng, nhìn xem Nữ Oa Thánh Nhân đoán được bao nhiêu

Nữ Oa Thánh Nhân lại nói:

- Ngươi một mặt trình bày cách ý của chính mình đối với lão sư, một mặt làm các loại bố trí vì rời đi Hồng Hoang, mặt khác lại tham cầu ổn định, công tác chu toàn, chính là vì lừa dối lão sư, thuận tiện cho ngươi hành sự...

- Đệ tử thề đối với Thiên Đạo, việc này tuyệt đối không có gạt người!

Lý Trường Thọ lộ vẻ nghiêm mặt, mặt ngoài trầm mặc không nói, trong đáy lòng nghĩa chính ngôn từ:

- Nương nương ngài hẳn là có chút hiểu lầm, ta thừa nhận, ta có làm những gì ngài nói, nhưng mục tiêu cuối cùng của đệ tử chính là an ổn thoát thân. Điều kiện ở Hỗn Độn Hải có chút khắc nghiệt, nhưng cũng không phải không có cách nào sinh tồn, hơn nữa vị tiền bối kia còn để lại manh mối về nhà, đây đều là sự tình đáng giá cho ta đi thăm dò, điểm này, ngài đã thật nói sai

Chương 1477: Đã yên tâm chưa?

- Ồ?

Nữ Oa Thánh Nhân bắt chéo chân, trong mắt toát ra thần quang bức người

Lý Trường Thọ thản nhiên đối mặt với nàng, khuôn mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ

- Ngươi thế nhưng là cảm thấy ta đang thử thăm dò ngươi?

- Không dám, đệ tử nào có chỗ nào đáng giá thăm dò?

Lý Trường Thọ nói:

- Còn thỉnh sư thúc chớ trách, đệ tử chỉ muốn an an ổn ổn chấp chưởng xong Phong Thần đại kiếp, không có bất kỳ dục vọng không nên có gì

Nữ Oa Thánh Nhân ngồi dựa vào giường, một tay chèo chống ở trên lan can giường êm, nhẹ nhàng nâng trán

- Nếu như thế, ta cũng không miễn cưỡng ngươi

- Đa tạ sư thúc thông cảm

Lý Trường Thọ lại nói:

- Nhưng nếu sau này, đệ tử có cơ hội, lại có năng lực giúp đỡ sư thúc, phàm là sư thúc mở miệng, đệ tử tuyệt sẽ không cự tuyệt

Nữ Oa Thánh Nhân nhẹ nhàng khoát tay, quang ảnh xung quanh lưu chuyển, Lý Trường Thọ không hề phát giác mình đã rời đi lầu các, ngồi ở trên một chiếc thuyền mây

trong đáy lòng hắn lưu chuyển một tiếng khẽ than thở, tiếng than thở mang theo hiu quạnh

Lý Trường Thọ đứng dậy, đứng ở trên thuyền mây vái chào một cái, biết chính mình kế tiếp e là khó tới Thánh Mẫu Cung cũng là do chính mình trước đây suy nghĩ không chu toàn, còn động ý nghĩ để cho Linh Nga tới Thánh Mẫu Cung tu hành, bây giờ xem ra, ý niệm này quả thực có chút nguy hiểm

tiên sơn ở bờ Đông Hải, chính mình ngược lại là không vội mà đi qua

Nữ Oa nương nương đã nói cho hắn, nơi đó chính là Hoa Quả Sơn, trên núi có một hòn đá, bên trong sẽ nứt một đầu thạch hầu

hết thảy, quả nhiên đều là Thiên Đạo bố trí

ở trên đường trở về Ngũ Bộ Châu, Lý Trường Thọ di chuyển trong khoảng không, trong đáy lòng thật lâu không thể bình tĩnh

Nữ Oa Thánh Nhân đột nhiên tìm hắn kết minh, Lý Trường Thọ là thật sự không ngờ tới

mà Nữ Oa Thánh Nhân suýt chút nữa nhìn thấu kế hoạch của hắn, cũng làm cho hắn suýt nữa hoảng sợ chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người

cũng may, Thánh Nhân nương nương chỉ đoán được mở đầu, ý nghĩ đằng sau liền đi lệch, vẫn như cũ có tính chất hạn chế rất lớn

kết minh mà Nữ Oa Thánh Nhân nói ra, Lý Trường Thọ vô luận như thế nào cũng đều không thể nào đáp ứng

nhìn bề ngoài, chính mình có thể được một vị Thánh Nhân ủng hộ tuyệt đối, nhưng cẩn thận phân tích, việc này trong trong ngoài ngoài đều lộ ra không đáng tin cậy

Thánh Nhân nương nương muốn thoát ly Thiên Đạo, đó không phải là siêu thoát đúng nghĩa?

Việc này, chính mình tuyệt đối không làm được, cũng không thể làm

suy nghĩ kỹ một chút, chúng sinh có gì khác nhau?

Thánh Nhân ở đỉnh điểm chúng sinh, cũng tương tự có ưu phiền của từng người

Hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo lo lắng 'vay không trả được', Thông Thiên giáo chủ phiền não 'Đại kiếp không rống được', Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng 'sư đệ bị liên lụy';

Nữ Oa Thánh Nhân lúc thành Thánh dùng quá nhiều công đức, đến mức bị Thiên Đạo khống chế, cho nên muốn thoát ly trật tự Hồng Hoang, thoát khỏi Thiên Đạo trói buộc...

mà lão sư của chính mình, vì Đạo Môn, vì thiên địa, cũng làm tan nát cõi lòng tiểu đệ tử hắn

Ôi chao? Giống như có chỗ nào không đúng

Mà thôi, không cần để ý chi tiết như vậy

những gì hắn muốn an bài, nào chỉ là Dương Tiễn

'Hầu ca, Hầu ca, ngươi thật khó lường ~ '

Trong đáy lòng ngâm nga ca dao như vậy, Lý Trường Thọ càng độn nhanh chóng, không làm kinh động cái gì, trực tiếp trốn vào Ngũ Bộ Châu thiên địa, đi Bích Du Cung

tại Thánh Mẫu Cung, không lâu sau khi Lý Trường Thọ đi

Nữ Oa nương nương ngồi ở trên giường êm thất thần, bên cạnh bệ cửa sổ vang lên tiếng chuông gió, rừng trúc ngoài cửa sổ có chút lay động

một vệt bóng xám có chút mơ hồ xuất hiện ở bên ngoài bệ cửa sổ, tựa như một vị lão đạo, nhưng lại thấy không rõ khuôn mặt đối phương như thế nào

- Đã yên tâm chưa?

Nữ Oa Thánh Nhân khẽ nói:

- Ta đã nói, tiểu gia hỏa này là thật sự sợ chết, sẽ không đi làm sự tình mạo hiểm

lão đạo ngoài cửa sổ hơi gật đầu, lại nói:

- Vết xe đổ, không thể chủ quan

nói xong, thân ảnh lão đạo kia run rẩy mấy lần, tiêu tán thành vô hình, không có để lại nửa điểm vết tích

...

- Trường Canh, nhìn đi, thu hoạch của bản sư thúc bên trong Hỗn Độn Hải lần này như thế nào?

Trong Bích Du Cung đại điện, ở bên trong chúng đệ tử Tiệt Giáo vây xem, Lý Trường Thọ đi ở bên trong mấy chục quả 'Trứng' to lớn, không ngừng cảm thụ hình dáng tướng mạo sinh linh trong đó, cũng là không ngừng tán thưởng

Thông Thiên sư thúc đây là tìm được bí cảnh gì, làm sao lại tìm được nhiều Hồng Hoang dị thú như vậy!

chẳng qua nói đi cũng phải nói lại...

- Sư thúc ngài không phải đi tìm tung tích Hỗn Độn Chung sao?

Thông Thiên giáo chủ nghe vậy xấu hổ cười một tiếng, cánh tay khoanh lại đều để xuống, để ở sau lưng, ngửa đầu thở dài một tiếng:

- Tiệt Giáo chúng ta, e là đã chú định, nếu không dựa vào bảo vật trấn áp giáo vận, hẳn là chỉ có một chút hi vọng sống trong lần đại kiếp này

Chương 1478: Văn hóa trong giáo

Lý Trường Thọ: "..."

Không tìm được thì cứ nói thẳng, đường đường là Thánh Nhân lão gia, nói những lời đường hoàng như thế, cũng không sợ bị đệ tử nhà mình giễu cợt

nhưng mà, ở trong mắt của Lý Trường Thọ, chúng đệ tử, đồ tôn Thánh Nhân Tiệt Giáo đều có chút cảm động, thậm chí còn nói nắm tay nhau kề vai sát cánh, kiếp nạn gì cũng đều sẽ tiêu tán như mây khói!

« Văn hóa trong giáo »

Thông Thiên giáo chủ hơi chớp mắt đối với Lý Trường Thọ, nhân tiện nói:

- Đa Bảo, ngươi phân phát những dị thú này cho sư đệ sư muội, làm tọa kỵ, hoặc là dưỡng sủng vật dùng lúc đấu pháp, cũng đều tính không tồi, Trường Canh ngươi tới... kỳ lưng cho bần đạo

- Vâng, đệ tử tuân mệnh

Lý Trường Thọ vái chào một cái, thành thành thật thật đi theo phía sau Thông Thiên giáo chủ, cùng nhau cưỡi mây đi ra đại trận • nhà tắm Thánh Nhân phía sau núi

Đa Bảo Đạo Nhân đáp ứng một tiếng muộn màng, sau đó liền nhìn qua bóng lưng Lý Trường Thọ cùng với sư phụ rời đi thoáng có chút xuất thần

ài, thế hệ này người mới thay người cũ, sư tôn hiện tại kỳ cọ tắm rửa đều không cần y

một lát sau, ở bên trong Bích Du hoa trì

Thông Thiên giáo chủ đầu tiên là cười to vài tiếng, lại ra hiệu Lý Trường Thọ xoay người sang chỗ khác, tự mình động thủ, kỳ sống lưng cho Lý Trường Thọ

- Không tệ lắm Trường Canh, dễ dàng như thế liền diệt Nhiên Đăng, còn an bài Càn Khôn Xích cho Công Minh, Vân Tiêu không nhìn lầm người, ngươi thật sự đủ ý tứ

Lý Trường Thọ vội nói:

- Sư thúc, đệ tử trừ Nhiên Đăng là vì thù riêng, thù riêng

- Không sao không sao, Đại sư huynh nói cho ngươi sự tình có quan hệ đến quan tài đá kia rồi?

- Lão sư nói một bộ phận

Lý Trường Thọ nói:

- Đệ tử chỉ là biết, vị cao nhân nằm bên trong quan tài đá kia, đã từng phân cao thấp với Ma Tổ La Hầu, kém nửa chiêu lạc bại bị chém giết, thi thể kia không hư nát, chôn ở Linh Thứu Sơn, chiếc Linh Cữu Đăng kia tự động sinh ra linh trí, luyện quan tài đá cùng với thi thể thành một thể, hóa thành Nhiên Đăng Đạo Nhân

- Đúng là như vậy, ngươi biết nhiều như vậy là đủ rồi

Thông Thiên giáo chủ xoay chuyển lời nói, hỏi:

- Sát kiếp đại khái còn bao lâu?

- Một hai trăm năm, hoặc là hai ba trăm năm

Lý Trường Thọ nói:

- Sư thúc ngài hẳn là có thể tính ra mới đúng

Thông Thiên giáo chủ nói:

- Lười tính... ngươi có thể ở trong khoảng thời gian này đi ra Hỗn Độn Hải, đị theo giúp ta đi chặn Hỗn Độn Chung kia không? Muộn nhất năm mươi năm sau ngươi liền có thể trở về, chúng ta chỉ thử một lần, nếu như lần này cũng không thành công, ta đây liền hết hi vọng

Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái:

- Sư thúc ngài đã tìm được tung tích của Hỗn Độn Chung?

- Tự nhiên

Thông Thiên giáo chủ bình tĩnh cười một tiếng:

- Ta và nó đấu nhiều năm như vậy, tất nhiên là biết sơ lược, chẳng qua vừa rồi không tiện nói thẳng ra. Như vậy, ngươi tìm một cái lý do, mượn cớ, chúng ta quang minh chính đại đi vào bên trong Hỗn Độn Hải, lén lút bắt Hỗn Độn Chung trở về, sau khi chuyện thành công, ngươi bảy ta ba, chỉ cần Hỗn Độn Chung giúp Tiệt Giáo chúng ta vượt qua kiếp nạn này, bảo bối kia sau này, sẽ là của ngươi, thấy thế nào?

Lý Trường Thọ: "..."

Có khác gì bảo hắn làm tất cả mọi việc!

lần này đi Hỗn Độn Hải, tìm một cái lý do che lấp mục đích thật sự, kỳ thật cũng không khó

Lý Trường Thọ vẫn luôn lưu lại ám kỳ, chính là để đợi thực hiện hứa hẹn của chính mình đối với Thông Thiên giáo chủ, lấy thuyền Côn Bằng chặn đường Hỗn Độn Chung

hắn đường đường là giáo chủ ổn Giáo, luôn không có khả năng đánh những trận chiến không có chuẩn bị

nhưng chuyến đi này, chậm nhất phải năm mươi năm mới có thể trở về...

Lý Trường Thọ có chút bận tâm

bây giờ cách Phong Thần sát kiếp mở ra đã là không xa, hắn nếu rời khỏi Hồng Hoang thiên địa thời gian quá dài, thế cục một lần nữa xuất hiện biến hóa mà không có cách nào kịp thời ứng đối, đây chẳng phải là sẽ bởi vì nhỏ mất lớn?

Đi bắt Hỗn Độn Chung, theo Lý Trường Thọ đúng là chuyện 'nhỏ'

Đây cũng không phải xem thường Hỗn Độn Chung, dù sao bộ ba kiện khai thiên kia, hắn nếu như có nửa điểm khinh thường, Đồ lão đại sẽ trong nháy mắt dạy hắn làm người

thuần túy là bởi vì Lý Trường Thọ không coi trọng chuyến này, tính toán Thông Thiên giáo chủ cùng với chính mình, nhiều nhất chỉ có ba thành nắm chắc có thể bắt được Hỗn Độn Chung

【 Bảy thành có thể sẽ thất bại 】, bốn bỏ năm lên, đó không phải là uổng phí công phu?

Giao lưu càng nhiều với Thái Cực Đồ lão Đại, Lý Trường Thọ càng biết chỗ thần dị của bộ ba kiện khai thiên này, biết rõ những đồ vật đã từng đi theo Bàn Cổ là không thể coi thường

Bàn Cổ Phiên có độ sắc bén có thể mở ra Hỗn Độn Hải

Thái Cực Đồ định càn khôn, âm dương, quy tắc chính phản

Chương 1479: thảo phạt Vực Ngoại Thiên Ma

duy chỉ có Hỗn Độn Chung kia, từng tại lúc Thượng Cổ bị Đông Hoàng Thái Nhất chấp chưởng, nhưng không ai có thể nói chính xác, nó đến cùng có chỗ thần dị nào, chỉ là nghe đồn dựa vào Hỗn Độn Chung có thể xuyên qua dòng sông năm tháng

lời đồn này nếu là thật, như vậy quả thật có chút dọa người

Đông Hoàng Thái Nhất năm đó, tựa hồ chỉ là xem Hỗn Độn Chung như một kiện chí bảo phòng ngự

mà Hỗn Độn Chung cùng với Thông Thiên giáo chủ không ngừng đấu trí đấu dũng, hô hào 'Ha ha ha ha ha, ngươi đuổi không kịp ta đâu', cho Thánh Nhân hít khói ở trong Hỗn Độn Hải mấy nguyên hội...

Lý Trường Thọ xem chừng, kiện chí bảo này không chỉ là thành tinh đơn giản như vậy, cho dù có thuyền Côn Bằng, chỉ sợ cũng không thể lạc quan

việc này nên xử trí như thế nào?

Trước đây lúc đáp ứng Thông Thiên sư thúc, cũng chưa từng ngờ tới Thông Thiên sư thúc sẽ kéo dài việc này cho đến ngày hôm nay

- Làm sao vậy Trường Canh, thế nhưng là có chỗ khó?

- Không, cũng không có chuyện gì khó xử

Lý Trường Thọ cấp tốc quyết định chủ ý, cười nói:

- Việc này đệ tử trước đó đã chuẩn bị sẵn sàng, liền chờ đợi sư thúc ngài hỏi, tuy nói hiện tại thời gian có hơi muộn, nhưng tóm lại không muộn đến mức không kịp trở về trước khi sát kiếp giáng lâm, nhưng sư thúc, đệ tử có hai cái thỉnh cầu, một là ấn định thời hạn, trong vòng bao nhiêu năm nhất định phải trở về, đệ tử lo lắng thế cục Thiên Đình mất khống chế, hai là, việc này tận lực đừng có trương dương, đệ tử lo lắng, nếu tin tức đệ tử rời đi Hồng Hoang bị Tây Phương Giáo biết được, bọn họ lại sẽ như lần trước nhằm vào Thiên Đình

Thông Thiên giáo chủ cười nói:

- Thiện, Trường Canh ngươi làm việc ổn thỏa, ngươi cứ an bài là được

- Đa tạ sư thúc

ao nước rung động, Lý Trường Thọ ngồi ở bên rìa chắp tay một cái, trong đáy lòng đã bí mật điều động Đạo Nhân Giấy bận rộn tại các nơi

nửa ngày sau, Lý Trường Thọ rời khỏi Bích Du Cung, đàm tiếu vài câu với Đa Bảo Đạo Nhân tiễn đưa, sau đó xoay người đi về phía Thiên Môn trên bầu trời, như không có chuyện gì phát sinh

ở bên trong Bích Du Cung, Thông Thiên giáo chủ một lần nữa không thấy bóng dáng

chỉ là trước khi đi, gọi Kim Linh Thánh Mẫu tới, lại không có người biết được Thông Thiên giáo chủ bàn giao cái gì đối với Kim Linh Thánh Mẫu

một vở kịch trung nghĩa, được dàn dựng lặng lẽ trên sân khấu Hồng Hoang

nửa tháng sau, ở bên trong Thái Bạch Cung

Kim Bằng Điểu vội vàng trở về từ ba ngàn thế giới, nói ba ngàn thế giới gần đây lại có Vực Ngoại Thiên Ma quấy phá; từ rìa ba ngàn thế giới, mãi cho đến khu vực hơi nội bộ ba ngàn thế giới, gần đây phát sinh mấy trăm sự tình Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập Luyện Khí Sĩ

thế là, Lý Trường Thọ viết một phần tấu biểu, mang đến Lăng Tiêu bảo điện, ở ngay trước mặt chúng tiên thần Thiên Đình tấu việc này

Ngọc Đế tất nhiên là đã sớm nhận được Lý Trường Thọ âm thầm bẩm báo, đối với sự tình Thông Thiên giáo chủ muốn bắt Hỗn Độn

Chung, cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt, cho phép sự tình Lý Trường Thọ thượng tấu—— thảo phạt Vực Ngoại Thiên Ma

vấn đề này nghe có vẻ động trời

lần thảo phạt này cũng không tầm thường, cũng không phải là phái Thiên Binh đi Hỗn Độn Hải tác chiến; những người không phải Kim Tiên, là không chịu nổi khí tức hỗn độn nghiền ép

muốn chống cự khí tức hỗn độn, cần có một đầu tự thân chi đạo hoàn chỉnh, Kim Tiên tam phẩm chính là ngưỡng cửa tiến vào Hỗn Độn Hải

Ngọc Đế phong Kim Sí Đại Bằng làm nguyên soái, phó thống lĩnh Thuỷ Quân Thiên Hà Ngao Ất làm phó soái, Mai Văn Họa, Mai Địch Tiên, Mai Mão Băng, Mai Hinh Khanh làm tướng lĩnh, từ Huyền Đô Thành đi ra Hỗn Độn Hải, tìm kiếm Thiên Ma Tôn Giả

Lý Trường Thọ ở trước mặt mọi người, cho Kim Bằng Điểu một xấp Đạo Nhân Giấy, mấy túi bảo nang, cũng căn dặn Kim Bằng Điểu ra ngoài Hỗn Độn Hải nên chuẩn bị thêm một chút, chớ nên tham công liều lĩnh

Thiên Ma Tôn Giả kia chính là Tiên Thiên Thần Ma, là cá lọt lưới ở dưới Thần Phủ của Bàn Cổ năm đó; chỉ nghe phần tư lịch này, liền tương đối khó đối phó

rất nhanh, 'Đại sự' như vậy truyền bá ra tại các nơi Hồng Hoang

Vực Ngoại Thiên Ma xem như khắc tinh của đại bộ phận nguyên thần của Luyện Khí Sĩ, Thiên Đình hành động như vậy, ngược lại khiến cho không ít Luyện Khí Sĩ tán thưởng

nghênh ngang, lại ầm ĩ với chiêng trống

Kim Bằng, Ngao Ất, mang theo Tứ Mai tướng quân, mang theo ba vạn Thiên Binh tinh nhuệ Thiên Đình, trùng trùng điệp điệp mà đi về hướng Huyền Đô Thành

một tháng sau, nhân mã Thiên Đình đi đến lối vào Huyền Đô Thành; ba vạn Thiên Binh này đóng quân tại chỗ, thủ hộ cửa ra vào

Ngao Ất dừng lại ở bên trong Huyền Đô Thành, làm sự tình tiếp ứng ở chỗ này

chỉ có Kim Bằng Điểu mang theo Tứ Mai tướng quân, tiến vào Hỗn Độn Hải, nhanh chóng biến mất không còn tăm tích

Chương 1480: cặp đôi thần tiên

- Tiểu sư đệ đây là muốn làm cái gì?

Đại Pháp Sư ngắm nhìn phương hướng Kim Bằng Điểu biến mất, đứng ở đầu tường thoáng có chút không hiểu

ở bên cạnh y, Khổng Tuyên mặc váy mỏng lam nhạt, vũ mị mềm mại ngầm sinh, hơi suy tư một hồi, cười nói:

- Ngươi vì sao vừa rồi không trực tiếp hỏi hắn?

- Khục

Đại Pháp Sư ưỡn ngực ngẩng đầu lạnh nhạt nói:

- Tóm lại là phải có mấy phần uy nghiêm của Đại sư huynh, hơn nữa, vừa rồi hắn chỉ dẫn âm dặn dò ta vài câu, cũng không trực tiếp hiện thân, liền vội vàng trốn vào bên trong Hỗn Độn Hải, đoán chừng là bởi vì có chuyện gì gấp

- Đại sư huynh ngươi, làm thật đúng là thoải mái

Khổng Tuyên nói khẽ:

- Cả ngày ngủ ở chỗ này tu hành, cũng không cần quan tâm sự tình Tam Giáo

- Người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm

Đại Pháp Sư duỗi lưng một cái, đổi ghế nằm sau lưng thành một chiếc giường êm, thoải mái nằm lên

Khổng Tuyên ở một bên nhẹ nhàng đi tới, ngón tay nhỏ nhắn điểm nhẹ lên chân Đại Pháp Sư, giày vải của Đại Pháp Sư tự động tróc ra

sau đó, nàng đả tọa tu hành ở bên cạnh giường êm

Đại Pháp Sư ngáp một cái, nói:

- Hồng Hoang lớn như vậy, ngươi đi dạo một vòng xem một chút đi, không cần ở lại chỗ này canh chừng

Khổng Tuyên nhẹ nhàng cong khóe miệng lên:

- Ta cũng sẽ không ảnh hưởng ngươi cái gì, ngươi cứ việc ngủ đi

- Sợ ngươi nhàm chán không phải sao?

Đại Pháp Sư híp mắt cười, rất nhanh liền nhắm hai mắt lại, phát tiếng ngáy

Khổng Tuyên cúi đầu nhìn chăm chú khuôn mặt của Đại Pháp Sư, một ngón tay nhỏ nhắn tiến tới, đầu ngón tay cách Đại Pháp Sư không đến một tấc, nhưng lại không thật sự đụng vào, dọc theo đường viền chậm rãi lướt qua

'Nếu như có thể vào mộng cảnh của ngươi thì tốt biết bao nhiêu. '

Nàng thấp giọng thì thầm, trong đôi mắt đẹp tràn ngập ôn nhu, dựa vào trên lan can giường êm, có chút xuất thần

Ngao Ất ở dưới tường thành: "..."

Đây là cặp đôi thần tiên gì vậy!

Nhân khẩu Nhân Giáo thật sự không thịnh vượng?

Tùy tiện lấy ra một cái, đó cũng là tồn tại có thể đơn đấu Thánh Nhân Tây Phương Giáo!

Mặc dù thân là đệ đệ Giáo chủ ca ca tín nhiệm nhất, Ngao Ất cảm thấy chính mình không nên có ý tưởng như vậy

nhưng nhìn thấy Khổng Tuyên đại tỷ và Đại Pháp Sư tương tác như vậy, Ngao Ất cũng đều cảm thấy... ủy khuất thay cho Tây Phương Giáo!

Lắc đầu, Ngao Ất nhìn âm dương đại trận trên mặt đất bên cạnh chính mình, cũng giữ vững tinh thần, tùy thời đề phòng có địch đột kích

Giáo chủ ca ca đã thông báo, không thể coi thường toà đại trận bề ngoài xấu xí này

Ngao Ất cũng không biết tác dụng cụ thể của toà trận pháp này, không phải phòng hộ, không phải sát phạt, không phải na di, không phải tìm kiếm, ẩn chứa trong đó chính là âm dương đại đạo, đạo vận tối nghĩa khó hiểu...

Vì lý do ổn thỏa, Ngao Ất cũng không tìm hiểu trận này, ngồi xếp bằng xuống ở bên cạnh, lại bố trí một tầng kết giới che lấp đơn giản ở bên ngoài

Hồng Hoang thiên địa lại qua bảy tám ngày

trong Hỗn Độn Hải, một vệt bóng đen giương cánh lướt qua, bởi vì đạo tắc bên trong Hỗn Độn Hải hỗn loạn, cũng không có cách nào miêu tả thân hình to lớn bao nhiêu, cũng không biết tốc độ mau lẹ bao nhiêu

tóm lại là rất lớn

nếu có cao thủ Hồng Hoang từng tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí ở Huyền Đô Thành năm đó nhìn thấy thân hình này, tất nhiên là sẽ vô cùng kinh ngạc, vì sao Côn Bằng lại khôi phục nguyên dạng

Côn Bằng một lần nữa hóa thành Côn Bằng

trong cơ thể thuyền Côn Bằng, trong một tòa thạch điện cổ phác ở gần tâm mạch, Kim Bằng lẳng lặng mà đứng, Tứ Mai tướng quân ngồi quỳ chân trái phải

Lý Trường Thọ vốn không nên xuất hiện ở chỗ này, lại ngồi ở bên trên một chiếc bồ đoàn, nhíu mày nhìn Thái Cực Đồ xoay chầm chậm trước mặt

âm dương nhị khí xoay chầm chậm, bên trong Thái Cực Đồ bắt đầu hiện ra mhình ảơ hồ nh, sau đó hình ảnh dần dần rõ ràng, hiện ra tình hình Tiểu Quỳnh Phong

Lý Trường Thọ khẽ động tâm ý, hình ảnh phóng to hơn một chút, có thể nhìn thấy tràng cảnh Linh Nga ngồi ở bên cạnh ao, ôm phiến đá cười khẽ 'Hắc hắc hắc' bên trên phiến đá kia khắc một nửa Ổn Tự Kinh, bộ phận còn lại lại khắc hoạ thân ảnh Lý Trường Thọ

nha đầu này...

Được rồi, trở về phạt thêm là được

tâm niệm lại cử động, âm dương nhị khí dẫn dắt, bên trong Thái Cực Đồ nổi lên một tòa tượng ngọc tiên tử cao hai trăm trượng, tất nhiên là tình hình bên trong Tam Tiên Đảo

—— đây đương nhiên đã trải qua sự đồng ý của Vân Tiêu

tâm niệm chuyển động một lần nữa, hình ảnh bên trong Thái Cực Đồ bắt đầu cấp tốc hoán đổi, như lưu quang huyễn ảnh vậy

từ chỗ ở của Ma Binh tại Hải Thần Giáo Nam Hải, đến mấy đại bộ lạc Vu tộc Bắc Châu, từ phía trước Lăng Tiêu bảo điện Thiên Đình, lại đến mười tám tầng địa ngục U Minh Phong Đô

Chương 1481: Triệu Công Minh cần cù

từng tia từng tia âm dương nhị khí lưu lại bên trong thiên địa, trở thành hai mắt của Lý Trường Thọ

vì thực hiện lời hứa đối với Thông Thiên Giáo Chủ, Lý Trường Thọ cố ý ở chỗ Thái Thanh lão sư mượn tới Thái Cực Đồ, chính là vì dựa vào Thái Cực Đồ tùy thời giám sát Hồng Hoang

cũng không chỉ như vậy

Thái Cực Đồ chấp chưởng âm dương đại đạo, bên trong Hỗn Độn Hải cũng tán lạc mảnh vỡ âm dương đại đạo cùng với càn khôn đại đạo

Lý Trường Thọ thu thập những mảnh vỡ này trên đường đi, chất đống ở nhiều nơi trên đường đi, bao bọc chúng bằng hỗn độn linh trận do Lăng tiền bối sáng tạo

kể từ đó, chỉ cần bên trong Hồng Hoang xuất hiện biến cố gì, Lý Trường Thọ liền có thể ngồi Thái Cực Đồ, cầm Càn Khôn Xích, dùng tốc độ nhanh nhất trở về Hồng Hoang

trừ cái đó ra, Lý Trường Thọ còn chuẩn bị một chút đồ chơi nhỏ, trong đó trọng yếu nhất chính là pháp khí tính toán thời gian

ở trong cơ thể Côn Bằng không bị vô tự đạo tắc ảnh hưởng, những pháp khí này cũng có thể phát huy tác dụng bình thường

đinh linh linh ——

Bên cạnh chợt có chuông đồng nhẹ nhàng lay động, Lý Trường Thọ nhíu mày, để thuyền Côn Bằng bay chậm lại, nói với Kim Bằng:

- Đi đón mấy vị sư huynh sư tỷ Tiệt Giáo thay ta

- Vâng, lão sư!

Kim Bằng ôm quyền đáp ứng, quay người hóa thành ánh vàng thoát ra tòa đại điện này, từ thông lộ trong cơ thể Côn Bằng bay ra lưng Côn Bằng

không bao lâu, Kim Bằng hóa thành bản thể trở về, trên lưng nhiều thêm ba đạo thân ảnh, lại là Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu cùng với Quy Linh Thánh Mẫu

ba vị cao thủ Tiệt Giáo này nhìn đông nhìn tây, sau khi xác định đây là Yêu Sư Côn Bằng năm đó, cái cằm đều sắp rớt

bọn họ sau khi tụ hợp cùng với Lý Trường Thọ, cũng là không nhịn được hỏi không ngừng

Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không đề cập sự tình Lãng tiền bối, chỉ là giải thích đơn giản, Côn Bằng bị chính mình thu phục, lúc này đã không có tâm trí bình thường, giống như pháp bảo thuyền lớn vậy

Quy Linh Thánh Mẫu khen:

- Ngoan nhân như Côn Bằng đều thua ở trong tay Trường Canh sư đệ, thật sự... không biết nên bình luận như thế nào

Triệu Công Minh vuốt râu cười nói:

- Nơi đây cũng không tệ, các ngươi trò chuyện chính sự trước, ta đi tìm nơi hẻo lánh tu hành một hồi, gần đây đang suy nghĩ bảo bối Trường Canh cho kia, bắt đầu có chút manh mối

- Lão ca ngươi đừng vội, Thanh Bình kiếm có ở đây không?

- Ở chỗ của ta

Kim Linh Thánh Mẫu lộn cổ tay, thanh quang vờn quanh, Thanh Bình kiếm đã ở trong lòng bàn tay nàng

Lý Trường Thọ chắp tay một cái đối với Thanh Bình kiếm, nói:

- Còn thỉnh chỉ một cái phương hướng, chúng ta đuổi theo Thông Thiên sư thúc, tranh thủ đi sớm về sớm

Thanh Bình kiếm nhẹ nhàng chiến minh, tự động lơ lửng mà lên, mũi kiếm chỉ xéo hướng lên

Lý Trường Thọ lấy ra ngọc phù điều khiển thuyền Côn Bằng, ngón tay điểm nhẹ mấy lần, thạch điện này nhẹ nhàng rung động, Côn Bằng vỗ cánh mà lên, phóng tới chỗ càng sâu trong Hỗn Độn Hải

Lý Trường Thọ nói:

- Chúng ta khi trở về, đừng có quên đi bắt Thiên Ma Tôn Giả, diễn trò liền phải làm đủ bộ

Kim Bằng cúi đầu lĩnh mệnh, Tứ Mai tướng quân kia vào giờ phút này động cũng không dám động, chỉ là ngồi quỳ chân tại kia, tản ra thánh khiết sáng ngời

ở góc thạch điện, Triệu Công Minh đã lâm vào bên trong ngộ đạo, thanh Càn Khôn Xích • yếu kia đang chậm rãi chuyển động quanh người y

Kim Linh Thánh Mẫu cười nói:

- Ngược lại là hiếm khi thấy y cần cù như thế

- Đó là cơ duyên

Lý Trường Thọ cười cười, nhỏ giọng thì thào:

- Vốn cho rằng Vân cũng sẽ tới

- Sư tôn cố ý căn dặn, lần này liền không cho Vân Tiêu sư muội đi

trong mắt Kim Linh Thánh Mẫu mang theo vài phần ranh mãnh, trêu ghẹo hắn nói:

- Lần này là đi làm chính sự, sư tôn sợ các ngươi đàm tình quá mức chuyên chú, thả đi chí bảo

nói xong, Kim Linh Thánh Mẫu hơi chớp mắt đối với hắn, mang theo Quy Linh Thánh Mẫu đi đến bên người Triệu Công Minh, cũng đả tọa tu hành

Lý Trường Thọ cười nhẹ lắc đầu

thật là, không biết đạo lý 'Nam nữ phối hợp, làm việc gấp bội' sao?

Lý Trường Thọ ngồi trở lại bên trên bồ đoàn của chính mình, một nửa tâm thần tìm hiểu nguyên thần Hồng Mông Tử Khí bên trong Côn Bằng, một nửa tâm thần nhìn chăm chú vào Thái Cực Đồ, quan sát các nơi Hồng Hoang thiên địa

thừa dịp cơ hội lần này, vừa vặn tiến hành giai đoạn 【huấn luyện tâm lực】tiếp theo

hiện nay đạo cảnh tăng lên tương đối chậm, đã không thể mấy tháng liền có một lần tiểu đột phá, đã đến lúc đào móc tiềm lực các phương diện của bản thân

Hỗn Độn Hải vô biên, Hỗn Độn Chung kia cũng không biết ẩn náu ở chỗ nào

trước đây Thông Thiên Giáo Chủ vì tìm Hỗn Độn Chung, ở bên trong Hỗn Độn Hải chạy lâu như vậy, chắc hẳn lộ trình chạy tới lần này, cũng sẽ không quá ngắn

Chương 1482: Đạo hữu đã qua đời

theo kế hoạch như trước đây, Lý Trường Thọ không ngừng lưu lại mảnh vỡ đạo tắc làm thành 'Phao', để những 'Di trận' Lãng tiền bối lưu lại này, phát thêm một chút ánh sáng và nhiệt

thế là, hai mươi ba năm sau

Ông! Ông!

Thanh Bình kiếm lơ lửng ở chính giữa đại điện đột nhiên lóe ra kiếm quang thôi xán, bừng tỉnh mấy vị cao thủ trong điện

Lý Trường Thọ vươn người đứng dậy, đi theo Thanh Bình kiếm chỉ dẫn, bắt đầu điều khiển Côn Bằng thay đổi phương hướng

chặn đánh Hỗn Độn Chung!

...

Bầu trời lạ lẫm, địa giới lạ lẫm, gò núi lạ lẫm

'Đây là chỗ nào? '

Gió nhẹ rong chơi, thổi lất phất thân hình lão đạo, làm cho lão hơi có chút không bình tĩnh nổi

dưới đáy lòng hiện ra một vài bức hình ảnh, đây tựa hồ là ký ức của lão, nhưng những ký ức này là không trọn vẹn, không ăn khớp

tựa hồ, ký ức của lão từng vỡ thành một mảnh lại một mảnh, chỉ có một phần nhỏ lại bị dán lại trở về

Tề Nguyên?

Đây tựa như là đạo hiệu của mình

lão đạo lẳng lặng suy tư, hai mắt vô thần phản chiếu quả cầu vàng trôi nổi trong bảo trì trước mặt, cúi đầu liếc nhìn thân thể phai mờ

Hồn phách? Nguyên thần?

Chính mình tựa như là bị một đám lửa nuốt hết, sau đó liền không có ý thức

'Sư phụ! '

'Sư phụ ~ '

- Trường Thọ... Linh Nga...

Lão đạo thấp giọng thì thào, dưới đáy lòng hiện ra mấy bức họa, đó là một nam một nữ, từ nhỏ đến lớn

đúng lúc này, một vệt ánh vàng nhu hòa bay tới từ bên cạnh, bao trùm hư ảnh lão đạo, khiến cho lông mày lão nhăn lại dần dần giãn ra, những hình ảnh lần lượt hiện ra trong lòng kia, giống như mộng ảo

- Bần đạo vẫn chưa chết?

Tề Nguyên lão đạo lâm vào hoài nghi bản thân thật sâu, lão rõ ràng đã bị một ngụm chân hỏa của Kim Ô thiêu tự thân, trọc tiên đạo thân cùng với nguyên thần yếu ớt như giấy mỏng vậy

không, còn không dầy bằng Đạo Nhân Giấy mà Đại đồ đệ nhà mình dùng giấy mỏng chế tác

lão thở dài dưới đáy lòng, ký ức vẫn là thiếu đại bộ phận, nhưng ký ức mấu chốt đều vẫn còn...

- Đạo hữu đã qua đời

bên tai đột nhiên nghe được tiếng nói ôn nhu như vậy, Tề Nguyên lão đạo run lên, quay đầu nhìn lại, liền vội vàng đứng dậy, khom mình hành lễ đối với nữ tiên đứng ở trên gò núi đằng xa

- Luyện Khí Sĩ Độ Tiên Môn Tề Nguyên, bái kiến tiền bối, đa tạ ân cứu mạng của tiền bối!

- Đạo hữu khách khí

Hậu Thổ ôn hoà nói:

- Không cần cám ơn ta, ta chỉ là báp đáp ân tình của Trường Thọ đạo hữu

- Xin hỏi tiền bối ngài là...

- Hậu Thổ Vu tộc

- Đại, Đại Đức! Nấc!

Tề Nguyên lão đạo mở trừng hai mắt, hai chân mềm nhũn, thuận thế liền quỳ xuống

nhưng theo đó, trong mắt lại lộ ra mấy phần thoải mái

trải qua từ sống mà chết, hồn phi phách tán, lại từ chết mà sống, tàn hồn đoàn tụ, đạo tâm của lão cũng đã phát sinh thay đổi không nhỏ

Hậu Thổ đưa tay hư đỡ, nâng đỡ Tề Nguyên lão đạo từ xa xa

- Đạo hữu không cần giữ lễ tiết, nơi đây là ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, hồn phách của ngươi mặc dù đã không có việc gì, nhưng vẫn nên dừng lại thêm ở chỗ này chút thời gian, góp nhặt một ít phúc nguyên, thu nạp công đức mà Trường Thọ đạo hữu tặng cho ngươi

Trường Thọ đạo hữu vẫn luôn quan tâm tình cảnh của đạo hữu, như thế cũng có thể làm cho hắn an tâm một chút

- À, được

Tề Nguyên thành thành thật thật đáp ứng một tiếng, lại vội hỏi:

- Tiền bối, Trường Thọ và Linh Nga không việc gì chứ?

Hậu Thổ mở miệng nói:

- Tất nhiên là không có việc gì, Trường Thọ đạo hữu bây giờ đã đứng hàng thứ mười Thiên Đạo danh sách, địa vị bên trong Thiên Đình gần với hai vị đạo hữu Ngọc Đế cùng với Vương Mẫu. Linh Nga đạo hữu tựa như cũng đi vào bên trong Thiên Đình, tu hành ở bên trong Thái Bạch Cung của Trường Canh đạo hữu, hiếm khi lộ diện, chỉ chẳng qua, có một chuyện còn thỉnh đạo hữu tự châm chước

- Ngài cứ nói, cứ nói

- Bây giờ Trường Thọ chấp chưởng Phong Thần đại kiếp, thay trời Phong Thần, ngươi là sư phụ dưỡng dục hắn lớn lên, Thiên Đạo sở hiện, sau khi ngươi chuyển thế cũng sẽ vào trong đại kiếp, trở thành một thành viên quan trọng ở bên trong Phong Thần...

Ánh mắt của Tề Nguyên có chút ngu ngơ, như thể không thể tiêu hóa được những tin tức này

nghe Hậu Thổ giải thích một hồi, Tề Nguyên dứt khoát nói:

- Tiền bối, ngài không bằng trực tiếp nói cho vãn bối, nên làm như thế nào sẽ tốt nhất đối với Trường Thọ

- Trước khi đầu thai uống thêm mấy ngụm canh Mạnh Bà, quên đi kiếp trước

Tề Nguyên vội vàng đáp ứng:

- Tiền bối yên tâm, vãn bối đến lúc đó uống thêm mấy bát cũng được

- Đạo hữu lại nghỉ ngơi đi

Hậu Thổ nương nương ôn hoà nói:

- Đợi lần sau hắn tới, ngươi liền có thể luân hồi chuyển thế

- Đa tạ Đại Đức Hậu Thổ chỉ điểm sai lầm

- Ừm

Hậu Thổ ôn nhu ứng tiếng, thân ảnh tiêu tán theo gió, không thấy bóng dáng

Chương 1483: Truy đuổi

trong Hỗn Độn Hải, mấy đạo lưu quang cấp tốc truy đuổi

bên trong hào quang màu xám phía trước nhất, là một cái chuông nhỏ, không linh điều khiển lại liều mạng bỏ chạy

xuyên thấu qua quang mang ẩn ẩn có thể thấy được, tứ phía chuông này điêu khắc hoa văn phức tạp, những đường vân này ẩn chứa một loại thiên địa chí lý nào đó, làm cho người ta nhìn một chút liền có thể sinh sôi ra tầng tầng cảm ngộ

lại nhìn hai đạo lưu quang phía sau kia, lại là một đầu Kim Bằng giương cánh bay lượn, cùng với một người thanh niên đạo giả cầm kiếm độn không

lúc này, cực tốc của Kim Bằng lại không có tí ưu thế nào, vô luận là chuông nhỏ hay là vị thanh niên đạo giả kia, tốc độ bay đều ở phía trên Kim Bằng!

Ở trên lưng Kim Bằng, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu đứng sóng vai

người trước thôi phát Định Hải Thần Châu, cực lực bình định khí tức hỗn độn rung chuyển cùng với trở ngại cho Kim Bằng, để cho Kim Bằng thuận lợi lao vùn vụt

người sau toàn lực thôi phát trọn bộ 'An cụ' trên người Kim Bằng, duy trì cung ứng pháp lực

dù là như thế, Kim Bằng người vừa vung xẻng ngang và chặn đánh từ bên cạnh, vẫn như cũ bị thanh niên đạo giả cùng với chuông nhỏ dần dần bỏ rơi...

Thánh Nhân đứng ở điểm đỉnh chóp sinh linh, tự thân đã không có nhược điểm

đương nhiên, vẫn có phân chia mạnh yếu

Triệu Công Minh trừng mắt nhìn Hỗn Độn Chung tuỳ ý bay trong hỗn độn, bên miệng cơ hồ tung ra vài câu lời thô tục Tiệt Giáo

thứ đồ chơi này, bên trong thật sự không có sinh linh đang khống chế?

Tiên thiên chí bảo thật sự mạnh như vậy? !

Triệu Công Minh tự nhận, vừa rồi thời cơ xuất thủ, góc độ xuất thủ, đều đã trải qua tính toán kỹ càng, phối hợp cùng với sư tôn nhà mình cũng là vô cùng ăn ý

nhưng chính là ở trong chớp mắt kia, Hỗn Độn Chung ở trong một cái chớp mắt sắp bị Kim Bằng đụng vào, đột nhiên ngoặt một cái cực nhanh, lấy tốc độ mà Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu không thể hiểu được, từ trước miệng Kim Bằng Điểu vọt ra ngoài!

Toàn bộ chuyển động mượt mà trôi chảy, không có bất kỳ cảm giác không hài hoà nào!

Chuyện này khiến cho Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu, đều có một loại ảo giác chính mình trước đây tính toán sai lầm

cũng may...

Tình hình lúc này, cũng không vượt ra ngoài phạm vi kế hoạch dự liệu của Lý Trường Thọ

trong đáy lòng Triệu Công Minh nhớ tới Lý Trường Thọ căn dặn, dốc hết toàn lực 'Cộng hưởng' đại đạo tự thân ra ngoài, xuyên qua khí tức hỗn độn trở ngại, đặt Hỗn Độn Chung cực tốc bỏ chạy ở phía trước vào vòng đại đạo tự thân phóng xạ

sau đó, Triệu Công Minh ra vẻ nghiến răng nghiến lợi, tức giận bất bình mắng:

- Vừa rồi chỉ thiếu một chút!

Kim Linh Thánh Mẫu bên cạnh cũng là nặng nề hừ một tiếng, dùng tiên lực chống ra kết giới phòng hộ ở quanh người Triệu Công Minh, nói:

- Không thể giúp được sư tôn, chúng ta làm đệ tử còn có tác dụng gì!

- Hỗn Độn Chung này, thật sự đã thành tinh rồi?

Triệu Công Minh vừa dứt lời, chỉ thấy...

Hỗn Độn Chung bay nhanh phía trước nhẹ nhàng lắc lư, hình ảnh kia, phảng phất như một đứa trẻ mặc chiến váy, đang dùng lực vặn vẹo cái mông

Triệu Công Minh trừng mắt:

- Nó còn nhục mạ bần đạo!

Kim Linh Thánh Mẫu buồn bực nói:

- Đây làm sao lại là nhục mạ?

- Nó bảo bần đạo phóng ngựa đi qua! Còn nói chúng ta cùng với sư tôn cùng tiến lên!

- Chúng ta không đuổi kịp... ài!

Đây là bước đầu tiên sau khi chặn đánh thất bại, chuyển thành kế hoạch tiến hành bắt chung——

【Biến tướng ca ngợi đối với chuông, làm cho chuông lơ là bất cẩn.】

Có thể đạt được Hỗn Độn Chung phản hồi, nói rõ một bước này đã phát huy tác dụng

nhưng làm cho Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu bất ngờ chính là, phạm vi chiêu này tác động có chút lớn

Thông Thiên Giáo Chủ ở gần Hỗn Độn Chung cái trán nổi lên gân xanh, đạo vận Thánh Nhân lưu chuyển quanh người, bá một tiếng tăng tốc một lần nữa, thân hình lao thẳng về phía Hỗn Độn Chung!

Thân hình Hỗn Độn Chung 'run rẩy', tốc độ tăng vọt một đoạn!

Cơ hồ chỉ là hai cái hô hấp, Kim Bằng Điểu liền bị bỏ xa ở phía sau

- A, chuyện này...

Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu liếc nhau, từng người đều có chút mộng

kế hoạch đằng sau của Trường Canh nên thi triển như thế nào?

Đúng lúc này, một vệt đạo vận hiển hiện ở linh đài của hai người, lại là Thông Thiên Giáo Chủ vẽ ra một con đường cho bọn họ

Thông Thiên Giáo Chủ đang bày ra đợt chặn đánh thứ hai, bức bách Hỗn Độn Chung không có cách nào 'bay thẳng tắp', sáng tạo cơ hội cho hai người Triệu Công Minh

đại đạo chấn động, đạo vận lưu chuyển

Hỗn Độn Hải vốn dĩ vô tự, ở bên trong phạm vi đạo vận Thánh Nhân bao phủ, xuất hiện trật tự ngắn ngủi lại yếu ớt

Triệu Công Minh suy ngẫm, phát hiện ra kế hoạch của sư tôn nhà mình và Trường Canh cũng không xung đột, liền câu thông vài câu với Kim Bằng, bắt đầu di chuyển với tốc độ cao

Chương 1484: bước kế hoạch thứ hai

mà ở bên ngoài hình ảnh Thông Thiên Giáo Chủ truy đuổi Hỗn Độn Chung, một đạo thân ảnh đen nhánh xuyên qua Hỗn Độn Hải, tìm kiếm cơ hội ra tay, tất nhiên là Lý Trường Thọ lái thuyền Côn Bằng

cuộc rượt đuổi ngày càng gay gắt

Kim Bằng chở Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu chặn đánh từ bên cạnh, lần này đáng lẽ vẫn là va chạm chính xác, nhưng vẫn bị Hỗn Độn Chung dễ dàng tránh được

chuyển động quỷ dị của Hỗn Độn Chung rất đặc biệt...

Tựa hồ tốc độ cũng không có tăng tốc, cũng không có chậm lại, nhưng lại có thể tránh khỏi miệng Kim Bằng một cách hoàn mỹ

Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu lại nghiến răng nghiến lợi một hồi, Hỗn Độn Chung ở phía trước lại thong thả lung la lung lay một lần nữa, còn cố ý truyền ra một chút linh giác:

'Ngươi qua đây đi! '

- Mẹ nó!

Triệu Công Minh trừng mắt, suýt nữa thật sự lao ra, cũng may bị Kim Linh Thánh Mẫu giữ chặt cánh tay, hai người dựa vào Kim Bằng Điểu một lần nữa chuẩn bị ngăn cản

Thông Thiên Giáo Chủ dường như thật sự bị chuông nhỏ chọc giận, quanh người xuất hiện Tru Tiên tứ kiếm, đã là đằng đằng sát khí!

Hỗn Độn Chung vội vã chạy trốn, nhưng vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi sự truy đuổi của vị Thiên Đạo Thánh Nhân sau lưng...

Mọi người đều biết, Hỗn Độn Hải cũng có lực lượng trở ngại

Hỗn Độn Hải mặc dù không có quy tắc, nhưng lại tồn tại 'vật chất xen giữa hư thực', cái gọi là cực tốc cũng là có điểm tới hạn

Thiên Đạo Thánh Nhân không phải Đại Đạo Thánh Nhân, sau khi thoát ly ranh giới Thiên Đạo, liền không có cách nào đột phá điểm tới hạn này

mà dị bảo như Hỗn Độn Chung, lại dựa vào sự thần dị của bản thân, tới gần điểm tới hạn này

Kim Bằng có các loại trang bị cùng với Định Hải Thần Châu tương trợ, cực tốc tổng thể hơi thua cả hai, nhưng Côn Bằng dùng tốc độ cao nhất lao vùn vụt...

liền đại biểu cho điểm tới hạn này

ở trên lưng Côn Bằng, Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi xếp bằng, tô tô vẽ vẽ ở bên trên sách nhỏ trước mặt, thỉnh thoảng lộ vẻ mặt suy tư

Quy Linh Thánh Mẫu bên cạnh hắn thì có chút lo lắng, không ngừng nhìn ra xa, lại chỉ có thể miễn cưỡng cảm nhận được tung tích của Thông Thiên Giáo Chủ

Quy Linh Thánh Mẫu có chút bất an, lần thứ sáu đặt câu hỏi:

- Trường Canh sư đệ, chúng ta khi nào ra tay?

- Yên tâm, sư thúc đương nhiên sẽ không mất dấu Hỗn Độn Chung

Lý Trường Thọ cũng không ngẩng đầu lên đáp:

- Trọng bảo như Hỗn Độn Chung, tại Hỗn Độn Hải cũng không có cách nào dò xét quá xa, bằng không lúc này cũng sẽ không thảnh thơi như thế, nhưng nó linh tính mười phần, có linh trí cùng loại với sinh linh, vì vậy sẽ có sơ hở, chỉ là, Hỗn Độn Chung vì sao có thể ở trong nháy mắt thay đổi phương hướng, việc này vẫn chưa điều tra rõ, nhất định phải quan sát nhiều mới có thể chế định sách lược đối ứng, chúng ta là át chủ bài, nếu át chủ bài ra tay cũng đều không thể bắt lại, như vậy Hỗn Độn Chung này là thật sự triệt để vô vọng, cho nên, chúng ta còn cần nắm chắc nhiều hơn

Quy Linh Thánh Mẫu nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục nhìn chăm chú bên cạnh

Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu, dựa vào tốc độ của Kim Bằng, mấy lần chặn đường, mấy lần bị tránh, gấp đến mức Triệu Công Minh giơ chân mắng to, Hỗn Độn Chung thì vui sướng lắc lư trái phải

đây là bước kế hoạch thứ hai——【 Lộ ra sự yếu nhược trước chuông, làm cho chuông tự cao tự đại 】

Nhưng mà...

Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên hừ lạnh, đưa tay chém ra một đạo kiếm quang, giống như tấm lụa mở ra lúc khai thiên tích địa!

Đường vân trên dưới Hỗn Độn Chung nở rộ quang mang, lưu lại mấy đạo tàn ảnh quỷ dị, vọt ra xa không biết bao nhiêu dặm, tránh né kiếm quang trong gang tấc

ngay sau đó, Hỗn Độn Chung truyền ra hai tiếng chuông vang, mặc dù không có linh giác truyền lại, lại làm cho sinh linh nghe hiểu ý tứ của nó

đại khái là:

【 Ngươi còn muốn bản Chung tỷ hay không? Còn chưa rơi vào trong tay ngươi đã tiến hành bạo lực gia đình rồi? Nếu rơi vào trong tay ngươi thì còn đến đâu? 】

Khóe miệng của Thông Thiên Giáo Chủ điên cuồng run rẩy, tiếp tục xông về phía trước

Hỗn Độn Chung kêu keng keng, quay người bỏ chạy

ở trên lưng Côn Bằng, Lý Trường Thọ vươn người đứng dậy, một vệt đạo vận lưu chuyển, cấu kết lẫn nhau với một tia đạo vận Thánh Nhân quấn ở quanh người

'Sư thúc, buộc nó đi phương vị này. '

'Thiện. '

thuyền Côn Bằng vẫn luôn bảo trì lao vùn vụt song song nơi xa đột nhiên quay đầu, Tru Tiên tứ kiếm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ kiếm hoa đại tác, không ngừng phủ kín con đường Hỗn Độn Chung bỏ chạy

lại có Kim Bằng, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu ở bên không ngừng chặn đường, làm cho chuông nhỏ không ngừng phát ra tiếng chuông cảnh cáo

Tiếng chuông có ý tứ:

'Đây là thái độ cầu bảo sao? '

Chương 1485: năm tháng đại đạo!

'Chỉ như vậy, các ngươi còn muốn kéo tỷ tỷ ta qua trấn áp giáo vận cho các ngươi, phi! Giáo vận Tiệt Giáo trấn được sao? Chính mình có thể thu bao nhiêu đồ đệ còn không tự biết, trái lại còn muốn làm khổ bảo vật chúng ta! '

'Ngươi không được qua đây! '

'Năm đó chúng ta cũng coi như từng làm việc với nhau! Ta cũng là một bộ phận của Khai Thiên Phủ, ngươi cũng là một bộ phận nguyên thần của Bàn Cổ lão gia, vì sao nhất định phải nhìn chằm chằm ta không thả! Chúng ta không có có duyên phận! Dây dưa không rõ là sẽ không có kết quả! '

'Ấy da da, Thông Thiên ngươi đủ rồi! Có tin hay không ta sẽ làm chân chó cho Thiên Đạo, xử Tiệt Giáo các ngươi! '

Thông Thiên Giáo Chủ mặt đen lại, Tru Tiên tứ kiếm càng bổ càng chuẩn, Hỗn Độn Chung kia không ngừng kêu khổ

trước đây Thông Thiên Giáo Chủ mấy lần đuổi theo, đã từng rút kiếm chém tới, chẳng qua mỗi lần đều là chém một hai kiếm cho hả giận, không muốn thật sự tổn thương nó

nhưng lần này...

Có vẻ như nó đã thực sự chọc giận Thông Thiên Giáo Chủ, kiếm kiếm đều chém vào thân thể quý giá của nó!

Hồng Hoang này còn có vương pháp hay không!

Bên trong Hỗn Độn Hải đều tràn ngập áp bách đối với tiên thiên chí bảo!

Chuông nhỏ này cũng là quyết tâm, tự thân phát ra một hồi đương đương loạn hưởng, truyền ra linh giác của mình:

'Ngươi coi như bắt được tỷ tỷ ta, tỷ tỷ ta không muốn đi theo ngươi, ngươi cũng không có cách nào dùng sức mạnh... hả? Đây là cái gì? '

Nửa đoạn sau linh giác có chút kinh ngạc, lại là Hỗn Độn Chung đột nhiên phát hiện ra, ở 'trên' và 'dưới' 'phương vị hư vô', hình như có một phương thiên địa đang muốn khép kín!

Đen nhánh, bá đạo, tràn ngập áp bách vô biên vô tận...

Một khe hở hư vô xuất hiện ở ngay phía trước, trong đó truyền đến hấp lực cực mạnh!

Cơ hồ chỉ thoáng qua, Hỗn Độn Chung liền ý thức được tình cảnh của chính mình, thân hình quỷ dị vòng một cái, tốc độ không ngừng chút nào, liên tục lấp lóe về hướng bên cạnh, lưu lại tàn ảnh liên tiếp!

Thông Thiên Giáo Chủ lập tức lao về phía trước ngăn cản, Kim Bằng xuất hiện ở một hướng khác

Hỗn Độn Chung trở về một lần nữa, lúc trên thân chuông xuất hiện chín vòng tròn, ánh sáng nở rộ, cơ hồ là đang không ngừng lấp lóe

năm tháng đại đạo!

Nói đúng ra, là năm tháng đại đạo có hạn

Hỗn Độn Chung đang tăng nhanh tốc độ chảy năm tháng của bản thân, bên ngoài qua chớp mắt, nó bay hai cái chớp mắt

đạo tắc ở bên trong Hỗn Độn Hải chưa hoàn chỉnh, nó có thể không kiêng nể gì cả sửa đổi tốc độ chảy năm tháng tự thân, sau đó dung nhập khoảng thời gian thiếu hụt này vào khí tức hỗn độn xung quanh, từ đó đạt tới cực tốc bên trong Hỗn Độn Hải, cũng tại điểm tới hạn cực tốc, tiến hành 'lấp lóe' cự ly ngắn

đây chính là mấu chốt Hỗn Độn Chung vẫn luôn có thể tránh né Thông Thiên Giáo Chủ 'đi săn'

mà thần thông như vậy, cũng chỉ có thể thi triển ở bên trong Hỗn Độn Hải

ở dưới tình huống Hồng Hoang thiên địa có năm tháng đại đạo hoàn chỉnh trấn áp, Hỗn Độn Chung cũng không thể tùy ý điều khiển tốc độ chảy năm tháng tự thân

vào giờ khắc này, Hỗn Độn Chung thật sự nóng vội, hoàn toàn không để ý linh lực tự thân hao tổn, ở trong vòng vây của Thông Thiên Giáo Chủ cùng với Kim Bằng Điểu, chỉ có thể hướng về một bên bay nhanh

vào giờ phút này trên lưng Kim Bằng Điểu, đã có thêm một bóng hình thân mang váy ngắn màu xanh nhạt xinh đẹp, chính là Quy Linh Thánh Mẫu

sau lưng nàng hiện ra một chiếc mai rùa cự đại, mà phía trên mai rùa điểm xuyết hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, hoàn toàn phủ kín một phiến càn khôn

Hỗn Độn Chung coi như có thể điều khiển tốc độ chảy năm tháng, nhưng cũng không có cách nào trực tiếp xuyên tường...

Đó không thuộc về phạm vi nghiệp vụ của nó

'Thiên' và 'Địa' cấp tốc khép lại, cảm giác áp bách càng trở nên mãnh liệt

Đây!

Đây đâu phải là thiên địa gì?

Rõ ràng là một cái miệng cực to, đang nhanh chóng khép kín!

Biên độ cái miệng này mở ra quá lớn, mới có thể lừa gạt Hỗn Độn Chung, làm cho Hỗn Độn Chung xâm nhập vào miệng Côn Bằng; nhưng cũng bởi vậy, cũng cho Hỗn Độn Chung cơ hội đào thoát...

Chờ một chút, đạo vận quen thuộc này!

Thái Cực Đồ!

'Chung ảnh' Hỗn Độn Chung vọt tới trước lấp lóe một lần nữa, đột nhiên thay đổi phương hướng, gặp thoáng qua với Thái Cực Đồ đường kính mấy trăm dặm đột nhiên hiện thân kia!

Đương đương đương!

Hỗn Độn Chung loạn hưởng một hồi, hóa thành linh giác chính là một tiếng hò hét bi thương:

'Đồ! Chúng ta là tỷ muội nha! Ách, không đúng, là huynh muội nha! Cũng không đúng... phi! Ngay cả ngươi cũng nhằm vào ta! '

Thái Cực Đồ xoay chầm chậm, linh giác bày ra, lại chỉ là hừ lạnh một tiếng

một tia âm dương nhị khí vào lúc hai bảo gặp thoáng qua, bao trùm ở phía trên Hỗn Độn Chung!

Trong âm thầm, Lý Trường Thọ dùng tay phải bắt kiếm chỉ cấp tốc hoạt động

Chương 1486: Đạp

càn khôn âm dương, trấn!

Một tia âm dương nhị khí kia hóa thành mây mù, càn khôn đại đạo hoàn chỉnh trải rộng ra, tốc độ Hỗn Độn Chung vọt tới trước mặc dù không có bị ảnh hưởng, nhưng vào giờ phút này quỹ tích hành động đã là vô cùng rõ ràng

miệng rộng của Côn Bằng sắp khép kín, mà rìa miệng rộng, đã không xa!

Toàn thân Hỗn Độn Chung nở rộ quang mang, nó cảm nhận được nguy cơ sắp bị bắt lại, thôi động tất cả uy năng của bản thân!

Chạy thoát, Hỗn Độn Chung nó vẫn là một kiện chí bảo vô chủ!

- Cân đối, tồn tại ở giữa vạn vật

một tiếng nói mang theo tiếng cười khẽ đến từ bên cạnh, càn khôn đại đạo, âm dương nhị khí xung quanh Hỗn Độn Chung, khiến cho tốc độ bay của nó giảm một mảng lớn!

tiên thiên chí bảo là không có cách nào cân đối

nhưng âm dương nhị khí trói lại tiên thiên chí bảo, lại thành 'môi giới' cân đối!

Mà Hỗn Độn Chung có uy năng ảnh hưởng năm tháng đại đạo, lại đối với hai chữ càn khôn, thúc thủ vô sách

nếu như Hỗn Độn Chung mọc ra mắt, lúc này tất nhiên là có thể nhìn thấy, một thanh niên đạo giả mặc trường bào màu xanh, khắp người mang theo lam quang, đang đuổi theo nó từ phía sau

tất nhiên là Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ thi triển ra 'Độn hư chi pháp', lấy đại đạo cân đối làm dẫn, khiến cho tốc độ của bản thân ngang hàng với Hỗn Độn Chung, lại mở ra【 túi yên • Kim Bằng】kề sát phần lưng, thừa dịp

Hỗn Độn Chung không để ý, trực tiếp vọt qua ở bên người nó, dẫn đầu lao ra khỏi rìa miệng rộng của Côn Bằng

miệng rộng của Côn Bằng sắp khép kín, Hỗn Độn Chung sắp bay ra!

Lý Trường Thọ dù bận vẫn ung dung xoay người lại, đối mặt với Hỗn Độn Chung lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tay phải mở ra, tựa như muốn đẩy Hỗn Độn Chung một cái

Hỗn Độn Chung 'thấy thế' khẩn trương, tiếng chuông kia hóa thành chuông vang gấp rút, từng đợt linh giác như thủy triều tuôn về hướng Lý Trường Thọ

linh giác chỉ là truyền lại hàm nghĩa, câu văn Lý Trường Thọ nghe được, trên thực tế là bên trong tiềm thức tự động 'Phiên dịch' ra tiếng nói:

'Tiên sư ngươi có tránh ra hay không? Tất cả mọi người đều là hảo huynh đệ, ngươi không tránh ra ta chấn vỡ ngươi...'

Trên trán Lý Trường Thọ treo đầy vạch đen, đoán ra tốc độ vọt tới trước của Hỗn Độn Chung, mạnh mẽ vung cánh tay ra, thuận thế xoay người tại chỗ, đạo bào vỡ nát trong nháy mắt!

Trong khoảnh khắc Hỗn Độn Chung miễn cưỡng bay ra khỏi rìa miệng rộng Côn Bằng, Lý Trường Thọ tung ra một cú đá ngang tuyệt mỹ!

Càn Khôn Xích phong tỏa càn khôn, Hỗn Độn Chung bị âm dương nhị khí dây dưa kéo lại lấp lóe một lần nữa, lại chỉ là lấp lóe ở bên trong phạm vi mây mù!

Đương ——

Trong một cái chớp mắt này, Lý Trường Thọ đạp cũng không phải là Hỗn Độn Chung, mà là càn khôn bao trùm xung quanh Hỗn Độn Chung

mặt ngoài Hỗn Độn Chung xuất hiện nếp uốn gợn sóng nước, như một quả cầu, trực tiếp bị đạp trở về mấy trăm trượng!

Oanh!

Miệng rộng khép kín, khí tức hỗn độn lắc lư mãnh liệt giống như là biển gầm, lưu Hỗn Độn Chung, Thông Thiên Giáo Chủ, Kim Bằng cùng với ba vị đệ tử Thánh Nhân Tiệt Giáo ở trong đó

nhưng Lý Trường Thọ cũng không có cảm giác phấn chấn gì, ngược lại là lộ vẻ mặt suy tư, ánh mắt có mấy phần lo lắng

cái chuông này, cũng không phải dễ dàng nạp cho chính mình dùng như vậy

quả nhiên

...

- Hừ, chỉ bằng vào các ngươi? Bắt được bản chuông thì thế nào? Còn không phải không có cách nào bắt bản chuông? Giương mắt nhìn đi, vui vẻ chứ? Còn muốn để ta đi trấn áp giáo vận Tiệt Giáo các ngươi? Cửa cũng không có!

- Nha nha nha! Tức chết ta rồi!

- Tên tiểu tử ngươi là ai! Giơ chân đạp ta, thật vô tình!

Sau nửa canh giờ, trong thạch điện trong cơ thể Côn Bằng

Lý Trường Thọ đen mặt, nhìn cái chuông lớn chỉ còn lại hư ảnh trước mắt, nghe giọng nữ ngang tàng trong đáy lòng kia, khóe miệng không nhịn được khẽ run rẩy

Thông Thiên Giáo Chủ xếp bằng ở trên bồ đoàn, híp mắt, hài lòng đánh giá cái chuông lớn này

tâm nguyện nhiều năm, rốt cuộc cũng đạt được ước muốn

nói một cách khác, bắt được liền thoải mái!

Triệu Công Minh, Quy Linh, Kim Linh, Kim Bằng cùng với Tứ Mai tướng quân, đều đang ở chỗ xa xa đánh giá, cũng không tiến về phía trước

Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, chắp tay một cái đối với Hỗn Độn Chung, nói:

- Bần đạo Lý Trường Canh, Nhị đệ tử Thái Thanh, ngày hôm nay phụng mệnh sư thúc ngăn chặn ngươi

Đương đương!

Hư ảnh Hỗn Độn Chung phát ra vài tiếng chuông vang, linh giác ở trong đáy lòng Lý Trường Thọ hóa thành giọng nữ giận dữ đùng đùng:

- Đồ đâu! Có người đánh muội muội như vậy sao?

- Hửm? Ta ở đây

hư ảnh Thái Cực Đồ tự động hiện ra ở phía trước người Lý Trường Thọ, chỉ là nhàn nhạt đáp lại một tiếng

Hỗn Độn Chung lập tức tịt ngòi, ủy ủy khuất khuất phàn nàn một câu:

- Nếu như không phải Đồ, bọn họ mới bắt không được ta

Chương 1487: của hồi môn

- Hừ!

Thái Cực Đồ hóa thành lưu quang đen trắng chui vào trong ngực Lý Trường Thọ, cùng với Huyền Hoàng Tháp đợi ở chỗ gần nguyên thần Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ nói:

- Sư thúc, chuyện kế tiếp liền đến phiên ngài

ai ngờ Thông Thiên Giáo Chủ khoát khoát tay, nói:

- Không phải đã nói, sau đại kiếp, Hỗn Độn Chung thuộc ngươi sở hữu, ngươi thu phục lại cấp cho bần đạo dùng là được

Lý Trường Thọ vội nói:

- Sư thúc, lúc này Hỗn Độn Chung phong tỏa tự thân, không phải Thánh Nhân là không có cách nào phá giải thần thông này

Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi cười đến híp cả mắt, nói:

- Chuyện này, bần đạo kỳ thật cũng cảm thấy khó giải quyết, Trường Canh ngươi nhiều chủ ý, nghĩ biện pháp lừa gạt là được, chí bảo như vậy, vốn là nhất định phải khiến bọn chúng vui lòng phục tùng, mới có thể để cho chúng ta sử dụng

Lý Trường Thọ: "..."

Vừa rồi không phải mới đắc tội sao?

Lúc này Hỗn Độn Chung vẫn đang thôi phát năm tháng đại đạo, nhưng càng thêm thần dị, khiến cho năm tháng tự thân của nó 'Lui một chớp mắt', tức là 'Vĩnh viễn chỉ tồn tại ở trong một cái chớp mắt'

Nó tuy bị càn khôn giam cầm, không có cách nào thoát ly càn khôn, nhưng lại rời khỏi 'thế giới hiện tại' kiện ba bộ khai thiên, thật sự danh bất hư truyền, có thần thông như vậy, tất nhiên là cũng có thể làm chí bảo phòng ngự

Kim Linh Thánh Mẫu nói:

- Khai Thiên Phủ hóa thành ba chí bảo, nguyên thần Bàn Cổ hóa thành ba vị lão sư, vốn là đối ứng với nhau. Bây giờ sư tôn nhà ta ở đây, chuông này vì sao không chịu hàng phục?

Linh giác Hỗn Độn Chung truyền ra các nơi, như thể có một tỷ tỷ xinh đẹp dựa vào thành chuông, khoanh tay, khuôn mặt lạnh lùng, xem thường hừ một tiếng:

- Năm đó ba người chúng ta đều là chia nhau chạy, chỉ có cờ và đồ bị bắt lại mà thôi, sư tôn nhà ngươi năm đó không đuổi kịp ta, chỉ đơn giản như vậy, tất cả mọi người đều có linh tính, khai thiên cũng đã kết thúc, từng người không thể mạnh khỏe sao? Nhất định phải tập hợp lại cùng nhau để làm cái gì?

Triệu Công Minh cau mày nói:

- Vậy ngươi vì sao muốn trợ Đông Hoàng Thái Nhất? Kim ô nhất tộc?

Hỗn Độn Chung đáp:

- Nhìn con của mình trưởng thành, ít nhiều có chút cảm tình, về phần các ngươi, vẫn là đừng suy nghĩ, ngay cả đụng vào ta cũng đều làm không được, còn muốn ta bán mạng cho các ngươi?

- Về phần giáo vận Tiệt Giáo các ngươi, ta đi trấn tám thành bản thân liền không còn, thật sự coi tỷ tỷ là đóa Kim Liên đặc biệt trấn áp giáo vận, đấu pháp đều lao lực kia?

Trong lúc nhất thời, chúng tiên quay mặt nhìn nhau, Thánh Nhân cũng có chút bối rối

Hỗn Độn Chung này, thật đúng là...

Chậc, có cá tính

Thông Thiên Giáo Chủ tựa như cũng không nóng nảy, đường trở về ít nhất phải tiêu tốn mười bảy mười tám năm, trước hết để cho Hỗn Độn Chung bớt giận, sau đó lại từng bước bồi dưỡng hảo cảm

chẳng qua xem thái độ của Hỗn Độn Chung, tựa hồ là có chút kiên quyết, thà rằng vẫn luôn 'đợi ở quá khứ', chứ không muốn đi trấn áp giáo vận cho Tiệt Giáo

đó là những gì bảo vật có thể làm?

Ai đi qua cũng đều không chạm vào được!

Đứng như Hỗn Độn Chung nói, nó cùng với Thông Thiên Giáo Chủ không có bất kỳ quan hệ phụ thuộc gì, cũng không có nhân quả cố định gì, cùng lắm thì nó vẫn luôn duy trì loại trạng thái này

dù sao sống ở đâu cũng được, Hỗn Độn Hải cũng rất nhàm chán, nó cũng đang muốn thay địa bàn, thay đổi phong cảnh

cuộc sống của bảo khác biệt từ đây

mặc dù có thể thông qua lồng giam càn khôn, khiến cho nó vẫn luôn bị phong cấm ở bên trong uy năng Thái Cực Đồ, nhưng muốn để nó đi bán mạng cho Tiệt Giáo...

Cửa ra vào làm bằng gỗ, cửa sổ cũng làm bằng gỗ

đối với chuyện này, Thông Thiên Giáo Chủ cũng là không có cách

Thánh Nhân cũng phải nói đạo lý, vị Thánh Nhân lão gia này cũng không muốn dùng sức mạnh đối với Hỗn Độn Chung

Lý Trường Thọ có thể cảm giác được một cách rõ ràng, cỗ ngạo ý ở bên trong thực chất của Tam sư thúc

hành động chắn Hỗn Độn Chung lần này, khâu trọng yếu nhất, thật ra là tìm kiếm được tung tích của Hỗn Độn Chung

có thể bức bách Hỗn Độn Chung không ngừng thay đổi con đường bỏ chạy, chính là cơ sở chặn đường Hỗn Độn Chung ở bên trong Hỗn Độn Hải

nếu không có Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ bằng vào cực tốc của Côn

Bằng, chỉ sợ ngay cả cái bóng của Hỗn Độn Chung cũng không tìm được

cho nên, Hỗn Độn Chung lẽ ra nên thuộc về Thông Thiên Giáo Chủ

Thông Thiên Giáo Chủ chỉ cần cho Lý Trường Thọ mấy món cực phẩm linh bảo làm tạ lễ, đã là đầy đủ

nhưng Thông Thiên Giáo Chủ mở miệng, chính là Thọ bảy y ba, chỉ cần Hỗn Độn Chung trấn áp giáo vận đến khi Phong Thần đại kiếp kết thúc, kiện tiên thiên chí bảo này, kiện thần bí nhất bên trong bộ ba kiện khai thiên liền thuộc về Lý Trường Thọ

của hồi môn này, Vân Tiêu gả mười lần cũng đều dư xài

Chương 1488: Tiền bối có gì chỉ giáo?

Vì sao như thế?

Rất đơn giản, Thông Thiên Giáo Chủ cảm thấy chính mình chiếm tiện nghi của tiểu bối, lại kiên quyết không muốn đi chiếm tiện nghi này, dù là Hỗn Độn Chung, cũng là nói đưa liền đưa, tiêu sái không bị trói buộc

thuần túy không có coi Lý Trường Thọ là người ngoài

Lý Trường Thọ đối với chuyện này tự nhiên là biết rõ, trong đáy lòng cũng cảm thấy ấm áp

Tiệt Giáo thật sự là loại tổ chức tiên đạo Hồng Hoang có thể làm cho người ta 【 gia nhập mà không hối hận 】, có một sức hấp dẫn rất kỳ lạ

nhưng Phong Thần sát kiếp tính toán đâu ra đấy, còn có hơn hai trăm năm liền sẽ giáng lâm, nếu như nếu tính cả các tiết điểm do Lý Trường Thọ chuẩn bị và chính thức can thiệp vào bố cục, trên thực tế, chỉ còn lại một trăm năm

tiếp theo, hắn nhất định phải giữ khoảng cách với Tiệt Giáo, dù chỉ là diễn trò cho Thiên Đạo xem

do đó, trên đường trở về, liền tạo thành cục diện tương đối lúng túng đối với Hỗn Độn Chung như vậy

ở chủ vị đại điện thuyền Côn Bằng, Thông Thiên Giáo Chủ lẳng lặng ngồi xếp bằng, nhắm mắt ngưng thần, không thèm quan tâm Hỗn Độn Chung

Lý Trường Thọ ngồi ở trong góc đại điện, trước mặt mở ra Thái Cực Đồ, không ngừng giám sát các nơi Hồng Hoang thiên địa, trong tay nâng một bản【bút ký học thuật】của Lãng tiền bối, cũng không có đáp lời Hỗn Độn Chung

Triệu Công Minh ở bên người Lý Trường Thọ cách đó không xa, hết sức chuyên chú tìm hiểu Càn Khôn Xích trong tay, đạo vận quanh người đang lấy biên độ yếu ớt không ngừng biến hóa

Kim Linh Thánh Mẫu cùng với Quy Linh Thánh Mẫu, ở bên cạnh tĩnh tọa tu hành

Kim Bằng không có quan hệ với sự tình Hỗn Độn Chung, ấn theo yêu cầu của Lý Trường Thọ, bắt đầu đọc một ít sách chiến thuật, chiến lược

bộ « binh pháp Hải Thần » do Ngao Ất chấp bút kia, cũng là một kiệt tác của ổn giáo, có thể khiến cho Kim Bằng tiêu tốn không ít năm tháng, để lĩnh ngộ tinh túy trong đó

tất nhiên là một chữ cẩu thả to lớn, khục, chữ ổn

Tứ Mai tướng quân càng là không cần nhiều lời, các nàng chỉ là đi tới đây làm cảnh, sau đó làm sinh linh pháp bảo chuyên môn lúc đi bắt Thiên Ma Tôn Giả

vào giờ phút này các nàng ngồi quỳ chân ở gần cửa điện, cầu nguyện, bộ dáng vô cùng thành kính, tăng lên bốn đạo quang huy thánh khiết cho tòa đại điện này

sau đó, cho nên, thế là...

Ông! Ông!

Đương đương đương đương!

Hỗn Độn Chung đã nhẫn nại đến cực hạn, phát ra một hồi linh giác oanh tạc

- Này? Các ngươi bị bệnh à? Khổ cực như vậy bắt bản chuông lại, các ngươi ngược lại là nên thuyết phục ta nha, đả động ta nha, chinh phục ta nha!

- Các ngươi không thử một chút, làm sao biết ta chắc chắn sẽ không đáp ứng các ngươi? Hiện tại đại năng Hồng Hoang đều là loại thái độ này sao? Tiểu đệ tử của Thái Thanh Thánh Nhân lão gia kia! Ngươi không nói gì sao!

- Ồ?

Lý Trường Thọ thả ra sách trong tay:

- Tiền bối có gì chỉ giáo?

- Ý của ngươi là gì? Ngó lơ bản chuông, làm hao mòn tính nhẫn nại của bản chuông?

- Vãn bối tuyệt đối không có ý này

Lý Trường Thọ lại cười nói:

- Bàn Cổ Thần là tiên thiên đại thần vãn bối kính nể nhất, ba vị lão sư là sinh linh tiên thiên vãn bối kính trọng nhất, đồng dạng, ba kiện chí bảo khai thiên cũng là bảo vật vãn bối tôn trọng nhất, chỉ là, vãn bối chẳng qua là làm một chút việc nhỏ ngăn cản, không có tư cách được tiền bối ưu ái, cho nên không dám đáp lời với tiền bối, chứ tuyệt đối không phải là dùng tính kế gì

Hỗn Độn Chung vừa muốn truyền đạt linh giác, Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi mở hai mắt ra, thản nhiên nói:

- Làm sao, Trường Canh ngươi bây giờ ngay cả bản sư thúc nói cũng đều không nghe?

Lý Trường Thọ liền vội vàng đứng lên, vái chào một cái đối với Thông Thiên Giáo Chủ

- Đệ tử lắng nghe sư thúc răn dạy

- Không phải nói nữa, Hỗn Độn Chung này thuộc về ngươi

Thông Thiên Giáo Chủ nghiêm mặt nói:

- Bần đạo chỉ là mượn dùng mấy trăm năm, tất nhiên là do ngươi thu phục

- Sư thúc

Lý Trường Thọ nói:

- Đệ tử đi chuyến này chỉ là làm ra một chút cống hiến không có ý nghĩa. nếu như cầm chuông này, thua lỗ đạo tâm, cũng thua lỗ đức hạnh, trong đáy lòng quả thực bất an

- Bất an cái gì chứ? Nếu như không có Côn Bằng của ngươi, sẽ khó có thể giải quyết dứt khoát

- Hỗn Độn Chung là sư thúc ngài tìm được, lại là sư thúc ngài truy đuổi, đệ tử chỉ là thiết kế cạm bẫy

Quy Linh Thánh Mẫu ở bên nhỏ giọng nói:

- Còn đạp một phát...

Lý Trường Thọ cùng với Thông Thiên Giáo Chủ đồng thời quay đầu nhìn lại, Quy Linh Thánh Mẫu rụt cái cổ thon dài, trên khuôn mặt nhỏ viết đầy sợ hãi

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói:

- Trường Canh, đừng có tranh giành với bần đạo, ngươi là đệ nhất quyền thần dưới trướng Thiên Đình Ngọc Đế bây giờ, lại là tiểu đệ tử yêu quý của Đại sư huynh, càng là được Thiên Đạo cùng với lão sư ưu ái, ngươi tu hành đại đạo cân đối, nếu như có thể được Hỗn Độn Chung tương trợ, thành tựu sau này là không thể đoán trước

Chương 1489: Tính kế, đều là tính kế

Lý Trường Thọ nghe vậy lại là khẽ nhíu mày

Hỗn Độn Chung này thật sự là quá ồn... không phải!

- Nơi đây là ở bên ngoài Hỗn Độn Hải, đệ tử có thể nói những lời này với sư thúc, còn thỉnh sư thúc cùng với mấy vị sư huynh sư tỷ đừng có truyền đi, đại đạo cân đối của đệ tử, đã bị Thiên Đạo nghi kỵ cùng với giám thị, nếu đệ tử thật sự cầm Hỗn Độn Chung, chỉ là một con đường chết mà thôi

Lý Trường Thọ thở dài:

- Thái Cực Đồ có khả năng nhìn thấy tương lai, đệ tử mạnh dạn suy đoán, Hỗn Độn Chung có khả năng nhìn thấy quá khứ

- Thái Cực Đồ dựa vào lực lượng suy tính, có thể suy tính ra nhiều khả năng trong tương lai; mà Hỗn Độn Chung có thể xuyên qua năm tháng trường hà, xem xét rất nhiều tình hình Viễn Cổ, Thượng Cổ bị Thiên Đạo coi là cấm kỵ, nếu đệ tử thật sự cầm, lại có mang theo đại đạo cân đối, Hồng Hoang thiên địa e là không trở về được

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy hơi hơi nhíu mày, ôm cánh tay suy tư một hồi, nói:

- Những gì ngươi nói xác thực không sai, lực lượng suy tính của Thái Cực Đồ mạnh nhất ở bên trong chư bảo, Hỗn Độn Chung đảo ngược năm tháng, cũng có khả năng ảnh hưởng đến Viễn Cổ, Thượng Cổ, chẳng qua, chuông này vẫn là do ngươi thu nạp, bần đạo làm sao có thể để cho cho ngươi đi không chuyến này?

- Làm một ít chuyện cho sư thúc, đệ tử cam tâm tình nguyện

- Ài, chớ có từ chối, nhăn nhăn nhó nhó như thế không thoải mái, ngươi thu phục là được

- Sư thúc, đệ tử cũng không có cách nào thu phục tiên thiên chí bảo như vậy, cảnh giới không tới... vẫn là sư thúc ngài làm đi

- Ngươi làm đi

- Sư thúc làm đi

- Ngươi làm là được, nếu không bần đạo để Vân Tiêu tới thu phục?

- Chuyện này...

Ông ——

Đang!

Chợt nghe một tiếng nổ vang điếc tai, đã thấy Hỗn Độn Chung kia hóa thành thực chất từ trong hư vô, chấn động mấy cái, linh giác hóa thành một câu giận dữ mắng mỏ cắn răng nghiến lợi:

- Đủ rồi! Hai người các ngươi quá khi dễ bảo! Cho rằng ta không tồn tại sao! Ai nha! Ngươi muốn làm gì!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hỗn Độn Chung vừa mới đi ra từ bên trong thần thông 'Lui một cái chớp mắt', thân ảnh của Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên, trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Hỗn Độn Chung, mu tay trái chắp phía sau, tay phải ấn xuống đỉnh chóp Hỗn Độn Chung, mái tóc dài phấp phới phía sau, hai mắt phun ra ánh sáng xanh!

- Định!

Thánh Nhân quát nhẹ một tiếng, Hỗn Độn Chung ngừng chấn động ngay lập tức, xung quanh bị ánh sáng xanh bao trùm, đảo mắt hóa thành lớn chừng bàn tay, xoay tít ở tại chỗ

- Mẹ kiếp! Hèn hạ!

Linh giác Hỗn Độn Chung truyền ra mang theo vài phần suy yếu, nhuộm mấy phần giọng nghẹn ngào:

- Thông Thiên, ta nhìn lầm ngươi rồi! Ngươi thế nhưng cũng trở nên giống sư huynh của ngươi!

Tính kế, đều là tính kế...

Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng, cười nói:

- Chúc mừng sư thúc thu được trọng bảo như vậy,

lúc này có thể chế trụ Hỗn Độn Chung, sau đó vô luận là thuần phục linh tính trong đó, hay là sửa đổi linh tính trong đó, đối với Thánh Nhân mà nói đã không có trở ngại

Thông Thiên Giáo Chủ lại là mỉm cười lắc đầu, nói:

- Bần đạo nói trước đây cũng không phải là làm bộ, chuông này do ngươi luyện hóa, bần đạo mượn dùng là được

- Sư thúc, đệ tử nói vừa rồi cũng không phải làm bộ

Lý Trường Thọ thở dài một tiếng, truyền âm nói đối với Thông Thiên Giáo Chủ:

- Đệ tử vào trước khi Bích Du Cung được Thánh Mẫu nương nương triệu kiến, tiến vào bên trong Thánh Mẫu Cung, Thánh Mẫu nương nương hỏi đệ tử một vấn đề

- Ồ? Vấn đề gì?

Thông Thiên Giáo Chủ tràn ra đạo vận Thánh Nhân, bao trùm bản thân cùng với Lý Trường Thọ, ra hiệu Lý Trường Thọ nói chuyện là được, không cần dẫn âm

không lỗi lạc

- Nương nương hỏi, ta có nguyện ý kết minh với nàng ở trong đại kiếp hay không?

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy cũng dựng thẳng mày kiếm, ném Hỗn Độn Chung trở về vị trí cũ, chắp tay dạo bước, đến gần Lý Trường Thọ hơn

rất nhanh, vị Thánh Nhân không thích tính kế, thôi diễn này, trong mắt xẹt qua một chút thần quang

- Nàng hỏi rất có thâm ý, ngươi có lẽ không biết, Nữ Oa là người có liên quan sâu nhất với Thiên Đạo trong sáu người chúng ta, lần đại kiếp nạn này phát ra từ Nhân Tộc, nàng là thánh mẫu Nhân Tộc, mặc dù chú định liên luỵ trong đó, nhưng nàng lại không nợ Nhân Tộc cái gì, tương phản Nhân Tộc nợ nàng nhân quả khôn cùng, cho nên, Nữ Oa cũng không nhập kiếp, tại sao lại sốt ruột kết minh với ngươi?

Lý Trường Thọ nói:

- Nương nương giải thích cho đệ tử, là muốn thoát ly Thiên Đạo khống chế

- Nàng bỏ được đạo quả như vậy?

Thông Thiên Giáo Chủ cong khóe miệng lên, lạnh nhạt nói:

- Ngươi là trả lời như thế nào?

- Đệ tử tất nhiên là trong lòng nghĩ cái gì, liền nói cái đó, không dám có bất kỳ giấu giếm nào đối với Thánh Nhân

Chương 1490: thời khắc quyết định

Lý Trường Thọ thở dài:

- Đệ tử nói, sau khi chấp chưởng xong Phong Thần, liền cùng với thân hữu rời đi Hồng Hoang, thoái ẩn tại Thiên Đình, không muốn nhiều hơn, cũng không có cách nào muốn nhiều hơn, có thể có Vân Tiêu và sư muội của ta làm bạn, đã không phải là một thân một mình, đạt được trường sinh đạo quả, còn có sự tình gì không cam lòng?

- Ngươi thật sự nghĩ như vậy?

Ánh mắt của Lý Trường Thọ có chút lấp lóe, nhưng lại không nhiều lời

- Câu trả lời này của ngươi cũng không tệ, hẳn là có thể triệt tiêu nghi kỵ của Thiên Đạo đối với ngươi

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói:

- Sau lần đại kiếp nạn này, bần đạo cũng muốn hất đi rất nhiều việc vặt vãnh tại Hồng Hoang, thăm dò ở bên trong Hỗn Độn Hải không giới hạn, Hỗn Độn Hải vô cùng rộng lớn, tuy nói vô cùng hỗn độn, nhưng vào sau khi khai thiên tích địa, chịu ảnh hưởng của Hồng Hoang, đã từ triệt để vô tự nguyên bản, hóa thành nửa trật tự, nửa hỗn loạn như bây giờ, không ít sinh linh hỗn độn cũng rất thú vị, đến lúc đó kết bạn cùng nhau?

- Chuyện này...

Sắc mặt của Lý Trường Thọ có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói:

- Đệ tử cùng với các nàng phong hoa tuyết nguyệt, sư thúc ngài ở bên cạnh... có thể sẽ có một chút câu thúc

- Hửm?

Thông Thiên Giáo Chủ mặt tối sầm:

- Ngươi đây là ghét bỏ bần đạo?

- Đây không phải lo lắng ngài đến lúc đó sẽ rất xấu hổ hay sao

- Được rồi, không quấy rầy các ngươi là được, bần đạo trở thành vướng víu, thật là hoang đường!

Thông Thiên Giáo Chủ hất ống tay áo lên, khẽ hừ một tiếng, quay người đi trở về chủ vị đại điện nhắm mắt dưỡng thần

Lý Trường Thọ âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vái chào một cái đối với Thông Thiên Giáo Chủ, cũng ngồi về vị trí ban đầu của chính mình, mượn Thái Cực Đồ quan sát Hồng Hoang thiên địa một hồi, tiếp tục đọc vật trong tay

Lãng tiền bối này mặc dù nhân phẩm không được, nhưng đủ thứ nghiên cứu kỳ kỳ quái quái lại tương đối trân quý

ví dụ như bản hắn đang đọc bây giờ, « Ba phỏng đoán về sự hình thành của Hỗn Loạn Hải và lý thuyết bạo trướng thống nhất », liền tương đối có chiều sâu

- Này...

Ở chính giữa đại điện, Hỗn Độn Chung bị Thông Thiên Giáo Chủ chế trụ nhẹ nhàng lung lay, linh giác có chút yếu ớt không ngừng khuếch tán về hướng Lý Trường Thọ cùng với Thông Thiên Giáo Chủ

- Có thể tôn trọng bản chuông hay không?

- Khai thiên chí bảo, phòng ngự chí bảo, năm tháng đại đạo...

- Hồng Hoang hiện tại làm sao lại biến thành như vậy? Năm đó các ngươi vì mấy đóa hoa sen hỏng, cỗ sức lực đánh tới bể đầu chảy máu kia đâu?

- Tâm sự với ta nha... muốn giúp các ngươi cũng không phải là không thể được, nhưng giáo vận Tiệt Giáo sẽ hại chết bảo, ta thật sự trấn không được

- Trường Canh phải không, có ta ngươi cũng không cần sợ Thiên

Đạo, ta có thể tùy thời mang ngươi trốn ra Hỗn Độn Hải

- Đại tiên, chúng ta tâm sự nha, mặc dù không muốn nhận ngươi làm chủ nhân, nhưng giống như Đông Hoàng Thái Nhất năm đó, chúng ta liên thủ làm việc cũng là có thể nha

- Trường Canh đại tiên, đừng để ta đi Tiệt Giáo, thật sự sẽ chết bảo

Lý Trường Thọ có chút bất đắc dĩ thả ra quyển sách trong tay, áy náy cười một tiếng đối với Hỗn Độn Chung, sau đó...

Đóng lại linh đài, cẩn thận đọc bút ký trong tay

thế là, mười mấy năm sau

khoảng cách với Ngũ Bộ Châu đã là không xa, chưa tiến vào phạm vi Thiên Đạo ảnh hưởng, Thông Thiên Giáo Chủ gọi mấy vị đệ tử cùng với Lý Trường Thọ tới, cùng nhau đứng ở quanh người Hỗn Độn Chung

thời khắc quyết định số phận của chuông, đã đến

...

Cùng lúc đó

ở đại thiên thế giới nào đó, trong thạch điện to lớn vô cùng kia, cao thủ Lâm Thiên Điện dày đặt đứng ngay ngắn ở phía dưới, một cỗ tiên lực tràn ngập ở các nơi

ở chính giữa đài cao, hơn mười mấy vị Đại La Kim Tiên ngồi trên những chiếc ghế đá có lưng cao ngất

đằng sau hàng ghế đá này, còn có thêm vài cái ghế dựa, là nhân vật trọng yếu đã từ từ ẩn vào phía sau màn của Lâm Thiên Điện —— Bạch Trạch, Giang Lâm Nhi, Tửu Cửu

đương nhiên, Bạch Trạch từ đầu đến cuối đều che giấu chính mình ở bên trong sương mù, chưa từng bại lộ thân phận của bản thân

ở dưới sự nâng đỡ âm thầm của Thiên Đình, ở dưới sự vất vả cần cù tiếp tế của Mộc Công, ở dưới Bạch Trạch dốc hết sức trù hoạch, ở dưới Lý Trường Thọ chế định hoạch định, Lâm Thiên Điện đã trở thành thế lực tiên đạo cấp bá chủ trong khu vực

lực ảnh hưởng của bọn họ lan ra mấy chục đại thiên thế giới, tại một góc ba ngàn thế giới Hồng Hoang, thành lập tiên đạo khống chế bền chắc không thể phá được

quy củ rõ ràng, phù hợp với thiên quy giáo nghĩa của Thiên Đình, hình thức vận chuyển ngắn gọn hiệu suất cao, chế độ thưởng phạt rõ ràng, pháp tài lữ địa dư thừa...

Nhưng bọn họ cho rằng như thế vẫn còn chưa đủ

Chương 1491: Nghiệp hỏa hồng liên cũng đều nổ!

hoặc là nói, sứ mệnh mà Lý Trường Thọ định ra cho bọn họ, xa xa không chỉ là giữ an ổn một phương

vào giờ phút này, Vong Tình thượng nhân liền đứng ở trước bảo tạo tối cao, đứng chắp tay, ánh mắt liếc nhìn các nơi, tóc mai màu trắng nhẹ nhàng tung bay, tự thân tản ra uy nghiêm nồng đậm

dù sao làm đại lão nhiều năm như vậy, tất nhiên là đã dưỡng thành khí độ phi phàm

thanh âm của y thanh đạm, lạnh lùng, giảng thuật mục tiêu hành động kế tiếp của Lâm Thiên Điện, nhắc lại giáo nghĩa chủ yếu của Lâm Thiên Điện

thay trời hành đạo!

thế thiên hộ đạo!

Bọn họ khuếch trương địa bàn, đã uy hiếp đến thế lực Hương Hỏa Thần Quốc của Tây Phương Giáo, trước đây cũng đã có qua ma sát

ngày hôm nay, cao thủ Lâm Thiên Điện tề tụ một đường, các đường khẩu phụ trách tiên nhân hội tụ ở đây, chính là vì khai chiến toàn diện đối với Hương Hỏa Thần Quốc, đánh cho Hương Hỏa Thần Quốc trở tay không kịp

sau một phen diễn thuyết bình tĩnh, Vương Phú Quý điện chủ lưu lại trăm vị cốt cán Lâm Thiên Điện

đại hội xong mở tiểu hội, cũng coi như là truyền thống cũ của Lâm Thiên Điện

kế tiếp chính là bố trí chiến thuật, sách lược cụ thể, bình thường đều là Bạch Trạch làm tốt nguyên bộ kế hoạch, do Tửu Ô phát biểu thay y

ở bên cạnh, Tửu Cửu tay cầm một bầu rượu nhẹ nhàng lung lay, khóe miệng lộ ra mấy phần bất đắc dĩ

nàng truyền âm nói với Giang Lâm Nhi bên người:

- Sư nương, ta về trước đây

- Tiểu Cửu...

Giang Lâm Nhi có chút muốn nói lại thôi, Tửu Cửu lại hóa thành một vệt bóng đen, lặng yên rời khỏi đại điện

nơi ở của Tửu Cửu là một chỗ tiểu viện bị tầng tầng đại trận che chở, nàng bây giờ xưa đâu bằng nay, là 'Tiêu chí' quan trọng của Lâm Thiên Điện, ở trong Lâm Thiên Điện có được uy vọng không thấp

chỉ chẳng qua trăm năm gần đây dần dần rời xa 'Quản lý', chuyên tâm tu hành, ứng đối với con đường Kim Tiên kiếp phía trước mà thôi

tiểu viện có chút thanh lãnh, mấy ngọn đèn pháp bảo tản ra sánh sáng sáng ngời, trong phòng Tửu Cửu vẫn là có chút lộn xộn như bình thường

nàng đi đến tủ rượu, lục lọi rượu sưu tầm từ khắp nơi, đầu ngón tay vẫn luôn có chút hữu khí vô lực

tùy tiện cầm một một hũ rượu trái cây, nhấp một miếng ở bên miệng, lại phẩm không ra mùi vị gì

'Sư thúc, thiếu rượu vì sao không nói một tiếng? '

- Tiểu!

Tửu Cửu bỗng nhiên quay người, thấy chỉ là cửa phòng mở ra

bước nhanh đi tới cửa đình, thấy chỉ là viện lạc trống rỗng, cùng với lá bị gió phất qua

tư vị rượu còn vương trên môi, có chút đắng

gió thổi qua, một ít lá rụng bay xuống, nàng đưa tay nắm lấy một chiếc lá xanh lưu lạc, lại không cẩn thận bóp nát nó, thoáng có chút xuất thần...

Ta, có chuyện gì vậy?

…

Hỗn Độn Chung tới tay, muốn dùng nó trấn áp giáo vận Tiệt Giáo hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào ý của Thông Thiên Giáo Chủ

sắp trở về Hồng Hoang, lập tức sẽ đi đuổi bắt Thiên Ma Tôn Giả, Thông Thiên Giáo Chủ đã nhất định phải làm ra quyết đoán...

Nhưng mà, ngay vào lúc mấu chốt này, Triệu Công Minh có chút bận tâm hỏi:

- Sư tôn, Hỗn Độn Chung này tuy là một trong ba kiện chí bảo do Khai Thiên Thần Phủ biến thành, nhưng... có thể trấn được sao? Lần trước Hồng Liên trấn áp không được một nửa liền vỡ tan...

Hỗn Độn Chung nghe vậy run run nửa ngày, ý kháng cự càng rõ ràng hơn

vào giờ phút này, Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh, Kim Linh, Quy Linh nhìn chăm chú vào Thông Thiên Giáo Chủ đứng ở phía trước Hỗn Độn Chung

mà Thông Thiên Giáo Chủ, đang thực hiện giao lưu cuối cùng với Hỗn Độn Chung

- Tiệt Giáo chúng ta người đông thế mạnh, cao thủ nhiều như mây, môn nhân đệ tử nhiều vô số kể, danh xưng vạn tiên đến chầu

- Nghiệp hỏa hồng liên cũng đều nổ!

- Giáo nghĩa của Tiệt Giáo chúng ta là lấy ra một chút hi vọng sống cho sinh linh thiên địa

- Nghiệp hỏa hồng liên cũng đều nổ!

- Tiệt Giáo chúng ta...

- Nghiệp hỏa hồng liên cũng đều nổ!

Cái trán Thông Thiên Giáo Chủ treo đầy vạch đen, trừng mắt nhìn Triệu Công Minh vừa rồi để lộ sự tình hồng liên, nổi lòng hung ác, mắng Hỗn Độn Chung:

- Trường Canh không dám dùng ngươi, ngươi không cho bần đạo dùng, nếu như lưu lại ngươi để Tây Phương Giáo nhân cơ hội, chẳng phải là làm hỏng đại sự, liền hủy ngay tại đây đi!

Keng!

Thanh Bình kiếm ra khỏi vỏ, Thông Thiên Giáo Chủ đằng đằng sát khí

- Sư thúc! Không đến mức, không đến mức!

Lý Trường Thọ vội vàng ngăn cản, khuyên bảo Thông Thiên Giáo Chủ

Hỗn Độn Chung đã bị chế trụ kia, phát ra vài tiếng tạp âm run rẩy, linh giác cũng là ríu rít một hồi

Lý Trường Thọ nói:

- Sư thúc, để cho ta nói chuyện với nó

- Hừ!

Thông Thiên Giáo Chủ thu hồi Thanh Bình kiếm, chắp tay đưa lưng về phía Hỗn Độn Chung

Lý Trường Thọ bước về phía trước hai bước, nhìn chuông nhỏ lớn chừng bàn tay trước mặt, dưới đáy lòng nổi lên mấy bộ sáo lộ có thể dùng, hơi trầm ngâm vài tiếng

Chương 1492: Làm sao?

Hỗn Độn Chung rõ ràng cũng đang chuẩn bị chiến đấu, thân thể cũng đều có chút nghiêng về phía sau

- Tiền bối...

- Nghiệp hỏa hồng liên của bọn họ cũng đều nổ tung!

Lý Trường Thọ cười nói:

- Việc này vãn bối biết được, mà đóa hồng liên năm đó kia, cũng là vãn bối tự tay mang đến Bích Du Cung, mặc dù thập nhị phẩm hồng liên đúng là đã hủy, nhưng Thông Thiên sư thúc kịp thời ra tay, vẫn là che lại hơn phân nửa cánh sen

- Đó không phải cũng là tàn phế?

- Tiền bối

Lý Trường Thọ khéo léo chuyển đề tài:

- Trò chuyện như vậy kỳ thật có chút không tiện, ta biết tiên thiên bảo vật đều có ngạo khí tự thân, không muốn hóa linh hình, không biết tiền bối phải chăng cũng là như vậy, nếu như có thể hóa ra hình người trò chuyện, tất nhiên là sẽ thuận tiện hơn rất nhiều

đương ~

Hỗn Độn Chung nhẹ nhàng rung động, trên thân lưu chuyển tiên quang, tuy bị Thông Thiên Giáo Chủ chế trụ, vào giờ phút này cũng đã khôi phục thành cao hơn một trượng

lại thấy đạo đạo tiên quang hội tụ trên đỉnh chuông, hóa thành một vị nữ tiên chói lọi, phong thái yểu điệu

toàn thân da thịt trắng nõn trong suốt, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành lại tự mang khí chất cao quý trang nhã, một thân váy rộng tựa như kiểu dáng Viễn Cổ Thượng Cổ, lại vẫn lộng lẫy đại khí như cũ

Lý Trường Thọ nhướng mày:

- Tiền bối đây là bộ dáng ngự thiên nữ thần?

- Làm sao?

'Chung tỷ' buồn bực nói:

- Còn có người không hâm mộ Hi Hòa sao?

Lý Trường Thọ: "..."

Lượng tin tức của những lời này cũng quá lớn

Thượng Cổ Yêu Đình có rất nhiều người hâm mộ Hi Hòa?

Quang mang lưu chuyển bên trên Hỗn Độn Chung, lại hóa thành bộ dáng một vị tiên tử, ngồi ở đỉnh chuông nhẹ nhàng quơ bàn chân, lần này tuy ít mấy phần trang nhã, lại càng thêm thanh tú nhã lệ

nó mặc dù hóa ra hư ảnh, lại vẫn như cũ là dùng linh giác truyền lại thần niệm, vẫn là muốn đám người Lý Trường Thọ tự động lý giải ý của nó

thần niệm của Hỗn Độn Chung nói chính là:

- Dù sao cũng chính là như vậy, hoặc là để Thông Thiên xoá đi linh tính của ta, bắt ta đi trấn áp giáo vận Tiệt Giáo, dù sao linh tính tổn hao nhiều uy năng tất nhiên cũng sẽ tổn hao nhiều, có thể trấn áp hay không còn xem tạo hóa của bọn hắn, nếu như bị những nghiệp chướng của Tiệt Giáo bọn hắn xâm nhiễm, ta cũng không có mặt mũi làm bảo, hoặc là liền dùng ta như bảo vật phòng ngự, ta một không đi khiêu khích Thiên Đạo, nhìn lại thời cổ, hai không làm sự tình khúm núm, nịnh nọt, hai lựa chọn, ngươi tự chọn đi

Lý Trường Thọ trầm ngâm một chút, cười nói:

- Vì sao không thể điều hoà một chút?

- Cái này có thể điều hoà sao? Làm thế nào điều hoà?

Hỗn Độn Chung mắng:

- Tiệt Giáo lớn như vậy, coi như Đồ cũng đều trấn không được!

Tràng diện Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo lúc Thượng Cổ kia, ta thấy cũng đều sợ hãi, một hòn đảo từ trên xuống dưới, trong trong ngoài ngoài, phi cầm tẩu thú, nhân tiên quái yêu, đó là ai đến cũng không có cự tuyệt! Còn nói lấy ra một chút hi vọng sống, rõ ràng chính là chìm đắm ở trong từng tiếng lão sư

Thông Thiên Giáo Chủ ở bên cạnh thở dài

Lý Trường Thọ nhắc nhở:

- Vậy có biện pháp nào không, để ngươi chỉ trấn áp khí vận của đệ tử hạch tâm Tiệt Giáo?

Hỗn Độn Chung quả quyết nói:

- Không có khả năng

Triệu Công Minh nói:

- Trường Canh, trấn áp khí vận thật ra là cắt đứt lực lượng nghiệp chướng phản phệ, không cho nghiệp chướng ảnh hưởng đến giáo vận, cũng không phải là đặt bảo vật ở trên đỉnh đầu chúng ta, mà là phải thừa nhận thanh toán của Thiên Đạo đối với đại giáo, nào có cách nói chỉ bảo hộ đệ tử hạch tâm, mà không bảo hộ người khác?

Kim Linh Thánh Mẫu cũng nói:

- Cho dù có biện pháp này, chúng ta thật sự có thể sử dụng sao? Không khỏi quá mất đạo nghĩa

- Không hẳn vậy

Lý Trường Thọ áy náy cười một tiếng đối với Kim Linh Thánh Mẫu, nghiêm mặt nói:

- Bây giờ đại kiếp phía trước, đã là ốc còn không mang nổi mình ốc, nòng cốt Tiệt Giáo hơn phân nửa nằm ở bộ phận đệ tử hạch tâm này, lại bị những đệ tử lòng mang ý đồ xấu đó liên lụy, chỉ là trấn áp khí vận, lúc này lấy bảo vệ đệ tử hạch tâm làm chủ, vậy cũng không cảm thấy có lỗi với những đệ tử khác

- Không nói đến việc này có thể làm được hay không

Triệu Công Minh thở dài:

- Coi như có thể làm được, lại làm sao có thể làm được chuyện như vậy? Nếu để các môn nhân đệ tử biết được, chẳng lẽ không phải rét lạnh lòng vạn tiên?

- Lão ca, tình hình lúc Hồng Liên kia bị nứt vỡ, ngươi cũng nhìn thấy

trong mắt Lý Trường Thọ bắn ra thần quang bức người:

- Ở phía dưới uy nghiêm Thánh Nhân, còn tăng lên nhiều nghiệp chướng như vậy! Tất nhiên là có một bộ phận môn nhân đệ tử tương đối lớn, cố ý tới Tiệt Giáo tránh né tai hoạ, từ đó chuyển dời tai hoạ sang Tiệt Giáo! Đại kiếp muốn thanh toán, chẳng phải là bọn hắn?

Chương 1493: can thiệp hơi quá nhiều

- Có thể...

- Trường Canh sư đệ

Quy Linh Thánh Mẫu nhỏ giọng hỏi:

- Ngươi có phải hay không đã có biện pháp nào, có thể chỉ để cho Hỗn Độn Chung trấn áp khí vận của bộ phận đệ tử hạch tâm?

Lý Trường Thọ nói:

- Lập giáo khác, đệ tử Tiệt Giáo hạch tâm mang hai thân phận, dùng Hỗn Độn Chung trấn áp giáo vận giáo mới

- Làm sao có thể?

Triệu Công Minh mày rậm nhíu chặt:

- Nếu lập tân giáo, ai vào, ai không vào? Người không vào làm sao tâm phục? Giáo nghĩa Tiệt Giáo chính là lấy ra một chút hi vọng sống vì thiên địa chúng sinh, nếu đại kiếp tiến đến, vào lúc cần một chút hi vọng sống này, lại vứt bỏ đại bộ phận môn nhân đệ tử... đây có còn là Tiệt Giáo sao?

- Đây đã là biện pháp duy nhất có thể trấn áp khí vận của bọn người lão ca

- Nếu chỉ có biện pháp này, như vậy lão ca tình nguyện cùng với đồng môn trên dưới Tiệt Giáo chúng ta đi gánh đại kiếp này

Lý Trường Thọ định tiếng nói:

- Việc này, vẫn là phải do Thông Thiên sư thúc định đoạt, lão ca ngươi đừng có võ đoán như thế

Triệu Công Minh nhìn về phía sư tôn nhà mình, trong đại điện lập tức yên lặng xuống

vào giờ phút này, Lý Trường Thọ đột nhiên tỉnh táo, chính mình đối với chuyện này đã nhúng tay can thiệp hơi quá nhiều

hắn cũng không phải là người Tiệt Giáo, chỉ là có quan hệ mật thiết với Tiệt Giáo, góc độ đứng là ngoài cuộc, 'Lợi ích' nhìn thấy, tập trung ở bạn bè quen biết với chính mình, cùng với ở trên người chuẩn đạo lữ

quả thật, một lần nữa lập giáo phái khác, lấy Hỗn Độn Chung che chở đệ tử hạch tâm Tiệt Giáo và một bộ phận đệ tử lai lịch thanh chính, nhờ vào đó tăng cường khả năng vượt qua đại kiếp, những gì bản thân có thể thao tác, cũng nằm ở bên trong phạm vi Thiên Đạo cho phép, tương đương với chui vào lỗ hổng đại kiếp

nhưng việc này, chính mình không thèm để ý, cũng không có nghĩa là Tiệt Giáo không thèm để ý

không khí bên trong Tiệt Giáo kia...

- Trường Canh, bần đạo biết ngươi là một phen mỹ ý

Thông Thiên Giáo Chủ xoay người lại, cười ôn hòa đối với Lý Trường Thọ, trên khuôn mặt anh tuấn toát ra mấy phần cảm khái

y nói:

- Hỗn Độn Chung ta thu đi trước, sau khi trở về, sẽ triệu tập chúng đệ tử thảo luận việc này, để cho bọn họ tự động lựa chọn phải chăng dùng phương pháp này, ngày hôm nay Tiệt Giáo lâm vào khốn cảnh như vậy, là do ta làm sư tôn suy nghĩ không chu toàn, đúng rồi, Hỗn Độn Chung có chịu như vậy không?

'Chung tỷ' liếc nhìn Lý Trường Thọ, trong con ngươi lưu chuyển mấy phần ánh sáng, lại đưa mắt nhìn nhóm đệ tử Tiệt Giáo Triệu Công Minh, gật gật đầu:

- Nếu như dùng biện pháp này, ta cũng sẽ không bị hao tổn, giúp các ngươi cũng không có việc gì

Triệu Công Minh cúi đầu than nhẹ, nhìn bàn tay rộng của mình

Kim Linh Thánh Mẫu ở một bên dạo bước đi tới, nhẹ nhàng kéo cánh tay y, cả hai liếc nhau, nhìn nhau không nói gì

Lý Trường Thọ vái chào một cái đối với Thông Thiên Giáo Chủ, nói:

- Đệ tử ngày hôm nay nói hơi nhiều, sư thúc cùng với sư huynh sư tỷ chớ trách

khẽ than thở một tiếng, hắn quay người trở về góc của chính mình, ngồi ở kia nhắm mắt dưỡng thần

hắn đại khái, có thể đoán được sự tình kế tiếp

chính là quan tâm quá sẽ bị loạn, hắn vốn không nên nói những lời này, kế hoạch của chính mình hiện nay chỉ cần vững bước thúc đẩy, bảo trụ Vân Tiêu cùng với hai vị muội muội cũng không phải việc khó

mặt khác, không nên can thiệp quá nhiều

trong đại điện rất nhanh liền lâm vào yên lặng, Lý Trường Thọ lên tiếng nhắc nhở Kim Bằng, Tứ Mai tướng quân bắt đầu cảm ứng tung tích của Thiên Ma Tôn Giả

đầu Tiên Thiên Thần Ma này vẫn luôn lắc lư ở bên rìa Hồng Hoang thiên địa, tựa như đang chờ Côn Bằng đáp lại

chỉ tiếc, nguyên thần Côn Bằng đã bị Lý Trường Thọ khóa kín hoàn toàn, vì đề phòng thuyền Côn Bằng xuất hiện cục diện mất khống chế, Lý Trường Thọ cũng không định để cho nguyên thần Côn Bằng có bất luận cơ hội gì thoát khỏi khống chế

Côn Bằng kỳ thật đã tương đương với hồn phi phách tán, lưu lại, cũng chỉ có xảo nghĩ diệu tưởng của Lãng tiền bối, sáng lập ra thuyền Côn Bằng

ở chỗ cách ranh giới Thiên Đạo không tính quá xa, thuyền Côn Bằng bắt đầu thay đổi phương vị

trong điện, Hỗn Độn Chung kia cũng đạt thành hoà giải tạm thời với Thông Thiên Giáo Chủ, để cho Thông Thiên Giáo Chủ mở ra cấm chế đối với nó

nó dù sao cũng là tiên thiên chí bảo, từng mở qua thiên địa, trấn qua vu yêu, đập chết qua hai vị Tổ Vu Vu tộc, đã nói không chạy tất nhiên là không chạy, pháp bảo cũng là muốn mặt mũi

chỉ là, Hỗn Độn Chung tự động bay đến gần Lý Trường Thọ, lại hiển lộ ra nữ tử ngưng tụ từ lình thể kia, chậm rãi đi ở bên cạnh Lý Trường Thọ, có chút ý bắt chuyện

Lý Trường Thọ ôn hòa cười một tiếng, tiếp tục nhìn chăm chú Thái Cực Đồ, đọc tác phẩm của Lãng tiền bối

Chương 1494: mệnh ta không do trời cũng không do ta

cứ như thế qua mấy ngày

- Ồ, ngươi đang đọc cái gì?

'Chung tỷ' nhỏ giọng hỏi:

- Tại sao ngươi không nói chuyện với bản bảo? Thế nhưng là cảm thấy bản bảo bị các ngươi chế trụ quá dễ dàng, liền không có bản lãnh gì

Lý Trường Thọ cười nói:

- Tiền bối nói đùa, bản lĩnh của ngươi như thế nào, ở nơi đây tuyệt đối sẽ không có người hoài nghi

- Vậy ngươi vì sao đều không lôi kéo làm quen với ta?

'Chung tỷ' nháy mắt mấy cái:

- Thật sự kỳ quái, ta né tránh Hồng Hoang, chính là không muốn bị người tranh tới đoạt đi, sao đến chỗ các ngươi, ta liền trông giống củ khoai lang nóng bỏng tay vậy

- Bảo vật tuy tốt, cũng phải có phúc sử dụng

Lý Trường Thọ khép lại quyển sách trong tay, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhưng lại cấp tốc bỏ đi ý nghĩ này

thời cơ chưa đến, hơn nữa lúc này cũng không thích hợp đi quá gần cùng với Hỗn Độn Chung

Lý Trường Thọ nói:

- Năng lực của tiền bối có thể bảo hộ ta chu toàn, nhưng ta cầu, đã không chỉ là tự thân chu toàn, cũng không phải là ta không muốn, mà là tình thế không cho phép, chẳng qua, tiền bối nếu yêu thích ở lại chỗ của ta, ta cũng sẽ không để cho tiền bối cảm thấy thanh lãnh, ta và ngươi không bằng tương giao làm bạn, làm tri kỷ của nhau, chỉ là, chúng ta vào lúc ở Hồng Hoang thiên địa, tận lực đừng có tương tác gì, Thiên Đạo sẽ luôn nhìn chăm chú ta và ngươi

- Làm bạn?

'Chung tỷ' nghiêng đầu, cười nói:

- Sinh linh nhà ngươi thật sự hiếm lạ, những sinh linh khác đều là hô hào mệnh ta do ta không do trời, tranh chấp với Thiên Đạo, tranh đoạt cơ duyên, làm sao đến chỗ ngươi, đối với Thiên Đạo... lại kính trọng như thế

- Đại khái là do tính tình gây nên

Lý Trường Thọ nhún nhún vai:

- Bên trong Hồng Hoang, ý nghĩ của sinh linh bình thường đều có thể bị Thiên Đạo ảnh hưởng, ngay cả quyền lực lựa chọn sinh tử cơ bản nhất đều bị tước đoạt, lại làm sao có thể tranh chấp với Thiên Đạo? Ta ngược lại là cảm thấy, mệnh ta không do trời cũng không do ta

- Như vậy do cái gì?

- Tâm dục

Lý Trường Thọ chạm đến là thôi, không nói thêm nữa, cúi đầu tiếp tục đọc sách, mặc cho 'Chung tỷ' nghiêng đầu đủ loại

...

Lại tiêu tốn nửa năm, bọn họ mới tìm được tung tích của Thiên Ma Tôn Giả

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có che giấu, xách theo Thanh Bình kiếm liền xông tới, thuần thục hung hăng chém Thiên Ma Tôn Giả một trận, trói buộc 'Linh hạch'

sau đó, Thông Thiên Giáo Chủ mang theo Hỗn Độn Chung cùng với nhóm đệ tử trở về Hồng Hoang, Lý Trường Thọ cùng với Kim Bằng ở lại, bắt đầu dọn dẹp tàn quân Vực Ngoại Thiên Ma

Hỗn Độn Chung trước khi đi, còn cố ý hỏi Lý Trường Thọ ở nơi nào tại Hồng Hoang, Lý Trường Thọ cười không đáp

nghĩ lại, Hỗn Độn Chung này nếu như thật sự đi Thiên Đình tìm chính mình, chính mình nên ứng đối ra sao?

Kỳ thật cũng không phải đại sự gì

hắn trước đây đã nói, chính mình cầm Hỗn Độn Chung, sẽ bị Thiên Đạo nghi kỵ, nhằm vào, tất nhiên là cách nói khuếch đại

Hỗn Độn Chung nếu như thật sự có thể đối kháng Thiên Đạo, như vậy Đông Hoàng Thái Nhất vì sao vẫn lạc? Yêu Đình lại vì sao bị Nhân Tộc đánh bại?

Cuối cùng chỉ là một kiện bảo vật, coi như mạnh hơn, lại thần dị hơn, ở trước mặt Đạo Tổ cũng không có chút lực lượng chống đỡ nào

đánh cờ cùng với Thiên Đạo, ở chỗ đại thế, ở chỗ quy tắc

nếu còn ôm ý nghĩ sưu tập nhiều bảo vật, liền có thể ưỡn thẳng lưng ở trước mặt Thiên Đạo, chính mình tại Hồng Hoang cũng không thể đi xa

ở một chỗ cách Hồng Hoang không xa, Lý Trường Thọ lúc này cũng là không vội

hắn lần này làm công tác bảo mật rất tốt, lại an bài Long Cát dùng biến hình thuật biến thành chính mình, lộ mặt ở trong Thái Bạch Điện một lần, Hồng Hoang cũng không có bởi vì chính mình tạm thời không có mặt mà sinh loạn

Tây Phương Giáo đã là không an ổn không được, bọn hắn cũng không muốn vào trước sát kiếp, lại hao tổn bất kỳ lực lượng nào

ngoài ra, Lý Trường Thọ dùng Thái Cực Đồ không ngừng quan sát Địa Tạng Luân Hồi Tháp, cũng không có phát hiện ra tung tích của Di Lặc vị đại sư huynh Linh Sơn này, tựa hồ đã biến mất

trong mấy chục năm gần đây, sinh linh bên trong Hồng Hoang hao tổn, chủ yếu phát sinh ở ba ngàn thế giới

theo kế hoạch phát triển mà hắn chế định, Lâm Thiên Điện đã phát triển đến một kích thước nhất định, bắt đầu tạo áp lực cho Hương Hỏa Thần Quốc bên cạnh, phá vỡ thực lực cân đối giữa Hương Hỏa Thần Quốc cùng với Tiên Minh

Tiên Minh cũng nhận được một đợt viện trợ từ Thiên Đình, âm thầm tiếp xúc với Lâm Thiên Điện, kết thành 'Minh hữu' khai triển đả kích sấm sét đối với Hương Hỏa Thần Quốc

đại quân viễn chinh mà Thiên Đình phái vào bên trong ba ngàn thế giới, cũng thay đổi tác phong chậm rãi trước đây, liên tục chiến đấu

thế lực của Tây Phương Giáo ở bên trong ba ngàn thế giới cấp tốc héo rút

Chương 1495: sát kiếp cụ tượng

cái gọi là ba ngàn Phật quốc, ở dưới sự khống chế của Lý Trường Thọ, cũng coi như là chết từ trong trứng nước

sau khi từ biệt Thông Thiên Giáo Chủ, Lý Trường Thọ lại trốn ở bên trong Hỗn Độn Hải ba năm

Lý Trường Thọ cầm bút ký của Lãng tiền bối, nghiên cứu triệt để linh hạch Tiên Thiên Thần Ma kia, cũng coi như rõ ràng hình thức tồn tại của các sinh linh "nhiều chân linh"

Vực Ngoại Thiên Ma này, kỳ thật cũng là một bộ phận phương án dự bị của kế hoạch « sự của biến mất X » của hắn

cho nên, Lý Trường Thọ cũng không có trực tiếp tiêu diệt, ngược lại là dùng bí pháp khống chế, giao cho Kim Bằng cầm trở về Thiên Đình trấn áp

trong ba năm này, Tứ Mai tướng quân vẫn luôn 'cầu nguyện' ở trên lưng Kim Bằng, thu hút tới Vực Ngoại Thiên Ma vô biên vô tận, cũng nhuộm trắng những sinh vật đen như mực này từng chút một

Lý Trường Thọ nhẹ nhõm liền thu được một nhánh đại quân 'Thiện Thiên Ma'

hắn lại tiêu tốn mấy năm, an trí những Thiện Thiên Ma tại mấy mấy chỗ 'cứ điểm' nằm ngoài phạm vi ảnh hưởng của Thiên Đạo, tận dụng triệt để 'di sản' mà Côn Bằng để lại

sau khi làm một vài sắp xếp nhỏ trong Hỗn Độn Hải, để thuyền Côn Bằng hơi chút rời xa hỗn độn, Lý Trường Thọ lúc này mới tránh về bên trong tay áo Kim Bằng, dùng Thái Cực Đồ che lấp tự thân

lần này ra ngoài, tuy nói không tính thu hoạch tràn đầy, lại cho Lý Trường Thọ cơ hội ổn thêm một tay

về phần Tiệt Giáo thương lượng như thế nào, Hỗn Độn Chung dùng hay là không dùng, hắn cũng không có cách nào can thiệp nhiều

Mai Văn Họa, Mai Mão Băng, Mai Địch Tiên, Mai Hinh Khanh được Lý Trường Thọ lưu ở thiên ngoại, các nàng một lòng nghĩ muốn giải cứu đồng tộc của chính mình, trở về Thiên Đình Hồng Hoang cũng không có chỗ an thân

Kim Bằng mang theo linh hạch Thiên Ma Tôn Giả trở về, cũng là một cái công lớn

Lý Trường Thọ tất nhiên là đã sớm chuẩn bị xong kịch bản, vào sau khi Kim Bằng trở về Thiên Đình, giảng thuật một câu chuyện xưa đấu trí đấu dũng cùng với Tiên Thiên Thần Ma

khi hình bóng Kim Bằng trở về Huyền Đô Thành, Lý Trường Thọ nhìn Đại Pháp Sư ngủ say, âm thầm lên tiếng chào đối với Khổng Tuyên, tiếp đó mang Ngao Ất thủ hộ 'trạm trung chuyển tín hiệu' ở chỗ này, trở về Hồng Hoang thiên địa

tính toán thời gian, theo như kịch bản Phong Thần gốc, Đế Tân bị diệt, Thương thay thế Chu làm tiết điểm tính toán, còn có hơn hai trăm năm

nếu lấy Đế Tân xuất sinh làm tiết điểm, cũng đã không còn đến một trăm năm mươi năm

Lý Trường Thọ ở trên đường trở về tự nhiên cũng không có nhàn rỗi, lặp đi lặp lại thẩm tra các loại kế hoạch của chính mình, cuối cùng vẫn là có chút không quá yên tâm

bởi vì hắn vô luận suy tính như thế nào, Phong Thần đại kiếp đều không có cách nào tránh khỏi Thánh Nhân chi chiến

đó không phải là cục diện hắn có thể khống chế

hơn nữa, Đế Tân dù ngu ngốc đến đâu, ở bên trong 'không khí văn hóa' kính thiên địa, kính tiên tổ tại thế tục Nam Châu lúc này, làm sao có thể làm chuyện như vậy đối với tượng ngọc của Nữ Oa nương nương?

Nếu như không phải kiếp vận thượng đầu, tất nhiên là có người âm thầm gây sự còn có, một tiễn do Chấn Thiên cung của Na Tra bắn ra, rất có kỳ quặc

mà Linh Châu Tử vì sao đầu thai chuyển thế, chính mình lúc này cũng không có cách nào khẳng định

'Tám thành, Phong Thần đại kiếp chính mình chọn độ khó Địa ngục, vừa mở trận liền muốn đọ sức với Thánh Nhân. '

Lý Trường Thọ âm thầm vuốt vuốt lông mày

việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể vượt khó tiến lên

Phong Thần sát kiếp, hắn đã sớm không chỉ vẻn vẹn là thụ động tiếp nhận, đơn thuần vớt người, còn muốn mượn đại kiếp nạn như vậy, nắm giữ càng nhiều 'vốn liếng' toàn thân trở ra

【 Thiên Đạo sẽ ở dưới dạng tình huống gì, không có cách nào ra tay đối với chính mình? 】

Lý Trường Thọ vào sau khi sư phụ của chính mình xảy ra chuyện, vẫn đang suy nghĩ vấn đề này

ở xa xa, Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu đã ở ngay trước mắt

hoặc là tâm linh phúc chí, hoặc là ý tưởng đột phát, Lý Trường Thọ thi triển bí pháp vọng khí, từ xa nhìn phiến thiên địa huyền diệu thần kỳ này

sắc mặt hắn biến đổi, tiểu nhân ở bên trong tay áo Kim Bằng bỗng nhiên đứng dậy, đáy lòng hiện ra hình ảnh như vậy

một thanh cự kiếm màu đỏ như máu lơ lửng phía trên Ngũ Bộ Châu, chuôi kiếm bị hắc khí quấn lấy, trên thân kiếm hiện ra dị tượng sinh linh gào thét, đang treo trên không trung Ngũ Bộ Châu...

sát kiếp cụ tượng, Nhân Tộc chi oán!

…

- Trường Canh, lần này thu hoạch như thế nào?

Tại Thái Bạch Cung, bản thể Lý Trường Thọ chân trước vừa mới trở về Tiểu Quỳnh Phong, Ngọc Đế hóa thân chân sau liền đến, quả thực làm cho Lý Trường Thọ không thể không suy nghĩ nhiều

hắn chính là cố ý để Kim Bằng rớt lại phía sau nửa canh giờ, chính mình âm thầm trở về trước

Chương 1496: trìu mến

Ngọc Đế bệ hạ đây là đại biểu Thiên Đạo tới cảnh cáo chính mình —— tiểu tử, nhất cử nhất động của ngươi đều bị giám sát?

Lý Trường Thọ nhìn Thuyên Động Nguyên Soái trước mặt, vẫn còn đang suy tư có nên thăm dò vài câu hay không, Thuyên Động lại hỏi:

- Thông Thiên sư huynh đã tìm được Hỗn Độn Chung rồi sao?

Lý Trường Thọ âm thầm nhẹ nhàng thở ra trong đáy lòng, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đại khái một phần ba

- Tìm được rồi, nhưng Hỗn Độn Chung liều chết không theo, cũng biết bên trong giáo vận Tiệt Giáo có quá nhiều nghiệp chướng, khó có thể trấn áp, còn đang căng thẳng với Thông Thiên sư thúc

dưới đáy lòng lại là âm thầm xin lỗi, không có cách nào bẩm báo tình hình thực tế việc này

cũng may kết quả sẽ không có gì khác biệt

Thuyên Động hỏi chuyện lý thú của Lý Trường Thọ tại Hỗn Độn Hải, Lý Trường Thọ nói khi bản thân trở về, dùng bí pháp vọng khí thấy được sát kiếp kiếm lơ lửng bên trên Ngũ Bộ Châu

- Đại kiếp vận chuyển, đã là đến thời khắc sắp bộc phát

Thuyên Động cười vỗ vỗ đầu vai Lý Trường Thọ:

- Đằng sau liền phải xem Trường Canh ngươi, ta biết áp lực của ngươi khá lớn, vẻn vẹn chỉ là cân đối giữa Đạo Môn Tam Giáo, liền khiến ngươi phí hết tâm tư, còn phải đề phòng Tây Phương Giáo tính kế, tìm kiếm tuyển chọn chính thần cho Thiên Đình, ài, mỗi lần nghĩ đến, ta phóng hết thảy áp lực ở trên người ngươi, trongđáy lòng cũng có chút áy náy

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu

Ngọc Đế bệ hạ rõ ràng đã suy nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều

- Bệ hạ không cần phải lo lắng, tiểu thần đương nhiên sẽ không để Thiên Đình thất vọng

Lý Trường Thọ nói:

- Phong Thần bảng ở Thiên Đình, như vậy Phong Thần Kim Trụ cũng ở Thiên Đình, tất cả quyền chủ động kỳ thật ở trong tay chúng ta. Trong Tam Giáo Đạo Môn, tiểu thần... cũng có một chút bạn bè, chỉ chẳng qua khả năng đám bọn hắn nhập kiếp cũng không tính quá lớn, đều là thân truyền Thánh Nhân, làm sao dễ dàng lên bảng như vậy

Thuyên Động cười không nói, bình tĩnh đổi chủ đề, cùng với cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ đi vào góc chuyên môn đại điện

nướng, ngồi xổm, nói chuyện phiếm đại thế

ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong, bản thể Lý Trường Thọ tránh về mật thất dưới lòng đất, đột kích kiểm tra một chút Linh Nga

thiếu nữ đầu bánh bao đang ôm gối ôm sư huynh nằm ngáy o o nào đó, hoàn toàn không biết chính mình vì sao lại bị người đắp lên chăn mỏng...

Rõ ràng tiên nhân cũng sẽ không cảm lạnh

Lý Trường Thọ nhìn sư muội ngủ say ở trên giường, khuôn mặt đẹp không chút tỳ vết nào kia, vào giờ phút này đúng là nhu thuận đáng yêu như vậy, thế là dưới đáy lòng nổi lên trìu mến nồng đậm, lấy ra một mặt phiến đá, khắc lên một hàng chữ lớn, dùng tiên lực bao trùm phiến đá lơ lửng ở trước mặt nàng

chỉ cần kiểm tra được nàng mở hai mắt ra, phiến đá liền sẽ lấp lóe sáng ngời, để nàng nhìn thấy một hàng chữ lớn viết phía trên:

Ổn Tự Kinh lại chép ba vạn sáu ngàn lần!

Sau đó phiến đá này sẽ nhẹ nhàng gõ đầu nàng một cái, trợ giúp nàng cấp tốc thanh tỉnh quan tâm đối với Tiểu sư muội, tất nhiên là không thể hời hợt

kỳ thật suy nghĩ kỹ một chút, nhiều năm như vậy chính mình vẫn luôn bôn tẩu ở bên ngoài, Linh Nga ở Thiên Đình giống như con tin Thiên Đạo, trong đáy lòng đúng là có mấy phần áy náy

Kim Tiên kiếp của Linh Nga, nếu như Đạo Tổ lão gia không cho mở một chút cửa sau, vậy... cũng hơi quá phận

lúc này trong Lăng Tiêu bảo điện, Kim Bằng đang chạm một gối dưới đất, hiến linh hạch Thiên Ma Tôn Giả cho Ngọc Đế, giảng thuật tiểu cố sự chính mình cùng với Tứ Mai tướng quân tại Hỗn Độn Hải

Ngọc Đế bệ hạ tất nhiên là khen thưởng Kim Bằng một phen, tự mình hạ lệnh, phong cấm linh hạch Thiên Ma Tôn Giả, trấn áp ở dưới Luân Hồi Tháp U Minh Giới

đây cũng có thể coi là chính thức đặt ra tiền lệ, sau này mỗi khi Thiên Đình cần trấn áp yêu ma, lập tức sẽ cân nhắc đến Luân Hồi Tháp

【 U Minh Giới luân hồi dự khuyết Luân Hồi Tháp, Ngọc Đế chứng nhận, Thái Bạch tín nhiệm, thực sự là lựa chọn hàng đầu để trấn áp yêu ma! Thiên Đình • Địa phủ tuyên. 】

Đôi chủ tớ nào đó: "..."

theo linh hạch Thiên Ma Tôn Giả bị trấn áp phong cấm, việc này cũng coi như tạm thời có một kết thúc

phía Tiệt Giáo cũng không có tin tức gì truyền tới, sự tình Hỗn Độn Chung trở về thiên địa, hẳn là bị Thông Thiên Giáo Chủ dốc hết sức che lại

tìm một cơ hội, Lý Trường Thọ trở về Thái Thanh Quan trả Thái Cực Đồ, Càn Khôn Xích cùng với Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tháp gia đã thành pháp bảo không thể thiếu của hắn

mặc dù biết những việc này không thể gạt được lão sư của chính mình, Lý Trường Thọ vẫn là bẩm báo kỹ càng một lần tình hình bên trong Hỗn Độn Hải

Thái Thanh Thánh Nhân đối với chuyện này cũng không có bày tỏ bất kỳ quan điểm nào

Chương 1497: nhiệm vụ nhỏ

phải nói là, Thái Thanh Thánh Nhân rất ít khi bày tỏ quan điểm của mình về chuyện thế gian, xem ra so với những đại sự Tam Giới này, vị lão đạo khô gầy này, càng để ý đến hôn sự [riêng phần mình] của Đại đồ đệ cùng với Tiểu đồ đệ hơn

thế là, đôi thầy trò này tiến hành nói chuyện phiếm thân thiết dài đến hai năm, bên trong hơn ba mươi câu nói, mười tám câu là hỏi Đại Pháp Sư cùng với Khổng Tuyên

ở trong miệng lão sư, Lý Trường Thọ lần này đạt được một tin tức mấu chốt—— Đại Pháp Sư vì sao thích ngủ

thật ra là có quan hệ đến những sai lầm mà Đại Pháp Sư mắc phải trong quá trình tu luyện của mình, lúc ấy Đại Pháp Sư cũng không phải là tẩu hỏa nhập ma, thậm chí còn đi con đường tu luyện hoàn toàn trái ngược với 'Tẩu hỏa nhập ma'

trọng điểm của con đường này, là từ bỏ tự thân, tương dung với đạo

Thái Thanh kịp thời ra tay, cứu Đại Pháp Sư vốn nên hóa đạo trở về, mà từ đó về sau, Đại Pháp Sư có thể xưng đệ nhất đạo cảnh dưới Thánh Nhân, lại thường xuyên sẽ tinh lực không đủ, yêu thích rong chơi với đại đạo trong giấc mộng

nói một cách khác, Đại Pháp Sư đối với hết thảy chuyện ngoài đạo, đều là không hứng thú lắm

Thái Thanh Thánh Nhân tại sao lại nói chuyện này?

Tất nhiên là vào trước khi Phong Thần sát kiếp chính thức rơi xuống, cho Lý Trường Thọ một nhiệm vụ nhỏ —— giúp Đại Pháp Sư tìm về 【 hào hứng 】

Lão sư hạ lệnh, Lý Trường Thọ tất nhiên là không dám chối từ, cũng liền ghi tạc việc này trong lòng

Cố Nguyên Dược đại sư phó Độ Tiên Môn... phi!

Đại sư cảm tình Nhân Giáo, lại sắp bắt đầu đánh hạ đề tài 'Thuyền mới'

Lý Trường Thọ rời Thái Thanh Quan, lại chạy tới bên trong Đậu Suất Cung, tìm Tiểu Kim Tiểu Ngân đòi một chút linh dược trân quý, liền một đầu đâm trở về Tiểu Quỳnh Phong đan phòng bên trong

lần này, hắn muốn làm một vố lớn!

Không chỉ là luyện chế ra đan dược có thể ảnh hưởng đến thất tình lục dục của đại năng cao thủ, còn phải vì Phong Thần sát kiếp gia tăng một nhóm đan dược dự trữ, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào

lúc này không giống ngày xưa, bảo tài linh dược Lý Trường Thọ cần đã là không cần dùng linh thạch của bản thân nữa

gần có thể đi tìm quản gia Thiên Cung Đông Mộc Công, tùy ý cầm lấy ở trong bảo khố Thiên Đình

xa thì có thể trực tiếp hạ lệnh, vận dụng Thiên Binh Thiên Tướng, nhóm thế lực Tiên Minh, Lâm Thiên Điện, Long Cung, Địa phủ, cấp tốc tìm kiếm một ít dược thảo hiếm thấy cho chính mình

đương nhiên, Lý Trường Thọ phần lớn là dùng cái trước, tự thân hắn cũng rất chú ý vấn đề 'loạn dùng quyền khí'

nhiều lắm thì để Bạch Trạch, Kim Bằng làm chân chạy, giúp chính mình kiếm chút dược thảo trở về

nói đến luyện đan, liền không thể không nhắc tới hiệu quả đặc biệt của đại đạo cân đối của Lý Trường Thọ đối với cân đối dược tính đan dược

quá trình luyện đan, chính là một loại quá trình cân đối dược thảo và nguyên vật liệu đạt tới dược tính nào đó

tạo nghệ đan đạo của Lý Trường Thọ vốn cũng không thấp, lại có song trọng hack cảm ngộ luyện đan của lão quân cùng với đại đạo cân đối, mặc dù lúc này trở ngại đạo cảnh tự thân, không có cách nào luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan, nhưng Bát Chuyển Linh

Đan đã là có thể sản xuất hàng loạt

lần đại luyện đan này, kéo dài ròng rã ba mươi ba năm

luyện chế một bộ đan dược cho Đại Pháp Sư, đã đại công cáo thành

tiếp theo, chính là vấn đề dùng như thế nào

Lý Trường Thọ gọi Ngao Ất tới, đem mấy đám đan dược phân biệt mang đến Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung, Tam Tiên Đảo, Nga Mi Sơn La Phù Động, Càn Nguyên Sơn, Ngọc Tuyền Sơn

đợi Ngao Ất trở về, nói về phản ứng của các nhà, Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nói một câu:

- Ngao Ất, lần này đi theo ra ngoài một chút

Ngao Ất sững sờ, lập tức đáo lời:

- Được, chúng ta đi đâu?

- An Thủy Thành

Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, cỗ Đạo Nhân Giấy này hóa thành bộ dáng người giấy, bản thể đến từ sau điện, một thân trường bào xanh lam, buộc tóc mây bay, y hệt năm đó

nửa ngày sau, ở bên ngoài thành An Thủy Thành, bên trên một chỗ phong cảnh tươi đẹp dốc thoải

nhìn ra biển, biển ánh mây trắng, chỉ là một ít hơi nước bốc lên ngưng tụ thành mây trắng bình thường, đều có thể có rất nhiều biến hóa, làm cho trong đầu người ta không ngớt cảm nghĩ

nhìn vào thành, thành phố phồn hoa năm nào cũng vậy, niềm vui nỗi buồn của phàm nhân dường như không đáng kể, dường như là một nét chấm phá trong đại thế phù hoa này

Ngao Ất có chút dự cảm, chính mình bị Giáo chủ ca ca gọi tới, lại tới nơi tổ ưhucs Hải Thần đại điển Hải Thần Giáo bọn họ gặp nhau năm đó, tuyệt đối là có đại sự quả nhiên, Lý Trường Thọ chắp tay đi một hồi, ôn hoà nói:

- Ngao Ất, Long tộc bây giờ có an ổn hay không?

Ngao Ất cười nói:

- Nhờ phúc của Giáo chủ ca ca, Long tộc bây giờ đã an ổn

Chương 1498

Lý Trường Thọ quay đầu đánh giá Ngao Ất ngày hôm nay, sau khi vượt qua Kim Tiên kiếp, khúc mắc liên quan tới【lão đạo mặt lạnh】kia của Ngao Ất đã là cởi bỏ, lúc hoá thành hình người đã là thân hình thon dài như thanh niên bình thường

- Trước kia ngươi không lớn, gọi Giáo chủ ca ca rất dễ nghe, hiện tại lại là lạ như thế nào

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đừng có thêm chữ Giáo chủ, cũng đừng có gọi ca ca, ngươi trực tiếp gọi ta một tiếng huynh trưởng, ta xưng ngươi một tiếng tục danh là được

- Ừm, huynh trưởng

Ngao Ất gãi gãi đầu, cười hắc hắc nói:

- Đều nghe huynh trưởng

- Ngươi vừa mới nói, Long tộc an ổn

Lý Trường Thọ nói:

- Nhưng Ngao Ất, Long tộc là an ổn, thiên địa lại bởi vì Long tộc an ổn, mà có chút bất ổn

Ngao Ất trầm ngâm một chút, hỏi:

- Huynh trưởng là nói, những gì đã xảy ra tại Long tộc những năm gần đây?

- Ừm

Lý Trường Thọ thở dài:

- Ta trước đây mặc dù nghĩ đến sẽ có phản phệ như vậy, Long tộc sau khi an ổn lâu dài, một ít bệnh cũ chưa thể bỏ sẽ lại tái phát, nhưng không nghĩ tới, sự tình sẽ nghiêm trọng đến trình độ như vậy, cho ngươi…

Một khối ngọc phù rơi vào trong tay Ngao Ất, Ngao Ất chau mày, nhìn chăm chú vào nội dung bên trong ngọc phù

từng câu, từng dòng, đều là những tội lớn nhỏ mà Tứ Hải Long tộc, Long tộc chấp chưởng một phương thủy sự tại Nam Châu phạm phải trong gần trăm năm này

chủ yếu là đùa giỡn nữ tử, nam tử Nhân Tộc, xem Nhân Tộc như hải tộc, càng có sự tình cưỡng đoạt lại vứt bỏ

trước đây Thiên Đình đã vì những chuyện này mà trừng phạt một nhóm Long tộc, nhưng rõ ràng, cường độ không đủ, Long tộc cũng không có nhớ lâu

hoặc là cố ý làm trầm trọng thêm, âm thầm phân cao thấp với Thiên Đình

Lý Trường Thọ thở dài, chậm rãi nói:

- Tự ngạo, tự mãn, cảm thấy chính mình là Long tộc liền vượt trội hơn những sinh linh khác, đem bộ khống chế hải tộc kia lên trên mặt đất, cho rằng không giết người, không ăn thịt người, liền sẽ không có sai lầm gì, ta cũng đều không cần đi các nơi Long tộc thám thính, cũng có thể biết được đại khái, bây giờ hướng gió trong Long tộc là như thế noà

- Có phải hay không có Long sẽ nói, Thiên Đình này đều là dựa vào Long tộc chống lên, Thái Bạch Kim Tinh ta nếu như không có Long tộc tương trợ năm đó, làm sao có thể khởi thế? Nhưng Ngao Ất, Long tộc cùng với ta, xem như hỗ trợ cùng có lợi, theo như nhu cầu, Long tộc giúp ta rất nhiều, ta cũng đã hoàn trả mấy lần, đối với Long tộc, ta tự nhận cũng không mắc nợ

Ngao Ất lộ vẻ hổ thẹn, cúi đầu nói:

- Những gì Huynh trưởng cho Long tộc chúng ta, hơn xa so với chúng ta có thể trả cho huynh trưởng, nếu như không có huynh trưởng, Long tộc đã sớm giống như những Thượng Cổ đại yêu, Hồng Mông hung thú đó, bị Tây Phương Giáo Thánh Nhân cưỡng chế, sau đó táng thân ở dưới thiên phạt, huynh trưởng đối với

Long tộc chúng ta... đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ

- Thiên Đình muốn tạo dựng trật tự, không cần đặc quyền áp đảo phía trên thiên quy, Long tộc Viễn Cổ nghiệp chướng chưa tán, bây giờ không chấm dứt tập tục mục nát, tập tục xa hoa lãng phí, tư dục bành trướng, là sẽ thôn phệ hết tộc vận cuối cùng của nhất tộc các ngươi!

Lý Trường Thọ định tiếng nói:

- Nếu Long tộc không chịu làm gì, như vậy lưỡi đao treo cao trên trảm long đài, sẽ là phải chém xuống!

Sắc mặt của Ngao Ất có chút tái nhợt, ngậm miệng không nói một lời, cơ hồ bóp nát ngọc phù trong tay

y đột nhiên quỳ hai đầu gối xuống đất, mang theo một chút giọng nghẹn ngào:

- Huynh trưởng, là ta vô dụng! Ta vốn tưởng rằng chính mình chỉ cần làm gương tốt, tập tục của Long tộc liền có thể thay đổi, ta vốn cho rằng bọn họ bị Thiên Đạo ước thúc, liền có thể buông xuống mộng cũ năm xưa... nhưng, nhưng ta bây giờ đã không biết nên làm thế nào mới tốt!

Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, chắp hai tay sau lưng, nhìn những đám mây phiêu diêu theo gió trên mặt biển, đặt khối ngọc phù thứ hai ở trước mặt Ngao Ất

- Đem vật này tự tay giao cho phụ thân ngươi, để phụ thân ngươi chuẩn bị chảy máu cho lần nhập kiếp này, trong này, đã là cơ hội duy nhất Long tộc mà ta thấy được, thay đổi, nếu như không có chảy máu, làm sao có thể khắc sâu trong lòng?

Ngao Ất nắm chặt ngọc phù, ngẩng đầu nhìn lên, lại chỉ là thấy bóng lưng dần dần tiêu tán của Lý Trường Thọ...

y cúi đầu thất thần một lát, cũng không dám nhìn nội dung bên trong khối ngọc phù thứ hai, trực tiếp hóa thành long thân, chui vào trong sương mù mênh mông vô ngần, cứ thế biến mất không thấy bên bờ, thân ảnh của Lý Trường Thọ một lần nữa ngưng tụ thành, khẽ lắc đầu

lại giúp Long tộc một lần cuối cùng, là tầng thứ nhất

củng cố thần quyền Thiên Đình, làm cho Long tộc không có cách nào hình thành uy hiếp đối với Thiên Đình, là tầng thứ hai cùng với tầng thứ ba

Chương 1499: nói chính sự

chủ động khống chế biến số Long tộc mang đến, xóa đi bộ phận biến số này, hết thảy đều nằm trong khống chế của chính mình, là tầng thứ tư tương đối trọng yếu

về phần tầng thứ năm...

Kịch bản Phong Thần • thiên Na Tra, lúc này đã ở trên đường an bài

...

Bản thể hiếm khi tới Nam Châu một chuyến, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không chỉ làm chuyện này

Đạo Nhân Giấy giấu ở Đông Hải nhìn thấy Ngao Ất vội vàng trở về Long Cung, Lý Trường Thọ lúc này mới yên lòng chạy tới cảnh nội Thương quốc, tìm kiếm trái phải, phát hiện ra một người hóa thành bộ dáng bé gái, nhảy nhót ăn mứt quả trên đường...

Chuyển thế thân của thất tình hóa thân Đại Đức Hậu Thổ • Tiểu Nhạc

Lý Trường Thọ dạo bước đi đến, tự nhiên hòa vào khung cảnh đường phố

tiểu Nhạc ngẩng đầu phát hiện ra thân ảnh Lý Trường Thọ, lập tức khẽ run rẩy, vô thức cầm bánh kẹo trong tay giấu ở sau lưng, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ:

- Sao ngươi lại tới đây? Hừ hừ, khẳng định lại là vô sự không đến cửa!

Lý Trường Thọ híp mắt cười khẽ, dùng tay làm dấu mời

mặc dù lúc này Tiểu Nhạc đáng yêu quá phận, mà Lý Trường Thọ cũng không có ẩn tàng thân hình, cử chỉ này tại phàm tục có chút quái dị, nhưng những người phàm tục chung quanh kia, lại đều giống như không thấy Lý Trường Thọ vậy loại tình hình này, vào lúc Ngọc Đế, Mộc Công hạ phàm tản bộ, lần đầu gặp mặt Lý Trường Thọ, đã từng xuất hiện ở trên người Ngọc Đế, làm cho Lý Trường Thọ ghen tị rất lâu

nhưng mà, đây cũng không phải là thần thông, mà là đạo cảnh

- Lần này đúng là có việc muốn hỏi, chúng ta chuyển sang nơi khác nói

- Biết ngay

tiểu Nhạc làm mặt quỷ, quay người nhảy nhảy nhót đi về phía chỗ ở trong thành

một lát sau, trong một tiểu viện được bao quanh bởi trúc, thất tình khôi phục thân hình thiếu nữ, đổi một thân trang phục vừa vặn dạo bước mà tới

bởi vì Tiểu Ai quen thuộc nhất với Lý Trường Thọ, lúc này nghênh đón Lý Trường Thọ tất nhiên là Tiểu Ai

đây ngược lại cũng không cần phân biệt, Tiểu Ai chỉ là than khẽ, Lý Trường Thọ chính là chóp mũi chua chua...

- Đại quyền thần, thấy ngài một lần làm thật sự không dễ dàng

Lý Trường Thọ híp mắt cười khẽ, nói:

- Phong Thần đại kiếp sắp đến, quả thực không thể phân thân, để ngươi đi Thiên Đình ngươi cũng không muốn đi

tiểu Ai miễn cưỡng cười cười, cười so với khóc còn... khó coi hơn một tí xíu

nàng thở dài:

- Cách Thiên Đạo quá gần, luôn cảm thấy bị trói buộc, vốn dĩ chúng ta đã là liên lụy vướng víu bản thể, còn muốn đi đến Thiên Đình bị Thiên Đạo trói buộc, làm sâu sắc ảnh hưởng của Thiên Đạo đối với bản thể... bản thể quá thảm rồi

- Như vậy, chúng ta nói chính sự, nói chính sự thừa dịp Tiểu Ai còn có thể khống chế bi thương của chính mình, Lý Trường Thọ liền vội vàng nói rõ ý đồ đến

lần này, tự là muốn mời thất tình hóa thân đi làm một chút tâm thái cho Đại Pháp Sư, giúp Đại Pháp Sư khôi phục một chút 【 hào hứng 】

bởi vì xuất thủ chủ yếu lần này, là Tiểu Ái cùng với Đại Dục tỷ, Tiểu Ai cũng là không làm chủ được, Lý Trường Thọ chỉ có thể phân biệt nói chuyện một lần với thất tình hóa thân, hứa hẹn cho ra bảy phần chỗ tốt

đương nhiên, hắn cũng chỉ là chuẩn bị chỗ tốt ban đầu, chia làm bảy phần

- Đại Pháp Sư chính là Đại sư huynh Đạo Môn, đạo cảnh vô cùng cao thâm, chuyện này, ta cũng không dám bảo đảm

- Đây là hiển nhiên, hết thảy đều là thử nghiệm

Lý Trường Thọ cười nói:

- Mưu sự tại ta, thành sự tại thiên, chẳng qua... Dục tiền bối, ngài có thể đi xuống trước hay không, vãn bối còn chưa tới tình trạng đối mặt với tiền bối thật mà lòng vẫn không loạn

- Ừm ~ -

Thất tình chi dục híp mắt cười khẽ, nhưng cũng không dây dưa, ngón tay xẹt qua cái cằm Lý Trường Thọ, bình tĩnh đứng dậy

vòng cỏ thất tình trên đỉnh đầu có chút chuyển động, đổi thành Tiểu Ai hiện thân

luống cuống sửa lại cổ áo vừa mới bị thất tình chi dục kéo ra, khuôn mặt Tiểu Ai đỏ rực, ấp úng một hồi, cuối cùng yếu ớt thở dài

- Khinh bạc người khác cũng không thể kiểm soát được, ta thật sự là quá thảm rồi

Lý Trường Thọ thấy thế không khỏi nhíu mày bảy cái nhân cách thất tình, đã bắt đầu dần dần thoát khỏi 'Nhãn hiệu' nhân cách đơn nhất, đó là chuyện tốt

ừm, không phải nói đoạn vừa rồi, tránh cho bị người khác hiểu lầm

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền bắt đầu an bài đi

tiểu Ai nói:

- Đi Huyền Đô Thành sao?

- Không, ngay tại thế tục

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, đã là đã tính trước kỹ càng, nắm chắc 95%

mà thôi, lại ổn một tay

vẫn là trước tiên làm công tác tư tưởng cho Khổng Tuyên đại tỷ, chỉ cần nàng đầy đủ chủ động, chính mình ở bên cạnh tạo nên thiên thời địa lợi, cũng không tin người này không động tâm!

ba tháng sau, tại đầu tường Huyền Đô Thành

Chương 1500: trêu ghẹo

Đại Pháp Sư đột nhiên tỉnh lại từ trong lúc ngủ mơ, quanh người có một tia Thái Thanh đạo vận chậm rãi tiêu tán

y đứng dậy, lông mày hơi nhíu, tựa như đang suy tư điều gì

- Sao vậy?

Bên ngoài ba thước, Khổng Tuyên thả ra thư quyển trong tay, ôn nhu hỏi

- Lão sư vừa mới dùng đạo vận truyền tin, ngưng tụ thành hai chữ to, Nam Châu

Đại Pháp Sư đứng dậy, vội nói:

- E là Nhân Hoàng Nhân Tộc bên kia xảy ra chút vấn đề, bằng không làm sao đến mức kinh động lão sư? Sư đệ hiện tại hẳn là dang vội vàng bố trí sự tình Phong Thần đại kiếp, cho nên lão sư mới bảo ta đi một chuyến

- Ta đi với ngươi

- Ừm...

Đại Pháp Sư rõ ràng có chút chần chờ

Khổng Tuyên thở dài:

- Thiên Ma Tôn Giả cũng đều đã bị tóm, còn có thể có Thiên Ma gì xâm phạm?

- Vậy được rồi

Đại Pháp Sư mỉm cười đáp ứng, nhìn Khổng Tuyên có chút muốn nói lại thôi, nhưng cũng chỉ là mỉm cười một chút

y cũng không ngốc, Khổng Tuyên vì y bỏ qua tiên thiên bảo thể, lại ở chỗ này nhìn y ngủ nhiều năm như vậy, dùng phương pháp loại trừ mà Tiểu sư đệ ưa thích dùng nhất liền có thể đạt được một cái kết luận đơn giản

Khổng Tuyên đối với chính mình, tuyệt đối không phải tình huynh đệ!

Nhưng

Đại Pháp Sư nhìn... đạo hữu khuynh quốc khuynh thành, chim sa cá lặn, lại có một phần thanh tao đặc biệt, ngôn hành cử chỉ lại có uy thế của đại đương gia Phượng tộc

trong lúc nhất thời, đạo tâm cũng có chút mờ mịt

phần rung động lạ lẫm bắt đầu sinh ra ở sâu trong đạo tâm kia, càng thêm rõ ràng

Đại Pháp Sư thầm than, thừa dịp lần này trở về, chính mình cũng nhân tiện đi tìm Trường Thọ tham mưu một chút, phần rung động này đến cùng là nên đánh rụng, hay là tùy ý để cho nó chậm rãi tăng trưởng

nếu như chính mình lựa chọn cái sau, chỉ sợ qua vạn năm nữa, chính mình liền sẽ thật sự động tâm, không giữ được nữa

Đại Pháp Sư vô cùng lo lắng về điều này

lập tức, Đại Pháp Sư cùng với Khổng Tuyên thu thập giường êm, bồ đoàn, chỗ ngồi ở đầu tường, mở ra đại trận hợp lại nơi đây, dặn dò binh sĩ bảo vệ tốt cửa ải

chờ Đại Pháp Sư dàn xếp thỏa đáng, vừa mới chuẩn bị xuyên qua vòng xoáy, càn khôn lại có chút gợn sóng, hai làn khói trắng đen mở ra một cánh cửa

lại là Thái Cực Đồ tự mình đến tiếp

- Tình thế đã nghiêm trọng đến trình độ như vậy?

Đại Pháp Sư khẽ cau mày, bên trong tiếng lẩm bẩm lập tức về phía trước

Khổng Tuyên lại là khẽ giật khóe miệng, bình tĩnh đi theo phía sau, cùng với Đại Pháp Sư hóa thành hai đạo lưu quang, bay vào cánh cửa càn khôn mà Thái Cực Đồ mở đường

bọn họ vào lúc hiện thân một lần nữa, đã ở bên ngoài Ngũ Bộ Châu

không có chậm trễ, Đại Pháp Sư cùng với Khổng Tuyên bay qua chân trời góc biển, thân hình cấp tốc lướt nhanh ở chân trời, đuổi đến Nam Thiệm Bộ Châu, thẳng đến quốc đô Thương quốc

nhưng mà, Đại Pháp Sư khuếch trương triển khai tiên thức...

Không có việc gì?

Không giống với tình hình tiên môn đấu đá, tiên huyết chảy ngang tại Trung Thần Châu lúc này, Nam Châu vô cùng bình thản, Thương quốc đang lẳng lặng vận chuyển, việc nhỏ của phàm nhân khắp nơi đều không đáng kể

- Chuyện này?

Đại Pháp Sư hơi có chút xoắn xuýt, vừa định đi Nam Châu các nơi điều tra, cho rằng chính mình đã hiểu lầm ý của lão sư...

- Hở? Sư huynh ngươi làm sao lại trở lại? Hẳn là đã đạt được tin tức?

Tiếng kêu mang theo ngạc nhiên truyền đến, lại là Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ tại quốc đô Thương quốc hiện thân, cúi đầu đối với Đại Pháp Sư ở xa xa

không đợi Đại Pháp Sư cùng với Khổng Tuyên hạ xuống, Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ đã thi triển phong độn bay đến phụ cận, sau khi đến lại là vái chào một cái

cái vái chào lúc này, thể hiện đầy đủ sự chột dạ của Lý Trường Thọ, cùng với một chút áy náy trong đáy lòng lúc này

hết thảy đều là lão sư mệnh lệnh mà thôi

- Sư huynh, Khổng Tuyên đạo hữu!

Theo kế hoạch, Lý Trường Thọ chủ động trêu ghẹo:

- Nhiều năm không thấy, hai vị không ngờ như keo như sơn, không tệ không tệ, thật đáng mừng

Đại Pháp Sư cau mày nói:

- Trường… Canh đừng có nói lung tung, Khổng Tuyên đạo hữu cùng với vi huynh, cũng không như keo như sơn cái gì

y vốn là muốn gọi Trường Thọ, lại nghĩ tới thói quen của Lý Trường Thọ, lâm thời đổi giọng dùng xưng hô Trường Canh

Lý Trường Thọ ra vẻ kinh ngạc nhìn Khổng Tuyên, lại nhìn Đại Pháp Sư, biểu tình hơi có chút xấu hổ, lại ở bên trong xấu hổ mang theo một chút áy náy

Khổng Tuyên nào đó đã đạt được tin tức trước đó, lúc này yếu ớt thở dài, cả người đều có chút thất lạc

Đại Pháp Sư ra vẻ không thấy, bình tĩnh đổi chủ đề:

- Trường Canh, ngươi vừa mới nói đạt được tin tức, là tin tức gì?

- Chuyện này...

Lý Trường Thọ cười khẽ, nói:

- Sư huynh không bằng đi đến An Thủy Thành một chuyến, đi liền biết, ta sẽ dùng bản thể chạy tới

Chương 1501: Ngâm tắm

Đại Pháp Sư thoáng có chút không rõ, đứng ở trên không Thương quốc nhìn hướng phía nam, thoáng cái nhìn qua mười mấy vạn dặm, biểu tình lập tức có chút cổ quái

- Trường Canh ngươi an bài?

- Sư huynh cảm thấy thế nào?

- Có hoa không quả, hao người tốn của, cũng không có nửa phần cần thiết

Đại Pháp Sư lắc đầu, chắp hai tay sau lưng:

- Thôi được, lão sư đã bảo ta trở về, hẳn là muốn cho ta đi hiển thánh trước mặt phàm nhân, vi huynh đi qua bên kia trước chờ ngươi là được

- Bần đạo liền không đi qua

Khổng Tuyên theo ý thất lạc vừa rồi, tựa như đang giận vậy, nàng nói:

- Bần đạo sẽ đi Thương quốc một chút, quốc vận Thương quốc cùng với khí số Phượng tộc chúng ta tương liên, tự nhiên không thể chủ quan

- Mời Đạo hữu

Đại Pháp Sư mỉm cười vái chào một cái

Khổng Tuyên hạ thấp người hành lễ, trực tiếp che giấu thân ảnh, quay đầu đi về hướng một góc quốc đô Thương quốc

tùy theo, Đại Pháp Sư tạm cáo biệt với Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, cưỡi mây đi về hướng bờ biển Nam Hải, bay không tính quá nhanh, khóe miệng mang theo một chút ý cười

rốt cuộc, có thể tạm thời tách ra một hồi với Khổng Tuyên đạo hữu...

vẫn còn có một chút thất lạc cùng với lo lắng, xem ra nàng sẽ không phải thật sự tức giận

đợi Đại Pháp Sư đi tới An Thủy Thành, Lý Trường Thọ cũng là 'vừa vặn' đến, sau khi làm lễ với Đại Pháp Sư, dẫn Đại Pháp Sư đi đến góc tây nam An Thủy Thành

nơi đó, một số phàm nhân đang tụ tập trước một toà đại miếu mới; mấy chục vị thần sứ Hải Thần Giáo gõ cái mõ, hát vở kịch

những gì họ nói là, tiên hiền Nhân Tộc Huyền Đô Đại Pháp Sư anh dũng vô địch

hát chính là, đệ tử Thái Thanh Đại bảo hộ hỏa chủng Nhân Tộc không tắt trong bóng tối

Đại Pháp Sư cùng với Lý Trường Thọ ẩn thân ở bên cạnh một hồi, mặc dù những chuyện này đều là Đại Pháp Sư làm năm đó, nhưng kỳ thật...

Có chút xấu hổ

- Trường Thọ, vi huynh cũng đâu cần hương hỏa công đức?

Đại Pháp Sư cười thán:

- Ngươi vì sao lại đột nhiên muốn lập miếu cho vi huynh?

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Lập miếu cũng không phải là chỉ là vì hương hỏa công đức, cũng là vì để những cống hiến sư huynh ngươi làm vì Nhân Tộc, vẫn luôn lưu truyền tại phàm tục, bằng không, theo năm tháng xa xưa, không còn ai nhớ anh tư sư huynh ngươi kịch đấu Yêu Hoàng, đây chẳng phải sẽ rất đáng tiếc sao?

Đại Pháp Sư đưa tay nện xuống đầu vai Lý Trường Thọ, cười hỏi:

- Có phải là có chuyện gì cần vi huynh ra tay hay không? Cố ý làm loại chuyện hư giả này? Phàm là ngươi mở miệng, vi huynh còn có thể cự tuyệt hay sao?

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng không phải sợ ngài cự tuyệt, thuần túy là sợ ngài ngượng nghịu mặt mũi

đoán chừng lão sư, sư thúc, Ngọc Đế, sư tổ, các đại lão đều đang nhìn nơi đây, Lý Trường Thọ cũng không tiện nhiều lời, chỉ là cười nói:

- Ài, bị sư huynh xem thấu

- Ngươi nha! Sao lại xa lạ thế?

Đại Pháp Sư lắc đầu, có chút bất mãn đối với chuyện này

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, mang Đại Pháp Sư đi vào biệt uyển trong thành đã sớm chuẩn bị xong

một lát sau

Lý Trường Thọ cùng với Đại Pháp Sư ngâm trong suối nước nóng trong biệt uyển, mở ra tầng tầng trận pháp, trên trán từng người dán một chiếc khăn lông trắng nóng hôi hổi, ngửa đầu tựa ở bên thành suối dùng ngọc thạch đắp thành

- Ô hô...

Đại Pháp Sư thoải mái thở ra một hơi:

- Tam sư thúc yêu thích vật này cũng không sai, có thể buông lỏng đạo khu, để linh khí tự hành ra vào, so với tắm thuốc có công hiệu dị khúc đồng công…ngươi nói đi, có việc gì?

- Không vội

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ngâm tắm này chỉ là đợt đầu, sư đệ còn chuẩn bị cho sư huynh dây chuyền phục vụ kế tiếp, sư huynh trấn thủ biên cương lâu dài tại Huyền Đô Thành, ta vẻn vẹn chỉ đại biểu cho cá nhân, biểu đạt an ủi đối với sư huynh! Ngẫu nhiên cũng là có thể hưởng thụ một chút

- Ừm?

Đại Pháp Sư run run chóp mũi:

- Làm sao lại có chút mùi vị tính toán

- Ta nào dám tính kế sư huynh?

Lý Trường Thọ thở dài:

- Ta có thể có hôm nay, toàn bộ nhờ sư huynh ngươi năm đó chỉ điểm, sư huynh ngươi chính là quý nhân trong mệnh ta, nếu như không có lần sư huynh triệu kiến tại Hà Cốc kia, ta bây giờ e rằng chỉ là một vị Kim Tiên Độ Tiên Môn nho nhỏ mà thôi

« Đi vào trái tim » thức thứ nhất: Tán gẫu quá khứ

trong mắt Đại Pháp Sư hiện lên vẻ hồi ức, cười nói:

- Chuyện này khác biệt, ngươi chắc chắn sẽ có một phen thành tựu...

cùng lúc đó, tại quốc đô Thương quốc, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ xuất hiện ở trong tiểu viện

nơi đây có động thiên khác, ở hậu viện càng là có giới tử càn khôn trận

ở bên trong buồng lò sưởi bên trong đại trận, Khổng Tuyên đang ngâm mình trong linh hồ đầy cánh hoa, Long Cát công chúa cùng với mười mấy vị tiên nữ Dao Trì xuyên tới xuyên lui, mang theo những bộ y phục lộng lẫy và trang sức

Chương 1502: thức thứ ba

rất nhiều trong số đó là trân phẩm Vương Mẫu nương nương tự mình chọn lựa ra!

Khổng Tuyên hơi hơi nhíu mày, nhìn vào kế hoạch chi tiết được ghi trong ngọc phù trong tay, mặc dù rất muốn bảo trì sự cao lãnh【 thân là đại lão Phượng tộc ai cũng không muốn phản ứng 】, nhưng khuôn mặt lại không ngừng phiếm hồng

lại, lại trực tiếp để cho nàng đi làm loại sự tình này, Lý Trường Canh này, quả nhiên là...

hiểu tâm ý của nàng

Đại Pháp Sư, nàng coi trọng, tâm ý đã sớm định, có thể ra tay tự nhiên sẽ ra tay, nếu không phải đánh không lại Huyền Đô Đại Pháp Sư, Khổng Tuyên nàng há lại sẽ đợi đến ngày hôm nay?

Nếu giống như phong tục của Nhân Tộc, còn muốn bái đường thành thân gì đó cũng không sao

nhưng đã có Trường Canh sư đệ an bài, ý chỉ của Thái Thanh lão sư, như vậy nàng chủ động một chút, đi áp chế Đại đạo tính của Pháp Sư, gia tăng 'Nhân tính' của Đại Pháp Sư, có cái gì không được?

Long Cát ở bên cạnh nói:

- Khổng Tuyên tiền bối, ngài đã đọc xong kế hoạch của gia sư chưa? Gia sư sẽ tận lực kéo dài thời gian, ngài có thể chuẩn bị nhiều hơn một chút

- Đã đọc xong

Khổng Tuyên nói:

- Chỉ là, nếu Đại Pháp Sư không chịu, ta lại có thể thế nào?

- Tiền bối nhìn thấy, chỉ là kế hoạch có quan hệ với tiền bối

Long Cát ôn nhu nói:

- Sư phụ đã bắt đầu tiến hành tính kế sáo lộ, ừm, đi một ít con đường, sư phụ sẽ tận lực mở ra cánh cửa trái tim của Đại Pháp Sư, có thể phá cửa mà vào hay không, còn phải xem biểu hiện của tiền bối

- Tốt...

Khổng Tuyên ngâm khẽ vài tiếng, trong mắt xẹt qua mấy phần do dự, vẫn là nhịn xuống tâm cảnh thẹn thùng không nên có kia, lạnh nhạt nói:

- Nhưng ta đối với chuyện này cũng không tính hiểu rất rõ, sinh linh như ta tương đối dán vào đại đạo, mặc dù lúc này tiên thức đảo qua, liền có thể nhìn thấy không ít tình hình phàm nhân âm dương hòa hợp, nhưng đạo tâm lại không nổi lên bất luận gợn sóng gì đối với chuyện này, như vậy phải làm thế nào cho phải?

Long Cát cười nói:

- Gia sư đã chuẩn bị xong

nói xong, Long Cát nhẹ nhàng vỗ tay

cửa phòng bên cạnh mở ra, hai bà lão cất bước đi vào, cùng nhau hành lễ đối với Khổng Tuyên

một bà lão cười nói:

- Vãn bối là trưởng lão sự vụ Thiên Nhai Các, đặc biệt phụ trách bồi dưỡng nữ tử mới vào

một bà lão khác nói:

- Ngài chớ nên hiểu lầm, Thiên Nhai Các chúng ta không bao giờ làm bất luận sự tình ép buộc người khác vào các nào, điểm danh thanh này đã sớm lưu truyền bên ngoài, ngài hơi suy tính liền biết

khóe miệng Khổng Tuyên có chút run rẩy

nàng đường đường...

Mà thôi, vì tâm nguyện nhiều năm

nói cho cùng, cũng là vì sự tình ngăn chặn y hóa đạo

...

Một canh giờ sau

lúc chạng vạng tối, trong khu rừng trúc nhỏ của trang viên An Thủy Thành Nam Châu

vài tấm màn che phấp phới, tiên tử đánh đàn thổi sáo trong rừng

chung quanh viện tử che giấu trận pháp huyền diệu, ngăn cách phàm tục ồn ào, hồng trần huyên náo ở bên ngoài, làm nơi đây hóa thành tiên cảnh

gió nhẹ lướt qua, hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von

hai vị thanh niên đạo giả xõa tóc dài, thân mang áo khoác buông lỏng, ngồi ở trong nhà trúc nhỏ uống rượu nói chuyện phiếm

Lý Trường Thọ lúc này là ngồi xếp bằng, Đại Pháp Sư thì tiêu sái ngồi ngả lưng

- Trường Canh ngươi nói là, ngươi mời Nam Cực Tiên Ông đi Thiên Đình, trở thành chính thần trường thọ thanh phúc?

- Ừm

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Đây cũng là vì cân đối quan hệ Thiên Đình cùng với Xiển Giáo, Tiệt Giáo, gia tăng lực ảnh hưởng của Xiển Giáo ở bên trong Thiên Đình, hiện nay, Thiên Đình có không ít tiên thần, đều coi Xiển Giáo là tà ác, coi Tiệt Giáo là thanh chính, kỳ thật, hai giáo đều là đại giáo Đạo Môn, chênh lệch vốn cũng không nhiều, nói cho cùng vẫn là bởi vì vấn đề cảm tình cá nhân của ta, ảnh hưởng đến toàn bộ Thiên Đình

- Đừng có nghĩ như vậy

Đại Pháp Sư ôn hoà nói:

- Tự thân nếu như ở trong ao nước, làm sao có thể phòng ngừa tạo nên gợn sóng? Sự tình giữa ngươi cùng với Vân Tiêu sư muội, vẫn là vi huynh làm mai mối, lúc ấy cũng không có cân nhắc đằng sau sẽ có đại kiếp nạn như vậy, chỉ là nghĩ tính tình của Vân Tiêu sư muội vô cùng ôn nhu, bản lĩnh cũng là cường hoành, nếu như ngươi có thể cưới nàng về, Nhân Giáo chúng ta chẳng phải là lại nhiều thêm một vị cao thủ?

- Ha ha ha ha!

Lý Trường Thọ cười khẽ vài tiếng, nhìn Đại Pháp Sư uống một hơi cạn sạch rượu, lại vì rót đầy Dao Trì tiên nhưỡng cho y

bên này đã tiến vào thức thứ ba —— 【 uống rượu 】

thức thứ hai là nói chuyện buồn, trước đó đã nói qua mấy chuyện, đã dẫn phát cộng minh khắc sâu

Lý Trường Thọ cười hỏi:

- Kỳ thật sư huynh, ta vẫn luôn có chút nghi vấn, ngài năm đó từng uỷ thác Nguyệt Lão, tạo ra đạo lữ chi phong cho Nhân Giáo, vậy ngài đối với chuyện nam nữ, hẳn là vô cùng lành nghề?

Chương 1503: mãnh dược

Đại Pháp Sư bình tĩnh cười một tiếng:

- Đương nhiên... hiểu đôi chút, Trường Canh ngươi không phải người trong nghề đạo này sao? Những bảo đồ ngươi chuẩn bị cho Công Minh đó, vi huynh thế nhưng là từng nghe nói, nghe nói vô cùng có giá trị

- Chuyện này, sư huynh chê cười, chê cười

Lý Trường Thọ thuận thế lấy ra một bức họa trục ở bên trong tay áo:

- Đây là một bức nguyệt hạ mỹ nhân đồ sư đệ hoàn thành gần đây, sư huynh phải chăng muốn đánh giá?

- Đến

Đại Pháp Sư tiếp nhận bảo đồ:

- Vi huynh xem kỹ năng vẽ tranh của ngươi có tiến bộ không... quần áo này mặc cũng quá ít, ngược lại là thiếu đi mấy phần cảm giác mông lung

- Vừa rồi đã nói, đây là tranh mỹ nhân dưới tranh

Lý Trường Thọ xấu hổ cười một tiếng

phản ứng này của Đại Pháp Sư...

ài, không dùng mãnh dược là không được!

Đại Pháp Sư có chút không thú vị trả lại bảo đồ, dịch chuyển khỏi đề tài này, lại hỏi sự tình có quan hệ đến Phong Thần sát kiếp

liên quan tới đại kiếp, Lý Trường Thọ tất nhiên là không muốn Đại Pháp Sư liên lụy quá sâu

Nhân Giáo ở dưới sự vận hành của Lý Trường Thọ đã thoát ly đại kiếp, đằng sau nếu không cần thiết, hắn cũng không hi vọng Đại

Pháp Sư ra tay, có bất kỳ một chút khả năng nhỏ nào rơi vào kiếp nạn

lời Đại Pháp Sư là quý nhân mệnh trung của hắn này, cũng không phải là khách sáo, hắn vốn liền cho là như vậy

rất nhanh, một bầu rượu được uống xong, Lý Trường Thọ lấy ra một vò rượu ngon chuẩn bị đã lâu

- Sư huynh, ngươi có muốn nếm thử loại rượu này không? Đây không phải Dao Trì tiên nhưỡng, mà là chính sư đệ ta ủ chế, trong đó có ba trăm sáu mươi loại bảo tài, càng là hao phí sợi rễ tiên thiên linh căn cực phẩm bây giờ khó có thể tìm được, bên trong thiên địa chỉ có một vò này!

Đại Pháp Sư cười nói:

- Rượu ngon như vậy, ngươi giữ lại chờ lúc đại hôn với Vân Tiêu Linh Nga lại mở không tốt sao?

- Không, rượu này ta chỉ dâng cho Đại sư huynh

trong mắt Lý Trường Thọ lấp lóe quang mang, khóe mắt lại có chút phiếm hồng:

- Sư huynh, đây là một phần tâm ý của ta, sư huynh ngươi vô dục vô cầu, thanh tĩnh vô vi, tiêu dao tự tại lại tiêu sái không bị trói buộc, ta là thật sự không biết làm như thế nào biểu đạt cảm kích đối với sư huynh ngươi, ngày hôm nay, rượu này sư huynh ngài phải uống, ta không biết nên nói như thế nào, nhưng...

- Được rồi được rồi, nói chuyện này để làm gì, ngươi như vậy liền có chút không tiêu sái

Đại Pháp Sư khoát khoát tay, chụp vò rượu lớn chừng bàn tay tới, tiện tay mở ra tiên cấm phía trên, ngửi thấy một hồi hương thơm say lòng người

ngửa đầu, rót rượu, rót vào yết hầu

ực ực ực!

- Sư huynh

Lý Trường Thọ vội nói:

- Dùng ba thành là được...

Đang!

Đại Pháp Sư đặt vò rượu không lên bàn, lộ ra mỉm cười ôn hòa đối với Lý Trường Thọ

- Về sau không được, nấc! Về sau không được nói vòng vo như thế, Nhân Giáo chúng ta không thể như vậy, phải đơn giản, bộc trực... rượu này của Trường Thọ ngươi, làm sao có chút choáng đầu?

Đại Pháp Sư hơi hơi nhíu mày, lung lay đầu, lại có chút lúng túng nghiêng người, ánh mắt cũng đều có chút mê ly

đúng lúc này!

Một vệt ánh vàng rơi vào trong viện, hóa thành thân hình một vị Thiên Tướng, quỳ một gối xuống đối với Lý Trường Thọ:

- Bẩm báo Tinh Quân đại nhân! Mộc Công mời ngài lập tức trở về Thiên Đình!

Lý Trường Thọ chau mày, nói đối với Đại Pháp Sư:

- Sư huynh, ta chuyện này...

- Nhanh đi, chính sự quan trọng!

Đại Pháp Sư dùng tay trái đỡ trán, tay phải lắc lắc:

- Vi huynh hiện tại hơi choáng, vừa vặn cần nghỉ ngơi, chờ ngươi trở về tiếp tục uống

Lý Trường Thọ đứng dậy vái chào một cái, sau đó vội vàng đi với Thiên Tướng, thuận thế mở ra trọng trọng trận pháp nơi đây

Đại Pháp Sư nhẹ nhàng thở ra, nhìn vò rượu rỗng kia, lộ ra mấy phần ý cười bình tĩnh tiểu Trường Thọ này, hôm nay không phải chính là cùng với lão sư bố cục bần đạo sao, thật sự cho rằng ta uống say?

Một chút rượu này... hậu kình đúng là lớn, ép cũng đều có chút ép không được

đằng sau còn có cái gì?

Đông ~

Trong vườn bỗng nhiên truyền đến nước suối, sau đó chính là tiếng đàn mờ mịt, hai bóng hình xinh đẹp nhảy múa ở phía trước lầu các nơi xa, làm cho Đại Pháp Sư không tự chủ nhìn sang

Hả? Chính mình làm sao có chút rung động kỳ quái

đúng lúc này, một tiếng khẽ than thở vang lên ở bên cạnh, Đại Pháp Sư còn chưa kịp quay đầu, đạo vận quen thuộc, khí tức quen thuộc cùng với một chút hương khí lạ lẫm đồng thời bay tới, y đã là bị một đôi cánh tay ngọc vòng lấy

- Khổng Tuyên đạo, đạo hữu? Ngươi đây là...

- Đạo sinh âm dương, đạo có ta có ngươi, ta không muốn làm đạo hữu của ngươi, ta muốn làm đạo lữ của ngươi... ngươi không có danh tự, ta muốn cho ngươi họ của ta

Chương 1504: Thật sự chỉ có một vò?

đạo tâm của Đại Pháp Sư lập tức run lên, một cỗ chếnh choáng đánh tới, hai mắt mặc dù còn trong vắt, nhưng ý nghĩ dưới đáy lòng lại trở nên phức tạp vô cùng

không bao lâu, tầng tầng trận pháp xung quanh lầu các mở ra, Thái Cực Đồ xuất hiện ở ngay phía trên lầu các, phong cấm càn khôn nơi đây

ở bên trên đám mây, Lý Trường Thọ nhìn một màn phía dưới, bình tĩnh cười một tiếng

để sư huynh ở lại hiện thế, tránh cho bị đại đạo dắt đi, cuối cùng cũng đã ổn định

【 Khi đó, Pháp Sư say rượu, tâm hỏa hừng hực, tình mê ý loạn, Phượng tộc Khổng Tuyên vào từ cửa hông, áng mây trường sam, trang dung tinh mỹ, không giống tiên phàm, đến phía sau Pháp Sư dùng hai tay vòng ôm

Pháp Sư tâm niệm thanh chính, lấy danh xưng đạo hữu, muốn tạm lánh sự dị dạng của bản thân, cho nne nói:

'Đạo hữu tới không phải lúc. '

Khổng Tuyên mấp máy môi son, nhả ra hương thơm:

'Ta tới rất đúng lúc.'

lại lấy ôn ngôn khuyên bảo, đầu ngón tay gạt mây, dựa vào nhu tình rả rích, cuối cùng khiến cho tâm hỏa của Pháp Sư dâng trào, đạo tâm phân loạn, thêm tam sinh ý chí, lời nói tâm tình, chính là cởi áo ôm nhau, tạo ra giai thoại thần tiên

dục vọng là khởi nguyên của tinh thần, mà tinh thần lại do dục vọng điều khiển

Pháp Sư từng bởi vì tràn ngập đạo tính, chuyển thành thần thánh, gần như tương dung với đạo, cho nên Thái Thanh cố ý khiến cho y quy về nhân tính, mới có cục ngày hôm nay

Xong chuyện, Khổng Tuyên khoác áo mỏng đứng dậy, tư thái tuyệt mỹ, không gì sánh được, nói:

'Quân đã là phu quân của ta, lúc này hãy lấy Khổng làm họ. '

Pháp Sư nghẹn ngào nức nở, ôm chăn thở dài, dùng tiên lực kéo lại không cho Khổng Tuyên rời đi, ba ngày ba đêm không rời khỏi phòng

lúc này, trong Thái Bạch Điện Thiên Đình, thọ trong lòng hoảng loạn, nghĩ đến sự tình tính kế lần này, chỉ sợ Pháp Sư ăn miếng trả miếng, lão sư tả hữu hỗ toán. 】

- A ha ha ha! Vị Đại Pháp Sư này, cả ngày tính kế môn nhân đệ tử tiên tông Nhân Giáo, kết quả là lại ngược lại là bị đệ tử xuất thân từ tiên tông Nhân Giáo hố ngược lại, cuối cùng thành đạo lữ với Khổng Tuyên, ha ha ha ha!

Ở góc Thái Bạch Điện, Thuyên Động tay trái cầm hai xiên thịt linh thú, cầm một bình rượu bằng ngọc, nhàn nhã uống rượu, cười vui vẻ

lúc Thiên Đình yếu ớt, là lão quân cùng với Đại Pháp Sư trấn thủ Thiên Đình, Đại Pháp Sư tuy không mang theo thần vị, nhưng có uy vọng khá cao ở bên trong lão thần Thiên Đình, Ngọc Đế đối với chuyện này cũng là có chút cảm kích

có thể nhìn thấy Đại Pháp Sư ôm mỹ nhân về, Thuyên Động tất nhiên là vui mừng từ đáy lòng, chỉ là...

- Khổng Tuyên này tựa hồ cũng bên trong ở tai kiếp

Thuyên Động nhướng mày, cắn thịt xiên bấm ngón tay suy tính một hồi, ý thức được sự tình có chút không quá đơn giản:

- Thái Thanh sư huynh có chỉ thị gì không?

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng...

hiện nay thiên cơ bị kiếp vận che đậy, bí pháp suy tính đều không được dùng, Ngọc Đế bệ hạ ngài có thể thu liễm một chút hay không, tôn trọng một chút quy tắc đại kiếp, trực tiếp ở trước mặt ta suy tính Phong Thần đại kiếp, còn phát hiện ra sự tình Khổng Tuyên có thể sẽ đấu một trận với Tây Phương Giáo

thật... mạnh!

- Lão sư hẳn là sẽ có sắp xếp

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nếu theo tiểu thần suy đoán, Khổng Tuyên sở dĩ nhập kiếp, là bởi vì năm đó nghe đề nghị của tiểu thần, thủ hộ Thương quốc, lấy huyền điểu làm khí vận Thương quốc, nhờ vào đó hồi sinh khí vận Phượng tộc. Cho nên, Phượng tộc cũng thiếu Nhân Tộc một chút nhân quả, nhưng nhân quả này không lớn, cũng sẽ không nguy hiểm tự thân, đến lúc đó lại có sư huynh ở bên thủ hộ, có lão sư ở phía sau phối hợp tác chiến, hẳn là có thể tuỳ tiện vượt qua kiếp nạn

- Không sai

Thuyên Động cười nói:

- Ngươi làm sao không nói chính mình?

- Tiểu thần đến lúc đó nhất định phải tận lực chí công vô tư, bảo vệ tốt cửa ải Phong Thần này cho Thiên Đình

hóa thân Ngọc Đế lập tức cười đến híp cả mắt, tiếp tục trò chuyện sự tình Khổng Tuyên cùng với Đại Pháp Sư

trò chuyện một chút, Lý Trường Thọ liền nghĩ đến Văn Tịnh Đạo Nhân

Khổng Tuyên đã đắc thủ, lực cản phía Văn Tịnh đã tăng lên rõ rệt, chẳng qua Văn Tịnh muốn bắt được sư huynh mình, vốn cũng không phải là chuyện dễ dàng gì

Lai lịch Hồng Mông hung thú, trở thành trở ngại lớn nhất của việc này đột nhiên cảm thấy, sự tình Hồng Hoang, tính kế tính tới tính lui, cuối cùng vẫn là trở về kịch tình cảm luân lý kinh điển

Thuyên Động cười nói:

- Trường Canh vì sao xuất thần?

- Đang nghĩ, sư huynh sau đó sẽ giáo huấn ta như thế nào

Lý Trường Thọ bày ra khuôn mặt khổ qua:

- Ta thiết lập ván cục cho y, lại rót rượu cho y, còn dùng thủ đoạn ám muội như vậy... đoán chừng ta sẽ chịu được

- Nói đến chuyện này, rượu kia của ngươi vì sao thần dị như thế? Thật sự chỉ có một vò?

Chương 1505: phiền phức

- Chuyện này

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, ở bên trong tay áo lấy ra lấy ra một chậu cây đã bị tước hết lá, bày ở trước mặt Thuyên Động:

- Bệ hạ thứ tội, ta đã mang Linh Căn Tương Tư Thụ Diệp ngài ban thưởng, cầm đi chưng cất rượu

- Chuyện này...

Thuyên Động không khỏi dở khóc dở cười:

- Dùng Tương Tư Thụ cất rượu? Chẳng trách Đại Pháp Sư không chống đỡ được, đây cũng quá... mạnh, phải tâm phục

nói xong, Thuyên Động nhỏ giọng hỏi:

- Có còn không?

Lý Trường Thọ: "..."

Hoá ra lần này ngài tới, chính là để tìm rượu này?

Thế là Lý Trường Thọ lại ở bên trong tay áo lấy ra một vò rượu nhỏ cùng loại, mặt mũi tràn đầy nghiêm nghị dặn dò:

- Bệ hạ, rượu này không phải đại năng không thể dùng, mỗi lần uống một ly là được

- Ôi chao, ta đường đường là Thiên Đế, sao lại uống rượu như vậy?

Thuyên Động hiên ngang lẫm liệt, vung tay lên, thuận thế cầm lấy vò rượu, cất vào trong lòng, nghiêm mặt nói:

- Ta là lo lắng vật này lưu truyền tại Thiên Đình, không có cách nào ứng đối, cho nên trước tiên nghiên cứu một phen, để phòng đến lúc đó luống cuống tay chân

Lý Trường Thọ có chút đứng đắn chắp tay một cái:

- Bệ hạ khổ cực

- Ai, việc nhỏ, việc nhỏ

sau đó quân thần nhìn nhau cười to, lại bắt đầu trò chuyện đại thế chi tranh ba ngàn thế giới, đợi hết hứng thú trò chuyện, Thuyên Động mới cáo từ rời đi

Lý Trường Thọ thu hồi Tương Tư Thụ không còn lá cây, thân hình trở về Tiểu Quỳnh Phong, nằm một hồi ở trên ghế xích đu, cầm quạt hương bồ quạt gió, trong mắt toát ra mấy phần suy tư

hắn cũng không phải thật sự lo lắng Đại Pháp Sư sẽ trừng phạt chính mình, chuyện này hắn đã sớm bỏ qua

bên trong thiên địa còn có rất nhiều đại sự chờ hắn ứng đối

hắn có thể cảm giác được rõ ràng ý chí, đại kiếp đã bắt đầu mài đao xoèn xoẹt, kiếp vận bên trong thiên địa đã bắt đầu phun trào

cảm ngộ mà chính mình thông qua Hồng Mông Tử Khí đạt được... cùng với suy đoán của chính mình trước đây không kém bao nhiêu, Thiên Đạo này có chút khác thường, nói đúng ra, là tồn tại một loại chấp niệm nào đó, gần như theo đuổi cố chấp đối với thiên địa an ổn

ý chí Bàn Cổ Thần còn sót lại mà sư tổ nói tới kia, chẳng biết lúc nào sẽ đột nhiên gặp phải

hắn đến cùng là xoá bỏ ý chí này, hay là lựa chọn một phương pháp xử trí khác?

Lý Trường Thọ đối với chuyện này từ đầu đến cuối có chút không quyết định chắc chắn được, đây thuộc về một loạt kế hoạch bên ngoài 'Thiên nga đen'

ảnh hưởng sinh ra là khó có thể dự đoán, hậu quả sinh ra là không có cách nào dự tính, cần Lý Trường Thọ chuẩn bị sẵn sàng tiến hành tùy cơ ứng biến mà bốn chữ【 tùy cơ ứng biến 】này, lại là tối kỵ của hắn

thật sự phiền phức

nhìn một chút Linh Nga lẳng lặng đả tọa tu hành ở bên trong mật thất, nhìn đóa đóa hoa sen vàng chậm rãi bay ra quanh người Linh Nga kia, tâm tình của Lý Trường Thọ mới khôi phục một chút

nha đầu này, lập tức cũng có thể độ Kim Tiên kiếp, cuối cùng vẫn là vượt qua trước Hữu Cầm Huyền Nhã

sau này chờ nàng độ kiếp xong, thường xuyên mời một chút tân khách đến đây xem lễ, cũng để cho nàng náo nhiệt một chút, chúc mừng một phen

nhắm mắt, suy ngẫm, tâm thần quy về Đạo Nhân Giấy

Lý Trường Thọ tuần tra một lần ở trong thiên địa, liền điều khiển một cỗ Đạo Nhân Giấy bộ dáng trung niên, đi về hướng tiên sơn bờ biển Đông Hải

giả định, chính mình trước đây lúc đi Thánh Mẫu Cung, Thánh Mẫu nương nương nói nửa thật nửa giả, cố ý thăm dò, lại có ý định đánh yểm trợ thay mình, như vậy chính mình vẫn là phải đi Hoa Quả Sơn tận mắt nhìn xem

ở bên trong quy hoạch ngàn năm của hắn, phần diễn của thạch hầu thế nhưng là rất quan trọng, nhất định phải tiếp cận, cảm nhận trước, như vậy mới có thể an tâm

...

Cũng không biết là Thiên Đạo an bài tỉ mỉ, hay là Nữ Oa nương nương cố ý gây nên, tiên sơn vừa mới xuất hiện Đông Hải, đã bị Yêu tộc chiếm

thậm chí, nơi này đã thành 'Đại bản doanh'của Yêu tộc Đông Châu

lần trước Lý Trường Thọ nhìn từ xa xa, nơi này còn đang bị tiên môn Nhân tộc tranh đoạt lẫn nhau, người thắng cuối cùng đúng là Yêu tộc chịu ảnh hưởng của kiếp vận đại kiếp, tiên tông Tam Giáo Trung Thần Châu đấu đá, cuốn tông môn to to nhỏ nhỏ vào trong huyết chiến, chúng tông môn Đông Châu cũng bị liên luỵ

điều này sẽ dẫn đến, Yêu tộc Đông Thắng Thần Châu vốn nên yếu thế, lại thẳng sống lưng, đứng vững địa bàn

mà những Yêu tộc này, chính là đám 'Thiện' yêu mà Lý Trường Thọ đã phân hoá vào lúc thanh lý Yêu tộc Bắc Châu để giảm bớt áp lực cho Thiên Đình kia, lấy Thanh Khâu nhất tộc, Thử Thiết nhất tộc, những Yêu tộc trung lập vốn không muốn trêu chọc Nhân tộc này làm chủ

Lý Trường Thọ nhìn từ xa, yêu khí bên trên Hoa Quả Sơn vờn quanh, nhưng những yêu khí này phần lớn là thanh chính, hiếm khi thấy nghiệp chướng

Chương 1506: đối thoại thú vị

cao thủ Yêu tộc cơ bản đều đã bị dọn sạch, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ lặng lẽ chui vào nơi đây, đi giữa các hang động của Yêu Vương, thị sát kỹ càng một hồi

phạm vi nhỏ tàng ô nạp cấu, nhưng bản thân cũng không đại ác đại gian

Yêu tộc, đã khó có thể thành sự

phong cảnh Hoa Quả Sơn đẹp đẽ, non xanh nước biếc, thác đổ trắng xoá, ngoại trừ chủ phong, còn có mười mấy ngọn núi đồng hành, nối tiếp nhau, núi non trùng điệp

Lý Trường Thọ dùng tiên thức đảo qua, lần đầu tiên cũng không phát hiện ra tung tích của Bổ Thiên linh thạch; cẩn thận cảm nhận, ở phía sau chủ phong phát hiện ra một toà trận thế thiên nhiên, nhận ra đạo vận của Nữ Oa nương nương

chẳng trách, Yêu tộc xem nơi đây như thánh địa, cũng là bởi vì phần đạo vận này tồn tại

hắn bình tĩnh đi vào bên trong trận thế, cũng không có phí bao nhiêu lực khí, ở trong một chỗ khe núi, phát hiện ra Bổ Thiên linh thạch phát ra những tia sáng nhiều màu sắc kia

đây chính là tiền thân của Hầu ca

linh thạch cao mười trượng, một nửa chìm vào trong vách đá, chỉnh thể giống như trứng gà hình bầu dục, trong đó thai nghén một cỗ linh niệm yếu ớt, chỉ có dao động tầng ngoài nhất

chân linh hoá sinh thuần túy

Lý Trường Thọ nhướng mày, vốn tưởng rằng thạch hầu này rất có thể là chuyển thế thân của cường giả nào đó, không nghĩ tới lại là sinh linh nguyên sơ, chính là linh đản sinh ra từ trong đá

chậm rãi đi về phía trước, mỗi khi đi một bước, trong lòng Lý

Trường Thọ đều hiện lên một hình ảnh

những hình ảnh này là do hắn tưởng tượng ra, cũng là hình ảnh hắn xem đi xem lại mấy chục lần ở kiếp trước

Thu Yêu Vương, cầu trường sinh, thiên sinh địa dưỡng, tề thiên đại thánh

trên khóe miệng Lý Trường Thọ nở nụ cười nhàn nhạt, vô thức nâng tay trái lên, muốn sờ vào rìa linh thạch này

đúng lúc này, một vệt bóng xám hiển hóa ở phía trước thạch hầu, ngưng tụ thành thân ảnh một vị lão đạo mơ hồ, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ như mới tỉnh ở trong mộng, vội vàng thu bàn tay về, Đạo Nhân Giấy vái chào một cái đối với lão đạo này, cười nói:

- Thiên Đạo lão gia chớ trách, đệ tử nhìn thấy chỉ mừng rỡ, không dám có nửa điểm mưu đồ

lão đạo chậm rãi gật đầu, thân ảnh tiêu tán theo gió, không có để lại nửa điểm đạo vận, cũng không có để lại nửa điểm lời nói

nhưng ý tứ của lão rất rõ ràng...

Lý Trường Thọ có thể nhìn, nhưng không thể chạm vào

'Thiên Đạo thật nghiêm ngặt. '

Sau đó, Lý Trường Thọ lại nhìn thạch hầu mấy lần, quay người khẽ lướt đi

không có cách nào, Thiên Đạo hiện tại, đã là đề phòng hắn như kẻ trộm

rời khỏi trận thế thiên nhiên nơi đây, Lý Trường Thọ cũng không có ý rời đi nơi đây, ngược lại là lấy ra một bộ ngọc phù, bắt đầu ghi chép thế lực Yêu tộc, các lộ Yêu Vương tại nơi đây

sao lưu một bản cho Thiên Đình, đề phòng Yêu tộc ở trong lúc Phong Thần đại kiếp sinh loạn một lần nữa đi dạo trong núi khi trăng sao đã thưa, Lý Trường Thọ đang định rời khỏi nơi đây, thính tai bỗng nhiên lung lay, phong ngữ chú vẫn luôn duy trì thụ động mang đến một cuộc đối thoại thú vị...

- Tiểu Lan, ngươi thật sự muốn đi sao? Tộc trưởng đều đã khuyên ngươi như vậy, vì sao còn không chịu nghe chứ?

- Bất kể là nơi đây hay là tộc địa, ta thực sự không thể ở lại lâu hơn nữa, vị đại nhân ngày đó nói không sai, ta đi cầu tình thay cho Yêu tộc, cũng không được nửa điểm tốt nào, vô luận là Yêu tộc sống sót sau đại kiếp Bắc Châu, hay là Yêu tộc may mắn không có bị Thiên Đình truy cứu giống như chúng ta, cũng đều coi ta là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, cần gì chứ?

- Ta đã quá mệt mỏi, ở trong tộc cứ nghe ngôn ngữ như vậy, lòng cũng rét lạnh

Lý Trường Thọ lần theo âm thanh, rất nhanh liền ở giữa sườn núi Hoa Quả Sơn, thấy được bóng hình hai vị nữ tử Yêu tộc xinh đẹp

tất nhiên là Thanh Khâu nhất tộc Tiểu Lan, cùng với một vị nữ tử Thanh Khâu Hồ tộc tư thái tương đối nở nang

Tiểu Lan muốn đi?

Lý Trường Thọ nhíu mày, đã là nghĩ đến cái gì, Đạo Nhân Giấy chui xuống đất, đợi sau khi Tiểu Lan cùng với hồ yêu kia từ biệt, âm thầm theo dõi một hồi

Tiểu Lan rời khỏi Thánh Yêu tiên sơn Đông Hải, cưỡi mây đi về hướng ranh giới Nam Châu cùng với Đông Thắng

Hồng Hoang mặc dù rộng lớn, nhưng nơi có thể chứa đựng Yêu tộc đã không nhiều, ranh giới Nam Châu cùng với Đông Châu cũng coi như một chỗ không tồi chỗ

tâm tình của Tiểu Lan rõ ràng có chút sa sút, cưỡi mây bay cũng không nhanh, thỉnh thoảng sẽ có một hai lần ngây người

bay năm sáu ngàn dặm, nàng đột nhiên dừng lại trên đám mây, tay phải nhiều hơn một thanh đoản kiếm, trái tay nắm chặt hai cái vòng tròn, tóc dài ở sau lưng không ngừng phất phới, trong mắt toát ra mấy phần cảnh giác

Chương 1507: nên xảy ra

- Ai!

Tiểu Lan quát nhẹ một tiếng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy tức giận:

- Ta đều đã rời khỏi thánh sơn, các ngươi vẫn còn muốn dây dưa hay sao?

Chợt nghe trong bầu trời đêm truyền đến tiếng cười khằng khặc quái dị, vài đoàn ngọn lửa màu lam khẽ nhấp nháy dưới bầu trời đầy sao, bảy tám bóng đen tiến hành bao vây hồ nữ Tiểu Lan

bọn hắn không nói hai lời, các hiển thần thông, ném ra pháp bảo, mười mấy đạo lưu quang đánh tới hướng hồ nữ, lại là không có chút nương tay nào

- Các ngươi!

Tiểu Lan quát khẽ một tiếng, thân hình xông lên trời, tận lực tránh thoát hơn phân nửa lưu quang, quay người rải xuống từng mảnh cánh hoa màu hồng, vung đoản kiếm đập bay một con thoi màu bạc đang lao về phía mình

có thể nhìn ra, đạo cảnh của Tiểu Lan bây giờ mặc dù đã bước vào Kim Tiên, nhưng hiếm khi trải qua đấu pháp, giờ phút này thong dong ứng đối theo bản năng, lại có chút luống cuống tay chân

những kẻ tấn công nàng cũng không phải đại năng cao thủ gì, chẳng qua là hai gã yêu tiên Kim Tiên cảnh, mang theo mấy gã yêu tiên Thiên Tiên cảnh hậu kỳ

Lý Trường Thọ nhìn một màn này ở trong mắt...

Cũng không có ý tứ chuẩn bị ra tay

việc này không có quan hệ gì với hắn, hắn chỉ là tùy tiện nhìn, nhân quả giữa hắn cùng với Tiểu Lan, tại lúc nàng mở miệng cầu tình cho một bộ phận Yêu tộc, đã kết thúc trận đấu pháp này, còn rất kịch liệt

ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ bưng chén trà, trong tay phe phẩy quạt hương bồ, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà, dương dương tự đắc, có chút nhàn nhã

hắn cũng không phải xem kịch đơn thuần, mà còn đang suy nghĩ nghiên cứu 【phương thức Thiên Đạo xuất thủ】, làm một nghiên cứu nho nhỏ

đại chiến mấy chục hiệp, đầu vai, bên hông hồ nữ Tiểu Lan bị thương, đối phương lại không hao tổn chút nào

lúc này, cũng không biết có phải là cố ý hay không, cao thủ Yêu tộc vây giết Tiểu Lan lộ ra một ít sơ hở, lại bị Tiểu Lan bỏ qua một cách hoàn hảo

vành mắt nàng phiếm hồng, trong miệng hô hào:

- Ta đối với Yêu tộc không nợ cái gì, các ngươi vì sao còn không buông tha cho ta!

- Hừ!

Có thanh âm thương lão trách mắng:

- Ăn cây táo rào cây sung, phản đồ khúm núm! Ngày hôm nay bần đạo liền diệt trừ phản nghịch vì Yêu tộc!

Lý Trường Thọ: "..."

Thật đúng là có chút châm chọc

rõ ràng là mấy gã yêu tiên này, đều là dựa vào Tiểu Lan cầu tình, mới sống sót ở trong cuộc thanh tẩy của Thiên Đình, đến lúc này lại chĩa đồ đao vào Tiểu Lan

vì sao như thế?

Bởi vì lúc Tiểu Lan cầu tình đối với chính mình, đã thoát ly 'Quần thể' ban đầu, những Yêu tộc không dám đối mặt với Thiên Đình đó, lại lấy giết hồ nữ Tiểu Lan làm vinh đạo tâm vặn vẹo

Lý Trường Thọ lẳng lặng quan sát, Đạo Nhân Giấy lại lấy ra một khối ngọc phù khác, bắt đầu làm một ít ghi chép

'Kịch đấu' dần dần thăng cấp, thương thế của hồ nữ Tiểu Lan càng ngày càng nặng, nhưng đối phương từ đầu đến cuối không có cách nào làm cho nàng trọng thương chân chính

đánh lấy đánh để, Tiểu Lan tìm một kẽ hở, thoát khỏi vòng vây của đối phương, chạy về hướng tây nam

chúng cao thủ Yêu tộc đuổi theo ở phía sau, từng người đều có chút lo lắng, nhìn không giống như là diễn kịch

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ ở dưới lòng đất đuổi sát theo, nhìn Tiểu Lan xông vào ranh giới Nam Thiệm Bộ Châu, xông qua bình chướng thiết hạ thiên phạt của Thiên Đình

—— thiên lôi không phản ứng chút nào

Nhưng khi Yêu tộc đuổi theo phía sau đuổi tới ranh giới Nam Châu, bầu trời đêm đột nhiên bị lôi long chiếu sáng, mấy trăm đạo thiên lôi đập xuống, bổ mấy gã yêu tiên thành tro tàn

Tiểu Lan cũng không dám dừng bước, mang theo một thân thương thế vội vã bay đi

cuối cùng, Tiểu Lan cũng không cầm cự được nữa, ngã xuống bên ngoài một toà thành nhỏ ở phía đông bắc Nam Thiệm Bộ Châu, đập vào một ngọn đồi, kinh động mấy đầu tiểu yêu ẩn nấp ở bên trong

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ bí mật quan sát, trong đáy lòng tràn đầy cảm khái

【 Thiên Đạo an bài, chính là tinh chuẩn như thế, lại tôn trọng chuyện xưa “nên xảy ra”. 】

Như vậy, là ai định ra, chuyện xưa như vậy nhất định phải xảy ra?

Ở bên trên đồi núi, hai thiếu nữ lặng lẽ đến bên người hồ nữ, bàn bạc với nhau vài lần, rồi đưa hồ nữ vào động phủ chữa trị vết thương

hai thiếu nữ này, một người là chim trĩ tinh biến hóa mà thành, một người bản thể là ngọc tì bà, tì bà này dường như là vật bồi táng ở trong mộ, khí tức có chút âm u lạnh lẽo

ngoài trừ hai thiếu nữ này, trong động phủ còn có mấy đầu tiểu yêu, nắm giữ tu vi có thể miễn cưỡng biến hóa

Lý Trường Thọ lẳng lặng đợi một hồi, Tiểu Lan tỉnh lại từ trong hôn mê, đầu tiên là sửng sốt một hồi, sau đó liền đứng dậy nói lời cảm tạ đối với Yêu tộc ở chỗ này

ngọc tì bà kia hỏi:

- Tiền bối ngài là người phương nào, đến từ chỗ nào, lại muốn đi đâu?

Chương 1508: kéo màn

- Ta...

Tiểu Lan có chút hé miệng, cười khổ một tiếng, nói:

- Ta đã không có tục danh, không có lai lịch xuất thân, cũng không biết sau này nên đi nơi nào

hai vị thiếu nữ Yêu tộc kia đã là biết 'Bản lĩnh bất phàm' của Tiểu Lan, muốn tìm chỗ dựa ở Nam Châu Yêu tộc thưa thớt này, liên tục khuyên bảo Tiểu Lan ở lại cùng nhau tu hành

Tiểu Lan cũng không kiên trì, liền ở lại nơi này

Lý Trường Thọ tìm kiếm một lúc quanh ngọn đồi nơi Yêu tộc ẩn náu này, rất nhanh liền phát hiện ra một tấm bia đá, đứng ở trước bia suy tư một hồi, Đạo Nhân Giấy trốn ở trong lòng đất, cứ thế biến mất không thấy

ở bên trong động phủ, đại yêu tiểu yêu đều vui vẻ, bên trong tiếng tỳ bà thanh thúy, chim trĩ tinh kia nhanh nhẹn nhảy múa

ở bên ngoài động phủ, ánh sao rải xuống, nơi đây dâng lên tầng tầng sương mù, phàm nhân vô thức liền sẽ tránh khỏi nơi đây

trên tấm bia đá kia lờ mờ có thể thấy được hai chữ cổ, miễn cưỡng có thể nhận ra đó là 'Hiên Viên'

Hiên Viên Y Mộ

- Cửu vĩ yêu hồ, kê tinh chín đầu, tì bà ngọc thạch...

Lý Trường Thọ tự lẩm bẩm một hồi, dưới đáy lòng nổi lên một cái ý nghĩ lớn mật, nhưng sau đó liền bị hắn ấn chết, nghiền nát

quân cờ của Thiên Đạo, chính mình cũng không thể động vào

…

Cũng không biết da mặt của Đại Pháp Sư có phải là quá mỏng không

Lý Trường Thọ vốn dĩ đã chuẩn bị nhiều lý do để biện minh cho mình, Đại Pháp Sư lại là không nói một lời, vụng trộm trở về Huyền Đô Thành

ngược lại là Khổng Tuyên để lại cho Lý Trường Thọ một khối ngọc phù truyền tin, nội dung trong đó cũng rất đơn giản, đơn thuần là gửi lời cảm ơn đối với Lý Trường Thọ

qua mấy ngày, Lý Trường Thọ mới phản ứng lại

hắn giúp Khổng Tuyên đạt được ước muốn, Khổng Tuyên giúp hắn chống đỡ Đại Pháp Sư làm khó dễ, xem như một phần tạ lễ

bằng không, Lý Trường Thọ có thể lại được trải nghiệm sự chăm sóc yêu thương của phất trần đối với cơ mông của mình sau khi Tề Nguyên lão đạo qua đời...

Lý Trường Thọ đối với chuyện này chỉ có thể cười khổ vài tiếng

đều là lão sư bảo hắn làm, vì để đạt được hiệu quả nhanh chóng, hắn cũng chỉ có thể ra hạ sách này; cũng may, Đại Pháp Sư không có phát hiện ra, ngày đó còn có thất tình hóa thân chi dục ngấm ngầm đổ thêm dầu vào lửa...

Cái bí mật xinh đẹp này, cũng liền được chôn giấu mãi mãi

Đại Pháp Sư không đến giày vò hắn, điều này đã giúp hắn tiết kiệm rất nhiều tâm tư

trong giai đoạn hiện tại, Lý Trường Thọ phải dần dần tăng tốc bố cục Phong Thần, tránh đi Thiên Đạo an bài, tận lực đặt xuống quân cờ của chính mình

quy tắc ván cờ là do Thiên Đạo định, Thiên Đạo có quyền tùy thời thay đổi quy tắc, nếu như ngươi cứng rắn đánh cờ, là tuyệt đối không có phần thắng...

Lý Trường Thọ đứng dậy trở về thư phòng dưới mật thất, tiên thức liếc nhìn trạng thái của Linh Nga, suy tính thời gian Kim Tiên kiếp của Linh Nga hạ xuống, lúc này dựa vào sự lý giải của hắn đối với Thiên Đạo, đã có thể chính xác đến canh giờ

chỉ sai sót khoảng nửa canh giờ

mở ra ba tầng đại trận che trời trong ngoài, Lý Trường Thọ nhấc tay khẽ vẫy, kế hoạch thoát thân Phong Thần có thể viết trên giấy bay tới, hơn một trăm cuộn giấy chậm rãi xoay quanh người hắn

ở chỗ linh đài nguyên thần, bên trong không minh đạo tâm, đạo đạo lưu quang chuyển động vờn quanh nguyên thần của Lý Trường Thọ

sử dụng ký ức như một cuốn sách, biến những mảnh vỡ ký ức thành dấu ấn được mã hóa, đây mới là an bài chân chính của hắn

mặc dù kế hoạch chân chính, trên cơ bản giống bộ kế hoạch bên ngoài kia, nhưng chỉ một chút khác biệt 'nhỏ xíu' này, cũng đã đủ để Thiên Đạo trước mắt nghiền nát hắn mười tám lần

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, dụng tâm thôi diễn

tạm thời không đề cập tới sự tình Hoa Quả Sơn, nó không có bất kỳ liên quan gì với kiếp nạn trước mắt

tam yêu tụ hợp tại Hiên Viên mộ phần, chỉ có thể được coi là điềm báo trước, bức màn lớn Phong Thần đại kiếp cũng sẽ không bởi vậy mà kéo ra

tiết điểm kéo màn, có khả năng tồn tại ba chỗ

thứ nhất, sư phụ nhà mình đầu thai chuyển thế thành Khương Tử Nha

thứ hai, Đế Tân xuất sinh hoặc là kế vị

thứ ba, Đế Tân tiến về trước miếu Nữ Oa

cái gọi là 【 kéo màn 】, là chỉ sau khi chuyện này phát sinh, sáu vị Thánh Nhân có cảm ứng, Thiên Đạo hiển lộ dị dạng, sáu vị Thánh Nhân đi đến kết luận, Phong Thần đại kiếp sẽ ứng tại Thương quốc, Chu quốc, từ đó bắt đầu đấu sức nhiều mặt

【 kéo màn 】 tất nhiên sẽ phát sinh, hơn nữa có khả năng cao là sẽ rơi vào trên người sư phụ nhà mình

cái chết của Tề Nguyên, trở thành kíp nổ Phong Thần kiếp nạn hạ xuống

mà Tề Nguyên chuyển thế thành Khương Tử Nha, rất có thể chính là tiêu chí Phong Thần sát kiếp mở ra

'Ta còn có thể làm cái gì hợp lý? '

Chương 1509: Chỉ điểm

Ánh mắt của Lý Trường Thọ xẹt qua trên trình tự kế hoạch giai đoạn hiện tại, hơi suy tư, một lần nữa thẩm tra kế hoạch trước sau một lần, sau khi xác định không có bất kỳ nguy hiểm gì, bắt đầu một lần nữa điều động Đạo Nhân Giấy

ở bên trong Độ Tiên Môn, Lý Trường Thọ lặng yên hiện thân đi tìm Lý Tĩnh, trực tiếp lấy thân phận 'Người áo đen' lộ diện, kiểm nghiệm đạo hạnh của Lý Tĩnh, truyền thụ thần thông phép thuật cho Lý Tĩnh

đây coi như là nghiệm thu

lúc Lý Tĩnh vào Độ Tiên Môn bị Lý Trường Thọ an bài một đợt, tính tình nguyên bản có một chút hiếu thắng quái gở, bị một đôi lão Chân Tiên đạo lữ thu dưỡng, cho Lý Tĩnh ấm áp rất lớn

đối với chuyện xưa gốc của Na Tra, Lý Trường Thọ kỳ thật có ý kiến rất lớn, Lý Tĩnh làm cha không thể nghi ngờ là có chút thất bại

vì để ngăn chặn bi kịch phát sinh từ trên căn bản, Lý Trường Thọ dùng kế sách【gia đình tiên nhân】, thay đổi một cách vô tri vô giác, bồi dưỡng Lý Tĩnh thành một người tích cực, toả nắng, có tâm địa nhân từ cùng với nụ cười ấm áp...

Để cho Lý Tĩnh làm một người cha tốt, mà chính mình lại ở trong bóng tối ước thúc chuyển thế thân của Linh Châu Tử, phòng ngừa tiểu gia hỏa phạm sai lầm

đây, chính là hắn thân là sư thúc, chiếu cố đối với Linh Châu Tử

kế hoạch này của Lý Trường Thọ, không thể nghi ngờ đã thực sự thành công

năm đó lúc Độ Tiên Môn gặp nạn, chưởng môn chịu chết, Lý Tĩnh đã thể hiện tài năng của mình

mặc dù đạo hạnh không tính quá sâu, nhưng có thể đứng ra tại thời khắc mấu chốt, trực diện cường địch, đây chính là phẩm chất hiếm có

cẩm nang xuống núi mà Lý Trường Thọ chuẩn bị cho Lý Tĩnh, đã thăng cấp một lần nữa, cũng coi như là cho Lý Tĩnh gói quà lớn rời thôn

đêm hôm ấy, 'người áo đen đeo mặt nạ' tập kích phía sau núi Phá Thiên Phong Độ Tiên Môn trong đêm, đấu pháp chính diện với Lý Tĩnh, âm thầm chỉ điểm ngự kiếm chi thuật cho Lý Tĩnh

tảng sáng, 'người áo đen' lặng yên rời đi, lại hẹn đêm mai tái chiến với Lý Tĩnh

Lý Tĩnh tất nhiên là không ngu dại, suy đi nghĩ lại, bẩm báo chuyện này cho mấy vị thái thượng trưởng lão

đêm thứ hai, người áo đen lại xuất hiện, lại là trực tiếp đánh ngất xỉu mấy vị thái thượng trưởng lão, bình tĩnh cười một tiếng đối với Lý Tĩnh, cho Lý Tĩnh ăn chút khổ sở, trong khi hành hạ, chỉ điểm cho Lý Tĩnh

đêm thứ ba, Độ Tiên Môn chủ động dành ra một khu vực sau núi để người áo đen 'giáo dục' Lý Tĩnh, không dám nói gì nữa

đêm thứ tư, ở dưới hơn một ngàn tiên thức của Độ Tiên Môn, người áo đen đi tới đúng hẹn...

Sau hơn ba tháng như thế, người áo đen sau khi cách không ngự kiếm đối chiến với Lý Tĩnh, một lần nữa đính Lý Tĩnh trên vách núi, nhẹ nhàng thở dài:

- Liền dạy ngươi đến đây đi! Lý Tĩnh, tối mai không cần phải tới nữa

Lý Tĩnh nghe vậy sững sờ, thân hình rơi xuống từ vách núi, thương thế trên người được tiên lực ngăn chặn, cấp tốc khép lại

y tiến lên phía trước vái chào một cái, lúc đầu là do dự không nói, rất nhanh liền quyết định, cất cao giọng nói:

- Vãn bối đa tạ tiền bối chỉ điểm mấy tháng gần đây! Chỉ là không biết tôn hiệu của tiền bối như thế nào, vì sao lại muốn chỉ điểm kiếm pháp thần thông cho Lý Tĩnh? Kiếm thuật mà tiền bối sử dụng, lại vì sao đều là điển tàng của Độ Tiên Môn?

Lý Trường Thọ bình tĩnh tháo mặt nạ xuống, lộ ra dung mạo Đạo Nhân Giấy Thái Bạch Kim Tinh, tản mát ra đạo vận tự thân

Lý Tĩnh thấy thế đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng cúi đầu hành lễ:

- Bái kiến Thái Bạch Tinh Quân!

- Không cần

Lý Trường Thọ khoát khoát tay:

- Tính bối phận ở bên trong Độ Tiên Môn, ta còn không bằng ngươi

- Vãn bối không dám!

Lý Trường Thọ lại nói:

- Lý Tĩnh, ngươi có biết ta vì sao chỉ điểm ngươi?

- Xin Thái Bạch Tinh Quân chỉ rõ

Lý Tĩnh định thanh la lên

bên trong môn có đạo đạo lưu quang bay vụt đến nơi đây, Lý Trường Thọ đưa tay làm động tác, chúng tiên Độ Tiên Môn lập tức dừng lại cách đó không xa

không ít trưởng lão Độ Tiên Môn nghĩ đến trước đây, Lý Trường Thọ đã đáp ứng Quý Vô Ưu, sẽ chọn một người phụ trách chưởng môn Độ Tiên Môn

hẳn là?

Chẳng lẽ!

Thực sự là một vị đệ tử ký danh khác của khai sơn tổ sư sao?

Độ Tiên Môn bọn họ ngày hôm nay, rốt cuộc...

Chợt nghe Lý Trường Thọ bình tĩnh giải thích:

- Nguyên nhân chủ yếu là vì chuẩn bị cho ngươi xuống núi

Lý Tĩnh cùng với chúng tiên Độ Tiên Môn cùng nhau sững sờ

Lý Trường Thọ cởi y phục đen, khôi phục một thân áo bào trắng, chắp tay dạo bước, đi đến phía trước người Lý Tĩnh, ôn hoà nói:

- Ngươi còn nhớ rõ lúc tiến vào Độ Tiên Môn đã từng nói cái gì không?

- Đệ tử

Lý Tĩnh sửng sốt một chút, sau đó lộ ra vẻ xấu hổ, thấp giọng nói:

- Đệ tử từng nói, bái tiên môn là vì bảo vệ quê quán, quê quán Trần Đường trấn liên tục gặp yêu ma xâm nhập, trấn có tổ huấn, coi như toàn bộ Trần Đường Trấn đều bị yêu ma ăn thịt, cũng không thể chắp tay nhường đất Nhân Tộc cho Yêu tộc nửa bước!

Chương 1510: Đần!

- Đệ tử... đệ tử tu đạo đã có chút thành tựu, lại ham thanh tịnh trong núi, vọng tưởng con đường trường sinh, gần như quên mất sứ mệnh đó, thỉnh Tinh Quân trách phạt

Lý Trường Thọ thu hai tay vào trong ống tay áo, cười nói:

- Nếu không phải tra ghi chép tại Bách Phàm Điện, ngươi cách mỗi mười năm trở về Trần Đường trấn một lần, trách phạt này đã sớm rơi xuống, tu hành theo đuổi trường sinh, vốn là chuyện bình thường, chẳng qua, hiện nay Thiên Đạo vận chuyển, Nam Châu sẽ có kiếp nạn, e rằng sẽ có yêu ma làm loạn nhân gian, ngươi lại ở trong núi chuẩn bị một chút, liền đi Nam Châu một chút, đương nhiên, ta cũng sẽ không ép ngươi làm quyết định gì, số phận tương lai của ngươi nằm trong tay của chính ngươi

- Vâng!

Lý Tĩnh định thanh đáp ứng, trong mắt mang theo vài phần hổ thẹn

Lý Trường Thọ đưa tay vỗ vỗ đầu vai Lý Tĩnh, từ trong tay áo lấy ra một túi cẩm nang, đưa cho Lý Tĩnh

- Trong này có một ít đan dược, một chút thần thông, binh pháp cơ bản, cùng với một ít tạp thư, xem như lễ vật của ngươi

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Năm đó là ta âm thầm an bài ngươi vào Độ Tiên Môn, tất nhiên là vì muốn bồi dưỡng ra một vị hậu bối đỉnh thiên lập địa, dám nói dám hành, có đảm đương, có quyết đoán cho Nhân Giáo, ngươi chỉ cần nhớ rằng, tu vi cao thấp, cũng không phải là nhân tố quyết định vị trí đứng của một sinh linh trong thiên địa, mà là phẩm cách

nói xong, Lý Trường Thọ cười khẽ vài tiếng, quanh người nổi lên một chút sương mù, cỗ Đạo Nhân Giấy này biến mất không còn tăm tích

Lý Tĩnh cầm cẩm nang, đứng tại kia sửng sốt một hồi, cảm thấy mình như thể đang ở trong một giấc mơ

Nhị đệ tử Thánh Nhân Nhân Giáo, nhị Thiên Đế quyền thần Thiên Đình, chuẩn đạo lữ của Vân Tiêu tiên tử, hủy diệt giả Yêu tộc, người nhấc quan tài phương tây, khắc tinh của Nhiên Đăng Đạo Nhân...

Chính là người áo đen chỉ điểm y thần thông đấu pháp trong ba tháng này?

Lưu quang xung quanh lại xuất hiện, tất cả trưởng lão Độ Tiên Môn xông tới, đầu tiên là chúc mừng một hồi, lại nhao nhao đổ dồn ánh mắt vào bên trên cẩm nang trong tay Lý Tĩnh

một vị trưởng lão thấp giọng nói:

- Lý Tĩnh, trong này thế nhưng là có điển tịch của Thái Bạch Tinh Quân? Ngươi xem, phải chăng có thể sao chép một bộ phận có thể sao chép, đặt ở trong Đạo Tạng Điện, để cho nhóm môn nhân đệ tử mở mắt một chút?

Lý Tĩnh vội vàng đáp ứng, Lý Trường Thọ xuất thân từ Độ Tiên Môn, y tất nhiên là rõ ràng

nhưng mà, mở cẩm nang ra, Lý Tĩnh dùng tiên thức thăm dò bên trong, không nhịn được trên trán treo đầy vạch đen...

Cái này?

- Sao thế?

Có một vị nữ thiên tiên cẩn thận phát hiện ra dị dạng của Lý Tĩnh, vội nói:

- Nếu có chỗ bất tiện thì thôi, vẫn là lấy mệnh lệnh của Thái Bạch Tinh Quân làm chủ

- Ngược lại không phải như vậy

Lý Tĩnh trầm ngâm một tiếng, lấy một số ngọc giản bên trong ra, dùng tiên lực xếp thành một hàng, để lộ tên trên đó chúng tiên định thần nhìn lại, sắc mặt lập tức trở nên đặc sắc, chỉ thấy tiêu đề trên đó đều là...

« Công cha như núi»;

« Làm thế nào để trở thành một người cha thành công»;

« Người cha nên đóng vai trò gì trong sự trưởng thành của con cái»;

« Hãy là một người cha tốt và kiên nhẫn»;

« Làm thế nào dưỡng thai »

Đêm hôm ấy, phía sau núi Phá Thiên Phong Độ Tiên Môn im ắng, một đám trưởng lão, chấp sự chuyện gì cũng không làm, chỉ đi đi lại lại xung quanh Lý Tĩnh trong rừng

cuối cùng, một vị trưởng lão hơi trẻ tuổi một chút vỗ tay hô to:

- Bần đạo đã suy nghĩ rõ ràng!

- Như thế nào?

- Suy nghĩ rõ ràng liền mau nói, Thái Bạch Tinh Quân có thâm ý sâu cỡ nào!

- Thái Bạch Tinh Quân là đang ám chỉ!

Trưởng lão này mặt mày hớn hở, cười nói:

- Ám chỉ chính mình đã có thể trở thành một người cha ưu tú! Đã có thể viết ra dạng kinh văn điển tịch này! Nói một cách khác, Lý Tĩnh! Cơ duyên của ngươi đã đến!

Lý Tĩnh ngoẹo đầu, trên trán tràn đầy dấu chấm hỏi

chúng tiên bừng tỉnh đại ngộ, ném ánh mắt hâm mộ đối với Lý Tĩnh

- Cơ, cơ duyên? Cơ duyên gì?

- Đần!

Có lão đạo dùng phất trần vỗ nhẹ vào đầu Lý Tĩnh:

- Lần sau gặp được Thái Bạch Tinh Quân, trực tiếp gọi một tiếng phụ thân, mọi thứ sẽ rõ ràng

tiên nhân xung quanh từng người cảm khái Lý Tĩnh phúc duyên không cạn, nhưng Lý Tĩnh lại có chút trợn mắt há hốc mồm

Thái Bạch Tinh Quân, là ý tứ này?

tại Thiên Đình, Tiểu Quỳnh Phong

Lý Trường Thọ thông qua Đạo Nhân Giấy dưới mặt đất nhìn chăm chú một màn này, trên trán treo đầy vạch đen

quên đi, đừng quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt này

còn có rất nhiều quân cờ, chờ hắn đẩy một cái

...

Năm tháng đi qua không dấu vết, sát kiếp càng trở nên tiếp cận

sau chuyện Đại Pháp Sư phong hoa tuyết nguyệt hơn ba mươi năm, Lý Trường Thọ ở trong thiên địa không ngừng quan sát, cẩn thận ra tay, hao phí một lượng lớn thời gian, chôn xuống quân cờ có hạn

Chương 1511: Giống như chỗ nào có chút vấn đề

ví dụ như, hắn tìm được tung tích của Tiêu Thăng Tào Bảo người chấp chưởng Lạc Bảo đồng tiền nguyên bản

nhưng hắn suy đi nghĩ lại, cũng không động vào hai vị tán tu rõ ràng đã thành kiếp hôi đơn thuần này

bây giờ thiếu đi Nhiên Đăng Đạo Nhân, Tiêu Thăng Tào Bảo chỉ là Kim Tiên Đạo Nhân bình thường mang theo phúc nguyên đơn thuần, tu vi không tệ, từ ba ngàn thế giới trở về Ngũ Bộ Châu tìm kiếm kỳ ngộ mà thôi

cũng không thể bởi vì tội lỗi ở 'chiều không gian' khác mà phán xét bọn hắn

lại nói, trong Phong Thần đại kiếp, tiên thần trà trộn trong phàm tục chinh phạt, lại có tội tình mà trách chứ?

Còn có một ít quân cờ, là Lý Trường Thọ có thể nhìn thấy, có thể ảnh hưởng, lại không muốn động

ví dụ như Văn Trọng Xiển Giáo, cùng với không ít Tiệt Giáo đời ba, đệ tử đời bốn Văn Trọng giao hảo lúc này đã xuất hiện ở quanh người Văn Trọng, trong đó không ít đã có khí vận gia thân

khí vận này, tương đương với Thiên Đạo đánh dấu, cũng không phải là chuyện tốt gì

Lý Trường Thọ đã là cảm nhận được, sự cấp bách Phong Thần đại kiếp càng ngày càng tới gần

càng là tại loại thời điểm này, hắn càng không thể bối rối, dù sao kể từ khi chính mình bắt đầu tu hành, đã mưu tính mấy trăm lần vì khoảng thời gian này

—— chủ yếu là trước đây cũng không nghĩ tới, chính mình có thể ở vào vị trí như bây giờ ở trong những năm này gần đây, Lý Trường Thọ kỳ thật vẫn muốn đi Lục Đạo Luân Hồi Bàn nhìn, nhưng dưới đáy lòng lại vẫn luôn né tránh ý tưởng như vậy

không có gì khác, hắn có chút không biết nên đối mặt với sư phụ như thế nào, càng sợ sau khi rời đi, liền trở thành tiết điểm sư phụ đầu thai chuyển thế

sau khi chuyển thế đã không phải nguyên bản, mà là hai sự cộng hưởng khác nhau của cùng một chân linh

Lý Trường Thọ không muốn thảo luận về ý nghĩa của sinh linh, nhưng hắn biết được, Khương Tử Nha mà sau này chính mình nhìn thấy kia, coi như khuôn mặt và hình dáng giống như sư phụ, đều đã không phải là vị trọc tiên chán nản năm đó

nếu như Đạo Tổ sư tổ nói dối, Thiên Đạo cũng không phải là vào lúc chính mình thành tiên kiếp mới phát hiện ra chính mình

như vậy sư phụ đi tìm chính mình, thu làm đệ tử, cũng là ở dưới sự an bài của Thiên Đạo

lắc đầu, Lý Trường Thọ khu trục những ý nghĩ từ đáy lòng này, tránh cho ảnh hưởng đến củng cố đạo tâm

vẫn là ngẫm lại một ít chuyện làm cho người ta vui vẻ, chẳng hạn như một phong thư Vân Tiêu gửi trước đó, lời tâm tình rả rích trong đó, đối với nàng mà nói đã là tương đối táo bạo

ngẫm lại ở bên trong ba ngàn thế giới, Lâm Thiên Điện hát vang tiến mạnh, tự thân cấp tốc bành trướng, hệ thống trưởng thành cũng đã nhận được kiểm nghiệm, đủ để hiệp trợ Thiên Đình quản lý bên ngoài Ngũ Bộ Châu

suy nghĩ lại một chút, trước đây Di Lặc vừa mới vừa hiện thân tại ba ngàn thế giới, lập tức liền không may gặp thiên phạt, bị thiên lôi bổ, giấu kín hành tung một lần nữa

Hư Bồ Đề mang theo danh hào tội tiên Thiên Đình truy nã, tại một chỗ Hương Hỏa Thần Quốc bị cao thủ Tiên Minh vây công, cuối cùng chật vật chạy trốn...

Còn có Tứ Hải Long Cung kia, đoán chừng là mấy vị Long Vương suy nghĩ kỹ càng, cho tín hiệu 'Liên thủ gây sự' chính mình phóng xuất ra, liên quan tới chỉnh lý nội bộ Long tộc, cũng lấy được tiến triển mang tính then chốt

còn có Lý Tĩnh mong nhớ gọi 'Phụ thân' kia, trảm yêu trừ ma tại ranh giới Nam Thiệm Bộ Châu, danh tiếng lẫy lừng, đạo cảnh tự thân cũng ở bên trong đấu pháp cấp tốc tăng lên

loại 'thành viên đoàn nhân vật chính đại kiếp' này, đột phá đạo cảnh liền đơn giản giống như uống nước

Lý Trường Thọ đối với chuyện này ném ánh mắt hâm mộ, dù sao đến cảnh giới giống như hắn, nhất là vào sau khi 【 gián tiếp 】 tìm hiểu Hồng Mông Tử Khí, đạo cảnh tăng lên đã là tốc độ như rùa

không sai biệt lắm phải hai ba năm mới có thể đốn ngộ một lần!

Chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ không thể không suy nghĩ lại chuyện đã qua, chính mình so sánh với nhóm 'Thiên chi kiêu tử' này, đến cùng kém cái gì

vì sao bọn họ được khí vận Thiên Đạo gia trì, bình cảnh một đường bật đèn xanh, còn không bằng tốc độ tu hành của chính mình ở Độ Tiên Môn năm đó...

Hả? Giống như chỗ nào có chút vấn đề

tính toán thời gian, chính mình cũng nên mang theo Ngọc Đế bệ hạ đi các nơi đi bộ một chút, tìm kiếm nhóm ứng cử viên chính thần đầu tiên

duỗi lưng một cái, bản thể Lý Trường Thọ từ bên trong mật thất dưới đất số ba phiêu trở về mật thất dưới đất số một, liếc nhìn ngay Linh Nga đang tu hành, bình tĩnh bay đến đan phòng 'bề mặt'

vừa mới đến đan phòng, Lý Trường Thọ thình lình nghe tiên thức kêu gọi:

- Sư huynh...

- Ừm?

Hắn vô thức đáp ứng, cúi đầu nhìn về phía Linh Nga trong mất thất dưới mặt đất, đã thấy phía sau Linh Nga hiện ra một quyển sách, quyển sách kia đang chậm rãi lật qua lật lại, rất tự nhiên lật tới một trang cuối cùng, chậm rãi khép lại

Chương 1512: đại lão che giấu

sau đó, quyển sách này từ từ bay lên, ở trên đỉnh đầu Linh Nga hóa thành một đoá hoa sen màu hồng, trong đó phun ra đạo đạo ý cảnh huyền diệu

bên trong hoa sen, đồ án song ngư xanh trắng xoay chầm chậm

Thái Thanh đạo làm cơ sở, Ổn Tự Kinh làm dẫn, Linh Nga chi đạo đã thành thục

đạo này cũng không phải đại đạo khắc sâu gì đó, nhưng Lý Trường Thọ trong lúc nhất thời lại có chút không quá có thể hiểu được

ở dưới ảnh hưởng của hắn, đạo của Linh Nga cũng có quan hệ với cân đối, nhưng lại không phải đại đạo cân đối của hắn, càng tiếp cận với đạo lý âm dương hòa hợp

trước tiên mặc kệ đạo của Linh Nga cụ thể ra sao, uy lực như thế nào

—— nếu như cần nàng ra mặt đấu pháp, đại đạo mạnh hơn cũng không có cách nào thay đổi cục diện lúc đó

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên trời, bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong đã là mây đen dày đặc

Linh Nga đột nhiên có lĩnh ngộ, Kim Tiên kiếp, buông xuống trước tiên!

Cũng không thể gọi người tới xem lễ trước thời hạn

Lý Trường Thọ yên lặng kiểm tra một chút dự trữ độ kiếp của chính mình, nhét vào trong miệng mấy khỏa cửu chuyển kim đan, thuận tiện chuyển Linh Nga từ dưới đất đến phía sau núi

Tới đi! Sư tổ!

Hắn, đã chuẩn bị xong!

Ở trên không Thái Bạch Cung, mây đen đầy trời cuốn tới, lập tức hấp dẫn sự chú ý của chúng tiên thần Thiên Đình

mà bởi vì hệ thống gương đồng trực tiếp chính quy hóa, hoàn chỉnh hóa, ở các nơi Thiên Đình cũng mượn nhờ gương đồng to to nhỏ nhỏ, chú ý tới chuyện hiếm lạ này

ngoại trừ ba trọng thiên bên dưới, bên trong Thiên Đình hiếm khi xuất hiện thiên kiếp

dù sao tu vi của Thiên Binh thấp nhất cũng đều là Nguyên Tiên cảnh hậu kỳ, mà nhóm tiên thần Thiên Đình muốn thành Kim Tiên lại không phải chuyện dễ, mỗi lần xuất hiện thiên kiếp, đều sẽ dẫn đến oanh động phạm vi nhỏ

trong Thông Minh Điện, từng vị tiên thần đi làm kinh ngạc

- Đây là người phương nào muốn độ kiếp? Làm sao lại không đến Thông Minh Điện báo cáo chuẩn bị trước? Quy củ của Thiên Đình chúng ta đâu?

- Đại nhân, nghe nói là Thái Bạch Cung...

- Phốc! Khụ, khụ khục! Đây, đây là người nào ở Thái Bạch Cung muốn độ kiếp?

Vì sao sổ ghi chép tiên tịch trong Thông Minh Điện không có bất kỳ phản ứng gì? Chúng ta cũng phải sớm chuẩn bị chút lễ vật đưa qua nha!

Ở các nơi Dao Trì, không ít tiên tử cưỡi mây bay lên không hướng về phương hướng Thái Bạch Cung nhìn quanh, đạo đạo tiên thức hướng về hậu viện Thái Bạch Cung

trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế áo trắng đang cùng với chúng tiên gia thương lượng một ít việc nhỏ không cần vận dụng Thái Bạch Kim Tinh, vào giờ phút này cũng là nhíu mày, ra hiệu tướng lĩnh phía dưới tạm dừng nói chuyện, để Mộc Công mở ra gương đồng, hiển lộ ra hình ảnh ở hậu viện Thái Bạch Cung

vừa vặn, một ánh đom đóm bay ra từ bên trong 'Núi nhỏ' được giới tử càn khôn trận bảo vệ, hóa thành thân hình một vị tiên tử vị tiên tử này, chúng tiên thần trong điện tất nhiên là nhìn có chút lạ lẫm, nhưng đều biết nàng tồn tại

tên là Lam Linh Nga, đắc đạo khuê phòng tiên không biết

phù dung thêm sắc sen mới nở, một khi thành đạo chúng thần biết

đây, là đại lão che giấu ở bên trên【bảng xếp hạng nữ tiên không thể trêu chọc nhất Thiên Đình】, xếp hạng gần với Vương Mẫu, Hằng Nga, Long Cát công chúa nhất!

Sư muội và người thân chỉ định duy nhất của Thái Bạch Tinh Quân, đệ tử ký danh của Thái Thanh Thánh Nhân Nhân Giáo, ngồi ở trong nhà cái gì cũng không có làm, liền trở thành người thứ nhất nằm thắng vô thượng tiên duyên Hồng Hoang!

Nga!

Vào giờ phút này, Linh Nga hóa thành bản thể, được một đám mây trắng hình linh chi nâng lên, nhanh chóng bay vào không trung

gió thổi tung ngọn tóc bên tai, mây cùng với tiên quang bay ngang qua chơi đùa với nàng

ngay cả những đám mây đen di động trên đầu nàng, cũng tựa hồ không đành lòng hù doạ nàng, giảm tốc độ tụ tập, chỉ kém trực tiếp ngưng tụ thành một bàn tay to, nhẹ nhàng gảy vài cái vào tóc mái trước trán nàng

đối mặt với trường sinh chi kiếp, Linh Nga vẫn là rất khẩn trương, khuôn mặt nhỏ đáng yêu mê người căng thẳng, môi mỏng hơi mím, hô hấp có chút hỗn loạn

- Linh Nga sư thúc!

Một tiếng khẽ gọi truyền đến từ đằng xa, lại là Long Cát cưỡi mây, mang theo một đám tiên tử Dao Trì cấp tốc bay tới

- Đừng có lo lắng

Long Cát nhìn ra sự khẩn trương của Linh Nga, cười nói:

- Mẫu thân từng nói, ngươi độ kiếp nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra, Thiên Đạo cũng sẽ bảo hộ bình an cho ngươi

Linh Nga lập tức khẩn trương hơn một chút

tại Tiểu Quỳnh Phong cách đó không xa, từng đạo tiên quang vờn quanh, một ngọn núi nhỏ cấp tốc phồng lớn, sau sau đó duỗi thẳng tay chân, hóa thành nữ cự nhân vạm vỡ cao ngàn trượng, thân mang lượng kim chiến giáp, tay cầm hai cây rìu lớn, hét lớn một tiếng:

- Linh Nga biểu tẩu! Ta tới giúp ngươi thủ trận!

Chương 1513: Dựa vào cái gì!

Chúng nam tiên vốn đang thưởng thức tiểu tiên tử Thiên Đình đáng yêu mê người, cùng nhau rùng mình một cái

thân hình của Lý Trường Thọ xuất hiện ở cách đó không xa

hắn mặc dù lo lắng chính mình bị thiên phạt, nhưng vẫn là cách Linh Nga hơi gần một chút mới tốt

không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu Linh Nga tao ngộ thiên kiếp quá mạnh, thật sự ngăn cản không nổi, hơn nữa chín khỏa cửu chuyển kim đan đều hao hết, hai bình cửu chuyển linh đan đều dùng hết

như vậy, hắn không ngại đối kháng với Thiên Đạo, cưỡng ép bảo hộ Kim Tiên đạo quả của sư muội chính mình

cùng lắm thì chính là không quan tâm, ỷ vào sự che chở của lão sư rời đi

【 Trực tiếp mang Triệu Công Minh, Tam Tiêu rời khỏi con đường tránh tai Hồng Hoang này, Lý Trường Thọ cũng không phải là không nghĩ tới, cũng coi là một trong những phương án dự bị. 】

Không có cách nào thay đổi quy tắc, liền thử nhảy ra quy tắc

Lý Trường Thọ mở ra không minh đạo tâm, đặt cảm xúc đáy lòng về không, chắp tay đứng trên mây trắng, truyền âm nói đối với Linh Nga:

- Không cần khẩn trương, trước đây diễn luyện như thế nào liền làm như thế đó, ngươi đã hình thành ký ức cơ bắp

- Ồ, vâng

Linh Nga đáp ứng một tiếng, mặc dù không hiểu cái gì là ký ức cơ bắp, nhưng...

tiên tử nơi nào có cơ bắp rõ ràng như vậy, đường nét tay chân của nàng rất hoàn mỹ đó có biết hay không

thế là, Linh Nga càng khẩn trương hơn

ở dưới ngàn vạn tiên thức nhìn chăm chú, nàng nắm chặt mười ngón tay, dừng lại trên một ngọn núi hoang, thì thào vài tiếng rồi ngẩng đầu ngửa mặt lên trời

vì một ngày này, nàng kỳ thật đã chuẩn bị một hồi lâu

sau Kim Tiên kiếp, cấp độ sinh mệnh của chính mình liền có thể đạt được bay vọt, trở thành trường sinh tiên bất lão bất tử, liền có thể đặt lực chú ý trên mặt nạ đắp da mặt...

Khục, đặt ở trên làm như thế nào cho sư huynh vui vẻ!

Rốt cuộc, chính mình cũng có thể giúp đỡ sư huynh một chút trong tương lai!

Thiên kiếp, tới đi!

Ừm, theo sư huynh căn dặn, chính mình tuyệt đối không thể cắm cờ!

Linh Nga nhẹ nhàng thở ra, vái chào một cái đối với không trung, trong đôi mắt đẹp lóe ra quang mang màu hồng, cất cao giọng nói:

- Đệ tử Đạo Môn Lam Linh Nga, cảm tạ Đạo Tổ gia gia trong lúc cấp bách tới bổ...

Ách, nói sai!

- Cảm tạ Thiên Đạo gia gia! Cũng không đúng, cảm tạ Thiên Đạo lão gia!

Khuôn mặt nhỏ của Linh Nga trắng nhợt, vội vàng lên tiếng bổ cứu, ai ngờ mây đen kia run run một hồi, trong đó hiện ra gương mặt một vị lão đạo mơ hồ!

Đạo Tổ hiển hóa! Thiên Đạo chi uy!

Lý Trường Thọ lập tức liền muốn lách mình về phía trước, chịu nhận lỗi thay cho Linh Nga, chủ động mời tới một hai đạo thiên phạt, nhưng ai ngờ...

- Ha ha ha

kiếp vân, cười

ở dưới thần quyền Thiên Đạo, nơi tập trung quyền lực chủ yếu Tam Giới, ở dưới ánh nhìn chăm chú của vô số tiên thần dùng tiên thức, pháp bảo, thần thông phép thuật

kiếp vân vốn nên bộc phát lôi đình, hiển lộ ra khuôn mặt Đạo Tổ, nở một nụ cười hòa ái

Ngọc Đế tại Lăng Tiêu bảo điện, Vương Mẫu bên trong Dao Trì, cùng với Lý Trường Thọ ở bên rìa mây đen đều sửng sốt, chớ nói chi là văn thần võ tướng thiên binh tiên tử to to nhỏ nhỏ

Không chỉ có vậy!

- Ừm, Linh Nga ngoan

khuôn mặt lão đạo do kiếp vân hiển lộ tươi cười có chút xán lạn, ấm giọng nói:

- Không cần khẩn trương, ta mới giúp ngươi điều tra, thiên kiếp của ngươi là thiên kiếp tương đối bình thường, ngươi nhất định có thể chống được, đã chuẩn bị xong chưa? Có thể để kiếp vân hạ xuống đạo thứ nhất?

- A, cám ơn Đạo Tổ lão gia

Linh Nga nhỏ giọng đáp lời:

- Ta đã chuẩn bị xong, ngài để lôi rơi xuống đi, ta có thể chịu được!

- Ừm, Thiên Đạo chí công vô tư, ta cũng không tiện miễn kiếp lôi của ngươi, trải qua cũng có thể cho ngươi một chút chỗ tốt!

Đây thực sự là một người dám nói, một người dám làm!

Thiên Đình, một mảnh tĩnh lặng

chúng tiên thần nhìn kiếp vân kia tách ra một đạo, đoán chừng uy lực cũng chỉ mạnh hơn đạo thứ chín thiên kiếp thành tiên một chút, chậm rãi rơi, nhẹ nhàng đập, đánh vào trước người tiểu tiên tử kia, lại nhẹ nhàng dành vào đầu vai nàng..

Đó là sợ chạm đến vị trí yếu hại dễ dàng trọng thương như trán đỉnh đầu của nàng

Linh Nga ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn, ba ngàn sợi tóc bay lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiên cường

Đầu vai tiên váy bị sấm sét xé toạc ra, tạo thành một cái lỗ lớn như móng tay! Da thịt bên trong trong suốt như trân châu, nửa điểm vết tích cũng đều không có lưu lại

Lý Trường Thọ: "..."

Dựa vào cái gì!

Đây là Tiểu sư muội nhà mình, hơn nữa Đạo Tổ lão gia giống như không có ý tứ muốn nhân cơ hội thiên phạt chính mình, Lý Trường Thọ cũng liền không phàn nàn nhiều

nhưng theo đó, Lý Trường Thọ bắt đầu suy nghĩ về thâm ý đằng sau hành động của Đạo Tổ sư tổ

Chương 1514: làm sao an tâm

lấy lòng đối với chính mình, trấn an hắn trước khi Phong Thần đại kiếp đến?

Không, không cần phải như thế

Hành động của Đạo Tổ nhìn như đơn giản, trên thực tế dụng ý rất sâu, trọng yếu nhất hẳn là hiển lộ sự tồn tại của bản thân, để cho chúng sinh đừng có quên, Hồng Hoang này đến cùng là ai đang chế định quy tắc

nhất là tại thời điểm mấu chốt này

Đạo Tổ đang tuyên bố quyền sở hữu 'công cụ Thiên Đình', đang nhắc nhở Lục Thánh trong Phong Thần đại kiếp không được uy hiếp bản thân Thiên Đình, đồng thời cũng làm cho Xiển, Tiệt, phương tây nhập kiếp, chuẩn bị để đệ tử tinh nhuệ của chính mình lấp đầy chỗ trống chính thần Thiên Đình

【 Gia nhập Thiên Đình, liền cách Đạo Tổ gần thêm một bước. 】

【 Thiên Đạo mặc dù chí công vô tư, nhưng Đạo Tổ áp đảo bên trên Thiên Đạo, có tư tình, sẽ chiếu cố đệ tử Đạo Môn. 】

【Thái Bạch Kim Tinh Thiên Đình chính là làm việc vì Đạo Tổ, là người một nhà của Đạo Tổ. 】

Ngoài những thứ này ra, dưới đáy lòng Lý Trường Thọ nghĩ tới một loạt chỗ tốt cùng các loại ảnh hưởng kế tiếp

chỉ có thể nói, cao vẫn là Đạo Tổ cao

vào lúc dưới đáy lòng Lý Trường Thọ xẹt qua những ý niệm này, Linh Nga đã là 'chống đỡ' qua đạo thiên kiếp thứ hai

nàng vào giờ phút này...

Cũng không có việc lớn gì, tổng thể vô cùng an ổn, đan dược pháp bảo cái gì cũng không cần dùng nàng đứng ngạo nghễ ở trong không trung, mỗi lần trải qua thiên lôi đập, đều đang sinh ra một chút biến hóa, da thịt càng có độ sáng, ngũ quan mê người hơn, đạo vận tản ra cảm giác cố định cùng với xa xưa

trong lôi kiếp, chợt có một đạo lôi quang rơi xuống, hoàn toàn bao trùm nàng, càng tăng thêm cảm giác thần thánh

trong mây truyền đến tiếng cười khẽ ha ha:

- Thiên kiếp gây ra tâm ma sắp tới, những gì ngươi nhìn thấy kế tiếp cũng đều là huyễn tượng

- Ừm!

Linh Nga ứng tiếng, vái chào một cái đối với không trung:

- Đa tạ lão gia nhắc nhở

Lý Trường Thọ yên lặng cúi đầu, đã là không đành lòng nhìn thẳng

Ngọc Đế trong Lăng Tiêu bảo điện yếu ớt thở dài, y rốt cuộc, không phải là người Đạo Tổ thích nhất

ở bên trong Dao Trì, trong mắt Vương Mẫu nương nương toát ra mấy phần suy tư, nhẹ nhàng thở dài, nhưng lại không có càng nhiều biểu thị

những lão thần giống như Mộc Công, Nguyệt Lão, càng là không chịu được nước mắt tuôn đầy mặt, cảm khái sự chênh lệch giữa thần và thần

ở bên trong Phủ Thủy Thần, Hữu Cầm Huyền Nhã đang dựa vào bệ cửa sổ, nhìn cảnh tượng trong chiếc gương đồng trong tay, nở nụ cười bình yên lại vui mừng, còn có một chút ước mơ

mà ở bên trong một viện lạc khác cách đó không xa, Linh Châu Tử yên lặng cúi đầu, nhìn hai tay của chính mình, lại chán nản thở dài, nhẹ nhàng đung đưa trên xích đu

- A

một củ cà rốt được đưa đến, khuôn mặt nhỏ nhắn lọt vào tầm mắt của Linh Châu Tử, lại là tiểu Thỏ Ngọc nghe nói Linh Nga Thái Bạch Cung độ kiếp, vừa mới chạy đến chỗ ở của Linh Châu Tử

nàng thấy Linh Châu Tử hai mắt vô thần, biểu tình ảm đạm, ngồi ở trên xích đu, muốn nói lời an ủi

khúc mắc của Linh Châu Tử, nàng tất nhiên là biết được

y là đệ tử của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, đi là con đường tu đạo thanh chính, lai lịch cũng là một viên linh châu đắc đạo bên trong thiên địa, so với sinh linh tiên thiên cũng chẳng kém gì, khí vận tự thân càng là bất phàm

ngộ tính, thiên phú, lai lịch, đạo pháp, thần thông, bảo vật, cảnh ngộ, chấp niệm...

Y thiếu cái gì?

nhưng, một cái bình cảnh, mấy trăm năm cũng đều không thể đột phá, bây giờ đạo cảnh càng giống mjiw là một đầm nước đọng, không chút gợn sóng

cho dù là tẩu hỏa nhập ma cũng được, nhưng hiện tượng tẩu hỏa nhập ma, hoàn toàn không có cách nào phát sinh

Linh Châu Tử biết, từ xưa đến này, quá nhiều cái gọi là thiên tài tu đạo, quá nhiều cái gọi là tư thái Kim Tiên, đều mắc kẹt ở bình cảnh này

nhưng vấn đề là, y cũng không phải là không có cảm ngộ, thậm chí lão sư đã từng thể hồ quán đỉnh cho y, chính mình cũng đã từng đi Đậu Suất Cung cầu đan dược đột phá cảnh giới

đều không ngoại lệ, bình cảnh càng ngày càng kẹt, hy vọng càng ngày càng thấp

đây là tình hình mà tuyệt đại bộ phận Luyện Khí Sĩ sẽ gặp phải

kỳ thật mấy trăm năm cũng không tính là quá lâu, nhưng, nhưng nhìn thấy người nhập môn muộn lại vượt người nhập môn trước, cảnh giới hiện nay của Dương Tiễn đều đã là Kim Tiên lục phẩm nhìn Ngao Ất kết làm huynh đệ kết nghĩa với chính mình, sau khi thức tỉnh Long tộc huyết mạch, đạo cảnh cũng là thế như chẻ tre

nhìn, nhìn Biện Trang bởi vì bị phạt, cấm túc tại Thiên Hà, trải qua một lần sự kiện vu hãm, đạo cảnh đột nhiên tăng mạnh, đã ẩn ẩn muốn vượt qua y!

Còn có ngày hôm nay, Linh Nga sư thúc đã là thuận lợi bắt đầu độ kiếp...

Y làm sao an tâm?

Lại làm sao an tâm?

Chương 1515: điều này không quan trọng

Y khát vọng đi đối mặt với thiên kiếp, khát vọng đạo cảnh đột phá, sinh mệnh thăng hoa, khát vọng có thể đứng trên cùng một đám mây với Dương Tiễn, Ngao Ất

không có ai muốn y lập tức tu thành Kim Tiên, cũng không có ai bức bách y nhất định phải có thành tựu gì

nhưng y...

Không muốn bình thường, không muốn vô danh

đã rất lâu, Linh Châu Tử chưa đi ra khỏi viện này

vào giờ khắc này, phản chiếu ở trong con ngươi như hồng ngọc của thỏ ngọc, sắc mặt của Linh Châu Tử có chút chán nản, lúc này mặc dù miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng trong ánh mắt đã không còn bao nhiêu sức sống

Thỏ Ngọc có chút cắn môi, nhỏ giọng nói:

- Nếu không, chúng ta thử xem có thể cùng nhau tu hay không... ta nghe các tỷ tỷ Nguyệt Cung nói, Nhân Tộc có biện pháp song tu, có thể nhanh chóng đột phá bình chướng...

- Đừng suy nghĩ nhiều

Linh Châu Tử thở dài:

- Bình cảnh chính là bình cảnh, chỉ có tiến hành cảm ngộ, mới có thể tăng lên đạo cảnh, bàng môn tả đạo là không thể làm, ta lại trở về Càn Nguyên Sơn bái kiến lão sư, hỏi một chút xem có biện pháp nào không

- Ừm

Thỏ Ngọc nhỏ giọng nói:

- Tu hành, suy cho cùng, đều là xem cơ duyên, có lẽ chỉ là cơ duyên của ngươi còn chưa tới, hơn nữa, ta cũng chưa thành Kim Tiên, vậy thì có gì to tát đâu, ta mới không hâm mộ những trường sinh tiên sống lâu như vậy, chủ nhân mỗi ngày đều ăn không ngồi rồi ngẩn người, rất nhàm chán

- Đa tạ ngươi, hảo huynh đệ

Linh Châu Tử lộ ra một nụ cười ấm áp, nâng nắm đấm lên, đưa tới trước mặt Thỏ Ngọc

Thỏ Ngọc làm mặt quỷ, nắm chặt nắm tay nhỏ, nhẹ nhàng đụng một cái vào nắm đấm của Linh Châu Tử

- Hảo huynh đệ

- Ta nhất định cũng có thể độ Kim Tiên kiếp!

Linh Châu Tử đứng dậy, trong mắt tràn đầy ánh sáng, ngắm nhìn mây đen cùng với kiếp lôi nơi chân trời, định tiếng nói:

- Ta nhất định phải làm đại anh hùng giống như Thái Bạch sư thúc, có thể được người khác cần và tin nhiệm, có thể làm một ít đại sự cho thiên địa! Trảm yêu trừ ma! Bảo vệ nhỏ yếu! Ta nhất định sẽ giúp đỡ sư thúc, giúp đỡ Thiên Đình! Nhất định!

- Vậy ngươi cố lên

Thỏ Ngọc ở bên cạnh nhỏ giọng thầm thì một câu:

- Chí hướng gì mà nghe xong vừa phí tinh lực lại phí năm tháng

Linh Châu Tử nhe răng cười một tiếng, gật gù đắc ý, ngâm tụng nói:

- Mạc sử quang âm không hư độ, nam nhi kiến nghiệp tại tứ phương

- Như thế nào? Chúng ta thân nữ nhi liền không thể kiến công lập nghiệp sao?

- Chuyện này... đương nhiên có thể

- Ngươi như vậy là sẽ bị các vị tỷ tỷ đánh một trận

- Hắc hắc, ngươi đừng nói ra là được, hôm nay chơi cái gì? Đấu vật? Thể thuật? Độn pháp truy đuổi? Thương kiếm gậy?

- Phi, hôm nay là ngày lẻ, nên nghe ta, chơi cái này!

- Đây là cái gì? Ồ, không phải xếp thuyền giấy là được

- Đây là dây đỏ, dây đỏ!

Trong tiếng phàn nàn của Thỏ Ngọc, trong tiếng kêu khổ của Linh Châu Tử, hai chiếc xích đu khẽ đung đưa

Tay to và tay nhỏ đan vào nhau, một sợi dây màu đỏ được kéo ra bằng nhiều cách nhưng vẫn không thể trói được hai ngón tay

...

Sau hai canh giờ

tiên quang lượn lờ, tiên nhạc trận trận, bên trong thiên địa tràn đầy tường thụy chi ý, từng đoá từng đoá mây vàng tụ về hướng Linh Nga, trên đó có hư ảnh tiên tử hoan múa, có cảnh tượng lão thần tiên đưa phúc

Rõ ràng chỉ là trường sinh thiên kiếp bát trọng bình thường, lại đưa ra đặc hiệu hoàn thành trường sinh kiếp cửu trọng đỉnh cấp!

Ừm, điều này không quan trọng

Linh Nga lặng lẽ đứng giữa không trung, váy tiên trên người tổn hại vài chỗ, càng thêm mấy phần cảm giác yếu đuối, đúng là ta thấy mà yêu như vậy

nàng mỉm cười, cùng với tiên lực tràn đầy, cảm thụ được đạo khu của chính mình được lực lượng thiên kiếp 'Ôn nhu' rèn luyện rất thoải mái, cũng chưa quên sư huynh căn dặn

tạm thời áp xuống trọng trọng cảm ngộ dưới đáy lòng, Linh Nga vái chào một cái đối kiếp vân trên không trung, ôn nhu nói:

- Cảm tạ Đạo Tổ lão gia hạ xuống thiên kiếp, trợ đệ tử đạt được trường sinh đạo quả kiếp vân đen nhánh còn lại đại khái hai phần ba đường kính, một lần nữa hiển lộ ra khuôn mặt Đạo Tổ, vẫn là mang theo ý cười hiền lành kia

- Ừm, ngoan, chờ ngươi sư huynh có rảnh, bảo hắn mang ngươi tới Tử Tiêu Cung đi dạo

tiếng nói của Đạo Tổ, vẫn là ôn hòa như vậy, mà lúc này lời nói xoay chuyển, một chùm kim quang nhẹ nhàng đẩy Linh Nga ra, lại có một vệt kim quang đánh vào trên người Lý Trường Thọ

kim quang nhẹ nhàng kéo một cái, Lý Trường Thọ còn có chút mộng, kiếp vân kia liền tự động bay tới, phi tốc xoay quanh trên đỉnh đầu hắn

- Sư tổ?

Lý Trường Thọ có chút kinh ngạc

- Làm sao

Đạo Tổ lãnh đạm nói:

- Những gì còn lại của sư muội ngươi, ngươi không phải nên gánh chịu sao?

- Hẳn là, hẳn là, đa tạ sư tổ chiếu cố đối với Linh Nga

Chương 1516: người ngoài cuộc thờ ơ

Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn Linh Nga, cung cung kính kính vái chào một cái, gánh chịu cho Linh Nga, đây mới là tư thế độ kiếp chính xác!

- Cảm tạ Thiên Đạo lão gia trong lúc cấp bách tới bổ!

- Ừm

khuôn mặt Đạo Tổ chậm rãi tiêu tán, chỉ để lại một tiếng cười khẽ kia, cùng với một chút lẩm bẩm

- Vẫn là bổ ngươi thoải mái

xoạt!

ngàn vạn sấm sét màu đỏ tím như là thác nước đập xuống, không nói lời gì, bao trùm thân hình Lý Trường Thọ trong đó, một hồi lâu chưa tán

thiên uy kia, sấm sét kia, làm cho đám tiên thần tu vi cao nhất bên trong Thiên Đình kia đều là đổ mồ hôi lạnh toàn thân, run rẩy không ngừng...

【 À, đây đại khái chính là cuộc sống. 】

Tại Tiểu Quỳnh Phong, phía trước đan phòng

Lý Trường Thọ nằm trên ghế xích đu chuyên môn, mắt ngắm nhìn mảnh tinh hải kia, bên môi nở nụ cười không màng danh lợi

đạo bào rách rách rưới rưới, toàn thân cháy đen

mái tóc dài bị gió thổi tung để lộ ra cảm giác xoã tung, cũng chỉ có phần anh tuấn đoạt thiên địa tạo hóa kia, không có bị thiên kiếp đập vào

chậc, kịch bản quả nhiên là viết như vậy

thiên kiếp của sư muội, uy năng trút xuống ở trên người hắn cửu chuyển kim đan trong miệng cũng không dùng tới, dù sao chỉ là lực lượng thiên phạt nguồn gốc từ trường sinh thiên kiếp, thân thể của hắn vẫn là miễn cưỡng chống được, chỉ là phải chịu chút giày vò

Linh Nga...

Vừa trải qua thiên kiếp, có rất nhiều cảm ngộ, tất nhiên là đi bế quan

nhìn dáng vẻ đắc ý của nàng trước đó, hẳn là muốn trêu đùa sư huynh hắn một chút, chỉ là vì không ép được cảm ngộ, trực tiếp bị kéo vào trạng thái ngộ đạo

lúc này Linh Nga liền ở bên trong mật thất dưới đất cảm ngộ đại đạo tự thân, nàng thỉnh thoảng cười khẽ hắc hắc, làm cho Lý Trường Thọ không thể không lo lắng chính mình sau đó 'khó giữ được sự trong sạch'

hướng gió dư luận Hồng Hoang tại giờ phút này...

Quả thực không thể tưởng nổi!

【 Đạo Tổ tự mình hiển linh, hộ giá hộ tống Tiểu sư muội tri kỷ của Thái Bạch Kim Tinh độ trường sinh kiếp, chính miệng thừa nhận Thái Bạch Kim Tinh là rể cháu gái của mình! 】

Loại tin tức khó có thể tin được và bị bóp méo nghiêm trọng này đã lan truyền khắp thiên địa

nếu không phải Lý Trường Thọ cố ý làm ra vẻ trọng thương, chắp tay một cái đối với xung quanh, liền mang theo Linh Nga trở về Tiểu Quỳnh Phong, mở ra tầng tầng trận pháp Thái Bạch Cung, hiện tại chỗ của hắn hẳn là đã đông như trẩy hội...

Quy củ cũ, vết thương không sâu, mới thật sự đau

sư tổ đây là ở trên từng nhát sấm sét... bôi dầu cay phải không? !

Tam Giới đồn đãi, chỉ có thể mặc cho bọn họ lan truyền

đợt này, Lý Trường Thọ cũng không dám làm gì nhiều, dù sao Đạo

Tổ cũng tự mình hạ tràng tính kế, chính mình làm nhiều sai nhiều, làm một "người trong cuộc trầm mặc" và một "người ngoài cuộc thờ ơ" là đủ rồi

Đạo Tổ ở tầng thứ mấy?

Giống như vị trí của Đạo Tổ lúc này—— Tử Tiêu Cung tại thiên ngoại, tầng khí quyển Hồng Hoang thiên địa • chân chính!

Sau đó, mang Linh Nga đi đến Lục Đạo Luân Hồi Bàn xem một chút đi

theo những gì Hậu Thổ nương nương đã nói trước đây, ở dưới phỏng đoán cẩn thận, hồn phách của sư phụ lúc này hẳn đã thức tỉnh, nhìn thấy Linh Nga trường sinh, hẳn là rất vui vẻ

mặt khác, hồn phách sư phụ tu bổ ở trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn lâu như vậy, tất nhiên cũng đã đạt được không ít chỗ tốt

- Khương Tử Nha...

Lý Trường Thọ giơ tay che trán, trấn định tâm thần, da thịt cháy sém trên người tự bay lên, hóa thành tro tàn tiêu tán, phía dưới mọc ra da mới

Kim Tiên, trường sinh

thái độ của chính mình đối với Linh Nga về sau, cũng phải có biến hóa

thế là, những hình ảnh liên quan tới nàng vừa lên núi mấy năm trong ký ức của Lý Trường Thọ đều tản mất, sau đó nhận thức lại Tiểu sư muội nhà mình

nàng muốn yêu đương chính mình, như vậy liền chính thức một chút, chế tạo thêm một ít ký ức không phải sư huynh sư muội

kế tiếp, Lý Trường Thọ dự định nghỉ ngơi mấy ngày, liền tiếp tục sự tình phải làm trước đây

【 Mời Ngọc Đế cùng với chính mình ra ngoài đi vòng một chút, thị sát hiện trạng của sinh linh trong Tam Giới. 】

Làm một chút công việc phải làm của Thái Bạch Kim Tinh

nhưng cũng không biết, là do Ngọc Đế chờ lâu, hay là các loại chuyện cùng nhau đuổi tới, Lý Trường Thọ điều chỉnh tốt trạng thái, vừa định xoay người đứng lên, đột nhiên liền có chút tâm huyết dâng trào

có người đang kêu gọi Đạo Nhân Giấy của hắn hiện thân!

Lý Trường Thọ suy tính đôi chút, cấp tốc khóa chặt một cỗ Đạo Nhân Giấy bản cũ lưu ở bên cạnh Ngọc Đỉnh Chân Nhân, tâm thần lập tức chuyển tới

tiên thức chưa mở ra, Lý Trường Thọ liền cảm nhận được mấy cỗ khí tức quen thuộc

Ngọc Đỉnh, Thái Ất, Dương Tiễn, Hoàng Long Chân Nhân

【Bảng xếp hạng này không liên quan gì đến thực lực cá nhân, nếu có trùng hợp thì hoàn toàn là trùng hợp】

Chương 1517: Đó là những gì bần đạo đã nói

Chuyện gì vậy?

Lý Trường Thọ trước tiên chế tạo ra một chút động tĩnh, Đạo Nhân Giấy bay ra từ bên trong tay áo của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, hóa thành bộ dáng Triệu Công Minh sau khi cạo râu

cỗ Đạo Nhân Giấy này, vẫn là thân phận giả cố ý thiết kế vì an bài Dương Tiễn năm đó

- Trường Canh!

Hoàng Long Chân Nhân hai mắt tỏa sáng, lập tức tiến lên hai bước, trong miệng hô hào:

- Ngươi mau tới xem một chút! Hôm nay xảy ra chuyện!

Trên trán Lý Trường Thọ có hai dấu chấm hỏi

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thở dài, lại quay đầu trừng mắt nhìn Thái Ất Chân Nhân, hiển nhiên là tức giận

Thái Ất Chân Nhân【Mặc một bộ áo bào đỏ trên người, lời nói do ta không do trời 】, vào giờ phút này đúng là cúi đầu thở dài, trong mắt mang theo thất lạc, trong mắt hiện lên một hai tia cảm khái, lẩm bẩm nói:

- Báo ứng, báo ứng a

nếu là đổi lại Hoàng Long Chân Nhân vừa mới tới nơi đây, gặp được tình hình như vậy, trên đầu tám thành sẽ mọc đầy dấu chấm hỏi

nhưng, Lý Trường Thọ vào giờ phút này đã là hoàn thành thu thập tình báo, suy luận chuyện gì đã xảy ra

chân tướng, chỉ có một cái!

- Linh Châu Tử sư điệt phải chăng bởi vì sự tình sư muội ta độ trường sinh kiếp mà tâm tình có chút sa sút, trở về Càn Nguyên Sơn muốn tìm Thái Ất sư huynh khuyên bảo vài câu, kết quả Thái Ất sư huynh nói sai điều gì đó, khiến cho Linh Châu Tử sư điệt thương tâm?

Ngọc Đỉnh, Dương Tiễn thành thành thật thật gật đầu, trong mắt Hoàng Long Chân Nhân tràn đầy chấn kinh

- Hiện tại thiên cơ không phải bị che giấu sao? Trường Canh ngươi là làm sao biết được?

Thái Ất Chân Nhân giơ tay tự tát vào miệng mình hai cái:

- Cái miệng này của bần đạo!

Lý Trường Thọ liếc nhìn động phủ bị trận pháp bao phủ, cau mày nói:

- Sư huynh ngươi đã nói cái gì?

- Kỳ thật cũng không nói gì

Thái Ất Chân Nhân cười khổ nói:

- Chính là...

...

Hai canh giờ trước, ở bên trên Càn Nguyên Sơn

'Ồ, đồ đệ ngoan làm sao lại trở về rồi? '

Thái Ất Chân Nhân cười cười đi ra động phủ, nhìn Linh Châu Tử sững sờ ở phía trước cửa động, trêu đùa: 'Chơi với hảo huynh đệ của ngươi chán rồi? Hay là nhớ vi sư, cố ý trở lại thăm một chút?'

Linh Châu Tử buông tiếng thở dài, đứng dậy vái chào một cái đối với Thái Ất Chân Nhân, hành lễ đệ tử, sau đó liền ủ rũ cúi đầu ngồi ở bên vách đá xanh

'Sao thế? '

Thái Ất Chân Nhân buồn bực hỏi: 'Tâm tình không thuận? Chẳng lẽ, tiểu Thỏ Ngọc có hảo huynh đệ khác? '

'Sư phụ... đệ tử nên vượt qua bình cảnh này như thế nào? Rõ ràng chỉ thiếu chút nữa liền có thể đối mặt với Kim Tiên kiếp, cho dù là để cho đệ tử tan xương nát thịt ở bên trong Kim Tiên kiếp, cũng tốt hơn so với nửa vời như hiện nay... '

'Ài! Nói lời ngốc nghếch gì vậy! '

Thái Ất Chân Nhân cười nói: 'Loại sự tình tu hành này, sao có thể lấy nhanh chậm để đánh giá? Ví dụ hậu tích bạc phát, có tài nhưng thành đạt muộn, ở bên trong Hồng Hoang rất phổ biến, ngươi cách trường sinh chỉ còn một bước, sao có thể phí công nhọc sức tại lúc này? Lại nói, coi như ngươi không trường sinh được, sư phụ cũng sẽ tận lực giúp ngươi kéo dài thọ nguyên, chưa kể không phải là còn có Trường Canh sư bá của ngươi sao? Bàn đào cái gì, mấy trăm năm cho ngươi ăn một lần, không phải cũng sẽ trường sinh sao? '

'Cũng không phải là như vậy, sư phụ, đệ tử không sợ mệnh ngắn, chỉ sợ tầm thường! '

'Đồ đệ ngốc' Thái Ất Chân Nhân cười nói: 'Có đôi khi đừng so sánh mình với người khác, chính mình cứ sống thoải mái là được rồi, cuộc sống của tiên nhân chính là như vậy, mỗi một tiên nhân gặp gỡ khác biệt, cơ duyên khác biệt, hơn nữa tự thân cũng không giống nhau, cho nên thành tựu cũng khác biệt, có đôi khi, ngươi không cố gắng, liền không biết chênh lệch cùng với người khác, không hăm hở tiến lên, liền không rõ ràng chính mình sẽ thất bại ở nơi nào, hiện tại ngươi hoàn toàn có thể không cần xung kích bình cảnh, bình yên không cố gắng, mỗi ngày chơi đùa với nhóm hảo huynh đệ của ngươi, như vậy không thoải mái sao...

'Ôi chao, ngươi đi đâu thế? Làm sao lại còn khóc? Vi sư là đang khuyên ngươi vui vẻ lên một chút, nói không chừng bình cảnh liền mở ra... đừng khóc, đồ đệ ngoan của ta! Vi sư nói sai rồi! '

...

- Đó là những gì bần đạo đã nói

tại Càn Nguyên Sơn, ở phía trước động phủ

sau khi Thái Ất Chân Nhân nói xong, Lý Trường Thọ ở bên cạnh mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, Ngọc Đỉnh Chân Nhân ngửa đầu thở dài, Hoàng Long Chân Nhân lệ rơi đầy mặt

Hoàng Long Chân Nhân thở dài:

- Sư đệ ngươi nói đúng, nói quá đúng rồi! Bần đạo nếu như năm đó không đi cố gắng, bình yên nằm ở trong ao bơi qua bơi lại, khẳng định sẽ càng an nhàn hơn so với hiện tại!

Lý Trường Thọ vội nói:

- Hoàng Long sư huynh, việc này không thể quơ đũa cả nắm!

Chương 1518: khối u

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đen mặt mắng:

- Có ai dạy đồ đệ như ngươi sao? Không cố gắng không biết chênh lệch! Ngươi! Ngươi! Ài!

Dương Tiễn ở bên cạnh thấp giọng nói:

- Ở trong đáy lòng Linh Châu sư huynh vốn là có khối u

- Đúng vậy

Thái Ất Chân Nhân khoát khoát tay:

- Bần đạo vốn là muốn dùng biện pháp như vậy, giúp hắn giải quyết khối u này!

Lý Trường Thọ giơ tay xoa xoa mi tâm

Linh Châu Tử cũng là bởi vì việc này, trong cơn tức giận nghĩ quẩn, tiến hành chuyển thế trùng tu?

chuyện này ngược lại là làm cho Lý Trường âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vốn tưởng rằng Linh Châu Tử nhất định sẽ có đại nạn, nhưng cuối cùng vẫn là có thể ra tay giúp đỡ

Linh Châu Tử vì sao chuyển thế Na Tra?

Vấn đề này, Lý Trường Thọ vào rất sớm trước đó liền đang suy nghĩ, các loại khả năng đều không thoát khỏi thiên đạo

theo tác phong của Thiên Đạo, đại khái là an bài cho Linh Châu Tử một đoạn tình hình nguy hiểm, tổn hại đạo cơ, thua lỗ nguyên thần, sau đó bất đắc dĩ bị Thái Ất Chân Nhân đưa đi chuyển thế trùng tu, làm 'tiểu anh hùng'

cho nên, Lý Trường Thọ ở trong một đoạn thời gian rất dài, cũng không dám phái Linh Châu Tử ra ngoài

mặc dù thật phát sinh loại sự tình này, đó cũng là nồi Thiên Đạo có ý định an bài, nhưng Lý Trường Thọ không muốn sự tình Linh Châu Tử tổn hại ứng ở trên người chính mình

dù sao cũng là sư điệt chính mình tương đối thưởng thức, thời gian ở chung cũng không tính ngắn

nhưng ở một phương diện khác...

Có chút mâu thuẫn chính là, ở bên trong kế hoạch của Lý Trường Thọ, Na Tra cũng là nhất định đã nằm trên an bài, hắn cũng không thể đi ngăn cản Linh Châu Tử gặp nạn

hiện nay, nếu đã có thể xác định, Linh Châu Tử thật sự là bởi vì bình cảnh của tự thân, cộng thêm sư phụ của y Thái Ất Chân Nhân kích thích, lựa chọn chuyển thế thành người, trùng tu một lần nữa, như vậy Lý Trường Thọ cũng không cần xoắn xuýt nhiều cái gì, toàn lực tương trợ là được

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đột nhiên mở miệng nói:

- Đạo tâm của Linh Châu Tử đang uể oải, nếu trì hoãn lâu ngày, tất nhiên sẽ hao tổn đạo hạnh, hao tổn tâm cảnh

Dương Tiễn ở bên cạnh hỏi:

- Hiện nay, không có biện pháp gì bổ cứu sao?

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng, đưa tay trảo về phía động phủ Linh Châu Tử đang ở, chúng tiên lập tức nghe được từng tiếng lẩm bẩm của Linh Châu Tử

- Sư phụ nói rất đúng... ta cố gắng lâu như vậy, chính là không chịu thừa nhận chênh lệch giữa chính mình cùng với bọn hắn, ta chỉ là một hạt châu, một hạt châu không có linh tính gì...

- Ài!

Thái Ất Chân Nhân không khỏi sốt ruột đi qua đi lại:

- Cái miệng này của bần đạo, cái miệng này của bần đạo! Bây giờ phải làm sao đây! Trường Canh! Trường Canh ngươi biện pháp nhiều, nhanh mau cứu đứa nhỏ này đi!

Lý Trường Thọ cau mày nói:

- Sư huynh, ta biết ngươi yêu thương Linh Châu Tử, nhưng cũng phải có hạn độ, lời này của ngươi đã nói thủng đạo tâm của y

- Nếu không, xoá một bộ phận ký ức?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thận trọng đưa ra ý kiến như vậy

- Đó là điều không tưởng

Hoàng Long Chân Nhân thở dài:

- Hơn nữa coi như xoá đi ký ức, cũng không thể xoá khúc mắc của Linh Châu Tử sư điệt, chúng ta ngày hôm nay tụ tập ở chỗ này, hẳn là nên suy nghĩ biện pháp, giúp Linh Châu Tử sư điệt đột phá bình cảnh, khôi phục tự tin

- Cùng nhau suy nghĩ đi

Lý Trường Thọ ôn hoà nói một câu, sau đó liền bắt đầu đi qua đi lại

mấy vị tiên nhân cũng là đứng không yên, ngồi không yên, cùng nhau đi tới đi lui

Rất nhanh, Lý Trường Thọ nói:

- Phàm nhân chữa bệnh vẫn là hỏi nguyên nhân bệnh trước khi chữa trị, chúng ta nghĩ như vậy, sẽ rất dễ đi lạc đường, không bằng xác minh trước, Linh Châu Tử tu hành đến cùng xảy ra vấn đề ở nơi nào

- Chuyện này...

Thái Ất Chân Nhân có chút muốn nói lại thôi, nhưng lập tức gật đầu đáp ứng:

- Mọi người cùng nhau nhìn cũng tốt, nói không chừng sẽ có phát hiện gì mới

Lý Trường Thọ nói:

- Dương Tiễn sư điệt, trước tiên đi đánh lén Linh Châu Tử, đánh y ngất xỉu phong cấm, đừng để cho y biết được chúng ta ra tay chẩn bệnh giúp y, bằng không đáy lòng y càng không dễ chịu

- Vâng!

Dương Tiễn vô thức ôm quyền hành lễ, rung người hóa thành một con bướm, chớp nháy xâm nhập vào bên trong động phủ của Thái Ất Chân Nhân, lẫn vào trong trận pháp...

Chốc lát sau

- Ai nha!

- Đi

Lý Trường Thọ làm thủ thế, mấy vị tiên nhân cấp tốc đi vào, vây lại Linh Châu Tử đã hôn mê, nghiên cứu một phen

toàn bộ nghiên cứu kéo dài nửa canh giờ, nghiên cứu vô cùng thấu triệt vấn đề của Linh Châu Tử

tiên thiên không đủ, đạo cơ có thiếu hụt

đây cũng không phải là bị thương hoặc là tu đạo đi lầm đường, đơn giản mà nói, Linh Châu Tử với tư cách là sinh linh, bản thân có thiếu hụt bên trên đạo cơ

Chương 1519: đồng thời nói ra

bản thể của y là một viên Linh Châu, khi biến thân lại nhiễm phải khí tức hậu thiên, đã không phải sinh linh tiên thiên thuần túy, lai lịch bản thân mặc dù không thấp, nhưng cũng không tính quá cao

so sánh với viên đá vá trời ở Đông Hải, có công vá trời và được Nữ Oa tự mình luyện chế, quả thực rất khác biệt

Linh Châu Tử sở dĩ kẹt tại bình cảnh, cũng là bởi vì tiên thiên không đủ, không có cách nào viên mãn, cho nên không có cách nào dẫn động thiên kiếp buông xuống, từ đó hái xuống trường sinh đạo quả

- Ài

Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, mấy người khác đều là thở dài

tìm được bệnh căn, kỳ thật đã có thể hốt thuốc đúng bệnh

mỗi người bọn họ liếc nhau, thấy được sự an ý dưới đáy mắt lẫn nhau

Lý Trường Thọ nói:

- Xem ra, các vị sư huynh cùng với Dương Tiễn sư điệt đều đã có biện pháp

Hoàng Long Chân Nhân nhất thời hưng khởi:

- Không bằng, chúng ta đồng thời nói ra biện pháp của từng người, xem có nhất trí hay không

năm người cả già lẫn trẻ đồng thời gật đầu, từng người nhìn nhau mấy lần, Lý Trường Thọ làm thủ thế, mấy người đồng thời lên tiếng!

Lý Trường Thọ:

- Tiên Thiên Đạo Khu

Thái Ất Chân Nhân:

- Đạo lữ hợp tu!

Hoàng Long Chân Nhân:

- Lão sư giảng đạo

Dương Tiễn:

- Đột phá trong chém giết sinh tử!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân:

- Mang theo ký ức chuyển thế

trong nháy mắt, mấy chiếc lá nhỏ rơi lả tả sau lưng ngũ tiên, từng người xấu hổ cười một tiếng, bắt đầu giới thiệu ý nghĩ của chính mình

ý nghĩ của Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân không mưu mà hợp

ý tứ Tiên Thiên Đạo Khu, là để Linh Châu Tử hóa thành Nhân Tộc, hưởng thụ ưu thế Tiên Thiên Đạo Khu của Nhân Tộc, phương pháp chính là như Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói, mang theo ký ức trùng tu

bọn họ tranh luận một hồi, rất nhanh liền đã xác định ý nghĩ, thực hiện biện pháp của Thái Ất Chân Nhân

nghĩ hết tất cả biện pháp, ở dưới tiền đề Linh Châu Tử không tổn hại bản ngã bây giờ, tái tạo nhục thân!

Linh Châu Tử trong hôn mê run run mấy lần, sau đó thì thào vài tiếng, tiếp tục mê man

- Sư phụ, ta có phải thật sự không thích hợp tu hành như vậy hay không?

...

So với Dương Tiễn, Linh Châu Tử kỳ thật càng thân cận với Lý

Trường Thọ hơn một ít, Lý Trường Thọ tự nhiên không có khả năng bạc đãi Linh Châu Tử

trải qua cân nhắc thận trọng, trong đáy lòng Lý Trường Thọ có phương án hoàn chỉnh, lại thông qua một phen ám chỉ, dẫn dắt Thái Ất Chân Nhân chế định ra kế hoạch đại khái

muốn để Linh Châu Tử chuyển thế trùng tu, cũng không phải là đánh chết nguyên thần đi Địa phủ chuyển sinh đơn giản như vậy

như vậy quá bạo lực, hơn nữa Linh Châu Tử sau khi chuyển thế, cũng đã không phải là Linh Châu Tử

muốn giúp Linh Châu Tử thành tựu đạo quả, đó là một công việc tinh tế

đầu tiên, phải tách nguyên thần cùng với bản thể của Linh Châu Tử ra, luyện nguyên thần thành 'Thai linh', cùng loại với thất tình hóa thân năm đó, bản thể ngược dòng trở về bản nguyên, luyện hóa thành Linh Châu, gánh chịu pháp lực, đạo cảnh cùng với linh tính của chính mình lúc này

ở bên trong quá trình này, cần Lý Trường Thọ xuất lực lớn tương trợ

Lý Trường Thọ vừa muốn dẫn nguyên thần Linh Châu Tử đi cửa sau Luân Hồi Tháp, để Địa Tạng ra tay, chuyển nguyên thần Linh Châu Tử thành một thai linh sắp chuyển thế

lại vừa dẫn Linh Châu Tử đi một chuyến đến Tam Tiên Đảo, mượn Hỗn Nguyên Kim Đấu, bóc ra pháp lực cùng với đạo cảnh của Linh Châu Tử

đương nhiên, toàn bộ hành trình đều sẽ có mấy vị tiên nhân Xiển Giáo đi cùng

để Thái Ất Chân Nhân thiếu ân tình của Tam Tiên Đảo, miệng hạ lưu tình ở bên trong sát kiếp sau đó, cũng là một phần nhỏ an bài thuận thế mà làm của Lý Trường Thọ

trải qua mấy trình tự làm việc này, một 'Thai linh' chuẩn bị chào đời, liền hoàn mỹ ra đời

Dương Tiễn hỏi:

- Như vậy nên chọn cha mẹ của Linh Châu Tử như thế nào?

- Bần đạo đi tìm nữ tiên làm đạo lữ!

Thái Ất Chân Nhân lập tức đứng dậy, trong mắt mang theo yêu thương cùng với áy náy nồng đậm:

- Đồ nhi, nhi tử, đây có gì khác nhau?

Dương Tiễn nhỏ giọng thầm thì:

- Chỉ bằng nghiệp chướng sư thúc tích tụ trong miệng mấy năm nay, chỉ sợ là không thể sinh ra... đệ tử tùy tiện nói một chút, tùy tiện nói một chút

Ngọc Đỉnh Chân Nhân khuyên nhủ:

- Sư huynh ngươi liền đừng có làm loạn thêm, hết thảy đều có Trường Canh ở đây, để Trường Canh an bài là được

Thái Ất Chân Nhân nhất thời có chút tiếc nuối, lộ thần sắc trịnh trọng nhìn về phía Lý Trường Thọ

- Trường Canh, việc này chỉ cần có thể làm thành, sư huynh thiếu ngươi thiên đại nhân tình!

- Sư huynh khách khí

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta là muốn làm như thế này, cải tạo nguyên thần của Linh Châu Tử thành thai linh, cùng với luyện hóa pháp lực bản thể gánh chịu, đều không phải công việc một ngày

Chương 1520: sửng sốt

- Chuyện chuyển sinh thành Nhân Tộc này cũng không khó, ta lại đi Địa phủ một chuyến, chọn một đôi phu phụ có tư chất tốt nhất bên trong Nhân Tộc, như thế cũng có thể tăng thêm càng nhiều trợ lực cho Linh Châu Tử tu hành, hiện tại, kỳ thật còn có một cái vấn đề mấu chốt nhất

mấy tiên lập tức nghiêng tai lắng nghe, trong mắt tràn đầy lo lắng

- Những kế hoạch này đều là do chúng ta định ra...

Lý Trường Thọ chậm rãi thở phào một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Chúng ta có thể cung cấp phương pháp, cung cấp trợ lực, nhưng cuối cùng, vẫn phải do Linh Châu Tử tự mình đưa ra quyết định này, chúng ta tận lực đừng có can thiệp, cho vãn bối tự do lựa chọn con đường của mình chính là sự tôn trọng tốt nhất dành cho họ

mấy vị tiên nhân từng người gật đầu, Thái Ất Chân Nhân lộ ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú thiếu niên trong động

Thái Ất Chân Nhân nói:

- Kỳ thật, y tầm thường cũng không có việc gì, bần đạo cũng không cần đệ tử giữ thể diện

Lý Trường Thọ cười khẽ, dưới đáy lòng lại là không nhịn được phàn nàn vài câu

Thiên Đạo thật đúng là hảo thủ đoạn

vấn đề của Linh Châu Tử, cũng không phải là tiên thiên không đủ đơn giản như vậy, một chút đạo cơ y khuyết thiếu lúc này, trước đây vào lúc Lý Trường Thọ mang Linh Châu Tử đi Thiên Đình...

rõ ràng vẫn còn ở đó

Thiên Đạo, lão kiềm chế

…

Gió thổi bên tai, linh khí vờn quanh người, dưới thân dường như có một cái đệm mềm, như là nằm trên đám mây vậy

Linh Châu Tử giật giật mí mắt, phong cấm xung quanh nguyên thần chậm rãi tiêu tán... chính là đang nằm trên đám mây

bên cạnh, một vị lão đạo lẳng lặng ngồi ở kia, mặt mũi hiền lành, mày trắng tóc trắng, tất nhiên là thân hình khuôn mặt của lão thần tiên không thể quen thuộc hơn được

- Sư thúc...

Linh Châu Tử nhẹ giọng hô hào, tiên lực chảy xuôi, cảm giác mệt mỏi trên người đã biến mất không thấy, vào giờ phút này chậm rãi ngồi dậy

bọn họ, tựa như đang ở trên đường mây từ Càn Nguyên Sơn trở về Thiên Đình

y hệt năm đó, khi mình được sư thúc đưa đến Thiên Đình

- Tâm cảnh như thế nào?

Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi

Linh Châu Tử run lên, cảm xúc u ám trong nội tâm một lần nữa tràn ngập ra; chán nản thở dài, co chân lại ngồi ngay ngắn, lại không đề nổi tinh thần

y cười khổ, thấp giọng nói:

- Sư thúc, Linh Châu đã làm cho ngài thất vọng...

- Ngươi kỳ thật không có làm cho bất luận kẻ nào thất vọng, không cần nói lời như vậy

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Khiến ngươi cảm thấy thất vọng, chỉ là bản thân ngươi mà thôi, ngươi có nhớ, ta dẫn ngươi đi Thiên Đình, là để làm gì?

Linh Châu Tử cẩn thận suy tư một hồi, đáp:

- Là sư phụ nhờ, nhờ sư thúc mang ta đến Thiên Đình lịch luyện, tăng một chút khí khái nam nhi

- Ngươi bây giờ, còn thiếu khí khái nam nhi?

Lý Trường Thọ cười hỏi ngược một câu, Linh Châu Tử không khỏi lại lâm vào suy tư

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Mấy trăm năm rất dài, mấy trăm năm cũng rất ngắn, thiên địa này từ cổ chí kim, có quá nhiều sinh linh đi qua, nhưng người cuối cùng lưu lại ký hiệu của chính mình tại Hồng Hoang, lác đác không có mấy, thế nhân ngưỡng mộ, tất cả đều ngưỡng mộ những người ngồi trên vị trí cao đó

- Người ngồi trên vị trí cao Hồng Hoang, thế nhưng đều là bên thắng tại Viễn Cổ, Thượng Cổ, cho nên, đản sinh ở trong thiên địa này, bị bên thắng này quan sát rất lâu, sinh linh đều sẽ có cảm giác bị đè nén, cho nên, phần tâm cảnh này của ngươi, không chỉ là ngươi có, sinh linh đều có, ngươi bởi vì đạo cảnh không có cách nào tăng trưởng mà sinh ra buồn khổ, không chỉ là ngươi có, sinh linh đều có

Linh Châu Tử lập tức sửng sốt

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng đung đưa phất trần trong tay, để mây bay chậm hơn một chút, cho Linh Châu Tử một ít thời gian tiêu hóa

để cho Linh Châu Tử mang theo tiếc nuối cùng với thất lạc chuyển thế thành Na Tra, như vậy tuyệt đối sẽ lưu lại tiếc nuối, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tăng trưởng đạo cảnh tự thân, tính tình gì đó

Lý Trường Thọ còn là nghĩ đến, về sau vị sư điệt này, vô luận được gọi là Linh Châu Tử cũng được, được gọi là Na Tra cũng được, cũng đều có thể vui vẻ

cùng lúc đó, ở bên trong động phủ Càn Nguyên Sơn ba vị Chân Nhân Xiển Giáo ngồi vây quanh ở xung quanh một bàn cờ, trên bàn cờ dùng vân kính thuật hiện ra hình ảnh Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ cùng với Linh Châu Tử cưỡi mây trở về Thiên Đình, vào giờ phút này biểu tình trên mặt Thái Ất Chân Nhân dị thường xấu hổ

không có so sánh, liền không có thương tổn

Ngọc Đỉnh Chân Nhân vừa rồi còn thấp giọng mắng một câu:

- Nhìn đi, đây mới là khuyên bảo vãn bối!

Hoàng Long Chân Nhân cũng là sợ Thái Ất không có mặt mũi xuống đài, cười ha hả an ủi:

- Thái Ất sư đệ đừng có chú ý, bản lĩnh của Trường Canh ta ngươi đều là biết được, không so được, không so được

Chương 1521: Chỉ dẫn thiếu niên lạc đường

Thái Ất Chân Nhân giang hai tay, cảm khái nói:

- Thật sự... khác nghề như cách núi

- Nghe

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Linh Châu Tử sư điệt mở miệng

Thái Ất ngừng thở, thân thể nghiêng về phía trước, lộ ra tư thái khiêm tốn thỉnh giáo

ở bên trên đám mây kia, Linh Châu Tử nhỏ giọng hỏi:

- Nhưng sư thúc, nếu không đi đến chỗ cao, người khác không thấy thân hình ngươi, lại làm thế nào lưu lại ký hiệu ở trong thiên địa?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Vậy ta hỏi ngươi, ngươi là vì nổi danh, vì để cho người ngưỡng vọng, mà cố gắng tu hành, trở lên mạnh lên?

- Sư phụ nói, tu hành là để tìm chân tìm đạo tìm bản thân, để hiểu ý nghĩa của chúng sinh...

- Ta đang hỏi ngươi, không phải hỏi Thái Ất sư huynh dạy ngươi cái gì

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Ngươi tu hành, là vì chuyện gì? Vào lúc ngươi cấp thiết muốn nghênh đón Kim Tiên kiếp, bước vào Kim Tiên cảnh, dưới đáy lòng khát vọng nhất, là cái gì?

Lông mày thanh tú của Linh Châu Tử hơi cau lại

Lý Trường Thọ không nóng không vội, tiếp tục chờ đợi, bên miệng vẫn luôn mang theo nụ cười ấm áp, đám mây chậm rãi thổi qua bầu trời xanh thẳm

đại khái một lát sau, Linh Châu Tử nhỏ giọng nói:

- Đệ tử... đệ tử cũng không biết

- Ha ha ha ha

Lý Trường Thọ cười to thoải mái, phất trần khẽ vẫy, nhẹ nhàng đánh một cái vào cái trán Linh Châu Tử

- Đây mới là vấn đề tâm cảnh của ngươi! Ngươi cũng không biết chính mình vì sao muốn đi trường sinh, muốn đi cầu đại đạo, đơn thuần là cảm thấy, đó là tốt, là chính xác, liền bước lên con đường tu hành, khi chính mình tu hành lâm vào khốn cảnh, bạn tốt bên người lại một đám thuận lợi đột phá, nội tâm liền có chênh lệch

- Linh Châu, ngươi kỳ thật không phải là bởi vì không có cách nào đột phá mà khốn đốn, cũng không phải bởi vì chính mình không bằng bạn tốt bên người mà thất lạc, ngươi chỉ là đang lo lắng, chính mình không đủ mạnh, không thật sự lợi hại, còn có thể được những người bạn trước đây tán thành hay không, chuyện này liên lụy đến một cái vấn đề, ngươi đến cùng sống vì cái gì...

Ở trên mây, Lý Trường Thọ chậm rãi phân tích từng điểm từng điểm, dẫn dắt Linh Châu Tử thoát khỏi tình trạng khó khăn

ở bên trên Càn Nguyên Sơn, bên trong Kim Quang Động

Thái Ất Chân Nhân liên tục cảm khái, đứng dậy đi qua đi lại, vung tay lên, cầm một miếng vải đỏ, viết một phương tinh kỳ

trên đó viết:

【Chỉ dẫn thiếu niên lạc đường, giác ngộ sau đêm dài tu đạo】

- Thế nào?

Thái Ất Chân Nhân tán thưởng không thôi:

- Bản lĩnh khuyên người của Trường Canh sư đệ, cân đối với thần thông ngoài miệng của bần đạo, thật là tốt biết bao

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lắc đầu cười khẽ, tiếp tục nhìn chăm chú vào hình ảnh bên trong vân kính, suy nghĩ về mỗi lời Lý Trường Thọ nói với Linh Châu Tử

khi Lý Trường Thọ nói đến:

- Bởi vì ngươi chỉ có trước tiên để cho chính mình mạnh lên, mới có thể đi chiếu cố người khác, liền giống với, mấy người phàm đang đi, trong đó có một người rơi xuống nước kêu cứu, chỉ có người bơi giỏi mới có thể xuống nước cứu người, nếu không sẽ hi sinh vô ích

- Vào lúc xây dựng lý tưởng nhân sinh cùng với tín điều của chính mình, nhất định phải chú ý, lấy giúp người làm niềm vui nhưng lượng sức mà đi, thiện chí giúp người nhưng không thể ôm tất cả vào người

- Ngươi không cần vì khốn cảnh của người khác không phải là do ngươi gây nên mà cảm thấy tự trách, nhưng ngươi có thể vào lúc chính mình đủ khả năng, bảo hộ một ít kẻ yếu lâm vào khốn cảnh, ngươi phải nhớ kỹ, đạt được người khác tán thành từ đó thu hoạch được thỏa mãn tâm thần, kỳ thật bản chất chỉ là một loại phương thức lấy lòng chính mình

Linh Châu Tử hỏi lại:

- Như vậy theo sư thúc nói, kẻ yếu liền không có tư cách đi trợ giúp kẻ yếu khác sao?

- Đây chính là một vấn đề khác, như thế nào là cường giả, như thế nào là kẻ yếu?

Linh Châu Tử đáp nói:

- Bên trong Hồng Hoang, tất nhiên là lấy thần thông pháp bảo xác định mạnh yếu

- Đây chính là địa phương không hợp lý nhất của Hồng Hoang

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn thiên khung, ánh mắt bình yên, chậm rãi hỏi:

- Nếu có một sinh linh, công tham tạo hóa, lực lượng đạt tới đỉnh sinh linh, lại dựa vào pháp lực tự thân, ức hiếp kẻ yếu, ức hiếp phàm nhân, nghiền ép phàm nhân, ham danh vọng tự thân, đây là cường giả?

Linh Châu Tử tạm thời không đáp được

Lý Trường Thọ lại hỏi:

- Lại có một sinh linh, tuy chỉ là linh trí nửa mở, ăn lông ở lỗ, nhưng vì sinh tồn, thủ hộ mấy tộc nhân ở trong động của chính mình, có can đảm đối đầu với dã thú mạnh hơn bản thân, đây là kẻ yếu?

- Chuyện này...

- Cường giả chân chính, ở chỗ tự cường, tự lập, tự hạn chế, ngọn lửa trong đáy lòng vẫn luôn không tắt, không sợ khốn cảnh, không sợ gian nan, không vì việc thiện nhỏ mà không làm, không bởi vì việc ác nhỏ mà làm

Chương 1522: Dám nói dám tin

- Có thể đi đến vị trí tương đối cao bên trong thiên địa, có được thực lực che chở kẻ yếu, sử dụng lực lượng của bản thân, vẽ ra một ranh giới để sinh linh có pháp lực cao thâm không dám tùy ý ức hiếp nhỏ yếu, đây mới là cường giả

- Linh Châu, sư thúc hy vọng, ngươi về sau có thể trở thành một vị cường giả chân chính

Lý Trường Thọ dừng lại một chút, đưa tay vuốt vuốt đầu Linh Châu Tử, cười nói:

- Nan đề trên tu hành của ngươi, Thái Ất sư huynh đã giúp ngươi nghĩ ra biện pháp, sau đó sẽ nặn lại nhục thân cho ngươi, giúp ngươi từng bước vươn tới bầu trời, nhưng ngươi cần cường đại hơn, là đạo tâm, mà không phải đạo cảnh, tu đạo cuối cùng, chẳng qua là tu tâm; đạo hạnh cuối cùng, quy về đức hạnh, đây là Thái Thanh chân ý, hi vọng ngươi có thể tự mình tìm hiểu

Linh Châu Tử đứng dậy, cúi đầu thật sâu đối với Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ thản nhiên tiếp nhận, căn dặn y đi vào cáo biệt bạn bè trong Thiên Đình, cũng giải thích cặn kẽ quá trình y phải trải qua sau đó, hẹn ngày bắt đầu trợ giúp y chuyển thế tái tạo nhục thân

một lúc sau

đợi Linh Châu Tử thức tỉnh, nơi nào còn có thân ảnh Lý Trường Thọ?

Ở xa xa Trung Thiên Môn, Linh Châu Tử dập đầu mấy cái đối với Thiên Môn, sau đó đứng dậy đứng trên đám mây, thoáng có chút hoảng hốt, tiêu hóa lời nói của Lý Trường Thọ

- Cường giả...

Linh Châu Tử nhẹ giọng lầm bầm, trong mắt tràn đầy suy tư mà ở bên trong Kim Quang Động Càn Nguyên Sơn, ba vị Chân Nhân vào giờ phút này cũng là lộ vẻ mặt trầm tư, Ngọc Đỉnh Chân Nhân thậm chí có điều cảm ngộ, lâm vào ngộ đạo chi cảnh

'Tu đạo cuối cùng chẳng qua tu tâm, đạo hạnh cuối cùng quy về đức hạnh. '

Thái Ất Chân Nhân không biết nghĩ đến cái gì, khóe miệng có chút run rẩy, thầm than trong đáy lòng

hai người đồ đệ này của Thái Thanh đại sư bá...

quái vật đạo cảnh

tại Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, nhẹ nhàng thở ra một hơi

hy vọng những lời nói đường hoàng này của mình, có thể giúp đỡ Linh Châu Tử một ít

định nghĩa đối với cường giả kẻ yếu, thật ra là có chút hẹp hòi, nhưng Lý Trường Thọ cũng không dám tùy ý truyền bá tinh thần hi sinh quên mình vì người khác tại Hồng Hoang

những tiên theo đuổi tu hành, theo đuổi siêu thoát, so với phàm nhân bên trong phàm tục bây giờ, đã là có chút đơn thuần

hắn dám nói, Linh Châu Tử liền thực sự có can đảm tin!

An bài một vị tiểu sư điệt thật sự phiền toái...

Ừm, sau đó mới dễ dàng dựa vào sự tình giúp Linh Châu Tử luyện hóa pháp lực, đi Tam Tiên Đảo ở một chút thời gian

'Cũng không biết phía Công Minh lão ca, đã tìm hiểu Càn Khôn Xích như thế nào. '

Duỗi lưng một cái, Lý Trường Thọ đứng dậy tự ghế bành, đổi một thân trường bào màu chàm, buộc lên đạo cô, ngụy trang khuôn mặt, lặng yên rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong

trước khi đi, Lý Trường Thọ cẩn thận nghĩ nghĩ, vẫn là mời lão sư ban thưởng Ly Địa Diễm Quang Kỳ, bảo hộ ở bên người Linh Nga

không có cách nào, mặc dù Linh Nga mặt ngoài đã thành cháu gái Đạo Tổ thích nhất, về sau nằm bay tại Hồng Hoang cũng đều không có ai dám tính kế, nhưng vì lý do ổn thỏa, vẫn là phải làm tốt việc phòng hộ

'Nếu không, mang nàng ra bên ngoài dạo chơi? '

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng

trước đây, hắn vẫn luôn không muốn Linh Nga tham gia sự tình Phong Thần, dù là nửa điểm, cũng đều cảm thấy đối với nàng mà nói là quá mức nguy hiểm

đây vốn là kiếp nạn nàng có thể hoàn mỹ tránh đi, một khi liên lụy vào trong đó chính là tai bay vạ gió đơn thuần

nhưng một màn 'ông nội chiếu cố cháu gái' mà Đạo Tổ sư tổ dàn dựng trước đây, đã làm cho Linh Nga cùng với Phong Thần đại kiếp có liên quan yếu ớt, không có cách nào thoát thân

Lý Trường Thọ tất nhiên là biết được, Linh Nga và hắn là một thể, lại giấu đi Linh Nga, chẳng bằng mang theo nàng nghênh ngang đi ra ngoài tản bộ

như vậy ngược lại có thể hóa giải một ít hoài nghi của Đạo tổ đối với hắn

vậy liền để Ngọc Đế bệ hạ đợi thêm một chút đi

cũng may trước đây không có đề cập tới sự tình đi ra ngoài với Ngọc Đế, bằng không vị ở Lăng Tiêu bảo điện lúc này kia, e là đã không nhẫn nại được

thế là, Lý Trường Thọ lại nằm xuống một lần nữa, tâm thần na di qua lại ở trong thiên địa

tâm niệm vừa mới khởi, đã là thần du bên ngoài thiên địa

cảm xúc cổ động, chạy tới đánh cờ hai ván với Bạch Trạch ở trong thời gian bây giờ, lúc bước chân đại kiếp càng ngày càng gấp rút, quả thực là lúc rảnh rỗi nên tranh thủ một hồi

thế là, vào ba tháng sau

...

'Linh Châu, phương pháp này là có khả thi, nhưng nó cũng có một số nhược điểm

sau khi ngươi hóa thành thai linh là không có cách nào bảo tồn ký ức lúc này, cần đem ký ức và pháp lực của ngươi biến thành một khoả bảo châu khác, đợi sau khi ngươi chuyển thế ổn định nguyên thần, lại trả lại phần ký ức này cho ngươi

Chương 1523: Xác thực rất thoải mái

hơn nữa, trong đó chắc chắn có nguy hiểm khác, nói không chừng sẽ có vấn đề ở một khâu nào đó; tổng thể mà nói, đại khái cũng chỉ có khoảng sáu đến tám thành nắm chắc, có thể khiến ngươi an ổn tái tạo nhục thân

chẳng qua, đảm bảo sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. '

Ở một bên Thiên Hà, Linh Châu Tử nhớ tới những gì Trường Canh sư thúc nói trước đây, hơi có chút xuất thần

phía sau y cách đó không xa, Ngao Ất cố ý chạy đến từ Long Cung để từ biệt, cùng với Biện Trang bị cấm túc không thể rời đi Thiên Hà, đang thở dài thở ngắn ở kia

Biện Trang lau lau khóe mắt, cưỡng ép lộ ra một chút tươi cười, thấp giọng nói:

- Tam đệ, ngươi đừng lo lắng, đây không phải là sau khi chuyển thế vẫn có thể chậm rãi khôi phục ký ức sao, ngươi vẫn là ngươi, không có gì thay đổi

nói xong, Biện Trang vụng trộm đá Ngao Ất đang có chút mất tập trung, xuất thần ở trước đống lửa

Ngao Ất hiểu ý, cười nói:

- Tên gia hỏa này nói rất đúng, chỉ là cải tạo thân thể cho ngươi, chuyển thành Tiên Thiên Đạo Khu Nhân Tộc chân chính, đây là chuyện tốt

- Ừm, ta biết

Linh Châu Tử xoay người lại, biểu tình có chút nhẹ nhõm, cười nói:

- Hai vị ca ca, đa tạ những năm gần đây chiếu cố, bất kể như thế nào, Linh Châu Tử cuối cùng sẽ vẫn là Linh Châu Tử, cho dù mất một chút ký ức, thì vẫn là nghĩa đệ của hai vị ca ca!

- Xem ngươi nói cái gì kìa

Biện Trang lau lau nước mắt, quay đầu lẩm bẩm:

- Khiến cho ta thương cảm

- Đến, uống rượu

Ngao Ất lấy từ trong tay áo ra ba hũ Long Cung Đặc Khúc, ném cho từng người một vò, ba người bèn nhìn nhau cười, mở vò rượu ngửa đầu uống

Rất nhanh, chính là ba tiếng:

- Khà

Ngao Ất cười thán:

- Nam nhi tốt nên có ý chí cửu thiên, về sau ba người huynh đệ chúng ta trùng phùng tại Thiên Đình, cũng không biết sẽ là tình hình nào

Biện Trang nói:

- Ngươi không phải nói, chuyển nhục thân cộng thêm đầu thai, đại khái chỉ cần mấy trăm năm sao? Mấy trăm năm rất nhanh, một cái chớp mắt liền qua

Linh Châu Tử cười nói:

- Hết thảy đều có sư thúc hỗ trợ, hẳn là sẽ không có sơ suất gì, hai vị ca ca không cần phải lo lắng

- Tam đệ, ngươi thật sự không đi Nguyệt Cung cáo biệt?

Ngao Ất thấp giọng hỏi:

- Nguyệt Cung trước đây có tiên tử tới nói, Thỏ Ngọc đã khóc sưng hai mắt lên, nhưng bị Thái Âm Tinh Quân cấm túc, không thể tới cáo biệt với ngươi...

- Chuyện này

Linh Châu Tử gãi gãi đầu:

- Ta cũng không biết...

chợt thấy đạo vận lưu chuyển dưới đáy lòng, lại ngửi thấy bóng dáng Âm Dương Thái Cực Đồ, tìm được khí tức của Trường Canh sư thúc nhà mình, ngưng tụ thành một chữ to trong đạo tâm y

【 Đi 】

- Được

Linh Châu Tử thở ra một hơi, thấp giọng nói:

- Ta đi xem Thỏ Ngọc một chút, cáo biệt nàng

Ngao Ất cùng với Biện Trang hai mắt tỏa sáng, có chút sợ hãi thán phục

quyền thần Thiên Đình bình thường nào đó lần đầu tiên nếm thử đạo vận truyền chữ, lộ ra nụ cười thản nhiên

ừm...

Xác thực rất thoải mái

thế là, hai canh giờ sau

Ngao Ất hóa thành thanh long, nâng Linh Châu Tử đến phía trước Quảng Hàn Cung

ở phía trước Quảng Hàn Cung, trên phiến lá như tiên đảo trên cây nguyệt quế kia, mấy trăm vị thường nga lẻ loi tản mát, từng người chờ đợi tình hình nơi đây

có mấy vị nữ tiên cầm gương đồng lên, Thiên Đình ở các nơi cũng liền biết được sự tình phát sinh ở nơi đây

Linh Châu Tử nhảy xuống lưng thanh long, chắp tay nói tạ đối với Ngao Ất, sau đó bước nhanh đi đến phía trước cửa cung Quảng Hàn Cung

một thân đạo bào trắng xanh giao nhau che đi cơ bắp cường tráng của y, nhưng dây cột tóc cố ý đeo trên đầu kia lại khiến khuôn mặt y càng thêm thanh tú

có sao nói vậy, trong mắt không ít tiên nữ tràn đầy sáng ngời

Linh Châu Tử đi đến phía trước bậc thang cửa cung, tiến lên một bước, động tác lại có chút khập khiễng

ở phía sau, Ngao Ất trốn ở trong lông bờm của Biện Trang, nhỏ giọng la lên:

- Đừng do dự, đi lên! Đi lên là xong!

Linh Châu Tử ngậm miệng, giậm chân một cái, trực tiếp nhảy đến phía trước cửa cung, đưa tay đập gõ cửa, nhỏ giọng la lên:

- Có, có tiên ở đây không?

Ở các nơi cây nguyệt quế, mấy trăm thường nga phần lớn che miệng cười khẽ

Trong Quảng Hàn Cung, trên sân thượng bên hồ nơi Lý Trường Thọ đã từng mang Linh Châu Tử đến, Thỏ Ngọc đang ngồi quỳ chân ở bên trên nệm êm, nghe thấy tiếng hô nhỏ này, vai lập tức khẽ run, lập tức nhảy dựng lên

- Chủ nhân, Linh Châu Tử đến rồi!

- Ngồi xuống

Hằng Nga tiên tử bên cạnh chậm rãi nói một câu:

- Đã quên tỷ tỷ ta trước đó đã nói cái gì với ngươi?

- Nhưng, thế nhưng…

Thỏ Ngọc nâng lên khóe miệng, ủy ủy khuất khuất quỳ ngồi về tại chỗ

- Ngươi nha, chính là quá ngu ngốc

Hằng Nga gặm hạt dưa, dưới lớp váy mỏng, hai bàn chân mảnh khảnh bắt chéo, thở dài

Chương 1524: đại công cáo thành

- Linh Châu Tử này, chính là một hạt châu đầu óc chậm chạp, ngươi lại là một con thỏ nhỏ nhát gan, ngươi vẫn muốn tiếp tục làm hảo huynh đệ với hắn?

- Ừm... chuyện này... chủ nhân, chúng ta chơi rất vui vẻ

Hằng Nga nói:

- Như vậy ngươi suy nghĩ một chút, nếu như Linh Châu Tử lần này chuyển thế tái tạo nhục thân, sinh ra tình cảm cùng với Hồ Điệp tiên tử, Bách Hoa tiên tử gì đó, bị người khai khiếu, bị người chiếm thân, trong đáy lòng ngươi nghĩ như thế nào? Hoặc là lần này liền xác định rõ danh phận, hoặc là lần này liền chặt đứt quan hệ, tránh cho sau này chính mình đau khổ

Thỏ Ngọc run lên, quỳ ngồi ở kia suy tư một hồi, hốc mắt bất giác có nước mắt lăn dài

đúng lúc này, chợt nghe bên ngoài Quảng Hàn Cung, truyền đến tiếng hô to của Linh Châu Tử:

- Thỏ Ngọc! Ngươi có ở bên trong không! Ta là tới cáo biệt ngươi! Ta muốn đi tu hành một lần nữa, mấy trăm năm sau mới có thể trở về! Ta còn muốn chuyển thế đầu thai, về sau không biết có còn là Linh Châu Tử hiện tại hay không!

- Ta! Ta... ta cũng không biết chính mình muốn nói gì, ta muốn trở nên mạnh hơn, biến thành cường giả chân chính! Ta phải bảo vệ kẻ yếu, xác định ranh giới cho sinh linh tùy ý làm bậy! Ta muốn được toàn bộ sinh linh tán thành!

- Qua nhiều năm như vậy, đa tạ ngươi đã chiếu cố! Ngày tháng tại Thiên Đình, ta rất vui vẻ, rất vui vẻ! Ta nhất định sẽ lưu giữ những kỷ niệm của chúng ta, mang theo bọn chúng trở nên mạnh lên! Ta nhất định...

Linh Châu Tử nói đến nghẹn ngào, chính mình cũng đều có chút kinh ngạc khi cảm thụ được tâm cảnh của chính mình, dùng cánh tay lau đi nước mắt trên mặt

đại môn Quảng Hàn Cung đóng chặt, quang mang đại trận lẳng lặng chảy xuôi

Linh Châu Tử hít vào một hơi, để cho chính mình lộ ra nụ cười trước đó, vái chào một cái đối với đại môn, quay người nhảy trở về trên lưng thanh long

- Đại ca, chúng ta trở về đi, cũng đã cáo biệt

Biện Trang nói:

- Chờ một chút đi...

- Đi thôi

Linh Châu Tử cúi đầu nói:

- Nàng khẳng định là giận ta

thân thể thanh long chậm rãi lắc lư, thân hình chậm rãi du tẩu ở dưới cây nguyệt quế, đảo mắt đã là sắp bay ra phạm vi Thái Âm Tinh

- Ngao Ất! Ngao Ất dừng lại!

Biện Trang đột nhiên hô to:

- Ra rồi! Thỏ Ngọc ra rồi!

- Linh Châu Tử ——

Ở phía trước Quảng Hàn Cung, thiếu nữ quên mang đồ trang sức tai thỏ cao giọng hô hào:

- Ta sẽ không quên ngươi! Chúng ta! Chúng ta là hảo huynh đệ, cả một đời!

Linh Châu Tử xoay người lại, nâng lên quyền trái đối với Quảng Hàn Cung ở xa xa

thiếu nữ kia không cầm được nước mắt, nhẹ nhàng vung nắm đấm nhỏ về phía Linh Châu Tử...

trong Nhân Duyên Điện, một cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ bưng phất trần, cưỡi mây trắng bình tĩnh mà đến, tiến hành một cuộc nói chuyện thân mật với Nguyệt Lão...

Họp định hướng công việc

- Như vậy là được rồi sao?

Tại Tam Tiên Đảo, nghênh khách lâu

mấy vị tiên tử trên đảo nhìn chung quanh, ba vị tiên nhân Xiển Giáo tới nơi đây cầu hỗ trợ phía trước tràn đầy câu nệ, cũng chỉ có đệ tử Nhân Giáo nửa khách nửa chủ Lý Trường Thọ này, ngồi ở chủ vị vô cùng an ổn

nhà Vân, không cần câu nệ

ở chính giữa phòng khách, Hỗn Nguyên Kim Đấu tản ra kim quang nhu hòa, Vân Tiêu tiên tử đứng yên bên cạnh đang đặt câu hỏi

sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lý Trường Thọ, lại đem một hạt châu, một đạo hư ảnh nguyên thần, ôn nhu thả ra từ bên trong kim đấu...

Vân Tiêu tự biết sự chiếu cố cùng với coi trọng của Lý Trường Thọ đối với Linh Châu Tử, động tác lúc này có chút nhu hòa, sợ đả thương thần hồn Linh Châu Tử đã là hết sức yếu ớt

Thái Ất Chân Nhân vội vàng hướng về phía trước, lấy ra bảo châu cùng với hộp gấm uẩn hồn đã sớm chuẩn bị xong, cẩn thận thu hồi thần hồn Linh Châu Tử cùng với khối linh thạch kia, lại quan sát kỹ một hồi, nhẹ nhàng thở ra thật dài

đại công cáo thành!

Linh thạch này là bản thể Linh Châu Tử, lúc này ẩn chứa ký ức, pháp lực cùng với đạo cảnh của Linh Châu Tử

thần hồn kia còn phải tiếp tục ôn dưỡng, Thái Ất muốn ở trong thời gian có hạn, cho nó đủ nhiều chỗ tốt, sau đó lại đi vào bên trong Luân Hồi Tháp hóa thành thai linh, đầu thai chuyển thế thành Nhân tộc!

Trình tự mấu chốt nhất trong đó, chính là bước Lý Trường Thọ gọi là 【phân tách】!

Có thể làm được điểm này, nhìn như đơn giản, kỳ thực tương đối không dễ

đầu tiên phải có Vân Tiêu tiên tử xuất thủ tương trợ, còn phải có trình tự tỉ mỉ do Lý Trường Thọ chế định, lại có tiên thiên cực phẩm linh bảo độc nhất trong thiên địa như Hỗn Nguyên Kim Đấu...

Đương nhiên, kế tiếp liên quan tới ôn dưỡng thần hồn, Lý Trường Thọ cũng có một bộ đề nghị ôn dưỡng đầy đủ, trước đây đã giao cho Thái Ất Chân Nhân

Chương 1525: đoán xem

Linh Châu Tử chuyển thế Na Tra, có thể hay không bởi vì vậy mà quá mạnh?

Chỉ cần đạo không mất tâm, tất nhiên là càng mạnh càng tốt

cao nhất cũng chỉ là trình độ không sai biệt lắm với Dương Tiễn, loại mà ngã xuống từ trên mây cũng không chết kia...

Dương Tiễn, Na Tra, Phong Thần Xiển Giáo • đội ngũ tiểu tướng trận doanh Chu quốc, đã có hình thức ban đầu

Lý Trường Thọ nhớ lại điểm chính trong kế hoạch của mình

Lôi Chấn Tử, Hoàng Thiên Hóa kia đều đã ở trong nhật trình, Thổ Hành Tôn tùy thuộc vào tình hình để định hình lại nhân cách của mình

giống như Dương Nhâm, Kim Tra, Mộc Tra này, Lý Trường Thọ an bài liền tương đối buông lỏng, dù sao hạn mức cao nhất của bọn họ là kém xa Dương Tiễn, Na Tra

lại trở về hiện tại

Thái Ất Chân Nhân thu hồi bảo châu cùng với cẩm nang, vái chào thật sâu đối với Vân Tiêu tiên tử:

- Cám ơn đạo hữu, cám ơn đạo hữu!

Vân Tiêu mỉm cười gật đầu, hơi nhẹ nhàng chớp mắt đối với Lý Trường Thọ, ra hiệu hắn tới ứng đối

- Thái Ất sư huynh khách khí

Lý Trường Thọ đứng dậy, ôn hoà nói:

- Hết thảy thuận lợi liền tốt, chuẩn bị trước khi chuyển thế cũng vô cùng quan trọng, nhất định không thể xảy ra sai sót gì

- Ài

Thái Ất Chân Nhân cười khổ nói:

- Vì đồ nhi bảo bối này của bần đạo, Trường Canh ngươi cũng là suy nghĩ nát lòng... phải chăng cần bần đạo sớm đi tìm kiếm gia đình phàm tục mà y chuyển thế? Nếu không, âm thầm bồi dưỡng một chút tằng tổ phụ mẫu của chuyển thế thân Linh Châu Tử?

Vài tiếng líu ríu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu ở bên cạnh cố nén cười, Hoàng Long Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân đi đến đây cùng với Thái Ất, cũng là lộ ra nụ cười nhàn nhạt

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, cũng không thể nói mình đã âm thầm an bài hết thảy

càng không khả năng điểm ra, Thiên Đạo đã có kịch bản hoàn chỉnh

hắn cười nói:

- Sư huynh, nếu như ngươi thực sự không yên lòng, ta viết hai lá thư, ngươi đi đến U Minh Địa Phủ một chuyến trước, phân biệt giao cho Tần Nghiễm Vương cùng với Tháp chủ Luân Hồi Tháp Địa Tạng, tiến hành định ra việc này, ngươi là đại tiên Xiển Giáo, lại có thần quyền của ta, chắc hẳn Địa Tạng kia cũng sẽ không làm khó

- Như thế rất tốt!

Thái Ất Chân Nhân giơ ngón tay cái, cười nói:

- Vẫn là Trường Canh ngươi hiểu lạm dụng thần quyền như thế nào, bằng không… Ô, ô ô!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhanh tay lẹ mắt phong bế miệng Thái Ất, mấy vị tiên tử trong lầu các nhịn không được cười ra tiếng

vốn dĩ Linh Châu Tử chuyển thế trùng tu còn có chút bi thương nhàn nhạt, nhưng sau đợt này liền hoàn toàn không có

tam tiên Xiển Giáo lại không ngừng biểu đạt cám ơn đối với Vân Tiêu, Vân Tiêu chỉ là ôn nhu ứng đối, không nói thêm cái gì, cũng không mưu đồ báo đáp gì dù sao cũng là Lý Trường Thọ tự mình mở miệng, nàng đương nhiên sẽ không có nửa phần từ chối

đợi Lý Trường Thọ viết thư xong, Thái Ất Chân Nhân liền lôi kéo Hoàng Long cùng với Ngọc Đỉnh chạy tới U Minh Giới

Thái Ất ngược lại là không cưỡng cầu Lý Trường Thọ cùng nhau đi tới, có thư của hắn đã là đầy đủ...

Nhưng Vân Tiêu tiên tử lại ở trong đó, nhìn ra một chút chỗ không bình thường

sau khi đám người Thái Ất đi, trên bãi biển sạch sẽ của Tam Tiên Đảo, lúc Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu sóng vai dạo bước, Vân Tiêu hỏi ra nghi hoặc của mình:

- Vì sao không tự mình đi Địa phủ? Tựa hồ lần này ngươi làm việc, có chút không ổn thỏa

Lý Trường Thọ lập tức cười đến híp cả mắt, nói:

- Có muốn đoán xem không?

- Ta vẫn luôn không thông minh bằng ngươi

Vân Tiêu ôn nhu nói một câu, trong mắt lại mang theo một chút oán trách

Lý Trường Thọ vội nói:

- Ta đây chính là một chút thông minh nhỏ, Vân ngươi mới là đại trí tuệ... kỳ thật chuyện này ta không cần phải để ý đến quá nhiều, có khả năng giúp đỡ Linh Châu Tử đều đã giúp

đôi mắt đẹp của Vân Tiêu lộ ra mấy phần vẻ suy tư, ngón tay nhỏ nhắn viết chữ 'Thiên' ở bên trong tay áo, Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, Vân Tiêu lập tức sáng tỏ

việc này là Thiên Đạo thôi động ở sau lưng

Lý Trường Thọ chẳng qua là ở vị trí thích hợp, đóng vai nhân vật thích hợp, lại tận khả năng cho Linh Châu Tử chỗ tốt

- Ngươi...

Vân Tiêu đưa tay giữ chặt cánh tay của Lý Trường Thọ, động tác đã vô cùng tự nhiên, trong mắt mang theo vài phần lo lắng và quan tâm

nàng lo lắng Lý Trường Thọ tính kế quá nhiều, nghĩ quá nhiều, luôn sợ hắn quá mệt mỏi, lại không chịu nói chuyện với người khác

Vân Tiêu hỏi:

- Đại kiếp qua đi, liền có thể an tâm sao?

- Nào có dễ dàng được sống yên ổn như vậy

Lý Trường Thọ cười nói:

- Tính tình của ta vẫn còn có chút cổ quái, nếu như dễ dàng đạt được an ổn, tất nhiên sẽ nghi thần nghi quỷ, cảm thấy đó có thể là bẫy rập gì, nếu làm việc vất vả, cuối cùng có thể đạt được một góc an ổn ăn xổi ở thì, ta mới sẽ cảm thấy vô cùng chân thực, có thể yên tâm, ở bên nhau lâu dài với các ngươi

Chương 1526: tiến triển coi như thuận lợi

có lẽ là lời nói của hắn quá mức ôn nhu, Vân Tiêu vô ý thức khẽ dời tầm mắt, không dám nhìn hắn, chỉ sợ đạo tâm sẽ tan chảy ở trong mắt hắn

hai người dạo bước một hồi, liền đi đến nghỉ ngơi dưới bóng râm bên bờ biển

ngâm thơ vẽ tranh, khảy đàn đánh đàn

hơi nước hóa thành mây mù, linh khí như gió thoảng, khiến khoảng cách giữa hai người xích lại từng chút một, sau đó quần áo chạm vào nhau, da thịt trở nên gần gũi

bất giác, Lý Trường Thọ đã gối lên đùi Vân Tiêu, nhắm mắt khẽ thở dài

ngón tay nhỏ nhắn của Vân Tiêu luồn vào mái tóc dài của hắn, buộc cho hắn tóc đuôi phượng của nữ tử, ý cười trên khóe miệng càng đậm hơn một chút

- Linh Nga độ kiếp thuận lợi chứ?

Nàng ôn nhu hỏi

kỳ thật đã sớm biết quá trình, chỉ là muốn biểu đạt sự quan tâm và lo lắng của bản thân đối với Linh Nga

- Tất nhiên là thuận lợi

Lý Trường Thọ nói:

- Sư tổ cũng đều tự mình ra mặt hộ giá hộ tống cho nàng, như vậy còn có thể có cái gì không thuận lợi... nói đến chuyện này ta liền có chút bận tâm

- Ồ? Bận tâm chuyện gì?

- Sợ Linh Nga bay lên

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sau đó ta chuẩn bị mang nàng ra ngoài kiến thức nhiều hơn, dù sao hiện tại có Đạo Tổ bảo đảm, nàng ngược lại là an toàn

Vân Tiêu ôn nhu nói:

- Vậy ngươi nhớ rõ mang nàng tới đảo chơi một thời gian, chúng ta tóm lại vẫn là phải thân cận hơn một chút

Lý Trường Thọ đáp ứng, sau đó chính là trầm mặc một trận, tựa hồ có chút tâm sự

Vân Tiêu lẳng lặng chờ hắn mở miệng, cũng không sẽ hỏi cái gì nhiều

một lát sau...

- Vân, nếu như sau khi đại kiếp ta nhất định phải rời đi Hồng Hoang, ngươi có nguyện ý bỏ lại tất cả mọi thứ ở nơi này đi theo ta không?

- Tất nhiên là nguyện ý

Vân Tiêu nhẹ giọng đáp ứng

- Như vậy... chúng ta hôn nhau đi!

- Ngươi!

Vân Tiêu đưa tay gõ vào trán Lý Trường Thọ, khuôn mặt có chút phiếm hồng, có chút không chống đỡ được người trong lòng chợt không đứng đắn

đợi nàng lấy lại tinh thần, đã thấy Lý Trường Thọ đang xuất thần đối với sóng biển, thần quang trong mắt có chút ảm đạm

Rất nhanh, Lý Trường Thọ ngủ thiếp đi, đủ loại tâm sự tan thành mây khói

tranh thủ lúc rảnh rỗi, tận hưởng một lúc

...

Sự tình Linh Châu Tử chuyển thế, tiến triển coi như thuận lợi

ba vị đại lão Xiển Giáo đi đến Địa phủ một chuyến, Thái Ất Chân Nhân coi như miệng bị phong, toàn bộ hành trình do Hoàng Long Chân Nhân nói thay, những chiến tích xuất sắc trong quá khứ của y năm đó, cũng là tương đối có tác dụng uy hiếp

một tiếng liền chọn phương tây, Thánh Nhân mạnh yếu có cái gì

việc này lại có thư của Lý Trường Thọ bảo đảm, Diêm Quân tự nhiên sẽ không làm khó, Địa phủ cho đặc cách, cho phép Linh Châu Tử trực tiếp đi Luân Hồi Tháp hóa thành thai linh, tự lựa chọn nhà đầu thai

đến lúc đó, Địa phủ dùng Phán Quan bút câu Sinh Tử bộ, phu phụ được tuyển chọn tự nhiên sẽ được Thiên Đạo an bài, làm tốt chuẩn bị sinh con dưỡng cái, còn lại sẽ do khí vận công đức của bản thân Linh Châu Tử che chở

ở phía Luân Hồi Tháp, Địa Tạng cũng chỉ là do dự một hồi, cuối cùng vẫn là đáp ứng

Xiển Giáo lúc này vẫn là 'đối tượng kết minh' mà Tây Phương Giáo đang cố gắng tranh thủ

Địa Tạng cho dù có ý muốn ngẩng cao đầu đối với Lý Trường Thọ, nói một câu 【 ta không đồng ý】, cũng phải chú ý ảnh hưởng của Xiển Giáo đối với Tây Phương Giáo

một đợt này, Lý Trường Thọ tính toán vững vững vàng vàng, vừa không có tham dự quá độ, lại để cho Linh Châu Tử chuyển thế ổn thỏa

kỳ thật, Lý Trường Thọ vốn còn có kế hoạch, mang Thái Ất Chân Nhân đi Thánh Mẫu Cung cầu kiến Nữ Oa nương nương, nặn cho Linh Châu Tử một bộ đạo khu hoàn mỹ

nhưng có điều, lúc này Lý Trường Thọ không nên lại đi Thánh Mẫu Cung

lần trước thăm dò lòng dạ hắn, lại cảm thấy Nữ Oa nương nương cố ý che lấp, cho hắn một phần bài thi không khó thứ hai...

Chính mình không nên đấu tranh sâu sắc với Thiên Đạo về sự tình của Na Tra, Na Tra đại khái vẫn là sẽ dùng bảo sen tạo nên hoa sen tiên khu, cho y đạo khu Nhân Tộc hoàn mỹ cũng là lãng phí

vẫn là câu kia —— 'Đại thế không thể thay đổi, nhưng những việc nhỏ nhặt có thể khống chế'

Thiên Đạo cần, là sinh lực của Xiển Giáo, trải qua lưỡi đao của Phong Thần kiếp nạn, trở thành đại tướng Thiên Đình sau này

đại phương hướng này, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không cố gắng thay đổi

Lý Trường Thọ lúc này đã làm nhiều chuyện như vậy, cũng là vì thay đổi bi kịch giữa đôi cha con Lý Tĩnh Na Tra này

nhìn vào tình huống hiện tại của Lý Tĩnh, Lý Trường Thọ có 90% chắc chắn có thể thay đổi bi kịch như vậy, trọng tâm tiếp theo là ở chỗ Lý Tĩnh phu nhân, mẫu thân của Kim Tra Mộc Tra Na Tra

tục ngữ có câu: mẹ chiều con hư

Chương 1527: tham dự vừa phải

một người cha yêu thương và một người mẹ nghiêm khắc, rất dễ dàng làm cha con đạt thành mặt trận thống nhất, từ đó thân cận hơn

trước đây Lý Trường Thọ đi Nhân Duyên Điện của Nguyệt Lão, cũng không chỉ là an bài nhân duyên cho tiên thần Thiên Đình

hắn để Nguyệt Lão quấn một ít dây đỏ cho Linh Châu Tử, cũng căn dặn Nguyệt Lão chờ Linh Châu Tử chuyển thế thân qua tuổi mười tám, liền bắt đầu tìm kiếm thời cơ, dùng tương tư bảo thụ đâm một đâm

ngoài ra, Lý Trường Thọ còn lấy 【 quan sát đạo lữ chi phong tiên tông Nhân Giáo】 làm cớ, liếc nhìn thiên mệnh nhân duyên của Lý Tĩnh, thực hiện một số sắp xếp không đáng kể

mà vào lúc bản thể ở chán chê với Vân Tiêu tại Tam Tiên Đảo, Lý Trường Thọ lại quyết định...

Lại ổn một tay

chờ Lý Tĩnh kiến công lập nghiệp thành Tổng Binh, hắn liền để một cỗ Đạo Nhân Giấy lẫn vào Lý phủ, ẩn nấp ở dưới mí mắt của Lý Tĩnh, làm quản gia, gia đinh Lý phủ gì đó

chậc, 【tham dự vừa phải】

đợi ba tiên Xiển Giáo trở về từ U Minh Giới, Thái Ất phát một phong ngọc phù truyền tin cho Lý Trường Thọ, trong đó phần lớn là lời cảm tạ, nói Địa Tạng cùng với Tần Nghiễm Vương đều đã đáp ứng việc này

điều Thái Ất Chân Nhân phải làm kế tiếp, chính là uẩn dưỡng thần hồn của Linh Châu Tử

làm cho thần hồn này tận khả năng dán vào đại đạo, tăng tiến cảm ngộ đối với đại đạo, từ đó vào sau khi chuyển thế, có được ngộ tính phi phàm đối với bồi dưỡng Na Tra, là từ trong bụng mẹ, không đúng...

bắt đầu từ trước khi chuyển thế!

An bài xong sự tình Linh Châu Tử, Lý Trường Thọ liền đặt tinh lực tự thân ở Long tộc cùng với ba ngàn thế giới

trời vô thường, lòng không trường an

Long tộc từ trợ lực Thiên Đình, trở thành tai hoạ ngầm của Thiên Đình bây giờ, trước sau cũng chẳng qua mấy trăm năm mà thôi

Long tộc vốn dĩ tao ngộ Tây Phương Giáo áp bách, ở dưới sự dẫn dắt của Lý Trường Thọ bắt lấy cái thang Thiên Đình này, có thể kéo dài khí vận, kiếm lấy công đức, có đà trung hưng

nhưng nội bộ Long tộc mục nát, từ Viễn Cổ bây giờ đã là thói quen khó sửa

lúc này mâu thuẫn mặc dù chưa bị kích thích, Thiên Đình cùng với Long Cung bình an vô sự, nhưng khi Long tộc trời sinh tính cao ngạo này, ý thức được Long Cung bọn họ đối với Thiên Đình đã là có cũng được mà không có cũng không sao, Long Cung đơn thuần phụ thuộc vào Thiên Đình, lại chưa từng hưởng qua bất kỳ đặc quyền gì của Thiên Đình, tâm tính của nhóm long e rằng sẽ trực tiếp mất cân bằng...

Thực tế chỉ có hai hậu quả có thể xảy ra

hoặc là Long tộc không phục Thiên Đình, muốn thoát ly Thiên Đình, như vậy sẽ đánh mất cục diện tốt, đối thanh danh với Thiên Đình cũng tạo thành ảnh hưởng cực lớn

hoặc là Thiên Đình tăng cường khống chế đối với Long tộc, dùng trọng hình uy hiếp, bảo hộ Long tộc bằng Thiên Đạo

theo suy tính của Lý Trường Thọ, cái sau có khả năng khá lớn

dù sao trong nhận biết của Lý Trường Thọ tại kiếp trước, về sau Long tộc chỉ là thần hô mưa gọi gió, bình thường làm mưa phạm một chút sai lầm, cũng coi như vi phạm thiên quy, sẽ bị Thiên Đình trách móc nặng nề cách duy nhất để phá cục, chính là để Long tộc tìm được vị trí thích hợp của họ trong Hồng Hoang thiên địa bây giờ

nói một cách đơn giản, thức tỉnh Long tộc

vào trước khi Long tộc cùng với Thiên Đình bộc phát mâu thuẫn, triệt để bóp chết mâu thuẫn ở bên trong Long tộc, để Long tộc trực diện với rất nhiều tệ nạn của mình, cầu thay đổi cầu sinh

Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Thọ, vàp lúc được Thiên Đình phong thưởng, liền được Ngọc Đế ban cho biểu tượng sát phạt, biến đổi

lần này, Đông Phương Khải Minh Sao nhất định sẽ sáng lên tại Tứ Hải...

nếu phóng qua sự tình Long tộc nhìn về phía sau, dưới đáy lòng Lý Trường Thọ chậm rãi mở ra một bức tranh 'Hoàn mỹ'

ba mươi ba tầng trời trấn áp Hồng Hoang thiên địa

phàm nhân sinh hoạt tự tại ở bên trong thiên địa rộng lớn Nam Thiệm Bộ Châu cùng với ba ngàn thế giới

mười tám tầng địa ngục cùng với Lục Đạo Luân Hồi Bàn không còn bị ngăn chặn nữa

Tây Phương Giáo biến mất, Phật Môn bị Đạo Môn thay xà đổi cột thành công, trở thành phụ tá, lực lượng quan trọng cân đối Thiên Đìn

bên ngoài ba ngàn thế giới do ba cỗ thế lực Thiên Đình, Lâm Thiên Điện, Tiên Minh, khống chế trên chín thành đại thiên thế giới, tạo nên Tiên Minh hoặc Lâm Thiên Điện đối lập với Thiên Đình, cho Luyện Khí Sĩ lựa chọn gia nhập trận doanh khác biệt, đoạn tuyệt khả năng ba ngàn Phật quốc sinh ra, chế ước lực lượng Phật Môn

Đạo Môn ở bên trong Phong Thần đại kiếp không thể tránh né hao tổn nguyên khí, nhưng tận khả năng bảo lưu lại đạo thừa

mà chính mình...

Trên miệng Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười thản nhiên, thân hình tương dung với tự nhiên, khe khẽ thở dài

muốn thoát thân, nào có dễ dàng như vậy? Muốn về hưu, cũng không thể chỉ nói miệng là được

Chương 1528: Đạo đức giả?

bức tranh này kỳ thật còn thiếu một bộ phận hạch tâm nhất

Thánh...

- Báo ——

bên ngoài Thái Bạch Điện chợt có Thiên Binh truyền lệnh bước nhanh mà đến, cắt đứt suy nghĩ của Lý Trường Thọ

mở ra Đạo Nhân Giấy, dạo bước đi đến phía trước Thái Bạch Điện, Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi:

- Có chuyện gì?

- Bẩm Tinh Quân! Thông Minh Điện Vương đại nhân mệnh thuộc hạ khẩn cấp đưa tới ngọc phù truyền tin này!

Vị Thiên Binh kia bưng một quả ngọc phù, phía trên ngọc phù điêu khắc ấn ký Diêm La Điện, trên đó lại lưu lại thần quang đặc thù của Thông Minh Điện

hiển nhiên, ngọc phù này là do Thông Minh Điện phát tới

Lý Trường Thọ thuận tay tiếp nhận ngọc phù, tiên thức thăm dò vào trong đó, sau khi nhìn thấy chữ viết của Tần Nghiễm Vương trong đó, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó ánh mắt của Đạo Nhân Giấy có chút ngưng trệ, tiếp đó chính là cúi đầu lộ ra một chút ý cười thoải mái

trong thư đề cập, bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, hồn phách của đạo giả Độ Tiên Môn Tề Nguyên đã một lần nữa ngưng tụ, chỉ đợi uẩn dưỡng cuối cùng liền có thể chuyển thế

- Đi thôi

Lý Trường Thọ khoát khoát tay, vị Thiên Binh kia cúi đầu trả lời, đứng dậy bước nhanh lui lại

Lý Trường Thọ bưng ngọc phù, lại có chút do dự vào giờ khắc này, hắn không nghĩ Phong Thần đại kiếp như thế nào như thế nào nữa, chỉ là đơn thuần đang do dự, lúc chắp tay sau lưng trở về đại điện, bóng lưng ít nhiều có chút vắng vẻ

cân đối được Thiên Đạo, lại như thế nào

chờ chút nữa lại đi Nhân Duyên Điện một chuyến, tìm một mối nhân duyên tốt cho chuyển thế thân của sư phụ, trước đây sư phụ cẩn trọng, như giẫm trên băng mỏng tu hành cả một đời, cũng chỉ tu thành trọc tiên...

Kiếp sau mặc kệ sư phụ có phải Khương Thái Công hay không, có phải Phi Hùng hay không, an bài một chút nhân duyên phàm tục, cũng coi như là đồ đệ hắn báo hiếu

sau khi nhận được tin tức hồn phách của sư phụ đã thức tỉnh, Lý Trường Thọ lại đợi mười sáu năm

mười sáu năm này, Lý Trường Thọ vẫn luôn ép buộc chính mình bận rộn chính vụ Thiên Đình, bận rộn những bố trí nhỏ trước khi đại kiếp xảy ra

thậm chí, trong mười sáu năm này, Lý Trường Thọ hiện thân số lần tại Lăng Tiêu bảo điện, số lần vượt qua 320 năm trước!

Chuyện này khiến cho Ngọc Đế bệ hạ nghĩ rằng, Thiên Đình sau đó sẽ gặp phải nguy cơ gì đó

cũng làm cho Mộc Công lo sợ bất an, chỉ sợ một chút việc nhỏ rườm rà thường ngày chính mình có thể làm lúc này đều bị Thái Bạch Kim Tinh làm, trở thành lão phế công nửa lui nửa dưỡng tại Thiên Đình

Thuyên Động tìm cơ hội nói chuyện tâm sự với Lý Trường Thọ, khuyên hắn đừng quá mức chăm chỉ, các vị thần làm việc bên dưới đang chịu áp lực quá lớn

Lý Trường Thọ chỉ là cười khổ vài tiếng, trầm mặc một hồi

trầm mặc là bữa tiệc nướng tối nay

nhưng lãnh đạo tới quan tâm thuộc hạ hắn này, Lý Trường Thọ cũng thật sự không thể phớt lờ

hắn sửa sang lại suy nghĩ, trên khóe miệng mang theo một chút cười khổ, chậm rãi nói:

- Kỳ thật, là ta có chút đạo đức giả

- Đạo đức giả?

Thuyên Động cười nói:

- Nếu để cho những đại yêu tiểu yêu Yêu tộc táng thân ở trong tay ngươi nghe được ngôn ngữ như vậy, bọn hắn quả thực sẽ nhảy ra từ trong quan tài tìm ngươi tính sổ, đến cùng là chuyện ra sao?

- Gia sư Tề Nguyên

Lý Trường Thọ uống một hơi cạn sạch chén rượu trong tay, tiếp tục lật tới lật lui xiên thịt trong tay

chỉ có lửa than phàm trần mộc mạc, mới có thể đốt ra một loại mùi thơm tro bụi khác

Lý Trường Thọ nói:

- Trước đây Hậu Thổ nương nương sai người đưa tới tin tức, tàn hồn sư phụ đã khôi phục hoàn toàn ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn

- Đây là chuyện tốt

Thuyên Động cười nói:

- Ngươi trước đây vận dụng nhiều công đức như vậy, còn vì điều này mà giết tiểu Thái tử Yêu tộc Lục Áp vốn là được Thiên Đạo chọn trúng để châm ngòi trong kiếp nạn, cuối cùng may có Nữ Oa Thánh Nhân ra tay, tụ hồn phách của Tề Nguyên đạo hữu, bây giờ hồn phách của sư phụ ngươi thức tỉnh, đây vốn là chuyện tốt, vì sao còn muốn mặt ủ mày chau?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nhìn Thuyên Động bên cạnh, cười nói:

- Bệ hạ hẳn là biết được

- Ồ?

Thuyên Động nháy mắt mấy cái, sau đó quang minh chính đại bấm ngón tay suy tính, hoàn toàn quên đi lúc này vốn nên là kiếp vận che đậy thiên cơ, Thiên Đạo không cho phép suy tính

Thiên Đế rõ ràng là một người có đặc quyền

- Đây không phải rất tốt sao?

Thuyên Động lẩm bẩm nói:

- Thiên Đạo sở hiện, sư phụ ngươi sau khi chuyển thế sẽ còn là nhân vật trọng yếu bên trong đại kiếp lần này, nhân, tiên, thần, ba đạo đều có thành tích... Trường Canh ngươi thế nhưng là lo lắng, sư phụ của chính mình sẽ trở thành thủ đoạn Thiên Đạo kiềm chế ngươi? Kỳ thật, có đôi khi ngươi đã nghĩ Thiên Đạo quá mức thiên hướng về một cái sinh linh rồi; cái gọi là Thiên Đạo, chính là đại đạo tụ lại, quy tắc sở hiện, mục đích duy nhất chính là thiên địa an ổn

Chương 1529: thật sự không ổn trọng

Lý Trường Thọ đứng dậy vái chào một cái, cười nói:

- Đa tạ bệ hạ điểm tỉnh

Thuyên Động lập tức cười đến híp cả mắt

- Chẳng qua, tiểu thần là đang phiền lòng chuyện khác

Lý Trường Thọ thở dài:

- Ta đi chuyến này, sư phụ liền sẽ chuyển thế

Thuyên Động nháy mắt mấy cái, thoáng có chút không rõ

- Trước đây Thánh Mẫu nương nương có lời, sư phụ sau khi chuyển thế, cùng ta sẽ không còn liên lụy, đây là điều kiện nàng xuất thủ cứu sư phụ, ta đã đáp ứng Thánh Mẫu nương nương, liền sẽ không nuốt lời, sư phụ sau khi chuyển thế, liền không có bất luận liên quan gì với ta

- Những gì ta có thể đền đáp cho sư phụ chỉ là lần cơ hội chuyển thế này mà thôi, mười sáu năm qua này, mỗi lần nghĩ đến, đối với cha mẹ không có cách nào báo hiếu, đối với sư phụ cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn sư phụ rời đi, dưới đáy lòng thật sự có chút cảm giác khó chịu, ài...

Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài

Thuyên Động cẩn thận nghĩ nghĩ, cầm lấy vò rượu một bên, đưa cho Lý Trường Thọ:

- Tất cả đều ở trong rượu! Ngày hôm nay ta và ngươi liền uống say sưa, quên hết ưu phiền trong Tam Giới!

Lý Trường Thọ mỉm cười cầm vò rượu, đụng đụng với Thuyên Động, hai hóa thân uống không say không nghỉ

Đạo Nhân Giấy cũng đều uống ướt!

Lại ba tháng sau, Lý Trường Thọ cuối cùng cũng không có cách nào trì hoãn

sư phụ tóm lại là phải đi chuyển thế, ngâm mình trong bảo trì mãi cũng không được

đối với sư phụ mà nói đây đúng là chuyện tốt, chính mình cũng không thể bởi vì áy náy trong lòng, trở ngại con đường tươi sáng phía trước của sư phụ

nên tất cả an bài đã được đưa ra

phát giác được Linh Nga tựa như đã sắp xuất quan, Lý Trường Thọ liền định ngày đi Lục Đạo Luân Hồi Bàn là ngày Linh Nga xuất quan

để Nga cũng đi tiễn sư phụ đoạn đường cuối cùng

ngày hôm đó, đạo vận quanh người Linh Nga bình tĩnh lại, dừng lại ở trong dư vận ngộ đạo

Lý Trường Thọ chủ động đánh thức nàng từ trong bế quan, bảo nàng thay một bộ váy áo mộc mạc, lát nữa cùng nhau ra ngoài

váy áo mộc mạc?

Linh Nga còn có chút mông lung nghiêng đầu, sau đó hiểu ra điều gì đó

sư huynh hẳn là muốn dẫn nàng đi bái phỏng một ít đại năng cao thủ, chính thức mang nàng tiến vào vòng tròn của sư huynh!

Quả nhiên, sau khi trở thành Kim Tiên, thái độ của sư huynh đối với chính mình lập tức có chuyển biến cực lớn

ngủ huynh kế ngàn năm, rốt cuộc cũng nghênh đón ánh rạng đông!

Nghĩ tới đây, Linh Nga nháy mắt mấy cái, đột nhiên đưa tay che khuôn mặt nhỏ, quay người ôm chăn mỏng lăn lộn một hồi ở trên giường

Lý Trường Thọ ở ngoài cửa: "..."

Tiểu Kim Tiên này, thật sự không ổn trọng

nhưng mà, Lý Trường Thọ vạn lần không nghĩ tới chính là, ngày hôm nay không ổn trọng nhất, thuộc về...

Ngọc Đế bệ hạ!

Một canh giờ sau, Linh Nga rốt cuộc cũng trang điểm xong

nàng mặc một bộ váy hoa màu xanh nền trắng, chải mái tóc dài ra sau thái dương, đeo chiếc kẹp tóc bằng ngọc mà năm đó Vân Tiêu đã tặng cho nàng, tay cầm một lẵng hoa do sư huynh làm

Linh Nga cũng buộc một dây lụa mây lơ lửng quanh cổ tay, coi như đứng yên bất động, dây lụa cũng phiêu động một chút lưu quang, sẽ không để cho nàng đến mức bị bỏ qua trong tiềm thức

đương nhiên, những lo lắng của Linh Nga là hoàn toàn vô nghĩa

sau khi bước vào Kim Tiên cảnh, Tiểu sư muội trước đây đã xem như thanh tú chung tuệ, càng là có một loại bay vọt về chất nào đó

đôi mắt kia tươi đẹp động lòng người, khóe mắt mang theo một chút vũ mị vừa đúng, khoảng cách giữa chóp mũi và môi trên dường như được Nữ Oa dày công điêu khắc, đẹp đến mức không có chút sai lầm nào

tư thái của nàng càng thêm tiêm tú, vòng eo dù chưa khoa trương đến không đến một nắm, nhưng cũng mảnh như liễu lục bình

khi nàng bay ra khỏi mật thất dưới đất, tản đi 'Yên độn thuật', thanh tú động lòng người xuất hiện ở trước mặt Lý Trường Thọ, Thọ cũng đều có chút ít kinh ngạc

- Đi thôi

Lý Trường Thọ ôn hoà nói một câu, điểm ra một đóa mây trắng, lưu lại cho Linh Nga vị trí nửa bên

Linh Nga điểm nhẹ mũi chân nhảy tới, nhu thuận đáp ứng một tiếng, vô thức đứng bên rìa mây trắng sau đó, nàng nhỏ giọng hỏi:

- Sư huynh, ước pháp tam chương của chúng ta kia... còn...

- Đến đây đi

Lý Trường Thọ hơi khẽ nâng lên tay trái, Linh Nga hé miệng cười khẽ, mừng khấp khởi ôm lấy cánh tay sư huynh

mây trắng bay ra Tiểu Quỳnh Phong, chính là bay ra Thái Bạch Cung, một đường hướng về Đông Thiên Môn

để vào lúc mang theo Linh Nga ra ngoài, không đến mức bị người hoài nghi nhân phẩm của Thái Bạch Kim Tinh hắn, Lý Trường Thọ cố ý không dùng hình tượng lão thần tiên, mà là duy trì khuôn mặt thanh niên đạo giả

Linh Nga cũng không hỏi sư huynh muốn dẫn chính mình đi làm cái gì, giờ phút này đang đắm chìm ở bên trong vui vẻ ước pháp tam chương của sư huynh hết hiệu lực, chỉ híp mắt cười khẽ, thỉnh thoảng 'hắc hắc hắc'

Chương 1530: hệ sinh thái

hừm, còn không phải bị nàng chinh phục!

Sư huynh muội chuẩn bị rời khỏi Đông Thiên Môn, phía sau lại truyền đến một tiếng la lên, lại là Kim Bằng Điểu giương cánh mà tới

- Lão sư!

Lý Trường Thọ dừng lại đám mây, ra hiệu Linh Nga sắp treo ở cánh tay mình ngoan ngoãn đứng vững, quay người chờ Kim Bằng bay đến

- Sao? Ngươi không lãnh binh ở bên trong ba ngàn thế giới, vì sao lại đột nhiên trở về rồi?

- Lão sư

Kim Bằng ôm quyền nói:

- Ngọc Đế bệ hạ vừa mới hạ chỉ gọi đệ tử trở về, nói là lão sư gần đây tâm tình không tốt, để đệ tử làm bạn bên người lão sư nhiều hơn

Lý Trường Thọ cười khẽ, vái chào một cái đối với phương hướng Lăng Tiêu bảo điện, cười nói:

- Làm bệ hạ phí tâm, vậy cũng tốt, có ngươi đi đến Địa Phủ sẽ càng mau hơn một chút

Kim Bằng lại nói:

- Lão sư, Ngọc Đế bệ hạ mấy tháng trước liền mệnh ngự mã giám chuẩn bị tốt xa liễn nghi trượng, nói là đợi ngài đi ra ngoài dùng...

Lời nói vừa dứt, ở chân trời ngựa hí rền vang, một dải hào quang 'chậm chạp' bay về hướng nơi đây

Lý Trường Thọ có chút co quắp khóe miệng, nhưng cũng không cự tuyệt mỹ ý của Ngọc Đế bệ hạ, đợi xa liễn tới, liền dẫn Linh Nga ngồi ở trên "xe mui trần'

ở phía trước xa liễn có tám đầu giao long kim quang dị chủng kéo, bên cạnh có ba trăm tinh nhuệ Thiên Binh hộ vệ, càng có sáu ngàn Thiên Binh chờ ở bên ngoài Đông Thiên Môn, hộ vệ nghi trận của Thái Bạch Tinh Quân

tiếng trống, tiếng kèn

thiên uy, quân uy

một số lớn nhân mã trùng trùng điệp điệp tiến đến U Minh Giới, hấp dẫn đạo đạo ánh mắt trong ngoài Thiên Đình, Đông Hải Đông Châu

tâm cảnh của Lý Trường Thọ, ngược lại bởi vậy mà thoải mái một chút, không còn phiền muộn như trước đó

ba ngày sau, nghi trượng Thiên Đình cuối cùng cũng chạy tới Địa Phủ u minh

bên trong Phong Đô Thành giăng đèn kết hoa, oan hồn lệ quỷ ở các nơi đều bị lâm thời bắt giữ hoặc là xua đuổi, khiến cho đệ nhất đại thành âm phủ... rất sáng sủa

Nhị Nguyên Soái Ngưu Đầu Mã Diện đã sớm ra hùng quan nghênh đón, hành lễ bên ngoài xa liễn, liền đứng trái phải bảo vệ

các cao thủ Vu tộc Địa Phủ, xếp hàng trên đường nghênh đón

mười vị Diêm Quân cũng đã đến trước cổng thành, vào sau khi Lý Trường Thọ xuống xa liễn, đi về phía trước với một tràng cười 'ha ha ha ha', hỏi han ân cần, hàn huyên một hồi

đây cũng là 'hệ sinh thái' của Thiên Đình bây giờ

Lý Trường Thọ mệnh Kim Bằng cùng với binh mã Thiên Đình chờ ở ngoài thành, đừng có quấy rầy quỷ hồn trong thành, lại để cho Linh Nga hành lễ đối với mười vị Diêm Quân, xưng hô một tiếng tiền bối

chúng Diêm Quân phán án thẩm quỷ đều là người trong nghề, đánh nhau mắng chửi người cũng là không yếu, bắt yêu săn ma càng là nghề cũ, nhưng tán dương mỹ mạo của tiên tử, lật qua lật lại chính là vài câu kia:

- Ai nha, Linh Nga tiên tử nhiều năm không gặp, lại đẹp lên!

- Thật đẹp!

- Ông trời tác hợp cho, ông trời tác hợp cho

- Sớm sinh quý tử, ha ha ha ha!

Khuôn mặt Linh Nga tràn đầy đỏ bừng, tránh sau lưng Lý Trường Thọ không dám thò đầu ra; Lý Trường Thọ mỉm cười đáp ứng vài tiếng

da mặt của hắn, tự nhiên là không thể nào bị loại trêu chọc cấp thấp này nói đỏ

vào tới Phong Đô Thành, đi đến Lục Đạo Luân Hồi Bàn

Thái Bạch Tinh Quân đồng hành với Diêm Quân thập điện, thị sát vệ sinh quảng trường Phong Đô Thành, hỏi han vấn đề hiệu suất xử lý oan hồn, chỉ ra mười tám tầng địa ngục nhất định phải luôn chuẩn bị sự tình phong cấm, phòng ngừa có quỷ tà chạy tới thế gian làm loạn

đợi Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga tiến vào Luân Hồi Bàn, mười vị Diêm Quân bèn nhìn nhau cười, chỉ có Tần Nghiễm Vương cùng với Sở Giang Vương chờ đợi ở đây, còn lại tám vị chạy về các nơi Diêm Điện làm việc

nhưng mà, tám vị Diêm Quân chân trước vừa đi, Tần Nghiễm Vương nhướng mày, tâm thần tựa như có cảm giác

y quay người từ Luân Hồi tiên đảo, hai mắt phun ra ô mang, nhìn về phía hướng cửa thành Phong Đô Thành, lập tức lấy làm kinh hãi

ở nơi đó có một vị tướng lĩnh Thiên Đình thân mang chiến giáp chậm rãi ung dung đi tới, đánh giá trái phải kiến trúc thấp bé Phong Đô Thành, bên miệng mang theo nụ cười thản nhiên

- Ngọc, Ngọc Đế bệ hạ?

Tần Nghiễm Vương nghẹn ngào hô một câu

Sở Giang Vương đang chống nạnh móc lỗ tai bên cạnh cười nói:

- Đại ca ngươi nói cái gì thế? Cái gì Ngọc Đế chứ? Ngọc Đế là thứ đồ chơi gì?

- Hỗn trướng!

Bốp! Phốc! Xịt ——

Tần Nghiễm Vương đưa tay đánh Sở Giang Vương một bàn tay, vừa vặn đánh vào khuỷu tay Sở Giang Vương đang móc tai, ngón tay kia lập tức đâm vào tai, một dòng máu đen Vu tộc phun ra

Tần Nghiễm Vương hạ giọng mắng một câu:

- Đó là hóa thân của Ngọc Đế bệ hạ!

Sở Giang Vương nháy mắt mấy cái, cầm một cái khăn tay lau lỗ tai, trừng mắt nhìn thanh niên tướng lĩnh trên đường phố Phong Đô Thành kia, nấc lên một tiếng

Chương 1531: cười hòa ái

tổn thương?

Chỉ là tai, cũng không phải chỗ yếu hại gì

- Nhanh! Ta đi mời Ngọc Đế bệ hạ tới Diêm La Điện, ngươi nhanh gọi các huynh đệ tập hợp lại, gọi toàn bộ phán quan quỷ tướng tới!

Tần Nghiễm Vương sốt ruột hạ lệnh, Sở Giang Vương đáp ứng một tiếng quay đầu chạy

không bao lâu, Phong Đô Thành liền xuất hiện một chút rối loạn, khắp nơi tràn ngập không khí khẩn trương

cùng lúc đó, ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn

...

Biết lần này ra ngoài là tới Địa Phủ, Linh Nga lập tức hiểu ra dụng ý sư huynh yêu cầu nàng váy áo mộc mạc

bái tế sư phụ

cho nên, khi nàng đi theo sư huynh tiến vào bên trong tiểu thế giới Luân Hồi Bàn, bay đến phía trước bảo trì trong góc, không cần sư huynh chào hỏi, Linh Nga đã lấy ra bộ bái tế năm kiện

trái cây rượu thịt, lư hương cắm nến, chậu đồng hoá vàng mã, một vài tiểu tiên tử bằng giấy và một chiếc khăn tay

Lý Trường Thọ còn chưa kịp mở miệng, Linh Nga đã ấp ủ tốt cảm xúc, dùng khăn tay lau khóe mắt, thê lương nói:

- Sư phụ, ngươi chết thật là thảm——

Lý Trường Thọ: "..."

- Khục!

Bên trong bảo trì truyền đến một tiếng ho khan

Linh Nga sững sờ, trong nháy mắt, chỉ thấy hư ảnh một vị lão đạo chậm rãi 'dài' ra từ bên trong bảo trì, đứng đối diện nàng lộ ra nụ cười hiền lành

- Ài, ngươi khóc như vậy, vi sư thật xấu hổ

- Sư phụ!

Linh Nga reo hò một tiếng, đứng dậy liền muốn nhảy tới, nhưng lại phát giác ra bên trong bảo trì còn có tàn hồn khác đang tu bổ, vội vàng dừng thân hình, nước mắt chảy ra từ trong mắt

- Ngài vẫn còn sống

- Làm sao?

Tề Nguyên lão đạo ra vẻ tức giận:

- Vi sư sống làm chậm trễ ngươi cùng với sư huynh ngươi rồi?

- Không phải không phải, ai nha... đệ tử là vui vẻ

Linh Nga cúi đầu vái chào một cái, cười nói:

- Đệ tử bái kiến sư phụ!

Lý Trường Thọ cũng ở một bên vái chào một cái thật sâu, cười nói:

- Đệ tử bái kiến sư phụ

- Ài, tốt, tốt

Tề Nguyên lão đạo đưa tay hư đỡ, hồn phách bay ra từ bên trong bảo trì; quanh người tung bay đạo đạo tiên quang, trong đó xen lẫn không ít công đức

lão nói:

- Tàn hồn vi sư có thể đoàn tụ, hoàn toàn nhờ sư huynh ngươi khẩn cầu Thánh Nhân, nói thật, vi sư hổ thẹn, hổ thẹn , không truyền thụ cho các ngươi bao nhiêu bản lãnh, ngược lại là làm cho

Trường Thọ hao hết tâm tư, lại là hộ mệnh, lại là tụ hồn

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Nếu không phải sư phụ cho đệ tử nền tảng đầu tiên, đệ tử chẳng qua là một phàm nhân mà thôi, lúc này đã là một đống xương cốt, chôn ở nơi hoang dã

Linh Nga tiến về phía trước định nắm lấy cánh tay của sư phụ, lại phát hiện ra chính mình bị tiên quang quanh người sư phụ ngăn cách

Lý Trường Thọ thấy thế, sắc mặt hơi có chút ảm đạm, lại chấn tác tinh thần, nghĩ cách làm cho sư phụ cười nhiều một chút trước khi đi chuyển thế đầu thai

Tề Nguyên cười nói:

- Trước đây Đại Đức Hậu Thổ nương nương đã nói qua với vi sư, sau khi ngươi tới, vi sư liền đi đầu thai chuyển thế. Trường Thọ, Linh Nga, bồi vi sư đi các nơi một chút, vi sư có nhiều chuyện muốn nói đối với các ngươi, cũng không biết nói từ chỗ nào

Lý Trường Thọ thấp giọng đáp ứng, đi theo phía sau Tề Nguyên lão đạo tiến về phía trước

Linh Nga nhếch miệng nhỏ, cúi đầu xoa xoa nước mắt, lại mang theo vài phần ý cười

- Hì hì! Sư phụ ngươi đoán xem, Nhị đệ tử của ngươi hiện tại là đạo hạnh gì

Tề Nguyên lão đạo cười nói:

- Đây còn có thể là đạo hạnh gì? Luôn không có khả năng ở trong năm tháng ngắn như vậy liền tu thành Kim Tiên chứ?

- Nhìn này!

Linh Nga chống nạnh lộ ra đạo vận tự thân, đắc ý cười khẽ một hồi

Tề Nguyên lão đạo không khỏi lộ ra ý cười hòa ái

đạo cảnh của nhị đệ tử quá cao, lão... không cảm ngộ ra cụ thể

Tề Nguyên lão đạo cười nói:

- Vi sư không biết có tài đức gì, đời này chẳng làm nên trò trống gì, lại thu được đồ đệ khó lường. Trường Thọ, Hậu Thổ nương nương trước đây nói qua, ngươi bây giờ đã là chính thần nhị giai Thiên Đình, Thái Bạch Tinh Quân, danh sách Thiên Đạo bài vị trước mười... những cái này vi sư kỳ thật không hiểu nhiều, nhưng biết ngươi bản lĩnh lớn, bản lãnh cao, cũng là có chút đắc ý, chỉ là Trường Thọ, có một việc ngươi phải nhớ kỹ

- Sư phụ ngài cứ nói

Lý Trường Thọ cúi đầu nghe răn

Tề Nguyên lão đạo lộ vẻ mặt nghiêm mặt, chậm rãi nói:

- Vi sư biết, tính tình của ngươi cũng không nhát gan, chỉ là sợ chết, đây là sinh linh thường tình, chỉ chẳng qua ngươi mỗi ngày treo nó ở ngoài miệng, vi sư chỉ là một vị trọc tiên nho nhỏ bên trong thiên địa, không có tầm mắt gì, cũng không có kiến thức gì, nhưng ngươi vẫn luôn là vi sư bồi dưỡng lớn lên, vi sư đối với ngươi còn có một phần trách nhiệm làm sư phụ, những lời này là nhất định phải nói

Chương 1532: Vậy là tốt rồi

- Đến vị trí như ngươi bây giờ, liền không thể chỉ nghĩ cho chính mình, ngươi là thần tiên trọng yếu Thiên Đình, nắm trong tay quyền sinh sát vô số sinh linh, còn giống như là người chủ kiếp Phong Thần đại kiếp, ngươi phải suy nghĩ, phải làm gì đó cho thiên hạ thương sinh, vì sinh linh Tam Giới, không cần mưu đồ thanh danh gì, cũng có thể tao ngộ một ít hiểu lầm, nhưng ngươi chỉ cần không thẹn với lương tâm, đồng thời cũng nhất định phải xứng đáng vị trí và quyền hành hiện tại của ngươi

- Ừm, đệ tử nhớ kỹ

Lý Trường Thọ cười đáp ứng một tiếng

Linh Nga ở một bên nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, hiện nay trật tự Thiên Đình hơn phân nửa đều là do sư huynh quy hoạch và đề xướng, sư huynh đã làm rất nhiều chuyện vì thương sinh

- Phải không?

Trong mắt Tề Nguyên mang theo vài phần sáng ngời, nhìn thanh niên trước mặt

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, thấp giọng nói:

- Dù sao cũng không ảnh hưởng đến an nguy tính mạng của ta, liền thuận thế mà làm

- Vậy là tốt rồi, ài, vậy là tốt rồi

Tề Nguyên lão đạo hài lòng cười cười, chắp tay sau lưng, tiếp tục đi tới phía trước, đi vài bước lại hỏi:

- Vũ Thi sư muội... có mạnh khỏe?

- Vũ Thi sư thúc ở lại Độ Tiên Môn tu hành

Lý Trường Thọ nói:

- Đệ tử từng mời nàng đi Thiên Đình, nàng có chút không muốn, sư phụ ngài yên tâm, Độ Tiên Môn hiện tại có Thiên Binh bảo hộ, sẽ không có nguy hiểm gì

- Vậy là tốt rồi

Tề Nguyên cười nói:

- Vi sư đời này phụ sư bá của các ngươi, vốn nghĩ có thể tìm được chuyển thế thân của nàng, lại không nghĩ rằng... hoa tuy nở lại không giống cánh, đại khái đây chính là lý lẽ chuyển thế

Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, vừa mới định nói chuyện, Tề Nguyên lại nói:

- Vi sư sau khi chuyển thế, chính là không còn nhân quả với kiếp trước, các ngươi tu hành cho tốt, biết vi sư đã chuyển thế, liền không cần mong nhớ nhiều, cũng không cần đến nhìn ta, càng không cần hao tâm tổn trí dẫn ta tu hành. Trường Thọ, ngươi đã vì vi sư làm quá nhiều rồi, vi sư chung quy là không muốn bị đệ tử chiếu cố như vậy

Linh Nga vành mắt đỏ lên, mếu máo hô:

- Sư phụ...

- Đứa nhỏ ngốc, khóc cái gì, vi sư có thể chuyển thế đã là thiên đại phúc phận, đây là chuyện tốt

Tề Nguyên chủ động đưa tay, lại không cầm được tay của Linh Nga; Linh Nga liền vội vàng giơ tay lên, đi theo bàn tay của sư phụ

lão đạo này đem tay nhỏ của Linh Nga, đặt ở trong lòng bàn tay Lý Trường Thọ, nhẹ nhàng vỗ vỗ

- Trường Thọ, sư muội ngươi từ nhỏ, đối với ngươi chính là mối tình thắm thiết, ngươi dạy sư muội ngươi nhiều như vậy, cũng là muốn để nàng có thể ở bên ngươi lâu dài, vi sư biết ngươi và đại năng như Vân Tiêu tiên tử có đạo lữ chi tình, nhưng ngươi cũng nhớ rõ, chớ có lạnh nhạt cô phụ Linh Nga, đây coi như là yêu cầu cuối cùng của vi sư đối với ngươi

- Sư phụ...

Lý Trường Thọ giật giật bờ môi muốn nói chuyện, nhưng tiếng nói nghẹn ngào, chỉ có thể cầm thật chặt bàn tay Linh Nga

Tề Nguyên yên lòng nhẹ nhàng thở ra, lại vỗ vỗ mu bàn tay của Lý Trường Thọ, nói:

- Đi đi, các ngươi cứ đợi ở đây, đừng nên nhìn vi sư vào Luân Hồi Bàn, đừng có thương cảm, cũng đừng có mong nhớ nhiều, Luyện Khí Sĩ chúng ta, siêu thoát khó cầu, tiêu sái khách khí?

Nói xong, Tề Nguyên lão đạo khoát khoát tay, xoay người sang chỗ khác, chậm rãi đi về phía sương mù cách đó không xa, trong miệng thấp giọng ngâm tụng

- Mênh mông một thế trọc tiên quả, tầm thường ngàn năm chớ ưu sầu, đạo tâm không thay đổi trường sinh chí, để linh hồn này đi đến cùng

một tia kim quang chiếu xuống, chuyển đi hồn phách lão đạo ra bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi Bàn

Lý Trường Thọ đột nhiên gục xuống, hắn ngẩng đầu hít vào một hơi, khí tức không ngừng run rẩy, khóe mắt có nước mắt, nhưng rất nhanh bị hắn cấp tốc làm cho bốc hơi

hắn là cao thủ Nhân Giáo, quyền thần Thiên Đình, thứ mười danh sách Thiên Đạo!

Chậm rãi quỳ xuống, Lý Trường Thọ phủ phục xuống đối với phương hướng lão đạo kia rời đi...

'Tiểu gia hỏa, có muốn đi theo bần đạo học tiên thuật không? Có thể trường sinh bất lão, tiêu dao thiên địa. '

- Sư huynh, ngươi thật sự không muốn đến nhìn sao...

- Ngươi đi tiễn sư phụ là được

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư phụ mặc dù không cho chúng ta đi, nhưng cũng sẽ không thật quở trách ngươi

ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Lý Trường Thọ sau khi đứng dậy biểu tình liền khôi phục như lúc ban đầu, ánh mắt trong suốt, khuôn mặt bình tĩnh, mảy may không nhìn ra nửa phần dị dạng

Linh Nga khẽ cắn môi, muốn nói gì, cuối cùng lại chỉ là khẽ thở dài, quay người đi về phía trước hai bước, một vệt kim quang tiếp nàng ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi Bàn

chợt nghe được nửa tiếng than nhẹ, bên người Lý Trường Thọ nhiều thêm hai đạo tiên quang

Chương 1533: dùng từ có chút không đúng

hai đạo tiên quang này truy đuổi quấn quanh lẫn nhau, hóa thành thân ảnh Đại Đức Hậu Thổ

thân mang váy mây cổ, ánh mắt mang theo mấy phần hiền lành ôn nhu như là đất mẹ, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ

- Không đi tiễn đoạn đường cuối cùng sao?

Hậu Thổ nương nương nhẹ giọng hỏi, hai tay chắp ở trước người, nhìn chăm chú thanh niên đạo giả trước mắt này

- Tiễn hay không tiễn, cũng đều là như vậy, cũng không thay đổi được cái gì

Lý Trường Thọ vái chào một cái đối với Hậu Thổ nương nương, chậm rãi thở dài một hơi, ngồi ở bên cạnh bảo trì, thoáng có chút xuất thần

Đại Đức Hậu Thổ lẳng lặng đứng ở một bên, tự thân phảng phất hư ảo, không tồn tại ở nơi đây, không tồn tại ở giữa thế gian, giống như một bức tranh lập thể

trầm mặc không biết bao lâu, Lý Trường Thọ đột nhiên hỏi:

- Ý chí Bàn Cổ Thần lưu lại khi nào mới có thể động?

Hậu Thổ tựa như không nghĩ tới Lý Trường Thọ lại đột nhiên hỏi câu này, kinh ngạc trong mắt thoáng một cái đã qua:

- Làm sao lại đột nhiên hỏi tới việc này?

Lý Trường Thọ thu hồi ánh mắt, mang theo một chút mỉm cười, lạnh nhạt nói:

- Chỉ là đột nhiên nghĩ đến, sư phụ đi chuyến này, Phong Thần đại kiếp xác nhận sẽ toàn diện thúc đẩy, ta sợ đến lúc đó, tại thời khắc đại kiếp mấu chốt đột nhiên phân tâm

Hậu Thổ lại là trầm mặc một hồi lâu, mới nói:

- Đối với chuyện này, ngươi có biết cái gì hay không?

- Một ít, không nhiều

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Theo những gì ta hiểu về Thiên Đạo, nguyên sơ hẳn là ý chí sau cùng của Bàn Cổ Thần, cộng minh cùng với đại đạo đản sinh ra sinh linh giữ gìn thiên địa ổn định, nhưng có mấy điểm ta không quá sáng tỏ, nương nương có thể giải đáp cho ta hay không?

- Ừm

Hậu Thổ nương nương chậm rãi đến gần mấy bước, vén vạt váy ngồi ở bên ngoài một trượng

vào giờ phút này, khí chất của vị Đại Đức Hậu Thổ này có chút mâu thuẫn, giống như một vị thiếu nữ không rành thế sự, lại như một vị trí giả đã nhìn hết tang thương

nàng nói:

- Nếu có thể nói cho ngươi, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết, dù sao... cũng là ngươi ta về từ bên trong trầm luân; ta thiếu ngươi một phần nhân quả, ân tình lớn lao

Lý Trường Thọ cũng không có khách khí, nói thẳng:

- Lục Đạo Luân Hồi Bàn là một bộ phận của Thiên Đạo, nơi đây hẳn là cũng nằm trong ánh nhìn chăm chú của Thiên Đạo

- Có thể, cũng có thể không phải

Hậu Thổ nương nương ôn nhu nói:

- Lục Đạo Luân Hồi Bàn là đạo khu biến của ta thành, Thiên Đạo không có cách nào ăn mòn ý chí của ta, nhưng ta cần tuân theo ước thúc của Thiên Đạo đối với luân hồi, như thế Lục Đạo Luân Hồi Bàn mới có thể thông qua Thiên Đạo, nối tiếp ba ngàn thế giới, các nơi Hồng Hoang trong lời nói, Hậu Thổ nhẹ nhàng điểm ngón tay nhỏ nhắn một cái, dưới đáy lòng Lý Trường Thọ liền vang lên tiếng khẽ gọi của Hậu Thổ:

- Nói chuyện ở đây, Thiên Đạo liền không có cách nào dò xét

Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài trong đáy lòng

Hậu Thổ hỏi trong đáy lòng hắn:

- Ngươi đang trách Thiên Đạo sao? Lại hoặc là nói, cất hận ý đối với Thiên Đạo

- Không trách

Lý Trường Thọ nói:

- Thiên Đạo dù sao cũng không phải sinh linh gì, cừu hận nhất định phải có chủ thể đối ứng, hơn nữa nói đến cùng, việc này cũng chẳng qua là tạo vật trêu người mà thôi

- Kỳ thật ngươi có thể xem Thiên Đạo như sinh linh

trong mắt Hậu Thổ nương nương xẹt qua mấy phần do dự, khẽ cười nói:

- Đạo của ngươi vừa vặn có thể bổ toàn thiếu hụt của Thiên Đạo, đây đại khái là nguyên nhân lão sư cùng với Thái Thanh sư huynh vô cùng coi trọng ngươi, ta không thể yêu cầu ngươi làm ra nỗ lực cùng với kính dâng gì, nhưng nếu như có thể, ở giữa sinh linh cùng với Thiên Đạo, ở giữa tiêu dao cùng với trói buộc, cần đạo cân đối ày

Lý Trường Thọ cười nói:

- Tiêu dao mà nương nương nói đến... Hồng Hoang có tồn tại tiêu dao tuyệt đối hay không?

Hậu Thổ nương nương ôn nhu nói:

- Chuyện này tuỳ ngươi lĩnh ngộ như thế nào. Lão sư có thể coi là tiêu dao, nhưng tự thân đã không có cách nào thoát ly Hồng

Hoang, không có cách nào chia cắt với Thiên Đạo, ngược lại là bị trói buộc ở bên trong thiên địa, tồn tại xa xưa giống như lão sư, đạo cảnh đỉnh điểm sinh linh, bị ràng buộc ở giữa thiên địa, không có cách nào ngao du tại Hỗn Độn Hải, vốn là một loại hành hạ

- Thái Thanh sư huynh cũng xưng là tiêu dao, tùy thời có thể rời đi Hồng Hoang, bỏ qua vị trí Thánh Nhân, nhưng y bị Bàn Cổ Thần ảnh hưởng, tuân theo lý niệm hộ vệ thiên địa, lại tiếp nhận Hồng Mông Tử Khí khống chế

- Khống chế?

- Là ta dùng từ có chút không đúng

trên khóe miệng Hậu Thổ nương nương mang theo vài phần mỉm cười

rõ ràng là cố ý dùng từ như vậy

Lý Trường Thọ nghĩ nghĩ, cười nói:

- Nương nương kỳ thật mới là thật sự tiêu dao, Thiên Đạo không có cách nào ảnh hưởng ngươi, Thánh Nhân kính ngươi ba phần, không chịu câu thúc ở trong phiến thiên địa này

Chương 1534: thở dài

- Tiêu dao sao?

Hậu Thổ nhìn các nơi, nhẹ nhàng ôm khuỷu tay của mình, thân thể hơi nghiêng về phía trước, ôn nhu nói:

- Kỳ thật, cũng sẽ có chút nhàm chán

Lý Trường Thọ cười cười, cũng không nói thêm cái gì

hắn đã đạt được tin tức mình muốn, đó là mấy chữ kia

【 ăn mòn 】, 【 khống chế 】, 【 xem như sinh linh 】

Đột nhiên, tiểu thiên địa bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn bắt đầu rung động, tiên quang các nơi lay động

Lý Trường Thọ đang định đứng dậy, Hậu Thổ nương nương lại ra hiệu hắn không cần để ý, bàn tay trắng nõn hoá ra tiên vân, mở ra một mặt vân kính, hiển lộ ra một thông lộ tràn đầy màu sắc

thân ảnh Tề Nguyên lão đạo bay qua từ thông lộ này, bộ dáng của lão đạo bắt đầu dần dần biến mất, dần dần hóa thành trung niên đạo giả, thanh niên đạo giả, thiếu niên, hài đồng, cuối cùng hóa thành bộ dáng thai linh, lại hóa thành điểm sáng lớn chừng hạt đậu, chui vào bên trong vòng xoáy cuối thông lộ đầy màu sắc

hình ảnh nhất chuyển, sấm chớp nổi lên tại Phong Đô Thành luân hồi tiên đảo, một chùm sáng xuyên thấu tầng tầng hắc vụ trên không U Minh Giới, tan biến tại hư vô

phía trên Lục Đạo Luân Hồi Bàn hiển lộ ra dị tượng phi hùng, đạo đạo tử sắc thần lôi hóa thành thương long bạch hổ gầm thét

tại Nam Thiệm Bộ Châu, tiếng sấm nổi lên trong bầu trời quang đãng, bên trong một nhà quý tộc trong thành lớn càng là cuồng phong gào thét...

Phong vũ lôi điện cùng vang lên, tẩu thú sâu kiến đều hoảng sợ một tiếng anh hài khóc nỉ non vang vọng U Minh Giới, dị tượng các nơi lập tức biến mất không thấy gì nữa, quỷ hồn U Minh Giới nhìn chăm chú vào nơi luân hồi, trong mắt cháy lên ngọn lửa hướng tới

trong Thiên Đình, kim trụ phía trước Lăng Tiêu bảo điện lấp lóe quang mang, đột nhiên bắt đầu phi tốc chuyển động, nhưng cũng không có tên ai hiển lộ

Ngọc Đế ngẩng đầu nhìn đỉnh điện, khẽ cười một tiếng, nhắm mắt ngưng thần, tất nhiên là vội vàng dùng hóa thân gây sự

chẳng qua chỉ chốc lát, trên chín tầng trời lại có tiếng sấm vang lên

Lý Trường Thọ từng dùng bí pháp vọng khí thấy, thanh đại kiếp kiếm trôi nổi ở trên Hồng Hoang thiên địa kia, chậm rãi chìm xuống phía dưới một đoạn, mũi kiếm cơ hồ đặt ở quốc gia Thương quốc

sinh linh rất bực bội, tu giả nhiều bất an

ở bên trong Thái Thanh Quan, lão giả khô gầy kia hơi mở mí mắt, nhẹ nhàng thở dài

tại Tam Thanh tiểu viện sau Ngọc Hư Cung, Nam Cực Tiên Ông thấp giọng lĩnh mệnh, xoay người đi tìm Bạch Hạc Đồng Nhi

đạo giả phía dưới tàng cây lại là không ngừng bấm ngón tay, chân mày hơi nhíu lại, ý cười bên miệng dần dần thu liễm

- Nam Châu...

Bên trên bậc thang bạch ngọc Bích Du Cung, thanh niên đạo giả dựa nghiêng ở bên trên bậc thang cười khẽ, trong mắt xẹt qua mấy phần lơ đễnh, ánh mắt tiếp tục rơi vào bên trên 'Chuông nhỏ' bên cạnh

Đồng dạng, Thông Thiên Giáo Chủ cũng bắt đầu bấm ngón tay suy tính, lông mày cũng là nhíu chặt một hồi, lẩm bẩm nói:

- Thế tục? Vương triều Nhân Tộc thay đổi? Đối ứng với Phong Thần đại kiếp Tam Giáo? Lấy thần thuộc của Nhân Hoàng, lấp đầy chỗ trống chính thần Thiên Đình? Chuyện này... thật đúng là có chút ý tứ

tại Linh Sơn, bí cảnh

hai vị lão đạo từng người mở hai mắt ra, một tiếng 'sư huynh', một tiếng 'không cần', sau đó từng người yên lặng xuống, nhắm mắt không nói

ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn

Lý Trường Thọ đứng dậy, như là buông xuống một bầu tâm sự, cả người thư thái không ít

hắn không phải đàn bà, nên buông xuống coi như buông xuống

đại đạo cân đối của Lý Trường Thọ ở trong quan hệ giữa Thiên Đạo cùng với sinh linh, khám phá cách sinh vật sinh tồn trong thiên địa và làm thế nào để giảm thiểu ảnh hưởng của thiên địa đến bản thân

trái lại, Thiên Đạo lại chỉ dùng sư phụ của mình cân đối đại kiếp

đạo lý rất đơn giản ——

phía Tiệt Giáo, có Vân Tiêu, mà sư phụ của chính mình sau khi chuyển thế đầu thai, đại khái là sẽ bị Xiển Giáo lấy đi

Thiên Đạo cho hắn một bài học sinh động về 'cân bằng', thù này hắn nhớ kỹ, biện pháp phá cục đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, cũng không cần phải quá mức xoắn xuýt ở đây

trận đánh cờ này, chẳng qua chỉ vừa mới bắt đầu

Lý Trường Thọ quay người vái chào một cái đối với Hậu Thổ nương nương, vừa định lên tiếng cáo từ

Hậu Thổ nương nương nói:

- Trường Canh, có một chuyện ngươi có thể tấu thỉnh Ngọc Đế hoặc là lão sư hay không?

- Nương nương phân phó

- Vừa rồi Thiên Đạo sở hiện, sát kiếp sau cùng, e là muốn ứng ở Nam Thiệm Bộ Châu, thế tục Nhân Tộc

bên trong đôi mi thanh tú của Hậu Thổ nương nương mang theo vài phần sầu lo

- Phong Thần sát kiếp nếu chỉ là nhằm vào Đạo Môn cùng với Tây Phương Giáo, có thể hay không ước thúc tiên nhân Tam Giáo, đừng có lạm sát kẻ vô tội tại thế tục? Phàm nhân tử thương trăm vạn, lực lượng ngàn vạn sinh linh biến mất, cũng kém xa một vị đại năng Thượng Cổ, Viễn Cổ vẫn lạc

Chương 1535: chột dạ

Lý Trường Thọ nói:

- Việc này ta sau đó liền tấu thỉnh Ngọc Đế bệ hạ, để Ngọc Đế bệ hạ đi Tử Tiêu Cung mời pháp chỉ của Đạo Tổ mới tương đối thỏa đáng

- Ừm

Hậu Thổ nhẹ nhàng gật đầu:

- Đa tạ ngươi

- Nương nương sao phải nói lời cảm tạ?

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, lộ ra mấy phần ý cười ôn hòa, nói:

- Phàm nhân bởi vì vô tri mà vô tội, bọn họ có thể khoái hoạt tự tại cả đời, mới là thật sự tiêu dao

Hậu Thổ nương nương cười không nói, Lý Trường Thọ vái chào một cái thật sâu đối với Hậu Thổ, bị kim quang ôn nhu đưa ra ngoài

'Quả nhiên. '

Lý Trường Thọ thấp giọng thở dài

Hậu Thổ nương nương cuối cùng vẫn né tránh vấn đề thứ nhất chính mình hỏi

chí sau cùng của Bàn Cổ Thần ý, quả nhiên là có quan hệ với sự tình Vu tộc

tính kế Tam Giáo, Lý Trường Thọ đã là đã tính trước, nắm chắc bảo thủ 85%

nhưng việc này, thật sự khó có thể khống chế, không thể nào đoán trước hậu quả của nó, nếu như chính mình cầu ổn, tốt nhất vẫn là bóp chết "biến số" không nằm trong tầm kiểm soát và tính toán của mình này

hả?

Phía trước Lục Đạo Luân Hồi Bàn đang làm cái gì?

Lý Trường Thọ đứng ở bên trên đất trống bên cạnh Luân Hồi Bàn, nhìn hình ảnh 'Người ta tấp nập' rời đi ở ngay phía trước Luân Hồi Bàn, không khỏi nghiêng đầu

Địa Phủ đây là, làm một đợt lớn?

Linh Nga đang đứng gần vòng xoáy luân hồi, giờ phút này đang cúi đầu lau nước mắt, cách đó không xa có thể thấy bóng lưng Diêm La Thập Điện kết bạn rời đi, cũng có thể thấy bóng lưng từng đám quỷ sai, quỷ tướng, phán quan, Địa Phủ Nguyên Soái rời đi

trên mặt đất còn rải đầy những cánh hoa màu xanh

ở đầu cầu trước vòng xoáy luân hồi, Mạnh Bà tiên nhân đang thu lại cái bát to kia

mà ở cách đó không xa, Lý Trường Thọ nhìn thấy Ngưu Đầu Mã Diện đang ôm cánh tay, xách theo khăn trùm đầu của chính mình, mắng hơn mười tên quỷ sai Địa Phủ quỳ xuống ở trước mặt

Mã Diện tương đối tỉnh táo, khuyên nhủ:

- Trong lúc vội vã cũng chỉ có thể tìm được bọn họ, đừng dọa bọn họ

Ngưu Đầu lại là không nhịn được cắn răng mắng:

- Chỉ bằng tài nghệ này? Các ngươi còn không biết xấu hổ nói, là nhạc sĩ cung đình đại Thương quốc?

Có một quỷ sai bộ dáng lão ông, khóc kể lể:

- Nguyên Soái! Nguyên Soái ngài phải giảng đạo lý a! Ngài nửa canh giờ trước đi tìm chúng ta, chúng ta trong lúc nhất thời không tìm được Bài Chung cùng với Hoa Linh, cũng chỉ có thể thổi thổ huân, chúng ta nghĩ đến, âm thanh thổ huân vốn là nghẹn ngào, là nhạc buồn vừa vặn dùng để tiễn biệt...

- Ngươi là đang dạy ta làm việc?

- Không dám, tiểu nhân không dám, Nguyên Soái tha mạng

- Đây là chuyển sinh, chuyển sinh biết không? Các ngươi chết ở thế gian, từ sống thành chết, khi đó mới là tấu nhạc buồn, nơi này là Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đại biểu cho tân sinh cùng với hy vọng, các ngươi vừa rồi nên tấu nhạc vui vẻ! Các ngươi làm như vậy! Lần này thật mất mặt với hóa thân của Ngọc Đế bệ hạ!

Ngưu Đầu tức giận dậm chân:

- Ta không phải cho các ngươi chiêng trống rồi sao? Làm sao không đập không thổi? Mỗi ngày chỉ biết những đồ vật âm phủ này, nơi này là nơi nào?

- Âm tào Địa Phủ...

- Cũng đúng... hừm, dám tranh luận này!

Lý Trường Thọ cách đó không xa cái trán treo mấy đạo hắc tuyến, khóe miệng điên cuồng run rẩy một hồi

Ngọc Đế hóa thân?

Ài, hắn đại khái đã biết những gì vừa xảy ra bên ngoài, phán đoán từ quỷ ảnh rời đi đầy trời vừa rồi, nghi thức tiễn biệt sư phụ, khẳng định dị thường náo nhiệt

« bài diện » như vậy cũng được, sư phụ là người thích sĩ diện, chắc hẳn vừa rồi cũng là đã mừng thầm

tâm tình của Lý Trường Thọ không hiểu sao tốt lên rất nhiều, chắp tay sau lưng lướt tới chỗ Ngưu Đầu Mã Diện, cách còn xa liền cố ý tằng hắng một cái, dọa cho Ngưu Đầu Mã Diện luống cuống tay chân đeo khăn trùm đầu

ở bên ngoài Phong Đô Thành, Ngọc Đế hóa thân che giấu hành tung, lặng yên bỏ chạy, không hiểu sao có chút chột dạ

...

Cùng lúc đó

Chuông ở Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn vang lên inh ỏi, trên không Kim Ngao Đảo hiển lộ ra tung tích của Bích Du Cung

hai vị Thánh Nhân Xiển Tiệt nhị giáo, gần như đồng thời triệu tập môn nhân đệ tử, cho dù là đang bế quan tu hành tại thời khắc mấu chốt, cũng phải dừng lại tu hành, tiến đến bái kiến Thánh Nhân

thân ảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiếm khi xuất hiện ở trong Ngọc Hư Cung đại điện, lẳng lặng ngồi ở chủ vị

Thập Nhị Kim Tiên cấp tốc chạy đến, các vị Phúc Đức Kim Tiên cúi đầu không dám nhiều lời

tại Bích Du Cung, đã sớm tấp nập đệ tử, Tiệt Giáo danh xưng vạn tiên triều bái, tự nhiên không phải lời nói suông

thậm chí, còn có một chút khiêm tốn

nửa ngày sau, bên trong Ngọc Hư Cung không còn chỗ ngồi, trong Bích Du Cung chật kín tiên nhân

từ sau Thượng Cổ, đã hiếm có tình hình như vậy phát sinh

Chương 1536: Hội nghị

ở bên trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn hoãn thanh mở miệng:

- Thiên địa sinh đại kiếp, tạo hóa hiện phàm trần. Thiên Đạo vận chuyển, đại kiếp hiển lộ, lần này Phong Thần đại kiếp, ứng tại Nam Thiệm Bộ Châu bây giờ, phía trên khí vận Nhân Hoàng tán tụ

- Chư đệ tử của ta đều ở bên trong kiếp nạn, đều phải trải qua đại kiếp một lần, nếu phúc nguyên không đủ, khí vận có thiếu, hoặc là nghiệp chướng quấn thân, tất nhiên là phải ứng kiếp vào bảng, là Thiên Sách trói buộc

- Thiên Đạo hoá sinh, đông đảo không sai, các ngươi chi bằng chuẩn bị thêm một chút, ứng đối với kiếp nạn nơi đây

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt lời, chúng môn nhân đệ tử Xiển Giáo không khỏi quay mặt nhìn nhau

một vị trung niên đạo giả khuôn mặt đường đường, thân mang đạo bào màu bạc, cúi đầu hành lễ từ bên trên chỗ ngồi, tất nhiên là Văn Thù Thiên Tôn bên trong Thập Nhị Kim Tiên

y mở miệng hỏi:

- Lão sư, kiếp nạn này thế nhưng là có biện pháp tránh né?

- Biện pháp tránh né tuy có, lại không phải viên mãn

Nguyên Thủy Thiên Tôn nửa mở hai mắt, chậm rãi nói:

- Đệ tử của ta nếu là người có phúc nguyên thâm hậu, có thể thu một hai đồ nhi, để đồ nhi thay tự thân ứng kiếp, nhập danh sách Thiên Đạo thành tiên thần Thiên Đình, gốc rễ của đại kiếp lần này, chung quy là vì Thiên Đình hưng khởi, quản lý Tam Giới

chúng tiên nhân Xiển Giáo đồng thời nhẹ nhàng thở ra

có biện pháp tránh né đại kiếp, cũng là tính có chút không tồi lại có tiên nhân hỏi:

- Lão sư, đại kiếp lần này, quả thực là do Trường Canh sư đệ Nhân Giáo chủ trì?

- Thiên Đạo sở hiện, Trường Canh thế thiên Phong Thần, các ngươi chớ có trở mặt với hắn

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nói:

- Trong ngoài giáo, chớ nên có ngôn từ hãm hại đối với Trường Canh

chúng tiên cúi đầu xưng phải, từng người đáp ứng vài tiếng, lại có tiên nhân hỏi có thần thông pháp thuật gì có thể tránh né lần đại kiếp này không, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền tiến hành một trận giảng đạo đã lâu

đây là 'Thánh Nhân thương nghị' Xiển Giáo, hoàn toàn trái ngược với đại hội được tổ chức tại Tiệt Giáo

tại Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ ngồi nghiêng ở bên trên bảo tọa, lộ vẻ mặt khó xử, chau mày

tiên nhân cả điện cũng không dám nói lời nào, bát đại đệ tử, tùy hầu thất tiên, nhị đại tinh nhuệ đứng trên bậc thang bạch ngọc kia, từng người đều có chút bất an

đây là có rất nhiều cao thủ Tiệt Giáo phân tán ở bên trong ba ngàn thế giới, còn chưa thể kịp thời gấp gáp trở về

ví dụ như Lữ Nhạc an dưỡng tại Thiên Nhai bí cảnh

- Ài ——

Thông Thiên Giáo Chủ thở dài, cau mày nói:

- Lần đại kiếp nạn này, lại là ứng tại thế tục Nam Châu, tiến hành chung quanh thay đổi vị trí Nhân Hoàng, các ngươi có ý nghĩ gì không? Cứ nói thoải mái

chúng môn nhân đệ tử ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, một đám chỉ có thể ngậm miệng không dám nhiều lời

Đa Bảo Đạo Nhân hỏi:

- Sư tôn, vì sao không hỏi Trường Canh sư đệ một chút?

- Không thể

Thông Thiên Giáo Chủ lạnh nhạt nói:

- Trước đây có con trai đại kiếp giáng sinh, đại kiếp Thiên Đạo hoàn toàn bị dẫn động, bắt đầu từ giờ khắc này, đã là tiến vào sát kiếp chân chính, thiên ý như đao, tùy thời chém xuống, nhưng hết thảy đều có dấu vết mà lần theo, lúc này thắng bại vẫn còn là không thể biết được, Trường Canh là trọng thần chủ trì đại kiếp Thiên Đình, chúng ta sau đó đều không thể chủ động đi tìm hắn

Kim Linh Thánh Mẫu hỏi:

- Sư tôn, chúng ta sao không trực tiếp khai chiến đối với Tây Phương Giáo, hóa giải một bộ phận kiếp vận trước?

- Không thể vọng động

Thông Thiên Giáo Chủ thở dài:

- Tiệt Giáo chúng ta không có bảo vật trấn áp giáo vận, lúc này mỗi một cái ý nghĩ của ngươi, cũng có thể là kết quả sau khi Thiên Đạo quấy nhiễu

Kim Linh Thánh Mẫu lập tức nhíu mày không nói, tự mình suy tư

Triệu Công Minh hỏi:

- Vậy sư tôn, liệu có biện pháp tránh né đại kiếp hay không?

- Trước mắt mà nói, bất động tốt nhất

Thông Thiên Giáo Chủ nói:

- Vi sư suy đi nghĩ lại, tránh né đại kiếp chỉ có một cái biện pháp —— thủ, từ hôm nay trở đi, các ngươi đều trở về động phủ, tu hành tại đạo trường, không thể vọng động, không thể đi loạn, có thể chịu được áp lực của kiếp nạn này hay không phụ thuộc vào việc chúng ta có thể kiềm chế hay không. Bảo vật trấn áp giáo vận, vi sư sẽ tiếp tục tìm cách, các ngươi nhớ kỹ không thể đi lại lung tung

chúng môn nhân đệ tử hành lễ xác nhận

Thông Thiên Giáo Chủ khoát khoát tay:

- Bát đệ tử lưu lại, cùng với vi sư sắp xếp một số việc giải quyết đại kiếp, lần đại kiếp nạn này là muốn Xiển Tiệt Tây Phương Giáo xuất người đi Thiên Đình làm tiên thần, chúng ta không xuất người cũng không thỏa đáng

lập tức, chúng tiên nhân hành lễ cáo lui, từng người tâm sự nặng nề

Bích Du Cung rất nhanh liền bị đạo vận Thánh Nhân bao phủ, Thông Thiên Giáo Chủ cùng với tám vị đệ tử thương nghị nửa ngày, quyết định trước tiên phái mấy vị môn nhân đệ tử đi Nam Châu 'thăm dò sâu cạn'

Chương 1537: tiên Xiển thu đồ Tiệt tự phong

không bao lâu, Văn Trọng cùng với Hỏa Linh Thánh Mẫu một lần nữa bị gọi trở về, bị Thông Thiên Giáo Chủ ủy thác trách nhiệm

đây chính là:

phi hùng lâm thế đại kiếp động, tiên Xiển thu đồ Tiệt tự phong

…

khác biệt với gióng trống khua chiêng lúc tới, lúc Lý Trường Thọ mang Linh Nga rời khỏi Địa Phủ, đi có chút điệu thấp

hắn nói với Kim Bằng bản thân muốn mang sư muội của chính mình đi giải sầu một chút, Kim Bằng tất nhiên là vội vàng đáp ứng, dẫn xa liễn nghi trượng tự động trở về Thiên Đình

trước đây động tĩnh Tề Nguyên chuyển thế vang dội như vậy, các loại tin tức đã sớm truyền khắp Phong Đô Thành, cũng vững bước lan tràn về hướng Tam Giới

Diêm Quân thập điện đưa tiễn, quỷ tướng Địa Phủ tề tụ

Đại Đức Hậu Thổ ôn dưỡng tàn hồn, Thánh Mẫu nương nương ra tay tái tạo thần hồn

ngoài ra, nó còn liên quan đến cuộc xung đột quyết định vận mệnh của Yêu tộc ở Bắc Châu năm đó, thái tử Thượng Cổ Yêu Đình Lục Áp chết thảm, Thánh Nhân từng ra tay giao phong…

ở trung tâm của vòng xoáy này, lại chỉ là một vị trọc tiên; chuyện này khiến cho nhóm Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang không biết nên khóc hay cười, đồng thời cũng giao phó cho vị trọc tiên này rất nhiều tính truyền kỳ

bên trên một đám mây chậm rãi bay qua Tam Đồ Hà, Lý Trường Thọ cũng không tiềm ẩn hành tung, cúi đầu quan sát hồn phách chìm chìm nổi nổi bên trong Tam Đồ Hà hắn đang tìm hiểu một cái gì đó, cảm thụ một cái gì đó

lúc này, con đường tương lai của hắn đã vô cùng rõ ràng, nhưng muốn từng bước một đi qua, lại có rất nhiều khó khăn

Thiên Đạo sẽ ngăn cản, Đạo Tổ sẽ không cho phép, đây chính là lực cản lớn nhất

vẫn luôn đang phàn nàn Lãng tiền bối tăng lên rất nhiều 'độ khó nhân sinh' cho ổn hậu bối hắn, nhưng cũng chính bởi vì Lãng tiền bối lưu lại đủ loại bố trí, cho Lý Trường Thọ vốn liếng quan trọng đánh cờ kế tiếp

ví dụ như bí pháp nguyên thần thứ hai kia

ví dụ như thuyền Côn Bằng kia, cùng với Thiên Ma Tôn Giả bị Côn Bằng điều giáo

những thứ này đều trở thành tồn tại có thể tiếp cận 'đáy hòm' trong kho át chủ bài của Lý Trường Thọ

hồn phách bên trong Tam Đồ Hà, đến từ ba ngàn thế giới, các nơi Ngũ Bộ Châu, tổng thể là lấy ba ngàn thế giới chiếm đa số, dù sao Ngũ Bộ Châu tuy rộng lớn, nhưng ba ngàn thế giới gần như vô biên vô hạn, số lượng sinh linh đã sớm vượt qua Ngũ Bộ Châu mấy lần

đây cũng là điểm mà Thiên Đạo cần bị cân đối một chút

—— một số ít sinh linh Ngũ Bộ Châu, chiếm cứ tuyệt đại bộ phận khí vận của quần thể sinh linh

chỉ vì Ngũ Bộ Châu là 'chính thống' Viễn Cổ Hồng Hoang, sinh linh đều là đi ra ngoài từ nơi này, cho nên Thiên Đạo đối với sinh linh Ngũ Bộ Châu là tán thành nhất

lẳng lặng cảm thụ một hồi, tâm thần của Lý Trường Thọ xê dịch ở trong thiên địa

hắn vốn là muốn nhìn ảnh hưởng do sự tình sư phụ đầu thai chuyển thế tạo thành, lại ngoài ý muốn đạt được, tin tức Thánh Nhân Xiển Tiệt nhị giáo triệu tập môn nhân đệ tử nghị sự quả nhiên, vén màn

- Sư huynh ~

Linh Nga ở bên cạnh nhẹ giọng hô, cười hì hì tiến tới, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Lý Trường Thọ:

- Chúng ta kế tiếp đi đâu?

Lý Trường Thọ nói:

- Đi nhìn phàm tục một chút, làm chút bố trí

- Đi xem chuyển thế thân của sư phụ sao?

- Không, vì an bình của chuyển thế thân sư phụ, chúng ta tận lực cách xa một chút mới thỏa đáng

Lý Trường Thọ cười nói:

- Yên tâm đi, sư phụ kế tiếp sẽ có Thiên Đạo che chở, hơn nữa, vi huynh đã an bài cho chuyển thế thân sư phụ không ít chỗ tốt

Linh Nga không khỏi nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng hỏi:

- Tửu Vũ Thi sư thúc?

- Có thể hay không nối lại tiền duyên liền xem duyên phận của bọn họ, chúng ta là tiểu bối không nên can thiệp nhiều

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta chỉ là tra một chút nhân duyên chuyển thế thân của sư phụ, cũng cho Nguyệt Lão một chút chỗ tốt

gương mặt xinh đẹp của Linh Nga ửng đỏ, khẽ gắt một tiếng, đưa tay vỗ ở bên trên cánh tay sư huynh

- Sư phụ giữ mình trong sạch như vậy! Ai nha!

Lý Trường Thọ cười khẽ vài tiếng, ngồi ở trên mây nhìn về phương xa, kiếm chỉ về phía trước, mây trắng bay càng nhanh chóng hơn

Linh Nga dựa vào ở bên người hắn, ngâm nga một chút ca dao du dương

sau nửa canh giờ, ở phía trên Đông Hải

Lý Trường Thọ sờ cằm suy tư một hồi, đột nhiên quay đầu hỏi Linh Nga:

- Có địa phương đặc biệt muốn đi hay không?

Linh Nga nháy mắt mấy cái, rất hiểu chuyện nhỏ giọng đáp:

- Tam Tiên Đảo

- Ồ, vốn dĩ muốn mang ngươi dạo chơi tại Hồng Hoang, sư huynh muội chúng ta nhiều năm như vậy chưa từng ra ngoài du ngoạn với nhau, không nghĩ tới ngươi muốn du lịch ba người, vậy liền gọi...

- Cái này, cái này, đừng!

Linh Nga nhảy dựng lên, hai cánh tay nhỏ ghìm chặt cổ Lý Trường Thọ, dùng sức lắc Lý Trường Thọ thành trống lúc lắc

Chương 1538: bộ kế hoạch đầy đủ

- Chơi chán rồi lại đi Tam Tiên Đảo! Thì ra sư huynh ngươi vẫn là có lương tâm! Hừ, bản sư muội chịu khổ nhiều năm như vậy, cũng không dám đề cập ra ngoài dạo chơi! Ách, sư huynh ngươi không sợ...

- Sợ cái gì?

Linh Nga định tiếng nói:

- Mai phục ám sát đầu độc thiên phạt nhân quả, cùng với đại năng tự dưng chèn ép!

- Ta chính là đại năng

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, khóe miệng hếch lên, giải thích nói:

- Bận rộn nhiều năm như vậy, vẫn luôn không có vui đùa một chút ở Hồng Hoang, chờ đại kiếp kết thúc chúng ta rời đi phiến thiên địa này, như vậy sẽ thua lỗ lớn

Linh Nga nháy mắt mấy cái, cảm giác giọng điệu nói chuyện này của sư huynh...

tựa như là đang cố ý nói cho ai nghe vậy

bằng vào sự hiểu rõ của nàng đối với sư huynh, lúc này tất có tính kế, sư huynh hẳn là cần dùng loại tư thái 'kịp thời vui đùa' này, đánh yểm trợ cái gì đó

đây cũng không phải nàng cơ trí, thật sự là, sư huynh ngày hôm nay, thật sự là quá khác thường

- Trước tiên đi chân trời góc biển

Lý Trường Thọ vung tay lên, ném hai túi bảo nang cho Linh Nga:

- Linh thạch bảo tài, tùy tiện tiêu xài

hai mắt Linh Nga lập tức sáng lấp lánh, lộ ra nụ cười đáng yêu mê người

lại sau nửa canh giờ

sau khi đi dạo chân trời góc biển, ngắm nhìn hư không bên ngoài, Linh Nga cùng với Lý Trường Thọ biến hóa thân hình, bắt đầu 'hối hả ngược xuôi' ở trong một đại phường trấn

Lý Trường Thọ âm thầm thả ra một chút uy áp đạo cảnh, phàm là Luyện Khí Sĩ dò xét hắn đều sẽ phát giác được hắn không dễ trêu chọc

sau đó, hắn liền chắp tay sau lưng, mang theo một chút mỉm cười, đi theo sau lưng Linh Nga

Linh Nga chạy từ quầy hàng này sang quầy hàng khác, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy niềm vui khi được 'tiêu xài'

ánh mắt của Lý Trường Thọ vẫn luôn đi theo thân ảnh của nàng, thỉnh thoảng cũng sẽ đánh giá một ít tiên nhân đạo cơ không sai, đại đạo thấu hợp nơi đây, làm cho người khác có chút khẩn trương

rất nhanh, Linh Nga ngừng bước chân tại 'phố tiên y', bắt đầu vơ vét những bộ váy thời trang

Lý Trường Thọ ở bên cạnh lẳng lặng chờ, nhưng bằng vào khí chất cùng với uy áp đạo cảnh, liền trở thành tồn tại bắt mắt nhất cả con đường

Linh Nga cách một hồi liền chạy trở về, trong miệng hô hào:

- Sư huynh! Cái này nhìn đẹp không?

- Sư huynh, ta muốn cái này cùng với cái này!

- Cái này xem ra rất thích hợp với Vân Tiêu tỷ tỷ... còn phải chuẩn bị lễ vật cho hai vị tiên tử Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu...

Lý Trường Thọ mỗi lần đều là mỉm cười gật đầu, dụng tâm phát biểu một ít cái nhìn của chính mình, tận lực không qua loa vấn đề như vậy lúc này không thể chỉ khen ngợi một cách mù quáng, loại tâm cảnh vi diệu của nữ tử kia là vô cùng khó có thể khống chế

nhất định phải đứng chung lập trường với các nàng, đánh giá một cách khách quan về phong cách và kiểu dáng của trang phục, mà không phải là 'Đúng đúng đúng' 'Được được được' 'Ngươi mặc rất đẹp'

đặc biệt là, khi nữ tử rất thích một bộ trang phục hay đồ trang sức nào đó, nam nhân lại nói ra những khuyết điểm, nhược điểm, những mặt không phù hợp, không vừa ý của người nữ tử khi đeo trên người

như vậy, lần sau nữ tử muốn tới phường trấn chọn mua, hoặc là sẽ tránh đi khu vực như vậy, hoặc là sẽ không mời nam nhân đó theo

cùng lúc đó, trong một toà đại thành nào đó tại Nam Thiệm Bộ Châu

trạch viện cùng với tấm bảng đá của Khương phủ được trang trí bằng đèn lồng và dây hoa, Khương gia là một phú thương trong thành, hôm nay sinh quý tử, hầu như tất cả các gia tộc có tiếng trong thành đều cử người đến chúc mừng, rất náo nhiệt

ở hậu viện Khương phủ, trên mái hiên của một lầu nhỏ tương đối hẻo lánh, hóa thân Ngọc Đế Thuyên Động lẳng lặng ngồi xếp bằng, khóe miệng lộ ra nụ cười tự tin

hết thảy, đều nằm trong khống chế của y!

Trường Canh trọng tình trọng nghĩa, nhưng hiếm khi bộc lộ cảm xúc của mình

Tề Nguyên lão đạo đối với Trường Canh ân trọng như núi, không chỉ là truyền thụ cho hắn đạo pháp, còn dưỡng dục hắn lớn lên, Tề Nguyên lão đạo tan biến, đả kích đối với Trường Canh khẳng định vô cùng to lớn

cho nên, Thuyên Động kết luận, Trường Canh tất nhiên sẽ tới nơi đây, bí mật quan sát chuyển thế thân của Tề Nguyên lão đạo - Khương Thượng!

Nói không chừng, lúc này Đạo Nhân Giấy của Trường Canh ái khanh, đều đã trốn ở một nơi nào đó!

Thuyên Động chế định một bộ kế hoạch đầy đủ 'Khích lệ Trường Canh ái khanh thoát khỏi khốn cảnh'

trước tiên làm bộ ngẫu nhiên gặp Trường Canh ở nơi này, sau đó mời Trường Canh đi khắp nơi nhìn một chút, thị sát phàm tục, từ chính sự Thiên Đình, mở ra chủ đề với Trường Canh, trò chuyện vui vẻ

tiếp theo, Thuyên Động sẽ mang Trường Canh ngẫu nhiên đi ngang qua một chỗ đường phố, gặp được một đám phàm nhân làm tang sự, dùng âm thanh khóc rống của phàm nhân, câu lên cảm xúc Trường Canh che dấu

Chương 1539: Du ngoạn

lại uống rượu cùng, khiến cho hắn uống say, để hắn từng bước một mở ra trái tim, nói ra buồn khổ dưới đáy lòng

sau đó, vị chúa tể Tam Giới y này, Cửu Thiên Ngọc Đế, liền sẽ dùng một câu 【 khóc đi, nơi đây không có người khác 】, từ đó rút ngắn khoảng cách ở giữa quân thần!

Thuyên Động dự tính, làm xong đợt 'khai thông cảm xúc' này, y có thể cùng với Trường Canh ái khanh nhà mình, từ quân thần làm bằng sắt, biến thành kim ngọc tri kỷ!

Ý niệm tới đây, Thuyên Động lộ ra một chút mỉm cười

kỳ thật, y cũng không có cách nào

Trường Canh ái khanh đã nói rõ, sau khi đại kiếp kết thúc liền rời đi Thiên Đình, công thần lớn nhất trợ giúp Thiên Đình triệt để đại hưng, cũng không muốn hưởng thụ chúng sinh kính ngưỡng

Thuyên Động cũng chỉ có thể dùng biện pháp như vậy, thử giữ lại một chút

'Ở giữa Trường Canh cùng với lão sư, hẳn là cất chút hiểu lầm. '

Trong mắt hóa thân Ngọc Đế lóe lên một chút suy tư, sau đó liền mỉm cười lắc đầu, nhắm mắt ngưng thần, chậm rãi đợi 'tình cờ gặp mặt'

Thế là, nửa ngày sau

- Sư huynh, kế tiếp chúng ta đi đâu chơi? Muốn đi Tam Tiên Đảo không?

- Lúc này chỉ mới đi dạo một toà thành lớn, gấp cái gì... ta dẫn ngươi đi vương thành hải tộc đi dạo, bên trong biển có rất nhiều cảnh sắc tươi đẹp, hẳn là sẽ khiến cho ngươi mở rộng tầm mắt

- Ừm! Ừm!

- Đi thôi, lát nữa ta sẽ lập kế hoạch, mang ngươi ngao du danh lam thắng cảnh Hồng Hoang

Linh Nga reo hò một tiếng, lại là thật sự hòa tan bi thương sau khi sư phụ rời đi

thế là, ba... năm sau

tại hậu viện Khương phủ, ở phía trên mái cong

Thuyên Động hai mắt vô thần nhìn chăm chú cậu bé mặc quần yếm, đang chạy chơi đùa với thị nữ và thị vệ khắp sân, trên trán không khỏi treo mấy vạch đen

tiếp tục chờ!

Y cũng không tin!

Lý Trường Canh nếu như không tới đây, y liền phế đi cỗ hóa thân này, lập một cỗ khác, lấy tên là Thuyên Bộ Động!

【 Chậc, đây là điều mà Thiên Đạo chưa bao giờ tưởng tượng được, phương thức mà Thiên Đạo dùng để che chở 'Thuyền mới'. 】

...

Ba năm thời gian, kỳ thật hoàn toàn không đủ để du ngoạn Ngũ Bộ Châu một lần

nhưng Lý Trường Thọ cũng không dám tranh thủ thời gian quá lâu, lựa chọn một số kỳ cảnh năm châu bốn biển, mang Linh Nga đi qua chơi đùa một chút

họ từng đi qua rừng san hô tại vương thành hải tộc Đông Hải, cưỡi trên con tôm dài vài mét

cũng từng trôi nổi tự do trên băng nguyên Bắc Hải, thưởng thức tiên quang biến ảo trên bầu trời

thậm chí còn đốt lửa trại với những người theo Hải Thần ở bên trong An Thủy Thành, ca hát nhảy múa đến tận bình minh từng đi qua phường trấn tiên nhân tụ tập tại Trung Thần Châu, nhìn qua động thiên phúc địa có chút nổi danh tại Hồng Hoang Viễn Cổ

đôi khi che giấu danh tính của mình, buôn chuyện đủ thứ chuyện không thể tưởng tượng được với một số tiên nhân thích tán gẫu, có khi Lý Trường Thọ cũng sẽ cố ý dùng Đạo Nhân Giấy thiết kế một ít 'tình tiết', khiến cho Linh Nga cười bò lăn bò càng

Lý Trường Thọ cái gì cũng không nghĩ, cùng với Linh Nga mặc dù thân cận hơn rất nhiều, nhưng cũng không có sự tình vượt rào gì

cuộc sống về sau còn rất dài, hắn chỉ là muốn cho Linh Nga có nhiều kỷ niệm với mình hơn, để Linh Nga có nhiều ký ức hơn về Hồng Hoang

đời tu tiên của nàng thật sự quá đơn bạc

trước kia còn có thể dùng chuyên tâm cầu trường sinh để 'qua loa tắc trách', nhưng Linh Nga cũng đã trường sinh rồi, còn không ra ngoài thấy chút việc đời, vậy trải nghiệm cuộc sống cũng quá đơn bạc

Lý Trường Thọ dù sao cũng là một người địa cầu trưởng thành xa quê, từ đầu đến cuối không muốn trong thế giới của Linh Nga chỉ có một mình mình

nhìn nhiều hơn, đi nhiều hơn, kết giao bằng hữu, nhận biết càng nhiều tiên tử...

Nam tiên coi như thôi

du ngoạn ba năm, Linh Nga rõ ràng hoạt bát hơn rất nhiều

Lý Trường Thọ đặt trạm cuối cùng là Tam Tiên Đảo, nhưng vì để giảm bớt ảnh hưởng trái chiều, hắn trước đi dạo một vòng núi chúng tiên Xiển Giáo, thăm hỏi Ngọc Đỉnh Chân Nhân, hỏi thăm một chút Âm Dương đại tiên

thai linh thần hồn của Linh Châu Tử đã ổn định lại, Thái Ất Chân Nhân đã bí mật tìm kiếm không ít gia đình, đều cảm thấy bất mãn cái này, không hợp cái kia phàm nhân phần lớn không hoàn mỹ, ánh mắt của Thái Ất Chân Nhân cũng rất kén chọn

dưới đáy lòng Lý Trường Thọ tất nhiên là sáng tỏ, người hữu duyên Thái Ất Chân Nhân muốn tìm là phu phụ Lý Tĩnh, nhưng Lý Tĩnh lúc này còn chưa có gặp được ý trung nhân của mình, Thái Ất Chân Nhân cũng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi

từ biệt Thái Ất Chân Nhân, Lý Trường Thọ liền dẫn Linh Nga trở về Đông Hải

vừa mới mang theo Linh Nga đến phụ cận hải vực Tam Tiên Đảo, Vân Tiêu liền phát hiện ra sư huynh muội bọn họ, lập tức ra ngoài nghênh đón

Chương 1540: có việc cứ nói

cũng không biết là trùng hợp, hay là Tiệt Giáo có chút suy tính, trên Tam Tiên Đảo đang có mấy vị Đại đệ tử uống trà nghị sự, như là đang đặc biệt chờ Lý Trường Thọ

trên thực tế chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên

sát kiếp chính thức khai mạc, tiên nhân Tiệt Giáo đông đảo, không ngừng có tiên Tiệt Giáo bẩm báo Bích Du Cung, nói bọn họ nói thấp thỏm, luôn có ý nghĩ ra ngoài

rõ ràng là kiếp vận quấy phá

Đa Bảo Đạo Nhân kêu gọi Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, dạo qua một vòng các tiên Tiệt Giáo tại hải ngoại, trấn an đạo tâm tiên Tiệt Giáo, thuận thế liền đến Tam Tiên Đảo

bọn họ tự nhiên là muốn mời Vân Tiêu liên lạc với Lý Trường Thọ một chút, hỏi một chút kiếp nạn kế tiếp như thế nào, như thế cũng có thể sớm tính toán

nhưng lời này xác thực khó có thể mở miệng...

Vào lúc bọn người Đa Bảo muốn rời khỏi, đôi sư huynh muội Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga này lại đi đến

Đa Bảo Đạo Nhân đại hỉ, lấy ra một kho linh bảo, để Linh Nga tùy ý chọn

đủ loại pháp bảo kia rực rỡ bảo quang, doạ cho Linh Nga có chút ngốc, lại là một món cũng không dám cầm

cũng may, Vân Tiêu lấy cớ mang Linh Nga tham quan Tam Tiên Đảo, giải vây giúp Linh Nga, thuận tiện bản thân cũng rời khỏi đình nghỉ mát, để lại Lý Trường Thọ đối mặt với mấy vị sư huynh sư tỷ

đợi sau khi Vân Tiêu cùng với Linh Nga đi, Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần ý cười ôn hòa, chủ động mở miệng:

- Bây giờ sát kiếp đã hiện, Tam sư thúc thế nhưng đã hạ xuống pháp chỉ?

- Có

Đa Bảo Đạo Nhân thở dài, bên trên khuôn mặt hơi mập kia viết đầy bất đắc dĩ:

- Sư tôn bảo chúng ta nhẫn nhịn, đầu tiên chờ một chút, đừng có ra ngoài đi lại

Kim Linh Thánh Mẫu thấp giọng nói:

- Kỳ thật lúc này liền nên giải quyết dứt khoát, trấn áp Tây Phương Giáo trước! Đem cao thủ trong giáo bọn họ điền vào kiếp vận, như thế hai nhà Tiệt Giáo chúng ta cùng với Xiển Giáo đều có thể giảm bớt tổn thương nguyên khí

Đa Bảo Đạo Nhân vội vàng trấn an Kim Linh:

- Việc này cũng không cần nói thêm, chúng ta tuân theo pháp chỉ của sư tôn là được. Đúng rồi Trường Canh, có một chuyện vi huynh muốn tìm ngươi chứng thực

- Ồ?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư huynh có việc cứ nói

Đa Bảo véo mỡ trên cằm trầm ngâm đôi chút, chậm rãi nói:

- Chuyển thế thân của Tề Nguyên đạo trưởng, có muốn tu hành không?

Đến rồi

Lý Trường Thọ trong ba năm này mang Linh Nga du sơn ngoạn thủy, kỳ thật cũng là cất ý nghĩ tránh né việc này

chỉ là không nghĩ tới, chính mình tới Tam Tiên Đảo lại tình cờ gặp được Đa Bảo Đạo Nhân

- Việc này ta cũng không biết

trong mắt Lý Trường Thọ toát ra mấy phần sầu não, thở dài:

- Sư huynh có chỗ không biết, lúc sư phụ ta chuyển thế từng nói, bảo ta không cần tìm chuyển thế thân của sư phụ, an tâm làm việc cho Thiên Đình, ta cũng đành phải tuân theo di mệnh của sư phụ, chịu đựng không có đi tìm chuyển thế thân của sư phụ, mấy năm này, vì khuyên bảo sư muội, ta mang nàng đi du ngoạn khắp nơi, thật sự là không dám tiến vào Nam Thiệm Bộ Châu

Đa Bảo Đạo Nhân cười nói:

- Việc này ngươi vẫn phải chú ý một chút, ta thế nhưng là nghe nói, có tiên hạc bay từ Côn Luân Sơn đến nơi ở của chuyển thế thân sư phụ ngươi, lượn vài vòng rồi quay trở về Côn Luân Sơn, cũng nghe nói...

Đa Bảo Đạo Nhân đột nhiên đè thấp tiếng nói, thân thể nghiêng về phía trước, thấp giọng nói:

- Thiên Đình vì tránh cho ngươi lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, hóa thân Thiên Đế tự mình thủ hộ ở bên người chuyển thế thân sư phụ ngươi

Lý Trường Thọ: "..."

Ngọc Đế bệ hạ chiếu cố đối với chính mình như thế?

Quả nhiên!

Hắn đã bảo rồi, Ngọc Đế bình thường chính là giả vờ ngu ngơ, trên thực tế đại trí nhược ngu, thuần túy là vì lười biếng trong ngày bình thường

Ngọc Đế đối với thế cục thiên địa, tất nhiên là có năng lực giải đọc độc đáo!

Đương nhiên, không thể loại trừ là Ngọc Đế suy tính thông qua Thiên Đạo

nhưng bất kể như thế nào, tâm ý của Ngọc Đế bệ hạ, Lý Trường

Thọ là tâm lĩnh

nói thật, Ngọc Đế có thể làm chuyện như vậy để tránh cho thần tử hắn khó xử, hóa thân tự mình đi thủ hộ chuyển thế thân sư phụ

trong lòng Lý Trường Thọ có một dòng nước ấm chảy qua, đối với Ngọc Đế thậm chí nổi lên mấy phần áy náy

chính mình trước khi đi, nên để lại thêm một ít quy hoạch phát triển Thiên Đình cho Ngọc Đế bệ hạ

thấy Lý Trường Thọ vẫn luôn không mở miệng, Đa Bảo Đạo Nhân chủ động nói:

- Trường Canh, có cần để chuyển thế thân của Tề Nguyên đạo trưởng - Khương Thượng bái nhập Bích Du Cung chúng ta tu hành hay không? Sư tôn tất nhiên là sẽ chiếu cố đối với Khương Thượng nhiều hơn

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nói:

- Sư thúc muốn thu đồ người nào, kỳ thật không cần hỏi ta, hơn nữa, ta vốn là đệ tử sư phụ nuôi lớn, làm sao có thể làm chủ cho sư phụ?

Chương 1541: phẩm tính

- Đối với chuyển thế thân của sư phụ, ta chỉ có thể tránh mà không thấy, Khương Thượng là ai, ta cũng chỉ có thể giả bộ như không biết

Đa Bảo Đạo Nhân cẩn thận phẩm vị, sau đó hai mắt tỏa sáng, trực tiếp đứng dậy, cười nói:

- Các ngươi uống nước, trò chuyện, bần đạo đột nhiên có điều cảm ngộ, liền trở về bế quan tu hành

nói xong điểm ra hư không chi động, chui vào trong đó trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích, làm cho Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu đều có chút không bình tĩnh nổi

Kim Linh cau mày nói:

- Hai người các ngươi, đang âm thầm mưu đồ gì vậy?

Lý Trường Thọ lắc đầu cười một tiếng, nhẹ nhàng bỏ qua chủ đề

để Đa Bảo sư huynh đi thử một lần cũng tốt, thuận tiện còn có thể thăm dò lực lượng kiềm chế của Thiên Đạo, ở bên trong đại kiếp đến tột cùng như thế nào

lại nói Đa Bảo kia, đào hang rời khỏi Tam Tiên Đảo, ở trong động nhanh như điện chớp, hoả tốc chạy tới chỗ Khương gia Nam Thiệm Bộ Châu...

'A, hoa trong viện tử lại nở rồi. '

Dưới đáy lòng Thuyên Động nổi lên ý niệm như vậy, trong mắt mang theo một chút mệt mỏi

ba năm...

Ba năm này có y làm sao qua không!

Phàm tục này mây khói lượn lờ, lòng người hiểm ác, tàn hồn hiển hiện, nhân gian nhơ nhớp, nhân tính không chịu nổi, phảng phất như đang nhắc nhở Ngọc Hoàng đại đế y, con đường phía trước vừa dài vừa gian nan!

Cũng may sự vụ Thiên Đình cần hỏi y cũng không nhiều, việc nhỏ tìm Mộc Công, việc lớn có Trường Canh, mà Thiên Đình cho đến nay, việc lớn tập trung bộc phát ở trong ngàn năm gần đây

trước đó bởi vì cảm giác hiện diện quá thấp, còn có hóa thân Thánh Nhân tọa trấn, Ngọc Đế y, một phần tấu biểu không quy phạm đều có thể cầm trong tay mấy ngàn năm

khi đó, cũng chỉ quản khí tượng tự nhiên, tai hoạ ôn dịch Nam Thiệm Bộ Châu, nào giống như bây giờ...

Dưới chín tầng trời, mệnh lệnh của Thiên Đình không người dám không tuân theo

trong Tam Giới, đại giáo Thánh Nhân cũng phải nhượng bộ lui binh

những đại thiên thế giới đó dần dần chịu Thiên Đình khống chế, mỗi một đạo thiên lệnh của chính mình, có chút không ổn, đều sẽ gây ra hậu quả không thể đo lường

lúc này mới có dáng vẻ của Thiên Đế

đồng dạng, cũng gánh vác gánh nặng của Thiên Đế

áp lực của Thuyên Động kỳ thật cũng rất lớn, dù sao y trước kia chỉ là đồng tử trước giá Đạo Tổ, lần đầu làm Thiên Đế, cũng không có trải qua bất kỳ đào tạo có hệ thống nào

cũng may, y được Đạo Tổ lão gia chỉ định, được Thái Thanh sư huynh cho phương thức giải toả!

【 Tìm Trường Canh 】

Trường Canh thật sự là một diệu nhân

Thuyên Động nhớ tới nơi đây, lòng dạ đột nhiên lưu loát hơn rất nhiều trong tầm mắt, thành lớn phàm tục lúc mặt trời lặn, có một loại mị lực khác

tiểu thương phàm nhân gánh hàng hoá trở về nhà, những gia đình giàu có đóng cửa chính trạch viện, trẻ em nô đùa trên đường phố

trên thực tế, những điều này chỉ là một phần của tình hình

Thuyên Động đột nhiên rõ ràng, vì sao Trường Canh ái khanh vào lúc thương định rất nhiều chi tiết Phong Thần đại kiếp cùng với chính mình, lặp đi lặp lại đề cập hai chữ【 phẩm tính 】

không nói mặt khác, chỉ nói đến Khương gia đại viện này, người phẩm tính tốt khiến cho Ngọc Đế cảm thấy thoải mái; người phẩm tính ác liệt, khiến cho Ngọc Đế luôn có xúc động vỗ một bàn tay xuống

nhưng y dù sao cũng là chúa tể Tam Giới, tính toán với tiểu nhân thế gian còn ra thể thống gì

Thiên Đình về sau bổ nhiệm văn thần võ tướng, chính thần tán tiên, phẩm tính nên được xem xét hàng đầu, tiếp theo là tâm trí, bề ngoài, lại tiếp theo mới là thần thông pháp lực

pháp lực cao cường, thần thông quảng đại, ở trước mặt Thiên Đạo vẫn là tro bụi, có làm được cái gì?

Bề ngoài tốt một chút, tối thiểu còn có thể gia tăng một ít mị lực cá nhân

cho nên nói, Thuyên Động ở chỗ này cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, mặc dù không có chờ được Lý Trường Thọ, lại đối với nhân vật Thiên Đế này, có lý giải sâu hơn

chính là...

- Chẳng lẽ Trường Canh thật sự không muốn tới gặp Khương Thượng?

Hoá thân Ngọc Đế trầm tư một hồi, quyết định lại đợi nửa năm, nếu Lý Trường Thọ không đến, y liền sẽ chủ động đi Thái Bạch Điện đem ấm áp đến trên đầu Trường Canh!

Vừa nghĩ tới Trường Canh ái khanh biểu lộ ra một mặt chân tình ở trước mặt chính mình...

- Ừm?

Hai mắt Thuyên Động mở ra một khe hở, trong đó có tinh quang lấp lóe, nhìn về phía vị trí bên trái

nơi đó, một đoàn sương mù chậm rãi ngưng tụ thành, che khuất tầm nhìn của phàm nhân

càn khôn xuất hiện một vòng xoáy, trong đó chậm rãi bay ra một vị Đạo Nhân hơi mập, thân mang trường bào rộng rãi, chải kiểu tóc phiêu dật, sau khi hiện thân liền vái chào một cái đối với Thuyên Động

- Bái kiến Ngọc Đế sư thúc

- Ồ?

Thuyên Động nhướng mày, hai mắt hoàn toàn mở ra:

- Ta còn nói là ai, lại nhiễu càn khôn khẽ nhúc nhích, chưa từng nghĩ tới là Đa Bảo sư điệt, sư điệt tới nơi đây, cần làm chuyện gì?

Chương 1542: Nhiều như vậy?

Đa Bảo Đạo Nhân lộ ra mấy phần ý cười chất phác, hai tay đút ở bên trong tay áo, giơ lên trước người, cười nói:

- Ngọc Đế sư thúc, sư điệt hôm nay tới đây, tất nhiên là có một chuyện vui

- Chuyện vui từ đâu tới?

Đa Bảo Đạo Nhân ôn hoà nói:

- Đứa trẻ Khương Thượng nhà này, thiên tư thông minh, có mang theo khí vận, ta muốn tiến cử đứa trẻ này cho sư tôn nhà ta thu làm đệ tử, truyền thụ cho y trường sinh diệu pháp, trợ y tu hành đắc đạo, là việc vui như vậy

- Ha ha

Thuyên Động gật gật đầu, tùy theo liền khẽ cười một tiếng, đây rõ ràng là của ý tứ Đa Bảo

Tiệt Giáo đây là nhắm ngay vào chuyển thế thân sư phụ của Trường Canh, muốn thu chuyển thế thân sư phụ của Trường Canh vào Tiệt Giáo, dùng chuyện này để liên kết sâu sắc với Trường Canh

hừ!

Quả nhiên là không để Ngọc Đế ta đây ở trong mắt, Vân Tiêu tiên tử cùng với Trường Canh tình đầu ý hợp, tạm thời liền không nói cái gì

thu nhận Khương Thượng, không phải chính là muốn để Trường Canh tại lúc chủ trì Phong Thần đại kiếp thiên vị Tiệt Giáo?

Sắc mặt của hoá thân Ngọc Đế lập tức lạnh xuống

gã không cần lá mặt lá trái đối với người nào, cũng không cần xem sắc mặt ai, cho dù là đối mặt với Đạo Tổ lão gia, cũng có thể bênh vực lẽ phải, thẳng thắn phát biểu tâm ý, liền xem như lúc này đối mặt với người đại biểu Tiệt Giáo, cũng không cần cho đối phương nửa điểm mặt mũi

đây chính là Thiên Đế

Thuyên Động chậm rãi nói:

- Ta thấy Khương Thượng này, khí vận mặc dù có thể, tư chất chỉ thường thôi, ngộ tính cũng không phải được trời ưu ái, tại sao lại được Thông Thiên sư huynh coi trọng?

Đa Bảo Đạo Nhân tựa như đã sớm biết như thế, cười nói:

- Sư thúc ngài hiểu lầm, là đệ tử mang Khương Thượng đi vào bên trong Bích Du Cung, cầu xin sư tôn thu đồ

sắc mặt của Thuyên Động có chút lạnh lùng

- Ý tứ của ngươi, là Thông Thiên sư huynh phải chăng thu đồ vẫn là không thể biết được? Nói không chừng, Khương Thượng đi Tiệt Giáo các ngươi, chỉ là làm đệ tử đời thứ ba?

Đa Bảo đã là rõ ràng, lúc này Thuyên Động đã coi Khương Thượng là 'Người một nhà' Thiên Đình, đan buồn bực Tiệt Giáo không coi trọng đối với Khương Thượng

Đa Bảo vội nói:

- Sư thúc, đệ tử nói như vậy, chỉ là bởi vì chưa có báo cáo sư tôn, phàm là đệ tử mang Khương Thượng về Bích Du Cung, sư tôn chắc chắn sẽ thu Khương Thượng làm đồ đệ, Tiệt Giáo chúng ta từ trên xuống dưới, nhất định sẽ vô cùng quý trọng, dốc lòng điều giáo, để y sớm ngày đắc đạo trường sinh...

- Chậc, nói rất hay

Thuyên Động hơi nhếch khóe miệng, ánh mắt lại nhìn về phía một bên khác Khương phủ, lạnh nhạt nói:

- Đều đi ra đi, sao phải trốn trốn tránh tránh?

Ta ngồi chơi ở chỗ này ba năm, còn không biết các ngươi ở chỗ này sao?

Lời nói của Thuyên Động rơi xuống, quanh người tản mát ra uy áp Thiên Đế chỉ có cao thủ mới có thể phát giác được

Khương phủ các nơi đầu tiên là bình tĩnh một hồi, sau đó liền có tiên quang đảo qua, phàm nhân bên trong phủ đều đã ngủ mê man, sau đó tiên quang...

Từ bốn phương tám hướng các ngõ ngách phát sáng lên

trên nóc nhà có hai đầu phi trùng bay ra, hóa thành hai vị lão giả đầu rồng

trong lọ hoa trong phòng khách có ba vệt lưu quang bay ra, lại là ba vị lão đạo quần áo có mảnh vá

chó giữ nhà hậu viện run run mấy lần, hóa thành một cỗ tiên khí, lại là một bà lão Yêu tộc toàn thân hiện ra bảo quang công đức

lại có một vị thị nữ vốn dĩ giả bộ như mê man xấu hổ cười một tiếng, đứng dậy liếc nhìn bốn phía, lấy ra ngọc bài Thánh Mẫu Cung...

Trong xó xỉnh bay ra hai vị quỷ tướng Địa Phủ, vào giờ phút này nhìn quanh trái phải, nghẹn họng nhìn trân trối

như vậy còn chưa hết

trong khu rừng ngoại thành, một vị trung niên đạo giả đứng dậy, một bước phóng ra đã đến bầu trời Khương phủ, vái chào hành lễ đối với Thuyên Động, lại là tiên thủ Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo - Quảng Thành Tử

Thuyên Động: "..."

Nhiều như vậy?

Trước đó y cũng không có chú ý... khục, chuyện này không quan trọng

Thuyên Động hừ lạnh một tiếng, trong mắt lấp lóe thần quang

hai vị quỷ tướng kia vội vàng quỳ xuống dập đầu, thân hình hóa thành một luồng sương mù tiêu tán

tiên tử Thánh Mẫu Cung hạ thấp người hành lễ, lại là bay lên không trung, đứng ở phía sau Đa Bảo Đạo Nhân

ba vị lão đạo Tây Phương Giáo không nói một lời, vái chào một cái liền muốn rút đi, Đa Bảo Đạo Nhân thấy thế lập tức liền muốn tiến về phía trước

kiếp hôi cho không, há có thể chê?

Nhưng Quảng Thành Tử lộ ra mấy phần mỉm cười, cười nói:

- Đa Bảo sư đệ, ngươi đã tới chậm một bước

không chút dấu vết ngăn lại Đa Bảo Đạo Nhân

ba vị lão đạo kia cúi đầu vội vã lên đường, đảo mắt đã thoát ra mấy trăm dặm, nhanh như chớp biến mất không thấy gì nữa

Chương 1543: Cục diện căng thẳng

Đa Bảo Đạo Nhân cũng không để ý, cười nói:

- Quảng Thành Tử sư huynh trùng hợp như vậy cũng ở nơi này?

- Cũng không phải trùng hợp

Quảng Thành Tử ôn hoà nói:

- Bần đạo phụng lệnh lão sư, chờ đã lâu ở chỗ này, âm thầm bảo vệ Kim Tiên thứ mười ba Xiển Giáo

trong mắt Đa Bảo Đạo Nhân lóe lên tinh mang

Thuyên Động bên cạnh không khỏi lộ ra nụ cười thản nhiên

Ngọc Đế bệ hạ mặc dù đối với xử lý chính vụ Thiên Đình không có tâm đắc gì, nhưng y trải qua Viễn Cổ, Thượng Cổ, phụng dưỡng một hồi lâu ở trước giá Đạo Tổ, đã thấy nhiều loại lời bóng gió, âm thầm phân cao thấp này

Quảng Thành Tử này có pháp chỉ của Thánh Nhân hay không, Ngọc Đế tự nhiên không rõ ràng

nhưng đợt này, bảng giá Quảng Thành Tử đưa ra ổn hơn Đa Bảo Đạo Nhân, Đa Bảo Đạo Nhân chính là vì sốt ruột ra tay chịu thua thiệt, không có chú ý tới Quảng Thành Tử ẩn nấp ở ngoài thành

đợt giao phong này, Xiển Giáo đã thắng

nhưng nhìn dáng vẻ của Đa Bảo Đạo Nhân, tựa hồ còn muốn giãy dụa một chút

quả nhiên, Đa Bảo Đạo Nhân cười nói:

- Không nghĩ tới, Nhị sư bá cũng vừa ý vị đệ tử này, theo lý thuyết, nếu Nhị sư bá đã coi trọng trước, bần đạo cũng không nên nói thêm cái gì, nhưng việc này phải chăng nên hỏi Trường Canh sư đệ một chút? Dù sao thân phận của Khương Thượng chúng ta đều biết, quan hệ có chút mật thiết với Trường Canh sư đệ

Quảng Thành Tử lại nói:

- Khương Thượng kiếp trước đã chặt đứt nhân quả với Trường Canh sư đệ, Trường Canh sư đệ từng chính miệng hứa hẹn đối với Thánh Mẫu sư thúc, vừa vặn có tiên tử Nữ Oa Cung ở đây, sư đệ hỏi một chút liền biết

Đa Bảo Đạo Nhân nhìn về phía tiên tử kia, tiên tử kia lại là lộ vẻ mặt mỉm cười, hai mắt nhắm lại, vừa không mở miệng, cũng không rời đi

sau lưng ai còn không có Thánh Nhân?

Cục diện, đột nhiên có chút căng thẳng

Thuyên Động lại không sợ phiền phức lớn đưa tay một chỉ, trực tiếp bảo vệ hài đồng Khương Thượng đang hôn mê, dưới đáy lòng đột nhiên có một cái ý nghĩ lớn mật

nếu không...

Hừ hừ?

Một lát sau, Quảng Thành Tử phá vỡ không khí trầm mặc trong Khương phủ, cười nói:

- Đa Bảo sư đệ tựa hồ còn chưa bỏ đi ý nghĩ?

- Ài

Đa Bảo chắp tay một cái, cười thán:

- Kỳ thật vốn không nên tranh đoạt vị sư đệ này với sư huynh, nhưng Khương Thượng chưa bái nhập Xiển Giáo, bần đạo tóm lại là có chút ý nghĩ

Quảng Thành Tử thu liễm ý cười, lạnh nhạt nói:

- Đạo hữu ngày hôm nay không phải là có ý làm khó, cố ý phá hư duyên phận của Xiển Giáo chúng ta?

- Đạo huynh nói vậy không đúng

Đa Bảo Đạo Nhân mỉm cười nhìn ánh mắt của Quảng Thành Tử, tựa hồ có hai tia chớp nhỏ va chạm trong không trung

toàn bộ thành lớn, đột nhiên như hầm băng!

Tại Tam Tiên Đảo, Lý Trường Thọ đang trò chuyện với hai vị tiên tử tỷ tỷ, lúc này chau mày, nói với Kim Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu:

- Thiên Đình xảy ra chút chuyện, ta đi xử trí một phen

sau đó thân hình lui lại, nhắm mắt ngưng thần ở bên ngoài tiên đình, tâm thần chuyển đi... Nam Thiệm Bộ Châu...

Tại Khương phủ, hậu viện

tỳ nữ phụ trách đút cơm mớm nước cho tiểu thiếu gia Khương gia mở mắt ra, nhưng sau đó lại nhắm lại

đại sư phụ chủ bếp Khương phủ trong phòng bếp duỗi lưng một cái đứng dậy, chặt con dao làm bếp trong tay lên thớt, thản nhiên đi ra ngoài

trong ba năm này, từng tiếng...

【 Sư phụ tự có Thiên Đạo bảo vệ, ta không cần quản nhiều. 】

【 Không sao, sư phụ và ta đã không còn quan hệ, ta hiện thân tóm lại không tốt. 】

Chuyện này kỳ thật cũng không có cách nào

Thiên Đạo chung quy là không hoàn mỹ, là khó chu toàn, đại đạo năm mươi độn mất đi một, khai thiên tích địa đều chỉ là bổ bốn mươi chín búa, đây đều là có giảng cứu

Thiên Đạo che chở đối với Khương Thượng, cũng chỉ có thể đến 98%

hắn thử bù đắp 0.2 kia, cũng chẳng qua là tiện tay mà thôi, làm một cỗ Đạo Nhân Giấy Kim Tiên • ẩn nấp ở bên cạnh trông coi, để phòng ngừa vạn nhất, cũng rất bình thường nha nhìn đi, hiện tại đây không phải vừa vặn có thể giải cứu sao?

đĐầu bếp kia bay đến không trung, lắc mình biến hoá, hóa thành thanh niên đạo giả ngụy trang Lý Trường Thọ thường dùng, đối với hoá thân Ngọc Đế, Đa Bảo Đạo Nhân, Quảng Thành Tử mặt xạm lại, lộ ra nụ cười mang theo xấu hổ

- Chuyện này...

Vèo!

Thuyên Động thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện ở phía sau Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, trong hai mắt thiêu đốt ánh đỏ, một đôi bàn tay to giống như vòng sắt bóp chặt cổ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, quăng Lý Trường Thọ ra thành tảo biển...

- Ba năm! Ngươi núp ở dưới mí mắt ta ba năm!

- Bệ hạ... thứ tội... bản lĩnh ẩn nấp của ngài quá mạnh, tiểu thần không có phát hiện ra ngài ở đây, vẫn là ngài vừa rồi chủ động hiển lộ khí tức... khụ khụ!

Chương 1544: nhận lỗi

- Ồ?

Thuyên Động lập tức nguôi giận, buông ra cái cổ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, cười nói:

- Thực sự như vậy?

Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần mỉm cười chân thành

Đa Bảo thấy thế cúi đầu bĩu môi, Quảng Thành Tử chắp tay nhìn trời, tiên tử Thánh Mẫu Cung kia che miệng cười khẽ

Ngọc Đế bệ hạ...

Cũng quá dễ bị xoa dịu

...

Một lát sau, tại hậu viện Khương phủ

đêm tối lờ mờ, ánh trăng như nước, từng phàm nhân mê man tại các nơi, bị Lý Trường Thọ dùng tiên lực đưa về chỗ ở ban đầu, cùng với sử dụng tiên lực bao phủ một lầu nhỏ trong hậu viện

hài đồng Khương Thượng, đang ngủ say trên lầu hai lầu nhỏ

mà Lý Trường Thọ mời hoá thân Ngọc Đế, Quảng Thành Tử, Đa Bảo Đạo Nhân, tiên tử Thánh Mẫu Cung, cùng nhau nhập tọa dưới lầu

lấy ra đồ ăn rượu ngon phổ biến phàm tục, Lý Trường Thọ liền cười ha hả chào hỏi hai vị sư huynh uống rượu dùng bữa

Lý Trường Thọ bình tĩnh, giống như mình chưa từng nói những lời 'Mặc kệ nơi đây' kia

chỉ cần chính mình không cảm thấy xấu hổ, như vậy xấu hổ liền là người khác

Quảng Thành Tử cùng với Đa Bảo Đạo Nhân vào giờ phút này đều có chút ngượng ngùng

nhất là Đa Bảo Đạo Nhân, vào giờ phút này da mặt cũng hơi phiếm hồng

so sánh với nhau, Quảng Thành Tử trấn định hơn rất nhiều, nhưng cũng không dám nhìn hai mắt của Lý Trường Thọ

hiển nhiên, hai vị Đại sư huynh này, đều là ở dưới tiền đề không có đạt được pháp chỉ của Thánh Nhân, muốn dùng Khương Thượng tính kế Thái Bạch Kim Tinh hắn, cho nên mới đến nơi đây

mà giờ khắc này, Đa Bảo Đạo Nhân ngượng ngùng là thật sự ngượng ngùng

Quảng Thành Tử cũng biểu hiện ra ngượng ngùng, hẳn là muốn sau đó thuận thế chịu nhận lỗi, phòng ngừa Lý Trường Thọ hỏi tới pháp chỉ của Thánh Nhân ở đâu

thuần túy có chút chột dạ mà thôi

lúc này hoá thân Ngọc Đế ngồi ở chủ vị, cũng chính là đơn thuần ngồi ở kia, nhìn hai vị Đại sư huynh đại giáo ứng đối cục diện trước mắt ra sao

nhìn bọn hắn lúc đối mặt với Trường Canh ái khanh thụ động khắp nơi

thưởng thức hai vị từng không để Thiên Đình ở trong mắt này, bây giờ lại không thể không suy tính hậu quả đắc tội đại năng đại thần thông giả Thiên Đình, biểu tình kia mang ý vị vi diệu lại sâu xa

thực có ý tứ

qua ba lần rượu, đồ ăn không biết vị

vị tiên tử kia lại là lên tiếng trước nhất:

- Tinh Quân đại nhân, nô gia có thể nói vài câu lạc đề không?

- Tiên tử mời nói

tiên tử xinh đẹp này gương mặt ngậm xuân, mắt đẹp phát quang, làm người ta suýt nữa trực tiếp xông lên, khắc chế thấp giọng nói:

- Đồ ăn mấy năm này đều là do ngài làm sao? Vân Tiêu tiên tử cùng với Linh Nga tiên tử đây cũng quá hạnh phúc!

Lý Trường Thọ cười lắc đầu

các nàng hạnh phúc, ngươi căn bản không tưởng tượng nổi

khục, nói chính sự

- Tiên tử vì sao tới đây?

- Chỉ là phụng lệnh của nương nương, tới nơi đây âm thầm thủ hộ Khương Thượng, cũng không có nửa điểm mưu đồ

tiên tử này nói xong, lại lập tức giơ tay lên:

- Ta có thể lập thệ đối với Thiên Đạo!

Thuyên Động hơi động ngón tay một chút, trên không tiểu lâu lập tức vang lên tiếng sấm ầm ầm

nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tiên tử trong nháy mắt tái nhợt, nhất thời không nói nên lời, kém chút liền đứng dậy quỳ xuống đối với Lý Trường Thọ...

Cũng là có phần có ý tứ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Vậy làm phiền tiên tử tiếp tục bảo vệ

- Ai, hẳn là, hẳn là, ngài không trách tội nô gia liền tốt

Lý Trường Thọ gật gật đầu, sau đó xê dịch ánh mắt về phía Quảng Thành Tử cùng với Đa Bảo Đạo Nhân, bên miệng mang theo một chút cười, thanh âm cũng rất hòa hoãn, hoặc là nói ôn nhu

nhưng phân lượng lời nói, lại làm cho Quảng Thành Tử cùng với Đa Bảo Đạo Nhân, đều hơi thay đổi sắc mặt

- Hai vị sư huynh, chấp chưởng giáo vụ Xiển Tiệt, hẳn là được hai vị sư thúc tín nhiệm, ngày hôm nay nếu ta không hiện thân, có phải hay không muốn đấu pháp một trận ở chỗ này? Ở bên ngoài Đạo Môn, đã là không còn địch nhân? Qua nhiều năm như vậy, ta từng bước một cắt đi cánh chim Tây Phương Giáo, giảm bớt khí vận, thu hẹp phạm vi mà họ có thể né tránh, hai vị sư huynh thật sự liền chỉ có thể nhìn thấy giáo của mình, không muốn nhìn chữ "đạo" trên đỉnh đầu sao? Trước có Đạo Môn, sau đó mới có Nhân, Xiển, Tiệt Tam Giáo, chúng ta, không phải đều là tự xưng một tiếng đệ tử Đạo Môn?

- Trường Canh, chuyện này...

Đa Bảo Đạo Nhân có chút khiêm nhường, sau đó buông tiếng thở dài:

- Sư huynh sốt ruột, làm sai, xin nhận lỗi với ngươi

Quảng Thành Tử lại nói:

- Đại kiếp trước mắt, trừ tự vệ, không rảnh quan tâm những chuyện khác

Lý Trường Thọ cười nói:

- Lời này của sư huynh, không phải là làm nền để Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo liên thủ?

- Sư đệ nói thế quá mức sắc bén

Chương 1545: tiếc nuối

Quảng Thành Tử nghiêm mặt nói:

- Đệ tử Xiển Giáo chúng ta, lai lịch thanh chính, phúc nguyên thâm hậu, đều lấy có thể bái nhập môn hạ lão sư làm vinh, bây giờ đại kiếp phía trước, dẫn phát đại kiếp nạn như vậy, trên dưới Tiệt Giáo đã là tụ thế mà lên như dòng lũ! Chẳng lẽ Xiển Giáo chúng ta bị các sư đệ sư muội Tiệt Giáo liên thủ tấn công để hoàn thành đại kiếp, đó cũng là tâm ý của sư đệ đối với Tiệt Giáo?

- Tiệt Giáo chúng ta chưa từng có ý tưởng như vậy!

Đa Bảo Đạo Nhân cau mày nói:

- Nếu không phải ở bên trong Tử Tiêu Cung, Xiển Giáo không muốn tử thương một vị đệ tử, dẫn đến mấy vị Thánh Nhân tan rã trong không vui, ngày hôm nay nói không chừng đã sớm nghĩ kỹ biện pháp ứng đối đại kiếp

Quảng Thành Tử nói:

- Đại kiếp vốn là nhằm vào thiên địa nghiệp chướng, nhằm vào sinh linh nghiệp chướng, đệ tử Xiển Giáo chúng ta thanh tu đến nay, hiếm khi làm sự tình sát nghiệt, cũng đã từng có công giáo hóa Nhân Tộc, bần đạo có một đệ tử, chính là tiên hiền Nhân Tộc ở bên trong Hỏa Vân Động, nợ Nhân Tộc nhiều nhất, là Tiệt Giáo, làm sao đến mức cũng liên lụy Xiển Giáo chúng ta vào trong đại kiếp này, cùng nhau hao tổn với các ngươi? Theo ý của Thông Thiên sư thúc ngày đó, Tiệt Giáo tổn hại ba ngàn, Xiển Giáo tổn hại ba trăm, như vậy sau đó thì sao? Tiên Tiệt Giáo có mấy vạn, mà trên dưới Xiển Giáo chúng ta, cũng chỉ có mấy trăm đệ tử! Lão sư há có thể đáp ứng!

Đa Bảo Đạo Nhân định tiếng nói:

- Đệ tử Tiệt Giáo chúng ta cũng không phải là đệ tử Đạo Môn? Xiển Giáo thu đồ chọn chọn lựa lựa, vậy còn muốn trách chúng ta hay sao? Tiệt Giáo chúng ta chưa từng ngăn cản Xiển Giáo thu đồ?

- Lời này của sư đệ, không khỏi cưỡng từ đoạt lý

- Sư huynh ngươi nói thật sự là khó nghe, tiên Tiệt Giáo chúng ta nhiều, chính là sai lầm? !

Quảng Thành Tử dựng thẳng lông mày, Đa Bảo Đạo Nhân sắc mặt đỏ lên, hai người dù chưa hiển lộ nửa điểm uy áp, nhưng lúc này lại cho vị tiên tử kia cảm giác áp bách lớn lao

- Hai vị sư huynh...

- Sư đệ ngươi quyết định đi

Quảng Thành Tử lui về phía sau nửa bước, khẽ thở dài nói:

- Khương Thượng bái nhập nhà ai, trở thành đệ tử Thánh Nhân nhà ai

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện gì đây?

- Được rồi, đừng có tranh giành!

Thuyên Động ném chén rượu trong tay:

- Vị đệ tử Khương Thượng này, ta...

Răng rắc!

Ầm ầm!

Bên ngoài lầu nhỏ đột nhiên xuất hiện một đạo thần lôi màu đỏ tím, sau đó chính là một hồi thanh âm sấm rền nổ vang

Thuyên Động nháy mắt mấy cái, câu trong miệng biến đổi, thuận thế nói:

- Ừm khục, ta cảm thấy tạm thời không cần có kết luận, không bằng hai giáo đều thối lui một bước, giao cho thiên ý quyết định

hai giáo tóm lại sẽ không ngay cả thiên ý cũng đều chống lại đúng không?

Lý Trường Thọ quả thực nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng lại có chút tiếc nuối

vì sao Lý Trường Thọ sẽ cảm thấy một tia tiếc nuối?

Vẫn không thể nào để cho Khương Thượng trực tiếp bái nhập danh nghĩa Ngọc Đế, làm môn sinh Thiên Đế

đây rõ ràng là bị Thiên Đạo ngăn lại

như vậy lão sư phụ của chính mình sau khi chuyển thế, chẳng phải là chú định vẫn sẽ vô duyên với tiên?

Theo kịch bản Thiên Đạo, Khương Thượng vẫn như cũ chỉ có thể hưởng thụ 'phúc khí của người Tề', không có cách nào đắc đạo trường sinh?

Chuyện này...

Lục Áp đều đã chết, mặc dù Đinh Đầu Thất Tiến Thư có chút quỷ dị tìm không được tung tích, nhưng coi như theo kịch bản Phong Thần gốc, cũng không có cách nào lại xuất hiện đoạn kịch bản【Lục Áp hiến sách đinh đầu thư, Tử Nha nguyện chú Công Minh 】này mới đúng

Thật sự không thể chủ quan

bên trong Phong Thần đại kiếp gốc, Khương Tử Nha cùng với Triệu Công Minh rõ ràng là cả hai đều thua

trên bầu trời Khương phủ, ở phía trên một đóa mây trắng, dưới ngàn vạn sao trời

Lý Trường Thọ đứng ở sau lưng Thuyên Động, nhìn chăm chú vào bóng lưng Quảng Thành Tử, khe khẽ thở dài

cũng không phải hắn không muốn nhìn Đa Bảo sư huynh, mà thật sự là Đa Bảo trực tiếp đào hang đi, hoàn toàn không tìm được tung tích

bên trong Khương phủ, tiên tử 'bị bỏ lại' kia hạ thấp người hành lễ đối với không trung, trở về nơi ở của mình nghỉ ngơi

Thuyên Động nhẹ nhàng thở ra:

- Trường Canh, chúng ta đi dạo một chút đi

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, lại nói:

- Tiểu thần vẫn luôn ẩn nấp chưa hiện thân gặp bệ hạ, còn xin bệ hạ thứ tội, thật sự là trước đây Thánh Mẫu nương nương có chút ước thúc, bảo đệ tử cùng với Khương Thượng chặt đứt nhân quả, đệ tử trong đáy lòng cũng là dự định như vậy, chẳng qua là để một ít Đạo Nhân Giấy ở chỗ này, phòng ngừa Khương Thượng bị người đuổi bắt, từ đó uy hiếp tiểu thần...

- Ài!

Ngọc Đế khoát khoát tay, cười nói:

- Ngươi có chỗ khó xử của ngươi, ta, ta vẫn là biết được

Chương 1546: Nhân đã sớm gieo xuống

Lý Trường Thọ vái chào một cái thật sâu

- Tạ bệ hạ thông cảm!

sau đó, hai người quân thần dạo bước mà đi ở trên không toà thành lớn 'Thân Hoa Thành' Nhân Tộc, cùng với màn đêm đầy sao và ánh sáng lờ mờ của một vài ngọn đèn trên đường phố

Thuyên Động cười nói:

- Tranh chấp giữa Xiển Tiệt nhị giáo, rốt cuộc sắp bày ở ngoài sáng

- Sát kiếp đã tới

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Đối mặt với ý chí Thiên Đạo, sinh linh cho dù là tu thành Đại La Kim Tiên, cũng khó có thể làm trái chống đỡ, bọn họ là không thể không vạch mặt

- Thiên Đạo thủy chung vẫn là vì thiên địa ổn định

Thuyên Động mỉm cười nói, hai người liếc nhau, kết thúc bằng tiếng cười

đề tài giữa đôi quân thần này, bắt đầu quay chung quanh Xiển Tiệt nhị giáo tiến hành, theo giáo nghĩa xung đột, nói tới hai vị Thánh Nhân không hợp năm đó

hai người nghĩ đến cái gì liền trò chuyện cái đó, lúc này ngược lại là không có kiêng kị cùng với câu thúc gì, có lực lượng Thiên Đạo bảo vệ, cũng sẽ không bị Thánh Nhân nghe qua

tối nay,【 Tam Giáo nghị luận 】phát sinh ngẫu nhiên tại hậu viện Khương gia, giống như thương nghị kết cục Phong Thần tại Tử Tiêu Cung vậy, đồng dạng là tan rã trong không vui

mâu thuẫn ở giữa Xiển Tiệt, đã gần như không thể hòa giải việc này nhắc tới cũng đơn giản

Xiển Giáo muốn để Tiệt Giáo đi kháng đại kiếp, Tiệt Giáo chết thêm mấy trăm tiên nhân bình thường, cũng liền hoá giải khốn cảnh của Xiển Giáo

điểm mấu chốt của Tiệt Giáo là phân phối danh ngạch ứng kiếp theo tỷ lệ, người vẫn lạc có thể đi Thiên Đình làm thần tiên hay không tạm thời không nói, hai bên chết bao nhiêu phải định ra trước, hết thảy đều có Thánh Nhân lão gia chủ trì

đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của Đại đệ tử hạch tâm, tuyệt đối không có thể quang minh chính đại nói ra

theo phán đoán của các vị Thánh Nhân lão gia, lần này đại kiếp lẽ ra sẽ không gây nguy hiểm cho các đại đệ tử thân truyền, Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo đều có hơn mười người không thể vẫn lạc

ở trong đó, lại xen lẫn Tây Phương Giáo

Tiệt Giáo có thực lực lấy một địch hai, đó tất nhiên sẽ xuất hiện cục diện lấy một địch hai, chuyện này trái lại cũng làm cho mâu thuẫn ở giữa Xiển Tiệt càng trở nên bén nhọn

Quảng Thành Tử là thông minh, nhưng Đa Bảo Đạo Nhân cũng không ngốc

theo Lý Trường Thọ, hai vị Đại sư huynh này ngày hôm nay tranh đoạt Khương Thượng, kỳ thật cũng là đang thăm dò lẫn nhau, vào lúc phát hiện ra lẫn nhau cũng không thể nhượng bộ, liền không nói nữa

bỏ đi may mắn, từ bỏ huyễn tưởng

Lý Trường Thọ làm bố trí nhiều năm như vậy, cũng chưa từng vọng tưởng qua, để hai giáo có thể điều hòa mâu thuẫn như vậy

sinh tử không phải việc nhỏ

bên trong Đạo Môn, giáo nào sẽ dùng tính mạng của môn nhân đệ tử, để đổi lấy sự cảm thông, tán thưởng, khen ngợi của giáo khác?

Thái Cực Đồ cảnh cáo

Bàn Cổ Phiên cảnh cáo

Hỗn Độn Chung... Tru Tiên trận đồ cảnh cáo

Phong Thần đại kiếp không chỉ là ý trời, cũng là nhu cầu của thiên địa, càng là một lần mâu thuẫn Xiển Tiệt bộc phát, thanh toán nợ nần của đại giáo Thánh Nhân đối với nhân vật chính thiên địa - Nhân Tộc

【 Nhân 】 đã sớm gieo xuống lúc Tam Thanh ly tán

cho nên, Lý Trường Thọ ngay từ đầu, liền đặt lực chú ý ở trên cứu người như thế nào, mà không phải đối kháng đại kiếp như thế nào

hắn bản thân nhận biết cũng không tệ

- Trường Canh ngươi nói xem...

Thuyên Động đột nhiên thầm nói:

- Ngày hôm nay Quảng Thành Tử cùng với Đa Bảo tranh Khương Thượng, là đơn thuần bởi vì Khương Thượng là chuyển thế thân của sư phụ ngươi, hay là hai giáo đã phát giác, Khương Thượng này cũng là nhân vật trọng yếu bên trong kiếp nạn sau đó?

Hành vi ngày ngày nhìn lén 'đáp án' của Ngọc Đế bệ hạ này, thật sự...

Làm tốt lắm

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư một hồi

như vậy, Ngọc Đế bệ hạ trong lần kế tiếp, nói không chừng có thể kịp thời tiết lộ cho mình một số nguy cơ Thiên đạo an bài; có thì tốt nhất, không có cũng sẽ không tệ hơn

Lý Trường Thọ nói:

- Mục đích của Đa Bảo sư huynh đơn thuần hơn, về phần Quảng Thành Tử sư huynh, ta cũng nhìn không thấu

- Ồ?

Thuyên Động cười nói:

- Nhưng không nên coi thường Thánh Nhân, bản lĩnh của Thông Thiên Giáo Chủ cũng là tương đối lợi hại

- Chuyện này

Lý Trường Thọ chỉ có thể cười khổ đáp lại

tính tình của Thông Thiên sư thúc...

So với Thánh Nhân khác mà nói, Thông Thiên Giáo Chủ có rất nhiều điểm sáng, nhưng cũng có một số khuyết điểm, nếu nhất định phải tổng kết lại thì chỉ có thể dùng một từ để hình dung

khí thịnh

lời này khẳng định là không dám nói ra khỏi miệng, cũng chỉ dám nói thầm trong đáy lòng

mặc dù Thông Thiên Giáo Chủ yêu thích hoà mình cùng với đệ tử, nhưng nếu dám nói câu này ra khỏi miệng, như vậy tám thành là sẽ bị Thông Thiên Giáo Chủ 【 đánh thành một khối 】...

Chương 1547: bị dạy bảo

Thuyên Động đột nhiên thở dài, biểu tình thoáng có chút bất đắc dĩ

y nói:

- Đại kiếp, Thiên Đạo, Thiên Đình, Tam Giáo, sinh linh vô số, nơi nào có thể bình an?

Lý Trường Thọ ở bên cạnh ôn hoà nói:

- Bệ hạ ngài là đang khảo nghiệm tiểu thần

- Đây là khảo nghiệm cái gì?

- Yêu cầu của bệ hạ, kỳ thật chính là thần quyền sở hiện của Thái Bạch Tinh Quân tiểu thần

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Từ góc độ cân đối mà nói, an và loạn cũng đang cân đối lẫn nhau, thái bình trường an, tư dục phàm nhân không ngừng bành trướng, lấy được không bằng lòng, cầu xin không được đáp ứng, liền sẽ dần dần sinh loạn, loạn tượng quá lâu, phàm nhân ăn không đủ no, áo rách quần tươm, trong lòng nghĩ muốn ổn định, yên ổn lại sẽ trở thành chiều hướng phát triển

- Thái Bạch Tinh chủ biến đổi, bệ hạ lại mệnh ta chưởng sát phạt, mà ngôi sao lớn này lại được phàm nhân xưng là sao kim, đủ loại hàm nghĩa đều ứng ở bên trong loạn và an không ngừng thay đổi này, bệ hạ năm đó để tiểu thần làm Thái Bạch Tinh này, tiểu thần tất nhiên là rõ ràng thâm ý của bệ hạ

Thuyên Động lộ ra mỉm cười bình tĩnh, nhẹ nhàng gật đầu đối với Lý Trường Thọ:

- Ái khanh có thể biết được liền tốt, không uổng phí một phen khổ tâm của ta

nói xong quay người tiếp tục tiến lên, sợ lộ ra sơ hở gì lại nghe Lý Trường Thọ thở dài:

- Lời tuy nói như thế, đạo lý cũng là như vậy, nhưng che giấu ở sau những đạo lý kia, lại là từng tính mạng, Thiên Đạo vô tình, cho nên thiên địa có thể an ổn, tư dục của sinh linh tăng giảm, lại đối ứng Cửu Ô tuyền lên xuống, nhất ẩm nhất trác, kín kẽ. Bệ hạ, ngài cảm thấy, Thiên Đình thành lập trật tự, ở trong thiên địa có tác dụng gì?

Thuyên Động nháy mắt mấy cái, đột nhiên ý thức được...

Y bị dạy bảo

vẫn là đại thần tín nhiệm nhất của chính mình, đang tận tình khuyên bảo nói rõ một ít đạo lý đối với chính mình

đối với chuyện này, phản ứng đầu tiên của Thuyên Động lại là:

- Trường Canh ngươi thật sự muốn đi?

- Việc này không phải đã nói rõ sao...

- Chuyện này, được rồi

sắc mặt của Thuyên Động có chút ảm đạm, chắp tay đi lại một hồi ở trong bầu trời đêm, nghĩ đến đủ loại trong ba năm này, dưới đáy lòng có mấy phần cảm ngộ

Hoá thân Ngọc Đế nghiêm mặt nói:

- Trật tự Thiên Đình, ở chỗ giữ gìn Tam Giới ổn định, tác dụng chủ yếu cũng trực tiếp nhất, chính là gia cố Thiên Đạo, tăng cường lực lượng Thiên Đạo, sau đó, phần trật tự này có thể áp chế tư dục phàm nhân, ước thúc hành vi sinh linh, phòng ngừa tiên áp bách bóc lột đối với phàm, cùng với giữ gìn quy tắc bên trong thiên địa, đương nhiên, còn có đề phòng yêu ma làm loạn bên ngoài

Lý Trường Thọ lập tức giơ ngón tay cái:

- Bệ hạ lý giải thật sự thấu triệt

Thuyên Động lập tức cười đến híp cả mắt

- Chẳng qua, nếu như có thể gia tăng một ít chi tiết vụn vặt, còn có một ít chi tiết không trọng yếu, vậy thì sẽ càng hoàn thiện hơn

sắc mặt Thuyên Động trầm xuống trong nháy mắt, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ:

- Tiên sinh có cao kiến gì?

- Không dám nhận, không dám nhận

Lý Trường Thọ ngoài miệng sợ hãi, hai tay lại đút ở trong tay áo, cười nói:

- Sinh khẳng định là tiên sinh ngài, tiểu thần ở bên trong cái quần thể tiên thần này, coi như tương đối trẻ tuổi

- Đắc ý! Nhanh nói! Nếu không trừ công đức của ngươi!

Lý Trường Thọ: "..."

Ta có thể xách cái gốc rạ này ra không?

Công Đức Kim Thân, Thọ đau nhức vĩnh cửu, chỉ sợ cân đối xong Thiên Đạo cũng không thể làm được

Lý Trường Thọ cười nói:

- Kỳ thật chỉ có một chút, trật tự không thể áp chế tư dục phàm nhân, mà là sáng tạo một cái hoàn cảnh ổn định, sau đó nhẹ nhàng dẫn dắt, để phần tư dục này giảm bớt ảnh hưởng đối với những sinh linh khác, sẽ không xung kích bản thân trật tự

- Ồ?

Thuyên Động cau mày nói:

- Ta đây xác thực không hiểu nhiều, Trường Canh ngươi hãy nói rõ chi tiết

- Nếu ngài đã thành tâm thành ý hỏi!

- Ừm?

- Như vậy tiểu thần liền kỹ càng bẩm báo với ngài một chút

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, cùng với Thuyên Động rơi vào khu rừng bên ngoài thành, thêm một đống lửa, châm hai chén trà xanh, giải thích cặn kẽ về kế hoạch phát triển Thiên Đình mà mình đã sớm nghĩ ra

đêm dần tối, vì sao lưu chuyển

hoá thân Ngọc Đế nghe có chút nghiêm túc, thỉnh thoảng gật đầu, lúc không hiểu liền lộ ra biểu tình nghi hoặc, gặp được một ít chi tiết sẽ còn dò hỏi kỹ càng

- Tư dục sinh linh, ở dưới phần lớn tình hình, kỳ thật có thể giải thích là nhu cầu của sinh linh, đối với quần thể phàm nhân mà nói, nhu cầu được phân làm bốn cấp độ...

đợt này, đợt này là:

giảng sư địa cầu giảng cho Thiên Đế Hồng Hoang lý thuyết về hệ thống phân cấp nhu cầu!

Ngọc Đế tuyệt không phải người ngu dại vụng về

Chương 1548: trận chiến không thể tránh né

Lý Trường Thọ cho ra một ít dẫn dắt, Ngọc Đế liền bắt đầu suy một ra ba, thậm chí, còn đưa ra ý nghĩ hoàn toàn khác biệt

- Trường Canh! Chúng ta tại sao không thiết kế nhu cầu cho sinh linh?

Trong mắt Thuyên Động tràn đầy ánh sáng, nội tâm Lý Trường Thọ đột nhiên tỉnh táo, hiện ra bốn chữ lớn

—— giải trí đến chết

Thuyên Động vào giờ phút này đã cười nói:

- Kỳ thật nói đơn giản một chút, chính là làm sinh linh không nên rảnh rỗi, tại thời điểm rảnh rỗi cho sinh linh đủ nhiều việc vui, phân tán lực chú ý của bọn họ, ví dụ như bộ hệ thống trực tiếp gương đồng ngươi thiết kế kia, chúng ta chỉ cần dẫn dắt sinh linh, để cho bọn họ sinh ra càng nhiều nhu cầu bên ngoài nhu cầu cơ bản, chẳng phải là có thể tách rời tư dục của sinh linh? Giảm sự uy hiếp của sinh linh đối với thiên địa? Thật tuyệt vời, Trường Canh!

Lý Trường Thọ vội nói:

- Bệ hạ, ý nghĩ này... nói sai cũng không sai, nhưng có chút nhược điểm

- Ồ? Nhược điểm gì?

- Đây thật ra là yếu hoá thực lực tổng thể của sinh linh, giảm xuống hạn mức cao nhất sinh linh có thể đạt đến, lại để cho sinh linh bảo trì ý nghĩ vui vẻ

Lý Trường Thọ cân nhắc một ít, nghiêm mặt nói:

- Nhưng bệ hạ, lâu dài dĩ vãng như thế, sinh linh dần dần mất đi sức sống, mỗi ngày chỉ chạy theo vui vẻ, không biết cực khổ, không muốn phát triển, hạn mức cao nhất càng ngày càng thấp... Thiên Đình e rằng sẽ không còn tiên để dùng

- Cũng đúng

Hoá thân Ngọc Đế chậm rãi gật đầu:

- Thiết kế như thế, quả thật có chút cắn rứt lương tâm, dù sao Thiên Đình là vì sinh linh mà tồn tại, mà không phải vì thiên địa mà tồn tại, nếu thiên địa trống rỗng, sinh linh như cái xác không hồn, Thiên Đình cũng không cần thiết phải tồn tại

lời nói ngừng lại, Thuyên Động ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời đêm, khóe miệng có chút cong lên

y không sĩ diện sao?

Trước đó muốn mở miệng nói, do y nhận lấy Khương Thượng, để Khương Thượng trở thành môn đồ Thiên Đế, kết quả Đạo Tổ lão gia trực tiếp bổ xuống một đạo lôi, làm cho y rất là xấu hổ

Lý Trường Thọ suy tư một hồi, tiếp tục mô tả kế hoạch chi tiết cho sự phát triển của Thiên Đình sau khi hắn rời đi, biến đổi phương hướng

trong rừng côn trùng kêu vo ve, ngọn lửa trên đống lửa không ngừng nhảy nhót, hai nam nhân có thể ảnh hưởng đại thế Hồng Hoang ở một trình độ nhất định này, lại là càng trò chuyện càng vui vẻ, càng uống nước trà càng lên tinh thần

...

Tại Tam Tiên Đảo, bên trong lương đình

Đa Bảo Đạo Nhân thở dài, ngồi trên băng ghế đá, thoáng có chút xuất thần

bát đại đệ tử đều đã ở đây, nhưng bản thể Lý Trường Thọ lại đi khuê các của Vân Tiêu nghỉ ngơi, tâm thần cũng không lạc ở chỗ này

Đa Bảo Đạo Nhân kể vắn tắt chuyến đi Nam Châu một chuyến, gặp mặt Quảng Thành Tử, giao phong ngôn ngữ một phen, Kim Linh Thánh Mẫu không có phản ứng gì, ngược lại là Quỳnh Tiêu nhỏ giọng mắng không ngừng đối với Xiển Giáo

Vân Tiêu vào giờ phút này cũng đã đến trận, dù sao đây là thương lượng đại sự bên trong giáo, cùng với Lý Trường Thọ không có quan hệ trực tiếp

Quy Linh Thánh Mẫu yếu ớt thở dài:

- Ài, xem ra chúng ta cùng với Xiển Giáo sắp có một trận chiến không thể tránh né

Vô Đương Thánh Mẫu chậm rãi nói:

- Vấn đề bây giờ là, chúng ta cũng không biết đại kiếp cụ thể cần Tam Giáo chết bao nhiêu tiên nhân

- Hẳn là không định số

Triệu Công Minh ôm cánh tay, giáp màu đỏ tía phản chiếu tinh quang, sắc mặt có chút ngưng trọng:

- Cao thủ đỉnh tiêm vẫn lạc cùng với đệ tử phổ thông tử thương, là có chênh lệch rất lớn đối với giảm lực lượng sinh linh, ta hiện tại lo lắng chính là, Thiên Đạo vì giữ gìn thiên địa ổn định, sẽ ra tay với chúng ta

Đa Bảo lắc đầu nói:

- Không cần lo lắng quá mức, đại kiếp không nguy hiểm đến đệ tử thân truyền, là nhận thức chung mấy vị Thánh Nhân lão gia đạt thành bên trong Tử Tiêu Cung năm đó, sư tổ cũng chấp nhận. Đúng rồi, Văn Trọng cùng với Hỏa Linh ở Nam Châu như thế nào?

- Không có chút tiến triển nào

Kim Linh Thánh Mẫu ôn nhu nói:

- Bọn họ sau khi đi Nam Châu, cũng không biết cụ thể nên làm những gì, chúng ta đều là người phương ngoại, làm sao hiểu được quy củ Thương quốc, cùng lắm thì, liền làm ra quốc quân Thương quốc!

- Đây chính là Nhân Hoàng đương đại, đừng có làm loạn

Đa Bảo Đạo Nhân xoa xoa mi tâm, lại thở dài, đứng dậy:

- Ta đi tìm sư tôn bẩm báo việc này, xem thử có biện pháp gì hay không. Vân Tiêu?

- Sư huynh mời nói

- Ta biết ngươi không muốn liên luỵ Trường Canh, nhưng có chuyện lại là ngươi có thể làm

Đa Bảo Đạo Nhân cười nói:

- Đi hỏi Trường Canh một chút, Đạo Môn chúng ta an bài như thế nào, mới có thể làm khó dễ đối với Tây Phương Giáo. Xem ra, Kim Linh nói cũng không sai, đánh cho Tây Phương Giáo bọn hắn trở tay không kịp mới là việc cấp bách

Chương 1549: Chỉ giáo cho?

Vân Tiêu lẳng lặng suy tư, sau đó gật đầu đáp ứng

cùng lúc đó

sau Ngọc Hư Cung, lầu các thác nước

bảy tám vị cao nhân Xiển Giáo tụ tập tại nơi ở của Quảng Thành Tử, vào giờ phút này cũng đều đã nghe Quảng Thành Tử kể sự tình Đa Bảo Đạo Nhân, một đám mặt ủ mày chau

Quảng Thành Tử hãm sâu ở bên trong ghế bành, hai mắt tựa hồ có chút ảm đạm vô thần

mà các vị cao nhân Xiển Giáo hiểu rõ Quảng Thành Tử cũng biết, đây là Quảng Thành Tử đang hết sức chuyên chú suy nghĩ vấn đề

thật lâu sau, Quảng Thành Tử chậm rãi phun ra một tiếng:

- Tiệt Giáo, e là muốn ra tay với Tây Phương Giáo

Xích Tinh Tử vội hỏi:

- Chỉ giáo cho?

- Một là tiềm ẩn ở bên cạnh Khương Thượng, có lão đạo Tây Phương Giáo, đây đã là phạm vào kiêng kị lúc này, hai là Trường Canh sư đệ từ mấy trăm năm trước liền bắt đầu khởi xướng việc này, ba, vẫn là bần đạo cùng với Đa Bảo đạo hữu không ai nhường ai...

Thái Ất Chân Nhân bĩu môi, vừa mới muốn mở miệng, lại bị một ánh mắt của Ngọc Đỉnh Chân Nhân dọa trở về

Hoàng Long Chân Nhân hỏi:

- Đại sư huynh, chúng ta nhất định phải liên thủ với Tây Phương Giáo sao?

- Nếu không thì sao?

Quảng Thành Tử cười khổ nói:

- Chúng ta có tư cách gì đi đổi mệnh với Tiệt Giáo? Đại kiếp lửa sém lông mày, bần đạo đã ngửi được thế tục Nam Châu tràn ngập huyết tinh, không có cơ hội nào để chúng ta tìm ra phương pháp song toàn, lão sư đã để cho chúng ta tự mình thương nghị, vậy bây giờ liền nhất định phải làm ra quyết định!

- Chúng ta là mượn tay Tây Phương Giáo tiêu hao thực lực Tiệt Giáo, hay là liên thủ với Tiệt Giáo, hủy diệt Tây Phương Giáo, dẫn lửa giận của Thánh Nhân Tây Phương Giáo lên trên người Tiệt Giáo, kỳ thật cũng không cần dẫn, mấu chốt của vấn đề ngay ở hiện tại, kế tiếp Tiệt Giáo có hành động, chúng ta nên tỏ thái độ như thế nào

chúng đạo giả lập tức trầm mặc một trận

Hoàng Long thấp giọng hỏi:

- Có khả năng hay không, Tiệt Giáo cùng với Tây Phương Giáo liên thủ chèn ép chúng ta?

- Vậy thì tốt

Thái Ất Chân Nhân cười xùy một tiếng:

- Tiệt Giáo nếu như có thể có một nửa thông minh của sư huynh ngươi, đoán chừng đã sớm xưng bá Hồng Hoang, chân đạp Thiên Đình

Hoàng Long Chân Nhân lập tức ngượng ngùng cười cười, thấp giọng nói:

- Thái Ất sư đệ đừng có tán dương như thế, sư huynh cũng chỉ là ý tưởng đột phát, ngẫu nhiên đoạt được

các cao thủ Xiển Giáo: "..."

Đại âm dương ngữ vô hiệu đối với ngay thẳng

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Trường Canh lúc này ở chỗ nào? Không bằng đi tìm hắn thương lượng một chút

Quảng Thành Tử tiện tay điểm nhẹ, thi triển vân kính thuật, lại là hiển lộ ra một biển mây

Tam Tiên Đảo?

Quảng Thành Tử nghĩ nghĩ, ngón tay liên tục điểm mấy lần, trong vân kính hiển lộ ra một mảnh biển rộng mênh mông, cùng với băng nguyên rộng lớn trôi nổi cách đó không xa

chính giữa hình ảnh, hai đạo thân ảnh mơ hồ đứng sóng vai, tựa như đang tìm cái gì

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại đưa tay đụng vào vân kính một chút, vân kính lập tức truyền đến tiếng nói của Lý Trường Thọ:

- Bộ hạ cũ Hiên Viên, Bách Giám Nhân Tộc, ta chính là chính thần Thiên Đình Lý Trường Canh, còn không mau mau hiện thân gặp nhau!

【 Hiện thân gặp nhau... gặp nhau... gặp... 】

Trên mặt biển bình tĩnh, tiếng nói của Lý Trường Thọ xuyên thấu khói sóng phương viên mấy vạn dặm, tựa hồ cũng không có đạt được đáp lại gì

hai cỗ hóa thân này cũng không nóng nảy, lẳng lặng chờ ngay tại kia, từng người chắp tay, biểu tình vô cùng bình tĩnh

Lý Trường Thọ bình tĩnh, là bởi vì coi như hiểu rõ đối với 'Bách Giám'

trước đây cũng được Hiên Viên Hoàng Đế 'Ủy thác', mượn Phong Thần đại kiếp, làm cho Bách Giám thoát khốn, cũng coi như mưu tiền đồ tốt?

Bách Giám là người phương nào?

Việc này nói rất dài dòng, cho nên nói ngắn gọn

Bách Giám này, chính là đại tướng của tiên hiền Nhân Tộc Hiên Viên Hoàng Đế tại thời kỳ cuối Thượng Cổ,, lĩnh quân một đường, đại chiến với Xi Vưu!

Lúc đó binh mã Nhân Tộc đều là tiên binh, đại quân Vu Nhân bộ lạc cũng có thể so với tinh nhuệ Vu tộc Thượng Cổ; Bách Giám này cũng là cao thủ Nhân tộc thực lực mạnh mẽ, thần thông quảng đại

tiếp theo chương trước, lại nói thực thiết thú kia bởi vì không chịu chấp nhận thiếu thịt khô rưới mật ong trong bữa tối, sau khi tức giận đứng thẳng người lên, trực tiếp lật tung Xi Vưu, hô to thực thiết thú vĩnh viễn không làm no

bộ hạ Hiên Viên cùng nhau tiến lên, tiến hành đại chiến với Xi Vưu

Xi Vưu khá lắm!

Thân mang Vu tộc huyết mạch Thượng Cổ, được hưởng khí vận nhân vật chính Nhân Tộc, một thân gan hổ, toàn thân là lá gan, hiện ra ba đầu sáu tay tám chân, ngự sử đao búa kịch đấu với bộ hạ Hiên Viên, từ Nam Thiệm Bộ Châu giết tới Bắc Câu Lô Châu, từ Bắc Câu Lô Châu giết tới Đông Thắng Thần Châu, đánh cho thiên hôn địa ám

Chương 1550: Bách Giám

Xi Vưu càng chiến càng mạnh, bộ hạ Hiên Viên lại là càng giết càng nhiều, đầy khắp núi đồi đều là tiên binh Hiên Viên bộ tộc, chúng huynh đệ Xi Vưu đã sớm chết thì chết, bị thương bị thương

Xi Vưu tự biết đã bại, Vu Nhân cuối cùng đánh không lại Nhân Tộc, sự tình mưu đoạt đại vận Nhân Tộc cũng đã sớm bại lộ

tuy nhiên, lòng có chiến ý, ngực có chiến máu nóng hổi, chí này không tắt, Cửu Lê bất diệt!

trên người chịu đủ loại thương tích, vẫn không chịu thua, trong miệng hô to tên Hiên Viên, trong tay cầm trăm binh đại chiến các lộ anh hào Nhân Tộc!

Chợt nghe một tiếng hét lớn: 'Xi Vưu có dám đánh với ta một trận? '

một vị chiến tướng giáp vàng bay tới, trong tay cầm đại kiếm lưỡi rộng, sau lưng áo choàng phất phới, vung một kiếm về phía Xi Vưu!

'Cút! '

Xi Vưu rống to, trong miệng phun ra một ngụm chân hỏa, chân hỏa này ngưng tụ thành trường thương, bị Xi Vưu dùng một tay nắm chặt, đối đầu trực diện với đại kiếm kia!

ai ngờ chiến tướng giáp vàng này cũng không phải hạng người hời hợt, chính là thủ hạ đại tướng của Hiên Viên Hoàng Đế - Bách Giám, đại kiếm cùng với trường thương đụng nhau, lực đạo lại không rơi vào hạ phong

Xi Vưu lộ vẻ mặt nghiêm mặt, chém giết cùng với Bách Giám, chiến máu Vu tộc thiêu đốt, Bách Giám nhanh chóng không địch lại

vào lúc Bách Giám hết sạch sức lực, lại có thiên hỏa chói chang, toàn bộ binh mã Nhân Tộc né tránh, một nữ tử vị dung mạo xinh đẹp, nhưng làn da xanh lam xông tới!

Đúng là lấy một địch nhiều, trảm không ít hảo huynh đệ của Xi Vưu!

Nàng chính diện kháng trụ Xi Vưu, Bách Giám du đấu ở bên cạnh, lại có mấy vị thần tướng gấp rút đến đây tiếp viện, đẩy Xi Vưu vào tình thế chắc chắn phải chết

trận chiến kia, thiên hôn địa ám, lưu lại vô tận truyền thuyết

hậu thế có người nói, là Ứng Long giết Xi Vưu, cũng có người nói là Hiên Viên Hoàng Đế tự mình động thủ ngũ xa phanh thây Xi Vưu

lại có người nói, là Xi Vưu đánh lấy đánh để, nhìn thấy tọa kỵ Thực Thiết của chính mình thú bị mỹ trúc kế của Hiên Viên Hoàng Đế mê hoặc, tức giận mà chết

còn có người nói, vốn là không có Xi Vưu, Xi Vưu chẳng qua là một vị tướng lĩnh phản loạn dưới trướng Hiên Viên Hoàng Đế, là một nhân vật Hiên Viên Hoàng Đế tạo ra dùng để trấn áp Vu tộc

Thượng Cổ đã dần phai mờ, nhưng lịch sử không hề phai nhạt

đại tướng Bách Giám của Hiên Viên Hoàng Đế, năm đó chính là vào lúc Xi Vưu đại chiến tại ranh giới Đông Thắng Thần Châu cùng với Bắc Châu, bị một thương của Xi Vưu đánh vào Bắc Hải, hỏa độc nhập tâm, nhục thân băng tán

chỉ có thể dựa vào nước biển trấn áp hỏa độc, nguyên thần mới có thể bất diệt

ngày hôm nay!

Chính là thời khắc chứng kiến lịch sử, từ trận đại chiến Xi Vưu năm đó, đào móc một bộ phận chân tướng Nhân Tộc quật khởi tại Hồng Hoang!

Cùng nhau đến gần Bách Giám, đến gần chân tướng 'Hoàng Đế chiến Xi Vưu' năm đó!

Thế là...

Yên tĩnh

hơn nửa canh giờ, mặt biển an tĩnh không tiếng động, Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế coi như bình tĩnh

mấy vị cao thủ Xiển Giáo trùng hợp dùng vân kính thuật nhìn chăm chú nơi đây, lại chỉ là nhìn thấy hai đoàn thân ảnh mơ hồ, ngược lại là nhao nhao bưng trà, xem náo nhiệt

Hoàng Long Chân Nhân buồn bực hỏi:

- Bách Giám này, lại là người phương nào?

Quảng Thành Tử bấm ngón tay suy tính ký ức của bản thân, lộ ra nụ cười thản nhiên, nói:

- Đại tướng của Hoàng Đế Nhân Tộc, đi là con đường nội ngoại kiêm tu thịnh hành tại Nhân Tộc lúc ấy, đạo cảnh dường như là Kim Tiên cảnh bát phẩm, nhưng thực lực bản thân vượt qua đạo cảnh rất nhiều, năm đó xác thực có giao thủ cùng với Xi Vưu, chẳng qua sau khi đối chiến mấy chiêu liền bị đánh vào trong biển

- À!

Hoàng Long lộ vẻ mặt suy tư

Xích Tinh Tử ở một bên trầm giọng nói:

- Bách Giám này nếu như ở chỗ này, vì sao không đáp ứng?

- Thuộc cấp của Hoàng Đế phần lớn ngạo khí

Quảng Thành Tử mỉm cười giải thích:

- Năm đó Nhân Tộc chính là thời điểm khí thế tiêu thăng, trảm Yêu tộc, bại Vu tộc, chiếm cứ Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, phổ cập tiên pháp, cao thủ Nhân Tộc lúc ấy, nhất là tướng lĩnh Nhân Hoàng như vậy, đều là chỉ nhận Nhân Hoàng, không tuân theo Thiên Đế, chớ nói gì tiền đồ cùng với vận mệnh, Bách Giám này cho dù là tan thành mây khói, cũng sẽ không phản ứng người Thiên Đình, ngày hôm nay Trường Canh sư đệ e rằng sẽ bị ngó lơ

- Nhắc tới cũng đúng

Linh Bảo Đạo Nhân bình thường không hề mở miệng, cũng là khẽ thở dài nói:

- Nhân Tộc cùng với Vu tộc lật đổ Yêu Đình, lại thắng Vu tộc, chức vị Thiên Đế vốn là nên là Nhân Hoàng hoặc là người kế nhiệm Nhân Hoàng

- Lời này đừng có nói lung tung

Xích Tinh Tử đỡ râu nhắc nhở:

- Chức vị Thiên Đế, do sư tổ quyết định, do Thiên Đạo quyết định, mà không phải do Nhân Tộc quyết định

Chương 1551: Khích tướng

Hoàng Long hỏi:

- Đại sư huynh, ngươi là lão sư của Hoàng Đế, Xiển Giáo chúng ta lúc ấy cũng toàn lực duy trì Hoàng Đế, Bách Giám này theo lý thuyết, nên cho Xiển Giáo chúng ta mặt mũi... chúng ta chẳng bằng mượn cơ hội này, lấy lòng đối với Thiên Đình cùng với Trường Canh sư đệ?

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Hoàng Long sư huynh lần này ngược lại là hiếm khi cho ra ý kiến hay

Hoàng Long lập tức có chút ngượng ngùng cười cười

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng nói:

- Việc này có thể, để sư huynh cân nhắc đôi chút

Quảng Thành Tử lại là có chút do dự

Xích Tinh Tử đỡ râu cười nói:

- Thay vì chủ động tiến đến, không bằng chờ Trường Canh tới tìm

- Ha ha!

Thái Ất Chân Nhân không khỏi híp mắt cười khẽ, chúng đạo giả quăng ánh mắt tới, Thái Ất lại là buông tay nhún vai không nói gì, chỉ là cười một tiếng mà thôi

đúng lúc này, bên trong vân kính lại truyền tới âm thanh đối thoại

- Trường Canh ngươi xác định Bách Giám kia ở dưới đáy biển chỗ này?

- Hẳn là ở chỗ này, tiểu thần dùng thần quyền Thuỷ Thần dò xét hải vực các nơi, sở hiện chính là ở chỗ này

- Ta suy tính một chút, ừm, đúng là ở đây, ở dưới đáy biển có một toà phủ đệ, nguyên thần này tự phong tại đây

Thuyên Động cười nói:

- Thượng Cổ tàn hồn, lại là mang theo trọng thương, lại là dùng nước biển tự hành trấn áp, tạm thời không nghe được kêu gọi là rất bình thường, lại gọi một lần nữa?

Lý Trường Thọ khẽ cau mày, lộ vẻ mặt ngưng trọng, cất cao giọng nói:

- Bách Giám Nhân Tộc, còn không hiện thân gặp nhau?

Lời nói của Lý Trường Thọ rơi xuống, sau lưng có tiếng sấm nổ, từng đầu lôi long gào thét, tựa như muốn đánh thức toàn bộ đáy biển

nhưng, mặt biển vẫn im ắng như cũ, cũng chỉ có một ít tôm cua cá lớn nhát gan run bần bật

lần này, Thuyên Động cũng là lộ ra thần sắc bất mãn, cất cao giọng nói:

- Bách Giám kia! Thiên Đình Thái Bạch Tinh Quân ở đây, chịu Thượng Cổ Nhân Hoàng nhờ vả, tới nơi đây cho ngươi một phen cơ duyên, nếu như không biết điều, liền cẩn thận!

- Bệ hạ, bệ hạ

Lý Trường Thọ vội vàng dẫn âm cản lại Thuyên Động ngoan thoại, dưới đáy lòng đã là có tính toán

đối với Bách Giám, Thuyên Động tất nhiên là không thèm để ý chút nào

ngày hôm nay sở dĩ tới nơi đây, cũng là bởi vì Lý Trường Thọ cùng với Thuyên Động nói chuyện phiếm trò chuyện này, nói đến nhờ vả của Hiên Viên Hoàng Đế trước đây, Thuyên Động tạm thời hưng khởi, lôi kéo Lý Trường Thọ đi đến nơi đây

chỉ là không nghĩ tới, còn ăn bế môn canh

Lý Trường Thọ vừa rồi kỳ thật cũng đang nghĩ, có phải hay không chưa đến thời gian Bách Giám xuất thế, cho nên Thiên Đạo có ý làm khó

nhưng tác dụng của Bách Giám tại Phong Thần, chính là thủ tướng Phong Thần Đài, độc lập ở bên ngoài Phong Thần đại kiếp, sớm đi ra một chút, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với thế cục

lúc này, chính mình la lên hai lần, Bách Giám còn không hiện thân...

Coi như hóa thân Ngọc Đế bệ hạ không giận, chính mình cũng nhất định phải biểu đạt một ít cảm xúc phẫn nộ, từ đó giữ gìn uy nghiêm Thiên Đình

cho dù người này là tướng lĩnh Thượng Cổ Nhân Tộc, nếu như tự giữ công lao, ảnh hưởng tới Thiên Đình tạo dựng trật tự; như vậy cũng nhất định phải chèn ép một khí diễm này, nhiều lắm là cho thêm một chút chỗ tốt tại địa phương khác

nghĩ tới đây, Lý Trường Thọ thu liễm lại ý cười, tiến lên trước ba bước ở trên mây, lạnh nhạt nói:

- Bách Giám kia nếu như không ở chỗ này, chúng ta trở về là được, đáng tiếc, Hiên Viên Hoàng Đế tiền bối tự mình mở miệng muốn nhờ, để bản thần cứu Bách Giám thoát ly khổ hải, bản thần do dự một hồi lâu mới đáp ứng cho Bách Giám cơ hội như vậy, không nghĩ tới, chỉ là một kẻ hèn nhát tránh ở dưới đáy biển mà thôi

một chút phép khích tướng

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, nước biển nổi lên tầng tầng gợn sóng, tách ra hai bên trái phải, có một đạo thân ảnh nhảy lên từ đáy biển, tới giữa không trung, trợn mắt nhìn đối với Lý Trường Thọ

xem tướng này, thân hình khôi ngô, khuôn mặt đoan chính, chiến giáp trên người tràn đầy tổn hại, trong tay xách theo một thanh đại kiếm cũng tràn đầy vết rách

y trừng mắt Lý Trường Thọ, tuy chỉ là nguyên thần, lại thêm các vị trí cơ thể còn có một tia hắc khí quấn quanh, nhưng uy thế rất nặng xác thực có phong thái đại tướng Thượng Cổ Nhân Tộc

Bách Giám mắng:

- Ngươi là tiên thần nào? Dám xuất khẩu cuồng ngôn ở đây! Bệ hạ nhà ta làm sao sẽ mở miệng khẩu cầu ngươi!

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, cố ý lộ ra thần sắc kiêu căng, lạnh nhạt nói:

- Đến tột cùng là ta xuất khẩu cuồng ngôn, hay là các hạ ở lâu dưới đáy biển, không biết thời thế?

Cánh tay Bách Giám nổi gân xanh, khí tức tự thân rung động không ngừng, đang ở bên rìa bộc phát

y lạnh giọng hỏi:

- Ngươi là người phương nào?

Chương 1552: lão Long

- Ta?

Lý Trường Thọ cười cười, chắp hai tay sau lưng, chỉ dùng ánh mắt dư quang nhìn chăm chú Bách Giám, tiếp tục trêu chọc lão tướng Thượng Cổ này:

- Chính thần nhị giai Thiên Đình, Thái Bạch Tinh Quân Ngọc Đế bệ hạ thân phong, chủ biến đổi, chưởng sát phạt

Thuyên Động ở bên cạnh cười nói:

- Tinh Quân ngươi giới thiệu như vậy, không khỏi quá mức đơn giản, chỉ sợ vị tùy tùng Thượng Cổ Nhân Hoàng này, đã là coi ngươi là một vị tiên thần Thiên Đình bình thường, ngươi chờ một lát

nói xong, Thuyên Động ở bên trong ánh mắt hiếu kỳ, lo lắng, hơi hoài nghi của Lý Trường Thọ, khẽ vẫy tay đối cách đó không xa, một đầu thương long lập tức bay ra mặt biển, hóa thành một lão giả đầu rồng

—— Lý Trường Thọ cùng với Thuyên Động ở chỗ này lâu như vậy, Long tộc không có khả năng không có ứng đối

lão giả đầu rồng này vội vàng vái chào hành lễ, trong miệng hô:

- Tiểu long bái kiến Tinh Quân đại nhân, bái kiến... Thuyên Nguyên Soái!

Thuyên Động hài lòng gật đầu, cười nói:

- Ngươi tới nói cho vị Bách Giám này một chút, trước mặt y đến cùng là ai

- Chuyện này...

Lý Trường Thọ vừa rồi rcòn muốn lấy khí thế đè người, tiên binh hậu lễ, lập tức có một loại, một loại, cảm giác xấu hổ vi diệu

Thuyên Động hơi chớp mắt đối với Lý Trường Thọ, lão Long kia đã là hắng giọng, hét lớn một tiếng đối với Bách Giám giờ phút này có chút phát mộng:

- Bách Giám ngươi đối với Long tộc cũng coi như quen thuộc, năm đó Hiên Viên Hoàng Đế có không ít liên hệ với Long tộc, trong hậu viện cũng có mấy vị long nữ, hơn mười vị nữ tử hải tộc

lão long này là trưởng lão Long tộc, khí thế uy nghiêm, đạo cảnh cao thâm, lại cung kính như thế đối với người này?

Tinh Quân đại nhân?

Tinh Quân nào? Y nghe cũng đều chưa từng nghe qua

Bách Giám hừ lạnh một tiếng, vừa định mở miệng...

- Bách Giám, ngươi thật là lớn gan!

Lão Long quen cửa quen nẻo lại hét lớn một tiếng, giống như trước kia đã làm nhiều chuyện như vậy, bên trong miệng rồng tung ra từ liên tiếp:

- Vị Tinh Quân trước mặt ngươi này, vốn là đồng tộc với ngươi! Hắn là thần tử Ngọc Đế bệ hạ tín nhiệm nhất, là tổng chấp chưởng trật tự Tam Giới bây giờ! Nói địa vị, ngươi chỉ là tướng lĩnh Nhân Tộc, còn lạc bại tại đây. Mà Tinh Quân đại nhân tu hành đến nay chẳng qua ngàn năm, Thái Thanh Thánh Nhân thu làm Nhị đệ tử, Thông Thiên Thánh Nhân gả Vân tiên tử, hắn đi vào bên trong Hỏa Vân Động, Nhân Hoàng đương đại coi hắn như thần!

- Nói công lao, tàn dư Yêu tộc hắn tự tay gạt bỏ, nghiệp chướng đại yêu chết ở trong tay hắn vô số kể! Sự tình tiên nhân Nam Châu ức hiếp phàm nhân đã diễn ra từ lâu, cũng là có thể kết thúc ở trong tay hắn!

- Yêu Sư Côn Bằng bị hắn tính toán, đã không có cách nào gây sóng gió; tiểu thái tử Yêu tộc hắn tự tay chém giết, chặt đứt khí vận trung hưng của Yêu tộc!

- Nam Châu loạn chiến lâu vậy, phàm nhân khổ không thể tả, cũng là Tinh Quân đại nhân một tay thiết kế, nâng đỡ Nhân Hoàng đương thời thượng vị. Tướng lĩnh nhà ngươi, còn không bằng một phần vạn hắn! Hắn tới nơi đây cho ngươi cơ duyên, tất nhiên là Hiên Viên Nhân Hoàng nhờ vả!

Lý Trường Thọ: "..."

Được rồi, da mặt phải dày một chút, dù sao lão long này cũng là một phen mỹ ý

lại nhìn Bách Giám, vào giờ phút này khuôn mặt vừa sợ vừa nghi, nhìn chằm chằm khuôn mặt Lý Trường Thọ không rời mắt, tạm thời không biết nên tiến thối như thế nào

ai ngờ lão Long kia, cũng không biết là nhiều chuyện, hay là muốn nhân cơ hội ở trước mặt Lý Trường Thọ, vãn hồi một một chút độ hảo cảm của Long tộc, trong miệng vẫn thao thao bất tuyệt:

- Bách Giám ngươi có biết! Vị Trường Canh Tinh Quân này, mưu tính vô song, trí kế vô song, phụ tá Ngọc Đế bệ hạ, phân chia giới hạn lục đạo. Ở bên trong Tử Tiêu Cung từng bị Đạo Tổ đánh, chính là bênh vực lẽ phải vì Nhân Tộc!

- Bên trong Hồng Hoang, ai không biết, ai không hiểu, Thiên Đình Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh, che chở đối với Nhân Tộc đến tận xương tủy, vu yêu linh quỷ tinh quái hiện nay ai còn dám giết hại phàm nhân? Bây giờ đại kiếp rơi xuống, đại giáo Thánh Nhân nhập kiếp, Tinh Quân đại nhân chính là người chủ kiếp

- Hắn tự mình đến nơi đây độ hóa ngươi, cho ngươi một trận cơ duyên, ngươi lại vẫn kiêu căng như thế... làm sao, hẳn là ngươi còn muốn tự giữ thân phận tiền bối Nhân Tộc, la lối om sòm đối với hắn? Thật sự không biết điều!

Lý Trường Thọ đầu nhíu mày một cái, cảm giác lão long này tuyệt đối là nhân tài có thể đào tạo

Bách Giám nguyên bản đã là có chút bị danh tiếng cùng với sự tích của hắn hù dọa, nhưng lão Long vừa nói ra hai câu cuối cùng này, lại là lại chọc giận Bách Giám

đây hẳn là lão Long cố ý nói, để cho Lý Trường Thọ có cơ hội thể hiện bộ mặt tốt của mình nhà có người già như có báu vật, Long tộc quả nhiên là có được báu vật, nhưng thế hệ trẻ tuổi lại tự cam đọa lạc...

Chương 1553: Phong Thần Đài

Lúc này, sắc mặt của Bách Giám lúc trắng lúc xanh, khói đen quanh người tựa hồ cũng nhiều hơn

Y nhìn Lý Trường Thọ, trong mắt đã là không có lửa giận, nhưng vẫn có mấy phần tức giận cùng với không cam lòng, đang định quyết tâm liều mạng, nói ra vài câu cay nghiệt

Lý Trường Thọ lại là khẽ thở dài, khuôn mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ

hắn nói:

- Vị trưởng lão này nói có chút quá mức phóng đại, ta chỉ là làm một ít sự tình mà con cháu Nhân Tộc nên làm, hơn nữa, đối mặt với tiền bối Nhân Tộc, lẽ ra ta nên đưa bái thiếp trước, sau đó mới chào hỏi

dừng lại một chút, Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt xấu hổ, chắp tay nói đối với Bách Giám:

- Cũng là được Thái Thanh lão sư thiên vị, Ngọc Đế bệ hạ thưởng thức, ta hôm nay mới có nhiều hư danh như vậy, nhưng suy cho cùng, tất cả chỉ là hư danh, trước đây cũng là bị tiên thần quanh người tâng bốc, có chút cảm giác trôi nổi không chừng, thiếu đi kính sợ đối với tiền bối, ở đây, trước tiên bồi tội với Bách Giám tiền bối

Ở một bên, Thuyên Động nhìn bầu trời với một nụ cười

đến rồi đến rồi, bánh ngàn tầng của Trường Canh ái khanh đến rồi

khuôn mặt của Bách Giám hơi hoãn, lạnh nhạt nói:

- Ngươi sớm có thái độ như vậy, ta cũng sẽ không từ chối gặp gỡ, chẳng qua, ngươi bây giờ là chính thần nhị giai Thiên Đình, lại là đệ tử thân truyền của Thánh Nhân lão gia Nhân Giáo, đối mặt với tướng lĩnh Nhân Tộc chỉ còn tàn hồn như ta, có chút khinh thường cũng là hợp tình lý, mà thôi mà thôi, chung quy là sóng sau đè sóng trước, tàn hồn ta đây cũng nên mất đi, ở đây bồi tội với Tinh Quân đại nhân, là ta có mắt không tròng, vừa rồi mạo phạm Tinh Quân

nói xong, Bách Giám ngửa đầu than nhẹ, đúng là muốn từ bỏ việc áp chế hỏa độc trên nguyên thần

- Bách Giám Nguyên Soái đừng vội, còn xin nghe một lời của ta!

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Bây giờ đại kiếp sắp nổi, Tam Giáo hỗn chiến đã là sự tình không có cách nào tránh khỏi, nhưng đại kiếp lại rơi tại thế tục Nam Châu! Nguyên Soái có biết, bây giờ Nhân Tộc trải rộng mỗi một góc Nam Châu, nếu có đại năng đấu pháp, thất thủ một cái, phàm nhân Nam Châu tử thương đâu chỉ mấy chục, mấy trăm vạn!

- Ồ?

Bách Giám lộ vẻ mặt lo lắng, thấp giọng hỏi:

- Có chuyện như vậy?

- Đây chính là nguyên nhân chủ yếu ta tới mời Nguyên Soái rời núi

Lý Trường Thọ nói:

- Ta cần Nguyên Soái giúp ta một chút sức lực, dùng hết toàn lực giữ gìn chúng phàm nhân không bị Tam Giáo đấu pháp giết chết

Bách Giám cười khổ nói:

- Ta chẳng qua là một đạo tàn hồn, lại có thể làm chuyện gì?

Lý Trường Thọ lộ sắc mặt trịnh trọng, sửa thành dẫn âm, nói:

- Bách Giám Nguyên Soái hôm nay, ta tới tìm, kỳ thật có hai tầng thâm ý, thứ nhất tự nhiên là bởi vì Hiên Viên tiền bối mở miệng nhờ vả, ta đối với tiên hiền của Nhân Tộc chúng ta tất nhiên là vô cùng kính trọng. Hiên Viên tiền bối đã mở miệng, ta liền sẽ giúp đỡ Nguyên Soái, vô luận vượt qua khó khăn như thế nào, ta cũng phải xuất thủ tương trợ!

- Thứ hai, cũng là bởi vì Bách Giám Nguyên Soái chỉ còn tàn hồn, ta muốn lập Phong Thần Đài, mượn Phong Thần Đài dẫn động lực lượng Thiên Đạo, hộ vệ các nơi Nam Châu, chế định quy tắc đại kiếp lần này, phân chia khu vực đấu pháp đại kiếp

- Để tiên thần đấu pháp có chút ước thúc, có hạn chế, lại chế định một hai quy tắc chi tiết, để họ không được lạm sát kẻ vô tội, Phong Thần Đài này, thiếu một vị thần tướng thủ hộ, thần tướng này liền nhất định phải là nguyên thần hồn phách mới có thể đảm nhiệm

- Nếu để cho cao thủ Nhân Tộc đương thời đảm đương, vậy thì không khác gì làm hại tính mệnh bọn họ, nhưng Bách Giám Nguyên Soái lại có thể mượn việc này thoát khỏi khốn cảnh hỏa độc, trở thành thần tướng thủ hộ Phong Thần Đài

- Hơn nữa, vào sau Phong Thần đại kiếp, Nguyên Soái cũng có thể vào Thiên Đình làm quan... Nhân Tộc nếu có thể có thêm một chút quyền nói chuyện ở bên trong Thiên Đình, sự cống hiến của Nguyên Soái đối với Nhân Tộc, chắc chắn lưu danh bách thế, được thế nhân truyền tụng

Bách Giám chau mày, tựa như lâm vào trầm tư

đột nhiên, y tiến về phía trước bước ra mấy bước, quỳ một chân xuống ở phía trên mặt biển, cất cao giọng nói:

- Mạt tướng Bách Giám, nguyện ra roi vì Tinh Quân đại nhân! Tàn hồn này phàm là còn có chút sức lực, mặc cho đại nhân an bài!

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, liếc nhau với Thuyên Động, nhanh chóng tiến về phía trước đỡ Bách Giám lên...

Thế là, nửa ngày sau

ở phía dưới Trung Thiên Môn, ở bên trên tiên đảo 'Lời đồn vỡ nát bia' nguyên bản đứng thẳng kia, một vị thần tướng ánh vàng vừa mới sinh ra, cởi trần vác một khối đá lớn, bắt đầu đắp lên đài cao tứ phương

y vô cùng nhiệt tình, trong mắt tràn đầy kiên định, dưới đáy lòng tràn đầy vinh quang

Chương 1554: thương nghị

Tinh Quân đại nhân nói đúng

Phong Thần Đài này, do y tự tay bố trí, bằng không từ đầu đến cuối không thể an tâm, mỗi một khối đá đắp lên, đều phải do tự tay y hoàn thành

cái gì lưu danh bách thế, được thế nhân truyền tụng, những thứ này đều không quan trọng!

Bách Giám y là người ham danh vọng sao? Sẽ quan tâm đến những thứ này sao?

Y chỉ muốn sử dụng sức lực còn lại của mình để tiếp tục làm một số việc thiết thực cho Nhân Tộc, hoàn toàn không có nghĩ qua loại tình hình xốc nổi toàn thành hô to 'Bách Giám Nguyên Soái', 'Bách Giám Nguyên Soái là chân hào kiệt' gì đó!

Nói trở lại, Tinh Quân đại nhân quả nhiên là kỳ nhân, khiến cho người ta kính nể, kính nể vô cùng...

- Hắc hắc

…

- Cái này...

- Cái này...

Tại Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn, trong lầu các thác nước của Quảng Thành Tử

các vị tiên Xiển Giáo nhìn hình ảnh hiện ra trên vân kính, đại tướng kim giáp Bách Giám ở trên tiên đảo xây đài, tạm thời có chút không bình tĩnh nổi

bởi vì không nghe được Lý Trường Thọ dẫn âm đối với Bách Giám, bọn họ cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, Bách Giám này...

Nói một hồi liền quỳ, sau đó đi xây đài!

Chờ Lý Trường Thọ mời ra Đả Thần Tiên, Thiên Đạo hạ xuống một lượng lớn công đức, rửa sạch hỏa độc cho Bách Giám, nguyên thần hóa thành linh thể củng cố, đảm nhiệm chức thủ tướng Phong Thần Đài, Bách Giám đã là vô cùng cảm kích

chỉ kém quỳ xuống gọi một câu chủ công!

Ngoại trừ Bách Giám quỳ quá nhanh, còn có sự tình càng khiến cho người ta nhìn không thấu

Xích Tinh Tử buồn bực nói:

- Thiên Đình không thiếu bảo tài, Thiên Binh Thiên Tướng vô số kể, vì sao không điều động một nhánh binh mã xây dựng Phong Thần Đài? Mà là để một mình Bách Giám tự tay xây dựng?

Quảng Thành Tử nói:

- Nơi đây tất có suy tính

Thái Ất Chân Nhân híp mắt cười, nhẹ nhàng nói một câu:

- Vì sao bần đạo cảm thấy, Trường Canh chính là đang trả thù Bách Giám này ban đầu không nể mặt hắn?

- Ài!

Hoàng Long Chân Nhân nghiêm mặt nói:

- Sư đệ đừng có âm dương quái khí như vậy, Trường Canh không phải tính tình như vậy! Quyền thần Thiên Đình, hẳn là lòng dạ rộng lớn, lời nói đại khí!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân bên cạnh lộ ra mấy phần ý cười ôn hòa, cũng không nói gì

Quảng Thành Tử vuốt vuốt mi tâm, nói:

- Tạm thời không nói việc này. Thiên Đình muốn xây Phong Thần Đài, đại kiếp lửa sém lông mày, Tiệt Giáo động thủ đối với Tây

Phương Giáo đã là bắt buộc phải làm, chúng ta cần phải sớm làm ra quyết đoán, không còn thời gian để chờ đợi, cho gọi các vị sư đệ sư muội đến, ngày hôm nay liền thương nghị cho xong

Xích Tinh Tử hỏi:

- Sư huynh, là gọi đệ tử thân truyền lão sư, hay là gọi tất cả đệ tử tới?

- Người thương nghị việc này không cần quá nhiều, nếu không sẽ dễ sinh loạn

Quảng Thành Tử nói một lời như thế, Xích Tinh Tử lập tức sáng tỏ, đứng dậy liền đi ra bên ngoài lầu các, căn dặn mấy vị đồng tử ra ngoài đưa tin

Xiển Giáo bên này đã là lên kế hoạch rồi mới hành động, tốc độ bọn họ phán định Tiệt Giáo sắp ra tay với Tây Phương Giáo, so với tốc độ Tiệt Giáo quyết định ra tay với Tây Phương Giáo, còn muốn nhanh hơn rất nhiều

ở bên trong hoa trì Bích Du Cung

Đa Bảo Đạo Nhân đang ngâm tắm thoải mái, nhỏ giọng bẩm báo sự tình Khương Thượng, hỏi ý sư tôn Thông Thiên Giáo Chủ, phải chăng muốn xuất thủ đối phó Tây Phương Giáo

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói:

- Ngày hôm nay ngươi tới học Trường Canh, nói một hai ba, bốn năm sáu chỗ tốt chỗ xấu, để vi sư cũng nhìn một chút năng lực tính kế của ngươi

Đa Bảo Đạo Nhân liên tục khoát tay, cười hắc hắc:

- Sư tôn biết đó, đệ tử cũng chỉ biết tìm kiếm bảo, làm sao hiểu mưu kế gì

- Tùy tiện nói một chút

Thông Thiên Giáo Chủ nhắm hai mắt lại:

- Hai sư đồ chúng ta cũng không phải là người ngoài, một chút láu cá này của ngươi, vi sư còn không biết sao?

Đa Bảo vỗ vỗ cái bụng hơi nhô lên, cẩn thận ngẫm nghĩ, chậm rãi nói:

- Vậy đệ tử liền nói thêm vài lời trên việc này

- Nói đi

- Lúc đó đệ tử muốn ra tay đối với đệ tử Tây Phương Giáo, kỳ thật chính là vì có thể thuận lý thành chương khai chiến cùng với Tây Phương Giáo, lúc ấy Quảng Thành Tử trực tiếp ngăn cản đệ tử, đây là điều đệ tử quả thực không nghĩ tới, vốn cho rằng Quảng Thành Tử tối thiểu nhất sẽ niệm Đạo Môn một nhà, nhưng Quảng Thành Tử không thèm để ý chút nào, trực tiếp ngăn đệ tử lại. Rõ ràng, là đang tỏ thái độ đối với Tây Phương Giáo

Thông Thiên Giáo Chủ nhắm hai mắt, hỏi:

- Ý của ngươi là, Quảng Thành Tử cùng với Tây Phương Giáo cũng có liên lạc?

- Sư tôn, ngài còn chưa hiểu được sao?

Đa Bảo Đạo Nhân thấp giọng nói:

- Có liên lạc với Tây Phương Giáo, cũng không chỉ là Nhiên Đăng, Cụ Lưu Tôn, hay là Văn Thù, đây đều là những người chúng ta đã biết, mà muốn liên thủ với Tây Phương Giáo, chỉ e là Xiển Giáo đã sớm định ra sách lược, là ý tứ của Nhị sư bá

Chương 1555: chỉ có thể tồn tại một

- Nhiên Đăng chẳng qua là một nước cờ trong tay Xiển Giáo, công việc bẩn thỉu mệt nhọc đều là do lão làm, sư tôn ngày thường mặc kệ những việc vặt này, trong vài vạn năm gần đây Xiển Giáo cùng với chúng ta xung đột, bêu danh sau cùng hơn phân nửa đều bị Nhiên Đăng Đạo Nhân gánh chịu, đây chính là địa phương đáng sợ nhất của Nhị sư bá

- Đại sư bá không ra tay, Nhị sư bá tính kế cơ bản độc bộ Hồng Hoang, đệ tử cũng là nghiến răng nghiến lợi thật lâu đối với Nhiên Đăng, mới đột nhiên nghĩ rõ ràng mấu chốt nơi đây

- Chúng ta đều biết Nhiên Đăng là quân cờ phương tây an bài, Nhị sư bá làm sao có thể không biết? Đây tuyệt không phải là đang giả ngu, nếu như nói, Nhiên Đăng cùng với Tây Phương Giáo cũng bị Nhị sư bá an bài, như vậy không có chút ngạc nhiên nào

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói:

- Đừng có nghĩ Nhị sư bá của ngươi như vậy, y chỉ là hơi cứng nhắc một chút, làm người cũng không tính cay nghiệt, ngươi nha, chính là năm đó bị y mắng mấy trận, trong lòng vẫn nhớ như in, từ lúc khai thiên tích địa đến nay, vi sư bị y mắng ít ư?

- Vâng, vâng

Đa Bảo lộ vẻ mặt khổ qua:

- Đệ tử suy nghĩ nhiều... đều là bị Trường Canh dạy hư

- Ha ha ha ha!

Thông Thiên Giáo Chủ cao giọng cười, lại phất phất tay, nói:

- Nói tiếp, vì sao lúc này muốn nhằm vào phương tây?

- Sư tôn

Đa Bảo Đạo Nhân nghiêm mặt nói:

- Lúc này đã là cơ hội sau cùng của chúng ta

- Ồ? Thuyết pháp này có chút ý tứ, tiếp tục nói

Đa Bảo cân nhắc một ít, quỳ ngồi xuống ở trong nước, cúi đầu nói:

- Lời nói của đệ tử có thể sẽ có mạo phạm, nhưng đây là đệ tử suy tư vạn năm mới thôi diễn ra, lần đại kiếp nạn này, Trường Canh cũng đã âm thầm cho chúng ta rất nhiều ám chỉ, vì sao Trường Canh muốn ở bên trong Luân Hồi Tháp, ký kết ước hẹn Đạo Môn không chiến?

- Vì sao Trường Canh dốc hết sức chèn ép Tây Phương Giáo? Trong này e là đều có thuyết pháp, đệ tử năm đó bị Thiên Đạo khống chế, từng mất đi một bộ phận ký ức, có người rất quan trọng ở trong linh đài đệ tử biến mất không thấy, mặc cho đệ tử suy tính như thế nào, cũng đều chỉ có thể nhớ được một câu: Xiển Tiệt tất có một trận chiến, phương tây là người thắng lớn nhất

- Những lời này, hẳn là đã thúc giục Trường Canh suốt thời gian qua

Thông Thiên Giáo Chủ nghiêm mặt, chậm rãi gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Người kia nói qua với ngươi lời này? Vi sư năm đó từng được Đại sư huynh nhắc nhở, giữ một khoảng cách cùng với người kia, y sau khi bị Thiên Đạo xoá bỏ, ký ức của ngươi cũng là vi sư tận mắt nhìn, bị lão sư biến mất, khi đó ngươi thường xuyên đi đánh bài với y, trò tiêu khiển tắm suối nước nóng này, vẫn là ngươi mang đến từ chỗ y

Đa Bảo Đạo Nhân hỏi:

- Sư tôn, người kia đến cùng là ai?

Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ toát ra mấy phần hồi ức cùng với cảm khái

- Y sao, chẳng qua là cô hồn không có chỗ ở cố định, bối phận cực cao, là bạn thân với Bàn Cổ Thần, tam hữu chúng ta là nguyên thần Bàn Cổ Thần biến thành, tự hạ một đời, cho nên còn phải xưng y một tiếng thúc bá, năm đó lão sư tìm được biện pháp hợp đạo, vốn là còn có chút do dự

- Chính là bởi vì tên gia hỏa này đột nhiên nổi điên muốn hủy diệt Hồng Hoang, mới khiến cho lão sư quyết định tương hợp với Thiên Đạo, hợp lực mới hoàn toàn xoá bỏ y...

- Được rồi, không nói cấm kỵ như vậy, nói nhiều sợ lão sư không vui, nói tiếp đi, vừa rồi nói đến chỗ nào rồi? Xiển Tiệt tất có một trận chiến, phương tây là người thắng lớn nhất, vì sao ngươi cảm thấy lúc này đã là cơ hội sau cùng của chúng ta?

- Lúc này, đại kiếp chưa rơi, kiếp vận đã hoàn toàn vận chuyển, sát thương lực lượng sinh linh, cũng có thể coi là bổ sung thiếu hụt kiếp vận, đây là thứ nhất

Đa Bảo Đạo Nhân chậm rãi nói:

- Xiển Giáo lúc này còn chưa có cách nào trực tiếp khai chiến đối với chúng ta, bọn họ không có một cái lý do thích hợp, nhưng sư tôn ngài trước đó từng nói, Thiên Đạo sở hiện, Phong Thần sát kiếp ứng tại vương triều thay đổi Nam Thiệm Bộ Châu, một tân vương triều thành lập, hẳn là ở phía trên phế tích vương triều cũ

- Đệ tử cảm thấy, đây đã là chỉ rõ, chúng ta cùng với Xiển Giáo đều phải đi chọn một phương cũ mới để duy trì, ở giữa chúng ta cùng với Xiển Giáo, liền sẽ như hai vương triều này, chỉ có thể tồn tại một

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói:

- Bảo, ngươi có thể nhìn đến một bước này quả thật không tệ

- Chỉ là đệ tử âm thầm điều tra, quốc lực của Thương quốc bây giờ vẫn như cũ xem như cường thịnh, tám trăm chư hầu liền có tám trăm phương quốc, không một nước nào có thể đối kháng với Thương quốc

Đa Bảo Đạo Nhân trầm ngâm vài tiếng:

- Việc này đệ tử cảm thấy không thể sốt ruột, mới thay cũ là quy tắc Thiên Đạo, đứng ở bên tân quốc tất nhiên là có không ít chỗ tốt

Chương 1556: Chuyện thống khổ nhất

- Nhưng đó là chuyện sau này, tối thiểu nhất phải chờ một nước quật khởi, chúng ta cùng với Xiển Giáo lại tiến hành đánh cờ việc này

- Hiện tại là thời cơ thích hợp nhất động Tây Phương Giáo, thậm chí, cơ hội này chỉ chớp mắt là qua, đây là thứ hai, thứ ba cũng là mấu chốt nhất, chính là thái độ của Trường Canh, hoặc là nói thái độ của Đại sư bá

- Hiện tại đại kiếp chưa có chính thức phát động, chúng ta nhằm vào Tây Phương Giáo tuy có tư tâm, nhưng chỉ cần tìm lý do thích hợp, tiến hành đấu pháp đánh nhau, Xiển Giáo kiên quyết không có cách nào ngăn cản

- Nếu Nhị sư bá động, thì Đại sư bá động, sư tôn ngài chỉ cần có thể kiềm chế lại hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo, nhóm đệ tử đánh chết cao thủ Tây Phương Giáo, sau đó đánh cờ Phong Thần, chính là chuyện giữa chúng ta cùng với Xiển Giáo

Đa Bảo Đạo Nhân trầm ngâm vài tiếng, thấy sư phụ nhà mình còn có chút do dự, lại nói:

- Sư tôn, Trường Canh luôn không có khả năng nói rõ những chuyện này cho chúng ta, đệ tử là có thể cảm giác được, Trường Canh chính là ý tứ này... Trường Canh mặc dù không thể thiên vị chúng ta hoặc là thiên vị Xiển Giáo ở bên trong đại kiếp, nhưng hắn tuyệt đối sẽ ủng hộ hủy diệt tai họa như Tây Phương Giáo trước!

- Nhưng phương tây chú định sẽ đại hưng

Thông Thiên Giáo Chủ thở dài:

- Hơn nữa Tây Phương Giáo cùng với chúng ta cũng không có xung đột trực tiếp, làm như vậy không khỏi có mất đạo nghĩa

- Sư tôn!

Đa Bảo Đạo Nhân vội la lên:

- Hiện tại đã là lúc nào rồi, còn giảng đạo nghĩa với bọn hắn chứ?

- Nếu như không có hai chữ đạo nghĩa, Tiệt Giáo tồn tại hay không tồn tại thì có gì khác nhau?

Thông Thiên Giáo Chủ ra hiệu Đa Bảo không cần nhiều lời:

- Vi sư suy nghĩ lại một chút, ngươi lui ra trước, trong nửa ngày tự sẽ làm ra quyết đoán

- Ai, vâng

Đa Bảo Đạo Nhân đáp ứng một tiếng, quay người muốn rời khỏi hoa trì, lại không nhịn được xoay người lại nói thầm:

- Sư tôn, môn nhân đệ tử Tây Phương Giáo cùng với Xiển Giáo cộng lại, cũng không phải đối thủ của đệ tử Tiệt Giáo chúng ta, nhưng ba vị Thánh Nhân cộng lại, lại có những môn nhân đệ tử đó, thực lực còn ở phía trên Tiệt Giáo chúng ta, Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo đã là chú định liên thủ, nếu như không thể sớm cắt cái cánh chim này, chúng ta về sau e là sẽ thật sự gặp hiểm...

- Đi đi thôi

Thông Thiên Giáo Chủ khoát khoát tay, Đa Bảo cúi đầu đáp ứng một tiếng, tròng lên đạo bào, ở bên trong âm thanh than nhẹ dần dần đi xa

sau khi Đa Bảo đi, Thông Thiên Giáo Chủ duỗi ngón tay mở ra càn khôn, lấy ra một cái chuông nhỏ, đặt ở bên cạnh ao, nhưng lại không nói một lời, chỉ là nhắm mắt ngưng thần, không ngừng suy tư

đại đồ đệ nói rất hợp lý

nhưng những việc này, y làm Thánh Nhân, tự nhiên đã sớm nhìn ở trong mắt

không vào Thánh Nhân cảnh, không biết Thiên Đạo đáng sợ

Tiệt Giáo không có trọng bảo trấn áp khí vận tự thân, giống như một tòa thành lớn không có tường thành, mặc cho thành lớn lại phồn hoa, tự thân vẫn như cũ vô cùng yếu ớt

Đa Bảo muốn tại thời cơ này, mượn Nhân Giáo áp Xiển Giáo, bức bách Xiển Giáo tỏ thái độ, hoặc là làm cho Xiển Giáo không có cách nào hành động thiếu suy nghĩ, sau đó đánh rụng nguyên khí Tây Phương Giáo, vì đại kiếp kế tiếp mà tính toán

nhưng kể từ đó, Thánh Nhân Tây Phương Giáo lại có thể trực tiếp hạ tràng tại sau này, nếu chính mình bị Tiếp Dẫn ngăn chặn, Chuẩn Đề giơ lên đồ đao đối với đệ tử trong giáo, Nhị sư huynh khuyên nhủ Đại sư huynh...

Sự tình một phát mà không thể vãn hồi

Tru Tiên kiếm trận không phải bốn thánh không thể phá, đó cũng là muốn chính mình trước khi xuất thủ, đặt đối phương vào bên trong kiếm trận, hoặc là Thánh Nhân khác chủ động đi vào

ngoại trừ Chuẩn Đề

cuối cùng...

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn về phía Hỗn Độn Chung, lộ ra ý cười ôn hòa

đinh linh ~

Hỗn Độn Chung hóa thành chuông nhỏ rung động mấy lần, tựa như run bần bật, có chút sợ hãi khó có thể bình an

...

Chuyện thống khổ nhất trên thế giới là cái gì?

vào mấy ngày trước đó, Lý Trường Thọ có thể nói hắn là thanh niên năm tốt địa cầu đột nhiên đi tới Hồng Hoang một cái thế giới tàn khốc

nhưng bây giờ, chuyện thống khổ nhất đã thay đàn đổi dây, xong rồi...

Rõ ràng bản thể của chính mình ở trong khuê phòng Vân Tiêu!

Rõ ràng Linh Nga đang ở gian phòng sát vách trò chuyện cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú cùng với Vân Tiêu!

Tâm thần của hắn lại nhất định phải chuyển đi địa phương khác, cùng với thượng cấp của chính mình【du ngoạn khắp sông núi, nói chuyện triết học, phiêu bạt khắp thiên hạ 】

Mà thôi, coi như đây là 'Lên lớp' cho Ngọc Đế bệ hạ trước

chính mình sau đó phải toàn tâm vùi đầu vào an bài bố trí đại kiếp, cơ hội giao lưu cùng với Ngọc Đế như vậy cũng là không nhiều lắm

Chương 1557: dị dạng

thuận tiện còn có một chuyện đại sự, chính là Lý Trường Thọ trước đó nói với Bách Giám như vậy, bọn họ phải làm ra【quy tắc đại kiếp】, để ước thúc cao thủ nhập kiếp, phòng ngừa Nam Châu xảy ra cục diện sinh linh đồ thán

hai người quân thần nghiên cứu mấy ngày, Lý Trường Thọ tổng cộng cũng chỉ viết mấy trăm quy tắc, sau đó sẽ do Ngọc Đế bệ hạ tiến về phía trước Tử Tiêu Cung, trình những quy tắc này cho Đạo Tổ lão gia

Thiên Đạo có thể coi thường tính mạng phàm nhân, nhưng Thiên Đình không thể

nhân nghĩa, quy phạm, nghiêm cẩn, ổn định, sẽ là bốn đại yêu cầu cơ bản Thiên Đình hành sự sau này

quyết định đại sự này, hoá thân Ngọc Đế cuối cùng có cách ý

chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ có chút phấn chấn

nhưng Thuyên Động rất nhanh liền giội xuống một chậu nước lạnh, làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy 'Tuyệt vọng'

- Trường Canh ngươi nói xem, Xiển Tiệt chi tranh cuối cùng ai sẽ thắng?

Lại mở đề tài mới!

Lý Trường Thọ suy tư một hồi, cười nói:

- Bệ hạ cũng là làm khó ta, ta là thật sự không biết thắng thua như thế nào, coi như đã từng thấy được một ít tình hình, nhưng rất nhiều đều đã bị ta tự tay thay đổi

- Ngươi cùng với Thiên Đạo phân cao thấp, ta kỳ thật đều nhìn ở trong mắt

Thuyên Động cười ha ha, tiếp tục dạo bước ở trên vách núi quái thạch đá lởm chởm bên bờ biển cùng với Lý Trường Thọ

vị Ngọc Đế này ngắm nhìn mặt biển, chậm rãi nói:

- Ở bên trong danh sách Thiên Đạo, bây giờ ta ở vị trí đầu não, còn ở trước Lục Thánh, lão sư cũng cho ta không ít đặc quyền, làm cho ta có thể tùy thời phóng qua đại kiếp, nhìn chăm chú Thiên Đạo biến hóa, nhưng liền xem như vậy, có đôi khi ta cũng nhìn không thấu Trường Canh ngươi đến cùng muốn làm cái gì, Trường Canh, tâm nguyện của ngươi, quả thực là Đạo Môn trường thịnh không suy? Nếu là như vậy, ta sẽ giúp ngươi một tay

hầu kết của Lý Trường Thọ hơi lung lay, quang mang trong mắt lắc lư, lại cười nói:

- Bệ hạ, đây là tâm nguyện của lão sư, tâm nguyện của tiểu thần kỳ thật chính là hai chữ: an ổn

Thuyên Động hỏi:

- Thiên địa sau Phong Thần đại kiếp, sẽ làm cho ngươi cảm thấy không an ổn?

- Ừm

Lý Trường Thọ nói:

- Bệ hạ ngài kỳ thật không thể hiểu được... Thiên Đạo cũng không tín nhiệm ta, ta là đồng hương của cấm kỵ nào đó , lúc này có thể toàn thân trở ra, kỳ thật đã vừa lòng thỏa ý

- Ngươi...

Thuyên Động lắc đầu cười khổ:

- Trường Canh ái khanh của ta, thật sự là quá ổn

Lý Trường Thọ cười không nói, bình tĩnh chuyển chủ đề

- Bệ hạ, Long Cát tựa hồ cũng ở trong đại kiếp này

- Ừm

Thuyên Động khẽ gật đầu, sắc mặt có chút ngưng trọng, thấp giọng nói:

- Việc này ta đã sớm biết, nhưng cũng không có cách nào can thiệp cái gì, bằng không làm sao phục chúng? Chẳng qua nàng có lão sư ngươi che chở, ta cũng đỡ lo lắng

Lý Trường Thọ: "..."

Đây, là nên nói Ngọc Đế bệ hạ trái tim lớn, hay là nên nói Ngọc Đế bệ hạ quá tín nhiệm đối với chính mình

đại khái đây chính là hi sinh mà Thiên Đế nhất định phải làm ra, có thể cứu thương sinh thiên hạ, lại không thể cứu cốt nhục thân sinh, ngược lại phải mượn tay người khác

Lý Trường Thọ vừa định nói mình sẽ bảo đảm an toàn, dưới đáy lòng lại đột nhiên nổi lên một chút sóng triều

hắn đột nhiên nghe được một chút âm thanh đối thoại có chút ngoài ý muốn!

Vội vàng nói một tiếng:

- Bệ hạ, chỗ bản thể tiểu thần tựa như có dị dạng

Thuyên Động lộ vẻ mặt ân cần, để Lý Trường Thọ tự hành xử trí, không cần giữ lễ tiết, Lý Trường Thọ chắp tay một cái, tâm thần đã chuyển đến chỗ bản thể

vừa đến nơi, hắn lập tức bước đến bên cửa sổ và nhìn về phía đình nghỉ mát

vừa vặn nhìn thấy Vân Tiêu tiên tử cưỡi mây chạy tới, bát đại đệ tử Tiệt Giáo tề tụ!

Vừa rồi bản thể của chính mình thông qua phong ngữ chú nghe được câu kia của Đa Bảo sư huynh——【 sư tôn trong nửa ngày liền sẽ hạ quyết đoán, chúng ta hãy chuẩn bị sẵn sàng, nếu sư tôn đáp ứng hủy diệt Linh Sơn, chúng ta phải huỷ diệt như thế nào! 】

Tiệt Giáo trở nên nhạy cảm như vậy từ khi nào?

Hẳn là Thông Thiên sư thúc lại suy tính được cái gì?

Ở bên trong đình nghỉ mát, bát đại đệ tử mỗi người phát biểu ý kiến của chính mình, Kim Linh Thánh Mẫu là phái chủ chiến, Vân Tiêu tiên tử là phái dịu dàng không giết quá nhiều, Triệu Công Minh là phái 'Chúng ta không bằng tìm Trường Canh tâm sự'... không đồng nhất

Lý Trường Thọ cấp tốc kết luận!

Đây có thể là thời cơ tốt nhất thế cục Phong Thần đi về hướng 'phiên bản mới'!

Chính mình phải chăng nên dụng tâm suy nghĩ, ở dưới tiền đề tự vệ thuận thế làm một chút việc?

Đúng lúc này!

Một vệt kiếm quang bổ ra mây mù bên trên Tam Tiên Đảo, một thanh tiểu kiếm chất ngọc rơi vào bên trong đình nghỉ mát, trên đó có khắc một chữ "Sát" màu đỏ sẫm có phần chói mắt

Chương 1558: đại hội Kim Tiên Tiệt Giáo

bát đại đệ tử tinh thần chấn động, Đa Bảo Đạo Nhân lộ sắc mặt vui mừng, lập tức đứng dậy, nâng tiểu kiếm ở trong lòng bàn tay, quay đầu hô quát!

- Kim Linh, Vô Đương! Lấy danh nghĩa đại hội luận đạo, tập kết hết thảy môn nhân đệ tử phía trên Kim Tiên cảnh tam phẩm tại Kim Ngao Đảo! Quy Linh, Quỳnh Tiêu, nhanh đi Kim Ngao Đảo làm bố trí! Công Minh, ngươi cùng với Vân Tiêu bị liên lụy, đi nói cho Trường Canh nghe sự tình chúng ta muốn động thủ đối với Tây Phương Giáo, hỏi một chút Trường Canh là ý kiến gì, tốt nhất làm cho Trường Canh cho chút ý kiến. Bích Tiêu!

- Có ta!

Bích Tiêu lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, thân hình thiếu nữ tại thời khắc này, lại tỏ ra yểu điệu như thế

rốt cuộc, rốt cuộc có việc có thể nghĩ đến... nàng!

- Ngươi vẫn là tu hành tại Tam Tiên Đảo

Đa Bảo Đạo Nhân lộ ra nụ cười ấm áp:

- Lần này, cũng không cần ngươi ra tay, chuyên tâm mài giũa đại đạo mới phải

khuôn mặt nhỏ của Bích Tiêu lập tức xụ xuống, mấy vị sư huynh sư tỷ, huynh trưởng tỷ tỷ, cùng nhau quăng tới ánh mắt sủng ái

từ xưa tiểu Têu đã được sủng ái nhất, đáng yêu lại dễ thương nhất

ở trong phòng Vân Tiêu, Lý Trường Thọ nhìn chăm chú tình hình này, không khỏi lâm vào trầm tư

trong đáy lòng, những khung vuông đại biểu cho nhiều lựa chọn và khả năng khác nhau sáng lên từng cái một

Tiệt Giáo đã có quyết đoán như vậy, vậy hắn tất nhiên là không thể kéo chân sau

phương tây

vào trước đại kiếp, nên giải quyết tất cả nợ

tiên đảo ở khắp Đông Hải bay lên đạo đạo lưu quang, hội tụ về hướng Kim Ngao Đảo

ở phương hướng các nơi ba ngàn thế giới, cũng có tốp năm tốp ba lưu quang, vội vàng chạy về hướng chân trời góc biển bốn phía

« đại hội Kim Tiên Tiệt Giáo luận đạo Phong Thần đại kiếp lần thứ không biết bao nhiêu», liền sắp cử hành tại Kim Ngao Đảo

Đa Bảo Đại sư huynh sốt ruột, tin tức đưa ra cũng có chút gấp rút, tình thế nghiễm nhiên đã đến tình trạng vô cùng nghiêm trọng, người du lịch bên ngoài, tu hành, định cư, chơi...

khục, những tiên Tiệt Giáo làm ra cống hiến cho dòng linh thạch Hồng Hoang, vội vàng chạy về

không tới mấy ngày, bên trên Kim Ngao Đảo tinh kỳ phấp phới, chiêng trống rộn ràng, tiên quang không ngừng

làm cho Thiên Đình cũng không thể không phái ra hai nhánh binh mã, toàn lực đề phòng ở trên không Đông Hải

tại Tam Tiên Đảo, Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga vẫn chưa có đi

Lý Trường Thọ vào giờ phút này, ngồi bên trên bôg đoàn Vân Tiêu tiên tử thường ngồi, hai tay gác lên trán, trong mắt tràn đầy trầm tư

mọi thứ đang chuyển động theo hướng 'tốt hơn', nhưng tại sao chính mình luôn có chút bất an?

Tiệt Giáo, phương tây, Xiển Giáo...

Tam Giáo chi tranh, tiên hạ thủ vi cường...

Xiển Giáo có khả năng có phản ứng, Đạo Tổ có khả năng còn có ý nghĩ, Thiên Đình nên ứng đối ra sao, Thánh Nhân đi ngang qua bộc phát đại chiến, lại nên ứng đối ra sao?

Từng tin tức này đến tin tức khác, hết khả năng này đến khả năng khác, không ngừng lấp lóe trng đáy lòng hắn

tâm lực kéo căng, điên cuồng suy tính

Vân Tiêu bên cạnh hắn giống như bức tranh thuỷ mặc, chỉ là lẳng lặng đứng thẳng, diễn giải thế nào là sự yên tĩnh của năm tháng

chỉ là Vân Tiêu vào giờ phút này có chút áy náy cùng với bất đắc dĩ, đôi mắt mùa thu kia nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, phảng phất đang nói gì đó

Triệu Công Minh ở một bên đi qua đi lại, đạo tâm có chút không quá an bình

Linh Nga ngồi quỳ chân bên trên bồ đoàn trước tấm bình phong, bưng chén trà nhấp nhẹ, tạo nên một loại cảm giác điềm tĩnh ưu nhã, mọi thứ đều không có quan hệ gì với nàng

nàng vốn là không có bất kỳ liên quan gì với Phong Thần đại kiếp

trong phòng an tĩnh một hồi, những bức tranh treo trên tường kia, đều dường như có chút xao động

Triệu Công Minh không nhịn được hỏi:

- Trường Canh, việc này thế nhưng là có chỗ nào không đúng?

- Nói không nên lời

Lý Trường Thọ chậm rãi thở phào một hơi:

- Luôn cảm thấy chỗ nào đó có chút không ổn thỏa, lần này muốn đối phó Linh Sơn, quả thực là Đa Bảo sư huynh chủ động nói ra?

- Tự nhiên

Triệu Công Minh nói:

- Đại sư huynh sẽ luôn không có khả năng bị kiếp vận ảnh hưởng; y đi tìm sư tôn thương lượng, sư tôn vào sau khi cân nhắc, phát chữ Sát cho chúng ta, ý tứ của sư tôn, hẳn là không động thì thôi, khẽ động tuyệt sát, triệt để quét Tây Phương Giáo ra khỏi đại kiếp!

Vân Tiêu đột nhiên hỏi:

- Thọ, thế nhưng là ngươi an bài?

- Không, ta mặc dù có ý nghĩ này, nhưng Tây Phương Giáo gần đây vô cùng an ổn, không tìm được cơ hội thích hợp

Lý Trường Thọ lắc đầu:

- Đây chính là trước đây bọn hắn vẫn luôn ăn thiệt thòi ở chỗ ta —— cho nên hiện tại bọn hắn cũng trở nên có chút ổn trọng, chỗ làm cho ta cảm thấy bất an, tựa hồ là... sự tình tiến triển quá mức thuận lợi

Chương 1559: giả thiết

- Thuận lợi còn không tốt?

Triệu Công Minh cười nói:

- Mọi chuyện nếu đều diễn ra thuận lợi, không phải rất tốt sao

Lý Trường Thọ ngâm khẽ một hai, lại không dễ đáp lại

Vân Tiêu ôn nhu nói:

- Nếu như quá mức thuận lợi, có lẽ liền có người ngoài tính kế ở trong đó, trợ giúp

Linh Nga nhẹ nhàng chớp mắt

nàng rất muốn nói một câu, lúc tu hành ở trong núi, đại khái tám thành chuyện tốt, ở trong mắt sư huynh là quá mức thuận lợi

nhưng cân nhắc đến tu vi của chính mình thấp, tư lịch nông cạn, ở trong mắt các đại lão đại năng, chỉ là đồ trang sức nhỏ của sư huynh, cứ tiếp tục đoan trang, ưu nhã, nhu thuận, uống trà có nội hàm là sáng suốt nhất

ừm, vì lý do ổn thỏa, ít nói đỡ sai

hưu ——

một đạo ngọc hoa loé lên, có ngọc phù truyền tin lao vùn vụt tới, bị Triệu Công Minh nhấc tay nắm chặt

Triệu Công Minh đọc tin tức trong đó, thấp giọng nói:

- Trường Canh, là Đại sư huynh đang thúc giục, cầu ngươi cho ra chủ ý, chúng ta nên dùng cớ gì khai chiến đối với Tây Phương Giáo, sư tôn vừa mới lại hô Đại sư huynh trở về, bảo Đại sư huynh tìm một cái cớ đầy đủ

Lý Trường Thọ: "..."

Việc này còn chưa nghĩ ra, liền vỗ đùi muốn đánh nhau với phương tây! ?

Tây Phương Giáo có nhiều bê bối như vậy, từ Hương Hỏa Thần Quốc, Hương Hỏa Thần Giáo, đến tiên tông Tam Giáo Trung Thần Châu loạn chiến, còn có nhiều năm châm ngòi quan hệ Đạo Môn Tam Giáo như vậy, lý do khai chiến không phải thuận miệng liền có thể nói ra?

Bỗng nhiên, Lý Trường Thọ suy nghĩ rõ ràng mấu chốt nơi đây

Tiệt Giáo sợ vô cớ xuất binh, ảnh hưởng đến danh dự tự thân, mang tiếng ỷ mạnh hiếp yếu

Thánh Nhân lão gia khác biệt có phương thức tư duy khác biệt, đối với Thánh Nhân mà nói, 'Tướng tùy tâm sinh' cũng không phải là vui đùa

Thông Thiên Giáo Chủ là bề ngoài thanh niên, sĩ diện, giảng nghĩa khí, không có kiêu ngạo

Nguyên Thủy Thiên Tôn là ngoại hình trung niên, lòng dạ sâu, suy nghĩ chu toàn, hùng tâm mơ hồ

Thái Thanh lão sư là hình dáng tướng mạo lão giả khô gầy, cái gì cũng đều hiểu, cái gì cũng đều rõ, khẽ động liền mệt, thanh tĩnh vô vi

Nữ Oa đại nhân kia—— bản nương nương đẹp nhất, không chấp nhận phản bác?

Thật đúng là không sai biệt lắm

Lý Trường Thọ nghĩ tới đây, không khỏi cười ra tiếng

Vân Tiêu ở một bên ôn nhu hỏi:

- Thế nhưng là có diệu kế gì?

- Không phải

Lý Trường Thọ cười nói:

- Trong lúc nhất thời cũng không bắt được cái đuôi nhỏ của Tây Phương Giáo, xem ra chỉ có thể trước tiên tạo thế, không thể nóng vội, ta đề nghị, đại hội luận đạo cử mở bình thường, kéo dài một chút, để có nhiều thời gian hơn cho việc chuẩn bị và bố trí

- Được!

Triệu Công Minh đáp ứng một tiếng, quay đầu bắt đầu bận rộn

Vân Tiêu nhẹ giọng thở dài:

- Vô cớ xuất binh, đạo tâm chung quy có chút khó có thể bình an

- Đây là tranh đấu giữa Đạo Môn cùng với phương tây

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Tây Phương Giáo nếu như năm đó thừa nhận là giáo Đạo Môn thứ tư, không đến mức thế này, hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo tâm quá lớn, muốn lập giáo cân bằng với Đạo Môn, nhưng lại khuyết thiếu quyết đoán đối mặt với Tam Thanh lão gia thảo phạt, lại gánh vác không ít công đức nợ...

Lý Trường Thọ ngừng lại, hai mắt trong chớp mắt trợn tròn, lập tức che giấu đi biểu tình của chính mình, nhắm mắt ngưng thần

đạo vận run run, đạo tâm khó có thể bình an

hắn đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng

chính mình một đường giẫm lên Tây Phương Giáo bay cao, có phải hay không cũng nằm ở bên trong phạm vi tính kế của Thiên Đạo?

Thánh Nhân là nền tảng Thiên Đạo, nhưng Thánh Nhân chỉ là bởi vì Hồng Mông Tử Khí, buộc chặt lại với Thiên Đạo; Thánh Nhân đại đạo để bảo toàn Thiên Đạo vận chuyển, nhưng ý chí tự thân có thể ảnh hưởng đến Thiên Đạo

nếu như, Lý Trường Thọ chỉ có thể giả thiết!

Giả thiết Thiên Đạo có được ý chí cùng loại với sinh linh, Thiên Đạo muốn lớn mạnh thêm một bước, cần gì?

Bằng vào lý giải của Lý Trường Thọ đối với Thiên Đạo, lúc này đã có thể cho ra đáp án chuẩn xác, bốn con đường, ba phương hướng

con đường thứ nhất, Thiên Đạo bồi dưỡng càng nhiều Thánh Nhân, nhờ vào đó củng cố tự thân, giữ gìn thiên địa an ổn, nhưng đối với bản thân Thiên Đạo mà nói, lại sẽ bị ý chí của Thánh Nhân ảnh hưởng, từ đó tăng thêm rất nhiều trói buộc cho chính mình

con đường thứ hai, cũng là đang tiến hành bây giờ

Dùng Phong Thần đại kiếp bồi dưỡng chính thần!

Thông qua cưỡng ép đặt cao thủ Đạo Môn vào Thiên Đạo danh sách, đem một bộ phận lực lượng sinh linh, hóa thành lực lượng Thiên Đạo trật tự!

Con đường thứ ba, Hồng Hoang thiên địa khuếch trương đối ngoại, chi phối khu vực Hỗn Độn Hải rộng lớn hơn, hoá càng nhiều khí tức hỗn độn thành linh khí, cũng chính là 'hình thức năng lượng' Hồng Hoang, đặt vào thiên địa đại tuần hoàn

Chương 1560: con đường đáng sợ nhất

Lý Trường Thọ đã từng quan sát ranh giới Hỗn Độn Hải, loại tình huống này đang phát sinh, nhưng tiến triển vô cùng chậm chạp

còn có con đường thứ tư, cũng là một con đường đáng sợ nhất

ăn Thánh Nhân

hoặc là nói đồng hóa Thánh Nhân, đặt nền tảng Thánh Nhân này vào tự thân!

Bên trong Lục Thánh ai yếu nhất?

Chính là Chuẩn Đề, nhất là hiện nay đã bị lão sư quét rớt hai tầng đạo hạnh, Thất Bảo Diệu Thụ đều thiếu đi hai cành cây

mà công đức thành thánh của Chuẩn Đề, là dựa vào phát thề đạt được, trên bản chất chỉ là viết một ít ngân phiếu khống, Thiên Đạo hạ xuống công đức thành thánh, để cho Chuẩn Đề trở thành Thánh thứ sáu

đây sẽ không phải là đại tính kế của Thiên Đạo! ?

Làm cho Chuẩn Đề 'suy yếu' tới một trình độ nhất định, sau đó đồng hóa Chuẩn Đề, trực tiếp thu nạp thành một bộ phận của bản thân

Thánh Nhân đại đạo trói buộc Thiên Đạo suy yếu, lực lượng trật tự của bản thân Thiên Đạo tăng cường, từ đó nhất cử đánh vỡ cân bằng nội hạch【 Thiên Đạo • Lục Thánh • Đạo Tổ 】bây giờ?

Đạo tâm Lý Trường Thọ có chút rung động, đột nhiên nghĩ đến rất nhiều năm trước đó, lão sư nhắc nhở chính mình

'Thánh Nhân, không thể chết. '

nửa câu sau, lão sư có lẽ không nói

đó chính là...

Thiên Đạo sẽ mất khống chế!

Toàn thân Lý Trường Thọ rung động mấy lần, ngồi ở kia rơi vào trầm tư, dưới đáy lòng khe khẽ thở dài

đây hết thảy đều là xây dựng ở trên tiền đề Thiên Đạo có được ý thức cùng loại với sinh linh

như vậy, Thiên Đạo có sao?

Lúc Tề Nguyên bị Lục Áp phun thành tro, chính mình trốn ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu tìm hiểu cân đối chi đạo, cái bóng xám nhìn chăm chú chính mình kia

trước đây tại Hoa Quả Sơn, lúc chính mình muốn tiếp cận bổ thiên linh thạch, cũng đồng dạng xuất hiện bóng xám

còn có mấu chốt nhất, hắn từ từng cái con đường nghe được cùng một câu chuyện xưa, bên trong【cái chết của Lãng tiền bối】, các Thánh Nhân, bản thân Đạo Tổ, nói đều là một câu 【 Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo liên thủ đè chết cấm kỵ kia】

Có thể xác định, Thiên Đạo có được hình thức tư duy gần với chính mình

lại vẻn vẹn chỉ là như thế sao?

Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo đến cùng là quan hệ như thế nào?

Đạo Tổ vào lúc hai thánh Tây Phương Giáo thành thánh năm đó, lại có mưu tính gì?

cho đến ngày nay, cảm giác đó vẫn còn nguyên

Hồng Hoang này, quả thực quá hung hiểm

...

Hai canh giờ sau, ở trên không Tam Tiên Đảo

- Làm sao lại đột nhiên vội vã trở về?

Triệu Công Minh nói thầm một tiếng, nhìn đôi sư huynh muội Lý

Trường Thọ cùng với Linh Nga đứng ở trước mặt này, hận không thể cũng đưa Nhị muội của chính mình qua đi

địa lợi không đủ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ra ngoài cũng đã lâu, Ngọc Đế bệ hạ đã đi đến Tử Tiêu Cung, mời Đạo Tổ hạ xuống quy tắc chi tiết thủ hộ phàm nhân, ta trở về tọa trấn Thái Bạch Cung, tránh cho có đạo chích sinh sự, hơn nữa ở đây, ta cũng không giúp được cái gì

Vân Tiêu ôn nhu nói:

- Trên đường đi để tâm một chút, chớ có bất cẩn

- Nga đi vào trốn tránh

Lý Trường Thọ chống ra ống tay áo đạo bào, khuôn mặt Linh Nga ửng đỏ, thân hình hóa thành một đoàn lưu quang chui vào bên trong tay áo của sư huynh, lúc hiện thân một lần nữa, đã hóa thành tiểu tiên tử cao ba tấc, giở ống tay áo của sư huynh lên, nhẹ nhàng phất tay đối với Vân Tiêu tiên tử

- Tỷ tỷ, ta đi về trước

- Ừm

Vân Tiêu nói khẽ:

- Bây giờ đang ở trong đại kiếp, ta cũng không tiện giữ ngươi ở lâu, nếu như có chỗ không hài lòng, hoặc là bị ủy khuất gì, có thể tùy thời truyền tin cho ta

- Ngươi cũng phải cẩn thận một chút...

Hai người nhỏ giọng dặn dò, ngươi một câu, ta một câu, lưu luyến chia tay

Triệu Công Minh thừa cơ đối dẫn âm hỏi Lý Trường Thọ:

- Trường Canh, hiện tại có chiêu nào đối phó với Tây Phương Giáo hay không? Không cần quá mức cao minh, có thể giữ được thanh danh là đủ rồi

- Nói đơn giản cũng đơn giản, chủ yếu là da mặt phải đủ dày

Lý Trường Thọ nói đùa:

- Cho dù Tiệt Giáo trực tiếp tuyên bố với bên ngoài, Tây Phương Giáo đang nghiên cứu một loại mật chú nhằm vào phương pháp tu hành của Đạo Môn, có thể sát thương tiên nhân Đạo Môn quy mô lớn, sau đó cường công lên, lại tuyên bố với bên ngoài đã tiêu hủy mật chú, như vậy không ai có thể nói cái gì

Triệu Công Minh hai mắt tỏa sáng, khen:

- Vẫn là Trường Canh ngươi thông minh, lão quả thực không thể nghĩ tới việc này

- Đừng thật sự dùng

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Đây là hạ hạ sách, chẳng qua là tìm một cái cớ để che giấu lấy mạnh hiếp yếu, vẫn là phải tiến hành từ sự thực, Tây Phương Giáo này đã làm không ít chuyện dơ bẩn, hiện tại mặc dù thu hồi cái đuôi nhỏ, nhưng muốn bắt lấy tật xấu của bọn hắn, cũng không phải vấn đề hóc búa

Chương 1561: Giác ngộ không tệ

Triệu Công Minh vuốt râu ngâm khẽ

y là thực sự cảm thấy rằng vấn đề này khá đáng tin cậy, cấu tứ còn rất xảo diệu

Lý Trường Thọ khuyên nhủ Triệu Công Minh cùng với Vân Tiêu không cần tiễn xa, mang theo Linh Nga trở về Đông Thiên Môn

trên đường đi, Lý Trường Thọ cố ý bay chậm một chút, trong đáy lòng suy tư nên làm thế nào giúp đỡ Tiệt Giáo, lại bắt đầu một lần nữa xem kỹ dấu chân chính mình đi tới

gió đêm quét qua, Linh Nga quơ bàn chân ở trên đầu vai hắn, ngâm nga điệu hát dân gian, làm cho đạo tâm hắn dần dần yên tĩnh lại

một loạt kế hoạch của chính mình, còn chưa đủ thận trọng, còn phải tốn nhiều tâm tư tiếp tục hoàn thiện

- Linh Nga tiên tử

Lý Trường Thọ trêu đùa:

- Lần này ra ngoài, thu hoạch bao nhiêu?

- Thu hoạch tất nhiên là rất nhiều

Linh Nga đắc ý cười một tiếng, lại nhẹ nhàng tán thưởng vài tiếng:

- Hoá ra thiên địa này đẹp mắt như vậy

- Kiến thức cùng với lịch duyệt, cũng là một loại tu hành

- Đúng thế!

Linh Nga vui vẻ nói:

- Chờ sau này lại có cơ hội, các nơi đều an ổn, sư huynh còn có thể mang ta đi ra ngoài du ngoạn không?

- Tự nhiên

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Chỉ là có khả năng, chúng ta không du ngoạn được quá nhiều địa phương, liền phải rời khỏi Hồng Hoang thiên địa, đây là vì lý do an toàn, cũng không phải tuyệt đối

Linh Nga vội nói:

- Sư huynh không cần bởi vì những thứ này mà thay đổi kế hoạch ban đầu, huynh đi đâu ta sẽ đi đó

- Giác ngộ không tệ

Lý Trường Thọ giơ ngón tay lên đầu vai, nhẹ nhàng chọc tiểu tiên tử cao ba tấc, tiểu tiên tử cao ba tấc ôm đầu ngón tay Lý Trường Thọ đánh một hồi, sau đó cười khúc khích

chơi đùa một hồi, đạo tâm của Lý Trường Thọ đã triệt để an bình lại

Tiệt Giáo muốn ra tay độc ác đối với Tây Phương Giáo, Lý Trường Thọ tất nhiên là giơ hai tay hai chân tán thành, nhưng chuyện này vẫn là phải đi xin phép lão sư trước

mặc dù Hồng Hoang có một quy củ: Thánh không trở ngại liền là ngầm đồng ý

nhưng vì lý do ổn thỏa, Lý Trường Thọ vẫn là muốn tự mình đi hỏi một chút mới được

ừm, chỉ hỏi một cái vấn đề, đạt được đáp án liền chạy, không cho lão sư cơ hội tụ lực, hẳn là sẽ không chậm trễ quá lâu

chỉ cần lão sư gật đầu, như vậy Lý Trường Thọ liền có thể buông tay giày vò Tây Phương Giáo

trước tiên chế định một cái kế hoạch, dẫn Tây Phương Giáo ra tay, chế tạo mâu thuẫn ở giữa Tây Phương Giáo cùng với Tiệt Giáo, để Tiệt Giáo sư xuất nổi danh âm thầm nhìn chằm chằm các cao thủ Tây Phương Giáo, nhất là đám đệ tử Thánh Nhân kia, xác định một nhóm nguy hại lớn nhất bên trong, ví dụ như Di Lặc, Hư Bồ Đề, ưu tiên vây giết

Di Lặc bây giờ liền trốn ở trong Hỗn Độn Hải, chỉ cần có một cái phương vị của đối phương, tất nhiên là chạy không thoát thuyền Côn Bằng đuổi bắt

mà tin tức phương vị này, rất có thể liền giấu ở bên trong Tây Phương Giáo

Thiên Đình phụ trách khống chế dư luận, giảm bớt xung kích của việc này đối với Hồng Hoang, lại mời Đại Pháp Sư cùng với Khổng Tuyên tẩu tẩu âm thầm trở về, đề phòng Chuẩn Đề trực tiếp ra tay đối với môn nhân đệ tử Tiệt Giáo

điều hắn cần làm, chính là ổn định Xiển Giáo

chẳng qua Lý Trường Thọ lúc này đã là tin tưởng vững chắc, chính mình không ngăn được Xiển Giáo

Tiệt Giáo bên ngoài là đánh Linh Sơn, trên bản chất vẫn là đang đánh cờ với Xiển Giáo

mà vốn liếng lớn nhất của Tây Phương Giáo là hai vị Thánh Nhân, hai vị Thánh Nhân chỉ cần không ngã, Xiển Giáo liền có động lực sung túc, gấp rút tiếp viện Linh Sơn

nhiều nhất là trì hoãn thời gian gấp rút tiếp viện

liệu có nên để Dương Tiễn cũng tới tham gia náo nhiệt? Giải quyết nhân quả chưa kết thúc với Linh Sơn trước đây?

Lý Trường Thọ cấp tốc bỏ đi ý nghĩ này

Dương Tiễn vốn đã rất thảm, tính tình lại hiếu thắng như vậy, hiện nay càng là cự tinh Thiên Đình, bậc thầy gương đồng, kẹp ở giữa Xiển Giáo cùng với Thiên Đình sẽ tương đối khó chịu

phế đi người nối nghiệp, đó cũng là người nối nghiệp

trở về Thái Bạch Cung, Lý Trường Thọ đưa Linh Nga về Tiểu

Quỳnh Phong, liền ngựa không dừng vó lao tới Thái Thanh Quan bên trong cửu thiên chi thượng

lần này, hắn tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng

hành lễ phía trước cửa, đi vào hành lễ, trực tiếp báo cáo ý đồ đến, hỏi ý lão sư sự tình có quan hệ Tiệt Giáo, chính mình phải chăng muốn nhúng tay

Thánh Nhân lão gia chậm rãi gật đầu, vừa định mở miệng nói chuyện, Lý Trường Thọ đã là hành lễ biểu thị chính mình rõ ràng

- Lão sư, ngài còn có căn dặn khác không? Nếu như không có, vậy đệ tử liền trở về an bài bố trí

Thái Thanh lão gia lộ ra mấy phần mỉm cười ôn hòa, nói:

- Chớ quá mệt mỏi, thường xuyên nghỉ ngơi

chóp mũi Lý Trường Thọ chua chua, suýt nữa nằm xuống ngủ một giấc ở nơi này

Chương 1562: Quy Linh tìm

đùa thôi, đùa thôi

trong ba năm qua, hắn vẫn luôn ở trạng thái bán thả lỏng, nhất tâm đa dụng cũng sẽ không quá hao tổn tâm thần, cũng nhiều lần ngủ quên ở bên cạnh Linh Nga

loại mặc quần áo kia

- Lão sư, đệ tử đi về trước

Lý Trường Thọ khom người vái chào một cái, Thái Thanh Thánh Nhân tựa hồ có chút cố sức giơ tay, Thái Cực Đồ chậm rãi bay tới, rơi vào sau lưng Lý Trường Thọ, theo hắn cùng nhau rời tiểu viện

lão sư cho phép! Không còn nghi ngờ gì nữa!

Lý Trường Thọ rơi thẳng trong cửu thiên, trở về bên trong Thái Bạch Cung, sau khi suy tư mấy ngày, phát mấy đạo ngọc phù ra ngoài, gọi Ngao Ất Kim Bằng tiểu Long Cát tới

việc này không có quan hệ gì với Thiên Đình, Lý Trường Thọ thuần túy là đứng tại lập trường Đạo Môn

Tiệt Giáo cần cái cớ đánh Tây Phương Giáo, Lý Trường Thọ liền cho bọn họ cái cớ như vậy

- Kim Bằng, nhanh đi ba ngàn thế giới, ấn theo trình tự bên trong ngọc phù này làm việc, giấu kỹ hết thảy

- Vâng! Lão sư yên tâm!

Kim Bằng đáp ứng một tiếng, thu ngọc phù Lý Trường Thọ đẩy tới vào trong lòng, sau khi ôm quyền hành lễ quay người vội vàng mà đi

- Ngao Ất, ngươi ngụy trang thân hình, hóa thành Kha Nhạc Nhi hoặc là người khác, cần phải đích thân đi, khuếch tán tin tức trong ngọc phù này đến chư tiên đảo Nam Hải, nhớ rõ, nhất định phải đích thân đi, không được phái nhân thủ khác, chuyện này có quan hệ trọng đại

- Vâng!

Ngao Ất định thanh lĩnh mệnh, đồng dạng quay đầu quay người rời đi

trong mắt Long Cát tràn đầy chờ mong, nín hơi ngưng thần, chờ đợi Lý Trường Thọ phân phó

Lý Trường Thọ lại ôn hòa cười một tiếng, nói:

- Ngươi thay ta đi Ngọc Hư Cung một chuyến, đưa chút lễ, nhớ ăn mặc xinh đẹp một chút, lại mang theo nhiều tiên tử Dao Trì

hả?

Long Cát nhẹ nhàng chớp mắt, mặc dù không hiểu tại sao nhưng vẫn nói đồng ý

Linh Châu Tử không có ở đây, chân chạy sống, lại là rơi ở trên người nàng

đợi Long Cát cầm bảo nang Lý Trường Thọ cho, chậm rãi bay đi, Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, liền muốn tiếp tục tiến hành an bài bố trí kế tiếp

- Báo ——

chợt nghe ngoài điện truyền đến thanh âm Thiên Binh la lên, Lý Trường Thọ đưa tay một chút, ngưng ra một đạo hư ảnh mây mù ở ngoài điện, ấm giọng hỏi có việc gì gấp

- Bẩm Tinh Quân! Luyện Khí Sĩ Bích Du Cung Quy Linh Thánh Mẫu, cầu kiến ở bên ngoài Đông Thiên Môn!

Quy Linh?

Lý Trường Thọ hơi có chút không hiểu, cũng không biết này vị tiên tử bình thường nói chuyện đều là nhẹ nhàng ôn nhu, địa vị trong nội bộ Tiệt Giáo xê xích không nhiều với Bích Tiêu này, vì sao đột nhiên tới tìm chính mình

lúc cưỡi mây chạy tới Đông Thiên Môn, tâm cảnh của Lý Trường Thọ thoáng có chút phức tạp

nói đến vị vị đại đệ tử nội môn Tiệt Giáo Quy Linh Thánh Mẫu này, Lý Trường Thọ trước trước sau sau cũng đã tiếp xúc qua mấy lần

dùng một từ 'vượt mức quy định' để đánh giá, Quy Linh Thánh Mẫu là một nữ đại năng 'Phật hệ' thực sự, làm việc không nhanh không chậm, tính tình không ấm không nhạt, ngây người một lúc có thể đảo mắt mấy trăm năm, có đôi khi nói chuyện xong, nàng đều sẽ ngây ngốc một hồi

liên quan tới Quy Linh, điều khiến Lý Trường Thọ ấn tượng nhất trước đây là kết cục bi thảm của nàng

biến thành nguyên hình Quy mẫu, bị muỗi hút khô huyết nhục

Lý Trường Thọ đã cẩn thận suy tính qua việc này, nơi này có mấy cái chi tiết nhất định phải chú ý, mà thông qua mấy cái chi tiết này có thể đạt được một cái kết luận rất đơn giản

bên trong Phong Thần đại kiếp gốc, hút khô Quy Linh Thánh Mẫu, cũng không phải là Văn Tịnh Đạo Nhân

không đề cập tới Văn Tịnh Đạo Nhân ở bên trong thực chất, ngoại trừ chuyện Đại Pháp Sư thượng đều có chút tham sống sợ chết, nàng coi như phụng lệnh Tây Phương Giáo Thánh Nhân giết Quy Linh, cũng rất không có khả năng dùng phương thức tàn nhẫn như vậy

không có gì khác, sợ bị Thông Thiên Giáo Chủ xoá bỏ

đừng nhìn con muỗi bình thường đều là bộ dáng hoa si hận không thể nuốt mất Đại Pháp Sư, dưới đáy lòng nàng tinh khôn vô cùng

có thể từ Thượng Cổ Huyết Hải lăn lộn đến cao tầng Tây Phương Giáo hiện nay, đủ để chứng minh thủ đoạn và cổ tay của nàng

rất có thể là một đám Huyết Sí Hắc Văn tập kích Quy Linh vừa vặn, Thánh Nhân Tây Phương Giáo tại Thượng Cổ từng tự mình ra tay, trấn áp một bộ phận tộc nhân của Văn Tịnh Đạo Nhân, coi đây là áp chế, làm cho Văn Tịnh không dám trốn vào bên trong Hỗn Độn Hải

lại thêm, Huyết Sí Hắc Văn chuyên khắc Quy Linh, Quy Linh Thánh Mẫu lúc ấy bị Thánh Nhân áp chế không có lực lượng trở tay...

một vụ diệt sát 'không cẩn thận' của Thánh Nhân, liền hoàn thành như vậy

Lý Trường Thọ trước đó liền đang suy nghĩ:

【Nhị thánh Tây Phương Giáo sở dĩ lựa chọn trực tiếp diệt sát, lại không tiếc buông xuống tư thái, đối phó với một vị đại đệ tử Tiệt Giáo đã bị bọn họ cầm nã như thế, mà không phải độ hóa thành môn nhân, hóa thành tọa kỵ...

Chương 1563: Thở dài

Có thể hay không, việc này cùng với Tiệt Giáo vây giết Linh Sơn sắp phát sinh, tồn tại một loại quan hệ nhân quả nào đó? 】

Đây kỳ thật cũng là nguyên nhân chủ yếu trước đây Lý Trường Thọ do dự mấy ngày tại chỗ của Vân Tiêu kia, vẫn như cũ cảm thấy đáy lòng bất an

chỉ chẳng qua có mấy lời hắn không có cách nào nói ra, dính đến hậu sự cũng không có cách nào giải thích cặn kẽ

đây cũng là lực lượng kiềm chế của Thiên Đạo?

Đánh cờ cùng với Thiên Đạo, quả nhiên là hao tâm tổn trí cố sức lại luôn cảm giác chính mình bị Thiên Đạo đùa nghịch như khỉ

liền rất giận

ổn một tay, hiện tại phần thắng đọ sức với Thiên Đạo không đủ ba thành, vẫn là muốn mượn Phong Thần đại kiếp, để nắm chắc hơn 80% an bài của bản thân, lúc đó mới có tư cách đánh cược một lần

đương nhiên, cũng chỉ là có tư cách, đọ sức hay không đọ sức chủ yếu vẫn là phân tích tình huống cụ thể

Lý Trường Thọ khẽ thở dài một hơi dưới đáy lòng

đối phó với đại giáo như phương tây, điều quan trọng là phải có một kế hoạch chi tiết, toàn diện, đa góc độ và giữ đủ chỗ cho sự linh hoạt

nhưng càng xem, càng cảm thấy Đa Bảo sư huynh là đột nhiên vỗ đùi, liền có cục diện lúc này

【 Phương tây cùng với Xiển Giáo đã nói rõ liên thủ, chúng ta lúc này lại không động, kế tiếp tất nhiên thụ động khắp nơi! 】

【 Cho dù chúng ta bỏ qua Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo ở bên trong đại kiếp, há lại sẽ bỏ qua chúng ta? 】

【 Chúng ta cứ việc lỗ mãng xông về phía trước, tự có người thông minh giải thích giúp chúng ta! 】

Chờ đã

đại giáo tranh phong, như vậy quả thật có chút qua loa

đợi tới khi hắn đến Đông Thiên Môn, ngóng thấy bóng hình xinh đẹp mặc quần áo màu xanh nhạt kia, cái trán không chịu được treo mấy cái dấu hỏi

nàng đến cùng vì sao tới tìm chính mình?

Nhưng bất kể như thế nào, Lý Trường Thọ cũng không thể tránh mà không thấy đối với Quy Linh Thánh Mẫu, cưỡi mây về phía Đông Thiên Môn, xa xa chính là một tiếng:

- Sư tỷ đây là sao thế? Thế nhưng là có việc gấp tới tìm?

Quy Linh Thánh Mẫu trước đây tựa như đang xuất thần, giờ phút này liền vội vàng chuyển người đến, lộ ra một chút ý cười dịu dàng đối với Lý Trường Thọ, vừa mới muốn mở miệng, lại không nhịn được khe khẽ thở dài

Lý Trường Thọ tới phụ cận, vái chào một cái đối với Quy Linh Thánh Mẫu

Quy Linh Thánh Mẫu hạ thấp người hành lễ, đôi mắt đẹp kia có chút trong suốt, giống như biết nói chuyện vậy

nàng nói:

- Trường Canh sư đệ, có thể tìm một chốn không người hay không? Ta có mấy lời, muốn đơn độc nói với ngươi

phụ cận Thiên Môn, nhiều đôi lỗ tai đột nhiên vểnh lên!

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư tỷ cụ thể cần làm chuyện gì? Ta đây chỉ là một cỗ Đạo Nhân Giấy, nếu như cần thiết, ta có thể để bản thể ra ngoài một chuyến ngụ ý, là đang nói, hắn chỉ người giấy không hơn không kém

Quy Linh Thánh Mẫu lại tựa hồ như không nghe hiểu thâm ý trong lời nói, vội nói:

- Chỉ là nói mấy câu, sẽ không chậm trễ quá nhiều tinh lực của ngươi, người giấy cũng được

Lý Trường Thọ: "..."

trong nháy mắt, phụ cận Thiên Môn thêm ra từng đôi mắt to lóng lánh

hiếu kỳ, đơn thuần hiếu kỳ, những tiên thần Thiên Đình tâm tư đơn thuần bọn họ này, hoàn toàn không có từ trong giọng điệu khiếm tốn của Quy Linh Thánh Mẫu, nghe ra nửa điểm ai oán ưu sầu!

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, ra hiệu Quy Linh Thánh Mẫu đi theo hắn, cưỡi mây bay về hướng đông

Quy Linh Thánh Mẫu đuổi theo ở phía sau, trong mắt toát ra vẻ do dự, lại không nhịn được cúi đầu thở dài

mặc dù nàng cái gì cũng không nhiều lời, cái gì cũng không làm thêm, nhưng vẫn luôn tạo cho người ta cảm giác "có gì đó"

rời khỏi Thiên Môn ước chừng mấy trăm dặm, Quy Linh Thánh Mẫu lấy ra một cây sáo ngọc, chống ra tầng tầng kết giới, ngăn cách người ngoài xem xét

Lý Trường Thọ mở ra một viên Lưu Ảnh Cầu ở bên trong tay áo

không có cách nào, xã hội quá phức tạp, Hồng Hoang đường cũng trơn, ổn một chút tóm lại không sai

- Ài

Quy Linh Thánh Mẫu khẽ thở dài, bàn tay nắm cán sáo ngọc kia, trong mắt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ

nàng nói:

- Trường Canh sư đệ, lần này Đại sư huynh đột nhiên triệu tập các sư huynh đệ... luận đạo, thế nhưng là sư đệ khuyên nhủ đối với Đại sư huynh?

Lý Trường Thọ xê dịch ánh mắt về bên cạnh, lạnh nhạt nói:

- Việc này Đa Bảo sư huynh ngược lại là không có thương lượng trước với ta, bằng không ta có thể cho y một chút ý kiến, chuẩn bị sẵn sàng rồi mới khai chiến

- Không phải Trường Canh sư đệ cho đề nghị sao?

Quy Linh Thánh Mẫu thì thào một tiếng, lại hỏi:

- Trường Canh sư đệ thấy việc này như thế nào?

- Chuyện này

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đối với Đạo Môn mà nói, đây là chuyện tốt, đối với Tiệt Giáo mà nói, là chuyện tốt cũng là chuyện xấu

Chương 1564: Là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu

- Là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu?

Quy Linh Thánh Mẫu sửa thành dẫn âm:

- Đại sư huynh nói, Tây Phương Giáo đã liên thủ cùng với Xiển Giáo, chúng ta không còn sớm động đến bọn hắn, bọn hắn tóm lại là sẽ đụng đến bọn ta

- Lời này của Đa Bảo sư huynh cũng không sai

Lý Trường Thọ chắp hai tay sau lưng, hơi mỉm cười nói:

- Chỉ là hạch tâm Tây Phương Giáo, chúng ta không động được; hành sự như vậy tự nhiên có thể đả kích đối phương, nhưng lại cho đối phương cái cớ danh chính ngôn thuận trả thù sau này, có đôi khi, bốn chữ danh chính ngôn thuận khá là trọng yếu. Hồng Hoang mặc dù là địa phương không nói lý, nhưng chữ lý này có thể phát huy kỳ hiệu tại thời khắc mấu chốt

Quy Linh Thánh Mẫu lẳng lặng suy tư một hồi, bước chân dừng lại, hỏi lại:

- Trường Canh sư đệ, ngươi không muốn nhìn hai nhà khai chiến sao? Nếu như thế, vì sao không đi thuyết phục Đại sư huynh...

- Sư tỷ thế nhưng là không muốn thấy Tiệt Giáo khởi binh?

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn chăm chú vào Quy Linh

- Ta...

Quy Linh nhấp nhẹ bờ môi, hơi có chút muốn nói lại thôi, nhưng sau đó cũng chỉ là khẽ thở dài, cúi đầu nói:

- Ta chưa từng thấy bộ dáng của sư huynh cùng với mấy vị sư huynh sư muội như vậy, sát khí đằng đằng, ánh mắt đáng sợ, chúng ta cùng với Tây Phương Giáo cũng không có thù hận trực tiếp, cũng không có hận ý muốn hủy diệt lẫn nhau, lần này đột nhiên liền muốn ra tay với bọn họ, chỉ vì lý do sau này bọn họ sẽ đối phó với chúng ta

- Thế nhưng mà, bọn họ không phải còn chưa đối phó chúng ta sao? Nếu như chỉ là bọn hắn uy hiếp chúng ta, chúng ta liền hủy diệt bọn họ, đây vẫn là Tiệt Giáo chúng ta sao? Sư tôn dạy chúng ta, là vì sinh linh lấy ra một chút hi vọng sống, không phải để chúng ta ỷ vào người đông thế mạnh, liền đi diệt sát thế lực khác như vậy, cho dù thế lực đó không có làm chuyện gì tốt...

Lời nói của Quy Linh mặc dù mềm mại, nhưng cũng có chút kích động

đợi nàng ý thức được chính mình đột nhiên nói hơi quá nhiều, sợ bị Lý Trường Thọ hiểu lầm, lại có chút chân tay luống cuống

Lý Trường Thọ cười khẽ, ra hiệu Quy Linh Thánh Mẫu tiếp tục cùng đi

nếu không phải biết được kết thúc thê thảm của Quy Linh Thánh Mẫu ở bên trong Phong Thần kiếp nạn gốc, Lý Trường Thọ thật đúng là phải suy nghĩ cho kỹ, lập trường của Quy Linh Thánh Mẫu phải chăng có vấn đề

hai người lại tản bộ một hồi trên đám mây, Lý Trường Thọ chỉnh lý tốt ý nghĩ, Quy Linh Thánh Mẫu cũng đã thu thập xong cảm xúc

Lý Trường Thọ nói:

- Sư tỷ, ở giữa Tiệt Giáo cùng với Tây Phương Giáo cũng không phải là không có cừu oán, mà đúng như Đa Bảo sư huynh nói, đã là một trận chiến không thể tránh né, cần gì phải để ý cảm nhận của lẫn nhau như thế nào? Đại giáo chi tranh, Phong Thần sát kiếp, đó đã là đại sơn đặt ở trên người Tây Phương Giáo, Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo, sư tỷ ngày bình thường, hẳn là không đi tham dự giáo vụ Tiệt Giáo

- Ừm

Quy Linh Thánh Mẫu nói:

- Ta ngày thường chỉ là tu hành...

- Vậy thì càng không thể bàn luận chuyện này

Lý Trường Thọ truyền âm nói:

- Không ở vị trí của Đa Bảo sư huynh, không cảm giác được áp lực của Đa Bảo sư huynh, lúc này bên trong Tiệt Giáo, sốt ruột nhất hẳn là vị sư huynh này. Thông Thiên sư thúc hành sự quang minh lỗi lạc, nhưng đối thủ mà các ngươi đối mặt lại không phải, Đa Bảo sư huynh suy nghĩ sâu xa một chút, liền sẽ thấy tình hình sau khi Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo liên thủ, ba vị Thánh Nhân, đệ tử Thánh Nhân hai giáo chèn ép Tiệt Giáo

- Đa Bảo sư huynh có thể không vội sao? Y nếu không sốt ruột, lúc này mới có vấn đề, ở giữa Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo, tất nhiên không thể trực tiếp đối lập, khai chiến, trừ phi đại kiếp dẫn động, không phải ai ra tay trước, người đó là địch nhân của Đạo Môn, Nhân Giáo chúng ta liền sẽ khuynh hướng một nhà khác, vào lúc đại kiếp còn chưa hoàn toàn bộc phát, trực tiếp ra tay độc ác đối với Tây Phương Giáo, đã là lựa chọn duy nhất của Tiệt Giáo

- So sánh một chút…

- Ừm?

- Lúc này Tiệt Giáo phải chăng ra tay với Tây Phương Giáo, quyết định chỉ là tâm thái lúc Tây Phương Giáo Thánh Nhân ra tay với Tiệt Giáo trong tương lai. Tiệt Giáo lúc này đánh rớt thế lực Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo Thánh Nhân nghiến răng nghiến lợi, lúc hạ thủ lẽ thẳng khí hùng

- Tiệt Giáo lúc này bởi vì tạm thời do dự không động thủ, Tây Phương Giáo Thánh Nhân đầu tiên là buông lỏng một hơi, vào lúc đối phó Tiệt Giáo sau này, gương mặt nhiều thêm một chút tươi cười, lực đạo hạ thủ cũng sẽ không giảm bớt, có thể sẽ còn cười ha hả hỏi sư tỷ ngươi một câu: có muốn tới Linh Sơn tu hành hay không? Cái gì? Không đến? Vậy liền đáng tiếc cho tính mạng này

Chương 1565: sự tình đuối lý

Lý Trường Thọ lão khí hoành thu nói một câu, Quy Linh Thánh Mẫu không nhịn được che miệng cười khẽ, trong mắt đã là không có bao nhiêu do dự

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Quy Linh sư tỷ, ta đã từng ở bên trong điển tịch Thiên Đình nhìn thấy một số việc, năm đó Thánh Nhân phương tây vì đề thăng thế lực Linh Sơn, mưu đồ phương tây đại hưng, từng trắng trợn độ người tại Trung Thần Châu, có tiên không theo, liền hủy diệt tông môn, trói buộc nguyên thần, thậm chí rửa sạch ký ức, khóa tâm thần, đây là ý tứ của độ hóa

- Lúc Thượng Cổ, Linh Sơn trắng trợn thu nạp Thượng Cổ Yêu tộc, vu yêu đại chiến, ở bên trong đoạn năm tháng Nhân Tộc quật khởi kia, Linh Sơn đã âm thầm làm nhiều lần hoạt động, phần lớn không muốn người biết

- Nhưng theo những gì ta biết, còn có chứng cứ sung túc, là Linh Sơn cùng với Côn Bằng âm thầm hợp tác, tại lúc Yêu tộc lầu cao sắp đổ, xem chúng cao thủ Yêu tộc như hàng hóa, bị Linh Sơn độ đi, những Yêu tộc này lập được chiến công hiển hách cho Linh Sơn, cướp đoạt vô số tài nguyên, Hương Hỏa Thần Quốc có thể phát triển mạnh mẽ ở bên trong vạn năm, có tương quan mật thiết với sự cống hiến của bọn hắn

- Nhưng ở trong đoạn thời gian trước, vì giảm gánh nặng cho Thập Nhị Phẩm Kim Liên, Linh Sơn mệnh chúng hung thú Hồng Mông chôn vùi những lão công thần này, chuyện như vậy nhiều vô số kể

Lý Trường Thọ hơi dừng lại, nhìn về phía Quy Linh, nghiêm mặt nói:

- Giả định Tiệt Giáo chỉ là mạnh hơn Xiển Giáo ba phần, mà không phải ưu thế áp đảo như bây giờ, Tây Phương Giáo tiến hành cản trở, Xiển Giáo căn cứ nguyên tắc tự thân hao tổn nhỏ nhất, đáp ứng liên thủ với Tây Phương Giáo, như vậy bày ở trước mặt tiên Tiệt Giáo là con đường nào? Bị độ hóa, bị từng bước xâm chiếm, chỉ cần Nhị sư thúc ngăn chặn Tam sư thúc, Tiệt Giáo ngay cả khả năng trở tay cũng đều không có

Quy Linh Thánh Mẫu thở dài:

- Là ta có chút quá mềm lòng, luôn cảm thấy làm như vậy cắn rứt lương tâm

- Sư tỷ có thể có ý tưởng như vậy, nhưng thật ra là không tồi

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Điều này đại biểu, Tiệt Giáo cùng với Tây Phương Giáo vẫn luôn là có chỗ khác biệt, không phải là vì tự thân, liền trực tiếp không để ý sinh tử của người khác

- Chuyện này... cũng không phải...

Quy Linh Thánh Mẫu cúi đầu xuống, hơi có chút xấu hổ

- Sư tỷ, ta có hỏi một chút

- Trường Canh sư đệ cứ hỏi

- Sư tỷ có nguyện ý giúp Tiệt Giáo, giúp Đạo Môn làm chút chuyện?

Lý Trường Thọ âm thầm đóng Lưu Ảnh Cầu

Quy Linh Thánh Mẫu vội nói:

- Tất nhiên là nguyện ý, Trường Canh sư đệ thần cơ diệu toán, nếu như có thể ra chút chủ ý giúp chúng ta, tất nhiên là không thể tốt hơn

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú hai tròng mắt của Quy Linh Thánh Mẫu, trong đáy mắt Quy Linh Thánh Mẫu tràn đầy yếu đuối, nhưng sau yếu đuối cũng mang theo một chút kiên định

nàng trước đây tới tìm Lý Trường Thọ, kỳ thật cũng chỉ là có chút nghĩ không thông, muốn để Lý Trường Thọ thuyết phục chính mình

Quy Linh Thánh Mẫu không rõ, vì sao Đại sư huynh đột nhiên có chút 'Không thèm nói đạo lý', vì sao Kim Linh sư tỷ cùng với Công Minh sư huynh đều đằng đằng sát khí như vậy, mà Tây Phương Giáo lại chưa từng có ân oán trực tiếp với Tiệt Giáo

lý do mà Lý Trường Thọ đưa ra cho nàng thực đúng trọng tâm, cũng rất đơn giản

thứ nhất, Tây Phương Giáo làm nhiều việc ác, cũng không phải là người lương thiện

thứ hai, phải chăng đánh rụng thế lực Tây Phương Giáo, hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo, đều sẽ ra tay với Tiệt Giáo

chỉ là hai lý do này, đã đầy để cho Tiệt Giáo hành động trước tiên

Lý Trường Thọ nói:

- Lần này Tiệt Giáo muốn đối phó Tây Phương Giáo, hành sự vội vàng, có rất nhiều chỗ bất ổn, nhưng Thông Thiên sư thúc đã hạ đạt mệnh lệnh, đã là ván đã đóng thuyền, tên đã trên dây, sau đó ta cũng sẽ âm thầm tương trợ, nhưng bởi vì thân phận chính thần Thiên Đình của bản thân, không có cách nào cấp quá nhiều duy trì ở ngoài sáng, ta có một kế, có thể khiến tiên nhân Tiệt Giáo còn lại ít mấy phần áy náy dưới đáy lòng, nhưng có lẽ cần sư tỷ ngươi làm một ít sự tình đuối lý

- Đuối lý nhưng không áy náy thì có sao chứ?

Quy Linh Thánh Mẫu nghiêm mặt nói:

- Chỉ cần có thể giúp đỡ sư huynh bọn họ, lại có thể làm cho huynh đệ tỷ muội trong giáo ít mấy phần áy náy, ta chính là làm ác nhân cũng không sao

- Ác nhân cũng không đến mức

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, đã là nghĩ ra kế

hắn vào trước khi mở miệng trầm mặc một hồi, cẩn thận kiểm tra suy nghĩ của mình, suy luận các loại tình huống, phát hiện ra Quy Linh Thánh Mẫu xác thực có thể phát huy một ít tác dụng độc đáo, tình huống dù có chuyển biến xấu cũng sẽ không ảnh hưởng đại cuộc, cũng liền định ra kế này

- Sư tỷ, ngươi liền... như thế như thế, như vậy như vậy

Chương 1566: lập lại chiêu cũ

Lý Trường Thọ lặp đi lặp lại căn dặn đối với Quy Linh Thánh Mẫu ở trên mây, Quy Linh Thánh Mẫu từ ban đầu nghi hoặc không hiểu, đến dần dần sáng tỏ, bất giác quăng tới ánh mắt xoắn xuýt đối với Lý Trường Thọ

- Trường Canh sư đệ

nàng thấp giọng nói:

- Một chiêu này của ngươi cũng quá bẩn... ách, ta không phải có ý đó, ta muốn nói là bản lĩnh của ngươi quá lợi hại

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, chắp tay ngắm nhìn biển mây

đây tính là chiến thuật bẩn gì chứ, chuyện đang tiến hành lúc này, đây mới thực sự là lấy bẩn trị ác

...

Ba ngày sau, tại một phường trấn có ngành dịch vụ rất phát triển ở Nam Hải

một nữ tiên khéo léo len lỏi qua các con đường, ngõ hẻm, dựa theo kinh nghiệm tích lũy từ trước và sự chỉ dẫn của lão long Long tộc, tìm được các tán tiên đặc biệt làm mua bán 'tin tức', rải một chút linh thạch ra

nữ tiên hiển lộ chính là đạo vận Thiên Tiên cảnh, bảo nang dùng là kiểu dáng Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc thường dùng, làm cho người ta hoàn toàn nhìn không ra được môn đạo

chẳng qua là mấy canh giờ, từng tin tức truyền ra ở bên trong phường trấn, đám tán tu quảng đại vốn là 【đường tu đạo dài dằng dặc, không bằng nói chuyện tào lao】, cấp tốc gia nhập đội ngũ ăn dưa

- Đạo hữu nghe nói không?

Tây Phương Giáo muốn liên thủ với Tiệt Giáo đối phó Xiển Giáo!

- Đạo hữu, tin tức này của ngươi chuẩn không?

- Như vậy còn có thể sai sao? Đạo lữ của bần đạo thế nhưng là xuất thân từ Côn Luân Sơn!

- Đại kiếp buông xuống, tiên tông Tam Giáo ra tay đánh nhau, Trung Thần Châu máu chảy thành sông, Tam Giáo đánh nhau tuyệt đối không hiếm lạ, lần này Xiển Giáo làm thế nào chống đỡ?

- Rất khó

chẳng mấy chốc, những tin tức chi tiết hơn xuất hiện, chẳng hạn như đại đệ tử Tiệt Giáo âm thầm tiếp xúc với thân truyền Thánh Nhân Tây Phương Giáo, Di Lặc cùng với Đa Bảo Đạo Nhân ngồi uống trà luận đạo, càng truyền càng mơ hồ

nhưng mà, nữ tiên kia vội vàng rời đi, tiến đến một toà tiên đảo xa xa, lập lại chiêu cũ

tin tức truyền đi ở nơi này, lại là Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo liên thủ, muốn cùng nhau ứng đối Tiệt Giáo

không bao lâu, nữ tiên chuyển đổi chiến trường một lần nữa, vung xuống một khoản linh thạch, một số lớn tán tu thành ống loa

Tây Phương Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, bắt đầu tổ hợp lẫn nhau theo tư thế khác biệt, mỗi người nói một kiểu, ý kiến không rõ, thậm chí còn có một số đạo sĩ vì chuyện này mà ra tay đánh nhau

Nam Hải xôn xao, tin tức bắt đầu lan truyền nhanh chóng ra ngoài

lại hai ngày sau, ở dưới sự âm thầm thôi động của một bàn tay lớn, tin tức【Tam Giáo ứng kiếp có hai nhà đã liên hợp 】, được Luyện Khí Sĩ quảng đại xác nhận

thậm chí, cục diện loạn chiến tại Trung Thần Châu cũng đều tạm thời dừng lại, các đại tiên tông phát động nhân mạch tài nguyên đi tìm hiểu khắp nơi, từ đó ảnh hưởng đến Xiển, Tiệt, Tây Phương Giáo môn nhân đệ tử bên trong Tam Giáo cũng bắt đầu thảo luận việc này

một phương Tiệt Giáo tất nhiên là cho rằng Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo đã liên thủ, phần lớn là lòng đầy căm phẫn, cảm thấy Xiển Giáo cấu kết ngoại địch

Xiển Giáo thì là lo lắng Tiệt Giáo cùng với Tây Phương Giáo liên thủ, trên đỉnh đầu bọn họ phủ lên chữ to đại nguy

Tây Phương Giáo từ trên xuống dưới phần lớn đều là lộ vẻ mặt phát mộng, cũng may có lão đạo cấp phó giáo chủ kịp thời làm sáng tỏ, bọn họ là liên thủ cùng với Xiển Giáo, không có bất kỳ hợp tác nào với Tiệt Giáo

đương nhiên, vị phó giáo chủ kia nghiêm lệnh không thể tiết lộ việc này ra ngoài, phòng ngừa đưa tới phiền phức

nhưng, Tây Phương Giáo... có nội gián

Lý Trường Thọ ngay lập tức thông qua Văn Tịnh đạo nhân biết được việc này, cũng là có chút im lặng tại chỗ

có phải là hắn đã quá đề cao đối thủ rồi hay không?

Không thể khinh thường, vẫn là phải làm theo trình tự của chính mình

Lý Trường Thọ gảy bàn tay lớn, thần thông dư luận lộ ra răng nanh sắc bén, bắt đầu đợt công kích đầu tiên

【 Tây Phương Giáo cùng với Xiển Giáo quyết định liên thủ, cùng nhau đối phó với Tiệt Giáo ở bên trong Phong Thần đại kiếp, Tây Phương Giáo toàn lực duy trì Xiển Giáo, lời hứa nhận được ba ngàn đệ tử Tiệt Giáo sẽ bị bọn họ độ hóa. 】

Lại thêm ba ngày thời gian, tin tức này truyền khắp các nơi Ngũ Bộ Châu, đại thiên thế giới, Tiệt Giáo trên dưới lòng đầy căm phẫn, tổ chức đại hội Kim Tiên Tiệt Giáo luận đạo ngay tại Kim Ngao Đảo, sau đó bởi vì người tham dự hội nghị cảm xúc kịch liệt mà tạm dừng

Kha Nhạc Nhi kịp thời rời trận, trở về bên trong Long Cung nghỉ ngơi

Ngao Ất đối với chuyện này cảm thấy tiếc nuối, y chỉ là làm một chút việc nhỏ không có ý nghĩa, không thể đi giết địch gì đó

Kha Nhạc Nhi sau khi rời trận, thế công dư luận bên trong Hồng Hoang vẫn như cũ chưa ngừng

Chương 1567: chắc như đinh đóng cột

Lý Trường Thọ nhắm đầu mâu ngay vào Long tộc, nhắc lại chuyện hải nhãn Đông Hải bị phá đi, làm Long tộc dấy lên ngọn lửa cừu hận, cũng làm cho ánh mắt của Tây Phương Giáo không có cách nào tụ tập một chỗ

sát chiêu, còn ở phía sau

lại nửa tháng sau, Tứ Hải Long Vương tề tụ tại hải nhãn Đông Hải, phúng viếng tộc nhân tử thương năm đó

Tây Hải Long Vương vô cùng tức giận, đọc một bài diễn thuyết không rõ ràng【 thù này • nhất định phải báo】, cũng nhận được sự ủng hộ của hầu hết cao tầng Long tộc

Đông Hải Long Vương thân là tộc trưởng Long tộc, lại có chút do dự, tuy nói Tây Phương Giáo hiện nay đã không phải năm đó, Ám Bộ đã tàn, mấy đại đệ tử liên tiếp xảy ra chuyện, nhưng dù sao vẫn có nhị Thánh tọa trấn

dù cho chỉ có một vị Thánh Nhân, toàn bộ Long tộc cũng không phải là đối thủ

Long tộc chỉ cảm thấy có chút bị đè nén

đúng lúc này, lại một tin tức truyền đến từ ba ngàn thế giới, tin tức này liền có chút 'bùng nổ'

ngày hôm trước, đại quân Tiên Minh công phá một toà Hương Hỏa Phật Quốc, bắt được Phật quốc chi cảnh hoàn chỉnh ——tiên cung nổi bồng bềnh giữa không trung, ở bên trong tiên cung tìm ra một lượng lớn bảo tài, một lượng lớn hương hỏa công đức chưa tan hết, còn có mấy trăm tấm bia đá đang được chạm khắc

chất liệu của những tấm bia này rất tinh xảo, chính là Huyền Vũ Hắc Thạch Thượng Cổ, một số tấm bia còn chưa trải qua xử lý, bên trên có những vết xước của năm tháng

nội dung trên tấm bia đá hoàn toàn nhất trí, tổng kết lại chính là tám chữ...

【 Xiển thành đạo chính, hưng Xiển diệt Tiệt】

Cái gì là giết người tru tâm?

chiến thuật ngả lưng

tin tức này vừa ra, Hồng Hoang một mảnh xôn xao

Tây Phương Giáo dùng bia đá như vậy làm cái gì?

Trắng trợn để Xiển Tiệt đối lập, nhất là tại thời khắc đại kiếp bộc phát này, lòng nham hiểm khó tả

Tiếng chuông nổ lớn tại Ngọc Hư Cung Xiển Giáo, chúng đạo giả cấp tốc hội tụ, Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo toàn bộ ra sân, từng người lộ sắc mặt ngưng trọng

Tây Phương Giáo lập tức phong sơn, mấy vị phó giáo chủ lập tức đề ra nghi vấn là chủ ý ngu ngốc của ai, nghe nói còn náo động sự cố đẫm máu

Tiệt Giáo...

Sắp nổ tung

dây dẫn nổ kia, đã là kêu ù ù

đầu tiên là Tiên Minh dùng mấy viên Lưu Ảnh Cầu khuếch tán nội dung ra, cũng đưa cho Thiên Đình, Lưu Ảnh Cầu là toàn bộ cảnh đại chiến hoàn chỉnh, chứng minh việc này tuyệt không phải Tiên Minh cố ý hãm hại

hiển hiện trên Lưu Ảnh Cầu, sau một trận đấu pháp kịch liệt, mấy trăm Thiên Tiên cảnh cùng với cao thủ phía trên hai bên tử thương, tiên binh tử thương mười mấy vạn, lấy kết thúc thế lực Hương Hỏa Thần Quốc Tây Phương Giáo bị đuổi đi làm hạ màn

sau đó, Tiên Minh vây khốn tiên cung nơi đây, kiểm kê thu thập Đạo Tạng, tìm được một chỗ mật thất, phát hiện ra đám bia đá bao trùm bên trong đại trận kia có sao nói vậy, tràng diện tương đối chấn động

Tiên Minh cũng cho ra giải thích, đại chiến dùng Lưu Ảnh Cầu để ghi chép, là Thiên Đình yêu cầu, để cuộc đấu tranh thu phục Hương Hỏa Thần Quốc, trở nên minh bạch, công chính, vô tư, cũng là phong cách hành sự nhất quán của Tiên Minh bọn họ...

Vân vân

tóm lại, việc này đã chắc như đinh đóng cột

những bia đá kia, rất nhanh bị mấy vị Đại La Kim Tiên hộ tống trở về Ngũ Bộ Châu, vốn là muốn đi giao nộp cho Thiên Đình, lại bị một đám tiên nhân Tiệt Giáo chặn đứng, giữ lại

nửa ngày sau, ở bên trên Kim Ngao Đảo

mấy trăm tấm bia đá đứng san sát trên bãi biển, từng vị từng vị tiên nhân Tiệt Giáo khuôn mặt âm trầm, sinh linh bên trong biển phương viên vạn dặm run bần bật

Đa Bảo Đạo Nhân sắc mặt xanh xám, hai tay cũng đều có chút run rẩy, y đột nhiên tung một cước, trực tiếp đạp bia đá trước mặt thành bụi phấn, thân thể hơi mập kia lại có uy nghiêm lớn lao!

- Đi Linh Sơn!

Chúng Kim Tiên trên đảo tức sùi bọt mép, hóa thành đạo đạo lưu quang phóng lên tận trời, mang theo một dòng sông sao băng ngang bầu trời, lao thẳng về phía Linh Sơn

đại trận hộ sơn của Linh Sơn đã sớm mở ra, ánh vàng tràn ngập không trung

lần này, Linh Sơn đã là có dự kiến trước, chúng lão đạo đã sớm điều động cao thủ tại ba ngàn thế giới trở về Linh Sơn trấn thủ, mà tại lúc đám Kim Tiên Tiệt Giáo này khí thế hùng hổ đánh tới Linh Sơn, mấy vị phó giáo chủ Linh Sơn đã sớm chờ trong không trung

Long tộc vẫn luôn đang chú ý tình hình, vào giờ phút này cũng có chút không kìm nén được

…

Tại Thuỷ Tinh Cung Đông Hải, trong Long Vương đại điện

Tây Hải Long Vương không ngừng đi qua đi lại, Nam Hải, Bắc Hải Long Vương cũng ở bên đỡ râu trầm ngâm, cũng chỉ có lão Long Vương đại gia trưởng là bình tĩnh nhất, vẫn là nghiêng dựa vào bên trên bảo tọa san hô của chính mình, nghe dân ca, hưởng thụ hải nữ đấm bóp

Chương 1568: không thể vọng động

- Đại ca, ngài dù sao cũng phải nói một câu!

Tây Hải Long Vương xoay người lại, đầu rồng có chút bằng phẳng, vào giờ phút này lông bờm đều đang phát run

- Long tộc chúng ta trước đó bị Tây Phương Giáo bọn hắn ức hiếp thành bộ dáng như vậy, hiện tại cơ hội tốt tới, chẳng lẽ lại khoanh tay ngồi nhìn? Đại ca, chúng ta đến cùng đang chờ cái gì?

Đông Hải Long Vương nhắm mắt than nhẹ, lại cũng không nói lời nào

Nam Hải Long Vương thấp giọng nói:

- Việc này có rất nhiều kỳ quặc, đầu tiên là lời đồn đại nổi lên bốn phía, sau đó các nơi sinh sự, ngay sau đó là mấy trăm tấm bia đá bị tìm ra tại Hương Hỏa Thần Quốc Tây Phương Giáo, những cái này cũng quá rõ ràng

- Ta ngược lại là cảm thấy, vô luận có phải tính kế hay không, lúc này đều là cơ hội báo thù rửa hận

Bắc Hải Long Vương thở dài:

- Tây Phương Giáo đã không phải Tây Phương Giáo năm đó, chẳng qua mấy trăm năm, đã tổn hại hơn phân nửa thực lực, lúc bọn họ tự trảm thuộc cấp Yêu tộc, hẳn là không ngờ tới, đằng sau sẽ có thời điểm thiếu binh thiếu tướng

- Ai nha! Bây giờ không phải là thời điểm nói chuyện này!

Tây Hải Long Vương gấp đến độ vỗ tay một hồi, định tiếng nói:

- Tiên nhân Tiệt Giáo một lát nữa liền sẽ vọt tới Linh Sơn, lần này bọn họ hỏa khí lớn như thế, tám thành là muốn trực tiếp khai chiến với Linh Sơn, nếu như không dựa vào uy thế của Thánh Nhân Tiệt Giáo, chúng ta khi nào mới có thể rửa sạch nhục nhã!

- Ài...

Đông Hải Long Vương mở hai mắt ra, nhìn chăm chú vào huynh đệ nhà mình, thở dài:

- Chưa tiếp nhận chỉ lệnh của Thiên Đình, Long tộc không thể vọng động

- Đây là ân oán cá nhân của chúng ta cùng với Linh Sơn! Có liên can gì với Thiên Đình?

- Ngươi ngày hôm nay mang binh đến Linh Sơn, ngày mai liền sẽ có Thánh Nhân đánh vỡ hải nhãn Tây Hải

Đông Hải Long Vương chậm rãi nói xong, khuôn mặt đầu rồng lại là không giận mà uy

- Long tộc chúng ta vốn là mang tội chi thân, lúc nào cho ngươi ảo giác như vậy, cho rằng chúng ta có thể tranh chấp với đại giáo Thánh Nhân? Đại giáo Thánh Nhân, khó chơi chính là những đệ tử Thánh Nhân đó sao? Mà là Thánh Nhân bất tử bất diệt

- Lần này Tiệt Giáo tức giận xông đến Linh Sơn, tất nhiên là có người tính kế sau lưng, người tính kế hoặc là bản thân Tiệt Giáo, hoặc chính là Thái Bạch Tinh Quân, mục đích của bọn họ chính là đánh rụng chúng môn nhân đệ tử Linh Sơn, làm cho Linh Sơn gãy mất cánh tay sau cùng

- Nếu quả thật muốn triệt để hủy diệt Tây Phương Giáo, Tinh Quân đã sớm truyền lệnh cho chúng ta, đợi đi!

- Việc nên làm bây giờ là cải cách thích đáng những thiếu sót trong nội bộ của Long tộc chúng ta, từng bước loại bỏ một số căn bệnh ung thư và căn bệnh cứng đầu, đừng nghĩ đến việc trả thù, chúng ta đã không chịu được vùng bẩy nữa

- Nhưng...

Tây Hải Long Vương còn muốn nói gì nữa, nhưng lại nói không nên lời, chỉ có thể cúi đầu thở dài một tiếng, rầu rĩ không vui

Nam Hải Long Vương cười nói:

- Chúng ta ở một bên xem kịch cũng sung sướng, lúc này ngược lại là muốn biết, Xiển Giáo kia có phản ứng gì

mấy vị Long Vương liếc nhau, từng người điểm ra một đạo lưu quang, vô cùng ăn ý ngưng ra một mặt thủy kính, trực tiếp soi sáng ra tình hình bên ngoài Côn Luân Sơn

Ngọc Hư Cung có đạo vận Thánh Nhân bao phủ, bọn họ không dám dò xét, cũng không có cách nào nhìn thấu

nhưng quan sát cục thế bên ngoài cũng không khó làm, ở chỗ này có thể nhìn thấy Xiển Giáo khi nào xuất binh, cũng có thể làm ra phán đoán, phải chăng cho Tiệt Giáo một ít cảnh báo cùng với nhắc nhở

Ngọc Hư Cung vào giờ phút này thoạt nhìn vô cùng yên tĩnh, phảng phất không có bất kỳ chuyện gì phát sinh vậy

nhưng quan sát kỹ, có thể ẩn ẩn phát hiện ra bên trong Ngọc Hư Cung có không ít bóng người đi lại, đại đạo hội tụ nơi đây cũng không ít, cơ hồ đã là chín thành môn nhân đệ tử Xiển Giáo

Nam Hải Long Vương cau mày nói:

- Ngày hôm nay chẳng lẽ sẽ có Tam Giáo đại chiến

Nam Hải Long Vương vừa dứt lời, Đông Hải Long Vương đã là nhấc trảo chỉnh một chút hình ảnh trong gương, thị giác cấp tốc kéo xa

một đóa mây trắng rơi xuống từ bầu trời, đi đến Ngọc Hư Cung, trên đó đúng là oanh oanh yến yến, mỗi người đều có vẻ đẹp riêng, có vài chục vị tiên tử xinh đẹp, dẫn đầu càng là công chúa Thiên Đình trang điểm tỉ mỉ đi tới, Long Cát

ở đằng sau chúng tiên tử, còn có đại đội Thiên Binh Thiên Tướng, hoặc là tự mình ôm một ít hộp quà, hoặc là hai người nâng lên một chiếc bảo rương, linh tinh vụn vặt lại có mấy trăm loại lễ vật

rất nhanh, đám tiên tử này hướng về Ngọc Hư Cung, Ngọc Hư Cung vốn là tiên nhân tụ tập, lập tức càng thêm náo nhiệt bốn vị Long Vương dò xét rất nhanh bị đạo vận Thánh Nhân ngăn cản, từng người liếc nhau, lại là ăn ý cười to một hồi

Chương 1569: ghen ghét trần trụi

hải nữ sau lưng bọn họ không nhúc nhích tí nào, cúi đầu tiếp tục làm công việc của mình

quả nhiên, lại là thủ bút của Thái Bạch Tinh Quân

lại nói Long Cát làm theo ngọc phù Lý Trường Thọ cấp cho, đúng giờ dẫn người đi đến Ngọc Hư Cung tặng lễ, thời cơ vừa đúng

đại sư huynh Xiển Giáo Quảng Thành Tử vừa định hạ lệnh, bọn họ tiến đến lân cận Linh Sơn quan sát một chút tình thế, trên thực tế chính là đi cho Linh Sơn chỗ dựa, tiên thức liền bắt được thân ảnh đám người Long Cát công chúa

Quảng Thành Tử lập tức sáng tỏ, đây là Thiên Đình, hoặc là nói Lý Trường Thọ đang cố ý ngăn cản

chuyện này làm cho Quảng Thành Tử do dự một hồi, suy nghĩ Nhân Giáo trực tiếp nhúng tay việc này, có thể sẽ xuất hiện hậu quả

Nhân Giáo mặc dù đệ tử ít, nhưng ở trong ba giáo Đạo Môn, lại là lão đại ca danh phù kỳ thực, nếu Nhân Giáo trực tiếp can thiệp, liền đại biểu cho Đạo Môn đã là muốn khai chiến với Tây Phương Giáo

chuyện ngày hôm nay, thật sự phải suy nghĩ rõ ràng, không thể vội vàng làm ra quyết đoán

không cẩn thận chính là Thánh Nhân đại chiến

việc này đối với Tây Phương Giáo mà nói, không khác gì đại nạn lâm đầu, nhưng đối với Xiển Giáo mà nói, mỗi một lựa chọn đều vô cùng gian nan

Quảng Thành Tử trong lúc đang do dự, đã có tiên dẫn đám người Long Cát công chúa vào trong đại điện

Long Cát đầu tiên là lấy thân phận con gái Thiên Đế, nói Xiển Giáo có cống hiến cực lớn đối với thiên địa an ổn, vì thế đến đây dâng lên lễ vật cho các vị tiên gia

sau đó, lại bắt đầu lấy ra từng kiện lễ vật, đưa đến trong tay mỗi một vị tiên nhân Xiển Giáo có thể gọi được danh hào

Long Cát tuyệt đối là làm công khóa, đại bộ phận lễ vật cũng đều tính có chút quý giá, làm cho các tiên nhân Xiển Giáo tươi cười rạng rỡ, từng người hàn huyên chào hỏi với Long Cát

dùng phương thức tặng lễ như vậy kéo dài thời gian, thật sự cũng chỉ có duy nhất một nhà này

cùng lúc đó

tại Thái Bạch Cung, Tiểu Quỳnh Phong

ở trước đan phòng, ba chiếc ghế nằm xếp thành một hàng, trên ghế nằm phủ lên nệm êm, ngay phía trước lơ lửng hai chiếc gương đồng

từ trái đến phải, Lý Trường Thọ, Đại Pháp Sư, Khổng Huyên xếp thành một hàng

so với lần trước xuất hiện, Khổng Huyên trông rạng rỡ và quyến rũ hơn, mắt phượng tràn đầy sức xuân và nụ cười tươi như hoa đào, hiển nhiên nàng khá hài lòng với thế giới của hai người trong khoảng thời gian này, trải qua kỳ trăng mật tuyệt vời tại Huyền Đô Thành

khóe miệng Đại Pháp Sư mang theo mỉm cười thản nhiên, tựa như thần thanh khí sảng, thong thả hỏi:

- Sư đệ, lần này lại là ngươi làm?

Lý Trường Thọ che cái mũi bầm tím, khuôn mặt sưng tấy, dung mạo tuấn tú tạm thời bị hủy hoại, cảm thấy có chút phiền muộn

Ghen ghét!

Đại sư huynh chính là ghen ghét trần trụi!

sau khi tiện tay lau mặt, Lý Trường Thọ khôi phục bình thường, ngồi phịch ở trên ghế nằm hữu khí vô lực nói một câu:

- Sư huynh, ta cũng không có làm cái gì

- Như vậy Tiệt Giáo làm sao lại nổi giận đùng đùng đi Linh Sơn?

Đại Pháp Sư nhìn hình ảnh hiện ra bên trong gương đồng, trong mắt mang theo một chút nghi hoặc

gương đồng chia làm hai nửa, bên trái là tình hình Linh Sơn trận địa sẵn sàng, thần hồn nát thần tính, phía bên phải là hình ảnh đạo đạo lưu quang xẹt qua bầu trời, từ đông sang tây chạy tới Linh Sơn

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Sư huynh, việc này xác thực không có quan hệ trực tiếp với ta, ta cũng chỉ là ở bên cạnh giúp chút chuyện nhỏ, là bản thân Tiệt Giáo muốn động thủ đối với Tây Phương Giáo, chuyện hôm nay, là Đa Bảo sư huynh đề nghị, Thông Thiên sư thúc cho phép, Tiệt Giáo phát hạ Sát tự lệnh, đại khái là Tiệt Giáo cảm nhận được gấp gáp, biết lúc này là thời cơ tốt nhất nhằm vào Tây Phương Giáo

Khổng Tuyên cười nói:

- Lần này là muốn Tây Phương Giáo từ hai vị Thánh Nhân, đánh thành một vị Thánh Nhân sao?

- Chuyện này, rất không có khả năng

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười nói:

- Thánh Nhân bất tử bất diệt, coi như là Thánh Nhân thứ sáu cũng tuyệt đối không thể khinh thường, nhất định phải thận trọng đối mặt

Lý Trường Thọ ở bên cạnh yên lặng chảy xuống hai hàng nước mắt cảm động

rốt cuộc, hắn nhắc tới nhiều năm như vậy, sư huynh rốt cuộc cũng rõ ràng đạo lý, biết được không thể cứng rắn với Thánh Nhân!

lại nghe Đại Pháp Sư nói bổ sung:

- Chẳng qua, nếu như hôm nay có việc cần, ta và ngươi không bằng cùng nhau động thủ với Chuẩn Đề, có Thái Cực Đồ bảo vệ, ta và ngươi hẳn là có thể trì hoãn đối phương mấy ngày

- Ừm

Khổng Tuyên ôn nhu gật đầu:

- Ta tất nhiên là nghe ngươi an bài

Đại Pháp Sư lúc này lộ ra nụ cười hài lòng

Linh Nga, Hùng Linh Lỵ một bên bưng khay cưỡi mây bay tới, phụng dâng trà thơm, mang lên mâm đựng trái cây, lại có Đạo Nhân Giấy hóa thành tiên tử ở bên đánh đàn, tạo nên không khí coi như không tệ

Chương 1570: chất vấn

Đại Pháp Sư cười nói:

- Hai người các ngươi, khi nào mới có thể tu thành chính quả? Rượu kia của Trường Thọ ngươi, còn có hay không?

- Không có

Lý Trường Thọ thành thành thật thật buông tay, sau đó liếc nhìn gương mặt xinh đẹp phiếm hồng của Linh Nga, cười nói:

- Sư huynh ngươi nếu như cảm thấy rượu kia không tệ, chỉ từ hiệu quả một số phương diện mà nói, ở chỗ ta có rất nhiều vật thay thế

Đại Pháp Sư bình tĩnh cười một tiếng:

- Ngươi giữ lại chính mình dùng là được, vi huynh tự có thực lực... bọn họ sắp tới

Lý Trường Thọ lập tức thu liễm tâm thần, nhìn chăm chú hình ảnh hiện ra trong gương đồng

mấy đạo lưu quang nhanh nhất, đã là vọt tới phía đông Linh Sơn, đối mặt với mấy lão đạo Tây Phương Giáo đã chờ sẵn trên không trung kia

người trước hết nhất, mặc một thân váy kim sa, tay cầm ngọc như ý long hổ, gương mặt xinh đẹp giận tái đi, con mắt có hàn quang, tóc dài phất phới sau lưng, uy áp một người vượt qua năm địch thủ!

chính là Kim Linh Thánh Mẫu

ở phía bên phải Kim Linh Thánh Mẫu, áo trắng như tuyết, tiên tử khuôn mặt tuyệt mỹ lại tự thành ý vị thanh lãnh lẳng lặng mà đứng, trong lòng bàn tay nâng Hỗn Nguyên Kim Đấu, trong tay áo cất giấu một bức tượng ngọc lớn chừng bàn tay

tất nhiên là Vân Tiêu tiên tử

ở phía bên phải Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Quy Linh Thánh Mẫu hiển lộ thân hình, gương mặt xinh đẹp của người trước giận tái đi, người sau lộ vẻ mặt ưu sầu

ở bên trái Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu thân mang thanh sam, trong tay cầm một cây mộc trượng cổ quái, đạo vận tự thân so với Quỳnh Tiêu, Quy Linh Thánh Mẫu cũng là không hề yếu

sáu đại tiên tử bên trong bát đại đệ tử Tiệt Giáo, toàn bộ đều đuổi đến nơi này!

Vẻn vẹn chỉ là các nàng, đã làm cho Linh Sơn đại trận ảm đạm vô quang, làm cho mấy vị phó giáo chủ kia đổ mồ hôi lạnh

sáu đầu đại đạo mở ra, khắp nơi bên trong thiên địa đóng băng lạnh lẽo, chúng sinh linh chạy trốn bốn phương tám hướng

- Các vị...

Một vị lão đạo vừa muốn mở miệng, trong mắt Kim Linh Thánh Mẫu bắn ra hàn quang, vị lão đạo kia lại vô thức ngậm miệng không dám nhiều lời

đúng lúc này, đạo đạo lưu quang bay tán loạn mà đến, lại có một, hai ngàn vị tiên nhân, nam tiên nữ tiên nửa nọ nửa kia, có Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo, có Tứ Tiểu Thánh Cửu Long Đảo, có bảy mươi hai tiên tú Bồng Lai Đảo, có Sơn Thạch Cơ Khô Lâu, có Diễm Trung Tiên Hỏa Long Đảo, có Lữ Nhạc Thiên Nhai bí cảnh...

Trong đó lại có một phần ba, là cao thủ nổi danh bên trong Hồng Hoang!

Nhóm tiên Tiệt Giáo đầu tiên đuổi đến, Kim Linh Thánh Mẫu chính là quát lạnh một tiếng:

- Bao vây Linh Sơn!

Đạo đạo lưu quang lập tức phân tán, từ trái sang phải bao quanh Linh Sơn, từng đầu đại đạo đua tiếng, một cỗ tiên quang tranh diễm!

Một vị lão đạo Tây Phương Giáo nghiêm nghị chất vấn:

- Đạo hữu đây là có ý gì! Đây là đạo trường của Thánh Nhân Tây Phương Giáo chúng ta!

- Vây chính là đạo trường Thánh Nhân của các ngươi!

Kim Linh Thánh Mẫu giận dữ mắng mỏ một tiếng, trong tay áo bay ra đạo đạo lưu quang trực tiếp đập hơn chục tấm bia đá vào Linh Sơn

- Hưng Xiển diệt Tiệt? Phương tây các ngươi giỏi tính toán! Ngày hôm nay ngược lại muốn xem xem, là Tây Phương Giáo các ngươi diệt, hay là Tiệt Giáo chúng ta vong!

Lời này vừa nói ra, mấy vị lão đạo kia thay đổi sắc mặt tại chỗ, lửa giận của chúng tiên Tiệt Giáo triệt để bị nhen lửa, thần thông, pháp bảo cùng nhau tế lên, thiên địa phương viên mười vạn dặm bỗng nhiên trở tối!

Nhưng ở phía trước đan phòng, tiểu phân đội Nhân Giáo lẳng lặng ngồi ở kia, còn không có dấu hiệu xuất động

trực tiếp đánh là không thể nào đánh, ba vị Thánh Nhân hai bên còn chưa có hiện thân, hai vị nhân vật mấu chốt Tiệt Giáo cũng chưa có hiện thân

hiện tại chỉ là khâu uy hiếp, sau khi bức ra Thánh Nhân Tây Phương Giáo, mới là một bước mấu chốt nhất

Đại Pháp Sư thấp giọng hỏi:

- Trường Thọ, Thông Thiên sư thúc có chắc chắn đối phó với hai vị Thánh Nhân hay không

- Có

Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu, tựa hồ có chút tự tin đối với chuyện này

hắn đương nhiên tự tin

Hỗn Độn Chung đại tỷ chỉ là không muốn trấn áp giáo vận giúp Tiệt Giáo, lại không nói không thể hỗ trợ đấu pháp

điểm mấu chốt hiện tại, thật ra là ở chỗ...

Lý Trường Thọ động ngón tay, hình ảnh trên gương đồng vốn dĩ hợp nhất lần nữa chia hai bên, hiển lộ ra tình hình chỗ Triệu Công Minh

Triệu Công Minh đang ẩn giấu ở phụ cận Ngọc Hư Cung, ngẩng đầu nhìn trời, hai mắt trống rỗng, để cho chính mình điều chỉnh tốt trạng thái

y, sắp nằm xuống, cũng chắc chắn sẽ nằm xuống

hôm nay, chính là thời khắc khiêu chiến cực hạn kiếp sống nghề nghiệp của chính mình, có thể hay không một người ngăn một giáo, đều phải xem phát huy lúc đó

Có vinh dự, đi bảo vệ!

Chương 1571: Quá dọa rùa

Lý Trường Thọ nhìn Triệu Công Minh mấy lần, phát hiện ra trạng thái của lão ca không sai, cũng liền đặt lực chú ý ở trên một tiểu bố trí khác

Quy Linh Thánh Mẫu...

Giờ phút này sắc mặt nàng u buồn, trong mắt mang theo vài phần phiền muộn, đã vào vở kịch

【 'Sư tỷ, trong những ngày tiếp theo... khục, ta ngẫu nhiên suy tính được, sẽ có không ít chuyện phát sinh

nếu như có một ngày, chúng tiên Tiệt Giáo đi theo Đa Bảo sư huynh vây quanh Linh Sơn, lúc đó Tây Phương Giáo nhất định sẽ toàn lực giảo biện

căn cứ theo ta suy tính, Tây Phương Giáo giảo biện chủ yếu chia thành ba loại

thứ nhất, là cực lực phủ nhận, nói một ít đồ vật mang tính vũ nhục không phải bọn hắn làm, nếu là tình hình như vậy, ngươi cũng không cần quản nhiều, coi như ta chưa nói qua những lời này, Đa Bảo sư huynh bọn họ tự nhiên có thể nhẹ nhõm xử lý

lúc ấy hẳn là bằng chứng như núi

thứ hai, Tây Phương Giáo trực tiếp nhận lầm, tìm kẻ chết thay ra để giội tắt lửa giận của Tiệt Giáo, đây là thủ đoạn Tây Phương Giáo quen dùng, thậm chí sẽ giết kẻ chết thay này ở ngay trước mặt các ngươi

lúc này ngươi có thể lựa chọn đứng ra, cũng có thể lựa chọn không đứng ra...

Nếu như đứng ra, liền phát huy ưu thế của ngươi, biểu hiện phiền muộn một ít, nhiều một chút lo lắng, đứng ở trên lập trường Tây Phương Giáo nói vài câu, sau đó thay thế bọn họ nhận lầm, cụ thể nói cái gì, sau đó ta sẽ thiết kế cho ngươi còn có loại tình hình thứ ba, chính là Tây Phương Giáo lấy ra cái gọi là chứng cứ, chứng minh những bia đá kia là người khác vu hãm, lại có thể tự bào chữa, lúc này ngươi liền nhất định phải đứng ra, cắn chết bọn họ. '

'Cắn chết? Trực tiếp nhào tới cắn sao? Nhưng ta là tu thần thông nguyên thần cùng với thần thông phòng ngự... '

'... chờ một chút, để cân nhắc xem có nên giao tính kế mấu chốt như vậy cho ngươi hay không. '

'Ách? ' 】

Ở sâu trong đạo tâm hiện ra đủ loại thanh âm đàm thoại của Trường Canh sư đệ, Quy Linh Thánh Mẫu khống chế biểu tình của chính mình, nhìn kỹ tình thế trước mắt

nàng có thể làm được, nhất định có thể

chỉ là, lần đầu âm người, ít nhiều có chút khẩn trương, đạo tâm yên lặng mười mấy Nguyên Hội nhảy loạn

Trường Canh sư đệ, thật sự là một người không tồi

người soái khí, lại thông minh, còn có đủ loại mưu đồ, không có bất kỳ nan đề gì có thể làm khó hắn

ngẫu nhiên còn nghe sư tôn đại nhân tán dương Trường Canh sư đệ, nói hắn chỉ sợ đã sớm tính kế cũng xoay cổ tay Thiên Đạo...

Quá dọa rùa

nha, không thể nghĩ lung tung, chính mình phải thường xuyên chú ý tràng diện thế cục

Quy Linh Thánh Mẫu âm thầm bừng tỉnh, nhìn chằm chằm Tây Phương Giáo ứng đối

trước khi đến, Đa Bảo Đại sư huynh đã là dẫn âm nói với bọn họ, để cho bọn họ trước vây mà bất động, dể Kim Linh sư tỷ tùy ý phát huy, mục đích là bức hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo đi ra vì tránh để cho Thánh Nhân trực tiếp tàn sát cao thủ phe mình, trước tiên chờ Thánh Nhân khai chiến, đệ tử bọn họ tái chiến, là cục diện Tiệt Giáo muốn gặp nhất

đương nhiên, hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo cũng tất nhiên sẽ có ứng đối, cuộc chiến hôm nay xa xa không phải 'Vây • giết • rút lui' đơn giản như vậy, bên trong lộ ra tầng tầng tính kế

đúng như Trường Canh sư đệ nói, mấu chốt có thể thủ thắng hay không, ở chỗ có thể bức Thánh Nhân Tây Phương Giáo đi ra hay không

chuyện này cần bọn họ Tiệt Giáo 'chiếm lý', lại có thể liên tục không ngừng hình thành cảm giác áp bách đối với Tây Phương Giáo

'Nhiệm vụ' mà Trường Canh sư đệ an bài cho chính mình, gian khổ lại trọng yếu

Quy Linh Thánh Mẫu thấy ——

Kim Linh sư tỷ giận uy khiếp người, mấy vị lão đạo Tây Phương Giáo bị dọa nói không ra lời

mấy ngàn tiên nhân phe mình vây khốn Linh Sơn, chiến lực tinh anh Tiệt Giáo cơ hồ ra hết, uy áp phương viên mười vạn dặm

thiên địa biến sắc, càn khôn vặn vẹo

giống như muốn đánh chìm Tây Ngưu Hạ Châu khỏi Hồng Hoang thiên địa vậy

đây, vẫn là các sư đệ sư muội phe mình có chút khắc chế, cũng không lộ hết đạo cảnh, tăng cao trạng thái uy hiếp

long hổ như ý trong tay Kim Linh sư tỷ nở rộ quang mang, Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu sư tỷ cũng triển lộ ra ánh sáng lộng lẫy

Quy Linh Thánh Mẫu hiểu ý, trong hai mắt phun ra chút ánh sáng xanh, sáo ngọc trong tay phát tán ra trận trận ba động

Tiên Tiệt Giáo, lượng pháp bảo!

- Hãy khoan! Hãy khoan!

Tây Phương Giáo có lão đạo ầm ĩ hô to:

- Giữa chúng ta tựa hồ có hiểu lầm gì đó!

Quy Linh Thánh Mẫu suýt nữa liền phá công

những lão đạo này thật sự là giống như Trường Canh sư đệ nói, bình thường khi dễ lương thiện chính là ngang ngược bá đạo, miệng méo cười lạnh, trên miệng nói 'Ngươi hữu duyên với phương tây chúng ta', 'đạo hữu không chết bần đạo chết', làm đủ trò xấu, không có tâm nhãn gì tốt

Chương 1572: Hiểu lầm

Nhưng vừa gặp phải khốn cảnh như vậy, bị thế lực mạnh hơn bọn họ trấn áp, liền sẽ như rùa đen rút đầu, trốn tránh trách nhiệm, không có chút đảm đương nào

Tây Phương Giáo bọn hắn đã thối nát từ gốc, hoàn toàn cũng là bởi vì Giáo chủ phẩm hạnh bất chính

nghĩ như thế, dưới đáy lòng Quy Linh Thánh Mẫu đã không còn nửa phần áy náy, bắt đầu nghĩ tới chiến thuật của mình, chuẩn bị lời kịch

liền xem Tây Phương Giáo lựa chọn kịch bản nào!

Theo ước định cẩn thận trước đây, vào giờ phút này Quỳnh Tiêu sư muội đứng dậy...

Khuôn mặt xinh đẹp của Quỳnh Tiêu lạnh lùng, Kim Giao Tiễn trong tay truyền ra từng tiếng gào thét, Phược Long Tác xoay quanh người giống như thương long

nàng lạnh giọng hô to:

- Hiểu lầm? Vậy chúng ta cũng có quá nhiều hiểu lầm rồi, tốt cho một cái Tây Phương Giáo! Các ngươi từ Thượng Cổ liền bắt đầu đào đệ tử Tiệt Giáo chúng ta vào phương tây các ngươi, thậm chí còn dùng mọi thủ đoạn, cưỡng bức xảo đoạt!

- Sư tôn nhà ta nể tình nghe đạo cùng với hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo trong Tử Tiêu Cung, không có tính toán, các ngươi lại còn coi Tiệt Giáo chúng ta dễ khi dễ! Nhiều năm như vậy, các ngươi âm thầm châm ngòi quan hệ Đạo Môn Tam Giáo chúng ta!

- Xiển Tiệt nhị giáo mấy lần xung đột, mấy lần chảy máu, lần nào cũng đều có cái bóng Tây Phương Giáo các ngươi! Phương tây các ngươi ngóng trông đại hưng, tự xưng có thiên mệnh ở đây, nhưng vì đại hưng không từ thủ đoạn như thế, thật sự không biết xấu hổ!

- Phi! Bây giờ đại kiếp buông xuống, các ngươi đắc tội tỷ phu ta, bị bố trí vào bên trong đại kiếp, không nghĩ làm sao vượt qua đại kiếp, lại còn muốn dùng mưu kế, mê hoặc Xiển Giáo liên thủ đối nghịch với Tiệt Giáo chúng ta, không coi mối quan hệ Tam Giáo một nhà ra gì cả!

- Những bia đá này, còn không phải do các ngươi làm sao? Làm sao, là muốn để người ta cảm thấy, Xiển Tiệt chi tranh chính là từ Thượng Cổ liền định ra? Kỳ tâm khả tru! Tiệt Giáo chúng ta và các ngươi ngày hôm nay tất phân chết sống!

Nói xong, ngực Quỳnh Tiêu không ngừng chập trùng, thật sự nói đến vô cùng tức giận, trực tiếp đập Kim Giao Tiễn trong tay đối với năm vị lão đạo trước mắt

trong lòng Quy Linh Thánh Mẫu thất kinh, sợ một đập này của Quỳnh Tiêu sẽ dẫn ra Tiếp Dẫn Thánh Nhân

Kim Giao Tiễn hóa ra thái cổ thương long, mấy vị lão đạo kia đã sớm có đề phòng, đồng loạt ra tay ứng đối, bảo quang nở rộ, lại là ngăn cản Kim Giao Tiễn

có thể được chọn làm phó giáo chủ, thực lực tất nhiên không đơn giản

Quỳnh Tiêu trừng mắt hạnh, lập tức liền muốn tiến về phía trước, lại bị ánh mắt của Vân Tiêu tiên tử bên cạnh ngăn cản

Vân Tiêu thuận thế phóng về phía trước một bước

chỉ là một bước, mấy vị lão đạo cùng nhau lui lại, trong mắt từng người tràn đầy kiêng kị, bảo quang trong tay đại tác

một lão đạo vội vàng hô:

- Tiên tử chớ động thủ! Tiệt Giáo hẳn là không giảng đạo lý như thế, không nói lời gì, không phân tốt xấu, liền muốn hủy diệt Linh Sơn chúng ta! ? Cùng là đại giáo Thánh Nhân, khinh người quá đáng!

Vân Tiêu khẽ mở môi mỏng, tiếng nói bay vào trong mây, quanh quẩn tại các nơi Linh Sơn:

- Đúng sai tự có dư luận, việc này mặc cho các ngươi giảo biện như thế nào, cũng đã là sự tình đã xảy ra, nếu Tây Phương Giáo đã lựa chọn đối lập với Tiệt Giáo chúng ta, lại dụng tâm ác độc, muốn để cho Tiệt Giáo chúng ta cùng với Xiển Giáo tranh chấp không chết không thôi, Tiệt Giáo chúng ta ngày hôm nay đến đây, liền không chết không thôi với các ngươi, không hợp lý sao?

- Những bia đá này còn chưa điều tra rõ lai lịch!

- Đây nói rõ là Tiên Minh đang vu hãm!

- Tây Phương Giáo chúng ta cùng với Tiệt Giáo luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, vì sao không thể là mưu kế của Xiển Giáo?

Vân Tiêu hơi nhíu mày, lập tức liền muốn trực tiếp ra tay

Quỳnh Tiêu lại ở bên cạnh khẽ hừ một tiếng, cầm Kim Giao Tiễn chỉ vào mấy vị lão đạo này, mắng:

- Ngươi vừa mới nói, đây là Tiên Minh đang vu hãm các ngươi? Vậy ý của các ngươi là, là Thiên Đình cố ý làm cục nhằm vào các ngươi? Nói một cách khác, ngươi tại nói tỷ phu ta cố ý giội nước bẩn cho Linh Sơn các ngươi?

mấy vị lão đạo kia từng người nhíu mày, một người vội nói:

- Cũng không phải...

- Được rồi, đã hiểu!

Quỳnh Tiêu quay đầu bước đi:

- Chờ ta chốc lát, ta đi Thiên Đình gọi tỷ phu ta, để hắn tới chủ trì công đạo!

- Không, không cần!

Có phó giáo chủ Tây Phương Giáo hô to:

- Tiên tử tạm chờ đã, việc này sao phải làm phiền Thái Bạch Kim Tinh! Việc này... Ài! Việc xấu trong nhà không cần nói ra bên ngoài

Quy Linh Thánh Mẫu một mực đang chờ đáy lòng nhảy một cái

đến rồi!

Đạo đạo ánh mắt bên trong thiên địa rơi vào trên người vị lão đạo kia, lão thở dài, chậm rãi nói:

- Việc này đúng là một đệ tử bên trong Tây Phương Giáo chúng ta làm, nhưng đây là y tự tiện làm bậy, cùng với Tây Phương Giáo chúng ta căn bản không có bất kỳ liên quan gì

Chương 1573: nhấn nút tạm dừng

- Gần đây sát kiếp hiển hiện, Tây Phương Giáo chúng ta từ trên xuống dưới có chút lo lắng, có đệ tử từng bẩm báo đối với lão sư, nói muốn khiêu khích hai giáo Đạo Môn ứng kiếp, để các ngươi nhị hổ tương tranh, để các ngươi lưỡng bại câu thương

- Tính kế như vậy thật ấu trĩ làm sao! Ám muội làm sao! Lão sư lúc ấy liền quát lớn tên sư đệ kia, cũng trục xuất y khỏi Linh Sơn, việc này chúng ta đều có thể làm chứng, quả thật là tận mắt nhìn thấy. Không nghĩ tới, y lại lấy thân phận của mình đi ba ngàn thế giới, tìm được một chỗ hương hỏa cường thịnh, làm ra hành vi như vậy...

Lão đạo này "kể" chuyện xưa, quả thực rất có truyền cảm, nói đến chỗ ủy khuất hai mắt còn rưng rưng

tình này, quả thực

tại Thái Bạch Cung Thiên Đình, ở phía trước đan phòng Tiểu Quỳnh Phong

Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không nhịn được thì thào nói thầm:

- Việc này thật sự như thế?

- Đương nhiên không phải

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Rõ ràng là thủ đoạn Tây Phương Giáo chuẩn bị, muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không đáng kể mà thôi

Đại Pháp Sư cười nói:

- Đây hẳn là kiệt tác của sư đệ ngươi?

Lý Trường Thọ vừa gật đầu vừa nói:

- Làm sao có thể? Đương nhiên không phải như vậy, sư huynh ngươi không biết ta gần đây bận rộn cỡ nào đâu, vẫn luôn hối hả ngược xuôi. Rõ ràng là Tây Phương Giáo cố ý châm ngòi quan hệ nội bộ Đạo Môn, tội không thể dung

mấy người có mặt trong sân lập tức hiểu được gì đó, cũng không nhiều lời, tiếp tục chú ý thế cục phát triển, Thái Cực Đồ tùy thời chờ lệnh

theo gương đồng hiện ra, lão đạo kia kể xong chuyện xưa, Tây Phương Giáo giao ra một vị đạo nhân Kim Tiên cảnh bị đánh tới hơi thở mong manh, còn chưa đợi Tiệt Giáo mở miệng, liền trực tiếp đánh giết người này, đánh nát nguyên thần, dâng lên thủ cấp

Kim Linh Thánh Mẫu mắng to Tây Phương Giáo vô sỉ, lập tức liền muốn vung ra Ngọc Như Ý

mấy vị lão đạo phó giáo chủ Tây Phương Giáo khóc trời đập đất, hô to Tiệt Giáo không thèm nói đạo lý, chính là muốn ỷ thế hiếp người

chúng tiên Tiệt Giáo cùng nhau tiến tới gần trăm trượng, nhưng một cỗ đạo vận băng lãnh lưu chuyển tại các nơi, làm cho Đại La, Kim Tiên nơi đây kinh hồn táng đảm

đạo vận Thánh Nhân

giọng điệu của mấy vị lão đạo phó giáo chủ Tây Phương Giáo lập tức biến hóa

một lão đạo hô:

- Tiệt Giáo thật sự hảo thủ đoạn, đây là muốn độc bá Hồng Hoang hay sao?

- Các ngươi nếu làm việc như thế, có để mặt mũi Thánh Nhân vào trong mắt?

- Nếu như dám can đảm tiến về phía trước nửa bước, chúng ta coi như liều mạng, cũng muốn bảo vệ thánh địa Linh Sơn! Nhất định phải mời lão sư ra tay, lưu lại các ngươi ở dưới chân Linh Sơn!

Kim Linh giận dữ, lập tức liền muốn tiến về phía trước đấu pháp, đối cứng Thánh Nhân

Đa Bảo Đạo Nhân nấp trong bóng tối thấy thế thầm than dưới đáy lòng, biết chính mình nhất định phải ra mặt, lại ẩn nấp nữa sẽ có chút thụ động

Tây Phương Giáo nhất môn song thánh, đây là vấn đề khó giải quyết nhất

ngày hôm nay Tiệt Giáo quyết tâm đánh cho Thánh Nhân Tây Phương Giáo thành gốc cây trụi lá, trước hết bức Chuẩn Đề hoặc là Tiếp Dẫn đi ra, để Thông Thiên Giáo Chủ túm ra thiên ngoại đại chiến

nhân vật Tiệt Giáo dự định đối đầu cùng với Chuẩn Đề Thánh Nhân, chính là Đa Bảo đại sư huynh y

cho nên, Đa Bảo trước hết nhất trốn đi, chuẩn bị sau đó vào lúc cục diện lâm vào thụ động lại hiện thân, chỉ cần thời cơ Đa Bảo hiện thân ở sau Chuẩn Đề Thánh Nhân, hoặc là đồng thời, Tiệt Giáo ngày hôm nay liền thắng một nửa

nếu như cường công Linh Sơn, cũng không phải là không thể được, như vậy thương vong sẽ vô cùng thảm trọng, chúng tiên Tiệt Giáo phải đối mặt với lửa giận của tối thiểu nhất nửa vị Thánh Nhân

mặc dù ngày bình thường đều là có rất nhiều Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, yêu thích lấy thực lực của thánh thứ sáu ra nói chuyện, nhưng cảnh giới Thánh Nhân hoàn toàn nghiền ép cảnh giới Đại La

trừ phi là Chuẩn Thánh trảm tam thi, chỉ kém một đường so với cảnh giới Thánh Nhân, lúc đối mặt với thánh thứ sáu, mới có thể kiên trì, đấu pháp đôi chiêu, nhưng thắng là kiên quyết không có khả năng

tại giờ phút này, Tiệt Giáo 'Hơn nửa bầu trời' rõ ràng có chút không vô lại bằng Tây Phương Giáo, Đa Bảo đã là không thể không...

- Chờ đã!

Một giọng nói thanh thuý đột nhiên vang lên, Linh Sơn giương cung bạt kiếm như bị nhấn nút tạm dừng đạo đạo ánh mắt, tiên thức nhìn về phía nơi tiếng nói phát ra, nhìn thấy một vị tiên tử thân mang váy dài xanh mỏng, có chút khẩn trương cầm sáo ngọc trong tay, chậm rãi phiêu bay đến bên người Vân Tiêu tiên tử, nhỏ giọng nói:

- Kim Linh sư tỷ, ta cảm thấy, chúng ta hôm nay... có chút quá mức cường thế

lời vừa nói ra, chúng tiên Tiệt Giáo tràn đầy không hiểu, một số nhỏ tiên nhân tràn đầy kinh ngạc

Chương 1574: làm sao đến mức này

một phương Tây Phương Giáo đầu tiên là sững sờ, sau đó từng người đại hỉ, trong ánh mắt nhìn vị tiên tử kia, như là thấy được một vị nữ Thánh Nhân mới tinh vậy

ý kiến nội bộ của một phương Tiệt Giáo không đồng nhất?

Tại thời điểm mấu chốt này, vậy mà lại có Quy Linh Thánh Mẫu một trong bát đại đệ tử, đứng ra nói chuyện vì Tây Phương Giáo bọn họ?

Cơ hội trời cho!

Nhưng mà, chúng đạo giả Tây Phương Giáo không có phát hiện ra chính là, vào giờ phút này, bọn họ ngoại trừ mở miệng nói một câu:

- Tiên tử cao thượng! Tây Phương Giáo chúng ta không đến nỗi như vậy!

Cũng không biết nên mở miệng như thế nào

Quy Linh Thánh Mẫu ôn nhu nói:

- Có sao nói vậy, xác thực, bọn họ giống như không đến nỗi như vậy

Quỳnh Tiêu ở bên cạnh vội vàng truyền âm:

- Ngươi đang nói cái gì vậy! Đây chính là thời khắc giáo vận tồn vong!

Quy Linh Thánh Mẫu chỉ có thể ném cho nàng một chút ánh mắt áy náy, tiếp tục mở miệng nói:

- Kim Linh sư tỷ, Vân Tiêu sư tỷ, chúng ta có ta phải quá mức cực đoan rồi, Tây Phương Giáo bọn họ đã lấy mạng của đệ tử ra trả giá, chúng ta ngày hôm nay nhất định phải diệt Linh Sơn bọn họ hay sao?

Chúng tiên Tiệt Giáo từng người nhíu mày, tạm thời không hiểu rõ đây là sáo lộ gì

chúng đạo giả Tây Phương Giáo từng người cảm khái, liên tục nói phải, phải

Kim Linh Thánh Mẫu khẽ cau mày, lại nói:

- Sư muội, ta biết ngươi tâm địa mềm, không đành lòng nhìn sinh linh đồ thán, nhưng ngày hôm nay là Tây Phương Giáo bọn họ muốn chúng ta vong trước

- Vì sao lại nói như thế?

Quy Linh Thánh Mẫu nghiêm mặt nói:

- Tiệt Giáo chúng ta danh xưng vạn tiên triều bái, vốn là đại giáo Thánh Nhân có môn nhân đệ tử nhiều nhất, hơn nữa chúng ta tu hành tại tiên đảo, cùng với Tây Phương Giáo bọn họ cũng không có xung đột trực tiếp gì, bọn họ theo lý thuyết, cũng sẽ không có ý muốn đối nghịch với chúng ta, có phải hay không, bên trong còn có tính kế gì, chúng ta hẳn là nên tra rõ ràng, lại đến tìm bọn họ cũng không muộn

- Sư muội ngươi...

Trong mắt Kim Linh lấp lóe kim quang, như muốn nhìn thấu Quy Linh Thánh Mẫu

mà lúc này, Vân Tiêu đã suy nghĩ rõ ràng tính kế nơi đây, nhưng cũng là ấm giọng nhỏ nhẹ mở miệng, nói với Quy Linh Thánh Mẫu:

- Tây Phương Giáo bọn họ, có xung đột trực tiếp với chúng ta là

- Còn thỉnh sư tỷ dạy ta

Quy Linh Thánh Mẫu nhìn về phía các nơi Linh Sơn, ôn nhu nói:

- Ta cảm thấy, đã có thể trở thành Thánh Nhân lão gia, tất nhiên là người có tính tình cao khiết được Thiên Đạo tán thành, đã là đại giáo Thánh Nhân, tự có Thánh Nhân lão gia ước thúc, sẽ luôn không có khả năng hư thành bộ dạng này ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Đại Pháp Sư, Khổng Huyên tràn đầy nghi hoặc không hiểu nhìn một màn bên trong gương đồng này

Khổng Huyên buồn bực nói:

- Tiệt Giáo ra phản đồ rồi? Còn là đại đệ tử? Tại sao lại có sự phản bội như vậy?

- Trường Thọ, đây là có ý gì?

Đại Pháp Sư tràn đầy nghi hoặc không hiểu:

- Làm sao Quy Linh sư muội lại giải thích thay cho đối phương rồi?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư huynh đừng vội, Vân đoán chừng đã hiểu, ta trước đây cũng cho Vân một ít nhắc nhở, lúc này vừa vặn diễn một màn với Quy Linh sư tỷ

- Đây là đạo lý gì?

Khổng Huyên buồn bực hỏi một câu

Lý Trường Thọ nhìn về phía Linh Nga bên cạnh, Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói:

- Không phải là, một chiêu kia?

- Một chiêu nào?

Trong mắt Lý Trường Thọ mang theo vài phần ranh mãnh:

- Ngươi ngược lại là nói rõ chi tiết

Linh Nga hì hì cười một tiếng:

- Ta cũng không biết

Lý Trường Thọ vừa muốn giải thích, bên trong gương đồng đã là truyền đến một đoạn âm thanh đối thoại

Vân Tiêu nhẹ giọng thở dài:

- Sư muội, ý nghĩ của ngươi vẫn là quá đơn thuần

Kim Linh Thánh Mẫu lãnh đạm nói:

- Không nói đến mấy trăm năm gần đây bọn họ sở tác sở vi, chỉ nói vào trước đại kiếp, Tây Phương Giáo vì tự thân đại hưng, chỉ là truyền bá một ít giáo lý làm phàm nhân tính tình chết lặng tại thế tục, chỉ mong sau khi chuyển thế có thể có được số phận tốt, lại càng không cần phải nói, bọn họ xây Hương Hỏa Thần Quốc, thu nạp yêu thú hung thú, cưỡng ép độ người, sát hại tính mệnh bốn phía, ở trong mắt Thánh Nhân bọn họ, thiên địa này cũng không quan trọng bằng phương tây bọn họ đại hưng, ngươi còn có chờ mong gì đối với bọn họ hay sao?

- Thánh Nhân làm sao đến mức này?

Trong mắt Quy Linh Thánh Mẫu tràn đầy không cam lòng, không tin:

- Thánh Nhân Tây Phương Giáo, cũng nên nói nói đạo lý cùng với nhân nghĩa mới đúng

- Kim Linh Thánh Mẫu ngươi đừng có hồ ngôn loạn ngữ!

Có lão đạo Linh Sơn gầm thét:

- Ngươi nói lung tung như vậy, là phải trả giá thật lớn! Quy Linh tiên tử nói không sai, phẩm hạnh lão sư nhà ta cao khiết, không thiếu đức hạnh!

Chương 1575: nước cờ hay

- Sư tỷ

Quy Linh Thánh Mẫu tiếp tục khuyên nhủ:

- Ta cảm thấy ngày hôm nay chúng ta vẫn là phải vì lý do ổn thỏa, Tây Phương Giáo bọn họ đã nhận sai, thừa nhận những bia đá này là bọn họ làm, muốn khiêu khích quan hệ Đạo Môn Tam Giáo, để chúng ta cùng với Xiển Giáo chém giết, nhưng bọn họ chỉ là có ý nghĩ, còn chưa có thật sự làm...

- Sư muội ngốc của ta!

Vô Đương Thánh Mẫu định tiếng nói:

- Bọn họ là có ý tưởng như vậy còn chưa đủ sao? Nếu còn chờ hành động, chỉ kém lan truyền những bia đá này ra ngoài! Đây đã là sai lầm lớn lao, kết tử thù với chúng ta!

- Không sai!

Lữ Nhạc cất cao giọng nói:

- Ngày hôm nay bần đạo nếu như không san bằng Linh Sơn này, tâm hỏa khó bình!

Chúng tiên Tiệt Giáo nhao nhao mở miệng hò hét:

- Quy Linh sư tỷ ngươi quá ôn nhu! Ngươi đây là bị Tây Phương Giáo đạo đức giả này lừa gạt!

- Tây Phương Giáo còn dám đề hai chữ đức hạnh! Phi! Thật sự không sợ bị thiên phạt sao!

- Tây Phương Giáo rác rưởi! Lão tử phỉ nhổ!

Trong lúc nhất thời, quần tiên Tiệt Giáo quần tình xúc động, từng người đã là ở bên rìa bộc phát!

Chúng tiên Tây Phương Giáo thì có chút không bình tĩnh nổi, chẳng biết tại sao lại có đại đệ tử Tiệt Giáo ra mặt nói giúp, lại ngược lại như là càng chọc giận tiên Tiệt Giáo vậy

ngày hôm nay đã là phải huyết chiến, hết lần này tới lần khác bọn họ còn không dám trực tiếp trả lời, dù sao phe mình cũng có quá nhiều tai tiếng cùng với việc trái với lương tâm

vì sao, đột nhiên liền trở nên bị động như thế?

- Ài ——

Tiếng thở dài chậm rãi bay tới, đạo vận Thánh Nhân hóa thành tiên quang rõ ràng, tiếng gầm ầm ĩ của tiên Tiệt Giáo xung quanh trực tiếp bị tiếng thở dài này ép xuống

Thánh Nhân Tây Phương Giáo, đã là không thể không lộ diện

Quy Linh thoại thuật tuyệt tây hộ, mây mù tràn ngập Thánh Nhân tới

vốn dĩ Tây Phương Giáo đã là theo sách lược định ra trước đó, cản trở về đợt làm khó dễ thứ nhất của Tiệt Giáo; vị Kim Tiên bị giết chết kia cũng không phải đệ tử chân chính của Tây Phương Giáo bọn họ, cho nên không cho Tiệt Giáo cơ hội thẩm vấn

lúc này quyền chủ động đã hơi trở về Tây Phương Giáo, lập tức chính là Đa Bảo hiện thân, sau đó lấy thần thông bức ra Thánh Nhân của đối phương

nhưng Quy Linh Thánh Mẫu cầm kịch bản đặc thù, phát huy ra đầy đủ ưu thế bề ngoài của bản thân, rất đơn thuần hỏi mấy vấn đề...

【 Đứng tại lập trường Tây Phương Giáo nói vài lời 'lời công đạo', trở thành đại biểu của Tây Phương Giáo

thuận thế theo Tây Phương Giáo nhận sai lầm có ý đồ diệt Đạo Môn mà tự hưng, từ đó hoàn toàn châm ngòi ngọn lửa, làm cho Tây Phương Giáo lâm vào triệt để thụ động

tự thân lại hậu tri hậu giác nhận ra sự đen tối của Tây Phương Giáo, quay lại đóng đinh Tây Phương Giáo trên cây cột vô liêm sỉ

'Nha, bọn họ hoá ra ghê tởm như vậy. ' 】

Đây thuần túy là kế sách do Lý Trường Thọ định ra, Quy Linh cũng không hiểu nhiều, nhưng hiệu quả coi như không tệ

Tây Phương Giáo lâm vào thế yếu toàn diện, chúng lão đạo, tiên nhân trên núi như lâm đại địch, có một chút đạo giả bi quan, đã là chuẩn bị xong mặt ngoài thủ vững một hồi, sau đó thuận thế 'Bị đánh tan'

các cao thủ Tiệt Giáo tiến sát, các cao thủ Tây Phương Giáo lập tức mở ra trọng trọng trận pháp, sắc mặt đã là vô cùng ngưng trọng

nhưng vào lúc này, đạo vận Thánh Nhân bỗng nhiên hiển hiện, làm cho đám cao thủ Tiệt Giáo phía trước tạm thời có chút cảnh giác

Thánh Nhân đã ra, chư tiên tránh lui!

Đỉnh điểm sinh linh, Hồng Hoang trật tự!

Một cái chớp mắt này, không chỉ là sắc mặt của chúng tiên Tiệt Giáo xung quanh Linh Sơn biến thành vô cùng ngưng trọng, coi như là Đại Pháp Sư, Khổng Huyên, Lý Trường Thọ ngồi ở phía trước đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, tất cả cũng đều đứng dậy

Đại Pháp Sư nhíu mày, thấp giọng nói:

- Vì sao? Hiện thân trước hết nhất, là lão?

Khổng Huyên cười nói:

- Cũng có thể coi là một nước cờ hay

Lý Trường Thọ ngược lại là có chút bình tĩnh, nhìn chăm chú hình ảnh bên trong gương đồng

bóng người hiển thánh trong đó giống như có chút mơ hồ, lại là một vị lão đạo dáng người hơi có vẻ khôi ngô, dáng vẻ trang nghiêm, sau đầu có quang luân màu vàng lấp lóe sáng ngời, đạo khu dưới áo bào giống như hư vô không có thực thể kỳ đạo tranh tranh, hữu không, minh, thích, tận, chung chi ý

vận này kéo dài, ào ạt trào ra như sông dài của trời đất, hùng dũng tiến vào, ngầm hòa vào nhau, hình thành sức sống vô tận và sự hủy diệt, tĩnh lặng trong một thể

cẩn thận thể hội tự có vô hạn diệu cảnh, nhìn qua thô sơ giản lược cũng có thể phát giác bên trong ẩn chứa vĩ lực khôn cùng

có thơ tán nói:

Đạo lên Hồng Mông minh thiền lý, hoành nguyện thành thánh công đức rơi.

Phương tây khó hưng không làm sao hơn, ngực uẩn càn khôn tận phí thời gian.

Cùng ta gặp nhau đều vào cuộc, mạnh nói duyên phận hào xảo đoạt.

Tiền căn cố định hôm nay quả, vạn năm không bận bịu xấu khó tránh.

Chương 1576: Ra thiên ngoại

Một phương Tiệt Giáo cũng chưa từng nghĩ đến, Tây Phương Giáo nhị thánh hiện thân trước hết nhất, lại là Tiếp Dẫn Thánh Nhân!

Một chiêu này mặc dù đơn giản, lại làm cho đại bộ phận tính kế của Tiệt Giáo thất bại, làm cho cục thế ngày hôm này, một lần nữa trở nên khó bề phân biệt

vì sao như thế?

Vẫn là một giáo song thánh này, cùng với khoảng cách không thể vượt qua giữa đại năng Hồng Hoang và Thánh Nhân

kịch bản Tiệt Giáo kỳ vọng, chính là Chuẩn Đề Thánh Nhân hiện thân, lập tức bị sư tôn nhà mình ở dưới tiền đề không đánh vỡ Hồng Hoang tiến hành áp chế, dẫn đến Tiếp Dẫn không thể không ra tay gấp rút tiếp viện

Thông Thiên Giáo Chủ vốn là có thực lực như vậy, chẳng qua là phục chế một lần, trận đại chiến với Tây Phương Giáo nhị thánh ở bên trong Hỗn Độn Hải trước đây

sự tự tin của Tiệt Giáo lúc đối mặt với Tây Phương Giáo, chính là bắt nguồn từ bộ 'Logic' này

nhưng, Thánh Nhân Tây Phương Giáo há lại dễ trúng kế như vậy?

Chỉ là biến hóa đơn giản này, Tiếp Dẫn Thánh Nhân ra ngoài bình chuyện, Chuẩn Đề Thánh Nhân ẩn nấp không ra, Thông Thiên Giáo Chủ cho dù có Tru Tiên tứ kiếm cùng với trận đồ Tru Tiên kiếm trận, cũng hoàn toàn không có cách nào áp chế lại Tiếp Dẫn có đạo cảnh tiếp cận

tiếp theo, chỉ cần Tiếp Dẫn dẫn Thông Thiên Giáo Chủ đi thiên ngoại, Chuẩn Đề Thánh Nhân trấn thủ Linh Sơn, lại có các cao thủ Tây Phương Giáo triệu hồi tới trước đây...

Linh Sơn bị vây hãm, tự nhiên có thể hóa giải hơn phân nửa một phương Tiệt Giáo tất nhiên là đã cân nhắc qua tình hình như vậy, nhưng Đa Bảo Đạo Nhân cùng với mấy vị đại đệ tử sau khi không nghiên cứu ra cái gì, bọn họ vẫn quyết định thử xem một chút, cùng lắm thì chính là không công mà lui

chính là ôm lòng may mắn!

nắm lấy cơ hội thoáng qua đó!

Cho nên, bọn hắn tới, nghĩa vô phản cố, lòng đầy căm phẫn, sau đó gặp được tình hình như vậy, cũng không có chút ý lùi bước nào

ở phía trước đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ không nhịn được co quắp khoé miệng

cũng không biết giáo phong Tiệt Giáo thật sự là như thế, vẫn là tính kế đến tình trạng xuất thần nhập hóa, suy tính cả tình hình hắn làm thế nào giúp Tiệt Giáo vào

tình hình như vậy, Lý Trường Thọ tự có biện pháp ứng đối, bằng không hắn trước tiên mời sư huynh sư tẩu trở về làm gì?

Lại nghe bên trong gương đồng truyền tới tiếng nói của Tiếp Dẫn Thánh Nhân:

- Đạo hữu ngày hôm nay, quả nhiên là muốn hủy diệt Linh Sơn nhất mạch chúng ta?

Lời này vừa nói ra, không có ai dám tiếp

liền nghe được một tiếng cười khẽ, trong mây hiện ra đạo đạo hào quang, một đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện, ngay ở bên ngoài Linh Sơn, ở trước các đệ tử!

Tay cầm Thanh Bình kiếm, một thân đạo bào xanh lam, tóc dài bay múa theo gió, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một chút ý cười

Thượng Thanh Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ

- Linh Sơn nhất mạch của đạo hữu làm cái gì, trong lòng chúng ta đều biết rõ, bây giờ đại kiếp tiến đến, nên thanh toán nợ cũ trước đây

Tiếp Dẫn im lặng, tựa như chấp nhận Thông Thiên Giáo Chủ chỉ trích

tồn tại đến cấp độ này, lòng dạ tính kế đã là góc viền, hết thảy đều trở về ở trên thực lực

các nơi Linh Sơn yên lặng xuống, từ lão đạo Linh Sơn đến chúng tiên Tiệt Giáo, tâm tình đều không hiểu có chút sa sút

Tiếp Dẫn Thánh Nhân chậm rãi than nhẹ:

- Hết thảy, chung quy là khác biệt với thời Viễn Cổ

Thông Thiên Giáo Chủ cười cười, Thanh Bình kiếm trong tay ra khỏi vỏ nửa tấc

- Ra thiên ngoại đánh một trận?

- Tự nhiên phụng bồi

ông ——

đại đạo chấn minh, càn khôn lắc lư, hai vị Thánh Nhân ở trong một cái chớp mắt trước đó vẫn là đứng ngồi ở trong không trung, ở trong chớp mắt tiếp theo liền biến mất không thấy gì nữa

tường vân Tiếp Dẫn ngồi đổ sụp, Thông Thiên Giáo Chủ chỉ lưu lại một đạo hư ảnh nhàn nhạt

hai đạo lưu tinh hào quang rực rỡ bay đến chân trời, thoáng qua liền biến mất không thấy, chỉ có dư vị đạo vận Thánh Nhân lúc đụng nhau, chậm rãi khuếch tán ở trong thiên địa, thổi tan mây mù không biết bao xa

Thánh Nhân, đại chiến thiên ngoại!

- Trường Thọ, Thông Thiên sư thúc có hậu thủ gì không?

Đại Pháp Sư nhíu mày hỏi, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc:

- Đúng là tiêu sái như vậy, bỏ lại toàn bộ đệ tử của mình ở Linh

Sơn

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, ngược lại là nghĩ đến một ít khả năng

Khổng Huyên ôn nhu nói:

- Có lẽ là có đại trận như Chu Thiên Tinh Đấu, có thể dùng để đối kháng Thánh Nhân cũng không nhất định, số lượng cao thủ của Tiệt Giáo bây giờ, e là đã vượt qua Yêu Đình Thượng Cổ rất nhiều

Linh Nga nhỏ giọng thầm thì:

- Có khả năng hay không, Thánh Nhân sư thúc cảm thấy, sư huynh nhà ta chính là hậu thủ của Tiệt Giáo?

Ba vị đại lão Nhân Giáo cùng nhau ngẩn ra, sau đó từng người cười khẽ

Lý Trường Thọ nói:

- Còn có một loại khả năng, chính là Thông Thiên sư thúc phó thác trọng bảo cho Đa Bảo sư huynh

Chương 1577: thích hợp sao

- Ài, bất kể như thế nào, chúng ta cũng không thể bỏ mặc

trong mắt Đại Pháp Sư loé qua một chút tinh quang, cả người cũng từ thoải mái dễ chịu, lười nhác, triển lộ ra một chút phong mang

Đại Pháp Sư nói:

- Ngày hôm nay không chỉ là Tiệt Giáo đối phó Tây Phương Giáo, cuối cùng cũng là Đạo Môn đối phó Tây Phương Giáo. Trường Thọ nghĩ giúp vi huynh một cái cớ thích hợp, sau đó nếu tình huống không đúng, vi huynh liền đi cản lại Thánh Nhân

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng:

- Thánh Nhân thứ sáu e là sẽ không dễ dàng rời đi Linh Sơn

- Không được liền mời lão sư âm thầm dùng chút thủ đoạn

- Chuyện này... thích hợp sao?

- Không có việc gì, lão sư tại Thượng Cổ thường xuyên làm như vậy! Ngươi thật sự cho rằng, trận chiến mở màn của vi huynh và Yêu Hoàng, có thể địch nổi Đông Hoàng Thái Nhất chấp chưởng Hỗn Độn Chung?

Đại Pháp Sư cười đến híp cả mắt, dưới đáy mắt tràn đầy hồi ức

Lý Trường Thọ: "..."

Xem ra, quan hệ giữa Đại Pháp Sư cùng với Khổng tẩu tẩu đúng là vững chắc, lời nói có hại hình tượng oai hùng của mình như vậy, nói ra lại không có gánh nặng như thế

bên trong gương đồng, cỗ đạo vận Thánh Nhân thứ ba ngày hôm nay, đã hiển hiện

...

'Sư tôn lúc rời đi, thật là tự tin. '

Ở bên trong thổ động hư không, Đa Bảo Đạo Nhân mặt mũi tràn đầy xoắn xuýt, lại là vò đầu bứt tai, lại là đứng dậy dạo bước, dưới đáy lòng thậm chí nổi lên mấy cái ý nghĩ lớn mật

nếu không, hôm nay coi như xong?

sư tôn vào trước khi tiến đến thiên ngoại đại chiến với Tiếp Dẫn, dẫn âm cho chính mình câu kia là có ý gì

'Dựa vào bảo này ngăn chặn Chuẩn Đề. '

Sư tôn vì sao có loại hiểu lầm này, cảm thấy y thôi phát Hỗn Độn Chung đại danh đỉnh đỉnh, liền có thể có thực lực đối chiến Thánh Nhân?

Y cũng không phải là Đại sư huynh Nhân Giáo Huyền Đô 'cuồng nhân Tu đạo", tu hành suýt nữa tự thân trở thành đại đạo!

Y chính là có nhiều bảo vật một chút, thực lực bản thân mạnh một chút, sắp trảm tam thi...

Chuyện này, chuyện này làm sao xử lý đây!

Đinh linh linh ~

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một hồi tiếng chuông gấp rút, lại là chuông đồng nho nhỏ kia liên tiếp rung động, một cỗ linh giác truyền đến đáy lòng Đa Bảo Đạo Nhân

- Còn không đi ra chờ cái gì chứ? Các sư đệ sư muội ngươi sắp công lên rồi! Thật là, đường đường Đại sư huynh Tiệt Giáo, đạo cảnh đều đã cao thâm như vậy, ở trước mặt sư phụ ngươi chậm rãi nói, nói cái gì ngày hôm nay là thời cơ tốt hủy diệt Linh Sơn, sao đến sự đáo lâm đầu, chính mình còn suy sụp?

- Ài... đạo lý là đạo lý như vậy, tâm tính là một phen tâm tính khác

Đa Bảo Đạo Nhân lung lay đầu, đứng dậy, chắp tay một cái đối với Hỗn Độn Chung, giữ 'Chuông' này ở trong lòng bàn tay

- Thôi được, việc đã đến nước này, tự phải dốc toàn lực!

Sau đó cười hắc hắc, nhỏ giọng thầm thì nói:

- Tiền bối sau đó che chở vãn bối một chút, ở chỗ vãn bối có chút hỗn độn dịch, chính là bảo vật thấm vào tam thập lục phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, sau trận chiến nhất định hiếu kính cho tiền bối

- Cắt

linh giác của Hỗn Độn Chung mang theo tràn đầy ghét bỏ:

- Bản chuông ở Hỗn Độn Hải nhiều năm như vậy, cái gì không có gặp được, cái gì không có hưởng qua? Chỉ bằng vào những vật này của ngươi, ta có thể nhìn ở trong mắt? Nhớ thu dọn đồ đạc, sư tôn ngươi đã đáp ứng ta, chỉ cần thắng một trận chiến này, liền thả cho ta tự do

Đa Bảo lại là ngẩn ra, nhưng y am hiểu sâu tính nết bảo vật, cũng biết chí bảo như vậy tuyệt đối không có cách nào cưỡng cầu, chỉ có thể cười làm lành vài tiếng, cầm Hỗn Độn Chung, bước ra hư không động, trực tiếp xuất hiện ở trên không Linh Sơn

thân thể hơi mập kia tản mát ra uy nghiêm nhàn nhạt, tiên Tiệt Giáo một khắc trước đã là muốn liều mạng với Linh Sơn, lập tức lại đã có lực lượng

đúng lúc này!

Các nơi Linh Sơn vọt tới từng tầng từng tầng mây mù, hóa thành khuôn mặt một vị lão đạo thân dài trăm trượng, đạo vận Thánh Nhân cũng nồng đậm đến đỉnh điểm

Chuẩn Đề Thánh Nhân, rốt cuộc cũng hiện thân một lần nữa, lại vừa hiện thân liền mang đến áp lực lớn lao cho chúng tiên Tiệt Giáo trong sân

Tiếp Dẫn do Thông Thiên Giáo Chủ nghênh đón

Chuẩn Đề này, tất nhiên là sẽ đấu pháp với bọn hắn

nói không khẩn trương đó là giả, nhưng tiên nhân Tiệt Giáo có một nửa, trong nội tâm lại sinh ra một loại khát vọng, một loại khuấy động!

Một loại, chính là Thánh Nhân cũng không thể khinh thường sự kiên trì của Tiệt Giáo bọn họ!

Một loại, đối mặt với Thánh Nhân, cũng dám đánh ra một cỗ khí khái chiến thắng!

Chuẩn Đề mở miệng nói:

- Tiệt Giáo ngày hôm nay, nếu có người bước vào Linh Sơn nửa bước, đừng trách bần đạo lấy lớn hiếp nhỏ

Quỳnh Tiêu không những không giận mà còn cười, trực tiếp mắng:

- Phương tây ngày hôm nay, Thánh Nhân muốn trực tiếp đọ sức với những vãn bối chúng ta, vậy đừng trách chúng ta lấy tiểu phạm lớn!

Chương 1578: Đạo hữu thanh diệu tại, hà xử thuyết tự nhiên

Trong hai mắt pháp thân Chuẩn Đề có kim quang xẹt qua, bên người đột nhiên có một viên kim tinh lấp lóe, trong đó truyền ra tiếng cười khẽ nhàn nhạt:

- Tiên tử Tiệt Giáo thật sự có chút quá mức không coi ai ra gì, hẳn là ở bên trong Bích Du Cung, chính là nói chuyện đối với sư tôn nhà mình như thế?

Tiếng nói rơi xuống, bên trong kim tinh hiện ra một đạo thân ảnh thon dài, trôi nổi ở bên cạnh pháp thân Chuẩn Đề, lại là một thanh niên đạo giả

thanh niên này không biết theo hầu, không rõ lai lịch, trước đây tựa như chưa hề đi lại tại Hồng Hoang, cũng không hiển lộ ở trước người khác, nhưng giờ phút này, lại có thể ở phía dưới đạo vận của Chuẩn Đề Thánh Nhân, triển lộ ra tự thân chi đạo

y nhặt hoa mà cười, trong mắt mang theo vài phần xem thường

đệ tử Tiếp Dẫn, Già Diệp

lại nghe một tiếng cười khẽ, viên kim tinh thứ hai khác bên cạnh pháp thân Chuẩn Đề lấp lóe, lại là một vị lão giả thân mang áo bào rộng đi tới từ chỗ sâu Linh Sơn

trong miệng lão ngâm tụng:

- Ngu là gì và khôn là gì? Tham lam là ngang nhau

đạo vận tự thân lưu chuyển ra, lại cũng là đại năng Hồng Hoang, cao thủ khó tìm

viên kim tinh thứ ba, ngay sau đó lấp lóe một lần nữa!

Từng vị từng vị đệ tử của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, trước đây chưa hề hiện thân qua, từng vị cao nhân không tham dự sự vụ Tây Phương Giáo, chỉ là lẳng lặng chờ Tây Phương Giáo đại hưng trong nháy mắt, lại có hơn mười bốn người đi ra!

Đây chính là sư huynh sư đệ chân chính của Địa Tạng, Di Lặc, Hư Bồ Đề!

Bọn họ vừa hiện thân, liền xuất hiện ở bên người Chuẩn Đề, đẩy khí thế một phương Linh Sơn lên đỉnh điểm

những lão đạo vốn chỉ là mạo xưng bề ngoài ở Linh Sơn, tại giờ phút này ngẩng đầu ưỡn ngực, cùng nhau bay đến không trung cao trăm trượng, quay chung quanh người Chuẩn Đề Thánh Nhân

Đại giáo Thánh Nhân, làm sao có thể khinh thường!

Hai chữ nội tình, được Linh Sơn phát huy vô cùng tinh tế!

Đương ——

chợt nghe một tiếng chuông vang, thiên địa bỗng nhiên huyên náo

Đa Bảo Đạo Nhân tay nâng một cái chuông cổ cao ba thước, chậm rãi rơi xuống từ không trung, chỗ tiếng chuông xẹt qua, càn khôn tựa hồ cũng nhiều thêm từng tầng từng tầng gợn sóng

pháp thân Chuẩn Đề ngưng tụ ánh mắt, Đa Bảo Đạo Nhân ngẩng đầu ưỡn ngực, chắp một tay phía sau lưng

chúng tiên Tiệt Giáo không còn kìm nén bản thân nữa, từng đầu đại đạo hiển lộ ra hành tung, thiên địa xung quanh Linh Sơn bỗng nhiên biến thành một mảnh đen kịt!

Khí thế chúng tiên Tiệt Giáo kết nối lẫn nhau, giống như một bức tường cao, dựng lên ở bốn phương tám hướng Linh Sơn

đại chiến, hết sức căng thẳng!

Chúng đệ tử Tiệt Giáo đã là làm tốt chuẩn bị trực diện Thánh Nhân!

Mà lúc này, đại đệ tử Tiệt Giáo Triệu Công Minh duy nhất vắng mặt nơi đây, đang ở phụ cận Ngọc Hư Cung, nhíu mày nhìn chăm chú vào động tĩnh Ngọc Hư Cung

Xiển Giáo không có chút ứng đối nào

đúng vậy, bọn họ xác thực không phải làm bất cứ điều gì

Chuẩn Đề Thánh Nhân cộng thêm chúng đệ tử Linh Sơn, đủ để ngăn chặn thế công của Tiệt Giáo, hai bên nhất định sẽ hao tổn một lượng lớn cao thủ

bọn họ chỉ cần tọa sơn quan hổ đấu

ở bên trong thiên địa, từng ánh mắt nhìn chăm chú vào Linh Sơn tối tăm, từ Long Cung đến Thiên Cung, từ Ngũ Trang Quan đến Hỏa Vân Động

lão đạo khô gầy trên cửu thiên chậm rãi mở hai mắt ra, Ngọc Đế trong Lăng Tiêu bảo điện hơi hơi nhíu mày suy tư

bên trong thiên địa này, cũng không biết là ai lộ ra nụ cười thản nhiên, cũng không biết là ánh mắt của sinh linh nào tham lam như thế, chờ mong Linh Sơn tối tăm bộc phát đại chiến...

Tại Linh Sơn, Tiệt Giáo, phương tây, chỉ chờ một đạo lưu quang lướt lên, liền sẽ có ngàn vạn lưu quang bắn nhanh!

Chỉ chờ một tiếng hạ lệnh sát phạt, liền sẽ có không biết bao nhiêu cao thủ nằm lại tại Tây Châu!

Coi như là đại năng cao thủ như Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu, tiếng lòng đã là căng cứng đến cơ hồ căng đứt

Đúng! Lúc! Này!

- Đạo hữu thanh diệu tại, hà xử thuyết tự nhiên

tiếng cười khẽ truyền đến từ trên cao, tại nơi tối tăm có thể nuốt chửng vạn vật này, đột nhiên xuất hiện ánh sáng trắng nhàn nhạt, nhìn kỹ lại, đó là hư ảnh một tấm Thái Cực Đồ, chỉ là 'cá đen' dung nhập hắc ám

bên trong Thái Cực Đồ, một vị đạo giả thoạt nhìn có khuôn mặt bình thường cất bước ra, đầu đội Huyền Hoàng Tháp, tay cầm Càn Khôn Xích, tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ nhẹ nhàng vờn quanh ở sau lưng, lại có một cây Ly Hỏa Cờ hóa thành hỏa thương long quấn quanh người

Huyền Đô Đại Pháp Sư!

Đại Pháp Sư vừa hiện thân, một phương Tây Phương Giáo đều thu liễm ý cười

Chuẩn Đề Thánh Nhân trực tiếp mở miệng:

- Nhân Giáo chẳng lẽ cũng muốn tới đây làm sự tình ức hiếp?

- Sư thúc nói quá lời

Đại Pháp Sư cười khẽ, lại là không lại vái chào đối với Chuẩn Đề, chỉ là nói:

Chương 1579: Đồ chơi nhỏ

- Chúng ta chỉ là đệ tử Đạo Môn, làm sao có thể ức hiếp Thánh Nhân phương tây? Chẳng qua là lòng có bất bình, muốn tới nơi đây giương cao chính nghĩa. Nhân quả Tây Phương Giáo thiếu Đạo Môn ngày xưa, ngày hôm nay cũng nên hoàn trả

Chuẩn Đề im lặng, chúng đại đệ tử Tây Phương Giáo như lâm đại địch

bọn họ kiêng kị, tất nhiên là Thánh Nhân mạnh nhất Hồng Hoang, mà Đại Pháp Sư, chính là người phát ngôn duy nhất của vị Thánh Nhân kia

Đại Pháp Sư bình tĩnh cất bước về phía trước, các tiên nhân Tiệt Giáo hai mắt tràn đầy sáng ngời

mà khi Đại Pháp Sư đi đến bên người Vân Tiêu tiên tử, ra hiệu Vân Tiêu lùi lại một chút, ôn hoà nói:

- Trường Canh có lời, nói ngươi đừng có mạo hiểm, lấy ra một ít đồ chơi nhỏ hắn đưa cho ngươi, phá đại trận Linh Sơn trước, ta sẽ hộ pháp cho ngươi

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, ngược lại là không do dự, lật tay nâng một tôn tượng ngọc của chính mình, ném tượng ngọc ra phía sau, theo một tay nàng vẽ ra đạo đạo ấn phù, tượng ngọc kia bỗng nhiên phồng lớn

ba thước, ba trượng, ba mươi trượng, ba trăm trượng!

Tiên nhân Tiệt Giáo cùng với chúng tiên Linh Sơn cùng nhau sửng sốt, thật sự là chưa từng thấy qua chiến trận như vậy

nói là pháp tướng thiên địa, lại là giới tử pháp bảo?

Chuẩn Đề vừa mới muốn ra tay, đã thấy Đại Pháp Sư cõng Thái Cực Đồ, Đa Bảo Đạo Nhân nâng Hỗn Độn Chung, một trái một phải, bảo vệ Vân Tiêu cùng với tượng ngọc bên cạnh sau lưng tượng ngọc xuất hiện từng đầu trường hà linh lực thất thải rực rỡ, phần lưng xuất hiện chín chín tám mươi mốt vòng xoáy, cơ hồ thoáng qua liền rút khô linh khí nơi đây!

Càng là dẫn phát linh khí Tây Ngưu Hạ Châu bạo động, như một cơn sóng thần long trời lở đất vọt đến Linh Sơn

trường hà linh lực kia, liền như là tượng ngọc mở ra một đôi quang cánh thất thải, đạo vận trên đó đúng là vô cùng huyền diệu!

Vào giờ phút này, trong mắt Vân Tiêu tràn đầy thanh lãnh, cũng không bởi vì tượng ngọc này dùng là dung mạo của nàng mà có nửa phần dị dạng, Hỗn Nguyên Kim Đấu xoay quanh người nàng, thân ảnh nàng phiêu phù ở phía trước tượng ngọc kia, động tác cả hai cơ hồ đồng bộ!

Đưa tay, hai lòng bàn tay nhắm ngay đại trận Linh Sơn!

Khác biệt chính là, lòng bàn tay tượng ngọc kia, xuất hiện một lỗ đen

mái tóc dài của Vân Tiêu nhẹ nhàng phất phới, khuôn mặt thanh lãnh tuyệt mỹ, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một chút không đành lòng, nhưng cuối cùng chỉ còn thanh lãnh

nàng là đệ tử Tiệt Giáo

chịu trách nhiệm về sự hưng suy của Tiệt Giáo

Nỏ linh lực gấp trăm lần!

- Phá

【 ngày đó, Văn Tịnh Đạo Nhân rốt cuộc cũng nhớ lại nỗi sợ hãi lúc Minh Hà lão tổ bị thiên phạt hủy diệt. 】

Nhìn chùm sáng kia vạch phá hắc ám vô biên, đạo tâm của Văn Tịnh hung hăng siết chặt

Linh Sơn sau khi bị bắn phá vài lần, trận pháp to lớn được xây dựng bằng rất nhiều tài liệu quý giá, lại như giấy mỏng vậy, bị chùm sáng kia trực tiếp xuyên thủng!

Mấy vị lão đạo cố gắng ngăn cản chùm sáng này, tan rã nháy trong mắt

Chuẩn Đề Thánh Nhân tự mình ra tay, lấy cái giá là một cánh tay pháp thân, mới có thể hao hết chùm sáng này...

Một màn này, cực kỳ giống thiên phạt buông xuống Huyết Hải năm đó!

Khi đó cũng là thiên lôi như trụ, linh lực thuần túy mà cuồng bạo trực tiếp sấy khô non nửa Huyết Hải, Minh Hà lão tổ bởi vậy vẫn lạc, Tu La tộc từ thịnh chuyển suy, huyết muỗi nhất tộc bọn họ bị ép rời đi Huyết Hải

tình hình phát sinh ở Linh Sơn lúc này...

Giống, thật sự rất giống

chẳng qua, cũng không có quan hệ gì quá lớn với nàng

vừa rồi tiên thức của Văn Tịnh bắt được lời nói của đại phi nhà mình và Vân Tiêu tiên tử, vào giờ phút này tất nhiên là biết được, tượng ngọc này của Vân Tiêu tiên tử, là đồ chơi nhỏ do Tinh Quân đại nhân luyện chế ra

đồ chơi nhỏ...

Ài, Tinh Quân đại nhân, nàng chỉ là con muỗi nhỏ Nhân Giáo, không phải Đại Thống lĩnh Tây Phương Giáo gì nha!

Tây Phương Giáo như vậy còn đánh thế nào?

Pháp thân Thánh Nhân đều bị phá một tay, mặc dù đang cấp tốc ngưng tụ thành, nhưng tổng thể mà nói, Tây Phương Giáo đã là thua người lại thua trận

Thánh Nhân đối mặt với tượng ngọc không hiểu ra sao đánh ra thần thông không hiểu ra sao kia, lại không hiểu ra sao có chút chật vật!

Pháp bảo hình người Vân Tiêu tiên tử đột nhiên tế ra, thật sự có chút kinh khủng tia sáng kia, phảng phất ẩn chứa một loại đại đạo cực hạn lại thuần túy nào đó, xuyên thủng càn khôn, hủy diệt quy tắc, tạo ra vô số khe hở ven đường, vào lúc đụng nhau với pháp thân Thánh Nhân, hình như có xu thế muốn nổ ra, lại bị quy tắc thiên địa đè ép trở về

đạo cảnh như Văn Tịnh, lịch duyệt như Văn Tịnh, tất nhiên là đã nhận ra pháp bảo kinh khủng như vậy

nếu như, năm bức, mười bức tượng ngọc pháp bảo, cùng nhau bắn về phía đạo trường Thánh Nhân, mà Thánh Nhân không thể không hiện thân đón đỡ, e rằng thật sự có thể bị pháp bảo như vậy gây thương tích!

Chương 1580: Loạn chiến bộc phát

Một pháo qua đi, tượng ngọc bắt đầu chậm rãi thu nhỏ lại...

Văn Tịnh lúc này mới hồi phục tinh thần lại, tránh ở dưới mặt đất ngẩng đầu nhìn ra xa, nhìn chăm chú thân ảnh Đại Pháp Sư, bên miệng lại lộ ra nụ cười say lòng người

đại ~ phi ~ hôm nay trực diện Thánh Nhân thật đẹp trai cùng với cường hoành

- Thống lĩnh

phía sau truyền đến Hồng Mông hung thú dẫn âm:

- Xem tình hình, tựa như là có chút không ổn, chúng ta phải chăng nên sớm tính toán?

Văn Tịnh nhíu mày liếc nhìn bọ cạp cái dẫn âm đối với mình kia, hừ lạnh một tiếng, dẫn âm trả lời:

- Muốn chết đừng có lôi kéo bần đạo! Dưới Thánh Nhân đều là giun dế, ngày hôm nay Thánh Nhân ở đây, liền sợ gì Tiệt Giáo người đông thế mạnh?

Ngừng dẫn âm, Văn Tịnh thấp giọng nói:

- Có kẻ sợ chết chờ ở nơi này, sau đại chiến tự đi lãnh phạt, bần đạo, cũng không ép buộc các ngươi cái gì

ở khắp nơi trong hang động dưới mặt đất, từng đôi mắt được thắp sáng, từng tia từng tia khí tức hung hãn quanh quẩn, lại bị trận pháp khóa tại nơi đây

bọn hắn xem như phục binh, tại giờ phút này lại là vừa vặn xem kịch

sau khi chùm sáng linh khí kinh khủng kia tiêu tán, khe hở càn khôn cấp tốc được bổ khuyết, Thiên Đạo hiện ra quy tắc đại đạo giao thoa, tựa hồ hoàn toàn bao khỏa nơi đây, để tránh đại chiến chân chính đánh nát Tây Ngưu Hạ Châu

Tiệt Giáo lớn tiếng doạ người, uy áp của Thánh Nhân Tây Phương Giáo bị triệt tiêu hơn phân nửa, tiên Tiệt Giáo vây kín bốn phương tám hướng gần như đồng thời ra tay, vô số lưu quang nở rộ, chính diện đánh tới Linh Sơn

Nhị giáo chủ Tây Phương Giáo Chuẩn Đề Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, pháp thân tản ra một vòng ánh sáng, đảo mắt bao phủ lại khu vực hạch tâm Linh Sơn, vô số lưu quang kia trong mắt nháy bị đánh bay

một phương Linh Sơn, đạo tâm của lão đạo đại tiên, đệ tử Thánh Nhân đại định!

Đúng lúc này!

Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng với Đa Bảo Đạo Nhân đồng thời nghe được dẫn âm nào đó, hai vị Đại sư huynh liếc nhìn nhau, đồng thời mang theo khai thiên chí bảo mạnh mẽ xông về phía Chuẩn Đề!

Chúng đại đệ tử Linh Sơn lập tức liền muốn tiến về phía trước nghênh kích, nhưng phía trước người Chuẩn Đề đột nhiên hiện ra Thất Bảo Diệu Thụ, trực tiếp quét nhóm đại đệ tử Linh Sơn xuống từ không trung, càng là nhân cơ hội 'Phong cấm' không ít pháp bảo của tiên Tiệt Giáo

ngay vào sau khi Chuẩn Đề ra tay, Hỗn Độn Chung cùng với Thái Cực Đồ đồng thời làm khó dễ!

Trước hết nghe được một tiếng chuông vang, sóng ánh sáng màu xám càn quét trên không Linh Sơn

Thái Cực Đồ âm dương nhị khí tự hành bị dẫn động, Âm Dương Thái Cực Đồ từ 'mặt phẳng' hóa thành 'lập thể', âm dương song ngư ở bên trong cân đối không ngừng truy đuổi, lại trong nháy mắt khuếch tán ra đạo vận trắng đen

tuế nguyệt, càn khôn!

Thời gian, không gian

Ở bên trong các cao thủ nhìn chăm chú, ở bên trong Đại Pháp Sư cùng với Đa Bảo Đạo Nhân vọt tới trước, thân hình phun ra bảo quang, ở bên trong vị lão giả khô gầy trên chín tầng trời kia bấm tay gảy nhẹ...

Một quả cầu ánh sáng màu đen chợt lóe lên rồi biến mất, liên đới pháp thân cùng với bản thể Chuẩn Đề Thánh Nhân, Đại Pháp Sư cùng với Đa Bảo Đạo Nhân, Hỗn Độn Chung cùng với Thái Cực Đồ, quỷ dị biến mất không thấy gì nữa!

- Kết trận!

Đại đệ tử nổi danh Tây Phương Giáo nghiêm nghị gầm thét, lại là lập tức kịp phản ứng, bọn họ đã không có Thánh Nhân bảo vệ

nhưng Tiệt Giáo tái khởi thế công!

Lần này, đã không có Thánh Nhân ngăn cản cho bọn họ...

Loạn chiến bộc phát, cường tiên chém giết

linh khí cuồn cuộn, thần quỷ kinh hãi

thần thông pháp bảo trút xuống, các nơi Linh Sơn càn khôn vặn vẹo, đạo đạo thân ảnh nổ tung ở bên trong tiên quang

Kim Linh Thánh Mẫu xông lên trước nhất, hiện ra pháp thân, thúc khởi pháp bảo, một người độc chiến bốn vị đại đệ tử Tây Phương Giáo không rơi vào hạ phong

Quy Linh Thánh Mẫu cầm một cây sáo ngọc trong tay, tấu ra trận trận thanh âm đoạt hồn, hoàn toàn khác biệt so với biểu hiện nhu thuận điềm tĩnh, ngây thơ đơn thuần lúc không đấu pháp

Quỳnh Tiêu cầm Kim Giao Tiễn trong tay đi theo ở bên người Kim Linh Thánh Mẫu, thỉnh thoảng thả ra thái cổ giao long cắn xé

còn có kia Vô Đương, Lữ Nhạc, Tần Hoàn...

Từng vị từng vị cao thủ Tiệt Giáo các hiển thần thông, Linh Sơn dựa vào địa lợi tàn trận, cũng đang từng bước thủ vững, tận lực kéo dài thời gian đến khi Thánh Nhân trở về bên trong thiên địa chẳng biết lúc nào thêm hai tầng màng mỏng, lại ẩn ẩn che lại trời này, đất này, phòng ngừa bi kịch Viễn Cổ trình diễn một lần nữa

bên trong loạn chiến, một con trùng nhỏ bay tới bay lui, chui vào trong tay áo của Vân Tiêu tiên tử, rất nhanh lại xuất hiện trên đầu vai Vân Tiêu, bắt đầu nhỏ giọng thuyết phục:

- Vân, ngươi đừng có xông cao như thế, coi chừng lâm vào trùng vây

Chương 1581: nhắc nhở

- Cẩn thận bên này, bên này có pháp bảo bay tới

- Không bằng trở về trông coi tượng ngọc, đợi pháp trận tượng ngọc khởi động lại, lại giải quyết dứt khoát...

Bên trên khuôn mặt thanh lãnh của Vân Tiêu mang theo một chút bất đắc dĩ, thấy các nơi đều là tiên Tiệt Giáo ổn định thắng cục, cho nên thả chậm tốc độ tiến lên, dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu không ngừng cứu trợ đồng môn bị thương

con trùng nhỏ kia...

Tất nhiên là Lý Trường Thọ hoá ra

hắn và Đại Pháp Sư cùng nhau đến đây, thừa dịp pháo linh khí gấp trăm lần hấp dẫn lực chú ý của hết thảy tiên nhân, lặng lẽ lẻn đến bên người Vân Tiêu

mục đích của Lý Trường Thọ vào giờ phút này rất rõ ràng, chính là vì phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, phòng ngừa Vân Tiêu lâm vào nguy cơ

lý do Tiệt Giáo khai chiến là hắn một tay thao tác, lúc thế cục bất lợi, cũng là Quy Linh Thánh Mẫu dựa theo kịch bản của hắn giúp thay đổi cục diện bức ra Thánh Nhân Tây Phương Giáo

thế cục trước đây cũng coi như là hắn an bài, ra tay kéo đi Chuẩn Đề Thánh Nhân chính là lão sư hắn, hỗ trợ kháng trụ Chuẩn Đề Thánh Nhân còn có sư huynh hắn

Tiệt Giáo nếu như lại yêu cầu 'trọng tài Phong Thần' hắn, hiện thân hỗ trợ chém giết cùng với Tây Phương Giáo, vậy quả thực là không có đạo đức

kỳ thật Lý Trường Thọ vốn không muốn tới đây, nhưng hắn ổn một tay, để Khổng Huyên ở lại Tiểu Quỳnh Phong tránh kết hạ nhân quả với Tây Phương Giáo, lại tự mình đến đây, xen lẫn ở bên người Vân Tiêu làm vệ sĩ thuận tiện, tại lúc không dễ kết thúc, giúp Tiệt Giáo kết thúc

những gì một vị đệ tử Thánh Nhân bình thường có thể làm, cũng chỉ có thể nhiều như vậy

tiện thể nhắc đến, vừa rồi dẫn âm nhắc nhở đối với Đại Pháp Sư cùng với Đa Bảo, cũng là Lý Trường Thọ, nói vẫn là câu kia ——

【 Thánh Nhân không thể chết 】

Thân hình Vân Tiêu xuyên qua bên ngoài chiến cuộc, không ngừng ra tay đem từng vị từng vị tiên Tiệt Giáo bị thương tiếp vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, lại là càng có tác dụng hơn so với nàng trực tiếp tiến về phía trước giết địch

mắt thấy thế cục ổn định, Tiệt Giáo từng bước một công phá chiến trận các nơi Linh Sơn, nàng cũng bắt đầu giao lưu tâm niệm với Lý Trường Thọ, trao đổi mấy vấn đề

- Vừa rồi, quả thực là Thái Cực Đồ cùng với Hỗn Độn Chung dời đi Chuẩn Đề Thánh Nhân?

Vân Tiêu có chút không hiểu hỏi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nếu là lão sư và sư thúc chấp chưởng Thái Cực Đồ cùng với Hỗn Độn Chung, tự nhiên có thể nhẹ nhõm dời đi Thánh Nhân, nhưng khai thiên chí bảo không phải thánh thì không có cách nào phát huy ra thực lực chân chính, vừa rồi, thật ra là lão sư âm thầm ra tay, chẳng qua là mượn Thái Cực Đồ cùng với Hỗn Độn Chung cộng minh mà thôi

Vân Tiêu lặng im một hồi, chuyên tâm cứu ra mấy vị tiên tử Tiệt Giáo lâm vào khốn cảnh, lại dẫn âm hỏi:

- Ta có chút bận tâm phía đại ca

- Yên tâm đi, Đa Bảo sư huynh suy nghĩ không sai, Xiển Giáo ngày hôm nay coi như đến Linh Sơn, cũng không dám trắng trợn bảo vệ Linh Sơn, lại càng không cần phải nói đối phó Công Minh lão ca tại lúc mấu chốt này

Lý Trường Thọ hơi suy tư, lại nói:

- Chẳng qua, muốn dựa vào Công Minh lão ca kéo dài thời gian cũng rất khó, Xiển Giáo lúc này hẳn là đã bắt đầu khởi hành đuổi tới nơi đây, bọn họ tự nhiên không muốn cao thủ Tây Phương Giáo bị đánh chết quá nhiều

Vân Tiêu thở dài:

- Ngươi cuối cùng vẫn là bị liên luỵ vào việc này

- Đệ tử Đạo Môn, ai chỉ có thể lo thân mình?

Lý Trường Thọ cười hỏi ngược lại một câu, côn trùng nhỏ do bản thân hóa thành ghé vào đầu vai Vân Tiêu, nhìn chăm chú các nơi

Tây Phương Giáo đã có không ít đại đệ tử bắt đầu bị thương, tốc độ giảm quân số trở nên càng nhanh

đúng lúc này, bên trong Tây Phương Giáo vang lên tiếng chuông, lại có hai nhóm cao thủ xông ra từ chỗ sâu, nhưng thực lực không thể xưng là đại thần thông giả

thật giả lẫn lộn

tiên thức của Lý Trường Thọ đảo qua, rất nhanh liền chú ý tới Văn Tịnh cùng với chúng hung thú ẩn nấp dưới mặt đất, nhỏ giọng nhắc nhở Vân Tiêu vài câu, Vân Tiêu bắt đầu chuyên tâm đề phòng Hồng Mông hung thú làm khó dễ

lại chỉ chốc lát, Tây Phương Giáo liên tục bại lui

lúc quần tiên Tiệt Giáo đánh tới, Văn Tịnh Đạo Nhân phụng mệnh mang theo Hồng Mông hung thú, tàn quân Thượng Cổ yêu thú, âm thầm ẩn nấp ở dưới Linh Sơn, chờ đợi đại chiến bộc phát

vào giờ phút này Văn Tịnh rốt cuộc cũng nhận được lệnh trợ chiến, tự mình dẫn tàn quân đánh lén sau sườn Tiệt Giáo, nhiễu địch chốc lát lập tức lui lại, kềm chế không ít tinh lực của tiên Tiệt Giáo

một bộ phận tâm thần của Lý Trường Thọ rơi vào mấy chỗ Đạo

Nhân Giấy, tất nhiên là đang trù tính đại cuộc, nắm chắc thời cơ

trong tay áo chợt có một khối ngọc phù phá toái, lại là Long Cát đang truyền tin

Chương 1582: làm việc đến nơi đến chốn

ở phía Ngọc Hư Cung, nàng đã là không kéo dài được

chúng tiên Xiển Giáo chạy đến Linh Sơn, Triệu Công Minh còn có thể trì hoãn bao lâu, liền có thể quyết định, Tây Phương Giáo cuối cùng còn bao nhiêu cao thủ

gần như đồng thời, Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ tại Địa Phủ, chú ý tới một chùm lưu quang bay lên trên Luân Hồi Tháp

Đạo Nhân Giấy ở biên duyên Hồng Hoang, cảm nhận được ba động đấu pháp cách Hồng Hoang càng ngày càng gần kia

Tiếp Dẫn Thánh Nhân phát hiện ra Thái Thanh tính kế, Linh Sơn đã ở thời khắc hủy diệt, liều lĩnh chạy về Ngũ Bộ Châu nơi, lại bị Thông Thiên Giáo Chủ ngăn cản

Lý Trường Thọ vào giờ phút này kỳ thật cũng đang chờ, đang tìm kiếm

Di Lặc, xem như nỗi lo lắng trong lòng hắn, ngày hôm nay nếu gã có thể hiện thân tại Linh Sơn, Lý Trường Thọ tất nhiên là sẽ hiện thân chém giết

cùng với đó, Kim Bằng liền ẩn nấp ở bên trong trời cao, cũng đang chờ đợi Di Lặc hiện thân

vị đại sư huynh Linh Sơn này nếu nếu đại chiến như thế này cũng không tới...

Như vậy cũng thật sự quá mức lương bạc

...

Tại Ngọc Hư Cung, trong đại điện

Long Cát bưng một cái chén ngọc, nhấp một ngụm ngọc tuyền trà, lập tức lộ ra mấy phần biểu tình tán thưởng

lúc này đại điện đã là trống rỗng, chỉ có những tiên tử Dao Trì

Long Cát mang đến đó, cùng với hai vị tướng lĩnh Thiên Đình Kim Tiên cảnh

mà ở bên cạnh Long Cát, còn có một vị Thập Nhị Kim Tiên ở lại nơi đây tiếp khách, tất nhiên là Từ Hàng Đạo Nhân

đạo đạo lưu quang bay lên không từ ngoài điện, Long Cát lại là có chút bình tĩnh

Từ Hàng Đạo Nhân ở một bên lẳng lặng ngồi ngay ngắn, trong mắt lộ ra mấy phần hiếu kỳ, bỗng nhiên dẫn âm hỏi ý:

- Tinh Quân đại nhân muốn đạo hữu kéo dài bao lâu? Nhìn đạo hữu nhẹ nhõm như thế, hẳn là Tinh Quân đại nhân tính kế đã đầy đủ rồi?

Long Cát nhẹ nhàng chớp mắt, cười nói:

- Những gì đạo hữu nói, ta có chút nghe không hiểu, gia sư cũng không tính kế cái gì, chỉ là bảo ta đưa một chút lễ vật tới, lại nhận lỗi một lần vì sự tình Nhiên Đăng phó giáo chủ trước đó. Dù sao, lần kia gia sư mặc dù trừ đi gian tế Tây Phương Giáo, giữ gìn uy danh Đạo Môn, lại hao tổn uy danh Xiển Giáo

trong lời nói của Long Cát, tự nhiên có ý tứ bóng gió

Từ Hàng Đạo Nhân sau khi nghe xong, thở dài không nói

nàng mặc một bộ đạo bào màu lam nhạt, trên đầu quấn một chiếc khăn lụa trắng, trong tay theo thói quen cầm cây phất trần hoặc là một chiếc tịnh bình, vào giờ phút này nhíu mày than nhẹ, nhưng cũng rất có ý cảnh từ bi an tường

Từ Hàng Đạo Nhân châm chước ngôn ngữ một chút, thấp giọng nói:

- Xiển Giáo chúng ta cũng có chỗ khó xử của bản thân, bây giờ Tiệt Giáo uy áp phương tây, nói diệt liền diệt, thật sự quá mức cường thế, đại kiếp rơi xuống, Đạo Môn ứng kiếp, Xiển Giáo chúng ta nếu như không làm chút đề phòng cùng với chuẩn bị, bên trong Tiệt Giáo lại có không ít tiên nhân lòng mang ác ý, phẩm hạnh không đoan, cho nên cảm thấy bất an

- Đại kiếp cái gì, ta cũng là không hiểu

Long Cát cười nói:

- Chỉ là sư phụ từng nói, ta tựa hồ cũng sắp chuẩn bị ứng kiếp, ta cũng không biết nên ứng đối ra sao, nhưng tóm lại, Tiệt Giáo mặc dù người đông thế mạnh, nhưng khí vận có hại, nghiệp chướng quấn thân, Xiển Giáo mặc dù môn nhân đệ tử ít, nhưng khí vận kéo dài, công đức phúc duyên nhiều vô số kể

- Gia sư cũng đã từng nói, dưới Thánh Nhân đều là sâu kiến, hướng đi cuối cùng của đại giáo chi tranh, vẫn là do mấy vị Thánh Nhân quyết định, nhìn từ góc độ này, Xiển Giáo chưa hẳn chính là một phương yếu thế

- Ồ?

Từ Hàng Đạo Nhân cười nói:

- Đây là lần đầu tiên ta nghe nói thuyết pháp như vậy

- Đạo hữu yên tâm đi

Long Cát nói:

- Gia sư đã được Thiên Đạo tín nhiệm, tất nhiên là sẽ không thiên lệch, chủ trì Phong Thần đại kiếp, tự nhiên, những lời này là ta nói, gia sư cũng không nói những thứ này với ta

Từ Hàng lộ ra một chút mỉm cười, cũng không nói thêm nữa

Long Cát công chúa cũng là cúi đầu uống trà, cũng không còn gì trò chuyện với vị Thập Nhị Kim Tiên này

Ngọc Hư Cung im ắng, đạo vận Thánh Nhân tựa hồ đang dần dần trở nên mỏng manh, Long Cát chờ đợi chúng tiên Xiển Giáo trở về, tiếp tục giới thiệu các loại bảo vật quà tặng mà nàng mang đến

làm việc đến nơi đến chốn, mới xem như ổn thỏa

Từ Hàng Đạo Nhân điểm ra một mặt vân kính, nhìn chăm chú vào động tĩnh của tiên nhân Xiển Giáo vào giờ phút này, Từ Hàng Đạo Nhân cùng với Long Cát lại là vừa vặn nhìn thấy, đạo đạo lưu quang ngừng lại...

Trong thiên địa phía trước nhiều thêm một màn ánh sáng màu xanh nước biển, hoàn mỹ ngăn trở đường đi của chúng tiên Xiển Giáo

vẻn vẹn chỉ là nhìn thấy màn sáng kia, không cần tìm thêm tung tích của hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, Từ Hàng Đạo Nhân đã là nhận ra người chặn đường là ai

Chương 1583: kịch bản có chút không đúng

đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, Triệu Công Minh!

Lúc Ngọc Hư Cung có tiên quang sáng lên, Triệu Công Minh chấn động tinh thần, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, ngăn ở bên trên con đường chúng tiên Ngọc Hư Cung tiến về hướng tây

hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu phong tỏa càn khôn, lúc này Định Hải Thần Châu đã che giấu trong bản thân càn khôn, không tìm được tung tích dấu vết, làm như vậy thần thông pháp bảo càng thêm khó bị phá

đạo đạo lưu quang bay vụt mà đến, không thể không dừng lại thân hình ở bên ngoài Triệu Công Minh mấy chục dặm, dẫn đầu chính là Quảng Thành Tử cùng với Thập Nhị Kim Tiên

Quảng Thành Tử không muốn chậm trễ thời gian, lập tức nói:

- Thái Ất sư đệ, ngươi đi hỏi một chút Triệu Công Minh sư đệ như thế nào, chúng ta đi đường vòng phía nam!

Quảng Thành Tử vừa dứt lời, quay người liền muốn mang mấy trăm tiên Xiển Giáo lên đường

Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên, rất bình tĩnh chắp tay mà ra, đi về hướng Triệu Công Minh

Triệu Công Minh âm thầm nói thầm, loại vừa nhìn thấy liền lập tức điều chỉnh sách lược này, lật ra « một trăm loại tiếng vang đồ sứ va chạm » dưới đáy lòng, y đang ngồi xếp bằng, đột nhiên mở hai mắt ra

sắc mặt ửng hồng, bờ môi tái nhợt, toàn thân run rẩy một hồi, nghiễm nhiên lộ ra bộ dáng tẩu hỏa nhập ma!

- Ai! Ai nói chuyện lớn tiếng như vậy!

Triệu Công Minh gầm nhẹ một tiếng, sau đó ộc phun ra một ngụm máu tươi, phía trên sợi râu tràn đầy vết máu, run giọng la lên:

- Sư tôn, đệ tử bị thương... không trở về được

cái trán quần tiên Xiển Giáo cùng nhau treo đầy vạch đen

Linh Sơn kịch chiến say sưa, Côn Luân ngã đại tiên

chúng tiên Xiển Giáo trừng mắt, xin hỏi là ân oán gì

Triệu Công Minh ngồi trên mây, khí tức yếu ớt, bạc mệnh tây sơn, quả nhiên là hù dọa hơn phân nửa tiên Xiển Giáo

nhưng người khác không biết lộ số này của Triệu Công Minh, Quảng Thành Tử làm sao có thể không biết?

Lập tức, Quảng Thành Tử trực tiếp ném ra Thái Ất Chân Nhân; Thái Ất Chân Nhân chắp tay sau lưng, đi vòng quanh Triệu Công Minh, trong miệng đầu tiên là nói thầm một hồi:

- "Ồ, tổn thương nghiêm trọng, tổn thương quá nghiêm trọng

- Đây không có mấy cái Nguyên Hội là không lành được

- Máu Đại La không thể lãng phí, luyện đan cũng là rất tốt, ngửi... chậc, là hương vị sau khi trảm thiện thi và ác thi

sau đó liền nghiêm mặt nói:

- Bần đạo xin đại biểu Xiển Giáo, biểu thị lời chia buồn chân thành nhất đối với đạo huynh, nếu sau này được xác định được tổn thương là do sự quấy rầy của chúng ta gây ra, Xiển Giáo chúng ta nguyện ý nhận trách nhiệm, cố gắng hết sức để chữa thương cho đạo hữu

trên trán Triệu Công Minh chậm rãi toát ra một dấu chấm hỏi

kịch bản này có chút không đúng...

Triệu Công Minh có chút mở hai mắt ra, vừa vặn thấy được biểu tình híp mắt cười khẽ của Thái Ất Chân Nhân

một lát sau, ở nơi Định Hải Thần Châu phong tỏa

Triệu Công Minh bị ba đạo thân ảnh vây lại, lại là ba vị Chân Nhân Xiển Giáo: Hoàng Long, Thái Ất, Ngọc Đỉnh

quả nhiên, lấy một đụng nhiều có tính chất hạn chế rất lớn, mặc dù cũng làm chậm trễ không ít thời gian của Xiển Giáo, nhưng một phương Xiển Giáo ứng đối cũng hết sức nhanh chóng, Thái Ất Chân Nhân chủ động lên tiếng lưu lại Ngọc Đỉnh cùng Hoàng Long, chúng tiên Xiển Giáo lập tức bắt đầu đi đường vòng

Triệu Công Minh vốn định làm cho Định Hải Thần Châu mất khống chế, tạm thời vây khốn tiên Xiển Giáo, nhưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân truyền âm nói một câu đắc tội, trong hai mắt nở rộ quang mang màu xanh, quấy nhiễu liên hệ giữa Triệu Công Minh cùng với Định Hải Thần Châu

cơ hội chớp mắt là qua, một phương Xiển Giáo cấp tốc bay xa

Triệu Công Minh chỉ có thể 'Nhắm mắt hôn mê', âm thầm bóp nát ngọc phù truyền tin

Thái Ất Chân Nhân cười khẽ, dứt khoát ngồi xếp bằng xuống ở bên người Triệu Công Minh, cũng nhắc Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Hoàng Long cùng nhau nhập tọa

đợi tiên nhân Xiển Giáo bay ra phạm vi Trung Thần Châu, Thái Ất nhỏ giọng cười nói:

- Được rồi, đừng giả bộ nữa, mấy người chúng ta còn không biết sao? Đều là lăn lộn với Trường Canh, nào có người thuần trong trắng, ngươi bây giờ không phải tương đương với ngăn chặn mấy người chúng ta? Bọn họ đi qua cũng liền không đánh được, Tây Phương Giáo lần này không còn lại mấy vị đệ tử, Tiệt Giáo đã là tất thắng

- Khục! Khục!

Triệu Công Minh suy yếu ho khan hai tiếng, dùng tiên quang nâng chính mình lên, khôi phục ngồi xếp bằng, suy yếu nói một câu:

- Bần đạo tạm thời áp chế lại thương thế, cũng may chưa có đi đến tuyệt cảnh, thật sự mạo hiểm

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ngồi ở bên cạnh, ngửa đầu nhìn trời

Hoàng Long Chân Nhân thấp giọng hỏi:

- Công Minh sư đệ, ngươi là thật sự bị thương rồi?

- Tự nhiên

Triệu Công Minh nghiêm trang trả lời, tiếp tục yếu ớt ho khan vài tiếng

hiện tại tiến đến Linh Sơn cũng đã không có ý nghĩa, Xiển Giáo một phương đi qua chính là khuyên can, chính mình ở đây cản đường, Xiển Giáo một phương cũng là lòng dạ biết rõ

Chương 1584: còn xin hạ thủ lưu tình

có thể coi như mọi người đều có hiểu ngầm như vậy

Hoàng Long Chân Nhân từ trong tay áo lấy ra một bình đan dược, thoáng có chút do dự, giơ hai tay đưa đến trước mặt Triệu Công Minh

- Đan này...

Khóe miệng của Triệu Công Minh có chút run rẩy

y rút lại đánh giá trước đây của mình về sự hiểu biết ngầm giữa mọi người

- Ài

Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm giọng thở dài:

- Cũng không biết sau này, liệu chúng ta có động thủ với nhau hay không, Phong Thần sát kiếp, hết thảy đều trở nên khó có thể đoán trước, sát kiếp đi qua, Hồng Hoang này đã là cảnh hoàng tàn khắp nơi

Triệu Công Minh suy yếu truyền âm nói:

- Có Trường Canh sư đệ, khụ, khụ khục, hẳn là sẽ có chút chuyển cơ

- Phải, phải, phải

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Có Trường Canh, Thiên Đạo, đại kiếp lại có thể làm gì được ai chứ?

- Đừng có nói lung tung

Hoàng Long Chân Nhân trịnh trọng căn dặn:

- Trường Canh là làm việc vì Thiên Đạo, cũng không phải đối nghịch cùng với Thiên Đạo, ngươi nói như vậy khiến cho sư tổ hiểu lầm Trường Canh sư đệ, vậy phải làm thế nào cho phải?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Đừng có nhiều lời như vậy, Nhân Tộc thường nói sự do người làm, tóm lại là có con đường thứ ba

Triệu Công Minh khẽ than thở một tiếng, ngồi ở bên trong vòng vây ba Chân Nhân Xiển Giáo, lại là tràn đầy cảm giác an toàn

y 'suy yếu' mà nói một câu:

- Nếu thật sự có một ngày hai giáo giằng co, từng người chúng ta hạ thủ lưu tình là được

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chậm rãi gật đầu, Thái Ất Chân Nhân ở một bên lại có chút xem thường, nhưng cảm nhận được hình như có người dò xét nơi đây, cũng không mở miệng nhiều lời

Triệu Công Minh tựa như cũng có phát giác, thấp giọng nói:

- Khụ, khụ khục, thương thế của bần đạo, vẫn là cần phải điều dưỡng

nói xong nhắm mắt điều tức, khí tức yếu ớt không ngừng run rẩy

Hoàng Long, Thái Ất, Ngọc Đỉnh ba Chân Nhân liếc nhau, từng người ngồi xếp bằng ở quanh người Triệu Công Minh

không nói rõ được, đến cùng là Triệu Công Minh trì hoãn ba người bọn họ, hay là ba người bọn họ trông chừng Triệu Công Minh

bởi vì Lý Trường Thọ trước đây không ngừng làm sâu sắc quan hệ một bộ phận tiên nhân Xiển Tiệt hai giáo, mấy người bọn hắn cũng đều tính quen biết, giờ phút này bình an vô sự, ở chung coi như hài hòa

nhưng sau đó không lâu ở chỗ Linh Sơn, tiên nhân Xiển Tiệt giằng co, nhưng lại là một bộ dáng khác

Triệu Công Minh không có cách nào ngăn trở tiên nhân Xiển Giáo, một phương Tiệt Giáo nhận lệnh của Kim Linh Thánh Mẫu, thủ đoạn đều xuất hiện, thần thông cùng nở ra

giống như Lữ Nhạc, nhà giàu Hồng Hoang dựa vào độc đan 'tích lũy' chém giết...

Trực tiếp nhuộm chỗ này thành màu xanh!

Tây Phương Giáo đã sớm liên tục bại lui, đại trận khắp nơi không ngừng thất thủ, chờ tiên Xiển Giáo đến Linh Sơn, toàn bộ Linh Sơn đều đã bị san bằng, chỉ còn lại một nửa ngọn núi trơ trọi trên mặt đất rạn nứt

đạo trường Thánh Nhân, vô cùng thê thảm

Linh Sơn đại điện nổi bồng bềnh giữa không trung, trong đó chỉ còn mười mấy vị lão đạo bị thương, giờ phút này liều chết thôi phát một tòa đại trận, ngăn cản thế công không ngừng bộc phát xung quanh

ở phía trên đại trận này có lực lượng Thiên Đạo nồng đậm, thành trở ngại duy nhất Tiệt Giáo san bằng Linh Sơn

ở chỗ trận nhãn, thân ảnh Địa Tạng có chút mờ ảo

y ngồi xếp bằng, nhắm mắt ngưng thần, mí mắt không ngừng run rẩy, tựa như chịu đựng khổ sở lớn lao, nhưng khuôn mặt vô cùng kiên định

Địa Tạng vốn dĩ là thần linh trong danh sách Thiên Đạo, không nên tham dự đại giáo chi tranh dưới đại kiếp

nhưng y vẫn là trở về, cưỡi Đế Thính mà đến, từng bị Tiệt Giáo vây giết, nhưng bằng vào Thiên Đạo bảo vệ, cưỡi Đế Thính vọt vào tòa đại điện này, cứu 'dòng máu' sau cùng của Tây Phương Giáo

Địa Tạng tự biết, sau đó y sẽ bị nam nhân kia hành hạ rất thảm

nhưng y chung quy là đệ tử Linh Sơn, không đành lòng nhìn thấy nơi xuất thân của mình bốc hơi như vậy

nhìn Linh Sơn

máu xanh nhuộm mặt đất, tràng diện sao mà thảm liệt!

Thân truyền của Thánh Nhân Tây Phương Giáo, địa vị giống như là đại đệ tử Địa Tạng, chỉ còn chín người, từng người mang thương, sáu người bởi vì cưỡng ép thiêu đốt lực lượng nguyên thần mà hao tổn đạo hạnh, thậm chí lưu lại đạo thương không thể nghịch

cao thủ triệu hồi từ ba ngàn thế giới chiến tử bảy thành, hai thành còn có thừa dịp hỗn loạn chạy trốn

đệ tử Thánh Nhân bình thường Linh Sơn tử thương hơn phân nửa, mấy chục đầu hung thú, yêu thú sau cùng tử thương hơn phân nửa, giờ phút này một nửa đã ở dưới sự dẫn dắt của Văn Tịnh Đạo Nhân trốn đến Tây Hải

tiên Xiển Giáo vọt tới, từng người im lặng không nói, chiếm cứ khu vực phía đông Linh Sơn

Quảng Thành Tử hô to một tiếng:

- Đồng môn Tiệt Giáo còn xin hạ thủ lưu tình! Cùng là đại giáo Thánh Nhân, sao không lưu cho bọn họ một phần hương hỏa!

Chương 1585: Hoang đường

Chúng tiên Tiệt Giáo nhìn về phía Kim Linh có địa vị cao nhất trong giáo nơi đây, Kim Linh Thánh Mẫu vừa nhấc bàn tay trắng nõn, đạo đạo lưu quang lui trở về từ đại điện bốn phía, đứng ở sau lưng Kim Linh Thánh Mẫu

mấy ngàn cao thủ triển khai toàn bộ uy thế, làm cho một phương Xiển Giáo cũng có chút không chịu đựng nổi

Kim Linh vừa muốn mở miệng chất vấn, nhưng lại nghe dẫn âm lọt vào tai

tất nhiên là Lý Trường Thọ chỉ điểm nàng nên kết thúc công việc như thế nào

sắc mặt của Kim Linh Thánh Mẫu hơi hoãn, đầu tiên là thu hồi pháp thân, chắp tay một cái đối với Quảng Thành Tử, lại nói:

- Quảng Thành Tử sư huynh, ngày hôm nay Xiển Giáo thế nhưng là vì mối thù chung giữa Xiển Tiệt chúng ta, hủy diệt Linh Sơn mà tới? Trong đại điện nơi đây, còn có một nhóm dư nghiệt cuối cùng của Linh Sơn, cũng là một nửa đại đệ tử của Linh Sơn, phần công lao này, Tiệt Giáo chúng ta tặng cho Xiển Giáo cũng được, tất cả mọi người đều là giáo phái Đạo Môn, từ Viễn Cổ chính là một nhà, không cần quá mức khách khí

Quảng Thành Tử: "..."

Chúng tiên Xiển Giáo biểu tình khác nhau, một nửa có chút xấu hổ, một nửa thì cúi đầu không nói

Quảng Thành Tử lạnh nhạt nói:

- Đạo hữu nói lời này trong bông có kim, thật sự làm cho bần đạo có chút xấu hổ

Quỳnh Tiêu tiên tử cười xùy một tiếng:

- Sư tỷ ngươi nghe một chút, ngươi xưng người ta là sư huynh, người ta xưng ngươi là đạo hữu, ngươi xem Xiển Giáo là một nhà, người Xiển Giáo xem chúng ta cũng không phải một nhà

lời vừa nói ra, tiên Tiệt Giáo đang đằng đằng sát khí lập tức trừng mắt dựng thẳng lông mày, cơ hồ muốn trùng sát về hướng Quảng Thành Tử

đúng lúc này!

Liền nghe được một tiếng quát khẽ truyền đến từ bên người Quỳnh Tiêu, quần tiên Tiệt Giáo cùng nhau dừng lại thân hình, thành thành thật thật đứng tại kia

- Chớ có hồ nháo

Quỳnh Tiêu nhanh chóng cúi đầu lộ vẻ uỷ khuất, bĩu môi

lại là Vân Tiêu lo lắng hai giáo bởi vì một câu nói kia của Quỳnh Tiêu liền trực tiếp khai chiến, kịp thời đứng ra khiển trách Tam muội một tiếng

hiệu quả quả thực không tồi

trên đầu vai Vân Tiêu, con côn trùng nhỏ kia đã là biến mất không thấy gì nữa, tất nhiên là núp ở chỗ có thể tránh

Vân Tiêu tiên tử đã mở miệng, lúc này cũng chỉ có thể thuận thế tiến về phía trước nửa bước, nói với Quảng Thành Tử:

- Các vị đạo hữu đã đến, lại không biết có mục đích gì? Là bảo đảm người phương tây, hay là cùng tiến cùng lui với Tiệt Giáo chúng ta, còn thỉnh Quảng Thành Tử đạo huynh cho một cái thuyết pháp

Quảng Thành Tử trầm ngâm vài tiếng, Xích Tinh Tử bên cạnh muốn về tiến phía trước nói, lại bị Quảng Thành Tử đưa tay ngăn cản

ai không biết?

Xiển Giáo bọn hắn lúc này tới nơi đây ngăn cản Tiệt Giáo hủy diệt Tây Phương Giáo, ôm chính là tâm tư liên thủ với Thánh Nhân Tây

Phương Giáo đối kháng Tiệt Giáo

chuyện hôm nay truyền đi, Đại sư huynh Xiển Giáo y này chắc chắn sẽ bị toàn bộ Luyện Khí Sĩ thiên hạ chế nhạo

nhưng, nếu có đường đi khác, y cần gì phải như thế?

Đại kiếp cho ra, cũng không phải là lựa chọn

tóm lại là phải làm ác nhân này, một mình y làm, dù sao cũng tốt hơn từ trên xuống dưới Xiển Giáo đều làm

trước đây cũng không nên lưu mấy vị sư đệ thân thiện với Trường Canh sư đệ ở chỗ Triệu Công Minh

nếu như Thái Ất ở chỗ này, vào lúc chính mình nói ra đoạn văn phía dưới này, có thể mở miệng mỉa mai vài câu

bêu danh mà tiên Xiển Giáo bọn họ cần gánh vác, hẳn là có thể giảm bớt một chút

Quảng Thành Tử nhẹ nhàng thở dài, trong mắt lấp lóe quang mang, lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ôn hoà nói:

- Ngày hôm nay bần đạo đến đây, là vì cầu tình thay cho Tây Phương Giáo, làm việc lưu một đường, đừng có làm quá tuyệt, Tây Phương Giáo ngày hôm nay đã là tử thương hầu như không còn, chúng ta cũng không thể chặt đứt y bát của hai vị sư thúc Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề

không ít tiên nhân Tiệt Giáo nghe vậy giận dữ, vào giờ phút này nhao nhao mở miệng:

- Quảng Thành Tử ngươi là có ý gì? Gọi chúng ta là đạo hữu, xưng Thánh Nhân phương tây là sư thúc? !

- Xiển Giáo nếu như muốn cùng tiến thối với Tây Phương Giáo, chúng ta ngày hôm nay liền đấu pháp một trận!

- Hoang đường! Thật sự hoang đường!

Kim Linh Thánh Mẫu nhấc bàn tay trắng nõn, tiếng gầm lập tức bị áp xuống

Kim Linh nói:

- Đạo hữu nói lời ấy, khó tránh khỏi có chút quá mức chói tai, ngày hôm nay Tiệt Giáo chúng ta đã là kết tử thù cùng với Tây Phương Giáo, nếu như không thể hủy diệt bọn họ, sẽ để lại hậu hoạn vô cùng tận

- Kim Linh đạo hữu hãy suy nghĩ một chút

Quảng Thành Tử nói:

- Tiệt Giáo chẳng lẽ thật sự để ý những đệ tử môn nhân Tây Phương Giáo còn lại lúc này? Bọn họ chẳng qua mấy chục người, đại kiếp e là cũng khó vượt qua. Hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo, mới là điều Tiệt Giáo nên lo lắng nhất. Thánh Nhân nếu như liều lĩnh chém giết tiên Tiệt Giáo, tiên Tiệt Giáo dùng cái gì ngăn cản?

Chương 1586: Việc công

- Nếu lưu lại những đệ tử Tây Phương Giáo này, tiên Tiệt Giáo tương đương với việc nắm được điểm yếu của Thánh Nhân Tây Phương Giáo, nếu Thánh Nhân Tây Phương Giáo ra tay, các ngươi cũng có thể có chút phản chế

đạo lý chính là dễ hiểu như vậy

Kim Linh Thánh Mẫu khẽ chau mày

nàng cũng không phải nói không lại Quảng Thành Tử, hoặc là không có cách nào phản bác, mà là cảm thấy...

Lời này còn rất có đạo lý

nếu như Thánh Nhân Tây Phương Giáo trở thành 'chân trần', thật sự có chút phiền phức

Vân Tiêu tiên tử thấy thế, liền biết Kim Linh đang nghĩ gì, lập tức liền muốn đứng ra, nói đạo lý với Quảng Thành Tử

nhưng nàng vừa muốn tiến về phía trước, một tia dẫn âm đã là lọt vào tai:

- Để ta tới, ngươi ở trong đại kiếp cũng đừng có quá mức dễ thấy

Vân Tiêu tiên tử không khỏi nhấp nhẹ khóe miệng, trái tim xẹt qua một tia ấm áp, mặc dù người trong lòng ngày hôm nay vẫn luôn có chút lải nhải, lúc này lại có chút bá đạo, nhưng từng câu từng chữ đều là lo lắng

lệ ——

trên không trung có một đường kim tuyến xẹt qua, tiếng gáy của Kim Bằng vang vọng Tây Ngưu Hạ Châu, một tia đạo vận huyền diệu, thanh đạm, cân đối khuếch tán ra

Quảng Thành Tử hơi nhẹ nhàng thở ra

Kim Linh Thánh Mẫu nhẹ nhàng bĩu môi, lại là không cần phải nhiều lời nữa

Kim Bằng cực nhanh đáp xuống, Lý Trường Thọ đứng ở trên lưng Kim Bằng, dùng là bộ dáng lão thần tiên Thái Bạch Kim Tinh, trong tay bưng phất trần, khuôn mặt có chút trang nghiêm

hắn đứng không trung, vừa vặn ở vào giữa trận doanh Tiệt, Xiển, cũng là trên không Linh Sơn đại điện

Kim Bằng xoay quanh một vòng, hóa thành thần tướng kim giáp Thiên Đình bảo hộ ở sau lưng lão thần tiên này, lộ vẻ mặt ngạo ý, lại mang uy hiếp

có câu nói là:

đông phương thái bạch hào kim tinh, giúp đỡ Thiên Đình được thanh danh

sáng tỏ nguồn gốc chưởng cân đối, Thái Thanh tọa tiền ngộ đạo tính

Lý Trường Thọ chủ động sau khi hiện thân, đầu tiên là vái chào một cái đối với Quảng Thành Tử, sau đó lại vái chào một cái đối với Kim Linh Thánh Mẫu, chậm rãi nói:

- Các vị sư huynh sư tỷ, tiểu thần có thể nói vài câu, làm ít chuyện hay không

Quảng Thành Tử cười nói:

- Sư đệ sao phải khách khí? Nếu chuyện hôm nay, có thể do sư đệ điều giải, tự nhiên có thể kết thúc chu toàn

Lý Trường Thọ mỉm cười, nửa mở hai mắt, cười nói:

- Quảng Thành Tử sư huynh nói sai rồi, ngày hôm nay Đại Pháp Sư sư huynh nhà ta đã là ra tay, đại biểu Nhân Giáo chúng ta ủng hộ sự tình Tiệt Giáo nhằm vào Tây Phương Giáo, tiểu thần tới đây, chính là vì công sự Thiên Đình, cùng với Xiển, Tiệt, phương tây Tam Giáo tranh chấp, cũng không có bất kỳ quan hệ gì

- Ở phía dưới đại kiếp, tiểu thần phụng mệnh chủ trì kiện nạn này, vì vậy không nên tuỳ tiện phát biểu loại ngôn luận nào

hơi ngừng lại, Lý Trường Thọ nhìn về phía Linh Sơn đại điện lơ lửng giữa không trung

Địa Tạng đang đả tọa trong điện đột nhiên ý thức được cái gì, biến sắc, lập tức mở hai mắt ra

Lý Trường Thọ cũng đã vung vẩy phất trần, lạnh giọng quát lớn:

- Luân Hồi Tháp Chủ Địa Tạng Vương, ngươi tự ý rời Địa Phủ, không để ý sự tình tại luân hồi, trong lòng còn có tư tình, vi phạm lời hứa đối với Thiên Đạo năm đó, có biết tội của mình không?

Địa Tạng lập tức đứng dậy, ngẩng đầu xuyên thấu qua đỉnh điện nhìn chăm chú Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ mở tay trái ra, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm từ bốn phương tám hướng vọt tới, hóa thành mây mù, lại hóa thành một bàn tay lớn, trực tiếp thò xuống, xé mở đại trận vốn dựa vào lực lượng Thiên Đạo, trực tiếp nắm chặt Địa Tạng

tay áo của Lý Trường Thọ phiêu động, Địa Tạng hóa thành lưu quang chui vào trong tay áo Lý Trường Thọ, lại cũng không còn cách nào động đậy

một cái chớp mắt này, thiên địa có chút an tĩnh

an tĩnh như vậy cũng không phải là bởi vì một đạo phòng tuyến cuối cùng của Tây Phương Giáo tuỳ tiện bị phá, thuần túy là bởi vì biểu hiện của Địa Tạng

trong nháy mắt bị bàn tay lớn kia nắm chặt, tiên quang trong người vừa muốn dâng trào, lại bị lực lượng nào đó áp chế trở về, tự thân tựa như không có chút phản kháng nào, liền bị Lý Trường Thọ tùy ý chế trụ

lực áp chế của danh sách Thiên Đạo

đạo lý phàm tục quan hơn một cấp đè chết người, ở Hồng Hoang đại thế này, bày ra vô cùng triệt để, nhìn một cái không sót gì đây, chính là quy củ Thiên Đạo!

Cũng là quy củ mà những tiên thần bị phong vào Phong Thần bảng bên trong Phong Thần đại kiếp phải tuân theo

thu Địa Tạng, Lý Trường Thọ nhìn cũng không nhìn một nắm môn nhân đệ tử Tây Phương Giáo cuối cùng, lại cười nói:

- Nơi đây đã không có chuyện gì, tiểu thần liền trở về Thiên Đình

nói xong xoay người rời đi, tựa như không muốn chậm trễ mảy may ở chỗ này

- Trường Canh sư đệ!

Quảng Thành Tử hô to một tiếng:

- Nếu đã làm xong việc công, còn thỉnh lấy thân phận Nhị đệ tử Đại sư bá, luận chuyện hôm nay!

Chương 1587: đừng có khinh người quá đáng

Kim Linh Thánh Mẫu cũng nói:

- Trường Canh sư đệ có thể ở lại làm quyết định hay không, Tiệt Giáo chúng ta ngày hôm nay là phải nhổ cỏ tận gốc hay là như thế nào?

Lý Trường Thọ dừng chân lại, lộ vẻ mặt khó xử, sau khi ngâm khẽ vài tiếng, lại nói:

- Nếu như thế, ta liền nói mấy lời công đạo

các tiên nhân Tiệt Giáo phần lớn cười đến híp cả mắt, một đám tiên nhân Xiển Giáo cũng là lộ ra biểu tình 'Có trò hay xem'

Lý Trường Thọ đi mà quay lại, mang theo Kim Bằng cùng nhau rơi vào giữa trận doanh hai giáo, đứng ở độ cao ngang hàng với mấy ngàn tiên nhân Tiệt Giáo, mấy trăm tiên nhân Xiển Giáo

hắn cúi đầu nhìn một nửa Linh Sơn, lại nhìn về phía kiến trúc duy nhất của Tây Phương Giáo—— chỗ đại điện

- Ở đây làm sao có nhiều gương mặt lạ như vậy?

Lý Trường Thọ buồn bực nói:

- Bọn họ hẳn không phải là đệ tử hạch tâm Tây Phương Giáo?

Cchúng tiên Tây Phương Giáo cơ hồ tuyệt vọng trong nháy mắt

Kim Linh Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng:

- Sư đệ ngươi có chỗ không biết, Tây Phương Giáo này thật sự giỏi tính toán, bọn họ đem đại đệ tử Thánh Nhân chân chính đều giấu đi tu hành, để đệ tử độ tới đi bốn phía làm ác, cướp đoạt tài pháp, thừa nhận nghiệp chướng

- Thì ra là thế

Lý Trường Thọ nhìn chằm chằm đại điện Linh Sơn một hồi, sau đó liền cười gật gật đầu:

- Ừm, đều đã nhớ kỹ, mọi người về sau liền quen mặt nha

Quảng Thành Tử nói:

- Sư đệ cảm thấy, chuyện hôm nay nên xử trí như thế nào? Xiển Giáo chúng ta đến đây, chính là vì thuyết phục ngưng chiến, oan gia nên giải không nên kết

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Đều dã đến trình độ như vậy, e là đã không có khả năng hoà giải; chẳng qua có một chút sư huynh nói không sai, đến lúc này cũng nên dừng tay

- Tây Phương Giáo từ Thượng Cổ bây giờ, cường độ tiên tiêu dao, cường hóa kẻ vô duyên, vì tự thân quật khởi làm xuống rất nhiều ác nghiệt, nên có một kiếp ngày hôm nay

- Nhưng Tây Phương Giáo dù sao cũng là đại giáo Thánh Nhân, Thánh Nhân chính là nền tảng Hồng Hoang, đây là quy tắc thiên địa chúng ta nhất định phải tuân theo, đối với Thiên Đạo mà nói, thiện ác vô định số

- Tây Phương Giáo ngày hôm nay trả lại toàn bộ nhân quả bọn họ nợ Đạo Môn, thậm chí cả gốc lẫn lãi những năm này, ăn thiệt thòi không coi là nhỏ, như vậy coi như thôi cũng coi như thỏa đáng, nhưng...

Lý Trường Thọ hơi ngừng lại, nhìn về phía nhóm cao thủ Tây Phương Giáo Già Diệp trong điện, lộ ra nụ cười ấm áp

- Nhân quả đã giải quyết xong, ân oán cũng tan theo gió. Các vị đạo hữu Tây Phương Giáo, sao không lập ra lời thề Thiên Đạo, từ hôm nay trở đi, lại không đối nghịch với Đạo Môn, một lòng trùng kiến Linh Sơn, trùng tu đức hạnh, chẳng phải đẹp quá thay?

- Lý Trường Canh! Ngươi đừng có khinh người quá đáng!

Có lão đạo Tây Phương Giáo giơ chân mắng:

- Mối hận trong lòng chúng ta khó bình! Ngươi có bản lĩnh liền giết bần đạo! Bần…

Hưu ——

Ông!

Điện quang chớp nhoáng, tiên quang loạn động

lão đạo kia còn chưa hô xong chữ 'bần', một chùm lưu quang trực tiếp xuyên thấu cái cổ hắn, trái phải đều có cao thủ muốn ngăn cản, nhưng đều chậm một bước

Xuyên Tâm Tỏa cuốn nguyên thần của lão đạo ra, nhẹ nhàng xoắn một phát trực tiếp diệt sát

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng đong đưa tay phải, Xuyên Tâm Tỏa tan biến ở trong vô hình, hắn cong khóe miệng lên, thấp giọng thì thào:

- Chậc, loại yêu cầu này, tu hành ngàn năm vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, giáo phong của Tây Phương Giáo, quả nhiên đủ độc đáo

chúng tiên trong sân cùng nhau run lên

mặc dù cái chết của một vị đệ tử Thánh Nhân bình thường không phải là đại sự so với trận đại chiến ngày hôm nay, nhưng không biết tại sao, chúng tiên ở trong sân đều có chút tim đập nhanh

có lẽ là lúc Thái Bạch Kim Tinh ra tay, quá mức hời hợt

hoặc là giết quá mức đột nhiên, không có bất kỳ dấu hiệu gì, cũng không có nửa điểm đường lùi

Xuyên Tâm Tỏa mà Thông Thiên Giáo Chủ ban thưởng, lại có uy năng như thế

Lý Trường Thọ cười nhạt như không có chuyện gì phát sinh tiếp tục hỏi:

- Các vị cảm thấy, đề nghị của ta trước đây như thế nào?

Chúng tiên Tây Phương Giáo dám giận, mà không dám nói

có mấy vị thân truyền Thánh Nhân đưa mắt nhìn về phía Quảng Thành Tử, nhưng Quảng Thành Tử lúc này, đã là nhắm mắt dưỡng thần, không lên tiếng nữa

từ góc độ liên minh không chính thức giữa hai bên, Xiển Giáo ngày hôm nay có thể ra mặt bảo vệ bọn họ, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ

mà bọn họ lúc này có thể sống, cũng chẳng qua là bởi vì hai vị Thánh Nhân đứng sau lưng...

Không, không đúng

lúc này Tiệt Giáo không giết bọn hắn, càng quan trọng hơn là bởi vì, bọn họ sắp bị Thiên Đạo lời thề trói buộc, bản thân không còn uy hiếp nữa đối với Tiệt Giáo

sau này Tây Phương Giáo muốn báo thù rửa hận, chỉ có thể do Thánh Nhân tự mình ra sân

Chương 1588: lập lời thề đại đạo

đây cũng chính là bởi vì lời thề Thiên Đạo không có cách nào ước thúc Thánh Nhân, bằng không ngày hôm nay, chỉ sợ lại là một phen tình hình khác

- Thất thế nào

Lý Trường Thọ mỉm cười hỏi:

- Các vị thế nhưng là không có người cầm đầu sao, vì sao không có ai trả lời?

- Ài...

Đệ tử của Tiếp Dẫn Già Diệp kia, chậm rãi thở hắt ra, ngăn chặn thương thế tự thân, đứng dậy đi về phía trước hai bước, chắp tay một cái đối với Lý Trường Thọ, bên miệng vẫn như cũ lộ ra mỉm cười thản nhiên

chỉ là mỉm cười này, có chút đắng chát

y chậm rãi nói:

- Ngày hôm nay Linh Sơn chúng ta gặp kiếp, không phải lỗi của người khác, thực ra Linh Sơn cũng nên có kiếp. Ngày hôm nay Linh Sơn chúng ta gặp nguy nan, không phải người khác thực hiện, thực ra Linh Sơn vốn nên có nguy nan. Ngày hôm nay Linh Sơn chúng ta gặp khổ, không phải người khác cho, thực ra trong số mệnh Linh Sơn cũng có khổ. Lão sư cùng với sư thúc, vì phương tây hưng thịnh khổ cực bôn ba, cũng không có làm gì sai

- Người sai, chẳng qua là Viễn Cổ Thượng Cổ Hồng Hoang lấy cường vi tôn, mạnh bóc lột yếu, không có ai nói đó là sai lầm, ngày nay Thiên Đạo lập Thiên Đình, xây trật tự, lấy danh nghĩa bảo vệ yếu, gọt cường giả sinh linh

- Ngày hôm nay Đạo Môn xâm phạm, cũng chỉ là lấy cường chế yếu mà thôi. Chư đại giáo Thượng Cổ, chư đại tộc long phượng vu yêu, đều lấy cường vi tôn, Tây Phương Giáo chúng ta không tàn bạo bằng vu yêu, không tự đại bằng long phượng, bại là bởi vì không đủ mạnh

- Đạo Môn kia, phải chăng cũng vi phạm ý Thiên Đạo? Đạo Môn kia, ở trong lần đại kiếp này, thật sự có thể bảo tồn?

- Giáo vận Tiệt Giáo không bảo nào có thể trấn, đến cùng là bởi vì nghiệp chướng của các ngươi quá nhiều, hay là do các ngươi không được Thiên Đạo chiếu cố?

Già Diệp nói xong, ý cười trên khóe miệng càng thêm nồng đậm, nhìn chăm chú Lý Trường Thọ

khói mù lượn lờ, thiên địa mờ mịt

không ít tiên nhân Đạo Môn muốn đứng ra bác bỏ lời nói của Già Diệp, nhưng lời đến khóe miệng, lại cảm thấy Già Diệp nói, cũng tự có một phen đạo lý

không ít tiên nhân Tiệt Giáo, lúc này hoàn toàn không có vui mừng khôn xiết sau khi hủy diệt phương tây, trừ bỏ họa lớn, ngược lại lâm vào một loại xoắn xuýt nào đó, một đám chau mày

Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài dưới đáy lòng

người tài ba trong Tây Phương Giáo cũng là có, đệ tử thân truyền của Tiếp Dẫn đều không phải loại lương thiện

chỉ tiếc, tâm tính của Già Diệp lúc này đã loạn, đánh mất phân tấc, lượn quanh nửa vòng đi đến một cái kết luận Đạo Môn cũng sẽ bị Thiên Đạo chôn vùi

lúc này, đối với các đệ tử Đạo Môn mà nói, quả thực không có sức thuyết phục gì, càng giống như là đang nói cho hả giận vậy

càng thêm mấy phần vẻ bi thương

Già Diệp nói:

- Thái Bạch Tinh Quân có biện hộ gì không?

- Không có, đạo hữu nói rất có lý

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu:

- Đối với lý luận của đạo hữu, đối với công việc sau này của Thiên Đình chúng ta có tác dụng cảnh tỉnh rất tốt. Tây Phương Giáo còn lời gì để nói không?

Sắc mặt của Già Diệp có chút lạnh lùng, sắc mặt của chúng đệ tử Tây Phương Giáo vẫn là như tro tàn

Lý Trường Thọ dù bận vẫn ung dung đợi một hồi, cười nói:

- Nếu như thế, các vị không bằng liền bắt đầu lập thệ đi

chúng đệ tử Tây Phương Giáo im lặng

Lý Trường Thọ đợi một hồi, ý cười bên miệng dần dần lui bước, nhíu mày nhìn đám đệ tử Tây Phương Giáo tựa hồ muốn kéo dài thời gian, phất trần có chút vung vẩy

một vệt lưu quang xanh ngọc bay ra từ trong tay áo Vân Tiêu, ở sau lưng Lý Trường Thọ, hóa ra hình bóng tượng ngọc cao mấy trăm trượng

tượng ngọc nâng cánh tay lên, nhắm ngay Linh Sơn đại điện

tiếng nói của Lý Trường Thọ truyền đến, vẫn là nhàn nhã như vậy:

- Phải chăng lập lời thề Thiên Đạo?

Bên trong thiên địa hoàn toàn yên tĩnh

Lý Trường Thọ gật gật đầu, hai mắt vô thần của tượng ngọc sau lưng kia đột nhiên phun ra ánh sáng tím đỏ, linh khí bên trong thiên địa cuồn cuộn một lần nữa, phần lưng tượng ngọc một lần nữa xuất hiện từng dòng sông linh khí thất thải rực rỡ...

Vân Tiêu tiên tử nhìn chăm chú vào Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, hơi có chút muốn nói lại thôi

những việc này, vốn nên là nàng làm

- Lập...

Già Diệp có chút thống khổ nhắm lại hai tròng mắt:

- Chúng ta lập lời thề đại đạo!

Lý Trường Thọ vung vẩy phất trần, sau lưng tượng ngọc lúc này dừng lại tụ tập linh lực

một tấm vải vóc, bay ra từ trong tay áo Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, hướng về phía Linh Sơn đại điện

Lý Trường Thọ lại khôi phục thành bộ dáng híp mắt cười, đứng ở bên trong chúng tiên, lại phảng phất như không tồn tại, không được người khác biết đến

hắn lẳng lặng cảm thụ được, lực lượng đại kiếp bên trong thiên địa đại khái biến mất hai thành

Chương 1589: Thoải mái

lúc này một cỗ Đạo Nhân Giấy bay lơ lửng ở bên ngoài chân trời góc biển, dùng bí pháp vọng khí nhìn ra xa Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, thấy thanh đại kiếp kiếm kia đã là thu nhỏ hai vòng

đây chính là cống hiến kiệt xuất do... Tây Phương Giáo làm ra

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ cầm một cuốn sổ nhỏ không ngừng tính toán, cuối cùng cho ra một con số mà hắn cảm thấy có thể chấp nhận được

dựa trên số lượng cao thủ Linh Sơn hao tổn trong trận chiến ngày hôm nay, mức độ suy giảm tương ứng của lực lượng đại kiếp, để lực lượng đại kiếp hoàn toàn tiêu tán, cần 'Tổng thực lực' của Tiệt Giáo, Xiển Giáo trực tiếp chết sáu thành

cái gọi là tổng thực lực, thật ra là một trị số mơ hồ

hàm nghĩa cụ thể, chính là chết một vị Đại La tương đương với mười vị Kim Tiên, mỗi một cá thể sinh linh, đại biểu cho lực lượng sinh linh khác biệt

sáu thành, kỳ thật cũng đã có thể tiếp nhận

trị số này, vốn là tiếp cận tám thành, đại biểu cho một phương Tiệt Giáo không sai biệt lắm toàn diệt, hoặc là Xiển Giáo toàn diệt, Tiệt Giáo tử thương hơn phân nửa

nếu là ngược dòng tìm hiểu về phía trước, vẫn là bởi vì Thánh Nhân Tây Phương Giáo Chuẩn Đề, vào lúc chính mình đánh giết Lục Áp, không nhịn được tung ra một chưởng kia, cho chính mình cơ hội kéo Tây Phương Giáo vào Phong Thần đại kiếp

lần này lời thề Thiên Đạo ngắn lạ thường

dù sao phải tổng hợp cân nhắc, nếu như lập thệ tiêu tốn thời gian quá dài, Chuẩn Đề hoặc là Tiếp Dẫn giết trở lại, chẳng phải sẽ thất bại trong gang tấc?

Theo một tiếng sấm rền nơi chân trời, trong Linh Sơn đại điện dần dần không còn thanh âm đọc lời thề

Lý Trường Thọ thu hồi tấm vải vóc kia, vái chào một cái đối với Linh Sơn đại điện, nghiêm mặt nói:

- Đa tạ các vị cho bần đạo thể diện như vậy, từ hôm nay trở đi, chỉ cần Tây Phương Giáo tuân thủ lời thề, không ra tay đối với Đạo Môn chúng ta, đệ tử Nhân Giáo Lý Trường Canh ta đây, đương nhiên sẽ không lại tính kế các vị, đương nhiên, còn thỉnh các vị tuân theo trật tự Thiên Đạo, chớ có làm sự tình ác gì, Thiên Đạo nhìn chăm chú chúng ta

nói xong, tượng ngọc sau lưng Lý Trường Thọ hóa thành một chùm lưu quang, rút về lòng bàn tay Vân Tiêu, ở trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ của các tiên nhân Tiệt Giáo, bị Vân Tiêu thu hồi trong tay áo

chúng đệ tử Tây Phương Giáo trong điện im lặng, mở ra một tầng đại trận đơn giản, tựa như không muốn nói thêm nữa nửa câu

- Thoải mái

Lữ Nhạc chắp tay sau lưng, bên trên gương mặt già nua kia viết đầy nhẹ nhõm:

- Ngày hôm nay, thật là vui sướng!

Tiên Tiệt Giáo nhao nhao mở miệng phát biểu một ít tuyên ngôn sau trận chiến, khí thế dâng cao, đoàn kết lẫn nhau

tiên Xiển Giáo đã có thoái ý, Quảng Thành Tử chắp tay một cái đối với Lý Trường Thọ, quay người liền muốn ly khai...

- Quảng Thành Tử sư huynh

Lý Trường Thọ ấm giọng gọi lại Quảng Thành Tử, chúng tiên Xiển Giáo cũng dừng thân hình

tiêu điểm trong sân một lần nữa trở về trên người Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ

Quảng Thành Tử cười nói:

- Trường Canh sư đệ còn có chỉ giáo khác?

- Chỉ giáo không dám nhận, chỉ là có mấy câu, nhất định phải nói với sư huynh, tự nhiên, cũng phải nói với Kim Linh sư tỷ

Lý Trường Thọ cố ý lộ ra mấy phần cười khổ, chắp tay một cái đối với Quảng Thành Tử cùng với Kim Linh, tận tình khuyên bảo nói:

- Sư huynh, sư tỷ, lần sau nếu như lại có chuyện như vậy, đừng có lại gọi ta, ta hiện nay là tiên thần Thiên Đình, cách Thiên Đạo quá gần, lại là người chủ kiếp đại kiếp

- Theo ý Thiên Đạo, ta vốn nên đối xử như nhau đối với phương tây, Tiệt Giáo, Xiển Giáo, ngày hôm nay có thể trực tiếp nhằm vào Tây Phương Giáo, chủ yếu vẫn là bởi vì tự thân Tây Phương Giáo rèn sắt không đủ cứng rắn, vấn đề quá nhiều

- Nhưng sau này... đại kiếp đã là chuyện nội bộ Đạo Môn chúng ta, ta đứng ở bên nào cũng đều không thỏa đáng, chỉ có thể tạm thời đặt lập trường tiên thần Thiên Đình, trội hơn lập trường đệ tử Đạo Môn, còn thỉnh các vị sư huynh sư tỷ thông cảm nhiều hơn, thông cảm nhiều hơn

Lý Trường Thọ liên tục vái chào đối với bốn phương tám hướng

tiên nhân Xiển, Tiệt hai giáo phần lớn hoàn lễ, cũng có người lên tiếng khuyên Lý Trường Thọ không cần phải lo lắng

bên trên gương mặt xinh đẹp dữ dằn của Kim Linh Thánh Mẫu kia cuối cùng lộ ra một chút ý cười, cười nói:

- Trường Canh sư đệ ngươi không cần phải lo lắng, từ ngày hôm nay về sau, tiên Tiệt Giáo chúng ta đương nhiên sẽ không đi loạn tại Hồng Hoang, sẽ chủ động tránh đi xung đột cùng với chúng 'Đạo hữu' Xiển Giáo

hai chữ đạo hữu, được nhấn mạnh

Quảng Thành Tử cũng nói:

- Ở phía dưới đại kiếp, mọi thứ đều có biến số, con đường phía trước chưa hẳn chỉ có sát cơ

nói xong, Quảng Thành Tử vái chào một cái đối với Kim Linh Thánh Mẫu

Chương 1590: Ba điểm

quần tiên Xiển Giáo đều có cảm xúc của mình, ở dưới Thập Nhị Kim Tiên làm gương mẫu, cùng nhau vái chào hành lễ đối với tiên Tiệt Giáo

một phương Tiệt Giáo, Vân Tiêu đi đầu hoàn lễ, hơn phân nửa tiên Tiệt Giáo cũng thưa thớt từng người hoàn lễ, có phần không chỉnh tề

Lý Trường Thọ thấy thế cười cười, đưa tay thu chó lớn màu xanh nào đó núp ở Linh Sơn đại điện tới bên người, xoay người cưỡi lên, nói:

- Tiểu thần đi đây

Đế Thính kia tinh thần phấn chấn, nhịn xuống sợ hãi trước đây, vênh vang đắc ý, ngẩng đầu ưỡn ngực, dưới chân sinh ra đạo đạo ngọn lửa màu xanh, chở Lý Trường Thọ bay lên trời

nhìn bóng lưng lão thần tiên này, nhẹ nhàng lượn lờ, hư hư ảo ảo, trên đó hình như có nghìn vạn đạo vận, lại như chỉ là một lão giả bình thường

Kim Linh Thánh Mẫu làm động tác, tiên Tiệt Giáo hóa thành đạo đạo lưu quang, kéo ra một dòng sông dài ở chân trời, đi về hướng Nam Thiệm Bộ Châu

Quảng Thành Tử nói một câu đi thôi, chúng tiên Xiển Giáo trở về theo đường cũ, chuyến này lại là đi không

đợi chúng tiên từng người trở lại, một cỗ chân viêm màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây đột nhiên dấy lên ở một nửa Linh Sơn kia, chuyên đốt những tàn hồn, thi thể đó, coi như là thi thể khối vụn Đại La Kim Tiên, đều có thể bị chân viêm này cấp tốc đốt hết

chân viêm màu xanh càng ngày càng nhiều, bên trong thiên địa truyền đến thanh âm khóc lóc đau khổ, phương viên mười vạn dặm một mảnh túc sát cao thủ Hồng Hoang các phương gặp tình hình này, phần lớn thổn thức không thôi

này từ Thượng Cổ đến nay, Linh Sơn làm đông đảo chuyện tại Hồng Hoang ác, bởi vì hai thánh bảo vệ mà một lần trở thành chỗ hung thú yêu thú giấu kín, liền bị san bằng như thế

lúc này hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo còn chưa trở về, không biết tung tích dấu vết, cũng không biết bọn họ trở về nhìn thấy Linh Sơn như vậy, có thể hay không trực tiếp phát cuồng, nhấc lên Thánh Nhân đại chiến

đoán chừng, là sẽ không

nhớ lại quá khứ huy hoàng Tây Phương Giáo, Thượng Cổ vốn là bừa bãi vô danh, Yêu tộc suy tàn, Nhân Tộc sau khi đại hưng, bởi vì quy mô thế tục Nhân Tộc càng lúc càng lớn, Tây Phương Giáo sang tạo ra phương pháp kiếm hương hỏa công đức

bắt đầu thu nhận sử dụng hung thú yêu thú, rửa sạch nghiệp chướng cho chúng, để bản thân sử dụng

bắt đầu bằng Hương Hỏa Thần Quốc cùng với giáo nghĩa tự thân, lập ra hết Hương Hỏa Thần Quốc đến Hương Hỏa Thần Quốc khác, củng cố giáo vận tự thân

vào trước khi bọn họ quyết định chiếm đoạt Long tộc, thế lực đã là đạt đến đỉnh phong

mặc dù thế lực bên ngoài không dám đối bính cùng với Đạo Môn, nhưng 'Đại quân' âm thầm vơ vét có chút đáng sợ

như vậy, bọn họ lại là chuyển suy như thế nào?

Nhìn chung trục năm tháng, có thể thấy một ấn ký rõ ràng

Đông Hải hải nhãn bị phá

Lý Trường Thọ cờ kém một chiêu, hóa thân Ngọc Đế thuần Công Đức Kim Thân nhảy xuống biển ngăn chặn hải nhãn, Long tộc quy tâm Thiên Đình, Tây Phương Giáo cùng với Thiên Đình bị đẩy lên mặt đối lập

Tây Phương Giáo cuồng vọng, Thiên Đình ban đầu yếu ớt, khiến cho bọn họ làm ra một loạt phán đoán trí mạng kế tiếp ——

【 Thiên Đình đại hưng xung đột cùng với phương tây đại hưng, nhất định phải áp chế Thiên Đình đại hưng. 】

Lại có trước đó, ý nghĩ của Tây Phương Giáo chính là như thế này ——

【 Đạo Môn nếu như không nhường đường, phương tây chúng ta làm thế nào đại hưng? Làm thế nào đạt được đại vận? 】

cùng với thúc giục giấu ở chỗ sâu nhất——

【 Thánh Nhân Tây Phương Giáo là thành thánh bằng lời thề, nếu phương tây không thể đại hưng, tự thân có khả năng bị Thiên Đạo áp chế. 】

Ba điểm này, chính là Tây Phương Giáo 'Nguyên động lực' một đi không trở lại

nhưng nếu như lại cẩn thận nhìn lại, có thể thấy Tây Phương Giáo dọc theo con đường này, vấp ngã liên tiếp, và có một cái tên sáng chói được khắc trên những vấp ngã đó

Hải Thần, Thuỷ Thần, Thái Bạch Kim Tinh, đệ tử Thái Thanh Lý Trường Canh

bày mưu nghĩ kế, Địa Tạng bại ở trong tay hắn

Hư Bồ Đề giấu giếm lời nói sắc bén gặp hắn liền tan vỡ

Di Lặc hô hào vui vẻ là được rồi, bị hắn bức đến trận chiến hủy diệt Linh Sơn, ngay cả mặt cũng không dám lộ

đập sơn môn Tây Phương Giáo, phá số phận đại hưng của Tây Phương Giáo, mấy lần làm Thánh Nhân Tây Phương Giáo buông xuống da mặt tự thân, đến mức đến da mặt của Thánh Nhân Tây Phương Giáo đằng sau thành chê cười, uy nghiêm không còn...

Nếu như có thể làm lại, Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ có lão đạo đứng ra, khàn cả giọng, tận tình khuyên bảo, đối với Địa Tạng hăng hái khi đó, hét lớn một tiếng:

'Ngươi nói ngươi chọc hắn làm gì! '

...

Nửa ngày sau, tại Luân Hồi Tháp U Minh

Đế Thính nằm sấp ở dưới bình phong, Địa Tạng khuôn mặt u ám ngồi ở sau bệ cửa sổ, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ đứng ở bên cạnh tủ sách tầng cao nhất Luân Hồi Tháp, bưng một bản kinh văn Tây Phương Giáo đọc say sưa ngon lành

Chương 1591: Trầm mê sắc đẹp!

Đế Thính giương mắt nhìn bên này, lại nhìn bên kia, dưới đáy lòng không khỏi toát ra một cái ý nghĩ kỳ quái

'A, chủ nhân nếu là tiên tử thì tốt biết bao nhiêu. '

- Vì sao không trừng phạt ta?

Địa Tạng lẩm bẩm:

- Linh Sơn mười không còn chín, phương tây đã không còn cơ hội quật khởi, Lý Trường Thọ, quả nhiên là ngươi thắng

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ cũng không ngẩng đầu đáp một câu:

- Lúc này nói thắng thua còn hơi sớm, hai vị lão sư kia của ngươi chưa hẳn đã không có tính tới một màn này

Địa Tạng im lặng, nhắm mắt chậm rãi thở dài

- Vậy ngươi vì sao không thừa cơ lột mũ ô sa chủ nhân Luân Hồi Tháp của ta? Như thế cũng có thể đoạn căn cơ khí vận của Tây Phương Giáo

- Ngươi là bổ sung cho lục đạo luân hồi, ta nếu vì chuyện như vậy động tới ngươi, tự nhiên là công báo tư thù

Lý Trường Thọ cười cười, cầm kinh văn trong tay để lại bên trong tủ sách, ngón tay 'chạm' vào một quyển khác

tùy ý nhìn trộm pháp môn tu hành của Tây Phương Giáo

Lý Trường Thọ cười nói:

- Hơn nữa ngươi đi Linh Sơn, vốn là nằm trong dự liệu của ta; ngươi cũng coi như có lương tâm, so với vị Đại sư huynh kia của ngươi không biết tốt hơn bao nhiêu, chuyện lần này coi như xong, sinh linh thường tình, ta trở về cầu tình cho ngươi ở trước mặt Ngọc Đế bệ hạ, cũng liền miễn trừng phạt ngươi lần này

Địa Tạng trầm mặc không nói, dưới đáy mắt xẹt qua một chút suy tư, qua một hồi mới nhẹ giọng hỏi:

- Xiển Tiệt chi tranh, phải chăng đã không thể vãn hồi?

- Ừm

Lý Trường Thọ thu liễm ý cười, cầm kinh văn trong tay trả về chỗ cũ, thản nhiên đi đến Địa Tạng, tùy ý ngồi xuống

Lý Trường Thọ có chút khép kín hai mắt, lạnh nhạt nói:

- Vô luận ta làm cái gì, đều không chống cự được lực lượng Thiên Đạo. Đạo Môn đã sớm đạt đến đỉnh phong, hướng về phía sau chỉ có một đường suy sụp

- Đáng buồn nhất chính là, phóng nhãn toàn bộ Hồng Hoang, Thiên Đạo không có cách nào an bài một địch nhân cho Đạo Môn, chỉ có thể làm cho nội bộ Đạo Môn tự giết lẫn nhau, phương tây, Nhiên Đăng, còn có ngươi ta, đều chẳng qua là quân cờ Thiên Đạo suy yếu lực lượng sinh linh mà thôi

- Ngươi còn có đại đạo cân đối

- Đây đều là nói sau

Lý Trường Thọ hỏi:

- Tự thân chi đạo cũng là một bộ phận của tự thân sinh linh, sinh linh, thật sự có thể chống lại thiên địa?

Địa Tạng suy tư đôi chút, nói:

- Xác nhận không thể

- Đúng vậy, không thể

Lý Trường Thọ thì thào một câu, dựa vào vách tường dưới cửa, nhắm hai mắt lại, như là ngủ rồi vậy

Địa Tạng quay đầu nhìn chăm chú thân hình Lý Trường Thọ, chậm rãi thở dài, hận ý trong mắt dần dần tiêu tán mỗi người có lập trường của mỗi người mà thôi, kỳ thật cũng không còn oán hận gì

nếu tạm thời quên đi việc là đối thủ của nhau, tên gia hỏa trên đường đi tới, cũng có phần không dễ dàng

Địa Tạng hơi xuất thần một lát

một lát sau, y nghiêm mặt, lạnh giọng hỏi:

- Ngươi thế nhưng là muốn ngủ một giấc ở chỗ này? Hay là tu hành? Luân Hồi Tháp của ta không chào đón ngươi!

- Nói nhỏ một chút, cũng không phải là không nghe được!

Lý Trường Thọ cắn răng đáp y, mở mắt nói:

- Đang nói chuyện phiếm với Vân nhà ta, thật vất vả mới tạo được một chút không khí, ngươi ầm ĩ ồn ào cái gì!

Địa Tạng: "..."

- Hừ! Trầm mê sắc đẹp!

- Ta nguyện ý

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên:

- Đế Thính biến thành thiếu nữ, nhảy một điệu cho chủ nhân ngươi xem

mặt chó của Đế Thính lập tức liền đỏ bừng, ấp úng nửa ngày, thi triển hóa hình thuật...

- Đúng rồi

Lý Trường Thọ nhíu mày nhìn về phía Đế Thính

gia hỏa này, là nam hay nữ?

Đế Thính này cũng có thể xưng cho tầng lớp sinh tồn Hồng Hoang

bảo làm nữ, tuyệt không biến thành nam!

Lúc mới bắt đầu nhảy lung tung, không ra bộ dáng gì, liền bị Địa Tạng kéo ra góc đánh cho tê người...

Thấy thế, Lý Trường Thọ không khỏi bắt đầu suy nghĩ lại chuyện đã qua

hắn hung dữ như vậy sao?

Ài, bên trong thiên địa tràn ngập hiểu lầm và hãm hại, Hồng Hoang này chỉ sợ cũng là khó được rồi

cười

mặc dù Lý Trường Thọ rất muốn thuận thế xếp vào một cỗ Đạo Nhân Giấy tại Luân Hồi Tháp, ôm cây đợi thỏ thử xem có thể tìm được tung tích Di Lặc hay không, nhưng cuối cùng vẫn là phải tôn trọng ý nguyện của Luân Hồi Tháp Chủ

cho nên, Lý Trường Thọ phóng cỗ Đạo Nhân Giấy này đến dưới mặt đất Luân Hồi Tháp, trấn áp hai vật ở chỗ này

linh hạch Thiên Ma Tôn Giả

quan tài thi thể lão giả thần bí

sự tình Tây Phương Giáo còn lâu mới có được hoàn tất

không nói đến Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng với Đa Bảo sư huynh không biết tung tích, chỉ nói cục diện lúc này, khốn cảnh của Tiệt Giáo, kỳ thật cũng chưa làm dịu quá nhiều

ngày hôm nay Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo giằng co, khoảng cách song phương vạch mặt chỉ thiếu chút nữa

Chương 1592: Không biết rõ

Xiển Giáo tất nhiên là cố kỵ thực lực của Tiệt Giáo

Tiệt Giáo một nửa là kiêng kị lai lịch thanh chính của tiên Xiển Giáo, phúc nguyên thâm hậu, một nửa là bởi vì Đạo Môn một nhà thân, bọn họ không muốn làm ác nhân bốc lên Đạo Môn nội chiến

tiên Tiệt Giáo ở trên đường trở về Kim Ngao Đảo, Vân Tiêu tạm thời 'rời đội', mang theo Quỳnh Tiêu đi bờ biển Nam Hải, rơi vào bên trong miếu Hải Thần An Thủy Thành

cũng là chỗ nhân duyên bắt đầu

hậu đường miếu Hải Thần vẫn sạch sẽ như cũ, nhóm thần sứ thường xuyên quét dọn, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ cũng thỉnh thoảng ở đây, triệu tập mười chín vị Thượng Cổ Ma Binh dưỡng lão 'họp'

yêu mến lão Ma Binh về hưu, người người Nhân Giáo đều có trách nhiệm

đi vào hậu đường, có thể mở ra một chút uy năng Thái Cực Đồ, Lý Trường Thọ đầu tiên là hô một tiếng Thái Cực Đồ, nhưng không có phản hòi

nghĩ đến, lúc này Đại sư huynh hẳn là đang cách Hồng Hoang tương đối xa

chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ không khỏi bắt đầu lo lắng cho...

an nguy của Chuẩn Đề Thánh Nhân

nếu như rời khỏi Hồng Hoang thiên địa, ưu thế của Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng liền ở chỗ đạo cảnh tự thân

mà một gốc Thất Bảo Diệu Thụ thiếu đi cành cây, đối đầu với Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung, Huyền Hoàng Tháp, Càn Khôn Xích, bảo khố của Thử Vương, khó mà chiếm được chỗ tốt hy vọng lời căn dặn của chính mình đối với hai vị Đại sư huynh, có thể phát huy một ít hiệu quả tại thời khắc mấu chốt

Thánh Nhân bình an, Thánh Nhân bình an, Thánh Nhân bình an...

—— Chuẩn Đề cho dù chết ở bên ngoài thiên địa, đại đạo tiêu tán, cũng sẽ tạo thành lực lượng ước thúc đối với Thiên Đạo biến mất

này lên kia xuống

đợi trận pháp hậu đường mở ra xong, một con trùng nhỏ chui ra từ trong tay áo Vân Tiêu, ở giữa tiên quang lượn lờ hóa thành bản thể Lý Trường Thọ, vẫn là hình dạng thanh niên

- Tỷ phu!

Quỳnh Tiêu ở bên cạnh reo hò một tiếng, ôm cánh tay tỷ tỷ nhà mình lay động một hồi:

- Tỷ phu thật là lợi hại, Tây Phương Giáo rốt cuộc bị ngươi chỉnh sụp đổ!

Lý Trường Thọ cười đến híp cả mắt, ôn hoà nói:

- Lời nói không thể nói như vậy, Tây Phương Giáo ác giả ác báo, cũng không có quá nhiều liên quan với ta

- Ừm! Ừm!

Quỳnh Tiêu không ngừng gật đầu, bên trên khuôn mặt nhỏ viết đầy 'Ngươi nói đúng'

Vân Tiêu dùng ánh mắt mang theo áy náy nhìn Lý Trường Thọ, ôn nhu nói:

- Cuối cùng vẫn là liên lụy ngươi

- Không quan trọng liên lụy hay không, ta và ngươi sao phải nói những thứ này

Lý Trường Thọ ấm giọng nói, hai người đưa mắt nhìn nhau, tất nhiên là trở nên càng thêm thân cận tay mềm liền muốn đi tìm đôi bàn tay to kia, thọ trảo liền muốn nắm tay mềm kia

- Khục, hừ hừ!

Quỳnh Tiêu chắp tay sau lưng đi qua, Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu bèn nhìn nhau cười, từng người chỉ là đứng yên

Vân Tiêu hỏi:

- Hai vị sư huynh có an toàn hay không?

- Tạm thời không biết, chẳng qua lường trước sẽ không có vấn đề gì

Lý Trường Thọ nói:

- Dù sao có lão sư âm thầm che chở, cũng đi nơi thoát ly Thiên Đạo giám thị

- Ừm

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, hơi suy tư

Lý Trường Thọ mời đôi tỷ muội này nhập tọa, lại dẫn âm để thần sứ Hải Thần Giáo đến đây đưa trà

con mắt của Quỳnh Tiêu có chút nhất chuyển, lại bắt đầu phần tiểu sáo lộ ngày hôm nay:

- Xuyên Tâm Tỏa ngươi dùng công đức từng tế luyện thật sự là quá mạnh!

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu

- Xuyên Tâm Tỏa mà tỷ phu ngươi làm thật lợi hại!

Lý Trường Thọ bưng chén trà cúi đầu nhấp một ngụm

- Tỷ phu ~

- Ừm?

Vân Tiêu tiên tử ngẩng đầu nhìn Quỳnh Tiêu một chút, Quỳnh Tiêu trong nháy mắt ngồi ngay ngắn, nhỏ giọng nói:

- Tỷ tỷ đừng hiểu lầm, ta chỉ là cảm khái bảo vật kia lợi hại như thế...

Lý Trường Thọ không khỏi cười đến híp cả mắt, nhẹ nhàng bỏ qua chủ đề

hắn nói:

- Tiếp theo đợi phong ba lắng lại, Tiệt Giáo cũng có thể sống yên ổn một ít thời gian, chỉ là kế tiếp đại kiếp đã không có cách nào ngăn cản, các ngươi phải hành sự cẩn thận, nếu không cần thiết, chớ có rời khỏi Tam Tiên Đảo

Quỳnh Tiêu cũng thu lại bộ dáng chơi đùa, hỏi:

- Tỷ phu, lần này vặn ngã Tây Phương Giáo, sau lưng thế nhưng là Thiên Đạo an bài?

- Không biết rõ

Lý Trường Thọ đặt chén trà xuống:

- Ta cũng có chút không biết rõ, Thiên Đạo muốn đến cùng là cục diện gì, chẳng qua lần này hủy diệt đại bộ phận môn nhân đệ tử Tây Phương Giáo, kiếp vận Phong Thần đại kiếp tiêu tán đại khái bốn thành, đối với Đạo Môn mà nói, thì tương đương với có thể giảm gần nửa tổn thương, xem như có chút không tồi

- Đều là tỷ phu an bài tốt

Lý Trường Thọ lắc đầu, cười nói:

- Là thực lực của Tiệt Giáo quá cứng mà thôi

hắn vừa rồi nói dối một chút, chính là trình độ kiếp vận Phong Thần đại kiếp tiêu tán, nhưng thật ra là hai thành, bị hắn tăng lên gấp bội

Chương 1593: khắc tinh

đơn thuần chỉ là không muốn để cho Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu lo lắng nhiều, sẽ không có áp lực quá lớn

bọn họ hàn huyên đại kiếp một hồi, Vân Tiêu hỏi tới kế tiếp nên kết thúc công việc như thế nào, Lý Trường Thọ cũng chỉ là bảo Tiệt Giáo tận lực ở trong giáo, đệ tử hạch tâm và đại đệ tử đừng có đi lại lung tung

trong khi nói chuyện, một đạo lưu quang màu xanh lam xẹt qua chân trời, lại là Triệu Công Minh tìm đến nơi đây

Triệu đại gia vừa đáp xuống, đưa tay biến mất vết máu bên trên sợi râu, khuôn mặt tái nhợt trong nháy mắt khôi phục bình thường, chắp tay sau lưng, ngâm nga điệu hát dân gian, vào tới đại môn, nhìn thấy Lý Trường Thọ chính là cười to một hồi

- A ha ha ha! Thoải mái! Thoải mái!

Quỳnh Tiêu cười nói:

- Đại ca, ngươi lần này thật sự thất sách, sao ngay cả một lát cũng đều không thể ngăn lại? Chúng ta trước khi đi Linh Sơn, ngươi thế nhưng đã vỗ ngực nói, nhất định có thể trì hoãn bọn họ gần nửa canh giờ

- Chuyện này

Triệu Công Minh cười ngượng ngùng, đều không cần Lý Trường Thọ chào hỏi, liền tự động ngồi bên người Lý Trường Thọ, đối lập với hai vị muội tử

y thở dài:

- Phương hướng sách lược là không có vấn đề, chỉ là Xiển Giáo quá nhiều người, vi huynh cũng chỉ có thể kéo lại hai ba tiên nhân mà thôi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Có thể ngăn chặn Thái Ất sư huynh, lão ca ngươi đã là rất vất vả, bằng không để y mở miệng châm chọc vài câu, ngày hôm nay Xiển Tiệt nhất định phải đánh nhau

- Cái miệng của Thái Ất xác thực...

Biểu tình của Triệu Công Minh có chút phức tạp, thực sự là một lời khó nói hết

Quỳnh Tiêu hỏi:

- Liền không có biện pháp khắc chế thoại thuật của Thái Ất Chân Nhân sao?

- Có

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Thất tình hóa thân ẩn cư ở tiểu sơn thôn nào đó tại Nam Thiệm Bộ Châu, xem như khắc tinh của Thái Ất sư huynh

Triệu Công Minh vuốt râu cười nói:

- Không nói đùa nữa, bên trong Xiển Giáo cũng là ẩn giấu rất nhiều cao thủ. Ngọc Đỉnh Chân Nhân không hiển sơn không lộ thủy, vi huynh nhiều lần quan sát, từ đầu đến cuối không nhìn thấu đạo cảnh của y

- Y đi là tu tâm chi đạo, tu chính là nguyên thần siêu thoát, đạo cảnh đã là cực kỳ cao thâm, nếu ở bên trong đại kiếp sau đó, chúng ta không thể tránh né muốn phải đối đầu với bọn hắn, nhớ rõ đừng có đánh ra chân hỏa, tận lực tránh đi Ngọc Đỉnh cùng với Thái Ất

Vân Tiêu ôn nhu nói:

- Chúng ta đến lúc đó, không nổi tranh chấp với bọn hắn là được, bên trong đại kiếp, nhiều một chút nhẫn nại liền nhiều một chút sinh cơ, lui một bước trời cao biển rộng

Lý Trường Thọ: "..."

Tri thức lý luận của Vân Vân nhà ta không thể bắt bẻ!

Chỉ là hy vọng trong thực tế, đừng đi ngược lại

Triệu Công Minh cùng với Lý Trường Thọ nói đùa vài câu, một khối ngọc phù truyền tin chạy đến miếu Hải Thần, lại là Kim Linh Thánh Mẫu hỏi ý Triệu Công Minh có ổn không

bên trong ngọc phù đề cập, Tiệt Giáo muốn tổ chức đại hội vạn tiên trên Kim Ngao Đảo, chỉ chờ Đa Bảo đại sư huynh trở về liền chính thức khai mạc, để Triệu Công Minh sớm đi qua chủ trì các loại sự vụ rườm rà

Vân Tiêu vốn định thừa dịp Tây Phương Giáo bị diệt, ở chung một chút thời gian cùng với Lý Trường Thọ, lúc này cũng không thể không trở về làm việc

Quỳnh Tiêu cười hỏi Lý Trường Thọ phải chăng đi Tiệt Giáo làm khách, Lý Trường Thọ tất nhiên là mỉm cười lắc đầu

hắn hiện tại, trừ tiên tông Nhân Giáo, chỗ nào cũng không thể đi

ở phía trước cửa hậu đường, Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào phương hướng ba người Vân Tiêu huynh muội rời đi, thoáng có chút xuất thần

hắn đột nhiên nổi lên một chút văn thơ

âm thanh phàm tục ồn ào ngay ở bên tai

từng tia từng tia hương hỏa công đức chui vào trong cơ thể, bổ khuyết công đức vĩnh viễn không có khả năng viên mãn

vân thư vân cuốn, tâm thần thanh thản

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng, mở miệng ngâm tụng:

- Ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh. Dã hỏa thiêu bất tẫn, xuân phong xuy hựu sinh

nói xong cười khẽ, thi triển phong độn biến mất không thấy gì nữa, âm thầm đi theo ổn một tay, hộ ba người huynh muội bọn họ tụ hợp với một số lớn cao thủ Tiệt Giáo lại nói

lúc này Tiệt Giáo vừa mới có đại động, giáo vận vốn cũng không ổn, giờ phút này sát phạt quá nặng rất dễ dẫn phát sự cố

nếu Chuẩn Đề Thánh Nhân đột nhiên giết trở lại, 'Trùng hợp' gặp Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Triệu Công Minh, sau khi phẫn nộ ra tay đánh giết, như vậy có thể tìm ai đi nói rõ lí lẽ?

Không thể không phòng

đợi đưa Vân Tiêu trở về Kim Ngao Đảo, Lý Trường Thọ chọn tuyến đường vừa rồi đi Bắc Câu Lô Châu, từ Bắc Thiên Môn nghênh ngang trở về Thiên Đình

mưu đồ Phong Thần, đại kế ngàn năm «X biến mất », đều sắp đi vào giai đoạn kế tiếp

Chương 1594: Đại Pháp Sư trở về

Tây Phương Giáo chỉ còn lại có hai vị Thánh Nhân, đằng sau không gian chính mình có thể thao tác không thể nghi ngờ tăng lớn hơn rất nhiều

chẳng qua, nan đề chỉ vừa mới bắt đầu

Xiển Tiệt chi tranh, so sánh với Đạo Môn trấn áp Tây Phương Giáo, còn muốn phiền phức hơn nhiều

...

Lý Trường Thọ trở về Tiểu Quỳnh Phong, tất nhiên là bị Linh Nga và Khổng Huyên vây quanh trái phải, người trước tất nhiên là quan tâm sư huynh là có bị thương hay không, người sau vội hỏi tung tích của Đại Pháp Sư

đợi Khổng Huyên nghe nói Lý Trường Thọ cũng không biết phương vị cụ thể của Đại Pháp Sư, lập tức sốt ruột đi qua đi lại, không nhịn được liền muốn đi vào bên trong Hỗn Độn Hải thử thời vận

vẫn là Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga liên tục thuyết phục, Khổng Huyên lúc này mới đáp ứng chờ thêm một hồi

chờ một hồi này, chính là nửa tháng trôi qua

vào một ngày, bên trong Hồng Hoang đột nhiên nhiều thêm mấy cỗ khí tức chí cường, đó là Thánh Nhân đại đạo đang rung động!

Tiếp Dẫn, Thông Thiên Giáo Chủ, Chuẩn Đề, ba vị Thánh Nhân gần như đồng thời trở về Hồng Hoang!

Chỉ là phương vị khi trở về có chút khác biệt

Thông Thiên Giáo Chủ lấy Tru Tiên kiếm trận bảo vệ tự thân, tránh đi thế vây công của Tiếp Dẫn cùng với Chuẩn Đề, hừ lạnh một tiếng tiêu dao mà đi

Tiếp Dẫn cùng với Chuẩn Đề...

Mặc dù là Thánh Nhân, mặc dù có thánh tính

nhưng nhìn thấy Linh Sơn bọn họ vất vả xây dựng, chỉ còn lại có một nửa ngọn núi đen sì, đạo tâm không thể tránh khỏi sẽ chịu ảnh hưởng

Chuẩn Đề giậm chân một cái liền muốn đi tìm Tiệt Giáo tính sổ, nhưng không trung vang lên một tiếng sét, Tiếp Dẫn khuyến cáo vài tiếng, làm Chuẩn Đề thu lại thân hình

Tiếp Dẫn nói:

- Đừng có không thua được, tình hình như vậy tại thời Viễn Cổ ta và ngươi đã tưởng tượng qua

Chuẩn Đề cúi đầu thở dài, tìm hồn phách chúng tiên chung quanh Linh Sơn, lại là không thu được gì

hai vị Thánh Nhân này đồng thời ra tay, bao phủ Linh Sơn ở bên trong vân vụ, tạm thời ngăn cách với Hồng Hoang

gần như đồng thời, Thiên Đình các nơi giăng đèn kết hoa, tổ chức bàn đào tiên yến

các phường trấn Trung Thần Châu không có bị chiến sự tác động đến, các nơi đều là nghị luận ầm ĩ

Tây Phương Giáo gặp nạn, Thánh Nhân Tây Phương Giáo còn không có cách nào trực tiếp làm khó dễ, chuyện này khiến cho không ít Luyện Khí Sĩ cảm thấy thoải mái

lại nửa ngày sau, trên Kim Ngao Đảo vang lên một tiếng chuông, Đa Bảo Đạo Nhân hiện thân từ bên trong thổ động

bên trên Tiểu Quỳnh Phong xuất hiện âm dương song ngư, Đại Pháp Sư cất bước mà ra

nhìn Đa Bảo Đạo Nhân lúc này, toàn thân trên dưới có nhiều chỗ vết thương, khí tức tự thân cũng có cảm giác suy yếu, hẳn là bị thương nhẹ, nhưng thương thế cũng không tính quá nghiêm trọng

mà Đại Pháp Sư vừa mới hiện thân, trực tiếp ngồi phịch bên trên chỗ ngồi cố định của Lý Trường Thọ ở phía trước đan phòng, ngáp dài một cái, sắc mặt có chút tái nhợt, nhỏ giọng thầm thì:

- Thánh Nhân kim thân, thật là lợi hại

mấy đạo lưu quang lướt tới, Lý Trường Thọ, Khổng Huyên đồng thời hiện thân, lưu quang của Linh Nga còn đang ở trên đường chạy tới

Khổng Huyên không nói một lời, lập tức đi đến bên người Đại Pháp Sư, đưa tay ấn xuống đầu vai Đại Pháp Sư, cẩn thận điều tra một hồi mới thở ra một hơi

Lý Trường Thọ thấy thế tự biết, Đại Pháp Sư hẳn không có gì đáng ngại, lập tức lộ ra mấy phần ý cười

- Chúc mừng sư huynh, đại chiến với Thánh Nhân lâu như vậy vẫn không bại

- Đại chiến?

Đại Pháp Sư thở dài:

- Không tính thế, nhiều lắm là chỉ là ta và Đa Bảo sư đệ, ỷ vào chí bảo, ở bên trong Hỗn Độn Hải kéo lại Thánh Nhân mấy ngày, chỉ như vậy mà thôi

- Có thể kéo lại đã là không tầm thường

Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái lên, Đại Pháp Sư cười khoát khoát tay, việc này cũng không lại nói thêm

dù sao cũng suýt nữa không về được

Đại Pháp Sư hỏi:

- Tây Phương Giáo tổn thương như thế nào?

- Chín thành

Lý Trường Thọ hút tới một chiếc ghế, nhập tọa ở bên người Đại Pháp Sư, chậm rãi nói:

- Hơn nữa môn nhân đệ tử còn lại, đều lập xuống lời thề đại đạo

- Tử thương nhiều như vậy?

Đại Pháp Sư có phần hơi kinh ngạc, cười nói:

- Một phương Tiệt Giáo đại khai sát giới? Vở kịch này, ngươi phải kể kỹ càng cho vi huynh

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, nói rõ chi tiết với Đại Pháp Sư tình hình sau khi Đại Pháp Sư và Đa Bảo kéo chân Chuẩn Đề

đợi Lý Trường Thọ kể xong việc này, cũng hỏi nghi hoặc trong đáy lòng

trước đây, Đại Pháp Sư đi đâu?

Đại Pháp Sư yếu ớt thở dài, cũng không dám chỉ trích thủ đoạn của lão sư nhà mình, nói ra sự chua xót trên đoạn đường này

sự thật chứng minh, Thánh Nhân chính là Thánh Nhân

câu Thánh Nhân không thể chết kia của Lý Trường Thọ, hoàn toàn không hiệu quả gì

Chương 1595: Bảo tìm tới cửa

lúc ấy, Đại Pháp Sư và Đa Bảo, bị Thái Thanh lão sư ném vào bên trong Hỗn Độn Hải, vừa mới hiện thân thiếu chút nữa mất phương vị phương hướng

mà Chuẩn Đề bị đưa đến cùng với hai người bọn họ lại là phản ứng thần tốc, quay đầu liền lao vùn vụt về hướng Hồng Hoang thiên địa

nhưng không có lực lượng Thiên Đạo, Thiên Đạo Thánh Nhân hạng chót như Chuẩn Đề, ở bên trong Hỗn Độn Hải dựa vào thực lực bản thân... còn chưa có cách nào làm được 'Đại đạo cộng minh na di'

Chuẩn Đề vừa mới động, Đại Pháp Sư và Đa Bảo liền chính diện nghênh kích, dựa vào chí bảo dây dưa với Chuẩn Đề

cuộc hành trình nửa tháng này, nói không nên lời là bọn họ chính diện giao thủ với Chuẩn Đề, hay là bị Chuẩn Đề 'Đuổi' trở về Hồng Hoang thiên địa

Đại Pháp Sư ngáp một cái, thở dài:

- Vi huynh ngủ trước một hồi khôi phục lại tinh thần, Trường Canh ngươi nhớ lấy, tuyệt đối không nên có loại ý nghĩ dựa vào bảo vật liền có thể chiến thắng Thánh Nhân kia!

- Sư huynh yên tâm

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, ra hiệu Linh Nga và chính mình cùng nhau rời đi, lại mở ra trận pháp khắp đan phòng, đem chỗ trận nhãn, lâm thời tặng cho sư huynh sư tẩu nhà mình

Đại Pháp Sư trở về, Tây Phương Giáo phong sơn, việc này đã là xu thế không thể thay đổi

Lý Trường Thọ buông xuống lo lắng trong lòng, giam mình trong nhà tranh bên hồ, nâng bút tô tô vẽ vẽ, nghĩ ra các loại kế hoạch tiện thể nhấc đén, bài vị Tề Nguyên lão đạo bên trong nhà tranh đã là dỡ bỏ, chủ yếu là sợ nguyền rủa chuyển thế thân Khương Thượng

nhưng mà, Lý Trường Thọ chỉ tự nhốt mình không đến nửa ngày, lúc Tiểu Quỳnh Phong bị màn đêm bao phủ, một vị khách không ngờ tới, tránh đi tầng tầng thủ vệ của Thiên Đình - Thái Bạch Cung, xuất hiện ở bên ngoài đại trận Tiểu Quỳnh Phong, linh giác bắt đầu oanh tạc

Hỗn Độn nhất tỷ, Hỗn Độn Chung!

- Lý Trường Canh! Mở cửa trận! Đừng có tránh ở bên trong không ra, bản chuông biết ngươi ở đây! Lại không mở trận! Bản chuông trực tiếp xông vào nha! Ha ha ha ha!

Lý Trường Thọ: "..."

Mặc kệ nội dung chuyển đổi bởi linh giác mà người khác đạt được là gì, Lý Trường Thọ nghe được Hỗn Độn Chung gào thét, chính là như vậy

như vậy ai chịu nổi?

Lý Trường Thọ nhíu mày, cách trận pháp nhìn chăm chú Hỗn Độn Chung hóa thành chuông nhỏ, hơi có chút do dự

chuông này còn có thể trực tiếp tìm tới cửa?

Sau lưng có lưu quang bay tới, tất nhiên là Khổng Tuyên, cùng với Đại Pháp Sư vừa mới ngủ bị đánh thức, đính chính mình vào trên ghế nằm, toàn thân lộ ra cảm giác suy yếu

- Bên ngoài kia là... Hỗn Độn Chung?

Khổng Huyên hơi hơi kinh ngạc hỏi, dùng một loại ánh mắt mang theo hoài nghi nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, làm cho trong lòng Lý Trường Thọ có chút không chắc

Linh Nga nhỏ giọng hỏi:

- Đó chính là tiên thiên chí bảo bên trong truyền thuyết sao?

- Ha ha ha

Đại Pháp Sư có chút suy yếu cười khan vài tiếng:

- Nó ngược lại là thật sự đến đây

Lý Trường Thọ vội vàng hỏi:

- Sư huynh, đây cũng là nguyên do sự việc nào?

Đại Pháp Sư nhắm mắt nghỉ ngơi, thản nhiên nói:

- Chuyện do chính ngươi làm, hỏi vi huynh làm gì?

Khổng Huyên lộ ra mấy phần tươi cười vi diệu, Linh Nga bĩu môi, lại là lấy tay nâng trán

sư huynh thối, ngay cả tiên thiên chí bảo linh tính cũng đều có khả năng hấp dẫn!

- Chuyện này...

Lý Trường Thọ cảm thấy nhức đầu

nhưng lúc này Hỗn Độn Chung tìm tới cửa, cũng không thể để nó ở bên ngoài quá lâu, tránh cho hấp dẫn quá nhiều sự chú ý

vạn nhất chuông nhỏ này, là thuần túy tới đây đi dạo, hoặc là đơn thuần trả thù mối hận một cước đá ngang năm đó?

làm người nha, luôn luôn lạc quan một ít, Hỗn Độn Chung này dù sao cũng là tiên thiên chí bảo, bộ ba bảo vật khai thiên chính là bảo vật cấp cao nhất bên trong Hồng Hoang, Hỗn Độn Chung càng là có thể so với Thái Cực Đồ

nàng làm sao lại chọn trúng đệ tử Đạo Môn như chính mình?

Chuyện này không có đạo lý

thế là, một lát sau, ở bên trong nhà tranh của Lý Trường Thọ

- Lý Trường Canh! Tỷ tỷ ta là tới nhờ vả ngươi, thế nào? Có phải hay không cảm thấy rất kinh hỉ, rất giật mình? Còn có một chút cảm động! Về sau ngươi chính là cao thủ Hồng Hoang nắm giữ tiên thiên chí bảo!

- Khụ, khụ khục!

Lý Trường Thọ bưng chén trà ho khan một hồi, có chút dở khóc dở cười nhìn chuông lớn trước mặt, cùng với hư ảnh lẳng lặng ngồi quỳ chân bên cạnh chuông lớn

nàng làm ra linh tính huyễn tượng như vậy, tất nhiên là có chút là cảnh đẹp ý vui, mắt phượng, sống mũi cao, tóc dài màu đỏ nhạt đuôi phượng đơn giản, đôi mắt lam nhạt kia có chút chột dạ không dám nhìn Lý Trường Thọ, lại ra vẻ bình tĩnh nói:

- Thông Thiên sư thúc của ngươi đã đáp ứng, ta giúp y một lần, y liền không lại đánh chủ ý đối với ta

Lý Trường Thọ: Hóa ra hậu thủ của Thông Thiên sư thúc chính là 【 Hỗn Độn Chung cộng thêm Đa Bảo Đạo Nhân 】!

Chương 1596: Tống chung

Lại nghe Hỗn Độn Chung nói:

- Ta cảm thấy trong các đệ tử Đạo Môn chỉ có ngươi lăn lộn không tệ, còn là nhị Thiên Đế đương thời

Lý Trường Thọ vội nói:

- Tiền bối đừng có nói như thế, vãn bối thật sự đảm đương không nổi, ta chỉ là thần bộc của Ngọc Đế bệ hạ mà thôi, tiền bối đột nhiên đến thăm, quả thực làm cho vãn bối có chút trở tay không kịp, còn mời vãn bối chỉnh đốn ý nghĩ

- Uy!

Chung Linh trừng mắt đôi mắt phượng kia, hốc mắt có chút phiếm hồng, khóe miệng còn có chút run rẩy

- Ngươi sẽ không cự tuyệt chứ? Ngươi sẽ không cự tuyệt đúng không? Nếu như chuyện này truyền đi, bản chuông ở bên trong vòng tròn pháp bảo Hồng Hoang, sẽ rất mất mặt!

- Tiền bối ngài chờ một lát, chờ một lát

Lý Trường Thọ lau lau mồ hôi nóng trên trán, tâm niệm cấp tốc chuyển động

Đại Pháp Sư đã một lần nữa tìm một chỗ mát mẻ bên hồ tiếp tục nằm ngáy o o, phảng phất đã biết kết quả việc này, khóe miệng còn mang theo nụ cười thản nhiên

Khổng Huyên tĩnh tọa ở bên người Đại Pháp Sư, cũng chỉ là ngẫu nhiên liếc nhìn nhà tranh một chút, trong mắt mang theo một chút suy tư

ngược lại là Linh Nga hiểu rõ sư huynh nhà mình nhất, thông qua đủ loại biểu hiện của sư huynh, cùng với lời nói của vị 'Tiền bối' Hỗn Độn Chung trước mặt này, tiến hành tổng kết đối với hình ảnh trước mắt, quy nạp thành một bức danh họa Hồng Hoang!

« Tống chung »

Linh Nga rất hiểu chuyện đứng dậy, ra ngoài bưng đồ ăn nhẹ và trà mới pha, bày biện ở trước mặt Hỗn Độn Chung

- Tiền bối, ngài dùng thong thả

Chung Linh Hỗn Độn Chung không nhịn được che miệng cười khẽ:

- Ta cũng không có cách nào dùng, chỉ là huyễn ảnh mà thôi, ngươi không bằng tìm một chút linh thủy, làm trơn thân thể cho ta

- A, tiền bối ngài chờ một lát

Linh Nga đáp ứng một tiếng, cúi đầu bước nhanh mà đi, rất nhanh liền mang tới nước linh tuyền Lý Trường Thọ dùng khi luyện đan, cọ rửa thân chung Hỗn Độn Chung

đụng vào tiên thiên chí bảo khoảng cách gần, loại trải nghiệm này cũng coi như là có một không hai Hồng Hoang

- Ài...

Lý Trường Thọ rất nhanh liền buông tiếng thở dài, chắp tay một cái đối với Hỗn Độn Chung, cười nói:

- Tiền bối, vãn bối thật sự có chút khó xử, trước đây chúng ta không phải đã đạt thành nhận thức chung? Ta chẳng qua là đệ tử Đạo Môn, nếu như được tiền bối ưu ái, chấp chưởng tiên thiên chí bảo uy năng khó lường như vậy, đây chẳng phải là làm cho các vị tiền bối chú ý?

- Thôi đi

Chung Linh liếc mắt:

- Lần đầu tiên nghe thấy có người nói sợ chết tươi mát thoát tục như vậy, ngươi không phải là sợ Thiên Đạo nhằm vào ngươi sao? Nói thẳng là được rồi. Vậy ngươi làm sao không suy nghĩ, có cầm bản chuông hay không, Thiên Đạo đều sẽ muốn đối phó ngươi, đại đạo của ngươi ở trong mắt Thiên Đạo, liền không nên bị sinh linh khống chế

- Bản chuông tới nhờ vả ngươi, còn không phải bởi vì nhìn ngươi thuận mắt, nếu như Thiên Đạo muốn nhằm vào ngươi, ta có thể mang ngươi bình an rời đi Hồng Hoang, thấy thế nào?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đạo lý tiền bối nói tới, vãn bối tất nhiên là biết được, tiên thiên chí bảo như tiền bối, ai có thể không động tâm? Nhưng tiền bối, vãn bối có hai điểm lo nghĩ, còn xin tiền bối giải đáp

- Thứ nhất, Thông Thiên sư thúc từ bỏ dùng tiền bối trấn áp giáo vận Tiệt Giáo, vậy tiền bối vì sao không trốn xa Hỗn Độn Hải, tiêu dao tự tại ở bên trong Hỗn Độn Hải, mà là đi tới chỗ vãn bối?

- Thứ hai, vãn bối bây giờ, như đi thuyền vượt sông, phụ trọng giẫm băng, trên người nếu đột nhiên gia tăng quá nhiều trọng lượng, làm cho Thiên Đạo kiêng kỵ, như vậy khoảng cách thuyền bị băng phá đã là không xa

- Hai điểm lo nghĩ này, tiền bối giải thích thế nào?

- Ta... cái này... ngươi cái này...

Hỗn Độn Chung Chung Linh ấp úng một hồi, cuối cùng có chút ảo não vỗ trán, tràn đầy buồn bực nhìn Lý Trường Thọ

- Ngươi liền không thể xúc động vì bản chuông sao, tiên thiên chí bảo đấy!

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta mỗi ngày đều đề tỉnh ba lần, an không, ổn không, an ổn không

- Ài —— -

Chung Linh chán nản thở dài, muốn mở miệng cũng không biết nên nói như thế nào

- Không nghĩ tới, bản chuông cũng có ngày hôm nay, chướng mắt liều mạng bắt ta, coi trọng dùng hết khí lực đẩy ta đi, đây gọi là cái gì? Đại khái là không tử tế, thế nhưng là, Hỗn Độn Hải thật sự... quá nhàm chán, những sinh linh như các ngươi cũng không biết, pháp bảo linh tính chúng ta, thật ra là do sinh linh thắp sáng

- Chúng ta vốn không có chân linh, chính là sản phẩm đại đạo hoá sinh, ta năm đó lúc còn là rìu, liền bị bàn tay lớn của Bàn Cổ nắm lấy, y giao lưu cùng với chúng ta, giao phó cho chúng ta linh tính

- Hỗn nguyên vô cực đại đạo của Bàn Cổ Thần, cho chúng ta thần thông cường hoành, từng tràng chém giết cùng với Tiên Thiên Thần Ma, để chúng ta dần dần có lý giải đối với đạo, cho nên Khai Thiên Phủ phân hoá ra ba chúng ta

Chương 1597: hệ thống phòng ngự nâng cấp

- Nhưng thoát ly sinh linh quá lâu, nhất là pử nơi trật tự không rõ như Hỗn Độn Hải, linh tính của ta thật sự đang dần dần biến mất, làm bản thân ta bị lạc lối, quên đi chính mình là ai, từ đó biến thành một kiện bảo vật ngủ say

- Chuông này chết rồi. —— có thể sẽ có người nói như vậy

- Chúng ta cũng có hướng tới đối với tiêu dao, không nguyện ý bị bất luận sinh linh nào trói buộc; nhưng thoát ly sinh linh, chúng ta lại sẽ dần dần trầm luân

- Ài, đại khái đây chính là mệnh, bảo vật bên trong Hồng Hoang đều chạy không khỏi số mệnh, cho dù là ta, cũng phải tiếp nhận cái vận mệnh bi thảm này

- Sư huynh...

Linh Nga run giọng hô hào, hiển nhiên là bị Chung Linh đả động

Lý Trường Thọ nhíu mày, nhìn chăm chú Chung Linh, nói:

- Tiền bối, còn thỉnh trả lời chính diện cái lo nghĩ thứ nhất của vãn bối, Hồng Hoang hiện nay, mặc dù đại năng Viễn Cổ, Thượng Cổ còn thừa không nhiều, nhưng cũng là có, cao thủ có thể phát huy ra uy lực của tiền bối, xa xa không chỉ có một mình vãn bối, theo ta được biết, tiên thiên chí bảo như tiền bối, đối với hai chữ bối phận kỳ thật rất coi trọng

- Chuyện này

Hỗn Độn Chung Chung Linh trừng mắt nhìn, cười nói:

- Ngươi là muốn nghe nói thật, hay là muốn nghe nói dối

- Nói dối thì như thế nào?

- Oa, ngươi quá đẹp trai rồi! Khí tức oai hùng như vậy, làm bản chuông không kìm lòng được, nếu như có thể biến thành đạo khu mềm mại, tỷ tỷ nhất định sẽ lấy thân báo đáp

- Vẫn là nói thật đi

Lý Trường Thọ nói:

- Tránh cho một ít cao nhân hiểu lầm

Chung Linh nhún nhún vai, tiếng nói vang lên từ dưới đáy lòng Lý Trường Thọ:

- Thứ nhất, ta thấy ngươi cũng coi như thuận mắt, đây là cơ bản nhất, ở bên cạnh ngươi hẳn là vô cùng thú vị

- Thứ hai, ngươi có Côn Bằng cùng với bí cảnh Côn Bằng, có thể di chuyển bên trong Hỗn Độn Hải, ta ở bên trong Hồng Hoang không có chút cảm giác an toàn nào, tất nhiên là muốn đi, nhưng liền trở về như vậy cũng có chút không cam tâm

- Thứ ba, ngươi là tên gia hỏa duy nhất ta xác định, tại tương lai không lâu liền sẽ trốn vào Hỗn Độn Hải, giống như Thiên Đạo bức bách ta năm đó vậy, chúng ta ít nhiều có chút đồng bệnh tương liên, ta cũng vừa vặn bảo vệ ngươi một chút, chọc tức Hồng Quân một chút

Lý Trường Thọ: "..."

Quả nhiên, linh tính cái gì vừa rồi đã biến mất, gặp người không quen, chính là nói chuyện xưa

- Tiền bối nếu muốn ở lại chỗ ta, vậy cứ ở lại chỗ này là được, ta lập thệ đối với Thiên Đạo, sẽ không có bất kỳ ý đồ không an phận nào đối với tiền bối, tuyệt đối sẽ không tự tay thôi phát nửa điểm uy năng của tiền bối, đạo trời sáng tỏ, xin làm chứng

tiếng sấm vang lên bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ cẩn thận cảm ứng một hồi, dưới đáy lòng sau khi thở phào, âm thầm thở dài

chí bảo đưa tới cửa, nói không động tâm tất nhiên là giả đúng như Hỗn Độn Chung nói vậy, hắn vô luận có cần Hỗn Độn Chung hay không, đại đạo cân đối của tự thân đều là đạo trời không chứa, chính mình cùng với Thiên Đạo tất có một lần giằng co...

- Chỉ như vậy?

Hỗn Độn Chung Linh nghiêng đầu nhìn Lý Trường Thọ, hơi có chút ghét bỏ nói một câu:

- Làm sao có cảm giác, quá tùy tiện rồi

Lý Trường Thọ cười không nói, đem trách nhiệm chiếu cố 'Ẩm thực sinh hoạt thường ngày' của Hỗn Độn Chung, giao cho Linh Nga

sĩ diện của tiên thiên chí bảo, cũng không thể trực tiếp sai khiến Hỗn Độn Chung bảo hộ an nguy của Tiểu Kim Tiên bình thường như Linh Nga

đổi một cái lý do thoái thác, để Linh Nga làm tiểu tùy tùng của Chung tỷ, phụ trách bảo dưỡng làm việc cho Hỗn Độn Chung, như vậy Hỗn Độn Chung tất nhiên là 'Vô cùng có mặt mũi'

đây chính là:

trọng bảo tới cửa tự giải áo, Trường Thọ đề ra nghi vấn nhiều do dự

một thảm hai diễn ba hứng thú nói chuyện, cuối cùng là hỗn độn tiêu dao mà tính toán

hệ thống phòng ngự Tiểu Quỳnh Phong, phiên bản thuyền mới, chính thức được nâng cấp!

...

Đại Pháp Sư ngủ một giấc nửa năm, lúc mở mắt tinh thần sung mãn, trong ánh mắt nhìn Khổng Huyên, một lần nữa tràn đầy tự tin

hai vị đại năng này không coi ai ra gì, ôm nhau mà đứng ở phía dưới cây liễu, thưởng thức phong cảnh Tiểu Quỳnh Phong do Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga thiết kế tỉ mỉ, Hùng Linh Lỵ ra sức xây dựng, ngược lại là cảm thấy nơi đây có chút thích hợp

nhưng cuối cùng, Đại Pháp Sư mang theo sư mệnh, còn phải trở về Huyền Đô Thành trấn thủ

—— mặc dù lúc này Thiên Ma đã không còn nhiều, nhưng Thái Thanh Thánh Nhân một ngày không chính thức triệu hồi Huyền Đô Đại Pháp Sư, sự việc thứ nhất Huyền Đô Đại Pháp Sư cần giải quyết chính là trấn thủ Huyền Đô Thành

kỳ thật đây cũng là thủ đoạn Thái Thanh bảo hộ đại đệ tử

trước khi ly biệt, Đại Pháp Sư mời Lý Trường Thọ tùy tiện đi một chút tại Tiểu Quỳnh Phong, hai người sư huynh đệ nói chuyện, đều là quay chung quanh sự tình Phong Thần đại kiếp

Chương 1598: Hỏa Linh đến tìm

ở bên trong liên hoàn trận, hai người đi vòng tròn

quang mang Thái Dương Tinh kéo ra cái bóng của hai người, nhẹ nhàng lướt qua trên bãi cỏ xanh mướt

Đại Pháp Sư chắp tay tiến lên, bước chân đi không nhanh không chậm, tựa như tương dung cùng với hoàn cảnh tự nhiên xung quanh

y hỏi:

- Trường Thọ, Xiển Tiệt chi tranh kế tiếp, ngươi là có ý tưởng gì?

- Không có ý tưởng gì

Lý Trường Thọ đút hai tay trong tay áo, cười nói:

- Giúp bên nào cũng đều không ổn thỏa, vì lý do ổn thỏa vẫn là không giúp đại giáo, chỉ cứu mấy người chính mình muốn cứu

- Đúng vậy

Đại Pháp Sư khẽ thở dài, ánh mắt có chút xa xăm:

- Xiển Giáo, Tiệt Giáo, khác biệt cùng với Nhân Giáo chúng ta, Nhân Giáo chỉ có hai người đệ tử, lại đều là xuất thân Nhân Tộc, bọn họ lại không phải như thế. Trường Canh, ngươi thay vì đứng ở góc độ Thiên Đình, không bằng hãy đứng ở góc độ Nhân Tộc cân nhắc việc này

- Nhân vật chính thiên địa hiện giờ là Nhân Tộc, Nhân Hoàng lại là phàm nhân chi thân, chuyện này tất nhiên tạo thành thời cuộc rung chuyển, phong ba mấy chục năm một lần

- Thiên Đạo chi ý chính là như vậy

Lý Trường Thọ nói:

- Nhân Tộc trở thành nhân vật chính thiên địa, hơn nữa là nhân vật chính thiên địa độc nhất vô nhị, kỳ thật chính là bởi vì phân chia tiên và phàm. Nhân Tộc trời sinh yếu ớt, cần đạo, cần pháp, cần linh khí, cần tự thân tìm hiểu tu hành, mới có thể từng bước một trở thành tiên nhân

- Mà tuyệt đại đa số Nhân Tộc không làm được như thế, chỉ là sống mấy chục năm hết một đời, đường đi chỉ có mấy ngàn dặm, thiên địa bọn họ nhìn thấy cũng chỉ là một thành thị. Bởi thế, mối uy hiếp của cá thể đối với thiên địa cực kỳ bé nhỏ, toàn bộ tập thể phàm nhân, ảnh hưởng đối với thiên địa, cũng không bằng hai vị đại năng đấu pháp khai chiến

Đại Pháp Sư mỉm cười gật đầu:

- Chỉ chớp mắt, ngươi đã là đại nhân vật không thể thiếu trong Thiên Đình

- Sư huynh nói đùa

Lý Trường Thọ mỉm cười đáp:

- Thiên địa này, cũng sẽ không bởi vì thiếu bất luận kẻ nào mà huỷ diệt, Thiên Đạo cùng với Thiên Đình cũng là như vậy. Ngược lại là sư huynh, không biết là có dự định sinh con dưỡng cái, thay Khổng Huyên tẩu tẩu giải quyết vấn đề sinh sôi của Phượng tộc?

Ý cười trên khóe miệng Đại Pháp Sư lập tức đông cứng, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, nhỏ giọng mắng:

- Việc này không nên tùy tiện nhắc tới, nếu để cho lão sư nghe thấy, cảm thấy hào hứng, vậy thì phiền phức!

Hưu —— một tia gió thoảng qua, một chút đạo vận lưu chuyển

Đại Pháp Sư trợn tròn hai mắt, Lý Trường Thọ cũng nhướng mày, dưới đáy lòng từng người ngưng ra một chữ to

【 Sinh 】

【 Giúp 】

Đại Pháp Sư há hốc mồm, cái trán treo đầy vạch đen

Lý Trường Thọ cau chặt mày, đã là đang suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm túc nào đó

cháu trai hoặc cháu gái về sau, là đẻ con giống như Nhân Tộc, hay là đẻ trứng giống như Phượng tộc?

Hồng Hoang mặc dù không phải lo lắng về vấn đề vượt qua giống loài như vậy, nhưng đại năng muốn có người thừa kế, lại là nan đề khiến cho các đại năng tiền bối Hồng Hoang đau đầu vô số năm tháng

đáng nghiên cứu, vấn đề xuất sắc

tại thời điểm Đại Pháp Sư rời đi, thấy thế nào cũng đều có chút tư thế chạy trối chết

Khổng Huyên có chút lo lắng đối với chuyện này, dẫn âm hỏi Lý Trường Thọ đã xảy ra việc gì, Lý Trường Thọ cũng không biết nói như thế nào

lời này hắn không có cách nào nói, muốn có con hay không là chuyện của hai người bọn họ, lão sư cũng chỉ là biểu đạt một chút nguyện vọng muốn làm sư gia mà thôi

có bức bách Đại Pháp Sư sao?

Rõ ràng không có

Bản thể Lý Trường Thọ xuất động, đưa sư huynh sư tẩu đi Đông Thiên Môn, trước khi đi còn cố ý nhét mấy túi bảo nàng vào trong tay áo sư huynh

có hữu dụng hay không hắn không biết được, nhưng lão sư bảo hắn hỗ trợ, hắn cũng nhất định phải làm gì đó

ví dụ như linh đan Cấp Tâm Hỏa Thiêu thất phẩm kia, mặc dù rất khó ảnh hưởng đến tâm cảnh của Khổng Tuyên cùng với Đại Pháp Sư, nhưng cũng có thể gia tăng một ít tư tưởng, tạo bầu không khí

lắc đầu, Lý Trường Thọ quay người liền muốn cưỡi mây trở về Thái Bạch Cung, nhưng hắn chưa đi được mấy bước, dưới đáy lòng liền nổi lên một chút gợn sóng tâm niệm chuyển động, mở ra Đạo Nhân Giấy lão thần tiên ở Thái Bạch Cung, mở ra trận pháp, để Thiên Tướng chạy đến bẩm báo vào đại điện

vị Thiên Tướng này, tựa như là tướng lĩnh Kim Tiên phụ trách thủ vệ Thiên Môn

hắn ở Đông Thiên Môn, hắn là mấy chỗ Thiên Môn khác có gì dị dạng

- Báo —— khởi bẩm Tinh Quân, Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo Hỏa Linh Thánh Mẫu, ở bên ngoài Nam Thiên Môn cầu kiến Tinh Quân!

Hỏa Linh?

Nàng đến tìm chính mình làm gì?

Lý Trường Thọ tâm niệm chuyển động, vô thức muốn bấm ngón tay suy tính, lại phát hiện ra chính mình cũng không phải là Ngọc Đế bệ hạ, có thể vòng qua đại kiếp xem thiên cơ

Chương 1599: Mới bao lâu?

Lý Trường Thọ nói:

- Hỏa Linh cũng là đồng môn sư điệt của ta, mời nàng đi vào trong Nghênh Tiên Điện chờ, ta sẽ lập tức đi qua

- Vâng!

Vị Thiên Tướng kia cúi đầu lĩnh mệnh, quay người vội vàng cưỡi mây rời đi

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư một hồi, vẫn là dùng cỗ Đạo Nhân Giấy này ra ngoài, bản thể lặng yên trở về 'Đại hào giả sơn' tại hậu viện Thái Bạch Cung, phỏng đoán mục đích Hỏa Linh đến đây

hẳn là, có quan hệ với Nam Thiệm Bộ Châu...

Nghênh Tiên Điện, tên như ý nghĩa, chính là nơi Thiên Đình đón khách, ở vào bên trong Trung Thiên Môn

Nghênh Tiên Điện chủ yếu dùng để tiếp đãi tán tiên trong Hồng Hoang tới nhờ vả Thiên Đình, thỉnh thoảng cũng sẽ được sử dụng như một nơi chính thần Thiên Đình 'gặp gỡ chính thức' tán tu

định nghĩa về tán tu là có khác biệt, tại Hồng Hoang chỉ Luyện Khí Sĩ độc hành không bị tông môn trói buộc

mà tại Thiên Đình, không vào tiên tịch Thiên Đình, đều có thể xem như là tán tu

Lý Trường Thọ muốn dùng Nghênh Tiên Điện, thần quan phụ trách quản lý điện này có chút khẩn trương, bọn họ chạy tới chạy lui, vẩy nước cắm hoa, khiến các nơi thoạt nhìn đại khí lại không mất lịch sự tao nhã

sau nửa canh giờ, Hỏa Linh Thánh Mẫu được dẫn tới nơi đây trước, nàng nhìn trái nhìn phải, hơi có chút câu nệ

Hỏa Linh tu chính là hỏa chi đại đạo, thích nhất mặc váy đỏ, thân hình ở dưới váy mỏng phụ trợ có chút mê người, cũng là một vị tiên tử tuyệt đẹp

vị Thiên Tướng kia khách khí chắp tay nói:

- Còn thỉnh chờ ở đây một chút, Tinh Quân đại nhân chốc nữa liền sẽ tới gặp tiên tử

- Đa tạ

Hỏa Linh Thánh Mẫu đáp lễ lại, cũng là không nhăn nhó chút nào, trực tiếp ngồi ở bên trong ghế bành gần đó

đợi Thiên Tướng kia đi ra ngoài điện chờ, Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng hơi nhẹ nhàng thở ra

lần này tới Thiên Đình, làm cho Hỏa Linh Thánh Mẫu cảm nhận được một loại cảm giác áp bách không hiểu

loại cảm giác áp bách này rất rõ ràng, ở trong nháy mắt nàng đạp vào Thiên Môn, vô thức bắt đầu suy tư, chính mình nếu như không may bị mai phục nên rút lui về phía sau như thế nào

nhưng kết luận đạt được, lại là không thể không lui

lực lượng Thiên Đạo nồng đậm, 'Tiên nhân đại trận' bày ở ngoài sáng, thiên uy trùng trùng điệp điệp lại như vô cùng vô tận, làm cho Hỏa Linh Thánh Mẫu không ngừng nổi lên ý nghĩ lui lại

thực lực của nàng, phóng nhãn ra toàn bộ Hồng Hoang Tam Giới, cũng hẳn là không tính thấp

ở bên trong Thiên Môn, có thể thấy được Thiên Binh tuần tra khắp nơi, ngay ngắn trật tự, không loạn chút nào, bên trên khuôn mặt Thiên Binh Thiên Tướng, tràn đầy một loại thong dong bình tĩnh, phảng phất như bọn họ cũng không phải là chỉ là đạo cảnh trên dưới Chân Tiên cảnh

đi ra hổ hổ sinh uy, đi ra khí độ thiên tiên

lúc này mới bao nhiêu năm?

Hỏa Linh cảm khái không thôi dưới đáy lòng, lại nghĩ tới lúc vị Thiên Tướng vừa rồi đề cập hai chữ 'Tinh Quân', loại kính trọng cùng với kính sợ phát ra từ nội tâm kia...

Đột nhiên

- Bái kiến Tinh Quân đại nhân!

- Bái kiến Tinh Quân đại nhân!

- Ài, không cần đa lễ, mấy vị tướng quân vất vả rồi, nghỉ ngơi một chút đi

ngoài điện đột nhiên truyền đến một chút âm thanh đối thoại, Hỏa Linh Thánh Mẫu liền vội vàng đứng dậy, nghênh đón Lý Trường Thọ, vái chào hành lễ đối với Lý Trường Thọ

- Hỏa Linh bái kiến Trường Canh sư thúc!

- Ừm

Lý Trường Thọ mỉm cười khoát tay:

- Không cần đa lễ, ngồi xuống rồi lại nói

nói xong, Lý Trường Thọ cùng với Hỏa Linh Thánh Mẫu ngồi xuống gần đó, cũng không phân tân khách, chủ thứ gì

hắn dùng là khuôn mặt lão thần tiên, khóe miệng mỉm cười, mặt mũi hiền lành, đáy mắt mang theo vài phần dò hỏi, lại tựa hồ muốn nói 'không cần sốt ruột'

đạo vận tường hòa tràn ngập ra, thanh hương nhàn nhạt thấm vào ruột gan

Hỏa Linh Thánh Mẫu phát hiện ra đạo tâm của chính mình giãn ra, phần cảm giác áp bách cảm nhận được tại Thiên Đình kia, đã là lặng yên tan biến

chuyện này...

Mới bao lâu?

Chính mình làm sao ngay cả Đạo Nhân Giấy của Trường Canh sư thúc cũng đều nhìn không thấu?

Hỏa Linh Thánh Mẫu kỳ thật đã từng đánh qua mấy lần quan hệ cùng với Lý Trường Thọ, khi đó 'địa điểm làm việc thường trú' của Lý Trường Thọ là hậu đường miếu Hải Thần An Thủy Thành, ở dưới họa tác của Thông Thiên Giáo Chủ

lúc ấy, Kim Quang Thánh Mẫu phương tâm ám hứa đối với Triệu Công Minh lão đại ca, lại tự nghĩ chênh lệch thân phận địa vị trong giáo, đạo cảnh tự thân, nhiều năm không dám mở miệng

Lý Trường Thọ bởi vì sự tình Vân Tiêu tiên tử, thành công dựng lên hình tượng 'đạo sư tình cảm' tại Tiệt Giáo

lúc ấy bồi Kim Quang tới, chính là Hỏa Linh Thánh Mẫu, Lý Trường Thọ còn đưa cho Hỏa Linh Thánh Mẫu một ít cẩm nang diệu kế, về sau cũng coi như làm cho Kim Quang đạt được ước muốn, cùng với Triệu Công Minh lão ca thử xem có thể trở thành đạo lữ hay không

Chương 1600: Giễu cợt

kết quả của việc này, lại tràn đầy tiếc nuối

tình cảm bên trong Hồng Hoang, cũng không phải trò đùa, hai người ở chung không hợp, không tìm thấy loại cảm giác đạo lữ kia, cũng không cần phải kết nhóm sinh hoạt, cho nên có một kết thúc

thể nghiệm tình cảm thất bại cùng với Kim Quang Thánh Mẫu, lại làm cho Triệu Công Minh mở ra trái tim, có một chút xao động như vậy

về sau, mới là Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu ngầm sinh tình cảm, âm thầm kết thành đạo lữ, đến bây giờ còn chưa công bố ra ngoài

—— Kim Linh Thánh Mẫu chính là đại đệ tử nội môn Tiệt Giáo, Đại sư tỷ Tiệt Giáo trên danh nghĩa, bài vị gần với Đa Bảo Đạo Nhân, người hung ác không nói nhiều, còn thượng đầu tỷ táo bạo, nắm giữ rất nhiều trọng bảo

Kim Quang Thánh Mẫu chính là đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, là thành viên nữ duy nhất trong Thập Thiên Quân, bài vị nằm ngoài 100, thuộc về loại hình nhóm đệ tử Thánh Nhân Bích Du Cung thương nghị, có thể đi, cũng có thể không đi

Hỏa Linh Thánh Mẫu chính là đệ tử của Đa Bảo Đạo Nhân, giao hảo với Kim Quang, bản lĩnh còn ở phía trên Kim Quang Thánh Mẫu

cho nên, Lý Trường Thọ lúc chọn lựa chủ đề, nói chính là:

- Tình hình của Kim Quang sư tỷ gần đây như thế nào?

- Đã là chạy ra

Hỏa Linh mím môi một cái:

- Hơn nữa, Công Minh sư thúc cùng với Kim Linh sư thúc... Kim

Quang sư thúc là rõ ràng, tự nhiên cũng sẽ không nhớ tới nhiều

- Tính cách không hợp, đây đúng là nan đề khó giải

Lý Trường Thọ lắc đầu cảm khái không thôi, thấy không khí đã câu lên, liền trực tiếp hỏi ý:

- Sư điệt đột nhiên tới tìm, thế nhưng là Đa Bảo sư huynh có chuyện quan trọng căn dặn?

- Chuyện này, cũng không phải...

Hỏa Linh Thánh Mẫu có chút chột dạ mím môi, sau đó liếc mắt nhìn cửa ra đại điện

nàng truyền âm nói:

- Sư thúc, lần này sư điệt là vì xin giúp đỡ mà đến, cũng là tới học hỏi ngài

- Ồ?

Lý Trường Thọ toát ra mấy phần nghi hoặc, cười nói:

- Thế nhưng là có kinh văn điển tịch gì không hiểu? Chỉ sợ ta không có cách nào chỉ điểm

- Cũng không phải là vì sự tình tu hành, ừm...

Hỏa Linh Thánh Mẫu vốn là tính tình thoải mái, tại giờ phút này lại có chút do do dự dự, ấp úng nửa ngày mới biểu đạt rõ ràng ý đồ đến

đúng như dự đoán của Lý Trường Thọ, chính là vì sự tình Nam Thiệm Bộ Châu

trước đây, Hỏa Linh Thánh Mẫu và Văn Trọng, hai vị dê đầu đàn đệ tử đời ba Tiệt Giáo này, bị phái đi Nam Châu sưu tập tin tức thế tục vương quyền thay đổi, cũng tìm cơ hội đặt chân tại Nam Châu

đây coi như là biện pháp ứng đối tích cực của Tiệt Giáo đối mặt với Phong Thần đại kiếp nhưng Hỏa Linh và Văn Trọng đều là Luyện Khí Sĩ, ngày bình thường đã quen tu hành ở trong núi, coi như ngộ tính kinh người, trí tuệ mẫn tiệp, đi vào trong thế tục, cũng bị đại tể lễ tế cảo Tam Công Cửu Khanh làm cho choáng váng đầu óc

Hỏa Linh Thánh Mẫu thấp giọng nói:

- Lúc này đệ tử còn có chút không hiểu rõ, Thương quốc đến cùng là dùng người như thế nào, đại kiếp này lại là vận hành như thế nào

- Theo sư tôn suy tính, đại kiếp đối ứng vương quyền phàm nhân tại Nam Thiệm Bộ Châu thay đổi, cũng chính là có tân vương hưng khởi, cựu vương lui bước, nhưng hôm nay Thương quốc như mặt trời ban trưa, ngoài trừ chỗ người Thương tụ tập, còn có trọn vẹn tám trăm phương quốc chư hầu!

- Như vậy ai có thể nói chắc, đến cùng là ai thay thế Thương? Hơn nữa Thương quốc cường thịnh như vậy, sao lại là dấu hiệu suy bại? Như vậy vương quyền thay đổi kia, đến cùng là vương triều phá diệt, hay là nội bộ đoạt quyền, hay là một trận phản loạn như là hải tộc Tứ Hải? Đệ tử, thật sự có chút hồ đồ

- Ha ha ha ha!

Lý Trường Thọ vỗ tay cười to, Hỏa Linh Thánh Mẫu đưa tay sửa sang lọn tóc bên tai, hơi hơi có chút xấu hổ, trên gương mặt xinh đẹp xẹt qua một chút đỏ ửng

- Sư thúc, ngài đừng có giễu cợt đệ tử...

- Khục, để cho một Luyện Khí Sĩ Thượng Cổ cực ít tiến vào thế tục như ngươi, đi suy nghĩ chuyện như vậy, thật sự có chút khó khăn cho ngươi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Thể chế Thương quốc, ta dù sao cũng biết một ít, nhưng nhất thời muốn nói rõ cho ngươi, cũng khó có thể nói rõ, ta lại hỏi ngươi, ngươi là muốn suy nghĩ phương quốc nào sau này sẽ hưng khởi, hay là muốn hỏi đặt chân tại Thương quốc như thế nào?

Hỏa Linh Thánh Mẫu cười nói:

- Tất cả đều muốn hiểu rõ, nếu như sư thúc ngài có thể chỉ điểm đệ tử đôi chút, vậy thì không thể tốt hơn

- Thiên cơ bất khả lộ

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Nếu như ngươi muốn hiểu rõ tin tức phương diện này, ta có thể tỉ mỉ nói cho ngươi biết, chẳng qua trước đó, ngươi phải hiểu rõ ngươi đặt chân ở Thương quốc có ý nghĩa như thế nào?

- Đây không phải giống như những tiên tông Trung Thần Châu can thiệp thế tục Nam Châu trước đây sao?

Chương 1601: không có dị nghị

Hỏa Linh Thánh Mẫu nghiêm mặt nói:

- Đệ tử là nghĩ, trước tiên có lực ảnh hưởng nhất định ở Thương quốc, tốt nhất có thể can thiệp Nhân Hoàng Nhân Tộc, để đối phương làm ra phán đoán có quan hệ với đại kiếp, có lợi đối với Tiệt Giáo chúng ta, chỉ có nắm giữ thời cuộc biến hóa, thăm dò rõ ràng phương hướng đại kiếp vận chuyển, mới có thể lấy ra một đường sinh cơ ở bên trong đại kiếp kia

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng, cười nói:

- Ý tưởng này của ngươi, cũng là có chút thông minh, chỉ là, ở Thiên Đình nói làm sao ảnh hưởng Nhân Hoàng đương đại, chuyện này nếu như bị người nghe được, đây chính là đại tội khiêu khích Thiên Đình

Hỏa Linh Thánh Mẫu vội nói:

- Đệ tử chỉ là muốn giúp Tiệt Giáo vượt qua đại kiếp, tuyệt đối không có ý nghĩ điều khiển Nhân Hoàng nào!

Lý Trường Thọ khoát khoát tay, ra hiệu nàng không cần khẩn trương, sau đó ngồi ở kia lâm vào trầm mặc

hắn đang nghĩ, nên làm thế nào đề điểm Tiệt Giáo việc này, lại đang nghĩ nơi này có bao nhiêu nhân tố Thiên Đạo thôi động

đến yêu cầu người giám thị hắn cho đáp án, Hỏa Linh Thánh Mẫu thật sự là dám nghĩ dám làm

đã như vậy, chính mình cũng có thể thuận thế làm chút bố trí

- Hỏa Linh, chuyện này có can hệ không nhỏ, nếu ta đơn độc chỉ điểm cho ngươi, sẽ bị người nói ta cố ý thiên vị, như vậy, ta sẽ sắp xếp

- Ba ngày sau, ta sẽ hạ phàm một chuyến, giải thích tường tận một loạt vấn đề có thể nói về phàm tục cho đệ tử đời thứ hai đời thứ ba Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo

- Cho dù là muốn đánh cờ, cũng phải đặt ra các quy tắc trước, hơn nữa sau đó còn có việc trọng đại cần phải công bố, ta cần phải đi gặp Ngọc Đế bệ hạ để xác nhận

Hỏa Linh Thánh Mẫu lập tức có chút do dự, nhẹ giọng hỏi:

- Trường Canh sư thúc, việc này cũng phải mang theo đệ tử Xiển Giáo sao?

- Tự nhiên

Lý Trường Thọ cười nói:

- Công bằng chính nghĩa, là truy cầu quyết chí thề không đổi của Thiên Đình

Hỏa Linh Thánh Mẫu có chút muốn nói lại thôi, luôn cảm giác chính mình đi đến Thiên Đình chuyến này, không những không có cầm được chỗ tốt gì ở chỗ vị sư thúc này, ở một mức độ nào đó, còn giúp Xiển Giáo...

Mà thôi, tóm lại so với cùng với Văn Trọng sư đệ chạy loạn như gà mất đầu còn tốt hơn nhiều

có cùng một điểm xuất phát với Xiển Giáo, Tiệt Giáo bọn họ lại sợ cái gì?

Chỉ cần tranh đấu là được

- Hỏa Linh đa tạ sư thúc chỉ điểm sai lầm!

Hỏa Linh Thánh Mẫu đứng dậy vái chào một cái:

- Vậy đệ tử liền đi thế tục chờ đợi

- Tốt

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Buổi trưa ba ngày sau, ta sẽ hiện thân tại quốc đô Thương quốc, đến lúc đó sẽ còn mang một hai bằng hữu, cùng với tiên tổ Thương quốc, nhưng ta sẽ chỉ giới thiệu tình hình phàm tục đối với các ngươi, sẽ không có bất luận nhắc nhở hoặc là đề điểm gì

- Ừm, đệ tử rõ ràng!

Hỏa Linh đáp ứng một tiếng, cáo từ với Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ còn căn dặn nàng, để nàng đừng có quên bẩm báo việc này cho Ngọc Hư Cung, dù sao việc này cũng có quan hệ đến giáo vận, dù chuyện có nhỏ hơn nữa cũng không thể tuỳ tiện hạ quyết đoán

Hỏa Linh Thánh Mẫu lộ ra sắc mặt trịnh trọng đồng ý, dưới đáy lòng ngược lại là nhiều thêm một chút chờ mong, vội vàng cáo từ đi ra Nghênh Tiên Điện

Lý Trường Thọ cũng không chậm trễ nhiều, trực tiếp tiến đến Lăng Tiêu bảo điện, bẩm báo việc này cho Ngọc Đế bệ hạ

Ngọc Đế tất nhiên là không có dị nghị gì

để Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo hiểu rõ cơ cấu phàm tục quyền lực, cũng có trợ giúp giảm bớt phàm nhân thương vong

trước đây Ngọc Đế từng đi Tử Tiêu Cung bái kiến Đạo Tổ, mời tới ý chỉ của Đạo Tổ, bảo vệ sinh linh vô tội bên trong đại kiếp

đạo ý chỉ của Đạo Tổ kia, giờ phút này ở trong Thông Minh Điện, chỉ cần thời cơ chín muồi, tùy thời có thể ban bố

- Trường Canh cảm thấy, thời cơ lần này có thích hợp hay không?

- Lần này không nên gióng trống khua chiêng, tương đương với giải thích quy tắc cho Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng:

- Ý chỉ này, ban bố vào đêm trước khi sát kiếp chân hình bùng phát, hiệu quả hẳn là tốt nhất

- Vậy nghe Trường Canh ái khanh

Ngọc Đế bệ hạ mỉm cười đáp ứng một tiếng, lại hỏi Lý Trường Thọ tin tức kỹ càng có quan hệ đến 'bài giảng khi bắt đầu hạ phàm'

Thuyên Động Nguyên Soái có thể sẽ đến trễ, nhưng vĩnh viễn sẽ không vắng mặt

thế là, ba ngày sau

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ xuất hiện ở phụ cận Nam Thiên Môn, điều khiển một đóa mây trắng, mang theo mấy đạo thân ảnh rơi xuống phàm tục

đứng bên cạnh hắn, dĩ nhiên là hoá thân Ngọc Đế, Thuyên Động Nguyên Soái, phía sau là Long Cát cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, một đoàn người thu liễm khí tức, chậm rãi rơi về hướng quốc đô Thương quốc

Chương 1602: tinh túy

Lý Trường Thọ cố ý hiển lộ ra một tia khí tức, rất nhanh liền có phản ứng, vài đạo lưu quang từ hai góc ngoài thành lướt tới, hóa thành hai nam hai nữ

Tiệt Giáo tới, tất nhiên là Hỏa Linh Văn Trọng

một phương Xiển Giáo tới, lại là Dương Tiễn mặc trang phục thường ngày cùng với một vị nữ tiên Xiển Giáo không trọng yếu tại Ngọc Hư Cung

hai bên đi đến từ hai vị trí, sau khi gặp mặt lập tức hành lễ đối với Lý Trường Thọ, miệng nói sư thúc

Lý Trường Thọ mỉm cười trả lời, chủ động giới thiệu Thuyên Động Nguyên Soái 'chuyên gia trật tự Hồng Hoang lâu đời', cùng với 'tiên tổ khai quốc Thương quốc' Hữu Cầm Huyền Nhã

Thuyên Động đã thấy nhiều cảnh tượng hoành tráng, tình hình như vậy chỉ là mỉm cười gật đầu, mặc cho Lý Trường Thọ nói

nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã...

Nàng tựa như thoáng có chút khẩn trương, sau khi Lý Trường Thọ giới thiệu xong quan hệ giữa nàng cùng với vương thất Thương quốc, liền chủ động giải thích một câu:

- Ta còn nhỏ liền vào tiên tông Nhân Giáo tu hành, tiên tổ Thương quốc chỉ là cháu của ta

bảy tám cặp mắt đồng loạt nhìn về phía nàng, chờ đợi đoạn dưới của Hữu Cầm Huyền Nhã

Hữu Cầm Huyền Nhã lại là có chút nghiêm túc gật đầu, đi trở về phía sau Lý Trường Thọ, không nói thêm gì nữa

Lý Trường Thọ đại khái có thể hiểu được mạch não của độc, ý tứ vừa rồi của nàng, thật ra là...

Bản tiên chưa từng gả cho ai cả

- Đi thôi

Lý Trường Thọ lắc lắc phất trần:

- Chúng ta biến thành bộ dáng phàm nhân, đi dạo quanh toà thành lớn này một chút đi. Có quan hệ đến thể chế cùng với chức quan vương triều phàm tục, ta sẽ giới thiệu kỹ càng cho các ngươi, các ngươi cũng có thể bẩm báo cho gia sư huynh sư tỷ những gì đã nghe được hôm nay. Nói đến quy chế Thương quốc, liền không thể không bắt đầu nói từ sau khi Nhân Tộc Thượng Cổ quật khởi...

...

Cùng lúc đó, ở trong một tửu quán vắng vẻ trong thành lớn

- Ài

trong phòng riêng trên tầng cao nhất, một vị 'Kiếm khách' trẻ tuổi thấp giọng than thở, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, sau đó xuất thần đối với ngoài cửa sổ

một vị tiên nhân, hỗn thành bộ dáng như vậy tại phàm tục, thật sự là!

Lý Tĩnh lại thở dài, nhìn bội kiếm dựng ở bên cạnh bàn, nghĩ đến đủ loại tao ngộ nơi đây, trong lúc nhất thời lại rất có cảm giác hậm hực phiền muộn

y sau khi từ Độ Tiên Môn xuống núi xông xáo, đầu tiên là trở về Trần Đường Quan, khu trục, phong ấn, chém giết Yêu Vương ở bên ngoài Trần Đường Quan, giữ đạo hiếu ba năm ở phía trước mồ mả tổ tiên cha mẹ của chính mình

Lý Tĩnh nhớ tới Thái Bạch Tinh Quân nhắc nhở, suy tư biện pháp 'Tu tiên trở về quê quán', 'trở nên mạnh mẽ để thủ vệ quê quán', hành hiệp trượng nghĩa, trừng phạt cái ác ở phụ cận Trần Đường Quan

vốn dĩ, y cũng coi như tiêu dao tự tại, ở trong phương viên mấy ngàn dặm Trần Đường Quan đều là uy danh hiển hách, tìm cơ duyên mà trưởng lão trong môn nhắc tới vào trước khi chính mình xuống núi

sau đó...

Y thật sự gặp được

đó là một buổi chiều mưa dầm liên miên, Lý Tĩnh lẳng lặng đứng ở trên ngọn cây rừng trúc, ẩn tàng thân hình, chờ đợi một nhóm giặc cướp hiện lộ hành tung

chính là trong lúc lơ đãng như vậy, vị nữ tướng quân cưỡi ngựa kia, dùng tư thế hiên ngang vụt qua tầm mắt của y

mới đầu Lý Tĩnh cũng không để ý việc này, chẳng qua là cảm thấy ngũ quan khuôn mặt của thiếu nữ kia có phần đẹp đẽ

từ đó về sau, đạo tâm không hiểu sao liền bắt đầu nhớ tới thiếu nữ này

chờ Lý Tĩnh lấy lại tinh thần, đã là phát hiện ra, đạo tâm của chính mình vậy mà đều bị ảnh hưởng

tình căn thâm chủng

nàng đến cùng là ai? Là nữ tướng đóng giữ biên quan, hoặc chỉ là ưa thích trang phục như vậy?

Hơn nửa năm qua, Lý Tĩnh tìm kiếm ở trong biển người mênh mông, mỗi lần đều giống như tìm được dấu vết để lại, nhưng manh mối lại kiểu gì cũng sẽ không hiểu ra sao gãy mất

mãi cho đến hôm qua, y đến đô thành Thương quốc, nơi phồn hoa nhất nhân gian này, dưới đáy lòng yên lặng nổi lên ý nghĩ

nếu ở chỗ này không tìm được vị cô nương mỹ lệ kia, chính mình liền chém rụng ký ức, về trong núi tu hành trăm năm, lại đến phàm tục xông xáo

- Ài, tìm tiếp đi

Lý Tĩnh lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, trên thực tế lại là chậm chạp kéo dài tiên thức, tìm mỗi một góc trong tòa thành lớn này, không buông tha mỗi một thân hình có khả năng, cố gắng tìm kiếm ý trung nhân của mình!

- Tinh Quân đại nhân? !

Lý Tĩnh giật mình một cái, chếnh choáng tiêu tán trong nháy mắt

trong mắt bốc cháy lên ngọn lửa hi vọng, ném ra mấy đồng tiền Thương quốc thông dụng, thân hình hóa thành lưu quang thẳng đến phía tây cửa thành!

Lời căn dặn của trưởng lão Độ Tiên Môn còn ở bên tai, y lần này liền muốn biểu hiện ra đối với Tinh Quân đại nhân, chính mình thông qua điển tịch Tinh Quân đại nhân lưu lại, sở ngộ được tinh túy!

« Phụ thân »!

Chương 1603: lão ma luyện sư

Tại quốc đô Thương quốc, trên một con phố chính

Lý Trường Thọ duy trì bộ dáng lão thần tiên mày trắng tóc trắng, bưng phất trần chậm rãi tiến lên, ở phía sau hắn trái phải, chính là một đám 'nam nữ trẻ tuổi'

theo yêu cầu vừa rồi của Lý Trường Thọ, hết thảy tiên nhân đều thu liễm khí tức tự thân, nhưng cũng không che giấu hành tung tự thân

nhóm tiên tử thay những chiếc váy thoạt nhìn không thuộc về phàm tục đó bằng những chiếc váy dài bình thường, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không ngoại lệ, đổi lại váy ngắn trắng xanh giao nhau, tóc dài cũng thay đổi từ kiểu đuôi ngựa mát mẻ thường ngày, đổi thành tóc mây

Thuyên Động, Dương Tiễn, Văn Trọng cũng là mặc thường phục, dù sao cũng không có ai xem nên họ chỉ ăn mặc bình thường

chỉ là đổi trang phục, ẩn tàng khí tức, đoàn người này vẫn là quá mức chói mắt

cho nên, Lý Trường Thọ thi triển một ít tiểu thuật, lại cố ý dựa vào pháp thuật, đem khí tức cùng với đạo vận tự thân, khuếch tán ra ở trong thiên địa

làm cho phàm nhân không biết đó là người nào, chỉ cho rằng là có đại học giả tới vương đô du học

lại để cho tiên thần đầy trời, đại lão bên trong thiên địa đều biết được, hắn đang đối đãi công bằng với Xiển Tiệt hai giáo, cho tin tức giống nhau

đây cơ bản giống như là một trận giả vờ giả vịt

Lý Trường Thọ lúc đến nơi đây, tự nhiên chú ý tới tung tích của Lý Tĩnh, căn cứ theo nguyên tắc chiếu cố đệ tử Nhân Giáo, Lý Trường Thọ chủ động cho Lý Tĩnh một chút nhắc nhở, muốn để y tới gặp gỡ đôi chút

nhưng Lý Tĩnh giống như chỉ lo uống rượu, không có chú ý tới tiểu động tĩnh này

cũng may, vào lúc Lý Trường Thọ muốn trực tiếp dẫn âm nhắc nhở đối với Lý Tĩnh, Lý Tĩnh cuối cùng cũng chú ý tới bọn họ, hứng thú bừng bừng liền chạy tới

ừm, hậu sinh có thể dạy, chỉ là hơi có vẻ xúc động

Binh Mã Đại Nguyên Soái Thiên Đình tương lai, Thác Tháp Tiểu Lý Tử, còn cần mài giũa thật tốt, thêm một chút ma luyện

Thái Bạch Tinh Quân, lão ma luyện sư

lập tức, Lý Trường Thọ nghĩ đến Lý Tĩnh tiến đến phía trước chào hỏi, chào hỏi đơn giản, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì

y còn có thể lật trời bằng một câu nói sao?

Cho nên, Lý Trường Thọ tiếp tục dùng ngữ điệu bình thản, nói về lịch sử Nhân Tộc, giảng thuật cơ cấu quyền lực Thương quốc, cùng với mâu thuẫn xã hội thế tục Nam Thiệm Bộ Châu...

- Từ sau khi Hoàng Đế đại thắng Xi Vưu, hai đại thế của Nhân Tộc đã không có cách nào sửa đổi, tiên phàm tách ra, các bộ lạc tự phát triển, ở bên trong hai đại thế này, tồn tại một loại quan hệ xúc tiến lẫn nhau

- Chính là bởi vì tiên phàm tách ra, phàm nhân khó có thể vượt qua khoảng cách xa xôi, liên quan ở giữa các bộ tộc dần dần giảm bớt, điều này cũng làm cho sự khống chế của Nhân Hoàng thiếu cơ sở mấu chốt, chính lệnh không thông suốt, ở chỗ hoang vắng không biết vương

- Tiên phàm tách ra là từng bước hoàn thành, cho nên chúng ta có thể nhìn thấy, từ thời kì cuối Thượng Cổ, cùng với sự suy tàn của Hạ quốc trong những năm gần đây, phàm tục Nhân Tộc hiện ra một loại trạng thái không ngừng lui bước, đây thật ra là điều tất yếu tiên phàm tách ra dẫn đến

- Đến Thương quốc, củng cố phương thức truyền bá tin tức, trở thành cơ sở Thương quốc có thể khống chế một lượng lớn cương vực, chỉ là chính lệnh truyền đạt, còn cần quá trình tương đối dài dòng, điều này quyết định cương vực rộng lớn bên ngoài Thương quốc, đều là lấy phương quốc tự trị làm chủ, thần phục đối với Thương Vương, cống nạp định kỳ hàng năm, không cống nạp tức là phản loạn, Thương Vương liền sẽ phái binh tiến đánh

- Thương quốc kỳ thật có hai khái niệm, đầu tiên là lấy vương đô này làm trung tâm, toả ra một phần sáu cương vực Nam Thiệm Bộ Châu, đây là khu vực hạch tâm của Thương quốc lấy thương nhân làm chủ, có thể hiểu là phương quốc lớn nhất

- Mà ở bên ngoài, đều là chư hầu thần phục Thương quốc, danh xưng tám trăm nước chư hầu, do bá hầu đông tây nam bắc cai quản, cũng có phân chia đẳng cấp, đây chính là Thương Vương triều

Hỏa Linh Thánh Mẫu lộ vẻ mặt giật mình, cười nói:

- Nếu như ở bên trong tám trăm chư hầu này, có một nhà phát triển lớn mạnh, thay thế vị trí trung tâm của Thương quốc, chính là vương triều mới, cũng chính là vương triều thay đổi Thiên Đạo báo trước sao?

- Đại khái là như vậy

Lý Trường Thọ lại cười nói một câu, cho Hỏa Linh Thánh Mẫu một cái ánh mắt tán thưởng, Hỏa Linh Thánh Mẫu không hiểu...

Còn có một chút kiêu ngạo nhỏ

Văn Trọng hỏi:

- Vậy sư thúc, nội bộ Thương quốc lại là xảy ra chuyện gì? Hẳn là không phải lấy Thương Vương vi tôn?

- Tất nhiên là lấy Thương Vương vi tôn, lại không phải đơn thuần lấy Thương Vương vi tôn

Lý Trường Thọ cố ý thừa nước đục thả câu, mang bọn hắn tiếp tục dạo chơi, chậm rãi nói:

- Thương Vương là hạt nhân quyền lực toàn bộ Thương quốc, nhưng xung quanh hạt nhân này, còn có rất nhiều nhân tố chế ước

Chương 1604: Không sợ hãi!

- Chư đại thần, nữ tế đoàn, thế lực vương thất, thậm chí phương quốc các nơi, đều đang chế ước quyền hành của Thương Vương... bằng không y chẳng phải là muốn lên trời?

Chúng tiên lập tức cười khẽ một hồi, trong mắt Hữu Cầm Huyền Nhã, Thuyên Động tràn đầy sáng ngời

coi như là Văn Trọng cùng với nữ tiên Xiển Giáo không trọng yếu vừa mới tiếp xúc cùng với Lý Trường Thọ kia, vào giờ phút này trong mắt cũng đều tràn đầy kính nể

cũng chỉ có...

'Tinh Quân đại nhân vì sao đang giảng sự tình Thương quốc?

Lý Tĩnh đứng ở phía trước góc đường cách đó không xa, cụp mi rũ mắt, chờ đợi đoàn người Lý Trường Thọ đi qua nơi đây, dưới đáy lòng thoáng có chút lẩm bẩm

thật sự muốn làm như vậy?

Vì sao luôn có một tí xíu như vậy, cảm giác việc này không ổn?

Nhưng cẩn thận cân nhắc, chính mình trước khi xuống núi, mấy vị thái thượng trưởng lão căn dặn, cũng là có phần có đạo lý, không có kẽ hở

cuối cùng, kỳ thật chính là một cái vấn đề!

【 Thái Bạch Tinh Quân vì sao chiếu cố đối với chính mình như thế? ! 】

Lý Tĩnh tin tưởng vững chắc, trong thiên hạ, không có hận ý vô duyên vô cớ, cũng không có cho không có chút nguyên do nào

các trưởng lão nhờ quan hệ đi Địa Phủ điều tra, Lý Tĩnh y đời trước, đời trước nữa, chín đời phía trước, đều không có làm hành động vĩ đại cứu vớt Hồng Hoang gì, cũng không có gặp nhau gì với

Nhân Giáo

thậm chí, đời thứ năm đếm ngược, còn làm một con lừa

y xuất thân 'nghèo hèn', đến cùng vì sao có thể nhiều lần lọt vào mắt xanh của Thái Bạch Tinh Quân?

Năm đó đi Độ Tiên Môn bái sư, chính mình vốn là không đủ tư cách bái nhập Độ Tiên Môn, vì sao có thể được Thái Bạch Kim Tinh tiêu tốn khí lực lớn, mở ra phương pháp thu đồ khí vận mới, tiếp y vào Độ Tiên Môn?

Lại vì sao, chuyển thế thân của chưởng môn đã chết, Luyện Khí Sĩ Côn Luân Sơn Trịnh Luân, sẽ tiến đến bái phỏng chính mình, nói ra lời nói ý vị thâm trường kia:

hết thảy, đều là Thái Bạch Tinh Quân trông nom

đoàn người Thái Bạch Tinh Quân bây giờ, cách chính mình chẳng qua hơn mười trượng

Lý Tĩnh hít một hơi thật sâu, thân hình đoan chính đứng tại kia, thu hồi bội kiếm trong tay, hai tay đè ép trường bào, trong mắt chỉ còn do dự sau cùng

'Ài, Lý Tĩnh, ngươi đừng có phụ lòng tốt

Thái Bạch Tinh Quân tuy là xuất thân Độ Tiên Môn, nhưng Độ Tiên Môn cho hắn, chỉ là sự quan tâm đối với một đệ tử bình thường, hắn cho Độ Tiên Môn, đã là rất rất nhiều, không hề nợ nần Độ Tiên Môn

huống chi, vì sao trong nhiều đệ tử như vậy, nhiều môn nhân như vậy, Tinh Quân lại chỉ điểm một mình ngươi?

Còn cho ngươi nhiều tin tức ám chỉ như vậy?

Ngươi nếu là nữ tử, chúng ta đương nhiên sẽ không suy đoán như vậy, Tinh Quân đại nhân cũng chỉ là một đạo giả trẻ tuổi hơn một ngàn tuổi, dưới đáy lòng có một tia xao động, chúng ta đều lý giải

nhưng ngươi là nam tử, Lý Tĩnh

ngươi nhìn một chút những sách vở Tinh Quân đại nhân để lại cho ngươi kia, ngươi liền thật sự không hiểu sao?

Thái Thanh trên cao, ngươi ở trước mặt Tinh Quân đại nhân còn bày tư thái gì, bản thân ngươi cũng nhỏ hơn Tinh Quân đại nhân rất nhiều tuổi! '

Lý Tĩnh: "..."

Mười trượng, chín trượng, khoảng cách của đoàn người Tinh Quân đại nhân càng ngày càng gần

trong đáy lòng Lý Tĩnh nổi lên tên mấy cuốn sách kia, cùng với từng hàng tận tình khuyên bảo trong sách, giải thích chi tiết các nguyên tắc làm phụ thân

« Công cha như núi »

« Làm thế nào để trở thành một người cha thành công »

« Là một người cha kiên nhẫn »

Lý Tĩnh a Lý Tĩnh, mọi thứ của ngươi, tiên duyên của ngươi, đều là Tinh Quân đại nhân cho

Tinh Quân đại nhân đều đã chỉ rõ, hắn đã chuẩn bị tốt trở thành một người cha; thường thức Hồng Hoang cũng có đại năng rất khó sinh ra dòng dõi...

Tinh Quân đại nhân đối xử với mình cũng không tệ!

Thậm chí, Tinh Quân đại nhân đã đi chín mươi chín bước rồi, chỉ chờ y chủ động đi một bước, Tinh Quân đại nhân là trọng thần Thiên Đình, là đại năng đại thần thông giả bây giờ, là ngoan nhân có thể đánh cờ với Thánh Nhân, tóm lại là muốn chút mặt mũi

cha, mẹ, con cũng không quên đi người thân cốt nhục

bác, cô, Lý Tĩnh y sở dĩ có thể gặp Nhị lão, chung quy là bởi vì Tinh Quân đại nhân an bài

Ba trượng!

Lý Tĩnh đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy kiên định, bên trên khuôn mặt kiên nghị kia, vào giờ phút này lóng lánh vinh quang

Dậm chân về phía trước!

Không sợ hãi!

Đại ân không thể báo đáp, tự nhiên tuân theo tâm ý!

Y hôm nay, liền muốn làm một kiện đại sự!

Lý Tĩnh sải bước xông ra cửa ngõ, y vốn đã sớm bị mấy vị tiên nhân chú ý, vào giờ phút này hoàn toàn không để ý, trực tiếp xuyên thẳng qua ở trong dòng người, ánh mắt kiên định nhìn chăm chú vào khuôn mặt Lý Trường Thọ!

Dưới đáy lòng Lý Trường Thọ đang hồ nghi, không biết Lý Tĩnh vì sao 'tức giận bừng bừng phấn chấn'

Chương 1605: Cũng không tệ

Chính mình giống như không có làm ra chuyện gì có lỗi với tên gia hoả này, tiểu nương tử kia cũng đã an bài thỏa đáng, Nguyệt Lão đánh chính là long phượng hòa minh đại bế tắc, chỉ kém một chút đau khổ...

Bịch!

Lý Tĩnh đột nhiên quỳ một chân trên đất, ôm quyền đối với Lý Trường Thọ, khom người!

Lý Trường Thọ vô thức liền muốn né tránh, mấy vị tiên nhân vốn muốn xuất thủ cũng dừng lại động tác, mà ở trong chớp mắt tiếp theo...

- Phụ thân đại nhân tại thượng! Xin nhận hài nhi cúi đầu!

Lý Tĩnh dùng một đầu gối thay vì hai đầu gối đáp xuống đất, thân hình phủ phục cúi đầu dập đầu, động tác vô cùng kiên định, để lộ ra tâm chí kiên cường của y

chỉ là, y vừa mới hô...

Phụ thân? !

Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ nhất thời một mộng, Hữu Cầm Huyền Nhã, Hỏa Linh Thánh Mẫu phía sau, nữ tiên Xiển Giáo nào đó động tác chỉnh tề nghiêng đầu

Văn Trọng thấy thế lộ vẻ mặt suy tư, Dương Tiễn lại là nhíu mày không nói

trong mắt Thuyên Động tràn đầy ánh sáng, đầu vai còn đụng vào Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, biểu tình tựa hồ muốn nói 'khá lắm, vô thanh vô tức cứ vậy mà làm ra nhi tử lớn như vậy'

Lý Trường Thọ: "..."

Đây tính là tình huống gì? Lão phụ thân của Na Tra tương lai, đột nhiên liền bái chính mình làm phụ thân? !

Ta đây phải đi tìm ai nói rõ lí lẽ đây!

Chuyện này nếu như truyền ra ngoài, Lý Tĩnh họ Lý, Lý Trường Thọ hắn cũng họ Lý, hóa danh đều là Lý Trường Canh, chuyện ở nơi này là hoàn toàn nói không rõ!

Vân Tiêu hiểu lầm thì làm sao bây giờ?

Linh Nga mong nhớ sinh con dưỡng cái với chính mình chẳng phải là lại muốn khóc nhè?

Vạn nhất lão sư đang chăm chú nhìn vào tình hình lúc này, ấn theo lão sư nóng lòng ôm đồ tôn, nói không chừng liền sẽ cho chính mình một chữ THU to lớn!

Lý Tĩnh này, nhìn mày rậm mắt to người vật vô hại, làm sao lại còn có một chiêu nhận cha này?

Ngươi nếu như là Lữ Bố phiên bản Hồng Hoang, đây có thể coi là tội mưu sát không?

trấn định, trấn định

Gần trăm năm nay, đạo tâm của Lý Trường Thọ lần đầu tiên nổi lên gợn sóng lớn như vậy, thật sự là một tiếng sét giữa trời quang

hắn chậm rãi nói:

- Sư điệt...

Đúng lúc này!

Một tia đạo vận lưu chuyển, dưới đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một chút cảm ngộ, cảm ngộ lại ngưng tụ thành một chữ to

【 Thu 】

Sư huynh ngươi giả mạo lão sư thật sự cho rằng ta không nhận ra sao? !

Có ý định trả thù!

Lý Trường Thọ cũng không ngừng lại, tiếp tục nói:

- Đây là làm cái gì? Sư điệt còn thỉnh đứng dậy đáp lời, bần đạo vẫn là... khục, làm sao lại biến thành phụ thân ngươi?

Thuyên Động ở bên cạnh từ bên trên 'giọng điệu nặng nề' của Lý Trường Thọ, đã là rõ ràng Lý Tĩnh này cùng với ái khanh nhà mình không có chút liên hệ máu mủ nào

thân là Thiên Đế, vào giờ phút như thế này, nhất định phải kiên định đứng ở trên lập trường giữ gìn đại thần nhà mình

Thuyên Động cười nói:

- Vị Lý Tĩnh hiền chất này, ngươi trực tiếp mở miệng gọi phụ thân, rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm, ngươi phải xưng hô nghĩa phụ, nghĩa phụ

gương mặt tươi cười Lý Trường Thọ vừa lộ ra trong nháy mắt ngưng kết

Lý Tĩnh như mới tỉnh ở trong mộng, sau khi đứng dậy dập đầu một lần nữa:

- Hài nhi bái kiến nghĩa phụ đại nhân!

Lý Trường Thọ vừa mới muốn từ chối một lần nữa, dưới đáy lòng lại thật sự rõ ràng nổi lên Thái Thanh đạo vận, lần này ngược lại là ngưng tụ thành ba chữ to

【 Cũng không tệ 】

Chuyện này...

hắn hạ phàm mở lớp học nhỏ, không hiểu ra sao liền nhận nhi tử?

Ý nghĩ này của Lý Tĩnh là xuất hiện từ đâu? Hẳn là chính mình nhìn lầm tâm tính của Lý Tĩnh, tên gia hỏa này mặt ngoài mày rậm mắt to trung thực, đáy lòng tính toán nhỏ nhặt muốn bay lên?

Ách, chẳng lẽ những cuốn sách mình đưa cho y, làm cho y có lý giải đảo ngược...

Mà thôi

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú bóng lưng Lý Tĩnh, dưới đáy lòng vẫn là đắn đo lại suy nghĩ quan sát

chức vụ Binh Mã Đại Nguyên Soái Thiên Đình của tên gia hỏa này, đã là rất ổn định

thế là, nửa tháng sau

...

- Này, nghe nói không? Thái Bạch Tinh Quân thu một nghĩa tử tên là Lý Tĩnh

- Đạo hữu vừa xuất quan sao? Động phủ không có thư từ qua lại? Đây đều là tán gẫu vài ngày trước, Lý Tĩnh kia nói là nghĩa tử, nói không chừng chính là thân nhi tử Thái Bạch Tinh Quân không có cách nào chính diện thừa nhận, bằng không, y vì sao họ Lý?

- Vì sao không thể thừa nhận?

- Vân Tiêu tiên tử thế nhưng là đạo lữ của Thái Bạch Tinh Quân, ngươi quên rồi sao? Vân Tiêu tiên tử đó là thân phận địa vị gì, pháp lực thần thông gì? Thái Bạch Tinh Quân không phải là cố kỵ mặt mũi của Vân Tiêu tiên tử?

- Hít hà... suy nghĩ tỉ mỉ còn rất có đạo lý nha

tại Côn Luân Sơn, bên trên tiệc rượu

miệng rộng Thiên Đình hay dùng, đệ tử ký danh Thánh Nhân Nhân Giáo, Độ Ách Chân Nhân, vừa mới tới nơi đây không lâu, nghe được tin tức này, liền cưỡi mây vội vàng trở về động phủ của chính mình

Chương 1606: hiểu sai đến trình độ như vậy

trong Bát Bảo Động, Độ Ách đánh thức đồ đệ Trịnh Luân đang cố gắng ngộ đạo, nói kỹ càng việc này một lần, hỏi Trịnh Luân:

- Đồ đệ, việc này ngươi thấy thế nào? Ký ức kiếp trước của ngươi đều đã khôi phục bảy tám phần, có nhớ rõ Lý Tĩnh và Trường Canh sư huynh có quan hệ gì không?

- Chuyện này...

Trịnh Luân trầm ngâm vài tiếng, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy thần sắc hồi ức, quá một hồi mới trầm giọng nói:

- Tám thành là ruột thịt

- Ồ? Thật chứ?

Độ Ách Chân Nhân hai mắt tỏa ánh sáng một hồi

- Sư phụ ngài cũng đừng nói việc này ra bên ngoài

- Yên tâm, yên tâm, vi sư thủ khẩu như... một cái bình thủy tinh miệng nhỏ có nút!

- Lý Tĩnh là làm thế nào trở thành đệ tử ký danh của sư phụ ngài? Sau lưng chuyện này, kỳ thật đều là Trường Thọ âm thầm an bài, thậm chí vì thế còn dùng pháp bảo để đo vận, đối với Lý Tĩnh, Trường Thọ là thật sự để bụng, đặc biệt là một điểm, sư phụ có biết không?

- Năm đó Trường Thọ căn dặn ta, an bài cho Lý Tĩnh một đôi đạo lữ Chân Tiên cảnh thọ nguyên không nhiều, làm người chăm sóc nuôi dưỡng Lý Tĩnh, hơn nữa yêu cầu đạo lữ Chân Tiên cảnh kia, mang đến cho Lý Tĩnh nhiều ấm áp nhất, để Lý Tĩnh có thể cảm nhận được sự ấm áp của gia đình

- Thật hay giả?

- Thật

trong mắt Trịnh Luân tràn đầy cảm khái:

- Tuyệt đối thật

lập tức, Trịnh Luân thậm chí còn có cảm giác rộng mở trong sáng

y lại không yên tâm dặn dò:

- Sư phụ, việc này tuyệt đối đừng nói ra bên ngoài, đây đều là bí ẩn mà chưởng môn Độ Tiên Môn tiền nhiệm mới biết... ách, sư phụ đâu? Sư phụ! Trở về đi sư phụ! Sẽ mất tiên mệnh đấy sư phụ!

Cùng lúc đó, ở trên Tam Tiên Đảo

- Quỳ xuống!

Vân Tiêu quát nhẹ một tiếng, Quỳnh Tiêu Bích Tiêu hai chân mềm nhũn, vô thức liền quỳ xuống

Lý Trường Thọ vừa mới bị hai người bọn họ làm khó xử cười khổ ở bên cạnh, từ trong tay áo lấy ra một cuốn sổ ghi chép mượn từ Sinh Tử Bộ tại Địa Phủ, phía trên có thân thế của Lý Tĩnh mà Thiên Đạo ghi chép

mặc dù Vân Tiêu hẳn là sẽ không bảo sao hay vậy, nhưng vì lý do ổn thỏa, vẫn là tới một chuyến thì tốt hơn

một chút tâm thần rơi vào giấy trên Đạo Nhân Giấy, quét mắt một vòng tình huống của Lý Tĩnh lúc này, khóe miệng Lý Trường Thọ không khỏi co quắp mấy lần

tên gia hỏa này, cũng thật là có phúc

đây là lần thứ mười mấy rồi, có cao thủ đi ngang qua, vỗ vỗ phía sau lưng Lý Tĩnh, mặt mũi hiền lành mà nói một câu:

- Vị đạo hữu lạ lẫm này, công đức linh bảo này là ngươi làm rơi sao? Sao, không phải sao, nó hẳn là hữu duyên với ngươi, không bằng liền tặng cho đạo hữu, kết một thiện duyên

Hồng Hoang, dị thường chân thực

Lý Tĩnh này, đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Ở bên trong khuê các của Vân Tiêu trên Tam Tiên Đảo, Lý Trường Thọ chắp tay đi qua đi lại, trong mắt tràn đầy nghi hoặc không hiểu

Vân Tiêu lẳng lặng ngồi ở một bên, bên miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, thấy Lý Trường Thọ từ đầu đến cuối có chút không yên lòng, nhân tiện nói:

- Đừng có phiền lòng, đây dù sao cũng không phải là đại sự ảnh hưởng đến xu thế đại kiếp, ta tin tưởng ngươi

- Đây không hẳn là là việc nhỏ

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài, đi trở về chỗ ngồi vừa rồi của chính mình, chỉ cách Vân Tiêu có ba thước

hương thơm thoang thoảng độc đáo của nàng, làm cho người ta có chút tâm trí hướng về

Lý Trường Thọ nói:

- Lý Tĩnh này, ta vẫn là biết được, y từ nhỏ tiến vào Độ Tiên Môn, thân có đại khí vận, mệnh cách có tướng đại tướng, cũng không phải là người tận lực mưu lợi

- Mưu lợi...

Vân Tiêu cẩn thận thưởng thức lời này, cười nói:

- Ngươi nói chuyện như vậy, việc này còn cần ứng đối thật kỹ, nếu như người này muốn có được một công việc trong Thiên Đình, hoặc lợi dụng danh nghĩa của ngươi giả danh lừa bịp, vậy liền có chút không ổn

- Chuyện này ngược lại là không có, sự tình Lý Tĩnh, quả thực là trùng hợp

Lý Trường Thọ có chút muốn nói lại thôi, hơi do dự, vẫn là không có nói ra tâm tư trong lòng

không thể làm cho nàng lo lắng quá mức

hắn chiếu cố đủ kiểu đối với Lý Tĩnh, cuối cùng vẫn là vì đánh cờ với Thiên Đạo

ý nghĩ lúc này, so sánh với lúc ấy đã có rất nhiều thay đổi, nhưng trước sự kiện tại vương đô Thương quốc lần này, Lý Trường Thọ vẫn cảm thấy, chính mình cải tạo đối với Lý Tĩnh, nên tính là một bước diệu cờ

vạn lần không nghĩ tới...

Lý Tĩnh thế nhưng có thể hiểu sai đến trình độ như vậy!

Xem chừng, các trưởng lão Độ Tiên Môn, cũng ở trong quá trình này phát huy một ít tác dụng vi diệu

ài, sớm biết vậy, nếu tính cách ban đầu của Lý Tĩnh đã bị thay đổi một cách vô tri vô giác, tại sao ta còn đóng vai "Người bí ẩn Nhân Giáo chỉ bảo" làm gì?

Đôi khi ổn định, cũng xác thực dễ dàng vẽ rắn thêm chân

Chương 1607: Việc này tuyệt đối không thể!

- Xử lý tiếp theo cũng có chút phiền phức

Lý Trường Thọ nhìn sổ ghi chép của Sinh Tử Bộ trên bàn:

- Lúc này càng giải thích đối với bên ngoài, liền càng sẽ làm cho người ta cảm thấy là đang che giấu cái gì. Dư luận... miệng chúng sinh, phần lớn sẽ chỉ nói sự tình họ nghĩ, sự thật và chân tướng như thế nào, đối với sinh linh tham dự trong đó cũng không trọng yếu, điều họ muốn, là sự tồn tại khi tham gia và sự hài lòng khi được chú ý, chỉ vậy thôi

Vân Tiêu suy tư một hồi, cười nói:

- Làm sao đột nhiên trở nên thâm thúy như vậy?

- Ta vẫn luôn sử dụng miệng chúng sinh để tính kế, cho nên hơi xúc động mà thôi

Lý Trường Thọ ngồi phịch ở trong ghế, chậm rãi buông tiếng thở dài:

- Lần đầu làm cha... thật ngượng ngùng

Vân Tiêu che miệng cười khẽ, tiếp tục đọc quyển sách trong tay

Lý Trường Thọ nhắm mắt dưỡng thần, tâm thần bắt đầu chuyển đến Đạo Nhân Giấy các nơi

vì lý do ổn thỏa, hắn vẫn là muốn điều tra rõ ràng việc này từ đầu chí cuối, xem phía sau phải chăng có ai tính kế?

Nếu thật sự là Lý Tĩnh cố ý làm, hắn cũng không ngại luyện lại tên gia hoả này

cơn gió này, tuyệt đối không thể kéo dài

tạm không đề cập tới Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ trở về Độ

Tiên Môn, lại nói tại Lăng Tiêu bảo điện lúc này

dưới đài cao, Mộc Công cùng với mấy vị chính thần Thiên Đình có chút bận tâm nhìn Ngọc Đế áo trắng bên trên đài cao

- Mộc Công

có lão thần dẫn âm hỏi ý:

- Bệ hạ cười lâu như vậy, thế nhưng là có hỉ sự gì?

- Nương nương lại có thai rồi?

- Ách, đừng vội nói lung tung!

Mộc Công trừng mắt nhìn lão thần tiên vừa mới nói lời này, truyền âm nói:

- Chúng ta là chính thần Thiên Đình, mỗi ngày không làm chính sự, liền nhìn chằm chằm việc nhà của bệ hạ làm gì?

Mấy vị lão thần tiên cười hắc hắc một hồi, trùng hợp Ngọc Đế bệ hạ sờ lên khóe miệng bật cười

không khí trong Lăng Tiêu bảo điện lập tức vô cùng vui vẻ

- Mộc Công

Ngọc Đế nói một tiếng, Đông Mộc Công cùng với mấy vị chính thần vội vàng tiến về phía trước nghe lệnh

- Lão thần ở đây

- Ngươi nói xem, Lý Tĩnh này đến cùng có khả năng hay không, sẽ là dòng dõi của Trường Canh ái khanh?

- Chuyện này...

Mộc Công trầm ngâm vài tiếng, nói:

- Theo sự hiểu rõ của lão thần đối với Thái Bạch Tinh Quân, hắn cũng không phải là phẩm tính cố ý giấu diếm dòng dõi như vậy, hơn nữa, chuyện này cũng không cần thiết phải giấu diếm

- Hiện nay các nơi đều đang đồn, nói Thái Bạch Tinh Quân bởi vì kiêng kị Vân Tiêu tiên tử, mới tận lực dấu diếm Lý Tĩnh, đây càng thuộc lời nói vô căn cứ. Bệ hạ, theo ý kiến của lão thần, chúng ta không bằng chính thức ban một đạo ý chỉ, đính chính sự tình đang đồn đại bên trong Hồng Hoang hiện nay

- Mộc Công nói cũng không sai

Ngọc Đế ngâm khẽ một hai, đặt tấu biểu làm dáng trong tay xuống, trong mắt tràn đầy ý cười, nói:

- Lý Tĩnh đến cùng có phải dòng dõi của Trường Canh ái khanh hay không, chuyện này kỳ thật không cần truy đến cùng. Thanh giả tự thanh, Trường Canh là một người đáng tin. Nhưng bây giờ, Trường Canh cũng coi như đã nhận Lý Tĩnh làm nghĩa tử, chúng ta không bằng liền làm văn chương trên việc này, nhất cử thay đổi lời đồn

- Bệ hạ anh minh!

- Bệ hạ! Việc này tuyệt đối không thể!

Bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện truyền đến một tiếng la hét, lại là Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ cưỡi mây trắng trực tiếp vào điện, gần tới trong điện mới nhảy xuống đám mây, bước nhanh về phía trước

- Trường Canh ái khanh tới cũng rất đúng lúc

Ngọc Đế cười nói:

- Việc này xử trí như thế nào, tất nhiên là do ngươi quyết định, ha ha ha ha!

Mộc Công cùng với Lý Trường Thọ hành lễ lẫn nhau, mấy vị lão thần tiên khác cúi đầu xưng một tiếng Tinh Quân

Lý Trường Thọ mỉm cười đáp ứng vài tiếng, liền lập tức thu liễm ý cười, lại nói ra lý do thoái thác đã dùng ở chỗ của Vân Tiêu

lúc này vô luận giải thích như thế nào, cũng đều có mùi vị của việc cố gắng che đậy

Lý Trường Thọ cười khổ nói:

- Thật sự không nghĩ tới, Lý Tĩnh sẽ có hiểu lầm như vậy, đây cũng là sai lầm của tiểu thần, tính kế quá nhiều, quá vẹn toàn, ngược lại không ổn

Ngọc Đế hỏi:

- Như vậy ái khanh cảm thấy, việc này có cần phải làm rõ ràng?

- Tự nhiên là có

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Chuyện này nhìn như là việc tư của tiểu thần, kỳ thật rất dễ dàng dẫn phát một loại tập tục không tốt

- Xưng cha khắp nơi, cơ thể tóc da thuộc về cha mẹ, xưng cha mẹ nên xuất phát từ huyết mạch thân tình, nếu sự tình của Lý Tĩnh làm cho người ta hiểu lầm, kẻ muốn tư lợi tại Hồng Hoang, đều đi bái người cao hơn làm cha, như vậy phải làm thế nào?

Ngọc Đế cười nói:

- Ngược lại cũng không nghiêm trọng đến mức như ái khanh nói, Lý Tĩnh và ngươi cũng rất có nguồn gốc, đổi lại người khác cũng không có cách nào áp dụng, chẳng qua ái khanh đã có lo lắng như vậy, vậy liền buông tay hành động

Chương 1608

Lý Trường Thọ thở dài dưới đáy lòng, lại giải thích kỹ càng chuyện này Thiên Đình nên làm như thế nào

kỳ thật cũng đơn giản, Thiên Đình bắt đầu giữ yên lặng, đợi thời cơ chín muồi lại lên tiếng

sau đó, Lý Trường Thọ lại bắt đầu thao tác trong vòng một tháng

ý nghĩ của hắn rất đơn giản, chính là 【 vật cực tất phản, thịnh cực mà suy 】, khi những sinh linh Hồng Hoang không liên quan đều muốn xem mình sống động, liền đốt lên ngọn lửa này

lần này, Lý Trường Thọ dựa vào Đạo Nhân Giấy kiểu mới, hoạt động tích cực ở các thị trấn và phường trấn, bắt đầu lan truyền tin tức

ban đầu, là 'chỗ sơ suất' trong một loạt chi tiết sự kiện, truyền bá tư liệu trực tiếp từ 'Độ Tiên Môn', tạo nên 'Phụ từ tử hiếu' giữa Lý Trường Canh cùng với Lý Tĩnh

lúc này, Lý Tĩnh đứng dậy, hô to thân thế của chính mình đối với bên ngoài, xin lỗi tất cả các phương vì sự hiểu lầm do sự bốc đồng của y gây ra

tiện thể, y giải thích tình hình ngày đó, nói rằng mình đã được Thái Bạch Kim Tinh khoan dung và rộng lượng nhận làm nghĩa tử

sau đó...

Lý Tĩnh cơ hồ bị người qua đường A, B, C thuyết phục, bắt đầu hoài nghi, chính mình có phải bị gửi nuôi ở bên trong Trần Đường Trấn, hết thảy đều là kế hoạch của nghĩa phụ đại nhân hay không

đợi sự chú ý về vấn đề này hơi lắng xuống, tin tức bắt đầu dẫn đến một điểm bùng nổ khác —— mẫu thân của Lý Tĩnh

đủ loại tin đồn mọc lên như nấm sau mưa xuân, đồn đoán về mẫu thân của Lý Tĩnh trải dài từ 'đệ tử tiên tông Nhân Giáo', cho đến 'nữ chiến thần Thiên Đình', lại đến 'Nữ yêu tinh', 'Vạn ma chi mẫu', 'La Hầu công chúa', 'Vực Ngoại Thiên Ma', vân vân...

Những tin tức bát quái ban đầu, bắt đầu phát triển theo hướng hồi hộp, rùng rợn, làm dậy sóng hết đợt này đến đợt khác ở Hồng Hoang

nhưng mà, đợt sóng gió này kéo dài quá lâu, mỗi ngày đều có tin tức mới truyền ra các nơi, làm cho không ít Luyện Khí Sĩ bắt đầu sinh nghi

- Tại sao lại có cảm giác như có người đứng sau thôi động, tận lực bôi nhọ Thái Bạch Kim Tinh?

- Đây cũng quá không thể tưởng tượng nổi, việc này trong trong ngoài ngoài đều lộ ra không đáng tin cậy

- Hẳn là có người nói ngoa sự tình nghĩa phụ nghĩa tử, cố ý làm cho Thái Bạch Kim Tinh thân bại danh liệt, thậm chí tiến hành tính kế quan hệ giữa Thái Bạch Kim Tinh cùng với Tiệt Giáo

một nhóm nhỏ Luyện Khí Sĩ cảm thấy chính mình xuyên thấu qua sương mù phát hiện ra chân tướng, bắt đầu phản bác các loại tin tức xuất hiện

mà theo thời gian chuyển dời, người chú ý việc này càng ngày càng ít, phần lớn Luyện Khí Sĩ đã là đã nhận ra dị thường trong đó, coi đó như một trò cười

lúc này, Thiên Đình chính thức phát ra thông cáo đối với bên ngoài

sau khi được Lý Tĩnh đồng ý, xuất thân của Lý Tĩnh được công bố kỹ càng, đồng thời thông báo rằng những kẻ tung tin đồn ác ý và bôi nhọ hình ảnh của Thái Bạch Kim Tinh sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc

Lý Tĩnh cũng lập ra lời thề Thiên Đạo, chứng minh chính mình cùng với Thái Bạch Kim Tinh tuyệt không có liên hệ máu mủ, chỉ là bởi vì Thái Bạch Kim Tinh phá lệ coi trọng đối với đệ tử Nhân Giáo, trong lòng cảm niệm, cho nên bái làm nghĩa phụ

Lý Trường Thọ tế ra đòn sát thủ, làm một lần tiệc rượu tại Thái

Bạch Cung, mời các phương tiên thần tới, chính thức thu Lý Tĩnh làm nghĩa tử

một trận nháo kịch, cuối cùng cũng hạ màn kết thúc

Lý Trường Thọ sau một đợt thao tác này, tự thân ngược lại là thu hoạch một đợt danh vọng không có tác dụng gì, mang danh nhân nghĩa 'Chiếu cố vãn bối', 'Khoan hồng độ lượng'

mà chúng sinh Tam Giới cũng đều có lợi ích

người đàm luận việc này thu hút sự chú ý của người khác, nhận được chính là thể nghiệm ngoài miệng

người tự cho là khám phá sương mù nhìn thấy chân tướng, nhận được chính là sự ưu việt trong lòng

người tu tiên buồn tẻ tham gia cuộc vui, điều chỉnh cảm xúc của bản thân

theo tiên yến bên trong Thái Bạch Cung kết thúc, việc này cũng coi như có một kết thúc, tên tuổi của Lý Tĩnh lan truyền khắp Hồng Hoang theo cách mà y chưa bao giờ nghĩ tới

lại mấy ngày sau, ở bên cạnh quốc đô Thương quốc, hai vị thanh niên đạo giả một trước một sau tản bộ ở trong vùng ngoại ô

- Lý Tĩnh à Lý Tĩnh, ngươi thật đúng là làm khó ta

Lý Trường Thọ cảm khái một tiếng, Lý Tĩnh tự biết trước đây gây họa lộ vẻ mặt xấu hổ, xấu hổ đến không kềm chế được

- Nghĩa phụ...

- Người về sau vẫn gọi ta là sư thúc đi, ngươi là đệ tử của Độ Ách sư huynh, ta nhập môn chậm hơn Độ Ách sư huynh nhiều năm

Lý Trường Thọ khoát khoát tay:

- Hai ta bề ngoài tuổi tác gần như thế, ngươi thật đúng là có thể hô ra

Lý Tĩnh cúi đầu thở dài, cũng không biết nên nói tiếp như thế nào thái thượng trưởng lão quả nhiên là hại khổ y...

Chương 1609: Ông ơi mình đi đâu thế

- Sư bá

Lý Tĩnh nói:

- Việc này có khiến cho Vân Tiêu tiền bối chú ý? Nếu như thế, phải chăng cần ta đi đến trước mặt Vân Tiêu tiên tử lập thệ?

—— Lý Trường Thọ cùng với Độ Ách Chân Nhân xưng sư huynh lẫn nhau, làm khiêm nhượng, lúc này mới có một tiếng xưng hô 'Sư bá' của Lý Tĩnh

- Không cần, nàng từ lúc đầu liền không có tin tưởng ở giữa ta và ngươi không có liên quan gì

Lý Trường Thọ thở dài:

- Trong đoạn thời gian này ta cũng âm thầm tra rõ, đầu nguồn ở trên người mấy vị trưởng lão Độ Tiên Môn kia, bọn họ hiểu lầm, việc này cũng chỉ có thể như thế, chẳng qua Lý Tĩnh, ngươi sau này mỗi tiếng nói cử động, đều sẽ bị người xem như là ta đang thụ ý, vạn sự cần cẩn thận, đừng có sinh sự đoan

Lý Tĩnh lập tức vái chào, thấp giọng nói:

- Đệ tử chắc chắn thận trọng từ lời nói đến việc làm, tuyệt không bôi đen cho sư bá

- Ài

Lý Trường Thọ cười thán một tiếng, chủ động dẫn chủ đề tới bên trên Trần Đường Trấn

- Lý Tĩnh, ngươi trảm yêu trừ ma tại gia hương, có thu hoạch gì không?

- Bẩm sư bá, đệ tử thu hoạch cũng không tính nhiều

Lý Tĩnh nghiêm mặt nói:

- Bởi vì đệ tử phát hiện ra, Yêu tộc này tựa như vĩnh viễn không có cách nào dọn dẹp sạch sẽ. Linh khí tồn, sinh linh tồn, gia súc dã thú, phi cầm trùng nga, quỷ quái tàn hồn, đều có thể hóa thành yêu vật, hại tính mạng người. Nhất là Trần Đường Trấn đối mặt với Đông Châu ở hướng đông bắc, ở Đông Châu lại có sơn dã rừng hoang rộng lớn, luôn có đại yêu di chuyển tới. Trần Đường Trấn có thể an ổn ngắn ngủi, nhưng khó có thể an ổn trong thời gian dài

Lý Trường Thọ hỏi:

- Ngươi có bao giờ nghĩ tới nên giải quyết tình huống hiện tại như thế nào?

- Sư bá, đệ tử ngu dốt

Lý Tĩnh cúi đầu nói:

- Biện pháp nghĩ tới, cũng chỉ là bố trí các loại trận pháp, nhưng việc linh thạch tiêu hao vượt xa khả năng chi trả của Trần Đường Trấn, cũng không phải kế hoạch lâu dài, sư bá, ngài có kế sách gì không?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Việc này nói khó cũng khó, nói không khó cũng không khó, ta liền nói ngắn gọn, chỉ nói cho ngươi nên làm như thế nào

- Tạ sư bá yêu mến!

Lý Tĩnh có chút kích động chắp tay nói tạ, Lý Trường Thọ chỉnh đốn ý nghĩ, bắt đầu chậm rãi nói:

- Đầu tiên, là phải mượn vận, Trần Đường Trấn vắng vẻ, luôn nằm ngoài sự cai trị của Thương quốc, tuy có Thương Quân từng tiến vào nơi đây, nhưng hiện nay lại là chính lệnh không thông, không có cách nào đạt được khí vận Nhân Hoàng che chở, dẫn đến yêu ma làm loạn

- Ngươi có thể làm một người dẫn đầu, tụ tập lại phàm nhân trong phạm vi ngàn dặm Trần Đường Trấn, lập một tòa thành lớn, hoặc là tạo một tòa hùng quan, sau đó lại xưng thần đối với Thương Vương, mượn khí vận Nhân Hoàng

- Tiếp theo, là đánh ra thanh danh Trần Đường Trấn, chuyện này cần ngươi ở lại quê hương của mình trong một thời gian dài, thiết lập Trần Đường Quan thành nơi kháng yêu, khiến Yêu tộc nghe tin liền sợ mất mật, tự nhiên có thể hộ vệ một phương chu toàn, lại có, ta sẽ lấy lực lượng Thiên Đình âm thầm giúp ngươi, để ngươi khi làm những việc này sẽ không có lực cản quá lớn

- Đa tạ sư bá! Đa tạ sư bá!

Lý Tĩnh tiến về phía trước hai bước, quay người liên tục vái chào đối với Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ cười lắc đầu, ra hiệu Lý Tĩnh đi theo, bắt đầu bắt đầu nói rõ chi tiết về những gì mình vừa nói

gần nửa ngày sau, sự mê mang trong mắt Lý Tĩnh lui sạch, thoả thuê mãn nguyện, hận không thể hiện tại liền thi triển một phen quyền cước

Lý Trường Thọ xoay chuyển lời nói, cười nói:

- Sư điệt thế nhưng là có người trong lòng?

- Ngài làm sao biết... ách, chuyện này

Lý Tĩnh lập tức vò đầu một hồi:

- Kỳ thật cũng không phải người trong lòng, chỉ là nhìn thấy vị cô nương kia một lần, lại cũng không biết phương danh của nàng như thế nào, bây giờ ở nơi nào

- Cho ngươi

Lý Trường Thọ ở bên trong tay áo lấy ra một khối ngọc giản, nhét vào trong tay Lý Tĩnh

- Tin tức có quan hệ đến vị cô nương kia đều ở trong này, ta cũng cũng không thể bị ngươi gọi trắng vài tiếng nghĩa phụ, nhớ rõ, việc này không thể nóng vội, càng không thể dùng tiên pháp cưỡng ép, có thể đả động phương tâm người ngọc hay không, hoàn toàn dựa vào ngươi

Lý Tĩnh tinh thần đại chấn, cầm ngọc giản kia tạm thời nói không ra lời, chỉ cảm thấy cả người bồng bềnh thấm thoát, hai chân cũng đều có chút không biết mặt đất là vật gì

Lý Trường Thọ vỗ vỗ đầu vai Lý Tĩnh, cười to vài tiếng, cất bước đi về phía thành lớn phía trước

thành này, cũng có một chữ ân

đi vài bước, Lý Trường Thọ đột nhiên nghĩ đến một cái vấn đề

chính mình về sau, chẳng phải là trở thành ông nội của Kim Tra Mộc Tra Tiểu Na Tra trên danh nghĩa?

Luân lý kịch « Tra Nhi » cỡ lớn Hồng Hoang, chẳng lẽ sẽ trở thành một bộ phim giải trí nhỏ "Ông ơi mình đi đâu thế"?

Chương 1610: sợ cái gì

Chuyện này...

Khóe miệng Lý Trường Thọ điên cuồng giật giật một hồi

được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, xe đến trước núi ắt có đường, con đường nào cũng dẫn đến Tử Tiêu

vẫn là theo kế hoạch của chính mình, trước tiên lăn lộn thành đại thần Thương quốc, trước tiên bố cục một phen ở bên người Đế Tân mấy chục năm sau mới có thể ra sinh rồi nói sau

có muốn hay không đi đến chỗ Tô Đát Kỷ, giám thị tằng gia gia của Tô Đát Kỷ?

Chuyện này ngược lại là không cần

dù sao ở bên trong 'yêu phi Đát Kỷ hại nước hại dân', Tô Đát Kỷ chỉ là một bộ túi da xinh đẹp, thần hồn bên trong là hồ nữ Tiểu Lan

ài, còn có mối quan hệ giữa Khương Thượng kiếp trước và Tiểu Lan

Phong Thần sát kiếp này, quan hệ thực sự có chút lộn xộn

...

- Ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha!

- Đừng cười, ngươi đều đã cười lâu như vậy, còn chưa có cười đủ?

Tại Huyền Đô Thành, trong đình viện lịch sự tao nhã vừa mới xây không bao lâu trong thành, bên trên giường mềm buồng lò sưởi hậu viện, Đại Pháp Sư cười đập giường một hồi

Khổng Huyên sẵng giọng:

- Sư đệ ngươi phí sức lực lớn như vậy, mới tính áp chế tình thế, ngươi còn cười lớn như thế ở chỗ này, thật sự có chút không ra bộ dáng

- Ài, ngươi không hiểu

Đại Pháp Sư cười thán:

- Có thể nhìn thấy Trường Thọ ăn quả đắng một lần, là thật sự không dễ dàng, ngươi cũng từ bên trên Thái Cực Đồ thấy được, Lý Tĩnh kia hiện thân quỳ xuống gọi phụ thân, Trường Thọ cũng đều sửng sốt, biểu tình của hắn lúc ấy, là như thế này... hả? Ha ha ha ha!

Khổng Huyên cũng cười khẽ vài tiếng, sau đó dùng ánh mắt chân thành nhìn về phía Đại Pháp Sư, nhỏ giọng nói:

- Nói đến việc này, ngươi không muốn làm phụ thân sao?

Tiếng cười của Đại Pháp Sư im bặt mà dừng, nghiêm mặt nói:

- Chuyện này chủ yếu là tùy duyên, cứ theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu

- Ta biết rồi, phu quân ~

Đại Pháp Sư lập tức run run, khóe miệng lộ ra nụ cười bình tĩnh

sợ cái gì, sợ cái gì?

Đại đạo mà thôi

Đại Thương này, cũng là có quá nhiều vấn đề

ba năm sau sự kiện Lý Tĩnh nhận cha

bản thể Lý Trường Thọ ngồi ở phía trước đan phòng, trong tay phe phẩy một chiếc quạt hương bồ, thân mang trường bào mềm mại rộng rãi

mặc dù nhìn vẫn là khuôn mặt hơn hai mươi tuổi trẻ tuổi anh tuấn, nhưng luôn có một loại cảm giác lão đại gia

thích nghi sớm với việc nghỉ hưu

Linh Nga sau khi bước vào Kim Tiên cảnh, bế quan cũng dần dần nhiều hơn vốn chỉ là muốn tùy tiện trở thành Kim Tiên, để sau này có thể ở bên cạnh sư huynh thật lâu, lúc này cũng bị quá nhiều cảm ngộ tu đạo làm cho phiền phức bối rối

thực lực có thể mạnh hơn một chút tóm lại là không tệ, hơn nữa bản thân tu đạo, nhất là ở trong trạng thái không ngừng đột phá, cũng là một loại sự tình làm cho người ta vui vẻ

Ừm...

Linh Châu Tử trước đó bị Thiên Đạo khóa đạo cảnh thực thảm

trong ba năm này, bản thể Lý Trường Thọ cũng chưa từng đi ra Tiểu Quỳnh Phong

Đạo Nhân Giấy cũng đều là đang âm thầm hoạt động, ngoại trừ ngẫu nhiên lộ mặt tại Thiên Đình, ổn định quân tâm trên dưới Thiên Đình, vẫn luôn khá là khiêm tốn

cũng chính là sợ lại bị người nhận cha

thiên địa này như là đã trải qua đại kiếp vậy, trở nên có chút yên tĩnh

đại chiến Trung Thần Châu dần dần đi đến hồi kết, sơn môn tiên tông hao tổn ba thành, cao thủ tiên nhân hao tổn hơn phân nửa

đối với thực lực tổng thể của Nhân Tộc mà nói, thực sự là một đòn giáng mạnh

mà ở bên trong mấy trăm năm Trung Thần Châu đại chiến, Thiên Đình lung lạc một số lớn tán tiên cao thủ, thực lực bình quân của Thiên Tướng không ngừng tăng lên

người hoạch định Thiên Đình Lý Trường Thọ này, mặc dù không có làm quá nhiều sự vụ cụ thể, nhưng đây cũng đều là một bộ phận kế hoạch hắn định ra, tất nhiên là chiếm công đầu

đến lúc này, trong Thiên Đình đã hình thành một hệ thống bồi dưỡng Thiên Binh, thiên nhân tấn thăng, chiêu nạp thường xuyên, các phương thức thu nạp cao thủ, làm cho Thiên Binh Thiên Tướng đầy đủ bảo trì sức sống cùng với sức chiến đấu còn thiếu, chính là chi vị các đại chính thần

lúc Phong Thần sát kiếp kết thúc, một con quái vật khổng lồ siêu việt đại giáo Thánh Nhân đỉnh phong, sẽ sừng sững ở trên chín tầng mây

Thánh Nhân tránh lui, chư tiên e ngại, thiên quy, giáo điều từ đó mở rộng, sẽ trở thành quy tắc của tiên nhân, sinh linh

những môn nhân đệ tử Tây Phương Giáo đã sớm bị Lý Trường Thọ phong kín con đường tiến vào Phong Thần Bảng, thuần túy chỉ là kiếp hôi, bên trên Phong Thần Bảng không có bất kỳ danh tự nào, đại kim trụ trước Lăng Tiêu bảo điện cũng không có nửa cái tàn hồn

những kế hoạch trong giai đoạn đầu đang lần lượt được hiện thực hóa

đương nhiên, có một ít là phương thức mà Lý Trường Thọ cũng không cách nào tưởng tượng...

Ví dụ như Văn Tịnh

Chương 1611: thê thảm đau đớn

Tây Phương Giáo triệt để phong Linh Sơn, không có hoạt động, nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu Lý Trường Thọ liền chặt đứt nguồn cung cấp tình báo có quan hệ với Tây Phương Giáo

ở bên trong ba năm này, Đạo Nhân Giấy của hắn vẫn gặp mặt huyết muỗi Văn Tịnh Đạo Nhân, vì ổn định Văn Tịnh Đạo Nhân, Lý Trường Thọ không thể không che giấu sự tình giữa Đại Pháp Sư cùng với Khổng Huyên, đưa ra một số giả định tâm lý cho Văn Tịnh Đạo Nhân

【 Đại Pháp Sư trước đây tựa hồ liền có một vị đạo hữu có quan hệ không tệ, bọn họ gần đây tựa hồ có chút phát triển. 】

Làm cho Lý Trường Thọ buồn bực chính là, Văn Tịnh Đạo Nhân...

Phản ứng có chút kỳ quái

Văn Tịnh lúc ấy chùi khoé miệng, hỏi người kia thực lực như thế nào, Lý Trường Thọ nói thực lực cùng đẳng cấp với cấp Đại sư huynh Tam Giáo, Văn Tịnh Đạo Nhân đúng là lo lắng một hồi

nàng lại bắt đầu lo lắng chính mình liệu có đủ tư cách dung nhập vào vòng tròn đạo lữ của Đại Pháp Sư

Lý Trường Thọ: "..."

Đây, chính là thế giới của cường giả sao?

Đối với chuyện này, Lý Trường Thọ chỉ có thể mặc niệm kinh văn, mong ước Đại Pháp Sư bình an, Khổng Huyên bình an, Văn Tịnh bình an, trách nhiệm sinh sôi Nhân Giáo bình an

Văn Tịnh Đạo Nhân nói về hiện trạng của Linh Sơn, liên tục tán thưởng thủ đoạn của Tinh Quân đại nhân đủ đen, hạ thủ đủ hung ác

ngày hôm nay Linh Sơn đã là một mảnh tiêu điều, thân truyền Thánh Nhân vốn ẩn náu tử thương hơn phân nửa, đả kích đối với

Tây Phương Giáo không thể nghi ngờ tương đối trí mạng

những thân truyền Thánh Nhân đó cũng không có cách nào lại ẩn náu ở trong tối, bị Chuẩn Đề Thánh Nhân phái đi ba ngàn thế giới, chủ trì sự vụ chúng Hương Hỏa Thần Quốc

Hương Hỏa Thần Quốc là nơi phát ra công đức ổn định của Tây Phương Giáo, bọn họ tự nhiên không muốn từ bỏ

chỉ là, trong chiến dịch Linh Sơn trước đây, chiến lực trực hệ của Linh Sơn đã tổn thương quá nhiều, cao thủ triệu hồi tới từ ba ngàn thần quốc hao tổn chín thành, làm cho nội bộ không ít Hương Hỏa Thần Quốc có chút trống rỗng

sau chiến dịch Linh Sơn, Lâm Thiên Điện cùng với Tiên Minh tuyên chiến toàn diện đối với Hương Hỏa Thần Quốc, chuyện này cũng tạo thành áp lực cực lớn cho Tây Phương Giáo

Tây Phương Giáo bây giờ, đã là đem trọng tâm, hoặc nói là niệm tưởng sau cùng, đặt ở bên trong ba ngàn thế giới, bên trong Ngũ Bộ Châu chỉ còn dư một toà Linh Sơn xác không

điều Lý Trường Thọ quan tâm nhất, vẫn là Văn Tịnh Đạo Nhân ở trong chiến dịch này có bị phương tây Thánh Nhân giận chó đánh mèo hay không

Văn Tịnh Đạo Nhân cười hì hì vài tiếng, có chút ngượng ngùng nói tình cảnh có chút xấu hổ của chính mình bây giờ

'Nô gia không biết vì sao, liền trở thành phó giáo chủ của Tây Phương Giáo bọn họ rồi? Chậc chậc. '

Lý Trường Thọ: "..."

Chuyện này?

Còn có thể như vậy?

Lý Trường Thọ không khỏi bắt đầu hoài nghi, chính mình phải chăng hứa hẹn quá nhiều đối với nàng, nhưng những gì vốn có thể cho liền không đủ hiện tại, chỉ có thể gửi hi vọng ở Đại Pháp Sư có đầy đủ mị lực, có thể khiến cho Văn Tịnh khăng khăng một mực, tại thời khắc mấu chốt đi hít một hơi Kim Liên

trong đại chiến Linh Sơn trước đây, Lý Trường Thọ vốn là động qua ý nghĩ để Văn Tịnh đi hít một hơi Kim Liên

nhưng đến lúc đó, lão sư không có đưa tin

thứ hai, lúc ấy Văn Tịnh phụng mệnh suất lĩnh Hồng Mông hung thú cùng với Thượng Cổ yêu thú ẩn nấp dưới mặt đất, không có cách nào liên quan đến chỗ sâu Linh Sơn, không tiếp xúc được với đóa hoa sen kia

nhưng lúc này, Văn Tịnh Đạo Nhân trở thành phó giáo chủ Tây Phương Giáo, Linh Sơn đang cực kỳ trống rỗng

kế tiếp chỉ cần hai vị Thánh Nhân rời nhà, đó chính là cơ hội thật sự

quân ám kỳ Văn Tịnh Đạo Nhân này, đã là sắp nổi lên mặt nước

Lý Trường Thọ động viên nàng vài câu, để nàng an tâm chờ tại Linh Sơn, cũng cường điệu đề cập, đợi thời cơ chín muồi, tự nhiên sẽ có lão sư hạ đạt mệnh lệnh, nàng không cần phải lo lắng quá nhiều

chuyện cho tới bây giờ, Văn Tịnh đã là ngầm hiểu 'Sứ mệnh' của mình

dù sao mục tiêu hiện nay còn cần nàng tiếp tục ẩn nấp tại Tây Phương Giáo, đã còn thừa không có mấy

quả nhiên, Thái Thanh lão gia muốn đồ thánh, muốn nàng trốn ở chỗ sâu nhất Linh Sơn, chờ đợi Thái Thanh lão gia đánh cho vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo nào đó thành trọng thương ngã gục, nàng ra tay bổ đao...

Máu Thánh Nhân!

Đạo tâm của Văn Tịnh đạo nhân lập tức khô nóng một hồi, liên tục đáp ứng đối với Lý Trường Thọ căn dặn trình độ nhiệt tình này, làm cho Lý Trường Thọ cũng đều có chút xấu hổ

làm nội ứng làm đến phó giáo chủ, không tính đại đệ tử thân truyền Thánh Nhân như Già Diệp, Di Lặc, đã tương đương với địa vị thứ ba tại Linh Sơn lúc này...

Chính là bởi không còn người nào

từ một góc độ nào đó mà nói, Tây Phương Giáo cũng là quá thê thảm đau đớn

Chương 1612: không đủ để đề cập

nhưng điều này cũng không thể trách lão sư lòng dạ ác độc, dù sao cũng là Tây Phương Giáo xuất thủ trước, âm thầm tính kế Đạo Môn Tam Giáo còn tưởng rằng Thái Thanh Thánh Nhân không có cách nào phát giác

bịt tai trộm chuông mà thôi

nhưng phương tây đại hưng thủy chung vẫn là sẽ đại hưng

lúc này theo lý giải của Lý Trường Thọ, nếu không có lão sư tính kế hóa hồ vi phật, Thánh Nhân Tây Phương Giáo cũng sẽ tại thời khắc nào đó 'Đạt được thiên mệnh', lập đại thừa Phật Môn, sửa chữa giáo nghĩa Tây Phương Giáo, sau đó bắt đầu con đường đại hưng

nếu như có biện pháp áp chế phương tây đại hưng, lão sư sẽ không đến mức dùng biện pháp 'Đoạt kỳ danh hào, khí vận, giáo nghĩa'

linh hồn của đại giáo Thánh Nhân, kỳ thật chính là giáo nghĩa của từng người

hóa hồ vi phật cho dù thành công hoàn mỹ, nhưng truyền bá đối với thế nhân, cũng đã không phải giáo nghĩa của Đạo Môn Tam Giáo, mà là giáo nghĩa phật giáo, chẳng qua là đổi một nhóm người chủ trì giáo nghĩa mà thôi

- Ài...

Thiên địa này, cuối cùng vẫn là đang vận chuyển theo ý chí Thiên Đạo, mà không phải ý chí chúng sinh

Lý Trường Thọ híp hai mắt lại, dùng một tia tiên lực, làm cho ghế nằm nhẹ nhàng lay động, dương dương tự đắc, không vui không buồn

hắn trong ba năm này cũng không có nhàn rỗi, ấn theo kế hoạch đánh vào nội bộ vương quyền phàm tục, toàn bộ quá trình coi như đơn giản, không có hao phí tâm lực gì của hắn

đương nhiên, Lý Trường Thọ cũng không dùng pháp lực, càng sẽ không tiến hành khống chế tâm thần phàm nhân

hắn chỉ là vận dụng từng chút mưu kế, cho chính mình tìm kiếm một chức quan tại Đại Ân Thành mà thôi

không đủ để đề cập, không đủ để đề cập

'Đại nhân —— '

Dưới đáy lòng nổi lên một chút tiếng hô hoán, tâm thần của Lý Trường Thọ rơi về trên người Đạo Nhân Giấy【 quan 】, mở hai mắt ra ở bên trong một chỗ trạch viện Đại Ân Thành Thương quốc, đứng dậy từ phía sau bàn đọc sách

kéo ra cửa gỗ thư phòng, ánh nắng có chút tươi đẹp rơi xuống, Lý Trường Thọ thuận thế duỗi lưng một cái, cả người đều trở nên phấn chấn

cỗ Đạo Nhân Giấy này của hắn là bộ dáng trung lão, râu tóc xám trắng, thân hình hơi gầy, có một loại cảm giác tiên phong đạo cốt

phía trước có sai vặt quỳ sát bẩm báo, nói đã là đến thời điểm đại vương cung nghị sự, trong phủ đã chuẩn bị sẵn xa giá

- Biết rồi

Lý Trường Thọ chắp hai tay sau lưng, đi ra bên ngoài phủ, rất nhanh liền ngồi lên chiếc xe bò đặc chế rộng rãi của mình, lảo đảo lăn bánh về phía cung vũ liên miên chập trùng kia

trên đường còn có từng chiếc xe bò không sai biệt lắm tụ hợp, đều là đại thần tiến đến nghị sự thường ngày

nói một câu làm cho Ngọc Đế bệ hạ thương tâm, Lý Trường Thọ lăn lộn đến vị trí này vừa mới nửa năm, số lần vào triều ở chỗ Nhân Hoàng, đã sắp bắt kịp tổng số lần vào triều Thiên Đình

đây là nguyên nhân trong hai năm rưỡi này, Lý Trường Thọ đã lăn lộn thành triều thần nơi này, đã là dải đất trung tâm quyền lợi của Thương quốc, một mảnh ca múa thái bình, không thấy được ô trọc cùng với thế tục không chịu nổi

nhưng tiên thức đảo qua các nơi, có thể thấy Thương quốc khắp nơi tràn ngập quyền quý, bách tính áp bách đối với nô lệ

nô lệ Thương quốc, thật sự là nhiều lắm

ở bên trong càng nhiều ngữ cảnh, nô lệ là một cái giai tầng, bọn họ không xứng có được tính danh, không có bất kỳ bảo hộ gì, đảm nhiệm lao lực chủ yếu ở bên trong hệ thống Thương quốc

bọn họ là đồ chơi của quyền quý, thậm chí là đồ bồi táng, hoàn toàn không có cách nào thăng tiến, cho dù có mỹ mạo đến đâu, cũng chỉ là đồ chơi, không có cách nào được được người Thương thừa nhận

tập tục Thương quốc, vẫn tương đối cởi mở, không ít nô lệ ngược lại bắt đầu sống mơ mơ màng màng, tiêu xài thanh xuân của chính mình, sớm kết thúc một đời của chính mình

nhưng Hồng Hoang sản vật phong phú, Nam Thiệm Bộ Châu vùng đất rộng lớn, lại khiến cho Thương quốc có thể miễn cưỡng nuôi sống một số lượng nô lệ khổng lồ

hiện nay, số lượng nô lệ khổng lồ đã thành tai hoạ ngầm to lớn

nguồn nô lệ chính, chính là tù binh Thương quốc bắt được lúc khuếch trương năm đó; Thương quốc cũng không cấm nô lệ hôn phối, sinh con, điều này sẽ dẫn đến cục diện khó xử số lượng người Thương bị số lượng nô lệ vượt qua

những vấn đề này...

Lý Trường Thọ cũng chỉ là tùy ý nhìn một chút, không muốn đi quản nhiều

hãy để mọi thứ phát triển với lịch sử của riêng nó

dù sao hắn đã thông qua nhiều loại phương thức xác định, Hồng Hoang này cùng với quê nhà trái đất không có liên hệ trực tiếp gì tiến vào cửa cung, xe bò lắc lư lập tức trở nên nhẹ nhàng chậm chạp hơn rất nhiều, mặt đất vuông vức kiên cố không có để lại nửa điểm vết bánh xe

rất nhanh, xe bò dừng lại ở phía trước một ngôi đại điện, có thị vệ kéo cửa màn ra, Lý Trường Thọ bước ra từ trong xa giá

Chương 1613: còn kém xa

lộ ra mấy phần ý cười ấm áp, hàn huyên vài câu cùng với mấy vị đại thần Thương quốc đồng thời xuống xe không sai biệt lắm bên cạnh

- Đại Tể tinh thần không tệ nhỉ?

- Ồ, triều phục của Lâm Thứ Doãn cũng khá đẹp đấy

- Vương tướng quân, bộ giáp này ngươi đổi từ khi nào vậy? Thật là uy phong

không bao lâu, một đám đại thần tụ ở quanh người Lý Trường Thọ, cười cười nói nói, cùng nhau leo lên bậc thang trước cung điện

đến phía trước điện, Lý Trường Thọ nhướng mày, liếc mắt nhìn đại điện trống rỗng, hành lễ một cái đối với các vị đại thần giao hảo quanh người, đi đến một góc đại điện

nơi đó, có mấy vị văn lại tương đối trẻ tuổi, đang sửa sang phiến đá, mai rùa, thẻ tre trước mặt, sau đó phụ trách ghi chép nội dung nghị sự trong đại điện lần này

—— mai rùa cũng không phải là dùng để khắc chữ, công dụng của thứ này hơi có chút phức tạp

mấy vị văn lại này có nam có nữ, thân mang kiểu dáng thống nhất, quan phục hơi có vẻ rườm rà, phẩm giai đã là không thấp

một người trong đó, khuôn mặt ngay ngắn, tướng mạo đường đường, hai đầu lông mày tràn đầy chính khí, cái trán còn có một đạo dấu vết, ẩn ẩn là hình dáng một con mắt dọc

y chỉ là xếp bằng ở kia, liền có một loại tự thành khí thế, mấy văn lại khác đều bị y áp chế danh tiếng, quả thực nhìn không ra, đây là lần đầu tiên y được phái tới ghi chép 'Thương Vương trích dẫn'

người này tương đối tự tin, tựa như không có e ngại kính sợ gì đối với xung quanh, bên trong thực chất mang theo một loại sắc bén

không phải Văn Trọng thì còn là ai nữa?

Vào giờ phút này, Văn Trọng cũng chú ý tới vị đại thần đang đi tới gần mình kia, ngồi ngay ngắn ở đó, cúi đầu chờ đợi, làm bộ như không thấy

y hiện nay, tiến độ đã là vượt qua những tiên nhân nghe Thái Bạch sư thúc giảng bài ngày đó

làm quan tại phàm tục có gì khó khăn chứ?

Bày ra năng lực, hiển lộ tài hoa khiến người phàm để ý, chính mình lúc này không phải cũng đã tới bên người Thương Vương?

Mặc dù chỉ là bút ký quan được cử đi luân phiên, một tháng có thể tới hai lần

nhưng so sánh với nhau, mấy vị đệ tử đời ba Xiển Giáo phái ra kia còn đang lang thang khắp nơi, cùng với Hỏa Linh sư tỷ bây giờ đang làm đầu bếp tại đại doanh thủ vệ Đại Ân Thành

Văn Trọng y, chính là tiên nhân có tiền đồ nhất bên trong Đại Ân Thành!

Nếu cứ tiếp tục đà này, không ngoài mười năm, y liền có thể trở thành một vị quan lại có phẩm giai, hai mươi năm nữa liền có thể trở thành một viên quan lại bên trong triều thần, ba mươi năm nữa liền có thể trở thành đại thần trọng yếu nhất Thương quốc!

Khi đó, sự tình ứng kiếp, chẳng phải là dễ như trở bàn tay?

- Khục!

Vị đại thần này ho khan cái gì chứ? Hẳn là tìm người khác

mấy vị văn lại bọn hắn, đến từ nha ty khác biệt, y là văn lại chính vụ thuần khiết, hai nữ tử bên cạnh kia đến từ 'Bốc ty', là một đám nữ tử phàm nhân không có bất kỳ tu vi gì, lại tự xưng có thể câu thông với thiên địa, tiên tổ thật buồn cười

hai nam tử khác, một người là phía Đại Sử, một người có 'lai lịch' giống như mình

nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ, chính là...

- Khục! Khụ khụ!

Vị đại thần này khục cái gì? Buổi sáng ăn cơm bị mắc nghẹn? Làm sao còn đứng ở trước mặt mình rồi?

- Văn Trọng sư điệt, lẫn vào không tệ lắm

Văn Trọng sợ hãi cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn vị đại thần phía trước này, nhìn nụ cười giống như cười mà không phải cười trên khóe miệng đối phương, cảm thụ được đạo vận mình tuyệt đối sẽ không quên mất xuất hiện dưới đáy lòng kia, cùng với dẫn âm mang theo trêu chọc này!

- Sư…

- Mấy người các ngươi nâng cao tinh thần một chút

Lý Trường Thọ bình tĩnh ngắt lời Văn Trọng, âm thầm lắc đầu

đứa nhỏ Văn Trọng này, tâm tính còn chưa đủ lão luyện thành thục

ngoại trừ Văn Trọng, bốn văn lại nam nữ kia đứng dậy, từng người hành lễ đối với Lý Trường Thọ

- Đại Sử đại nhân

Đại!

Văn Trọng há mồm không nói gì, lại bị người bên cạnh nhắc nhở, lập tức đứng dậy

Lý Trường Thọ cười vài tiếng, dặn dò:

- Thấy các ngươi có khuôn mặt mới, bản quan đi qua nhắc nhở một phen, sau đó chớ nên nhớ để lọt, nhớ lầm, cách thức văn thư cũng phải thống nhất lại

- Vâng!

Văn Trọng định thanh đáp ứng, khóe miệng có chút co quắp mấy lần

Thái Bạch sư thúc, thật sự ở khắp mọi nơi

mà đợi Lý Trường Thọ trở về chỗ chúng đại thần, Văn Trọng lại nghe thấy vài tiếng nhỏ giọng thảo luận bên cạnh, dưới đáy lòng càng là hít một hơi lạnh

ba năm, từ học giả trứ danh Đại Ân Thành đến lục khanh Thương quốc, rất được Thương Vương thưởng thức

đây chính là thực lực của Thái Bạch sư thúc sao?

Văn Trọng ai thán một hồi dưới đáy lòng...

Y, quả nhiên còn kém xa lắm

...

Chương 1614: Chậm

Tại Ngọc Hư Cung, lầu các thác nước

Quảng Thành Tử chắp hai tay sau lưng đứng trước một bức tranh, những gì được thể hiện trong bức tranh, chính là toàn cảnh Đại Ân Thành từ trên cao

y một hồi lâu không nói, làm cho mấy vị trung niên, thanh niên đạo giả đứng phía sau, hơi có chút thấp thỏm

- Thương Vương đương nhiệm còn có bao nhiêu thọ tuổi?

Quảng Thành Tử đột nhiên hỏi như thế, một vị trung niên đạo giả lập tức hướng về phía trước trả lời:

- Xem khí vận, đại khái còn có sáu năm

- Sáu năm, Thương Quân đời tiếp theo là ai? Đã được quyết định chưa? Phải chăng có huynh đệ?

- Thương Quân đời kế tiếp hình như là Tử Tiện, có hai người huynh đệ, Tư Dư cùng với Tỷ Can

Quảng Thành Tử chậm rãi gật đầu, lại chắp tay dạo bước, trong mắt lóe lên một chút sáng ngời

trở thành một quan chức nhỏ ở phàm tục, đó chỉ là một cuộc dạo chơi

thật sự muốn nói quyền hành, vẫn là quyền thần bình thường Thiên Đình càng thêm khắc sâu

Lý Trường Thọ đối với mấy chuyện này cũng sẽ không quá để ý, dựa vào Đạo Nhân Giấy pha trộn ở bên trong phàm tục, hoàn toàn xem như 'điều chỉnh nhỏ' vào trước khi Phong Thần sát kiếp tiến đến

nhân tiện, thiết lập một phe phái trong triều đình Thương quốc, lôi kéo thế lực vây cánh của chính mình, có thể ảnh hưởng đến hướng đi của Thương quốc ở một mức độ nhất định

ba năm trước tại Thương quốc, dựa vào một ít 'đường mòn Chung Nam' làm quan đến lục khanh, chuyện này ở trong mắt phàm nhân là kinh thế hãi tục, nhưng bằng vào sự khống chế đối với nhân tâm của Lý Trường Thọ, cũng chỉ có thể nói...

Chậm

Thương quốc lúc này, mặc dù đã có triều đình tương đối kiện toàn, nhưng cũng không có hệ thống thăng tiến rõ ràng cho các quan chức

chỉ cần Thương Vương vui vẻ, thượng đại phu cũng đều là tùy tiện làm

huống chi, Lý Trường Thọ là bằng vào nội dung thuyết thư « Hiên Viên Hoàng Đế chiến Xi Vưu », đưa tới oanh động tại Đại Ân Thành, có danh tiếng 'Đại học giả', trở thành hồng nhân trước mắt Thương Vương

Đại Sử, cùng loại với chức quan Thái Sử, nhưng cũng không liên quan đến các nghi thức bói toán và tế lễ ở Thương quốc, quyền giải thích thần quyền của Thương quốc, vẫn luôn nằm trong sự khống chế của 'Nữ Bặc Đoàn'

điểm này, kỳ thật cũng là bị tiên tổ Thương quốc Hữu Cầm Huyền Nhã ảnh hưởng

triều hội qua đi, Lý Trường Thọ đi đến nha ty của chính mình dạo một vòng, xử trí thỏa đáng các loại sự vụ ở trong vòng nửa canh giờ, liền trở về trạch viện của mình 【 làm nghiên cứu 】

nội dung nghiên cứu chủ yếu, chính là lịch sử Nhân Tộc Thượng Cổ

Lý Trường Thọ sẽ cắt bỏ một số cốt truyện mạch lạc ban đầu, đặt vào một số câu văn mà người khác không thể hiểu được, sau đó bịa ra một câu chuyện hợp lý khiến mọi người cảm thấy rằng đó có thể là một câu chuyện như vậy

càng tối nghĩa, khó hiểu, người khác liền sẽ cảm thấy hắn là 'Đại gia', có chân tài thực học

trên thực tế, Lý Trường Thọ sau khi đóng cửa thư phòng, liền sẽ thiết hạ một chút pháp trận đơn giản, ngồi ở sau bàn đọc sách, tâm thần chuyển đi địa giới khác, tiếp tục thực hiện các bố trí khác liên quan đến đại kiếp

vì tránh hiềm nghi, Lý Trường Thọ không có ý định giúp đỡ Văn Trọng cái gì, để vị Văn Thái Sư tương lai này tự mình chậm rãi leo lên là được

dù sao sau lưng cũng có Thiên Đạo thôi động

nhưng Hỏa Linh Thánh Mẫu âu sầu thất bại ở bên trong quân doanh kia, Lý Trường Thọ nhìn...

Cảm thấy vui vẻ

đường đường Đại sư tỷ đời ba Tiệt Giáo, đại đệ tử của Đa Bảo Đạo Nhân, sinh linh tiên thiên Hồng Hoang, lại mặc một bộ quần áo vải thô, phụ trách việc chôn nồi nấu cơm tại đại doanh Thương Quân

Hỏa Linh cũng là có cá tính, dùng pháp thuật tạo ra vết sẹo trên mặt, muốn dùng "vũ lực" của chính mình để lập công danh

Lý Trường Thọ cũng không bình luận quá nhiều về điều này, dù sao chính mình là đi con đường 'Lẫn lộn', thuộc về đầu cơ trục lợi, không thể đi chế giễu loại hành vi thiết thực, cước đạp thực địa này

chỉ là, Đế Tân đã sắp ra đời

lúc này lại muốn bắt đầu từ cơ sở, khó tránh khỏi có chút quá muộn

bản chất sự cai trị của Thương quốc chính là mở rộng thế lực gia tộc, nếu không thể thiết lập một mạng lưới quyền lực ổn định trong Thương quốc trước khi đại kiếp ập đến, như vậy bố cục trong thế tục liền không có bất kỳ ý nghĩa gì

chẳng qua so với mấy vị đệ tử đời ba Xiển Giáo phái tới kia, Hỏa Linh cùng với Văn Trọng ít nhất cũng có trách nhiệm và kiên nhẫn mấy vị 'Đại gia' đời ba Xiển Giáo kia, Lý Trường Thọ thật sự có chút vô lực phàn nàn

bọn họ tới Đại Ân Thành hơn hai năm, vẫn luôn ở trong tửu lâu ven thành, thỉnh thoảng ra ngoài thăm dò tin tức, cũng không có chút hứng thú thẩm thấu quyền lực hạch tâm Thương quốc nào

hoặc là hoàn toàn không có nơi nào để bắt đầu

Chương 1615: muốn làm cái gì?

Lý Trường Thọ không chỉ điểm Văn Trọng, tự nhiên cũng sẽ không chỉ điểm đệ tử Xiển Giáo, giống như người ngoài cuộc vậy, thỉnh thoảng xem xét tiến độ 'công chiếm' Đại Thương của hai bên

cứ như vậy, nửa năm nữa trôi qua

Văn Trọng lại được thăng chức, do dự một hồi lâu, đi tới Đại Sử phủ bái kiến Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ uống rượu tâm tình với y, trò chuyện đều là sự tình triều đình Thương quốc, cho Văn Trọng một ít ám chỉ nhỏ; Văn Trọng cũng là một chút liền thông, bắt đầu lý giải một ít 'quy tắc ngầm'

nhưng mà, ngay khi Lý Trường Thọ vui mừng với cảm giác tham gia vào tiến trình lịch sử thần thoại, một số tin đồn đột nhiên bắt đầu xuất hiện ở Đại Ân Thành

【 Đại Ân đã có thánh hiền ra!

Tử Tiện không đức, chỉ biết hưởng lạc, vương đệ Tỷ Can tài trí thông minh, là người kế vị phù hợp nhất

nửa tháng sau sẽ có tiên nhân hàng thế, ban cho Tỷ Can khả năng thánh hiền. 】

Lý Trường Thọ: "..."

Xiển Giáo vì sao muốn ủng hộ Tỷ Can?

Lý Trường Thọ có chút hồ nghi trong lòng, tin tức chính là mấy 'tiên nhân tửu lâu' kia truyền tới, hắn đều nhìn thấy hết thảy

đợt này, Quảng Thành Tử sư huynh muốn làm cái gì?

Vị trí quốc quân Thương quốc đã là định ra, truyền vị cho Tử Tiện, cũng chính là cha của Đế Tân

【 Tử 】 là họ của Thương Quân, Lý Trường Thọ cũng không chú ý đến nó đã được thay đổi khi nào, đại khái là trước sau Thương Thang

—— Trụ Vương là 'tước hiệu xấu xa' sau khi Chu quốc lật đổ ách thống trị của Thương quốc, trao cho Đế Tân, Đế Tân tên là Tử Thụ, chính là con thứ ba của Tử Tiện

ngay tại thời khắc Đế Tân sắp xuất thế, tổ phụ của Đế Tân sắp xuống mồ, Tử Tiện sắp lên ngôi, Xiển Giáo đột nhiên làm như vậy

chẳng lẽ bọn họ thật sự cho rằng, vị trí quốc quân, là bất cứ ai tài đức sáng suốt hiền đức liền có thể ngồi?

Tử Tiện đã sớm được bồi dưỡng xem như đời quốc quân tiếp theo, bây giờ chúng đại thần trên triều đình, các đại gia tộc khống chế các vấn đề quân sự và chính trị của Thương quốc, chẳng hạn như Hoàng Phi Hổ 'Bảy đời trung thành với Hoàng gia', đã sớm hiệu trung đối với Tử Tiện

thời khắc này để Tỷ Can đi tranh vương vị với Tử Tiện, trừ phi là trực tiếp thanh tẩy toàn bộ hạch tâm Thương quốc, nếu không thì chỉ là người si nói mộng

Lý Trường Thọ đối với chuyện này cũng chỉ có thể lắc đầu cười một tiếng, tiếp tục đứng ngoài quan sát tình thế hướng đi

nửa tháng sau, trên vùng trời Đại Ân Thành hiện ra dị tượng, có một đóa tường vân thất thải bay tới từ chân trời, bay lơ lửng trên phủ đệ của Tỷ Can

Lúc này, Tỷ Can mới chỉ là một thiếu niên, khuôn mặt tuấn tú, trong mắt uẩn thần quang, thậm chí còn có chút thiên phú tu tiên

y vốn đang ngủ trưa, nghe thấy một giọng nữ khẽ gọi, liền có chút mơ mơ màng màng đi vào trong viện, thân hình lập tức bị đóa tường vân thất thải kia bao phủ, chậm rãi bay lên không trung

khắp nơi trong thành đều có thể thấy được, Tỷ Can đang chậm rãi hấp thu đoá tường vân đó

trên không trung hiện ra một vị nữ tiên thân mang áo trắng, khuôn mặt đoan trang, tiên quang lượn lờ, tiếng nói ôn nhu truyền ra khắp thành:

- Tỷ Can, ngày hôm nay ban thưởng cho ngươi Thất Khiếu Linh Lung Tâm, cho ngươi bản lĩnh nhìn rõ thế sự, hi vọng ngươi có thể nhìn thấu giả dối, tạo phúc phàm tục

nói xong, thân ảnh nữ tiên này hóa thành mây khói tiêu tán, mà giờ khắc này Tỷ Can đã là ngất đi, chậm rãi trở về trong viện, được binh lính cùng với thị vệ vây quanh

trên tầng mây trên bầu trời, Từ Hàng Đạo Nhân khẽ gật đầu, quay người liền muốn trở về Ngọc Hư Cung phục mệnh

nhưng nàng vừa định đi, lại nghe bên cạnh truyền đến một tiếng khẽ gọi:

- Từ Hàng sư tỷ sao không ở thêm mấy ngày, nhìn chuyện về sau như thế nào?

đạo tâm của Từ Hàng Đạo Nhân run lên, nghe âm thanh này, cảm nhận đạo vận, liền biết người nào tới

nàng xoay người lại, nhìn về phía thanh niên đạo giả chẳng biết lúc nào xuất hiện ở bên người không xa, đối phương đang mỉm cười vái chào đối với chính mình

Từ Hàng đáp lễ lại, sắc mặt có chút xấu hổ, nói khẽ:

- Không biết Trường Canh sư đệ cũng ở chỗ này, có chút mạo muội

- Tính kế trải đường vì sát kiếp, là sự tình mà Xiển Tiệt hai giáo đều có thể làm, sao lại nói chuyện mạo muội?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta sở dĩ hiện thân, là có chút không hiểu, vì sao Xiển Giáo lựa chọn ủng hộ Tỷ Can làm vương?

- Chuyện này...

Từ Hàng vốn muốn nói một chút lời nói đường hoàng, ví dụ như Tỷ Can này tài tư mẫn tiệp, phúc duyên không cạn, có anh tư Nhân

Hoàng

nhưng nhìn đôi mắt giống như cười mà không phải cười của Lý Trường Thọ, Từ Hàng Đạo Nhân cũng biết giải thích nhiều cũng vô ích, nói khẽ:

- Việc này bần đạo cũng không biết cụ thể, đều là Đại sư huynh bàn giao

- Ài

Chương 1616: cảm tưởng

Lý Trường Thọ cười thán:

- Vương tục quyền tranh, cũng không phải là đơn giản như vậy, khí vận Nhân Hoàng cũng không phải có thể tuỳ ý đùa giỡn. Sư tỷ có nguyện ý chờ ở đây với ta mấy ngày, chậm nhất không đến nửa tháng, cũng coi như làm chứng

- Ồ?

Từ Hàng cười nói:

- Không biết là nhân chứng gì?

- Sư tỷ đến lúc đó sẽ biết, còn thỉnh cho ta thừa nước đục thả câu

Từ Hàng có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn là gật đầu đáp ứng, thả ra một khối ngọc phù truyền tin, liền ngồi ở trên mây bên cạnh Lý Trường Thọ, nhìn chăm chú vào thành lớn biến hóa phía dưới

Tỷ Can được tiên nhân ban thưởng Thất Khiếu Linh Lung Tâm, tất nhiên là nhấc lên sóng to gió lớn trong toàn bộ Đại Ân Thành

đợi sau khi Tỷ Can thanh tỉnh, từ thiếu niên có chút ngượng ngùng trước đây, đột nhiên trở nên ăn nói khéo léo, nhìn rõ thế sự

quý tộc hoàng cung đi tới phủ đệ Tỷ Can, dùng các loại sự tình khó khăn thử nghiệm, phần lớn thời gian Tỷ Can đều lập tức đưa ra biện pháp giải quyết

có đại thần đưa ra một số vụ án oan phức tạp, Tỷ Can lại là chỉ trong chốc lát khôi phục chân tướng, tìm ra hung phạm

chỉ trong ba ngày, Tỷ Can đã giải quyết tất cả các vụ án khó tại Đại Ân Thành

lại mấy ngày sau, Tỷ Can ở trên triều đình, giảng về quốc gia đại sự, khiến cho không ít vương công đại thần thể hồ quán đỉnh chưa đầy nửa tháng kể từ sự kiện Thất Khiếu Linh Lung Tâm, 'người Thương' khu vực trung tâm lấy Đại Ân Thành làm trung tâm, bắt đầu truyền tụng đức hạnh tài hoa của Tỷ Can

vương đình có tin tức truyền ra, Thương Vương cố ý thay đổi người kế nhiệm

trên triều đình, quần thần chia thành hai phái, tám thành ủng hộ Tử Tiện, lấy hệ thống "trưởng tử" đã được truyền lại từ các triều đại Thương quốc trong những năm qua, bảo vệ tính hợp pháp của việc Tử Tiện kế vị

mà những đại thần vốn bị xa lánh thì ủng hộ Tỷ Can, lấy lý do Tỷ Can được tiên nhân chúc phúc, là thánh hiền Thương quốc, để Thương Quân thay đổi người kế nhiệm

hai bên tranh túi bụi

khi Tỷ Can nghe được tin tức này, Thất Khiếu Linh Lung Tâm liền hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, vội vàng muốn tiến đến triều đình

nhưng động tác của y trễ nửa bước, còn chưa có đi ra cửa phủ, liền bị một số lớn binh vệ ngăn chặn đường đi, vây khốn ở trong phủ nhà mình

đêm đó, thương cung truyền đến thanh âm khóc lóc đau khổ, lão Vương bệnh cũ tái phát, đột nhiên qua đời, tân vương Tử Tiện đăng lâm Nhân Hoàng chi vị, phát tang cho lão vương

đại tang qua đi, tân vương mới bước lên triều, 'con thứ' Tỷ Can và huynh trưởng Tư Dư quỳ sát trên triều đình, hiệu trung đối với tân vương

Tử Tiện tất nhiên là đối xử tử tế, ban thưởng cho Tư Dư phong làm nhàn tản chi hầu, bởi vì Tỷ Can tài cán xuất chúng, mệnh y chấp chưởng sự tình hình phạt

vương vị thay đổi, kết thúc thuận lợi

- Chuyện này...

Ở trên mây, Từ Hàng Đạo Nhân nhíu mày nhìn chăm chú vào một màn trước mắt này, trong lòng cảm xúc lẫn lộn

Xiển Giáo bọn họ tính kế, vừa tới đợt thứ nhất, đã là không có gì mà chấm dứt

- Sư tỷ có cảm tưởng gì?

Lý Trường Thọ ngậm cười hỏi, Từ Hàng Đạo Nhân cũng chỉ là lắc đầu than nhẹ

- Bên trong thế tục, tuy chỉ có phàm nhân, nhưng lời nói giấu giếm sắc bén này, lại so với tiên nhân đại giáo còn muốn đáng sợ hơn

- Lòng người vốn là phức tạp, đường ở phàm tục cũng rất trơn

- Ừm?

- A, không có việc gì, không có việc gì, chỉ là cảm khái một chút mà thôi

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Sư tỷ còn muốn nhìn tiếp không?

Từ Hàng Đạo Nhân cười nói:

- Xiển Giáo chúng ta tính kế đã là thất bại, bần đạo cũng không nên ở lại chỗ này, chẳng qua, nghe sư đệ nói như vậy, tựa như đằng sau còn có chút ít an bài?

- Cũng không tính là an bài, chỉ là làm một chút chuẩn bị

Lý Trường Thọ cười nói:

- Trước đây ta được thiên cơ nhắc nhở, đặc biệt vào phàm tục bảo vệ quân chủ Thương quốc đời tiếp theo, mấy ngày nữa còn có một trận trò hay

Từ Hàng Đạo Nhân nhẹ nhàng chớp mắt, cười nói:

- Như vậy bần đạo liền ở lại quan sát một phen, xem quyền thần Thiên Đình có thủ đoạn gì

- Thiện

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu

trước đây chỉ điểm Văn Trọng một lần, ngày hôm nay liền cho Xiển Giáo một ít nhắc nhở

lão Hồng Hoang cân đối các thế lực

cho nên, Từ Hàng Đạo Nhân cùng với Lý Trường Thọ ở trên mây lẳng lặng nhìn chăm chú vào Đại Ân Thành, mây trắng trôi qua, màn đêm lại đến mặt trời mọc, lại là nửa tháng trôi qua

một đêm này, bên trong vương cung truyền đến tin vui, đứa con thứ ba của Tử Tiện chào đời, được đặt tên là Tử Thụ

trên triều đình lại nổi sóng, chúng đại thần lấy an nguy xã tắc làm lý do, mời Tử Tiện định ra nhân tuyển thái tử, lúc này trưởng tử của Tử Tiện - Vi Tử Khải đã là trưởng thành, tài cán xuất chúng, mị lực mười phần

Chương 1617: tịch mịch

Tử Tiện ban đầu định lập Vi Tử Khải làm thái tử, tuy nhiên, Đại Sử vượt qua đám người đi ra, nói Vi Tử Khải tuy là trưởng tử, lại không phải trưởng tử

có đại thần ngạc nhiên nói:

- Tử khải, Tử Diễn, Tử Thụ, ba vị điện hạ đều là một mẹ sinh ra, có gì khác biệt?

Vị Đại Sử kia, cũng chính là Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ cười nói:

- Câu hỏi của Đại Tể thật hay, khởi bẩm đại vương!

- Vào trước khi hai vị điện hạ chào đời, đại vương làm vương tử, vương hậu làm thiếp thất, con của thiếp, chính là con thứ, mà Tử Thụ là con của vương hậu, chính là trưởng tử

- Truyền đích không truyền thứ, truyền con không truyền đệ, chính là quy củ tiên hoàng thiết lập khi dời đô đến Ân Thành, chính là quy củ này, giúp Thương quốc chúng ta chấm dứt nội chiến tranh giành vương quyền, ổn định tứ phương và kéo dài thiên mệnh, còn xin đại vương thận trọng suy nghĩ

ở bên trên vương tọa, quốc quân Đế Ất trẻ trung khoẻ mạnh trầm ngâm vài tiếng, nói:

- Đại Sử nói có lý, nhưng con ta Tử Thụ chưa rời tã lót, làm sao chúng ta biết liệu nó có phải là người đáng giá phó thác minh quân hay không?

Lý Trường Thọ cũng không nhiều lời, bên cạnh tự có một vị nữ tử trung niên thân mặc quần áo đen, người khoác áo choàng huyền điểu tiến về phía trước, quỳ sát khởi bẩm:

- Thần chi hoặc, do vương nhi định, vương chi hoặc, tự hữu thiên quyết

Đế Ất nói:

- Vậy thì xem bói

lập tức, tất cả các đại thần đều lùi lại, hơn chục vu nữ mặc thần trang đi chân trần đến, theo nhịp chuông và trống, bắt đầu trái nhảy phải nhảy

có chút giống điệu nhảy của Hùng Linh Lỵ

vị nữ tử trung niên kia ngồi ở phía trước chậu than, trợn trắng mắt, cầm mai rùa lắc lên lắc xuống một hồi rồi đặt mai rùa lên ngọn lửa than hồng

bên trong 'Ô vuông' trên mai rùa khắc hoạ mấy chữ phù

không bao lâu, mai rùa bị nướng nứt ra khe hở, bên trong khe hở có một cái ký tự...

Một trận xem bói có thể quyết định quốc gia đại sự, liền hoàn thành như vậy

nữ tử kia lại quỳ xuống đất la lên:

- Đại vương, thiên ý tại Tử Thụ

Đế Ất cười nói:

- Nếu như thế, liền lập Tử Thụ làm người thừa kế

chúng đại thần đều hô anh minh, toàn bộ đại điện đều tràn đầy không khí vui vẻ

ở trên mây, Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư tỷ đã thấy rõ chưa?

Từ Hàng Đạo Nhân nhíu mày, nhẹ giọng hỏi:

- Phương thức xem bói của bọn họ, tuyệt không phải phương pháp suy tính, vì sao bọn họ đều tin tưởng không chút nghi ngờ?

- Bởi vì đây là thiên ý

Lý Trường Thọ chỉ chỉ trên không:

- Loại phương thức xem bói này không có tính hợp lý gì, nhưng là phương thức nhắc nhở trực tiếp của Thiên Đạo đối với Nhân Hoàng

thiên mệnh tại Tử Thụ, là ý của Thiên Đạo

- Như vậy, sư đệ tính kế cái gì ở chỗ này?

Từ Hàng Đạo Nhân cười nói:

- Chẳng lẽ chỉ muốn nói cho bần đạo, thiên ý khó vi phạm, Thiên Đạo khó kháng? Đạo lý như vậy, bần đạo cũng đã sớm biết

Lý Trường Thọ chỉ vào Đại Ân Thành, nói:

- Sư tỷ lại nhìn

Từ Hàng Đạo Nhân cúi đầu nhìn xuống, đã thấy Đại Sử Thương quốc đang bãi triều trong đại điện, vị đại thần mở miệng định ra thân phận trưởng tử kia, lộ ra nụ cười thản nhiên đối với không trung

Từ Hàng Đạo Nhân hơi kinh hãi

chuyện này còn chưa hết

Từ Hàng Đạo Nhân nhìn chằm chằm Đại Sử một lúc, đột nhiên phát hiện ra vị Đại Sử này cùng với nữ tế xem bói kia có một chút giao lưu ánh mắt

Từ Hàng Đạo Nhân lại định thần nhìn lại, trong tay áo nữ tế ẩn giấu một chiếc mai rùa, ký tự hiện ra trong khe hở, giống nhau như đúc với chiếc trong điện kia

nàng không khỏi hỏi:

- Đây rốt cuộc là thiên ý, hay là nhân ý?

- Thiên không ngăn cản chính là thiên ý, người có tính kế cũng coi như nhân ý thân ảnh Lý Trường Thọ chậm rãi hóa thành mây mù, lưu lại một hai câu đối với Từ Hàng Đạo Nhân, thân hình tan theo gió

- Còn xin chuyển cáo cho Quảng Thành Tử sư huynh, phàm tục trù tính cùng với tiên nhân tính kế hoàn toàn khác biệt, làm nhiều, chẳng bằng không làm

Từ Hàng Đạo Nhân lặng lẽ đứng trên đám mây một lúc, rất nhanh liền lắc đầu than nhẹ, cưỡi mây bay tới Côn Luân Sơn

...

Thế là, một vài năm sau đó

'Tịch, tịch mịch a. '

Tại nơi giao nhau giữa Nam Châu, Đông Châu, Trung Thần Châu, trong một hẻm núi yên tĩnh, trên vách núi lộ ra một hang động, một thanh niên đạo giả nổi danh bước ra, chắp tay sau lưng, ngắm nhìn chân trời các nơi

nếu không, lại đi ra ngoài dạo chơi?

Trong lòng báo đen thoáng có chút xao động, mặc dù ở chỗ này tu hành một đường thông thuận, đã dần dần đạt tới tu vi không tầm thường, so với kiếp trước còn muốn cao hơn không ít, nhưng trong lòng, lại là càng ngày càng khó có thể an định

thiên địa tuy rộng lớn, nhưng thân thuộc về đâu?

Chính mình kiếp trước là tiên Tiệt Giáo, nhưng một thế này chẳng qua là một con báo đen bình thường, thực sự không có mặt mũi trở về Kim Ngao Đảo tu hành

Chương 1618: rốt cuộc cũng động

trong thiên địa bây giờ, Nhân Tộc là nhân vật chính thiên địa, y là Yêu tộc cũng không dám đi loạn khắp nơi, sẽ rất dễ dàng liền bị trảm yêu trừ ma

những năm gần đây, Yêu tộc bên kia, y cũng đã đi qua mấy lần

tại Yêu tộc Bắc Châu, y đã làm đến tiểu tướng quân tiên phong dưới trướng Yêu Vương, kết quả Bắc Châu bị Thiên Đình diệt, từ đó về sau y đã từng trà trộn tại Đông Châu, nhưng đều là thất bại âu sầu

Ài...

Vô cùng hoài niệm năm tháng không biết xấu hổ với Miểu Miểu

nhưng cũng chỉ có thể hoài niệm

lại đi dạo một chút đi, tu hành không có bạn, thật sự quá mức tịch mịch

thế là, báo đen lấy ra một chiếc gương đồng, sửa sang lại kiểu tóc mà y đã cẩn thận chăm sóc, còn cố ý điểm vài sợi tóc bạc trắng, làm nổi bật cảm giác ổn trọng cùng với già dặn

- Ừm?

Trong bụi cỏ cách đó không xa, một đôi mắt chậm rãi mở ra, nhìn bóng lưng báo đen đang cưỡi mây bay đi, trong mắt toát ra một chút suy tư

báo đen này, rốt cuộc cũng động

đối với báo đen này, Lý Trường Thọ vẫn luôn có chút 'vừa yêu vừa hận'

một phương diện, báo đen có thể độc nãi, có thể giúp hắn đề thăng một ít xác suất thành công tính kế, mặc dù chuyện này rất huyền học một phương diện, Lý Trường Thọ lại lo lắng chính mình bị báo đen hạ chú 'Đạo hữu xin dừng bước'

đó thật sự là điềm xấu

nhưng lần này báo đen động, Lý Trường Thọ lại quyết định chính thức kết bạn với y

thời cơ cũng là vừa vặn, vào trước khi báo đen bái sư Ngọc Hư Cung

cho nên, Lý Trường Thọ vào lúc báo đen cưỡi mây chạy tới căn cứ Yêu tộc tại Đông Thắng Thần Châu, một bộ Đạo Nhân Giấy đã chuẩn bị đầy đủ, hóa thành bộ dáng một vị trung niên đạo giả, chuẩn bị cho một cuộc 'gặp gỡ bất ngờ' ở con đường phía trước

nhưng làm cho Lý Trường Thọ bất ngờ chính là...

- Ài, vẫn là trở về đảo nhìn một chút đi

ở một chỗ cách Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ ẩn thân chẳng qua mấy trăm dặm, báo đen thấp giọng thì thào, quay người đi về hướng biển cả

Suýt chút nữa, Lý Trường Thọ liền tế ra câu 'Đạo hữu xin dừng bước' đảo ngược kia

hơi suy tư một hồi, Lý Trường Thọ gọi Ngao Ất vừa mới trở về Đông Hải nghỉ ca, để Ngao Ất mang theo phu nhân của y Khương Tư Nhi, trở về Kim Ngao Đảo một chuyến

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ ở trong tay áo Ngao Ất, bí mật quan sát nhất cử nhất động của báo đen

báo đen này...

Cùng với không khí trên Kim Ngao Đảo, đã là có chút không hợp nhau

y vốn là Nguyên Trạch lão đạo trên Kim Ngao Đảo, lúc chuyển thế đầu thai được Địa Phủ chiếu cố, Mạnh Bà run ên cái thìa, cũng liền có cơ hội khôi phục trí nhớ kiếp trước nhưng lúc này y tự xưng Nguyên Trạch, nói chuyện cùng với bằng hữu ban đầu cũng đã ít đi rất nhiều chủ đề, cho dù là gượng ép vài câu, cũng rất nhanh sẽ lâm vào tình huống không có gì để nói

không khí bên trong Tiệt Giáo luôn luôn không tồi

chúng đạo giả nghe nói báo đen muốn dừng lại tu hành ở trên đảo, lập tức an bài động phủ, khuyên y cứ ở lại trên dảo, đều là người một nhà

báo đen tương đối cảm động, nhưng cũng không tránh khỏi có chút thất lạc

Lý Trường Thọ rất lý giải cảm giác này, sau khi chuyển thế, hết thảy thay đổi hoàn toàn, chính mình đã không phải chính mình ban đầu, muốn dung nhập vào vòng tròn ban đầu là gần như không có khả năng

báo đen là như vậy

Tửu Vũ Thi được chính mình bồi dưỡng như chưởng môn Độ Tiên Môn cũng là như vậy

như vậy, nếu như chính mình có cơ hội trở về quê nhà...

Dưới đáy lòng Lý Trường Thọ không hiểu sao nổi lên mấy phần cảm giác hiu quạnh, lại có chút đồng cảm với báo đen

'Sứ giả đại kiếp đáng sợ. '

Lý Trường Thọ thầm than dưới đáy lòng, dẹp bỏ các loại tâm tình, không cho Thiên Đạo cơ hội lợi dụng sơ hở

báo đen ở trên đảo hơn một năm, cuối cùng ra đi không lời từ biệt vào một đêm trăng tròn

lúc rời đi, bóng lưng Đạo Nhân này có chút quạnh quẽ

trời đất tuy lớn, lại không có chỗ an thân

tu đạo một đường, chung quy yên tĩnh vắng vẻ lúc báo đen rời đi, tuy có mấy vị lão hữu phát hiện ra, nhưng mấy vị lão hữu này cũng chỉ là than nhẹ một tiếng, cũng không ngăn cản

lần này, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ chờ đã lâu, rốt cuộc cũng có thể phát huy được tác dụng

đoán được lộ tuyến báo đen tiến lên, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ chọn chuẩn con đường phía trước, đã làm một ít chuẩn bị, đáy lòng cũng nói thầm, không biết Thiên Đạo có thể lại chơi ngáng chân hay không

bên trong đại kế ngàn năm « X biến mất », khâu trọng yếu nhất, chính là an bài hết thảy đại kiếp chi tử bên trong Phong Thần đại kiếp

chuyển thế thân lão sư phụ nhà mình Khương Thượng, tự nhiên không cần nói thêm, về sau sẽ được an bài

thương quân Đế Tân, đang ở bên trên an bài

Chương 1619: Đạo hữu đây là thế nào?

hồ nữ Tiểu Lan hơi phức tạp hơn một chút, nàng ngày sau sẽ còn làm việc cho Nữ Oa nương nương, Lý Trường Thọ sẽ bố cục trước, nhưng sẽ không cưỡng cầu Tiểu Lan làm chuyện gì

Văn Trọng, đã bị hắn ảnh hưởng, đang suy nghĩ làm thế nào trở thành 'Thiếu sư', bước lên con đường thái sư của chính mình

hơn nữa ở bên trong Phong Thần cố sự bản gốc, bảy 'Nhục thân thành thánh', cũng chính là nhục thân lên Phong Thần Bảng Lý Tĩnh, Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra, Dương Tiễn, Vi Hộ, Lôi Chấn Tử, đều là nhân vật trọng yếu hắn nhất định phải an bài một lần

Lý Trường Thọ lúc này đi theo logic phi thường phức tạp, đơn giản mà nói chính là ——

【 hết thảy biến số Phong Thần đại kiếp, hắn đều phải tham dự trong đó

cho dù là rất nhiều chuyện, do chính tay hắn dẫn đến cục diện ban đầu, hắn cũng phải tự mình sắp xếp. 】

hết thảy, đều vì để trở ra toàn thân

xuất phát từ loại logic này, cẩn thận thôi diễn một chút, chuyện trong toàn bộ Phong Thần chính mình muốn quan tâm, quả thực là rất nhiều

- Ài...

Nghĩ tới đây, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ thở dài một tiếng, cầm bình rượu đứng ở rìa đình nghỉ mát trên khe núi, cao giọng ngâm tụng:

- Nhân sinh buồn nhất chớ độc hành, một thân một mình không có bạn

chưa nói con đường phía trước ít tri kỷ, rời khỏi phía tây không còn cố nhân báo đen 'trùng hợp' cưỡi mây bay qua nghe vậy không khỏi đầy rẫy bi thương, cúi đầu liếc nhìn đình nghỉ mát trên khe núi, sau đó quay đầu đi đường vòng bên cạnh, tránh cho quấy rầy vị đạo hữu lạ lẫm say rượu kia

ai ngờ, báo đen lại nghe thấy một tiếng:

- Miểu Miểu, ngươi bỏ bần đạo mà đi, bây giờ có tốt không?

Báo đen dừng lại thân hình, bỗng nhiên quay người, nhìn chằm chằm vào thân ảnh đạo hữu say rượu phía dưới

Yêu tộc? Không sai, có yêu khí, từ hồ là hổ vương hóa thân, thực lực ngang ngửa với chính mình, khoảng cách Kim Tiên cũng còn kém một bước

Miểu Miểu...

Dưới đáy lòng báo đen nổi lên mấy phần nghi hoặc, lại có một loại cảm giác khẩn trương không hiểu, tự hỏi đây chẳng lẽ là 'hậu bối' của mình, cưỡi mây chậm rãi bay về phía đình nghỉ mát

- Đạo hữu đây là thế nào?

quan tâm hư giả

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ quay người nhìn báo đen, trong mắt xẹt qua mấy phần cảm khái, lại cười nói:

- Không nói cũng được, không nói cũng được, làm cho đạo hữu chê cười, tạm thời thương tiếc thê tử đã chết

thê tử đã chết?

báo đen chấn động tinh thần, đi về phía trước mấy bước, vội hỏi:

- Tôn phu nhân đi rồi?

- Ài

Lý Trường Thọ cúi đầu thở dài, đi trở lại bàn đá, rót cho mình một chén rượu, ngửa đầu rót vào trong miệng báo đen vội vàng về phía trước, lại nói:

- Tôn phu nhân thật sự đi rồi?

Lý Trường Thọ chau mày, trừng mắt nhìn báo đen:

- Đạo hữu cảm thấy hứng thú đối với phu nhân của bần đạo như vậy, chỉ sợ có chút không ổn đâu?

- Không, không phải, bần đạo có một bằng hữu cũng tên là Miểu Miểu!

Báo đen vội la lên:

- Nàng đối với bần đạo ân trọng như núi, tại lúc bần đạo chán nản nhất, cứu tính mạng của bần đạo, còn...

lấy thân báo đáp cái gì đó, bị báo đen nuốt trở vào

dù sao từ sự thực mà nói, lấy thân báo đáp chính là y mới đúng

- Ồ?

Lý Trường Thọ nhíu mày trầm tư đôi chút, mời báo đen ngồi xuống, từ trong ngực lấy ra một cái chén ngọc, lấy ra một vò rượu ngon mua tại phường trấn Yêu tộc

một người có chút đơn thuần, trong lòng tràn đầy lo lắng đối với cố nhân

một người thiết kế tỉ mỉ, chuẩn bị tốt chủ đề, có hiểu biết sâu sắc đối với báo đen

chẳng mấy chốc, hai người trò chuyện rôm rả

khi báo đen biết rõ ràng, 'Miểu Miểu' trong miệng đối phương và 'Miểu Miểu' của mình cũng không phải là cùng một yêu, sau khi thở phào dưới đáy lòng, lại nổi lên cảm khái vô hạn

cách nhanh nhất để nam nhân tăng cường mối quan hệ là say cùng nhau

báo đen rất nhanh liền uống say mèm, nói chuyện phiếm với Lý

Trường Thọ một chút, đột nhiên che mặt mà khóc

Lý Trường Thọ ở một bên không khỏi cảm khái

đạo tâm đều đã loạn thành như vậy, tên gia hỏa này lại còn có thể không sinh tâm ma...

Sứ giả đại kiếp, quân cờ Thiên Đạo, chính là không giống bình thường như thế

báo đen khóc đến nghẹn ngào, khiến người nghe xót xa, nhìn thấy sẽ rơi nước mắt, càng là mang nỗi buồn man mác tiếc thu thương xuân...

- Đạo hữu, đạo hữu ngươi đây là sao?

Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi, đưa tay vỗ vỗ đầu vai báo đen

đạo tâm của báo đen tại giờ phút này đã là sụp đổ, quay người lại ôm cánh tay của Lý Trường Thọ

rất đột ngột

- Bần đạo đời này, bần đạo đời này! Thật bi thảm!

- Lão Thiên vì sao muốn làm cho ta nhớ về kiếp trước, bằng không Miểu Miểu cũng sẽ không rời bỏ ta; ta còn tự cho mình siêu phàm, cảm thấy chính mình là tiên Tiệt Giáo, không phải xuất thân Yêu tộc

- Bên trong thiên địa này, nơi nào mới là chỗ an thân của ta, nơi nào, nơi nào chứ!

Chương 1620: thở dài

- Ách, bần đạo không phải ôm cây cột sao? Thất lễ thất lễ!

- Ô ô —— bần đạo dù là có thể tu thành Kim Tiên trường sinh đạo, đời này vẫn cô đơn! Vẫn cô đơn!

Lý Trường Thọ: "..."

Đại khái, đây chính là đau khổ không thể chống lại số phận đã an bài, hoặc thậm chí không biết rằng số phận của chính mình đã bị chú định

- Đạo hữu, ta và ngươi có nhiều điểm giống nhau như vậy, tại sao không trở thành tri kỷ? Ta cũng đã thức tỉnh ký ức kiếp trước, không hoà vào quá khứ, cũng không hoà vào hiện nay

báo đen nghe vậy có chút kinh ngạc:

- Đạo hữu, đây là thật sao?

- Bần đạo Cảnh Thường!

Lý Trường Thọ vươn người đứng dậy, vái chào một cái đối với báo đen:

- Nguyện làm hảo hữu cùng với đạo hữu!

Báo đen liền vội vàng đứng lên hoàn lễ

- Bần đạo Nguyên Trạch... ài, việc đã đến nước này, đạo hiệu kiếp trước bỏ qua cũng được! Hết thảy bắt đầu từ chướng ngại trong tâm, phá tâm tự đắc đạo hành sâu, hai chữ tùy tâm, khó khăn bực nào, tự phá vì thân

- Từ hôm nay trở đi, bần đạo, đạo hiệu của bần đạo liền gọi là Thân Báo! Cảnh Thường đạo hữu, xin nhận Thân Báo cúi đầu!

Lý Trường Thọ lại vái chào một cái:

- Chúc mừng hữu đi ra mê võng, sau ngày hôm nay, đại triển hoành đồ!

- Cảm tạ đạo hữu giải toả tâm ta, đến, chúng ta tiếp tục nâng ly!

Hai yêu này nhìn nhau cười to, Thân Báo quét đi sương mù lúc trước, hai mắt sáng lên, tinh khí thần quay lại, rất có tư thế đảo khách thành chủ

sau đó, hai yêu ở chỗ này uống rượu trò chuyện với nhau mười sáu ngày

Thân Báo nói thần thông ngoài miệng của chính mình, Lý Trường Thọ liền cười bảo y chửi chính mình vài câu, Thân Báo theo lời làm theo, đương nhiên không có hiệu quả gì

Thân Báo không giấu được chuyện dưới đáy lòng, nói ra toàn bộ lời trong lòng, còn sầu não đối với cái chết của thái tử Yêu tộc Lục Áp tiền bối, cũng nói Lục Áp tiền bối là thần tượng cả đời của y

Lý Trường Thọ: "..."

Cơ hội tốt

lập tức, Lý Trường Thọ dẫn chủ đề tới cái chết của Lục Áp, Thân Báo cũng là bùi ngùi mãi không thôi

vượt quá dự kiến của Lý Trường Thọ chính là, Thân Báo thế nhưng là không có công kích Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh...

- Ài

báo đen thở dài:

- Cái chết của Lục Áp tiền bối, kỳ thật cũng là mệnh số của Yêu tộc, Thiên Đạo muốn đại hưng Nhân Tộc, thúc đẩy trật tự Thiên Đình, trẻ mồ côi Thượng Cổ Yêu Đình tất nhiên là không thể sống sót. Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh kia, kỳ thật cũng là làm việc cho Thiên Đạo, thân bất do kỷ, ta mặc dù không biết cụ thể, nhưng rất lý giải hắn, làm việc cho Thiên Đạo, chắc hẳn là không dễ dàng chóp mũi Lý Trường Thọ chua chua, suýt nữa liền bị gia hỏa này phản kích

- Nhưng lý giải thì lý giải, Lục Áp tiền bối có ân tái tạo đối với ta, sau này nếu có cơ hội, ta nhất định đòi công đạo đối với Lý Trường Canh! Làm hắn! Để hắn nói lời xin lỗi đối với tiền bối

nửa câu sau làm sao lại yếu đi?

Hiệu quả chúc phúc này, không đáng kể đâu huynh đệ

Đôi 'hảo bằng hữu' này hàn huyên một hồi lâu, Lý Trường Thọ nói chính mình muốn đi Đông Châu cậy nhờ thân hữu

Thân Báo có chút muốn nói lại thôi, cũng muốn đi cùng thương lượng việc phải làm, nhưng cuối cùng vì mặt mũi, không nói ra

hai người trao cho nhau bùa hộ mệnh truyền tin, hẹn nhau lần sau gặp mặt uống rượu nói chuyện phiếm

đợi sau khi Lý Trường Thọ cưỡi mây rời đi, Thân Báo cảm khái không thôi, cưỡi mây đi về một phương hướng khác, đi ranh giới Nam Thiệm Bộ Châu cùng với Trung Thần Châu, sau đó đi ranh giới Tây Ngưu Hạ Châu và khu vực Yêu tộc thử thời vận

- Cảnh Thường huynh, thật là một người giỏi ăn nói

Thân Báo tràn đầy cảm khái khẽ thở dài, cưỡi mây bay vào không trung, thu liễm khí tức, ung dung tiến về phía trước

...

Quen biết cùng với Thân Báo chỉ là bắt đầu, Lý Trường Thọ đã quyết định diễn kịch, tất nhiên là phải diễn nguyên bộ

cỗ Đạo Nhân Giấy này của hắn, mang theo chín cỗ Đạo Nhân Giấy dự bị, đi bờ biển Đông Hải, âm thầm khống chế một vị Yêu Vương Yêu tộc Kim Tiên, dùng vị Yêu Vương này để che lấp, tự thân lẩn trốn đi

hiện nay, địa phương cần hắn nhất tâm đa dụng có chút nhiều, nhất là bên phàm tục kia, mỗi ngày phải đúng giờ, làm một ít công khóa nhất định

kết bạn với Thân Báo chỉ là vì ảnh hưởng đến Thân Báo, tham dự, an bài chuyện Thân Báo bái sư

giữ các biến số ở trong lòng bàn tay chính mình

dù là làm như vậy, là thuận theo ý Thiên Đạo, như vậy cũng không sao

nói trở lại, đấu tranh quyền lực trong nội bộ Thương quốc thật sự có chút tàn khốc

tiểu Tử Thụ vừa ra đời không bao lâu, liền tao ngộ vận mệnh bi thảm 'Sữa đầu độc', 'Cung nữ ngược đãi', nhưng mệnh cách của tên gia hỏa này vô cùng cứng, cho nên không có chuyện gì

quay chung quanh những sự kiện này, trong nội bộ vương cung tất nhiên là nhấc lên gió tanh mưa máu

Chương 1621: giải quyết việc công

Lý Trường Thọ đối với những chuyện này đều làm như không thấy, yên lặng phát triển thế lực vây cánh của chính mình, chỉ có ở bên trên một ít vấn đề mấu chốt, mới có thể mở miệng ảnh hưởng phán đoán của Nhân Hoàng một chút

làm quyền thần bình thường tại Thiên Đình, Lý Trường Thọ có đầy đủ kinh nghiệm làm việc

ở trong vương triều phàm tục, hắn lựa chọn ẩn mình trong âm thầm và tránh lộ diện

kiến công lập nghiệp tại phàm tục gì đó, có chút không thú vị

xử lý thế lực "Ác" trong Ân Thành, miễn cưỡng còn có thể nhấc lên một chút hào hứng

Xiển Giáo trải qua sự thất bại 'Tỷ Can Thất Khiếu Linh Lung Tâm', tựa hồ đã thật sự nghe đề nghị của Lý Trường Thọ, làm nhiều không bằng không làm, mấy vị đệ tử đời ba kia thậm chí đều rút lui đi

một phương Tiệt Giáo, bởi vì Văn Trọng lăn lộn tại Đại Ân Thành không tệ, đối với Văn Trọng cũng là ký thác kỳ vọng, mặt ngoài cũng không làm thêm chuyện khác

trên thực tế, hai giáo đều đang âm thầm điều tra chư quốc chư hầu cường đại các nơi, xem nhà nào có thể thay thế Thương quốc

nhưng nhìn trái nhìn phải, đều khó mà phân biệt được

lúc này Chu quốc mặc dù quốc lực đã phát triển nhiều năm, nhưng vừa mới trải qua một trận tai ách, quốc lực suy yếu trên diện rộng, lại cúi đầu xưng thần đối với Thương quốc, không dám phản kháng

—— Cơ Quý Lệ, cũng chính là phụ thân của Cơ Xương, chăm lo quản lý, khuếch trương bản đồ Chu quốc ra bên ngoài, chinh phạt chúng bộ lạc nhỏ, được Thương Quân đời trước tán thưởng, cấp cho Cơ Quý Lệ danh hiệu vinh dự 'trưởng chư hầu Phương tây ', cũng ban cho được chết

ân oán giữa Chu và Thương, kỳ thật đã chôn xuống tại đây

Chu quốc lúc này chính là rắn mất đầu, không có mệnh lệnh của Thương Quân, Cơ Xương không dám kế vị

Thương Quân cố tình trì hoãn, rõ ràng là muốn trấn áp mối nguy hiểm tiềm ẩn Chu quốc này

đối lập với Chu quốc, Sùng Hầu nhất tộc ở phía bắc thịnh vượng hơn, Khương tộc phía đông nội tình thâm hậu, binh hùng tướng mạnh, Ngạc Hậu phía nam diện tích lãnh thổ bao la, danh vọng khá cao...

Ba nhà khác, xác thực có khả năng thay thế Thương quốc hơn

chuyện này khiến cho Xiển Tiệt nhị giáo có chút nghi hoặc, chỉ có thể đặt cược nhiều mặt, không ngừng đặt các quân cờ vào nhiều vị trí khác nhau

Phong Thần sát kiếp mặc dù còn có thời kỳ giảm xóc vài chục năm, nhưng lúc này đã là sóng ngầm mãnh liệt, bầu không khí có chút khẩn trương

Lý Trường Thọ lại tại lúc này, thay đổi ánh mắt, nhìn về phía đối thủ cũ của chính mình

bàn cờ Nam Châu này, có Thiên Đạo duy trì ổn định, bị các Thánh Nhân nhìn chằm chằm, bình thường sẽ không ra loạn gì

mà hắn nhất định phải thừa dịp lực chú ý của Thánh Nhân đều rơi vào Nam Châu, hoàn thành những bố trí khác của mình...

Ví dụ như, vào lúc Lý Tĩnh gặp gỡ cùng với Ân thị, âm thầm ném một trái tim lửa đốt

ví dụ như, đi Địa Phủ đi bộ một chút, tìm một chút tiền kiếp của Kim Tra

lại ví dụ như, tùy tiện phát hịch văn tại Thiên Đình, truy sát một chút Hư Bồ Đề trốn ở ba ngàn thế giới

bản thể Lý Trường Thọ tự thân xuất mã, Bạch Trạch phụ trách trù tính tính kế chung, Kim Bằng phụ trách bao vây chặn đánh, không qua mấy ngày, liền ngăn Hư Bồ Đề ở khu vực biên giới ba ngàn thế giới

Kim Bằng muốn trực tiếp đánh giết, lại bị Bạch Trạch âm thầm ngăn cản

Lý Trường Thọ cố ý để lộ sơ hở, để Hư Bồ Đề có cơ hội lách mình trốn về hướng ranh giới thiên địa

nhưng mà, vào lúc Hư Bồ Đề sắp xông ra biên duyên Hồng Hoang, hư không rơi xuống một mảnh màn lôi, phong bế hết thảy sinh lộ của Hư Bồ Đề

quy củ Hồng Hoang

nếu như sinh linh cố ý trốn vào Hỗn Độn Hải để tránh kiếp nạn, liền sẽ bị Thiên Đạo xóa đi lai lịch, coi như 'tiên này đã chết'

sinh linh như vậy lại trở về Hồng Hoang, giống như một số bóng đen từng xuất hiện ở Tu La Cổ Thành Huyết Hải kia, biến thành 【 ma 】, bị Thiên Đạo bài xích, ở trên hình thức đã tính vẫn lạc

—— Lý Trường Thọ ra ngoài mấy lần đều xem như giải quyết việc công

【Ngoài ra, quyền giải thích điều khoản này cuối cùng thuộc về Thiên Đạo. 】

Thân hình Hư Bồ Đề có chút chật vật dừng ở phía trước màn lôi, cúi đầu phun ra một ngụm máu, quay đầu nhìn chằm chằm quyền thần Thiên Đình đang chắp tay sau lưng đi tới

- Trốn đi, Hư Bồ Đề

Lý Trường Thọ híp mắt cười:

- Giao ra Đinh Đầu Thất Tiến Thư, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết

Hở? Sao lại có cảm giác quen thuộc của nhân vật phản diện?

- Hừ! Bần đạo không biết Đinh Đầu Thất Tiến Thư cái gì! Phương tây chúng ta đã tổn thất nặng nề, ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt?

- Ta đã nói rồi, ngày hôm nay là vì ân oán cá nhân, không cần liên lụy đại giáo tranh phong

Lý Trường Thọ mở tay trái ra, Lục Thần Thương bay tới từ trong tay Kim Bằng, bị Lý Trường Thọ nắm chặt

Chương 1622: quên

Hư Bồ Đề cắn răng một cái, trong mắt tràn đầy ghen ghét, quay người xông qua màn lôi kia, xông vào bên trong Hỗn Độn Hải, thân hình trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa

Lý Trường Thọ chau mày, Kim Bằng đã là đuổi theo, hắn và Bạch Trạch theo sát phía sau

trên thực tế, Lý Trường Thọ hơi nhẹ nhàng thở ra dưới đáy lòng

nước cờ Hư Bồ Đề này, cuối cùng cũng hạ xuống

【 Nội dung tập trước:

Lý Trường Thọ tranh thủ lúc rảnh rỗi, phát hịch văn tại Thiên Đình, mượn lực lượng Thiên Đạo khóa chặt hành tung Hư Bồ Đề, sau đó mang Bạch Trạch, Kim Bằng vây chặt tứ phía, bức Hư Bồ Đề tiến vào Hỗn Độn Hải. 】

Hư Bồ Đề này tại thời điểm bị đệ tử Tây Phương Giáo phát hiện ra, toàn thân viết đầy chữ chính, khục, chữ thảm

đó là ở bên ngoài đại trận Linh Sơn

Hư Bồ Đề mặc một thân đạo bào rách rưới, quanh người tràn đầy vết máu, thần trí mê man, quanh người còn có từng tia từng tia huyết khí vờn quanh, cũng không biết vận dụng thần thông bảo mệnh nào

gã tựa như trải qua một trận đại chiến, may mắn thông qua thủ đoạn bảo mệnh, độn trở về Hồng Hoang

có lẽ là nhân, Hư Bồ Đề không có thoát ly phạm vi Thiên Đạo quá xa

lại có lẽ là bởi vì Thánh Nhân Tây Phương Giáo âm thầm ra tay, Thiên Đạo cũng không bài xích Hư Bồ Đề

Đại trận Linh Sơn mở ra, Hư Bồ Đề bị một bàn tay to bắt bỏ vào bên trong Linh Sơn, cảm giác của Lý Trường Thọ đối với Hư Bồ Đề, cũng bị cắt đứt theo đó

Tiếp Dẫn Thánh Nhân tự mình ra tay

cùng lúc đó, tại khu vực biên giới ba ngàn thế giới, trên lưng Kim Bằng

Lý Trường Thọ cúi đầu trầm ngâm một hồi, Bạch Trạch hóa thành tiểu Thụy Thú cao ba thước bên cạnh, chân sau khuỵu xuống, vuốt ve râu dê của mình bằng móng dê

Lý Trường Thọ cười nói:

- Bạch tiên sinh vì sao không biến thành người?

- À, quên quên

Bạch Trạch cười đáp ứng một tiếng, cùng với đạo đạo tiên quang, hóa thành bộ dáng văn sĩ ria mép, xếp bằng ở bên người Lý Trường Thọ

Kim Bằng bay vững vàng hơn một chút, miệng chim nứt ra chút ý cười, địa vị tọa kỵ thứ hai Nhân Giáo của gã, tính là không thể lay động

ách, làm sao có cảm giác, không có thoải mái như mình tưởng

Bạch Trạch nhìn một chút phương hướng Hỗn Độn Hải, đỡ râu trầm ngâm vài tiếng, hỏi:

- Trước đây vì sao không tuyệt sát Hư Bồ Đề kia

- Đinh Đầu Thất Tiến Thư

Lý Trường Thọ thở dài:

- Ta từ đầu đến cuối lo lắng, tên gia hỏa này đặt Đinh Đầu Thất Tiến Thư ở những vị trí khác, cho nên muốn đẩy gã vào tuyệt cảnh, không nghĩ tới, chung quy là bị gã may mắn chạy trốn

Bạch Trạch lập tức cười đến híp cả mắt, ừ một tiếng đối với Lý

Trường Thọ

Lý Trường Thọ sắc mặt như thường, hơi chớp mắt đối với Bạch Trạch

thế là, hai kẻ chơi chiến thuật cười khẽ một hồi

Bạch Trạch tất nhiên là đã rõ ràng, Lý Trường Thọ truy sát Hư Bồ Đề, lại cố ý thả Hư Bồ Đề đi, nhất định là có một tầng tính kế càng sâu

mà Đinh Đầu Thất Tiến Thư cũng không phải là chỉ là một cái cớ, thứ này cũng nằm ở bên trong nhiều tầng tính kế của Lý Trường Thọ

Bạch Trạch cười nói:

- Bằng vào thần vị, công đức của Thuỷ Thần đại nhân bây giờ, chẳng lẽ vẫn còn kiêng kị Đinh Đầu Thất Tiến Thư kia?

- Ta tất nhiên là không sợ, nhưng không ít thân truyền Thánh Nhân Xiển Tiệt nhị giáo, cũng không có mang theo quá nhiều công đức

Lý Trường Thọ lắc đầu, biểu tình có chút ngưng trọng

- Đinh Đầu Thất Tiến Thư này, có thể hiểu là lợi khí sát sinh do Yêu Đình lợi dùng quy tắc Thiên Đạo Thượng Cổ làm ra, Thiên Đạo không có cách nào phủ định ý nghĩa tồn tại của nó, bằng không là phủ định tự thân Thiên Đạo, đây là một kiện pháp bảo tà môn phán định dựa vào công đức, khí vận, cướp đoạt tính mạng đại năng, chẳng qua xem ra, hiện tại hẳn là đã là rơi vào trong tay Tây Phương Giáo

Bạch Trạch buồn bực nói:

- Vì sao Thuỷ Thần kết luận, Đinh Đầu Thất Tiến Thư sẽ ở trên người Hư Bồ Đề?

- Thứ nhất, điều này hợp với xu thế Thiên Đạo giảm bớt lực lượng sinh linh

- Thứ hai, năm đó người Tây Phương Giáo tiếp xúc mật thiết nhất với Lục Áp, chính là Hư Bồ Đề này, Hư Bồ Đề này lừa dối không ít lão yêu, ấn tỉ Yêu đế hẳn là Hư Bồ Đề đưa vào trong tay Lục Áp

- Thứ ba, ta đã từng bí mật điều tra nội bộ Yêu tộc, những lão yêu đó cũng đề ra không ít nghi vấn, còn có Nhiên Đăng phó giáo chủ lúc đèn bị thổi tắt, cũng không có phát hiện ra Đinh Đầu Thất Tiến Thư, tính đi tính lại, khả năng Đinh Đầu Thất Tiến Thư rơi vào trong tay Hư Bồ Đề là cao nhất, có thể là gã và Lục Áp đạt thành một loại trao đổi nào đó

Lý Trường Thọ dừng lại một chút:

- Hiện tại, đoán chừng là ở Linh Sơn

- Hít hà!

Bạch Trạch hít sâu một hơi, định tiếng nói:

- Nếu như Thánh Nhân dựa vào vật này âm thầm tính kế vị đại đệ tử Tiệt Giáo nào đó, Xiển Tiệt nhị giáo e là sẽ khai chiến toàn diện

Chương 1623: không bỏ được

- Khai chiến đã là không thể tránh né

Lý Trường Thọ khẽ thở dài nói:

- Hiện tại ta muốn chính là, làm sao có thể bảo lưu càng nhiều nguyên khí cho Đạo Môn, không mất đạo thừa, có thể bảo trì một chỗ cắm dùi ở trong thiên địa, tốt nhất là, hai vị sư thúc sẽ không quyết liệt, mặc dù quan hệ có thể sẽ chuyển biến xấu, nhưng sẽ không trở mặt thành thù, sau đó, ta có thể về hưu bình thường

Bạch Trạch khẽ cười nói:

- Khí tiết công thành lui thân của Thuỷ Thần như vậy, thật sự khiến cho người ta bội phục

- Đừng có tâng bốc

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sợ chết mà thôi

Bạch Trạch hiểu rõ gật đầu, trầm ngâm vài tiếng, hỏi một vấn đề chính mình vẫn luôn rất quan tâm...

- Đến lúc đó, Tiểu Quỳnh Phong của Thuỷ Thần, có thể nhiều thêm một gian nhà không?

- Tiên sinh muốn đến, tùy thời có thể, chẳng qua vẫn là phải phó thác Lâm Thiên Điện cho người có thể tin

Kim Bằng đang giương cánh bay nhanh cũng nói:

- Lão sư, đệ tử nguyện đi theo lão sư ra thiên ngoại tị thế!

- Ài, Kim Bằng ngươi thì không cần

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Ngươi khác biệt với ta và Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh vốn là tị thế yên vui, bị ta bắt được, ừm khục, bị ta mời về làm quân sư

Bạch Trạch co giật khóe miệng mấy lần:

- Bắt được chính là bắt được, là bần đạo kém một nước cờ, trí không bằng Trường Canh

- May mắn, may mắn

Lý Trường Thọ bình tĩnh bỏ qua chủ đề:

- Kim Bằng ngươi thứ nhất còn gánh vác mệnh đồ Phượng tộc, cho nên nhất định phải làm tốt công tác tại Thiên Đình, như vậy tại thời khắc mấu chốt mới có thể trợ giúp Phượng tộc các ngươi

Kim Bằng cúi đầu thở dài, lại rất nhanh tỉnh lại, giương cánh bay càng nhanh một chút

gã cũng không phải người nhăn nhó, chính mình quả thật gánh vác tộc vận, không thể tùy theo tính tình làm ra quyết định như vậy

Kim Bằng cười nói:

- Lão sư, ở bên trong đại kiếp, đệ tử sẽ nâng ngài khuấy động phong vân! Ánh mắt của lão sư đi đâu, trường thương của đệ tử hướng đến đó, sinh tử không hối hận!

- Làm sao lại trở nên nhiệt huyết như thế?

Lý Trường Thọ cười cười, nhân tiện nói:

- Bạch tiên sinh liền trở về Lâm Thiên Điện từ chỗ này đi, tận lực đừng có cách Ngũ Bộ Châu quá gần, nơi đó sát cơ quanh quẩn, tương xung với khí tức tường thụy của Bạch tiên sinh

- Ừm, đa tạ Thuỷ Thần quan tâm

- Còn có

Lý Trường Thọ thu liễm ý cười, lộ ra mấy phần suy tư do dự, rất nhanh lại nói:

- Thay ta chuyển cáo cho Tiểu Cửu sư thúc, cần phải chuyển cáo nguyên thoại, liền nói... ta sẽ vào sau khi Phong Thần đại kiếp kết thúc, xử lý xong sự vụ Thiên Đình, liền quy ẩn ở bên trong Hỗn Độn Hải, đến lúc đó Tiểu Quỳnh Phong sẽ có bảy tám sinh linh, sư thúc nếu nguyện ú đến, đan rượu sẽ không thiếu, chỉ là lâu ngày, không khỏi sẽ có chút tịch liêu

Bạch Trạch hai mắt tỏa sáng, cười nói:

- Thuỷ Thần ngươi cuối cùng vẫn là không bỏ được thánh nữ điện hạ

- Ta chỉ có thể hứa hẹn như vậy

Lý Trường Thọ xoa xoa mi tâm:

- Chuyện nam nữ, phức tạp gấp trăm lần so với tính kế, lúc ta động tâm đối với Tiểu sư thúc, nàng không biết chuyện nam nữ là gì, tâm ý khó định, sau khi đạo tâm của ta bị người khác chiếm cứ hoàn toàn, đối với tâm ý của nàng đã là không có cách nào đáp lại, chung quy, ta là muốn nàng có thể thoát khỏi liên quan này, ở lại bên trong Hồng Hoang thiên địa, vô ưu vô lự, tiêu dao tự tại, nhưng nếu nàng không vượt qua được, ta sẽ giúp nàng một tay

Bạch Trạch nhỏ giọng thầm thì nói:

- Bần đạo thấy Vân Tiêu cùng với Linh Nga cũng không để ý...

- Cũng không phải mối quan hệ nào cũng đơm hoa kết trái

ánh mắt của Lý Trường Thọ có chút xa xăm:

- Nhân tâm là có hạn, nếu không khống chế được lòng tham cùng với ích kỷ, đạo hạnh cao thâm đến đâu, cuối cùng cũng sẽ bị sự tham lam của chính mình thôn phệ

- Hơn nữa chỉ là Vân cùng với Linh Nga, ta cũng đều sợ sau này ứng phó không nổi, theo thời gian, muôn vàn vấn đề nhỏ nhặt sẽ xuất hiện, mỗi cặp tình nhân khi mới yêu, nhìn thấy đều là màu hồng, mà về sau, liền cần bao dung cho những tính xấu của nhau

- Nhất là, mối quan hệ giữa hai ngôi sao lớn hấp dẫn nhau và xoay quanh nhau rất dễ tính toán, nhưng ba ngôi sao lớn hấp dẫn lẫn nhau, vờn quanh phi hành, như vậy biến hóa liền vô cùng vô tận, khó có thể dự đoán

- Những lời này cũng có thể chuyển cáo cho Cửu sư thúc, đoạn lời nói ta từng động tâm phía trước kia, thì không cần, tránh cho quấy nhiễu nàng làm ra phán đoán

- Được!

Bạch Trạch gật gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Bần đạo nhất định sẽ chuyển cáo những lời này không sót một chữ, chẳng qua, Thuỷ Thần đại nhân, ngươi muốn đi Hỗn Độn Hải sinh hoạt, vẫn là nhiều bằng hữu mới náo nhiệt

- Đến lúc đó rồi nói sau

Chương 1624: không có gì đáng kinh ngạc

Lý Trường Thọ nhìn những ngôi sao trong hư không và những đốm sáng nở rộ trong các thế giới

cũng không biết, lời nói này của chính mình, Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ sư tổ sẽ tin mấy thành

tị thế?

Đó cũng cần thiên địa thật an ổn, chính mình có thể trở lại bất cứ lúc nào và bất cứ đâu mới được

...

Mấy tháng sau, bên trong nhà tranh Tiểu Quỳnh Phong

Lý Trường Thọ chậm rãi trải rộng quyển trục trước mặt ra, nhìn từng ký hiệu ẩn chứa hàm ý trên đó, nhẹ nhàng thở ra một hơi

không có một cái cơ chế tùy thời giám sát phản hồi Thiên Đạo, làm các loại tính kế, dưới đáy lòng tóm lại có chút không chắc

bắt đầu từ mấy trăm năm trước, chính mình đang 'cường điệu' sự tình về hưu, hết thảy bố trí cũng đều phát triển về phương hướng này, nhưng có lừa gạt được Thiên Đạo hay không, thật sự là không có cách nào phán đoán

chẳng qua, chính mình không có gặp được quá nhiều lực cản, hẳn là Thiên Đạo hoặc là Đạo Tổ ngầm cho phép kế hoạch của chính mình

- Ách...

Sau khi Lãng tiền bối chết, Hồng Hoang đã gần như là tử cục

nếu muốn phá cục, chỉ có một lần cơ hội Phong Thần đại kiếp này

Lý Trường Thọ phất bàn tay qua quyển trục trước mặt, từng tia lửa thôn phệ quyển trục, đảo mắt đốt thành một nắm tro tàn, mà bàn gỗ bình thường hoàn toàn không tổn hao gì

Phong Thần giờ phút này, đã là tiến vào đếm ngược

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, giống như thần du vật ngoại, tâm thần na di tại Đạo Nhân Giấy các nơi, quan sát từng vị 'Nhân vật' trong 'đại võ đài Hồng Hoang • sân khấu kịch Phong Thần'

Thân Báo đi biên duyên Tây Ngưu Hạ Châu, pha trộn cùng với một đám Yêu tộc, khoảng cách Kim Tiên kiếp đã là không xa

Đế Tân vẫn còn quấn tã lót, đã là bách độc bất xâm, cương cân thiết cốt, trắng trẻo và khá dễ thương, hoàn toàn không giống như là một vị bạo quân

Hiên Viên Mộ ca hát vui vẻ mỗi đêm, mấy nữ yêu tinh, đang vượt qua thời gian vô lo vô nghĩ

ở bên trong Đại Ân Thành, một nữ đầu bếp nào đó rốt cuộc tìm được cơ hội bộc lộ tài năng, được một vị nữ tướng thưởng thức

Văn Trọng múa bút thành văn ở trên triều đình, tu hành đạo làm quan, đạo làm người, xây dựng cầu thang tiếp theo để leo lên

trong Đại Sử phủ, vị Đại Sử học thức uyên bác kia, trò chuyện vui vẻ cùng với các vị đại thần, chư hầu ở xa tới, nắm giữ lòng người tuy khó, hắn lại thành thạo điêu luyện

ở bên trên đại địa Nam Châu, từng người từng người năng nhân dị sĩ lặng lẽ ẩn nấp, Thiên Đình đối với chuyện này mở một con mắt nhắm một con mắt

Tiệt Giáo, Xiển Giáo đều ra quân cờ, nhưng hai bên đều đang phòng ngừa xung đột cùng với đối phương, vẫn bình an vô sự

Tử Thụ ba tuổi, Cơ Xương chính thức kế vị Tây Bá Hầu, tăng lớn cường độ tiến cống đối với Thương quốc, mặc dù phát triển dân nuôi tằm, lại cắt giảm quân đội, Đế Ất đối với chuyện này có chút thưởng thức

một năm này, Tử Thụ bị ngựa kinh hãi đụng vào, đầu đụng ngã lăn ngựa

Tử Thụ sáu tuổi, hạn hán và lũ lụt rơi xuống từ trên trời

Đế Ất hạ lệnh dời đô, đem đô thành Thương quốc, tự Ân Thành dời đến Triều Ca Thành, đồng thời nhân cơ hội này thanh trừng một số thế lực quý tộc còn sót lại và tái cấu trúc trung tâm quyền lực

quốc lực Thương quốc phục hồi lại, để tiêu hóa những nô lệ còn sót lại trong nước, phát động một cuộc viễn chinh về phía tây nam các nước lớn không thuộc lãnh thổ của Thương quốc

Lý Tĩnh nhân cơ hội này gia nhập đại quân viễn chinh, cũng ở dưới sự giúp đỡ của gia đình cha vợ, quân công tăng vọt

Tử Thụ chín tuổi, đại quân viễn chinh đắc thắng trở về

Lý Tĩnh trở thành đại tướng triều đình, triển lộ ra thực lực bất phàm, lại chủ động xin trở về Trần Đường Trấn chống cự yêu tà, thủ vệ biên cương vì Thương quốc

Tử Thụ đại hỉ, ban thưởng tương đối nhiều, đặc cách Trần Đường Trấn cải thành Trần Đường Quan, phong Lý Tĩnh làm Tổng Binh Trần Đường Quan, tiết chế phạm vi ngàn dặm xung quanh Trần Đường Quan

Tổng Binh nghĩa là tổng quản chiến sự, đã là đại tướng nơi biên cương

cùng năm đó, Lý Tĩnh mang theo thê tử Ân thị, đi đến Trần Đường Quan, cũng âm thầm truyền thụ cho Ân thị phương pháp tu hành, hai vợ chồng thong dong tự tại, có chút tiêu dao

Tử Thụ mười hai tuổi, tám trăm chư hầu vào Triều Ca yết kiến, quốc vận Thương quốc hưng thịnh, cục diện chính trị bình ổn

Văn Trọng quan bái thiếu sư, dạy bảo Tử Thụ

Lý Trường Thọ lại ở dưới phần bình thản này, thấy được những dã tâm dần dần thức tỉnh đó, thấy được một vài khuôn mặt giương nanh múa vuốt

vị Đại Sử hắn này, bắt đầu biến mất khỏi tầm nhìn của Triều Ca Thành

Tử Thụ mười ba tuổi, cung đình sụp đổ, xà ngang đánh tới hướng Tử Thụ, lại bị thiếu niên thân hình khôi ngô này dùng một tay nâng trụ, bình tĩnh mà cúi đầu uống trà

không có gì khác, không có gì đáng kinh ngạc

Chương 1625: giống như đã từng nói

Văn Trọng âm thầm đi Đại Sử phủ cầu kiến Lý Trường Thọ, nói chuyện với Lý Trường Thọ mấy canh giờ, cuối cùng thi triển độn pháp rời đi

chỉ là mấy tháng, Văn Trọng hiển lộ một thân 'Bản lĩnh', phá giải chú trận tà môn do người âm thầm thi pháp ở bên trong Thương Cung, cùng với Tử Thụ cùng nhau chinh phạt phương quốc phản loạn, lập chiến công hiển hách

cùng năm đó, Trần Đường kia đã xây dựng hoàn thành hùng quan, ở bên trên tường thành cao cao, Lý Tĩnh đỡ thê tử người mang lục giáp, khóe miệng tràn đầy nụ cười ấm áp

trưởng tử của Lý Tĩnh, đã ở trên đường thúc ngựa đầu thai

mà Thái Ất Chân Nhân, vẫn còn đang tìm kiếm thăm dò tại thế tục, còn chưa tìm thấy một đôi vợ chồng ưng ý

cùng lúc đó

dưới Đông Hải, chỗ sâu Long Cung

Đông Hải Long Vương cùng với hai vị trưởng lão tồn tại từ thời Viễn Cổ đến nay, đứng ở phía trước 'Tổ rồng' trống không kia

trầm mặc một hồi lâu, Đông Hải Long Vương mới từ trong miệng lấy ra một quả trứng rồng, bày biện ở bên trong tổ rồng, bóp nát ngọc phù trong tay

một đầu lão Long thấp giọng hỏi:

- Ngươi thật sự muốn làm như vậy?

- Ừm

Ngao Quảng trầm giọng nói:

- Bây giờ, chỉ có thể tin tưởng Thái Bạch Tinh Quân, coi như không thành, cũng là mệnh Long tộc chúng ta nên ứng kiếp hai vị lão Long từng người gật đầu, ba đạo ánh mắt nhìn chăm chú quả trứng rồng chậm rãi rung động kia, có chút phức tạp

Tử Thụ mười sáu tuổi, định ra hôn ước cùng với Khương gia

Tử Thụ mười tám tuổi... mười chín tuổi... hai mươi mốt tuổi...

Trong vương triều phàm tục, quyền lực đấu tranh mỗi ngày không tắt, nhưng Tử Thụ này, lại giống như một hòn đá cứng đầu, vẫn đứng vững không ngã

Thiên Đình, Tiểu Quỳnh Phong, trong nhà tranh cạnh hồ

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng đảo qua tay áo dài, trước mặt lại một quyển trục hóa thành tro tàn

hắn cười khẽ, trong mắt mang theo vài phần ánh sáng, tựa hồ còn có chút chờ mong

ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng Tử Tiêu Cung, phảng phất như có thể nhìn thấy lão giả khôi ngô tùy ý ngồi nghiêng ở giữa rừng trúc kia, lão giả cũng đang cúi đầu nhìn chăm chú vào chính mình

ván cờ, thiên địa

không phải thánh, chấp cờ

Lý Trường Thọ cười khẽ, thu hồi ánh mắt dò xét, tâm thần chuyển đi biên duyên Tây Ngưu Hạ Châu, nhìn chăm chú vào kiếp vân cuồn cuộn kia, cùng với trung niên đạo giả run lẩy bẩy phía dưới kiếp vân

Thân Báo thanh âm run run, ngửa đầu nhìn Kim Tiên kiếp chính mình dẫn tới, đạo tâm mặc dù đang không ngừng run rẩy, nhưng vẫn là thấp giọng thở nhẹ một tiếng:

- Đây, đây đúng là Bát Hoang Bát Triệu Tâm Sát Kiếp xếp hạng thứ mười bảy bên trong Kim Tiên kiếp trong lời đồn! Ôi chao, bần đạo giống như đã từng nói qua lời này ở nơi nào đó. Xong, xong, bần đạo cố gắng lâu như vậy, chung quy là công dã tràng, công dã tràng! Ài, sao ông trời lại đối đãi với bần đạo như thế! Đành chết vậy!

Lý Trường Thọ: "..."

Đợt này, nếu nói không phải hiệu quả và lợi ích độc nãi, đánh chết Di Lặc hắn cũng đều không tin!

Nếu như nói, một cái thiên kiếp ưu tú, lấy trở thành ác mộng của Luyện Khí Sĩ làm vinh

như vậy thiên kiếp của Thân Báo, rõ ràng là không có lòng liêm sỉ

là bại hoại bên trong quần thể thiên kiếp!

Là coi thường sinh linh chi tâm, tùy ý làm bậy, làm trái định vị giá trị của chính mình!

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ trốn ở sâu trong lòng đất, tiên thức nhìn chăm chú vào từng mảnh từng mảnh màn lôi kia

lúc mới đầu, Thiên Đạo tựa như là một vật vô tình cản đường sinh linh trường sinh, coi như là bổ loại đại kiếp sứ giả như Thân Báo, cũng không có lưu nửa điểm thể diện

chẳng qua năm đạo kiếp lôi, đã là đánh cho Thân Báo vô cùng chật vật

đạo khu Thân Báo xuất hiện vỡ vụn rõ ràng, ba đạo đằng sau tất nhiên là không chịu đựng được, chắc chắn sẽ chét ở dưới đạo thiên kiếp thứ bảy

không có cách nào, Thân Báo căn cơ kém, đạo pháp hỗn tạp, bản thân trước khi biến hóa cũng không có theo hầu đặc thù gì, cũng chưa ăn qua linh đan diệu dược gì, càng chưa từng gặp được Hồng Hoang đại lão hô to 'Ta không muốn sống', nhất định phải hi sinh tự thân thể hồ quán đỉnh cho y

thậm chí, Thân Báo cũng không biết, chính mình vì sao mơ mơ hồ hồ liền đi tới trước mặt trường sinh kiếp

đối mặt với thiên kiếp táo bạo, Thân Báo cúi đầu thở dài, trong mắt đã lộ tuyệt vọng, sau đó...

Ngâm một câu thơ

- Nửa đời xóc nảy nửa đời nhàn, một kiếp thành không tiên lộ khó

thay lòng đổi dạ có tri kỷ, nhưng thân này cô đơn chỉ biết than khổ

Thân Báo lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, trong chớp nhoáng này vượt qua tâm ma tự thân, nghênh đón diệt vong của chính mình

mọi người đều biết, sinh linh cùng với sinh linh là khác biệt, nhưng đều có những “hồi tưởng” trước khi đối mặt với tuyệt cảnh

Thân Báo ở dưới tình huống cực kỳ tuyệt vọng, dưới đáy lòng xẹt qua một vài bức hình ảnh...

Chương 1626: Cứu? Hay là không cứu?

Mấy lần tâm tình uống rượu cùng với Cảnh Thường huynh

mấy lần gặp nhau với Lục Áp tiền bối

còn lại, chính là thời gian nam nữ vui vẻ mà tốt đẹp, loại nhiều vô số kể kia...

Hiện tại, cũng chỉ còn lại có vài tiếng cười khổ

- Miểu Miểu!

Thân Báo đột nhiên la lên đối với kiếp vân:

- Đa tạ chiếu cố! Bần đạo, chỉ có kiếp sau lại báo! Nếu như sau đại kiếp vẫn còn có kiếp sau

Thân Báo nhắm hai mắt lại, nước mắt chảy dài trên má, chuẩn bị kỹ càng pháp lực sau cùng, mặc dù đã tuyệt vọng, nhưng bản năng sống vẫn khiến y muốn giãy dụa

tiện thể nhắc tới, mấy món tiểu linh bảo trước đây, toàn bộ gia sản của y, đều đã bị huỷ trong lúc đối kháng với thiên kiếp

Ầm ầm!

Kiếp vân chấn động!

Đạo thứ sáu, tới đúng theo lịch trình!

Thân Báo mở mắt ra, mái tóc dài màu xám tung bay sau lưng, khuôn mặt đôn hậu một mảnh chết lặng

chính lúc này!

Hình ảnh làm cho Lý Trường Thọ suýt nữa trách mắng được bày ra

---

Kiếp vân đang quay với tốc độ cao đột nhiên cuộn vào trong, trong đó tràn ra hai quả lôi cầu màu đỏ tím, mỗi một quả lôi cầu đều ẩn chứa lực lượng thiên kiếp khá cường đại, bỗng nhiên đập xuống

rơi đến giữa không trung, hai quả lôi cầu đột nhiên va chạm nhau, không có dấu hiệu nào nổ thành hồ quang điện đầy trời

cái gì gọi là đại kiếp sứ giả?

Đây chính là đại kiếp sứ giả!

Thiên Đạo trực tiếp gian lận không chút hàm súc, làm nổi bật sự ngang tàng!

Thân Báo sửng sốt một chút, kiếp vân trên đỉnh đầu lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được rút nhỏ gần một nửa

y suy tính một chút trong lòng, trong mắt thình lình toát ra ánh sáng, ngạc nhiên kêu lên:

- Bần đạo hẳn là! Có thể vượt qua! ?

Liền nghe một tiếng 'Răng rắc', một tia sét màu tím đen bao trùm thân hình của Thân Báo, đánh cho Thân Báo cúi đầu phun máu, toàn thân xuất hiện những khe hở màu đen

đây là điềm báo khi đạo cơ sắp vỡ nát

ánh sáng trong mắt Thân Báo lập tức phai nhạt, hoàn toàn không có suy nghĩ, vì sao ở giữa đạo kiếp lôi thứ sáu cùng với đạo kiếp lôi thứ bảy, lại chỉ có khoảng cách ngắn ngủi như thế

thuận tiện, thiên kiếp của y, giống như chỉ có một chút tâm ma, cũng không có 【 gia vị 】'Chôn vùi thiên phong', 'Sinh linh nghiệp hỏa', 'Dung đạo thần thủy' gì đó

- Quả nhiên, ta vẫn còn ôm hy vọng sống, tất cả đều là bọt biển, chỉ là một tia lửa xẹt qua

Thân Báo cười khổ, thở dài, lẳng lặng nghênh đón vận mệnh cuối cùng

y, kết thúc rồi!

Ông ——

Bên trong kiếp vân đột nhiên xuất hiện một chút ba động quỷ dị, hai đạo kiếp lôi một đen một trắng rơi xuống!

Nhìn như uy năng cường hoành, lại có đạo vận âm dương chôn vùi, nhưng hai đạo kiếp lôi lại triệt tiêu lẫn nhau ở trên đỉnh đầu Thân Báo, chỉ có một chút dư ba lực trùng kích, đánh cho Thân Báo chật vật rơi xuống

Lý Trường Thọ: "..."

Báo đen: "..."

Chúng sinh linh vây xem: "..."

Thân Báo còn có chút choáng váng, sau khi cẩn thận tính toán, kiếp lôi đen trắng này giống như, có lẽ, đại khái... là đạo thứ tám?

- Bần đạo, đã vượt qua?

Đúng lúc này!

Kiếp vân trên đỉnh đầu không ngừng hội tụ vào phía trong, chậm rãi ngưng tụ thành một quả lôi cầu to lớn, đường kính vượt qua ngàn trượng, không nói lời gì nện về hướng Thân Báo

lúc ấy, Thân Báo cực sợ, nhưng cũng chết lặng, mặc cho chính mình bị lôi kiếp thôn phệ, thậm chí còn mở cánh tay ra

khóe mắt có một giọt nước mắt chậm rãi trượt xuống

Lý Trường Thọ bây giờ cũng khá hiểu Thân Báo, dù sao sau khi uống rượu mấy ngày, trò chuyện mấy ngày, Thân Báo đã nói ra những lời xuất phát từ tâm can mấy chục lần

trong cõi u minh, Lý Trường Thọ phảng phất như nghe được tiếng lòng của Thân Báo, đó là một tiếng ai thán mang theo bi phẫn:

【 Đại gia, cho ta thống khoái đi. 】

Dưới mặt đất, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc giản, viết xuống từng hàng chữ ở bên trong

đây là một trận thiên kiếp không theo quy phạm, là bằng chứng cho thấy ý chí Thiên Đạo tồn tại, đồng thời cũng phản ánh một cơ chế vận hành nào đó của Thiên Đạo, cũng như những phản hồi tích cực và tiêu cực của đại kiếp sứ giả Thân Báo khi lặp đi lặp lại độc nãi

hiển nhiên, trên người Thân Báo có một tia 'thứ gì đó' tương quan đến bản nguyên Thiên Đạo, hoặc là nói, Thiên Đạo tạo nên đại kiếp sứ giả Thân Báo này, là để phụ trách lôi kéo Tiệt Giáo nhập kiếp kế tiếp

sau nửa canh giờ, sấm sét tiêu tán, một bộ thân thể cháy đen rơi xuống từ trên không

Lý Trường Thọ nhíu mày, tất nhiên là phát hiện ra trong cơ thể Thân Báo ẩn chứa một tia sinh cơ...

Cứu?

Hay là không cứu?

Cách đó không xa, mấy đạo lưu quang lướt tới, lại là mấy vị tán tu muốn kiếm thêm thu nhập

Lý Trường Thọ hơi suy nghĩ, Đạo Nhân Giấy tiếp cận từ dưới mặt đất, nhưng hắn vừa mới định hành động, liền nghe thấy một tiếng gáy lớn xẹt qua chân trời

Chương 1627: 32 thiếp thất

một con hạc trắng bay xuống từ trên trời, hóa thành cầu vồng màu trắng, cực nhanh đuổi theo Thân Báo, trực tiếp bắt lấy Thân Báo trọng thương, lưu lại một tiếng hừ lạnh, trở về Côn Luân Sơn

- Đừng có tự tìm đường chết

Bạch Hạc đồng tử, người mang tin tức Xiển Giáo, Nam Cực Tiên Ông Đồng Nhi

mấy vị tán tu đang tiến về phía trước quay mặt nhìn nhau, từng người liếc nhau, vội vã cúi đầu bay đi, rời xa chỗ thị phi này

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ thi triển độn pháp lặng yên rời đi, hơi ngẫm nghĩ một hồi

thân phận đại kiếp sứ giả của Thân Báo, rõ ràng đã bị các Thánh Nhân phát hiện ra, dù sao trận thiên kiếp này, ám chỉ Thiên Đạo đưa ra đã vô cùng rõ ràng

phía Thông Thiên Giáo Chủ, hoặc là không chú ý nơi đây, hoặc là cũng phái người tới, nhưng khoảng cách khá xa, bị Bạch Hạc đồng tử nhanh chân đến trước

Thân Báo quy về Côn Luân Sơn, kế tiếp hẳn là bái sư Nhị sư thúc

đây nhìn như là Thiên Đạo kiềm chế, duy trì kịch bản đại kiếp gốc, trên thực tế đã là có rất nhiều khác biệt

bởi vì chính mình 'kéo dài', thời gian sư phụ chuyển thế thành Khương Tử Nha bị dời về phía sau

mà ở trong quá trình giao lưu với Thân Báo, hắn đã âm thầm cho Thân Báo không ít chỉ điểm phương diện tu đạo, gia tốc Thân Báo độ kiếp

điều này sẽ dẫn đến...

Thân Báo rất có thể sẽ trở thành sư huynh của Khương Thượng lại bất kể như thế nào, tuổi tác Khương Thượng lên núi, đã có biến hóa

biến hóa tuy nhỏ, lại có có thể trở thành hiệu ứng cánh bướm; mà đây, chẳng qua là một trong rất nhiều hiệu ứng cánh bướm mà thôi

trên Tiểu Quỳnh Phong, tâm thần Lý Trường Thọ trở về, không nhịn được bĩu môi một hồi

ai mới là 'Nhi tử' Thiên Đạo yêu nhất, lần này hẳn là không còn dị nghị rồi?

Đương nhiên, là Ngọc Đế

...

Thân Báo quy về Côn Luân Sơn, tâm thần Lý Trường Thọ lập tức rơi vào chỗ chuyển thế thân của lão sư phụ

quả nhiên

nhị sư thúc Nguyên Thủy Thiên Tôn tựa hồ nhòm ngó thiên cơ, đạt được Thiên Đạo nhắc nhở, muốn khống chế hai vị đại kiếp sứ giả trong lòng bàn tay, ngày hôm sau liền phái Nam Cực Tiên Ông đến Khương gia Nam Châu

lúc này Khương Thượng đã là tuổi trung niên, gia đình mỹ mãn, kế thừa di chúc của cha, gia tộc phồn vinh, chỉ là khổ không có con nối dõi

vì thế, Khương Thượng mở rộng cửa nạp thiếp, thiếp thất khoảng chừng 32 người, vất vả cố gắng ngày đêm vì truyền thừa gia tộc

phần nghị lực, kiên trì này, cảm thiên động địa!

Lý Trường Thọ đối với chuyện này cũng không tiện phát biểu bình luận gì

mặc dù lúc ấy hắn tìm Nguyệt Lão, chỉ là an bài cho sư phụ nhà mình ba đoạn nhân duyên, đối tượng cũng chỉ là tuyệt sắc mỹ nữ bình thường nhưng không nghĩ tới...

Đợt này, liền rất mạnh

kỳ thật nếu như không phải Lý Trường Thọ những năm này ngụy trang thành đầu bếp Khương phủ, vẫn luôn đang âm thầm làm cho Khương Thượng một ít đan dược cố bản bồi nguyên, Khương Thượng đã kiệt sức vì tửu sắc!

Nhưng nghĩ ngược lại, Khương Thượng cũng bởi vì điều này, cũng coi như thể hội vinh hoa phú quý phàm tục, nói không chừng đối với tâm cảnh tu đạo, cũng sẽ có trợ giúp không nhỏ

tiện thể nhắc tới, vị tiên tử Thánh Mẫu Cung kia vì để tránh cho chính mình bị coi trọng, cố ý hóa thành bộ dáng bà lão

ngày hôm đó, Nam Cực Tiên Ông cưỡi mây bay đến bầu trời Khương phủ, quan sát Khương Thượng đang ngủ trưa trong đình viện một lúc, chậm rãi rơi xuống

chỉ một thoáng, tiên quang bùng lên, chim chóc cùng nhau hót líu lo, từng tia từng tia đạo vận tiên nhân khuếch tán ra, làm cho các phàm nhân trong phủ đầu tiên là kinh ngạc một hồi, sau đó vội vàng cúi đầu tỏ lòng thành kính

- Tiên nhân!

- Tiên nhân hạ phàm!

Khương Thượng bị tiếng hô hoán xung quanh đánh thức, sửng sốt trong giây lát rồi vội vàng đứng dậy, vội vã lễ bái Nam Cực Tiên Ông

Nam Cực Tiên Ông đưa tay hư đỡ, một cỗ tiên lực đỡ Khương Thượng dậy, ôn hoà nói:

- Khương Thượng, trần duyên của ngươi đã hết, tiên duyên đã tới, còn không mau mau theo bần đạo trở về bên trong Ngọc Hư Cung, tu bí pháp trường sinh, cầu tiêu dao tự tại?

Khương Thượng không khỏi sững sờ, đầu tiên là mừng rỡ, bước về phía trước hai bước, lại nghe được bên cạnh truyền đến một tiếng khẽ gọi

- Lão gia ~

- Phu quân!

Khương Thượng dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía viện bên cạnh, đã thấy chúng giai nhân chạy đến, một đám nước mắt đầm đìa

- Chuyện này...

Trong mắt Khương Thượng lộ ra mấy phần chần chờ, quay đầu hỏi Nam Cực Tiên Ông:

- Nếu như trần duyên hết, vợ của ta làm sao?

Nam Cực Tiên Ông cười nói:

- Ngọc Hư Cung chính là đạo trường Thánh Nhân, chỗ tu tiên, không thể chứa đựng tình cảm của những cặp vợ chồng phàm trần

- Nhưng ngươi chỉ cần đi theo bần đạo, bần đạo tự sẽ phái đệ tử tới, thu xếp tốt sự vụ trong nhà ngươi. Hồng trần như mộng, mấy chục năm thoáng qua liền mất, ham sung sướng tạm thời, sao có thể thiên trường địa cửu? Không bằng hỏi tiên đạo, cầu khoái hoạt chân chính

Chương 1628: vui vẻ

những giai nhân kia nghe vậy, vừa nghĩ tới phu quân nhà mình, chỗ dựa của chính mình liền sẽ rời khỏi chính mình từ đây, không khỏi dậy lên nỗi buồn, một đám khóc sướt mướt, lưu luyến không thôi

- Này, chuyện này...

Khương Thượng tạm thời có chút do dự, Nam Cực Tiên Ông lại là mỉm cười chờ, chờ Khương Thượng làm ra lựa chọn

Ngọc Hư Cung bọn họ chủ động chiêu đệ tử nếu như đều là dùng sức mạnh, như vậy không khỏi bị người nói này nói nọ

huống chi, Khương Thượng có thân phận đặc thù, nhất định phải thận trọng đối đãi

- Lão gia! Lão gia!

Bên cạnh truyền đến tiếng hô hoán, một đại hán lực lưỡng cầm dao phay chạy tới, lại là kim bài đầu bếp ở bếp sau Khương phủ

Nam Cực Tiên Ông kia cười đến híp cả mắt

'Đầu bếp' cười nói:

- Chúc mừng lão gia đạt được tiên duyên, chúc mừng lão gia đạt được tiên duyên, từ đây trường sinh bất lão, hồng phúc tề thiên!

Khương Thượng nhíu mày thở dài, quay đầu hành lễ đối với Nam Cực Tiên Ông, lại nói:

- Tiên nhân, việc này có thể để ta suy nghĩ thật kỹ hay không? Đây cũng không phải là bất kính đối với tiên nhân, thật sự là khó bỏ người thân

- Chuyện này có gì khó chứ?

'Đầu bếp' thì thầm một câu:

- Lão gia ngài đi tu tiên, dưới gối không có con, vàng bạc tài bảo phàm tục này ngài cũng không dùng được, không bằng trước hết cho chúng ta mười năm tiền công, nhà cửa, sinh kế đều bán đi, chia gia sản thành ba mươi hai phần, vợ cầm lớn, thiếp cầm nhỏ, mọi người đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, đều là duyên phận

Khương Thượng dậm chân một cái, mắng:

- Hồ ngôn loạn ngữ! Chúng phu nhân và ta ân ái như thế, há có thể dùng gia sản vàng bạc để cân nhắc tình ý thâm hậu giữa chúng ta!

- Chuyện này... cũng không phải không thể

một câu nói thầm vang lên từ trong góc

chúng nữ tử dừng khóc, hai mắt sáng lên nhìn Khương Thượng

- Lão gia, tiên duyên không dễ, ngài vẫn là chớ nên bỏ lỡ

- Thiếp thân mặc dù không nỡ rời xa lão gia, nhưng cũng biết, đây là thiên đại phúc phận của lão gia, làm sao có thể dùng tình cảm phàm tục trói buộc lão gia? Đó là tội lớn của thiếp thân

- Không phải có câu nói, hồng phấn như là khô lâu sao, lão gia, chúng ta đều là khô lâu, ngài cũng đừng lo lắng

Khương Thượng: "..."

Thế là, nửa tháng sau

Khi hoành phi Khương phủ dần dần được gỡ bỏ, trong phủ chỉ có mấy vị tráng hán vận chuyển đồ dùng trong nhà

ngày xưa oanh oanh yến yến, cảnh xuân tươi đẹp, bây giờ còn sót lại một ngọn đèn, cỏ xanh um tùm

- Ài

Khương Thượng thở dài, tự giễu cười một tiếng, chắp hai tay sau lưng đi về phía mây trắng trống không trước mặt, bị mây trắng giữ chặt, chậm rãi bay lên không, lưu lại chúng phàm phu tục tử lễ bái la lên bên ngoài thành, bên trên một chiếc xe lửa, đầu bếp Khương phủ cùng với một bà lão đồng hành đi xa

đến chỗ xung quanh không còn ai, quanh người bà lão kia tiên quang lưu chuyển, hóa thành một vị tiên tử xinh đẹp

mà thân hình đầu bếp chậm rãi biến hóa, hóa thành gương mặt trung niên đạo giả Lý Trường Thọ thường dùng

tiên tử này đầu tiên là cười khẽ, lại than nhẹ, nói:

- Tình cảm phàm tục thật sự làm cho người ta khó có thể nắm bắt, trước đây ân ân ái ái, như keo như sơn, ghen tuông giận dữ tranh giành tình nhân, nhưng cuối cùng họ chỉ ôm một ít vàng bạc rồi đường ai nấy đi, có chút vui vẻ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Có mấy người là thật sự thương tâm, chỉ chẳng qua bị sự vui vẻ của nhiều người hơn che giấu mà thôi

- Vẫn cảm thấy có chút khó có thể tiếp nhận

vị tiên tử kia đứng thẳng người, cười nói:

- Tinh Quân đại nhân, ngài vì sao ngầm cho phép Xiển Giáo thu đồ? Trước đây khi Quảng Thành Tử đạo hữu đến đây, ngài không phải còn đẩy y trở về?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Quảng Thành Tử sư huynh đến đây, đại biểu chính là Xiển Giáo, mà Nam Cực sư huynh đến, đại biểu chính là Nhị sư thúc, ta có thể từ chối Xiển Giáo, lại không dễ từ chối Nhị sư thúc

Thánh Mẫu Cung tiên tử cẩn thận thể hội, tán thưởng một chữ 'Hay', lại thở dài:

- Ài, đại kiếp ập xuống, sinh linh đồ thán... nô gia liền trở về bên trong Thánh Mẫu Cung phục mệnh

- Làm phiền Thánh Mẫu nương nương hao tâm tổn trí bảo hộ an nguy của Khương Thượng, còn chuyển đạt lòng biết ơn thay ta

- Ngài khách khí

tiên tử này hạ thấp người hành lễ, thân ảnh hóa thành điểm sáng lấp lánh, lặng lẽ nổ tung, lại là một môn độn thuật có chút cao minh

Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng, cẩn thận cảm thụ dao động lực lượng ngũ hành, cùng với càn khôn xuất hiện nhiễu loạn nhỏ bé, trong chốc lát liền gật gật đầu

bình thường, không hữu ích lắm

hắn ngẩng đầu nhìn lên, Khương Thượng đã là bay đến không trung, tụ hợp cùng với Nam Cực Tiên Ông, sau khi vái chào lẫn nhau, đi về hướng Côn Luân Sơn

từ đó, thế tục thiếu một vị 'đại phú gia', bên trong Ngọc Hư Cung nhiều thêm một vị Luyện Khí sĩ, còn gặp người liền nói...

Chương 1629: cảm giác tham dự

【 Vào trước khi lên núi, bần đạo từng có ba mươi hai phòng thê thiếp. 】

Lý Trường Thọ duỗi người, cỗ Đạo Nhân Giấy này tính cả xe bò này, đảo mắt hóa thành một chút bụi đất, tiêu tán theo gió

đây chính là:

Thân Báo Khương Thượng về Ngọc Hư, Tiệt Giáo hoàn toàn không làm phiền

ở phía trước đan phòng, Lý Trường Thọ hơi nhíu lông mày, suy tư vì sao phía Tiệt Giáo không hề có động tĩnh gì

Thân Báo sau khi bị Bạch Hạc đồng tử mang về, Khương Thượng đã là đại kiếp sứ giả, đại kiếp thiên mệnh ở ngay trên thân hai người này, Thánh Nhân không có khả năng lúc này còn không dò xét được

tam sư thúc hẳn là...

Đi ngâm tắm rồi ngủ?

Lý Trường Thọ gãi gãi lông mày, đối với chuyện này thoáng có chút không hiểu, nhưng cũng không có quá mức xoắn xuýt

đang lúc hắn muốn nghỉ ngơi mấy ngày, lại tiếp tục lo liệu tính kế rườm rà các nơi, cảm xúc bỗng nhiên phun trào, tâm thần lập tức xê dịch về Đông Thắng Thần Châu, một cỗ Đạo Nhân Giấy trong phòng mở hai mắt ra

liền nghe được bên ngoài khua chiêng gõ trống, truyền đến từng đợt tiếng hô hoán vui vẻ:

- Sinh! Phu nhân sắp sinh!

lại là Kim Tra sắp hàng thế

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ nháy mắt mấy cái, nhanh nhẹn mặc vào một thân đoản sam, đeo tấm thẻ gỗ "gia đinh cao cấp" của mình, bình tĩnh bước ra khỏi phòng nhỏ ở một mình

câu 【 lão gia, phu nhân sinh rồi! 】kia, hắn nhất định phải đích thân hét lớn

một chút, cảm giác tham dự nho nhỏ

…

Sư huynh lại đang bận bịu cái gì?

hoặc là ở nhà tranh bên hồ, hoặc là ở đan phòng, đều là không ra ngoài đi dạo, gần đây cũng là đã lâu không gặp, không khỏi làm cho người ta niệm tưởng

không phải nói, Tây Phương Giáo đã không thể nhảy nhót...

Hôm qua còn nghe Long Cát nói, hiện nay bên trong thiên địa này, đã không có sự tình Thiên Đình không có cách nào làm được, sư huynh búng tay một cái liền có thể thay đổi mệnh đồ của vô số sinh linh

là quyền thần Thiên Đình danh xứng với thực!

Trên Tiểu Quỳnh Phong, bên trong phòng bài bạc

Linh Nga có chút xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, đáy lòng xẹt qua những ý nghĩ lộn xộn này, bên tai truyền đến một hồi tiếng vang rầm rầm

đây không phải tiếng nước chảy, mà là âm thanh của ngọc bài làm bằng ngọc khi bị vài ngón tay mảnh khảnh xoa xoa...

Long Cát gần đây trong lúc rảnh rỗi, tâm tình cũng có chút bực bội, để phòng bị kiếp vận ảnh hưởng, đã chuyển đến sống ở Tiểu Quỳnh Phong ở, chính thức trở thành hội viên thường trú của phòng bài bạc

Hùng Linh Lỵ mặc dù có chức vụ tạm thời tại Thiên Đình, nhưng nàng là tướng lĩnh thủ vệ Tiểu Quỳnh Phong, Thông Minh Điện cũng không dám thật sự đưa ra điều lệnh, ngày bình thường vẫn là chơi đùa trên Tiểu Quỳnh Phong

mà Đại tỷ có đẳng cấp hội viên thấp nhất nào đó...

Nàng hiện ra linh thể, mặc váy dài đỏ rực, mép váy xẻ tà đến bẹn đùi, khoe vóc dáng xinh đẹp không chút đắn đo kiêng kị

dù sao đều là linh lực hư ảo ngưng tụ thành, nhìn liền nhìn đi, bản thể nàng liền bày biện ở bên cạnh, đường cong mềm mại, trên hẹp dưới rộng, tùy tiện vang một tiếng liền có thể đánh chết Kim Tiên, hơi va chạm một chút liền có thể trọng thương Đại La

dĩ nhiên là tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung

tại giờ khắc này chơi bài với ba người bọn họ, lại là nữ chiến thần Thiên Đình mặc váy dài màu xanh băng, Hữu Cầm Huyền Nhã

lần trước bị Lý Trường Thọ cưỡng ép kéo tới Tiểu Quỳnh Phong, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không lại kiên trì nữa

chỉ cần Hùng Linh Lỵ đi Phủ Thủy Thần cũ gọi nàng một tiếng, nàng nếu không phải đang ra ngoài đánh quái, đều sẽ tới nơi đây chơi đùa cùng với các nàng

Ba!

Chung Linh nhíu mày ấn một tấm ngọc bài ở trên bàn, nhíu mày nói một tiếng:

- Nga mau tới giúp tỷ xem bài! Làm sao để thắng đây? Đừng trông mong nhìn sư huynh ngươi, hắn ở trong mấy chục năm tiếp theo chính là thời điểm bận rộn nhất, tất nhiên là đã bắt đầu chủ trì Phong Thần đại kiếp

- Đại kiếp cụ thể là chủ trì như thế nào?

Linh Nga nhẹ giọng hỏi, thân hình nhẹ nhàng nhảy qua, nói khẽ:

- Chẳng lẽ xây dựng một toà lôi đài, sau đó để cho người ta tới khoa tay đọ sức, người nào thua tới Thiên Đình nhậm chức?

Chung Linh lập tức chậc chậc cười khẽ:

- Nào có bình thản như vậy

Hùng Linh Lỵ lại nói:

- Hữu Cầm hẳn là đã từng thấy, ở ngay bên ngoài Trung Thiên Môn, có một quái nhân mỗi ngày đang dựng đài, nói không chừng chính là lôi đài

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức gật đầu, tràn đầy nghiêm túc nhìn chăm chú vào mặt bài của chính mình

ván này không dễ thắng!

Chung Linh bình tĩnh nói:

- Ta có nói các ngươi cũng không hiểu, việc này rất phức tạp, nói là Đạo Môn ở trước mắt sinh tử tồn vong cũng đều không ngoa. Thánh Nhân chấp cờ, từng người đánh cờ, giống như sư huynh ngươi vậy, sinh linh có thể nhảy ra từ bên trong ván cờ, còn có thể nhét nửa bàn tay vào, đã là hiếm thấy trên đời

Chương 1630: hoan thanh tiếu ngữ

- Ta nguyện gọi hắn là mãnh sĩ, đương nhiên, đây chủ yếu là bởi vì sau lưng hắn có Thánh Nhân mạnh nhất duy trì, đây mới là cơ sở của hết thảy, bắt đầu bắt đầu!

Linh Nga lúc này đã giúp Chung Linh sắp xếp mặt bài như ý, ngồi ở một bên lẳng lặng suy tư

hai vị tiên tử, một bán Vu Nhân, một kiện pháp bảo linh tính, lại bắt đầu một trận gió tanh mưa máu

Hữu Cầm Huyền Nhã hỏi:

- Đại kiếp nạn như vậy, Trường Thọ sư huynh liệu có nguy hiểm?

- Vậy liền phải hỏi hắn đến cùng là muốn làm gì

Chung Linh chậc chậc cười khẽ:

- Tên gia hoả này rất thú vị, ngoài miệng nói ổn trọng, hành sự cũng là vô cùng chu toàn, nhưng nói không chừng sẽ làm một ít sự tình xúc động bất cứ lúc nào, loại người như hắn mặc dù hiếm thấy, nhưng ta cũng đã gặp qua, chỉ chẳng qua tiền nhân cũng không đi cao đi nhanh bằng hắn mà thôi

- Trường Thọ sư huynh muốn làm cái gì...

Hữu Cầm Huyền Nhã ngâm khẽ vài tiếng, quay đầu nhìn về phía Linh Nga một bên:

- Linh Nga sư muội là rõ ràng nhất mới đúng

- Ừm ——

Linh Nga nâng cằm lên suy nghĩ một hồi, nhỏ giọng thầm thì:

- Ổn thỏa rời đi? Tránh đi hết thảy nhân quả? Dù sao ta từ nhỏ là được sư huynh dạy dỗ như vậy

Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức trầm ngâm

- Đi hỏi một chút không phải liền biết

Chung Linh cười nói:

- Những sinh linh các ngươi, vòng vòng vo vo, nói chuyện còn muốn thăm dò lẫn nhau, đã thân cận với nhau như vậy, còn có cái gì khó mà nói?

- Tiền bối, chuyện này thì khác! Ba thùng

Hùng Linh Lỵ nghiêm trang nói câu:

- Ở trong trại chúng ta có một câu tổ huấn, gọi là —— lòng người cách thịt và da, đừng coi ác nhân như huynh đệ, ngược lại cũng vậy, nếu như mỗi người đều thẳng thắn, ngay thẳng, cũng sẽ rất kỳ quái

- A

Chung Linh lập tức cười đến híp cả mắt:

- Bản chuông còn bị một Vu Nhân giáo dục

- Hắc hắc hắc

Hùng Linh Lỵ ngượng ngùng cười, hai bím tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng đung đưa, thân hình sau khi dùng biến thân thuật thu nhỏ lại, làm nàng tựa như người vật vô hại

Long Cát cười nói:

- Ta cũng có chút hiếu kỳ sư phụ đang làm gì, sư phụ trước đây từng nói, Thiên Đình không nên trực tiếp nhúng tay sự tình Phong Thần đại kiếp, cũng đã nói muốn mượn cơ hội Phong Thần đại kiếp, loại bỏ một số nguy hiểm tiềm ẩn trong Thiên Đình, chắc hẳn, đều không phải chuyện dễ dàng gì, sư phụ đã thật sự vất vả rất nhiều vì Thiên Đình

Linh Nga nói:

- Sư huynh hẳn là có thể ứng phó được, coi như ứng phó không được, chúng ta cũng không giúp được được hắn cái gì

Hữu Cầm Huyền Nhã lại nói:

- Đây cũng không đúng, cho dù là liều mạng mới có thể giúp đỡ Trường Thọ sư huynh làm dịu một chút áp lực, đó cũng là sự tình chúng ta nên làm

- Ai nha, được rồi, đều chuyên tâm một chút, có thể tôn trọng bài trước mặt các ngươi hay không!

Chung Linh lầm bầm một tiếng:

- Tại thời điểm đánh bài còn phân tâm, sư huynh này, Trường Thọ sư huynh kia, hừm, sinh linh các ngươi thật buồn nôn, bản chuông hôm nay phải thắng sạch linh thạch của các ngươi!

Mấy vị tiên tử cười khẽ, Linh Nga cũng ném tới một chút ánh mắt áy náy đối với Hữu Cầm Huyền Nhã, Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ lắc đầu, cúi đầu tiếp tục suy nghĩ sách lược đối bài kế tiếp

ánh nắng buổi chiều xuyên thấu qua tầng tầng mây mù Thiên Đình, xuyên qua trọng trọng trận pháp Tiểu Quỳnh Phong, rất thần kỳ không có hao tổn gì, chiếu ra bóng cây lắc lư xung quanh phòng bài bạc

hoan thanh tiếu ngữ trong đó, ngược lại là khiến cho vườn linh thú cách đó không xa có chút an tĩnh

giờ phút này, Lý Trường Thọ lẳng lặng nằm trên ghế nằm phía trước đan phòng, quạt hương bồ trong tay không rung, ấm trà đang cầm được đặt xuống, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại, hơi thở vô cùng nhẹ nhàng, tiên thức bao phủ ở xung quanh Thái Bạch Cung

đây là trạng thái bản thể của hắn lúc chuyển dời hơn phân nửa tâm thần, bản thể vẫn như cũ duy trì tính cảnh giác sung túc

hắn đang muốn làm một kiện đại sự!

Tại Trần Đường Quan, hậu viện đại trạch Lý phủ chiếm diện tích rộng lớn, dễ thủ khó công, Vương Trường An Đạo Nhân Giấy đặt làm riêng • gia đinh cao cấp, đứng thẳng tắp

đoản sam trên người hắn phản chiếu một chút ánh sáng, sợi dây xích màu vàng quanh cổ bộc lộ thân phận hoàn toàn khác biệt của hắn ở trong quần thể gia đinh trong phủ đệ này

làm quyền thần bình thường Thiên Đình, đại thần phàm tục cũng thế, làm gia đinh bên trong một cái trạch viện cũng vậy, đều là liên hệ với người, đều là làm công cho người, trên bản chất không có gì khác biệt

đại khái, đây cũng là một chút tài mọn thông dụng của Lý Trường Thọ

đưa tay, đốt ngón tay nhắm ngay vào hoa văn cửa gỗ linh mộc, gõ nhịp nhàng hai lần, sau đó đẩy ra cửa phòng khép hờ, nhấc chân trái bước vào trước, đối với bên trong...

Ách, tên gia hỏa Lý Tĩnh này, không có việc gì bái hắn làm gì?

Chương 1631: Chữ Tra

Lúc này, Lý Tĩnh đang quỳ gối bên trên bồ đoàn, chắp tay trước ngực, cúi đầu cầu nguyện, tựa như đã nhập định

phía sau hương án trước mặt Lý Tĩnh, Thái Bạch Kim Tinh ngồi khoanh chân hiện lên sống động trong bức tranh, tất nhiên là bộ dáng lão thần tiên mày trắng tóc trắng kia

Lý Trường Thọ bình tĩnh không để ý đến bức tranh này, điều chỉnh thanh tuyến, dùng tiếng nói trong sáng, mang theo kích động, tràn đầy từ tính:

- Lão gia, phu nhân sinh, mẹ tròn con vuông

phần lưng vẫn luôn đang căng cứng của Lý Tĩnh lập tức buông lỏng xuống, nhẹ nhàng thở một hơi, nhưng lại nghĩ tới địa vị giang hồ của chính mình bây giờ, lại lập tức khôi phục bộ dáng thong dong

vị Tổng Binh đại nhân này đứng dậy từ trên bồ đoàn, nói bằng giọng bình tĩnh nhưng có chút căng cứng:

- Sinh là nam Tra hay là nữ Tra?

Lý Trường Thọ: "..."

- Nam, nam Tra

Lý Tĩnh chắp tay sau lưng gật gật đầu, nói:

- Ừm, nam Tra nữ Tra kỳ thật đều có thể, lão gia ta đều yêu thích

Lý Trường Thọ cười nói:

- Lão gia, hiện tại ngài đã có thể đi vào phòng sinh, nhanh đến xem phu nhân đi

- Được

Lý Tĩnh gật gật đầu, cất bước đi ra căn phòng nhỏ đặc biệt cung phụng Thái Bạch Kim Tinh này, dưới chân nhìn như chậm rãi dậm chân, nhưng một bước phóng ra, thân hình liền chuyển về phía trước hơn mười trượng

thần thông siêu việt tu vi cảnh giới đều dùng ra

Lý Tĩnh hơi nhẹ nhàng thở ra

lần đầu làm cha, hẳn là không nên có chỗ sơ suất nào

uy nghiêm, Tổng Binh là quan phụ mẫu một phương, nên phải uy nghiêm, trong nhà sinh con trai cũng chỉ là việc tư của chính mình, không thể tổ chức lớn

ừm, bình tĩnh

chính mình bây giờ trên danh nghĩa thế nhưng là nghĩa tử của Thái Bạch Tinh Quân, nhảy lên cao ba trượng, thực không tưởng nổi

Lý Trường Thọ cười khẽ, đóng lại cửa gỗ phòng nhỏ, chạy chậm đuổi theo

nhân tiện, Tiệt Giáo này làm sao vậy?

Chẳng lẽ bọn họ thật sự cảm thấy mình ổn thoả, vì sao các nơi đều không hoạt động?

Lý Tĩnh đã hiện khí vận, trước đây cũng bởi vì 'Nhận phụ thân' đưa tới gợn sóng, ấn theo lý thuyết đã sớm bị Xiển Tiệt nhị giáo thậm chí Tây Phương Giáo chú ý mới đúng

vì sao lúc này, chỉ có khí tức hai vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo bồi hồi ở ngoài ngàn dặm, không thấy chút cái bóng Tiệt Giáo nào?

Hắn vốn còn nghĩ, để Kim Tra cùng với Mộc Tra bái nhập Tiệt Giáo thử xem, tránh cho lại bị từng vị sư phụ ban đầu lừa dối đi Phật Môn tương lai làm hộ pháp gì đó

nhưng lúc này, căn bản không có cái bóng tiên nhân Tiệt Giáo

đều là dùng Rejoice sao? Tự tin như vậy?

Lý Trường Thọ thở dài trong lòng, quyết định sau đó vẫn là thông qua Vân nhắc nhở Tiệt Giáo; hiện nay chính là thời kỳ kỳ ngộ đại kiếp bộc phát, không chủ động đứng ra nghênh đón sinh cơ, thật sự cô phụ giáo nghĩa Tiệt Giáo

phía trước, Lý Tĩnh đột nhiên lấy lại tinh thần, nói thầm một câu:

- Nam Tra?

Lý Trường Thọ suýt nữa bật cười, làm bộ chính mình không có phát hiện ra, cúi đầu chạy chậm tiến lên, bị Lý Tĩnh ngăn ở chỗ ngoặt hành lang

- Lão gia, ngài làm sao còn chưa có đi?

Lý Tĩnh giơ tay ôm lấy vai hắn:

- A, đột nhiên nghĩ đến, Vương Trường An ngươi đã từng đọc sách, ngươi xem giúp lão gia một chút, chữ Tra này như thế nào?

Lý Trường Thọ vội nói:

- Chữ Tra này hay vô cùng, sáng sủa trôi chảy, rất phổ biến, chính là không biết có điển cố gì

- Ha ha ha

Lý Tĩnh cười to vài tiếng, còn chưa có để râu, giờ phút này vẫn là bộ dáng thanh niên

Lý Tĩnh nói:

- Chữ Tra này có lai lịch lớn, cũng là lão gia ta suy nghĩ thật lâu mới đặt tên

- Tra, là âm tiết đầu tiên Bàn Cổ Thần phun ra vào trước khi vẫn lạc, vì dọn sạch yêu tà bên trong thiên địa

- Chữ Tra, có nghĩa là bình định yêu ma, giữ gìn tang thương chính đạo, Trần Đường Quan liên tục gặp yêu ma xâm nhập, lúc này vẫn có không ít bách tính sinh sống khó khăn, bản tướng là nghĩ, dòng dõi của bản tướng, cũng lấy thủ hộ một phương, tạo phúc bách tính là nhiệm vụ của chính mình

- Lòng dạ của lão gia, làm cho người ta khâm phục

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Lão gia ngài yên tâm, chữ Tra ngài cứ việc dùng, ngày mai Trần Đường Quan đều sẽ biết hàm nghĩa của cái tên này

- Ha ha ha, cái tên nhà ngươi

Lý Tĩnh dùng sức vỗ vỗ đầu vai Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, thân hình phiêu nhiên mà đi

Lý Trường Thọ một hồi cười khẽ trong lòng

Lý Tĩnh này ngược lại là thực sự có một khuyết điểm, chính là có chút mặt tốt

kế tiếp chính là quan sát quá trình Lý Tĩnh nuôi trẻ, có hai cái cơ hội tích lũy kinh nghiệm là Kim Tra cùng với Mộc Tra, đối với Linh Châu Tử chuyển thế sẽ luôn không đến mức quá mức hỏng bét

chờ đã

Kim Tra, Mộc Tra?

Lý Tĩnh sẽ không phải muốn sinh một danh sách ngũ hành đó chứ?

Suy nghĩ như vậy, Linh Châu Tử chuyển thế thành Na Tra, thật đúng là thuộc hệ hoả

Chương 1632: lôi lệ phong hành

lắc đầu cười, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ tiếp tục chạy chậm theo sau, nghĩ đến sau đó làm thế nào vào trong thành tuyên dương hàm nghĩa chữ 'Tra', tiên thức một khắc không ngừng, nhìn chằm chằm tình hình của Lý Tĩnh

nhật ký quan sát Lý phủ, chính thức...

'Trường Canh sư thúc, đệ tử có thể đi vào không? '

Dưới đáy lòng đột nhiên truyền đến tiếng kêu gọi xa xôi, Lý Trường Thọ lập tức nhất tâm đa dụng, một nửa tâm thần chuyển đến Triều Ca Thành, Đạo Nhân Giấy sau bàn đọc sách mở hai mắt ra, kiểm tra một chút tình huống của Đạo Nhân Giấy【 quan 】này

vừa rồi kêu gọi hắn là Văn Trọng, chắc là có chuyện gì gấp, hoặc là gặp việc khó gì

tại giờ phút này, Văn Trọng đang ở bên người Tử Thụ, chinh chiến 'Man di' ở phương hướng tây nam mới đúng

mặc dù Man di này, có một chút chế độ diễn hóa từ Thượng Cổ, so với Thương quốc còn tân tiến hơn một chút

- Vào đi

Lý Trường Thọ chậm rãi nói một câu, thư phòng triển khai một tầng kết giới như có như không

một tia khói xanh sáng lên từ mặt đất, đảo mắt hóa thành thân hình Văn Trọng, vái chào một cái thật dài đối với Lý Trường Thọ

Văn Trọng lúc này, vì phù hợp trạng thái phàm nhân, đã dùng pháp lực nhuộm tóc mình thành hoa râm

những năm lịch luyện thế tục này, làm cho Văn Trọng trở nên trầm ổn hơn rất nhiều, cũng thành thục hơn rất nhiều, tuy rằng trên lông mày vẫn còn có chút sắc bén, nhưng càng nhiều đã là giấu sắc bén

- Văn Trọng bái kiến Trường Canh sư thúc

- Ừm, không cần giữ lễ tiết

Lý Trường Thọ khoát khoát tay, ra hiệu Văn Trọng ngồi xuống

Văn Trọng lại nói:

- Sư thúc, đệ tử tới vội vàng, còn phải lập tức chạy về trong quân, liền nói ngắn gọn

Lý Trường Thọ nghiêng tai lắng nghe, Văn Trọng nói rõ ngọn nguồn, hỏi ý đường giải quyết

việc này nói đến kỳ thật cũng đơn giản

đại quân viễn chinh đánh thắng trận, liên tục phá mười mấy thành, bắt được một lượng lớn tù binh, thu được vàng bạc tài bảo, phương quốc kia tuyên bố quy hàng hiệu trung

tám trăm chư hầu của Thương quốc, một nửa đều là đánh xuống như vậy

một nửa khác là chủ động phụ thuộc

- Vấn đề nằm ở trên người tù binh

Văn Trọng trầm giọng nói:

- Theo quân chế, tù binh tính được tính là chiến công của tướng lĩnh dẫn quân, lại chiếm một tỷ lệ đáng kể trong chiến công, cho nên, Thương Quân đã là ngầm thừa nhận tình hình như vậy, chỉ cần công phá một thành, liền cưỡng ép một bộ phận bình dân trong thành làm tù binh, dùng chuyện này để gia tăng chiến công

- Nhưng lần này không biết như thế nào, Tử Thụ nghiêm lệnh trong quân không thể cướp đoạt bình dân làm tù binh, chúng tướng không phục, hẹn nhau kháng mệnh, Tử Thụ trực tiếp cầm kiếm giết hai người, đe doạ bọn hắn, lúc này, chúng tướng trong quân mặt ngoài ẩn nhẫn, muốn vào sau khi trở về Triều Ca Thành, khóc lóc kể lể một phen ở trước mặt đại vương...

Lý Trường Thọ cười nói:

- Vị vương tử này, cũng là lôi lệ phong hành

- Sư thúc, việc này xử trí như thế nào mới ổn thỏa?

Văn Trọng thở dài:

- Bên trong Triều Ca Thành, vốn là có rất nhiều thế lực bất mãn đối với Tử Thụ, muốn để đại vương lập người thừa kế khác, Tử Thụ lần này xác thực lỗ mãng, chắc chắn sẽ bị nắm được cán

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, chậm rãi nói:

- Việc này quả thật có chút phiền phức, tất cả mọi người đang ngó chừng nhất cử nhất động của Tử Thụ, lần này động tác của y quả thực có hơi lớn, chẳng qua, việc này cũng có một mặt tốt, y có thể nhìn thấy vấn đề sở tại của Thương quốc, muốn thay đổi, dù sao cũng mạnh hơn so với phụ thân y ngồi mát ăn bát vàng, lại cảm thấy bất lực, liền không đi cố gắng làm cái gì kia

Văn Trọng mỉm cười gật đầu

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, nói:

- Việc này cần một chữ —— ổn

- Xin hỏi sư thúc, như thế nào mới tính ổn?

- Ngươi có thể đề nghị, để Tử Thụ trước bẩm Triều Ca Thành, trực tiếp định tội những kẻ không tôn trọng quân lệnh kia, sau khi trở về Triều Ca Thành, cũng không cần làm gì nhiều, không cần tranh cãi, đóng cửa không ra ở trong cung của mình, có thể cáo ốm, cũng có thể nói chính mình chính đang học tập binh pháp, có thể sử dụng bất cứ lý do gì

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nếu như Tử Thụ vương tử không chê, liền âm thầm tới gặp ta nói chuyện

Văn Trọng chấn động tinh thần, vội vàng vái chào, nói:

- Đa tạ sư thúc!

- Chỉ là, Văn Trọng à

Lý Trường Thọ đổi chủ đề, thu liễm ý cười, ôn hoà nói:

- Ngươi vẫn luôn là đệ tử Tiệt Giáo, mà không phải thần tử Đại Thương bình thường, đừng có lâm vào hồng trần, tránh đưa tới bất trắc cho bản thân

Văn Trọng không khỏi run lên

…

Ngựa cưỡi bên trong Hồng Hoang cũng có chút cường tráng, lúc Lý phủ Trần Đường Quan mở yến tiệc trăm ngày, Văn Trọng cùng với Tử Thụ đã âm thầm trở về Triều Ca Thành

Chương 1633: giờ Tý ba canh

Lý Trường Thọ chỉ có thể vội vàng, đại biểu cho gia phó người hầu từ trên xuống dưới Lý gia đọc lời chào mừng, bày tỏ sự chào đón nồng nhiệt đối với công tử Kim Tra ra đời, lại an bài tốt nhạc khí thiên đoàn Trần Đường Quan thổi kéo đàn hát, liền giả bộ như quá say, sớm rời trận

đêm đó

hơn phân nửa Triều Ca Thành đã chìm vào giấc ngủ yên bình, chỉ có một số con phố, ngõ dịch vụ còn ồn ào

trong Đại Sử phủ, thị vệ tuần tra đúng giờ đi qua sân trước và sân sau, thỉnh thoảng cười nói vài tiếng, cũng là đang nhỏ giọng thầm thì, vị Đại Sử đại nhân này lại không gần nữ sắc, hoàn toàn không có gia quyến

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ ngồi ở trong thư phòng của chính mình, mặc trường bào đỏ sậm, mái tóc dài màu xám trắng được chải tỉ mỉ, thể hiện phong phạm nghiên cứu học vấn hơi có chút nghiêm cẩn

bên cửa sổ là tiệc rượu sai người bày trước đó, thức ăn mặc dù đơn giản, nhưng thắng ở số lượng nhiều

dù sao khách nhân mời đến ngày hôm nay, lượng cơm ăn tại Triều Ca Thành cũng đều có chút nổi danh

giờ Tý ba canh

hai đạo bóng đen khoác áo choàng leo tường mà đến từ hậu viện, áo choàng kia mang theo pháp lực cực kỳ yếu ớt, có thể che giấu thân hình bọn họ ở trước mặt phàm nhân

Lý Trường Thọ lộ ra một chút mỉm cười

Văn Trọng này cũng coi như mò tới môn đạo, mặc dù đang cực lực che giấu sự thật tự thân là 'Kỳ nhân dị sĩ', nhưng cũng học được tuỳ cơ ứng biến vẫn là phải tiếp tục trưởng thành mới được

không bao lâu, đông đông đông tiếng đập cửa vang lên, Lý Trường Thọ đứng dậy, cửa thư phòng tự động mở ra, hai đạo bóng đen kia chui vào trong phòng

một người trước hết nhất tất nhiên là Văn Trọng, sau khi đi vào lấy xuống áo choàng mũ rộng, chắp tay hành lễ đối với Lý Trường Thọ, miệng nói:

- Bái kiến Đại Sử

Lý Trường Thọ lại cười nói:

- Thiếu sư đa lễ, không cần câu nệ

nói xong, ánh mắt rơi vào bên trên thân hình có chút khôi ngô phía sau Văn Trọng kia, đáy mắt mang theo một chút ý cười

bây giờ đứng trước mặt hắn là!

Kẻ gánh vác tiếng xấu thiên cổ, đại biểu điển hình của bạo quân vô đạo, người đưa tang Thương Vương triều, Tử Thụ • Đế Tân • Trụ!

Y thân cao tám thước, cánh tay dài, giờ phút này chậm rãi ngẩng đầu, lấy xuống mũ áo choàng, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi lại góc cạnh rõ ràng, trong đôi mắt có chút hẹp dài đó, tản ra một loại tự tin khó có thể che lại

Lý Trường Thọ mở ra không minh đạo tâm, phòng ngừa lúc chính mình tiếp xúc Trụ Vương, chịu kiếp vận ảnh hưởng

sau đó, liền chắp tay hành lễ đối với Tử Thụ

tiện thể nhấc đến, ấn theo quy củ Thương quốc, không phải thân phận nô lệ, trừ phi là tế tự hoặc nhận tội, ngày bình thường không cần quỳ lạy

- Bái kiến Tử Thụ vương tử

- Đại Sử đại nhân khách khí

Tử Thụ chắp tay ôm quyền, hơi cúi đầu, nghiêm mặt nói:

- Tử Thụ còn không phải quân, Đại Sử là lục khanh trọng thần, không cần hành lễ đối với Thụ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Vương tử nói quá lời, xin mời ngồi

- Thụ làm khách, Đại Sử ngồi trên

Văn Trọng một bên cũng nói:

- Đại Sử, ngài ngồi trên đi, bằng không ta cũng không dám ngồi

Lý Trường Thọ cũng không kiên trì nhiều, liền ngồi ở chủ vị, Văn Trọng cùng với Tử Thụ một trái một phải, tạo thành hình tam giác quanh bàn nhỏ

sau đó...

Bầu không khí có chút xấu hổ

Tử Thụ dùng hai tay vịn đầu gối, lồng ngực thẳng tắp ngồi ngay ngắn, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì

Văn Trọng châm chước ngôn ngữ, cười nói:

- Nói thật, Tử Thụ có được địa vị thừa kế, vẫn là nhờ có Đại Sử năm đó nói thẳng ở trước điện

Lý Trường Thọ nhìn về phía Tử Thụ, cười nói:

- Vương tử đối với chuyện này nghĩ như thế nào?

- Ừm...

Trong mắt Tử Thụ lộ ra mấy phần suy tư, lại là biết được Lý Trường Thọ đang khảo nghiệm mình, không thể không thận trọng đối mặt

những năm này, thiếu sư đã là tâng bốc vị Đại Sử này lên trời, thậm chí nói thành là người trong chốn thần tiên, ít nhiều có chút khoa trương

Tử Thụ rất nhanh liền nói:

- Sự tình năm đó, Thụ có chút cảm kích đối với Đại Sử, nhưng cảm kích này chỉ đối với việc Đại Sử có thể tuân lễ pháp nói thẳng tiến hành khuyên ngăn

- Ha ha ha khục

Lý Trường Thọ cười to vài tiếng:

- Ở trên cương vị của ta, chỉ là giải quyết việc chung mà thôi

Văn Trọng cười nói:

- Tử Thụ, kỳ thật ta cùng với Đại Sử cũng có chút quan hệ cá nhân

- Ồ? Thụ vì sao trước đây chưa nghe thiếu sư nói qua?

- Việc này không nên lộ ra, bằng không dễ bị người nói này nói nọ

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Không đề cập tới những thứ này, vương tử ngày hôm nay đến đây, không biết cần làm chuyện gì?

Tử Thụ chắp tay nói:

- Là vì cầu sách mà tới

- Ồ?

Lý Trường Thọ cười ha hả sờ bầu rượu, Văn Trọng nhanh tay lẹ mắt, giành trước cầm ấm rượu lên, rót rượu cho Lý Trường Thọ trước

Chương 1634: Các ngươi sai rồi

- Vương tử vì cầu sách gì mà tới?

- Trước đây giết tướng thẳng trong quân, chúng tướng muốn trở về Triều Ca Thành cáo trạng

Tử Thụ tự giễu cười một tiếng, toát ra vài phần bất đắc dĩ

- Phụ vương mệnh Thụ lĩnh quân, Thụ đã sớm nói quy củ, mệnh bọn họ không được cướp giật bình dân làm tù binh, vẫn là có tướng lĩnh lá mặt lá trái, lột xuống quân phục của quân địch chiến tử, bọc lên người những bình dân thanh niên trai tráng đó, dùng chuyện này lừa dối quá quan

- Thụ giết một người răn trăm người, cho nên rút kiếm giết tướng, tuy nhiên, việc này nếu trở về Triều Ca Thành làm lớn, Thụ e là có chút thụ động, tướng lĩnh trong quân, võ tướng thế gia e là sẽ cùng nhau công kích Thụ

Lý Trường Thọ suy tư đôi chút, hỏi:

- Quy củ không được cướp giật bình dân làm tù binh, là thiếu sư đặt ra?

Văn Trọng thở dài:

- Không sai, đúng là đệ tử, khục, là ta đặt ra

đệ tử?

Tử Thụ ở một bên lộ vẻ mặt suy tư

lại nghe Văn Trọng tiếp tục nói:

- Quá nhiều nô lệ, đã là bệnh dữ của Thương quốc, dưới toà nhà, nền móng đã là lung lay, tuy nói, hiện nay Thương quốc đã bớt chinh chiến, nô lệ thông qua cướp đoạt mà đạt được kém xa nô lệ tích lũy trong những năm này, nhưng đây là bước đầu tiên có thể thực hiện được ngay bây giờ

- Chỉ có trước phủ định tác phong cướp đoạt tù binh làm nô, có lẽ mới có thể khiến những nô lệ vốn bị tổ tiên bắt giữ khôi phục lại địa vị của thường dân, như thế, Thương quốc có nhiều thanh niên trai tráng, binh mã mạnh mẽ, luôn có một nguồn nhân tài ổn định cho mọi tầng lớp xã hội, quốc lực nhảy lên, ở ngay trong tầm tay!

- Sau đó thì sao?

Lý Trường Thọ ngậm cười hỏi

Văn Trọng trầm ngâm vài tiếng, lại nói:

- Ngài là hỏi?

- Không nói mặt khác, chỉ nói bản thân Thương quốc

- Sau đó, Thương quốc tự nhiên có thể kéo dài quốc vận, tồn tại lâu dài...

Lý Trường Thọ nhìn về phía Tử Thụ, cười nói:

- Vương tử cũng là nghĩ như vậy?

Trong mắt Tử Thụ tràn đầy sáng ngời, định tiếng nói:

- Lời của thiếu sư, là ý của Tử Thụ!

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài:

- Chúng ta nâng chén cùng uống, vừa uống vừa nói

ba người nâng chén cùng uống, sau khi uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, Lý Trường Thọ lại nhắm hai mắt lại, hai tay đút vào ống tay áo, tựa như ngủ rồi vậy

hắn đang suy nghĩ, chính mình tối nay có nên chỉ điểm 'Trụ Vương' hay không...

Dưới đáy lòng Lý Trường Thọ mặc dù rõ ràng, coi như ra tay chỉ điểm Tử Thụ, lực lượng kiềm chế của Thiên Đạo cũng không phải Tử Thụ có thể ngăn cản; nhưng vào lúc có một khả năng nào đó bày ra trước mắt, Lý Trường Thọ vẫn là muốn nếm thử một phen trọng điểm là, lui một vạn bước, việc này đối với chính mình cũng sẽ không có ảnh hướng trái chiều gì

lại đổi một góc độ cân nhắc khác, cơ hội chính mình có thể ảnh hưởng đến 'Đế Tân' vốn cũng không nhiều, bây giờ 'Đế Tân' vẫn là 'Vương tử Tử Thụ', tính dẻo vẫn còn ở đó

- Các ngươi sai rồi

- Sai rồi?

Văn Trọng có chút không hiểu

Tử Thụ vội nói:

- Chẳng lẽ Thương quốc còn có biện pháp trung hưng khác?

Lý Trường Thọ thở dài:

- Lời nói của thiếu sư có lý, hành vi lại quá mức lỗ mãng, vương tử tự nhiên đã học qua Thương chi lịch sử, có biết quốc lực Thương vì sao từng bước thâm hụt?

Tử Thụ nói:

- Tử Thụ mỗi ngày đều đang nghĩ vấn đề như vậy, có bốn nguyên nhân

- Thứ nhất chính là vào trước khi Văn Thành tiên tổ định ra phương pháp truyền vị cho trưởng tử, thường xuyên xảy ra những cuộc tranh giành ngai vàng đẫm máu, quốc lực hao tổn quá mức nghiêm trọng

- Thứ hai, quý tộc thế gia ngày càng ổn định, phần lớn không muốn phát triển, chỉ nghĩ đến việc hưởng thụ, trên thế gian cũng có rất nhiều loại người này

- Thứ ba ở chỗ nô lệ quá nhiều, đã thành mối nguy hiểm tiềm ẩn, người Thương phập phồng không yên, tác phong hưởng lạc xa hoa lãng phí đã cơ hồ không có thuốc chữa, dần dần không còn người tài có thể sử dụng

- Thứ tư ở chỗ chúng chư hầu, lúc người Thương chúng ta nội loạn, tám trăm chư hầu tu sinh dưỡng tức, trong đó không thiếu người dã tâm bừng bừng

- Khương thị sắp kết hôn với Thụ, chính là con gái của Đông Bá Hầu, ta chưa từng gặp nàng, cho nên không biết cụ thể, chỉ nhìn qua chân dung trên tranh, nhưng nàng chắc chắn sẽ trở thành vương hậu của ta. đây chính là kế sách củng cố của phụ vương

Lý Trường Thọ gắp một miếng thịt bò đặt ở trong miệng, cười nói:

- Vương tử, chúng ta không bằng thôi diễn một phen, nếu lần này, ngươi được vương duy trì, sự tình giết tướng trong quân trở thành bước khởi đầu cho quá trình cải cách của ngươi, đằng sau sẽ phát sinh chuyện gì? Văn Trọng cũng cùng nhau ngẫm nghĩ

thế là, Văn Trọng cùng với Tử Thụ từng người suy tư

Văn Trọng dù sao cũng là Luyện Khí Sĩ, sống năm tháng lâu dài, kiến thức rộng rãi, cân nhắc vấn đề tương đối toàn diện, rất nhanh liền ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, mày nhíu lại thành chữ Xuyên (川)

Chương 1635: Đừng có kích động

Tử Thụ vẫn là khí thịnh hơn một chút, chỉ suy tư chốc lát liền nói:

- Chắc chắn sẽ có thật nhiều lão thần phản đối

Văn Trọng vội vàng nói tiếp:

- Không chỉ như vậy, việc này không chỉ liên quan đến võ tướng thế gia, muốn giải quyết sự tình nô lệ, chắc chắn sẽ chạm đến hết thảy chư hầu, quý tộc, thế gia trước mắt, thậm chí cả bách tính

- Nô lệ cần chỉ là cơm ăn nước uống, nhưng bọn họ có thể cày ruộng, đào kênh, làm nô bộc, bọn họ sinh ra là như thế, hầu hết đều chưa bao giờ nghĩ đến việc phản kháng, nhưng nếu chúng ta trực tiếp ra tay... hít hà! E sẽ là một trận kinh biến kinh thiên

Tử Thụ nói:

- Lời nói của thiếu sư, phải chăng có chút quá mức phóng đại?

- Vương tử, là ta trước đó nghĩ có chút đơn giản, suy nghĩ không chu toàn

sắc mặt của Văn Trọng có chút u ám:

- Sự tình nô lệ, nhất định phải xử trí từ từ, xử trí theo thẩm quyền, sự tình giết tướng trong quân lần này, nhất định phải che đậy, việc mà chúng ta thương lượng trước đó, tranh luận chỗ hại của nô lệ đối với quốc gia ở trên triều đình, tuyệt đối không thể làm!

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu

Tử Thụ lộ ra sắc mặt giận dữ, định tiếng nói:

- Thụ sợ gì chứ? Tranh luận thì có sao!

Văn Trọng thở dài:

- Cãi vã mạnh mẽ có thể sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng

- Cùng lắm thì khó giữ được vị trí lúc này

Tử Thụ vươn người đứng dậy:

- Coi như đưa tính mạng này cho bọn hắn lại có làm sao!

- Vương tử, vương tử

Lý Trường Thọ vội nói:

- Đừng có kích động, làm việc theo thẩm quyền, không thể vội vàng xao động, bốn điều mà vương tử mới nói này, đánh trúng chỗ yếu hại, đúng là tệ nạn của Thương quốc bây giờ, tệ nạn đã tích luỹ thời gian dài, đã sớm tồn tại không biết bao lâu, tuyệt đối không phải một hai câu liền có thể tuỳ tiện sửa đổi

- Nhưng nếu vương tử, quân chủ tương lai có khả năng giúp đỡ Đại Thương như vậy, tuỳ tiện bị đánh bại bởi những kẻ già nua và cố chấp, đó mới là nỗi bất hạnh của Thương quốc, tổ tiên của vương tử, thế nhưng đang ở trên trời nhìn vương tử!

Tử Thụ lộ ra nét hổ thẹn, cúi đầu đối với không trung, ngồi xuống

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đã như vậy, ta cũng không che giấu, sẽ hiến ba kế sách cho vương tử và thiếu sư

Văn Trọng vui vẻ nói:

- Có ngài ra tay, Đại Thương tất sẽ ổn định!

Tử Thụ cũng là nghiêng tai lắng nghe

y kỳ thật đối với thiếu sư nịnh nọt Đại Sử như thế có chút bất mãn, sau đó Đại Sử này nếu như hồ ngôn loạn ngữ, nói cái gì khiến y từ bỏ việc cải cách chính trị thì y liền sẽ quay người rời đi

lại nghe Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Kế sách đầu tiên, chính là phải ổn, vào trước khi vương tử trở thành quốc quân, cần giành được sự ủng hộ của người Thương, bách tính và quyền quý trong ngoài Triều Ca Thành

- Vương tử nhất định phải rõ ràng đạo lý này—— vương tử cũng không phải là dòng dõi duy nhất của đại vương, nếu đại vương bởi vì áp lực trên dưới Thương quốc, không thể không trảm vương tử, vương vị vẫn như cũ có người thừa kế, nói nắm giữ quyền nói chuyện, vĩnh viễn là vương, mà không phải vương tử

Tử Thụ không khỏi im lặng

Lý Trường Thọ lại nói:

- Kế sách thứ hai, vẫn là ổn, phía trước có sự tình 'quốc quân Y Doãn lưu vong', cũng đủ để cảnh giác. Vương quyền cũng không phải là không có chế ước, quá trình vương quyền Thương quốc hình thành, là lấy khống chế văn thần võ tướng, quyền quý chư hầu quanh người làm hạch tâm, chính lệnh cần có người chấp hành, quân đội cần có tướng suất lĩnh, vương quyền bị những cái này khống chế. Điều này đặc biệt quan trọng

Tử Thụ suy tư một hồi, hỏi:

- Có thể thỉnh Đại Sử giải thích cụ thể không?

- Cụ thể hỏi y là được

Lý Trường Thọ chỉ chỉ Văn Trọng:

- Nói một cách đơn giản, trước tiên ngươi phải lấy lòng đại thần, đại tướng, để cho bọn họ một lòng với ngươi, sau đó thực hiện các thay đổi của ngươi từng bước một một cách tinh tế, suy yếu chư hầu cũng được, sửa nô tì dân cũng được, đều cần phải thực hiện từng bước, không có khả năng tầm năm đến ba tháng liền có hiệu quả, ba mươi năm mươi năm cũng đều có chút miễn cưỡng, nếu bước chân quá lớn, sẽ rất dễ dàng bị... cơ bắp giữa hai chân kéo lại!

Tử Thụ chậm rãi gật đầu, rất có cảm xúc đối với điều này

Lý Trường Thọ tiếp tục nói:

- Quân quyền lại là quan trọng nhất trong đó, vương tử lúc này nhất định phải bồi dưỡng đại tướng trong quân mà mình có thể tuyệt đối tin tưởng, nắm giữ quyền lên tiếng tuyệt đối tại Triều Ca Thành, đây là cơ sở của mọi thứ, cũng là căn nguyên chư hầu e ngại Thương Quân

- Nghe lời nói của Đại Sử, Thụ rộng mở thông suốt!

Trong mắt Tử Thụ tràn đầy cảm khái, bưng ly mời rượu đối với Lý Trường Thọ

- Đừng có sốt ruột, còn chưa nói xong

Lý Trường Thọ cười nhẹ bưng chén rượu đáp lại, cười nói:

Chương 1636: Tùy tâm mà động

- Kế sách thứ ba, vẫn là ổn, ổn này nhằm vào các đại chư hầu, lấy chư hầu chế ước chư hầu, nên lôi kéo khi cần lôi kéo, yên lặng chờ thời cơ, chia rẽ và chuyển hóa họ, việc này trọng yếu nhất

Tử Thụ cẩn thận suy tư, trong mắt dần dần tràn đầy ánh sáng

Văn Trọng lại hỏi:

- Cục diện ngày hôm nay lại nên giải quyết như thế nào?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nói dễ dàng cũng dễ dàng, lại còn có thể có lợi đối với Tử Thụ

- Thụ, xin lắng tai nghe!

- Vương tử nên lấy danh nghĩa nhân nghĩa, đừng có đề cập tới sự tình sửa nô thành dân, cũng không cần toát ra chí hướng trong đáy lòng, cho dù trước đó đã nói qua, nếu có người đề cập, ngươi liền kiên quyết phủ nhận

Lý Trường Thọ cười cười, tiếp tục nói:

- Vương tử có thể nói, gốc rễ Đại Thương lập quốc ở chỗ tiên tổ người Thương chém giết đẫm máu, con cháu của kẻ chiến bại, làm sao có thể xứng đáng ngồi chung mâm với người Thương?

- Đương nhiên, đây chỉ là lời nói suông, vương tử ngươi phải học cách định hình bản thân, phân rõ ràng quan hệ lợi ích, ổn định lại thân phận người thừa kế của mình, như vậy, ngươi mới có cơ hội thực hiện chí hướng dưới đáy lòng, cụ thể phát huy như thế nào, ngươi và thiếu sư thương lượng là được

Văn Trọng lại nói:

- Nhưng, Đại Sử, trước khi lên ngôi làm một đằng, sau khi lên ngôi làm một nẻo, chẳng phải sẽ bị người khác lên án sao?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Tử Thụ có quan tâm đến bêu danh không?

- Ha ha ha!

Tử Thụ cười to vài tiếng, hào khí tỏa ra!

- Thụ thuở nhỏ liền bị đầu độc, bị hại, bị rớt giếng, bị sập nhà, càng phải hứng chịu những lời đồn thổi, nói ta quái mệnh, bêu danh, chỉ là hư danh, quốc muốn cải cách, vương phải gánh vách!

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Nhưng thanh danh cũng phải chú ý, chuyện này cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả chính lệnh, sẽ còn để cho người mượn cớ. Như vậy, lần này liền lấy danh nghĩa nhân nghĩa, dùng võ đức làm lý do

- Vương tử vì sao giết hai vị tướng quân kia? Là bởi vì vương tử khinh thường giết người tay không tấc sắt, cảm thấy quân đội không nên làm chuyện cướp bóc, lúc này mới hạ lệnh để cho bọn họ không được cướp đoạt bình dân, hai vị tướng quân kia chống lại quân lệnh, cần phải chém chết, dùng thủ đoạn tàn nhẫn hãm hại kẻ yếu, làm trái võ đức, bôi đen mặt mũi Thương Quân, cần phải trừng phạt

- Sau khi sự tình bại lộ, bọn họ có ý đồ kích động trong quân bất ngờ làm phản, che lấp tội lỗi của bản thân, cần lập tức chém giết, nếu không quân đội sẽ mất kiểm soát và hậu quả sẽ rất thảm khốc, từ đó làm trò cười cho thiên hạ

- Vương tử sau khi nghĩ sâu tính kỹ, mới có chuyện giết tướng thắng trong quân, mà các tướng lĩnh trong quân kêu gào, muốn mời đại vương hạ lệnh trừng phạt vương tử đó, hoặc không biết tình hình thực tế, hoặc dụng tâm khó lường

Tử Thụ có chút không hiểu hỏi:

- Vậy bọn hắn đến cùng là không biết tình hình thực tế, hay là dụng tâm khó lường?

- Vậy phải xem, ngươi muốn cho bọn hắn không biết tình hình thực tế, hay là dụng tâm khó lường

Lý Trường Thọ mỉm cười:

- Một chữ quyền này, bắt nguồn từ lòng người, mong rằng Tử Thụ đừng quên lời nói ngày hôm nay, đừng vội vàng đạt được thành công nhanh chóng trong mọi việc, đừng tìm kiếm thành công chỉ sau một đêm, tìm kiếm sự sống còn trong khi duy trì sự ổn định và tìm kiếm sự thay đổi trong khi duy trì sự ổn định, mới có thể đạt được thành công

Tử Thụ đứng dậy vái chào một cái thật sâu:

- Đa tạ Đại Sử chỉ điểm

- Còn có

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta là Đại Sử của vương, vốn dĩ nói chuyện này với vương tử là không thích hợp, sau này hoàn toàn dựa vào sự cố gắng của vương tử cùng với thiếu sư

Văn Trọng cùng với Tử Thụ liếc nhau, người trước đáy mắt như trút được gánh nặng, người sau đáy mắt đều là sao trời

Tử Thụ trước khi đi, còn hỏi Lý Trường Thọ một cái vấn đề, Lý Trường Thọ lại không trả lời được

y hỏi chính là:

- Đại Sử, tâm ta có hoang mang, nhiều năm như vậy, tất nhiên là có không ít người ngóng trông Thụ bỏ mình, đoạt vị của Thụ, vì thế quyền quý cấu kết, huynh trưởng mưu loạn

- Thụ trước khi sinh ra, đã sớm có không ít thế gia quý tộc âm thầm đầu nhập huynh trưởng, bây giờ phụ vương lớn tuổi, đấu tranh nội bộ đã ở trước mắt, Thụ không sợ cũng không hận, nhưung lại sợ bởi vì đấu tranh nội bộ lại hao tổn quốc vận Thương quốc, sự xung đột giữa tổ tiên các đời trước, lời răn dạy của Văn Thành tiên vương, còn ở trước mắt, thực sự không dám quên

- Đại Sử có thể dạy ta hay không, muốn thành vương vị, phải chăng nhất định phải giết huynh trưởng, diệt tay chân? Nếu như không có cách khác, tự nhiên dùng đao sắc chém thẳng, để tránh loạn tượng tùng sinh

đối với chuyện này, Lý Trường Thọ suy nghĩ một chút, chỉ có thể nói:

- Tùy tâm mà động, quyết đoán ở chỗ ngươi, vĩnh viễn không nên quên, tiên tổ Thương quốc, ở phía trên nhìn chăm chú vào ngươi

...

Chương 1637: Hồ sơ danh thần

- Lục điều

- Phanh!

Hữu Cầm Huyền Nhã nhíu mày nhìn về phía tiên thiên chí bảo lộ vẻ mặt phách lối nào đó, tiếp tục nghiêm túc trầm tư

linh thạch nàng làm công cho Thiên Đình kiếm được, đã sắp thua một nửa

…

'Mặt trời rực lửa vừa ló dạng ~'

Ngâm nga một giai điệu dân gian khó quên trong ký ức, Lý Trường Thọ chắp tay dạo bước ở bên trong vườn linh thú, tâm tình hiển nhiên coi như không tệ

chỉ điểm Tử Thụ một lần, lại vô hình còn có chút cảm giác tiểu thành tựu

đại khái là bởi vì 'Trụ Vương' ở quê nhà Địa Cầu quá mức nổi danh, không thể tránh né sẽ có một loại tâm thái vi diệu, cảm thấy chính mình chứng kiến 'lịch sử' vân vân

Ý niệm tới đây, Lý Trường Thọ nhếch khóe miệng cười, tiếp tục ngâm nga giai điệu dân gian, thoải mái nhàn nhã

tính tình của Tử Thụ tựa hồ không tính tàn bạo, nhiều lắm là có chút dễ dàng máu lên não và dễ dàng lỗ mãng, hơn nữa còn có 'cảm giác sứ mệnh gia tộc' rất nồng đậm, muốn trung hưng Thương quốc

vì sao là cảm giác sứ mệnh gia tộc?

Ở bên trong lý giải của Nhân Hoàng phàm tục như Tử Thụ, Đế Ất, quốc gia hiện tại là tài sản riêng của gia tộc họ

bỏ đại hoàn cảnh sang một bên để nói về tư duy tiến bộ và lạc hậu là điều hoàn toàn vô nghĩa, nhưng ở trên người Tử Thụ, Lý Trường Thọ xác thực thấy được điều gì đó khác biệt so với những Thương Quân như Đế Ất, Đế Đinh

đây có lẽ, chính là nguyên nhân Văn Trọng ở bên người Tử Thụ, dần dần 'nhập tâm diễn quá sâu'

đương nhiên, lúc này còn quá sớm để đưa ra kết luận như vậy

Tử Thụ hiện nay, còn có một quãng đường rất dài muốn đi, cuối cùng sẽ trở thành 'nụ hoa' như thế nào, lại là ai cũng không nói chắc được

chớ nói chi là, còn có "chất kích thích' Tô Đát Kỷ kia

chẳng lẽ thật sự là kịch bản cứng rắn Thiên Đạo "Nghìn năm hồ ly vạn năm tinh hoa" này, cái nồi này nhất định phải do mỹ nhân gánh chịu?

Như vậy cũng không tránh khỏi quá hèn hạ

đương nhiên lời này cũng chỉ là phỉ báng trong lòng, nói ra là không thể nào nói ra được

tiên thức lặng lẽ lan truyền như gợn sóng trên mặt nước...

Hả?

Hữu Cầm đây là thế nào?

Cảm xúc giống như có chút sa sút, khuôn mặt chán nản đi ra phòng bài bạc, thu váy ngồi ở ngưỡng cửa, tựa vào khung cửa trầm ngâm suy nghĩ...

Trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ toát ra mấy cái dấu hỏi, hắn chưa từng thấy qua bộ dáng như thế này của Hữu Cầm Huyền Nhã

tiên thức đảo qua, nhìn thấy bộ dáng ngửa đầu cười to của tiên thiên chí bảo nào đó trong phòng, cùng với phía trước người huyễn tượng linh tính bày biện một chồng bảo nang cùng với hộp kiếm hỏa lân, Lý Trường Thọ lập tức vô lực phàn nàn một hồi

Hỗn Độn Chung này muốn linh thạch để làm gì? Ném đi nghe tiếng vang?

Đều làm hư tập tục phòng bài bạc của hắn!

Nghĩ nghĩ, Lý Trường Thọ thừa dịp chính mình còn chưa có quấy nhiễu không khí sung sướng bên trong phòng bài bạc, quay người chạy đi

qua vài ngày nữa, hắn lại tìm thời cơ phòng bài bạc vắng người, đồng thời bí mật đặt biển cảnh báo

【Thi đấu có tình, đánh bạc vô tình 】

Thiên Đình Hồng Hoang chống đánh bạc, bắt đầu từ hậu viện Thái Bạch Cung!

Lý Trường Thọ đánh giá trái phải một hồi, hài lòng gật đầu, quay người dạo bước về phía nhà tranh

hắn mỗi khi phóng ra một bước, tự nhiên sẽ đi về phía trước hơn hai thước

nhưng theo người ngoài, quá trình hắn mỗi lần đề chân, đặt chân, thân hình liền sẽ tự nhiên mà xuất hiện ở bên ngoài trăm trượng

không có lấp lóe, không có dừng lại, càn khôn không chút gợn sóng, phảng phất như đã tương dung cùng với tự nhiên, lại phảng phất như quy tắc đi đường chính là như vậy

hiển nhiên, đạo hạnh của Thọ trở nên càng thêm tinh thâm, lại vĩnh viễn hướng về một lĩnh vực nào đó...

Lý Trường Thọ cũng không biết chính mình phải chăng đi lầm đường, nhưng hắn đạt được bí pháp trảm tam thi Đạo Tổ ban tặng, cũng đã không có ý định đi trảm tam thi

như vậy không quá thận trọng

trở về nhà tranh, Lý Trường Thọ sau khi ngồi ngay ngắn ở bàn thấp của chính mình, lấy một tấm vải vóc trống không, viết xuống một hàng chữ nhỏ ở bên trên

« Hồ sơ danh thần Đại Thương »

hắn lăn lộn những năm này tại Triều Ca Thành tóm lại không phải toi công, bắt đầu từ giờ phút này, hắn liền sẽ quan sát những thần tử quanh người Thương Quân, chọn lựa ra thần tử có tài cán, tinh thông chính sự, quan tâm bách tính, có lòng thương hại

nếu hắn đã chủ trì Phong Thần đại kiếp, vậy hắn liền muốn có chút dáng vẻ của chủ kiếp giả

Thiên Đình sẽ không thu nạp những quyền quý chỉ vì đứng vững đội đắc thắng, tự thân không có bất kỳ thực học gì kia

chức vị chính thần, thà thiếu không ẩu

- Sư huynh ~

ngoài cửa truyền đến tiếng nhỏ giọng kêu gọi của Linh Nga, Lý Trường Thọ cười đáp ứng, dưới ngòi bút không ngừng, tiếp tục múa bút thành văn, viết khúc dạo đầu bài tựa

Chương 1638: Chưa hẳn

Linh Nga thân mang tiên váy xanh nhạt chân thành mà đến, trên tay cầm một bát súp lạnh, lại là tay nghề mới học gần nhất

ngồi quỳ chân ở bên trên bồ đoàn bên người Lý Trường Thọ, Linh Nga đưa đầu nhỏ tiến tới, hiếu kỳ nói:

- Sư huynh ngươi đây là, muốn biến thần tử phàm tục thành thần tử Thiên Đình sao?

- Thừa dịp đại kiếp, cũng chỉ có một cơ hội như vậy

Lý Trường Thọ cười nói:

- Tiên nhân, phàm nhân, khác nhau chỉ ở tiên duyên tiên căn, có một số tiên nhân còn không có thông minh, tâm kế bằng phàm nhân. Thiên Đạo không quan tâm sinh linh mạnh yếu, trực tiếp ban thưởng công đức, cảm ngộ, liền có thể làm phàm nhân bạch nhật phi thăng, việc này có gì không thể? Phong Thần Bảng vốn là có ít nhất một phần ba danh ngạch, cấp cho hiền nhân đại Nhân Tộc giữ lại, đây là biểu tượng tất yếu mà Thiên Đình đại biểu cho Nhân Tộc, cũng là Thiên Đình cùng với Nhân Tộc khí vận giao hòa

Linh Nga nháy mắt mấy cái, cũng nghe không hiểu nhiều, cười nói:

- A nha a nha, chỉ chớp mắt, sư huynh đã là một vị thần tiên thành thục

Lý Trường Thọ trừng mắt nhìn Linh Nga, Linh Nga làm cái mặt quỷ, cười đùa tiến tới ôm lấy cánh tay hắn, cố ý có một ít thân thể tiếp xúc, cố nén sự ngượng ngùng dưới đáy lòng chính mình

nàng đang chủ động thích ứng với quan hệ thân mật hơn, Lý Trường Thọ đối với chuyện này tự nhiên sẽ không cự tuyệt, có khi cũng sẽ chủ động một ít

ai mà không thích một tiểu sư muội ngoan ngoãn, dễ thương lại mê mẩn mình?

- Đúng rồi, Hữu Cầm sư tỷ của ngươi đã thua sạch linh thạch rồi?

- Ách... sư huynh ngươi thấy được?

Linh Nga có chút chột dạ dịch chuyển thân thể, nhỏ giọng nói:

- Chuyện này cũng trách ta, không có kịp thời ngăn cản Chung đại tỷ

- Ha ha ha ha!

Dưới đáy lòng Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga, đồng thời vang lên một hồi tiếng cười to càn rỡ

cái trán Lý Trường Thọ tối đen, tay trái bấm tay búng nhẹ, bên cạnh hồ đột nhiên truyền đến một tiếng chuông vang thanh thúy, dưới đáy lòng nổi lên một tiếng 'Ai nha'

Hỗn Độn Chung dùng linh giác gầm thét:

- Tiểu bối ngươi dám đánh ta!

Đúng lúc này, một tia khí tức âm dương lặng yên nở rộ

Hỗn Độn Chung đang muốn khôi phục kích thước ban đầu, tới hưng sư vấn tội trong nháy mắt rụt trở về, một lần nữa hóa thành cao hơn ba tấc, treo ở trên chạc cây liễu bên hồ, lắc lư trước sau, linh giác truyền đến còn mang theo một tia quật cường

- Chán ghét! Không có việc gì kinh động Đồ lão đại làm gì, sự tình nhà mình, để nhà mình giải quyết không phải tốt

- Xùy!

- Ai dám cười!

Tiểu tháp ở bên cạnh nguyên thần Lý Trường Thọ trong nháy mắt phong bế tự thân, thu liễm hết thảy quang hoa, một cử động nhỏ cũng không dám

đẳng cấp ở giữa bảo vật, quả thực tương đối sâm nghiêm, Tháp gia cũng đều có ngày làm đệ đệ cười đùa một hồi, dưới đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một chút linh quang, thế là chậm rãi phá giải phần linh quang này hóa thành cảm ngộ, chậm rãi phiêu tán ở bên trong đạo tâm, nhắm mắt khẽ hừ một tiếng

thoải mái

đây là một lần đốn ngộ không dễ

bây giờ tần suất đốn ngộ càng ngày càng thấp, dù sao đồ vật có thể làm cho chính mình có cảm xúc, càng ngày càng ít

- Sư huynh, ta có thể ở bên cạnh làm nhạc khí không?

- Ừm

Lý Trường Thọ nhấp một hớp trong bát ngọc, ôn nhu cười cười đối với Linh Nga, cúi đầu tiếp tục múa bút thành văn

đây dù sao cũng là đồ vật cấp cho Ngọc Đế bệ hạ xem, cũng sẽ cải biến vận mệnh của không ít người, tự nhiên phải hết sức thận trọng, cân nhắc chu toàn

đột nhiên nghĩ đến...

Tây Phương Giáo thật sự bình tĩnh?

Chưa hẳn

Lý Trường Thọ luôn cảm thấy Tây Phương Giáo này là đang chuẩn bị trả thù mình một trận, trận trả thù này có khả năng xuất hiện trong từng tiết điểm sau này

khi nào đối phương sẽ ra tay?

Lý Trường Thọ suy nghĩ một hồi, trực tiếp tế ra kỹ năng uy tín lâu năm

suy nghĩ ở góc độ của đối phương

【 Nếu ta là Thánh Nhân thứ sáu, tiếp theo ta sẽ tính kế chuyện gì, mới có thể trút giận, lợi dụng tình thế châm ngòi cuộc chiến Xiển

Tiệt? 】

Dưới đáy lòng Lý Trường Thọ, một quyển trục tưởng tượng chậm rãi mở ra, lộ ra mạch truyện rõ ràng, nối các hộp tùy chọn thành chuỗi

Tiệt Giáo, sát kiếp, cuộc chiến Xiển Tiệt, Thái Bạch Kim Tinh chính mình...

Nghĩa phụ nghĩa tử, Lý Tĩnh?

Một lát sau, Lý Trường Thọ nhắm mắt ngưng thần, đứng yên bất động như tảng đá, khí tức cũng đều có chút phai mờ

Linh Nga ngẩng đầu nhìn sư huynh nhà mình một chút, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, nhưng khóe miệng hiện lên một chút ý cười vui vẻ

chính mình, vẫn là không thể giúp sư huynh cái gì

...

Kể từ đêm Lý Trường Thọ gặp Tử Thụ, ba tháng sau

đại quân viễn chinh trở về Thương quốc, hơn phân nửa tướng lĩnh đi suốt đêm trở về Triều Ca Thành, lấy sự tình vương tử Tử Thụ 'giết thắng tướng trong quân', tố cáo Tử Thụ

Chương 1639: kể rõ nội tình

sáng sớm hôm sau

bách quan tụ tập trong đại vương điện, Tử Thụ thân mang giáp trụ, không nói một lời quỳ sát ở phía trước điện, Đế Ất mặt không biểu tình ngồi ở cao vị

mười sáu vị tướng quân viễn chinh cùng nhau một gối xuống đất, trần thuật tình hình trước sau Tử Thụ trảm tướng, ngôn ngữ gay gắt, tức giận không chịu nổi

chúng đại thần lập tức nghị luận ầm ĩ, có không ít lão thần cho rằng việc này có hại quân tâm, tất nhiên sẽ hao tổn sĩ khí trong quân

Đại Tể là người đứng đầu nội đình, thân cận nhất với quân vương, lúc này tiến phía trước nói:

- Giết thắng tướng trong quân, từ xưa đến nay chưa bao giờ là chính đáng, việc này còn cần đại vương thận trọng xử lý, không thể làm rét lạnh lòng các tướng sĩ

Đế Ất chậm rãi gật đầu, mở miệng nói:

- Chúng ái khanh, có ai biện hộ cho Tử Thụ không?

Thiếu sư Văn Trọng vượt qua đám người đi ra, khom người nói:

- Đại vương, việc này có nội tình khác, sao không nghe lời nói của Tử Thụ?

Có mấy vị đại thần nhao nhao mở miệng:

- Cho dù có nội tình, cũng nào có đạo lý giết tướng thắng?

- Vương tử vô cớ giết tướng đã thành sự thật

- Đại Thương lấy quân võ lập quốc, tiên tổ chinh phạt bốn phía mới có được thịnh thế ngày hôm nay, làm sao có thể hoang phế nền tảng?

Văn Trọng hơi hơi nhíu mày, lúc này đã là tỉnh ngộ, chính mình đứng ra quá sớm rồi

- Khục!

Chợt nghe thấy một tiếng ho nhẹ truyền đến từ phía góc đại sảnh, một nửa số đại thần ngừng nói, ánh mắt đổ dồn về phía lão đại thần trong góc

tất nhiên là Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ 【 quan 】, lục khanh Đế Ất, Đại Sử Thương quốc

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Đại vương, việc này sao không giao cho Tỷ Can đại nhân xử trí? Tỷ Can đại nhân xử án như thần, Triều Ca Thành đã lâu rồi không có án oan

Tỷ Can quay đầu liếc nhìn Lý Trường Thọ, đáy lòng thầm nghĩ, lão Đại Sử này ngày bình thường không hề có quan hệ với chính mình, không nghĩ tới lại sẽ tiến cử chính mình

Thất Khiếu Linh Lung Tâm nhất chuyển, Tỷ Can lập tức rõ ràng, đây có lẽ là ý của huynh trưởng

lão hồ ly Đại Sử này, ngày bình thường vô cùng điệu thấp, nhưng trong triều lại là nhân duyên vô cùng tốt, không ít quan viên lên chức đều có cái bóng hắn sau lưng, cũng là đắc tội không nổi

khóe miệng Đế Ất lộ ra mỉm cười nhàn nhạt, nhìn về phía Tỷ Can bên tay trái, ôn hoà nói:

- Vương đệ, ngươi cảm thấy việc này xử trí như thế nào?

Tỷ Can cất bước mà ra

nhìn vị vương đệ từng được Xiển Giáo ủng hộ hơn nửa tháng này, thân hình thon dài, mặt như ngọc, lúc này cũng đã bước vào trung niên, ít đi rất nhiều nhuệ khí, nhiều hơn mấy phần trầm ổn

y có thất khiếu linh lung chi tâm, làm người chưa bao giờ tính kế, cực kỳ cương chính y am hiểu phỏng đoán lòng người hiểm ác, nhưng xưa nay không vì quyền quý cầu tình mà mở một mặt lưới

người người bên trong Triều Ca Thành đều có ca tụng —— 【 Triều Ca có con của trời xanh, thất khiếu linh lung phân biệt trung nghĩa gian tà 】, nói chính là Tỷ Can

Tỷ Can trầm ngâm vài tiếng, khom mình hành lễ đối với Đế Ất, sau đó nói:

- Đại vương, ngu đệ cho rằng, vô luận là loại vụ án nào, cũng đều nên lắng nghe cả hai bên và thu thập đủ bằng chứng trước khi đưa ra phán quyết hợp lý. Thỉnh cháu trai Tử Thụ đi vào, kể rõ nội tình trong đó

Đế Ất cười nói:

- Nếu vương đệ đã nói như vậy, vậy liền để Tử Thụ vào điện kể rõ nội tình đi

ngoài điện, Tử Thụ ngẩng đầu cúi chào trước, sau đó mới chậm rãi đứng lên

y nắm cầm bội kiếm bên hông, chậm rãi bước vào trong đại điện, hai mắt trong suốt, thần thái nhẹ nhõm, nhưng khi liếc nhìn các đại thần hai bên, trong mắt hiện lên tia sáng sắc bén, làm cho không ít lão thần cảm thấy bất an trong đáy lòng

lập tức, Tử Thụ theo biện pháp mà Lý Trường Thọ đề điểm, trước lập nhân nghĩa, đề cao võ đức, lại xáo trộn tội lỗi của hai vị võ tướng kia, chuyển từ 'Đổi quân phục thu nạp tù binh', thành 'Vì chiến công không tiếc tròng áo của quân địch đã chết trên người bình dân', cũng không nói là thu nạp làm tù binh, hay là trực tiếp giết, chỉ nói là 'chuyện này quá tàn nhẫn'

sau đó Tử Thụ chuyển hướng mâu thuẫn, nói hai vị võ tướng kia kiêu ngạo vì chiến công của mình, không phục sự trừng phạt ban đầu của y, có ý định kích động quân đội bất ngờ làm phản, cũng âm thầm liên lạc cùng với nhiều vị tướng lĩnh quỳ ở đây, muốn làm hao tổn uy nghiêm của vương tử Tử Thụ y

những gì y nói, hết lần này tới lần khác cũng đều là tình hình thực tế, nhưng có một số chỗ cố ý nói không rõ ràng, không hề đề cập tới sự tình nô lệ

sau khi lời nói của Tử Thụ rơi xuống, trong đại điện tràn ngập một mảnh túc sát

sắc mặt của Đế Ất đen như đáy nồi, tiếng nói của Tử Thụ vẫn là bình tĩnh như cũ

Chương 1640: nhớ thương Văn Trọng

tại giờ phút này hoàn toàn không cho đối phương cơ hội phản bác, thở dài nói:

- Đại quân bên ngoài, ta là chủ tướng, ta trên triều đình này, có không ít người có ý định giết ta, vì lợi ích của bản thân. Nhưng tranh đấu như vậy, không ngờ lại xâm nhập vào trong quân! Tám trăm chư hầu đang ở bên ngoài nhìn! Trong bọn họ, có bao nhiêu người đang chờ Đại Thương chúng ta tự mình mục nát, sau đó thuận thế mà lên, thay thế Đại Thương chúng ta!

- Ngay ở trong đại điện này, có bao nhiêu người chỉ lo tự thân, chỉ quan tâm tương lai của con cháu, lại quên, lãnh thổ Đại Thương này là tiên tổ người Thương cầm đao và rìu đặt xuống từng chút một! Người muốn giết ta, ngày hôm nay không bằng động thủ ở ngay chỗ này, sao phải lén lút làm những thủ đoạn bẩn thỉu đó!

Keng!

Tử Thụ rút bội kiếm ra, ném đến chính giữa đại điện, hai mắt như chim ưng, mày kiếm phun hàn quang!

Ánh mắt sắc bén đảo qua các nơi, hơn phân nửa triều thần lại sợ mất mật, không dám nhìn thẳng hắn

- Ài...

Tử Thụ buông tiếng thở dài, tựa hồ trút một ngụm khẩu khí, ném vỏ kiếm sang một bên, hướng về phía trước hành lễ thật sâu đối với phụ vương bên trên cao tọa, cũng không cho Tỷ Can cơ hội mở miệng, nói thẳng:

- Phụ vương, nhi thần lúc ấy vì phòng ngừa trong quân bất ngờ làm phản, vì lập quân uy của chủ tướng, không thể không nhịn đau nhức chém giết hai vị tướng lĩnh kia

- Chuyện hôm nay, nhi thần nguyện lãnh phạt, cũng xin phụ vương không cần truy cứu tội của những tướng quân này, bọn họ phần lớn chỉ là không biết tình hình thực tế, thân có đồng tình. Chắc hẳn, chúng thần ở chỗ này, trái tim đều hướng về Đại Thương, chỉ là có đôi khi, giữa chúng ta tồn tại một loại khác biệt cùng với không hiểu nào đó mà thôi

Đế Ất không khỏi cười đến híp cả mắt

Lý Trường Thọ ở một bên âm thầm nhíu mày, đối với mấy lời cuối cùng của Tử Thụ này, cũng là có chút cảm xúc

tên gia hỏa này, trời sinh đã là một vị quân vương, biết làm thế nào khống chế lòng người

đáng tiếc...

Mà thôi

một phen lời nói của Tử Thụ ở trên triều đình ngày hôm nay, trực tiếp chấn động Triều Ca Thành

màn đêm buông xuống, trong cung truyền ra tin tức, Đế Ất gần đây ăn không ngon, ăn một bữa cơm như gió cuốn, sau khi say rượu liên tục nói 'Đại Thương vĩnh tồn', hiển nhiên là có chút hài lòng đối với Tử Thụ

không bao lâu, Tỷ Can cũng là công khai nói, sự tình giết tướng không phải lỗi của Tử Thụ, cuộc tranh chấp vương tử phải được ngăn chặn

không ít đại thần vốn dĩ quan sát, bắt đầu đảo hướng sang vị tiểu vương tử đột nhiên trở nên chói mắt này

mà Vi Tử Khải kia, Vi Trọng Diễn thì đóng chặt cửa phủ, từ chối tiếp khách, tựa hồ là đang lẳng lặng quan sát

tại Đại Sử phủ, Lý Trường Thọ nhắm hai mắt trong thư phòng, tâm thần đang muốn chuyển trở về Thiên Đình, nhưng 'phong ngữ chú định hướng' lại mang đến một đoạn âm thanh đối thoại...

Chính là Tử Thụ cùng với Văn Trọng

- Thiếu sư, vị Đại Sử này đến cùng là cao nhân phương nào? Nhiều năm như vậy, ta bị những lão quan trong triều đó chèn ép, chưa bao giờ từng chủ động như vậy, ấn theo lời nói của Đại Sử nói một lần, đúng là doạ cho những người đó nói không ra lời, quả thực vô cùng sảng khoái!

- Tử Thụ, nói cẩn thận, nói cẩn thận, vị Đại Sử này cũng không phải ta có thể tùy tiện đánh giá, hắn là cao nhân chân chính, không phải quyền, không phải phú quý có thể đánh động, có một số việc không thể nói rõ đối với ngươi, nhưng Tử Thụ ngươi phải nhớ kỹ, nếu không phải là đến thời khắc sinh tử tồn vong, tuyệt đối không được đi làm phiền lão nhân gia hắn, bằng không chỉ có thể hoàn toàn ngược lại

- Đại Sử cũng là người trong chốn thần tiên?

- Một tay, liền có thể che trời

- Hít hà —— vậy hắn tới Đại Thương chúng ta làm gì?

- Hẳn là vui đùa, chẳng qua cũng có lời đồn, Đại Thương chính là một nước cờ của hắn, chuyện ở nơi này ta cũng thấy không rõ, Tử Thụ ngươi càng không thể biết được, đừng có hồ ngôn loạn ngữ

Lý Trường Thọ nghe được lời này, không khỏi giật giật khóe miệng

Văn Trọng này, quả nhiên là nhập tâm quá sâu rồi, ngay cả sự tình chính mình không phải phàm nhân, đều đã bí mật nói cho Tử Thụ

cũng đúng, dù sao lòng người đều là làm từ thịt, Văn Trọng làm thiếu sư đã mấy năm, cùng với Tử Thụ có thể nói như hình với bóng

như vậy liệu có mối tai hoạ ngầm nào không?

Lý Trường Thọ một lần nữa lâm vào suy tư, đi đi lại lại kiểm tra những sự tình có liên quan đến Văn Trọng

mà đang nhớ thương Văn Trọng lúc này, cũng không chỉ có một mình hắn

...

Ở phía sau núi Ngọc Hư Cung, bên trong lầu các thác nước

- Văn Trọng này nghe quen quen

Quảng Thành Tử nhịp nhàng gõ ngón tay lên mặt bàn trước mặt, cau mày suy nghĩ

Xích Tinh Tử nói:

- Chính là tiểu đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, Tiệt Giáo đời ba, trước đây cùng với bọn người Dương Tiễn sư điệt nghe Trường Canh sư đệ giảng bài

Chương 1641: kế hoạch chiến lược

- Từng đi lại tại Triều Ca Thành, lúc ấy chúng ta chỉ lo nhìn Lý Tĩnh Nhân Giáo kia, lại là quên tra người này, không nghĩ tới, chúng ta tạm thời không chú ý đối với Triều Ca Thành, y lại đã thành thiếu sư

Hoàng Long Chân Nhân ở một bên buồn bực nói:

- Thiếu sư là thứ đồ gì?

Xích Tinh Tử nói:

- Theo điều tra của bần đạo, chỉ cần tân Nhân Hoàng thượng vị, thiếu sư phần lớn sẽ được thăng làm thái sư, có quyền hành rất nặng ở trong triều đình phàm tục, đồng thời ảnh hưởng tới quân sự, chính trị

Thái Ất Chân Nhân thọc tay vào trong tay áo, cười nói:

- Lão sư của Nhân Hoàng, Đại sư huynh của chúng ta cũng không phải là chưa từng làm, đều là không quá quản sự nha, sao phải lo lắng?

Quảng Thành Tử trừng mắt nhìn Thái Ất, cầm ngọc phù trong tay ném tới bên trên, mặt bàn định tiếng nói:

- Không thể bất cẩn như vậy, Tiệt Giáo lần này đi một nước cờ hay, vị Văn Trọng này xem ra, sẽ trở thành nhân vật trọng yếu bên trong đại kiếp, chúng ta nhất định phải suy nghĩ kỹ càng nên ứng phó như thế nào

Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm giọng nói:

- Làm nhiều, không bằng không làm, đợi thiên cơ rõ ràng hơn một chút, lại cử động cũng không muộn

Thái Ất Chân Nhân nhếch miệng theo thói quen, mặt mũi tràn đầy sống không còn gì luyến tiếc:

- Được thôi, nhìn xem vị vương tử đương nhiệm nào xui xẻo như vậy, bị chúng ta duy trì nửa tháng

tám vị tiên nhân còn lại trong các cùng nhau quăng ánh mắt bất đắc dĩ tới, Thái Ất Chân Nhân nhún vai

thân dựa vào Ngọc Đỉnh, tự nhiên có thể không sợ

...

Cùng lúc đó, ở trong Bích Du Cung

Đa Bảo Đạo Nhân cản lại Kim Linh Thánh Mẫu vừa trở về tìm bảo tài luyện khí

- Kim Linh sư muội, đồ nhi kia của ngươi trong mấy chục năm gần đây có thu hoạch gì không? Hỏa Linh đã rất lâu không đưa tin, thật lo lắng cho bọn họ

- Ừm...

- Gặp ngăn trở cũng không sao cả, khu vực trung tâm đại kiếp, nào có dễ dàng thẩm thấu vào như vậy, phàm tục ô trọc, lòng người phức tạp, không công mà lui cũng không thể trách y

- Ta đang bận, đừng có hỏi nữa, lát nữa sẽ phát ngọc phù hỏi y một chút

- Được thôi, cũng không vội

…

Triều Ca Thành gần đây có chút náo nhiệt

Lý Trường Thọ vốn dĩ đã chuyển lực chú ý đến mấy chỗ quan ải quan trọng, không thể không tạm thời dời ánh mắt trở về

trận địa chấn nhỏ Tử Thụ giết tướng này, dư ba tựa hồ còn chưa ngừng

Lý Trường Thọ bắt được một khối ngọc phù truyền đến từ phía đông nam, rơi vào thiếu sư phủ của Văn Trọng, chẳng qua nửa canh giờ, Văn Trọng âm thầm rời khỏi thiếu sư phủ, chạy tới phương hướng ngọc phù bay tới

hẳn là trở về Bích Du Cung báo cáo công tác

Văn Trọng chân trước vừa đi, mấy đạo lưu quang bay đến bầu trời đêm Triều Ca Thành, lại là mấy vị【tiên nhân tửu lâu】Xiển Giáo kia trở về một lần nữa, chui vào Triều Ca Thành

Lý Trường Thọ nhíu mày

trực giác nói cho hắn biết, sau đó tất có trò hay sẽ trình diễn, tiếp tục quan sát và âm thầm chờ đợi

ba ngày sau Văn Trọng trở lại, thần sắc có chút thư sướng

nếu Lý Trường Thọ đoán không lầm, Văn Trọng hẳn là ở trong Bích Du Cung, giảng thuật thu hoạch của chính mình tại phàm tục những năm này, tiến cử Tử Thụ làm cờ 'Soái' của Tiệt Giáo tại bàn cờ phàm tục này, lại đạt được Tiệt Giáo duy trì

vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ vẫn là viết một phong thư cho Triệu Công Minh, tra rõ ràng việc này

không khác nhiều so với những gì hắn suy đoán

Văn Trọng sau khi trở về Bích Du Cung, đầu tiên là bái kiến Kim Linh Thánh Mẫu, sau đó bị Kim Linh Thánh Mẫu dẫn tới trước mặt Đa Bảo Đạo Nhân

Văn Trọng quỳ gối tạ lỗi, kể lại những gì đã chứng kiến tại Thương quốc, phân tích cơ cấu quyền lực trong ngoài Thương quốc, giải thích chi tiết mối quan hệ giữa người Thương và tám trăm chư hầu

mà ở đây, còn có một chuyện khác có liên quan tới Lý Trường Thọ

Văn Trọng lại trực tiếp lấy 【 Đại Sử biện luận với Đế Ất, lập Tử Thụ làm người thừa kế 】 làm lý do, nói Lý Trường Thọ duy trì Tử Thụ làm người thừa kế Thương Quân

thế là, Tiệt Giáo không có quá nhiều do dự, liền định ra Quân 'kế hoạch chiến lược' toàn lực duy trì Tử Thụ trở thành Thương Quân

Lý Trường Thọ: "..."

Cũng may, trong thư trả lời của Triệu Công Minh cũng bao gồm những lời Đa Bảo Đạo Nhân nói sau khi Văn Trọng rời đi

Đa Bảo Đạo Nhân nói chính là:

- Văn Trọng sư điệt đối với vị Tử Thụ thái tử kia rõ ràng có chút yêu thích, có tình cảm của một người thầy đối với đệ tử, lời nói của hắn đáng tin cậy, nhưng không hoàn toàn đáng tin cậy, việc này chúng ta vẫn là phải làm hai cái chuẩn bị, một phương diện duy trì Tử Thụ trở thành Thương Quân, một phương diện tiếp tục quan sát bên trong các lộ chư hầu, nhà ai sẽ đột nhiên quật khởi ở phía sau

Chương 1642: giống như đã từng quen biết

- Ví dụ như Khương gia phía đông kia, quốc giàu binh cường, Thương Vương cũng không thể không lấy chuyện thông gia để ổn định Khương Hoàn Sở. Nếu đặt cược vào cả hai bên thì ít nhất sẽ không thua lỗ

Lý Trường Thọ lúc này mới yên lòng lại, thật sự sợ Tiệt Giáo vỗ đùi, liền đã xác định đường xá tương lai

vẫn là phải tiến hành quan sát một chút, lại hạ quyết định cũng không muộn

Văn Trọng sau khi trở về Triều Ca Thành không được mấy ngày, 'tiên nhân tửu lâu' Xiển Giáo liền bắt đầu âm thầm hoạt động

bọn họ đầu tiên là hiển lộ dị thuật, hấp dẫn sự chú ý của quan lại quyền quý trong thành, sau đó làm quen với những quan lại quyền quý này, cho một ít đan dược và phù chú không làm tăng tuổi thọ, nhưng có thể chữa khỏi bệnh tật, giảm bớt tai họa, trở thành thượng khách của giới quý tộc Triều Ca Thành

phàm nhân không mong gì hơn ngoài việc kéo dài tuổi thọ, thoát khỏi bệnh tật và tai họa,, điểm này mặc dù có chút không quá quang minh chính đại, nhưng lại được thực hiện vừa phải

Lý Trường Thọ cũng kết luận, hẳn là mấy vị sư huynh Xiển Giáo ở sau lưng chỉ điểm

bguyên nhân có lẽ là do Văn Trọng cùng với Tử Thụ đi quá gần

thế là, Lý Trường Thọ... lại ổn một tay

một phong thư đưa đến động phủ Thái Ất Chân Nhân, rất nhanh liền đạt được Thái Ất Chân Nhân hồi âm

trong thư của Thái Ất Chân Nhân đề cập, Xiển Giáo bọn họ xác thực sầu lo địa vị trong Triều Ca Thành hiện nay, cùng với tiềm lực phát triển sau này của vị đệ tử đời ba Tiệt Giáo Văn Trọng kia theo ý tứ của Quảng Thành Tử sư huynh, Xiển Giáo bọn họ tối thiểu nhất, muốn 'ngang bằng' cùng với Tiệt Giáo trong chuyện này

cho nên, Xiển Giáo cũng làm hai cái chuẩn bị

thứ nhất, duy trì Vi Tử Khải, tuyên dương thân phận của Vi Tử Khải là trưởng tử của Đế Ất

thứ hai, đệ tử Xiển Giáo xếp vào ở bên người Tử Thụ, cũng đang từng bước lấy được tín nhiệm của Tử Thụ, chế ước Văn Trọng

Xiển Giáo này, cũng là lão chế ước

đại chiến đoạt đích tại Triều Ca Thành, chính thức kéo ra màn che

hai bên ra trận trước hết nhất đều là một số đệ tử đời ba, Văn Trọng sau khi được Lý Trường Thọ chỉ điểm hai lần, cũng bắt đầu nhanh chóng thích ứng với những ngày đầy mưu mô

trong giai đoạn này, cuộc chiến giữa hai bên chủ yếu tập trung vào việc lôi kéo triều thần và tướng lĩnh

Tử Thụ cùng với Văn Trọng đã có một nước cờ tốt

bọn họ lựa chọn Hoàng Phi Hổ - con trai của Hoàng Cổn thế gia quân võ, dốc lòng bồi dưỡng

Tử Thụ cùng với Hoàng Phi Hổ vốn là quen biết từ nhỏ, Hoàng Phi Hổ tinh thông binh pháp, võ nghệ siêu quần, có sức mạnh xé xác hổ báo, vốn là ngôi sao mới nổi trong quân

Tử Thụ ra sức bảo vệ Hoàng Phi Hổ, nâng đỡ Hoàng Phi Hổ không ngừng tấn thăng ở trong quân

bản thân Hoàng Phi Hổ có chút không chịu thua kém, trong vòng ba năm ra ngoài chinh phạt mấy lần, liên tiếp giành chiến thắng

Hoàng Cổn đã sớm là Quan Tổng Binh Giới Bài, làm Đại tướng nơi biên cương, có tương giao mật thiết cùng với hông ít thế gia lâu đời

Tử Thụ góp lời ở trước điện, Đế Ất vui vẻ cho phép, Hoàng Phi Hổ được phong thành Hổ Lang Đại Tướng, phụ trách trấn thủ Triều Ca Thành, thống lĩnh quân vụ bên ngoài Triều Ca Thành

đây tương đương với giao trước một nửa Triều Ca Thành vào trong tay Tử Thụ

Xiển Giáo vì thế làm ra phản ứng, Phổ Hiền cùng với Từ Hàng trong 'Tam đại sĩ thiên đoàn' đến, tính cả Xích Tinh Tử, cùng nhau đồng mưu sự tình Triều Ca Thành

không bao lâu, trong thành truyền ra tin đồn, rất nhanh lại xuất hiện một chiêu Lý Trường Thọ giống như đã từng quen biết...

Con sông lớn ở phía bắc Triều Ca Thành khô cạn ba ngày, bên trong nước bùn lòng sông xuất hiện một tấm bia cổ, phía trên có khắc bốn chữ lớn:

【 Thương Đoạn Tử Thụ 】

Việc này đưa tới sóng to gió lớn ở trong Triều Ca Thành

lại qua thêm mấy ngày, lăng mộ các đời Thương Quân liên tiếp xuất hiện khe hở, thậm chí có hai tòa lăng mộ còn trực tiếp đổ sụp xuống

Đế Ất vì thế mà thao thức khó ngủ

phàm nhân bên trong Hồng Hoang, không thể không mê tín, cũng không thể không tin tưởng thuyết pháp thần quỷ

tại thiếu sư phủ, Văn Trọng lo lắng đến mức bạc cả tóc, vội vàng cầu viện đối với Ngọc Hư Cung, mời tới Quy Linh Thánh Mẫu cùng với Vô Đương Thánh Mẫu

cũng may, Kim Linh Thánh Mẫu không có trực tiếp tới Triều Ca Thành rút kiếm...

Hai bên liên tiếp ra chiêu, cách không đấu sức, cũng không quan trọng âm hiểm hay không, hữu dụng là được

Lý Trường Thọ chỉ là thuần tuý náo nhiệt, mỗi ngày ngồi trên chiếc ghế nhỏ trong Đại Sử phủ, tiên thức hướng ra phía ngoài, các loại tình huống liền truyền đến từ đáy lòng

vở kịch này, tuy xem rất hay, chỉ là có chút 'phí' Đế Ất

Đế Ất vốn dĩ còn có thể chống đỡ thêm mấy năm ở bên trên vị trí Thương Quân, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên 'già cả'

Chương 1643: Vượt giới hạn, mau dừng lại

tình trạng thân thể ngày càng tồi tệ, ngày bàn giao cũng chỉ còn trong ba hoặc bốn năm tới

điều này càng gây ra một cuộc tranh giành quyền lực ở Triều Ca Thành

khi thế lực tiên đạo đỉnh cấp bắt đầu can thiệp vương quyền phàm tục, tất nhiên sẽ xung kích trật tự vốn có của phàm tục, xuất hiện một loạt sự kiện ma huyễn

mà khi một vị tiên nhân Xiển Giáo đề xuất, âm thầm tiếp cận Hoàng cung, trực tiếp sửa chữa ký ức của Đế Ất...

Lý Trường Thọ vẫn luôn xem kịch, cũng không thể không đứng ra

chơi thì chơi, nháo thì nháo, đừng có động vào Nhân Hoàng

ở bên trong trật tự Tam Giới bây giờ, Nhân Hoàng mặc dù chỉ là phàm nhân, lại không thể tuỳ ý bị thao túng

Lý Trường Thọ vung tay áo lớn, binh vệ, bọn gia đinh Đại Sử phủ cơ hồ chạy chân gãy, bện mạng lưới đen trong Triều Ca Thành, cấp tốc nổi lên mặt nước, làm cho Xiển, Tiệt hai giáo đều có chút trở tay không kịp

đầu tiên là ở bên trên đại vương điện, 29 vị đại thần liên danh thượng tấu, nói trong Triều Ca Thành nổi lên lời đồn đại bốn phía, phương sĩ len lỏi, có ý đồ nhiễu loạn triều cương, cần phải tra rõ việc này

sau đó, nữ tế đoàn tấu mời, đem thiên địa đại vốn nên tế vào ba năm sau, dời đến ngày tốt giờ lành tháng sau, tế tự tiên tổ, bái tế Thiên Đế, cầu quốc vận hưng thịnh, mưa thuận gió hoà

Thương Quân suy nghĩ một hồi lâu, mới đáp ứng việc này, trong ngoài Triều Ca Thành lập tức trở nên bận rộn

Xiển Giáo đánh chủ ý lên lần đại tế này, làm rất nhiều bố trí bên ngoài, chuẩn bị làm Tử Thụ xấu mặt, làm mất đi vị trí người thừa kế

Tiệt Giáo đối với chuyện này đã sớm có đoán trước, tất nhiên là âm thầm bảo vệ, muốn để Tử Thụ bình ổn hoàn thành sự tình bái tế

nhưng mà, đến ngày đó

Thương Quân chậm rãi bò lên trên chính giữa đài cao Triều Ca Thành, vào trước khi Tử Thụ tiến về phía trước, trong không trung chợt có ánh vàng tràn ngập, bốn phía chân trời truyền đến thanh âm sấm rền

Thương Quân thấy thế đại hỉ, có chút run rẩy hát xong văn cầu chúc, ánh vàng kia hóa thành hai đội thần tướng giáp vàng, lao vùn vụt tới từ không trung

tùy theo mà tới, chính là thiên uy mênh mông!

Nhìn vị thần tướng dẫn đầu kia, một thân váy dài đỏ nhạt, khoác áo giáp vàng, tư thái yểu điệu, nhưng trong đó lại ẩn chứa một vẻ uy nghiêm khó che giấu khiến phàm nhân không dám nhìn thẳng vào

tất nhiên là Hữu Cầm Huyền Nhã

trợ cấp đi công tác lần này, ba vạn linh thạch

Hữu Cầm Huyền Nhã bay đến không trung, cúi đầu nhìn chăm chú Thương Quân già nua phía dưới, ánh mắt đảo qua các nơi trong thành, tiếng nói bình tĩnh lại như chim sơn ca truyền khắp các nơi:

- Phụng lệnh Hạo Thiên Kim Khuyết Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế! Thương quốc ở bên trong phàm tục, được Thiên Đình che chở, người dám can đảm dùng thuật pháp nhiễu loạn triều cương Thương quốc, liệt vào yêu ma, là địch của Thiên Đình

Nói xong, Hữu Cầm Huyền Nhã xoay người rời đi, bím tóc đuôi ngựa đung đưa trong không trung một cách phóng khoáng ngông nghênh, uy phong lẫm liệt

- Tiên tổ!

Thương Quân kia nhận ra thân phận của Hữu Cầm Huyền Nhã, không nhịn được cao giọng la lên:

- Tiên tổ có thể mang quả nhân cùng nhau trở về hay không!

Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ nhíu đôi mi thanh tú, cúi đầu liếc nhìn Đế Ất run rẩy kia, nàng đang không biết nên trả lời như thế nào, nghe được một chút dẫn âm, lập tức đáp lời:

- Đã làm Nhân Hoàng, làm sao lại cô phụ thần dân của mình? Tiên phàm khác nhau, nhân đạo có hưng thịnh của nhân đạo, tiên đạo có khổ sở của tiên đạo, ngươi cứ làm tốt quân vương của ngươi, nếu không làm điều gì trái với lương tâm, thiên địa sẽ không bạc đãi ngươi

nói xong, ánh vàng trong không trung rút đi, Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với hai đội thần tướng cùng nhau bay lên không biến mất không thấy gì nữa

Hữu Cầm Huyền Nhã vừa đi, Xiển Tiệt nhị giáo lập tức đình chỉ kế hoạch ngày hôm nay, đệ tử do hai bên xếp vào tạm thời rời khỏi Triều Ca Thành, sau đó lại bàn bạc

thân phận của Hữu Cầm Huyền Nhã, hai giáo tất nhiên là biết được

tu vi của nàng mặc dù không cao, lại là nữ chiến thần Thiên Đình, đệ tử đi ra từ tiên tông Nhân Giáo Độ Tiên Môn, sư muội có phần được tín nhiệm của Thái Bạch Tinh Quân Lý Trường Canh

ngày hôm nay nàng hiện thân tại Triều Ca Thành, có thể được giải thích theo nhiều cách, về cơ bản tương đương với người chủ kiếp la lên ở bên tai Đại sư huynh hai giáo:

【 Vượt giới hạn, mau dừng lại. 】

Cẩn thận thể hội, là đang nhắc nhở Xiển Tiệt nhị giáo, trận chiến đoạt đích không thể liên quan đến bản thân Nhân Hoàng đương đại sau đại tế, Triều Ca Thành cuối cùng cũng bình tĩnh lại

nhưng sự bình tĩnh này chỉ kéo dài hai tháng, trong quân lại xảy ra rối loạn, phó tướng Hoàng Phi Hổ bị người ám sát, chết vô cùng kỳ quặc

trận chiến đoạt đích này, đã bắt đầu hiện ra huyết quang

Chương 1644: Ân ái

Lý Trường Thọ đối với chuyện này cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt, mặc cho Xiển Tiệt nhị giáo giày vò lẫn nhau, tuân thủ nguyên tắc chính mình thân là 'trọng tài'

nguyên tắc của hắn kỳ thật cũng đơn giản, chính là không thể ra tay đối với Nhân Hoàng, không thể ra tay đối với phàm nhân vô tội, ngoài ra chỉ có một điều cuối cùng:

Có thể đánh cờ tại Triều Ca Thành, giới hạn ở Xiển Tiệt nhị giáo

...

Lúc trời tối người yên, ở gần biển Trần Đường Quan

trong hậu viện Lý phủ, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, gia đinh cao cấp Vương Trường An, đã là trở về nơi ở của chính mình, nằm ở trên giường yên giấc

gần đây hắn nhận được công việc mới, dạy bảo Kim Tra đọc viết chữ

mặc dù hắn không muốn thừa nhận mình có quan hệ nghĩa phụ nghĩa tử gì với Lý Tĩnh, nhưng lúc nhìn Kim Tra, hắn thực sự có cảm giác như đang nhìn trộm chắt trai

Phi!

Nhớ kỹ sứ mệnh thuần dương, tâm tính bảo trì trẻ tuổi!

Gió đêm mang đến một chút thanh âm đàm thoại, lại là Lý Tĩnh cùng với Ân phu nhân đang nói một chút lời nói bên gối

Trần Đường Quan ở biên duyên phàm tục, nơi này cơ hồ cắt đứt liên lạc cùng với Triều Ca Thành, chỉ có nửa tháng một lần sai dịch sẽ mang đến tin tức của Triều Ca Thành, cùng với quân lệnh, chính lệnh của các bộ

đương nhiên, thuế má ở nơi này cũng là phải đưa đầy đủ đến

Triều Ca Thành, bởi vì đường xá xa xôi, đội ngũ vận chuyển ba năm mới lên đường một lần

ngoại địch mà Trần Đường Quan phải đối mặt, không chỉ là một chút giặc cỏ, man di, mà còn sẽ thường xuyên xuất hiện yêu thú

lại thêm Trần Đường Quan lúc còn là Trần Đường Trấn, nơi này liền có không ít Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc lưu lại, mặc dù trình độ cũng không tính là quá cao, nhưng xác thực lưu truyền luyện khí pháp có da lông

Ân phu nhân vốn là gia đình quyền quý bình thường trong Đại Ân Thành, hoàn toàn không biết đối với tu hành, nhưng ở dưới sự tương trợ của Lý Tĩnh, bây giờ cũng đã là Luyện Khí Sĩ nhập môn, sau khi thọ nguyên tăng trưởng, tự thân cũng là thanh xuân vĩnh trú, nhưng lại có ba phần phong vận thành thục

Lý Tĩnh cùng với Ân thị vẫn yêu thương nhau như lúc ban đầu, nếu không có quân vụ chính vụ, vậy thì sẽ ở trong căn phòng tình yêu của mình

đó thực sự là...

Hàng đêm ca hát, sống mơ mơ màng màng, phảng phất như ngày hôm sau mặt trời sẽ không mọc nữa vậy

Phong Ngữ Chú của Lý Trường Thọ nếu như không kịp thu hồi tại buổi tối, sẽ luôn khiến bản thân đỏ mặt và cảm thấy xấu hổ

có sao nói vậy, Mộc Tra đã là ở trên đường tới

lại nói tối nay, Ân phu nhân khẽ nói:

- Ài, loạn tượng tại Triều Ca Thành, khi nào mới kết thúc, hiện tại đã là lan tràn đến trong quân

- Đại vương tử trong lòng có không phục, Tam vương tử lên ngôi có chút gượng ép, cùng cha cùng mẹ lại bởi vì thời điểm xuất sinh khác biệt, một người làm thần, một người làm vua...

Lý Tĩnh khẽ thở dài vài tiếng, cười nói:

- Phu nhân, chúng ta đừng lo lắng chuyện này, trời cao vua ở xa, bảo vệ cẩn thận Trần Đường Quan là được

- Trong tộc còn có không ít thân hữu làm quan, làm sao có thể không lo lắng?

Ân thị hỏi:

- Phu quân, ngươi là tiên nhân, có biết trong Triều Ca Thành này là có tiên nhân làm loạn hay không?

- Có tất nhiên là có, chỉ là đều nấp trong bóng tối, không thể nói rõ

Lý Tĩnh trầm giọng nói:

- Phu nhân ngươi cũng biết, nghĩa phụ của chúng ta là tồn tại đỉnh tiêm bên trong tiên nhân, hắn trước kia định ra quy củ như vậy, chính là tiên phàm tách ra, tiên nhân không thể can thiệp phàm tục, quân chủ phàm tục không thể cầu tiên, tổ huấn Thương quốc cũng là như vậy, trước đây đại vương khẩn cầu tiên tổ Thương quốc dẫn ông ta rời đi, cũng là phạm vào kiêng kị, vì thế còn gặp ác mộng không may vài đêm

- Phu quân ngươi nói xem, đại vương còn có thể chống bao lâu?

- Chuyện này khó mà nói, nhưng phu nhân à

Lý Tĩnh cười khẽ nói:

- Ta và ngươi lại không cởi áo đi ngủ, vi phu coi như không chịu nổi

nội dung phía sau, theo như Lý Trường Thọ đánh giá, đài truyền hình sẽ không cho phát sóng

Phong Ngữ Chú tạm thời đóng lại, tâm thần Lý Trường Thọ vừa mới muốn dời đi, bỗng nhiên phát giác chân trời có lưu quang bay tới

cẩn thận cảm ứng, bên trong lưu quang này lại là tiên Xiển Giáo

Văn Thù?

Muốn tới mang Kim Tra đi?

Đêm hôm khuya khoắt như vậy, không sợ chậm trễ người hai vợ chồng ân ái sao?

Lý Trường Thọ xoay người ngồi dậy, đáy lòng suy nghĩ có muốn nhắc nhở Tiệt Giáo một chút hay không, Văn Thù kia đã là đổi thành cưỡi mây, từ không trung chậm rãi hướng về Tổng Binh phủ

Văn Thù này cũng là khuôn mặt trung niên, mặc một bộ đạo bào màu xám tao nhã, quanh người quấn quanh đạo vận thanh nhã, giờ phút này lộ vẻ mặt mỉm cười, cũng có cảm giác hòa hợp nồng đậm

Chương 1645: Từ chối

cách mặt đất cao mấy chục trượng, Văn Thù dừng đám mây lại, tiếng nói truyền khắp các nơi Lý phủ:

- Lý Tĩnh hiền chất có ở trong nhà không?

Tại hậu viện Lý phủ, Ân thị vội vàng cài cúc váy áo, Lý Tĩnh vội vàng mặc áo giáp vào; sau khi mọi việc xong xuôi, lúc này mới đóng lại mấy tầng kết giới xung quanh phòng ốc, cùng nhau đi ra

ít nhiều có chút chật vật

Văn Thù, một trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, tên đầy đủ là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, thực lực bản thân phát triển toàn diện, ở bên trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, thuộc về pháp lực trung đẳng, thần thông trung đẳng, bảo vật trung đẳng, tiêu chuẩn trung đẳng

nhưng ở đại hoàn cảnh Hồng Hoang mà nói, đây đã xem như một vị đại thần thông giả

vào giờ phút này, Văn Thù chắp hai tay sau lưng đứng ở trên mây, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, ánh mắt nhìn chăm chú vào gian phòng Kim Tra hậu viện, giống như là đang dò xét ái đồ của mình

y tới thu đồ, nhưng thật ra là được Thánh Nhân lão sư chỉ điểm

sau đó mở miệng như thế nào?

Vô luận mở miệng như thế nào, tự nhiên cũng không thể nói sự tình 'Thu đồ cản tai', Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo bọn họ dù sao cũng có sĩ diện

Lý Tĩnh lúc này đã đứng yên trong sân, vái chào một cái đối với Văn Thù trong không trung, nghiêm mặt nói:

- Tại hạ Trần Đường Quan Tổng Binh Lý Tĩnh, không biết tiền bối ngài là...

- Văn Thù, Luyện Khí Sĩ Ngọc Hư Cung

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đứng ở trên mây lạnh nhạt nói:

- Bần đạo tĩnh cực tư động, cẩn thận suy tính, duyên phát ra từ Trần Đường Quan. Lý Tĩnh, ngươi có dòng dõi không?

Lý Tĩnh run lên, sau đó liền rõ ràng ý đồ đến của vị đại tiên này

Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, đệ tử Thánh Nhân, cao thủ đỉnh tiêm Hồng Hoang chân chính, lại muốn thu con trai của y làm đệ tử!

chuyện này!

Cũng không có gì đáng giá ngạc nhiên

Lý Tĩnh không khỏi hồi tưởng lại, những gì đã xảy ra với chính mình sau lần quỳ gối đó

khi đó, quả thực là đi trên đường, nếu bị một ông lão đụng phải thì đó sẽ là một vị đại tiên ghê gớm nào đó, bị người cầm bảo vật chạm vào một chút, đối phương chính là một vị đệ tử Thánh Nhân nào đó...

Ngày hôm nay vị Văn Thù này đến đây, muốn thu Kim Tra làm đồ đệ, đó là thấy Kim Tra cốt cách kinh kỳ, thiên phú dị bẩm, có đạo linh quang phun ra ngoài từ đỉnh đầu sao?

Còn không phải bởi vì chính mình mơ mơ hồ hồ nhận nghĩa phụ đại nhân!

Nghĩ tới đây, dưới đáy lòng Lý Tĩnh đã là có chủ ý, chắp tay một cái đối với Văn Thù, cười nói:

- Vị tiền bối này, khuyển tử tên là Lý Kim Tra, chỉ là bây giờ còn nhỏ tuổi, ta và phu nhân xem nó như trân bảo, không đành lòng để nó lúc này liền rời khỏi bên người, đi tìm tiên cầu đạo

lời vừa nói ra, Ân thị thoáng có chút ngạc nhiên

trước đây Lý Tĩnh còn nói, muốn tìm một vị danh sư cho Kim Tra, tu tiên tìm chân, cầu trường sinh tiêu dao...

Văn Thù nghe vậy khẽ cau mày, thu hồi nụ cười, nhìn chăm chú Lý Tĩnh mỉm cười phía dưới

ở bên trong căn phòng nhỏ của gia đinh cao cấp, Lý Trường Thọ cũng là hai mắt tỏa sáng

Lý Tĩnh này, có chút thú vị

liền nghe Văn Thù nói:

- Lý Tĩnh ngươi có biết, bây giờ đại kiếp sắp đến, không phải đại giáo Thánh Nhân thì không thể bảo vệ tự thân?

Lý Tĩnh lộ vẻ mặt nghiêm mặt, trầm giọng nói:

- Lý Tĩnh đối với chuyện này không hiểu rõ lắm, chí hướng trong lòng chỉ là bảo vệ sự an toàn của Trần Đường Quan, bảo vệ vợ con mình. Tiền bối, ta và phu nhân thực sự không nỡ để con trai rời xa chúng ta vào lúc này

- Ta chưa dạy nó được bao nhiêu đạo lý làm người, chưa dạy nó đầy đủ cấp bậc lễ nghĩa, cũng không nói cho nó biết một người nam nhân nên có trách nhiệm gì, còn xin tiền bối... chớ trách

Văn Thù chau mày, đám mây chậm rãi rơi xuống từ trong không trung, bay lơ lửng phía trên phủ đệ Lý Tĩnh mười trượng

y liền nghênh ngang như vậy, không có chút che lấp nào, làm không ít vệ sĩ tuần tra Lý phủ nhìn thấy, dẫn phát một chút rối loạn

Văn Thù huy động tay áo, thuận thế làm hình chắp tay, định tiếng nói:

- Lý Tĩnh, bần đạo biết ngươi là đệ tử Nhân Giáo, nhưng chỉ là đệ tử ký danh của Độ Ách sư huynh, hôm nay bần đạo đích thân đến, muốn thu con trai của ngươi Kim Tra làm truyền nhân y bát, ngươi thế nhưng là có chỗ bất mãn? Hay là cảm thấy, danh hào Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, Ngọc Hư Cung Luyện Khí Sĩ của bần đạo này, phân lượng có chút nhẹ?

- Tiền bối ngài cớ gì nói ra lời ấy?

Lý Tĩnh ra vẻ sợ hãi, cúi đầu nói:

- Quả thật nghĩa phụ từng có dạy bảo, để Lý Tĩnh làm một người phụ thân tốt và có trách nhiệm, chức trách của phụ thân, chính là dạy bảo con cái hiểu đúng về thế giới. Lý Tĩnh chưa có hoàn thành dạy bảo đối với Kim Tra, thực sự không muốn Kim Tra cứ như vậy rời đi, để tránh nó đi sai đường, hối hận thì đã muộn

Chương 1646: Thế nhưng mà

Văn Thù nheo mắt lại, uy áp nhàn nhạt hiển lộ

- Ý tứ của ngươi, là cảm thấy bần đạo dạy bảo Kim Tra, sẽ làm cho nó đi nhầm đường?

- Không dám, không dám

Lý Tĩnh ở bên trong tay áo lấy ra một khối ngọc giản đã rách góc, thấp giọng nói:

- Đây là lời dạy của nghĩa phụ, nếu tiền bối không tin, kính mời xem qua

ở trong góc hậu viện, Lý Trường Thọ suýt nữa cười thành tiếng

không nghĩ tới, không ngờ những cuốn sách hắn tặng cho Lý Tĩnh hồi đó lại có ảnh hưởng sâu sắc đến Lý Tĩnh như vậy

không tệ, vẫn là phải tiếp tục bảo trì

Văn Thù tự nhiên không thể nào tiếp nhận ngọc phù kia, lúc này trên mặt mũi đã không nhịn được, lại không dám trực tiếp đắc tội vị Thái Bạch Tinh Quân ăn người không nhả xương kia

y chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Đã như vậy, bần đạo trước tiên đi đến Thái Bạch Cung Thiên Đình một chuyến!

Nói xong hất ống tay áo lên, quay người bay đi chân trời, thân hình trong nháy mắt biến mất không thấy

Lý Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, quay người nhìn phu nhân, hai người cũng mất nhã tính, cùng nhau đi đến nơi ở của Kim Tra tại hậu viện

Lý Trường Thọ nghĩ nghĩ, tâm thần dịch trở về Thái Bạch Cung

ổn một tay, mặc dù biết Văn Thù sẽ không thật sự tới, nhưng hắn vẫn là gọi Thiên Tướng thủ vệ nơi đây, nói chính mình bế quan mấy năm, không gặp khách lạ

làm xong chuyện này, Lý Trường Thọ lại không khỏi động một chút tâm niệm

nếu không thì để Kim Tra tái giá, phi, sửa bái Tiệt Giáo?

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư một hồi dưới đáy lòng, vẫn là phủ định ý niệm như vậy

mặc dù chính mình giao hảo cùng với không ít đệ tử Thánh Nhân Tiệt Giáo, nhưng Tiệt Giáo xác thực có quá nhiều tệ nạn

khách quan một chút, nói Tiệt Giáo tàng ô nạp cấu cũng không quá phận, chỉ là bởi vì tiên Tiệt Giáo lấy chính trực làm đầu, càng có tình vị, như vậy mới khiến mình có cảm giác thân cận

nhân tình vị tại Xiển Giáo mặc dù nhạt hơn rất nhiều, nhưng tổng thể mà nói, lại tương đối kỷ luật hơn, cũng ít nghiệp lực hơn

nếu như vì lợi ích của Kim Tra cùng với Lý gia, liền không thể cưỡng cầu để Kim Tra bái nhập Tiệt Giáo

mà thôi, việc này tốt nhất vẫn là thuận theo tự nhiên

Lý Trường Thọ lúc này ngược lại đã nổi lên hào hứng, muốn nhìn Kim Tra đến cùng phải chăng vẫn sẽ bái sư Văn Thù, phải chăng nhất định sẽ cùng với Văn Thù cùng nhau đến cậy nhờ Phật Môn...

Việc Lý Tĩnh quỳ gối ngày đó, dường như đã thực sự thay đổi điều gì đó

lại nói sau khi Văn Thù đi, Lý Tĩnh cùng với Ân thị đến ngoài cửa phòng Kim Tra, lên tiếng chào với nha hoàn trong phòng, đứng ở ngoài cửa sổ nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ Kim Tra ngủ say, từng người than nhẹ

Lý Tĩnh có chút dự cảm, vị Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn một trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo này sẽ còn lại đến thu đồ, đến lúc đó mình coi như không nỡ đến đâu, cũng phải cân nhắc mặt mũi của Xiển Giáo

- Phu nhân, ta thương lượng một việc với ngươi...

Sáng sớm ngày hôm sau

Lý Tĩnh thân mang giáp trụ, sớm đợi ở ngoài cửa phòng Kim Tra, đợi Kim Tra tỉnh ngủ, bảo Kim Tra thay đổi quần dài đoản sam, đi theo chính mình đến quân doanh một chuyến

ở trước cửa Lý phủ, Lý Tĩnh trở mình lên ngựa, duỗi ra bàn tay lớn đối với Kim Tra

—— ở bên trong Trần Đường Quan, Lý Tĩnh phần lớn thời gian đều là cưỡi ngựa ra vào, phòng ngừa gây nên bách tính hướng tới đối với chuyện tu tiên, từ đó bỏ bê việc nuôi tằm

lúc này Kim Tra chỉ là một đứa trẻ, tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn để cho cha túm lên, đặt ở trước người, thúc ngựa đi đến phía tây hùng quan

chỉ là, sóc đến mức Kim Tra suýt nữa nôn hết đồ ăn đã ăn tối hôm trước

Lý Tĩnh đi tới quân doanh, giáp sĩ nhao nhao vây xem, tướng lĩnh hô to thiếu tướng, lại có gia thần trung thành cảnh cảnh đối với Lý Tĩnh, quăng tới ý cười ôn hòa đối với Kim Tra

Lý Tĩnh sai người thu thập doanh trướng, thêm một chiếc giường nhỏ, ngữ trọng tâm trường nói đối với Kim Tra:

- Ngày bình thường vi phụ bận rộn sự vụ, không thể dành thời gian cho ngươi, ta biết ngươi từ nhỏ thông minh, hiện tại cũng coi như đã sớm hiểu chuyện, bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi liền sống với ta trăm ngày trong quân doanh, vi phụ và ngươi một tấc cũng không rời

Kim Tra chớp đôi mắt to, nhỏ giọng hỏi:

- Thế nhưng mà phụ thân, ngài bình thường không phải là mỗi lúc trời tối đều trở về đoàn tụ với mẫu thân sao?

"..."

'Đứa nhỏ ngốc, vi phụ nghĩ chính là, chờ ngươi buổi tối ngủ say tại quân doanh, lại thi độn pháp trở về bồi mẫu thân ngươi. '

Đương nhiên, lời này Lý Tĩnh là không thể nói ra được

Lý Tĩnh dùng ánh mắt từ ái nhìn chăm chú vào Kim Tra, hoàn toàn không trả lời câu hỏi của Kim Tra, chỉ là nói:

- Từ hôm nay trở đi, ngươi liền phải học làm một vị nam tử hán chân chính

Chương 1647: sự tình kích thích

- Thế nhưng mà phụ thân, hài nhi hiện tại chính là nam tử hán nha, Trường An thúc nói, nam tử hán chính là đứng đi tiểu, Kim Tra là đứng nha

- Tên Vương Trường An này!

Lý Tĩnh tức giận sặc một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Chuyện này không giống nhau, cái gọi là nam tử hán, nhất định phải có tinh thần kiên nghị, tín niệm kiên định, thể phách làm bằng sắt, ngươi còn quá nhỏ, lúc này chỉ là một đứa trẻ

Kim Tra không khỏi nghiêng đầu, nói bằng giọng trẻ con:

- Thế nhưng mà phụ thân, chúng ta đều là thân thể máu thịt, Trường An thúc nói, thân thể máu thịt đều là sợ đau, không cần giả bộ như không sợ đau

Lý Tĩnh: "..."

- Vương Trường An còn nói cái gì nữa?

Kim Tra nháy mắt mấy cái:

- Thế nhưng mà phụ thân, ngài vì sao tức giận chứ? Trường An thúc nói rất đúng nha

trên trán Lý Tịnh nổi lên một đường gân xanh, đang muốn nổi giận, thì chợt nhớ đến một câu châm ngôn trong “Tình cha như núi”:

【Nếu ngươi không tự dạy con cái của mình, liền sẽ có người khác dạy thay ngươi

Cũng giống như, ngươi không tự chăm sóc đạo lữ của mình, liền sẽ có người khác chiếu cố thay ngươi. 】

Hóa ra là như vậy

Lý Tĩnh lập tức lại có điều cảm ngộ, đưa tay vuốt vuốt đầu Kim Tra, thấp giọng nói:

- Nhi tử, vi phụ có thể sẽ đưa ngươi đến một chỗ xa xôi học tập bản lĩnh, vào trước khi đi, vi phụ muốn tận lực nói cho ngươi, làm nam nhân như thế nào, làm người tốt như thế nào

- Nhưng...

- Được rồi, đừng có nhưng nhị nữa! Ở đây chơi một lát, vi phụ đi triệu tập chúng tướng, giới thiệu cho ngươi nhận biết một ít thúc bá

- Vâng

Kim Tra khéo léo ứng tiếng, nhìn chăm chú vào bóng lưng rộng lớn của Lý Tĩnh, thở phào một hơi

thế là, ngày hôm sau

- Giữ vững tinh thần —— Tốt! Rất có tinh thần!

- Không có sức lực, không nghe rõ! Hô một lần nữa!

- Đồ khốn nhà ngươi chưa ăn cơm phải không! Đâm yếu như vậy, đi đưa cơm cho yêu thú hả!

Trong lúc trong quân diễn võ, Lý Tĩnh ngồi ở trên chỗ ngồi của chủ tướng, Kim Tra giấu thân hình nhỏ bé của mình trên chiếc ghế bành bên cạnh, khuôn mặt nhỏ trắng bệch nhìn binh lính tinh nhuệ vũ đao lộng thương ở trên mảnh đất trống lớn phía trước

Lý Tĩnh bí mật quan sát Kim Tra, phát hiện ra Kim Tra chỉ là sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng lại không có dị dạng khác, không khỏi hài lòng gật đầu

trong quân có sát khí, Kim Tra chưa tu hành, tuổi còn nhỏ liền có thể ngăn cản sát khí như vậy, đúng là nhân tài có thể đào tạo

trong trăm ngày kế tiếp, Lý Tĩnh mang theo Kim Tra không ngừng hoạt động ở trong ngoài quân doanh, để Kim Tra trải qua những khó khăn trong quá trình huấn luyện, để Kim Tra giao lưu cùng với một ít tướng quân tính tình phóng khoáng

theo chỉ điểm trong 'bảo điển nuôi trẻ' do Thái Bạch Tinh Quân ban tặng, Lý Tĩnh ở bên trong tâm linh nhỏ yếu của Kim Tra, gieo hạt mống hướng tới đối với quân võ

hạt giống này, đã bắt đầu nảy mầm

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào một màn này, đối với chuyện này cũng là có chút hài lòng, cũng quyết định âm thầm trợ giúp Lý Tĩnh

làm cho sự tình kích thích hơn!

Một ngày trước thời hạn 100 ngày mà Lý Tĩnh và Kim Tra đã ước định, trong quân chợt có cấp báo, nói có yêu thú nổi điên tại đồng ruộng, làm hỏng không ít lương thực, tựa như yêu thú hung dữ trốn thoát sau khi ăn thịt người trước đây

Lý Tĩnh lập tức ra lệnh xuất binh, sau khi suy nghĩ đôi chút, vẫn là mang theo Kim Tra, suất mấy vị tướng quân có thực lực mạnh nhất trong quân cùng đi

yêu thú kia, tất nhiên là đại yêu nghiệp chướng Lý Trường Thọ tỉ mỉ lựa chọn, lúc này đã hủy thần trí, lại âm thầm hạn định phạm vi hoạt động của yêu thú này

đợi Lý Tĩnh chạy đến, yêu thú này đã phá hủy không ít thôn xá, bởi vì thôn dân rút đi kịp thời, cũng không có phàm nhân thương vong

Lý Tĩnh thấy thế, ném Kim Tra cho phó tướng, rút kiếm xông tới, đại chiến một phen cùng với yêu thú kia, chém yêu thú ở đồng ruộng, lệnh binh lính xử lý thi thể và trợ cấp thôn dân bị thương

Kim Tra lúc này mặc dù bị kích thích, nhưng ánh mắt nhìn phụ thân nhà mình, đã tràn đầy ngôi sao nhỏ...

Tại đồng ruộng, bên trong một mảnh phế tích

Lý Tĩnh dẫn Kim Tra chậm rãi đi qua, buông tiếng thở dài tràn đầy cảm khái

- Kim Tra?

- Phụ thân, có hài nhi

- Ngươi hãy nhớ rõ

Lý Tĩnh nói:

- Vô luận khi nào ngươi đi, đi đến nơi nào, ngươi xuất thân là Nhân Tộc, thiên địa này rất rộng lớn, rộng lớn đến mức có thể khiến chúng ta cảm giác được sự nhỏ bé của bản thân, nhưng thiên địa này lại rất hẹp, chật hẹp đến mức chủng tộc khác biệt vì sinh tồn mà ra tay đánh nhau

- Yêu tộc là vạn linh thu nạp tinh hoa nhật nguyệt biến hóa mà thành, người tâm thuật bất chính được xưng là yêu tà, là tử địch với Nhân Tộc, giống như đầu yêu thú hôm nay kia

Chương 1648: tin tức chấn động

- Nam nhi chúng ta, nên bảo vệ kẻ yếu, bảo hộ phàm nhân không thể tu hành ở dưới móng vuốt của tà yêu như vậy, vi phụ không yêu cầu ngươi làm đại anh hùng, đại hào kiệt đỉnh thiên lập địa, nhưng yêu cầu ngươi làm một người tốt, lúc gặp chuyện bất bình lại nằm trong khả năng của mình, có thể trượng nghĩa ra tay, chữ 'người' này, có nghĩa là hỗ trợ lẫn nhau

Kim Tra có chút nghiêm túc gật đầu, định tiếng nói:

- Hài nhi đã nhớ kỹ

- Đi bên này

Lý Tĩnh chỉ một mảnh hồ nước:

- Vi phụ hôm nay sẽ kể cho ngươi nghe về một vị kỳ nhân, hắn là người ta sùng kính nhất

- Đó là sư phụ của phụ thân ngài sao?

Kim Tra nghiêng đầu hỏi

Lý Tĩnh cười cười, trong mắt mang theo một chút hướng tới, chậm rãi nói:

- Không phải, sư gia của ngươi là Độ Ách Chân Nhân Côn Luân Sơn, nhưng vi phụ chỉ gặp qua một lần. Vi phụ lúc tu hành ở trong núi, được vị kỳ nhân này nhiều lần chiếu cố, mới có gặp gỡ cùng với tu vi như ngày hôm nay

- Hắn, chính là đệ nhất Tinh Quân Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh, ngươi sau này sẽ ở trong miệng sinh linh khác biệt nghe được cái tên này, nhưng nhớ kỹ, không thể bất kính với hắn...

Mặt trời dần dần ngã về tây, chậm rãi kéo dài cái bóng của hai cha con này, đồng thời cũng vò nát tiếng nói của Lý Tĩnh trong gió

...

Tại Trần Đường Quan, trong Lý phủ

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, trong mắt tràn đầy bình yên, không có tiếp tục nghe tiếp

ừm, mặt mỏng, không nghe được người khác tâng bốc chính mình

tâm tình của hắn lúc này, cũng là có chút cảm khái, có một loại cảm giác thỏa mãn sự nỗ lực của chính mình trước đây không có uổng phí

Lý Tĩnh gốc như thế nào như thế nào, đã là không quan trọng

Lý Tĩnh hiện tại, coi trọng giáo dục gia đình, hiểu được làm thế nào dẫn dắt con cái của chính mình thành lập được tam quan chính xác, lại có thể vừa vặn bảo trì uy nghiêm cùng với ấm áp

nhưu vậy là được rồi

sau đó chờ Linh Châu Tử chuyển thế thành Na Tra, được Lý Tĩnh dạy bảo như vậy, làm sao cũng không có khả năng quá táo bạo đúng không?

Lý Trường Thọ cười khẽ, sau đó lại nhớ ra cái gì đó, tâm thần dịch trở về Thái Bạch Cung, lại khởi động một cỗ Đạo Nhân Giấy trốn ở bên trong phường trấn Trung Thần Châu, cưỡi mây tiến đến Càn Nguyên Sơn

hắn vẫn là muốn căn dặn Thái Ất Chân Nhân, để y bảo vệ tốt thai linh của Linh Châu Tử, cẩn thận hơn, thận trọng hơn

khi tất yếu, có thể đi vào bên trong tam hữu tiểu viện, mời một đạo Thánh Nhân pháp chỉ, bảo vệ Linh Châu Tử bình ổn chuyển thế

Thái Ất Chân Nhân vào giờ phút này cũng đã mơ hồ cảm giác được thiên mệnh của Linh Châu Tử, tựa như Thiên Đạo đã sớm định ra nơi đầu thai chuyển thế cho Linh Châu Tử, chính mình chỉ cần chờ đợi thời cơ, Thiên Đạo tự nhiên sẽ cho nhắc nhở bản lĩnh đấu pháp của Thái Ất Chân Nhân mặc dù có chút lơ lỏng, nhưng đạo cảnh thật sự là không thấp, cảm giác như vậy cũng không thể không tin

thế là, Thái Ất trừng mắt châu hỏi Lý Trường Thọ:

- Ngươi cái tên này, có phải hay không đã sớm biết Linh Châu Tử chuyển thế đến nơi nào?

Lý Trường Thọ chỉ là cười không nói, chỉ chỉ trời, làm động tác ngậm miệng, sau đó cười khẽ vài tiếng, Đạo Nhân Giấy tự động tan rã, lưu lại Thái Ất Chân Nhân trừng mắt khô khốc một hồi

lại hai năm sau, Văn Thù lại đến Trần Đường Quan

lần này y còn mang theo Hoàng Long Chân Nhân cùng với Phổ Hiền Chân Nhân, không hề đề cập tới lời cay nghiệt mình từng để lại, đi tìm Thái Bạch Kim Tinh gì đó

lần này, do người hiền lành Hoàng Long Chân Nhân này mở đường, giả bộ như phàm nhân lẫn vào Trần Đường Quan, lại đến phủ đệ của Lý Tĩnh bái phỏng

ba vị thân truyền Thánh Nhân đến nhà, hứa hẹn cấp cho Kim Tra công pháp tốt nhất, hoàn cảnh tu đạo tốt nhất, trở thành đệ tử đời ba Xiển Giáo danh xứng với thực...

Lý Tĩnh cũng là quả thực có chút động tâm

lại thêm, lần này Văn Thù không có ngạo khí trước đây, chủ động nhận lỗi đối với Lý Tĩnh

Lý Tĩnh rất nhanh liền gật đầu đáp ứng, để Kim Tra dâng trà bái sư

Văn Thù lòng tràn đầy vui vẻ, nhìn Kim Tra cũng là càng nhìn càng yêu thích, cùng Phổ Hiền với cùng nhau ban thưởng rất nhiều bảo vật

Hoàng Long đỡ râu cười khẽ, cho mấy môn thần thông thuật pháp

tiện thể, Phổ Hiền bấm ngón tay tính toán, cười nói:

- Lý Tổng Binh, tôn phu nhân phải chăng lại có bầu?

Cái trán Lý Tĩnh lập tức treo đầy hắc tuyến

lúc Lý gia đang vui vẻ hòa thuận, một tin tức 'gây chấn động' truyền ra từ Triều Ca Thành, cấp tốc truyền ra trời nam biển bắc

Thương Quân Đế Ất, băng hà

tại Triều Ca Thành, trong Đại Sử phủ, cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ 'già cả không chịu nổi' lẳng lặng ngồi ở bên trong ghế bành, tiên thức đảo qua, không khỏi híp mắt cười khẽ

Chương 1649: vương đã không ổn

Triều Ca Thành đêm nay, rất có tinh thần

- Đại nhân, trong cung có thị vệ truyền lệnh, để ngài lập tức tiến cung một chuyến

bên ngoài thư phòng, tiếng nói của lão quản gia trong phủ mang theo vài phần mệt mỏi cùng với sợ hãi, vị lão hán đã làm việc tại Đại Sử phủ hơn mười năm này, rõ ràng đã nhận ra tối nay không giống bình thường

cửa thư phòng mở ra, Lý Trường Thọ chậm bước ra ngoài

cỗ Đạo Nhân Giấy này thân mang khoan bào đỏ sậm, mái tóc dài màu nhạt buộc lên hạc quan, vẫn là tinh thần quắc thước như vậy, thong dong và tràn đầy tinh lực như khi mới chuyển đến đây nhiều năm trước

Lý Trường Thọ lấy ra một phong thư ở bên trong tay áo, đưa vào trong tay lão quản gia này, cười nói:

- Tối nay sau khi ta đi vương cung, ngươi liền khoá cửa lại, bảo binh vệ trong phủ đừng có tùy ý ra ngoài, có người tới hỏi ngươi liền nói ta đã đi vào trong vương cung

- Chờ ngày mai các nơi an ổn, ngươi mở phong thư này ra, bên trong có biện pháp mở ra ngăn tủ thư phòng của ta, tiền tài bên trong, ngươi liền phân cho người trong phủ đi, cũng coi như là một trận duyên phận giữa chúng ta

lão quản gia cầm phong thư có chút run rẩy:

- Đại nhân, ngài đây là... hiện tại trong thành đồn thổi ầm ĩ, mấy ngày trước đều đang nói đại vương bệnh nặng, ngài, ngài cũng đừng xảy ra chuyện gì!

- Cũng không phải là xảy ra chuyện, mà là nên rời đi

Lý Trường Thọ đưa tay vỗ vỗ đầu vai của lão quản gia:

- Đừng có suy nghĩ nhiều

nói xong, dưới chân Lý Trường Thọ sinh ra một tia sương mù, chậm rãi nâng tự thân lên nửa trượng, thân hình nhất chuyển trực tiếp xuất hiện ở chỗ tiền viện không người, không vội không chậm đi về hướng môn đình

lão quản gia kia há hốc mồm, lại chỉ là cúi đầu quỳ sát xuống đối với bóng lưng Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, lưu lại một tiếng khẽ than thở ở trong màn đêm, tựa như đang cảm kích sự chiếu cố trong những năm này

Lý Trường Thọ đi ra cửa phủ, đại đội giáp sĩ cùng nhau tiến lên vây cửa phủ lại, một vị tướng lĩnh trung niên tiến về phía trước ôm quyền, cúi đầu, cao giọng la lên:

- Đại nhân, Đại Tể mời ngài lập tức vào cung, mạt tướng đã chuẩn bị xong xe ngựa cho ngài

- Không phải xe bò sao?

Lý Trường Thọ nhíu nhíu mày, già cả nói một câu:

- Không biết tay chân già nua của ta có chịu được xóc nảy hay không

tướng quân kia xấu hổ cười một tiếng, thấp giọng nói:

- Chuyện quá khẩn cấp, còn xin ngài chịu đựng một chút, nếu làm ngài khó chịu, mạt tướng sẽ chém kẻ đánh xe!

Hai vị binh vệ đang dẫn ngựa không khỏi run rẩy

- Không đến mức, không đến mức

Lý Trường Thọ khoát khoát tay, bước đi mạnh mẽ bước lên xe ngựa, khiến đám giáp sĩ bên cạnh ngơ ngác nhìn

cái này nếu đặt ở quê hương địa cầu của Lý Trường Thọ, đám thanh niên bên cạnh hắn có lẽ sẽ đồng thanh ca tụng:

【 Trời đất, lão đại gia này, ôi, trời đất... 】

Phóng tới thế tục Nam Châu cũng chỉ có một câu: Lão đại gia này, thể cốt thật sự cứng rắn

trục xe quay ùng ục, Lý Trường Thọ ngồi trong xe ngựa lung la lung lay, mau chóng đi về phía vương cung

cùng thời khắc đó, ngoài phủ đệ của chúng đại thần đại chung quanh vương cung, từng chiếc xe bò, xe ngựa ở dưới sự bảo vệ của binh vệ đi về hướng vương cung

mấy ngày trước đây, trong Triều Ca Thành thần hồn nát thần tính

thân thể lão vương ngày càng sa sút, lúc này đã gần như dầu hết đèn tắt; ba vị vương tử chờ đợi ở trong vương cung, triều chính tạm thời do Đại Tể chấp chưởng

lúc này Đại Tể triệu tập chúng đại thần trong đêm khuya, không có gì hơn ngoài một việc

vương đã không ổn

Lý Trường Thọ lại biết, Đế Ất tại hai canh giờ trước đó đã chết đi, khí vận Nhân Hoàng hiển hóa thương long ở trên không Triều Ca Thành trước đó, đã tự động tán đi

lúc này dùng bí pháp vọng khí quan sát Triều Ca Thành, có thể thấy trên không Triều Ca Thành trời quang mây tạnh, một mảnh mây mù màu đỏ tím không ngừng cuồn cuộn

đó chính là khí vận Nhân Hoàng chưa đoàn tụ, đại biểu cho Nhân Hoàng chi vị lúc này chưa giải quyết được

mặc dù Tử Thụ là người thừa kế, nhưng trong vương cung hẳn là đã xuất hiện biến cố, bằng không không đến mức kéo dài hai canh giờ

phàm tục, vương vị, tham lam, tư tâm...

Một đêm này, thật sự thích hợp cho Ngọc Đỉnh sư huynh tới nơi đây ngộ đạo

không bao lâu...

- Đại Sử đại nhân, đã đến

- Ừm

Lý Trường Thọ ứng tiếng, rèm xe vén lên, được binh vệ đỡ xuống xa giá

xung quanh, từng chiếc xe ngựa đậu ngổn ngang, từng vị lão thần được liên tiếp đỡ xuống, bước nhanh chạy về tẩm cung đại vương

những tiếng bước chân dồn dập đó, giống như mưa to quét rừng, lại như đoàn quân bại trận chạy loạn

Lý Trường Thọ xen lẫn ở bên trong nhóm lão thần, không ngừng có người lại gần muốn nói một câu, đều bị hắn dùng thủ thế ngăn lại

Chương 1650: Người đi trà lạnh

rất nhanh, nhóm đại thần này liền đi tới phía trước tẩm cung

nơi đây đã tụ tập trên trăm vị văn thần võ tướng, nhưng người có tư cách đi vào đã ít càng thêm ít

- Đại Sử đại nhân!

Có lão thần hô to một tiếng, chúng đại thần vây quanh phía trước cố gắng nhường ra một con đường, Lý Trường Thọ bước nhanh tiến lên, nhíu mày bước vào cửa cung hờ khép

một cỗ mùi thuốc nồng đậm đập vào mặt

trong cung điện có chút âm u, dường như cố tình làm nổi bật bầu không khí ngột ngạt lúc này

đi về phía trước, mười mấy vị văn võ đại thần trong triều tập trung trước chiếc giường giữa đại điện, Lý Trường Thọ định thần nhìn lại, lại đều là những người có tên bên trên Phong Thần Bảng, được mình bí mật ghi lại trên danh sách danh thần của mình

Tỷ Can, trẻ trung khoẻ mạnh, có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, chưởng hình phạt Đại Thương

Đỗ Nguyên Tiển, đại thần Ty Thiên Giam, nghiên cứu thiên văn tinh tượng, biết được thời tiết biến hóa, ấn định tháng trồng trọt cho Đại Thương hàng năm

Mai Bá, đại phu gián ngôn, chưởng quản làm thế nào cho đại vương bực bội

Thương Dung, ngoại doãn, vốn là đại thần chủ nội vụ, cùng với Đại Tể phân công quản lý trong ngoài, nhưng bởi vì Thương Quân kiêng kị, lúc này chỉ là hư chức

còn có Văn Trọng hơi hiện vẻ già nua, thiếu sư vương tử, phụ tá vương tử...

Vân vân

Lý Trường Thọ âm thầm tính toán, lại phát hiện ra Hoàng Phi Hổ vốn có tư cách tiến vào lúc này lại không có ở trong cung

ở trước mặt những đại thần này, chính là ba vị vương tử quỳ gối bên giường, từng người cúi đầu không nói

Tử Thụ là người kế vị, quỳ gối trước nhất, phía sau hai trung niên văn sĩ, chính là Đại ca cùng với Nhị ca hắn, Vi Tử Khải, Vi Trọng Diễn

tiếng bước chân của Lý Trường Thọ, dẫn tới đạo đạo ánh mắt nhìn chăm chú, Vi Tử Khải cùng với Vi Trọng Diễn đều quăng tới ánh mắt thiện ý đối với hắn

duy chỉ có Tử Thụ, chỉ là quỳ sát ở trước giường, không nhúc nhích chút nào

vị Đại Tể tóc trắng xoá kia bước nhanh nghênh đón, thấp giọng nói:

- Đại Sử, ngươi cuối cùng cũng đến rồi, đại vương đã thăng tiên mà đi, còn xin ngươi viết xuống sử ngôn, lưu truyền hậu thế

Lý Trường Thọ suy yếu ho nhẹ hai tiếng, lấy ra một tấm vải vóc hoa mỹ trong tay áo

- Đã viết xong

- Viết xong rồi?

Đại Tể trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ, mấy vị lão thần nhíu mày nhìn lại

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Vạn vô nhất thất, lo trước khỏi hoạ

Vị Đại Tể kia mở vải vóc ra, tới gần bên cạnh đế đèn, cẩn thận đọc một lần, sau đó chậm rãi gật đầu

- Nếu như thế, lão thần liền đi tuyên cáo sự tình đại vương thăng tiên đối với chúng đại thần, còn thỉnh ba vị vương tử đừng quên chấp lễ

nói xong, Đại Tể bưng vải vóc, mệnh cung nhân mở ra cửa cung, dùng một loại nhấn mạnh đặc hữu, cao giọng la lên:

- Đại vương! Băng hà!

Chúng thần ngoài điện cùng nhau yên tĩnh trở lại, Tử Thụ ở bên giường nghẹn ngào hô to:

- Phụ vương!

Vi Tử Khải, Vi Trọng Diễn cùng đồng thanh hô to, Tỷ Can cúi đầu rơi lệ, chúng đại thần tất cả đều khom người nghẹn ngào, bên trong xó xỉnh đại điện truyền đến tiếng khóc lóc thảm thiết của nữ quyến

tiếng khóc lan tràn từ tẩm cung đại vương ra các nơi, không bao lâu trong vương cung đều là thanh âm nghẹn ngào

đây là lễ, phải tôn trọng, nếu không khóc sẽ bị trừng phạt

một canh giờ sau, tiếng khóc ngừng lại

Đại Tể cao giọng la lên, mệnh nữ tế tiến về phía trước cầu nguyện tụng kinh, quá trình này phải kéo dài một ngày một đêm

sau đó, Đại Tể nhân tiện nói:

- Còn thỉnh ba vị vương tử cùng với các vị đại thần, dời bước đến vương điện, Thương không thể một ngày không vương, ý chỉ sau cùng của đại vương đã ở trong tay lão thần, các vị vừa rồi cũng đã tận mắt chứng kiến, tất cả, đều sẽ được quyết định bởi ý chỉ này!

Lý Trường Thọ không khỏi cười thầm dưới đáy lòng

Đế Ất đã tắt thở trước khi mình đến đây hai canh giờ, đạo ý chỉ này lại được định ra trước khi mình đến đây nửa canh giờ

lúc ấy Đế Ất giống như là hồi quang phản chiếu, kỳ thật chẳng qua là một ít pháp thuật trò xiếc mà thôi

quy tắc Thiên Đình định ra, là không thể động vào Nhân Hoàng, mà khi Đế Ất tắt thở, khí vận Nhân Hoàng đương thời đã sụp đổ, chẳng qua một cỗ thi thể

thủ thuật này thoạt nhìn có vẻ nông cạn, lại tương đối hữu dụng

ba vị vương tử đứng dậy, từng người cúi đầu lui lại, không nói một tiếng đi ra ngoài điện, chúng lão thần đi theo ở phía sau

Văn Trọng thừa cơ đi đến bên người Lý Trường Thọ, hơi có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ là than khẽ, cũng không nói thêm cái gì

rất nhanh, thần tử vừa rồi còn đang khóc rống giống như thủy triều thối lui, toàn bộ đại điện còn sót lại mấy vị nữ tế bắt đầu nhảy nhảy nhót nhót, biểu lộ ra khá là tịch liêu

một đời hoàng đế, một đời đại thần, người đi trà lạnh, không hơn không kém

Chương 1651: Ồn ào đủ chưa?

sau nửa canh giờ, trong đại vương điện

phía trước vương tọa trống rỗng, Đại Tể cầm vải vóc trong tay chậm rãi mở ra, giọng đọc to có phần thở hổn hển, bắt đầu phiêu đãng qua lại ở trong điện

ba vị vương tử phía dưới đứng hình tam giác, Tử Thụ ở phía trước, cúi đầu nghe tuyên

Vi Tử Khải cùng Vi Trọng Diễn đứng ở phía sau, hai người liếc nhau, nụ cười trên khóe miệng có phần có thâm ý

liền nghe Đại Tể nói:

- Cả đời quả nhân, tuy chinh phạt bên ngoài, mở rộng lãnh thổ đất nước, bắt giữ trăm vạn địch nhân, dương uy tiên tổ, nhưng không có công mà có lỗi

- Đại Thương bây giờ, nội ưu nan giải, ngoại hoạn tầng tầng, quả nhân cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy Tử Thụ tuổi nhỏ, quá mức phong mang, vương vị nếu truyền vào tay Tử Thụ, sợ nỗ lực không đủ, quốc sụp đổ

- Tử Khải làm trưởng tử, là người cầu tiến trong nghiên cứu học vấn, khiêm tốn đối xử với mọi người, có thể phó thác vương vị

Đại Tể ngừng nói, cúi đầu nhìn về phía ba vị vương tử phía dưới

trong đại điện tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, một cỗ cảm giác đè nén khó tả, làm cho không ít văn thần võ tướng ngừng thở

Đại Tể trầm giọng nói:

- Tử Thụ vương tử, có gì dị nghị không?

Tử Thụ im lặng không nói, cái eo lại thẳng tắp, hai mắt nhắm lại

Vi Tử Khải hơi hơi nhíu mày, Vi Trọng Diễn ở một bên lại thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Không nghĩ tới, phụ vương sẽ thay đổi chủ ý tại thời khắc cuối cùng. Tử Khải huynh trưởng so với ta cùng với Tử Thụ, quả thực điềm tĩnh hơn và có phong thái của một vị quốc quân

đúng lúc này, một vị tướng lĩnh võ tướng thân hình lực lưỡng cất bước đi ra từ trong trận, cao giọng nói:

- Dám hỏi Đại Tể! Đại vương định ra đạo ý chỉ này khi nào, mạt tướng vì sao chưa từng nghe nói?

Lại có võ tướng nói:

- Ý chỉ này thực sự là đại vương viết? Trước ngày hôm nay, đại vương đối với Tử Thụ vương tử đều là khen không dứt miệng, tại sao lại đột nhiên sửa đổi nhân tuyển kế vị

- Lỗ Hùng tướng quân!

Có văn thần giận dữ mắng mỏ:

- Ngươi đang dạy đại vương làm việc? !

Võ tướng tên là Lỗ Hùng kia mắng:

- Mạt tướng đối với đại vương trung thành cảnh cảnh, nhật nguyệt chứng giám! Chỉ là việc này quả thực kỳ quặc, nhất định phải điều tra rõ!

- Lỗ Hùng tướng quân

Đại Tể thở dài:

- Trước đây đại vương tại thời khắc hấp hối, mệnh chúng ta mở ra hộp bí mật bên gối, từ trong đó lấy ra đạo ý chỉ này, việc này, bên trong lục khanh có năm vị chứng kiến, hai vị Vương thúc cũng tận mắt nhìn thấy

Tỷ Can đứng đầu văn thần chậm rãi gật đầu, Tư Dư ở trong nhóm đại thần, bản thân không có chức vị cụ thể gì, cũng là chậm rãi gật đầu

chúng võ tướng phần lớn nhíu mày có chút không hiểu, một nửa văn thần lại là trong mắt mang theo nụ cười thản nhiên

Lý Trường Thọ ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, hắn kỳ thật cũng muốn biết, Tử Thụ sẽ dùng phương thức nào đăng cơ, đêm nay y có bộc lộ ra bộ mặt tàn bạo vô tình của mình hay không

còn rất chờ mong

- Tam đệ

Vi Tử Khải mở miệng kêu gọi, thở dài:

- Đừng có buồn vì chuyện này, vương vị này là do ba huynh đệ chúng ta cùng hưởng

Tử Thụ hoàn toàn không nói, lẳng lặng đứng tại kia, bóng lưng lại có một loại uy nghiêm khó nói lên lời

đây cũng không phải là uy áp đạo cảnh tu hành sinh ra, mà là uy nghiêm thuần túy

như núi, như trời, như sóng xanh bốn biển!

- Tam đệ

Vi Trọng Diễn tiến về phía trước nửa bước, nghiêm mặt nói:

- Trước mặt quân thần, đừng có làm cho huynh trưởng khó xử, vi huynh biết ngươi không muốn từ bỏ vương vị, nhưng đây cũng là ý chỉ của phụ vương...

- Ồn ào đủ chưa?

Tử Thụ thấp giọng thì thào, làm cho Vi Trọng Diễn hơi có chút không hiểu

Vi Trọng Diễn đang muốn tiếp tục mở miệng, Tử Thụ lại lạnh nhạt nói:

- Quần thần tránh lui, người không lùi trảm

- Chuyện này...

- Vương tử, ngươi ra lệnh gì vậy?

- Chúng ta là đại thần do đại vương bổ nhiệm, vì sao không thể ở đây?

Keng!

Bang bang!

Trong chúng võ tướng, một số lớn tướng lĩnh ở bên trong giáp chân rút ra đoản kiếm, cầm kiếm ép về phía chúng văn thần bên cạnh, đằng đằng sát khí

chúng thần vội vàng lui lại, Tử Thụ lại nói:

- Các vị từng ở bên giường phụ vương ta trước đây ở lại

Vi Tử Khải kia vung tay hô to:

- Hãy khoan! Các ngươi muốn tạo phản sao!

Chúng tướng không đáp, chỉ là xua đuổi văn thần, cùng với văn thần cùng nhau đi ra đại điện, đóng thật chặt cửa điện

Bang!

Sắc mặt của Vi Tử Khải đỏ lên, quay người nhìn hầm hầm Tử Thụ

- Tử Thụ! Ngươi chẳng lẽ ngay cả ý chỉ của phụ vương cũng đều không tuân theo? !

Tử Thụ vào giờ phút này đã là xoay người lại, hai tròng mắt có chút lạnh như băng nhìn chăm chú huynh trưởng của mình, làm Vi Tử Khải vô thức lui lại nửa bước, áo khoác tinh mỹ đều có nếp uốn

Chương 1652: Chỉ có chừng đó?

- Đó có phải ý chỉ của phụ vương hay không, ta và ngươi lòng dạ biết rõ, ta vẫn luôn kính ngươi là huynh trưởng, nhưng ngươi lại dùng thi thể phụ vương làm mưu tính như vậy! Thật sự cho rằng ta không biết đó là dị thuật của phương sĩ?

Vị Đại Tể kia vội nói:

- Tam vương tử...

- Ngậm miệng!

Tử Thụ quay đầu nhìn hầm hầm, ngoài điện vừa lúc có sấm sét lấp lánh, dọa cho vị Đại Tể kia đưa tay che ngực, gần như muốn ngất đi

đúng lúc này, ngoài điện truyền đến trận trận tiếng vang áo giáp ma sát, dường như có một số lớn giáp sĩ chen chúc mà tới

Vi Tử Khải bỗng nhiên có lực lượng, ngẩng đầu ưỡn ngực, ngón tay chỉ Tử Thụ:

- Tam đệ, ngươi đừng có cho rằng dựa vào vũ dũng, liền có thể hù sợ vi huynh cùng với chư vị đại thần! Triều Ca Thành này, tối nay không phải do ngươi làm chủ!

- Phải không?

Tử Thụ nhếch miệng, đi về hướng vương tọa trên đài cao, lại ở bên trên bậc thang xoay người lại, ngồi giữa trung tâm bậc thang, trong mắt mang theo vài phần thương hại

- Huynh trưởng... đại ca, nhiều năm như vậy, ngươi tựa hồ vẫn luôn không có phát hiện ra một việc, lúc ta tuổi nhỏ, ngươi và người thân của ngươi liền dùng các loại thủ đoạn nhằm vào ta, đầu độc, ám sát, ngoài ý muốn, dùng bất cứ thủ đoạn nào, ta có bao giờ chết không?

Sắc mặt của Vi Tử Khải trở nên âm trầm, lãnh đạm nói:

- Việc này vi huynh cũng không biết rõ tình hình

Tử Thụ ngả người về phía sau, chống khuỷu tay lên bậc thang, trong mắt mang theo vài phần trào phúng

y chậm rãi nói:

- Vì tối nay, ngươi hao tốn ba năm công phu, âm thầm thu phục thống soái vệ quân trong thành, mười hai vị tướng lĩnh thân vệ vương cung, vì điều này ngươi đã làm ra rất nhiều chuyện xấu xí, hứa hẹn càng ngày càng lớn. Ngươi tối nay nếu thành vua, liền sẽ lại nhiều thêm mười mấy phương quốc, đại ca, ngươi có từng nghĩ tới, tệ nạn của Thương quốc chúng ta là gì không?

Vi Tử Khải lạnh nhạt nói:

- Tệ nạn Thương quốc, tại nô tại hầu

- Ta cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ sẽ không, tệ nạn Thương quốc, ở chỗ ngươi, ta, phụ vương, đều đứng ở trên toà băng sơn này, lại muốn dung băng sơn thành nước chảy, rơi xuống trước hết nhất, chính là ta và ngươi

Tử Thụ đưa tay nhéo nhéo mũi:

- Ta cũng đã từng cho rằng, chỉ có ta nhìn ra tệ nạn của Thương quốc chúng ta, thẳng đến một lần nói chuyện trong đêm với Đại Sử, mới biết, ta cũng không phải là thông minh nhất bên trong các đời vương tử

- Tất cả mọi người có thể nhìn thấy những căn bệnh này, cũng khẳng định có không ít người muốn đi cách tân, cuối cùng lại chỉ là đầu rơi máu chảy, vì sao?

- Đại Thương có tám trăm chư hầu, tuy nhiên, Đại Thương là chư hầu lớn nhất, khi Đại Thương già cả, suy yếu, sẽ luôn có người hùng tâm bừng bừng đứng ra, tệ nạn chân chính của Đại Thương, ở chỗ... vương, vương không được

Ầm ầm ——

Ngoài điện sấm sét lấp lánh, sau đó có mưa to trút xuống cùng với tiếng sấm, phương hướng cửa cung đột nhiên truyền đến tiếng la giết

Vi Tử Khải biến sắc, bước nhanh về phía cửa cung được mười mấy bước thì lập tức dừng lại, quay người nhìn hằm hằm Tử Thụ bên trên bậc thang

- Tam đệ, ngươi đã làm cái gì!

- Dọn dẹp phản quân

Tử Thụ bình tĩnh đáp trả, hơi lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Ngươi chỉ biết mưu tính, muốn ngăn chặn Phi Hổ, lại không biết Phi Hổ đã sớm chuẩn bị, bí mật xây dựng một đường hầm từ cổng thành đến cửa cung, trong những tướng lãnh thân vệ ngươi mua chuộc đó, có một nửa là người của ta

Vi Tử Khải trợn tròn hai mắt, mắng:

- Ngươi, ngươi! Ngươi tính kế vi huynh!

- Ta vốn không muốn đấu tranh nội bộ, nhưng đại ca ngươi làm quá mức

Tử Thụ nói:

- Thiếu sư cầm ý chỉ của phụ vương, cho Đại Tể xem qua đi

- Vâng!

Văn Trọng vô cùng có lực đáp ứng một tiếng, bước nhanh về phía trước, cầm một tấm quyển trục vải vóc trong tay phóng vào trong tay Đại Tể, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay của Đại Tể

Đại Tể hô hấp cũng đều có chút hỗn loạn, run rẩy mở vải vóc ra, tận lực đọc:

- Quả, quả nhân tự biết ngày giờ không nhiều, nếu trở lại, sẽ phong Tử Thụ làm vua, các ngươi toàn lực phụ tá, bảo hộ sơn hà Đại Thương chúng ta, chôn quả nhân ở bên cạnh tiên tổ, không thể đại tang

Vi Trọng Diễn thấp giọng nói:

- Chỉ có chừng đó?

- Chỉ có chừng đó...

Đại Tể cúi đầu nhìn chữ viết rải rác bên trên vải vóc:

- Xác thực, chỉ có chừng đó, lại là chữ viết của đại vương

sắc mặt của Vi Trọng Diễn lập tức có chút tái nhợt

vào giờ phút này, tiếng la giết ngoài điện đã là ngừng, cửa cung mở ra một cái khe hở, một bóng người vọt vào, thân mang màu vàng áo giáp, toàn thân đều bị nước mưa ướt nhẹp, khuôn mặt uy vũ, khí tức kéo dài

chính là Hoàng Phi Hổ con trai của Hoàng Cổn!

Hoàng Phi Hổ trực tiếp quỳ một chân trên đất, ôm kiếm bẩm báo:

Chương 1653: Từ quan

- Đại vương! Phản quân đã bị tiêu diệt toàn bộ!

Vi Tử Khải thấp giọng nói:

- Không, không có khả năng! Ta có mười vạn giáp sĩ!

Tử Thụ nói:

- Phi Hổ, tối nay quân địch bao nhiêu?

Hoàng Phi Hổ định tiếng nói:

- Chẳng qua mấy ngàn quân lính tản mạn tụ tập ở cửa cung, cùng với đại quân thân vệ nội ứng ngoại hợp, dễ như trở bàn tay

- Không đúng, các ngươi gạt ta!

Sắc mặt của Vi Tử Khải trắng bệch, dắt cuống họng gầm thét:

- Người đâu! Người đâu!

Bên ngoài cửa cung im ắng, phảng phất như ngay cả tiếng thở của quần thần đều đã biến mất

âm thanh vang lên, lại là Vi Tử Khải vô lực co quắp ngã xuống đất

Tử Thụ không cần phải nhiều lời nữa, xoay người, ngửa đầu nhìn vương tọa cuối bậc thang, nhấc lên vạt áo trường bào, từng bước mà lên

bộ pháp trầm ổn, ánh mắt kiên định

'Từ hôm nay, vinh quang của Đại Thương, cơ nghiệp của tiên tổ, do quả nhân gánh vác

tệ nạn Đại Thương, nguy hiểm dưỡng hổ, do quả nhân cách tân

tám trăm chư hầu không phù hợp quy tắc, từ từ hủy diệt người ngũ hồ tứ hải không cống, lôi đình quét dọn

quả nhân không tin thiên mệnh! '

Ở phía trước vương tọa, Tử Thụ bỗng nhiên quay người, cửa cung mở rộng, văn thần võ tướng cúi đầu sắp bước vào bên trong, mười mấy vị đại thần vốn ở lại trong điện trầm mặc không nói

không bao lâu, Tỷ Can đứng đầu văn thần, Hoàng Phi Hổ đứng đầu võ tướng

Tử Thụ nâng hai tay lên, chậm rãi ngồi vào vương tọa

phía trên Triều Ca Thành, bên trong khí tức màu đỏ tím mờ mịt kia, có ánh vàng nở rộ, sau đó một đầu thương long màu vàng phóng lên tận trời, cấp tốc thu nạp quốc vận Đại Thương, im ắng gầm thét đối với Thiên Cung

'Quả nhân, chính là thiên mệnh! '

Lúc trước Lý Trường Thọ chui vào Triều Ca Thành, vào lúc lựa chọn chức vị lục khanh, đã từng suy nghĩ rất kỹ, sau nhiều lần so sánh, cuối cùng lựa chọn chức vị Đại Sử

đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu lựa chọn trở thành Đại Sử, tuyệt đối không phải là 'chức vị thanh nhàn nhất'

hắn dùng trinh tiết của Biện Trang đảm bảo, nếu như khẩu thị tâm phi, Biện Trang có thể bảo trì thuần dương chi thân đến cuối đời

Lý Trường Thọ thân là quyền thần bình thường Thiên Đình, mưu thần số một của Ngọc Đế bệ hạ, lão thần tiên không phải trứ danh Hồng Hoang, Tiểu sư đệ chỉ định duy nhất của Nhân Giáo Đại Pháp Sư, cũng không thể bị sự tình vương quyền phàm tục trói buộc chặt

sử quan, xem như tồn tại tương đối đặc thù ở bên trong vương quyền phàm tục, mặc dù đại đa số thời điểm, đế vương gia yêu cầu sử quan viết cái gì, sử quan liền nhất định phải viết cái đó

Thương quốc có một quy củ, là 'Vương không phạt sử', cùng lắm là bí mật dàn xếp một vụ ám sát hoặc đột tử chức vị Đại Sử, cũng không yêu cầu phải làm quá nhiều việc thực tế, thuộc hạ có một nhóm văn lại, phụ trách ghi chép các loại đại sự tế tự, chinh phạt, khánh điển của Thương quốc

Lý Trường Thọ ở Triều Ca Thành, trước đây chịu trách nhiệm nghiên cứu lịch sử Nhân tộc, ngẫu nhiên hiện thân, kể cho mọi người nghe những câu chuyện nhỏ về Nhân tộc, trong đó có giai thoại về Hiên Viên Hoàng Đế và ba nghìn thê thiếp, liền có thể thu hoạch một lượng lớn danh vọng

Hiên Viên hậu cung, kho tàng tinh thần lấy không hết của Hồng Hoang Nhân Tộc

ai hiểu thì tự nhiên hiểu

Đế Ất tắt thở, Đế Tân đăng vị, trong đêm mưa phát sinh không ít chuyện, rối loạn, xác chết tràn ngập cửa cung, nhưng dưới ngòi bút của Lý Trường Thọ chỉ còn lại một câu:

【 Đế Ất băng hà, trưởng tử Tử Thụ kế vị, hào Đế Tân. 】

Sau khi viết xuống hàng chữ này tại Đại Sử Nha, Lý Trường Thọ liền đặt lá thư từ chức đã chuẩn bị trước lên thư án, gọi mấy vị phụ tá của chính mình đến, ấm giọng căn dặn vài câu

- Đại nhân, ngài tại sao lại đột ngột từ quan?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Tuổi già sức yếu, mắt mờ

nói xong, hắn đứng dậy, mấy người vộ vàng tiến tới đỡ hắn nhưng hắn lại giơ tay ngăn cản

từ quan tại Thương, không cần nhất định phải đi vào trong đại vương cung, cho dù là lục khanh tam công, trực tiếp để lại một phong thư là được

Lý do từ chức là tuổi tác đã cao xem như tương đối thường dùng, nếu như nói 【 tâm mộ phương ngoại, để cầu tiêu dao 】, như vậy ở trong mắt văn thanh Đại Thương, liền là 'Cao khiết chi sĩ' chân chính

Lý Trường Thọ cũng không mưu đồ thanh danh gì, liền dùng lý do đơn giản nhất để từ chức

đi ra Đại Sử Nha, ngồi trên chiếc xe bò đã gọi lúc trước, thoải mái nằm trên nệm êm, ngắm nhìn mây trắng, đi về hướng cửa thành

không có bách tính vui vẻ đưa tiễn, cũng không có người nào vây xem

giống như lúc hắn tới vậy, đi cũng là im ắng

không có mang đi áng mây nào, cũng không có mang đi giấc mơ của cô nương nào

việc hắn tiếp tục ở lại thành Triều Ca Thành đã không còn quá nhiều ý nghĩa, Đế Tân đã đăng vị, bánh xe sát kiếp đã bắt đầu chuyển động nhanh chóng

Chương 1654

mặc dù chính mình đã thay đổi rất nhiều thứ, nhưng kịch bản Thiên Đạo vẫn là không có thay đổi về mặt căn bản

hắn những năm này làm cái gì tại Triều Ca Thành?

Kỳ thật làm rất nhiều chuyện, nhưng so với đại thế thiên địa, kỳ thật đều là một chút việc nhỏ không có ý nghĩa

chẳng qua nói cho cùng, không có ai đến đưa tiễn chính mình, thật sự có chút...

- Đại Sử! Đại Sử đại nhân!

Tiếng hô hoán có chút quen thuộc truyền đến từ phía sau, khóe miệng Lý Trường Thọ giật giật mấy lần

chậc, người này tới còn không bằng đừng tới

xe bò lắc lư dừng lại ở ngoài cổng thành, đã thấy Văn Trọng suất một nhóm binh vệ thúc ngựa mà đến, không ngừng cao giọng chào hỏi ở phía sau

Lý Trường Thọ nhảy xuống xe bò, đút hai tay trong áo chờ đợi

Văn Trọng vọt tới, tung người xuống ngựa liền hướng về phía trước chắp tay vái chào, hơi có chút vội vàng hỏi:

- Đại Sử, tân vương vừa lập, ngài thế nhưng là có chỗ nào bất mãn?

- Không có bất mãn gì cả

Lý Trường Thọ cười nói:

- Cũng không thể luôn chơi đùa trong nhân gian, tranh chấp trong Triều Ca Thành đã tạm thời kết thúc, ta cũng cần phải trở về

Văn Trọng nhíu mày trầm ngâm, muốn mở miệng giữ lại, lại cảm thấy thân phận địa vị giữa mình cùng với Lý Trường Thọ chênh lệch quá lớn, chỉ có thể nói:

- Chưa nghe ngài dạy bảo mấy lần, ngài liền trở về như vậy, quả thực là một điều tiếc nuối đối với Văn Trọng

- Ha ha ha

Lý Trường Thọ khoát khoát tay:

- Thiếu sư, à không, thái sư khách khí, đến bên này ngồi đi, ta và ngươi uống chén rượu, nói chuyện phiếm vài câu

lập tức, Lý Trường Thọ quay người đi về hướng rừng cây nhỏ cách đó không xa

Văn Trọng vội vàng đi theo, lại đi trước một bước, nói:

- Đệ tử đi làm chút bố trí

sau khi đi vào một nơi ngoài tầm nhìn của phàm nhân, Văn Trọng mở ra kết giới, lại điểm ra bàn ghế, đuổi đuổi muỗi trong rừng, đặt hai bình rượu ngon

vào lúc Lý Trường Thọ nhập tọa, Văn Trọng đã là rót đầy chén rượu

Lý Trường Thọ cười nói:

- Không cần câu nệ, cùng nhau nhập tọa

- Vâng

Văn Trọng chấp lễ đệ tử, đoan chính ngồi ở đối diện Lý Trường Thọ, bộ dáng tóc trắng xoá kia, cũng biến thành diện mạo trung niên

Văn Trọng khẽ thở dài, thấp giọng nói:

- Để sư thúc ngài chê cười, đủ loại phàm trần, đối với sư thúc mà nói tất nhiên là như hài đồng chơi đùa...

- Ngươi đã đánh giá Nhân Tộc quá thấp rồi

Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn phương hướng Triều Ca Thành, chậm rãi nói:

- Phàm nhân không tu hành, cho nên có tâm tư ích kỷ và nhiều dục vọng ích kỷ, lòng người phàm tục phức tạp gấp mấy chục lần so với Trung Thần Châu, nhất là ở trên triều đình phàm tục, tuy phức tạp, nhưng vẫn là nơi tốt để lịch luyện đạo tâm. Đúng rồi Văn Trọng, Đế Tân xử trí hai vị huynh trưởng của chính mình như thế nào?

- Cũng không xử trí

Văn Trọng cười nói:

- Tử Thụ ở điểm này lại là không tệ, hai vị huynh trưởng của y đối đãi với y xem như dùng bất cứ thủ đoạn nào, y bây giờ cũng chỉ là giao phó chức quan nhàn tản, giam cầm trong phủ đệ

Lý Trường Thọ ngạc nhiên nói:

- Đế Tân chẳng lẽ muốn có danh nhân nghĩa?

Văn Trọng trầm ngâm vài tiếng, nói:

- Trên triều đình, vây cánh cấu kết với hai vị vương tử trước đây, ngày mai chém đầu cả nhà

Lý Trường Thọ: "..."

- Được thôi, đại khái lại là đế vương tâm thuật gì đó

- Sư thúc cảm thấy Tử Thụ như thế nào?

Văn Trọng thấp giọng hỏi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Bây giờ ta cũng không dám tuỳ tiện nói lời này đối với ngươi, về sau ngươi lại đi Tiệt Giáo nói, nói là ta bình luận Đế Tân như thế nào như thế nào, sư điệt, bây giờ đối với ngươi mà nói, thái sư Thương quốc cùng với đệ tử Tiệt Giáo, cái gì nhẹ cái gì nặng?

- Tất nhiên là đệ tử Tiệt Giáo nặng hơn

Văn Trọng nghiêm mặt nói:

- Nếu như không có sư phụ tài bồi, nào có Văn Trọng ngày hôm nay?

- Sau đó?

- Chỉ là, bây giờ Tiệt Giáo chúng ta cũng đang tìm kiếm biện pháp đột phá đại kiếp

Văn Trọng nói:

- Nếu đại kiếp đối ứng với vương quyền Nam Châu thay đổi, chẳng lẽ không phải đối ứng ở trên Đại Thương? Trước đây Tiệt Giáo chúng ta cũng coi như lại thắng một hồi, đồng môn Xiển Giáo rút lui

Lý Trường Thọ nói:

- Ngươi cảm thấy, hai lần này Tiệt Giáo đều thắng sao?

Văn Trọng run lên, hỏi ngược lại:

- Sư thúc, chẳng lẽ chúng ta vẫn còn thua hay sao?

- Không nhiều lời với ngươi chuyện này

Lý Trường Thọ lắc đầu:

- Ta không thể lại nói nhiều hơn, đối với Xiển Tiệt đều sẽ đối xử như nhau

Kỳ thật, Đế Tân thuận lợi đăng vị, đối với bản thân Tiệt Giáo không có bất kỳ lợi ích gì, nhưng quan hệ giữa Văn Trọng cùng với Đế Tân càng trở nên mật thiết, liên hệ giữa Tiệt Giáo cùng cới Đại Thương càng trở nên kiên cố, Xiển Giáo có lẽ sẽ rất vui khi thấy điều này xảy ra

Chương 1655: Đạo bất đồng bất tương vi mưu

không có gì khác, xét từ góc độ đại giáo, khả năng Đại Thương thay đổi triều đại vẫn như cũ cao nhất

nói một cách khác, Tử Thụ ngày hôm nay thắng tiểu cục vương cung, lại không nhất định có thể thắng đại cuộc thiên địa

quyền chủ động đại cuộc này, nằm trong lòng bàn tay của một tồn tại mà Đế Tân không thể tưởng tượng được

- Hỏa Linh gần đây như thế nào?

- Đi biên quan làm tướng quân

Văn Trọng cười khổ nói:

- Ta vốn định giúp sư tỷ, nhưng sư tỷ nói muốn tự mình tạo dựng danh tiếng, còn bảo ta không nên nhúng tay

- Ha ha ha!

Lý Trường Thọ vỗ tay cười khẽ:

- Hỏa Linh sư điệt bên trong thực chất tương đối quật cường nha

- Ài...

Văn Trọng có chút sa sút thở dài, nói:

- Trước đây đã có không ít đồng môn liên lạc với ta, bảo ta an bài cho bọn họ một chút việc ở phàm tục, để cho bọn họ cũng tới ra vẻ uy phong, bây giờ chính là thời điểm đại kiếp, nếu bồi một mình Văn Trọng thì không quan trọng, nếu như để các vị đồng môn dính líu vào, dưới đáy lòng Văn Trọng thật sự có chút bất an

- Phải không?

Lý Trường Thọ híp mắt cười khẽ, nói:

- Sư điệt ngươi sẽ không phải, muốn hỏi thăm ta, xem có thể hay không để càng nhiều đệ tử Tiệt Giáo tiến vào Đại Thương đó chứ?

- Chuyện này...

Văn Trọng lập tức có chút xấu hổ, đứng dậy vái chào một cái, vội nói:

- Sư thúc ngài thật sự mắt sáng như đuốc, một chút tâm tư nhỏ của đệ tử, thế nhưng là không thể gạt được ngài

Lý Trường Thọ dần dần thu liễm ý cười, lạnh nhạt nói:

- Văn Trọng, chỉ bằng vào những lời vừa rồi của ngươi, ta coi như thay Thông Thiên sư thúc giết ngươi cũng đều không quá đáng

Văn Trọng chau mày, hỏi:

- Sư thúc nếu chỉ ra đệ tử không đúng ở chỗ nào, đệ tử cam nguyện lãnh phạt, chỉ là, đệ tử không biết nơi nào không đúng

Lý Trường Thọ nói:

- Thiên Đình dốc sức làm cho tiên phàm tách ra, ngươi lại để cho phương ngoại chi sĩ vào Nam Châu làm quan, vốn là hành vi nghịch thiên

Văn Trọng phản bác:

- Nhưng sư thúc, đại kiếp sắp đến, việc này chẳng qua là tuỳ tình thế mà xử lý, Luyện Khí Sĩ vào Nam Châu làm quan, không ham hưởng lạc, không đoạt của cải, không ức hiếp phàm nhân, có gì không thể?

- Ngươi không phải người khác, làm sao biết người khác sẽ giống như ngươi? Nếu có một tiên lấy phàm nhân làm trò tiêu khiển, sẽ hủy bao nhiêu sinh mạng của phàm nhân?

Lý Trường Thọ dừng lại một chút, lại lập tức định tiếng nói:

- Quy củ lập cho có chỉ là văn chương rỗng tuếch, chấp hành đến cùng mới gọi là quy củ!

- Như vậy trước đây đệ tử cùng với các vị đồng môn Xiển Giáo vào phàm tục, Thiên Đình vì sao chưa đứng ra giữ gìn quy tắc như vậy?

- Đại kiếp vận chuyển, nên có quân cờ, ngươi đã sớm vào bên trong ván cờ

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Ngươi thật sự cho rằng, Thiên Đình hoàn toàn không xem xét đối với chuyện này? Vậy ta ở chỗ này là để làm gì? Đơn giản chính là nhìn các ngươi!

Văn Trọng không khỏi im lặng, đứng tại kia nhíu mày một hồi

Lý Trường Thọ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, thở dài:

- Đạo bất đồng bất tương vi mưu, Văn Trọng, tự giải quyết cho tốt đi

- Sư thúc... ài

Văn Trọng buông tiếng thở dài, còn muốn lên tiếng, Lý Trường Thọ đã là đứng dậy, phiêu nhiên đi về hướng xe bò, một bước phóng ra đã xuất hiện ở bên rìa rừng cây

trong lúc đạo vận nhàn nhạt lưu chuyển, làm Văn Trọng kinh hãi không thôi, tạm thời thậm chí quên đuổi theo

liền nghe được một tia dẫn âm lọt vào tai, lại là Lý Trường Thọ cho y bốn câu khuyến cáo:

- Vốn là tiên lộ trường an, cái gì gọi là hồng trần hỗn loạn

- Chớ đợi không thể vãn hồi, lại quay đầu hỏi lại sơ tâm

đủ công bằng đúng không?

Sẽ không có bất luận hiểu lầm gì đúng không?

Văn Trọng này, quả nhiên là đã lạc lối ở trong từng tiếng 'Thiếu sư', một vị đệ tử đời ba Tiệt Giáo, muốn bố trí mệnh đồ của toàn bộ Tiệt Giáo

còn tới tìm hắn dàn xếp!

Nếu như phương thức ứng đối đại kiếp của Tiệt Giáo, chính là co đầu rút cổ thành một đoàn, giống như mai rùa

như vậy Văn Trọng lúc này đã trở thành nhược điểm kiếp vận bắt lấy

Lý Trường Thọ thật sự muốn mắng tỉnh Văn Trọng ở chỗ này, nhưng rất tiếc, làm như thế thứ nhất là đắc tội Thiên Đạo, thứ hai sẽ không công bằng

xoay người nhảy lên xe bò, Lý Trường Thọ gối lên cánh tay chợp mắt, người đánh xe ngồi ở bên cạnh, thấp giọng gào to, thanh ngưu mở ra bốn vó, chậm rãi đi về hướng phương xa

đợi sau khi Lý Trường Thọ đi, Văn Trọng đi ra từ trong rừng, trong mắt mang theo mê mang, biểu tình có chút thất lạc

Văn Trọng bắt đầu suy nghĩ lại xem mình làm đúng hay sai, chính mình là có hay không, đã đặt Đế Tân cùng với Đại Thương ở trên vị trí nặng hơn

nhìn xe bò Lý Trường Thọ ngồi, Văn Trọng lẳng lặng xuất thần một lúc, thẳng đến khi xe bò vòng qua một ngọn đồi, biến mất trong cánh đồng ngũ cốc, lúc này mới quay người trở về Triều Ca Thành

Chương 1656: nháo kịch

'Thiếu sư, ngày hôm nay ta lại học được ba bài thơ mới! '

'Thiếu sư không cần phải lo lắng, Thụ từ khi ra đời liền quái sự liên tục, nhiều lần gặp kiếp nan, có thể sống đến ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào mệnh cứng rắn, đã sớm mở rộng tầm nhìn. '

'Thiếu sư ngươi nói, cương vực Đại Thương chúng ta liệu còn có thể mở rộng ra phía ngoài không? Sau những ngọn núi phủ tuyết ở cực bắc bản đồ này, liệu còn có thiên địa? '

'Thiếu sư, tệ nạn của Đại Thương, thật sự chỉ ở tự thân sao? '

'Thiếu sư... '

- Thái sư, ngài muốn về phủ thượng của mình, hay là đi vào trong cung?

Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng la lên, làm rối loạn suy nghĩ của Văn Trọng

Văn Trọng lấy lại tinh thần, bất tri bất giác đã là trở về trong thành, cách phủ đệ của chính mình không xa

- Hồi phủ, mà thôi, đi trong cung đi

Văn Trọng thấp giọng nói một câu, giờ phút này mới ý thức được, chính mình đã là thái sư Thương quốc, nắm đại quyền trong tay, không thể lại xưng Tử Thụ là Tử Thụ, phải hô một tiếng đại vương

đại vương, thiên địa này quá rộng lớn và có quá nhiều người tài giỏi, ta và ngươi chỉ là một giọt nước trong đại dương

có lẽ chỉ có cao nhân chân chính như Trường Canh sư thúc, mới có thể được xưng tụng tiêu dao tự tại, như ý tùy tâm

nhưng ở Nam Châu, trên đại địa Nam Châu được thiên quy bảo hộ, sắp trở thành chiến trường của hai giáo...

nếu Văn Trọng ta đứng vững không ngã, giang sơn Thương quốc một ngày không sụp đổ

- Đi!

Văn Trọng dùng chân gõ nhẹ vào bụng ngựa, ngựa phi nước đại băng qua con đường cổng cung trống trải phía trước

mấy ngày sau, cách Triều Ca Thành bảy tám trăm dặm về phía bắc, ở phía trước một tòa miếu thờ to lớn, một cỗ xe bò chậm rãi dừng lại, vị Đại Sử Thương quốc vừa mới từ quan kia, bình tĩnh đến nơi đây

ngẩng đầu nhìn một chút đại miếu hoành phi, Lý Trường Thọ mỉm cười nhẹ gật đầu

Thánh Mẫu Miếu

ừm, đợi lát nữa dùng sức lừa dối, cố gắng trở thành trụ trì danh dự

đây chính là:

rời Triều Ca, tới miếu viện, chậm rãi đợi xa giá Thương Quân đuổi theo

Đế Tân đến, đại kiếp khởi, đếm kỹ chẳng qua hơn mười năm

thế là, chín năm sau

...

- Lý Tĩnh! Đừng làm phu thê nữa!

Tại Trần Đường Quan, hậu viện Tổng Binh Phủ

gia đinh cao cấp nào đó ngồi trên chiếc ghế mây dưới bóng non bộ, bên cạnh có thị nữ cầm chiếc ô vải dầu lớn, bên cạnh có hai người tên gia đinh đang lắc quạt đuôi mèo, xem náo kịch trên gác mái

sảng khoái

hài lòng

liền nghe tiếng nói có chút nóng nảy của Lý Tĩnh truyền đến:

- Phu nhân, phu nhân, ngươi hãy nghe vi phu giải thích! Kim Tra đang tu hành tốt, chúng ta không phải dùng Lưu Ảnh Cầu nhìn qua rồi? Nó ở Xiển Giáo nhận được không ít chiếu cố, bây giờ đã là một thiếu niên cao to, tinh khí thần tràn trề, hàng năm cũng sẽ gửi cho chúng ta một phong thư không phải sao?

- Ta nói chính là Mộc Tra! Mộc Tra chỉ mới chín tuổi!

- Được rồi, được rồi, đây còn không phải bởi vì Kim Tra biểu hiện ưu dị, tranh giành khẩu khí cho Lý gia chúng ta, lúc này mới khiến cao nhân Xiển Giáo lại đến tìm, muốn thu Mộc Tra làm đồ đệ

Lý Tĩnh thở dài:

- Ta cũng không nỡ để nhi tử rời xa, nhưng sư phụ nhi tử bái đều là cao nhân, đây cũng đều là tiên duyên, vị Từ Hàng Đạo Nhân kia phu nhân không phải đã gặp sao, thoạt nhìn rất hiền lành, chắc chắn sẽ không đánh chửi Mộc Tra

- Ngươi! Ài!

Ân thị than nhẹ một tiếng, ngồi ở bên giường khẽ nấc

Lý Tĩnh tiến về phía trước ôm lấy phu nhân nhà mình, nói vài lời nhận lỗi, lại cười đùa nói:

- Phu nhân, bây giờ ngũ hành thiếu ba, chúng ta vẫn là phải tiếp tục cố gắng mới đúng, Thủy Tra sau đó, liền hoàn toàn dựa vào phu nhân!

- Con cái của chúng ta là để ngươi tạo thành ngũ hành?

- Tự nhiên không phải, tự nhiên không phải

Lý Tĩnh cười nói:

- Phu nhân ngươi cũng tu hành tiên pháp, quãng đời còn lại sẽ rất dài, chúng ta có thêm mấy đứa con nữa mới náo nhiệt, phu nhân ngươi nghĩ đi, đợi Kim Tra Mộc Tra học thành trở về, một nhà chúng ta náo nhiệt an khang, há không phải chuyện tốt nhân gian?

- Ài

Ân phu nhân thở dài:

- Đứa con tiếp theo, chúng ta không thể tự mình nuôi dạy sao?

- Được

Lý Tĩnh vội nói:

- Ta lập thệ đối với phu nhân, đứa con thứ ba sẽ do ta đích thân dạy dỗ, không để cho nó ra ngoài tu hành

- Vậy còn tạm được

- Phu nhân, chúng ta hiện tại liền thử xem, nói không chừng sẽ có được một đứa con gái...

- Phi! Hiện tại vẫn là ban ngày đó, đường đường Tổng Binh đại nhân cũng không biết xấu hổ!

Lý Tĩnh lập tức cười khẽ một hồi, ôm lấy Ân thị đứng ở bên cửa sổ, ngắm nhìn đám mây trời tây

không sai, Mộc Tra cũng vừa bị Từ Hàng dẫn đi

lúc Mộc Tra bái sư, còn có một chút sóng gió nhỏ, chính là Phổ Hiền Chân Nhân trước đây đã từng "đặt trước" cũng muốn thu đồ, cuối cùng vẫn là hai vị Chân Nhân biện luận một phen, Từ Hàng Đạo Nhân giành chiến thắng

Chương 1657: Kiểm tra thai linh

vào trước khi Mộc Tra bái sư, Lý Tĩnh lại lập lại chiêu cũ, tiến hành một lần giáo dục 'Nam tử hán'

ba bí quyết nuôi dạy con cái của Lý Tĩnh—— huấn luyện quân doanh, thảo phạt yêu vật, tâm sự sâu sắc

hiệu quả quả thật không tệ

phía Lý Tĩnh đã là chuẩn bị nghênh đón Na Tra đến, Thái Ất sư huynh cũng chẳng biết khởi hành lúc nào

chẳng qua Lý Trường Thọ trước tiên tra một chút địa thư phân sách mang theo người, phát hiện ra khoảng cách Na Tra đầu thai đã không xa

Lý Trường Thọ mặc dù không thể trực tiếp bật hack như Ngọc Đế bệ hạ, không nhìn kiếp vận ngăn trở, trực tiếp suy tính Thiên Đạo, nhưng mượn nhờ 'Tiểu đồ vật' này, cũng có thể đạt được không ít tin tức hữu dụng

càng nghĩ, càng cảm thấy có chút không quá ổn thỏa

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, dưới đáy lòng đã là có phương án suy tính, một bộ Đạo Nhân Giấy tiến đến Càn Nguyên Sơn

ổn một tay, tận lực cân nhắc mọi khía cạnh

Linh Châu Tử, cũng chính là Tiểu Na Tra, mặc dù phân lượng ở bên trong kế hoạch « X biến mất » hơi không bằng Dương Tiễn, nhưng dù sao cũng là tiểu hậu sinh chính mình 'Nhìn lớn lên', đích hệ đáng tin của Thái Bạch Cung, không thể để cho y ủy khuất nửa phần

- Chỉ là đầu thai mà thôi, có đến mức nghiêm trọng như vậy sao? Lại đều đến đây

tại Càn Nguyên Sơn, ở phía trước động phủ

Thái Ất Chân Nhân nhìn Lý Trường Thọ trận địa sẵn sàng trước mắt, Ngọc Đỉnh, còn có Dương Tiễn ở chỗ xa xa chống Tam Tiêm Lưỡng Nhận thương, mở ra Thiên Nhãn quét tới quét lui khắp nơi, trong lúc nhất thời có chút vô lực nói lời âm dương

Lý Trường Thọ không yên tâm nói:

- Kiểm tra thai linh của Linh Châu Tử một lần

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chậm rãi gật đầu:

- Được

Thái Ất há hốc mồm, sau đó liền lộ ra biểu tình nhận mệnh, ở trong tay áo áo bào đỏ, lấy ra một viên bảo châu

trong đó có tiểu anh hài mút ngón tay cái, lờ mờ có bộ dáng thanh tú của Linh Châu Tử

Lý Trường Thọ nhướng mày, lập tức phát giác được có chút chỗ không giống bình thường, cười khổ nói:

- Thái Ất sư huynh, ngươi đây là cho Linh Châu Tử bao nhiêu chỗ tốt? Thần hồn này gần như không một hạt bụi, tiếp cận sinh linh tiên thiên

Thái Ất cười híp hai mắt, lạnh nhạt nói:

- Đệ tử của chính mình, chính mình không đi chiếu cố còn muốn để ai chiếu cố?

Lý Trường Thọ có chút muốn nói lại thôi, nhưng vẫn là nuốt lời trong miệng trở vào

chiếu cố đệ tử không sai, nhưng làm như vậy, lại là có chút yêu chiều, ngược lại bất lợi đối với Linh Châu Tử trưởng thành sau khi chuyển thế

muốn giúp Linh Châu trạng thái thai linh Tử đề thăng theo hầu, tất nhiên là một sự tình cực kỳ gian nan, càng không nói đến giống như Thái Ất Chân Nhân, sớm luyện hóa 'Bình cảnh' sau này của Linh Châu Tử tâm huyết, bảo vật hao phí, Lý Trường Thọ cũng đều cảm giác khó có thể tưởng tượng

quả nhiên, Thái Ất này cũng là một tài chủ giấu mặt với khối tài sản dồi dào Hồng Hoang

phải chép vào sổ tay

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hỏi:

- Sư huynh có biết, Linh Châu Tử sẽ đi nơi nào đầu thai?

- Trần Đường Quan, Lý Tĩnh phu phụ

Thái Ất Chân Nhân thu hồi thai linh, chắp tay cười khẽ, trong mắt mang theo vài phần chế nhạo, thở dài:

- Giúp đồ đệ đầu thai, tìm lấy tìm để, không hiểu ra sao liền tìm được, có phải hay không, nghĩa phụ đại nhân của Lý Tĩnh?

Lý Trường Thọ không chịu được mặt mo đỏ ửng, vội nói:

- Đó chỉ là một đợt hiểu lầm, một đợt hiểu lầm

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại nói:

- Vì sao là Lý Tĩnh?

- Kỳ thật ta cũng không biết

Thái Ất Chân Nhân lắc đầu:

- Ý niệm này là mấy ngày trước đây tự động xuất hiện, ta tự tra hồi lâu, kết luận xác nhận niệm tưởng ngoại lai

ngụ ý, chính là ám chỉ Thiên Đạo an bài

Ngọc Đỉnh, Thái Ất, Dương Tiễn cùng nhau nhìn về phía Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ giang hai tay, lộ ra khuôn mặt ngây thơ chính mình cái gì cũng không biết

Thiên Đạo nha

đừng có cố gắng tìm hiểu, cảm nhận là được

- Vậy thì đi thôi

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Tìm một ngày tốt lành, để Linh Châu Tử đầu thai Lý gia

- Không kịp

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nghiêm mặt nói:

- Sư huynh, có muốn đi mời một đạo pháp chỉ của Nhị sư thúc? Bảo vệ Linh Châu Tử chuyển thế?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân: "..."

Dương Tiễn Chân Quân: "..."

Thái Ất liên tục khoát tay:

- Không đến mức không đến mức, mấy người chúng ta trông coi, còn có thể xảy ra chuyện gì hay sao?

- Vì lý do ổn thoả, vẫn là đi mời một đạo đi

Lý Trường Thọ tận tình khuyên bảo:

- Không cho người hữu tâm bất luận cơ hội tính kế gì, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện

- Chuyện này...

- Sư huynh ngươi thế nhưng là chỉ có một mình Linh Châu Tử là truyền nhân y bát

- Vậy thì đi

Thái Ất Chân Nhân chịu thua, cau mày nói:

- Vậy ta đây liền đi Côn Luân Sơn một chuyến

Chương 1658: Không có đạo lý đó

Lý Trường Thọ nói:

- Ngọc Đỉnh sư huynh, còn mời đi theo Thái Ất sư huynh

- Được

Ngọc Đỉnh lộ sắc mặt ngưng trọng gật đầu, y vẫn luôn tín nhiệm đối với Lý Trường Thọ, vào giờ phút này đã hoàn toàn cảm nhận được "tính nghiêm trọng của sự việc", túm Thái Ất Chân Nhân cưỡi mây chạy tới Côn Luân Sơn

Dương Tiễn lập tức liền muốn theo sau, lại bị Lý Trường Thọ gọi lại

- Dương Tiễn sư điệt, trước tiên đến Trần Đường Quan với ta bố trí một phen

Lý Trường Thọ chào hỏi một tiếng, Dương Tiễn lập tức ôm quyền lĩnh mệnh, cõng Tam Tiêm Lưỡng Nhận thương, đi theo bên người Lý Trường Thọ

gọi một đám mây, điều khiển một đoạn đường, Lý Trường Thọ mang theo Dương Tiễn tiến đến phía đông bắc Nam Thiệm Bộ Châu, trong mắt đều là mang theo vài phần suy tư

đi được nửa đường, Dương Tiễn không khỏi hỏi:

- Tinh Quân... Sư thúc, là người phương nào muốn tính kế Linh Châu Tử?

- Không biết

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Có khả năng có người muốn mưu hại, cũng có thể chỉ là ta suy nghĩ nhiều, nhưng vô luận ta suy luận như thế nào, luôn cảm thấy có người muốn nhờ vào chuyện này trả thù, khả năng vẫn là rất lớn, có thể có không sai biệt lắm một thành khả năng

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, tâm thần cảm thấy bất an

hắn cẩn thận cân nhắc bố trí của chính mình lúc này

Đạo Nhân Giấy【 Gia đinh cao cấp 】tại Lý phủ, cũng không phải là không có việc gì đi lung tung, lúc này hắn đã ở dưới mặt đất Lý phủ, ở dưới mí mắt của Lý Tĩnh, bố trí Tuyệt Thiên Đoạn Tiên Đại Trận, khi cần thiết có thể trực tiếp phong tỏa Lý phủ

một quân đoàn Đạo Nhân Giấy model mới nhất, bao gồm sáu cỗ Đạo Nhân Giấy 'Kim đan' chính mình có thể điều động, đã sớm chôn ở dưới mặt đất Lý phủ

thảm kịch ở trong nhà Dương Tiễn năm đó, Lý Trường Thọ thực sự không muốn phát sinh một lần nữa

lui một vạn bước, Lý Trường Thọ có thể tiếp nhận là pháp lực thần thông của chính mình không bằng người tính kế, mà không thể tiếp nhận bởi vì chính mình lơ là bất cẩn, làm cho Linh Châu Tử có chút tổn thương

vì sao hắn cảm thấy người tính kế, kỳ thật chính là Thánh Nhân Tây Phương Giáo nào đó?

Rất đơn giản, đối phương có đầy đủ động cơ —— trả thù

hiện tại điểm cừu hận của Tây Phương Giáo, rất rõ ràng chính là Tiệt Giáo cùng với Nhân Giáo

lần quỳ gối của Lý Tĩnh năm đó, trực tiếp làm cho Lý Tĩnh đứng ở một cái vị trí y vốn không nên đứng, hiện nay đã thành bia ngắm tốt nhất

điểm này, cũng là vấn đề nghiêm trọng lúc Lý Trường Thọ thôi diễn lần trước mới ý thức tới

Thánh Nhân thứ sáu nào đó không thể đề cập tục danh, đã từng tự tay đối phó một nhà Dương Tiễn, nếu như ra tay đối với một nhà Lý Tĩnh, như vậy là hoàn toàn hợp lý

trái lại ba vị Thánh Nhân Đạo Môn, sẽ luôn không đến mức bởi vì một tiểu đồ tôn, liền ra tay đối với Thánh Nhân Tây Phương Giáo đặc biệt là trong thế cục phức tạp hiện tại, Phong Thần đại kiếp không đến mấy năm nữa sẽ trực tiếp dẫn nổ

lúc này duy nhất có thể đối kháng Thánh Nhân Tây Phương Giáo, là Thông Thiên Giáo Chủ

nhưng Xiển Giáo Tiệt Giáo vừa mới vật tay ở Triều Ca Thành, chính mình đi mời Thông Thiên Giáo Chủ hoặc là Vân Tiêu, Triệu lão ca bọn họ, tới thủ hộ một kim bài đả thủ tương lai của Xiển Giáo?

Không có đạo lý đó

Đại Pháp Sư và tẩu tẩu Khổng Tuyên ngược lại là có thể đi mời, nhưng kể từ đó, Nhân Giáo xuất kích toàn quân thủ hộ một tiểu đệ tử chuyển thế của Xiển Giáo, lại sẽ dính đến da mặt Thánh Nhân, cùng với thái độ của Nhân Giáo ở bên trong Phong Thần đại kiếp

lúc này vẫn chưa tới thời điểm làm ra lựa chọn, lão sư cũng chỉ là ngầm cho phép chính mình đi che chở 'Nghĩa tử một nhà'

cuối cùng, đối với Đạo Môn mà nói, phân lượng của một vị đệ tử đời ba vẫn là quá nhẹ

Lý Trường Thọ suy tính hồi lâu, cũng chỉ là mời tới đôi thầy trò Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Dương Tiễn này

hắn chỉ là đứng ở bên trên lập trường của chính mình, muốn chiếu cố một chút Linh Châu Tử có tình cảm thâm hậu với mình

chỉ lần này mà thôi

vì lý do ổn thoả, chuyện mình càng không muốn xảy ra thì sẽ càng dễ xảy ra, Lý Trường Thọ đã là ngầm thừa nhận, Linh Châu Tử chuyển thế nhất định sẽ không quá bình tĩnh

sợ bóng sợ gió một trận dù sao cũng tốt hơn không kịp trở tay

ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ quỳ gối ở phía trước bức họa lão sư, mời đến Thái Cực Đồ cùng với Càn Khôn Xích, mang bộ ba kiện【chí bảo thông dụng Nhân Giáo】của bản thân, căn dặn Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ không nên đi ra ngoài, bản thể lặng yên tiến đến Lý phủ

- Ài...

Mang theo Dương Tiễn đi về hướng đông trên mây, Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài

Dương Tiễn có chút buồn bực nhìn Lý Trường Thọ, trong mắt mang theo vài phần không hiểu

còn có chuyện gì, có thể làm khó được nam nhân này sao?

Chương 1659: Linh Châu Tử chuyển thế đầu thai

- Dương Tiễn

- Đệ tử ở đây

Dương Tiễn vô thức cúi đầu ôm quyền

Lý Trường Thọ cười nói:

- Không cần câu nệ... gần đây tu hành có an ổn? Đạo cảnh của ngươi tựa hồ lại cao thâm hơn một chút, cũng đã đuổi sát các vị sư huynh sư tỷ Xiển Giáo

Dương Tiễn cười ôn hòa, dùng tiếng nói trong trẻo trả lời:

- Sư thúc trêu ghẹo đệ tử, đạo hạnh như đệ tử vẫn là quá mức nông cạn, chỉ là có sư thúc chỉ điểm, sư phụ dạy bảo, mới đi nhanh một chút, căn cơ có chút không quá củng cố

- Ừm, ngươi có thể nhìn ra căn cơ bản thân bất ổn cũng là chuyện tốt

Dương Tiễn: "..."

Y chỉ là khiêm tốn một câu

thật sự bất ổn sao?

Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù trong tay áo, ném vào trong tay Dương Tiễn, cười nói:

- Đây là bí pháp trảm đạo cảnh ta gần đây cải tiến lúc rảnh rỗi, có thể giúp ngươi cải thiện căn cơ, trọng ngộ đạo cảnh, đợi đại kiếp qua đi, trong lúc rảnh rỗi có thể sử dụng

Dương Tiễn trịnh trọng thu ngọc phù vào, nói với Lý Trường Thọ:

- Đa tạ sư thúc chỉ điểm

Lý Trường Thọ khoát khoát tay, tiếp tục nói:

- Ngươi bây giờ ở bên trong Thiên Đình thanh danh nổi bật, nhưng những thanh danh này đều là tới từ hệ thống gương đồng, quá mức phù phiếm, đây là thời điểm nên học lắng đọng bản thân, ngươi suy nghĩ một chút, gần đây vào thời điểm trực tiếp, có phải luôn khổ sở vì không tìm thấy nội dung mới? Không biết nên cho tiên thần Thiên Đình xem cái gì?

- Đúng vậy!

Dương Tiễn lập tức nâng cao tinh thần, nhíu mày thở dài:

- Đúng như Biện Trang phó thống lĩnh đã nói, mỗi ngày vắt hết óc suy nghĩ nội dung gương đồng, quá mức hao tổn tâm thần, cho nên, ta dự định sau này hàng năm phát một lần, dành nhiều thời gian hơn để lắng đọng bản thân, mấy vạn dặm phụ cận Mai Sơn, yêu đều đã sắp tuyệt tích

Lý Trường Thọ cười không nói, cũng không muốn tiếp tục thảo luận trong vấn đề này

đã từng có lúc, hắn coi tiểu tử này là người kế thừa của mình, nhưng kết quả là...

Ài, tàn niệm

vào trước khi Thái Ất cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân đuổi theo, cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ này cùng với Dương Tiễn trước một bước chạy tới trên không phủ đệ Lý Tĩnh

hai người ẩn tàng thân hình, Dương Tiễn mở ra Thiên Nhãn, bắt đầu quan sát toàn bộ Trần Đường Quan

Lý Trường Thọ lại ngắm nhìn về phương hướng Đông Hải

ở phía dưới vạn dặm sóng cả Đông Hải kia, một trận tính kế khác đồng bộ cũng với Trần Đường Quan cũng đang tiến hành, nếu tiến độ không có phạm sai lầm, con rồng nhỏ kia cũng đã hóa thành thanh niên

- Sư thúc

Dương Tiễn thấp giọng nói:

- Vì sao ta cảm thấy hướng đi linh khí của Trần Đường Quan có chút vấn đề, linh khí bị vây ở bên trong thành lớn, hơn nữa đã tích lũy một hồi lâu, tựa hồ giấu giếm đại trận, nhưng người bày trận có chút cao minh

- Ừm

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nói:

- Đại trận là ta bố trí

Dương Tiễn lúc này mới thoải mái, tiếp tục mở Thiên Nhãn quét tới quét lui

Trầm mặc đại khái nửa canh giờ, Dương Tiễn lại hỏi:

- Sư thúc, mỹ phụ ở hậu viện Lý phủ, chính là nương thân của chuyển thế thân Linh Châu Tử sư huynh?

- Làm sao? Nhìn ra được cái gì à?

Dương Tiễn nói:

- Đệ tử thấy bụng nàng kết châu thai, đã là có bầu, nhưng thai linh tương lai, hẳn là đang chờ đợi nguyên thần Linh Châu Tử sư huynh

Lý Trường Thọ cười nói:

- Linh Châu Tử năm đó khốn đốn, chính là bởi vì y là Linh Châu đắc đạo, đạo cơ có thiếu hụt, hóa thành thân thể Nhân tộc tu hành là thích hợp nhất, lúc này mới có sự tình đầu thai ngày hôm nay

- Nhưng sư thúc, chúng ta vì sao phải khẩn trương như vậy?

Dương Tiễn đè thấp tiếng nói, thấp giọng hỏi:

- Thế nhưng là không được Địa Phủ cho phép?

Lý Trường Thọ từ trong tay áo yên lặng lấy ra một bản Sinh Tử bộ, mở ra, lại bình tĩnh thu vào biểu tình của Dương Tiễn lúc ấy, hết sức phức tạp

Lý Trường Thọ cười cười, chậm rãi đợi Thái Ất cùng với Ngọc Đỉnh đến

quá đại khái gần nửa ngày, Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng nhau mà đến, biểu tình của hai người đều có chút buông lỏng, hiển nhiên là sự tình cầu pháp chỉ Thánh Nhân tiến triển có chút thuận lợi

cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ này cùng với hai vị sư huynh làm lễ lẫn nhau, cười nói:

- Đã thỏa đáng?

- Thỏa đáng

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Thai linh Linh Châu Tử đã được dát lên một tầng đạo vận Thánh Nhân

Lý Trường Thọ cũng nhẹ nhàng thở ra, dùng tay làm dấu mời:

- Sau ba canh giờ chính là ngày tốt, mời đi

lập tức, ba vị đệ tử Thánh Nhân Xiển Giáo, Nhân Giáo, một vị đồ tôn Thánh Nhân, tiềm ẩn thân hình ở trên bầu trời Lý phủ, từng người nói đùa luận đạo, chờ đợi ngày tốt giờ lành đến

theo thời khắc không ngừng tới gần, Thái Ất Chân Nhân không hiểu có chút khẩn trương, thấp giọng nói:

- Trường Canh, sự tình chuyển thế đầu thai này, cần an bài như thế nào?

Chương 1660: chậm chạp

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nên an bài thế nào, liền an bài thế đó, chỉ cần ném thai linh từ trên mây xuống, đưa vào châu thai trong bụng Ân thị, chỉ cần châu thai có thai tim, chính là chuyển thế đầu thai thỏa đáng, mặt khác không cần làm thêm

nói xong, Lý Trường Thọ cúi đầu liếc nhìn Lý phủ, đánh giá khoảng cách từ đám mây đến Ân thị

không ổn thỏa

- Như vậy

Lý Trường Thọ nói:

- Chúng ta tốn thêm chút tâm tư, sau đó Dương Tiễn phụ trách trông chừng, Ngọc Đỉnh sư huynh phụ trách khống chế cục diện, ta cùng với Thái Ất sư huynh đi đến bên cạnh Lý phu nhân, tự mình hộ tống thai linh đi vào, thấy thế nào?

Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên:

- Bí mật tiến vào khuê các nữ tử, quả nhiên là cử động quyền thần Thiên Đình có thể làm ra

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Dù sao cũng là vì Linh Châu Tử

- Đi, đi

Thái Ất Chân Nhân lập tức đáp ứng:

- Ổn một chút cũng thỏa đáng

Ngọc Đỉnh cho rằng rất tốt, Dương Tiễn có chút muốn nói lại thôi, nhưng vẫn là lựa chọn yên lặng tiếp nhận cho nên, bốn vị thần tiên vừa có thực lực vừa đẹp trai này, lại đợi một hồi ở trên mây, đợi canh giờ không sai biệt lắm, liền giá vân chậm rãi... rơi xuống nóc lầu các hậu viện Lý Tĩnh

Lý Trường Thọ làm thủ thế, bốn đạo thân ảnh trong suốt bắt đầu bận rộn

Dương Tiễn nhìn ra xa bốn phía, tiên thức khóa chặt thân ảnh Lý Tĩnh bên trong quân doanh

trên ngực Ngọc Đỉnh Chân Nhân hiện ra một chiếc ngọc đỉnh, một tia vầng sáng kì lạ khuếch tán ra, giám sát tâm thần nhiễu loạn của sinh linh nơi đây

lập tức liền phát hiện ra một lượng lớn Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ

mà Lý Trường Thọ cùng với Thái Ất Chân Nhân, từng người thi triển hóa hình thuật hóa thành hai con muỗi, lặng lẽ bay vào phòng ngủ của phu phụ Lý Tĩnh

ở bên trên giường mềm, Ân thị nằm nghiêng nhắm mắt nghỉ ngơi, trong tay còn có một tấm thẻ tre, hô hấp đều đều, khuôn mặt an tường

Lý Trường Thọ thầm nghĩ đắc tội, Thái Ất Chân Nhân thầm nghĩ sai lầm, hai con muỗi vái chào một cái đối với Ân thị, sau đó liền bay đến trước giường, hóa thành bóng người trong suốt

Thái Ất Chân Nhân đưa tay một chút đối với Ân thị, Ân thị cấp tốc lâm vào mộng cảnh

trong mộng, có một vị đạo giả thân mặc áo bào đỏ, ôm một đứa bé cưỡi mây bay tới, ở ngoài cửa sổ ném anh hài cho chính mình...

Mà ở bên ngoài mộng cảnh, Thái Ất Chân Nhân lấy linh thai Linh Châu Tử ra, chậm rãi đẩy về hướng Ân thị

một cái chớp mắt này, tốc độ năm tháng chảy tựa hồ trở nên vô cùng chậm chạp

Lý Trường Thọ triển khai toàn bộ tâm thần, không minh đạo tâm đã sớm mở ra, gắt gao nhìn chằm chằm mấy trăm dặm xung quanh

ba thước, hai thước, một thước...

Không có chuyện phát sinh?

Chính mình thật sự là đấu chí đấu dũng với không khí một hồi, Thánh Nhân Tây Phương Giáo không có trả thù chính mình ở trên việc này?

Đột nhiên!

Đạo tâm của Lý Trường Thọ rung động, Đạo Nhân Giấy ở trong phòng, góc hậu viện, vườn hoa, thành lâu, cùng nhau nhìn về phía quân doanh thành tây!

Đúng lúc này!

Tốc độ năm tháng chảy phảng phất như bị dừng lại, đó là bởi vì tốc độ tâm thần Lý Trường Thọ xử lý tin tức bạo tăng, đến mức sinh ra ảo giác

nhưng cũng chỉ có như vậy, hắn mới có thể kịp thời làm ra phản ứng!

thiên địa trong phương viên mấy ngàn dặm Trần Đường Quan đột nhiên trở tối, một bàn tay lớn xuất hiện ở trên không quân doanh, ép xuống chộp tới Lý Tĩnh!

Nương theo bàn tay lớn đồng thời xuất hiện, còn có một câu nói như là sấm rền:

- Kẻ này hữu duyên với phương tây chúng ta

ở sâu trong đại địa, hai mắt Lý Trường Thọ trong nháy mắt nở rộ thần hoa màu xanh nước biển!

Thái Cực Đồ, xuyên qua bầu trời trong chớp mắt!

Đây là?

Khi thiên địa đột nhiên tối sầm lại, cả người Lý Tĩnh đều có chút phát mộng, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra

bàn tay lớn lăng không, giống như một cánh tay to lớn nhô ra từ trên trời!

Một cỗ cảm giác áp bách cực kỳ mãnh liệt truyền đến từ trên đỉnh đầu, vẻn vẹn chỉ là uy áp nguyên thần cảm nhận được, liền làm Lý Tĩnh cơ hồ thổ huyết, sợ vỡ mật!

Chỉ thiếu một chút, Lý Tĩnh liền hô ra câu 'yêu ma phương nào' kia!

Sấm sét cuồn cuộn, Lý Tĩnh tất nhiên là không rõ câu nói vừa rồi là gì, nhưng y giờ phút này vẫn nhớ rõ...

Nơi đây là quân doanh, tướng sĩ quân vụ tuy có phương pháp tu hành yếu ớt, lại cũng không khác gì người thường!

Mà y, lúc này nếu như không đứng ra, như vậy tướng sĩ trong doanh làm sao đối mặt đối mặt với bàn tay lớn như thiên uy này? !

Trong lòng dâng lên tức giận, Lý Tĩnh có chút khó khăn nắm chặt chuôi kiếm bên hông, y vốn là ngồi ở trong doanh trướng, vào giờ phút này muốn đứng lên lại là muôn vàn khó khăn, phảng phất như có mấy ngọn núi cao áp ở đầu vai

bỗng nhiên, áp lực trên đầu vai Lý Tĩnh tiêu tán

Chương 1661: Do dự

cả người Lý Tĩnh đang chống lại áp lực từ phía trên, vào giờ phút này áp lực biến mất, y giống như là lò xo từ trên ghế ngồi phóng lên tận trời, lao ra khỏi trần đại trướng, tay trái đỡ kiếm, phải tay nắm chặt chuôi kiếm, ngửa đầu nhìn về phía không trung

đây là...

Khí tức đen trắng tràn ngập không trung, âm dương song ngư xoay chầm chậm có trật tự, kỳ vận miểu miểu, kỳ đạo hỗ tiêu, vào giờ phút này dường như không giới hạn

tiên thiên chí bảo Nhân Giáo, Thái Cực Âm Dương Đồ!

Lý Tĩnh vô thức tìm kiếm trong không trung, tròng mắt đột nhiên co rụt lại

y thấy được...

Thân ảnh thanh niên đạo giả kia xuất hiện ở phía dưới Thái Cực Đồ, một tay nâng bảo đồ, đầu đội Huyền Hoàng Tháp, thân hình thon dài không hề dùng thiên địa pháp tướng gì, lại có vẻ vĩ ngạn như vậy

- Nghĩa... Tinh Quân!

Lý Tĩnh hô to một tiếng, y vốn định tiến lên xem phải chăng mình có thể giúp gì được không, nhưng đạo khu lại cứng ngắc không thể tiến về phía trước

đây là những gì y nhìn thấy lúc này:

một bàn tay to ấn ở bên trên Thái Cực Đồ, bị Thái Cực Đồ gắt gao chống đỡ, nhưng thân hình Thái Bạch Tinh Quân cũng đang không ngừng run rẩy

trên bầu trời, tựa hồ mơ hồ có một vị lão đạo ngồi xếp bằng, thân thể bị khánh vân vây quanh, uy nghiêm vô cùng tận tướng sĩ trong quân doanh tựa hồ không có cảm nhận được áp lực chính mình thừa nhận vừa rồi, giờ phút này đều như người không việc gì ngửa đầu nhìn trời, bên trên khuôn mặt phần lớn là kinh ngạc

còn biết kinh ngạc, xác nhận không có việc gì

nhưng Lý Tĩnh, lúc này lại khẩn trương hơn một chút, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hai thân ảnh kiềm chế lẫn nhau trên bầu trời

lão đạo trên bầu trời...

thân hình của Thái Bạch Tinh Quân vào giờ phút này có chút miễn cưỡng...

Đây rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Mà Tinh Quân đại nhân, tại sao lại hiện thân ở đây vào lúc này?

Đúng lúc này!

Thanh niên đạo giả trên không trung đột nhiên quay đầu, bờ môi khép mở đối với phương hướng Trần Đường Quan, tựa hồ dẫn âm nói cái gì

không có dấu hiệu nào, dưới đáy lòng Lý Tĩnh đột nhiên nổi lên tiếng nói của Lý Trường Thọ, không khỏi quay người nhìn về phía Trần Đường Quan, hai mắt trợn tròn, tạm thời lại có chút không biết làm sao

- Bảo vệ cẩn thận Ân thị, đối phương nhất định là vì bào thai trong bụng Ân thị mà tới!

Đôi tay của Lý Tĩnh run rẩy, y cúi đầu nhìn quân doanh nhốn nháo, nhìn từng vị từng vị tướng sĩ kia, lại quay đầu nhìn về phía phương hướng trong thành, phảng phất như có thể xuyên thấu qua tường cao ngăn trở, nhìn thấy phu nhân của chính mình đang luống cuống lo sợ không yên

bào thai trong bụng...

Bang ——

Lý Tĩnh rút trường kiếm trong tay ra, giờ phút này tóc dài phất phới, áo giáp ảm đạm vô quang, cách hình bóng Thái Cực Đồ, đối với vị lão đạo như ẩn như hiện bên trong mây mù kia, điều động tiên lực tự thân, hét lớn một tiếng:

- Trần Đường Quan Lý Tĩnh ở đây!

Lại không biết, lời nói của mình có ý nghĩa gì và có thể mang đến tác dụng gì

nói cho cùng, lúc đối mặt với tồn tại như vậy, y tu vi yếu kém, cũng giống như phàm nhân, không có chút lực uy hiếp nào

cùng lúc đó, ở bên trong lầu các hậu viện Lý phủ

ở trong chớp mắt bàn tay lớn che trời kia xuất hiện, lòng bàn tay Thái Ất run lên, vô thức che lại thai linh Linh Châu Tử

lúc này thai linh cách Ân thị chỉ còn khoảng cách hai nắm đấm

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng với Dương Tiễn vô thức liền muốn phóng tới phương hướng quân doanh, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ ở bên người bọn họ, lại dùng pháp lực hóa thành bình chướng, trực tiếp ngăn lại Ngọc Đỉnh cùng với Dương Tiễn

đôi thầy trò này lập tức phản ứng lại, từng người thấm ra chút mồ hôi lạnh

đó là Thánh Nhân, há là bọn họ liền có thể ngăn cản?

Hơn nữa chạy tới từ nơi đây, coi như là Ngọc Đỉnh Chân Nhân toàn lực na di, cũng không có cơ hội ngăn cản bàn tay lớn kia

ở bên trong điện quang hỏa thạch, Thái Cực Đồ mở ra

một vệt thanh quang từ mặt đất bay lên không trung, ở phía dưới chính giữa Thái Cực Đồ, hiện ra bộ dáng bản thể Lý Trường Thọ, một tay nâng Thái Cực Đồ...

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Lý Trường Thọ vào giờ phút này cưỡng ép thôi phát uy năng Thái Cực Đồ, miễn cưỡng ngăn trở bàn tay lớn kia, trước sau kỳ thật chỉ là trong chớp mắt mà cái giá phải trả, chính là Lý Trường Thọ lúc này hoàn toàn không có cách nào phân tâm khống chế Đạo Nhân Giấy, Đạo Nhân Giấy ở bên cạnh Thái Ất Chân Nhân lập tức hóa thành người giấy, rớt xuống mặt đất

lúc này mới có Lý Trường Thọ dùng bí pháp dẫn âm, nhắc nhở bọn họ đừng có vọng động, bảo vệ cẩn thận Ân thị

Ân thị vẫn là đang ngủ say, đắm chìm ở trong giấc mộng kia

Ngọc Đỉnh Thái Ất hơi thở phào, thân hình Ngọc Đỉnh Chân Nhân lóe lên mà vào từ cửa sổ, liếc nhau với Thái Ất, thấy được vẻ do dự trong mắt lẫn nhau

Chương 1662: chẳng qua là quân cờ

Ngọc Đỉnh lập tức hỏi:

- Bây giờ phải làm sao?

- Làm, làm cái gì?

Thái Ất nhìn bàn tay chính mình duỗi ra cầm thai linh, hầu kết có chút run rẩy

Thánh Nhân đột nhiên hiện thân, Lý Trường Thọ dẫn âm nhắc nhở, còn có đủ loại sắp xếp cẩn thận trước đó của Lý Trường Thọ, đã làm cho Thái Ất rõ ràng...

Chuyển thế thân Linh Châu Tử, chắc chắn là quân cờ trọng yếu đối với Thánh Nhân ở bên trong Phong Thần đại kiếp

nhưng, Thánh Nhân hiện thân chụp vào chính là Lý Tĩnh, chuyện này lại là vì sao

Ngọc Đỉnh lại hỏi:

- Chuyển thế có muốn tiếp tục tiến hành?

Trong mắt Thái Ất có chút mờ mịt, nhìn về phía Ân thị, lại bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía bên ngoài thành

Thánh Nhân pháp tướng hóa thành bàn tay lớn, chống đỡ với Thái Cực Đồ, mà Thái Cực Đồ lấy tốc độ chậm chạp mắt trần có thể thấy, chậm rãi bị đè xuống...

Thân hình Lý Trường Thọ gánh ở phía dưới Thái Cực Đồ, giờ phút này nhưng lại chưa lên tiếng thúc giục sự tình chuyển thế bên này

Thái Ất run cánh tay một cái, nhíu mày nhìn về phía thai linh, nhìn tiểu anh hài mút ngón tay cái bên trong

vị Chân Nhân này đột nhiên có chút không đành lòng

chuyển thế tiếp tục tiến hành, liền đại biểu cho Linh Châu Tử sẽ cuốn vào vòng xoáy tranh đấu thiên địa

vị đệ tử đời ba Đạo Môn chuyển thế nào, có thể kinh động Thánh Nhân phương tây hiện thân?

Thái Ất Chân Nhân có chút không nỡ

y chỉ muốn để cho đệ tử của chính mình an an ổn ổn trở thành Kim Tiên Đại La, đột nhiên không muốn Linh Châu Tử rời đi bên người mình

Hồng Hoang hung hiểm, y đã sớm trải qua, thể hội qua, mà cho dù chính mình đã bái sư Thánh Nhân, tu hành đến hôm nay, nhưng như cũ vô lực bảo vệ đệ tử của chính mình...

Không đúng

Thái Ất Chân Nhân đột nhiên lấy lại tinh thần, dưới đáy lòng nhanh chóng xẹt qua đủ loại dị thường của Linh Châu Tử vào trước khi quyết định chuyển thế, lúc này mới hiểu ra, Linh Châu Tử từ trước khi chuyển thế, đã bị Thiên Đạo định ra số mệnh bây giờ

mà thôi

đây là gông xiềng của Linh Châu Tử, cũng là cơ duyên của Linh Châu Tử

coi như cưỡng ép ngỗ nghịch ý Thiên Đạo, ở dưới Thiên Đạo tính kế, y một vị đệ tử Thánh Nhân, lại có thể bảo vệ Linh Châu Tử đến đâu?

Sinh linh, chung quy là loay hoay ở dưới Thiên Đạo

không thành thánh, chẳng qua là quân cờ mà thôi

- Mà thôi

Thái Ất khẽ run ngón tay, bàn tay ngăn lại thai linh chậm rãi rút về, lòng bàn tay khẽ đẩy thai linh kia một cái

thai linh phun ra hào quang yếu ớt, chìm vào phần bụng Ân thị

Đông!

Một tiếng tim đập cực kỳ yếu ớt lại khá mơ hồ truyền tới, châu thai trong đó đã có thể coi là thai nhi

Thái Ất Chân Nhân vô thức lui về sau nửa bước, trên miệng xẹt qua một chút cười khổ

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở một bên nhẹ giọng thở dài, vừa mới định mở miệng an ủi sư huynh vài câu, quân doanh Trần Đường Quan xảy ra chuyện ngoài ý!

Bàn tay lớn kia trống rỗng tiêu tán, hình bóng Thánh Nhân trên bầu trời nhẹ nhàng lấp lóe, biến mất không thấy gì nữa

cùng lúc đó

ở ngay phía trên Trần Đường Quan, cỗ uy áp Thánh Nhân mênh mông kia hạ xuống thẳng tắp!

quang hoa thất thải chớp động, khoét một lỗ trên hư ảnh đạo vận Thái Cực Đồ

nhị Thánh Nhân Tây Phương Giáo lập lại chiêu cũ, lại có một bàn tay lớn duỗi tới từ trên trời, chụp vào lầu các Lý Tĩnh

Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân liếc nhau, hai người có chút ăn ý thả ra đại đạo tự thân, thân hình phóng lên tận trời!

Mà ở trong nháy mắt hai vị Chân Nhân quyết định đối cứng với Thánh Nhân, trên không lầu các, thanh niên thân mang chiến giáp kia, đã là mở ra mắt dọc, trực diện với bàn tay lớn kia

Dương Tiễn!

- Chiến tướng Thiên Đình! Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân ở nơi này!

Thánh Nhân kia làm như không nghe thấy, bàn tay lớn phi tốc đập xuống đây chính là Thánh Nhân! ?

Đây chính là Thánh Nhân!

Thảm kịch ở trong nhà mình năm đó, những hình ảnh khắc sâu trong lòng mình đó, còn muốn diễn ra ở trên người một nhà Linh Châu Tử chuyển thế!

Dương Tiễn trừng mắt muốn nứt, thần quang phun trào ra từ mắt dọc trên trán, quanh người xuất hiện đạo đạo khí tức màu máu

Bát Cửu Huyền Công!

Thiên Nhãn...

Đầu vai đột nhiên bị người ấn một chút, Dương Tiễn đối mặt với uy áp tuyệt cường của Thánh Nhân muốn bộc phát khí thế, đột nhiên bị cắt đứt

- Để vi sư tới

một vệt ánh ngọc xẹt qua, trong chớp mắt đã là xuất hiện ở không trung, ngưng ra một chiếc cự đỉnh cao mấy chục trượng

Ngọc Đỉnh Chân Nhân xếp bằng ở trong cự đỉnh, chỉ nghe thấy tiếng"vù vù' do trong miệng niệm chú cực nhanh, chiếc cự đỉnh kia quang mang đại tác, trên đó có vô số bóng người lắc lư

ở các nơi Trần Đường Quan, những điểm sáng xuất hiện trên trán của những người phàm trần, rồi biến mất ngay lập tức

Oanh!

Lòng bàn tay rơi xuống từ trên không, đã ấn ở phía trên cự đỉnh!

Chương 1663: Hỗn độn vô cực kiếm khí

Cự đỉnh đột nhiên trầm xuống, trên đó xuất hiện những vết nứt

Khuôn mặt của Ngọc Đỉnh Chân Nhân biến thành vô cùng trắng bệch, hai tay phi tốc bóp ấn, cự đỉnh lại giữ vững được mấy cái chớp mắt!

Đúng lúc này, ở các nơi Trần Đường Quan xuất hiện đạo đạo cột sáng, hợp thiên cương tam thập lục chi số, xuất ra một màn sáng sáng chói!

Tuyệt Thiên Đoạn Tiên Đại Trận!

Chính là ở trong mấy cái chớp mắt này!

Lý Trường Thọ túm Thái Cực Đồ, từ ngoài thành giết vào trong thành!

Từng cỗ Đạo Nhân Giấy một lần nữa hóa thành hình người, từ tiền viện hậu viện Lý phủ phóng lên tận trời, kết thành Bắc Đẩu Thủ Thần Trận, Lục Thần Hồi Toàn Trận, Ngũ Hành Hộ Thiên Trận, Diễn Tứ Tượng Tứ Cực Trận, Tam Tiên Trận...

Bảo vệ tầng tầng lầu các Ân thị đang ở!

Nhưng!

- Phốc ——

Ở bên trong cự đỉnh, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi, chiếc cự đỉnh kia lại không có cách nào ngăn cản, bị lòng bàn tay của Thánh Nhân trực tiếp ấn xuống mặt đất!

Dương Tiễn cùng với Thái Ất Chân Nhân đồng loạt ra tay, muốn chống đỡ chân cự đỉnh kia, lại trực tiếp bị trấn xuống, từng người bị thương!

Thánh Nhân yếu hơn nữa cũng là Thánh Nhân, nếu như không có tiên thiên chí bảo, đệ tử Thánh Nhân hoàn toàn không có cách nào đối kháng!

Cự đỉnh ép xuống, Ngọc Đỉnh Chân Nhân vận hết toàn lực củng cố cự đỉnh, nhưng đã không có cách nào vãn hồi xu hướng suy tàn...

Ở trong mắt Lý Trường Thọ:

đại trận chính mình vất vả bố trí nhiều năm, kiên trì không được nửa giây lát liền bị phá hủy

Đạo Nhân Giấy ngưng tụ thành tầng tầng trận pháp, đối mặt với uy năng Thánh Nhân, kỳ thật cũng chẳng qua là đảo mắt liền bị phá mất

hắn cách bàn tay lớn kia, kỳ thật chỉ kém một chút xíu

cuối cùng, thực lực chênh lệch quá nhiều, không phải do lỗi tính kế cùng với trù tính

trên bầu trời, thanh âm của Thánh Nhân kia một lần nữa hóa thành tiếng sấm rền cuồn cuộn, vẫn hô 'Kẻ này hữu duyên với phương tây chúng ta'

bàn tay lớn kia, đã ở trên lầu các, vồ xuống phía dưới!

- Sư thúc hãy khoan!

Lý Trường Thọ cao giọng la lên, mặc dù gọi chính là sư thúc, nhưng tiếng nói khó nén được sự tức giận

Chuẩn Đề không đáp, bàn tay lớn vẫn như cũ vồ xuống, tựa như muốn bắt Ân thị đi, độ hóa, sau đó khống chế đại kiếp chi tử trong bụng

Át chủ bài đâu?

Át chủ bài phe mình, hoặc là nói, át chủ bài của Xiển Giáo đâu?

Chính mình để Thái Ất Chân Nhân đi cầu pháp chỉ của Nhị sư thúc...

Lý Trường Thọ túm Thái Cực Đồ vẫn đang dùng tốc độ cao nhất vọt tới phía trước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cự chưởng Thánh Nhân đập xuống, đáy lòng mặc niệm đếm ngược 'Năm bốn ba'

Rốt cuộc

Một!

Bàn tay lớn kia đột ngột dừng lại, Thánh Nhân trên bầu trời khẽ nhíu mày, đôi mắt nửa mở kia cúi đầu nhìn xuống

ngay trong lầu các, phía trước bụng dưới Ân thị, một vệt ánh sáng xám tràn ra, ngưng ra phiên kỳ nho nhỏ lớn chừng bàn tay

phía trên phiên kỳ này tựa như có vô số hình bóng sinh linh, lại như có hình ảnh thiên địa diễn biến, nhưng nếu tập trung nhìn vào, trên đó sương mù hỗn độn, chỉ có hình dáng một cây phiên kỳ tam giác

nhưng chính là cây phiên kỳ hư ảo này vừa mới hiện thân, bàn tay lớn vồ xuống kia lập tức liền muốn rút lui về phía sau, sắc mặt của Chuẩn Đề Đạo Nhân trên bầu trời âm trầm như nước

tiểu kỳ nhẹ nhàng lay động, hỗn độn trên mặt phiên kỳ xoay chuyển, một vệt ánh sáng nhìn như phổ phổ thông thông bắn ra từ bên trong hỗn độn, bỏ qua nóc nhà cùng với đủ loại hiện vật, trực tiếp điểm vào lòng bàn tay cự chưởng

tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên!

Sự sắc bén của Khai Thiên Thần Phủ, thiên địa đệ nhất sát phạt chí bảo, lấy huyết nhục Tiên Thiên Thần Ma rèn luyện, lấy sát tính của Bàn Cổ Thần ngưng tụ!

Hỗn độn vô cực kiếm khí!

Chuẩn Đề trên bầu trời kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay lớn kia xuất hiện những vết nứt, từ lòng bàn tay bắt đầu vỡ nát, phun ra ánh sáng không quá óng ánh

bàn tay lớn đổ sụp, hóa thành một đám mây như tòa nhà cao tầng, thân hình Chuẩn Đề trên bầu trời ngửa ra sau một chút, lòng bàn tay bàn tay trái xuất hiện vết thương dài một tấc

cùng lúc đó, Lý Trường Thọ túm Thái Cực Đồ đuổi tới nơi đây, đưa tay phong tỏa hoàn toàn thiên khung, ống tay áo hất lên, Lý Tĩnh bị hắn thuận tay chộp tới lảo đảo mấy bước, đứng ở trong không trung nơi đây

hư ảnh Bàn Cổ Phiên chậm rãi tiêu tán, đạo vận Thánh Nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn cứ thế biến mất không thấy

Lý Trường Thọ dùng toàn bộ tinh thần đề phòng

ngày hôm nay đã là làm đến trình độ như vậy, nếu Chuẩn Đề lại xuất thủ, chính mình cho dù bại lộ một ít át chủ bài, cũng phải tận lực ngăn lại Chuẩn Đề

chỉ cần ngăn trở mấy hiệp, xuống đài không được chính là Chuẩn Đề, chịu uy hiếp chính là người chủ kiếp do Đạo Tổ định ra hắn này

Chuẩn Đề không lùi, Thánh Nhân nhà mình cũng sẽ trực tiếp ra tay

Chương 1664: buông tay

phân lượng của Linh Châu Tử không đủ, chỉ có thể để quyền thần bình thường hắn tới gánh

giữa không trung phía dưới, sắc mặt của Ngọc Đỉnh Chân Nhân trắng bệch, hô hấp dồn dập, lúc này chỉ có thể nhắm mắt điều tức

Thái Ất Chân Nhân cùng với Dương Tiễn bị thương cũng không tính nặng, Dương Tiễn vào giờ phút này đã là xách theo Tam Tiêm Lưỡng Nhận thương nhìn hằm hằm Chuẩn Đề, Thái Ất Chân Nhân che ngực, quanh người lượn vòng chín đầu hỏa thương long

vào giờ phút này, y mặc dù cực lực khống chế miệng của chính mình, sợ kích thích mâu thuẫn, làm phe mình lâm vào khó xử

nhưng tâm có bất bình, lòng có không cam lòng, thật sự không nhịn được cười lạnh nói...

- A, Thánh Nhân

Chuẩn Đề trên bầu trời lại là cười khẽ, đột nhiên đưa tay nhẹ nhàng điểm một cái đối với đám người Lý Trường Thọ, lộ ra thần thái tự nhiên thở dài:

- Lý Trường Canh, ngươi nhọc lòng diệt chín thành đệ tử của Tây Phương Giáo chúng ta, bây giờ nên nhận quả báo này

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Vì sao nghe ngôn ngữ của sư thúc, làm ác còn đường hoàng như thế, cũng đúng, Thánh Nhân làm gương cho sinh linh trong thiên địa, sinh linh có thiện có ác, ác linh cũng nên có đại diện

Chuẩn Đề cũng không nóng giận, chỉ là nói:

- Đạo Môn lợi dụng đệ tử Tây Phương Giáo chúng ta bổ khuyết kiếp vận, bần đạo tự nhiên phải đòi một lời giải thích cho bọn họ, ngày hôm nay ngươi thật sự cho rằng, chính mình có thể bảo hộ một nhà Lý Tĩnh?

Lý Trường Thọ nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên quay người nhìn về phía chỗ ở của Ân thị

hai mắt hắn bắn ra thần quang, vừa vặn bắt được một vệt huyết quang, từ chỗ sâu đại địa bay vụt vào bên trong, đảo mắt liền chui vào trán Ân thị!

Đạo huyết quang kia...

Thập Nhị Phẩm Hồng Liên?

Không, không đúng, là sát khí có phẩm cấp tương đương với Thập Nhị Phẩm Hồng Liên!

Bản nguyên Ma Tổ • Diệt Thiên Sát Khí!

Lý Trường Thọ ngẩng đầu trợn mắt nhìn, giận quá thành cười

một vị Thánh Nhân, đường đường là Thánh Nhân, vì tính kế một sinh linh đồ tôn, nhọc lòng, tỉ mỉ tính kế, đầu tiên là ra tay uy hiếp Lý Tĩnh, khiến chính mình phải chống đỡ

lại ra tay đánh vỡ trọng trọng bố trí chính mình làm ra, hao tổn sạch tâm sức hắn dồn vào đây trong bao nhiêu năm qua, phá đại trận, hủy người giấy

cũng may chính mình trước tiên ổn một tay, để Thái Ất Chân Nhân mời đến Nguyên Thủy Thiên Tôn che chở, thuận lợi chạy đến, bảo vệ một nhà Lý Tĩnh

vị Thánh Nhân này vẫn không chịu buông tay, lại dùng sát khí như vậy, ô trọc một nữ tử phàm tục vừa mới đi trên con đường tu hành không bao lâu, dùng chuyện này hại bào thai trong bụng nàng

Chuẩn Đề thong thả cười một tiếng, thân hình hóa thành mây mù tiêu tán, tựa hồ như chưa bao giờ tới đây vậy

mà tiếng nói của Chuẩn Đề, cũng vang lên ở trong tai mấy người Lý Trường Thọ, chậm rãi tiêu tán...

- Bản nguyên sát khí Ma Tổ không gì có thể giải, bần đạo năm đó lúc tu bổ phương tây ngẫu nhiên đoạt được, đặc biệt tặng cho sư điệt

- Kiếp nạn Linh Sơn, bần đạo tự nhiên sẽ từ từ thanh toán, bây giờ bên trong thiên địa này, bần đạo đã không có đệ tử, tự nhiên không kiêng sợ

Lý Trường Thọ nắm chặt song quyền, áp chế xúc động đuổi theo dưới đáy lòng, lại là biết, chính mình đuổi theo cũng không có phần thắng

đại đạo cân đối, lúc này coi như bị chính mình thôi phát đến cực hạn, cũng kém một ít, không đủ để làm gì Thánh Nhân thứ sáu

phía dưới đột nhiên truyền đến linh lực ba động, Lý Trường Thọ biến sắc, thi triển độn pháp liền vọt thẳng xuống dưới

bên trong lầu các, ánh lửa lóe lên, thân hình Thái Ất Chân Nhân xông ra từ bên trong hỏa diễm, hai mắt mang theo từng tia lửa, nhìn chằm chằm thân hình Ân thị

Ân thị vẫn ở trong giấc mộng, chỉ là 'giấc mộng thần tiên đưa con' ban đầu, đã là liên tục xuất hiện biến cố

trên trán nàng có một đoàn sát khí màu đỏ nhạt, sát khí này lan tràn từng tia từng tia ra, hội tụ toàn thân nàng, đã là xâm nhiễm bào thai trong bụng

không, không đúng!

Thai linh tựa hồ cảm ứng được cái gì, hiện ra hào quang yếu ớt, chủ động thu nạp sát khí các nơi

Thái Ất Chân Nhân trợn tròn hai mắt, bước nhanh về phía trước, đưa tay run rẩy mấy lần, đột nhiên vỗ một chưởng vào trán Ân thị!

Xoạt!

Một bàn tay như sắt giữ chặt cổ tay của Thái Ất

Ngọc Đỉnh Chân Nhân sắc mặt trắng bệch kịp thời chạy đến, trực tiếp ngăn lại Thái Ất

- Sư đệ ngươi buông tay...

Thanh âm của Thái Ất Chân Nhân có chút phát run

Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm giọng nói:

- Sư huynh, đây là mẫu thân của Linh Châu

- Lúc này cứu Linh Châu Tử ra, nói không chừng còn có thể cứu, đúng vậy, còn có thể cứu... sư đệ ngươi buông ra, buông tay!

- Sư huynh!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân quát như sấm mùa xuân, hai mắt Thái Ất Chân Nhân mang theo chút tơ máu, gắt gao trừng mắt nhìn Ngọc Đỉnh

Chương 1665: Ủy khuất

Lý Tĩnh ở một bên xoay người xông tới từ cửa sổ, nhìn một màn trước mắt này có chút sững sờ, nhưng lập tức nhào tới, ôm chặt lấy Ân thị đang trong hôn mê

thân ảnh Lý Trường Thọ lóe đến, ngón tay phải nhanh chóng điểm lên trán Ân thị, tay trái bắt kiếm chỉ đặt vào mu bàn tay phải, tay phải chậm rãi nhấc lên

một đoàn sát khí bị đầu ngón tay hắn dính chặt, đưa ra, nhưng bên ngoài sát khí, còn có một tầng hư ảnh

hồn phách Ân thị

Thánh Nhân ra tay, Ân thị làm sao có thể chống lại?

Giờ phút này hồn phách của nàng đã bị sát khí dung hợp

chuyện này, chuyện này...

Lý Trường Thọ nâng hai tay lên chậm rãi ấn xuống, để nguyên thần Ân thị quy vị

- Tinh Quân, nghĩa phụ!

Lý Tĩnh cuống quít hô hào:

- Phu nhân ta, phu nhân ta làm sao vậy nghĩa phụ

Lý Trường Thọ im lặng, ở bên trong tay áo lấy ra hơn mười túi bảo nang, lần lượt đổ ra từng cái bình ngọc, lại đưa tay vẽ quanh người Ân thị, viết ra một loạt bùa chú, tạm thời trấn áp sát khí trong cơ thể Ân thị, tránh cho bị thai linh hấp thụ

chuyện này, làm sao bây giờ?

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, tâm thần phi tốc xoay quanh, Thái Cực Đồ bao vây lại lầu nhỏ, làm cho nơi này trở nên vô cùng yên tĩnh rất nhanh, hắn mở mắt ra, ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía Lý Tĩnh, bình tĩnh nói một tiếng:

- Lý Tĩnh, ngươi muốn phu nhân, hay là muốn hài nhi trong bụng phu nhân ngươi

hai tay Lý Tĩnh run lên, phảng phất như mất hết sức lực, quỳ xuống trước giường

- Ta muốn phu nhân, cầu nghĩa phụ bảo vệ phu nhân ta!

Lý Trường Thọ 'ừm' một tiếng, lập tức liền muốn xuất thủ

- Không được! Bần đạo không đồng ý!

Thái Ất Chân Nhân định tiếng nói:

- Trả Linh Châu Tử cho bần đạo! Chúng ta không chuyển thế nữa! Trả Linh Châu Tử cho bần đạo!

Lý Trường Thọ nhíu mày nhìn về phía Thái Ất, có chút bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, hai tay cũng đang khẽ run rẩy

ngoài cửa sổ, Dương Tiễn nhìn một màn này nắm chặt cán thương trường thương, phẫn nộ dưới đáy mắt, hóa thành đại hận dưới đáy lòng

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thở dài một tiếng, chỉ là gắt gao giữ chặt Thái Ất

Ông ——

một tia Thái Thanh đạo vận lặng yên xẹt qua, trong tay áo Lý Trường Thọ bay ra một hộp ngọc, hộp ngọc tự động mở ra, một viên Kim Đan bay ra, đảo mắt chui vào dưới bụng Ân thị

đó là bảo vật ẩn chứa pháp lực cùng với ký ức của Linh Châu Tử, là chuẩn bị do Lý Trường Thọ cùng với Thái Ất Chân Nhân làm, chỉ cần chờ sau khi Linh Châu Tử chuyển thế, cho chuyển thế thân dùng, khôi phục đạo cảnh pháp lực cùng với ký ức tự thân

- Sư phụ

chỉ chốc lát, một tiếng khẽ gọi truyền đến, ánh vàng nhàn nhạt lấp lánh từ phía trước người Ân thị, hóa thành hư ảnh cao ba tấc

Linh Châu Tử!

Thái Ất Chân Nhân toàn thân khẽ run, thấp giọng nói:

- Đồ nhi, chúng ta không chuyển thế nữa, chúng ta trở về tu hành...

- Sư phụ

Linh Châu Tử cúi đầu vái chào một cái, lúc ngẩng đầu lộ ra một chút ý cười:

- Là chúng ta lựa chọn bọn họ, bọn họ vốn là người vô tội, đúng không?

- Đây là Thánh Nhân tính kế! Đây là Thánh Nhân phương tây bẩn thỉu kia tính kế!

Thái Ất Chân Nhân gầm nhẹ:

- Chuyện này không thể trách ngươi, mọi tội lỗi bêu danh đều do sư phụ chịu trách nhiệm, sư phụ đã quen với việc bị mắng rồi!

- Nhưng sư phụ, bọn họ vốn là vô tội

Linh Châu Tử nhìn về phía Lý Trường Thọ, lại đưa ánh mắt về phía Ân thị đang ngủ say, nhìn chăm chú khuôn mặt của Ân thị

- Đây chính là nương thân tương lai của ta sao...

Thái Ất Chân Nhân:

- Nàng không phải! Nàng còn chưa phải!

- Sư phụ

Linh Châu Tử thấp giọng nói:

- Đệ tử đã muốn chuyển thế, tự nhiên bỏ qua tiền thân, bây giờ chuyển thế lại hại tính mạng người vô tội, đệ tử đã là khó có thể bình an, nếu đệ tử ngày hôm nay lấy đại giới hi sinh vị phu nhân này để sống, đệ tử đời này, lại có mặt mũi nào đối mặt với thiên địa này! Còn thỉnh sư phụ cho phép!

Linh Châu Tử cao ba tấc quỳ mọp xuống, định tiếng nói:

- Đệ tử nguyện thu nạp sát khí này, gánh chịu phần nhân quả này!

- Ngươi!

Thái Ất Chân Nhân tiếng nói khẽ run, sau đó im lặng vung tay lên, như thể mất hết sức lực, yếu ớt lùi lại vài bước, ngồi trên ghế ngồi bên cạnh, hai mắt vô thần nhìn mái nhà

- Đa tạ tiên nhân! Đa tạ tiên nhân!

Lý Tĩnh liên tục la lên đối với Thái Ất Chân Nhân

Lý Trường Thọ khẽ thở phào một tiếng, ra hiệu cho Lý Tĩnh thối lui, đối mặt với Linh Châu Tử, trong lúc nhất thời cảm xúc lẫn lộn ngổn ngang, thấp giọng nói:

- Ủy khuất ngươi rồi

Linh Châu Tử lắc đầu cười khẽ, nói:

- Làm phiền sư thúc nhiều rồi, chớ có áy náy vì chuyện này

- Ta sẽ dốc toàn lực bảo hộ ngươi cùng với Ân thị

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Ta sẽ nỗ lực hết sức, ngươi chỉ cần kiên định lòng tin, đừng có khuất phục đối với sát khí

Chương 1666: không có việc gì

- Tạ ơn sư thúc

Linh Châu Tử gật gật đầu, hít một hơi thật sâu, quay người trở về trong cơ thể Ân thị

- Sư huynh!

Dương Tiễn ở ngoài cửa sổ la lên một tiếng, Linh Châu Tử quay đầu nhìn lại, lộ ra một chút mỉm cười đối với Dương Tiễn

Dương Tiễn cười nói:

- Đợi ngươi xuất thế, hẳn nên gọi ta là sư huynh

Linh Châu Tử cười nói:

- Như vậy cũng phải so một chút thủ đoạn mới được

sau đó hai người ôm quyền vái chào lẫn nhau, thân ảnh Linh Châu Tử 'nhảy xuống', đạo đạo tiên quang đong đưa

trong cơ thể Ân thị, linh thai nở rộ đạo đạo linh quang, bắt đầu thu nạp từng tia từng tia sát khí màu đỏ nhạt kia

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt suy tư, lập tức dùng pháp lực bảo vệ toàn thân Ân thị, để sát khí bình ổn

mười hai người giấy bay ra từ trong tay áo, hóa thành mười hai vị nam nữ già trẻ, bắt đầu đọc mười hai tầng kinh hàng ma trừ tà

sau đó, hắn lấy cửu chuyển linh đan ra cho Ân thị an dưỡng thần hồn, lại rót một lượng lớn công đức vào linh thai, tận lực ngăn trở sát khí

đồng thời liên tục xuất kiếm chỉ, ngăn chặn từng tia sát khí đang lao về phía linh thai

không bao lâu, Ân thị mê man bình tĩnh lại, lông mày dần dần giãn ra nàng lẩm bẩm gì đó, đặt tay lên bụng

- Lý phu nhân

Lý Trường Thọ thấp giọng gọi một tiếng, dùng pháp lực dịch chuyển bàn tay của Ân thị ra

Ân thị thấp giọng lầm bầm:

- Đừng... đừng làm tổn thương con ta...

- Y không có việc gì

Lý Trường Thọ đáp lại một tiếng, đưa tay điểm vào trán Ân thị, để nàng ngủ sâu hơn

tiếp đó, Lý Trường Thọ hướng lòng bàn tay hướng về phía thai linh, trong mắt xẹt qua mấy phần kiên quyết, chậm rãi kéo nó hướng lên trên

hồn phách Linh Châu Tử bị huyết quang vờn quanh chậm rãi bay ra, bởi vì y chủ động thu nạp sát khí trong cơ thể Ân thị, vào giờ phút này đã là bị sát khí phệ tâm

xung quanh vang lên tiếng tụng kinh, đầu ngón tay của Lý Trường Thọ nở rộ thần quang, trong nháy mắt bao trùm hồn phách Linh Châu Tử, tinh lọc

Thái Ất Chân Nhân nhắm mắt không dám nhìn nhiều, Ngọc Đỉnh Chân Nhân ngồi xếp bằng xuống, hai tay bóp ấn, bắn ra một đạo ngọc quang vào trán hồn phách Linh Châu Tử

đạo vận lưu chuyển dưới đáy lòng Lý Trường Thọ, trong mắt xẹt qua một chút vui mừng, tay phải vẽ một đạo phù lục phức tạp, đánh vào cái trán Linh Châu Tử

chỉ một thoáng, sát khí khôn cùng bị phù lục hấp dẫn, tuôn ra từ chỗ sâu nhất hồn phách Linh Châu Tử, ngưng tụ

cùng lúc đó, Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Lão sư ban thưởng phù chú hộ mệnh, ta đã bảo vệ thần hồn Linh

Châu Tử, nhưng bản nguyên sát khí tương dung với thần hồn y, sau này có lẽ sẽ có rất nhiều tai hoạ ngầm

- Thật chứ?

Thái Ất Chân Nhân nhất thời tỉnh táo tinh thần

Lý Trường Thọ cười gật gật đầu, thấp giọng nói:

- Ta sẽ lại nghĩ biện pháp tiếp tục giúp y, tạm thời chỉ có thể trấn áp như vậy , chỉ là kể từ đó, Linh Châu Tử tương đương với thần hồn bị hao tổn, ký ức đã tiêu tán

- Chuyển thế là được, là được

Thái Ất Chân Nhân lẩm bẩm, ngồi trên ghế ngồi thở dài một hơi

tiếng tụng kinh xung quanh càng trở nên rõ ràng, Lý Trường Thọ chậm rãi quy vị thần hồn Linh Châu Tử, lại đặt sát khí tiêu tán vào lòng bàn tay, dùng công đức bao khỏa, thu vào bên trong một viên bảo đan, triệt để phong trấn

Chuẩn Đề này...

Quả thực âm hiểm

Lý Trường Thọ đang phàn nàn dưới đáy lòng, lại cảm giác được có hơn mười mấy cỗ khí tức quen thuộc phi tốc phóng tới nơi đây, dưới đáy lòng cũng là ấm áp, vội vàng chuẩn bị dẫn âm đối với các nơi, để cho bọn họ không cần phải lo lắng

...

'Lý Trường Canh này lại có thể trấn áp sát khí như thế. '

Trong thiên ngoại hư không, lão đạo nào đó hoà vào càn khôn nhíu mày lẩm bẩm, hừ lạnh một tiếng

kẻ này chưa diệt trừ, là hoạ lớn!

Càn khôn vì sao đột nhiên bị phong cấm rồi?

Lão đạo bỗng nhiên ngẩng đầu, sắc mặt đột nhiên đại biến càn khôn đột nhiên xuất hiện hào quang màu xanh yếu ớt, lão đạo này lập tức liền muốn lách mình rời đi, nhưng thân hình vừa mới động, một bàn tay lớn đập xuống từ phía trên, trực tiếp đè bẹp thân hình lão đạo

- Thái Thanh sư huynh, ngươi thật sự vì một đệ tử đời ba mà xuất thủ đối với bần đạo! ?

Bên trong hư không truyền đến một tiếng trả lời hữu khí vô lực:

- Ta và ngươi hữu... duyên...

Chữ duyên chưa rơi, vô số chưởng ảnh ngưng tụ thành từ hư không, nện như điên đối với lão đạo, đánh cho lão đạo kia thổ huyết không ngừng, đại đạo toàn thân run run rẩy rẩy, gần như bất tỉnh

mà ở bên trong chưởng ảnh này, lại có một tia đạo vận huyền diệu, chủ động chữa thương cho lão đạo, làm cho lão đạo không đến mức bị thương quá nặng

dù sao, Thánh Nhân không thể chết

- Có chuyện gì thế lão đệ?

Vừa rồi làm sao cảm giác được, Thái Cực Đồ cùng với đạo vận Thánh Nhân đổi nhau?

Chương 1667: dằn vặt bản thân

Trần Đường Quan đột nhiên trở nên náo nhiệt

một trận đấu pháp ngắn ngủi không tính kịch liệt, thu hút sự chú ý của không ít ánh mắt; mà khi không ít đại năng đại thần thông giả, phát hiện ra đấu pháp là người nào, mấy vị đại năng không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lao đến

ví dụ như đạo hào quang thủy lam kia loé lên, bầu trời bị người giật ra một cánh cửa sổ, có một cái đầu ló ra, tướng mạo đường đường, râu tóc phất phới, tất nhiên là Triệu Công Minh dựa vào Định Hải Thần Châu đuổi đến trước hết nhất

lúc này Lý Trường Thọ ngay cả dẫn âm cũng không kịp, chỉ đành phải bay đến không trung nghênh đón

hắn còn chưa kịp nói chuyện, một đóa mây trắng chậm rãi ngưng tụ thành, trong đó có một đạo bóng hình uyển chuyển xinh đẹp tuyệt trần ngưng thực, hai tay bưng trước người, chậm rãi đi tới

không giống như phàm tục, không giống như tiên thần, thế gian chỉ này chỉ có một người

tất nhiên là Vân Tiêu

đây là Lý Trường Thọ dẫn âm cũng đều không ngăn cản nổi

Vân Tiêu tiên tử ra sân quá mức vội vàng, không có ẩn tàng thân hình liền bay đến bên người Lý Trường Thọ, thấp giọng nói:

- Sao lại động thủ với Thánh Nhân?

Sự lo lắng cùng với trách cứ trong lời nói, cấp tốc quét sạch sẽ phiền muộn dưới đáy lòng Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Một ít xung đột nhỏ mà thôi, không cần phải lo lắng

- Chuyện này...

Vân Tiêu không nhịn được lộ ra mấy phần cười khổ, thở dài:

- Tam Tiên Đảo ở ngay Đông Hải, ngươi vì sao không sớm gọi ta tới

Lý Trường Thọ chỉ vào mấy nhân vật trên lầu:

- Là Linh Châu Tử

- Ừm

Vân Tiêu lập tức sáng tỏ liên lụy trong đó, cũng hiểu chỗ khó xử của Lý Trường Thọ

Xiển Tiệt đã phân tách

Triệu Công Minh khoanh tay nhìn ra ngoài một lúc, sau đó cười nói:

- Nếu đã không có việc gì thì ta về trước, các ngươi trò chuyện đi

- Đa tạ lão ca quan tâm

- Người một nhà khách khí cái gì chứ?

Triệu Công Minh khoát khoát tay, ngâm nga điệu hát dân gian điều khiển Định Hải Thần Châu rời đi

y chân trước vừa đi, trong không trung liền xuất hiện một đóa mây vàng, Thiên Đình Nguyên Soái Thuyên Động vội vàng đến, kế tiếp còn có từng đạo ánh vàng, trong đó tràn đầy bóng người

- Trường Canh có bị thương không? Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia còn không chịu ngồi yên! Thật sự muốn đập vỡ toàn bộ Linh Sơn bọn hắn!

Thiên Đế tức giận

Lý Trường Thọ áy náy cười một tiếng đối với Vân Tiêu, vội vàng nghênh đón, giải thích chính mình vừa rồi chỉ là cùng với Thánh Nhân Tây Phương Giáo tiến hành một trận luận bàn hữu hảo cùng với chỉ điểm, cũng không muốn làm lớn sự tình

Thuyên Động thấy Lý Trường Thọ bình yên vô sự, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bình phục lại tâm cảnh, hỏi ý Lý Trường Thọ đã xảy ra chuyện gì

Lý Trường Thọ chuyển động ý nghĩ dưới đáy lòng, dùng một chút thoại thuật

hắn truyền âm nói:

- Bệ hạ, ngài đối với một nhà Lý Tĩnh phải chăng quen thuộc? Nếu chưa quen thuộc, có thể xuyên qua đại kiếp, nhìn một chút thiên cơ, hiểu tiểu thần hôm nay đang làm gì, thà rằng trực diện Thánh Nhân, cũng phải bảo vệ một nhà Lý Tĩnh

Thuyên Động khẽ động tâm thần, bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền nhìn thấy cái gì đó, trong mắt chấn động, nhìn Lý Trường Thọ tràn đầy cảm động

- Trường Canh ngươi...

- Việc nhỏ, việc nhỏ

Lý Trường Thọ dẫn âm khuyên nhủ:

- Bệ hạ ngài trở về Thiên Đình trước, hóa thân bại lộ như thế này cũng không thỏa đáng, tiểu thần xử lý thỏa đáng sự tình nơi đây, lại đi tìm ngài bẩm báo kỹ càng

Thuyên Động gật đầu một hồi, thấp giọng nói:

- Vất vả cho Trường Canh rồi, nếu lại có Thánh Nhân đột kích, ngươi đừng có đối mặt đơn độc, ta tự có phương pháp chiến Thánh Nhân

- Đa tạ bệ hạ quan tâm, chúng ta vẫn là phải kính Thánh Nhân

tại thời điểm Thuyên Động đi, trong mắt tràn đầy sầu não

y đột nhiên suy nghĩ rõ ràng

sau Phong Thần đại kiếp, Trường Canh ái khanh rời đi Thiên Đình là sự tình không thể không làm, bằng không quang mang liền sẽ làm lu mờ Thiên Đế y

mà trong đáy lòng Trường Canh mong nhớ Thiên Đình, lo lắng chính mình không tướng có thể dùng, đầu tiên là Dương Tiễn, lại là một nhà Lý Tĩnh, quả thực có thể nói là nhọc lòng, nghĩ nát lòng vì Thiên Đình

ngẫm lại Thiên Đế y, vào lúc Trường Canh vì Thiên Đình trường thịnh không suy mà bôn ba bốn phía, thậm chí giao thủ cùng với Thánh Nhân, y còn tại buồn tẻ nghe hát, xem múa, ân ân ái ái, như keo như sơn cùng với sư muội

Ừm...

- Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa

Tại Dao Trì, sắc mặt Ngọc Đế áo trắng hơi hoãn, lạnh nhạt nói một câu, sau đó lòng tràn đầy áy náy tiếp tục xem múa

Ở bên cạnh, tiên nữ dùng ngón tay trắng nõn mềm mại bóc từng trái ngọc nho đưa đến bên miệng Ngọc Đế, bị Ngọc Đế tràn đầy hổ thẹn một ngụm nuốt vào, tiếp tục dằn vặt bản thân một cách buồn tẻ

làm Thiên Đế, thật sự vất vả, buồn tẻ cùng với đau khổ trong lúc đó, không phải người thường có thể biết

...

Chương 1668: bản chất của vấn đề

Nửa ngày sau, tại hậu viện Lý phủ, tầng dưới chót lầu các

Lý Trường Thọ cũng không để Vân Tiêu ở lại đây lâu, hắn hẹn Vân Tiêu sau khi làm xong việc này sẽ đi Tam Tiên Đảo tụ tập với Vân Tiêu, liền để nàng trở về trên đảo tiếp tục bế quan không cần đi loạn

sau khi lưu luyến chia tay, hai người cũng không tiện tỏ ra thân cận quá mức

sau khi Vân Tiêu đi, trước sau lại có bảy tám vị cao thủ tới tìm, vừa có Đa Bảo Đạo Nhân Tiệt Giáo, cũng có Vân Trung Tử Xiển Giáo

Lý Trường Thọ tự mình ứng đối, đối mặt với hai bên cũng là nói lời khác biệt

đối với Tiệt Giáo, tất nhiên là nói nhỏ sự tình đi, nói Linh Châu Tử có quan hệ thân cận với chính mình, cho nên xui xẻo bị Thánh Nhân Tây Phương Giáo mưu hại

đối với Xiển Giáo, lại là phóng đại sự tình, nói là Thánh Nhân Tây Phương Giáo cố ý dùng sát khí ô uế Linh Châu Tử, làm cho Linh Châu Tử vốn ôn nhuận nho nhã, biến thành một trận pháp hỏa hệ có thể phát nổ bất cứ lúc nào

chỉ đợi Phong Thần đại kiếp, lại mượn quân cờ như vậy, làm cho Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo toàn diện khai chiến

Vân Trung Tử... tựa hồ thật sự tin

y hạ xuống thăm hai vị đồng môn cùng với một nhà Lý Tĩnh, miệng biểu đạt an ủi đối với một nhà Lý Tĩnh, liền vội vàng trở về Ngọc Hư Cung, bẩm báo việc này cho Quảng Thành Tử cùng với Nam Cực Tiên Ông

sau khi Vân Trung Tử đi, Trần Đường Quan cũng coi như yên tĩnh trở lại

Lý Tĩnh hạ đạt quân lệnh đơn giản, sai người dán thiếp bố cáo, nói với bách tính là lão yêu ngàn năm không xuất thế tập kích Trần Đường Quan, may mà có tiên nhân tương trợ, chặn lại thế công như vậy

đều đã vạch mặt, cũng không cần để ý tìm từ như thế nào, yên ổn dân tâm là trọng yếu nhất

Lý Tĩnh không dám chậm trễ nhiều, làm xong những chuyện này liền vội vàng trở lại bên người Ân thị

vào giờ phút này, y đang ôm Ân thị đứng ở bên cạnh, nhìn Lý Trường Thọ, lại nhìn Thái Ất Chân Nhân, cũng không biết chính mình nên nói cái gì mới thoả đáng

bầu không khí thoáng có chút nặng nề

Dương Tiễn ôm trường thương của chính mình, tựa ở cạnh cửa, xuất thần đối với đám mây phương xa, tựa hồ đang suy nghĩ một ít vấn đề tương đối lớn

mây, núi, mệnh vân vân

ba vị đại tiên trong sảnh tại giờ phút này đều duy trì trầm mặc, thương thế của Ngọc Đỉnh Chân Nhân nặng hơn, đã dùng linh đan Lý Trường Thọ cho, tất nhiên là không có trở ngại gì, chỉ cần sau đó tĩnh tu điều dưỡng mấy năm là được

Dương Tiễn đột nhiên mở miệng hỏi:

- Việc này chẳng lẽ liền tính như vậy?

Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên, mắng:

- Thánh Nhân Tây Phương Giáo nào đó cũng không cần mặt, chúng ta còn có thể làm sao? Đánh cũng đánh không lại, cũng chỉ có thể mắng vài câu trút giận ở đây

Lý Trường Thọ trầm giọng nói:

- Lão sư đã dạy dỗ Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia một phen, chẳng qua là khó làm cho lão nhớ lâu, đại Thánh Nhân chấp nhận tiểu Thánh Nhân hồ nháo, nói rõ sách lược của Tây Phương Giáo đã chuyển biến thành tích cực can thiệp Phong Thần đại kiếp, còn là Thánh Nhân trực tiếp can thiệp, đây mới là vấn đề làm chúng ta đau đầu nhất

Thái Ất Chân Nhân có chút muốn nói lại thôi, sau đó cũng chỉ là thấp giọng thở dài

Dương Tiễn hỏi:

- Vì sao Xiển Giáo chúng ta liền không thể đánh lên Linh Sơn?

- Bởi vì hiện tại là chúng ta cầu bọn hắn!

Thái Ất Chân Nhân cắn răng nói một câu, sau đó hất ống tay áo lên, cũng không nhiều lời

Lý Trường Thọ nói:

- Dương Tiễn, đừng có chỉ xem bề ngoài, bề ngoài thường là sự giả dối xuyên qua nhiều tầng lăng kính. Ngươi nên nhìn vào bản chất của vấn đề. Rất nhiều chuyện, không thể chỉ tiến hành cảm nhận, còn phải tiến hành tìm hiểu, cũng ví dụ như lúc này... kiểm tra ngươi một chút, Xiển Giáo vì sao bị động như thế?

Thái Ất Chân Nhân nhất thời có chút dở khóc dở cười, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng mở mắt nhìn về phía Dương Tiễn

Dương Tiễn suy tư một hồi, trầm giọng nói:

- Bây giờ Tây Phương Giáo đã xem như bị loại trước tiên, đệ tử môn nhân hao tổn quá nhiều, lại có mệnh đồ đại hưng, Thiên Đạo sẽ không cho phép Tây Phương Giáo bị hủy diệt. Cho nên, hai Thánh Nhân Tây Phương Giáo bắt đầu không kiêng nể gì cả ra tay, bọn họ vốn cũng không để ý da mặt

- Về phần Xiển Giáo vì sao thụ động khắp nơi... như sư bá đã nói, là Xiển Giáo muốn cầu cạnh Tây Phương Giáo, nếu như không mượn lực lượng của hai vị Thánh Nhân này, ở giữa Xiển Tiệt khó có thể cân bằng, sát kiếp đến đỉnh điểm, Xiển Giáo cơ hồ tất bại. Vẫn là trở về vấn đề căn bản nhất, giáo nghĩa của Xiển Tiệt khác biệt, số lượng tiên nhân hai bên chênh lệch quá nhiều

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cười nói:

- Đúng là đạo lý như vậy, ngươi lý giải cũng coi như đúng chỗ, bây giờ ngươi đã hiểu rõ rồi, cũng không cần nói những lời cảm tính đó, ngươi nên nhiều thêm mấy phần trầm ổn, thời gian lưu cho ngươi trưởng thành đã không còn nhiều lắm

Chương 1669: nhẹ nhàng thở ra

Dương Tiễn lộ nét mặt hổ thẹn, cúi đầu hành lễ

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lộ ra nụ cười mấy phần hài lòng, chậm rãi nhắm mắt, tiếp tục điều tức

Lý Tĩnh ở một bên cẩn thận từng li từng tí mở miệng:

- Nghĩa phụ, phu nhân ta lúc này như thế nào?

- À, hai vị tới đây ngồi đi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Lúc ta dùng diện mạo thật sự, đừng có gọi nghĩa phụ nghĩa phụ, ngươi bây giờ nhìn còn già hơn ta nhiều

Lý Tĩnh xấu hổ cười một tiếng, vội vàng đỡ phu nhân của mình tiến về phía trước, ngồi xuống ở bên người Lý Trường Thọ

Ân phu nhân còn có chút phát mộng, vào giờ phút này chỉ là đưa tay che lại bụng dưới, hơi có chút mờ mịt luống cuống

nàng chỉ ngủ một giấc, làm sao có cảm giác thiên địa cũng thay đổi, tỉnh ngủ trong mồ hôi đầm đìa, lại cảm giác được tiểu gia hỏa chính mình mới dựng dục

Lý Tĩnh nói:

- Lần này, đa tạ Tinh Quân đại nhân cùng với hai vị tiên nhân xuất thủ tương trợ

Thái Ất Chân Nhân cong khóe miệng lên, Ngọc Đỉnh Chân Nhân chậm rãi gật đầu

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ngươi vì sao không cảm thấy, là chúng ta mang đến phiền phức cho nhà ngươi?

- Chuyện này...

Lý Tĩnh thấp giọng nói:

- Ta chỉ biết hài nhi trong bụng phu nhân, là đệ tử chuyển thế của đại tiên Xiển Giáo Thái Ất Chân Nhân, những chuyện khác lại là không quá sáng tỏ. Tinh Quân đại nhân, ta ở phàm nhân đã lâu, thật sự không hiểu nổi xu hướng chung của thiên địa ngày nay, Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia, vì sao muốn hại hài nhi phu nhân của ta?

- Ở một trình độ rất lớn là trả thù ta

Lý Trường Thọ thở dài:

- Hiện tại Hồng Hoang đều biết ngươi là nghĩa tử của ta, lần này chính là bởi vì việc này, mới đưa tới phiền phức cho ngươi, ta âm thầm bố trí một hồi lâu, vẫn là không thể bảo vệ chu toàn, cuối cùng suýt nữa thất bại trong gang tấc

Lý Tĩnh vội nói:

- Tinh Quân đừng có nói như thế, ác nhân làm ác, không phải lỗi của người lương thiện. Lý Tĩnh lúc tu hành, thường nghe nói lời đồn về Lục Thánh, chưa từng nghĩ ngày hôm nay lại thấy được Thánh Nhân, Thánh Nhân này lại kêu đánh kêu giết đối với Lý Tĩnh, quả thực... Ài

Lý Tĩnh buông tiếng thở dài, khuôn mặt đắng chát không thôi

làm chồng, làm cha, sợ nhất chính là cảm giác vô lực bảo hộ bọn họ như vậy

Ân thị nhỏ giọng hỏi:

- Tiền bối, hài nhi trong bụng ta ra sao?

- Yên tâm, y vô sự

Lý Trường Thọ vô thức liếc nhìn váy áo Ân thị, lại cảm thấy như vậy quá mức thất lễ, vội vàng thu hồi ánh mắt

hắn nói:

- Trong giấc mơ của Lý phu nhân có điều gì kỳ lạ không?

Ân thị ôn nhu nói:

- Ta gặp được một vị thiếu niên, y hành lễ nói xin lỗi đối với ta, nhưng ta không biết y vì sao lại xin lỗi, vừa định nói chuyện cùng y, y liền đã biến mất không thấy gì nữa

- Y là cảm thấy có lỗi vì làm liên luỵ các ngươi

Lý Trường Thọ ấm giọng nói:

- Bản thân Linh Châu Tử là một người vô cùng ôn nhu, trước đây Thái Ất sư huynh còn cảm thấy y quá văn tú, không đủ thô lỗ, để ta mang đến Thiên Đình lịch luyện, tăng một chút khí khái nam tử

- Đứa con thứ ba của các ngươi, mệnh trung hẳn là Linh Châu Tử chuyển thế, mà ở dưới sự an bài của ta và sư phụ y, muốn chế tạo Linh Châu Tử thành một vị tiên nhân kiệt xuất, đáng tiếc, y vì không muốn liên luỵ phu phụ các ngươi, chủ động thu nạp những sát khí đó, tương dung với sát khí, tướng giải, lại không còn lưu lại ký ức

- Về sau y chỉ là đứa con thứ ba của các ngươi, ngươi không cần suy nghĩ nhiều, đầu thai chuyển thế bình thường cũng là quá trình không sai biệt lắm

Lý Tĩnh nói:

- Tinh Quân đại nhân nói quá lời, vị... vị thiếu hiệp kia có tình có nghĩa, hiệp can nghĩa đảm, Lý Tĩnh có thể làm cha chuyển thế thân của y, đã là phúc phận lớn lao

Ân thị vội hỏi:

- Vị thiếu niên kia, đã không còn ở đây sao?

- Y không phải đang ở trong bụng Lý phu nhân?

Lý Trường Thọ hỏi ngược lại:

- Ký ức kiếp trước vốn dĩ không nên thức tỉnh, chuyện này vốn là thiên quy

Ân thị đưa tay vuốt ve bụng, hơi nhẹ nhàng thở ra

Lý Trường Thọ đánh mắt đối với Lý Tĩnh, Lý Tĩnh ấm giọng trấn an Ân thị vài câu, đưa Ân thị đi lên lầu nghỉ ngơi

đợi Lý Tĩnh trở về, Lý Trường Thọ đưa tay bố trí một tầng kết giới cách âm

Dương Tiễn cũng tiến vào từ ngoài cửa, nhíu mày nhìn về phía vị sư thúc này

Lý Trường Thọ nói:

- Các vị, vẫn phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, ký ức của Linh Châu Tử tiêu tán, tính cách nguyên bản ta không biết có thể bảo lưu mấy phần, nhưng bản nguyên sát khí của Ma Tổ tràn ngập giết chóc chi ý, ta cũng không biết, sẽ ảnh hưởng bao sâu đối với Linh Châu Tử, ta sẽ một mực nghĩ cách, Lý Tĩnh, hãy chuẩn bị tâm lý phu nhân ngươi hoài thai hơn mười tháng, có một số biện pháp, có hiệu quả rất tốt đối với thai linh

Chương 1670: khí tức cuộc sống

Lý Tĩnh vội nói:

- Tất cả đều trông cậy vào sự an bài của Tinh Quân, ta cùng với phu nhân nhất định toàn lực phối hợp

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Bần đạo có phù lục pháp quyết tĩnh tâm ngưng tâm, cũng có thể luyện chế một chút pháp bảo

- Có sư huynh hỗ trợ, làm ít công to

Thái Ất Chân Nhân tự giễu cười một tiếng:

- Lần này, không cần lo lắng y không có khí khái nam nhi

Lý Trường Thọ lại nói:

- Khí khái nam nhi không phải kêu đánh kêu giết, cũng không phải là có nhiều lồng và thân hình cường tráng

Thái Ất Chân Nhân nhếch môi, lại là lười nhác biện hộ

Dương Tiễn hỏi:

- Chúng ta còn cần chú ý cái gì?

- Không cần nhắc lại ba chữ Linh Châu Tử

Lý Trường Thọ nói:

- Ngày hôm nay coi như Linh Châu Tử đã triệt để chuyển thế, một đứa trẻ sắp được sinh ra, Thái Ất sư huynh ngươi nếu muốn thu đồ, liền lại thu một lần. Lý Tĩnh, từ nay nó là con ruột của ngươi, ngươi phải gánh vác trách nhiệm dạy dỗ

- Lý Tĩnh rõ ràng!

Lý Trường Thọ suy tư một hồi dưới đáy lòng, thoáng có chút bực bội

Linh Châu Tử, không, Na Tra, đến cùng sẽ như thế nào?

'Ài! ' Lý Trường Thọ thở dài dưới đáy lòng, mặc dù rõ ràng rất nhiều đạo lý, cũng hiểu việc này không nên tự trách, đã là dốc toàn lực, nhưng tâm cảnh vẫn như cũ không khỏi có chút sa sút

Thánh Nhân không thể chết

Thánh Nhân vì sao không thể chết?

Thiên Đạo cho dù không ăn Thánh Nhân, quật khởi cũng đã là tất nhiên, áp chế Lục Thánh cũng là chiều hướng phát triển, Phong Thần đại kiếp trên bản chất không phải chính là Thiên Đạo tự mưu sao?

Mà thôi, thời cơ không đúng, tâm cảnh của chính mình thật sự có chút loạn

Ông ——

một vệt đạo vận lưu chuyển dưới đáy lòng, một chút làn sóng chậm rãi khuếch tán ở bên trong tâm cảnh, Lý Trường Thọ run lên, nhìn hình ảnh chậm rãi hiện lên trong lòng

trong hình ảnh, có một tiểu hài tử chân trần, để hai búi tóc, ngồi trên hoa sen, nhẹ nhàng lắc lắc chân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú có chút buồn chán, trong miệng còn ngậm một cọng rơm

hắn tựa hồ cảm ứng được cái gì, liếc nhìn hình ảnh, đạo vận tự thân thanh thanh chính chính

đây là...

Là y, là y, chính là y?

Lý Trường Thọ không khỏi lộ ra mấy phần ý cười, biết đây là lão sư đang an ủi chính mình bằng một số hình ảnh suy tính, để cho chính mình không cần quá lo lắng

cũng đúng, sự do người làm

chẳng qua chỉ là sát khí, cùng lắm thì đi Thái Thanh Quan mời lão sư ra tay, cùng lắm chính là luyện hóa nạp cho chính mình dùng

- Lý Tĩnh!

Lý Trường Thọ đứng dậy, Lý Tĩnh lập tức trả lời

- Tinh Quân cứ phân phó

- Ta trở về Thiên Đình phục mệnh trước, ngươi sau đó phân biệt treo ba bức hoạ Ngọc Đế bệ hạ, Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng với Độ Ách Chân Nhân sư phụ ngươi, ngày lễ tết nhớ thắp hương lễ bái

Lý Trường Thọ bình tĩnh nói, Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng đồng thời đứng dậy

Lý Tĩnh có chút phát mộng, Lý Trường Thọ lại nói:

- Còn có

- Còn có gì?

- Đừng để cho phu nhân ngươi mệt mỏi, an tâm dưỡng thai

Lý Trường Thọ bãi tay áo xuống, trong lúc lơ đãng hiển lộ ra uy nghiêm nhàn nhạt

Thánh Nhân thứ sáu!

Sự tình Linh Châu Tử, chúng ta chưa xong đâu!

mặc dù Lý Trường Thọ rất muốn đi Tam Tiên Đảo nghỉ ngơi một chút trước, nhưng hắn vẫn luôn là một quyền thần bình thường có điểm mấu chốt, cuối cùng lựa chọn trở về Thiên Đình trước, đi tìm Ngọc Đế bệ hạ bẩm báo chuyện lúc trước

hắn là bây giờ phát ngôn viên Thiên Đình, mỗi một động tác của bản thân, đều sẽ bị giải đọc thành ý chí của Thiên Đình, nhất định phải câu thông tốt với cấp trên

cho dù là vào sau đó

thế là, Lý Trường Thọ trở về Thái Bạch Cung trước giấu kỹ bản thể, liền mở ra Đạo Nhân Giấy của chính mình tản bộ một hồi, tại một chỗ tiên sơn gặp Thuyên Động Nguyên Soái cũng đang đi bộ chờ hắn

Lý Trường Thọ hô một tiếng Nguyên Soái, hoá thân Ngọc Đế nói một câu tướng quân, hai cỗ hóa thân đi tìm một chốn không người

bàn nhỏ vừa để xuống, gác giá nướng lên, bản nhạc đặc biệt Dao Trì, điệu hát dân gian Tiên giới vang lên, ngồi xuống băng ghế, hai chân duỗi ra, nói vài lời về đại sự Tam Giới, bình luận về Đế Ất Đế Tân, Long Vương Diêm Quân

khí tức cuộc sống nồng đậm

- Trường Canh, ngươi đã có thu hoạch gì khi ở trong phàm trần những năm này?

Thuyên Động nhai món thịt bình thường mà Lý Trường Thọ mang về từ phàm trần, ngược lại là ăn say sưa ngon lành

Lý Trường Thọ lấy ra một phần quyển trục từ trong tay áo, đúng là 'hồ sơ đại thần phàm tục' hắn làm trước đây

- Bệ hạ, bên trong phàm tục đúng là có không ít tài năng có thể đào tạo, bọn họ thiếu hụt chỉ là tầm mắt, mang tới Thiên Đình bồi dưỡng một chút, là rất có triển vọng

Lý Trường Thọ hơi dừng một chút, vì cân nhắc an nguy của cá nhân, vẫn là hơi tán dương Thiên Đạo một đợt:

Chương 1671: hào hứng

- Thiên Đạo trước đây sở hiện, ít nhất một phần ba vị trí chính thần phải ban cho Nhân Tộc, phần lớn chính là ứng nghiệm trên người văn thần võ tướng phàm nhân Nhân Tộc hiện nay, đây cũng là sự chiếu cố của Thiên Đạo đối với Nhân Tộc, dù sao bên trong Thiên Đình nhiều thêm một chút tiên thần xuất thân Nhân Tộc, đối với Nhân Tộc chúng ta chung quy có thể nhiều thêm một chút chiếu ứng

Thuyên Động xem mấy lần, chậm rãi gật đầu, cười nói:

- Trường Canh vất vả, Trường Canh vất vả

nhưng hiển nhiên, lực chú ý của Thuyên Động cũng không ở chỗ này

y trịnh trọng thu hồi quyển trục này, lại rảnh rỗi nói chuyện phiếm vài câu, thấy Lý Trường Thọ không chủ động đề cập, đành phải chủ động dẫn chủ đề tới một trận chiến Trần Đường Quan, hỏi tiền căn hậu quả

Lý Trường Thọ khẽ thở dài nói:

- Việc này... một lời khó nói hết

- Vậy từ từ nói

Thuyên Động cười nói:

- Ngày hôm nay chúng ta vui chơi giải trí ở đây, ngươi sẽ không có một tràng nữa chứ? Trường Canh ái khanh?

Lý Trường Thọ: "..."

- Đương nhiên không phải, báo cáo cho bệ hạ thu hoạch những năm này là quan trọng nhất, nhưng nếu bệ hạ để ý chính là Linh Châu Tử, như vậy tiểu thần liền bắt đầu bẩm báo lại từ đầu

lập tức, Lý Trường Thọ bắt đầu giảng thuật từ lúc ban đầu Linh

Châu Tử tới Thiên Đình, tận lực nói tường tận một ít

Thuyên Động nghe say sưa ngon lành, thỉnh thoảng sẽ còn hỏi vài nội dung tương quan với Thiên Đình

nghĩ đến, Ngọc Đế vào giờ phút này đã là thông qua Thiên Đạo suy tính đến mệnh đồ chuyển thế thân của Linh Châu Tử, biết đây cũng là một viên đại tướng Thiên Đình tương lai, có chút để bụng

khi Lý Trường Thọ nói đến, chính mình trước đây liền có dự cảm, Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia chắc chắn sẽ trả thù...

- Bọn họ còn không phục?

Thuyên Động nhếch miệng một cái, lập tức mắng:

- Chỉ là những chuyện bẩn thỉu phương tây âm thầm làm đó, Đạo Môn toàn diệt bọn hắn cũng không đủ, còn có mặt mũi nói trả thù!

Lý Trường Thọ cười nói:

- Bệ hạ thế nhưng là có được tin tức đen tối gì từ phương tây mà người ngoài không biết?

- Thánh vị Tây Phương Giáo vốn là có vấn đề

Thuyên Động lắc đầu, hiển nhiên không muốn nhiều lời việc này, chỉ là nói:

- Trường Canh, lần sau nếu lại có chuyện như vậy, trực tiếp dùng danh nghĩa Thiên Đình, mượn Thiên Đạo trấn áp là được

Lý Trường Thọ thở dài:

- Dương Tiễn trước đây đưa ra thân phận chiến tướng Thiên Đình của mình, vị Thánh Nhân kia cũng không có ý thu tay lại. Bệ hạ, bây giờ Thiên Đình mặc dù đã tính quật khởi, thực lực cùng với lực ảnh hưởng của bản thân cũng đều có tiến triển nhảy vọt, nhưng vẫn như cũ khuyết thiếu thủ đoạn uy hiếp như Thánh Nhân, ở trong mắt Thánh Nhân Tây Phương Giáo, buông xuống da mặt chính là buông xuống gông xiềng, tự nhiên có thể không kiêng nể gì cả

- Không kiêng nể gì cả?

Thuyên Động lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Trường Canh ngươi nói vậy sai rồi, ngoại trừ Thái Thanh sư huynh, năm vị Thánh Nhân khác, đều cần phải phỏng đoán tâm ý của lão sư

Lý Trường Thọ gật gật đầu, đối với chuyện này cũng không dám phát biểu cái gì

liên quan đến Đạo Tổ, tất nhiên là phải cẩn thận lại cẩn thận hơn

- Trường Canh tiếp tục kể sự tình Linh Châu Tử đi, đằng sau thế nào?

- Ài

Lý Trường Thọ thở dài, trước tiên ấp ủ cảm xúc, sau đó chậm rãi kể lại sự tình Ân thị trúng sát khí, Linh Châu Tử chủ động gánh chịu

hóa thân Ngọc Đế bệ hạ, nghe đến suýt đổ lệ

- Kẻ này trạch tâm nhân hậu, than ôi... sát khí kia đã giải quyết chưa?

- Còn chưa hoàn toàn giải quyết, chẳng qua có phù chú lão sư cho, củng cố tự thân hẳn là không thành vấn đề

Lý Trường Thọ nói:

- Bệ hạ yên tâm, mấy năm sau ta sẽ nhìn chằm chằm vào việc này, cũng sẽ chuẩn bị cho y một loạt an bài, nhất định sẽ không để cho y lại xảy ra chuyện, chẳng qua, bệ hạ, có một chuyện tiểu thần muốn báo trước cho ngài

- Chuyện gì?

- Sự tình có quan hệ với Long tộc

- Ồ?

Hoá thân Ngọc Đế lập tức lại trở nên hào hứng

...

Hàn huyên với Ngọc Đế hai ngày ba đêm, lại nghỉ tạm mấy ngày tại Tiểu Quỳnh Phong, làm Đạo Nhân Giấy sinh động một hồi tại các nơi

nửa tháng sau, Lý Trường Thọ trả Thái Cực Đồ cùng với Càn Khôn Xích ở phía trước bức họa Thái Thanh lão sư, bản thể một lần nữa chuồn ra Thiên Đình, đi về hướng Tam Tiên Đảo, thực hiện ước định trước đây

căn cứ vào phản hồi của lão sư, Nhị Thánh Nhân Tây Phương Giáo không có mấy năm là không xuống giường được, khục, là không có cách nào tự do hoạt động

nhưng Lý Trường Thọ vẫn như cũ không dám khinh thường, trên đường đi đều là có thể ẩn liền ẩn, có thể giấu liền giấu, lén lút tiến vào bên trong đại trận Tam Tiên Đảo, giống như ăn trộm vậy

tiện thể nhấc đến, lần này đi ra ngoài, Lý Trường Thọ cố ý chọn đường vòng từ Trung Thiên Môn, nhìn một chút tình huống của Bách Giám

Chương 1672: « Sơ tâm »

Phong Thần Đài đã được hai bàn tay to của Bách Giám đắp thành bảy tám phần

đây là một đài cao tứ phương, nhìn như có chút bình thường, như là cự thạch cự mộc đắp lên thành, trên thực tế mỗi một tầng đều rất có giảng cứu, có thể câu thông Tam Giới Thiên, Địa, Nhân

Bách Giám làm cu li nhiều năm như vậy, đã xem như thừa nhận khổ sở hợp lý đối với hành vi cuồng vọng lần trước của mình

Lý Trường Thọ cũng là thấy tốt thì lấy, nói chuyện với Bách Giám, nói tiếp theo sẽ đẩy nhanh tiến độ, nhất định phải phái một đội Thiên Binh đến giúp đỡ làm sự tình kết thúc công việc

Bách Giám vì thế cảm thấy áy náy, liên tục xin lỗi đối với Lý Trường Thọ, nói chính mình lười biếng lơ là

Lý Trường Thọ an ủi Bách Giám vài câu, đại biểu Thiên Đình ban một tấm 'huân chương Phong Thần' cho Bách Giám, khiến Bách Giám cảm động không thôi, suýt nữa nước mắt nước mũi giàn giụa

dù sao cũng là lão tướng Nhân Tộc, Lý Trường Thọ cũng không đành lòng lừa dối quá mức, cứ như vậy rộng lượng tha thứ bỏ qua sự tình năm đó

hắn dù sao cũng không phải ác thần gì

tới Tam Tiên Đảo, gặp tiên giai nhân

Lý Trường Thọ ra vẻ mệt mỏi, trực tiếp dựa vào bên người Vân Tiêu, Vân Tiêu thoáng có chút câu nệ, nhưng vẫn chủ động ôm hắn vào trong ngực, bóp vai cho Lý Trường Thọ

một cỗ hơi thở mát lạnh lưu chuyển, làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy thoải mái dễ chịu

ở trước mặt Vân Tiêu, Lý Trường Thọ cũng không muốn nói thiên địa đại thế gì, Vân Tiêu cũng không hỏi nhiều những thứ này hai người nói một câu phong nguyệt, nói một chút sau này, ở chung thấy khá thoải mái và dễ chịu

nhưng Vân Tiêu vẫn là dặn dò Lý Trường Thọ vài câu, bảo hắn đừng có chính diện đối Thánh Nhân, không thành thánh thủy chung không đối lại

Lý Trường Thọ khiêm tốn tiếp nhận hết thảy phê bình của tiên tử

đánh đàn ngắm trăng, vẽ tranh uống rượu, hai người ở trong lầu các được tượng ngọc thủ hộ nhưng không hề cảm thấy buồn chán

nhưng Lý Trường Thọ tóm lại không thể chậm trễ quá lâu, hắn còn có kế hoạch tổng quát, nhất định phải thực hiện từng bước

ánh mắt của Lý Trường Thọ lúc này, đã là đặt ở hướng tây bắc khu vực Nam Thiệm Bộ Châu

Chu quốc cường thịnh, kỳ thật đã vượt qua tám trăm chư hầu rất nhiều, nhưng nhiều khi, bọn họ đều là cố ý che giấu thực lực

đã từng chịu thua thiệt, hoàn toàn không dám đắc ý

tại thời đại Quý Lệ– cha của Cơ Xương, Chu quốc đã có xu thế quật khởi, một phương diện tăng lớn tiến cống đối với Thương quốc, được Thương Vương Văn Đinh lúc ấy tín nhiệm, trở thành 'Lão đại ca' chư hầu tây đường

Quý Lệ không ngừng khuếch trương bản đồ Chu quốc ra phía ngoài, khi thì chiếm đoạt tiểu quốc có tư oán với chính mình, đại bộ phận thời điểm đều là đang chinh phạt 'Man di' phương hướng tây bắc

Văn Đinh, cũng chính là tổ phụ của Đế Tân, rất ấn tượng đối với Quý Lệ, ban thưởng phong phú đối với Quý Lệ, cũng lừa gạt Quý Lệ đến Đại Ân Thành nhốt lại, cuối cùng bị chết đói

từ đó về sau, Chu quốc thần hồn nát thần tính, Cơ Xương ngay cả kế vị cũng không dám kế vị, trả lại đại bộ phận ban thưởng của Thương Vương, gắt gao che giấu thực lực của bản thân, co đầu rút cổ thành một đoàn, không dám nhúc nhích

—— đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Xiển Tiệt nhị giáo vào lúc tìm kiếm tân vương tại các nơi, sẽ bỏ qua Chu quốc

đang cẩu thả, khục

ở trên ổn chi đạo, Lý Trường Thọ đối với quyết sách của Chu quốc có chút thưởng thức, nhưng cũng giới hạn ở đây

vương quyền Nam Châu là Thương hay Chu, đối với Lý Trường Thọ không có gì khác nhau, cũng không có cảm tình đặc thù gì trộn lẫn trong đó, Lý Trường Thọ chú ý chỉ là sự an nguy của người bên cạnh chính mình

các loại trù tính và an bài đó, đều chẳng qua là vì thuận tiện vớt người ở trong đại kiếp mà thôi

« Sơ tâm »

Lý Trường Thọ vào lúc ở Tam Tiên Đảo, cũng phân tâm chú ý thế cục biến hóa tại Nam Châu, 【 sự kiện 】khá lớn xuất hiện gần đây, chính là Đế Tân triệu tập các lộ chư hầu vào Triều Ca Thành

chuyện này xác nhận Đế Tân bắt đầu gia tăng tốc độ thôi động biến đổi, suy yếu thực quyền chư hầu, tăng cường sự khống chế của Thương quốc đối với chư hầu

trong chín năm qua, Đế Tân vẫn luôn làm những việc này

hai năm trước, y lật lại bản án 'Y doãn' bị các đời Đại Thương Quân kiêng kị, hợp lực đẩy 'Phó thuyết' nô lệ được thời kỳ Võ Đinh trọng dụng, làm nền cho những động tác kế tiếp của mình

đợi thời cơ chín muồi, Đế Tân liền bắt đầu dùng hiền tài bên trong nô lệ, nhất là ở trong quân, đề bạt rất nhiều tiểu tướng lĩnh

mặc dù dấy lên sự bất mãn trong quân võ, nhưng bởi vì Đế Tân khống chế có độ, cũng không có xảy ra chuyện

vương quyền, đại thần, giai tầng, chư hầu...

Đế Tân những năm này giống như đi dây xiếc, ở bên trong khắp thế lực đi ra một con đường nhỏ, thành lập nên Thương quốc mà chính mình có thể khống chế tuyệt đối, ngoại trừ lão thần phụ tá do chính mình uỷ thác, thủ hạ cũng có một nhóm năng thần

Chương 1673: không có chỗ ra tay

lúc này mới có hùng tâm bừng bừng, muốn động một chút với các lộ chư hầu

Lý Trường Thọ suy tính sơ sơ, liền biết lần này các lộ chư hầu gặp nhau tại Triều Ca Thành, tám thành chính là bước ngoặt Thương quốc dần dần trở mặt cùng với các nước chư hầu

xem chừng, Đế Tân là muốn thu 'quyền lực thảo phạt chinh chiến' vào trong lòng bàn tay chính mình

mà các lộ chư hầu, cùng với các thế lực cũ Thương quốc bị Đế Tân đè xuống, e là sẽ sinh ra cộng minh, hình thành một cỗ lực cản khá lớn, từ phương diện khác nhau bắt đầu công kích Đế Tân

ví dụ như, Đế Tân gần đây bắt đầu phổ biến, loại bỏ tế tự con người, thay thế bằng dê bò, dùng dê bò sau khi tế tự khao thưởng quân võ

điều này ở trong mắt rất nhiều lão nhân, là phạm vào kiêng kị, là dấu hiệu vong quốc

tế tự thiên địa làm sao có thể không dùng người sống? Thương quốc bọn họ cũng không phải là không có nô lệ

Ngọc Đế, Hậu Thổ: "..."

Luôn có cảm giác bị ai đó mạo phạm

Lý Trường Thọ sở dĩ quan sát Tây Bá Hầu Cơ Xương, nhưng thật ra là bởi vì một tiểu tướng Phong Thần khác—— Lôi Chấn Tử

hắn nếu như không có nhớ lầm, Cơ Xương hẳn là ở trên đường đi tới Triều Ca Thành, ở một chỗ đất hoang nghe được tiếng khóc anh hài, ôm Lôi Chấn Tử trở về, thu làm nghĩa tử thứ một trăm

sau đó, Lôi Chấn Tử liền bị Vân Trung Tử đi ngang qua thu làm đệ tử việc gì nên an bài thì luôn phải an bài, chính mình tối thiểu nhất phải có quá trình trải qua, có một loại cảm giác nghi thức

nhưng Lý Trường Thọ vì thế lại là có chút khó khăn

hắn cũng không biết lai lịch cụ thể của Lôi Chấn Tử, cha mẹ là người nào, Đạo Nhân Giấy lại không thể đi nhìn chằm chằm Vân Trung Tử, bị Vân Trung Tử phát hiện ra chính là giải thích không rõ

cho nên, hắn chỉ có thể âm thầm nhìn chằm chằm đội xe của Cơ Xương, xem có thể tìm được điểm nhúng tay hay không

nhưng Lý Trường Thọ vạn lần không nghĩ tới...

【 Lôi Chấn Tử là Vân Trung Tử trực tiếp ôm tới, đặt ở trên đường Cơ Xương tiến lên, lấy sấm chớp hấp dẫn sự chú ý của đám người Cơ Xương

lại do Cơ Xương ôm lấy anh hài này, sau khi đặt tên lại thu làm nghĩa tử, Vân Trung Tử cấp tốc hiện thân, chủ động biểu lộ thân phận, ôm Lôi Chấn Tử trở về trong núi nuôi dưỡng dạy bảo, cũng nói Lôi Chấn Tử ngày sau sẽ hạ núi phụ tá Cơ Xương. 】

Thọ, không có chỗ ra tay

chiêu 'kết thành nhân quả', 'Tăng dầy phúc nguyên' này của Vân Trung Tử, xác thực làm rất xinh đẹp

mà Vân Trung Tử cũng giống là đang đề phòng có người sẽ đoạt đồ đệ của mình, toàn bộ hành trình đều âm thầm che chở Lôi Chấn Tử, hoàn toàn không có cho Lý Trường Thọ nửa điểm cơ hội

không thích hợp

sâu dưới lòng đất, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ nhìn chằm chằm bóng lưng Vân Trung Tử đi xa, rất nhanh liền lâm vào trầm tư

Xiển Giáo vì sao chủ động tới tìm Cơ Xương?

Là phát hiện ra cái gọi là thiên mệnh tại Chu, hay là thấy được Chu quốc che giấu thực lực, quyết định đặt cược đối với Chu quốc?

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tư một hồi, phân tích rõ ràng việc này không hề ảnh hưởng đối với chính mình, sau đó liền thổ độn rời đi

Lôi Chấn Tử không thể ở bên trên an bài, cũng coi là lưu lại một tia tai hoạ ngầm cho đại kế ngàn năm của chính mình, chính mình luôn không có khả năng đi nghĩ biện pháp, trộm hai tiên Hạnh Nhi kia tới

chẳng qua cũng không sao, chính mình còn có rất nhiều hậu thủ, về sau còn có cơ hội tiếp xúc cùng với Lôi Chấn Tử, sau đó bổ sung an bài, vấn đề cũng không lớn

Vân Trung Tử này, cũng rất là tặc

Lý Trường Thọ cười khẽ, bản thể từ biệt Vân Tiêu, trở về Thiên Đình an ổn bế quan, đặt đại bộ phận tâm lực ở trên người Tiểu Na Tra sắp xuất thế

thế là, ba tháng sau

...

'Lý Trường Canh! '

Ở biên duyên Hỗn Độn Hải, Di Lặc nắm chặt hai tay thành quyền, trong mắt mang theo vài phần phẫn nộ, nhìn chăm chú vào màn lôi đình phía trước

gã, lại bị Thiên Đạo cự tuyệt

mà hết thảy những chuyện này, đều bởi vì Thiên Đình bày ra tội trạng của gã!

Cái gì nguyên thần thứ hai Côn Bằng, lời này Thiên Đạo sao lại tin chứ? !

Di Lặc khẽ hít một hơi, khí tức hỗn độn quanh người vọt về phía gã, lại bị tiên lực quanh người gã ngăn trở

ngoại trừ tiên thiên đại năng như Khổng Tuyên, có thể phân giải khí tức hỗn độn nạp cho chính mình dùng, hay là như Côn Bằng, có được di sản kiêng kị nào đó, có thể xây dựng linh năng đại trận sinh linh ở trong Hỗn Độn Hải đều là không ngừng tiêu hao linh lực tự thân, mà không có cách nào đạt được linh lực bổ sung

Di Lặc hiện tại, liền ở vào hoàn cảnh xấu hổ như vậy

nhất là trước đây ở trong Hỗn Độn Hải ngoài ý muốn phát hiện ra một chỗ mật địa, tranh đấu một phen với mấy vị ma tướng Viễn Cổ, mặc dù đạt được chỗ tốt, nhưng hao tổn quả thực không nhỏ

Chương 1674: Nước đi cao minh

Di Lặc trước đây yêu thích xông xáo tại Hỗn Độn Hải, khi dễ những sinh linh Hồng Hoang trốn từ thời cổ, ngày càng suy yếu đó, chính là bởi vì chính mình có thể tùy thời trở về Hồng Hoang thiên địa bổ sung linh khí

nhưng bây giờ, gã đã mất đi tuyệt đại ưu thế này

hết thảy đều bắt nguồn từ vị đệ tử Nhân Giáo kia!

đệ tử Nhân Giáo lạm dụng thần quyền!

Trong đạo tâm Di Lặc nổi lên một chút tạp niệm, bị gã tiện tay vuốt đi, hừ lạnh một tiếng, quay người liền muốn trở về bên trong Hỗn Độn Hải ẩn thân

'Di Lặc. '

Một tiếng la lên có chút thương lão đột nhiên nổi lên dưới đáy lòng, Di Lặc run lên, có chút cảnh giác nhìn về phía các nơi, làm tốt chuẩn bị tùy thời bỏ chạy

'Di Lặc. '

Tiếng hô hoán kia truyền đến một lần nữa, lần này lại tựa hồ như ở ngay bên tai chính mình

Di Lặc bỗng nhiên quay người, đã thấy sau lưng có một vị lão đạo áo bào xám lẳng lặng đứng, khuôn mặt lão đạo này mơ hồ, đạo vận tự thân có một loại cảm giác 'sền sệt', lại làm cho đạo tâm Di Lặc không hiểu rung động

cơ hồ trong nháy mắt, toàn thân Di Lặc căng cứng, tiếng lòng cơ hồ căng đứt

cảm giác như vậy gã đã từng thể hội, từng cảm giác, lưu lại ký ức sống động trên đại đạo tự thân

không gì có thể thoát ly thôi diễn, không linh nào có thể thoát khỏi sự trói buộc

kỳ danh!

Thiên...

'Ngươi, có muốn trở về phiến thiên địa này không? '

【Trong đại hội chư hầu Triều Ca Thành, Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở, Tây Bá Hầu Cơ Xương, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ, Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ mang hai trăm lộ chư hầu yết kiến Đế Tân

Đế Tân cực kỳ vui mừng, ban thưởng rất nhiều phong thưởng, ban quyền lực thảo phạt ngoại địch của các lộ chư hầu cho tứ bá hầu, tức là các lộ chư hầu muốn đưa binh ra ngoài, trước hết phải báo cáo tứ bá hầu, từ tứ bá hầu đồng ý mới có thể

ở bên trong tứ bá hầu, Cơ Xương có hiền đức chi danh, Ngạc Sùng Vũ đức cao vọng trọng, liệt vào đương triều tam công, địa vị cực cao. 】

...

'Kế sách này là Đế Tân nghĩ, hay là Văn Trọng nghĩ? '

Tại hậu viện Lý phủ Trần Đường Quan, Lý Trường Thọ ngồi trong bóng râm, uống trà lạnh đặc biệt, hưởng thụ hai tên sai vặt quạt gió phục vụ, suy tư tình hình vừa mới phát sinh bên trên triều đình Thương quốc

nói tóm lại, nước đi này của Đế Tân cao minh, nhưng cũng có chút hiểm ác

lúc này ở bên trong tám trăm chư hầu, thực lực mạnh nhất thuộc về Khương Hoàn Sở, cũng là bối phận lớn nhất, có quan hệ mật thiết nhất cùng với Thương quốc

—— cha vợ của Đế Tân nha

nhưng tam công chi danh, lại cho Cơ Xương cùng với Ngạc Sùng Vũ, có chút mang hơi hướng 'Hai đào giết ba sĩ' chia tám trăm chư hầu thành tứ phương chư hầu, tăng cường quyền lực của tứ bá hầu, lại phân hoá tứ bá hầu, khiến họ không thể liên hợp

nếu có tiểu chư hầu tạo phản, tự có đại chư hầu trấn áp, Thương quốc sẽ tiết kiệm được không ít chi phí chinh chiến, có thể khiến cho chư hầu tiêu hao thực lực lẫn nhau

lại có, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ kia là đại tướng do Đế Tân một tay kéo lên, hai trăm lộ chư hầu ở bắc bộ có nguy cơ nổi loạn thấp nhất, còn có thể kiềm chế hai trăm lộ chư hầu đông, tây bộ, từ đó đạt tới mục đích ước thúc chư hầu

từ đó có thể suy đoán, Đế Tân muốn xuất thủ đối phó trước nhất, tất nhiên là Nam Bá hầu Ngạc Sùng Vũ

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tính ký ức kiếp trước của mình, vị Ngạc Sùng Vũ này giống như chết rất thảm... hơn nữa coi như không có cảm giác tồn tại

vì sao nói nước đi này đối với Đế Tân mà nói, cũng có chút hiểm ác?

Đạo lý rất đơn giản: Nuôi hổ gây họa

tứ bá hầu sẽ tiến một bước trở thành bốn gã khổng lồ, uy hiếp sự an ổn của Thương quốc, nếu trong tứ bá hàu có một phương tạo phản, như vậy tất nhiên là đã chuẩn bị kỹ càng, hai trăm lộ chư hầu sau lưng đồng thời tạo phản

Đế Tân dám dùng nước đi này, điều này cũng làm nổi bật khí chất tuổi trẻ và sự tự tin của y

cũng không biết Đế Tân cùng với Văn Trọng có thể ý thức được hay không, kế tiếp trọng điểm đấu tranh của Thương quốc cùng với các nước chư hầu, liền ở chỗ châm ngòi quan hệ giữa các lộ đại chư hầu cùng với tiểu chư hầu, khiến cho nội loạn, không có cách nào đoàn kết

lại lôi kéo tiểu, vây quét đại, phối hợp đề thăng tố chất người Thương, cường hóa quân đội người Thương, hoàn thành tiến một bước tập trung quyền lực dùng bên trong khống chế bên ngoài, bên ngoài trấn áp bên trong, đây chính là đường tắt duy nhất Thương quốc giải quyết khốn cảnh trước mắt

đương nhiên, đây cũng chỉ là phỏng đoán của hắn

nói không chừng ý muốn của Đế Tân lần này rất đơn giản —— trước tiên đặt ra bốn cái bia ngắm, để thiên hạ chư hầu mở to mắt nhìn, y làm thế nào lần lượt lật tung bốn cái bia ngắm này, từ đó đạt tới mục đích giết khỉ doạ gà

Chương 1675: ngã tư đường hưng vong

Ách, không thể nào...

Vị Nhân Hoàng không phục thiên mệnh kia, không có khả năng ngay cả một chút thủ đoạn chính trị ấy cũng đều không có chứ?

Lý Trường Thọ cười cười, nghe lầu các bên cạnh truyền đến tiếng nhạc du dương, nhìn gió xuân ấm áp cùng hoa rơi ngoài vườn, trong lòng có chút xuất thần

vì sao không giúp Đế Tân?

Vấn đề này trái lại chính là đáp án

Vì sao muốn giúp Đế Tân?

Chuyện của đế vương nhân gian ai lại có thể nói rõ ràng, chính mình không cần phải đi làm chuyện như vậy, ở một bên nhìn là được

Lý Trường Thọ ngáp một cái, nói:

- Nghe đàn ăn đồ ăn vặt, tận hưởng chút vui vẻ, đây là đang đánh cho phu nhân nghe sao? Đây là đánh cho Tam thiếu gia! Qua loa như vậy, đợi lát nữa trừ tiền thưởng của nàng

- Vâng

gia đinh sau lưng lập tức như đạt được lệnh tiễn lông gà, vênh vang đắc ý chạy vào bên trong lầu các

đúng lúc này, bên cạnh có hai vị tỳ nữ bưng hai bát canh một lớn một nhỏ, Lý Trường Thọ rất tự nhiên cầm bát nhỏ nếm, gật đầu để các nàng đưa vào

luận dưỡng thai

Lý Tĩnh bận rộn sự vụ, gia đinh cao cấp kiêm quản gia hắn, tất nhiên là phải chịu trách nhiệm toàn bộ

Hơn nữa, nước canh dùng để dưỡng thai và chữa bệnh cho thai nhi này hương vị không tệ, đây quả thực là một loại hành hạ, làm cho Đạo Nhân Giấy hắn có chút chịu tội

Lý Trường Thọ đưa cái chén không cho nha hoàn phía sau, lạnh nhạt nói:

- Thông báo đầu bếp, làm thêm mấy phần đưa tới, thêm một chút đá

- Vâng

nha hoàn kia nhẹ nhàng đáp lại, cúi đầu vội vàng đi

Lý Trường Thọ thoải mái đặt chân lên chiếc ghế gỗ bên cạnh, có chút cảm giác buồn tẻ của lão Long Vương

mới hôm qua, có một lão nhân Lý phủ ngăn cản Tổng Binh Lý Tĩnh trở về Lý phủ, nói một vị gia đinh cao cấp nào đó làm mưa làm gió, than thở khóc lóc nói cho Lý Tĩnh, kết quả...

Lão nhân kia hôm nay nhận mười năm tiền công tiếp theo, bị đuổi ra khỏi đại trạch Lý phủ

lúc này không giống ngày xưa, Lý Trường Thọ để cho tiện chiếu cố Ân thị cùng với Linh Châu Tử chuyển thế, đã sớm tiết lộ thân phận cho Lý Tĩnh, cũng ra hiệu Lý Tĩnh đừng rêu rao

Lý Tĩnh trong âm thầm đối với gia đinh cao cấp, đó cũng là trái một câu nghĩa phụ, phải một câu Tinh Quân, cực kì cung kính

vì sao Lý Trường Thọ chủ động bại lộ?

Huyền cơ ở ngay phía dưới toà lầu các này

Lý Trường Thọ hao tốn không ít bảo tài linh thạch, bố trí một tầng 'dưỡng thai' trận, biệt danh 'Nghịch Chuyển Âm Dương Tịnh Tâm Thanh Sát Trận', nhằm liên tục gột rửa sát khí trong linh thai

ngoài ra, Lý Trường Thọ còn phải không ngừng ra tay củng cố linh thai trước đây hắn nói cho Lý Tĩnh, để Lý Tĩnh thông báo cho Ân thị làm tốt chuẩn bị hoài thai vượt qua ba năm, chính là để có thời gian áp chế sát khí cấp độ sâu, giảm ảnh hưởng của sát khí đối với linh thai xuống đến thấp nhất

Thánh Nhân ra tay, hậu hoạn vô cùng

đối với Lý Trường Thọ mà nói, so với đi giúp Đế Tân kéo dài mệnh đồ Thương quốc, còn không bằng thờ ơ lạnh nhạt, tiêu tốn tinh lực ở trên việc bồi dưỡng Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử, Văn Trọng, Lý Tĩnh, những đại tướng chưa tới Thiên Đình này

—— tên của Văn Trọng lúc này đã hiển hiện ở bên trên Phong Thần Bảng, Thiên Đạo an bài đối với Văn Trọng, đã là được định ra

tranh chấp cùng với Thiên Đạo, tuyệt đối không thể ham hố, phải học được linh hoạt, uyển chuyển

ước chừng một năm sau, Triều Ca Thành truyền đến một tin tức

【 Đế Tân nạp con gái Cửu Hậu làm phi, giấu ở trong thâm cung, có chút sủng ái. Đế Tân phong Cửu Hậu là tam công, dẫn đến rất nhiều đại chư hầu bất mãn. 】

Đến rồi đến rồi, kịch bản Đế Tân giết Cửu Hậu đến rồi, liền xem Đế Tân động thủ lúc nào

Lý Trường Thọ nếm thử để cho chính mình máu lạnh một ít, không quan tâm đến mạng sống của mấy người, xem chuyện xảy ra sau đó

lần động thủ này xem như một lần cơ hội của Thương quốc, cũng coi như là một lần đánh cược của Đế Tân, mượn Cửu Hậu lập nên uy nghiêm Nhân Hoàng, chấn nhiếp các lộ chư hầu

Cửu Hậu mặc dù cũng là một phương đại chư hầu, nhưng so với tứ bá hầu rõ ràng kém hơn một cấp bậc, bởi vì nữ nhi đứng hàng tam công, khó có thể phục chúng

từ một trình độ nhất định mà nói, Đại Thương đã đứng ở ngã tư đường hưng vong lựa chọn kế tiếp của Đế Tân tương đối quan trọng

là theo bên trong ấn tượng của Lý Trường Thọ, tùy tiện tìm một cái cớ, lấy cớ con gái Cửu Hậu hầu hạ chính mình không tốt, mà giận chó đánh mèo Cửu Hậu, từ đó thừa cơ tru sát Nam Bá hầu

tuy nhiên vẫn còn có giải pháp cao minh hơn, khiến Nam Bá hầu ăn thiệt thòi lại không dám nói gì

Lý Trường Thọ rửa mắt mà đợi

càng là loại thời điểm này, việc quản lý vi mô càng trọng yếu, hy vọng Đế Tân cùng với Văn Trọng có thể rõ ràng đạo lý như vậy, đừng để Thiên Đạo chiến thắng quá dễ dàng

Chương 1676: đại sự Thương quốc

lại nói ở phía Lý phủ

Ân thị hoài thai một năm rưỡi, đưa tới sóng to gió lớn tại Trần Đường Quan

không biết là tin đồn ở đâu ra, nói con thứ ba phu nhân Lý Tổng Binh mang là yêu ma, chỉ có yêu ma mới có dị tượng như vậy

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, bắt đầu tự mình điều khiển dư luận bên trong Trần Đường Quan, đầu tiên là âm thầm thả ra mấy lời đồn, biên ra một câu chuyện ngụ ngôn ngắn về một “tiên nam hạ phạm”

vì thế, còn cố ý từ bờ biển Nam Hải điều đến mấy vị thần sứ Hải Thần Giáo, dùng kỹ nghệ nói hát, lưu truyền ở bờ biển Đông Hải

lại cộng thêm, hậu viện Lý phủ thỉnh thoảng lấp lóe tiên quang, tiên vân mờ mịt, làm cho trạch viện Lý gia tạm thời trở thành chỗ có chút thần thánh, không ít phàm nhân đến đây bái lạy

dần dần, ở bên ngoài Trần Đường Quan, xuất hiện một ít yêu binh quấy rối thôn xóm phàm nhân

Lý Tĩnh phản ứng cấp tốc, lãnh binh tìm kiếm bốn phía, đại chiến mấy tháng với yêu binh trong núi rừng, đánh đuổi yêu binh đi

nhưng thế lực Yêu tộc yên lặng đã lâu, một lần nữa lan tràn đến phụ cận Trần Đường Quan, đã là sự tình chân thực

Lý Tĩnh càng trở nên bận rộn

nhưng không sao, Lý Trường Thọ đã sớm đoán trước được sự tình này, Đạo Nhân Giấy mỗi giờ mỗi khắc thủ hộ ở bên trong phạm vi trăm trượng linh thai, để phòng lại gặp tính kế

cứ như vậy, Ân thị hoài thai đã hơn ba năm

trong đoạn thời gian này, trong Triều Ca Thành đã xảy ra một màn gió tanh mưa máu, Đế Tân bởi vì bị con gái của Cửu Hậu hành thích, phán định Cửu Hậu có ý đồ không tốt, tru diệt Cửu Hậu

Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ cầu tình cho Cửu Hậu, bị Đế Tân thịnh nộ ban cực hình

Thương vốn có rất nhiều cực hình, nhờ vào đó uy hiếp nô lệ, củng cố khống chế, những cực hình này rất đa dạng và không hề giống nhau

hai trăm lộ chư hầu nam bộ trong lúc nhất thời thấp thỏm lo âu, Thương Quân đã sớm chuẩn bị đi đến nam cảnh, Nam Bá Hầu mới rất nhanh liền bị Đế Tân dựng lên

Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ âm thầm bẩm báo, nói Tây Bá Hầu Cơ Xương âm thầm than thở về sự tình Cửu Hậu, Ngạc Sùng Vũ

thượng đại phu Phí Trọng xuất thân thấp hèn, thừa dịp uy thế Thương quốc đang nồng, thỉnh Đế Tân giết Tây Bá Hầu Cơ Xương

Đế Tân do dự đôi chút, bởi vì Tây Bá Hầu có uy thế khá cao ở bên trong chư hầu, nếu giết sợ rằng sẽ gây nên quá nhiều chư hầu tâm sinh phản ý, cũng không đồng ý, tù Cơ Xương ở Dũ Lý, mệnh Sùng Hầu Hổ âm thầm chinh phạt thế lực Chu quốc, suy yếu Chu quốc rắn mất đầu

vì sự việc này, tám trăm chư hầu có không ít lộ nổi lên ý phản, Đế Tân tôn thái sư Văn Trọng làm chủ soái, suất Thương Quân đánh đông dẹp bắc, trấn áp phản quốc, quốc vận Đại Thương tạm thời càng trở nên hưng thịnh

đây đều là những đại sự Thương quốc có thể nhìn thấy

mà ở giữa những đại sự này...

Đế Tân thường xuyên tổ chức yến tiệc cho các người Thương sống lâu năm, ăn uống vui vẻ với người Thương trong lúc tế tự, cổ vũ người Thương hôn phối sinh sản, phái lão thần chính mình tín nhiệm đốc xúc các nơi Thương quốc phát triển dân nuôi tằm

lại tự mình nhúng tay vào sự tình vào các điệu nhảy và lễ tế của đoàn nữ tế Thương quốc, đánh vỡ quyền độc quyền giải thích sức mạnh thần thánh của đoàn nữ tế

mà bởi vì bận rộn quốc vụ, hậu cung của Đế Tân chỉ có Khương vương hậu, mấy vị phi tần, cùng với Khương vương hậu sinh hạ hai đứa con trai, Ân Hồng Ân Giao

thỉnh thoảng Lý Tĩnh cùng với Ân thị nói chuyện bên gối, nói đến Đế Tân cũng là có chút cảm khái

Đế Tân nếu có thể trấn áp mối hoạ tám trăm chư hầu, nói không chừng sẽ chính là hùng chủ trung hưng Thương quốc lần thứ hai; nếu không chịu được sự phản công kế tiếp của chư hầu, e rằng sẽ khó có được kết thúc yên lành

Ân thị hỏi Lý Tĩnh:

- Như vậy phu quân đối với đại vương là có dị tâm?

- Ăn lộc của vua, tất nhiên là trấn thủ biên quan vì Đại Thương

Lý Tĩnh cười nói:

- Chúng ta trấn thủ chính là ranh giới giữa người và yêu, tranh chấp quyền thế phía sau không có quan hệ với chúng ta

Lý Trường Thọ đối với giác ngộ của Lý Tĩnh, ngược lại là cảm thấy ngoài ý muốn

hắn còn tưởng rằng Lý Tĩnh sẽ là một người ngu trung

hiển nhiên, sự giáo dục của chính mình trước đây cũng rất hiệu quả

gần đây Ân thị đã cảm giác được bản thân sắp chống đỡ không nổi, bào thai trong bụng đã là nhất định phải xuất thế, nhưng nàng cũng không mở miệng, chỉ là mỗi ngày yên lặng chịu đựng

Lý Trường Thọ âm thầm thi pháp, hóa giải một chút áp lực cho Ân thị, đã làm xong vạn toàn chuẩn bị nghênh đón Na Tra xuất thế

mà khi Lý Trường Thọ bận rộn ở bên này, Triều Ca Thành truyền đến một tin tức làm tinh thần hắn chấn động

Chương 1677: đây tính là gì?

【 Nửa tháng sau, Đế Tân sắp bái tế Thánh Mẫu Nữ Oa Miếu. 】

Ngày này, chung quy cũng đến rồi

Lý Trường Thọ đối với chuyện này cũng làm chút chuẩn bị, nhưng hắn không sẽ đi can thiệp cái gì, chỉ là ở bên cạnh nhìn, mở ra một ít Lưu Ảnh Cầu, ghi chép lại một ít thời khắc trân quý

hắn muốn nhìn một chút, đến cùng là kiếp vận giáng lên đầu Nhân Hoàng đương đại, hay là có người âm thầm tính kế, muốn gia tốc Phong Thần sát kiếp

chỉ cần thực sự có người động thủ, vô luận là ai, Lý Trường Thọ đều phải bắt được nhược điểm của đối phương

tính kế Nhân Hoàng, việc này có thể lớn có thể nhỏ, cho chính mình khả năng mượn đề tài

mà khi Lý Trường Thọ muốn tạm thời chuyển ánh mắt đến Thánh Mẫu Miếu, trong sông nước sạch bên ngoài Trần Đường Quan, bỗng nhiên nhiều thêm một tia khí tức đặc biệt

trong bầu trời đêm, một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ vọt đến không trung, định thần nhìn lại

chỉ thấy ở bãi sông, một đầu tiểu thanh long lặng lẽ bơi lên bờ, hiếu kỳ đánh giá các nơi, lắc mình biến hoá thành một vị thiếu niên, thân mang áo trắng, chân đạp vân giày không nhuốm bụi trần, trong tay cầm một chiếc quạt xếp

lông mày sắc nét tự nhiên và đôi mắt đầy sao của thiếu niên có nét giống với Ngao Ất, nhưng sắc mặt hơi trắng bệch

cẩn thận cảm ứng...

Bệnh cũ Long tộc, căn cơ bất ổn, bản nguyên khuyết tổn, vừa nhìn chính là tuổi còn nhỏ không học tốt, lăn lộn cùng với một số nha hoàn và long nữ tiểu long này hiện tại đang ngắm nhìn nông trại nơi xa, gật gù đắc ý ngâm một câu thơ, chắp tay sau lưng cất bước mà đi

đi ngang qua bên cạnh một chỗ thôn xá, y dừng bước lại, ngâm khẽ một tiếng bên ngoài, hỏi:

- Đêm tối đường khó đi, không biết nơi đây có thể thu nhận tại hạ ngủ lại một đêm hay không? Nhất định có tiền lụa đem tặng

Cửa gỗ kia kéo ra, hiển lộ ra thân ảnh một thiếu nữ ngư dân yểu điệu, tò mò đánh giá vị công tử anh tuấn ngoài cửa một chút, sắc mặt không khỏi phiếm hồng, vội vàng xoay người lại gọi cha mẹ

cái trán Lý Trường Thọ treo mấy cái dấu hỏi, cũng không biết tiểu long này định làm cái gì

nghĩ đến phía Thánh Mẫu Miếu còn có nửa tháng, cũng liền âm thầm nhìn chằm chằm mấy ngày

tình hình kế tiếp, làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy nhức đầu

tiểu long cùng với nữ tử ngư dân kia mắt đi mày lại cả đêm, hai người đã là có tiếp xúc da thịt, càng là hẹn xong sự tình bỏ trốn, sáng sớm ngày hôm sau cùng với nữ tử ngư dân kia vụng trộm rời đi, thật đúng là lưu lại một chút vàng bạc

sau đó chính là một ít hình ảnh không thể miêu tả, không thích hợp thiếu nhi

chuyện phát sinh phía sau, rất giống ‘chuyện cổ tích’

thiếu niên anh tuấn kia cùng với nữ tử ngư dân vui vẻ mấy đêm, vào một đêm tối, lúc nữ tử ngủ say, thiếu niên lặng lẽ rời khỏi bên người nữ tử, chỉ để lại một viên trân châu to lớn

nữ tử sau khi tỉnh lại khóc rống nửa ngày, cầm trân châu kia tìm chung quanh, cuối cùng thất hồn lạc phách đi trở về trong nhà chính mình, bị cha mẹ quở trách một phen, truyền ra thanh danh không tốt lắm

chuyện này...

Lý Trường Thọ lập tức có chút nhức đầu

đây tính là gì?

Hành trình phong lưu của Tam Thái tử Long Vương Đông Hải?

Những vàng bạc đó có thể đổi lấy cảm tình và thanh danh của một nữ tử nhà lành sao?

Mặc dù lúc này dân phong có chút khai sáng, rất nhiều nam tử nữ tử trước hôn nhân cũng đều từng có trải qua, nhưng chuyện này... chuyện này!

Muốn đánh tiểu long này một trận

cũng may nữ tử cũng không mang bầu, cũng coi như vạn hạnh trong bất hạnh, nhưng trái tim đã là mê mê mang mang, cả ngày đều là bộ dáng của thiếu niên nhẫn tâm kia, cơm nước không ăn, ngày càng gầy gò

việc này thật đúng là không dễ định tội

hai người là ngươi tình ta nguyện, long thái tử này cũng không dùng bất luận pháp thuật gì, chỉ là nói vài câu nhỏ nhẹ, dựa vào vẻ ngoài xuất chúng của mình để dễ dàng chiếm được trái tim của nữ tử

mà thôi, trước mặc kệ tiểu thanh long phóng đãng này, sau này bảo Ngao Ất quản giáo thật kỹ

trong Triều Ca Thành, xa giá Đế Tân đã trùng trùng điệp điệp xuất phát, một trận tính kế cực kỳ trọng yếu trong Phong Thần đại kiếp sắp được diễn ra, hắn vẫn là phải quan tâm đại sự bên này nhiều hơn...

Xoạt ——

Thính tai Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ khẽ động, Phong Ngữ Chú mang đến một ít tiếng nước nhiễu loạn kì lạ

hắn định thần nhìn lại, đã thấy trên một chỗ bãi biển cách đó mấy trăm dặm, đầu tiểu thanh long kia bơi ra mặt biển, hóa thành hình người, vẫn là ăn mặc khiến cho thiếu nữ phàm nhân chết mê chết mệt như vậy, ưỡn ngực ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt khiêm tốn, đi về phía thôn xóm cách đó không xa

không bao lâu, y rất có tính mục đích đứng ở phía trước một chỗ ốc xá, ôn hoà nói:

- Đêm tối đường khó đi, không biết nơi đây có thể thu nhận tại hạ ngủ lại một đêm hay không? Nhất định có tiền lụa đem tặng

Chương 1678: nhà xe chân chính

cửa gỗ kéo ra, lại là một vị nữ tử ngư dân khuôn mặt mỹ lệ

Lý Trường Thọ: "..."

Tiểu long này!

Chỉ mới nửa ngày!

Là muội tử hải tộc không thơm, hay là muội tử Long tộc không đẹp? Mỗi ngày chạy về phía Nhân Tộc làm gì!

Hơn nữa so với lần trước, lần này thủ đoạn rõ ràng càng thêm lão luyện, dỗ ngon dỗ ngọt hạ bút thành văn, nữ tử kia rất nhanh liền bị mê đầu óc choáng váng

chuyện này cũng không thể trách nữ tử kia, nếu cả hai đổi vị trí, những tuyệt mỹ long nữ mặc tiên váy trong biển kia, tới trong nhà ngư dân tá túc còn chủ động trêu ghẹo, ngư dân cũng không chịu được

truyện ngụ ngôn không phải đều là viết như vậy sao?

Ttruyền thống cũ Nhân Tộc

Lý Trường Thọ đột nhiên muốn viết một bản « Hướng dẫn giải phẫu Long tộc», cùng với « không nên tức giận », « tình yêu ở nhân gian », « luận điểm về lòng tốt », làm sách vỡ lòng cho Tiểu Na Tra

Hừ!

Trước tiên đi Thánh Mẫu Miếu xem kịch, sau đó lại về xử trí cũng không muộn

ô ——

tiếng kèn trầm thấp xẹt qua phía dưới bầu trời, từ xa có thể nhìn thấy một hàng dài chậm rãi 'xê dịch' ở trên mặt đất

Lý Trường Thọ đứng trong góc trên mái hiên Thánh Mẫu Cung nhìn ra xa, thấy mấy vạn người tạo thành nghi trượng đi lại ở trên mặt đất, phía trước có trăm nam nữ đeo mặt nạ vu chúc nhảy tới nhảy lui, phía sau có hơn chục người khiêng kèn lệnh không ngừng phát ra trận trận tạp âm, trái phải còn có vài nhóm thay thế, thay phiên nhau ra trận, vô cùng náo nhiệt

đại bộ phận nghi trượng đều là giáp sĩ, bảo vệ toà xa giá to lớn được 32 đầu dị thú cùng loại lôi kéo

hoặc là nói vẫn là đế vương phàm tục biết hưởng thụ, cỗ xa giá này giống như một cung điện nhỏ, có hai tầng trên dưới, trong đó có âm thanh tấu nhạc, có thân ảnh nhảy múa uyển chuyển, ngoại trừ Đế Tân, còn có tám vị đại thần đi theo

nhà xe • chân chính

cái gọi là dị thú, thực ra là 'dã thú bình thường' đã bị Nhân Tộc thuần hóa, chỉ là có sức lực hơi lớn, sức chịu đựng xuất chúng, trở thành chọn lựa hàng đầu để kéo xe đế vương gia, cũng là tượng trưng cho thân phận của Thương Quân

nhìn cảnh tượng này, chim chóc tản đi, người đi đường rút lui, cát vàng cuồn cuộn, che khuất bầu trời

nếu có bí pháp vọng khí, có thể thấy ở ngay phía trên nghi trượng Nhân Hoàng, có một đầu kim long đang chậm rãi du động, đầu rồng gắn vào phía trên Đế Tân

khí vận Nhân Hoàng

bởi vì Long tộc lúc Thượng Cổ từng trở thành đồ đằng Nhân Tộc, cũng từng trợ giúp Nhân Tộc tại thời kỳ đen tối nhất của Nhân Tộc, cho nên trở thành biểu tượng đồ đằng Nhân Tộc

khí vận Thương Quân sở hiện theo lý nên là huyền điểu, nhưng cuối cùng phân lượng không bằng hai chữ 'Nhân Hoàng'

Lý Trường Thọ nổi hứng ngâm thơ, trong miệng ngâm khẽ vài tiếng, tay trái đã đeo ở sau lưng, tay phải hơi khẽ nâng lên trước người, lập tức liền muốn chỉ điểm sông...

- Trưởng giả? Vị trưởng giả mặc áo bào trắng này?

Một giọng nói thô kệch vang lên từ phía sau, thấy Lý Trường Thọ không để ý, tiếng nói càng thêm thô lỗ:

- Lão đầu! Hắc! Nói lão đầu ngươi đó! Lão đầu mặc áo trắng kia! Làm cái gì thế! Muốn nhảy lầu à?

Lý Trường Thọ có chút bất đắc dĩ xoay người lại, nhìn người tráng hán cao lớn phía dưới, lại nhìn những giáp sĩ tới đây tuần tra lại vội vàng rút đi cách đó không xa

thô tục

hắn có chút run rẩy trượt xuống thang gỗ bên cạnh, cười nói:

- Vị tướng quân này, tiểu lão nhân đứng ở đây nhìn, sau đó quá nhiều người, cũng không nhìn thấy đại vương

tráng hán kia thầm nói:

- Bao nhiêu tuổi trong lòng còn không biết? Nếu rơi xuống từ độ cao như vậy thì sao bây giờ? Thành thành thật thật, đợi lát nữa đại vương đến, trưởng giả tất nhiên có thể tiến tới xem. Đừng có gây rắc rối gì, ta cảnh cáo ngươi! Nếu để rơi vãi chút máu, coi chừng ta!

Tráng hán giơ cao cây búa lắc lắc, sau đó liền trợn trắng mắt, quay người chắp tay sau lưng đi ra

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, trong mắt mang theo vài phần ý cười

từ xa còn có thể nghe thấy mấy vị tiểu tướng quân đến bên người tráng hán kia bẩm báo tình huống chuẩn bị ở các nơi, trong miệng không ngừng hô hào 'Ác Lai thống lĩnh'

lắc đầu, Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng đi trở về phòng nhỏ của chính mình, lẳng lặng chờ đợi náo nhiệt đến

bên trong Nữ Oa Miếu đã ở trong tình trạng cảnh giác cao độ, một sự kiện lớn như vậy tự nhiên thu hút rất nhiều phàm nhân đến xem náo nhiệt, tụ tập khắp các núi đồi Nữ Oa Miếu nghe được bên ngoài truyền đến mấy tiếng trống, đám người hô to đại vương; cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ đã thay một bộ áo bào hoa mỹ nay đi ra khỏi nhà gỗ nhỏ, chắp tay sau lưng đi về phương hướng đại điện

chúng tướng sĩ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, thấy Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ này khí thế phi phàm, không tầm thường, cũng không biết là lai lịch thế nào, liền vội vàng đi tìm tráng hán lỗ mãng kia

Chương 1679: Ác Lai

- Này!

Ác Lai trợn tròn hai mắt, xông đến liền ngăn ở trước mặt Lý Trường Thọ, đè ép tiếng nói lại sốt ruột hô hào:

- Ngươi làm gì vậy! Đại vương đã đến rồi, đây là nơi ngươi có thể đi loạn sao?

- Cái này...

- Cái này gì mà cái này!

Ác Lai mắng:

- Người đâu, nhấc trở về!

Lý Trường Thọ lập tức có chút dở khóc dở cười, vừa định giải thích, chính mình là trụ trì vinh dự ở nơi này, cũng là người chủ trì đại điển tế tự ngày hôm nay, chỉ là trước kia không có lộ diện, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng thở nhẹ:

- Là, là Đại Sử đại nhân sao!

Ác Lai xoay người lại, Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, hai tay đút ở bên trong tay áo, lẳng lặng đứng tại chỗ

cách đó không xa, một vị lão thần đến trước kiểm tra bố cục tràn đầy kích động chạy tới, cẩn thận nhìn chằm chằm Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ già vẫn tráng kiện, suýt chút than thở khóc lóc

- Đại Sử đại nhân! Thật sự là ngài! Ngài làm sao lại ở chỗ này?

Ác Lai còn chưa có lui xuống!

Bộ dáng hung thần ác sát của ngươi, dọa đại vương thì làm sao bây giờ!

Lý Trường Thọ cười nói:

- Là Tiểu Phương sao, ta rời khỏi Triều Ca Thành chính là định cư ở đây, mỗi ngày tu thân dưỡng tính, ngược lại là sống qua những năm này

- A, ngài vẫn còn nhớ rõ vãn bối, năm đó đa tạ ngài dìu dắt, mới có vãn bối ngày hôm nay, ngài tạm chờ, ta liền đi bẩm báo đại vương!

Lập tức, lão thần này quay người chạy thẳng đến trước viện

- Này?

Thống lĩnh ngốc to con kia cúi đầu nhìn Lý Trường Thọ, lại nhìn bóng lưng lão thần kia, sau đó chỉ có thể sờ cái đầu màu đồng cổ đã sớm hói của mình, cảm thấy có chút khó hiểu

không bao lâu, liền nghe được mấy tiếng cười to, một người đàn ông trung niên mặc áo bào đen bước tới, phía trên khuôn mặt tràn đầy vui mừng, sau khi nhìn thấy Lý Trường Thọ, trong hai mắt tràn đầy sáng ngời

tất nhiên là Đế Tân đương thời

Lý Trường Thọ cúi đầu chắp tay hành lễ, miệng nói:

- Bái kiến đại vương

- Ha ha ha ha! Đại Sử ngươi lại ở chỗ này! Quả nhân tưởng niệm đã lâu!

Đế Tân sải bước về phía trước, sau lưng có một nhóm lớn văn thần võ tướng đi theo

Lý Trường Thọ: "..."

Nói giống như rất quen thuộc vậy

đợi đến khi mấy vị đại thần uỷ thác từng người bắt chuyện đối với Lý Trường Thọ, Đế Tân thở dài:

- Năm đó Đại Sử không từ mà biệt, quả nhân cùng với thái sư thương tâm rất lâu, ngày hôm nay có thể nhìn thấy Đại Sử còn khoẻ mạnh, quả nhân an tâm, an tâm

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ài, tuổi tác đã cao, không thể bày mưu tính kế yên ổn tứ phương vì đại vương, trong lòng cảm thấy tiếc nuối

trong mắt Đế Tân loé lên hào quang, ý cười càng thêm nồng đậm

- Đại Sử tại sao lại ở chỗ này?

Hiển nhiên, Văn Trọng lại nói cái gì đối với Đế Tân

Lý Trường Thọ thầm than dưới đáy lòng, chậm rãi nói:

- Làm trụ trì dưỡng lão ở chỗ này, nơi này non xanh nước biếc, có chút thoải mái, ngày hôm nay vốn là ta trụ trì đại điển bái tế cho đại vương, xem bộ dạng này, chỉ có thể để cho người khác trụ trì rồi

- Đại Sử nghỉ ngơi, Đại Sử nghỉ ngơi

Đế Tân nhìn về đại điện Thánh Mẫu phía trước, cười nói:

- Chẳng qua là bái thần

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nói:

- Đa tạ đại vương thương cảm

Đế Tân cười gật đầu, cũng không nói thêm lời, cất bước đi về hướng đại điện, Lý Trường Thọ liền bị mấy vị đại thần vây quanh hỏi han ân cần

Ác Lai bên cạnh kia, vào giờ phút này hé miệng, nhíu mày, yên lặng đưa tay nhéo nhéo miệng rộng của chính mình, có chút không biết nên mở miệng như thế nào

Lý Trường Thọ đưa tay vỗ vỗ cánh tay Ác Lai, tán thán nói:

- Khá lắm, đủ khỏe mạnh

sau đó liền mỉm cười đi xa, mặc cho Ác Lai kia cười ngây ngô một hồi

sóng gió nhỏ như vậy cấp tốc bình tĩnh lại, Lý Trường Thọ đi theo phía sau mấy vị đại thần, cùng với Đế Tân cùng nhau vào Thánh Mẫu điện

lại có trụ trì chính thức đến đây, chủ trì đại điển tế bái sau đó

Đế Tân chắp tay sau lưng, ở dưới sự diễn giải của một số đại thần, chiêm ngưỡng những bức tranh vẽ tinh xảo trên tường hai bên điện, nội dung tranh vẽ trên tường chính là hình ảnh Nữ Oa tạo ra con người, Nữ Oa bổ thiên, Nữ Oa chúc phúc

một bức tượng ngọc Nữ Oa cao năm trượng ở chính giữa đại điện, bên trên phát tán ánh ngọc nhàn nhạt, nhưng khuôn mặt cùng với vật trang sức đều bị vải vóc màu trắng che khuất

'Thánh Mẫu không hiển chân dung', là kính ý tối cao của phàm nhân đối với Thánh Mẫu nương nương lúc này

đợi Đế Tân tham quan xong đại điện, lão trụ trì kia liền hỏi, có nên bắt đầu tế điển ngay không, Đế Tân nói:

- Không cần quá mức rườm rà, quả nhân dâng lên tế phẩm, bái Thánh Mẫu một bái là được

lão trụ trì kia tự không dám nói gì, mấy vị đại thần cũng đã sớm biết đại vương là tính tình gì, đương nhiên sẽ không lắm miệng ở trên lễ nghi phiền phức này

Chương 1680: không có chút kinh ngạc nào

không bao lâu, có giáp sĩ nhấc để dê bò súc vật nướng chín, điểm tâm trái cây, Đế Tân lấy ba nén hương, lộ vẻ mặt ngưng trọng bái một cái đối với Thánh Mẫu, căm hương ở bên trong lư hương

Đế Tân lui lại mấy bước, bên cạnh có giáp sĩ chuyển đến nệm êm, sau đó Đế Tân vung lên vạt áo áo bào, suất chúng văn thần võ tướng trong điện ngoài điện, giáp sĩ binh vệ, chậm rãi quỳ xuống

vào giờ phút này, Lý Trường Thọ đột nhiên rõ ràng, vì sao Đế Tân muốn tới thăm viếng Thánh Mẫu

nữ tế đoàn bị xa lánh trong toàn bộ quá trình, không tham ngộ bất luận trình tự nào, mà một câu 'giản lược hết thảy' của Đế Tân, liền ngăn cách nữ tế đoàn ở bên ngoài, từ đó giữ thần quyền ở trong lòng bàn tay

bước đi này, quả nhiên là hay

đúng lúc này!

Thính tai của Lý Trường Thọ khẽ động, ở đối diện tượng Thánh Mẫu, hắn đột nhiên đưa tay hướng về Đế Tân một chút

ở chỗ phàm nhân không thể thấy, đầu tiên là một đạo hào quang màu tím nhạt bay vụt về hướng Đế Tân, nhưng theo Lý Trường Thọ điểm ra một chỉ này, phía sau Đế Tân xuất hiện một vầng sáng màu trắng nhạt, chặn lại hào quang màu tím

'Hả? '

Lý Trường Thọ khẽ híp hai mắt một cái, cỗ Đạo Nhân Giấy này vẫn quỳ sát bất động, nhưng tâm thần lập tức na di

ở bên ngoài Thánh Mẫu Miếu, một vị giáp sĩ khẽ nhíu mày, giơ ngón tay cái lên, lại nhẹ nhàng ấn về phía phương hướng đại điện

nhưng lần này, giáp sĩ vừa mới có động tác, một bàn tay to đột nhiên xuất hiện, gắt gao ấn xuống cổ tay giáp sĩ

giáp sĩ này sững sờ, nhìn lại theo bàn tay lớn, đã thấy một vị lão đạo thân mang áo bào xanh, thân hình hư ảo, lộ vẻ mặt mỉm cười, nói với chính mình một câu:

- Đạo hữu, đã lâu không gặp

khóe miệng giáp sĩ lộ ra mấy phần cười lạnh, thân thể co quắp mấy lần, vô lực ngã sấp

mà ở trên người giáp sĩ, một tia sương mù màu lam nhạt lan tràn ra, ngưng tụ thành thân ảnh hư ảo phàm nhân không thể thấy, chắp hai tay sau lưng, mỉm cười nhìn Lý Trường Thọ

thân hình gã hơi mập, khuôn mặt có thể dùng phúc hậu để hình dung, bên miệng vẫn luôn mang theo nụ cười thản nhiên

Tây Phương Giáo, Di Lặc

- Đạo hữu ngươi giống như không có chút kinh ngạc nào khi nhìn thấy ta ở đây?

Lý Trường Thọ thở dài:

- Đã sớm có đoán trước, chỉ là không nghĩ tới đi tới nơi đây lại là đạo hữu mà thôi, đạo hữu có thể trở về bên trong thiên địa, chắc hẳn là được Thiên Đạo cho phép. Việc này, không hỏi cũng được, chỉ là không nghĩ tới, bí pháp hóa thân của đạo hữu vẫn là thô ráp như vậy, ta cách tám trăm dặm, cũng có thể ngửi thấy mùi hôi thối trên người đạo hữu

Di Lặc hơi giật khóe miệng, trong hai mắt toát ra mấy phần hung quang

- Ngươi muốn bảo vệ Thương Quân?

Lý Trường Thọ cười không nói, trên Đạo Nhân Giấy bao trùm một tầng đạo vận huyền diệu, lại là đề thăng Đạo Nhân Giấy nội tình yếu kém này, khí tức lâm thời tăng lên tới cấp độ ngang hàng với hóa thân Di Lặc ở trong chớp mắt tiếp theo, hai đạo thân ảnh hư ảo đồng thời biến mất!

Thánh Mẫu Cung nổi lên gió lớn, trong không trung xuất hiện hai đóa mây trắng một đen một trắng, bên ngoài Thánh Mẫu Cung, có hai điểm sáng chớp động không ngừng truy đuổi, va chạm, nhưng dư ba va chạm dễ dàng bị xóa bỏ

đến mức phàm nhân ở khắp nơi quỳ lạy đối với đại điện Thánh Mẫu Cung, hoàn toàn không có chú ý tới dị tượng kỳ cảnh như vậy

pháp lực của Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ đang nhanh chóng tiêu hao, nhưng Di Lặc lại bị hắn vững vàng ngăn ở bên ngoài Thánh Mẫu Cung, trong chốc lát lại hóa giải mấy chục lần lưu quang điểm ra đối với Đế Tân

trong đại điện, Đế Tân đã bắt đầu đứng dậy, chúng văn thần võ tướng cũng chậm rãi đứng dậy, bái tế đã kết thúc

Di Lặc tự biết cơ hội đã mất, hừ lạnh một tiếng, đồng thời hiện ra thân hình cùng với Lý Trường Thọ, lại là ở trên núi cách Thánh Mẫu Miếu mấy chục dặm

khóe miệng Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, pháp lực của cỗ Đạo Nhân Giấy này đã là tiêu hao hầu như không còn

Di Lặc lạnh nhạt nói:

- Lý Trường Canh, ngươi có biết bần đạo phụng lệnh ai?

- Ngươi có thể hỏi vấn đề như thế, đáp án tự nhiên không cần nói cũng biết

Lý Trường Thọ chắp hai tay sau lưng, đáp như thế

- Vậy ngươi còn dám hành sự như thế?

Di Lặc cười lạnh nói:

- Thật sự không sợ, ngươi sẽ rơi vào hoàn cảnh trước đây của ta?

Lý Trường Thọ thở dài:

- Ta bảo vệ chẳng qua là hai chữ Nhân Hoàng, nhưng việc ngươi làm là phạm vào thiên quy thiên điều, là thật sự không sợ bị khí vận Nhân Tộc phản phệ? Ngươi rảnh rỗi có thể đi cáo trạng ta, xem thử người bị thanh lý sẽ là ai

Di Lặc nhẹ nhàng run rẩy khóe miệng, cũng không cần phải nhiều lời nữa, cỗ hóa thân này tiêu tán theo gió, chỉ để lại một câu:

- Lý Trường Canh, bần đạo và ngươi, tự có thanh toán

Chương 1681: không cam lòng

Lý Trường Thọ lại là hếch khóe miệng lên:

- Tùy thời xin đợi

Di Lặc này, quả thực đã trở thành ám kỳ của Thiên Đạo?

chính mình ngăn chặn Di Lặc, Đế Tân chẳng phải là sẽ hoàn thành bái tế bình thường, sẽ không có cử động 'làm thơ'?

Phong Thần đại kiếp sẽ dễ dàng bị mình sửa lại hướng đi như vậy?

Nếu như ra tay chính là Tây Phương Giáo hoặc là Thiên Đạo, vậy tại sao chỉ có bố trí đơn giản như vậy, để Di Lặc tới gây sự, hoàn toàn không chú ý tới quyền thần bình thường Thiên Đình hắn...

Dưới đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên tầng tầng nghi hoặc, vừa định quay người nhìn về phía Thánh Mẫu Cung, đồng thời dịch tâm thần trở về Đạo Nhân Giấy【 quan 】ở bên người Đế Tân không xa, đạo tâm đột nhiên run rẩy vô cớ

ngang ——

một tiếng rống dồn dập truyền đến, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ ở trong rừng bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía không trung

ở nơi đó, kim long khí vận Nhân Hoàng ngửa đầu gầm thét, giương nanh múa vuốt, tựa như muốn phóng lên tận trời, nhưng thân thể cao lớn lại đông cứng ở trên mây, không thể động đậy được

hai mắt Lý Trường Thọ nở rộ thần quang, nhìn thấy trong không trung có một vệt ánh đen vội vã rơi xuống

trong đại điện Thánh Mẫu Miếu, Đế Tân đang muốn nhấc chân bước ra ngưỡng cửa đại điện, bỗng dưng dừng động tác lại, chắp hai tay sau lưng, quay người nhìn về phía tượng ngọc Thánh Mẫu

- Này Nữ Oa nương nương, vì sao lại che khuất khuôn mặt của mình?

...

Trong rừng ngoài miếu, Lý Trường Thọ đầu tiên là im lặng, ánh mắt vô cùng phức tạp, rất nhanh trên môi lộ ra nụ cười tự giễu, thân hình bị ánh lửa thôn phệ, tro tàn tiêu tán theo gió

Thiên Đạo đã không che không đậy như vậy, ra tay không hề cố kỵ rồi?

Kim long khí vận bị định, chưa từng nghe thấy

Đế Tân đột nhiên nổi 'hào hứng', chưa từng nhìn thấy

đế vương phàm tục, Nhân Hoàng thế tục, lại có thể bị Thiên Đạo tuỳ ý thao túng như vậy, thậm chí ngay cả hình thức cũng không làm, vào sau khi Di Lặc ra tay thất bại, trực tiếp ra sân...

Đạo Tổ vì sao không hiện?

Hay là, đây vốn là sự tình Đạo Tổ thụ ý?

Bên trong Hỏa Vân Động, lão nhân nằm ở dưới đáy hồ nước, lại làm sao có thể ngủ yên

Thiên Đình vốn lấy sự trao quyền của Thiên Đạo làm biểu tượng chính thống, sau này làm sao xưng hai chữ 'Chính nghĩa'?

Lý Trường Thọ đã từng dự đoán đủ loại tình hình, nghĩ tới Chuẩn Đề sẽ lại ra tay một lần nữa, nghĩ tới Đế Tân ở trong những năm làm đại vương này, tính tình sẽ bị biến hoá từng chút một, nghĩ tới...

Không nghĩ tới, lại là dùng phương thức đơn giản nhất, để hoàn thành một kịch bản hư vô

sự tình đằng sau, không nhìn cũng được

Thiên Đạo, dùng cái gì kiểm tra và cân bằng

Hồng Hoang thật sự... quá hung hiểm

…

【 Thiên Đạo trực tiếp ra tay đối với Đế Tân sao. 】

Tại Tiểu Quỳnh Phong, phía trước đan phòng

Lý Trường Thọ đứng ở bên bờ ao có đồ án âm dương, ánh mắt có chút không tập trung, chắp tay sau lưng lẳng lặng xuất thần

nếu như nói, chính mình từng bước một đi đến ngày hôm nay, là độ cao mà chính mình lúc khôi phục ý thức tại Hồng Hoang không bao giờ nghĩ tới

ngày hôm nay Thiên Đạo kéo xuống tấm màn che, trực tiếp ra tay đối với Đế Tân, chính là tình hình xấu nhất Lý Trường Thọ cân nhắc đến trước đây

điều này đại biểu cho, ý chí Thiên Đạo đã là không cố kỵ gì, yêu cầu vạn linh nhất định phải diễn kịch bản của mình

kế hoạch không thể theo kịp những thay đổi

tư vị quả thực không dễ chịu

trong phạm vi của quy tắc, đánh cờ với người đặt ra quy tắc; tình huống bết bát nhất chính là như lúc này, đối phương đập nát quy tắc, chụp một tay tới

ở phía trước Thánh Mẫu Miếu, một chụp này không lưu tình chút nào

điều này đại biểu cho, hầu hết 'tỷ lệ thắng' và 'sự chắc chắn' mà hắn đã tính toán và đánh giá trước đây đã mất hiệu lực hơn phân nửa, đối với hắn mà nói, tương lai mà hắn có thể kiểm soát đã trở nên không thể lần theo được

ngày hôm nay Thiên Đạo ra tay đối với Đế Tân, ngày mai liền có khả năng trực tiếp hạ thủ đối với Vân Tiêu, đối với Linh Nga, đối với Triệu lão ca!

Đương nhiên, hai bên là không thể so sánh

Đế Tân đối với với kịch bản Phong Thần của Thiên Đạo mà nói, là nhân vật chủ yếu, là quân cờ không thể thay thế

nhưng Vân Tiêu cùng với Triệu lão ca chỉ là【 cao thủ 】đơn thuần, cũng không có thuộc tính 'Không thể thay thế', chính mình muốn dẫn bọn họ rời đi, chỉ cần thuyết phục được bọn họ, cầu lão sư cùng với Thông Thiên sư thúc ra tay bảo vệ, cho dù Thiên Đạo ngăn cản, cũng có thể thuận lợi rời đi Hồng Hoang

cái giá phải trả chính là vĩnh viễn không thể trở lại, cùng với hơn phân nửa bố trí cùng với chuẩn bị phí công nhọc sức của chính mình, mất đi cơ hội duy nhất cân đối Thiên Đạo

không hiểu sao có chút không cam lòng

Chương 1682: Chớ hỏi

Ổn một tay, ổn một tay, không thể nóng vội

đã cố gắng đến trình độ như vậy, bình phương tây, trấn Địa Phủ, an Huyết Hải, chỉ kém định Phong Thần, liền có thể nhảy lên một cái...

Hẳn là, Thiên Đạo cố ý tạo áp lực cho chính mình?

Trình tự đằng sau không cần kẻ quấy rối mình nữa liền có thể thành công, do đó trước tiên ép mình rời đi?

Hay là, Thiên Đạo đang thử thăm dò chính mình?

Dưới đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên hết ý nghĩ này đến ý nghĩ khác, không minh đạo tâm cũng đều có chút không chịu nổi

- Ài...

Không than thở

không than thở

hắn dậm chân về phía trước, thân hình tựa như giẫm lên thang mây từng bước bay lên không, lại nhẹ nhàng lấp lóe giữa khu rừng, tan biến ở phía trước đan phòng

lúc này vừa vặn là thời kỳ phòng bài bạc ngưng chiến, có thể tìm được 'Chuông nhỏ' ở trước cây

Hỗn Độn Chung phát ra ánh sáng mờ ảo, Chung Linh hiện thân ở bên cạnh, mặc một chiếc váy màu đỏ lộng lẫy nhưng có phần thanh tao độc đáo

nàng chớp mắt nhẹ trong không khí, có chút không hiểu nghiêng đầu

Lý Trường Thọ hiện ra thân hình ở trong tầm mắt nàng, lộ ra nụ cười ấm áp đối với Chung Linh, sau đó chính là chán nản thở dài, ngồi ở bên cạnh hồ

- Ồ? Có chuyện gì thế?

Hỗn Độn Chung Chung Linh tò mò đi tới, cười hì hì trêu chọc một câu:

- Còn có việc có thể làm khó được Nhị Thiên Đế hay sao?

Lý Trường Thọ có chút bất đắc dĩ mà liếc nhìn Chung Linh, chỉ chỉ bầu trời xanh thẳm bên ngoài đại trận Thiên Đình kia, tiện tay mở ra đại trận che trời Tiểu Quỳnh Phong

- Chung Đại tỷ đối với Thiên Đạo hiểu sâu cỡ nào?

- Gọi ai là Đại tỷ?

Chung Linh trợn tròn mắt hạnh, thực hiện thủ thế bóp cổ hung tợn

Lý Trường Thọ cười nói:

- Là ta sai, tiền bối chớ trách, Chung a di đối với Thiên Đạo hiểu bao sâu?

- Được rồi, ngươi vẫn là gọi Đại tỷ đi!

Chung Linh tức giận mắng một câu, xoay người nhảy lên trên chạc cây, thân thể đung đưa theo gió, cẩn thận suy nghĩ

- Chúng ta chung quy là pháp bảo, nhận biết đối với bản chất đại đạo, khác biệt với sinh linh các ngươi. Thiên Đạo vốn là như vậy, bản thân chính là do một cỗ ý chí sinh ra, cơ sở là quy tắc đại đạo hình thành Hồng Hoang, bây giờ lại có lực lượng sáu vị Thánh Nhân làm nền tảng, từ đó có lực lượng ước thúc cực mạnh đối với thiên địa, ngươi nắm giữ đại đạo cân đối hẳn là lý giải rất thấu triệt mới đúng

- Đôi khi ta thật sự không lý giải thấu triệt như vậy

Lý Trường Thọ xoa trán, nói thầm một câu đối với Hỗn Độn Chung Linh dưới đáy lòng:

- Đến lúc này ta thật sự không muốn quan tâm nữa, một hơi lao tới, bắn một pháo rồi bỏ đi, chỉ để ý khoái ý ân cừu tự thân, mặc kệ tai hoạ ngập trời phía sau. Nhưng kỳ quái chính là, người ích kỷ sợ chết giống như ta, cũng sẽ để ý một ít người, chuyện, vật vốn không nên để ý, ài, luôn cảm thấy có chút châm chọc

Chung Linh quay đầu liếc nhìn phương hướng nhà tranh, Linh Nga đang tò mò nhìn bên này

- Bản năng của sinh linh chính là sinh tồn, đây kỳ thật không có gì đáng trách

Chung Linh cười nói:

- Có một số thứ ngươi nói, bản chuông cũng là nghĩ mãi mà không rõ. Ngươi có biết, ta vì sao rời khỏi tay Thông Thiên, cố ý đến tìm ngươi?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Tự nhiên không thể nào là bởi vì chức vị quyền thần bình thường Thiên Đình của ta

- Thiên Đình chỉ là khôi lỗi của ý chí Thiên Đạo, bây giờ Thiên Đình tuy cường thịnh, mặc dù có tiêu chuẩn, ở trong mắt bản chuông, lại còn không bằng Thượng Cổ Yêu Đình. Ta là cảm thấy ngươi là gia hỏa không tệ lắm, lại có rất nhiều chỗ mâu thuẫn, trong ngoài không đồng nhất vân vân. Ngoài miệng nói không muốn dính nhân quả, hiện tại nhân quả gì cũng đều tiếp nhận

Lý Trường Thọ nhún nhún vai, lạnh nhạt nói:

- Nói một chút về Thượng Cổ Yêu Đình đi

- Thượng Cổ Yêu Đình... có gì để nói chứ? Bọn hắn mặc dù cũng không thoát khỏi được mệnh đồ bị bài bố, nhưng ít nhất bọn hắn cũng có được một khoảng thời gian tự do tự tại, một đám sinh linh tập hợp lại, tranh giành sinh tồn, chiến đấu với thiên địa, cuối cùng táng thân ở giữa thiên địa. Ta nói lời này có thể ngươi không thích nghe, ngươi là Nhân Tộc trời sinh căm thù Yêu tộc, ta nói chính là đoạn năm tháng Nhân Tộc còn chưa có giáng sinh kia

Lý Trường Thọ dẫn âm hỏi:

- Cấm kỵ Thiên Đạo lúc ấy là ở Yêu Đình?

Chung Linh run run, vội nói:

- Chớ hỏi cái này, Thiên Đạo sẽ vạch mặt!

- Được rồi, ta hiểu rồi, vốn chỉ là tìm ngươi xác nhận

Lý Trường Thọ thở phào một hơi, đứng lên, mê mang trong mắt rút đi non nửa

- Chung tỷ, giúp ta một việc

Lý Trường Thọ hơi quay đầu liếc nhìn phương hướng nhà tranh:

- Nếu sau đó chuyện có biến, hãy bảo hộ sư muội ta đi vào bên trong Hỗn Độn Hải

Hỗn Độn Chung nháy mắt mấy cái:

- Ngươi định lật bàn à?

Chương 1683: đáng xấu hổ

- Nói đùa, ta làm gì có tư cách lật bàn

Lý Trường Thọ cười buông tiếng thở dài:

- Nói cho Linh Nga, bảo nàng đừng lo lắng, ta ra ngoài tùy tiện đi một chút, nàng kỳ thật rất nhạy cảm, ta sợ nàng suy nghĩ nhiều

nói xong, thân ảnh Lý Trường Thọ hóa thành một tia khói xanh, theo gió nhẹ bên hồ nhẹ nhàng tiêu tán

bên trong nhà tranh, Linh Nga không khỏi nghiêng đầu, ngửi thấy mùi vị gì đó khác thường

Hỗn Độn Chung kia chậm rãi bay tới, hóa thành kích thước một trượng, Chung Linh cô nương phong tình vạn chủng ngồi trên đỉnh chuông lớn, vũ mị cười một tiếng đối với Linh Nga

...

A, Thiên Đạo

ở một bên Thiên Hà, Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng đi chẳng có mục đích, cảm nhận được những đợt sóng hùng vĩ của Thiên Hà vô biên, trong lòng cảm thấy có chút cảm giác khó tả

【Lúc Thương Quân Đế Tân bái tế Nữ Oa Miếu, bất kính đối với Nhân Tộc Thánh Mẫu Nữ Oa, trước là yêu cầu xem khuôn mặt Thánh Mẫu, sau đó lại lộ ra bộ dáng si mê Thánh Mẫu, nâng bút viết một bài thơ trên tường Nữ Oa Miếu:

Trướng phượng rèm loan thực bất phàm; đất nung vàng dát khéo điểm trang.

Dáng mày cong cong hơn núi biếc; xiêm y phấp phới tựa dáng lành.

Hoa lê dính mưa tranh kiều diễm; thược dược trong sương sinh quyến rũ.

Nếu tượng đẹp ấy có thể động, rước về Trường Lạc hầu quân vương!

Sau đó Đế Tân cười vài tiếng, quay người rời khỏi miếu

chẳng qua nửa canh giờ, mặt đất rung chuyển ở nhiều nơi tại Nam Thiệm Bộ Châu, tượng thánh tại Thánh Mẫu Miếu vỡ nát, mây đen dày đặc phía trên Triều Ca Thành, sấm sét vang dội, ẩn ẩn có tiếng long ngâm

Văn Trọng đang chinh phạt các nơi nghe nói việc này, suýt chút tức đến ngất đi, vội vã chạy về Triều Ca Thành. 】

Ôi, để Nhân Hoàng đương đại đi đùa giỡn Thánh Mẫu Nhân Tộc

buồn cười!

Không, quả thực đáng xấu hổ!

Cho dù Lý Trường Thọ biết Phong Thần sẽ xảy ra việc này, nhưng hắn thật sự không nghĩ tới, sẽ là bị loại phương thức này thúc đẩy

Thiên Đạo trực tiếp ra tay, định trụ khí vận Nhân Hoàng hộ thân Đế Tân, ảnh hưởng tâm thần Nhân Hoàng

chuyện mà kiếp vận đại kiếp không làm được, Thiên Đạo sẽ làm

sự tình ám kỳ Di Lặc thất thủ, Thiên Đạo tự tay bù đắp

vì sao?

Chỉ vì kịch bản lố bịch, chỉ vì điểm cuối thiên địa đã được thiết lập?

Hoang đường, hoang đường!

Nhưng chính mình lại có thể làm cái gì?

Dạng người như hắn, tham sống, sợ chết, thích trốn tránh, cho nên mới sẽ bị Thiên Đạo ủy thác trách nhiệm, trở thành sinh linh phía dưới trật tự Thiên Đạo, có thể ảnh hưởng thiên địa

dạng người như hắn, vạn sự cầu ổn, cân nhắc chu toàn, có thể thấy toàn cảnh Thiên Đạo, cho nên không dám tùy tiện xáo trộn căn cơ Thiên Đạo

Thiên Đạo cũng chính là đã lợi dụng điểm này

lần này Thiên Đạo ra tay đối với Đế Tân, Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới sẽ có xúc động lớn như vậy đối với chính mình

hắn kỳ thật đã nảy sinh ý nghĩ phản chế Thiên Đạo, nhưng hiện tại hắn kiêng kỵ nhất chính là, cái ý nghĩ này của chính mình, chính là cục diện Thiên Đạo muốn...

Chỗ này giải thích rất phức tạp, số tầng vượt qua mười sáu mười bảy

đây cũng không phải là 'Nhịn tạm thời càng nghĩ càng giận, lui một bước trời sẽ sáng' đơn giản, dính đến quá nhiều, cũng bao hàm quá nhiều

nói một cách đơn giản, chính là Lãng tiền bối dùng cái chết của bản thân để đổi lấy con đường 'thẳng thiên bán tử' duy nhất cho chính mình

(*) thẳng thiên bán tử: là loại người không chịu chấp nhận số phận, chống chọi với trời cao, ngoan cường, không sợ hãi dù áp lực có lớn đến đâu

nhưng Thiên Đạo đột nhiên không theo Thiên Đạo quy tắc chính mình chế định ra bài, con đường này bắt đầu sụp đổ

tự mình ra tay sửa đổi những quy tắc này, củng cố con đường này, mượn lực hạn chế Thiên Đạo, liền phải bại lộ át chủ bài, mất đi năng lực uy hiếp đối với Thiên Đạo, có khả năng đây chính là kết quả Thiên Đạo mong muốn

nhưng lần này giữ im lặng, Thiên Đạo có thể sẽ thuận thế can thiệp đại kiếp, đẩy những người chính mình muốn cứu lên đoạn đầu đài, từ đó không ngừng bức bách chính mình, để cho chính mình phí công nhọc sức...

Thật sự khó chịu

sự bất cân xứng cực độ về quyền lực, đây là vấn đề nan giải lớn nhất mà hắn phải đối mặt vào lúc này

nhưng, vì thu hoạch được tư cách đánh cờ với Thiên Đạo, Lý Trường Thọ gần như đã cố gắng hết sức, nhưng sau khi đảm bảo Thiên Đạo không thể trực tiếp tiêu diệt hắn, hắn cũng không thể thay đổi quá nhiều

đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười

cố gắng lâu như vậy, ở trước mặt Thiên Đạo, chính mình vẫn chỉ giống như con nít

xoạt ——

nước Thiên Hà đập vào bờ đê do các ngôi sao hội tụ, tạo thành những đợt bọt nước, làm cho đạo tâm Lý Trường Thọ khẽ run rẩy

không minh tâm cảnh, khởi động lại

muốn đánh trả sao?

Thật sự muốn vì một vị Nhân Hoàng không có liên hệ với mình, ra tay sửa đổi Thiên Đạo, nhảy vào cạm bẫy Thiên Đạo giăng ra sao?

Chương 1684: Đoán không thấu

Mặc dù việc này khá phức tạp, nhưng logic cơ bản lại rõ ràng

【 Khi nắm chặt quyền đánh ra, liền sẽ mất đi lực đạo tụ lực một kích mới có, sau này cần sử dụng nắm đấm này để tấn công thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều. 】

Trước mắt và cuối cùng, giữa hai bên, thực sự rất khó để lựa chọn

phương xa truyền đến tiếng hò hét, lại là chính mình trong lúc lơ đãng đi tới nơi Thuỷ Quân Thiên Hà trú đóng, thấy được Biện Trang đang diễn binh

tên gia hỏa này hẳn là đã sớm phát hiện ra thân ảnh của chính mình, lúc này gào to có chút hăng say

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, thân ảnh hóa thành mây khói tiêu tán

đột nhiên còn có chút thương cảm

chính mình tới bây giờ đã chỉ điểm rất nhiều người, an bài rất nhiều người, người nào có thể tới chỉ điểm chính mình một chút?

Cũng chỉ có thể đi Thái Thanh Quan

vô luận bước kế tiếp đi như thế nào, muốn làm cái gì, đều là ở bên trên cơ sở lão sư ủng hộ mình

mê mê mang mang, hốt hoảng, Lý Trường Thọ đã là đến cửu trọng thiên khuyết, tìm đến viện tử, liếc nhìn bên ngoài, cửa gỗ viện tử đã là mở ra

Lý Trường Thọ bước lên phía trước, lần này khác hẳn lúc trước, hắn vừa tiến vào tiểu viện, cảnh vật xung quanh nhanh chóng thay đổi, giống như đang ở trong mây mù

bên trái là một màu đen kịt, bên phải có chút trắng đục

thân hình gầy gò của Thái Thanh Thánh Nhân ngồi xếp bằng ở cách đó không xa, vào giờ phút này có chút cố sức mở hai mắt ra, lộ ra mấy phần ý cười khó coi đối với Lý Trường Thọ

mặc dù khó coi, nhưng lại rất ấm áp

Lý Trường Thọ không hiểu sao cảm thấy an tâm một chút, vái chào một cái đối lão sư, thân hình liền bị dẫn dắt đến trước mặt Thái Thanh Thánh Nhân

Thái Thanh đưa ra một chiếc bồ đoàn, ra hiệu Lý Trường Thọ ngồi xuống, đợi Lý Trường Thọ ngồi vững vàng, liền dẫn âm hỏi:

- Sao

- Lão sư

Lý Trường Thọ chẳng biết tại sao chóp mũi có chút khó chịu, đưa tay vuốt vuốt cái mũi kiềm lại, cười nói:

- Đệ tử có chút mê mang

Thái Thanh có chút cố sức mở miệng, tiếng nói lại có chút ôn hòa:

- Nói

- Lão sư ngài vừa rồi có nhìn thấy sự tình xảy ra tại Thánh Mẫu Miếu?

Thái Thanh tựa như biết chính mình nói chuyện có chút chậm chạp, nhẹ nhàng gật đầu

Lý Trường Thọ cười khổ nói:

- Đệ tử thật sự có chút không rõ, Thiên Đạo vì sao lại vội vàng xao động như thế, lại vì sao nhất định phải... mà thôi, đệ tử kỳ thật đã biết đáp án, chỉ là không nguyện ý thừa nhận, lão sư, chuyện mà đệ tử vẫn đang làm, ngài có biết cụ thể?

Trong mắt Thái Thanh lộ ra suy tư, vốn là nhẹ nhàng gật đầu, nhưng lại chậm rãi lắc đầu

- Có chút... đoán... không thấu

- Đệ tử vốn không nên giấu diếm đối với ngài, chỉ là vẫn luôn chưa tìm được cơ hội bẩm báo cho ngài

Lý Trường Thọ nâng ngón tay lên, nhẹ nhàng vung vẩy, trải rộng ra một phương bàn cờ ở trước mặt

- Đệ tử có một kế hoạch ngàn năm, đã áp dụng tám thành, kế hoạch tên là sự biến mất của 'Ex', 'Ex' này, kỳ thật chính là lượng biến đổi, không biết chi ý, dùng lời nói của Hồng Hoang, chính là biến số. Lão sư ngài hẳn là đã phát hiện ra, ta đặc biệt tích cực tham dự vào trong sự trưởng thành của từng vị đại kiếp chi tử trong Phong Thần đại kiếp, lão sư ngài có cảm thấy hay không, đây là bởi vì xuất thân đặc thù của đệ tử, đệ tử đang tìm kiếm một loại cảm giác tham dự?

Thái Thanh hơi hơi nhíu mày, biểu tình kia phảng phất như đang hỏi:

'Không phải sao? '

Đây là lần đầu tiên Lý Trường Thọ nắm giữ quyền chủ động đối thoại cùng với lão sư, thành công tránh khỏi rơi vào vòng luẩn quẩn trung bình mười tám ngày một câu nói của lão sư

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Tính tình của đệ tử, kỳ thật không cho phép đệ tử tham gia vào chuyện này, sau khi ta biết được vị tiền bối đồng hương kia bị Thiên Đạo và Đạo Tổ sư tổ liên thủ đè chết, ta liền có lòng rời đi

- Hơn nữa loại cảm giác này vô cùng bức thiết, làm cho đệ tử thường xuyên không thể thở dốc, đệ tử vì thế ăn ngủ không yên, một khắc cũng không dám để cho chính mình dừng lại, mỗi ngày đều đang suy nghĩ làm thế nào toàn thân trở ra

- Cuối cùng ta nghĩ đến, để 'một' chạy trốn

- Ồ?

Trong mắt Thái Thanh lộ ra mấy phần hiểu rõ, tựa hồ đã rõ ràng toàn bộ dự định của Lý Trường Thọ, lại ra hiệu cho Lý Trường Thọ nói tiếp

Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, tiếp tục nói:

- Nói đúng ra, là để 'một' thời đại này chạy trốn. Lúc đệ tử thành Kim Tiên, đẩy ra cánh cửa đại đạo, thấy được một đầu đại đạo tầng dưới chót Hồng Hoang thế giới, tức là mọi thứ không hoàn mỹ, không có hoàn mỹ thật sự, chân lý có thiếu sót, năm mươi thiếu một

- Thiên Đạo vì bảo vệ thiên địa, hoặc là nói là khống chế thiên địa, trong lúc thôi diễn vô cùng đại đạo, cũng nhất định phải sáp nhập, dung nạp những quy tắc này, đây chính là cơ sở của Thiên Đạo

Chương 1685: đã... rất không tệ

- Cho nên, đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, độn mất đi một, một này là không bị Thiên Đạo khống chế. Điều đệ tử muốn làm, chính là một trong ngàn năm trước sau Phong Thần đại kiếp này

- Cho nên đệ tử tiến hành tính kế an bài Dương Tiễn, tiến hành an bài mỗi một vị kiếp vận chi tử bên trong Phong Thần đại kiếp, thúc đẩy Thiên Đình đại hưng, áp chế Tây Phương Giáo hưng thịnh, an bài Lâm Thiên Điện, Tiên Minh tại ba ngàn thế giới... vân vân

- Bây giờ tất cả biến số trong thiên địa, tám thành đều có đệ tử tham dự, mà bản thân đệ tử, cũng là biến số bên trong thiên địa

- Kể từ khi Ngọc Đế bệ hạ phong thưởng chức vị Thái Bạch Kim Tinh, chủ biến đổi, chủ sát phạt, thôi diễn trật tự mới lục đạo, lại lấy được Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên tại Tử Tiêu Cung, đệ tử đã trở thành biến số lớn nhất. Đệ tử, đã trở thành 【 một 】 thời đại này

Lý Trường Thọ chậm rãi buông tiếng thở dài, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, lại thấy được sự khích lệ trong mắt lão sư, thấp giọng nói:

- Ở trong quá trình này, đệ tử có ba ưu thế lớn, một là bản thân chính là quân cờ Thiên Đạo, bản tính tham sống sợ chết, một lòng muốn rời đi Hồng Hoang của đệ tử, Thiên Đạo rất là vừa ý

- Hai là có lão sư ngài ủng hộ, nếu như không có lão sư một đường bảo vệ, Thiên Đạo vào lúc phát giác đệ tử sở tác sở vi, e là đã sớm ra tay xoá bỏ

- Ba là đệ tử có quà tặng của vị tiền bối kia, đây cũng là hậu thủ bất đắc dĩ cuối cùng. Mà đại đạo cân đối chính là cơ sở của hết thảy, mà đệ tử năm đó có thể lĩnh ngộ đại đạo cân đối, tám thành cũng là hành vi của Thiên Đạo, vì để lúc đệ tử rời đi, mang đi đầu đại đạo có thể uy hiếp nó này

- Ở giữa đệ tử cùng với Thiên Đạo, phảng phất như đã có ăn ý, đại đạo cân đối bị bóc ra từ bên trong đạo tắc chi hải Hồng Hoang, Thiên Đạo liền thiếu đi mấy phần trói buộc

- Hiện tại, Thiên Đạo đang chờ đệ tử độn đi, hoặc là buộc đệ tử độn đi sau Phong Thần đại kiếp, khi đó Thiên Đạo liền có thể viên mãn ở một trình độ nào đó, dùng viên mãn tạm thời để củng cố vĩnh hằng. Sau khi Tề Nguyên sư phụ bị kim ô phun một ngụm hỏa chết, đệ tử liền đã hiểu con đường này.

- Nhưng! Nhưng nó! Ở phía trước Thánh Mẫu Miếu, cứ như vậy không kiêng nể gì cả! Cứ như vậy không cố kỵ gì cả! Nó chọn Di Lặc ra tay! Vì sao lại chọn Di Lặc ra tay! Đây chẳng qua là đang giễu cợt đệ tử, đệ tử chỉ có thể là quân cờ của Thiên Đạo nó, nó đã bắt đầu tạo áp lực cho đệ tử!

- Thiên Đạo đã là không kịp chờ đợi, hoặc là buộc đệ tử ra tay, để đệ tử lộ ra quân át chủ bài trước, hoặc là bắt đầu ép đệ tử chạy trốn trước!

- Không sai, Phong Thần đại kiếp đã khởi động toàn diện, kế tiếp nó không cần đệ tử lại làm cái gì. Thiên Đạo này! Đến cùng là xem sinh linh như cái gì! Lại xem Nhân Tộc như cái gì! Vị Nhân Hoàng đương đại kia chính là chuyện tiếu lâm! Y chính là một chuyện tiếu lâm mà ngay cả diện mạo thiên địa cũng không biết!

- Tĩnh

Thái Thanh Thánh Nhân quát nhẹ một tiếng, biểu tình kích động của Lý Trường Thọ trong nháy mắt yên lặng xuống, chậm rãi thở ra một hơi

- Lão sư, đệ tử thất thố

- Vô sự

Thái Thanh lộ ra mấy phần mỉm cười, tươi cười nhu hòa hơn so với trước đó

Thái Thanh Thánh Nhân tựa hồ muốn mở miệng nói cái gì, nhưng chỉ là dùng ánh mắt vui mừng nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, tựa hồ rất hài lòng khi Lý Trường Thọ có thể nhìn thấy điều đó, hiểu được điều đó, làm được điều đó

- Lão sư, đệ tử lúc này xác thực không biết nên làm như thế nào

Lý Trường Thọ cười khổ nói:

- Đệ tử muốn đi Hỏa Vân Động đánh thức Toại Nhân tiền bối, đi Tử Tiêu Cung đòi sư tổ cho Nhân Tộc một câu trả lời hợp lý. Nhưng đệ tử biết, Thiên Đạo đang đợi đệ tử làm việc này, đánh ra lá bài Hỏa Vân Động này vào lúc này

- Mà nếu như mất đi lá bài này, đệ tử vào sau Phong Thần đại kiếp, vô luận muốn làm cái gì cũng đều như gãy một cánh tay, nhưng lúc này nếu không can thiệp vào sự tình Thiên Đạo trực tiếp ra tay, kế tiếp Thiên Đạo chắc chắn sẽ dùng Vân Tiêu bức hiếp đệ tử... đệ tử, đệ tử cảm thấy vô lực

- Quy tắc là Thiên Đạo định, đệ tử chưa thể nhảy ra quy tắc này , vốn cho rằng Thiên Đạo không có cách nào xoá bỏ đệ tử, đệ tử liền có tư cách đánh cờ cùng với Thiên Đạo, không nghĩ tới kết quả là, hết thảy cũng đều ở dưới sự tính kế của Thiên Đạo

- Thiên Đạo sẽ không cho đệ tử cơ hội hoàn thành hết thảy tư tưởng, nó sẽ không ngồi chờ chết, muốn trở thành thắng thiên bán tử, nói nghe thì dễ

- Ngươi đã... rất không tệ...

Chương 1686: Buông tay mà làm

Thái Thanh Thánh Nhân có chút cố sức nói:

- Buông tay mà làm

- Nhưng lão sư! Nếu như đệ tử xuất thủ thất bại, ngài cùng với hai vị sư thúc đều sẽ... sinh linh sẽ thất bại thảm hại, sẽ không còn cơ hội xoay người!

Thái Thanh chậm rãi nhắm mắt lại, trong miệng chậm rãi nói một chữ:

- Đoạn

Đoạn?

Lý Trường Thọ run lên, khí tức đen trắng xung quanh chậm rãi vờn quanh, từng tia từng tia cảm ngộ chui vào đạo tâm của Lý Trường Thọ

đây là...

Âm dương đại đạo • trao đổi sinh tử!

Đạo tâm Lý Trường Thọ run rẩy, khắp linh đài phiên dâng lên âm dương nhị khí, tầng tầng cảm ngộ tràn ngập ở giữa đạo tâm, lại bị hắn hòa tan ở chỗ sâu nhất nguyên thần

hắn đột nhiên hiểu rõ rất nhiều đạo lý

hắn đột nhiên thấy được sai lầm trên tư duy của chính mình

lấy '1' đọ sức '49', lấy '0.2' khiêu động '9.8', liền nhất định phải rõ ràng một cái đạo lý

hắn không có cách nào làm được chu toàn, hắn không có cách nào nắm chắc 9.8 phần thắng, nhất định phải đi tìm 0.2 'cá lọt lưới' kia

giáo nghĩa Tiệt Giáo, lấy ra một chút hi vọng sống vì thiên địa cùng với sinh linh giáo nghĩa Nhân Giáo, thuận theo tự nhiên, thanh tĩnh vô vi, âm dương dễ chuyển, hướng chết mà sinh

tứ lạng bạt thiên cân, sâu kiến có thể lay cây!

Chính mình nếu không nhảy ra ngoài, làm sao có thể đạt tới cấp độ ngang nhau cùng với Thiên Đạo, nếu thay đổi ý nghĩ, chính mình không ra hết bài tẩy, Thiên Đạo cuối cùng sẽ không yên tâm

như vậy muốn đọ sức với Thiên Đạo, hoàn toàn là lời nói vô căn cứ, hết thảy đều ở trong sự khống chế của Thiên Đạo

Đúng!

Đúng vậy!

Lần này cần giả bộ lỗ mãng, đọ sức với Thiên Đạo liền vốn không có khả năng có 9.8 phần thắng, sinh cơ cần đoạt lại ở trong khoảnh khắc đó

chính mình dù có chu toàn hơn nữa, cũng không thể chu toàn qua Thiên Đạo!

Không chỉ là chính mình, Lục Thánh liên thủ cũng không thể tính toán qua Thiên Đạo! Bởi vì bản thân suy tính, chính là mượn lực lượng Thiên Đạo!

Hướng chết mà sinh, chỉ có hướng chết mà sinh!

Ách, là sinh linh Hồng Hoang hướng chết mà sinh, Lý Trường Thọ liếc nhìn đủ loại tình hình phát sinh kế tiếp, chính mình ngược lại là rất an toàn

- Lão sư, đệ tử đã hiểu...

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, đã thấy âm dương nhị khí quanh người đang chậm rãi tiêu tán, đạo vận Thái Cực Đồ cấp tốc giảm đi, lão sư trước mắt chỉ còn hư ảnh, mỉm cười gật đầu đối với chính mình

'Đi thôi. '

Đúng vậy, lão sư vẫn luôn biết hắn đang làm cái gì

đây hết thảy cũng đều là lão sư đánh cờ cùng với Thiên Đạo, lão sư trước đó nói không đoán ra, thật ra là vì khai thông phần cảm xúc chính mình tích tụ trong đáy lòng này

Lý Trường Thọ đứng dậy, vái chào một cái thật sâu đối với hư ảnh lão sư

mà khi âm dương nhị khí xung quanh tán đi, một tán cây to lớn xuất hiện trước mặt hắn

Nguyệt Quế Thụ!

Quảng Hàn Cung?

Lão sư thật sự... ngay cả bước đầu tiên mà hắn muốn làm tiếp theo, đều đã thôi diễn rõ ràng

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, trong mắt phun trào thần hoa, chắp tay đi về phía Quảng Hàn Cung

Xin lỗi, Hằng Nga

lần này, mượn thân phận đệ tử Lãng tiền bối của ngươi dùng một lát

đã đến lúc vạch trần cấm kỵ của Thiên Đạo, phơi một chút, rửa một chút, gây áp lực ngược lên Thiên Đạo

…

- Tỷ tỷ sao vậy? Sao lại ngây người ở chỗ này

tại Tam Tiên Đảo, ở phía trước toà tượng ngọc kia

Vân Tiêu lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng hô hoán, lập tức thu liễm một chút sầu lo bên trên khuôn mặt, nở nụ cười ôn nhu

nàng quay người nhìn về phía Quỳnh Tiêu bay tới bên cạnh, ôn nhu nói:

- Chỉ là đang suy tư sự tình vừa mới phát sinh tại Nam Châu

- Là sự tình vị Nhân Hoàng kia làm thơ kỳ quặc sao?

Quỳnh Tiêu mặc váy ngắn màu vàng, bên miệng mang theo vài phần ý cười, chậc chậc cười nói:

- Nhân Hoàng này quả nhiên là vô tri không sợ, có lẽ cũng là nguyên nhân Nhân Tộc tiên phàm tách ra, làm phàm nhân đã đi lòng kính sợ đối với Thánh Nhân, vị Nhân Hoàng này, đã thật sự vượt quá giới hạn

Vân Tiêu ngâm khẽ một chút, nói:

- Ngươi có nghe được tin tức gì về việc này không?

- Đó là lý do tại sao ta đến tìm tỷ tỷ

Quỳnh Tiêu nói:

- Vừa mới nghe phía Bích Du Cung truyền đến tin tức, tựa như là Văn Trọng truyền tin nói, Nhân Hoàng Đế Tân là đột nhiên bị mê hoặc, tại thời điểm rời đi Nữ Oa Miếu liền ngủ mê, tỉnh lại cũng không biết trước đây đã xảy ra chuyện gì, có người mưu hại Nhân Hoàng, nhưng đạo vận Thánh Mẫu đã hiển lộ tung tích ở Nam Châu, hiển nhiên là trách tội việc này ở trên người Nhân Hoàng, ván đã đóng thuyền

Vân Tiêu nhẹ giọng thở dài:

- Ta chính là đang lo lắng những thứ này, theo tính tình của hắn, việc này đoán chừng cũng sẽ ở bên cạnh nhìn, hắn thấy có người mưu hại Nhân Hoàng, đề thơ vũ nhục Nhân Tộc Thánh Mẫu, tất sẽ ra tay ngăn cản

Chương 1687: thanh niên Nhân Tộc có triển vọng

- Nếu như ngay cả hắn cũng đều không thể ngăn cản, lại có thể trực tiếp ảnh hưởng khí vận Nhân Hoàng bảo vệ Nhân Hoàng, chẳng lẽ là kiếp vận cùng với Thiên Đạo xuất thủ...

Quỳnh Tiêu cười nói:

- Tỷ tỷ, ngươi đừng có lo lắng, những gì ngươi nói chỉ là suy đoán, hiện tại thiên cơ bị che đậy cũng không có cách nào suy tính, hơn nữa liền xem như kiếp vận buông xuống, Thiên Đạo xuất thủ, bên trong đại kiếp cũng là chuyện bình thường, tu hành từ Viễn Cổ đến nay, chúng ta cũng không phải là chưa thấy qua tình hình như vậy

- Nhưng hắn chưa thấy qua

Vân Tiêu khẽ mím môi, tựa như muốn đi tìm Lý Trường Thọ, nhưng sau đó lại ý thức được, chính mình lúc này không thích hợp lộ diện

- Tỷ phu sẽ có chuyện gì không?

Quỳnh Tiêu nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng hỏi:

- Chúng ta có nên đi qua nhìn hay không?

- Hắn vì đại kiếp đã tính kế rất sâu

Vân Tiêu thở dài:

- Hết thảy tính kế của hắn, đều là ở bên trong quy tắc Thiên Đạo định ra, nếu lần này thật sự là Thiên Đạo vi phạm quy tắc tự thân, trực tiếp ra tay đối với Nhân Hoàng, đối với hắn mà nói nhất định là đả kích lớn lao

- Tính nết của hắn càng là như vậy, càng là không thể nào tiếp thu được tình hình như vậy, lúc này nếu ta đi qua, sự hiếu thắng trong lòng hắn sẽ càng cao, nếu như hành sự lỗ mãng, đối với hắn là trăm hại mà không có một lợi

- Như vậy sao...

Quỳnh Tiêu vân vê cằm nhỏ của mình trầm ngâm đôi chút, lập tức cười nói:

- Tỷ tỷ không cần phải lo lắng, ta đi liên lạc với hảo hữu Thiên Đình, hỏi một chút tình huống rốt cuộc là như thế nào , hơn nữa, ta cảm thấy tỷ phu không phải người tuỳ tiện liền có thể bị đả kích như vậy, tỷ tỷ ngươi chờ một chút, ta sẽ lập tức đi liên lạc

Vân Tiêu ngạc nhiên nói:

- Ngươi còn có hảo hữu nào tại Thiên Đình?

- Hì hì

Quỳnh Tiêu thừa nước đục thả câu, lấy ra một khối ngọc phù truyền tin thả ra:

- Tỷ tỷ cứ chờ ta là được!

Sau nửa canh giờ

Quỳnh Tiêu nhìn ngọc phù chấn động trong tay, cùng với một đám từ chậm rãi hiện ra bên trong ngọc phù, khóe miệng không nhìn được giật giật

- Tỷ tỷ đã lo lắng vô ích

- Sao thế?

- Tỷ phu thật có tinh thần! Phi! Một canh giờ trước đi tới Quảng Hàn Cung, bây giờ còn chưa đi ra!

Quỳnh Tiêu khẽ cắn răng, mắng:

- Những nam tiên này, không có một ai tốt! Đệ nhất mỹ nữ Tam Giới kia rất đáng gờm sao!

Vân Tiêu lại nói:

- Đừng có nghĩ nhiều việc này, ta tất nhiên là tin tưởng hắn

lập tức, Vân Tiêu đứng ở phía trước tượng ngọc lẳng lặng suy tư một hồi

vì sao lại đi tìm Hằng Nga Quảng Hàn Cung?

Đây cũng là điều khiến người ta nghĩ không thấu... Hừ

...

Cùng lúc đó, trong Quảng Hàn Cung

Hằng Nga thấp thỏm liếc nhìn nam nhân ngồi bên cạnh bàn tròn, không khỏi có chút miên man bất định

nàng có thể rõ ràng cảm giác được, trạng thái của Lý Trường Thọ không đúng

đi đến một canh giờ, cũng chỉ là ngồi ở bên cạnh bàn, cũng không nói chuyện, cũng không mở miệng, thỉnh thoảng nâng chung trà lên uống một ngụm trà, quang mang trong mắt lấp loé cực nhanh

Thỏ Ngọc đều bị doạ núp ở phía sau viện run bần bật, hoàn toàn không dám tới gần nơi đây

- Tinh Quân?

Hằng Nga không nhịn được mở miệng hỏi

- À, không có việc gì, suy nghĩ có chút nhập thần

Lý Trường Thọ nhắm mắt hít sâu một hơi, làm cho tâm thần dần dần trầm tĩnh lại

hắn trước đó đang tính toán, chính mình cần làm tới trình độ nào, từ bỏ át chủ bài nào, gỡ mấy cái quân cờ nào xuống bàn cờ

ở phương diện cảm xúc, phải biểu hiện phẫn nộ vừa phải, thể hiện ra bộ mặt 'Lầm tưởng chính mình là trụ cột đương đại của Nhân Tộc'

Ừm, nhất định phải là lầm tưởng

Lý Trường Thọ đầu tiên là thở dài, sau đó nhân tiện nói:

- Tinh Quân đại khái còn chưa biết được, lúc này ở Nhân Tộc phát sinh một kiện đại sự!

Bên trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hằng Nga, lộ ra mấy phần biểu tình kỳ quái, thận trọng hỏi:

- Thánh Mẫu Miếu sao?

Bang!

Lý Trường Thọ vỗ bàn một cái đứng dậy, thân thể nhỏ nhắn mềm mại của Hằng Nga không chịu được khẽ run

nàng vì sao luôn có cảm giác, Thái Bạch Tinh Quân đang tính kế cái gì...

Lý Trường Thọ lộ ra sắc mặt giận dữ, nhớ lại cảm xúc chính mình không cẩn thận biểu lộ ở trước mặt lão sư, một lần nữa diễn ra cảm xúc này

cánh mũi mở ra, hai mắt trợn tròn, hô hấp hơi có vẻ nặng nhọc, lúc này bộ phận phát ra giọng nói phải ngửa ra sau, muốn ở phía dưới dây thanh, từ lồng ngực cộng minh ra phẫn nộ bản thân thân là 'thanh niên Nhân Tộc có triển vọng'

có đôi khi, loại điên cuồng gào thét vô năng này, ngược lại trông cũng không có uy hiếp gì

- Đây là cái gì? Thực sự khinh người quá đáng! Thiên Đạo đến cùng xem Nhân Tộc chúng ta như cái gì? !

Hằng Nga nhíu mày ngâm khẽ, nhỏ giọng nói:

- Việc này, ngài vì sao không đi hỏi Ngọc Đế bệ hạ...

Chương 1688: lời này cũng dám nói?

- Ngọc Đế bệ hạ e là cũng ở trong tình thế khó xử

Lý Trường Thọ ngửa đầu thở dài, lập tức liền ngâm một câu thơ:

- Đi đường khó, đi đường khó, Nhân Tộc từ Thượng Cổ quật khởi đến nay, quả nhiên là gian nan

- Thiên Đạo ngày hôm nay tùy ý đùa bỡn Nhân Hoàng, ngày mai liền sẽ tùy ý đùa bỡn Nhân Tộc! Nhân Tộc đại hưng dựa vào là cái gì? Dựa vào là một đường chiến đấu, dựa vào là sự đổ máu của tiên hiền Nhân Tộc! Thiên Đạo lúc ấy thế nhưng là đứng ở sau lưng Yêu Đình!

Hằng Nga nhỏ giọng nói:

- Hồng Hoang chính là như thế, Tinh Quân đừng có phẫn uất như thế, mệnh đồ Nhân Tộc cũng không phải ngày hôm nay liền như vậy, người tóm lại là khó vi phạm thiên ý

Lý Trường Thọ mắng:

- Thánh Nhân không hiền, làm sao có thể thành thánh! Thiên Đạo ích kỷ, làm sao có thể lập đức!

Khuôn mặt xinh đẹp của Hằng Nga trở nên tái nhợt

lời này cũng dám nói?

Lý Trường Thọ chậm rãi thở ra, có chút chột dạ liếc nhìn bầu trời, đợi một hồi không thấy có dị dạng gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm

quả nhiên, lần này Thiên Đạo hẳn là muốn ép mình ra tay trước, bại lộ át chủ bài

Hằng Nga hơi suy tư, vội nói:

- Thái Bạch Tinh Quân nếu chỉ phàn nàn, phàn nàn ở chỗ Hằng Nga là được, Thiên Đình nhiều người khó giữ bí mật, những lời này là vạn lần không thể truyền đi

- Sợ cái gì? Thiên Đạo ở ngay trước mặt ta, khống chế Nhân Hoàng, thôi động kiếp nạn

trong nụ cười của Lý Trường Thọ tràn đầy thê lương:

- Ngươi có lẽ cảm thấy, Thiên Đạo mượn tay người khác làm việc cũng là Thiên Đạo thôi động, nhưng chuyện này khác biệt, đây cũng không phải là khác biệt trên hình thức, mà là khác biệt trên nguyên tắc

Thiên Đạo chế định quy tắc, thủ hộ quy tắc, sử dụng quy tắc ảnh hưởng thiên địa, đây là sự hiểu biết ngầm giữa Thiên Đạo và chúng sinh. Ngày hôm nay nếu không đi tìm Thiên Đạo đòi lời giải thích, hai chữ cân đối, chẳng qua là lời nói vô căn cứ. Thái Âm Tinh Quân, ngươi còn nhớ được lúc ban đầu chúng ta gặp nhau, sự kiện ngươi nhờ vả ta kia?

Hằng Nga ngẩn ra, vô thức đứng dậy, hốc mắt chẳng biết tại sao lại trực tiếp đỏ hoe, tiến về phía trước hai bước, muốn nắm lấy cánh tay phải của Lý Trường Thọ, nhưng bàn tay nâng lên lại không khỏi dừng lại

nàng lúc này không trang điểm, nhưng bộ dáng như vậy, lại đẹp đến mức khiến lòng người rung động

Lý Trường Thọ cũng nổi lên một chút không đành lòng

- Y, y là ai...

Lý Trường Thọ truyền âm nói:

- Ta muốn nhờ Tinh Quân làm một chuyện, để đáp lại, ta sẽ để cho Tinh Quân biết được sự tình năm đó, đây là một vụ giao dịch, Tinh Quân nếu không đáp ứng, ta sẽ ngừng lại ở đây

- Đáp ứng, ta sẽ đáp ứng bất cứ chuyện gì

Hằng Nga run giọng nói, bên trong tiếng nói mang theo vài phần cầu xin, nâng tay lên đã là bắt lấy cánh tay Lý Trường Thọ, dường như quên mất còn có thần thông truyền âm

- Nói cho ta, y là ai, y là người nào của ta, đạo tâm ta không trọn vẹn đến cùng là cái gì...

- Đi theo ta

Lý Trường Thọ trầm giọng nói một câu, đưa tay điểm ra một đóa mây trắng:

- Không nên hỏi nhiều, cũng không cần làm gì, chỉ cần nhìn kỹ và cảm nhận, ta sẽ nói cho ngươi biết nên làm gì

- Ừm

Hằng Nga ứng tiếng, đứng trên rìa mây trắng trước

Lý Trường Thọ nhảy vào giữa đám mây trắng, cưỡi mây mà lên, cũng không che dấu thân hình, trực tiếp rơi về hướng Trung Thiên Môn

đạo đạo tiên thức dò xét đến, phần lớn tiên thần Thiên Đình có chút không rõ ràng cho lắm

Hằng Nga mất hồn mất vía, giờ phút này cũng quên tu chỉnh trang dung, che lấp thân hình, chỉ là lẳng lặng đứng ở bên người Lý Trường Thọ, dùng bàn tay mảnh dẻ ấn vào trái tim mình

đi được nửa đường...

- Tinh Quân! Hai vị Tinh Quân!

Mộc Công hô to một tiếng, cưỡi mây vội vàng bay tới

Lý Trường Thọ dừng lại đám mây, chắp tay một cái đối với Mộc Công, sắc mặt có chút bất thiện, lại vẫn miễn cưỡng cười một tiếng, nói:

- Mộc Công có chuyện gì vậy?

- Trường Canh

Mộc Công nhíu mày hỏi:

- Sao ngươi lại tới đây? Muốn làm chuyện gì?

Lý Trường Thọ thu liễm ý cười, lạnh nhạt nói:

- Hỏa Vân Động, tìm tiên hiền Nhân Tộc thương nghị một chuyện

- Thế nhưng là có liên quan đến bài thơ Nhân Hoàng đề tại Thánh Mẫu Miếu?

Mộc Công lộ vẻ mặt lo lắng, không đợi Lý Trường Thọ trả lời, nói thẳng:

- Trường Canh còn thỉnh nghĩ lại cho kỹ, việc này không thể coi thường, phía trên là Thiên Đạo đang bố cục mưu đồ...

- Mộc Công

Lý Trường Thọ thở dài:

- Phụ tá bệ hạ thật tốt

nói xong cưỡi mây vòng qua Mộc Công, trực tiếp rơi xuống hướng Trung Thiên Môn

Đông Mộc Công sửng sốt, đang định giơ tay gọi Lý Trường Thọ, nhưng lời đến khóe miệng, lại không biết nên nói như thế nào

việc này, giống như vượt ra khỏi phạm vi lý giải của lão

Chương 1689: an phận chút đi

trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế trên cao tọa chau mày, không chịu được thân thể nghiêng về phía trước, đôi tay đỡ lấy cái trán, vẻ do dự cùng với giãy dụa trong mắt không ngừng hiện lên

ngoài điện, một áng mây chậm rãi bay tới, trên đó lại là thân hình Vương Mẫu

bên trong rừng trúc Tử Tiêu Cung, khóe miệng lão đạo khôi ngô kia lộ ra nụ cười thản nhiên, nhìn chăm chú ngọc bàn trên bàn thấp trước mặt, trong đó hiển lộ hình ảnh Lý Trường Thọ mang Hằng Nga bay ra Thiên Môn

lão đạo khôi ngô dùng lòng bàn tay gõ nhẹ lên đùi, nụ cười trên khóe miệng càng trở nên nồng đậm

ở phía trên Đông Hải, đạo trường Thánh Nhân, trong Bích Du Cung

thanh niên đạo giả vuốt vuốt bốn thanh tiểu kiếm bỏ túi vào giờ phút này đã thay đổi dáng vẻ không bị trói buộc ngày xưa, có chút xuất thần nhíu mày suy tư, trong mây mù trước mặt, hiện ra hình ảnh tương tự như bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp của Đạo Tổ

trên Côn Luân Sơn, phía sau Ngọc Hư Cung, tam hữu tiểu viện

trung niên đạo giả kia vào giờ phút này nhắm mắt ngưng thần, ngón tay gõ nhẹ vào tay vịn ghế trúc, thỉnh thoảng cau mày

'Đào lão tiên' bên cạnh không khỏi âm thầm kinh ngạc, không rõ chuyện gì lại nghiêm trọng như vậy, đến mức lão sư đều hao tâm tổn trí trầm tư như vậy

đã bao nhiêu năm, lão sư không có suy tính một chuyện như vậy...

Ở Linh Sơn nào đó

- Sư huynh, đây là cơ hội, sư huynh! Chỉ cần Lý Trường Canh kia trở mặt với Thiên Đạo

- Chớ loạn động, động liền chết

- Chuyện này?

- Ài... an phận chút đi

lão đạo kia khẽ than thở một tiếng, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, dứt khoát nhắm mắt không nói

ở bên ngoài Ngũ Bộ Châu, sâu trong hư không, trong Thánh Mẫu cung

nữ thánh vừa mới trở về từ Nam Thiệm Bộ Châu, có chút lười biếng tựa vào giá sách bên cạnh, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại, cũng đang suy tư cùng một việc

nàng vô thức liếc nhìn ngoài cửa sổ, ngón tay xẹt qua những sách vở bên trên giá sách kia, hơi lắc đầu

- Cả đám đều không khiến người ta bớt lo

bên trong âm thanh phàn nàn ôn nhu, thân ảnh nữ thánh lặng yên biến mất không thấy gì nữa

một vệt đạo vận chảy qua chỗ sâu càn khôn, cấp tốc xuyên đến bên trong Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, tìm được hai thân ảnh đang cưỡi mây chạy tới Hỏa Vân Động kia

tiên quang đong đưa, lưu quang lấp lóe, một đóa khánh vân ngưng tụ thành từ bên trong thải hà, ngàn vạn cánh hoa nở rộ ở trong vòng phương viên trăm dặm

liền nghe được một tiếng kêu gọi:

- Lý Trường Canh, ngươi muốn đi nơi nào?

Lý Trường Thọ dừng thân hình, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Nữ Oa Thánh Nhân thân mang váy dài đỏ nhạt, chậm rãi rơi xuống từ không trung

tư thái kia, dáng vẻ kia, đạo vận thần diệu như vậy, ngay cả Hằng Nga cũng có chút ảm đạm phai mờ

Lý Trường Thọ cũng không dám nhìn thẳng Nữ Oa Thánh Nhân lúc này, cúi đầu vái chào một cái, trầm giọng nói:

- Bẩm Thánh Mẫu, đệ tử không cam lòng, có sự tình không thể chịu đựng được, muốn đi Hỏa Vân Động

Nữ Oa lộ ra nụ cười ôn nhu, quanh người bao quanh đạo đạo tiên quang, hoãn thanh hỏi:

- Lý Trường Canh, ngươi là trọng thần Thiên Đình, được tiên thần kính yêu, chịu Ngọc Đế bệ hạ coi trọng, lại có uy vọng cao trong Đạo Môn, ngươi làm sao lại không cam lòng? Lại cần chịu đựng chuyện gì? Đừng có tạm thời đi lầm đường, làm chậm trễ tiền đồ tốt đẹp của bản thân

Lý Trường Thọ nói thẳng:

- Ngài hẳn là biết

Nữ Oa Thánh Nhân thở dài:

- Nhân Hoàng đương đại kia cuồng vọng tự đại, nên có trừng phạt, việc này chính là kết luận như vậy

- Nhưng việc này không nên chỉ có kết luận như vậy

- Nhân Tộc có cục diện như ngày hôm nay không dễ...

- Nhân Tộc có thể sừng sững đến nay, dựa vào chính là khẩu khí này! Nếu khẩu khí này không có, cũng không có cục diện gì để nói

Lý Trường Thọ định tiếng nói:

- Ngài là Thánh Mẫu Nhân Tộc, ngài cũng có chỗ khó xử của chính mình, đệ tử không dám lấy Nhân Tộc yêu cầu ngài ngày hôm nay cần làm cái gì, nhưng thỉnh Thánh Mẫu đừng có ngăn cản đệ tử

- Chữ người, một phiết một nại, phiết là thân thể suy nhược, nại là ngạo cốt tranh tranh, vậy mới có thể được coi là người. Đệ tử kính thiên địa, tôn Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không xem tôn nghiêm Nhân Tộc ra gì như thế, đệ tử sao có thể cam lòng, sao có thể không bi phẫn!

Nữ Oa Thánh Nhân khẽ nhíu đôi mi thanh tú, nhìn chăm chú Lý Trường Thọ

trong mắt Lý Trường Thọ toát ra mấy phần áy náy, lại đối mặt cùng với Nữ Oa Thánh Nhân

Nữ Oa Thánh Nhân đột nhiên nói:

- Nếu ngươi đã quyết ý, ta cũng không nên ngăn cản ngươi, chỉ là ngươi phải nắm chắc tiêu chuẩn, không thể để sự việc vượt quá tầm kiểm soát, như vậy sẽ không có lợi cho Nhân tộc, lại có, để Hằng Nga trở về đi, nàng không nên tham dự chuyện hôm nay

Lý Trường Thọ nói:

- Nương nương, việc này đệ tử chỉ sợ không thể đáp ứng

Chương 1690: Khóc một trận?

Nữ Oa Thánh Nhân thở dài:

- Lấy nữ tử yếu đuối như vậy làm thẻ đánh bạc, Thiên Đạo mặc dù sẽ có kiêng kị, nhưng ta sợ ngươi sẽ mất đi danh tiếng anh hùng

- Đệ tử làm chuyện này cũng không phải vì danh vọng

Lý Trường Thọ liếc nhìn Hằng Nga vào giờ phút này vẫn như cũ có chút mất hồn mất vía, Hằng Nga nhẹ nhàng lắc đầu, Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, lại quay đầu lộ ra mấy phần cười khổ đối với Nữ Oa

- Ta người này tham sống sợ chết, không muốn lây dính quá nhiều nhân quả, chú định không phải là anh hùng gì

nói xong, Lý Trường Thọ vái chào một cái đối với Nữ Oa Thánh Nhân, cưỡi mây hướng sang bên cạnh đi đường vòng, Nữ Oa Thánh Nhân nhẹ nhàng thở dài, thân hình hóa thành cánh hoa biến mất không thấy gì nữa

đợi Lý Trường Thọ quay trở về đường cũ, Hỏa Vân Động đã ở phụ cận

Lý Trường Thọ nhìn về phía Hằng Nga, truyền âm nói:

- Từng có cấm kỵ Thiên Đạo, vô cớ nổi điên tại Thượng Cổ, ý đồ hủy diệt Hồng Hoang, để hết thảy quay về hỗn độn, ông ấy chính là sư phụ của ngươi, đồng hương của ta, cũng là một tồn tại mà sinh linh ngày nay không biết, một cái tên mà Thánh Nhân tị huý

- Vị tiền bối này nắm giữ bí pháp nguyên thần thứ hai, năm đó là dùng một cái thân phận quang minh chính đại hoạt động tại Hồng Hoang, tự thân lại trốn ở đằng sau cái thân phận này, bây giờ có thể tìm được chính là nguyên thần thứ hai hoàn toàn không biết gì cả đối với chuyện năm đó

- Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo sau khi liên thủ đè chết cấm kỵ Thiên Đạo này, xóa sạch hết thảy vết tích tồn tại của ông ta, trong đó liền bao gồm ký ức của ngươi, Hằng Nga, ngươi có muốn biết ông ấy là ai không?

- Ừm

đôi mắt đẹp của Hằng Nga bị nước mắt thấm vào, nặng nề gật đầu

Lý Trường Thọ trầm giọng nói:

- Vậy lát nữa đi đến Tử Tiêu Cung với ta, chỉ cần ngươi khóc một trận ở đó, tự nhiên có thể biết hết thảy chân tướng

- Khóc một trận?

- Không sai, khóc một trận

Lý Trường Thọ nhìn về phía Hỏa Vân Động bên dưới, trầm giọng nói:

- Đừng có hỏi nhiều, ta dẫn âm cho ngươi cũng không tiện giảng thuật quá nhiều, chờ một lát ở chỗ này, ta lại mời chút giúp đỡ

Giúp đỡ...

Vẻ không hiểu trong mắt Hằng Nga càng sâu, mà Lý Trường Thọ thì nhảy xuống, đứng giữa đầm lầy rộng lớn, nhìn chăm chú vào cửa vào Hỏa Vân Động, vái chào một cái thật sâu đối với Hỏa Vân Động

hãy đứng dậy, cao giọng la hét!

Lão sư để cho chính mình buông tay hành động, nhưng lại buông tay hành động hơn nữa, cũng không thể trực tiếp chửi đổng

hắn vẫn cần chú ý đến ảnh hưởng tiếp theo, vì Nhân Tộc, vì chính mình, tranh thủ lợi ích lớn nhất ở giai đoạn này và trong tương lai

- Đệ tử Nhân Tộc Lý Trường Thọ, cầu xin chư tiên hiền. Thiên Đạo bất công, lấy đại kiếp làm lý do, tùy ý điều khiển Nhân Hoàng, vũ nhục Thánh Mẫu. Thiên, Địa, Nhân, Tam Giới mất cân bằng, tiên, nhân, quỷ, tam sinh mất cân bằng

- Nay! Thọ muốn đến Tử Tiêu một chuyến, tìm giải pháp cho việc này! Nhân Tộc chiến hồn bất diệt, nhân đạo hà khuyết anh linh!

Ầm ầm ——

Trời trong đột hiển sấm rền, bên trong trời cao hiện ra một đóa mây đen, trong đó có đạo đạo sấm sét màu đỏ tím lấp lánh, tựa như muốn trừng phạt Lý Trường Thọ!

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt phun trào thần quang, tóc dài phất phới ở sau lưng, lần này lại là ngạo nghễ mà đứng, không có chút tránh lui nào

tự thân lúc độ kiếp, la hét vài lời dí dỏm không quan trọng

bây giờ là đại biểu cho Nhân tộc lên tiếng, hắn không cho phép mình đùa giỡn dù chỉ một chút

tới đi, trước tiên đại náo một trận

phía trước nếu đã là tuyệt lộ, vậy náo ra một chút hi vọng sống!

Lý Trường Thọ định thanh hét lớn:

- Mời! Tam Hoàng Ngũ Đế!

Mặt nước đầm lầy đột nhiên nổ tung, hư ảnh một miệng núi lửa ẩn ẩn hiện ra, khí đen cuồn cuộn tuôn ra từ đó

khí đen khôn cùng ngưng thành một bàn tay lớn che trời, cắm thẳng vào kiếp vân phía trên, đạo đạo hỏa diễm càn quét thiên địa, sấy khô kiếp vân trong nháy mắt!

miệng núi lửa kia, một đạo thân ảnh có chút khô gầy chậm rãi bay ra, huyết nhục khô héo cấp tốc tràn đầy, hai mắt đột nhiên mở ra, trong song đồng lại có ma diễm ngập trời!

Ô ô ——

Ầm ầm ầm ——

Tiếng kèn, tiếng trống trận, tiếng bước chân đều nhịp ở bên cạnh thân ảnh khô gầy kia, mấy cỗ đại quân trống rỗng tuôn ra, số lượng tạm thời không có cách nào tính toán, từng nhóm chiến xa bằng đồng thau cuồn cuộn tiến về phía trước, bóng người trên đó có chút phai mờ, nhưng ánh mắt kiên định, sắc mặt dứt khoát

trên ba chiếc chiến xa đầu tiên

Hiên Viên Hoàng Đế thân mang chiến giáp màu vàng, Thần Nông Đế Quân khoác trên vai áo tơi xơ dừa, Phục Hi Đế Quân mặc áo xanh mờ mịt xuất trần, từng người tản ra thần uy chói mắt!

Tại Nam Thiệm Bộ Châu, mười chín đạo lưu quang bay vụt về hướng nơi đây

Chương 1691: Tiến quân!

ở phía dưới Trung Thiên Môn, tráng hán đang khiêng cự thạch kinh ngạc cúi đầu, cầm cự thạch trong tay ném một cái, đúng là không chịu được lệ nóng doanh tròng

ở phía trước Hỏa Vân Động, Toại Nhân Thị đã chậm rãi đứng lên, dùng ánh mắt ôn hòa nhìn Lý Trường Thọ

vị lão nhân này giơ ngón tay lên, chậm rãi tiến về phía trước, càn khôn sụp đổ tầng tầng, hóa thành một đầu thông lộ rực lửa

mà cuối cùng thông lộ là một mảnh hỗn độn, đằng sau hỗn độn lại có một tòa cung điện nguy nga

Tử Tiêu Cung thiên ngoại!

Toại Nhân Thị chậm rãi tiến lên phía trước, để lại từng vệt lửa dưới chân, với đại quân ngàn vạn anh linh đang tràn lên phía sau

Lý Trường Thọ vào giờ phút này chỉ là ở một bên cúi đầu thở dài, trong mắt mang theo vài phần không đành lòng, cúi đầu thật sâu đối với bóng lưng Toại Nhân Thị

đối với Lý Trường Thọ hắn mà nói, đây cũng không phải một trận chiến mấu chốt

đây chỉ là một lần phản kích bất đắc dĩ, mục đích muốn đạt thành là hạn chế Thiên Đạo; vẻn vẹn chỉ là để trong tương lai thời cơ đến, gia tăng một chút nắm chắc

nhưng đối với Toại Nhân Thị mà nói, đây là tín niệm, cũng là tôn nghiêm!

Thậm chí, có lẽ đã là lực lượng cuối cùng của Toại Nhân Thị

trong cõi u minh, Lý Trường Thọ ở trên bóng lưng có chút cô đơn này, giữa đám lửa, thấy được một vài bức hình ảnh...

Trong thời khắc đen tối nhất của Nhân Tộc, Yêu Đình mang theo thiên mệnh tùy ý sát phạt, tước đoạt sinh hồn, Nhân Tộc trăm không còn một, máu nhuộm Hồng Hoang

vị thủ lĩnh này cắn răng gắng gượng, dẫn dắt Nhân tộc cuối cùng khó khăn tránh né ở trên mặt đất, dùng hai tay của chính mình, xoa xoa cán gỗ thô ráp, cố gắng mài giữa ra một tia sáng cuối cùng trong bóng tối

ông ấy đã làm được

ông ấy đứng ở trong bóng tối vô tận, để cho chính mình hoà vào bóng tối, đọa thành ma, tranh một chút hi vọng sống với yêu, nhìn lên trời phát ra gầm thét liên tiếp!

Lúc ta là ma, Nhân Tộc bất bại

lúc ta là hoàng, Nhân Tộc không ngã!

Những người đến sau, ta không thể cho các ngươi thần hoả vạn năm không tắt, ta chỉ có thể nói cho các ngươi biết, hỏa có thể sinh ra từ hai tay Nhân Tộc khoan gỗ, không cần cầu thiên, không cần cầu thần

nếu thần bất chính, vậy liền diệt thần

nếu thiên bất công, vậy liền phạt thiên!

Cầu mong ngọn lửa của Nhân tộc chúng ta không bao giờ tắt, được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, cạnh tranh với thiên địa, thà gãy chứ không cong

Keng!

Hiên Viên Hoàng Đế rút ra Hiên Viên Kiếm trong tay, vai gánh Không Động Ấn, quanh người quấn quanh long khí tổ long, mày kiếm uẩn giận, hiệu lệnh ba quân!

- Tiến quân!

Lý Trường Thọ đi bên cạnh đại quân, nhìn thân ảnh chồng chất kia, trong mắt tóm lại là có chút không đành lòng sau lưng hắn, Hằng Nga bối rối tìm kiếm trong đám đông, tìm kiếm mảnh ghép thiếu hụt trong đạo tâm chính mình kia

Toại Nhân Thị đi ở phía trước nhất đại quân, thân hình run run rẩy rẩy, như là ánh nến sắp tắt, lại vẫn đón gió đứng ngạo nghễ

tiếng kèn hơi dừng lại, đường hầm càn khôn tựa hồ không có cuối cùng này, kéo dài vô tận dưới chân Toại Nhân Thị, chỉ có tiếng bước chân đều nhịp và tiếng bánh xe lăn cót két

đã nhiều năm rồi

'Thủ lĩnh, nơi này không tìm thấy gì để ăn, mọi người sắp không chịu được nữa. '

'Còn có thể chống được bao lâu. '

'Sáu ngày, bảy ngày, nhiều nhất là bảy ngày, đi đến địa huyệt tiếp theo cũng cần bảy ngày thời gian, hiện tại không di chuyển, chúng ta có thể sẽ chết đói ở đây. '

'Đừng nóng vội, đại quân Yêu tộc còn chưa có rút lui, vấn đề lương thực, ta sẽ nghĩ cách giải quyết. '

Thân ảnh còng xuống ngồi xếp bằng ở bên trong địa huyệt ẩm ướt, nhìn củi và gậy trước mặt, cúi đầu chậm rãi xoa xoa

lúc đó luôn suy nghĩ, ngày tháng trốn đông trốn tây này, bao giờ mới chấm dứt?

...

'Chỉ có một con đường này. '

Lão nhân nhìn bia đá được chiếu sáng bởi ngọn đuốc trên tay rồi giơ tay chạm vào từng hàng chữ trên bia đá

'Thủ lĩnh, để chúng ta tới đi. '

'Ta là cường tráng nhất, là tu vi cao nhất trong tộc, chỉ có ta có thể chống đỡ tàn hồn Ma Tổ xâm nhập... '

Lão nhân thấp giọng nói, trong ánh mắt tràn đầy kiên định

'Thủ lĩnh, việc này quá hung hiểm, nếu ngươi chống cự không nổi! '

'Như vậy liền giết ta, hóa thi thể ta thành linh khí, bồi dưỡng thủ lĩnh đời tiếp theo. '

Bàn tay to kia ấn lên bên trên bia đá, trực tiếp bóp nát tấm bia đá kia, toàn thân bị ánh đen nuốt chửng, hai mắt vẫn luôn kiên định, bất khuất

chỉ là ma diễm mà thôi

...

Bên dưới vòm trời, cung điện liên miên chập trùng, đại quân Yêu tộc vô biên vô tận bao phủ toàn bộ bầu trời

phía trên mặt đất, vô số nam nữ già trẻ tay cầm binh khí lẳng lặng đứng, cổ tức giận kia lại muốn phóng lên tận trời

ở phía trước nhất, ở phía trước nhất

có ba vạn thân ảnh bị khí đen bao phủ, bọn họ thôn phệ vô tận ánh sáng, thiêu đốt hỏa diễm nóng hổi màu đỏ, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn chăm chú vào đạo thân ảnh già nua phía trước nhất kia

Chương 1692: Tân hỏa không dứt!

các huynh đệ...

Giao tính mạng của các ngươi cho ta, lưu niềm tin của các ngươi cho kẻ đến sau

ma khí vào hồn ta, máu nhuộm Yêu thần binh

bầu trời là Yêu tộc, mặt đất là Vu tộc, Nhân Tộc chỉ có bạn đồng hành, chỉ còn lại có ta ngươi, chúng ta tiến về phía trước, là vì để dòng dõi của chúng ta không cần trốn đông trốn tây, để hậu nhân của chúng ta, đường đường chính chính đứng trên phiến đại địa này nhìn lên bầu trời!

Tân hỏa không dứt!

Tân hỏa không dứt...

'Ừm, kiếm đâu? '

Bên trong đường hầm càn khôn do ngọn lửa sụp đổ ra, lão giả đi ở phía trước nhất, giơ tay chạm vào bên hông trống rỗng của mình, sau đó lại nghĩ tới điều gì đó

phía trước, Hỗn Độn Hải nổi lên tầng tầng gợn sóng, thần sắc hồi ức trong mắt lão giả dần dần lui bước

chợt nghe tiếng sấm rền rĩ, sấm sét vô biên mãnh liệt đến, bị ngọn lửa tuôn ra phía trước người lão giả tuỳ tiện xoắn nát

lại thấy cơn gió chôn vùi thổi đến từ bốn phương tám hướng, lão giả đưa tay vẽ xuống một cái ký hiệu đơn giản lại huyền diệu, tiếng gió dừng lại, quy về tĩnh lặng

phía sau lão giả, vô số anh linh đi về phía trước, trầm mặc, trên trán có ánh lửa yếu ớt bốc cháy, khiến cho bọn họ không sợ khí tức hỗn độn xé rách, không sợ càn khôn đè ép

ánh mắt vẫn kiên định như cũ, giống như lúc họ từng đối mặt với tử vong

từng tia từng tia đạo vận có thể thúc đẩy tâm ma sinh trưởng tràn ngập khắp trong đường hầm, lại không có cách nào rung chuyển những anh linh này nửa phần

bọn họ sống vì tín niệm duy nhất

bọn họ đã chỉ còn linh và chấp niệm sau cùng

giống như là vị lão giả phía trước kia, nằm dưới đáy hồ ngắm nhìn bầu trời, bọn họ mỗi giờ mỗi khắc đều đang ngắm nhìn bóng lưng lão giả kia, chờ đợi ông ta vung cánh tay hô lên, chờ đợi ông ta chỉ tới đâu

trên chiến xa, Hiên Viên Hoàng Đế tiến hành điều hành, lần lượt truyền đạt tâm niệm của mình, chiến trận không ngừng biến hoá trong khi tiến lên

Tử Tiêu Cung, liền ở ngay phía trước

thứ họ phải đối mặt, là ý chí mạnh nhất trong thiên địa này

những gì họ làm, chính là phát ra tiếng hò hét lẽ ra phải có của Nhân Tộc!

Không quan trọng hi sinh hay không, bọn họ đã sớm là cổ nhân trên sách

Toại Nhân Thị không ngừng bước đi, không ngừng ra tay ngăn chặn thế công xuất hiện trong đường hầm, dùng ngọn lửa chống cự áp lực khôn cùng tới từ bên ngoài đường hầm

trong mắt Lý Trường Thọ có mấy phần bất an, thân hình hắn lóe lên, trực tiếp xuất hiện ở phía trước đại quân, bước nhanh đuổi kịp Toại Nhân Thị, đi ở bên cạnh

- Tiền bối...

- Không cần phải nói, ta đã biết được đại khái

Toại Nhân Thị ôn hòa cười một tiếng:

- Ngươi có khó xử của ngươi, có thể lên tiếng vì Nhân Tộc đã làm cho ta hết sức vui mừng. Nhân Hoàng hiện tại, chính là sống lưng của Nhân Tộc chúng ta, Thiên Đạo áp chế vô lý, chẳng khác nào đồ diệt Nhân Tộc chúng ta, tộc ta chưa từng mắc nợ Thiên Đạo, tại sao chúng ta lại phải chịu sỉ nhục như vậy?

- Phải phạt thiên!

- Chỉ là ngươi phải nhớ kỹ, sau đó vô luận phát sinh chuyện gì, vẫn phải chiếu cố tự thân. Còn có, đừng dễ dàng tin tưởng Đạo Tổ

Lý Trường Thọ hơi nắm chặt nắm tay, mạnh dạn đưa tay đỡ một bên cánh tay của Toại Nhân Thị, cấp tốc truyền tới từng tia từng tia tin tức

đó là tiếng lòng của hắn, đồng thời cũng là một phần trong tính toán và kế hoạch của hắn về sự tình liên quan đến Nhân Tộc

Toại Nhân Thị chau mày, quay đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ, bước chân hơi dừng

nhưng tiếp theo, ông ta tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên cười khẽ, chợt dùng trái tay vỗ vỗ bả vai Lý Trường Thọ

- Tốt lắm, đi làm đi, nhớ rõ ngày hôm nay đừng có xuất thủ, hành động theo kế hoạch của ngươi, chúng ta, những lão nhân sẽ đi trước

- Tiền bối, vãn bối lòng có thẹn

- Đừng có đàn bà, Nhân Tộc không cần những thứ này, đi đi, con đường phía trước là dành cho những người đến sau các ngươi

cánh tay của Toại Nhân Thị tránh khỏi Lý Trường Thọ

Hiên Viên Hoàng Đế phía sau điểm ra một đóa mây trắng, Lý Trường Thọ cúi đầu thở dài, bước lên trên mây, cùng với Hằng Nga phía sau cùng nhau rơi vào xa giá của Hiên Viên Hoàng Đế, đứng ở sau lưng Hiên Viên Hoàng Đế

vị đế vương truyền kỳ thống lĩnh ba đội quân anh linh kia quay đầu liếc nhìn Lý Trường Thọ, mang theo vài phần ý cười, rồi tiếp tục nhìn cung điện ở cuối đường hầm

- Tiền bối lại muốn liều mạng

Lý Trường Thọ im lặng, nhắm mắt bình phục tâm cảnh

tại Thiên Đình, Lăng Tiêu bảo điện

Ngọc Đế áo trắng lẳng lặng ngồi ở bên trên bảo tọa, thân mang chiến giáp màu vàng, tay cầm Thiên Đế Kiếm, phía dưới là trăm vị chính thần lẳng lặng đứng

một khối bảo ấn nhẹ nhàng xoay tròn ở trước mặt Ngọc Đế, bên trên phát tán ra vô cùng tận thiên uy

Chương 1693: Phạt thiên

phía dưới bảo ấn chiếu ra một bức tranh, chính là đại quân anh linh Nhân Tộc đang bước đi trong đường hầm dài, hướng về phía Tử Tiêu Cung

phía dưới, chúng chính thần duy trì trầm mặc, bọn họ lúc này cũng chỉ có thể trầm mặc

Mộc Công dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú những thân ảnh kia...

Đã từng có lúc, lão cũng là một phần tử trong đó, chỉ là cuối cùng may mắn còn sống, được một vị Thánh Nhân nào đó để vào bên trong Thiên Đình

ài, ngày hôm nay huyết tính đã nguội, nhưng chảy xuôi trong cơ thể, vẫn là huyết mạch Nhân Tộc

- Bệ hạ

có chính thần thấp giọng nói:

- Thiên Đạo triệu tập, làm Thiên Binh hộ vệ Tử Tiêu Cung, chúng ta lúc này nếu không lên đường, e rằng sẽ bỏ lỡ thời cơ chiến đấu...

- Bệ hạ!

Mộc Công cong chân quỳ sát, định thanh hô:

- Thiên quy Thiên Đình, được Thiên Đạo giao phó thần quyền, thành lập trật tự Tam Giới, hộ vệ thiên địa cùng với sinh linh! Cũng không có đề cập đến hộ vệ Tử Tiêu Cung!

Chúng thần trong điện cùng nhau giật mình

Mộc Công nhắm chặt mắt, toàn thân không ngừng run rẩy, đạo tâm xoắn lại thành một đoàn

lão, quả thực không muốn sống nữa!

Đang!

Ngọc Đế áo trắng cầm bảo kiếm trong tay để trước người, lạnh nhạt nói:

- Chờ ý chỉ của Đạo Tổ

chúng thần tiếp tục giữ yên lặng, vị võ tướng mở miệng trước đây kia cũng cúi đầu quỳ sát xuống dưới, thân thể không nhúc nhích

Vương Mẫu bên cạnh nhìn chăm chú khuôn mặt Ngọc Đế, khóe miệng lộ ra mấy phần ý cười ấm áp

tại đạo trường Thánh Nhân, Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung, đạo đạo lưu quang bay vụt đến, đại đệ tử hai giáo từng người tề tụ, lại nghe lão sư nhà mình nói những lời không sai biệt lắm

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: Không thể vọng động

Thông Thiên Giáo Chủ nói: Không nên kích động, đây là nhân quả giữa Nhân Tộc cùng với Thiên Đạo, các ngươi ra tay cũng vô dụng

trong Thánh Mẫu Cung, Nữ Oa Thánh Nhân ngồi ở trong đại điện, dựa vào bảo tọa của mình, ngón tay đặt lên vầng trán mịn màng, trong mắt lộ ra mấy phần lo lắng

tại Long Cung, hải nhãn, từng đầu lão long ngẩng đầu nhìn bầu trời tĩnh lặng như không có chuyện gì phát sinh, nhìn chăm chú vào những hư ảnh bay ngược lên trời kia, ánh mắt phần lớn có chút phức tạp

tại đường hầm càn khôn

con đường phía trước đột nhiên trở nên trống trải, Thiên Binh Thiên Tướng đáng lẽ phải xuất hiện, cũng không hiện thân

Ngọc Đế bệ hạ...

Lý Trường Thọ thầm cảm tạ trong lòng, Hiên Viên Hoàng Đế ở trước mặt đột nhiên giơ cao Hiên Viên Kiếm!

Rống!

Vô số tiếng gầm của anh linh, giống như Thượng Cổ hung thú than nhẹ

Toại Nhân Thị nâng lên ngón tay run rẩy, một lần nữa vẽ xuống một chữ phù, một đạo hỏa quang lan tràn ra, trực tiếp xua đuổi khí tức hỗn độn

lửa có uy thế gây ra một đám cháy trên thảo nguyên, thoạt nhìn như bao phủ Tử Tiêu Cung còn đang ở rất xa

không phân rõ, là Toại Nhân Thị kéo Tử Tiêu Cung đến phụ cận, hay là đưa bọn họ đến phía trước Tử Tiêu Cung

mặt đất khôn cùng lan tràn ra dưới chân, khí tức hỗn độn lui bước như thủy triều, trên đỉnh đầu xuất hiện 'bầu trời' thấp bé, người liền đứng ở giữa trời và đất

Toại Nhân Thị không ngừng bước đi, tới gần Tử Tiêu Cung

- Ài...

Một tiếng khẽ than thở, một chiếc bồ đoàn đường kính một trượng hiện thân trước, sau đó từng tia từng tia lưu quang vờn quanh, thân ảnh lão đạo khôi ngô kia hiển lộ ở phía trước Tử Tiêu Cung, nhíu mày nhìn chăm chú vào Toại Nhân Thị

Đạo Tổ, Hồng Quân!

Hồng Quân Đạo Tổ hoãn thanh hỏi:

- Nhân Hoàng ngày hôm nay tới làm gì?

- Phạt thiên

những ngọn lửa đen và đỏ xuất hiện xung quanh cơ thể Toại Nhân Thị, thân hình khô héo đối mặt với người mạnh nhất bên trong thiên địa như vậy, vẫn không kém nửa phần

Hồng Quân Đạo Tổ chau mày, trầm giọng nói:

- Nhân Tộc hiện tại là nhân vật chính thiên địa, phóng tầm mắt nhìn tới, Nhân Tộc đặt chân khắp thiên địa, Nhân Hoàng vì sao còn có bất mãn?

Toại Nhân Thị chậm rãi nắm chặt song quyền, nói:

- Thiên Đạo tại sao lại lấn Nhân Hoàng hậu bối tộc ta, tại sao lại sỉ nhục Thánh Mẫu Nữ Oa?

Đạo Tổ im lặng

- Khi ngươi yêu cầu ta từ bỏ vị trí Thiên Đế, ngươi từng nói, Thiên Đạo chí công vô tư, khí vận Nhân Tộc đã thành, ta không cần lo lắng nữa

- Lúc Thiên Đạo an bài chúng tiên thiên đại năng chuyển thế thành Nhân Hoàng Nhân Tộc chúng ta, ngươi từng nói, Nhân Tộc căn cơ không đủ, nên bổ khuyết căn cơ

- Hôm nay, ngươi còn có thể nói cái gì? Đạo Tổ ngươi là sinh linh chi sư, truyền phương pháp tu hành, lấy thân hợp Thiên Đạo!

Toại Nhân Thị tiến về phía trước một bước, quanh người phun trào ánh lửa, tiếng nói như mấy trăm người đồng loạt hò hét, thô cuồng phóng khoáng!

- Như vậy Đạo Tổ, ngươi đến cùng là Thiên Đạo, hay là sinh linh!

Hồng Quân lạnh nhạt nói:

- Bần đạo là Thiên Đạo, cũng là sinh linh

Toại Nhân Thị im lặng, thân hình dậm chân về phía trước, ánh lửa trực chỉ Hồng Quân!

Chương 1694: Thủ lĩnh chiến trước!

- Mà thôi

Hồng Quân Đạo Tổ thở dài:

- Nhất ẩm nhất trác đều có định số, Thiên Đạo có thiếu, lòng người dao động, bần đạo chỉ hỏi ngươi, Nhân Hoàng làm như thế nào phạt thiên?

- Hủy Tử Tiêu, phá Thiên Đạo

Hồng Quân Đạo Tổ nói:

- Thiên Đạo là đạo tắc tụ hợp, kích phát từ ý chí Bàn Cổ Thần, vô hình, không màu, vô đạo, không thể, nên không có sinh và không có tử

- Thiên Đạo bây giờ có tư dục, có chấp niệm, căn nguyên ngược lại đến từ Nhân Tộc, phàm nhân không khống chế tư dục, tư dục xâm nhiễm đại đạo, đại đạo có lợi đối với Thiên Đạo

- Tuy nhiên chấp niệm của Thiên Đạo chẳng qua là củng cố thiên địa, tư dục của Thiên Đạo chẳng qua là giữ cho thiên địa yên bình

Toại Nhân Thị lại nói:

- Ta chỉ biết, trời bất công, đất bất công, người than phiền

trong mắt Hồng Quân Đạo Tổ loé lên đạo đạo lôi quang, sấm sét khôn cùng hóa thành mấy trăm đầu lôi long, giương nanh múa vuốt ở sau lưng, thiên uy hạo đãng chậm rãi xuất phát

đúng lúc này!

Một vệt đạo vận hiển lộ, khí đen trắng luân chuyển, bao phủ ở bên trên anh linh Nhân Tộc

một vị lão đạo đến từ hỗn độn, khuôn mặt tiều tụy, thân hình bao phủ từng tia từng tia đạo vận, hai mắt nửa mở, ngồi ở phía bên phải đại quân anh linh Nhân Tộc

- Thiên chi đạo, lợi mà không hại

Thái Thanh, lão tử!

Lại có hai thân ảnh dậm chân mà tới từ hỗn độn

người bên trái chắp hai tay sau lưng, khuôn mặt trung niên, quanh người phát ra đạo vận thanh chính, khuôn mặt uy nghiêm lại lại hòa ái dễ gần

đối phương cười nói:

- Lão sư, Thiên Đạo phải vô tư vô tình, như vậy mới không mất công chính

thanh niên đạo giả phía bên phải kia ôm kiếm cười khẽ:

- Không chỉ có Nhân tộc lo lắng chuyện này, lão sư, Thiên Đạo như vậy, ta cũng có chút không phục

trong khi nói, hai thân ảnh một trái một phải, đứng ở phía sau lão tử

Hồng Quân Đạo Tổ thở dài:

- Việc này không quan hệ với đại giáo Thánh Nhân

- Nhưng lão sư

Thông Thiên Giáo Chủ đáp:

- Chúng ta đều là lấy giáo hóa Nhân Tộc mà lập giáo, mặc dù sau đó không có làm bao nhiêu chuyện, nhưng tóm lại là có một phần liên lụy khí vận. Đại kiếp ở trước mắt, còn mong lão sư hãy hiểu cho nỗi bất hạnh của sinh linh, cho Nhân Tộc một cơ hội

Toại Nhân Thị nói:

- Sự tình phạt thiên, một người là được

càn khôn nơi đây trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, không có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì, không có bất kỳ động tĩnh hay hơi thở nào

Lý Trường Thọ cúi đầu nhíu mày, đưa tay kéo lại Hằng Nga bên người

Hằng Nga hiểu ý, biết rằng đã đến lúc mình hành động, nhưng đối mặt với thiên uy như thế, uy áp cường giả như thế, trái tim cũng là có chút khẩn trương

nhưng sự trống rỗng trong lòng kia, cảm giác trống trải do năm tháng dài mang lại kia, lại bừng lên vào lúc này

nàng tiến về phía trước nửa bước, chậm rãi quỳ sát đối với Đạo Tổ, nghẹn ngào khóc rống, khóc không thành tiếng

- Cầu Đạo Tổ, trả lại cho ta mảnh ghép còn thiếu kia...

Đạo Tổ đưa mắt nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, phía trên khuôn mặt xẹt qua mấy phần tức giận

Lý Trường Thọ chỉ là cúi đầu không nói, xem như là chính mình không có chú ý tới ánh mắt của Đạo Tổ

- Mà thôi

Hồng Quân nhắm mắt than nhẹ, nâng tay trái lên, tay áo trong lúc vung vẩy, Hằng Nga trực tiếp hôn mê đi, càn khôn hỗn độn nơi đây bỗng nhiên thay đổi bộ dáng

vô số đại đạo hóa thành cột sáng, đan xen vào nhau, dệt nên một tấm lưới to lớn, bao phủ Hồng Hoang thiên địa vào trong đó

ở phía trên tấm lưới, một vị lão đạo khuôn mặt có chút mơ hồ lẳng lặng ngồi xếp bằng, tại giờ phút này phát ra một tiếng hừ lạnh

Toại Nhân Thị ngưng tụ ánh mắt, lộ vẻ mặt dữ tợn, thân hình bị ánh lửa bao trùm phóng lên tận trời

khuôn mặt của lão đạo mơ hồ kia tựa như đang cười lạnh, đưa tay rải xuống vô số sấm sét, trong khoảnh khắc liền bao phủ Toại Nhân Thị!

Ngay khi Hiên Viên Hoàng Đế chuẩn bị chĩa về phía trước, tiếng gầm của Toại Nhân Thị truyền khắp các nơi:

- Thủ lĩnh chiến trước!

Bên trong tiếng gầm, ma diễm như hoa sen đường kính ngàn dặm phun trào, vô tận sấm sét giống như lưu ly liên miên vỡ nát!

Toại Nhân Thị xông ra hoả liên vô tận, thân hình giống như một thanh tuyệt thiên kiếm, xuyên qua đỉnh chóp không trung, thẳng đến Thiên Đạo bị Đạo Tổ cụ tượng ra thân hình!

Một trận chiến này...

Một trận chiến này!

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên

nhìn hình chiếu của vô số đại đạo nở rộ ở giữa Toại Nhân Thị cùng với hư ảnh Thiên Đạo, nhìn ma khí cuồn cuộn cùng với vô tận ngọn lửa xông mở hết thảy, xé nát hết thảy ngang ngược cùng với bá đạo

chẳng biết tại sao, dưới đáy lòng hắn nổi lên mấy phần cảm giác bi thương

ngọn lửa của Toại Nhân Thị càng trở nên nồng đậm

sinh cơ của Toại Nhân Thị lại đang héo rút từng bước

Chương 1695: Nhân Khóa!

hư ảnh Thiên Đạo kia, có vô tận thần thông, vô tận linh lực, đưa tay tạo hóa vô số lưu quang, trương bàn tay khống càn khôn năm tháng

nhưng hết thảy đạo và pháp, đều không cản được thân ảnh đơn bạc của Toại Nhân Thị vọt tới trước!

Hư ảnh Thiên Đạo đang lui!

Nó chỉ có thể tránh lui!

Trong một cái chớp mắt này, tại Hồng Hoang thiên địa, trên trán vô số Nhân Tộc bay ra điểm sáng yếu ớt, trán Toại Nhân Thị bốc cháy ngọn lửa màu đỏ vàng, phía sau xuất hiện thân ảnh vô biên vô hạn, không có cách nào tính toán!

Là những nam tử và nữ tử nhảy múa bên cạnh vũng bùn Nữ Oa tĩnh toạ

là lão nhân đang cúi đầu khoan củi đốt lửa, trong mắt mang theo thương nhớ nồng đậm

là trưởng giả ngồi ở bờ sông cúi đầu suy tính dị số, trước mặt bày vật đo lường

là một nam nhân trung niên mặc áo thú, nhìn linh thảo ven đường, nâng bút khắc vài dòng chữ lên phiến đá, sau đó cẩn thận đưa linh thảo vào miệng

là vương giả tiêu sái giơ cao trường kiếm, hiệu lệnh đại quân Nhân Tộc vô biên vô hạn quét dọn dư nghiệt trước đây

là tráng hán khiêng rìu, bôn ba ở trong lũ lụt cuồn cuộn, vật lộn sinh tử với ác long!

còn có càng nhiều thân ảnh

bọn họ mặc áo da thú đi săn, chạy khắp nơi trên mặt đất bọn họ tay cầm binh khí, trực diện với cường giả bên trong thiên địa, bảo vệ người già yếu

bọn họ cao giọng đọc lời thánh hiền, bôn tẩu la hét vì sự khó khăn của chúng sinh...

Vào giờ phút này, đều ở đây, đều ở trong ngọn lửa kia, đều ở sau lưng lão nhân kia!

Hư ảnh Thiên Đạo hừ lạnh một tiếng, hỗn độn khôn cùng cuồn cuộn, ngàn vạn cột sáng nện tới!

Toại Nhân Thị thấp tiếng rống giận, trọng trọng thân ảnh phía sau bị tách ra, nhưng lại trong nháy mắt tụ hợp, lấy phẫn nộ làm diễm, hội tụ ý chí chúng sinh, chỉ vì ngăn cách tư dục của Thiên Đạo!

- Trường Thọ

một tiếng kêu gọi vang lên bên tai, Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía Hiên Viên Hoàng Đế trước mặt, Hiên Viên Hoàng Đế đang mỉm cười nhìn hắn

Hiên Viên Hoàng Đế nói:

- Ba chuyện

- Thứ nhất, Thiên, Địa, Nhân, ba đạo này cân đối, mới là dáng vẻ Hồng Hoang nên có

- Thứ hai, tiền bối vừa mới dẫn âm đối với chúng ta, Hỏa Vân Động sau này sẽ nghe ngươi an bài, cũng không biết vừa rồi ngươi nói cái gì đối với tiền bối, nhưng ngươi không thể nghi ngờ sẽ làm được

- Thứ ba, bên trong thiên địa này, trừ thần thông, pháp bảo, còn có một đầu đại đạo nắm giữ vô cùng tận lực lượng, đây là Thiên Đạo kiêng kỵ nhất, ngày hôm nay chỉ có thể dùng ở phía trên hóa thân Thiên Đạo này, ít nhiều có chút đáng tiếc

- Thiên Đạo là không có cách nào bị xoá bỏ, đây là sự tình chúng ta đã sớm biết, bây giờ đấu pháp cùng với tiền bối, chẳng qua là một sợi ý nghĩ của Thiên Đạo mà thôi. Nhưng sợi ý nghĩ này lại là căn nguyên tai hoạ, tư dục của Thiên Đạo, cũng có thể xem như bản ngã Thiên Đạo. Nhìn cho kỹ, thời cơ đã không sai biệt lắm

Hiên Viên Hoàng Đế dứt lời, khe khẽ thở dài, Không Động Ấn chậm rãi bay tới trước người, thanh đại kiếm kia bị ông ta ném ở bên cạnh, hai tay liên tục bóp ấn

ở bên trên chiến xa hai bên, thân ảnh Phục Hi, Thần Nông Thị vọt lên từ xa giá, thân hình hóa thành hai đoàn quang mang sao chổi, vọt tới hư không nơi ngọn lửa dày đặc nhất

Toại Nhân Thị đưa tay che trời, cái trán bắn ra ánh lửa, da thịt toàn thân lại hóa thành màu đỏ vàng!

Phía sau Thần Nông Thị, Phục Hi, vô số điểm sáng cấp tốc hội tụ, hai người lại hóa thành hai 'Mũi tên'

Đúng lúc này!

Đại quân anh linh kia cùng nhau bay lên, thân hình trực tiếp hóa thành quang mang màu vàng, ngưng tụ thành từng sợi xiềng xích, nối phía sau mũi tên, nối phía sau thân hình Toại Nhân Thị!

Nhân Khóa!

Muốn khóa thiên!

Tam Thanh Thánh Nhân im lặng, Hồng Quân Đạo Tổ nhíu mày

Lý Trường Thọ nắm chặt song quyền, bảo trì thôi động không minh đạo tâm!

Hiên Viên Hoàng Đế cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi, hai tay hơi nâng Không Động Ấn vọt lên một bước, ném một cái về phía đại chiến nơi xa!

Hư ảnh Thiên Đạo đột nhiên tránh ra ngọn lửa bao trùm của Toại Nhân Thị, thân ảnh lập tức liền muốn bỏ chạy về hướng Hỗn Độn Hải

trong điện quang hỏa thạch, một đạo thân ảnh lại đến từ Hỗn Độn

Hải, bao bọc trong Ngũ Thải Thần Quang, đầu đội Thái Cực Đồ, bàn tay trái đẩy, tay trái nắm chặt, nện xuống một quyền đối với hư ảnh Thiên Đạo kia!

Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư... không!

Y là thánh sư Nhân Tộc, Vô Danh!

Quang mang phun trào, quang huy đen trắng của Thái Cực Đồ, lại trực tiếp trở nên phai nhạt, thân hình Đại Pháp Sư trực tiếp bị đụng bay, cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi

mà hư ảnh Thiên Đạo kia bị một quyền của y đánh lui, bị ngọn lửa, bị cỏ cây, bị mai rùa, bao phủ trong chớp mắt!

Không Động Ấn phát ra trận trận long hống phượng minh!

Chương 1696: nhân đạo vĩnh hằng

Khắp Tam Giới, trên trán Nhân Tộc xuất hiện ngọn lửa yếu ớt, chỉ là phàm nhân chưa từng phát giác, tiên nhân không biết chuyện gì

ở địa phương ngoài bầu trời, Hiên Viên Hoàng Đế miệng ngậm máu, hai tay phi tốc kết ấn, dẫn tới vô số ánh vàng gia trì ở phía trên ba sợi xiềng xích to lớn vô biên vô tận, cuối cùng mở ra tay phải đối với hư ảnh Thiên Đạo, hung hăng nắm lại

đây là!

Ý chí Nhân Tộc!

Gông xiềng của thiên!

- Trấn!

Ông ——

...

Cỗ lực lượng này

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhìn, nhìn ở giữa hư vô kia, từng đầu đại đạo cấp tốc chữa trị

nhìn ba sợi xiềng xích hóa thành cánh hoa bảy màu đầy trời tiêu tán thành vô hình kia, cảm thụ được Thiên Đạo vốn như là đụn cát gồ ghề, bị một bàn tay lớn san bằng

tựa hồ, tư dục của Thiên Đạo đã là bị trấn áp

chỉ là đại quân anh linh phía sau cũng không trở lại, bọn họ đã hóa thành gông xiềng, in dấu lên Thiên Đạo

đây chính là lực lượng mà Thiên Đạo kiêng kỵ!

Đạo Tổ đã biến mất không thấy gì nữa, Tử Tiêu Cung bình tĩnh lại, Tam Thanh Thánh Nhân cũng đã rời đi ở xung quanh Lý Trường Thọ, những xa giá kia đã hoá thành từng hạt cát vàng, phiêu tán theo gió, chỉ có toà xa giá dưới chân hắn vẫn duy trì bình ổn

Hằng Nga bị Hiên Viên Hoàng Đế dẫn trở về bên trong xa giá, tiếp tục mê man

khí tức hỗn độn khôn cùng chảy ngược đến, dập tắt một đoàn ngọn lửa nhỏ, Lý Trường Thọ vô thức liền vọt ra, đồng thời lao tới nơi ngọn lửa dập tắt cùng với mấy đạo lưu quang khác

hắn am hiểu độn pháp, cũng từng nghiên cứu độn pháp bên trong Hỗn Độn Hải, trước đây vẫn luôn không có động thủ làm bất cứ chuyện gì, pháp lực tràn đầy, lại có Bát Cửu Huyền Công...

Hắn vọt tới bên người Toại Nhân Thị trước hết nhất, đỡ thân ảnh lung lay sắp đổ kia, lại cảm giác thân ảnh này có trọng lượng chính mình không thể thừa nhận

Lý Trường Thọ ngồi xổm xuống, ôm chặt Toại Nhân Thị đang cố sức thở dốc, muốn rót tiên lực vào, lại phát hiện ra thứ mình đang ôm chỉ là ngoan thạch, là xương khô

dưới đáy lòng vang lên tiếng nói đứt quãng của Toại Nhân Thị, đây là tiếng lòng mà chỉ có hai người có thể nghe được

'Ta... bộ xương già này của ta... đã giúp đỡ được ngươi chưa? '

'Đã giúp đỡ, đã giúp đỡ... '

Toại Nhân Thị lộ ra mấy phần mỉm cười, nhắm mắt nhẹ nhàng thở dài, thân thể chậm rãi trở nên trong suốt

Đại Pháp Sư, Thần Nông Thị, Phục Hi đáp xuống ở bên cạnh, hoặc là chắp tay than nhẹ, hoặc là cúi đầu không nói

Toại Nhân Thị vô thức bắt lấy vạt áo của Lý Trường Thọ, lúc mở hai mắt ra, trong mắt xuất hiện thần quang giống như trước

'Xin lỗi, hậu bối

năm đó vì đối kháng Yêu Hoàng đã khiến ta tận hết toàn lực, không có cách nào làm thêm chuyện khác

nếu như ta có thể nghĩ ra phương pháp tốt hơn, hoặc là lúc đương thời có thủ lĩnh ưu tú hơn có thể thay thế vị trí của ta, hoàn thành Thiên Đình Nhân tộc, như vậy đại khái liền sẽ không có khốn cục như ngày hôm nay

còn phải đặt tân hỏa của Nhân Tộc sau này ở trên vai ngươi

ngươi có thể đứng ở bên ngoài Nhân Tộc, thoát ly ảnh hưởng của Thiên Đạo, đây là điều những lão nhân chúng ta không thể làm được

sau này coi như thất bại cũng không sao, ngọn lửa này có tắt cũng không sao, kiểu gì cũng sẽ lại được thắp sáng

đừng sợ, kiểu gì cũng sẽ lại được thắp sáng. '

'Sẽ không thua, nhất định! Sẽ không thua! '

Bàn tay Lý Trường Thọ cầm thật chặt cánh tay cấp tốc khô quắt kia, tựa hồ lực có chút quá lớn, thân ảnh Toại Nhân Thị lặng yên vỡ vụn, như là ánh lửa chớp hiện, hóa thành một nắm tro, tản vào sương mù hỗn độn

một ngọn lửa như ngọn nến bay ra từ đống tro tàn, chui vào ngực Lý Trường Thọ

sương khói mông lung, không biết là ai đang nhẹ giọng thán

Đám người trên mặt đất lần theo những đốm lửa lẻ tẻ, tìm kiếm những hang động ẩn giấu...

Trong lòng đất sâu và ẩm ướt, thân ảnh còng xuống xoa xoa gỗ tròn trong tay...

Ở phía trước văn bia tản ra bất tường, bàn tay lớn kia bóp nát giam cầm trên đó, tự thân hoà vào trong hắc ám...

Ở phía trước Yêu Đình hoành áp hết thảy, tầng tầng ngọn lửa bốc cháy lên, đập vỡ vụn Yêu Đình

Những kẻ đến sau...

Bầu trời là Yêu tộc, mặt đất là Vu tộc, nhưng chúng ta lại có thể đứng ở trên mặt đất, cùng nhau ngắm nhìn bầu trời

tân hỏa không dứt, ý chí bất diệt

nhân đạo vĩnh hằng

…

- Làm phiền hai vị Đế Quân, mang Thái Âm Tinh Quân về bên trong Hỏa Vân Động nghỉ ngơi trước, sau đó ta sẽ đến đón nàng

Lý Trường Thọ thấp giọng nói, Phục Hi cùng với Thần Nông Thị phía sau nhẹ nhàng gật đầu, thân hình dung nhập vào bên trong khí tức hỗn độn, chậm rãi biến mất không thấy gì nữa

bọn họ cũng không nói thêm cái gì, cũng không thấy có bao nhiêu sầu não

tương phản, hai vị Đế Quân còn có một loại cảm giác thoải mái, như là hoàn thành một loại sứ mệnh nào đó vậy

Chương 1697: cầu Đạo Tổ trừng phạt

Hỏa Hoàng vốn dĩ liền sống quá mức gian khổ

- Sư huynh có muốn đi không?

Lý Trường Thọ nhẹ giọng hỏi, chậm rãi đứng dậy, cẩn thận bỏ một chút tro tàn trong lòng bàn tay kia vào bình ngọc, thu vào sâu trong bảo nang

Huyền Đô Đại Pháp Sư buồn bực nói:

- Muốn đi nơi nào?

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía cung điện phía trước, thấp giọng nói:

- Tử Tiêu Cung

- Có cần vi huynh đi cùng không?

- Còn phải xem sư huynh suy nghĩ thế nào

Lý Trường Thọ cười khổ nói:

- Sư huynh tốt nhất đừng tới, ta muốn...

Đại Pháp Sư cười nói:

- Chúng ta cùng đi thôi

- Đa tạ sư huynh

Đại Pháp Sư đưa tay vỗ vỗ đầu vai Lý Trường Thọ, nói:

- Ngươi bây giờ đang suy nghĩ cái gì dưới đáy lòng, vi huynh không biết, cũng không muốn hỏi nhiều, hỏi sợ cũng không rõ, nhưng ngươi cũng nên thử chia sẻ một chút

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, liếc nhìn chỗ Toại Nhân Thị tiêu tán, thở phào một tiếng, cùng với Đại Pháp Sư sóng vai bay về phía

Tử Tiêu Cung cách đó không xa

lúc này Tử Tiêu Cung có chút yên tĩnh, phảng phất như trước đây không có chuyện gì phát sinh

Đạo Tổ lẳng lặng ngồi ở chỗ sâu nhất đại điện, quanh người phiêu đãng khí tức tường hòa, tựa như sớm biết Lý Trường Thọ sẽ đến đây, lẳng lặng chờ ở trong này

Đại Pháp Sư bước thêm nửa bước, mang theo Lý Trường Thọ hành lễ đối với phía trước, miệng nói sư tổ

Hồng Quân Đạo Tổ mỉm cười gật đầu, tiếng nói nhẹ nhàng vang vọng khắp đại điện:

- Thiên Đạo bởi vì tư dục của Nhân Tộc mà sinh ra tư dục, Nhân Tộc dùng ý chí Nhân Tộc phong cấm tư dục này, trong nó chứa đựng nhân quả đại đạo

Huyền Đô Đại Pháp Sư nói:

- Sư tổ dạy phải

- Giả!

Lý Trường Thọ bình tĩnh nói

Hồng Quân Đạo Tổ khẽ cau mày, Đại Pháp Sư có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Lý Trường Thọ

biểu tình của Đại Pháp Sư có chút kinh ngạc, như là đang nghiên cứu Lý Trường Thọ có phải mất hồn phách hay không

Hồng Quân Đạo Tổ hỏi:

- Cái gì giả?

- Ý chí Thiên Đạo kia

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Đạo Tổ từng nói, có một ý chí Bàn Cổ còn sót lại cần đệ tử ra tay trấn áp, ý chí Bàn Cổ kia hiện ở nơi nào

Hồng Quân Đạo Tổ không khỏi im lặng

Lý Trường Thọ tiến lên hai bước, nói từng chữ:

- Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo hợp đạo, Đạo Tổ chính là Thiên Đạo, đã không phải sinh linh

- Thiên Đạo chính là quy tắc tụ hợp, ý chí tự thân cũng không giống với ý chí sinh linh, sinh linh và Thiên Đạo không có cách nào lý giải lẫn nhau, bởi vì phương thức tư duy giữa song phương chênh lệch về căn bản, chiều không gian và thời gian là có chỗ khác biệt, cho nên đối với sinh linh mà nói, Thiên Đạo chưa từng tồn tại ý chí, Thiên Đạo chính là tự nhiên

- Sau khi Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo tương hợp, Thiên Đạo sinh ra ý chí, chỉ là ý chí của Đạo Tổ

- Đạo Tổ, thời kỳ Thượng Cổ Yêu tộc vì sao tàn sát Nhân Tộc, vì sao muốn bức bách Nhân Tộc đến tuyệt cảnh. Nhân Tộc lại từ chỗ nào đạt được tàn hồn Ma Tổ? Trên đời có tàn hồn Ma Tổ, ngoại trừ hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo đi tu bổ mặt đất phương tây, hẳn là chỉ có Đạo Tổ

- Đạo Tổ, ngươi đến cùng muốn thế nào?

- Là bởi vì tự thân đắc vị bất chính, hái được Khai Thiên Đạo Quả Bàn Cổ Thần lưu lại, đáy lòng có chút chột dạ, cho nên mới muốn khống chế hết thảy ở trong lòng bàn tay sao?

Ánh mắt của Huyền Đô Đại Pháp Sư có chút ngây ngốc, nhìn bóng lưng sư đệ nhà mình, chợt hiểu vì sao trước đó Lý Trường Thọ sẽ có xoắn xuýt nhàn nhạt

—— muốn để sư huynh y bồi tiếp cùng nhau làm chứng, lại không muốn kéo y vào bên trong vòng xoáy

ài, đây là tới bóc nội tình của Đạo Tổ

Đại Pháp Sư lập tức phản ứng lại, nhìn khuôn mặt Đạo Tổ có chút bất đắc dĩ, lập tức tiến lên nửa bước, vội nói:

- Sư tổ, những gì Trường Thọ nói là thật sao?

Thần thái cũng là tương đương đúng chỗ

Đạo Tổ thở dài:

- Trường Canh và bần đạo, dường như có hiểu lầm rất sâu. Hồng Hoang, bần đạo trở tay liền có thể trấn áp, sao phải tiêu tốn nhiều tâm tư như vậy

- Như vậy Đạo Tổ ra tay trấn áp ta đi

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía Đạo Tổ:

- Ta nói năng lỗ mãng, cầu Đạo Tổ trừng phạt

- Trường Thọ!

Đại Pháp Sư ngăn ở trước người Lý Trường Thọ, thấp giọng nói:

- Ngươi điên rồi hay là mất hồn, sư tổ chớ trách, sư đệ ta hẳn là bởi vì Toại Nhân tiền bối chiến tử, đạo tâm có chút mất cân bằng

- Cầu Đạo Tổ trừng phạt!

Lý Trường Thọ kiên định hét lớn, dùng ánh mắt đe dọa nhìn Hồng Quân Đạo Tổ

Đạo Tổ lại là nhẹ nhàng thở dài

- Đạo Tổ không làm được, đúng không?

Lý Trường Thọ ngửa đầu nhẹ nhàng thở ra:

- Vì đè chết vị tiền bối kia, Đạo Tổ đã phải trả giá quá đắt, thay vì nói là Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo liên thủ, chẳng bằng nói Đạo Tổ trộm Thiên Đạo, dùng Hồng Hoang thiên địa đè chết vị tiền bối kia

Chương 1698: Hồng Hoang đại vận

- Nếu Thiên Đạo là một cây đại thụ, lực lượng Lục Thánh làm nền tảng, nhưng Lục Thánh đại đạo làm nền tảng cũng đã đủ rồi

- Đạo Tổ trở thành thân cây, cũng sinh trưởng ra tán cây Thiên Đình này

- Đạo Tổ có thể sử dụng, chỉ có lực lượng Thiên Đạo, tự thân đã không có đạo cảnh, pháp lực, cho nên, Đạo Tổ không có cách nào mạt sát ta, đúng không

- Bởi vì Thiên Đạo không có cách nào xoá bỏ biến số lớn nhất của một thời đại

- Bên trong Hồng Hoang, sinh linh mạnh nhất thật ra là lão sư của chúng ta, cho nên Toại Nhân Thị tiền bối mang đại quân anh linh Nhân tộc đến đây, Đạo Tổ cũng không thèm để ý, bởi vì lực lượng Thiên Đạo liền có thể trấn áp

- Nhưng lão sư cùng với hai vị sư thúc tới đây, Đạo Tổ không thể không nhượng bộ, lấy ra ý chí sau cùng của Bàn Cổ Thần bị tư dục lây nhiễm đã được chuẩn bị trước đó, để cho nhân đạo trấn áp

- Từ đầu đến cuối, kiếp vận đại kiếp là Đạo Tổ, sư phụ ta Tề Nguyên bị thiêu chết, lúc ta dưỡng thương trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, đối mặt với ta chính là Đạo Tổ. An bài hết thảy Hồng Hoang, bức hiếp Nữ Oa Thánh Nhân ở sau lưng, cũng là Đạo Tổ

- Ý chí Thiên Đạo còn sót lại, Đạo Tổ

trong Tử Tiêu Cung yên tĩnh một hồi

Đạo Tổ chậm rãi nói:

- Ngươi, thật sự nghĩ như vậy?

Trong mắt Lý Trường Thọ tràn đầy không cam lòng, nhìn chằm chằm Đạo Tổ

Đạo Tổ hỏi lại:

- Vì sao ngươi tình nguyện tin tưởng một vị Đạo Nhân phóng đãng đi Yêu Đình trộm người, cũng không chịu tín nhiệm bần đạo một chút?

- Ta không tin bất kỳ ai trong các ngươi!

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú Đạo Tổ, cười lạnh nói:

- Vị tiền bối kia kéo ta tới Hồng Hoang, mục đích của y không cần nói cũng biết

- Đạo Tổ cho ta rất nhiều chỗ tốt, giúp ta thuận buồm xuôi gió trong trật tự Thiên Đạo, mục đích cũng không phải đơn thuần vì thiên địa chúng sinh

- Các ngươi đều đang tính kế, quay chung quanh Hồng Hoang thiên địa, vì di sản của Bàn Cổ Thần

- Thiên địa này chung quy là của toàn bộ sinh linh, ai vọng tưởng khống chế thiên địa, đều sẽ trở thành khôi lỗi của thiên địa. Hiện tại ta liền đứng ở đây, Đạo Tổ có thể thu hồi danh sách Thiên Đạo, thu hồi thần quyền của ta

- Tội gì chứ?

Đạo Tổ hoãn thanh than nhẹ:

- Trường Canh, ngươi đừng có chấp mê như thế

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu vái chào một cái:

- Hôm nay ta vẫn gọi Đạo Tổ là sư tổ, nhưng sư tổ, hôm nay ta sẽ nói rõ điểm mấu chốt

- Nhân Tộc, thân hữu, Ngọc Đế

- Ta sẽ tiếp tục chủ trì đại kiếp, cũng sẽ làm tiếp những chuyện nên làm

- Tư dục Thiên Đạo không hiện, Thiên Đình tự sẽ phồn thịnh. Trật tự Thiên Đình là bản thiết kế do ta tự tay vẽ, ta nếu phản thiên, Hồng Hoang chắc chắn sẽ sụp đổ ở bên trong thời gian cực ngắn, quay về hỗn loạn. Đệ tử nói chỉ nói đến đây, ngày hôm nay nếu có chỗ đắc tội sư tổ, cầu sư tổ rộng lòng tha thứ

nói xong, Lý Trường Thọ lại vái chào một cái, quay người đi về hướng đại môn Tử Tiêu Cung

Huyền Đô Đại Pháp Sư vội vàng vái chào đối với Đạo Tổ:

- Sư tổ ngài chớ để ở trong lòng, sư đệ hắn điên rồi, điên rồi

sau đó mau chóng đuổi theo Lý Trường Thọ

sư đệ đây là thế nào?

Ở trước mặt uy hiếp Đạo Tổ, đây cũng quá bất ổn!

Ổn đến cực hạn chẳng lẽ chính là máu trào lên não?

Trở ra Tử Tiêu Cung, Đại Pháp Sư tiến về phía trước bắt lấy cánh tay Lý Trường Thọ, trực tiếp độn về hướng Hỗn Độn Hải, đạo vận Thái Cực Đồ bao bọc hai người huynh đệ, một khắc cũng không ngừng, cấp tốc rời xa

Tử Tiêu Cung bị sấm sét bao trùm, giống như cơn thịnh nộ của Thiên Đạo

đợi bay ra phạm vi ảnh hưởng của Thiên Đạo, Huyền Đô Đại Pháp Sư thôi phát uy năng Thái Cực Đồ, bao bọc hai người ở bên trong, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ

- Ngươi điên rồi, vạn nhất sư tổ thật sự ra tay, ngươi phải làm như thế nào!

Lý Trường Thọ lại là cúi đầu thở hắt ra, lưng và trán đều toát mồ hôi lạnh

- Không phải là không có ra tay sao?

Lý Trường Thọ nói thầm một câu, cúi đầu liếc nhìn lòng bàn tay của chính mình, bình phục đạo tâm

Xong rồi!

Đại Pháp Sư cau mày đánh giá trên dưới Lý Trường Thọ một hồi, buồn bực nói:

- Đây là đang tính kế cái gì?

- Hồng Hoang đại vận

Lý Trường Thọ bất đắc dĩ cười một tiếng, làm dấu mời đối với Đại Pháp Sư:

- Chúng ta không thể đợi quá lâu tại Hỗn Độn Hải, bằng không Thiên Đạo sẽ ngầm thừa nhận chúng ta trốn tránh đại kiếp, vậy rất phiền phức

- Ba vị Nhân Hoàng vận hết toàn lực trấn áp, quả thực là ý chí sau cùng của Bàn Cổ Thần?

- Không phải, vốn là không có ý chí sau cùng của Bàn Cổ Thần, ý chí sau cùng của Bàn Cổ Thần là giao cho lão sư chúng ta

Lý Trường Thọ nói:

- Bằng không lão sư sao phải khốn thủ Hồng Hoang, đã sớm rời đi

Chương 1699: Vì sao như thế?

trên đầu Đại Pháp Sư treo đầy dấu chấm hỏi, buồn bực nói:

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

- Việc này nói rất dài dòng, phải kể từ thật lâu trước đó

- Kể ngắn gọn

Đại Pháp Sư dùng tay trái bóp cổ Lý Trường Thọ:

- Không nói rõ ràng, vi huynh hôm nay sao có thể thả ngươi đi? Làm sao, ngươi chẳng lẽ ngay cả ta cũng đều không tin?

- Làm sao có thể không tin, lão sư cùng với sư huynh là chỗ dựa không nhiều của ta, hơn nữa mọi thứ của ta bây giờ, đều là cơ hội do sư huynh cho, dám nói chuyện như vậy cùng với Đạo Tổ, là lực lượng lão sư cho ta

Lý Trường Thọ yếu ớt thở dài:

- Sư huynh còn nhớ rõ sự tình ta lần đầu tiên tới Tử Tiêu Cung, sư tổ giữ ta lại?

- Ừm...

- Sư tổ kể cho ta một câu chuyện xưa, có quan hệ đến ý chí sau cùng của Bàn Cổ Thần

Lý Trường Thọ nói:

- Sư huynh có thể hiểu thành, sư tổ hướng dẫn từng bước, không ngừng ám chỉ, để ta chế định một loạt kế hoạch, thu nạp biến số bên trong thiên địa, chế tạo ta thành biến số lớn nhất. Ta cũng đã nói chuyện này với lão sư, chỉ là lão sư đối với chuyện này cũng không thèm để ý, bởi vì đây là quy tắc Thiên Đạo, không phải đạo của lão sư

Đại Pháp Sư cười khổ nói:

- Lão sư của chúng ta đối với cái gì cũng đều không thèm để ý

- Bởi vì lão sư đại biểu cho bản chất tiêu sái tự nhiên của Bàn Cổ Thần, năm đó Bàn Cổ Thần có thể hi sinh bản thân thành toàn vạn vật...

- Đồ lão đại đang nghe đó, nói chuyện cẩn thận một chút!

Đại Pháp Sư dùng sức siết cổ Lý Trường Thọ:

- Nói chính sự, Đạo Tổ tính kế cái gì?

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo Tổ muốn hưng Thiên Đình, lớn mạnh Thiên Đạo, áp chế Lục Thánh, trấn áp lực lượng sinh linh. Sự tình Thánh Mẫu Miếu, đã sớm nằm trong tính kế của Đạo Tổ

- Còn có, Di Lặc không thể tiến vào thiên địa này, cũng không phải là ta hạ lệnh, Ngọc Đế cũng không có cách nào làm được chuyện như vậy, ở dưới tình huống bình thường, là Di Lặc tiến vào bên trong thiên địa, Ngọc Đế và ta có thể làm chủ hạ xuống thiên phạt đối với gã, mà không thể ngăn cách gã ở bên ngoài thiên địa, toàn bộ quá trình đều là do vị sư tổ này của chúng ta tính kế

- Vì sao như thế?

- Tạm thời không thể nói đáp án cho sư huynh

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Bởi vì chuyện này phải phổ biến từ cấp độ rất cơ bản, bất lợi đối với việc tu hành của sư huynh

- Ồ? Nói thử nghe một chút, vi huynh cũng được xem là tương đối thông minh bên trong nhóm Nhân Tộc đầu tiên

- Định luật thứ hai của nhiệt động lực học, entropy trong một hệ kín luôn được bảo toàn

Đại Pháp Sư: "..."

- Vẫn là nói chuyện tính kế đi, Đạo Tổ tính kế Toại Nhân Hỏa Hoàng?

- Ừm

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo Tổ đang duy trì một cái kịch bản đại kiếp, ông ta vì sao muốn duy trì kịch bản này? Có hai cái đáp án, thứ nhất là bản thân cái kịch bản này phù hợp với mong muốn của Đạo Tổ, thứ hai là Đạo Tổ đã sớm căn cứ vào cái kịch bản này, làm quá nhiều bố cục, rút dây động rừng. Kiềm chế lực lượng sinh linh, hẳn là sự tình Đạo Tổ đã bắt đầu làm từ Viễn Cổ

Huyền Đô Đại Pháp Sư trầm ngâm vài tiếng, hỏi:

- Vì sao như thế?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Như vậy liền chỉ về vấn đề căn bản nhất, Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ đến cùng là quan hệ như thế nào

- Quan hệ thế nào?

- Ta không thể nói

Lý Trường Thọ thở dài:

- Bởi vì ta hiện tại cũng không thể hoàn toàn xác định, nhưng quan hệ giữa Đạo Tổ và Thiên Đạo mà ông ta muốn để ta tin tưởng, ta đã nói ra ở trong Tử Tiêu Cung

- Toại Nhân tiền bối rõ ràng việc này, cho nên trước đó Toại Nhân tiền bối lựa chọn chịu chết, là để hạ thấp sự đề phòng của Đạo Tổ. Sở dĩ vừa rồi ta làm như vậy ở Tử Tiêu Cung, cũng là vì làm cho cái chết của Toại Nhân tiền bối trở nên xứng đáng

Đại Pháp Sư: "..."

- Ngươi thật đúng là làm cho ta hồ đồ rồi

Đại Pháp Sư thử sửa sang lại ý nghĩ, nói:

- Ý tứ chính là, Đạo Tổ mượn tay ngươi kiềm chế lực lượng sinh linh, sớm chuẩn bị sự tình trực tiếp can thiệp Nhân Hoàng tại Thánh Mẫu Miếu, vũ nhục Thánh Mẫu, lại mượn tay ngươi kích phát nội tình Nhân Tộc, tiêu hao hết phần nội tình này

- Sau đó ngươi cùng với Toại Nhân Hỏa Hoàng diễn một màn kịch, Hỏa Hoàng cam nguyện chịu chết, ngươi đi Tử Tiêu Cung uy hiếp Đạo Tổ, như vậy ngược lại khiến cho Đạo Tổ cảm thấy ngươi cũng chỉ có như vậy? Từ đó bỏ đi cảnh giác đối với ngươi?

- Một bộ phận cảnh giác

Lý Trường Thọ nói:

- Ta và Đạo Tổ, vĩnh viễn không có khả năng tin tưởng lẫn nhau. Đại lễ vị tiền bối kia lưu lại cho ta, kỳ thật chính là để Đạo Tổ bước vào cạm bẫy Thiên Đạo, khiến cho ta bây giờ trở thành vấn đề Đạo Tổ không có cách nào trực tiếp ra tay xoá bỏ

Chương 1700: 'Bốn'

- Nhưng Đạo Tổ nắm bắt được chỗ đau của ta, cho nên Đạo Tổ cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng. Ta có biện pháp phá cục, cùng với một vài phương án dự phòng, nhưng vẫn còn quá sớm để nói về cơ hội chiến thắng

- Vân Tiêu các nàng?

- Không chỉ là các nàng, sư huynh ngươi cũng thế

Lý Trường Thọ lấy ra một túi bảo nang ở bên trong tay áo, có chút ngượng ngùng cười cười, đưa cho Đại Pháp Sư:

- Sư huynh, không phải sư đệ vượt khuôn, thứ này...

- Cẩm nang tận thế đúng không, vi huynh hiểu, đã từng thấy ngươi cho Ngao Ất

Đại Pháp Sư bình tĩnh nhận lấy bảo nang, cười nói:

- Như vậy vi huynh ở Huyền Đô Thành chờ đợi tin tức của ngươi... đã sắp đến biên duyên Thiên Đạo

Lý Trường Thọ quay đầu quan sát Hỗn Độn Hải, thấp giọng nói:

- Từ giờ trở đi, tràng đánh cờ này đã không phải là thắng bại giữa ta cùng với Đạo Tổ

- Ồ? Vậy là cái gì?

- Sinh linh cùng với thiên địa

Lý Trường Thọ khẽ động ngón tay, đạo vận Thái Cực Đồ chậm rãi tiêu tán, thân hình hai người trở lại thiên địa

khi tới gần chân trời, hai người bắt đầu thể hiện khả năng diễn xuất của mình

Đại Pháp Sư muốn từ Hỗn Độn Hải trở về Huyền Đô Thành, đi tìm Khổng Tuyên ẩn náu trước đó, có chút nghiêm túc dặn dò đối với

Lý Trường Thọ:

- Sư đệ, ngươi phải học được khống chế lửa giận, khống chế cảm xúc của chính mình, sao có thể nói chuyện với sư tổ như vậy chứ? Ngươi đây là không tuân theo cấp bậc lễ nghĩa!

Lý Trường Thọ sắc mặt âm u, lại chỉ là cúi đầu không nói, chắp tay một cái đối với Đại Pháp Sư, quay người bay vào bên trong thiên địa, không có gây nên bất kỳ khác thường gì

Đại Pháp Sư lắc đầu, quay người trở về Hỗn Độn Hải

trong Tử Tiêu Cung, lão đạo khôi ngô kia mở hai mắt ra, đột nhiên nói:

- Mấy phần thật giả

sau lưng lão đạo, một đạo thân ảnh màu xám chậm rãi ngưng tụ thành, nói:

- Ba phần giả, ba phần thật, bốn phần không có cách nào kết luận, tân hỏa ở trên người hắn

- Ngươi khi đó liền không nên cúi đầu đối với Toại Nhân, giao cho y lực lượng tân hoả

- Nhân Tộc thắng thiên địa, quy tắc đã đề ra, ta nhất định phải tuân theo quy tắc

lão đạo áo xám kia buông tiếng thở dài:

- Cuối cùng, là do tên gia hỏa kia lưu lại phiền phức lớn như thế

Đạo Tổ lạnh nhạt nói:

- Cũng may, Lý Trường Canh cảm thấy tự thân là bị y dẫn tới, để hắn sớm rời đi Hồng Hoang đi, hắn đã tiếp cận không có cách nào khống chế

- Thời cơ chưa tới, quy tắc còn chưa đủ

lão đạo áo xám lắc đầu:

- Kế tiếp ta không có cách nào tiếp tục hiện thân, gông xiềng của thiên cuối cùng sẽ hạn chế ý chí của ta, nếu hắn lại nổi lòng nghi ngờ, ta và ngươi...

- Đối lập!

Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ cùng với lão đạo này nhìn nhau cười, thân hình lão đạo dần dần tiêu tán, chỉ để lại Đạo Tổ ngồi ở kia một mình, lặng lẽ suy tư điều gì đó

...

Nửa ngày sau

tại Tiểu Quỳnh Phong, bên trong nhà tranh

Lý Trường Thọ đặt thẻ gỗ khắc xong ở trên thư án, bên trên viết 'Toại Nhân tôn vị', phía trước thắp ba cây hương

Lý Trường Thọ đầu tiên là vái chào một cái, sau đó vung lên vạt áo đạo bào, dập đầu ba cái đối với bài vị, lẳng lặng quỳ rạp dưới đất, bất động

ở chỗ sâu đạo tâm, bên cạnh nguyên thần Lý Trường Thọ, trên một tấm bia đá có khắc chữ 'một', bị hắn chậm rãi xóa đi

có những lúc hắn không thể nói toàn bộ sự thật với những người hắn tin tưởng

đối với lão sư là như vậy, đối với sư huynh cũng là như vậy, bởi vì nhiều khi phương thức chính mình suy nghĩ cũng không giống với bọn họ, song phương không có cách nào lý giải lẫn nhau, liền sẽ tạo thành tai hoạ ngầm nhất định

như vậy không ổn

lão sư nói, để cho chính mình hướng chết mà sinh, liều một chút hi vọng sống

kỳ thật, chính mình đã có kế hoạch toàn diện, không cần phải đặt hy vọng vào bên trên loại luận điệu 'chính nghĩa tất thắng' này nguyên thần tiểu nhân nhấc bút lên, khắc lại một chữ lớn trên tấm bia đá

'Bốn'

Đứng dậy, Lý Trường Thọ chắp hai tay sau lưng, nhìn chăm chú vào bài vị Toại Nhân Thị

chính mình đã vướng vào những nhân quả kỳ kỳ quái quái này từ khi nào?

Đây là điều không thể tránh né, điều này được quyết định bởi xuất thân đặc thù của mình, gặp thiên kiếp bị Đạo Tổ phát hiện ra, liền sẽ có một con đường tương tự, mà chính mình bởi vì không muốn bị vận mệnh bài bố, tự nhiên sẽ làm ra một loạt phản ứng

liền như là một cái thiên địa, lúc mới đầu nhiễu loạn, liền quyết định hình dạng thiên địa giờ này khắc này

nhưng đây cũng không phải là vận mệnh

cái gọi là vận mệnh, đơn giản là đồ vật Thiên Đạo muốn để sinh linh tin tưởng

chữ viết bên trên Sinh Tử bộ kia mỗi thời mỗi khắc đều đang biến hóa, hết thảy chẳng qua là định số cùng với biến số tăng giảm, cuối cùng đều là vấn đề toán học mà thôi

Lý Trường Thọ chậm rãi nắm quyền trái, đứng ở kia lâm vào bên trong trầm tư

làm thế nào để tiếp tục cải thiện phần thắng?

Quả nhiên, gánh vác càng nhiều, liền cách hai chữ tiêu dao càng xa, phó thác sau cùng của Toại Nhân Thị tiền bối, thật đúng là đủ nặng

nhưng bất kể như thế nào, đa tạ

người tiên phong!

Chương 1701: Bản tóm tắt

Vì quan tâm những bạn đọc không kỹ, cũng như những bạn đọc theo dõi chương mới mà quên mất cốt truyện trước đó, tác giả đã làm một bản tóm tắt đơn giản nhằm mục đích thư giãn

Tổng hợp các tin tức đã công khai (tin tức hiện tại chỉ là tin tức tầng thứ hai thế giới quan.)

Lãng tiền bối xuyên qua Hỗn Độn Hải, kết bạn với Bàn Cổ Thần

sau khi khai thiên tích địa, Bàn Cổ Thần tự nguyện chịu chết thành toàn sinh linh, Hồng Hoang thiên địa là thế giới có trật tự của các sinh mạng thể 'đơn chân linh', Hỗn Độn Thần Ma là thế giới có trật tự của các sinh mạng thể tụ hợp 'Nhiều chân linh' (Thiên Ma Tôn Giả có thể sản xuất Thiên Ma, chính là kỹ năng đặc thù của tụ hợp thể nhiều chân linh)

Bàn Cổ Thần chết, Thiên Đạo hiện hình, nhưng không hoàn thiện

Lãng tiền bối hóa thân thành một con chuột chũi tại Hồng Hoang thiên địa, tránh né dưỡng thương, nuôi dưỡng nguyên thần thứ hai

Đạo Tổ chiến Ma Tổ, đặt nền móng cho chiến thắng vĩ đại nhất của Đạo Tổ tại Viễn Cổ, Ma Tổ hồn phi phách tán, vũ khí Lục Thần Thương phá toái

Vu Yêu hưng khởi, thời đại Thượng Cổ tiến đến, Vu tộc đi săn vạn tộc, vạn linh hội tụ tại đỉnh Bất Chu Sơn xây Thánh tộc, về sau Thánh tộc được xưng là Yêu tộc, Thiên Đình được xưng là Yêu Đình

Vu Yêu đại chiến bộc phát, lần đầu tiên được Đạo Tổ khuyên giải

sự kiện âm thầm phát sinh: Lãng tiền bối phát hiện ra tình báo【 không biết 】, muốn liều lĩnh hủy diệt Hồng Hoang, khiến cho Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo liên thủ đè chết Lãng tiền bối, Lãng tiền bối trước khi chết làm rất nhiều bố trí tại Hỗn Độn Hải, cũng thông qua Thiên Đạo thấy được Thọ đến sau sự kiện này, Đạo Tổ bắt đầu giảng đạo lần đầu tiên tại Tử Tiêu Cung, tiết lộ cho chúng đại năng chính mình sắp hợp đạo với Thiên Đạo

trên thực tế đã hợp đạo trước đó (trình tự thời gian rất quan trọng)

Vu Yêu đại chiến tiếp tục, Yêu tộc tàn sát Nhân Tộc, lấy sinh hồn Nhân Tộc luyện chế thần khí, Nhân Tộc gần như bị diệt sạch, Toại Nhân Thị là thủ lĩnh của một bộ tộc nào đó trong thời kỳ này (cũng không phải là thủ lĩnh đơn nhất)

Đại Pháp Sư thủ hộ Nhân Tộc, đối đầu trực diện với Đông Hoàng

Toại Nhân Thị đọa ma, thu hoạch được lực lượng đối kháng với Yêu tộc, Nhân Tộc bắt đầu gian nan quật khởi

Nhân Tộc sau khi quật khởi, liên thủ với Vu tộc đối kháng Yêu tộc, diệt Yêu Đình, bại Yêu tộc, đoạt được vai trò nhân vật chính thiên địa

Toại Nhân Thị bởi vì tự thân nhập ma, không có cách nào trở thành Thiên Đế, Đạo Tổ thuận thế thành lập Thiên Đình, lập Hạo Thiên làm Thiên Đế; có Thánh Nhân tính kế (lúc này chưa công khai), lập Đông Mộc Công đại biểu cho Nhân Tộc đứng đầu nam tiên

hiện tại, Đạo Tổ mục đích không rõ, xuất thân không rõ

Lãng tiền bối đã chết hẳn, cùng với Thọ là đồng hương, không tồn tại bất luận quan hệ chuyển đổi gì

Thái Thanh Thánh Nhân là người thừa kế chân chính di chí Bàn Cổ Thần, Tam Thanh chính là nguyên thần Bàn Cổ Thần biến thành, Thái Thanh cũng là thủ hộ giả chân chính của Hồng Hoang thiên địa cùng với vạn linh, thừa hành thanh tĩnh vô vi, nhất trí với nguyện vọng của Bàn Cổ Thần. (xem chương Bàn Cổ để biết thêm chi tiết)

Ngoài ra:

Quyển phạt thiên dài khoảng một trăm chương

Thông qua sự cố gắng ba triệu chữ trước đó, Lý Trường Thọ thông qua an bài Thiên Đình, an bài đám người Dương Tiễn, cùng với sự thôi động của Đạo Tổ, đã trở thành 'một' thành thục có thể độn đi, tức là Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ không có cách nào cấu thành uy hiếp trực tiếp đối với hắn, nhưng có thể uy hiếp được người và sự vật Lý Trường Thọ để ý, loại trực tiếp xoá bỏ kia

Chương 1702: Cho ngươi!

Sư huynh làm sao... lại lập một cái bài vị?

Ách!

Chẳng lẽ sư huynh có sư phụ khác ở bên ngoài, đồng thời còn gặp nạn?

Bên ngoài nhà tranh, thân ảnh Linh Nga có chút lén lén lút lút, cầm một cái chuông nhỏ nhìn vào trong nhà, khi nhìn thấy chữ "Toại Nhân" khắc trên tấm thẻ gỗ, chợt hiểu ra

chợt nghe được tiếng nói của Lý Trường Thọ truyền đến:

- Vào đi, ở bên ngoài làm gì?

Linh Nga mấp máy miệng nhỏ, cúi đầu liếc nhìn quần áo của chính mình, mũi chân điểm nhẹ, bay vào bên trong nhà tranh

- Sư huynh, đây là gì vậy?

- Bài vị của Hỏa Hoàng Toại Nhân, tới bái một bái đi

Lý Trường Thọ khẽ mỉm cười đối với Linh Nga, lại khẽ thở dài:

- Tiên hiền Nhân Tộc, đặt đại nghĩa lên đầu, về cái chết của vị tiền bối này, ta phải chịu một nửa trách nhiệm

Linh Nga lập tức có chút không hiểu, để chuông nhỏ lơ lửng ở bên cạnh, khép váy lại tiến hành lễ bái, thành thành thật thật dập đầu ba lần

- Sư huynh, vì sao Toại Nhân tiền bối...

- Là ta đi mời tiền bối ra tay

Lý Trường Thọ liếc nhìn Hỗn Độn Chung, tiếp tục nói:

- Nửa ngày trước, ở trước Tử Tiêu Cung thiên ngoại, Tam Hoàng Hỏa Vân Động cùng với Hiên Viên Đế Quân cùng nhau ra tay, phong trấn tư dục Thiên Đạo, Toại Nhân Thị tiền bối hao hết lực lượng sau cùng của bản thân

- A... ?

Đinh đinh đang đang, chuông nhỏ kia toát ra một chút ánh sáng, Chung Linh hóa thành người tí hon lớn chừng ngón cái, đứng trên đỉnh chuông nhỏ, hỏi ngược lại:

- Thiên Đạo còn có thể có tư dục? Đây không phải nói nhảm sao?

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Đạo Tổ nói như vậy

- Ách

Chung Linh sờ cằm, có chút nghiêm túc nói một câu:

- Nếu vậy thì cũng khá đáng tin, tư dục Thiên Đạo bị Nhân Hoàng phong cấm... là vận dụng lực lượng tân hỏa Nhân Tộc sao?

- Tiền bối biết được lực lượng tân hỏa?

Chung Linh nói:

- Đương nhiên biết được, này là nền tảng quật khởi của Nhân Tộc. Nhân Tộc năm đó trải qua tai hoạ diệt tộc, đau khổ giãy dụa mấy ngàn năm, ý niệm của vô số Nhân Tộc trước khi chết ngưng tụ thành tân hỏa đại đạo, cuối cùng áp đảo Yêu tộc, buộc Thiên Đạo tán thành. Nhưng tân hỏa đại đạo cụ thể như thế nào, ta cũng không biết, đó dù sao cũng là bí mật cao nhất của Nhân Tộc...

Phừng ——

Trên đầu ngón tay Lý Trường Thọ, một ngọn lửa nhỏ nhàng nhảy múa, nhìn có vẻ bình thường nhưng lại ẩn chứa sức sống vô tận

Nhân Tộc • tân hỏa

Chung Linh không khỏi nhấc tay nâng trán, trong lúc nhất thời cũng không biết nên phàn nàn như thế nào trong mắt Lý Trường Thọ toát ra mấy phần thất lạc, thấp giọng nói:

- Toại Nhân tiền bối truyền hỏa này cho ta

Linh Nga nhỏ giọng nói:

- Nhưng sư huynh, đây cũng không phải lỗi của sư huynh. Đừng tự trách mình...

- Không có gì

Lý Trường Thọ thu hồi tân hỏa, đặt ở bên cạnh nguyên thần, dùng lực lượng nguyên thần cẩn thận uẩn dưỡng, lạnh nhạt nói:

- Ngươi còn không biết sư huynh của ngươi có tâm địa như thế nào sao? Ta có một trái tim sắt đá, đối với mấy chuyện này tự nhiên sẽ không để ở trong lòng

trong khi nói, Lý Trường Thọ đột nhiên bắt đầu cởi quần áo, cởi thắt lưng, cởi cạp quần, cởi cúc áo đạo bào

đôi tay nhỏ bé của Linh Nga run lên, khuôn mặt ửng hồng

sư, sư huynh đây là... ai nha, còn làm ở trước mặt Chung tỷ...

Hẳn là, sư huynh là bởi vì tâm tình phiền muộn, muốn được an ủi một chút, dựa theo trách nhiệm của sư muội, hẳn là nên cho sư huynh đủ ủng hộ và cổ vũ!

Sao, phải làm sao bây giờ

chờ sư huynh chủ động, hay là chính mình chủ động cởi...

thật là mắc cỡ, không phải nói phải bái trời đất trước rồi đợi đến đêm mới đưa vào phòng tân hôn...

A nha, đây là!

Vai của sư huynh!

Phốc, bồng!

Đôi mắt đẹp sóng nước của Linh Nga hóa thành từng vòng trọn, từng làn khói trắng tuôn ra từ trán, trên tai tràn ngập tầng tầng đỏ ửng

chuông nhỏ bỏ chạy ngay tại chỗ, linh giác của Chung Linh, còn lẩm bẩm cái gì 'người tuổi trẻ bây giờ'

- Cho ngươi!

Lý Trường Thọ lấy viên ngọc vỡ ra khỏi cánh tay mình, nhẹ nhàng lắc lắc ở trước mặt Linh Nga, đặt vào trong lòng bàn tay Linh Nga

- Đây là Hỏa Đức Chi Ngọc, có một chút công đức của Toại Nhân tiền bối, có thể tránh né thiên cơ dò xét ở dưới hoàn cảnh bình thường, ngươi thật là, đã thích ứng lâu như vậy, tại sao vẫn còn những triệu chứng như vậy?

Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhìn sư huynh đã ăn mặc đạo bào chỉnh tề, đầu tiên là có chút kinh ngạc, lúng ta lúng túng nắm chặt ngọc vỡ, sau đó chính là muốn nói lại thôi

chờ sư huynh cưỡi mây bay đi, Linh Nga vô thức đuổi tới cạnh cửa, tay nhỏ nắm viên ngọc vỡ kia, dùng vầng trán nhẵn nhụi lặng lẽ đập vào khung cửa...

Vừa rồi nếu như là Vân Tiêu tỷ tỷ, nói không chừng liền sẽ trực tiếp mở ra kết giới tiên lực!

Trong đan phòng, mật thất dưới đất

Lý Trường Thọ ngồi ở trước bàn sách, đếm lại mỗi một trình tự chính mình mỗi lần xuất thủ

Chương 1703: Vô tận truyền thuyết

huỷ bỏ không minh đạo tâm

Lý Trường Thọ chán nản thở dài, ngồi phịch xuống ghế bành, trong mắt có vài giọt nước mắt, lập tức bị hắn dùng tiên lực hong khô

môn thần thông thời khắc hiền giả tự mình khai phá này, thực sự là điều đúng đắn

không có không minh đạo tâm, e là khó mà đấu trí đấu dũng cùng với Đạo Tổ, dù sao đó cũng là lão thần tiên đã sống không biết bao nhiêu năm, chính mình vẫn là quá non

im lặng nửa canh giờ, giống như cá voi lặn dưới nước, hiếm khi ra khỏi nước hít thở, cả người Lý Trường Thọ đều buông lỏng rất nhiều

nhưng bây giờ hoàn toàn không phải thời khắc có thể để mặc cảm xúc dâng trào

ánh mắt lần nữa rơi vào bên trên Phong Thần đại kiếp, dưới đáy lòng Lý Trường Thọ mở ra một tấm quyển trục, bắt đầu cẩn thận suy tư, điều chỉnh

tổng thể, đều là đang không ngừng ra chiêu, biến chiêu

những hạn chế của Thiên Đạo hẳn là hữu hiệu, uy hiếp sau cùng của chính mình ở trong Tử Tiêu Cung, cũng phù hợp với mong muốn của Đạo Tổ

tính kế tính tới tính lui, cuối cùng chỉ đổ vào một việc

thực lực bản thân

chính mình nhất định phải có thực lực tự tay lật bàn vào thời khắc mấu chốt, thay vì chỉ dựa vào quy tắc che chở tầng dưới chót Thiên Đạo thực lực mới là con át chủ bài lớn nhất của chính mình

nhưng con đường lên cao Hồng Hoang đã bị Đạo Tổ tự tay phong kín, thành thánh nhất định phải có Hồng Mông Tử Khí, Hồng Mông Tử Khí lại hạn chế thực lực của Thánh Nhân, hóa Thánh Nhân thành nền tảng Thiên Đạo

lại thêm một đám đại năng Hồng Hoang hiện nay, tuyệt đại đa số đều là đi con đường trảm tam thi, đã không có cách nào chân chính siêu thoát

tu đạo tìm nguồn gốc, chém rụng thiện ác bản thân, vốn là phương thức mưu lợi trốn tránh bản ngã

biện pháp trảm tam thi, thật ra là vì dung hợp tốt hơn với Hồng Mông Tử Khí, mà tam thi quy nguyên, sợ chỉ có lão sư có thể làm được

đáng tiếc cho Đại Pháp Sư

đương nhiên, lấy lực thành thánh càng không khả năng, như vậy phải rút khô một nửa linh khí Hồng Hoang, Đạo Tổ tuyệt đối sẽ liều mạng cùng với chính mình, hơn nữa độ khó lấy lực thành thánh quá lớn, Bàn Cổ Thần chém giết nhiều năm như vậy cùng với vô số Hỗn Độn Thần Ma, mới có cảnh giới như vậy

chính mình chỉ có thể mở ra lối riêng, nghĩ biện pháp vô hạn tới gần cảnh giới kia, theo đuổi lực bộc phát tức thời

tân hỏa, nhân đạo chi hỏa

vật này có tác dụng lớn, nhưng cần phải tụ lực quá lâu, cần thời gian quá dài chuẩn bị, hơn nữa trực tiếp tiêu hao là lực lượng bản nguyên sinh linh, mặc dù không ảnh hưởng tuổi thọ phàm nhân, dùng quá nhiều liền sẽ ảnh hưởng chân linh phàm nhân

ba đại bản nguyên Hồng Hoang: Đại đạo, chân linh, khí

Lãng tiền bối phái học giả trộm người trứ danh Hồng Hoang nào đó, bên trong mấy quyển sách ông ta lưu lại trong cơ thể Côn Bằng có giải thích tường tận, đã sớm trở thành tài liệu tham khảo quan trọng để Lý Trường Thọ ngộ đạo sự kiện phạt thiên lần này qua đi, bên trong Phong Thần đại kiếp, xu hướng chung của kịch bản Thiên Đạo không thay đổi, chính mình chỉ có thể thay đổi càng nhiều xu hướng nhỏ

về phía Đế Tân, Nữ Oa nương nương đã đưa ra kết luận

nếu như lật lại bản án về việc Đế Tân đề thơ, đầu tiên liền phải dao động uy tín của Nữ Oa nương nương, như vậy liền có chút bởi vì nhỏ mất lớn

Thánh Mẫu vẫn luộn là người sáng tạo Nhân Tộc, mặc dù nàng hiện tại bị Thiên Đạo quản chế, nhưng đã ngấm ngầm giúp chính mình quá nhiều

làm người không thể vong ân phụ nghĩa, đối với Thánh Mẫu, Lý Trường Thọ sẽ cố gắng không liên luỵ nàng vào những tính kế sau này

ừm, Thánh Mẫu hiện tại đoán chừng là đang chọn nữ yêu tinh, đi Triều Ca Thành mị hoặc Đế Tân

nói đến nữ yêu tinh, liền không khỏi nhớ tới hồ nữ Tiểu Lan; mà nói đến Tiểu Lan, cũng không biết Khương Thượng ngoài miệng treo câu 'Bần đạo đã từng có ba mươi hai phòng thê thiếp' kia thế nào

không thể nào?

Sẽ không thực sự có người cảm thấy, Tiểu Lan không nhận ra Khương Thượng là chuyển thế thân của Tề Nguyên sư phụ đó chứ?

Chính mình có nên ngăn cản đoạn nghiệt duyên này không, để Khương Thượng đừng đi Triều Ca Thành làm... quan...

- Lý Trường Canh! Ngươi hãy cho ta một lời giải thích!

Một tiếng quát nhẹ truyền đến từ bên ngoài Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ lắc đầu cười một tiếng, vươn người đứng dậy

khổ chủ đến rồi

ở bên ngoài đại trận Tiểu Quỳnh Phong, Hằng Nga mặc một chiếc váy dài đứng giữa không trung, cơn tức giận dâng cao, không hề cố kỵ khẽ kêu một tiếng...

Gần phân nửa Thiên Đình đều nghe được!

Thiên Binh Thiên Tướng thủ vệ Thái Bạch Cung liếc nhau, trong nháy mắt tưởng tượng ra một vở kịch yêu hận tình cừu giữa tiên thần thượng tầng Thiên Đình!

Nhóm chính thần làm bộ đi ngang qua vểnh tai, chỉ sợ bỏ qua chi tiết gì đó!

Cũng may, đại trận Tiểu Quỳnh Phong cấp tốc mở ra, Hằng Nga lách mình đi vào, để lại...

Vô tận truyền thuyết

Chương 1704: yên tâm đi

Linh Nga đang thất lạc ở bên hồ giật giật khoé miệng, không nhịn được đưa tay nâng trán, thuận thế lấy ra một khối ngọc phù truyền tin

ở phía trước đan phòng, đại trận vừa mới tan đi, Lý Trường Thọ miễn cưỡng hiện thân, Hằng Nga đã là xuất hiện ở trước mặt Lý Trường Thọ, đôi mắt đẹp kia mang theo vài phần bi phẫn

- Ngươi gạt ta!

Yên tĩnh

trên không Tiểu Quỳnh Phong yên tĩnh, sau đó nhóm linh thú biết quá nhiều về 【 chết bệnh 】, lập tức vểnh tai lên

két một tiếng, bên cạnh truyền đến tiếng vang gặm hạt dưa của Chung Linh nào đó

Lý Trường Thọ cùng với Hằng Nga quay đầu nhìn lại, Chung Linh yếu ớt dung nhập vào bên trong Hỗn Độn Chung, chỉ để lộ ra một đôi mắt to

Lý Trường Thọ nói:

- Tinh Quân, ta lừa ngươi bao giờ?

- Ngươi quên những gì ngươi nói lúc trước rồi à?

- Không phải đã thấy được rồi sao?

Lý Trường Thọ thở dài:

- Lúc ngươi tỉnh lại, nếu ta đoán không sai, hẳn là ở trong một chỗ động phủ, mang ngươi trở về chính là ba vị Đế Quân, bởi vì bên trong nhà Hiên Viên tiền bối quá nhiều nữ quyến, nhất định sẽ không cho phép ông ta mang ngươi về chăm sóc, sợ ba ngàn lẻ một. Hai vị Đế Quân khác vì danh dự, tám thành là cùng nhau ở bên cạnh thủ hộ, đợi Tinh Quân tỉnh lại, ta có nói sai không?

Hằng Nga ngẩn ra:

- Ngươi nói là...

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu

bút ký của Lãng tiền bối từng có nhắc tới, ông ấy ở trong khai thiên bởi vì quá cùi bắp bị Bàn Cổ Thần gây thương tích, Bàn Cổ bỏ mình, Lãng tiền bối tìm kiếm địa phương tu hành

Lý Trường Thọ sau khi khống chế thuyền Côn Bằng mới nghĩ rõ ràng, kỳ thật đó không phải là tìm kiếm địa phương tu hành cái gì, mà là cùng loại như Côn Bằng, bị Lãng tiền bối 'đoạt xá'

chỗ ẩn thân của Lãng tiền bối, ở trong cơ thể một vị đại năng nào đó, thuận lý thành chương thay thế thân phận của vị đại năng này, cũng luyện chế nguyên thần nguyên bản của đại năng đó, thành nguyên thần thứ hai của chính mình

tin tức sau đó rất rõ ràng

có thể thực trực tiếp quấy nhiễu phán đoán của Nữ Oa, có thể tiếp cận Ngự Nhật Nữ Thần Hi Hòa tại Yêu Đình, sau đó lúc tự thân vẫn lạc tại thời kỳ Thượng Cổ, nguyên thần thứ hai đại khái cũng bị xoá bỏ theo đó

nhưng nguyên thần thứ hai có khả năng còn lại tàn hồn đại năng nguyên bản, chuyển thế đầu thai

'Xác không' trong miệng Nữ Oa nương nương, là cơ duyên đầu thai chuyển thế, giam cầm một sợi Hồng Mông Tử Khí

Hằng Nga run giọng nói:

- Là Thần Nông...

- Là Phục Hi! Phục Hi! Như vậy còn không đoán được sao!

Chung Linh hiện thân một lần nữa, bật thốt, sau đó liền che miệng của chính mình, lòng vẫn còn sợ hãi liếc nhìn bầu trời

Hằng Nga không nhịn được che miệng mũi, trong mắt nổi lên lão giả mặc áo bào trắng kia, lại không nhớ nổi bất luận ký ức nào về khuôn mặt hay hình dáng này

nhưng ở chỗ sâu đạo tâm, khoảng trống kia dường như đã dần được lấp đầy

mảnh ghép... đã tìm được...

- Ta còn đánh ông ta một chưởng!

Lý Trường Thọ không nhịn được nháy mắt mấy cái

Hằng Nga nức nở nói:

- Ta còn đánh ông ta một chưởng

- Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại

Lý Trường Thọ vội nói:

- Các ngươi cũng không có bất cứ quan hệ nào, bị xóa đi đã là bị xóa đi. Tinh Quân, ngươi nên buông xuống việc này đi, ở chỗ ta có một bức họa của vị tiền bối kia, ngươi hãy giữ lại phúng viếng

- Thiên Đạo sẽ không...

- Sẽ không, cứ yên tâm đi

Lý Trường Thọ từ trong tay áo lấy ra một cuộn tranh, trải ra,, trên đó vẽ một con chuột chũi, đang vội vã chạy trên đại địa mênh mông vô tận

Thiên Đạo không phản ứng chút nào, Hằng Nga lại là không nhịn được cười khẽ, quan sát kỹ lưỡng con chuột lớn kia

Lý Trường Thọ thở dài dưới đáy lòng

là kỹ năng vẽ tranh của hắn chưa đủ, từ đầu đến cuối không thể vẽ ra một phần vạn phóng đãng của Lãng tiền bối

thế là, Hằng Nga nhận lấy cuộn tranh, liên tục nói cám ơn, quay người cưỡi mây rời đi

Chung Linh nhìn chăm chú vào bóng lưng Hằng Nga, thấp giọng thì thào:

- Cấm kỵ Thiên Đạo này, làm sao mất linh rồi?

- Nàng có chỗ khác biệt

Lý Trường Thọ giải thích như thế

- Đệ nhất mỹ nhân Tam Giới còn có ưu đãi như vậy?

Chung Linh khóe cong miệng lên:

- Đạo Tổ này, phi!

Ầm ầm ——

Trên không trung mây đen cuồn cuộn, Tiểu Quỳnh Phong phong vân biến sắc, một tia chớp đánh cho Hỗn Độn Chung lay động trái phải, Chung Linh liếc mắt, Hỗn Độn Chung nổi lên một chút đạo vận, thượng trung hạ xoay tròn ba vòng!

Thần thông: Lui một cái chớp mắt

mây đen trên không trung xoay quanh một lúc rồi tự tan đi

Lý Trường Thọ cười cười, vừa định quay người trở về bên trong mật thất hoàn thiện kế hoạch tiếp theo, đã thấy ở bên ngoài Thái Bạch Cung, Mộc Công cưỡi mây vội vàng đến, khuôn mặt có chút lo lắng

Chương 1705: đừng vội

phái Đạo Nhân Giấy đến Thái Bạch Cung chủ động nghênh đón, Lý Trường Thọ còn tưởng rằng là Ngọc Đế bệ hạ gọi chính mình đi qua yết kiến, ai ngờ Mộc Công mở miệng chính là lớn tiếng kêu gọi:

- Xong! Xong xong rồi! Trường Canh cứu ta, phải làm sao bây giờ!

Lý Trường Thọ không khỏi hơi nghi hoặc một chút, vội nói:

- Mộc Công đừng vội, từ từ nói

- Chuyện này, ai nha!

Mộc Công dậm chân vỗ tay, đảo quanh một hồi ở trước mặt Lý Trường Thọ, ngắt quãng giải thích chuyện vừa xảy ra trước đó

lúc Toại Nhân Thị ra tay, đại quân anh linh Nhân Tộc lao tới Tử Tiêu Cung, từng có mệnh lệnh Thiên Đạo rơi vào Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế đã thân mang chiến giáp, Thiên Binh cũng đã được lực lượng Thiên Đạo bao khỏa

chỉ đợi Ngọc Đế bệ hạ ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ xuất hiện ở ngoài Tử Tiêu Cung, ngăn cản đại quân anh linh Nhân Tộc

lực lượng Thiên Đạo trống rỗng phóng thích, chính là hình thức chủ yếu thiên kiếp—— sấm sét, thiên hỏa, chôn vùi chi phong, tan thần chi thuỷ vân vân

nhưng gia trì ở trên người Thiên Binh Thiên Tướng, lại là có thể đề thăng thực lực Thiên Binh Thiên Tướng lên một mảng lớn

nếu như Thiên Binh buông xuống, phần thắng của đại quân anh linh Nhân Tộc thật sự không biết còn lại bao nhiêu

Lý Trường Thọ lúc ấy còn tưởng rằng Ngọc Đế bệ hạ kháng lệnh Thiên Đạo, không có nghĩ tới Mộc Công cũng góp phần vào

Mộc Công: "..."

- Hối hận cũng không hối hận, ta đã sống ở Thiên Đình nhiều năm như vậy, ngày ngày đều được hô hào Mộc Công, Mộc Công, đã tốt hơn so với những lão huynh đệ kia gấp mấy trăm lần, chỉ là, có chút sợ

Đông Mộc Công thở dài một tiếng:

- Ta vốn liền không phải là Nhân Tộc chi sĩ tài đức sáng suốt gì, bây giờ lại trực tiếp kháng Thiên Đạo, sau này e là sẽ có kết cục không tốt, Trường Canh ngươi xem, ta...

- Mộc Công đừng vội

Lý Trường Thọ cười nói:

- Lúc đó ta ngồi ở xa giá hàng đầu, lúc này không phải cũng không có việc gì?

Mộc Công cười khổ nói:

- Trường Canh ngươi khác biệt, sau lưng ngươi có Thái Thanh Thánh Nhân che chở, ta thì không có

- Mộc Công nói chuyện như vậy, quả thật có chút vấn đề

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, cẩn thận nghĩ nghĩ, chậm rãi nói:

- Mộc Công ngươi đừng vội, trước an tâm làm việc tại Thiên Đình, nếu như trong vòng ba năm không có bất cứ vấn đề gì, như vậy đương nhiên sẽ không có vấn đề, nếu thật sự có vấn đề, ta chắc chắn sẽ bẩm báo đối với bệ hạ, Thiên Đình cũng tuyệt đối sẽ không bạc đãi lão thần lao khổ công cao như Mộc Công

- Ài!

Mộc Công cúi đầu thở dài, liên tục cười khổ

- Mừng đến nửa đời đông hoa danh, ai ngờ đảo mắt sắp thành không. Mà thôi, còn thỉnh Trường Canh hao tổn nhiều tâm trí, nếu ta có chuyện bất trắc, an bài tốt mấy vị phu nhân của ta!

Lý Trường Thọ nặng nề gật đầu, lại lôi kéo Mộc Công uống trà nửa ngày, chờ Mộc Công ổn định cảm xúc, mới để Mộc Công trở về nghỉ ngơi

kỳ thật cũng không có việc gì lớn

Mộc Công nếu là như bị Thiên Đạo trả thù, chẳng phải đại biểu Thiên Đạo còn có tư dục?

Khi đó, phạt thiên coi như không chỉ là Nhân Tộc, còn có Thiên Đình Ngọc Đế bệ hạ

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở phào một hơi, tâm thần chuyển đến Đạo Nhân Giấy Nam Châu, nhưng mà hắn còn chưa kịp tràn ra tiên thức, lại có một người mang tin tức bay tới Thái Bạch Cung

lại là Dao Trì tiên tử

...

Cùng lúc đó, trong Thánh Mẫu Cung

Nữ Oa Thánh Nhân có chút lười biếng nằm nghiêng ở bên trên bảo tọa, trước mặt tung bay một lá cờ, trên đó ném ra đạo đạo quang ảnh, từng vị từng vị nữ tử Yêu tộc tư thái xinh đẹp, không ngừng lướt qua dưới đầu ngón tay Nữ Oa Thánh Nhân

cờ này tên là Chiêu Yêu Phiên, hàng không bán, bộ sưu tập độc quyền

lão sư thật sự...

Nhiều năm trước cho chính mình kịch bản cũng chỉ là rải rác mấy câu, cái gì cũng đều phải tự mình hiểu, còn phải đợi thời cơ đến, mới biết được phải làm cái gì

chính mình vừa phải biểu đạt phẫn nộ tại Nam Thiệm Bộ Châu, còn vừa để chính mình phái mấy vị nữ yêu đi mị hoặc Thương Quân

vấn đề này truyền ra ngoài, chính mình chẳng phải là sẽ bị người ta nói lòng dạ hẹp hòi?

Rõ ràng chính là lão sư tính kế ở sau lưng

ngược lại là đáng tiếc cho Toại Nhân, chung quy là bỏ lỡ vị trí Thiên Đế... lần này cũng xem như giải thoát

ôi chao, người này cũng không tệ, cửu vĩ hồ tộc, tên là Tiểu Lan, hiện tại đang tu hành tại lăng mộ Hiên Viên, thân mang khí vận Thiên Đạo?

có một chút hương vị, có thể khiến cho Đế Tân không lên triều được

- Long Cát phải nhập kiếp!

Dao Trì, ở bên trong buồng lò sưởi của Vương Mẫu

Vương Mẫu nương nương ở phía sau bức rèm che sau khi nói đến việc này, Lý Trường Thọ liền duy trì trầm mặc, cẩn thận phân tích tính chất cần thiết của việc Long Cát nhập kiếp

Chương 1706: Long Cát ứng kiếp

lý do Vương Mẫu đưa ra, là bởi vì mệnh trung Long Cát có kiếp nạn, cần đi hồng trần lịch luyện một lần

nhưng Lý Trường Thọ không thể không cân nhắc, đây có phải là Đạo Tổ thăm dò đối với điểm mấu chốt của chính mình hay không

Long Cát là đệ tử của hắn, mà ở bên trong Phong Thần kiếp nạn bản gốc, nàng bởi vì bị giáng chức phàm trần, sau đó tương trợ trận doanh Xiển Giáo, nhiều lần lập kỳ công, cuối cùng bị cưỡng ép gả cho một kẻ bại trận, còn được xưng là nữ tiên gương mẫu

cuối cùng chết thảm, lên bảng Phong Thần thành Hồng Loan Tinh

chuyện này...

Thấy sắc mặt của Lý Trường Thọ tựa hồ không đúng, Vương Mẫu ôn nhu nói:

- Tinh Quân, ta biết ngươi là sư phụ của Long Cát, vô cùng yêu thương đối với Long Cát, tất nhiên là không nỡ, nhưng sự tình Long Cát ứng kiếp, lại là đã sớm định ra, thiên cơ viết liền, khó có thể sửa đổi

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía rèm che, tựa hồ muốn nhìn thấy khuôn mặt và hai mắt của Vương Mẫu

Vương Mẫu ngược lại là không có dị dạng, không có cảm giác bất đắc dĩ bị Thiên Đạo bức hiếp, cũng không hề cảm thấy áy náy

Lý Trường Thọ hỏi:

- Nương nương, Long Cát đến cùng vì sao nhất định phải nhập kiếp? Tiểu thần quả thật có chút không rõ, lại có, đệ tử Nhân Giáo chúng ta có thể không nhập kiếp, còn xin nương nương nghĩ lại

Vương Mẫu do dự đôi chút, mới nói:

- Long Cát vốn là bảo bối của ta, ta tự nhiên không muốn để nàng đi đối mặt với hoàn cảnh đại kiếp hiểm ác như vậy, nhưng thứ nhất, mệnh cách bản thân Long Cát có thiếu sót, năm đó có thể giáng sinh hoàn toàn dựa vào Thiên Đạo bảo vệ, thiếu Thiên Đạo nhân quả, phải nhờ vào đại kiếp trả lại

- Thứ hai, Long Cát chính là công chúa Thiên Đình, lại không có danh hào chính thần, cũng muốn mượn cơ hội này để nàng đạt được vị trí trong danh sách Thiên Đạo, còn nữa, đại kiếp này vốn là mở rộng chính thần cho Thiên Đình, nếu có con gái Thiên Đế cùng nhau ứng kiếp, cũng có thể làm gương mẫu cho chúng tiên

- Nội tình nơi đây, còn thỉnh Tinh Quân suy tính kỹ càng, Long Cát là con gái Thiên Đế nhập kiếp, mà không phải là đệ tử Nhân Giáo nhập kiếp

- Nương nương không cần khách khí như thế đối với tiểu thần

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng:

- Như vậy, để Long Cát tự mình quyết định, nếu nàng muốn đi hồng trần nhập kiếp, ta tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp bảo vệ nàng chu toàn, bởi vì là con gái Thiên Đế, liền phải đi làm loại sự tình làm gương mẫu cho chúng tiên này, kỳ thật rất không cần phải

nửa câu nói sau, Lý Trường Thọ tất nhiên là không có cách nào nói thẳng ra

chính mình vừa mới cứng rắn một đợt với Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung, quay đầu Long Cát liền bị an bài đi ứng kiếp, nội tình việc này tuyệt không phải đơn giản như Vương Mẫu nói

nói bóng gió, là Đạo Tổ vẫn như cũ cố chấp muốn thực hiện kịch bản Phong Thần, để Phong Thần đại kiếp có thể thuận lợi hoàn thành mục tiêu đã đặt ra, đây cũng là điểm mấu chốt của Đạo Tổ...

Đợt này, hai bên nói rõ điểm mấu chốt, để Phong Thần đại kiếp tiếp tục vận chuyển

vậy thử nhìn một chút, chính mình có thể cứu vớt được bao nhiêu người nhục thân lên bảng

Lý Trường Thọ lại nói:

- Còn thỉnh nương nương sau đó khi nói chuyện với Long Cát, chú ý cách diễn đạt, liền nói thiên cơ biểu lộ ra, con đường phía trước của nàng có kiếp nạn, nhưng nhập kiếp hay không nhập kiếp là có thể khống chế

- Chuyện này...

Vương Mẫu nhẹ nhàng ừ một tiếng, nói:

- Được, còn thỉnh Tinh Quân chờ một lát, ta sẽ gọi nàng tới

Lý Trường Thọ hơi suy tư, nói:

- Ta sẽ chờ ở ngoài đình, cố gắng không chạm mặt nàng, phòng ngừa quấy nhiễu phán đoán của nàng

Vương Mẫu tất nhiên là xưng phải, sai người đi gọi Long Cát công chúa đến đây

không bao lâu, Long Cát cưỡi mây tới, sau khi Vương Mẫu hành lễ chào hỏi, Vương Mẫu theo lời Lý Trường Thọ vừa nói, hỏi Long Cát phải chăng muốn mặt đối mặt với kiếp nạn của bản thân

nếu muốn đối mặt, tự nhiên sẽ bảo hộ nàng chu toàn

nếu không muốn đối mặt, cũng có thể trực tiếp cản lại

Long Cát suy nghĩ đôi chút, nhẹ giọng hỏi:

- Mẫu thân, Thiên Đình có cần con ứng kiếp?

Vương Mẫu khẽ thở dài, cũng không trả lời

Long Cát nói:

- Nếu Thiên Đình cần con đi lại phàm trần, con sẽ đi không hối hận

- Ngươi nên suy nghĩ kỹ càng, đừng vội trả lời

lời nói của Vương Mẫu có ẩn ý, Long Cát lại ôn nhu lắc đầu

Long Cát nói:

- Lời nói của mẫu thân, thế nhưng là để con đi tìm sư phụ, mượn thân phận người chủ kiếp đại kiếp của sư phụ ngăn lại kiếp nạn của con, như thế chẳng phải là sẽ làm cho sư phụ khó xử?

- Con sinh tại Dao Trì, một đường tiên nhân đi theo, lương vận làm bạn, không có chút nào không như ý, nay Thiên Đình hưng khởi, nhiên các lộ đại tiên bởi vì sự tình phụ thân phát động kiếp nạn, có lời oán giận đối với phụ thân, tiên thần lên bảng sợ không thể hoàn thành trách nhiệm của mình, bất mãn đối với phụ thân

Chương 1707: cũng không phải thanh danh gì không tốt

- Con là con gái Thiên Đế, nếu cũng hạ phàm nhập kiếp, tự nhiên có thể chứng minh rằng đại kiếp này không liên quan gì đến phụ thân, chính là Thiên Đạo hạ xuống, sự kháng cự của bọn họ đối với phụ thân, có lẽ sẽ giảm bớt một chút... mẫu thân, để cho con đi thôi

Long Cát ngẩng đầu nhìn về phía Vương Mẫu, khuôn mặt mang theo vài phần ý cười, trong cặp con ngươi kia lóe ra một chút ánh sao

- Con nguyện đi hồng trần một chuyến, nếu ngay cả lịch luyện như vậy cũng không dám đối mặt, cũng không xứng làm đệ tử của sư phụ

Vương Mẫu không khỏi nhíu mày, Lý Trường Thọ lại là mỉm cười lắc đầu, ôm quyền vái chào đối với Vương Mẫu một cái, thân hình hóa thành khói xanh tiêu tán

Ừm...

Vẫn là phải nghĩ biện pháp để từ trên xuống dưới Xiển Tiệt nhị giáo biết, ai động đệ tử của chính mình, chính mình liền trở tay động sư phụ của bọn hắn

Ổn một tay, đi Đậu Suất Cung mời lão quân hỗ trợ luyện chế thêm một chút cửu chuyển kim đan, lại đi tìm Dương Tiễn chào hỏi, để y chiếu cố biểu tỷ nhà mình

lại để cho Kim Bằng đi tìm một đầu thần điểu, làm tọa kỵ cho Long Cát

phía Long tộc cũng không thể tụt hậu, khẳng định ẩn giấu một lượng lớn thần thú thủy hệ, muốn 'Hư Côn' hay thứ gì đó tương tự có lẽ rất khó, nhưng muốn thần ngư có thể phun nước, chắc chắn là 'toạ kỵ tốt nhất có thể có được chỉ bằng một câu nói', cũng coi như cho đệ tử nhà mình thêm một chút bảo hộ kỳ thật bảo hộ tốt nhất, chính là để Long Cát vận dụng thuần thục khẩu hiệu 'Gia sư Thái Bạch Kim Tinh', mà chính mình đặt thêm một chút Thiên Cương Địa Sát Linh Bạo Đại Trận ở bên người nàng

đây là một vị đệ tử duy nhất, nhất định phải hao phí nhiều tâm trí hơn

truyền thống tốt đẹp bao che đệ tử của Nhân Giáo, làm sao cũng không thể đứt gãy ở trong tay chính mình

Long Cát còn phải bận rộn một hồi tại Dao Trì, Vương Mẫu đoán chừng cũng muốn tâm sự với nàng, Lý Trường Thọ mong nhớ sự tình Linh Châu Tử chuyển thế, cũng liền phóng tâm thần đến Nam Thiệm Bộ Châu

chính mình có nên làm chút chuyện giúp Long Cát?

Long Cát nếu như có thể đi lại tại Nam Thiệm Bộ Châu, rất nhiều vấn đề nhỏ chính mình không tiện xử lý, nàng đều có thể làm thay

- Được rồi

Lý Trường Thọ cười cười

dù sao cũng là ở bên trong đại kiếp, càng động càng dễ dàng xảy ra vấn đề, chính mình cũng không phải là không thể làm

tâm thần lướt qua Triều Ca Thành, Lý Trường Thọ thấy Đế Tân đang ngồi trên bậc thang trước vương toạ, mấy vị lão thần đi qua đi lại, Văn Trọng lại không thấy đâu

có đại thần nói:

- Đại vương, việc này mặc dù kỳ quặc, nhưng ván đã đóng thuyền, đã không có cách nào sửa đổi, sự tình ngài đề thơ, nếu như bị những lão già cứng đầu đó nắm được cán, nói ngài không tuân theo Thánh Mẫu, không tuân theo tiên tổ, quả thực là đại nguy, không bằng đại vương ngài liền lấy cớ say rượu, nói chính mình yêu thích nữ sắc, cố ý tìm mấy vị mỹ nhân tại các quốc gia làm bạn lại có đại thần nói:

- Đối với đại vương, yêu thích nữ sắc cũng không phải thanh danh gì không tốt, ngược lại là có thể che lấp nguy cơ không tuân theo tiên tổ. Nữ Oa nương nương là thần linh tạo ra con người, là tiên tổ của tất cả Nhân Tộc, điểm ấy là phiền toái nhất

cái trán Lý Trường Thọ, chậm rãi toát ra một dấu chấm hỏi

yêu thích nữ sắc cũng không phải thanh danh gì không tốt?

Mà thôi mà thôi, tam quan của mọi người hơi có khác biệt, tôn trọng lẫn nhau, tôn trọng lẫn nhau

tâm thần lướt qua lăng mộ Hiên Viên, lại thấy nơi đây chỉ còn lại có một đám tiểu yêu, liền biết hồ nữ Tiểu Lan kia, tì bà tinh, gà rừng tinh, bị Chiêu Yêu Phiên của Nữ Oa nương nương kéo đi vào trong Thánh Mẫu Cung

lướt qua Kỳ Sơn, lướt qua Đông Lỗ, lướt qua Tô quốc, lướt qua Thánh Mẫu Miếu...

Lý Trường Thọ tuần tra Nam Châu thiên địa một lần, lại nhìn mấy lần những tông môn đánh tới 'Hữu khí vô lực' tại Trung Thần Châu đó, lúc này mới đưa tâm thần trở về Trần Đường Quan

phải nghĩ biện pháp, tìm hiểu tình hình tìm trong Ngọc Hư Cung, bằng không từ đầu đến cuối có chút không quá yên tâm

ở phía Hỏa Vân Động, chính mình đến đó lúc này cũng không thích hợp

nếu như khiến Đạo Tổ có chút lo lắng, trước tiên hạ độc thủ đối với Hỏa Vân Động, vậy thì có chút không ổn

ở trong góc Lý phủ, gia đinh cao cấp nào đó duỗi lưng một cái, thay đổi quần áo gia đinh trang nhã, đeo lên thân phận bài độc quyền của chính mình, chải lại mái tóc, nở nụ cười mang theo mấy phần nhộn nhạo, chậm rãi bước ra cửa đình

Lý Trường Thọ bình tĩnh đến lầu các của Lý Tĩnh cùng với Ân thị, Lý Tĩnh tất nhiên là đi vào trong quân doanh xử lý quân vụ

Ân thị bởi vì hoài thai quá lâu, đã không có cách nào xuống giường tùy ý đi lại, nhưng bởi vì tự thân cũng có nội tình tu hành, cũng là không tính quá khó chịu

Chương 1708: Càn Khôn Cung, Chấn Thiên Tiễn

vào giờ phút này Ân thị đang say ngủ, Lý Trường Thọ cũng không quấy rầy, kiểm tra linh phù, trận pháp bố trí các nơi, liền đi đến bên cạnh lầu các ngồi chơi, suy tính thời cơ Linh Châu Tử xuất thế

sức chịu đựng của Ân thị tóm lại là có hạn, nếu như hoài thai quá lâu, cũng sẽ hao tổn bản nguyên của Ân thị

cân nhắc từ góc độ tổng hợp cả mẹ và con, hoài thai ba năm sáu tháng, đúng là một cái lựa chọn tốt, nhưng Lý Trường Thọ cố ý để Na Tra xuất thế trước hai tháng

không có gì khác, tích lũy biến hóa, đảo ngược số mệnh bi thảm cạo xương gọt thịt

hết thảy đều đi theo kịch bản của Thiên Đạo, khi các nút khác nhau trong cuộc đời của Na Tra được thắp sáng, bản thân khả năng liền sẽ càng ngày càng nhỏ

lúc trước Lý Trường Thọ khi nói kế hoạch của chính mình đối với Thái Thanh lão sư, đối với Đại Pháp Sư, đều tận lực né tránh một cái vấn đề mấu chốt

—— làm thế nào thu nạp biến số

lấy Dương Tiễn nêu ví dụ, lúc ấy lực lượng kiềm chế của Thiên Đạo cũng không rõ ràng, Lý Trường Thọ cố ý viết kịch bản an bài Dương Tiễn ở phía trên vải vóc, Đạo Tổ tất nhiên là có thể liếc mắt nhìn thấy được

lúc ấy, chỉ cần mục đích sau cùng phù hợp với mong muốn của Đạo Tổ, liền có thể để cho chính mình buông tay hành động

nhưng hiện giờ đang ở trong đại kiếp, lực lượng kiềm chế của Thiên Đạo tiếp cận giá trị tối đa, Lý Trường Thọ muốn cải biến số mệnh cho Na Tra, liền phải đoạt mệnh từ trong tay Thiên Đạo

chuyện này so với an bài Dương Tiễn có khác biệt rõ ràng, nhất định phải tranh đoạt quyền chủ đạo kịch bản với Thiên Đạo

mặc dù hai con đường đều dẫn đến tiết điểm 'để Na Tra trở thành người tiên phong Phong Thần đại kiếp', nhưng một trái một phải, buồn vui hoàn toàn khác biệt

đồng lý, Long Cát cũng là như vậy

tiên thức khẽ động, đã thấy Lý Tĩnh thúc ngựa bôn trì trên quan đạo tại Trần Đường Quan, bách tính ven đường đều đang hô to Tổng Binh đại nhân, còn có người trực tiếp la lên:

- Tổng Binh đại nhân! Tôn phu nhân sinh chưa! Chúng ta lúc nào uống rượu mừng!

Lý Tĩnh phần lớn chỉ là mỉm cười gật đầu, thúc ngựa vụt qua nhanh như tên bắn

y là thiên tiên, có thể làm ra động tác độ khó cao 'dẫm lên đầu ngựa' bất cứ lúc nào, lại thêm quy hoạch con đường ở Trần Đường Quan không tệ, hai bên đường có "đường cơ giới không dùng mã lực" và "vỉa hè", sẽ không có sầu lo đụng vào người đi đường

lúc này vẫn là sáng sớm, Lý Tĩnh vội vàng trở về từ quân doanh, hẳn là chỉ có một lời giải thích

trở về thăm phu nhân mang thai?

Phát hiện ra gia đinh cao cấp 'sống lại', cố ý chạy tới!

Quả nhiên, Lý Tĩnh nhảy vào cửa phủ, một đường chạy gấp, trực tiếp đến trước mặt gia đinh cao cấp 'Vương Trường An', vô thức liền muốn đưa tay hành lễ, nhưng Lý Trường Thọ đã là đứng dậy, trừng mắt nhìn đối với Lý Tĩnh

- Ừm khục!

Lý Tĩnh hắng giọng, nghiêm mặt nói:

- Trường An, đi theo ta một chuyến

- Vâng, mời lão gia ngài

đây là ở phía trước người

đợi sau khi đi đến thư phòng ở sân bên cạnh, đóng lại cửa lớn, mở ra kết giới tiên lực, Lý Trường Thọ ưỡn thẳng lưng, Lý Tĩnh chắp tay cúi đầu:

- Nghĩa phụ, ngài xem vật này đi!

Trong khi nói, Lý Tĩnh ở bên trong tay áo lấy ra một món pháp bảo trữ vật, lại ở bên trong pháp bảo giũ ra một tảng đá lớn

tảng đá lớn này toàn thân như hổ phách, trong đó bọc một cây trường cung, ba mũi tên thần, hoa văn trên đó phức tạp, khắc cổ văn phù lục, tựa như bảo vật Thượng Cổ

Lý Tĩnh hỏi:

- Nghĩa phụ, vật này có lai lịch gì?

Còn có thể có lai lịch gì, Hiên Viên Càn Khôn Cung, Chấn Thiên Tiễn, một trong số trọng bảo Hiên Viên đại phá Xi Vưu năm đó, chỉ là tung tích không rõ, sau này sẽ bị Tiểu Na Tra ham chơi tiện tay kéo ra, một tiễn bắn chết Bích Vân đồng tử ở bên ngoài mấy vạn dặm, dẫn phát Thạch Cơ nương nương cùng với Thái Ất Chân Nhân đại chiến

- Thượng Cổ pháp bảo

Lý Trường Thọ lại hỏi:

- Vật này ngươi lấy được ở chỗ nào?

- Ngay vào đêm qua, tâm thần có chút không tập trung, nhìn về hướng bầu trời, đột nhiên thấy sao trời lấp lóe, vốn cho rằng là sao chổi mang theo đen đủi, ai ngờ thạch này giáng xuống từ trên trời, rơi vào bên ngoài quân doanh

Lý Tĩnh thấp giọng nói:

- Việc này ta đã nghiêm lệnh không thể truyền ra bên ngoài, đây nếu là trọng bảo, còn thỉnh nghĩa phụ giữ hộ

- Làm sao?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ngươi còn sợ dính nhân quả hay sao?

Lý Tĩnh cười khổ nói:

- Hiện giờ ta đã rõ ràng, có đôi khi, ngươi phải đủ mạnh mẽ mới có thể giữ được những thứ mà vận mệnh ban cho ngươi

Lý Tĩnh nguyện dùng hết thảy vận thế sau này, để bảo vệ bốn người mẫu tử bọn họ, thực lực bản thân vốn cũng không đủ, dùng bảo vật cũng không có cách nào giao đấu cùng với đại năng, không cần cũng được

Chương 1709: Ráp lại như thế nào?

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, sau đó chậm rãi dạo bước, trong mắt không ngừng lấp lóe quang mang

coi như không dùng Càn Khôn Cung và Chấn Thiên Tiễn, nói không chừng còn sẽ có 'Đoạt Mệnh Thương', 'Truy Hồn Tỏa', 'Lời nguyền Bích Vân đồng tử hẳn phải chết' gì đó, cuối cùng vẫn sẽ tương quan với Tiểu Na Tra

Thiên Đạo, hoặc là đường lối của Đạo Tổ, vẫn luôn chính là như vậy

nhưng cung tiễn này quả thực là Thiên Đạo sắp đặt?

Không hẳn vậy

theo Lý Tĩnh nói, lúc ấy cảm giác trong lòng Lý Tĩnh có chút không thích hợp, hẳn là chính là vào lúc phạt thiên, tại thời điểm tân hỏa đại đạo ngưng tụ ý chí Nhân Tộc, lúc ấy Thiên Đạo không rảnh quan tâm chuyện khác, nếu bị Nhân Tộc phát hiện ra động tác nào, tính kế của Đạo Tổ tất nhiên phí công nhọc sức

Đạo Tổ, lão cửu thành tám, đương nhiên sẽ không bất ổn như thế

vậy là ai thả bộ cung tiễn này?

Vô luận là ai, đều có thể xem như là người thôi động kịch bản Thiên Đạo, so với Thiên Đạo tự mình sắp đặt kỳ thật không có gì sai biệt

thay đổi hình thức bề ngoài không đủ để thay đổi toàn bộ mệnh đồ, hơn nữa Thái Ất đốt Thạch Cơ, cũng coi như là tín hiệu Xiển Tiệt nhị giáo chính thức quyết liệt, xem như tiết điểm tương đối trọng yếu bên trong đại kiếp

chính mình không nên can thiệp quá nhiều, để tránh gặp phản phệ không may

mở cuốn sách nhỏ dưới đáy lòng, Lý Trường Thọ cẩn thận xem xét kế hoạch của mình quay xung quanh chuyện này, cân nhắc thật kỹ trước sau...

Sau nửa canh giờ

- Coi vật này như bảo vật trấn quan đi!

Lý Trường Thọ thở ra một hơi:

- Không cần hỏi nhiều, không phải ta an bài, sau này ngươi tự biết vật này là ai tính kế

Lý Tĩnh cúi đầu lĩnh mệnh, Lý Trường Thọ chỉ ngón tay vào trên đá hổ phách, đá hổ phách hóa thành từng tia từng tia linh khí, cung tiễn trong đó chậm rãi rơi xuống đất, giống như phàm vật vậy

Lý Trường Thọ nói:

- Ngươi lại thử xem, có thể kéo ra dây cung hay không

- Vâng

Lý Tĩnh đưa tay thu Càn Khôn Cung vào trong lòng bàn tay, ngưng thần tĩnh tức, thử kéo, dây cung không nhúc nhích tí nào

- Đây?

Song chưởng vận khởi pháp lực tự thân, chẳng mấy chốc mặt đều đỏ bừng lên, đốt ngón tay đều suýt nữa bị dây cung cắt vỡ, dây cung vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào

Lý Trường Thọ cười nói:

- Việc này phải để ý phương pháp, không thể dùng man lực, để ta thử xem

Lý Tĩnh vội vàng đưa Càn Khôn Cung tới, Lý Trường Thọ cầm trong tay quan sát tỉ mỉ một hồi, tay phải bay lên hạ xuống, bấm vào phần trên và phần dưới trường cung, đường vân trên dưới trường cung sáng lên rực rỡ

Lý Trường Thọ kéo dây cung, chỉ cảm thấy chính mình như là đang gảy một tòa núi cao, có thể kéo căng ra nửa thước

Hả?

Dưới đáy lòng Lý Trường Thọ lóe lên linh quang, hai mắt không khỏi tỏa sáng

- Trước tiên để trong phòng ta mấy ngày, ta sẽ thêm một số tài liệu vào đó, tăng thêm thủ đoạn xác thực dấu vân tay hoặc các phương pháp chống trộm khác

Lý Tĩnh không khỏi sửng sốt, tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng lập tức gật đầu đồng ý

mấy canh giờ sau, bên trong căn phòng nhỏ của gia đinh cao cấp, ánh lên ánh đèn cần cù vất vả

Lý Trường Thọ ngồi sau chiếc bàn thấp trong phòng, nhìn mảnh 'linh kiện' đầy bàn trước mặt, lại nhìn về phía hồ lô lớn bị Đạo Nhân Giấy【 xa phu 】đưa tới nơi đây trước đây

ở miệng hồ lô, một đạo hư ảnh xếp bằng ở kia, đang đối mặt cùng với Lý Trường Thọ

tất nhiên là tinh phách Đại Vu Nghệ

Đại Vu Nghệ, người bắn mặt trời, cung thủ mạnh nhất Vu tộc, thậm chí có thể tính là đệ nhất thần xạ thủ Hồng Hoang, đối với cung tên, tất nhiên là người trong nghề

khi y tới nơi đây, nhìn thoáng qua cấu tạo của Càn Khôn Cung và Chấn Thiên Tiễn, liền trực tiếp nói một câu:

- Đơn giản, vẫn là dùng thủ pháp luyện chế cùng loại với Trảm Tiên Phi Đao, cũng được xem là thủ đoạn luyện khí hưng thịnh nhất lúc Thượng Cổ

Lý Trường Thọ ở dưới sự chỉ điểm của y, tháo cung tên thành từng mảnh nhỏ, nghiên cứu triệt để cấm chế trong đó

chuyện này khiến Lý Trường Thọ khen y chuyên nghiệp, hô to người trong nghề quyền thần bình thường Thiên Đình hắn, chính là phải lên kế hoạch tổng thể, không thể mọi thứ đều làm tỉ mỉ, việc chuyên môn phải giao cho những người có chuyên môn

sau đó...

- Ráp lại như thế nào?

Lý Trường Thọ chỉ vào các linh kiện khác nhau, đang muốn bắt đầu ráp lại thì lại cảm thấy không thích hợp

Đại Vu Nghệ:

- Tháo như thế nào thì ráp vào như thế đó... ừm, đại khái là vậy

Lý Trường Thọ: "..."

Được thôi, đại khái

hắn lấy ra một viên Lưu Ảnh Cầu từ trong tay áo, xem lại quá trình tháo rời một cách chi tiết và bắt đầu mày mò

mãi cho đến hừng đông

- Bạch tiên sinh? À, là như vậy, nơi này xảy ra chút việc nhỏ cần Bạch tiên sinh tới một chuyến

Chương 1710: lời đồn bất lợi

- Không vội, không vội, trong hai tháng chạy tới Ngũ Bộ Châu là được, ừm, đúng vậy, việc này không phải Bạch tiên sinh thì không có ai làm được, nếu như không có Bạch tiên sinh, e là khó có thể kết thúc. Vất vả cho Bạch tiên sinh, vất vả cho Bạch tiên sinh

Chậc, cuối cùng cũng giải quyết xong

Trần Đường Quan, bên trong bóng tối tường thành phía tây, hai thân ảnh nâng một hồ lô lớn ngồi xổm ở góc, ngửa đầu nhìn nghi thức 'đặt' đang tiến hành phía trên

Tổng Binh Lý Tĩnh từ Trần Đường Quan, đem trọng bảo gia truyền Lý gia, Hiên Viên Càn Khôn Cung cùng với Chấn Thiên Tiễn, đặt ở trên đầu thành, trấn áp tà ma Trần Đường Quan, cải thiện phong thủy tổng thể của Trần Đường Quan

hóa thân Lý Trường Thọ, gia đinh cao cấp Lý phủ Vương Trường An, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- Nhờ có Bạch tiên sinh ra tay, bảo vật như vậy mới có thể khôi phục lại được, bằng không còn thật sự không biết nên giải quyết như thế nào

Bạch Trạch cười ngượng ngùng, mặc dù muốn nói một câu, để y buông bỏ sự vụ Lâm Thiên Điện, đi đường thật xa trở về chỉ là vì chuyện này?

Nhưng sau khi nhìn kỹ mấy linh kiện giấu trong tay áo, chắc chắn không vượt quá 0,1%, sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến uy năng của bảo vật, Bạch Trạch lộ ra nụ cười khiêm tốn mà tao nhã

Bạch Trạch tán thán nói:

- Vẫn là Thuỷ Thần đại nhân khéo léo thiết lập một cấm chế tên là khoá hài đồng, nếu không có bàn tay to lớn của người lớn nắm giữ một diện tích đủ lớn, là không có cách nào kích hoạt cấm chế trên đó, trực tiếp phòng ngừa bảo vật như vậy bị trẻ em cầm nhầm, cao minh, thật cao minh

- Ài, vẫn là Bạch tiên sinh xảo đoạt thiên công

- Không không không, Thuỷ Thần đại nhân tài trí hơn người

- Bạch tiên sinh suy nghĩ độc đáo

- Thuỷ Thần đại nhân tiên tử chi hữu...

- Khục

Lý Trường Thọ ho khan, nhắc nhở Bạch Trạch có một số điều có thể nói, có một số điều cần phải cân nhắc nói. Bạch Trạch nhanh chóng dừng lại nhìn Lý Trường Thọ, hai người ở trong kết giới cùng nhau cười lớn

hồ lô lớn bên cạnh truyền ra một tiếng xùy chế giễu, bị Lý Trường Thọ tiện tay bỏ vào bảo nang trữ vật

Bạch Trạch nhìn trái phải một cái, nhỏ giọng hỏi:

- Thuỷ Thần, trên đường tới, bần đạo nghe thấy một số lời đồn gây bất lợi cho ngươi

- Ồ?

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười cười, dưới đáy lòng khe khẽ thở dài

thân là quyền thần Thiên Đình, chính thần thứ mười danh sách Thiên Đạo, có được thần quyền biến đổi, sát phạt, lại trực tiếp triệu tập tiên hiền Nhân Tộc phạt Thiên Đạo, xác thực có một chút thất thố như vậy

bị người chỉ trích là điều dễ hiểu, hắn cũng sẽ không để ý...

- Thuỷ Thần

Bạch Trạch thấp giọng nói:

- Hôm đó có phải Hằng Nga tiên tử xông Thái Bạch Cung hay không, hai mắt phiếm hồng tiến vào hậu viện Tiểu Quỳnh Phong Thái Bạch Cung, cuối cùng rời khỏi Thái Bạch Cung một cách thoải mái dễ chịu, tâm tình vui vẻ?

Lý Trường Thọ: "..."

- Đúng là có chuyện như vậy

- Hít hà, ai nha, Thuỷ Thần thật không cẩn thận

Bạch Trạch nhỏ giọng nói:

- Mị lực của đệ nhất mỹ nhân Tam Giới, xác thực không phải nam tử có thể ngăn cản, nhưng cũng phải chú ý đến phương pháp, chú ý đến dư luận. Hiện tại trong Tam Giới mọi người đều biết, dù là lui một vạn bước, giữa các ngươi không có việc gì, vậy cũng vẫn phải cân nhắc lời ra tiếng vào, cũng phải chú ý đến mặt mũi của Vân Tiêu tiên tử cùng với tiên Tiệt Giáo

- Ta...

Lý Trường Thọ cúi đầu cười khổ:

- Thật đúng là, việc quan trọng sinh tử không người để ý, chuyện bát quái Tam Giới đều biết

Bạch Trạch buồn bực nói:

- Sao? Đã xảy ra chuyện gì?

- Vô sự

Lý Trường Thọ than khẽ, vỗ vỗ áo bào đứng dậy:

- Trở về đi Bạch tiên sinh, Ngũ Bộ Châu hiện giờ sát khí quá nồng, ngươi nếu ở quá lâu sẽ ảnh hưởng tường thụy tự thân

đây chính là khi gọi người tới là quan trọng cỡ nào, lúc đuổi người đi chính là vuốt tóc một cái!

Bạch Trạch sờ sờ chòm râu dê, lại hô:

- Thuỷ Thần đại nhân, có cần bần đạo đo cát hung!

Cát hung?

Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn Bạch Trạch, lạnh nhạt nói một câu:

- Ta sẽ luôn cát không phải hung

Bạch Trạch không khỏi run lên, nhìn bóng lưng có chút bình thường của Lý Trường Thọ, vẻ mặt nhất thời ngơ ngác

chuyện này...

Đã xảy ra chuyện gì?

Chính mình cảm nhận được Thiên Đạo kịch biến, không phải là có quan hệ cùng với Thuỷ Thần?

Làm sao đột nhiên... cường ngạnh như vậy?

Nói trở lại, Thuỷ Thần không cần bần đạo đo cát hung, bần đạo chẳng phải là so với Kim Bằng, đã không có nhiều ưu thế?

Hiện tại suy nghĩ lại Kim Bằng, hiện nay ở bên trong ba ngàn thế giới lĩnh quân giết địch, bằng vào cực tốc không có việc gì trở về Thiên Đình tản bộ, chính mình lại vẫn luôn âm thầm gây sự tại Lâm Thiên Điện

Bạch Trạch yếu ớt thở dài, thân hình trốn vào bên trong lòng đất

Chương 1711: Cự tuyệt dị tượng

làm thú cưỡi tại Nhân Giáo, áp lực so với kiếm sống tại Thượng Cổ Yêu Đình còn lớn hơn

ở bên trên tường thành, Lý Tĩnh nhìn cây cung thần được bọc trong nhiều lớp vải và ba mũi tên thần có chiều dài khác nhau, không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng

a, nghĩa phụ phí tâm

thế là, mấy tháng sau

...

【 Đế Tân đẩy Phong Hầu Lệnh, chư hầu nhất định phải tuân theo quy củ trưởng tử kế thừa, tám trăm chư hầu xôn xao

Ký Châu Hầu Tô Hộ lấy lý do Đế Tân tàn sát Cửu Hậu, Nam Bá Hầu, cự tiến cống, cự tôn Thương

Đế Tân giận, mệnh Sùng Hầu Hổ suất đại quân chinh phạt Ký Châu

mười mấy nhà chư hầu vốn bí mật hợp tác với Tô Hộ cùng nhau phản Thương im lặng quan sát, Ký Châu lâm vào khốn cảnh, Tô Hộ toàn lực chuẩn bị chiến đấu

Luyện Khí Sĩ Côn Luân Sơn Trịnh Luân, trước kia xuống núi du lịch Nam Thiệm Bộ Châu, lúc này đang làm đốc lương tướng quân tại Ký Châu. 】

...

Tại Trần Đường Quan, Lý phủ

mây đen áp thành, tiếng sấm cuồn cuộn, khắp Lý phủ không ngừng bốc lên gió mạnh, bên trong hậu viện lầu các, từng vị từng vị thị nữ, bà lão không ngừng chạy tới chạy lui

dù có mang theo tu vi, Ân thị lúc này lại vẫn không ngừng thấp giọng la lên, nhưng thanh âm lại bị mấy bà đỡ kia lấn át:

- Nhanh! Nhanh! Nước nóng nước nóng!

- Thất thần làm gì! Tam thiếu gia sắp ra rồi!

- Nhìn thấy đầu rồi! Ôi, đầu này sao lại to như thế? Không nhìn thấy cuối!

- Là phúc tinh, phúc tinh! Đây là trời sinh dị tượng!

Bên trên tường hậu viện Lý phủ, Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng, đầu ngón tay nổi lên ánh sáng màu đỏ nhạt

sửa đổi nhận thức

hắn đang sửa đổi nhận thức của mấy bà đỡ kia, để họ không cảm nhận được sự kỳ lạ của lần sinh nở này

bởi vì không ngừng gột rửa sát khí bên trong linh thai, lại bởi vì linh thai không ngừng sinh trưởng, bảo vệ Ấn thị, nên một 'linh màn' dày đặc được hình thành xung quanh linh thai

linh thai như vậy xuất thế, đối với phàm nhân nơi này mà nói, chắc chắn có chút kinh thế hãi tục, Lý Trường Thọ mới có thể thi triển thủ đoạn như vậy

trong điện, Lý Tĩnh ngồi quỳ chân trước bốn bức hoạc, không ngừng dập đầu cầu phúc đối với Ngọc Hoàng Đại Đế, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Thái Bạch Kim Tinh, Độ Ách Chân Nhân

trong đám mây đen phía trên Lý phủ, Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân lẳng lặng đứng thẳng, vào giờ phút này đều nhíu mày nhìn chăm chú vào Lý phủ bị trận pháp bao phủ, chờ đợi một tiếng khóc của trẻ sơ sinh

ở phía đông Trần Đường Quan, Kim Bằng ngồi trên một chiếc thuyền, uống rượu một mình, mấy ngàn Thiên Binh phía sau nhìn chăm chú từng phương hướng thiên địa

ở phía bắc Trần Đường Quan, Dương Tiễn ngồi trên chạc cây trong khu rừng rậm, Tam Tiêm Lưỡng Nhận thương cắm dưới tàng cây, một chân duỗi ra đung đưa nhẹ nhàng, lòng bàn tay vuốt ve một con chó nhỏ màu trắng ở phía tây Trần Đường Quan mấy trăm dặm, Hùng Linh Lỵ thắt hai bím tóc đuôi ngựa đứng trên đỉnh một vách núi, phía sau là từng dãy Thiên Binh tinh nhuệ, trong đó còn có Mai Sơn Lục Hữu, mười mấy vị cao thủ Mai Sơn

ở phía nam Trần Đường Quan, Thiên Đình Nguyên Soái Thuyên Động chống một thanh đại kiếm, mặc áo choàng phong cách, bên miệng ngâm nga một làn điệu mà ít nam tiên ở Thiên Đình có thể nghe thấy, biểu tình có chút nhàn nhã

ngày hôm nay, nếu có người quấy nhiễu linh thai hàng thế, chính là đối địch cùng với Thiên Đình

mà Lý Trường Thọ, người đã sắp xếp tất cả những chuyện này, vào giờ phút này vẫn cảm thấy có chút không an ổn

dù sao, quan hệ giữa Linh Châu Tử và chính mình cũng quá thân cận

- Ra rồi! Ra rồi!

- Phu nhân thêm chút sức!

- Ra rồi!

Mọi người trong phòng sinh hô lớn, toàn bộ Lý phủ đột nhiên trở nên yên tĩnh, tiếng khóc trẻ sơ sinh chờ đợi đã lâu cũng không xuất hiện

đúng lúc này!

Một chùm ánh đỏ phóng lên tận trời, xuyên thấu đỉnh lầu các, chiếu sáng thiên khung!

Ầm ầm ——

Mây đen trên không trung ẩn ẩn lộ ra lôi quang, từng cơn gió máu từ trên thiên khung thổi xuống

Lý Trường Thọ tay trái bóp chữ Trấn Ấn, bốn phương tám hướng Lý phủ tuôn ra đạo đạo linh khí, trong nháy mắt kết thành mười hai tầng tường thành, cưỡng ép ngăn lại gió máu

Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân đồng loạt ra tay, tay áo vung vẩy, đại đạo run run, mây đen bên trong không trung lúc này bị hai cỗ đại đạo đánh tan, ánh nắng tươi đẹp chiếu vào Lý phủ!

Cự tuyệt dị tượng

cự tuyệt đặc thù hóa

Lý Trường Thọ đột nhiên nhíu chặt lông mày, ánh đỏ trong phòng sinh tựa hồ bất mãn bị trấn áp, 'quả bóng thịt' kia bắt đầu không ngừng rung động, một cỗ sát khí bắt đầu tràn ra phía ngoài

phảng phất như cơn giận đã bị đè nén ba năm, muốn hoàn toàn phóng thích tại thời khắc này

Lý Trường Thọ mở năm ngón tay trái ra, mấy bà đỡ trong phòng sinh cùng với những thị nữ kia trong nháy mắt hôn mê đi, thân hình hóa thành lưu quang, cấp tốc bị bắt vào trong viện lạc

Chương 1712: Để ta tới

Ân thị suy yếu nhìn quả bóng thịt kia, trong mắt chỉ có sự ấm áp, những tình hình này tất nhiên là đã sớm biết

đứa trẻ mà nàng sinh ra muộn hơn hai năm, đang ở bên trong linh màng này, đã tương đương với một đứa trẻ ba tuổi mụ

- Tra Nhi... Tra Nhi?

Tiếng hô hoán này không có gì sai, dù sao dựa theo năng lực đặt tên của Lý Tĩnh, mặc dù tên của con trai thứ ba vẫn chưa được quyết định, nhưng nhất định sẽ là 'Lý xxx Tra'

quả bóng thịt kia nhẹ nhàng run rẩy, bỗng dưng vọt lên, đánh vào trong lòng ngực Ân thị

Lý Trường Thọ nhíu lông mày lại, trong nháy mắt đã là làm ra phán đoán

không ngăn trở

hắn hai tay nhanh như huyễn ảnh bóp ra đạo đạo dấu tay, quanh người Ân thị xuất hiện một tầng thanh mang hơi mỏng

quả bóng thịt kia đánh tới, nhưng lúc rơi xuống cũng không có lực đạo quá mạnh, lại bị thanh mang hóa đi hơn phân nửa lực trùng kích, để Ân thị an ổn ôm lấy

- Tra Nhi...

Ân thị khẽ gọi, tiếng nói bởi vì tự thân quá mức suy yếu mà có chút run rẩy

- Mẹ đang ôm con đây, Tra Nhi... đừng sợ...

Nhớ tới sự đau khổ mà con trai thứ ba chịu đựng, nhớ lại ngày đó hơn ba năm trước, thiếu niên mỉm cười tạ lỗi đối với chính mình ở trong giấc mộng

đôi môi tái nhợt của Ân thị run run mấy lần, nước mắt trên khóe mắt, từ gương mặt nàng nhỏ xuống quả bóng thịt

- Mẹ sẽ bảo vệ con, Tra Nhi, cha mẹ đều sẽ bảo vệ con

ngoài phòng sinh, Lý Tĩnh vội vã vọt đến từ không trung, tiên thức đã nhìn chăm chú tình hình trong phòng, nhưng Lý Tĩnh vừa muốn vào nhà, linh màng quả bóng thịt kia thình lình toả ra ánh sáng đầy màu sắc

vệt nước mắt nơi của Ân thị, được ánh sáng bao quanh, linh màng có chút xấu xí kia chậm rãi hòa tan

quang mang nở rộ!

Lý Tĩnh bị chiếu đến mức không mở mắt được, vẫn như cũ bước nhanh về phía trước

Ân thị chỉ có thể nhắm chặt mắt lại, cảm giác hai tay trống rỗng, vô thức vươn tay muốn ôm, ôm được lại là một thân thể nho nhỏ, không khỏi dùng sức ôm vào trong ngực

một cỗ lại một cỗ linh khí ấm áp lưu chuyển ra, bao trùm Ân thị, nuôi dưỡng cơ thể đã suy kiệt do sinh nở của nàng

bên trong linh khí, một tiếng khẽ gọi truyền vào trong tai vợ chồng Lý Tĩnh, truyền vào trong tai hai vị Chân Nhân trên mây, truyền vào trong tai Lý Trường Thọ, truyền vào trong tai các tiên nhân dùng tiên thức chú ý nơi đây

- A...?

Quang mang dần dần rút đi, trong lòng ngực Ân thị, có một đứa trẻ khoảng ba tuổi, đang nâng tay nhỏ sờ gương mặt Ân thị, đôi mắt to kia phản chiếu đôi mắt đẫm lệ của Ân thị

Lý Tĩnh ở bên cạnh thở dài một hơi, chẳng biết lúc nào đã quỳ một gối xuống ở phía trước giường, bàn tay lớn đưa ra, cẩn thận nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn như pha lê của đứa bé

- Mẹ...

Trên đầu tường, Lý Trường Thọ chắp hai tay sau lưng, chậm rãi hai mắt nhắm lại

gần đây cũng là có chuyện tốt

trên mây, Thái Ất Chân Nhân ngửa đầu than nhẹ, trong mắt mang theo tràn đầy cảm khái, Ngọc Đỉnh bên cạnh cũng là như trút được gánh nặng

ở cánh bắc Trần Đường Quan, Dương Tiễn nở một nụ cười nhẹ trên môi

lần này, y là sư huynh

hả?

Dương Tiễn đột nhiên biến sắc, mắt dọc trên trán mở ra nhìn hướng bầu trời, không nhịn được đứng dậy ở trên cây, lơ lửng ở giữa không trung, nhấc tay nắm chặt Tam Tiêm Lưỡng Nhận thương

- Sư thúc, sư thúc!

- Ừm, ta đã thấy được

tiếng nói của Lý Trường Thọ vang lên ở trong tai Dương Tiễn:

- Đừng vội, để ta tới là được

Dương Tiễn lập tức đạo tâm đại định

y đột nhiên ý thức được, chính mình kêu gọi trước hết nhất cũng không phải là sư phụ nhà mình, mà là vị sư thúc đã từng an bài chính mình đến không có cách nào thở dốc này

ông ——

Đại đạo chiến minh, bầu trời nguyên bản đã trong sáng một lần nữa xuất hiện một khối mây đen

phía trên Đông Hải, Kim Bằng vô thức cầm Tiểu Lục Thần Thương bên người, Tiểu Lục Thần Thương lúc này đang khe khẽ run rẩy, tựa hồ là cảm nhận được khí tức gì đó

- Đây là?

Thái Ất Chân Nhân nhíu mày nhìn lại, sau đó liền thấp giọng nói:

- Sát khí Ma Tổ lưu ở trong thiên địa! Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Ngọc Đỉnh nói:

- Đi bảo vệ Linh Châu...

- Để ta tới

một tiếng khẽ gọi vang lên ở bên cạnh, chỉ thấy một hơi gió mát cực nhanh thổi tới, hiện ra thân hình Lý Trường Thọ

khuôn mặt thanh niên, diện mạo thật sự

Lý Trường Thọ nhíu hai mắt lại, thân hình phóng lên tận trời

trên mây đen kia đột nhiên hiện ra một khuôn mặt hung ác, im lìm rống giận đối với Lý Trường Thọ

đại đạo cùng chấn động!

Tại Lý phủ, trong lòng ngực Ân thị, đứa bé kia toàn thân run rẩy, bên trong đôi mắt to thanh tú kia loé lên hai đoàn ngọn lửa màu đen, đạo tâm Lý Tĩnh kịch biến, lại cố nén không có rút kiếm

một đạo ngọc quang lóe lên, một chiếc đỉnh ngọc nhỏ xuất hiện trên trán đứa bé, trực tiếp trấn trụ ngọn lửa trong mắt đứa bé

Chương 1713: Đặt tên

mây đen bên trong trời cao tựa như có cảm giác, khuôn mặt kia toát ra mấy phần cấp bách, mây đen hóa thành một tảng đá lớn, trực tiếp đè xuống đối với Lý Trường Thọ, muốn thôn phệ Lý Trường Thọ lại xông vào Lý phủ

- Hừ!

Tiếng nói của Lý Trường Thọ truyền khắp phương viên vạn dặm:

- Yêu ma phương nào, cũng dám tới nơi đệ tử Nhân Giáo chúng ta trấn thủ dương oai!

Hắn mở tay trái ra, vận chuyển Bát Cửu Huyền Công, quanh người rung ra một đạo hư ảnh, lưu quang lấp lóe bên trong trời cao, đan dệt ra một bàn tay lớn đường kính ngàn trượng!

Vô Phá Pháp Thân!

Bàn tay lớn dâng lên, Lý Trường Thọ khẽ nắm tay trái, tựa như không tốn sức chút nào, hời hợt liền nắm chặt đoàn sát khí kia, nhẹ nhàng nắm lại; tảng đá kia, khuôn mặt hung ác kia trực tiếp bị bóp nát, mây đen nổ thành từng tia từng tia sát khí liền muốn tán loạn bốn phía

- Lục Thần Thương tới!

Lý Trường Thọ lại quát nhẹ một tiếng, Tiểu Lục Thần Thương ở trong tay Kim Bằng phía trên Đông Hải trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, lại 'chậm rãi' ngưng tụ thành ở trong tay trái Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ quát nhẹ trong miệng:

- Bát phương quỷ quái đền tội, mười ngày sát khí quy hàng!

Lục Thần Thương hóa ra hình bóng thương long màu đen, ngửa đầu gào thét một tiếng, miệng rồng mở ra, một cỗ sát khí bay vụt đến, bị thương long một ngụm nuốt vào trong chốc lát, không trung đã không có sát khí

trong lòng ngực Ân thị, đứa bé kia đã là ngủ say, chiếc Ngọc Đỉnh kia cũng đã biến mất không còn tăm tích

thân hình Lý Trường Thọ đứng trên không một hồi, đợi Lục Thần Thương trong tay ổn định lại, tiện tay hất lên, Lục Thần Thương hóa thành ánh đen bắn về hướng Đông Hải, bị Kim Bằng đưa tay tiếp được

- Càn khôn sáng sủa, đạo ta trong sáng, Nhân Giáo ở đây, tru tà trừ yêu!

Ở bên trong âm thanh ngâm tụng, thân hình Lý Trường Thọ hóa thành lưu tinh bay về phía chín tầng trời, bóng lưng phóng khoáng ngông ngênh, mảy may không có dự định quay đầu

dù sao Đạo Nhân Giấy chính là ở đây... khục

dù sao, chân nam nhân sẽ không quay đầu lại

bên trong phòng tiếp khách tiền viện Lý phủ, mấy thân ảnh ngồi yên lặng, trên mặt đều có chút chờ mong

sau phòng truyền đến tiếng cười khẽ, một đám thị nữ bao vây vợ chồng Lý Tĩnh đến đây, Ân thị phục dụng linh đan Lý Trường Thọ tặng cho đã xuống giường giường, ôm đứa bé ngủ say đi tới

Lý Tĩnh đi theo sát từng bước một, biểu tình kia, như thể sợ phu nhân của chính mình đột nhiên hôn mê vậy

mấy vị đại lão bên trong phòng tiếp khách đứng dậy đón lấy, Thái Ất Chân Nhân chắp tay sau lưng, mang theo mỉm cười, tròng mắt đều sắp bay ra ngoài, không ngừng nhíu mày đối với Ngọc Đỉnh cùng với Lý Trường Thọ, phảng phất như đang nói...

'Nhìn đi, bần đạo sinh, không phải, đệ tử chuyển thế của bần đạo! '

Thuyên Động ở một bên cười đến híp cả mắt, ngược lại là chủ động đi về phía trước đánh giá đại tướng Thiên Đình tương lai, càng nhìn càng cảm thấy yêu thích, ném cho Lý Trường Thọ một ánh mắt mà chỉ có hai người họ có thể hiểu được

'Nhất định phải xem trọng tiểu gia hỏa này, đừng để bị phương tây tính kế, ngươi cứ việc che chở, ở phía Đạo Tổ ta sẽ đi giải thích. '

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu

mục đích chính của việc mời Ngọc Đế bệ hạ đến đây, chính là tầng này

- Khục

Thái Ất Chân Nhân hắng giọng:

- Bần đạo không bằng liền thu đồ...

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư huynh sao gấp gáp như vậy? Chẳng lẽ là sợ có người đoạt đệ tử của ngươi? Tiểu gia hỏa này làm thế nào dâng trà?

Thuyên Động ở bên cạnh trêu đùa:

- Chậc, bản Nguyên Soái cũng là có chút nóng lòng không đợi được

Thái Ất Chân Nhân trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ

đại âm dương sư y khi nào nhận qua loại ủy khuất này!

Khóe miệng cong lên liền muốn phản kích, lời nói còn chưa tới bên miệng, Ngọc Đỉnh Chân Nhân bên cạnh run lên pháp khí bảo cầu trong tay

Thái Ất Chân Nhân đành phải cười ngượng ngùng, không đau không ngứa nói một tiếng:

- Bần đạo quả thực là sợ sư bá thay đổi thành sư phụ, làm mất đi đồ nhi ngoan

Lý Trường Thọ lắc đầu cười khổ, cảm giác bên trong có nội hàm

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở một bên bình tĩnh đổi chủ đề:

- Lý Tổng Binh, quý tử đã có tên chưa?

Lý Tĩnh vội nói:

- Thủy Tra, đến phiên thủy

- Ừm...

Thái Ất Chân Nhân cẩn thận suy tư, lại bấm ngón tay suy tính, lắc đầu nói:

- Đệ tử này của ta trời sinh hỏa mệnh, gọi là Thủy Tra có chút không ổn, không ổn, hơn nữa Lý Tổng Binh đặt tên tại sao đều có liên quan đến chữ 'Tra'?

Lý Tĩnh nói:

- Tục danh hai huynh trưởng của y là Kim Tra, Mộc Tra, chữ Tra là âm thành Bàn Cổ Thần phát ra khi trấn áp tà ma trong thiên địa, có ý nghĩa trừ ma vệ đạo, nếu không gọi là Thủy Tra, vậy thì gọi là Hỏa Tra

- Hỏa Tra cũng không quá thỏa đáng, nghe có chút chói tai

Chương 1714: vòng tay

Lý Tĩnh vẫn chưa từ bỏ ý định:

- Thổ Tra?

Thái Ất Chân Nhân:

- Cũng không êm tai

- Chân Nhân, chuyện này!

Lý Tĩnh nhíu mày nhìn Thái Ất Chân Nhân, thấp giọng nói:

- Như vậy Chân Nhân có cao kiến gì?

- Ừm, không bằng gọi là Linh Tra

- Vậy không khỏi quá mức thanh tú

Lý Tĩnh lập tức có chút dở khóc dở cười:

- Hồng Hoang tính danh ngàn vạn, chữ linh chiếm gần một nửa, đây cũng quá mức thường gặp

Nga đang tu hành bên cạnh hồ Tiểu Quỳnh Phong nào đó cảm thấy bị mạo phạm

Thuyên Động đột nhiên nói:

- Nếu như dùng chữ Tra, sao không dùng ý nghĩ trấn tà, trong cơ thể kẻ này còn có một cỗ sát khí không có cách nào tán đi, bắt nguồn từ Ma Tổ, có chút khó giải quyết, không bằng liền lấy chữ "Na' làm tên lót, cũng có ý trấn tà khu ma, sau này phàm là có người gọi tính danh y, đều có thể trợ giúp y trấn áp sát khí trong cơ thể, Na Tra, như thế nào?

Lý Tĩnh nhíu mày nhìn về phía Thuyên Động, đây là ai? Cái tên này êm tai sao? Na Tra, na cái gì mà na?

- Tốt!

Lý Trường Thọ khẽ quát một tiếng, giơ ngón tay cái, tán thán nói:

- Thuyên Động Nguyên Soái quả nhiên không hổ toàn hiểu chi danh, Lý Tĩnh, còn không mau cảm tạ Thuyên Động Nguyên Soái ban tên?

Lý Tĩnh rung động hầu kết mấy lần, định tiếng nói:

- Đa, đa tạ Nguyên Soái!

Thuyên Động lập tức híp mắt cười khẽ, tiếp tục nhìn khuôn mặt đang ngủ của Tiểu Na Tra, cười khẽ một hồi

Ân thị ôn nhu nói:

- Có thể mời các vị cao nhân cho con ta vài lời chúc phúc?

- Để ta trước

Thuyên Động hắng giọng, có chút nghiêm túc suy tư một hồi:

- Anh tuấn thần võ, kinh thế anh hùng

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Trọng trách này cũng quá lớn, bần đạo tặng một câu, bình an vui khoẻ, tiêu dao khoái hoạt

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nghĩ nửa ngày, mới nói:

- Bộ bộ cao thăng, liên hoa đóa đóa

thế là, đạo đạo ánh mắt đổ dồn lên trên người Lý Trường Thọ, Lý Trường Thọ nhìn chăm chú Tiểu Na Tra ngủ say, thấp giọng nói:

- Na Tra ngày nay là đệ tử Nhân Tộc, có thể phách Nhân Tộc, có hồn phách Nhân Tộc, mong ngươi sau này có thể đọc thêm những chương về lời dạy của thánh hiền Nhân Tộc, hiểu rõ đạo lý làm người

- Bởi vì trời sinh thần thông, phải luôn tự xét tự thân, giữ bản thân đi chính đồ, hành chính đạo

- Thiên địa tang thương, nhân đạo vĩnh cửu. Mong ngươi có thể gánh vác sự chờ mong của người khác, cũng có thể không thẹn với lương tâm

nói xong, Lý Trường Thọ từ trong tay áo lấy ra một chiếc vòng tay tạo hình có chút cổ quái, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, vòng tay chia thành ba phần, bọc ở bên trên cổ tay trái Na Tra

vòng tay này màu vàng sậm, có ba chấm nhỏ, trên đó ẩn chứa từng tia từng tia đạo vận huyền diệu, vừa nhìn liền biết không phải là phàm phẩm

Lý Trường Thọ giải thích:

- Đây là đồ chơi nhỏ ta luyện chế trước đây, bên trong ẩn chứa ba viên bảo châu, có công hiệu tùy thời thu nạp sát khí, cũng có tác dụng cảnh báo. Nếu một viên bảo châu sáng lên, đại biểu trong cơ thể Na Tra bắt đầu phun trào sát khí. Nếu hai viên bảo châu sáng lên, đại biểu Na Tra sắp khống chế không nổi sát khí. Nếu ba viên bảo châu đồng thời sáng lên...

- Như thế nào?

Lý Tĩnh có chút bận tâm hỏi

- Trốn

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Vì đối kháng sát khí, Na Tra trước đây đã dung pháp lực kiếp trước của y, những năm này ta không ngừng dùng đại trận gột rửa sát khí cho y, cũng cho y khôn cùng linh khí

- Mà y ở bên trong mẫu thai, tiên thiên không bị ô trọc, gần với đạo, chơi đùa với đạo, pháp lực bên trong thân thể y tuy là trạng thái trầm tịch, nhưng chỉ cần bạo phát ra...

- Lý Tĩnh, ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của y, nếu sát khí bùng phát, nhất định phải nhanh chóng di tản sinh linh xung quanh y

Lý Tĩnh há mồm không nói gì, Ân thị nhíu mày ôm chặt con của chính mình

Lý Tĩnh thấp giọng hỏi:

- Đứa nhỏ này, sẽ làm bị thương người vô tội sao?

- Không sao

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta nói chính là tình huống bết bát nhất, ta sẽ ở bên cạnh chiếu ứng, mãi cho đến khi y học được khống chế sát khí. Lý Tĩnh, ngươi có nhớ những sách vở ta cho ngươi kia?

Lý Tĩnh run lên, vội vàng gật đầu

- Chính là vì việc này

Lý Trường Thọ nói:

- Ngươi sau này, gác lại một nửa quân vụ, sáng sớm đi quân doanh, buổi trưa trở về nhà, nếu ngay cả con trai của mình cũng dạy không tốt, cũng không xứng làm quan phụ mẫu một phương

- Vâng!

Lý Tĩnh chắp tay cúi đầu:

- Lý Tĩnh ghi nhớ nghĩa phụ dạy bảo!

Thuyên Động hỏi:

- Công đức có thể đưa đến tác dụng trấn áp sát khí hay không?

- Nguyên Soái cứ yên tâm đi

Lý Trường Thọ nhìn gương mặt xem như đã có chút thanh tú của Na Tra:

- Y vốn là một tiểu nam tiên rất hiền lành

hả?

Thái Ất Chân Nhân không khỏi lại bắt đầu lo lắng

Chương 1715: Xảy ra chuyện gì?

cùng lúc đó, ở bên trên tường thành phía đông Trần Đường Quan, mấy thân ảnh ngừng chân nơi đây, ngắm nhìn tình hình Lý phủ

Hùng Linh Lỵ chậc chậc cười một tiếng, cười đùa nói một tiếng:

- Vì sao gọi là tiên nhị đại? Đây chính là tiên nhị đại bên trong truyền thuyết, sinh ra liền có bài diện lớn như vậy

Dương Tiễn cười nói:

- Linh... Na Tra sư đệ nên được

Kim Bằng Điểu chắp hai tay sau lưng lộ ra bộ dáng cao nhân, lão khí hoành thu nói một tiếng:

- Lão sư hao tốn khí lực lớn như vậy, tất nhiên là ký thác kỳ vọng đối với Na Tra , hy vọng Na Tra có thể xứng đáng với kỳ vọng, sớm trở thành nam nhi đỉnh thiên lập địa

Hùng Linh Lỵ nói:

- Ta ngược lại là cảm thấy, không nên quá kỳ vọng vào hài tử, đây là áp lực... đúng rồi, Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân!

Bang!

Hùng Linh Lỵ ném hai thanh đồng chùy vào bên trên tường thành, đập ra đạo đạo vết rách:

- Chúng ta đánh một trận đi! Việc ngươi đánh mắt cá chân ta này, ta vẫn còn nhớ rõ!

Dương Tiễn ngượng ngập cười một tiếng:

- Chiến đấu vô nghĩa không phải ta mong muốn, có tinh lực này, để chiến yêu ma

Kim Bằng nói:

- Không bằng chúng ta luận bàn đôi chút, ngươi hao phí hết bao nhiêu pháp lực để giết yêu ma, ta sẽ cấp cho ngươi gấp mười

Dương Tiễn: "..."

Xảy ra chuyện gì?

Thủ hạ của Trường Canh sư thúc, làm sao đều yêu thích đánh nhau như vậy?

- Đi ra bên ngoài Ngũ Bộ Châu?

Trong mắt Dương Tiễn tràn đầy ánh sáng, nhìn chăm chú vào Kim Bằng

Kim Bằng mỉm cười gật đầu, thân ảnh bay vút lên không, bá một tiếng biến mất không thấy gì nữa

- Bên ngoài chân trời góc biển

thân hình Dương Tiễn vọt lên, lại là trực tiếp hóa thành bộ dáng bản thể Kim Bằng, Bát Cửu Huyền Công lưu chuyển, thân hình biến thành một đường chỉ vàng, vội vã đuổi theo Kim Bằng

- A này!

Hùng Linh Lỵ trừng mắt nhìn thân ảnh hai người rời đi, sau đó chán nản thở dài, yên lặng cảm thụ cỗ ghét bỏ này

là khí lực của nàng không lớn, khổ người không đủ sao? Đánh nhau cũng đều chọn người!

Phi!

Bán vu nữ để tóc đuôi ngựa này quơ quơ quả đấm đối với phương hướng Dương Tiễn cùng với Kim Bằng bay đi, sau đó trợn mắt, khiêng chùy đồng của chính mình nhảy xuống tường thành, chạy về phía chỗ Thiên Binh tập hợp

lần sau gặp được ngươi, trực tiếp giẫm lên chân ngươi!

- Trước tiên giẫm lên, lại biến lớn, ha ha ha ha!

...

Ngày hôm sau, mọi người ở Trần Đường Quan đều đang nói, Lý Tổng Binh có thêm một vị Tam công tử, thanh tú đáng yêu, có tư thái tiên nhân

Người phụ bếp Lý phủ đi ra ngoài mua sắm, khen vị Tam công tử này lên trời, cái gì thiên tư thông minh, hồn nhiên ngây thơ, khoẻ mạnh kháu khỉnh, sau khi sinh ra một canh giờ liền có thể nói chuyện, hai canh giờ có thể đi đường, ba canh giờ liền bắt đầu đá cầu!

Cứ như thể y tận mắt nhìn thấy vậy

Lý phu nhân hoài thai gần ba năm nửa, sau khi sinh hạ có nhiều dị tượng một chút, đó cũng là hợp tình hợp lý

mà ở dưới sự thao túng của một vị đệ tử Nhân Giáo không muốn lộ ra tính danh nào đó, Trần Đường Quan liên tiếp xuất hiện đủ loại dị tượng

đầu tiên, một đàn hươu đi lạc đến quân doanh, cải thiện khẩu phần ăn cho các tướng sĩ; sau đó một cơn mưa nhỏ rơi xuống, chữa lành nhiều vết thương cũ cho không ít chiến sĩ

trên xà ngang thành lâu Trần Đường Quan, mọc ra một cây nấm linh chi to lớn, được coi là điềm lành

vào lúc mặt trời lặn, sơn lâm phía tây xuất hiện một luồng sáng lớn, phảng phất như báo trước những điều may mắn đang đến

Trần Đường Quan đồn đại, vị Tam thiếu gia Lý gia này quả nhiên là phúc tinh

chỉ trong vài ngày, hậu viện Lý phủ bắt đầu trở nên náo nhiệt hơn

sau khi Tiểu Na Tra chào đời, cậu ngủ một giấc, sau đó liền tinh thần sung mãn bắt đầu lần đầu tiên thăm dò đối với thế giới này

đầu tiên là được Ân thị bế đi vòng quanh sân, Tiểu Na Tra vùng vẫy vài lần, rồi chỉ ngón tay xuống đất, rất nhanh liền được Ân thị đỡ, chân trần thử bước đi vài bước trên đường lát đá

Ân thị tràn đầy lo lắng, nhưng Tiểu Na Tra chỉ hai, ba bước đã đi ổn, còn ra hiệu cho mẫu thân buông chính mình ra

Ân thị chậm rãi buông tay ra, Tiểu Na Tra lắc lư, hai tay đung đưa trái phải, lại bị Ân thị vội vàng đỡ lấy

sau khi nếm thử mấy lần, Tiểu Na Tra đã là vượt qua giai đoạn chập chững biết đi

khi Lý Tĩnh trở về nhà vào buổi trưa, nhìn tại thằng nhóc mặc yếm nhảy nhót chạy loạn khắp nơi, trên trán treo đầy vạch đen

thiên phú dị bẩm, thiên phú dị bẩm

Lý Trường Thọ ngồi ở đầu tường nhìn một màn này, không khỏi lộ ra ý cười ôn hòa

Tiểu Na Tra lúc này chỉ là khí lực lớn một chút, thân hình linh hoạt một chút, pháp lực thần thông giấu ở trong cơ thể không hiện, tất nhiên là kiệt tác của hắn

Chương 1716: Ảo giác

vào trước khi Tiểu Na Tra ba tuổi, muốn điều động pháp lực, hoặc là thông qua cảm xúc, hoặc là thông qua chú pháp đặc biệt

mà sau khi Na Tra ba tuổi, cấm chế Lý Trường Thọ hạ liền sẽ tự động biến mất

ba năm này, chính là thời khắc mấu chốt giáo dục Na Tra, để Na Tra học được khống chế cảm xúc cùng với sát khí

Lý Trường Thọ đã sớm lập kế hoạch, hơn phân nửa tâm thần đều lạc ở chỗ này, ngoại trừ sau đó đi đến Tam Tiên Đảo giải thích chuyện Hằng Nga tiên tử, cũng sẽ không định chuyển ổ

hắn cũng không sốt ruột, cho Na Tra cùng với người nhà nhiều thêm một chút thời gian chung đụng

nhưng Thái Ất Chân Nhân nấp trong bóng tối, lại là có chút vội vã không nhịn nổi

một tháng sau, Thái Ất Chân Nhân hiện thân một lần nữa, lần này là cưỡi mây đến từ phía tây, quanh người hiện ra đạo đạo tiên quang, tự thân cũng cởi áo bào đỏ, đổi lại một thân đạo bào màu xanh, xách theo một cây phất trần, tỏ ra uy nghiêm trang trọng hơn rất nhiều

Thái Ất Chân Nhân tới trước phủ Lý Tĩnh, đã là hấp dẫn không ít ánh mắt phàm nhân, càng là người quỳ sát cầu phúc, cầu tiên nhân ban thưởng đan dược vân vân

Lý Tĩnh vội vàng ra ngoài, Tiểu Na Tra được Ân thị ôm ở phía sau nhìn quanh

Thái Ất Chân Nhân vẩy ra một chút tiên quang, bình tĩnh bay vào trong phủ, nhíu mày đối với Tiểu Na Tra

- Lý Tổng Binh, bần đạo theo ước hẹn mà đến, chuyên tới để thu quý công tử làm đồ đệ

Lý Tĩnh nháy mắt mấy cái, ước hẹn khi nào? Y làm sao không biết?

Vị Chân Nhân này thật sự quá mức nhiệt tình, nhiệt tình đến mức... Lý Tĩnh không khỏi có chút hoài nghi, Thái Ất Chân Nhân này có phải hay không là muốn tranh đoạt quyền nuôi dưỡng Tiểu Na Tra cùng với chính mình

- Chân Nhân, đứa bé này mới một tháng tuổi

- Ài, một tháng liền đã rất lớn rồi

Thái Ất Chân Nhân lôi kéo cánh tay Lý Tĩnh, thấp giọng nói:

- Bái sư trước, định danh phận, đêm dài lắm mộng

Lý Tĩnh cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng không còn cách nào khác ngoài việc đáp ứng

Tiểu Na Tra đánh giá Thái Ất Chân Nhân nửa ngày, chủ động duỗi tay nhỏ ra, muốn Thái Ất Chân Nhân ôm một cái

Thái Ất Chân Nhân thấy thế có chút mừng rỡ, vừa định tiến lên, Lý Tĩnh ở bên cạnh liền đoạt trước một bước, nói:

- Phu nhân, ngươi đưa Na Tra đi tắm rửa trước, ta và Chân Nhân đi đến phòng khách làm chút chuẩn bị

Ân thị nháy mắt mấy cái, mang theo vài phần ý cười ôn nhu, ôm Na Tra phiêu nhiên mà đi

Thái Ất: "..."

Lý Tĩnh dùng tay làm dấu mời, cười nói:

- Mời Chân Nhân, mời Chân Nhân

Lý Trường Thọ cách đó không xa nhíu mày

vì sao, luôn có cảm giác như hai đại lão gia này đang ghen tị với nhau vậy?

Ảo giác, hẳn là ảo giác

sau một phen giày vò, Na Tra tỉnh tỉnh mê mê liền bái sư, Thái Ất Chân Nhân cũng coi như đạt được ước muốn, ôm Na Tra một hồi, đắc ý cười khẽ một hồi

vị Chân Nhân này cũng là hào phóng, thuận tay lấy ra một chiếc vòng tay đeo vào người Na Tra, đồng thời cũng học được một câu từ Lý Trường Thọ

- Đồ chơi nhỏ, tiên thiên cực phẩm linh bảo Càn Khôn Quyển, hàng ma trấn yêu, có thể lớn có thể nhỏ

Lý Tĩnh ở bên cạnh vội nói:

- Chân Nhân, bảo vật như vậy...

Thái Ất Chân Nhân hoàn toàn không để ý, lại lấy ra một mảnh lụa đỏ khác, quấn ở bên trên cánh tay Na Tra, tơ lụa chậm rãi phiêu động, nhẹ nhàng cọ sát thân thể Na Tra

- Đồ chơi nhỏ, Hỗn Thiên Lăng, có thể dùng để kiềm chế cường địch, cũng có thể dùng để khuấy động càn khôn, tiên thiên cực phẩm tiểu linh bảo, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới, cho hài tử cầm chơi!

Lý Tĩnh: "..."

Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh cười một tiếng, đắc ý mà liếc nhìn Lý Tĩnh, sau đó từ trong tay áo lấy ra từng món đồ

- Na Tra, ngươi có thích viên tử kim hỗn nguyên gạch này không?

- Tới tới tới, thanh âm dương đại bảo kiếm này, thế nhưng là tác phẩm đắc ý của vi sư

- Vi sư gần đây còn đang luyện chế cho ngươi một cây trường thương, đã phó thác cho luyện khí tông sư Vân Trung Tử, bảo tài đều dùng không sai biệt lắm mười mấy kiện tiên thiên linh bảo

Lý Tĩnh, Ân thị, Lý Trường Thọ ở bên cạnh nhìn: "..."

Thế là, một tháng sau

Tiểu Na Tra có thể nói những từ đơn giản, có thể chạy nhảy mà không làm bản thân bị thương, có thể ra khỏi nhà, thích đi lang thang trên đường, nhảy tới nhảy lui, luôn đi theo phía sau là vị gia đinh cao cấp Lý phủ Vương Trường An kia

ở tình huống bình thường, một đứa trẻ nghịch ngợm thích trèo tường, dẫm đạp lên quầy hàng, tất nhiên là sẽ bị phê bình kín đáo, kiểu như đứa trẻ này quá nghịch ngợm

nhưng khi Tiểu Na Tra chân trước giẫm vào quầy trái cây, làm đổ trái cây và làm vỡ mái ngói, chân sau liền có một vị gia đinh Lý phủ vung ra một lượng lớn vàng bạc, phong cách lập tức đại biến

Chương 1717: phẫn nộ

- Tam thiếu gia đến nơi đây dạo chơi!

- Tam thiếu gia lại ra ngoài rồi! Mọi người mau bày hàng!

- Đồ chơi làm bằng đường Tam thiếu gia thích nhất vừa mới ra lò! Tam thiếu gia mau đi qua xem!

Động thái này đã thúc đẩy đáng kể sự phồn vinh thương mại của Trần Đường Quan, kích thích động lực làm ăn của người dân, đồng thời góp phần xuất sắc vào việc tăng tổng lượng sản xuất của Hồng Hoang

kỳ thật Lý Trường Thọ chỉ là vì ngăn chặn lưu ngôn phỉ ngữ, để tránh ảnh hưởng đến tâm cảnh của Na Tra

dù sao thì cậu cũng vừa ra đời, nên về mặt khách quan thì cậu vẫn còn là một đứa trẻ nhỏ

ngày hôm đó, Tiểu Na Tra nhảy nhảy nhót nhót ra khỏi thành, thấy trời trong xanh, gió đẹp, chạy chân trần trên cánh đồng trên sườn đồi, dáng người vô tư, tiếng cười vang vọng

Lý Trường Thọ đột nhiên nhíu mày, ẩn giấu thân hình

Na Tra nhảy trái nhảy phải, chẳng mấy chốc cảm thấy hơi mệt mỏi, chóp mũi hít hà, bị mùi thơm thức ăn bay ra từ một chỗ thôn xóm hấp dẫn, ứa nước bọt liền chạy tới

- A... ?

Tiểu Na Tra đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, tò mò tiến đến một chỗ cửa sổ đang mở, nắm lấy mép cửa sổ và nhìn vào trong

bên trong là giường êm nệm ấm, một vị công tử tuấn tú khuôn mặt như ngọc, dáng người thon dài, đang ôm một cô nương xinh đẹp mặc váy vải thô, đang ấm giọng thì thầm điều gì đó

- Mỹ nhân nàng có biết, tâm ý của ta đối với nàng từ một cái chớp mắt nhìn thấy nàng đã định ra, chỉ nguyện đi chung một con đường với nàng, không bao giờ tách rời

- Ngao công tử...

- Hở?

Bên cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng động, hai người đang chế tạo bầu không khí như là bị kinh hãi, vội vàng xoay người, thấy được đôi mắt to thanh tú bên cửa sổ kia, lại cùng nhau nhẹ nhàng thở ra

Ngao công tử:

- Mỹ nhân, đây là... con của nàng?

- Công tử đừng nói mò

nữ tử kia vội nói:

- Người ta chưa thành thân, làm sao lại có con lớn như vậy? Bé con nhà ai, mau đi nhanh đi!

Tiểu Na Tra tay trái nắm bệ cửa sổ, tay phải chỉ phía sau Ngao công tử

- Cái đuôi!

Ngao công tử giật mình, cúi đầu nhìn về phía sau, thấy Hóa Hình Thuật của chính mình cũng chưa bị phá

nhìn kỹ lại, lại thấy đứa bé này linh khí bức người, đáy lòng không khỏi có chút lẩm bẩm

đảo mắt, Ngao công tử lộ ra nụ cười ôn nhu, từ trong tay áo lấy ra một viên trân châu to lớn, ở trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi thán phục của nữ tử bên cạnh, đi đến bên cửa sổ

- Tiểu đệ đệ, cho ngươi thứ này chơi, ngươi đi ra nơi khác chơi đùa được không?

- Ngao công tử ~~

Nữ tử kia khẽ gọi một tiếng, trái tim nàng thực sự muốn tan chảy trước những lời nói ôn nhu này

Bốp!

Một bàn tay nhỏ không chút lưu tình đánh viên trân châu đi, Tiểu Na Tra kêu lên với giọng trẻ con:

- Rắn!

Ngao công tử trợn to hai mắt, trong lòng lúc này cũng tức giận, mắng:

- Này! Thằng nhóc này! Sao lại mắng chửi người!

- Rắn!

- Lại còn mắng nữa!

- Rắn có hoa văn màu trắng xanh, hì hì, ha ha ha!

- Hừm!

Ngao công tử lửa giận dâng trào, đưa tay điểm một chỉ vào trán Na Tra, định dùng tiểu pháp thuật làm đứa nhỏ Nhân Tộc này ăn chút đau khổ, nhưng y vừa điểm ra một chỉ, tay nhỏ Na Tra lưu lại đạo đạo tàn ảnh, nắm chặt ngón tay của y, bẻ về phía phương hướng ngược lại

Rắc, ngón tay gãy!

Ngao Bính lúc này vô cùng phẫn nộ, không thể kiềm chế được

ở một góc Đông Hải Thuỷ Tinh Cung, nơi mà lão Long Vương ngày bình thường sẽ không hiện thân, Tam thái tử Đông Hải Long Cung - Ngao Bính, hiện ra thân hình từ bên trong một cỗ dòng nước, chắp tay sau lưng vội vàng xao động đi qua đi lại

y đường đường Tam thái tử Đông Hải Long Cung! Hôm nay! Tại biên duyên Đông Hải, lại bị một đứa trẻ mặc yếm đánh!

Đây còn có thiên lý hay không, đây còn có thiên quy hay không!

Trọng điểm là!

Y còn không đánh lại...

Đúng vậy, đường đường Tam thái tử Đông Hải Long Cung, dựa vào huyết mạch thức tỉnh, sau này liền có thể an ổn bước vào Kim Tiên cảnh, mặc dù bởi vì huyết mạch Long Vương trong cơ thể quá mức mỏng manh, không có hi vọng nhất phi trùng thiên giống như Nhị ca của chính mình

nhưng y dù sao cũng là một con rồng!

Ngày hôm nay đi địa bàn Nhân Tộc sưởi ấm nữ tử Nhân Tộc, lại bị một đứa trẻ mặc yếm đè trên mặt đất đánh cho tê người!

Tên đó lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy!

- Người đâu… hít hà!

Ngao Bính ôm quai hàm sưng tấy hít một hơi thật sâu, cả con rồng đều không tốt lắm

làm sao chính mình dùng pháp lực còn không tiêu được sưng!

Không phải nói, đó là địa bàn phàm nhân, không có mấy vị Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc sao?

Liền xem như Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc, đó không phải là sau khi lớn lên mới tu hành sao? Nhân Tộc nào có ai nhỏ như vậy liền mạnh như thế chứ!

Chương 1718: Vô đề

- Thị vệ!

- Chúng ta ở đây! Ngài đang gọi chúng ta sao điện hạ?

- Mặt điện hạ tại sao lại sưng như vậy!

Ngoài điện, một đám long vệ cuối cùng cũng nghe thấy tiếng gọi của Ngao Bính vội vàng chạy tới

Ngao Bính tức giận khó bình, trong lòng hận ý khó tiêu, khuôn mặt anh tuấn mang theo vành mắt đỏ thẫm, khóe miệng bầm tím, làm cho đám thị vệ này cũng là nhìn thấy mà giật mình

'Cái tên Tam hoàng tử khốn nạn này cuối cùng cũng bị trừng trị! Lúc này mới phá xác bao nhiêu năm, liền tai họa bao nhiêu nữ tử nhà lành Long tộc, hải tộc, làm cho bao nhiêu long hữu tình ôm hận. '

Đây là mộng tưởng của đám thị vệ

- Điện hạ! Ai đả thương ngươi!

- Ngài đi ra ngoài nhất định phải mang theo bọn ta, tuổi tác ngài còn nhot, huyết mạch còn chưa có thức tỉnh bao nhiêu

đây là hiện thực mà đám thị vệ nhất định phải đối mặt

Ngao Bính cúi đầu nôn ra một ngụm máu mạt, sau đó hít một hơi thật sâu

- Đều đi theo ta tìm thằng nhóc kia!

mấy vị thị vệ liếc nhau, từng người lòng đầy căm phẫn đáp ứng, đi theo sau lưng Ngao Bính

nhưng bên trong bọn hắn có một long, lặng lẽ bóp nát ngọc phù trong tay áo; ở chỗ sâu Long Cung kia, Đông Hải Long Vương nằm ở bên trên bảo tọa, ánh mắt có chút thâm thúy, cũng không biết suy nghĩ cái gì lại nói Ngao Bính mang theo thị vệ trở về phụ cận Trần Đường Quan, mây đen cuồn cuộn, tiếng sấm rền rĩ, những thị vệ này hóa thành từng đầu thương long, quay cuồng một hồi ở trong mây, nhưng lại chưa tìm kiếm được tung tích của đứa nhỏ mặc yếm kia

nộ khí của Ngao Bính cũng tiêu tán hơn phân nửa, mắng một câu đối với phương hướng Trần Đường Quan:

- Về sau đừng để bản điện hạ nhìn thấy ngươi!

Sau đó lại nghĩ lại, sau lưng một đứa trẻ hung ác như vậy nói không chừng có tiên nhân lợi hại gì, tất nhiên là ra vẻ rộng lượng hừ lạnh một tiếng, mang theo mấy vị thị vệ trở về Long Cung

tại Lý phủ

Tiểu Na Tra đã là chơi mệt rồi, nằm ngáy o o ở bên người Ân thị, chóp mũi còn mang theo bong bóng nước mũi

ở góc Lý phủ, Lý Trường Thọ nằm ở trên giường êm gia đinh cao cấp được thiết kế riêng của mình, tiên thức nhìn chăm chú vào bóng lưng Ngao Bính, không khỏi lại lâm vào trầm tư

tên gia hỏa này...

Yếu làm cho người ta khó có thể tin, theo tiểu ngân long nói đại khái chính là như vậy, tu vi cảnh giới đều có chút phù phiếm

sát khí khóa Na Tra đeo trên tay trái, vừa rồi cũng chỉ là sáng lên một ô

có muốn để Ngao Ất can thiệp việc này hay không?

Lý Trường Thọ chuyển tâm thần đến Thiên Đình, nhìn chăm chú vào thanh niên Long tộc đang thao luyện thuỷ quân Thiên Hà, không khỏi lộ ra mấy phần mỉm cười

mà thôi, vẫn là để Ngao Ất cùng với Ngao Bính bảo trì một chút khoảng cách, phòng ngừa cường hóa tình nghĩa huynh đệ bọn hắn

mà khi Lý Trường Thọ đang muốn thu nhiếp tinh thần, phóng ánh mắt đến Ký Châu sắp bộc phát đại chiến, tiên thức đột nhiên bắt được một tia dị dạng tại bờ biển Đông Hải

một đầu tiểu long lặng lẽ bơi ra sóng biển, sau khi hóa thành hình người lập tức biến mất, đánh giá trái phải một hồi

dựa vào pháp thuật của chính mình, lặng lẽ đi đến thôn xóm chật vật thoát đi trước đây

- Chậc

Lý Trường Thọ co giật khóe miệng, suýt nữa liền không nhịn được trực tiếp ra tay giáo huấn tiểu ngân long này

quả thực là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không đụng vào tường không quay đầu lại

nhưng nói trở lại, Ngao Bính làm loạn như vậy, từ góc độ pháp lý thật sự đúng là không làm gì được y

giống như những nữ tử đó nằm mơ thấy mình có được một người chồng như ý, khi tỉnh dậy sẽ được đền bù bằng bảo vật, sống yên ổn áo cơm không lo

nếu như Lý Trường Thọ đi tìm một số nạn nhân để làm chứng chống lại Ngao Bính, nói không chừng ngược lại sẽ bị những nữ tử đó mắng xen vào việc của người khác

Ngao Bính dựa vào là hoa ngôn xảo ngữ, cũng không có dùng thần thông thuật pháp, như vậy liền sẽ không bị người ta tóm lấy nhược điểm

nhưng xét từ góc độ cảm xúc cá nhân, hành vi của Ngao Bính thực sự khá đáng phẫn nộ

Lý Trường Thọ liếc nhìn Tiểu Na Tra đang ngủ say, nghĩ tới kịch bản đại khái mà chính mình định ra, lập tức cũng liền bình thường trở lại

tên gia hỏa Ngao Bính này, chắc chắn sẽ có kết cục tồi tệ

Đông đông đông đông ——

Tiếng trống trận dồn dập xẹt qua đáy lòng, Lý Trường Thọ hai mắt tỏa sáng, lưu lại một bộ phận tâm thần trông nom Na Tra, nhất tâm đa dụng, ánh mắt nhìn về phía một bên khác Nam Thiệm Bộ Châu

tại Ký Châu Thành, Tô Hộ tạo phản, đã bị đại quân Sùng Hầu Hổ mơ hồ vây quanh

mây đen áp thành, thành sắp bị phá vỡ, sĩ khí trong quân Tô Hộ có chút sa sút, không ít tướng sĩ trong quân từng nghe nói uy danh giết chóc tàn nhẫn của Bắc Bá Hầu, hơn phân nửa đã không có lòng chiến đấu

Chương 1719: Chưởng môn

ở trong đó liền bao gồm...

Tướng quân đốc lương, Trịnh Luân

...

'Sao lại có thể xui xẻo như vậy? '

Trong tường thành Ký Châu Thành, bên trong doanh trướng đại quân, Trịnh Luân mặc một thân khôi giáp, ngồi ở kia có chút ngây người

tưởng tượng năm đó, sư phụ lão nhân gia đột nhiên nhận được một ít ám chỉ từ Thiên Đạo, nói mệnh trung của chính mình có kiếp, sẽ ứng tại Nam Thiệm Bộ Châu

Trịnh Luân lúc ấy liền hỏi, lần này Nhân Giáo có nhập kiếp hay không?

Độ Ách Chân Nhân cũng không trả lời được, sau khi suy tính mấy tháng, vẫn là để Trịnh Luân đi tới Nam Châu một chuyến

thế là Độ Ách Chân Nhân nói như vậy:

'Đại kiếp phía trước, đồ nhi ngươi tựa hồ đang ở trong kiếp, cần đi Nam Thiệm Bộ Châu một lần

nhưng đồ đệ ngươi cũng đừng có lo lắng, ngươi kiếp trước và Tinh Quân đại nhân có giao tình rất sâu, bây giờ trí nhớ vẫn còn, cũng không có biến hóa gì

có tầng quan hệ này, Tinh Quân đại nhân tự nhiên sẽ trông nom ngươi, sợ cái gì?

lại có, ngươi đi Nam Châu liền đừng có đi Triều Ca Thành gì, loại địa phương tứ bá hầu này rất loạn, ngươi liền tìm một chư hầu không lớn không nhỏ, địa phương vắng vẻ, làm một vị tiểu tướng quân đại kiếp có thể làm gì được ngươi? '

Trịnh Luân cảm thấy sư phụ nhà mình nói rất có lý, liền như vậy mò tới Nam Châu, tìm kiếm các nơi, cuối cùng lựa chọn Ký Châu hoàn cảnh không tồi này

nơi này cách xa Triều Ca Thành, Tô Hộ cũng là chư hầu giảng nghĩa khí, có tiết tháo

sau đó...

Tô Hộ: 'Đế Tân vô đạo! Sưu cao thuế nặng, tàn sát trung lương! Tô Hộ ta không hầu quân vương như vậy! '

Trịnh Luân cũng là có chút buồn bực, không biết chủ công nhà mình bị đứt sợi dây thần kinh nào, Ký Châu bằng vào chừng ấy binh lực, chừng ấy lương thảo, đó không phải là cho Thương Quân xoát vinh quang sao?

Hiện nay, Thương Quân căn bản bất động, chỉ là đại quân Bắc Bá Hầu đột kích, đã gần như khiến Ký Châu nghẹt thở

- Ài

Trịnh Luân thở dài một hơi, nhìn bản đồ bày trên bàn trước mặt, suy nghĩ xem mình nên ứng đối như thế nào

lần này là đánh phòng thủ chiến, đốc lương quan nhìn như không có tác dụng gì

bởi vì cái gọi là, ba quân không động lương thảo đi đầu, tướng quân đốc lương cùng với tướng quân tiên phong có phân lượng ngang nhau, sau đó Trịnh Luân cũng sẽ phải xông pha chiến đấu

lúc này y ngụy trang thành một vị kỳ nhân mang theo một chút dị thuật, vì không bại lộ thân phận tiên nhân của chính mình, còn phải cưỡi ngựa, cầm binh khí, còn phải chú ý không thể giết nhiều phàm nhân, bằng không sẽ tăng thêm nghiệp chướng

nếu như trong quân Sùng Hầu Hổ cũng cất giấu Luyện Khí Sĩ, chính mình và đối phương so chiêu một chút còn có thể nói được, thắng thua tạm thời không nói, tối thiểu không đến mức bị người đời cười chê là khi dễ phàm nhân

chính mình kiếp trước, đường đường là chưởng môn một trong lục đại tiên tông Nhân Giáo

lại nhìn hiện giờ, tướng quân đốc lương dưới trướng chư hầu phàm tục

tương phản quả thực quá lớn, không tiêu sái chút nào

lần này liền tùy tiện vẩy nước, nếu Tô Hộ bị diệt, chính mình cũng liền thuận thế trở về sơn lâm, cũng coi như đi một lượt tại Nam Châu

Tô Hộ có thể thắng sao?

Nói đùa, vẻn vẹn chỉ là đại quân Sùng Hầu Hổ, đã là gấp mười lần so với binh mã Ký Châu, Tô Hộ tuy có danh vũ dũng, cũng đã chú định binh bại như núi đổ

Tô Hộ nếu như có thể thắng, Trịnh Luân y liền sẽ gặm bàn gỗ này tại chỗ!

【 Đã vây Ký Châu, Sùng Hầu Hổ suất quân khiêu chiến, Tô Hộ ứng chiến, ở dưới sự áp trận của con trai Tô Toàn Trung, thúc ngựa lao về phía trước chém giết một hồi với Sùng Hầu Hổ, thắng hiểm một chiêu, Sùng Hầu Hổ thua chạy, sĩ khí bị hao tổn, tạm không công thành

đến đêm, Tô Hộ suất binh mã Ký Châu tập kích doanh trại địch

Sùng Hầu Hổ nhiều lính mà kiêu, không hề đề phòng, bị Tô Hộ suất quân xông vào đại doanh, Sùng Hầu Hổ quân không có người chỉ huy, đi loạn bốn phía, Ký Châu quân đánh lén bốn phía, khiến cho đại quân Sùng Hầu Hổ tan tác, rút đi trăm dặm. 】

Trịnh Luân: "..."

Được thôi

sau khi giết địch trở về doanh trướng của chính mình, Trịnh Luân giơ tay về phía chiếc bàn gỗ, biến chiếc bàn gỗ thành một đĩa trái cây, tiếp đó thưởng thức

như vậy cũng đều có thể thắng, Sùng Hầu Hổ kia còn làm tứ bá hầu gì? Dứt khoát tự sát là được rồi!

Thật là!

- Chưởng môn vì sao tức giận như thế?

Một giọng nói thanh lãnh truyền vào tai, Trịnh Luân chấn động tinh thần, quay đầu nhìn chung quanh, lại không phân biệt được giọng nói đó truyền đến từ đâu

Lý Trường Thọ khẽ cười một tiếng, Đạo Nhân Giấy trực tiếp xuất hiện ở góc lều

xưng hô chưởng môn này, kỳ thật đã được cân nhắc kỹ lưỡng, Trịnh Luân mặc dù đã chuyển thế, nhưng bởi vì Địa Phủ mở một mặt lưới, ký ức tự thân cũng không biến mất, hơn nữa lại nối tiếp xuất thân trước đây, trở thành đệ tử của Độ Ách Chân Nhân, trước đây vẫn luôn hoạt động ở bên trong vòng xã giao tiên nhân Côn Luân Sơn

Chương 1720: đặt cược vào cái chậu

nếu như không gọi chưởng môn, Trịnh Luân liền phải gọi hắn là sư thúc, điều này khó tránh khỏi có chút khó chịu

nhìn thấy thân hình Lý Trường Thọ, Trịnh Luân liền vội vàng đứng dậy, đầu tiên là tiện tay bố trí kết giới đề phòng người bên ngoài nhìn thấy, lại lập tức vái chào một cái đối với Lý Trường Thọ

- Bái kiến Tinh Quân đại nhân

Lý Trường Thọ chắp tay đáp lễ, cười nói:

- Chưởng môn không cần đa lễ, ta chỉ là đi ngang qua nơi đây, tới đây nhìn một phen

Trịnh Luân cũng không nhăn nhó, dùng tay làm dấu mời, cười nói:

- Tinh Quân ngồi bên này, chúng ta cũng là đã lâu không gặp, liền trò chuyện một chút

- Thiện

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, ngồi xuống với Trịnh Luân, nhìn thấy một đĩa trái cây lơ lửng bên cạnh Trịnh Luân, cũng không có nhìn kỹ, thuận tay cầm một quả nho ném vào trong miệng

đây thật ra là một loại chi tiết biểu đạt mối quan hệ thân cận giữa hai người

nhưng nho vào miệng, Lý Trường Thọ cắn một miếng, nhíu mày nhìn về phía Trịnh Luân, có chút muốn nói lại thôi, nhưng vẫn yên lăng ăn nho, nuốt xuống...

- Chưởng môn khi nào lại có sở thích như vậy, khụ khụ, khụ khụ

- Ha ha ha! Trong lúc rảnh rỗi, thử một chút, thử một chút!

Trịnh Luân xua tay cười, sau đó bình tĩnh chuyển chủ đề

- Tinh Quân đây là muốn đi nơi nào, tại sao lại đi ngang qua đây?

- Thật ra là bị chiến sự nơi đây hấp dẫn đến

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào Trịnh Luân, nghiêm mặt nói:

- Chưởng môn tại sao lại cuốn vào chiến sự phàm tục như vậy?

- Ài —— -

Trịnh Luân thở dài một tiếng, đang không có địa phương tố khổ, lập tức cầm một quả nho đưa vào trong miệng, miệng đầy mảnh gỗ vụn bắt đầu giảng thuật tao ngộ trước đây của chính mình

Lý Trường Thọ nghe được khẽ nhíu mày

quả thực là trùng hợp?

- Chưởng môn còn nhớ đến, lúc quyết định ở lại Ký Châu, trong lòng có ý nghĩ gì?

- Ý nghĩ?

Trịnh Luân cẩn thận hồi tưởng đôi chút:

- Cũng không có ý nghĩ gì, chỉ là cảm thấy nơi đây không tệ, coi như hữu duyên với ta, không bằng đợi ở đây, xem đại kiếp kế tiếp sẽ như thế nào

Lý Trường Thọ không khỏi lâm vào trầm tư

chính mình không có can thiệp nhiều vào mệnh đồ của chưởng môn sau khi chuyển thế, cũng liền chưa nói tới Thiên Đạo kiềm chế

theo ý tứ bên trong lời nói của chưởng môn, chưởng môn cũng không có cảm thấy bản thân bị người tính kế, hết thảy ý nghĩ đều là tùy tâm, những sự tình làm đều là tuỳ tâm

trùng hợp?

Không hẳn vậy, phải nói đó là mệnh số của sinh linh Hồng Hoang đại kiếp vận chuyển ảnh hưởng đến số phận của sinh sinh, lấy phương thức tinh tế và thầm lặng, hết thảy đều được an bài đúng chỗ, tạo thành kịch bản Thiên Đạo

đây, mới là chỗ đáng sợ chân chính của Thiên Đạo

Lý Trường Thọ ngồi ở đối diện Trịnh Luân trầm tư một hồi, rất nhanh liền lộ ra vẻ mặt như thường, nói chuyện phiếm Ký Châu cùng với Trịnh Luân

Lý Trường Thọ tất nhiên là biết được, rất nhanh liền sẽ có tiên nhân Tiệt Giáo đến tương trợ Sùng Hầu Hổ, người kia tên là Sùng Hắc Hổ, chính là thân đệ đệ của Sùng Hầu Hổ, trước đây bị tiên nhân Tiệt Giáo âm thầm đón đi, hai năm qua mới trở lại Nam Thiệm Bộ Châu làm quan, tu một chút pháp thuật

nếu sau đó Trịnh Luân không ra tay, Sùng Hắc Hổ tự nhiên có thể nhẹ nhõm chiến thắng, tiến tới thúc đẩy sự tình Đát Kỷ vào cung

xem dáng vẻ nhàn rỗi nhàm chán gặm gỗ của chưởng môn nhà mình này...

Tám thành là không muốn lẫn vào

đợi một bàn 'trái cây' bị Trịnh Luân ăn sạch, Lý Trường Thọ cũng đứng dậy cáo từ, căn dặn Trịnh Luân ở bên trong đại kiếp lấy bảo vệ tự thân làm ưu tiên hàng đầu, tại thời khắc mấu chốt liền hô to ta là đệ tử Nhân Giáo

Trịnh Luân tất nhiên là liên tục đáp ứng, sau khi đưa tiễn Lý Trường Thọ, quay đầu nôn oẹ một hồi

chỉ là bàn gỗ mà thôi

'Sùng Hầu Hổ này thật sự phế vật, làm hại bần đạo chật vật như thế, suýt nữa xấu mặt ở trước mặt Trường Thọ! '

Lập tức, Trịnh Luân cắn răng một cái, trở nên hung ác!

Lần này đặt cược vào cái chậu này!

Ký Châu ít nhất còn có thể sống ba hiệp! Nếu không y liền gặm cái chậu đồng này!

【 Ký Châu mới thắng, quân tâm phấn chấn, chư hầu cổ vũ, tuy nhiên Sùng Hầu Hổ trọng chấn quân đội, cấp tốc đánh tới, lại có em trai Sùng Hắc Hổ chạy đến tương trợ

Tô Hộ kiêng kị lời đồn có liên quan đến Sùng Hắc Hổ, quyết định thủ vững thành trì, chờ đợi chư hầu đến giúp

con trai Tô Toàn Trung muốn xuất binh đại chiến, nổi lên tranh chấp với Tô Hộ, âm thầm suất quân ra khỏi thành tác chiến, nhưng lại bị Sùng Hắc Hổ bắt giữ

Sùng Hầu Hổ bắt giữ Tô Toàn Trung làm con tin uy hiếp, Sùng Hắc Hổ độc ác hung tợn, Tô Hộ mất hết can đảm, cầm kiếm đi hậu viện, muốn giết vợ con, sau đó tự sát

tuy nhiên, con gái Đát Kỷ rất xinh đẹp, Tô Hộ không nỡ lòng hạ sát thủ, trong lòng càng cảm thấy u ám hơn, đành phải âm thầm cầu viện Tây Bá Hầu Cơ Xương, hiến con gái cho Đế Tân. 】

Chương 1721: giải toả ưu phiền

Vào một đêm, tại nơi đóng quân của đại quân Ký Châu, tướng quân Ký Châu nào đó ôm một chiếc chậu rửa mặt, chảy nước mắt, lặng lẽ xé chiếc chậu đồng thành những dải đồng

nếu đối với chính mình cũng đều nói không giữ lời, đạo tâm sao có thể xưng kiên định!

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ tránh dưới mặt đất mắt thấy một màn này, không khỏi rơi vào trầm tư

khiếu trung nhị khí hừ tự quyết, chính là tu thành như vậy?

Không thể coi thường, quả thật kỳ dị

...

- Tỷ, ngươi thật sự không có ý định quản quản việc này sao?

Tại Tam Tiên Đảo, ở một chỗ mây mù tràn ngập

ở cuối hành lang, Quỳnh Tiêu ngồi trên băng ghế đá hỏi như thế

ở bên cạnh, Vân Tiêu nhìn mặt hồ sương mù trong biển mây, nhẹ nhàng nói:

- Bản tự vô sự, không cần tự nhiễu, Linh Nga muội muội không phải đã nói hết sức rõ ràng, Hằng Nga tiên tử là có việc gấp đi tìm hắn

Quỳnh Tiêu khẽ nói:

- Hắn hẳn là cũng không dám có tâm tư gì! Chẳng qua, loại sự tình này nếu như tỷ ngươi không biểu lộ thái độ, nói không chừng là hắn đang thử thăm dò, không bằng thừa dịp cơ hội này làm lớn chuyện một chút, cũng đề tỉnh những kẻ ngấp nghé mỹ mạo của tỷ phu một chút!

Vân Tiêu có chút bất đắc dĩ cười một tiếng, đi trở về bàn đá bên cạnh ngồi xuống

Bích Tiêu bưng khay ngọc, cưỡi mây đi đến từ nơi xa, trên đó là rượu ngon tiên nhưỡng vừa mới nhưỡng

Vân Tiêu ôn nhu nói:

- Trước đây ta ở chỗ lão sư thấy được sự tình Nhân Tộc, hắn cũng bị liên lụy trong đó, lúc này hẳn là còn đang phiền lòng, tân hỏa Nhân Tộc tựa như cũng đã truyền lại cho hắn, phần gánh nặng này nhất định là tương đối nặng nề

- Nhân Tộc... được rồi

Quỳnh Tiêu lắc đầu:

- Ta là không hiểu rõ Nhân Tộc đang suy nghĩ gì, bọn họ quả thực rất lợi hại, sống sót qua những năm tháng Thượng Cổ khó khăn đó, liền nhảy lên trở thành nhân vật chính thiên địa

tiếng cười của Bích Tiêu truyền tới từ bên cạnh:

- Sao lại nói sự tình nghiêm túc như vậy

- Đừng đề cập tới những chuyện này nữa

Vân Tiêu nói:

- Ba tỷ muội chúng ta đã lâu không ở cùng nhau như thế này, ngày hôm nay uống rượu tác nhạc, nhưng đừng quá say, cũng coi như là giải toả ưu phiền không thể ra ngoài của các ngươi

Quỳnh Tiêu lập tức híp mắt cười khẽ:

- Là ai muốn giải toả ưu phiền không thể ra ngoài nha, tỷ tỷ ~

Vân Tiêu liếc ngang mắt đẹp, Quỳnh Tiêu rụt cổ một cái, thành thành thật thật cúi đầu uống rượu

- Ài...

Vân Tiêu cầm chiếc chén ngọc trước mặt lên, chậm rãi đặt lên môi, không khỏi có chút xuất thần

nhưng mà, rượu chẳng qua nửa ly ~~, mây mù bên ngoài Tam

Tiên Đảo cuồn cuộn, một cỗ khí tức quen thuộc tràn vào trong đảo, vội vàng tới tìm, mày nhíu lại thành một chữ xuyên (川)

Vân Tiêu đặt chén rượu xuống, cùng với hai vị muội muội đứng dậy nghênh đón huynh trưởng

người đến tất nhiên là Triệu Công Minh

Triệu Công Minh tới chỗ Tam Tiêu uống rượu tâm sự, đầu tiên là thở dài thở ngắn một hồi, sau đó chính là nhíu mày nhăn trán:

- Vi huynh là không rõ ràng! Kim Linh sư tỷ các ngươi chẳng lẽ lại còn cảm thấy, Thánh Nhân phương tây kia sẽ không trực tiếp ra tay? Nhất định phải nói Tiệt Giáo chúng ta nắm vững thắng lợi, không cần làm nhiều cái gì, chậm rãi đợi thời cơ, dừng lại đạo nghĩa, lại tùy thời mà động cái gì đó

- Chúng ta không chủ động đi tính kế, không nghĩ biện pháp khiến Thánh Nhân phương tây phải khiếp sợ vào những thời điểm quan trọng thì liệu chúng ta có thành công được không? Các ngươi nói xem, có thành công được không?

Tam Tiêu: "..."

Quỳnh Tiêu nhỏ giọng hỏi:

- Đại ca ngươi đây là cãi nhau với Kim Linh tẩu tẩu sao?

- Cái nhau cái gì chứ, đây không phải cãi nhau!

Triệu Công Minh vỗ mạnh cái bàn mấy lần:

- Đây là tranh chấp hợp lý, muốn thuyết phục đối phương nghe theo ý kiến của mình!

Quỳnh Tiêu che miệng cười khẽ:

- Đây còn không phải cãi nhau

- Được thôi, đúng là cãi nhau một trận

biểu tình của Triệu Công Minh tràn đầy phiền muộn, thấp giọng nói:

- Vậy các ngươi nói xem, chúng ta liền chỉ chờ đợi mà không làm gì cả?

Bích Tiêu cười nói:

- Cũng không phải không hề làm gì! Đại ca xem, người ta còn nhường vài hũ rượu

Triệu Công Minh nghiêm mặt nói:

- Nếu không chủ động chuẩn bị đối mặt với đại kiếp, còn không bằng trực tiếp trốn ở bên trong Hỗn Độn Hải làm đào binh

- Chúng ta phải động, phải đi tranh, tối thiểu nhất cũng phải diễn luyện đại trận, để khi cần thiết có thể đương đầu với hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo! Còn có, các ngươi cũng giống như Kim Linh, đều không có suy nghĩ, chúng ta và Nhị sư bá tranh chấp, Đại sư bá sẽ ủng hộ ai?

- Đương nhiên là ủng hộ chúng ta!

Quỳnh Tiêu nghiêm mặt nói:

- Có tỷ phu, sợ cái gì

- Ừm, Kim Linh sư tỷ của ngươi cũng là nói như vậy

Triệu Công Minh trừng mắt, mắng:

- Đây đều là góc nhìn thiển cận!

Chương 1722: thiếu thiên mệnh

Vân Tiêu khẽ nhíu mày, nhưng cũng không có phản bác thuyết pháp này

- Đại ca ngươi có chút lo xa rồi

Quỳnh Tiêu nói:

- Đại kiếp mặc dù đến, sát kiếp mặc dù đã rơi, nhưng chúng ta đầu tiên là đại đệ tử, thứ hai bản thân cũng không yếu, sợ cái gì? Lại nói còn có tỷ phu ở đó hòa giải, cho dù là gặp được một ít sự tình khó giải quyết, cũng có đường giải quyết

- Không hẳn vậy

Triệu Công Minh thở dài:

- Bản lĩnh của chúng ta là không yếu, nhưng huynh muội bốn người chúng ta, có thể chống đỡ Thánh Nhân bao lâu? Tây Phương Giáo lúc này, tất nhiên đã là Thánh Nhân tự mình ra sân, lấy cớ trả thù Tiệt Giáo diệt Linh Sơn, đè ép chúng ta, thậm chí trực tiếp ra tay đánh giết chúng ta, chuyện này không thể không phòng

Bích Tiêu nhỏ giọng thầm thì:

- Tỷ phu thần cơ diệu toán, hẳn là đã sớm chuẩn bị mới đúng

Triệu Công Minh mở ra hình thức tận tình khuyên bảo, thấp giọng nói:

- Vậy các ngươi đã từng nghĩ như thế này chưa? Tuy có Trường Canh tương trợ, nhưng Trường Canh cũng chỉ sẽ bảo tính mạng của chúng ta. Nếu kế tiếp Đại sư bá suy tính ra phương nào sẽ thắng, vì bảo vệ nguyên khí Đạo Môn, Đại sư bá rất có thể sẽ giúp dỡ một phương đã có ưu thế

- Chúng ta không thể dùng góc độ của chính mình đi cân nhắc vấn đề, cũng không thể đơn thuần cảm thấy Trường Canh liền có thể ảnh hưởng phán đoán của Đại sư bá, kỳ thật tương phản, Trường

Canh nhất định phải nghe Đại sư bá

Bích Tiêu nháy mắt mấy cái:

- Nếu nói như vậy, vậy chúng ta chẳng phải là có chút phiền phức rồi?

- Ta cảm thấy lời đại ca nói có chút không đúng

Quỳnh Tiêu thu liễm ý cười, nghiêm mặt nói:

- Tỷ phu hiện nay là chủ kiếp giả, Đại sư bá hẳn là sẽ ý kiến của hắn, đại sư bá chưa hẳn sẽ chỉ giúp một phe ưu thế, nếu như hai bên cân bằng, Đại sư bá nói không chừng sẽ hướng về chúng ta, hoặc là ai cũng không giúp, tỷ phu tất nhiên là hướng về Tiệt Giáo mới đúng

- Ài, hai người các ngươi, vẫn là không bằng hiểu rõ Trường Canh ta và Nhị muội

Triệu Công Minh thở dài một tiếng, uống một hơi cạn sạch quỳnh nhưỡng trước mặt

Vân Tiêu nói:

- Chúng ta nhập kiếp, vốn là đã dính líu hắn rất nhiều, kỳ thật không cần nhiều lời việc này, để tránh làm hắn khó xử

- Chỉ là cảm khái đôi chút ở chỗ này, đủ loại hành động của Trường Canh trước đây, vi huynh nhìn ở trong mắt, trong lòng làm sao không rõ ràng?

Nụ cười của Triệu Công Minh hơi có chút đắng chát:

- Ta và hắn quen biết ở bên trong miếu Hải Thần, sau đó cũng coi như huynh đệ tri kỷ, đáng giá phó thác tính mạng, đủ loại quan tâm, mấy lần ám chỉ của hắn trước đây, không ngừng thúc giục ta suy nghĩ Định Hải Thần Châu, còn đưa cho ta bảo vật có thể điểm hoá Thần Châu

- Vì sao? Còn không phải là vì tính mạng của ta, không nói đến, con đường phía trước của vi huynh tám thành là có đại kiếp đại tai, liền nói tâm tư Trường Canh hao phí... vi huynh ở bên trong Hồng Hoang gào thét nhiều năm, lại bị Trường Canh vừa mới tu hành không bao lâu lo lắng chiếu cố như thế, thật sự là không biết nên bình luận như thế nào

Bích Tiêu nhỏ giọng thầm thì:

- Cũng có thể, tỷ phu chỉ là vì bảo hộ tỷ tỷ, mới không muốn để cho Đại ca ngươi lâm vào nhân quả

Triệu Công Minh không khỏi trừng mắt một hồi

chuyện chẳng lẽ là như thế?

Quỳnh Tiêu ở bên cạnh nói:

- Đại ca nói chuyện, ta cũng có chút cảm thấy, tỷ phu có thể sẽ bảo vệ tính mạng của chúng ta, nhưng chưa chắc sẽ thiên hướng về Tiệt Giáo chúng ta, so sánh với xuất thân của chúng đồng môn Xiển Giáo, bên trong Tiệt Giáo chúng ta, cũng là được xưng tụng là ngư long hỗn tạp, nói khó nghe một chút chính là tàng ô nạp cấu. Lần hồng liên kia, hẳn là tỷ phu nỗ lực làm vì Tiệt Giáo chúng ta, nhưng hồng liên phá toái, lại náo động sự tình mua bán đệ tử ký danh, chắc hẳn tỷ phu đối với Tiệt Giáo chúng ta cũng tương đối thất vọng

Triệu Công Minh thở dài:

- Kệ quá lớn, khó dọn dẹp

- Hỗn Độn Chung không muốn trấn áp giáo vận của chúng ta, giáo vận của chúng ta là khó trấn áp cỡ nào

Bích Tiêu tràn đầy lo âu nói

Vân Tiêu hỏi:

- Huynh trưởng tìm hiểu huyền cơ Định Hải Thần Châu, đã đạt đến trình độ nào?

- Bước quan trọng nhất

Triệu Công Minh trở tay nâng một thanh cổ xích, lại thu hồi cổ xích:

- Chỉ là, luôn cảm thấy còn thiếu gì đó, không có cách nào đi ra bước cuối cùng... giống như là thiếu, ừm, thiếu thiên mệnh vậy

- Thiên mệnh?

Vân Tiêu hơi suy tư, ngược lại cũng có chút tìm hiểu không thấu, chỉ đành nhẹ nhàng thở dài

bốn huynh muội này ngồi ở bên trong lương đình thương lượng sự tình đại kiếp, nhưng cũng chỉ là lo lắng con đường phía trước, lo lắng mệnh đồ Tiệt Giáo, không đề ra được biện pháp giải quyết, kế sách cao minh gì

Chương 1723: có gì khác biệt chứ

Phong Thần đại kiếp cấu tạo quá mức đơn giản, chính là Tam Giáo chém giết, táng diệt cao thủ, đại hưng Thiên Đình

nhưng cấu tạo càng đơn giản thì càng ổn định, tự thân liền càng củng cố, muốn phá cục liền càng trở nên khó khăn, đường có thể đi cũng càng ít

Triệu Công Minh ở lại Tam Tiên Đảo nửa ngày, tâm tình vốn phiền muộn cũng khôi phục rất nhiều, cáo từ ba vị nghĩa muội rời khỏi Tam Tiên Đảo

- Không có cách nào khác, hết giận liền nhanh đi bồi tội, cũng không thể tiếp tục giận dỗi với nàng, vi huynh dù sao cũng là nam nhân, co được dãn được

đợi sau khi Triệu Công Minh đi, Vân Tiêu suy tư một hồi, trở về chỗ ở lầu các của chính mình, nhìn bức chân dung trên tường một lúc, tìm đến vải vóc bút mực, nâng bút viết xuống một hàng chữ nhỏ

【 Quân thấy tin an, Vân Tiêu kính thượng. 】

Nhẹ nhàng nhíu mày, Vân Tiêu tự nhiên có chút tâm phiền ý loạn, cẩn thận suy nghĩ, lại xoá đi chữ viết trên vải vóc

không bao lâu, một đầu hạc giấy bay ra bên cửa sổ, hóa thành một con bạch hạc ở bên ngoài, giương cánh bay ra mây mù bên ngoài đảo, sau đó biến mất không thấy

mấy canh giờ sau, tại Thái Bạch Cung Thiên Đình

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ ngồi ở chỗ sâu đại điện, nhìn vải vóc trống không trước mặt, trên trán chậm rãi nổi lên ba dấu chấm hỏi

đây là...

Lúc Vân đang đưa tin, sơ ý gửi nhầm thư trống?

Xem ra khả năng xảy ra tình huống như vậy thực sự rất thấp

hít hà, không phải là bởi vì sự tình Hằng Nga, trong lòng Vân có chút để ý, lại không biết nên nói như thế nào, lúc này mới dùng phương thức như vậy, để cho thấy bản thân không nói nên lời?

Phải làm sao mới ổn đây

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, ở thời điểm mấu chốt này, cũng không tiện đi Tam Tiên Trên đảo, đành phải viết một lá thư, gấp hạc giấy gửi đến Tam Tiên Đảo

khúc dạo đầu chính là nói thẳng, có chút trực tiếp:

'Vân, xin hãy nghe ta giải thích, việc này cũng không giống như lời đồn bên ngoài! '

Giao tiếp thông qua thư từ, là trí mạng nhất

...

Ùng ục ục ——

Bánh xe gỗ không ngừng lăn trên đường, xa giá hoa mỹ cũng theo mặt đường chập trùng mà không ngừng lắc lư

bên trong xa giá, nữ tử mặc váy đỏ nhạt nhẹ nhàng thở dài, trong mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ, bên miệng mang theo một chút cười khổ

trước sau xa giá có một lượng lớn giáp sĩ hộ tống, còn có mấy vị tướng quân cưỡi ngựa, cưỡi dị thú, vừa cười vừa trò chuyện, đồng thời cảnh giác chú ý đến các khu vực trên đường đi

nữ tử bên trong xa giá, không thể coi thường, bọn họ tự nhiên không dám buông lỏng tâm thần

đội ngũ mang theo hai mặt cờ xí, một là 'Bắc', một là 'Tô', thân phận của nữ tử bên trong xa giá kia không cần nói cũng biết

Tô Đát Kỷ, con gái của Hầu Tô Hộ Ký Châu, từ khi còn nhỏ liền đã mỹ danh truyền xa, bây giờ bởi vì Ký Châu mới bại, Tô Hộ hiến con gái, ở trên đường chạy tới Triều Ca Thành

lần này đi Triều Ca đường xá xa xôi, nàng cũng muốn chịu nỗi khổ mấy tháng xóc nảy, nhưng vì cha mẹ huynh trưởng, nàng chung quy là phải nhịn

trước khi đi, liền có lão phụ nhân vốn dĩ vào trước đêm nàng lấy chồng mới có thể hiện thân, nói chuyện nam nữ với nàng, truyền thụ một ít thuật phòng the, Tô Đát Kỷ cũng rõ ràng, nàng lần này đi là vì lấy lòng Đế Tân, như thế mới có thể bảo toàn thân nhân nhà mình

- Ài...

Tô Đát Kỷ nhẹ nhàng thở dài, nếu không phải đi Triều Ca Thành, cũng hẳn là đến trong nhà đại chư hầu nào đó, vì không gây phiền toái cho cha mẹ huynh trưởng, chính mình cũng phải tận lực phụ họa

'Lại có gì khác biệt chứ? '

Tô Đát Kỷ nghĩ như vậy

đây đại khái là số mệnh mà một nữ tử như nàng không thể thoát khỏi

dưới mặt đất, Lý Trường Thọ khoanh tay, thân hình 'bơi ngửa' ở bên trong lòng đất, cẩn thận quan sát tình huống của Tô Đát Kỷ

vào giờ phút này Tô Đát Kỷ chỉ là phàm nhân, chính mình an bài nàng, cũng sẽ không có hiệu quả thu nạp biến số

vẫn phải đợi đến lúc mặt trời lặn, ở dịch trạm phía trước, cửu vĩ hồ yêu Tiểu Lan đoạt xá, khi đó mới có thể xem như một thay đổi nhỏ trong đại kiếp—— yêu hậu Đát Kỷ

chính mình nên an bài Đát Kỷ như thế nào?

Kỳ thật cũng rất phiền toái, cũng không thể ném cho Đát Kỷ mấy tấm thu cung đồ, để cuộc sống hạnh phúc giữa nàng cùng với Đế Tân càng mỹ mãn hơn

Lý Trường Thọ suy nghĩ một hồi, cũng chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh, sau đó nếu như có thể an bài liền an bài, nếu không thể an bài được, thì giống như Lôi Chấn Tử vậy, đằng sau chắc chắn sẽ có cơ hội thích hợp

đêm đến, nhánh binh mã này dựng trại ở gần một dịch trạm

dịch trạm bị bao quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, Tô Đát Kỷ cùng với hai vị thị nữ ở trong một căn phòng lớn

Chương 1724: Ta chỉ là đi ngang qua nơi đây

sau khi tắm rửa, thay quần áo, chải lại mái tóc dài, Tô Đát Kỷ muốn nghỉ ngơi để giải tỏa mệt mỏi trong chuyến hành trình hôm nay, hai thị nữ cũng cúi chào rời đi

chợt nghe tiếng gió thổi, một làn khói mà mắt thường không thể nhìn thấy lan tỏa trong phòng

Đát Kỷ đang nằm ngủ, thân thể tức thả lỏng hoàn toàn, nghiêng đầu ngủ say

một làn khói xanh bay tới từ ngoài cửa, hóa thành một bóng người mặc đồ đỏ xinh đẹp, chậm rãi đi đến bên giường

ánh nến lay động, thân ảnh nàng phản chiếu trên bình phong, mông lung, lại là câu hồn phách người như vậy

Tiểu Lan nhìn chăm chú Đát Kỷ đang ngủ say, trong lòng tràn ngập những lời nhắc nhở nàng nghe được khi quỳ dưới chân Thánh Mẫu nương nương

nhập thế, tìm cơ hội đi đến bên người Đế Tân, dùng mị lực tự thân quấy nhiễu Đế Tân, làm cho Đế Tân hoang phế triều chính, thôi động Đại Thương thay đổi triều đại

đây, là nhiệm vụ Thánh Mẫu nương nương bàn giao, chính mình không có cách nào cự tuyệt, cũng không có bất kỳ chỗ thoả hiệp nào

Tiểu Lan kỳ thật cũng không hiểu, vì sao Thánh Mẫu muốn dùng phương thức như vậy, trừng phạt Nhân Hoàng Nhân Tộc đương đại, nhưng Tiểu Lan biết được, chính mình chỉ cần mượn thể xác của nữ tử Nhân Tộc này, liền có thể hoàn thành sự tình mà Thánh Mẫu nương nương bàn giao

- Đắc tội

Tiểu Lan thở dài, điểm một ngón tay vào trán Tô Đát Kỷ, chậm rãi dẫn xuất hồn phách của Tô Đát Kỷ

- Thật sự muốn làm như vậy sao?

Một tiếng la lên đột nhiên vang lên từ đáy lòng, Tiểu Lan giật mình, nghe được đây là giọng nói của Thái Bạch Kim Tinh Thiên Đình, dọa nàng suýt nữa bóp nát hồn phách Tô Đát Kỷ

- Tinh Quân đại nhân!

Tiểu Lan run giọng hô hào, đã thấy sau tấm bình phong có một vị nam tử đứng, tất nhiên là Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ, không khỏi vội vàng quỳ xuống

- Không sợ lây dính nghiệp chướng sao?

Lý Trường Thọ hỏi ngược lại

Tiểu Lan không khỏi nghẹn lời một hồi

- Tinh Quân đại nhân, Thánh Mẫu có lệnh...

- Ta nếu như đã đến gặp ngươi, tất nhiên đã biết được chuyện gì xảy ra

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Nhớ kỹ, không cần nhắc lại hai chữ Thánh Mẫu, sự tình ngươi phải làm không thể lộ ra ngoài ánh sáng, Thánh Mẫu mặc dù không thèm để ý lời đàm tiếu của người khác, nhưng ngươi cũng nên chú ý đến lời nói của chính mình

- Vâng

Tiểu Lan run giọng đáp ứng

- Được rồi, tiếp tục đi

thân ảnh Lý Trường Thọ chậm rãi tiêu tán, bình tĩnh giải thích một câu:

- Ta chỉ là đi ngang qua nơi đây, không cần suy nghĩ nhiều

Giải quyết xong!

Tiểu Lan lại là không nhịn được toàn thân đổ mồ hôi lạnh, quỳ trên mặt đất một lúc mới tỉnh lại, quay người nhìn Tô Đát Kỷ ngủ say, thoáng có chút do dự, trong lòng nổi lên tầng tầng suy nghĩ

không bao lâu, Tiểu Lan vẫn là ra tay một lần nữa, rút hồn phách Tô Đát Kỷ ra, nhưng cũng không có xoá bỏ, mà là thu vào chín đuôi của chính mình, sau đó Tiểu Lan hóa thành một vệt lưu quang, chui vào cái trán Tô Đát Kỷ

ở trong chớp mắt tiếp theo, 'Tô Đát Kỷ' mở mắt ra, khóe miệng lộ ra mỉm cười thản nhiên, hư ảnh chín cái đuôi hồ ly trải rộng ở trên giường

nàng khẽ thở dài, đổi tư thế làm bộ ngủ say, dưới đáy lòng lại là đang nghĩ nên làm như thế nào

học cách trở thành một nhân vật phản diện từ đầu không hề dễ dàng

mà Lý Trường Thọ lại là đang không ngừng suy tư, nên làm như thế nào mới có thể phòng ngừa Khương Thượng cùng với Đát Kỷ gặp mặt

phong cách của Phong Thần đại kiếp này, thật sự có chút rối

chính mình đã thay đổi kịch bản Thiên Đạo quá nhiều rồi?

Không, những thay đổi đã được thực hiện, vẫn như cũ chưa đủ ổn, không có cách nào bảo đảm người chính mình để ý bình ổn thoát ly đại kiếp

Thiên Đạo hoặc là Đạo Tổ, tất nhiên sẽ có tính kế mặt khác

ở dưới tình huống bình thường, nếu như Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ ra tay, những gì bọn họ làm tất nhiên không chỉ là một chuyện đơn giản như vậy

bọn họ hẳn là sẽ có một cái mục tiêu cơ sở, sau đó lại ở phía trên cơ sở không ngừng mở rộng mục đích tầng hai, tầng ba, tầng bốn cơ sở tất nhiên phải đạt thành, các tầng tiếp theo sẽ có mức độ ưu tiên khác nhau

mục tiêu cơ sở của Phong Thần đại kiếp, chính là giảm bớt lực lượng sinh linh, đại hưng Thiên Đình

tâm thần Lý Trường Thọ dịch trở về Lý phủ Trần Đường Quan, tiên thức nhìn chăm chú vào Tiểu Na Tra nằm ngáy o o, cười khẽ hai tiếng

vô ưu vô lự cùng với không tim không phổi, quả nhiên là có liên quan với nhau

Hả?

Tiểu long kia làm sao lại bắt đầu hoạt động nhanh như vậy?

Liền xem như Long tộc, liền xem như thể phách làm bằng sắt, ban ngày bận bịu trong biển, buổi tối bận bịu trên đất liền, như vậy cũng không chịu nổi mới đúng!

- Có nên nhắc nhở không, để Đông Hải Long Vương quản lý thích hợp?

Lý Trường Thọ sờ cằm nói thầm một hồi

Chương 1725: Quả nhân

mặc dù tên gia hỏa này dựa vào mặt ăn cơm, dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt phương tâm nữ tử là không phạm pháp, nhưng lại xem như vô cùng thất đức

mà thôi mà thôi, tiểu long này chung quy là không thể sống được bao nhiêu năm nữa

thế là, hai năm sau

【 Đát Kỷ vào cung một năm rưỡi, được Đế Tân sủng ái, phong quý phi

Đế Tân chăm lo việc triều chính, bỏ bê hậu cung, mỗi đêm đều ở cùng với Đát Kỷ, Khương vương hậu dần dần sinh bất mãn, muốn trừng trị Đát Kỷ

Đế Tân bắt đầu dùng bình dân không phải xuất thân quyền quý, nô lệ có tài cán, làm quan ở các nơi Thương quốc, chúng gia tộc Triều Ca Thành hơi có bất mãn, lại bị Đế Tân sớm trấn an

kể từ sau Tô Hộ, người nổi loạn tại chư hầu các nơi càng ngày càng nghiêm trọng, Văn Trọng đánh đông dẹp bắc, không ngừng viễn chinh, âm thầm phát huy pháp thuật, không ngừng trở về Triều Ca Thành nghị sự cùng với Đế Tân

thương địa củng cố như núi, không có chút rung chuyển nào, Triều Ca Thành cuồn cuộn sóng ngầm, cũng không dám nổi lên mặt nước. 】

Tại Nam Thiệm Bộ Châu, Triều Ca Thành

Chu thiên luân chuyển, ban đêm sao sáng, lúc đèn hoa mới lên, Đế Tân ngồi ở bên trên bảo tọa chín người nâng, rời khỏi vương điện với vẻ mặt mệt mỏi

gần đây, phản ứng dữ dội của chư hầu càng trở nên kịch liệt, quân lực Đại Thương dồi dào, nhưng đã có rất nhiều tai hoạ ngầm tám trăm chư hầu có một trăm phản, cũng là nằm trong dự liệu

dù sao quả nhân hạ mấy đạo vương lệnh, đưa một nửa chư hầu vào kinh, hoặc là tiếp tục thần phục đối với Đại Thương của quả nhân, hoặc là tự mình tạo phản, bị Đại Thương của quả nhân đánh tới thần phục

theo thái sư nói, để quả nhân tạm thời giảm tốc độ bức bách đối với quyền quý trong triều, để giảm bớt áp lực mà họ đang phải đối mặt vào lúc này...

Thái sư tóm lại là quá mức thận trọng, thiên về bảo thủ

biến đổi phải chảy máu

cách tân kèm trọng hình

cơ nghiệp Đại Thương đến hôm nay, đã là có quá nhiều vấn đề, quá nhiều trầm kha, nếu không thể chém đứt một cách nhanh gọn, thì sẽ chỉ là làm chuyện vô ích, ngược lại sẽ làm cho Đại Thương lâm vào hoàn cảnh bị chư hầu liên hợp cưỡng ép, vong quốc chỉ trong hơn mười năm

bây giờ, cải cách đã bắt đầu có kết quả, Thương quốc càng trở nên phồn hoa, bách tính đối với nô lệ cũng bắt đầu tiếp nhận cùng với đồng hóa, tuy chặng đường còn dài, nhưng chỉ là quốc lực như vậy, đã đủ để chấn nhiếp quần hùng

Cơ Xương bị cầm tù, Nam Bá Hầu đã chết, Bắc Bá Hầu đã bị quả nhân thuần phục, chỉ còn con trưởng tám trăm chư hầu, đại thụ sau lưng vương hậu chính mình, đông đường, Khương gia

Khương gia này... hừ!

Tự cho mình là quốc trượng, ỷ vào sự giàu có của đất Lỗ, âm thầm duy trì chúng tiểu chư hầu làm loạn, mặt ngoài lại ra vẻ tốt bụng, nhờ vào đó say đắm ở trong danh vọng kiếm được

muốn trở thành một vị vua không ngai bên ngoài Đại Thương của quả nhân?

Cũng không khỏi quá coi thường ý chí của quả nhân...

- Đại vương

phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng khẽ gọi, làm cho Đế Tân khôi phục lại từ trong suy tư

xa giá đã ngừng lại, phía trước cách đó không xa, một vị phụ nhân mặc y phục hoa mỹ, mang theo không ít cung nga tùy tùng tiến về phía trước, chậm rãi hành lễ đối với Đế Tân, ôn nhu nói:

- Đại vương

Đế Tân đưa tay ra hiệu, bảo tọa từ từ hạ xuống

nhưng Đế Tân lại ngồi bất động trên ghế, lạnh nhạt nói:

- Vương hậu vì sao lại tới đây?

Phụ nhân kia tất nhiên là Khương vương hậu, đã thành thân với Đế Tân từ khi y còn là người thừa kế

tựa hồ cảm nhận được sự lãnh đạm của Đế Tân, phụ nhân này yếu ớt thở dài, thấp giọng nói:

- Đại vương, ta đã chuẩn bị xong tiệc tối, muốn mời đại vương vào cung nói chuyện, đại vương mỗi ngày đều bận rộn quốc sự, ta cũng không biết nên làm gì cho đại vương, chỉ muốn bài ưu giải nạn vì đại vương

Đế Tân cau mày nói:

- Quả nhân đã có hẹn với mỹ nhân

- Đại vương, ngài phải chăng có chút quá mức thiên vị Đát Kỷ muội muội rồi?

Khương vương hậu thở dài:

- Ngài là vua của một nước, càng là trượng phu của mấy người tỷ muội chúng ta, chúng ta không cầu đại vương ngài có thể sủng ái như nhau, nhưng cũng phải chú ý đến tình cảm phu thê, đừng có thờ ơ như vậy. Mà hiện nay có lời đồn, nói Tô quý phi có hại với quân vương, ta là vương hậu, nên nhắc nhở đại vương chuyện này...

Đế Tân chậm rãi ngửa ra sau, thân hình khôi ngô hãm ở bên trong bảo tọa, hai mắt như hai mảnh vực sâu, tay trái nâng má, ngón giữa đặt trên mép búi tóc, tiếng nói mặc dù thanh đạm, nhưng lại toát ra một cỗ uy nghiêm không hiểu

- Ngươi đang dạy ta làm vương?

Toàn thân Khương vương hậu khẽ run, vội vàng lui lại nửa bước, cúi đầu hạ thấp người đối với Đế Tân:

- Đại vương thứ tội!

- Quả nhân là vương, ngươi mới là vương hậu

Chương 1726: sự tình bổn phận

Đế Tân vung tay lên, bảo tọa bị chín vị lực sĩ chậm rãi nâng lên, đi về hướng thâm cung

thân ảnh Khương vương hậu lẳng lặng đứng tại kia, hai mắt chậm rãi nhắm lại, trái tay trái nắm chặt tay phải, đốt ngón tay có chút trắng bệch

Đát Kỷ!

Ngươi chờ đó!

...

Tại Thiên Đình, Thái Bạch Cung

- Sư huynh, uống trà ~ -

Trong tiếng gọi nhẹ nhàng, Linh Nga bưng chén trà bồng bềnh đi tới

trường sinh tiên Nga nho nhỏ này, ngày hôm nay thật vất vả mới nhìn thấy Lý Trường Thọ hoạt động ở bên ngoài, lập tức trang điểm nhẹ, mặc bộ váy có tua rua màu xanh nhạt, chải mái tóc tao nhã độc đáo, bưng nước trà cười hì hì tiến tới

có Hỗn Độn Chung Chung Linh nhắc nhở, nàng ngược lại là biết, sư huynh nhà mình hiện nay đang ở trong thời khắc mấu chốt an bài đại kiếp, chính mình không nên làm sư huynh phiền lòng

nhưng cân nhắc theo một góc độ khác, người vào lúc mệt mỏi, cũng dễ dàng rút ngắn khoảng cách cùng với người bên cạnh nhất

cổ vũ sư huynh, để sư huynh thư giãn một chút, là thuộc sự tình bổn phận của Tiểu sư muội lập chí thoát khỏi cái mác Tiểu sư muội!

Bên trong nhà tranh, Lý Trường Thọ ngẩng đầu cười cười đối với Linh Nga, tiếp tục cúi đầu nhìn gương đồng trước mặt

Linh Nga có chút buồn bực tiến đến phụ cận, thu nạp mép váy, nhón mũi chân, lẳng lặng tiến tới bồ đoàn bên cạnh sư huynh, nhìn hình ảnh bên trong gương đồng

đó là một chỗ hậu viện, có một đứa trẻ thanh tú mặc quần đùi ngắn, trên đầu có hai búi tóc, đang chậm rãi vặn eo bẻ cổ

- Tiểu Na Tra đã lớn như vậy rồi?

Linh Nga nhẹ giọng than thở, lập tức quên đi cảm giác sứ mệnh nghiêm túc lúc đi đến kia

- Lúc này mới mấy năm, đã giống người lớn hơn một chút rồi!

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, ôn hoà nói:

- Ngươi thích bé trai hay bé gái?

- Bé trai, khoẻ mạnh kháu khỉnh, chẳng qua bé gái cũng rất tốt, có thể ăn mặc theo nhiều cách khác nhau... nha!

Linh Nga không nhịn được khẽ cắn môi, nhỏ giọng sẵng giọng:

- Sao lại bắt đầu nói những điều này mà không chú ý, người ta dù sao cũng e lệ

Lý Trường Thọ không khỏi cười đến híp cả mắt, bưng trà lạnh nhấp một hớp, ngược lại là ngọt ngào ngoài ý muốn

- Sư huynh, sát khí của Na Tra hiện tại thế nào?

- Y hiện giờ đã là có thể thông qua cảm xúc cùng với tiềm thức khống chế sát khí, cách hoàn toàn khống chế sát khí tự thân đã là không xa

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, liền lắc đầu cười nhẹ, ôn hoà nói:

- Na Tra lúc này nếu hoàn toàn phóng xuất ra sát khí, đã không phải Kim Tiên bình thường, nghĩ kỹ lại, đây đúng là có chút nóng vội, mặc dù có tích lũy của Linh Châu Tử, lại có vô tận linh khí ta cung cấp cho y lúc hoài thai, chắc hẳn sau lưng cũng là có Thiên Đạo đang thôi động

Linh Nga: "..."

- Hiện nay đều có thể trực tiếp đề cập Thiên Đạo sao? Sư huynh sửa lại tính tình từ lúc nào?

- Ừm

Lý Trường Thọ cười nói:

- Lúc chúng ta còn chưa thành tiên, nghĩ đến là sống sót như thế nào, tất nhiên là mỗi ngày đều phải đối mặt với nguy cơ sinh tồn, nghĩ đến chính mình nếu không cẩn thận bị đại năng một chân giẫm chết, sẽ là không may bực nào, khi đó, cẩn thận chặt chẽ, không tham dự bất luận nhân quả gì, là con đường ổn nhất

- Từng bước một có bản lãnh sống yên phận, chu toàn mọi thứ, hướng lên nhận lệnh Thiên Đạo, hướng xuống đẩy uy danh Thiên Đình, để cho chính mình đưa thân vào bên trong thủy triều hưng khởi của Thiên Đình, đây là con đường ổn nhất

- Bây giờ, vì thôi động đại kiếp, Thiên Đạo liều lĩnh, trực tiếp can thiệp vào sự tình Nhân Hoàng, nhằm duy trì lộ trình ban đầu của đại kiếp, ta cần làm rõ lập trường của bản thân, nhân danh cân đối, củng cố ý chí Nhân Tộc, biểu thị cường ngạnh vừa phải đối với Thiên Đạo, ở dưới tiền đề Thiên Đạo không có cách nào mạt sát ta bảo vệ các ngươi, đây là con đường ổn nhất hiện giờ

- Nha đầu ngốc, vạn vật vạn sự đều đang không ngừng biến hóa, vô luận là quá mức bảo thủ, hay là quá mức phóng đãng đều là đường đến chỗ chết, chỉ có thích ứng với hoàn cảnh, mới là con đường duy nhất để thoát khỏi bàn cờ này

Linh Nga chớp mắt mấy cái, có chút không hiểu lắm

hẳn là cảnh giới, quả nhiên là cảnh giới của chính mình không đủ

- Được rồi, người xem đi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta sẽ chuyển tâm thần đến Đạo Nhân Giấy kia, vị tiểu tướng quân này lại muốn đi ra ngoài tuần tra trị an

Linh Nga cười khẽ, chủ động nghiêng người ôm cánh tay của Lý Trường Thọ

thừa dịp sư huynh dịch chuyển tâm thần, vụng trộm chiếm một chút lợi lộc, ngược lại là hoàn toàn không cần lo lắng sẽ quá ngượng ngùng

bên trong gương đồng, Tiểu Na Tra đang muốn ra cửa, sau lưng lại xuất hiện bóng người quen thuộc kia, tự nhiên là gia đinh cao cấp Vương Trường An

Chương 1727: thích ăn đòn

mặt gương gương đồng khẽ chấn động, còn vang lên đối thoại được khôi phục nguyên dạng:

- Tam thiếu gia, hôm nay đi ra ngoài, ngài định đi đâu?

- Tùy tiện dạo chơi

Tiểu Na Tra lão khí hoành thu nói một câu, chiếc vòng tay bằng đồng và vàng trên tay phát ra vài tiếng va chạm giòn giã, một chút linh quang bộc phát

nói xong, y chắp tay nhỏ, ngẩng đầu ưỡn ngực, bộ dáng hổ hổ sinh uy, uy phong bát diện

đúng lúc này, hậu viện truyền đến một tiếng:

- Đừng ham chơi trở về quá muộn!

Tiểu Na Tra lập tức rụt cổ một cái, quay đầu hô:

- Biết rồi! Nương thân!

Sau đó thống khoái bước đi, cảm giác tương đối mất mặt

Lý Trường Thọ mỉm cười đi theo phía sau, trong tay xách theo một túi vàng bạc, phòng ngừa Na Tra không cẩn thận phá nát nhà và tường, kịp thời đền bù cho phàm nhân

này thủ pháp huy sái vàng bạc tiêu sái lúc trước này, đã bị Ân thị nghiêm khắc ngăn lại, mặc dù lúc ấy Lý Trường Thọ rất muốn nói một câu...

Cũng không phải là tiêu tốn của Tổng Binh phủ các ngươi!

Bình tĩnh, bình tĩnh, Ân thị cũng là sợ Na Tra dưỡng thành tác phong không tốt

vừa ra cửa không lâu, từng tiếng 'Tam thiếu gia' liền truyền đến từ các nơi, Tiểu Na Tra có chút thành thục gật đầu, bước bộ pháp của cán bộ kỳ cựu Trần Đường Quan, đi lại ở trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người

bá tánh trong thành hiện giờ thấy Tiểu Na Tra, giống như thấy phúc tinh vậy, hận không thể đi lên ôm một cái

cũng không phải vì vàng bạc tài vật, chủ yếu chính là muốn lây dính phúc vận

đi tới chợ phía đông, Na Tra vung tay nhỏ lên, Lý Trường Thọ liền ném mấy khối vàng bạc về phía quán trà Na Tra hay đi tới, hỏa kế kia liền sẽ quát một tiếng, hôm nay nước trà đều do Tam thiếu gia tính tiền!

Đi tới chợ phía tây, hai hàng người trẻ tuổi sóng vai đứng thẳng ở bên đường, ngẩng đầu ưỡn ngực, tiếp nhận Tiểu Na Tra kiểm duyệt

đây vốn đều là thiếu niên lang chơi bời lêu lổng, cả đám bị Na Tra chỉnh lý thành đội dự bị quân võ Trần Đường Quan

có phụ nhân mời Na Tra ăn chút mứt hoa quả, có lão giả cười nói muốn dạy Na Tra một bài thi từ, Tiểu Na Tra đều là cười híp mắt chạy qua, cũng không nói nhiều, lại cũng sẽ không để người ta cảm thấy thiếu tôn trọng

đi dạo một hồi, Na Tra liền bước ra cửa thành phía đông Trần Đường Quan, duỗi lưng một cái, giãn gân cốt, nhỏ giọng thầm thì:

- Trường An thúc, ta đi tìm địa phương chơi đùa, trước khi trời tối trở về, đứng báo mẫu thân ta rằng ta ra khỏi thành!

Lý Trường Thọ cười nói:

- Được rồi, ngài cứ việc đi, chỉ cần đừng đánh nhau với người khác, ở phía phu nhân ta sẽ giải thích

- Ừm!

Tiểu Na Tra giơ ngón tay cái, bắp chân đạp một cái, thân hình như mũi tên bay vụt lên, lên xuống mấy cái đã là nhảy vào bên trong núi rừng liên miên cũng không biết, hôm nay sẽ vác một con gấu, hay là túm một con rắn về

Lý Trường Thọ quen thuộc lên tiếng chào đối với tướng sĩ thủ cửa thành, lập tức liền đi tới vị trí cũ của chính mình, trong nụ cười nịnh nọt của đám tướng sĩ thủ cửa thành, ngồi xuống chiếc ghế dài dưới bóng râm, bưng lên ấm trà bên cạnh

làm thần tiên làm được Nhị Thiên Đế phổ phổ thông thông trong mắt người khác

như vậy làm gia đinh tất nhiên là cũng phải làm đến Nhị lão gia thường thường không có gì lạ trong mắt người khác

cái gì là thế lực tà ác Trần Đường Quan?

- Phốc, khục! Khụ khụ!

Lý Trường Thọ đột nhiên bị sặc nước trà, bởi vì tiên thức của hắn bắt được, tại biên duyên Đông Hải có một đạo thân ảnh đang bay ra sóng biển, bên miệng mang theo mỉm cười nhàn nhạt, đi về hướng sơn lâm cách đó không xa, tìm kiếm 'con mồi' của chính mình hôm nay

chuyện này?

Thật sự thích ăn đòn như thế?

Tháng trước bội tình bạc nghĩa vừa mới bị Tiểu Na Tra gặp được đánh lần thứ bảy, lúc này lại vẫn là đến chết không chịu thay đổi

đường ven biển đông bộ Nam Thiệm Bộ Châu dài như vậy, lớn như vậy, não của tiểu long này đều là bột nhão sao? Không biết chuyển sang nơi khác hái hoa?

Đây nếu như không có Thiên Đạo thôi động sau lưng, đánh chết Di Lặc, Lý Trường Thọ cũng đều không tin!

Lại nói Ngao Bính dạo bước ở trong núi, tiên thức quét tới quét lui tại thôn xóm các nơi, lại đưa ánh mắt về phía địa phương Yêu tộc tụ tập, muốn đi thể nghiệm đời sống Yêu tộc hải sản mặc dù mới mẻ, sơn trân cũng mỹ vị

chỉ tiếc, chính mình không thể tiến vào phố xá sầm uất phồn hoa Nhân Tộc, tiểu nương tử nơi đó mới là...

- Rắn! Ngươi còn dám tới!

Một tiếng quát lạnh đột nhiên truyền đến bên tai, Ngao Bính vô thức run run mấy lần, quay đầu nhìn về phía nơi phát ra thanh âm, gương mặt vốn chính là anh tuấn trắng nõn, vào giờ phút này trong nháy mắt tái nhợt

bên trong núi rừng, trên ngọn cây, Tiểu Na Tra giẫm lên một mảnh lá cây, hai tay khoanh lại, quanh người tung bay một dải lụa đỏ tươi, trên mặt nhuộm đầy tức giận

Chương 1728: Dựa vào cái gì

- Lại là ngươi!

Ngao Bính cắn răng mắng:

- Thằng nhóc nhà ngươi, đã khi nhục bản điện hạ mấy lần!

Na Tra ngoẹo đầu:

- Ngươi đoạt tức phụ của người khác

- Ngươi mới đoạt tức phụ của người khác! Ta tìm đều là nữ tử độc thân

- Ngươi sớm đoạt tức phụ của người khác

- Phi! Mau mau cút! Bản điện hạ không thể nói rõ ràng cho ngươi!

Ngao Bính vung tay lên, một cỗ gió lốc thổi tới Na Tra

Na Tra cong khóe miệng lên, ngón tay trắng nõn điểm về phía Ngao Bính, Hỗn Thiên Lăng phía sau phá không mà lên, hóa thành ánh đỏ bắn nhanh về phía Ngao Bính, trực tiếp chặt đứt cỗ gió lốc kia!

Ngao Bính thấy thế lại là quay đầu độn đi, co cẳng liền chạy, đã sớm lĩnh giáo qua mấy lần sự lợi hại của Hỗn Thiên Lăng

nhưng động tác của y quá chậm, vừa muốn hóa thành hình rồng, đã bị Hỗn Thiên Lăng đuổi theo, thuần thục trói thành bánh chưng, bị túm trở về trước mặt Na Tra, treo ngược ở phía trên tán cây

Na Tra khoanh tay, có chút thần khí ngẩng khuôn mặt nhỏ lên

- Ngươi, ngươi!

Ngao Bính tức đến toàn thân run rẩy, chửi ầm lên:

- Ngươi liền ỷ vào pháp bảo này khi dễ người, ta cho ngươi biết! Đừng cho rằng ta không biết nội tình của ngươi, không phải chính là ỷ vào chỗ dựa Thái Bạch Kim Tinh cho ngươi! Hôm nay bản điện hạ liền nói cho ngươi biết rõ, gia phụ ta là Đông Hải Long Vương!

Na Tra nháy mắt mấy cái, phảng phất như đang hỏi Đông Hải Long Vương là ai, Thái Bạch Kim Tinh là ai, sau đó cong miệng nhỏ lên, trong mắt mang theo ngạo ý nhàn nhạt

- Trần Đường Quan là địa bàn của ta, mẹ ta kể, về sau tức phụ chỉ có thể cưới một người

- Gia phụ ta là Đông Hải Long Vương!

Tiểu Na Tra khoanh tay, chân phải chậm rãi nâng lên, trong mắt tràn đầy ánh sáng

Ngao Bính trừng mắt nhìn Na Tra, đã là nhớ tới kết cục bị đá bay mấy lần trước, ánh mắt có chút bối rối, vẫn là ngoài mạnh trong yếu định thanh quát mắng:

- Gia phụ ta là Đông!

Ầm!

Trong một cái chớp mắt bàn chân của Na Tra đạp vào bụng dưới Ngao Bính, Hỗn Thiên Lăng vừa vặn huỷ bỏ trói buộc, Ngao Bính rên lên một tiếng, thân hình đã là hóa thành lưu tinh nơi chân trời...

- Hừ hừ

Tiểu Na Tra vỗ vỗ tay, sau đó chắp hai tay nhỏ bé ra sau lưng nhảy đi phương xa, trong mắt mang theo vài phần đắc ý

giữ gìn trị an Trần Đường, bình định sắc côn lưu manh, Tam thiếu gia Tổng Binh phủ việc nhân đức không nhường ai!

Gia phụ, lão bá vương Trần Đường!

- Ừm?

Tại hậu viện Lý phủ, Lý Tĩnh vừa mới trở về sờ sờ chóp mũi, nhịn được xúc động nhảy mũi, thấy trong phủ có chút an tĩnh, liền biết Na Tra không ở trong phủ

y đảo qua tiên thức, phát hiện ra gia đinh cao cấp nghỉ ngơi ở nơi thành lâu, tất nhiên là yên lòng, cũng không để ý nhiều hành tung của Na Tra

...

- Tức chết ta rồi! Khụ, khụ khục! Tức chết ta rồi!

Tại Đông Hải Long Cung, trong đại điện tương đối vắng vẻ, Ngao Bính đang giơ chân mắng to ở kia, mấy vị thị vệ, hai hàng hải nữ cúi đầu không dám lên tiếng, chỉ sợ bị dùng làm nơi trút giận

đây là đạo lí gì?

Uy danh Long tộc không còn tác dụng nữa?

Tên khốn Na Tra kia, ỷ vào chính mình là đệ tử của Thái Ất Chân Nhân, ỷ vào ông nội nuôi là Thái Bạch Kim Tinh, liền kiêu căng như thế! Quản thiên quản địa!

Phía trên thân rồng của y có nửa cái lân phiến vi phạm thiên quy?

Phi!

Còn xưng tiểu anh hùng, chỉ là một đứa con nít!

Nếu không phải Long Vương huyết mạch trong cơ thể Tam thái tử Long Vương y này quá mức mỏng manh, lúc này còn có thể để Na Tra kia đắc ý như thế!

- Điện hạ

một vị thị vệ cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Vết thương của ngài...

- Bản điện hạ có tổn thương sao?

Ngao Bính ưỡn ngực ngẩng đầu, chịu đựng đau đớn nơi bị đá, mắng

- Bản điện hạ chính là nhường tên nhóc ngu ngốc kia mấy chiêu! Nếu như ta hiện ra bản thể, còn phải sợ đối phương! Hừ! Trẻ con ỷ vào bậc cha chú, làm xằng làm bậy, không thèm nói đạo lý! Thật sự ghê tởm! Đáng chết!

một thị vệ nhỏ giọng nói:

- Điện hạ, ngài sao không bẩm báo việc này cho bệ hạ...

Ngao Bính nghe vậy lập tức bình tĩnh lại, ngượng ngập cười vài tiếng, quay người đi về hướng giường sò biển của chính mình

trong mắt phụ vương, cũng không có y

kể cả hiện nay, chính mình phóng túng như vậy, cũng không hề đến răn dạy một tiếng

dưới đáy lòng phụ vương, chiến tướng Thiên Đình như Nhị huynh, mới là dòng dõi chân chính của ông ta

bên trong giường êm, Ngao Bính mặt lạnh nhắm hai mắt lại, không kiên nhẫn quơ quơ ống tay áo, hàng hàng hải nữ cùng với thị vệ kia cúi đầu rút đi

dựa vào cái gì, kia Na Tra liền có nhiều pháp bảo như thế, nhiều bảo vệ như vậy

theo hầu Xiển Giáo, theo hầu Thái Bạch Cung, theo hầu Nhân Tộc, liền áp cho một thái tử Long Vương như y thở không nổi

Dựa vào cái gì...

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì!

Chương 1729: Dạ Xoa

Ngao Bính mở hai mắt ra, trong mắt đột nhiên bốc cháy lên hai đám lửa

y xoay người ngồi dậy, luồn tay vào mái tóc dài, sờ vào một cặp sừng đang dần mọc ra, quang mang trong mắt đã vô cùng băng lãnh

được rồi

phụ vương, hài nhi liền để ngươi mở mắt nhìn, dù là lực lượng huyết mạch kém xa Nhị huynh, hài nhi cũng có thể một mình đảm đương một phía!

- Thị vệ! Truyền tuần biển Dạ Xoa cho ta!

Ngao Bính, đang làm cái gì?

Bên trong thành lâu, Lý Trường Thọ bưng ấm trà, hơi khẽ cau mày

Tiên thức của Lý Trường Thọ nhìn thấy, Ngao Bính mang theo bảy tám vị thị vệ Long tộc, bố trí trận pháp ở vùng biển nông, còn đang âm mưu gì đó...

Không thích hợp

kịch bản Thiên Đạo này đột nhiên có điểm gì là lạ

là do mình can thiệp quá nhiều vào sự tình của Na Tra sao? Theo kịch bản Thiên Đạo, Na Tra đánh chết Ngao Bính, không nên sớm như vậy mới đúng

Lý Trường Thọ xem toàn bộ bố cục chính mình tiến hành quay chung quanh Trần Đường Quan, rất nhanh liền cho ra một cái kết luận ——

Có người đang can thiệp bố cục của chính mình

cách đây rất lâu, Lý Trường Thọ đã coi mâu thuẫn giữa Na Tra cùng với Đông Hải Long Cung, là một sự kiện mấu chốt chính mình tìm tòi nghiên cứu điểm kiềm chế mấu chốt đối với kịch bản Thiên Đạo

hiện nay, mặc dù tình huống xuất hiện biến hóa ở một trình độ nhất định, nhưng nhạc dạo vẫn là như vậy, chỉ là nhiều thêm một chút đánh cờ đối với Thiên Đạo

bởi vậy suy đoán, hành vi của Ngao Bính lúc này, có thể là kiếp vận đại kiếp đang thôi động

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, đầu ngón tay khẽ động, ở sâu trong lòng đất Trần Đường Quan, từng cỗ Đạo Nhân Giấy thi triển thổ độn, nhắm về hướng Đông Hải trùng trùng điệp điệp mà đi

ổn một tay, tối thiểu nhất phải bảo đảm an nguy của Na Tra, đây là điểm mấu chốt cơ bản

kỳ thật Lý Trường Thọ đã sớm nghĩ tới, Thiên Đạo có lực lượng kiềm chế kịch bản, liền có lực lượng tùy thời xé bỏ cái kịch bản này

ở dưới tiền đề không cân nhắc ý chí cá nhân của Thiên Đạo, nó muốn chính là giảm bớt lực lượng sinh linh, giữ gìn thiên địa ổn định

thà tin vào tất cả sách lược còn hơn là không tin sách lược nào cả, việc này cũng tương tự như vậy

Lý Trường Thọ cẩn thận phân tích trận pháp Ngao Bính bày ra...

Sát trận?

Ngao Bính này, vì sao lại có hận ý lớn như vậy?

Lý Trường Thọ dời ánh mắt sang một bên, gần cửa sông trong vắt, không khỏi vui lên

Tiểu Na Tra này...

Thánh quang ở đâu? Nhanh che một cái

...

- Ta có một thanh Hỏa Tiêm Thương, biến lớn thu nhỏ sẽ phát sáng ~

Ngâm nga ca dao Trường An thúc dạy, tay nhỏ không ngừng vẫy nước sông mát mẻ, Tiểu Na Tra đứng ở bên cạnh sông, với cặp mông trần và đôi chân khua khoẳng trong nước, phát ra một tràng cười khúc khích

chơi đùa trong nước nửa canh giờ, Tiểu Na Tra lại nhảy lên bờ, lau khô vết nước trên người, nhanh nhẹn tròng cái yếm, đoản sam, quần đùi, nhảy đến trên chạc cây một bên nằm xuống, thở dài thoải mái

nhân sinh, hài lòng

mặt trời đã lặn về hướng tây, bóng cây lốm đốm đổ xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh nắng mông lung ấm áp, phối hợp với gió nhẹ mang theo hơi nước bờ sông mát mẻ, làm cho Tiểu Na Tra lập tức có một tí xíu buồn ngủ

- Trường An thúc...

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tiểu Na Tra nhỏ giọng thầm thì:

- Thiện chí giúp người, lấy đức phục người, tức là đánh kẻ xấu nửa sống nửa chết là đủ rồi?

- Nương, nếu phụ thân khi dễ nương, ta liền hạ thuốc xổ ngựa của phụ thân...

- Sư phụ, kỹ thuật bắn của sư phụ quá kém... làm sao không có đồ chơi gì mới chứ

Đạo Nhân Giấy nằm ở dưới tàng cây không khỏi cười khẽ

Lý Trường Thọ chưa thu lại tươi cười, đã là nhíu mày nhìn về phía nơi cửa sông

nơi đó, một đường trắng chậm rãi kéo ra, lại là một cơn sóng lớn từ biển ập đến

phía trên cơn sóng trắng xóa, một đạo thân ảnh cao một trượng cầm xiên đứng, mặt xanh nanh vàng, miệng cá như bồn máu, mặc áo giáp màu xanh đen như vảy tinh xảo, một đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu phun trào quang mang, sớm khóa chặt vào đứa trẻ ngủ say trên cây

ngủ rồi?

Dạ Xoa nhíu nhíu mày, không trung có tiếng kinh lôi nổ vang, sóng lớn ập vào bờ sông!

Na Tra: "..."

Tĩnh

thấy Na Tra không hề có động tĩnh gì, Hải tộc Dạ Xoa này mở trừng hai mắt, cảm thấy chính mình bị cố ý khinh thường

gã tại Long Cung là một tiểu nhân vật không giả, nhưng gã dù sao cũng là quan võ tuần tra được Thiên Đình sắc phong!

Trường xoa trong tay giơ lên đối với Tiểu Na Tra xa xa, một cỗ dòng nước ngưng tụ thành thủy tiễn, bắn về phía Tiểu Na Tra!

Tiểu Na Tra trong lúc ngủ mơ đột nhiên mở hai mắt ra, hai mắt chưa có tiêu cự rõ ràng, thân ảnh đã là đón thủy tiễn bay đi

nắm quyền, ngưng lực!

Đạo đạo hào quang màu đỏ hội tụ trên đầu quyền!

Chương 1730: Có bản lĩnh ngươi đi xuống!

Na Tra đánh ra một quyền, thủy tiễn kia cách mấy trăm trượng, đã là trực tiếp nổ tan, tiện thể ngăn nước sông lớn, sóng bạc tuôn ngược, Dạ Xoa bên trên sóng kia sắc mặt đại biến!

Chuyện này...

- Ai!

Thân ảnh bé Na Tra được bao bọc bởi ánh sáng đỏ nhàn nhạt, đứng ở bên trên mặt sông cuồn cuộn, hai mắt nhìn chăm chú Dạ Xoa có chút luống cuống kia, ánh sáng dần dần hội tụ trong mắt

Ugh, một con quái vật đầu cá quá xấu xí

Trường An thúc từng nói thiện chí giúp người, không vạch trần khuyết điểm của họ, ta liền sẽ không nhanh mồm nhanh miệng

dùng ba thành ngữ, nương thân biết nhất định là sẽ khen ngợi ta!

Tiểu Na Tra lập tức nâng tinh thần, tiến về phía trước nửa bước, bàn chân phun ra một đợt sóng xung kích quét ngang về phía trước, dải ruy băng mỏng buộc tóc không ngừng tung bay, ánh đỏ dần dần trở về trong cơ thể

Tiểu Na Tra duỗi tay nhỏ ra, quát nhẹ nửa tiếng:

- Sao ngươi lại đánh lén ta!

Dạ Xoa lắc lư hầu kết trên dưới mấy lần, nghĩ đến lời căn dặn của Tam thái tử nhà mình, cũng là không thể tiến thối

cái này?

Tam thái tử để cho chính mình bắt một thằng nhóc, vốn cho rằng là chuyện tốt gì, nhưng bây giờ lại cảm thấy vô cùng khó giải quyết

【 Ngươi nếu như làm hỏng chuyện, tự biết hậu quả. 】

Dạ Xoa cắn răng một cái, giậm chân một cái, trong lòng thầm nghĩ "đây không phải chỉ là một thằng nhóc sao', lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, chỉ vào Na Tra hô to:

- Nhóc con Nhân Tộc, tại sao lại ở chỗ này làm xằng làm bậy, xưng vương xưng bá! Ta chính là Dạ Xoa tướng quân tuần tra Đông Hải, trong Thông Minh điện Thiên Đình có khắc tục danh, bên trong Tứ Hải Thuỷ Thần có soa vị của ta! Ngươi trước đây đánh lén Tam thái tử nhà ta, ta phải mang ngươi về Thuỷ Tinh Cung chịu thẩm!

Tiểu Na Tra nháy mắt mấy cái:

- Thuỷ Tinh Cung? Ở trong đó có thủy tinh sao?

- Tất nhiên là có, đều là thủy tinh... phi!

Dạ Xoa mắng to một tiếng:

- Không phải là ngươi có thể hồ ngôn loạn ngữ, mau mau đi theo ta! Tránh cho bản tướng quân động võ với nhóc con nhà ngươi, làm tổn hại sự anh minh của ta!

Na Tra ngoẹo đầu:

- Vậy ngươi động võ đi

đôi mắt nhỏ kia của Dạ Xoa lập tức trợn tròn

- Tới đây

Tiểu Na Tra vẫy tay, thấy Dạ Xoa không dám tiến về phía trước, cười xùy một tiếng:

- Trường An thúc nói cáo mượn oai hùm, chỉ biết gào to, đại khái chính là kẻ như ngươi! Ta nghe người ta nói, các ngươi quản trên biển, Nhân Tộc chúng ta quản trên đất, phân biệt rõ ràng, không can thiệp chuyện của nhau, Tam thái tử gì kia của các ngươi cứ mỗi ba ngày tới Trần Đường Quan chúng ta đoạt tức phụ của người khác, làm sao lại không có công chúa nào gả tới?

Dạ Xoa mắng to:

- Thằng nhóc nhà ngươi! Hiểu thiên địa đạo lý gì chứ, nói cái gì sự khác biệt giữa nước và đất! Hải tộc chúng ta quy thuận Long tộc, Long tộc chính là trọng thần Thiên Đình, phân công quản lý thủy sự Tam Giới, nếu như ngươi hiểu biết một chút, liền nên biết Long Cung chúng ta, con của Tổng Binh như ngươi tuyệt đối không thể trêu chọc! Thật sự nói năng bậy bạ! Mau mau đi theo ta nhận tội! Nếu không nhất định phải giết ngươi!

- Ngươi cái gì mà ngươi?

Na Tra hếch khóe miệng lên:

- Ngay cả một đứa bé như ta cũng nói không lại, có bản lĩnh thì đi lên bắt ta

Dạ Xoa mắng to:

- Có bản lĩnh ngươi đi xuống!

- Được thôi

liền nghe xoạt một tiếng, Na Tra đột nhiên đáp xuống mặt nước, bàn chân chưa kịp xỏ giày như giẫm trên đất bằng, đi hai bước ở trên mặt nước, nháy mắt mấy cái đối với Dạ Xoa

thần thái kia, thần khí vô cùng, rất sống động

biểu tình kia, mang theo chờ mong, thầm xoa lòng bàn tay

lúc này, Dạ Xoa đã là lửa giận dâng lên, lui một bước càng nghĩ càng giận, tiến một bước muốn chiến không thể, sau quai hàm phun ra hai cỗ toan thủy, bàn tay nắm chặt thương thép không ngừng run rẩy

- Ngươi!

Na Tra khẽ nhấc cằm

- Ngươi! Ngươi!

Miệng cá Dạ Xoa không ngừng run run, nộ khí dâng lên, nổi giận đùng đùng, cắn răng hét lớn một tiếng:

- Chiếu cố tốt thất cữu mỗ gia của bản tướng quân!

Hảo Dạ Xoa!

Cầm trường thương trong tay đạp sóng vọt tới phía trước, thân hình thật sự vô cùng nhanh chóng, mặt sông còn đang cuồn cuộn rung chuyển một lần nữa!

Tiểu Na Tra hai mắt tỏa sáng, tay trái nhẹ nhàng làm một động tác, vòng tay có ba cái tiết điểm kia có một cái tiết điểm sáng lên, vòng tay bên cạnh toả ra ánh vàng, biến thành một chiếc vòng tay màu vàng có đường kính một thước, ném thẳng về phía Dạ Xoa

Càn Khôn Quyển vừa mới rời tay, Na Tra theo sát vọt tới phía trước, chân nhỏ ở trên mặt nước đạp ra đạo đạo tàn ảnh, nắm tay trái, lòng bàn tay phải và các chiêu thức hiện lên trong đầu, hai mắt xuất hiện ngọn lửa nhàn nhạt

đã được tính toán hết rồi!

Trong khi đối phương đánh bay Càn Khôn Quyển, chính mình sẽ nhảy lên một cái, phát huy ưu thế thân hình linh hoạt

Chương 1731: Bớt nói nhiều lời

chính diện tấn công chỗ yếu hại của đối phương, lại dùng ý niệm vận chuyển Càn Khôn Quyển phản công từ bên cạnh, Hỗn Thiên Lăng đánh lén từ dưới nước, chính mình xoay người lại giết hồi mã thương, lấy gạch vàng đập vào chỗ yếu hại sau lưng đối phương, sau đó lại thiện chí giúp người, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng giữ tính mạng...

Ầm!

Ôi chao?

Tiểu Na Tra dừng lại bước chân, bàn chân nhỏ khuấy động bọt nước trên mặt nước, ngừng thở nhìn về tình hình phía trước

Dạ Xoa kia cầm trong tay hai cây thương gãy, cái trán nổ nát vụn, đã thành một cỗ thi thể, một tia hồn phách đi về hướng biển sâu

- Không kháng đánh như vậy?

Tiểu Na Tra nghiêng đầu, cũng không có quá để ý, thu mấy món bảo vật vào trong vòng tay, ánh đỏ chui trở về trong cơ thể

được rồi, trở về ngủ một lát đi

duỗi lưng một cái, Tiểu Na Tra ngáp một cái, thản nhiên xoay người lại, liền muốn đi về gốc đại thụ nơi ban đầu ngủ

đúng lúc này!

Phía trên Đông Hải xuất hiện một chút sóng cả, mấy đầu thương long bay ra mặt biển, quanh quẩn trên không trung nửa vòng, lập tức phóng tới nơi đây!

- Na Tra lớn mật, lại sát hại Dạ Xoa Long Cung chúng ta!

Người đến, chính là Ngao Bính kia

Ngao Bính này đã từng lĩnh giáo đầy đủ sự lợi hại của Na Tra, âm thầm quan sát tình hình Dạ Xoa bị đánh chết, giờ phút này tất nhiên là không dám tiến về phía trước, chỉ là hét lên từ phía xa

- Còn không đi theo bản điện hạ tới Long Cung lĩnh tội!

Na Tra hừ một tiếng, tay trái mở ra, Càn Khôn Quyển phi tốc vờn quanh ở quanh người

tay phải khẽ nắm, một ánh lửa lấp lánh, Hỏa Tiêm Thương đã ngưng tụ ở trong lòng bàn tay, xẹt một tiếng bốc cháy lên ánh lửa

Na Tra hô:

- Là gã ra tay trước, có liên can gì với ta?

- Ngươi đánh chết Dạ Xoa còn lý luận? Dạ Xoa này chính là tiên thần Thông Minh Điện trên danh nghĩa!

Ngao Bính mắng:

- Ngươi chẳng qua là phàm nhân, ỷ vào bậc cha chú che chở làm xằng làm bậy như thế, thật tình không biết gây ra tai hoạ bao lớn! Đừng có để bản điện hạ nói lần thứ hai, đi Long Cung với ta!

Na Tra nắm lấy Hỏa Tiêm Thương nhẹ nhàng chỉ về phía trước, mắng:

- Bớt nói nhiều lời, muốn đánh liền đánh!

Ngao Bính cũng là tức giận, hô to một tiếng:

- Bọn thị vệ ở đâu!

Bảy tám đầu thương long kia gầm nhẹ!

Ngao Bính chỉ long trảo về phía trước:

- Bắt lại!

Chúng long lập tức đánh ra, liên thủ áp về hướng Na Tra!

Nhìn lúc này:

cát bay đá chạy, sóng nước loạn vũ

thương long gầm nhẹ, sinh linh tránh lui

Na Tra nhảy lên một cái, tiến vào không trung, trong tay cầm Hỏa Tiêm Thương, chân đạp Phong Hỏa Luân, thân hình linh hoạt ẩn chứa lực đạo lớn lao, trên Hỏa Tiêm Thương tuôn ra đạo đạo Tam Muội Chân Viêm!

Chẳng qua đảo mắt, ba đầu thương long bị đập vỡ vảy rồng, hai đầu thương long bị đâm rách lân giáp

có thương long đưa tới phong vũ lôi điện, thân hình Na Tra không tránh chút nào, đón lấy tất cả, không thấy có nửa phần tổn thương

có thương long hóa thành hình người chính diện đối chiến, lại không thể chịu được lực đạo thương mang Na Tra vung ra, bị đánh bay về phía sau, khóe miệng chảy máu!

Kịch chiến say sưa, hai mắt Na Tra có ánh đỏ lấp lóe, trên cổ tay trái có ba cái tiết điểm vòng tay, sáng lên tiết điểm thứ hai!

Sát khí hộ thể, tru yêu trừ tà

đạo tâm ngay thẳng, không sợ hãi!

Lý Trường Thọ ẩn tàng thân hình ngửa đầu nhìn tình hình như vậy, có chút hài lòng gật đầu, Lưu Ảnh Cầu trong tay ghi chép toàn bộ quá trình

trên cổng thành Trần Đường Quan, ẩn ẩn có thể thấy được thương long cuồn cuộn trong mây, nếu thị lực đủ tốt, tất nhiên là có thể nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé chân đạp Phong Hỏa Luân truy đuổi thương long kia

Lão Tam? !

Bên trong lầu các Lý phủ, Lý Tĩnh đứng dậy, trong mắt mang theo vài phần chấn kinh, quay người liền phóng tới cửa sổ, thân hình hóa thành một đạo lưu quang phóng tới phương hướng đông bắc

đúng lúc này!

Lý Tĩnh thấy hoa mắt, đột nhiên nhìn thấy một luồng ánh vàng quét tới chính mình, đạo tâm kinh hãi, khuôn mặt đều có chút tái nhợt

đại năng? !

Thân hình y miễn cưỡng né tránh sang bên cạnh, nhưng một mũi tên máu đỏ tươi vẫn bắn ra từ đầu vai

vù vù ——

Càng nhiều tiếng xé gió nổ vang từ bên tai, thân hình Lý Tĩnh trái lóe phải tránh, đã là cầm một thành trường kiếm linh bảo

thiên địa xung quanh đột nhiên tối sầm lại, hoàn toàn không cho Lý Tĩnh nửa điểm cơ hội thi triển bản lĩnh, một tòa đại trận đã giam Lý Tĩnh ở trong đó

trận pháp này hóa thành một đám mây đen, lơ lửng ở phía trên Trần Đường Quan

ở ngay phía trên mây đen, hư ảnh có phần mơ hồ khinh thường cười lạnh, quay người liền muốn bay đi Đông Hải

nhưng động tác của thân ảnh này đột nhiên cứng đờ

không khí không hề có điềm báo trước ngưng lại, càn khôn nhiều thêm sát cơ nhàn nhạt

Chương 1732: sát trận

hư ảnh này nhíu mày nhìn về phía bên trái, ngược lại là lộ ra mấy phần cảm giác thong dong, chắp hai tay sau lưng

bên trong đại trận, quanh người Lý Tĩnh bị một cỗ tiên lực bảo vệ, lúc này đã có thể miễn cưỡng ứng đối với thế công xung quanh

một đạo thân ảnh dậm chân mà đến từ mây đen bên cạnh, chính là gia đinh cao cấp Lý phủ, Vương Trường An, Đạo Nhân Giấy 'Kim đan' của Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo hữu hiện nay, đã là cam làm răng nanh?

Di Lặc nhàn nhạt cười, nói:

- Đạo hữu sao lại không phải răng nanh? Cũng chỉ là chó chê mèo lắm lông mà thôi

- Lời này của ngươi cũng có chút đạo lý

Lý Trường Thọ thu liễm ý cười:

- Nhưng chung quy, ta tuân theo chính là ý chí Thiên Đạo thành lập trật tự, mà đạo hữu hiện giờ, lại là tại tuân theo Thiên Đạo âm u

- Trật tự, âm u, đạo hữu quả nhiên là sẽ lập thanh danh cho chính mình

- Thanh danh cũng không phải là lập

trong mắt Lý Trường Thọ phun trào sát cơ:

- Đạo hữu nếu đã hiện thân, liền lưu ở chỗ này đi

- Tinh Quân hẳn là không nhìn ra, đây là một cỗ hóa thân của ta

- Hóa thân?

Quanh người Lý Trường Thọ xuất hiện ánh sáng màu xanh nước biển nhàn nhạt:

- Hóa thân của ngươi ta cũng không muốn buông tha

Ông ——

càn khôn nhẹ nhàng chấn động, trong mây đen tứ phương xuất hiện mấy đạo thân ảnh, càn khôn nơi đây cũng theo đó hoàn toàn bị phong cấm

Di Lặc hừ lạnh một tiếng, Lý Trường Thọ khuôn mặt trang nghiêm, mấy đạo thân ảnh nhẹ nhàng lấp lóe, đảo mắt hóa thành tàn ảnh đầy trời, trấn áp hoá thân Di Lặc

ở phía trên Đông Hải!

Một đầu thương long ngửa đầu kêu thảm, ở phần lưng, Na Tra hai tay cầm Hỏa Tiêm Thương, từ trên xuống dưới đâm vào bên trong vảy rồng phá toái, Hỗn Thiên Lăng ở phía sau chỉ lên bầu trời, Càn Khôn Quyển xoay quanh quanh người như quang thuẫn màu vàng

sau lưng Na Tra có bóng dáng một thiếu niên mơ hồ, quanh người thiếu niên dâng trào quang mang màu đen, hai mắt nhắm nghiền

tàn hồn kiếp trước, bản ngã sát khí

- Ha!

Na Tra quát nhẹ một tiếng, thương long kia chống đỡ không nổi thân hình, trong nháy mắt ngã xuống từ trên mây, thân hình bỗng nhiên thu nhỏ lại, tránh né thế công phía sau

- Đi trước! Chúng ta không phải là đối thủ của đứa trẻ Nhân Tộc này!

Có thương long miệng nói tiếng người, thương long lúc này đã là hoặc nhiều hoặc ít mang thương lập tức quay đầu chạy trốn

Trạng thái của Na Tra lúc này có chút không đúng, hai mắt đã bị huyết quang xâm nhiễm, không nói một lời, giẫm lên Phong Hỏa Luân mau chóng đuổi theo!

Bên trong nước biển, Lý Trường Thọ lẳng lặng nhìn chăm chú vào một màn này

dưới đáy lòng bản thể đã mở ra bảy bảy bốn mươi chín 'cửa sổ', thao túng một lượng lớn Đạo Nhân Giấy, thi triển thủy độn theo thật sát phía sau Na Tra

trong đó còn có mấy cỗ Đạo Nhân Giấy mang theo pháp trận na di vi hình trên người, tùy thời có thể na di bản thể ở Tiểu Quỳnh Phong

Ngày hôm nay...

Na Tra giết Ngao Bính, ấn theo kịch bản Thiên Đạo, hẳn là phải vào mấy năm sau mới đúng

đại kiếp đang gia tốc?

Thiên Đạo, đã là không kịp chờ đợi như thế?

Lý Trường Thọ thở dài dưới đáy lòng, toàn tâm quan sát các nơi

bản thể bên cạnh Linh Nga nhìn chăm chú vào hình ảnh bên trong gương đồng, đã là ngừng lại hành vi chiếm tiện nghi, nín hơi ngưng thần

trong Long Cung, Long Vương bên trên bảo tọa mở hai mắt, lúc này nhẹ nhàng thở dài, lẳng lặng nằm nghiêng bất động

trong mây đen trên không Trần Đường Quan, Lý Tĩnh cầm kiếm đại chiến với hư ảnh công tới xung quanh, trong mắt càng trở nên lo lắng, pháp bảo không ngừng huy sái

ở biên duyên Đông Hải, ở nơi biển cạn và biển sâu giao tiếp, Ngao Bính chẳng biết lúc nào đã chiếm cứ ở đáy biển, đôi mắt màu đen mang theo vài phần ngọn lửa kia, nhìn chăm chú phương hướng Na Tra bay tới

đến rồi, đến rồi!

Nơi này chính là sát trận!

Chỉ cần đối phương tiến vào nơi đây, chính mình liền lấy danh nghĩa đối phương đánh giết tuần biển Dạ Xoa, dùng sát trận trấn áp đối phương!

Ai cũng đều không thể ngăn ngăn, ai cũng đều không thể hỏi tội đối với chính mình!

Long tộc thiếu chỉ là khí vận, đây là bá chủ Viễn Cổ, là cường giả chân chính!

Hôm nay, phụ vương ngươi chắc chắn đang tận mắt nhìn chăm chú ta!

Ngao Bính ta!

Con thứ ba Đông Hải Long Vương!

Oanh!

Mấy đầu thương long đụng vào mặt biển, ấn theo kế hoạch trước đây hấp dẫn sự chú ý của Na Tra, cấp tốc lặn xuống đáy biển

quanh người Na Tra tuôn ra đạo đạo ngọn lửa, tiến hành ngăn cách nước biển, không có chút do dự nào xông vào trong nước biển, hai mắt đã gần như đen nhánh, quanh người tản ra một cỗ sát ý thuần túy mà nồng đậm!

Long trảo của Ngao Bính rung động, đột nhiên có chút dự cảm không tốt, nhưng thân ảnh Na Tra đã đánh thẳng vào bên trong đại trận, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa

Chương 1733: buồn ngủ

Xong rồi!

Ngao Bính thở dài một hơi dưới đáy lòng, sau đó liền nổi lên cảm giác thành tựu lớn lao, thân hình chậm rãi du động về hướng đại trận, cảm thụ được lực lượng tuyệt sát đã dâng trào từ đại trận

Na Tra?

Đệ tử Xiển Giáo? Cháu nuôi của Thái Bạch Kim Tinh?

- Ha ha, ha ha ha!

Thương long gầm nhẹ ở trong nước, cười to, thân hình thon dài trăm trượng chậm rãi lắc lư, mấy vị thị vệ kia đã là bơi về phía nơi đây

bỗng nhiên!

Đại trận trong biển hiển lộ ra tung tích, đó là một chiếc cối xay màu đen, mà ở chính giữa cối xay này, một ngọn lửa như nến chập chờn nhẹ nhàng lấp lóe

Tam Muội Chân Viêm!

Hỏa liên phun trào!

Mặt biển phương viên mấy trăm dặm dâng cao, trong đó có một cột nước dâng thẳng lên trời!

Trong biển, hoa sen đường kính trăm dặm nở rộ, đó là chân viêm sinh linh, chế giễu sức tàn phá của nước biển thông thường!

Phía dưới hỏa liên, mấy đầu thương long liều mạng chạy trốn, Ngao Bính sững sờ trong giây lát, y ở điểm bùng nổ ban đầu của hoả liên quá gần, vào giờ phút này đã là không kịp bỏ chạy, bị ngọn lửa cùng với nước biển nóng hổi trực tiếp nuốt chửng...

Mà đạo thân ảnh đoạt mệnh kia, đang đến từ ngọn lửa!

- Na Tra! Ngươi!

Chữ dám sau cùng kia, đã là không có cách nào nghe thấy

'Na Tra! '

'Na Tra! '

'Long Cung sao lại ức hiếp con ta như vậy! '

- Khục! Phốc ——

Trên bãi biển trắng tinh, miệng nhỏ của Na Tra phun ra từng dòng nước, cái bụng tròn trịa nhanh chóng trở lại bình thường

thân thể nho nhỏ xụi lơ ở kia, hữu khí vô lực mở hai mắt ra

một khuôn mặt vô cùng quen thuộc đi qua từ bên cạnh, lấp đầy tầm nhìn của Na Tra

- A... Trường An thúc...

- Tam thiếu gia ngài tỉnh rồi?

Trên mặt Lý Trường Thọ treo đầy lo lắng, thấp giọng nói:

- Có chỗ nào không thoải mái không?

Na Tra há cái miệng nhỏ nhắn, muốn nói chuyện lại nói không nên lời, cảm giác chính mình như gặp ác mộng, vào giờ phút này vẫn có chút đau đầu, lại có một vài bức hình ảnh xông lên đầu, có chút mông lung nhìn không rõ ràng

Na Tra lẩm bẩm nói:

- Ta không phải đang đánh nhau với mấy con rắn sao?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Tam thiếu gia hẳn là nằm mơ, trước tiên không nên suy nghĩ nhiều, để cho chính mình trầm tĩnh lại...

- Hì hì

Na Tra chép miệng một cái, mở ra tay nhỏ đối với Lý Trường Thọ:

- Trường An thúc ôm!

- Được

Lý Trường Thọ vuốt vuốt đầu Na Tra, ôm Na Tra để trên vai:

- Chúng ta về phủ

dưới đáy lòng cũng là thầm than, Tiểu Na Tra này mặc dù đủ thông minh, năng lực phán đoán như thiếu niên hoặc thanh niên bình thường, nhưng suy cho cùng vẫn là tâm tính trẻ con

Na Tra lúc này đã là không quá chú ý sự tình trước đây, ngồi phịch ở trên vai Lý Trường Thọ, hữu khí vô lực thấp giọng ngâm khẽ

toàn thân đau nhức, tay chân rút gân, thực sự giống như triệu chứng của việc chơi đùa mệt mỏi

ách, làm sao quần áo cũng đều bị đổi, chính mình đâu có mặc những thứ này ra ngoài?

Trên trán Na Tra xuất hiện mấy dấu chấm hỏi, sau đó sự chú ý của Na Tra bị những con bướm ven đường thu hút, ngơ ngác nhìn chúng

Lý Trường Thọ cười khẽ dưới đáy lòng

« Na Tra chiến quần long » trong lý tưởng, Tiểu Na Tra anh tư bừng bừng phấn chấn, pháp bảo tùy thân, quả nhiên là tinh thần phấn chấn, không hổ danh tiểu anh hùng

« Na Tra chiến quần long » trên thực tế, vừa mới ra tay không bao lâu liền đốt quần áo của chính mình, cầm Hỏa Tiêm Thương, mặc yếm đỏ, cầm trường thương trong tay xông tới xông lui, quả nhiên là không hổ... danh cái mông nhỏ

Rất có tinh thần

- Trường An thúc, ta có phải đã đánh chết một con rắn?

- Đúng, hơn nữa ngươi còn có chút mất khống chế

- Vậy ngươi vừa rồi còn nói ta nằm mơ, a, ngáp... ta còn nghe được tiếng nói của cha ta

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Tam thiếu gia ngài hôn mê ở trong nước biển, mấy đầu tiểu long Long tộc kia muốn tiến về phía trước hại tính mạng của Tam thiếu gia, lão gia kịp thời chạy tới cứu Tam thiếu gia

- Phụ thân đâu?

Na Tra nháy mắt to hỏi

- Tổng Binh đại nhân bận rộn quân vụ, cứu Tam thiếu gia liền chạy trở về

- A

Na Tra ngáp lên:

- Ta đây ngủ một lát trước... buồn ngủ quá

Lý Trường Thọ ấm giọng đáp ứng, vỗ nhè nhẹ phần lưng Na Tra, để Na Tra chậm rãi ngủ thiếp đi

trong lúc chém giết với bọn thị vệ của Ngao Bính, Na Tra vì đạt được càng nhiều linh lực, từng bước phóng thích sát khí tự thân

cái quá trình này gần như là bản năng, xem như là phản ứng có điều kiện của Na Tra lúc tao ngộ nguy cơ

đối với Na Tra lúc này mà nói, vốn là một gánh nặng rất lớn

mặc dù không thể đối đãi với Tiểu Na Tra như trẻ con bình thường, ở trong bụng mẹ liền hoàn toàn dung hợp với bản ngã kiếp trước, nhưng dù sao cũng chỉ mới chào đời hơn hai năm, tâm tính quá mức đơn thuần, hoàn toàn không có suy nghĩ nhiều cái gì

Chương 1734: Lời cay nghiệt

nhất là, Na Tra đối với Trường An thúc của chính mình vô cùng tín nhiệm

Lý Trường Thọ nói hời hợt, nhưng tình hình lúc đó nào có đơn giản như vậy

Ngao Bính thiết hạ sát trận muốn tính kế Na Tra, lấy tuần biển Dạ Xoa làm mồi, để định tội Na Tra

mà động cơ của Ngao Bính có chút phức tạp, ít nhiều có chút tâm lý vặn vẹo, đây coi như là cách Ngao Bính tìm kiếm sự công nhận cho bản thân

sự tình tiến triển rất thuận lợi, mấy vị thị vệ của Ngao Bính dẫn Na Tra vào Đông Hải, lại dụ Na Tra vào sát trận đã bố trí trước đó

đây vốn là cục diện tuyệt sát, Lý Trường Thọ cũng đều phải lập tức ra tay cứu viện

nhưng vạn lần chưa từng nghĩ đến, sát trận lại là ở bên trong thời gian cực ngắn bị tách ra, sát khí cùng với linh lực tự thân Na Tra cùng nhau bộc phát, nuốt chửng Ngao Bính trong nháy mắt, một thương đâm nát long hồn

mấy đầu thương long kia thấy thế nhanh chóng rút đi

Na Tra vừa muốn đuổi theo, vòng tay bên trên cổ tay nhẹ nhàng lấp lánh sáng ngời, làm cho Na Tra trực tiếp ngủ mê man

mà Ngao Bính bị đâm nát long hồn, lại có một tia tàn hồn trốn vào bên trong hư không, tựa như muốn bay về phía Phong Thần Đài dưới Trung Thiên Môn

đây, là nguyên thần đầu tiên lên Phong Thần Bảng

Lý Trường Thọ khẽ động tâm niệm, phát giác chính mình tựa hồ có thể ngăn cản, nhưng lại không làm nhiều cái gì, đồng ý để cho Ngao Bính tiến vào bên trong Phong Thần Đài, chờ đợi đại kiếp kết thúc, cùng nhau Phong Thần

Na Tra sau khi hôn mê, mấy đầu thương long thị vệ kia lo lắng Long Cung sẽ hạ xuống trừng phạt đối với bọn hắn, nghĩ đến dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, bắt Na Tra trở về Long Cung

Lý Tĩnh kịp thời chạy đến, mặc dù tu vi không đủ đối chiến với mấy đầu thương long thị vệ, nhưng trong tay cầm trường kiếm, lớn tiếng giận dữ mắng mỏ, bảo hộ Na Tra

mấy đầu thương long thị vệ kia trong lòng bối rối, cũng tự biết đuối lý, thu thập thi thể Ngao Bính liền vội vàng rút đi, trước khi đi tất nhiên là để lại vài câu cay nghiệt

'Tốt cho một cái Lý Tĩnh! Tốt cho một cái Trần Đường Quan! '

'Có bản lĩnh đừng chạy! '

'Các ngươi chắc chắn sẽ cảm nhận được sự phẫn nộ của Long tộc! '

Đây là mấy câu cay nghiệt phổ biến, nhưng Lý Tĩnh quả thật có một chút sầu lo

cũng may, Lý Trường Thọ kịp thời nhắc nhở, để Lý Tĩnh trước tiên tiến đến Càn Nguyên Sơn mời Thái Ất Chân Nhân đến đây, sau đó làm ứng đối, Lý Tĩnh liền giao phó Na Tra cho tiên thần chính mình tín nhiệm nhất, vội vàng tiến đến Trung Thần Châu

tràng tính kế liên quan tới Long tộc, mượn lực Na Tra này, Lý Trường Thọ bố cục tương đối sâu xa

trước khi đại kiếp diễn ra một cách an toàn, Lý Trường Thọ quan sát Long tộc một hồi lâu, cũng phát hiện ra Long tộc thức tỉnh 'linh hồn quý tộc Viễn Cổ', cùng với khí vận mang đến bởi vì quy thuận Thiên Đình, sự thống trị của Long tộc đối với Hải tộc gần như là áp bách hà khắc

nội bộ Long tộc có thể coi là bốn cái giai tầng

ở vào tầng cao nhất, là Tứ Hải Long Vương, các vị Đại trưởng lão, cùng với lão trưởng lão đã sớm không hỏi thế sự, chuyên tâm trấn áp hải nhãn

bọn họ là nền tảng Long tộc, cũng là lực lượng răn đe Long tộc bảo trì đối với bên ngoài, mặc dù bị lu mờ khi đối mặt với uy áp Thánh Nhân Tây Phương Giáo, nhìn như cũng không có quá nhiều tác dụng, nhưng đó dù sao cũng là quang huy của Thánh Nhân quá mức loá mắt

ở vào tầng thứ hai, chính là lấy long tử long nữ làm đại biểu, chúng long chào đời sau Viễn Cổ

tầng thứ ba tương đối phức tạp, có cao tầng Hải tộc, cũng có cao thủ hóa rồng, còn có rất nhiều 'long bình thường' huyết mạch không thuần mất đi vinh quang Long tộc

tầng thứ tư còn lại là lấy hóa rồng, giao long làm chủ, là bộ phận quan trọng tạo thành binh lực Long tộc

Hải tộc... ở trong mắt Long tộc không xứng có được giai tầng

trước đây Tây Phương Giáo đối phó với Long tộc, chính là châm ngòi mâu thuẫn giữa tầng thứ tư và ba tầng trước, nhắm vào sự bất bình giữa tiên giao binh và hóa rồng, khống chế một lượng lớn Hải tộc, khiến cho Long tộc khó chịu dị thường

nhưng khốn cảnh như vậy, chỉ là làm cho mâu thuẫn nội bộ Long tộc tạm thời bị che lấp lại, Long tộc đã thức tỉnh một đợt 'tộc đàn chi hồn', điền Hải nhãn, độ nan quan, quy thuận Thiên Đình, trở thành trợ lực yếu ớt lúc quan trọng của Thiên Đình

trên thực tế, mâu thuẫn chủ yếu nội bộ Long tộc, cũng chưa có được giải quyết chân chính

【 Đại bộ phận Long tộc không nguyện ý thừa nhận thân phận vai phụ thiên địa, nhưng lại say mê ở trong mộng cũ Viễn Cổ không muốn tỉnh lại, đến mức tích lũy quá nhiều áp lực giai tầng, lúc nào cũng có thể làm cho nội bộ Long tộc trực tiếp sụp đổ. 】

Chương 1735: kết quả chuẩn xác

Cụ thể mà nói, chính là giống như Ngao Bính vậy, ở dưới tiền đề biết rõ lai lịch bối cảnh của Na Tra, vẫn như cũ lựa chọn ra tay đối với Na Tra

từ khi Long tộc quy thuận Thiên Đình đến nay, lúc này mới bao lâu?

Về sau còn đến mức nào? !

Nhân vật chính thiên địa bây giờ là Nhân Tộc

Lý Trường Thọ không thể bỏ mặc 'Long họa' sẽ xuất hiện trong tương lại, gây họa cho vô số phàm nhân

lúc ấy hắn suy nghĩ rất nhiều, suy tính tầng tầng khả năng, xác định giải quyết mâu thuẫn nội bộ Long tộc, cũng sẽ không sinh ra ảnh hưởng đối với kế hoạch tổng thể của chính mình, cho nên lựa chọn ổn thỏa ra tay

nửa bức hiếp, nửa tương trợ, để Long Vương 'lão Long tầng thứ nhất' này, dọn dẹp một lần phần tử nguy hiểm trong nội bộ Long tộc, thay đổi nhận biết căn bản của Long tộc đối với Hồng Hoang

chuyện này đối với Nhân Tộc cùng với Long tộc mà nói, đều có chỗ tốt cực lớn

trình tự cụ thể có chút phức tạp, kế tiếp sẽ thực hiện từng bước một; Lý Trường Thọ không có cấp cho Long Vương kịch bản cụ thể, đây coi như là sự tín nhiệm của hắn đối với lão mưu tính Hồng Hoang như Long Vương

ý tưởng là Lý Trường Thọ cung cấp áp lực bên ngoài, Thiên Đình, Xiển Giáo, Nhân Tộc, ba cỗ áp lực trấn trụ nội bộ Long tộc, làm ra trạng thái bức bách, để Long Vương chỉnh lý nội bộ Long tộc một lần nữa, thay đổi nhận biết tổng thể của bản thân Long tộc

Long Vương ở bên trong quá trình này, lập trường nhất định phải nhất trí cùng với chúng long, dùng chuyện này bảo đảm sự ổn định tương đối trong nội bộ Long tộc, cùng với quyền uy tự thân của Long Vương

kết quả cuối cùng, Long tộc có lẽ sẽ có lời oán giận đối với Thiên Đình, sẽ không lại cảm kích đối với Thái Bạch Kim Tinh, Ngao Bính trở thành tiên thần Thiên Đình, Long tộc cùng với Thiên Đình khóa lại càng thêm kiên cố

Long tộc vừa có thể tránh rơi vào cuộc tranh giành quyền bá chủ với Nhân Tộc, Nhân Tộc vừa có thể tránh một phen tai hoạ

nhất định phải đạt thành mục đích, để Long tộc cúi đầu tiếp nhận sự thật bọn họ chỉ là một phần tử sinh linh thiên địa

tự phụ có thể, nhưng không thể không phục

nếu có không phục, phải sớm giải quyết

Lý Trường Thọ cũng không phải là muốn để Nhân Tộc khống chế Long tộc, chỉ là muốn cho Long tộc an tĩnh sinh sôi nảy nở tại Tứ Hải, đừng có sinh ra ý nghĩ tranh đoạt thiên địa với Nhân Tộc

đây, cũng coi là một loại phương thức bảo vệ nhân đạo của Lý Trường Thọ

lão hộ đạo sư

đương nhiên, Lý Trường Thọ an bài, sẽ không sẽ chỉ tính đến Long tộc

chỉ cần kế hoạch kế tiếp nằm trong sự khống chế của hắn...

Tính toán ổn một tay, không cắm cờ

hắn sẽ kịp thời ra tay can thiệp, phòng ngừa thảm kịch Na Tra trình diễn

Thiên Đạo cần chính là một cái kim bài đả thủ, Nhân Tộc chính là Nữ Oa nương nương sáng tạo ra dựa theo mẫu Tiên Thiên Đạo Khu, tiềm lực không thua kém bất kỳ bảo thể nào

theo lý giải của Lý Trường Thọ đối với đạo vào giờ phút này, cùng với nghiên cứu đối với Thiên Đạo, hoa sen bảo thân của Na Tra bên trong kịch bản Thiên Đạo, thật ra là lấy hương hỏa công đức làm hạch tâm, hạn chế hạn mức cao nhất của Na Tra

Linh Châu Tử vốn là bởi vì con đường tu đạo của chính mình bị ngăn cản, dứt khoát kiên quyết từ biệt con thỏ nhỏ, cố gắng chuyển sinh làm người, tu hành một lần nữa

Lý Trường Thọ đã đáp ứng Linh Châu Tử, sẽ cố hết sức nỗ lực, trợ y đại đạo viên mãn

trên đời không có tính kế cùng với an bài hoàn mỹ nào, kế hoạch lần này cũng thế

Long tộc cần một người hi sinh đầy đủ phân lượng, Ngao Bính chính là 'Thiên mệnh' được tuyển chọn

Lý Trường Thọ thở dài dưới đáy lòng, đối với việc này cũng không có bình luận gì nhiều

rất sớm trước đó hắn đã đang suy nghĩ, liệu mọi việc hắn làm, có phải hay không cũng là một bộ phận kịch bản Thiên Đạo

nhưng Lý Trường Thọ dùng thời gian đại khái mấy chục năm, đạt được một cái kết quả chuẩn xác

【 không phải 】

Mà bắt đầu từ khi đó, Lý Trường Thọ liền học được 'Vẽ' dưới đáy lòng, sau đó lại dùng bút mực, ở bên trên vải vóc viết xuống một ít mưu tính đều có lợi đối với chính mình, đối với Thiên Đạo

loại sự tình lừa dối Thiên Đạo này, hơn sáu trăm năm trước liền đã bắt đầu đang làm

cái chết của Ngao Bính, chung quy là lựa chọn do tầng cao nhất Long tộc làm ra, có quan hệ trực tiếp với Thái Bạch Kim Tinh hắn, nhưng đúng là giải pháp tốt nhất cho nguy cơ hiện tại của Long tộc

ở trên đường trở về Trần Đường Quan, Lý Trường Thọ phảng phất như nghe được được tiếng xèo xèo của dây dẫn nổ cháy nhanh, nhưng lại không khỏi có chút muốn cười

không có cách nào, tiếng ngáy của Tiểu Na Tra càng ngày càng vang dội

...

Đêm tối, Lý phủ

Na Tra nằm ngáy o o ở trong phòng Ân thị, bên trong phòng khách tiền viện, có mấy vị tiên nhân có mặt mũi trong Hồng Hoang đang ngồi

Chương 1736: nhất trí lạ thường

Thái Ất đại âm dương sư, Ngọc Đỉnh thâm tàng bất lộ, Dương Tiễn cự tinh Thiên Đình, Hoàng Long Chân Nhân đại nạn không chết cũng không có hậu phúc gì, còn có một cỗ Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ

Lý Tĩnh ngồi ở chủ vị, trong mắt mang theo vài phần thần sắc lo lắng, nhưng càng nhiều vẫn là kiên định và kiên quyết

Dương Tiễn thấy trong sảnh trầm mặc có chút quá lâu, chủ động mở miệng hỏi:

- Xác định là phía Long tộc ra tay trước sao?

- Không sai

Lý Tĩnh chậm rãi gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Theo Na Tra nói, Tam thái tử kia yêu thích tới Trần Đường Quan tìm nữ tử phàm tục chơi bời, Na Tra từng giáo huấn y mấy lần, cho nên Tam thái tử sinh ý đồ xấu, động sát tâm

Ngọc Đỉnh chậm rãi nói:

- Chỉ sợ Long tộc sẽ không để ý những thứ này... dù sao chết là con trai của Long Vương

Hoàng Long ở bên cạnh trầm ngâm vài tiếng:

- Việc này không phải đơn giản như vậy, có đôi khi Long Vương cũng nhất định phải coi trọng cảm xúc của trên dưới Long tộc

Thái Ất Chân Nhân cười xùy một tiếng, mắng:

- Bọn họ ra tay tính kế, bị Na Tra phản sát, còn muốn lẽ thẳng khí hùng tới tìm đồ đệ bảo bối của ta hỏi tội?

Hoàng Long thấp giọng nói:

- Đúng như Ngọc Đỉnh sư đệ nói, dù sao chết cũng là Tam thái tử

Đông Hải Long Cung

- Làm sao?

Thái Ất Chân Nhân lạnh nhạt nói:

- Long Vương thái tử còn có thể có nhiều bộ phận hơn những Long tộc khác?

- Sư bá, lúc này không phải thời điểm bực bội

Dương Tiễn trầm giọng nói:

- Long tộc hiện giờ quy thuận Thiên Đình, ta vào trước khi chạy đến đã sai người điều tra, trên người Ngao Bính kia cũng có chức vị phụ thần hành vân bố vũ của Thiên Đình, nếu Long tộc cắn chặt việc này, xác thực gây bất lợi cho chúng ta

- Về phương diện Thiên Đình không cần phải lo lắng

Lý Trường Thọ lại cười nói:

- Chỉ cần nói về Long tộc là được

Thái Ất Chân Nhân buồn bực nói:

- Tiểu thái tử Long tộc này, làm sao lại trở thành tiên thần Thiên Đình? Tiêu chuẩn Thiên Đình định ra lỏng lẻo như vậy?

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Long tộc trên danh nghĩa thuộc về danh nghĩa Thuỷ Thần, chức vị Thuỷ Thần hiện giờ do ta kiêm nhiệm, nhưng ta đã sớm giao quyền thay đổi quyền lực sứ giả hành vân bố vũ phàm tục, Thuỷ Thần thủy hệ các nơi không quan trọng cho Thông Minh Điện, nói chung, Thông Minh Điện thấy là Tam thái tử Đông Hải Long Vương, liền mở một con mắt nhắm một con mắt, cho chức vị phụ thần

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hỏi:

- Nơi đây có thể có Long tộc tính kế hay không?

- Hẳn là có

Lý Trường Thọ bất động thanh sắc gật gật đầu

hắn đối với sự an bài của Long tộc, lại là không đề cập đến bất luận thân hữu nào

- Ài

Lý Tĩnh thở dài:

- Bây giờ chỉ có thể binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn. Na Tra là con trai thứ ba của Lý Tĩnh ta, Lý Tĩnh ta tuy không phải đại năng đại thần thông giả gì, chỉ là tổng binh phàm tục, nhưng đúng sai ở trong lòng người, nếu Long tộc đến đây làm khó dễ, vậy ta muốn hỏi bọn họ một chút, vì sao lại tàn nhẫn với một đứa trẻ chưa đầy ba tuổi như vậy!

Long ——

Lý Tĩnh vừa dứt lời, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng sấm sét cuồn cuộn, thiên địa Trần Đường Quan biến sắc, tinh không bị mây đen che đậy

mưa rào tầm tã không có dấu hiệu nào giội xuống, các phàm nhân vốn còn hoạt động trên đường phố, vào giờ phút này vội vàng trở về trong nhà tránh mưa, toàn bộ Trần Đường Quan cấp tốc yên tĩnh trở lại

sắc mặt của các vị tiên nhân trong sảnh, nhất trí lạ thường—— ngưng trọng

Đông Hải nổi lên tầng tầng sóng lớn, oanh kích vào vách núi bờ biển

bên trong thiên địa tựa hồ đột nhiên nhiều hơn mười mấy cỗ uy áp như có như không, mà bên trong mây đen thấp và nặng nề ở phía trên Trần Đường Quan kia, từng đầu thương long cuồn cuộn trên dưới, theo sấm sét vang dội, thân ảnh như ẩn như hiện, đi tới bầu trời Tổng Binh phủ

- Trần Đường Quan Lý Tĩnh ở đâu?

Tiếng nói thô kệch cùng với uy áp mãnh liệt đến từ không trung, trong phạm vi ngàn dặm Trần Đường Quan tràn đầy mây đen, cuồng phong càn quét các nơi, cây cối đứt gãy, ngói bay tứ tung, không ít quần áo phàm nhân không kịp thu hồi bị cuốn ra khỏi tường viện

mười mấy đầu lão long xoay quanh quay cuồng ở trong mây, một tiếng 'Lý Tĩnh' vang vọng Trần Đường Quan

bọn hắn cũng không có bất kỳ che lấp nào, trực tiếp hưng sư vấn tội, đều là nổi giận đùng đùng, làm cho mười mấy vạn phàm nhân Trần Đường Quan thấp thỏm lo âu

tại hậu viện Lý phủ, Tiểu Na Tra mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, Ân thị vừa đi đến cửa sổ liền vội vàng hạ cửa sổ gỗ xuống, quay người đi đến bên cạnh giường, vỗ nhè nhẹ Tiểu Na Tra, làm cho Tiểu Na Tra rất nhanh lại ngủ thiếp đi

ở bên trong tiền sảnh, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ chẳng biết đã đi đâu, mà dẫn âm của Lý Trường Thọ, lại đã rơi vào trong tai ba vị Chân Nhân Xiển Giáo

Chương 1737: đây chính là ngươi không đúng

- Nếu Long tộc làm khó dễ, liền dựa vào Xiển Giáo trấn áp

Thái Ất Chân Nhân vươn người đứng dậy, chấn tay áo, trong mắt tràn đầy ánh sáng

đã có lời này, vậy thì thỏa đáng

mặc dù tên gia hỏa này đang tính kế cái gì, y cũng đều có chút xem không hiểu, nhưng Lý Trường Thọ nếu đã nói như thế, như vậy nhất định là có mưu tính cấp độ sâu

Ngọc Đỉnh Chân Nhân lộ ra sắc mặt lạnh lùng đứng dậy, đi tới bên người Thái Ất Chân Nhân, thấp giọng nói:

- Long tộc, không cần quá mức kiêng kị

Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh gật đầu, khóe miệng lộ ra một chút cười lạnh

y hôm nay, tùy tiện thành lập một nhóm!

ở phía trên chủ tọa, Lý Tĩnh chậm rãi thở ra một hơi, hai tay ôm thành ghế nổi lên mấy đường gân, trong hai mắt đầu tiên là loé lên hai đạo kiếm mang, sau đó liền quy về yên tĩnh

nhấc bao kiếm, bước tới trước với cung tên, giáp vai

Lý Tĩnh không nói một lời đi ra cửa phòng, ngẩng đầu nhìn về phía tầng tầng mây đen trên bầu trời, hai tay ôm kiếm đi về phía trước, cái eo lại thẳng tắp, tiếng nói rõ ràng cùng với tiên lực phun trào, truyền khắp các nơi Trần Đường Quan!

- Lý Tĩnh Trần Đường Quan ở đây

ở trong góc hậu viện, khóe miệng Lý Trường Thọ lộ ra mỉm cười nhàn nhạt

- Lý Tĩnh

tiếng sấm tái khởi, mây đen đầy trời kia bắt đầu xoay chầm chậm, ở dưới đám mây hình phễu, một cái đầu rồng có phần già nua chậm rãi thò ra từ trong mây, đường kính lại vượt qua trăm trượng, từng sợi râu rồng không ngừng phất phới

- Ngươi có biết tội của ngươi không?

- Ồ?

Lý Tĩnh buông cánh tay xuống, tay trái rút kiếm nhìn về phía không trung, cau mày nói:

- Không biết, đạo hữu tại Long Cung còn có chức vị gì khác? Vì sao tới Trần Đường Quan chúng ta, còn trực tiếp hỏi tội ta

trong hai mắt đầu rồng kia tràn đầy băng lãnh, lãnh đạm nói:

- Ta chính là trưởng lão Đông Hải Long Cung, con trai thứ ba của ngươi giết Tam thái tử Đông Hải Long Cung chúng ta, việc này ngươi vẫn muốn giảo biện là không biết?

Lý Tĩnh chậm rãi gật đầu, giọng điệu vốn là bình tĩnh, cũng dần dần nhuộm cảm xúc:

- Nếu là sự tình Ngao Bính, bản tướng tất nhiên là hiểu rõ tình hình, y tổn hại thiên quy, nhiều lần tới cảnh nội Trần Đường Quan chúng ta tầm hoan tác nhạc, bị con trai thứ ba của ta Na Tra ngăn cản, kết hận thù cá nhân với con trai thứ ba của ta, ngày hôm nay lại còn thiết hạ mai phục tại Đông Hải, dùng sát trận đối phó với đứa con thứ ba chào đời chưa được ba năm của bản tướng! Đây chính là hành vi của Long Cung? Đây, chính là huyết mạch Long tộc Long Vương, hậu tự tổ long?

- Làm càn!

- Hồ ngôn loạn ngữ!

Trong mây lại có đầu rồng thương long dò ra, trợn mắt nhìn đối với Lý Tĩnh mười mấy đầu thương long, tu vi yếu nhất đều là Kim Tiên cảnh thất phẩm, đây chính là nội tình của Long tộc

mà lúc này, Long tộc cũng lưu lại một tia đường lui, cũng không gây áp lực lên phàm nhân trong thành, nếu không nhất định sẽ khiến vô số phàm nhân hồn phi phách tán

dưới những cỗ uy áp này, đạo tâm của Lý Tĩnh lập tức rung động không yên, nhưng y nắm chặt kiếm trong tay, trong mắt phảng phất như muốn tuôn ra ngọn lửa, ngẩng đầu mà đứng, không lùi nửa bước

- Lý Tĩnh

trưởng lão Long tộc ở giữa giận mắng:

- Con trai thứ ba của ngươi giết thái tử Long tộc chúng ta, ngày hôm nay ngươi nhất định phải trả giá bằng mạng sống của mình! Còn không mau quỳ xuống thỉnh tội! Bằng không, ngày hôm nay liền để Trần Đường Quan các ngươi chết theo thái tử nhà ta!

Long này nói xong, cuồng phong gào thét bên trong thiên địa, mây đen kia không ngừng cuồn cuộn, tiếng sấm liên tiếp không ngừng

- Xùy ——

Một tiếng khẽ cười truyền đến từ trong sảnh, lại là tuỳ tiện át đi tiếng tiếng gió, tiếng sấm, tiếng long hống

chỉ thấy, vị Chân Nhân thân mang áo bào đỏ kia chậm rãi đi tới từ phía sau Lý Tĩnh, mái tóc dài hết sức phiêu dật, trong mắt chất chứa một hai ngôi sao, thần thái tự nhiên, khí định thần nhàn, phảng phất như chỉ là đi ngang qua nơi đây, tới náo nhiệt vậy

đạo danh gọi là Thái Ất, tiên gọi là âm dương

nếu sóng gió nổi lên, tự có thể ô thánh danh

Thái Ất Chân Nhân chắp tay mà đến, liếc nhìn Ngọc Đỉnh Chân Nhân đi theo bên người, muốn mở miệng lại cảm thấy chính mình không chiếm được đáp lại mong muốn, liền dời ánh mắt đến trên người Lý Tĩnh đáy lòng nhất chuyển, đã là có chủ ý

miệng há ra, chính là nửa cái Hồng Hoang

- Lý Tổng Binh, ngươi xem một chút, đây chính là ngươi không đúng

hơn mười mấy đầu lão long trên mây kia cũng là sững sờ

Thái Ất Chân Nhân thở dài:

- Bần đạo tới nói một câu công đạo, chúng ta trước đừng nhìn vào nguyên nhân gây ra sự việc, mà là Long tộc đã tổn hại một vị thái tử. Đây là gì ? Đây là hậu bị Long Vương! Lão Long Vương vạn nhất ngày nào không được, hai người có tư cách kế vị phía trước cũng cùng nhau chết trận, như vậy người này sẽ tiếp quản, trở thành Long Vương mới

Chương 1738: đáng tiếc

- Đây chính là quyền cao chức trọng, mệnh một đầu long bằng mười đầu long bình thường! Không, trăm đầu!

Những lão long đó đều cau mày khi nghe lời này

Giống như, lập trường là lập trường của bọn hắn, đạo lý cũng là đạo lý của bọn hắn

ngày hôm nay bọn họ tới đây hưng sư vấn tội, dựa vào là cái gì?

Không phải chính là dựa vào thân phận địa vị Tam thái tử của bọn hắn, từ đó bức bách Lý Tĩnh đại biểu Nhân tộc nhận tội, như vậy Long tộc tất nhiên là bảo vệ một chút da mặt

nhưng làm sao nghe thấy, lời nói của vị Chân Nhân Xiển Giáo này, lại có chút, có chút hương vị kỳ quái

Lý Tĩnh chau mày, định tiếng nói:

- Đạo hữu cớ gì nói ra lời ấy? Làm sao có thể không nhìn vào nguyên nhân gây ra sự việc? Tam thái tử Long tộc kia nổi sát tâm, muốn hại tính mạng của con ta, con ta phản kích thủ thắng, may mắn giữ mạng sống, việc này Lý mỗ không đi Long Cung đòi một lời giải thích, đã là nhớ tới sự tình Trần Đường Quan tiếp giáp Đông Hải, người dân còn phải đi đánh cá, từ đâu ra đạo lý như vậy?

Thái Ất Chân Nhân khổ sở nói:

- Dù sao cũng là một vị thái tử chết, cho nên trọng lượng này tương đối nặng

Lý Tĩnh định tiếng nói:

- Nếu như thế, thái tử Long tộc này vô duyên vô cớ giết người phóng hỏa, cũng không tính sai lầm?

- Ừm!

Thái Ất Chân Nhân thản nhiên nói:

- Đó là Tam thái tử, Tam thái tử là địa vị gì? Thân phận gì? Giết vài người thì có làm sao? Cái gì thiên quy thiên phạt, thật sự cho rằng có thể quản được Long Cung? Thiên Đình đó cũng là bởi vì Long tộc gia nhập trợ giúp, mới có thời cơ đại hưng

- Toàn bộ Long tộc, đó cũng là vì Thiên Đạo hoàn thiện mà sinh! Bọn họ từng làm đệm chân của Bàn Cổ Thần, đã từng đánh cho Phượng tộc Kỳ Lân không ngóc đầu lên được, đánh nát cả Hồng Hoang Viễn Cổ, Cửu Ô Tuyền cũng đều sụp, đó là chết bao nhiêu sinh linh, cõng bao nhiêu tội nghiệt, hiện tại không phải cũng là đại tộc Hồng Hoang?

- Nhân Tộc cái gì nhân vật chính thiên địa đó chính là tùy tiện nói một chút, thật sự muốn xem, vẫn là phải xem Long tộc, đúng hay không? Chư vị

Hơn mười mấy đầu lão long trong mây này vào giờ phút này làm sao đáp lại?

Thái Ất Chân Nhân này câu câu châm chọc, châm ngòi thổi gió, hận không thể để cho Long tộc bọn hắn cùng với Nhân Tộc chính diện đánh nhau, những lời này thật sự, càng phẩm càng là chói tai

- Thái Ất Chân Nhân

biểu tình của đầu rồng lớn nhất kia vô cùng lạnh lẽo:

- Ngươi nói đủ chưa?

- Làm sao?

Thái Ất Chân Nhân lại cười nói:

- Bần đạo có nửa câu nói ngoa sao? Long tộc gánh vác khôn cùng tội nghiệt, Thiên Đình kéo các ngươi một cái, các ngươi cảm thấy chính mình lại được rồi? Hồng Hoang bây giờ, đã sớm không phải Viễn Cổ, không phải Thượng Cổ, đừng nói đệ tử của bần đạo, là vì bảo vệ tự thân mới giết Tam thái tử Đông Hải Long Cung các ngươi, chính là hai người bọn họ bởi vì việc nhỏ lông gà vỏ tỏi đánh nhau, thất thủ đánh chết Tam thái tử Long Cung các ngươi, các ngươi cũng phải cân nhắc một chút, có phải là do Tam thái tử Long Cung các ngươi quá yếu hay không!

- Im ngay!

một lão long giận dữ, bên trong mây đen xông ra một chiếc long trảo, rơi xuống đầu Thái Ất Chân Nhân

lão long này xem như một người tu vi cao nhất bên trong Long tộc, vào giờ phút này nén giận ra tay, nếu như Thái Ất Chân Nhân né tránh hoặc là đón đỡ, đều rất dễ dàng gây ra hậu quả thảm khốc đối với Trần Đường Quan

Thái Ất Chân Nhân đón tất nhiên là có thể đón lấy, lại là đón không được quá mức xinh đẹp

nhưng không sao

một đạo thanh quang xẹt qua, phía sau Thái Ất Chân Nhân có một đạo thân ảnh cấp tốc ngưng tụ thành, vung vẩy ống tay áo, long trảo kia trong nháy mắt sụp đổ, thân hình đầu lão long trong mây kia trực tiếp bị đánh bay

một cỗ gió mạnh dũng mãnh thổi tới, trực tiếp tách mây đen ra non nửa, lộ ra long thân từng đầu thương long trong đó, những chiếc vảy đủ màu sắc to bằng tấm cửa lấp lánh

long trảo của lão long vừa mới ra tay kia run không ngừng, lộ ra ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía đạo thân ảnh phía sau Thái Ất Chân Nhân kia

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng không ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói một câu:

- Gia sư, Nguyên Thủy Thiên Tôn

phía trên Trần Đường Quan tĩnh lặng một hồi

- Lý Tĩnh! Chuyện hôm nay, ta tuyệt đối không từ bỏ ý đồ!

Đầu rồng ở giữa gầm nhẹ một tiếng, mười mấy đầu thương long này quay người bay xa, mảnh mây đen kia cấp tốc thối lui

Thái Ất Chân Nhân có chút tiếc nuối lắc đầu

tiếc thay, vốn đã chuẩn bị một viên bảo châu, chuẩn bị trình diễn một đoạn dùng bảo châu đền tội, nói cho bọn hắn một tiếng 'đừng có không biết điều'

đáng tiếc, đi quá nhanh, chạy quá cấp tốc

cũng rất biết cất nhắc

- Hô...

Lý Tĩnh chậm rãi thở hắt ra, đứng ở kia trầm mặc một hồi, sau lưng ướt đẫm mồ hôi

Chương 1739: có phần đáng xấu hổ

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đưa tay chỉ vào Lý Tĩnh

đạo tâm Lý Tĩnh dừng lại run rẩy, đáy lòng cũng nhiều hơn mấy phần lực lượng, lúc này mới ném ánh mắt cảm kích đối với Ngọc Đỉnh Chân Nhân

- Lý Tĩnh, tu vi của ngươi vẫn là phải xem xét lại

Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh nói:

- Cũng không thể về sau để đồ đệ bảo bối của ta che chở kẻ làm phụ thân ngươi

Lý Tĩnh ôm kiếm cúi đầu đáp ứng một tiếng

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cười nói:

- Cũng có thể nói lại câu vừa rồi

Lý Tĩnh: "..."

Chuyện này vẫn có phần đáng xấu hổ

lập tức, vị Tổng Binh đại nhân này cùng với hai vị Chân Nhân Xiển Giáo trở về trong sảnh, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ hiện thân một lần nữa

Hoàng Long Chân Nhân vừa rồi vẫn luôn trốn tránh không tiện trực tiếp hiện thân, giờ phút này cũng là mặt ủ mày chau, than thở đủ loại

y là xuất thân Long tộc, lại là đệ tử Thánh Nhân Xiển Giáo, lúc này thật sự kẹp ở trong đó, tình thế khó xử, không tiện cho thấy lập trường tự thân

Hoàng Long thở dài:

- Việc này đã là cứng ngắc như thế, cũng không biết kế tiếp nên kết thúc như thế nào

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Hoàng Long sư huynh không cần tham dự nhiều vào việc này, toàn bộ hành trình đứng ngoài quan sát là được, chỉ cần tại thời khắc mấu chốt làm điều hòa, phòng ngừa Long tộc đi đến cực đoan

Thái Ất Chân Nhân ôm cánh tay cười nói:

- Vừa rồi bần đạo nói như thế nào?

- Có chút lợi hại

Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái, lại nói:

- Long tộc lần này đến đây, thật ra là vì ép Lý Tĩnh cúi đầu, xác định việc này như vậy, phân tích từ động cơ của Long tộc bọn họ, báo thù cho Tam thái tử hay không cũng không trọng yếu, quan trọng là Na Tra xuất thân Nhân Tộc, giết huyết mạch Long Vương, bọn họ không thể gánh nổi sự mất mặt này

Dương Tiễn thu hồi Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương, hỏi:

- Long tộc bây giờ trút giận không thành, cục tức này nhất định là khó có thể nuốt xuống, vẫn là phải đề phòng bọn họ đánh lén Trần Đường Quan

phản bác Dương Tiễn, lại là sư phụ của Dương Tiễn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân:

- Việc này không cần lo ngại, Long tộc rất khó làm ra sự tình đánh lén

- Sư phụ, ổn một chút mới thoả đáng

Dương Tiễn nói:

- Không bằng ta đi Mai Sơn mang một chút tiên binh tới, cũng coi như cấp cho Long tộc một ít uy hiếp

Lý Trường Thọ hài lòng gật đầu, cười nói:

- Không cần giày vò như thế, việc này cứ để ta an bài là được, vào trước khi việc này kết thúc, liền làm phiền ba vị Chân Nhân âm thầm tọa trấn Trần Đường Quan, đề phòng có Long tộc khác không nghe mệnh lệnh của Long Vương, ra ngoài làm tính kế gì đó

- Được

- Có thể

ba vị Chân Nhân từng người gật đầu, Lý Trường Thọ cáo từ, Đạo Nhân Giấy trốn vào bên trong lòng đất

cùng lúc đó, Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ tại Thiên Đình đã bắt đầu hoạt động, trực tiếp tiến vào trong Thông Minh Điện, tìm hai vị quan văn Thiên Đình quan trọng

Đông Mộc Công, cùng với Vương Linh Quan

như thế như thế, như vậy như vậy, Lý Trường Thọ cẩn thận căn dặn, Mộc Công cùng với Vương Linh Quan không ngừng gật đầu, đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, cùng với nên làm như thế nào

cãi cọ, Thiên Đình rất chuyên nghiệp

...

Ngao Bính bị giết, mười mấy đầu lão long Long tộc tiến đến Trần Đường Quan muốn đòi công đạo bị tiên Xiển Giáo nhục nhã

chuyện này như giống như đại linh bạo vậy, phun trào ra tại Tứ Hải Long Cung, từng đầu từng đầu Long tộc chờ lệnh, muốn đi đến Trần Đường Quan hung hăng giáo huấn Na Tra kia

bốn vị Long Vương giữ im lặng, các vị trưởng lão thực quyền cũng chỉ là thở dài không nói

nửa tháng sau, sự chú ý trong nội bộ Long tộc đối với chuyện này cũng không thối lui, tương phản còn càng ngày càng nghiêm trọng, trực tiếp náo loạn lên

Ngao Bính khi còn sống không có tiếng tăm gì, không có chút cảm giác tồn tại nào tại Long tộc, thậm chí bị người lén nói là phế vật, Long Vương huyết mạch so với những long tử khác yếu hơn rất nhiều

nhưng hiện giờ, Ngao Bính phảng phất như trở thành chứng minh Long tộc chịu áp bách, là nơi bọn họ hắn phát tiết một bụng oán khí

cỗ cảm xúc này không ngừng dâng trào, đã làm cho Tứ Hải Long Vương đã không còn cách nào ngồi yên

bọn họ nhất định phải làm gì đó

thế là, Tứ Hải Long Vương tề tụ Đông Hải Long Cung, cũng triệu tập các vị trưởng lão nghị sự, thảo luận nên xử trí sự tình Na Tra như thế nào

khổ chủ việc này, vẫn là Long Vương Đông Hải Ngao Quảng hiện giờ, mà quyết sách đại quyền Long tộc, cũng ở trong tay Ngao Quảng

Ngao Quảng nói một câu:

- Đừng có vội vàng xao động

toàn bộ đại điện Long tộc đều yên tĩnh trở lại

có trưởng lão nói:

- Việc này cũng không phải là chúng ta vội vàng xao động, mấy vị huynh trưởng, thật sự là Xiển Giáo kia khinh người quá đáng, khiến trong tộc không ép được lửa giận

Chương 1740: Đi Thiên Đình

- Long tộc chúng ta đã là xưa đâu bằng nay, khí vận lại hưng, đang ở phía trước trung hưng, nếu như lần này bị Xiển Giáo nhằm vào như thế, sĩ khí trên dưới Long tộc chúng ta, e là sẽ sụt giảm đáng kể

- Bệ hạ, lão thần lại cảm thấy, việc này chúng ta xác thực không chiếm lý... nếu tiếp tục giằng co nữa, vô luận như thế nào đều là chúng ta bị hao tổn, chẳng bằng dàn xếp ổn thỏa

- Dàn xếp ổn thỏa? Đây chính là Tam thái tử của Đông Hải Long Cung chúng ta! Cứ như vậy bị đệ tử của Thái Ất Chân Nhân đánh chết!

- Ài...

Long Vương Đông Hải chậm rãi thở dài, cười khổ nói:

- Con ta cũng không nên chết thảm như vậy, Lý gia kia nhất định phải bỏ ra một ít đại giới

Long Vương Nam Hải trầm giọng nói:

- Lý gia không đơn giản, bản thân Lý Tĩnh liền không nói thêm, chúng ta đều biết, đây là nghĩa tử của Thái Bạch Tinh Quân, xuất thân Nhân Giáo, đệ tử ký danh của Độ Ách Chân Nhân. Trưởng tử của Lý Tĩnh là Kim Tra, thứ tử là Mộc Tra, đều đã bái sư Thập Nhị Kim Tiên, tập hợp lực lượng hai giáo Xiển Giáo, Nhân Giáo, chúng ta quả thực cần phải thận trọng

có trưởng lão tư lịch sâu hừ lạnh nửa tiếng:

- Chúng ta chưa hẳn đã sợ Xiển Giáo!

- Nhân Giáo thì sao?

Long Vương Tây Hải lầm bầm một tiếng:

- Thái Bạch Tinh Quân có ân với chúng ta, việc này để ta khuyên nhủ một tiếng. Thái Bạch Tinh Quân tính toán không bỏ sót, dám tranh phong cùng với Thánh Nhân, chúng ta nếu xử lý không tốt ở trên chuyện này, rất dễ dẫn phát một loạt hệ luỵ kế tiếp

- Không bằng

có trưởng lão nhỏ giọng nói:

- Để Ngao Ất điện hạ đi tìm Thái Bạch Tinh Quân năn nỉ một chút? Bây giờ trong tộc tiếng oán than dậy đất, vốn là muốn đòi một lời giải thích mà thôi

- Ừm?

Ở bên trên bảo tọa Long Vương, Long Vương Đông Hải mở hai mắt ra, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, trưởng lão kia không nhịn được run rẩy

- Việc này, ai cũng không thể liên lụy Ngao Ất

chúng lão long cúi đầu lĩnh mệnh

Long Vương Đông Hải chậm rãi thở dài, đứng dậy, nói:

- Chuẩn bị tặng lễ vật cho Tinh Quân, ta đi Thiên Đình cáo trạng con trai Lý Tĩnh hành hung

chúng long từng người suy tư, đây cũng là một loại biện pháp giải quyết

nhưng mà, nửa ngày trước tại Lý phủ Trần Đường Quan...

Lý Tĩnh có chút kinh ngạc nhìn về phía thân ảnh đứng bên trong xó xỉnh, thấp giọng nói:

- Đi Thiên Đình? Nghĩa phụ, ta đi Thiên Đình làm gì?

- Cứ tới là được

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nếu ta đoán không sai, Long Vương Đông Hải đã là ở trên đường tới Thiên Đình, Na Tra ta sẽ nhìn chằm chằm, ngươi nhanh chóng tiến đến Trung Thiên Môn, ta đã sắp xếp người đi tiếp ứng

- Vâng!

Lý Tĩnh định thanh đáp ứng, không dám chậm trễ nhiều, liếc nhìn thân ảnh Tiểu Na Tra và phu nhân chơi đùa, trực tiếp thôi động ngự không linh bảo, hoả tốc chạy tới phương hướng Trung Thiên Môn

Long Vương Đông Hải muốn đi Thiên Đình cáo trạng, mượn lực lượng Thiên Đình triệt tiêu áp lực Xiển Giáo, tất nhiên là tạm thời làm yên lòng Long tộc

hiện giờ khí thế của Thiên Đình đã vượt qua đại giáo Thánh Nhân, xác thực cũng coi như thượng sách Long tộc có thể chọn

tuy có một bộ phận Long tộc vẫn cứ cảm thấy, Long tộc bọn họ cũng không nên thần phục Thiên Đình, nhiều lắm là liền làm chức vị khách khanh như thời Thượng Cổ Yêu Đình

nhưng nếu như có thể 'sử dụng' một chút uy thế Thiên Đình, cũng không phải là không thể

lão Long Vương triệu tập nghi trượng, mang theo hai vị trưởng lão, ba vị quy thừa tướng, lại có thị vệ mở đường, thị nữ đi theo, đi thẳng về hướng Đông Thiên Môn

đợi Long Vương đến phụ cận Đông Thiên Môn, Lý Tĩnh đã khởi hành sớm nửa ngày, vào giờ phút này vẫn còn đang vội vã đi đường

đằng vân giá vũ qua biển khói, bích hải lam thiên tìm trung môn

lão Long Vương tới Đông Thiên Môn, ra lệnh xa giá dừng lại, suất trưởng lão, quy thừa tướng cùng nhau đi đến Thiên Môn

mấy vị Thiên Tướng thủ vệ tiến về phía trước ôm quyền hành lễ, một vị thủ tướng cười nói:

- Long Vương gia vì sao xuất phát thần thái vội vàng, thế nhưng là có đại sự gì? À, chúng ta cũng không có ý ngăn cản Long Vương, chỉ cần Long Vương nói mục đích chuyến đi này

Sát Uy Bổng!

(*) Sát Uy Bổng: ý là để triệt tiêu tính kiêu ngạo, trong xã hội phong kiến, một khi tù nhân bị đưa đi lính đến trấn biên giới, để tiêu diệt tính kiêu ngạo của mình, người đó thường sẽ bị đánh bằng mười hoặc hai mươi cây gậy

Long Vương Đông Hải nhíu mày, phía sau tự có trưởng lão Long tộc mở miệng:

- Có đệ tử đại giáo giết Tam thái tử Đông Hải Long Cung điện hạ của chúng ta, ngày hôm nay ngô vương đến đây, thỉnh Thiên Đình giúp Long Cung đòi công đạo

mấy vị Thiên Tướng kia liếc nhau, từng người lộ ra mấy phần biểu tình kinh ngạc, một người tràn đầy 'tức giận' run run hai tay, hô lớn:

- Ai nha nha! Người nào lớn mật như thế? Long Cung thái tử mà nói giết liền giết!

Chương 1741: giọt nước không lọt

Lại có Thiên Tướng nói:

- Cũng thật trùng hợp, Ngao Ất Nguyên Soái không ở Thiên Đình, đi ba ngàn thế giới lãnh binh chinh chiến, bằng không để Ngao Ất Nguyên Soái biết được việc này, không biết sẽ thương tâm bực nào

Long Vương Đông Hải chậm rãi nói:

- Mấy vị tướng quân, ta có thể vào Thiên Đình hay chưa?

- Mời ngài, mời ngài

nhóm Thiên Tướng từng người nghiêng người làm dấu mời, Long Vương Đông Hải gật gật đầu, cưỡi mây về phía trước

nhưng tiếp đó, nhóm Thiên Tướng nhìn về phía hai vị trưởng lão cùng với ba vị quy thừa tướng

bên trên Thiên MÔn, trảm yêu kiếm bên trong ba thanh kiếm thần bắt đầu nhẹ nhàng rung động

một vị Thiên Tướng lập tức tiến về phía trước, lại nói:

- Long Vương gia, ngài là chính thần Thiên Đình, cũng là tộc trưởng Long tộc, có thể trực tiếp ra vào Thiên Đình, nhưng hai vị trưởng lão cùng với ba vị quan văn Long Cung không thuộc danh sách Thiên Đình...

Trong khi nói, vị Thiên Tướng này chỉ chỉ ba thanh kiếm thần phía trên Thiên Môn, đám người Long Cung từng người đều nhíu mày

lại có Thiên Tướng nói:

- Nếu không thì thế này, Long Vương gia ngài đi vào trước, chúng ta đi Thông Minh Điện bẩm báo, chỉ cần cầm tới lệnh thông hành, liền để mấy vị đi vào

- Được

Long Vương thản nhiên nói một câu, phối hợp cưỡi mây về phía trước

mấy vị Thiên Tướng nhẹ nhàng thở ra, bận bịu đi Thông Minh Điện bẩm báo việc này

hai vị trưởng lão Long tộc, ba vị quy thừa tướng kia cũng chỉ là nhíu mày, có chút bận tâm nhìn bóng lưng Long Vương Đông Hải

biểu tình kia, phảng phất như Long Vương Đông Hải là một hải nữ yếu đuối vậy

Long Vương Đông Hải bay về phía trước không lâu, bên cạnh liền có Thiên Tướng tiến đến dẫn đường

Long Vương và vị Thiên Tướng này liếc nhau, lông mày nhíu chặt của người trước lập tức buông lỏng một chút, người sau làm thủ thế đơn giản đối với Long Vương

người đến tất nhiên là Lý Trường Thọ, Long Vương liếc mắt liền khám phá ngụy trang của hắn

Long Vương Đông Hải lần này tới Thiên Đình cáo trạng, kỳ thật tốt nhất là có trưởng lão Long tộc cùng với quy thừa tướng đi theo, để bọn họ phụ trách truyền hết thảy những gì chứng kiến tại Thiên Đình trở về, Thiên Đình theo lý cũng không nên ngăn cản, Long Vương Đông Hải đối với chuyện này cũng cảm thấy nghi hoặc

nhưng lúc này Lý Trường Thọ chủ động tới tìm, Long Vương Đông Hải lập tức sáng tỏ, vì sao muốn tạm thời cản tùy tùng của lão ở bên ngoài

không có gì khác, giao phó kịch bản mà thôi

Lý Trường Thọ nói:

- Long Vương nén bi thương

- Ài

Long Vương khẽ thở dài nói:

- Còn thỉnh Tinh Quân hòa giải, chớ để cho con của ta chịu chết uổng phí

lão Long Vương này, nói chuyện thật sự là giọt nước không lọt

ý tứ của những lời này, người ngoài nghe qua, cũng chỉ cho là Long Vương thỉnh Lý Trường Thọ làm chủ, trị tội cha con Lý Tĩnh Na Tra

nhưng rơi vào trong tai của người mưu tính đứng ở tầng cao nhất bọn họ, cũng xem như 'thỉnh Lý Trường Thọ diễn tiếp vở kịch này, đạt tới mục đích cải tổ nội bộ Long tộc'

- Phong Thần Bảng đã có động tĩnh, Tam công tử của Long Vương cũng không có hồn phi phách tán, mọi việc còn lại, Trường Canh nhất định sẽ cố gắng hết sức

lão Long Vương nói:

- Ở giữa Nhân Tộc cùng với Long tộc, không cần đại chiến, có thể cùng chung sống

Lý Trường Thọ nói:

- Sinh linh tư dục, cũng có thể do sinh linh trấn áp

một rồng một người này liếc nhau, từng người lộ ra mấy phần cười khẽ, Lý Trường Thọ cúi đầu làm dấu tay xin mời, thu liễm hết thảy đạo vận khí tức tự thân, bắt chước thần thái động tác ngày thường của vị Thiên Tướng này, dẫn Long Vương đi thẳng đến Thông Minh Điện

cùng lúc đó, trong Lăng Tiêu bảo điện

Ngọc Đế mỉm cười ngồi ở bên trên bảo tọa, áo trắng không dính hạt bụi trần, trong đại điện ngược lại là không có thần tử khác, lúc này trọng thần Thiên Đình tề tụ Thông Minh Điện, Thuyên Động Nguyên Soái tất nhiên là cũng không có vắng mặt, ở trong góc chờ đợi vở kịch trình diễn

Ngọc Đế tất nhiên là biết được, đối với Thiên Đình mà nói, áp chế nhuệ khí Long tộc một chút, làm Long tộc đừng bành trướng quá nhanh, tự nhiên là một chuyện tốt

đợt này, là Thiên Đình, Xiển Giáo, Nhân Tộc liên thủ áp chế, Thiên Đình ngày hôm nay chỉ cần ba phải, lửa giận của Long tộc tự nhiên sẽ càng ngày càng nghiêm trọng

tiếp theo, chính là chờ Long tộc phạm sai lầm, Thiên Đình trừng trị

- Vẫn là Trường Canh lợi hại, dăm ba câu liền phân tích việc này đơn giản như vậy, cũng là Long tộc không may, nhất định phải thò một chân vào trong đại kiếp

Ngọc Đế tán thưởng một tiếng, lập tức lại nghĩ tới sự tình Lý Trường Thọ trong vòng mấy chục năm nữa liền sẽ rời đi Thiên Đình, không khỏi lại có chút u buồn

y vẫn chưa nghĩ ra lý do tuyệt diệu để giữ Trường Canh lại

tại Trung Thiên Môn, một đạo lưu quang xẹt qua, Lý Tĩnh hô hấp có chút gấp rút hiện ra thân hình, rút kiếm tiến về phía trước, ôm quyền hành lễ đối với thủ vệ Thiên Tướng, định tiếng nói:

Chương 1742: Lý Tĩnh nào?

- Nam Thiệm Bộ Châu Thương quốc Trần Đường Quan Tổng Binh Lý Tĩnh, muốn cầu kiến!

- Lý Tổng Binh không cần nhiều lời!

Thủ vệ Thiên Tướng một bước vọt về phía trước, chắp tay một cái đối với Lý Tĩnh, quay người làm dấu mời:

- Xa giá đã chuẩn bị tốt, không kịp giải thích thêm, mời lên xe trước

bên trong Thiên Môn, hai nhóm thiên mã lôi kéo một chiếc xe từ nơi xa bay tới, thiên mã hí dài, xa giá oanh minh, phi tốc quả thực không chậm

- Đa tạ

Lý Tĩnh chắp tay nói tạ, lập tức phóng tới xa giá, ba thanh thần kiếm bên trên Thiên Môn không phản ứng chút nào

đợi Lý Tĩnh vào Thiên Đình, được thiên mã kéo đi Thông Minh Điện, thủ vệ Thiên Tướng lập tức bóp nát ngọc phù trong tay áo

ở nơi Đông Thiên Môn, một vị Thiên Tướng cưỡi mây từ phương hướng Thông Minh Điện vội vàng đi đến, trong tay cầm một tấm lệnh bài, ở xa xa liền hô to một tiếng:

- Thông Minh Điện có lệnh, cho phép hai vị trưởng lão cùng ba vị văn lại Long tộc vào Thiên Đình!

Trảm yêu thần kiếm kia trong nháy mắt an tĩnh, đám người Long tộc cũng là nhẹ nhàng thở ra, ở dưới sự hộ tống của Thiên Binh Thiên Tướng tiến vào Thiên Môn, vội vàng chạy tới Thông Minh Điện

sau khi đợi bọn hắn đi, mấy vị Thiên Tướng thủ vệ liếc nhau, từng người cười khẽ có Thiên Tướng đi tới từ trong xó xỉnh, thu hồi một cái dây nhỏ đính vào bên trên trảm yêu thần kiếm

kỳ thật ba vị quy thừa tướng kia cũng miễn cưỡng coi như phụ thần bên trong thể chế Thiên Đình, phẩm cấp so với tuần biển Dạ Xoa kia còn muốn cao một chút

một chút kỹ xảo nhỏ mà thôi

tất cả mọi người đều đã từng đảm nhiệm cương vị đứng trước Thái Bạch Cung, không có chính tai nghe qua Thái Bạch Tinh Quân giảng đạo, còn chưa có xem anh tư Thái Bạch Tinh Quân cưỡi mây sao?

Thái Bạch, lão mực nước

...

Lại nói lão Long Vương kia đến phía trước Thông Minh Điện, võ tướng dẫn lão tới thuận thế đi đến bên cạnh điện chờ

trong điện có mười mấy vị lão thần Thiên Đình đi ra, một vị trước hết nhất tất nhiên là Đông Mộc Công

Đông Mộc Công cười to vài tiếng, chắp tay hành lễ với Long Vương, Long Vương tất nhiên là chắp tay hoàn lễ, lại là lộ ra mấy phần cười khổ

Mộc Công hỏi:

- Sắc mặt Long Vương kém như thế, thế nhưng là đã xảy ra chuyện gì?

- Ài

Long Vương thở dài một tiếng, đúng là lã chã rơi lệ:

- Đáng thương con ta tuổi không quá trăm, lại gặp phải độc thủ, sớm chết yểu, còn thỉnh Thiên Đình làm chủ cho Long Cung chúng ta!

Trong khi nói, Long Vương khom người cúi đầu về phía trước, Mộc

Công liền vội vàng tiến lên nâng

- Long Vương đa lễ, Long Vương đa lễ, chuyện này cụ thể ra sao? Nhanh, chúng ta đi vào trong điện nói rõ, vừa vặn các vị đại thần đều đang nghị sự tại đây, để mọi người cùng nhau làm chứng

lão Long Vương gật gật đầu, phía trên đầu rồng lộ ra mấy phần nụ cười khổ sở, cùng với Mộc Công vào Trong Thông Minh Điện

Thông Minh Điện là 'Trung tâm' Thiên Đình xử lý các loại sự vụ, từ đây có thể đi thẳng đến Lăng Tiêu bảo điện, liên các lộ tiên thần nha ty Thông Thiên Đình, có mấy vị chính thần tứ giai làm việc không kể ngày đêm, đúng giờ thay ca thường xuyên

nhưng ngày hôm nay, Thông Minh Điện có chút đông đúc, không chỉ là văn lại ngồi ở các góc Thông Minh Điện, còn có hai phần ba văn thần võ tướng Thiên Đình ngồi xuống tại các nơi

rất nhanh, Long Vương Đông Hải ngồi ở trong một chiếc ghế bành, ghế bành này thoáng có chút nhỏ hẹp, thân hình khôi ngô của Long Vương miễn cưỡng ngồi vào, khiến thân hình trông khá là gò bó

Mộc Công ngồi ở chủ vị trong điện, trước mặt là một chiếc bàn dài, sau lưng là mười mấy vị lão thần, giờ phút này cùng nhau lộ ra nụ cười hiền lành, ấm áp, mỹ lệ tốt đẹp

- Long Vương trước tiên xin nén bi thương

Mộc Công ôn hoà nói:

- Đối với tao ngộ của lệnh tử, Thiên Đình biểu thị tiếc nuối sâu sắc, đối với sự mất mát của Long Cung, chúng ta cũng chân thành chia buồn. Long Vương tới Thiên Đình cáo trạng, không biết cụ thể cáo trạng người nào?

Long Vương Đông Hải thở dài:

- Cáo trạng Trần Đường Quan Tổng Binh Nhân Tộc Lý Tĩnh kia, bao che con cái, để con cái hành hung, cáo con trai của Lý Tĩnh Na Tra, hoành hành Trần Đường, đánh giết con ta

- Hít hà ——Lý Tĩnh nào?

Mộc Công hít sâu một hơi, vội nói:

- Người này là đệ tử Nhân Giáo sao?

- Tất nhiên là đệ tử ký danh của Côn Luân Sơn Độ Ách Chân Nhân kia

Long Vương nghiêm mặt nói:

- Người này không tu thanh lưu, không biết thanh chính, tham luyến thế tục phồn hoa, lấy vợ sinh con, lưu luyến quyền thế thế tục...

Mộc Công nói:

- Long Vương nói chậm, Long Vương nói chậm. Tả hữu, tra một chút lai lịch Lý Tĩnh, xem có điểm đặc biệt hay không

- Vâng!

Bên trong xó xỉnh truyền đến một tiếng trả lời, sau đó chính là thanh âm lật sách trang ào ào

Chương 1743: phỏng đoán

Long Vương Đông Hải nhắm mắt chờ, trong quá trình này, hai vị trưởng lão Long tộc, ba vị quy thừa tướng kia đã chạy tới Thông Minh Điện, đi đến phía sau Long Vương, đứng ở chính giữa đại điện

giống như đang bị xét xử vậy

một chiếc xa giá lao vùn vụt qua ở chân trời, Lý Tĩnh ở dưới sự che lấp của một vị Thiên Tướng, tiềm ẩn thân hình, trốn vào trong biển mây, đi về hướng Thông Minh Điện

- Tìm được rồi!

Bên trong xó xỉnh đại điện, Vương Linh Quan đứng dậy, bưng một khối ngọc phù vội vàng đến trước mặt Mộc Công, đưa ngọc phù cho Mộc Công, nhỏ giọng nói:

- Mộc Công, lai lịch của Lý Tĩnh đều ở trong này

- Nói ra

Mộc Công lạnh nhạt nói

Vương Linh Quan thấp giọng nói:

- Mộc Công, ngài vẫn là xem trước một chút...

- Nói ra!

Mộc Công trừng mắt nhìn Vương Linh Quan, mắng:

- Ngươi thế nhưng là có chỗ kiêng kị gì? Đây là Thiên Đình! Là Thông Minh Điện! Sau lưng chúng ta chính là Ngọc Đế bệ hạ! Sợ hãi rụt rè, thật sự là làm cho Long Vương chê cười! Ngươi liền lớn tiếng đọc lên!

- Chuyện này...

- Đọc!

Vương Linh Quan lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, cúi đầu cười khổ một hồi, nâng ngọc phù, cất cao giọng nói:

- Lý Tĩnh, sinh ra ở Trần Đường Trấn, còn nhỏ mắt thấy yêu ma hoành hành nơi đông bắc Nam Thiệm Bộ Châu, lòng có ý chí thủ hộ quê quán, trèo non lội suối, đi tới Đông Thắng Thần Châu tìm tiên duyên của bản thân, dưới cơ duyên xảo hợp được đưa tới phía trước Độ Tiên Môn, bái nhập Độ Tiên Môn

- Tu tiên có chút thành tựu, được chính thần Thiên Đình Thái Bạch Kim Tinh xuất thân Độ Tiên Môn thưởng thức, ban thưởng rất nhiều phúc duyên, sau đó trở về Trần Đường Trấn trảm yêu trừ ma, có công đức tích lũy, được Thái Bạch Kim Tinh thu làm nghĩa tử...

- Thanh danh Lý Tĩnh dần dần tăng lên, được Nhân Hoàng thưởng thức, phong làm Tổng Binh Trần Đường Quan, trấn thủ nơi đông bắc Nam Thiệm Bộ Châu

- Lý Tĩnh có ba đứa con, bá tử Kim Tra, bái đệ tử Thánh Nhân Ngọc Hư Cung Văn Thù Đạo Nhân làm thầy, trọng tử Mộc Tra, bái đệ tử Thánh Nhân Ngọc Hư Cung Từ Hàng Đạo Nhân làm thầy, thúc tử Na Tra, bái đệ tử Thánh Nhân Ngọc Hư Cung Thái Ất Chân Nhân làm thầy

- Nơi này có chú giải, Na Tra là Linh Châu Tử chuyển thế, Linh Châu Tử chính là đồ đệ của Thái Ất Chân Nhân, đi lại tại Thiên Đình nhiều năm, là ái tướng của Thái Bạch Kim Tinh

- Được, được rồi! Ngươi là người duy nhất có giọng nói lớn sao!

Mộc Công nhíu mày cắt ngang lời đọc “to rõ và tình cảm” của Vương Linh Quan, đoạt lấy ngọc phù kia, cầm trong tay cẩn thận quan sát, sắc mặt dần dần có chút biến hóa

Long Vương thấy thế, biểu tình dần dần lãnh đạm; hai vị trưởng lão Long tộc kia thấy thế, trong mắt tràn đầy bi phẫn

trong Thông Minh Điện, các vị chính thần đều có chút trầm mặc

có võ tướng đầu tiên là trầm ngâm vài tiếng, chậm rãi nói:

- Lý Tĩnh này có thể được Tinh Quân đại nhân thưởng thức, hẳn cũng không phải ác nhân gì, tám thành vấn đề xuất hiện ở Xiển Giáo...

- Nói cẩn thận! Xiển Giáo thu đồ xưa nay giảng cứu xuất thân, coi trọng phúc duyên tự thân, Linh Châu Tử này ta cũng đã gặp qua, tính tình ôn hòa, rất có cấp bậc lễ nghĩa, tính tình cũng không giống như là sẽ tùy ý đánh giết người khác

- Đúng vậy đúng vậy, sự tình Linh Châu Tử chuyển thế ta cũng nghe nói, không thể lại vô duyên vô cớ đánh giết long tử

- Đúng a, tiểu nam tiên thanh tú như vậy, còn là hảo huynh đệ của thị nữ Thái Âm Tinh Quân

bên trong xó xỉnh truyền đến một tiếng hô to:

- Chuyển thế thân của tam đệ ta tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình vô lý đánh giết thân đệ đệ của Nhị đệ ta! Đây tất nhiên là có hiểu lầm gì đó!

Đạo đạo ánh mắt nhìn về phía góc, Biện Trang vừa mới hô to trong nháy mắt co rụt cổ, nhỏ giọng nói:

- Mạt tướng phỏng đoán là như vậy

Long Vương nhắm mắt không nói, cũng đã rõ ràng cục diện hôm nay

Mộc Công hắng giọng, thấp giọng nói:

- Long Vương ngươi xem, việc này... có phải hay không cần tra kỹ càng, gọi cha con Lý Tĩnh tới Thiên Đình hỏi cho rõ, lại kết tội sau?

Long Vương Đông Hải còn chưa nói chuyện, một vị trưởng lão Long tộc thán tiếng nói:

- Thiên Đình hẳn là cũng muốn làm việc thiên tư bao che, không để ý hai chữ công lý? Tam thái tử chúng ta thế nhưng là sống sờ sờ bị Na Tra kia đánh chết!

- Theo lý thuyết, đúng là người chết quan trọng nhất

Mộc Công thở dài:

- Nhưng việc này quan hệ đến nghĩa tử của Thái Bạch Tinh Quân, nếu không, chúng ta đi vào trong Lăng Tiêu bảo điện, mời Ngọc Đế bệ hạ định đoạt?

- Không cần

Long Vương Đông Hải đứng dậy, đôi mắt rồng kia mang theo vài phần vắng vẻ:

- Thiên Đình chỉ cần nói, phải chăng có thể làm chủ cho Long Cung chúng ta

- Chuyện này...

Đúng lúc này, bên ngoài Thông Minh Điện truyền tới một tiếng la lên:

- Trần Đường Quan Tổng Binh Lý Tĩnh! Được Thông Minh Điện cho gọi, đến đây giải thích sự tình xung đột cùng với Long tộc!

Chương 1744

Long Vương cùng với hai vị trưởng lão Long tộc lộ vẻ mặt giận dữ, một vị trưởng lão càng là quay đầu trừng mắt nhìn đám chính thần Mộc Công, tựa như muốn động thủ vậy

hai vị trưởng lão cùng với ba vị quy thừa tướng này đều không phải người ngu dại, làm sao vẫn còn chưa rõ?

Bọn họ ở chỗ này nói một hồi lâu, Thông Minh Điện đã sớm đi thông báo cho Lý Tĩnh, gọi Lý Tĩnh đi lên đối chất cùng với bọn hắn

việc này Long Cung là có chút đuối lý, nhưng Thiên Đình từ lúc vừa mới bắt đầu, liền lựa chọn giúp nghĩa tử của Thái Bạch Kim Tinh, mà không phải là giúp Đông Hải Long Cung bọn họ!

Một vị trưởng lão vừa muốn mở miệng chất vấn, Long Vương đưa tay ra hiệu không thể nhiều lời, sắc mặt của đám người Long Cung xanh xám, nhìn chằm chằm chỗ cửa lớn Thông Minh Điện

Lý Tĩnh cầm bội kiếm trong tay bước nhanh mà đến, nhìn thấy Long Vương liền vái chào một cái, đi nhanh nhảy qua ngạch cửa đại điện, vái chào một cái thật sâu đối với chúng chính thần trong điện

- Lý Tĩnh bái kiến các vị thần tiên, bái kiến Long Vương gia

Mộc Công mỉm cười gật đầu, ôn hoà nói:

- Hiền chất không cần đa lễ, hiền chất không cần đa lễ, có ai không, dời ghế đến, chúng ta ngồi xuống nói chuyện

Vương Linh Quan lập tức tiến đến bên cạnh, dời một chiếc ghế bành giống nhau như đúc với chiếc ghế bành Long Vương ngồi, đặt ở bên cạnh chỗ ngồi Long Vương

sau đó, Mộc Công nhìn về phía Long Vương Đông Hải, cười nói:

- Long Vương sao không ngồi xuống hảo hảo tâm sự, nói ra hết lời trong lòng, Thiên Đình nguyện làm điều giải giữa hai nhà các ngươi, như thế nào?

Long Vương Đông Hải tựa hồ có chút do dự, nhìn Lý Tĩnh, lại nhìn tiên thần cả điện

hai vị trưởng lão Long tộc kia thật sự là có chút tức giận khó bình, mà ba vị quy thừa tướng từ đầu đến cuối cũng không dám nói lung tung cái gì

- Mà thôi

Long Vương Đông Hải khẽ than thở một tiếng, tay áo dài phiêu động, chỗ ngồi bên người Lý Tĩnh trực tiếp nổ nát vụn

Long Vương hơi quay đầu nhìn về phía Lý Tĩnh, Lý Tĩnh mặt mũi tràn đầy nghiêm túc, nhưng ánh mắt vô cùng kiên định, đối mặt cùng với Long Vương

chỉ chốc lát, Long Vương lạnh nhạt nói:

- Chúng ta đi

mang theo trưởng lão Long tộc cùng với quy thừa tướng nghênh ngang rời đi

Mộc Công vội vàng đứng dậy nói một tiếng:

- Vương Linh Quan, đi đưa tiễn Long Vương một chuyến!

- Vâng!

Vương Linh Quan lĩnh mệnh mà đi, bước nhanh đuổi theo bóng lưng Long Vương

Trong Thông Minh Điện, Lý Tĩnh hơi nhẹ nhàng thở ra, cảm thụ được đạo đạo ánh mắt thiện ý xung quanh, đứng dậy vái chào mấy cái đối với các nơi

- Lý mỗ đa tạ các vị chính thần trông nom, việc này là bởi vì con trai Long Vương chủ động bốc lên, muốn thiết sát cục hại tính mạng Na Tra con ta, may mắn Na Tra có được chúng bảo Thái Ất

Chân Nhân ban thưởng hộ thân, lúc này mới có thể giữ mạng, nếu Lý Tĩnh có nửa câu nói ngoa, nguyện chịu nỗi khổ thiên phạt, lập tức hồn phi phách tán

Mộc Công cười nói:

- Lý Tổng Binh không cần nhiều lời, mau trở lại Trần Đường Quan đi

- Không sai

một vị lão thần tiên lo lắng nói:

- Long tộc rõ ràng là có cảm xúc, không thể khinh thường thực lực Long tộc, bọn họ thế nhưng là đại tộc Viễn Cổ

- Thiên Đình chúng ta cũng nên làm chút chuyện, không thể tùy ý để Lý Tổng Binh bị Long tộc ức hiếp

- Đệ tử Nhân tộc mà Tinh Quân đại nhân nhìn trúng, đương nhiên sẽ không kém

- Long tộc đuối lý còn muốn cáo trạng, thật sự... chậc, khó mà nói, khó mà nói

Lý Tĩnh cúi đầu thở dài, trong tươi cười mang theo đắng chát, vái chào một cái đối với chúng tiên thần, quay người vội vàng mà đi, được thiên mã xa giá đưa từ Trung Thiên Môn về Trần Đường Quan

trong Thông Minh Điện, các lộ tiên thần còn chưa tan đi, quyền thần Thiên Đình bình thường mày trắng tóc trắng Lý Trường Canh cưỡi mây mà đến, trò chuyện con đường phát triển kế tiếp của Thiên Đình cùng với chúng tiên thần

như thể sự tình vừa rồi chưa từng xảy ra...

…

Binh!

Rầm rầm ——

Tại Đông Hải Long Cung, trong đại điện, Long Vương Đông Hải đã buồn tẻ vô số năm tháng ngày hôm nay rốt cuộc toát ra một mặt phẫn nộ, đánh bay hải nữ tới đưa rượu ngon, đạp lăn bảo tọa do trân châu mã não đính thành

Long Vương Đông Hải sắc mặt âm trầm ngồi ở bên trên bảo tọa, ba vị Long Vương Tây Hải, Nam Hải, Bắc Hải ngồi bên cạnh từng người im lặng, mấy trăm trưởng lão Long tộc, nhóm long tử đứng trong điện, thở mạnh cũng không dám

có long cả gan hỏi:

- Chuyến đi Thiên Đình, có chút không thuận sao?

- Đâu chỉ không thuận

trưởng lão Long tộc theo Long Vương đi Thiên Đình đứng dậy, ngươi một lời, ta một câu, thêm mắm dặm muối, liền kể lại những gì bọn hắn gặp phải

chúng thần Thiên Đình trở mặt, Thái Bạch Kim Tinh dâm uy

Lý Tĩnh đột nhiên đến, chúng thần thiên vị rõ ràng

một cao thủ Long tộc cả giận nói:

- Thiên Đình cũng chỉ như thế! Như thế!

Chương 1745: Đều im ngay!

- Thái Bạch Tinh Quân quả nhiên là một tay che trời, nhưng hắn cũng đừng có quên, nếu không phải có Long tộc chúng ta duy trì, hắn trước đây cũng sẽ không thuận lợi được Ngọc Đế thưởng thức như vậy!

- Lời này có chút hơi quá, sau lưng Thái Bạch Tinh Quân là Thái Thanh Thánh Nhân, nếu như không có Thái Bạch Tinh Quân tương trợ, chúng ta đã sớm biến thành đồ chơi trong tay Tây Phương Giáo, lúc này cũng đã chết sạch. Thái Bạch Tinh Quân đối với Long tộc chúng ta có đại ân, chỉ chẳng qua sự tình lần này, dính tới nghĩa tử của Thái Bạch Tinh Quân, cho nên tiên thần Thiên Đình không dám mở miệng mà thôi, đừng có bất kính đối với Tinh Quân

- Từ khi nào Long tộc chúng ta lại phải dựa vào người khác để sống!

- Tức chết ta rồi!

- Tam thái tử không thể chịu chết uổng phí, nhất định phải để cho cha con Lý Tĩnh kia chết theo Tam thái tử!

- Đúng! Để cho cha con bọn hắn chết theo!

- Nếu Long tộc chúng ta khuất phục lần này, sau này Long tộc sẽ không còn tôn nghiêm nữa, nhất định sẽ trở thành trò cười của vạn tộc!

- Vạn tộc cái gì ở đâu ra, bây giờ chỉ có tiên linh nhân yêu quỷ quái, Long tộc chúng ta ngay cả danh hào cũng không có, đã là biến thành một bộ lạc nhỏ trong lục đạo, không đáng chú ý bên trong vạn linh tộc

- Đi tìm bọn hắn!

- Tìm bọn hắn đòi một lời giải thích, không được liền huyết tẩy Trần Đường Quan bọn hắn!

- Đều im ngay!

Ở bên trên bảo tọa, Long Vương Tây Hải tính tình có phần nóng nảy giận dữ mắng mỏ, chúng Long tộc cùng nhau yên tĩnh trở lại

Long Vương Tây Hải đứng dậy chắp tay một cái đối với Long Vương Đông Hải, định tiếng nói:

- Huynh trưởng, việc này phải xử trí như thế nào, ngài nhanh chóng đưa ra chủ ý, đừng có để mọi người cãi cọ

Long Vương Đông Hải trầm ngâm không nói

Long Vương Nam Hải cũng nói:

- Thái độ của Thiên Đình như thế, hiện giờ chúng ta tương đương với đối mặt với áp lực Thiên Đình cùng với Xiển Giáo liên thủ, lại thêm xuất thân Nhân Tộc của Lý Tĩnh, cũng là điều chúng ta phải cân nhắc. Nói một cách khác, chúng ta có khả năng bị Xiển Giáo cùng với Thiên Đình liên thủ chèn ép. Thái Bạch Tinh Quân mặc dù không liên hệ với chúng ta nhiều, nhưng chúng ta cũng phải biết, hắn là một người cực kỳ bao che khuyết điểm

- Cử động Nhân Tộc phạt thiên trước đây còn rõ mồn một

Bắc Hải Long Vương lắc đầu:

- Nếu như việc này kinh động đến Hỏa Vân Động, hoặc là Thượng Cổ Nhân Hoàng ra lệnh một tiếng, triệu tập nhân tiên Trung Thần Châu... nhất định phải thận trọng đối mặt

Long Vương Nam Hải lắc đầu:

- Nhưng nếu cứ bỏ qua như vậy, Long tộc chúng ta cũng mất hết mặt mũi, bị Thiên Đình cùng với Xiển Giáo đè ép liền ngã, sau này còn có thể làm chuyện gì?

- Để chúng trưởng lão quyết định đi

Long Vương Đông Hải thở dài một tiếng:

- Triệu tập trưởng lão tứ hải tới đây, trừ các trưởng lão trấn thủ hải nhãn, toàn bộ đều tới đây, hòa hay chiến, toàn tộc cùng thương nghị ba vị Long Vương còn lại từng người gật đầu đáp ứng, chúng Long tộc phía dưới giữ yên lặng, nhưng mỗi người đều có suy nghĩ riêng

ba ngày sau, trong đại điện Đông Hải Long Cung có phần đông đúc

từng vị từng vị lão giả đầu rồng, từng vị chiến tướng Long tộc lẳng lặng mà đứng, Long Vương bên trên bảo tọa làm một thủ thế đơn giản, một nửa cao thủ Long tộc bắt đầu chuyển động

trong một nửa cao thủ Long tộc này, có một phần ba đứng ở bên trái, hai phần ba đứng ở phía bên phải

theo sát đó, chính là một số trưởng lão đứng ở hai bên trái phải, bắt đầu thuyết phục chúng long Long tộc lúc này chưa làm ra lựa chọn

trưởng lão Long tộc phía bên phải, nói về tình thế nguy cấp hiện tại của Long tộc

trong miệng bọn họ, Nhân Tộc là nhân vật chính thiên địa, Long tộc tu sinh dưỡng tức đã nhiều năm, cả hai vốn là bình an vô sự, nhưng lần này Tam thái tử bị Na Tra đánh chết, nếu Long tộc giữ yên lặng, tất cả sinh linh thiên hạ đều sẽ cho rằng Long tộc dễ bắt nạt

đây cũng không phải là sự tình chiếm lý hay không chiếm lý, mà là tôn nghiêm của Long tộc, mệnh mạch của Long tộc, quan hệ đến Long tộc có thể hay không tiếp tục sừng sững tại Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu

- Nếu lần này nén giận, về sau dứt khoát dọn đi ba ngàn thế giới, ở chỗ này sẽ chỉ bị chủng tộc khác chế nhạo!

Các trưởng lão bên trái phần lớn hiện lên vẻ già nua, vào giờ phút này cũng là lộ vẻ mặt vẻ u sầu

một vị lão giả đầu rồng tận tình khuyên bảo:

- Bây giờ Long tộc vừa mới có xu thế trung hưng, vì sao nhất định phải đối lập với Nhân Tộc? Chúng ta là có mấy phần nội tình, cũng có rất nhiều cao thủ, nhưng thực lực của Nhân Tộc làm sao có thể xem nhẹ?

- Thiên Đình lúc này đại biểu chính là lập trường của Nhân Tộc, Thiên Binh Thiên Tướng đều là xuất thân Nhân Tộc!

Chương 1746: trưng cầu dân ý

- Chúng ta tranh chấp với Nhân Tộc, cho dù có thể tạm thời đắc thắng, cuối cùng tổn thất lại là mệnh số của chúng ta

- Quan hệ gì đến tôn nghiêm Long tộc? Mệnh mạch Long tộc? Tam thái tử bị một đứa bé con đánh giết, còn không chiếm lý, chúng ta nhận sai làm sao lại trở thành sự tình từ bỏ tôn nghiêm rồi?

- Long tộc chúng ta khi nào đã tự đại đến trình độ như vậy? Lời dạy bảo của Tổ long, các ngươi đều quên rồi? Nếu các ngươi cứ hồ nháo như vậy, Long tộc tự hủy không còn lâu!

Một nửa Long tộc vừa rồi đứng thẳng bất động kia, từng người cũng có lựa chọn, từng người đi về hai bên trái phải

sau nửa canh giờ, tất cả trưởng lão đều làm ra lựa chọn của mình

ba phần tư ở phía bên phải, chủ chiến

một phần tư ở bên trái, chủ hòa

ở bên trên bảo tọa san hô, Long Vương Đông Hải ngồi ngay ngắn, khuôn mặt không buồn không vui, thấy phía dưới đã phân ra kết quả, liền chậm rãi gật đầu:

- Sự tình lần này, đánh một trận với Trần Đường Quan, từng người trở về chỗ cũ, lại định ra đánh như thế nào

lập tức, chúng trưởng lão Long tộc xáo trộn vị trí một lần nữa, tiến hành lựa chọn một lần nữa

mà lần này, người chủ trương 'Lấy tính mạng Lý Tĩnh cùng với Na Tra' chiếm bảy thành, người 'Cho Nhân Tộc một lần giáo huấn khắc sâu', chỉ có một thành, hai thành còn lại từ bỏ lựa chọn

đợi mọi việc định ra, Tứ Hải Long Vương cùng nhau đứng dậy, một tiếng khởi binh, một câu khởi hành, trong Thuỷ Tinh cung một mảnh ồn ào, một lượng lớn cao thủ Long Cung bay ra đại môn Thuỷ Tinh Cung trong chốc lát, từng đầu thương long xuất hải, không ngừng chiếm cứ ở phía trên Đông Hải, thi triển thần thông, tạo vân khởi thế

bên trong thiên địa xuất hiện một phiến mây đen lớn, trên biển lớn xuất hiện thân ảnh liên miên không dứt

quân tôm, cua tướng, tiên giao binh!

Số lượng khó có thể tính toán, trải dài phương viên trăm dặm mặt biển

đằng đằng sát khí, tức giận trùng thiên, trống trận như sấm, vang vọng mấy vạn dặm thiên địa!

Long Vương Đông Hải vung bàn tay lớn, phía trên Đông Hải nhấc lên sóng cả!

- Đi Trần Đường Quan

mấy trăm đầu thương long đi theo sau bốn vị Long Vương, kéo theo những đám mây dày gần như vô biên, suất lĩnh binh tướng đếm không hết, mang theo tường nước cao mấy chục trượng, mãnh liệt đi về hướng bờ biển Đông Hải!

Nửa ngày sau

Trần Đường Quan giờ phút này, đã sớm vườn không nhà trống

tại một ngọn núi lớn cách thành không xa, mười mấy vạn phàm nhân hôm qua liền đã hoàn toàn rút lui đến nơi đây, giờ phút này bị tiếng sấm hấp dẫn, cùng nhau nhìn về phía Đông Hải

bọn họ chỉ là được cho biết, gần đây sẽ có sóng thần đột kích, từng người theo đồ nhẹ, khẩu phần lương thực, đến chỗ cao tránh né

mười mấy vạn phàm nhân rút lui đương nhiên không phải sự tình dễ dàng như vậy, Lý Trường Thọ âm thầm dùng Đạo Nhân Giấy hỗ trợ, lại có đại quân Trần Đường Quan làm hậu cần, duy trì ổn định, lúc này mới có thể kịp thời rút lui

khi Long tộc phát động 'cuộc trưng cầu dân ý giữa các trưởng lão', Trần Đường Quan liền đã bắt đầu làm chuẩn bị tương ứng không chỉ là bản thành Trần Đường Quan, thành trấn, thôn xóm ở phụ cận Đông Hải, đều đã dọn đến chỗ địa thế tương đối cao tránh né tai hoạ

nhưng ở bên trên tường thành Trần Đường Quan

ngay ở bên trên tường thành Trần Đường Quan!

Lý Tĩnh cùng với mấy trăm vị Luyện Khí Sĩ sống ở Trần Đường Quan lẳng lặng đứng, nhìn chăm chú vào mặt biển Đông Hải

một đường trắng xuất hiện ở điểm giao nhau giữa nước và trời, Lý Tĩnh nheo hai mắt lại, thấp giọng nói:

- Các vị tạm lui, đừng tăng thương vong cho người vô tội

mấy trăm Luyện Khí Sĩ sau lưng kia đã cảm nhận được uy áp vô biên vô tận, từng người giữ im lặng, không muốn lùi lại dù chỉ một bước

Long tộc lại như thế nào, Yêu tộc lại như thế nào?

Người xâm phạm Trần Đường, đều là địch nhân của bọn họ!

- Các vị!

Lý Tĩnh hơi quay đầu, định tiếng nói:

- Ta có kế sách lui binh, nếu các vị ở chỗ này, ngược lại sẽ không tiện thi triển! Nhanh chóng thối lui, bảo vệ dân chúng, đừng để cho Lý mỗ khó xử, chúng ta tuyệt không thể đối chiến chính diện với Long Cung

chúng Luyện Khí Sĩ từng người gật đầu, lúc này mới lui về phía sau, nhanh chóng lui về sơn lâm các nơi

tại hậu viện Lý phủ, Tiểu Na Tra không hề biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ là nhìn sư phụ tiện nghi đi tới đi lui trước mặt, trong khi một nam nhân ba mắt tự xưng sư huynh của chính mình đang lau trường thương quái dị

Na Tra nhỏ giọng thầm thì:

- Sư phụ, sao rồi?

- Không liên quan gì tới ngươi, cứ chờ ở đây là được

Ầm ầm!

Mặt đất đột nhiên bắt đầu rung động, phảng phất như vô số binh mã ập về phía Trần Đường Quan, tầng mây thật dầy liên miên vạn dặm, bao phủ Trần Đường Quan từ ban ngày thành buổi tối

lũ lụt phun lên lục địa, lại ngưng tụ không tan, thẳng đến Trần Đường Quan, phá hủy vô số thôn xóm và thành trấn trống rỗng trên đường đi

Chương 1747: Chiến một trận!

đúng lúc này, trong mây truyền đến tiếng nói thương lão lại to lớn mạnh mẽ:

- Lý, Tĩnh —— cùng với Na Tra đi theo chúng ta đến Long Cung nhận tội, nếu không ngày hôm nay lũ lụt nhấn chìm Trần Đường

trên cổng thành, Lý Tĩnh tay trái nắm chặt chuôi kiếm, nhẹ nhàng hít một hơi, tay phải bỗng nhiên rút ra trường kiếm

thanh phong ba thước nhẹ nhàng chiến minh, thân kiếm có sóng nước nhộn nhạo, phản chiếu khuôn mặt râu ria kiên nghị của Lý Tĩnh, mũi kiếm chĩa thẳng vào mây đen thiên khung!

- Thủ tướng Trần Đường Quan Lý Tĩnh ở đây! Người đụng đến con ta, Lý Tĩnh làm cha, cần chiến một trận! Người xâm lấn lãnh thổ Trần Đường Quan, Lý Tĩnh làm Tổng Binh, cần chiến một trận! Nếu có kẻ coi thường công lý, hãm hại bách tính chúng ta, cướp đi mạng sống của con ta, Lý Tĩnh ngày hôm nay, máu tươi ba thước! Liều mạng chiến đấu!

Ở phía trên mây đen, sắc mặt của Tứ Hải Long Vương vô cùng âm trầm

phía dưới mặt đất, Lý Trường Thọ đứng chắp tay, tính toán thời cơ tốt nhất chính mình hiện thân

ngày hôm nay, nên áp long

【 Lý Tĩnh ngày hôm nay, máu tươi ba thước, liều mạng chiến đấu. 】

Tại hậu viện Lý phủ, tiếng hô quát của Lý Tĩnh truyền đến từ đầu tường, Tiểu Na Tra tinh thần đại chấn, lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế

- Sư phụ! Có người đang khi dễ cha ta!

- Đừng vội

Thái Ất Chân Nhân vẫn như cũ khí định thần nhàn:

- Ngọc Đỉnh sư thúc và Hoàng Long sư bá của ngươi, vào giờ phút này liền giấu ở chung quanh cha ngươi che chở, chúng ta chờ tin tức, liền có thể đi ra ngoài gây sự

- Tin tức?

Tiểu Na Tra nghiêng đầu:

- Tin tức gì?

Thái Ất cười nói:

- Đương nhiên là một vị cao nhân truyền tin cho chúng ta

trong khi nói, Thái Ất Chân Nhân điểm nhẹ ngón tay, trước mặt xuất hiện một mặt vân kính, trong đó hiển lộ ra tình hình bên ngoài Lý phủ

lũ lụt dâng trào, bên trong thiên địa tràn ngập khởi tầng tầng mây khói, nước từ Đông Hải ập tới, định rót vào bên trong Trần Đường Quan, rất nhanh liền xông ra lỗ hổng trên tường thành đê đập

phòng ốc trong thành không ngừng đổ sập, xung quanh Lý phủ xuất hiện đạo đạo tiên quang, đại trận che lại một phần ba khu vực nội thành, ngăn cản khôn cùng nước biển ở bên ngoài

Dương Tiễn đứng dậy, cau mày nói:

- Nếu phàm nhân còn ở trong thành... Long tộc bọn họ lấy mạng đền mạng sao?

Thái Ất Chân Nhân lắc đầu không nói, Tiểu Na Tra lại nắm chặt quyền

- Sư phụ, lũ lụt lớn! Đó là quán trà ta thích nhất, còn có cửa hàng bánh bao, còn có sạp trái cây của Thái đại mụ! Đây là ai làm!

- Ngươi không phải đánh chết một đầu tiểu long sao?

Thái Ất Chân Nhân lạnh nhạt nói:

- Là người nhà đối phương làm, yên tâm, mọi người đã sớm dời đi rồi, Long tộc giàu có như vậy, sau trận chiến, chúng ta chỉ cần để bọn họ bồi thường gấp trăm lần là được

Na Tra không khỏi ngẩn ra, siết chặt nắm tay nhỏ bé của mình

tiểu long kia, hình như tự xưng điện hạ gì đó, điện hạ nghe có vẻ rất lợi hại

ô ——

trong tầng mây truyền đến tiếng kèn trầm thấp

khôn cùng nước biển đập vào bên trên vách tường đại trận ở trong thành, làm cho vách tường không ngừng lấp lóe

mây mù phía trên Trần Đường Quan tách ra, bốn vị lão giả đầu rồng cưỡi mây chậm rãi rơi xuống, chính là Tứ Hải Long Vương!

Lý Tĩnh hơi híp hai mắt, cất cao giọng nói:

- Long tộc dẫn nước nhấn chìm Trần Đường Quan, việc này Lý mỗ nhất định phải đi Thiên Đình cáo trạng!

- Lý Tĩnh!

Lão Long Vương kia chậm rãi dậm chân về phía trước, lãnh đạm nói:

- Ngươi có dám thừa nhận, là con trai thứ ba của ngươi giết Ngao Bính con ta?

- Long tộc chỉ hỏi kết quả, không hỏi nguyên do?

Lý Tĩnh hít một hơi thật sâu:

- Không sai, con ta giết con ngươi, ta và ngươi làm phụ thân, liền chiến một trận! Vì sao lại giận cá chém thớt bách tính Trần Đường Quan chúng ta!

Tứ Hải Long Vương im lặng, mà trong mây bên cạnh duỗi ra từng cái đầu rồng, lãnh đạm nói đối với Lý Tĩnh:

- Ai bảo ngươi là Tổng Binh Trần Đường Quan!

- Lý Tĩnh, ngươi mấy lần nhục mạ Long tộc chúng ta, đây chính là cái giá phải trả!

- Cái giá phải trả? Ha ha, ha ha ha ha!

Lý Tĩnh giận quá thành cười, thân hình dậm chân về phía trước, dưới chân giống như có thang mây, đi tới giữa trời và đất

dưới chân là lũ lụt cuồn cuộn, tướng tôm tướng cua bắt đầu nổi lên, đỉnh đầu là mây đen khôn cùng, cùng với từng đầu thương long không ngừng cuồn cuộn bên trong mây đen

sinh linh Nhân tộc này, vẫn luôn ưa thích làm những việc vượt quá khả năng của mình

nhưng đôi khi, người không thể rút lui hay cúi đầu xuống

lui chính là hối tiếc không kịp, cúi đầu chính là sống không bằng chết!

lưỡi kiếm xanh trong tay Lý Tĩnh chiến minh, mái tóc dài tung bay, trường bào rung động, trong hai mắt tràn đầy vẻ giận dữ, trong lòng dấy lên ngọn lửa không cam

- Chiến một trận!

- Vậy liền thành toàn ngươi!

Chương 1748: Chấp mê bất ngộ

Một đầu thương long tràn đầy hỏa vảy màu đỏ xông ra thẳng tắp từ bên trong mây đen, long trảo đường kính trăm trượng đánh tới cái trán Lý Tĩnh, kỳ thế phảng phất như là muốn trực tiếp áp Trần Đường Quan xuống dưới đất!

Lý Tĩnh không sợ hãi chút nào, cho dù cảm nhận được uy áp cơ hồ có thể làm cho sự can đảm của chính mình vỡ nát, vào giờ phút này vẫn huy sái trường kiếm, múa ra đạo đạo kiếm quang ở trên không trung

kiếm khí tung hoành, bóng kiếm giống như răng lược, chính diện nghênh tiếp đối với long trảo

một kiếm chiếu sáng Đại Thương võ, hát vang ngâm tụng Thái Thanh thiên!

Đinh, đinh đinh đinh ——

Kiếm khí đụng vào phía trên long trảo cự đại kia, lại chỉ là đánh cho long trảo kia rung động nhè nhẹ

đầu rồng trên mây đang nhe răng cười, phàm nhân dưới vuốt như thể lập tức liền sẽ bị bóp nát!

Ổng!

Đạo vận nổ tung, vầng sáng xanh ngọc càn quét bốn phương tám hướng, long trảo kẹp theo uy thế khôn cùng kia đột nhiên lâm vào đứng im, cuồng phong long trảo mang theo vẫn đang cuồn cuộn thổi xuống, nhưng long trảo liền cứ quỷ dị như vậy lơ lửng ở giữa không trung

phía dưới long trảo, ngay phía trên Lý Tĩnh, bóng dáng có vẻ hơi bình thường và không có gì đáng ngạc nhiên, liền như vậy đứng chắp tay sau lưng, một đạo hư ảnh đại đỉnh bốn chân bao phủ ở quanh người

người đến tất nhiên là Ngọc Đỉnh Chân Nhân

Ngọc Đỉnh đưa tay lăng không ấn xuống, thân ảnh Lý Tĩnh xông lên phía trên cũng chậm rãi rơi xuống Trần Đường Quan phía dưới

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hoãn thanh thở dài:

- Long tộc lúc này còn có đường lui

Long Vương Đông Hải nhíu mày không nói, một bên tự có trưởng lão Long tộc xông ra, mang theo một tiếng gào thét, đánh ra mấy chục đạo lưu quang đối với Ngọc Đỉnh Chân Nhân

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chấn động tay áo, hư ảnh đại đỉnh quanh người phóng lên tận trời, đón gió căng phồng, đảo mắt lại hóa thành đường kính ngàn trượng, đặt thế công của lão long này vào trong đỉnh

- Chấp mê bất ngộ

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chậm rãi nhắm mắt, sau đó lập tức mở ra, trong mắt một mảnh trắng nhạt xanh ngọc, ngẩng đầu nhìn hằm hằm thương long đầy trời, thân ảnh phóng lên tận trời!

- Như vậy bần đạo, liền giúp đỡ bọn ngươi khai ngộ

ngang ——

chỗ Lý phủ, chín đầu hỏa thương long phóng lên tận trời

Long Vương Tây Hải, Bắc Hải Long Vương đồng thời động, trong một cái chớp mắt Ngọc Đỉnh Chân Nhân đụng vào mây đen, mấy trăm thương long đều hóa thành hình người, đạo đạo thần thông pháp bảo trấn áp về hướng Ngọc Đỉnh

lấy nhiều đánh ít, hình thể quá lớn ăn thiệt thòi quá nhiều, Long tộc đã chinh chiến từ Viễn Cổ, làm sao không rõ ràng đạo lý dễ hiểu như vậy

mà khi hai vị Long Vương vung tay áo chém giết chính diện cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân, cuộc chiến hôm nay, đã là triệt để bộc phát!

Thái Ất Chân Nhân dậm chân mà đến, một thân đạo bào đỏ chót, khóe miệng bị tiên lực phong cấm, lúc này lại là không nói nửa câu

không có gì khác, cao thủ Long tộc quả thực hơi quá nhiều, y và Ngọc Đỉnh hợp lực ra tay cũng không kiềm chế được quá nhiều, cho dù là lúc này Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng không lưu thủ, nhưng người Long tộc có thể ngăn cản Ngọc Đỉnh Chân Nhân mấy giây lát, quả thực quá nhiều

Thái Ất Chân Nhân tay nâng thần hỏa tráo, thân ảnh đuổi về hướng Ngọc Đỉnh Chân Nhân, nhưng rất nhanh bị cao thủ Long tộc vây quanh

Dương Tiễn nâng thương nhảy ra, thân ảnh trực tiếp nhảy vào bên trong trời cao, không nói hai lời vung trường thương

đối mặt với Thánh Nhân thứ sáu, Dương Tiễn sẽ còn hô danh hào tự thân

đối diện với mấy đầu Long tộc này, y là nửa câu cũng đều không đáp lại

ở bên trên Trần Đường Quan, tam tiên Xiển Giáo xông long trận!

Lý Tĩnh cắn chặt hàm răng, cái trán bốc cháy lên ngọn lửa yếu ớt, thân hình hóa thành một vệt ánh trắng phóng tới không trung, ánh mắt gắt gao khóa chặt ở trên người Long Vương Đông Hải!

Long Vương Đông Hải thấy thế đột nhiên ra tay, một chưởng ấn xuống phía dưới, lũ lụt trong thành tạc ra mấy chục cột nước, hoá thành bàn tay to màu xanh, điên cuồng đập xuống đối với Lý Tĩnh

trường kiếm trong lòng bàn tay Lý Tĩnh quang mang chớp loạn, đạo đạo kiếm khí xuyên qua, thân ảnh xông trái lao phải, nhưng chung quy là trở ngại tu vi, bị cột nước vây kín tới đập trúng, miệng phun máu tươi, thân hình tức thì bị đánh rớt xuống một căn nhà, ném ra lỗ rách thật sâu

- Phu quân ——

Bên trên núi xa ngoài thành, Ân thị gần như ngất đi, thân hình muốn xông tới bị Đạo Nhân Giấy bên cạnh dùng tiên lực ấn xuống

Long Vương Đông Hải nửa rủ hai mắt, trong mắt xẹt qua mấy phần do dự, nhưng sau đó lại là nâng lên một chưởng

- Đừng tổn thương cha ta!

Một tiếng quát nhẹ tràn đầy ngây thơ, một viên lưu quang xông ra đại trận Lý phủ, xẹt qua phía trên trạch quốc, hóa thành một đứa trẻ

Hỗn Thiên Lăng ở phía sau Na Tra không ngừng phất phới, trường thương trong tay bị ngọn lửa bao khỏa, Phong Hỏa Luân dưới chân rung động hô hô, Càn Khôn Quyển phi tốc vờn quanh người lưu lại tàn ảnh liên miên!

Chương 1749: Ngươi muốn giết cha ta?

Vòng tay bên trên cổ tay trái, đã sáng lên hai cái tiết điểm

trong hai Na Tra mắt phản chiếu hai đám lửa, lơ lửng ở trên lỗ rách nóc nhà, khẽ hít một hơi

bàn tay Long Vương, đã rơi xuống một lần nữa, lần này ngưng tụ thành long trảo màu xanh, tuy chỉ có đường kính vài chục trượng, nhưng lòng bàn tay long trảo có từng đoàn từng đoàn khí đen vờn quanh

đạo vận kia, cơ hồ muốn xé nát nguyên thần Na Tra

Na Tra gầm lên giận dữ, viên tiết điểm thứ ba bên trên cổ tay liền muốn sáng lên

đát!

Đây là âm thanh đầu vai bị người nhẹ nhàng ấn xuống vang lên

Na Tra dù sao cũng là trẻ con, lúc này có chút kinh ngạc quay đầu, lực chú ý bị phân tán, giống như lực lượng nguyên thần của Na Tra đã có thể so với Kim Tiên, lại vẫn không quen dùng tiên thức dò xét vậy

- Cha...

Na Tra ngơ ngác kêu lên, nhìn người ấn chính mình, lại ngẩng đầu nhìn thân ảnh quen thuộc trên không trung

Na Tra vô thức đưa tay đi bắt, nhưng Lý Tĩnh bị ngọn lửa bao khỏa, vào giờ phút này tốc độ bay đã là có phần nhanh, tay nhỏ của Na Tra chỉ có thể vươn về hướng bóng lưng của cha

trong nội tâm, như là có cái gì đang nhẹ nhàng bị xúc động

'Na Tra, tu hành và đọc sách đều phải dựa vào chăm chỉ, đừng có lười biếng như thế! '

'Bảo vật là để cho ngươi phòng thân, chứ không phải để ngươi trêu đùa người khác! Nếu như ngươi lại dùng bảo vật này trêu đùa người khác, vi phụ liền sẽ giữ thay cho ngươi, nhất định phải đi tìm sư phụ ngươi lý luận vài câu! '

'Na Tra con ta, vi phụ chỉ có thể dạy ngươi đạo lý làm người, không thể sống thay cuộc đời của ngươi, đừng có cô phụ thiên phú tự thân, nhưng cũng không cần cho chính mình quá nhiều áp lực'

'Ngươi vừa ra đời chưa được một tháng, vi phụ sao lại nói với ngươi những thứ này... ngươi đời này là sống vì chính mình, đừng có để cho chính mình sống quá mệt mỏi. Chỉ cần vi phụ còn sống một ngày, ngươi liền không cần phải sống vì bất kỳ sứ mệnh hay kỳ vọng nào. '

Trong tầm mắt, long trảo cự đại đập ngang xuống

Na Tra không biết tại sao trong lòng lại có đủ loại cảm xúc, đủ loại cảm xúc dường như là thuộc về bản thân nhưng lại dường như không thuộc về bản thân

Lý Tĩnh ngửa đầu gào thét, trường kiếm trong tay tràn ngập tầng tầng lực lượng nguyên thần, cả người bị quang mang màu vàng bao bọc, đó là quang mang nguyên thần đang kịch liệt thiêu đốt

Tổng Binh Trần Đường Quan, Lý Tĩnh ở đây!

Kiếm khởi độ tiên, ta ý độ thiên!

- A ——

Trong tiếng rống giận dữ kiếm quang phun trào, nhưng đối mặt với long trảo kia, giống như ánh nến lay lắt bên trong mưa to, sắp bị dập tắt

trên bầu trời, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Thái Ất Chân Nhân kịch chiến với quần long bỗng nhiên quay người!

Dương Tiễn thấy thế có chút không đúng, thần nhãn trên trán vội vàng mở ra, một chùm thần quang xông về hướng trảo ấn Long Vương Đông Hải đánh ra!

- Càn, khôn, vòng!

Một tiếng quát nhẹ, mang theo vô tận tức giận, đột nhiên bộc phát ở phía sau Lý Tĩnh!

Tốc độ thời gian chảy tựa hồ trở nên chậm một cái chớp mắt, một chùm ánh vàng nhấp nhoáng, thân ảnh Lý Tĩnh quỷ dị bay ngang ra ngoài, tập trung nhìn vào, lại là Càn Khôn Quyển bao bọc thân hình Lý Tĩnh, kéo y ra xa xa

Kim Bằng Điểu nấp trong bóng tối quả thực nhẹ nhàng thở ra, gã vẫn luôn không nhận được dẫn âm, chỉ thiếu chút nữa liền muốn xông ra cứu người

cho dù sau đó bị lão sư trừng phạt, cũng không thể trơ mắt nhìn nam nhân như vậy bị Long Vương xoá bỏ

đúng lúc này!

Ở phía trên trạch quốc Trần Đường Quan, một cây trường thương như một mũi tên ra khỏi dây, ngọn lửa trên đó nổ tung và nổ tung lần nữa, lại đảo mắt hóa thành đường kính mấy trăm trượng, trực tiếp đánh nát vụn hư ảnh long trảo kia!

Lửa vỡ rơi như mưa, thiên địa bỗng nhiên tối sầm

- Ngươi muốn giết cha ta?

Tiếng gầm lạnh lùng và hung dữ vang vọng thiên địa, Long Vương Đông Hải nhíu mày nhìn xuống

phía dưới, Tiểu Na Tra nhắm hai mắt, sau lưng lại hiện ra một vị thiếu niên bị khí đen quấn quanh, hai mắt thiếu niên mở ra, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời, tiếng nói bắt đầu truyền ra từ trong miệng thiếu niên

- Hừ!

Long Vương hừ lạnh một tiếng, bên cạnh tự có hai đầu lão long tiến về phía trước, một long cầm kiếm, một long cầm thương, ánh mắt khóa chặt thân ảnh Na Tra

Na Tra đột nhiên bắt kiếm chỉ, toàn thân bị ngọn lửa bao bọc, thân ảnh sau lưng cùng với thân thể nho nhỏ đồng thời nhắm mắt, đồng thời mở miệng, hai đạo thanh tuyến dần dần hợp nhất

- Đạo nguyên có, pháp sinh tướng, hai quy nhất, chân linh tồn

hư ảnh thiếu niên hóa thành từng tia từng tia khí đen chui vào thân thể Na Tra, thân hình Na Tra lại chậm rãi lớn lên, đoản sam trên người bị xé rách ra khe hở, hai túi tóc tự cởi ra và biến thành mái tóc dài màu đỏ rực

Chương 1750: Ngươi có biết tội của ngươi không?

đưa tay, Hỏa Tiêm Thương xoay quanh bay vụt mà đến, cùng với một tiếng 'keng' nhỏ, bị y trực tiếp nắm chặt

hai vai y nhẹ nhàng run run, sau lưng hiện ra bốn cánh tay, nắm chặt Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Âm Dương Kiếm, gạch vàng!

Vu tộc chiến pháp, Hỏa thần pháp thân

- Linh Châu Tử...

Thái Ất Chân Nhân khẽ la lên

- Sư phụ

thiếu niên Na Tra ngẩng đầu nhìn về phía Long Vương Đông Hải:

- Đệ tử Na Tra, sinh tại Trần Đường Quan, xuất thân Nhân Tộc, sát khí xâm nhiễm nguyên thần, nếu ngày hôm nay đệ tử triệt để mất khống chế, còn thỉnh sư phụ động thủ trấn áp, đệ tử dù chết cũng không tiếc

Phong Hỏa Luân phát ra một hồi tiếng rít chói tai, ngọn lửa quanh người Na Tra không ngừng hội tụ, y phảng phất như giẫm trên giây cung, đè ép dây cung!

Lão long cầm thương kia thấp giọng nói:

- Na Tra! Ngươi ngày hôm nay chỉ cần tự vẫn ở đây, chúng ta sẽ bỏ qua tính mạng cho người nhà ngươi

- Tự vẫn?

Na Tra cười lạnh một tiếng, trường thương chỉ xéo không trung:

- Coi như ngày hôm nay bị các ngươi đánh giết, cũng sẽ kéo theo các ngươi cùng chết, cha ta từng nói, nam nhi lập thế, bổn phận chính là trừng phạt kẻ mạnh và hỗ trợ kẻ yếu! Ngày hôm nay Long tộc các ngươi phá Trần Đường Quan chúng ta, ta và ngươi tử chiến, xem đạo của ai cao hơn!

Gia phụ Tổng Binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh! Phong Hỏa Luân!

Xoạt ——

...

...

Hôm đó, một vành mặt trời treo ở Trần Đường Quan

hôm đó, vòng tay tam tiết bọc ở trên cổ tay Na Tra một hồi lâu, lặng yên phá toái

lửa sáng rực, nước ngập trời

tiếng rít của thương long kéo dài không dứt, thân ảnh phi tốc xoay quanh ở không trung vung vẩy trường thương, từng tia từng tia sát khí quấn quanh tự thân, nhưng hai mắt y vẫn luôn trong trẻo

nhưng cuối cùng địch vẫn đông hơn

long huyết rải đầy thủy trạch, mấy thân ảnh bị vây ở phụ cận đại trận Lý phủ, lão giả đầu rồng đầy trời bao vây tầng tầng mấy thân ảnh bọn họ

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chống ra tiên lực đau khổ chèo chống, Thái Ất Chân Nhân khóe miệng thấm máu, Dương Tiễn toàn thân y giáp phá toái, bên trên thân thể hùng tráng mang theo đạo đạo vết thương, lại vẫn đang giúp sư phụ chèo chống kết giới

Na Tra gần như kiệt lực, vào giờ phút này chống trường thương quỳ gối bên trên mặt nước được tiên lực bao khỏa, không ngừng muốn đứng lên, toàn thân lại không ngừng run rẩy

Lý Tĩnh lúc này càng là suy yếu vô cùng, cái giá phải trả khi thiêu đốt nguyên thần, chính là y lúc này muốn động một ngón tay cũng đều vô cùng cố sức

- Na Tra...

Lý Tĩnh nhẹ giọng hô

Na Tra cười khổ, lẩm bẩm nói:

- Là hài nhi lỗ mãng, đưa tới tai hoạ cho Trần Đường Quan

- Ngươi là, là thiếu niên kia sao?

Lý Tĩnh run giọng hỏi

Na Tra nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta là con trai thứ ba của ngài, là Na Tra

- Ài, tóm lại là vi phụ vô dụng

Lý Tĩnh thở nhẹ một cái, suy yếu nói:

- Nhưng nhớ kỹ, đây cũng không phải là ngươi gây họa, chỉ là công lý và đạo nghĩa đôi khi đến hơi muộn mà thôi, sự tình trên đời, thường xuyên sẽ như vậy, đừng có vì chuyện như vậy sinh lòng phẫn hận, đừng có vì vậy mà bất bình, hãy đi theo con đường đúng đắn, phải không thẹn với lương tâm...

Lý Tĩnh chống đỡ kiếm gãy chậm rãi ngồi dậy, gọi khẽ Chân Nhân đối với Thái Ất Chân Nhân, Thái Ất đột nhiên ra tay, một chỉ định trụ nguyên thần cực kỳ suy yếu của Na Tra

Lý Tĩnh cười cười đối với Na Tra, thân hình bị một cỗ tiên lực cuối cùng bao bọc, chậm rãi bay lên

trên bầu trời, Long Vương Đông Hải đưa tay ra hiệu, lưu quang đầy trời tạm thời ngừng, đạo đạo ánh mắt nhìn chăm chú thân ảnh Lý Tĩnh

Lý Tĩnh bay ra kết giới của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, cầm kiếm gãy ngẩng đầu đứng, lạnh nhạt nói:

- Ngày hôm nay Lý Tĩnh ta nguyện ý hi sinh mạng sống của chính mình, đền mạng cho Tam thái tử Đông Hải Long Cung có trưởng lão Long tộc thấp giọng nói:

- Ngươi có biết tội của ngươi không?

Lý Tĩnh quay đầu liếc nhìn Na Tra hai mắt trợn tròn giờ phút này, lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ là đền mạng, sao lại có tội? Long Cung các ngươi, không phải Nhân Hoàng, không phải Thiên Đình, dựa vào cái gì định tội Lý Tĩnh ta

trưởng lão Long tộc kia mắng to một tiếng:

- Không biết hối cải! Giết hết bọn hắn!

Lý Tĩnh nắm chặt chuôi kiếm, căm tức nhìn mấy trăm lão giả đầu rồng trong không trung, toàn thân đang run rẩy...

- Được, ta…

Đúng lúc này!

Lý Tĩnh còn chưa nói ra chữ 'Nhận', một tiếng hừ lạnh rơi xuống từ trên không, bầu trời nguyên bản trải rộng mây đen, đột nhiên có một chùm ánh mặt trời chiếu sáng xuống

một vị lão đạo tóc trắng xếp bằng ở đám mây, thân hình chậm rãi rủ xuống

tay lão đạo cầm phất trần, đầu vai nổi lơ lửng một đầu tiểu tháp, phía sau lượn vòng Âm Dương Thái Cực Đồ, vốn là mặt mũi hiền lành, vào giờ phút này lại là khuôn mặt lạnh lùng

Chương 1751: thiên la địa võng

đạo vận huyền diệu kia lưu chuyển ra, chúng long lập tức yên lặng

ánh mắt kia quét qua, không có ai trong sân dám nhìn thẳng lão đạo

phất trần trong tay quét qua, mây đen đầy trời đột nhiên bị từng chùm ánh vàng chiếu xuyên qua, cột sáng màu vàng nối liền đất trời, những Thiên Binh mặc giáp vàng dày đặc và có trật tự bay ra từ đó

Lệ ——

Tiếng ưng gáy có chút chói tai, ở góc tường thành Trần Đường Quan, một đầu Kim Bằng giương cánh mà lên, trong nháy mắt xuất hiện ở giữa không trung, ngăn ở trước người Lý Tĩnh

Ngọc Đỉnh Chân Nhân khẽ lắc đầu, tay nâng tiểu đỉnh, đứng dậy một lần nữa

cách đó không xa, mấy chục đạo lưu quang vội vã bay vụt tới từ phương tây, một người trước hết nhất chính là trung niên đạo giả, tiên đánh chuông vàng tại Ngọc Hư Cung, Quảng Thành Tử

ở phía sau y, Hoàng Long Chân Nhân sắc mặt phức tạp, Xích Tinh Tử trong mắt thiêu đốt lửa giận, còn có Vân Trung Tử, Văn Thù, Phổ Hiền...

Từng vị từng vị đệ tử Thánh Nhân, từng vị cao nhân Xiển Giáo

Lý Trường Thọ liếc nhìn nhóm người Xiển Giáo tới, lại nhìn về phía đám lão giả đầu rồng phía dưới kia, phất trần đảo qua một lần nữa, phía trên Đông Hải tạc ra sóng nước đầy trời, ngưng ra từng đầu thương long bao bọc lực lượng Thiên Đạo nồng đậm, phong bế đường lui của Long tộc

tiếng nói lạnh nhạt của hắn truyền khắp các nơi, lại là hỏi Long tộc một câu:

- Vừa rồi ai là người nói y có tội?

Nửa canh giờ trước, trên Thiên Đình

- Long tộc làm loạn tại Trần Đường Quan! Các lộ Thiên Binh Thiên Tướng lập tức chạy tới thiên uy thần trụ, chờ lệnh hàng phàm trần

Long tộc làm loạn tại Trần Đường Quan?

Hữu Cầm Huyền Nhã lúc nghe được tin tức này, rõ ràng run lên

ở bên trong ấn tượng của nàng, Long tộc Tứ Hải giàu có, chính là đại tộc Viễn Cổ, càng là người ủng hộ đáng tin của Thiên Đình, vì sao đột nhiên làm loạn Trần Đường Quan?

Nhưng Hữu Cầm Huyền Nhã cũng không chần chờ, nàng lúc này đã bình ổn vượt qua kiếp nạn Kim Tiên, tại Thiên Đình đã tính là chiến lực trung kiên tuyệt đối, càng là bởi vì kế hoạch siêu cấp Thiên Binh trước đó, nàng mỗi lần ra sân, đều có thể thu hút sự chú ý cực cao của Thiên Binh Thiên Tướng

sĩ khí tăng lên, đạt đến tối đa trong nháy mắt

cõng Hỏa Lân hộp kiếm đã được Trường Thọ sư huynh cầm đến Đậu Suất Cung luyện chế hai lần, Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng gật đầu đối với mấy vị Thiên Tướng thường xuyên cộng sự với chính mình, liền đứng ở phía trước 'Thần uy trụ trời'

phía trên trụ trời, một chiếc gương đồng đường kính nửa trượng nhẹ nhàng lấp lóe sáng ngời, trong đó hiện ra tình hình Trần Đường Quan

Hữu Cầm Huyền Nhã gắt gao nhíu mày...

Dẫn nước nhấn chìm Trần Đường Quan, ngàn dặm hóa biển nước

phàm nhân trốn ở trên từng gò núi, tâm tình sợ hãi bất an tràn ngập tại các nơi

mà từng đầu thương long chiếm cứ trong không trung, từng vị từng vị lão giả đầu rồng không ngừng ra tay, oanh kích mấy thân ảnh bên trong Trần Đường Quan

Hữu Cầm Huyền Nhã sống ở Thiên Đình đã lâu, chỉ nhận ra thiếu niên kiệt sứ kia, còn có lão nghĩa tử của sư huynh nhà mình...

Mặc dù đối với việc sư huynh còn trẻ như vậy, vì sao muốn thu một vị đại thúc làm nghĩa tử, Hữu Cầm Huyền Nhã cũng là rất không nghĩ ra, nhưng tuổi tác của Lý Tĩnh là không bằng sư huynh, chỉ là lớn lên trông có vẻ già, chuyện này cũng không có gì đáng trách

lại thêm Lý Tĩnh chính là xuất thân Độ Tiên Môn, cũng coi là vãn bối của mình...

Giữa lông mày Hữu Cầm Huyền Nhã lộ ra một chút tức giận, lúc này chỉ là xem gương đồng, đã bắt đầu tức giận

chợt nghe một tiếng la lên:

- Thần uy trụ trời đã định điểm rơi, các bộ nhanh chóng buông xuống, Thái Bạch Tinh Quân có lệnh, kết thiên la đại trận! Nếu có Long tộc xông trận, giết không tha!

Trên biển mây Thiên Đình, từng cây trụ trời lấp lóe sáng ngời, trên đó bao quanh tầng tầng phù lục, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm không ngừng cuồn cuộn

ánh vàng nở rộ, quang mang xé mở tầng tầng mây mù, rơi xuống phàm trần, nối liền đất trời

Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với mấy vị Thiên Tướng bên người đồng thời dậm chân về phía trước, hai tay giang ra, tung người nhảy lên!

Buông xuống

...

Bát Bộ chi thần, mười hai bộ Thiên Binh Thiên Tướng, lực lượng Thiên Đạo buông xuống, chiến trận thiên la địa võng

Long tộc còn chưa kịp làm ra ứng đối, đã lâm vào bên trong vòng vây của Thiên Binh Thiên Tướng, mà chúng Thiên Binh lấy trăm người làm cơ sở, tạo thành từng 'ô lưới', bằng vào tiên lực từng người liên thông, lực lượng Thiên Đạo gia trì, phát huy ra thực lực viễn siêu tu vi tự thân bọn họ

chiến trận Thiên Đình phát triển đến nay, vừa là chiêu bài Thiên Đình, vừa là lực lượng Thiên Đình

mà khi Lý Trường Thọ huy sái phất trần, phía trên Đông Hải xuất hiện từng đầu thuỷ thương long phong tỏa đường lui Long tộc, mấy trăm lão giả đầu rồng, mấy trăm chiến tướng Long tộc, cùng với quân tôm, tướng cua, tiên giao binh đếm không hết, cùng nhau cảm nhận được áp lực lớn lao

Chương 1752: an tâm chớ vội

một loại áp lực cực lớn đè xuống bọn hắn

Lý Trường Thọ ngồi trên đám mây, cúi đầu nhìn xuống phương hướng Tứ Hải Long Vương, bình tĩnh chất vấn Long tộc là ai nói Lý Tĩnh có tội

chúng Long tộc phía dưới cũng không dám trả lời, quần long quy về bên trong mây đen, liên tiếp hiện ra bản thể, mặc dù đối mặt với Thiên Đình đã cảm nhận được vô tận áp lực, nhưng cũng đã chuẩn bị đại chiến một trận

Tứ Hải Long Vương đều bảo trì bộ dáng đầu rồng thân người, cưỡi mây chậm rãi bay lên

Long Vương Đông Hải ngửa đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ ra vẻ lão giả hiền lành, lạnh nhạt nói:

- Thái Bạch Tinh Quân ngày hôm nay, hẳn là muốn che chở Lý Tĩnh?

- Che chở?

Lý Trường Thọ cười khẽ, trả lời:

- Ta đây lại hỏi một lần, các ngươi vừa rồi, là ai nói muốn định tội nghĩa tử của ta?

Toàn bộ Long tộc đều im lặng, không ít Long tộc ngửa đầu, trợn mắt nhìn đối với Lý Trường Thọ

thân hình Tứ Hải Long Vương cùng nhau bay lên trên mấy trượng, Long Vương Nam Hải kia thở dài:

- Tinh Quân, ngươi không kiêng nể gì như thế lấy cảm tình cá nhân mà quyết định việc công, không khỏi Thiên Đạo quá không công bằng

Lý Trường Thọ đáp lại:

- Vậy các ngươi dẫn nước nhấn chìm Trần Đường Quan, hủy ngàn dặm, chính là công bằng rồi? Nếu không phải trước đó ta nhắc nhở Trần Đường Quan, mấy chục vạn phàm nhân trong trong ngoài ngoài Trần Đường Quan tránh né ở chỗ địa thế cao, Long tộc các ngươi ngày hôm nay đã là tuyên chiến đối với Nhân Tộc

- Khi đó, ai sẽ đi nói với bọn họ hai chữ công bằng, ai sẽ đi giải thích đối với vong hồn của bọn họ, bọn họ vốn là vô tội, chỉ là các ngươi không quan tâm đến sinh tử của bọn họ

- Các vị, các ngươi muốn ức hiếp Nhân Tộc lúc, liền nói cường giả vi tôn, lúc này Thiên Đình buông xuống, ở trong sân chín thành chín đều là xuất thân Nhân Tộc, các ngươi liền nói không công bằng, thật sự không biết xấu hổ sao?

Có trưởng lão Long tộc nói:

- Tinh Quân hùng biện, Hồng Hoang đều biết, chúng ta tự không phải là đối thủ. Xin hỏi Tinh Quân, ngày hôm nay dự định xử trí chúng ta như thế nào?

Lý Trường Thọ im lặng, bên trong thiên địa hoàn toàn yên tĩnh

lúc này, quần tiên Xiển Giáo chạy đến, xếp thành một hàng ở bên ngoài Trần Đường Quan, chiến trận Thiên Đình đã nứt ra một cái khe hở, để bọn họ bay vào trong đó

Quảng Thành Tử sắc mặt xanh xám, liếc nhìn Lý Trường Thọ, làm động tác ngăn cản chúng tiên tiến về phía trước

- Thiên Đình, Long tộc, còn thỉnh cho Xiển Giáo chúng ta một lời giải thích

- Quảng Thành Tử sư huynh an tâm chớ vội

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Chuyện hôm nay, bắt nguồn từ đứa con thứ ba của Lý Tĩnh đệ tử đời ba, Xiển Giáo Na Tra cùng với Tam thái tử Đông Hải Long Cung nổi lên xung đột

Long tộc lòng có không phục, vi phạm thiên quy thiên điều, vốn là hưng vân bố vũ chi thần, bây giờ lại dẫn nước nhấn chìm Trần Đường Quan, nguy hiểm tính mạng mấy chục vạn phàm nhân, Thiên Đình phải xử lý việc này trước

Quảng Thành Tử lại nói:

- Lão sư có pháp chỉ, người muốn giết đệ tử Xiển Giáo chúng ta, trên dưới Xiển Giáo tru sát

Lý Trường Thọ hỏi:

- Pháp chỉ Nhị sư thúc ở đâu?

- Ở đây!

Xích Tinh Tử khẽ quát một tiếng, lấy ra một quyển trục màu vàng ở bên trong tay áo, phía trên quyển trục kia bay ra một chút đạo vận tối nghĩa, ngưng tụ thành hư ảnh một vị đạo giả đứng chắp tay

tất nhiên là Nguyên Thủy Thiên Tôn

một phương Long tộc, đại bộ phận Long tộc đã là có chút hoảng hốt

Thiên Đình tạo áp lực là còn có thể ngăn cản, pháp chỉ Thánh Nhân buông xuống, Xiển Giáo làm bộ muốn lưu lại tất cả long ở nơi này, chuyện này không khỏi...

Chỉ là một cái Lý Tĩnh cùng với Na Tra, liền muốn để cho nhiều cao thủ Long tộc bọn họ táng mệnh nơi này như vậy?

Lý Trường Thọ cũng là thoáng có chút nhíu mày

phía Xiển Giáo, có phải hay không là có chút dùng sức quá mạnh rồi?

Pháp chỉ Thánh Nhân đều mời ra được

ngày hôm nay áp chế tâm thái bành trướng Long tộc phát ra là 'mục đích cơ sở', nếu như không thể để điểm cừu hận của Long tộc rơi vào bên trên Thiên Đình, an bài lần này của chính mình, chỉ có thể coi là thành công một nửa

chuyện này còn chưa xong

chợt nghe phương hướng Đông Hải truyền đến một tiếng cười khẽ, ngay ở phía dưới thủy long đầy trời Lý Trường Thọ dùng thần lực ngưng tụ thành, một vệt mây mù lưu chuyển, bốn đạo thân ảnh hiện thân từ trong đó

người đi đầu, mặc váy màu vàng, cắm chu trâm màu vàng, trong tay xách theo một thanh bảo kiếm ánh vàng lấp lánh, tất nhiên là Kim Linh Thánh Mẫu

ở bên người Kim Linh Thánh Mẫu, phát ra tiếng cười chính là Triệu đại gia thân mang áo giáp, lộ vẻ mặt mỉm cười

phía sau Triệu Công Minh, Vân Tiêu mang Quỳnh Tiêu đi đến, quanh người quanh quẩn mây mù nhàn nhạt, vừa mới vừa hiện thân liền hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt

Chương 1753: lý lẽ Thiên Đình

chỉ thấy Vân Tiêu tiên tử, thân mang váy trắng lưu vân kiểu dáng giản dị, eo buộc đai lưng ngọc làm nổi bật hình dáng mảnh mai, lại không khiến cho người ta cảm thấy vũ mị, lại có cảm giác vẻ đẹp tự nhiên

bát đại đệ tử Tiệt Giáo đã có bốn vị đến, phương vị hiện thân vừa vặn là ngăn ở phía trên Đông Hải Long Cung

quanh người Triệu Công Minh ẩn ẩn có hai mươi tư ngôi sao lấp lánh, có một loại cảm giác càn khôn thiên địa đều quay chung quanh người, càng trở nên cao thâm mạt trắc

đường lui của Long tộc, con đường gấp rút tiếp viện gần nhất của viện quân, bị bốn vị bọn họ triệt để phá hỏng

Kim Linh Thánh Mẫu thiện chiến, Định Hải Thần Châu trấn hải, Vân Tiêu tiên tử Hỗn Nguyên Kim Đấu tạo hóa bất phàm, Kim Giao Tiễn Quỳnh Tiêu mang theo bên hông cũng vừa vặn là khắc tinh của Long tộc

Long tộc vốn đã tình cảnh khó khăn, một lần nữa đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương

Triệu Công Minh hô:

- Lý Tĩnh hiền chất đừng sợ, có oán liền nói, có oan liền kể, chuyện Thiên Đình không tiện làm, tìm Đại bá làm chủ liền có thể! Đại bá cũng không có nhiều cố kỵ như vậy, ai không phục liền đánh, đánh không lại liền nằm xuống gọi người. Trường Canh, huynh đệ của bần đạo

Vân Tiêu tiên tử khẽ lắc đầu, đối với tác phong lỗ mãng như vậy của huynh trưởng nhà mình có chút bất mãn, từ trong tay áo lấy ra một bức tượng ngọc cỡ lòng bàn tay, thôi động thành kích cỡ bình thường, đặt ở phía sau

lòng bàn tay tượng ngọc nhắm ngay Tứ Hải Long Vương, cấm chế thu nạp linh khí đã chuẩn bị sẵn sàng

Gấp Trăm Lần Linh Khí Nỏ, vận sức chờ phát động!

Lý Trường Thọ: "..."

Vậy liền theo đà phát triển, thuận thế mà làm

- Thiên Đình làm việc, các vị sư huynh sư tỷ Xiển Tiệt nhị giáo còn thỉnh tạm thời nhẫn nại, nếu Thiên Đình cần mượn uy thế hai giáo, đương nhiên sẽ không khách sáo cùng với các vị sư huynh sư tỷ. Ngày hôm nay, Thiên Đình sẽ cho Nhân Tộc, Xiển Giáo một câu trả lời thích hợp

- Tứ Hải Long Vương, các ngươi còn có lời nào giải thích

đạo đạo ánh mắt hội tụ về phía bốn vị lão giả đầu rồng

Long Vương Tây Hải buông tiếng thở dài, phóng ra nửa bước về phía trước trước hết nhất, cất cao giọng nói:

- Tinh Quân! Trước đây Tây Hải Long Cung gặp nạn, là Tinh Quân xuất thủ cứu tính mạng chúng ta, trước đây Đông Hải hải nhãn bị phá, cũng là Tinh Quân đứng ra hòa giải, Ngọc Đế bệ hạ bỏ qua Công Đức Kim Thân, kéo dài sự sống cho Long tộc chúng ta

- Long tộc đối mặt với phương tây bức bách, tự thân đã không có bao nhiêu khí vận, cũng là Tinh Quân dốc hết sức nâng đỡ, dẫn khí vận Thiên Đình che chở Long tộc, làm cho Long tộc chúng ta có thể có xu thế trung hưng ngày hôm nay

- Tinh Quân, là Long tộc chúng ta đã vượt giới hạn sao? Là Long tộc chúng ta trung hưng sẽ nguy hiểm Nhân Tộc sao? Thiên Đình nếu muốn ngăn cản chúng ta, vì sao không vào lúc chúng ta nổi sóng tại Đông Hải, liền hạ lệnh ngăn cản, vì sao phải chờ đến lúc này? Tinh Quân phàm là chỉ cần hiện thân xuất hiện ở phía trên Đông Hải, chúng ta làm sao sẽ không thối lui?

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Ngày hôm nay dẫn nước nhấn chìm Trần Đường, thế nhưng là Long tộc bị người khác mê hoặc?

Long Vương Tây Hải im lặng

Lý Trường Thọ tiếp tục hỏi:

- Ngày hôm nay Long tộc muốn giết cha con Lý Tĩnh Na Tra, thế nhưng là Long tộc bị người nào xúi giục?

Tứ Hải Long Vương đều im lặng

tiếng nói của Lý Trường Thọ truyền khắp bên trong thiên địa, truyền vào trong tai Thiên Binh Thiên Tướng các nơi:

- Kiếp ngày hôm nay, chẳng qua bắt nguồn từ tự thân Long tộc, bắt nguồn từ sự không cam lòng của Long tộc, bắt nguồn từ sự tự cao của Long tộc. Đường là các ngươi lựa chọn, vậy mà còn trách người khác cắt đứt đường lui của các ngươi, điều này thật vô lý và nực cười

- Cái chết của Ngao Bính, các ngươi cảm thấy chiếm lý? Có cần ta chiếu ra tình hình ngày đó ở nơi này?

- Các ngươi tự cao mình là cự tộc Viễn Cổ, trụ cột Thiên Đình, liền muốn cường sát cha con Lý Tĩnh, nghĩ rằng đây là cách duy nhất để lấy lại thể diện đã mất, nực cười!

- Hành động của các ngươi ngày hôm nay, so với cử chỉ phá hải nhãn của Tây Phương Giáo, lại có gì khác nhau!

- Cuối thời Thượng Cổ, Long tộc là đồ đằng của Nhân Tộc, phẩm tính của Long tộc được truyền bá rộng rãi trong Nhân Tộc, hiện nay, các ngươi quên mất cảm giác tội lỗi đánh nát Hồng Hoang, quên mất quyết tâm của những tiền bối Long tộc vĩnh viễn trấn hải nhãn!

- Ham hưởng lạc, phù phiếm không có rễ, làm mưa làm gió ở giữa thiên địa này, coi trời bằng vung, tổn hại công đạo! Long tộc như vậy, thì có ích lợi gì! Ta tự tay đẩy các ngươi lên vị trí hiện giờ, ngày hôm nay, ta liền tự tay, làm cho trong lòng các ngươi lại có kính sợ!

- Dưới trời, sinh linh cùng tồn tại! Trên đất, không nên có hào cường! Đây là lý lẽ Thiên Đình!

Chương 1754: Thái Bạch áp long

Lý Trường Thọ giơ lên phất trần trong tay, chu thiên các nơi lấp lánh ra ánh sao thôi xán, mười hai bộ Thiên Binh đồng thanh hô, càn khôn rung động, binh khí trong tay Thiên Binh Thiên Tướng tương liên lẫn nhau, hóa thành thiên la địa võng, triệt để phong cấm phiến thiên địa này

tiếp theo, Lý Trường Thọ chậm rãi đứng dậy, râu tóc phất phới theo gió, tự thân chậm rãi hạ xuống

đám cao thủ Long tộc kia muốn nói lại thôi, Tứ Hải Long Vương từng người thở dài, trầm mặc không nói

mây mù quanh người Lý Trường Thọ tiêu tán, một thân một mình đứng trong không trung, ở phía dưới mặt mũi già nua, toàn thân lưu động lực lượng tuyệt cường

- Những kẻ hô hào muốn Na Tra tự vẫn, muốn lấy tính mạng Lý Tĩnh, đều đứng ra

Lý Trường Thọ cười lạnh nói:

- Làm sao, Long tộc hiện nay, vẫn còn có tập tính lấn yếu sợ mạnh? Đường là các ngươi chọn, ngay cả hậu quả cũng không dám gánh vác sao? Các ngươi ngày hôm nay dẫn nước nhấn chìm Trần Đường, hẳn là chỉ là muốn diễu võ giương oai

- Tinh Quân, chúng ta đuối lý, nhưng ngày hôm nay vì tôn nghiêm của Long tộc, đắc tội!

Một vị trưởng lão Long tộc khẽ quát một tiếng, thân hóa rồng hành, lao thẳng tới Lý Trường Thọ!

trưởng lão này khẽ động, chúng Long tộc nơi đây lộ sắc mặt phức tạp, một đám lại hiện ra long thân, bay về phía Lý Trường Thọ

Thiên Binh Thiên Tướng thấy thế, lập tức liền muốn xuất thủ trấn áp chúng tiên Xiển Giáo thấy thế, từng người đã là tế lên pháp bảo!

Mà Vân Tiêu tiên tử, Triệu Công Minh, càng là thân hình về phía trước, đã muốn chặn đánh chúng Long tộc từ bên cạnh

nhưng tiếng nói bình tĩnh của Lý Trường Thọ, như là thuốc an thần, khiến cho bọn họ cùng nhau dừng lại động tác

- Các phương tránh lui, bản thần độc chiến, đạo cảnh không bằng người ta, lại nhiều hơn cũng vô dụng

trong khi nói, Lý Trường Thọ mở năm ngón tay phải ra, nhắm ngay từng đầu cự long lao vùn vụt tới phía dưới

cân đối, tồn tại ở giữa hư thực

phía trên Đông Hải, một cỗ sóng nước nổ tan, Thái Cực Đồ sau lưng Lý Trường Thọ nhẹ nhàng xoay tròn, đại đạo cân đối được tiên thiên chí bảo gia trì, trong nháy mắt càn quét phương viên mấy vạn dặm

đám thủy long do lực lượng thần quyền Thuỷ Thần ngưng tụ thành kia, trống rỗng xuất hiện ở sau lưng Lý Trường Thọ

đại đạo cân đối, cưỡng ép tước đoạt thực lực của từng đầu Long tộc, cân đối ở phía trên những thủy long này

sau đó gia trì lực lượng Thiên Đạo, gia trì âm dương nhị khí, gia trì lực lượng thiên phạt, gia trì ý niệm của Lý Trường Thọ!

Tiếng gào thét, tiếng long ngâm

ở trong ánh mắt tràn đầy chấn động của sinh linh ở chỗ này, mấy trăm đầu thương long bay tán loạn ra từ sau lưng Lý Trường Thọ, bay nhào về Long tộc phía dưới, bên trong thiên địa giống như dựng lên một mặt thủy kính vô cùng to lớn

bên trong kính bên ngoài kính, long ảnh đấu đá!

Đây là, Thái Bạch áp long

...

Nửa ngày sau

ánh sao lờ mờ, tiên quang Thiên Binh Thiên Tướng chiếu sáng ban đêm Trần Đường Quan giống như ban ngày

thi thể mấy chục đầu thương long lơ lửng giữa không trung, mấy trăm vị lão giả đầu rồng từng người bị thương, bị phong cấm tu vi, xếp bằng ở phía sau Tứ Hải Long Vương

lúc này, bốn vị Long Vương cũng là từng người bị thương, nhất là Long Vương Đông Hải, sừng thú cũng đều bị chặt đứt một nửa

Lý Trường Thọ đứng chắp tay ở trong không trung, khí tức kéo dài, mái tóc bạc không ngừng phất phới

một trận chiến này, bốn vị Long Vương cùng mấy vị trưởng lão Long tộc thực lực cao nhất tất nhiên là không có dùng hết toàn lực, mà Lý Trường Thọ cũng hạ thủ lưu tình, chỉ giết mấy chục cao thủ Long tộc hung quang thịnh nhất bên trong

mà tất cả những điều này, chỉ là khúc nhạc dạo, đều là dùng để làm nền, đều là vì để Long tộc cảm giác được đầy đủ cảm giác áp bách

những gì Lý Trường Thọ nói sau đó, mới thật sự là trọng điểm

- Long tộc, muốn sống hay là muốn chết

chúng Long tộc đều là cúi đầu không nói, Long Vương Đông Hải chậm rãi thở dài:

- Sống

- Nếu như thế, ta lại cho các ngươi một lần cơ hội cuối cùng

sau lưng Lý Trường Thọ lấp lánh một viên đại tinh lóng lánh, ánh sao chiếu vào cái trán Tứ Hải Long Vương, đánh xuống bốn lạc ấn ngũ hành màu vàng

- Truyền Thuỷ Thần lệnh của ta

- Long tộc cần phải chỉnh đốn và cải cách tự thân, cấm hưởng lạc quá độ, cấm tự đại mù quáng, cấm áp bách Hải tộc, Tứ Hải Long Vương ba năm sau tới Thiên Đình, báo cáo sự tình chỉnh đốn và cải cách, tiếp nhận tiên thần Thiên Đình giám sát

- Sau này, nếu Long tộc làm trái thiên quy, đều sẽ bị trừng phạt nặng

- Các chức vị Thuỷ Thần thủy hệ tại phàm tục, do Thiên Đình định kỳ tuyển chọn khảo hạch sinh linh ủy nhiệm, không còn ở trên thân Long tộc

- Quyền lực hưng vân bố phàm tục vũ thu về Thiên Đình, Thông Minh Điện tự có ý chỉ tùy thời hạ xuống, nếu lượng mưa nhiều, trọng phạt, nếu sai canh giờ, sai khu vực, trảm

Chương 1755: Thiên Đạo thử giám, thiên phạt đương huyền!

- Long tộc ngày hôm nay, dừng công đức ngàn năm, bồi thường tội lỗi dẫn nước nhấn chìm Trần Đường Quan

- Trảm Long Đài Thiên Đình kể từ ngày hôm nay, sẵn sàng chờ lệnh

- Hy vọng các ngươi sẽ không quên bài học ngày hôm nay, Long tộc cũng không phải là bá chủ Tứ Hải, Long tộc chỉ là đang bù đắp sai lầm năm đó, trấn áp hải nhãn

- Thiên Đạo thử giám, thiên phạt đương huyền!

Lý Trường Thọ nói xong, một vệt thần quang màu xanh lam nhộn nhạo ở bên trong thiên địa, lực lượng Thiên Đạo hóa thành đạo đạo tiên quang buông xuống các nơi Tứ Hải, hóa thành hư ảnh gông xiềng, bọc ở trên cổ Long tộc

Lý Trường Thọ khẽ lắc đầu, ở sâu trong đạo tâm, nguyên thần đưa tới một toà 'Bia đá', chậm rãi xóa đi chữ 'bốn' trên đó

khắc xuống chữ 'Năm'

Khi Long tộc tới, mang đến lũ lụt đầy trời

khi Long tộc đi, thu thập thi thể gần trăm đầu Long tộc, giống như một lão nhân sắp xuống lỗ, đi một bước than nhẹ vài tiếng

so sánh Long tộc với lão nhân, ở một góc độ nào đó cũng coi như phù hợp

thể cốt của Long tộc đã già, tinh khí thần đã sớm không đủ, lòng lại không muốn già, một lòng muốn phóng đãng, có cơ hội liền bắt đầu nhảy disco

là thật sự không sợ nhảy chính mình đến tan ra thành từng mảnh, bị chôn trong nấm mồ lớn sinh linh Hồng Hoang nấm mồ kia đã chôn vùi vô tận sinh linh

Lý Trường Thọ thầm than dưới đáy lòng, so với Long tộc, Phượng tộc mặc dù hiện giờ chỉ còn lại vài tộc nhân, lại hết sức an ổn

Khổng Huyên tẩu tẩu gần như thoát ly đại kiếp, là thành viên trọng yếu của Nhân Giáo, Văn Tịnh Đạo Nhân có lý tưởng, hạnh phúc lại mỹ mãn

tiểu phượng hoàng do hai giọt tinh huyết thủy phượng bồi dưỡng, dù chưa lộ diện tại Hồng Hoang, nhưng tình huống sinh tồn vô cùng khỏe mạnh, lén lén lút lút kéo dài Phượng tộc huyết mạch

Kim Bằng Điểu lại càng không cần phải nói, từ khi bị một bàn tay của Thái Âm Tinh Quân chụp mộng, lại bị chính mình lừa dối, đã thành siêu cấp côn đồ Thiên Đình hiện giờ

từ Nam Thiên Môn chặt tới ba ngàn thế giới, từ ba ngàn thế giới đánh tới Hỗn Độn Hải

chỉ cần lão sư hắn này không trực tiếp quyết liệt với Thiên Đạo, Kim Bằng đều có thể sống vô cùng thoải mái

Long tộc...

Bả vai còn có chút non nớt của Ngao Ất, quả thực không thể kéo được con tàu sắp chìm này

hết lần này tới lần khác còn có nhiều Long tộc không biết sợ như vậy, sống mơ mơ màng màng trên thuyền, hàng đêm hoan ca

long nữ không biết sự khó khăn của gia tộc, vẫn hát về sự tàn lụi của bách hoa

ừm, sau đó còn phải đi tìm Ngao Ất tư vấn tâm lý một chút, tránh cho đáy lòng y có cái gì tích tụ

Long tộc là thua thiệt hay là kiếm lợi, kỳ thật còn tùy thuộc vào góc độ nhìn nhận

xét về tình hình hiện tại, bọn họ bỏ ra cái chết của hơn trăm cao thủ, đổi lấy tránh khỏi thảm họa diệt vong do tự bành trướng trong tương lai

tạm thời chịu nhục, thiên thu trường tồn

Long tộc có thể kéo dài hơi tàn từ cuối thời kỳ Viễn Cổ, từng bước một chống đến ngày hôm nay, tự có một loại 'cơ chế tự điều chỉnh' của riêng mình

đợi sau khi Long tộc rời đi, Lý Trường Thọ giữ lại bộ Thiên Tướng dưới trướng Hữu Cầm Huyền Nhã kia, phụ trách thu thập tàn cuộc nơi đây, an trí những phàm nhân tránh ở trên núi kia

sự tình áp long, tiến triển cũng là tính thuận lợi

lúc này Lý Trường Thọ cũng có chút không biết rõ, chính mình là bởi vì Na Tra không cần phải tự vẫn mà mừng rỡ, hay là bởi vì Long tộc thuận lợi dung nhập vào thể hệ Thiên Đạo, chôn xuống một viên hỏa lôi sau này mà vui mừng

nhưng bất kể như thế nào, quy hoạch liên quan tới Long tộc cùng với Na Tra của chính mình trước đây, đã là hoàn thành chín thành tám, chỉ có một chút tiếc nuối

—— Lý Trường Thọ vốn định tru diệt toàn bộ những Long tộc lựa chọn 'Cho Nhân Tộc một sự giáo huấn khắc sâu' đó, nhưng những Long tộc đó ở trong đại chiến vừa rồi, phần lớn ẩn náu tương đối xa

chỉ có thể dựa vào Long Vương điều chỉnh lại sau khi trở về

bản thể Lý Trường Thọ cũng không trực tiếp rời đi, đầu tiên là vái chào một cái đối với chúng tiên Xiển Giáo, sau đó ở trước mắt bao người, bay đến trước mặt bốn vị tiên Tiệt Giáo Triệu Công Minh

sinh linh ở trong sân đều là yên lặng, coi như chính mình không có thấy cái gì

Lý Trường Thọ lúc này vẫn là bộ dáng lão thần tiên, cũng không tiện sửa đổi hình dáng tướng mạo ở trước mặt mọi người, hắn tới phụ cận, liền tận tình khuyên nhủ:

- Vân, vật này là để ngươi phòng thân, ngươi đừng có thường xuyên thả ra, nếu để sau này địch thủ có đề phòng, hiệu quả tất nhiên sẽ giảm bớt đi nhiều

Vân Tiêu mỉm cười gật đầu, thu hồi pho tượng ngọc kia, nhìn chăm chú khuôn mặt Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ hơi chớp mắt, nàng liền thu hồi ánh mắt, một vệt đỏ ửng xẹt qua gương mặt, nhưng đảo mắt vẫn là thanh lãnh như vậy, đứng lẳng lặng ở trên mây

Chương 1756: quá khen

Quỳnh Tiêu giơ ngón tay cái, cười nói:

- Tỷ phu, thật oai hùng

- Tam muội quá khen

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, lại là công khai, chính diện đáp ứng tiếng gọi này

—— Vân Tiêu là Nhị tỷ

Kim Linh Thánh Mẫu hỏi:

- Vừa rồi ngươi rõ ràng chế trụ Long tộc, vì sao không tru diệt toàn bộ cao thủ của bọn họ, hoặc là bắt bọn hắn lập lời thề Thiên Đạo? Vì sao tuỳ tiện như vậy liền thả bọn họ đi?

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng, truyền âm nói:

- Nơi đây có chút tính kế, Long tộc vốn không sai lầm lớn, ngày hôm nay giết hơn trăm đầu Long tộc đã đầy đủ biểu lộ ra thiên uy, đại kiếp đang vận chuyển, giảm bớt một chút nhân tố không ổn định cũng là chuyện tốt, những cao thủ Long tộc này cũng coi như kiếp hôi điền vào kiếp vân

Kim Linh tựa hồ đã sớm biết chuyện này, cũng không hỏi thêm nữa

Triệu Công Minh cười nói:

- Lý Tĩnh này không tệ, là một hán tử, về sau hãy thường xuyên dẫn y tới thăm ta

- Ta cũng là mơ mơ hồ hồ thu nghĩa tử này

Lý Trường Thọ thở dài:

- Vốn tưởng rằng các trưởng lão Độ Tiên Môn nói đùa, không nghĩ tới lại thành thật

Kim Linh Thánh Mẫu nói:

- Chỉ là tu vi yếu chút, lần này càng là hao tổn đạo hạnh

- Ài, không thể nói như thế

Triệu Công Minh nói:

- Ta xem Lý Tĩnh này, có đại khí vận, nhất định có thể tiến thêm về phía trước một bước, đây chỉ sợ cũng là đại kiếp chi tử

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cũng không điểm phá việc này, chỉ là nói:

- Sau đó ta sẽ ban thưởng y mấy món bảo vật, chỉ cần có thể tu thành Kim Tiên cảnh, những cái khác cũng không coi là chuyện lớn

Kim Linh Thánh Mẫu có chút muốn nói lại thôi, liếc nhìn đám tiên nhân Xiển Giáo Lý phủ kia, chỉ là khẽ hừ một tiếng

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư tỷ không cần phải lo lắng, ba đứa con trai của Lý Tĩnh mặc dù đều là đệ tử Xiển Giáo, cũng sẽ không ảnh hưởng lập trường của ta ở bên trong đại kiếp, ta từ đầu đến cuối đứng ở phía Thiên Đình, Nhân Giáo, Đạo Môn

- Được thôi, cũng là khó khăn cho ngươi

Kim Linh Thánh Mẫu lắc đầu:

- Đừng thấy chúng ta xuống tay với Tây Phương Giáo không hề cố kỵ, nếu thật sự có ngày giao đấu cùng với Xiển Giáo, hạ thủ thủy chung là có chút khó khăn

- Việc này, đi một bước xem một bước đi

Triệu Công Minh chắp tay than nhẹ:

- Chúng ta hiện nay còn chưa có nổi xung đột cùng với bên kia, nếu như có thể trì hoãn đại kiếp, cũng là một chuyện tốt

- Chỉ sợ Thiên Đạo không cho phép

Vân Tiêu nhẹ giọng nói một câu, tất cả mấy vị đại năng đều trầm mặc

- Chúng ta về trước đi

Quỳnh Tiêu nói một câu:

- Nơi này cũng không còn chuyện gì, tiếp tục trở về trên đảo uống trà, tỷ phu ngươi muốn tới không?

- Còn có không ít công vụ, liền không đi qua

Lý Trường Thọ vái chào một cái, cười nói:

- Vẫn là đa tạ các vị đến đây lên tiếng ủng hộ, nhưng bên trong đại kiếp tự vệ là quan trọng nhất, ra ngoài như vậy quả thực có chút nguy hiểm, sau này vẫn là phải ổn thỏa một chút

- Ừm

Vân Tiêu ôn nhu đáp lời

hai người nhìn nhau một lúc, dường như có điều gì muốn nói với nhau

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, tiện tay đưa tới một đám mây sương mù che khuất thân hình bốn người, cùng nhau hóa thành mây mù tiêu tán...

Độn pháp này, đã sớm nắm giữ

Lý Trường Thọ chắp tay đứng yên một hồi, cúi đầu đã thấy Hữu Cầm Huyền Nhã lẳng lặng đứng ở trên núi nhìn tình hình nơi đây

tựa như thấy được Lý Trường Thọ cúi đầu, Hữu Cầm Huyền Nhã lập tức quay người đi về hướng đám phàm nhân, tiếp tục bận rộn

không bao lâu, chúng tiên Xiển Giáo trở về Côn Luân Sơn, lũ lụt tại Trần Đường Quan được đưa về Đông Hải

Lý Trường Thọ cố ý điểm tướng Hữu Cầm Huyền Nhã, để nàng phụ trách sự tình tu sửa kế tiếp nơi đây, bản thể trước tiên trở về

Thiên Đình, tâm thần chuyển đi Đạo Nhân Giấy nơi đây

ngày hôm nay dốc hết sức áp long, kỳ thật cũng coi như là một sự uy hiếp đối với thế lực khác

ví dụ như Di Lặc gì đó

Lý Trường Thọ nghĩ lại, hắn ngày hôm nay e là sẽ trở thành ma chướng dưới đáy lòng không ít Long tộc, tự sẽ có Long tộc ghi hận trong lòng đối với chính mình

nhưng chuyện này đối với kế hoạch ngàn năm của chính mình không có bất kỳ ảnh hưởng gì, cũng không phải sự tình đáng giá phải chú ý

vẫn là nên nghĩ đến... Bích Vân đồng tử dưới quyền Thạch Cơ

mệnh của đồng tử này, so với Di Lặc còn muốn quan trọng hơn một ít

Lý Trường Thọ ẩn ẩn có chút cảm giác, Di Lặc kia nói không chừng sẽ hiện thân lần nữa, duỗi ra móng vuốt mập của gã đối với Na Tra một lần nữa

hiện nay, hắn là thanh kiếm sắc bén của Thiên Đạo, còn Di Lặc đã trở thành lưỡi kiếm độc của Thiên Đạo

càng kỳ diệu hơn chính là, hai người bọn hắn đã là trực tiếp đối lập, phàm là có cơ hội diệt trừ đối phương, liền tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình đối với nhau

Chương 1757: qua loa

Thiên Đạo, nói cho đúng hẳn là Đạo Tổ, tự nhiên vui lòng nhìn Di Lặc kiềm chế một chút tinh lực của hắn

cử chỉ Nhân Hoàng phạt thiên, tuyệt đối ảnh hưởng đến ý chí Thiên Đạo

Thiên Đạo không thể trực tiếp can thiệp đại kiếp, ảnh hưởng tâm thần sinh linh, đây là điểm mấu chốt của sinh linh

cho dù là thông qua kiếp vận đại kiếp ảnh hưởng, bản chất cả hai giống nhau, nhưng hình thức khác biệt, một phương sinh linh cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận

Toại Nhân tiền bối đương nhiên sẽ không hóa thành tro tàn một cách uổng phí, nhưng hết thảy đều cần chậm rãi tiến hành thực hiện

năm thành nắm chắc liền ngả bài cùng với Thiên Đạo, đó không phải là đi đường cũ của Lãng tiền bối sao, so với chịu chết khác nhau ở chỗ nào?

'Đấu với trời, thật sự lao lực. '

Bản thể Lý Trường Thọ hóa thành lưu quang trốn vào Đông Thiên Môn, tìm Ngọc Đế bệ hạ bẩm báo chuyện đã xảy ra, các lộ Thiên Binh Thiên Tướng cũng đang nhanh chóng quy vị

ở các nơi Thiên Đình, sinh linh đều đang lén thảo luận chiến lực tiêu chuẩn bình quân của quan văn Thiên Đình

sau đó đại đa số Thiên Binh chán nản phát hiện ra, xét từ chiến quả, chiến lực bình quân của quan văn là tuyệt đối cao hơn võ tướng

thực sự không có tiền đồ

ở chỗ Trần Đường Quan, Lý Trường Thọ âm thầm an bài hai nhóm Đạo Nhân Giấy, một lần nữa trốn vào bên trong chỗ sâu đại địa tiến hành ẩn nấp

bộ da 'Vương Trường An' vẫn luôn đi theo bên người Ân thị, sau khi lũ lụt rút lui lập tức mang nàng trở về Lý phủ, đi gặp cha con Lý Tĩnh đã mê man ở trên giường

tiên thức của Lý Trường Thọ thấy:

Na Tra khôi phục thành bộ dáng trẻ con, lớn hơn gấp đôi so với trước đó, chóp mũi mang theo một quả bong bóng nước mũi, ngủ không tim không phổi, vô cùng say sưa

Lý Tĩnh vốn là đang ngồi, nhưng sau khi phục dụng đan dược bổ dưỡng nguyên thần, tạm thời không nhịn được liền cúi đầu ngủ thiếp đi

ngủ, đối với Luyện Khí Sĩ mà nói, cũng là phương pháp hữu hiệu nhất khôi phục tinh thần

Lý Tĩnh lần này hao tổn lực lượng nguyên thần quá khổng lồ, đã ảnh hưởng đến đạo hạnh tự thân, đạo cảnh vốn cũng không cao đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương

chỉ có thể tiếp tục cố gắng

Thái Ất Chân Nhân bị thương rất nặng, nhưng giờ phút này rất có tinh... cũng không phải quá có tinh thần

sắc mặt y trắng bệch ngồi bên cạnh cái bàn đá ngoài phòng, cười có chút vui vẻ, ngón tay không ngừng gõ đùi của chính mình, chỉ thiếu xướng lên vài câu bêu xấu Tiệt

Na Tra hoàn toàn khống chế sát khí, kiếp trước kiếp này dung hợp, sau này đã là Na Tra, cũng coi như là Linh Châu Tử

đây quả thật là đáng giá cho Thái Ất Chân Nhân cười ngây ngô

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ mang Ân thị vừa tới, Thái Ất Chân Nhân liền đứng dậy, nói một tiếng đối với Lý Trường Thọ:

- Trường Canh! Đa tạ! Ha ha ha ha!

Lý Trường Thọ: "..."

Thực sự đột ngột

hóa thân này của hắn còn chưa có dự định công bố ra ngoài, sau đó cũng chỉ có thể bắt chước Ngọc Đế bệ hạ, thay đổi thân phận, nhìn thế giới từ một góc độ khác

Thái Ất thực sự quá qua loa

trong đình có hai người trẻ tuổi chạy ra, một người hơi có vẻ lão thành, một người vẫn là bộ dáng thiếu niên, tất nhiên là Kim Tra cùng với Mộc Tra

Kim Tra lập tức hô một tiếng:

- Đệ tử Kim Tra bái kiến Trường Canh sư thúc

Mộc Tra kia lại là vội vàng chạy tới đỡ Ân thị:

- Nương, nương có bị thương không?

- Nương không có việc gì, nương không có việc gì

Ân thị lộ vẻ trẻ tuổi vỗ vỗ mu bàn tay Mộc Tra, cũng không lo được hành lễ đối với Thái Ất, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, vội vàng xông vào cửa phòng, đi xem tình huống của chồng và con út

Lý Trường Thọ gật đầu ra hiệu đối với Kim Tra, Kim Tra cũng thức thời cúi đầu cáo lui, đi vào trong phòng đoàn viên với gia đình

Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân và Lý Trường Thọ cùng nhìn nhau vài lần, sau đó từng người ngửa đầu cười to, tiếng cười có chút thoải mái

Thái Ất nói:

- Luận tính kế, giảng mưu tính, thật đúng là không ai có thể chơi qua ngươi

- Sư huynh ngươi hoàn toàn có thể đổi một loại phương thức tán thưởng chân thành hơn

Lý Trường Thọ nói:

- Dùng tứ chi biểu đạt là được rồi

Ngọc Đỉnh Chân Nhân hỏi:

- Trường Canh có bị đả thương?

- Một chút nội thương, cũng không quan trọng

Lý Trường Thọ nhếch miệng hít một hơi, sửa làm dẫn âm:

- Tu vi của Long Vương thật lợi hại, ta chỉ là so mấy chiêu với lão, suýt nữa không tiếp nổi, vẫn là lão Long Vương cố ý thua trận, bằng không ngày hôm nay e là rất khó thu tràng

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chậm rãi gật đầu, truyền âm nói:

- Nội tình Long tộc quả thực đáng sợ, đây là Long tộc Viễn Cổ trấn thủ hải nhãn còn chưa nhúc nhích, chúng ta lần này quả thật có chút hung hiểm

Lý Trường Thọ cười dẫn âm:

Chương 1758: Kết thúc

- Kỳ thật không có chỗ hung hiểm nào, ta, Xiển Giáo, Long Vương, Nhân Tộc, Thiên Đình, theo như nhu cầu mà thôi. Long Vương Đông Hải thân là tộc trưởng, vương giả, nhìn như có quyền sinh sát, lại không phải mọi thứ đều có thể chuyên quyền độc đoán, lão trước hết củng cố quyền lực, mới có thể sử dụng phần quyền lực này, bằng không liền sẽ bị quyền lực phản phệ

- Lão Long Vương so với ai khác đều hiểu đạo lý như vậy, cho nên lão lựa chọn dựa thế đàn áp long không an phận trong nội bộ Long tộc, để ta mang tiếng xấu mà thôi, dù sao cũng là cổ vương nhất Hồng Hoang hiện giờ, tuyệt đối không đơn giản

Thái Ất Chân Nhân méo miệng:

- Nói như vậy, bần đạo thật sự có chút không quá thoải mái, muốn đến Long Cung đi dạo một lần

Ngọc Đỉnh Chân Nhân yên lặng lấy ra một viên linh châu pháp bảo quen thuộc

dưới chân Lý Trường Thọ hơi động một chút, phong bế đường lui của Thái Ất Chân Nhân, nghiêm mặt nói:

- Việc này đến đây đã kết thúc, Long tộc đã không cần lại vào trong kiếp

Thái Ất Chân Nhân chê cười lắc đầu, cũng không nói thêm cái gì

...

- Ài ——

Tại Đông Hải, Thuỷ Tinh Cung

nước biển có vẻ hơi đục, bầu không khí trong ngoài Thuỷ Tinh Cung vô cùng nặng nề

Long Vương tam hải khác cũng không nói thêm cái gì, sau khi trở về Thuỷ Tinh Cung, liền mang theo tất cả trưởng lão ai về nhà nấy

bọn họ bại

bại thực không có tôn nghiêm, mất đi phần lớn tinh thần, phảng phất như sau này Long tộc chỉ có thể làm công cho Thiên Đình, 'an hưởng tuổi già' ở bên trong Tứ Hải

Long Vương Đông Hải nắm lấy tay cầm ghế, chậm rãi ngồi về bảo tọa của chính mình, sừng thú gãy mất trên đầu chậm rãi dài ra

lão vẫy vẫy tay, chúng trưởng lão Long tộc phía dưới cúi đầu hành lễ thối lui

có mấy vị lão long muốn ngừng bước lưu lại, nhưng lão Long Vương lại vẫy vẫy tay, những lão long đó cũng cúi đầu rời đi

cọt kẹt một tiếng, cửa đá đại điện chậm rãi khép kín, lão Long Vương híp hai mắt lại, không biết trong ánh mắt phức tạp kia đang suy nghĩ gì

nghĩ đến tình hình lúc Thiên Đình vừa mới quật khởi, Long tộc mặc dù trải qua tai nạn hải nhãn bị phá, nhưng vẫn có hy vọng, có tương lai

một đầm nước đọng có sức sống một lần nữa, có được nhiều nước hơn, càng làm cho tộc trưởng lão vui vẻ

lại nghĩ tới hôm đó, Ngao Ất lộ sắc mặt nặng nề vội vàng trở lại, quỳ sát ở trước đại điện, thấp giọng nói hai chữ

chảy máu

khi đó, đại kiếp như đao sắp chém xuống, Long tộc cũng không nhập kiếp, nhưng đám đệ tử Long tộc trở thành Thuỷ Thần các nơi, lại phạm lại hết việc này đến việc khiến người khác khinh thường

chỉ đành phải giết một người răn trăm người, tạm thời trấn áp tâm khí ngày càng táo bạo tự cao tự đại trong tộc

nhưng Long tộc vẫn chưa bước được vài bước trên con đường tưởng chừng như tươi sáng đó, và bắt đầu chệch hướng...

Làm tộc trưởng, kỳ thật thúc thủ vô sách đối với chuyện này, bởi vì đây là cao ngạo cắm rễ ở bên trong vô số năm tháng quá khứ, khắc vào trong xương tủy Long tộc

bọn họ khinh thường làm ác, nhưng cũng sẽ không tận lực theo đuổi thiện danh

bọn họ có thể vô câu vô thúc vẫy vùng thiên địa, nhưng thủy chung là không bù được hai chữ kiếp nạn

thân là tộc trưởng, đại biểu chính là ý chí của nhóm tộc nhân, để nhóm tộc nhân đi một con đường khác, chính mình chỉ có thể đoạt trước một bước đi đến phía trước, nhờ vào đó mới có thể ép một chút bước chân vội vàng xao động của bọn họ

sự tình phát sinh ngày hôm nay...

Ài, sự tình phát sinh ngày hôm nay...

Lão Long Vương ở bên trong tay áo lấy ra một khối ngọc phù, tay rồng có chút run rẩy, nhớ lại tình hình hôm đó

'Phụ vương, đây là phong thư Giáo chủ ca ca cho ngài, ngọc phù dường như có nhiều hơn một tầng cấm chế, hài nhi cũng chưa mở ra. '

Lúc lần đầu tiên nhìn thấy khối ngọc phù này, lão Long Vương cũng là bị nội dung trong đó làm cho xúc động

nhìn một cái, tầng ngoài cùng ngọc phù viết chính là một loạt tệ nạn của Long tộc hiện giờ, cùng với phương án giải quyết kỹ càng

kỹ càng đến mỗi một trình tự, một ít lời kịch mấu chốt

mà khi Long Vương mở ra tầng phong cấm thứ hai, đọc xong nội dung nhìn thấy, lại lâm vào bên trong do dự

trong đó có năm điều khoản, chính là những điều mà Thái Bạch Kim Tinh tuyên bố ngày hôm nay, thu quyền lực Long tộc, hàng thần quyền Long tộc, treo Thiên Đạo trói buộc lên Long tộc, sự tình hưng vân bố vũ nhất định phải chính xác đến từng chi tiết nhỏ nhất v.v.

Đây chính là đặt một đạo gông xiềng lên Long tộc

Long Vương ban đầu cũng không muốn đáp ứng, nhưng lời giải thích dưới đây lại khiến Long Vương lâm vào do dự lớn lao

'Tai hoạ Long tộc, không phải bắt nguồn từ việc Long tộc không muốn từ bỏ vị trí nhân vật chính thiên địa, cũng không phải bắt nguồn từ ý nghĩ quá lỗi thời của Long tộc, mà thực ra là một cách thay thế, tuân theo lý lẽ Thiên Đạo

Chương 1759: tâm tình hết sức phức tạp

Long tộc về sau nhìn như bình ổn, nhưng tư dục bành trướng, sẽ từng bước rước lấy tai họa cho Long tộc

trật tự do Thiên Đình thiết lập, không dung bất luận sinh linh nào chà đạp, bằng không thiên uy không còn sót lại chút gì, Long tộc là ví dụ điển hình dễ dàng bước lên hệ thống Thiên Đình nhất, cũng là dễ dàng bị bắt nhất

Thiên Đạo trói buộc đối với Long tộc càng chặt, lòng dạ Long tộc càng thấp, tình cảnh liền càng sẽ an ổn, thích hợp chảy máu, nhưng có thể kéo dài vận mệnh tương lai của Long tộc

nếu Long Vương cũng có lòng hiếu thắng, Long tộc chỉ sợ nguy rồi

hy vọng Long Vương nghĩ lại. '

Kỳ thật những đạo lý này, trong lòng Long Vương vô cùng rõ ràng, đều là chuyện thường tình

chân chính làm cho lão Long Vương quyết định, lựa chọn con đường ngày hôm nay, lại là sau khi quan sát ngọc phù này ba mươi sáu lần, tự động mở ra tầng phong cấm thứ ba

đó là những hàng chữ nhỏ dày đặc, sau khi xuất hiện sẽ biến mất rất nhanh, nhưng Long Vương đã nhìn và ghi nhớ chúng rất rõ ràng

sao có thể quên được?

Sự tình nói tới bên trong, lại làm sao có thể quên mất

【Tại sao thời Viễn Cổ không có tứ hải nhãn, Huyết Hải từng vô cùng cường thịnh, hội tụ âm khí và tà khí của trời đất, Cửu Ô Tuyền nói cho cùng là hưng khởi lúc nào?

Nếu hải nhãn là lỗ thông hơi của Cửu Ô Tuyền, vì sao có thể bị công đức Thiên Đạo hạ xuống triệt để phủ kín? Thiên Đạo có vĩ lực này, vì sao Hồng Hoang còn có nguy hiểm Cửu Ô Tuyền?

Tổ long thủy phượng vốn là phụ tá đắc lực của Bàn Cổ Thần, thời Viễn Cổ đến cùng vì sao không tiếc đánh nát Hồng Hoang cũng phải đại chiến không ngớt?

Tiền bối tu hành từ Viễn Cổ đến nay, đáp án tự ở trong lòng tiền bối, không cần đáp lại Thọ

sau đại kiếp vẫn có một kiếp, lựa chọn của Long tộc lúc đó, đối với sinh linh mà nói cực kỳ trọng yếu

nếu tiền bối tin Thọ, còn thỉnh thực hiện an bài ở tầng thứ nhất, Thọ nếu may mắn sống sót, Long tộc sẽ không diệt sau kiếp, nếu Thọ bại vong, Long tộc cũng có thể dựa vào cúi đầu hiệu trung đối với Thiên Đình, trường tồn tại Hồng Hoang

Long tộc chỉ cần dệt hoa trên gấm, không cần đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi

ngoài ra, Ngao Ất là huynh đệ của Thọ, Thọ không muốn Ngao Ất bị liên luỵ

đệ tử Thái Thanh Lý Trường Thọ, trân trọng. 】

- Ài...

Trong tay lão Long Vương, ngọc phù kia hóa thành mảnh vụn nhẹ nhàng phiêu tán, thanh âm Ngao Ất bẩm báo ngày đó vẫn còn quanh quẩn bên tai

'Phụ vương, đây đã là cơ hội duy nhất của Long tộc chúng ta mà Giáo chủ thấy. '

cơ hội duy nhất...

Sau kiếp có kiếp...

- Hậu sinh khả uý, chậc, hậu sinh khả uý

…

Na Tra giết Ngao Bính, Long tộc dẫn nước nhấn chìm Trần Đường

Thái Bạch trấn quần long, che đậy thành tựu phía sau

nửa năm trôi qua kể từ trận lũ lụt từ bờ Đông Hải, uy thế của Thiên Đình ở bên trong Hồng Hoang lại đạt đến một tầm cao mới, chúng tiên môn Trung Thần Châu nhao nhao tìm tới, binh lực Thiên Đình phái đi ba ngàn thế giới gia tăng gần sáu thành

bên trong ba ngàn thế giới, hệ thống Hương Hỏa Thần Quốc do Tây Phương Giáo hao phí vài vạn năm lập nên, đang gia tốc sụp đổ

tựa hồ có thể vào trước khi Phong Thần đại kiếp hoàn thành, làm cho ba ngàn thế giới thoát khỏi cái bóng Tây Phương Giáo, trở về sự quản hạt của Thiên Đình

một cái hệ thống Thiên Đình hoàn chỉnh, vẫn còn hai bước nữa mới được thiết lập hoàn chỉnh

mà xem như người thiết kế lâu năm của Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh, đột nhiên đánh thức 'linh hồn công việc' trong nửa năm qua

số lần hắn đi Lăng Tiêu bảo điện bái kiến Ngọc Đế nhiều hơn không ít so với trước đó, mỗi lần đi, đều sẽ đưa lên một ít tấu biểu có ích đối với Thiên Đình, hoàn thiện chi tiết các bộ Thiên Đình

hắn quan tâm đến việc tăng lương, nghỉ phép, khảo hạch và thay đổi tiên thần

quan tâm chiến trận, vũ khí, trợ cấp, nhân duyên của Thiên Binh

cũng sẽ quan tâm về quá trình tổ chức yến bàn đào Dao Trì, quan tâm khảo hạch chức danh của nhóm tiên tử, quan tâm quy củ hương hỏa ngưng tụ thần vị

vân vân vân vân

Ngọc Đế... tâm tình hết sức phức tạp

sự rời đi của Lý Trường Thọ, dường như đã tiến vào đếm ngược, chỉ cần Nam Thiệm Bộ Châu lại tái khởi mấy lần đại chiến, hết thảy sự tình Phong Thần đều kết thúc, hắn liền sẽ rời đi phảng phất như có người đang thúc giục hắn vậy

ở bên trong nửa năm này, Long Cát mang theo một số lớn Thiên Binh Thiên Tướng, đi Phượng Hoàng Sơn phía bắc Nam Thiệm Bộ Châu, xây một tòa Thanh Loan Đấu Khuyết, do Thiên Binh Thiên Tướng âm thầm trấn giữ

nàng đang đợi thời cơ chính mình bước vào đại kiếp, lấy danh nghĩa con gái Thiên Đế, đệ tử Trường Canh, tham dự vào bên trong toàn bộ đại kiếp

ánh mắt của Lý Trường Thọ đã không còn lại nhìn chăm chú Triều Ca Thành

Chương 1760: lão chí công vô tư

không có ý nghĩa gì

cũng không phải nói Đại Thương bại cục đã định, mà là Lý Trường Thọ sẽ không nhúng tay vào sự tình nội bộ Đại Thương nữa

nói đến Đế Tân, lúc này đã không thể không nhắc đến Đát Kỷ

khí vận Nhân Hoàng chỉ có thể bảo vệ Đế Tân không bị Đát Kỷ trực tiếp mưu hại, nhưng Đát Kỷ không tiến hành mưu hại, ngược lại hưởng thụ cuộc sống của một phi tần cao quý, khí vận Nhân Hoàng cũng đã trở thành vật trang trí

tiếp theo, vô luận là Đát Kỷ sàm ngôn, hay là Đế Tân vì chèn ép thế lực cũ, lấy lời nói của Đát Kỷ làm cái cớ hạ thủ đối với quý tộc trong Triều Ca Thành, đều sẽ khiến thế cục Đại Thương rung chuyển kịch liệt

mà Đát Kỷ...

Lúc này còn giống như đùa giả làm thật, cảm thấy Đế Tân cũng không tệ lắm

hoàn toàn quên đi Tề Nguyên đạo trưởng năm đó, trong lòng chỉ còn lại 'đại vương của ta'

Đế Tân vì chế ước quyền quý trong triều, cũng điều cha và anh của Tô Đát Kỷ vào Triều Ca Thành, thăng quan tiến tước, ủy thác trách nhiệm, hỗ trợ lẫn nhau cùng với chúng Thương thần Phí Trọng Vưu Hồn, Phi Liêm Ác Lai

dùng một so sánh không thoả đáng, lúc này nếu để Lý Trường Thọ trực tiếp khống chế tư duy Đế Tân, Đại Thương có tám thành phần thắng

nhưng không có cách nào, Thiên Đạo đang ngó chừng

Na Tra cùng với Long tộc, xem như phần bên lề của kịch bản Thiên Đạo, có thể tùy thời cải biến, chỉ cần kết quả không chênh lệch bao nhiêu là được

nhưng Nhân Hoàng Nam Châu thay đổi, đại chiến Xiển Tiệt nhị giáo, là cốt lõi của kịch bản Thiên Đạo, nếu chính mình trực tiếp nghịch chuyển, Đạo Tổ khẳng định sẽ tức giận

dưới sự dẫn đường của Văn Trọng, ngày càng có nhiều đệ tử đời ba, đời bốn Tiệt Giáo gia nhập trong quân Thương

Hỏa Linh Thánh Mẫu trở thành phó tướng một toà hùng quan, cách Triều Ca Thành cũng không tính xa, nhưng cũng không có quá nhiều liên hệ với Văn Trọng, mỗi ngày cũng coi như nhàn nhã, có thể rời đi bất cứ lúc nào

Xiển Giáo bên kia lại là khí định thần nhàn, tựa như đã bắt được kịch bản chuẩn xác, ngay cả sự tình điều tra các lộ chư hầu tại Nam Châu, đều đã là ngừng làm

nhưng Lý Trường Thọ nhạy bén phát giác được, Xiển Giáo bắt đầu âm thầm tuyên dương thanh danh cho Cơ Xương Chu quốc

hiển nhiên là Nhị sư thúc lại suy tính được cái gì, hoặc là Thiên Đạo cố ý cấp cho Xiển Giáo một ít tin tức

Thiên Đạo, lão chí công vô tư

ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ ngồi trên ghế bập bênh, nhẹ nhàng phẩy quạt hương bồ trong tay, ánh mắt có chút mê mang

sau khi Hỗn Độn Chung đến, phòng bài bạc náo nhiệt một lần nữa, số lần Huyền Nhã tới đây cũng càng ngày càng thường xuyên

chỉ là không biết, khi nào tiểu sư thúc cùng với tiểu sư tổ mới có thể trở về; lại hoặc là, vào trước khi chính mình rời đi Hồng Hoang, các nàng có trở về ở một thời gian ngắn hay không

mặc dù chính mình rất ít đi bên kia dạo chơi, nhưng có thể nghe được một ít hoan thanh tiếu ngữ, đáy lòng liền sẽ không cảm thấy quá mức cô độc

Lý Trường Thọ tự nhận không phải người già mồm, vào trước khi hai chữ sinh tồn chưa được chứng thực triệt để, cũng không dám yêu cầu xa vời ràng buộc, liên luỵ gì

nhưng chung quy, ai cũng đều sẽ nếm trải cô độc là như thế nào

đường tu đạo dài dằng dặc, thiên trường địa cửu

nếu như không có thân hữu làm bạn, đúng là sẽ cảm thấy vô cùng tịch mịch

như vậy, nếu mấy người, hoặc mười mấy người sống sót vô thời hạn trong Hỗn Độn Hải, sẽ xuất hiện dạng tình huống gì? Liệu mối quan hệ của mình và các nàng có thể chịu đựng được thời gian trôi qua không?

Những câu hỏi khá triết lý này thực ra rất thực tế và hiện thực

'Lãng tiền bối à Lãng tiền bối, ngươi thật đúng đã cho ta một vấn đề khó khăn. '

nhẹ nhàng lượn lờ, Lý Trường Thọ đã nhạy bén nhận ra một tia đạo vận huyền diệu quấn quanh ở quanh người chính mình, chính mình xuất hiện một chút ý buồn ngủ

Thần Uy Điện? Mộng Thiên Nghi?

Không đúng, đây tựa hồ là đại đạo nhập mộng, nhưng có thể ảnh hưởng đến đạo tâm của chính mình lúc này, bên trong Hồng Hoang chỉ có Thiên Đạo cùng với năm vị Thánh Nhân có thể làm được

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng thở hắt ra

không minh đạo tâm hoàn toàn mở ra, các loại ý nghĩ cấp tốc thanh không, hắn cùng với cỗ đạo vận này giằng co một phen, đối phương tựa hồ có chút không thể làm gì, chỉ có thể thối lui như vậy

- Trường Canh, là bần đạo

Đạo Tổ!

Lý Trường Thọ suy tư đôi chút đáy lòng, ra tay phong cấm đạo tâm của chính mình, chỉ để lại một tia thần niệm, cẩn thận từng li từng tí tiếp xúc với đạo vận kia, sau đó bị kéo vào bên trong một giấc mộng

nếu là Luyện Khí Sĩ khác bị kéo vào mộng cảnh, sẽ chỉ cảm thấy mộng cảnh này giống như thực tế, vô cùng hài hoà, không có cách nào phân rõ hiện thực cùng với mộng ảo

Chương 1761: Ngươi còn có cái gì không dám?

nhưng ở dưới một phen thao tác của Lý Trường Thọ, hắn tựa như là đã mở ra một cánh cửa sổ dưới đáy lòng, linh hồn ngồi trước 'màn hình', xem các hình ảnh khác nhau chiếu bên trong

cảm giác nhập vai cũng không tính mãnh liệt

đây là một tòa phường trấn phồn hoa, không trung tràn ngập lồng ánh sáng đại trận đủ màu rực rỡ, bên ngoài lồng ánh sáng là thiên địa tối tăm mờ mịt

lần đầu tiên bước vào nơi đây, Lý Trường Thọ liền có chút cảm giác quen thuộc, nhưng lại không nhớ rõ mình đã từng nhìn thấy ở đâu hay đã đến đây khi nào

không ngừng có những bóng người từ bên ngoài đại trận bay vào, tuyệt đại đa số đều là bộ dáng Tiên Thiên Đạo Khu, nhưng cũng có một số nhỏ duy trì trạng thái thú, trạng thái linh, tựa hồ cũng không chỉ có Nhân Tộc, Yêu tộc, còn có các loại linh tộc

cảm ứng thô sơ giản lược, đạo vận tự thân bóng người tới lui nơi này đều vô cùng ngưng thực, tùy tiện xách ra một vị cũng đều là cao thủ

chuyện này khiến Lý Trường Thọ nhớ tới một thời đại, một cái niên đại Đại La đi khắp nơi trên đất, Kim Tiên nhiều như chó bên trong Hồng Hoang, một cái niên đại mà ở giữa Hỗn Độn Hải cùng với Hồng Hoang dị thường náo nhiệt

thời kì cuối Viễn Cổ, long phượng sơ kiếp

khi đó vì tránh né tam tộc long phượng kỳ lân đại chiến, tiên thiên đại năng, các lộ cao thủ, phần lớn đều sinh tồn ở biên duyên Hồng Hoang

khi đó, Tam Thanh đã bái sư Hồng Quân Đạo Tổ, Đạo Tổ lập ra Huyền Môn, giảng đạo ở phía sau Tử Tiêu Cung, lúc hợp đạo, mới đổi tên Huyền Môn thành Đạo Môn

mà khi Lý Trường Thọ nhìn thấy 'vòng xoáy' quen thuộc ở trung tâm phường trấn này, tất nhiên đã xác định được mộng cảnh này diễn ra khi nào, ở chỗ nào

thời kì cuối Viễn Cổ, Huyền Đô Thành

vào lúc Lý Trường Thọ đang nhìn quanh các nơi, trong lòng liên tục xuất hiện cảm khái, một lão đạo thân hình khôi ngô bước ra từ góc phố cách đó không xa, mỉm cười ấm áp với Lý Trường Thọ

Đạo Tổ, Hồng Quân!

Lý Trường Thọ cúi đầu vái chào một cái, cũng không nói nhiều, dạo bước đi tới

Hồng Quân Đạo Tổ mỉm cười gật đầu, nói với Lý Trường Thọ:

- Đi theo ta đi

- Vâng

Lý Trường Thọ hành lễ đệ tử, hai tay nhét ở bên trong tay áo, cúi đầu đi theo phía sau Đạo Tổ, bước vào trong đường phố này

sau bảy lần quặt tám lần rẽ, Hồng Quân Đạo Tổ đẩy ra hai phiến cửa gỗ, mang theo Lý Trường Thọ vào một chỗ viện lạc cắm đầy thúy trúc

tiểu viện bố trí vô cùng trang nhã, khúc thủy lưu thương rải đầy đá cuội, giả sơn kỳ thạch tô điểm ở các nơi, gió thổi qua trong sân, lá tre phát ra tiếng xào xạc êm dịu, ngăn cách ồn ào náo nhiệt bên ngoài

Hồng Quân Đạo Tổ dẫn Lý Trường Thọ đến bên cạnh nước chảy, điểm ra hai chiếc bồ đoàn, một chiếc bàn thấp, sau đó ngồi xuống

- Ngồi

- Tạ sư tổ

Lý Trường Thọ thấp giọng đáp, vung lên vạt áo trường bào, ngồi ở đối diện Hồng Quân Đạo Tổ

Hồng Quân Đạo Tổ cười khẽ, nói:

- Ngươi cảm thấy, bần đạo làm mộng cảnh này như thế nào?

- Mộng cảnh sư tổ sáng lập khá chân thực

Lý Trường Thọ có chút câu nệ cười:

- Gần như có thể nhầm lẫn với hiện thực

Hồng Quân cười nói:

- Sao ta lại có cảm giác ngươi luôn châm chọc bần đạo

Lý Trường Thọ: "..."

- Đệ tử không dám

- Không dám? Ngươi còn có cái gì không dám?

Hồng Quân Đạo Tổ cười thán:

- Hóa thành 'số một' chạy trốn, Thiên Đạo không có cách nào xoá bỏ, sau này chỉ có thể mặc cho ngươi rời đi, ngươi ở ngay dưới mí mắt bần đạo, trở thành tiểu gia hỏa bần đạo nhất định phải xưng đạo hữu, thật sự đủ tặc

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Vô luận sư tổ có mục đích gì, đệ tử có thể có ngày hôm nay, hơn phân nửa vẫn là sư tổ thôi động, sư tổ triệu ta đến đây, chắc chắn không phải để thuyết phục đệ tử tin sư tổ, xin đừng nói những lời như vậy, đệ tử đối với sư tổ kỳ thật vô cùng khâm phục

Hồng Quân Đạo Tổ trầm ngâm đôi chút, nói:

- Đã như vậy, ta và ngươi có thể nói chuyện thẳng thắn và thành thật, bần đạo lại hỏi ngươi, ngày đó ngươi ở Tử Tiêu Cung nói rằng, Nhân Hoàng trấn áp chính là ý chí cuối cùng của Bàn Cổ Thần, đó có phải là lời nói thật dưới đáy lòng ngươi?

- Chỉ là đệ tử suy đoán thôi

- Nói một cách khác, cũng không phải là lời nói thật

Hồng Quân Đạo Tổ cười nói:

- Bần đạo thật sự hiếu kỳ, ngươi thông qua một sợi Hồng Mông Tử Khí bên trong nguyên thần Côn Bằng kia, đến cùng thấy được bao nhiêu thứ

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào đường vân bàn thấp, nói:

- Đệ tử thấy kỳ thật không nhiều, tuyệt đối sẽ không vượt qua mấy vị Thánh Nhân lão gia, nhưng sư tổ, trực tiếp can thiệp ý nghĩ Nhân Hoàng, quả thật có chút quá phận

- Ngươi biết rõ Toại Nhân Thị ra tay sẽ sụp đổ tự thân, còn đi Hỏa Vân Động mời tam hoàng ngũ đế, không phải cũng có chút quá phận?

Chương 1762: Đổi đề tài

Lý Trường Thọ nói:

- Đệ tử đã không còn cách nào khác, chỉ có như thế, sư tổ lúc ấy mới có thể lui lại một bước, một lần nữa trở lại trên bàn cờ này, thay vì nói là đệ tử đi mời Toại Nhân tiền bối, chẳng bằng nói, là sư tổ vì một màn kia, lợi dụng tiết điểm đại kiếp, cùng với ưu thế tự thân sư tổ có thể tùy thời nhảy ra quy tắc này

- Sư tổ tính kế, một việc thường thường có thể đạt tới mấy tầng mục đích, lại không có điểm ưu tiên, đây chính là chỗ đệ tử khâm phục nhất, đệ tử xa xa không làm được

- Ngươi quả nhiên là đi guốc trong lòng bần đạo, ha ha ha ha!

Hồng Quân Đạo Tổ đỡ râu cười to, không ngừng lắc đầu cảm khái

đợi tiếng cười lắng xuống, trong mắt Hồng Quân toát ra mấy phần cảm khái, nói:

- Ta và ngươi kỳ thật cũng không phải là đối thủ, nếu như bần đạo có lựa chọn, ta và ngươi không cần đối lập, bần đạo thật sự muốn thu ngươi ở bên cạnh bồi dưỡng, đáng tiếc, ta và ngươi hiện nay cuối cùng đã đứng ở hai phe có chút đối lập

- Ngươi cũng đã đọc qua bút ký của y, bần đạo và đồng hương kia của ngươi xem như tri kỷ bạn tốt, chỉ là năm đó cũng có khác biệt, cuối cùng sinh tử tương bác, ngươi khác với y, nói đúng ra, ngươi còn muốn ưu tú hơn y, ta bị y ảnh hưởng rất sâu, nhưng ở trên thân thể ngươi, ta lại thấy được hồ quang không giống y

Lý Trường Thọ nói:

- Sinh linh và sinh linh không hoàn toàn giống nhau, đa tạ sư tổ tán thưởng

Hồng Quân tiếp tục chậm rãi nói:

- Sự tình Nhân Hoàng, bần đạo xác thực có chút phụ Nhân Tộc, vị trí Thiên Đế vốn nên cho Toại Nhân, nhưng bần đạo để cho tiện khống chế Thiên Đình, giao vị trí Thiên Đế cho Hạo Thiên

- Phong Thần đại kiếp cũng đúng là bần đạo thôi động ở sau lưng, bần đạo muốn hóa Tiệt Giáo thành trợ lực của Thiên Đình và Thiên Đạo, nhờ vào đó củng cố trật tự Thiên Đình

- Đế Tân kia, chín mươi chín thế trước đó đều ở phía dưới tính kế của bần đạo, chỉ vì để tính cách của y ở kiếp này có thể phát triển theo bản thiết kế bần đạo vẽ ra

Lý Trường Thọ không hiểu hỏi:

- Sư tổ vì sao nhất định phải duy trì kịch bản này?

Hồng Quân Đạo Tổ nghiêm mặt nói:

- Bởi vì chuyện này có lợi đối với thiên địa, đồng thời là con đường tồn tại lâu nhất của thiên địa trong vô số con đường do Thiên Đạo thôi diễn, ngươi lần trước hỏi bần đạo, bần đạo và Thiên Đạo đến cùng quan hệ thế nào, kỳ thật lúc ấy ngươi nói đúng, bần đạo chính là Thiên Đạo, Thiên Đạo chính là bần đạo, khác biệt chính là bên trong Thiên Đạo tồn tại ý chí khác, nhưng ý chí bần đạo chiếm cứ chủ đạo

Lý Trường Thọ: "..."

- Ngày hôm nay chiêu ngươi tới bên trong mộng cảnh nói với ngươi những điều này, thật ra là muốn để ngươi rõ ràng, lúc định nghĩa Thiên Đạo hoặc là định nghĩa bần đạo, không cần dùng hai chữ thiện ác

- Như thế nào là thiện ác? Bần đạo muốn mượn Phong Thần đại kiếp, kiềm chế lực lượng sinh linh, để cường giả sinh linh cho Thiên Đình sử dụng, trái lại củng cố Thiên Đạo trật tự, đối với Tiệt Giáo kia mà nói, bần đạo là ác, nhưng đối với vô số phàm nhân sinh linh mà nói, bần đạo chính là đại thiện, ngươi cảm thấy thế nào?

- Sư tổ sai rồi

- Ồ?

Lý Trường Thọ nói:

- Thiện ác chẳng qua là hai từ, cũng không thể trực tiếp miêu tả một việc hoặc một người, đạo lý sư tổ muốn nói, là những việc khác nhau, từ những góc độ khác nhau sẽ có cách giải thích khác nhau

- Nhưng bất cứ lúc nào, hành vi ép buộc ý chí của kẻ mạnh lên ý chí của kẻ yếu cũng không thể gọi là thiện, có đôi khi, hai chữ biện chứng, chỉ là tấm khiên che chắn cho những kẻ giả nhân giả nghĩa

- Logic tầng dưới chót nhất nhất định phải phân ra trắng và đen, sinh linh nhất định phải tuân theo điểm mấu chốt tương ứng của mình, mà sư tổ ngài, vào sau khi hợp đạo tựa hồ đã mất đi điểm mấu chốt này

Hồng Quân Đạo Tổ nhướng mày, nói:

- Đổi đề tài

- Đệ tử nhiều lời

bên trong tiểu viện trầm mặc một hồi lâu, Hồng Quân Đạo Tổ uống một cốc trà, mới mở miệng nói:

- Trường Thọ ngươi cảm thấy, chúng sinh linh hiện ra trong mộng cảnh này, thực lực như thế nào?

- Rất mạnh

Lý Trường Thọ nói

- Đây chỉ là một hình ảnh thu nhỏ Viễn Cổ

Hồng Quân Đạo Tổ cười khổ lắc đầu:

- Trường Canh, có khi bần đạo cũng sẽ thân bất do kỷ, lúc hợp đạo vốn cho rằng có thể áp chế Thiên Đạo, nhưng ý chí Thiên Đạo giấu giếm quá mức cường đại, ngược lại đồng hóa bần đạo, bần đạo có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của Thiên đạo trong mọi vấn đề, nhưng chỉ có một việc

Lý Trường Thọ nhỏ giọng hỏi:

- Kiềm chế ý chí sinh linh?

- Không sai

Hồng Quân Đạo Tổ nói:

- Ngươi không rõ, cũng không hiểu, vô số sinh linh Viễn Cổ vô câu vô thúc phát triển, đại đạo đơn chân linh sinh linh do Bàn Cổ Thần tạo hóa, phát triển ra tình hình gì, sinh linh ép vỡ Hồng Hoang

Chương 1763: ngươi vì sao còn không thể lý giải

- Vô số cao thủ, đếm không hết cao thủ, thậm chí có một lượng lớn cao thủ đang tiến gần đến giới hạn của sinh linh, cũng chính là chuẩn Thánh Cảnh

- Bàn Cổ Thần nếu vẫn còn, tất nhiên là có thể trấn được bọn hắn, nhưng Bàn Cổ Thần vì tác thành cho bọn hắn tự hy sinh bản thân, ngược lại làm cho rất nhiều cao thủ có khả năng thành thánh, ngươi cảm thấy, ba chủng tộc mạnh nhất long phượng kỳ lân này, là vì sao đánh nhau?

Lý Trường Thọ chậm rãi lắc đầu

- Vì linh khí

Hồng Quân Đạo Tổ cười khổ nói:

- Quá nhiều linh khí chứa đựng ở trong cơ thể sinh linh, linh tuyền bên trong thiên địa gần như khô kiệt, Hồng Hoang thiên địa mất đi linh khí bảo vệ, tự thân cực kỳ không ổn định, Long tộc hiện giờ, chẳng qua là một khối lân phiến trên người Long tộc khi đó

Lý Trường Thọ cau mày nói:

- Nhưng sư tổ trước đây nói, là La Hầu châm ngòi tam tộc đại chiến, âm thầm thu nạp lực lượng sinh linh muốn lấy lực chứng đạo

- La Hầu xác thực tồn tại, nhưng nguy hại cũng không có đến tình trạng như vậy, gã chỉ là một cái ngòi nổ, là người đáng thương tự xưng thông minh mà thôi

Hồng Quân Đạo Tổ lắc đầu, chậm rãi nói:

- Lúc ấy người mạnh nhất Hồng Hoang, chính là sinh linh tiếp cận Bàn Cổ Thần nhất, là tổ long cùng với thủy phượng

- La Hầu cho bọn hắn cái gọi là cơ hội thành thánh, cuối cùng bạo phát long phượng đại chiến, dính líu vô số chủng tộc, giao đấu nhiều Nguyên Hội

- Hồng Hoang gần như vô tận thời Viễn Cổ kia vì thế phá vỡ, cũng đúng lúc đó, Thiên Đạo vốn ẩn nấp dưới đại đạo đã thức tỉnh ý chí của mình, lợi dụng thời kỳ đen tối nhất để nhanh chóng tiếp quản toàn bộ Hồng Hoang thiên địa

- Mảnh vỡ Viễn Cổ Hồng Hoang hóa thành ba ngàn thế giới, kỳ thật chính là kiệt tác của ý chí Thiên Đạo, Thiên Đạo ngươi biết ngày hôm nay, kỳ thật chính là Thiên Đạo bị kích thích bởi Hồng Hoang phá vỡ năm đó, đây là ý chí giữ gìn bản thân của thiên địa, cũng là ý chí cuối cùng Bàn Cổ Thần lưu lại

- Theo ý của ngươi, Thiên Đạo kiềm chế lực lượng sinh linh, đối với sinh linh là cực kỳ có hại, có chút uốn cong thành thẳng, nhưng chỉ cần ngươi trải qua lần đại kiếp kia, trải qua năm tháng đen tối lực lượng sinh linh dâng trào vô hạn độ, ngươi tự nhiên có thể hiểu được Thiên Đạo tại sao lại khăng khăng làm như thế

- Thiên Đạo đúng là chí công vô tư, nó là quy luật, là tự nhiên, là hình chiếu ý chí thiên địa, mục đích tồn tại duy nhất của nó không phải là bảo vệ sinh linh mà là bảo vệ thiên địa, sinh linh chỉ là một phần của thiên địa

- Ngươi hãy bình luận xem, Thiên Đạo là thiện, hay là ác? Là đen, hay là trắng? Hiện tại, ngươi còn muốn tiếp tục đại biểu sinh linh, giằng co cùng với Thiên Đạo nữa không?

Lý Trường Thọ nhíu mày không nói, thấp giọng nói:

- Sư tổ ngày hôm nay gọi đệ tử đến, có phải hay không là muốn nói, sau đó không nên ngăn cản Thiên Đạo tính kế sự tình Xiển Tiệt khai chiến?

- Không sai

- Sư tổ chỉ cần phân phó một câu, đệ tử tự nhiên tuân mệnh

Lý Trường Thọ cúi đầu hành lễ:

- Nếu sư tổ không có chuyện gì khác, đệ tử liền rời đi nói xong, Lý Trường Thọ đứng dậy, đi về hướng cửa gỗ viện lạc

Hồng Quân hỏi:

- Trường Canh, ngươi vì sao còn không thể lý giải Thiên Đạo?

- Sư tổ

Lý Trường Thọ dừng thân hình, hơi quay đầu nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ, lại xoay người lại, nhìn thẳng vị đạo giả có chút vô cùng đau đớn này

- Đệ tử kỳ thật lý giải Thiên Đạo, bằng không thì cũng không có cách nào có đạo cảnh hiện nay, nhưng sư tổ, có ba chuyện sư tổ đã lẫn lộn, hoặc là nói tận lực không để ý đến

- Ồ? Chuyện gì?

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Thứ nhất, Hồng Hoang thiên địa chính là sinh linh sáng tạo, sửa đổi hoàn cảnh Hỗn Độn Hải, là chân linh

- Thứ hai, nếu so sánh Hồng Hoang thiên địa với cơ thể người, Thiên Đạo so sánh với cơ chế miễn dịch của cơ thể người—— sư tổ ngài hẳn là rõ ràng từ này là có ý gì, nhiều khi, giết chết cơ thể người cũng không phải là vi khuẩn, mà là hệ thống miễn dịch phản ứng quá độ, ví dụ như chứng dị ứng

- Thứ ba, Thiên Đạo muốn sinh linh yên tĩnh, để sinh linh trở thành chân linh luân chuyển thể xác ở giữa thiên địa, loại tình hình này, có thể tóm tắt bằng một chữ, tù

- Đệ tử lý giải Thiên Đạo, nhưng cũng không tán đồng Thiên Đạo, sinh linh và thiên địa cần có sự cân bằng, mỗi một sinh linh trên đời này đều có ý nghĩa đặc biệt của mình

- Nhưng đệ tử cũng rõ ràng, chính mình tới quá muộn, vị tiền bối đồng hương kia đã bỏ lỡ cơ hội ngăn chặn Thiên Đạo tốt nhất, đệ tử hiện giờ muốn chỉ là bảo mệnh mà thôi

- Đệ tử không muốn làm anh hùng gì, chỉ muốn làm một việc, mang người đệ tử để ý rời đi Hồng Hoang, thủ hộ tân hỏa Nhân Tộc ở thiên ngoại, canh gác hưng suy Nhân Tộc

Chương 1764: lập trường rõ ràng

Hồng Quân Đạo Tổ thở dài:

- Mà thôi, tùy ngươi, ngươi vốn có thể tiếp nhận vị trí của bần đạo

Lý Trường Thọ im lặng, cúi đầu vái chào một cái đối với Hồng Quân Đạo Tổ, quay người đẩy ra cửa gỗ trước mặt

bước ra một bước, sương mù quanh người chậm rãi tiêu tán, Lý Trường Thọ đóng lại cửa sổ nhỏ dưới đáy lòng

'Đạo Tổ, không thể dễ tin. '

Lời nói của Toại Nhân tiền bối chậm rãi vang lên dưới đáy lòng, Lý Trường Thọ ngồi ở trên ghế bập bênh, nhắm mắt giống như ngủ say, quanh người tràn ra từng tia từng tia đạo vận huyền diệu

đến rồi, Bích Vân đồng tử kia, chết chắc

'Ta là Bích Vân đồng tử, ta hiện tại thực sự sợ. '

Tại Khô Lâu Sơn, trong một động phủ trên sườn núi phủ đầy cỏ thơm, có một đồng tử nho nhỏ mặc thải y, xách theo lẵng hoa, cúi đầu đi ra, vẻ mặt có chút sa sút tinh thần

ài, sư phụ lại để cho chính mình xuống núi hái hoa

cũng không biết có gặp phải Mã Nguyên sư bá hung thần ác sát ở động phủ sát vách kia hay không, nghe nói vị sư bá này ngay cả Kim Tiên cũng đều đã ăn, thích ăn nhất tim người

loại đồng tử như bọn họ, kỳ thật phần lớn đều là tinh linh núi đá điểm hóa mà thành, chủ yếu là phụ trách hầu hạ chủ nhân động phủ, lúc chủ nhân động phủ ra ngoài, cũng phải trông cửa thủ viện

nếu như tồn tại thời gian lâu dài, linh tính tự thân dồi dào, cũng có khả năng bước vào cảnh giới cao thâm, trở thành đệ tử chính thức

cũng ví dụ như, tồn tại không chịu thua kém nhất trong giới đồng tử bọn họ, Thiên Đình Ngọc Đế bệ hạ đương nhiên, Ngọc Đế đã từng là đồng tử của Đạo Tổ, hơn nữa lai lịch bản thân vô cùng dọa người, xem như một loại tiên thiên đại năng

mà đồng tử giống như y...

Phúc lộc ít, việc vặt nhiều, tu hành áp lực lớn, căn bản không có ngày nghỉ, sư phụ ở trong động chính mình hầu trà đưa nước, sư phụ đi ra ngoài chính mình còn bị yêu cầu chăm chỉ tu hành, không thể có mảy may lười biếng

đây há không phải một chữ thảm

Rống ——

Trong núi sâu truyền đến một hồi tiếng gầm, Bích Vân đồng tử toàn thân run rẩy mấy lần, ôm lẵng hoa bay về phía sơn cốc dưới núi, thân hình cũng là vô cùng mau lẹ, nhanh như chớp liền không thấy bóng dáng

Mã Nguyên sư bá thật sự hù chết đồng tử

phốc phốc phốc

phía trước vang lên tiếng vỗ cánh, một đầu linh điểu rơi vào trên đường Bích Vân đồng tử phải đi qua, trong mắt chim lóe ra ánh sáng quỷ dị

cùng lúc đó, tại Trần Đường Quan, bên trên mặt tường thành tế Càn Khôn Cung, Chấn Thiên Tiễn kia, cũng có một đầu linh điểu bộ dáng tương tự rơi vào bên trên mái cong thành lâu, con mắt chim nhìn chăm chú vào Na Tra đang nhún nhảy đi tới nơi đây

hai đầu linh điểu tất nhiên là Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ biến thành

nói đúng ra, đây là hai con chim giấy, chủ yếu dùng để giám sát, đưa tin, quan sát vào ban đêm, truy tìm dấu vết địch, v.v.

Mà những gì chúng nhìn thấy trong mắt được chiếu vào chiếc gương đồng đặc thù đứng thẳng bên trên Tiểu Quỳnh Phong tại hậu viện Thái Bạch Cung

Lý Trường Thọ hiện tại, chỉ có thể quan sát việc này từ xa

Đạo Tổ đột nhiên triệu kiến trong mộng, kỳ thật đã là nói cho hắn biết rõ ràng, trận chiến đầu tiên Xiển Tiệt sắp khai hỏa, để hắn đứng bên lề quan sát là được, đừng có tùy ý ra tay

lời nói của Lý Trường Thọ tất nhiên là tuân theo phong cách nhất quán của chính mình, chỉ nói là chính mình sẽ rời đi Hồng Hoang, nhưng sẽ không rời đi Hồng Hoang quá xa, cũng coi như là một sự uy hiếp đối với Thiên Đạo

sau cuộc nói chuyện 'thẳng thắn' với Đạo Tổ, lập trường giữa hai bên đều rất rõ ràng

tạm không nói đến lập trường này là thật hay giả, có mấy phần thật giả

khách quan mà nói, Đạo Tổ xác thực đại biểu cho một phương thiên địa, muốn áp chế sức sống sinh linh, phòng ngừa tai ách Viễn Cổ Hồng Hoang vỡ nát trình diễn một lần nữa

Lý Trường Thọ đại biểu là một phương sinh linh, bảo lưu lại hỏa chủng phản kháng thiên địa, lại bởi vì bản thân là 'quần thể yếu thế', cũng không có cách nào chủ động lật bàn

luận đạo ở trong mộng, hai bên trao đổi quan điểm của mình, mỗi bên lùi lại nửa bước, để hai bên không lập tức rơi vào thế đối lập tuyệt đối

Đạo Tổ muốn bảo đảm kịch bản Phong Thần gốc, lấy Chu thay Thương, hao tổn Tiệt Giáo, dìu dắt phương tây, hưng thịnh Thiên Đình

Lý Trường Thọ bảo vệ mấy vị thân hữu Tiệt Giáo, tận lực để người không có nghiệp chướng nhục thân lên bảng, bảo tồn nguyên khí Đạo Môn, bảo vệ ý chí sinh linh, hưng thịnh Thiên Đình

ở bên trong lần luận đạo này, hai bên đã đạt thành ăn ý, chính là Lý Trường Thọ sẽ không can thiệp Đạo Tổ gián tiếp thôi động đối với kịch bản, mà Đạo Tổ cho phép Lý Trường Thọ tiến hành điều khiển tinh vi đối với kịch bản, bảo lưu thực lực cao thủ một phương sinh linh

Chương 1765: Không có việc gì

nơi này dính đến các loại lý niệm 'số mệnh sinh linh', 'vạn vật cân đối', 'âm dương học thuyết', 'thiên nhân hợp nhất', cũng coi là lão ngân lớn nhỏ Hồng Hoang... khục

người thiện mưu tính hai đời Hồng Hoang va chạm chính diện

- Chậc

Lý Trường Thọ gối hai tay ở sau ót, ngáp một cái ở trên ghế nằm

bên cạnh, Linh Nga, Hữu Cầm Huyền Nhã, Hùng Linh Ly, Hỗn Độn Chung Chung Linh ngồi vây quanh một chiếc bàn thấp, từng người bưng trà sương trắng, ăn món ăn nhẹ Linh Nga đã làm từ sớm, thảo luận trình độ chơi bài của nhau, cùng với chuyện lý thú Thiên Đình mà Hữu Cầm Huyền Nhã nghe được

nếu cảnh này là một bức tranh, thì bức Lý Trường Thọ bên cạnh có thể được gắn nhãn "Áp lực cuộc sống" và bức bên phải có thể là "trà chiều trong một buổi chiều nhàn nhã"

ánh mắt của Linh Nga cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã, sẽ thỉnh thoảng rơi vào trên người Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ đột nhiên gọi các nàng tới, nhưng lại không nói cụ thể phải làm cái gì, khiến các nàng luôn không khỏi có chút để ý

những gì hiện ra trong gương đồng, Bích Vân đồng tử đã đi vào trong sơn cốc, cầm một cành cây nhẹ nhàng quét qua hoa cỏ trước mặt, không nhịn được đưa tay ngáp một cái

Tiểu Na Tra nhảy nhót trên tường thành một hồi, nằm trên một mái cong, bắt chéo chân, cũng ngáp một cái, như thể sắp chợp mắt

Linh Nga không nhịn được hỏi:

- Sư huynh, có chuyện gì vậy?

- À, không có việc gì

Lý Trường Thọ thuận miệng đáp:

- Trong lòng có chút không vui, cho nên gọi mọi người tới đây, điều này sẽ khiến ta vui vẻ hơn

Hỗn Độn Chung Chung Linh cười xùy một tiếng:

- Ngài còn có cái gì không vui? Thái Bạch Kim Tinh một tay áp quần long, ta không ra ngoài cũng nghe được không ít sinh linh nghị luận

Lý Trường Thọ lắc đầu than nhẹ, nhíu mày ngưng thần, thấp giọng nói:

- Vừa rồi ầm ĩ một trận với sư tổ, bị sư tổ cảnh cáo không được phá hư tính kế của sư tổ, đáy lòng đang phiền muộn

Chung Linh: Ngốc

- Ta cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nghe thấy

Chung Linh Đại tỷ liếc mắt:

- Nhân Giáo làm sao đều quái như thế...

- Ừm?

Một tia đạo vận Thái Cực Đồ vờn quanh trái phải, Chung Linh lập tức đổi giọng

- Quái cường quái cường đại lão

- Hừ!

Linh giác Thái Cực Đồ tiêu tán ở quanh người Lý Trường Thọ, hiển nhiên lúc này đang bảo vệ ở trên người Lý Trường Thọ

Chung Linh nhẹ nhàng thở ra, đưa tay vỗ nhè nhẹ bộ ngực, bên trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy nghĩ mà sợ

Linh Nga nhỏ giọng nói:

- Bất kể như thế nào, sư tổ đều phải nói đạo lý nha, sư huynh vì

Thiên Đình làm nhiều chuyện như vậy, cũng không thể muốn mắng liền mắng

Chung Linh trừng mắt nhìn Linh Nga, lời này cũng dám nói?

Hữu Cầm Huyền Nhã nhíu mày hỏi:

- Sư tổ trong miệng sư huynh... thế nhưng là Đạo Tổ?

- Đừng có thảo luận những thứ này

Lý Trường Thọ khoát khoát tay:

- Tránh cho sư tổ nghe được cũng sẽ không vui, tôn sư trọng đạo thế nhưng là phẩm tính ưu tú của vãn bối chúng ta Hồng Hoang, sang đây xem đi, một vở kịch hay sắp diễn ra

Lý Trường Thọ vừa dứt lời, trong chiếc gương đồng chia làm hai phía trước mặt, phía Na Tra đột nhiên truyền đến thanh âm đối thoại

- Tướng quân, có phải không ai có thể kéo cung trên đầu chúng ta không?

- Không ít Luyện Khí Sĩ đều đã thử qua, dây cung này không nhúc nhích tí nào

trong cổng thành, các tướng quân thủ vệ đang thảo luận những chuyện vụn vặt như vậy

tướng quân kia đè thấp tiếng nói:

- Nghe nói, Tổng Binh đại nhân chúng ta cũng không kéo được thứ đồ chơi này, bằng không những Long tộc xâm phạm lần trước đó, đã sớm dùng cây cung này bắn bọn hắn

tiếng nói chui vào trong tai Na Tra, lập tức làm cho tiểu anh hùng đang nhàm chán này ngồi dậy

xoay người một cái, Na Tra nhảy vào trong thành, nhìn cây trường cung, ba thanh trường tiễn được ba cây thanh hương thờ phụng kia, lông mày nhỏ lập tức nhíu lại cảm giác, chỉ là cảm giác mà thôi...

Cung tiễn này giống như không phải quá lợi hại

trường cung được quấn bằng vải trắng từ trên xuống dưới, hoàn toàn không có bảo quang gì, ba cây tên kia ngược lại là ẩn chứa một loại sắc bén cùng với sát khí, nhưng luôn cảm thấy giống như là không quá hoàn chỉnh

duỗi tay nhỏ ra, trường cung này lập tức rơi vào trong tay Na Tra, Na Tra đánh giá trên dưới thanh trường cung cao hơn mình nhiều này một hồi, cầm ở trong tay quơ quơ

- Nhẹ như vậy, có thể lợi hại đến mức nào?

Na Tra nghiêng đầu, sau đó xách theo trường cung xoay người nhảy ra thành lâu, trực tiếp nhảy xuống từ bên trên tường thành, dọa cho tướng lĩnh thủ vệ, bách tính khiêng các loại vật liệu xây dựng qua đường thất kinh một hồi

- Tam thiếu gia ngài làm sao lại trực tiếp nhảy xuống! Cao như vậy!

- Coi chừng ngã!

- Không có việc gì không có việc gì... là thứ này sao?

Na Tra vung trường cung hỏi:

- Các ngươi vừa mới nói ai cũng kéo không ra, chính là thứ này sao?

Chương 1766: gãy

Tướng quân kia vội vã gật đầu, liên tục nói phải

- Nhìn này

Na Tra khẽ hừ một tiếng, tay phải cầm cung, ngón tay móc ở trên giây cung, nhẹ nhàng dùng sức... tăng lớn cường độ... nổi gân xanh...

Ông ~

Cây cung khẽ rung lên, trên đó xuất hiện đạo đạo lưu quang, ngưng tụ thành một chiếc khóa dài nửa thước

xuất phẩm Thái Bạch Cung • được chế tạo khéo léo bởi Bạch Trạch • khoá trẻ em Trường Thọ!

Na Tra ngoẹo đầu, trong mắt to tràn đầy sáng ngời, lập tức lên tinh thần

- Vui quá, vui quá! Lại còn phát sáng!

Binh tướng phàm nhân xung quanh thấy thế, phần lớn trên mặt treo đầy mồ hôi lạnh

tướng quân kia vội vàng tiến về phía trước, nói với Na Tra:

- Tam thiếu gia, vật này Tổng Binh đại nhân đã thông báo, không thể chạm vào thứ này, ngài đây là đã đánh thức thần binh, nói không chừng sẽ có tai hoạ gì đó

- Được rồi

Na Tra lập tức có chút mất hứng, ném trường cung còn đang lấp loé sáng ngời vào trong tay tướng quân:

- Thật sự không thú vị

tướng quân kia liền vội cúi đầu cười làm lành, bàn tay lớn vừa mới nắm chặt trường cung, tiên quang ngưng tụ thành trường khóa trên đó, ầm một tiếng trực tiếp nổ tan

Lý Trường Thọ: "..."

Đây thật đúng là, một cách không tưởng để giải trừ phong cấm

Na Tra trừng mắt nhỏ, cảm thấy mình đang bị cây trường cung này nhằm vào cộng thêm trào phúng

vị tướng quân kia lại là run rẩy lòng bàn tay, hai mắt đỏ lên, suýt nữa liền vui đến phát khóc

đây là dị tượng gì? Đây là cơ duyên gì? !

Thần binh chọn chủ!

Đây nhất định là thần binh chọn chủ bên trong truyền thuyết!

Chính mình chẳng lẽ sẽ đạp lên một con đường nghịch tập, thăng quan tiến tước, chinh chiến phong hầu, cưới nữ tử quyền quý, đi đến đỉnh phong nhân sinh!

- Giữ bội kiếm cho bản tướng!

Tướng quân thủ vệ hét lớn một tiếng, ném trường kiếm trong tay cho giáp sĩ phía sau, nâng cánh tay lên, kéo dây cung, làm ra tư thế kéo cung, ánh mắt nhìn về phía thiên khung

- Mở!

Dây cung khẽ rung lên, nhưng sắc mặt của tướng quân lại đỏ bừng, toàn thân trên dưới không ngừng run rẩy, một cỗ trọc khí thoát ra từ sau, tạo thành một tiếng 'Bủm'

liền nghe bịch bịch, từng người từng người bách tính trên đường miệng sùi bọt mép ngã nhào trên đất

trong chốc lát, tướng quân thủ vệ vô lực quỳ ngồi dưới đất, tiếng đàn nhị hồ không biết truyền đến từ nơi nào, làm hai mắt y dần dần mất đi sáng ngời, chậm rãi nằm rạp trên mặt đất, vô lực vung đánh mặt đất trời xanh, mặt đất, vì sao lại đối xử tàn nhẫn với y như vậy!

Nếu y vô duyên với bảo vật, vì sao còn muốn cho y loại ám chỉ này!

Y chẳng lẽ cuối cùng chỉ là tướng lĩnh trung cấp bình thường tại Trần Đường Quan, chỉ có thể nhận lương ít ỏi, danh tiếng không nhiều, chờ tích lũy đủ tiền sẽ về nhà làm địa chủ lão gia bình thường, mua mấy vị thị nữ xinh đẹp, sống hết cuộc đời một cách bình thường...

Không!

- Ầy, để ta thử lại lần nữa

Na Tra ngoáy lỗ mũi, duỗi tay nhỏ ra, Càn Khôn Cung lập tức rơi vào trong bàn tay nhỏ

lần này, Na Tra nhẹ nhàng hít một hơi, bên trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập nghiêm túc, học tư thế của tướng quân thủ vệ vừa rồi, kéo dây cung, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời

hấp khí, vận lực, tiên lực phun trào, linh khí hội tụ

dây cung trực tiếp bị kéo ra!

Na Tra cười một tiếng dưới đáy lòng, lúc này nó đã nghĩ tới làm sao động viên vị đại thúc bị đả kích này

đầu tiên chính mình kéo ra dây cung biểu hiện thần lực của mình, sau đó lại ôn nhu cười một tiếng đối với đại thúc, nói một câu:

'Không nên nản chí, ta thế nhưng là tiên nhân chuyển thế. Ngươi chỉ cần chăm chỉ luyện tập, mỗi ngày trăm lần ngồi xổm, trăm lần cúi đầu ngẩng đầu, trăm lần nằm sấp, chạy tới chạy lui năm mươi dặm, nhất định cũng có thể làm được. '

- A?

Na Tra đột nhiên cảm giác được trường cung đang thu nạp linh lực của chính mình, mà dây cung đã bị kéo ra non nửa từng tia sáng đỏ tụ lại giữa hai tay Na Tra, một mũi tên bên trong thành lâu kia chậm rãi tiêu tán, lại cấp tốc ngưng tụ ở trước mặt Na Tra, hoàn mỹ khảm vào trường cung

Càn Khôn Cung mở!

Chấn Thiên Tiễn tới!

Na Tra cảm giác chính mình còn có dư lực, tận lực kéo cánh tay nhỏ, trường cung bị kéo ra hơn phân nửa!

Một tiễn này!

Na Tra đột nhiên có một loại hào hùng, muốn bắn phá không trung, như Đại Nghệ bắn mặt trời bên trong truyền thuyết vậy!

Còn có thể tiếp tục kéo! Còn có dư lực!

- Hắc!

Để bản tiểu tiên nhìn tiềm năng thực sự của trường cung ngươi!

Két, ba!

Na Tra vội vàng không kịp chuẩn bị, dây cung trong tay đột nhiên đánh mất lực đạo, thân thể mất thăng bằng, ngã về phía sau!

Nhìn kỹ, phần cung trường cung đã trực tiếp bị gãy, vài mảnh vỡ có kích thước bằng móng tay bay ra ngoài, Tiểu Na Tra cũng đặt mông ngồi dưới đất

- A cái này!

Na Tra rung động hầu kết mấy lần, đã là có thể tưởng tượng được hình ảnh cha già nhà mình thịnh nộ

Chương 1767: vẫn phải chết

trước cửa thành Trần Đường Quan lập tức yên tĩnh, vị tướng lĩnh thủ vệ kia sững sờ nhìn trường cung căng đứt trước mắt, không khỏi dậy lên nỗi buồn, bất giác cảm thấy nguyện vọng giản dị mà mỹ lệ tốt đẹp kia, cũng đã là khó có thể thực hiện

bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ nhíu mày nhìn một màn này, muốn cười lại có chút bận tâm

Đạo Tổ sẽ không cho rằng hắn đang cố ý gây sự chứ?

Đây thuần túy là hiểu lầm, trách nhiệm chủ yếu thuộc về Bạch Trạch tiên sinh, bởi vì kỹ nghệ không quá lành nghề, chứ không có quan hệ gì đến hắn

phía bên kia gương đồng, Bích Vân đồng tử kia đã là hái một rổ hoa dại, nhảy nhảy nhót nhót trở về động phủ nhà mình

mặc dù đồng tử này cũng không biết chính mình trải qua cái gì, nhưng cũng không hiểu sao trở nên vui vẻ một ít

- Tiểu Na Tra lại muốn làm cái gì?

Linh Nga nhỏ giọng hỏi, mấy người một linh tiếp tục nhìn chằm chằm hình ảnh trong gương đồng

chỉ thấy Na Tra phủi mông một cái đứng lên, dùng vải quấn lại trường cung đã gãy mất, chột dạ gõ gõ dây cung, nói y với tướng quân kia:

- Nếu cha ta hỏi, ngươi liền nói là ta làm hư, không cần phải lo lắng

tướng quân kia lập tức mang ơn, suýt nữa khóc ròng ròng

- Chuyện kia

Na Tra nhỏ giọng thầm thì:

- Cha ta nếu như không hỏi, ngươi cũng đừng chủ động nói, đồ vật này chỉ là đồ trang trí thôi, cũ rồi không dùng được nữa

- Vâng, vâng, mạt tướng rõ ràng, Tam thiếu gia yên tâm

Na Tra bình tĩnh gật đầu, xách theo cung tiễn, thân hình nhẹ nhàng nhảy lên thành lâu, đặt trường cung về chỗ cũ, sau đó chột dạ nhìn trái phải một cái

bên trên Tiểu Quỳnh Phong, mấy vị tiên tử cười khúc khích, Lý Trường Thọ lại là âm thầm buồn bực, không biết kịch bản Thiên Đạo lại nên trình diễn như thế nào

chẳng lẽ lại...

Thế là, mấy canh giờ sau, lúc trời tối người yên

một vệt bóng đen lặng yên chui vào bên trong thành lâu, mang thanh trường cung kia đi, vào trước tảng sáng, đưa trở về trường cung đã lắp ráp tốt

Lý Trường Thọ trốn ở trong tối nhìn chăm chú vào bóng đen này, thật sự có chút dở khóc dở cười

Di Lặc này, có thể đảm nhận và làm bất kỳ công việc gì, một vị Đại sư huynh Tây Phương Giáo thật tốt, lại bị ép buộc trở thành thợ sửa chữa binh khí

sáng sớm

trong Lý phủ, Lý Tĩnh nghe được lời đồn, mang theo Na Tra đi thẳng đến thành lâu, nhìn thấy là một thanh trường cung hoàn hảo không chút tỳ vết

nhân tiện, ba mũi tên đều có cùng chiều dài

Lý Tĩnh thở dài dưới đáy lòng, khẽ lắc đầu, nói:

- Cám ơn ngài, Tinh Quân

bên trong góc, một vị đạo nhân nào đó đập vỡ tường, quay người rời đi, để lại nửa tiếng hừ lạnh tên khốn Lý Trường Canh này, thù này, bần đạo nhớ kỹ!

Bích Vân đồng tử vẫn phải chết

lúc Lý Tĩnh mang theo Na Tra đi tới cổng thành, Lý Trường Thọ liền có một loại dự cảm tương đối mãnh liệt, chờ Lý Tĩnh phát hiện ra Càn Khôn Cung hoàn hảo không chút tổn hại, trong mắt Na Tra hiện lên vẻ kích động...

Chỉ có thể nói đáng ăn mừng chính là, cuối cùng kéo ra Càn Khôn Cung không phải Lý Tĩnh, bằng không việc ngày hôm nay, Nhân Giáo hẳn cũng là khó mà xử lý

- Cha, ta có thể thử kéo Càn Khôn Cung này không? Trước đó ta đã từng kéo rồi!

Tiểu Na Tra hứng thú bừng bừng hô hào

trong mắt Lý Tĩnh mang theo vài phần hiền lành, đưa tay chụp bàn tay Na Tra, thấp giọng nói:

- Đừng có nghịch ngợm, cung này chính là thiên ngoại chi bảo, dùng để trấn áp tà ma, cũng không phải là đồ vật ngươi vui đùa

Na Tra xoay động nhãn châu, vừa mới định nói chuyện, Lý Tĩnh đã là bỏ Càn Khôn Cung được bao bọc bởi đạo đạo tiên quang vào trước mặt Na Tra

- Không được đụng vào những trường tiễn đó, cũng đừng có bởi vậy dương dương tự đắc

- Cám ơn cha!

Na Tra mừng đến suýt nữa nhảy dựng lên, ôm Càn Khôn Cung vọt tới bên tường thành, xoay người nhảy lên trên mái chắn, có chút thần khí ngửa đầu ưỡn ngực, hấp dẫn sự chú ý của không ít bách tính và giáp sĩ phía dưới

- Ừm hừ!

Tiểu Na Tra hắng giọng, phản tay nắm chặt Càn Khôn Cung, hấp khí, tụ lực, bày tư thế tiêu chuẩn 'Kéo cung bắn đại điêu', kéo trường cung tới cực hạn bản thân có thể làm được

đúng lúc này!

Một cây Chấn Thiên Tiễn biến mất không thấy gì nữa, sau đó xuất hiện ở trong tay Tiểu Na Tra

Lý Tĩnh chau mày, lập tức liền muốn lên tiếng ngăn cản, luôn cảm thấy chuyện hôm nay không hiểu sao có chút kỳ quặc

nhưng ngón tay Tiểu Na Tra đã là buông ra!

Dây cung vang lên, Chấn Thiên Tiễn phá không mà đi, để lại một vệt dài trên bầu trời xanh và biến mất trong khoảnh khắc

- Ồ ——

Chúng giáp sĩ, chúng bách tính phía dưới:

- A ——

Tất cả đều tán thưởng không thôi

Na Tra ngẩng đầu nhìn quanh, sau đó liền có chút chột dạ quay đầu nói:

- Có thể bắn xa như vậy sao?

Lý Tĩnh: "..."

- Cha đừng có nóng giận, hài nhi sẽ đi bắt tên này lại!

Chương 1768: không hợp lý

Na Tra nhỏ giọng thầm thì, lấy hai bánh xe nhỏ ở trong túi bên hông ném tới trước mặt, bánh xe kia hô hô quay vòng, bị ánh lửa bao bọc

Na Tra đá bay giày, chân trần đạp lên, ở trong ánh mắt không cảm thấy kinh ngạc, tràn đầy từ ái của dân chúng, mau chóng đuổi về phía tây bắc, tìm kiếm tung tích của Chấn Thiên Tiễn

lại Khô Lâu Sơn nói kia, trong động phủ của Thạch Cơ

- Đây chính là hoa ngươi hái hôm qua? Sao làm việc không để ý như thế, hãy đi hái lại đi! Bằng không sau đó phạt ngươi bế quan trăm năm!

Bên trong tiếng khiển trách của chủ nhân động phủ, đồng tử nho nhỏ kia ủ rũ, xách theo lẵng hoa bước ra ngoài

làm đồng tử có thể nói cái gì?

Đây chính là cuộc sống, cuộc sống

Rống ——

lại nghe thấy tiếng thú gào điếc tai ở phía sau núi kia, Bích Vân đồng tử run rẩy mấy lần, nói thầm dưới đáy lòng vài câu 'Mã Nguyên sư bá thật là quá dọa người', dọc theo đường núi quen thuộc, đi xuống phía dưới sơn cốc

nhìn những đám mây trên bầu trời, lội qua nước suối mát rượi, ngân nga tiên nhạc từng nghe khi đến Kim Ngao Đảo với sư phụ lần trước

đồng tử kỳ thật cũng tự tại, vô ưu vô lự không có nợ nần

vạn sự đều có sư phụ cản, chỉ sợ xảy ra chuyện bất ngờ

ôi chao?

Trên trời làm sao có ngôi sao nhấp nháy? Đây không phải ban ngày sao? Sao kim đều là ở phía đông

phốc một tiếng, Bích Vân đồng tử ngơ ngác cúi đầu, nhìn lỗ lớn trước ngực chính mình, nghe tiếng gào chói tai sốt ruột lúc này mới truyền đến

nguyên thần trong nháy mắt vỡ nát, tầm nhìn biến thành màu đen chậm rãi nằm vật xuống, cấp tốc hiển lộ ra bản thể ngọc thạch

'Đây, đây là có chuyện gì? '

- Sư phụ... ta, ta chết rồi

Cộc!

Bích Vân té trong vũng máu, dưới cơ thể có một cái lỗ sâu, tạm thời không thể đánh giá được độ sâu của nó

mặt đất đột nhiên run rẩy một chút, kinh động Luyện Khí Sĩ phương viên mấy ngàn dặm, không ít cao thủ vốn liền bị một tiễn phá không kia hấp dẫn chú ý, vào giờ phút này tiên thức cũng vặn rơi tới

trong động phủ sườn núi, Thạch Cơ mặc một chiếc váy đen dài vội vàng vọt ra, nhìn thấy thi thể Bích Vân, đôi mi thanh tú nhíu chặt

sắc mặt nàng lúc này thay đổi thành vô cùng băng lãnh, thân hình hóa thành lưu quang vội vã vọt tới, cúi đầu nhìn thương thế của Bích Vân đồng tử...

Đã là hồn phi phách tán

- Ai! Một tiễn thật ác độc!

- Vị đạo hữu kia nếu như bất mãn đối với Thạch Cơ, còn thỉnh trực tiếp tới tìm, ta và ngươi đấu pháp một phen, ám toán đồng tử trong phủ Thạch Cơ thì có bản lĩnh gì!

- Là ai mưu hại đồng tử của ta!

Bên trên Khô Lâu Sơn bay ra mười mấy đạo thân ảnh, phần lớn đều thân mang nghiệp chướng, ở xa xa nhìn chăm chú một màn này

trong đó có một người, sắc mặt hung ác, sau lưng mọc lên cánh tay thứ ba, nhíu mày nhìn thân hình Thạch Cơ nương nương, dưới đáy mắt xẹt qua mấy phần do dự

Thạch Cơ nương nương lúc này đã phát hiện ra sự tồn tại của Chấn Thiên Tiễn, tay ngọc khẽ vẫy, hút Chấn Thiên Tiễn lên từ sâu trong lòng đất, dùng tiên lực bao trùm

nàng cẩn thận nhìn chằm chằm Chấn Thiên Tiễn mấy lần, lại là không nhận ra lai lịch của nó, lại bấm ngón tay suy tính, mới nhớ tới thiên cơ bị đại kiếp che đậy

Lý Trường Thọ thông qua chim giấy • hệ thống gương đồng bắt được một màn này, cũng là hơi khẽ gật đầu

còn tốt, Thiên Đạo lần này rất chú trọng chi tiết, Đạo Tổ cũng thu hồi phần 'ngạo mạn' kia, cũng không có khắc xuống cái gì Trần Đường Quan trên Chấn Thiên Tiễn

điều này tối thiểu khiến hắn, một đối thủ nhỏ của Thiên Đạo, cảm thấy mình được tôn trọng một chút

cảm giác như bây giờ hắn đã trở thành người giám sát Thiên Đạo vậy

nói thật, Chấn Thiên Tiễn chính là Thượng Cổ pháp bảo, Trần Đường Quan lúc Thượng Cổ vẫn chỉ là một trấn nhỏ nằm ở ranh giới hoạt động của Nhân Tộc, dựa vào cái gì viết hai chữ Trần Đường trên đó?

Muốn viết cũng phải viết họ Hiên Viên tiền bối anh minh thần võ, hậu cung ba ngàn kia, vậy mới bá khí

một đạo nhân đưa tay chỉ:

- Thạch Cơ sư tỷ, tiễn này là phóng tới từ hướng này

- Đa tạ!

Thạch Cơ nói cám ơn, lập tức triệu tập một vị đồng tử khác trong động, để nàng mang theo thi thể Bích Vân đồng tử, nâng Chấn Thiên Tiễn, đi theo phía sau mình, đi về phương hướng đạo nhân kia nói

con đường phía trước, tựa như là phương hướng đông bắc Nam Thiệm Bộ Châu

về sau Thạch Cơ nương nương và Na Tra đuổi theo tiễn tất nhiên là sẽ gặp phải, hai bên tám thành sẽ xuất hiện tranh chấp, Thái Ất Chân Nhân tự nhiên sẽ bị dẫn tới, từ đó bộc phát tiết mục Thái Ất giết Thạch Cơ kia

tiết mục này không hợp lý, thực không hợp lý

thứ nhất, Thái Ất sư huynh cực ít hành động đơn độc, mỗi lần đều là lôi kéo Ngọc Đỉnh, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lão luyện thành thục, tự nhiên sẽ ngăn cản Thái Ất

Chương 1769: bí tịch độc môn

nhưng lần này, Thái Ất hẳn là chạy đến một mình, bởi vì vẫn luôn trốn ở Trần Đường Quan trông coi đệ tử bảo bối của chính mình

thứ hai, Thạch Cơ nếu không phải kiếp vận thượng đầu, đối mặt với Thái Ất cường thế, chắc chắn sẽ dùng kế hoãn binh, tối thiểu nhất cũng phải tìm một ít bằng hữu hỗ trợ

trước đây lúc điều tra sự tình 'Tiệt Giáo mua bán học vị', Lý Trường Thọ cùng với Thạch Cơ này đã từng quen biết, là một người trọng nghĩa khí, cho dù không ở bên trong vòng đệ tử hạch tâm tại Tiệt Giáo, cũng coi như có phần có danh vọng

nhưng không có cách nào, cái chết của Thạch Cơ, hẳn là mấu chốt Thiên Đạo thôi động Phong Thần đại kiếp

vì thế Đạo Tổ còn tự thân tìm chính mình 'nói chuyện'

Lý Trường Thọ trước đó vì tránh để bi kịch Na Tra tự cắt cổ, cắt thịt và cạo xương, đã là làm rất nhiều bố trí, xung đột giữa Long tộc cùng với Na Tra sớm bộc phát từ mấy năm trước, kỳ thật có Lý Trường Thọ âm thầm ảnh hưởng

nhưng sự tình Thạch Cơ, hắn đúng là không có cách nào sửa đổi, bằng không xem như trực tiếp tuyên chiến đối với Thiên Đạo

hơn nữa, cho dù không có Thạch Cơ, cuộc đối đầu giữa Xiển Tiệt vẫn sẽ phát sinh

đây chính là ý chí Thiên Đạo

- Các ngươi tiếp tục xem

Lý Trường Thọ đứng dậy, duỗi lưng một cái:

- Ta đi xử trí một ít công vụ Thiên Đình, đằng sau còn có sự tình đấu pháp

Linh Nga đứng dậy, thấy tâm tình của sư huynh chính mình tựa hồ không tốt, nhỏ giọng hỏi:

- Sư huynh, cần ta hỗ trợ không?

- Không cần

Lý Trường Thọ quay người nhìn Linh Nga, trong mắt toát ra mấy phần ý cười ấm áp

hắn nói:

- Ngươi ở chỗ này an tâm chơi đùa là được, sự tình phát sinh nơi này không có quan hệ gì với Nhân Giáo, ta chỉ là đang phiền muộn không có cách nào phòng ngừa đại kiếp bộc phát trên Xiển Tiệt nhị giáo

có chút áp lực, một mình hắn gánh vác là được rồi

Hỗn Độn Chung Chung Linh nói:

- Ngươi dạng này, đệ tử Xiển Tiệt nhị giáo làm sao còn có mặt sống? Đại kiếp này vốn chính là nhằm vào bọn họ, ngươi tiến hành cản trở, không phải, tiến hành hòa giải, đã trước hết khiến cho Tây Phương Giáo lấp không ít kiếp vận, tương đương với cứu không ít đệ tử hai giáo, lúc này còn tự trách không thể tránh được đại kiếp, không khỏi cũng quá khinh thường hai chữ đại kiếp

- Có lẽ vậy, ta có việc phải di

Lý Trường Thọ cười cười, chắp hai tay sau lưng, chậm rãi bay về phía nơi nhà tranh

ở chỗ sâu Thái Bạch Cung, một cỗ Đạo Nhân Giấy duy trì hình tượng Thái Bạch Kim Tinh, chậm rãi đi về hướng Trung Thiên Môn

- Đôi khi, cũng không biết Trường Thọ sư huynh đến cùng đang làm gì

Hữu Cầm Huyền Nhã nói:

- Nhưng luôn cảm thấy, bản thân càng ngày càng rời xa Trường Thọ sư huynh, muốn đuổi theo những lại ngay cả cái bóng cũng đều không thấy được

Linh Nga ngồi trở lại bên trên bồ đoàn, tay nhỏ nắm lấy tay Hữu Cầm Huyền Nhã, nhỏ giọng nói:

- Sư huynh hắn kỳ thật cũng không đi xa, hắn vô luận đi làm đại sự gì, ngồi ở vị trí nào, bản thể cũng sẽ ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong

Chung Linh cười xùy một tiếng, thầm nói:

- Đoán chừng tháng ngày chúng ta rời đi đã không xa, hiện tại đại kiếp lập tức liền sẽ bộc phát, ta cũng đều hoàn toàn không xem thấu hướng đi đại kiếp

- Như thế nào?

Hữu Cầm Huyền Nhã cau mày nói:

- Tiền bối có thể nói kỹ càng một chút hay không?

- Đây coi như là bí tịch độc môn của bản chuông, các ngươi đừng có truyền ra thế giới bên ngoài

Chung Linh vỗ tay phát ra tiếng, Hỗn Độn Chung sái ra đạo đạo tiên quang, bao phủ đỉnh đầu bốn người các nàng

Hùng Linh Lỵ vốn đang buồn ngủ trợn to mắt, tò mò nhìn tình hình trong vách Hỗn Độn Chung

Chung Linh gõ ngón tay lên bàn, chỉ thiếu chút nữa là nói một câu 'Những kiến thức này đều là phải thi"

Chung Linh nhỏ giọng nói:

- Ta là tiên thiên chí bảo, từng mở thiên, khi quan sát Thiên Đạo vận chuyển, so với sinh linh các ngươi tất nhiên là không giống nhau

- Đại kiếp kỳ thật cũng có quy luật đại kiếp, đều là phát triển theo một đường thẳng

- Ví dụ như vu yêu đại chiến, mâu thuẫn chủ yếu chính là ở cao tầng hai tộc không hợp nhau, đường này chạy dọc từ trước ra sau

- Còn có long phượng đại kiếp, bản thân chính là vì tranh, cũng quay chung quanh quyền chủ đạo Hồng Hoang đánh mấy Nguyên Hội

- Nhưng Phong Thần đại kiếp lần này, vốn dĩ ta là cảm thấy có thể là bởi vì giáo nghĩa đại giáo khác biệt dẫn phát tranh chấp, nhưng về sau phát hiện ra, giáo nghĩa đại giáo coi như khác biệt, nhưng ở dưới sự điều hòa của Nhân Giáo, cũng có thể cùng tồn tại

Xiển Tiệt nhị giáo vốn là không có mâu thuẫn nội tại, chỉ là có các loại va chạm

Chung Linh cố ý cao giọng, học bộ dáng đỡ râu của Đạo Tổ, trầm giọng nói:

- Thiên Đạo lần này hạ xuống đại kiếp, tương đương với nói với Đạo Môn —— các ngươi, chết cho ta đến con số này

Chương 1770: Kiên cường

- Đường ranh giới biến mất, Thiên Đạo trở thành nguyên nhân trực tiếp gây ra đại kiếp

- Đây chính là nguyên nhân chủ yếu Thiên Đạo cùng với Đạo Môn nổi lên mâu thuẫn hiện tại, cũng là vấn đề mà sư huynh các ngươi phải đối mặt hiện tại

Hữu Cầm Huyền Nhã không khỏi hỏi:

- Thiên Đạo vì sao đối đãi với Đạo Môn như thế?

- Vấn đề này rất phức tạp, cảnh giới của các ngươi quá thấp, cân nhắc những việc này liền không có cách nào tu hành

Chung Linh lắc đầu, cười nói:

- Tóm lại, các ngươi tin tưởng sư huynh chính mình là được, tâm địa của tên gia hỏa này không xấu, hơn nữa làm việc có kế hoạch của chính mình

- Hắn vốn có thể đứng ở phía trên chúng sinh, phía dưới một thiên, phía trên vạn linh, bây giờ lại lựa chọn đứng ở bên cạnh chúng sinh, ngẩng đầu nhìn chăm chú Thiên Đạo

- Đây thật ra là phẩm chất mà những đại năng đại thần thông giả từ xưa đến nay đều rất hiếm có, một đám bọn họ hận không thể thay thế Thiên Đạo, thu nạp hết thảy linh khí thành tựu hỗn nguyên vô cực Thánh Nhân

- Xem ra, gia hương của hắn thật sự là một nơi bất phàm, hai cô hồn tới, cũng có thể làm ra lựa chọn như vậy...

- Ừm?

- Cô hồn?

- A... !

Chung Linh có chút khoa trương che miệng lại:

- Nói nhiều rồi nói nhiều rồi, ngươi xem cái miệng này của ta này, mọi người coi như không nghe thấy nha ~

Linh Nga liếc nhìn Hùng Linh Lỵ nằm ngáy o o, lập tức như có điều suy nghĩ

cô hồn?

Ừm, đó cũng là cô hồn thận trọng

...

- Tinh Quân đại nhân

- Bái kiến Tinh Quân

ở Trung Thiên Môn vang lên vài tiếng chào hỏi, chúng Thiên Binh Thiên Tướng ôm quyền cúi đầu hành lễ, Lý Trường Thọ giẫm lên mây trắng chắp tay mà ra, trong mắt tràn đầy thong thả cùng với buông lỏng

phảng phất như tâm tình không có bị ảnh hưởng chút nào

hắn mỉm cười đi ra Trung Thiên Môn, trực tiếp rơi về phía tiên đảo bên dưới

nhìn tiên đảo này, trên đó ánh vàng lấp lánh, độ dày đặc của lực lượng Thiên Đạo thậm chí tiếp cận Lăng Tiêu bảo điện

không phải nơi nào khác, Phong Thần Đài liền thiết lập ở chỗ này

lúc này nhìn Phong Thần Đài, tổng thể hiện lên cấu tạo thập nhị phẩm hoa sen, nhưng từng cánh hoa đều đang khép kín, tạo thành một 'Nụ hoa' thật lớn

mỗi một cánh hoa đều có kích thước khoảng trăm trượng, vách trong có mấy hàng chỗ trống, tổng cộng ba trăm sáu mươi chỗ

lại có năm toà bảo tọa ở giữa, thần vị cụ thể chưa có hiển hiện

dưới đài sen, là bảo đài vuông vức, bản thân không có chỗ đáng ca ngợi, nhưng rất vuông vắn và đều đặn, mỗi một hòn đá to lớn, đều thấm đẫm mồ hôi của Bách Giám

- Tinh Quân!

Bách Giám cao giọng la lên, thân hình bay ra từ bên trong khe hở Phong Thần Đài, liên tục vái chào đối với Lý Trường Thọ:

- Bách Giám bái kiến Tinh Quân, Tinh Quân mạnh khỏe, Tinh Quân mạnh khỏe

Lý Trường Thọ mỉm cười đáp:

- Tướng quân không cần đa lễ, thủ vệ Phong Thần Đài vất vả

- Không vất vả, không vất vả

Bách Giám mặt mũi tràn đầy cười ngây ngô:

- Còn mời ngài vào bên trong dạo chơi, mạt tướng là thật sự không biết nên bố trí nội bộ Phong Thần Đài như thế nào

- Thiện

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, cùng với Bách Giám cùng nhau tiến vào bên trong Phong Thần Đài

nhớ lại lần gặp vị đại tướng thà gãy không cong này tại Bắc Hải

lại ngẫm lại người kiến tạo Phong Thần Đài khẽ khom người, hoàng kim thủ vệ ngày hôm nay...

chậc, có ma luyện, quả nhiên liền sẽ có trưởng thành

đi vào Phong Thần Đài, phảng phất như tiến vào càn khôn độc lập cùng loại với Lục Đạo Luân Hồi Bàn vậy, nhưng liên quan giữa nơi đây và ngoại giới cũng không bị ngăn cách

cảnh sắc trong đó có chút mộng ảo, nhưng lại vô cùng trống trải

trên đỉnh đầu, lực lượng Thiên Đạo chiếu ra chư thiên tinh thần, có thể thấy ba ngàn thế giới đếm không hết, quay chung quanh Ngũ Bộ Châu chậm rãi vận chuyển dưới chân, là một tầng lưu ly bảo kính, từng đạo dấu vết giao thoa tung hoành, giống như bàn cờ

Lý Trường Thọ đánh giá các nơi, rất nhanh liền tìm được một đạo thân ảnh cô đơn ngồi xếp bằng trong góc

Ngao Bính!

Bách Giám cau mày nói:

- Long tử này, làm sao không có nhãn lực như thế? Tên kia! Còn không qua đây bái kiến Tinh Quân đại nhân!

Toàn thân thân ảnh kia khẽ run, mở mắt nhìn về phía hai thân ảnh dưới trời sao, cười lạnh một tiếng, đáp lễ nói:

- Ta chết đi còn không thể tự mình làm chủ? Cùng lắm thì lại chết một lần!

Bách Giám trợn tròn hai mắt, mắng:

- Không biết điều! Thật sự cho rằng vào nơi đây liền có thể miễn chết! Sấm sét ở đâu!

Ầm ầm!

Dưới tinh không lập tức lấp lánh mấy trăm đầu lôi long, diễu võ giương oai đối với Ngao Bính

Ngao Bính trợn tròn hai mắt, khí thế trùng trùng đứng dậy, cười lạnh một tiếng đối với Bách Giám cùng với Lý Trường Thọ, hai chân khẽ cong liền quỳ xuống

- Ta sai rồi!

Kiên cường như vậy!

Chương 1771: Cần thiết

« Bãi bình »

Lý Trường Thọ cười khẽ, đưa tay hư đỡ, dẫn dắt hồn phách Ngao Bính lộ vẻ mặt thấp thỏm đến phụ cận

hắn từ trong tay áo lấy ra mấy khối ngọc phù đưa cho Bách Giám, cười nói:

- Làm phiền tướng quân, ấn theo bản thiết kế bên trong, xây dựng nội bộ Phong Thần Đài một phen. Phong Thần cũng không phải là trò đùa, làm thần cũng không phải sự tình đơn giản. Cho nên, ta muốn làm một toà Phong Thần thư viện ở bên trong Phong Thần Đài, dạy những tiên nhân tiến vào nơi đây trước tiên đó, làm thế nào trở thành một vị thần tốt, một vị thần có phụ trách, đây là công lớn thiên thu, mong rằng tướng quân thận trọng

Bách Giám ưỡn ngực ngẩng đầu, toàn thân tràn đầy cảm giác sứ mệnh, vái chào một cái thật sâu đối với Lý Trường Thọ

- Mạt tướng, lĩnh mệnh!

Lý Trường Thọ vỗ vỗ đầu vai Bách Giám, dạo bước đi về phía Ngao Bính toàn thân run rẩy kia, ôn hoà nói một câu:

- Không cần sợ hãi, ta và Nhị huynh ngươi giao hảo, lần này đến đây, cũng là vì đền bù cho ngươi

trong khi nói, Lý Trường Thọ điểm nhẹ ngón tay, trống rỗng sáng tạo ra một chiếc bàn thấp, hai tấm bồ đoàn

- Ngồi xuống trò chuyện đi

Ngao Bính liền vội vàng gật đầu, lại nói:

- Ta đứng, đứng là được

Lý Trường Thọ không khỏi cười khẽ vài tiếng, tên gia hỏa này hiện tại trái lại đã hiểu khiêm tốn là như thế nào trong Phong Thần Đài, một ngôi đại điện đột ngột mọc lên từ mặt đất

ở chỗ này, lực lượng Thiên Đạo giống như một chiếc máy in 3D, diễn giải việc “in 3D” một cách sống động, đại sảnh được hoàn thiện từ dưới lên đến mái vòm một cách liền mạch

Ngao Bính lúc này đã ngồi ở đối diện bàn thấp, thân hình có chút câu nệ, thật sự không dám ngẩng đầu nhìn vị trước mặt này...

Thái Bạch Kim Tinh, chính thần nhị giai Thiên Đình Ngọc Đế tín nhiệm nhất, cho đến bây giờ chiến tích đều đầy đủ viết thành một bộ truyện ký hơn ba trăm vạn chữ, đại ân nhân Long tộc, Ngao Bính đương nhiên đã từng nhìn thấy các loại bức họa

vừa rồi chỉ là có một chút cảm xúc nhỏ, cảm thấy chính mình đường đường thái tử Long tộc, dễ dàng như vậy liền rời khỏi đại võ đài Hồng Hoang, thực sự xấu hổ

nhưng sau khi nhanh chóng nhận rõ hiện thực, Ngao Bính đã nhanh chóng tìm đúng vị trí của mình…

Vị trí?

Trong mắt Ngao Bính toát ra mấy phần mê mang, ngồi ở kia tạm thời lâm vào suy tư

lúc này không phải long không phải quỷ, dường như đã chết mà vẫn còn sống, nỗi thống khổ bị một thương đập trúng người kia, gần như vô tận, dường như bị đày đến một nơi chết chóc và yên tĩnh

loại yên tĩnh này, khiến cho y tuyệt đối không muốn trải nghiệm lần thứ hai

- Ở trong này cũng không tệ lắm nhỉ?

Lý Trường Thọ tuỳ tiện tìm một chủ đề nhảy vào

Ngao Bính đáp:

- Ài, không tệ, cách đại đạo rất gần, cảm ngộ rất nhiều

Lý Trường Thọ nói:

- Ngươi có phải hay không đang trách phụ vương ngươi, cảm thấy chính mình sinh ra là đứa con vứt bỏ của Long tộc, dưới đáy lòng có chút tức giận bất bình, từ đó chôn xuống một ít oán hận?

Ngao Bính nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói:

- Không, không có... không tới loại trình độ này

- Nơi đây chỉ có ta và ngươi, không cần che lấp che dấu

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Ta biết trong lòng ngươi có buồn khổ, bây giờ cứ nói ra đi. Ngươi có thể xem ta như trưởng giả, cũng có thể xem ta như hảo hữu, ta sẽ tận lực khuyên bảo ngươi

Ngao Bính run rẩy hầu kết mấy lần:

- Điều này có cần thiết không?

Lý Trường Thọ cười ấm áp nói:

- Cần thiết

- Vậy, vậy ta, có một chút

Ngao Bính cúi đầu thở dài, nhanh chóng nói một đoạn ngắn

kỳ thực thì việc y sống ở Long Cung cũng khá tốt

kể từ khi có được năng lực sinh sản, liền gánh vác trách nhiệm khai chi tán diệp cho Long Vương gia tộc, tư vị gì cũng đều đã hưởng qua, mỗi ngày đều phóng túng, vô câu vô thúc, một câu gia phụ Long Vương Đông Hải, trong biển cơ hồ đi ngang

chỉ là phụ vương chưa bao giờ triệu kiến y, sau khi chào đời cũng không có nghi thức chúc mừng gì, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít sẽ có một chút không cân bằng

- Như vậy

Ngao Bính nhỏ giọng hỏi:

- Chết không rõ ràng, có tính hay không? Yểu gia hỏa kia lai lịch gì, sao lại mạnh như vậy? Nhân Tộc không phải rất yếu sao? Cho dù là cháu nuôi của ngài, như vậy cũng cần tu hành chứ? Hai ba năm liền có bản lĩnh như vậy rồi? Chuyện này hợp lý sao? Ta chết cũng không khỏi quá oan uổng!

Lý Trường Thọ không khỏi đỡ râu cười khẽ, nói:

- Thân thế của Na Tra kỳ thật cũng có chút phức tạp, bởi vì một vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo nào đó tính kế, Na Tra bị Ma Tổ sát khí xâm nhiễm tự thân, cho nên ta không thể không trút pháp lực kiếp trước của y vào bên trong linh thai của y

- Sau đó lại dùng linh khí đại trận, để y ở bên trong mẫu thai trực tiếp thu nạp vô tận linh khí

Chương 1772: Không sai

- Y mặc dù chưa độ Kim Tiên kiếp, đó là bởi vì cảnh giới tự thân không đủ, nhưng chiến lực, pháp lực, cũng đã không phải Kim Tiên bình thường có thể so sánh, ngươi thua cũng không oan

Ngao Bính nháy mắt mấy cái, nhíu mày suy nghĩ một hồi, biểu tình thoáng có chút phức tạp, sau đó liền cười khổ

- Là ta làm Long tộc mất mặt, thiết kế hãm hại người khác, còn bị người giết ngược, thật sự có chút ném mặt mũi tổ tiên

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nghiêm mặt nói:

- Kỳ thật ngươi không cần suy nghĩ quá nhiều chuyện này

- Tinh Quân, ta ta vẫn luôn biết huyết mạch của mình yếu kém, không phải long tử xuất chúng gì, ngài có khả năng không biết quy củ của Long tộc chúng ta, ấn theo quy củ, loại trứng rồng như ta là thuộc về phế trứng, là không thể chiếm dụng danh ngạch ấp trứng của Long tộc

- Bởi vì thời Viễn Cổ liền gánh vác nghiệp chướng, trong tộc có mấy vị thái thượng trưởng lão luyện chế được một bộ pháp bảo, có thể tính toán Long tộc chúng ta mỗi vạn năm có thể sinh ra bao nhiêu long tử, sẽ không tạo thành ảnh hướng trái chiều đối với khí vận ít ỏi đến cực điểm của Long tộc, cũng là bởi vì đủ loại cân nhắc, Long tộc chúng ta mới có thể từng bước một kéo dài đến ngày hôm nay

Ngao Bính nhẹ nhẹ thở phào một hỏi, có chút chán nản nhìn mặt bàn trước mặt

- Nhất là dòng dõi phụ vương, mỗi một người đều gánh chịu khá nhiều khí vận của Long tộc, cho nên mẫu thân mặc dù sinh hạ không ít trứng rồng, nhưng chân chính dùng để ấp, đều là long tử được chọn lọc kỹ càng

- Giống như Nhị ca ta, Long Vương huyết mạch trong cơ thể Nhị ca nồng đậm hơn ta gấp trăm lần, mấy trăm lần, ta cho đến nay vẫn nghĩ mãi mà không rõ, ta được sinh ra là để làm cái gì, chính là vì bị tên tiểu tử ngu ngốc Na Tra kia đánh giết sao?

- Không sai, ý nghĩa ngươi tồn tại, chính là như vậy

Lý Trường Thọ nói rất thẳng thắn

Ngao Bính nắm chặt song quyền, trong hai mắt mang theo tơ máu, trừng mắt nhìn lão tiên nhân

Lý Trường Thọ nói:

- Long tộc cần một cái ngòi nổ, một người hy sinh có đủ tư cách, có thể điều động cảm xúc của toàn bộ Long tộc, sau đó để Long tộc đụng vào bức tường, nhằm kiềm chế sự bành trướng ích kỷ của những kẻ mạnh mẽ trong nội bộ Long tộc

- Ngươi chính là người hy sinh được chọn, Na Tra chính là bức tường kia, ta là một trong những người thôi động sau lưng, cho nên ngày hôm nay mới có thể ngồi ở chỗ này, muốn đền bù một ít cho ngươi

- Những gì ngươi nói, đều là thật?

- Không sai

Lý Trường Thọ nói:

- Ta lừa ngươi cũng không có chỗ tốt

Ngao Bính sửng sốt giây lát, sau đó lại vui vẻ cười, nói:

- Hoá ra ta còn có ý nghĩa như vậy, không tệ, rất không tệ

Không tệ!

Lý Trường Thọ hơi có chút rối loạn, nhìn Ngao Bính trước mặt, bắt đầu suy nghĩ lại chuyện đã qua chính mình có phải đã suy nghĩ quá phức tạp rồi

Ngao Bính đứng dậy vái chào một cái, lại ngồi xuống, vui vẻ nói:

- Đa tạ Tinh Quân khuyên bảo, bây giờ trong lòng ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, hoá ra ta là có sứ mệnh ở trên người

- Cuối cùng! Qua nhiều năm như vậy, ta đều cho rằng chính mình là sự cố ngoài ý muốn, là phế vật phụ vương ấp nhầm ra, lại không thể trực tiếp giết, cho nên mặc ta làm xằng làm bậy đi gây họa

- Ta cũng vẫn luôn làm xằng làm bậy, không nghĩ tới, chậc, ta còn có sứ mệnh như vậy

Lý Trường Thọ: "..."

Ở giữa sinh linh cùng với sinh linh, quả nhiên không thể lý giải lẫn nhau

được thôi, Ngao Bính có thể nghĩ như vậy, ngược lại khiến hắn tiết kiệm được rất nhiều nước bọt

- Ngươi hiện giờ đã là chính thần Thiên Đình hậu tuyển, ta sẽ cho ngươi một cái thần vị ngũ giai, cũng có thể biến tướng giúp Long tộc làm chút chuyện

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Hiện nay, Long tộc đã là bởi vì sự tình của ngươi mà đụng tường, trên dưới Long tộc bị Thiên Đạo quản chế

Ngao Bính cau mày nói:

- Tinh Quân ta vẫn còn có chút không rõ, phụ vương vì sao nhất định phải mượn Thiên Đình chèn ép Long tộc?

Lý Trường Thọ nói:

- Có thể áp chế Long tộc, lúc này chỉ có Thiên Đình cùng với đại giáo Thánh Nhân

Ngao Bính thở dài nói:

- Là như vậy sao... ài! Một ít ý nghĩ của nguyên lão trong tộc, ta ngược lại là biết được, cũng cảm thấy có chút nguy hiểm

- Bọn họ từ đầu đến cuối đều cảm thấy Long tộc hẳn là chúa tể Hồng Hoang, chỉ cần phóng xuất ra nội tình tự thân, liền có thể trỗi dậy một lần nữa tại Hồng Hoang, cùng với Nhân Tộc phân biệt chúa tể Tứ Hải và lục địa

- Nhưng đây không phải sẽ trở thành phiên bản của vu và yêu?

- Nhân Tộc hiện nay trải rộng các nơi, mặc dù nhìn như là năm bè bảy mảng, nhưng chỉ cần có đầy đủ áp lực, khẳng định cũng sẽ đoàn kết lại, khi đó Long tộc chẳng phải sẽ đi đời?

Chương 1773: tân thần tới

- Hơn nữa Thiên Đình đều là Nhân Tộc, tám thành chính là đứng ở phía Nhân Tộc... từ trên cảm giác, những nguyên lão này không biết thỏa mãn, rõ ràng bọn họ đang sống một cuộc sống tốt đẹp

- Dù sao cũng rất nguy hiểm

Lý Trường Thọ cười nói:

- Dục vọng sinh linh là không có điểm dừng, ngươi đã có những suy nghĩ này, cũng không phải là kẻ ham mê tửu sắc thông thường

- Hắc hắc

Ngao Bính ngượng ngùng cọ cọ chóp mũi:

- Ngài quá khen rồi, bọn họ đều nói ta bất học vô thuật, kỳ thật đều là long tử, ai còn không nghĩ ra những thứ này, nhưng huyết mạch của ta mỏng, cũng không có cách nào, ở trong tộc lại cố gắng hơn cũng không có quyền lên tiếng, còn không bằng tận hưởng lạc thú trước mắt

- Ngài xem, đến hiện tại ta cũng coi như không có thua thiệt, cái gì cũng đều đã trải qua, tận hưởng mọi phước lành, cuối cùng còn có thể kiếm được một chức vị chính thần

Lý Trường Thọ lập tức vô lực phàn nàn

tên gia hỏa này cũng là tự cảm thấy tốt đẹp, cho y kinh phí ba ngàn, có thể trực tiếp xây cả một toà cao ốc

lập tức, Lý Trường Thọ bắt đầu nói sứ mệnh tiên thần, nói sự tình Ngao Bính cần thiết phải chú ý

Ngao Bính sau này muốn đại biểu Long tộc làm việc tại Thiên Đình, mọi thói quen xấu đều phải sửa đổi

Lý Trường Thọ nói, đây là sứ mệnh chân chính mà Long tộc giao cho Ngao Bính, cũng là nguyên nhân quan trọng Long Vương chọn trúng Ngao Bính

Ngao Bính vô cùng xúc động, trên dưới toàn thân tản ra vinh quang nồng đậm

y rốt cuộc, cũng có đất dụng võ!

Lý Trường Thọ đang nhọc lòng khuyên nhủ Ngao Bính, đáy lòng đột nhiên có cảm ứng, Bách Giám đang chuẩn bị hành lang đại sảnh cũng là nao nao, quay người nhìn về phía Lý Trường Thọ

chủ kiếp giả Phong Thần đại kiếp cùng với thủ tướng Phong Thần Đài liếc nhau, sắc mặt từng người ngưng trọng, đồng thời đứng dậy

tân thần tới

một làn sương mù bay ra từ rìa của Phong Thần Đài, một đạo lưu quang bay vụt mà đến từ hư không, hóa thành hư ảnh một vị nữ tiên, thân ảnh bị lực lượng Thiên Đạo cấp tốc lấp đầy

sắc mặt nàng có chút phẫn nộ, lại mang theo vài phần kinh dị cùng với nghĩ mà sợ, hai mắt mất tập trung một hồi lâu, đứng ở biên duyên càn khôn Phong Thần Đài không nhúc nhích

Thạch Cơ!

Tới ngược lại là rất nhanh

cảm ứng dưới đáy lòng Lý Trường Thọ, tất nhiên là biết được Thạch Cơ này chết bởi Cửu Long Thần Hỏa Tráo

- Bách Giám!

Lý Trường Thọ nói một tiếng, Bách Giám vứt xuống sự tình trong tay, bước nhanh đến trước mặt nữ tiên, vái chào một cái đối với nữ tiên này

Bách Giám cất cao giọng nói:

- Tiến vào thế giới thần thánh này, đã không còn là người quá khứ! Thiên địa ngưng chính khí, được hưởng phúc nguyên sâu!

- Thỉnh vị đạo hữu này, ta chính là thủ tướng Phong Thần Đài Bách Giám, nay phụng sắc lệnh của Phong Thần Chủ Thái Bạch Kim Tinh, đặc biệt tới tiếp dẫn đạo hữu vào ở Phong Thần Đài

- Đợi đại kiếp thối lui, Phong Thần viên mãn, tự có Phong Thần đại điển. Ta đây trước tiên chúc mừng đạo hữu, đứng hàng tiên ban, thành tựu thần vị

Thạch Cơ vào giờ phút này mới hồi phục tinh thần lại, ngơ ngác nhìn Bách Giám, lại nhìn về phía đại điện nơi xa, cũng như Lý Trường Thọ và Ngao Bính ngồi ở phía sau

nàng tiến về phía trước nửa bước, lại có chút vô lực hai tay ôm đầu, thống khổ ngồi xổm xuống

- Thái Ất, Thái Ất ngươi giỏi lắm! Lòng dạ ngươi thế mà ác độc như thế!

Một tia lực lượng Thiên Đạo thổi qua, Thạch Cơ lập tức không có động tĩnh, thân thể nhẹ nhàng run rẩy cũng cấp tốc bình tĩnh lại

nàng chậm rãi đứng dậy, đứng suy tư một hồi, vái chào một cái đối với Bách Giám

- Cảm tạ đạo hữu dẫn đường, sau này còn thỉnh đạo hữu chiếu cố nhiều hơn

trước sau tưởng như hai người khác nhau hoàn toàn

Lý Trường Thọ ở nơi xa thấy một màn này, cũng không khỏi lặng lẽ một hồi

vào Phong Thần Đài mặc dù có thể sống thêm một lần, nhưng mất đi, xa xa không chỉ là hai chữ tự do

nhưng bất kể như thế nào, so với những sinh linh hóa thành kiếp hôi không có cách nào vào bảng kia, có thể đi vào Phong Thần Bảng, đã là có chút không dễ

Bách Giám dẫn Thạch Cơ về phía trước, Thạch Cơ nhìn thấy thân ảnh Lý Trường Thọ, ở xa xa liền vái chào một cái, miệng nói:

- Tinh Quân đại nhân

Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười ấm áp, ôn hoà nói:

- Đạo hữu sao lại đến nơi đây?

Thạch Cơ nhẹ nhàng thở dài, giữa lông mày tràn đầy rầu rĩ, lại là chênh lệch khá lớn so với biểu tình phẫn nộ vừa rồi

nàng nói:

- Quả thực là hoạ tới đột nhiên, cũng chẳng biết tại sao lại như thế

-Ta có đệ tử bị một tiễn bay tới hại tính mạng, ta cầm tên kia, bay theo phương hướng tên bay tới truy tìm, nửa đường tìm được một thằng nhóc

- Ta liền hỏi nó: Mũi tên này thế nhưng là ngươi bắn?

- Nó lập tức đại hỉ, nói mũi tên này là lúc nó luyện tên bắn ra, đang muốn tìm về đi cúng bái

Chương 1774: biểu ngữ

- Ta chỉ vào thi thể đồ nhi, đòi nó một câu trả lời, nó ấp úng nói không nên lời, lúc này sư phụ của nó liền hiện thân, ta tưởng là ai, thằng nhóc này lại chính là con trai thứ ba của Lý Tĩnh giết Long Vương thái tử nửa năm trước...

Thạch Cơ dứt lời, nhìn về phía Lý Trường Thọ:

- Cháu nuôi của đạo hữu

Lý Trường Thọ nói:

- Nói tiếp, không cần để ý những chi tiết này

- Được

Thạch Cơ tựa hồ có chút thuận theo, khẽ thở dài, thấp giọng nói:

- Sư tôn Thái Ất của nó là có tiếng miệng lưỡi lợi hại, mới mở miệng liền có phần không nói đạo lý, nói chuyện âm dương quái khí, làm cho lòng người phẫn hận vô cùng, y nói vài câu, ta tạm thời không nhịn được, liền...

- Động thủ?

Lý Trường Thọ nhẹ giọng hỏi

- Ài

Thạch Cơ nhấc tay đỡ trán:

- Cũng không biết sợi dây thần kinh nào của ta bị đứt, quên mất Thái Ất là Thập Nhị Kim tiên Xiển Giáo, lại nhập môn có phần sớm

- Ta dùng pháp bảo đánh mặt y, lại bị y nhẹ nhõm đón lấy

- Thần hỏa tráo y tế lên kia, ta lại không kịp trách né

- Quả nhiên là ta học pháp không tinh, ném đi danh tiếng Tiệt Giáo, giao thủ mấy lần liền bị pháp bảo của y đốt đạo khu, một tia hồn phách lại bị Thiên Đạo bảo vệ, đến nơi đây

Lý Trường Thọ nói:

- Nhập gia tùy tục, đừng có suy nghĩ nhiều, nếu trong số mạng người đã có kiếp số như vậy, cũng là đại kiếp ở phía sau thôi động

- Đã đến nơi đây rồi, liền thu liễm tâm cảnh, ngẫm lại nên đối mặt với tương lai như thế nào, tóm lại, đây cũng không phải là kết quả kém cỏi nhất bên trong đại kiếp

Thạch Cơ cười khổ vài tiếng, cảm ứng thân thể của chính mình lúc này, tựa hồ gần giống như trước đây, nhưng vẫn như cũ có chút cảm giác hư ảo, không quá rõ ràng

- Đa tạ Tinh Quân khuyên bảo, ta trước tiên đi một bên đả toạ, điều chỉnh đạo tâm của mình

Lý Trường Thọ vái chào một cái, Thạch Cơ quay người rời đi, đi trong đại điện, tìm nơi hẻo lánh ngồi xếp bằng, cảm ứng, tự hỏi

- Ngao Bính, bản thần ủy nhiệm ngươi một cái nhiệm vụ

Ngao Bính vội nói:

- Tinh Quân ngài phân phó

- Nghe theo Bách Giám chỉ huy, ở bên cạnh phụ một tay

Lý Trường Thọ nhìn về phía Bách Giám:

- Chúng ta cũng nên suy nghĩ thật kỹ, nên làm thế nào trấn an hồn phách vừa tiến vào Phong Thần Đài, bọn họ vốn là người không may gặp kiếp nạn ở bên trong đại kiếp, đã là tương đối bi thảm, sau khi đến nơi này không khỏi có chút bi thương, đây không phải là điều tốt khi gia nhập Thiên Đình

- Ý tứ của Tinh Quân ngài là...

- Chúng ta nhất định phải tận dụng biểu ngữ, đây là một phương thức tuyên truyền tương đối tốt

Lý Trường Thọ phất tay áo, ngưng tụ thành từng tấm biểu ngữ đỏ chót bên cạnh, trên đó viết từng hàng khẩu hiệu:

【 Có thể vào Phong Thần Đài, cũng không phải là bại, tiêu dao mặc dù đã xa, nhưng trường sinh đang ở trước mắt. 】

【Nhìn Hồng Hoang từ một góc độ khác, Hồng Hoang tự sẽ bởi vì ngươi mà khác biệt. Chính thần Thiên Đình cần ngươi gia nhập. 】

【 Hoan nghênh gia nhập đại gia đình Thiên Đình. 】

【Chỉ cần ngươi gia nhập Thiên Đình, chính là huynh đệ của chúng ta. 】

Đương nhiên, câu cuối cùng còn có nửa sau, Thiên Đình đã có thể trao tặng 'xưng hào huynh đệ', Thiên Đình cũng có thể tùy thời nói một câu 'Chúng ta không có huynh đệ như ngươi'

- Treo những biểu ngữ này lên đi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Chúng ta có thể làm càng nhiều hình thức tương tự, để mọi người có cảm giác thân thuộc

- Vâng!

Bách Giám cúi đầu đáp ứng, nói một tiếng Ngao Bính, lập tức bắt đầu bận rộn

Lý Trường Thọ cười khẽ

Thạch Cơ đã chết, Xiển Tiệt nhị giáo đối lập đã là hoàn toàn không có cách nào phòng ngừa, Đạo Tổ tất nhiên là đạt thành mong muốn, chính mình cũng có thể tiếp tục nhúng tay sự tình Phong Thần

hắn vừa mới chuyển thân muốn đi, đáy lòng đột nhiên có chút không bình yên

đúng lúc này!

Khắp Phong Thần Đài lấp lánh ánh vàng, từng đoá từng đoá hoa sen bay tới từ biên duyên, Phong Thần Đài mở ra một cái khe hở, đạo đạo lưu quang lần lượt bay tới

trong nháy mắt, mười mấy đạo lưu quang rơi ở chỗ này, hóa thành mười mấy thân ảnh

đây là?

Lý Trường Thọ thất kinh trong lòng, tâm thần lập tức chuyển đến khắp các nơi, dò xét đã xảy ra chuyện gì

chuyện này không thích hợp

Thạch Cơ bị Thái Ất Chân Nhân thiêu chết, vốn không nên liên luỵ tiên nhân hai giáo khác, vì sao đột nhiên có mười vị tiên nhân vào Phong Thần Bảng?

Hơn nữa, vào Phong Thần Bảng chung quy là một số ít 'người ứng kiếp', có mười tiên nhân vào bảng, rất có thể tử thương hơn trăm!

Không bao lâu, sắc mặt của Lý Trường Thọ có chút âm trầm

bên trong nhà tranh Tiểu Quỳnh Phong, bản thể mở hai mắt ra, nhíu mày nhìn về phía chín tầng mây

Đạo Tổ vì sao sửa kịch bản của chính mình?

Trận chiến đầu tiên giữa Xiển Tiệt, lại bộc phát qua loa như vậy

Chương 1775: Cưỡng ép

Điểm này, ngược lại là thật sự vượt quá dự kiến của Lý Trường Thọ, trước đó ánh mắt của hắn đều ở trên người Thạch Cơ, cảm thấy phân lượng của Thạch Cơ còn chưa dẫn động được đại chiến

thật sự không nghĩ đến, hai giáo vừa mới va chạm một lần!

Cũng may thế cục, giờ phút này đã được khống chế, đại đệ tử hai bên đều đã đuổi đến

đây là?

Đạo Tổ là sợ đêm dài lắm mộng, bị chính mình làm rối?

Cho nên muốn cải thiện hiệu suất?

Nếu như Đạo Tổ vứt bỏ kịch bản, để mọi thứ diễn biến theo phương hướng chung, như vậy chính mình sẽ đánh mất một chút ưu thế đối với tiên tri kịch bản, thế cục trở nên càng thêm khó lường

Lý Trường Thọ đưa tay vuốt vuốt lông mày, đã là bắt đầu cẩn thận suy tính, chỉnh hợp tin tức Đạo Nhân Giấy các nơi mang đến

bên trong Phong Thần Đài, hơn mười vị tiên nhân chia thành hai nhóm, ba vị tiên Xiển Giáo lâm vào yếu thế, dường như muốn tiếp tục trận chiến trước đó

những tiên nhân này...

Lý Trường Thọ lộ sắc mặt ngưng trọng, tiện tay một chiêu, một vệt ánh vàng từ Tiểu Quỳnh Phong lấp lánh mà ra, bản thể bên trong nhà tranh cầm một cây roi gỗ

Đả Thần Tiên!

Tay cầm Đả Thần Tiên, đạo đạo tin tức chui vào đáy lòng Lý Trường Thọ, tên của những tiên nhân vừa tiến vào Phong Thần Đài kia hiện ra ở trong lòng, thậm chí còn có thần vị đối ứng đệ tử Tiệt Giáo Ngô Húc, kỳ danh hiển lộ ở bên trên Phong Thần Bảng, ứng là Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh Chi Thiên Tốc Tinh

đệ tử Tiệt Giáo Lê Tiên, kỳ danh hiển lộ ở bên trên Phong Thần Bảng, ứng là Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh Chi Thiên Phú Tinh

đệ tử Tiệt Giáo Diêu Công Phạ, kỳ danh hiển lộ ở bên trên Phong Thần Bảng, ứng là Nhị Thập Bát Túc Chi Phòng Nhật Thỏ Chi Vị, thuộc về Đông Phương Thanh Long Chi Túc

ngoài ra còn có đệ tử Tiệt Giáo Đường Thiên Chính, Lưu Đạt, Trương Trí Hùng, Tôn Ất, Tống Canh, đệ tử Xiển Giáo Phương Linh Đạo Nhân, Đặng Thiên Đạo Nhân.....

Thân tử đạo chưa tiêu, tiến vào Phong Thần Đài

thuận tiện, Lý Trường Thọ thấy được tình trạng đấu pháp trước khi chết của những tiên nhân này

lưu quang đầy trời!

Một phương Tiệt Giáo có mấy trăm đạo thân ảnh đánh tới từ Đông Hải

một phương Xiển Giáo lại tế ra đại trận, tựa hồ đã sớm chuẩn bị, lại có các cao thủ Xích Tinh Tử, Văn Thù Đạo Nhân quả quyết xuất thủ, trực tiếp đánh mai phục Tiệt Giáo, khiến một phương Tiệt Giáo trở tay không kịp

nhưng tỉ lệ song phương tử thương cũng không có quá khoa trương, một phương Xiển Giáo tử thương mấy chục, một phương Tiệt Giáo tử thương là khoảng chừng gấp hai Xiển Giáo

hồn phách tiến vào Phong Thần Đài, lại là một phương Tiệt Giáo chiếm ưu thế rõ ràng

bên trong Phong Thần Đài, chúng tiên Tiệt Giáo giết đỏ cả mắt, lập tức liền muốn áp dụng trả thù cực kỳ tàn ác đối với hồn phách ba tiên Xiển Giáo kia

tâm thần Lý Trường Thọ lập tức quy về trên thân Đạo Nhân Giấy tại Phong Thần Đài, hét lớn một tiếng:

- Chậm đã!

Liền nghe vài thanh âm vang lên, mười mấy chùm ánh sáng đánh vào trên thân những đạo nhân này

tiên khu những đạo nhân này lập tức bị tiên quang lấp đầy, từng người đứng thẳng bất động, vẻ giận dữ trong đôi mắt cấp tốc biến mất, trong ánh mắt nhìn về phía nhau trở nên vô cùng phức tạp

giống như là, bị quang mang tịnh hóa

một người nói:

- Ài, đã thân tử đạo tiêu một lần, chuyện cũ cũng liền bỏ qua

lại có tiên thần nói:

- Chúng ta vì sao nhất định phải chém chém giết giết? Vốn là Đạo Môn đồng căn sinh, bây giờ thoát ly đại kiếp, cũng mất lý do đối lập

- Chém chém giết giết khi nào đừng? Ân ân oán oán nhiều hỗn loạn

- Chỉ có bao dung lẫn nhau, mới có thể cùng nhau phát triển trong sự hòa hợp

- Cùng một Hồng Hoang, cùng một giấc mộng

sau đó, hơn mười đạo nhân ảnh này tay cầm tay, ca tụng Tam Thanh cùng với Đạo Tổ, Nữ Oa cùng với Bàn Cổ, tràng diện vô cùng hài hòa, khiến Lý Trường Thọ ở bên cạnh muốn mở miệng la lên, cái trán dần dần bị vạch đen thôn phệ

【 Hoà giải 】như thế?

Cưỡng ép hoà giải, là trí mạng nhất

Thiên Đạo đối đãi với sinh linh nhưu vậy, không thích hợp, sau khi tiến vào Phong Thần Đài, kỳ thật đã thành một bộ phận danh sách Thiên Đạo, mà vẫn còn bị Thiên Đạo thúc đẩy, tính tình tự thân bị sửa đổi.....

Tiên nhân mạnh hơn, sau khi chết chỉ còn tàn hồn lại có thể thế nào?

Chiêu này của Đạo Tổ đúng là lợi hại, để đảm bảo sự ổn định của Thiên Đạo và để những tiên nhân này từ nay trở đi có thể làm việc ổn định tại Thiên Đình, cũng đã nhọc lòng

không phục không được

Lý Trường Thọ cũng không nói thêm cái gì, hơi suy tư, vẫn là phái Đạo Nhân Giấy lân cận tiến đến địa phương Xiển Tiệt nhị giáo giằng co, xem thử có cần mình đến điều hoà hay không

trận chiến mở màn giữa hai giáo lại liền có hao tổn lớn như vậy, đúng là vượt quá dự kiến của Lý Trường Thọ

Chương 1776: Hỏng rồi

cũng là tư duy theo quán tính, cảm thấy Đạo Tổ sẽ duy trì kịch bản Phong Thần gốc, không nghĩ tới Đạo Tổ cũng sẽ phát tán tư duy, phá bỏ kịch bản của mình

Đạo Tổ chỉ chú trọng kết quả mà không chú trọng quá trình, quả thực càng thêm khó giải quyết hơn so với trước đây

hít hà ——

Đạo Tổ hẳn là đã biết át chủ bài của mình là cái gì? Cho nên sốt ruột?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, cảm thấy mình vẫn là phải ổn một chút, coi như Đạo Tổ lão gia không biết át chủ bài của mình, bảo trì tâm thái hiện tại

không có cách nào, phần thắng vẫn là quá thấp

càng là đến thời khắc thế này, ở dưới điều kiện tiên quyết có thể tiếp tục nhẫn nại, liền càng phải bảo trì đầy đủ kiên nhẫn

chuyển đổi giữa chủ động cùng với bị động, thường thường ở trong lúc lơ đãng

hôm nay tại sao lại bộc phát đấu pháp quy mô lớn như vậy?

Chuyện này, liền phải kể từ lúc Thạch Cơ rời khỏi động phủ, mà xét đến cùng, vẫn là ở chỗ thân phận đặc thù của Lý Tĩnh

nghĩa tử của Thái Bạch

trước có sự tình áp long, cha con Lý Tĩnh lúc này đã thành danh nhân Hồng Hoang, Trần Đường Quan cũng thành địa phương bắt mắt

dù thời gian đã qua đi nửa năm, Trần Đường Quan khôi phục hoạt động ngày thường, vẫn luôn là khôi phục kiến thiết, vận lương đóng quân, nhưng sự chú ý của các tiên nhân đối với chỗ này cũng không có giảm bớt

điều này sẽ dẫn đến, Bích Vân đồng tử bị một tiễn của Na Tra ngộ sát, Thạch Cơ nổi giận đùng đùng trên đường tiến về Trần Đường Quan gặp được Na Tra, đại sư huynh Tiệt Giáo, Xiển Giáo liền có phán đoán giống nhau

【 Hỏng rồi.】

Hôm nay chỉ sợ là muốn đánh!

Mà hai giáo lại đồng thời lựa chọn cùng một con đường —— đệ tử hạch tâm tạm thời không lộ diện, để cho đệ tử Thánh Nhân hơi ở ngoài lề, cũng có mấy phần thực lực thử một chút, thăm dò sâu cạn

trận chiến giữa Xiển Tiệt là không thể tránh

đây đã là nhận thức chung mà tiên nhân hai giáo đều đã tiếp nhận vào sau khi Tây Phương giáo triệt để tê liệt

đối với đại sư huynh chấp chưởng giáo vụ như Đa Bảo, Quảng Thành Tử mà nói, việc đưa ra một số quyết định là khá khó khăn và họ có quá nhiều mối bận tâm, sợ rằng nếu không cẩn thận sẽ rơi vào cạm bẫy của đại kiếp

ai cũng đều muốn bảo toàn nguyên khí nhà mình, ai cũng không muốn đồng môn nhà mình chịu chết

lại nói Thạch Cơ nương nương và Na Tra giằng co, Na Tra không biết phải nói gì, chỉ nói là mình luyện tiễn, cũng không phải là cố ý, cũng nguyện ý gánh chịu trách nhiệm, mặc cho đánh mặc cho mắng

Lý Trường Thọ cầm Đả Thần Tiên trong tay, tất nhiên là thấy được tiền căn hậu quả

Thạch Cơ lúc ấy hẳn là bị kiếp vận ảnh hưởng, rất nóng nảy, nói thẳng muốn trọng phạt Na Tra, còn muốn đi Trần Đường Quan đi tìm cha Na Tra hỏi tội

Na Tra cũng lập tức có chút gấp

lần trước đánh chết một đầu tiểu long, người nhà tiểu long kia tới, hủy hơn phân nửa Trần Đường Quan, nửa năm này chỉ mới tu bổ được bảy tám thành

đạo hạnh của vị Thạch Cơ này trông có vẻ cao thâm, nếu như dùng một mồi lửa đốt Trần Đường Quan, đây chẳng phải là lại liên lụy mọi người?

- Việc này là ta làm, a di ngươi muốn đánh ta nhận, muốn giết ta liền đấu pháp với ngươi, ta không phải là cố ý làm, cùng với vị đệ tử này của ngươi cũng không oán không cừu, nếu ngươi muốn lấy mạng ta vì điều này thì ta không phục!

- Thật là một thằng nhóc khéo mồm khéo miệng!

Thạch Cơ nổi trận lôi đình, lấy Bạch Cốt Kiếm ra, cầm Cửu Tiết Tiên trong tay, mắng chửi Na Tra:

- Ai là a di của ngươi!

- Ách... nãi nãi?

- Thằng nhóc nhà ngươi, hôm nay ta quyết định!

Thạch Cơ lập tức liền muốn xuất thủ, Thái Ất Chân Nhân một mực trốn ở bên không nhịn được nhảy ra ngoài, trào phúng vài câu đối với Thạch Cơ

sự tình phía sau, cũng liền như Thạch Cơ nói, Thạch Cơ xuất thủ muốn đánh Thái Ất, Thái Ất ngoan tâm trực tiếp tế khởi Cửu Long Thần Hỏa Tráo

nhưng khác biệt chính là, lúc quang mang Thần Hỏa Tráo lấp lóe, chân trời đã có đạo đạo lưu quang, hai lộ tiên nhân Xiển Tiệt, đều để một màn này ở trong mắt

Thạch Cơ không lớn không nhỏ xem như một nhân vật tại Tiệt Giáo, liền bị giết đi như vậy?

tiên Tiệt Giáo lúc này giận dữ, muốn giết Thái Ất, vị Chân Nhân này bình tĩnh cười một tiếng, nói:

- Hồng Hoang đức hạnh ngàn ngàn vạn, Tiệt Giáo đạo hữu chiếm một nửa, Thạch Cơ xuất thủ đối với bần đạo, bần đạo chẳng lẽ còn phải đứng im chịu đánh?

Quần tiên Tiệt Giáo giận dữ mắng mỏ Thái Ất cưỡng từ đoạt lý, hai giáo đại chiến trận đầu, mở màn như vậy

đợi Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ chạy đến, chúng tiên nơi đây đã là đứng thành hai nhóm riêng biệt, Quảng Thành Tử và Đa Bảo Đạo Nhân cùng nhau hiện thân, đứng ở trước trận doanh của mình giằng co

trước trận doanh hai giáo, mấy chục cỗ thi thể cũng bị tiên nhân song phương khiêng trở về

Chương 1777: Dựa vào bản sự, tuỳ vào cơ duyên

có thể đi vào Phong Thần Đài dù sao cũng là số ít, mà phần lớn một phương Xiển Giáo tử thương là đệ tử biên giới không có phân lượng gì, một phương Tiệt Giáo quả thực bị âm mấy vị cao thủ

Lý Trường Thọ cũng chưa tiến về phía trước, hơi suy tư, bình tĩnh ngồi xếp bằng ở trên mây, xuất ra một quyển vải vóc, chậm rãi mở vải vóc ra, viết cái gì ở phía trên

tiên nhân hai giáo lập tức có chút buồn bực, lại nhìn không thấu đạo vận quanh người Lý Trường Thọ, nhao nhao suy đoán, đây là công việc tất yếu người chủ kiếp Phong Thần

giúp bên nào?

Kỳ thật bên nào cũng không thể giúp

một phương Tiệt Giáo cũng có không ít thân hữu, một phương Xiển Giáo cũng có không ít người quen

ngẫm lại ngày đó lúc Long tộc trấn áp Trần Đường Quan, thời cơ tiên nhân Xiển Giáo đến xảo diệu cỡ nào, vừa lúc là bọn người Lý Tĩnh sắp không nhịn được, nhuệ khí Long tộc bị hao tổn, Thiên Đình có động tĩnh

hôm nay thì sao?

Thạch Cơ Nương Nương vừa ra động phủ, chỉ sợ là đã mở ra đại trận na di, mới có thể ở trong thời gian ngắn ngủi như thế đến nơi đây

Xiển Tiệt hai giáo, tám lạng nửa cân, lúc này đã đều từ lập trường Đạo Môn, chuyển thành lập trường giáo phái riêng phần mình

đây là tiên thường tình, vốn là không có gì đáng trách, nhưng dưới đáy lòng Lý Trường Thọ nhiều ít vẫn là có chút buồn bực, dù sao trước đây hắn cũng đã tiêu tốn nhiều tâm sức như vậy cho việc xây dựng đội ngũ lý tưởng ở trước mặt hiện thực, quả nhiên không chịu nổi một kích

cho nên Lý Trường Thọ hôm nay cũng không chuẩn bị mở miệng, chỉ là nhanh chóng vẽ tiên thần song phương, xem như làm ghi chép

hắn ở đây, liền đại biểu thái độ trung lập của Nhân Giáo

Quảng Thành Tử sắc mặt lạnh lẽo, đứng chắp tay, định tiếng nói:

- Các vị đạo hữu Tiệt Giáo hẳn là đã là không nhịn được? Trước diệt Phương Tây, lại diệt Côn Luân, thành tựu đệ nhất đại giáo Hồng Hoang?

Đa Bảo Đạo Nhân thở dài, nở nụ cười khổ trên khuôn mặt sáng bóng:

- Đạo huynh sao lại nói như vậy? Nhất định phải quy tội lỗi lên một phương Tiệt Giáo chúng ta?

- Ở trước đại kiếp, đáy lòng chúng ta đã sớm có định số, sao phải làm dáng như thế? Thật sự khiến bần đạo cảm thấy có chút trơ trẽn

- Hôm nay, tiên Tiệt Giáo chúng ta tử thương càng nhiều, Thạch Cơ thậm chí còn bị Thái Ất đạo hữu thiêu chết tươi, nên miêu tả điều này như thế nào?

Có quan hệ đến giáo vận, Thái Ất Chân Nhân hiếm khi trở nên đứng đắn, lập tức tiến về phía trước nửa bước, lạnh nhạt nói:

- Người kính ta một thước, ta kính người một trượng, Thạch Cơ đạo hữu đã xuất thủ đối với bần đạo, tự nên nghĩ kỹ bần đạo đánh trả nàng phải chăng có thể chịu được

ở sau lưng Đa Bảo Đạo Nhân, Vô Đương Thánh Mẫu hướng về phía trước nửa bước, phát ra âm thanh lạnh lùng nói:

- Đệ tử của Thạch Cơ sư muội chết trước, bản thân tất nhiên có cảm xúc, đạo hữu ra tay hung ác như vậy, còn thật sự niệm tình tam giáo một nhà?

Thái Ất Chân Nhân cười ngượng ngùng nói:

- Bần đạo vốn cũng không nghĩ hạ tử thủ đối với Thạch Cơ, nhưng Thần Hỏa Tráo của bần đạo có một cái chỗ xấu, chính là chuyên đốt nghiệp chướng

- Ngươi!

Quy Linh nhíu mày quát khẽ:

- Thái Ất đạo hữu, bần đạo thật sự đã nhìn lầm ngươi, ngươi đã là chiếm được tiện nghi, lại vẫn chửi bới Thạch Cơ sư muội như thế!

- Bần đạo chỉ là đang nói sự thật

Thái Ất Chân Nhân tay áo vung vẩy, một sợi ánh vàng lan tràn ra

- Đây là công đức thiêu chết Thạch Cơ đạt được, bần đạo sẽ hoàn trả lại, nếu bần đạo có lời nào nói láo, mời Tử Tiêu Thần Lôi

không trung các nơi yên lặng, hoàn toàn không có nửa điểm dị động

chúng tiên Tiệt Giáo lúc này phần lớn lâm vào trầm mặc, nhưng phẫn nộ trong người cũng không có biến mất

xác thực, có thật nhiều đệ tử trong giáo, xuất thân không đủ trong sạch, từng có rất nhiều quá khứ ám muội, khiến bọn hắn thiếu đi mấy phần lực lượng

nhưng sát kiếp đã qua, tiên huyết đã đổ, làm sao có thể quay đầu, làm sao có thể cúi đầu!

Đa Bảo Đạo Nhân thở dài:

- Quảng Thành Tử, bần đạo lại xưng ngươi một câu sư huynh, hôm nay hỏi một câu nữa, đại kiếp này, qua như thế nào?

Quảng Thành Tử cụp mắt xuống, lạnh nhạt nói:

- Dựa vào bản sự, tuỳ vào cơ duyên

- Được, đây là sư huynh ngươi chọn

Đa Bảo Đạo Nhân định thanh nói:

- Tiên Tiệt Giáo chúng ta bắt đầu từ hôm nay, không được tuỳ tiện rời khỏi tiên đảo của riêng phần mình, nếu như ra khỏi đảo thân tử đạo tiêu trong đại kiếp, tất nhiên là bản tâm không ổn định, không quan hệ với Tiệt Giáo

- Nhưng từ hôm nay, nếu Tiệt Giáo chúng ta không ra đảo, tiên Xiển Giáo còn muốn giết huynh đệ tỷ muội của chúng ta ở trên đảo! Trên dưới Tiệt Giáo cùng thảo phạt Côn Luân!

Quảng Thành Tử mở hai mắt ra, thần quang phun trào dưới đáy mắt:

- Được

- Chúng ta đi

Đa Bảo lãnh đạm nói một câu

Chương 1778: không có cách nào vãn hồi

Thái Ất lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, lui về phía sau hai bước, chắp tay đứng ở bên trong tiên Xiển Giáo

trong ánh mắt của tiên Tiệt Giáo, mang theo phẫn hận, mang theo không cam lòng, nhưng lúc này chỉ có thể nuốt xuống quả đắng, mang theo thi thể tiên nhân chiến tử, hóa thành đạo đạo lưu quang, bắn về phía đạo trường tiên đảo lân cận

chúng tiên Xiển Giáo lẳng lặng đứng một lúc, thấy không có người nào lên tiếng, Quảng Thành Tử thu hồi thi thể tiên Xiển Giáo, đưa tay làm thủ thế, từng vị từng vị tiên Xiển Giáo cưỡi mây trở về bên trong Thần Châu

nơi đây, chỉ còn lại ba đạo thân ảnh Na Tra, Thái Ất, Ngọc Đỉnh Chân Nhân

tiện thể nhấc tới, Lý Tĩnh còn đang ở trên đường cưỡi mây chạy tới

Na Tra nhỏ giọng hỏi:

- Sư phụ, ta có phải là... lại gây ra đại họa?

- Nghĩ lung tung cái gì

Thái Ất Chân Nhân đưa tay gõ đầu Na Tra:

- Sai không phải ngươi, ngươi bây giờ còn chưa hiểu những thứ này, chờ ngươi lớn lên liền hiểu

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhẹ nhàng thở dài, cũng không nói thêm cái gì

Thái Ất nhìn về phía Lý Trường Thọ, nhưng Lý Trường Thọ chỉ là mỉm cười gật đầu, cũng không có ý mở miệng

hai vị Chân Nhân Xiển Giáo hiểu ý, cũng biết lúc này không nên trò chuyện với Lý Trường Thọ, vái chào một cái đối với Lý Trường

Thọ, cưỡi mây mang theo Na Tra đi về hướng Trần Đường Quan

song phương Xiển Tiệt đã bắt đầu xung đột toàn diện, lúc này Lý Trường Thọ có tiến hành bất kỳ hoạt động xây dựng đội ngũ nào cũng vô ích

Na Tra quay đầu nhìn thân ảnh Lý Trường Thọ ngồi ở trên mây, nhỏ giọng nói:

- Đây không phải là ông nội nuôi giúp chúng ta ngày đó sao? Hôm nay hắn vì sao không có giúp chúng ta?

Thái Ất Chân Nhân cười khổ nói:

- Bởi vì việc chúng ta làm hôm nay không thể nói là đúng, ông nội nuôi ngươi công và tư rõ ràng, hắn chỉ đứng ở một phương đúng

- Như vậy, chúng ta đã làm sai sao?

- Cũng không thể nói sai

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ấm giọng nói:

- Sự tình trên đời này, cũng không có đúng sai tuyệt đối, nhiều khi chỉ có thể làm ra lựa chọn

tiểu Na Tra tràn đầy không hiểu, chậc một tiếng

- Đừng suy nghĩ nhiều

Thái Ất Chân Nhân nhìn về phía phương hướng Đông Hải:-

Tiệt Giáo hôm nay còn có thể lui một bước, kỳ thật đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ

so sánh với bọn hắn, chúng ta có vẻ hơi quá độc ác

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, Quảng Thành Tử sư huynh cũng có chút bất đắc dĩ

- Đúng vậy

trong mắt Thái Ất lấp lóe quang mang:

- Bằng không, bần đạo hôm nay cũng sẽ không tìm được cơ hội liền giết Thạch Cơ, trận đại kiếp này, chung quy là không mềm lòng được, sư đệ, nếu không ngươi tạm thời chuyển động phủ đến Càn Nguyên Sơn đi, hai ta ở đến một chút, cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau

Ngọc Đỉnh Chân Nhân: "..."

Tại địa phương Xiển Tiệt đại chiến, vẫn còn sót lại một số vòng xoáy linh khí

Lý Trường Thọ chậm rãi đứng dậy, suy nghĩ một chút, viết lên bức hoạ đã hoàn chỉnh một cái tựa đề khá độc đáo

《 Phong Thần kỷ thực • Quyết liệt 》

Trong bức họa, tổng cộng gần một ngàn vị tiên nhân song phương Xiển Tiệt giằng co lẫn nhau, thi thể lơ lửng, tiên huyết được làm mờ

thiên địa trong sáng bị hắn đổi thành mờ nhạt, phía sau tiên nhân hai giáo, nhiều thêm từng đầu hung thú dữ tợn, đại địa dưới chân bọn hắn lại là hoàn toàn u ám

Thiên Đạo bát lộng, sinh linh tư dục;

các vi tự thân, lập tràng phân tranh

đây chính là Phong Thần đại kiếp

sinh linh chi ác đã bị Thiên Đạo bốc lên, tiên thần cũng không thoát khỏi hai chữ kiếp tro

Hồng Hoang, thần thông, pháp lực, tiên thánh

nói tới nói lui, vẫn là nhảy không ra hai chữ nhân tính, chạy không khỏi ở giữa luân và lý

- Thôi

Lý Trường Thọ lắc đầu, một cánh cửa bên trong đạo tâm chậm rãi khép kín, ở hậu viện Lý phủ, Đạo Nhân Giấy gia đinh cao cấp đã tồn tại một hồi lâu kia, hóa thành tro tàn lặng yên tiêu tán

bảo vệ cẩn thận Nhân tộc là được

.....

Trên đỉnh Tiểu Quỳnh Phong, Chung Linh đưa tay điểm nhẹ đối với gương đồng, hình ảnh trên đó chậm rãi tiêu tán

Linh Nga nâng cằm ngồi ở bên cạnh bàn, thoáng có chút xuất thần

Hữu Cầm Huyền Nhã thấp giọng nói:

- Xiển Tiệt chi chiến, đã là không có cách nào vãn hồi sao?

- Đây chính là đại kiếp nha muội muội

Chung Linh cười nói:

- Sinh linh chính là như vậy, nếu mỗi một sinh linh đều là đạo tâm không một hạt bụi, Thiên Đạo mạnh hơn cũng chỉ có thể hủy diệt

Linh Nga nói khẽ:

- Cũng may Vân Tiêu tỷ tỷ hôm nay cũng không hiện thân, bằng không đáy lòng sư huynh nhất định là khó chịu không nói ra được

- Ta ngược lại không nghĩ vậy

Chung Linh lắc đầu:

- Vân Tiêu chung quy là đệ tử Tiệt Giáo, nàng lại là người trọng tình nghĩa, đằng sau không thể thiếu sẽ xuất thủ đối chiến với Xiển Giáo, làm thế nào cứu ra Vân Tiêu mới là chỗ khó

Chương 1779: Thảo luận

Hữu Cầm Huyền Nhã nói:

- Ta nhớ được sư huynh từng nói, Ngọc Đế bệ hạ vì Vân Tiêu tiên tử hạ xuống một đạo ý chỉ, có thể miễn nàng nhập kiếp

- Đây chẳng qua là miễn nàng bị kiếp vận thúc đẩy

Chung Linh cải chính:

- Kiếp vận thúc đẩy người bên người nàng, đồng dạng có thể để nàng rơi vào trong đại kiếp

- Các ngươi có chú ý tới hay không?

- Một phương Xiển Giáo đối với những tiên nhân vẫn lạc kia, kỳ thật có chút lạnh lùng, bởi vì bọn hắn ngày bình thường vốn là không có gặp gỡ quá nhiều, chỉ là riêng phần mình tu hành

- Một phương Tiệt Giáo liền vô cùng để ý, không ít tiên nhân đều có xúc động liều chết chiến một trận, phân tích từ góc độ này, người thắng cuối cùng chắc chắn là Xiển Giáo

Hữu Cầm Huyền Nhã cau mày nói:

- Tiệt Giáo càng nặng tình nghĩa, vì sao.....

Linh Nga nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài:

- Tình nghĩa chính là gông xiềng ở bên trong đại kiếp, lúc vừa mới đấu pháp, không ít tiên Xiển Giáo Nhân trên thân đều sáng lên Công Đức Kim Quang, đây chính là vấn đề lớn nhất của Tiệt Giáo, tàng ô nạp cấu nhiều lắm

- Giống như ác phỉ cướp bóc bên trong phàm tục, bọn hắn cũng riêng phần mình giảng nghĩa khí, lại không thể nói bọn hắn bởi vì giảng nghĩa khí mà có thể tránh sai lầm

- Linh Nga nói không sai, nhìn người không thể chỉ nhìn một mặt sắc mặt của Hỗn Độn Chung Chung Linh có chút bất đắc dĩ, cười nói:

- Ta thật sự không trấn được giáo vận Tiệt Giáo sao?

- Không hẳn vậy

- Ta nếu như không trấn được một cái chớp mắt, cũng có thể hướng về phía trước, hướng về sau mượn một cái chớp mắt, dùng gấp ba lực lượng tuế nguyệt đại đạo tự nhiên có thể trấn áp giáo vận Tiệt Giáo, chỉ cần trấn được một cái chớp mắt, ta liền có thể hoàn toàn ngưng kết giáo vận

- Ta chỉ có ngần ấy bản sự, nhưng, quả thực không dám, cũng có chút không muốn

- Uống trà đi, sư huynh của ngươi tự có biện pháp giải quyết, tính toán của hắn chỉ sợ so với các vị thánh nhân cũng còn sâu xa hơn, các ngươi không cần phải lo lắng, nguyên khí Đạo Môn cũng sẽ không bị đánh hụt

Linh Nga nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng thầm thì:

- Chung tỷ, ngươi có thể nhìn thấy sự tình sắp phát sinh sao?

- Làm sao có thể!

Chung Linh liên tục khoát tay:

- Tiểu phá chuông ta nào có loại năng lực kia, bằng không thì cũng sẽ không bị một cước của sư huynh các ngươi đạp về Hồng Hoang

- Tiểu phá chuông, tiểu phá chuông, ai cũng không trêu chọc nổi tiểu phá chuông

nói một hồi, Chung Linh bưng nước trà lên nhấp một miếng, lại nhẹ nhàng phà ra từng hơi

mẹ kiếp, suýt nữa lỡ mồm

ngày thứ hai sau trận chiến mở màn giữa Xiển Tiệt, mây mù tràn ngập trên Tam Tiên Đảo bát đại đệ tử Tiệt Giáo ngoại trừ Vô Đương Thánh Mẫu đều tụ tập ở đây, uống vài chén trà, ăn một chút điểm tâm Bích Tiêu làm, liền bắt đầu bàn về trận chiến trước đây

Đa Bảo Đạo Nhân ngã người về phía sau, hữu khí vô lực oán trách:

- Việc này, cũng quá khó khăn

Ầm!

Kim Linh Thánh Mẫu vỗ bàn đá, mắng:

- Đại sư huynh, ngươi thật sự không nên nói những lời kia, liền nên trực tiếp khai chiến với bọn hắn, đánh thống khoái!

Đa Bảo giang tay, hỏi:

- Như vậy, hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo phải làm sao bây giờ?

Kim Linh Thánh Mẫu lập tức có chút nghẹn lời

Vân Tiêu tĩnh tọa bên cạnh hơi suy tư, nói khẽ:

- Liệu có biện pháp nào, làm cho Thánh Nhân không tham dự chiến đấu giữa đệ tử Thánh Nhân?

- Không có khả năng

Triệu Công Minh dựa vào bên cạnh cột đá đình nghỉ mát:

- Trước đó Xiển Giáo vì sao không ngừng che chở Tây Phương Giáo, chính là vin vào điểm này, nhị sư bá tính kế quá sâu, những tiểu đệ tử chúng ta này không phải là đối thủ

Quỳnh Tiêu khẽ nói:

- Dù sao thì ta thấy có hơi quá phận

Quy Linh ôn nhu giải thích một câu:

- Kỳ thật cuối cùng, cũng là tiên chúng ta quá nhiều người, áp lực của Xiển Giáo bên kia tương đối lớn, bằng không Nhị sư bá cũng hẳn là rất hiền lành

Bích Tiêu nhỏ giọng thở dài:

- Đại sư bá nếu như có thể ủng hộ chúng ta liền tốt

- Đại sư bá sẽ chỉ ở đằng sau trợ giúp một phương có ưu thế

Triệu Công Minh nói:

- Việc này chúng ta đã thảo luận trước đó rồi, mục đích của đại sư bá nhất định là bảo trụ càng nhiều nguyên khí Đạo Môn

bảy vị nam tiên nữ tiên lập tức lâm vào trầm mặc, từng người suy tư

Triệu Công Minh cười nói:

- Chúng ta cũng đừng bi quan như vậy, đại kiếp cũng không phải là không thể gánh, cùng lắm thì, bần đạo đi Tử Tiêu Cung nằm

Oanh!

Trong không trung đột nhiên truyền đến tiếng sấm rền, Triệu Công Minh run rẩy, vội nói:

- Nằm đó là biểu thị vô hạn kính ý đối với sư tổ lão nhân gia...

Cỗ thiên uy nhàn nhạt kia lúc này mới tiêu tán

Bích Tiêu cười khúc khích, mấy vị tiên nhân khác cũng là cười mỉm một hồi

Chương 1780: Quá phận

Kim Linh Thánh Mẫu tận tình khuyên bảo dặn dò:

- Ngươi nha, hiện tại đã không phải như trước đây, đại giáo Thánh Nhân không nổi lên tranh chấp, ngươi bây giờ nằm ở phía trước cửa Xiển Giáo, bọn họ e là mắt cũng không nháy liền chém ngươi

Triệu Công Minh vuốt râu than nhẹ, nói:

- Chỉ đùa một chút, sáo lộ này của ta tương đối thích hợp với thời kỳ không phải đại kiếp, hiện tại đã không được, chúng ta cùng với Xiển Giáo, đã triệt để vạch mặt

Đa Bảo Đạo Nhân thầm nói:

- Đúng rồi, chuyện giữa hai ngươi, lúc nào công bố đối với giáo chúng?

Triệu đại gia run lên, Kim Linh Thánh Mẫu đầu tiên là khẽ nhíu mày, lại cúi đầu, mặc dù biểu tình cực lực bảo trì trấn định, nhưng bên tai lại là trong nháy mắt đỏ lên

Bích Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu liếc nhau, người sau hơi nhẹ nhàng chớp mắt, người trước lập tức hiểu ý

Bích Tiêu nói:

- Đại ca, ta cảm thấy ngươi có chút quá phận

Triệu Công Minh gãi gãi đầu, cười nói:

- Chuyện này, là có chút quá phận... quá phận cái gì? Quá phận ở chỗ nào?

- Trì hoãn hôn sự

Quỳnh Tiêu xoè tay ra:

- Kim Linh sư tỷ và ngươi kết thành đạo lữ cũng đã lâu, ngươi vẫn còn che giấu, Kim Linh sư tỷ sẽ nghĩ như thế nào?

Bích Tiêu hoàn toàn không cho Triệu đại gia cơ hội mở miệng, lại nói:

- Hiện nay đại kiếp trước mắt, nói không chừng sẽ bộc phát đại chiến toàn diện vào bất kỳ lúc nào, ngươi dù sao cũng nên cấp cho Kim Linh sư tỷ một cái công đạo

- Chuyện này...

Vân Tiêu nhẹ nhàng nhíu mày, khẽ quát một tiếng:

- Hồ nháo

hai chân Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân cùng nhau mềm nhũn, cũng may đều là tư thế ngồi, bằng không gần như không thể giữ được thân hình

Vân Tiêu thở dài:

- Lúc này vừa mới có tiên nhân trong giáo bởi vì đại kiếp chịu chết, cũng không phải là thời điểm nói chuyện như vậy

- Vân Tiêu sư tỷ nói vậy sai rồi

Quy Linh Thánh Mẫu cười nói:

- Ta ngược lại là cảm thấy, lúc này lòng người trong giáo bàng hoàng, đều biết Tây Phương Giáo nhị thánh kia đứng ở một phương Xiển Giáo, chúng ta cho dù người đông thế mạnh, chỉ sợ cũng khó chống lại lực lượng Tây Phương Giáo nhị thánh

- Huống chi, tất cả mọi người biết Tiệt Giáo chúng ta không có trọng bảo trấn áp khí vận, có thể sẽ là một phương bị hao tổn nặng hơn trong đại kiếp

- Ta trái lại là cảm thấy, chúng ta không bằng dựa vào việc xử lý hôn sự cho Công Minh sư huynh cùng với Kim Linh sư tỷ, để ăn mừng và động viên mọi người, để mọi người cảm thấy, đại đệ tử chúng ta đều không có sợ, bọn họ tự nhiên sẽ cảm thấy tự tin hơn

Vân Tiêu lẳng lặng suy tư, sau đó mỉm cười gật đầu, nói:

- Như vậy cũng có đạo lý

- Khục!

Đa Bảo Đạo Nhân hắng giọng, nói:

- Vi huynh nói vài lời, vi huynh cảm thấy, hiện tại Tiệt Giáo chúng ta rất cần một sự kiện vui vẻ, có thể phát thiệp mời cho Xiển Giáo bên kia, thử xem có thể vãn hồi quan hệ Tam Giáo hay không, tìm một biện pháp phá cục khác, đương nhiên, đoán chừng là không có khả năng cao, nhưng chúng ta cũng nên cố gắng, như thế mới có thể không thẹn lương tâm

- Vân Tiêu sư muội cùng với Trường Canh sư đệ là tạm thời không thể ở cùng nhau, Trường Canh hiện tại chủ kiếp, sư tổ cùng với đại sư bá khẳng định không cho phép tại tiết điểm này

Vân Tiêu bình tĩnh nâng chung trà lên, nếu không phải ngón tay mảnh khảnh có chút run rẩy không thể nhận ra, là thật sự không nhìn ra đạo tâm nàng ngượng ngùng

Triệu Công Minh nhìn về phía Kim Linh Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu lại là hơi quay đầu, nhỏ giọng nói:

- Ngươi nhìn ta làm gì...

- Chuyện, chuyện đó, khục!

Triệu Công Minh hắng giọng, đứng dậy, nhìn chăm chú Kim Linh Thánh Mẫu:

- Kim Linh, ngươi thấy sao?

- Ầm!

Kim Linh Thánh Mẫu vỗ bàn một cái đứng dậy, nhìn chằm chằm Triệu Công Minh nói:

- Kết thành đạo lữ liền kết thành đạo lữ, làm hôn sự liền làm hôn sự, sao phải sợ hãi rụt rè như vậy, năm đó ta không muốn nói cho ai biết chuyện giữa ta và ngươi, chính là sợ đáy lòng Kim Quang sư muội có chút để ý, hiện giờ Kim Quang đã sớm biết, ngược lại cũng không cần tiếp tục giấu diếm, khi nào xử lý?

Triệu Công Minh hơi chớp mắt, hai tay run rẩy, vội nói:

- Ta, ta đi hỏi Trường Canh một chút! Ta đi hỏi Trường Canh một chút!

- Hỏi Trường Canh làm gì!

Trong mắt Kim Linh Thánh Mẫu có chút bất mãn:

- Chuyện của hai chúng ta, tất nhiên là hai chúng ta làm chủ

Đa Bảo Đạo Nhân lại nói:

- Việc này nên hỏi Trường Canh, hắn ngồi ở bên ngoài đại kiếp, nhìn chuyện tương đối toàn diện; chúng ta thân ở trong cục, khó tránh khỏi sẽ bị Thiên Đạo can thiệp

- Hừ

Kim Linh Thánh Mẫu tựa như tìm được bậc thang đi xuống thích hợp, phàn nàn một câu:

- Y đối với Trường Canh lão đệ của y còn để bụng hơn ta nhiều

mấy vị tiên nhân không khỏi mỉm cười

Chương 1781: Sư huynh đến rồi

Vân Tiêu nói:

- Việc này không nên do chúng ta định ra, vẫn là trước hết mời sư tôn định đoạt mới tương đối thỏa đáng

- Sư tôn đã sớm ngóng trông

Đa Bảo Đạo Nhân cười hắc hắc:

- Không bằng như vậy, chúng ta chia ra hành động, để Công Minh đi liên hệ với Trường Canh, Vân Tiêu ngươi cùng với Kim Linh đi xin phép sư tôn

- Mấy người chúng ta, đi các nơi nói một chút, trước ổn định sĩ khí trong giáo, lại vào lúc giảng đạo, nhấc đến sự tình giữa Công Minh cùng với Kim Linh đối với mọi người, để mọi người có sự chuẩn bị, không đến mức lúc thu được thiệp mời cảm thấy quá mức đột ngột

Bích Tiêu vui vẻ nói:

- Cuối cùng cũng có thể...

- Ngươi ở nhà viết chữ Hỉ

Vân Tiêu bình tĩnh nói một câu

nụ cười trên mặt Bích Tiêu kia trên mặt lập tức cứng ngắc, bĩu môi, suýt nữa bật khóc

nàng quá khó khăn

...

- Đại hôn? Tại thời điểm mấu chốt này?

Tại Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ sau khi được tin này quả thực sửng sốt một chút, sau đó ngửa đầu cười to, cười trọn vẹn gần nửa ngày

- Hay! Hay! Đệ tử của bần đạo liền nên tiêu sái như thế, đại kiếp, kiếp nạn cái gì, đều là phù vân. Chuẩn, vi sư đương nhiên chuẩn, ở ngay Bích Du Cung này, thoải mái làm!

- Đúng rồi Vân Tiêu, ngươi nhờ Trường Canh viết một lời chúc mừng sâu sắc và giàu hàm ý cho vi sư, nhớ rõ càng sớm càng tốt

- Tất cả chi phí đại hôn, Bích Du Cung chi trả, ha ha, ha ha ha ha, ha ha ha ha ha...

Ở dưới bậc thang, Vân Tiêu không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, cúi đầu lĩnh mệnh mà đi

sau khi đợi Vân Tiêu đi, tiếng cười của Thông Thiên Giáo Chủ dần dần dừng lại, chậm rãi ngồi ở phía trên bậc thang, thở nhẹ một hơi

vị Thánh Nhân lão gia không có biểu tình cao thâm mạt trắc gì, cũng không thích ra vẻ gì này, lúc này hiếm khi lộ ra một tia ưu sầu, đưa tay vuốt mái tóc dài của mình, ngây người một hồi đối với dưới đài

- Sư tôn...

Thông Thiên Giáo Chủ lầm bầm hai chữ này, không biết nghĩ đến cái gì, trong tươi cười có chút đắng chát, lại có mấy phần tiêu sái

tại Thiên Đình, Tiểu Quỳnh Phong, bên trong nhà tranh bên cạnh hồ

Lý Trường Thọ ngơ ngác ngồi ở sau án thư, nhìn ngọc phù truyền tin trước mặt

đây là một trong những lá bùa truyền tin khẩn cấp của cấp Triệu lão ca, chế tạo tương đối rườm rà, chẳng qua cũng không phải đồ vật quý giá gì

vừa mới lão ca nói cái gì?

Đại hôn? Đại hôn cùng với Kim Linh sư tỷ?

Bây giờ, Phong Thần đại kiếp đã lâm đầu, bây giờ lại muốn làm đám cưới, đang nghĩ cái gì vậy? !

Không phải, Tiệt Giáo đây là loại mạch não gì?

Xiển Giáo lúc này đều đang thương lượng làm thế nào lừa giết đệ tử Tiệt Giáo, đệ tử Tiệt Giáo bên kia vỗ đầu một cái —— chúng ta ăn mừng đi! Nói không chừng liền chuyển vận!

Tuyệt đối là như vậy!

Hắn coi như không có ở 'hiện trường vụ án', cũng biết chắc chắn sẽ xuất hiện những lời như vậy

Lý Trường Thọ đưa tay vuốt vuốt mi tâm, có chút vô lực phàn nàn

đáy lòng nổi lên tầng tầng ý nghĩ, lại là không khỏi cảm thấy vui vẻ

mà thôi, lão ca đã muốn đại hôn, như vậy chính mình tất nhiên là phải toàn lực duy trì

đây là chuyện không có quan hệ với Phong Thần đại kiếp, sẽ không liên quan đến đại kiếp vận chuyển, Đạo Tổ cũng sẽ không can thiệp hành động của chính mình

'Là lòng dạ của chính mình không đủ rộng rãi? Hay là trái tim lão ca quá lớn rồi?

Lý Trường Thọ vươn người đứng dậy, chắp tay sau lưng đi ra khỏi nhà tranh, đi dạo về hướng phòng bài bạc

bên trong phòng bài bạc, Linh Nga cấp tốc ngừng xoa quân bài trên tay, quay đầu nhìn về phía sư huynh đi lại trong rừng, nhỏ giọng nói:

- Sư huynh của ta đến rồi

- Tới thì tới

Chung Linh thầm nói:

- Nhanh mở nhanh mở, lấy lại những gì đã mất trước đó!

- Ừm...

Linh Nga về cầm ngâm khẽ hai tiếng:

- Sư huynh đang cười, cũng không biết xảy ra chuyện gì, trước đó nhìn sư huynh luôn cảm thấy ưu sầu, bây giờ nhìn sư huynh, làm sao lại cảm thấy sư huynh đột nhiên trở nên vui vẻ

Hữu Cầm Huyền Nhã nháy mắt mấy cái, chuyện này cũng có thể cảm giác được sao?

Vì sao nàng cảm thấy, Trường Thọ sư huynh luôn mang vẻ mặt mỉm cười, phảng phất như bất luận nan đề Tam Giới nào cũng đều không làm khó được hắn vậy

đúng lúc này, thân ảnh Lý Trường Thọ lấp lóe mấy lần, đã là xuất hiện ở bên trong phòng bài bạc

- Nga, đánh một khúc nghe

- Vâng ~

Linh Nga đáp ứng một tiếng, lập tức đứng dậy, ném ra hai người giấy hóa thành thiếu nữ, ở một bên thu thập cổ cầm và chiêng trống

Lý Trường Thọ xắn tay áo lên, cười nói:

- Ta đánh bài thay cho ngươi

Hùng Linh Lỵ, Hữu Cầm Huyền Nhã, bao quát Chung Linh, vào giờ phút này đều hơi hơi ngẩn ngơ

Chung Linh ngâm khẽ vài tiếng:

- Ngươi... triệt để từ bỏ đánh cờ với Đạo Tổ rồi?

- Ừm?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta và sư tổ không có bất kỳ mâu thuẫn gì

Chương 1782: Định ngày tốt

- Chỉ là ta có đôi khi nhất định phải đại biểu lập trường sinh linh phát ra tiếng, đây là đại đạo tự thân quyết định, bởi vì hiện tại Thiên Đạo tạo thành áp lực tương đối mạnh đối với sinh linh, cho nên đại đạo của ta phải đi cân đối phần áp lực này, mới có thể thu được đạo cảnh tăng trưởng, ta rất sùng bái sư tổ, đây là lời từ tận đáy lòng

Chung Linh liếc mắt, lộ ra biểu tình 'tin ngươi mới lạ'

Hữu Cầm Huyền Nhã hỏi:

- Sư huynh không ưu sầu sự tình Xiển Tiệt nữa sao?

- Sầu thì sầu, cuộc sống vẫn là phải tiếp tục

Lý Trường Thọ thuần thục nhấc ngọc bài lên, bên cạnh đã truyền đến làn điệu du dương

Lý Trường Thọ nói:

- Kỳ thật cũng là có chuyện vui, việc vui Công Minh lão ca cùng với Kim Linh Thánh Mẫu giấu lâu như vậy, rốt cuộc cũng sắp bắt đầu xử lý, thật đáng mừng, đáng mừng

Hùng Linh Lỵ nháy mắt mấy cái:

- Như vậy biểu huynh ngươi lúc nào đại hôn

tiếng đàn của Linh Nga trật nhịp trong nháy mắt, Hữu Cầm Huyền Nhã cúi đầu không nói, Chung Linh ở một bên nhìn trái phải một cái, đá Hùng Linh Lỵ một phát ở dưới mặt bàn

- Trẻ con thì biết cái gì! Sờ bài sờ bài!

Lý Trường Thọ cười không nói, ngược lại cũng không trực tiếp trả lời vấn đề này

giữa những tiếng lạch cạch, phòng bài bạc dần trở lại tiếng cười nói như cũ

Linh Nga đánh đàn ở bên cạnh, sau đó pha trà hâm rượu, trước trước sau sau không ngừng bận rộn, lại là có chút mừng rỡ

tiện thể nhấc đến, vừa rồi Triệu Công Minh hỏi Lý Trường Thọ, gần đây có ngày nào thích hợp tổ chức đại hôn, Lý Trường Thọ cũng không cho ra đáp án, chỉ nói là sau đó đi hỗ trợ hỏi một chút, xem thử ngày nào là ngày đẹp

kỳ thật, lúc này bên trong Hồng Hoang, cũng chỉ có thế tục chú ý ngày đẹp

Thiên Đạo vận chuyển, tinh tượng na di đều là có quy luật cố hữu, không liên quan đến may mắn hay xui xẻo, cũng chỉ có tiên thiên đại thần thông của Bạch Trạch, mới có thể dự đoán cát hung, hoặc là thông qua quẻ tượng nhìn thấy cát hung

nhưng Lý Trường Thọ là người phương nào?

Quyền thần bình thường Thiên Đình!

Hắn chọn một ngày đẹp trời, đi 'Tinh thần ty' Thiên Đình một chuyến, vung tay lên, định ra ngày nào là ngày tốt lành Hồng Hoang, loại thích hợp cho việc cưới xin và không mưa gió kia

một chút quyền hạn nhỏ, không đáng giá nhắc tới, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới

bản thể Lý Trường Thọ đã ra ngoài một chuyến, tự nhiên là muốn làm các loại chuyện trong một lần

hắn đặc biệt gọi Ngao Ất trở về, viết ngày tốt ở trên giấy đỏ, để Ngao Ất, một đệ tử của Tiệt Giáo, đi đưa tin cho Tiệt Giáo

lại đi Nhân Duyên Điện, trao đổi với Nguyệt Lão sự tình nên tiên thiên đại năng hôn phối thao tác như thế nào

Nguyệt Lão là một trong những tiên thần lão thành nhất Thiên Đình, tự là có chút môn đạo, nghe xong là lão ca của Thái Bạch Tinh Quân Triệu Công Minh sắp kết hôn, lập tức lấy ra bản lĩnh giữ nhà

từ không sinh có tạo tượng đất

một đôi tượng đất nhân duyên liền xuất hiện như vậy, mặc dù không có bất luận lực lượng Thiên Đạo ước thúc nào, nhưng Nguyệt Lão vẫn thắt cho họ một nút thắt thật đẹp

không có gì khác, chỉ là để cầu may

sau đó Lý Trường Thọ đi đên Lăng Tiêu bảo điện, nhấc đến việc này ở trước mặt Ngọc Đế bệ hạ

Ngọc Đế gần đây vẫn luôn chưa từng hiện thân lập tức dậy hào hứng, cười nói:

- Tiệt Giáo này, thật sự làm cho ta lau mắt mà nhìn, bây giờ đại kiếp trước mắt, lại vẫn có thể tiêu sái như thế

- Giáo phong có lẽ là như thế

- Trường Canh ngươi nói xem, ta nên tặng Công Minh món quà gì thích hợp?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Bệ hạ, Thiên Đình nếu muốn tặng quà, vẫn là phải thông qua Dao Trì, phái một hai tiên tử đi là được, Thiên Binh Thiên Tướng không nên hiện thân

Ngọc Đế cẩn thận suy nghĩ một hồi:

- Trường Canh nói có lý, đúng rồi Trường Canh, ngươi... sau đại kiếp, có thể ở lại Thiên Đình thêm trăm năm không

- Chuyện này

Lý Trường Thọ vái chào một cái:

- Tiểu thần đa tạ bệ hạ ưu ái, nhưng sự tình đằng sau, tiểu thần cũng không thể nói trước

- Ài

Ngọc Đế lắc đầu:

- Mà thôi, ta cũng không thể miễn cưỡng ngươi, Trường Canh nếu như có bất kỳ sự tình nghi nan, hoang mang, đều có thể tùy thời tìm ta nói

- Đa tạ bệ hạ

Lý Trường Thọ cùng với Ngọc Đế liếc nhau, đối quân thần này đều lộ ra nụ cười có chút tương tự

hết thảy đều ở bên trong không nói

nói đến đại hôn, như vậy tất nhiên là phải chuẩn bị quà mừng

Công Minh lão ca và chính mình ràng buộc quá sâu, tặng quà nhẹ, như vậy không ra sao; nhưng theo đuổi giá trị cao một cách mù quáng, lại có vẻ khá sáo rỗng

nhưng chính mình còn có tặng quà gì khác cho Triệu Công Minh lão ca?

Không chết trong đại kiếp?

Đây ngược lại không phải là không thể cân nhắc, mặc dù rất có tính khiêu chiến, nhưng lại quá trừu tượng

Chương 1783: suy tính thêm

trên đời có món quà nào thích hợp không chỉ thể hiện tình bạn sâu sắc mà không rơi vào khuôn sáo mà còn có thể mang lại lợi ích cho lão ca

chính mình am hiểu nhất... độn pháp?

Đây là ngụ ý để Triệu Công Minh lão ca có thể thoát khỏi hôn nhân xiềng xích, trốn đi thật xa sao?

Tặng bảo vật?

Chính mình đã cho một kiện Càn Khôn Xích, bảo vật lúc này có thể lấy ra lại có thể có ích đối với lão ca, cũng không có mấy món, chẳng hạn như tháp dự định tặng cho Lý Tĩnh tương lai

Thác Tháp Lý Thiên Vương Tháp vẫn là không thể đưa lung tung, vạn nhất liên lụy ra nhân quả kỳ kỳ quái quái gì, chẳng phải là hại lão ca

Lý Trường Thọ vốn muốn thay đổi ý nghĩ, tặng một phần quà làm cho Kim Linh Thánh Mẫu vui vẻ, nhưng hắn quay đầu liền phát hiện ra, Linh Nga đã là chuẩn bị cho Kim Linh Thánh Mẫu một bộ quần áo lộng lẫy

chính mình tóm lại không thể cạnh tranh với sư muội mình về khả năng sáng tạo

ôi chao?

Có rồi

Lý Trường Thọ nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến một số hảo vật

chính mình có thể luyện chế một ít đan dược, lại đi Ngũ Trang Quan cầu hai quả nhân sâm, mang theo ngụ ý tốt, làm ra 'Táo sinh hoa quế' phiên bản cao cấp Hồng Hoang!

Ừm, cửu chuyển kim đan làm hai bình, đồ vật này là thực dụng nhất

tọa kỵ cũng có thể cân nhắc, tặng cho lão ca một đầu toạ kỵ uy phong, đón tân nương tử cũng có khí thế

nếu như để nổi bật thành ý, còn có thể làm một món đồ chơi bằng gỗ, để lão ca dỗ con cái sau này...

Cùng lúc đó, Ngao Ất một đường nhanh như điện chớp đi Kim Ngao Đảo, tiến vào Bích Du Cung, sau khi tìm được Triệu Công Minh, lấy tờ giấy đỏ trong tay ra

Triệu Công Minh cầm liếc nhìn, tay run run, trong lòng rất cao hứng

- Định ra! Định ra! Hôn kỳ đã định ra!

Tiên Tiệt Giáo trong Bích Du Cung cùng nhau tinh thần đại chấn

- Triệu Công Minh đại hôn?

Tại Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn, lầu các thác nước phía sau núi

Quảng Thành Tử nhìn thiếp mời bày biện trước mặt, trong mắt mang theo vài phần do dự

bên trong lầu các, Thập Nhị Kim Tiên có chín vị đến, thiếu Thái Ất cùng với Ngọc Đỉnh tạm thời ở lại Trần Đường Quan

Xích Tinh Tử đỡ râu nói:

- Tiệt Giáo lúc này đại hôn, tất có tính kế

Văn Thù có chút tán thành gật đầu, nói:

- Không sai, nào có đấu pháp vừa mới kết thúc, liền trực tiếp tổ chức đại hôn? Hơn nữa còn là Kim Linh Thánh Mẫu cùng với Triệu Công Minh?

- Chẳng lẽ trong Tiệt Giáo có khoảng cách giữa ngoại môn và nội môn, muốn thông qua lần đại hôn này, sau đó khiến nội môn và ngoại môn liên kết chặt chẽ? Nếu như thế, chúng ta phải suy tính thêm

bên cạnh, Vân Trung Tử không ở trong hàng ngũ Thập Nhị Kim Tiên, nhưng gần đây lại khá tích cực, không khỏi đỡ râu than nhẹ

y nói:

- Sự tình giữa Kim Linh cùng với Công Minh, bần đạo đã sớm có nghe thấy, bọn họ trước đây giữ kín sự tình không nói ra, nhưng đã sớm là đạo lữ nhiều năm, lần này làm đại hôn, có lẽ không có nhiều khúc mắc, chính là vì ở trước đại kiếp, giải quyết đôi chút tâm sự

Quảng Thành Tử nói:

- Trước không cần cân nhắc vì sao đại hôn lại được cử hành, thiệp mời Tiệt Giáo phát tới lần này, ngôn từ trong đó khẩn thiết, nếu chúng ta không đáp lại, không khỏi làm mất mặt lão sư chúng ta

- Các vị sư đệ sư muội có cách gì đối phó không? Nếu phải phái người tới, làm sao có thể viên mãn mà về?

Chúng tiên lập tức bị vấn đề này làm khó

Xiển Tiệt vừa mới nổ ra trận chiến mở màn, hai bên đã là hoàn toàn quyết liệt, lúc này vô luận ai đi qua, đều giống như tăng thêm trở ngại cho Tiệt Giáo

Tiệt Giáo nhiều người khó giữ bí mật, cũng không thiếu người thiện khẩu kỹ như Thái Ất Chân Nhân, nếu vì một hai lời không hợp đánh nhau, không những tiên nhân đi qua nguy hiểm, lại khiến người ta nói Xiển Giáo bọn họ cố ý đi gây sự

quả thực là có chút khó xử

Đạo Hành Thiên Tôn kia cười nói:

- Sư huynh, bần đạo ngược lại là có một chủ ý

- Nói đi

- Ngọc Hư Cung chúng ta, không phải có hai vị đệ tử nghe nói có tương quan mật thiết với đại kiếp sao, một người tên là Khương Thượng, một người tên là Thân Báo, đạo hạnh của bọn họ hiện giờ cũng khá tốt, Thân Báo đã là vượt qua Kim Tiên kiếp, Khương Thượng...

Đạo Hành Thiên Tôn hơi dùng lại, buồn bực nói:

- Y đã thành tiên chưa?

- Còn chưa có

Xích Tinh Tử không khỏi đặt tay lên trán:

- Bần đạo chịu sư mệnh phụ trách chỉ điểm y tu hành, thực sự rất ngu dốt, khục, cũng không thể nói ngu dốt, y là một Luyện Khí Sĩ rất đặc biệt

- Trong mấy kỷ nguyên hội cũng không gặp được một người, mất tập trung một chút liền có nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, hơi chút không lưu ý đoán chừng liền có thể độ kiếp thành tựu Địa Tiên chính quả, quả thực là...

Chương 1784: Phát thiệp

- Ha ha!

Linh Bảo Đại Pháp Sư hơi trẻ tuổi chút kia vỗ tay cười khẽ, sau đó liền phát hiện ra biểu tình của các vị đồng môn nghiêm túc, cũng liền rụt cổ một cái, ngừng tiếng cười

chuyện này không buồn cười sao?

Hoàng Long Đạo Nhân nói:

- Để bần đạo đi cho, đại chiến trước đó bần đạo cũng không có ra tay, chỉ cần da mặt đủ dày, mặc bọn họ nói cái gì, bần đạo cũng đều không đáp ứng là được

- Đây thật sự là một chuyện khổ sai

- Cũng không nhất định

Quảng Thành Tử cười nói:

- Trường Canh sư đệ tất nhiên là sẽ đi, có Trường Canh sư đệ ở bên chiếu cố, Hoàng Long sư đệ tự nhiên không cần lo lắng nhiều, đúng rồi, Khương Thượng kia còn có một thân phận khác, để y đi cùng với Hoàng Long sư đệ, Tiệt Giáo đương nhiên sẽ không khó xử đối với y

Xích Tinh Tử nói:

- Thân Báo kia kiếp trước chính là Luyện Khí Sĩ Kim Ngao Đảo, cũng có thể đi cùng

- Vậy liền quyết định như thế

Quảng Thành Tử lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị:

- Sau đó chuẩn bị một phần hậu lễ, để Hoàng Long sư đệ, Thân Báo sư đệ, Khương Thượng sư đệ, cùng nhau đi Tiệt Giáo chúc mừng chúng tiên từng người gật đầu, tất cả đều xưng phải

không bao lâu, Xích Tinh Tử cùng với Hoàng Long Chân Nhân đến hậu sơn tìm Thân Báo và Khương Thượng

Thân Báo đang tu hành ở cạnh khe núi, quanh người tung bay thanh khí nhàn nhạt, đạo vận tự thân vô cùng đoan chính, mặt mày cũng mất đi yêu khí, hai lọn tóc trắng đen trên thái dương càng thêm mấy phần cảm giác tiên phong đạo cốt

chuyên nghiệp một chút, đó gọi là tóc bạc

nghe Xích Tinh Tử nói sự tình đi Tiệt Giáo chúc mừng, Thân Báo lộ vẻ mặt khó xử, dù sao y cũng biết Xiển Tiệt đã nổi đại chiến

nhưng y suy đi nghĩ lại vẫn là đáp ứng

dù việc này giống như chủ động ngồi trên thớt, nhưng chính mình có lẽ cũng có thể phát huy một chút tác dụng vì Tam Giáo một nhà thân, để mọi người về sau đấu pháp sẽ niệm chút tình xưa

thế là, Xích Tinh Tử cùng với Hoàng Long Chân Nhân lại đi tìm Khương Thượng

Khương Thượng đang ở trong hành lang cạnh Ngọc Hư Cung, luận đạo cùng với mấy vị tiên nhân vừa mới lên Ngọc Hư Cung chẳng qua mấy trăm năm, y ngồi vị trí hơi có chút trong góc, giờ phút này nhắm mắt ngưng thần, nghĩ mộng chi đạo, vào hương chi pháp

ngủ gật

Xích Tinh Tử cùng với Hoàng Long Chân Nhân liếc nhau, mỉm cười tiến về phía trước

các vị tiên Ngọc Hư đang luận đạo dừng lại lời nói, một người vội vàng dùng tiên lực đẩy Khương Thượng, Khương Thượng giật mình một cái tỉnh lại

y mở hai mắt ra, trong mắt vẫn là mê mang, vô thức liền chắp tay một cái, cười nói:

- Bần đạo từng có ba mươi hai phòng thê thiếp, không bằng liền nói một chút về nhân dục đại đạo

Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân dừng bước chân lại, cái trán cùng nhau treo đầy vạch đen

căn nguyên dễ dàng tẩu hỏa nhập kia, chẳng phải là đã tìm được?

Cũng không biết là vị tiên Ngọc Hư nào cười trước, bên trong hành lang lập tức vang lên tiếng cười liên tiếp, làm cho Ngọc Hư Cung càng thêm mấy phần vui vẻ

...

Thời gian trôi qua nhanh như con thoi, nửa tháng chớp mắt liền qua

tiên Tiệt Giáo nên trở về Ngũ Bộ Châu đều đã chạy tới, tin tức Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu sắp đại hôn, cũng đã lan truyền khắp năm hồ bốn biển

bởi vì liên quan tới đại kiếp, Tiệt Giáo cũng không phát thiếp mời rộng rãi, để tránh những người có một chân với tiên Tiệt Giáo, khục, có giao tình không phải tiên nhân Tiệt Giáo lâm vào kiếp vận

ngoài trừ đưa thiếp mời cho Xiển Giáo, để Xiển Giáo tự mình phát huy, Tiệt Giáo còn phát thiếp mời cho bốn cái thế lực

đầu tiên tự nhiên là Thiên Đình

Đại sư huynh Tiệt Giáo Đa Bảo Đạo Nhân tự mình phát thiệp mời, mời mấy vị chính thần Thái Bạch Kim Tinh, Nguyệt Lão tới ăn cưới

vốn là còn một tấm thiệp mời là chuẩn bị cho một vị Nguyên Soái Thiên Đình nào đó, nhưng Tiệt Giáo cũng không xác định, hoá thân Ngọc Đế hiện tại đã đổi bao nhiêu đời, phải chăng còn là vị Thuyên Động kia, liền sợ phát nhầm, cũng liền dứt khoát không phát

tiếp theo chính là Tiên Minh bên trong ba ngàn thế giới, các vị Phó Minh Chủ Tiên Minh tất cả đều có thiệp mời, phụ trách phát thiệp mời chính là Lữ Nhạc

Lữ Nhạc vốn còn lo lắng, mấy vị Phó Minh Chủ này có khả năng không cho bọn họ Tiệt Giáo mặt mũi, đã nghĩ đến việc bôi thuốc độc vào thiệp mời, để thuốc giải trong tiệc cưới

nhưng y cuối cùng vẫn là lựa chọn làm một vị tiên tốt, thu hồi loại ý nghĩ chuyên nghiệp lại điên cuồng này

các vị Phó Minh Chủ Tiên Minh có một nửa đáp ứng đến dự, có một nửa muốn xem sự vụ trong tay, dù sao hiện nay Tiên Minh cũng là thế lực lớn số một số hai tại ba ngàn thế giới, bọn họ tất nhiên là phải thận trọng một chút

thế lực thứ ba thu được thiệp mời chính là Long tộc hàng xóm

Chương 1785: sáo lộ ngây ngô

chỉ chẳng qua Long tộc vừa mới trải qua tổn thương Trần Đường, hiện tại rất phiền muộn, đoán chừng cũng chỉ là đưa tới mấy trăm bảo rương, sẽ không có nhân vật quan trọng tham gia

phe thế lực thứ tư lại là người ngoài không thể biết

Triệu Công Minh mời các thành viên phòng bài bạc Tiểu Quỳnh Phong, cùng với tọa kỵ kiêm đầu bếp Bạch Trạch

đoạn năm tháng y ăn uống miễn phí tại Hắc Trì Phong ở Độ Tiên Môn kia, tự cũng là vô cùng tiêu sái, ký ức vẫn còn mới mẻ, thiệp mời này mang tư cách cá nhân nặng hơn

nhưng nơi này liền có một chút rủi ro

Bạch Trạch thì không quan trọng, xu cát tị hung lại da dày thịt béo

trọng điểm là ở chỗ, Linh Nga muốn xuất sơn

bên trong thiệp mời của Triệu Công Minh, rõ ràng viết tục danh Lam Linh Nga, Linh Nga lúc tiếp nhận từ trong tay sư huynh, cũng là hơi có chút thấp thỏm

- Sư huynh, ta... có thể đi sao?

- Muốn đi thì đi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Không cần suy nghĩ những chuyện khác, ngươi muốn đi dự hôn lễ của Công Minh lão ca, ta tất nhiên là sẽ mang ngươi đi cùng

Linh Nga có chút hiểu chuyện nói:

- Vậy ta không đi, tránh sư huynh còn phải phân tâm chăm sóc

- Cùng nhau đi là được

Lý Trường Thọ đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt Linh Nga, nàng lập tức bất mãn bĩu môi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sau đó ta đi Đậu Suất Cung, mời lão quân ban thưởng một bức tranh thư pháp, xem như Nhân Giáo tặng quà chúc mừng Công Minh lão ca

- Nếu đại hôn của Công Minh lão ca có người quấy rối, chính là kẻ địch của Nhân Giáo chúng ta , lại có Thông Thiên sư thúc ở bên tọa trấn, ta cũng không cần hao tâm tổn trí chiếu cố ngươi?

- Thật sao?

Linh Nga kiễng chân lên, hai cánh tay nhỏ đặt ở bên cạnh, như sắp muốn bay lên vậy

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đến lúc đó đừng luống cuống là được, Bích Du Cung chắc chắn là nơi đại năng tụ tập

- Ừm!

Linh Nga đáp ứng một tiếng, tay nhỏ chi ra phía sau Lý Trường Thọ

- Sư huynh, Linh Lỵ bị trâu húc bay!

Lý Trường Thọ vô thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vườn linh thú yên lặng, lúc vừa mới định quay đầu, cảm thấy trên mặt mình bị người nhẹ nhàng chạm vào

lúc hoàn toàn quay đầu lại, Linh Nga đã là hóa thành lưu quang bay đi một chỗ khác Tiểu Quỳnh Phong...

Ai!

Đã bao nhiêu tuổi rồi, còn chơi loại sáo lộ ngây ngô này

Lý Trường Thọ lắc đầu, chắp tay đi về phương hướng đan phòng, suy tư biện pháp chung cực cải tiến tâm hỏa đốt đến ngày Công Minh cùng với Kim Linh đại hôn, Lý Trường Thọ đổi lại một thân đạo bào sạch sẽ, dùng diện mạo ban đầu của chính mình, thêm một số phong ấn giảm bớt mị lực của mình

không có gì khác, đã muốn biểu lộ ra thành ý, cũng không thể đoạt danh tiếng của lão ca

quy củ của giới phù rể đời trước, phải thể hiện khuôn mặt đoan chính lại không thể đẹp trai hơn tân lang

Hùng Linh Lỵ ở nhà canh cổng, Hữu Cầm Huyền Nhã có nhiệm vụ ra ngoài trảm yêu trừ ma, tiếc nuối bỏ qua lần chuyện tốt này

theo Lý Trường Thọ biết, Cửu sư thúc lấy danh nghĩa đệ tử Bạch Trạch, đã trước tiên tiến đến Bích Du Cung...

Giúp việc bếp núc

Nàng cũng thật sự không sợ bị bại lộ, dù sao dù sao tên tuổi và đặc điểm của thánh nữ Lâm Thiên Điện, Tam Giới đã sớm là người qua đường đều biết

đạo lý hắn đều hiểu, tiên nhân làm sao có thể!

Khục, khỏe mạnh, văn minh, xu hướng mới

- Linh Nga?

Lý Trường Thọ gọi, nhà tranh Linh Nga truyền đến một tiếng đáp lại:

- Sư huynh chờ ta một lát, ta còn chưa có chuẩn bị xong!

Tiên thức Lý Trường Thọ đảo qua, lại bị đạo vận Hỗn Độn Chung cự tuyệt ở ngoài cửa

Hỗn Độn Chung này, thực can đảm

hắn lẳng lặng đợi một hồi, liền nghe hai tiếng đinh linh khẽ vang lên, cấm chế Hỗn Độn Chung thiết hạ chậm rãi tiêu tán, cửa gỗ nhà tranh Linh Nga bị kéo ra, tiểu tiên nữ trang điểm tỉ mỉ kia nhảy ra ngoài

Lý Trường Thọ cũng là vui vẻ nhìn

Linh Nga trang điểm cũng là nhọc lòng, kiểu dáng váy áo tương đối phổ biến, váy dài mảnh màu xanh nhạt thêu màu xanh lá cây, áo ngực màu trắng thêu hoa lan trang nhã, thắt lưng ngọc bích buộc eo thon, điều này khiến vóc dáng mảnh mai của nàng trông càng thêm thon thả

hôm nay nàng trang điểm rất tinh tế, thậm chí lông mi cũng được chải lên vừa phải

da trắng như ngọc, mắt đẹp như trăm hoa

đôi môi nhẹ nhàng điểm thêm hương thơm, mái tóc đen rũ xuống tạo thành thơ

chiếc trâm ngọc nằm ngang kia tất nhiên là Vân Tiêu tỷ tỷ tặng cho, ngọc vỡ đeo trên cổ lại là sư huynh đưa cho trước đây

nàng thấy Lý Trường Thọ, đầu tiên là làm mặt quỷ, sau đó cúi đầu, bước nhỏ đi tới, đứng ở phía sau sư huynh

xấu hổ

Lý Trường Thọ cười khẽ, ôn hoà nói:

- Ta cưỡi mây

- Vâng

Linh Nga đáp ứng một tiếng, đi theo sau lưng Lý Trường Thọ, trên tay cầm một lẵng hoa xinh xắn, trong đó tất nhiên là quà tặng chuẩn bị cho Kim Linh

Chương 1786: mở cửa độn

bọn họ rời Tiểu Quỳnh Phong, trở ra Thái Bạch Cung, trên đường đi tất nhiên là dẫn tới không ít tiên thần nhìn chăm chú

tu vi cảnh giới không đủ, tất nhiên là cái gì cũng đều nhìn không ra

nhưng tu vi cảnh giới hơi cao một chút, nhìn Linh Nga một chút, đều là sắc mặt đại biến, sau đó tràn đầy kính nể nhìn về phía Lý Trường Thọ, đạo tâm rung động các loại

đây, chẳng lẽ chính là nội tình của Thái Bạch Kim Tinh?

Thật đáng sợ

ra Thiên Môn, Lý Trường Thọ tính toán thời gian, cảm thấy nếu đi chậm như vậy sẽ không tốt, thế là nhấn một ngón tay về phía trước mặt

càn khôn sụp đổ tầng tầng vào phía trong, hóa thành một đầu thông lộ lưu quang nhiều màu, điểm cuối chính là trên không Kim Ngao Đảo, có thể nhìn thấy đạo đạo tiên quang chầm chậm lưu động bên ngoài, cũng đã không biết đã tụ tập bao nhiêu tiên nhân

thần thông như vậy, thật ra là một chiêu Toại Nhân Thị đã từng dùng

Lý Trường Thọ bởi vì khắc khổ nghiên cứu độn pháp, ở trên càn khôn chi đạo cũng coi là có một chút thành tích không đáng nói, lúc ấy nhìn thoáng qua, suy nghĩ một chút, đại khái sẽ biết

đó cũng là một loại độn pháp, được hắn đặt tên là —— mở cửa độn

có thể nói rất có văn hóa nội tình, không kém cạnh với chất thơ của hắn

hai huynh muội vừa mới tới đây, ánh mắt hai khu vực trên và dưới Kim Ngao Đảo lập tức đổ dồn về phía họ

Kim Ngao Đảo giờ phút này, có bốn đạo kiếm ảnh to lớn mơ hồ lơ lửng trên không, bốn đạo kiếm ảnh này đang chậm rãi xoay quanh ngoại vi Kim Ngao Đảo, tất nhiên là hình chiếu của Tru Tiên tứ kiếm

ở ngay phía trên Kim Ngao Đảo, một tòa vân môn, một dãy cung điện liên miên, trong Bích Du Cung đã là tụ tập không ít quý khách

địa điểm tổ chức đại hôn chia thành sân trong và sân ngoài, có tầng trên và tầng dưới một cách có trật tự

Lý Trường Thọ cùng với Linh Nga vừa mới hiện thân, Triệu Công Minh canh giữ ở gần vân môn kia tinh thần đại chấn

y thân mang đại hỉ bào, giang hai tay ra tiến tới, mở miệng chính là cười to một hồi

- A ha ha ha ha! Vi huynh chờ đã lâu, vi huynh chờ đã lâu!

Lý Trường Thọ chắp tay cười nói:

- Chúc mừng lão ca, chúc mừng lão ca! Cuối cùng cũng thành thân với Kim Linh sư tỷ!

Triệu Công Minh cười to không ngừng, điều chỉnh giọng điệu, cao giọng nói:

- Ha ha ha! Duyên tốt như thế, hoàn toàn do hiền đệ tương trợ, bây giờ có thể thành việc vui, nhờ có lễ vật của hiền đệ ~

Lý Trường Thọ quả thực là bị Triệu Công Minh chọc cười, Triệu Công Minh lại là nháy mắt ra hiệu một hồi, hai người sau khi tới gần, đối mặt nhau, trong tiếng cười đều có niềm vui khó tả

Triệu Công Minh cười nói:

- Linh Nga mau... tới... ách

Linh Nga nháy mắt mấy cái, đối với dị trạng của Triệu Công Minh thoáng có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn là hạ thấp người hành lễ, nhẹ giọng hô:

- Chúc mừng Công Minh sư huynh cùng với Kim Linh sư tỷ kết thành quyến lữ, hạnh phúc mỹ mãn, cầm sắt tương hợp

- Ha ha ha!

Triệu Công Minh cấp tốc ép xuống dị dạng, tràn đầy cảm khái nhìn Linh Nga, cười nói:

- Đa tạ, đa tạ, nhanh, mời vào bên trong!

Lập tức, Triệu Công Minh mang sư huynh muội bọn họ vào Bích Du Cung, phía trước tự có một số lớn tiên nhân chủ động nghênh đón, trừ các vị môn nhân đệ tử Tiệt Giáo, còn có các lộ tân khách đến đây chúc mừng

nhưng tân khách này nhìn chăm chú, biểu tình có chút nhất trí đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó liền có chút kiêng kị, trong ánh mắt nhìn Linh Nga tràn đầy ghen tị

đáy lòng Linh Nga có chút không hiểu, kéo lại góc áo sư huynh, tiến lại gần sư huynh một chút, dẫn âm hỏi:

- Sư huynh, đây là thế nào? Ánh mắt mọi người nhìn ta vì sao đều là là lạ

Lý Trường Thọ: "..."

- Ngươi trước tiên thu lại chuông nhỏ mang theo bên hông

- A... Chung tỷ đi theo từ lúc nào!

Hỗn Độn Chung truyền ra một cỗ linh giác, không ngừng cười ha ha ha dưới đáy lòng Linh Nga

Linh Nga vào giờ phút này đã là không dễ che lấp 'Chuông' bên hông, chẳng bằng để lộ một cách công khai

nàng chỉ là tiểu muội rửa chuông của Hỗn Độn Chung mà thôi, cũng không có áp lực không xứng với bảo vật gì

vừa định vào chủ điện Bích Du Cung, liền nghe một tiếng cười khẽ, lại là Vân Tiêu mang theo Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cưỡi mây nghênh đón

Vân Tiêu , người hiếm khi ăn diện, hôm nay cũng trang điểm cẩn thận, nhưng nàng trang điểm không phải để làm nổi bật vẻ đẹp của mình, ngược lại là vì che lấp khí chất thanh lãnh của bản thân, để cho chính mình nhiều thêm mấy phần 'tục', từ đó phòng ngừa đoạt lấy danh tiếng của Đại tẩu

dù là như thế, nàng vẫn là hào quang chói mắt, sau khi nhiều hơn mấy phần khí tức yên hỏa, càng làm cho người ta không dời ánh mắt sang chỗ khác được

chu trâm khẽ động, tóc mây phiêu phiêu

Chương 1787: Đại hôn

Vân Tiêu hướng về phía trước khẽ khom người đối với Lý Trường Thọ, nói khẽ:

- Không thể ra ngoài nghênh đón

Lý Trường Thọ vái chào một cái, cười nói:

- Gặp nhau là được rồi

trong mắt Vân Tiêu mang theo vài phần ý cười, nhẹ nhàng gật đầu đối với Lý Trường Thọ, liền chủ động tiến về phía trước lôi kéo Linh Nga thối lui sang bên cạnh

Quỳnh Tiêu Bích Tiêu cũng hướng về phía trước hạ thấp người hành lễ, nũng nịu, giòn tan hô hai tiếng tỷ phu, Lý Trường Thọ chắp tay hoàn lễ, cùng với Triệu Công Minh nhìn nhau cười

đợi Tam Tiêu dẫn Linh Nga đi, một số lớn tiên nhân lập tức dâng lên

Lý Trường Thọ hoàn lễ từng người, cũng không có vẻ kiêu ngạo gì, vô luận ai tới đều có thể hàn huyên vài câu, tự cho mình là huynh đệ của Triệu Công Minh, không ngừng đáp tạ khách tới

cấp cho Triệu lão ca đủ mặt mũi

có Phó Minh Chủ Tiên Minh ồn ào nói:

- Tinh Quân đại nhân, ngài khi nào đại hôn?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Không vội, không vội, còn phải xem Ngọc Đế bệ hạ khi nào cho ta nghỉ

ở trong xó xỉnh bên cạnh, tướng quân Thiên Đình nào đó ngồi ngay ngắn bên người Nguyệt Lão hai mắt tỏa sáng, lập tức liền muốn mở miệng nói chuyện, lại bị một cỗ tiên lực không biết tới từ chỗ nào che miệng lại, trừng mắt nhìn trái phải mà ở trong một góc khác, Hoàng Long Chân Nhân thỉnh thoảng nhìn về phía đám nữ tiên Linh Nga kia, nhìn chuông nhỏ treo bên hông Linh Nga

không nhịn được cúi đầu thở dài, gần như rơi lệ lã chã

chuyện này, quá đả kích long!

Đúng lúc này, chợt nghe tiên nhạc trận trận, lại thấy bách hoa phất phới, chúng tiên tử Tiệt Giáo mang theo Linh Nga cùng nhau đi ra ngoài điện

Quỳnh Tiêu nói một tiếng:

- Kim Linh sư tỷ nhà ta đến đấy!

Triệu Công Minh vô thức giữ chặt cánh tay Lý Trường Thọ, bờ môi khẽ run rẩy:

- Làm sao, làm sao bây giờ?

- Còn có thể làm gì nữa! Nhanh lên! Tới phụ một tay!

Lý Trường Thọ lập tức dở khóc dở cười, gọi một đám tiên Tiệt Giáo Lữ Nhạc, Tần Hoàn, Triệu Giang, vương ma, Dương Sâm cùng nhau tiến lên, đẩy Triệu Công Minh ra ngoài

sự náo nhiệt truyền đến cửa điện, chúng nam tiên cùng nhau dùng sức, trực tiếp đẩy Triệu Công Minh ra ngoài đại điện

chúng nữ tiên dẫn dắt trái phải ở ngoài điện, để Kim Linh Thánh Mẫu tiến về phía trước

cả hai tất nhiên là hấp dẫn lẫn nhau, va chạm vào nhau, Triệu Công Minh mặt già đỏ bừng, ôm Kim Linh Thánh Mẫu

Lữ Nhạc ở phía sau cười to một tiếng, chúng tiên lập tức cười nói liên tục, trêu ghẹo, chúc mừng, trêu chọc không ngừng, tiếng hoan hô truyền đến từ Kim Ngao Đảo xa xa, khiến cho nơi này càng thêm mấy phần náo nhiệt

Đa Bảo Đạo Nhân xuất hiện đúng lúc, hắng giọng, quát một tiếng:

- Đại hôn bắt đầu! Mời sư tôn!

Chúng tiên nhanh chóng dừng lại tiếng cười, cúi đầu hành lễ đối với đài cao trong điện

'Ừm, Trường Canh điểm nào cũng tốt, chỉ là viết lời chúc mừng có chút qua loa. '

Trước khi ra sân, Thông Thiên Giáo Chủ ngồi ở phong hoa trì bên cạnh, nhìn ngọc phù trước mặt, không ngừng ngâm khẽ, có chút do dự

Nhìn phần mở đầu lời chúc mừng này, để tạo nên hình tượng giáo chủ bình dị gần gũi, dùng rất nhiều từ ngữ trau chuốt đơn giản, cái gì 'trời trong gió nhẹ', 'gió mát êm dịu', 'tất cả các vị khách đã tập trung về đây từ Tam Giới' vân vân

y là ai?

Miễn cưỡng là một trong mấy vị đứng đầu Hồng Hoang hiện nay, đường đường Tam Thanh Thánh Nhân!

Sao có thể dùng ngôn ngữ đơn giản thông tục như vậy?

Đầu tiên hẳn là phải nói một phen đại đạo, lại nói một chút thần thông đạo pháp, kể lại câu chuyện ngượng ngùng của hai đệ tử khi mới nhập môn, hồi ức lại cảnh người sư phụ y ngồi bên đống thóc cao và kể cho bọn họ nghe những câu chuyện tràn đầy sắc thái

chớ nên hiểu lầm, đó là khóa học bắt buộc của Tiệt Giáo—— « ánh đỏ khác biệt có bao nhiêu công dụng ở bên trong đấu pháp»

Cách tiếp cận này mới phù hợp với phong cách của Thánh Nhân

Thông Thiên Giáo Chủ cất ngọc phù vào trong tay áo, chắp hai tay sau lưng, nhìn chăm chú vào đại điện náo nhiệt bên kia

đại kiếp cái gì tạm thời nói sau

'Sư tổ' yêu cầu nhóm đồ tôn đi lấp kiếp vận, chính mình làm sư phụ đánh không lại sư tổ, cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng, xem liệu có đường sống nào không còn có thể có biện pháp nào?

Vốn còn nghĩ chính mình cùng với Nhị sư huynh liên thủ, thuyết phục Đại sư huynh đi đánh lão sư một trận

nhưng khi chính mình có ý niệm này, Nhị sư huynh đã đứng ở mặt đối lập với chính mình

trên thực tế y, người 'trẻ tuổi nóng tính' nhất bên trong tam hữu hiểu rất rõ, tính tình Nhị sư huynh vô cùng trầm ổn, nếu không đủ nắm chắc sẽ không động thủ, lại rất dễ dàng bị dao động, bên trong thực chất so với chính mình còn muốn bao che khuyết điểm hơn

mâu thuẫn giữa Xiển Tiệt nhị giáo, kéo dài thành mâu thuẫn giữa Tam Thanh, chiêu tính kế này của lão sư, thật sự quá mạnh

Chương 1788: cảm khái

'Muốn đấu với lão sư, chính mình vẫn là còn quá trẻ. '

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ thở dài một tiếng, chắp hai tay sau lưng, nhìn chăm chú vào nam tiên nữ tiên đang ồn ào, ánh mắt xa xăm, lại dường như đang tỏa sáng

tên gia hỏa Trường Canh này, đến cùng đối với lão sư là thái độ gì?

Đây là sự tình Thông Thiên Giáo Chủ lo lắng nhất lúc này

y cảm giác mấy năm gần đây, tiểu Trường Canh đột nhiên tức giận, trước đó rõ ràng còn làm theo ý mình, làm mọi thứ đều là muốn bảo mệnh

theo quan điểm của Thông Thiên Giáo Chủ, đây thật ra là phẩm chất cực kỳ trân quý, so với những đệ tử của y động một tí chính là 'đạo ta há có thể chịu nhục' kia mạnh hơn nhiều lắm

hẳn là Trường Canh đã là có thủ đoạn gì, có thể bảo đảm hắn sẽ không bị lão sư xoá bỏ?

Loại thủ đoạn này thật sự tồn tại sao?

Thông Thiên Giáo Chủ hơi hơi nhíu mày

ở trong phạm vi Thiên Đạo bao phủ, lão sư đã là tồn tại vô địch, chỉ có Đại sư huynh có thể kiềm chế lão sư đôi chút

sáu vị Thánh Nhân bọn họ lúc này chỉ có thể miễn cưỡng bảo trì cân bằng cùng với lực lượng Thiên Đạo, nhưng theo Thiên Đình ngày càng hưng thịnh, chính mình đã cảm thấy hữu tâm vô lực

lão sư quy hoạch Thiên Đình ở trong mấy Nguyên Hội này, chính mình làm Thánh Nhân kỳ thật có thể nhìn thấy rõ ràng

đối với Tam Giới mà nói, Thiên Đình đại biểu cho trật tự, đại hưng Thiên Đình đại biểu thôi động trật tự nhưng đối với lão sư mà nói, Thiên Đình là một quả cân, một quả cân có thể đánh phá cân bằng 'Thánh Nhân - Thiên Đạo'

Thông Thiên Giáo Chủ cười lắc đầu

chính mình lúc này đã cảm giác được uy áp Thiên Đạo hết sức rõ ràng, chắc hẳn... Tây Phương Giáo nhị Thánh Nhân đã không thở được

cười

mấy nhà đại giáo Thánh Nhân này, Đạo Môn Tam Giáo cộng thêm Tây Phương Giáo, kỳ thật cũng là trợ lực của mấy vị Thánh Nhân bọn họ

bên trong thiên địa này, trật tự tới từ Thượng Cổ, chính là do đại giáo Thánh Nhân chống đỡ

sáu thánh là nền tảng của Thiên Đạo, một phương diện là chỉ Thánh Nhân thúc đẩy Thiên Đạo diễn biến, thông qua Hồng Mông Tử Khí, tạo thành bộ phận quan trọng tạo thành lực lượng Thiên Đạo

một phương diện khác, chính là Thiên Đạo trật tự bên trong năm tháng trước đây, là thông qua lực ảnh hưởng của đại giáo Thánh Nhân mới có thể thực hiện

Thiên Đình quật khởi, nhưng thật ra là tiêu chí Thiên Đạo bắt đầu trực tiếp nhúng tay vào trật tự thiên địa

mà khi chức vị chính thần Thiên Đình bị đại kiếp lấp đầy, Thiên Đạo sẽ hướng tới hoàn thiện, sáu vị Thánh Nhân coi như liên thủ, cũng sẽ không phải là đối thủ của lão sư

huống chi sáu người bọn họ không có khả năng liên thủ, cũng không có lý do liên thủ

hiện nay, Thánh Nhân đã ở bên rìa bị Thiên Đạo đào thải

'Cũng không biết, Trường Canh hiểu bao nhiêu đối với Thiên Đạo. '

Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày sâu hơn

trước đây lúc y thấy Toại Nhân Thị phạt thiên, Lý Trường Thọ cũng ở bên trong trận doanh Nhân Tộc, chuyện này kỳ thật có chút không khôn ngoan

lão sư không thể địch lại, Trường Canh sao phải tranh khí phách tạm thời này

kỳ thật, Trường Canh có thể mang mấy vị đệ tử của chính mình đi cũng rất không tệ, không cần làm thêm cái gì, làm thêm liền đại biểu cho thừa nhận càng nhiều nguy hiểm

'Ừm, sau đó vẫn là phải nhắc nhở hắn một lần, để hắn đừng quên sơ tâm, một dạ đến già, thận trọng đến cùng, nên độn liền độn. '

Hồng Hoang tương lai...

Hồng Hoang này, kỳ thật bắt đầu từ khi phân phát Hồng Mông Tử Khí tại Tử Tiêu Cung, đã là không có tương lai

rời đi kỳ thật đã là lựa chọn tốt nhất

'Đại hôn bắt đầu, mời sư tôn! '

Tiếng hô hoán của Đa Bảo đã lên, đã đến lúc vị sư tôn mình này ra sân

Thông Thiên Giáo Chủ cúi đầu liếc nhìn nhìn bộ trang phục long trọng của mình —— kỳ thật cũng chính là bên ngoài đạo bào nhiều thêm một chiếc áo ghi lê dài, trên đó có một số đạo văn Đại La Kim Tiên xem không hiểu

bước một bước, quang ảnh quanh người lưu chuyển, đảo mắt đã là ở trước bảo tọa, đối mặt với chúng đệ tử và tân khách

y đưa tay chào, Triệu Công Minh dẫn Kim Linh Thánh Mẫu tiến về phía trước, hai người bước từng bước lên đài cao dưới sự chứng kiến của mọi người, quỳ xuống trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ

Triệu Công Minh liên tục cảm khái, cao giọng nói:

- Đệ tử Công Minh, bái kiến sư tôn!

Kim Linh Thánh Mẫu cũng cảm thấy vui vẻ trước sự cảm khái của Triệu Công Minh, phá lệ lộ ra một mặt ôn nhu của mình, ôn nhu nói:

- Đệ tử Kim Linh, bái tạ ơn sư tôn nhiều năm dạy bảo

- Tốt, tốt! Ha ha ha! Đứng dậy, đứng dậy đi

Thông Thiên Giáo Chủ chắp tay sau lưng cười to vài tiếng, nhìn hai đệ tử bảo bối của mình trước mặt, trong mắt mang theo vài phần ánh sao, khuôn mặt trẻ tuổi nhuộm ý cười ôn nhuận

y cười thán một tiếng, nói... nói...

Ách, chính mình phải nói cái gì...

Chương 1789: Đổng Đức Khởi

- Khục, ngày hôm nay trời trong gió nhẹ, gió mát êm dịu, các vị khách tập trung về đây từ Tam Giới, tề tụ ở trong Bích Du Cung của bần đạo, chứng kiến hôn lễ của ái đồ bần đạo, quả thật là chuyện may mắn của Tiệt Giáo chúng ta

Ở dưới đài, Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười thản nhiên

bản thảo chính mình viết, quả nhiên rất được sư thúc thưởng thức

...

- Tinh Quân, ngài đến bên này?

- Tỷ phu! Ngươi có muốn đến bên này hay không!

- Trường Canh sư đệ, chúng ta uống hai chén nào!

Đợi Thông Thiên Giáo Chủ đọc xong bài phát biểu « cha già », Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu bái sư tôn, bái thiên địa, lại ở dưới sự hộ tống của hai vị 'tiên rượu' Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, cùng uống một ly liền cành tửu, nâng hai đóa tịnh đế liên, đại hôn liền không có quan hệ gì cùng với hai người tân nhân bọn họ

Thông Thiên Giáo Chủ tất nhiên là sẽ không tụ tập với bọn tiểu bối, chủ trì xong đại hôn liền tự mình biến mất

Triệu Công Minh bị quần tiên Tiệt Giáo kéo đi uống rượu, Kim Linh Thánh Mẫu cũng bị nhóm tiên tử túm đi, chiếm nửa bên đại điện Bích Du Cung

lúc Lý Trường Thọ muốn tìm chỗ ngồi, lập tức có tình hình như vậy

phàm là dám trực tiếp mở miệng, cũng đều không phải Kim Tiên bình thường, đều là nhân vật có mặt mũi thế lực khắp nơi

Lý Trường Thọ cười từ chối nhã nhặn lời mời của nhóm Phó Minh

Chủ Tiên Minh, lại lắc đầu ra hiệu đối với Bích Tiêu, cự tuyệt Lữ Nhạc chào hỏi, bình tĩnh đi tới ghế chuyên môn Thiên Đình, ngồi ở bên người Thiên Tướng bị che miệng kia

hắn vừa đi đến, Nguyệt Lão cùng với mấy vị Thiên Binh Thiên Tướng liền vội vàng đứng lên, hành lễ chào hỏi đối với Lý Trường Thọ

đợi bọn hắn nhập tọa, Lý Trường Thọ hơi chớp mắt đối với vị Thiên Tướng kia, truyền âm nói:

- Bệ hạ, đắc tội đắc tội, bí pháp hoá thân của ngài không ngờ cao minh như thế, nơi đây e rằng cũng chỉ có Thông Thiên sư thúc nhận ra lai lịch của ngài

- Hừ!

Vị Thiên Tướng kia quay đầu nhìn về phía Nguyệt Lão, làm cái trán Nguyệt Lão chậm rãi toát ra ba cái dấu chấm hỏi

đây là tình huống gì?

Lý Trường Thọ cười không nói, bắt đầu chào hỏi các đồng nghiệp Thiên Đình uống rượu dùng bữa

vị Thiên Tướng kia, cũng chính là hóa thân mới nhất của Ngọc Đế, rất nhanh cũng liền điều chỉnh tốt tâm tính, tằng hắng một cái, chủ động mời rượu Lý Trường Thọ, thấp giọng nói:

- Mạt tướng Đổng Đức Khởi! Có thể ngồi cùng bàn với Tinh Quân đại nhân, hết sức vinh hạnh

Lý Trường Thọ: "..."

Ngọc Đế bệ hạ đây là hy vọng, thần tử không an phận hắn này 'hiểu được' sao?

- Đổng tướng quân đa lễ, làm phiền Đổng tướng quân hộ tống Nguyệt Lão tới trước

Nguyệt Lão nhíu mày liếc nhìn Đổng Đức Khởi, vị tướng quân này làm sao không hiểu chuyện như vậy, Tinh Quân ngồi ở đây, cũng không biết nhường chỗ cho chính thần lão

vị trí bên người Tinh Quân là có thể tùy tiện ngồi sao?

Thật sự quá phận, nếu không phải nơi này có nhiều đại tiên đại thần như vậy, nhất định phải răn dạy tên gia hỏa này vài câu

Nguyệt Lão bưng chén rượu, cẩn thận hướng về phía Lý Trường Thọ, cười nói:

- Tinh Quân ngài tùy ý, tiểu thần mời một chén

- Cùng uống, cùng uống

Lý Trường Thọ lại cười nói một câu, chủ động đụng đụng ly với Nguyệt Lão

hai người lập tức thảo luận không quá căng thẳng về các vấn đề mà Nhân Duyên Điện hiện đang phải đối mặt, thực chất chỉ là làm dáng, tìm kiếm chủ đề mà thôi

chờ tiên Tiệt Giáo bắt đầu dâng lên hạ lễ cho Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu, Nguyệt Lão đại biểu Thiên Đình, dẫn hai vị nữ tiên, đưa lên một chút thải y khăn quàng vai

Long tộc quả nhiên không phụ mong đợi của mọi người, mặc dù chỉ có hai vị trưởng lão đến, nhưng bảo rương lưu quang huyễn thải chất đầy trong góc Bích Du Cung

chuyện này khiến không ít càn tiên và khôn tiên Tiệt Giáo liếc nhau, có một chút ý nghĩ lớn mật lừa gạt đại hôn

món quà của Lý Trường Thọ chỉ là đặt ở trong một túi bảo nang, nhét vào trong ngực Triệu Công Minh, cũng không lấy ra khoe khoang

Linh Nga thì tặng mấy món váy áo tự tay may trong lẵng hoa cho Kim Linh Thánh Mẫu, làm cho Kim Linh Thánh Mẫu cười đến không ngậm miệng được, khen ngợi Linh Nga khéo tay

Linh Nga cười hì hì một tiếng, lại từ bên trong lẵng hoa lấy ra mấy món quần áo trẻ con, làm cho gương mặt xinh đẹp của Kim Linh

Thánh Mẫu ửng hồng, chúng nữ tiên đồng loạt cười

mà thừa dịp đứng dậy tặng lễ, Hoàng Long Chân Nhân mang theo hai vị sư đệ Khương Thượng, Thân Báo, tiến tới chỗ Lý Trường Thọ

Hoàng Long thấp giọng nói:

- Sư đệ, chúng ta bàn một chút, bàn một chút

- Sư huynh mời

Lý Trường Thọ đứng dậy làm dấu mời, ánh mắt đảo qua ở trên người Khương Thượng cùng với Thân Báo, cũng không dừng lại thêm

Hoàng Long Chân Nhân cười khổ, ngồi ở bên người Lý Trường Thọ, thở một hơi dài

Chương 1790: giàu nhân duyên

trước khi y tới, đã cảm thấy áp lực cực lớn, nhưng sau khi đến nơi đây, mới cảm nhận được cái gì là 'như ngồi bàn chông'

bên trên bàn chông còn rắc muối

vào trước khi Lý Trường Thọ đến, thỉnh thoảng liền sẽ có tiên Tiệt Giáo đi ngang qua bên người Hoàng Long Chân Nhân, hừ một tiếng, trừng một chút

còn có tiên Tiệt Giáo sẽ cố ý thảo luận sự tình Xiển Tiệt nhị giáo, nói Xiển Giáo hạ thủ lòng dạ ác độc như thế nào như thế nào, Xiển Giáo hữu tâm tỉnh vô tâm chiếm tiện nghi trong trận chiến trước đây

Hoàng Long Chân Nhân liền cúi đầu không nói, hai vị sư đệ bên cạnh cũng là không dám thở mạnh

cuối cùng chờ được đến khi Lý Trường Thọ đến, thuận thế ngồi ở bên người Lý Trường Thọ, trong đáy lòng Hoàng Long Chân Nhân là có mọi loại ủy khuất, ngàn loại phiền muộn, muốn bày tỏ đôi chút với Lý Trường Thọ

liền nghe Hoàng Long Chân Nhân mở miệng nói:

- Ài...

- Ài! Bữa tiệc cưới này thật khó ăn

Thân Báo phối hợp cảm khái một tiếng, cười khổ nhìn về phía bình rượu trước mặt:

- Vốn định tới nỗ lực vì Tam Giáo, bây giờ lại là biết tất cả đều là hư ảo, không có cách nào vãn hồi. Tinh Quân có tài năng kinh thiên động địa, thế nhưng là có biện pháp nào, có thể làm chút chuyện vì Tam Giáo?

- Chuyện này...

Lý Trường Thọ có chút khó khăn, ngồi ở kia trầm ngâm vài tiếng

Thân Báo có thể hỏi ra lời này, kỳ thật nằm trong dự liệu của hắn, báo đen này định vị đối với bản thân cực kỳ mơ hồ, lại bởi vì thân phận bối cảnh phức tạp của y, dẫn đến chính y cũng không phân rõ, đến cùng là hướng về Xiển Giáo hay là hướng về Tiệt Giáo

Đổng Đức Khởi ở một bên cười nói:

- Sự tình đạo hữu yêu cầu, đã là vấn đề khó khăn lớn nhất thế gian hôm nay, Tinh Quân nhà ta vì thế phiền não ngày đêm, trong lòng vô cùng ưu phiền. Ở trong trường hợp như thế này, đạo hữu tốt nhất không nên đề cập việc này quá nhiều, kẻo làm mất hứng thú của mọi người

Thân Báo nhíu mày nhìn về phía Đổng Đức Khởi, định tiếng nói:

- Đạo hữu... ngươi không hiểu

Thiên Đế lập tức mở to hai mắt

Nguyệt Lão cũng nói:

- Đổng tướng quân, ngươi vào Thiên Đình chẳng qua mấy chục năm, không hiểu rõ nội tình trong đó, Thiên Đình chúng ta hẳn là bảo trì trung lập, không nên can thiệp sự tình đại kiếp, đến, uống rượu uống rượu, ngày hôm nay không đề cập tới chuyện phiền lòng, chỉ nói chuyện vui vẻ

- A?

Khương Thượng cầm chén rượu lên, đánh giá Nguyệt Lão một thân hỉ bào, nhìn thấy bên trên hỉ bào của Nguyệt Lão thêu trăng tròn, Nguyệt Quế Thụ, nghĩ đến một chút truyền thuyết, nhỏ giọng hỏi:

- Ngài hẳn là vị thần chưởng quản nhân duyên? Nguyệt Lão?

- Thất kính thất kính

Nguyệt Lão lập tức cười đến híp cả mắt:

- Các hạ là?

- Khương Thượng, chữ Tử Nha

- Ôi!

Nguyệt Lão chấn động tinh thần, liếc nhìn Lý Trường Thọ cười híp mắt ở một bên, muốn mở miệng nói mấy câu khách khí, nhưng lại sợ nói sai

cái tên Khương Thượng này, lão chính là quá quen thuộc!

Năm đó Tinh Quân đại nhân đến tìm chính mình, nhờ chính mình an bài một chút nhân duyên cho chuyển thế thân của Tề Nguyên đạo trưởng

lão trọc tiên đời trước không có hưởng qua phúc, đời này tất nhiên là phải đền bù một chút, cũng coi như tấm lòng đồ đệ của Tinh Quân đại nhân

nhưng Tinh Quân đại nhân cũng đã nói, chuyển thế thân đã không còn liên quan gì tới mình nữa, đây cũng là sự tình Nữ Oa nương nương định ra năm đó, Nguyệt Lão lúc này tỉnh táo, chính mình quả thật không thể nói ra sự tình như vậy

đúng vậy, còn phải giúp Tinh Quân đại nhân che đậy

Nguyệt Lão thở dài:

- Ngài chính là Khương Thượng? Ha ha ha, quả nhiên là người giàu nhân duyên mà tiểu thần thấy!

Khương Thượng ưỡn thẳng eo, cảm giác có chút kỳ diệu

- Vẫn là đa tạ Nguyệt Lão trông nom

- Ài, lời này liền không đúng, tiểu lão nhân chỉ là giải quyết việc chung

Nguyệt Lão cười nói:

- Nhân Duyên Điện chúng ta, cũng sẽ không cưỡng ép lôi kéo nhân duyên, sẽ chỉ tu bổ nhân duyên, là đạo hữu phúc phận thâm hậu

Khương Thượng bưng rượu đứng dậy:

- Ta mời ngài một chén

- Khách khí khách khí

Nguyệt Lão tất nhiên là nâng chén đón lấy

Hoàng Long cười xùy một tiếng, nhưng cũng không điểm phá cong cong quấn quấn nơi đây, chỉ nói:

- Trường Canh sư đệ, ta cũng kính ngươi một chén... sự tình Long tộc, đa tạ ngươi

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, cũng không nói nhiều, tùy tiện bỏ qua đề tài, thảo luận về tiên thiên đại năng Viễn Cổ có người nào kết thành đạo lữ, lúc ấy lễ nghi ra sao

Hoàng Long thuận thế chậm rãi nói, bày ra phong thái tiên Xiển Giáo, thành công khuấy động bầu không khí trên bàn

rất nhanh, Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu bắt đầu mời rượu, bàn đầu tiên bọn họ tới, chính là bàn của Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ và nhóm tiên nâng chén đón lấy, Triệu Công Minh lúc này đã là mặt đỏ bừng, bộ dáng mặt mày hớn hở kia, làm cho người ta cảm thấy vui mừng

Chương 1791: tự chứng

- Trường Canh, chúng ta... uống rượu thôi!

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, lại từ trong tay áo lấy ra một túi bảo nang, đưa cho Triệu Công Minh

Triệu Công Minh buồn bực nói:

- Hạ lễ này làm sao còn có hai phần? Thế nhưng là có gì muốn nói?

- Phần trước đó kia là đại biểu Nhân Giáo tặng cho đại ca đại tẩu

Lý Trường Thọ cười nói:

- Mà phần này, là ta tự thân tặng cho đại ca đại tẩu

- Vậy ta phải xem kỹ một chút

Triệu Công Minh buồn bực nhìn về phía bảo nang trong tay, Kim Linh Thánh Mẫu một bên cũng là hiếu kì đưa tiên thức thăm dò vào trong đó

sau đó, khuôn mặt Kim Linh Thánh Mẫu đỏ lên, thấy được 360 quyển tranh cuốn 'quen thuộc' kia

Triệu Công Minh hai mắt tỏa sáng, thấy được bình bình lọ lọ bên trong góc

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta ở đây, chúc đại ca đại tẩu sớm sinh quý tử!

- Ha ha, ha ha ha!

Triệu Công Minh lập tức thoải mái cười to, thận trọng thu bảo nang vào

Kim Linh Thánh Mẫu ở một bên cũng là cúi đầu hạ thấp người:

- Cám ơn muội phu

đúng lúc này

Lữ Nhạc vội vàng đến từ ngoài điện, thì thầm vài câu ở bên tai Đa Bảo Đạo Nhân, Đa Bảo Đạo Nhân nhíu mày, bước nhanh về hướng Lý Trường Thọ

tiên thức Lý Trường Thọ quét qua, trong mắt xẹt qua một chút nghi hoặc

Đại Vũ Đế Quân?

Nhìn phản ứng của Đa Bảo cùng với Triệu Công Minh, Tiệt Giáo hẳn là không đưa thiệp mời cho Hỏa Vân Động, vì sao Đại Vũ Đế Quân sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Lại thêm Đại Vũ Đế Quân lúc này lộ vẻ mặt lo lắng, tựa hồ là muốn bức thiết nhìn thấy ai vậy

Ổn một tay

Đa Bảo Đạo Nhân tiến về phía trước, còn chưa mở miệng nói, Lý Trường Thọ đã truyền âm nói:

- Làm phiền sư huynh ra mặt, xác nhận thân phận của Đại Vũ Đế Quân trước

Đa Bảo chậm rãi gật đầu, cười nói:

- Các ngươi uống rượu trò chuyện trước, vi huynh đi ra tiếp đãi khách quý

nói xong mang theo Lữ Nhạc bước nhanh ra ngoài, tiến đến Kim Ngao Đảo bên ngoài Bích Du Cung

Đại Vũ Đế Quân cũng là có chút mộng

thừa dịp Tiệt Giáo đại hôn, y tới chỗ Tiệt Giáo tìm người, cửa cũng còn chưa đi đến, liền bị Đa Bảo Đạo Nhân cười hỏi một câu:

- Đạo hữu, từ đâu mà tới?

Không thích hợp, thực không thích hợp

Đại Vũ Đế Quân cười nói:

- Tới từ Hỏa Vân Động

- Chúng ta giống như không đưa thiệp mời cho Hỏa Vân Động

Lữ Nhạc ở phía sau cau mày nói:

- Đạo hữu là...

- Nhân Tộc, Vũ

Đa Bảo Đạo Nhân hỏi:

- Đạo hữu tự chứng như thế nào?

Đại Vũ Đế Quân mở trừng hai mắt

tự chứng? Y lăn lộn tại Thượng Cổ là vô ích sao?

Mặc dù xếp hạng cuối cùng ở bên trong tam hoàng ngũ đế, nhưng dẫu sao cũng là đại biểu của một cái giai đoạn Nhân Tộc, còn có một sợi Hồng Mông Tử Khí, tu vi tự thân cũng coi như đại thần thông giả

chuyện này!

Được rồi, thực Trường Canh

Thân thể có phần to lớn của Đại Vũ Đế Quân hướng về phía trước nửa bước, lòng bàn tay có lưu quang rung động, ngưng tụ thành một đoàn ngọn lửa màu tím

- Nhân Tộc tân hỏa, Hồng Mông Tử Khí, có thể tự chứng hay không?

Đa Bảo cẩn thận cảm ứng, sau đó vái chào một cái, cố ý làm ra bộ dáng nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- Nhân Hoàng chớ trách, Nhân Hoàng chớ trách, chỉ vì nhận được tin tức, nói là Tây Phương Giáo muốn tới gây sự, lúc này mới có chút khẩn trương, mau mau mời vào, ngài thế nhưng là tới tìm Trường Canh sư đệ?

Đại Vũ mỉm cười gật đầu, chắp tay một cái đối với Đa Bảo Đạo Nhân, được hai vị cao thủ Tiệt Giáo đón vào đại môn Bích Du Cung

y dẫn âm nhắc nhở Đa Bảo Đạo Nhân không cần lộ ra, tự thân tới có chút điệu thấp, mang theo ánh mắt chú ý các nơi, trực tiếp đi đến bàn của Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ đã sớm đứng dậy nghênh đón, Hoàng Long Chân Nhân thức thời chuyển sang một vị trí khác, nhường lại vị trí bên người Lý Trường Thọ

chắp tay, hành lễ, Lý Trường Thọ truyền âm nói với Đại Vũ Đế Quân:

- Chưa có ra ngoài điện nghênh đón, còn xin tiền bối chớ trách

Đại Vũ mỉm cười gật đầu, dẫn âm trả lời:

- Nên vậy, ngươi lúc này đại biểu Thiên Đình mà đến, không cần để ý như vậy

sau đó, hai người đồng thời ngồi xuống, Lý Trường Thọ đặt ngón tay điểm nhẹ trên mặt bàn, Đại Vũ Đế Quân lại hơi hơi điều chỉnh tư thế ngồi, dưới bàn... dùng chân trái để bên trên cẳng chân Lý Trường Thọ

'Đổng Thiên Đế đệ nhị' bên cạnh khẽ chau mày

y dĩ nhiên không phải để ý Trường Canh cùng với Đại Vũ Đế Quân quá mức thân cận, chắc chắn sẽ không để ý chuyện này, y chính là Thiên Đế, còn có cái gì có thể mạnh mẽ hơn tình nghĩa quân thần giữa Thiên Đế cùng với quyền thần bình thường Thiên Đình?

tuyệt đối sẽ không có!

động tác này của Đại Vũ, thật ra là để cho tiện dẫn âm, lại có tính bí ẩn khá cao

cân nhắc đến thân phận Nhân Hoàng của Đại Vũ Đế Quân, hẳn là nói sự tình có quan hệ Nhân Tộc

Chương 1792: quẻ tượng

Đổng Đức Khởi bình tĩnh dùng đầu kia chiếc đũa ngọc gắp rau ăn, không hề có ý định nghe trộm, cũng chính là vì công vụ Thiên Đình, hơi quan tâm đến vấn đề đối lập giữa linh và thiên địa hiện tại

ở bên trong phạm vi chức trách

cho nên, Ngọc Đế cũng bình tĩnh điều chỉnh tư thế ngồi, chân phải trong lúc lơ đãng giẫm vào rìa đạo bào Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ: "..."

Suýt nữa quên mất tính nết của bệ hạ là khoan hồng độ lượng

hắn còn chưa kịp nhắc nhở Đại Vũ Đế Quân, lời nói của Đại Vũ Đế Quân, đã là liên tục không ngừng truyền tới:

- Trường Canh, xảy ra vấn đề lớn

- Phục Hi tiền bối xem bói suy tính một hồi lâu, rốt cuộc xác định một trận tai hoạ do Thiên Đạo khởi xướng

- Ngươi cũng biết, lúc Thượng Cổ, Nhân Tộc bắt đầu tiên phàm tách ra, sau lưng thật ra là Thiên Đạo đang thôi động, Thiên Đạo đánh bàn tính rất vang, coi trọng phàm nhân, khinh thị tiên nhân

- Ta biết điều này không có gì không tốt, che chở kẻ yếu, mang lại sự công bằng tương đối cho sinh linh, là mặt tốt của Thiên Đạo cùng với Thiên Đình

- Nhưng như vậy, Nhân Tộc chúng ta nếu như lại gặp bất công từ Thiên Đạo, thực lực phản kháng liền sẽ càng ngày càng yếu

- Tiên nhân và khí vận chia cắt

- Mấy người chúng ta đã phân tích hệ thống nhân linh tiên yêu ma quỷ do ngươi thôi diễn trước đó, phát giác ngươi thật giống như tại thật lâu trước đó liền thấy vấn đề như vậy tồn tại, cố ý thống hợp lực lượng sinh linh, làm nhạt tác động mặt trái của tiên phàm Nhân Tộc tách ra, có phải là như vậy?

Lý Trường Thọ: đúng là như vậy

nhưng ở trước mặt Ngọc Đế bệ hạ, nói như vậy có chút không tốt lắm

- Đế Quân, mời

Lý Trường Thọ bất động thanh sắc cầm chén rượu lên, đối ẩm với Đại Vũ Đế Quân, truyền âm dưới đáy lòng:

- Ta kỳ thật cũng không có cân nhắc chuyện này, hẳn là trùng hợp, lúc ấy thật ra là ở dưới tình huống đại thế tiên phàm tách ra không thể sửa, nghĩ biện pháp bảo hộ phàm nhân

hoá thân Ngọc Đế ở một bên lập tức lộ ra nụ cười bình tĩnh

Đại Vũ Đế Quân mỉm cười gật đầu, giơ ngón cái lên đối với Lý Trường Thọ ở dưới bàn, tiếp tục dẫn âm:

- Bộ hệ thống này của ngươi, chúng ta càng suy nghĩ càng cảm thấy kịch liệt

- Cần thiết cho Thiên Đạo, cần thiết cho Thiên Đình, cần thiết cho Nhân Tộc, cân nhắc không thể làm không chu toàn, lại phù hợp đại thế diễn biến kế tiếp của thiên địa

- Nhưng Trường Canh, lần này ta tới tìm bản thể của ngươi, mà không nói với hoá thân của ngươi, là có chuyện lớn liên quan đến việc này, muốn tới tìm ngươi hỏi thăm đối sách

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, truyền âm nói:

- Đế Quân cứ nói, nếu có sự tình cần ta đi làm, tất nhiên là cẩn thận châm chước, hết sức nỗ lực

- Ừm

Đại Vũ Đế Quân chậm rãi thở ra một hơi

tiếng nói có chút ưu sầu, vang lên ở dưới đáy lòng Lý Trường Thọ:

- Theo như quẻ tượng của Phục Hi tiền bối sở hiện, sau lần Phong Thần đại kiếp này, Nam Châu chỉ sợ sẽ không còn Nhân Hoàng

đũa ngọc Lý Trường Thọ cầm trong tay dừng lại một chút

hoá thân Ngọc Đế bên cạnh cũng là khẽ nhíu mày, lại rất mau thu hồi lại bàn chân giẫm lên đạo bào của Lý Trường Thọ, phối hợp dùng bữa uống rượu

Lý Trường Thọ đặt đũa xuống, dẫn âm hỏi:

- Quẻ này giải nghĩa như thế nào?

Đại Vũ Đế Quân trầm ngâm vài tiếng, tiếp tục dẫn âm nói:

- Quẻ tượng sở hiện, quốc quân Thương quốc Đế Tân, sẽ là Nhân Hoàng đời cuối cùng, phía sau sẽ không còn vị trí Nhân Hoàng, đổi thành vị trí Thiên Tử, vương Nhân Tộc sẽ hiệu mệnh với thiên

- Lại thêm thấy bên trong quẻ tượng, thay Thương chính là Chu, Chu quốc sau khi đánh bại Thương quốc, Nhân Hoàng liền sẽ tự xưng Thiên Tử... có lẽ đến lúc đó ngươi sẽ tham dự vào vấn đề này

Lý Trường Thọ nhắm mắt ngưng thần, lẳng lặng suy tư

- Các vị tiền bối có ý tứ gì?

Đại Vũ Đế Quân gắp đồ ăn, dẫn âm hỏi:

- Theo nhắc nhở của Toại Nhân tiền bối lúc lâm chung, hết thảy nghe ngươi an bài, nhưng như vậy cũng sẽ cho ngươi rất nhiều áp lực, cho nên chúng ta cũng thương lượng một chút, ý kiến của chúng ta là, lấy bất biến ứng vạn biến, bằng không ta đã không tới tìm ngươi, mà là mời ngươi tới Hỏa Vân Động thương nghị xuất binh như thế nào

Lý Trường Thọ trầm mặc một hồi, lẳng lặng suy tư

rất rõ ràng, Đạo Tổ đã bắt đầu thu cục

quẻ tượng vẫn như cũ có nội tại liên quan với Thiên Đạo vận chuyển, sự tình quẻ tượng đã có thể nhìn thấy, rất rõ ràng là Thiên Đạo đã chuẩn bị xong hết thảy an bài, sở hiện ra 'sự kiện tương lai có khả năng cao'

trọng điểm chú ý của chính mình trước đây đều ở bên trên người tiên thần trong Phong Thần đại kiếp, điểm ấy đúng là không đủ chú ý

cũng không phải tự thân sai lầm, đơn thuần là bởi vì Nhân Hoàng phàm tục hiện nay không có tác dụng gì, kế hoạch của chính mình không có dính dấp đến một khối phàm tục này

Chương 1793: sóng sau đè sóng trước

phàm nhân không cần biết được quá nhiều, có tinh thần sống sót là được

Thiên Đình quật khởi, nhân đạo bị Thiên Đạo áp chế thậm chí trở thành trợ lực của Thiên Đạo, đại giáo Thánh Nhân phá diệt, lực lượng sinh linh hạ thấp không có cách nào phản kháng Thiên Đạo, Thánh Nhân mất đi quyền chủ động cùng với thực lực phản kháng...

Một trận Phong Thần đại kiếp, Đạo Tổ tính kế nhiều đại sự như vậy

ở trên cái nhìn đại cuộc, chính mình kém xa Đạo Tổ

Đại Vũ Đế Quân đợi một hồi, thấy Lý Trường Thọ không nói lời nào, nhíu mày hỏi:

- Cục này còn có giải pháp?

- Từ lúc này mà nói, là không có

Lý Trường Thọ nói:

- Hỏa Vân Động đã là địa phương tụ tập ngọn lửa sinh linh không nhiều, còn thỉnh các vị tiền bối bảo vệ tự thân trước

- Phàm nhân thuận theo Thiên Đạo mà sống, đối với bọn họ mà nói cũng không phải chuyện xấu gì, nhưng bên ngoài Nam Thiệm Bộ Châu, Nhân Tộc nên đoàn kết hết thảy sinh linh

- Trước đứng vững đại cuộc, đây không phải Nhân Tộc đối kháng với Thiên Đạo, mà là sinh linh đối kháng với Thiên Đạo, sau này nếu có một trận chiến, trận chiến này liền xem như bại, Nhân Tộc cũng có thể tiếp tục hưng thịnh

- Mặc dù làm như vậy, có chút không ổn đối với chủng tộc khác, nếu có sóng lớn, thuyền lớn không ngại, thuyền nhỏ lật úp, cuối cùng tan biến chỉ sợ sẽ là các tộc vu yêu

Đại Vũ trầm ngâm vài tiếng, hỏi:

- Trường Canh, ý của ngươi là, lấy phàm nhân làm căn cơ sau cùng của Nhân Tộc, để Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc đi đọ sức một trận? Như vậy, thời cơ ở nơi nào?

- Thời cơ không rõ

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Có lẽ sẽ không có thời cơ như vậy, nhưng các vị tiền bối còn thỉnh ghi nhớ, đại đạo năm mươi, độn mất đi một. Thiên Đạo cũng không phải là không gì không làm được, vạn vật cuối cùng tương sinh tương khắc, hết thảy ở bên trong âm dương song ngư kia

Đại Vũ: "..."

Loại kiểu câu giáo huấn người này, loại giọng điệu quen thuộc này

không phải chính là bọn họ ngày bình thường dùng lúc giáo huấn hậu bối sao?

Chẳng qua, Đại Vũ đối với chuyện này thật đúng là an tâm, giữa lông mày cũng mất đi cảm giác lo lắng trước đó

năm đó có thể hỗn thành Nhân Hoàng, tự không phải nhân vật đơn giản

kể một câu chuyện vui, Nhân Tộc sau khi trở thành nhân vật chính thiên địa tại thời kì cuối Thượng Cổ, thực hiện chính là chế độ nhường ngôi

quả thực là chế độ nhường ngôi, chẳng qua đại đa số tình huống đều là, khi một bộ tộc nào đó hưng khởi và trở nên hùng mạnh, trở thành thiên hạ chung chủ tính thực chất trước, được các bộ tộc khác ủng hộ, lão chung chủ kia cảm thấy chính mình không còn ổn, cũng liền chiêu cáo đối với thiên hạ, chức vị Nhân Hoàng được trao cho đời tiếp theo

rất hiện thực

chức vị Nhân Hoàng của Đại Vũ Đế Quân, trừ công tích, công đức tự thân, cũng là từng bước một tích lũy danh vọng, chinh chiến bốn phía, cuối cùng mới lấy được, làm sao không rõ ràng cong cong quấn quấn nơi này?

Lý Trường Thọ gần như đã nói rõ:

【 Tiền bối không cần sợ, ổn một tay, ta có biện pháp đối phó Thiên Đạo, nhưng cần chờ đợi thời cơ, bảo mọi người an tâm chớ vội, giữ lại thực lực, đoàn kết lực lượng sinh linh, sau đó chờ tín hiệu của ta, chúng ta làm một đợt lớn! 】

Quả nhiên là, anh hùng xuất thiếu niên, sóng sau đè sóng trước

Đại Vũ nói:

- Ta chắc chắn sẽ truyền đạt cho các vị tiền bối không sót một chữ

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, bưng chén rượu lên, cười nói:

- Ta kính Đại Vũ Đế Quân một chén

- Ai, Tinh Quân khách khí, Tinh Quân khách khí

Đại Vũ quen thuộc vẫy vẫy tay:

- Chư vị cùng uống

tư thái đế vương kia, làm cho hóa thân Ngọc Đế thầm nghĩ người trong nghề

...

Nhân Hoàng, Thiên Tử

cảm giác chênh lệch này rất lớn, nhưng trên thực tế không kém nhiều

Lý Trường Thọ phải thừa nhận, khi nói những chuyện này với Đại Vũ Đế Quân, cũng có yếu tố diễn xuất

tăng lên một chút lòng tin cho Hỏa Vân Động, cũng tăng tiến một chút tinh thần cho các vị Đế Quân, để mọi người tối thiểu có thể cảm giác được, bọn họ cũng không phải là không có chút phần thắng nào

tưởng tượng Thương bộ lạc còn chưa kiến quốc, Lý Trường Thọ định ra sự tình tiên khế, kỳ thật đã là mơ hồ phù hợp với nhu cầu của Thiên Đạo

tiên khế đã làm cho Nhân Hoàng bị Thiên Đình giới hạn

nhưng Lý Trường Thọ lúc đó, cũng không bị cái chết của Tề Nguyên sư phụ kích thích, ý nghĩ lúc ấy liền rất đơn thuần, cảm thấy Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ cho dù có vấn đề nhất định, cũng không đến mức quá phận

về sau lại phát hiện ra...

Ngoại trừ quá phận, chính là quá phận!

Hắn là một nam nhân có cảm giác nguy cơ mãnh liệt, theo Kim Ô kia bị kiếp vận ảnh hưởng một ngụm phun chết một vị trọc tiên, đã là đang suy nghĩ

Thiên Đạo vì đạt thành mục đích, có phải hay không sẽ không từ thủ đoạn?

Chương 1794: danh vọng cất cao

Trong hơn mười năm tự bế trong Hỗn Nguyên Kim Đấu kia, Lý Trường Thọ chính là đang suy nghĩ, chính là đang xem xét thời thế, cuối cùng...

Đem cân đối Thiên Đạo, khắc vào bên trong đại đạo cân đối của chính mình

hết thảy kế hoạch, tại lúc ấy đã có hình thức ban đầu

ở dưới ý chí Thiên Đạo nhìn chăm chú, Lý Trường Thọ suy tư mấy trăm biện pháp phá cục, lại phủ định, phá giải từng biện pháp, cuối cùng hợp thành một biện pháp

đó là con đường duy nhất

ở trên con đường này, Lý Trường Thọ đã hoàn thành một bước mấu chốt nhất —— trở thành 'số một' chạy trốn

đây là khả năng duy nhất để hắn có thể bảo vệ bản thân và người thân, bạn bè xung quanh mình

Lý Trường Thọ ban đầu cũng không có cân nhắc quá nhiều lập trường của Nhân Tộc, hắn vô luận thôi diễn như thế nào, phàm nhân Nam Thiệm Bộ Châu cũng chính là thực thể Thiên Đạo phải che chở

Nhân Tộc sẽ không bị diệt, đây là hình thức sống lý tưởng của Thiên Đạo

Thiên Đạo muốn áp chế lực lượng sinh linh, nhưng lực lượng sinh linh không thể giảm xuống quá thấp, bởi vì đây là một bộ phận quan trọng tạo thành lực lượng Thiên Đạo

Đạo Tổ tất nhiên là hiểu rõ hơn ai hết, thiên địa là do sinh linh mà sinh, nếu sinh linh không còn, thiên địa cũng liền chết đi

nhưng, Toại Nhân Thị phó thác...

Cho nên nói, chính mình đã quấn vào nhân quả kỳ kỳ quái quái

người tự tay viết Ổn Tự Kinh, lại vi phạm nguyên tắc chủ yếu của Ổn Tự Kinh, cũng là thoáng có chút châm chọc

đây hẳn là nhược điểm của sinh linh

mặc dù Lý Trường Thọ rất muốn hô to một tiếng: Người là có hạn mức cao nhất, ta không làm người nữa, Đạo Tổ!

Đại Vũ Đế Quân chính là đến tìm bản thể Lý Trường Thọ thương thảo việc này, dựa vào sự ồn ào nơi đây, sẽ không gây ra quá nhiều chú ý

sau khi được Lý Trường Thọ hồi âm, Đại Vũ Đế Quân liền chủ động đi tìm Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu chúc mừng một chút, sau đó lấy ra một món quà trân quý

Thần Nông Dựng Linh Đan!

Vật này cũng không có công dụng gì quá lớn, chính là có thể giải quyết vấn đề sinh linh tiên thiên khó khăn trong việc sinh con ở một mức độ nhất định

Triệu Công Minh cũng đã uống chút rượu, lúc ấy liền có chút thượng đầu, lôi kéo Đại Vũ Đế Quân cảm khái không thôi, suýt nữa nói ra niềm vui khuê phòng ở trước mặt mọi người

đưa bảo đan, Đại Vũ Đế Quân liền nói chính mình không tiện ở lâu bên ngoài, cáo từ trở về Hỏa Vân Động

Lý Trường Thọ ra ngoài đưa tiễn, đưa Đại Vũ Đế Quân ra Bích Du Cung liền trở về tiếp tục tham gia yến tiệc

một trận đại yến, kéo dài nửa tháng

Triệu Công Minh đột nhiên phát hiện ra, hạ lễ chính mình thu khi tổ chức hôn lễ, so với tổng thu hoạch chính mình nằm Tây Phương Giáo, còn lớn hơn gấp mười lần!

Tại một khắc này, Triệu đại gia phảng phất như cầm mật mã tài phú đương nhiên, Triệu lão ca thủy chung vẫn là Triệu lão ca, những bảo vật này đối với y và Kim Linh Thánh Mẫu cũng không có tác dụng gì, lúc đại hôn kết thúc, tán hơn phân nửa cho đệ tử trên dưới Tiệt Giáo

danh vọng của hai vợ chồng này trong giáo trong nháy mắt cất cao một mảng lớn!

Đợi đại hôn kết thúc, Linh Nga bị Vân Tiêu tỷ tỷ kéo đi Tam Tiên Đảo, Lý Trường Thọ cũng đưa tiễn Nguyệt Lão cùng với hoá thân Ngọc Đế

Bích Du Cung rất nhanh lại tỏ ra vắng lạnh, Triệu Công Minh giữ lại những huynh đệ tốt nhất của mình, tổ chức một bữa tiệc nhỏ trên Tam Tiên Đảo

Kim Linh Thánh Mẫu ngược lại là có chút hào phóng, dựa voà bên người Triệu Công Minh, số lần cười trong nửa tháng qua còn nhiều hơn so với trước đây cộng lại

những người tham dự bữa tiệc đều là người một nhà, Linh Nga, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu tự nhiên không cần nói, Đa Bảo, Quy Linh cũng không thể thiếu

còn có chủ bếp Bạch Trạch bận rộn hơn nửa tháng kia, cùng với Tửu Cửu, Tửu Ô giúp việc bếp núc

vốn dĩ, Triệu Công Minh còn mời Hoàng Long, nhưng Hoàng Long uyển chuyển cự tuyệt, cũng không tới

y cũng xác thực không tiện tiếp tục phát triển hữu nghị với Triệu Công Minh

Triệu Công Minh bưng chén rượu, nhìn rượu trong chén, chẳng biết tại sao vành mắt có chút phiếm hồng, lại quay đầu hắng giọng, nhếch miệng cười nói:

- Chìm chìm nổi nổi, thị thị phi phi; ân ân oán oán, ngươi ta ngươi ta

- Lão Triệu ta đa tạ sư huynh, nghĩa muội, còn có hai vị huynh đệ của ta, lần này giúp ta xử lý hôn sự, ta uống ba chén trước lập tức, Triệu Công Minh uống ba chén rượu

y lại nói:

- Ta biết, hiện tại Xiển Giáo Tiệt Giáo đang ở phía trước đại kiếp, đằng sau sẽ xảy ra chuyện gì, đều là không thể biết được, nhưng ngày hôm nay Triệu Công Minh ta lập thệ đối với sư tôn, phu thê đồng tâm, cùng sinh cùng chết!

Nói xong lại là uống một hơi cạn sạch

Kim Linh Thánh Mẫu sẵng giọng:

- Nói cái này làm gì

Triệu Công Minh cười hắc hắc, ngồi xuống, nhìn chăm chú Kim Linh Thánh Mẫu cười ngây ngô

Chương 1795: khẩu thị tâm phi

Vân Tiêu ôn nhu nói:

- Đại tẩu, ta mời ngươi một chén, Đại ca có khi quá mức ngay thẳng, lý lẽ cứng nhắc, nếu như y có mạo phạm ngươi, còn thỉnh tha thứ nhiều hơn

Kim Linh Thánh Mẫu khẽ lắc đầu, bưng chén rượu nhàng đụng một cái với Vân Tiêu nhẹ, trả lời:

- Không cần phải lo lắng, hai chúng ta bình thường không đánh nhau

Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu cũng theo thứ tự mời rượu Kim Linh, xem như chính thức nhận Kim Linh Thánh Mẫu làm Đại tẩu nhà mình

Lý Trường Thọ ra hiệu Linh Nga bưng rượu, lại nhìn về phía Tửu Cửu cùng với Tửu Ô không dám nói lời nào bên người

đã lâu không gặp, tiểu sư thúc vẫn là... khục, thanh tú như vậy

Nàng mặc đoản sam vải bố, có vẻ như vẫn như lúc ở Độ Tiên Môn, chỉ là hiện giờ giữa lông mày nhiều hơn mấy phần thành thục ổn trọng, thiếu chút vui tươi

ngược lại càng thêm mấy phần ý vị

bốn người bọn họ cùng nhau mời rượu đối với Kim Linh Thánh Mẫu, đều xem như hàng ngũ đệ tử Nhân Giáo

sau đó, Bạch Trạch tràn đầy cảm khái nhìn về phía Triệu Công Minh, lại nhìn về phía Lý Trường Thọ, tựa hồ có chút muốn nói lại thôi

Lý Trường Thọ thấy Bạch Trạch lộ ra bộ dáng như vậy, tất nhiên là đã hiểu ra gì đó, ánh mắt ra hiệu Bạch Trạch không cần nói phá hỏng bầu không khí

Bạch Trạch đứng lên, cười nói đối với Triệu Công Minh:

- Lần sau, ta thế nhưng là sẽ đi La Phù Động ăn uống miễn phí

- Ha ha ha!

Triệu Công Minh thoải mái cười to, đụng đụng chén rượu cùng với Bạch Trạch, nói đến chuyện cũ Hắc Trì Phong

sau khi tan tiệc, Bạch Trạch trước khi mang bọn người Tửu Cửu rời đi, âm thầm hướng về phía trước chủ động nắm chặt cánh tay Lý Trường Thọ, thấp giọng nói một câu:

- Đại hung

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, trong mắt xẹt qua một chút thần quang

- Đảo ngược

Bạch Trạch run lên, sau đó vái chào một cái thật sâu đối với Lý Trường Thọ, không dám nói nhiều, mang theo Tửu Cửu lưu luyến chia tay với Linh Nga cấp tốc rời đi

Than ôi...

Trên Tiểu Quỳnh Phong, ba tháng sau đại hôn của Triệu Công Minh

Linh Nga dường như đang có tâm trạng chán nản, đi dạo vu vơ bên hồ, cầm cành liễu trong đôi tay nhỏ bé và nhẹ nhàng quét những chiếc lá rơi trên mặt đất

Than ôi, sau khi sư huynh trở về, thường xuyên lẩm bẩm cái gì 'Đại huynh', 'Đại huynh', đến cùng là hung là ngực hay là huynh, khó mà phân rõ

mấy con linh điểu đang hót líu lo, Tiểu Quỳnh Phong sáng sớm tràn ngập ánh nắng ấm áp, sóng gợn lăn tăn dưới mặt hồ, chủng loại linh ngư lại phong phú hơn một chút

Linh Nga liền nghĩ tới tối hôm qua, Hữu Cầm Huyền Nhã trừ yêu trở về, sư huynh gọi nàng, Linh Ly cùng với Hữu Cầm sư tỷ cùng nhau đến, không nhịn được vui mừng cười khấp khởi

- Có một việc, ta đã thương lượng thỏa đáng với Hỗn Độn Chung, tại thời khắc tất yếu, sẽ che chở Tiểu Quỳnh Phong bay ra Hồng Hoang thiên địa, rời đi Huyền Đô Thành

- Hữu Cầm, Linh Ly, hiện tại hai người các ngươi liền cần đưa ra quyết định, đến lúc đó rời đi với ta hay là nhậm chức tại Thiên Đình

- Đến lúc đó chỉ cần ở lại, liền sẽ không có vấn đề gì, đi theo ta thì phải thừa nhận một chút nguy hiểm, chẳng qua trình độ nguy hiểm nằm trong khống chế

- Không cần vội vã trả lời, ta hy vọng các ngươi có thể suy nghĩ kỹ một chút, lên kế hoạch cho cuộc đời mình

- Linh Nga, ta liền không hỏi ngươi

hừ, sư huynh nói rõ chính là không muốn để cho chính mình rời đi

khẩu thị tâm phi

nhưng sau đó, Linh Nga lại có chút buồn bực

khi ở Độ Tiên Môn, Tiểu Quỳnh Phong rất náo nhiệt, mấy vị sư thúc sư bá chữ lót Tửu mỗi ngày tới chơi, tiểu sư tổ cùng với Cửu sư thúc càng là thường xuyên ở, còn có Tửu Vũ Thi sư thúc, còn có Lưu Nhạn Nhi sư tỷ...

Chẳng qua cũng không có biện pháp gì

sư huynh gánh vác quá nhiều, hơn nữa tính tình của sư huynh vốn chính là như vậy, một ngày này sớm muộn sẽ tới

ngẫm lại vẫn là rất thương cảm

hơn nữa hiện tại mà nói, Hữu Cầm sư tỷ có khả năng sẽ ở lại Thiên Đình

đây là trực giác của Linh Nga, cũng là phán đoán đã trải qua phân tích của Linh Nga

Hữu Cầm sư tỷ không giống như mình, chính mình đều tập trung tinh thần ở bên trên sư huynh, Hữu Cầm sư tỷ càng giống như xem sư huynh là hình mẫu đuổi theo

đương nhiên, hiện tại sư huynh không sai biệt lắm xem như đại sơn trước mặt Hữu Cầm sư tỷ, coi như đuổi theo cũng không trèo qua được

mặc dù Hữu Cầm sư tỷ tới Thiên Đình là sư huynh một tay an bài, nhưng chính mình cùng với sư tỷ nói chuyện trời đất, lòng trung thành cùng với cảm giác tán thành nàng biểu lộ ra đối với Thiên Đình, lại vô cùng nồng hậu dày đặc

phảng phất như cuộc sống của mỗi một tiên đều có giá trị khác biệt

Hữu Cầm sư tỷ như vậy kỳ thật hết sức mê người, nhưng Linh Nga cũng sẽ không ghen tị

Chương 1796: Phương pháp trái ngược

lựa chọn khác biệt, theo đuổi cũng sẽ khác biệt

'Về sau Tiểu Quỳnh Phong, lại sẽ biến thành dạng gì? '

Linh Nga ném đi cành liễu, chắp đôi bàn tay nhỏ nhắn trước mặt, vén váy quỳ xuống bên hồ, thất thần đối với hồ nước, rồi lấy ra một ít thức ăn cho cá rắc vào hồ nước

Nga sống, chính là vì sư huynh nha

...

Đại hung, đại hung

Lý Trường Thọ ngồi ở bên trên bồ đoàn nhà tranh, thần sắc có chút ngốc trệ

trước mặt hắn bày biện một bàn cờ, quân cờ đen trắng đan xen lẫn nhau, trên đó lại ẩn chứa đạo vận huyền diệu

đủ loại dấu hiệu cho thấy, lão ca sắp xảy ra chuyện

từng nhớ rõ, lúc chính mình thông qua Hồng Mông Tử Khí tiếp xúc đến Thiên Đạo, 'báo trước' nhìn thấy, chính là Triệu Công Minh ngực mang theo động máu, đối mặt với tầng tầng thân ảnh

một màn này kỳ thật rất có vấn đề

tiên Tiệt Giáo vì sao không ra tay?

Bằng vào địa vị, danh vọng của Triệu lão ca tại Tiệt Giáo, Tiệt Giáo không có khả năng mặc kệ, Thông Thiên sư thúc có thể sẽ bị Thánh Nhân của đối phương ngăn cản, nhưng đều đó không có nghĩa là không có một tiên Tiệt Giáo nào gấp rút chạy tới tiếp viện

rất rõ ràng, một màn này là sự tình đã phát sinh trong kịch bản Thiên Đạo thôi diễn

nó có thể được sử dụng làm tài liệu tham khảo vào thời điểm này, nhưng không cần quá tin tưởng

ở dưới tình huống hắn quấy nhiễu, cùng với Thiên Đạo, Đạo Tổ tự mình thay đổi kịch bản, tình hình cụ thể khẳng định đã thay đổi

nhưng có thể xác định chính là, Thiên Đạo tuyệt đối phải ra tay đối với Triệu lão ca

lần này, Triệu đại ca đại hôn, ngược lại sẽ làm tăng thêm nguy hiểm cho Triệu đại ca

logic rất đơn giản ——

【 Thiên Đạo muốn để Xiển Tiệt bộc phát đại chiến, thậm chí Thánh Nhân đại chiến, cấp tốc bổ khuyết chỗ trống trên Phong Thần Bảng, nhất định phải có ngòi nổ làm hai bên bộc phát đại chiến

Phong Thần đại kiếp gốc đã không có giá trị tham khảo, nhưng con đường Thiên Đạo lựa chọn chính là như vậy

một phương Xiển Giáo, liền xem như Quảng Thành Tử bị tiên Tiệt Giáo bao vây giết chết, phần lớn tiên nhân Xiển Giáo đều có thể kiềm chế được

nhưng một phương Tiệt Giáo, cho dù chỉ là Thạch Cơ chết, đều có thể bộc phát sự kiện quần thể máu dồn lên não

Triệu lão ca vạn nhất xảy ra chuyện gì, bị Xiển Giáo tính kế chết, tràng diện kia...

Lại thêm hiện tại, Triệu lão ca xảy ra chuyện, Kim Linh Thánh Mẫu chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, một trận đệ tử Thánh Nhân đại quyết chiến, chẳng phải sẽ dễ dàng bạo phát?

Đến lúc đó Tây Phương Giáo nhị thánh lấy danh nghĩa báo thù gia nhập đại kiếp, Nguyên Thủy Thiên Tôn sư thúc ngăn lại Thông Thiên sư thúc, đệ tử Tiệt Giáo không phải sẽ có thể thuận lý thành chương bổ khuyết chỗ trống thần vị. 】

Nói thật, nếu như đổi chỗ cho nhau, chính mình là Đạo Tổ sư tổ, cũng sẽ không bỏ qua quân cờ hữu dụng như vậy làm thế nào phá cục?

Lão ca cả ngày cười toe toét, kỳ thật đã sớm dự cảm được kiếp nạn trên con đường phía trước

y ở bên trên tiệc cưới biểu hiện ra cảm khái, thỏa mãn như vậy, cũng hẳn là một loại an ủi bản thân

Triệu Công Minh!

Ài...

Vừa vào Hồng Hoang sâu như biển, gặp được Công Minh không tịch mịch

lại thôi diễn một lần đi, tuy rằng đã có biện pháp phá cục, cũng có nắm chắc phá cục, nhưng sự tình phải cân nhắc tóm lại quá nhiều

trước mắt cục quay chung quanh Triệu Công Minh lão ca là tiểu cục, quay chung quanh sinh linh mới là đại cục

không thể bởi vì nhỏ mất lớn là yêu cầu cơ bản, nếu như có thể thắng cả tiểu cục lẫn đại cục, không ảnh hưởng phần thắng trên đại cục của chính mình, chính là bài thi hợp cách

bài thi ưu tú, chính là giải quyết tiểu cục, nâng cao phần thắng đại cục

nói thật, xác thực rất khó làm được

Tây Phương Giáo nhị thánh, Thiên Đạo, Đạo Tổ, lực lượng đại kiếp, trên dưới Xiển Giáo...

Đây chính là lực lượng mà chính mình nếu muốn bảo trụ lão ca, nhất định phải đối mặt, chỉ dựa vào lão sư nhà mình, vẫn là chưa đủ, chiến thuật ở trong này là vô cùng quan trọng

ừm, trước tiên bố cục, thử xem có thể dẫn dụ Di Lặc đi ra và diệt trừ hay không

Lý Trường Thọ đưa tay nhẹ nhàng lấy đi mấy quân cờ đen trên bàn cờ, điền vào mấy quân cờ trắng, cục diện trên đó lập tức biến hóa, mơ hồ diễn hoá ra tình hình lúc âm dương song ngư giao hòa

hắn nhắm mắt ngưng thần, ý nghĩ không ngừng chảy dưới đáy lòng, tự thân phảng phất như tương dung cùng với tự nhiên

ở bên trong không ngừng suy tư, hắn đột nhiên mở mắt ra, nhìn bàn cờ trước mặt, thân hình lóe lên xuất hiện ở một bên bàn thấp khác, cúi đầu nhìn đồ án bên trên bàn cờ

- Đồng dạng... đối đồng dạng!

Phương pháp trái ngược!

Phương pháp trái ngược!

Có rồi!

Lý Trường Thọ nắm chặt hai tay, không minh đạo tâm cũng đều có chút không ép được đạo tâm khuấy động

một phương án hoàn toàn mới, có chút điên cuồng, trên thực tế càng thêm ổn thỏa, đã là chậm rãi tạo dựng hoàn thành dưới đáy lòng, tư tưởng ban đầu hoàn toàn bị xáo trộn, đối với đại cục mà nói cũng có ý nghĩa không giống bình thường!

Chương 1797: ưu tú

còn có thể khiến cho Đạo Tổ tin tưởng, chính mình cũng giống như Lãng tiền bối, là một nam nhân nóng máu!

Khởi động lại không minh đạo tâm, Lý Trường Thọ lập tức ngồi xếp bằng xuống, lẳng lặng đả tọa, nhanh chóng sắp xếp và hoàn thành kế hoạch trong lòng, lại kiểm tra lặp đi lặp lại có phải là bị Thiên Đạo ảnh hưởng tới tự thân hay không

sau khi kiểm tra tám chín mươi lần, Lý Trường Thọ mới khẽ thở phào

đợt này tối thiểu nhất cũng là ưu tú, hoàn mỹ khoảng 98%!

Thế là, mấy ngày sau

Lý Trường Thọ rời đi nhà tranh với tâm tình 'nặng nề', nhìn Linh Nga đã đi đến phòng bài bạc chơi đùa, lắc đầu đi đến đan phòng

hắn muốn luyện chế một chút đan dược, thử xem có thể làm cho Khương Thượng tăng tiến chút tu vi hay không

Khương Thượng trước mắt đã sắp độ tiên kiếp, Thiên Đạo không có đạo lý không nhường, như thế liền có thể để cho Khương Thượng thành công bước vào tiên nhân cảnh, đền bù một chút tiếc nuối đời trước

mặc dù Khương Thượng tại thời điểm qua cầu Nại Hà, nhìn Mạnh Bà nói mấy lần 'rót đầy', đã không có quan hệ tính thực chất cùng với chính mình

nhưng quan tâm đồng môn Đạo Môn, ai có thể nói này nói kia?

Nói trở lại, Khương Thượng còn chưa đi Triều Ca Thành sao?

Chẳng lẽ vì chính mình chiếm quyền lực Phong Thần, Khương Thượng sẽ không cần diễn phần diễn của mình nữa, Thiên Đạo đối với Khương Thượng cũng liền không quá coi trọng rồi?

Không thích hợp, cảm giác Khương Thượng hiện nay tu hành không thành, hoàn toàn cũng là lỗi của Thiên Đạo

Thiên Đạo có rất nhiều tư tưởng đối với thế tục, hẳn là còn phải thông qua Khương Thượng để thực hiện, nhất định sẽ an bài Khương Thượng trở thành trọng thần Chu quốc, loại một tay khống chế quân chính kia

nói đến Chu thay Thương, dưới đáy lòng Lý Trường Thọ cũng là thoáng có chút khó chịu

nếu như Chu quốc có thể tự nhiên mà chiến thắng Thương quốc, vậy hắn đương nhiên sẽ không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng nếu như là Thiên Đạo làm ra lựa chọn, ủng hộ một bên giẫm một bên, vậy hắn thật sự phải làm một 'người qua đường thuần tuý', 'có sao nói vậy', 'xác thực'

xét về kế hoạch tổng thể, chính mình vẫn phải tránh can thiệp thế tục quá nhiều, chuyện này không có lợi cho phàm nhân

toàn bộ kế hoạch của Lý Trường Thọ, đều sẽ làm cho phàm nhân vẫn luôn ở vào sự che chở của 'bên thắng', cũng coi như là niềm an ủi đối với Toại Nhân Thị tiền bối

về phần các tiên nhân bước lên con đường tu hành...

Cuộc sống có những giấc mộng, mỗi giấc mộng có đặc sắc của riêng mình

thực lực có hạn, chiếu cố không tới

đều đã đạp lên tu hành, như vậy phải có kiên quyết【 mệnh ta do ta không do trời 】, có bá khí【 trời lại như thế nào? Lòng ta do ta 】, có giác ngộ【 cùng lắm thì chỉ là chết một lần 】

bật lò lên, ngọn lửa nhẹ nhàng nhảy lên, Lý Trường Thọ hút tới mấy cây linh thảo, hóa linh thảo thành linh lực thuần túy tại lòng bàn tay, chậm rãi đưa vào trong lò lửa

dựa vào kỹ nghệ luyện đan của hắn hiện nay, ngoại trừ cửu chuyển đan còn chưa có cách nào luyện chế, những thứ khác tất nhiên là không đáng kể trong khi luyện đan, một cỗ Đạo Nhân Giấy đã là từ sâu trong lòng đất, đi đến phụ cận Côn Luân Sơn lẳng lặng chờ

cũng không biết là Lý Trường Thọ tính toán kỹ hay chỉ là trùng hợp

Đạo Nhân Giấy này vừa tới phụ cận Côn Luân Sơn, liền nhìn thấy một đám mây trắng chở hai bóng người từ từ bay ra

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú, đó không phải là Thân Báo cùng với Khương Thượng sao?

Lúc này, Thân Báo cùng với Khương Thượng tựa hồ có chút hòa thuận, Thân Báo còn chủ động dùng một tầng tiên lực bao trùm Khương Thượng, tránh cho Khương Thượng gặp phải nắng gió, lộ ra bộ dáng sư huynh đệ tình thâm

Xiển Giáo không có Phong Thần Bảng, cũng không có danh nghĩa chấp chưởng Phong Thần Bảng, Thân Báo cùng với Khương Thượng tựa hồ cũng mất đi mâu thuẫn

tương phản, Thân Báo thấy Khương Thượng còn chưa thành tiên, vô cùng xấu hổ tại Ngọc Hư Cung, chỉ có thể treo 'Bần đạo năm đó còn có ba mươi hai phòng thê thiếp' ở bên miệng, còn cảm thấy Khương Thượng có chút đáng thương...

Thân Báo bay một hồi, hỏi:

- Lần này lão sư mệnh chúng ta xuống núi, sư đệ có tính toán gì không?

—— Thân Báo bởi vì Lý Trường Thọ âm thầm chỉ điểm, sớm vượt qua Kim Tiên kiếp, lại lặp đi lặp lại tìm đường chết ở bên trong Kim Tiên kiếp, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phái Bạch Hạc đồng tử bảo vệ, nhập môn trước so với Khương Thượng, tất nhiên là thành sư huynh

Lý Trường Thọ can thiệp sâu sắc đối với sự tình Phong Thần, cũng có thể thấy được chút ít

Khương Thượng thở dài:

- Ài, cũng không có những ý niệm khác, vị sư huynh ngày xưa kia nói cho ta, tu hành thật tốt ở trong núi, sau này thành tựu trường sinh tiêu dao có nhiều tự tại, kết quả cũng chỉ là lãng phí thời gian

nói xong, Khương Thượng quay đầu liếc nhìn cung điện Ngọc Hư Cung liên miên, chỉ có thể khe khẽ thở dài

Chương 1798: Báo điên rồi

mắng là không dám mắng, muốn nói Xiển Giáo lừa gạt chiêu sinh, lại sợ bị xé thành mảnh nhỏ, hồi tưởng một đường thể nghiệm của chính mình, mọi người đúng là đã dạy bảo tỉ mỉ

chính mình lại là không đủ cố gắng, vẫn không hiểu được những gì nên hiểu

Thân Báo ôn hoà nói:

- Mỗi sinh linh đều có cơ duyên và gặp gỡ khác nhau, lúc chúng ta xuống núi, lão sư không phải đã nói, cơ duyên của sư đệ ngươi tại thế tục Nam Châu, ngươi hiện giờ chưa thành tiên, lại là đệ tử Xiển Giáo, còn học trị quốc an bang chi đạo lâu như vậy, phụ tá Đế Quân, tạo phúc phàm nhân ở bên trong phàm tục, cũng là một sự tình đại thiện

Khương Thượng lập tức miễn cưỡng cười cười

- Ha ha

Thân Báo cũng biết chính mình không nên khuyên nhiều, khuyên nhiều quá sẽ giống như là châm chọc, chắp tay một cái đối với Khương Thượng, không nói thêm gì

bọn họ tự nhiên là hoàn toàn không phát hiện ra được, dưới mặt đất sẽ có một người giấy theo sát

Khương Thượng hỏi:

- Sư huynh ngươi muốn đi nơi nào?

- Bần đạo...

Trong mắt Thân Báo có chút mê mang, nhìn về phía lòng bàn tay chính mình

y có chút không rõ, vì sao lão sư dặn dò đối với Khương Thượng nhiều như vậy, lại chỉ là vẽ một chiếc lá cây ở trong lòng bàn tay chính mình, để cho chính mình tự lĩnh ngộ

lá cây...

Phiêu linh bay xuống? Lá rụng về cội?

Thân Báo thở dài:

- Hiện giờ Xiển Tiệt đại chiến đã bắt đầu, bần đạo muốn đi Tiệt Giáo bên kia nhìn một chút, lại đi dạo bốn phía nghĩ một chút biện pháp

- Đời này bần đạo tẫn hết sức lực, cũng muốn phòng ngừa Xiển Tiệt nhị giáo đại chiến, làm cho Tiệt Giáo có thể bình yên vượt qua đại kiếp, làm cho Đạo Môn tiếp tục hưng thịnh!

Khương Thượng ngẩng đầu nhìn về phía Thân Báo, trong mắt mang theo vài phần khâm phục, vái chào một cái đối với Thân Báo

dưới mặt đất, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ suýt nữa nhảy ra chụp chết Thân Báo

trong đan phòng Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ giật giật khóe miệng

Mẹ kiếp!

Con báo này điên rồi!

Cứ như vậy, Lý Trường Thọ nhìn chằm chằm Thân Báo đưa Khương Thượng đến biên duyên Nam Thiệm Bộ Châu, tránh đi Thiên Binh Thiên Tướng tuần tra

Khương Thượng mang theo vinh hoa phú quý nửa đời trước của chính mình trong lòng, sau khi từ biệt Thân Báo, liền cưỡi mây vội vàng chạy tới thành lớn sinh sống trước đây, Thân Báo thì là hướng về các hòn đảo Đông Hải, muốn đi các nơi thăm viếng một đợt

mặc dù Xiển Giáo cứu chính mình một lần, lại thêm Thánh Nhân lão sư thu chính mình làm đồ đệ nhưng Thân Báo là một con báo có ơn tất báo, đối với Tiệt Giáo vẫn là có cảm tình sâu đậm, muốn trợ giúp nhất vẫn là Tiệt Giáo

dưới mặt đất, trong tay áo của Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ chui ra một cỗ Đạo Nhân Giấy, chia binh hai đường đồng thời quan trắc

hắn bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào tiến một bước an bài Thân Báo, tốt nhất làm cho Thân Báo có thể sữa mấy lần Di Lặc cùng với Tây Phương Giáo, lợi dụng tối đa miệng của Thân Báo

đây chính là thần binh lợi khí Thiên Đạo từng khai quang

Thân Báo cùng với Khương Thượng xuống núi, liền đại biểu bọn họ toàn diện cắt vào Phong Thần đại kiếp, đây là hai quân cờ quan trọng của Thiên Đạo

một quân cờ, là tồn tại chính mình tuyệt đối sẽ không động vào

tạm không đề cập tới Khương Thượng trở về lão trạch viện, phát hiện ra nơi đây đã là vật còn người mất, thê thiếp của chính mình đã sớm dời xa tòa thành lớn này, có cuộc sống mới

từng người mạnh khỏe • chân thật

y càng thêm mờ mịt, không biết nên đối mặt với thế tục lạnh lẽo này như thế nào, chỉ có thể cưỡi mây ở nơi đông người khoe khoang một chút pháp lực của chính mình, bay về phương hướng Triều Ca Thành

lại nói Thân Báo trực tiếp bay về hướng Đông Hải

Lý Trường Thọ điều khiển Đạo Nhân Giấy một đường đi nhanh, sửa thành thủy độn tại Đông Hải, Thân Báo không có chút phát giác nào

Thân Báo lúc này đã là hạ quyết tâm, sau khi đến địa bàn của Tiệt Giáo, liền tự nhận thân phận của mình là đệ tử Xiển Giáo, dùng nhân quả kiếp trước, kết thành một đoàn với tiên Tiệt Giáo

bước đầu tiên chính là làm cho tiên Tiệt Giáo cảm nhận được, tiên Xiển Giáo cũng không phải là đều là địch nhân, mở ra bước đầu tiên hoà giải hai giáo

'Chỉ cần chính mình chịu cố gắng, nhất định có thể giúp đỡ được gì đó! '

Trong mắt Thân Báo tràn đầy kiên định, quyết định toàn lực phát huy chính mình học được 'tư thế' tại Xiển Giáo, cố gắng kết thành một đoàn với tiên nhân Tiệt Giáo!

Bay một hồi, Thân Báo đã là đến phụ cận Cửu Long Đảo, sửa sang lại quần áo, y liền muốn lên đảo bái phỏng Luyện Khí Sĩ nơi đây, đã thấy một vị đạo hữu vừa vặn bay ra từ Cửu Long Đảo, đi về hướng Kim Ngao Đảo

Thân Báo nhìn vị đạo hữu này vô cùng hiền hòa, trong lúc nhất thời lại nhớ không nổi là ai, tu vi cũng là quả thực không tệ

Chương 1799: đi ăn máng khác

thế là tiến về phía trước chắp tay một cái, hô to một tiếng:

- Đạo hữu xin dừng bước!

Lý Trường Thọ nhướng mày, phát hiện ra sự tình có chút không đơn giản

Thập Thiên Quân Chi Triệu Giang nhướng mày, chẳng biết tại sao, dưới đáy lòng chính mình đột nhiên nổi lên ý nghĩ dừng lại đám mây, cũng liền dứt khoát dừng lại đám mây, quay đầu hỏi:

- Ngươi là ai? Muốn làm gì?

Thân Báo vội vàng hướng về phía trước, rất nhanh nhớ tới vị 'Bài diện' Kim Ngao Đảo này, Thập Thiên Quân tổ hợp xuất đạo Đại Kim Tiên, vái chào một cái thật sâu

- Đệ tử Xiển Giáo Thân Báo, gặp qua đạo hữu?

Xiển Giáo?

Triệu Giang đột nhiên tỉnh táo tinh thần, nhìn chằm chằm Thân Báo, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, trong mắt không có địch ý gì

- Là ngươi, bần đạo ngược lại là nghe người ta nói sự trải qua của đạo hữu, đạo hữu cũng là có phần không dễ dàng... đây là muốn đi nơi nào?

Thân Báo lấy ra lý do thoái thác đã sớm chuẩn bị, thấp giọng nói:

- Bây giờ đại kiếp trước mắt, bần đạo lẽ ra không nên ra ngoài đi lại, nhưng trong lòng quả thực không yên lòng, muốn trở lại thăm một chút, bái phỏng bạn cũ, suy nghĩ biện pháp ứng đối đại kiếp. Ài, bần đạo thấp cổ bé họng, cũng không phải đại năng đại thần thông giả, chỉ có thể vì đối kháng đại kiếp cống hiến một phần lực lượng của chính mình

trong mắt Triệu Giang tràn đầy ánh sáng:

- Đạo hữu thế nhưng là muốn một lần nữa đến cậy nhờ Tiệt Giáo chúng ta?

- Cũng không thể nói như vậy, cũng có thể nói như vậy...

- Ha ha ha! Chuyện tốt, chuyện tốt! Đi, chúng ta trước tiên đi Cửu Long Đảo, tiệc rượu bên này chưa tán, vừa vặn tâm tình cùng với đạo hữu!

Thế là, Lý Trường Thọ nằm ở bên trong cát mềm dưới đáy biển, nhìn hai thân ảnh kề vai sát cánh trò chuyện kia đi đến đại trận bên ngoài Cửu Long Đảo, vô lực phàn nàn một hồi

như vậy cũng được?

Chính mình có nên an bài Triệu lão ca, dứt khoát đưa báo này vào Phong Thần Đài trước hay không?

Lý Trường Thọ lâm vào suy tư thâm trầm, mặc kệ hai con sao biển đi ngang qua, đuổi theo con sứa xa xa

báo này thật sự không còn ai cả

có thể đi lại ở giữa Xiển Tiệt nhị giáo thành thạo điêu luyện, nhảy ở giữa hai giáo lặp đi lặp lại, lại là càng nhảy càng có giá trị

đại khái, đây chính là mị lực của【 đi ăn máng khác 】

Lý Trường Thọ quan sát kỹ Cửu Long Đảo một ít thời gian, cũng không tuỳ tiện phóng qua đại trận nơi đây; rất nhanh cũng liền để Đạo Nhân Giấy này ngủ say tại đáy biển, tâm thần chuyển đi nơi bên cạnh

từ khi Đạo Nhân Giấy có thể do Đạo Nhân Giấy chế tác, Đạo Nhân Giấy bổ sung năng lượng pháp lực dựa vào trận pháp, Lý Trường Thọ đã đếm không hết, chính mình rốt cuộc đã làm bao nhiêu người giấy rải ở các nơi Hồng Hoang

cũng chỉ ở mức tiêu chuẩn, miễn cưỡng đủ

bên trong Nam Châu, mười chín vị Thượng Cổ Ma Binh kia, đã bị Lý Trường Thọ âm thầm an bài đi ba ngàn thế giới, tạm thời tránh đi Ngũ Bộ Châu

bọn họ tham dự phạt thiên lần trước, lại có quan hệ không ỉt với chính mình, rất dễ dàng bị Thiên Đạo coi trọng, làm quân cờ phân cao thấp cùng với chính mình

ở bên trong ba ngàn thế giới, bị ánh mắt Đạo Tổ nhìn chăm chú tương đối hơi ít, nếu không được nữa thì còn có thể tránh đến Huyền Đô Thành tại thiên ngoại

Thân Báo bắt đầu tiếp xúc cùng với tiên Tiệt Giáo, đây kỳ thật cũng coi là một sự kiện mang tính dấu hiệu, nhưng ảnh hưởng đối với đại cục đã không tính quá lớn

không có gì khác

Lý Trường Thọ thông qua giảm xuống ảnh hưởng của Khương Thượng đối với đại kiếp, cầm lại Phong Thần Bảng cùng với Đả Thần Tiên cho Thiên Đình, Khương Thượng đã biến thành chủ Phong Thần đại kiếp giả dự khuyết

Thân Báo, người vốn nên đối lập với Khương Thượng, cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn sư thúc bất công, cũng liền mất động lực, xúi giục tiên Tiệt Giáo tạo ra trở ngại cho Khương Thượng

trừ phi Thân Báo lần này trở về Tiệt Giáo, sau lưng vốn là có mệnh lệnh của Nhị sư thúc, làm y trở thành dầu bôi trơn và chất dẫn cháy cho đại kiếp...

Khả năng này mặc dù không cao, nhưng cũng xác thực tồn tại

lại xem hậu sự, liền biết đại khái

bởi vì một số nguyên nhân mọi người đều biết, Lý Trường Thọ vẫn là đặt càng nhiều ánh mắt ở trên người Khương Thượng

Khương Thượng mặc dù chỉ là vừa mới xuống núi, học được biện pháp trị quốc an bang nhiều năm ở bên trên Côn Luân Sơn, nhưng cũng mang theo một chút pháp lực, có thể làm xiếc bằng pháp thuật

bằng vào pháp thuật cùng với quẻ thuật, Khương Thượng rất nhanh liền đặt chân tại Triều Ca Thành, cũng làm quen với mấy vị bạn tốt

trong thời gian này, có người giới thiệu một vị Mã thị để Khương Thượng hôn phối, Khương Thượng liếc nhìn vị Mã thị này, liền rất bình tĩnh cười nhã nhặn từ chối

dù sao y cũng từng có ba mươi hai thê thiếp xinh đẹp như hoa, một chút theo đuổi ấy vẫn là có

Chương 1800: thuận nước đẩy thuyền

dần dần, Khương Thượng dựa vào đạo thuật tự thân, lăn lộn có chút danh tiếng tại Triều Ca Thành, thu hút sự chú ý của một số chức sắc

nhưng làm cho Lý Trường Thọ hơi cảm thấy tiếc nuối chính là, Tì Bà Tinh kia trốn ở bên người Đát Kỷ, ngày bình thường cũng không có động tĩnh gì

khả năng cao là sẽ không bao giờ có cảnh Khương Thượng dùng chân hoả thiêu chết Tì Bà Tinh

không có cách nào, tu vi của chuyển thế thân sư phụ thật sự...

Thật sự...

【 Nếu gặp được Tì Bà Tinh kia, hoàn toàn không phải đối thủ của nàng! 】

Tâm thần của Lý Trường Thọ đảo qua các nơi Nam Châu, hiện giờ Nam Thiệm Bộ Châu chính là chiến hỏa nổi lên bốn phía

từ sau khi Đát Kỷ vào cung, tính tình của Đế Tân càng trở nên bá đạo, thậm chí đã có thể xưng là bảo thủ, nhưng thành tích lấy được lại vô cùng hiển hách

rõ ràng là có chút kiêu ngạo tự mãn

Văn Trọng đã triệt dể nhập vai nhân vật thái sư kia, việc tu hành của bản thân đều triệt để ngừng, bôn ba qua lại không ngừng vì Đại Thương

đôi quân thần Đế Tân cùng với Văn Trọng này, lúc này đã không để ý áp lực bên ngoài Nam Thiệm Bộ Châu, quyết đoán thôi động cải cách Thương quốc

ở trong mắt Đế Tân, nếu bây giờ không cải cách Thương quốc, như vậy trăm năm sau, Thương quốc sẽ khó mà tồn tại ở trong mắt Văn Trọng, nếu bây giờ không cải cách Thương quốc, về sau liền hoàn toàn không có cơ hội

lấy ra một chút hi vọng sống cho Thương quốc, chính là con đường cuối cùng mà vị đệ tử đời ba Tiệt Giáo này lựa chọn

ở dưới mưu đồ của Văn Trọng, đồng thời giơ lên hai ngọn cờ lớn gọt bên ngoài, áp bên trong, đánh cho cựu thế lực nội bộ Đại Thương không kịp trở tay

mới tướng quân mới được đề bạt từ nô lệ, bình dân, nhiều lần lập chiến công đối ngoại chinh phạt, sẽ được thăng tiến không có trở ngại nào

không ít chư hầu chính là cỏ đầu tường, lúc này phần lớn đã không dám lại nói sự tình 'kháng cống', sợ Văn Trọng suất đại quân, không tới mấy ngày liền đến dưới thành bọn họ

nhưng Văn Trọng dù có quản rộng đến đâu, cũng không thể trực tiếp can thiệp vào chuyện hậu cung của Đế Tân

lại thêm Văn Trọng bận rộn bên ngoài đã lâu, Đát Kỷ lại có pháp chỉ của Nữ Oa nương nương che chở, Thiên Nhãn bản yếu hóa của Văn Trọng, cũng không nhìn ra lai lịch của Đát Kỷ, cho nên cũng không can thiệp việc này nhiều

mà nhấc đến việc này, Lý Trường Thọ thực sự muốn lấy ra một đĩa hạt dưa, thưởng thức thật tốt

ừm, chỉ đơn thuần là thưởng thức cuộc chiến chốn hậu cung mà thôi

trong hậu cung của Đế Tân gợn sóng không ngừng

Đát Kỷ bị Khương vương hậu răn dạy mấy lần, rốt cuộc không nhịn được

không biết là bị đại kiếp ảnh hưởng, hay là loại hoàn cảnh hậu cung này thật sự có thể thay đổi tính cách của yêu hồ, nàng sự xem Đế Tân như trời của chính mình, bắt đầu phản kích Khương vương hậu

Đế Tân thấy thế tất nhiên là có chút mừng rỡ

y ở phía sau thuận nước đẩy thuyền, một bên càng ân sủng Đát Kỷ, một bên lại để cho Phí Trọng hiến kế cho Đát Kỷ, càng sẽ thỉnh thoảng mang Đát Kỷ đến triều đình, ngồi ở bên cạnh vương tọa

ân sủng đến cực hạn, Khương vương hậu bất mãn đối với Đát Kỷ cũng đến cực hạn

Đát Kỷ làm sao có thể hiểu đế vương tâm thuật, ấn theo hiến kế của Phí Trọng, dâng lên công cụ tra tấn cho Đế Tân ở trước mặt mọi người, bị Đế Tân vui vẻ tiếp thu, không đến mấy ngày liền kiếm cớ dò xét mấy đại tộc

trong lúc nhất thời, Triều Ca Thành lòng người bàng hoàng, đều nói Đát Kỷ là họa tinh, yêu nữ

nhưng uy tín của Thương Quân Đế Tân, lại dựa vào trọng hình như vậy, đã được nâng cao rất lớn

lúc này, Đế Tân đã làm ra cử động ngoài ý muốn của mọi người

【 Chiêu mộ nô lệ bên trong phạm vi Triều Ca Thành, sửa chữa lại vương cung. 】

Những nô lệ tham gia vào côn trình này sẽ có cơ hội thoát khỏi thân phận nô lệ, có được đãi ngộ không thua người Thương, có thể di chuyển ra vùng ngoại vi Thương khai khẩn đất hoang

cử động này vừa lộ, Triều Ca Thành lập tức tiếng người huyên náo

không ít lão thần bi phẫn can gián, lần lượt bị phủ quyết

đoạn thời gian kia, bầu trời Triều Ca Thành vô cùng âm u, các chư hầu cũng là lòng người bàng hoàng

người Thương đối với chuyện này hơi bất mãn, lại lựa chọn giúp đỡ vương của chính mình

căn cứ theo Phí Trọng suy tính, phương pháp giải phóng nô lệ như vậy, chỉ cần kéo dài mười năm, lãnh thổ cốt lõi của nhà Thương sẽ có thể mở rộng ra bên ngoài 40%, quân đội của vương sẽ có càng nhiều binh lính hơn, hàng năm cũng sẽ có càng nhiều lương thảo

đến lúc đó, chư hầu đâu còn là rắc rối?

Đế Tân cảm thấy có phần có đạo lý, đã là nghĩ đến hình ảnh quốc lực Thương quốc đi về hướng cường thịnh một lần nữa

nhưng mà, Lý Trường Thọ đối với cử động này của Đế Tân không có nửa điểm thưởng thức

Chương 1801: phản gần một nửa

bước chân bước thật sự là quá lớn

đây đã là có chút không cân nhắc tình huống thực tế, khư khư cố chấp bước vào con đường chúng bạn xa lánh!

nếu như trong trong ngoài ngoài Thương quốc, thật sự xuất hiện loại tâm tư giải phóng nô lệ này, tất nhiên là có thể thuận thế mà làm, thu được nhiều danh tiếng và để lại tên tuổi trong lịch sử

nhưng Thương quốc lúc này, kỳ thật cũng không có loại điều kiện này, nô lệ vẫn là lao lực chủ yếu, là đối tượng bị bóc lột áp bách

quả nhiên

không đến mấy tháng, Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở liên danh ba trăm chư hầu thượng tấu, mời Đế Tân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra

Đế Tân giận dữ

Đát Kỷ thấy Đế Tân không vui, liền góp lời bên gối, không bằng lừa gạt Khương Hoàn Sở tới Triều Ca Thành giết

việc này bị cung nhân truyền cho Khương vương hậu, Khương vương hậu muốn giết Đát Kỷ, lại bị Đát Kỷ dùng yêu thuật mê hoặc; Đát Kỷ đã sớm sinh hận ý đối với Khương hậu, mê hoặc Khương vương hậu hành thích Đế Tân

Đế Tân trở tay giết chết vợ mình, trong lòng tức giận, rút kiếm muốn trảm hai đứa con trai Ân Giao và Ân Hồng, đoạn tuyệt niệm tưởng của Khương gia

Ân Giao và Ân Hồng được Vương thúc Tỷ Can tương trợ, may mắn thoát chết, được Quảng Thành Tử Xích Tinh Tử nghe hỏi mà tới, lần lượt thu đồ

lại qua mấy ngày, tin tức còn chưa truyền đến Khương gia, Khương Hoàn Sở bị binh vệ Triều Ca Thành bao vây, lúc tuyên chỉ bị binh vệ nâng đao giết chết, chư hầu đông lộ từ đó đều phản tám trăm chư hầu bốn phía Thương quốc, đã là phản gần một nửa!

Mà khi Đế Tân tự tay chấm dứt Khương vương hậu, vương cung đổ mưa lớn, đầu thương long đại biểu cho khí vận của Đế Tân kia, hóa thành màu đỏ như máu...

So với những chuyện này, Lý Trường Thọ càng để ý hồn phách của Khương Hoàn Sở, phải chăng đã bình yên tới Địa Phủ, bị âm ty giam giữ

sau đó lúc Phong Thần, đây cũng là nhân vật sẽ lên bảng, vì sao không trực tiếp thu 'hồn phách Nhân đạo' vào Phong Thần Đài?

Rất đơn giản, Lý Trường Thọ âm thầm sửa lại quy tắc

nếu như dựa theo logic Thiên Đạo, người thuận thiên phản Thương được phong đều là thiện thần, như vậy được phong vị trí chính thần Thiên Đình, đều là những người nào?

Bệnh dữ của Thương quốc trong mắt Đế Tân, là quyền quý hiểu được làm thế nào ức hiếp người khác mà thôi

không người nào biết cách củng cố lợi ích của mình tốt hơn bọn hắn

vì thế, Lý Trường Thọ coi như để ghế Thiên Đình trống không, cũng không muốn để cho những quyền quý này đi lên, từ đó ảnh hưởng đến sự 'tinh khiết' của Thiên Đình

hắn muốn tìm tiên thần phẩm tính trung lương, cũng phải tìm phàm nhân năng lực xuất chúng

giống như Tỷ Can, Thương Dung, Hoàng Phi Hổ vậy, phẩm tính đơn thuần cũng đã đủ để trực tiếp tiến vào Phong Thần Đài, năng lực xử lý chính vụ của bản thân cũng vô cùng không tồi

đương nhiên, căn cứ theo suy đoán của Lý Trường Thọ lúc này, người cuối cùng đứng ở bên trên Phong Thần Đài chủ trì hết thẩy, có khả năng cũng không phải chính mình nhưng chính mình có thể vào lúc mọi thứ còn ở trong khống chế này, định ra quy tắc cần thiết

vì Thiên Đình, cũng coi như nhọc lòng

trước đó cầm Thiên Đình uy hiếp Đạo Tổ, cũng coi như là hành động bất đắc dĩ

...

Thời gian trôi qua, thuyền Chu chậm rãi đi

lại một năm bàng hoàng trôi qua, bên trong thiên địa này phát sinh rất nhiều đại sự, Lý Trường Thọ cũng chờ được một ít tin tức tốt lành

hệ thống Hương Hỏa Thần Quốc sụp đổ ầm ầm, Tây Phương Giáo đã mất đi một bộ phận khí vận chèo chống

Văn Tịnh Đạo Nhân ra ngoài cứu trở về một nhóm cao thủ, địa vị ở bên trong Tây Phương Giáo một lần nữa đạt được tăng lên

nàng đã thỏa mãn hết thảy điều kiện, liền chờ Thánh Nhân phương tây mở ra sơn môn!

Ở bên trong Nam Thiệm Bộ Châu

Đế Tân vẫn như cũ độc yêu Đát Kỷ, triều chính cũng không hề hoang phế, một nửa bộ mặt trong trong triều đã thay đổi

trước đây, Tây Bá Hầu Cơ Xương bị Đế Tân cầm tù tại Dũ Lý

trưởng tử của Cơ Xương Bá Ấp Khảo, bởi vì muốn cứu giúp phụ thân, ở dưới các đại thần Chu quốc góp lời, vơ vét trân bảo dị vật, tiến đến Triều Ca Thành yết kiến Đế Tân

nói về mười người con trai của Cơ Xương, mặc dù lấy Bá Ấp Khảo làm trưởng, nhưng Bá Ấp Khảo thích âm nhạc và giỏi vẽ tranh, cũng không tài cán bằng Cơ Phát và Cơ Đán

Cơ Xương vốn định lập Cơ Phát làm người thừa kế của mình, nhưng Đế Tân từng đẩy mạnh trưởng tử kế thừa, lúc này Bá Ấp

Khảo vẫn là người thừa kế đầu tiên của Chu quốc

nếu như phụ thân chết, Bá Ấp Khảo kỳ thật có thể thuận lý thành chương tiếp quản Chu quốc, những người này lại không chút do dự đi cứu phụ thân của chính mình, không có chút tâm tính đế vương nào...

Lý Trường Thọ đối với chuyện này liền có chút thưởng thức, tự tay viết tên của người này bên trên Phong Thần Bảng

Chương 1802: đại hỉ sư

lúc Bá Ấp Khảo vào Triều Ca Thành, Lý Trường Thọ còn đặc biệt điều khiển Đạo Nhân Giấy lẫn trong đám người liếc nhìn, lúc ấy đã cảm thấy kẻ có chút thanh tú này, toàn thân viết đầy chữ thảm

nhưng Lý Trường Thọ cũng chỉ tùy tiện nhìn, không có dự định ra tay can thiệp

tiện thể nhắc đến, Khương Thượng bằng vào đạo thuật của chính mình, đã thuận lợi hỗn thành hạ đại phu, cũng coi như một chuyện mở mày mở mặt

chỉ là Khương Thượng cảm thấy Đế Tân này hạ thủ quá độc ác, đại thần nói giết liền giết, bản thân căn bản không có cảm giác an toàn, mặc dù mới nhậm chức không bao lâu đã có chút ý nghĩ từ chức

đây cũng coi như là 'có danh đồ tự có sư này'

mà khi Lý Trường Thọ lại quay đầu nhìn các tiên đảo Đông Hải Nam Hải, thình lình phát hiện ra...

Thân Báo kia lại đã thành thượng khách của các tiên đảo, xưng huynh gọi đệ cùng với các lộ tiên Tiệt Giáo, lui tới ở phía trên rất nhiều tiên đảo Kim Ngao, Cửu Long, Hỏa Long, Bồng Lai

quả nhiên vẫn là để Triệu lão ca tìm cơ hội chụp chết tên gia hỏa này đi

Tiệt Giáo lại tiếp tục như thế, thật sự sẽ bị đoàn diệt một đợt!

Bá Ấp Khảo tiến vào Triều Ca Thành, liền đại biểu cho Cơ Xương trở về Tây Kỳ đã là trạng thái đếm ngược, mà khoảng cách Thương quốc chinh phạt Chu quốc, cũng đã là không tính quá xa

ở bên trong thôi diễn của Lý Trường Thọ, Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo toàn diện xung đột lần thứ hai, liền sẽ bộc phát vào lúc đó

tạm thời mặc kệ sự tình phàm tục, chỉ tiến hành tình hình phân tích khả năng Xiển Tiệt nhị giáo xuất hiện đại chiến lần tiếp theo; đến lúc đó rất có thể sẽ dẫn ra Thánh Nhân, nhưng khả năng bộc phát Thánh Nhân đại chiến ngược lại không cao

Công Minh lão ca, có khả năng cao sẽ là trung tâm của cuộc chiến tiếp theo

kế hoạch【 cứu Công Minh 】đã được lên kế hoạch

điều Lý Trường Thọ phải làm lúc này, chính là thả ra một ít bom khói, làm một ít an bài mê hoặc Thiên Đạo, lừa dối Đạo Tổ

nhưng hắn còn chưa nghĩ ra, cụ thể nên nên lừa dối Thiên Đạo như thế nào ở trên việc này, Triệu Công Minh lại đột nhiên đến thăm miếu Hải Thần...

Lão ca này xoa xoa bàn tay lớn, sắc mặt vô cùng hưng phấn, vừa đến đã gào to khắp nơi:

- Trường Canh! Trường Canh mau đi ra, Trường Canh! Lão ca có chuyện đại hỉ sự! Ha ha ha ha ha!

Lý Trường Thọ: "..."

Đại kiếp trước mắt còn đại hỉ sự

có thể có đại hỉ sự cái gì? Kim Linh sư tỷ thật sự có thai? Chuyện này sao có thể, tiên thiên đại năng nếu có thể dễ dàng thụ thai như vậy, hắn đã làm tại chỗ!

Liền đi Hỏa Vân Động cầu mấy viên Thần Nông Dựng Linh Đan, làm chuẩn bị trước cho Tiểu Vân Vân!

Ầm!

Mặt đất nổ ra một tia khói xanh, thân hình Lý Trường Thọ cấp tốc ngưng tụ thành từ trong khói xanh, lộ ra mấy phần mỉm cười đối với Triệu Công Minh

- Đại ca, có chuyện gì vậy? Đại hỉ sự gì?

Triệu Công Minh một bước vọt lên, nắm chặt hai tay Lý Trường

Thọ lắc mạnh:

- Đa tạ, đa tạ đan dược của Trường Canh ngươi tương trợ, Kim Linh tẩu tẩu của ngươi!

Lại đột nhiên hạ giọng, nhìn chung quanh vài lần, sau đó nói rõ:

- Thật sự có đại hỉ sự! Chính là hai đầu tâm mạch!

Ngay cả dẫn âm đều quên

Lý Trường Thọ tinh thần đại chấn, đầu tiên là nhíu mày nhìn chăm chú Triệu Công Minh, dưới đáy lòng nổi lên rất nhiều ý nghĩ, sau đó kịp thời phản ứng lại, chúc mừng Triệu Công Minh

- Chúc mừng đại ca, chúc mừng đại ca, đây chính là đại hỉ sự!

- Ha ha ha ha!

Triệu Công Minh chống nạnh cười to, nháy mắt ra hiệu đối với Lý Trường Thọ một hồi:

- Như thế nào, lão ca thế nào?

- Mạnh!

Lý Trường Thọ giơ ngón tay cái, ý nghĩ khẽ chuyển dưới đáy lòng, dặn dò:

- Kim Linh sư tỷ có bầu, bây giờ lại là thời điểm đại kiếp, đại ca có dự định gì không?

- Chuyện này...

Triệu Công Minh gãi gãi đầu, tinh thần dâng cao lập tức ỉu xìu xuống, thở dài:

- Ài, kỳ thật ta cũng phát sầu vì chuyện này, phu nhân lại là tính tình vừa gặp phải chuyện bất bình liền mặc kệ hết thảy, nếu như sau đó đại kiếp tái khởi đấu pháp, nàng ra trận bị thương, đó quả thực là chuyện tồi tệ, nhưng phu nhân tính tình cương liệt, ta cũng không biết nên khuyên nàng như thế nào. Trường Canh, ngươi ngày hôm nay hãy thành thật nói cho ta viết, tên của ta cùng với Kim Linh, phải chăng đều ở bên trên Phong Thần Bảng kia?

Lý Trường Thọ trầm ngâm mấy tiếng nói:

- Tính danh hiển lộ trên Phong Thần Bảng, đều là vào lúc tàn hồn tiến vào Phong Thần Đài, trước đây Bạch Trạch đo cát hung cho đại ca ngươi, nhìn thấy chính là điềm đại hung

- Đại tẩu của ngươi thì sao?

- Cũng là hung

- Chuyện này!

Hai mắt của Triệu Công Minh có chút ảm đạm, tựa lưng vào ghế, vẻ mặt cực kỳ chán nản

hậu đường Hải Thần Giáo cũng bởi vậy tràn ngập một chút áp lực

Chương 1803: cố gắng hết sức

Lý Trường Thọ quan sát phản ứng của Triệu Công Minh, hơi châm chước ngôn ngữ dưới đáy lòng, nhắc nhở:

- Bất kể như thế nào, đều phải khuyên Kim Linh sư tỷ không nên mạo hiểm, lão ca, thời gian mang thai của tiên thiên đại năng là bao lâu?

- Không nhất định

Triệu Công Minh nói:

- Nhìn bản thân thai nhi trưởng thành, lại thêm ở bên ngoài là không nhìn ra Kim Linh mang bầu, ngược lại là hoàn toàn khác biệt với Nhân Tộc

- Trường Canh... Trường Thọ, lão ca cầu ngươi một lần, bất kể như thế nào, cũng phải bảo vệ tẩu tử của ngươi cùng với tính mạng hài nhi trong bụng nàng

- Nếu lão ca ta không thể tránh khỏi đại kiếp lần này, ngươi vô luận dùng biện pháp gì, đều phải ổn định Kim Linh cùng với Vân Tiêu các nàng, còn có các vị đồng môn Tiệt Giáo, đừng có bởi vì ta nhập kiếp liền mất tấc vuông

Lý Trường Thọ hỏi:

- Đại ca ngươi đối với vận mệnh của tự thân cảm giác được bao nhiêu?

- Trước đó đã gặp mấy lần ác mộng

Triệu Công Minh cười khổ lắc đầu:

- Ta cũng không nghĩ tới chính mình cũng có thời điểm nằm mộng, bên trong mộng đều là kết cục rất thảm

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức, cũng sẽ bảo hộ các ngươi chu toàn

Triệu Công Minh nhìn Lý Trường Thọ, cười nói:

- Không cần, lão ca dù sao cũng là nam nhân, cũng luôn không thể lúc nào cũng dựa vào ngươi, đại kiếp tới thì tới, mặc kệ là ai tính kế, ta cũng sẽ cố gắng hết sức đánh cược một lần, thiên mệnh cũng chỉ thường thôi, Thiên Đạo lại có gì phải sợ?

- Ta là ngọn gió đầu tiên bên trong thiên địa, cuối cùng cũng không muốn bị trói buộc ở một góc, càng không muốn ủ rũ mà sống, ngươi chỉ cần chiếu cố tốt các nàng là được, đây là yêu cầu duy nhất của lão ca đối với ngươi

- Như vậy, Đại ca ngươi chờ một lát

Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù ở bên trong tay áo, bên trong viết từng lời nói, dặn dò:

- Ta đã chuẩn bị sẵn một ít thoại thuật, ngươi có thể dùng để ngăn cản Kim Linh sư tỷ tại thời khắc mấu chốt, hiệu quả cụ thể như thế nào, liền phụ thuộc vào việc lão ca phát huy như thế nào

- Ồ?

Triệu Công Minh nghiêng thân thể về phía trước, muốn nhìn xem Lý Trường Thọ viết cái gì

mà khi ngọc phù rơi vào trong tay vị đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo này, cái trán Triệu Công Minh lập tức treo đầy vạch đen

- Hành động làm nũng như vậy, há lại là sự tình nam nhi chúng ta có thể làm?

Triệu Công Minh vuốt râu than nhẹ:

- Lão ca ta làm sao có thể giậm chân, hô những lời 'ríu rít' này? Nếu chuyện này truyền đi, ta làm sao còn có thể lăn lộn tại Hồng Hoang

Lý Trường Thọ: "..."

- Như vậy ngươi trả cho ta

- Cho cũng đã cho rồi, ta trở về cẩn thận cân nhắc một chút

Triệu Công Minh cười hắc hắc, thu ngọc phù vào trong lòng

Lý Trường Thọ vốn còn muốn giữ Triệu Công Minh lại uống rượu, nhưng lão ca đang nóng lòng, còn muốn tiến đến Tam Tiên Đảo cùng với Bích Du Cung báo tin vui

đợi sau khi Triệu Công Minh đi, Lý Trường Thọ chau mày, đứng ở cửa hậu đường không ngừng bấm ngón tay suy tính

hắn đang suy tính những manh mối trong trí nhớ của mình

Kim Linh Thánh Mẫu, mang thai...

chức vị Phong Thần của Kim Linh đại tẩu vốn là Đấu Mỗ Nguyên Quân, mà Đấu Mỗ Nguyên Quân tựa hồ còn có xưng hào là chúng tinh chi mẫu, hai người con nổi danh nhất, tựa như là Tử Vi, Câu Trần trong tứ ngự...

'Sư tổ, ngươi lại đang tính kế cái gì? '

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng Tử Tiêu Cung, cỗ Đạo Nhân Giấy này lặng yên trốn vào mặt đất

tại Tử Tiêu Cung, huyễn cảnh rừng trúc

lão đạo khôi ngô kia nhìn hình ảnh hiện ra trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, tình hình Triệu Công Minh bôn ba bốn phía nói việc vui, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên

cùng lúc đó, ở bên trong Thái Thanh Quan

lão đạo khô gầy giờ phút này đang khẽ nhíu mày, không ngừng bấm ngón tay suy tính, biểu tình ngưng trọng không nói ra được

một hồi lâu sau...

Lão đạo lộ vẻ mặt giật mình, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái đối với phương hướng Đậu Suất Cung Thiên Đình, lão quân canh giữ ở trước lò luyện đan lập tức mở hai mắt ra, đưa tới một khối ngọc giản, viết xuống một cái đan phương

kỳ danh, Thái Thanh Dựng Linh Đan

…

- Trưởng lão gần đây khoẻ không?

- Trường Canh làm sao lại đi tới bên này? Ngươi bây giờ thế nhưng là một người bận rộn

tại ba ngàn thế giới, trong phạm vi thế lực của Lâm Thiên Điện, bên trong một tiểu thiên giới yên tĩnh

ở bên cạnh pháp trận linh quyển tài bồi các loại linh thảo độc thảo, một già một trẻ nhàn nhã tản bộ

lão giả chống đồng bì quải trượng, tinh thần đã tốt hơn trước rất nhiều

mái tóc cũng từ trước đó tiếp cận trắng bạc, khôi phục thành xám trắng hiện giờ, thân hình mặc dù vẫn còn có chút khô gầy lại gù, nhiều hơn mấy phần sinh cơ nảy mầm

Chương 1804: Tam Thi Não Thần Đan • bản Hồng Hoang

tất nhiên là Vạn Lâm Quân lão gia tử lúc này đã thành Độc trưởng lão Lâm Thiên Điện

Vạn Lâm Quân phụ trách sản xuất độc đan dùng để giết địch, thanh danh của vị Độc trưởng lão này, chỉ yếu hơn ba phần so với Lữ Nhạc Tiên Minh

đương nhiên, dùng lời nói của Vạn Lâm Quân trưởng lão, lão ở trước mặt Lữ Nhạc tiền bối, cũng chỉ là một người mới học, tiểu độc đồng

sở dĩ thanh danh tăng nhanh, một bộ phận nguyên nhân, cũng là do Đại La độc đan mà Lữ Nhạc , rất ít khi dùng đến ở bên trong đấu pháp thực tế, ứng dụng phổ biến nhất là độc đan cấp thiên tiên, hiệu quả luyện chế của Vạn Lâm Quân cùng với Lữ Nhạc không sai biệt nhiều

sau khi gia nhập Lâm Thiên Điện, Vạn Lâm Quân trưởng lão càng trở nên dễ chịu

ngày bình thường đã có Bạch Trạch âm thầm chiếu cố, nắm quyền lợi chủ yếu tại Lâm Thiên Điện cũng đều là hậu bối của Vạn trưởng lão; vị trưởng lão này trốn ở trong âm thầm Lâm Thiên Điện, cuộc sống vừa thoải mái, lại buồn tẻ

ở bên cạnh Vạn Lâm Quân trưởng lão, chính là một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ

hắn đến từ trong tay áo Bạch Trạch, hóa thành bộ dáng ở Độ Tiên Môn, xách theo mấy thứ thịt rượu Bạch Trạch làm, muốn đến tìm Vạn trưởng lão uống chén rượu

nghe Vạn trưởng lão trêu chọc như thế, Lý Trường Thọ cũng không khỏi hơi xúc động, cười nói:

- Chỉ là có bận bịu việc lung tung mà thôi, nhớ trưởng lão liền tới thăm một chút, ở đây khá yên tĩnh

Vạn Lâm Quân trưởng lão quay đầu lại, lộ ra nụ cười ôn hòa, Lý Trường Thọ mặc dù có chút chuẩn bị tâm lý, lúc này vẫn như cũ không khỏi hơi có chút... kinh hỉ

chiêu bài mỉm cười của Vạn trưởng lão, đã không còn dọa người như vậy!

Tuy vẫn có tác dụng ngăn trẻ sơ sinh khóc và khiến Linh Lỵ run rẩy, nhưng cũng đủ làm cho sinh linh trong lòng không có quỷ, cảm giác được một tia ấm áp xẹt qua trong lúc lơ đãng

dành nhiều thời gian hơn với người khác thực sự có thể khắc phục được một số 'vấn đề nhỏ' phương diện xã giao

Vạn Lâm Quân trưởng lão nói:

- Ngươi đây cũng không phải là bận bịu việc lung tung, Thiên Đình hiện giờ quản lý Tam Giới, mà ngươi là quyền thần Ngọc Đế bệ hạ tín nhiệm nhất, còn là nhị giai chính thần, ngươi nếu chỉ bận bịu việc lung tung, bên trong thiên địa này, còn có ai là đang làm chính sự?

Lý Trường Thọ: "..."

Đúng là bận bịu việc lung tung, gần đây vẫn luôn đang thả bom khói, bao quát cả tới đây, thăm một chút trưởng bối chiếu cố rất nhiều đối với chính mình trước đây, cũng là một bộ phận trong kế hoạch mê hoặc Thiên Đạo

giả vờ rằng, chính mình ở trong trạng thái có thể rời đi Hồng Hoang bất cứ lúc nào

thuận tiện cũng là tạo áp lực đối với Thiên Đạo, biểu thị chính mình sẽ liều lĩnh, xuất thủ cứu Triệu Công Minh trong đại kiếp sau đó

đánh cờ nha, trừ hai bên ra chiêu phá chiêu, 'ánh mắt' cùng với 'thái độ' cũng là vô cùng quan trọng

làm người không thể quên cội nguồn, cũng không thể quên ân, Độ

Tiên Môn ngoại trừ sư phụ Tề Nguyên của chính mình, Lý Trường Thọ cảm kích nhất chính là vị Vạn trưởng lão này

Lý Trường Thọ cười nói:

- Trưởng lão đối với Lâm Thiên Điện hiện giờ có chỗ bất mãn nào không?

Vạn trưởng lão ôn hoà nói:

- Ta chẳng qua là trưởng lão luyện độc đan, làm sao có thể nói chuyện này... nếu nói bất mãn, cũng đúng là có. Lâm Thiên Điện này hiện giờ khuếch trương thế lực quá nhanh, đường khẩu đã không biết có bao nhiêu, hàng ngàn tiểu thế giới non nửa đại thiên thế giới đều có dấu chân của Lâm Thiên Điện, không khỏi sẽ xuất hiện tình hình tốt xấu lẫn lộn , cho nên, Lâm Thiên Điện đã sớm thiết trí một cái Thiên Hình Điện chủ chưởng hình phạt, định kỳ tuần tra các nơi

Lý Trường Thọ buồn bực nói:

- Như vậy không ổn sao?

- Ổn từ nhiên là ổn

Vạn Lâm Quân trưởng lão thở dài:

- Nhưng đi tuần tra đều là Luyện Khí Sĩ, phàm là có liên hệ như vậy, liền sẽ có làm việc thiên tư, liền sẽ có trái pháp luật, trong Thiên Hình Điện, đã xử lý mấy đám Luyện Khí Sĩ xử trí bất công, đến mức hiện nay ai cũng không dám đi Thiên Hình điện nhậm chức

- Ta chỉ là tự hỏi, liệu có nghĩ ra cách nào không

- Quả thực ta đã nghĩ ra cách, ta tập hợp chín mươi chín loại độc trùng, luyện chế được một loại độc đan, độc đan này có thể tăng cường tu vi, nhưng mỗi trăm năm hoặc là ngàn năm, cần một viên phụ đan để hòa hoãn độc tính, bằng không chính là Kim Tiên cũng sẽ hóa thành huyết thủy

- Ta tất nhiên là lòng tràn đầy vui vẻ đi đưa đan dược này cho điện chủ, lại bị điện chủ dạy dỗ một trận... ngươi xem một chút, đây không phải toi công bận rộn

Lý Trường Thọ: "..."

Tam Thi Não Thần Đan • bản Hồng Hoang?

- Trưởng lão, như vậy không được!

Lý Trường Thọ vội nói:

- Tốt nhất là mau chóng tiêu hủy đan này, đan phương vạn lần không được chảy ra ngoài

Vạn Lâm Quân trưởng lão gắt gao nhíu mày, thấp giọng nói:

- Điện chủ cũng là nói như vậy... nhưng tại sao lại không thể dùng?

Chương 1805: Mạo phạm

- Người bị cho uống đan đọc sẽ thế nào? Chắc chắn họ sẽ bất mãn và không vui, nhất định sẽ dẫn đến tai họa vô biên, lại thêm Lâm Thiên Điện phải làm chính là cân đối, mà không phải khống chế

- Chúng ta vì sao muốn khống chế những người lòng không ở Lâm Thiên Điện đó? Bọn họ muốn đi sao phải ép ở lại? Nếu như ngay cả lòng tin cũng không có, Lâm Thiên Điện sớm muộn cũng sẽ sụp đổ

- Lâm Thiên Điện ngay từ đầu được thành lập dưới mệnh lệnh của ta, phát triển đến hôm nay, chỉ dựa vào ba chữ: tài, luật, tin. Tài là tài nguyên tu đạo, luật là đối nội đối ngoại kỷ luật nghiêm minh, tin một là chỉ thành tín, hai là tín niệm mấu chốt nhất!

Lý Trường Thọ cười khổ lắc đầu:

- Nếu như ngay cả tín niệm đều mất đi, Lâm Thiên Điện không bằng giải tán tại chỗ

Vạn Lâm Quân trưởng lão cẩn thận suy tư, sau đó thở dài, trực tiếp bóp nát ngọc phù trong tay áo vốn định chia sẻ cùng với Lý Trường Thọ, lại biến mất một tiểu tiết bên trong trí nhớ của bản thân

Lý Trường Thọ vái chào một cái đối với trưởng lão:

- Đệ tử có nhiều mạo phạm

- Là ta có chút lỗ mãng

Vạn trưởng lão thở dài:

- Ài, ta cuối cùng chỉ là yêu thích luyện đan, không hiểu đại tông đại giáo nên vận chuyển như thế nào như vậy, Trường Thọ, việc này sau đó còn xin ngươi nói một tiếng với điện chủ

- Trưởng lão yên tâm

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, dùng tay làm dấu mời, đút hai tay ở bên trong tay áo, dẫn chủ đề tới bên trên tình thế ba ngàn thế giới hiện giờ

có thể cảm giác được, Vạn Lâm Quân trưởng lão đã nói nhiều hơn so với trước đó, khi nói về xích mích giữa Tiên Minh và Lâm Thiên Điện cũng là cảm thấy hơi khó

Lâm Thiên Điện là Thiên Đình tổ kiến, việc này đã là bí mật nửa công khai

—— đội ngũ lớn rồi, tóm lại sẽ lộ ra chút dấu vết

nhưng bởi vì Thiên Đình chậm chạp không biểu lộ thái độ, Hương Hỏa Thần Quốc bên trong ba ngàn thế giới đã còn thừa không có mấy, Lâm Thiên Điện cùng với Tiên Minh không thể tránh né sinh ra trình độ đối lập nhất định

Thiên Đình là muốn hai cái chân, hay là muốn một đầu 'Độc giác thú', là cực kỳ trọng yếu đối với sự hưng suy của Tiên Minh cùng với Lâm Thiên Điện

Vạn Lâm Quân trưởng lão hỏi:

- Trường Canh, ngươi là muốn như thế nào?

- Chuyện này...

Lý Trường Thọ vốn có chút do dự, sau khi hơi suy tư lại cảm thấy bản thiết kế như vậy cũng không phải bí mật gì đó, người sáng suốt đều có thể đoán ra được, cũng liền dứt khoát nói ra quy hoạch của chính mình

- Hiện tại, ba ngàn thế giới còn chưa thể ổn định. Đại kiếp sinh linh đang diễn ra, sinh linh ba ngàn thế giới hao tổn trước đó, đã điền vào một bộ phận kiếp vận rất lớn, nếu ba ngàn thế giới nhanh chóng ổn định, lực lượng đại kiếp có lẽ sẽ phản phệ nơi đây

- Lúc nào ổn định lại, cụ thể muốn nhìn Thiên Đạo sở hiện, Lâm Thiên Điện cùng với Tiên Minh, ta là cố ý để cho bọn họ hóa thành hai phe cánh, cạnh tranh với nhau

- Đại thiên thế giới cùng với hàng ngàn tiểu thế giới ở gần Ngũ Bộ Châu, do Thiên Đình xuất binh trấn thủ, tạo thành tầng hộ vệ đối với Ngũ Bộ Châu

- Tiên Minh cùng với Lâm Thiên Điện mỗi bên thu hẹp lãnh thổ hiện tại của mình hoặc giữ nguyên lãnh thổ hiện tại, từng bước một suy yếu khống chế đối với đại thiên thế giới, chỉ duy trì công lý và đạo đức, chừa đủ không gian cho tán tu bình thường tu hành

- Sau đại kiếp, Trung Thần Châu sẽ xuất hiện một lượng lớn sơn môn hoang phế, Luyện Khí Sĩ ba ngàn thế giới tiến vào nơi đây vừa vặn bổ khuyết những chỗ trống này

- Hiện giờ Thiên Đình đã kiểm soát con đường tiến vào Ngũ Bộ Châu, tận lực ngăn cách những Luyện Khí Sĩ tâm thuật bất chính, thiên về cướp đoạt ở bên ngoài

- Những điều này đều dính đến cách cục thiên địa sau đại kiếp, Thông Minh Điện Thiên Đình đã sớm có hồ sơ, Ngọc Đế bệ hạ cũng đã cho phép

Vạn Lâm Quân trưởng lão rất tán thành gật đầu

nghe liền có cảm giác hết sức lợi hại

- Độ Tiên Môn có thể sinh ra đệ tử như ngươi, thật sự... các đời sư tổ đều được an ủi

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, thấy dưới bóng cây phía trước có một cái bàn đá, liền mời Vạn trưởng lão đi tới, lấy ra mấy món điểm tâm Bạch Trạch làm, tiếp tục uống rượu nói chuyện phiếm

ôn chuyện xưa Độ Tiên Môn, trò chuyện về ba ngàn thế giới phồn hoa

ở trên luyện chế độc đan cũng sẽ dấy lên một chút tranh chấp, nhưng tổng thể cũng coi như có chút vui vẻ

đợi đến khi bầu trời đầy sao chiếu lên vùng thế giới này, Lý Trường Thọ tự nhiên có ý định rời đi

Lý Trường Thọ nói:

- Trưởng lão, sau này nếu nghe được sự tình có liên quan đến đệ tử, không cần khẩn trương, cũng không cần mong nhớ nhiều, đệ tử tự có chuẩn bị đầy đủ

trong mắt Vạn Lâm Quân trưởng lão toát ra mấy phần suy tư, có chút chắp tay đối với Lý Trường Thọ

Chương 1806

Lý Trường Thọ cúi đầu vái chào một cái, cười khẽ đối với Vạn Lâm Quân trưởng lão, cỗ Đạo Nhân Giấy này từ trong ra ngoài bị ngọn lửa nhóm lửa, thân hình hóa thành tro tàn tiêu tán theo gió

Vạn Lâm Quân trưởng lão run lên một hồi, thoáng có chút xuất thần, sau đó chắp tay nhìn ra tinh không xa xa, lẳng lặng xuất thần ở trong gió đêm

...

- Tiểu Cửu!

Một tiếng khẽ gọi, một vệt bóng đen bay ra từ bên cạnh, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, nháo thành một đoàn với thân ảnh đang ngồi trên bậc thềm gác mái

tràng diện nhất thời không thể diễn tả được, thánh quang và ô vuông bay loạn bốn phía

bên trong đại trận bao phủ nơi đây, quanh quẩn tiếng cười khanh khách như chuông bạc, mang theo tiếng thở dốc cầu xin tha thứ, khiến tình hình đi về hướng hơi có chút quỷ dị

- Khục!

- Khụ khụ khụ!

Vài tiếng ho khan truyền đến từ biên duyên đại trận, Giang Lâm Nhi nháo thành một đoàn cùng với Tửu Cửu lập tức nhảy dựng lên, trong miệng còn gọi:

- Ai dám xông loạn chỗ ở của thánh nữ!

Vừa dứt lời, Giang Lâm Nhi chính là 'nha' một tiếng, kinh hỉ nói:

- Trường Thọ! Ngươi làm sao lại đến đây!

Trường Thọ?

Tửu Cửu liền vội vàng đứng lên, nhìn quanh hướng nơi ở Lý Trường Thọ, lại luống cuống tay chân cúi đầu xuống, chỉnh sửa tiên váy mặc khi tham gia đại hội Lâm Thiên Điện trước đây bị Giang Lâm Nhi làm loạn

Giang Lâm Nhi ngược lại là một thân chiến giáp, tư thế hiên ngang, tư thái có chút bất phàm

Lý Trường Thọ mỉm cười đợi một hồi, đợi hai người bên kia từng người đứng lên, lúc này mới chắp tay tiến về phía trước

- Sư tổ, sư thúc

- Ôi chao hắc hắc hắc

hai mắt Giang Lâm Nhi híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, con mắt nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, sau đó liền lui về đằng sau hai bước

- Ai nha, Phú Quý Nhi chính là không thể sống thiếu ta, ta liền đi qua nói chuyện riêng tư giữa hai vợ chồng!

Giang Lâm Nhi nói xong cũng muốn chạy, nhưng tiếng nói của Lý Trường Thọ đã là đuổi theo

- Làm phiền sư tổ, mời tất cả mọi người Độ Tiên Môn ở nơi đây lúc này đến đây, ta có chuyện muốn thương lượng cùng với mọi người

Tửu Cửu không khỏi nhẹ nhàng chớp mắt, Giang Lâm Nhi đưa tay dùng sức lung lay, thân hình bay về hướng nơi xa

Lý Trường Thọ nhìn về phía Tửu Cửu, đánh giá trên dưới Tửu Cửu một phen

Tửu Cửu không biết là có tật giật mình, hay là do tâm lý phức tạp nào đó, đá văng 'dép lê' trên chân xuống, để trần chân ngọc đứng đó, giơ tay vuốt tóc, hơi có chút ngượng ngùng cười cười

- Ngươi, làm sao lại đột nhiên đến đây

- Tự nhiên là có chuyện tới tìm ngươi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Lâm Thiên Điện cũng là may mắn mà có ngươi, mới có thể có quy mô như ngày hôm nay

trên gương mặt xinh đẹp của Tửu Cửu nổi lên một chút đỏ ửng, lại có chút đắc ý ngẩng đầu lên nói:

- Đó còn phải nói! Danh tiếng của chúng ta, bây giờ tại ba ngàn thế giới cũng đủ vang dội!

Lý Trường Thọ hỏi:

- Sư thúc, nếu ta rời đi Hồng Hoang thiên địa, đi vào bên trong Hỗn Độn Hải định cư, lúc này đã có ta cùng với Linh Nga, đằng sau hẳn là sẽ có Vân Tiêu cùng với Bạch tiên sinh, ngươi là có muốn tham gia náo nhiệt với chúng ta hay không? Đây cũng là vấn đề hôm nay ta muốn hỏi mọi người

Tửu Cửu nhẹ nhàng chớp mắt, nhỏ giọng hỏi:

- Ta có thể đi sao?

- Vì sao không thể?

Lý Trường Thọ híp mắt cười, nụ cười trên khóe miệng có chút ấm áp:

- Chẳng qua, nếu như quyết định rời đi cùng với mấy người chúng ta, Hồng Hoang thiên địa sẽ có lực bài xích đối với ngươi, sẽ rất khó trở lại, bên ngoài chung quy là có chút tịch liêu, coi như có thể xây dựng một chốn tiên cảnh, có một chút sinh linh, cũng vẫn kém xa tít tắp Hồng Hoang phồn hoa

- Chẳng qua nếu là ta có thể đột phá một việc, có lẽ có thể đi đến một thế giới phồn hoa khác... không đề cập tới cũng được, đó cũng là chuyện rất lâu sau đó, sư thúc, ngươi nghĩ như thế nào?

- Chuyện này

Tửu Cửu ngâm khẽ vài tiếng:

- Nếu có rượu có đan có thể thường xuyên nói chuyện với các ngươi, ta đây khẳng định là muốn đi qua, chuyện phiền lòng ở nơi này thật sự nhiều lắm, muốn uống rượu ngủ một giấc đều phải tìm lý do bế quan, tính... tính thêm ta vào!

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nói:

- Như vậy nhà tranh bên trên Tiểu Quỳnh Phong, dành cho sư thúc một căn

- Khục

Tửu Cửu bình tĩnh gật đầu, lão khí hoành thu nói một câu:

- Ngươi cứ chờ ở đây, ta đi xem một chút, đến lúc đó mang theo hành lý gì

nói xong quay người bay về phía lầu các, nửa đường đụng vào phía trên khung cửa, khiến cho khung cửa lủng một lỗ to, sau đó lại xông vào trong căn phòng bừa bộn, gây ra hàng loạt tiếng loảng xoảng

Lý Trường Thọ: "..."

Không bao lâu, Vong Tình thượng nhân Vương Phú Quý, ván đã đóng thuyền Giang Lâm Nhi, Tửu Y Y, Tửu Thi, Tửu Cửu, đến nơi đây gặp mặt Lý Trường Thọ

Chương 1807: mục đích

Lý Trường Thọ cũng không che lấp, nói thẳng sự tình chính mình muốn rời khỏi, cũng hỏi bọn họ ai muốn cùng nhau rời đi

Vong Tình thượng nhân lúc này đã không phải tính tình chỉ biết tu hành ban đầu, ngồi ở trên vị trí điện chủ nhiều năm như vậy, cũng coi như thể hội qua như thế nào là 'Quyền thế', như thế nào là 'Một lời định sinh tử người bên cạnh'

Y cũng không hỏi nhiều, trầm ngâm vài tiếng liền nói:

- Vốn dĩ, ta đã có lòng thoái ẩn, hiện giờ Lâm Thiên Điện đã là hoàn toàn đi vào quỹ đạo, vị trí điện chủ chỉ cần không phải người kẻ tham quyền, đều có thể bảo trì Lâm Thiên Điện ổn định ít nhất vài vạn năm, những năm này, ta đối với Lâm Nhi không để ý đến rất nhiều, liền muốn tìm cơ hội sớm trở lại

Giang Lâm Nhi cười nói:

- Gả cho gà thì theo gà gả cho chó thì theo chó, Lâm Nhi đi theo Phú Quý Nhi!

Tửu Ô vội nói:

- Trường Thọ, coi như quy ẩn, có cần phải rời đi thiên địa này sao?

- Sư bá, việc này cũng không phải là đơn giản như vậy

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Kỳ thật đây không phải vấn đề quy ẩn hay không quy ẩn, nếu như muốn ở lại Lâm Thiên Điện tiếp tục làm tiếp, tự nhiên có thể bình yên vô sự, nếu như muốn rời khỏi Lâm Thiên Điện, bởi vì quan hệ với ta, e là sẽ có chút vận rủi

- Cho nên, hiện tại lựa chọn chỉ có hai loại, ở lại Lâm Thiên Điện tiếp tục làm việc vì Thiên Đình, không cần suy nghĩ nhiều, Thiên Đình tự nhiên sẽ không bạc đãi sư bá, nếu muốn rời đi Lâm Thiên Điện, liền trực tiếp rời đi Hồng Hoang, đi cùng với ta là ổn thỏa nhất

- Vậy liền đi cùng với ngươi

Tửu Ô cười nói:

- Chỉ là ta và Thi Thi tu vi không đủ, đi Hỗn Độn Hải có khả năng khó có thể sinh tồn

- Chuyện này không sao, ta sẽ chuẩn bị kỹ càng

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt nghiêm mặt, đưa từng khối từng khối ngọc phù vào trong tay mấy người:

- Các ngươi muốn dẫn người nào rời đi cùng đều có thể, những ngọc phù này, ba khối thành một bộ, nếu vỡ một khối, liền lập tức làm chuẩn bị, nếu vỡ hai khối, liền nhanh chóng tập kết, sau đó chạy tới cửa ra vào Huyền Đô Thành, chờ tin tức của ta

- Nếu như ba khối đồng thời bể nát, không cần quản chuyện khác, từng người chạy tới cửa vào Huyền Đô Thành, có thể đi một người là một người, ta sẽ an bài người tiếp ứng tại đó, hoặc là tự mình chờ đợi ở nơi đó

Vong Tình thượng nhân nhíu mày hỏi:

- Tình hình đã khẩn trương đến trình độ như vậy sao?

- Nhân Hoàng Hỏa Vân Động trước đây từng phạt thiên, nhưng hiệu quả cũng không lý tưởng

Lý Trường Thọ nói:

- Việc này bị Thiên Đình ra tay ngăn trở, chưa khuếch tán tại Tam Giới, nhưng tình hình xác thực đã nguy cấp đến trình độ như vậy

- Sau này sẽ có một số thời điểm, ta có thể sẽ trở mặt với Đạo Tổ, cửa thành bốc cháy họa đến cá trong ao

- Tuy nhiên mọi người cũng không nên lo lắng, nếu ta thua, các ngươi nhiều lắm chỉ bị sửa đổi một chút ký ức, quên đi sự tồn tại của ta, chỉ cần tự thân không nhiễm nghiệp chướng, Thiên Đạo cũng sẽ không tùy ý xoá bỏ sinh linh

- Thiên Đạo chung quy là Thiên Đạo, một số nguyên tắc cơ bản là nhất định phải tuân theo, đương nhiên, nó cũng đã không cần thiết phải tuân thủ

mấy người nhất thời có chút ngốc, Lý Trường Thọ chắp tay một cái, cũng không nhiều lời, thân hình tự động hóa thành từng mảnh từng mảnh lá rụng, chất đầy trên mặt đất

…

Thân Báo vào Tiệt, Kim Linh có tin mừng

chiến sự Nam Châu từng bước tới gần, kịch bản Thiên Đạo tựa hồ đã không có cách nào ngăn cản

tại thời điểm mấu chốt này, Lý Trường Thọ lại không sử dụng Đạo Nhân Giấy của chính mình, không có sử dụng thủ đoạn che giấu, gần như quang minh chính đại đi đến Lâm Thiên Điện một chuyến, cáo biệt Vạn Lâm Quân trưởng lão, đồng thời nói sự tình rời đi Hồng Hoang với Tửu Cửu và đám người Độ Tiên Môn

việc này rơi vào trong mắt Đạo Tổ, Đạo Tổ sẽ nghĩ như thế nào?

Đạo Tổ chắc chắn sẽ có ý niệm như vậy——

'Tên tiểu tặc này hẳn là, sẽ thật sự triệt để lật bàn vì Triệu Công Minh? '

Đây chính là mục đích của Lý Trường Thọ

đương nhiên, Đạo Tổ suy nghĩ tất nhiên sẽ vô cùng sâu xa, hẳn là sẽ xoay tròn nhảy qua các tầng

【 Kẻ này mưu lược rất sâu, nhất định là có suy tính mặt khác, đây có thể là phương pháp càng che càng lộ, muốn để bần đạo sợ ném chuột vỡ bình. 】

【 Nếu cẩn thận suy tư, hắn làm ra bố trí như vậy, kỳ thật đối với hắn trăm lợi mà không có một hại. 】

【 Hẳn là đang cố ý biểu đạt thái độ của chính mình, tạo áp lực đảo ngược đối với bần đạo, để bần đạo làm ra lấy hay bỏ. 】

【Một tầng càng sâu hơn, hắn đang thử thăm dò trình độ khống chế của bần đạo đối với thiên địa đến mức nào, cùng với hiểu rõ những con át chủ bài của hắn đến mức độ nào. 】

Chương 1808: ván đã đóng thuyền

【 Thuận tiện, hắn đang đánh cược bần đạo sẽ không tin tưởng hắn sẽ đánh cược mệnh... 】

Vân vân vân vân

nhưng vô luận nhảy như thế nào, một trong những bản chất của chuyện này, chính là 【 Thọ tạo áp lực 】

Lý Trường Thọ đang gây áp lực lên Đạo Tổ bằng cách bày tỏ quyết tâm của mình, từ đó gia tăng tỉ lệ giữ mạng Triệu Công Minh ở bên trong đại kiếp sau này

mà một đại át chủ bài của Lý Trường Thọ, chính là trực tiếp để Thái Thanh Thánh Nhân ra tay, dựa vào Thái Cực Đồ trấn áp Triệu Công Minh, Kim Linh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, đưa đi Huyền Đô Thành thiên ngoại

nhưng trong trường hợp này, năm vị đại đệ tử Tiệt Giáo tương đương với lâm trận bỏ chạy, tự nhiên sẽ không còn mặt mũi đối mặt với tiên nhân Tiệt Giáo, trong đáy lòng bọn họ cũng sẽ hết sức thống khổ

nhất là đối với Triệu Công Minh mà nói, thà chết cũng không muốn trốn

văn hóa xí nghiệp Tiệt Giáo chính là như vậy

Lý Trường Thọ gãi gãi cái cằm râu ria, suy tính phân lượng bom khói chính mình thả ra dưới đáy lòng, cảm thấy những gì mình làm còn xa mới đủ

thái độ còn chưa đủ, bày tỏ quyết tâm cũng chưa đủ

hơi suy tư, Lý Trường Thọ tiếp tục bận rộn

bản thể của hắn ra Tiểu Quỳnh Phong, trực tiếp tiến đến trên chín tầng trời, ngây người ở bên trong Thái Thanh Quan mấy tháng kỳ thật hắn không có trò chuyện cái gì, chỉ là nghe lão sư nhà mình lải nhải vài câu, nói chút chuyện có quan hệ tới Nhân Tộc sau này

lúc này có thể tin chắc một điểm là, Đạo Tổ không có cách nào thám thính được tình hình bên trong Thái Thanh Quan

thậm chí, Thái Thanh Thánh Nhân còn thông qua nhiễu loạn thiên cơ, tạm thời che đậy cảm giác cùng với giám sát của Đạo Tổ đối với thiên địa

lúc rời đi Thái Thanh Quan, Lý Trường Thọ nhạy bén phát giác được, không khí bên trong thiên địa tựa hồ có chút không giống nhau lắm

hiển nhiên, vị đại lão trong Tử Tiêu Cung kia, đã bắt đầu nhìn chằm chằm chính mình

Lý Trường Thọ làm việc như thường, đầu tiên là thông qua Đạo Nhân Giấy bố trí các nơi bên trong thiên địa, quan sát tình thế Nam Thiệm Bộ Châu

tràng vở kịch phàm tục này, đã trình diễn đến giai đoạn 【 Đế Tân lệnh Bá Ấp Khảo lái xe 】

Có đại thần Thương hiến kế, cảm thấy Bá Ấp Khảo này say mê âm luật, không bằng bồi dưỡng Bá Ấp Khảo thành Tây Bá Hầu đời tiếp theo, như thế liền có thể miễn sự uy hiếp của Chu quốc mấy chục năm

Đế Tân đối với kế này có chút tán thành, trước tiên cố ý làm cho Bá Ấp Khảo lưu lại bóng tối tâm lý, vừa chuẩn sự tình thả Cơ Xương trở về Tây Kỳ, đồng thời để Bá Ấp Khảo trở lại Tây Kỳ

Bá Ấp Khảo vốn là trưởng tử, lại có thể 'Hành động vĩ đại' cứu cha, kế thừa vị trí Tây Bá Hầu đã là biệt xưng của Giang Lâm Nhi —— ván đã đóng thuyền!

Nhưng vào đêm thứ hai, Bá Ấp Khảo ly kỳ bị độc chết, chết ở bên trong quan dịch được tầng tầng Thương Quân thủ vệ

tin đồn ngay lập tức lan truyền trong Triều Ca Thành, nói Bá Ấp Khảo bị Đế Tân giết chết vân vân

Đế Tân nổi trận lôi đình ở bên trên triều đình, lập tức phái người đi chặn Cơ Xương, nhưng khi tin tức truyền đến dũ lý, Cơ Xương đã là tung tích không rõ

Đế Tân hạ lệnh chặn giết Cơ Xương trên cửa ải ven đường, Cơ Xương lại có tiên nhân bảo vệ, may mắn đào thoát...

Lý Trường Thọ hơi thôi diễn một chút tình hình Bá Ấp Khảo khi chết, cấp tốc khóa chặt mấy người chủ trì khả nghi sau lưng, một trong số đó chính là lão đại ca của Đế Tân, năm đó suýt nữa tranh được vị trí Thương Quân - Vi Tử Khải

hiện giờ Triều Ca Thành đã tạo thành một cái liên minh âm thầm, lấy Vi Tử Khải cầm đầu, tụ tập một số lớn quyền quý bị sự cải cách của Đế Tân dao động lợi ích bản thân

cỗ ám lưu này hiện tại ẩn nấp rất sâu, độc chết Bá Ấp Khảo chẳng qua là bọn họ dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, còn chưa bại lộ mục đích chân chính

Bá Ấp Khảo chết, Cơ Xương thuận lợi về Tây Kỳ, làm cho Đế Tân lâm vào sầu lo

hiện giờ, Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở vốn nổi danh nhất bên trong tám trăm chư hầu, đã bị chính mình giết, Tây Bá Hầu Cơ Xương tư lịch cao nhất, danh vọng cao nhất, lại có danh tiếng thánh hiền, thay thế Khương Hoàn Sở, trở thành gương mẫu của chư hầu

quốc lực Chu quốc trải qua mấy đời tích lũy, đã là có thực lực khiêu chiến Thương quốc

mấy ngày sau, đợi Văn Trọng âm thầm trở về Triều Ca Thành, Đế Tân gọi vương thúc Tỷ Can, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, Phí Trọng Vưu Hồn, cùng với mười mấy vị đại thần chính mình tín nhiệm, thương nghị một hồi lâu

một trận giảo sát nhằm vào Chu quốc, đang chậm rãi trải rộng ra

Lý Trường Thọ tính toán thời gian, không tới ba năm, Thương quốc tất nhiên sẽ bộc phát đại chiến đối với Chu quốc nếu như trong thời gian này phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì, ví dụ như Đế Tân say rượu mạo phạm vợ huynh đệ gì đó, cũng sẽ trở thành dây dẫn nổ Thương quốc cùng với Chu quốc đại chiến

Chương 1809: áy náy

ở bên trong suy đoán của hắn, kiếp số của Triệu Công Minh lão ca liền ở phía trước không xa

quả nhiên, vẫn là phải tiếp tục biểu thị quyết tâm, làm chút chuyện

nếu Đạo Tổ đã nhìn chăm chú chính mình, như vậy chính mình càng phải thêm chút sức

bản thể không có trở về Thái Bạch Cung, ngoặt một cái đi Phủ Thủy Thần, lúc đi ngang qua tiểu viện chỗ ở của Hữu Cầm Huyền Nhã lặng lẽ liếc nhìn, phát hiện ra Hữu Cầm đang khắc khổ tu hành, cũng liền không có quấy rầy nhiều, đi thư phòng, lấy đi hai túi bảo nang

bên trong có chút bản thiết kế phát triển Thiên Đình sau Phong Thần đại kiếp, trước đây vốn được xem như 'Niềm vui ngoài ý muốn', hiện tại cũng chỉ có thể lấy ra, sử dụng làm công cụ

trở ra Phủ Thủy Thần, Lý Trường Thọ đi thẳng đến Lăng Tiêu bảo điện

Ngọc Đế đang thương nghị sự tình ba ngàn thế giới cùng với mấy vị lão thần, thấy Lý Trường Thọ vội vàng đến, lập tức đưa tay ra hiệu

- Các vị ái khanh đi xuống trước đi, Trường Canh ái khanh nhất định là có việc gấp

mấy vị lão thần tiên Mộc Công cùng nhau hành lễ:

- Vâng, bệ hạ

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Bệ hạ, để mấy vị lão thần tiên ở lại đi, tiểu thần hôm nay có sự tình tương đối phức tạp bẩm báo nụ cười bên miệng Ngọc Đế ngưng lại, nháy mắt mấy cái đối với Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ cười vái chào một cái, lấy ra mấy túi bảo nang ở bên trong tay áo, một chút tiên quang lấp lóe, bày hơn mười mấy đôi tấu biểu quanh người, có hơn mấy trăm cuốn

Lý Trường Thọ mỉm cười giới thiệu, cũng mời mấy người Mộc Công ghi nhớ, tấu biểu nào là khung nội bộ Thiên Đình, tấu biểu nào là trật tự ba ngàn thế giới, tấu biểu nào liên quan tới phàm nhân Nhân Tộc, tấu biểu nào phê liên quan tới Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc...

Đủ loại, không giống nhau

đám người Mộc Công nhìn nhau vài lần, từng người ghi nhớ lời căn dặn của Lý Trường Thọ ở trong lòng

trong mắt Mộc Công mang theo vài phần nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi:

- Tinh Quân, tại sao, ngươi tại sao...

- Sau đó sẽ phát sinh một số việc, ta có lẽ không có cách nào ở lại Thiên Đình với các vị, hiệu mệnh cho bệ hạ

Lý Trường Thọ hành lễ trái phải, vái chào một cái đối với Ngọc Đế bệ hạ, chậm rãi nói:

- Việc này không liên quan gì tới các vị, cùng với Thiên Đình cũng có không quá nhiều liên quan, là việc ta phải làm, cũng là con đường nhất định phải đi

Mộc Công lập tức có chút muốn nói lại thôi

một bên có chính thần tựa như phỏng đoán được cái gì, thấp giọng nói:

- Tinh Quân, ngài vì sao nhất định phải đi đường này? Bây giờ Thiên Đình chúng ta là hiện thân của ý chí Thiên Đạo, là người duy trì trật tự Tam Giới, tiểu thần cảm thấy, ở bên trong Thiên Đình, kỳ thật có thể chiếu ứng Nhân Tộc tốt hơn, mới có thể can thiệp lựa chọn của Thiên Đạo ở một trình độ nhất định, đây chưa chắc đã không phải một con đường khác

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đường này ta cũng đã nghĩ qua, nhưng lại không quá thích hợp, có nhiều thứ nên có người canh giữ, có những ngọn lửa cần phải được thắp lên bằng đuốc, ta kỳ thật cũng không làm được quá nhiều chuyện, nhưng nhất định phải làm cho người tùy ý làm bậy có kiêng kỵ, đây không phải là con đường tu hành ta đạp lên sao? Sửa đổi, đạo cảnh cùng với tu vi của ta cũng liền phế đi

vị chính thần kia cũng không khuyên nhiều, chỉ là vái chào một cái thật sâu đối với Lý Trường Thọ

- Trường Canh, ngươi xem...

Ngọc Đế ngồi ở bên trên đài cao nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, thấp giọng nói:

- Ta đi tìm lão sư nói chuyện, hoặc là thử xem có thể hay không tìm được chỗ trống ở bên trong Thiên Đạo vận chuyển, như là cấp cho Vân Tiêu vậy, cũng cấp một phần cho Triệu Công Minh, Kim Linh, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu...

- Bệ hạ

Lý Trường Thọ nhẹ giọng kêu một tiếng, Ngọc Đế ngừng lời, sau đó có chút chán nản cười một tiếng, khoát khoát tay

- Chư vị ái khanh nhận lấy tấu biểu của Trường Canh đi chỉnh lý, Trường Canh lưu lại đi

- Vâng

- Lão thần tuân mệnh

Mộc Công cùng với mấy vị lão thần khác đáp ứng, phân loại cất kỹ những tấu biểu này, lại từng người hành lễ đối với Ngọc Đế, đối với Lý Trường Thọ, cúi đầu rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện

- Ài ——

Ngọc Đế thở một hơi thật dài, ngồi ở bên trên bảo tọa, trong mắt lại có một chút sáng ngời lấp lóe

y nói:

- Trường Canh, đã quyết định rồi sao?

- Ừm

trong mắt Lý Trường Thọ toát ra mấy phần áy náy:

- Chưa thể nhìn thấy ngày Thiên Đình hoàn toàn quản lý Tam Giới, chưa thể nhìn thấy bệ hạ miêu tả thiên địa lúc chèo thuyền du ngoạn tại Tây Hải, tiểu thần cảm thấy tiếc nuối sâu sắc

- Chỉ vì một kẻ Triệu Công Minh?

- Bệ hạ, không chỉ là vì Triệu Công Minh, cũng không chỉ là vì Tam Tiên Đảo, càng không chỉ là vì Tiệt Giáo, Đạo Môn

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài:

- Sự khác biệt giữa ta và sư tổ đã là không thể vãn hồi, ta đứng ở một phương sinh linh, sư tổ đứng ở một phương thiên địa

Chương 1810: chia thành mấy loại tình huống

- Giữa hai bên đã không thể nói chuyện cân đối, ván cờ này ta không có chút phần thắng nào, tỉ mỉ tính kế nhiều năm, cũng chỉ có thể sử dụng đại đạo tầng dưới chót 'số một chạy trốn' này tự vệ mà thôi

- Nhưng bệ hạ, ngài mới thật sự là chúa tể Tam Giới cần tiến hành cân đối thiên địa cùng với sinh linh, sự tình tiểu thần không làm được, chỉ có thể phó thác bệ hạ đi làm, tiểu thần có thể làm, chỉ là cung cấp một quả cân, bệ hạ nắm cầm, mới là đòn cân kia

Ngọc Đế muốn nói lại thôi, thần quang trong mắt có chút giãy dụa

Lý Trường Thọ đột nhiên vung vạt áo áo bào lên, quỳ sát xuống đối với Ngọc Đế

Ngọc Đế lập tức đứng dậy vòng qua bàn ngọc, vội nói:

- Trường Canh ngươi làm cái gì vậy? Ở giữa ta và ngươi, không cần dùng tục lễ như vậy!

- Bệ hạ, đây là lễ nặng nhất của Nhân Tộc Thượng Cổ, ta biết ngài không có cách nào phản kháng Đạo Tổ, ta biết tình cảnh khó xử của ngài, ta cũng không có cách nào yêu cầu ngài đi làm cái gì

- Nhưng bệ hạ, Thiên Đình quản chính là thiên địa, còn là sinh linh! Nếu Trường Canh bị Đạo Tổ bức bách không thể không rời đi Hồng Hoang, bên trong thiên địa này có thể giúp đỡ những sinh linh này, cũng chỉ có ngài!

- Trường Canh... lão sư kỳ thật không phải...

Ccánh tay Ngọc Đế khẽ run mấy lần, chậm rãi nắm lại thành quyền, y đã sắp đi xuống bậc thang, nhìn thân hình Lý Trường Thọ bị mây mù bao phủ, trong mắt tràn đầy đắng chát

- Mà thôi, ta đáp ứng ngươi, nếu thiên địa tự dưng áp bách sinh linh, chỉ vì theo đuổi thiên địa an ổn mà trực tiếp xoá bỏ sinh linh trong mắt Ngọc Đế phun trào thần quang, định tiếng nói:

- Ta tự sẽ gánh vác trách nhiệm Thiên Đế! Thỉnh cầu cho sinh linh!

- Đa tạ bệ hạ!

Lý Trường Thọ khẽ thở dài dưới đáy lòng, nhưng vẫn là duy trì biểu tình áy náy, chậm rãi đứng dậy

Ngọc Đế đưa tay vuốt vuốt lông mày, chậm rãi ngồi xuống ở bên trên bậc thang, ra hiệu Lý Trường Thọ cùng nhau ngồi xuống

Lý Trường Thọ tất nhiên là theo quy củ cũ, chủ động ngồi thấp hơn hai bậc thang, đồng thời khẽ thở dài cùng với Ngọc Đế, cau mày không hiểu...

Ngọc Đế nói:

- Lão sư nếu như ra tay với Triệu Công Minh, ngươi chuẩn bị như thế nào? Đừng nói là thật sự muốn đấu pháp cùng với lão sư?

- Đấu với Thiên Đạo, mấy tiểu thần cũng không đủ chết

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng:

- Cũng chia thành mấy loại tình huống

- Nếu đại kiếp vận chuyển chu đáo chặt chẽ, sự tình phát sinh thuận lý thành chương, ta thế nhưng sẽ không có lời nào để nói, ta đương nhiên sẽ không có bất kỳ cử động quá phận nào

- Nhưng nếu Công Minh lão ca có thể thắng ở bên trong đại chiến, Thiên Đạo dùng chút thủ đoạn ám muội làm lão ca thua, ta tất nhiên là sẽ ra tay ngăn cản

- Át chủ bài của tiểu thần mặc dù không nhiều, nhưng bảo vệ Công Minh lão ca vẫn là có thể

- Lúc này tiểu thần chính là đang dự phòng, nếu như tiểu thần bởi vì sự tình bảo vệ Công Minh lão ca chọc giận sư tổ, sư tổ chắc chắn sẽ bức ta rời đi...

Ngọc Đế bấm ngón tay suy tính, nhắm mắt suy tư, rất nhanh liền lắc đầu, cười nói:

- Ngươi nghĩ quá mức nghiêm trọn, Triệu Công Minh xác thực có kiếp nạn, nhưng coi như ngươi xuất thủ cứu Triệu Công Minh, lão sư hẳn là cũng sẽ không ép ngươi rời đi, đến lúc đó ta cũng sẽ ra mặt van xin hộ vì ngươi

- Bệ hạ, ngài không nên dính vào việc này

Lý Trường Thọ nói:

- Sau đại kiếp mới là thời điểm ngài chưởng quản thiên địa, Thiên Đình đi phương hướng nào, khi đó liền cần bệ hạ cầm lái, bệ hạ vào cuộc lúc này, chỉ có thể coi là bởi vì nhỏ mất lớn

- Trường Canh, lão sư kỳ thật không có xấu như ngươi nghĩ

Ngọc Đế cười khổ nói:

- Rất nhiều chuyện ta không có cách nào nói rõ đối với ngươi, nhưng ngươi dường như xem lão sư như địch nhân vậy

Lý Trường Thọ cẩn thận nghĩ nghĩ:

- Ta đến lúc này, cũng không xem sư tổ như địch nhân, sư tổ vì giữ gìn Hồng Hoang thiên địa, làm ra nỗ lực không phải ta có thể nghĩ, nhưng sư tổ đang tận lực áp chế lực lượng sinh linh, cũng là sự tình không thể phủ nhận

- Bệ hạ, ngôn ngữ Bàn Cổ Thần thì thào tại thời khắc hấp hối, ngài hẳn là biết được

- Thiên địa Bàn Cổ Thần muốn thành lập, là thiên địa có thể khiến cho một cái chân linh tùy ý vui cười, thiên địa như vậy tuy khó tồn tại, nhưng cá tính của sinh linh, tính độc lập tự thân, không nên bị tước đoạt như vậy

- Phàm nhân tầm thường vô vi cả đời, không biết điểm cuối thiên địa, không rõ nhật nguyệt tinh thần tại sao lại không ngừng biến hóa, đây thật ra là trạng thái sư tổ cùng với ta đều tán thành

- Nhưng những sinh linh muốn nắm giữ đạo, muốn biết được lý, không cam lòng tầm thường kia, thật sự liền nên trực tiếp bị xoá bỏ sao?

Chương 1811: chín thành chín

Ngọc Đế nói:

- Thiên địa là nền tảng sinh linh sinh tồn, sinh linh là ý nghĩa thiên tồn tại, giữa hai bên đến cùng cái gì nhẹ cái gì nặng, kỳ thật không có cách nào đạt được đáp án rõ ràng, mọi thứ đều cần cân đối, đều có một cái độ, đây chẳng phải là đại đạo cân đối của ngươi?

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Nếu như Thiên Đạo cùng với đại đạo biến mất, bên trong thiên địa không có nhiều linh khí như thế, hạn mức cao nhất sinh linh tu hành không đạt được tình trạng phá hư Hồng Hoang, cũng chưa chắc không phải con đường giải quyết, nhưng kể từ đó, linh khí biến mất, Hồng Hoang thiên địa liền sẽ bị Hỗn Độn Hải áp súc, Thiên Đạo liền sẽ bị suy yếu nghiêm trọng, nói cho cùng, chung quy là Đạo Tổ không cam lòng mà thôi

Ngọc Đế lặng lẽ một hồi, sau đó khe khẽ thở dài

- Việc này ta cũng không có cách nào trả lời, ta cũng chưa ngộ ra những gì liên quan, Trường Canh, ngươi nói bên trong thiên địa này, thị thị phi phi, lập trường tả hữu, đến cùng là ai sai?

Lý Trường Thọ: "..."

- Là vị tiền bối đồng hương kia của ta sai

Ngọc Đế lắc đầu cười khẽ, cũng không nói thêm cái gì

trong Lăng Tiêu bảo điện, hai người quân thần liền ngồi yên lặng như vậy, sau khi trầm mặc một hồi, nói đến chuyện lý thú lúc bọn họ vừa mới gặp nhau

tại Tử Tiêu Cung, bên trong rừng trúc

lão đạo khôi ngô kia cũng đang có chút xuất thần đối với Tạo Hóa Ngọc Điệp một hồi lâu, lão khẽ thở dài, điểm nhẹ ngón tay, bên trong rừng có một đạo bóng xám lặng yên tiêu tán, rời Tử Tiêu Cung

- Nếu ngươi trao đổi với đồng hương kia của ngươi, bần đạo sao phải lo lắng như thế

ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, Lý Trường Thọ đứng một hồi

nhìn biển mây cuồn cuộn trước mắt, nhìn Thiên Binh Thiên Tướng qua lại tuần tra các nơi, ngắm nhìn tiên sơn nơi xa, thoáng có chút xuất thần

hẳn đã đủ rồi

cảm giác đạo ánh mắt nhìn chăm chú vào chính mình kia đã biến mất, Đạo Tổ hẳn là đã bắt đầu hành động

'Bom khói... '

Lý Trường Thọ chắp hai tay sau lưng, cưỡi mây chạy tới Thái Bạch Cung của chính mình, cẩn thận suy nghĩ về phản ứng có thể xảy ra của Đạo Tổ dưới đáy lòng

quân cờ có thể động trong tay Đạo Tổ quả thực quá nhiều, có thể thông qua đại kiếp can thiệp, cũng có thể thông qua loại công cụ người như Di Lặc âm thầm gây sự, càng có thể tùy tiện cấp cho mấy vị Thánh Nhân một chút hứa hẹn, làm cho mấy vị Thánh Nhân bôn ba vì Đạo Tổ

nhất là có một vị Thánh Nhân thứ sáu vô cùng cần thiết tìm kiếm tự tin ở trên người sâu kiến, ỷ vào ngầm hiểu 'Thánh Nhân không thể chết', sau này nhất định sẽ nhảy tới nhảy lui ở trong đại kiếp

hết lần này tới lần khác, ở dưới đại đa số tình hình, còn chỉ có thể giương mắt nhìn đối phương

quả thực

Lý Trường Thọ lắc đầu, khóe miệng lộ ra một chút mỉm cười ý vị thâm trường, cưỡi mây bay càng nhanh chóng một chút

chợt nổi lên một chút thơ tính, Lý Trường Thọ ngâm tụng hai tiếng dưới đáy lòng:

- Núi cao cao không hết, đưa tay tiếp thiên khung

- Nếu chu toàn kỹ lưỡng, không phụ danh thận trọng

đáng tiếc không dám đọc ra, chỉ có thể làm rõ chỉ hướng dưới đáy lòng, sau đó khởi động không minh đạo tâm, áp chế tình cảm tự thân, một lần nữa xem kỹ các loại bố trí từ giờ phút này đến kiếp của Triệu Công Minh

phần thắng: chín thành tám

nói đúng ra, lần này hẳn là chín thành chín

đột phá chính mình một chút, đạt đến phần thắng cao nhất từ trước đến nay, dù sao lần này linh quang lóe lên, chuyển đổi thị giác, xem như kế hoạch đạt được ngoài ý muốn, có thể tặng một món lễ lớn cho Thiên Đạo, cũng có thể khiến Đạo Tổ triệt để an tâm

nếu như ở trong mỗi một giai đoạn sau đó, chính mình đều có thể tìm được biện pháp phá cục như vậy, cũng liền không cần đối đầu với Thiên Đạo

tỷ lệ chiến thắng không quá tám, động thủ là tên ngốc

tỷ lệ thắng không quá chín, ở bên bờ sinh tử

đương nhiên, đây chỉ là chỉ nam sinh tồn tại Hồng Hoang, không thích hợp với những hoàn cảnh sinh tồn khác, vẻn vẹn chỉ đại biểu cho lời nói của Thọ

- Tinh Quân đại nhân! Tinh Quân đại nhân!

Sau lưng truyền đến một tiếng la lên, Lý Trường Thọ đang muốn vào Thái Bạch Điện dừng lại thân hình, quay người nhìn về phía Thiên Tướng hóa thành ánh đỏ bay nhanh mà tới phía sau

hơi chờ một chút, Thiên Tướng này liền quỳ một gối xuống đất, quỳ sát ở dưới bậc thang bạch ngọc, cất cao giọng nói:

- Tinh Quân đại nhân! Tiên tử Thánh Mẫu Cung đã vào Đông Thiên Môn, Thánh Mẫu nương nương muốn mời ngài đi Thánh Mẫu Cung một chuyến, căn dặn một hai chuyện

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, ôn hoà nói:

- Đứng lên đi, Thiên Đình không có nhiều quy củ quỳ lạy như vậy, để vị tiên tử kia tới là được

- Vâng!

Thiên Tướng kia định thanh ứng tiếng, đứng dậy vội vàng mà đi

Chương 1812: Đi hướng này mau hơn

Thánh Mẫu...

Lý Trường Thọ trước tiên hơi híp mắt lại, lông mày cũng nhíu lại theo, thần quang trong mắt thoáng có chút chớp động, lại nhẹ nhàng thở dài, trong mắt tràn đầy bình yên

mà thôi, dù sao cũng là Thánh Mẫu nương nương, chính mình vẫn phải nên tôn trọng

ngón cái nhẹ nhàng ấn về phía phương hướng Tiểu Quỳnh Phong, tầng tầng đại trận phía trên Tiểu Quỳnh Phong mở ra, Hỗn Độn Chung Chung Linh đang cầm một lá bài run lên, dùng bản thể Hỗn Độn Chung đẩy Linh Nga về phía sau

Linh Nga cúi đầu xuống, cau mày nói:

- Chung tỷ, ngươi nhìn bài như vậy có chút quá mức

- Phi, ta còn cần nhìn bài sao? Ta và sư huynh ngươi đã ước định, hắn hẳn là muốn ra ngoài rồi, hiện tại là thời kỳ đặc thù, ta nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng đưa ngươi đi bất cứ lúc nào!

Linh Nga nháy mắt mấy cái, có chút chột dạ cười cười

Hùng Linh Lỵ ở một bên không khỏi nhấc tay ra hiệu:

- Ta thì sao, ta thì sao!

Chung Linh cười xùy một tiếng:

- Ngươi liền đầu hàng địch tại chỗ, làm cái Đại Lực gì đó tại Thiên Đình, không có vấn đề lớn

Hùng Linh Lỵ: "..."

Cho nên yêu sẽ biến mất đúng không

lại nói Lý Trường Thọ đợi một hồi ở trong Thái Bạch Điện, vị tiên tử Thánh Mẫu Cung kia ở dưới sự hộ tống của hai vị Thiên Tướng, cưỡi mây đến trước cửa điện

tiên tử này cũng coi là người quen, tự nhiên là đã sống ở Khương phủ mấy năm, chứng kiến nửa đời trước vinh hoa phú quý của Khương Thượng

tiên tử Thánh Mẫu Cung, vào giờ phút này ăn mặc như hoa sen mới nở, hướng về phía trước cúi đầu

- Bái kiến Tinh Quân đại nhân

Lý Trường Thọ cười nói:

- Là nương nương muốn ta đi Thánh Mẫu Cung?

- Ừm

tiên tử ôn nhu nói:

- Hiện giờ Nhân Tộc đang ở bên trong đại kiếp, nương nương mong nhớ rất nhiều, muốn mời Tinh Quân đại nhân đi vào trong Thánh Mẫu Cung một chuyến, có mấy chuyện cần căn dặn

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nếu như thế, vậy liền lên đường đi

nói xong liền đứng dậy, đi về phía trước hai bước

tiên tử kia không ngờ Lý Trường Thọ đáp ứng sảng khoái như vậy, không nhịn được nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nhắc nhở:

- Tinh Quân đại nhân, ngài tốt nhất là bản thể đi qua...

Lý Trường Thọ cười kéo ra ống tay áo, ngón tay đặt trên cổ tay, một giọt máu tươi hiện ra ánh vàng nhạt nhạt thấm ra, lại bị vết thương của hắn thu nạp trở về

khí tức Bát Cửu Huyền Công đại thành viên mãn lại xen lẫn rất nhiều đạo vận, trong bình tĩnh nổi lên cuồng bạo, lực lượng vô tận dâng trào dưới quy tắc

chỉ là giọt máu kia, liền tựa hồ có thể xé rách càn khôn, trấn áp

Kim Tiên, Đại La

vị tiên tử Thánh Mẫu Cung này lập tức có chút nói không ra lời, cúi đầu làm vân thuyền, Lý Trường Thọ cười lắc đầu, tiện tay vẽ vòng tròn ở trước mặt, vòng tròn chậm rãi khuếch tán, bên ngoài chính là hư không quen thuộc

đã là ở bên ngoài Thánh Mẫu Cung

- Đi hướng này mau hơn

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời

tiên tử kia ngơ ngác bước nhanh chạy đến, cẩn thận từng li từng tí bước vào trong vòng tròn, đã là vượt qua đại trận Thiên Đình, vượt qua ranh giới Ngũ Bộ Châu, đến trong hư không bên ngoài Ngũ Bộ Châu

Lý Trường Thọ đi theo sau, tay áo nhẹ nhàng huy động, càn khôn như dòng nước hội tụ, 'vòng tròn' kia bình tĩnh biến mất không thấy gì nữa

như là dấu chân lưu lại trên bờ cát, bị sóng biển ôn nhu lấp đầy

mở cửa độn • phiên bản đơn giản hóa

tiên tử kia không nhịn được nhỏ giọng hỏi:

- Ngài hiện tại... là cảnh giới gì

- Đại La bình thường

Lý Trường Thọ ngậm cười nói:

- Đạo cảnh chỉ là biểu tượng, cũng là một loại trói buộc, con đường mạnh lên chân chính, thật ra là tiến hành cảm ngộ đại đạo, cộng minh cùng với đại đạo, khi ngươi được đại đạo tán thành, liền có thể làm đầu đại đạo này hóa thành thần thông của ngươi, đi bái kiến Thánh Mẫu thôi

- Ai, ngài chờ một lát

tiên tử này vội vàng làm vân thuyền, nâng Lý Trường Thọ đi về hướng đại môn Thánh Mẫu Cung

sắc mặt Lý Trường Thọ như thường, tựa hồ cũng không biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì

hư không hiện môn đình, trên viết Thánh Mẫu Cung

điều khiển thuyền lái vào trong đó, mảnh thế ngoại đào nguyên tường hòa kia lại hiện lên ở trước mắt

vân thuyền biến hóa trên một dòng sông trong vắt, hai bên bờ đều là kỳ hoa dị thụ, một cỗ linh khí dồi dào lại tinh khiết quanh quẩn tại các nơi, từng vị tiên tử như hoa như ngọc, tinh khiết trong suốt như nước sông, xuất hiện tại các nơi

có thanh âm đồng tử đọc kinh văn truyền ra từ trong điện, khiến tâm thần cảm thấy sáng sủa

lại có tiếng cười đùa tiên tử nghịch nước truyền ra từ trong điện, khiến người ta liên tưởng không thôi

trong Thánh Mẫu Cung đa phần là nữ tiên Nhân Tộc, lại thêm trong đó không thiếu cao thủ, xem như một cỗ lực lượng không thể coi thường, nhưng khuyết thiếu cao nhân có thể một mình đảm đương một phía như đại đệ tử đại giáo Thánh Nhân

Chương 1813: Vào đi

vân thuyền một đường đi tới mảnh hồ nước yên tĩnh kia, lầu nhỏ chính giữa hồ nước vẫn như cũ tản ra từng tia từng tia khí tức rõ ràng

Lý Trường Thọ cũng là xe nhẹ đường quen, nhảy xuống vân thuyền xuôi theo đường mòn từng bước mà lên, vái chào hành lễ ở trước cửa, miệng nói:

- Đệ tử Trường Thọ lĩnh mệnh mà đến, bái kiến nương nương

- Vào đi

trong phòng truyền đến một tiếng khẽ gọi mang theo lười biếng

Lý Trường Thọ cúi đầu xác nhận, đẩy cửa phòng ra, liền một lần nữa bước vào mảnh 'Càn khôn' trắng xoá kia

A, lại vào thần thông của Thánh Mẫu nương nương

ngẩng đầu nhìn lên, Thánh Mẫu nương nương vẫn là như cũ, nằm ở bên ao lật qua một cuốn truyện tranh do Lý Trường Thọ vẽ, tóc dài hơi có chút quăn xoắn tùy ý rối tung, chiếc váy dài buông xõa làm nổi bật vẻ giản dị

Lý Trường Thọ phối hợp ngồi xuống chỗ ngồi cũ, chỉnh lại bút mực, trải giấy cứng ra, cười hỏi:

- Nương nương lần này muốn đọc thể loại gì? Thời gian cấp bách, ta chỉ có thể vẽ một bản ở bên trong thần thông của nương nương, sau đại kiếp lại dâng lên những gì còn nợ thì như thế nào?

khóe miệng Thánh Mẫu nương nương có chút cong lên:

- Chỉ cần đẹp mắt là được, thể loại gì không quan trọng, nhân vật nhất định phải vẽ xinh đẹp

- Vậy được

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, cúi đầu suy ngẫm một hồi, bắt đầu chậm rãi nâng bút

bên trong lầu các lập tức yên tĩnh trở lại

tựa hồ Thánh Mẫu nương nương để hắn tới đây, chính là vì vẽ manga

năm tháng trường hà tựa hồ bị ngăn cách bên ngoài, Thánh Mẫu nương nương chậm rãi lật qua lại trang sách, thỉnh thoảng bốc một viên tiên quả đưa đến bên miệng, cái đuôi bảy màu rực rỡ kia thỉnh thoảng sẽ nhẹ nhàng lay một cái

Lý Trường Thọ tựa hồ rất mau tiến vào trạng thái, vô cùng chuyên chú

Thánh Mẫu nương nương ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ mấy lần, bên trong đôi mi thanh tú mang theo vài phần suy tư, ẩn ẩn cảm thấy...

Có chút vấn đề

tên gia hỏa này thật không đơn giản, nói không chừng đã sớm khám phá an bài của chính mình, vậy tại sao bây giờ...

- Ngươi...

- Nương nương, đệ tử vẫn luôn có một vấn đề, muốn hỏi lại ngượng ngùng hỏi

Thánh Mẫu nói:

- Cứ việc hỏi, tân hỏa đều đã rơi vào tay của ngươi, ta làm Thánh Mẫu Nhân Tộc, cũng là muốn nghe một ít ý kiến của ngươi

Lý Trường Thọ nói khẽ:

- Thượng Cổ Nhân Tộc gặp nạn, chín thành chín Nhân Tộc bị tàn sát, nương nương vì sao chưa từng hiện thân ngăn cản

biểu tình của Thánh Mẫu lập tức trở nên có chút lạnh lùng, lạnh nhạt nói:

- Ta lúc ấy trúng tính kế, bị ngăn cản bên ngoài, trước đây ngươi đã là hỏi qua, nếu ta có thể đi cứu, tự sẽ không bỏ mặc Yêu tộc tự tung tự tác như vậy

- Cụ thể

Lý Trường Thọ cũng không ngẩng đầu lên nói:

- Cụ thể là vì sao chậm trễ, lại là bị ai chậm trễ?

- Ta không muốn nói việc này

- Nương nương ngài là không muốn nói, hay là không thể nói

Lý Trường Thọ dừng lại bút pháp trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía nữ thần bên ao, lạnh nhạt nói:

- Năm đó vị tiền bối kia muốn phá toái Hồng Hoang, thái độ của nương nương ngài ra sao?

Nữ Oa nương nương nhắm hai mắt lại, thân hình nhẹ nhàng du động, tự hồ chậm rãi đi ra từ trong nước

trong lúc ánh vàng lấp lánh, nàng đã từ thân người đuôi rắn hóa thành hình người thuần túy, thân mang váy dài màu vàng hoa lệ tôn quý, đi chân không ở trên thảm, ngồi về giường êm

cánh tay ngọc khẽ vung, váy chậm rãi rủ xuống, một cỗ uy nghiêm tự nhiên sinh ra

- Trường Thọ, ngươi không ngại có chuyện nói thẳng

Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn chăm chú Thánh Mẫu nương nương

hắn thấp giọng nói:

- Nương nương, sự tình Thượng Cổ lưu truyền tại Hồng Hoang bây giờ, kỳ thật trình tự thời gian có chút không đúng lắm, phải không?

- Ngươi tại sao lại có ý nghĩ hoang đường như vậy?

- Chỉ là biểu lộ cảm xúc

trong nụ cười của Lý Trường Thọ nhiều thêm mấy phần đắng chát:

- Kỳ thật vị tiền bối kia lưu lại cho ta rất nhiều tin tức, ta cũng dần dần rõ ràng đến cùng phát sinh chuyện gì

Nữ Oa nương nương nhẹ nhàng nhíu mày, thở dài:

- Ngươi quả nhiên bị y ảnh hưởng, ngươi và y vốn cũng không có bất luận liên quan gì, vì sao không chịu tin tưởng những gì ngươi thấy, nghe thấy, sờ thấy, nhất định phải tin tưởng lời nói của một sinh linh muốn huỷ diệt Hồng Hoang?

- Nương nương thật sự nghĩ như vậy dưới đáy lòng sao?

Tiếng nói của Lý Trường Thọ vô cùng bình tĩnh, ngồi ở sau bàn thấp, đối mặt với Nữ Oa nương nương

ánh mắt của Nữ Oa cũng có chút bình tĩnh, tựa hồ đáy lòng không hề dao động

đây đồng dạng cũng là một trận đọ sức

nhưng lần này, Lý Trường Thọ lại chủ động cúi đầu xuống, tránh đi ánh mắt của Thánh Mẫu nương nương

hắn cuối cùng vẫn là không muốn làm ra nửa điểm sự tình thương tổn Thánh Mẫu Nhân Tộc

Chương 1814

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Nương nương, ta chỉ nói ba chuyện, ngài không cần trả lời, cũng không cần phủ nhận, thứ nhất, Lãng tiền bối... ta cảm thấy vị tiền bối kia quả nhiên là quá lãng, đáy lòng vẫn luôn xưng hô như vậy

xùy một tiếng cười khẽ, Thánh Mẫu nương nương quả nhiên là không nhịn được, cười nói:

- Xưng hô như vậy cũng không tệ, y quả nhiên là quá mức phóng đãng, phẩm tính cũng không tính là người lương thiện gì

Lý Trường Thọ cười cười, tiếp tục nghiêm mặt nói:

- Chuyện thứ nhất này, Lãng tiền bối năm đó lúc âm thầm quyết chiến cùng với Thiên Đạo và Đạo Tổ, hẳn là có thể đánh bạc rất mấu chốt bị nương nương nắm trong tay, nương nương lựa chọn Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ, đúng không?

Thánh Mẫu nương nương lập tức thu liễm tươi cười, không nhịn được hỏi lại:

- Ngươi từ đâu biết được bí ẩn này?

Lý Trường Thọ chỉ chỉ đầu:

- Căn cứ vào tin tức đã có làm ra suy đoán hợp lý, ngài không cần trả lời, ngài không đành lòng nhìn sinh linh đồ thán, không đành lòng nhìn Hồng Hoang phá toái, đệ tử hoàn toàn lý giải

- Nếu như là đệ tử ở vị trí của nương nương lúc ấy, tất nhiên cũng sẽ làm ra lựa chọn giống vậy, bảo vệ Hồng Hoang, ngăn cản Lãng tiền bối, y chỉ là ở bên trong hết thảy lựa chọn tuyển chọn một cái không chịu trách nhiệm nhất

- Ài...

Thánh Mẫu nhẹ nhàng thở dài, cũng không nhiều lời

Lý Trường Thọ nói:

- Chuyện thứ hai, Nhân Tộc Thượng Cổ lúc bị tàn sát, ngăn cản ngài đi cứu viện không phải là ai khác, chính là sư tổ, đúng không?

- Những gì sư tổ nói lúc ấy, hẳn là những câu như 'đây là lịch luyện trước khi Nhân Tộc đại hưng ', 'Hỏa chủng chỉ cần không tắt, Nhân Tộc tự sẽ hưng thịnh', đúng không?

Thánh Mẫu nương nương có một chút biểu tình hé miệng

Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài, dưới đáy lòng thầm nghĩ quả nhiên là như vậy, nhưng cuối cùng vẫn là không muốn đâm thủng tầng sa mỏng kia, làm cho Thánh Mẫu nương nương không xuống đài được

Lý Trường Thọ lại nói:

- Chuyện thứ ba, thần thông đệ tử tiến vào lần này tựa hồ có chút khác biệt, nương nương ngài lần này không có tăng tốc tốc độ chảy năm tháng nơi đây, mà là giảm bớt, đúng không?

Trong mắt Thánh Mẫu toát ra mấy phần kinh ngạc, lại lộ ra mấy phần cười khẽ:

- Ngươi có thể phân biệt ra được

- Thực không dám giấu giếm

Lý Trường Thọ cười cười, lấy ra hai món pháp bảo ở bên trong tay áo, đặt ở trên bàn thấp trước mặt:

- Đệ tử sau lần đầu tiên tiến vào thần thông của nương nương, liền làm đồ chơi nhỏ như vậy, đây là hai chiếc đồng hồ cát, tốc độ hạt cát chảy trong đồng hồ cát bên trái đều đều, nhưng đồng hồ cát phía bên phải bao trùm một tầng khí tức âm dương, tốc độ chảy trong đó lại vô cùng nhanh chóng

Lý Trường Thọ nói:

- Nương nương có thể điều khiển tốc độ chảy năm tháng bên trong phạm vi nhất định, đã có thể làm tốc độ chảy năm tháng bên trong gian lầu các này tăng tốc, bên ngoài một khắc, nơi đây trăm năm, tự nhiên cũng có thể làm năm tháng bên trong lầu các giảm bớt, bên ngoài mấy tháng, nơi đây một khắc, căn cứ vào tốc độ hạt cát rơi xuống, ta đi vào trong này một chút ngắn ngủi, bên ngoài hẳn đã qua nửa năm

Thánh Mẫu im lặng, chậm rãi nhắm hai mắt lại

Lý Trường Thọ tiếp tục nói:

- Nếu ta đoán không lầm, nương nương là muốn giữ ta ở nơi đây, kéo qua sự tình Triệu Công Minh nhập kiếp, từ đó phòng ngừa ta chính diện khởi xung đột cùng với Đạo Tổ

- Không sai

Thánh Mẫu khẽ thở dài:

- Trường Thọ, ngươi đấu không lại lão sư

Lý Trường Thọ nói:

- Nương nương, ta sẽ không phá hủy Hồng Hoang

- Ngươi nếu dựa vào tân hỏa Nhân Tộc đối kháng cùng với Thiên Đạo, chính là kéo Nhân Tộc vào vực sâu không đáy

- Đệ tử không muốn dựa vào tân hoả này làm cái gì, tân hỏa này là Toại Nhân Thị tiền bối phó thác, bên trong kế hoạch của đệ tử, vốn cũng không có thuyết pháp tân hỏa này!

- Nhưng lúc này ngươi đã đại biểu Nhân Tộc

trong mắt Nữ Oa tách ra một chút thần quang sắc bén:

- Tên gia hỏa kia tích lũy nửa cái Thượng Cổ, cuối cùng vẫn như cũ thua ở trong tay Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo, ngươi tích lũy bao nhiêu, có thể có bao nhiêu át chủ bài?

- Ta biết ngươi làm việc chu toàn, biết ngươi tâm tư cẩn thận, biết so với huynh trưởng của ta còn muốn ưu tú hơn ba phần, nhưng ngươi mới tu hành được bao nhiêu năm? Ta không thể để cho ngươi dùng mệnh đồ Nhân Tộc làm tiền đặt cược

Lý Trường Thọ vô thức nắm quyền, ngẩng đầu nhìn chăm chú Nữ Oa nương nương, buông bút lông trong tay xuống, vịn bàn thấp đứng dậy

hắn thấp giọng nói:

- Nương nương, ngươi hẳn là muốn thấy thiên địa hoàn toàn yên tĩnh? Ngươi hẳn là muốn nhìn sau khi Phật Môn đại hưng, ba ngàn Phật quốc thay thế ba ngàn thế giới, tất cả sinh linh đều tu ẩn nhẫn, tu kiếp sau, cúi đầu đối với cường quyền, e ngại thiên địa, e ngại tự nhiên?

Chương 1815

- Ngươi thật sự chẳng lẽ muốn để Thiên Đạo hoàn thành kế hoạch sau cùng, có thể kéo dài vô hạn vì thiên địa, làm cho sinh linh mất đi bản thân, chỉ còn dư một cái cái thể xác gánh chịu chân linh!

Nữ Oa nương nương lại là không nhường chút nào, định tiếng nói:

- Ngươi hẳn là muốn thấy Nhân Tộc bị tàn sát một lần nữa, lại trải qua thời khắc hắc ám như Thượng Cổ?

Lý Trường Thọ im lặng, cười khổ nói:

- Nương nương, ngươi đã bị sư tổ dọa sợ

- Hù sợ?

Trong nụ cười của Nữ Oa nương nương tràn đầy đắng chát, nàng đưa tay che ngực, tựa hồ có chút thở không ra hơi:

- Lúc Nhân Tộc bị tàn sát, ta đã từng phản kháng, ta đã từng giãy dụa, bọn họ là hài tử của ta, là hài tử ta dùng bản nguyên tự thân sáng lập, ngươi biết cái gì? Ngươi lại hiểu cái gì?

- Hiện giờ ngươi nhìn lịch sử Hồng Hoang từng bị Đạo Tổ bẻ cong, tự cho là đúng để suy đoán năm đó đã xảy ra cái gì, ngươi thấy chẳng qua là Đạo Tổ muốn để ngươi thấy, ngươi nghe thấy chẳng qua là Đạo Tổ muốn để ngươi nghe thấy

- Ai chưa từng muốn thủ hộ sinh linh? Ai lại chưa từng cảm thấy, ngày chính mình có thể thắng, thắng được thiên tính toán? Nhưng cuối cùng thì sao! Cuối cùng thì sao, cuối cùng thì sao...

Ông ——

Một vầng sáng màu lam nhạt nhộn nhạo từ quanh người Nữ Oa, càn khôn nguyên bản trắng xoá đột nhiên trở thành hoàn toàn u ám, xuất hiện bầu trời, mặt đất, hồ nước, một đạo thân ảnh to lớn

bầu trời tàn tạ, bên ngoài là hư không khôn cùng trên khắp mặt đất đều có hố, thân ảnh to lớn kia lại là thân người, đuôi rắn, bị bảy thanh trường thương dài đâm phá thân thân, đóng đinh trên mặt đất

từng sợi xiềng xích đen quấn quanh trên thân thể cực kỳ suy yếu của nàng, những xiềng xích đó, bao phủ dày đặc lớp vảy ảm đạm vô quang của nàng

mà hai tay nàng bị vô số xiềng xích trói buộc, kéo lên trên thiên khung, nàng chỉ là vô lực cúi đầu

thiên khóa, địa trói

quanh người nàng, từng cỗ bạch cốt lẳng lặng nằm, phần lớn vỡ nát không chịu nổi

là Nhân Tộc

- Cuối cùng thì sao... thu tay lại đi hài tử, coi như ta van xin ngươi, là ta vô dụng, không thể bảo vệ cẩn thận các ngươi. Dùng lực lượng Thánh Nhân khơi dậy ý chí Nhân Tộc ngưng tụ thành tân hỏa, đã là lễ vật cuối cùng ta có thể để lại cho các ngươi, ta thật sự đã không còn cái gì, có thể cầm đi đổi mệnh đồ của các ngươi với Thiên Đạo

theo đạo vận lưu chuyển, tình hình như vậy đã chậm rãi biến mất không thấy gì nữa, bên trong thiên địa lần nữa khôi phục thành một mảnh trắng xóa

đó là chân thân Nữ Oa nương nương, vẫn luôn xuất hiện, xem như hóa thân của nương nương, hoặc là hồn phách của nương nương

tại Thượng Cổ từng ra mặt vì Nhân Tộc, nhưng cuối cùng bị đánh bại, bị Thiên Đạo giam cầm ở bên trong phiến hư không nhỏ hẹp Thánh Mẫu Cung này, lại vô lực động đậy, bị nhốt không biết bao nhiêu năm tháng

Lý Trường Thọ dự liệu được tình hình như vậy, nhưng không nghĩ tới chính là, một màn này thật xuất hiện ở trước mặt chính mình, chính mình vẫn là suýt nữa không nhịn được

thiên địa trắng xoá này không có vật gì, bầu không khí bên trong lầu các có chút áp lực

Lý Trường Thọ cúi đầu đi trở về chỗ ngồi vừa rồi của chính mình, nhấc lên bút vẽ, tiếp tục vẽ tranh

Nữ Oa nương nương lẳng lặng ngồi ở bên trên giường mềm, tâm trạng có chút suy sụp trong chốc lát, nhưng rất nhanh liền khôi phục thành lạnh lùng cùng với bình thản trước đây, ánh mắt nhìn về phía ao nước, cũng có chút ngây người

giống như là chuyện gì cũng chưa có phát sinh vậy

Thánh Nhân, đỉnh sinh linh, cao cao tại thượng, tóm lại là không muốn để cho người nhìn thấy thảm trạng của chính mình, nhất là đối phương còn là hậu bối của chính mình

Lý Trường Thọ nhớ lại khi bản thân mới tới đây, Nữ Oa nương nương có chút để ý xưng hô của chính mình, còn nhắc nhở chính mình không cần gọi loạn nương thân, tổ tông, cố ý nói quan hệ giữa chính mình và Nhân Tộc vô cùng mờ nhạt

đại khái là... không chịu nổi

- Nương nương, để tốc độ chảy năm tháng bình thường đi

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Ta vẽ xong bộ truyện này, sẽ không vội rời đi, hơn nữa, nếu như ta muốn rời đi, bằng vào trạng thái của nương nương ngài lúc này cũng không có cách nào ngăn cản, nếu ta đoán không lầm, lúc này Nam Thiệm Bộ Châu vừa mới phát sinh sự tình Võ Thành Vương phản loạn, Thương quốc bắt đầu điều động các lộ đại quân thảo phạt Chu quốc, trận chiến đầu tiên đại khái là phát sinh từ hai tháng đến ba tháng sau

Nữ Oa khẽ nhíu đôi mi thanh tú, ngón tay điểm nhẹ, một mặt vân kính hiển lộ ra, trong đó nhanh chóng xẹt qua mấy chục bức họa, tất nhiên là tình hình Nam Châu kia

Lý Trường Thọ nói:

- Nếu nương nương có thể nhìn trộm Ngọc Hư Cung cùng với Bích

Du Cung, sẽ phát hiện ra cả hai hiện đang thương nghị, Xiển Giáo bên kia thương nghị tiên thần đợt thứ nhất gấp rút tiếp viện Chu quốc nên chọn ai, cuối cùng lựa chọn mấy vị đệ tử đời ba

Chương 1816

-Tiệt Giáo bên kia, hẳn là Thông Thiên sư thúc cãi vã với mấy vị đại đệ tử, hoặc là sau khi ầm ĩ, các nơi trống rỗng, một đám đại đệ tử từng người phụng phịu, cảm thấy sư tôn nhà mình tại thời khắc mấu chốt đột nhiên không có nhuệ khí, thật ra là Thông Thiên sư thúc rõ ràng, uy lực Bàn Cổ Phiên trong tay Nhị sư thúc rốt cục mạnh đến mức nào

Nữ Oa lông mày càng nhăn càng sâu, ngón tay không ngừng điểm nhẹ

rất nhanh, nàng nhìn thân hình Lý Trường Thọ, tiếng nói có chút khàn khàn, hỏi:

- Ngươi ở chỗ này không phải bản thể?

Lý Trường Thọ lập tức lắc đầu, trả lời:

- Nếu là như vậy, bởi vì tốc độ chảy năm tháng khác biệt, ta ở chỗ này hẳn là ngốc như cây đu đủ, phản ứng vô cùng chậm chạp, nguyên thần cũng sẽ bị lôi kéo

- Vậy ngươi làm thế nào biết được những tình hình này?

- Ta đã suy tính không biết bao nhiêu lần

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Nương nương có lẽ không biết, ta suy tính cũng không phải là dựa vào Thiên Đạo, mà là liệt kê các khả năng khác nhau và tổng hợp các thông tin đã biết

- Tình hình Thương quốc ta rõ như lòng bàn tay, tốc độ hành quân của đại quân phàm nhân, binh lực bố trí các nơi, tính tình của chủ tướng các cửa ải như thế nào, ta đều đã điều tra kỹ càng

- Phản ứng của Xiển Tiệt, là bị tình hình giữa Thương quốc cùng với Chu quốc dẫn động, chuyện này không khó phỏng đoán

Lý Trường Thọ chỉ vào hai chiếc đồng hồ cát trước mặt, nhắc nhở Nữ Oa nương nương, tỏ rõ mình biết tốc độ thời gian trong và ngoài phạm vi thần thông của nàng

Nữ Oa khẽ cau mày, điểm ngón tay, một vầng sáng màu xám nhạt chậm rãi đẩy ra, tốc độ chảy đồng hồ cát trước mặt Lý Trường Thọ bắt đầu không ngừng giảm bớt

trong chốc lát, tốc độ chảy năm tháng trong ngoài chênh lệch gấp đôi

lại vẫn không có khôi phục bình thường

Lý Trường Thọ cũng không nói thêm cái gì, nâng bút vẽ, nếu không phải cổ tay không ngừng mang bàn tay di động, sẽ khiến người ta cho rằng đây là trạng thái đứng im

Lý Trường Thọ vẽ từng tờ một, mỗi một trang đều vẽ vô cùng cẩn thận

manga kể về một thiếu niên giết quỷ, mang trong mình huyết hải thâm cừu, truy tìm quỷ vương kia, tìm kiếm biện pháp giải cứu muội muội của chính mình

nội dung kỳ thật cũng không phải là trọng điểm, nhưng trong mỗi trang vẽ đều cất giấu một biểu tượng đặc biệt là bông sen lửa đang nở rộ

nghiên mực bên cạnh vừa khô lại tràn đầy, Lý Trường Thọ cầm bút trong tay cẩn thận vẽ, tựa hồ không có gì gấp gáp

Nữ Oa nương nương ngược lại ;à bắt đầu không ngừng quan sát tình hình Nam Thiệm Bộ Châu, hình ảnh do vân kính hiển ra có "tốc độ gấp đôi", tiết tấu vô cùng chặt chẽ

cơ bản cũng chính là những khâu Lý Trường Thọ biết đó

Khương Thượng từ quan trở lại từ Triều Ca Thành, theo tiên Xiển Giáo an bài, đi Tây Kỳ làm một vị đại phu

bởi vì Khương Thượng mất đi khống chế đối với Phong Thần Bảng cùng với Đả Thần Tiên, Xiển Giáo cũng không quá quá coi trọng, để Khương Thượng tiến vào Chu quốc làm quan, một trình độ rất lớn là muốn mượn chuyện này quấy nhiễu niệm tưởng của Lý Trường Thọ

theo sát đó, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ tạo phản trốn vào Tây Kỳ, Đế Tân giận dữ, tạm dừng đại bộ phận thế công đối với bên ngoài, toàn lực thảo phạt Chu quốc

Chu quốc như lâm đại địch, toàn lực chuẩn bị chiến đấu, cửa ải bên ngoài liên tiếp bị phá, Thương quân đến dưới Kỳ Sơn

tiên Xiển Giáo bắt đầu trực tiếp can thiệp đại chiến phàm nhân, cưỡng ép ngăn trở Thương Quân ở phía đông Kỳ Sơn, Văn Trọng tọa trấn ở phía sau thấy thế, âm thầm điều khiển tiên Tiệt Giáo đã sớm nhậm chức ở trong Thương quân

Ma Gia tứ tướng, đám 'Kỳ nhân dị sĩ' Trương Quế Phương liên tiếp đăng tràng

Na Tra, Lôi Chấn Tử, Dương Tiễn phụng mệnh Xiển Giáo, đảm nhiệm chức vụ đại tướng Chu quốc; sau mấy lần đại chiến, mưu lược tài cán của Khương Thượng cũng nhận được Cơ Xương tán thành

đương nhiên càng quan trọng hơn là, Khương Thượng là một mối liên kết lớn giữa Chu quốc cùng với Xiển Giáo

Xiển Giáo không tốn sức chút nào, liền âm thầm giá không quân chính đại quyền Chu quốc, còn được Cơ Xương và vương thất Chu quốc mang ơn

thế cục phụ cận Kỳ Sơn lâm vào căng thẳng

một đợt này là Tiệt Giáo chủ công, nhưng chân chính phát huy tác dụng, chỉ là Văn Trọng

đại vận Tiệt Giáo, giờ phút này đều ở trên một ý niệm của Văn Trọng, y phải chăng lựa chọn cầu viện đối với Tiệt Giáo, khi nào lựa chọn cầu viện đối với Tiệt Giáo, đã là tương đối quan trọng

mà Văn Trọng lại là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu...

Đại kiếp?

Vở kịch mà thôi

từng sợi xiềng xích nhân quả, vặn vẹo, lôi kéo Triệu Công Minh, dần dần kéo y vào tâm bão, hạch tâm của tràng đại kiếp này

người duy nhất có thể ngăn cản hết thảy, lại ở trong Thánh Mẫu Cung, vẽ một bản manga nhiệt huyết cho Thánh Mẫu nương nương

loại siêu dụng tâm kia

Chương 1817: Không chỉ như vậy

ngày hôm đó

Thánh Mẫu nương nương thông qua vân kính, mắt thấy Văn Trọng rời quân doanh, mang theo tường thú Mạc Kỳ Lân ngẫu nhiên đoạt được trong chinh chiến trước đây, nhắm hướng Đông Hải mà đi, đã là muốn đi mời Tiệt Giáo cứu binh

Thánh Mẫu nương nương hỏi:

- Ngươi có biết lúc này đã xảy ra chuyện gì?

Lý Trường Thọ ngừng bút, cười nói:

- Văn Trọng đi Đông Hải rồi?

Thánh Mẫu nương nương: "..."

- Ngươi không nóng nảy sao? Hay là đã sớm quyết định, muốn ở bên trên sự tình Triệu Công Minh, triệt để đối lập với Thiên Đạo

- Nương nương hiểu lầm ta rồi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Một người tham sống sợ chết như ta, làm sao sẽ làm sự tình tìm chết như vậy

Thánh Mẫu nương nương nói:

- Ta có thể hỏi kế hoạch của ngươi là gì không?

- Thiên Đạo hẳn là đang giám sát nơi đây

Thánh Mẫu nương nương bấm tay gảy nhẹ, hai cái đồng hồ cát trước mặt Lý Trường Thọ lại biến hóa, lớp cát bên trong bắt đầu run rẩy không ngừng, có khi nhanh hơn, có khi chậm hơn

một tầng lại một tầng thần thông dừng thời gian được gắn vào nơi đây

- Nương nương, cũng không phải là không tôn trọng ngài, ta cảm thấy nương nương vẫn đã đánh giá thấp lực lượng Thiên Đạo

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Thiên Đạo gần như toàn trí toàn năng, mỗi một bước cờ của Đạo Tổ đều có ít nhất mấy tầng cân nhắc, có mấy lời ta thật sự không dám nhiều lời, nhưng nương nương yên tâm, lần này ta sẽ không có bất kỳ không thoải mái nào với Thiên Đạo, sư tổ. Tương phản, ta và sư tổ đối với chuyện này, cuối cùng hẳn là sẽ đạt thành nhận thức chung

- Ngươi đến cùng muốn làm cái gì?

Nữ Oa nương nương không nhịn được nhấc tay nâng trán, ngâm khẽ vài tiếng:

- Ngươi quả thật giống như lão sư, quá làm cho người nhìn không thấu, tính kế một tầng phủ lấy một tầng

- Nương nương, ngài sau đó tự sẽ biết được

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng lắc đầu đối với Nữ Oa nương nương, ôn hoà nói:

- Ta mới tích lũy bao nhiêu năm, khẳng định không có khả năng có kế hoạch gì rung chuyển căn cơ Thiên Đạo, hơn nữa Thiên Đạo hiện giờ tăng trưởng tốc độ... nương nương ngài hẳn là có thể cảm nhận được, cũng không phải là sinh linh có thể ngăn cản, thiên địa này, theo sinh tử của Lãng tiền bối, đã sớm mất cân bằng, Lãng tiền bối thật sự là đã lãng phí quá nhiều tài nguyên

- Nhân Tộc thật sự...

- Nương nương, ta sẽ không gây nguy hiểm cho Nhân Tộc, cũng sẽ không lợi dụng Nhân Tộc một chút nào

Lý Trường Thọ định tiếng nói, bên trong tiếng nói mang theo mười hai phần kiên định:

- Ta chỉ là muốn dùng phương thức bản thân ta có thể làm được, thử cân đối Thiên Đạo một chút

- Không liên luỵ Nhân Tộc là điểm mấu chốt của ta. Đồng dạng, Đạo Tổ nếu như lấy Nhân Tộc bức bách, ta sẽ không cúi đầu giống như nương nương

- Nếu Nhân Tộc bị tàn sát, ta sẽ quy tội ở trên người Thiên Đạo, không chết không thôi với Thiên Đạo, lại sẽ không bởi vì Nhân Tộc vô duyên vô cớ tử thương mà dừng lại hết thảy kế hoạch của chính mình

- Nương nương, chúng ta e ngại, chúng ta không dám, chúng ta để ý, đều là những điều kẻ thù sẽ lợi dụng

- Muốn tranh chấp với Thiên Đạo, liền phải chuẩn bị sẵn sàng trở thành một tồn tại giống như Thiên đạo, thủ vững lập trường của chính mình, dùng bất cứ thủ đoạn nào

- Muốn có cơ hội sống sót, liền nhất định phải có đầy đủ tiền đặt cược, cho dù sinh linh thất bại thảm hại

Nữ Oa nhíu chặt lông mày, một hồi lâu nói không nói gì

- Ngươi biết mình đang nói cái gì không?

- Biết

Lý Trường Thọ cười cười, cúi đầu nhìn bức vẽ trước mặt:

- Ta cùng với nương nương kỳ thật không tính quá quen, ta kỳ thật khuyết thiếu một bộ phận lòng trung thành đối với Nhân Tộc Hồng Hoang, nhưng nương nương, ở quê nhà của ta, ngài chính là biểu tượng thần thoại không thể báng bổ. Những gì ta thấy và nghe ở đây ngày hôm nay đã khiến ta mất đi hy vọng cuối cùng đối với Thiên Đạo

Nữ Oa nói:

- Ngươi đấu không lại lão sư

- Nếu đó là sự thật, ta đây liền rời đi Hồng Hoang

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Tóm lại, ta phải đánh cược một lần

Nữ Oa hỏi lại:

- Ngươi muốn nhấc lên Thánh Nhân đại chiến?

Lý Trường Thọ im lặng, yên lặng bổ sung bốn từ dưới đáy lòng...

【 Không chỉ như vậy】

- Đợi đến một ngày tất cả đáp áp được tiết lộ, ta hi vọng có thể được nương nương lý giải, chỉ cần lý giải liền tốt

Lý Trường Thọ sắp xếp trang giấy trước mặt, lại trải giấy vẽ mới ra, cúi đầu tiếp tục vẽ

hắn nói:

- Còn thỉnh nương nương thay ta coi chừng thế cục Nam Châu, nếu Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo đăng tràng, liền báo cho ta một tiếng. Vì lý do ổn thoả, ta tận lực trước tiên chạy trở về, trên đường đoán chừng còn sẽ gặp được thử thách đến từ sư tổ

Nữ Oa không khỏi im lặng

khá lắm, đã bắt đầu dạy nàng làm việc!

Được thôi, xem ở trên phân lượng tên gia hoả này là hy vọng của Nhân tộc, liền khoan dung với hắn

Chương 1818

Lý Trường Thọ len lén quan sát biểu tình của Nữ Oa nương nương

đoán chừng, trong lòng nương nương đang hối hận, tạm thời xúc động tiết lộ tình hình hiện tại của mình cho Lý Trường Thọ, đường đường Thánh Nhân liền rất mất mặt

bên trong lầu các lại trở nên yên lặng, Nữ Oa nương nương lại điều chỉnh tốc độ chảy thời gian thành hai so với một, ngồi ở kia có chút xuất thần

nàng rõ ràng, là muốn ngăn cản Lý Trường Thọ trở về Nam Châu can thiệp đại kiếp

nhưng lúc này lại không nổi lên bất kỳ ý nghĩ ngăn trở hắn nào

không lợi dụng Nhân Tộc, không dựa vào nhân đạo tiến hành cân đối đối với Thiên Đạo, đến cùng như thế nào mới có thể làm được?

Hiện nay lực lượng Thiên Đạo đã là lấn át lực lượng Lục Thánh, cô hồn bên trong Phong Thần Đài càng nhiều, lực lượng Thiên Đạo liền càng trở nên cường hoành

đây cũng không phải là thực lực của một vị cao thủ đơn thuần gia trì Thiên Đạo

chính thần giống như 'trận cơ', bọn họ thế nhưng là tạo thành một cái đại trận, bao phủ toàn bộ Tam Giới, để cho Thiên địa khống chế thiên địa thực hiện bước nhảy vọt về chất

đây mới là ý nghĩa lớn nhất của Phong Thần đại kiếp

năm tháng trôi qua nhanh chóng, đại kiếp Nam Châu thăng cấp từng bước, bên trong thiên địa một mảnh thần hồn nát thần tính

rốt cuộc, Văn Trọng mời tới Thập Thiên Quân từ Đông Hải, báo mối thù môn nhân đệ tử Tiệt Giáo bị giết trước đó, Thập Thiên Quân thương nghị một hồi, bố trí Thập Tuyệt Trận ở phía trước

Tây Kỳ quân, kỳ hạn trăm ngày

nếu bên trong trăm ngày Xiển Giáo không phá nổi Thập Tuyệt Trận, bọn họ liền trực tiếp na di đại trận, hủy diệt Chu quân

bên trong Thập Nhị Kim Tiên, Hoàng Long, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, bốn vị cao thủ trước tiên chạy đến Nam Thiệm Bộ Châu, suy nghĩ làm thế nào phá trận

trong Thánh Mẫu Cung

Nữ Oa nương nương nhúc nhích bờ môi đôi chút, vẫn là thấp giọng nói:

- Xiển Giáo bên kia, Thập Nhị Kim Tiên ra sân

- Ừm

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, bút vẽ trong tay không loạn chút nào, vẽ xong một đóa hoa sen lửa cuối cùng, nhẹ nhàng thở phào một hơi

đại công cáo thành!

- Nương nương, đây chính là cuốn sách ta phục chế dụng tâm nhất

Lý Trường Thọ đóng giấy vẽ thành sách, rót vào tiên lực, bao khỏa cuốn sách từng lớp một

- Hy vọng câu chuyện này có thể sưởi ấm tâm linh mỏi mệt của nương nương

giữa lông mày của Thánh Mẫu nương nương mang theo vài phần ghét bỏ:

- Này, loại lời này đọc trong sách thì được, nhưng khi nói ra thì có chút buồn nôn

- Là thật

Lý Trường Thọ có chút bất đắc dĩ nói câu:

- Nương nương đã làm rất nhiều vì Nhân Tộc, nhưng Nhân Tộc lại không thể làm cái gì vì nương nương, Nếu những thứ ta vẽ này có thể giảm bớt phần nào mệt mỏi và khiến nương nương vui vẻ thì ta thực sự sẵn lòng vẽ thêm, trước đó ta từng nghĩ nương nương chống lại Nhân Tộc... là ta không biết rõ tình hình mà trách lầm nương nương

- Được rồi

trong mắt Nữ Oa xẹt qua một chút ảm đạm:

- Mỗi một kẻ đều là như vậy, tại thời điểm muốn tính kế người, không phải phiến tình chính là nói đại nghĩa. ta thật sự chỉ là bởi vì tạm thời hưng khởi, nặn một chút thổ dân bồi tiếp ta mà thôi, nói đi, ngươi cần ta làm cái gì?

- An dưỡng, cái gì cũng không cần làm

Lý Trường Thọ vái chào một cái thật sâu đối với bóng người bên trên giường êm, cười nói:

- Con đường sau đó, ta tự mình đi là được

- Ngươi thật sự có át chủ bài đối phó Thiên Đạo?

- Ừm

Lý Trường Thọ gật gật đầu:

- Bằng không Thiên Đạo cũng sẽ không để cho ta hoạt động tùy ý ở trong thiên địa, trực tiếp dùng mệnh của thân hữu ta bức ta rời đi, bên trong thiên địa hiện tại, không có ta càng có lợi hơn đối với Thiên Đạo, không phải sao?

Trong mắt Nữ Oa tràn đầy sáng ngời:

- Ta thật sự có chút hiếu kỳ

- Ngài không nên liên lụy vào tranh đấu sau này

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài, cười nói:

- Già liền nghỉ ngơi thật tốt, không cần chạy loạn nơi nơi, nếu ta có thể thắng, ngài liền hưởng thanh phúc là được, nếu ta thua, cảnh ngộ của ngài cũng không thể kém hơn so với hiện tại

già!

Trán Nữ Oa nổi lên gân xanh, đạo vận Thánh Nhân cuồn cuộn tại bốn phía

Lý Trường Thọ mỉm cười chắp tay, thân ảnh lui lại nửa bước, quanh người hiện ra thủy lam quang hoa nhàn nhạt, thân ảnh tránh thoát ở bên trong thần thông Thánh Nhân, xuất hiện ở bên ngoài lầu các

Lý Trường Thọ xoay người, vừa muốn đạp bước rời đi, càn khôn phía trước nhẹ nhàng run run, một đạo thân ảnh cất bước mà ra từ trong đó, thân mang bóng xám, sắc mặt mơ hồ

chính là ý chí đại kiếp, ý chí Thiên Đạo!

Lão đạo áo xám năm đó ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu nhìn chằm chằm chính mình một hồi lâu!

Lão đạo này chắp hai tay sau lưng, không nói một lời nhìn chăm chú Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo hữu, trực tiếp ra tay, e là có chút không ổn

Chương 1819

- Ngươi lúc này không thể trở về

tiếng nói của lão đạo không có một tia gợn sóng, phảng phất như đang nói việc nhỏ không có ý nghĩa

- Không thể trở về? Thật sự không biết, ý chí hóa thân như đạo hữu, Thiên Đạo phải chăng có thể chế tác vô hạn độ, đây so với Đạo Nhân Giấy của ta thế nhưng lợi hại hơn nhiều

Lý Trường Thọ đưa tay vẽ vòng tròn, càn khôn trước mặt sụp đổ, bên trong là hư không bên ngoài Thánh Mẫu Cung, phối hợp đi vào

- Đi ra bên ngoài đi, không thể làm phiền Thánh Mẫu đọc truyện

lão đạo áo xám kia nhìn chăm chú tình hình bên trong lầu các, ánh mắt rơi vào bên trên họa tác của Lý Trường Thọ, nhìn kỹ một hồi, thân hình tự động tiêu tán, ở bên ngoài Thánh Mẫu Cung, cản lại thân ảnh Lý Trường Thọ một lần nữa

Lý Trường Thọ mở ra năm ngón tay tay phải, nhẹ nhàng ấn đối với hư không

đại đạo cân đối!

Một đạo hư ảnh giống như đòn cân xuất hiện ở sau lưng Lý Trường Thọ, tiếp đó bên trong hư không xuất hiện từng đạo quang ảnh thất thải rực rỡ, bao phủ phương viên mấy vạn dặm

【 Ta nói: Trong đại đạo không có ưu việt hay thấp kém, cần có sự cân đối. 】

Thân hình lão đạo áo xám kia đột nhiên khẽ run, khí thế tự thân uể oải hơn phân nửa, khuôn mặt mơ hồ lúc này tựa hồ tràn đầy kinh ngạc

Lý Trường Thọ hướng về phía trước phóng ra một bước, lão đạo áo xám vô thức lui lại nửa bước cân đối, tồn tại ở giữa đại đạo

Lý Trường Thọ nói thêm một câu phá phòng thủ:

- Đạo hữu, ngươi cuối cùng chỉ là một cỗ linh khí, cũng không phải là Thánh Nhân

lão đạo áo xám kia hừ lạnh nửa tiếng, phía sau hiện ra hình bóng khôn cùng bảo vật, tay trái nhấn một ngón tay đối với Lý Trường Thọ, ngàn vạn lưu quang chiếu sáng khắp hư không

...

Tại Thánh Mẫu Cung, bên trong bí cảnh lầu các

Thánh Mẫu ngồi ở trên giường êm nhíu mày nhìn chăm chú đại chiến bên trong hư không, khi Lý Trường Thọ tế ra một lá bài tẩy, ở bên trong phạm vi nhất định cân đối ba ngàn đại đạo tầng dưới chót nhất, biểu tình cũng có chút kinh ngạc

sau đó, khóe miệng nàng cong lên

nếu chỉ là át chủ bài như vậy, vẫn là không có chút phần thắng nào

chẳng qua tên gia hỏa này, đã là ưu tú vượt qua bản thân mong đợi

tố tay vừa lộn, quyển truyện mới được đóng kia đã rơi vào lòng bàn tay nàng

Thánh Mẫu nương nương đi về hướng ao nước, đã không kịp chờ đợi lật ra tờ thứ nhất, rất nhanh liền bị chuyện xưa trong đó mê hoặc

bất tri bất giác, nàng đã trở về bên trong ao nước, thân thể hóa thành thân người đuôi rắn, từ từ triển khai trong ao

bên ngoài Thánh Mẫu Cung đấu pháp không ngớt, càn khôn đang rung động kịch liệt

trong Thánh Mẫu Cung, nương nương càng xem càng hưng phấn, lật từng trang tranh, có lúc cười nhẹ, có lúc lại ưu sầu

đột nhiên, nàng ý thức được cái gì, cảm nhận được cái gì, kinh ngạc nhìn về phía hoa sen lửa trước mắt, trong mắt xẹt qua mấy phần bối rối

phảng phất như vì nghiệm chứng chuyện nào đó, nàng không ngừng xốc lên quyển truyện trước mặt...

Mỗi một trang đều tồn tại ký hiệu đặc thù, đóa hoa sen lửa với các tư thái khác nhau

đây là, đây là...

Đây là!

Bên ngoài Thánh Mẫu Cung đột nhiên truyền đến một hồi tiếng oanh minh, càn khôn phá toái từng mảng lớn, sắc mặt của chúng tiên tử trong Thánh Mẫu Cung trắng bệch, một bộ phận cung điện đã là sụp đổ

lúc này, Lý Trường Thọ mặc trường bào rách nát, trán chảy máu, lại vỗ một chưởng nát lão già áo xám trước mặt thành từng mảnh

cỗ ý chí kia tán loạn trong nháy mắt, xuất hiện chân không Thiên Đạo giám sát!

Trong Thánh Mẫu Cung, Nữ Oa nương nương đã là xốc lên một trang cuối cùng quyển truyện, hoa sen lửa trên đó nhảy ra một ngọn lửa như ánh nến, khắc sâu vào hai mắt Nữ Oa nương nương

Nhân Tộc, tân hỏa!

Nữ Oa nương nương sửng sốt một chút, lại chần chờ một chút, nhưng nàng cấp tốc làm ra quyết đoán, đặt tân hỏa vào bên trong cơ thể chính mình

bản thể Thánh Nhân bị Thiên Khoá trói, bị bảy cây trường thương đính ở trên đại địa rách nát, trán có ngọn lửa sáng lóng lánh, nhưng tiếp đó biến mất không thấy

lực lượng Thiên Đạo bị cắt đứt trước đây vọt tới giống như thủy triều, lặp đi lặp lại điều tra thiên địa bị che giấu này, nhưng lại không tìm được bất luận dấu vết để lại gì

bên trong lầu các, Nữ Oa nương nương đã lật đến trang đã xem trước đó, cầm một viên tiên quả, để bên miệng khẽ cắn

ở bên ngoài Thánh Mẫu Cung, thân ảnh Lý Trường Thọ lóe lên biến mất không thấy gì nữa

ở trên bia đá dưới đáy lòng Lý Trường Thọ, chữ 'Năm' bị hắn xoá, đổi thành 'Sáu', nhưng hắn nghĩ nghĩ, vẫn là khôi phục thành 'Năm'

tính kế Thánh Mẫu Nhân Tộc, quá mức không tử tế

chính mình cuối cùng không phải Thiên Đạo, con đường tiếp theo, chính mình gánh vác

quay đầu liếc nhìn phương hướng Thánh Mẫu Cung, khóe miệng Lý Trường Thọ xẹt qua một chút cười khẽ, trong mắt rực rỡ thần quang

Chương 1820: cao thủ 'trung bình khá'

'Cầu mong ngọn lửa này mang đến cho ngài một chút hơi ấm. '

Đệ tử Nhân Tộc, Lý Trường Thọ

không thể không thừa nhận, đợt cưỡng ép đỗi phân thân Thiên Đạo này, cuối cùng vẫn là bại lộ quá sớm mấy con át chủ bài tầng ngoài

mặc dù ảnh hưởng không lớn, nhưng nhất định phải tỉnh táo

【 Nóng máu, là địch nhân lớn nhất phải thận trọng! 】

Ở trên đường chạy về Ngũ Bộ Châu, Lý Trường Thọ thay đổi một thân đạo bào, lau sạch huyền huyết trên trán, luyện hóa những huyền huyết này thành nguyên khí một lần nữa

hiện nay, huyền huyết của chính mình có thể so với tổ vu chi huyết, cũng không thể tùy tiện lãng phí

kỳ thật Lý Trường Thọ rất sớm trước đó đã tin chắc rằng, Nữ Oa nương nương bị Thiên Đạo giam cầm

vô luận là khối linh thạch an bài tại Hoa Quả Sơn kia, hay là Phong Thần đại kiếp bắt đầu tại Thương quốc, đều có mùi vị Thiên Đạo nồng đậm

nhất là lần này, tại thời khắc mấu chốt Phong Thần đại kiếp bộc phát mâu thuẫn, Nữ Oa nương nương gọi hắn đi qua đúng lúc, cũng có thể có hai tầng lý giải

tầng thứ nhất, chính là Nữ Oa nương nương thấy được hắn bố trí tại các nơi, biểu đạt quyết tâm muốn lật bàn với Thiên Đạo, sợ hắn lại đi con đường cũ của Lãng tiền bối trước kia, làm cho Nhân Tộc liên luỵ gặp nạn, tạm thời cầm tù hắn ở bên trong thần thông 'làm chậm thời gian'

tầng thứ hai, dĩ nhiên là Đạo Tổ hạ lệnh, bảo Nữ Oa nương nương tạm thời vây khốn Lý Trường Thọ hai tầng nhân tố này xác nhận đều có, chỉ là chiếm tỷ lệ có nhiều có ít

nhưng thấy được tình huống thực tế của Nữ Oa nương nương, Lý Trường Thọ thật sự không thể nào tiếp thu được

Thiên Đạo như vậy, còn có mặt mũi mỗi ngày tôn sùng chính mình chí công vô tư?

Đạo Tổ coi như lập trường mạnh hơn nữa, nhưng trực tiếp lấy Nhân Tộc làm uy hiếp, hãm hại Nhân Tộc Thánh Mẫu, đây không phải là không có điểm mấu chốt?

Từng tiếng lão sư kia, Đạo Tổ thật sự có thể thản nhiên nhận được!

Bình tĩnh, tỉnh táo, không thể phí công nhọc sức

cỗ phân thân Thiên Đạo ngăn cản Lý Trường Thọ kia, ý chí đại kiếp, thực lực bản thân cũng chỉ là Đại La bình thường, nhưng có quyền hạn Thiên Đạo cực cao, bản thân cực khó đối phó, thực lực rất khó giới định

nhưng mà vỏ quýt dày có móng tay nhọn, gặp được 'một' lực lượng Thiên Đạo không có cách nào xoá bỏ như chính mình, đối phương kỳ thật rất khó thi triển

Lý Trường Thọ cố ý bị thương dùng một bàn tay chụp chết đối phương, cũng không biết, có thể hay không bại lộ thực lực tầng dưới chót ở trong mắt Đạo Tổ

dù sao cũng là Đạo Tổ, nhất định phải 'Thụy tư bái'

Ngũ Bộ Châu thiên địa đã ở trong tầm mắt xa xa, Lý Trường Thọ hơi suy tư dưới đáy lòng

【 Những gì ngươi thấy chẳng qua là Đạo Tổ muốn để ngươi thấy, những gì ngươi nghe được chẳng qua là Đạo Tổ muốn để ngươi nghe thấy. 】

Lời này kỳ thật cũng không tệ

những gì mình thấy hôm nay, không phải chính là thiên địa Đạo Tổ tạo ra sau khi sửa đổi không ít ký ức sinh linh?

Điểm ấy kỳ thật cũng không có gì đáng trách, ai bảo 'Lãng đại gia' năm đó bại

rời khỏi phụ cận Thánh Mẫu Cung, Lý Trường Thọ che giấu thân ảnh, thông qua Đạo Nhân Giấy giám sát Hồng Hoang các nơi, tất nhiên là biết được chiến cuộc cụ thể Nam Châu, tiếp tục làm theo kế hoạch mà hắn đã vạch ra trước đó

trên đường trở về, Lý Trường Thọ cũng bắt đầu suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm túc

chính mình ảnh hưởng sớm nhất đối với Phong Thần đại kiếp, hẳn là ngược dòng tìm hiểu đến khi nào?

Còn nhớ rõ, lần kia là tiên Tiệt Giáo tới Độ Tiên Môn 'nhận lỗi', cũng không biết lúc ấy chưởng môn đơn vị chiến lực Kim Tiên lúc đó nghĩ gì, còn đem liên hoàn trận Tiểu Quỳnh Phong ra khoe khoang

lúc Lý Trường Thọ lấy lại tinh thần, cả người đều suýt nữa trực tiếp choáng váng

một người đi vào mắc kẹt một người, một cặp đi vào mắc kẹt một cặp

liên hoàn trận vốn là khó giải, cấu tạo cùng loại với 'Dải Moebius', không tồn tại điểm xuất phát hoặc là trọng điểm, muốn phá trận chỉ có thể hủy đi bản thân đại trận

lúc ấy lão đại trong Thập Thiên Quân, Tần Hoàn, liền cảm thấy rất hứng thú đối với liên hoàn trận của Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ cũng là không chịu được sự ám chỉ liên tục của chưởng môn, đưa liên hoàn trận phiên bản đào thải cho Tần Hoàn

lúc ấy Lý Trường Thọ còn nghĩ, nếu như hiệu ứng cánh bướm nho nhỏ này lấp loé, Phong Thần đại kiếp này chẳng phải là sẽ nhấc lên sóng lớn khôn cùng?

Lý Trường Thọ sau này hiểu được, lực lượng kiềm chế của Thiên Đạo vô cùng cường hoành, có thể áp sinh linh thở không nổi, lại căn bản không có điểm mấu chốt, cho nên hắn cũng không có quá chú ý đến trận pháp của Thập Thiên Quân

Thập Thiên Quân này chẳng qua là cao thủ 'trung bình khá' của Tiệt Giáo, thực lực so với Ma gia tứ tướng, tứ thánh Cửu Long Đảo đưa đồ ăn trước đây không sai biệt nhiều

Chương 1821: Thập Tuyệt Trận

coi như Thập Tuyệt Trận tăng thêm một chút nguyên tố liên hoàn trận, như vậy còn có thể che giấu quang mang của Thập Nhị Kim Tiên?

Chiến tích trọng yếu của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, chính là ở dưới sự chủ trì của phó giáo chủ Nhiên Đăng, thông qua một toà chiến trận gửi bia đỡ đạn tới, lần lượt phá Thập Tuyệt Trận

nhiều lắm chỉ gây ra một số vấn đề nhỏ cho Thập Nhị Kim Tiên

nhưng Lý Trường Thọ vạn lần không nghĩ tới...

Thập Tuyệt Trận vào ngày thứ nhất, đả thương Võ Thành Vương, mê Tiểu Na Tra

ngày thứ hai, mệt nhọc Dương Tiễn, dọa lui Lôi Chấn Tử, giết mấy vị tiên Xiển Giáo

cũng chỉ có Na Tra thôi động đông đảo bảo vật chạy thật nhanh, một viên đạo tâm không do dự

Bát Cửu Huyền Công của Dương Tiễn đã đăng đường nhập thất, bị trận pháp vây khốn cũng sẽ không bị phá phòng thủ

lúc này mới không có làm cho tiểu người nối nghiệp Thiên Đình mà Lý Trường Thọ bỏ ra đại tâm huyết bồi dưỡng, mất đi cơ hội nhục thân Phong Thần

nhìn Thập Tuyệt Trận kia từ xa!

Thiên Tuyệt Trận biến hóa khó lường, tam tài một mạch, khôn cùng linh lực

Địa Liệt Trận hung mãnh vô cùng, địa hỏa thiêu đốt, hỏa độc vô biến!

Phong Hống Trận chôn vùi thiên phong, Hàn Băng Trận chứa ngàn vạn băng

Kim Quang Trận có ngàn vạn tiên kính chuyên chiếu mắt người, đả thương hai mắt người

cát đen hung thần trong Hóa Huyết Trận hủy nguyên thần người, ngọn lửa Liệt Diễm Trận dậy sóng lại chân hỏa không dứt

Lạc Hồn Trận mê tâm hồn người, sinh tử khó dò, Hồng Tử Trận có nước đoạt mệnh, Hồng Sa Trận cát bay đá chạy

đây đều là trận pháp cơ bản nhất, toàn bộ Thập Tuyệt Trận lại tương liên lẫn nhau, trước sau tương thông, người xông trận xâm nhập nơi đây, không chỉ phải đối mặt với một mối nguy hiểm, mà là đồng thời đối mặt với mười mối nguy hiểm!

Lại có, liệt diễm, hống trận, kim quang trận hình thành sừng thú, hàn băng, hóa huyết, địa liệt trận kết nối lẫn nhau, lạc phách, hồng thủy, hồng sa trận xâu chuỗi trái phải, Thiên Tuyệt Trận điều hành khôn cùng linh khí bổ sung liên tục không ngừng vào trong Thập Tuyệt Trận!

Thập Thiên Quân càng là xuất đạo từ 'đại võ đài Hồng Hoang' Thượng Cổ, đã bắt đầu diễn luyện trận pháp của từng người, mấy trăm năm gần đây lại dung nhập hoàn mỹ lý niệm liên hoàn trận vào trận pháp này...

Nếu như Thập Tuyệt Trận ban đầu, tương đương với tường thành cao mấy trượng, làm một chút thang mây luôn có thể bò lên

như vậy 'Thập Tuyệt Liên Hoàn Thiên Sát Đoạn Mệnh Trận' hiện nay, hẳn là tương đương với một bức tường thành cao trăm trượng, hơn nữa phía trên chất đầy dầu hỏa, gỗ lăn, nước sôi, phấn ngứa!

Hoàn toàn không cùng một cấp bậc!

Dù sao, lúc Lý Trường Thọ vừa mới đập nát phân thân ý chí Thiên Đạo, rời đi Thánh Mẫu Cung trở về Ngũ Bộ Châu, dùng Đạo Nhân Giấy nhìn thấy Thập Tuyệt Trận lần đầu tiên, chỉ thấy Hoàng Long Chân Nhân bị treo ở phía trước trận môn Kim Quang Trận, toàn thân bị trói thành bánh chưng, đạo bào rách rách rưới rưới, chậm rãi xoay một vòng tại kia đợt này có thể, thực Hoàng Long

một phương Tiệt Giáo tất nhiên là có chút đắc ý, tính toán kỳ hạn trăm ngày, nếu Xiển Giáo không đầu hàng, không nhận thua, vậy dứt khoát hủy diệt cỗ Chu quân này, làm cho Chu quốc không gượng dậy nổi

Thập Thiên Quân bọn họ trước khi đến đã thương lượng xong, nguyện ý chủ động gánh chịu nghiệp chướng này, từ đó làm dịu áp lực thật lớn Tiệt Giáo phải đối mặt hiện giờ

một phương Xiển Giáo tất nhiên là có chút đau đầu, giờ phút này đã là liên lạc Ngọc Hư Cung đưa thêm chi viện tới, tốt nhất là có cao thủ trận pháp, đến đây phá vỡ Thập Tuyệt Trận này

Hoàng Long bị treo nửa ngày, liền được Dương Tiễn am hiểu độn pháp lại am hiểu biến hóa chi pháp cứu đi

vị Thập Nhị Kim Tiên này có chút hổ thẹn, vái chào một cái nói cám ơn đối với Dương Tiễn, sau đó liền bắt đầu suy nghĩ xem... lần sau khi bị trói phải điều chỉnh tư thế như thế nào để đạt đến trình độ tao nhã và thoải mái

Lần này đại nạn không chết, không có hậu phúc

Ngọc Hư Cung bên kia lề mà lề mề, Quảng Thành Tử cũng không nghĩ ra biện pháp tốt phá cục, vẫn còn đang thương nghị với các sư đệ sư muội

Bích Du Cung bên kia ngược lại là nhiều hơn mấy phần sức sống

trước đây Tiệt Giáo xác thực như là Lý Trường Thọ sở liệu, nhóm đệ tử ầm ĩ một trận, còn bị Thông Thiên Giáo Chủ khiển trách một chầu

Thông Thiên Giáo Chủ ra nghiêm lệnh, môn nhân đệ tử không thể vào bên trong đại kiếp, nếu không thành kiếp hôi liền thành kiếp hôi

Thập Thiên Quân thuộc về 'Ngược tác án', cũng đã trải qua nghĩ sâu tính kỹ, gánh chịu nguy hiểm chống lại sư mệnh, muốn vãn hồi sĩ khí Tiệt Giáo ở chỗ này tiện thể nhắc đến, trước khi Thập Thiên Quân khởi hành, Thân Báo kia thuyết phục đủ kiểu để cho bọn họ đừng ra đảo

cũng không biết thiên phú thần thông của Thân Báo có phải biến dị hay không, y càng thuyết phục, ý nghĩ của Thập Thiên Quân càng là kiên định

Chương 1822: Mượn

nhất là Kim Quang Thánh Mẫu kia, gần đây tâm trạng không tốt và suy nghĩ buồn bã, liền muốn tìm mấy người liều mạng...

Nói thật, Thập Tuyệt Trận như vậy được bố trí ở đó, Lý Trường Thọ cũng không biết Xiển Giáo nên như thế nào gặp chiêu phá chiêu, lúc này cũng không thể mời Nhị sư thúc tự mình ra tay, như vậy danh vọng Xiển Giáo e là sẽ quét sạch

mà Lục Áp Đạo Nhân có thể đảm nhiệm ngoại viện Xiển Giáo, phó giáo chủ Nhiên Đăng tương đương có tạo nghệ đối với trận pháp, đều đã bị Lý Trường Thọ diệt trừ trước tiên

cứ kéo dài tình huống như thế, một phương Xiển Giáo đã là cảm thấy khó giải quyết

cho nên, Lý Trường Thọ hoàn toàn không nóng nảy

hắn lặng yên trốn vào U Minh Giới, không nhanh không chậm tiến đến Luân Hồi Tháp

trước tiên kiểm tra một chút tình huống Luân Hồi Tháp, xác định linh hạch Thiên Ma Tôn Giả bị trấn áp nơi đây, cùng với quan tài đá lão đạo thần bí Viễn Cổ bình yên vô sự, lúc này mới lướt tới tầng cao nhất

lần này hắn cũng là đặc biệt chạy đến U Minh Giới, chính là muốn tìm 'Lão Tạng' mượn tọa kỵ, sau đó tự có tác dụng lớn

...

- Ngao ô, ngao ngao ~

Đế Thính kêu hai tiếng đối với ngoài cửa sổ, sau đó liền có chút chán nản ghé vào bên trên phiến đá ấm áp, mềm oặt ngáp một cái

tại U Minh Giới thật sự là quá an ổn

hiện nay đại kiếp đang vận chuyển, nó cũng không dám nghe nhiều nghĩ nhiều, xem Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo đấu pháp, cũng là có chút không thú vị

hai bên mặt ngoài khắc chế, âm thầm đấu hung ác, một phương chiếm cứ ưu thế thì một phương khác lập tức tăng lớn thẻ đánh bạc, không ngừng làm khó dễ, một hiệp lại một hiệp

hoàn toàn không có quyết đoán lúc Tiệt Giáo hủy diệt Linh Sơn

quả nhiên, hết thảy đều là bởi vì nguyên nhân nam nhân kia không hiện thân, đại kiếp không có chút đặc sắc nào có thể nói, đều là một chút âm thầm mưu tính

hết lần này tới lần khác chủ nhân nhà mình, mỗi ngày còn muốn chính mình chỉnh hợp một chút tình huống lúc này, làm một phần 'tin vắn', đúng giờ nói cho chủ nhân nghe

nó là tọa kỵ, cũng là thần thú tọa kỵ xếp hạng trước mười bên trong thiên địa, cũng là muốn mặt muốn thanh danh!

Chủ nhân mỗi ngày bắt nó làm những việc này, đến cùng có nửa phần tôn trọng đối với nó hay không!

Bên trên bồ đoàn tại tầng trên cùng, Luân Hồi Tháp Chủ Địa Tạng khuôn mặt thanh tú mở hai mắt ra, hỏi:

- Ngày hôm nay đánh như thế nào?

Nhìn đi, nói đến là đến

- Như cũ

Đế Thính thở dài:

- Xiển Giáo vẫn đang lề mà lề mề không đi phá Thập Tuyệt Trận, tám thành là muốn kéo dài trăm ngày, để Thập Thiên Quân đi giết phàm nhân, sau đó làm rớt số phận tự thân của mình

- Thập Thiên Quân cũng không ngốc, âm thầm thương nghị, kỳ hạn trăm ngày nếu đến, liền trực tiếp cho bọn họ kỳ hạn trăm ngày kế tiếp, sau đó trắng trợn tuyên dương việc này ở trong thiên địa, làm cho danh vọng Xiển Giáo rớt xuống ngàn trượng

- Đúng rồi, Tần Hoàn trong Thập Thiên quân hôm qua làm mười tấm thẻ gỗ, trên đó viết 【 lạc đường? 】, treo ở trong Thập Tuyệt Trận, cũng không biết cụ thể cần làm chuyện gì

Địa Tạng chậm rãi gật đầu, nói:

- Những chỗ khác bị kiếp vận bao phủ có dị dạng gì không?

- Vẫn là như cũ, ài, đánh lại không đánh thật, muốn lui lại không dám lui

Đế Thính hữu khí vô lực phàn nàn vài câu:

- Chủ nhân, ngài xem cái này cũng vô dụng, hiện tại bị vây ở chỗ này không ra được, làm cái gì cũng đều bị hạn chế. Tây Phương Giáo đã sắp bị đánh hoàn toàn không có, chúng ta thành thành thật thật sinh hoạt không được sao

- Hừ!

Địa Tạng hừ lạnh nói:

- Nếu không chú ý những thứ này, vạn nhất ngày nào đại họa lâm đầu vẫn không biết

- Vậy ngài cũng giống như Tinh Quân đại nhân anh minh thần võ đi, làm thêm chút hóa thân đi ra ngoài đi dạo

Đế Thính bất đắc dĩ hừ một tiếng:

- Nghe lén tiếng lòng vạn linh thế gian, đó cũng là tương đối mệt mỏi, ta thế nhưng là mỗi ngày làm không công cho ngài!

Địa Tạng trừng mắt nhìn Đế Thính, tức giận hừ một tiếng, nhắm mắt ngưng thần, tìm hiểu luân hồi pháp

đúng lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng cười khẽ, Địa Tạng cùng với Đế Thính đều là tinh thần chấn động

Địa Tạng tất nhiên là đang nhíu mày

Đế Thính toàn thân lông xanh đều xù, ngẩng đầu nhìn cửa sổ, lại trong nháy mắt cúi đầu, toàn thân run run mấy lần

làm sao vừa nói đến, liền đến? !

Lý Trường Thọ nghe một hồi ở bên ngoài cất bước đi vào, chắp tay một cái đối với Địa Tạng, cười nói:

- Tháp chủ gần đây mạnh khỏe chứ?

- Nhờ có phúc của Tinh Quân, tạm thời mạnh khỏe

Địa Tạng cau mày nói:

- Hiện giờ đại kiếp nổi lên bốn phía, Tinh Quân vì sao tới chỗ của ta?

Lý Trường Thọ người sảng khoái nói chuyện sảng khoái:

- Mượn Đế Thính dùng một lát

tiếng nói còn không có rơi xuống, Lý Trường Thọ liền cảm giác được một cái đầu bông to lớn cọ cọ dưới chân mình

Chương 1823: Mài đao

Địa Tạng: "..."

Mặc dù rất muốn nói một tiếng cút, nhưng cuối cùng bại bởi thần quyền cùng với tịch mịch

Địa Tạng cười nói:

- Thiên địa hiện nay, Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo tranh chấp kịch liệt như thế, hai giáo mắt thấy là sắp toàn diện khai chiến, đạo hữu mượn Đế Thính thì có ích lợi gì?

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào Địa Tạng, nghiêm mặt nói:

- Đạo hữu tựa hồ là muốn chế nhạo ta?

- Ước hẹn Đạo Môn không chiến

Địa Tạng cười nói:

- Ta là đang cảm thấy không đáng cho đạo hữu, ngươi vì Tam Giáo đoàn kết làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng đại kiếp tới, vẫn là hạt cát trong sa mạc, kiếp vận không thể sửa, đại kiếp tự giáng lâm, cho dù có thể tính thiên, lại có thể thế nào?

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo hữu cảm thấy, ta là khi nào biết được Phong Thần đại kiếp?

Địa Tạng thu liễm ý cười, nhíu mày suy tư một hồi

- Không biết

- Kể từ một khắc ta vừa mới bước lên con đường tu hành

Lý Trường Thọ lộ ra ý cười mấy phần ấm áp, ấm giọng nói:

- Ta sớm biết sẽ có cục diện như ngày hôm nay, lại vẫn muốn làm những điều đó, nếu lại trở lại một lần, ta vẫn như cũ sẽ đi làm những điều đó, có một số việc phải tiến hành nếm thử, hơn nữa ở dưới sự nếm thử của ta, đã thay đổi quá nhiều đồ vật, đạo hữu nói mấy câu liền muốn ta chất vấn bản thân, cũng không tránh khỏi quá mức khinh thường ta

Địa Tạng thoáng có chút im lặng

- Ta đi ra bên ngoài đợi ngài, Tinh Quân đại nhân

Đế Thính nhỏ giọng thầm thì, sau đó bay ra Luân Hồi Tháp

Lý Trường Thọ chắp tay một cái đối với Địa Tạng, nói một tiếng:

- Ba tháng sau hoàn trả

nói xong quay người đuổi theo Đế Thính, cũng không để ý Đế Thính lấy lòng đủ kiểu kia muốn để hắn cưỡi trên lưng, chỉ là ra hiệu Đế Thính đi theo phía sau chính mình

Địa Tạng nhẹ nhàng lắc đầu, ngồi ở bên trên bồ đoàn hơi thất thần, câu 'đừng có quá mức thương tâm' kia lại là chưa có nói ra

ở xa xa, Địa Tạng còn nghe được âm thanh đối thoại giữa Lý Trường Thọ cùng với Đế Thính, không nhịn được nghiến răng nghiến lợi, lấy ra đá mài đao

- Tinh Quân đại nhân, ngài lần này tìm tiểu nhân, không biết cần làm chuyện gì?

- Một kiện đại sự, là muốn để cho ngươi giúp ta tìm kiếm tung tích của Di Lặc

- Chuyện, chuyện này... Di Lặc là sư huynh của chủ nhân ta, giao tình giữa hai người bọn họ mặc dù không nhiều, nhưng cũng là sư huynh đệ đồng môn...

Địa Tạng lập tức lộ ra nụ cười hài lòng

không hổ là thần thú chính mình dưỡng, mặc dù ngày bình thường tiêu cực biếng nhác, nhưng vẫn là hết sức có nguyên tắc

Đế Thính:

- Phải thêm đồ ăn!

- Có thể

Lý Trường Thọ cười nói:

- Chỉ cần có thể tìm được tung tích của Di Lặc, ta đương nhiên sẽ không để ngươi thiếu đồ ăn ngon

- Tạ Tinh Quân, tạ Tinh Quân, ta sẽ lập tức tìm tung tích của Di Lặc!

Địa Tạng: "..."

Mài đao

đao càng sắc bén, tại thời điểm hạ thủ càng thuận lợi, lại không ảnh hưởng đến kết cấu của thịt

thế là, ba tháng sau

ô ——

đông đông đông đông đông!

Kèn lệnh kéo dài, tiếng trống dồn dập, bóng người chạy nhanh

quân doanh sáng sớm tràn đầy sinh cơ cùng với sức sống

nơi này là phương hướng tây bắc khu vực trung bộ Nam Thiệm Bộ Châu, đại quân Thương quốc binh áp Kỳ Sơn, vây quanh toàn bộ Kỳ Sơn, quân doanh đại quân Chu quốc bố trí liên miên tại chỗ cao Kỳ Sơn, lúc này treo trên cao bài miễn chiến

ngày hôm nay, đã là kỳ hạn chót Thập Thiên Quân cho ra

ở bên trong đại trướng Chu doanh, người thừa kế Chu quốc - Cơ Phát ngồi tại chủ vị, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, thái sư Chu quốc Khương Thượng ngồi trái phải, hai dãy ghế ở hai hàng bên dưới cũng ngồi đầy

hàng ghế bên phải lấy Cơ Đán cầm đầu, phần lớn là thành viên 'Cơ Xương bách tử đoàn', xem như chúng quyền quý Chu quốc hàng ghế bên trái liền lợi hại, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, buộc chặt kẻ yêu thích Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, còn có bộ ba dự định phản giáo Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng. Bộ ba không có cảm giác tồn tại Đạo Hành, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Thanh Hư

chỉ có Cụ Lưu Tôn kia vắng mặt trong đại sự như vậy

lúc này Cụ Lưu Tôn còn đang gặp tai hoạ trong động phủ, điều duy nhất có thể làm, chính là điều giáo Thổ Hành Tôn, đồ đệ cản tai thu trước đây

trừ Thập Nhị Kim Tiên, Phúc Đức Kim Tiên pháp lực cao thâm Vân Trung Tử cũng đương nhiên sẽ không vắng mặt, đệ tử từng người có thể mang ra cửa, cũng đều đứng sau lưng bọn họ

dù sao, Thập Tuyệt Trận này đã thành đại sơn đặt ở đỉnh đầu bọn họ

còn là mười toà đè ép!

Không đi phá trận, chính là thua một trận này

mất chút mặt mũi vẫn chỉ là chuyện nhỏ, nếu để cho một phương Tiệt Giáo bắt đầu tích lũy thắng thế, Xiển Giáo bởi vậy lâm vào xu hướng suy tàn, rất có thể liền sẽ ảnh hưởng hướng đi đại kiếp

Chương 1824: không hợp quy củ

tình thế hiện nay, là hơi có lợi đối với Xiển Giáo, kiếp vận đều quấn quanh Tiệt Giáo

Văn Thù thở dài:

- Đại trận này, vì sao khó chơi như thế? Bần đạo thôi diễn trăm ngày, mảy may tìm không thấy biện pháp phá trận, tựa hồ chỉ có thể dùng vũ lực phá

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Sinh môn bọc tử môn, mười trận dính liền lẫn nhau, phá trận tự nhiên không phải chuyện dễ

- Sốt ruột làm gì

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Bọn họ bày trận chúng ta nhất định phải xông? Cứ giả vờ như không nhìn thấy đi

- Điều này không hợp quy củ

Xích Tinh Tử nói:

- Đấu pháp giao đấu chính là như vậy, đối phương vạch đường ra, chúng ta đón tiếp, bằng không sẽ bị Luyện Khí Sĩ Tam Giới chế nhạo

Thái Ất Chân Nhân thản nhiên nói:

- Từ xưa đến nay đều là bên thua bị cười nhạo, có thể thắng chính là biện pháp tốt, đây là hai quân đang giao đấu, cũng không phải là tiên nhân chúng ta đấu pháp

Quảng Thành Tử nhíu mày nhìn lại, Thái Ất Chân Nhân nhún nhún vai, thành thành thật thật phong miệng

chúng tiên lập tức ngươi một câu, ta một câu, nhao nhao bày mưu tính kế, đề ra biện pháp phá trận

Thái Ất Chân Nhân lại không nhịn được nói:

- Chúng ta sao không trực tiếp bố trí Thập Nhị Kim Tiên Trận, để cho đối phương cũng tới xông trận, đừng có quên, chúng ta mới là phe phòng thủ

chúng tiên khẽ cau mày, từng người trầm ngâm không nói

thứ này cũng không có sớm chuẩn bị, đột nhiên thật sự là có chút vội vàng

Tiểu Na Tra giẫm lên Phong Hỏa Luân, cùng với Hỗn Thiên Lăng, dùng đuôi thương Hỏa Tiêm Thương bên trong lồng ngực chọc chọc Thái Ất, truyền âm nói:

- Sư phụ, ngài cứ như vậy sẽ không có bằng hữu, cha ta nói, phải thiện chí giúp người, làm nhiều nói ít

Thái Ất Chân Nhân yên lặng xê dịch tiên mông, nhích lại gần bên người Ngọc Đỉnh Chân Nhân, trong mắt viết đầy xem thường

có đỉnh, sợ cái gì

Từ Hàng Đạo Nhân một bộ váy dài xanh lam, vào giờ phút này khẽ thở dài, cũng nói:

- Pháp lực của bản thân Thập Thiên Quân cũng không tính quá mạnh, nếu tiến hành đấu pháp, tự nhiên không phải là đối thủ của chúng ta, đại trận như vậy hẳn là có cao nhân chỉ điểm... thật sự là có chút chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy

Quảng Thành Tử cười khổ nói:

- Bần đạo cuối cùng cũng rõ ràng, vì sao Trường Canh sư đệ gần đây vẫn luôn không hiện thân; hắn xác nhận đã sớm biết được, chúng ta sẽ gặp phải nan đề như vậy

Hoàng Long Chân Nhân nói:

- Sư huynh, lời cũng không thể nói như vậy, liên hoàn đại trận này không nhất định chính là Trường Canh truyền thụ

vị lão long này vừa dứt lời, liền nghe được bên ngoài quân doanh truyền đến một tiếng rống to, lại là Triệu Giang Thập Thiên Quân kia, ở ngay trong Thập Tuyệt Trận khiêu chiến:

- Kỳ hạn trăm ngày đã đến! Các ngươi lại không tới phá trận! Chúng ta thế nhưng sẽ đi qua! Ha ha ha ha ha! Thập Tuyệt Liên Hoàn Đại Trận này của chúng ta vốn là khó giải, ngươi coi như đi mời Trường Canh sư đệ truyền thụ cho chúng ta phương pháp này, cũng đều không có chút giải pháp nào! Ha ha ha ha! Bản trận, không có kẽ hở!

Chúng tiên Xiển Giáo: "..."

Hoàng Long Chân Nhân trong lúc nhất thời cảm thấy xấu hổ, thấp giọng nói:

- Nếu không, bần đạo đi mời Trường Canh sư đệ cấp cho biện pháp phá trận, bằng không thì cũng quá không công bằng

Thái Ất Chân Nhân cười xùy một tiếng, cố nén không có mở miệng

Quảng Thành Tử nhìn về phía Cơ Phát bên trên chủ tọa, Cơ Phát lập tức hiểu ý, nói lời khách sáo, than thở khóc lóc hô một tiếng:

- Các vị tiên nhân, còn thỉnh cứu Chu quốc chúng ta! Đế Tân kia vô đạo bạo ngược, giết tổ phụ ta, cầm tù phụ vương ta, lại tra tấn trung lương, giết hại sư trưởng, bây giờ đã là người người oán trách, nhân thần cộng phẫn! Còn thỉnh chư vị tiên nhân thông cảm Chu quốc chúng ta lập quốc không dễ, hộ con dân Chu quốc chúng ta tránh bị Đế Tân tàn sát!

Lời nói này, Cơ Phát đã là nói không biết bao nhiêu lần

nhưng mỗi lần nói ra, đều có ý nghĩa riêng

lời này khiến cho việc tiên Xiển Giáo đến đây, có thể chiếm cứ hai chữ đạo nghĩa, bọn họ chỉ là đáp ứng lời mời đến đây tương trợ, cũng không phải là cố ý can thiệp sự tình phàm tục

- Thiện

Quảng Thành Tử chậm rãi nói:

- Đã như vậy, hôm nay chúng ta sẽ thương nghĩ biện pháp đối phó, phá Thập Tuyệt Liên Hoàn Trận này, khiến cho Thương Quân binh bại như núi đổ

Cơ Phát đứng dậy hành lễ, sau đó liền thành thành thật thật ngồi ở tại chỗ, không nhiều lời thêm

Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ kia, tuy có 'Ngũ Thải Thần Ngưu' biến chủng làm tọa kỵ, nhưng cũng không có pháp lực, cũng chỉ là võ tướng phàm nhân thiện mưu thiện chiến, lúc này cũng không tiện mở miệng

Khương Thượng đỡ râu trầm ngâm vài tiếng, lại nói ra một phen kiến giải độc đáo:

- Thập Tuyệt Liên Hoàn Trận này mặc dù khó đối phó, nhưng cũng không phải là thật sự khó giải. Tiên trận chi đạo, đều có lý lẽ biến hóa trận cơ, liên hoàn trận tuy mạnh, cũng có rất nhiều trận cơ làm cơ sở

Chương 1825: phải làm thế nào cho phải

- Nếu như có thể xác minh phương thức linh lực vận chuyển trong đó, ngăn trở linh khí chèo chống của Thiên Tuyệt Trận đối với chín trận khác, liên hoàn trận tự nhiên có thể yếu bớt ba phần, chỉ là... như vậy cần mười vị cao thủ đi nếm thử, lại có không đến ba phần nắm chắc, không khỏi quá mức hung hiểm

- Để ta vào trong đại trận đi dạo

Dương Tiễn trầm giọng nói

- Đi dạo lung tung cái gì!

Thái Ất Chân Nhân quay đầu trừng mắt nhìn Dương Tiễn, thấp giọng nói:

- Ngươi chính là đệ tử đời ba, đừng có làm náo động

Dương Tiễn cúi đầu ôm quyền, cũng không lại nói nhiều

Văn Thù kia nói:

- Chúng ta có nên mời thêm hai vị cao thủ nữa?

- Còn có thể đi mời ai?

Hoàng Long Chân Nhân cười khổ nói:

- Chúng ta cũng không thể mời lão sư rời núi đúng không? Nhưng Thập Tuyệt Trận này, dưới Thánh Nhân ai còn có thể phá? Mười trận tương liên, thật sự quá mức bá đạo

- Có thể dẫn bọn họ ra hay không?

Vân Trung Tử đỡ râu ngâm khẽ:

- Nếu như không vào được trận, liền để cho bọn họ xuất trận

- Mười vị đạo hữu kia cũng không phải đều giống như Triệu Giang

Xích Tinh Tử nói:

- Bần đạo đã từng đối mặt với Tần Hoàn, người này hành sự kín đáo, cũng không phải là người dễ dàng lừa gạt như vậy, bọn họ có đại trận làm chỗ dựa vào, vì sao muốn ra ngoài đọ sức với chúng ta?

Thái Ất Chân Nhân lạnh nhạt nói:

- Thế thì không nhất định... đừng nhìn bần đạo, bần đạo trước đây đã là từng góp sức vì Xiển Giáo chúng ta, đánh trận đầu, ngày hôm nay liền không cần làm bần đạo đi làm ác nhân này

Quảng Thành Tử thở dài:

- Sư đệ lời ấy sai rồi, việc này quan hệ giáo vận, sao lại có thể nói làm ác nhân?

Thái Ất Chân Nhân lắc đầu không nói, Quảng Thành Tử ngược lại cũng không tiện nói thêm nữa

thế là, tình cảnh trong Chu quân doanh trở nên bi thảm một lần nữa, chỉ có thể treo miễn chiến bài cao hơn một chút, sĩ khí vô cùng đê mê

ở phía trước Thương quân doanh kia, bên trong Thập Tuyệt Trận

Triệu Giang lại khiêu chiến mấy lần, lời nói một lần khiêu khích hơn một lần, một phương Xiển Giáo chỉ là án binh bất động

lão đại Tần Hoàn này gọi một tiếng, Thập Thiên Quân ghé vào Thiên Tuyệt Trận, thương nghị tiếp theo nên làm gì, Triệu Giang khiêu chiến không ứng cũng là có chút nổi nóng

Triệu Giang nói:

- Chúng ta trước khi đến không phải đã thương lượng rồi sao! Chỉ cần đánh rụng binh tướng Chu quốc, chúng ta thừa nhận nghiệp chướng cũng liền thừa nhận nghiệp chướng! Cùng lắm trốn đến Hỗn Độn Hải, Xiển Giáo bọn họ tính kế chẳng phải thất bại!

- Lời ấy sai rồi

Tần Hoàn nghiêm mặt nói:

- Thương có tám trăm chư hầu, diệt một hai nhà thì có ích lợi gì? Xiển Giáo bọn họ lại sẽ chọn một nhà duy trì, mở miệng nói Thương Quân vô đạo, mấy năm sau sẽ lại có một Chu quốc khác.

- Lại nói, tàn sát phàm nhân vốn là sai trái, sự tình trong quân, để hai quân giao chiến quyết ra thắng bại là được. Chúng ta lúc này đã là chiếm chủ động, nếu như cường sát phàm nhân, tự sẽ bị bọn họ mượn cớ, chủ động liền thành thụ động

- Vậy phải làm thế nào cho phải?

Triệu Giang sốt ruột dậm chân một hồi

Kim Quang Thánh Mẫu nhìn các vị huynh đệ, nghiêm mặt nói:

- Bọn họ không nhập trận, chúng ta cứ chờ ở đây? Đại quân phía sau cũng phải tiêu hao lương thảo, chúng ta mới là một phương xuất binh chinh phạt

- Không sao

Tần Hoàn thở dài:

- Ta đã truyền tin cho Văn Trọng sư điệt, để y mau chóng thả ra tin tức, nói tiên Xiển Giáo thất bại thảm hại ở trong Thập Tuyệt Trận của chúng ta, như vậy, thử xem có thể buộc bọn họ đến đây phá trận hay không, tốt nhất có thể bắt Thập Nhị Kim Tiên bọn họ

trận chủ Hồng Thủy Trận Vương Biến định tiếng nói:

- Đại ca, trực tiếp giết là được! Còn khách khí với bọn họ làm cái gì!

- Thập Nhị Kim Tiên vừa là đệ tử thân truyền Nhị sư bá, vừa là hạch tâm Xiển Giáo, nếu như trực tiếp đánh giết, e là sẽ dẫn tới lửa giận của Nhị sư bá, càng là sẽ trực tiếp bộc phát Thánh Nhân chi chiến. Xiển Giáo có Tây Phương Giáo duy trì, sư tôn cũng không chiếm ưu

Tần Hoàn trầm giọng nói:

- Chúng ta chỉ là dựa vào trận pháp tạm thời chiếm ưu thế, không thể mù quáng tự đại. Bắt được Thập Nhị Kim Tiên, trả lại cho Bích Du Cung, Xiển Giáo còn có mặt mũi nào lại tranh dài ngắn với chúng ta? Như thế, đại kiếp liền có thể tìm một số đệ tử ký danh hai giáo vào Phong Thần Đài

Kim Quang Thánh Mẫu lại nói:

- Chúng ta lúc này không nên có ý niệm như vậy, chúng ta nếu như có thể diệt sát mấy vị Thập Nhị Kim Tiên, mới có thể đánh đau nhức Xiển Giáo!

trận chủ Liệt Diễm Trận Bách Lễ nói:

- Nếu không, phế đi tu vi, lưu tính mạng của bọn họ, như thế cũng coi như lưu một chút chỗ giảng hoà

- Cũng được

Tần Hoàn chậm rãi gật đầu:

- Các vị hiền đệ hiền muội lại đi vào trong trận trấn thủ, nếu có người xông trận, trước hết tổn thương sau phế, vạn sự lưu một đường

Chương 1826: nghe đại ca

- Vâng

- Được thôi

- Bọn ta nghe đại ca là được

chín vị tiên nhân Kim Quang Thánh Mẫu đứng dậy vái chào, từng người hóa thành lưu quang, bay trở về bên trong thập tuyệt đại trận

Tần Hoàn nhẹ nhàng thở dài, trong mắt toát ra một chút sầu lo, lẳng lặng suy tư một hồi, càng là phiền muộn

y cũng là thật sự không nghĩ tới...

Thập Tuyệt Liên Hoàn Đại Trận của bọn họ, có thể có hạn mức cao nhất cao như vậy, trực tiếp cản lại Thập Nhị Kim Tiên

kỳ thật không chỉ là Tần Hoàn nghĩ không ra, một phương Tiệt Giáo, rõ ràng cũng không làm tốt chuẩn bị tâm lý này

đường đường là Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, đối ứng với bát đại đệ tử Tiệt Giáo, lại bị Thập Thiên Quân cũng không tính là đệ tử hạch tâm Tiệt Giáo, ấn tại Kỳ Sơn không thể động đậy

ba tháng này, Đa Bảo Đạo Nhân luôn nở nụ cười, không có việc gì liền uống chút rượu với Triệu Công Minh, âm thầm thương nghị đôi chút

đáng tiếc, chúng tiên Tiệt Giáo đang chờ lệnh gấp rút tiếp viện Thập Thiên Quân, xem Xiển Giáo náo nhiệt, Thông Thiên Giáo Chủ lại có pháp chỉ truyền xuống

pháp chỉ nói: không thể vọng động

rõ ràng là chiếm ưu thế, lại muốn thủ nhà, chúng tiên Tiệt Giáo cảm thấy khó mà lý giải

Đa Bảo Đạo Nhân mặc dù ẩn ẩn cảm nhận được áp lực sư tôn thừa nhận, nhưng vẫn là mang theo mấy vị sư đệ sư muội, đi phía sau núi Bích Du Cung cầu kiến Thông Thiên Giáo Chủ

nhìn thấy thân ảnh Thông Thiên Giáo Chủ tĩnh tọa ở bên trong rừng trúc, đạo tâm của mấy người đệ tử bọn hắn cùng nhau run lên

nơi đó, hai tóc mai Thánh Nhân lão gia nhiều thêm hai sợi tóc trắng, giữa lông mày mang theo tràn đầy sầu lo

phía trên quẻ bàn bày biện trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, mấy khỏa quẻ thạch hơi có vẻ lộn xộn, tựa như bị người cố ý đẩy loạn

- Sư tôn...

Đa Bảo Đạo Nhân tiếng gọi khẽ

- Sao thế?

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không quay đầu lại hỏi

Đa Bảo nhỏ giọng nói:

- Bọn người Tần Hoàn sư đệ làm khó Xiển Giáo, Thập Tuyệt Liên Hoàn Trận vừa ra, một phương Xiển Giáo thúc thủ vô sách, chúng ta không phải nên toàn lực gấp rút tiếp viện bọn người Tần Hoàn sư đệ, như thế, chúng ta mới có phần thắng chiến thắng Xiển Giáo...

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ run ngón tay, lại rơi vào trầm mặc

không bao lâu, Thông Thiên Giáo Chủ nói:

- Bọn họ vi phạm vi sư mệnh ra ngoài, các ngươi vì sao còn muốn đi gấp rút tiếp viện

Đa Bảo vội vàng nháy mắt với Quy Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu vội vàng tiến về phía trước, ngồi quỳ chân ở bên người Thông Thiên Giáo Chủ, ôn nhu nói một tiếng:

- Sư tôn ~ ngài đừng nóng giận nha, chúng ta rõ ràng có thể đánh thắng được Xiển Giáo, tất cả mọi người muốn đi đọ sức một phen cùng với Xiển Giáo, nói không chừng đánh đến khi bọn hắn chịu thua, đại kiếp liền tự mình phá

Thông Thiên Giáo Chủ vẫn luôn liền nghiêm mặt lập tức phá công, có chút bất đắc dĩ mà liếc nhìn Quy Linh Thánh Mẫu

Thông Thiên Giáo Chủ nói:

- Các ngươi quả nhiên là tuổi nhỏ không biết sợ, sư tôn không phải đang nhường nhịn, chỉ là không muốn để cho các ngươi đi chịu chết

Triệu Công Minh hỏi:

- Sư tôn, ngài thế nhưng là không có nắm chắc, đi nghênh đón Tây Phương Giáo Song Thánh cùng với Nhị sư bá? Mấy người chúng ta hợp lực, cũng có thể kéo lại nhị thánh Nhân Tây Phương Giáo kia một hồi, cũng không phải là không có chút phần thắng nào

- Ngươi quá xem thường Nhị sư bá của các ngươi rồi

Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi thở dài:

- Bên trong Đạo Môn tam hữu, đạo cảnh mạnh nhất tất nhiên là Đại sư bá các ngươi, nhưng Đại sư bá các ngươi trước đây đã thông qua Trường Canh, biểu lộ thái độ của ông ta đối với Phong Thần đại kiếp, chính là để vi sư cùng với Nhị sư bá các ngươi tự mình xử trí

- Đa Bảo hẳn là biết được, Nhị sư bá các ngươi là muốn quét các ngươi ra môn đình, bắt vi sư trở về bên trong tiểu viện Côn Luân Sơn, răn dạy mấy Nguyên Hội

- Các ngươi không cần ôm bất kỳ chờ mong nào, lúc vị Nhị sư huynh này của ta hạ sát thủ đối với các ngươi, sẽ không có nửa điểm lưu tình

- Bàn Cổ Phiên vừa ra, vi sư nên bảo hộ các ngươi như thế nào? Trừ phi vi sư có thể mượn được Thái Cực Đồ của Đại sư bá các ngươi, bằng không căn bản không thể nào ngăn cản, Hỗn Độn Chung kia lại không chịu lưu ở bên người vi sư

Đa Bảo Đạo Nhân nhỏ giọng hỏi:

- Tứ kiếm không ngăn được sao?

Thông Thiên Giáo Chủ nói:

- Lưỡi búa Khai Thiên Phủ lây dính vô số Hỗn Độn Thần Ma chi huyết, sở dĩ sẽ hóa thành phiên kỳ, là bởi vì nó phàm là hóa thành bất luận binh khí gì, thiên địa đều không chịu nổi

- Các ngươi có biết, vì sao kiếp vận đại kiếp, hiện giờ tuyệt đại đa số đều quấn quanh ở trên người Tiệt Giáo chúng ta? Chúng ta bên này có quá nhiều đệ tử là một bộ phận nguyên nhân, lão sư không muốn đối lập cùng với Nhị sư bá của các ngươi, chính là một bộ phận nguyên nhân khác

Chương 1827: Tam Thanh hái hồ lô kỷ thực

- Thanh Bình cùng với tứ kiếm tuy sắc bén, nhưng thiên địa còn có thể thừa nhận, lại thêm uy năng tứ kiếm phần lớn ở bên trên trận đồ kia

nói đến chỗ này, Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi thở dài

- Các ngươi vẫn cảm thấy, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề Tây Phương Giáo kia, cùng với Nhị sư bá các ngươi liên thủ đối phó Tiệt Giáo chúng ta, bởi vì đệ tử Tiệt Giáo quá nhiều, bọn họ hợp lực mới có thể triệt tiêu bộ phận áp lực này

- Tự nhiên, vi sư cũng là nói như vậy, bản ý là muốn cho Đại sư bá các ngươi chủ trì công đạo, khuynh hướng chúng ta bên này

- Trên thực tế, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chỉ là muốn đi nịnh bợ Nhị sư bá các ngươi mà thôi, bọn họ từ Thượng Cổ liền thường xuyên nịnh bợ

- Cho các ngươi xem đi

Thông Thiên Giáo Chủ đẩy tay trái về phía trước, một vòng sương mù cấp tốc ngưng tụ thành, trong đó hiện ra một bức tranh

【Linh khí mờ mịt bốn phía làm hình ảnh thoáng có chút mơ hồ, thần ma loạn chiến đầy trời tựa hồ đang tranh đoạt bảo vật gì đó

ở chính giữa hình ảnh, một vị trung niên đạo giả bị mười mấy vị tiên thiên đại năng vây công, khóe miệng hừ lạnh một tiếng, quăng tay nắm chặt một cái phướn dài

cánh tay trung niên đạo giả nhoáng một cái, đạo đạo kiếm khí màu xám phun trào

phiên kỳ phất phới, mười mấy vị tiên thiên đại năng đầu một nơi thân một nẻo, nguyên thần cường hoành của từng người hóa thành khí tức hỗn độn, lại cấp tốc thoái biến thành linh khí thuần túy tiếp theo, trung niên đạo giả này rơi vào nơi đấu pháp kịch liệt nhất, mặt không biểu tình huy động phiên kỳ, từng đạo kiếm khí mở ra chiến cuộc nơi đây, đám tiên thiên đại năng kia liên lần lượt vẫn lạc, đám còn lại thấy thế lập tức chạy trốn

chỉ có một số ít mấy thân ảnh, có thể miễn cưỡng ngăn lại kiếm khí như vậy, lại không dám tiến về phía trước chút nào

cuối cùng, trung niên đạo giả dừng lại bước chân, đứng ở trước một dây hồ lô, thu hồi mặt cổ cờ nhìn như thường thường không có gì lạ trong tay kia, vái chào một cái đối với bên cạnh:

'Sư huynh trước hết mời. '

Khí tức mờ mịt có chút cuồn cuộn, một vị lão đạo xếp bằng ở bên trên bồ đoàn chậm rãi hiện thân, đưa tay hái đi một quả hồ lô vàng tim

trung niên đạo giả lộ ra mấy phần mỉm cười ôn hòa, nói:

'Sư đệ lại mời. '

Bên cạnh, một vị thanh niên đạo giả cõng kiếm mỉm cười mà đến, hái đi một quả hồ lô nhìn vừa mắt nhất trên đó

sau đó trung niên đạo giả lấy đi một quả khác, lưu lại bốn quả, nhìn cũng không nhìn những thân ảnh muốn nhào tới cướp đoạt bảo vật đó, quay người dạo bước mà đi

—— « Tam Thanh hái hồ lô kỷ thực ». 】

Hình ảnh tiêu tán, Thông Thiên Giáo Chủ đỡ trán xếp bằng ở bên trên bồ đoàn, thấp giọng nói:

- Vẫn là truyền lệnh xuống, ai cũng không cần vọng động, cũng không cần loạn ra tiên đảo, nếu ra tiên đảo thành kiếp hôi, tự gánh lấy hậu quả

- Vi sư tự nhận có thể địch lại Nhị sư bá các ngươi, lại không có cách nào bảo hộ các ngươi ở dưới tay Nhị sư bá

- Giả thiết tình hình cực đoan nhất, vi sư cùng với Nhị sư bá các ngươi cùng nhau ra tay giết đệ tử đối phương, các ngươi hẳn là bị giết sạch trước

- Đây chỉ là giả thiết cực đoan nhất, Nhị sư bá các ngươi mặc dù dữ dằn, nhưng cũng không đến mức đại khai sát giới

trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ mang theo vài phần bình yên, ôn hoà nói:

- Vi sư cũng không phải là không dám đánh một trận, chỉ là không nỡ bỏ các nhóm, tám người các ngươi nhớ kỹ, tuyệt đối không được đi khiêu khích Nhị sư bá các ngươi

- Công Minh, Kim Linh những ngày qua như thế nào?

- Vẫn còn dưỡng thai ở La Phù Động, đệ tử đã phong hoàn toàn động này

Triệu Công Minh nói:

- Đệ tử sợ nàng tới sẽ náo ra một chút sự cố, vẫn là không cho nàng biết được những việc này mới thỏa đáng

- Trông chừng Kim Linh, tính tình của nàng là vội vàng xao động nhất, an tâm dưỡng thai là được

Thông Thiên Giáo Chủ khoát khoát tay, mấy vị đệ tử cũng không biết nên thuyết phục như thế nào, bày mưu tính kế như thế nào, chỉ có thể cúi đầu vái chào một cái cáo lui

trung niên đạo giả kia, thật sự là cho bọn hắn quá nhiều cảm giác áp bách

trong lúc nhất thời, Đa Bảo, Triệu Công Minh, Quy Linh, Vô Đương, đều cảm nhận được áp lực lớn lao

chỉ là một vị Nhị sư bá, đã làm cho bọn họ cơ hồ thở không nổi; mà lúc này đã có thể xác nhận chính là, hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo kia, chắc chắn sẽ tương trợ Nhị sư bá

mí mắt Triệu Công Minh đột nhiên nhảy một cái y nói:

- Ta trở về xem tình huống của Kim Linh

Đa Bảo hỏi:

- Có cần vi huynh đưa ngươi trở về?

- Không cần

Triệu Công Minh cười lấy ra một người giấy, nhẹ nhàng lung lay:

- Trường Canh giúp ta làm mấy cỗ Đạo Nhân Giấy, ta thả ba cỗ ở bên cạnh Kim Linh, chỉ cần tìm một chỗ đả tọa, tâm thần liền có thể chuyển tới

Chương 1828: Đề Đăng

Đa Bảo: "..."

Đột nhiên tìm được, vật phẩm tiếp theo trong bảo khố của mình!

...

Cùng lúc đó

tại mấy ngàn dặm phía tây Kỳ Sơn, trên đỉnh một ngọn núi cao, lão đạo tay nâng 【 Thất Bảo Diệu Thụ • bản mũi tên thanh xuân】, khóe miệng có chút cong

- Thập Tuyệt Trận, chỉ là Thập Thiên Quân, hừ!

Trong mắt lão mang theo khinh miệt, bên trong khinh miệt lại có mấy phần không kiên nhẫn

sau đó lắc mình biến hoá, hóa thành một vị đạo giả tóc trắng xoá, tay cầm một ngọn cổ đăng, khẽ vuốt râu bạc trắng, cưỡi mây đi về hướng Chu doanh

còn chưa rơi xuống đất, lão đạo ngâm một câu thơ tại chỗ:

- Bản tự liên đài thanh tịnh sinh, vô nhiễu vô ưu tiêu diêu thân

- Đại kiếp thùy lạc sinh linh tịch, tâm hữu bồ đề hoàn bản chân

- Kim tự tây lai quảng độ pháp, minh nhật quy ẩn vị thi ân

- Thiên địa vô lượng cùng tạo hóa, ngô đạo trường an pháp trường tồn

- Ha ha, bần đạo Đề Đăng, chuyên tới để tương trợ chư vị đạo hữu Xiển Giáo, phá Thập Tuyệt Liên Hoàn Thiên Sát Đoạn Mệnh Trận!

Chúng tiên Xiển Giáo lập tức sững sờ, lúc lão đạo này ngâm thơ, tiên thức bọn họ mới phát hiện ra tung tích của lão, chỉ bằng điểm này liền có thể kết luận tới tuyệt đối là cao nhân vào giờ khắc này, tiêu chuẩn trí lực của chúng tiên Xiển Giáo được phản ánh bằng phản ứng trực quan

Thái Ất Chân Nhân đầu tiên là khóe miệng khẽ động đậy, thân thể nhích lại gần về hướng Ngọc Đỉnh Chân Nhân, ra vẻ không kiên nhẫn nói một tiếng:

- Dã Đạo Nhân từ đâu tới, địa phương nào cũng dám xông loạn?

Mặc dù rất muốn trực tiếp mở miệng nói chữ 'cút', nhưng cuối cùng vẫn là làm theo tâm

dù là như thế, lão đạo mỉm cười mà tới kia, trong nháy mắt liền thay đổi sắc mặt

- Không thể thô lỗ!

Quảng Thành Tử lập tức đứng dậy, trừng mắt nhìn Thái Ất, bước nhanh ra ngoài doanh trướng:

- Vị này là cao nhân bần đạo mời đến tương trợ, các vị sư đệ sư muội đừng có mất cấp bậc lễ nghĩa, mau theo vi huynh ra ngoài nghênh đón

sắc mặt của lão đạo 'Đề Đăng' kia lúc này mới hơi hoãn, hướng về phía Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở trên ghế không nhúc nhích, có phần có thâm ý nhìn mấy lần

dưới đáy lòng Hoàng Long vốn liền có chút buồn bực, giờ phút này không nhịn được ở bên nói thầm:

- Cái gì cao nhân chứ? Còn có thể cao qua Đại sư huynh Tam Giáo? Bần đạo làm thế nào liền chưa từng nghe qua? Đạo trưởng an, pháp trường tồn, khẩu khí còn không nhỏ, cho rằng chính mình là Thánh Nhân lão gia bất tử bất diệt. Hừ, để xem không xuống đài được chính là ai

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhất thời có chút bất đắc dĩ, đành phải tăng thêm một câu:

- Gia sư, Nguyên Thủy Thiên Tôn

lão đạo tự xưng Đề Đăng hừ lạnh một tiếng, cũng không nhiều lời, trực tiếp vào đại trướng, được Quảng Thành Tử dẫn đến phía trên chủ vị, Khương Thượng đứng dậy thoái vị

chậc, Đề Đăng không biết lai lịch này, cũng không cố ý huyên tân đoạt chủ

lúc này Cơ Phát đang thầm nghĩ trong lòng:

'Trước đó những thần tiên này không phải còn nói khoác, Xiển Giáo bọn họ là đại giáo Tam Giới, làm sao nhìn thấy một dã Đạo Nhân còn cung kính như thế

mà thôi mà thôi, nếu như không có bọn họ, Chu quốc ta nguy rồi, coi như để ta đứng dậy nhường chỗ ngồi, ngày hôm nay cũng không thể do dự

ừm, sau đó tìm chuyện gia nhập vào mới được, để Đạo Nhân này biết được, ta mới là người chủ sự nơi đây. '

Cơ Phát lúc này lại nghe được...

Ở bên ngoài Ngũ Bộ Châu, ở một chỗ lấy hỏa hành, thổ hành chi lực làm chủ trong hàng ngàn tiểu thế giới

Lý Trường Thọ ngồi trên tảng đá núi lửa xám xịt, mỉm cười nhìn Đế Thính đang ra sức giảng giải tình hình của Chu quân và Thương Quân lúc này

- Được rồi, đừng nhìn trộm tâm thần người phàm

Lý Trường Thọ khoát khoát tay, cười nói:

- Vị Đề Đăng Đạo Nhân này đã đăng tràng, ta cũng cần phải trở về

Đế Thính lập tức run run, nó vừa rồi còn mặt mày hớn hở, vào giờ phút này đã là vô cùng thấp thỏm, nhỏ giọng nói:

- Tinh Quân đại nhân, cũng không phải là tiểu nhân không giúp ngài, lần này thật sự còn chưa thám thính được nghe đồn có nửa điểm quan hệ đến tung tích của Di Lặc

Lý Trường Thọ cười gật gật đầu, điều khiển một đóa mây trắng, nâng Đế Thính bay về phía thiên ngoại

hắn nói:

- Không sao, trên đường trở về hẳn là có thể gặp được

- Hở?

Đế Thính không khỏi run lên, cẩn thận suy nghĩ, lập tức rõ ràng chút gì, có chút sợ hãi nhìn về phía Lý Trường Thọ

muốn đọ sức cùng với vị này, chủ nhân nhà mình cùng với Di Lặc hợp lại cũng đều không đủ...

Nó làm thần thú, mặc dù không có đại thần thông xu cát tị hung như lão đại giới Thụy Thú Bạch Trạch, nhưng bởi vì tự thân có thể thám thính tiếng lòng sinh linh, miễn cưỡng cũng coi như 'cơ linh'

nếu như chuyến này không phải là vì tìm kiếm tung tích Di Lặc, lại đến bên trong hàng ngàn tiểu thế giới xa xôi như vậy, vậy, vậy...

Chương 1829: Đoán đúng

Là lừa gạt chó tới giết?

Toàn thân Đế Thính run run mấy lần, một đôi mắt to đều bị hơi nước mông lung

nó liền biết, loại thần thú như chính mình, là kẻ mà người am hiểu mưu tính như Tinh Quân đại nhân kiêng kỵ nhất!

Nhưng nó liền không có mấy lần có thể nghe được tâm thần của Tinh Quân đại nhân!

Hơn nữa theo tu vi của Tinh Quân đại nhân tăng lên, chính mình coi như toàn lực tiến hành lắng nghe, cũng không có cách nào nghe được bất cứ cái gì!

Đế Thính thông qua đủ loại con đường, các loại phương thức, cũng đã nhận được một chút tin tức, rõ ràng vị chính thần Nhân Tộc trước mắt này, đang chấp cờ đánh cờ với Đạo Tổ...

đại lão có thể đánh cờ cùng với Đạo Tổ, vậy sẽ hung ác đến mức nào!

Xong rồi xong rồi, càng nghĩ càng cảm thấy, Tinh Quân đại nhân lừa nó đi ra, chính là vì chiếu cố giác quan của chủ nhân nhà mình, để cho chủ nhân không quá thương tâm

chuyện này, chuyện này làm sao xử lý?

Đánh thì đánh không lại, trốn cũng trốn không thoát

cho dù chính mình muốn hô to cứu mạng, Tam Giới này ai còn có thể ngăn lại đồ đao của Thái Bạch Tinh Quân

- Ừm?

Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn Đế Thính, lạnh nhạt nói:

- Ngươi tránh ra đằng sau như vậy làm gì

Đế Thính há miệng run rẩy tiến về phía trước, muốn mở miệng hỏi ý lại sợ thành bùa đòi mạng của chính mình, chỉ có thể không ngừng suy tư kế sách giữ mạng sống

Lý Trường Thọ cưỡi mây bay ra thiên ngoại, hắn lúc này thuần thục nắm giữ mở cửa độn, tất nhiên là đã tính trước, khí định thần nhàn

tinh hà bên trong hư không có chút xán lạn, ảnh thu nhỏ đại thiên thế giới khắp nơi kia, nhìn từ xa tựa như là một đám tinh hệ xoắn ốc

hắn nói:

- Đế Thính, ngươi sinh tại khi nào? Viễn Cổ? Thượng Cổ?

- Thượng Cổ, thời kỳ đầu Thượng Cổ

Đế Thính vội vã đáp

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, cười nói:

- Theo hiểu rõ càng sâu đối với Thiên Đạo, ta ngược lại là nghĩ đến một số suy luận thú vị

- Thiên Đạo thôi diễn cấu thành ba ngàn đại đạo tầng dưới chót Hồng Hoang thiên địa, nắm giữ tất cả quy tắc trong thiên địa, nhưng cũng không phải toàn trí toàn năng, từ đầu đến cuối vẫn có thiếu hụt

- Một ví dụ đơn cử đơn giản nhất, sinh linh chi tâm. Thiên Đạo không có cách nào suy tính sinh linh chi tâm, thế nhưng có phải như vậy?

Ừng ực một tiếng, Đế Thính nhỏ giọng nói:

- Chúng ta có thể đổi đề tài được không

- Không thể

- Đây, đây

Đế Thính đều cuống đến phát khóc:

- Thiên Đạo không phải là sinh linh nho nhỏ có thể nghị luận, ngài là 'số một' chạy trốn, tiểu nhân chỉ là một tọa kỵ nho nhỏ, không đảm đương nổi Đạo Tổ lão gia nhìn chăm chú

Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười:

- Ngươi quả nhiên tin tức linh thông

Đế Thính nhấc trảo yên lặng đánh chính mình hai lần, cúi đầu khẽ thở dài:

- Tinh Quân đại nhân, ngài nếu như muốn giết ta, có thể cho ta một cái cơ hội giải thích hay không

Lý Trường Thọ chắp tay cười nói:

- Vậy ngươi đoán xem, ta vừa rồi là muốn nói cái gì

Đế Thính cười khổ nói:

- Ta nếu như đoán trúng, ngài tất nhiên cho rằng ta có thể thám thính tiếng lòng của ngài, một chưởng giết...

- Đoán đúng

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Ta nếu như muốn giết ngươi, kỳ thật có trăm ngàn loại biện pháp, không cần dụ ngươi tới nơi đây mới giết ngươi, tới đây, chỉ là vì khoảng cách Ngũ Bộ Châu đủ xa mà thôi

- Ngài là muốn thông qua biện pháp như vậy dẫn xuất Di Lặc?

- Tóm lại là muốn thử một chút

Lý Trường Thọ nói:

- Di Lặc hiện giờ làm việc cho Thiên Đạo, mà Thiên Đạo không muốn ta tham dự sự tình Phong Thần kế tiếp, tự nhiên sẽ ngăn cản ta trở về Ngũ Bộ Châu. Di Lặc nếu như muốn tránh, có Thiên Đạo yểm hộ, ta còn thực sự khó tìm ra gã. Nhưng lúc Thiên Đạo muốn dùng pháp bảo người, tự nhiên sẽ nghĩ tới Di Lặc

Đế Thính: "..."

Vậy ngài mang ta ra đây làm gì? !

Đương nhiên, lời này là không dám hỏi ra, mặc dù Thái Bạch Tinh Quân tự cho mình là 'Không phải ác thần', nhưng tình huống thực tế

ai cũng đều hiểu

Lý Trường Thọ nói:

- Thừa dịp cơ hội như vậy, ta cũng có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi nếu không trả lời đúng tình hình thực tế, như vậy Luân Hồi Tháp cũng không cần trở về

Đế Thính lập tức giữ vững tinh thần, mỗi một sợi lông đều đang lắng nghe lời nói của Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ hỏi:

- Thần thú đến cùng tới từ đâu? Lại vì sao mà sinh?

Đế Thính: "…"

Nó, nó làm sao biết chính mình vì sao mà sinh?

đóa tường vân sinh ra nó kia, cũng không phải sinh linh gì, chỉ là một đoàn linh khí mờ mịt

- Không hổ là Tinh Quân đại nhân

Đế Thính dựng thẳng chân trước giơ ngón tay cái lên:

- Vấn đề này, quả nhiên là hỏi chân lý sinh linh, hỏi tinh túy thần thú! Câu hỏi... hay!

Lý Trường Thọ lườm nó một cái:

- Đừng nói nhảm, ngươi trước đây đã làm gì với ta, ta thế nhưng vẫn còn nhớ rõ

Chương 1830: Cũng có thể không tin

Đế Thính sắp khóc:

- Ta xác thực không đáp được, việc này ngài nên hỏi một chút Bạch Trạch tiền bối, Bạch Trạch tiền bối là tiên thiên đại năng, về sau làm tường thụy chi thú, cũng được xưng là thần thú

Lý Trường Thọ nói:

- Hồng Hoang từ xưa đến nay, phàm là có quan hệ với thần, đều có quan hệ với danh sách Thiên Đạo, ngay cả Tổ Vu cũng không ngoại lệ, Thuỷ Thần Cộng Công, Hỏa thần Chúc Dung, đều từng bởi vì nắm giữ lực lượng quy tắc, lưu lại ấn ký tại Thiên Đạo. Ngươi tựa hồ, từ Thượng Cổ liền có danh xưng thần thú, đúng không?

Đế Thính vội nói:

- Ngài hẳn là hoài nghi tiểu nhân có quan hệ với Thiên Đạo?

- Không phải

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Thần thông của ngươi, lắng nghe tiếng lòng vạn vật, là làm thế nào có thể thực hiện

Đế Thính: "..."

Đây đã là lần thứ hai nó choáng váng

Đế Thính lại đột nhiên có một loại cảm giác, hiểu rõ nhất chính mình không phải chính mình, mà là thanh niên Nhân Tộc đạo cảnh rõ ràng đã vô cùng cao thâm trước mắt này

- Tinh Quân đại nhân, việc này tiểu nhân quả thực không rõ

Đế Thính thở dài:

- Tiểu nhân... quả thực là bị ngài hỏi không biết trả lời thế nào cho phải

- Lúc ký ức mới bắt đầu, ta ở trong một đoàn mây mù, chậm rãi phiêu đãng tại một chỗ đại thiên thế giới, linh khí bên trong thiên địa hội tụ về phía ta, từ đó trở đi, ta đã có thể nghe được tiếng lòng sinh linh bên trong phương viên mấy vạn dặm

- Mà khi ta rời đi mây mù, lúc ấy vẫn chỉ là thú nhỏ dài một thước, liền trôi nổi ở trong thiên địa

- Vấn đề liền ở chỗ, ta không có cách nào đóng lại thần thông của chính mình, nó phảng phất như chính là một bộ phận của ta, ta phải đi lắng nghe những tiếng lòng đó

- Phàm là nghe được thanh âm có ác ý đối với ta, ta liền tự động rời xa, như thế dần dần biết lòng người hiểm ác, dần dần biết sinh linh phức tạp, chờ lúc ta lấy lại tinh thần, đã là đến biên duyên ba ngàn thế giới

- Ta muốn đi vào bên trong Hỗn Độn Hải, không thích nghe tiếng lòng vạn linh

- Trong đó có quá nhiều âm u, quá nhiều tội ác, quá nhiều thứ giống như nước bùn...

- Nhưng khí tức hỗn độn làm ta chùn bước, sinh linh chúng ta là dựa vào Hồng Hoang thiên địa, cho dù có thể chống cự khí tức hỗn độn, nếu như không có thần thông nghịch thiên như Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên kia, ở trong Hỗn Độn Hải liền như là trục xuất bản thân

- Ta sợ chết, dừng lại ở một chỗ hàng ngàn tiểu thế giới, rời xa sinh linh, chìm vào giấc ngủ say, chờ lúc ta tỉnh lại, liền gặp chủ nhân nhà ta...

Lý Trường Thọ nghe Đế Thính chậm rãi giảng thuật, phân tích những sơ hở logic có thể có trong đó

Đế Thính bị đạo tâm không một hạt bụi của Địa Tạng hấp dẫn, tìm thấy sự yên tĩnh hiếm có ở bên cạnh Địa Tạng

Địa Tạng ban đầu cũng không nghĩ đến muốn có toạ kỵ, y cảm nhận được sự đau khổ khi lắng nghe tâm thần vạn linh của Đế Thính, dùng hết thảy trí tuệ của chính mình, giúp Đế Thính luyện thành biện pháp đóng lại thần thông

mà Địa Tạng muốn tiếp tục lịch luyện tu hành, Đế Thính nhảy theo sau, cắn ống quần Địa Tạng, chủ động dâng lên tiên khế

- Từ đó về sau, ta liền khuyên chủ nhân không nên quay lại, không nên quay lại, Tây Phương Giáo không có mấy người tốt, nhưng chủ nhân không nghe...

Đế Thính chậm rãi thở dài, trong mắt tràn đầy hồi ức

- Xin lỗi Tinh Quân đại nhân, nói với ngài nhiều, nhưng ta thật sự không biết ngài muốn hỏi cái gì

Lý Trường Thọ gật gật đầu, nói:

- Ta trước đây cảm thấy, ngươi có lẽ là cơ chế bù đắp của Thiên Đạo, dùng để giám sát tiếng lòng vạn vật, lúc này ngược lại là có thể đạt được phán đoán, ngươi cùng với Thiên Đạo mặc dù có liên quan, nhưng hẳn không phải là quân cờ giấu giếm gì

Đế Thính buồn bực nói:

- Ngài làm sao dễ dàng như vậy liền tin rồi?

Lý Trường Thọ: "..."

- Cũng có thể không tin

trong khi nói, Lý Trường Thọ ở bên trong tay áo yên lặng rút ra một thanh trường kiếm, Đế Thính liên tục nói không cần không cần, dùng móng vuốt bịt miệng

Lý Trường Thọ nói:

- Tiếp tục nghe tiếng lòng đại thần Chu quốc, nhìn bên kia đang làm cái gì, ta lại đi câu Di Lặc một chút

- Vâng

Đế Thính vội vàng đáp ứng

nói đến, Đế Thính cũng cảm thấy có chút không hiểu ra sao nó trước đây bén nhạy đã nhận ra trong mắt Lý Trường Thọ xẹt qua một tia sát ý, còn cảm thấy hôm nay chính mình chết chắc

thật sự không nghĩ đến...

Tinh Quân đại nhân bất ngờ rất dễ nói chuyện, giống như thật sự không phải là ác thần gì

- Tinh Quân đại nhân, nếu không tiểu nhân cõng ngài trở về

- Không cần

Lý Trường Thọ lắc đầu:

- Ngươi ngược lại vẫn phải tôn trọng chủ nhân của ngươi

- Chuyện này, ngài sĩ cử!

Nó chính là không thành thục, chưa có bị đánh đập qua mấy lần

Chương 1831: trong ổn một tay lại ổn một tay

Đế Thính cười bồi, tiếp tục giám sát tình hình Chu quân tại Ngũ Bộ Châu

rất nhanh, một loạt từ ngữ phát ra từ miệng nó:

- Đề Đăng Đạo Nhân kia vô cùng cao minh, lúc này đã đưa ra biện pháp giải quyết Thập Tuyệt Liên Hoàn Trận, muốn Xiển Giáo trước tiên chọn mười vị tiên nhân vào trận, lấy tính mạng, bổ khuyết chi ý sát phạt trong đại trận

- đây gọi là Tự Trận

- Sau đó liền có thể chọn mười vị cao thủ vào trận phá trận, Đề Đăng Đạo Nhân này sẽ trực tiếp ngăn chặn liên quan giữa đại trận cùng với đại trận, để mười vị cao thủ này có thể chém giết Thập Thiên Quân

- Hít hà ——

- Đề Đăng Đạo Nhân này thật là nham hiểm, lại trực tiếp để Xiển Giáo tự mình chọn mười kẻ chết thay nhập kiếp, ngăn trở tai hoạ thay cho mười vị cao thủ kia!

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nói:

- Thánh Nhân thứ sáu chính là như vậy, làm việc không từ thủ đoạn, dùng bất cứ thủ đoạn nào

- Cái gì cơ? Đó là Thánh Nhân lão gia? Nấc!

Lý Trường Thọ nhìn cũng không nhìn bộ dáng ngây ngốc của Đế Thính, trái tay nắm chặt Càn Khôn Xích, đóa mây trắng này bắt đầu không ngừng gia tốc, càn khôn hư không đang nhanh chóng lui lại

Đế Thính sửng sốt một lát rồi tiếp tục nói không ngừng đây chính là phương pháp chính xác sử dụng thần thông của Đế Thính, mặc dù không thể thám thính cao thủ như Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, nhưng có thể không có chút áp lực nào thám thính bất luận phàm nhân nào bên trong đại doanh

Đề Đăng Đạo Nhân kia, cũng chính là Chuẩn Đề Thánh Nhân, muốn trực tiếp ra tay đối phó Thập Tuyệt Trận

điều này thực sự...

Có chút vượt quá dự kiến của Lý Trường Thọ

nhưng tổng thể vẫn là nằm bên trong kế hoạch của Lý Trường Thọ

kế tiếp chính là vở kịch mở đầu, mà tràng vở kịch này sẽ diễn biến như thế nào, Lý Trường Thọ cũng chỉ có thể khống chế một cái phương hướng trong đó, tận lực dẫn kết quả đến phương hướng này

hết thảy đều vì lúc lật bàn cuối cùng, có thể có đầy đủ phần thắng

- Đế Thính

- Tiểu nhân ở đây!

- Sau này an tâm ở bên cạnh chủ nhân ngươi, nếu tại thời khắc nào đó sau này, nghe được đồ vật gì không nên nghe...

- Tiểu nhân điếc, cái gì cũng đều không nghe thấy! Ngài cứ yên tâm!

- Tốt!

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, một lần nữa tự định giá một lần bộ kế hoạch nằm sâu nhất trong đạo tâm kia

đến lúc cuối cùng chính mình ngả bài với Đạo Tổ, Đế Thính là pháp bảo người nhất định phải tồn tại, không nên trực tiếp xoá bỏ; nhưng giữ lại Đế Thính, lại có một tí xíu nguy hiểm

cho nên, Lý Trường Thọ lựa chọn mang Đế Thính ra ngoài một lần, ở trong lúc vô tri vô giác, lưu lại một chút cái bóng trong đạo tâm

Đế Thính

lại thêm, hắn không yên lòng đối với Đế Thính, xem như bộ phận 'phòng ngừa vạn nhất' bên trong kế hoạch này, vốn là có cũng được mà không có cũng không sao

trong ổn một tay lại ổn một tay mà thôi

- Trở về đi

Lý Trường Thọ chậm rãi nói một câu:

- Phỏng chừng, Di Lặc là không dám hiện thân

Đế Thính vừa định trả lời, liền cảm giác càn khôn xung quanh đang nhanh chóng lui về phía sau

Lý Trường Thọ cầm Càn Khôn Xích trong tay, thân hình tự do tới lui trong hư không, không trở ngại chút nào

sự lý giải sâu sắc của hắn đối với càn khôn đại đạo, làm cho Đế Thính trừng mắt chó, dưới đáy lòng âm thầm tỉnh táo

không thể trêu vào không thể trêu vào

hiện tại nhanh trở về trông coi chủ nhân, mỗi ngày trộn lẫn cãi nhau, thi thoảng ngẩn người, cũng rất tốt

...

Lại nói Đề Đăng Đạo Nhân tới Chu doanh, trên dưới Chu quân quét sạch xu hướng suy tàn trước đây, chúng tiên Quảng Thành Tử cũng trở nên tự tin

vị Đề Đăng Đạo Nhân này tựa hồ có chút nóng vội, nói ra biện pháp phá trận, liền để Xiển Giáo tự động chọn mười vị pháo hôi đi vào trong tận 'Cản tai', sau đó lại trực tiếp phá trận

phản ứng của Thập Nhị Kim Tiên đối với sự tình chọn pháo hôi, là không đồng nhất

Ngọc Đỉnh, Thái Ất lúc này biểu thị, bọn họ không tham dự đấu pháp kế tiếp

nhưng Quảng Thành Tử điểm tên Dương Tiễn, để Dương Tiễn đi làm một trong mười vị cao thủ phá trận, đối phó với trận chủ Kim Quang Trận Kim Quang Thánh Mẫu thực lực yếu kém trong đó

Dương Tiễn liếc nhìn sư phụ, lại nhìn Thái Ất sư bá, cuối cùng tiến về phía trước chắp tay đáp ứng

y dù sao cũng là đệ tử Xiển Giáo, không thể để cho sư phụ khó xử

tiếp theo, chính là nhân tuyển pháo hôi

Thái Ất Chân Nhân muốn nói lời châm chọc, lại bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân âm thầm ngăn lại

Hoàng Long Chân Nhân chỉ là nhíu mày nói một câu, làm như vậy có phải hay không có chút không đạo đức, lại bị Xích Tinh Tử dẫn âm khuyên nhủ

Văn Thù kia nói:

- Nếu như có thể phá Thập Tuyệt Liên Hoàn Trận, nên có hi sinh

- Vậy cũng không nên nói ngay thẳng như vậy

Từ Hàng ôn nhu nói:

- Việc này nên mở miệng với đồng môn như thế nào đây?

Chương 1832: mê mang

Đề Đăng lão đạo cười không nói, chỉ là lẳng lặng chúng tiên Xiển Giáo tự mình quyết đoán

cảm giác này thật sự không tệ

rất nhanh, vẻ do dự trong mắt Quảng Thành Tử lui sạch, lạnh nhạt nói:

- Đi vào trong doanh hỏi một chút, vô luận là tiên Ngọc Hư chúng ta, hay là tán tu đầu nhập Chu doanh mà tới, ai nếu như dám đi vào bên trong Thập Tuyệt Trận tìm tòi, Xiển Giáo chúng ta tự có hậu đãi

chúng tiên im lặng không nói

Xích Tinh Tử buông tiếng thở dài, đứng dậy, chắp tay sau lưng đi ra doanh trướng bên ngoài, dẫn âm đối với mười mấy vị tiên nhân ở trong doanh

mười vị pháo hôi cản tai kia cấp tốc được định ra

mười vị cao thủ phá trận, cũng theo sát được định ra

bên trong Thập Nhị Kim Tiên, Cụ Lưu Tôn không có mặt, Ngọc Đỉnh cùng Thái Ất không ra tay, Dương Tiễn tiến hành bổ sung, vừa vặn đủ mười vị cao thủ vào trận phá cục

Quảng Thành Tử nhìn về phía Đề Đăng Đạo Nhân, trong mắt mang theo vài phần ý cười, nhỏ giọng hỏi:

- Tiền bối ngài thế nhưng có một trăm phần trăm tự tin định trụ liên hoàn trận?

- Tự nhiên có thể

Đề Đăng Đạo Nhân cười nói:

- Ngược lại là, nếu người ngoài cuộc nhúng tay việc này, ngươi đã có chuẩn bị?

Quảng Thành Tử nói:

- Xiển Giáo chúng ta hẳn là vẫn là có phần mặt mũi này

- Vậy sự tình phá trận hôm nay, tự nhiên không đáng kể

Quảng Thành Tử chắp tay một cái đối với Đề Đăng Đạo Nhân, nói:

- Đa tạ tiền bối

Đề Đăng Đạo Nhân tiếp tục nhắm mắt không nói, tự thân đạo vận rõ ràng bình yên

sau nửa canh giờ

Chu quân thu hồi miễn chiến bài, tiếng trống trùng thiên, mười đạo lưu quang bay ra Chu doanh!

Trong mắt bọn họ mang theo vài phần thấp thỏm, nhưng phần lớn là kiên quyết, đồng thời đánh về hướng Thập Tuyệt Trận

ở bên trong Thập Tuyệt Trận, Tần Hoàn quát nhẹ một tiếng, toàn bộ Thập Thiên Quân lên tinh thần đối đãi!

Đợi mười đạo lưu quang kia dừng ở trận môn, Thập Thiên Quân cũng là hơi sững sờ, thấy mười tiên này đều là một số người không có danh tiếng gì, về phần tu vi cũng không tính là cường hoành

đối thủ như vậy, làm gì cần đến đại trận?

Bọn họ tự mình hiện thân đấu pháp, liền có thể giết chết tại chỗ

- Đừng có bất cẩn

Tần Hoàn dặn dò:

- Bọn họ hẳn là tới thăm dò, giết chết cũng không sao, chúng ta chỉ cần nương tay đối với Thập Nhị Kim Tiên là được

Thập Thiên Quân từng người đáp ứng, đợi mười tiên nhân kia cho biết tên họ, tiến vào đại trận, liền toàn lực thúc khởi trận pháp

trong chốc lát, tiếng kêu thảm thiết vang lên, mười đạo cô hồn lao tới Phong Thần Đài

bên trong đại doanh Chu quân, mười đạo thân ảnh cưỡi mây về phía trước, từng người lao tới trận môn đã chọn trước đây

Đề Đăng lão đạo kia lộ ra mấy phần mỉm cười, đứng ở trước trận môn, tay áo vung lên, bên trong Thập Tuyệt Trận tiếng sấm rền không ngừng, linh lực trao đổi trong đó đột nhiên bị đọng lại

Thập Thiên Quân từng người hoảng sợ, liên hoàn trận trước đây còn khó giải, lúc này lại trực tiếp mất đi hiệu lực!

Mà khi bọn hắn vừa muốn thương nghị đối sách, chín vị bên trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, cộng thêm nhân tài kiệt xuất bên trong đệ tử đời ba Dương Tiễn, đã là xông vào trận môn!

- Chớ sợ!

Tần Hoàn cắn răng hét lớn:

- Từng người đối địch, chiếu ứng lẫn nhau!

Đạo tâm của Thập Thiên Quân và chín tiên khác, bỗng nhiên trầm xuống

Vì sao...

'Trận của bần đạo cũng đã phá! Đi mau! Đừng có ham chiến! '

'Bần đạo ngày hôm nay đồng quy vu tận cùng với các ngươi! '

"Để tiểu muội đi! Tiểu muội đi! Chúng ta giết mười người cũng đã đủ vốn! Đi đi Kim Quang! '

Vì sao...

'Kim Linh Thánh Mẫu, ngươi còn muốn vô lễ đối với bần đạo? Thế nhưng là cảm thấy bần đạo không thể đánh giết ngươi? Buồn cười. '

'Chuẩn Đề! Ngươi động vào các nàng thử xem! Triệu Công Minh ta ngày hôm nay không chết không thôi với ngươi! '

'Hừ, không thành thánh cuối cùng chỉ là sâu kiến. '

Vì sao...

- Trường Canh đi mau, ngươi không ngăn được bọn họ!

- Trường Canh ngươi đi mau, lão ca liên lụy ngươi, lão ca cam nguyện nhập kiếp! Ngươi mau đi đi!

- Tiếp Dẫn! Chuẩn Đề! Các ngươi tới giết ta! Tới giết ta đi!

Trước mắt là một mảnh mê mang

bầu trời mê mang, mặt đất mơ hồ, Thái Cực Đồ treo lơ lửng trên đầu lấp đầy toàn bộ tầm nhìn, mà ở phía trên Thái Cực Đồ, hai đạo thân hình to lớn một trái một phải phảng phất như có thể trấn áp phiến hư không này

tay trái Kim Quang Thánh Mẫu run rẩy, nắm chặt đoản kiếm bên người, muốn thở dốc lại bị uy áp cường hoành áp cho không thể động đậy

nàng vì sao muốn sống sót, nàng vì sao muốn sống sót...

Âm dương khí tức quấn quanh quanh người, thân ảnh quen thuộc đang đối kháng thế công của hai vị Thánh Nhân kia, đã là lung lay sắp đổ

Sư tỷ nâng chính mình, cũng đã gần như không có cách nào động đậy, mang theo tiếng khóc nức nở không ngừng mắng to sư huynh...

Chương 1833: Trận phá

Với vết thương trên vai, đệ tử Xiển Giáo ngã ở phía xa, giãy dụa muốn đứng lên...

Đều là bởi vì ta sao?

Là bởi vì ta sao...

Là bởi vì…

...

Nửa canh giờ trước

- Từng người đối địch! Chiếu ứng lẫn nhau!

Nghe Đại ca nói như thế, đạo tâm Kim Quang Thánh Mẫu bắt đầu lo lắng, đã biết được bọn họ nhất định bại

pháp lực không hiểu đột nhiên xuất hiện kia, không chỉ là định trụ linh lực liên hoàn trận lưu chuyển, ngay cả uy năng bản thân trận pháp của từng người bọn họ đều suy yếu ba phần

là Nhị sư bá ra tay sao?

Hay là Xiển Giáo có cao thủ tiềm ẩn, Nam Cực Tiên Ông sao?

Đạo tâm Kim Quang thoáng có chút lộn xộn, bên trong đại trận đã là có một đạo thân ảnh xâm nhập

nàng lập tức tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn lại, đạo đạo ánh vàng bên trong Kim Quang Trận lấp lánh, vô số kim kính chiết xạ ra tầng tầng ánh vàng, chiếu vào thân ảnh vào trận

ánh vàng như vậy, vừa có thể đả thương tiên khu, lại vừa có thể đả thương nguyên thần, nhưng đối phương chỉ là hừ nhẹ nửa tiếng, xung quanh đối phương xuất hiện một tầng tráo, đạo đạo ánh vàng bị đối phương cản lại

là Dương Tiễn?

Kim Quang Thánh Mẫu đứng dậy từ bên trong trung tâm pháp trận, dưới đáy lòng ngược lại là hơi nhẹ nhàng thở ra

giờ phút này Dương Tiễn không nhìn thấy nàng, nàng lại có thể quan sát nhất cử nhất động của Dương Tiễn, lập tức điều động càng nhiều ánh vàng đối với chiếu tới Dương Tiễn

Dương Tiễn này tu Bát Cửu Huyền Công, nhục thân có thể so với tiên thiên linh bảo, trước đây xông trận, y đã dạo qua một vòng Thập Tuyệt Trận, Thập Tuyệt Trận không một trận nào có thể đả thương hắn

cuối cùng vẫn là đại ca đem Dương Tiễn dụ ra đại trận, sợ Dương Tiễn nhìn ra Thập Tuyệt Trận bí mật, hỏng rồi bọn họ trận cơ

đây là bị bọn họ mười cái liệt vào nhất là đối thủ khó dây dưa, so với cái kia Xiển Giáo nhị đại đệ tử đều phải phiền phức rất nhiều

bây giờ Dương Tiễn xuất hiện tại nàng Kim Quang Trận, tối thiểu nhất mặt khác trận bên trong áp lực sẽ nhỏ rất nhiều

Kim Quang Thánh Mẫu một tiếng quát nhẹ, tiếng nói từ bốn phương tám hướng vang lên:

- Dương Tiễn! Ngươi còn không thúc thủ chịu trói!

Lời xã giao, lời xã giao thuần túy, vào giờ phút này lòng bàn tay Kim Quang Thánh Mẫu đều có chút đổ mồ hôi

thân hình nàng nhỏ nhắn, ăn mặc cũng là váy ngắn áo mỏng, nhưng giờ phút này sát khí đằng đằng, cũng là rất có uy thế

Dương Tiễn nói:

- Ta đã tìm được biện pháp phá trận, còn thỉnh sư thúc thúc thủ chịu trói

- Chê cười!

Kim Quang Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng, đang định nói gì đó, đạo tâm đột nhiên run lên ở nơi xa, một khối đại ấn che khuất bầu trời, đè sập toàn bộ Hóa Huyết Trận

lại có một mặt Âm Dương Kính chiết xạ hai chùm sáng đen trắng, chiếu xuyên qua sương mù Lạc Hồn Trận

chuyện này!

Mất đi liên hoàn đại trận, bọn họ ở trước mặt Thập Nhị Kim Tiên liền không chịu được một kích như thế sao?

Một viên phương tâm của Kim Quang Thánh Mẫu đã là loạn, nàng vội vã thôi động gương đồng các nơi, ánh vàng nở rộ bên trong đại trận, lại hoàn toàn không có cách nào làm bị thương Dương Tiễn mảy may

đây chính là Bát Cửu Huyền Công sao?

Kim Quang Thánh Mẫu cắn răng thôi động pháp lực tự thân, nàng còn ôm một tia hi vọng xa vời, muốn vây khốn Dương Tiễn, lập tức đi gấp rút tiếp viện những đại trận khác

đột nhiên, bên cạnh truyền đến tiếng rống giận dữ của Triệu Giang:

- Trận của bần đạo cũng đã phá! Đi mau! Đừng có ham chiến!

Ở chỗ Địa Liệt Trận, Linh Bảo Đại Pháp Sư tế lên bảo kiếm phóng ra kiếm mang vạn trượng, trực tiếp chặt đứt địa hỏa dâng lên như hoa sen kia!

Triệu Giang bỏ mình, Địa Liệt Trận phá

theo sát đó

Liệt Diễm Trận, Hồng Thủy Trận, Hồng Sa Trận!

- Đi mau! Có thể đi mấy người chính là mấy người!

- Kim Quang lui! Dương Tiễn không có sát ý đối với ngươi!

- Bần đạo ngày hôm nay đồng quy vu tận cùng với các ngươi!

Trong mắt Kim Quang Thánh Mẫu xẹt qua một chút mờ mịt, lui lại nửa bước ở bên trên pháp đài, lại lập tức cắn chặt răng, dấy lên nguyên thần, vận hết sức lực thôi động ánh vàng hướng về Dương Tiễn

Dương Tiễn khẽ nhíu mày, tay phải khẽ nắm, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương cấp tốc ngưng tụ thành, cắm xuống mặt đất

đang!

Khắp nơi trong đại trận có chút rung động

- Hừ!

Chóp mũi Dương Tiễn phát ra một tiếng hừ nhẹ, mắt dọc trên trán đột nhiên mở ra, một luồng ánh sáng vàng sậm chiếu vào tầng tầng gương đồng

cơ hồ trong nháy mắt, gương đồng các nơi phản chiếu ra thần nhãn của Dương Tiễn, trong chớp mắt bộc phát ánh vàng

Ầm một tiếng, mấy ngàn gương đồng trong trận đồng thời nổ tung, khung gỗ đỡ gương đồng, trận cơ giấu dưới mặt đất, xuất hiện vết rách giống như mạng nhện, sau đó triệt để nổ nát vụn

Kim Quang Trận, phá

đây chính là nguyên nhân chủ yếu Quảng Thành Tử chọn Dương Tiễn phá trận này

Chương 1834: đây tính là gì?

Kim Quang Thánh Mẫu cúi đầu phun máu, lập tức rút ra một thanh lợi kiếm muốn đánh tới Dương Tiễn, nhưng bóng người trước mặt lắc lư, một vệt ngân quang sáng lên, mấy tầng tàn ảnh trùng điệp!

Dương Tiễn đã là đứng ở trước mặt nàng, tay phải cầm thương, nhẹ nhàng đẩy về phía trước, văng lên một chút hoa máu

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương đâm rách đầu vai Kim Quang Thánh Mẫu, theo Dương Tiễn thu thương, lại mang ra một cỗ huyết tiễn

huyền lực phong cấm nguyên thần Kim Quang, Dương Tiễn liếc nhìn Kim Quang Thánh Mẫu, lạnh nhạt nói:

- Tự mình đi Phong Thần Đài báo danh, chỉ cần đáy lòng cam nguyện tiếp nhận Thiên Đạo trói buộc, Phong Thần Đài sẽ đồng ý nhục thân tiến vào chiếm giữ, tương đương với bỏ mình

ánh mắt Kim Quang Thánh Mẫu run lên

đây tính là gì?

Thương hại sao?

- Dương Tiễn! Ngươi sao không giết ta!

Kim Quang Thánh Mẫu thấp giọng hô hào

Dương Tiễn lại phảng phất như không nghe thấy, quay người đi về hướng vừa đi tới

linh khí bao quanh Kim Quang Trận đang nhanh chóng tiêu tán, hiển lộ ra tình hình các nơi, còn có vài chỗ đại trận đang đại chiến, 'thiên quân' trong đó đều đã phát hiện ra sự tình Dương Tiễn bỏ qua cho Kim Quang Thánh Mẫu

bên trong Thiên Tuyệt Trận, Tần Hoàn lập tức hô:

- Kim Quang đi mau! Đi Phong Thần Đài! Còn sống dù sao cũng tốt hơn so với bỏ mình!

- Tiểu muội mau đi! Tiểu muội mau đi...

Bên trong tiếng oanh minh, Thiên Tuyệt Trận, Phong Hống Trận, Hàn Băng Trận gần như đồng thời đổ sụp

đúng lúc này!

Một đạo kiếm quang sáng lên, chém vào đầu Kim Quang Thánh Mẫu, lại là không lưu tình một chút nào

Dương Tiễn nhíu mày, mũi chân điểm nhẹ, thân hình giống như xé rách càn khôn, giơ thương về phía trước, mũi thương lướt qua tầng tầng quang ảnh bụi lục, cản bay trường kiếm chém về phía Kim Quang Thánh Mẫu

ở phương hướng Thiên Tuyệt Trận, Văn Thù Đạo Nhân giờ phút này mang theo một chút thương thế khẽ cau mày, lạnh nhạt nói:

- Dương Tiễn sư điệt, đây là có ý gì?

- Nàng là đối thủ của ta

Dương Tiễn nhìn về phía Văn Thù Đạo Nhân, lãnh đạm nói:

- Ta đã hứa hẹn để nàng tự trói đi Phong Thần Đài, sư bá đừng có làm ta thất tín

Văn Thù cau mày nói:

- Ai đồng ý cho ngươi tự tiện quyết định? Đây là cường địch giết tiên Xiển Giáo chúng ta!

- Mười người kia không phải các vị sư bá sư thúc để cho bọn họ tới chịu chết sao?

Dương Tiễn cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương ở bên cạnh, khuôn mặt anh tuấn hơi nhếch lên, thần nhãn khép kín, nhưng tự thân lại có uy nghiêm nhàn nhạt, chiến giáp trên người phản chiếu quang mang Thái Dương Tinh

- Nàng là bại tướng dưới tay ta, tự nhiên do ta xử trí

- Hừ! Phong Thần Đài kia là ngươi nói mở liền có thể mở?

- Thái Bạch Tinh Quân đặc cách, Dương Tiễn có ba lần quyền lực miễn giết, có nghĩa là ba thủ hạ bại tướng của Dương Tiễn có thể nhục thân đi Phong Thần Đài, Kim Quang Thánh Mẫu là người thứ nhất, không thể sao?

Văn Thù lộ sắc mặt giận dữ, cau mày nói:

- Quan uy của Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân thật là lớn

- Nếu nói quan uy, ngươi phải xưng ta một tiếng Nguyên Soái

- Dương Tiễn!

Văn Thù bước nhanh về phía trước, chỉ vào Dương Tiễn mắng:

- Ngươi đừng có quá mức!

Dương Tiễn cúi đầu liếc nhìn Kim Quang Thánh Mẫu, lạnh nhạt nói:

- Sư bá nếu như cảm thấy không ổn, ta sẽ áp giải nàng đi Phong Thần Đài, nếu sư bá khăng khăng ra tay, Dương Tiễn ta nguyện chiến một trận phụng bồi

- Ngươi!

- Được rồi! Đừng có làm trò cười cho người khác!

Quảng Thành Tử hiện thân từ bên cạnh, cau mày nói:

- Dương Tiễn lui ra, đây là đại kiếp lúc, kiếp vận cũng cần sinh linh cao thủ vẫn lạc để lấp đầy, Văn Thù sư bá của ngươi cũng không phải là vì cho hả giận, Kim Quang ngày hôm nay bỏ mình, ngày mai Xiển Giáo chúng ta liền có thể chết ít một người, lui ra đi

Dương Tiễn nhíu mày nhìn về phía Quảng Thành Tử, lạnh nhạt nói:

- Đại sư bá, lời Dương Tiễn đã nói ra, liền không có đạo lý thu hồi

- Dương Tiễn

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thở dài:

- Trở về đi

Dương Tiễn vô thức nắm chặt Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, cũng không nói thêm gì nữa, quay người đi về phương hướng quân doanh

Văn Thù hừ lạnh một tiếng, lúc này tất nhiên là không xuống đài được, rút kiếm đi về hướng Kim Quang Thánh Mẫu

Kim Quang Thánh Mẫu nhìn chăm chú vào bóng lưng Dương Tiễn, có chút cố sức đứng dậy, vái chào một cái đối với Dương Tiễn, quay người đối mặt với Văn Thù

cho dù tiên lực bị phong, vẫn là giơ đoản kiếm trong tay, bước chân có chút phù phiếm đạp xuống mặt đất

- Hết thảy, đều là vì Xiển Giáo chúng ta

Văn Thù lạnh lùng thốt một câu, cách xa mấy trăm trượng tế lên bảo kiếm, kiếm chỉ tiện tay vạch một cái, kiếm quang liền muốn chém vào cổ Kim Quang Thánh Mẫu, sau đó máu nhuộm váy ngắn của Kim Quang

Kim Quang mím môi thật chặt, không nói một lời, trong mắt đã là tĩnh mịch

Chương 1835: Chiến một trận

huynh trưởng

Công Minh sư huynh

Kim Quang trước đó, đã tăng thêm nhiều phiền toái cho các ngươi

- Cút!

Tiếng quát nhẹ đột nhiên xuất hiện, pháp lực tự thân không có dấu hiệu nào giải cấm, Kim Quang Thánh Mẫu sững sờ mà nhìn kiếm quang dừng lại trước mắt, nhìn bàn tay nắm chặt lưỡi kiếm xanh nhạt có chút dùng sức kia, thanh kiếm kia trực tiếp bị bóp nát...

Một âm thanh leng keng nhẹ nhàng lướt qua

một tấm vải mỏng màu vàng từ từ rơi xuống, một thân ảnh mặc váy dài từ trong không khí xuất hiện trên phế tích Thập Tuyệt Trận

phía sau nàng tung bay đạo vận thản nhiên, trong không trung còn có đạo vận còn sót lại, có thể miêu tả ra quỹ tích chạy đến cực nhanh trước đây của nàng

tóc dài chậm rãi phất phới, thân hình thon dài ngạo nghễ mà đứng, đôi mắt phượng đảo qua Văn Thù Đạo Nhân, Văn Thù Đạo Nhân lại vô thức lui lại nửa bước

hung uy lăng lệ, uy áp kinh người

Tiệt Giáo, Kim Linh!

- Ta vốn không muốn hiện thân

Kim Linh Thánh Mẫu lạnh nhạt nói:

- Ta vào giờ phút này vốn cũng không nên hiện thân, nhưng các vị Xiển Giáo, phải chăng làm quá mức

nói xong, Kim Linh Thánh Mẫu quay đầu liếc nhìn Kim Quang sư muội, ánh mắt có chút phức tạp

- Sư tỷ...

Kim Quang nhẹ giọng hô hào:

- Ngài không cần phải làm thế

- Ta đưa ngươi đi Phong Thần Đài

Kim Linh Thánh Mẫu bình tĩnh nói một câu, đưa tay liền muốn kéo cánh tay Kim Quang

thân ảnh Quảng Thành Tử lấp lóe, xuất hiện ở ngoài trăm trượng trước mặt Kim Linh

Xích Tinh Tử, Văn Thù Đạo Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, lập tức chạy đến phía sau Quảng Thành Tử

Quảng Thành Tử nói:

- Đạo hữu đã hiện thân, sao bây giờ không luận bàn một chút

- Chỉ bằng các ngươi cũng muốn lưu ta sao?

Khóe miệng Kim Linh Thánh Mẫu có chút cong lên, buông cánh tay Kim Quang ra, quay người, hiện ra pháp thân tám tay, trong tay cầm Long Hổ Như Ý, Tứ Tượng Tháp, Phi Kim Kiếm, bóp hoa sen ấn, nhật nguyệt ấn, sao trời ấn

tiếp đến nhật nguyệt tinh huy, kinh động linh khí mười vạn dặm

tóc dài nàng phất phới, hai mắt bị nhuộm thành màu vàng, coi như là Quảng Thành Tử cùng với Xích Tinh Tử cũng cảm nhận được áp lực đạo cảnh như có như không

đệ nhất nữ tiên Tiệt Giáo, Kim Linh Thánh Mẫu!

- Chiến một trận

hai mắt Quảng Thành Tử có chút nheo lại, tay nâng Phiên Thiên Ấn, cùng với thân hình Kim Linh Thánh Mẫu đồng thời biến mất, chỉ để lại hai đạo tàn ảnh tiêu tán theo gió không trung đột nhiên có linh khí cuồn cuộn, tầng tầng mây mù bị một cỗ khí lãng cường hoành thổi tan, lộ ra thiên khung trong suốt

hai đạo lưu quang cấp tốc đụng nhau ở trong không trung, Phiên Thiên Đại ấn hoành áp không trung, lại bị một đầu hư ảnh Ngọc Như Ý trực tiếp đụng đổ!

Xích Tinh Tử cầm Âm Dương Kính trong tay, thấp giọng nói:

- Ta đi trợ sư huynh một chút sức lực!

Nói xong thân hình vút không mà lên, một đen một trắng hai chùm sáng xoay chuyển thiên khung, thân ảnh truy đuổi va chạm lẫn nhau hóa thành ba đạo...

Nhưng chẳng qua chốc lát, Xích Tinh Tử cùng với Quảng Thành Tử cùng nhau bị áp chế!

Hai đạo nhân liên thủ, hai kiện cực phẩm linh bảo, Phiên Thiên Ấn, Âm Dương kính, lại bị Kim Linh Thánh Mẫu đè ép loạn đả, không có chút lực lượng trở tay nào!

Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng liếc nhau, thân hình lập tức phóng lên trên mây, từng người tế ra pháp bảo, ở bên ngoài hấp dẫn lực chú ý của Kim Linh Thánh Mẫu

Kim Linh Thánh Mẫu thấp giọng gào thét, tiếng nói lộ ra một cỗ kiên quyết, uy áp đại đạo chấn nhiếp không biết bao nhiêu tiên phàm!

Tại Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên mở hai mắt ra, thân hình mở ra càn khôn liền trực tiếp xông ra ngoài

trong Bích Du Cung, Triệu Công Minh có chút mất tập trung, nhỏ giọng nói với Đa Bảo Đạo Nhân vài câu rồi lui về góc đại sảnh

y vận chuyển khẩu quyết mà Lý Trường Thọ cấp cho mình, một tia tâm thần có chút cố sức chuyển đến chỗ Đạo Nhân Giấy La Phù Động, tiên thức tản ra, lại không nhìn thấy thân ảnh phu nhân nhà mình

trước đó không phải còn ở chỗ này?

Triệu Công Minh khẽ nhíu mày, đạo tâm không hiểu rung động mấy lần, lập tức đứng dậy

- Làm sao vậy?

Đa Bảo hỏi một tiếng

trong mắt Triệu Công Minh xẹt qua một chút suy nghĩ, cười nói:

- Không có gì, ta mong nhớ Kim Linh bên kia, trở về La Phù Động nhìn, sau đó lại trở về

- Ở bên người Kim Linh sư muội chiếu cố nhiều đi

Đa Bảo Đạo Nhân cười nói:

- Chúng ta cũng đều chưa từng thai nghén dòng dõi, cũng không có kinh nghiệm gì, ngươi phải cẩn thận một chút

- Được

Triệu Công Minh cười cười, quanh người xuất hiện hai mươi tư điểm sáng, hóa thành lưu quang bay đi xa xa

Đa Bảo Đạo Nhân vuốt vuốt khuôn mặt mệt mỏi của chính mình, nói một tiếng với mấy vị sư đệ sư muội phía đối diện:

- Thử lại một lần nữa, xem thử có thể mở ra vân kính hay không, chúng ta tối thiểu nhất cũng phải nhìn rõ ràng tình hình Thập Tuyệt Trận lúc này

Chương 1836: Hai cỗ đạo vận Thánh Nhân!

Vô Đương Thánh Mẫu nói:

- Chuẩn Đề ra tay chặt đứt liên hệ mảnh càn khôn kia cùng với ngoại giới, chúng ta e là chỉ có thể chạy tới

Đa Bảo thở dài:

- Bọn người Tần Hoàn e là đã bị phá trận bỏ mình, Thập Nhị Kim Tiên rất khó đối phó... ài, sư tôn nói không sai, ra ngoài chính là kiếp nạn

ở phía trên Đông Hải

Triệu Công Minh gắt gao nhíu mày, hoàn toàn không có bình tĩnh giống như trước đó

Chuẩn Đề trước đó hiện thân, đạo vận Thánh Nhân bao phủ vạn dặm phụ cận Kỳ Sơn

phu nhân không ở trong động phủ

Thập Tuyệt Trận tất nhiên đã bị phá...

Kim Quang cùng với chính mình từng có một đoạn năm tháng không thích hợp, mặc dù cái gì cũng không có phát sinh, nhưng vẫn như cũ xem như có quan hệ chặt chẽ

hơn nữa trước đó phu nhân của y còn nhắc đến chuyện này và thậm chí còn tức giận

đột nhiên, Triệu Công Minh cảm nhận được càn khôn đạo tắc truyền đến rung động nhẹ nhàng, mà nơi phát ra rung động...

Triệu Công Minh trợn tròn hai mắt

Đạo vận Thánh Nhân!

Hai cỗ đạo vận Thánh Nhân!

Đạo vận Thánh Nhân của sư tôn nhà mình và Nhị sư bá đang đối bính!

Đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại như vậy? !

Dưới đáy lòng Triệu Công Minh nổi lên cảm giác không rõ, hai mươi tư ngôi sao quanh người nở rộ quang mang, thân hình so với trước đó nhanh hơn không biết gấp bao nhiêu lần, sốt ruột lao về phía Kỳ Sơn Nam Thiệm Bộ Châu

đừng có đi qua, tuyệt đối không nên đi tới, Đề Đăng kia chính là Chuẩn Đề, Thánh Nhân đã hiện thân, Thập Tuyệt Trận trở thành cạm bẫy đối với tiên Tiệt Giáo

'Ngươi còn đang mang thai! '

...

- Kim Linh! Buông y ra! Ngươi muốn như thế nào!

Tại Kỳ Sơn, trên bầu trời

mấy vị cao thủ Xiển Giáo bày ra xu thế bủa vây, vây quanh Kim Linh Thánh Mẫu trong không trung

vai trái Quảng Thành Tử mang theo kiếm thương, ngực Xích Tinh Tử lõm vào một khối, Phổ Hiền cùng với Từ Hàng cũng là từng người mang thương

ở nơi càng xa xôi, sắc mặt của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo cùng với chúng tiên Xiển Giáo khá khó xem, cả đám đều đang nhìn chăm chú vào Kim Linh Thánh Mẫu bị vây lại

vào giờ phút này, Văn Thù bị phi kim kiếm kề vào cổ, nguyên thần đã bị phong cấm, toàn thân bị tiên thằng trói buộc, trở thành 'con tin' của Kim Linh Thánh Mẫu, mà Kim Linh Thánh Mẫu lúc này mặc dù cũng không mang thương, nhưng khí tức có chút hỗn loạn, pháp lực có chút không thuận

nếu không phải trạng thái của chính mình chịu ảnh hưởng, nàng cũng sẽ không dùng phương thức như vậy

Kim Linh Thánh Mẫu lạnh nhạt nói:

- Ta bỏ qua tính mạng cho Văn Thù, đổi tính mạng của Kim Quang sư muội ta, lại đưa Kim Quang sư muội đi Phong Thần Đài, việc này coi như xong, như thế nào

trong mắt Quảng Thành Tử xẹt qua mấy phần tức giận, nhưng cánh tay trái run không ngừng, nhắc nhở đại đệ tử nội môn Tiệt Giáo, nữ tiên đứng đầu Tiệt Giáo trước mắt y này, là cường hoành bực nào

cần quyết đoán mà không quyết đoán sẽ dẫn đến tai hoạ, Quảng Thành Tử liếc nhìn Ngọc Đỉnh Chân Nhân còn đứng ở trong quân doanh, hừ lạnh một tiếng:

- Được

Kim Linh Thánh Mẫu cũng không hàm hồ, tiện tay ném Văn Thù về tiên Xiển Giáo

Quảng Thành Tử làm thủ thế, chúng tiên Xiển Giáo mặc dù lộ vẻ mặt không cam lòng, nhưng cũng không nhiều lời, từng người rơi về hướng quân doanh

Kim Linh Thánh Mẫu nhìn về phía Kim Quang, lên tiếng nói:

- Sư muội, ta đưa ngươi đi

tiếng nói nhiều hơn mấy phần ôn nhu, cũng mang theo mệt mỏi khó có thể che giấu

- Sư tỷ...

Kim Quang run giọng hô hào, vừa muốn cưỡi mây bay lên, một cỗ uy áp không có dấu hiệu nào đột nhiên buông xuống!

Thân hình Kim Linh trầm xuống từ đám mây, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía không trung

nơi đó, một vị lão đạo cầm đèn đứng, trong mắt lộ ra sát ý, không nói một lời, tay trái đánh ra một chưởng, áp về hướng Kim Linh!

- Tây Phương Giáo!

Kim Linh gạt ra một tiếng mắng mỏ giận dữ từ bên trong kẽ răng, lại là không sợ chút nào, thân hình bao bọc ánh vàng phóng lên tận trời

pháp thân nở rộ quang mang, bảo vật bắn lên không trung

- Mễ lạp chi huy

Đề Đăng lão đạo nói lời này với giọng bình tĩnh, chưởng ảnh đánh ra bỗng nhiên từ phai mờ thay đổi đến vô cùng ngưng thực, như sơn nhạc, tựa như trời sập, ẩn chứa khôn cùng pháp lực, tựa như có thể hoành áp hết thảy sinh linh

mấy đạo bảo quang đụng vào lòng bàn tay này, lại không ngừng chống đỡ lòng bàn tay này

Đề Đăng lão đạo chau mày

lão tất nhiên là có các loại pháp môn đấu pháp, nhưng Thánh Nhân ra tay, nếu không phải chiêu thức đơn giản nhất, như vậy không khỏi quá mức coi trọng sâu kiến này

nhưng lúc này, pháp thân Kim Linh Thánh Mẫu từ đuôi đến đầu vọt tới, cơ hồ va nát bàn tay to kia...

- Kim Linh Thánh Mẫu, ngươi còn muốn vô lễ đối với bần đạo? Thế nhưng là cảm thấy bần đạo không thể đánh giết ngươi? Buồn cười!

Chương 1837: Thánh Nhân thì lại như thế nào!

Đề Đăng lão đạo thu hồi bảo đèn trong lòng bàn tay, lòng bàn tay hiện ra Thất Bảo Diệu Thụ, nhẹ nhàng quét qua đối với Kim Linh Thánh Mẫu

thất thải quang mang như cầu vồng tràn đầy ở chân trời, hóa thành bảy đạo lưu quang đánh về hướng Kim Linh

Kim Linh tế lên chúng bảo vật, chạm vào lưu quang cầu vồng này liền bị phong linh tính, chống cự chính diện ngay cả chớp mắt cũng đều không thể ngăn cản

bảy đạo lưu quang giao thoa, vờn quanh, hóa thành một viên sao chổi, chính diện đối bính cùng với Kim Linh Thánh Mẫu giơ cao tám tay

- Phốc ——

Kim Linh Thánh Mẫu cúi đầu há miệng phun ra máu tươi, khuôn mặt trắng bệch, pháp thân trong nháy mắt bị phong cấm, thân hình bị đánh rơi xuống dưới, nhưng lại không thể không đem hết thảy pháp lực có thể khống chế bảo vệ ở chung quanh bụng dưới, dùng thân thể ngạnh kháng

bên trong tiếng oanh minh, Kim Linh Thánh Mẫu đập lên bên trên Thập Tuyệt Trận

bên trên đại địa xuất hiện từng đầu 'Đạo tắc hiện ảnh' giăng khắp nơi, như là mạch lạc mặt đất, cản lại toàn bộ lực lượng Kim Linh Thánh Mẫu va chạm

đây là Thiên Đạo đang bảo vệ mặt đất, để tránh sinh linh đồ thán

- Sư tỷ!

Kim Quang kêu lớn, lập tức bay nhào về hướng Kim Linh Thánh Mẫu, lại bị Kim Linh Thánh Mẫu nâng lên tay trái ngăn lại

Kim Linh Thánh Mẫu hơi khẽ hít một hơi, dùng mu bàn tay lau máu tươi trên khóe miệng, chậm rãi đứng dậy từ bên trong cái hố nhàn nhạt trên đại địa, ngẩng đầu nhìn chăm chú lão đạo trong không trung

lúc này Đề Đăng lão đạo đã hiện ra bản thể, tay nâng Thất Bảo Diệu Thụ, lẳng lặng xếp bằng ở không trung

Thánh Nhân, Chuẩn Đề!

Không đợi Kim Linh mở miệng nói chuyện, bảo thụ trong tay Chuẩn Đề một lần nữa quét về hướng Kim Linh

trong mắt Kim Linh Thánh Mẫu dấy lên ngọn lửa màu vàng!

- Kim Linh, ngày hôm nay bần đạo liền thanh toán nhân quả ngươi huỷ sơn môn phương tây chúng ta

- Tới đây!

Kim Linh Thánh Mẫu khẽ quát một tiếng, mái tóc dài có chút lộn xộn, nhưng ánh mắt giống như sát thần

ngọn lửa màu vàng bùng lên mạnh mẽ!

Chuẩn Đề cụp nửa mắt, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay phun ra bảo quang vàng bạc, theo Chuẩn Đề nhẹ nhàng quét, tạc ra ngôi sao đầy trời, nện như điên về phía mặt đất phương viên mấy chục dặm

mặt đất hiện ra ô vuông đỏ lam xen lẫn, mạch lạc đại địa lại xuất hiện, thân hình Kim Linh Thánh Mẫu vọt lên một lần nữa

Kim Quang cơ hồ cắn nát môi dưới của chính mình, rút kiếm định theo sau, lại phát hiện ra lúc này chính mình thân ở bên trong uy áp Thánh Nhân, thân hình vừa mới động liền quỳ rạp trên đất

ngọn lửa màu vàng bị lưu quang đầy trời tạc trở về

mặt đất cho dù có Thiên Đạo gia trì, bên trong phạm vi ba trượng phía dưới thân ảnh Kim Linh Thánh Mẫu, cũng bị đánh thành một đống cát mịn...

Đợi quang mang qua đi, Kim Linh Thánh Mẫu quỳ một chân xuống đất, tay trái chống phi kim kiếm, tay phải che lại bụng dưới chính mình, trong mắt là phẫn nộ, là lửa giận, cũng là một loại bi ai cùng với đau khổ

- Các con… làm con của mẹ thật xui xẻo, nhưng mẹ cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu phục, cũng chưa bao giờ từng sợ hãi.

- Mẹ có lỗi với các con, nhưng mẹ chưa bao giờ hối hận

- Thánh Nhân thì lại như thế nào! Thánh Nhân thì lại như thế nào!

Kim Linh Thánh Mẫu toàn thân đẫm máu, lại chậm rãi đứng dậy ở bên trong run rẩy, ánh mắt vẫn hung ác như cũ, trường kiếm tràn đầy khe rãnh

- Nếu ta sinh ra sớm mười Nguyên Hội, phương tây các ngươi sao có thể đắc đạo quả Thánh Nhân!

Chuẩn Đề tựa hồ bị làm tức giận, bảo thụ trong tay nở rộ quang mang, đạo đạo lưu quang ngang nhiên đập xuống đối với Kim Linh Thánh Mẫu!

Kim Linh giơ kiếm, pháp lực tự thân phun trào ra!

Ở bên ngoài thiên địa, bên trong càn khôn tràn đầy vặn vẹo nơi nào đó, Thông Thiên Giáo Chủ hai mắt tràn đầy tơ máu nhìn trung niên đạo giả trước mặt, kiếm ảnh trong tay tung bay, lại bị trung niên đạo giả không ngừng cản trở về

- Sư huynh, coi như ta cầu ngươi, để ta đi qua trảm Chuẩn Đề!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ nhàng nhíu mày, chỉ là lắc đầu, Ngọc Như Ý trong tay điểm ra thanh quang đầy trời, ngăn lại kiếm ảnh của Thông Thiên Giáo Chủ

Thông Thiên Giáo Chủ tất nhiên là biết cả hai thực lực gần nhau, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không cho đi, y đấu mấy trăm năm mới có thể tìm được phần thắng

lúc này Kim Linh Thánh Mẫu đang phải kháng một kích cuối cùng của Chuẩn Đề

Chuẩn Đề huy động Thất Bảo Diệu Thụ, lúc này đúng là không có lưu tình chút nào, trong mắt đã lộ ra vẻ thoải mái sau khi giết được một cao thủ như vậy

- Nhị ca!

Thông Thiên Giáo Chủ trố mắt muốn nứt:

- Kim Linh còn đang mang thai! Nàng còn đang mai thai!

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, trong mắt xẹt qua một chút do dự, nhắm mắt than nhẹ, sau lưng hiện ra hư ảnh Bàn Cổ Phiên

- Việc đã đến nước này, chớ trách bần đạo lòng dạ ác độc

Chương 1838: Ngày hôm nay dừng ở đây đi

Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên bình tĩnh lại, mũi hơi giật, mái tóc dài tung bay về phía sau, Thanh Bình kiếm phát ra tiếng kiếm minh nhẹ nhàng, Tru Tiên tứ kiếm xoay tròn ở quanh người, tay trái đã nổi lên kiếm chỉ

y không nói gì nữa, thân hình tiến về phía trước, trong mắt không có một gợn sóng, mũi kiếm lại tựa như muốn vạch phá càn khôn cầm tù này

sắc mặt của Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng ngưng trọng, hư ảnh Bàn Cổ Phiên trực tiếp ngưng thực, dùng làm bảo vật phòng ngự, chống lên từng đạo Đạo vận khai thiên

ở bên ngoài càn khôn!

Chùm thất thải lưu quang kia nuốt hết thân hình Kim Linh Thánh Mẫu!

Pháp lực quanh người Kim Linh Thánh Mẫu cấp tốc bị hao hết, mắt thấy là phải tan xương nát thịt, bụng dưới đột nhiên xuất hiện hai điểm tinh quang một xanh một tím

bá!

Hai đạo hư ảnh anh hài xuất hiện ở trái phải Kim Linh Thánh Mẫu, bọn chúng đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía Chuẩn Đề, từng người nắm quyền, cắn răng, chống ra hai tầng quang mang hơi mỏng, lại kiên trì chớp mắt ở bên trong thất thải lưu quang

bầu trời đột nhiên biến thành bầu trời đêm, hai ngôi sao lớn một tím một xanh hoành không, bộc phát ra điểm sáng cực kỳ chói mắt

trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế vẫn luôn đang nhìn một màn này bỗng nhiên đứng dậy

tứ ngự!

Tứ ngự chi tinh!

Hài nhi trong bụng Kim Linh Thánh Mẫu là Tử Vi Câu Trần Tứ Ngự Đế Tinh!

Thân hình Ngọc Đế đang muốn lao về phía vân kính trước mặt, lúc này đế tinh hộ mẫu, lại chỉ có thể kiên trì một cái chớp mắt, làm thế nào có thể đỡ nổi một kích của Thánh Nhân!

Trong Tử Tiêu Cung, lão giả khôi ngô kia đã là nhíu mày bắt kiếm chỉ, lập tức liền muốn điểm về phía dưới

ngay trong chớp mắt này!

So với thiên lôi Ngọc Đế hạ xuống, so với một chỉ Đạo Tổ điểm ra càng nhanh hơn

càn khôn bên cạnh Kim Linh Thánh Mẫu đột nhiên vỡ ra, một đạo thân ảnh chui ra từ đó, tiếp đó kéo lên khe hở càn khôn, khiến cho mấy lão đạo áo xám đuổi theo phía sau nhao nhao vồ hụt

thân ảnh thoát ra đã là vọt đến phía trước người Kim Linh Thánh Mẫu, lưng đối Chuẩn Đề, đầu tiên là dựa vào nhục thân cắt đứt thất thải quang trụ kia, âm dương nhị khí sau lưng cấp tốc xen lẫn hư ảnh Thái Cực Đồ, nuốt chửng đạo đạo lưu quang

- Trường Canh...

Kim Linh Thánh Mẫu khẽ gọi một tiếng, thân hình vô lực té ngửa về phía sau, lại bị một cỗ tiên lực bao bọc, ôn nhu đẩy lên bên cạnh

người đến ngẩng đầu nhìn về phía trên mây, Thái Cực Đồ mở ra, bao lại phương viên mười dặm

áo bào của hắn có vài vết rách, khí tức thoáng có chút chập trùng, giờ phút này ngẩng đầu nhìn chăm chú Chuẩn Đề, trong mắt toát ra một chút trào phúng

không phải Lý Trường Thọ lại là người phương nào?

Lý Trường Thọ quay đầu liếc nhìn Kim Linh, lại nhìn Kim Quang, sau đó nhìn về phía Dương Tiễn cùng với Ngọc Đỉnh trong quân doanh

cũng không có nói thêm cái gì, chỉ là nhẹ nhàng thở dài

hắn biết được, Kim Linh biết rõ Chuẩn Đề Thánh Nhân ở chỗ này, vẫn là không nhịn được hiện thân

mấy câu Kim Linh nói trước đây kia, đều là nói đưa Kim Quang đi Phong Thần Đài, nhưng tiên Xiển Giáo lui, nhị thánh Nhân Tây Phương Giáo đứng ra

đây hẳn là một ít biến số không có cách nào khống chế

nhưng Dương Tiễn là do chính mình dạy dỗ, y đã làm ra lựa chọn, hơn nữa cái lựa chọn này hợp tình hợp lý, chính mình nên ủng hộ

- Chuẩn Đề Thánh Nhân

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Ngày hôm nay dừng ở đây đi

trong mắt Chuẩn Đề tràn đầy tàn khốc:

- Lý Trường Canh, ngươi đang nói chuyện với ai?

- Nhị giáo chủ Tây Phương Giáo

Lý Trường Thọ nói:

- Hài nhi trong bụng Kim Linh Thánh Mẫu chính là tứ ngự chi tinh Thiên Đình chú định, thần mệnh của chính thần nhị giai, ngươi thế nhưng là muốn đối nghịch với Thiên Đình sắp hoàn toàn quật khởi?

Chuẩn Đề trầm mặc một hồi, lạnh nhạt nói:

- Lưu lại Kim Quang

- Kim Quang đã có thể nhập Phong Thần Đài

Lý Trường Thọ nhìn về phía Chuẩn Đề:

- Dương Tiễn chính là Thiên Đình Nguyên Soái, lại được bệ hạ coi trọng, ban cho quyền lực ba lần miễn giết. Ta với tư cách là người phụ trách Phong Thần, ngày hôm nay sẽ tiếp dẫn Kim Quang trở về Thiên Đình

- Kim Linh, Kim Quang, ngươi đều phải mang đi?

- Phải thì như thế nào?

Lý Trường Thọ khẽ híp hai mắt, trong mắt lại là không nhượng bộ chút nào

Chuẩn Đề hơi giơ lên Thất Bảo Diệu Thụ trong tay, đầu vai Lý Trường Thọ đã hiện ra Huyền Hoàng Tháp, từng tia từng tia đạo vận huyền diệu vờn quanh ở xung quanh người

thất Bảo Diệu Thụ rơi xuống, một đạo thất thải cầu vồng trống rỗng ngưng tụ thành, như trường tiên, tựa như trường thương, hoành áp về phía Lý Trường Thọ!

Thái Cực Đồ phía trước người Lý Trường Thọ nở rộ quang mang đen trắng, linh giác Tháp gia cuồng mắng một hồi

chính diện chống đỡ!

- Chuẩn Đề ngươi dám!

Phương đông truyền đến một tiếng hét lớn, hào quang màu xanh nước biển nhuộm cả đường chân trời

Chương 1839: Trượng Lục Kim Thân!

Triệu Công Minh!

Vẫn là Triệu Công Minh giận không kềm được!

- Chuẩn Đề! Ngươi động vào các nàng thử xem! Triệu Công Minh ta ngày hôm nay không chết không thôi với ngươi!

Hai mươi tư viên đại tinh màu xanh lam lấp lánh, thân hình Triệu Công Minh xoay chuyển, Định Hải Thần Châu rung ra tiếng vang sóng lớn khôn cùng!

Tựa như có sóng lớn vô biên trấn áp mà đến từ phương đông, hoành áp về hướng Chuẩn Đề!

Bên trên mặt đất, Lý Trường Thọ đầu đội Thái Cực Đồ nhảy lên một cái, Ly Địa Diễm Quang Kỳ bảo hộ ở trên đỉnh đầu Kim Linh Kim Quang, lại chỉ để lại một đường nét trong suốt

Chuẩn Đề Thánh Nhân chau mày, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay xoát ra đạo đạo bảo quang, quét xuống Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh

Triệu Công Minh lại khẽ quát một tiếng, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu trở về trong cơ thể, thân hình phi tốc tăng vọt, một bàn tay chụp về phía bảo thể Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề tung ra một chưởng

Lý Trường Thọ cách Thái Cực Đồ đánh ra một quyền, quyền ảnh cuốn lên hai cỗ khí tức đen trắng chính diện công về hướng Chuẩn Đề

pháp lực Chuẩn Đề Thánh Nhân lúc này biểu lộ ra không thể nghi ngờ, Thất Bảo Diệu Thụ trượt xuống đối với quyền ảnh

chỉ thấy!

Triệu Công Minh mang theo uy năng Định Hải Thần Châu, quyền chưởng đối lập chính diện, càn khôn rung động kịch liệt, giống như những vết nứt dày đặc xuất hiện trên tấm kính

chung quy là pháp lực của Triệu Công Minh không bằng, thân hình bay ngược, há mồm phun máu, vô tận sóng cả nổ tan, đạo vận tự thân cũng có chút bất ổn

nhưng ở phía dưới, quyền phong mang theo uy năng tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ, lại đánh bay Thất Bảo Diệu Thụ, quyền phong đánh thẳng tắp vào phía trên bảo thể Chuẩn Đề!

Thân hình Lý Trường Thọ lóe lên, phát huy độn pháp chi đạo đến cực hạn, thừa dịp càn khôn không chú ý, xuất hiện ở phía sau Chuẩn Đề

Càn Khôn Xích, tiến tam, trảm!

Trường bào của đệ tử Thái Thanh phất phới, Càn Khôn Xích không gió vạch phá càn khôn, trong nháy mắt nuốt hết Chuẩn Đề!

Triệu Công Minh bên cạnh đã cưỡng chế thương thế phản sát mà quay về, trong tay nắm chặt thanh Càn Khôn Xích của Nhiên Đăng năm đó, lực lượng Định Hải Thần Châu trút xuống trên đó, hai kiện tiên thiên cực phẩm linh bảo lại cộng minh, đang không ngừng cộng hưởng!

Uy này, lại không kém tiên thiên chí bảo!

Triệu Công Minh nén giận ra tay, râu đẹp nhuốm máu, chiến giáp phồng lên, lại là một đầu khe rãnh nở rộ từ Càn Khôn Xích trong tay y, hoành áp xuống Chuẩn Đề đã rơi vào trong khe hở hư không!

Thiên địa này phảng phất như là đang rung chuyển!

Chuẩn Đề lúc này tất nhiên là giận dữ, thất thải bảo quang lấp lóe, Bảo Luân sau lưng lấp lánh ra ánh sáng chói mắt, chiếu sáng khe hở hư không kia

lão, đã là lộ ra tuyệt kỹ tự thân, toàn thân được nhuộm trong ánh sáng vàng sẫm

Trượng Lục Kim Thân!

Lực lượng Thiên Đạo đảo qua, khe hở hư không trong nháy mắt khép kín, Chuẩn Đề đã từ tư thế ngồi hóa thành thế đứng, quanh người không ngừng lấp lánh quang mang!

Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh giao hội ánh mắt, hai thân ảnh đột nhiên xoay vòng, xoay quanh Chuẩn Đề với tốc độ cực nhanh

Chuẩn Đề đánh ra chưởng ảnh đầy trời, Thất Bảo Diệu Thụ phun ra từng chùm lưu quang

Lý Trường Thọ tay nâng Thái Cực Đồ, âm dương khí tức trái phải nhiễu loạn, bao bọc ở trên người Triệu Công Minh

Triệu Công Minh dựa vào lực lượng Định Hải Thần Châu, phảng phất như mượn tới lực lượng hai mươi tư đại thiên thế giới, lúc này lại có Định Hải Thần Châu gia trì, đối lập với chưởng ảnh của Chuẩn Đề lại tạm thời không rơi vào hạ phong!

Tại đại doanh Chu quân

trong mắt Ngọc Đỉnh Chân Nhân bốc cháy lên hai đám lửa, cùng với Dương Tiễn, Na Tra gần như đồng thời bước ra nửa bước về phía trước

Quảng Thành Tử ở một bên lại đưa tay ngăn lại Ngọc Đỉnh, thấp giọng nói:

- Tây Phương Giáo dù sao cũng là minh hữu của chúng ta

sắc mặt của Ngọc Đỉnh có chút do dự, Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, xách theo Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương tiến về phía trước

Na Tra cong khóe miệng lên, lạnh nhạt nói:

- Đại sư bá, ánh mắt ngươi chọn minh hữu quá kém

nhưng tiếp theo, Na Tra bị Thái Ất Chân Nhân giữ chặt

- Sư phụ!

- Ngươi có Bát Cửu Huyền Công sao?

Thái Ất Chân Nhân mắng một câu:

- Ngươi muốn làm gì, đó là Thánh Nhân!

Dương Tiễn nhẹ nhàng hít một hơi, thần nhãn trên trán lấp lánh quang mang, thân hình hóa thành ánh sáng vàng bay vọt lên trời

- Chiến tướng Thiên Đình Dương Tiễn, tham chiến!

Nhưng mà, Dương Tiễn thủy chung là thực lực chênh lệch một chút, Bát Cửu Huyền Công coi như đại thành, nếu không có lý giải càng sâu, cũng không có cách nào tham dự đại chiến như vậy

y chỉ là vừa lao về đằng trước, liền bị một chưởng Chuẩn Đề vỗ rớt xuống mây, đập vào chỗ cách Kim Quang Thánh Mẫu không xa

nhưng lúc này, ngay trong chớp mắt Dương Tiễn phóng lên tận trời, Chuẩn Đề phân thần!

Chương 1840: Ta không phục

Lý Trường Thọ bắt đúng cơ hội, thân hình lấp lóe mấy trăm lần tại không trung, tay phải bắt kiếm chỉ điểm vào sau gáy Chuẩn Đề, đánh cho Chuẩn Đề lảo đảo hai bước về phía trước, cúi đầu phun ra một ngụm máu Thánh Nhân!

Chúng tiên phải sợ hãi!

Chuẩn Đề càng là giận dữ!

Triệu Công Minh định thừa thế truy kích, hai mắt Chuẩn Đề nhiễm lên màu vàng, một quyền đập lên bên trên quyền phong của Triệu Công Minh

liền nghe được ken két vài tiếng, cánh tay trái Triệu Công Minh lại đứt thành từng khúc!

Đây còn chưa xong, bên trong trời cao đột nhiên có hai đạo ánh sáng xẹt qua, đập về phía Triệu Công Minh

trong mắt Lý Trường Thọ lóe lên thần quang, tay trái nhắm ngay Triệu Công Minh, hướng về phía dưới dùng sức kéo một cái

càn khôn quanh người Triệu Công Minh ngưng kết thành một ô vuông, thay thế với 'ô vuông' gần mặt đất!

Thay đổi càn khôn!

Thân ảnh Lý Trường Thọ lấp lóe, nâng Thái Cực Đồ, đầu đội Huyền Hoàng Tháp, vững vàng ngăn lại thế công kế kiếp của Chuẩn Đề

Hai đạo quang mang rơi xuống từ trên trời, lại là hai chùm sáng, bị Thái Cực Đồ miễn cưỡng ngăn lại, nhưng Lý Trường Thọ cũng trực tiếp bị ép trở về gần mặt đất

bên trên mặt đất, Thiên Đạo ngưng tụ thành một tầng lại một tầng mạch lạc đại địa, mặt đất trong vòng phương viên trăm trượng đã là nát đến không thể lại nát

Lý Trường Thọ hít sâu một hơi, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng

cánh tay trái Triệu Công Minh trống rỗng, phun ra một ngụm máu tươi, giờ phút này đã là bị trọng thương, miễn cưỡng đứng lên, ngăn ở phía trước người Kim Linh Thánh Mẫu, lại bị Kim Linh Thánh Mẫu đưa tay trợ giúp

trong không trung, mây mù tạo ra, ngưng tụ thành pháp thân Thánh Nhân cao trăm trượng

Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn!

- Sư đệ, không khỏi quá khó nhìn

Tiếp Dẫn lạnh nhạt nói một câu, Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt không thay đổi gật gật đầu, tán đi kim thân, khôi phục trường bào, xếp bằng ở đám mây, quanh người sinh ra khôn cùng mây mù, ngưng tụ thành pháp thân cao trăm trượng, cùng với Tiếp Dẫn một trái một phải, ngồi trên thiên khung

Tiếp Dẫn cất cao giọng nói:

- Ngày hôm nay chỉ thanh toán nhân quả Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu kết với đệ tử Tây Phương Giáo chúng ta, không thương tổn tiên thần Thiên Đình

Lý Trường Thọ chau mày

đối phương đang ngăn trở lão sư của chính mình hiện thân?

- Trường Canh sư đệ

Kim Linh Thánh Mẫu thấp giọng nói:

- Ngươi đi đi, vợ chồng chúng ta cản bọn họ, sư tôn hẳn là đã bị Nhị sư bá ngăn cản

Triệu Công Minh cười khổ, nhìn Kim Linh, run giọng nói:

- Sao ngươi lại xúc động như vậy?

- Ta không phục

- Không có việc gì, không có việc gì

Triệu Công Minh nắm chặt bàn tay Kim Linh:

- Chỉ là có lỗi với con chúng ta, ta sẽ ở bên ngươi, dù thế nào đi nữa ta cũng sẽ ở bên ngươi, cuối cùng vẫn là lão Triệu ta vô dụng

Kim Linh Thánh Mẫu vành mắt đỏ lên, suýt nữa không kiềm chế được

càn khôn bị đạo vận Thánh Nhân khóa kín, bọn họ nếu vọng động liền sẽ lâm vào cục diện càng bị động, muốn bỏ chạy ở trước mặt Thánh Nhân, độ khó so với nghênh đón một kích chính diện của Thánh Nhân còn lớn hơn trăm lần

Lý Trường Thọ chắp tay than nhẹ, đạo vận Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu một lần nữa trở nên nồng nặc

pháp thân Tiếp Dẫn đánh ra một đạo lưu quang, Thái Cực Đồ trong nháy mắt bị đè xuống, nhưng Lý Trường Thọ đưa tay đối cứng, thân hình miễn cưỡng bất động

bàn tay trái pháp thân Tiếp Dẫn ép xuống, Thái Cực Đồ bị đè xuống một lần nữa, Lý Trường Thọ hai tay đỡ trời, toàn thân phát ra tiếng vang lốp bốp, thân hình trầm xuống

- Hừ, không thành thánh cuối cùng chỉ là sâu kiến

Chuẩn Đề cười lạnh, pháp thân đánh ra một chưởng, áp về hướng Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ

lực lượng hai thánh...

Thân hình Lý Trường Thọ cơ hồ bị đánh rớt trong nháy mắt, cúi đầu phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lảo đảo muốn ngã

Bát Cửu Huyền Công!

Đại đạo cân đối!

Kim Linh Thánh Mẫu lên tiếng hô:

- Trường Canh đi mau, ngươi không ngăn được bọn họ!

Lý Trường Thọ vẫn bất động, hít một hơi thật sâu, Huyền Hoàng Tháp xuất hiện ở dưới chân chính mình

khôn cùng linh khí tụ về phía hắn, nhưng Thái Cực Đồ lại không có cách nào hướng lên nửa tấc

chưởng ảnh Thánh Nhân lại rơi xuống!

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đồng loạt ra tay!

Toàn thân Lý Trường Thọ toát ra ánh vàng, ánh máu, ánh tím, thân hình có một cái chớp mắt bị đánh còng xuống, nhưng sau khi khiêng xong, hắn lại chống lên Thái Cực Đồ

Dương Tiễn nằm trong vũng máu, lúc này trợn mắt nhìn đạo thân ảnh kia, trong mắt bốc lên hỏa diễm thiêu đốt, nhưng thân thể gần như phá toái lại hoàn toàn không có cách nào động đậy

Ngọc Đỉnh Chân Nhân gắt gao nắm quyền, nhưng Văn Thù Đạo Nhân ở một bên thấp giọng nói rằng Thánh Nhân sẽ không giết Lý Trường Canh

Triệu Công Minh mang theo tiếng khóc nức nở hô hoán:

- Trường Canh ngươi đi đi, lão ca liên lụy ngươi, lão ca cam nguyện nhập kiếp! Ngươi mau đi đi!

Chương 1841: cân đối cảm xúc

- Tiếp Dẫn! Chuẩn Đề! Các ngươi tới giết ta! Tới giết ta đi!

- Triệu Công Minh ta không trả nổi phần ân này của ngươi! Ngươi không bằng để ta chết đi! Lý Trường Canh! Lý Trường Thọ!

Hai tay Lý Trường Thọ đang nhẹ nhàng rung động

Tiếp Dẫn Đạo Nhân đột nhiên mở miệng:

- Kim Linh ngày hôm nay không hẳn phải chết, Triệu Công Minh trả một mạng là đủ

trong mắt Triệu Công Minh dấy lên sáng ngời, muốn đẩy Kim Linh Thánh Mẫu ra, lại bị Kim Linh Thánh Mẫu gắt gao ôm lấy cánh tay phải

Kim Quang Thánh Mẫu vẫn luôn bị đạo vận Thánh Nhân áp chế, đột nhiên cầm kiếm trong tay

vì cái gì, Thánh Nhân liền có thể tùy ý định ra mệnh đồ của người khác

vì cái gì, Nhị sư bá muốn giúp Tây Phương Giáo không giúp chúng ta

vì cái gì, Đạo Môn chúng ta liền phải chém giết lẫn nhau...

- Hết thảy nguyên nhân bắt nguồn từ ta, còn thỉnh Thánh Nhân lão gia bỏ qua sư huynh sư tỷ của ta!

Kim Quang Thánh Mẫu nhìn về phía Dương Tiễn, đột nhiên che miệng khóc, trong mắt tràn đầy đau khổ

nếu như ta chết sớm một chút liền tốt

lỗi của ta...

lỗi của ta...

- Lỗi của ta

Lý Trường Thọ bỗng nhiên quay người, muốn đưa tay cứu, nhưng giờ phút này lại không có nửa phần dư lực, thân hình tức thì bị Thái Cực Đồ áp quỳ xuống một chân giữa không trung

hắn chỉ thấy...

Kim Quang Thánh Mẫu trái tay cầm kiếm, lưỡi kiếm xẹt qua cổ, thân hình nhỏ nhắn nguyên bản ngồi quỳ chân té ngửa về phía sau, nguyên thần tự phá, cái cổ chảy xuôi máu tươi, thân hình chậm rãi ngã xuống trên đống cát

- A, a!

Dương Tiễn run rẩy hét, chỉ có thể vô lực dùng hai tay đập đất

y vốn không quen biết, lại vô cùng phẫn nộ, ngọn lửa trong hai mắt đốt vũng máu quanh người

lỗi của nàng?

Ánh mắt của Lý Trường Thọ có chút ngưng trệ

áp lực vô cùng mênh mông phía trên kia đánh tới một lần nữa, thân hình hắn không ngừng rung động, lại đột nhiên đứng dậy

ngẩng đầu, nhìn về phía Thánh Nhân, nhìn về phía cửu thiên

Tiếp Dẫn cùng với Chuẩn Đề vô thức dừng tay, bị ánh mắt của Lý Trường Thọ giờ phút này làm cho có chút nhíu mày

bên trong cảm giác Thánh Nhân, lại có chút kiêng kị

- Nàng dựa vào cái gì nói là lỗi của nàng? Trả lời ta! Nàng dựa vào cái gì! Nói là lỗi của nàng!

Lý Trường Thọ chất vấn, tiếng nói run rẩy chất vấn

bên trong thiên địa hoàn toàn yên tĩnh

Chuẩn Đề đột nhiên có thoái ý, nhưng thoái ý này lại khiến cho lão có chút tức giận, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ đột nhiên tự giễu cười một tiếng, trong mắt xẹt qua mấy phần bi thương

hắn muốn liều lĩnh, muốn bại lộ át chủ bài, muốn lấy ra át chủ bài dùng để đối phó Thiên Đạo, đặt nó ở đây, đánh chết hai vị Thánh Nhân trước mặt này

nhưng hắn còn giữ lý trí, thậm chí vào giờ phút này đã bắt đầu vô thức tính toán, chính mình ngày hôm nay nên làm thế nào mới có thể giúp Triệu Công Minh toàn thân trở ra

Bốp!

Lý Trường Thọ đột nhiên tự tát mình một cái

không minh đạo tâm tản mất, Lý Trường Thọ cười khổ, tay trái mở ra, nhắm ngay Triệu Công Minh

cân đối cảm xúc

trong một cái chớp mắt, Lý Trường Thọ trợn tròn hai mắt, cắn chặt răng, từng sợi tóc dựng lên, nắm đấm cơ hồ túa ra máu tươi

tuyệt vọng, phẫn nộ, hối hận, đau khổ!

Triệu Công Minh phân cho hắn một nửa những gì phải thừa nhận, làm cho hắn muốn liều lĩnh, muốn liều mạng một lần

nhưng!

'Thánh Nhân không thể chết. '

'Đúng vậy, Thánh Nhân không thể chết, Lục Thánh đang cân bằng lực lượng Thiên Đạo, chết một vị Thánh Nhân Thiên Đạo liền có thể triệt để áp chế sinh linh, một vị Thánh Nhân bị Thiên Đạo thôn phệ, Thiên Đạo liền sẽ triệt để mất đi chế ước. '

'Cho nên thánh mạnh nhất cũng sẽ không xoá bỏ thánh yếu nhất, cho dù thánh yếu nhất không ngừng chọc giận thánh mạnh nhất. '

'Cho nên Thánh Nhân có thể muốn làm gì thì làm. '

'Cho nên Thánh Nhân có thể coi sinh linh là sâu kiến. '

'Cho nên Thánh Nhân có thể không có điểm mấu chốt, có thể không có nguyên tắc, không có bất kỳ điều kiện gì, liền quyết định sinh tử của sinh linh còn lại. '

'Đây không phải giống nhau sao? '

'Thiên Đạo là vì giữ gìn thiên địa an ổn, cho nên Thiên Đạo có thể giam cầm sinh linh, cho nên Thiên Đạo có thể trấn ép Nhân Tộc Thánh Mẫu, Thiên Đạo có thể tính kế hết thảy, thao túng hết thảy. '

'Đối với sinh linh mà nói, không có công bằng, không có chính nghĩa, không có tự do, không có hi vọng. '

'Thánh Nhân thật sự không thể chết sao? '

'Lục Thánh không phải đã sớm không có cách nào chế ước Thiên Đạo sao? '

'Phong Thần đại kiếp kết thúc, Thiên Đình triệt để đại hưng, Thiên Đạo cũng sẽ nhờ vào đó hoàn toàn áp chế Lục Thánh, không phải sao? '

'Hoặc sớm hoặc muộn không phải sao! '

'Nếu là như vậy, nếu là như vậy! '

'Thánh Nhân vì sao không thể chết! '

'Sư phụ của ta chính là một vị Trọc Tiên, ông ấy cái gì cũng chưa từng làm, chỉ bởi vì tên là Tề Nguyên, liền nhất định phải bị kim ô một ngụm phun chết! Trở thành Khương Tử Nha Tề quốc! '

Chương 1842: Có thể

'Toại Nhân Thị vì sao phải thừa nhận vô tận đau khổ, cũng muốn ở đáy hồ nhìn chăm chú Thiên Đạo! Vì sao đến cuối cùng liều chết trấn áp ý chí Thiên Đạo, còn phải xin lỗi một hậu bối như ta! '

'Thánh Mẫu vì sao bị đính ở trong vùng hư không kia mấy Nguyên Hội! Vì sao ngay cả một câu vạch trần Thiên Đạo cũng không dám lại nói! '

'Phong Thần đại kiếp vì sao liền nhất định phải là Đạo Môn tự giết lẫn nhau! '

'Kim Quang vì sao liền không thể nhục thân đi Phong Thần Đài! '

'Sinh linh vì sao phải tuân theo kịch bản Thiên Đạo đưa ra, dựa vào cái gì phải thừa nhận cái gọi là số mệnh! '

'Vì cái gì! Lại dựa vào cái gì! '

'Các ngươi, dựa vào cái gì cao cao tại thượng! Chỉ bằng vào bản thân sống lâu, chỉ bằng vào các ngươi là người thắng Thượng Cổ, chỉ bằng vào các ngươi không cần mặt mũi, chỉ bằng vào các ngươi có thể không có nhân tính! '

'Hồng Hoang như vậy! Thiên địa như vậy! Không cần cũng được! Không còn cũng được! '

- Lão sư... lão sư! Đệ tử còn có ba phương án dự phòng! Ta còn có ba biện pháp cuối cùng cứu vớt sinh linh!

Lý Trường Thọ đột nhiên ngửa đầu hô to, nhìn không trung, gắt gao nhìn chằm chằm pháp thân Thánh Nhân bên trái kia, cắn chặt răng

- Ta muốn giết thánh! Ta muốn giết nhị thánh Tây Phương Giáo! Hết thảy hậu quả ta sẽ gánh chịu! Để ta giải quyết! Để ta gánh chịu! Nhưng hôm nay, ta muốn giết thánh!

Đương ——

Tiếng vang Hỗn Độn Chung vang vọng cửu thiên, lão đạo trong Tử Tiêu Cung nhíu mày ngưng thần

mà ở trên đỉnh đầu hai tôn pháp thân cự đại Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, một tấm Thái Cực Đồ chậm rãi trải rộng ra, bao phủ càn khôn, ngăn cách năm tháng, vô cùng vô tận, vô biên vô tận uy áp huy sái mà xuống, làm cho Chuẩn Đề cùng với Tiếp Dẫn đột nhiên biến sắc

Thông Thiên Giáo Chủ ấn xuống chuôi kiếm, có chút thất hồn lạc phách nhìn về phía bên trong tàn tích Thập Tuyệt Trận, thân hình bị ánh vàng bao bọc kia, chậm rãi đứng lên

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắm hai mắt lại, vào giờ phút này chỉ là khe khẽ thở dài

thiên địa yên tĩnh

trên chín tầng trời có lão đạo ngồi xếp bằng trong mây, trên khuôn mặt khô gầy mang theo vài phần từ ái, hai mắt có chút mở ra toát ra mấy phần vui mừng

- Có thể

Thái Cực Đồ đột nhiên trở nên ngưng thực, bao phủ lại đỉnh đầu Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh, không trung lóe qua một chút ánh sáng, Hỗn Độn Chung lơ lửng ở trước mặt Triệu Công Minh

Lý Trường Thọ tế lên Huyền Hoàng Tháp, nắm chặt Càn Khôn Xích, tay phải mở ra càn khôn, túm ra Tiểu Lục Thần Thương

trống rỗng bước ra một bước về phía trước, đạo bào nứt ra, một cỗ khí tức phóng lên tận trời, cái trán đã dấy lên ba tầng ngọn lửa

đốt lực lượng nguyên thần

đốt nguyên thần

đốt huyền thể tinh huyết

ở bên trong tiếng ma sát chói tai lại rất nhỏ, càn khôn dưới chân quanh người hắn như là kính lưu ly xuất hiện tầng tầng vết rách, tia sáng vặn vẹo ở quanh người hắn, thiên địa tựa hồ muốn xuất hiện lỗ rách

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía hai tôn pháp thân Thánh Nhân đã thu hồi ý cười cùng với dữ tợn kia, trong mắt đã chỉ còn lạnh lùng

- Thiên Đạo, bảo vệ cẩn thận thiên địa của ngươi

bên trong thiên địa xuất hiện ô vuông liên miên

lực lượng Thiên Đạo tụ đến nơi đây, ngưng tụ thành 'ngăn cản' vô biên vô tận, lặp đi lặp lại gia trì càn khôn nơi đây

tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung trực tiếp chụp Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu vào trong, mở ra thần thông tự thân, lui lại một cái chớp mắt, cùng với chí bảo phòng ngự Ly Địa Diễm Quang Kỳ, gắt gao bảo vệ cặp đại đệ tử Tiệt Giáo này

Lý Trường Thọ nhảy lên một cái!

Như đại bàng tấn công bầu trời!

Trên không trung, Thái Thanh Thánh Nhân vào giờ phút này nhắm chặt hai mắt, tay trái khô gầy giơ lên cao, càn khôn bên trong phạm vi hơn mười dặm trở thành lồng giam

lồng giam mà Thánh Nhân cũng trốn không thoát

mà tay phải Thái Thanh Thánh Nhân thì ấn xuống, lòng bàn tay ẩn chứa âm dương đạo vận

Thái Cực Đồ triển khai toàn bộ uy năng bảo vệ ở quanh người Lý Trường Thọ!

Càn khôn lại không có một chút lực cản đối với Lý Trường Thọ, trái lại bảo vệ thân hình Lý Trường Thọ

Thánh Nhân Tây Phương Giáo đã là đột nhiên biến sắc, Tiếp Dẫn cùng với Chuẩn Đề liếc nhau, hai cỗ pháp thân lập tức nổ tan!

thân hình Tiếp Dẫn phóng tới không trung, Chuẩn Đề hiện ra trượng lục kim thân lao thẳng tới Lý Trường Thọ

Tiếp Dẫn Đạo Nhân hô to một tiếng:

- Thái Thanh sư huynh, chúng ta không muốn là địch với ngươi, chuyện hôm nay là chúng ta làm không rộng lượng

- Ngậm miệng

Thái Thanh Thánh Nhân có chút cố sức phun ra từ như vậy, sau đó thân hình nhẹ nhàng chấn động, sau lưng có ba đạo thân ảnh đi ra, tất cả đều là thân hình lão đạo

nhất mạch hóa Tam Thanh!

Ba đạo thân ảnh này đồng thời ra tay, nhấn một ngón tay, đánh ra một chưởng, vung ra âm dương khí tức

Chương 1843: thời đại thay đổi

thân hình Tiếp Dẫn Đạo Nhân kia trong nháy mắt bị ấn xuống, còn muốn nói chuyện, lại bị thế công đột nhiên xuất hiện trực tiếp áp chế, chỉ có thể nỗ lực chống cự

Thái Thanh Thánh Nhân cũng không làm cái gì nhiều, chỉ là áp chế Tiếp Dẫn ở trên không trung, ánh mắt liền rơi vào phía dưới

đồ đệ nói muốn giết hai người, vậy liền để đồ đệ làm

nếu như khí không thuận, liền dễ dàng tích tụ đạo tâm

lại xem!

Lý Trường Thọ cùng với Chuẩn Đề ở trong chớp mắt va chạm, hai đầu đại đạo đồng thời xuất hiện ở sau lưng bọn họ!

Đại đạo của Chuẩn Đề, ngưng tụ thành một tôn phật tượng màu vàng, bất tử bất diệt, không phá thì không xây được, tồn tại từ tuyên cổ, vĩnh hằng không hủy, đây chính là Thánh Nhân

nhưng ở trong chớp mắt tiếp theo, Lý Trường Thọ mở tay trái ra, đòn cân sau lưng thêm một cái quả cân, nhẹ nhàng lấp lánh một chút quang mang

một tôn phật tượng mơ hồ xuất hiện ở sau lưng Lý Trường Thọ, đạo vận, khí tức, lực đạo, khí thế của Chuẩn Đề, trong nháy mắt yếu một đoạn!

Lý Trường Thọ lại đột nhiên tăng lên một đoạn!

Cân đối: đạo cảnh!

Lý Trường Thọ thiêu đốt nguyên thần không chỉ là vì cưỡng ép gia trì Bát Cửu Huyền Công, vì chính là một cái chớp mắt này!

Thánh Nhân chính là hỗn nguyên vô cực Đại La Kim Tiên, bản chất cũng là Đại La Kim Tiên, nhưng tự thân chi đạo đã viên mãn vô cực, muốn cân đối đạo cảnh là vô cùng khó khăn mà Lý Trường Thọ ngày hôm nay dám nói trảm thánh, chính là bởi vì chính mình lưu lại chiêu này

hắn sau khi bước vào Đại La Kim Tiên cảnh, dù là chưa chạm đến Đại La đỉnh điểm, không thể xưng là Hỗn Nguyên Đại La, nhưng ở dưới tiền đề thiêu đốt nguyên thần, liều sinh mệnh bản nguyên, cưỡng ép cân đối đạo cảnh thánh thứ sáu!

Thánh Nhân cũng có mạnh yếu!

Đây chính là một vị yếu nhất!

Tất cả phát sinh ở bên trong điện quang hỏa thạch, mà khi hai thân ảnh đụng nhau tại không trung, liền như là hai ngôi sao va chạm, nở ra ánh sáng khôn cùng

ở trong chớp mắt tiếp theo, chúng tiên nơi đây đều vô cùng hoảng sợ

bị đánh bay, là thánh thứ sáu!

Thân hình Lý Trường Thọ dừng lại tại chỗ, giờ phút này khí huyết toàn thân khuấy động, hai mắt đều bởi vì sung huyết tràn đầy tơ máu, đạo vận quanh người ầm ầm nổ tan lại cấp tốc ngưng tụ

trượng lục kim thân Chuẩn Đề bay ngược ra ngoài xa xa, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt tràn đầy không dám tin

Thánh Nhân

thời đại thay đổi

Lý Trường Thọ cắn chặt hàm răng mạnh mẽ xông lên, cưỡng chế thương thế, nắm bắt mọi cơ hội!

Loại trạng thái thiêu đốt nguyên thần này tất nhiên là không thể kéo dài quá lâu, nếu không thể mau chóng trọng thương Chuẩn Đề, muốn giết Thánh Nhân chỉ là si tâm vọng tưởng

trong mắt Chuẩn Đề xẹt qua mấy phần ngoan lệ, thân hình cưỡng ép dừng lại, một lần nữa đánh tới Lý Trường Thọ!

Lục Thần Thương trong tay Lý Trường Thọ điểm ra vô số hắc mang, thân hình lại ở dưới hắc mang trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa

phong độn!

Càn khôn độn!

【Độn pháp của ta không ai có thể ngăn cản, nhưng chỉ có tại thời điểm ta đào mệnh đây mới là độn pháp! Lúc tiến về phía trước, độn pháp cũng có thể công kích! 】

Chậm, Thánh Nhân phản ứng quả thực quá chậm!

Chuẩn Đề dùng cánh tay ngăn lại hắc mang nhanh chóng bắn tới phía dưới, lại phát hiện ra đều là chiêu thức nhử mồi, hoàn toàn không có bao nhiêu lực đạo

lão đột nhiên quay đầu, lại không kịp làm ra ứng đối gì, đạo giả kia chẳng biết lúc nào xuất hiện ở sau lưng chính mình, thân mang trường bào rách nát, hai tay vác thần thương màu đen, đập xuống một thương!

Cái trán Chuẩn Đề tóe máu, thân hình trực tiếp đánh về hướng mặt đất!

Càn khôn bị một thương đánh ra một vết nứt sâu, nhưng lực lượng Thiên Đạo cấp tốc đánh tới, cấp tốc bổ khuyết khe hở

Lý Trường Thọ hít sâu một hơi, dùng đầu và chân xông về phía trước, không cho Chuẩn Đề nửa điểm cơ hội điều chỉnh thân hình

thuận gió!

Ngự không!

Độn chi đạo, đại thành!

Dương Tiễn chỉ thấy, thân hình Chuẩn Đề Đạo Nhân lơ lửng giữa không trung, đạo hắc ảnh kia lưu lại khôn cùng tàn ảnh, từ mọi phương vị đánh ra một thương lại một thương, đánh cho Chuẩn Đề Thánh Nhân toàn thân tràn đầy lõm vào làm cho Dương Tiễn cảm giác kinh động tâm phách nhất là, thân hình Chuẩn Đề Đạo Nhân phảng phất như dừng lại, bị ném đi trong bán kính mười thước giữa không trung mà không có bất kỳ cơ hội trở tay nào

đây là...

Thái Bạch Kim Tinh!

Trong mắt Dương Tiễn tràn đầy cuồng nhiệt, lại tràn đầy phẫn nộ, thân hình muốn xông lên không trung, lại hoàn toàn không tìm thấy được điểm vào

ở nơi xa, trong quân doanh Chu quân

hơn phân nửa chúng tiên Xiển Giáo đều có chút mờ mịt

càn khôn trước mắt bọn họ bị bóp méo, đó là lồng giam Thái Thanh Thánh Nhân chống lên, vào giờ phút này như là cách một tầng màn nước, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy đại chiến bên kia

Chương 1844: đồ thánh chi chiến

đại Thánh Nhân Tây Phương Giáo bị định ở trên không, bọn họ kỳ thật không có cảm thấy có gì kỳ quái, rất hợp lý, chuyện đương nhiên

Đại sư bá thi triển ra nhất mạch hóa Tam Thanh, có khả năng đơn đấu năm thánh khác

nhưng lúc này, nhị thánh Nhân Tây Phương Giáo kia...

Bọn họ biết đại đạo cân đối cường hoành, lại không nghĩ rằng ở bên trong thời gian tu hành ngắn như vậy, vị đệ tử Thái Thanh kia liền có thể làm đến tình trạng cân đối đạo cảnh thánh thứ sáu

bọn họ cũng biết Lý Trường Canh lúc này được Thái Cực Đồ triển khai toàn bộ uy năng bảo vệ, dù là thánh thứ sáu toàn lực đánh ra hết thảy thế công, cũng không đả thương được Lý Trường Thọ

nhưng tình huống bây giờ, lại là Thái Cực Đồ không hề có tác dụng

Thái Bạch Kim Tinh kia thật sự không phải Ma Tổ chuyển thế?

Giờ phút này cầm Lục Thần Thương trong tay, lưu lại vô số tàn ảnh ở trong thiên địa, đánh cho Chuẩn Đề Đạo Nhân ngay cả lực lượng trở tay cũng đều không có

hai đạo nhân Văn Thù, Phổ Hiền nhíu mày nhìn về phía trước, nhưng ánh lửa lóe lên, Na Tra ôm Hỏa Tiêm Thương, giẫm lên Phong Hỏa Luân xuất hiện ở phía trước chúng tiên Xiển Giáo

- Mọi người không cần đi

Tiểu Na Tra cười nói:

- Ta biết mọi người muốn đi giúp Trường An thúc đánh người xấu, nhưng Trường An thúc không có lên tiếng, chúng ta nhìn là được rồi

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Nếu Xiển Giáo chúng ta dã lựa chọn không giúp, vậy coi như quán triệt đến cùng

sắc mặt của Quảng Thành Tử có chút phức tạp, nhìn chăm chú vào thân ảnh Lý Trường Thọ, trong lúc nhất thời có chút xuất thần

Xích Tinh Tử thấp giọng nói:

- Giết thánh... lúc này coi như chế trụ Thánh Nhân, làm thế nào mới có thể giết thánh? Cho dù Trường Canh sư đệ thiêu đốt hơn phân nửa nguyên thần, chỉ sợ cũng chỉ có thể trọng thương Thánh Nhân, không có cách nào diệt sát Thánh Nhân

- Đúng vậy

Thái Ất Chân Nhân chậm rãi thở dài, hiếm khi không có không đứng đắn một lần:

- Bất tử bất diệt, Thiên Đạo chi ấn, muốn giết thánh liền phải có lực lượng chế ngự Thiên Đạo, nói nghe thì dễ

- Không cần

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhìn chăm chú Lý Trường Thọ lưu lại đạo đạo tàn ảnh:

- Trường Canh nhất định có biện pháp

tất cả chúng tiên Xiển Giáo đều im lặng

đúng lúc này, phía đông có một phiến lưu quang bay tới, càn khôn phá vỡ một lỗ lớn, mấy chục đạo thân ảnh bay vọt mà ra, kinh ngạc nhìn một màn trước mắt này

Thọ!

Sắc mặt của Vân Tiêu trắng nhợt, liều lĩnh liền muốn xông lên, lại bị hàng rào Thái Thanh Thánh Nhân thiết hạ ngăn cản

chúng tiên Tiệt Giáo lúc này đã là thấy, Đại sư bá, Tiểu sư đệ Nhân

Giáo, đang áp chế hai vị Thánh Nhân một lớn một nhỏ Tây Phương Giáo

rất nhiều thần thông, rất nhiều pháp bảo, đều đã đăng tràng tại ngày hôm nay

mà bọn họ, cũng không có cách nào tiến về phía trước giúp đỡ một chút nào

- Vân Tiêu không cần phải lo lắng

Đa Bảo Đạo Nhân định tiếng nói:

- Thái Cực Đồ che chở Trường Canh, Đại sư bá thôi phát Thái Cực Đồ, ai cũng không phá được!

Sau đó, Đa Bảo Đạo Nhân híp mắt nhìn chăm chú Chuẩn Đề

nếu như chính mình lúc này có thể xông vào, tế lên hết thảy bảo khố chi bảo, nhất định có thể nổ lão thành trọng thương, nói không chừng liền có cơ hội đánh vỡ cái gọi là bất tử bất diệt kia

nhưng mà, Thái Thanh Thánh Nhân không có nửa điểm ý tứ cho qua

tràng đồ thánh chi chiến này, nhân vật chính là Lý Trường Thọ, là... Triệu Công Minh!

...

- Lão ca, lão ca, nghe thấy ta nói chuyện liền gật đầu

ở bên trong Hỗn Độn Chung, âm thanh của Lý Trường Thọ vang lên, Triệu Công Minh lập tức dùng sức gật đầu

- Nghe được! Nghe được!

Bên trong Hỗn Độn Chung bay ra hai luồng ánh sáng, lại là hai khỏa cửu chuyển kim đan, Triệu Công Minh không chút khách khí, bắt kim đan tới, nhét vào trong miệng chính mình cùng với Kim Linh Thánh Mẫu

- Ổn định thương thế liền có thể, ta hiện tại không có cách nào phân tâm, cũng không có cách nào đối đáp với ngươi, ngươi chỉ cần nghe ta nói, sau đó trả lời ta được hoặc là không được

- Lão ca có thể đi chết, làm cái gì cũng đều được!

- Không, chúng ta muốn giết Thánh Nhân, ngươi không cần chết

tiếng nói của Lý Trường Thọ mang theo vài phần băng lãnh, tốc độ nói hơi nhanh, nhưng tần suất xuất hiện cũng không ổn định

hiển nhiên, tuyệt đại đa số tâm thần của hắn vào giờ phút này, đều đang áp chế ở trên người Chuẩn Đề Thánh Nhân

Lý Trường Thọ nói:

- Muốn giết Thánh Nhân cũng không phải là hô hai câu liền có thể làm được, Thánh Nhân tương liên cùng với bản nguyên thiên địa, đây chính là nguyên nhân duy nhất Thánh Nhân bất tử bất diệt

- Nhưng lúc này không giống với Thượng Cổ, lúc Thượng Cổ Lục Thánh vừa mới thành thánh, là nền tảng Thiên Đạo, động đến bọn hắn chính là động vào căn cơ Thiên Đạo

- Hiện nay có Thiên Đình, Lục Thánh đã không có cách nào chế ước Thiên Đạo, nói một cách khác, bọn họ cũng đã thành nền tảng có cũng được mà không có cũng được

Chương 1845: Chư thiên!

- Thánh Nhân phá diệt cũng sẽ không ảnh hưởng đến thiên địa ổn định, nhưng Thánh Nhân vẫn như cũ có thể bằng vào kết nối với bản nguyên thiên địa, bất tử bất diệt

- Cho nên, chúng ta cần phải đạt tới cấp độ ngang với Thánh Nhân hoặc là tiếp cận vô hạn, thành lập liên quan cùng với bản nguyên thiên địa, chặt đứt liên hệ giữa Thánh Nhân cùng với bản nguyên thiên địa, như thế, liền có thể giết thánh!

- Lão ca, nghe rõ chưa?

Triệu Công Minh hung hăng gật đầu, vội nói:

- Đã nghe rõ!

Kim Linh Thánh Mẫu ở một bên cầm cánh tay Triệu Công Minh, pháp lực còn sót lại hóa thành linh lực rót vào trong cơ thể Triệu Công Minh, mà cánh tay trái Triệu Công Minh cũng đang nhanh chóng khôi phục

cách một hồi, tiếng nói của Lý Trường Thọ truyền vào một lần nữa:

- Lão ca, ta cần ngươi thành lập kết nối với bản nguyên thiên địa, ta sau này còn có việc phải làm, không thể bị Thiên Đạo vây khốn. Trước đây để ngươi tìm hiểu Định Hải Thần Châu cùng với Càn Khôn Xích lâu như vậy, ngươi hẳn là đã thấy một con đường, hóa Định Hải Thần Châu thành đại thiên thế giới đạo, được hay là chưa được>

- Được!

Triệu Công Minh định thanh đáp ứng, tiếp theo lại nói:

- Nhưng không biết hạ thủ như thế nào

- Ta dạy cho ngươi, không cần phải gấp gáp, trước tiên phải nói rõ ràng với ngươi, ta cũng muốn tận lực đánh nát kim thân Chuẩn Đề

Lý Trường Thọ trầm mặc một hồi, sau đó nhân tiện nói:

- Ngươi sau khi làm việc này, sẽ tiến vào danh sách Thiên Đạo, khóa lại chiều sâu với Thiên Đạo, ngươi cùng với Kim Linh sư tỷ phải đi vào bên trong Phong Thần Đài ở lại, không thể can thiệp Phong Thần đại kiếp. Bằng không sẽ khiến cho Đạo Tổ bất mãn, chúng ta phí công nhọc sức

- Ngươi cùng với Kim Linh sư tỷ ở ngay bên trong Phong Thần Đài dưỡng thai, chờ đợi đại kiếp kết thúc, ngày hôm nay ngươi diễn hóa hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu xem như bù đắp Thiên Đạo, Tiệt Giáo có thể đạt được đại khí vận triệt tiêu mất một bộ phận lực lượng đại kiếp

- Đương nhiên, Thiên Đạo cũng sẽ càng thêm viên mãn, chuyện ta cần làm sau này cũng sẽ có khó khăn càng lớn, chẳng qua cũng không có việc gì, ta có phương án dự phòng

- Tiến vào danh sách Thiên Đạo, được hay là không được?

Triệu Công Minh hốc mắt đỏ lên, nức nở nói:

- Được! Trường Canh... vợ chồng chúng ta đã làm cho cục diện rối rắm...

- Làm huynh đệ, không phải chính là để dọn dẹp cục diện rối rắm sao?

Lý Trường Thọ lại lâm vào trầm mặc, mà trên đỉnh nội bộ Hỗn Độn Chung, một đoàn ngọn lửa màu tím chậm rãi trầm xuống, bao quanh là một vòng ánh sáng màu xanh nước biển

Lý Trường Thọ nói:

- Đây là một con át chủ bài của ta, chính là sợi Hồng Mông Tử Khí kia, vốn dĩ ta đã dung nhập vào bên trong nguyên thần Côn Bằng, về sau tại thời điểm xoá bỏ bản tính Côn Bằng, lại âm thầm lấy ra ngoài, phong ở bên trong nguyên thần bắt chước ngụy trang Côn Bằng, mang về Hồng Hoang

- Sau đó trực tiếp nuốt vào nguyên thần bắt chước ngụy trang, cũng chính là thủy cầu này, sẽ bổ khuyết lực lượng nguyên thần của ngươi, để ngươi thành lập liên quan cùng với bản nguyên thiên địa

- Cơ hội chỉ ở trong nháy mắt, trước đó, ngươi phải hô mấy câu, xem như hứa hẹn với Đạo Tổ

- Đọc theo ta...

Như thế như thế, như vậy như vậy

bên trong Hỗn Độn Chung, Triệu Công Minh theo từng câu từng chữ hướng dẫn của Lý Trường Thọ, nâng thuỷ cầu kia

trong chốc lát, tiếng nói của Lý Trường Thọ vang lên một lần nữa:

- Ba... hai... một

đương ——

Hỗn Độn Chung phát ra một tiếng chuông vang, na di về bên cạnh nửa trượng, trực tiếp mang Kim Linh Thánh Mẫu đi

Triệu Công Minh đứng ngơ ngác tại kia, ngẩng đầu nhìn về phía tàn ảnh đầy trời, tròng mắt co rụt lại, bên miệng mang theo bọt máu hô to:

- Đệ tử Tiệt Giáo Triệu Công Minh! Ngày hôm nay muốn bổ toàn Thiên Đạo, bù đắp Thiên Đình! Sau này cùng với thê Kim Linh vào Phong Thần Đài! Hy vọng sư tổ cho phép!

Nói xong, Triệu Công Minh cầm đoàn thủy cầu xanh tím giao nhau trong tay kia nhét vào trong miệng, thân hình lập tức bị ánh vàng bao trùm, dưới chân đột nhiên đập mạnh, thân hình phóng về hướng thiên khung!

Hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu bắn ra từ trong thân thể, Càn Khôn Xích đột nhiên nổ nát vụn, hóa thành hai mươi tư đạo lưu quang rót vào bên trong Định Hải Thần Châu

Triệu Công Minh lơ lửng ở phía dưới Tiếp Dẫn Đạo Nhân, ở dưới ánh nhìn chăm chú của Tiếp Dẫn, thân hình tuôn ra đạo đạo ánh tím, phảng phất như muốn nổ tung vậy hai tay phi tốc bóp pháp quyết, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu kia run rẩy kịch liệt, xếp thành hàng dọc phía sau y!

Thiên địa chiêu chiêu, tận phi ngã hữu!

Thiên lý chiêu chiêu, đạo xanh thương khung!

Chu thiên dịch số, tận quy ngã hữu!

Chư thiên vô tận, tạo hóa vô cùng!

Chư thiên!

Triệu Công Minh đặt kiếm chỉ tay phải dọc ở trước mũi, tay trái gắt gao nắm lấy cổ tay phải, làn da vỡ ra từng cái từng cái khe một, trong đó tuôn ra vô tận hào quang màu tím, màu vàng, màu xanh nước biển!

Chương 1846: Giết thánh

Lấy thân hợp đạo!

Chư thiên!

- Mở!

Ông ——

Thân hình Triệu Công Minh tuôn ra từng tầng từng tầng quang lãng, thân thể lại trực tiếp phá toái, mà theo hai mươi tư tầng gợn sóng này, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu sau lưng đột nhiên biến mất

hai mươi tư bức họa quyển!

hai mươi tư trọng thiên!

Triển khai theo ánh sáng!

Bên trong thiên địa, đột nhiên nhiều thêm hai mươi tư đại thiên thế giới tương tự với cửu trọng thiên hiện giờ! Tầng tầng lớp lớp, ngay ngắn trật tự, tiên sơn vô tận, tiên linh không đếm được!

Một cái chớp mắt này, lực lượng Thiên Đạo đột nhiên tăng lên mấy cấp bậc!

Một cái chớp mắt này, lão đạo trong Tử Tiêu Cung lộ ra nụ cười hài lòng, nhưng tiếp theo lại khẽ nhíu mày, cảm giác có thứ gì đang mất khống chế

một cái chớp mắt này!

Chuẩn Đề kia dự cảm được nguy cơ mãnh liệt, quanh người nở rộ quang mang màu đen, màu vàng, liều lĩnh thiêu đốt pháp lực tự thân cũng muốn tạm thời chống đỡ thế công của Lý Trường Thọ

nhưng thân hình Lý Trường Thọ không ngừng chút nào, thậm chí áp súc phạm vi thế công, trong miệng phát ra từng tiếng gầm nhẹ, gắt gao hạn chế Chuẩn Đề tại phương viên mười trượng!

Xem!

Phía trên hai mươi tư trọng thiên kia, Triệu Công Minh thân mang trường bào nhuộm đỏ máu, cúi đầu phun một ngụm bọt máu, toàn thân khí tức cổ đãng, đạo cảnh tiêu thăng thẳng tắp!

Y hít một hơi thật sâu, cánh mũi đang hơi rung nhẹ

giờ phút này, đưa tay ấn xuống, hai mươi tư trọng thiên trực diện đè xuống!

Sắc mặt của Chuẩn Đề đại biến, phía sau hiện ra hình bóng cây bồ đề, gốc đại thụ này tựa như vô cùng vô tận, ẩn chứa khôn cùng sinh cơ, lại ẩn giấu thanh âm vô số sinh linh niệm tụng

Chuẩn Đề bay tán loạn ở dưới cây bồ đề, nhưng vừa mới quay người, một cây trường thương đánh tới từ bên cạnh

【Đạo ta, đại đạo không cao thấp, cần có sự cân đối. 】

Cân đối đại đạo! Chúng đạo bình đẳng!

Chuẩn Đề trố mắt muốn nứt, vừa muốn mở miệng cầu xin tha thứ, một cây hắc thương bay vụt đến từ phía trước, xuyên qua ngực lão, ghim vào trên cành cây bồ đề!

Một thương này!

Vì thảm án Dương gia!

Vì những tiên thần Thiên Đình bị ngươi diệt sát đó!

Vì những Nhân Tộc chết đói tại Hương Hỏa Thần Quốc đó, vì những sinh linh đã chết vì những suy nghĩ ích kỷ của ngươi!

Thánh Nhân không đức, sinh linh công phạt!

Thiên Đạo mất cân bằng, tự có vuông vức!

Hai mươi tư chư thiên!

Chấn!

Một đạo sóng xung kích từ phương hướng trung bộ Nam Châu lan xa về phía tây bắc, trong nháy mắt quét sạch Ngũ Bộ Châu, quét sạch ba ngàn thế giới, quét sạch Hồng Hoang, khuấy động Hỗn Độn Hải!

Bầu trời hạ xuống mưa máu, nhưng mưa máu còn chưa rơi xuống đất, liền bị một chưởng tiện tay của Lý Trường Thọ, đánh bay mây đen trên bầu trời

thánh này chết, không đáng để trời thương tiếc

đây là!

Trường Thọ giận dữ muốn đồ thánh, đại đạo cân đối đoạn thánh tâm!

Công Minh hợp đạo diễn chư thiên, mượn lực thiên địa chấn Chuẩn Đề!

Thí thánh giả!

Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Thọ!

Long Hổ Huyền Đàn, Triệu, Công, Minh!

Bầu trời bị bao phủ bởi một tầng sương mù đỏ như máu

ở bên trong khu vực phế tích Thập Tuyệt Trận nhỏ hẹp kia, mặt đất bị nung thành một tấm gương đồng, lực lượng Thiên Đạo bảo vệ mặt đất đã tạm thời thối lui

cây bồ đề chỉ còn thân cây trụi lủi, Thất Bảo Diệu Thụ kia cũng trực tiếp hủy, chỉ còn sót lại linh lực

bên trên cành cây, thân thương Lục Thần Thương có chút uốn cong, mũi thương xuyên thấu một bộ xác chết, thi thể Chuẩn Đề lúc này lại có chút khủng bố, làm cho người ta nhìn một cái, liền có một loại cảm giác chán ghét

chán ghét phát ra từ bản tâm sinh linh

Lý Trường Thọ nhíu mày tiến về phía trước, ngọn lửa trên trán rút đi, chân mềm nhũn, đột nhiên ngã xuống đất

Triệu Công Minh vốn đứng trên ngọn cây, vào giờ phút này vội vàng nhảy xuống cây, chạy hai bước về hướng Lý Trường Thọ, cũng là suy yếu lảo đảo ngã xuống đất

sau đó hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, người ngồi, người nằm, ngửa đầu cười to

tiếng cười sao mà thoải mái!

Tiếng cười sao mà phóng khoáng!

Bên trong thiên địa tựa hồ chỉ còn tiếng cười như vậy quanh quẩn

Một phương Xiển Giáo phần lớn mặt xám như tro, dù sao đối thủ của bọn hắn...

Đồ thánh!

Một phương Tiệt Giáo lại là có không ít nữ tiên nước mắt đầm đìa, có một số nam tiên nắm quyền vung loạn, cả đám có đủ loại hào hùng, lại không biết nên tản ra như thế nào!

Trên bầu trời, toàn thân đạo vận Tiếp Dẫn Đạo Nhân kia run rẩy kịch liệt, hai mắt lại như là mất đi tiêu điểm, nhìn chăm chú vào cây khô trên mặt đất kia

nhưng lão lúc này, vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt càng nặng hơn, cũng không có biểu tình đau buồn gì

lão chỉ là đang kinh ngạc, Thánh Nhân thế mà thật sự có thể chết...

Thần thoại Thượng Cổ Lục Thánh bất tử bất diệt, kể từ hôm nay đã là quá khứ

nền tảng trật tự Thiên Đạo • Lục Thánh, chính thức bị Thiên Đạo • Thiên Đình thay thế!

Chương 1847: chân mềm nhũn

Bọn họ, chẳng qua là 'đại năng' pháp lực cường hoành hơn một chút, đã mất đi tầng thần bí nhất, mạng che mặt cao cao tại thượng kia

không trung lóe ra một chút ánh sáng, Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện ở trên đỉnh đầu chúng tiên Xiển Giáo, sắc mặt như thường nhìn chăm chú thi thể Chuẩn Đề

Thông Thiên Giáo Chủ xuất hiện ở trên đỉnh đầu chúng tiên Tiệt Giáo, lúc này không nhịn được ngửa đầu cười to, thu hồi Thanh Bình kiếm cùng với Tru Tiên tứ kiếm, thân hình đung đưa tại không trung

Thái Thanh Thánh Nhân nhíu mày liếc nhìn Tam sư đệ, tiếng cười của Thông Thiên Giáo Chủ im bặt mà dừng, lập tức đứng thẳng người, cúi đầu vái chào một cái đối với Thái Thanh Thánh Nhân, miệng nói:

- Đại sư huynh

Thái Thanh Thánh Nhân chậm rãi gật đầu, chậm rãi nói:

- Chú ý một chút

- Ài, được

Thông Thiên Giáo Chủ cười đáp ứng một câu, sau đó đeo Thanh Bình kiếm ở bên hông, khoanh tay nhìn về phía thi thể Chuẩn Đề

hai mươi tư chư thiên vào giờ phút này đã hóa thành hư ảnh hai mươi tư ngôi sao, chờ đợi Triệu Công Minh đưa đi Thiên Đình

Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh cười một hồi ở phía trước thi hài cây bồ đề, Lý Trường Thọ khôi phục trước hết, đưa tay nhét hai khỏa cửu chuyển kim đan, lôi kéo Triệu Công Minh đứng dậy

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn trong không trung, hỏi:

- Lão ca, còn có sức lực không?

- Có!

Triệu Công Minh tinh thần đại chấn, cắn răng nhìn Tiếp Dẫn:

- Giống như trước…

- Chuyện này

Lý Trường Thọ truyền âm nói:

- Tiểu Lục Thần Thương đã gần bị hủy diệt, ta coi như thiêu đốt nguyên thần, cũng vẫn không thể cân đối được lão, chúng ta có khả năng... không phá được phòng ngự của lão

Triệu Công Minh trong nháy mắt thu hồi hung tướng, tràn đầy cừu hận nhìn chăm chú Tiếp Dẫn, truyền âm nói:

- Vậy làm thế nào, vừa rồi ngươi khí thế hùng hổ nói muốn giết nhị thánh

- Cũng có thể giải thích thành, là thánh thứ hai Tây Phương Giáo

Lý Trường Thọ dẫn âm ngâm khẽ:

- Không kịp, chúng ta trước dọa lão một chút, không thể giết Chuẩn Đề một cách phí công, phải phát huy tối đa hiệu quả đe doạ

trong khi nói, Lý Trường Thọ vung ra một đạo thanh quang ở bên trong tay áo, hóa thành một con chó lớn lông xanh

Đế Thính!

Hắn trước đây phát hiện ra Kim Linh nhập kiếp, vội vàng liền muốn chạy đến, chỉ là bị mấy vị lão đạo áo bào xám ngăn cản đường đi, làm chậm trễ chút hành trình, Đế Thính cũng liền bị hắn thu vào trong tay áo, mang đến nơi đây

vừa vặn, cũng có thể có thể giảng cho Đế Thính một bài giảng đầy cảm xúc, bảo nó im lặng tại thời điểm không nên nói chuyện

Đế Thính cảm thụ được đạo vận Thánh Nhân tiêu tán xung quanh, cũng quả thực là phát mộng

nó vừa rồi ở trong tay áo Lý Trường Thọ cái gì cũng không có cảm giác được, chỉ là cảm thấy có chút xóc nảy, làm sao chính mình bị vung ra, lại bị nhìn chằm chằm

bên cạnh cây... trước cây bồ đề thiên linh căn!

Người bên trên cây

Đế Thính hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất, biểu tình vô cùng phong phú

thánh thứ sáu mặc dù vẫn luôn bị lên án là Thánh Nhân yếu nhất, hơn nữa trước đó bị Thái Thanh Thánh Nhân đánh hai trận, nhưng dù vậy cũng không thể trực tiếp bị giết chứ?

Thiên địa này làm sao vậy?

Có vẻ như là Triệu Công Minh 'Không phục liền nằm' cùng với Tinh Quân đại nhân liên thủ giết?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tinh Quân đại nhân không có câu được Di Lặc, quay đầu liền làm thịt sư phụ của Di Lặc, để phát tiết bất mãn đối với việc Di Lặc không hiện thân?

Chủ nhân ở trên cao, như vậy ai chịu nổi!

Sau đó Đế Thính chỉ thấy, hai đạo thân ảnh người đầy máu Lý Trường Thọ cùng với Triệu Công Minh, vừa thay quần áo vừa đi đến phía trước thi thể Thánh Nhân, hai kẻ giết thánh này còn đang nói thầm...

Triệu Công Minh hỏi:

- Thi thể Thánh Nhân này, có thể luyện hóa ra chút đồ tốt gì hay không?

- Cũng không sai biệt lắm với thi thể Chuẩn Thánh

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo của lão đã quy về đạo tắc chi hải, đạo vận cũng mất, nguyên thần bị lực lượng hai mươi tư chư thiên sấy khô. Máu Thánh Nhân là thứ tốt, chẳng qua có cảm giác quá pha tạp, luyện đan có chút vô dụng

sau đó, hai người lại ăn ý ngẩng đầu nhìn Tiếp Dẫn Đạo Nhân một chút

trên bầu trời, Tiếp Dẫn Đạo Nhân bị hóa thân Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Thái Thanh Thánh Nhân áp chế, giờ phút này cũng không giãy dụa, ngược lại là hai mắt nhắm lại

lão trông có vẻ tự tin, cũng không sợ

tối đa cũng chỉ run mấy lần

Triệu Công Minh trầm ngâm vài tiếng:

- Thánh Nhân... không có pháp bảo trữ vật sao?

Đế Thính suýt chút phát điên

điểm chú ý này có phải hay không có chút không đúng!

- Hẳn là có

Lý Trường Thọ đưa tay đánh ra hai đạo tiên lực, thi thể Thánh Nhân kia lập tức chia làm hai nửa, mấy bảo vật phế thải rơi ra ngoài, đều không thể sử dụng được nữa

Chương 1848: thoải mái

Lý Trường Thọ mặt mũi tràn đầy tiếc hận, Triệu Công Minh lại là hai mắt tỏa sáng, dùng tiên lực bao bọc mấy bảo vật này, quay người quát một tiếng:

- Tàn phiến bảo vật Thánh Nhân • phiên bản kỷ niệm Chuẩn Đề Thánh Nhân! Có sư huynh đệ nào muốn sưu tập hay không?

Tiên nhân Tiệt Giáo nhao nhao đồng ý, cả đám nếu như không phải bị cản ở bên ngoài, tám thành là sẽ xông lên cướp đoạt một phen

Triệu Công Minh bình tĩnh cười một tiếng:

- Người trả giá cao được!

Tiên Tiệt Giáo lập tức hào hứng mạnh hơn

Lý Trường Thọ: "..."

Đại khái, đây chính là Tài Thần, Tài Thần

jai người ngồi xổm bên cạnh thi thể mày mò một lúc, rất nhanh liền phát hiện ra không có đồ vật gì có giá trị lớn, cùng lắm chỉ lấy được một ít bảo tài luyện chế vũ khí mà thôi

- Thi thể này xử trí như thế nào?

- Đương nhiên là đốt đi, giữ lại nghiên cứu Thánh Nhân thi biến như thế nào à?

Lý Trường Thọ cười cười, sau đó bắt đầu một đợt... thao tác tương đối 'cổ điển'

chỉ thấy trong tay áo hắn bay ra từng cỗ Đạo Nhân Giấy, những Đạo Nhân Giấy này rơi trên mặt đất, cấp tốc hóa thành từng vị từng vị lão đạo

sáu vị lão đạo xếp bằng ở bên cạnh thi thể Thánh Nhân, bắt đầu đọc kinh văn, đọc chính là « Độ Nhân kinh » Đạo Môn, « Tống Hồn kinh » Đạo Môn, « Vãng Sinh chú » Tây Phương Giáo v.v

Tràng diện lập tức trở nên náo nhiệt

lại có bốn cỗ Đạo Nhân Giấy khuôn mặt trung niên, đứng ở bốn phía thi thể Thánh Nhân, động tác đồng bộ cầm bốn cây kèn âm sắc khác nhau, quai hàm dùng lực, tấu lên một làn điệu vui sướng cao vút

lại có Đạo Nhân Giấy hóa thành mấy lão ẩu cùng với nữ tử, ở bên cạnh khóc sướt mướt, đốt giấy trong chậu than

Lý Trường Thọ duỗi lòng bàn tay gọi ra một đám lửa

ngọn lửa này toàn thân màu trắng, vừa xuất hiện liền thiêu đốt càn khôn đến có chút vặn vẹo, một cỗ cảm giác lạnh lẽo lan tràn trong lòng tất cả chúng sinh ở đây

Lý Trường Thọ đưa tay nhẹ nhàng đẩy, ngọn lửa bám vào bên trên thi thể vốn rách nát kia, thi thể kia cấp tốc khô quắt xuống, nhưng trong đó tựa hồ có thứ gì chèo chống, đốt một lúc cũng không thể thiêu rụi hoàn toàn

Triệu Công Minh đang định mở miệng mượn Tru Tiên tứ kiếm của sư tôn, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng hất tay phải lên, đầu ngón tay tách ra năm đạo chân viêm khác biệt, rơi vào phía trên thân thể tàn phế kia

trong chốc lát, thi thể Thánh Nhân hóa thành một lớp than đen trên mặt đất, cùng với hai quả cầu vàng to như cái bát

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng, triệu hồi Tiểu Lục Thần Thương uốn lượn, trực tiếp đập vào quả cầu, quả cầu kháng lửa này không cần tốn nhiều sức liền bị đập nát thành bụi phấn

rốt cuộc, thi thể Thánh Nhân chỉ còn lại một lớp than đen trộn lẫn bụi đất, Lý Trường Thọ tế ra mấy chục viên Nhiếp Hồn Châu, ở bên cạnh lung lay, lúc này mới hoàn thành một bước cuối cùng

đưa tay, tay áo thổi ra một làn gió, tro tàn kia theo gió mà lên, chậm rãi phiêu tán ở dưới cây bồ đề ai, thoải mái

Lý Trường Thọ nhắm hai mắt lại, cảm thụ được chính mình cả người ở trong một cái chớp mắt này xuất hiện thăng hoa

hắn chờ lần rải tro cốt này đã quá lâu rồi

Hồng Hoang quá cần tro tàn của vị Thánh Nhân này, để lấp đầy sự oán giận của một số sinh sinh!

Thuận tiện, lực lượng đại kiếp biến mất một phần tư

đây nếu có thể giết chết ba vị Thánh Nhân, Phong Thần đại kiếp cũng đều không cần, lực lượng sinh linh sẽ dần dần giảm xuống dưới 'điểm đóng băng'

đáng tiếc không giết được, cũng không thể giết

Thiên Đình, Thiên Đạo được hai mươi tư chư thiên gia cố, sau đó sáp nhập chín trọng thiên thành ba mươi ba trọng thiên, lực lượng đại kiếp cũng có thể triệt tiêu mất một bộ phận

kể từ đó, Xiển Tiệt nhị giáo đã không cần nhất định phải một phương toàn diệt, diệt một nửa liền không sai biệt lắm đủ lấp đại kiếp

Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề đi nơi nào?

Lý Trường Thọ cũng không tận lực tìm, vừa rồi lúc hai mươi tư chư thiên đánh giết Chuẩn Đề, hắn đã quan sát kỹ một hồi

sợi Hồng Mông Tử Khí kia đã bị đại công đức dung thành Thánh Nhân đạo quả, đối với Chuẩn Đề, một người dựa rất nhiều vào công đức để trở thành thánh nhân, Hồng Mông Tử Khí đã là hoàn toàn không có cách nào tách ra, theo Chuẩn Đề vẫn lạc liền cùng nhau bốc hơi

- Đế Thính!

Lý Trường Thọ nói:

- Giúp ta cảm nhận xem dưới cây bồ đề này có dao động sinh linh gì không

Đế Thính nhanh chóng gật đầu, lại lập tức lắc đầu, nói cũng không dám nói, chỉ có thể mơ mơ màng màng thụ động chấp hành mệnh lệnh của Tinh Quân đại nhân, toàn bộ thú đều phát mộng

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Trở về nói cho chủ nhân nhà ngươi, không phải ta không nể mặt y, sở dĩ giết sư thúc y, thật sự là sư thúc y quá mức. Nhân Giáo chúng ta thừa hành thanh tĩnh vô vi, nếu như không phải bị dồn đến điểm mấu chốt, cũng không thích đấu pháp với người

Chương 1849: Phiên bản không cần cài đặt

- Ta là một vị văn thần Thiên Đình, cũng không yêu thích chém chém giết giết, hy vọng, ta và chủ nhân ngươi còn có thể cùng nhau uống trà luận đạo, làm tri kỷ hảo hữu

Đế Thính nghe thế suýt khóc

ngài đều đã trực tiếp giết Thánh Nhân phương tây, cũng đừng can thiệp vào quan hệ giữa chủ nhân và Tây Phương Giáo!

Theo sát đó, từng đoàn từng đoàn chân hỏa bị Lý Trường Thọ ném về phía cây bồ đề, sau đó cưỡi mây, mang theo Triệu Công Minh bay lên không trung

Tiếp Dẫn mặt xám như tro, mở hai mắt ra, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn chăm chú Lý Trường Thọ

Thông Thiên Giáo Chủ ở một bên đột nhiên mở miệng, vị Thánh Nhân lão gia này cất cao giọng nói:

- Chuẩn Đề thất đức, giết hại sinh linh, bây giờ đã đền tội, bị đệ tử của Đại sư huynh bần đạo - Trường Canh, đệ tử của bần đạo - Triệu Công Minh giết chết, Tiếp Dẫn đạo hữu, trong lòng có cảm thấy bất mãn?

Tiếp Dẫn nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, cười khổ, thở dài:

- Kể từ khi Hồng Hoang bắt đầu đến nay, trải qua vô số năm tháng, cuối cùng trở thành một cái kén tự trói buộc mình. Sư đệ của bần đạo không phải bị Thánh Nhân trảm, pháp tự thân không bằng người, đạo không đủ thánh, tự nhiên không có lời nào để nói

Thông Thiên Giáo Chủ nói:

- Nếu như thế, đạo hữu sao không ở trước mặt ba người sư huynh đệ chúng ta, đưa ra hứa hẹn, tuyệt đối không trả thù việc này?

Tiếp Dẫn im lặng, sau đó nói:

- Nếu bần đạo trả thù chuyện hôm nay, nên bị Tam Thanh đạo hữu tru diệt

Thái Thanh Thánh Nhân nhìn về phía Lý Trường Thọ, chậm rãi nói:

- Giết...

Đáy lòng Lý Trường Thọ run lên, không nghĩ tới sát tâm của lão sư còn nặng hơn so với hắn

mặc dù lúc này giết Tiếp Dẫn, Thiên Đạo e rằng sẽ trở thành người thắng lớn nhất, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến xu hướng kế hoạch tiếp theo của hắn, nhưng lão sư có lệnh, chính mình làm đệ tử không thể không nghe theo

xem ra, mười mấy tấm át chủ bài cuối cùng phải lộ ra đôi chút!

- Sao?

Lý Trường Thọ đang muốn về phía trước vội vàng phanh lại, thuận thế vái chào một cái, cất cao giọng nói:

- Lão sư, Nhị sư thúc, Tam sư thúc, còn có Tiếp Dẫn tiền bối. Ngày hôm nay đệ tử giết Thánh Nhân Chuẩn Đề, bởi vì Chuẩn Đề không phân tốt xấu đánh giết sinh linh, trong mắt không Thiên Đình, trong mắt không Thiên Đạo, trong mắt không Đạo Môn!

- Chuẩn Đề thất đức, Tam Giới đều biết, kẻ này dựa vào pháp lực tự thân cao cường, lật lọng vô số lần, chà đạp uy tín Thánh Nhân vô số lần, hiện giờ càng làm cho hai chữ Thánh Nhân làm trò hề ở trước mặt sinh linh, quả thật tội không dung tha!

- Tiếp Dẫn tiền bối mặc dù có nhiều dung túng đối với Chuẩn Đề Thánh Nhân, nhưng đều là Thánh Nhân, cũng không tiện can thiệp lẫn nhau, điểm này đệ tử ngược lại là lý giải Tiếp Dẫn tiền bối

- Về phần Tiếp Dẫn tiền bối liệu có tìm cơ hội trả thù đệ tử cùng với Công Minh lão ca bởi vì cái chết của sư đệ hay không?

Lý Trường Thọ hơi dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Tiếp Dẫn, cười nói:

- Sau ngày hôm nay, Công Minh lão ca bù đắp Thiên Đình, làm trọng thần Thiên Đình, cũng sẽ không tham dự Phong Thần đại kiếp, về phần đệ tử, không sợ

- Tốt

Thái Thanh Thánh Nhân lộ ra mấy phần mỉm cười, tam hóa thân tùy ý gảy, làm Tiếp Dẫn đối diện với khuôn mặt khô gầy của mình

chỉ là một ánh mắt, Tiếp Dẫn liền sáng tỏ lời nói của Thái Thanh

uy hiếp thuần túy

Tiếp Dẫn nhắm mắt không nói, Thái Thanh Thánh Nhân thu thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, tiện tay nhẹ nhàng điểm một cái đối với Lý Trường Thọ, một khối ngọc phù ngưng tụ ở trong lòng bàn tay Lý Trường Thọ, một đoạn cảm ngộ cuồn cuộn trong linh đài Lý Trường Thọ

【 Thần thông: Nhất Khí Hóa Tam Thanh. 】

Phiên bản không cần cài đặt!

Truyền pháp công khai như thế, kỳ thật cũng là uy hiếp đối với Tiếp Dẫn Đạo Nhân, phát huy tối đa tác dụng của việc Lý Trường Thọ và Triệu Công Minh hợp lực giết Thánh Nhân lần này

đợi Thái Thanh Thánh Nhân thu pháp, Tiếp Dẫn thấp buông tiếng thở dài, thân hình hóa thành mây mù tiêu tán

tại một phương Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói một câu đối với Thái Thanh Thánh Nhân:

- Sư huynh, ta cũng trở về

Thái Thanh Thánh Nhân gật đầu ra hiệu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuốn tay áo một cái, mang đi tất cả chúng đệ tử Xiển Giáo ngoại trừ Dương Tiễn, thân hình biến mất không dấu vết trong chớp mắt

đạo đạo lưu quang lướt lên, tất nhiên là tiên Tiệt Giáo đang lao về phía bên này

Lý Trường Thọ khẽ cau mày, liếc nhìn Triệu Công Minh, Triệu Công Minh lập tức hiểu ra điều gì đó

đương ~~

Hỗn Độn Chung bay đến bên người Triệu Công Minh, thân hình Kim Linh Thánh Mẫu bay ra từ bên trong

tiếng chuông lại vang lên, một vệt gợn sóng màu xám chậm rãi lan ra, ngăn chúng tiên Tiệt Giáo ngăn ở bên ngoài trăm trượng

Triệu Công Minh kéo lại Kim Linh Thánh Mẫu lúc này vẫn như cũ sắc mặt trắng bệch, truyền thâu từng tia từng tia linh lực, phu thê hai người liếc nhau, quỳ sát xuống đối với Thông Thiên Giáo Chủ đứng sau chúng tiên Tiệt Giáo

Chương 1850: Đáng giá

Thông Thiên chắp hai tay sau lưng, ngửa đầu nhìn không trung

Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu đồng thời dập đầu ba lần, Kim Linh cúi đầu không nói, khuôn mặt tràn đầy áy náy, Triệu Công Minh lại là cười hắc hắc, cất cao giọng nói:

- Sư tôn! Đệ tử cùng với Kim Linh đã vượt kiếp! Hài nhi trong bụng Kim Linh không có việc gì, ngài qua mấy năm nữa liền có cháu trai bế! Chúng ta đi Phong Thần Đài dưỡng thân thể thật tốt!

Trong khi nói, vành mắt Triệu Công Minh đỏ lên, lại quỳ sát xuống

- Đệ tử Triệu Công Minh bái tạ sư ân! Sư tôn thu đệ tử nhập môn từ Thượng Cổ, truyền đạo thụ pháp ban thưởng đệ tử vô thượng linh bảo, đệ tử cuối cùng không thể làm tròn đạo hiếu, sau này không có cách nào phụng dưỡng sư tôn

- Ngài luôn nói trông mình không già, để chúng ta không cần gọi sư phụ, sư tôn thật là bá khí, ngày hôm nay đệ tử muốn hô một tiếng sư phụ

- Sư phụ, đệ tử Triệu Công Minh có lễ

- Đệ tử sau này đi Phong Thần Đài, đã không có cách nào chiếu ứng sư đệ sư muội trong giáo, không có cách nào lại phân ưu cho sư phụ, đệ tử...

Thông Thiên Giáo Chủ cười khẽ, lạnh nhạt nói:

- Được rồi, đi thôi, ngươi xem Kim Linh cũng không có đàn bà như ngươi, có chút dáng vẻ nam nhi

Kim Linh lại là ngẩng đầu nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, vị đại năng dốc hết sức chiến một nửa Thập Nhị Kim Tiên Tiệt Giáo này, giờ phút này đúng là khóc lê hoa đái vũ, nghẹn ngào:

- Đệ tử... không biết nên nói, nói cái gì...

Không ít tiên Tiệt Giáo vừa khóc vừa cười

Vân Tiêu tiến về phía trước, ôn nhu nói:

- Huynh trưởng, hãy trân trọng con đường phía trước

- Ừm!

Triệu Công Minh dùng sức chút gật đầu, vái chào một cái đối với Vân Tiêu:

- Nhớ rõ nghe Trường Canh, đừng thêm phiền cho Trường Canh, còn có hai người các ngươi... ôi chao, Tứ muội đâu?

Quỳnh Tiêu xoa xoa khóe mắt, nhỏ giọng nói:

- Giữ nhà

- Này! Ha ha ha!

Triệu Công Minh cười hai tiếng, ôn hoà nói:

- Sau đại kiếp lại tụ họp, sau đại kiếp lại tụ họp, có thể có ba vị nghĩa muội, là phúc đời này của Triệu Công Minh ta! Đương nhiên, có thể kết thành đạo lữ với phu nhân, là may mắn đời này của Triệu Công Minh ta

Kim Linh khẽ cáu một tiếng, chúng tiên nhân Tiệt Giáo cười to một hồi

coi như là Thái Thanh Thánh Nhân chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy gì nữa, cũng gạt ra một chút ý cười ở bên trong Thái Thanh Quan

chẳng qua, Thái Thanh Thánh Nhân cuối cùng cũng không phải bình thường, lúc này đã phóng ánh mắt đến Huyền Đô Thành thiên ngoại

lò Thái Thanh Dựng Linh Đan thứ nhất, đã ra nồi tại Đậu Suất Cung

đại sự, có hi vọng

tại phế tích Thập Tuyệt Trận, Dương Tiễn đứng ở bên cạnh thi thể tiên tử đã bị phong vào bên trong lòng đất, nhẹ nhàng thở dài

thấy có một lượng lớn tiên Tiệt Giáo bay đến chỗ này, Dương Tiễn cúi đầu vái chào một cái, cũng không làm thêm gì, quay người rời đi

thế là, sau nửa canh giờ

'Lỗi của ta... là lỗi của ta... '

Ở trong một góc Phong Thần Đài, thiếu nữ mặc váy ngắn ôm đầu gối co ro trong bóng tối, tiếng nức nở không ngừng vang lên

'Là ta hại Kim Linh sư tỷ, là ta liên lụy mọi người nhập kiếp. '

'Ta vì sao không chết sớm một chút, vì sao... '

- Kim Quang, Kim Quang sư muội?

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ bên cạnh, thân thể thiếu nữ khẽ run, ngẩng đầu nhìn về phía nơi phát ra tiếng hô hoán, tròng mắt đột nhiên co rụt lại

Triệu sư huynh, Kim Linh sư tỷ, các vị huynh trưởng...

- Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là ta hại các ngươi, ta nên sớm một chút... thật xin lỗi...

Triệu Công Minh lại là cười to vài tiếng:

- Ha ha ha, nha đầu ngốc! Sờ vi huynh và sư tỷ ngươi đi, vi huynh và sư tỷ ngươi bình yên vô sự, vẫn còn sống! Ngươi lúc đó nóng vội tự vẫn cái gì chứ, đây không phải gặp dữ hóa lành rồi?

Tần Hoàn cười nói:

- Tiểu muội ngươi mau tới đây, Công Minh sư huynh cùng với Trường Canh sư đệ, vừa mới giết Chuẩn Đề Thánh Nhân!

Thập Thiên Quân nhao nhao mở miệng:

- Cái gì Thánh Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân!

- Vậy chúng ta vẫn đã kiếm bộn

- Đúng vậy, có thể coi là gián tiếp mở đường đối với việc trừ bỏ Thánh Nhân

- Đáng giá đáng giá

Kim Linh Thánh Mẫu đã là tiến về phía trước, nâng đỡ Kim Quang đã được Thiên Đạo tu bổ lại đạo khu, ôn nhu ôm nàng vào trong ngực, chậm rãi an ủi

- Sư tỷ không có việc gì, nhục thân tới, hài tử cũng không có việc gì

- Sư tỷ!

Kim Quang lại không nhịn được, bật khóc trong vòng tay nàng

Triệu Công Minh cùng với Tần Hoàn liếc nhau, từng người đều cười khẽ, đợi Kim Quang Thánh Mẫu khóc không sai biệt lắm, Triệu Công Minh đang định tìm một nơi uống trà trò chuyện, Bách Giám lại là vội vàng chạy tới

- Công Minh đại nhân! Công Minh đại nhân!

Triệu Công Minh chắp tay sau lưng, bất mãn nói một câu:

- Bách Giám Nguyên Soái, ngươi cũng không cần gọi đại nhân lung tung!

Chương 1851: chiến lực mạnh nhất Thiên Đình

- Mặc dù ta hiện tại đang đứng thứ mười trong danh sách Thiên Đạo, nhưng còn chưa có chức danh chính thức đúng không, ngươi gọi như vậy, dễ dàng làm cho người ta cảm thấy ta làm mưa làm gió ở trong này, như vậy ảnh hưởng sẽ rất xấu, phải không? Ừm khục, có chuyện gì?

Bách Giám vội nói:

- Ngọc Đế bệ hạ cùng với Vương Mẫu nương nương phái người đưa tới mười bàn tiên yến, trăm đàn tiên tửu, đã đưa đến phía trước trong đại điện

- Đi!

Triệu Công Minh vung tay lên:

- Gọi cả tiên Xiển Giáo tới! Bên ngoài không làm được Đạo Môn một nhà thân, sau khi lên trời cũng đều là hảo thần cùng điện! Ngày hôm nay không say không về!

Làm hư tập tục Thiên Đình, bắt đầu từ tiên thần dự bị Phong Thần Đài

bên trong Phong Thần Đài hoan thanh tiếu ngữ, Lý Trường Thọ đứng lẳng lặng một hồi bên ngoài, liền xoay người trở về Trung Thiên Môn

lão ca đi uống rượu, kế tiếp thu thập tàn cuộc vẫn là do quyền thần bình thường Thiên Đình hắn

đặt hai mươi tư chư thiên kỳ thật không cần hắn quản nhiều, chỉ cần đẩy hai mươi tư chư thiên đến phụ cận Thiên Đình, đại trận Thiên Đình liền tự động mở ra, 'nuốt' hai mươi tư tầng thiên khung trống trải này

sau một đoạn hiệu ứng tiên quang đặc biệt kéo dài mấy canh giờ, Thiên Đình trở nên càng sâu và rộng hơn lấy cửu trọng thiên khuyết làm chủ thể, mỗi tầng cung điện trên trời gia tăng ba tầng khu vực, cửu trọng thiên cao nhất vẫn như cũ không thay đổi, xưng là thanh tịnh thiên, vị trí của Thái Thanh Quan

tam thập tam thiên vừa ra, Thiên Đạo đã gần như hoàn thiện, hiệu quả gần với chư thiên chính thần quy vị

này lên kia xuống, Thiên Đạo đã hoàn toàn áp đảo năm thánh, chỉ cần Thiên Đạo nguyện ý, lúc này đã có thể chế trụ bốn vị bên trong năm thánh, đẩy Thiên Đình trở thành nền tảng trật tự duy nhất trong Tam Giới

đương nhiên, theo suy đoán của Lý Trường Thọ, có 90% khả năng Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không cân nhắc đến biện pháp quá kịch liệt

mọi thứ đều có thể lặng yên không tiếng động thay đổi, sử dụng ít tư nguyên nhất để thu được lợi ích lớn nhất

bây giờ ở giữa Thánh Nhân đã tồn tại mâu thuẫn sâu hơn, Thiên Đạo thật sự có rất nhiều không gian thao tác

về phần bản thân Lý Trường Thọ...

Nhìn chăm chú vào biến hóa tầng thứ tám, Lý Trường Thọ cưỡi mây chậm rãi đi về hướng Lăng Tiêu bảo điện

trước đây còn có rất nhiều tiên thần sẽ có ý thức 'trùng hợp đi ngang qua', tới hàn huyên vài câu, chào hỏi, trở thành gương mặt quen thuộc ở trước mặt Tinh Quân

vào trước ngày hôm nay, bốn chữ Thái Bạch Kim Tinh này, liền đại biểu cho quyền thế, đại biểu cho quyền uy, đỉnh điểm văn thần

nhưng bắt đầu từ ngày hôm nay...

Đây chính là chiến lực mạnh nhất Thiên Đình giai đoạn hiện tại!

Người giết thánh • văn thần Thiên Đình • đệ tử Thái Thanh thích nhất • hôn phu chỉ định của Vân Tiêu tiên tử • sư huynh Nga —— Lý Trường Canh!

Lý Trường Thọ đối với chuyện này ngược lại là không có cảm giác gì quá lớn

Giết một vị Thánh Nhân mà thôi, có gì đáng ngạc nhiên

đây chẳng qua là con đường phải đi qua để đến đích cuối cùng

chỉ là sớm hơn rất nhiều, cũng làm cho Thiên Đạo sớm thoát khỏi hệ thống Lục Thánh ràng buộc

sau đó thì sao?

Thiên Đạo hoặc là Đạo Tổ còn có thể làm gì?

Bọn họ còn không phải sẽ tiếp tục thôi động đại kiếp, dựa theo kịch bản bọn họ định sẵn, từng bước một khóa sinh linh huyên náo ở quá khứ

phía trước tràn ngập mây mù, tất cả Thiên Binh Thiên Tướng đều cúi đầu hành lễ, vẻ kính sợ trong mắt càng sâu

Lý Trường Thọ chắp tay cưỡi mây, khóe miệng lộ ra một chút mỉm cười

không thể không thừa nhận, hắn trước đây máu lên não, nhưng thật ra là mượn cảm xúc của Công Minh lão ca, phẫn nộ tự thân bởi vì không minh đạo tâm áp chế cùng với hóa giải, cũng không đến điểm tới hạn

đây cũng được coi là thiếu hụt trên tính cách, Lý Trường Thọ đã sớm biết, và hắn đã nghĩ ra cách này để khắc phục nó

nhìn lại sự tình của lão ca, kỳ thật hết thảy đều ở trong bố cục của chính mình

một trong những nguyên nhân giết Nhiên Đăng chính là vì Triệu Công Minh

mang tới Càn Khôn Xích phiên bản suy yếu của Nhiên Đăng, chính là vì giúp Triệu Công Minh diễn hóa hai mươi tư chu thiên

có đôi khi, con người luôn rơi vào sự hạn chế trong suy nghĩ và cảm thấy nếu tiến một bước sẽ gặp phải sự cản trở rất lớn

lúc này, kỳ thật ngươi có thể quay lại và những lực cản này sẽ trở thành động lực

sự tình Triệu Công Minh cùng với Kim Linh, lúc này đã xem như có một kết thúc

Lý Trường Thọ lẳng lặng chải vuốt những tuyến đường đi gần đây, suy nghĩ có chỗ gì thiếu sót

lúc mới đầu, Lý Trường Thọ cảm thấy chỉ cần tìm được Lạc Bảo đồng tiền, liền có thể làm Triệu Công Minh miễn đi tử kiếp, khi đó vấn đề chính mình suy nghĩ còn chưa đến được cấp độ sâu hơn, ánh mắt có tính hạn chế

Chương 1852: bảy thành

về sau theo hiểu biết về Thiên Đạo dần dần sâu sắc hơn, Lý Trường Thọ bắt đầu phát hiện ra, Triệu lão ca gần như chính là tử cục, loại hoàn toàn khó giải kia

đầu tiên, nhân mạch quá rộng, ở bên trong Tiệt Giáo có danh nghĩa bạc vân thiên

lại có, chính là một hơi gió mát này kết nghĩa kim lan cùng với ba đóa tiên vân, lại thêm cảm tình huynh muội rất sâu, Triệu Công Minh xảy ra chuyện liền đại biểu cho một nửa bát đại đệ tử Tiệt Giáo nhập kiếp

một điểm quan trọng hơn nữa, chính là Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh, là đạo cụ quan trọng bù đắp Thiên Đình, bổ toàn Thiên Đạo

vào rất sớm trước đó, Triệu lão ca liền đội chữ nguy trên đỉnh đầu, dạo chơi qua lại ở trong thiên địa

Lý Trường Thọ muốn cứu Triệu lão ca, ở một trình độ nhất định là vì để tránh cho Tam Tiêu bởi vậy nhập kiếp, ở một trình độ nhất định, cũng là cảm thấy lão ca làm người không tệ, bỏ mình lên bảng quá uổng phí

cho nên, hắn cơ hồ là đoạt lấy Lạc Bảo đồng tiền từ trong tay Nhiên Đăng

cho nên, hắn tính kế Càn Khôn Xích trong tay Nhiên Đăng, cũng đi cửa sau âm thầm đưa Càn Khôn Xích cho Triệu Công Minh

cho nên, Lý Trường Thọ đã sớm chuẩn bị xong một sợi Hồng Mông Tử Khí kia, sau khi dựa vào một sợi Hồng Mông Tử Khí này đánh cắp rất nhiều cảm ngộ Thiên Đạo, sử dụng tử khí này xem như phế vật, làm mấu chốt Triệu lão ca hợp đạo

ở bên trong quá trình này, chính mình có thay đổi gì?

Kỳ thật rất đơn giản, dần dần từ bỏ hết thảy huyễn tưởng đối với

Thiên Đạo

lấy đi Lạc Bảo đồng tiền, giết Nhiên Đăng lão đạo, kỳ thật chỉ là một loại 'hình thức' phủ định, cũng không có giải quyết bản chất vấn đề

Lý Trường Thọ mấy năm trước còn đang bối rối vì việc này, nhất là làm đại hôn cho Triệu Công Minh cùng với Kim Linh, Lý Trường Thọ đối với chuyện này u sầu càng nặng

Triệu Công Minh càng trọng yếu tại Tiệt Giáo, tính nguy hiểm bị Thiên Đạo thiêu hủy xem như dây dẫn nổ cũng lại càng lớn

khi đó, Lý Trường Thọ suy tư một hồi lâu ở bên trong nhà tranh

mỗi một con đường thôi diễn ra, cuối cùng đều là tử kiếp

mỗi một bước tiến về phía trước đều tràn đầy lực cản

đồ vật phải cân nhắc thực sự quá nhiều, muốn ở bên trong trò chơi Đạo Tổ thiết định quy tắc, hoàn thành cực hạn lật bàn đối với Đạo Tổ, cơ hồ là điều kiện không thể nào hoàn thành

lúc ấy cũng không có quá nhiều linh quang lóe lên, mà là dựa theo quy củ của hắn, sau khi nhận định rằng mọi ý tưởng tích cực đều không thể thực hiện được, hắn chuyển sang trạng thái thứ hai

phương pháp trái ngược

bên trên bàn cờ Thái Cực Đồ, nhìn từ bên trái hoặc bên phải, tựa hồ là phân biệt chiếm âm cùng dương, trắng cùng đen, nhưng sự khác biệt cơ bản giữa hai bên là gì?

Đen trắng, âm dương chẳng qua là do người định nghĩa, Thái Cực Đồ trên bản chất chỉ là đang trình bày một đạo lý:

【Âm và dương tương hỗ kiềm chế lẫn nhau, vừa có thể chôn vùi lẫn nhau, vừa có thể diễn sinh vạn vật.】

Đạo tồn tại trong một, biểu hiện trong hai và ẩn giấu trong ba

một cái chớp mắt kia, Lý Trường Thọ bỗng nhiên ngộ ra, dưới đáy lòng nổi lên một đám ý nghĩ, những ý nghĩ này nhanh chóng biến thành một kế hoạch

chính mình trước đây vô thức bày Thiên Đạo ở mặt đối lập với chính mình, luôn nghĩ rằng mình sẽ không mang lại lợi ích gì cho Thiên Đạo, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, sự kiên trì như vậy chỉ là vô nghĩa

liền để Triệu Công Minh thành toàn Thiên Đạo!

Liền để Triệu lão ca trở thành tồn tại đứng đầu trong danh sách Thiên Đạo, thu hoạch được một bộ phận quyền hạn Thiên Đạo!

Liền để Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ trực tiếp được lợi, nhờ vào đó đổi lấy Triệu Công Minh không chết, phần thắng giữa chính mình cùng với Thiên Đạo cũng sẽ không chịu ảnh hưởng, ngược lại sẽ chôn xuống một viên ám lôi cho Thiên Đạo

Lý Trường Thọ lúc ấy liền định ra phương hướng như vậy, lại cũng không chế định kế hoạch kỹ càng, chỉ là chuẩn bị một chút phương án dự bị

chân chính nằm ngoài tầm kiểm soát, là Dương Tiễn tha cho Kim Quang, Kim Quang bị buộc tự vẫn

một cái chớp mắt kia, Lý Trường Thọ có xúc động đồ thánh

【 Triệu Công Minh diễn hóa hai mươi tư chư thiên là sự tình trong kế hoạch, nhưng sự tình giết Chuẩn Đề, hoàn toàn chỉ là một sự ngoài ý muốn xinh đẹp. 】

Lý Trường Thọ cười khẽ, lập tức tản ra phần vui sướng này

khởi động lại không minh đạo tâm, bảo trì thời khắc hiền giả, phân tích tình hình lúc này từng bước, cùng với ảnh hưởng của cái chết của Chuẩn Đề đối với các kế hoạch tiếp theo của mình

bước đến phía trước Lăng Tiêu bảo điện, ở chỗ sâu nhất đạo tâm Lý Trường Thọ, tấm bia đá kia bị nguyên thần tiểu nhân nhi gọi đi qua, xoá bỏ chữ 'năm' trên đó và viết chữ 'bảy'

phần thắng phạt thiên, bảy thành

còn chưa đủ, còn thiếu rất nhiều, thậm chí còn ở vào tình thế nguy hiểm hơn

Chương 1853: Giấu quá sâu

đời trước thế nhưng đã từng xem không ít trận đấu 7:3 bị ngược dòng

Phong Thần đại kiếp kế tiếp, hẳn là đã không còn quỹ tích ban đầu

sau đó, chính mình liền sẽ nhân danh quyền thần Thiên Đình, ra lệnh tra rõ các lộ Luyện Khí Sĩ can thiệp vương quyền thay đổi phàm tục Nam Châu

trận chiến Thương Chu tại Nam Châu là sân khấu của Phong Thần đại kiếp, điều này thực ra vẫn luôn là tin đồn, cũng là 'quy tắc ngầm' ngầm thừa nhận

Thiên Đình chưa bao giờ trực tiếp thừa nhận, hơn nữa Thiên Đình đã sớm đặt ra thiên quy, Luyện Khí Sĩ không thể can thiệp phàm tục

Lý Trường Thọ vẫn luôn nắm bắt quân cờ vô dụng này, lúc này vừa vặn dùng để chuyển dời lực chú ý của Thiên Đạo, bình ổn vượt qua giai đoạn nguy hiểm này

mà hắn cũng chỉ là hạ lệnh tra rõ, cũng không thực sự đi điều tra hay bắt giữ ai đó, tiến thối tự nhiên

- Trường Canh! Ha ha ha ha! Vui chứ, vui chứ!

Phía trước, Ngọc Đế áo trắng bên trên đài cao cười to vài tiếng, đóng cửa Lăng Tiêu bảo điện, đối với Lý Trường Thọ chính là cười to một hồi

Chuẩn Đề này, cũng coi là 'không được lòng người'

- Ai, Trường Canh, đánh nhau với Thánh Nhân xúc cảm thế nào?

- Cũng tạm, chỉ là có chút cứng rắn, lúc ấy suýt bị chấn bay, cần phải ứng phó với lực phản chấn

- Ha ha ha ha! Một chiêu cuối cùng ngươi ném ra Lục Thần

Thương, đính Chuẩn Đề ở bên trên cành cây kia, quả thực quá hả giận!

Lý Trường Thọ cười nói:

- Bệ hạ, tốt nhất trước tiên nói về lợi ích của hai mươi tư trọng thiên đối với Thiên Đình, cũng như sự sắp xếp tiếp theo của mỗi thiên

- Chuyện đó không quan trọng! Trước tiên nói một chút, ngươi làm sao đỗi Chuẩn Đề. Chuẩn Đề này! Quả thực là giúp Thiên Đình xả được cơn giận!

Lý Trường Thọ: "..."

Lý Trường Thọ không nhịn được cười một tiếng, bị Ngọc Đế bệ hạ lôi kéo ngồi trên bậc thang, bắt bắt đầu kể về 'hành trình mưu trí' cực kỳ phẫn nộ của mình

Thiên Đình, nơi chia sẻ câu chuyện ngươi vừa bịa ra

...

Trong Ngọc Hư Cung, tam hữu tiểu viện

Rất hiếm thấy, Thập Nhị Kim Tiên đều đến nơi đây, nhưng mỗi một người đều là sắc mặt ảm đạm, cúi đầu thậm chí không dám thở mạnh

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên bồ đoàn dưới tàng cây, nhắm mắt ngưng thần, như thể đang nung nấu một làn sóng giận dữ

sự tình Thập Tuyệt Trận lần này, Xiển Giáo nói không rõ là thắng hay thua

bọn họ xác thực đã phá Thập Tuyệt Liên Hoàn Đại Trận, giết Thập Thiên Quân, Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu nhục thân tiến vào Phong Thần Đài, kế tiếp không có cách nào tham dự Phong Thần đại kiếp

từ góc nhìn này, xác thực tính thắng một trận này nhưng Tây Phương Giáo cùng với bọn họ xem như minh hữu âm thầm, một chân bị gãy, ưu thế khi phe mình đối mặt với Tiệt Giáo không còn sót lại chút gì, từ góc độ này, bọn họ thuần túy là thua

ai có thể nghĩ tới, vị quyền thần Thiên Đình kia đã có thực lực giết thánh

đây cũng giấu quá sâu

người phụ trách Phong Thần hư giả:

mặt mũi hiền lành, tóc trắng bồng bềnh, cầm một cây phất trần đóng vai trò là người hòa giải khắp nơi, chủ yếu chịu trách nhiệm xoa dịu cảm xúc của các tiên thần lên bảng, làm công tác huấn luyện cho các tiên thần này

người phụ trách Phong Thần chân chính:

trường bào vừa mở, ai cũng không yêu! Huyền công hộ thể, Thánh Nhân giảm một!

Thiên địa hiện nay, kỳ thật vẫn là của Lục Thánh

thực lực của đệ tử Thái Thanh Lý Trường Thọ, lực ảnh hưởng, lực uy hiếp, đã hoàn toàn thay thế thánh thứ sáu nguyên bản nào đó, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém

Xích Tinh Tử thấp giọng nói:

- Lão sư, đệ tử mạo muội, muốn hỏi tu vi của Trường Canh sư đệ như thế nào, chỉ bằng vào đại đạo cân đối, lại có thể chính diện chống lại thánh thứ sáu, điều này không khỏi quá mức không thể tưởng tượng

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi thở hắt ra, lạnh nhạt nói:

- Vi sư cũng nhìn không thấu, hoặc là nói, trước ngày hôm nay là có thể nhìn thấu, nhưng hôm nay sau khi hắn ra tay, khi vi sư cảm thấy nhìn thấu, lại phát hiện ra trước đây chẳng qua là ngụy trang hắn tạo ra

- Theo lần trước hắn tới bên trong tiểu viện quan sát vi sư, khi đó hắn làm ra bốn tầng ngụy trang trên tu vi cùng với đạo cảnh, một tầng phủ một tầng, tầng dưới chót vẫn có thể bị vi sư nhìn thấy. Ngày hôm nay, vi sư chỉ có thấy được ba tầng ngụy trang của hắn

chúng tiên Xiển Giáo từng người liếc nhau, lộ vẻ mặt bất đắc dĩ

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói:

- Chư đệ tử đừng có bởi vậy mà e sợ, vi sư thường nói, tu đạo tu chính là đạo tâm đạo cảnh, cũng không phải là bản lãnh tranh cường hiếu thắng

- Nếu tuân theo Thiên Đạo, thuận theo dòng chảy của tự nhiên, tự nhiên có thể bình yên không ngại. Thánh Nhân nếu tùy ý làm bậy, cũng là một đường bại vong, cho nên tu thân, tu tính, tu đạo, không phân nặng nhẹ, phải làm đồng thời

Chương 1854: Răn dạy

chúng đệ tử Xiển Giáo cùng nhau hành lễ, nói cẩn tuân lão sư dạy bảo

Nguyên Thủy Thiên Tôn khoát khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Trở về tu hành đi, Quảng Thành và Ngọc Đỉnh lưu lại

Quảng Thành Tử cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân đứng thẳng bất động, chúng tiên còn lại chậm rãi rời tiểu viện, trên đường trở về cũng là từng người bàn luận về trận chiến tru thánh

đắc ý nhất trong đó, thuộc về Thái Ất Chân Nhân

y, bạn thân của Trường Canh

về sau thành lập nhóm, lực lượng sẽ tăng thêm ba thành!

Thái Ất Chân Nhân hai mắt tỏa sáng, nhìn về phía Văn Thù mặt như đáy nồi một bên, đút hai bàn tay vào trong áo, cưỡi mây đến gần

- Đáng tiếc, thật đáng tiếc, lần này thua thiệt lớn

Văn Thù cau mày nói:

- Sư huynh có ý gì?

- À, không có việc gì, chỉ là đột nhiên hơi xúc động

Thái Ất Chân Nhân hoãn thanh than nhẹ, nói:

- Vì bức tử chỉ là Kim Quang Thập Thiên Quân, cuối cùng huyên náo thánh thứ sáu mất mạng, đây không tính là thua thiệt lớn sao?

- Hừ!

Văn Thù hừ lạnh một tiếng, biến thành một đạo ánh sáng đỏ bay đi, biến mất trong chớp mắt

Thái Ất Chân Nhân híp mắt cười khẽ, vừa định trở về Ngọc Hư đại điện nghỉ ngơi một hồi, đã thấy Hoàng Long tâm sự nặng nề, cưỡi mây rời Ngọc Hư Cung, đi về hướng Trung Thần Châu

Thái Ất nghiêng đầu, ngẫm nghĩ một hồi vẫn là đi theo

dù sao quan hệ giữa hai người cũng không tệ, cũng đại khái biết được Hoàng Long đang phiền muộn cái gì, đơn giản chính là sự tình một chút bảo vật

cùng lúc đó, trong Bích Du Cung

Đa Bảo Đạo Nhân loay hoay với những 'vật kỷ niệm' chính mình cầm trở về với giá cao trước đây, càng nhìn càng vui vẻ, khiến một đám nam tiên bên cạnh nhìn hai mắt bốc lên ánh sáng xanh

đồ tốt, mặc dù đều là tàn phiến

hắc, nhìn cái đĩa vàng tím lớn này, vốn nên là Tử Kim Bình Bát, nói không chừng Thánh Nhân đã từng dùng để uống nước

nhìn những hạt gỗ nhỏ cháy đen này, sờ vào liền có một loại cảm giác mượt mà, luôn có một loại xúc động không nhịn được vân vê bọn chúng

còn có nửa bên bồ đoàn này, đài sen cháy khét, bảo kiếm chỉ còn lại có chuôi kiếm

bảo khố Thánh Nhân, kém xa bộ sưu tập của chính mình

nhị thánh Nhân Tây Phương Giáo từ Viễn Cổ liền nói là phương tây cằn cỗi, phương tây cằn cỗi, không nghĩ tới... thật đúng là rất thành thật

chẳng trách đệ tử Tây Phương Giáo nghèo khó như vậy, lão sư cũng đều không có mấy món bảo vật ra dáng!

Cũng may chính mình năm đó đủ tặc, Đạo Tổ phân bảo đến cuối cùng còn thừa lại một ít đồ chơi nhỏ bất thành khí, đến lượt mình tự chọn, chính mình linh cơ khẽ động

'Hắc hắc, sư tổ, ta có thể muốn sườn núi phân bảo này không? Đây cũng là bảo vật đúng không? Vừa vặn thiếu pháp bảo loại trữ vật. '

Từng nhớ rõ, lúc ấy sư tổ mặt đều đen, nhưng vẫn là cho chính mình

bằng không sẽ không giữ được thể diện

một đám nam tiên lấy dũng khí xông tới, cười nói:

- Đại sư huynh, cho chúng ta thưởng thức với?

- Đi đi đi! Đừng có thêm phiền! Bần đạo còn chưa có thưởng thức đủ!

Đám nam tiên hậm hực mà đi

trong chốc lát, Quy Linh Thánh Mẫu mang theo mấy vị tiên tử tiến tới, nhỏ giọng hỏi:

- Đây là cái gì?

- À, di vật của Chuẩn Đề Thánh Nhân, đều là bảo bối tốt, nhưng hiện tại không thể sử dụng được

Đa Bảo Đạo Nhân lộ ra nụ cười chất phác chân thành:

- Nào, sư muội, hãy chạm tay vào và cảm nhận chúng

cái trán đám nam tiên lập tức treo đầy vạch đen

cho nên nói, tiên tử Tiệt Giáo nhiều, đó cũng không phải là không có đạo lý

- Khục!

Bên trên đài cao truyền đến một tiếng ho nhẹ, đông đảo đệ tử mới trở về từ Nam Châu liền bị đưa tới, ngẩng đầu nhìn một chút, nhanh chóng xếp thành đội hình, cúi đầu hành lễ

- Bái kiến sư tôn

- Ừm

Thông Thiên Giáo Chủ đứng chắp tay, nhìn chăm chú vào mười mấy vị đệ tử tự mình dạy dỗ nên phía dưới này, lạnh nhạt nói:

- Phong Thần đại kiếp đến tận đây, Tiệt Giáo chúng ta cùng với Xiển Giáo đều bị tổn thương

- Bây giờ nhờ vào Công Minh lấy thân bổ toàn Thiên Đạo thiếu hụt, lại thêm Trường Canh cùng với Công Minh liên thủ đánh chết Thánh Nhân thất đức kia... tên húy này về sau liền không cần nói ra

- Đại kiếp đã không phải Xiển Tiệt nhất định phải ngươi chết ta sống, thế cục cũng không cần như khẩn trương như trước đó

- Vi sư tuyên bố ba chuyện

- Chuyện thứ nhất, từ hôm nay, bên trong Nam Thiệm Bộ Châu, đệ tử Tiệt Giáo chúng ta điệu thấp làm việc, người gia nhập Thương Quân tận tâm hiệu lực vì Thương Quân, đừng có tử chiến, cũng không cần bảo thủ mục nát

- Chuyện thứ hai, các tiên không cần lại giới hạn tại tiên đảo hải ngoại, có thể thường xuyên đi Trung Thần Châu dạo chơi, nếu gặp chuyện, đừng sợ chuyện, trên dưới Tiệt Giáo vẫn là phải một lòng đoàn kết

- Chuyện thứ ba, bắt đầu lập Trảm Tiên Thai từ bây giờ

Chương 1855: ám hiệu

- Bên trong môn nhân, đệ tử Tiệt Giáo, phàm là người có tâm thuật bất chính, người nghiệp chướng thâm hậu, người châm ngòi tiên Tiệt Giáo ra ngoài đấu pháp, trảm nhục thân, để cho hồn phách đầu thai chuyển thế

- Phàm là người có nguyện vào Phong Thần Đài, hoặc hiệu lực nguyện vì Thiên Đình, đều có thể đi đến Thiên Đình cầu kiến Trường Canh

- Lúc này đã không phải Thượng Cổ, Thiên Đình cũng không phải Yêu Đình, gia nhập Thiên Đình liền có thể có mấy thành cơ hội giữa mạng sống, không có gì phải mất mặt, nhưng cũng phải nhìn Thiên Đình thu hay là không thu

- Vi sư sau này không lại thu đồ, các ngươi trong vòng ngàn năm cũng không thể thu đồ

- Cứ như vậy!

Thông Thiên Giáo Chủ khoát khoát tay, thân hình theo gió mà đi, chúng tiên Tiệt Giáo từng người cúi đầu đáp ứng, một đám lộ vẻ mặt suy tư

sư tôn...

Đã trở nên tích cực

...

Tại Thiên Đình, bên trên Tiểu Quỳnh Phong

Lý Trường Thọ trở về từ Lăng Tiêu bảo điện, liền ngồi ghế đu phía trước đan phòng chính mình, nhắm mắt nghỉ ngơi, thở nhẹ một hơi

kế tiếp còn có cái gì, có thể đề thăng cơ hội giành phần thắng?

Có, hơn nữa ở ngay con đường phía trước

từng lựa chọn dưới đáy lòng bị xóa đi, Lý Trường Thọ lại khắc ở trong lòng một dòng chữ mới

« Phân tích về nguồn gốc giáo nghĩa của Xiển Tiệt nhị giáo và phương án giải quyết những khác biệt »

Ý nghĩ của hắn vẫn là vô cùng rõ ràng, phương hướng hắn phải cố gắng lúc này, chính là nhảy ra tư tưởng ràng buộc trước đó, phác hoạ ý nghĩ một lần nữa

Đạo Môn giáng cấp thành Đạo giáo Hồng Hoang, giữ vững khí vận cuối cùng, Ggáo nghĩa Nhân, Xiển, Tiệt đồng thời tồn tại, lưu phái khác biệt, đỉnh núi khác biệt

đây là, Xiển Tiệt hợp lưu

- Báo ——

Một tiếng gọi truyền đến từ tiền điện, làm cho Lý Trường Thọ đang suy tư đại sự khẽ nhíu mày

chính mình vừa mới trở về Tiểu Quỳnh Phong, còn chưa kịp bình tĩnh nói một câu ở trước mặt sư muội: 'Không có việc gì, cũng chỉ là lật đổ một vị Thánh Nhân. '

Sao lại có chuyện tới cửa rồi?

Tâm thần xẹt qua Ngũ Thiên Môn, không thấy thân ảnh khách tới

Lý Trường Thọ đưa ánh mắt đến phía trước điện Thái Bạch Cung, thấy Thiên Tướng truyền lệnh kia hai tay bưng ngọc phù, đang cúi đầu chờ, liền phái một cỗ Đạo Nhân Giấy【 Thái Bạch Kim Tinh 】, ra ngoài gặp gỡ Thiên Tướng truyền lệnh kia

- Tinh Quân đại nhân! Vừa rồi có một lão đạo, đặt ngọc phù này tại Trung Thiên Môn, nói lập tức đưa tới trước mặt ngài, sau đó liền cáo từ rời đi, đối phương tu vi cao thâm, chúng ta không dám khinh thường, lập tức chạy đến đưa tin!

- Ồ?

Lý Trường Thọ dùng tiên lực bao khỏa ngọc phù, cười nói:

- Tướng quân vất vả

- Mạt tướng không dám nhận!

Thiên Tướng định thanh ứng tiếng, chắp tay cáo từ

tại thời điểm đi còn làm thủ thế huy quyền biên độ nhỏ, tựa hồ có chút hưng phấn

Lý Trường Thọ bưng ngọc phù, sau khi xác định trong đó không có cơ quan tính kế gì, mới cẩn thận nhìn vào bên trong

không có khí tức, không có đạo vận, hiển nhiên đối phương là cố ý ẩn nấp thân phận của chính mình, nhưng ở bên trong ngọc phù, lại có một đạo ấn ký đặc thù, ý đồ để cho chính mình biết được thân phận

đài sen chín cánh?

Không đúng, đây hẳn là đài sen mười cánh, thiếu một cánh

chính mình lúc trước khi chuẩn bị hậu thủ vì sự tình Na Tra, từng cùng nhau làm mấy hạt giống bảo sen với Thái Ất Chân Nhân, chuẩn bị cho hoa sen bảo thân của Na Tra

lo trước khỏi hoạ

về sau bi kịch Na Tra được hóa giải một cách thuận lợi, Thái Ất Chân Nhân tài bồi hoa sen đến chín cánh, cũng không viên mãn

việc này, ngược lại là chỉ có chính mình, Thái Ất, Ngọc Đỉnh, Dương Tiễn, một số ít mấy người biết được, đoán chừng lão đạo kia hẳn là do Thái Ất Chân Nhân biến thành

vì sao không tìm Đạo Nhân Giấy liên hệ, mà là trực tiếp tới Thiên Đình đưa tin?

Nơi này, e là có vấn đề gì

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng, đọc xong nội dung đơn giản trong đó

Thái Ất sư huynh hẹn chính mình đi một chỗ phường trấn Trung Thần Châu gặp nhau, còn định ra ám hiệu bí mật

【Hảo huynh đệ, đắp chung mền. 】

Điều này không khỏi làm cho Lý Trường Thọ nghiêm trọng hoài nghi, Thái Ất Chân Nhân đối với tình huynh đệ của Thỏ Ngọc và Linh Châu Tử, tồn tại hiểu lầm cấp độ sâu!

Hoặc là nói một loại chờ đợi nào đó

làm sư phụ Hồng Hoang... thuộc tính bát quái thông dụng hoàn mỹ!

Chẳng qua, những lời này ngược lại so với ấn ký đóa hoa sen kia, càng có thể chứng minh thân phận của Thái Ất Chân Nhân

Lý Trường Thọ hơi suy tư, cảm thấy vị sư huynh này hẳn là thật sự có chính sự muốn tìm chính mình; điều một cỗ Đạo Nhân Giấy lân cận tiến đến phường trấn kia, bản thể lại không nửa điểm dự định chuyển ổ

thật sự cho rằng Thánh Nhân dễ giết như vậy sao?

Một trận chiến này, đối với tinh khí thần của chính mình tiêu hao rất lớn, không có chân của Vân gối, nhất thời nửa nguyên hội là không đứng dậy nổi

Chương 1856: đổi một long khác

đáng tiếc, dịp trước đó không phù hợp

Vân Tiêu cũng theo tiên Tiệt Giáo trở về 'họp', không thể ở lại nói vài câu cổ vũ ở giữa đạo lữ

bởi vì Thánh Nhân vẫn lạc, lực lượng sinh linh suy yếu, lực lượng đại kiếp cũng theo đó yếu bớt, Lý Trường Thọ kỳ thật đã có thể quang minh chính đại, tiến hành bảo hộ Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu

chỉ là Vân Tiêu mặt mỏng, như chắn sẽ không đáp ứng chuyện đặc thù như vậy...

Lại nói Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ tới phường trấn kia, chủ động thả ra tự thân một chút đạo vận, rất nhanh liền nghe được một tia dẫn âm

- Hảo huynh đệ

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Đắp chung một cái chăn

dẫn tới không ít tiên nhân trên đường ghé mắt

sau khi đáp ám hiệu, hắn bị Thái Ất Chân Nhân gọi đến một chỗ nhã gian tửu lâu, bước vào từng tầng từng tầng kết giới

bên trong phường trấn khắp nơi đều đang thảo luận sự tình Thánh Nhân vẫn lạc

bóng người bay trên bầu trời, tiên sĩ chạy trên mặt đất, gặp người liền nói, bôn tẩu bẩm báo, nói thánh thứ sáu bị đệ tử Đạo Môn chém giết, không khí có chút vui mừng

bên trong nhã gian, Lý Trường Thọ cùng với Thái Ất Chân Nhân liếc nhau, hai vị lão đạo đã cải trang cầm lên chén rượu, lần lượt uống một hớp

- Xảy ra chuyện gì?

Lý Trường Thọ thấp giọng hỏi:

- Có chuyện gì không thể nói trong ngọc phù truyền tin?

- Không ổn thỏa

trong mắt Thái Ất Chân Nhân toát ra mấy phần giãy dụa:

- Việc này có chút phiền phức, nhất là tại lúc đại kiếp này, cũng không biết sẽ dẫn phát hậu quả nào

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư huynh khi nào học được thừa nước đục thả câu rồi? Do do dự dự, lo trước lo sau như vậy, cũng không phải tính tình tiêu sái của sư huynh ngươi kia

- Chậc

trong mắt Thái Ất Chân Nhân có ánh sáng lấp lóe, thấp giọng nói:

- Canh, ngươi cảm thấy, trong Xiển giáo chúng ta, có phải hay không có chút tiên thần không thích hợp?

Dưới đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức có chút giật mình, đây là muốn nói sự tình Văn Thù, Phổ Hiền có chút thân thiện đối với Tây Phương Giáo?

Kỳ thật Lý Trường Thọ đã sớm có đáp án, vào thật lâu trước đó Tây Phương Giáo hẳn đã âm thầm làm giao dịch cùng với Xiển Giáo, có mấy vị đệ tử Tây Phương Giáo tiến vào trong Ngọc Hư Cung, bái sư Nguyên Thủy Thiên Tôn

đây cũng là Nhị sư thúc cùng với nhị thánh Tây Phương Giáo làm giao dịch nào đó, Nhiên Đăng kia hẳn cũng là một phần trong đó

cụ thể như thế nào, Lý Trường Thọ cũng là không biết rõ

Ngay lúc Lý Trường Thọ đang định đáp lời, Thái Ất Chân Nhân lại 'chậc' một tiếng, thấp giọng nói:

- Ngươi có cảm thấy hay không, Hoàng Long sư huynh có chút vấn đề

Lý Trường Thọ: "..."

- Hoàng Long sư huynh? Toàn bộ Xiển Giáo chỉ có y thành thật nhất!

- Không sai, Hoàng Long, chúng ta liền gọi y là Hoàng

Thái Ất Chân Nhân làm thủ thế im lặng, sau đó sửa làm dẫn âm, nói về một chuyện nhỏ xảy ra cách đây không lâu

- Chúng ta trở về Ngọc Hư Cung, bị gọi lên tiểu viện nghe huấn, lão sư kỳ thật cũng không có răn dạy chúng ta, còn yêu cầu chúng ta tu thân dưỡng tính thêm, đừng có mất đi đức hạnh

- Chờ đi ra từ Ngọc Hư Cung, ta thấy Hoàng sư huynh tích tụ sắc mặt, đi ra ngoài từ Côn Luân Sơn, liền muốn đi theo phía sau, tìm cơ hội khuyên nhủ Hoàng sư huynh

- Bị tóm, bị áp chế khi đấu pháp, đây kỳ thật không phải lỗi của y, y chủ yếu là thiếu mấy món pháp bảo tiện tay, không có ý thức chiếm tiên cơ, lòng dạ quá mềm yếu...

Lúc ấy, Hoàng Long Chân Nhân một đường hướng về Trung Thần Châu, nhưng cũng không trở về động phủ Ma Cô Động của mình, mà là đi một chỗ sơn cốc bí ẩn

sơn cốc kia là trận thế thiên nhiên, trong đó sương mù tầng tầng lớp lớp, lại ẩn giấu một chút khí tức làm người ta run sợ

Thái Ất Chân Nhân không dám đi dò xét, liền ở bên ngoài lẳng lặng chờ, đợi chưa đến nửa canh giờ, Hoàng Long liền đầy mặt xuân quang bay ra, tâm tình hậm hực quét sạch sành sanh

- Liền giống như, đột nhiên đổi một long khác

Thái Ất Chân Nhân gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, thấp giọng nói:

- Nơi đây nhất định có ẩn tình

Lý Trường Thọ hơi suy tư, nhân tiện nói:

- Đây dù sao cũng là việc tư của Hoàng sư huynh, nói không chừng... ha ha

- Bần đạo lo lắng, hẳn là có thuyết pháp gì khác

Thái Ất Chân Nhân thấp giọng nói:

- Ngươi nếu nói bên trong Ma Cô Động của y có đạo lữ, như vậy kim ốc tàng kiều bên ngoài cũng nói còn nghe được, nhưng bản thân Hoàng sư huynh đối với phương diện này cũng không có hào hứng gì, nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy y nhắc tới nữ tiên nào

Lý Trường Thọ nói:

- Như vậy, chúng ta liền âm thầm đi qua đó nhìn thử, suy đoán luôn không chính xác, còn sẽ rất dễ dàng hiểu lầm

- Được

Thái Ất Chân Nhân nói:

- Sau đó ta và ngươi lần lượt ra khỏi thành, gặp nhau ở rừng núi ngoại thành sáu trăm dặm

Chương 1857: Sơn cốc

Lý Trường Thọ đáp ứng một tiếng, cùng với Thái Ất Chân Nhân lần lượt rời nhã gian

thế là, nửa ngày sau

hai vị tiên nhân trẻ tuổi cười to cưỡi mây bay tới, đáp xuống vách đá chỗ sơn cốc kia, tất nhiên là thân hình Lý Trường Thọ cùng với Thái Ất Chân Nhân ngụy trang

Thái Ất hóa thành thanh niên đạo giả cười to vài tiếng:

- Nơi này linh khí dồi dào, chính là chỗ địa mạch giao hội, lại khó được không có bao nhiêu thân ảnh Luyện Khí Sĩ, diệu địa, diệu địa

- Sư huynh

Lý Trường Thọ hóa thành thiếu niên nhắc nhở:

- Nơi này nói không chừng là chỗ ở của người khác, chúng ta không bằng kiểm tra trước

- Bên trong!

Thái Ất Chân Nhân chấn vỗ tay áo, cất cao giọng nói đối với trong sơn cốc:

- Bần đạo Hạnh Tinh Tử, cùng vơi sư đệ Thường Trường Tử đi ngang qua nơi đây, thấy bảo địa phong cảnh tú lệ, muốn đặt chân đôi chút ở chỗ này, không biết nơi đây có đạo hữu ở lại? Nếu có đạo hữu ở đây, còn thỉnh nhắc nhở một chút, tránh phiền nhiễu sau này

trong khi nói, Thái Ất Chân Nhân cố ý lộ ra đạo vận 'Kim Tiên' của bản thân, lẳng lặng đợi một hồi

có sao nói vậy, Thái Ất Chân Nhân không mặc áo đỏ, trình độ phong tao trực tiếp giảm phân nửa, lại cũng sẽ không tùy ý lập đoàn lý do như 'Miệng có ý nghĩ của chính mình', 'Bần đạo làm sao không kiềm chế được miệng mình ', kỳ thật cũng là một loại trào phúng

sơn cốc yên lặng, phương viên mấy ngàn dặm chỉ có một chỗ đỉnh núi có khá nhiều linh thú

kể từ khi đại kiếp xảy ra, Trung Thần Châu quả thực đã trở nên hoang vu không ít, tình hình tiên nhân bay đầy trời trước đây, lúc này đã là không thấy nhiều

- Sư đệ, nơi đây không có ai

Thái Ất Chân Nhân cười nói, tiếp đó cưỡi mây mang Lý Trường Thọ đi xuống dưới

bên trong sơn cốc đột nhiên mây mù quay cuồng, con đường phía trước bị mây mù che đậy, hai người trong nháy mắt mất đi phương hướng cảm giác

nhưng hai người bọn họ là ai?

Thái Ất Càn Nguyên Sơn, Thập Nhị Kim Tiên Ngọc Hư Cung, một tay miệng sống cường hoành vô song, lập đoàn tinh chuẩn, lạc vị kỳ diệu, mỗi lần đều có thể toàn thân trở ra, quả thật ngoan nhân nhất lưu Hồng Hoang

một người khác tự nhiên không cần nhiều lời, ba chữ Đạo Nhân Giấy này, đã đại biểu hết thảy

không đợi Lý Trường Thọ chỉ phương hướng, Thái Ất đã là cười nói:

- Nơi này lại còn có trận thế thiên nhiên, diệu! Phía dưới có người sao? Sư huynh đệ ta vô ý mạo phạm, chỉ là muốn tìm một chỗ động phủ đặt chân!

Trong khi nói chuyện, Thái Ất Chân Nhân cưỡi mây tiến tới thối lui, đung đưa, khéo léo xuyên qua mê trận, xâm nhập một mảnh thế ngoại đào nguyên

đúng là thế ngoại đào nguyên

nơi đây vẫn là ở trong sơn cốc, nhưng 'dung tích' bên trong so với bên ngoài trông còn lớn hơn mấy lần; bầu trời trong suốt lam nhạt, không thấy tung tích sương mù vừa rồi

đáy cốc có một dòng sông nhỏ trong suốt, thông với một đầm nước ở cuối sơn cốc, bờ sông chính là rừng cây rậm rạp, linh điểu, linh thú trong đó không rõ

Lý Trường Thọ cùng với Thái Ất Chân Nhân đồng thời dùng tiên thức dò xét các nơi, hai người liếc nhau, lại là không có chút dị trạng nào

nơi này có một ít phong cảnh thanh tú, không có động phủ, không có Luyện Khí Sĩ, thậm chí ngay cả yêu thú cũng đều không có...

Gió nhẹ thổi tới, một tia đạo vận theo gió xẹt qua, lại để cho đáy lòng Thái Ất Chân Nhân cùng với Lý Trường Thọ, đồng thời nổi lên một chút cảm giác bất an, phảng phất như cất giấu nguy hiểm gì đó

Lý Trường Thọ truyền âm nói:

- Ta đi chung quanh dò xét, sư huynh chờ một lát

Thái Ất chậm rãi gật đầu, trong tay áo Lý Trường Thọ bay ra vài đạo lưu quang, hóa thành thân hình không kém hắn bao nhiêu, bay vút đi bốn phương tám hướng

độn địa, lặn xuống nước, độn rừng cây, Lý Trường Thọ rất nhanh liền lật tưng nơi này, lại là không có phát giác nửa điểm dị thường

ngược lại là tìm thấy một vài mảnh vảy rồng rơi trên bãi sông, khí tức trên đó chính là của Hoàng Long Chân Nhân

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Sư huynh, ta nghĩ nơi đây chỉ là địa phương Hoàng sư huynh ẩn náu, tìm một chỗ thanh tịnh mà thôi, chúng ta khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên

Thái Ất Chân Nhân chậm rãi gật đầu, cũng là không nhìn ra bất luận sơ hở nào

- Hẳn là bần đạo suy nghĩ nhiều, chúng ta trở về trước đi

Lý Trường Thọ nói:

- Không bằng đi tìm Hoàng sư huynh trực tiếp hỏi, nói không chừng sẽ có nhiều thu hoạch hơn chúng ta điều tra lung tung trong này

Thái Ất Chân Nhân gật đầu xưng thiện, đối với chuyện này cũng không nghĩ nhiều nữa, cùng với Lý Trường Thọ cùng nhau rời đi

trên đường đi, Thái Ất Chân Nhân còn lộ vẻ hổ thẹn, không ngừng nói những lời như 'qua loa'

nhưng mà, vào sau khi Thái Ất Chân Nhân cùng với một cỗ Đạo Nhân Giấy của Lý Trường Thọ rời đi; bên trong một bụi cây chỗ bờ sông, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ trước đây thông qua Đạo Nhân Giấy lưu lại, lặng yên hiển lộ tung tích

Chương 1858: dị thứ nguyên không gian

hắn ẩn thân trong một gốc cây, nhìn chăm chú bờ sông không xa phía trước, trong mắt toát ra mấy phần suy tư

Thái Ất sư huynh lần này, thật đúng là đã trùng hợp giúp đỡ rất nhiều

nếu chính mình suy đoán không sai, việc này quan hệ trọng đại, chẳng những không có chỗ tốt gì, ngược lại có khả năng sẽ chạm đến điểm đau nhức của Đạo Tổ, không thể liên lụy Thái Ất sư huynh đi vào

nơi đây, không chỉ là tồn tại một cỗ khí tức Long tộc

tim đập nhanh bọn hắn cảm giác được, kỳ thật là tim đập nhanh tới từ 'bản năng'

hơi suy tư, cỗ Đạo Nhân Giấy này của Lý Trường Thọ không nhúc nhích trốn ở bên trong thân cây, tâm thần chuyển trở về Thiên Đình, lập tức phát ra ngoài hai khối ngọc phù

một khối đi hướng Đông Hải Long Cung, một khối đi hướng Bát Bảo Động Côn Luân Sơn

không qua mấy ngày, chúng Luyện Khí Sĩ tại Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, trong khi thảo luận đại sự thánh thứ sáu bị trảm, lại bắt đầu kể lại một số chuyện nhỏ xảy ra ngày hôm đó

có người hiểu chuyện tiến hành xếp hạng thực lực đấu pháp của đệ tử thân truyền Xiển Tiệt nhị giáo, rất đúng trọng tâm xếp Hoàng Long Chân Nhân ở... vị trí thứ năm đếm ngược

Việc này truyền về Ngọc Hư Cung cùng với Ma Cô Động, Hoàng Long Chân Nhân vốn là tâm tình có chút buồn bực, càng cảm thấy hậm hực khó hiểu

đúng lúc này, Thái Ất Chân Nhân cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân gần đây lại mời y dự tiệc, bên trên tiệc rượu trong bóng tối nói chút lời nói cổ vũ y, còn cố ý nói, muốn trao đổi mấy món bảo vật với y

Hoàng Long y có thể không rõ, một mảnh hảo tâm của hai vị sư đệ này sao?

Nhưng bảo vật này có thể nhận sao?

Đương nhiên có thể, chính là không muốn thể diện mà thôi

Hoàng Long Chân Nhân cũng không cầm mấy món bảo vật kia, tiệc rượu qua đi liền trở về bên trong Ma Cô Động

lại qua hai ngày, lúc trời tối đầy gió

Hoàng Long Chân Nhân tàng hình biệt tích ra Ma Cô Động, đi đến sơn cốc cách Ma Cô Động không bao xa kia, nhìn chung quanh mấy lần, yên lặng chờ đợi một hồi, mới tiến vào thiên nhiên trận thế nơi đây

y trực tiếp đi đến bờ sông, đi ngang qua mấy chiếc vảy rồng tróc ra trước đây kia, vừa định cất bước đi qua, đột nhiên phát hiện ra bên trong vảy rồng có một khối ngọc phù lẳng lặng nằm, vẫn là kiểu dáng y thường dùng, lại lây dính khí tức của y, ngọc phù truyền tin hoàn toàn trống không

- Rơi xuống từ khi nào?

Hoàng Long Chân Nhân nói thầm một câu, cầm ngọc phù trong tay, cất bước đi về hướng dòng nước trước mặt

nước dưới sông như có cánh cửa lặng yên mở ra, nhưng nước sông lẳng lặng chảy xuôi, không chút dị dạng

Hoàng Long Chân Nhân cất bước bước vào trong đó, dần dần trở nên trong suốt, từng bước một bị "nhấn chìm" giữa sông

phía dưới sông quả nhiên giấu giếm huyền cơ

đây là một loại càn khôn thuật pháp cực kỳ cao minh, như là giới tử càn khôn vậy

nhưng giới tử càn khôn vô luận bề ngoài nhỏ cỡ nào, càn khôn nguyên bản bên trong đều có tồn tại 'thể tích' nhất định

mà càn khôn thuật pháp nơi đây, lại là hoàn toàn gắn một mảnh càn khôn vào trên Hồng Hoang thiên địa, không tồn tại liên quan trực tiếp với Hồng Hoang thiên địa, nhưng lại tồn tại liên hệ không phải linh khí

từ ngữ mà Lý Trường Thọ có thể nghĩ đến, chỉ là nông cạn, lại không phù hợp 'dị thứ nguyên không gian'

dưới nước là một toà động phủ cấu tạo cực kỳ phức tạp, khắp động phủ bố trí trận pháp đếm không hết, khốn trận, sát trận, mê trận, độc trận đầy đủ mọi thứ

Đại La bình thường đi lầm đường, đều sẽ gặp chút phiền phức

những trận pháp này cũng không phải là lý niệm trận pháp thông dụng sau Thượng Cổ, trong đó có một lượng lớn 'phù lục' xen kẽ, đây là thủ đoạn pháp trận Viễn Cổ thường dùng

Hoàng Long Chân Nhân rẽ trái rẽ phải, xe nhẹ đường quen đi đến chỗ sâu nhất trong động, tìm được một gian mật thất

đẩy cửa đá đi vào, bên trong mật thất có một bức họa, cùng với mấy món đồ đạc đơn giản, bên trong bức họa có một đầu thương long phóng lên tận trời, khí tức bá liệt, cường hoành kia đập vào mặt

Hoàng Long Chân Nhân thắp ba cây thanh hương, ngồi ở bên trên bồ đoàn phía trước bức họa, chậm rãi thở dài

- Ài... mẫu thân, ta có phải đặc biệt vô dụng hay không

trên bức họa, mắt rồng thương long kia nhẹ nhàng lấp lóe sáng ngời, thương long trong đó lại chậm rãi bay ra, hóa thành một đầu lão thanh long dài ba thước, trong mắt long lóe ra ánh sáng rực rỡ

- Hài tử, ngươi mang theo bằng hữu tới?

Hoàng Long ngẩn ra, vội nói:

- Mẫu thân, ta tới đây một mình, ngài là tồn tại Thiên Đạo không dung, hài nhi làm sao dám làm bại lộ ngài

- Khục

trong tay áo Hoàng Long truyền ra một tiếng ho nhẹ, một vệt thanh quang bay ra, chính là khối ngọc phù truyền tin kia

ngọc phù truyền tin này khẽ run lên, hóa thành thân hình Lý Trường Thọ, vái chào một cái đối với long trong bức hoạ

Chương 1859: Tình huống gì thế?

- Đệ tử Thái Thanh, Thiên Đình Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh, bái kiến long mẫu, mạo muội đến thăm còn xin thứ tội. Hoàng Long sư huynh, đắc tội

- Ách!

Hoàng Long liền vội vàng đứng lên, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ nói không ra lời, nửa ngày mới biệt xuất một câu:

- Sư đệ ngươi làm sao tìm thấy?

Lý Trường Thọ giải thích ngắn gọn tiền căn hậu quả, lại vái chào một cái đối với Hoàng Long, trầm giọng nói:

- Sư huynh chớ trách, ta chỉ là muốn tìm long mẫu tiền bối chứng thực một việc, nếu trực tiếp nói rõ với sư huynh, sư huynh tất nhiên sẽ không dám đáp ứng

- Chuyện này... chuyện này...

- Hài tử, ngươi lui xuống trước đi

thương long kia chậm rãi nói:

- Lão hủ chẳng qua là một tia tàn hồn, cẩu thả ăn xổi ở thì ở chỗ này, muốn nhìn một chút Hồng Hoang sau này đi con đường nào, nếu người giết thánh đã tới tìm, lão hủ sẽ biết gì nói nấy

Lý Trường Thọ mím môi một cái, cảm giác xưng hô này... thật sự rất tốt

thương long hỏi:

- Tinh Quân muốn hỏi cái gì?

Lý Trường Thọ nói:

- Trận chiến giữa La Hầu cùng với Đạo Tổ, cùng với nơi La Hầu bỏ mình long này lập tức trầm mặc, nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, một hồi lâu không nói lời gì

- Ngươi muốn trở thành Ma Tổ thứ hai?

- Không dối gạt tiền bối, ta không có hứng thú làm kẻ thất bại. Ma Tổ cũng thế, chuột chũi bên người Bàn Cổ Thần năm đó cũng vậy

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta chỉ là muốn đi tìm một vật, khá là trọng yếu đối với ta

- Cái gì?

- Không tiện nói

long mẫu nói:

- Vậy ta cũng không thể nói cho ngươi biết vị đạo hữu kia ở nơi nào, đạo hữu có thể đi Tứ Hải Long Cung điều tra

Lý Trường Thọ nói:

- Trong long cung cũng không có ghi chép nơi Ma Tổ bỏ mình, tựa hồ bị người tận lực xóa đi, mà năm đó từng tham gia trận chiến kia, hiện giờ có thể tìm được dấu vết để lại, tựa hồ chỉ có tiền bối ngài, đây là đáp án Long Vương Đông Hải cấp cho ta

long mẫu khẽ nhíu mày, thấp giọng nói:

- Long tộc hiện giờ, đã lựa chọn đứng về phía ngươi?

Lý Trường Thọ khẽ chau mày, trong mắt xẹt qua một chút suy nghĩ, nhìn về phía Hoàng Long Chân Nhân

long mẫu lập tức hiểu ý:

- Hài tử, ngươi lại đi ra bên ngoài chờ

Hoàng Long không khỏi trừng mắt một hồi, nhưng rất nhanh cũng liền thành thành thật thật vái chào một cái, quay người đi ra bên ngoài động đây?

Tình huống gì thế?

Không phải

ngọc phù này, Trường Canh, Ma Tổ, chuột chũi, Bàn Cổ Thần...

Hoàng Long Chân Nhân chỉ cảm thấy chính mình đầu váng mắt hoa, mơ mơ màng màng ra mật thất, trực tiếp ra động phủ, đứng ở bên cạnh dòng sông lẳng lặng xuất thần

vui vẻ đã biến mất như thế nào?

Chính mình đã đến đây quá thường xuyên trong đoạn thời gian này?

Mẫu thân và Trường Canh liệu có xảy ra xung đột gì không... Trường Canh thủy chung vẫn là quyền thần Thiên Đình đại biểu cho Thiên Đạo, mẫu thân chính mình trước đây trốn được một mạng ở bên trong thiên phạt, lúc này cũng chỉ có tàn hồn

sự tình vì sao đột nhiên liền thay đổi như vậy

Hoàng Long Chân Nhân khẽ thở dài, đột nhiên cảm giác sau lưng có thứ gì đang nhích lại gần chính mình, tiên thức vô thức quét qua, toàn thân không khỏi cứng một cái chớp mắt

một vị lão đạo áo bào xám

thấy không rõ khuôn mặt, thấy không rõ thân hình, chỉ có thể cảm giác được khí tức đối phương bình thản công chính, tựa hồ cũng không phải là ác nhân

Hoàng Long Chân Nhân vừa định quay người, trong miệng đã là truyền ra một tiếng:

- Đạo hữu...

Lão đạo áo bào xám kia xuất thủ như gió, điểm một chỉ về hướng sau lưng Hoàng Long Chân Nhân, nguyên thần Hoàng Long Chân Nhân trong nháy mắt bị phong, thân hình loạng choạng về phía trước, nhẹ nhàng ngã xuống trên bãi cỏ

lão đạo áo bào xám kia chậm rãi tiến về phía trước, thân hình dần dần hóa thành bộ dáng Hoàng Long

nhưng chưa đi được mấy bước, lão đạo áo bào xám dừng lại thân hình...

Lão đột nhiên, có một loại xúc động không hiểu ra sao, thế là cúi đầu nhìn về phía Hoàng Long nằm trên đất, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị

chỉ chốc lát

bãi sông khôi phục lại bình tĩnh một lần nữa, lão đạo áo bào xám hóa thành Hoàng Long, đã là đi vào dòng sông, thân hình chậm rãi bị dòng nước nuốt hết

trong rừng ven sông, dưới một chạc cây đại thụ, Hoàng Long Chân Nhân bị trói thành vòng tròn, treo ở trên chạc cây, không ngừng xoay vòng, khóe miệng mang theo mỉm cười vài phần thoải mái dễ chịu lại bình yên

cách đại thụ này không xa, bên trong một gốc đại thụ nào đó, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ yên lặng nhìn một màn này, không nhịn được nghiêng đầu

phân thân Thiên Đạo này...

Còn rất nhây

bên trong mật thất động phủ bí ẩn kia, Lý Trường Thọ bất động thanh sắc đứng tại kia, lẳng lặng đối mặt với một trong bạn lữ của tổ long thời Viễn Cổ

đối phương đã từng là cao thủ Long tộc Viễn Cổ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thực lực tự nhiên không phải bình thường

Chương 1860: Đạo cùng với ma

năm đó đánh nát Hồng Hoang Viễn Cổ cũng có một phần 'công lao' của nàng, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không có nửa điểm bất kính

nhưng cũng sẽ không quá khách khí

hắn tới nơi đây kỳ thật chỉ là một trận giao dịch, vì thám thính nơi Ma Tổ vẫn lạc, phía sau tự nhiên sẽ cho Long tộc một trận cơ duyên

long mẫu tuyệt đối không phải sinh linh tầm thường, lại vẫn luôn đang âm thầm quan sát Hồng Hoang thiên địa, lúc này hẳn là có thể làm ra lựa chọn

- Đạo hữu còn chưa có trả lời, ngươi muốn đi tìm vật gì

Lý Trường Thọ từ trong tay áo lấy ra một túi bảo nang, lấy ra Lục Thần Thương ở trong đó

Lục Thần Thương này bị hai mươi tư chư thiên chấn một cái, thừa nhận lực đạo có thể đánh chết Thánh Nhân, cũng ở trong nháy mắt thánh thứ sáu bị hai mươi tư chư thiên bao trùm cùng với liên quan bản nguyên thiên địa, bốc hơi nguyên thần thánh thứ sáu

vào giờ phút này, thần thương như vậy lại xuất hiện đường cong uốn lượn rõ ràng, sát khí trên đó cũng tiêu tán rất nhiều, uy lực giảm bớt đi nhiều

Lý Trường Thọ nói:

- Lục Thần Thương tàn phiến, cùng với bản nguyên sát khí Ma Tổ

long mẫu nhíu mày, râu rồng tung bay kia như là sóng nước lắc lư, chậm rãi nói:

- Chỉ là vì một chút lực lượng Ma Tổ còn sót lại kia?

- Không phải thì sao?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Trừ sát khí Ma Tổ còn sót lại, Ma Tổ kia còn có cái gì mà ta cần?

Trong khi nói, Lý Trường Thọ duỗi tay trái về phía trước, năm ngón tay nhẹ nhàng khép kín, lòng bàn tay 'Không khí' xuất hiện từng khe hở, bộp một tiếng, vỡ vụn thành một quả cầu nhỏ màu đen hư vô

Lý Trường Thọ khép kín bàn tay, quả cầu nhỏ màu đen này trực tiếp bị 'bóp tắt'

trong mắt long mẫu nhiều hơn mấy phần kiêng kị, như là cúi đầu hành lễ, lại nói:

- Không hổ là đệ tử Thái Thanh có thể giết thánh, nhục thân mạnh, đã đến trình độ như vậy! Chỉ là, ngươi làm thế nào có được lực lượng như vậy?

- Thông qua Thiên Đạo

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Tìm được một điểm nhỏ khiếu môn, không đủ ca ngợi, những người khác cũng không có cách nào bắt chước, hiện tại đã có thể nói chưa?

Trong khi nói, Lý Trường Thọ khẽ chớp mắt đối với long mẫu, lời nói không có chút chịu ảnh hưởng nào

- Nơi Ma Tổ kia táng thân, đến cùng là ở nơi nào

long mẫu nói:

- Nếu như ngươi chỉ là muốn tìm lực lượng bản nguyên của Ma Tổ, có thể đi địa mạch chỗ sâu nhất Tây Ngưu Hạ Châu tìm kiếm, không cần nhất định phải tìm thi thể Ma Tổ

- Ma Tổ còn có thi thể lưu lại?

Lý Trường Thọ lúc này bắt được trọng điểm

- Không sai, đó là đồ vật Đạo Tổ không thể hủy đi

long mẫu nói:

- Hỗn chiến phát sinh ở Viễn Cổ cuối cùng đánh vỡ Hồng Hoang, hiện giờ bị miêu tả là —— long phượng đại kiếp số mấy Nguyên Hội phá vỡ Hồng Hoang. Kỳ thật, đại chiến chân chính chỉ kéo dài mấy trăm năm, chẳng qua là hai phe cánh quyết đấu

Lý Trường Thọ hỏi:

- Đạo cùng với ma?

- Không sai, đạo cùng với ma, Đạo Tổ cùng với Ma Tổ, nhưng lúc đó cũng không có chữ đạo này, cũng không có chữ ma này, ài...

Long mẫu hoãn thanh thở dài:

- Phải nói là, hai loại đại đạo hoàn toàn khác biệt quyết đấu, đại chiến làm Hồng Hoang phá toái, làm Thiên Đạo mất cân bằng, kỳ thật chẳng qua là một trận luận đạo giữa Đạo Tổ cùng với Ma Tổ mà thôi, mà Ma Tổ, ở bên trong tràng luận đạo này, bại bởi Đạo Tổ

- Mẫu thân

ở bên ngoài mật thất, 'Hoàng Long' kia lên tiếng hô hào, đẩy ra cửa đá mật thất đi đến

Lý Trường Thọ lập tức nói:

- Sư huynh, ngươi không nên nghe những chuyện này, đây đều là bí ẩn Thiên Đạo, nghe càng nhiều tự thân càng nguy hiểm

'Hoàng Long' cười nói:

- Có gì không thể nghe

long mẫu kia bất động thanh sắc nói:

- Việc này chẳng qua là sự tình quá khứ, Hoàng nhi ở lại đây cũng không sao

'Hoàng Long' chậm rãi gật đầu, rất tự nhiên đi tới bên cạnh bức họa kia, cách bức họa không đủ nửa thước

lúc này, trong mật thất, một sinh linh, một cổ hồn, một ý chí Thiên Đạo đều mang tâm tư, nhưng lại đang cực lực bảo trì bình thản

Lý Trường Thọ đột nhiên muốn mượn cơ hội lần này, nói rõ ngọn nguồn với Thiên Đạo, nói cho Thiên Đạo chính mình đã biết một số tin tức nhỏ, từ đó làm cho Thiên Đạo không cần cảm thấy bộ phận tin tức này là cơ mật, từ đó liên luỵ đến những sinh linh khác

có đôi khi, muốn che giấu một cái bí mật thường thường phải trả một cái giá thật là lớn

【Nhưng nếu cái bí mật này không còn thần bí, vậy sẽ không còn ai để ý nhiều. 】

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào long mẫu, nói:

- Tràng luận đạo này, ta kỳ thật đã sớm biết, có một vị tiền bối lưu lại một chiếc phương chu, trong đó có rất nhiều điển tịch. Những điển tịch đó nhìn như không có gì, nhưng một số đoạn văn lại có những cách hiểu hoàn toàn khác khi đọc theo chiều ngang hoặc chiều dọc, xuôi hoặc ngược

Chương 1861: Luận đạo

- Đây là cách ta hiểu được Ma Tổ và sư tổ năm đó vì sao lựa chọn đường đi khác nhau

- Ồ?

Trong mắt long mẫu mang theo vài phần hiếu kỳ:

- Xin hãy nói cho ta biết đường đi Đạo Tổ lựa chọn. Ngươi thật sự là một sinh linh thú vị, trận đại chiến sau khi luận đạo năm đó kia, người biết chẳng qua chỉ mấy chục, cũng đều đã vẫn lạc, ta rất là hiếu kỳ, ngươi hiểu đến tình trạng nào

'Hoàng Long' ở bên cạnh chắp tay sau lưng, vì tôn trọng thiết lập làm người của chính mình lúc này, hỏi một câu:

- Luận đạo cái gì

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đạo Tổ cùng với Ma Tổ tranh luận... ta nói một cách đơn giản

Đạo Tổ lúc ấy luận đạo như thế này, khục

'Quá khứ không phải quá khứ, tương lai cũng không phải tương lai, đạo tượng trưng cho thiên địa vô cùng vô tận, mọi thứ trong tương lai đều do quá khứ và đạo định ra.'

- Sư huynh nghe không hiểu sao? Ta sẽ nói rõ ràng hơn

- Sư tổ ta cảm thấy, thiên địa vạn vật đều ở bên trong đại đạo, nếu như nắm giữ ba ngàn đại đạo Hồng Hoang, hiểu rõ quá khứ của một sinh linh, liền có thể suy đoán ra sinh linh này ở bên trong Hồng Hoang, làm chuyện gì ở trong bất kỳ tiết điểm nào trong tương lai

- Hết thảy đều là cố định, hết thảy đều ở bên trong nhân quả, lại có thể bị khống chế

- Giống như hôm nay ngươi bắt được một con cá, ngươi nghĩ rằng việc bắt cá hay không là do ngươi quyết định, nhưng mà quyết định này của ngươi, đã là sớm căn cứ vào tính cách, thói quen của ngươi, cá xuất hiện, sự xáo trộn ban đầu trong lòng ngươi, một loạt nhân tố chú định, ý thức bản thân chẳng qua là một loại ảo giác, kỳ thật chỉ là số suy nghĩ giao thoa giữa bản năng cùng với phản bản năng

'Hoàng Long' chậm rãi gật đầu, nói:

- Chuyện này, sư tổ đã từng nhắc tới lúc giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, đạo của Ma Tổ La Hầu thì sao?

- Cũng không hoàn toàn đối lập, nhưng có chút trái ngược. La Hầu cảm thấy, đạo của Đạo Tổ vô cùng hoang đường

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Đạo của Đạo Tổ, là ký thác tự thân ở giữa đại đạo thiên địa, kết nối với đại đạo, cường điệu quy luật đạo tự thân, xem nhẹ tính chủ động của sinh linh

- Đạo của Ma Tổ, lại là lấy bản ngã thôn phệ hết thảy, đạo, pháp, sinh linh, quy hết về tự thân Ma Tổ, Ma Tổ chính là mạnh nhất

- Ta nói vài lời đại nghịch bất đạo

- Đạo Tổ cùng với Ma Tổ, năm đó đều đang theo đuổi cảnh giới tối cao của sinh linh—— toàn trí toàn năng

- Đạo Tổ toàn trí toàn năng, là có được lực lượng suy tính hết thảy, thiên về toàn tri, tức là thu hoạch được hết thảy tin tức Hồng Hoang, thông qua tạo dựng một mạng lưới tư duy, đạt tới hiệu quả suy tính hết thảy, biết được hết thảy quá khứ tương lai

- Ma Tổ toàn trí toàn năng, là tập trung lực lượng thiên địa vào tự thân, thu hoạch được lực lượng hủy diệt cùng với sáng tạo, đạt tới cảnh giới Bàn Cổ Thần, có thể phá hủy hết thảy, cũng có thể sáng tạo hết thảy, thiên về toàn năng

- Khi cả hai phát sinh xung đột, lại thêm cả hai đều là người mạnh nhất thời đại kia, đều có khả năng bước ra một bước cuối cùng, một trận đại chiến là không thể tránh khỏi

- Ta kỳ thật cũng rất tò mò, lý niệm tổ long cùng với thủy phượng tuân theo năm đó là cái gì? Bọn họ đều từng đi theo Bàn Cổ Thần, trận đại chiến tại Viễn Cổ kia, đến cùng là ủng hộ Đạo Tổ, hay là ủng hộ Ma Tổ

long mẫu trầm mặc không nói

'Hoàng Long' lại nói:

- Phụ thân ủng hộ Đạo Tổ, Thuỷ Phượng tiền bối ủng hộ Ma Tổ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Như vậy vì sao, một phương chiến thắng còn bị điền hải nhãn?

'Hoàng Long' không khỏi im lặng

- Không có người chiến thắng trong trận chiến năm đó

long mẫu chậm rãi thở dài, lời nói trầm thấp không nói ra được

- Đó là sự kết thúc của một thời đại, là quang mang sau cùng của ý chí Bàn Cổ Thần

- Thời Viễn Cổ, sinh linh tự do tự tại, sinh linh tiên thiên phù hợp đại đạo sinh ra, ba ngàn đại đạo cũng không chỉ là ba ngàn đạo, mà là đếm không hết bao nhiêu đầu đại đạo, là thiên địa quy tắc, trên thế gian đều có sinh linh tiên thiên làm làm đại biểu

- Đó là quang huy sinh linh sau cùng, Thiên Đạo chỉ là một lớp kết cấu mỏng bao quanh bầu trời và mặt đất

- Mà khi thời đại kia đi đến điểm cuối cùng, toàn bộ sinh linh hoặc là mê say tư dục bản thân, hoặc là bắt đầu suy nghĩ áo nghĩa chung cực của đạo

- Giống như lời ngươi nói, toàn trí toàn năng, Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân Đạo

- Đó mới xem như Hồng Hoang, thiên địa bây giờ này, chẳng qua là thân thể tàn phế Hồng Hoang, chẳng qua là hài cốt Viễn Cổ, sinh linh rực rỡ một thời gian, cuối cùng bị chôn vùi trong đại thế

- Ma Tổ bại, Đạo Tổ cũng bị thương nặng, Thiên Đạo quật khởi, Long tộc trở thành nhóm sinh linh đầu tiên thừa nhận thiên phạt

Chương 1862: toàn trí toàn năng

- Hiện nay, đã không có ghi chép dư thừa, chỉ có ấn ký của một số người mạnh nhất thời đại đó, còn lưu truyền ở trong thiên địa

- Đạo Tổ, Ma Tổ, tổ long, thủy phượng, kỳ lân...

- Lão hủ đã không còn một chút pháp lực nào, chỉ là muốn xem kết quả, muốn chờ đợi kết quả của trận luận đạo năm đó, đến cùng liệu có như Đạo Tổ nói hay không, thiên địa cuối cùng sẽ trở nên tĩnh lặng

- Muốn xem cụ thể một chút...

'Hoàng Long' ở một bên chậm rãi gật đầu, nói:

- Mẫu thân, ngài không cần quá lo lắng

- Cho nên nói

Lý Trường Thọ cười nói:

- Thi thể Ma Tổ ở chỗ nào? Ta cần phải rèn luyện cây thần thương này thật tốt

- Cửu Ô Tuyền

long mẫu thở dài:

- Nơi mà sinh linh không có cách nào chạm tới

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, nhìn ánh mắt long mẫu một hồi, mới cười khổ nói:

- Đã như vậy, ta đây cũng chỉ có thể đi đến dưới lòng đất Tây Ngưu Hạ Châu thu thập sát khí

'Hoàng Long' kia chậm rãi gật đầu, cũng nói:

- Không bằng ta giúp sư đệ một đoạn đường

- Không cần

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư huynh vẫn là không nên nhúng tay vào những việc này, ta và sư tổ hiện tại đi trên con đường khác nhau, mặc dù ta hâm mộ sư tổ, nhưng chung quy là lý niệm khác biệt

- Lý niệm khác biệt?

'Hoàng Long' cười nói:

- Sư đệ nghĩ thế nào về trận luận đạo giữa sư tổ cùng với Ma Tổ?

Lý Trường Thọ cười thầm dưới đáy lòng, hai chữ 'hâm mộ' này dễ dàng như thế liền tiếp nhận, còn nói không có quan hệ với ký ức của Lãng tiền bối?

- Nào có toàn trí toàn năng gì

Lý Trường Thọ cười nói:

- Bọn họ đều đi lầm đường, bỏ qua một nhân tố mấu chốt: ranh giới

- Ranh giới toàn tri, ở chỗ ngươi không có cách nào nắm giữ hết thảy tin tức

- Tựa như Thiên Đạo, Thiên Đạo liền vĩnh viễn không có khả năng hoàn mỹ, cho dù có thể thông qua 'số một' một thời đại chạy trốn rời đi Hồng Hoang, đạt tới trạng thái gần như toàn tri, nhưng sẽ luôn có sơ hở, luôn có biến số, đây là đại đạo tầng dưới chót nhất quyết định

- Ranh giới toàn năng, ở chỗ ngươi không có cách nào thoát ly đại đạo cơ bản nhất, thay đổi những đại đạo này chính là phủ định bản thân, sau khi thang thời gian mất đi ý nghĩa, tiến lên một bước chính là tự hủy diệt

- Cho nên nói, lý thuyết trong điều kiện lý tưởng xét cho cùng cũng chỉ có thể là lý thuyết, thực tế, mới là tiêu chuẩn duy nhất nghiệm chứng chân lý

'Hoàng Long' run lên, tự lẩm bẩm:

- Thực tế, mới là nghiệm chứng chân lý...

Lý Trường Thọ chắp tay than nhẹ, nói:

- Xem tình huống hiện tại, sư tổ là quyết tâm muốn thử một lần, ta tự nhiên sẽ rời đi tại thời cơ thích hợp

- Một khi 'số một' ta trốn đi, sư tổ mới có thể cảm nhận được ranh giới tồn tại, có lẽ đến lúc đó sẽ từ bỏ truy tìm cái gọi là toàn trí toàn năng

- Ta đột nhiên có chút rõ ràng, vì sao Bàn Cổ Thần lựa chọn bỏ mình vào sau khi khai thiên

- Vì sao nhiều Tiên Thiên Thần Ma như vậy, chọn cùng chết với Bàn Cổ Thần, cũng không muốn ở bên trong Hỗn Độn Hải chống ra một mảnh địa giới nho nhỏ, mở mang ra một phương thiên địa

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm, bảo trọng

dứt lời, Lý Trường Thọ tiện tay vẽ một vòng tròn, Thái Cực Đồ chậm rãi hiển lộ, thái cực song ngư một đen một trắng truy đuổi lẫn nhau, sau đó hóa thành một đoàn màu xám, mở ra một cánh cửa

Lý Trường Thọ vừa định bước vào rời đi, đột nhiên quay đầu nhìn về phía 'Hoàng Long', cười nói:

- Có một ý tưởng rất thú vị, sư huynh không ngại cân nhắc

- Hỗn Độn Hải là đến từ đâu?

- Trạng thái của Hỗn Độn Hải, có giống như một sinh linh vì truy tìm đến cuối cùng đại đạo, vì đạt tới toàn trí toàn năng đi về hướng hủy diệt bản thân

- Từ đó đạo tắc phá toái, pháp tắc không hiện, khôn cùng năng lượng quy về trạng thái không thuộc tính nguyên sơ nhất, ban đầu nhất, cũng chính là trạng thái hỗn độn nói xong, Lý Trường Thọ bước vào bên trong cánh cửa càn khôn, phía trước là một biển mây, tựa như Thiên Đình

đợi cánh cửa chậm rãi khép kín, 'Hoàng Long' gắt gao nhíu mày, quay đầu nhìn về phía bức họa một bên, tàn hồn long mẫu đã là quy về bên trong bức họa

- Hừ!

...

- Hở? Bần đạo đây là?

Trong bụi cây ven sông, Hoàng Long Chân Nhân mở hai mắt ra liền phát hiện mình bị trói treo trên tàng cây, uy lực của tiên thằng trói lại chính mình còn không nhỏ, nhất thời không thể thoát ra được

chẳng qua...

Thủ pháp này, lực ràng buộc này, cảm giác bị trói buộc khó tả này, loại trói chặt phảng phất như được người ta chiếu cố này

- Ôi chao...

Lão đạo nào đó mặt mo đỏ ửng, híp mắt khe khẽ thở dài, chậm rãi chuyển nửa vòng tại không trung

Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ trốn bên trong thân cây ở cách đó không xa, im lặng đưa tay lên chọc vào mắt mình

Chương 1863: Sao lại là phản ứng này?

không lâu sau, Hoàng Long Chân Nhân mới nhớ ra tình huống có chút không đúng, chính mình thấy được một lão đạo áo bào xám, đối phương nhẹ nhõm chế trụ chính mình, đằng sau không biết đi làm chuyện gì

vội vàng tránh ra tiên thẳng, Hoàng Long Chân Nhân vội vàng trốn vào bên trong dòng sông

Lý Trường Thọ ở một bên lẳng lặng chờ, hắn cũng đang chờ một kết quả

tàn hồn long mẫu là sống hay chết

chuyện này mặc dù không quan trọng, nhưng Lý Trường Thọ vào giờ phút này... cấp thiết muốn biết kết quả

sau nửa canh giờ, Hoàng Long Chân Nhân chắp hai tay sau lưng, ngâm nga điệu hát dân gian, phiêu nhiên mà ra từ bên trong dòng sông, cưỡi mây bay về phía bên ngoài sơn cốc, trong mắt tràn đầy bình yên

Lý Trường Thọ nhíu mày, bất giác mỉm cười, lặng yên hòa tan Đạo Nhân Giấy bên trong thân cây

cũng được tính là không nằm ngoài dự liệu của mình

Cửu Ô Tuyền...

Bản thể đã trở về Thiên Đình, một lần nữa nằm ở trên ghế nằm phía trước đan phòng, phảng phất như trước đây vẫn luôn không nhúc nhích

Cửu Ô Tuyền không phải sinh linh có thể chạm đến, cũng là nơi sinh linh không tìm được

thi thể Ma Tổ bị trấn áp tại Cửu Ô Tuyền, hoặc nói là đã dẫn phát Cửu Ô Tuyền, cũng được tính là một lời giải thích hợp lý long mẫu có khả năng nói dối hay không?

Nói đúng ra, long mẫu này tại sao phải nói thật với mình?

Đối phương vốn là người ủng hộ Đạo Tổ, nói không chừng là một viên ám kỳ của Đạo Tổ

những gì Lý Trường Thọ nói với 'Hoàng Long', kỳ thật chính là nói cho Đạo Tổ nghe, để Đạo Tổ không cần vì giấu diếm bí mật gì, mà sát hại người vô tội

giả thiết nói ra lúc cuối cùng kia, Lý Trường Thọ tất nhiên là có giữ lại, một đoạn văn cuối cùng hắn không có điểm ra

nếu như thật sự điểm ra, có lẽ lúc này hắn đã bị đuổi tới Hỗn Độn Hải, hoặc là bị Đạo Tổ chụp chết

đoạn lời nói kia là...

【 Ta nhớ được chính mình từng ở trong mắt một vị chuột chũi tiền bối nhìn thấy, năm đó lúc đại chiến khai thiên tích địa tại Hỗn Độn Hải, Hồng Quân từng hiện thân, được Bàn Cổ Thần tha một mạng

quy tắc Hỗn Độn Hải, cho dù là Bàn Cổ Thần, cũng đều là sinh linh sinh ra sau khi nhiều chân linh cùng với đại đạo cộng hưởng, thực lực mạnh yếu ở chỗ có khả năng hấp dẫn bao nhiêu chân linh hội tụ, đây cũng là nguyên nhân căn bản Bàn Cổ Thần đại chiến ba ngàn thần ma lại càng đánh càng mạnh

mà Hồng Quân, là sinh linh sinh ra sau khi một chân linh cùng với đại đạo cộng hưởng, lại có thực lực không tệ, được Bàn Cổ Thần xưng là:

'Hình thức sinh mệnh đơn chân linh trong lý tưởng' 】

Suy nghĩ tỉ mỉ, cực sợ

Lý Trường Thọ đưa tay ngáp một cái, điều chỉnh tư thế nằm, yên lặng chờ đợi tiểu tiên tử bay tới từ xa

vẫn là Linh Nga thoải mái, chẳng cần phải cân nhắc gì cả

'Sư huynh trước đó đi làm gì, sao lại cảm thấy mệt mỏi như vậy, cũng không có nói với người ta mấy câu. '

Trên con đường nhỏ tiến về phòng bài bạc, Linh Nga cầm một khay ngọc trống rỗng, cưỡi mây bay sát mặt đất, khóe miệng hơi phồng lên có chút bất mãn

bên trong phòng bài bạc, Hùng Linh Lỵ đang 'Mô phỏng tiên sinh' cùng với Hỗn Độn Chung đại tỷ, bên cạnh còn bày biện rất nhiều đồ chơi dành cho hai người

Linh Nga vừa mới xích lại gần, Chung Linh liền cười xùy một tiếng

- Sao trở về sớm thế?

- Sư huynh muốn nghỉ ngơi, ài...

Linh Nga khe khẽ thở dài, lúc này mới nhớ tới thu hồi khay, mất hết cả hứng ngồi ở bên cạnh bàn thấp, đưa hai bàn tay nhỏ nhắn của mình dưới bàn thấp, áp khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào mặt bàn làm bằng noãn ngọc

đinh ~ giá trị số dư của sư huynh còn lại đã không đủ

Chung Linh cười cười, lắc lắc hộp gỗ trong tay, lạnh nhạt nói:

- Không phải bảo ngươi chủ động một chút, giúp sư huynh ngươi tắm rửa hay gì đó, ngươi nha, ngay cả dỗ dành nam nhân cũng không biết

- Hừ!

Linh Nga trợn trắng mắt, hất đầu nhìn về phía một phương khác, búi tóc được chải cẩn thận khẽ rung

- Sư huynh và ta không phải như ngươi nghĩ đâu

Chung Linh lập tức cười đến híp cả mắt, Hùng Linh Lỵ ở bên cạnh làm mặt quỷ, tỏ rõ ta hiểu rất rõ

Chung Linh nói:

- Nga, sư huynh ngươi xác thực nên mệt mỏi, dù sao lần đi ra ngoài trước đó là đọ sức với Thánh Nhân, không biết mới vừa rồi là ra ngoài làm cái gì

- Thánh Nhân?

Linh Nga lập tức trở nên khẩn trương

- Bị sư huynh ngươi và Triệu Công Minh liên thủ giết

Linh Nga lập tức thở phào nhẹ nhõm, lại ỉu xìu nằm trên bàn thấp

Nga ngày hôm nay, hoàn toàn không đề nổi tinh thần

- Sao lại là phản ứng này?

Chung Linh tràn đầy không hiểu:

- Mặc dù giọng điệu của ta rất bình thản, nhưng đây chính là đại sự Hồng Hoang! Lục Thánh thành ngũ Thánh đó!

Linh Nga:

- Oa, thật là lợi hại... lỳ thật sư huynh không có việc gì liền tốt

Chương 1864: đệ nhất phó giáo chủ

Chung Linh tức giận liếc mắt:

- Ngươi thật sự nên ra ngoài nhiều hơn, mỗi ngày chỉ biết sư huynh sư huynh, tháng ngày sau đó còn rất nhiều, ngươi không cảm thấy đơn điệu sao?

- Hắc hắc hắc

Linh Nga híp mắt cười nhẹ, đột nhiên nghĩ đến cái gì, trừng mắt nhìn Chung Linh:

- Thế nhưng Chung tỷ, sư huynh không phải đã thề không cần ngươi sao? Vì sao ngươi lại đi theo?

- Hắn không sử dụng ta

Hỗn Độn Chung Chung Linh khẽ nói:

- Ta là tự mình đi qua, nửa điểm pháp lực của sư huynh ngươi cũng đều không có dính. Nhìn Thánh Nhân Tây Phương Giáo không vừa mắt, liền muốn đối nghịch bọn hắn thì có sao? Ta nhìn Triệu Công Minh cùng với Kim Linh thuận mắt, liền muốn tại dừng lại vài lần trên đỉnh đầu bọn họ, hỗ trợ đỡ một chút thế công, truyền một chút hỏa, Thiên Đạo lại có thể làm khó dễ được ta? Hừ hừ?

Linh Nga: "..."

Các điều khoản bổ sung của sư huynh liên quan đến lời thề Thiên Đạo quả thực có tầm nhìn xa và khá cần thiết

ừm, lời thề đại hôn cũng đã đến lúc soạn thảo, khoảng chừng ba vạn chữ!

- Chẳng qua

biểu tình của Chung Linh trở nên trang nghiêm một chút:

- Sau đó ngươi không cần đi loạn, ở ngay bên trên Tiểu Quỳnh

Phong, sẽ thuận tiện hơn khi ta đưa ngươi đào mệnh. Thiên địa hiện nay, năm thánh đã triệt để mất đi chế ước đối với Thiên Đạo, mặc dù sư huynh ngươi có chút át chủ bài ai cũng xem không hiểu, nhưng chung quy là không chịu nổi Thiên Đạo. Thiên Đạo đối với hắn chỉ là có kiêng kỵ, cũng không phải là e ngại

Linh Nga lập tức nghiêm chỉnh, véo cằm suy nghĩ một lúc rồi nhẹ nhàng nói:

- Kỳ thật ta có một vấn đề vẫn luôn không có nghĩ rõ ràng, Thiên Đạo không phải rất có thể thôi diễn sao? Vì sao tùy ý để cho sư huynh tu hành đến trình độ như vậy, chưa từng tiến hành áp chế sư huynh, hoặc là sắp xếp trước một số tai họa cho hắn?

- Chuyện này ta làm sao biết?

Chung Linh cẩn thận nghĩ nghĩ, vừa cẩn thận nghĩ nghĩ, vừa liếc nhìn phương hướng đan phòng

- Chuyện này kỳ thật ta cũng đã từng điều tra, lúc ở Tiểu Quỳnh Phong, dành thời gian nhìn phía trước một chút, ta liền phát hiện ra... sư huynh ngươi thậm chí còn không ra khỏi phòng! Hắn có thể có cọng lông tai hoạ!

- Thiên Đạo cái gì cũng không hỏi, trực tiếp bổ tiểu đệ tử của Thánh Nhân mạnh nhất sao? Hiện tại ta đã sắp không phân rõ cái nào là bản thể hắn, cái nào là Đạo Nhân Giấy của hắn, nếu như một ngày nào đó hắn đột nhiên lật bàn, bảo mình là Tiểu Quỳnh Phong biến thân, ta cũng không có chút kinh ngạc nào

Linh Nga trừng trừng mắt đẹp:

- Chung tỷ ngươi ngay cả việc này cũng có thể nhìn thấy? Khi sư huynh cải tạo Tiểu Quỳnh Phong một lần cuối cùng, rõ ràng là che đậy thiên cơ!

- Ừm?

Chung Linh ngoẹo đầu

Linh Nga nhíu mày, cảm thấy như mình đã nói quá nhiều, chột dạ áp trán ở trên bàn, làm bộ ngủ thiếp đi ở phía trước đan phòng, khóe miệng Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần cười khẽ, cũng không để ý nhiều đến cuộc hội thoại giữa nữ tiên và nữ bảo bên kia

hắn lúc này không muốn suy nghĩ cái gì, chỉ là tận khả năng phát tán suy nghĩ của chính mình, để cho chính mình đắm chìm ở giữa phiến thiên địa này, cảm thụ sự tương tác giữa đại đạo cùng với đại đạo

ngâm nga một làn điệu nhẹ nhàng, Lý Trường Thọ cố gắng thả lỏng cơ thể, để cho chính mình không quá căng thẳng

đó là sự kết hợp giữa công việc và nghỉ ngơi

tuy rằng hắn đang từng bước tiếp cận thời khắc sinh tử tồn vong, nhưng hắn vẫn có phần chắc chắn

lúc này, 70% ám chỉ cơ hội chiến thắng chứ không phải khả năng sống sót

nếu không phải vế sau đã đạt tới 98% trước, Lý Trường Thọ sẽ rất lo lắng về sự tình phạt thiên

vô luận muốn làm được chuyện gì, đầu tiên phải bảo đảm chính mình còn sống, đây mới là tinh túy của Ổn giáo

...

Ông ——

Một luồng tiếng muỗi bay ngang qua hơn phân nửa ngọn núi Linh Sơn, ở phía trước một động phủ được bao phủ bởi tầng tầng ánh sáng ở giữa sườn núi, Văn Tịnh hiện ra thân hình

nhìn Văn Tịnh Đạo Nhân lúc này, chiếc váy đỏ trên người xen lẫn những sợi chỉ vàng, khuôn mặt vốn đã xinh đẹp, lúc này bởi vì điểm vàng trên trán, càng thêm mấy phần thánh khiết

nàng giơ tay lên nhẹ nhàng lay động ống tay áo rộng mỏng, phía trước động phủ, hai đầu Hồng Mông hung thú hóa thành hình người kia lập tức hướng về phía trước hành lễ

- Đại thống lĩnh, ngài đã trở về...

- Đại thống lĩnh cái gì chứ! Phải xưng đệ nhất phó giáo chủ!

Văn Tịnh nhẹ nhàng nhíu mày, liếc nhìn hai thân ảnh này, khẽ hừ một tiếng, chậm rãi đi vào

- Sự tình giao cho các ngươi, đã hoàn thành chưa?

- Hoàn thành rồi, hoàn thành rồi

hai đầu hung thú này cung kính đáp, bên trên má trái viết nịnh bợ, bên trên má phải viết a dua

Văn Tịnh gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Trở về động phủ của chính mình tu hành đi, ta tự sẽ ghi công cho các ngươi

Chương 1865: thói quen của muỗi

- Nhớ lấy, hiện giờ Tây Phương Giáo chúng ta chính là thời điểm ngủ đông, trừ sự tình ta giao cho các ngươi, đừng có làm thêm, đừng có tổn thương nửa cái phàm nhân nào. Đợi thời cơ đến, Tây Phương Giáo chúng ta tự có cơ hội quật khởi

hai hung thú động tác chỉnh tề chắp tay ôm quyền, đồng thanh nói:

- Thiên Đạo luân hồi, đại hưng phương tây!

- Đi thôi

- Vâng!

Hai đầu hung thú này hóa thành lưu quang cấp tốc biến mất ở dưới chân Linh Sơn, Văn Tịnh Đạo Nhân khẽ hừ một tiếng, cất bước vào cửa động phủ

sau khi đóng lại tầng tầng đại trận, Văn Tịnh Đạo Nhân cuối cùng cũng có thể thở phào

với một động tác tùy ý, chiếc váy mỏng trên người bay về phía giá áo, lợi dụng thời gian rảnh không để ý, đã là vào bên trong linh tuyền thủy trì kia, thoải mái nằm xuống trong nước

thói quen của muỗi, thói quen của muỗi

- Ai...

Thực sự, chính mình cách người đứng đầu Tây Phương Giáo chỉ còn trở ngại duy nhất là Tiếp Dẫn Thánh Nhân!

Tinh Quân đại nhân có phải đã quên nàng rồi?

Là do nàng ít đi miếu Hải Thần, hay là vòng eo nàng không đủ nhỏ nhắn, chẳng lẽ đã lựa chọn đại phi, liền nhất định bị nhị phi từ bỏ?

Ít nhất phải nói cho nàng biết cần làm gì chứ!

Cho dù là đi đánh lén Thánh Nhân, thì cũng phải cho mình tin tức chuẩn chứ?

Đã từng, Văn Tịnh cảm thấy nhiệm vụ của mình, là mật báo cho Hải Thần đại nhân

kết quả bị Hải Thần đại Nhân Giáo dạy dỗ một trận, ám chỉ nàng có nhiệm vụ trọng yếu hơn

Văn Tịnh cảm thấy thập phần hưng phấn, ngoại trừ đầu nhập Nhân Giáo, ôm ngón chân Thánh Nhân mạnh nhất trong thiên địa, còn có một loại cảm giác tự hào 'rốt cuộc cũng có người sáng suốt nhận ra anh tài'

đến lúc sau, Văn Tịnh cảm thấy, nhiệm vụ của chính mình hẳn là tại thời khắc mấu chốt đâm lưng đệ tử Tây Phương Giáo nào đó

kết quả Tây Phương Giáo bị Thuỷ Thần đại nhân đánh thọt, đầu tiên là bị đập sơn môn mấy lần, phá da mặt thần thoại Thánh Nhân, lại bị tiên Tiệt Giáo trực tiếp hủy diệt hơn phân nửa Tây Phương Giáo, chỉ để lại tường đổ, già yếu tàn tật

Văn Tịnh khi đó cảm thấy rất khủng hoảng, bởi vì chính mình chỉ còn lại một nhiệm vụ duy nhất, chính là đánh lén Thánh Nhân tại thời khắc mấu chốt

nhưng hiện tại, Thánh Nhân cũng chết!

Nhân Giáo rốt cuộc muốn nữ vương đại nhân nàng làm cái quái gì!

Chẳng lẽ lại là như vậy...

【 'Trường Canh, hãy đặt một quân cờ bí mật vào Tây Phương Giáo, sử dụng tại thời khắc mấu chốt. '

'Vâng, lão sư, vậy cụ thể là sử dụng tại thời khắc mấu chốt nào? '

'Chính là thời khắc cực kỳ mấu chốt. ' 】

- Phốc, khụ, khụ khục!

Văn Tịnh Đạo Nhân che ngực ho khan một hồi có thể thống khoái một chút hay không!

Sớm chuẩn bị phương án đào mệnh đi, đi tìm đại phi của chính mình, xấu hổ mang e sợ hỏi một câu:

'Huyền Đô đại ca, ta, có phải hay không tới không phải lúc. '

Sau đó chờ được một câu kia: 'Làm sao lại thế? Ngươi tới đúng lúc. '

- Ha ha

Văn Tịnh Đạo Nhân xoay người ngồi ở bên trong hồ nước, híp mắt cười không ngừng

chẳng qua, nàng xác thực nên suy nghĩ một chút, chính mình lúc ban đầu, được Tinh Quân đại nhân giao phó sứ mệnh gì

Văn Tịnh ẩn ẩn có chút dự cảm, chính mình không chỉ là một phần trong chuyện quan trọng nào đó đơn giản như vậy, Tinh Quân đại nhân vẫn luôn cất giấu con cờ bất động nàng này, rất có thể là có kế hoạch càng kinh khủng hơn so với giết thánh

thậm chí, có thể là, là... là...

Được rồi, không nghĩ ra được, đây đã vượt qua phạm vi nhận biết của nàng

thay vì nghĩ như vậy, chẳng bằng đi hỏi Tinh Quân đại nhân một chút

nhị Thánh Nhân Tây Phương Giáo bị trảm, làm cho Linh Sơn vốn đã tình cảnh bi thảm, thay đổi đến vô cùng thê lương

đệ tử Linh Sơn thậm chí không muốn đi ra chỗ bản thân tu hành, những cao thủ trốn trở về từ ba ngàn thế giới đó, một số kiếm cớ ra ngoài lịch luyện, không định trở lại

Linh Sơn vốn là giáo lớn thứ tư bên trong thiên địa, hiện tại... vẫn là giáo lớn thứ tư bên trong thiên địa

nhưng mọi thứ không còn như trước nữa

nhất là, lần này đại Thánh Nhân sau khi trở về, ngay lập tức kêu chính mình đi qua nghe huấn, cảm giác chán nản, cảm giác bất lực, cảm giác bi thương trong mắt đại Thánh Nhân, khiến nàng nhìn thấy mà giật mình

đại Thánh Nhân đã giao phó toàn bộ việc điều phối và vận hành Linh Sơn cho nàng với tư cách là đệ nhất phó giáo chủ

nếu như chính mình âm thầm thao tác một phen, rất dễ dàng liền làm Tây Phương Giáo sụp đổ, tan đàn xẻ nghé

'Xem ra, cần phải nói chuyện thật tốt với nhị phi rồi. '

Văn Tịnh cẩn thận suy nghĩ một lát, ngồi xếp bằng ở bên trong hồ nước, vô cùng cảnh giác cảm thụ hết thảy biến hóa quanh người, bằng vào thần thông tự thân, khống chế một đầu huyết muỗi, lướt tới hậu đường miếu Hải Thần An Thủy Thành Nam Hải

chỗ cũ • thực sự

Chương 1866: Chỉ như vậy sao?

huyết muỗi kia tiến vào nơi đạo vận Thái Cực Đồ bao phủ, hóa thành một vị thiếu nữ thanh tú, thân mang váy lụa xanh biếc chân thành đi vào

một tia dẫn âm lọt vào tai Lý Trường Thọ, Đạo Nhân Giấy bay ra từ bên cạnh bút mực Thánh Nhân hậu đường, hóa thành thanh niên đạo giả, ngồi ở bên trong ghế bành

- Chuyện gì?

Văn Tịnh Đạo Nhân bước gót sen về phía trước, ôn nhu nói:

- Nô gia bái kiến Tinh Quân đại nhân, cũng không có đại sự gì khác, chỉ là chuyên tới để chúc mừng đại nhân báo thù rửa hận, lập được uy danh bất thế

Lý Trường Thọ hơi hơi nhíu mày, tựa hồ có chút bất mãn, nói:

- Chỉ là vì việc này? Hiện giờ chính là thời khắc ngươi nhất định phải tĩnh tâm ẩn nấp, nếu như lộ ra nửa điểm sơ suất, phí công nhọc sức, hối hận không kịp!

Đạo tâm Văn Tịnh Đạo Nhân không khỏi khẽ run, không dám nhiều lời, chỉ là cúi đầu hành lễ, giải thích nói:

- Đại nhân ngài chớ trách, thật sự là thuộc hạ đáy lòng sợ hãi, không biết nên tự xử như thế nào, mới tới cầu xin đại nhân chỉ điểm sai lầm cho thuộc hạ

- Đại nhân! Ngài, ngài muốn thuộc hạ làm chuyện gì, hãy nói rõ cho thuộc hạ đi! Ngài đều đã trảm Thánh Nhân thứ sáu kia, thuộc hạ lúc này đã tổng lĩnh giáo vụ Tây Phương Giáo, trong ngoài đều do thuộc hạ xử trí, thuộc hạ thật sự không biết phải tiếp tục ẩn nấp thế nào! Thuộc hạ, thật sự mê mang

Lý Trường Thọ: "..."

Được rồi, bây giờ cũng không kém thời cơ bao nhiêu vạn nhất thế cục tình huống kéo dài tới khả năng thứ ba đến thứ mười hai mà chính mình suy tính, chính mình còn thực sự cần phải báo trước cho Văn Tịnh khi nào nên hành động và cụ thể phải làm gì

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Văn Tịnh, những năm này vất vả ngươi

thân thể Văn Tịnh Đạo Nhân không khỏi có chút run rẩy

lời này nghe, làm sao có chút hương vị sẽ bị diệt khẩu?

Lại nghe Lý Trường Thọ ấm giọng nói:

- Ta biết ngươi những năm này ẩn nhẫn vất vả, nhưng thời cơ quả thật chưa đến, mà ngươi cũng là vô cùng mấu chốt

Lý Trường Thọ đưa tới Thái Cực Đồ, bao phủ Văn Tịnh Đạo Nhân ở trong đó

- Văn Tịnh, ta tín nhiệm ngươi, cũng không phải là do ngươi lập lời thề Thiên Đạo, cũng không phải vì ta có lý do gì để tin tưởng ngươi

- Đáy lòng ta cũng không có xem ngươi như người ngoài, ngươi cũng biết, gia sư Thái Thanh Thánh Nhân, đã là cho phép sự tình giữa ngươi và sư huynh ta

- Đương nhiên, sư huynh ta hiện tại còn chưa biết chi tiết, nhưng chuyện này không quan trọng

- Chuyện Nhân Giáo cần ngươi làm, là một việc cực kỳ quan trọng, có ảnh hưởng sâu xa, đây cũng không phải đơn giản như trảm giết Thánh Nhân, mà là một trận đánh cờ giáo nghĩa, lý niệm, đại đạo. Ngươi có biết, Thượng Cổ liền còn đạo pháp, phương tây nhất định đại hưng?

Trong mắt Văn Tịnh Đạo Nhân tràn đầy ánh sáng, ôn nhu nói:

- Tạ Tinh Quân đại nhân tín nhiệm, thuộc hạ tất nhiên là biết trên thực tế, trong lòng đang phát điên

'Cắt! Rõ ràng hiện tại Tây Phương Giáo đã không gượng dậy nổi, chính mình lại không ngốc khẳng định lựa chọn đi đến cuối với Nhân Giáo, lúc này mới nói chuyện này cho bản nữ vương đại nhân nghe! Nhân Giáo, tâm đều đen! Chẳng qua, chậc chậc, bản nữ vương cũng thế. '

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đừng có nói lung tung ở trong lòng

Văn Tịnh sợ hãi cả kinh, cúi đầu nhắm mắt, liên tục xin lỗi

Lý Trường Thọ hếch khóe miệng lên, nhưng cũng được

kịch tính nội tâm của Văn Tịnh luôn không tệ

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Trước đây Tiệt Giáo diệt chín thành thực lực Tây Phương Giáo, kỳ thật phù hợp với mong muốn ma luyện Tây Phương Giáo của Thiên Đạo, Thiên Đạo tuân theo chính là quy củ, chính là 'Muốn giao trách nhiệm lớn thì phải gánh vác trước'

- Tây Phương Giáo kế tiếp kỳ thật còn có cơ hội phục hưng, điều này có quan hệ đến Thiên Đạo, phương tây, là một trận tính kế bắt đầu từ Thượng Cổ, ta, liền phụng mệnh phá cục này

- Văn Tịnh, chuyện ta cần ngươi làm kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần ngươi nghe được tin tức, nói bên trong Nam Thiệm Bộ Châu, Nhân Hoàng sụp đổ, Xiển Tiệt quyết chiến, mà đại Thánh Nhân Tây Phương Giáo muốn ra ngoài, ngươi liền hướng về phía trước hỏi một câu, thế nhưng là đi tương trợ Xiển Giáo

- Nếu đại Thánh Nhân trả lời ngươi, hoặc nói là, ngươi tự mình nghĩ biện pháp ứng phó, ngươi liền nói loại lời như chúc ngài một chuyến đi suôn sẻ gì đó

- Lúc này, liền cần ngươi tính đúng thời cơ, đợi đại Thánh Nhân rời đi, đi tìm Thập Nhị Phẩm Kim Liên trấn giáo Tây Phương Giáo kia...

Văn Tịnh Đạo Nhân không khỏi nín hơi ngưng thần, nghe Lý Trường Thọ nói ra hai chữ kia:

- Hủy nó

Văn Tịnh Đạo Nhân ngơ ngác đứng tại chỗ, rất nhanh liền nhẹ nhàng thở ra

- Chỉ như vậy sao?

- Ừm, chỉ như vậy

- Vậy ngài liền nói sớm đi, vì sao không nói sớm

Văn Tịnh Đạo Nhân nhỏ giọng nói:

- Trước đây, thuộc hạ liền chịu trách nhiệm canh giữ khu vực Kim Liên, còn phải lau cánh hoa Kim Liên, mỗi ngày dâng hương v.v

Lý Trường Thọ: "..."

Chương 1867: chuỗi nhân quả hoàn chỉnh

- Khục, chủ yếu là thời cơ, ta tất nhiên là tin tưởng ngươi có thực lực tiếp cận Kim Liên. Thời cơ rất quan trọng, ngươi nhất định phải chờ đến khi đại Thánh Nhân ra ngoài lần tiếp theo, ta dự đoán, lão sẽ độ hoá một lượng lớn đệ tử Tiệt Giáo trong đại chiến, đưa vào Tây Phương Giáo bọn họ

- Đây là cơ sở bọn họ đại hưng, hãy nắm bắt đúng thời cơ này, huỷ Kim Liên của bọn họ

- Quẫn cảnh mà Tiệt Giáo đối mặt trước đây, Tây Phương Giáo bọn họ cũng phải đối mặt một lần, kế hoạch mà ta và lão sư định ra sau này sẽ dễ dàng thực hiện hơn

- Ngươi, rõ chưa?

- Ừm, ừm!

Nét mặt Văn Tịnh Đạo Nhân tươi cười như hoa:

- Ngài nếu nói sớm, đáy lòng thuộc hạ liền an tâm hơn nhiều

- Việc này vô cùng quan trọng, đến lúc đó tự nhiên sẽ bảo vệ ngươi bình an vô sự

Lý Trường Thọ nói:

- Nhưng bí mật này, ngươi coi như có chết, cũng đừng có bộc lộ ra, nếu để đại Thánh Nhân đeo Kim Liên ở trên người, ta đây cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp, lại trảm thánh một lần

nụ cười của Văn Tịnh lập tức cứng đờ, cúi đầu xưng phải, thân hình hóa thành một tia huyết quang tiêu tán

Lý Trường Thọ ngồi ở kia suy tư một hồi, thân hình trốn vào mặt đất

quả nhiên, thực lực mạnh, nói chuyện chính là cứng rắn

kỳ thật đoạt đóa Kim Liên kia cũng không tệ... mà thôi, vì lý do ổn thỏa, trực tiếp hủy là được, đến lúc đó để con muỗi hút thêm mấy cái, biến thành tiên thiên linh bảo tứ phẩm không trọn vẹn, đối xứng mới có mỹ cảm nha

Tây Phương Giáo làm nhiều việc ác như thế, mê hoặc Nhân Tộc, còn muốn khen phải chê trước, trước ma sau hưng?

Đưa tiễn con muỗi, tính toán kỹ sự tình Kim Liên, tâm tình Lý Trường Thọ hơi có bị ảnh hưởng

hắn không quá vui vẻ, ngược lại còn cảm thấy có chút chán nản, có chút nặng nề, thậm chí có chút bất lực

【 Phong Thần đại kiếp, hóa hồ vi phật, Phật Môn đại hưng, Đạo Môn suy yếu, Tây Du tiểu kiếp. 】

Đây là một chuỗi nhân quả hoàn chỉnh về mặt logic

nói ngắn gọn, đây thật ra là một việc

nơi này xen lẫn tính kế của Thiên Đạo đối với sinh linh, xen lẫn mưu tính của từng vị Thánh Nhân

nhưng cuối cùng, là Đạo Tổ đã vạch ra một phương hướng trước —— 'Phương tây chắc chắn sẽ đại hưng', từ đó dẫn phát đánh cờ ở giữa Thánh Nhân, Thái Thanh lão sư vì Đạo Môn, hai thánh phương tây vì Tây Phương giáo, xuất hiện một loạt tranh đấu kế tiếp

Thánh Nhân lấy sinh linh làm cờ, Đạo Tổ lấy Thánh Nhân làm cờ

Đạo Tổ từ đầu đến cuối đứng ở tầng cao nhất, mục đích của Đạo Tổ, từ đầu đến cuối đều hết sức rõ ràng

chính là giảm thiểu ảnh hưởng của sinh linh đối với thiên địa

nếu tiếp tục tiến lên theo dòng suy nghĩ này, tràng tính kế này của Đạo Tổ, hoặc là nói kế hoạch này, đã kéo dài quá lâu quá lâu, xuyên qua cả con đường phát triển của Nhân Tộc

bởi vì rất nhiều khâu không có chứng cớ xác thực, chỉ có một ít dấu vết để lại, nhưng Lý Trường Thọ vẫn đưa ra một thuyết âm mưu thích hợp

tính kế của Đạo Tổ liên quan tới Nhân Tộc, hẳn là như thế này:

【 Hồng Quân Đạo Tổ thu đồ Nữ Oa nương nương, cũng chỉ điểm Nữ Oa nương nương tạo hóa chi đạo

về sau, Nữ Oa nương nương tạo hóa ra Nhân Tộc, Nhân Tộc có tiên Thiên Đạo khu, cũng có năng lực sinh sôi khá mạnh, có thể thích ứng các loại phương pháp tu hành, thậm chí tự mình tìm tòi phương pháp tu hành

lúc này Thiên Đạo báo trước, Nhân Tộc sẽ đại hưng, trở thành nhân vật chính thiên địa, nhưng đây chỉ là báo trước, cũng thuộc về một bộ phận tính kế của Đạo Tổ

Thái Thanh lão tử hiện thân, thu đồ Huyền Đô đại pháp sư, cũng lập Nhân giáo, giáo hóa Nhân Tộc, Thiên Đạo bởi vậy hạ xuống công đức, lão tử thành thánh

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng với Thông Thiên Giáo Chủ bắt chước Đại sư huynh, lấy lý giải đối với đại đạo của từng người, lập ra Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo

Xiển Giáo ngụ ý giải thích Thiên Đạo, xem như sau khi Thiên Đạo Thượng Cổ quật khởi, là một loại sản phẩm trào lưu tư tưởng tương đối phổ biến;

Giáo nghĩa Tiệt Giáo lấy ra một chút hi vọng sống từ Thiên Đạo, phản đối Thiên Đạo khống chế vạn vật, đây là một loại tư tưởng phản nghịch thường thấy ở thanh niên

Thiên Đạo hạ xuống công đức, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng với Thông Thiên Giáo Chủ thành thánh

hai người nắm giữ Hồng Mông Tử Khí khác, Tiếp Dẫn cùng với Chuẩn Đề cũng muốn tới kiếm một chén canh, bị Thái Thanh Thánh Nhân quét ra ngoài, vì vậy trong lòng Tiếp Dẫn cùng với Chuẩn Đề có chút cảm xúc

Lý Trường Thọ đã có đầy đủ bằng chứng cho thấy, công pháp tu hành ban đầu của Nhân Tộc, hẳn là tam thánh Đạo Môn truyền xuống

Nhân Tộc nghênh đón đại phồn vinh lần đầu tiên, thu thập, đi săn ở bên trên đại địa Ngũ Bộ Châu, trải qua sinh hoạt giống như linh thú, nhưng linh trí lại đang nhanh chóng phát triển

Yêu tộc trọng cá nhân, tư chất cá nhân càng mạnh, ngộ tính càng cao, hạn mức cao nhất cũng liền càng cao

Chương 1868: mục đích lớn nhất của Đạo Tổ

bởi vì cái gọi là rồng sinh chín con có khác biệt, Yêu tộc cũng là 'hệ thống huyết mạch', trên bản chất đồng dạng, huyết mạch cao, tư chất tốt, ngộ tính đủ, nhan trị cao, đó mới là tân tinh Yêu tộc

nhưng mà Nhân Tộc là Nữ Oa nương nương dùng thần thông tạo hóa, huyết mạch ban đầu nhất liền không có chút liên hệ nào với Nữ Oa nương nương, chỉ là linh lực khá nhiều

cho nên, Nhân Tộc ở trong cuộc đấu tranh chống lại thiên nhiên, bắt đầu con đường tập thể tu hành

tập thể phi thăng, tập thể tìm hiểu chân linh bất diệt, danh xưng Luyện Khí Sĩ

trong lúc này, bởi vì các loại nguyên nhân ngộ tính, công pháp, tư chất, mỗi một cái cửa ải bình cảnh đều sẽ chặn lại một lượng lớn Luyện Khí Sĩ, Luyện Khí Sĩ xuất hiện kết cấu 'Kim tự tháp', cũng xuất hiện bộ tộc, thủ lĩnh, vân vân

căn cứ vào thời kỳ Thượng Cổ Toại Nhân Thị tiền bối miêu tả, người mạnh nhất một bộ tộc chính là thủ lĩnh, Toại Nhân Thị chính là một trong mấy người mạnh nhất bên trong thủ lĩnh Nhân Tộc Thượng Cổ

Nhân Tộc sau khi trải qua thời kỳ phồn vinh không tính ngắn, thời đại vu yêu đại chiến trôi qua, một thanh đồ đao rơi vào trên đỉnh đầu Nhân Tộc

trận đồ sát đối với Nhân Tộc kia, không chỉ là vì luyện chế lục vu pháp bảo, còn có mấy tầng nhân tố càng sâu

thứ nhất, Yêu Đình không muốn nhìn thấy phe thế lực thứ ba bên ngoài vu yêu quật khởi

thứ hai, Đạo Tổ muốn làm Nhân Tộc có đầy đủ giá trị cừu hận đối với Yêu tộc, thuận tiện vứt bỏ Yêu Đình sau đó rửa sạch Yêu tộc thứ ba, Yêu Hoàng đã nhìn thấu con đường của Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ, Yêu Đình nhìn như cường thịnh kỳ thực đã ở biên giới sắp sụp đổ, nhất định phải cưỡng ép tranh mệnh với Nhân Tộc

cho nên, Yêu Đình là liều mạng muốn xoá bỏ Nhân Tộc

sau đó, Nhân Tộc triệt để quật khởi, lấy Toại Nhân Thị tiền bối làm đại biểu, lật ngược Yêu Đình, cũng tại thời đại Thái Bạch Kim Tinh sau này, do Lý Trường Thọ hủy diệt dư nghiệt Yêu tộc

Nhân Tộc trở thành nhân vật chính thiên địa, bắt đầu tiến trình tiên phàm tách ra

mà trong lúc này, Đạo Tổ âm thầm làm một cái tính kế khác

sửa chữa đạo tắc luân hồi, lấy Lục Đạo Luân Hồi Bàn làm bình đài thao tác, giảm tỷ lệ sinh sản của tiên nhân, để cho phàm nhân cấp tốc sinh sôi

lúc Thượng Cổ, người người tu hành, Nhân Tộc vẫn như cũ có thể sinh sôi nảy nở một lượng lớn

sau Thượng Cổ, nhất là sau khi thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế trôi qua, tiên nhân tụ tập Trung Thần Châu, nhất định phải dựa vào hài đồng cầu tiên tại Nam Thiệm Bộ Châu, mới có thể duy trì truyền thừa tiên môn

Độ Tiên Môn chính là ví dụ điển hình

mà tới được Phong Thần đại kiếp, trước giai đoạn kiếp vận ấp ủ, tiên môn Trung Thần Châu đấu đá, một lượng lớn tiên môn sụp đổ, chiến lực bên trong Nhân Tộc giảm bớt trên phạm vi lớn, Thiên Đình thừa cơ mà lên

mục đích chủ yếu của Phong Thần đại kiếp, kỳ thật cũng không phải là suy yếu Đạo Môn

Tiệt Giáo danh xưng vạn tiên triều bái, nhưng 'rừng' tông môn dày đặt ban đầu tại Trung Thần Châu, mới là chủ thể lực lượng sinh linh bên trong thiên địa

đương nhiên, đạo trường Thánh Nhân cũng nhất định phải ở nơi thế ngoại, mới có cảm giác thần bí

nhưng lúc này, ở dưới thao tác của Lý Trường Thọ, đại tông môn Trung Thần Châu mười không còn một, rất nhiều tông môn 'tốt nghiệp ưu tú', trực tiếp kết nối binh nguyên Thiên Đình

đây mới là mục đích lớn nhất của Đạo Tổ

chờ làm xong những điều này, lúc Thiên Đình cùng với Phật Môn cùng tồn tại, Thiên Đình phụ trách giám thị Tam Giới, Phật Môn phụ trách truyền bá giáo nghĩa, giáo hóa Nhân Tộc từ bỏ cái gọi là 'ma tính', một lòng hướng thiện, hoặc là ẩn nhẫn

trọng điểm ở hai chữ ẩn nhẫn này

yhứ quý giá nhất của Nhân Tộc, không phải di sản tổ tiên, cũng không phải hư vị nhân vật chính thiên địa, cũng không phải là đoàn tân hỏa kia

mà là cỗ tinh thần không chịu thua, không sợ thua, một đường về phía trước, vượt mọi chông gai kia

Toại Nhân Thị tiền bối cuối cùng từng nói, tân hỏa dập tắt cũng không sao, nó sẽ lại bùng lên, bởi vì Toại Nhân Thị tiền bối chính là bị cỗ tinh thần này bao khỏa, bị cỗ tư tưởng này bao khỏa

tại thời điểm Thiên Đạo dồn Nhân Tộc đến diệt sạch, Nhân Tộc vẫn như cũ đứng lên

nhưng nếu như cỗ tinh thần này dập tắt, bị giáo nghĩa Phật Môn pha loãng, phàm tục phồn hoa hơn nữa, nhân khẩu Nhân Tộc nhiều hơn nữa, như vậy cũng bất quá là chân linh luân chuyển thể xác, chân linh tái cụ lý tưởng nhất trong mắt Đạo Tổ

khi đó ý nghĩa tồn tại của Nhân Tộc, chính là ý nghĩa tồn tại mà thiên địa giao phó, lại sẽ không có nửa điểm uy hiếp đối với thiên địa. 】

- Ài...

Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, nhìn chăm chú bầu trời xanh thẳm trên ngọn cây kia đây chính là nguyên nhân căn bản hắn không thể không phản thiên

đối với Nhân Tộc mà nói, Phong Thần đại kiếp vốn là chuyện tốt, Thiên Đình quật khởi cũng là chuyện tốt

Chương 1869: luống cuống

tiên phàm tách ra, phàm nhân trở thành chủ thể không tốt không xấu, mỗi người sinh ra đều có ý nghĩa không giống nhau

nhưng những chuyện tốt này, lại trở thành cầu thang Đạo Tổ thực hiện kế hoạch

như vậy sẽ rất khó mà bình luận

từ góc độ này tiến hành bình phán Phong Thần, liền sẽ phát hiện ra Phong Thần đại kiếp đã không có ý nghĩa, Nhân Tộc nên mất đi đã mất đi

chiêu 'Khỉ làm xiếc' này của Đạo Tổ, thật sự tuyệt

đem mâu thuẫn bên trong thiên địa dựng thành mâu thuẫn ở giữa đại giáo Thánh Nhân, từ đó hấp dẫn hết thảy ánh mắt sinh linh, trong lúc lơ đãng liền hoàn thành bước trọng yếu nhất bên trong kế hoạch của chính mình

tiện thể nhấc tới, khí vận Nhân Tộc hội tụ ở Nam Thiệm Bộ Châu Trung Thần Châu, cũng là tổng thể Đạo Tổ đã sớm thiết hạ, nhằm ngăn cách Nhân Tộc bên trong ba ngàn thế giới ở bên ngoài quy tắc trò chơi

đáng sợ nhất là..

Kế hoạch liên quan tới Nhân Tộc, chỉ là một mắt xích trong bố cục viễn cổ của Đạo Tổ

Lý Trường Thọ cũng không biết chính mình có phải điên rồi hay không, đối mặt với đối thủ như vậy, hắn vẫn có thể tự tin nói 70-30 hay 50-50

hắn xác thực có nắm chắc này, hơn nữa còn là ở dưới ước tính thận trọng

không có gì khác, Lãng tiền bối 'miệng nói không nhưng thân thể rất thành thực' kia, nhưng thực tế là để lại cho hắn rất nhiều di sản ẩn chứa trong mấy cuốn điển tịch đó

Lãng tiền bối viết câu này bằng nét chữ ngoằn ngoèo trên trang tiêu đề của một cuốn điển tịch cuối cùng

【Ngọn lửa tư tưởng trân quý bất diệt, tất sẽ thành hải đăng chiếu sáng tự do. 】

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào những chữ này, mạnh dạn đưa ra một suy đoán lớn mật

'Thời gian Lãng tiền bối xuyên qua từ địa cầu, hẳn là niên đại internet vừa mới bắt đầu phổ cập. '

Nếu quả như thật là như thế, như vậy hết thảy 'Quả', cũng đã tìm được 'Nhân' căn bản nhất

Ầm ầm!

Không biết vì lý do gì, Thiên Đình đột nhiên nhẹ nhàng chấn động, Lăng Tiêu bảo điện bị đạo đạo hào quang bao khỏa, từ từ bay lên ở bên trong Thiên Đình, đến trung tâm trọng thiên thứ ba mươi hai

sau đó, Dao Trì, Đậu Suất Cung, Thái Bạch Cung cũng bị tiên quang bao khỏa, bay lên đến trọng thiên thứ ba mươi mốt…

Thông Minh Điện quy về trọng thiên thứ hai mươi tám, có thể thẳng đến Thiên Đình…

Các nơi Thiên Đình, tiên sơn lay động, tiên điện xê dịch, từng tòa đại điện trống không chậm rãi ngưng tụ thành, ấn theo số chu thiên phân bố ở bên trong trọng thiên thứ hai mươi tám đến thứ mười sáu

Đấu bộ, Lôi bộ, Hỏa bộ, Thủy bộ, Tài bộ…

Thiên Vương Điện, Phi Hương Điện, Linh Quan Điện…

Sau nửa ngày bận rộn

Thiên Đình đã chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời chờ đợi chính thần Thiên Đình vào ở

Lý Trường Thọ lại ẩn ẩn xúc động, trong mắt hiện lên một tia ý cười

xem ra lời nói của hắn ở trước mặt long mẫu đã có tác dụng, Đạo Tổ lão gia bắt đầu không kìm nén được, động thủ sớm hơn dự định ban đầu

Đạo Tổ luống cuống?

Kỳ thật đã sớm luống cuống

bằng không không có khả năng vào lúc Thái Ất giết Thạch Cơ, liền tử thương nhiều đệ tử Xiển Tiệt nhị giáo như vậy

bằng không cũng sẽ không kéo Lý Trường Thọ vào bên trong mộng cảnh, 'uy bức lợi dụ', thậm chí còn nói ra loại lời nói dối lòng như 'Ngươi vốn là người nối nghiệp của ta' này

tại viễn cổ Hồng Hoang có một cái quy củ, chính là nếu bị người khám phá lai lịch, sức chiến đấu tự thân liền sẽ giảm bớt đi nhiều, đáy lòng sẽ hiện lên các loại bối rối

mà chính mình đấu tranh cùng với Đạo Tổ, đánh cờ cùng với Thiên Đạo, kỳ thật cũng có quy củ cùng loại

chính mình hiểu được Thiên Đạo, hiểu được Đạo Tổ, liền nhắm ngay nhược điểm của Đạo Tổ

Toại Nhân Thị lúc trước kéo chính mình lại nói, không thể dễ dàng tin Đạo Tổ

kỳ thật Toại Nhân Thị ở trong cục, cảm thấy Đạo Tổ mặc dù chối bỏ một bộ phận lời hứa năm đó, nhưng cũng xác thực cho Nhân Tộc tiền đồ không tồi

mà theo quan điểm của Lý Trường Thọ, Đạo Tổ vốn là kẻ địch của sinh linh, dù là một sợi tóc cũng không thể tin

- Tiếp tục nghỉ ngơi một hồi đi

Lý Trường Thọ tự lẩm bẩm, tiếp tục buông lỏng tâm thần kể từ lần Thiên Đình rung chuyển nhỏ này, cơ hội đánh giết Đạo Tổ, chính mình tiếp tục nâng cao phần thắng, lập tức liền sẽ tới

thế là, nửa năm sau

..

Dưới màn đêm đầy sao, Nam Thiệm Bộ Châu rực sáng ánh đuốc, đó là đèn đuốc của bách gia

ở bên ngoài Tây Kỳ Thành, hai tầng quân doanh liên miên nội ngoại xen vào nhau phân bố, bên trên tường thành tứ phía cắm đầy bó đuốc, các nơi đều có binh vệ sẵn sàng trận địa

từ sau Thập Tuyệt Trận, Thiên Đình đột nhiên cao điệu tuyên bố, muốn điều tra và trừng phạt những tiên nhân vi phạm thiên quy, tự mình can thiệp chinh chiến giữa thế lực vương triều phàm trần, Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo đồng thời yên lặng

Thương quân đã đánh qua Kỳ Sơn, ẩn ẩn vây quanh Tây Kỳ Thành

Chương 1870: Thu đệ tử

nhưng tiên Xiển Giáo lấy ra 'Trận đồ' áp đáy hòm, do Chu quân bày ra kỳ trận ở bên ngoài Tây Kỳ Thành, tạm thời ngăn cản Thương quân thế như hổ bên ngoài

ở bên trong Chu quân cùng với Thương quân, các vị tướng quân xuất thân Xiển Giáo, Tiệt Giáo, giờ phút này đều đang toàn lực ngụy trang thành phàm nhân, sợ bị Thiên Đình phát hiện

trên thực tế, Thiên Đình chỉ là sấm to mưa nhỏ, cũng chỉ là tuyên bố, hoàn toàn không có hành động thực tế gì

tiểu mưu kế của Lý Trường Thọ mà thôi

ánh sao đột nhiên có chút lấp loé không yên, Mặc Kỳ Lân vốn đã quen thuộc với Thương quân chân đạp đạo đạo ngọn lửa màu đen, từ chân trời phương đông chậm rãi đến, rơi vào đông viên môn trung quân đại doanh Thương quân

trên đường đi, tướng sĩ cúi đầu hành lễ, trong mắt tràn đầy sùng kính

bên trên Mặc Kỳ Lân, thái sư Văn Trọng Thương quốc tóc trắng xoá kia, mặc dù khóe miệng mang theo ý cười nhạt, nhưng vẫn như cũ không che giấu được mệt mỏi dưới khuôn mặt y

- Sư phụ!

Ở phía trước đại trướng, hai vị tướng lĩnh trẻ tuổi bước về phía trước đỡ, Văn Trọng khoát khoát tay, thân hình mạnh mẽ nhảy xuống Mặc Kỳ Lân, thân hình Mặc Kỳ Lân chậm rãi bay lên không, đi ra ngoài doanh trại tìm chỗ nghỉ ngơi

- Sư phụ, sao rồi?

- Đi vào nói

Văn Trọng nói một câu như thế, cất bước vào bên trong doanh trướng hai vị tướng quân trẻ tuổi này là đệ tử của Văn Trọng, xem như đời thứ tư Tiệt Giáo

Thập Tuyệt Trận trước đó, Văn Trọng cũng không biết chính mình làm sao, đáy lòng không hiểu có chút cảm giác thương lão, cảm thấy chính mình chinh chiến nhiều năm, đột nhiên có mệt mỏi không thể xoá nhoà

'Thu đệ tử đi. '

Văn Trọng lúc ấy nghĩ như vậy, cũng liền thu hai vị đệ tử này như vậy

một cái chớp mắt, bọn họ cũng coi như có thể một mình đảm đương một phía

ngồi trở lại bên trong ghế bành, Văn Trọng chậm rãi thở phào một hơi, bố trí một tầng kết giới

hai vị đệ tử bưng nước trà tới, lấy đi chiến giáp sư phụ cởi, từng người đều có chút muốn nói lại thôi, quan tâm kết quả chuyến này

- Sư phụ, ngài còn chưa thuyết phục được sư thúc tổ Lữ Nhạc sao?

- Lữ Nhạc sư thúc không muốn ra tay đối với phàm tục

Văn Trọng nói

- Lời ông ta nói cũng có đạo lý, nếu dùng độc đan ở trên người phàm phu tục tử, là không có bản lĩnh gì. Lữ Nhạc sư thúc còn nói, nếu là đổi thành ngàn năm trước, ông ấy có lẽ sẽ đáp ứng việc này

- Nhưng hiện giờ, ông ấy đã là phó minh chủ Tiên Minh, nhất định phải chú ý tầng thân phận này, nếu trực tiếp ra tay đối phó phàm nhân, coi như hạ chút thuốc xổ, đó cũng là làm cho Tiệt Giáo mất mặt, bôi nhọ Tiên Minh cùng với Thiên Đình, không xứng làm chi huynh của Thái Bạch

hai vị tướng quân trẻ tuổi liếc nhau, từng người than nhẹ

- Như vậy, sư phụ, chúng ta phải thật sự đi liều mạng cùng với Xiển Giáo hay sao?

- Sư phụ, hiện giờ đại quân đã vây quanh Tây Kỳ Thành, nếu không đi đánh một trận, cứ như vậy thối lui, không khỏi quân tâm tan rã, sĩ khí sa sút, cha con Cơ Xương Cơ Phát Chu quốc nếu như dựa thế vung tay hô to, Triều Ca nguy rồi

- Được rồi được rồi

Văn Trọng cười khổ khoát khoát tay:

- Việc này vi sư còn có thể không biết? Đi xuống trước đi, để vi sư suy nghĩ đôi chút

- Vâng

- Vâng!

Hai vị đệ tử cúi đầu ôm quyền, từng người lui ra ngoài

Văn Trọng khẽ thở dài, nhìn chăm chú bản đồ địa hình Kỳ Sơn treo bên cạnh, thân thể co quắp trên ghế ngồi, trong mắt tràn đầy mệt mỏi

y đâu chỉ đi mời Lữ Nhạc

nhưng chẳng biết tại sao, trưởng bối vốn đối với chính mình đều là có chút hiền lành, người cùng thế hệ trong giáo, lại đều đang trốn tránh chính mình

mấy vị bạn tốt đáp ứng xuống núi tương trợ trước đó, thậm chí sư huynh Dư Hóa của chính mình, đều nói muốn bế quan tu hành…

Văn Trọng nghĩ mãi mà không rõ, cũng nghĩ không thông, nhưng ẩn ẩn biết được, chuyện này có quan hệ với hai vị cao nhân đồ thánh bên trong Thập Tuyệt Trận

y lại có thể nhìn thấu đại cuộc gì?

Bất quá là thái sư Thương quốc, bất quá là đệ tử đời ba Tiệt Giáo, bất quá là tiểu nhân vật không quan trọng gì trong thiên địa này mà thôi

nhưng…

- Bệ hạ

Văn Trọng tự lẩm bẩm:

- Lão thần có thể làm, cũng chỉ có nhiều như vậy

chậm rãi hít vào một hơi, thân thể Văn Trọng ngồi thẳng, trong mắt có quang mang lấp lóe, đi tới phía trước tấm bản đồ địa hình "đơn giản" kia

kế hoạch ban đầu vẫn là không thay đổi, ba ngày sau, Thương quân toàn diện thúc đẩy, nhất định phải công phá thành trì Tây Kỳ Thành!

Tây Kỳ Thành là địa phương hạch tâm của người Chu, nhân tài, quyền quý trong người Chu, đều tụ tập ở bên trong Tây Kỳ

chỉ cần công phá nơi đây, Chu quốc coi như không phá diệt, cũng sẽ suy yếu mười năm, hai mươi năm!

Đây là hi vọng cuối cùng của Thương quốc, đồng thời cũng là khoảng thời gian mà bệ hạ cần!

Chương 1871: Đánh cược một lần

Bệ hạ là phàm nhân, thọ nguyên có hạn, mà sau khi bệ hạ băng hà, kẻ kế tục sẽ rất khó lại có quyết đoán như vậy

sinh tử thương quốc, đều phụ thuộc vào trận chiến này!

Đạo của Thánh Nhân sư tổ, là vì lấy ra một chút hi vọng sống cho vạn linh thiên địa!

Đạo của y, cũng chỉ là lấy ra một chút hi vọng sống vì Đại Thương này

Không, đêm dài lắm mộng, chậm thì sinh biến

- Triệu tập tướng lĩnh ba quân!

Văn Trọng hét lớn một tiếng đối với ngoài trướng:

- Các quân ngày mai giết hươu làm thịt dê, tráng quân sĩ!

- Rõ!

Ngoài trướng truyền đến một loạt tiếng đáp lại, từng người từng người lính liên lạc chạy gấp mà đi, tiếng hô hoán truyền đến một doanh lại một doanh

bên trong Tây Kỳ Thành đột nhiên truyền đến âm thanh khóc lóc đau khổ, tựa như đại nhân vật nào đó chết

trong quân doanh Thương quân, thừa dịp bóng đêm bắt đầu điều động, quân sĩ bị thúc dục đi ngủ sớm, trước hừng đông đã nổi lên mùi thịt nồng đậm

sáng sớm, trống đánh vang dội, trên mặt đất xuất hiện từng đầu trường long uốn lượn, cờ xí các bộ Thương quân phất phới theo gió, bên trong thiên địa một mảnh túc sát

Chu doanh... treo cao bài miễn chiến, trong trận nín hơi ngưng thần, trận địa sẵn sàng trung quân đại trướng Thương quân, Văn Trọng chậm rãi mặc áo giáp, điểm ra một mặt thủy kính, nhìn khuôn mặt tang thương trong đó

mặt tùy tâm sinh, tướng tùy tâm sinh

trận chiến ngày hôm nay, trên cầu hủy diệt Tây Kỳ, dưới cầu lật úp Chu quân, chiến sự nếu khởi, sinh linh đồ thán, nhưng đều vì chủ mình, trung tâm không sợ

'Lão sư, quả nhân nhất định phải làm cơ nghiệp Thương, hưng thịnh một lần nữa ở trong tay quả nhân! '

Bệ hạ, ngài thật ra là đang kháng thiên mệnh, đấu với trời

muốn hưng Chu đại Thương, thật ra là Thiên Đạo, bệ hạ…

- Thái sư đã nghĩ kỹ?

Một tiếng khẽ gọi truyền đến từ sau lưng, Văn Trọng sửng sốt một chút, từ bên trong thủy kính thấy được, thanh niên đạo giả không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng chính mình

người tới không có che lấp hình dáng tướng mạo, lại làm cho Văn Trọng có phần không thích ứng, sửng sốt một cái chớp mắt mới nhận ra là ai, vội vàng quay đầu hành lễ

- Văn Trọng bái kiến Thái Bạch Tinh Quân!

Một tiếng thái sư, một tiếng Tinh Quân đại nhân, hai xưng hô xem như một cái khách khí hơn một cái

Lý Trường Thọ chắp tay đứng sau lưng Văn Trọng, đáy lòng còn đang cảm khái, Văn Trọng này ngay cả khí tức của chính mình đều không có cảm giác đến, liền dám một mực chắc chắn chính mình là chính mình

đây nếu như Thiên Đạo tùy tiện tạo ra một bộ da, như 'Hoàng Long' vậy, Văn Trọng chẳng phải sẽ bị lừa ngay sao?

Hậu bối này, một chút tính cảnh giác cũng đều không có

Lý Trường Thọ gật gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế gần đó, lạnh nhạt nói:

- Ngươi hẳn có một chút thời gian này, tới nói chuyện đi

- Tinh Quân đại nhân

Văn Trọng chắp tay cúi đầu:

- Không biết ngài có gì dạy bảo, hiện giờ ba quân xuất phát, đang cần chủ soái. Văn Trọng đích thân đến chinh phạt, tự nhiên không thể để tướng sĩ ba quân đợi lâu

- Đi chịu chết không công sao?

Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi

Văn Trọng run lên, sau đó cúi đầu vái chào một cái:

- Văn Trọng thân phụ vương mệnh, bây giờ chỉ có thể đánh cược một lần

- Đánh cược một lần

Lý Trường Thọ cười cười, nói:

- Ngay cả một chén trà cũng không có sao?

- Tinh Quân...

Văn Trọng hơi dừng lại, lập tức thở ra một hơi, thấp giọng nói:

- Ngài chờ một lát, ta sẽ bảo đồ nhi đưa tới

Văn Trọng nói xong đi đến màn cửa, thấp giọng nói vài câu đối với bên ngoài, lại đưa tới Mặc Kỳ Lân rơi vào trước trướng, lúc này mới quay người trở về đại trướng

Lý Trường Thọ mỉm cười đánh giá tình hình trong doanh trướng, Văn Trọng lúc này lại đoán không ra Lý Trường Thọ đến đây làm gì, chỉ có thể đứng chờ ở bên cạnh

ngoài doanh trại tiếng trống như sấm, các lộ đại quân chậm rãi tới gần Tây Kỳ Thành theo thế vây công

Thương Quân có ưu thế tuyệt đối về binh lực, Chu quân lúc này chỉ có thể dựa vào địa lợi

bên trong doanh trướng, Lý Trường Thọ tựa hồ cố ý tìm đề tài, ôn hoà nói:

- Ngươi muốn cường công Tây Kỳ Thành, cụ thể là nghĩ như thế nào?

Văn Trọng hơi suy nghĩ, cung kính nói:

- Chu vốn là chư hầu của Thương, nhưng không tuân theo vương mệnh, lòng lang dạ thú, lén mở rộng quân bị, chinh chiến phương quốc, ý đồ mưu phản người người đều biết, đại vương có lòng tốt tha cho Cơ Xương một mạng, bây giờ...

Giữa lông mày Lý Trường Thọ xẹt qua một chút bất đắc dĩ, lãnh đạm nói:

- Ngươi là nghĩ, cho dù dùng hết Thương Quân nơi đây, cũng phải công phá Tây Kỳ Thành, ít nhất cũng phải tiêu hao đại quân Chu quốc, hao hết quốc lực, đúng không?

Văn Trọng im lặng, cúi đầu khe khẽ thở dài

- Tinh Quân đại nhân, lão thần ngu dốt, không còn cách nào khác

Lý Trường Thọ nói:

- Đại quân ngươi điều động, phần lớn đến từ các cửa ải tây bắc Thương quốc, một nửa là binh lực chư hầu

Chương 1872: chỉ điểm

- Dùng những binh lực này tiêu hao quốc lực Chu quốc, đối với Triều Ca Thành mà nói, cũng không có quá nhiều tổn thương

- Có vẻ như ngươi cảm thấy, chỉ cần đánh rớt mệnh số Chu quốc, cho dù tiên Xiển Giáo đang âm thầm nâng đỡ, ở bên trong thời gian ngắn cũng không có cách nào uy hiếp Triều Ca Thành. Mà vị đệ tử đại vương kia của ngươi, liền có thể hoàn thành việc chỉnh đốn nội bộ Thương quốc, đúng không?

Văn Trọng cúi đầu thở dài:

- Trí tuệ của Tinh Quân đủ để giúp Thiên Đình từ thời điểm yếu ớt, hòa giải giữa các đại giáo Thánh Nhân, cuối cùng thành tựu anh danh bất thế, Văn Trọng chẳng qua là một đệ tử Tiệt Giáo, một thái sư phàm tục, còn lâu mới có thể đánh đồng với Tinh Quân

- Đây chẳng qua là một cái cớ mà thôi, chỉ cần thừa nhận mình bất lực và nói rằng mình chẳng có gì hơn, kỳ thật đều là một loại an ủi bản thân, thủ đoạn trốn tránh thường dùng

Lý Trường Thọ thở dài:

- Văn Trọng, ngươi đã bỏ qua quá nhiều cơ hội, ở trên thân thể ngươi, ta cũng không thấy được hiện tượng Thiên Đạo quấy nhiễu tư duy của ngươi, vì sao lại đến mức này?

- Ngươi có biết lúc này có rất nhiều sinh linh Tam Giới đang mắng ngươi không? Nói ngươi dốc hết sức hại chết rất nhiều tiên Tiệt Giáo, kéo Tiệt Giáo vào thế tục Nam Châu

- Trên đời nào có sự tình nào song toàn

Văn Trọng thấp giọng nói:

- Văn Trọng có dựa vào Tiệt Giáo, có dựa vào sư phụ sư tổ

- Ngươi chỉ là dựa vào tự thân

Lý Trường Thọ nói chậm lại:

- Những việc ngươi làm, kỳ thực là một con đường do Tiệt Giáo lựa chọn, ở giữa lẫn nhau chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, còn nhớ không, những lời ta từng nói với ngươi lúc ta còn làm Đại Sử tại Triều Ca Thành kia

- Lời nói của Tinh Quân, Văn Trọng chưa hề quên

- Vậy sao đầu óc của ngươi chậm chạp như thế?

Lý Trường Thọ cau mày nói:

- Ta là Tinh Quân Thiên Đình, đệ tử Nhân Giáo, lại là người phụ trách Phong Thần, nhìn từ góc độ thiên địa, Đạo Môn, đại kiếp, đều phải đứng tại vị trí trung lập, duy chỉ có ở trong Triều Ca Thành kia, ta cố ý điểm tỉnh ngươi mấy lần! Đương nhiên, đây đều là hơi có thiên lệch bên trong phạm vi Thiên Đạo cho phép

Văn Trọng tràn đầy không hiểu:

- Ngài... chỉ điểm gì?

- Câu ta hỏi ngươi nhiều nhất là cái gì, suy nghĩ kỹ một chút

- Chuyện này...

Văn Trọng trầm ngâm vài tiếng, suy nghĩ chốc lát, âm thầm suy tính, mới nói:

- Hình như là, Đại Thương trong lý tưởng của ngươi là như thế nào?

- Không sai, Đại Thương trong lý tưởng của ngươi, là như thế nào

Lý Trường Thọ than nhẹ vài tiếng:

- Lúc ấy ta liền đang nhắc nhở ngươi, ít nhất phải tưởng tượng ra một cái tiền cảnh hoàn chỉnh, sau đó dùng cái tiền cảnh này đi thuyết phục những người cùng chí hướng

- Ngươi và Đế Tân ngược lại rất giỏi, đối ngoại chinh phạt, đối nội cực hình, toàn bộ nhờ đe dọa. Đế Tân là có một phen chí hướng quảng đại, nhưng người có chí hướng trong thiên hạ nhiều cỡ nào? Những chuyện kia hữu dụng không? Đến hiện tại mà nói, chẳng qua là tiêu chuẩn đặt ra vượt quá khả năng!

- Ngươi không nên thưởng thức một người trẻ tuổi cao giọng nói ra chí hướng bản thân, ngươi nên chú ý đến những người nỗ lực hết mình vì chí hướng của mình mà không nói một lời

- Ngươi thân là lão sư của Đế Tân, chưa hoàn thành trách nhiệm của lão sư

- Ngươi thân là trọng thần Nhân Hoàng, chưa thể dâng ra kế sách trị quốc

- Ngươi thân là đệ tử Tiệt Giáo, lại kéo tiên Tiệt Giáo vào đại kiếp

- Văn Trọng, ngươi nghĩ thế nào về chức vị thiếu sư, thái sư của mình? Trong lòng ngươi có bao giờ nghĩ tới, bản thân rốt cuộc muốn dẫn Đại Thương tới đâu không?

- Đại Thương mà ngươi muốn sáng tạo, đến cùng là dạng Đại Thương gì?

- Cải cách không phải là vì cải cách mà tiến hành cải cách, cũng không phải là biện pháp khẩn cấp để cứu một ông già ốm yếu

- Ngươi có biết tại sao nhiều quyền quý trong Triều Ca Thành sợ hãi Đế Tân, sợ hãi Văn Trọng ngươi không?

- Các ngươi chưa bao giờ nói cho họ biết các ngươi muốn xây dựng loại Đại Thương mới nào, các ngươi chỉ là đang nói cho họ, Đại Thương mới không có vị trí của họ

- Tại sao không thử, khiến cho họ cũng thay đổi? Trở thành trợ lực của các ngươi?

- Lấy một ví dụ đơn giản nhất, ngươi đi lôi kéo bồi dưỡng tiểu quyền quý, để cho bọn họ chủ động từ bỏ một ít quyền lực, ví dụ như từ bỏ nô lệ chết theo, thói quen đi săn nô lệ, lại để cho bọn họ đi chen rơi đại quyền quý, Đế Tân cần phải dùng cực hình đi chấn nhiếp sao? Cổ hủ! Ngu dốt!

- Ta...

Văn Trọng khẽ run mấy lần, mắt già đỏ lên, cúi đầu thở dài, hai chân chậm rãi uốn lượn, cúi đầu quỳ sát

- Còn xin Đại Sử dạy ta, còn xin Đại Sử dạy ta!

Lý Trường Thọ cười lạnh, lại nói:

- Biết ngày hôm nay ta vì sao tới mắng ngươi không?

Chương 1873: tự mình lĩnh ngộ

- Bởi vì ngươi sắp chết, cuộc chiến hôm nay chính là thời điểm ngươi tuyệt mệnh, Phong Thần Đài đã sớm treo trên đỉnh đầu ngươi

- Đại Sử...

Văn Trọng run giọng nói, song quyền vô thức nắm chặt, lại định tiếng nói:

- Nếu Đại Sử có thể cứu đại vương, Văn Trọng ngày hôm nay cam nguyện chịu chết! Cam tâm tình nguyện! Không một câu oán hận!

- Ta hôm nay hiện thân, tình thế trong thiên địa cũng phát sinh một chút biến hóa

Lý Trường Thọ tựa ở trên ghế bành, nói một cách thấm thía:

- Ta cũng không thích Đế Tân, y vũ dũng hơn người, nhưng lại không quả quyết, không phải Nhân Hoàng hợp cách, nhưng hiện giờ, trong thiên địa này cần y thử một lần, có thể đối kháng thiên mệnh một chút hay không, không cần quá lâu, mười năm là đủ

trong khi nói, Lý Trường Thọ ném một khối ngọc phù tới trước mặt Văn Trọng

- Nơi này có mấy câu, tự mình lĩnh ngộ, lĩnh ngộ bao nhiêu coi như bấy nhiêu, chờ sau khi ngươi chết, ta sẽ ngăn cản Phong Thần Đài trong chốc lát, cho ngươi một cái cơ hội nhập mộng Đế Tân

- Dùng cái chết của ngươi, đánh thức Đế Tân, lại thử một lần cuối cùng đi, ta sẽ không đặt bất cứ hi vọng nào ở trên người Đế Tân, cũng sẽ không ôm bất kỳ thương hại nào đối với Đại Thương, ngày hôm nay, coi như ta chưa có tới

thoại âm rơi xuống, thân hình Lý Trường Thọ lặng yên tiêu tán ở bên trên chỗ ngồi

lúc Văn Trọng ngẩng đầu nhìn, nơi nào còn có thân ảnh Lý Trường

Thọ, y liền vội vàng cúi đầu nhặt lên ngọc phù liếc nhìn, chữ viết trong đó lại đang nhanh chóng trở nên nhạt, vội vàng ghi nhớ những lời kia

đợi chữ viết biến mất không thấy gì nữa, ngọc phù hóa thành một viên ngọc bội, tầng đạo vận chung quanh đại trướng kia cũng tiêu tán theo gió

hết thảy giống như mộng cảnh

lại giống như chính mình suy nghĩ viễn vông

Văn Trọng nghĩ đến cái gì, lập tức đứng lên, bóp nát ngọc bội trong tay, thu mảnh vụn vào pháp bảo trữ vật trong tay áo

trầm ngâm vài tiếng, Văn Trọng tiêu hóa đủ loại lời nói trong đó, sau đó thở một hơi

ánh nắng ngoài lều trướng vừa phải, lộ ra một chút trần thế

Văn Trọng bước ra ngoài lều trướng từng bước một, quanh người phảng phất như xuất hiện tầng tầng hư ảnh, hiển lộ các loại hình ảnh

'Sau này ta sẽ xưng đại phu một tiếng lão sư, sau này mời lão sư chỉ giáo nhiều hơn, đệ tử Tử Thụ sẽ tuân theo lão sư dạy bảo, làm một vị quân vương có triển vọng. '

'Lão sư, hãy xem ta nâng chiếc đỉnh này! '

'Lão sư, đệ tử thật sự hận! Thật sự hận! Đại thần cấu kết chư hầu, quyền quý bí mật liên lạc với nhau! Cơ nghiệp tiên tổ hẳn là sẽ huỷ diệt ở trong tay đệ tử! '

'Ta nên làm gì đây, tự xưng vương cũng không khiến bọn họ e ngại, một tiếng đại vương này, ai sẽ thật sự nể ta ba phần. '

'Lão sư, Đại Thương còn có bao nhiêu mệnh số. '

'Lão sư... '

'Lão sư... '

- Sư phụ, ngài làm sao vậy?

Văn Trọng bị đánh thức từ bên trong xuất thần, nhìn về phía đồ nhi bên cạnh, lộ ra một nụ cười hiền lành

- Đại quân chuẩn bị như thế nào?

- Ba quân đã đầy đủ, binh trận sẵn sàng, một canh giờ sau liền có thể đánh giáp lá cà với Chu quân

Văn Trọng chậm rãi gật đầu, cầm lấy cây roi vàng từ tay quân sĩ bên cạnh, xoay người nhảy lên trên lưng Mặc Kỳ Lân

- Làm cho tiếng trống to hơn chút nữa, không nghe được!

- Vâng!

...

Trên đám mây, Đạo Nhân Giấy Lý Trường Thọ ngồi yên lặng, điểm ra một chiếc bàn thấp làm từ mây mù, lấy ra một bình Dao Trì đặc biệt nhưỡng, tự uống một mình ở trên không trung

bên trong thiên địa một mảnh túc sát, đám người đen nghịt phảng phất như khiến cho mặt đất dầy thêm bảy tám xích

cũng không biết là ai phát ra tiếng la lên đầu tiên, tiếng dây cung trận trận, tiếng bánh xe cuồn cuộn, dị thú rống, móng ngựa trận trận, phàm nhân đến trăm vạn mà tính cùng nhau gầm thét, một cỗ huyết khí phóng lên tận trời

đại chiến đã bắt đầu

ở bên trong phàm tục xen lẫn khí tức tiên nhân, phi kiếm đoạt mệnh, pháp bảo chói mắt

từng vị chiến tướng có sự dũng mãnh ngàn ngựa khó cản, đám lực sĩ vung lên trọng chùy, bẻ gãy nghiền nát bình định quân địch trước mắt

Thương quốc, Chu quốc, Tiệt Giáo, Xiển Giáo, mỗi một phương thi triển bản lĩnh, giết khó hoà giải

Luyện Khí Sĩ các bên đều giống như Văn Trọng vậy, hãm sâu tại phàm tục không có cách nào tự kềm chế, giờ phút này không để ý nghiệp chướng quấn thân, thôi động pháp thuật giết địch

không có gì khác, bọn họ đều là tiên nhân mất phương hướng ở bên trong từng tiếng 'Tiên sư', 'Tiền bối'

mà giống như Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử, đều là đuổi theo tiên Tiệt Giáo đọ sức, cũng sẽ không đi động phàm nhân

lại nhìn Văn Trọng, cưỡi Mặc Kỳ Lân, cái trán mở mắt dọc, cầm roi vàng liên tiếp bại mười mấy vị tiên Xiển Giáo, mắt thấy là sắp xé mở một đầu lỗ hổng trong chiến trận Chu quân

Chương 1874: Báo mộng

chợt nghe tiếng sét đánh vang, Lôi Chấn Tử đánh tới từ bên trái, toàn thân bị lôi quang bao bọc, một cây kim cương côn ngăn lại Văn Trọng

Văn Trọng lại trực tiếp dấy lên nguyên thần, không quan tâm liều mạng chém giết

sĩ khí Thương Quân đại chấn, toàn quân dồn về phía trước, bất kể đội hình của Chu quân kỳ lạ đến đâu, hay những cạm bẫy phía trước sắc bén đến đâu

chém giết nửa ngày, máu chảy thành sông

vào lúc chạng vạng, Tây Kỳ Thành phá

một đám Thương Quân giết đỏ cả mắt, tàn quân Chu quân lại có chút ngoan cường, vừa đánh vừa lui, vây đánh tinh nhuệ Thương Quân tại phụ cận cửa đông Tây Kỳ Thành

tàn quân Thương Quân còn lại, lại đột nhiên nhận được lệnh của Văn Trọng, mang theo vài phần không hiểu, từng người lui binh, trực tiếp lui về hướng hùng quan gần nhất

mà khi bọn hắn lui ra phía sau, hai cỗ đại quân một nam một bắc giết tới bên ngoài Tây Kỳ Thành, lại là liên quân hai lộ chư hầu 'vừa vặn' chạy đến

ở trong Tây Kỳ Thành, Văn Trọng suất tàn quân tử chiến, đệ tử đã chiến tử, ái tướng đã chết

Mặc Kỳ Lân bị một quyền của Dương Tiễn đánh nát

roi vàng bị Hỏa Tiêm Thương của Na Tra đánh bay

mắt dọc trên trán Văn Trọng bắn ra thần quang, không đả thương được hai cánh phong lôi của Lôi Chấn Tử

hơn chục vị Luyện Khí Sĩ Tiệt Giáo đột nhiên chạy đến gấp rút tiếp viện kia, bị tiên Xiển Giáo ngăn lại, lại nhiều hơn mười mấy cặp kiếp hôi

- Văn Trọng!

Khương Thượng ngồi ở trên lưng dị thú Tứ Bất Tượng, thân mang đồ trắng, quanh người có mấy tầng lực sĩ hộ vệ do đạo thuật ngưng tụ thành, cầm roi gỗ, hét lớn một tiếng đối với Văn Trọng:

- Ngươi vốn là tiên sĩ phương ngoại, vì sao còn muốn trợ Đế Tân làm ác! Bây giờ đã là lâm vào tử cảnh, hà không liền như vậy gỡ giáp quy hàng! Niệm ngươi trung lương, có thể tha cho ngươi một mạng!

- Hừ!

Văn Trọng hừ lạnh một tiếng, mấy trăm giáp sĩ còn sót lại phía sau cũng trợn mắt nhìn Khương Thượng

- Chẳng qua là loạn thần tặc tử! Lại dám khẩu xuất cuồng ngôn! Hoàng Phi Hổ kia ở đâu, cút ra đây cho ta!

Khương Thượng hét lớn:

- Không biết thiên số, minh ngoan bất linh, Đế Tân kia bạo ngược, thất đức, thất tín, mất tâm! Võ Thành Vương không có cách nào nhẫn nại, đi đến Chu quốc cậy nhờ minh chủ, lại có gì sai? Ngươi hẳn là không biết, Đế Tân kia say rượu có ý đồ ức hiếp vợ Võ Thành Vương? Càng là bức vợ Võ Thành Vương nhảy xuống lầu cao!

- Ha ha ha, ha ha ha!

Trong mắt Văn Trọng tràn đầy bi thương, ngẩng đầu mắng:

- Việc này đến cùng thế nào, ta và ngươi, những Luyện Khí Sĩ chúng ta đều biết rõ! Hậu cung Đế Tân chỉ có mấy vị phi tử, nếu thật sự tham luyến nữ sắc, thì tại sao lại như thế!

- Hoàng Phi Hổ! Ngươi thật sự xứng đáng một phen coi trọng của bệ hạ đối với ngươi, xứng đáng hai chữ Võ Thành sao!

- Đạo khác biệt, không thể cùng mưu đồ

Khương Thượng giơ cao roi gỗ trong tay, liền muốn rơi xuống đối với Văn Trọng

- Hãy khoan!

Một tiếng quát khẽ, tiếng áo giáp cọ xát vào nhau vang lên, Hoàng Phi Hổ cưỡi thần ngưu ngũ sắc đi đến, xoay người mà xuống từ trên lưng ngưu, vung lên vạt áo áo bào, một gối chậm rãi chạm đất

- Phi Hổ phụ thái sư, lại không phụ đại vương!

Văn Trọng tức đến chửi ầm lên:

- Nghịch thần nhà ngươi!

Hoàng Phi Hổ chắp tay, trong mắt mang theo vài phần đau khổ, chậm rãi nhắm hai mắt lại:

- Phi Hổ, đưa thái sư một đoạn đường

Văn Trọng đau thương cười một tiếng, nộ khí trong mắt ngược lại là biến mất rất nhiều, y nhìn quanh tứ phương, ánh mắt đảo qua một đám thần tướng trong Chu quân, đảo qua từng người từng người tiên Xiển Giáo ẩn thân trong Chu quân

đại kiếp, thiên mệnh

- Khi nào, thiên mệnh này, lại thành nhân mệnh

Văn Trọng lầm bầm, trong mắt nhiều hơn mấy phần yên tĩnh

y đột nhiên lộ ra sắc mặt giận dữ, thân hình bạo khởi, vỗ một chưởng về hướng Hoàng Phi Hổ!

Bên cạnh chợt có ánh lửa phun trào, một cây cột đá đỏ xuất hiện ở sau lưng Văn Trọng, trên đó xuất hiện đạo đạo xiềng xích, cưỡng ép kéo thân thể Văn Trọng trở về

Hỏa Long thè lưỡi, ánh lửa bốc thẳng lên, làm cho không ít phàm nhân liên tiếp lui về phía sau thân hình Văn Trọng lập tức bị ngọn lửa nuốt chửng, chưa kịp phát ra âm thanh nào thì lập tức hóa thành tro tàn

một tia tàn hồn tràn ra từ trong ngọn lửa, trực tiếp trốn vào bên trong hư không

trên mây, Lý Trường Thọ đưa tay một chút, tàn hồn Văn Trọng đột nhiên biến mất, thần lực Phong Thần Đài xuất hiện ngưng trệ chỉ chốc lát

cùng lúc đó, trong Thương vương cung Triều Ca Thành

trong mấy lớp rèm hồng, Đế Tân ôm người ngọc ngủ say, trên trán đột nhiên toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, ánh mắt khẽ run lên

'Đại vương, đại vương... '

'Thái sư! Thái sư ngươi vì sao một thân áo giáp tàn tạ? '

'Đại vương, đây là ở bên trong mộng'

'Lão thần, ài, lão thần hôm nay bỏ mình ở trong Tây Kỳ Thành, nhưng đại vương không cần quá mức bi ai, lão thần còn có thể đi vào bên trong Phong Thần Đài kia, cũng không thật sự bỏ mình, chỉ là quy về tiên giới

Chương 1875: Thái sư ngã

'Nói ngắn gọn, lão thần chỉ có chốc lát để báo mộng, có thượng sách trị quốc bẩm báo đại vương!

'Lão thần phụ giáo phái, phụ sư tôn, lại duy chỉ có không muốn phụ đại vương, còn thỉnh đại vương cẩn thận lắng nghe, đừng có bỏ sót nửa chữ'

'Sách thứ nhất, tự nhận tội, chiêu cáo cảnh nội Thương quốc, kiểm điểm khuyết điểm tự thân'

'Lão thần bỏ mình là cơ hội, đại vương có thể đổ hết tội lỗi cho lão thần, nói lão thần trước đó lấy tà pháp mê hoặc vân vân, hiện giờ cực hình đã không trấn được những chư hầu cùng với quyền quý đó, ngược lại trở thành nhược điểm bọn họ nói đại vương thất đức'

'Sách thứ hai, tụ tập người Thương, đoàn kết người Thương, những gì chúng ta làm trước đây còn thiếu rất nhiều... '

Ở bên trong mộng cảnh, Văn Trọng nói nhanh nhưng rất rõ ràng

sáng sớm ngày hôm sau

Đế Tân tỉnh lại hô to ba tiếng 'Thái sư', ở trên giường không ngừng khóc ròng ròng, cứ thế thổ huyết bất tỉnh

bên trong Phong Thần Đài, Văn Trọng lẳng lặng mà đứng, ngơ ngác nhìn những thân ảnh quen thuộc xung quanh đang mỉm cười với mình, không khỏi thở dài một hơi, cúi đầu hành lễ

- Tội tiên Tiệt Giáo Văn Trọng, xin thỉnh tội

tại Thương Cung, đại vương điện

bất tri bất giác, Đế Tân đã không còn trẻ nữa, mặc dù còn đang tráng niên, nhưng giờ phút này ngồi ở phía trên vương tọa, thân hình khôi ngô đã có chút còng xuống, chỉ sau một đêm tóc đã bạc đi rất nhiều mười mấy vị đại thần ngồi sau hai dãy bàn thấp, đều bảo trì trầm mặc, một câu cũng không dám nhiều lời

không biết qua bao lâu, Đế Tân khàn giọng hỏi một câu:

- Có thư báo không?

Vương thúc Tỷ Can đứng lên nói:

- Đại vương, Tây Kỳ cách Triều Ca đường xá xa xôi, phong hỏa truyền tin cũng cần...

- Báo ——

Ngoài điện chợt có tướng lĩnh chạy vội, vào cửa điện liền ôm quyền hô to:

- Thái sư Văn Trọng suất quân công phá Tây Kỳ Thành, tuy nhiên hai lộ phản quân chư hầu nam bắc vừa lúc chạy đến, vây khốn thái sư ở trong Tây Kỳ Thành, thái sư... lực chiến mà chết, hậu quân đã về quan ải các nơi, tuân lệnh của thái sư, tiến hành phòng vệ Chu quốc!

- A?

- Thái sư, tại sao!

- Bệ hạ, lão thần nguyện lĩnh quân phạt Chu!

Chúng đại thần sắc mặt đại biến, có mấy người thậm chí luống cuống tâm thần, đứng dậy quá mạnh, xô ngã chiếc bàn thấp

Đế Tân nhắm mắt, im lặng không nói gì, thân thể khẽ run mấy lần, nhưng lại không hề có dấu hiệu mất bình tĩnh

chờ trong điện an tĩnh lại, Đế Tân mới mở miệng, khí tức không khỏi có mấy phần run rẩy

- Người đâu, truyền đạt lời nói của thái sư cho chư vị ái khanh

bên cạnh lập tức có mấy vị giáp sĩ đi tới, ôm thẻ tre bên trong lồng ngực, lần lượt đặt ở trước mặt các vị đại thần

Đế Tân nói:

- Thái sư thân hãm Tây Kỳ, lâm chung báo mộng, hiến lục sách cứu quốc, ngoại trừ sách thứ nhất, năm sách còn lại, các vị ái khanh thương nghị đưa ra hiến chương

- Thái sư nói, đẩy hết tội lỗi lên người thái sư, quả nhân sao có thể, Thương có tội gì? Triều Ca Thành để tang thái sư mười ngày, thần dân cùng thương tiếc, người làm trái trảm

- Vương thúc

- Đại vương

Tỷ Can khom mình hành lễ

- Ngươi tạm thời đảm nhiệm chức vị đối nội của thái sư, mệnh Phi Liêm tạm thời đảm nhận chức vị đối ngoại của thái sư, chinh chiến các nơi tạm thời dừng lại, tìm một hai tiểu quốc tiến hành đặc xá, biểu lộ ra nhân nghĩa của Đại Thương

- Vương thúc ngươi có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, nhạy bén thông minh, người Thương đều biết, danh vọng cũng là một người cao nhất vương thất hiện giờ

- Vương thúc hãy sửa chữa lỗi lầm của quả nhân, viết một thiên tấu biểu gián ngôn, có thể tùy ý mắng lỗi lầm, khuyết điểm của quả nhân, quả nhân tự sẽ thuận thế nhận lầm

Đế Tân có chút vô lực thở dài:

- Thái sư nói, chúng ta không có đi sai đường, chỉ là dùng biện pháp không đúng, mục đích không rõ, quá mức cấp tiến

- Nếu đổi thành ngày bình thường thái sư nói những lời này, quả nhân tất nhiên là không tin, quả nhân làm sao có thể tin, nhưng thái sư lâm chung báo mộng, quả nhân còn có lời gì để nói?

- Được rồi, các vị cẩn thận phẩm vị lời nói của thái sư, quả nhân tạm trở về trong cung nghỉ ngơi

- Sau này, Đại Thương thiếu một vị Để Trụ, lại có kẻ bên ngoài muốn mưu đồ làm loạn, họa hại giang sơn xã tắc Đại Thương chúng ta, con đường phía trước mênh mông, quốc vận lo lắng nhiều, quả nhân muốn định cơ nghiệp tổ tông, còn cần các vị toàn lực tương trợ

- Thái sư ngã, Đại Thương, không thể đổ

đại vương mấy ngày trước đây vẫn còn hăng hái kia đứng dậy, hai mắt mang theo tơ máu nhìn chăm chú hơn mười mấy vị trọng thần phía dưới, sau đó thở dài, chắp tay đi về hướng đài cao bên cạnh, đi ra thiền điện

chúng thần cùng nhau hành lễ, từng người cầm lên thẻ tre trước mặt, cẩn thận nhìn chữ khắc trên đó

Chương 1876: đang suy nghĩ cái gì?

tại Trích Tinh Lâu

thân hình Đế Tân hãm ở bên trong giường êm, hai mắt có chút trống rỗng, trầm mặc không biết nên nói như thế nào

bên cạnh có người ngọc đi đến, một đôi tay mềm nhẹ nhàng đặt lên vai Đế Tân, nhẹ giọng hô:

- Đại vương, ngài đừng có quá mức vất vả...

- Ái phi, để quả nhân an tĩnh một hồi

- Đại vương...

- Xuống

- Vâng

Đát Kỷ vội vàng lui lại nửa bước, khẽ khom người đối với Đế Tân, cẩn thận đi từng bước rời khỏi tẩm cung nơi đây

nàng cũng không đi xa, liền nằm trên chiếc ghế mềm mại bên cạnh hoa trì, tràn ra một chút tiên thức, chú ý tới thân hình Đế Tân như tượng đất sét đang ngồi trong lầu các trống trải

tại Phong Thần Đài, Văn Trọng đang lặng lẽ đứng ở góc đông nam, nhìn chằm chằm vào mây mù trong càn khôn bên ngoài, một hồi lâu không động đậy

ở nơi xa, bên trong tòa đại điện kia hoan ca không ngừng, tiên yến 'Bày tiệc mời khách' cho Văn Trọng, đã trở thành sân khấu để đại đệ tử Tiệt Giáo nào đó phô diễn tài ca hát và thi ca của mình

mà nhân vật chính được đón tiếp Văn Trọng, lúc này đã không còn ai chú ý, tóm lại không khỏi có chút hiu quạnh

...

- Tỷ tỷ, đang suy nghĩ cái gì?

Trên Tam Tiên Đảo, bên trong Vân Tiêu khuê các, tiên tử đang dựa vào cửa sổ nhìn chăm chú tượng ngọc bên ngoài, nghe vậy thu nhiếp tâm thần trở về, quay đầu ôn nhu cười một tiếng đối với Quỳnh Tiêu bưng rượu ngon mà tới

Vân Tiêu ôn nhu nói:

- Đang suy nghĩ đại ca sống thế nào ở Phong Thần Đài

- Đó còn có thể kém sao?

Quỳnh Tiêu che miệng cười khẽ, trêu chọc nói:

- Hiện tại, đại ca chúng ta nhất định là vô cùng thần khí, trảm Thánh Nhân thứ sáu kia, Thiên Đình còn không xem đại ca như bảo bối? Hình như ta nghe Đại sư huynh nói, đại ca hiện nay đã là thứ mười danh sách Thiên Đạo, tỷ phu cũng chỉ là thứ chín danh sách Thiên Đạo mà thôi

Vân Tiêu mỉm cười lắc đầu, váy áo trong lúc bay múa đã là đến phía sau bàn thấp, nhìn chằm chú vào bình rượu trong suốt, lại trầm tư

Quỳnh Tiêu nháy mắt mấy cái, cũng không hỏi nhiều, cầm chén rượu lên nhấp một ngụm

một lát sau, Vân Tiêu cười khẽ, lại nhỏ giọng nói:

- Tam muội ngươi nói xem, đây rốt cuộc là hắn an bài, hay là xảy ra biến số?

- Chuyện này...

Quỳnh Tiêu không khỏi nghiêng đầu một chút, ngâm khẽ vài tiếng:

- Khó mà nói, xét tình huống lúc đó, tựa như là giận dữ liền giết thánh thứ sáu, nhưng tỷ phu là người đa mưu túc trí, hừ hừ!

- Mưu tính sâu xa, sắp đặt mọi việc, chỉ cần bước một bước là có thể nhìn thấy chín trăm chín mươi chín bước phía sau, nếu nói là thật sự giận dữ liền giết thánh thứ sáu, như vậy Thánh Nhân này cũng không tránh khỏi quá dễ giết

- Hẳn là đã sớm chuẩn bị, hơn nữa hai mươi tư chư thiên kia há lại nói diễn hóa liền diễn hóa? Còn có danh sách Thiên Đạo kia, tỷ phu bận rộn mấy trăm năm, lại là hợp tác với Long tộc, lại là giúp Địa Phủ, mạnh mẽ kéo Thiên Đình đến vị trí hiện giờ, mới đạt được thứ mười danh sách Thiên Đạo

- Đại ca hiện nay ở bên trong Thiên Đạo, quyền hành chỉ là hơi kém tỷ phu, so với Địa Tạng bù đắp hệ thống lục đạo luân hồi kia cũng đều cao hơn

- Đây tuyệt tối không phải nói làm liền có thể làm được, cũng chỉ có đại ca còn ngây ngốc cảm thấy tỷ phu giận dữ vì huynh đệ, đây nhất định đều là tỷ phu tính kế

Vân Tiêu mang theo oán trách mà liếc nhìn Quỳnh Tiêu, nghiêm mặt nói:

- Thọ cũng là vì cứu đại ca, mới có thể mưu đồ nhiều chuyện như vậy

- Vâng vâng vâng, tiểu muội nói sai

đôi mắt đẹp của Quỳnh Tiêu cười thành trăng lưỡi liềm:

- Tỷ còn chưa có gả đi, đã là không cho muội muội nói hắn không phải, ài, cái gì tình tỷ muội đều là giả, làm bạn nhiều Nguyên Hội như vậy cũng là giả

Vân Tiêu trong lúc nhất thời không nói được gì, ngược lại là cảm thấy muội muội nói có đạo lý, chính mình quả thật là lạnh nhạt hai vị muội muội, cả trái tim đều lo lắng cho vị tiên thần trên trời kia

- Đây là lỗi của tỷ tỷ

Vân Tiêu khẽ thở dài:

- Nhưng tỷ tỷ đối với chuyện này, cũng có chút không thể làm gì, một chữ tình này chua xót đau khổ, lại có rất nhiều diệu dụng, ngươi nếu như về sau có thể tìm được ý trung nhân, tất nhiên sẽ có thể thể hội

Quỳnh Tiêu làm mặt quỷ, phàn nàn nói:

- Tỷ tỷ nâng cao như thế, chúng ta làm sao đi tìm ý trung nhân nha, loại kỳ nhân như tỷ phu, e rằng khó tìm được người thứ hai

- Hắn kỳ thật cũng không phải là kỳ nhân

Vân Tiêu cẩn thận nghĩ nghĩ, xảo mục lưu luyến, khóe miệng mỉm cười, trong mắt lộ ra một chút vui mừng, rõ ràng là tiên thiên đại năng, giờ phút này phương tâm lại một lần nữa rơi sâu vào nơi không biết

- Hắn chỉ là, một ít ý nghĩ không giống bình thường, một ít ý nghĩ không thể tưởng tượng, những đạo lý mà hắn tin tưởng, có thể khiến ta phải suy nghĩ cẩn thận và lần nào cũng đạt được điều gì đó

Chương 1877: giai đoạn

trong khi nói, Vân Tiêu dùng ngón tay thon dài cầm chén rượu lên, nhấp một ngụm, lại ôn nhu nói:

- Lúc này ta chỉ muốn chờ đại kiếp đi qua, có thể cùng nhau làm bạn với hắn, không cần lại chịu đựng không thể gặp buồn khổ như vậy

Quỳnh Tiêu: "..."

Tỷ tỷ này đã là, không sai biệt lắm không cứu nổi

- Cũng không biết kế tiếp đại kiếp sẽ vận chuyển như thế nào

Quỳnh Tiêu nhìn về phía mây mù ngoài cửa sổ:

- Luôn cảm thấy, đại kiếp này khác với những gì chúng ta nghĩ, bên trong thiên địa mặc dù một mảnh túc sát, nhưng đã giảm bớt rất nhiều sát khí, hơn nữa chỉ cực hạn tại chúng ta cùng với Xiển Giáo

- Đại kiếp tại Viễn Cổ, Thượng Cổ kia mới dọa người, đầy khắp núi đồi đều là sinh linh, giết khó hoà giải, thiên địa tùy thời đều có thể phá toái

Vân Tiêu nói:

- Phàm là tử thương đều không phải chuyện tốt, đừng có ngóng trông cảnh tượng hoành tráng gì

- Ừm!

Quỳnh Tiêu đáp ứng một tiếng, khuỷu tay để ở trên bàn thấp, nghiêng người ngơ ngẩn xuất thần đối với ngoài cửa sổ

...

Mấy đối sách có khả năng giúp đỡ Thương quốc kia, lại có thể giúp Thương quốc bao lâu?

Lý Trường Thọ rất khó đưa ra phán đoán

thực ra hắn đã lừa dối Văn Trọng một chút, ví dụ như hiện nay thế cục có biến hóa, chính mình cần quốc quân Thương quốc chống lại thiên mệnh thêm một thời gian nữa

kỳ thật...

Trảm thánh thứ sáu, dẫn đến lực lượng sinh linh bên trong thiên địa suy giảm, lực lượng đại kiếp tiêu tán rất nhiều, thái độ của Xiển Tiệt nhị giáo đối với đại kiếp đã có chút chuyển biến

vương quyền thế tục Nam Châu thay đổi, mặc dù vẫn như cũ vô cùng quan trọng đối với số phận thiên địa, nhưng đối với đánh cờ ở giữa Lý Trường Thọ cùng với Đạo Tổ mà nói, đã là không có phân lượng gì

Lý Trường Thọ sở dĩ ra tay, đơn thuần chính là muốn nhìn một chút, Thiên Đạo, Đạo Tổ phá cục như thế nào, từ đó lý giải sâu sắc hơn đối với Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ, có thể gia tăng một tia phần thắng cũng là tốt

Xiển Tiệt hợp lại, việc này thật sự làm cho người ta có chút không biết nên hạ thủ như thế nào

lý thuyết thì phong phú, hành động thì mỏng manh

khó khăn nằm ở chỗ làm sao để Nhị sư thúc cùng với Tam sư thúc tiếp nhận lý niệm của chính mình, cũng mở rộng đến trong Xiển Tiệt nhị giáo

Đạo Tổ chắc chắn sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, thông qua từng con đường tắt tạo áp lực, phân hoá đối với Đạo Môn

đây mới là vấn đề lớn nhất mà chính mình phải đối mặt vào thời điểm này

trong căn nhà tranh ven hồ, Lý Trường Thọ đưa hai tay vuốt mái tóc dài, nhìn chăm chú mấy chục khối ngọc phù đặt ở trước mặt, có lúc sắp xếp những ngọc phù thành hình rắn, có lúc xếp thành 'nhà khối' vô luận hắn suy nghĩ như thế nào, muốn hoàn thành Xiển Tiệt hợp lại, đều phải loại trừ nhân tố Đạo Tổ trước

tức là, trước tiên xoá bỏ Đạo Tổ, mới có thể vớt ra Xiển Giáo cùng với Tiệt Giáo từ bên trong đại kiếp

độ khó này cũng không khỏi quá cao

Đạo Tổ là thánh thứ sáu sao? Có thể bị lão sư nhà mình tùy ý mấy bàn tay liền đánh cho suýt rơi xuống thánh vị

mấu chốt là...

Hắn cũng giống như lúc chơi game ở kiếp trước vậy, nếu muốn đánh bại boss thì ít nhất boss cũng phải lộ ra thanh máu chứ?

Đánh thắng được hay không chỉ là một chuyện, hiện giờ Đạo Tổ hợp đạo Thiên Đạo, Đạo Tổ chính là Thiên Đạo

chính mình cũng không thể giết tới Tử Tiêu Cung, hô to một tiếng:

'Sư tổ, hiện thanh máu đi! '

Đoán chừng Đạo Tổ sẽ trực tiếp ngưng tụ lực lượng thiên địa, coi như không thể giết 'số một' chạy trốn, cũng có thể chấn chính mình thành bán thân bất toại, nhốt ở một góc tối tăm lạnh lẽo

Đạo Tổ sở dĩ vẫn luôn không đối phó hắn, kỳ thật có mưu đồ khác, liên quan đến mức độ sâu sắc nhất trận đánh cờ giữa bọn hắn

Lý Trường Thọ cong ngón tay búng ra, ngọc phù trước mặt tản mát ở trên bàn, bị ngón tay hắn tùy ý nghịch

chiếu theo ý nghĩ trước mắt, Xiển Tiệt hợp lại nhất định phải phát sinh ở sau đại kiếp, trở thành thủ đoạn trọng yếu bảo toàn khí vận cùng với giáo nghĩa Đạo Môn, để lý niệm Đạo Môn không đến mức tiêu tán ở trong thiên địa

đó chính là nội dung đánh cờ giai đoạn kế tiếp

giai đoạn?

Không sai, Lý Trường Thọ chia đánh cờ với Thiên Đạo thành bốn giai đoạn

giai đoạn thứ nhất là tụ lực, mở đầu khi Phong Thần đại kiếp bắt đầu, sư phụ Tề Nguyên qua đời

lúc ấy chính mình cần thực lực, lại cần đầy đủ đạo cảnh, có thể giải được rất nhiều bí ẩn của thiên địa, Thiên Đạo, Đạo Tổ, hoàn thiện cương lĩnh đấu tranh chính mình, chế định kế hoạch kế tiếp cùng với các loại kế hoạch dự bị

giai đoạn thứ hai là ẩn nhẫn, bắt đầu bằng việc chính mình chinh phục thuyền Côn Bằng

chính mình lúc ấy, loại lời phản thiên này đề cũng không dám đề, nghĩ cũng không dám nghĩ, tập trung tinh thần tăng lên thực lực, âm thầm tiếp nhận di sản của Lãng tiền bối, kỳ thật chính là một chút lỗ thủng của Đạo Tổ, Thiên Đạo

Chương 1878: bất động

giai đoạn thứ ba, đó chính là thời kỳ chiến thuật mê hoặc, bắt đầu bằng chính mình an bài Na Tra

khi đó, thu nạp biến số Dương Tiễn, Na Tra, Lý Trường Thọ đã thành biến số lớn nhất, lúc ấy chính là tập trung tinh thần làm ẩn nấp, mỗi ngày treo thoát đi Hồng Hoang ở bên miệng

dù sao thật thật giả giả, giả giả thật thật

Lý Trường Thọ trong giai đoạn này, không thể tránh khỏi sinh ra đối lập cùng với Thiên Đạo, nhưng tận lực mê hoặc Thiên Đạo

mà giờ khắc này, liền ở vào giai đoạn hậu kỳ thời kỳ chiến thuật mê hoặc

Lý Trường Thọ cơ bản đã xác định, khoảng năm đến mười năm nữa, Phong Thần đại kiếp sẽ toàn diện kết thúc công việc, tất nhiên sẽ có Thánh Nhân đại chiến bộc phát, chính mình cũng liền nhất định phải trực diện đối lập với Thiên Đạo, tiến vào giai đoạn thứ tư

phản công vừa phải sau khi cẩn thận châm chước, tổng hợp phân tích

Đạo Tổ bước kế tiếp sẽ làm gì?

Kỳ thật Đạo Tổ cũng không còn gì để làm, liền giống với Lý Trường Thọ lúc này vậy, từng người đã hoàn thành bố cục, chờ đợi sự tình đạt được kết quả, lại dẫn dắt kết quả theo phương hướng có lợi cho mình

chờ đợi

Đạo Tổ bất động, chính mình liền bất động

Đạo Tổ chỉ cần khẽ động, phần thắng của chính mình ít nhất liền có thể lại đề thăng 1%

thế là trong mấy năm kế tiếp, cuộc sống của Lý Trường Thọ có chút nhàn nhã, cũng là mấy năm bản thể hắn hoạt động tích cực nhất

hắn đi đến Nguyệt Cung phụ đạo nhóm thường nga múa, cũng sẽ uống rượu tác nhạc với lão thần như Mộc Công, Nguyệt Lão

đi đến Lăng Tiêu bảo điện dự thính một chút triều hội, đứng ở vị trí đầu não dưới đài cao, doạ một số lão thần sợ đến mức run rẩy khi nói chuyện

hắn nuôi dưỡng một đoàn đội, giao phương pháp luyện chế gương đồng 'Trực tiếp' cho Thiên Đình, đồng thời đặt ra các quy tắc cho 'phát sóng trực tiếp xanh'

hắn lo lắng cho sức khỏe của Vương Mẫu nương nương, gửi mấy viên Dựng Linh lấy được từ chỗ lão quân, để Ngọc Đế bệ hạ sớm ngày gom lại bảy viên ngọc rồng, à không, bảy tiên nữ

hắn cũng sẽ đến Nam Châu nhìn một chút, tản bộ ở phàm tục nửa ngày và nghỉ ngơi một thời gian giữa những ngọn núi và dòng nước chảy

thậm chí, còn mang theo Linh Nga đi dạo phường trấn hai lần, thấm thía nói cho Linh Nga, trong đoạn thời gian sau này, e là muốn tới loại địa phương này vui đùa cũng đều không có cơ hội

đương nhiên, địa phương hắn đi đến nhiều nhất vẫn là Phong Thần Đài, nơi anh đã xây dựng thành cơ sở đào tạo tích hợp "dạy học, giải trí, ăn uống và vui chơi" cho các tiên thần

mặc dù chủ yếu uống rượu và tâm sự với Triệu Công Minh, chờ mong Kim Linh Thánh Mẫu sau khi sinh con, hai đứa trẻ kia sẽ đáng yêu bực nào

chẳng qua, Kim Linh Thánh Mẫu muốn sinh con sau đại kiếp

tiên thiên đại năng chính là kỳ diệu như vậy, không cần tuân theo quy củ phàm nhân, dòng dõi thai nghén ở bên trong cơ thể chính mình càng lâu, thì điểm xuất phát cũng sẽ càng cao

không có cách nào so sánh được không có cách nào so sánh được, không thể trêu vào không thể trêu vào

Thương quốc Nam Châu biến hóa, Lý Trường Thọ không có quan sát kỹ, đại khái chỉ nhìn mấy lần

mấy kế sách mà hắn đưa cho Văn Trọng, Văn Trọng liền máy móc, thuật lại cho Đế Tân

Văn Trọng chết, gây ra xúc động rất lớn đối với Đế Tân, cũng làm cho Đế Tân trực quan thừa nhận áp lực đến từ tiên thần đối với phàm nhân

bên cạnh Đế Tân còn có 'phản đồ Thánh Mẫu Cung'

y cùng với Đát Kỷ cảm tình càng sâu, Đát Kỷ đối với y liền càng phục tùng, thậm chí nói ra sự tình Xiển Giáo, Tiệt Giáo, tiên nhân kiếp vân vân, những sự tình vốn không nên nói đối với Nhân Hoàng phàm tục

Đế Tân vì thế chán nản mấy tháng, nhưng khi ban hành một loạt chính sách mới, tinh thần của y lại phấn chấn trở lại

tân chính lần này, các lộ chư hầu ban đầu cũng không để ở trong mắt, nói chung đều cảm thấy Thương quốc đã là mặt trời sắp lặn, cái chết của Văn Trọng chính là điềm báo Thương quốc suy tàn

bên trong tân chính, Đế Tân bãi bỏ mười mấy cực hình, suy yếu sự tình liên luỵ, tăng cường chi tiết về hình phạt và luật pháp

giảm bớt một số loại thuế má, đối với người Thương chủ động phóng thích nô lệ, cho một số tiền và lụa nhất định để khuyến khích

thiết lập hệ thống quân công và hệ thống huân chương bách tính, đối với người Thương làm việc thiện, trừ ác, trung hiếu—— con dân Thương quốc, cho ngợi khen tương ứng

nếu có nô lệ cứu trợ người Thương, nô lệ đó có thể được trả tự do

những nô lệ đã trồng ngũ cốc trong mười năm liên tục trước đó được cấp một mảnh đất ở một vùng hẻo lánh đối với người Thương lớn tuổi và đau ốm, tiến hành an ủi định kỳ...

vân vân

trong khi thực hiện chính sách mới, Đế Tân cũng đăng bố báo nêu rõ mục đích của hàng loạt biện pháp của mình —— kế thừa ý chí tiên tổ, thành lập một Đại Thương hoàn toàn mới

Chương 1879: Đạo Tổ tới thăm

người già có chỗ dựa vào, trẻ con có chỗ dựa vào, trọng nhân nghĩa, trọng đức hạnh, định quy củ, họa phương viên

Đế Tân còn nói lời này tại triều hội:

【 Đại Thương đã từng chinh phục chư hầu một lần, như vậy liền có thể chinh phục chư hầu lần thứ hai. 】

Đế Tân hoàn toàn từ bỏ lôi kéo những chư hầu phản loạn đó, điều vận binh lực trấn thủ các nơi, cũng tập trung ưu thế binh lực, giải quyết Khương gia - tai hoạ lớn nhất đông bộ trước

như thế, chỉ trong vòng mấy năm, thế cục Đại Thương vững chắc một lần nữa ngoài ý muốn

thanh âm phản đối Đế Tân trong Triều Ca Thành càng ngày càng nhỏ, chúng lão thần bắt đầu suy tư con đường sinh tồn, người Thương ngày càng nhiệt tình tiến vào trong Thương quân, lương thảo các nơi vận chuyển liên tục không ngừng đến nơi biên quan

ở phía đối đầu, Chu quốc liên hợp chư hầu, tập hợp binh lực chúng chư hầu, tại nơi Mạnh Tân cử hành đại sự duyệt binh thế tục Nhân Tộc lần đầu tiên, gọi đến mấy trăm chư hầu, đại quân liên miên vô hạn

chúng chư hầu uống máu hội minh, cộng tôn Cơ Phát, Cơ Phát xưng Võ Vương, ánh mắt khóa chặt Thương giàu có nhất

sau lưng tất nhiên là có Xiển Giáo không ngừng tương trợ, thậm chí không ít chư hầu, đều là bị tiên Xiển Giáo du thuyết, mới lựa chọn gia nhập trận doanh Chu quốc

Đế Tân tân chính

Mạnh Tân hội minh

trong vòng mấy năm, phàm tục Nhân Tộc đã triệt để chia thành hai đại trận doanh, một phương Đế Tân vẫn như cũ chiếm cứ ưu thế đồng dạng, bởi vì Tiệt Giáo sửa đổi sách lược, giảm đáng kể sự ủng hộ đối với Thương, Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo mấy năm này chỉ có mười mấy vị tiên nhân sống mái chịu chết với nhau, Phong Thần Đài không có chút tiến bộ nào

Thiên Đạo sẽ hành sự như thế nào?

Đạo Tổ sẽ dùng loại biện pháp nào kiềm chế Phong Thần đại kiếp?

trong lòng Lý Trường Thọ cũng hơi có chút hiếu kỳ

ngày hôm đó, hắn cưỡi mây mà ra từ tiên phủ Mộc Công, trở về Thái Bạch Cung của chính mình, vừa bước vào cửa điện Thái Bạch Cung, Lý Trường Thọ đột nhiên cảm giác được một cỗ đạo vận trượt xuống từ trên cửu thiên, trực tiếp rơi xuống Tiểu Quỳnh Phong

trừng mắt, thân hình Lý Trường Thọ bá một tiếng lẻn ra ngoài

đạo vận tối nghĩa đến cực điểm này!

Khí tức huyền diệu vô song này!

Còn có càn khôn thiên địa xuất hiện gợn sóng kì lạ!

Thân hình Lý Trường Thọ lấp lóe mấy lần, chui vào đại trận chính mình bố trí, xông vào trận pháp bên ngoài đan phòng, hiện ra thân hình ở phía trước thẻ gỗ【 lạc đường? 】kia, nhíu mày nhìn về 'Phòng khách' bên trong rừng phía trước

Một vị Đạo Nhân thân hình khôi ngô đứng ở phía trước thẻ gỗ, dù bận vẫn ung dung đánh giá chữ viết trên thẻ gỗ

khoan bào, tóc dài, đạo cô...

Bên trong nhà tranh, Linh Nga bị Hỗn Độn Chung bao lấy

linh thú quyển cùng với bên trong hồ, những linh thú, linh ngư run không ngừng...

Lý Trường Thọ cấp tốc điều chỉnh biểu tình, tiến mấy bước về phía trước, cất cao giọng nói:

- Sư tổ, ngài tới sao không báo trước cho đệ tử một tiếng, để đệ tử thu dọn, sắp xếp mọi thứ gọn gàng ngăn nắp

- Sao vậy Chung tỷ? Sao đột nhiên lại phủ lên người ta? Ta vừa mới rồi không có muốn thắng nha

bên trong Hỗn Độn Chung, Linh Nga cẩn thận từng li từng tí hỏi

Hỗn Độn Chung run run hai lần, truyền đến một hồi linh giác có chút cuống quít thất thố

- Xuỵt! Đừng nói chuyện! Tiểu Quỳnh Phong chúng ta gặp phiền phức lớn rồi! Đạo Tổ lão gia đến đây... ai nói Đạo Tổ không thể rời đi Tử Tiêu Cung!

- Toi rồi, toi rồi, nếu lần này sư huynh của ngươi không ứng phó nổi, ta chỉ có thể mang ngươi chạy trốn. Đạo Tổ thế nhưng là người tàn nhẫn số một Hồng Hoang, người thắng lớn Viễn Cổ, Lục Thánh ngoại trừ Thái Thanh Thánh Nhân, bốn vị Thánh Nhân khác nhìn thấy, đều phải cung cung kính kính hô một tiếng lão sư!

Bên trên khuôn mặt nhỏ của Linh Nga viết đầy 'chấn kinh giả', nhỏ giọng nói:

- Chung tỷ ngươi đừng hoảng hốt, ta cảm thấy sự tình không có đơn giản như vậy, nếu như Đạo Tổ không gì làm không được, đối với sư huynh hẳn là rõ như lòng bàn tay, bằng vào tính tình của sư huynh, loại trình độ này còn không rời đi, vậy khẳng định là có chút nắm chắc

- Có cái gì nắm chắc? Đối mặt với Đạo Tổ lão gia có thể có cái gì nắm chắc?

Linh giác Chung tỷ tiếp tục run rẩy:

- Ngươi có hiểu loại đối thủ này là gì không? Văn có thể tính chết ngươi, võ có thể đập chết ngươi!

- Ngày bình thường dùng các loại tính kế liền có thể giải quyết toàn bộ Tam Giới, đó là bởi vì trực tiếp ra tay quá không có tính khiêu chiến! Sư huynh ngươi trước đó, nếu như vẫn luôn xem nhẹ thực lực của bản thân Đạo Tổ, hôm nay coi như thật sự không xong

Linh Nga nháy mắt mấy cái, vội hỏi:

- Hiện tại là tình hình nào?

- Hiện tại...

Hỗn Độn Chung duy trì uy năng tự thân, hướng ra ngoài nhìn mấy lần, tự thân cũng rơi vào trầm tư

Chương 1880: sở thích

nhìn có chút không hiểu

- Tạm thời gió êm sóng lặng, nhưng ở phía dưới bình tĩnh này, giấu giếm sóng cả mãnh liệt!

- Đừng có đọc ra lời tường thuật!

- Ách, đại khái chính là như vậy, nhìn như bình tĩnh, kỳ thực hung hiểm vô cùng!

Chung Linh trầm ngâm vài tiếng:

- Nếu không, ta mang ngươi chạy trốn trước?

- Không muốn

Linh Nga khẩn trương nắm chặt tay nhỏ:

- Tại thời khắc mấu chốt liền đi giúp sư huynh ta, Chung tỷ ngươi cũng là tồn tại nổi danh cùng với Đồ lão đại, nhất định có thể giúp đỡ cái gì

- Mặc dù ngươi nói xác thực có đạo lý... hắc hắc, bao ở trên người tỷ tỷ!

Chung Linh đắc ý cười một tiếng, uy năng Hỗn Độn Chung chậm chạp tăng lên, tùy thời làm tốt chuẩn bị mang theo Linh Nga đi qua vớt Lý Trường Thọ rời đi

trong phòng trà trong rừng, Đạo Nhân khôi ngô kia mỉm cười nhìn Lý Trường Thọ

thân thể Lý Trường Thọ nghiêng về phía trước, khóe miệng cũng mang theo vài phần mỉm cười khiêm tốn

Hỗn Độn Chung nếu như không phải biết, một người là thiên, một người là phản thiên, nàng đều cho rằng đây là một đôi ông cháu có quan hệ rất không tệ chạm mặt!

Lý Trường Thọ dùng tay áo phủi lá rụng trên ghế ngồi, cười nói:

- Sư tổ đã yêu thích, không bằng ở lại thêm mấy ngày, đệ tử cũng tiện thỉnh giáo một ít nghi nan tu đạo

- Ha ha ha!

Hồng Quân đỡ râu cười khẽ, rất tự nhiên ngồi xuống gốc cây, nói:

- Ngươi còn có thể có nghi nan? Thiên Đạo đều sắp bị ngươi trộm. Thủ pháp bắt chước ngụy trang nguyên thần của ngươi, so với thủ pháp nguyên thần thứ hai của tiền bối ngươi kia, cũng là không chút thua kém, khiến người vỗ án tán dương

- Vào trước khi ngươi chủ động bày ra một sợi Hồng Mông Tử Khí kia đưa cho Triệu Công Minh, ở bên trong cảm ứng của bần đạo, sợi Hồng Mông Tử Khí kia vẫn luôn ở trong nguyên thần Côn Bằng, chưa từng nghĩ, chung quy là bị ngươi tính kế

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo của đệ tử so với đạo của sư tổ, kém đâu chỉ vạn dặm

- Cách xa vạn dặm, chữ này thật quen thuộc

Hồng Quân khẽ thở dài:

- Vốn cho rằng, có thể ở trên người ngươi nhìn thấy không ít bóng dáng của vị hảo hữu kia, lại phát hiện ngươi và y hoàn toàn khác biệt

Lý Trường Thọ nói:

- Tất cả sinh linh đều có đặc tính riêng của mình, đây cũng là mị lực của sinh linh, sư tổ rời khỏi Tử Tiêu Cung quá lâu, không có chuyện gì sao?

- Vô sự

Hồng Quân Đạo Tổ cười nói:

- Không thể rời Tử Tiêu Cung kỳ thật chỉ là bần đạo thuận miệng nói tại Thượng Cổ, vì làm cho một ít tính kế có thể thoải mái thôi động hơn

- Dù sao có khi, muốn sử dụng tư dục, ác niệm của sinh linh, ngươi liền không thể cho bọn họ quá nhiều cảm giác áp bách cùng với cảm giác uy hiếp

- Đứng ở bên ngoài Tam Giới, ngạo nghễ nhìn thiên địa, chỉ cần đẩy một cái tại thời khắc mấu chốt, liền có thể tạo được hiệu quả tứ lạng bạt thiên cân

- Thú vui, chỉ là một chút sở thích của bần đạo mà thôi

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu:

- Sở thích của sư tổ thật sự có chút... đệ tử không dám gật bừa

Hồng Quân Đạo Tổ lại ôn hoà nói:

- Không đề cập tới những tranh chấp lý niệm này, Trường Thọ, ngươi có biết ngày hôm nay bần đạo vì sao đến đây?

- Đệ tử tự nhiên không biết

- Vẫn là muốn khuyên nhủ ngươi một lần nữa

Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi nói:

- Bần đạo đối với những còn át chủ bài của ngươi biết nhất thanh nhị sở, ngươi đối với mục đích của bần đạo cũng nhất thanh nhị sở, chẳng qua là mối quan hệ giữa sinh linh và thiên địa

- Nói theo cách của quê nhà ngươi, chính là cách con người và thiên nhiên chung sống hòa hợp, con người hủy hoại thiên nhiên, sẽ phải gánh chịu sự trả thù của thiên nhiên, thế thôi

- Ta và ngươi nếu đối đầu với nhau, thì sẽ không có ích lợi gì cho sinh linh và thiên địa. Trường Canh, rời đi đi, mang theo Vân Tiêu, Linh Nga, cùng với bất kỳ ai khác mà ngươi muốn mang theo

- Sau đó bần đạo sẽ an bài Vân Tiêu qua kiếp, để nàng có chút bàn giao đối với Tiệt Giáo, như thế liền có thể an tâm trở lại với ngươi, chẳng phải tốt đẹp sao?

Trong mắt Lý Trường Thọ tràn đầy cảm động, vừa mới định mở miệng, liền bị Đạo Tổ đưa tay ngăn cản

Đạo Tổ cười nói:

- Đừng có diễn kịch, ta và ngươi nên thành thật một chút

Lý Trường Thọ trong nháy mắt khôi phục thành khuôn mặt lãnh đạm, khóe môi nở nụ cười lễ phép

- Sư tổ, việc này chỉ sợ có chút không ổn, đệ tử rõ ràng còn chưa ra bài, sư tổ vì sao liền muốn quét đệ tử ra ngoài cục?

- Ý của ngươi là muốn đấu pháp một trận với bần đạo?

Ý cười trong mắt Hồng Quân Đạo Tổ có chút ấm áp, như thể đang nói về một số vấn đề tầm thường

nhưng khi lão nói ra lời này, Lý Trường Thọ lại không cảm giác được nửa điểm trào phúng, khinh thường, thậm chí cảm thấy chính mình... nhận được đầy đủ tôn trọng của Đạo Tổ

Chương 1881: lá bài tẩy Cửu Ô Tuyền

dưới đáy lòng Thọ âm thầm tỉnh táo

- Sư tổ ngài nói đùa, đệ tử nào dám đấu pháp với ngài

- Trường Canh, bần đạo xác thực kiêng kị ngươi, vẻn vẹn chỉ là bí ẩn Thiên Đạo ngươi nắm giữ trong tay, liền có thể làm cho bần đạo vô cùng thụ động

- Hết lần này tới lần khác, ngươi lại trở thành 'số một' chạy trốn, bần đạo cũng có thời điểm tính sai, bản cảm thấy ngươi tính nết nhát gan sợ phiền phức, cực kỳ sợ chết, không nghĩ tới... ha ha ha!

- Diệu, thật diệu! Có thể khiến cho bần đạo nhìn nhầm, từ Viễn Cổ đến nay, ngươi là sinh linh thứ nhất

Lý Trường Thọ: "..."

- Sư tổ, ta là thật sự sợ chết

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, tiếp tục nói:

- Nhưng ta từ nhỏ được giáo dục, không cho phép ta thấy chết không cứu ở trong phạm vi tiện tay, tu đạo theo đuổi siêu thoát, Hồng Hoang thiên địa chỉ cho phép một sinh linh hoàn toàn siêu thoát, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, đệ tử đối với vị trí này, tự nhiên cũng là có chút ngấp nghé

- Ha ha ha ha! Sự tình siêu thoát, chẳng qua là nói láo thôi!

Hồng Quân Đạo Nhân đỡ râu cười dài:

- Bần đạo vẫn cảm thấy, ngươi đối với siêu thoát cũng không phải là khát vọng như vậy, thậm chí, mục tiêu ban đầu của ngươi, hẳn là chỉ là tu thành Đại La, sau đó liền đi vào bên trong Hỗn Độn Hải tìm một chỗ ngồi xổm, không bị chú ý, không bị chú mục, sống nốt phần đời còn lại

- Người hiểu ta, sư tổ, có một đoạn thời gian xác thực muốn như vậy

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Vậy sư tổ ngài thì sao? Sư tổ hiện giờ khóa lại cùng với Thiên Đạo, dung hợp cùng với bản nguyên thiên địa, sư tổ đã trở thành hoá thân thiên địa, Thiên Đạo đều phải phục tùng ý chí của sư tổ, sư tổ muốn tìm, vẫn là siêu thoát sao?

- Cái gọi là siêu thoát, chẳng qua là mộng đẹp Bàn Cổ Thần lưu lại cho những người theo đuổi chúng ta mà thôi

trên khuôn mặt Hồng Quân toát ra cảm khái vô hạn:

- Người người đều nói bần đạo là người thắng, kỳ thật người thắng chân chính chính là lão sư của ngươi, cũng chỉ có thể là lão sư của ngươi

- Lão sư của ngươi là do nguyên thần Bàn Cổ Thần biến thành, chấp chưởng âm dương vô cực đại đạo, đứng đầu Tam Thanh, năm đó nếu không phải bần đạo áp chế, lão sư của ngươi đã đi về hướng cảnh giới Thái Thanh vô cực

- Bây giờ, lão sư của ngươi lại có đệ tử nhảy ra khỏi sự khống chế của bần đạo như ngươi

- Vô số năm tháng, bần đạo từ sau khi khai thiên tích địa, vô số năm tháng mưu tính cùng canh gác, tại thời khắc mấu chốt, lại bị hủy hoại bởi vài lời nói doạ người của một tên tiểu tử như ngươi, bần đạo có thể cam tâm?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư tổ quá đề cao đệ tử, đệ tử chẳng qua, là đứng ở bên trên bả vai từng vị cự nhân triết học

Hồng Quân im lặng, lẳng lặng nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, đột nhiên lấy ra một mặt ngọc bài ở bên trong tay áo

- Đại kiếp miễn tử lệnh, quyền hạn tối cao Thiên Đạo, có thể bảo vệ Vân Tiêu không chết

Hồng Quân nói:

- Dùng thứ này làm tặng thưởng, ngươi và ta hôm nay đấu pháp trống rỗng, nếu ngươi thắng, vật này liền về ngươi, bần đạo cũng không có cách nào vi phạm hứa hẹn này

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, hỏi:

- Sao là đấu pháp trống rỗng?

- Tùy tiện lấy ra một lá bài tẩy của ngươi, nói ra là được, không cần làm

Hồng Quân cười nói:

- Nếu ngươi có thể khiến cho bần đạo cảm thấy khó chịu dị thường, lâm vào thụ động tuyệt đối, bần đạo liền có chơi có chịu, lại đánh một ván cờ trống rỗng với ngươi

Lý Trường Thọ: "..."

- Chắc hẳn sau khi Lãng tiền bối chết, đã rất lâu không có ai đánh bài với sư tổ

Hồng Quân: "..."

- Không đấu cũng được

- Ài, sư tổ

Lý Trường Thọ đưa tay hút tấm ngọc bài kia vào tay, cảm thụ được Thiên Đạo quy tắc ẩn chứa trên đó, cười cười thu vào trong bảo nang

Hồng Quân cười nói:

- Tự tin như vậy?

- Nếu ngài đã muốn thể nghiệm một chút át chủ bài của đệ tử, đệ tử nếu như lui bước, vậy thì không phải là vấn đề một tấm ngọc bài

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Đệ tử muốn để sư tổ biết, đệ tử cũng không phải là phô trương thanh thế

- Nói đi

Lý Trường Thọ cẩn thận châm chước một hồi, nói:

- Một lá bài tẩy đệ tử có thể dùng để đối phó Thiên Đạo, chính là Cửu Ô Tuyền

Hồng Quân im lặng, nghe Lý Trường Thọ chậm rãi nói từng chữ:

- Thuyết pháp Cửu Ô Tuyền, không có cách nào xác định là bắt đầu lưu truyền từ Viễn Cổ, hay là đột nhiên xuất hiện từ Thượng Cổ, nhưng tất cả đại năng đại thần thông giả đều biết được Cửu Ô Tuyền, thậm chí có khi còn có thể cảm nhận được lực lượng Cửu Ô Tuyền

- Trong lời đồn, Cửu Ô Tuyền tiếp nhận ô uế tư dục sinh linh, tư dục sinh linh càng lớn, Cửu Ô Tuyền liền càng khó áp chế, cho nên Thiên Đạo hạ xuống đại kiếp, ước thúc lực lượng sinh linh, bằng không Cửu Ô Tuyền liền sẽ lật úp toàn bộ thiên địa

Chương 1882: hải nhãn

- Đây là sự tình mọi người ở Hồng Hoang đều biết, nhưng đây thật ra là tin tức thất thiệt mà Đạo Tổ cố tình tung ra để gây hoang mang mà thôi

Lý Trường Thọ tiện tay triệu hoán ra một tia hơi nước, ngón tay dính hơi nước, vẽ một đường lên phiến đá trước mặt, sau đó vẽ chín vòng tròn nhỏ ở phía dưới, và một vòng tròn lớn hơn ở phía trên

- Thuyết pháp về Cửu Ô Tuyền có rất nhiều sơ hở, nhưng phần lớn Luyện Khí Sĩ sẽ cảm thấy, cảnh giới của chính mình không đủ, tìm hiểu không thấu

- Nơi này có một sơ hở trí mạng, chính là từ sau trận đại chiến đánh nát Hồng Hoang Viễn Cổ, tổng thể lực lượng sinh linh là hiện lên xu hướng giảm sút, Cửu Ô Tuyền nếu là tồn tại hấp thu lực lượng tư dục sinh linh, tại sao lại càng ngày càng nhiều?

Đạo Tổ trầm giọng nói:

- Đó là bởi vì oán lực tự thân Cửu Ô Tuyền cũng không tản ra, vẫn luôn đang tích lũy

- Nếu đúng như vậy, con đường sư tổ ngài lựa chọn, là đứng tại lập trường thiên địa, sư tổ chắc chắn sẽ vào lúc lực lượng Cửu Ô Tuyền không có cách nào hủy diệt thiên địa, liền để Cửu Ô Tuyền lật úp phóng thích một lần

- Trước đây ngài đã chính miệng thừa nhận, sinh linh ở trong mắt ngài chẳng qua là hình chiếu chân linh, một nhóm tan biến một nhóm còn có thể tái sinh. năm tháng đối với ngài không có ý nghĩa, ngài thấy chẳng qua là bọt nước bên trên dòng sông năm tháng mà thôi

Lý Trường Thọ không chút lưu tình nào đâm thủng lời nói của Đạo Tổ:

- Sư tổ, ngươi và ta hôm nay nếu đã thẳng thắn, xin hãy nghe ta nói hết đi

- Thiện

Đạo Tổ nhắm mắt ngưng thần, khuôn mặt lại không gợn sóng, nghe Lý Trường Thọ tiếp tục nói

Lý Trường Thọ nói:

- Thế là đệ tử liền bắt đầu so sánh, đối chiếu, sử dụng một chút ít tin tức chính mình có thể tin tưởng, cố gắng khôi phục lại chân tướng

- Rất nhanh đệ tử liền phát hiện ra, đúng là có thuyết pháp tư dục sinh linh, ác niệm hội tụ thành ô tuyền, nhưng mọi người trong Hồng Hoang đều biết nơi đó

- Huyết Hải, Huyết Hải đã từng cực thịnh tại Viễn Cổ, chính là bởi vì lực lượng ô uế đối ứng với lực lượng sinh linh, hội tụ ở chỗ sâu nhất dưới mặt đất, lực lượng sinh linh tại thời kì cuối Viễn Cổ đạt đến đỉnh phong, vượt ra khỏi mức cực hạn mà thiên địa có thể chịu đựng

- Một trận chiến Minh Hà lão tổ, Huyết Hải bị thiên phạt sấy khô, nhưng Huyết Hải lại không có cách nào tiếp tục khuếch trương, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì nguyên dạng, nguyên nhân chính là vì lực lượng sinh linh đã kém xa thời kỳ Viễn Cổ, không có cách nào lại sinh ra Huyết Hải lớn như vậy

- Ô tuyền do tư dục, ác niệm sinh linh hội tụ thành chính là Huyết Hải, như vậy vấn đề liền biến thành, Huyết Hải đến cùng có phải Cửu Ô Tuyền hay không/

- Rất rõ ràng, Huyết Hải chỉ có thể coi là một ngụm bên trong Cửu Ô Tuyền, hoặc là một phần nhỏ Cửu Ô Tuyền, chỉ bằng vào Huyết Hải, làm sao có thể hủy diệt Hồng Hoang? Đó vốn là một bộ phận của Hồng Hoang

Lý Trường Thọ dừng lại một chút, liếc nhìn phương hướng phòng bài bạc, lại chỉ vào hình vẽ đơn giản mình vẽ trên bàn đá

- Một manh mối khác về Cửu Ô Tuyền chính là hải nhãn Tứ Hải, Long tộc hiển nhiên biết gì đó, nhưng Long tộc không hề đề cập tới, không dám nhiều lời, những điển tịch liên quan cũng đều bị thiêu huỷ

- Dưới hải nhãn đến cùng trấn áp cái gì? Cửu Ô Tuyền vì sao chỉ có bốn chỗ phát tiết tứ hãi nhãn này?

- Những vấn đề này trước đây vẫn luôn khốn nhiễu đệ tử, thẳng đến khi đạo cảnh của đệ tử bước vào Đại La, lý giải đối với thiên địa sau khi tiến thêm một bước, lập tức rộng mở thông suốt

- Hải nhãn chính là ngụy trang, nếu như Cửu Ô Tuyền có thể hủy diệt Hồng Hoang, dù chỉ là hủy diệt gần phân nửa Ngũ Bộ Châu, lực lượng ẩn chứa này, xa xa không phải Long tộc có thể trấn áp

- Có một sự khác biệt lớn lao ở đây, hải nhãn Tứ Hải, chẳng qua là chứng cứ Đạo Tổ ngài thiết hạ, dùng để tùy thời nhắc nhở sinh linh 【 Cửu Ô Tuyền treo ở trên đỉnh đầu chúng sinh】mà thôi, dùng chuyện này để giải thích sự tất yếu của Thiên Đạo hạ xuống đại kiếp

- Thuận tiện, tứ hải nhãn còn có thể thay Đạo Tổ ngài xử lý tùy tùng thời Viễn Cổ, thương long nhất tộc

- Chân chính làm cho đệ tử nghĩ rõ ràng Cửu Ô Tuyền đến cùng là cái gì, vẫn là lúc hải nhãn Đông Hải bị phá, Công Đức Kim Thân của Ngọc Đế bệ hạ kia nhảy lên

- Lần kia, Đạo Tổ ngài an bài vô cùng xảo diệu, Ngọc Đế bệ hạ, ta, Địa Tạng, Tây Phương Giáo, đều thành quân cờ của Đạo Tổ ngài

- Lúc ấy đệ tử thực lực nông cạn, cũng sẽ không khiến ngài để ý, ngài dẫn dắt đến hóa thân Ngọc Đế bệ hạ, tại thời cơ thích hợp, đến vị trí thích hợp, thả người nhảy lên, lấy Công Đức Kim Thân điền vào hải nhãn, từ đó làm cho Ngọc Đế được Long tộc hiệu trung

Chương 1883: đối ứng

- Lại không biết, đệ tử ngày đó tận mắt thấy một màn này, sẽ coi đây là manh mối, để vạch trần diện mục chân chính của Cửu Ô Tuyền

Lý Trường Thọ gõ ngón tay lên bàn, Đạo Tổ cũng không có ý tứ mở mắt ra

giọng nói của Lý Trường Thọ dần dần rõ ràng hơn, cao vút hơn:

- Nơi này có bốn vấn đề, xem như phương trình đệ tử suy nghĩ lúc ấy

- Thứ nhất, Đạo Tổ vì sao nhất định phải ngăn cản đệ tử ngưng tụ thành Công Đức Kim Thân

- Thứ hai, Công Đức Kim Thân vì sao có thể điền hải nhãn? Hải nhãn Đông Hải sau khi bị trấn áp, trực tiếp thành một bộ phận vòng tuần hoàn nước Hồng Hoang, lấy linh lực thủy hành bổ khuyết nước biển bốc hơi Tứ Hải, khôi phục hải nhãn nguyên trạng, điều này có thể chứng minh, hải nhãn trước đây là bị lực lượng nào đó ô nhiễm

- Lỗ hổng Cửu Ô Tuyền, há sẽ bị chặn lại dễ dàng như vậy!

- Thứ ba, Thiên Đạo vì sao có thể giúp Tây Phương Giáo nhị thánh trực tiếp thành thánh? Thiên Đạo công đức tại sao lại có rất nhiều diệu dụng, có thể để cho bảo vật tiến giai?

- Thứ tư, hương hỏa công đức cùng với Thiên Đạo công đức, bản chất đến cùng có gì khác biệt?

- Đệ tử xâu chuỗi suy nghĩ những vấn đề này, rất nhanh liền cho ra một cái kết luận hoang đường

- Thiên Đạo công đức trên bản chất chính là hương hỏa công đức tinh khiết, hương hỏa công đức chính là lực lượng sinh linh cầu nguyện, nói một cách khác, chính là hào quang nhỏ yếu lúc chân linh thiêu đốt tín niệm sinh ra!

- Việc này chạm tới bản chất Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo khống chế đối với Thánh Nhân

- Đệ tử, nói thẳng kết luận đi

Lý Trường Thọ tiện tay chỉ tay về phía đan phòng, khiến nơi nào đó bị đại trận che lấp, không có cách nào nghe được bên này nói chuyện

sau đó, hắn nhìn chăm chú Đạo Tổ có chút mở hai mắt ra, định tiếng nói:

- Đạo Tổ vì bảo trì địa vị siêu nhiên của chính mình, ngăn cản Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân xuất hiện, không chỉ là đang thôi động kịch bản bên trong thiên địa, cũng thiết lập một bộ hệ thống

- Một bộ hệ thống công đức cùng với nghiệp chướng, xem như Thiên Đạo thưởng phạt

- Căn cứ đại đạo tầng dưới chót Thiên Đạo, âm dương hỗ sinh, thanh trọc diệt lẫn nhau, tổng thể âm dương bình ổn

- Nếu công đức cùng với nghiệp chướng có thể triệt tiêu lẫn nhau, tổng lượng công đức cùng với tổng lượng nghiệp chướng trong thiên địa này hẳn là ngang hàng

- Trên thực tế thì sao?

- Không đề cập tới sáu vị Thánh Nhân, công đức tồn trữ trong thiên địa này, cho dù không tính hương hỏa công đức, cũng lớn hơn xa nghiệp chướng tồn trữ!

- Hương hỏa công đức vì sao pha tạp? Là bởi vì trong đó không chỉ xen lẫn sinh linh cầu nguyện, còn có oán lực sinh linh

- Thiên Đạo công đức vì sao tinh khiết? Là bởi vì công đức này, là Thiên Đạo trực tiếp sinh ra, đại giới chính là sinh ra một phần Thiên Đạo công đức, nhất định phải sinh ra một phần Thiên Đạo nghiệp chướng đối ứng!

- Thiên Đạo lấy Thiên Đạo công đức tạo hóa Lục Thánh, tạo hóa Thiên Đình, tuyên dương uy nghiêm tự thân

- Trên thực tế, mỗi khi tạo hóa một vị Thiên Đạo Thánh Nhân, liền sẽ sinh ra một lượng lớn Thiên Đạo nghiệp chướng! Nhưng Thiên Đạo công đức tăng thêm Hồng Mông Tử Khí, liền có thể khóa kín Thiên Đạo Thánh Nhân như lão sư!

- Chủ thể Cửu Ô Tuyền, cũng không phải là tư dục sinh linh, mà là tư dục Thiên Đạo!

- Thiên Đạo thông qua thiêu đốt vô tận chân linh bị Hồng Hoang thiên địa hấp dẫn tới, phân giải lực lượng chân linh, chia ra thành Thiên Đạo công đức cùng với Thiên Đạo nghiệp chướng

- Cửu Ô Tuyền đương nhiên sẽ không ngừng bành trướng, bởi vì vì Đạo Tổ ngài đang không ngừng phát Thiên Đạo công đức ra phía ngoài

- Khi Cửu Ô Tuyền nhất định phải bị áp chế, Đạo Tổ ngài liền sẽ phát động đại kiếp, phóng thích Thiên Đạo nghiệp chướng, làm cho Thiên Đạo nghiệp chướng hóa thành kiếp vận, sau đó thông qua cái chết của sinh linh, hóa giải phần nghiệp chướng này

- Cho nên, thánh thứ sáu chết, thả ra một lượng lớn Thiên Đạo công đức, mà phần Thiên Đạo công đức này, có thể bổ khuyết Thiên Đạo nghiệp chướng đối ứng

- Lực lượng đại kiếp bởi vậy mới biến mất!

- Đạo Tổ ngài không cho đệ tử Công Đức Kim Thân, đơn giản chính là sợ đệ tử nhảy vào tam hải nhãn còn lại, từ đó đâm thủng bí mật Cửu Ô Tuyền

- Đương nhiên, đây đều là phỏng đoán, đệ tử cần chứng cứ, cho nên đệ tử liền đi tìm kiếm, làm thế nào chế tạo Thiên Đạo công đức

Lý Trường Thọ ngừng nói, Đạo Tổ nửa mở hai mắt

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng hất tay trái lên, lòng bàn tay xuất hiện một đám lửa, hắn vẽ ấn phù trong không trung, trong không khí có từng lưu quang đom đóm bay tới, bị đoàn ngọn lửa có chút yêu dị trong lòng bàn tay hắn thôn phệ chỉ chốc lát, hóa thành một tia ánh vàng, một tia khí đen, cùng với khí xám nhàn nhạt

ánh vàng chính là Thiên Đạo công đức

Chương 1884: không có nhìn lầm

- Tấm át chủ bài này của đệ tử chính là Cửu Ô Tuyền

Lý Trường Thọ thở ra một hơi:

- Đệ tử hiện giờ thông qua tích lũy Thiên Đạo nghiệp chướng, dẫn động lực lượng Cửu Ô Tuyền buông xuống thế gian, lực lượng Cửu Ô Tuyền sẽ không phá hủy bất luận sinh linh vô tội gì, lại phá hủy hệ thống Thiên Đình hiện giờ, đến lúc đó, người thân có Thiên Đạo công đức, đều sẽ gặp thiên nhân ngũ suy, thừa nhận mối hận chân linh, tấm át chủ bài này, sư tổ ngài thấy thế nào?

Tại Tiểu Quỳnh Phong, bên ngoài đại trận đan phòng

Đạo Tổ nhìn chăm chú đoàn ngọn lửa trong lòng bàn tay Lý Trường Thọ, lâm vào trầm mặc hiếm thấy

ngọn lửa trong lòng bàn tay Lý Trường Thọ bị hắn bóp tắt, ánh vàng cùng với khí đen kia hỗn hợp ở trước mặt Lý Trường Thọ, hóa thành một tia linh khí tinh thuần

tấm át chủ bài này, một nửa xem như di sản của Lãng tiền bối, mang đến cho Lý Trường Thọ 'kỹ thuật' có thể thực hành

mà một nửa khác, chính là bởi vì Lý Trường Thọ vẫn luôn đang thăm dò, tìm tòi, trong lòng ôm nghi hoặc không bao giờ bỏ qua hay quên lãng, cuối cùng, một tia cảm hứng lóe lên ở một tiết điểm, xâu chuỗi hết thảy tin tức, tìm ra phương hướng của con đường nhỏ này

đúng như Lý Trường Thọ nói, hệ thống thiên địa mà Hồng Quân Đạo Tổ tạo dựng, tổng cộng có ba cái trụ cột

thiên kiếp, công đức cùng với nghiệp chướng, Thiên Đình

nếu như Lý Trường Thọ liều lĩnh hủy diệt Thiên Đình, dẫn động lực lượng Cửu Ô Tuyền, hệ thống mà Hồng Quân Đạo Tổ hao tốn vô số năm tháng xây dựng này, liền sẽ sụp đổ ở bên trong một khoảng thời gian ngắn cho dù Hồng Quân Đạo Tổ có thể tạo dựng một lần nữa, có thể đổi một nhóm tiên thần, khởi động lại một nhóm sinh linh khác, như vậy cũng phải bỏ ra cái giá khổng lồ

Thiên Đạo chí công vô tư, kỳ thật cũng không phải là chê cười

mặc dù hiện nay Thiên Đạo xen lẫn ý chí tự thân, ý chí Đạo Tổ, trở thành công cụ Đạo Tổ khống chế thiên địa, nhưng vẫn có rất nhiều quy tắc sắt nền tảng không thể vi phạm

nếu nghiêm trọng hơn một chút dẫn phát Thiên Đạo sụp đổ, bản nguyên thiên địa héo rút, Hồng Hoang thiên địa cùng với Đạo Tổ cũng sẽ phải chôn cùng theo, hết thảy cũng sẽ quy về hỗn độn, trở nên không có chút ý nghĩa nào

không có gì có thể trống rỗng sinh ra, bản chất của linh khí cũng là năng lượng

tự nhiên, đây chỉ là một trong những con át chủ bài của Lý Trường Thọ, cũng là một trong những át chủ bài chủ yếu có thể trực tiếp khiến Đạo Tổ kiêng kị, là hạ hạ sách phản thiên của hắn, xem như một sự uy hiếp đối với Đạo Tổ

'Khi Đạo Tổ nghĩ rằng ngươi có lực lượng uy hiếp bản thân, tốt nhất ngươi nên thực sự có nó. '

—— Một đạo lý mà tất cả người địa cầu đều hiểu

giờ phút này Đạo Tổ trầm mặc, rõ ràng đang ủ mưu điều gì đó

Lý Trường Thọ liền như vậy ngồi ở trước mặt Đạo Tổ, không sợ hãi, tựa hồ cũng không thèm để ý cái gì

Đạo Tổ có lẽ sẽ nghĩ: 'Tên gia hỏa này tích lũy nhiều át chủ bài như vậy từ khi nào? '

Lại có lẽ sẽ nghĩ: 'Nếu biến số này bị loại bỏ sớm hơn thì hiện tại đã không có nhiều vấn đề gai góc như vậy. '

Việc đoán tâm tư của người mạnh nhất Hồng Hoang này, kỳ thật cũng khá thú vị sự tình Cửu Ô Tuyền, có thể coi là đánh trúng chỗ yếu hại của Thiên Đạo

hết lần này tới lần khác, Đạo Tổ lúc này tương hợp với Thiên Đạo, bản thân không có cách nào trực tiếp ra tay đối với 'Biến số' Lý Trường Thọ này, không có cách nào xóa bỏ mối uy hiếp này

đánh cược Lý Trường Thọ không sẽ hủy diệt Thiên Đình như thế...

Đạo Tổ đương nhiên sẽ không lựa chọn như vậy

không có gì khác, hạ giá

đại đạo tầng dưới chót Thiên Đạo, tức là bên trong đại đạo cơ bản nhất cấu thành Hồng Hoang, có một đầu viết 【 thiên địa tồn tại biến số 】

Nếu như phân tích đầu đại đạo này, nguyên nhân hình thành của nó cực kỳ phức tạp, dính đến vấn đề chân linh cùng với thiên địa ảnh hưởng lẫn nhau, hình thức Hồng Hoang tồn tại

lúc Lý Trường Thọ định lý giải đầu đại đạo này lần đầu tiên, từng dùng phép loại suy【những lỗi nhỏ xảy ra trong quá trình sao chép gen, có thể thúc đẩy sự tiến hóa không ngừng của các nhóm sinh vật trong nhiều năm dài】, Hồng Hoang thiên địa cũng có 'cơ chế' cùng loại

lại tiến hành ngược dòng tìm hiểu, liền sẽ ngược dòng tìm hiểu đến lúc khai thiên tích địa, Bàn Cổ Thần khắc hoạ cùng với bố trí đối với từng đầu đại đạo

đại đạo tầng dưới chót này, là Bàn Cổ Thần thiết hạ, cũng được Bàn Cổ Thần vững chắc

hiện nay, chúng sinh đều ở bên trong bàn cờ của Thiên Đạo, tuần hoàn theo hệ thống Đạo Tổ thiết hạ

mà tự thân Đạo Tổ, làm sao không phải bị quy tắc Bàn Cổ Thần lập ra năm đó trói buộc?

- Ài...

Hồng Quân Đạo Tổ khẽ thở dài, lại lộ ra nụ cười thản nhiên, chậm rãi nói:

- Bần đạo quả nhiên không có nhìn lầm ngươi

Chương 1885: lén đổi khái niệm

Lý Trường Thọ khiêm tốn cười cười, nói:

- Đây kỳ thật là một trong những biện pháp cuối cùng đệ tử nghĩ ra, sư tổ ngài muốn nghiệm chứng, đệ tử cũng lý giải, nếu thật sự dùng, chẳng qua là cục diện song thua

- Chỉ cần mấy người thân cận nhất của đệ tử không có việc gì, đệ tử đương nhiên sẽ không nổi điên như thế

- Sư tổ còn muốn đấu pháp trống rỗng không? Ta đây còn có một ít át chủ bài, có thể đều cấp cho sư tổ nghiệm chứng một phen, sư tổ ngài chỉ cần cho ta thêm mấy tấm miễn tử bài, đệ tử sẽ biểu hiện ra từng cái, bổ sung giải thích tường tận

Hồng Quân Đạo Tổ cười nhẹ lắc đầu, nói:

- Không cần, khi ngươi nắm giữ loại lực lượng này, đã là có tư cách đánh cờ với bần đạo, ta và ngươi lại đánh cờ trống rỗng, như thế nào?

Trong khi nói, Hồng Quân Đạo Tổ ở bên trong tay áo lấy ra một tấm thẻ gỗ, trên đó viết hai chữ Đông Hoa

- Lần tặng thưởng này, chính là Đông Hoa Đế Quân Đông Vương Công ngươi gia hảo rất tốt, như thế nào?

Lý Trường Thọ khẽ cau mày

Hồng Quân Đạo Tổ cười nói:

- Ở bên trong an bài của bần đạo, Thiên Đình Mộc Công tất có tử kiếp, ngươi nếu như có thể thắng một trận này, bần đạo liền bỏ qua cho Mộc Công một mạng, như thế nào?

Lý Trường Thọ buông xuống mí mắt, lạnh nhạt nói:

- Sư tổ, không bằng vẫn là tôn trọng Mộc Công, để lão nên vẫn lạc liền vẫn lạc đi

- Ồ?

Hồng Quân Đạo Tổ thoáng có chút không hiểu:

- Vì sao?

- Đệ tử không làm được giống như sư tổ, có thể tùy ý dùng tính mạng của người khác làm tặng thưởng cùng với tiền đặt cược

- Sư tổ có thể thông qua vẽ xuống mệnh đồ sinh linh, để ước thúc sinh linh hoạt động ở trong thiên địa, đây là sự tình Thiên Đạo hay làm, tối thiểu nhất coi như có chương trình

- Tự nhiên, đây cũng không phải chuyện gì tốt, nhưng sư tổ trực tiếp ra tay định sinh tử của một sinh linh... khó tránh khỏi có chút quá phận

Lý Trường Thọ hoãn thanh thở dài:

- Đại khái, đây chính là chi phối tuyệt đối của cường giả đối với kẻ yếu. Thiên Đình đang kiên trì lý niệm sinh linh mạnh yếu không can dự lẫn nhau, mà sư tổ đứng ở sau lưng Thiên Đình, lại tùy ý định sinh tử của tiên thần Thiên Đình, điều này khó tránh khỏi có chút quá mức châm chọc

Hồng Quân cười nói:

- Hồng Hoang từ xưa như thế

Lý Trường Thọ nói:

- Hồng Hoang dù sao cũng nên diễn hóa về phía trước

- Quy tắc chính là cường giả cùng với người thắng chế định

- Sư tổ ngài đối với định nghĩa cường giả cùng với kẻ yếu không khỏi quá mức hẹp hòi

- Trường Canh, ngươi sẽ thật sự lưu ý tính mạng của sâu kiến?

Đạo Tổ tiện tay điểm ra hai chén trà, một chiếc ấm tử sa, rót một chén trà cho Lý Trường Thọ, cười nói:

- Thật sự sẽ để ý sao?

- Kỳ thật sẽ không, khi ngươi muốn về phía trước, một chân đã bước ra, sâu kiến dưới chân đối với ngươi chẳng khác gì đất cát, ngươi sẽ không vì bọn hắn mà thu chân lại

- Trường Canh hẳn chỉ là nói một số lời đường hoàng ở đây, từ đó làm bần đạo dao động đạo tâm?

- Muốn trở nên mạnh mẽ hơn, hẳn phải chết hướng sinh, là xu hướng chung của sinh linh

- Cho dù ngươi xuất phát từ nội tâm nghĩ đến, việc trở nên mạnh mẽ là vì thủ hộ, vì hi sinh tốt hơn, nhưng trên bản chất, không phải là để tìm kiếm khoái cảm và sự ưu việt trước kẻ yếu sao?

- Cường giả tồn tại, bản thân chính là áp bách và bóc lột đối với kẻ yếu, loại bóc lột này trở nên trực tiếp hơn một chút, có cái gì không được?

Lý Trường Thọ không khỏi trầm mặc một hồi lâu, sau đó cười nói:

- Cho nên nói, sư tổ ngài đối với định nghĩa mạnh yếu quá mức hẹp hòi

- Hồng Hoang không giống với quê nhà ngươi

Hồng Quân thấm thía nói:

- Ở trong này mạnh lên, chính là pháp lực của ngươi, thần thông của ngươi, pháp bảo của ngươi, đạo của ngươi

Lý Trường Thọ nói:

- Vậy theo lời sư tổ nói, tôn trọng tiên pháp, cùng với tôn trọng tiền tài ở quê nhà ta, lại có cái gì khác biệt?

- Bản chất cả hai cũng không khác biệt

- Sư tổ ngài sai rồi

Hồng Quân Đạo Tổ hơi ngừng lại, nhíu mày nhìn Lý Trường Thọ, lạnh nhạt nói:

- Ồ? Sai từ đâu tới? Ngươi lại định nghĩa đúng sai như thế nào?

- Sư tổ lén đổi khái niệm

Lý Trường Thọ cười nói:

- Tiên, không phải là dựa vào việc ngươi thu được bao nhiêu linh khí, cũng không phải là ngươi dùng một quyền có thể đánh nát núi non hay là đánh nát đất đá để định nghĩa

- Theo như quan điểm của sư tổ ngài, chúng ta hoàn toàn có thể thay đổi hệ thống xếp hạng, Luyện Khí Sĩ thực tập, Luyện Khí Sĩ học đồ, Luyện Khí Sĩ chuyên trách, Luyện Khí Sĩ đạo sư, Luyện Khí Sĩ nghiên cứu viên, Luyện Khí Sĩ nghiên cứu viên lâu năm

- So sánh với hệ thống tu hành sư tổ ngài lập ra cho Hồng Hoang, Luyện Khí, Hóa Thần, Phản Hư, Quy Đạo, Nguyên Tiên, Chân Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La

Chương 1886: trò chơi sa bàn

- Cả hai có gì khác biệt sao?

- Chẳng qua là sự hiểu biết sâu sắc hơn về đạo, tăng cường khống chế đối với linh khí

- Đây chỉ là hệ thống sức mạnh, những người không ngừng leo lên trên đó, cũng chẳng qua là Luyện Khí Sĩ không giống với phàm nhân

- Sư tổ, tiên là như thế nào?

Lý Trường Thọ hỏi ngược một câu như thế, lại không đợi Đạo Tổ trả lời, liền phối hợp nói tiếp:

- Tiên ở bên trong linh khí, lấy rõ ràng, tịnh, không, linh chi ý

- Ta tự tâm tiêu dao, hồng trần không sở buộc, đây là tiên hồng trần

- Thiên địa tự thanh tịnh, cư cao hái sương mai, đây là tiên xuất trần

- Tiên là thanh nhã, thanh chính, linh hoạt kỳ ảo, tự nhiên, là cảnh giới sinh linh thăng hoa tại truy cầu sinh mệnh, là tâm cùng với ý lột xác, là diệu cảnh sinh linh cùng với tự nhiên chung sống, cũng không phải là tu vi cao thấp quyết định

- Trên đường gặp chuyện bất bình, rút kiếm hộ kẻ yếu

- Trung quân thủ biên giới, bảo vệ mạng sống người dân

- Vương hầu thà có gan, người không phân quý tiện

- Thân này mặc dù yếu ớt, ánh nến diệu sao trời

- Đây cũng là tiên, bọn họ là tiên hiệp khách, mà chuyện xưa của bọn họ, tự nhiên là tiên hiệp

- Sư tổ, ngài xem

Hồng Quân Đạo Tổ: "..."

- Đánh cờ trống rỗng này nếu không làm, như vậy bần đạo coi như ngươi thua một trận này

Lý Trường Thọ không khỏi cười khổ

Đạo Tổ lạnh nhạt nói:

- Thiên địa lúc này, vẫn là bần đạo định đoạt; nếu Trường Canh ngươi quan tâm đến những hình thức này, bần đạo liền đổi thuyết pháp, cho ngươi một cơ hội cứu Mộc Công, ngươi cầm hay là không cầm

Lý Trường Thọ nhíu mày suy ngẫm, trong rừng lâm vào tĩnh lặng một lần nữa

- Cầm

- Đây không giống nhau sao?

- Đây không giống nhau

- A

Hồng Quân cười khẽ, phất tay áo đảo qua bàn đá trước mặt:

- Tới đi, đánh cờ trống rỗng, Thương Chu thắng thua

Lý Trường Thọ cười khổ càng đậm hơn:

- Như vậy Mộc Công chẳng phải là chết chắc?

Hồng Quân Đạo Tổ cười nói:

- Ngươi làm nhiều bố trí như vậy, phần thắng Thương quốc lúc này vượt qua bảy thành, sao lại nói ra lời ũ rủ như vậy?

- Từ đâu ra bảy thành, chẳng qua một, hai thành mà thôi

Lý Trường Thọ thở dài:

- Đạo Tổ ngài sau khi hợp đạo, đã mất đi rất nhiều thứ, có nhiều thứ bởi vì năm tháng quá xa xưa, ngài đã không thể hiểu được

- Hoặc là nói, cũng không muốn hiểu

- Mà thôi, nếu sư tổ đã có nhã hứng như vậy, đệ tử tự nhiên phụng bồi

Hồng Quân Đạo Tổ lập tức cười đến híp cả mắt, trong tay điểm nhẹ, bàn đá trước mặt lập tức nổi lên một bộ hư ảnh sơn thủy đồ 'Lập thể'

vô số sinh linh ngưng tụ thành điểm sáng ở trên đó, giống như là quân cờ

trò chơi sa bàn • chân thật

trận thứ hai này, Lý Trường Thọ đã là thận trọng xem như chính mình thua

nếu như thế, chính mình cùng với Đạo Tổ đã là 1:1 ngang ay

Đạo Tổ lão gia này khao khát chiến thắng có thể so với lão đại gia đánh cờ ven đường, khẳng định sẽ lôi kéo chính mình đánh trận thứ ba!

Trận thứ nhất nghiệm chứng át chủ bài của Lý Trường Thọ, để xác định xem hắn có đủ tư cách chơi cờ hay không, trận này hắn thắng

trận thứ hai sinh tử Thương Chu, đại khái phải thua một trận này

trận thứ ba...

Xiển Tiệt chi chiến? Hẳn là vậy

Đạo Tổ quả thật lợi hại

động thái này nhìn qua tựa hồ chỉ là đánh cược với chính mình, nhưng trên thực tế là buộc hắn phải đưa ra lựa chọn, trực tiếp tước bỏ quyền hạn người phụ trách Phong Thần đại kiếp, không có cách nào tiếp tục can thiệp Phong Thần đại kiếp, để hắn tỏ rõ lập trường hắn muốn thông qua Phong Thần đại kiếp, tiếp tục tích lũy phần thắng đối với Thiên Đạo, đã là rất không có khả năng

nếu chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, Đạo Tổ sẽ đơn giản hóa đánh cờ, ở bên trong khoảng thời gian ngắn đạt tới kết quả Đạo Tổ muốn, hoàn thành trình tự cuối cùng của Phong Thần đại kiếp

áp thánh!

Đạo Tổ ngày hôm nay hiện thân Tiểu Quỳnh Phong, tương đương với Thiên Đạo hạ tràng, trực tiếp định trụ 'Biến số lớn nhất', từ đó làm bàn cờ lớn Phong Thần này, tiếp tục đi theo kịch bản Thiên Đạo, sẽ không nhận biến số quấy nhiễu

quả nhiên là hay

- Xem ra trận chiến giữa Chu cùng với Thương còn có chút thời gian

Đạo Tổ cười nói:

- Bần đạo trước đây đều là thấy tiểu nha đầu Linh Nga nấu đồ ăn, cũng không biết tư vị như thế nào

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sư tổ ngài chờ một lát, đệ tử sẽ đi an bài

nói xong, Lý Trường Thọ đang định đứng dậy

Hồng Quân Đạo Tổ lại nói:

- Ài, ngồi đi, dẫn âm không thể sao?

- Linh Nga mặc dù chỉ là Kim Tiên bình thường, nhưng bần đạo xác thực vô cùng yêu thích đối với nàng, nếu ngươi và ta không tranh chấp lý niệm, đấu tranh lập trường, bần đạo đều muốn để nàng đi Tử Tiêu Cung ở một thời gian

- Đáng tiếc, nếu làm vậy, ngươi e là sẽ trực tiếp nổ thiên địa này

Chương 1887: ai can thiệp sẽ thua

- Yên tâm đi, bần đạo nếu muốn trực tiếp ra tay, vào trước khi ngươi ngã xuống, tuyệt sẽ không động nàng, coi như động nàng cũng chỉ giống như Hằng Nga, bỏ đi ký ức coi như xong

- Đây không phải nói dối, bần đạo năm đó, cũng từng nói điều này với tiền bối của ngươi

một già một trẻ nhìn nhau một hồi, Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, triệt bỏ kết giới bên ngoài phòng bài bạc

- Sư muội, đi làm đồ ăn ngon cho sư tổ; Linh Ly, mang một chút thịt nướng tới

Hồng Quân cười nói:

- Nhớ rõ làm thêm hai đầu linh ngư, bần đạo đã lâu không có cảm giác thèm ăn

Lý Trường Thọ: "..."

Đây có tính là tư địch hay không?

Bên trong phòng bài bạc, Linh Nga cùng với Chung Linh quay mặt nhìn nhau, Hùng Linh Lỵ nằm sấp bên cạnh mơ mơ màng màng duỗi lưng một cái, khóe miệng lưu lại nước mắt cảm động

...

Sau một bữa tiệc lớn, Đạo Tổ hóa mộc độn thành một chiếc ghế dài lớn, thoải mái nằm ở đó

Linh Nga cùng với Hùng Linh Lỵ thu dọn những chiếc đĩa trống, cúi chào rời đi, họ không hề cảm thấy cảm giác áp bách gì, chỉ cảm thấy tay chân có chút run rẩy và hoảng sợ

- Trường Canh, ngươi còn có bố trí gì không?

- Đánh cờ trống rỗng mà sư tổ ngài nói, thế nhưng là thôi diễn?

- Không, không thôi diễn

Đạo Tổ lạnh nhạt nói:

- Hồng Hoang chẳng qua là một bàn cờ, thôi diễn, giả thiết thì có ích lợi gì? Để việc này tiếp tục phát sinh là được, ngươi nếu như không làm bố trí, bần đạo cũng không có gì có thể bố trí, liền thúc đẩy năm tháng đến lúc Thương cùng với Chu quyết chiến, xem kết quả là được

- Sư tổ, không bằng liền chờ một khoảng thời gian

Lý Trường Thọ nói:

- Đệ tử cũng muốn nhiều tìm hiểu một chút thiên địa

- Được thôi

Đạo Tổ cười nói:

- Chỉ là sợ ta và ngươi sau khi buồn chán có chút xấu hổ, nếu là như vậy, bần đạo trước tiên nghỉ ngơi một hồi, đợi Thương Chu chi tranh kia ra kết quả, ta và ngươi lại định thắng bại một trận này

- Từ giờ trở đi ai can thiệp sẽ thua, được chứ?

- Đệ tử tuân mệnh

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu

Đạo Tổ ngồi ở trước mặt chính mình, tâm thần chính mình tất nhiên là phải quy hết về bản thể, không dám có chút phân thần, Đạo Nhân Giấy ở các nơi ngừng hoạt động toàn bộ

muốn can thiệp, cũng phải có dư lực mới được

- Nấc

Đạo Tổ nào đó vỗ vỗ bụng, lộ ra một chút mỉm cười thỏa mãn, lẩm bẩm nói:

- Có người làm bạn, cũng coi như không tệ vì sao nói một ngày bằng một năm?

Đối với Linh Nga cùng với Hỗn Độn Chung Chung Linh mà nói, khoảng thời gian này thực sự giống như một ngày bằng một năm

không dám rời khỏi Tiểu Quỳnh Phong, không dám ngông cuồng nghị luận, không dám run rẩy, không dám thở mạnh...

Linh Nga vốn rất bình tĩnh trước sự xuất hiện của Đạo Tổ, cảm thụ được cảm giác áp bách đến từ Đạo Tổ, cũng bắt đầu trở nên lo âu

nhưng mà, Đạo Tổ cùng với sư huynh nhà mình như là thần du bên trong kịch đấu, sau khi ăn một bữa, liền bất động ở trong rừng

không khí còn hơi có chút tường hòa

ở dưới Hỗn Độn Chung, Linh Nga nhìn vách chuông 'trong suốt' trước mặt, nhỏ giọng hỏi:

- Sư huynh không có sao chứ?

- Giống như không có việc gì

tiếng nói của Chung Linh mang theo tràn đầy không xác định:

- Nhưng lại hình như có việc, hiện tại như là xen vào ở giữa có việc cùng với không có việc gì, chúng ta không đi qua, là không có cách nào xác định hắn không có việc gì

Linh Nga không nhịn được đưa tay nâng trán:

- Đã bao lâu rồi

- Đã mấy trăm ngày đêm rồi, bọn họ tựa hồ đang chờ đợi cái gì đó

Chung Linh tặc lưỡi:

- Không nhìn ra, sư huynh ngươi thật sự lợi hại, ngay cả một kẻ tàn nhẫn như Đạo Tổ cũng đều lộ vẻ mặt ôn hoà

Linh Nga nhỏ giọng nói:

- Có thể là sư tổ thật sự yêu thích sư huynh

- Không có khả năng

Chung Linh ngâm khẽ vài tiếng:

- Đại đạo cân đối của sư huynh ngươi, liền chú định hắn đối lập với Thiên Đạo

- Được rồi

Linh Nga suy tư một hồi:

- Nếu không, ta đi mời Ngọc Đế bệ hạ tới một lần

- Đừng có sinh thêm sự cố

Chung Linh dặn dò:

- Ngọc Đế bệ hạ chẳng qua là đệ tử của Đạo Tổ, ngươi đi tìm y thì có ích lợi gì? Dựa vào y cầu tình Đạo Tổ sao? Lúc này lập trường của Ngọc Đế hết sức khó xử, quyền hành của y là Đạo Tổ cấp, nếu như bởi vì sư huynh ngươi trở mặt với Đạo Tổ, đó mới là làm trò cười cho thiên hạ, cho nên lúc này, mời Ngọc Đế bệ hạ không bằng mời Thái Thanh Thánh Nhân

- Như vậy, có thể đi tìm Thái Thanh lão sư sao?

- Ngươi đần à, Thái Thanh Thánh Nhân mạnh như vậy, sao có thể không nhìn thấy Đạo Tổ ở đây?

Hỗn Độn Chung duỗi ra một cánh tay nhỏ ngưng tụ từ linh lực, gõ vào đầu Linh Nga

- Chờ đi, nói không chừng một lát nữa bọn họ liền động

Chương 1888: suy tư

- Ừm

Linh Nga tiếp tục nhìn vách chuông trong suốt trước mặt, nhìn chăm chú vào tình hình bên trong phòng trà, thoáng có chút xuất thần

không có dấu hiệu nào, Lý Trường Thọ cùng với Đạo Tổ đồng thời có hành động

Lý Trường Thọ mở mắt nhìn về phía sa bàn trước mặt, khóe miệng Đạo Tổ lộ ra mỉm cười nhàn nhạt, nhưng lại chưa mở mắt

trên sa bàn hiển hiện, tại khu vực trung bộ Nam Thiệm Bộ Châu, từng điểm sáng hội tụ từ các phương

sự kiện Chu phạt Thương, đã bắt đầu

Đại Thương dùng trọng binh trấn giữ hùng quan bát phương, một lượng lớn tinh nhuệ Thương Quân vào giờ phút này lại đang tấn công các lộ chư hầu đông bộ, đã là gần như đánh xuyên qua thế lực Khương gia

con trai Khương Hoàn Sở - Khương Văn Hoán cầu viện Chu quốc, Vũ Vương Chu quốc Cơ Phát triệu tập chư hầu tại Triều Ca Thành hội minh, Thương quốc phòng thủ tứ phía, áp lực đột nhiên gia tăng

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú các cửa ải Thương quốc hiện ra phía trên sa bàn, lẳng lặng quan sát động tĩnh các lộ

nửa tháng sau

các lộ chư hầu phần lớn vô công, thậm chí chư hầu bắc lộ còn phát sinh nội chiến, có một bộ phận chư hầu một lần nữa hiệu trung đối với Thương quốc, cũng đã nhận được quốc quân Thương quốc tiếp nhận

mà tại tây lộ, Chu quốc tuy có một lượng lớn tiên nhân Xiển Giáo tương trợ, nhưng binh lực tự thân cũng không tính hùng hậu, mặc dù liên tục phá lưỡng hùng quan, nhưng binh lực hao tổn nghiêm trọng, cũng không có cách nào tiếp tục thúc đẩy

tiên nhân Xiển Giáo tương đối coi trọng 'danh dự' tự thân, phần lớn chỉ là ra tay đối phó với một ít Luyện Khí Sĩ hỗn tạp ở trong Thương quân

coi như là Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử, những đệ tử Xiển Giáo mang theo chức trách, cũng chỉ là vào lúc xông trận thực hiện một chức trách của một võ tướng phàm nhân nên có

lúc này, con gái Thiên Đế, đồ đệ Thái Bạch Long Cát công chúa, đã là vào Chu doanh, đặc biệt phụ trách hiệp trợ Dương Tiễn, chiếu cố Tiểu Na Tra, ngày bình thường tham gia tiểu hội trước khi tham gia chiến đấu, bởi vì danh tiếng quá mức dọa người, bình thường cũng không ai dám trêu chọc

đệ tử của Cụ Lưu Tôn - Thổ Hành Tôn, đệ tử của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân - Hoàng Thiên Hóa, Dương Nhâm, cũng đã liên tiếp vào quân doanh Chu quân

Thổ Hành Tôn kia am hiểu thổ độn, nhưng phẩm tính có chút không hợp, trước đây còn coi trọng một vị nữ tướng trong trận doanh Thương Quân, dựa vào tiên pháp bắt làm tù binh tới, muốn tiêu dao khoái hoạt vào buổi tối

Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử nghe nói việc này, lập tức nhíu mày một hồi

đây cũng không phải là lần đầu tiên Thổ Hành Tôn làm như vậy

Long Cát công chúa kia càng là có chút tức giận, trực tiếp trích dẫn lời dạy của sư phụ nhà mình, thuyết phục Dương Tiễn cùng với Na Tra cùng nhau ra tay

Dương Tiễn dùng bí pháp biến hóa, hóa một bức tượng gỗ thành bộ dáng nữ tử xinh đẹp, Na Tra đánh ngất xỉu Thổ Hành Tôn, đặt Thổ Hành Tôn cùng với người giả kia chung một chỗ, Long Cát công chúa trực tiếp lấy ra hai loại đan dược sư phụ cấp cho

Tâm Hỏa Thiêu cho Thổ Hành Tôn phục dụng, tiên thú Tuyệt Tính

Đan khống chế dược tính đi sau

đêm hôm đó...

Khó mà nói, rất phức tạp, nhân loại sáng chói cùng bóng tối của thú tính không ngừng đan xen, bông hoa tà ác nở ra cuối cùng cũng nhanh chóng tàn lụi

kể từ đó về sau, Thổ Hành Tôn như là đổi tính nết, nhìn thấy nữ tướng địch quân trực tiếp hạ sát thủ không thương tiếc, không có nửa điểm lưu tình, trong quân nhìn thấy đám nữ tiên Long Cát công chúa, cũng là không dám liếc nhìn

thời khắc thánh hiền • bản vĩnh trú

một phương Thương Quân, bởi vì cái chết của thái sư Văn Trọng, nhìn như thiếu sự duy trì của tiên Tiệt Giáo

nhưng Thân Báo mấy năm này, ở các tiên đảo không ngừng khuyên chúng tiên đừng đi sống mái với Xiển Giáo, dẫn đến rất nhiều tiên Tiệt Giáo thượng đầu, vụn vặt lẻ tẻ chạy đến Nam Châu, cũng hội tụ một nhóm lớn kiếp hôi

vì ngăn trở lộ tuyến Chu quân tiến lên, Đế Tân điều đi binh mã mấy chục vạn phụ trách phòng vệ phía tây Triều Ca Thành

Đế Tân ngự giá đông chinh, muốn sớm kết thúc chinh phạt phía đông, toàn lực thu thập Chu quốc

Đại Thương như là đến tử kiếp, mà bình định đông, tây Bá Hầu, chính là mấu chốt Đại Thương độ kiếp

phàm tục chiến hỏa khốc liệt, lực lượng đại kiếp ở dưới từng vị tiên sĩ chết đi, dần dần suy giảm

Đế Tân đông chinh, cổ vũ sĩ khí Thương Quân rất lớn, các lộ chư hầu đông bộ không ngừng lùi bước, phòng ngự, tựa hồ trong vòng một hai năm liền sẽ triệt để bị Đế Tân thu phục

Đại Thương đường càng chạy càng rộng, mà con đường của chư hầu, dần dần có chút bị chặn lại ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú đủ loại tình hình bên trên sa bàn, trong mắt lộ ra một chút suy tư, lại không có nửa điểm cảm giác nắm chắc thắng lợi trong tay

Chương 1889: ngạo cốt của Nhân Hoàng

tương phản, Lý Trường Thọ đã thấy được hố to trên con đường phía trước của Đế Tân

chỉ có thể nói, ngự giá đông chinh nhìn như cao minh, kỳ thực lại làm cho Đế Tân cách xa địa phương quyền lực hạch tâm Thương quốc; vương thúc Tỷ Can tạm thay quốc chính, nếu là xử án phán án tất nhiên là nhất tuyệt, nhưng cảm giác uy hiếp hơi có vẻ không đủ

trong lúc nhất thời, Triều Ca Thành xuất hiện dòng nước ngầm, mà dòng nước ngầm này gần như lộ ra ngoài ánh sáng

đối với một số người hữu tâm, bây giờ là cơ hội cuối cùng của họ

nếu để Đế Tân bình phục nơi đông bộ, thanh thế chư hầu suy yếu, Chu quốc cho dù có tiên sĩ phương ngoại chèo chống, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Đế Tân

trừ phi tiên sĩ không để ý quy củ, trực tiếp đồ sát phàm nhân

- Trường Canh vì sao trông không vui chút nào?

Đạo Tổ mỉm cười hỏi:

- Hiện giờ thế cục đối với Thương quốc một mảnh tốt đẹp, ngươi tựa như cũng sắp thắng trận thứ hai, thế nhưng là cảm thấy chỗ nào không ổn?

Lý Trường Thọ cười thở dài:

- Lúc này Thương quốc chỉ có không tới ba thành cơ hội chiến thắng

- Ngươi đối với dự đoán phần thắng quá mức tiêu cực

Hồng Quân Đạo Tổ ôn hoà nói:

- Rất nhiều chuyện hoàn toàn có thể ước tính một cách lạc quan, cũng không cần chuẩn bị trường hợp xấu nhất cho tất cả mọi chuyện

Lý Trường Thọ đột nhiên hỏi:

- Sư tổ, ngài cảm thấy, vị Nhân Hoàng Đế Tân này như thế nào?

Đạo Tổ đáp nói:

- Bên trong phàm tục, xác thực xem như nhân trung long phượng, nếu như sinh tại Thượng Cổ, thí dụ như thời gian Hiên Viên cùng với Xi Vưu đại chiến, cũng có thể đại triển quyền cước

- Y trước đây chín mươi chín thế đều ở phía dưới bần đạo nhìn chăm chú, bản tính y như thế nào, bên trong thực chất mang theo tính nết gì, bần đạo tất nhiên là nhất thanh nhị sở

- Chỉ tiếc, y sinh ở phàm tục, hơn nữa còn là Đại Thương mạt mệnh, Trường Canh ngươi cảm thấy Đế Tân như thế nào?

- Bình thường

Lý Trường Thọ nói:

- Đứng tại góc độ Thương quốc mà nói, tuy không có quá nhiều sai lầm, nhưng cũng không có thành tích gì

- Cũng ví dụ như, hắn muốn thanh tẩy sạch ảnh hưởng của Khương Hoàn Sở đối với Triều Ca Thành, lúc thụ ý Phí Trọng Vưu Hồn phối hợp Đát Kỷ hãm hại Khương vương hậu, y mặc dù muốn để cho chính mình lòng dạ ác độc, giết chết trưởng tử, thứ tử do Khương vương hậu sinh ra

- Nhưng chung quy là do dự, để Ân Hồng Ân Giao có cơ hội được Tỷ Can cứu giúp

- Đối với vị trí hoàn cảnh của y mà nói, muốn để cho chính mình tàn nhẫn một chút lại không tàn nhẫn nổi, đây chính là thất bại lớn nhất của y

- Đương nhiên, việc này mất nhân nghĩa, chỉ là phân tích từ góc độ Đại Thương trong ngoài đều khốn đốn

- Ngươi nhìn một chút

Đạo Tổ cười nói:

- Ngươi chính là quá nghiêm khắc

Lý Trường Thọ cười cười, tiếp tục nhìn chăm chú Triều Ca Thành bên trong sa bàn, rất nhanh liền nói một câu:

- Chẳng qua có một chút, ta là thật sự thưởng thức Đế Tân

- Ồ? Điểm nào?

- Cốt khí

Lý Trường Thọ cười nói:

- Mặc dù vị Nhân Hoàng Đế Tân này, bên trong thực chất không quả quyết, làm việc đặt tiêu chuẩn vượt quá khả năng, bị người thổi phồng liền bành trướng, nhưng y từ khi đăng vị đến hiện tại, từ đầu đến cuối có một phần ngạo cốt

- Đệ tử năm đó hóa thân Đại Sử Triều Ca Thành, y đã từ trong miệng Văn Trọng biết được đệ tử có thể giúp bọn hắn, nhưng đệ tử cự tuyệt một lần, y liền không lại nói thêm

- Thậm chí lúc thấy ta tại Nữ Oa Miếu, cũng chỉ là chào hỏi vài tiếng

- Bây giờ, Đát Kỷ chắc hẳn đã nói tất cả tranh đấu Xiển Tiệt cho Đế Tân, Đế Tân lại không có một lần, chủ động đi tìm Tiệt Giáo cầu viện

- Càng làm cho ta khâm phục đối với y chính là, y lúc này còn đang tuân thủ nghiêm ngặt tổ huấn, từ đầu đến cuối không có đối với lão sư của y Văn Trọng, đề cập qua sự tình chính mình tu hành, dùng đan dược kéo dài tuổi thọ

- Đây chính là ngạo cốt của Nhân Hoàng phàm tục

Đạo Tổ chậm rãi gật đầu, cười nói:

- Tự phụ mà thôi

- Có lẽ vậy

Lý Trường Thọ cười cười, tiếp tục nhìn chăm chú cục diện trong đó, hỏi:

- Nếu trận này đệ tử thua, sư tổ thế nhưng là sẽ trực tiếp lấy tính mạng của Mộc Công?

Hồng Quân Đạo Tổ nói:

- Đương nhiên sẽ không, chỉ là sẽ an bài chút kiếp nạn vào sau đại kiếp, Hạo Thiên bây giờ là chúa tể Tam Giới, bần đạo ẩn cư phía sau màn, tất nhiên là muốn chú ý đến mặt mũi của Thiên Đế Hạo Thiên, sẽ không trực tiếp động đến ái thần của y

- Vậy đệ tử an tâm

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, vừa lúc nhìn thấy điểm sáng màu vàng đại biểu cho Nhân Hoàng Đế Tân, y nhanh chóng từ phía đông trở về Triều Ca Thành, không khỏi thở dài một hơi, nhắm mắt lại

chín thành là thua

...

Chương 1890: nghị sự

Đêm tối, tiếng vó ngựa cuồn cuộn vang lên từ phía đông thành Triều Ca Thành, đã quấy rầy không ít phàm nhân ngủ say

cung đại vương bỏ hoang mấy tháng nay sáng rực rỡ, bên trên Trích Tinh Lầu đã phủ lên cây đèn sáng tỏ một lần nữa, phi tử được sủng ái nhất trong cung đang trang điểm trước bàn trang điểm

không bao lâu, có cung nga tiến về phía trước bẩm báo:

- Nương nương, đại vương đã vào cung triệu tập chư vị đại thần nghị sự

- Lúc này vừa mới trở về

Đát Kỷ mím mím khóe miệng, không nhịn được oán trách một tiếng, cầm trang giấy trong tay kia ném sang một bên:

- Khi nào đại vương đến lại gọi ta, ta đi ngủ trước

cung nga xung quanh từng người đáp ứng một tiếng, hầu hạ Đát Kỷ đi lên giường nghỉ ngơi

tại đại vương cung, trong một chỗ thiền điện

Đế Tân ngồi ở bên trên vương tọa, nhấc tay vịn cái trán, trên mặt mang theo mệt mỏi nồng đậm, lại vẫn giữ tinh thần, nghe chư đại thần phía dưới nói về các vấn đề quân vụ chính vụ

Tỷ Can nói xong tình hình Triều Ca Thành, hơi có chút muốn nói lại thôi

Đế Tân nói:

- Vương thúc có chuyện cứ nói thẳng là được

- Đại vương, phải chăng điều một chút binh lực tới từ biên quan?

Tỷ Can nghiêm mặt nói:

- Bây giờ thủ quân Triều Ca Thành không nhiều, nếu có người sinh sự, điều động phòng vệ sẽ có chút căng thẳng

- Trong cung không phải còn có rất nhiều thị vệ

Đế Tân cau mày nói:

- Hiện giờ các lộ đều có chư hầu làm loạn, Chu quốc dựa vào những chi sĩ phương ngoại đó nhiều lần xâm chiếm, nếu như không có đầy đủ binh lực chỉ sợ chống đỡ không nổi, Triều Ca Thành tường cao thành kiên, cũng không cần lo lắng quá mức, như vậy, để Phi Liêm điều động một chút thanh niên trai tráng thương dân, bổ sung cho việc phòng thủ

lại có đại thần nói:

- Bệ hạ, tế điển tiên tổ tại nửa tháng sau liền có thể chuẩn bị tốt, ngài thế nhưng muốn lập tức trở về phía đông?

- Không sai

Đế Tân chậm rãi nói:

- Quả nhân thân chinh, tướng sĩ Đại Thương chúng ta anh dũng giết địch, đánh nhiều thắng nhiều, tình thế một mảnh tốt đẹp, thêm nửa năm nữa, đông bộ liền có thể giải quyết dứt khoát

- Khi đó nguy cơ Đại Thương chỉ còn tiểu nhi Cơ Phát phía tây, không đáng để lo, lần này quả nhân trở về Triều Ca Thành, một là ổn định đại cục, hai là làm tế điện tiên tổ

- Chẳng qua tràng diện tế điện tiên tổ không cần quá lớn, làm thịt chút dê bò tế tự là được, bảo những phù thuỷ kia cũng đừng nhàn rỗi, nên dùng liền dùng

- Hiện giờ Đại Thương chính là lúc đại chiến với phản thần, chư vị tiên tổ hẳn cũng sẽ không để ý việc này

- Chúng thần tuân mệnh

- A ——

Đế Tân ngáp một cái, chư lão thần phía dưới thấy thế liền muốn cáo lui, lại nghe Đế Tân nói:

- Mấy vị ái khanh phụ trách điều động lương thảo vũ khí các bộ lưu lại, cẩn thận bẩm báo chi phí mấy tháng này cho quả nhân

mấy vị lão thần khom người lĩnh mệnh, Tỷ Can cùng với chư vị đại thần cáo lui rời đi

ánh nến trong đại điện không ngừng nhảy lên, đại vương bên trên vương tọa kia càng trông có vẻ già nua, mặc dù sắc mặt mệt mỏi, nhưng tinh quang trong mắt vẫn không hề phai nhạt

bên trên Tiểu Quỳnh Phong, Lý Trường Thọ vẫn là nhắm mắt ngồi ngay ngắn

ngược lại là Hồng Quân Đạo Tổ giờ phút này hai mắt nửa mở, có chút hăng hái nhìn chăm chú vào thế cục Nam Châu, tựa hồ tại nhìn sự tình sung sướng gì

tại trung bộ Nam Châu, trong quân doanh Chu quân đông chinh

mấy vị tướng lĩnh họ Cơ khom người cáo lui, đại trướng của Vũ Vương Cơ Phát một lần nữa trở nên vắng lạnh

một bên có cung nga tiến về phía trước, cởi khôi giáp cho Vũ Vương, vị 'Đại vương' khuôn mặt trung niên này, rất nhanh liền nằm ở trên giường, trong mắt tràn đầy ưu sầu

tình huống, vì sao có chút khác biệt với các tiên nhân Xiển Giáo nói?

Không phải nói mệnh số Đại Thương không còn mấy năm sao? Vì sao hiện giờ lại có dấu hiệu trung hưng?

Đế Tân đông chinh, tốc độ Khương gia đông lộ sụp đổ gia tăng, viễn siêu dự đoán của các lộ chư hầu

bây giờ trong lòng đa số chư hầu đều có lo nghĩ, nếu như Đại Thương có thể ở bên trong khoảng thời gian ngắn thu phục sáu trăm thành đông bộ, nhất định sẽ có không ít chư hầu một lần nữa hiệu trung đối với Đại Thương

Cơ Phát đối với tình hình như vậy, đã sớm thấy nhiều không trách

y bây giờ là đại gia trưởng Cừu gia, Chu quốc trong ngoài cũng đều là Cừu gia khống chế, các lộ chư hầu cơ hồ đều là tình hình như vậy

họ hàng trong tộc đáng tin cậy

rất nhiều đại gia tộc khi cần thiết, là có thể hi sinh đại gia trưởng, đổi lấy vinh hoa của cả gia tộc

những chư hầu kia nếu một lần nữa quy hàng Đại Thương, tất nhiên là có thủ đoạn của từng người...

- Ài

Cơ Phát khe khẽ thở dài

tiên Xiển Giáo cũng là có quá nhiều quy củ, chính mình cầu một hạt đan dược không cho, trực tiếp để tiên sĩ tham chiến cũng không chịu, còn có rất nhiều yêu cầu về lời nói và hành động của Chu vương y

Chương 1891: tập kích bất ngờ

thật đúng là mời về một đám tổ tông

những lời này cũng chỉ là nói một chút dưới đáy lòng, Cơ Phát tất nhiên là rõ ràng, Chu quốc hiện giờ toàn bộ nhờ vào Xiển Giáo chèo chống

quốc lực trước đây, đầu tiên là bị Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ giày vò đi non nửa, lại bị Văn Trọng liên tục tây chinh tiêu hao hơn phân nửa

lần này đông chinh nếu như thua, Chu quốc bọn họ cũng không chịu đựng nổi

'Cơ hội sau cùng.'

- Đại vương, đại vương!

Bên ngoài trướng truyền đến vài tiếng la lên, Cơ Phát liền ngồi dậy, nhấc tay nắm chặt trường kiếm bên gối

- Chuyện gì?

- Đại vương, tiên sĩ Xiển Giáo Quảng Thành Tử đại nhân cầu kiến!

Quảng Thành Tử?

Cơ Phát lập tức tinh thần tỉnh táo:

- Mau mời vào!

Bên ngoài trướng ứng tiếng, Quảng Thành Tử trực tiếp cưỡi mây vào đại trướng, trên mây còn mang theo một vị lão giả thân mang cẩm bào

Cơ Phát sửa sang lại y quan bước nhanh mà ra, tiến về phía trước chắp tay hành lễ đối với Quảng Thành Tử

Quảng Thành Tử đi thẳng vào vấn đề, nghiêm mặt nói:

- Đại vương, hiện giờ chính là thời điểm phạt Thương, Đế Tân đã trở về Triều Ca Thành chuẩn bị sự tình tế tự tiên tổ, đại vương hãy suất khinh kỵ tập kích bất ngờ Triều Ca Thành, đến lúc đó, cửa thành tự mở, trực tiếp đánh lén Đế Tân trong cung, nhất cử định càn khôn

Cơ Phát không khỏi nhíu mày, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Quảng Thành Tử, tự hỏi vị tiên nhân này có phải đang nói đùa không

tập kích bất ngờ... Triều Ca Thành?

- Triều Ca Thành đường xá xa xôi, coi như có thể đi đến đó mà không gặp phải trở ngại gì, thì cũng phải mất ít nhất nửa tháng, nếu đại quân đi qua, tất có thám mã trạm gác ngầm, làm sao có thể tập kích bất ngờ được?

- Dân số trong Triều Ca Thành không rõ số lượng, cho dù theo ước tịnh, cửa thành mở rộng, làm sao biết bên trong có phải vũng lầy, hãm sâu đại quân hay không

- Đế Tân làm sao có thể không có đề phòng? Chỉ cần binh mã nơi đây có động tĩnh, Thương Quân tất nhiên sẽ có phát giác, nếu như tiền hậu giáp kích, quân ta chỉ sợ nguy rồi

đêm khuya, tại đại doanh Chu quân

tất cả Chu thần đều nói sự tình tập kích bất ngờ không quá đáng tin cậy, nhưng mấy người am hiểu nhìn mặt nói chuyện lại duy trì trầm mặc

Cơ Phát cau mày, trong mắt lóe ra mấy phần sáng ngời

liếc nhìn Quảng Thành Tử ngồi một bên, Cơ Phát đứng dậy, định tiếng nói:

- Đế Tân vô đạo, tàn nhẫn bạo ngược, nhất định sẽ cử binh phạt chúng ta! Hiện giờ, Chu quân có thể chinh chiến chẳng qua mấy chục vạn, từ đây một đường đến Triều Ca Thành, Thương Quân đâu chỉ trăm vạn! Tập kích bất ngờ chính là cơ hội duy nhất của Chu quân chúng ta, cứ chiến đấu như vậy, coi như tiên nhân lại tương trợ như thế nào, binh lực cũng đều không đủ. Thái sư ở đâu?

Khương Thượng ở một bên không nói chuyện đứng dậy trả lời:

- Thần ở đây

- Thái sư tổng lĩnh đại quân, ở giữa điều hành, bản vương cần điều động toàn bộ tinh binh, ngựa, chiến xa, dị thú, thái sư cần suất đại quân còn thừa, ở nơi này dẫn dắt sự chú ý của Thương Quân, bản vương suất tinh nhuệ đi vòng từ Phong Cốc phía tây, một đường sốt ruột đuổi, thẳng đến Triều Ca!

Giọng nói của Cơ Phát kiên định khó tả, kiên định đến vô cùng quả quyết

Khương Thượng thấp giọng nói:

- Bệ hạ, người ước định kia có thể tin hay không? Vị sứ giả vừa rồi kia, ngay cả tên chủ nhân nhà mình cũng đều không lộ ra, thật sự...

Cơ Phát cười nói:

- Có tiên sĩ Xiển Giáo bảo đảm, bản vương không lo

Quảng Thành Tử ở bên cạnh cũng nói:

- Đại vương chỉ cần suất quân tiến về phía trước, bần đạo tự sẽ an bài tốt tất cả sự tình, tiên sĩ chúng ta mặc dù không thể trực tiếp can thiệp vương quyền phàm tục thay đổi, nhưng có thể tạo một chút gió thuận cho đại vương, tăng chút cước lực ngựa, chém giết tướng lĩnh, lần này tập kích bất ngờ Triều Ca Thành, bần đạo cũng sẽ bảo vệ ở quanh người đại vương, đảm bảo vạn vô nhất thất

- Tốt!

Cơ Phát định tiếng nói:

- Các vị ái khanh không cần lại khuyên, bản vương đã quyết tâm ý, tối nay chuẩn bị quân, ngày mai chính diện đánh nghi binh, bản vương suất quân tập kích bất ngờ Triều Ca!

Chúng thần cúi đầu lĩnh mệnh, Quảng Thành Tử khẽ vuốt cằm

Khương Thượng suy nghĩ đôi chút, hỏi:

- Đại vương, Triều Ca Thành kia đều là người Thương, Đế Tân mặc dù bạo ngược... nhưng rất được người Thương ủng hộ, đại vương nếu cường công Triều Ca Thành, mười mấy vạn binh mã chỉ sợ còn thiếu rất nhiều

bên trong góc doanh trướng, lão giả cẩm y đi theo Quảng Thành Tử trước đây tiến về phía trước nửa bước, khom mình hành lễ

- Thỉnh đại vương xuất binh, người Thương trong thành đến lúc đó tự sẽ không khó xử đại vương, chủ nhân nhà ta đã có chuẩn bị hoàn mỹ

Khương Thượng nói:

- Đại vương, nếu đây là quỷ kế của Đế Tân, vậy phải làm thế nào?

- Khương Thượng

Quảng Thành Tử khẽ nhíu mày:

- Ngươi thế nhưng là ngay cả sư huynh cũng không tin?

Chương 1892: Lâm Uyên Đan

- Khương Thượng không dám

Khương Thượng cụp mi rũ mắt, cũng biết chính mình lại lo lắng hơn nữa, tối nay cũng không có cách nào thay đổi cái gì, chỉ có thể vái chào một cái đối với Vũ Vương, thở dài:

- Đại vương, lão thần nguyện đi theo tả hữu, sự tình đại quân đánh nghi binh, giao cho Cơ Đán đại nhân liền có thể, lão thần ở bên cạnh đại vương mới có thể an tâm chút, cũng có thể bố trí chiến trận binh sách, kịp thời phối hợp tác chiến

Cơ Phát suy nghĩ đôt chút, chậm rãi gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Như thế cũng ổn thỏa hơn một chút, làm phiền trọng phụ hao tâm tổn trí

- Lão thần sẽ lập tức điều động tinh nhuệ, lại đi tìm Cơ Đán đại nhân căn dặn sự tình phòng vệ

Khương Thượng thở dài mời lui, lão giả tóc trắng xoá này, giờ phút này cũng là bước đi như bay

giữa trưa ngày hôm sau, đại quân Chu chia binh hai đường, một đường chính diện đánh nghi binh, hấp dẫn sự chú ý của Thương Quân, một mặt lại xuất phát hướng phía nam, tốc độ cực nhanh biến mất ở trong ánh mắt của lính canh đại quân Thương quốc

Thương Quân tìm kiếm mấy ngày, tại phương hướng Mục Dã phát hiện ra cỗ tung tích Chu quân này, vội vàng báo cáo cho Triều Ca Thành

Phi Liêm muốn điều binh vây quét, tuy nhiên cỗ Chu Quân này hành quân cấp tốc hiếm thấy trên đời, còn không kịp bố trí phòng tuyến tại các nơi, đối phương đã xâm nhập vào nội địa Thương quốc, tiến sát Triều Ca Thành!

Triều Ca Thành tạm thời mây đen áp thành tế điện tiên tổ Đại Thương sắp đến, Đế Tân, chư đại thần Thương quốc, đều cho rằng Chu quân bôn ba như vậy chắc chắn sẽ mỏi mệt, không cần bỏ thành mà đi như vậy

trong đại vương điện, mấy chục tướng lĩnh Thương Quân quỳ sát ở phía trước điện, nhao nhao chờ lệnh lĩnh quân nghênh kích Chu quân

Đế Tân sau khi cẩn thận suy tư, mệnh cha con Phi Liêm Ác Lai tự mình suất quân xuất chinh

nhưng vấn đề cũng nảy sinh theo đó

Triều Ca Thành, không có binh để xuất chiến, binh mã dự trữ vào lúc này là mức tối thiểu để bảo vệ Triều Ca Thành

cho nên Đế Tân hạ lệnh, chiêu mộ thanh niên trai tráng nô lệ trong thành, nếu trận chiến này đắc thắng, phàm là nô lệ tham gia chiến dịch này, đều có thể thoát khỏi thân phận nô lệ, lấy được tiền lụa, lấy được ruộng đồng, có thể tự do đi lại tại Triều Ca Thành

trong vòng một đêm, mấy chục vạn thanh niên trai tráng hưởng ứng

đại kho Triều Ca Thành chuyển ra 'vốn ban đầu', người Thương tụ tập lương thảo không đếm được, bố giáp không đếm được, ở bên trong thời gian ngắn gom lại mấy chục vạn lính mới, do mấy vạn tinh nhuệ suất lĩnh, lao tới địa phương quyết chiến cách Triều Ca Thành không xa

tại Mục Dã

lính mới hành quân mấy ngày, ở dưới tướng Thương vắt hết óc điều hạ, đã hiểu ý nghĩa của 'tiếng trống tiến công', 'tiếng tù thu binh'

ở phía sau cỗ Chu quân hành quân cấp tốc quá phận kia, đều có đại quân đuổi theo, chỉ cần chặn đánh cỗ Chu quân này ở đây, liền có thể làm cho Chu quân không có chỗ thi triển, Triều Ca Thành tất nhiên là không ngại

ngày hôm đó, mây đen trải rộng trên không trung mười mấy vạn đại quân Chu xuất hiện ở cuối chân trời, bánh xe cuồn cuộn, móng ngựa trận trận, mười mấy vạn đại quân toàn thân tản ra một loại sát khí nào đó, tại Mục Dã, triển khai trận thế cùng với Thương Quân

không dựng trại hay chôn nồi, Chu quân từng người tự lấy lương khô và nước uống bên hông rồi ăn uống, thoạt nhìn có vẻ không hề mệt mỏi

tương phản, Cơ Phát ngồi ở bên trong chiến xa kia, giờ phút này nhắm mắt ngưng thần, sắc mặt trắng bệch, tuy có tướng sĩ chăm sóc, nhưng bộ dáng giống như là sắp bất tỉnh vậy

đây mới là phản ứng khi hành quân kéo dài nhiều ngày nên có

ở trước trận Chu quân, Khương Thượng ngồi ở trên lưng Tứ Bất Tượng, ánh mắt đảo qua phía trước quân trận Thương Quân, không khỏi âm thầm gật đầu

sau đó y nhìn về phía chúng tướng sĩ Chu quân phía sau, trong mắt xẹt qua mấy phần bất đắc dĩ, thở dài

Khương Thượng làm sao không biết đây là có chuyện gì?

Mấy ngày trước, cỗ đại quân này nghỉ ngơi đêm thứ nhất, lúc chính mình nghỉ ngơi ở bên trong doanh trướng, Quảng Thành Tử sư huynh tới tìm chính mình, bỏ một túi bảo nang vào trước mặt chính mình

khi đó, y cùng với Quảng Thành Tử ngồi cách một chiếc bàn dài

- Sư huynh, đây là vật gì?

- Lâm Uyên Đan

Quảng Thành Tử thấp giọng nói:

- Nhân Tộc cùng với Yêu Đình đại chiến tại Thượng Cổ, từng có ba vạn Ma Binh tự nguyện đọa ma, thiêu đốt ma hồn, lật đổ Thiên Đình Yêu tộc. Lúc Hiên Viên cùng với Xi Vưu đại chiến, Xi Vưu bộ tộc tuy binh ít nhưng thân hình cường tráng, vì làm cho Nhân Tộc có thể đối chiến với Bán Vu nhất tộc, Hiên Viên mệnh luyện đan sư luyện ra Lâm Uyên Đan như vậy, có thể kích phát tiềm lực Nhân Tộc. Nhưng có một chỗ, Lâm Uyên Đan này là chuẩn bị cho Luyện Khí Sĩ, bây giờ Chu quân chẳng qua đều là phàm nhân

Chương 1893: Mục Dã chi thệ

ngón tay Khương Thượng run lên:

- Sư huynh, vật này dùng trên phàm nhân, thật sự thỏa đáng sao?

Quảng Thành Tử nói:

- Nơi này có ba trăm viên Lâm Uyên Đan, có thể hoà vào bên trong nước uống của đại quân, sau khi phục dụng, phàm nhân ở trong một tháng kế tiếp, không biết mệt mỏi, chiến lực tăng cường, có khí lực liên tục không ngừng, đợi dược lực qua đi, phàm nhân sẽ mê man mấy ngày, nhưng tự thân cũng sẽ không có vấn đề gì

- Thật sự không có vấn đề gì?

Khương Thượng hỏi lại như thế

Quảng Thành Tử cười nói:

- Vậy sư đệ cảm thấy, có thể có vấn đề gì?

- Sư đệ tu hành mặc dù nông cạn, nhưng cũng hiểu được hạn mức cao nhất của phàm nhân là bao nhiêu, nguyên một tháng có khí lực liên tục không ngừng, trừ phi đây là cửu chuyển linh đan viên mãn, bằng không đều là đang tiêu hao tính mạng của quân sĩ!

Quảng Thành Tử im lặng

- Sư huynh

Khương Thượng thấp giọng nói:

- Việc này thế nhưng sẽ tổn hại đức hạnh!

- Ài

Quảng Thành Tử nhắm mắt thở dài:

- Sư đệ, chúng ta đã là không còn cách nào khác, nếu Đế Tân thắng Thương Chu chi tranh, Tiệt Giáo trống rỗng tích lũy thắng thế, mà đến lúc đó giáo chúng Tiệt Giáo đều xuất hiện, chúng ta không thể cản nổi

- Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, mà đệ tử Ngọc Hư Cung chẳng qua mấy trăm, chúng ta một bước cũng không thể mất, một bước cũng đều không thể sai

- Một trận chiến Mục Dã này, chính là trận chiến khí vận Chu và Thương, chỉ cần Cơ Phát công phá Triều Ca Thành, giết vào đại vương cung, liền có thể đoạt vị trí chính chủ Nam Châu, Đế Tân kia chạy trốn cũng không sao

- Sư đệ, mệnh đồ Xiển Giáo, mệnh đồ Chu quốc, đều gắn liền với ngươi

Khương Thượng im lặng, bưng bảo nang kia, phảng phất như đang bưng gánh nặng ngàn cân

- Sư huynh, sẽ hao tổn bao nhiêu thọ nguyên của tướng sĩ

- Mười lăm năm

- Ta cần để cho bọn họ biết được việc này

- Sư đệ không thể

Quảng Thành Tử nói:

- Quân tâm chắc chắn sẽ dao động, bên nào nặng, bên nào nhẹ, sư đệ tự nhiên phân rõ, đây là sự tình khai phá cơ ngiệp của Chu

- Huống chi, lúc này đã thâm nhập Thương quốc, phía sau có truy binh, phía trước có giáp công, nếu không thể hành quân nhanh chóng, mười mấy vạn người này ngay cả cơ hội hao tổn thọ nguyên cũng không có

- Sư đệ, thiên hạ đã đau khổ lâu rồi

Khương Thượng đột nhiên nắm chặt bảo nang kia, cắn răng nói:

- Đó là chư hầu khổ thương! Đây chẳng qua là chư hầu tranh chấp quyền vị, nói chuyện gì lê dân bách tính! Sư huynh mời! Ta tự sẽ làm ra quyết đoán vào trước khi trời sáng

Quảng Thành Tử mỉm cười gật đầu, đối với Khương Thượng trục khách cũng không tức giận, thân hình trực tiếp độn đi theo gió

đêm hôm ấy, tóc Khương Thượng bạc trắng hơn mấy phần

nhưng trước bình minh, Khương Thượng thở dài, dựa vào công đức, âm đức của mình, đưa tới bếp lò các quân, để 'Tráng cốt tiên đan' này vào bên trong nước uống, cũng bẩm báo việc này cho Cơ Phát

hiệu quả của Lâm Uyên Đan kia quả thực khủng bố, phàm nhân lại có được lực lượng xé xác hổ báo

Ài...

Khương Thượng đưa tay giơ cao roi gỗ, tứ phía vang lên thanh âm nổi trống

Cơ Phát đứng dậy từ bên trong xa giá, hít sâu một hơi, ráng chống đỡ tinh thần, rút ra bội kiếm bên hông, bị chúng tướng chen chúc đến trước trận

- Chư quân nghe lệnh!

Cơ Phát cao giọng la lên, tiếng nói bị tiên sĩ một bên truyền khắp phương viên mấy trăm dặm

- Cổ nhân có lời nói: 'Gà mái không gáy sớm. Gà mái mà gáy sớm thì vận nhà sẽ suy. '

- Nay Thương Vương chỉ nghe lời nói của đàn bà. U mê bỏ mặc việc tế tự, không cúng tế Tổ Tiên

- Không dùng thân tộc, tin dùng nô lệ, tàn bạo với người dân

- Nay Cơ Phát ta tuân theo ý trời, phạt kẻ có tội

- Trong trận chiến ngày hôm nay, khoảng cách giữa phía trước và phía sau của đội hình tấn công của chúng ta không được vượt quá sáu bảy bước, phải giữ trật tự, không được chậm trễ. Cố gắng lên!

Các tướng sĩ! Lúc giáp trận không thể kéo dài quá bốn năm hiệp, sau sáu bảy hiệp phải dừng lại, sắp xếp lại đội hình

- Cố gắng lên! Các tướng sĩ! Các ngươi hãy hùng mạnh hăng hái như hổ và gấu, tiến về ngoại ô Thương

- Không đánh kẻ muốn hàng phục, họ sẽ giúp chúng ta, cố gắng lên! Các tướng sĩ!

- Người không tuân theo, thân chịu tử tội!

(Chú thích: Đây là « Mục Dã chi thệ »)

Ở phía trước trận Chu quân, một tiểu binh quay đầu liếc nhìn lão đại ca bên người, nhỏ giọng hỏi:

- Đại vương đang nói cái gì?

- Quản nhiều như vậy làm gì?

Lão binh kia trừng mắt nhìn người nói chuyện kia:

- Cứ làm đi!

Đúng lúc này, Cơ Phát giơ cao trường kiếm trong tay

- Toàn quân tiến công! Lao tới Triều Ca!

Ba quân đồng ý ầm vang, chiến xa cuồn cuộn, chiến mã hí dài, toàn quân Chu quân tiến lên, lao về phía trước

giống như một dòng nước lũ, lao về phía trận thế Thương Quân

Chương 1894: ví dụ chứng minh

mà trong Thương quân, không ít tướng lĩnh đột nhiên cảm giác tình huống có chút không đúng, nhưng chưa kịp phản ứng thì Chu quân đã giết tới!

...

Trên Tiểu Quỳnh Phong, trong phòng trà bên rừng

Lý Trường Thọ chau mày, nhìn chăm chú đạo giả khôi ngô trước mặt

- Sư tổ

- Việc này cũng không phải là bần đạo tính kế

Hồng Quân Đạo Tổ ôn hoà nói:

- Bần đạo đã đánh cờ trống rỗng ở chỗ này cùng với ngươi, liền sẽ không đi làm bất luận bố trí gì. Thương Chu chi tranh, từ sau khi ngươi trảm thánh, đã đi lên con đường này

- Ngươi trảm Chuẩn Đề, tiến giai thành thứ chín danh sách Thiên Đạo, lại thân thiện Tiệt Giáo, Triệu Công Minh vào Thiên Đình, trở thành thứ mười danh sách Thiên Đạo, đệ tử Xiển Giáo sẽ nghĩ như thế nào?

- Quảng Thành Tử kẻ này, không thiện đấu pháp, đạo cảnh tạm được, nhưng một lòng suy tư ứng đối với nguy cơ Xiển Giáo

- Y cũng không giống như ngươi, có thể tuỳ tiện thoát ly kiếp nạn, đứng ở góc độ của người xem nhìn chăm chú phương thiên địa này, y là người trong cuộc, ở phía dưới lo lắng, không khỏi sẽ dùng một ít thủ đoạn phi thường

- Trường Canh, đây chính là lực lượng đại thế

Lý Trường Thọ cười lạnh, lạnh nhạt nói:

- Sư tổ không khỏi coi mình quá sạch sẽ, đây là đại thế?

- Nếu như không có sư tổ bày ra đại cục, nếu như không có sư tổ định ra thiên mệnh, sao là đại thế như vậy?

- Quảng Thành Tử sư huynh tất nhiên không ổn, nhân quả tính kế Khương Thượng sau đó ta tự sẽ đi tìm y thanh toán, nhưng ở dưới sư tổ an bài, lựa chọn mà Quảng Thành Tử sư huynh có thể nhìn thấy, vốn cũng chỉ có hai hoặc ba

- Người trong cục có lỗi, người bố cục lại là căn nguyên tội ác

Hồng Quân Đạo Tổ lại là chậm rãi gật đầu:

- Ngươi nói không sai, nếu nhìn từ góc độ của người đứng ở trong cục, đúng là như vậy, nhưng Trường Canh, bần đạo đã sớm không có cách nào đứng ở trong cục, bần đạo không có dục vọng, không có truy cầu, những gì nghĩ đến là vì lợi ích của thiên địa, những gì làm là vì sự trường tồn của thiên địa, đây là... cái giá của hợp đạo

Lý Trường Thọ im lặng

hắn rất nhanh liền nói:

- Sư tổ, đệ tử thật lâu trước đó liền suy nghĩ, liệu các ngôi sao có thể hiểu và giao tiếp với chúng sinh nếu có ý chí hay không, hiện giờ mà nói, xác nhận không thể

- Ồ? Vì sao?

- Ngài không phải là một ví dụ chứng minh sao?

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở dài, tiếp tục nhìn chăm chú vào sa bàn trước mặt, từng cảnh tượng hiện ra trên sa bàn chiếu ở dưới đáy lòng hắn, liếc mắt một cái có thể nhìn ra được tình thế toàn cục

Thương Quân tuy nhiều nô lệ, tuyển mộ được nhiều lính mới

nhưng Chu quân lại thế như chẻ tre, giết chết Thương Quân toàn trận, như lũ quét phá vỡ đê đất, vừa mới nửa ngày lại tập kết một lần nữa, suốt đêm giết đến Triều Ca Thành!

Tin đồn lan tràn trong Triều Ca Thành

【 Chu Vũ Vương Cơ Phát thiên mệnh sở quy, thần binh rơi xuống từ trên trời, Thương quốc đã mất đại thế. 】

【 Tế tự xem bói, diệt Thương giả Chu, Vũ Vương là thiên tử. 】

【 Chu quân có mấy trăm vạn, một đám giết đỏ cả mắt, có tướng quân ăn người trước mặt mọi người! 】

【 Vũ Vương có lệnh, không giết bình dân, không tru quyền quý, tấn công Triều Ca Thành chỉ vì tìm Đế Tân báo mối thù tổ phụ, phụ thân, huynh trưởng! 】

Lý Trường Thọ nhìn thấy, dòng nước ngầm dưới Triều Ca Thành dâng trào khắp nơi chỉ sau một đêm, thế cục Triều Ca Thành đã hoàn toàn mất khống chế

hộ vệ nhà quyền quý ra ngoài nhiễu loạn trị an nội thành, tư binh thân mang áo đen, Luyện Khí Sĩ, đã bắt đầu tấn công mạnh cửa thành Triều Ca Thành

càng có đạo tặc len lỏi, phóng hoả bốn phía

bình dân không biết làm sao, lão thần nhảy ra hô to Đế Tân thất đức, nhóm phù thuỷ đột nhiên xuất hiện khắp đường phố, hô to Đế Tân bị thiên địa và tiên tổ vứt bỏ...

- Đây tính là gì?

Lý Trường Thọ cười khổ nói:

- Nhân lực không địch lại tiên pháp?

Hồng Quân Đạo Tổ khẽ lắc đầu, nói:

- Đây chính là lòng người âm u

- Sư tổ thế nhưng là muốn khuyên ta, không cần hao tâm tổn trí quá nhiều vì sinh linh?

- Không sai, coi như ngươi đối kháng Thiên Đạo vì bọn họ, bọn họ đối với ngươi sẽ không có cảm kích, cũng sẽ không có nửa điểm cung kính

Hồng Quân lạnh nhạt nói:

- Tâm sinh linh chính là tham lam như vậy, vì tư lợi, lạc thú của mình, nơi nào sẽ quan tâm đến mạng sống của người khác

- Điều ngươi nghĩ đến là làm thế nào để đấu tranh cho tự do cho chúng sinh, trong khi Thiên Đạo nghĩ đến việc làm thế nào để chúng sinh và thiên địa tồn tại lâu hơn

- Bần đạo suy tư rất lâu, cực kỳ lâu, cuối cùng phát hiện ra, giảm bớt ham muốn của chúng sinh là đáp án duy nhất, tự do cần phải bị ước thúc, bỏ mặc sẽ chỉ dẫn đến thảm họa

Lý Trường Thọ lại nói:

- Như vậy cũng không nên do thiên địa ước thúc

Chương 1895: Xem kịch đi

Hồng Quân khẽ lắc đầu:

- Đối mặt với sự cám dỗ của tự do, con người không thể kiềm chế được

- Nhưng một tập thể có thể làm được, khi hành vi của một cá nhân bị hạn chế bởi điểm mấu chốt đạo đức và các chuẩn mực hình thức do tập thể hình thành, và khi theo đuổi điều thiện và tránh điều ác trở thành tín ngưỡng của tập thể, liền có thể làm được gián tiếp ước thúc tự thân

- Sinh linh chi ác chỉ là bị che giấu, chỉ cần thêm chút dẫn dụ liền sẽ bộc phát, cũng không thể loại bỏ nguy hiểm tiềm ẩn

- Một tập thể không chỉ thể hiện cái ác của chúng sinh mà còn thể hiện cái thiện của chúng sinh

Lý Trường Thọ nói:

- Một cá nhân có tư tưởng trưởng thành sẽ hiểu rằng những gì chúng ta thấy không chỉ thiện mà còn ác, đây chính là hiện thực, chúng ta phải làm chính là công kích ác, tuyên dương thiện, để duy trì môi trường sống tập thể này

- Sư tổ dường như muốn lấy Quảng Thành Tử sư huynh làm ví dụ, đề thuyết phục đệ tử, nhưng Quảng Thành Tử không đại biểu được cho chỉnh thể sinh linh, thậm chí không đại biểu được cho vòng quan hệ tiên Xiển Giáo

- Sư tổ, lý niệm của ta và ngươi có tính khác biệt căn bản, thiện ác vốn là cùng tồn tại, thiên địa vì sao không thể khoan dung hơn với thiện ác của chúng sinh?

- Thiên Đạo vốn nên chí công vô tư, sư tổ ngài làm người mở đường, vốn nên đi dẫn đạo sinh linh hướng thiện, vì sao Thiên Đạo dung hợp cùng với sư tổ, lại lựa chọn tiến hành trấn áp sinh linh?

Hồng Quân Đạo Tổ thở dài:

- Nếu Trường Canh có thể ngồi ở vị trí của bần đạo, tự nhiên sẽ minh bạch

- Lại là lời nói khách sáo vô dụng như vậy

Lý Trường Thọ nói:

- Sư tổ nếu như có thể nói ra nguyên do cụ thể, đệ tử lập tức dẫn người rời đi Hồng Hoang, hóa thành một trong độn đi, thành toàn Thiên Đạo, thành toàn sư tổ

trong mắt Hồng Quân Đạo Tổ xẹt qua một tia lệ mang

- Sư tổ ngài nói không nên lời

Lý Trường Thọ thở dài:

- Thiên địa vốn không tính, làm sao có cảm tình

- Xem kịch đi

sắc mặt của Hồng Quân Đạo Tổ có chút bất mãn, nhưng lại chưa phát tác, một lần nữa nhắm mắt không nhiều lời nữa

Lý Trường Thọ lắc đầu, một lần nữa nhìn chăm chú thế cục Triều Ca Thành, ánh mắt rơi vào trong đại vương cung kia

...

- Đại vương, lòng người trong thành bàng hoàng, lời đồn đại nổi lên bốn phía! Đạo tặc phóng hỏa làm loạn khắp nơi!

- Đại vương! Cơ Phát tiểu nhi có chuẩn bị mà đến, trong thành có phản đồ nội ứng ngoại hợp với gã!

- Chu quân kia vô cùng kỳ quặc, một đám đều có dũng cảm của một trăm người! Đây tuyệt đối là thủ đoạn của những tiên nhân kia! Bằng không chư vị tướng quân tuyệt đối sẽ không bại lui như thế!

- Còn thỉnh đại vương tạm lánh!

- Còn thỉnh đại vương tạm lánh!

Ở phía dưới vương tọa, chúng đại thần Thương quốc quỳ sát dưới đất, không ngừng la lên

bên trên vương tọa, hai mắt Đế Tân có chút vô thần nhìn chăm chú vào bên ngoài cửa điện, bầu trời âm trầm bị ngọn lửa nhuộm thành màu vỏ quýt kia

- Quả nhân thế nhưng là đã làm sai điều gì... quả nhân, thế nhưng đã tin nhầm người nào?

- Đại vương!

Vương thúc Tỷ Can bước nhanh mà đến từ ngoài điện, không để ý đến tiếng thở hồng hộc của mình, cao giọng hô:

- Còn thỉnh đại vương lập tức di giá đi về phía đông! Tinh nhuệ Thương Quân chúng ta đều đang đông chinh! Trận chiến này không phải lỗi của đại vương, không phải lỗi của tướng sĩ! Đại vương chỉ cần tránh đi tử kiếp ngày hôm nay, ngày mai tự có thể đông khởi binh đoạt lại Triều Ca Thành! Thương dân chúng ta trên dưới một lòng, nhất định không phụ vương!

- Ngậm miệng!

Đế Tân bỗng nhiên quát to một tiếng, đứng dậy giận mắng:

- Quả nhân há có thể co rúm người bỏ chạy như vậy! Quả nhân lại sẽ sợ Cơ Phát tiểu nhi này!

- Đại vương!

Tỷ Can định tiếng nói:

- Lúc này tuyệt đối không thể hành động theo cảm tính, cơ nghiệp Đại Thương đang ở trên vai đại vương!

- Tiên tổ đều đang nhìn chăm chú vào quả nhân! Tiên tổ đều đang nhìn bản vương!

Trong hai mắt Đế Tân tràn đầy tơ máu:

- Quả nhân sẽ đích thân dẫn binh, quả nhân muốn chiến một trận với Cơ Phát tiểu nhi kia!

Tỷ Can hô to:

- Đại vương, Thương Quân chúng ta chưa bại!

- Báo —— tây thành thất thủ, Chu quân xông phá cửa thành tiến về vương cung! Số lượng không có cách nào tính toán!

- Đại vương! Ngài đi trước đi!

- Không thể tranh thắng bại tạm thời!

- Tất cả câm miệng!

Đế Tân hét lớn một tiếng:

- Đều cút ra khỏi đây, cút!

- Bệ hạ

Tỷ Can bước nhanh về phía trước:

- Tử Thụ! Ngươi thanh tỉnh một chút!

- Tỷ Can ngươi lớn mật! Gọi thẳng tục danh của bản vương!

Đế Tân cắn răng giận mắng:

- Tả hữu người tới, áp giải Tỷ Can vào đại lao, phạt mười roi, lập làm tội tông Thương chi!

Ngoài cửa lập tức có mười mấy tên giáp sĩ vọt tới, cùng nhau tiến lên bắt giữ Tỷ Can

Chương 1896: Bất công!

- Ai dám tới!

Tỷ Can quay đầu rống to, mặt mũi già nua không lộ ra giận dữ, lại ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Đế Tân, định tiếng nói:

- Đại vương, Tỷ Can biết tâm ý của đại vương, Chu quân kia ngày hôm nay coi như chiếm Triều Ca Thành, coi như chiếm vận, bọn hắn cũng không có cách nào đặt chân tại thương, cũng cần một cái hoành phi ổn định con dân Đại Thương chúng ta, Tỷ Can nhất định sẽ không chết

- Nhưng đại vương! Đại vương!

- Tỷ Can phụ tá tiên đế, phụ tá đại vương, hơn mười năm chưa từng có nửa phần sơ hở, Tỷ Can là thương thần, là vương tử Thương chi, là thúc phụ của đại vương!

- Đại thế thiên địa ta lại như thế nào không hiểu?

- Văn Thái Sư là người Tiệt Giáo, Chu quốc hiện giờ được Xiển Giáo tương trợ, lúc này nhất định là những tiên nhân kia quấy phá, mới khiến cho Chu quân dũng mãnh như thế!

- Sau đó đại vương chỉ cần tụ hợp cùng với đại quân đông bộ, phái Luyện Khí Sĩ đi Đông Hải mời tiên, chưa chắc đã không thể tái chiến với Chu!

- Tỷ Can nay, nguyện thay đại vương thủ tiết đế vương!

- Cầm kiếm tới!

Một giáp sĩ gần đó vô thức tiến về phía trước

Đế Tân la hét:

- Đừng cấp kiếm!

Nhưng keng một tiếng, Tỷ Can đã rút đao từ thắt lưng của giáp sĩ kia, một nắm máu nóng tưới ở trước cửa cung điện thân hình Tỷ Can run rẩy không ngừng, bờ môi hóa thành màu tím đen, cùng với âm thanh leng keng của thanh trường kiếm rơi xuống đất, giơ tay nắm lấy khoả Thất Khiếu Linh Lung Tâm lóe ra thất thải lưu quang, chậm rãi rút ra

- Đại vương, đừng tin tiên thần, đừng phụ con dân. Tỷ Can lấy cái chết can gián, nguyện đại vương tạm thời ẩn nhẫn, lập tức rời đi! Lập tức rời đi!

Tỷ Can dùng sức nắm nắm Thất Khiếu Linh Lung Tâm, huyết quang tuôn tung tóe, chúng đại thần cuống quít la lên, thân hình Tỷ Can đã té ngửa về phía sau

thân hình Đế Tân vô lực lui lại nửa bước, ngã ngồi ở bên trên vương tọa, hai mắt đột nhiên trở nên có chút trống rỗng

tiếng la giết, bộc phát từ tây thành

ánh lửa càng trở nên lấp lánh, tiếng la khóc quanh quẩn từ các nơi

trong đại vương điện, Đế Tân khoát khoát tay, chúng thương thần bị giáp sĩ đuổi ra đại điện, chỉ để lại thi thể Tỷ Can nằm ngửa kia

- Vương thúc, quả nhân lại có thể đi đâu? Lại có thể đi đâu

Y có chút vô lực đứng dậy, lảo đảo đi xuống bậc thang, đến trước mặt Tỷ Can, cúi đầu nhặt lên thanh trường kiếm kia, quay người đi ra sau cung

trong cung, bọn thị vệ tuôn về hướng tây môn, chúng cung nga chạy trốn từ các cửa cung khác, các nơi có chút hỗn loạn

có thị vệ phát hiện ra thân hình đại vương, tiến về phía trước bao vây muốn mang đại vương đến cửa cung phía đông, lại bị đại vương nhà mình thấp giọng quát lui

Trích Tinh Lâu trống rỗng, ái phi đã sớm không biết đi chỗ nào

- Cũng tốt

Đế Tân lầm bầm, khóe miệng xẹt qua một chút nụ cười tự giễu:

- Cũng tốt

Y tiện tay cầm giá cắm nến, ném tới bên trên giường hoa mỹ kia, sau đó xoay người đi về hướng tầng cao nhất Trích Tinh Lâu

Trích Tiên Đài

ngồi trên trích tiên đài, có thể nhìn thấy Triều Ca Thành thời khắc này có bao nhiêu hỗn loạn, có thể nhìn thấy Chu quân tứ hoành hành ở trên đường tây thành

chính mình tối nay cho dù có thể rời đi, sau đó thì sao?

Lão sư từng nói, chỉ cần quốc vận Đại Thương còn một ngày, y liền có thể bình yên vô sự

trái lại thì nguy

chính mình làm sao không rõ, cái gọi là tiên nhân kia cũng không dám trực tiếp giết Đế Quân phàm tục chính mình, nhất định phải mượn tay Cơ Phát kia, để Chu thay Thương, chỉ thế thôi

quả nhân chạy ra Triều Ca Thành, nhất định sẽ bị những tiên thần đó truy sát, tùy ý chết ở một nơi nào đó

nhưng!

Quả nhân bại trận, không phải binh bại, không phải thất đức, không phải chúng bạn xa lánh!

Quả nhân bại trận, bại ở bên trong thiên địa này, nhiều tiên thánh, nhiều hào cường!

Thua ở thiên lý này bất công...

Bất công!

Đế Tân hít một hơi thật sâu, chống kiếm đứng ở trên nhà cao tầng, muốn tìm cái gì đó trong đêm tối

cùng lúc đó, ở bên ngoài Triều Ca Thành, ở bên trong doanh trướng Chu quân vừa mới lập

Cơ Phát ngồi ở trên ghế, nghe bên ngoài không ngừng truyền đến tin chiến thắng, trong mắt xẹt qua một chút chờ mong

y vốn định lĩnh quân chinh chiến, lại bị Khương Thượng cùng với chúng đại thần khuyên nhủ, đành phải ở lại nơi đây, chờ đợi thời khắc chính mình trở thành thiên mệnh chi tử buông xuống

Cơ Phát phảng phất như đã cảm thấy, cái gọi là khí vận kia đang hội tụ trên đỉnh đầu chính mình

mở bàn tay ra, phảng phất như đã có thể nắm chặt toàn bộ thiên địa!

Ngoài trướng có một giáp sĩ cúi đầu bưng một cái khay, bước nhanh vào trong trướng, trầm giọng nói:

- Đại vương, ngài nên dùng bữa

- Không cần, bản vương lúc này không ăn nổi

Cơ Phát đứng dậy, chắp tay thở dài:

- Tướng sĩ chém giết ở phía trước, bản vương lại ở chỗ này không có cách nào cùng nhau giết địch với chúng tướng sĩ, trong lòng khó nhịn

Chương 1897: dao động

giáp sĩ kia tiến về phía trước hai bước, thấp giọng nói:

- Ngài đừng có huỷ hoại thân thể

Cơ Phát nhướng mày, giáp sĩ này vì sao không hiểu chuyện như thế?

Đột nhiên, kia giáp sĩ ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe lên tia sáng màu hồng, một đạo hàn quang từ dưới khay bay ra, thẳng đến cái cổ Cơ Phát!

Cơ Phát sững sờ tại chỗ, không có chút động đậy nào

nhưng khi hàn quang kia sắp chạm đến cái cổ Cơ Phát, một bàn tay to trống rỗng xuất hiện, nắm chặt cây ngân châm pháp bảo kia, tùy ý bóp nát

Dương Tiễn nhíu mày nhìn về phía giáp sĩ này, trong mắt xẹt qua mấy phần bất đắc dĩ, thấp giọng nói:

- Dương Tiễn đang chấp hành nhiệm vụ, đắc tội, đạo hữu

sắc mặt giáp sĩ có chút bối rối, nhưng lúc ngẩng đầu nhìn về phía Dương Tiễn, trong hai mắt lại có ánh sáng màu hồng sáng ngời lấp lánh

Dương Tiễn lại không hề có dị dạng, mắt dọc trên trán nứt ra một khe hở, một vệt thần quang điểm ra, trực tiếp đánh bay giáp sĩ ra doanh trướng, phong nguyên thần nàng

bên ngoài trướng lại truyền tới vài tiếng yêu kiều, mấy vị thị vệ xốc lên áo giáp tự thân, đều cầm pháp bảo binh khí giết vào doanh trướng

Dương Tiễn lấy ra Hao Thiên Khuyển từ bên trong lồng ngực, ném về phía trước, Hao Thiên khuyển đảo mắt hóa thành kích cỡ tương đương voi lớn, miệng chó hơi mở, trực tiếp nuốt mấy yêu nữ này đợi Hao Thiên khuyển hóa thành ánh trắng chui trở về bên trong lồng ngực Dương Tiễn, mấy yêu nữ cùng với giáp sĩ kia cùng nhau bị tiên thằng trói buộc, chồng chất ở ngoài trướng

Cơ Phát vào giờ phút này đã là hôn mê đi

Dương Tiễn an bài cung nga đi theo tới phía trước hầu hạ, liền tự mình trông coi chúng yêu nữ đến đây hành thích, chờ đợi thái sư trở về doanh xử lý

- Đại vương...

'Giáp sĩ' kia nhẹ giọng hô, thân thể không ngừng run rẩy, chậm rãi khôi phục thành dung mạo nguyên bản

Yêu phi, Đát Kỷ!

Dương Tiễn cũng không phản ứng, chỉ là lẳng lặng đứng, nhìn về phía trong thành

ngọn lửa bùng phát trên tầng cao Trích Tinh Lâu, Trích Tinh Lâu vốn là làm bằng gỗ, giống như ngọn đuốc

Đế Tân đã cảm nhận được trận trận sóng nhiệt, y vẫn luôn đứng yên bất động, cũng coi như có động tác

nên dùng biện pháp gì, mới có thể để cho con dân quả nhân biết, quả nhân chưa từng lui bước, cũng chưa từng trốn tránh

Đế Tân đứng dậy, nhìn thiên này, nhìn đất này, nhìn thành lớn chìm nổi trong chiến hỏa này, cảm thụ được sự bối rối cùng với sợ hãi của con dân mình

cuối cùng, là vương vô năng

nhưng, nhưng!

Chúng ta tội gì, vì sao thuận thiên!

Chúng ta lỗi gì, lại bị tiên phạt!

Mà thôi, mà thôi!

Quả nhân không kiếm cớ nhiều, chung quy là không chịu nổi gánh nặng mà tổ tiên đặt lên vai

nhưng sống lưng của hậu bối Đại Thương chúng ta, phải do vương gánh!

Mũi kiếm xẹt qua, máu trong tim dâng trào

Đế Tân trợn tròn hai mắt, một tay chống chuôi kiếm trường kiếm, xếp bằng ở trên đỉnh Trích Tinh Lâu, sắc mặt đỏ lên, lại cố nén không có phát ra nửa tiếng gào lên đau đớn

phụ vương... hài nhi vô năng...

quả nhân nguyên lai, cũng không phải là thiên mệnh

ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong, lá rụng rì rào không ngừng bay xuống

Lý Trường Thọ im lặng

cái chết của Đế Tân, hắn đã thôi diễn vô số lần, đây chính là tình hình mỗi lần đều sẽ xuất hiện, cho nên chính mình cũng không có bao nhiêu xúc động

nhưng Đế Tân chết như vậy ...

Lý Trường Thọ xác thực không nghĩ tới, đạo tâm có một chút dao động

- Sư tổ tới Tiểu Quỳnh Phong, mục đích chính yếu nhất, vẫn là vì để đệ tử không đi tham dự quá trình Chu thay Thương

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Kỳ thật sư tổ rất không cần phải tới đây, ưu tiên hàng đầu của đệ tử chính là Đạo Môn, huống chi đệ tử đã cho Đế Tân rất nhiều nhắc nhở, sẽ không can dự thế tục quá nhiều

Hồng Quân cười nói:

- Ngược lại là có mấy phần dáng vẻ của người phụ trách Phong

Thần

Lý Trường Thọ thở nhẹ một hơi, ở bên trong tay áo lấy ra từng khối từng khối ngọc phù, bày ở trước mặt chính mình

- Trận thứ hai là sư tổ thắng, sư tổ có muốn so trận thứ ba?

- Trường Canh không cần quá mức nghiêm túc

Hồng Quân cười nói:

- Ta và ngươi mỗi người thắng một trận, trận thứ ba không bằng coi như thôi

- Vẫn là mở trận thứ ba đi sư tổ, thật vất vả mới đến cục ưu thế của ta

Lý Trường Thọ cũng lộ ra một chút mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng điểm qua, ngọc phù trước mặt liên tiếp phá toái

một cái chớp mắt này, tại ba ngàn thế giới, ở bên trong tay áo Vong Tình thượng nhân, Giang Lâm Nhi, Tửu Cửu, Bạch Trạch cùng với sinh linh tương quan mật thiết trên Tiểu Quỳnh Phong, đều có 【 hai khối ngọc phù 】 phá toái

Hồng Quân cười nói:

- Trận thứ ba kỳ thật không có ý nghĩa gì, Xiển Tiệt cuối cùng đã không còn giết đến ngươi chết ta sống

- Sư tổ, ta kỳ thật có mấy vấn đề

- Ồ? Nói nghe một chút

Chương 1898: tiễn khách

Lý Trường Thọ nói:

- Nếu Quảng Thành Tử không áp đặt can thiệp, Thương lần này, có phải sẽ thắng hay không?

- Đúng

Hồng Quân Đạo Tổ không có do dự gì liền đồng ý:

- Kỳ thật bần đạo cũng đã tỉ mỉ suy nghĩ qua, để Thương lại kéo dài mấy trăm năm lại sẽ như thế nào, nhưng kết quả suy tính là nhân đạo khôi phục, tạo thành uy hiếp quá lớn đối với Thiên Đạo, bần đạo không dám buông xuôi bỏ mặc

- Hành động của Quảng Thành Tử, thế nhưng là có bị sư tổ ảnh hưởng?

- Bần đạo cũng không làm cái gì đối với Quảng Thành Tử

Hồng Quân Đạo Tổ nói:

- Chỉ là kết quả thôi diễn, để Quảng Thành Tử tình cờ nhìn thấy, ngộ tính của y không tệ, đối với Xiển Giáo cũng có chút để ý

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn Hồng Quân, trong mắt xẹt qua một chút bất đắc dĩ

đột nhiên hắn có chút tức giận

mà thôi, đại cuộc thiên địa này, chung quy là khó được phần thắng chín thành tám

- Sư tổ, kế tiếp ta sẽ theo như ngươi mong muốn, đi trị tội Quảng Thành Tử sư huynh mưu hại Nhân Hoàng, can thiệp tranh chấp phàm tục

- Nhưng mời sư tổ kể từ giờ phút này, đừng có lại can thiệp thế tục Nam Châu

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Cơ thiên tử tôn Thiên Đình, phàm tục cũng vào Thiên Đình khống chế, là kết quả sư tổ muốn, sư tổ đã làm được, đệ tử sẽ không tiến hành phá hư cục diện như vậy, bởi vì chuyện này sẽ thương tổn đến Nam Châu, liên luỵ vô số phàm nhân phàm tục

- Nhưng kế tiếp, sự tình tiên nhân liền do tiên nhân giải quyết

Hồng Quân dần dần thu liễm ý cười, nói:

- Ngươi có biết chính mình đang nói cái gì?

Ánh mắt của Lý Trường Thọ có chút sắc bén, đáp lời:

- Ta và sư tổ bây giờ liền đạt thành nhất trí, từ nay về sau, Thiên Đạo đừng lại đi sảo nhiễu phàm nhân phàm tục

- Đóng vai trò uy hiếp, ta có thể tùy thời làm Nhân tộc nhóm lửa tân hỏa phản thiên, sư tổ hẳn là biết được, tân hỏa đã được Toại Nhân Thị truyền cho đệ tử

- Nhưng nếu sư tổ đáp ứng, ta sẽ chủ động đi trị tội Quảng Thành Tử, làm Xiển Giáo tách rời Đạo Môn!

Hồng Quân cười nói:

- Nếu như vậy, cục diện tam giáo trước vất vả kinh doanh giai đoạn trước, đã là không cách nào duy trì

- Đây không phải là ý tứ của sư tổ, không phải là suy nghĩ của sư tổ?

Trong mắt Lý Trường Thọ có mấy phần thần quang loé lên

hắn nói:

- Giáo nghĩa Xiển Giáo vốn là thuận thiên mà đi, giải thích lý lẽ thiên địa, đệ tử từ lúc ban đầu, vào lúc tính toán hết thảy phần thắng, đã tính Nhị sư thúc là một phương Thiên Đạo

- Sư tổ, ngày hôm nay từ biệt, về sau có lẽ chính là hoàn toàn đối lập

- Sau này đệ tử cũng chỉ có thể xưng sư tổ một tiếng đạo hữu, đạo hữu còn xin gọi ta một tiếng tục danh

nói xong, Lý Trường Thọ chậm rãi đứng dậy

hắn kỳ thật cũng đang chờ trận chiến Thương Chu hạ màn kết thúc, chờ Đạo Tổ đi đến cái kịch bản này

chỉ có như vậy, mới có thể làm phàm tục tránh đi vòng xoáy kế tiếp, làm phàm tục Nhân tộc trở thành sơ hở Thiên Đạo, mà không phải xương sườn mềm của mình

việc này đã thành, tất nhiên là không cần khách khí nữa

Lý Trường Thọ chắp tay nói:

- Đạo hữu không cần ở nhiều nữa

- Ngươi đã nghĩ kỹ?

Trong mắt Hồng Quân Đạo Tổ mang theo vài phần nghi hoặc:

- Trường Canh ngươi rõ ràng còn có thể tiếp tục kéo dài, thể ngộ thiên địa tại Hồng Hoang, vào lúc không thể không đối mặt bần đạo, có thể nhiều thêm một chút nắm chắc

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo hữu đã bức bách đến mức này, ta lại không biết điều, vậy cũng quá không tôn trọng người mạnh nhất Hồng Hoang

Hồng Quân Đạo Tổ im lặng, ngồi ở kia trầm tư một hồi, hỏi:

- Trường Canh, bần đạo kỳ thật cũng có chút không hiểu

- Ngươi vạn sự theo đuổi thận trọng, tính tình trầm ổn như thế, tại sao lại vì cái chết của Kim Quang, liều lĩnh giết thánh thành toàn Thiên Đạo, lại tại sao lại bởi vì cái chết của Đế Tân, liền trở nên tức giận như vậy

- Bọn họ cùng với ngươi mà nói, cũng không phải là thân hữu mới đúng

- Lần ngươi giết Chuẩn Đề kia, hắn đã vi phạm toàn bộ kế hoạch kháng thiên của ngươi

- Còn có lần này, ngươi nếu thật sự đi định tội Quảng Thành Tử, cuối cùng chắc chắn sẽ không thể thu lại cục diện, tạo thành Đạo Môn phân liệt

- Hai lần này, cuối cùng đều làm lợi cho bần đạo, bần đạo xem ngươi là đối thủ, cũng xem ngươi là tiểu bối yêu thích nhất, mới sẽ hỏi ngươi thêm vài câu như thế

- Bởi vì ta không phải đạo hữu, cũng không muốn trở thành đối thủ của đạo hữu, ta không có tư cách chấp cờ, bởi vì ta vốn chẳng qua là cảm thấy, thiên địa này có chút không đúng, muốn xem thử có thể sửa đổi một chút hay không, cũng chỉ là nếm thử mà thôi

Lý Trường Thọ đưa tay làm dấu mời, đã là tiễn khách lần thứ hai

Chương 1899: phương án tổn thương nhỏ nhất

hắn nói:

- Ta sẽ để thân hữu không có quan hệ với đại kiếp rời đi Hồng Hoang, đạo hữu nếu ra tay với bọn họ, ta sẽ vén ra tấm át chủ bài thứ hai ngoài Cửu Ô Tuyền

Hồng Quân chắp hai tay sau lưng đứng dậy, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, cười hỏi:

- Lại là cái nào

- Đạo hữu tự cho là vững như bàn thạch, trên thực tế hệ thống Hồng Hoang đạo hữu xây dựng có trăm ngàn chỗ hở

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Ta đã sớm biết vị trí của Bất Tử Hoả Sơn, thuyền Côn Bằng có thể tùy thời đi qua, đâm chết Thủy Phượng trạng thái sắp chết, lấy thân thể tàn phế Côn Bằng, để Thủy Phượng làm nhiên liệu niết bàn, để Thủy Phượng trùng sinh

sắc mặt của Hồng Quân Đạo Tổ bỗng nhiên trở nên lạnh

- Trường Canh, ngươi vì đối kháng Thiên Đạo, quả nhiên là nhọc lòng

- Nhiều khi, ta chỉ xem đó như thủ đoạn tự vệ

Hồng Quân hỏi:

- Vậy ngươi vì sao, vừa rồi không xuất thủ cứu Đế Tân?

Lý Trường Thọ nói:

- Cứu Đế Tân, chính là bảo vệ Đại Thương, thúc đẩy nhân đạo hưng thịnh

- Ta vẫn luôn rất muốn làm loại sự tình này, nhất là vào sau khi Toại Nhân Thị tiền bối hi sinh, ta suy tính rất nhiều loại khả năng, muốn tiến hành bảo trụ Đại Thương, thậm chí nghĩ tới làm thế nào bồi dưỡng đứa con trai thứ ba của Đế Tân【 Tử Canh 】

- Nhưng như vậy, chỉ là kéo Nhân tộc vào bên trong đánh cờ giữa ta cùng với đạo hữu, lại càng kéo càng sâu

- Cũng bởi vì đạo hữu ngươi không có điểm mấu chốt, ngươi sẽ tiến hành giết phàm nhân, không cần hỏi bất kỳ lý do gì đồ sát sinh linh

- Ta không dám cứu, càng không thể cứu

- Thay vì để phàm nhân đứng về phía ta, một lần nữa mười không còn chín, chẳng bằng làm cho đạo hữu ngươi đạt được ước muốn, làm cho phàm tục trở thành một bộ phận Thiên Đạo vận chuyển

- Tiếp theo, ta chỉ cần không đi động phàm tục, phàm tục liền có thể ổn đến chín thành tám

- Lui một bước mà nói, tại Hồng Hoang mà tiên nhân cũng đều muốn ngạt thở này, phàm nhân có thể làm cái gì? Có thể thay đổi gì?

- Bọn họ chỉ cần sống sót tốt là được

- Ta cùng với đạo hữu đánh cờ, không cần dựa vào quang huy nhân đạo, cũng không cần để cho bọn họ vô duyên vô cớ hi sinh trong khi không biết rõ tình hình

- Cân nhắc tả hữu, chỉ có thể để Nhân Hoàng đương đại chịu chút ủy khuất, đây là phương án tổn thương nhỏ nhất

- Tốt

trên mặt Hồng Quân mang theo mấy phần xúc động, lộ ra nụ cười thản nhiên:

- Ngươi cùng với tiền bối của ngươi kia cuối cùng hoàn toàn khác biệt

Lý Trường Thọ chắp tay vái chào, Hồng Quân Đạo Tổ đáp lễ lại

một cái chớp mắt tiếp theo, Hồng Quân Đạo Tổ hóa thành một vệt sáng, trong chớp mắt biến mất ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong

Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng một hồi, quay đầu nhìn phòng bài bạc, một hồi lâu mới nói một câu:

- Chung, mang Linh Nga Tiểu Quỳnh Phong đi Huyền Đô Thành, đón mọi người người có thể đón

không đợi Hỗn Độn chung trả lời, thân hình Lý Trường Thọ đã là tiêu tán theo gió

...

'Phụ vương, hài nhi vô năng.'

'Quả nhân hoá ra, không phải thiên mệnh.'

Ài!

Tại hậu viện Phủ Thuỷ Thần, Hữu Cầm Huyền Nhã mở hai mắt ra; nàng đang đả tọa, giờ phút này không hiểu sao cảm thấy ngực có chút quặn đau

đã xảy ra chuyện gì, những tình hình chính mình vừa mới nhìn thấy đó...

Triều Ca Thành thiêu đốt một đêm nghênh đón ánh rạng đông, một lượng lớn binh mã tràn vào bên trong Triều Ca Thành khói đen tràn ngập, bên trên tọa giá ở giữa, một vị nam tử xa lạ đang ngồi thẳng

bách tính trên đường phố trầm mặc, bên đường đao kiếm sáng loáng, những binh vệ tản ra sát khí nồng nặc đó...

Xa xa có một tòa lầu cao bây giờ đã cháy đen, còn có thi thể lẳng lặng ngồi xếp bằng ở trên lầu cao kia...

Đội xe đột nhiên dừng lại, phía trước đường phố xuất hiện một lượng lớn bóng người mặc áo bào trắng, bọn họ phần lớn quỳ sát tại ven đường

một vị lão giả mà Hữu Cầm Huyền Nhã cảm giác có huyết mạch liên luỵ yếu ớt cùng với chính mình, quỳ rạp trên đất, quỳ gối về phía trước, giơ cao hai tay, trong miệng la lên:

- Đế Tân vô đạo, thần nguyện tôn đại vương!

Vi Tử Khải!

Hữu Cầm Huyền Nhã bỗng nhiên đứng dậy, ánh vàng lập lòe, tư thái chỉ mặc váy mỏng xinh đẹp trước đây, bị chiến giáp bao trùm

rút kiếm, Hữu Cầm Huyền Nhã không biết chính mình muốn đi nơi nào, nhưng giờ phút này có một loại xúc động, chính là trảm tử tôn bất hiếu quỳ gối về phía trước kia!

—— tử tôn bất hiếu của huynh trưởng!

Nàng mới vừa đẩy cửa đi ra ngoài, liền thấy đạo thân ảnh đứng trước mặt kia

- Trường Thọ sư huynh...

- Đi theo ta

Lý Trường Thọ đưa tay phải ra, Hữu Cầm Huyền Nhã không có chút do dự nào đưa tay trái ra

đầu ngón tay vừa chạm vào lòng bàn tay Lý Trường Thọ, Hữu Cầm Huyền Nhã liền cảm giác lưu quang xung quanh lấp lóe, như là ảo ảnh không ngừng biến ảo

Chương 1900: Định tội

càn khôn na di!

Một cái chớp mắt tiếp theo, đã là ở phía trên một biển mây

Hữu Cầm Huyền Nhã còn chưa kịp làm ra phản ứng, Lý Trường Thọ đã nói:

- Huyền Nhã, ngươi có muốn đi theo ta hay không, hiện tại liền làm quyết định

- Sư huynh... ta... xảy ra chuyện gì vậy?

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Không có gì, chỉ là ta sắp rời đi, ngươi muốn tiếp tục ở lại Thiên Đình, hay là đi Hỗn Độn Hải cùng với ta? Lựa chọn cái trước, ngươi liền có thể tiếp tục làm sự tình kế tiếp với ta, lựa chọn cái sau, ngươi bây giờ liền sẽ bị mang đến thiên ngoại chờ ta

Hữu Cầm Huyền Nhã run lên, sau đó liền hỏi:

- Sư huynh cần ta lưu lại không?

- Thương quốc cần

- Vậy, vậy ta lưu lại

Hữu Cầm Huyền Nhã khẽ cắn môi, ánh mắt có chút loạn, nhưng tiếp theo ngẩng đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ

- Sư huynh, ta muốn lưu lại, không chỉ là vì chuyện phải làm sau đó, mà là Huyền Nhã cảm thấy... bên cạnh sư huynh không thiếu người làm bạn, Huyền Nhã lại có thể làm rất nhiều sự tình có ý nghĩa ở bên trong Thiên Đình

- Cũng tốt

Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần cười khẽ, cầm một túi bảo nang đưa cho Hữu Cầm Huyền Nhã:

- Cất kỹ thứ này, xem như lễ vật chúng ta sắp chia tay. Đi theo ta, ta sẽ giải thích ngắn gọn chuyện gì đã xảy ra, cùng với ngươi phải làm gì, ngươi cần phải đi giết một người, tuyệt đối không được do dự...

Bên trong thanh âm đàm thoại, Lý Trường Thọ cưỡi mây mang theo Hữu Cầm Huyền Nhã rơi thẳng cửu thiên, giờ phút này, cũng đã bất tri bất giác đến phụ cận Triều Ca Thành

Lý Trường Thọ làm động tác, điểm ra một mặt vân kính, cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã cùng nhau nhìn về phía tình hình bên trong vân kính

vân kính hiện ra chính là phía trước đại vương cung Triều Ca Thành, có một tòa đài cao xây dựng lâm thời

tiếng trống như sấm, người người nhốn nháo

hơn mười mấy mặt trống lớn rung động ầm ầm, một vòng lại một vòng Thương dân vây lại đài cao, nhìn chăm chú vào những bóng người bên trên đài cao kia

đây là một đoạn đầu đài

một lão giả ngồi ở trước mấy lá cờ lớn đó, thân mang quan phục màu tím, mặt lộ vẻ mệt mỏi, lại là thái sư Chu quốc Khương Thượng

ở ngay phía trước Khương Thượng, nữ tử tư thái phi thường, mỹ mạo vô song kia quỳ ngồi ở đó, bị tiên thằng trói buộc tầng tầng, giờ phút này hai mắt trống rỗng, cúi đầu không nói

chính là Đát Kỷ

một vị võ tướng tiến về phía trước, không dám nhìn Đát Kỷ nhiều, cất cao giọng nói:

- Thái sư, hiện tại đã tra ra, đây là yêu phi của Đế Tân! Họa loạn triều cương, làm rất nhiều cực hình, tội không dung tha! Còn thỉnh thái sư lập tức chém đầu ả!

Khương Thượng lại là nhíu mày, đỡ râu ngâm khẽ

- Thái sư!

Dưới đài, Thổ Hành Tôn kia giơ chân hô to:

- Yêu nữ này phải giết!

Bên cạnh truyền đến một tiếng quát khẽ, lại là Tiểu Na Tra giẫm lên Phong Hỏa Luân vừa mới chạy đến Triều Ca Thành không lâu, tức giận mắng:

- Ngươi nói nhao nhao cái gì? Đến phiên ngươi nói chuyện à?

Thổ Hành Tôn nặn ra nụ cười khó coi, cúi đầu lui xuống

Khương Thượng hỏi:

- Đát Kỷ, ngươi có biết tội của ngươi không?

- Không biết tội

Đát Kỷ lạnh lùng trả lời, vẫn là cũng không ngẩng đầu lên, tiếng nói tuy nhỏ, lại có thể khiến cho mọi người ở nơi đây nghe rõ

- Ta nếu nhận tội, chính là bôi nhọ đại vương, đại vương chính là quân vương trung hưng Thương quốc, hùng tài đại lược, quả cảm kiên nghị, vì Đại Thương bỏ ra hết thảy

- Các ngươi bất quá là dựa vào thế lực tiên nhân hèn hạ thủ thắng, có thể giết ta, lại không thể nhục ta, có thể trảm ta, lại không thể định tội ta

- Các ngươi không xứng

- Yêu phụ nhà ngươi!

Võ tướng kia trợn mắt nhìn, lập tức liền muốn đưa tay rút kiếm

Khương Thượng lại làm thủ thế ngăn lại, nhìn chăm chú vào Đát Kỷ

một bên lại có võ tướng nhảy lên, khuôn mặt anh tuấn, thân hình thon dài, xách theo Tam Tiêm Lưỡng Nhận thương, tất nhiên là Dương Tiễn

Dương Tiễn lạnh nhạt nói:

- Thái sư, không bằng thành toàn cho Đát Kỷ, đưa Đát Kỷ đi Phong Thần Đài đoàn tụ với Đế Tân

- Được

Khương Thượng chậm rãi gật đầu

- Không thể!

Một bên đột nhiên có Chu thần hô to:

- Phải định tội trước!

Dương Tiễn nhìn về phía Chu thần kia, hỏi ngược một câu:

- Định tội hay không, rất trọng yếu sao?

Chu thần kia hô:

- Đây là sủng phi của Đế Tân, hại chết Khương vương hậu đức hạnh cao thượng, nhất định phải định tội, bằng không không thể khiến người trong thiên hạ tin phục!

Đát Kỷ cúi đầu nói:

- Khương hậu cấu kết phụ huynh, ý đồ mưu phản, lén viết thư cho Khương Hoàn Sở, để Khương gia làm ra uy hiếp Triều Ca Thành, đại vương dọn dẹp Khương gia, bất quá là vì quốc chính, nếu Khương hậu thật sự đức hạnh cao thượng, cần gì phải dựa thế phụ huynh bức hiếp đại vương?

Chu thần kia định tiếng nói:

- Yêu ngôn hoặc chúng! Không biết liêm sỉ!

Chương 1901: Không giống nhau sao?

- Lão đông bá hầu kia là đức cao vọng trọng bực nào! Há có thể dung ngươi nói xấu như vậy!

Dương Tiễn lạnh lùng nhìn:

- Ngày hôm nay phàm là ở chỗ này, cũng không cần đề hai chữ liêm sỉ

- Đốc lương nguyên soái đây là có ý gì?

- Ý gì?

Dương Tiễn gỡ mũ giáp xuống, vung đến dưới chân Chu thần kia:

- Hiện giờ Chu quốc đã được thiên hạ, Vũ Vương ngưng tụ Nhân Hoàng, Thiên tử khí vận, đã hoàn thành lệnh của sư phụ. Ta, Thiên Đình Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân, nói chiến thắng của Chu Quốc là đáng hổ thẹn, ngươi thế nhưng có ý kiến?

- Ngươi! Ngươi!

- Ừm?

Dương Tiễn lặng lẽ nhìn chăm chú

- Hừ!

Chu thần kia hất ống tay áo lên, lui lại nửa bước

- Dương Tiễn sư điệt, Dương Tiễn sư điệt

Khương Thượng liền vội vàng đứng lên làm người hoà giải:

- Đừng có như vậy...

Khương Thượng còn chưa trấn an Dương Tiễn, Na Tra bên kia lại nhảy ra ngoài, kêu lên:

- Ta cũng không làm! Dù sao nhiệm vụ đã hoàn thành, ta sẽ quay lại tìm cha ta

- Các ngươi, này, này!

Khương Thượng lập tức có chút bất đắc dĩ, nói:

- Còn chưa luận công hành thưởng, sao có thể từ quan như vậy...

Đúng lúc này, chợt nghe một tiếng cười khẽ, từ bên trong không trung bên cạnh, có một nữ tiên cưỡi mây mà tới

Hỏa Linh Thánh Mẫu!

Lại nghe Hỏa Linh Thánh Mẫu lạnh nhạt nói:

- Bần đạo liền ngủ gật, Xiển Giáo đã là dẹp xong Triều Ca Thành, thật là lợi hại

- Chỉ là cũng không biết, mười mấy vạn Chu quân này, đến cùng là dùng linh đan, diệu dược gì, thọ nguyên sau này còn lại bao nhiêu

- Xiển Giáo vì thắng, cũng xem như sử dụng mọi thủ đoạn để đối phó quân vương phàm nhân

Khương Thượng nhíu mày nhìn về phía Hỏa Linh Thánh Mẫu, cũng biết vị cao nhân Tiệt giáo này, cất cao giọng nói:

- Tiên tử nói sai, là Chu quốc đại quân chúng ta dẹp xong Triều Ca Thành

- Không giống nhau sao?

Hỏa Linh Thánh Mẫu lạnh nhạt nói:

- Những chuyện khác bần đạo không muốn quản nhiều, ngày hôm nay liền muốn nhìn một chút, các ngươi là như thế nào định tội Đát Kỷ, Đát Kỷ lại có tội gì?

- Các ngươi nếu không biết, bần đạo vẫn luôn làm tướng lĩnh tại Đại Thương, cũng có thể làm chứng

- Đát Kỷ tuy là phụng mệnh tới làm loạn, nhưng lại chưa can thiệp vào bất kỳ quyết định nào của Đế Tân, các ngươi cùng với Đế Tân tranh vị, Đế Tân đã tự vẫn ở bên trên Trích Tinh Lâu, các ngươi sao lại phải làm khó nữ tử như vậy?

Có tướng lĩnh Chu quân nói:

- Đát Kỷ này kính hiến rất nhiều cực hình! Đây chính là đại tội tẩy không sạch!

- Thương vốn là có rất nhiều cực hình

Hỏa Linh Thánh Mẫu nói:

- Đế Tân dùng cực hình chấn nhiếp triều cương, cũng không phải là hại người tìm niềm vui, những người bị cực hình cũng là những quyền quý Thương quốc đó

- Những quyền quý này ngày thường sở tác sở vi, đi đến địa phủ mười tám tầng địa ngục còn thảm hại hơn, bất quá là hưởng thụ trước mà thôi

Dương Tiễn nhìn chăm chú vào Hỏa Linh Thánh Mẫu, nói:

- Đạo hữu thế nhưng là tới cứu Đát Kỷ?

- Bần đạo cùng với Đát Kỷ vốn không quen biết, chỉ là không nhìn nổi chuyện nơi đây, chuyên tới để nói vài lời

Hỏa Linh Thánh Mẫu lạnh nhạt nói:

- Các ngươi muốn giết nàng, không bằng động thủ ngay bây giờ. Không có nhìn ra sao? Nàng giờ phút này một lòng muốn chết, chỉ nguyện đi tìm đạo lữ của chính mình

- Phu phụ!

Na Tra nhỏ giọng nói:

- Phàm nhân gọi là phu phụ

Hỏa Linh cau mày nói:

- Nhưng nàng cũng coi như luyện khí sĩ Yêu tộc đột nhiên, trên bầu trời cao truyền đến một thanh âm:

- Nữ tử Yêu tộc chiếm cứ thân thể Nhân tộc, vốn là đại tội

Hỏa Linh ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi biến sắc

nơi đó, Quảng Thành Tử đeo tay trái ở sau lưng, tay phải nâng một khối đại ấn, thân hình đang chậm rãi rơi xuống

càn khôn quanh người Hỏa Linh vẫn như cũ bị giam cầm

- Hỏa Linh, ngươi có biết tội của ngươi không?

- Quảng Thành Tử!

Ngọn lửa trên đầu Hỏa Linh ngưng tụ thành vương miện, một thân váy dài lấm tấm hoả tinh, trong đôi mắt đẹp mang theo vài phần tức giận:

- Ngươi lần này làm tuyệt như thế, thật sự không sợ bị trời phạt sao!

Phiên Thiên Ấn trong tay Quảng Thành Tử bỗng nhiên phóng đại, càn khôn quanh người Hỏa Linh xuất hiện một tầng hàng rào vô hình

vị Thập Nhị Kim Tiên đứng đầu này lạnh lùng nói:

- Đã vô lễ như thế, chớ trách bần đạo lòng dạ ác độc

nói xong, Quảng Thành Tử đang muốn tế ra Phiên Thiên Ấn, Hỏa Linh Thánh Mẫu hô hấp cũng đều có chút ngưng trệ

Dương Tiễn khẽ nhíu mày, tiến về phía trước cất cao giọng nói:

- Đại sư bá, Phong Thần kiếp nạn hiện giờ đã không cần hai giáo chém giết!

Na Tra cuối cùng vẫn là có chút tâm tính hài đồng, lúc này còn chưa có tiến vào trạng thái nộ khí, cũng không dám mở miệng nói chuyện, chỉ là lo lắng nhìn về phía Hỏa Linh Thánh Mẫu cùng với Dương Tiễn

- Dương Tiễn, Na Tra, hai người các ngươi lui ra

Chương 1902: cứu mạng

Quảng Thành Tử lạnh nhạt nói một câu, Phiên Thiên Ấn nở rộ quang mang, hoành áp về phía Hỏa Linh

thân hình Dương Tiễn nhảy lên một cái, lại là không có nửa điểm do dự, đánh một quyền về hướng Phiên Thiên Ấn!

Cái chết của Kim Quang, dạy cho y một việc

muốn kiên trì tín niệm của chính mình, phải tuân theo tín niệm của chính mình mà đi, không thể có một tia một hào do dự!

Quảng Thành Tử chau mày, lập tức liền muốn nhấn một ngón tay đối với Dương Tiễn!

Mà ở trong một cái chớp mắt này

thân hình Dương Tiễn đột nhiên dừng lại, đụng phải một mặt 'tường không khí' vô hình; Phiên Thiên Ấn kia quỷ dị bay vụt lên không trung, lại phi tốc từ chậm chuyển nhanh, lại ở bên trong nháy mắt ngắn ngủi hóa thành một đạo lưu quang!

Sắc mặt Quảng Thành Tử xẹt qua mấy phần ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn về phía không trung, vừa vặn nhìn thấy đại ấn của chính mình hóa thành kích thước như núi cao

nhưng trên đỉnh núi cao này, một đạo thân ảnh có chút mơ hồ đứng chắp tay, tựa hồ không có chút dùng sức nào dậm chân phải

thanh âm nổ tung liên tiếp, các mặt Phiên Thiên Ấn xuất hiện từng khe hở!

Một cái chớp mắt tiếp theo, đại ấn này cùng với tiếng sấm rền đầy trời, lại phá toái ầm ầm ở trên không!

Vô số mảnh vụn nổ tung kia, quỷ dị lơ lửng bất động!

Mà đạo thân ảnh đạp vỡ Phiên Thiên Ấn kia có chút lấp lóe trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, một cỗ khí tức lại xuất hiện sau lưng Quảng Thành Tử

Quảng Thành Tử thanh âm rung động, linh giác run rẩy, lập tức cao giọng hô to:

- Trường Canh sư đệ! Việc này có ẩn tình khác, còn thỉnh nghe vi huynh giải...

Chữ 'thích' căn bản không kịp ra khỏi miệng

sau lưng!

Ngay ở sau lưng Quảng Thành Tử!

Càn khôn nứt ra một khe hở, một bàn tay lớn thò ra, chỉ thẳng vào sau lưng Quảng Thành Tử

quanh người Quảng Thành Tử phun trào tiên quang, quay người vung ra mấy đạo lưu quang

nhưng mà, mấy đạo lưu quang nhẹ nhõm xuyên thấu 'bàn tay lớn' kia, bàn tay lớn lập tức hiển lộ ra sắc thái bột giấy trong đó

người giấy!

Quảng Thành Tử đột nhiên cảm thấy cổ lạnh buốt, nguyên thần bị phong, thần hồn bị nhốt, cảm giác sau cùng, chính là bị người túm cổ, tiện tay quăng về phía mặt đất

'Trường Canh sư đệ không phải là bị sư tổ vây khốn sao...'

...

Gần như đồng thời, trong một toà phủ đệ lộng lẫy tại Triều Ca Thành

Vi Tử Khải một cái chớp mắt trước đó còn mặt mày hớn hở, giờ phút này trán đổ đầy mồ hôi lạnh

một thanh trường kiếm lưỡi rộng đặt ở trên cổ Vi Tử Khải, liền nghe được một tiếng hừ lạnh, trường kiếm kia xẹt qua, mang theo một vệt đỏ thắm

- Kẻ này, không được vào từ!

Bịch!

Bịch một tiếng, tiên nhân vừa mới tiêu sái đăng tràng, lúc này giống như một con rối, nặng nề ngã trên đài cao, khiến một ít khói bụi bay lên

rơi thẳng!

Mí mắt của Khương Thượng nhảy loạn, Dương Tiễn lập tức ôm quyền cúi đầu, Đát Kỷ vẫn luôn hai mắt trống rỗng kia, trong mắt nhiều thêm một chút sắc thái, những Thương dân xung quanh xôn xao

Lý Trường Thọ vung tay lên, tàn phiến Phiên Thiên Ấn bị càn khôn một ngụm 'nuốt hết', dùng biện pháp như vậy thu vào, chuẩn bị sau khi quay về bổ sung lực lượng thổ ngũ hành dưới Tiểu Quỳnh Phong

- Trường An thúc!

Tiểu Na Tra giẫm lên Phong Hỏa Luân trực tiếp xông lên

khuôn mặt không chút biểu tình trước đây của Lý Trường Thọ lộ ra một chút ý cười, chờ Na Tra bay đến trước mặt, đưa tay vuốt đầu y, nói:

- Đi gọi bọn người sư phụ ngươi qua, ở phía tây nam

- Vâng!

Na Tra đáp ứng một tiếng, cũng không hỏi bọn người sư phụ chạy tới làm gì, trực tiếp giẫm lên Phong Hỏa Luân chạy tới phía tây nam

Lý Trường Thọ giờ phút này bảo trì khuôn mặt ban đầu của chính mình, uy thế tự thân lại làm cho một đám Luyện Khí Sĩ không ngẩng đầu lên được

thân hình hắn cũng không rơi xuống, miệng nói một câu:

- Dương Tiễn, dời đài này đến vùng hoang vu ngoài thành, đảm bảo nguyên vẹn

- Vâng!

Dương Tiễn định thanh trả lời, thân hình trực tiếp nhảy xuống từ trên đài, quát lạnh một tiếng:

- Người trên đài chớ động!

Nói xong giậm chân trái xuống đất, tay phải ấn về phía trước, toàn bộ đài cao cùng với bùn đất dày ba thước bên dưới vững vàng bay lên không trung, Khương Thượng cùng với một đám tay trống, Chu thần, thậm chí cũng không cảm giác được mấy phần lắc lư

Dương Tiễn nâng toà 'tiên đảo' này bằng một tay, thân hình bay đến giữa không trung, chậm rãi bay về phía ngoài thành

phàm nhân Triều Ca Thành đã bao giờ nhìn thấy tràng diện này?

Một đám quỳ rạp trên đất, trong miệng hô to tiên nhân

phàm tục mộ tiên, hiện tượng tự nhiên rất phổ biến

Lý Trường Thọ đưa mắt nhìn về phía Hỏa Linh Thánh Mẫu, nói một tiếng:

- Ngươi cũng đi theo

Hỏa Linh Thánh Mẫu vội vàng vái chào:

- Tạ ơn Trường Canh sư thúc cứu mạng

- Ừm

Lý Trường Thọ ứng tiếng, cũng không nhiều lời, chắp tay cưỡi mây bay về phía bên ngoài Triều Ca Thành

Chương 1903: tức giận

một lát sau, đài cao đứng vững vàng ở bìa rừng núi, Lý Trường Thọ ngồi xếp bằng ở giữa không trung, lặng lẽ chờ đợi ở đài cao này

tu vi toàn thân Quảng Thành Tử bị phong, giờ phút này nằm ở trước mặt Đát Kỷ, đã là hoàn toàn không có cách nào động đậy, nguyên thần, thần hồn đều đã mất đi cảm giác đối với ngoại giới, tương đương với phàm nhân bị đánh bất tỉnh

Dương Tiễn khoanh tay đứng ở góc đài cao, giống như môn thần vậy

Khương Thượng giờ phút này nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, cũng chỉ có thể trấn an những Chu thần gần như làm trò cười cho thiên hạ đó, bảo những người đánh trống kia làm hộ vệ

không thể không nói, lịch luyện tại phàm trần vài năm, Khương Thượng hiện giờ đã là một vị thái sư hợp cách

sai sử người ta làm hết việc này đến việc khác

nhưng ánh mắt của Lý Trường Thọ rơi vào trên người Khương Thượng, đáy mắt tóm lại không khỏi xẹt qua mấy phần tức giận

nghiệp chướng, nghiệp chướng quấn ở chung quanh nguyên thần, đã ảnh hưởng tới thọ nguyên của y

đây chính là những phản phệ do 'Lâm Uyên Đan' mang đến, bị Quảng Thành Tử thao tác một phen, cưỡng ép làm cho Khương Thượng gánh chịu, chặt đứt tiên đồ vốn cũng không ổn của Khương Thượng

bắt đầu từ bây giờ, cho dù Khương Thượng mỗi ngày làm việc thiện thì khi thọ nguyên kết thúc, cũng không thể miễn đi mười tám tầng địa ngục một lần

sau này chỉ có thể xây chùa miếu để kiếm hương công đức cân bằng nghiệp chướng

Quảng Thành Tử lần này...

Nhị sư bá đến cũng không cứu được!

Nếu như thiên quy không liên quan 'Đại sư huynh', như vậy thiên quy này không thiết lập cũng được

kỳ thật từ một góc độ nào đó, Lý Trường Thọ cũng vô cùng xoắn xuýt

【 Giữ gìn Thiên Đình chính là giữ gìn Thiên Đạo, giữ gìn Thiên Đạo chính là gia tăng độ khó cho tu chỉnh Thiên Đạo ngày sau. 】

Nhưng Lý Trường Thọ có một bộ tiêu chuẩn hành sự của chính mình, cũng sẽ không bởi vì như vậy mà từ bỏ nguyên tắc của bản thân, mà là sẽ tìm biện pháp giải quyết càng ổn thỏa chu toàn hơn

động chuyển thế thân sư phụ của hắn, chính là động đến nguyên tắc này

trực tiếp cho phàm nhân tướng sĩ ăn cái gọi là tiên đan, chính là đâm xuyên qua tiêu chuẩn hành sự của hắn

khá lắm

hắn phí hết tâm tư, muốn ở bên trong trận đại chiến giữa chính mình cùng với Thiên Đạo, bảo vệ Thánh Mẫu nương nương, bảo vệ phàm nhân Nhân Tộc, để cho bọn họ không cần ra tay, cũng không bị liên luỵ, khi cần thiết còn có thể đi tương trợ Thiên Đạo

vì cái gì, không phải chính là trả một phần ân tình cho Toại Nhân Thị tiền bối?

vì cái gì, còn không phải là chính mình xuất thân phàm tục, thấy phàm nhân đau khổ giãy dụa ở bên trong Hồng Hoang thiên địa này, bị xem như 'công cụ' hương hỏa, dưới đáy lòng có chút không cam lòng?

Hắn lúc ấy không thể làm gì mời Toại Nhân Thị tiền bối ra tay dẫn đến Toại Nhân Thị tiền bối mất đi, đáy lòng cất áy náy!

Quảng Thành Tử biết rõ hắn vô cùng coi trọng đối với Nhân Tộc

hắn diệt Yêu tộc Thượng Cổ, tham gia Nhân Tộc phạt thiên, mưu đồ 'tiên khế' cùng với 'tiên phàm tách ra' vì thế tục Nam Châu, lấy phàm nhân làm hạch tâm chế định một lượng lớn thiên điều...

Xiển Giáo đều để ở trong mắt!

Làm những điều này là vì cái gì?

Nhân Tộc!

Quảng Thành Tử khôn khéo như thế, đa mưu túc trí như thế, thậm chí thực lực đấu pháp xếp hạng chót ở bên trong Tam Giáo Đại sư huynh, lấy mưu đồ để bù đắp nhược điều này, sao có thể không biết điểm này?

Làm sao không rõ ràng điểm này?

Lúc Lý Trường Thọ ngồi ở Tiểu Quỳnh Phong, nhìn thấy Quảng Thành Tử mang Vi Tử Khải sứ giả tiến vào Chu doanh, nhìn Quảng Thành Tử muốn Khương Thượng dùng Lâm Uyên Đan kia...

Nếu như không phải không minh đạo tâm đè ép, huyết áp của hắn đã tăng cao rồi!

Qả̉u thật là vì lấy lòng Đạo Tổ, vì lấy lòng Thiên Đạo, từ bỏ điểm mấu chốt nhất quán, không để ý cái gọi là thanh danh 'phúc nguyên thâm hậu' của chính mình!

Xiển Giáo đang làm cái gì, thật sự cho rằng hắn vẫn luôn không nhìn thấy sao?

Lý Trường Thọ chẳng qua là chú ý đến Đạo Môn một nhà thân, chú ý đến tình nghĩa thâm hậu giữa lão sư cùng với Nhị sư thúc, Tam sư thúc, vẫn luôn lễ ngộ có thừa đối với Xiển Giáo

nhìn từ một góc độ khác, ở trên đường Phong Thần đại kiếp

trên dưới Xiển Giáo biết rõ Nhiên Đăng có vấn đề, lại lấy danh nghĩa 'Nhiên Đăng là phó giáo chủ do lão sư bổ nhiệm từ Thượng Cổ', để Nhiên Đăng muốn làm gì thì làm, để Xiển Tiệt nhị giáo ở bên trong mấy vạn năm xuất hiện một lượng lớn mâu thuẫn

Xiển Giáo tự cho là cao minh, để Nhiên Đăng cõng nồi, trên thực tế hết thảy đều là Nhị sư thúc Nguyên Thủy Thiên Tôn ngầm đồng ý

thậm chí, Nhiên Đăng, Văn Thù và các đệ tử Xiển Giáo thoạt nhìn có vấn đề, chính là minh cờ Tây Phương Giáo hạ

Lý Trường Thọ hắn đắc thế, có lão sư duy trì, xảo diệu kéo Thiên Đình cùng với Tây Phương Giáo thành đối lập, làm Tây Phương Giáo thành một phương 'phản thiên', đè ép Tây Phương Giáo

Chương 1904: ký hiệu

Xiển Giáo chính là thái độ mơ hồ, hành vi ái muội

cản trở bên trong Huyết Hải, mặt mũi tràn đầy không vui đối với ước hẹn không chiến, ngăn cản Dương Tiễn đập sơn môn phương tây, lúc Tiệt Giáo diệt phương tây còn muốn lấy danh nghĩa 'cân đối' đi gấp rút tiếp viện Tây Phương Giáo!

Hắn thật sự, đã nhịn Quảng Thành Tử, nhịn Xiển Giáo quá lâu rồi

Thượng Cổ Tam Thanh phân gia, thật sự chỉ là bởi vì thu đồ gây nên mâu thuẫn sao?

Cũng không phải vậy, đó chỉ là câu chuyện xa xưa được bàn tán tại Hồng Hoang, Lý Trường Thọ vào lúc còn chưa tu thành Kim Tiên, đã rõ ràng sau lưng tiềm ẩn xung đột gì

đó là Thông Thiên Giáo Chủ cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn xung đột lý niệm tuyệt đối!

Lúc ấy khi hắn tính kế, phàm là dính đến Lục Thánh, đều sẽ dùng một ít 'ký hiệu' thay thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn ký hiệu là một chiếc cốc dạ quang, Thông Thiên Giáo Chủ ký hiệu là một chiếc giỏ trúc

kỳ thật cũng không có hàm nghĩa đặc biệt gì khác, Thông Thiên Giáo Chủ đại biểu cho công dã tràng lấy giỏ trúc mà múc nước, khắp thiên hạ đều có đệ tử, ấn theo kịch bản Phong Thần gốc, cuối cùng chỉ còn lại có mấy đệ tử, không giữ được

hàm nghĩa cốc dạ quang càng đơn giản, chính là【 cốc 】

đạo lý rất đơn giản

Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đồ, xem chính là lai lịch thanh chính, xem chính là phúc duyên thâm hậu

theo hầu, phúc nguyên là ai định?

Thiên Đạo!

Thông Thiên Giáo Chủ thu đồ, hữu giáo vô loại, xem chính là nhãn duyên, tư chất, chủ trương lấy ra một chút hi vọng sống vì vạn linh

đây là đang làm cái gì?

Không để Thiên Đạo ở trong mắt, dùng lực lượng tự thân, đoạt đi một chút hi vọng sống vì sinh linh đáng chết, vì Luyện Khí Sĩ không có phúc duyên gì, cung cấp một con đường trường sinh

lúc Phong Thần đại kiếp vừa mới bộc phát, khốn cảnh mà Tiệt Giáo đối mặt, là không có bảo vật trấn áp khí vận, khí vận tự thân đệ tử không chừng, rất dễ dàng hóa thành tro tàn ở bên trong đại kiếp

khí vận là ai định?

Cũng là Thiên Đạo

khí vận đại biểu cho sự tán thành của Thiên Đạo đối với sinh linh, tương quan với sinh linh tu hành ở trong thiên địa gặp được lực cản, khí vận càng cao, lực cản càng nhỏ

logic ẩn giấu ở đây, chính là sinh linh được Thiên Đạo tán thành mới có thể trường sinh, mà sinh linh không được Thiên Đạo tán thành liền nhất định phải tàn lụi

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiểu được đạo lý này, thuận thiên mà đi

Thông Thiên Giáo Chủ cũng hiểu được đạo lý này, nhìn những sinh linh kia, động lòng trắc ẩn, đứng ở trước mặt bọn họ nói một câu:

'Đi theo ta, ta là Thánh Nhân, có thể bảo vệ được các ngươi. '

Cái gọi là Phong Thần đại kiếp, chẳng qua là Thiên Đạo vây quét đối với người nghịch thiên, chẳng qua là Thiên Đạo sàng chọn đối với sinh linh

thuận theo số mệnh đến trường sinh, không thuận số mệnh hóa kiếp tro

Tam Thanh phân gia, mặt ngoài là bởi vì lý niệm thu đồ, trong đó lại là hai vị Thánh Nhân bước lên hai con đường, là tính tình hoàn toàn khác biệt dẫn đến sự bất đồng

Thái Thanh Thánh Nhân thanh tĩnh vô vi, thu đồ một vị, không ban cho tính danh đạo hiệu, ở trên chín tầng trời lẳng lặng nhìn chăm chú vào Tam Giới này

không quan tâm hai vị sư đệ lý niệm khác nhau, không quan tâm Xiển Tiệt nhị giáo tranh chấp, chỉ quan tâm sinh linh thiên địa này liệu có bị Thiên Đạo áp chế hoàn toàn hay không, quan tâm 'trình độ hoạt bát' của chân linh ở bên trong Tam Giới

đây chính là lý do Lý Trường Thọ tại sao lại nói, lão sư của chính mình kế thừa di chí Bàn Cổ Thần

kỳ thật nói bóng gió, chính là nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn vi phạm di chí Bàn Cổ Thần, Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ đánh cắp Khai Thiên Đạo Quả, Thông Thiên Giáo Chủ...

Có chút hành động theo cảm tính, cái nhìn đại cục không quá tốt

Lý Trường Thọ vẫn luôn không muốn đề cập vấn đề này, nhưng hoàn cảnh hắn đối mặt lúc này, đã vô cùng gian nan

đúng là vô cùng gian nan

Đạo Tổ đích thân tới Tiểu Quỳnh Phong, cố ý đấu pháp trống rỗng, đánh cờ trống rỗng với hắn, kỳ thật chính là đang ép hắn làm ra lựa chọn, hoặc là hiện tại xuất thủ, hoặc là lập tức rời đi

Đạo Tổ là dùng tính mạng người có quan hệ với Tiểu Quỳnh Phong, uy hiếp hắn làm ra quyết định

Đạo Tổ đây là đang dùng tính mạng của Vân, uy hiếp hắn làm ra quyết định!

Không minh đạo tâm • khởi động lại

Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài dưới đáy lòng, cúi đầu nhìn chăm chú vào Quảng Thành Tử, khóe miệng xẹt qua một chút cười lạnh trào phúng

Quảng Thành Tử vì sao đột nhiên 'nhảy' như vậy?

Thật ra là bởi vì Quảng Thành Tử bị giáo nghĩa Xiển Giáo, bị Nhị sư thúc Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị Thiên Đạo, nghiền nát một chút kiên trì còn lại

y dùng 'đây cũng là vì tốt cho Xiển Giáo' thuyết phục tự thân, lại đang làm sự tình thuận theo Thiên Đạo

tuy nhiên khi Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ đạt thành mục đích, Quảng Thành Tử lại bị Đạo Tổ lôi ra làm cái bia ngắm

Chương 1905: định tội Quảng Thành Tử

buộc Lý Trường Thọ ra tay đối phó Quảng Thành Tử, dẫn phát Đạo Môn phân liệt, hoàn thành kiếp nạn Phong Thần sau cùng

muốn nói ác, Quảng Thành Tử cùng với Thiên Đạo chia ba bảy

Đạo Tổ tại giờ phút này, chắc hẳn đang an vị ở bên trong Tử Trúc Lâm, mỉm cười nhìn chăm chú vào một màn này

đáy lòng Lý Trường Thọ không khỏi cười khổ

là sự tình chính mình muốn làm Xiển Tiệt hợp lại bị Đạo Tổ phát hiện ra, mới có sự tình Đạo Tổ xúi giục Quảng Thành Tử, muốn buộc hắn phải rời đi trước

Xiển Tiệt hợp lại, kỳ thật bản chất chính là Tiệt Giáo lôi kéo Xiển Giáo cùng nhau kháng thiên

Tam Thanh cùng với bộ ba kiện Khai Thiên Thần Phủ, những thứ thiết yếu để đồ thiên

lần này Đạo Tổ ra tay, là cơ hội duy nhất hắn phát động một cuộc phản công toàn diện trước khi rời khỏi Hồng Hoang thiên địa

có thể đề thăng phần thăng lên 80%, thậm chí 90% hay không, đều xem kế tiếp mình liệu có thể bức Nhị sư thúc hiện thân, có thể bức Nhị sư thúc cho thấy lập trường tự thân hay không

nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn lựa chọn con đường Tam Thanh kháng thiên, chính mình thậm chí không cần rời đi

nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn như cũ lấy 'phúc duyên', 'theo hầu' để qua loa tắc trách, chính mình chỉ có thể làm cho Nhị sư thúc cùng với Tam sư thúc hoàn toàn đối lập, xua tan một chút ảo tưởng không thực tế kia của Tam sư thúc

như thế, cũng có thể gia tăng một chút khả năng chiến thắng cho kế hoạch sau đó kể từ giờ phút này, bên trong Hồng Hoang chỉ tồn tại hai phe cánh!

Thiên!

Linh!

- Tinh, Tinh Quân đại nhân!

Thanh âm của Khương Thượng truyền đến từ phía dưới, Lý Trường Thọ đang suy tư những đại sự này, biểu tình có chút lạnh lùng nhìn thoáng qua phía dưới, Khương Thượng kia run run, suýt nữa trực tiếp quỳ xuống

Lý Trường Thọ nhanh chóng thu lại biểu tình, mỉm cười ôn hòa với đối với Khương Thượng

- Khương thái sư có gì chỉ giáo?

- Không dám, không dám

Khương Thượng vội vàng vái chào một cái, cưỡi mây bay lên nửa trượng, biểu thị chính mình là dùng thân phận Luyện Khí Sĩ Xiển Giáo đối thoại cùng với Lý Trường Thọ

Khương Thượng nói:

- Tinh Quân đại nhân, cho ta mạo muội hỏi một tiếng, ngài vì sao đột nhiên, đột nhiên liền ra tay đối với Quảng Thành Tử sư huynh? Thế nhưng là bởi vì nguyên nhân Quảng Thành Tử sư huynh muốn ra tay đối với Hỏa Linh đạo hữu?

Hỏa Linh Thánh Mẫu tránh ở một bên, nghe vậy lập tức tỉnh táo tinh thần, nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, đáy mắt còn mang theo một chút chờ mong

Lý Trường Thọ nói:

- Phải, cũng không phải

- Chỉ giáo cho?

- Nếu mặc cho Quảng Thành Tử sư huynh giết Hỏa Linh sư điệt, e là ngày hôm nay không tránh được một trận đại chiến giữa Tiệt Giáo cùng với Xiển Giáo

- Phong Thần đại kiếp còn có kiếp vận chưa bị lấp đầy, chú định ngày hôm nay nên có không ít tiên nhân hóa thành kiếp hôi

- Nhưng đây chỉ là nguyên nhân ta quyết định ra tay ngăn cản thật nhanh, sau khi ta huỷ Phiên Thiên Ấn kia cũng đã gác lại

- Bắt Quảng Thành Tử sư huynh, lại là bởi vì sự tình Lâm Uyên Đan

Khương Thượng không khỏi ngẩn ra:

- Ngài làm sao...

- Ta vẫn luôn đang nhìn chăm chú, chẳng qua là lúc đó bị một vị đại nhân vật ngăn trở, cũng chỉ có thể nhìn chăm chú

Lý Trường Thọ cười cười đối với Khương Thượng, nói:

- Không cần hỏi nhiều, ngươi nếu muốn thẩm tra Đát Kỷ liền tiếp tục thẩm tra, chẳng qua tốt nhất nên đợi một lát, hiện tại còn chưa náo động

Khương Thượng liếc nhìn Đát Kỷ, trùng hợp Đát Kỷ cũng đang ngẩng đầu nhìn uy trong mắt Đát Kỷ xẹt qua kinh ngạc, mê mang, sau đó liền khôi phục trong suốt, cúi đầu không nói

Lý Trường Thọ cất cao giọng nói:

- Hồn phách Đế Tân đã bị ta đưa đi Phong Thần Đài, y cũng coi như nhân họa đắc phúc, lúc được Phong Thần Đài tạo nên nhục thân, cho tu vi cảnh giới Chân Tiên

- Sau này làm tiên thần Thiên Đình, cũng có thể gần như trường sinh bất lão, so với các đời quân chủ Đại Thương quốc cũng đều an nhàn hơn không ít

trong mắt Đát Kỷ chớp động quang mang, vẫn như cũ là cúi đầu, khóe miệng lại nở một nụ cười vũ mị

Khương Thượng hỏi:

- Tinh Quân, Đát Kỷ nếu bị trảm, cũng có thể đi Phong Thần Đài sao?

- Không nhất định

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Việc này còn chưa có định số, trước tiên định tội Quảng Thành Tử lại nói cái khác

định, định tội?

Khương Thượng không khỏi run run mấy lần

định tội Đại sư huynh Xiển Giáo? Như vậy chính mình để mặt mũi của giáo chủ Xiển Giáo, lão sư chính mình ở nơi nào?

Ở phương hướng tây nam, đạo đạo lưu quang bay vụt mà đến, nhìn như khí thế hùng hổ, kỳ thực một người bay chậm hơn một người

mà ở phương hướng chính đông, càng nhiều lưu quang bay vụt, một cỗ uy áp quen thuộc đã sớm phóng thích

Xiển Tiệt, đăng tràng

...

Tại phế tích Trích Tinh Lâu

một vệt ánh vàng chậm rãi bay tới giữa trời xanh, hóa thành nữ chiến thần Thiên Đình thân mang chiến giáp kia

Chương 1906: hôm nay lại có thể làm gì?

Hữu Cầm Huyền Nhã rơi vào bên trên một mảnh sàn nhà đốt cháy khét, nhìn chăm chú thi thể xếp bằng ở kia, vẫn chống kiếm, không nhịn được nhẹ nhàng thở dài

tiên tổ nói:

- Tuy có tiếc nuối, mặc dù thiếu sót, nhưng xả thân thủ tiết, không nhục danh Nhân Hoàng Nhân Tộc

- Con trai của ngươi Tử Canh, ta tự sẽ bảo vệ y chu toàn, Thương mặc dù đánh mất khí vận Nhân Hoàng, nhưng từ đường sẽ tồn tại

- Ta tên Huyền Nhã, Khế là con cháu ta

- Ngươi là một vị tương đối xuất chúng của Khế mà ta từng thấy trong ngàn năm qua

nàng vừa dứt lời, một tia gió nhẹ thổi tới, thi thể cháy đen kia chậm rãi đổ sụp thành một đống bụi cát

…

Thái Ất Chân Nhân xưa nay không cảm thấy, trên đời này còn có chuyện gì, có thể khiến cho y rơi vào tình thế khó xử, khó càng thêm khó, khó tiếp tục

gặp được chuyện bất bình, cùng lắm thì chính là âm dương vài câu, chính mình liền sẽ cảm giác vô cùng đã nghiền

nhưng hôm nay, y gặp

chuyện này...

Làm sao xử lý?

Đại sư huynh Quảng Thành Tử, đệ nhất tiên Ngọc Hư Cung Kích Kim Chung, liền như vậy nằm trên đài cao, không biết sống hay chết cái gì gọi là thông minh quá sẽ bị thông minh hại? Đại sư huynh lần này, không sai biệt lắm chính là như vậy

Xiển Giáo liên quan tới duy trì Chu quốc, là có một bộ mưu tính hoàn chỉnh, mỗi một bước kế hoạch đều rất rõ ràng, ý tại 'chiếm lý' lại 'thuận lợi' để tiên Tiệt Giáo lấp kiếp vận đại kiếp

nhưng trước đây Quảng Thành Tử sư huynh bế quan mấy ngày, đột nhiên thay đổi ý nghĩ, trực tiếp cường ngạnh can thiệp giao phong ở giữa Thương quốc cùng với Chu quốc, thậm chí không tiếc tính kế một trong mấy người Trường Canh sư đệ để ý nhất

Thái Ất Chân Nhân có chút xem không hiểu Quảng Thành Tử đang làm cái gì, nhưng y xác định, Quảng Thành Tử rõ ràng biết bản thân đang làm cái gì, cũng không phải là bị kiếp vận khống chế

nhưng hôm nay lại có thể làm gì?

Một số lớn tiên Tiệt Giáo đã chạy đến, dẫn đầu chính là Đa Bảo Đạo Nhân, đi theo phía sau là Quy Linh Thánh Mẫu, Quỳnh Tiêu tiên tử, còn có nữ tiên áo trắng có thể chi phối thế cục Tam Giới chỉ bằng một lời nói, Vân Tiêu

'Lại có thể làm sao chứ? '

Thái Ất Chân Nhân cười khổ nói, luận trí kế, sau khi Quảng Thành Tử sư huynh ngã xuống, cũng chính là y, Thập Nhị Kim Tiên xếp hạng thứ 5 về mọi phương diện, chỉ tính soái khí thực lực tổng hợp xếp hạng thứ 3, đứng ra chủ trì đại... cục...

- Các vị đừng vội!

Văn Thù Đạo Nhân truyền âm nói:

- Quảng Thành Tử sư huynh bị Trường Canh sư đệ chế trụ, đằng sau lại nghe bần đạo an bài, trước cứu Đại sư huynh ra lại nói cái khác

cục!

Khóe miệng Thái Ất Chân Nhân điên cuồng co quắp mấy lần, mặt đen cố ý bay chậm hơn, còn dắt Ngọc Đỉnh Chân Nhân lui về phía sau mấy bước

tuỳ y đi

tiên nhân bi hoan cũng không tương thông, bần đạo chẳng qua là cảm thấy tên gia hỏa này rất ồn ào

liền nghe được phía trước tiếng sấm run run, lại là hơn ngàn tiên Tiệt Giáo đi đến trước tiên, cố ý chấn động càn khôn, tạo chút thanh thế

tiên Xiển Giáo vốn nhân số ít, tu vi bình quân cũng yếu một chút, giờ phút này càng là áp lực khá lớn

đúng lúc này!

Một tiếng hạc kêu vang lên từ chân trời, đã thấy một lão đạo tóc trắng xoá, trên trán có quả đào mừng thọ, giẫm lên lưng bạch hạc, mang theo mấy vị lão giả tóc trắng cùng nhau bay tới

lão đạo này vừa mới vừa hiện thân, tiên Xiển Giáo tựa như có được lực lượng, từng người thôi động ánh đỏ, cấp tốc rơi vào phía sau lão đạo

người đến tất nhiên là Nam Cực Tiên Ông

lập tức, một phương Xiển Giáo, Nam Cực Tiên Ông, tám vị tiên nhân trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo cùng nhau tiến về phía trước

Đa Bảo Đạo Nhân và bốn vị đại đệ tử Tiệt Giáo, ba vị tiên nhân tùy hầu Thông Thiên Giáo Chủ tến về phía trước, ở trái phải đài cao kia, ở độ cao ngang với Lý Trường Thọ, cưỡi mây mà đứng

Nam Cực Tiên Ông cúi đầu nhìn chăm chú Quảng Thành Tử, nặn ra một nụ cười khó coi, ôn hoà nói:

- Trường Canh sư đệ

Lý Trường Thọ nói:

- Còn thỉnh Thọ Tinh hô một tiếng Thái Bạch Tinh Quân

- Tinh Quân

Nam Cực Tiên Ông thở dài:

- Chuyện ở nơi đây, chính là Xiển Giáo chúng ta đuối lý, hơn nữa còn có rất nhiều việc Quảng Thành Tử sư đệ không làm, còn thỉnh Tinh Quân xem ở phân thượng Đạo Môn một nhà, bỏ qua cho Quảng Thành Tử sư đệ lần này

mở miệng liền để tư thái tự thân rất thấp, ngược lại là làm Tiệt Giáo đều không tiện mở miệng ép buộc

Lý Trường Thọ nói:

- Không quy củ không thành phương viên, Xiển Giáo một trọng theo hầu, hai trọng phúc nguyên, ba xem quy củ, chắc hẳn sư huynh cũng nên lý giải, ta hôm nay định tội đối với Quảng Thành Tử

- Chuyện này...

Nam Cực Tiên Ông thở dài:

- Trường Canh sư đệ, Quảng Thành Tử sư đệ cụ thể phạm quy củ gì?

Chương 1907: căng thẳng

Lý Trường Thọ nói:

- Thiên Đình sớm có thiên quy, tiên nhân không thể can thiệp phàm tục

- Nhưng Trường Canh sư đệ, đại kiếp rơi xuống, thiên cơ sở hiện đối ứng tại vương quyền biến đổi thế tục Nam Châu

Nam Cực Tiên Ông không nhanh không chậm phản bác:

- Tiệt có Văn Trọng, ngồi ở vị trí cao quốc sư Thương quốc, mang binh chinh chiến bốn phía, nhiều lần hiển lộ thần thông. Vì sao trước đây Thiên Đình mặc kệ, bây giờ Quảng Thành Tử chẳng qua là làm sự tình giống như Văn Trọng, Thiên Đình liền muốn xuất thủ rồi?

Sau đó, lão Thọ Tinh này cười bồi một cái, vội nói:

- Đây không phải cố ý tìm lỗi, cũng không phải nói Thiên Đình bất công, chỉ là luận sự, còn thỉnh Tinh Quân chớ trách

- Ồ?

Lý Trường Thọ nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên

trong lòng Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhất thời lộp bộp hai tiếng

biểu lộ như vậy, tạo cho bọn họ cảm giác... trước đây tại thời điểm Trường Thọ đỗi thánh thứ sáu, thường xuyên xuất hiện!

Lý Trường Thọ nói:

- Thọ Tinh cũng ở Thiên Đình, hẳn là biết được tiền căn hậu quả việc này, hiện giờ lại không nói rõ ràng, chẳng phân biệt được trước sau, không nói quá trình, không khỏi có hiềm nghi nghe nhìn lẫn lộn

- Trước đây kiếp vận đại kiếp đang nồng, một đại công dụng của kiếp nạn này, chính là tuyển chọn chính thần cho Thiên Đình

- Cho nên Xiển Tiệt nhị giáo vào thế tục, Thiên Đình đều là mở một con mắt nhắm một con mắt

- Lúc mới đầu, tiên nhân hai giáo coi như khắc chế, chỉ là làm chức vụ văn thần võ tướng, chinh chiến cũng không hiển lộ thần thông, cũng không vượt qua phạm vi thiên quy Thiên Đình cho phép

- Nhưng theo Xiển Tiệt nhị giáo tử thương tăng nhiều, tiên nhân hiển thánh ở trước mặt phàm nhân, sự tình tùy ý tàn sát, lăng nhục phàm nhân thường có phát sinh

- Cho nên, trước đây không lâu, ta mệnh Thông Minh Điện tăng tuyên bố thiên quy thiên điều đối với Hồng Hoang, cường điệu đề cập sự tình Nam Châu, nhằm để tiên nhân hai giáo có chút thu liễm

- Thiên Đình sau khi nhắc lại việc này cũng không phái Thiên Tướng Thiên Binh điều tra, nhờ đó giữ thể diện cho Xiển Tiệt nhị giáo

- Vào sau lúc này, đã xảy ra chuyện gì?

- Tiệt Giáo không còn can thiệp Nam Châu nhiều, Văn Trọng bỏ mình, Tiệt Giáo ẩn nhẫn khắc chế không phản ứng chút nào

- Quảng Thành Tử Xiển Giáo lại không kiêng nể gì cả, xem thiên quy thiên điều như không có gì, lấy đan dược giảm thọ nguyên mưu thọ nguyên của mười mấy vạn phàm nhân, gần như lấy sức một mình sửa đổi thế cục phàm tục

- Thọ nguyên của mười mấy vạn phàm nhân kia là đại sự, thế cục phàm tục càng là đại sự, Nhân Hoàng Nhân Tộc bị tiên nhân dùng độc kế như vậy hủy diệt, càng là đại sự!

- Tội này, Xiển Giáo nhận hay là không nhận?

Trong mắt Lý Trường Thọ thần quang bức người, chúng tiên Xiển Giáo tạm thời có chút yên lặng

Văn Thù Đạo Nhân lập tức nói:

- Chu thay Thương, vốn là thiên mệnh, Quảng Thành Tử sư huynh thuận thiên mà đi, Thiên Đình vì sao lại giáng tội?

- Vậy thì tốt

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Thỉnh cầu các vị cùng với ta đi đến Hỏa Vân Động, ta lấy danh nghĩa đệ tử Nhân Tộc Lý Trường Thọ, mời các vị tiền bối Tam Hoàng Ngũ Đế định tội Quảng Thành Tử mưu hại Nhân Hoàng

- Tinh Quân, việc này không cần căng thẳng như vậy

Nam Cực Tiên Ông liếc nhìn Văn Thù, ôn hoà nói:

- Bây giờ thế cục Nam Châu đã định, chúng phàm nhân tướng sĩ vì vậy mà miễn chết, lê dân các nơi vì thế có thể sống yên ổn sớm mấy năm. Quảng Thành Tử tuy có sai lầm, nhưng y cũng là sốt ruột hộ giáo, còn thỉnh Trường Canh, à không, Tinh Quân đại nhân, xem ở bên trên tình cảm Xiển Giáo, cho Xiển Giáo thêm một chút mặt mũi

- A

Quỳnh Tiêu vẫn luôn không có mở miệng thấy tỷ phu nhà mình nổi giận, lúc này cũng là không nhịn được đứng dậy, khoanh tay nói:

- Đại giáo của Nhị sư bá là phường nhuộm sao, cần nhiều mặt mũi như vậy để làm gì? Tỷ phu ta đã nói rõ ràng việc này, tiền căn hậu quả rõ ràng, Quảng Thành Tử phạm tội chính là phạm tội, Xiển Giáo bao che như vậy, ta đây quả thực rất bất bình vì đệ tử Tiệt Giáo chúng ta chết tại Nam Châu

Đa Bảo Đạo Nhân chắp tay sau lưng, bụng dưới hở ra nhẹ nhàng lắc lư, nghiêm mặt nói:

- Chuyện này, bần đạo nói vài câu lạc đề

- Quảng Thành Tử sư huynh phụ trách chủ trì giáo vụ Xiển Giáo, năm đó lại là lão sư của Hiên Viên Nhân Hoàng Nhân Tộc, không nên không biết hậu quả hành động của mình, đây chẳng lẽ là bị kiếp vận khống chế? Ảnh hưởng tới tâm thần?

Quy Linh Thánh Mẫu ôn nhu nói:

- Quảng Thành Tử sư huynh mặc dù đấu pháp không tính hàng đầu đệ tử Đạo Môn, nhưng đạo cảnh tự thân cũng không thấp, kiếp vận đại kiếp nếu lợi hại như vậy, chúng ta e rằng đã sớm trúng chiêu

- Sư muội nói có lý

Chương 1908: Nhận

Đa Bảo Đạo Nhân nhìn về Quảng Thành Tử phía dưới, cau mày nói:

- Như vậy vì sao, Quảng Thành Tử sư huynh sẽ làm chuyện như vậy? Có chút cố ý khiêu khích Nhân Tộc

Nam Cực Tiên Ông thuận thế nói:

- Không bằng mời Tinh Quân cởi bỏ giam cầm Quảng Thành Tử, nghe y nói như thế nào

Lý Trường Thọ giờ phút này lại trầm mặc, lẳng lặng ngồi ở trên mây, nhắm mắt suy tư

chúng tiên Tiệt Giáo ngày hôm nay đến đây, kỳ thật mục đích chủ yếu là giữ thể diện cho Lý Trường Thọ, cũng không phải nhất định tới đánh nhau sống chết cùng với Xiển Giáo, dù sao sau khi trảm thánh, hai giáo đã không cần phân sinh tử

nhưng tiên Xiển Giáo thấy thế, còn tưởng rằng Lý Trường Thọ không dám để cho Quảng Thành Tử mở miệng, tất nhiên là nhao nhao hô ứng

Phổ Hiền Chân Nhân kia nói một câu:

- Coi như là định tội Quảng Thành Tử sư huynh, cũng phải nghe một chút Quảng Thành Tử sư huynh giải thích, nơi đây nói không chừng có chỗ hiểu lầm gì đó

Xích Tinh Tử trầm giọng nói:

- Quảng Thành Tử sư huynh xưa nay hành sự có độ, rất không có khả năng làm ra chuyện như vậy, xác nhận phải dò hỏi kỹ càng

các tiên Xiển Giáo khác cũng từng người mở miệng, nhao nhao nói hẳn là để cho Đại sư huynh bọn họ nói vài câu, giải thích cụ thể

Xiển Giáo bọn họ lần này mặc dù đuối lý, nhưng nếu có ẩn tình gì, cũng sẽ không ảnh hưởng giác quan của đệ tử trong giáo đối với Đại sư huynh

duy chỉ có Thái Ất Chân Nhân, giờ phút này không nhịn được nói thầm một câu:

- Làm sao có cảm giác, vẫn không nên để Đại sư huynh mở miệng thì tốt hơn

không ít tiên Xiển Giáo nhao nhao trợn mắt nhìn Thái Ất Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân lui lại nửa bước, núp ở phía sau Ngọc Đỉnh Chân Nhân vẫn luôn trầm mặc

Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, cũng không nói thêm cái gì, thân thình ngồi trên đám mây, đưa tay vẽ xuống ấn phù, cong ngón tay búng ra đối với Quảng Thành Tử

quanh người Quảng Thành Tử phiêu khởi trận trận tiên quang, một đạo hư ảnh hiện ra ở phía trên tiên khu, đầu tiên là ngẩng đầu nhìn về phía trên mây, khẽ nhíu mày, bờ môi nhấp nhẹ, lại lập tức khôi phục thành khuôn mặt lạnh lùng

y nói:

- Trường Canh sư đệ, đây chính là thái độ của ngươi đối với sư huynh sau khi pháp lực thần thông cường hoành?

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Ngày hôm nay coi như pháp lực thần thông không bằng sư huynh, cũng phải tìm sư huynh đòi một lời giải thích

Nam Cực Tiên Ông lập tức nói:

- Quảng Thành Tử, Tinh Quân đại nhân nói ngươi dùng tiên pháp can thiệp thế tục, mưu hại Nhân Hoàng Nhân Tộc, việc này ngươi có nhận?

Quảng Thành Tử bình tĩnh gật đầu, nói:

- Nếu Đế Tân kia cũng coi như Nhân Hoàng, bần đạo xác thực làm như thế

- Đại vương sao lại không tính Nhân Hoàng?

Đát Kỷ ngẩng đầu nhìn hằm hằm Quảng Thành Tử, đôi mắt đẹp tràn đầy hận ý:

- Đại vương thân phụ khí vận Nhân Hoàng, tiên nhân Tam Giới người nào không biết? Ngươi cấu kết tông thân, mê hoặc tế tự, âm mưu bố cục, lấy chư hầu Chu quốc làm đao, giả danh Thiên Tử, dùng đan dược đúc thành Ma Binh, làm cho đại vương nhà ta tự thiêu!

Văn Thù định thanh quát mắng:

- Yêu phụ đừng có hồ ngôn loạn ngữ!

- Nha, còn yêu phụ

Quỳnh Tiêu liếc mắt:

- Đều là sinh linh do sinh linh đại đạo tạo hóa, trang cái gì mà trang?

- Quỳnh Tiêu!

- An tĩnh

quanh người Lý Trường Thọ nổi lên tầng tầng đạo vận, một tiếng nói nhìn như bình thản, lại làm cho chúng tiên cùng nhau yên lặng, đạo tâm thậm chí cũng đều có chút yên tĩnh

không ít tiên nhị giáo kinh ngạc nhìn về phía Lý Trường Thọ, nhìn khuôn mặt thanh niên góc cạnh rõ ràng kia, đạo tâm không khỏi rung động

Lý Trường Thọ nói:

- Đát Kỷ đừng có lại mở miệng. Quảng Thành Tử, ta lại hỏi ngươi, sự tình Đát Kỷ nói tới, ngươi có nhận không?

Quảng Thành Tử bình tĩnh gật đầu, nói:

- Nhận

- Có ẩn tình khác không?

Quảng Thành Tử nói:

- Cũng không có ẩn tình

Lý Trường Thọ nhướng mày, lạnh nhạt nói:

- Nếu như thế, bản thần định tội ngươi mưu hại Nhân Hoàng, phá hư bình ổn phàm tục Nam Thiệm Bộ Châu, dao động uy tín Thiên Đình, không để ý sự an ổn của Thiên Đạo. Gọt ngươi tam hoa trên đỉnh, lấy ngũ khí trong lồng ngực ngươi, lại đánh vào lục đạo luân hồi, cửu thế không thể tu hành, ngươi có tâm phục không?

- Ngươi!

Quảng Thành Tử biến sắc, nhìn chằm chằm Lý Trường Thọ, lãnh đạm nói:

- Trường Canh sư đệ, đừng có làm quá mức! Sự tình nơi đây, ta và ngươi rõ ràng nhất. Đế Tân này nên có một kiếp này, bần đạo chẳng qua là theo đà phát triển, lại có sai lầm lớn gì? Thiên mệnh tại Chu, Chu vốn nên hưng

- Có lẽ Xiển Giáo tin thiên mệnh, Nhân Giáo chúng ta lại không tin, Nhân Tộc cũng không tin

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú Quảng Thành Tử:

- Nhân Tộc có thể đi đến ngày hôm nay, dựa vào không phải cái gọi là thiên mệnh

- Ngươi từng là đế sư, hẳn nên hiểu điều này

Chương 1909: Uy áp!

- Ngươi nói sự tình nơi đây, ta rõ ràng nhất, vậy không bằng liền nói một câu, nói ra, để tiên nhân ở chỗ này đều nghe một chút

- Đế Tân đến cùng vì sao phải chết, ngươi lại vì sao không kịp chờ đợi như thế!

Nguyên thần Quảng Thành Tử có chút nắm quyền, lại lập tức buông ra, không nói một lời nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ

- Sư đệ, ngươi nếu làm sự tình ngỗ nghịch như vậy, đừng có kéo Đạo Môn vào vũng bùn

- Sư huynh ngươi không đại biểu được cho Đạo Môn, ta cũng không đại biểu được cho Đạo Môn

quanh người Lý Trường Thọ hiện ra uy áp nhàn nhạt, hư ảnh Không Động Ấn ngưng tụ thành ở sau lưng, một đầu đại đạo huy hoàng trấn áp xuống!

Đại đạo này, ngưng ý chí bất khuất, truyền tải tín niệm kiên cường!

Kỳ danh nhân đạo!

Nhân đạo tồn tại vĩnh cửu ở giữa thiên địa, lại lần đầu tiên cụ tượng hiển lộ!

Tiếng nói của Lý Trường Thọ to như tiếng chuông tiếng trống, chấn động ở bên trong thiên địa

- Nhưng ta hôm nay, đại biểu Nhân Tộc tìm ngươi trả thù, đại biểu Thiên Đình, giữ gìn tôn nghiêm thiên quy!

- Càng có thể đại biểu chính ta, nói một câu đối với sư huynh ngươi, hoặc là ngày hôm nay nói ra ẩn tình sau lưng, nói ra ngươi đến cùng vì sao làm việc như thế, hoặc là bị ta xử trí

- Vân, cho ta mượn dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu một chút

Vân Tiêu lập tức tiến về phía trước, Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay bay về phía Lý Trường Thọ, bị Lý Trường Thọ đưa tay tiếp được, ấn xuống đối với phía dưới

- Trường Canh hạ thủ lưu tình!

Nam Cực Tiên Ông cao giọng la lên, càng có tiên Xiển Giáo vọng động xuất thủ

nhưng Lý Trường Thọ quay đầu đảo qua một chút, hư ảnh Không Động Ấn rung động, uy thế huy hoàng nhân đạo ngập trời, lại ngăn chặn chúng tiên bọn họ không dám nhúc nhích!

Ánh vàng loé lên, Hỗn Nguyên Kim Đấu đến lòng bàn tay Lý Trường Thọ, tiên khu Quảng Thành Tử lập tức bị đặt vào bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, nguyên thần kia cũng phiêu ở giữa không trung, vẫn như cũ chỉ là hư ảnh

nguyên thần chân chính vẫn là bị khóa ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, giờ phút này vẫn như cũ chỉ là hình chiếu nguyên thần

Lý Trường Thọ định tiếng nói:

- Quảng Thành Tử, ngươi có biết tội của ngươi không!

- Thái Bạch Kim Tinh!

Trong mắt Quảng Thành Tử tràn đầy lệ mang, la hét:

- Ngươi làm việc như thế, thế nhưng có để Xiển Giáo chúng ta ở trong mắt?

- Là ngươi không coi người là người trước, sao lại trách ta không coi tiên là tiên!

Lý Trường Thọ tay nâng Hỗn Nguyên Kim Đấu nở rộ quang mang, tựa hồ lập tức liền muốn chuyển động

- Một câu sau cùng, nói, hay là không nói!

- Lý Trường Canh! Là ngươi muốn phản thiên, đừng có liên luỵ chúng ta!

- Tốt

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, mí mắt chậm rãi rủ xuống, Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay lập tức liền muốn chuyển động, tiên Xiển Giáo một bên lập tức liền muốn xuất thủ, Vân Tiêu, Đa Bảo Đạo Nhân, Quỳnh Tiêu, Quy Linh Thánh Mẫu lập tức liền muốn nghênh chiến

đúng lúc này!

Một tia đạo vận đến đúng như dự đoán, quang mang Hỗn Nguyên Kim Đấu bị áp chế, càn khôn giống như ngưng kết!

Uy áp!

Uy áp khiến cho Kim Tiên gần như ngạt thở!

Phương thiên địa này phảng phất như bỗng nhiên trở tối, một đạo thân ảnh xuất hiện ở phía trước người Nam Cực Tiên Ông, chắp hai tay sau lưng, một thân áo dài màu xám, khuôn mặt không có cách nào nhìn thẳng, coi như nhìn qua cũng sẽ không lưu lại chút ấn tượng cho sinh linh

đạo vận kia, phảng phất như lộ ra trật tự, sự huyền diệu của quy tắc

thân ảnh kia, chỉ là xuất hiện ở nơi đây, tất cả sinh linh bên trong phương viên mười mấy vạn dặm liền đều nghẹn ngào

Giáo chủ Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Giờ phút này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không mở miệng, khuôn mặt cũng vô hỉ vô nộ, bình tĩnh nhìn chăm chú Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ lại là phản ứng nhanh nhất ở bên trong chúng tiên, hắn bình tĩnh đứng dậy, vái chào một cái đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, miệng nói một tiếng:

- Đệ tử Trường Canh, bái kiến Nhị sư thúc

chúng tiên cũng lập tức nhao nhao hành lễ, Tiệt Giáo xưng hô một tiếng Nhị sư bá, Xiển Giáo tất nhiên là xưng hô một tiếng lão sư

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ nhàng gật đầu, xem như trả lễ đám tiểu bối này, nhân tiện nói:

- Trường Canh, Quảng Thành Tử là ái đồ của bần đạo, có thể bỏ qua cho y lần này hay không

Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, lộ vẻ mặt khó xử, thấp giọng nói:

- Nhị sư thúc, Quảng Thành Tử sư huynh lần này đã là gây ra tai hoạ, khí vận Nhân Hoàng sau khi vỡ nát, lúc này còn không có dấu hiệu ngưng tụ, Nhân Tộc tổn thất không khỏi quá mức thảm trọng

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói:

- Bần đạo biết Trường Canh quan tâm Nhân Tộc, cũng biết Trường Canh hiện giờ vai gánh trách nhiệm nặng nề, nhưng Xiển Giáo chúng ta hành sự xưa nay chính là tuân theo lý lẽ thiên địa

- Quảng Thành Tử hành sự là bần đạo dạy, trong mắt bần đạo, y làm không sai, đi không sai

Chương 1910: quan tưởng chân thân Bàn Cổ

- Nếu Trường Canh cảm thấy không thể nào tiếp thu được, đây chẳng qua là giáo nghĩa xung đột, không hợp với lý niệm Nhân Tộc các ngươi

- Quảng Thành Tử không phải Nhân Tộc, lúc Thượng Cổ nhiều lần tương trợ Hiên Viên Nhân Hoàng, bây giờ công tội bù nhau, có thể hay không?

Lý Trường Thọ cười khổ

dưới đáy lòng hắn vừa vui mừng, lại vừa có chút bất đắc dĩ

vui mừng chính là, Nhị sư thúc nhà mình tuyệt không phải hạng người như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, chính mình ở trên người Nhị sư thúc, thiết thực cảm thấy Nhị sư thúc coi trọng đối với nhóm đệ tử

cái gọi là da mặt Thánh Nhân, cũng không nặng như đệ tử nghĩ

nhưng bất đắc dĩ chính là, Nhị sư thúc tựa hồ cũng không định đối kháng với Thiên Đạo

đã đến lúc này, Lý Trường Thọ tự nhiên không muốn cứ thế từ bỏ, thấp giọng nói:

- Sư thúc, chỉ cần Quảng Thành Tử sư huynh nói ra ẩn tình trong đó, ta sẽ chỉ gọt tu vi của Quảng Thành Tử sư huynh, để y thể hội một chút khốn khó của phàm nhân, không tiễn y đi luân hồi

đây nhìn như là đang lui bước, kỳ thực là đang ép Nguyên Thủy Thiên Tôn tỏ thái độ

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, lại là cũng không có quá nhiều do dự, chỉ là nói:

- Trường Canh, bần đạo không muốn động pháp đối với tiểu bối

Lý Trường Thọ đã là rõ ràng lập trường vị Thánh Nhân này lựa chọn, chậm rãi đẩy Hỗn Nguyên Kim Đấu ra phía sau, trực diện Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấp giọng nói:

- Nhưng sư thúc nếu muốn trực tiếp mang đi Quảng Thành Tử sư huynh, liền chớ trách đệ tử mạo phạm

- Trường Canh!

Đa Bảo Đạo Nhân hét lớn một tiếng:

- Đừng có vô lễ đối với Nhị sư bá! Chớ có khẩu xuất cuồng ngôn!

Gương mặt xinh đẹp của Vân Tiêu tiên tử càng là trắng bệch, muốn hướng về phía trước lại bị đạo vận Thánh Nhân ngăn trở

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi đưa tay, ra hiệu Đa Bảo Đạo Nhân không cần mở miệng, nhân tiện nói:

- Trường Canh, ngươi đã nghĩ kỹ?

- Nhị sư thúc

Lý Trường Thọ vái chào một cái:

- Đệ tử kỳ thật đã bị sư tổ đẩy lên nơi đây, không có lựa chọn nào khác

- Mà thôi

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ nhàng thở dài:

- Bần đạo liền tiếp ngươi mấy chiêu, ngươi nếu không đả thương được bần đạo, ngày hôm nay cứ như thế mà buông tha Quảng Thành Tử, như thế nào?

Trong không trung, gió ngừng thổi mây ngừng bay, thiên địa tĩnh lặng

Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng chắp tay, mặt không buồn vui, cũng không bảo tướng, thân hình giống như mây mù ngưng tụ thành, lại tương dung với càn khôn nơi đây

đây là Thiên Đạo Thánh Nhân, một trong Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ biến thành, chấp Bàn Cổ Phiên, cầm Ngọc Như Ý, cường giả Hồng Hoang tu vi gần với Thái Thanh lão tử ở bên trong Lục Thánh

mà giờ khắc này, vị cường giả vốn nên lên sân khấu liền trấn áp toàn cục, mở miệng liền định sinh tử chúng sinh này, nhíu mày nhìn chăm chú bên ngoài ngàn trượng

nơi đó có một đoàn sương mù, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại...

Cảm thấy một chút uy hiếp

ông ——

sương mù kia đột nhiên bị một cỗ kình lực thổi tan, trong đó hiện ra một đạo thân ảnh thon dài

Lý Trường Thọ, tên giả Lý Trường Canh

giờ phút này Lý Trường Thọ vẫn là mặc trường bào, trong tay cũng không mang theo bất kỳ binh khí gì, sau lưng chậm rãi hiện ra một cái đòn cân, vị trí quả cân vẫn là lơ lửng trong không trung

hắn cũng đang nhìn chăm chú Nguyên Thủy Thiên Tôn, tương hợp ánh mắt với vị Nhị sư thúc này

một cái chớp mắt này, Lý Trường Thọ hoàn toàn hiểu được Nhị sư thúc

Nhị sư thúc không muốn áp bảo ở trên người hắn, cũng chính là không đủ tín nhiệm đối với hắn

mà Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng cảm nhận được phần quyết tâm kia của Lý Trường Thọ

phản thiên!

- Không cần lưu thủ

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nói, nhắm mắt chờ đợi, đạo vận Thánh Nhân cấp tốc hội tụ quanh người

Lý Trường Thọ khẽ hít một hơi, cũng nhắm hai mắt lại, phía sau lại nổi lên một đạo hư ảnh cự nhân

đây là cảnh giới sau cảnh giới cực hạn của Bát Cửu Huyền Công, là thần thông Hậu Thổ nương nương chưa từng tưởng tượng qua

Lý Trường Thọ thông qua 'Hồng Mông Tử Khí • bắt chước ngụy trang nguyên thần', sau khi đánh cắp bản nguyên thiên địa, thu nạp bản nguyên thiên địa tại tự thân, mới có thần thông như vậy

đồng dạng, cũng không có cách nào truyền thụ cho những sinh linh khác

【 Át chủ bài: quan tưởng chân thân Bàn Cổ! 】

Hư ảnh này vừa ra, Thái Dương Tinh u ám không sáng, càn khôn phảng phất như xuất hiện một cái động thôn phệ hết thảy hư không, thiên địa cùng với đại đạo tựa như đều tràn ngập nguy hiểm

Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra mấy phần ý cười, bên miệng thì thào một tiếng không tệ, nhưng tiếp theo lại khẽ lắc đầu

'Còn chưa đủ. '

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói:

- Chỉ là như vậy, còn không đả thương được bần đạo

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng, tay phải cùng nổi lên kiếm chỉ, giơ lên đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn xa xa, hư ảnh cự nhân sau lưng nắm chặt một thanh cự phủ!

Chương 1911: ba con đường

Nhị sư thúc cho hắn cơ hội thi triển mấy chiêu, nhưng thật ra là đang để hắn chứng minh thực lực của chính mình, chứng minh bản thân có tư cách phản thiên hay không

cho nên, chính mình kỳ thật chỉ có cơ hội một chiêu

chỉ có một chiêu trực tiếp làm bị thương Nhị sư thúc, mới có thể làm Nhị sư thúc thay đổi chủ ý

Nhị sư thúc cùng với Quảng Thành Tử thật sự là quá thông minh

Quảng Thành Tử sau khi bị sư tổ 'ám chỉ', đã là làm tốt chuẩn bị hi sinh tự thân, để Xiển Giáo cầu sinh tồn ở trong kẽ hở trận doanh Thiên Đạo cùng với sinh linh, cho thấy lập trường Xiển Giáo thuận thiên mà đi

Quảng Thành Tử vừa rồi phẫn nộ, bác bỏ, chẳng qua là nói cho Thiên Đạo nghe, xem như nhập đội Thiên Đạo

nhưng hiện nay, sinh linh nếu không thể tập hợp hết thảy lực lượng, chính mình chỉ có bảy thành phần thắng, khả năng một bước cuối cùng bị Đạo Tổ lật bàn quả thực quá lớn

【 Một bước cuối cùng 】 lúc này cũng chưa đến, thời cơ chưa tới, chuẩn bị không đủ, chuyện nên xảy ra còn lâu mới xảy ra

lúc này mới chỉ là bước thứ ba đếm ngược trong kế hoạch phá cục của Lý Trường Thọ

bày ở trước mặt Lý Trường Thọ, chỉ có ba con đường ——

Hoặc là làm Nhị sư thúc giờ phút này thay đổi chủ ý

hoặc là làm Nhị sư thúc hết hi vọng đối với Thiên Đạo

hoặc là, vào trước khi quyết chiến cuối cùng với Đạo Tổ, trảm Nhị sư thúc, cướp đi Bàn Cổ Phiên!

Việc đã đến nước này, không còn cách nào khác cảm nhận được Hỗn Độn Chung đã rời đi phạm vi Ngũ Bộ Châu, Lý Trường Thọ cũng ít đi mấy phần cố kỵ

hắn mặc dù có thể để Tiểu Quỳnh Phong rời đi trước tiên, nhưng Tiểu Quỳnh Phong cũng là chín 'con tin' h mình đặt tại Thiên Đình, bất kỳ động thái nào cũng sẽ ảnh hưởng đến cục diện chung

phản Thiên Đạo nghe thì dễ, những lời mệnh ta do ta không do trời này, kỳ thật chỉ là khẩu hiệu làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào mà thôi, không có đại dụng gì

chân chính phản thiên, cần mưu đồ lâu dài, không ngừng bố cục, tìm kiếm sơ hở của thiên!

Còn cần từng bước một đi ra một con đường tiền nhân chưa đi qua, có một tấm át chủ bài có thể khiến thiên e ngại, khiến thiên không thể làm gì!

Càng cần đoàn kết tất cả chúng sinh có thể đoàn kết, thuyết phục được tất cả các minh hữu đáng tin cậy

cho nên, vào lúc này, nơi đây, ở dưới tình hình như vậy!

Chính mình nhất định phải lấy ra một ít át chủ bài, làm bị thương Nhị sư thúc Nguyên Thủy Thiên Tôn, đả thương vị Thánh Nhân mạnh thứ hai bên trong thiên địa này!

Ông!

Bên trên cổ tay Lý Trường Thọ xuất hiện từng tia từng tia ánh sáng màu tím, đảo mắt ngưng tụ thành ấn phù lấp lánh

cơ hồ trong nháy mắt, sau lưng Lý Trường Thọ triển khai một đạo hào quang hơi mỏng, trên đó hiện ra mấy trăm vòng xoáy

trong một cái chớp mắt vòng xoáy thành hình, linh khí trong phương viên mười vạn dặm nhanh chóng bị hút về đây, dung nhập vào trong cơ thể Lý Trường Thọ!

Tình huống gần như giống hệt như khi thi triển pháo gấp trăm lần linh khí!

Nhưng Lý Trường Thọ trực tiếp đặt khôn cùng linh khí vào bản thân!

Một cái chớp mắt này, đầu ngón tay Lý Trường Thọ ngưng tụ ra ánh sáng chói mắt, càn khôn phía trước xuất hiện vô số khe hở, lại như mặt gương cấp tốc vỡ vụn

【 Át chủ bài: giản dị tự nhiên gấp trăm lần linh khí chỉ. 】

Phun!

Lý Trường Thọ điểm nhẹ một chỉ, một chùm linh lực bị áp súc đến cực hạn, kích bắn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn

thiên khung giống như một con thú khổng lồ há miệng, như vực thẳm treo ngược!

Đây còn chưa hết

hư ảnh sau lưng Lý Trường Thọ đánh xuống một búa đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, một đạo hồ quang đánh vào 'vực sâu', đi theo chùm sáng kia!

Thiên địa rúng động

ánh sao trên bầu trời sáng tối chập chờn, vết rách kia trực tiếp thôn phệ thánh khu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bên trong thiên địa lại bị cường quang tuôn ra bên trong vết rách tràn ngập!

Khôn cùng linh khí nhộn nhạo lên, hóa thành cuồng phong thổi về hướng các nơi Nam Thiệm Bộ Châu

phía dưới, đệ tử Xiển Tiệt nhị giáo lộ ra thần sắc khẩn trương nhìn chăm chú vào kỳ cảnh như vậy

trong bọn họ, chỉ có các cao thủ Nam Cực Tiên Ông, Đa Bảo Đạo Nhân, Vân Tiêu tiên tử, có thể miễn cưỡng lý giải một kích Lý Trường Thọ đánh ra này

cũng vì nguyên nhân chính là miễn cưỡng lý giải, đáy lòng mới sẽ chấn động không gì sánh nổi một kích này, đã không kém hơn thủ đoạn của Thánh Nhân!

Thậm chí có thể trực tiếp trọng thương thánh thứ sáu ngày hôm đó!

Nói một cách khác, ngày hôm đó liên thủ với Triệu Công Minh trảm thánh, Lý Trường Thọ vẫn còn ẩn giấu thực lực, cũng không triển lộ ra hết thảy thực lực, chỉ là vì thành toàn Triệu Công Minh

năm tháng phảng phất như bị người nhấn vào nút tua nhanh, khôn cùng quang cực kia nhanh chóng tan biến

'Vực sâu' khép kín, càn khôn phá toái bị lực lượng Thiên Đạo cấp tốc tu bổ

Chương 1912: Vậy cũng là sai lầm?

theo Nguyên Thủy Thiên Tôn vung tay, trong nháy mắt, thiên khung khôi phục thành xanh thẳm một lần nữa

xanh thẳm như gương sáng

chúng đệ tử Thánh Nhân nín thở ngưng thần, mặc dù trên không trung chỉ có hai thân ảnh, nhưng bọn hắn trong lúc nhất thời không biết nên nhìn tới đâu

Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng trong không trung, hai tay tự nhiên rủ xuống, khí tức hơi có chút hỗn loạn

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn là đứng chắp tay, đạo bào không có nửa phần nếp uốn, đạo vận Thánh Nhân lại suy yếu hơn rất nhiều so với trước đó

nhỏ giọt!

Một giọt máu tươi trượt xuống từ không trung, lan ra tầng tầng gợn sóng giữa không trung, hóa thành từng tia từng tia linh khí tinh thuần, tiêu tán ở trong thiên địa

trên cánh tay trái Nguyên Thủy Thiên Tôn, từng giọt máu Thánh Nhân chậm rãi trượt xuống, lại lặng yên sấy khô

- Nhị sư thúc

tiếng nói lạnh nhạt của Lý Trường Thọ truyền khắp thiên địa, lại chỉ là hỏi một tiếng đơn giản:

- Như thế, có thể hay không?

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhắm hai mắt lại, chậm rãi thở dài:

- Lại để bần đạo cẩn thận suy nghĩ

Lý Trường Thọ hơi hơi nhíu mày

là hắn chứng minh còn chưa đủ? Át chủ bài biểu hiện ra còn chưa đủ?

Mà thôi

- Đệ tử, chờ đợi tin lành của Nhị sư thúc

Lý Trường Thọ vái chào một cái, thân hình rơi xuống từ trên cao

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn đứng giữa không trung, nhắm mắt không nói, giống như tượng đất

thân ảnh Lý Trường Thọ rơi xuống, đệ tử hai giáo phản ứng không giống nhau

tiên nhân Tiệt Giáo một đám mừng rỡ không thôi, hận không thể xông lên reo hò vài câu

dù sao, Nhị sư bá vẫn là 'cái bóng trong đạo tâm' bọn họ; đối với mấy vị đại đệ tử mà nói, đều có thể xem như 'cái bóng tuổi thơ'

tiên Xiển Giáo lại là câm như hến, trong ánh mắt nhìn Lý Trường Thọ có chút phức tạp, nhiều một chút kính sợ

Lý Trường Thọ nhìn về phía Vân Tiêu nâng Hỗn Nguyên Kim Đấu, ôn hoà nói:

- Tạm thời coi chừng Quảng Thành Tử

- Ừm

Vân Tiêu ôn nhu gật đầu, trong mắt quang mang lưu luyến, trong tay linh lực nồng đậm

tiếp theo, bên trong thiên địa một lần nữa rơi vào trầm mặc, các phương đều đang đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng

qua một hồi

Lý Trường Thọ lại nói:

- Khương thái sư, trước tiên định tội Đát Kỷ đi

thân thể Đát Kỷ khẽ run, chỉ là cúi đầu không nói

Khương Thượng đang ngồi ở góc đài cao với đám phàm nhân vội vàng nhảy dựng lên, tóc bạc râu bạc trắng tung bay, chắp tay hành lễ đối với Lý Trường Thọ, cấp tốc ngồi về ghế bành ban đầu

y vừa mới nhập toạ, cầm lấy kinh đường mộc, nhưng cũng không dám tùy ý rơi xuống

Khương Thượng ngẩng đầu hỏi:

- Tinh Quân, Đát Kỷ này... trị tội gì?

- Ngươi lấy thân phận của Chu thần định tội nàng là được

Lý Trường Thọ nói:

- Xem ngươi định như thế nào

- Chuyện này...

Khương Thượng chau mày, nhìn chăm chú Đát Kỷ thân hình xinh đẹp, nhưng không có nửa phần khinh niệm

bản thái sư cũng không phải là chưa thấy qua nữ tử

một hồi lâu, Khương Thượng khẽ thở dài, nói:

- Từ xưa kẻ thắng làm vua, bây giờ Thương quốc đã bại dưới tay Chu quốc, lại không luận quá trình như thế nào, kết quả chính là như vậy. Ta là Chu thần, phụng mệnh đại vương, định tội phi tần Thương Vương tiền triều, nay, ban Đát Kỷ được chết. Đát Kỷ ngươi có phục?

Quỳnh Tiêu ở trên mây nói:

- Vậy cũng là sai lầm?

Vân Tiêu liếc nhìn muội muội nhà mình, Quỳnh Tiêu lập tức ngậm miệng nhỏ, trên gương mặt viết đầy phiền muộn

Lý Trường Thọ nhìn về phía Quỳnh Tiêu, chậm rãi nói:

- Chỉ luận thắng thua, vô tội vô danh, đây đã là thiện quả Đát Kỷ có thể cầu sau đó lại nhìn về phía Đát Kỷ, nói:

- Huỷ thân thể, đi Phong Thần Đài gặp gỡ với đại vương nhà ngươi đi

Đát Kỷ thở dài:

- Đát Kỷ tạ thái sư thành toàn, tạ Tinh Quân đại nhân bảo vệ

Lý Trường Thọ lại nói:

- Nhưng tình hình của Đát Kỷ có chút đặc thù... Đả Thần Tiên ở đâu?

Không trung có ánh vàng lấp lóe, cột sáng màu vàng hạ xuống từ trên trời, ngưng tụ thành một cây roi vàng trong lòng bàn tay Lý Trường Thọ

Thiên Đạo pháp khí - Đả Thần Tiên!

Đả Thần Tiên vung lên người Đát Kỷ, Đát Kỷ ngã xuống đất, hai tia sáng bay ra khỏi trán, hóa thành hai bóng người đẹp đẽ một thực một hư

hư ảnh là một đạo hồn phách, có khuôn mặt giống như Tô Đát Kỷ, kiều diễm ướt át

một thân ảnh khác tất nhiên là cửu vĩ yêu hồ, lúc này đang kéo chín cái đuôi cáo trắng như tuyết, lại là một bức dung mạo khác, khuynh quốc khuynh thành

Lý Trường Thọ nói:

- Ai trong các ngươi là vương hậu Đát Kỷ?

- Là ta

cửu vĩ yêu hồ khẽ thở dài, không dám ngẩng đầu nhìn Lý Trường Thọ, quỳ rạp trên đất:

- Nàng chỉ là nguyên hồn Tô Đát Kỷ bị ta giam cầm, cũng bị ta hại bỏ mình, còn thỉnh Tinh Quân đại nhân cho phép nàng luân hồi chuyển thế, tất cả chịu tội ta đều gánh chịu

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nói:

- Nếu như thế...

Chương 1913: có lời gì muốn nói?

- Hãy khoan!

Bên trong tiên Xiển Giáo truyền đến một tiếng hét lớn, đã thấy Văn Thù Đạo Nhân tiến về phía trước bước ra nửa bước, nhìn chăm chú cửu vĩ yêu hồ kia

Văn Thù định tiếng nói:

- Tinh Quân đại nhân không khỏi quá mức thiên vị, đây là yêu vật! Nữ tử Yêu tộc đoạt xá nữ tử phàm trần, lẫn vào trong Thương vương cung làm ái phi Nhân Hoàng, đây phải bị tội gì? Dựa vào cái gì chỉ trị tội Đại sư huynh chúng ta, lại ấm giọng nói lời nhỏ nhẹ đối với nữ tử Yêu tộc như vậy!

Lý Trường Thọ nói:

- Nàng giờ phút này đã bỏ mình, hồn vào Phong Thần Đài, xử trí như vậy có gì không đúng sao?

Lại có tiên Xiển Giáo nói:

- Yêu vật như thế, hẳn phải hồn phi phách tán, làm sao có thể phong chính thần Thiên Đình!

- Vị đạo hữu này

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ngươi đang dạy ta Phong Thần như thế nào?

Vị tiên Xiển Giáo kia lập tức ngậm miệng không nói

Nam Cực Tiên Ông cười nói:

- Trường Canh sư đệ, ngươi cảm thấy như thế này có được không? Không bằng miễn chịu tội cho Quảng Thành Tử cùng với nữ tử Hồ tộc này, nữ tử Hồ tộc này nhục thân vào Phong Thần Đài, Quảng Thành Tử sư đệ trở về Ngọc Hư Cung chịu phạt

- Bên trong thiên quy không có trao đổi, quy củ chính là quy củ

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Đát Kỷ ngày hôm nay hẳn phải chết, Quảng Thành Tử tu vi tất phế, lúc này chờ chính là Nhị sư thúc làm ra quyết đoán, để quyết định Quảng Thành Tử phải chăng muốn luân hồi chuyển thế

Nam Cực Tiên Ông thở dài:

- Trường Canh sư đệ...

- Ta chính là Thái Bạch Kim Tinh

- Tinh Quân đại nhân

Nam Cực Tiên Ông tận tình khuyên bảo:

- Đát Kỷ này vì sao vào thế tục, trong lòng chúng ta nhất thanh nhị sở, nhưng việc này cũng không tiện nói ra, làm hỏng thanh danh của vị đại nhân kia

- Quảng Thành Tử sư đệ hành sự có ẩn tình, Đát Kỷ này hành sự cũng có ẩn tình, cả hai mặc dù không liên hệ với nhau, giờ phút này lại đụng vào nhau

- Không bằng coi như thôi, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, thiên địa này vẫn như cũ có thể bình yên, chẳng phải đẹp quá thay

Lý Trường Thọ: "..."

Trước đây chính mình mặc dù đã cân nhắc kỹ lưỡng tình huống này, nhưng một màn này phát sinh, vẫn là không khỏi có chút im lặng

đây chính là một trong ba vấn đề khó khăn không nhỏ hạch tâm của phản thiên

ba vấn đề khó khăn không nhỏ này được sắp xếp theo thứ tự theo trình độ phiền phức:

thứ nhất, Đạo Tổ • Thiên Đạo cũng sẽ không ngồi chờ chết, tương phản, ván cờ hoàn toàn bị bọn họ khống chế

thứ hai, Đạo Tổ • Thiên Đạo có được lực lượng gần như vô tận, có thể điều động lực lượng bản nguyên thiên địa

thứ ba, sinh linh không thể tạo nên một mặt trận thống nhất

chuyện này kỳ thật không có gì đáng trách

tiên nhân hai giáo ở chỗ này hiện giờ, đã xem như 'quần thể' thể ngộ sâu hơn đối với đại đạo bên trong thiên địa, trong bọn họ, cũng chỉ có một số nhỏ lý giải Thiên Đạo áp bách đối với sinh linh

mặt khác, đã sớm chấp nhận hết thảy hình thức chủ đạo của Thiên Đạo, cảm thấy điều này không có gì không đúng

Lý Trường Thọ nói:

- Thọ Tinh không cần khuyên nhiều, ngày hôm nay nên định tội, liền phải định tội

chúng tiên Xiển Giáo lập tức lặng lẽ một hồi

Đả Thần Tiên trong tay Lý Trường Thọ trượt xuống, thân thể Tô Đát Kỷ trực tiếp phá toái thành linh khí, hồn phách phàm nhân Tô Đát Kỷ bị thu đi, tất nhiên là đưa đi Địa Phủ luân hồi

cửu vĩ hồ một lần nữa bị tiên thằng trói buộc, quỳ gối ở chính giữa đài cao

Khương Thượng hiểu ý, định tiếng nói:

- Đát Kỷ, ngươi có lời gì muốn nói?

- Đát Kỷ có chuyện

cửu vĩ hồ ngẩng đầu nhìn một chút Khương Thượng, ôn nhu cười một tiếng, nói khẽ:

- Đa tạ đạo trưởng, trước đây vô tri, tăng thêm phiền toái cho ngài

- Lúc gặp được đại vương, đáy lòng Đát Kỷ tràn đầy bi thương, không muốn phụng dưỡng phàm phu tục tử, mỗi lần ban đêm chỉ là mê ngất y đi

- Tuy nhiên sau mấy tháng, đáy lòng Đát Kỷ chẳng biết tại sao, đã tràn đầy cái bóng của y, nhìn y mặt ủ mày chau vì mệnh đồ Thương quốc, nhìn y cùng với những lão nhân kia cười nói chuyện phiếm, nhìn y cả đêm không có cách nào ngủ yên

- Đợi ta lấy lại tinh thần, mới biết chính mình động tình niệm, vào tình kiếp

- Ý nghĩ xằng bậy yrước đây chẳng qua là do lúc trước mị thuật mất đi hiệu lực, trong lòng không phục, muốn tìm về phần tôn nghiêm kia mà thôi; bây giờ mới biết, nếu có thể gắn bó với người hiểu nhau, mới là phúc phận lớn nhất

- Đến lúc sau, chỉ là có thể sử dụng thể xác Đát Kỷ bồi ở bên cạnh y...

- Ta không biết làm thế nào để y vui vẻ, ta không biết làm thế nào để y không lo lắng, ta chỉ là mộy Yêu tộc bình thường được tuyển chọn, chỉ có thể nhìn y dần dần già đi

Chương 1914: Tiên tổ

- Ta kỳ thật, rất cảm kích số mệnh này

- Nếu như, nếu như có thể đi Phong Thần Đài, liệu có thể mời đại nhân giúp ta tạo thành thân thể Đát Kỷ hay không, ta không muốn để y biết được ta là yêu hồ, không muốn để y cảm thấy, ta tiếp cận y là vì hại tính mạng y

- Đa tạ đạo trưởng, đa tạ Tinh Quân đại nhân

- Ừm

Khương Thượng thầm thắc mắc tại sao cửu vĩ yêu hồ lại gọi y là đạo trưởng, nhưng cũng không có để ý chi tiết như vậy, cầm lấy thẻ gỗ một bên, lập tức liền muốn ném ra

cũng là người cơ khổ

bên cạnh bỗng có tiếng quát mắng:

- Đát Kỷ không thể vào Phong Thần Đài! Yêu phụ này làm sao có thể vào Phong Thần trường sinh!

Chúng tiên tìm theo tiếng tiên thức thả ra, đã thấy hai vị thiếu niên vọt ra, từ bên trong tiên Xiển Giáo, một người mày kiếm mắt sáng, một người mặt vuông chữ quốc, từng người mang theo sắc mặt giận dữ

lại là con trai của Đế Tân cùng với Khương vương hậu bị Quảng Thành Tử cùng Xích Tinh Tử đưa đi trước đây, Ân Hồng, Ân Giao!

Ân Hồng kia mắng:

- Đát Kỷ hại mẫu hậu ta, hại Thương quốc chúng ta đến tận đây, dựa vào cái gì Phong Thần! Dựa vào cái gì còn muốn ả đi Thiên Đình làm thần tiên! Thái Bạch Kim Tinh nhà ngươi, cầm vị bất chính, lòng có tư tình, khó có thể phục chúng!

- Không sai, Đát Kỷ nghiệp chướng nặng nề, hẳn phải hồn phi phách tán!

Lý Trường Thọ nhướng mày, còn chưa mở miệng, trong tiên Tiệt Giáo có một lão giả nhảy ra, lại là Lữ Nhạc

Lữ Nhạc há miệng liền mắng:

- Hai tên tiểu tử, hà dám nói bừa công chính ở chỗ này!

Xích Tinh Tử Xiển Giáo không khỏi đứng ra, nói với Lữ Nhạc:

- Nơi đây nếu có người có thể đến tìm Đát Kỷ báo thù, tất nhiên là đồ nhi cùng với sư điệt của bần đạo, mẫu thân của hai người họ bị Đát Kỷ làm hại, hẳn nên có cơ hội lên tiếng

Vân Tiêu tiên tử ôn nhu nói:

- Căn nguyên vương thất phân tranh tất cả ở phía trên Đế Tân kia, Đát Kỷ không làm chủ được, hiện giờ Đế Tân đã bỏ mình, hai vị vương tử này cho dù có nỗi khổ tâm, cũng không nên chỉ trích người khác, nên đi vào bên trong Phong Thần Đài, hỏi một chút Đế Tân vì sao như thế

- Không sai

Đa Bảo Đạo Nhân thở dài:

- Ân Hồng Ân Giao, hại chết mẫu thân các ngươi chính là phụ thân của bọn ngươi, đây coi như là bi kịch vương thất phàm tục, không có quan hệ gì với người ngoài, cửu vĩ hồ mặc dù hãm sâu trong đó, nhưng nói trắng ra là, cũng chỉ là cái cớ phụ vương các ngươi tìm, gánh chịu tiếng xấu thay cho phụ vương các ngươi mà thôi

Ân Hồng nói:

- Trước và sau khi Đát Kỷ này vào cung, tính tình của phụ vương ta biến hóa rõ ràng cỡ nào!

- Chính là ả yêu ngôn mê hoặc phụ vương ta!

- Đủ rồi!

Một tiếng quát khẽ truyền đến từ phương hướng Triều Ca Thành, đã thấy ánh vàng lấp lóe, nữ tiên thân mang chiến giáp, lưng đeo đại kiếm kia bay vụt đến, chính là Hữu Cầm Huyền Nhã

- Ân Hồng Ân Giao lui ra sau, đừng có lại bôi đen phụ vương các ngươi nữa

Ân Hồng Ân Giao đang định bác bỏ, nhưng nhìn thấy thân hình dung mạo người tới, không khỏi run lên, nghĩ đến hình ảnh treo bên trong tông miếu

- Tiên? Tiên tổ...

- Ngài vì sao không cứu phụ vương mẫu hậu chúng ta!

- Ta là tiên thần Thiên Đình, không thể can thiệp sự tình phàm tục

Hữu Cầm Huyền Nhã đối mặt với đại thần thông giả đầy trời vẫn khí định thần nhàn, lạnh nhạt nói:

- Chuyện đế vương gia khó phân đúng sai, hậu cung tranh chấp bắt đầu tại ngoại thích, cái chết của Khương vương hậu cũng không liên quan sâu đến Đát Kỷ, mẫu thân các ngươi chết, chính là do Tử Thụ cùng với Khương gia tranh chấp liên luỵ

- Ngày hôm nay, các ngươi nếu muốn trảm Đát Kỷ, ta tự nhiên có thể thỉnh cầu Tinh Quân, nhưng Thiên Đình Phong Thần do Thiên Đình quyết định, không cần các ngươi can thiệp, còn không mau tạ tội Tinh Quân!

- Các ngươi có biết, nếu không phải Tinh Quân năm đó cứu giúp, Thương quốc nhất mạch này đã sớm chặt đứt! Lại từ đâu ra hai người các ngươi!

Ân Hồng Ân Giao hai mắt phiếm hồng, nhìn gương mặt xinh đẹp nghiêm khắc của Hữu Cầm Huyền Nhã, lại ngẩng đầu nhìn về phía thân hình Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ khoát khoát tay, nói:

- Huyền Nhã, mang Ân Hồng Ân Giao đi vào trong Triều Ca Thành chờ, không cần tham dự sự tình kế tiếp

- Mạt tướng lĩnh mệnh

Hữu Cầm Huyền Nhã chắp tay hành lễ, nhìn về phía Ân Hồng Ân Giao, quát khẽ nói:

- Còn không theo ta rời đi

Ân Hồng Ân Giao vô thức nhìn về phía Xích Tinh Tử, Xích Tinh Tử cau mày nói:

- Tạm thời rời đi cũng được

- Sư phụ...

- Chuyện này! Ài!

Hai thiếu niên này cúi đầu thở dài, sau đó cưỡi mây đi về hướng Hữu Cầm Huyền Nhã, bị Hữu Cầm Huyền Nhã mang về Triều Ca Thành

phụ cận đài cao lại an tĩnh một hồi, thẳng đến khi thân hình Hữu Cầm Huyền Nhã tan biến ở gần Trích Tinh Lâu, Lý Trường Thọ mới nhẹ nhàng thở dài, cầm Đả Thần Tiên trong tay đẩy về hướng Khương Thượng

Chương 1915: Chỉ bằng vào các ngươi?

- Dùng vật này hành hình, tự nhiên có thể làm hồn phách Đát Kỷ đi Phong Thần Đài, nàng cùng với Đế Tân là phu thê, đoàn tụ cũng xem như là kết cục tốt

- Tại thời điểm Phong Thần, tùy tiện phân cho một thần vị nhàn tản, hoặc song thần là được

Khương Thượng đứng dậy, lơ ngơ, lại càng không biết vị tiền bối đại thần này vì sao lại nói với mình những điều này, cầm Đả Thần Tiên ở trong lòng bàn tay

lập tức, Khương Thượng đầu tiên là ngồi xuống, nói một tiếng đối với Đát Kỷ:

- Nay định tội Đát Kỷ, nên chém, hồn vào Phong Thần Đài!

Sau đó đứng dậy, hai tay dâng Đả Thần Tiên bước nhanh đi đến bên người Đát Kỷ, phải tay nắm chặt Đả Thần Tiên, giơ roi gỗ này lên cao cao

Đát Kỷ gắt gao nhắm chặt hai mắt, mấy giọt nước mắt trượt xuống, khóe miệng tràn đầy ý cười

roi gỗ trong tay Khương Thượng sáng lóng lánh, lập tức liền muốn đập xuống đầu Đát Kỷ!

- Hãy khoan, bần đạo có lời muốn nói

lại là biến cố xuất hiện, liên tục không ngừng

đã thấy ánh vàng lấp lánh ở phía tây, tường vân hiển hiện, hai thân ảnh chậm rãi đi tới

Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cùng với Đại sư huynh Tây Phương Giáo, Di Lặc

trong mắt Lý Trường Thọ phun trào thần quang, rơi vào trên người Di Lặc

Di Lặc vô thức lui lại nửa bước, dán ở phía sau Tiếp Dẫn Thánh Nhân, nở nụ cười ôn hoà đối với Lý Trường Thọ

Di Lặc cười nói:

- Tinh Quân có khoẻ hay không?

Lý Trường Thọ cũng không trực tiếp ra tay, lạnh nhạt nói:

- Nhờ phúc của đạo hữu, gặp thêm rất nhiều phiền phức

Di Lặc nói:

- Có thể thêm chút phiền phức cho Tinh Quân, bần đạo hết sức vinh hạnh

Lý Trường Thọ nói:

- Nếu ngày hôm nay có thể có thừa lực giết đạo hữu, nhất định sẽ không lưu lại thi thể nào cho đạo hữu

- Cũng thế

Di Lặc chắp tay một cái, cười nói:

- Trước đây bần đạo cứu sinh linh ba chỗ đại thiên thế giới, bởi vậy rửa sạch tội nghiệt Thiên Đạo, được Thiên Đạo tán thành, bây giờ Tinh Quân đại nhân muốn trị tội bần đạo, e là không thể

cái cớ này, tìm thật đúng là tùy ý

không hổ là người kế vị ưng khuyển Thiên Đạo

- Ta muốn giết ngươi, thuần túy là ân oán cá nhân

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Giống như Nhiên Đăng kia

Di Lặc gật gật đầu, lại dậm chân mà ra từ sau lưng Tiếp Dẫn, cất cao giọng nói:

- Tạm thời không nói đến ân oán cá nhân giữa ta và ngươi, Đát Kỷ này lại là không thể vào Phong Thần Bảng, Phong Thần Bảng này, xét theo lai lịch, phúc duyên mà nói, được Thiên Đạo tán thành, mới có thể trở thành chính thần Thiên Đình, nhập danh sách Thiên Đạo. Tinh Quân chẳng lẽ cho rằng, Thiên Đình đã là chỗ ngươi muốn làm gì thì làm?

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Thiên Đình chọn lựa tiên thần, trọng yếu nhất là phẩm tính, tiếp theo là năng lực, lại sau nữa mới là lai lịch phúc duyên

- Ồ?

Di Lặc cười nói:

- Như vậy vì sao bần đạo cảm thấy, trọng yếu nhất của tiên thần Thiên Đình, vẫn là lai lịch trước đây? Tinh Quân hiện giờ còn thật sự có thể đại biểu cho Thiên Đạo?

- Tinh Quân hẳn là cảm thấy, chúng ta vẫn không biết ngươi đã trở mặt với Thiên Đạo? Ngày hôm nay ở chỗ này, không bằng nói chuyện cởi mở một chút, Tinh Quân đã mất đi sự ủng hộ của Thiên Đạo, sao lại hành động như vậy ở đây

Lý Trường Thọ nhắm mắt than nhẹ:

- Xem ra, các ngươi dám hiện thân, đã là có chuẩn bị vạn toàn

Di Lặc nói:

- Chuẩn bị vạn toàn không dám nhận, chỉ là được Thiên Đạo cho phép, tới mời Tinh Quân làm quyết định mà thôi. Tinh Quân, còn mời giết Đát Kỷ, diệt thần hồn, nếu không, chớ trách bần đạo ra tay, thay Tinh Quân sửa đổi việc này!

Đa Bảo Đạo Nhân cau mày nói:

- Chỉ bằng vào các ngươi?

- Liền dựa vào chúng ta

Di Lặc cười càng thêm nồng:

- Đa Bảo đạo hữu, ngươi vì sao không suy nghĩ, vi sư của ngươi vì sao đến lúc này còn không hiện thân?

khuôn mặt của Đa Bảo Đạo Nhân biến đổi, nhìn hằm hằm Di Lặc

đúng lúc này!

Bên trong trời cao lóe lên một đạo quang mang thập tự!

Đa Bảo Đạo Nhân hất tay áo lên, quang mang kia trong nháy mắt hướng về nơi đây, lơ lửng trong trăm trượng không trung

một thanh kiếm gãy!

Tiên Tiệt Giáo ngẩng đầu nhìn lại, đều là đột nhiên biến sắc!

Thanh Bình kiếm!

Thanh Bình kiếm đứt gãy!

- Sư tôn, sư tôn!

Quỳnh Tiêu không nhịn được hô to một tiếng, tiếng nói có chút run rẩy

đúng lúc này, một tia đạo vận lưu chuyển, trên đỉnh đầu chúng tiên Tiệt Giáo mở ra một cái khe, trong đó có một đạo thân ảnh rơi xuống, lại miễn cưỡng đứng thẳng người ở giữa không trung

toàn thân người này đẫm máu, mái tóc dài nhuốm máu, hơi thở rất yếu ớt, vai trái bị gãy hoàn toàn, khắp người đầy vết sẹo, hư ảnh bốn thanh bảo kiếm lượn vòng quanh người, dưới chân đạp trên trận đồ đã bị đâm thủng

Thông Thiên Giáo Chủ...

- Sư tôn!

- Sư tôn ngài làm sao vậy!

Mấy chục đạo lưu quang loé lên, chúng tiên Tiệt Giáo lập tức chen chúc ở quanh người Thông Thiên Giáo Chủ

Chương 1916: ngươi không cứu được

nhóm đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân, Vân Tiêu tràn đầy cảnh giác nhìn bốn phía, Quy Linh, Quỳnh Tiêu ở trái phải đỡ Thông Thiên Giáo Chủ

- Sư tôn ngài làm sao vậy?

- Không có việc gì, không chết được, khụ, khụ khục!

Thông Thiên Giáo Chủ lập tức bình phục khí tức, nhưng thương thế toàn thân quá nặng, trong lúc nhất thời lại khó có thể đứng dậy

y nhìn về phía Lý Trường Thọ giờ phút này đang nhìn chăm chú vào chính mình, nhếch miệng cười cười đối với Lý Trường Thọ, thấp giọng nói:

- Bị lão sư ám toán, kéo chân sau ngươi, Trường Canh

- Sư thúc nghỉ ngơi cho tốt đi

Lý Trường Thọ lắc đầu, ôn hoà nói:

- Có Hồng Mông Tử Khí cùng với Thánh Nhân công đức hạn chế, sư thúc ngươi không phát huy ra được mấy phần thực lực bản thân, không cần tự trách, chẳng qua thoạt nhìn, Đạo Tổ đã là đã ra tay trước một bước

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía không trung, lạnh lùng nói:

- Đạo hữu, sao không hiện thân?

Một tiếng cười khẽ truyền đến từ cao không, đã thấy ánh vàng phun trào, ngưng tụ thành một đạo thân hình

người đến thân mang cà sa màu vàng, tóc dài buông xõa, khuôn mặt an tường, hai mắt lóe ra mấy phần ánh sáng, trong tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, dưới thân ngồi thất thải tường vân

- Chuẩn Đề? !

- Thánh thứ sáu vì sao còn sống?

Chúng tiên Tiệt Giáo, Xiển Giáo tràn đầy kinh ngạc, Lý Trường Thọ lại là sắc mặt như thường

- Coi chừng

Thông Thiên Giáo Chủ thở dài:

- Đây chẳng qua là thể xác Thiên Đạo tái tạo, trong đó là ý chí Thiên Đạo, có thể tính là phân thân lão sư, thực lực, ở trên ta

'Chuẩn Đề' kia nhặt hoa cười khẽ, cúi đầu nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, lạnh nhạt nói:

- Đạo hữu, trận thứ ba này, có thể bắt đầu chưa?

Lão vừa dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ thở dài, thân hình lấp lóe từ cao không, rơi vào phía trước chúng tiên Xiển Giáo, nói:

- Quảng Thành Tử phúc duyên thâm hậu, lai lịch thanh chính, không nên bị đánh vào luân hồi như thế

Lý Trường Thọ gật gật đầu, vái chào một cái đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghiêm mặt nói:

- Đạo hữu, Quảng Thành Tử ngươi không cứu được

- Ha ha ha! Ha ha ha!

Di Lặc đột nhiên ngửa đầu cười to, trong tiếng cười tràn đầy điên cuồng

vào giờ phút này, đạo đạo uy áp Thánh Nhân quanh quẩn ở giữa thiên địa, vạn vật không tiếng động, thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch, tiếng cười kia lại cực kỳ chói tai

- Lý Trường Canh! Ngươi cũng có hôm nay! Đối nghịch với Thiên Đạo, ngươi cũng xứng! Ha ha ha! Ha ha ha!

Bởi vì quy thuận Thiên Đạo, Di Lặc xác thực xem như nắm chắc thắng lợi trong tay vào giờ phút này, phân thân Đạo Tổ 'Chuẩn Đề' hiện thân, tùy ý ra tay đối với sinh linh, xem như một lá bài tẩy của Đạo Tổ

—— hình dạng của 'Chuẩn Đề' chẳng qua là dùng để buồn nôn Lý Trường Thọ, đạo thân ảnh này vốn nên là lão đạo áo bào xám, hơn nữa là lão đạo áo bào xám có được thực lực Thánh Nhân

Thông Thiên Giáo Chủ gặp không may ám toán, hẳn là lúc đuổi tới nơi đây bị Thiên Đạo tính kế, bị Đạo Tổ ra tay trực tiếp đánh cho tàn phế

Nguyên Thủy Thiên Tôn thuận thế làm ra lựa chọn, đứng ở một phương Thiên Đạo

Tiếp Dẫn Thánh Nhân vốn là thiếu công đức vô biên, chất chứa oán hận rất sâu cùng với Lý Trường Thọ, tự nhiên cũng là trận doanh Thiên Đạo

Thánh Mẫu nương nương không ở trong cục, bên trong thiên địa này chỉ còn một vị Thánh Nhân mạnh nhất đứng sau lưng Lý Trường Thọ, tại giờ phút này chưa hiện thân

Di Lặc này thấy thế nào, phe mình cũng đều là phần thắng

gã vô luận nghĩ như thế nào, Lý Trường Thọ cũng đã là đường cùng

đây chính là vấn đề thứ nhất bên trong ba vấn đề khó khăn không nhỏ khi phản thiên —— Đạo Tổ không có khả năng ngồi chờ chết

Đạo Tổ có thủ đoạn lập đoàn đếm không hết, lúc này thậm chí trực tiếp tuyên cáo, trận thứ ba này chưa bắt đầu liền đã kết thúc

Thông Thiên Giáo Chủ trọng thương, Tru Tiên kiếm trận bị phá, một phương sinh linh đã mất đi trụ cột

càng quan trọng hơn là, giờ phút này tiên Tiệt Giáo cũng không bởi vì Thông Thiên Giáo Chủ trọng thương mà khiếp nhược, mà lùi về sau

tương phản, trong mắt bọn họ tràn đầy lửa giận, một đám căn bản không cần kiếp vận ảnh hưởng, đã là vô cùng phẫn nộ!

Tiệt Giáo, đã là máu lên não

đây chính là thủ đoạn của Đạo Tổ, không cho Lý Trường Thọ bất luận cơ hội gì, thủ đoạn một bước có thể đạt thành mấy cái mục đích!

- Tỷ phu!

Quỳnh Tiêu cầm Kim Giao Tiễn đứng dậy, cắn răng mắng:

- Liều mạng cùng với bọn họ!

Vân Tiêu im lặng không tiếng động lấy ra tượng ngọc, lẳng lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng Lý Trường Thọ, trong mắt tràn đầy bình yên

Đa Bảo Đạo Nhân khẽ thở dài nói:

- Thiên Đạo, Thiên Đạo, Tiệt Giáo chúng ta quả nhiên không được Thiên Đạo ưu ái

nhưng tiếp theo, Đa Bảo nắm lại quyền trái, bóp nát một khối ngọc phù, sau lưng hiện ra một đạo hư ảnh trống to, nổi giận gầm lên một tiếng:

Chương 1917: chấn động

- Tiên Tiệt Giáo ở đâu! Tiên Tiệt Giáo ở đâu! Sư tôn bị tổn thương, mau tới Nam Châu! Thiên muốn diệt Tiệt Giáo chúng ta, ngày hôm nay, chính là tự thân chúng ta, cắt ra một chút hi vọng sống! Tiệt Giáo phản thiên!

Lữ Nhạc kia chỉ vào không trung chửi ầm lên:

- Mẹ ngươi chứ Thiên Đạo!

- Tổn thương sư tôn ta, chỉ có tử chiến!

Tiên Tiệt Giáo đồng ý ầm ầm, bên trong thiên địa nổi lên vô số lưu quang!

Lý Trường Thọ lại lộ ra vẻ mặt không đành lòng, chậm rãi hai mắt nhắm lại

đột nhiên!

Thân hình hắn vọt ngang ra ngoài, càn khôn dấy lên tầng tầng gợn sóng, trên vai lơ lửng hư ảnh bảo tháp, giống như một mũi tên rời khỏi sợi dây, giống như một ngôi sao chổi trên bầu trời

càn khôn phá toái, đạo tắc chấn động!

Tàn ảnh kia cùng với mảnh vỡ càn khôn đồng thời phá toái, một khe hở hư không bắn về phía Di Lặc!

Tiếp Dẫn khẽ nhíu mày, tay trái bóp ấn, ấn xuống đối với thân ảnh Lý Trường Thọ bay vụt tới

nhưng!

Tiếp Dẫn ấn ra một chưởng, thân ảnh Lý Trường Thọ lại quỷ dị lấp lóe mấy lần, hóa ra mấy chục đạo hư ảnh, đồng thời nhào về phía thân hình Tiếp Dẫn cùng với Di Lặc

Di Lặc vô thức lui lại nửa bước, chợt cảm thấy cái cổ mát lạnh, đã bị một bàn tay to ấn xuống ở trong chớp mắt tiếp theo, Di Lặc liền cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt biến thành màu đen, chờ lúc gã lấy lại tinh thần, đã là xuất hiện ở không trung, càn khôn xung quanh trấn áp đến, một đạo quyền phong trong tầm mắt cấp tốc kéo dài!

- Lý!

Ohanh...

Không trung phun ra một đóa sen máu

Lý Trường Thọ tay trái xách cổ áo thi thể Di Lặc, nhìn nguyên thần, thể xác rách bươm trước mặt, trong miệng phun ra một ngụm Tam Muội Chân Viêm, trực tiếp nuốt chửng thi thể Di Lặc

tiện tay tán đi tro tàn

sau đó, Lý Trường Thọ liếc nhìn Tiếp Dẫn, khóe miệng lộ ra một chút cười lạnh

- Ta giết Thánh Nhân có chút khó khăn, nhưng giết đệ tử của các ngươi tất nhiên là không thành vấn đề, Ngày hôm nay vị Thánh Nhân đạo hữu nào dám giết tiên Tiệt Giáo, Lý Trường Thọ ta, ngày sau nhất định sẽ tìm các ngươi thanh toán

- Đạo hữu

'Chuẩn Đề' kia mở miệng nói:

- Sao phải làm giãy dụa vô dụng như vậy

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo hữu trực tiếp hạ tràng, hiệu quả làm coi như không tệ

- Ài

'Chuẩn Đề' nhẹ nhàng thở dài:

- Lão sư ngươi đã tới, xác nhận muốn đấu pháp cùng với bần đạo, ngươi không bằng chờ kết quả, như thế cũng có thể đi yên tâm thoải mái nói xong, thân hình 'Chuẩn Đề' chậm rãi tiêu tán, từng tia từng tia ánh vàng hướng về cửu thiên

trong tay áo Lý Trường Thọ bay ra hai đạo lưu quang, đồng dạng đi lên cửu thiên

kia là Càn Khôn Xích, cùng với Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ!

Tại Tử Tiêu Cung, ba ngàn đại đạo hiển hóa ngàn vạn thân ảnh

một vị lão đạo ngồi ở bên trên Phong Hoả bồ đoàn chậm rãi đến, Thái Cực Đồ sau lưng chậm rãi lấp lánh, Càn Khôn Xích cùng với Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ cùng nhau bay tới, xoay chầm chậm ở quanh người lão đạo

- Đạo hữu

Thái Thanh Thánh Nhân chậm rãi mở mắt, nhìn chăm chú vào tầng tầng lớp lớp thân hình phía trước

- Vì sao lấn tiểu đồ... tổn thương tiểu đệ...

Hồng Hoang đang chấn động

không chỉ là Ngũ Bộ Châu, Tam Giới, ba ngàn thế giới, thậm chí biên duyên Hồng Hoang thiên địa, tiên quang sáng tối chập chờn, đại đạo rung chuyển không ngừng, tất cả sinh linh đều sợ hãi, phảng phất như ở trong chớp mắt tiếp theo chính là thiên địa chôn vùi

không có gì khác, có một trận đấu pháp, đang bộc phát trong Tử Tiêu Cung kia

có hàng vạn đại đạo, đang phun trào ở vị trí hạch tâm nhất thiên địa

phàm tục không nhìn thấy tình hình nơi đó, tiên nhân cũng không thấy hình ảnh nơi đó, cho dù là đại năng đại thần thông giả như Đa Bảo Đạo Nhân, cũng chỉ có thể cảm giác được đại đạo đang rung động

âm dương đại đạo đang đối kháng với gần như hết thảy đại đạo thiên địa!

Mà đầu âm dương đại đạo này, vào giờ phút này không chỉ là đứng vững, còn đang đảo ngược trấn áp hết thảy đạo!

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị!

Âm dương chi ý, gần với 'tồn tại'!

Ở các nơi Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, thiên địa hỗn trọc, linh khí cuồn cuộn, thanh trọc tựa như muốn quy nhất một lần nữa

Tứ Hải dậy sóng cả, rất nhiều sinh linh tử vong tổn thương

tại Địa Phủ, vô tận quỷ hồn khóc lóc đau khổ, quang mang tại Lục Đạo Luân Hồi Bàn một lần trở nên vô cùng ảm đạm, Luân Hồi Tiên Đảo đang kịch liệt rung động

tại Thiên Đình, Ngọc Đế ngẩng đầu nhìn chăm chú vào đỉnh điện Lăng Tiêu bảo điện, chau mày, trong mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ

vẫn là xuất hiện, trận chiến này tóm lại là không có cách nào tránh khỏi

trong Đậu Suất Cung, Lão Quân khe khẽ thở dài, tiếp tục trông coi đan lô, chờ đợi đan dược bên trong ra lò

thanh ngưu trong viện nhìn về phía thiên ngoại, trong mắt trâu tràn đầy lo lắng, có chút lo lắng đi tới đi lui

Chương 1918: phong cấm đại đạo gông xiềng

trong Huyền Đô thành, Huyền Đô Đại Pháp Sư nhíu mày liếc nhìn chúng thân ảnh đứng phía sau, đáy lòng nghĩ đến dẫn âm của lão sư trước đây, rất muốn một bước xông về, nhưng giờ phút này lại chỉ có thể nắm chặt tay của Khổng Tuyên bên người

y không thể động, lão sư bảo y ở lại Huyền Đô Thành, không thể trở về Hồng Hoang thiên địa

đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Huyền Đô Đại Pháp Sư có chút không hiểu, nhưng giờ phút này chỉ có thể chờ đợi, y tin tưởng sư đệ của chính mình sẽ cho y một lời giải thích hoàn chỉnh

tại Trung Thần Châu

từng tòa tiên sơn không ngừng đổ sụp, thiên địa như thủy triều cuồn cuộn, khôn cùng linh khí hóa thành cuồng phong, hướng gió lại không xác định

ai cũng không biết tình hình cụ thể

ai cũng không biết giờ phút này trong Tử Tiêu Cung kia, đang bạo phát loại đại chiến gì!

'Lão sư... '

Lý Trường Thọ siết chặt quyền, nhẫn nại xúc động chính mình phóng tới Tử Tiêu Cung

không thể đi, chính mình tuyệt không thể phí công nhọc sức tại lúc này

thân hình Tiếp Dẫn Đạo Nhân kia giờ phút này đang tới gần tiên Tiệt Giáo, số lượng lưu quang bên trong thiên địa bay tới hơn vạn, khoảng cách nơi đây còn có chút xa xôi

Đa Bảo Đạo Nhân vừa mới hô Tiệt Giáo phản thiên, giờ phút này lại động tác đình trệ, mờ mịt nhìn lên bầu trời

làm thế nào phản?

Bọn họ cụ thể, lại nên làm cái gì?

Học Tam Hoàng Ngũ Đế, đánh tới Tử Tiêu Cung?

Bên trong Hỏa Vân Động, từng thân ảnh lần lượt tập hợp một chỗ, chờ đợi một khối ngọc phù phá toái, nhưng ngọc phù kia lại là cứng chắc bất động, không có nửa điểm động tĩnh

thậm chí, linh khí bên trong Hỏa Vân Động cũng đang biến mất, như là bị Thiên Đạo điều đi những vị trí khác

xác thực như thế, giờ phút này Đạo Tổ đang triệu tập Hồng Hoang linh khí, ý đồ trấn áp Thái Thanh Thánh Nhân!

Tại Triều Ca Thành!

- Trường Canh... dẫn bọn hắn đi...

Tiếng nói của Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên chui vào đáy lòng Lý Trường Thọ

- Ta biết ngươi có biện pháp sống tiếp tại Hỗn Độn Hải, dẫn bọn hắn rời đi, có thể mang đi bao nhiêu tính bao nhiêu, lão sư hiện tại chính là Thiên Đạo, chính là thiên địa này, đấu pháp đơn thuần lão sư không phải đối thủ của Đại sư huynh, nhưng lưng tựa thiên địa, lão sư liền có thể trấn áp đạo của Đại sư huynh, còn có, đừng trách Nhị sư thúc của ngươi, Nhiị sư thúc của ngươi có suy tính của chính mình...

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ

trong mắt Thông Thiên tràn đầy bất đắc dĩ, há miệng thúc giục Lý Trường Thọ:

- Đi đi!

- Sư huynh

Lý Trường Thọ nhìn về phía Đa Bảo Đạo Nhân:

- Mau dẫn sư thúc rời đi!

- Chớ để ý bần đạo

Thông Thiên Giáo Chủ đưa tay đẩy Quy Linh Thánh Mẫu, Quỳnh Tiêu ra, trên hai tay đột nhiên hiện đạo đạo ánh vàng, hóa thành gông xiềng, xích sắt đen nhánh kéo dài vào hư không...

Chúng tiên Tiệt Giáo quá sợ hãi, lập tức tiến về phía trước

bọn họ muốn phá vỡ xiềng xích kia, lại phát hiện ra xiềng xích kia như huyễn tượng, dù là chú pháp, phù lục, thần binh...

Thậm chí, Vân Tiêu cầm Tru Tiên tứ kiếm, cũng đều không thể trảm được

Thông Thiên Giáo Chủ nói:

- Bần đạo đã không có cách nào rời đi thiên địa này, đây chính là đại giới bại bởi lão sư, chẳng qua yên tâm đi, tính mạng của bần đạo không có việc gì, lão sư không có cách nào xoá bỏ tam hữu

Lý Trường Thọ lách mình xuất hiện ở trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, nhìn trên người gông xiềng Thông Thiên Giáo Chủ, điểm một ngón tay lên, sắc mặt khá khó xem

đây là, phong cấm đại đạo gông xiềng

Thông Thiên Giáo Chủ ra hiệu Lý Trường Thọ nắm chặt cánh tay chính mình

Lý Trường Thọ đưa tay nâng, đáy lòng lập tức vang lên tiếng nói của Thông Thiên Giáo Chủ:

- Không cần phải lo lắng bần đạo, đi là được, có thể trốn người là mấy người

- Đại sư huynh vừa động thủ, Đạo Môn Tam Giáo coi như triệt để không để ý mặt mũi với lão sư, lão sư nhất định sẽ không lưu tình

- Tam Thanh đồng nguyên đồng mệnh, đại đạo của Nhị sư thúc ngươi là vĩnh hằng chi đạo, tồn tại ở tầng dưới chót nhất Thiên Đạo, là căn cơ đại đạo cấu thành Thiên Đạo, Nhị sư thúc ngươi chỉ cần không ra tay với lão sư, đánh vỡ vĩnh hằng mệnh cách tự thân, lão sư liền không động được Nhị sư thúc ngươi

- Lão sư không động được Nhị sư thúc ngươi, liền không động được bần đạo cùng với Đại sư huynh

- Ngươi có khả năng tạm thời không thể nào hiểu được, bần đạo cũng không có cách nào giải thích cặn kẽ với ngươi

- Lão sư hiện nay có được chín thành tám bên trong ba ngàn đại đạo

- Đại sư huynh âm dương tự nhiên đạo, Nhị sư huynh vĩnh hằng chi đạo, bần đạo hằng biến chi đạo, đều là đại đạo cơ sở tầng dưới chót Thiên Đạo, nhưng đều bị lão sư dựa vào Tạo Hóa Ngọc Bàn tìm hiểu thông thấu

- Nhị sư thúc ngươi bất động, tính mạng của bần đạo cùng với Đại sư huynh không lo

Chương 1919: đừng có chậm trễ

- Trường Canh, lại giúp bần đạo mang bọn người Vân Tiêu đi, nếu Đại sư huynh không ngăn cản nổi lão sư, bọn họ ở bên trong khoảnh khắc liền sẽ bị thiên phạt hủy diệt

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn quay người nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nhắm mắt ngưng thần, biểu tình thanh thanh đạm đạm, tựa hồ không có chuyện gì phát sinh

những tâm kết dưới đáy lòng đó, đột nhiên mở ra rất nhiều

Nhị sư thúc không hiểu rõ át chủ bài của chính mình, không rõ ý nghĩ của chính mình

nói đúng ra, bên trong Hồng Hoang thiên địa, bao quát Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ, ai cũng không biết chính mình sau đó muốn làm cái gì

chẳng lẽ, chính mình đi nói một tiếng đối với Nhị sư thúc—— 'Chỉ cần theo kế hoạch của ta, cuối cùng liền có bảy thành nắm chắc chơi chết Thiên Đạo! Để Nhị sư thúc, nền tảng bảo mệnh Tam Thanh, trực tiếp đánh cược hết thảy đi liều mạng cùng với Thiên Đạo và Đạo Tổ?

Vậy cũng quá trẻ con

Tam Thanh nhất thể, đồng nguyên đồng mệnh, vĩnh hằng chi đạo, không phá mệnh cách

Lý Trường Thọ trước đây mặc dù không biết việc này, nhưng đây so với kết quả thôi diễn từ các góc độ khác nhau không kém bao nhiêu

【 Thánh Nhân cảnh, đạo là Thánh Nhân, Thánh Nhân là đạo. 】

đại đạo của Tam Thanh Thánh Nhân đều là đại đạo tầng dưới chót nhất Thiên Đạo, trình độ trọng yếu ở trước đầu đại đạo 'Thiên địa cần tồn biến số' này, Đạo Tổ nếu như muốn xoá bỏ Tam Thanh, kết quả chính là tự thân Thiên Đạo sụp đổ

cũng là ở bên trên cơ sở logic này, Lý Trường Thọ mới tìm được con đường phá cục hiện giờ này

hiện tại rất tốt, như vậy rất không tệ

tương đương với ở phía lão sư ổn một tay, thêm một loại bảo hiểm

Lý Trường Thọ một lần nữa giơ ngón tay lên, điểm vào trên xiềng xích trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, sau đó nhắm mắt ngưng thần

hắn thấy được

thấy được một gốc đại thụ cành lá tươi tốt, lặng yên nở rộ ở trong hư không, rễ cây đâm vào bên trong Hồng Hoang thiên địa, lại hoàn toàn bao phủ Hồng Hoang thiên địa

mà ở trong những rễ cây này, có sáu nhánh rễ cây vô cùng tráng kiện, hư ảnh Thông Thiên Giáo Chủ, hư ảnh Thánh Mẫu nương nương, hư ảnh Chuẩn Đề Đạo Nhân, phân biệt bị giam cầm ở bên trong ba nhánh rễ cây

xiềng xích này phong bế chính là đại đạo của Thông Thiên Giáo Chủ, mà không phải thân thể Thánh Nhân

Lý Trường Thọ xê dịch ánh mắt về thân cây, bên trong thân cây là thân ảnh Hồng Quân ngồi yên lặng, trước mặt bày biện Tạo Hóa Ngọc Điệp

nơi tán cây, từng mảnh từng mảnh lá cây kia không phải là ba ngàn thế giới?

Thiên Đình, phàm tục, Trung Thần Châu... khôn cùng hư ảnh đếm mãi không hết

đại đạo chính là những sợi rễ phẩm chất không đồng nhất đó, tán cây chính là thế giới này được đại đạo chèo chống, mà đầu mối then chốt theo đại đạo đến bên trong thiên địa, bị Đạo Tổ chiếm giữ vững chắc

tình hình như vậy, Lý Trường Thọ đã sớm gặp qua

tựa hồ phát hiện ra Lý Trường Thọ nhìn trộm, trên xiềng xích kia truyền đến một cỗ lực phản chấn, ngón tay của Lý Trường Thọ bị trực tiếp bắn ra

ngẩng đầu, Lý Trường Thọ cùng với Thông Thiên Giáo Chủ liếc nhau, ý nghĩ dưới đáy lòng phi tốc chuyển động, đã là có quyết đoán

kế hoạch ban đầu không thay đổi, tận lực yểm hộ tiên Tiệt Giáo

lúc Thiên Đạo xuất thủ, Thánh Nhân tuy không có chết, nhưng đệ tử Thánh Nhân lại không có chút sức chống cự nào

Tiệt Giáo đã công nhiên phản thiên, chờ Đạo Tổ rảnh tay, nhất định là sẽ ra tay độc ác đối với tiên Tiệt Giáo, nếu tiên Tiệt Giáo tử thương quá nhiều, sẽ là đả kích vô cùng lớn đối với Thông Thiên Giáo Chủ

Lý Trường Thọ lập tức nói:

- Đa Bảo sư huynh, dẫn người đi trước! Còn chưa tới thì đừng tới nữa, từng người chạy tới ba ngàn thế giới. Giống như sư thúc lời nói, bây giờ có thể trốn mấy người chính là mấy người!

Thông Thiên Giáo Chủ ở bên cạnh nói:

- Lời nói của Trường Canh, chính là ý của vi sư, đừng có chậm trễ!

- Chuyện này!

Đa Bảo Đạo Nhân lộ vẻ mặt không cam lòng, nhưng giờ phút này cũng phân được nặng nhẹ, lập tức gật đầu đáp ứng

Lý Trường Thọ hướng về phía trước nhấn một ngón tay, lập tức liền muốn thi triển cửa độn

nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân giờ phút này cổ động tay áo, càn khôn nơi đây trong nháy mắt bị phong cấm

Tiếp Dẫn Đạo Nhân giờ phút này, đã đến gần tiên Xiển Giáo, khuôn mặt lạnh lùng nhìn chăm chú vào chúng tiên Tiệt Giáo

- Ngày hôm nay, bần đạo sẽ thanh toán sự tình Linh Sơn với các ngươi

- Các ngươi đi đi, ta đoạn hậu

Lý Trường Thọ quay người nhìn về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân, mở tay trái ra, Lục Thần Thương uốn lượn xuất hiện trong lòng bàn tay, quanh người đã đã nổi lên từng tia từng tia đạo vận huyền diệu

hắn vừa muốn tiến về phía trước, một bàn tay mềm ấn xuống mu bàn tay hắn, lại là Vân Tiêu tiến lên trước nửa bước

- Cùng nhau

- Được

Lý Trường Thọ không có chút do dự nào liền đồng ý

Chương 1920: khó có thể tiếp nhận

Đa Bảo Đạo Nhân, Quy Linh Thánh Mẫu cũng muốn tiến về phía trước, lại bị ánh mắt của Thông Thiên Giáo Chủ ngăn lại

Đa Bảo cười khổ, quay người nhìn về phía các nơi, một lần nữa dùng thủ đoạn vừa rồi la lên đối với Ngũ Bộ Châu

Đệ tử Tiệt Giáo đều tránh né, lập tức rời đi nơi đây

vừa mới rồi còn hô to phản thiên, hiện tại liền chật vật mà chạy, chuyện này đối với Đa Bảo mà nói, khó tránh khỏi có chút quá mức phiền muộn

Đa Bảo thi triển thần thông, ở ngay trước mặt Tiếp Dẫn, đào ra một cái hang lớn trong càn khôn phong cấm

những đệ tử Tiệt Giáo đó không muốn bỏ lại sư tôn chính mình, đỡ Thông Thiên Giáo Chủ chính là đi vào bên trong hang này, đi theo Đa Bảo Đạo Nhân cấp tốc rút lui về phía sau...

Quỳnh Tiêu lại nói:

- Tỷ phu! Ta cũng tới giúp ngươi!

- Đi đi!

Lý Trường Thọ cũng không quay đầu lại nói một câu:

- Đừng để ta cùng với tỷ ngươi phân thần, mang theo Bích Tiêu cùng đi Huyền Đô Thành

Quỳnh Tiêu nắm lấy Kim Giao Tiễn dậm chân một cái, bên trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy tức giận, lại cấp tốc quay người bay về phía phương hướng Đông Hải

Tiếp Dẫn tiến về phía trước

Lý Trường Thọ hừ lạnh một tiếng, túm Vân Tiêu ra phía sau, thấp giọng căn dặn một câu, thân hình chậm rãi tiến về phía trước, ngăn lại toàn bộ uy áp của Tiếp Dẫn Thánh Nhân

Vân Tiêu tiên tử đong đưa bàn tay trắng nõn, Hỗn Nguyên Kim Đấu phun ra đạo đạo sáng ngời

đúng lúc này, tiên Xiển Giáo nhìn về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu

Xích Tinh Tử nói:

- Còn thỉnh trả lại Đại sư huynh nhà ta!

Vân Tiêu tiên tử cũng không trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn qua tiên Xiển Giáo

- Ra tay!

Văn Thù Đạo Nhân khẽ quát một tiếng, dưới chân không nhúc nhích tí nào

chúng tiên Xiển Giáo cũng không cùng nhau tiến lên, chỉ là có mấy người không nhịn được tiến về phía trước mấy bước

Nguyên Thủy Thiên Tôn ở ngay đây, Văn Thù gã nói chuyện tự nhiên không có tác dụng

đúng lúc này!

Trên không Nam Thiệm Bộ Châu đột nhiên mây đen dày đặc, từng đạo thần lôi đột nhiên đập xuống, không ít tiên Tiệt Giáo lao vùn vụt ở trong thiên địa trực tiếp bị sấm sét đánh giết, thân hình ngã về hướng biển cả

thiên uy buông xuống!

- Đánh, đánh xong rồi?

Đa Bảo ngơ ngác hỏi, không nhịn được cắn chót đầu lưỡi

dưới đáy lòng Lý Trường Thọ đột nhiên có đạo vận chấn động, nổi lên một vài bức hình ảnh, mà cùng với những hình ảnh này, còn có từ quen thuộc kia

【 Đi 】

Cạch!

Bên trong thiên địa âm u, một đạo thần lôi màu tím đen đập xuống, giống như thương long chụp ra một trảo

ở phương hướng đông nam, thổ động Đa Bảo Đạo Nhân đào ra trống rỗng đổ sụp, đệ tử Tiệt Giáo trong đó tử thương thảm trọng

bên trong thiên địa, chúng sinh một mảnh ồn ào

thiên địa rung chuyển đột nhiên dừng lại, các nơi thiên địa lại không còn dị dạng

nhưng thiên phạt càng trở nên mãnh liệt, như là thiên đang gào thét, gào thét, khôn cùng linh khí hóa thành Tử Tiêu thần lôi, truy sát từng vị từng vị tiên Tiệt Giáo!

Hai đạo lưu quang một đen một trắng bay tới, hóa thành Thái Cực Đồ bảo hộ ở trước ngực Lý Trường Thọ; lại có một mặt bảo kỳ bị cháy rụi một chút rơi xuống, Càn Khôn Xích lại không thấy tăm hơi

lão sư... thua...

Tuy là nằm trong dự liệu, nhưng sự tình phát sinh vẫn còn có chút khó có thể tiếp nhận

tin tức một vài bức hình ảnh bị Lý Trường Thọ đọc đến trong nháy mắt, hắn không khỏi nắm chặt song quyền, trở tay giữ chặt Vân Tiêu, đưa tay đẩy Thái Cực Đồ về phía trước, phóng lên trên người Vân Tiêu

lại nhét một khối ngọc phù vào trong tay Vân Tiêu, bốn mắt nhìn nhau với Vân Tiêu

- Cứu người, đi Huyền Đô Thành, chờ ta

trong mắt Vân Tiêu giờ phút này có nước mắt lấp lóe, nhưng lại không chậm trễ nửa giây lát, nhẹ nhàng gật đầu, quay người phóng tới bầu trời sấm sét lấp lánh

Ầm ầm ——

Thiên uy càng đậm, bên trên đại địa Nam Thiệm Bộ Châu, xuất hiện một tầng ô lưới tinh tế, phần lớn phàm nhân trực tiếp mê man

thân hình Tiếp Dẫn Đạo Nhân lóe lên, trực tiếp chạy tới Đông Hải

thân ảnh Lý Trường Thọ phóng lên tận trời, cầm trường thương trong tay cắt đứt thế xông của Tiếp Dẫn Thánh Nhân!

Jhông trung xuất hiện từng tầng từng tầng tường ánh sáng

đó là lôi đài lực lượng Thiên Đạo vẽ xuống, bao trùm Lý Trường Thọ cùng với Tiếp Dẫn Đạo Nhân ở trong đó; hai bên không có chút do dự nào, hóa thành hai đạo lưu quang truy đuổi lẫn nhau trong đó!

Dưới đáy lòng Lý Trường Thọ, một vài bức hình ảnh lão sư cùng với Đạo Tổ đấu pháp không ngừng thoáng hiện, tức giận phóng tới trong lòng, lại bị không minh đạo tâm ép xuống

hắn không ngừng nói với chính mình, đây đều là tình hình chính mình đã sớm dự liệu được, đây đều là điều kiện tất yếu dẫn đến chiến thắng cuối cùng, chỉ có thể tạm thời để lão sư cùng với sư thúc chịu chút ủy khuất

nhưng, nhưng đến lúc này, chính mình vẫn như cũ không nhịn được muốn đi Tử Tiêu Cung đại náo một trận!

Chương 1921: Như nhau

Tỉnh táo, máu lên não không có ý nghĩa gì, phải mặc niệm « Ổn Tự Kinh »!

Chính mình lúc này đại biểu không chỉ là tự thân

bị người kỳ vọng, quả thực là cách sống mệt mỏi nhất

chiến!

Sau lưng Lý Trường Thọ hiện ra hư ảnh cự nhân, thân hình nhanh như lưu quang huyễn ảnh, thế công hừng hực khí thế

Tiếp Dẫn Thánh Nhân hai tay kết ấn, tự thân bất động như núi, ngăn cản toàn bộ thế công của Lý Trường Thọ, sau lưng bay ra một đạo lưu quang màu vàng, truy về hướng chúng đệ tử Tiệt Giáo

Tiếp Dẫn thần tràng!

Thần tràng xoay tít chuyển động, từng mảnh từng mảnh thần quang rải ra, một lượng lớn đệ tử Tiệt Giáo bị thần tràng thu nạp

độ hóa!

Phương thức độ hoá sinh linh của Tây Phương Giáo, chính là bắt nguồn từ Tiếp Dẫn đại đạo!

Tương phản, Vân Tiêu cầm Thái Cực Đồ trong tay cứu người bốn phía, ngọc phù trong tay lóng lánh quang mang, làm cho khôn cùng thiên phạt trực tiếp lui tán

—— đó là 'Bảo mệnh phù' cấp cho Lý Trường Thọ lúc Đạo Tổ thua một trận trước đây

chúng tiên Xiển Giáo từng người nhìn về phía bóng lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói:

- Nhìn là được

mấy người manh động kia cúi đầu xưng phải, từng người không nói

thiên phạt vẫn còn tiếp tục

dư ba kịch đấu giữa Lý Trường Thọ cùng với Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã làm cho càn khôn quanh co khúc khuỷu, tiên thức của Đại La Kim Tiên cũng đều không thể dò xét

tại Linh Sơn, hồ sen

một đạo thân ảnh xinh đẹp bước nhanh đến, nhìn đóa hoa sen mười hai cánh tỏa ra ánh sáng lung linh kia, thè lưỡi nhẹ nhàng liếm môi một cái, thân hình bồng bềnh hạ xuống

bên trong kịch đấu, Tiếp Dẫn đột nhiên biến sắc!

Lão quay người nhìn về phía phương hướng Linh Sơn, lập tức liền muốn phá vỡ càn khôn xông về

nhưng một cây hắc thương bên cạnh đánh tới, làm cho thân hình Tiếp Dẫn chỉ có thể lui lại

Lý Trường Thọ giật giật lông mày, đưa tay vẽ xuống một khối ấn phù, chủ động tăng thêm một tầng gông xiềng cho càn khôn

- Lý Trường Canh!

Tiếp Dẫn trong nháy mắt sáng tỏ tiền căn hậu quả, trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ:

- Ngươi dám tính toán bần đạo như thế!

- Như nhau như nhau

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Đạo hữu ngày hôm nay, vẫn là chuyên tâm đấu pháp với ta mới thỏa đáng, chớ nên quan tâm sự tình khác

tại Linh Sơn, Văn Tịnh Đạo Nhân hút mạnh mấy ngụm lớn đối với Kim Liên, đã là hóa thành huyết muỗi vội vàng bay ra bên ngoài

bên trong bảo trì, một đóa Kim Liên chỉ còn lại có ba cánh hoa, đang chậm rãi khô héo

kén kim thiền cất giấu dưới Kim Liên kia, giờ phút này cũng bị ánh vàng xâm nhiễm...

Ở bên ngoài Triều Ca Thành, bên trong càn khôn vặn vẹo bị lực lượng Thiên Đạo nồng đậm bao khỏa, Tiếp Dẫn mấy lần muốn rời đi, bị Lý Trường Thọ vững vàng ngăn lại

thân ảnh 'Chuẩn Đề' kia, từ đầu đến cuối cũng không hiển hiện

lão giờ phút này làm sao có thể xuất hiện?

Dưới đáy lòng Lý Trường Thọ, tình hình Thái Thanh Thánh Nhân cùng với Đạo Tổ đại chiến đang trình diễn

Đạo Tổ gia tốc tốc độ chảy năm tháng nơi đại chiến, bọn họ cảm giác chỉ là sau một lúc lâu, trên thực tế, trận đại chiến này trên thực tế kéo dài mấy chục năm

âm dương đại đạo hoành áp hết thảy, trấn ba ngàn đại đạo, Thái Cực Đồ nghiền nát vô tận vô tận đại đạo ấn ký

một màn chướng mắt nhất nơi này, lại là lúc đại chiến kết thúc

thân ảnh khôi ngô Đạo Tổ kia phá toái hơn phân nửa, chỉ còn lại nửa mặt và nửa người, nhưng ở ngực lão, một viên quang cầu như Thái Dương Tinh nhẹ nhàng lấp lóe

'Động thủ đi, Thái Thanh. '

'Bần đạo chính là thiên địa này, tính mạng của bần đạo, chính là bản nguyên thiên địa này! '

'Giết bần đạo, chính là hủy thiên địa này! '

Đạo thân ảnh khô gầy kia do dự, hai luồng quang mang đen trắng trong mắt cấp tốc biến mất, tóc dài cùng với đạo bào phất phới cũng dần dần rơi xuống

chính là một cái chớp mắt do dự này, thân hình Đạo Tổ đột nhiên khôi phục hoàn chỉnh, một chưởng ấn ở trước ngực lão đạo khô gầy kia, không cần tốn nhiều sức liền hóa lão đạo khô kia gầy thành tượng đá

đại đạo phong cấm

trên gốc đại thụ đại biểu Hồng Hoang thiên địa kia, bên trong rễ cây lớn nhất, xuất hiện đạo hư ảnh Thánh Nhân thứ tư

Thái Thanh, tự nhiên âm dương đại đạo

cuối cùng...

Lý Trường Thọ thở dài dưới đáy lòng

lão sư không bại, chỉ là không tìm thấy phương pháp xử lý Đạo Tổ

mà ý nghĩa lão sư cho hắn những hình ảnh này, cũng không phải là đang giải thích cái gì đối với hắn, chỉ là đang nói cho Lý Trường Thọ...

Con đường hắn đi lúc này, cũng không có sai

Tiếp Dẫn Thánh Nhân giờ phút này gần như 'sụp đổ'

Đây là đang làm cái gì? Thiên Đạo cố ý khó xử Tây Phương Giáo sao?

Đã nói thề thành thánh, thuận thiên mà đi, liền có thể được phương tây đại hưng, sư huynh đệ bọn họ trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân không khác gì Tam Thanh

nhưng hiện tại, tính là gì?

Chương 1922: mượn xác

Sư đệ bị không phải bị Thánh Nhân chém giết, đây kỳ thật miễn cưỡng nói còn nghe được, dù sao sư đệ chính mình thực sự quá phận, nhiều khi, kẻ làm sư huynh lão, cũng không nhịn được muốn chụp chết sư đệ chính mình

nhưng hiện tại!

Cơ sở khí vận Tây Phương Giáo đại hưng, tiên thiên cực phẩm linh bảo mà Thánh Nhân lão duy nhất có thể đem ra được, so sánh với Tam Thanh linh bảo, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên...

lập tức sẽ không còn nữa!

Lão lại đem trấn giáo linh bảo, giao cho một phản đồ xử lý, còn tín nhiệm nhiều năm như vậy!

Con muỗi này vẫn luôn không ra tay, hết lần này tới lần khác chờ lão tìm cơ hội mang theo Tiếp Dẫn thần tràng, tại thời khắc mấu chốt dựa vào lần cơ hội Tiệt Giáo phản thiên này, độ hóa một lượng lớn đệ tử Tiệt Giáo thành đệ tử Tây Phương Giáo, đột nhiên ra tay!

Chỉ chốc lát, Kim Liên khí vận tràn đầy của Tây Phương Giáo... không còn!

Căn cứ vào quy tắc đại đạo độ hóa, những đệ tử Tây Phương Giáo mới tấn thăng này, lão làm giáo chủ là không thể trực tiếp xoá bỏ

quả thực, chỉ là trong nháy mắt, khí vận Tây Phương Giáo mà Tiếp Dẫn Thánh Nhân lão vất vả duy trì mấy Nguyên Hội, sụp đổ!

Nghiệp chướng tích lũy trước đây phản phệ, nghiệp chướng trên người những đệ tử Tiệt Giáo đó phản phệ, Thập Nhị Phẩm Kim Liên trấn áp khí vận mất đi linh lực...

Tây Phương Giáo, có thể đổi tên thành tiểu Tiệt Giáo!

Quẫn cảnh khi Tiệt Giáo đối mặt với đại kiếp, trực tiếp dời đến trên người Tây Phương Giáo bọn họ!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lão độ hóa đám đệ tử Tiệt Giáo này, nhờ vào đó để phục hưng!

Tiếp Dẫn sao có thể ngờ tới, đây là Lý Trường Thọ tính kế, đây là âm mưu Tiệt Giáo 'mượn xác'!

- Lý Trường Canh!

Tiếp Dẫn cắn răng mắng, ngươi để cho bần đạo trở về, bần đạo ngày hôm nay thiếu ngươi một ân tình!

Lý Trường Thọ im lặng, thôi phát Bát Cửu Huyền Công đến cực hạn, Huyền Hoàng Tháp trấn áp tự thân, cho dù lúc này khí huyết rung chuyển, cũng đang tranh thủ thêm một chút cơ hội đào mệnh cho con muỗi

trong tình hình như lúc này, Văn Tịnh Đạo Nhân đi Thiên Đình làm 'ám nhận' đã không quá thực tế

trước đó hắn đã chỉ đường cho con muỗi, vì lý do ổn thỏa, để Văn Tịnh trực tiếp đi Huyền Đô Thành tìm Đại sư huynh

tiện thể nhấc tới, Đại sư huynh không vào thiên địa, là chính mình tại thật lâu trước đó liền từng đề cập với lão sư

mặc dù lý do chân thực có thể sẽ mạo phạm đến Đại Pháp Sư, nhưng Đại Pháp Sư nếu như tùy tiện đi vào, ykhông có cách nào đối kháng Thiên Đạo, tất nhiên sẽ trở thành nhược điểm của Nhân Giáo...

Lại nói Lý Trường Thọ cùng với Tiếp Dẫn Thánh Nhân miễn cưỡng đại chiến chỉ chốc lát

- Phụng Đạo Tổ mệnh, cầm nã Thái Bạch Kim Tinh!

Trên không trung truyền đến một tiếng quát khẽ, mấy đạo lưu quang đập xuống, hóa thành sáu vị lão giả áo bào xám, xông vào nơi đại chiến

khóe miệng Lý Trường Thọ phủ lên cười lạnh nhàn nhạt, thân hình bỗng nhất chuyển, theo độ cong càn khôn uốn lượn trực tiếp 'bay ra' mấy trăm dặm, bỏ lại Thánh Nhân cùng với sáu vị lão giả áo bào xám ở đằng sau

bên trên Đông Hải, đạo vận Thái Cực Đồ còn đang không ngừng hiển hiện, Vân Tiêu vẫn như cũ đang cứu người, Lý Trường Thọ nhất định phải yểm hộ bọn họ thêm một đoạn thời gian

tay hắn cầm Tiểu Lục Thần Thương, cười nói:

- Đạo hữu, không hiện thân sao?

Đám lão đạo kia khuôn mặt lạnh lùng, cũng không đáp lời, trực tiếp đánh ra đạo đạo lưu quang, phóng tới Lý Trường Thọ

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại là quay đầu bước đi, bắt lấy Tiếp Dẫn thần tràng, vội vàng chạy về Linh Sơn

Lý Trường Thọ quay người bay nhanh, mang những lão đạo áo bào xám đến không trung cao hơn, làm bộ muốn xung kích Nam Thiên Môn

ở chỗ Thiên Môn, một đám Thiên Binh Thiên Tướng còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên bị đại trận Thiên Đình đẩy trở về bên trong Thiên Môn, Phong Thần Đài cũng xuất hiện ở bên trong Trung Thiên Môn

toàn bộ ba mươi ba trọng thiên Thiên Đình, đã bị lực lượng Thiên Đạo nồng đậm bao trùm, khôn cùng linh khí hội tụ hướng về Thiên Đình

rất rõ ràng, Đạo Tổ sợ Lý Trường Thọ làm ra sự tình đập nồi dìm thuyền gì đó

Lý Trường Thọ chẳng qua là làm dáng một chút mà thôi, cũng sẽ không tới gần Nam Thiên Môn

Thiên Đình này, chất chứa mấy trăm năm tâm huyết của hắn, có rất nhiều bạn bè của hắn, hắn lại chưa có tới tuyệt lộ, làm sao lại làm điều này?

Trong Triều Ca Thành, Hữu Cầm Huyền Nhã mang theo Ân Hồng

Ân Giao tránh né ở trong góc đại vương cung, đang nhìn chăm chú vào thân hình càng ngày càng xa trên bầu trời

nàng muốn bay lên hỗ trợ, nhưng trước đây liền nhận được Trường Thọ sư huynh dẫn âm, bảo nàng đừng có đi chịu chết, hết thảy đều nằm trong tầm khống chế

cấp độ đấu pháp như vậy, dư ba cũng đều không phải là nàng có thể thừa nhận

đây vẫn còn nằm trong tầm khống chế sao?

Chương 1923: không thích hợp

Sư huynh chỉ là đang cậy mạnh, trở mặt với Thiên Đạo, đại chiến với Thánh Nhân, bị Đạo Tổ đuổi bắt...

- Sư huynh...

Hữu Cầm Huyền Nhã lầm bầm, không khỏi cắn chặt môi dưới

nàng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ở bên trong tay áo lấy ra túi bảo nang kia, tiên thức thăm dò vào trong đó, đã thấy bên trong là một khối ngọc phù, mấy món linh bảo, còn có bình bình lọ lọ đan dược

bên trong ngọc phù là một phong thư, nội dung chỉ là căn dặn nàng, làm việc thật tốt tại Thiên Đình, về sau không cần mong nhớ nhiều, hắn sẽ sống thật tiêu sái ở thiên ngoại

trong thư cũng nhắc tới, thiên địa này có chút vấn đề, nhưng vấn đề này còn chưa có nghiêm trọng trình độ đến nhất định phải đánh vỡ thiên địa, làm vạn vật quy về tĩnh lặng, hắn sẽ nghĩ biện pháp sửa đổi những vấn đề này

đây cũng không phải là cấp độ nàng có thể liên quan đến, nàng có thể làm, lại cần nàng đi làm, chính là...

【 Làm chính ngươi, lại kiên trì chính nghĩa của chính mình, đừng để phần ánh sáng này ảm đạm đi bên trong Hồng Hoang thiên địa. 】

Hữu Cầm Huyền Nhã nắm chặt bảo nang, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào không trung

nàng nhẹ nhàng hít vào một hơi, cảm xúc rất nhanh liền ổn định lại

dù sao, nàng đã không phải là tiểu nữ tiên vừa rời đi Độ Tiên Môn năm đó kia, cũng nên có một chút chủ kiến, nhiều thêm một chút đảm đương

tiếng sấm bốn phương tám hướng đang yếu bớt, thiên phạt đang từ từ lắng lại

một cỗ linh khí từ trên cửu thiên trở về Hồng Hoang

những linh khí này nhìn như dồi dào, nhưng sau khi phân tán khắp thiên địa, sẽ phát hiện ra tổng lượng thiếu đi đại khái hai thành

Đạo Tổ Hồng Quân vì phong trấn âm dương tự nhiên đại đạo của Thái Thanh, gần như tiêu hao hai thành linh khí Ngũ Bộ Châu

trong không trung, số lượng lão đạo áo bào xám lại tăng lên gấp đôi

đây là lực lượng Đạo Tổ đang nhanh chóng khôi phục, tựa hồ thật sự muốn cầm nã Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ giờ phút này chủ yếu thi triển độn pháp, thân hình vừa đánh vừa lui, thỉnh thoảng giết một cái hồi mã thương, còn có thể đánh bể một hai lão đạo áo bào xám

mãi cho đến khi

âm dương nhị khí hội tụ ở trước người Lý Trường Thọ, Thái Cực Đồ trở về, Lý Trường Thọ quay người độn về hướng Vân Tiêu

Vân Tiêu hóa thành một vệt ánh trắng, chui vào trong tay áo Lý Trường Thọ, thân hình hóa thành kích thước hai tấc

nàng rất rõ ràng, bây giờ không phải là thời điểm xử trí theo cảm tính, cũng không phải là thời điểm chứng minh chính mình có thể giúp đỡ hắn

không tạo thêm phiền phức cho hắn, để hắn không có nỗi lo về sau, cùng sinh tử, cùng tiến thối, như vậy đã đủ

Lý Trường Thọ dẫn âm hỏi:

- Quỳnh Tiêu Bích Tiêu đến nơi nào rồi?

Vân Tiêu vội nói:

- Đã đi Huyền Đô Thành, Thái Cực Đồ đưa đi linh giác nhảy lên dưới đáy lòng, lại là Đồ lão đại mở miệng, còn là lần đầu tiên nói nhiều lời như vậy:

- Tiểu đồ đệ không cần phải lo lắng, nên đưa đi đều đã đưa đi, ta trước đây phụng mệnh lão gia, chôn rất nhiều cỗ âm dương nhị khí, giờ phút này ngươi bình an rút đi là được. Lão gia vô sự, chỉ là bị Thiên Đạo phong ấn đại đạo, Hồng Quân không động được âm dương đạo, bằng không thanh trọc sẽ quay về hỗn độn

- Chúng ta đi thôi

Lý Trường Thọ dẫn âm nói một câu, cuối cùng liếc nhìn phương hướng Triều Ca Thành

nơi đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo chúng đệ tử lẳng lặng đứng, từ đầu đến cuối nhìn chăm chú vào thân ảnh hắn

nơi đó, Khương Thượng còn giơ Đả Thần Tiên, không biết có nên hạ xuống đối với Đát Kỷ hay không

nơi đó, trong mắt Hữu Cầm Huyền Nhã mang theo ánh sao, nhìn chăm chú phương hướng hắn rời đi

nhưng làm cho Lý Trường Thọ giờ phút này thoáng có chút không hiểu chính là, Đạo Tổ vẫn như cũ đang liên tục không ngừng phái ra lão đạo áo bào xám, bày ra tư thế muốn đánh giết hắn

không thích hợp...

Đạo Tổ biết rõ chính mình còn có rất nhiều át chủ bài

lại thêm, giờ phút này Lục Thánh bị Thiên Đạo khống trụ tứ thánh, lực lượng Thiên Đạo cường thịnh chưa từng có, đã đạt đến điểm tới hạn nào đó

Đạo Tổ giờ phút này ngóng trông nhất, hẳn là Lý Trường Thọ đại biểu cho biến số, độn đi từ bên trong thiên địa, từ đó làm cho Thiên Đạo đạt tới một cái chớp mắt viên mãn, giam cầm lực lượng sinh linh Hồng Hoang

đây là một trong số những mục tiêu cuối cùng của Đạo Tổ, lại là thời khắc gần nhất Đạo Tổ cách đạt thành mục tiêu

Thái Thanh Thánh Nhân bị trấn áp, chính là cơ hội tốt nhất của Đạo Tổ

có tính kế, nơi này tất có tính kế

Lý Trường Thọ nheo mắt, thân hình xông ra chân trời góc biển Đông Hải, rời đi Ngũ Bộ Châu, đi vào phạm vi ba ngàn thế giới

lão đạo áo bào xám truy đuổi phía sau đã có hai ba mươi vị, đạo đạo lưu quang bay vụt không ngừng, Huyền Hoàng Tháp bị đánh kêu ngao ngao

cái loại kêu thoải mái kia

Chương 1924: Nói cẩn thận

phía trước chợt có mấy đạo lưu quang chạm mặt tới, lại cũng là lão đạo áo bào xám

Lý Trường Thọ tản ra đạo vận, đáy lòng run nhẹ, đột nhiên bắt được một màn tình hình:

ở phía trên một chỗ 'thiên địa' đại thiên thế giới, đạo đạo linh khí hội tụ, một tia khí tức màu lam cùng loại với Hồng Mông Tử Khí buông xuống, đảo mắt hóa thành thân ảnh một vị lão đạo áo bào xám

lão đạo này mở mắt ra nhìn về phía phương vị của Lý Trường Thọ, hóa thành lưu quang bay vụt tới

tình hình như vậy, trình diễn ở trong khắp ba ngàn thế giới!

Đạo Tổ đang điều động lực lượng bản nguyên ba ngàn thế giới, làm bộ nhất định phải cầm nã hắn!

Đúng lúc này!

- Lão sư!

- Sư phụ!

Một tiếng hô hoán gấp rút truyền đến từ phía trước, một vệt chỉ vàng bay thẳng tắp về hướng Lý Trường Thọ

Kim Sí Đại Bằng!

Mà ở trên lưng Kim Sí Đại Bằng, không phải Long Cát vội vàng đi tìm Kim Sí Đại Bằng cầu viện trước đây, lại là người nào?

- Không được qua đây!

Lý Trường Thọ định thanh hét lớn:

- Lui về!

Nhưng đã quá muộn

trong tay hai vị lão đạo áo bào xám bay ra mấy chục sợi xiềng xích đen nhánh, đảo mắt bố trí ra một tấm lưới xiềng xích lớn, trực tiếp chụp xuống Kim Sí Đại Bằng cùng với Long Cát, ấn tại hư không

Lý Trường Thọ mắng:

- Đạo Tổ ngươi đừng tổn thương bọn họ!

- Phụng mệnh Đạo Tổ, cầm nã người phản thiên Thái Bạch Kim Tinh!

Một vị lão đạo áo bào xám lớn tiếng hô quát, đưa tay nhấn một ngón tay, lại chỉ là làm cho Long Cát cùng với Kim Sí Đại Bằng đã ngủ mê man

hiểu được

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra

Đạo Tổ muốn một phần danh nghĩa, muốn một phần đại nghĩa

cho hắn lại như thế nào?

Thân hình Lý Trường Thọ đột nhiên tăng nhanh, sốt ruột độn về phía phương hướng Huyền Đô Thành

bên trong phiến hư không này, ánh sao lấp lánh, tinh hà xán lạn, bên trong thiên địa xuất hiện lần lượt từng lão đạo áo bào xám, bay nhào vè phía Lý Trường Thọ

từng tiếng đuổi bắt người phản thiên kia không dứt bên tai, từng tiếng phụng mệnh Đạo Tổ kia la lên càng chói tai

tại Triều Ca Thành, Dương Tiễn cùng với Na Tra đứng cùng nhau, nhìn về phía nơi thiên ngoại, từng người đứng phía sau sư phụ nhà mình

Na Tra đá bay đá vụn bên chân, nói lầm bầm:

- Trường An thúc mới không phải phản đồ

- Ài

Dương Tiễn thở dài:

- Thiên địa này, lộ ra một cỗ tà khí

- Nói cẩn thận

Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm giọng nói một câu, biểu tình có chút trang nghiêm

ở một bên khác, Thái Ất Chân Nhân mang theo pháp khí cấm khẩu, trừng mắt nhìn bầu trời, dùng ánh mắt điên cuồng phát ra, đáng tiếc không có đáp lại gì

thế là, hai canh giờ sau

Lý Trường Thọ thôi phát độn pháp đến cực hạn, lại thi triển cửa độn liên tục mấy lần, giờ phút này đã đến phía trước cửa vào Huyền Đô Thành

nhưng, ngay khi hắn muốn rời khỏi trạm cuối thiên địa, phía trước xuất hiện dày đặt thân ảnh

từng vị từng vị lão giả áo bào xám, tập kết thành đàn ở chỗ này, không sai biệt lắm có ba bốn trăm người, từng người hội tụ thần thông, pháp lực, chờ đợi Lý Trường Thọ xuất hiện

thậm chí, còn dùng đại trận phong toả cửa vào bên trong Huyền Đô Thành, khiến trong cửa vào tràn đầy Tử Tiêu Thần Lôi

xem tư thế, chính là không cho Lý Trường Thọ hắn bình an rời đi

Đạo Tổ đến cùng đang tính kế cái gì...

Ngang ——

Tiếng rống chấn hư không!

Hư không đột nhiên xuất hiện ánh vàng vạn trượng, chín đầu thương long Thượng Cổ lôi kéo một trận xa liễn phi tốc mà đến, gần như trong nháy mắt liền vọt tới bên người Lý Trường Thọ xa liễn mở ra, một bàn tay to chộp tới Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lại, hai mắt đột nhiên trợn tròn

một bộ áo trắng...

Ngọc Đế!

- Mau tới!

Ngọc Đế khẽ quát một tiếng, trực tiếp kéo Lý Trường Thọ vào xa liễn, sau đó hét lớn một tiếng, cái trán phun ra đạo đạo ánh vàng, bảo vệ cửu long xa liễn, đụng về phía thân ảnh chồng chất đằng trước!

Một cái chớp mắt này, Lý Trường Thọ lập tức rõ ràng Đạo Tổ đang tính kế cái gì

chính mình lại trở thành quân cờ của Đạo Tổ, dùng để tính kế quân cờ Ngọc Đế!

- Bệ hạ... đây là tính...

Lý Trường Thọ đột nhiên nghẹn lời, nhìn gò má nhíu mày ngưng thần của Ngọc Đế, thấp giọng nói:

- Đa tạ bệ hạ!

- Trường Canh, ta không giúp được ngươi quá nhiều, chỉ có thể đưa ngươi đi một đoạn đường này. Thái Thanh sư huynh chỉ là bị phong ấn, ngươi đừng có vội vàng xao động

cửu long xa liễn điên cuồng vọt về phía trước, thân hình Ngọc Đế không ngừng rung động, ánh vàng trên trán sáng tối chập chờn

phía trước, từng vị từng vị lão đạo áo bào xám bị xa liễn đụng bay

Ngọc Đế quay đầu liếc nhìn Lý Trường Thọ, lộ ra một chút mỉm cười:

- Không cần phải lo lắng, ta dù sao cũng là Thiên Đế, Đạo Tổ sẽ không như thế nào đối với ta, chỉ là, Thiên Đế này cũng rất biệt khuất, muốn bảo hộ ai cũng không bảo hộ được

Chương 1925: Mặc cho lão sư xử trí

- Bệ hạ, vạn lần mời ẩn nhẫn, đừng làm cử chỉ quá khích, hết thảy đều có tiểu thần ứng đối

- Ừm, ta mang theo người nhà, cũng không quá khích được

Ngọc Đế lắc đầu, ngưng ra một thanh thần kiếm trong tay, trực tiếp trống rỗng chém về phía trước

xa liễn đã là vọt tới chỗ lối vào thông đạo thiên địa, một trảm này của Ngọc Đế, lắng lại Tử Tiêu Thần Lôi trong đó

- Đi đi thôi

Ngọc Đế nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, trong mắt mang theo vài phần sáng ngời:

- Bảo trọng

- Bệ hạ bảo trọng!

Lý Trường Thọ cúi đầu vái chào một cái:

- Thần, Thái Bạch Kim Tinh, tạm rời Tam Giới!

Nói xong, Lý Trường Thọ quay người nhảy vào thông lộ kia

đạo đạo bóng xám phía sau lao thẳng tới, trong tay Thiên Đế áo trắng kia nhiều hơn một thanh trường tiên, đánh ra vô số sấm sét màu vàng đối với phía trước

Lý Trường Thọ không dám quay đầu nhìn lại, hắn sợ chính mình không nhịn được suy nghĩ nhiều, hắn sợ chính mình nát không minh đạo tâm

ở phía sau hắn, thông lộ thiên địa đang nhanh chóng khép kín

đúng vậy, khép kín

thông lộ Huyền Đô Thành, là sơ hở sau cùng của Hồng Hoang thiên địa, cũng là biểu hiện trực tiếp của 'Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín', nhưng theo thân hình Lý Trường Thọ nhảy ra, sơ hở nơi đây đang được bổ khuyết, đang nhanh chóng khép kín

Thiên Đạo viên mãn!

Đồng thời, tầng 'màng' nguyên bản có thể cho phép sinh linh Hồng Hoang tùy ý ra vào, chỉ là ngăn cách sinh linh hỗn độn, bao khỏa ở bên ngoài Hồng Hoang thiên địa kia, giờ phút này cũng đang ngưng tụ thành thực chất!

Đoạn tuyệt liên thông giữa thiên địa cùng với Hỗn Độn Hải!

'Số một' chạy trốn bỏ chạy, Thiên Đạo nắm chắc cơ hội một cái chớp mắt này, cấu trúc hàng rào thiên địa, làm cho thiên địa trở thành một cái chỉnh thể, làm cho đại đạo vốn nên không ngừng diễn hóa, ngưng kết tại một cái chớp mắt này

Lý Trường Thọ vẫn là không nhịn được nhìn thoáng qua, vào trước khi thông đạo khép kín

Thiên Đế áo trắng vung vẩy lôi tiên nghênh chiến mấy trăm lão đạo áo bào xám, lại bị từng sợi xiềng xích quấn chặt lấy

xa liễn bị đánh nát, Thiên Đế uy nghiêm lại không hề yếu nửa điểm, càng có mấy giây lát làm cho những lão giả áo bào xám ra tay đó đều có chút do dự

nhưng cuối cùng, đây là cái bẫy thiết hạ đối với Thiên Đế

làn sóng càn khôn dần dần bị vuốt lên, Ngọc Đế liếc nhìn phía sau

thông lộ đi Huyền Đô Thành đã đóng chặt hoàn toàn, càn khôn nơi đây chỉ còn lại hơi nhàn nhạt, như là hàng rào vỏ trứng

y nhẹ nhàng thở phào một hơi, thả ra lôi tiên trong tay, thân hình bị từng vị từng vị lão đạo áo bào xám đè xuống, lại bị xiềng xích trói buộc

- Hạo Thiên lớn mật, thả đi người phản thiên, ngươi có biết ngươi tội không!

Ngọc Đế tự giễu cười một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Mặc cho lão sư xử trí

- Mang về Tử Tiêu Cung!

- Mang về Tử Tiêu Cung!

Chúng lão đạo quay người muốn bay, Ngọc Đế chậm rãi nhắm hai mắt lại

Đông!

Càn khôn đang run rẩy, hàng rào thiên địa vừa mới ngưng tụ thành sau lưng kia đang run rẩy

Đông!

Đông, đông, đông!

Chúng lão đạo lập tức quay người, nhưng bọn hắn vẫn không thể kịp làm ra động tác gì, hàng rào thiên địa đột nhiên phá toái!

Cửa vào trong Huyền Đô Thành lại xuất hiện!

Đạo hắc ảnh kia đứng ở bên rìa thiên địa, tay cầm trường thương, định thanh hô to đối với thiên địa:

- Hồng Quân!

Tam Giới cùng chấn động!

- Ngươi nếu dám tổn thương lão sư Ngọc Đế sư thúc phàm tục Thánh Mẫu! Ta sẽ để ngươi cùng với thiên địa này cùng nhau diệt vong! Ta ở trong thiên ngoại nhìn ngươi! Ta ở trong thiên ngoại nhìn ngươi!

Từng vị từng vị lão đạo áo bào xám phóng tới phía trước, khu trục đạo thân ảnh kia, cấp tốc bổ khuyết lỗ hổng

trong Tử Tiêu Cung, khóe miệng Đạo Tổ Hồng Quân lộ ra một chút ý cười lạnh lùng, phất ống tay áo một cái, từng chùm lưu quang màu lam tán đi bốn phương tám hướng lực lượng bản nguyên thiên địa, trực tiếp tương liên cùng với hàng rào bốn phía Hồng Hoang thiên địa!

Đây còn chưa xong, Hồng Quân đưa tới một toà thần tràng khắc đầy ấn phù, bỏ xuống đối với ba mươi ba trọng thiên, lơ lửng tại trọng thiên cao nhất, nhẹ nhàng xoay tròn

một vòng lại một vòng quang văn màu lam, lấy Thiên Đình làm chấm tròn, nhộn nhạo lên tại Tam Giới

ở trong chớp mắt tiếp theo, Ngọc Đế bị tầng tầng xiềng xích trói buộc, thân hình một lần nữa xuất hiện tại Lăng Tiêu bảo điện, lại bị cột vào bên trên bảo tọa, áo bào trắng trên người bị áo bào màu vàng che lấp, trên đầu xuất hiện một chiếc vương miện có rèm che phía trước và phía sau, toàn bộ Lăng Tiêu bảo điện đều bị màu vàng phủ lên

gợn sóng màu lam lay động qua

phía trước Lăng Tiêu bảo điện, một vị lão đạo áo bào xám hóa thành ông lão mặc áo trắng, khuôn mặt hiền lành, mặt mũi hiền lành, cái trán mang theo một viên ngôi sao năm cánh màu vàng, bưng phất trần cất bước vào điện, quỳ sát ở trước mặt Ngọc Đế

Chương 1926: sứt đầu mẻ trán

- Thần, Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh, bái kiến bệ hạ

Ngọc Đế khuôn mặt lạnh lùng chậm rãi gật đầu

'Thái Bạch Kim Tinh' này đi đến đài cao, đứng ở bên cạnh bảo tọa, chậm rãi nhắm hai mắt lại

gợn sóng màu lam lay động qua

tại Nam Thiệm Bộ Châu, Dương Tiễn, Na Tra đột nhiên cảm giác như là đã mất đi thứ gì, một ít hình ảnh dưới đáy lòng bị xóa đi, lại có một ít hình ảnh một lần nữa tạo ra

ở phía sau bọn họ, Ngọc Đỉnh Chân Nhân nắm chặt cổ tay Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh cúi đầu, trong mắt tràn đầy quang hoa xanh ngọc, gợn sóng màu lam kia nhẹ nhàng bị y bóp nát

tại Tứ Hải Long Cung, trừ bốn vị Long Vương cùng với một số nhỏ đại trưởng lão Long tộc, từng vị từng vị long tử long nữ, thị vệ hải nữ, đáy lòng đồng dạng có một đạo thân ảnh phá toái, lại một lần nữa khôi phục thành thân ảnh càng đơn bạc, càng đơn giản

【 Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh, phụ tá đắc lực của Thiên Đình Ngọc Đế bệ hạ, người mang tin tức Thiên Đình. 】

Tại miếu Hải Thần khắp Nam Hải, hai tòa tượng thần kia chậm rãi biến thành tượng lão giả đầu rồng, phàm nhân bách tính không có chút phát giác nào

Hải Thần không phải một mực là Long Vương gia sao? Bọn họ cảm thấy như vậy

tại Thiên Đình, nơi luyện binh Thiên Hà

Ngao Ất đang đả tọa mở hai mắt ra, cúi đầu nhìn lòng bàn tay chính mình, lại đưa tay xoa xoa khóe mắt chính mình

chính mình vì sao lại khóc... tựa như là, tựa như là... không nhớ nổi

cách đó không xa, Biện Trang nằm ngáy o o gãi gãi đầu, lầm bầm:

- Chờ một chút, nên đi đưa lễ gì cho Thái Bạch lão quan nhi?

Gợn sóng màu lam lay động qua

tại Địa Phủ

tại Độ Tiên Môn

tại ranh giới Yêu tộc Bắc Châu, bộ lạc Vu tộc Bắc Câu Lô Châu, Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn Yêu tộc...

Bên trong Hỏa Vân Động

mấy vị Nhân Hoàng Nhân Tộc liếc nhau, Phục Hi đưa tay làm thủ thế im lặng, từng người gật đầu đáp ứng một tiếng

- Uống rượu đi

Hiên Viên Hoàng Đế cười nói:

- Ăn mừng một trận

- Đây có cái gì đáng chúc mừng?

Đại Vũ Đế Quân nhỏ giọng thầm thì

Chuyên Húc cười nói:

- Đi tốt, chẳng biết tại sao, luôn cảm thấy, so với trước đó ngược lại có chút hi vọng

mấy vị Nhân Hoàng từng người cười khẽ

trong Thánh Mẫu Cung

Nữ Oa Thánh Nhân nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay, lại thở ra một hơi, buông nắm đấm ra, tiếp tục lật truyện tranh trước mặt, tựa hồ hoàn toàn không biết thiên địa rung chuyển tại Ngũ Trang Quan

lão đạo ngồi ở dưới nhân sâm quả thụ cười khẽ, ngẩng đầu nhìn về phía phương vị Huyền Đô Thành, thở dài:

- Về sau muốn ra ngoài liền phiền phức

- Sư phụ, làm sao vậy?

Bên cạnh có đồng tử nhỏ giọng hỏi

- Đừng hỏi nhiều, đem mấy trái mục nát này đi đút tiên hạc

lão đạo cười khẽ, vung vẩy phất trần, hát một khúc thơ Viễn Cổ, lật ra cuốn sách hơi mỏng trong tay kia

kỳ danh, địa thư, vốn là thiên địa thai màng

...

Huyền Đô Thành đang dần dần bay xa

trong một cái chớp mắt thông lộ thiên địa khép kín, ba ngàn đại đạo viên mãn, Huyền Đô Thành bị đẩy về hướng Hỗn Độn Hải

Lý Trường Thọ lẳng lặng đứng ở phía trước vòng xoáy đã biến mất kia, chắp tay, cúi đầu, khuôn mặt có chút ngưng trọng

sau lưng, những bóng người kia cũng không dám quấy rầy, chỉ là từng người sắc mặt bi thương lẳng lặng chờ đợi

Hỗn Độn Hải đột nhiên cuồn cuộn tầng tầng gợn sóng, một đầu bóng đen đột nhiên xuất hiện, dọa không ít cao thủ lập tức liền muốn tế lên pháp bảo

- Là thuyền Côn Bằng

Lý Trường Thọ nói:

- Không cần phải lo lắng, nó sẽ mang Huyền Đô Thành đi một chỗ địa phương có linh khí

Huyền Đô Thành chấn động đôi chút, đã là bị Côn Bằng cõng ở trên lưng, độn vào sâu trong Hỗn Độn Hải

Huyền Đô Thành lúc này thật sự tụ tập không ít cao thủ, nhưng tình cảnh vẫn như cũ có chút bi thảm

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Quy Linh Thánh Mẫu, trừ Đa Bảo Đạo Nhân cùng với Vô Đương Thánh Mẫu, đại đệ tử cùng với đệ tử thân truyền Tiệt Giáo, có thể trốn đều trốn thoát

vào Phong Thần Đài chính là không cần suy nghĩ nhiều, giờ phút này Triệu Công Minh cùng với Kim Linh không có bị gợn sóng màu lam kia ảnh hưởng, đã là có chút không dễ

Lữ Nhạc không ở chỗ này, kỳ thật lão có cơ hội trốn, nhưng cuối cùng lại lựa chọn ở lại bên trong thiên địa

không có cách nào, không thể rời đi

Bạch Trạch chống ra một tầng kết giới, che chở mấy người Độ Tiên Môn không bị khí tức hỗn độn ăn mòn

Vong Tình thượng nhân, Giang Lâm Nhi, Tửu Y Y, Tửu Ô, Tửu Thi, giờ phút này đều đã ở chỗ này

ở một góc khác, Đại Pháp Sư có chút sứt đầu mẻ trán

Khổng Tuyên ngồi ở một bên khó chịu

Văn Tịnh Đạo Nhân mặc váy sa vàng dùng tay vuốt một lọn tóc, đang xấu hổ mang e sợ nhìn Đại Pháp Sư, trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý

đại phi ~

À không phải, Đại Pháp Sư ~

Chương 1927: ngữ điệu thô tục

- Nô gia lần này, có phải làm không tệ hay không

- Chuyện này

Đại Pháp Sư cười khan, nhanh chóng nhìn về phía Khổng Tuyên, nhận được chỉ là một tiếng hừ lạnh

Tửu Cửu cùng với Linh Nga tay nắm tay, ở phía sau Lý Trường Thọ không xa, đứng cùng với Vân Tiêu tiên tử, tràn đầy lo lắng nhìn chăm chú vào bóng lưng Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ buông tiếng thở dài, chậm rãi ngồi xuống, thân hình có chút mệt mỏi, đạo vận quanh người tán đi, một lần nữa khe khẽ thở dài

đi ra rồi

vẫn là đi ra

mặc dù mọi thứ đều tiến hành theo kế hoạch, lúc này phần thắng đã đến tám thành, nhưng cuối cùng, vẫn còn có chút lo lắng, có chút bất đắc dĩ

hắn không nghĩ đến việc hy sinh ai, cũng không nghĩ đến việc ai sẽ hy sinh để giành chiến thắng, chỉ là suy tính một ít tình hình, 'nhìn thấy' một ít tình hình, từ đó tiến hành mưu đồ bố cục

nhắm hai mắt lại, Lý Trường Thọ bắt đầu đả tọa

Huyền Đô Thành một lần nữa an tĩnh xuống, chúng tiên Tiệt Giáo hướng về phía trước, theo thứ tự vái chào đối với Lý Trường Thọ, sau đó tìm chỗ đả tọa tu hành

Vân Tiêu tiên tử đưa tay ôm đầu vai Linh Nga, thấp giọng nói gì đó, bảo Linh Nga đừng có quá lo lắng

ban đầu, lưu lạc chỉ là Tiểu Quỳnh Phong

mà bây giờ, bị Côn Bằng chở đi lưu lạc, là toàn bộ Huyền Đô

Thành

con đường phía trước mênh mông, không biết năm tháng

bốn phương không phân biệt, linh khí hoàn toàn không có

buồn bực hơn nửa năm, Lý Trường Thọ cũng đả tọa hơn nửa năm, thuyền Côn Bằng rốt cuộc chậm rãi dừng lại, đã tới tiên cảnh hiếm thấy bên trong Hỗn Độn Hải

bí cảnh Côn Bằng!

Lý Trường Thọ nâng cao tinh thần, đứng dậy, triệu tập các vị tiên nhân, ở bên trong bí cảnh Côn Bằng vẽ xuống từng mảnh từng mảnh khu vực, để cho từng người bọn họ tu hành, chờ đợi chuyện về sau

Đại Pháp Sư vốn định tiến về phía trước nói chuyện với Lý Trường Thọ, nhưng Khổng Tuyên hừ lạnh một tiếng liền bay về phía đỉnh núi xa xôi, y chỉ có thể trừng Lý Trường Thọ một chút, cấp tốc đuổi theo

sau lưng còn có một con muỗi vàng lớn phía sau

Lý Trường Thọ liếc nhìn Vân Tiêu cùng với Linh Nga, nói:

- Các ngươi, đi theo ta một lúc

- Ừm

Vân Tiêu cùng với Linh Nga cùng nhau đáp ứng, nhìn Lý Trường Thọ cưỡi mây về phía trước, từng người đi theo sau lưng

Tửu Cửu nhìn một màn này, khóe miệng lộ ra một chút mỉm cười thoải mái

Giang Lâm Nhi dùng đầu vai đụng vào Tửu Cửu, trêu chọc nói:

- Ài, ngươi không đi trộn lẫn một chút?

- Đừng làm rộn

Tửu Cửu hừ một tiếng:

- Bản sư thúc đều đã đi theo đến rồi, ngày tháng sau đó còn có rất nhiều, gấp cái gì

chúng tiên bên cạnh cười khẽ một hồi

đại điện bên kia rất nhanh liền bị quang mang bao khỏa, ngăn cách ngoại bộ dò xét

Bích Tiêu nhỏ giọng nói:

- Tỷ phu khẳng định rất khó chịu

Quỳnh Tiêu cũng nói:

- Đại sư bá bị Thiên Đạo phong ấn, tỷ phu một ngày trước vẫn là Thái Bạch Kim Tinh cao cao tại thượng, bây giờ lại thành phản đồ trong miệng Đạo Tổ

Quy Linh Thánh Mẫu nhỏ giọng hỏi:

- Hiện tại có thể mắng Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ chưa?

Chúng tiên cùng nhau gật đầu

Quy Linh Thánh Mẫu cắn chặt hàm răng trắng ngà, quát khẽ một tiếng:

- Thật sự! Không có lý chút nào! Quá ác tâm!

Chúng tiên: "..."

Không biết là ai cười, một đám người cười vang, trong miệng tuôn ra rất nhiều ngữ điệu thô tục về Thiên Đạo, làm cho bên trong bí cảnh này tràn ngập bầu không khí vui sướng

trong đại điện

bốn bóng hình xinh đẹp quỳ gối trước mặt Lý Trường Thọ, lúc này xung quanh họ đang dâng lên những gợn sóng kỳ lạ

các nàng chính là, bốn đại Thánh Mẫu... vực ngoại

Mai Mão Băng, Mai Văn Họa, Mai Địch Tiên, Mai Hinh Khanh tay cầm tay, đang cố gắng cảm ứng cái gì, rất nhanh liền nói một câu:

- Chủ nhân, có thể!

- Tốt!

Lý Trường Thọ lập tức ngồi xếp bằng xuống, cái trán tuôn ra một chút ánh sáng, tương dung cùng với gợn sóng quanh người tứ Mai

rất nhanh, Lý Trường Thọ cười khẽ, lại ngửa đầu cười to, tiếng cười qua lại quanh quẩn trong đại điện

Linh Nga cùng với Vân Tiêu liếc nhau, thấy được lo lắng trong mắt lẫn nhau

Linh Nga dùng tay nhỏ đánh thủ thế

'Sư huynh có phải bị kích thích quá lớn hay không, đã hỏng mất rồi? '

Vân Tiêu khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng chớp mắt đối với Linh Nga

'Quả thực là buồn cùng cực sinh vui, chúng ta hãy an ủi hắn nhiều hơn. '

Lập tức, Linh Nga tiến về phía trước nửa bước, cười nói:

- Sư huynh, sao lại vui vẻ như vậy?

Vân Tiêu cũng cười nói:

- Có thể chia sẻ với chúng ta không?

- Tốt, tốt, ha ha ha ha!

Lý Trường Thọ nhảy lên, lập tức khởi động lại không minh đạo tâm ngăn chặn tâm cảnh, cười nói:

- Có phải hay không cảm thấy, chúng ta thua? Một đường đi tới này, thật ra là một màn trình diễn dàn dựng cho người đồng hành xem, bên trong có khả năng sẽ có gián điệp của Đạo Tổ... đương nhiên, ta nói là có khả năng

Chương 1928: Kế hoạch xoá bỏ Đạo Tổ

- Đừng tỏ ra bất kỳ dấu hiệu vui vẻ nào sau này. Đến, đến bên này!

Trên trán Vân Tiêu cùng với Linh Nga lập tức toát ra một đám dấu chấm hỏi, lại theo lời đi theo, bị Lý Trường Thọ ấn ngồi ở bên trên ngọc tọa một bên

Lý Trường Thọ lấy ra bồ đoàn ngồi xuống, nhìn Vân Tiêu, lại nhìn Linh Nga, cười nói:

- Từ hôm nay trở đi, chúng ta liền không rời xa nhau. Linh Nga, Vân Tiêu, chúng ta kết thành đạo lữ, vượt qua quãng đời còn lại ở nơi này

- Ừm

khuôn mặt Linh Nga ửng hồng ứng tiếng

Vân Tiêu lại nói:

- Ta tất nhiên là theo ngươi, chỉ là, ngươi vừa rồi là thế nào, hiện tại lại làm sao đột nhiên nói những thứ này

- Logic có chút hỗn loạn

Lý Trường Thọ nói:

- Để ta chải vuốt một chút... như thế này, ta bắt đầu nói lại từ đầu, các ngươi lúc này hẳn là đã biết, vấn đề lớn nhất tại Hồng Hoang thiên địa là cái gì

Linh Nga nói:

- Thiên Đạo có tư dục, Đạo Tổ muốn áp chế lực lượng sinh linh

- Không sai, đây chính là bệnh của Hồng Hoang, ta ban đầu không muốn quản nhiều, nhưng sư phụ chết, khiến ta chịu xúc động rất lớn

Lý Trường Thọ thở dài:

- Cái gì cảm giác sứ mệnh cùng với những thứ tương tự đều là dối trá, ta muốn lộng chết Thiên Đạo, ban đầu chỉ là muốn báo thù cho sư phụ, đây chính là nguồn động lực. Nhưng các ngươi ngẫm lại, Thiên Đạo, hoặc là Đạo Tổ, khống chế thiên địa, có được bản nguyên thiên địa, có thể điều động toàn bộ Hồng Hoang linh khí, như thế nào mới có thể thắng hắn?

Vân Tiêu cùng với Linh Nga đồng thời lắc đầu, lúc này đã nhìn ra sư huynh, đạo lữ nhà mình, tràn đầy dục vọng nói chuyện

Lý Trường Thọ cười vài tiếng, nói:

- Ta nghĩ đến trước hết chính là lão sư, lão sư gần như toàn trí toàn năng, cách Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Đạo Thánh Nhân chỉ thiếu chút nữa, nhưng ở trong mấy lần nói chuyện với lão sư, lão sư để lộ ra mấy tin tức rất quan trọng

- Lão sự chậm một bước, chậm một bước so với Đạo Tổ. Khai Thiên Đạo Quả vốn do Tam Thanh kế thừa, hộ vệ thiên địa, bị Hồng Quân Đạo Tổ cướp đi, còn thừa dịp lúc Tam Thanh chưa ngộ đạo, thu bọn họ làm đồ đệ

- Nói một cách khác, Đạo Tổ từ trên căn bản chính là nhân vật phản diện

- Nhưng lão sư chậm một bước này, liền đã mất đi chế ước đối với Đạo Tổ, lão sư chỉ là không có cách nào xử lý Đạo Tổ dung hợp cùng với bản nguyên thiên địa, bằng không đã sớm lật đổ Đạo Tổ

- Đây cũng là nguyên nhân lần này lão sư bị Đạo Tổ trấn áp, ta chưa từng nói cho lão sư kế hoạch của ta, nhưng ta tin tưởng, bằng vào năng lực của lão sư, hẳn là tại một thời khắc nào đó sẽ hiểu được kế hoạch của ta

Linh Nga chóng mặt hỏi một câu:

- Kế hoạch gì?

- Kế hoạch xoá bỏ Đạo Tổ

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng hít vào một hơi, cười nói:

- Quá trình này cần ổn thỏa lại ổn thỏa, hơi bại lộ một chút liền sẽ bị Đạo Tổ xoá bỏ, cho nên, ta trước tiên thi hành một cái kế hoạch tầng ngoài, tên là đại kế ngàn năm « Ai Khắc tư biến mất »

- Đạo Tổ biết điều này, lại trợ giúp ta, bởi vì Đạo Tổ muốn để ta trở thành 'số một' chạy trốn, sau khi Phong Thần đại kiếp kết thúc rời đi Hồng Hoang thiên địa, Đạo Tổ từ đó sẽ triệt để quét sạch biến số thiên địa, làm thiên địa hằng ổn, đạt tới mục đích cuối cùng của Đạo Tổ

- Mục đích cuối cùng của Đạo Tổ, ta lúc này chỉ có thể nhìn thấy ba tầng

- Ta giúp Thiên Đình quật khởi, an bài các loại biến số Dương Tiễn, Lý Tĩnh, Na Tra, tìm hiểu đại đạo cân đối, làm cho đại bộ phận biến số ngoại trừ ta, đều bị ta khống chế, để các biến số tập trung trên người ta

- Đáng tiếc là, không thể an bài Lôi Chấn Tử, chẳng qua biến số trên người tên gia hỏa này không lớn, xem như công cụ người bị Thiên Đạo an bài

- Loại như Hoàng Thiên Hóa thì càng không cần nói, chỉ là đệ tử Xiển Giáo cản tai

- Đương nhiên, trọng yếu nhất, vẫn là đại đạo cân đối của ta

- Khi ta phát hiện ra, ta đã chiếm cứ bảy thành biến số thiên địa, Thiên Đạo không có cách nào trực tiếp ra tay với ta, ta đã không có nguy hiểm đến tính mạng, lúc này cần lo lắng, chính là tính mạng của các ngươi

Lý Trường Thọ hơi ngừng lại, trong mắt tràn đầy nhu tình

- Dù sao, ta không thể để cho các ngươi xảy ra chuyện, cũng không thể để người mà các ngươi để ý xảy ra chuyện, mặc dù phiền toái một chút, nhưng bây giờ miễn cưỡng cũng coi như làm được. Các ngươi có khả năng không hiểu, vì sao chúng ta bị đuổi ra Hồng Hoang, ta hiện tại lại giống như là nắm chắc thắng lợi trong tay

- Đúng thế...

Linh Nga phối hợp hỏi

Lý Trường Thọ hỏi ngược lại:

- Ngươi thử nghĩ lại, đối mặt với Hồng Quân Đạo Tổ, ở dưới tình huống Hồng Quân Đạo Tổ nắm giữ lực lượng thiên địa, nắm giữ ba ngàn đại đạo, còn không thể trực tiếp đánh chết, làm thế nào thủ thắng?

Chương 1929: Mang ý nghĩa

- Hơn nữa, Đạo Tổ từ Viễn Cổ đã bắt đầu bố cục, làm thế nào thủ thắng?

Vân Tiêu ngâm khẽ vài tiếng, nói:

- Không có chút phần thắng nào

- Đúng vậy, vào trước mỗi lần Đạo Tổ xuất thủ, chúng ta không có chút phần thắng nào, coi như Tam Thanh phản thiên, chỉ cần không dám xoá bỏ bản nguyên thiên địa, cuối cùng đều sẽ bị hao hết pháp lực, bị Đạo Tổ điều động linh khí Hồng Hoang trấn áp, bản nguyên thiên địa là không có cách nào phong ấn cùng với trấn áp, đây là một việc phiền toái nhất

Lý Trường Thọ đứng dậy, vung tay lên, hiện ra hư ảnh Hồng Hoang thiên địa

- Nhưng bây giờ thì sao?

- Nhìn đi!

- Hồng Hoang bị hàng rào thiên địa do linh khí hóa thành bao bọc, Hồng Quân thả ra lực lượng bản nguyên thiên địa, thiên địa viên mãn

- Nhưng tương tự, Hồng Quân cùng với Hồng Hoang thiên địa hòa làm một thể! Hồng Quân hiện tại chính là Hồng Hoang thiên địa, khống chế hết thảy Tam Giới

Linh Nga cau mày nói:

- Nhưng, điều này có nghĩa là gì...

- Mang ý nghĩa, Đạo Tổ đã dùng hết át chủ bài trong tay

- Mang ý nghĩa, Đạo Tổ cùng với đại đạo tầng dưới chót Thiên Đạo xuất hiện mâu thuẫn

- Mang ý nghĩa, chỉ cần chúng ta mở Hồng Hoang thiên địa ra một lỗ hổng, liền xem như sáng tạo ra sơ hở của Đạo Tổ!

- Vốn dĩ Đạo Tổ không có chút sơ hở nào, nhưng Đạo Tổ làm Thiên Đạo viên mãn, làm tự thân viên mãn, về sau lại hoàn toàn dung hợp cùng với Hồng Hoang thiên địa, tuy vẫn viên mãn, nhưng đã xuất hiện sơ hở

Lý Trường Thọ cười hai tiếng, lại nói:

- Vì để cho Đạo Tổ ra tay, lão sư và ta rất có ăn ý an bài mọi chuyện ngày hôm nay

- Đạo Tổ kiêng kỵ nhất chính là lão sư, lão sư thuận thế ra tay, bị Đạo Tổ trấn áp đại đạo; các ngươi ngẫm lại, Thái Cực Đồ vì sao có thể bị lão sư đưa về?

- Nói rõ lão sư lúc bị trấn áp vẫn còn dư lực! Đúng không Đồ lão đại?

Thái Cực Đồ hiển lộ ở trước ngực Lý Trường Thọ, bình tĩnh 'ừm'

Vân Tiêu lại nói:

- Nhưng hiện nay, Hồng Hoang thiên địa hẳn là đã bị Đạo Tổ khống chế hoàn toàn, viên mãn chi ý, liền mang ý nghĩa trong nội bộ đã không còn sức phản kháng

Lý Trường Thọ cười nói:

- Không sai, lúc này bên trong thiên địa đã không còn lực lượng phản kháng Thiên Đạo

- Xiển Giáo thuận theo Thiên Đạo, Tây Phương Giáo nhị thánh vốn là khôi lỗi cả Thiên Đạo, Tiếp Dẫn Đạo Nhân liền triệt tiêu mất uy hiếp của Nhị sư thúc Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Thiên Đạo

- Mà lúc này, bốn vị Thánh Nhân bị Thiên Đạo giam cầm, trở thành nguồn suối lực lượng của Thiên Đạo

- Ba ngàn thế giới Hồng Hoang trở thành linh khí hải Thiên Đạo

- Ngũ Bộ Châu thành sa bàn Thiên Đạo, thôi diễn đại đạo sinh linh

- Đa Bảo sư huynh bọn họ sau đó cũng sẽ bị Thiên Đạo giam cầm

- Hỏa Vân Động đã mất đi Toại Nhân Thị tiền bối, cũng không có cách nào khiêu chiến với Thiên Đạo, Thiên Đạo chỉ cần dựa vào giáo nghĩa Phật Môn tẩy não đối với Nhân Tộc, liền sẽ để người ta quên đi Hỏa Vân Động đại biểu tinh thần Nhân Tộc

- Bên trong thiên địa đã không còn nửa điểm lực lượng phản kháng Thiên Đạo, Thiên Đạo chỉ cần đề phòng những kẻ ở bên ngoài như chúng ta là đủ rồi, Hồng Hoang sẽ theo kịch bản mà Đạo Tổ hình dung, tiếp tục diễn biến

- Đã không có gì có thể uy hiếp được Đạo Tổ

Linh Nga cùng với Vân Tiêu cùng nhau gật đầu

Linh Nga thở dài:

- Đúng thế, đã không có gì có thể uy hiếp được Đạo Tổ, bên trong thiên địa cũng không có lực lượng phản kháng gì

- Đây chính là bước quan trọng nhất trong kế hoạch dự phòng đầu tiên của ta!

Trong mắt Lý Trường Thọ lấp lóe thần quang, cười nói:

- Thiên Đạo nhìn như viên mãn, kỳ thực bản thân có rất nhiều sơ hở

- Đạo Tổ kéo giá đỡ quá lớn, điểm có thể công kích thật sự là nhiều lắm

- Ví dụ đơn giản nhất, Thiên Đạo có thể ảnh hưởng lòng người, có thể dẫn phát tâm ma, thậm chí giam cầm lòng người, lại không có cách nào lý giải lòng người

- Các ngươi đoán xem, ta trước đây đã làm gì? Ha ha ha! Ta chôn linh hạch Thiên Ma Tôn Giả ở dưới Luân Hồi Tháp

- Đạo Tổ hoàn toàn không ý thức được ta đây là đang làm cái gì, ta chỉ là lấy danh nghĩa trấn áp Hỗn Độn Thần Ma, cấp cho Hồng Hoang một con đường tăng lên, một cái cửa sau

- Đạo Tổ hiện tại đã hiểu được đạo này, nói rõ Tạo Hóa Ngọc Điệp kia cũng nhiều thêm một con đường

- Vực Ngoại Thiên Ma chi đạo!

- Ta có thật nhiều át chủ bài có thể tạo thành uy hiếp đối với Hồng Hoang thiên địa, nhưng như vậy sẽ chỉ làm sinh linh thiên địa đồ thán, được không bù mất, đơn thuần cấp cho Hồng Quân một phần uy hiếp

- Nhưng Hồng Quân tự nhiên sẽ suy bụng ta ra bụng người, lão có thể làm ra chuyện giết chín thành sinh linh để xoá bỏ đối thủ, đương nhiên sẽ cảm thấy, ta cũng sẽ làm ra chuyện như vậy

Chương 1930: sư huynh cố lên

- Nhưng ở trong mắt ta, Thiên Đạo chỉ là xảy ra chút vấn đề, bị bệnh

- Ta cũng không phủ định Thiên Đạo, ta chỉ là phủ định Thiên Đạo có tư dục, duy trì Thiên Đạo điều tiết khống chế đối với tổng thể sinh linh, phản đối Thiên Đạo áp bách đối với sinh linh

- Hiện tại, ta đã tùy thời có thể phản công trở về, chôn xuống từng viên ám lôi

- Chỉ đợi ta tìm đúng cơ hội, liền dẫn phát hết thảy ám lôi, nhất cử sửa đổi Thiên Đạo, xoá bỏ Đạo Tổ!

- Khục, đương nhiên, còn phải bố cục, không thể gấp

- Hiện tại phần thắng chỉ có tám thành năm, cuối cùng vẫn là quá bất ổn

- Thế cục hiện nay chính là như vậy, chắc hẳn Đạo Tổ đã xóa sạch vết tích ta từng tồn tại ở trong thiên địa, dù có tệ đến đâu cũng không thể tệ hơn được nữa

- Đây chính là kế hoạch của ta! Lấy lui làm tiến, phong thiên phá cục!

Vân Tiêu: "..."

Linh Nga: "..."

- Sư huynh

Linh Nga nhỏ giọng nói:

- Ở bên trong an bài sau đó của ngươi có thành hôn không?

- Đương nhiên

Lý Trường Thọ híp mắt cười:

- Chẳng qua vẫn phải chờ ta một đoạn thời gian, từ mấy chục năm đến mấy trăm năm, ta sẽ bố cục trước. Thiên Đạo trước kia, là cuộn thành một đoàn, Thiên Đạo hiện tại đã hoàn toàn trải rộng ra, ta phải thừa dịp cơ hội này, bố trí một số an bài cốt lõi

- Vậy sư huynh cố lên

Linh Nga nắm chặt nắm đấm quơ quơ:

- Muội và tỷ tỷ toàn lực duy trì sư huynh!

Vân Tiêu ôn nhu ứng tiếng, nói:

- Có cần chúng ta làm cái gì không?

- Ở trong này với ta, sau đó đúng giờ ra ngoài đi dạo

Lý Trường Thọ nói:

- Diễn kịch cho gián điệp có khả năng tồn tại xem, khi tất yếu chúng ta còn phải động phòng, làm ra giả tượng an cư ở chỗ này, không cần đả thảo kinh xà, cũng chỉ là có khả năng tồn tại gián điệp

Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, tất nhiên là không cảm thấy có dị dạng gì

bên cạnh lại vang lên một tiếng bốp nhẹ, cái trán Linh Nga bốc khói, thân hình lắc lư, hai mắt xoắn ốc

Vân Tiêu nháy mắt mấy cái, hơi có chút không hiểu

- Nga, sao?

- Động, động, động phòng... ugh! Thực sự quá xấu hổ, sư huynh còn nói bình tĩnh như vậy...

Lý Trường Thọ cười khẽ, đi đến phía sau tứ mai, ngồi xếp bằng xuống, khuôn mặt khôi phục trang nghiêm

Thiên Ma đạo, tiếp ma tâm

'Hư Bồ Đề... Hư Bồ Đề... '

Tại Hồng Hoang, ở một chỗ xó xỉnh nào đó tại ba ngàn thế giới

lão đạo đang ngồi xếp bằng đạo khu rung động, cái trán tràn đầy mồ hôi lạnh, dưới đáy lòng vang vọng từng tiếng kêu gọi, đạo tâm bị một cỗ khí đen xâm nhiễm, lại cấp tốc khôi phục

'Hư Bồ Đề... Hư Bồ Đề... '

'Ngươi, ngươi là ai? '

'Ta là ngươi, ngươi là ta, ta là tâm của ngươi, là chấp niệm của ngươi, là đạo của ngươi, là đạo quả của ngươi. '

'Ngươi là ta, ta là ta, ngươi là tâm của ta, là chấp niệm của ta, là đạo của ta, là đạo quả của ta. '

'Ngươi là Hư Bồ Đề, là Bồ Đề lão tổ, là đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, là quân cờ quan trọng Thiên Đạo an bài. '

'Ta là Hư Bồ Đề, là Bồ Đề lão tổ, là đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo, là quân cờ quan trọng Thiên Đạo an bài. '

'Chúng ta, đều là ta. '

'Ta, chính là ta. '

Hư Bồ Đề mở hai mắt ra, thần quang màu xanh thẳm trong mắt chợt lóe lên, hơi nhún nhún vai, một lần nữa nhắm mắt ngưng thần

một tia ý chí Thiên Đạo lướt qua, cũng không phát hiện ra nửa điểm dị dạng

trong Tử Tiêu Cung

thân ảnh Đạo Tổ đã biến mất không thấy, chỉ để lại một bức tượng đá lão đạo, tượng đá ở trong tư thế dùng một tay ấn về phía trước

mà vào giờ khắc này, khóe miệng tượng đá này tựa hồ lộ ra mỉm cười nhàn nhạt, nhưng mỉm cười này tựa hồ đã sớm tồn tại, vô cùng tự nhiên tại bí cảnh Côn Bằng, trong toà đại điện hạch tâm kia

tứ Mai hộ pháp bố trí thành Tứ Tượng Trận, phụ trách bảo trì cảm ứng khoảng cách đối với đạo tâm sinh linh Hồng Hoang, cũng theo Lý Trường Thọ nhắc nhở, cấp một ít 'tâm ma tốt' sinh linh có thể sẽ dùng đến, gieo xuống một ít 'tâm ma tốt' có thể tùy thời gỡ ra

tâm ma của thiện nhân là ác, như vậy tâm ma của ác nhân cũng có thể là thiện

lý giải cấp Hồng Hoang

Lý Trường Thọ lúc này...

Kỳ thật hơi có chút xấu hổ

trước đó kích động, nói ra tất cả kế hoạch gia đoạn trước, còn may là nói cho hai người các nàng, cũng không dính đến thủ đoạn cuối cùng chính mình phản chế Đạo Tổ, cùng với lợi khí đánh bại Đạo Tổ

đây vẫn còn có một chút lo lắng

nếu như nói nhiều, sẽ dễ dàng ảnh hưởng đến đạo tâm của Vân Tiêu, cùng với nhận biết căn bản của các nàng đối với Hồng Hoang

nhưng nhìn lại quá trình vừa rồi, tóm lại là có chút cảm giác xấu hổ nhàn nhạt

đó là một cảm giác xấu hổ rất đặc biệt

rõ ràng chính mình là một lão nam nhân có độ thành thục coi như không tệ, vừa rồi thế nhưng lại có chút khí phách khi nói về lý tưởng kinh doanh của mình ở trường đại học

Chương 1931: Làm chính sự

nghĩ lại, cảm thấy tâm tính của chính mình có thể có chút nóng nảy, thế là mặc niệm mấy trăm lần kinh văn

hắn không phải loại hình nhân cách biểu diễn, chung quy là kìm nén quá lâu, Vân cùng với Linh Nga lại là người thân cận nhất của chính mình, lại thoát ly Thiên Đạo Hồng Hoang giám sát, trong lúc nhất thời thực sự không nhịn được

các nàng sẽ nghĩ như thế nào?

Mắt trái Lý Trường Thọ hơi mở ra một cái khe hở, nhìn Linh Nga cùng với Vân Tiêu đang lên kế hoạch bố trí toàn bộ đại sảnh, loay hoay với một số loại hoa và cây cối

hình ảnh hài hoà như vậy, thật sự làm cho hắn... không nhịn được dùng tiên thức nhìn một chút vị trí Đại sư huynh nhà mình

có sát khí!

Khục, làm chính sự

Lý Trường Thọ đang đọc ký ức của Hư Bồ Đề

thông qua 'Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp' —— tên tạm thời, kỳ thật là gây ra tâm ma cho Hư Bồ Đề, vùi nguyên thần bắt chước ngụy trang sâu vào trong cơ thể Hư Bồ Đề ẩn nấp, sau đó mượn Vực Ngoại Thiên Ma Chi Đạo thôi động, hóa Hư Bồ Đề thành khôi lỗi nguyên thần thứ hai của chính mình

cái quá trình này kỳ thật có một ít nguy hiểm, bởi vì ba ngàn đại đạo thời khắc đều ở bên trong sự giám thị của Thiên Đạo

cho nên Lý Trường Thọ lựa chọn sau khi đến bí cảnh Côn Bằng lập tức ra tay, bởi vì lúc này, Đạo Tổ, Thiên Đạo đều đang bận rộn tạo dựng hàng rào thiên địa, chuẩn bị ngăn cản hắn cường công chính diện, lực chú ý của bọn họ có phần bị chuyển dời

Lý Trường Thọ sẽ cường công chính diện như thế nào?

Đó tất nhiên sẽ lâm vào cạm bẫy Đạo Tổ thiết hạ, đối kháng cùng với toàn bộ linh khí Hồng Hoang, đối kháng cùng với sinh linh Hồng Hoang, thật là không khôn ngoan

phá vỡ hệ thống thiên địa do Hồng Quân Đạo Tổ thiết kế từ nội bộ, mới là phương án tốt nhất

đương nhiên, Hư Bồ Đề chỉ là một trong những quân cờ trong kế hoạch của Lý Trường Thọ, quân cờ dự phòng còn có hơn ba mươi quân, đều là những Luyện Khí Sĩ có khe hở trong đạo tâm, lại thêm thực lực của bản thân miễn cưỡng nhìn được

nhưng Hư Bồ Đề là mấu chốt nhất

nếu nói nguyên nhân, Hư Bồ Đề được Thiên Đạo lựa chọn làm【đại sư dưỡng khỉ】 chỉ là một trong số đó

càng quan trọng hơn là, Lý Trường Thọ rất sớm trước đó liền phát hiện ra, đại đạo Hư Bồ Đề tu hành, bản chất là giải không chi đạo, chủ trương nhân duyên sinh pháp, nhân duyên nhi hợp, không mới là vạn vật

gắn liền với đạo hiệu của lão, chính là hai chữ 'hư không'

câu nói nổi tiếng “Sắc tức là không, không tức là sắc” ở quê hương địa cầu, chính là đại đạo này mở rộng

lão hư vô

đạo vận đầu đại đạo này tiếp cận với Thái Thanh đại đạo, có thể che lấp hoàn mỹ sự lý giải của Lý Trường Thọ đối với đạo

—— đương nhiên, không và vô vi là lý niệm hoàn toàn khác biệt

sau đó chính mình chỉ cần tìm được cơ hội thích hợp, đi vào bên trong thiên địa bái phỏng bái phỏng một ít cao thủ Đạo Môn, tự nhiên có thể ở trên danh nghĩa 'tiếp thu những gì tốt nhất của các trường phái', 'đạo phật song tu', liền có thể làm cho thực lực bay vọt một cách【 hợp lý 】

trên thực tế, Hư Bồ Đề chân chính đã chết, còn sống chỉ là nguyên thần thứ hai của Lý Trường Thọ vì ổn thoả, Lý Trường Thọ đã diệt ý thức nguyên bản của Hư Bồ Đề, dùng nguyên thần bắt chước ngụy trang thay thế nguyên thần Hư Bồ Đề, cũng biến nguyên thần Hư Bồ Đề thành một bộ phận nguyên thần bắt chước ngụy trang

bí pháp nguyên thần thứ hai đến từ Lãng tiền bối, nguyên thần bắt chước ngụy trang đến từ nghiên cứu đối với Vực Ngoại Thiên Ma; hai tấm át chủ bài này của Lý Trường Thọ đánh ra vào giờ phút này, hoàn thành một đường vòng hoàn mỹ

một kế hoạch ngàn năm, đã là nhắm ngay cửa sau Thiên Đạo

chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng chim sơn ca

- Tỷ tỷ, chúng ta đi ra ngoài chào hỏi với mọi người đi

Linh Nga ở bên cạnh nhỏ giọng thầm thì:

- Liền nói tâm tình sư huynh ta không tốt, đang bế quan tu hành, tạm thời không thể gặp mặt mọi người

Vân Tiêu ôn nhu nói:

- Cũng được, lại chú ý biểu tình một chút, việc này coi như là Quỳnh Tiêu cùng với Bích Tiêu cũng đều không thể nói

trong lòng Lý Trường Thọ xem như nhẹ nhàng thở ra

dục vọng nói chuyện vừa rồi của hắn, hẳn là sẽ không ảnh hưởng cảm quan của các nàng đối với chính mình

đợi các nàng ra đại trận, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra, nhìn một chút đại điện đã thay đổi bộ dáng, căn dặn vài câu đối với Tứ Mai hộ pháp, tiếp tục tiến hành công việc thích ứng với thân phận của 'Hư Bồ Đề'

lại ổn một tay

vẫn là chế định thêm mấy cái kế hoạch dự phòng, không thể quá mức ỷ lại Thiên Ma đại pháp

trải rộng ra ký ức Hư Bồ Đề, tin tức trong đó cấp tốc bị Lý Trường

Thọ tiếp nhận, lại bị Lý Trường Thọ dựa theo 'quan trọng', 'bình thường', 'rác rưởi ' tiến hành phân loại tin tức

Chương 1932: tổ dân phố Hồng Hoang

Hư Bồ Đề giáng sinh tại thời kì cuối Viễn Cổ, lai lịch là tiên thiên đại năng bình thường, ký ức thật sự là hơi quá nhiều

cho nên, Lý Trường Thọ cũng không phải là theo trình tự năm tháng quan sát những ký ức này, mà là sắp xếp chúng theo ấn tượng ban đầu của Hư Bồ Đề, bắt đầu từ ký ức có ấn tượng sâu sắc nhất

tiện thể nhắc tới, ký ức lão gia hỏa này khắc sâu nhất, chính là lần bị Lý Trường Thọ truy sát kia

ý khó bình, hung ác khó tiêu, đáng tiếc đã không có cơ hội trả thù

Lý Trường Thọ cũng có thể thông qua bí pháp suy tính, trực tiếp đọc những ký ức này, như vậy liền có thể bảo đảm sẽ không xuất hiện sơ hở lớn

Hư Bồ Đề trước đây bị hắn truy lùng thảm hại như vậy, sau này lão hành động cẩn thận hơn cũng là hợp lý

trong nửa tháng tiếp theo, Lý Trường Thọ xem xét lại toàn bộ quá trình phát triển của Tây Phương Giáo, đồng thời đối với kết cấu bên trong Tây Phương Giáo lúc này có lý giải vô cùng rõ ràng

thuận tiện, Lý Trường Thọ cũng nhìn thấy rất nhiều việc thiện của Hư Bồ Đề

—— mặc dù gộp toàn bộ những việc thiện này, cũng không bằng việc ác Hư Bồ Đề mở ra Hương Hỏa Thần Quốc

'Con đường Hồng Hoang, liền lại đi một lần đi. '

Lý Trường Thọ cười khẽ dưới đáy lòng

cũng thật sự thú vị, con đường Bồ Đề lão tổ trưởng thành

thế là, lại nửa năm sau

Lý Trường Thọ nhận được đại Thánh Nhân Tây Phương Giáo truyền tin, yêu cầu các đệ tử đang tránh tai trở về Linh Sơn

Lý Trường Thọ cũng nghiêm túc, ở trong động phủ bắt chước tư thái đi đường của Hư Bồ Đề, luyện tập mấy lần thần thông thường thi triển nhất, nắm cẩn thận giọng điệu lúc Hư Bồ Đề nói chuyện, cùng với các loại thói quen dùng từ...

Cuối cùng, quanh người bao vây đạo vận giải không nhàn nhạt, ẩn tàng thân hình trở về Ngũ Bộ Châu

một lần nữa đi lại ở trong thiên địa, Lý Trường Thọ có thể phát giác được rõ ràng, thiên địa này tựa hồ trở nên càng thêm vững chắc

nhưng thanh âm sinh linh, lại yên lặng hơn một chút so với trước đó

đại thiên thế giới mà Hư Bồ Đề tránh né, cách Ngũ Bộ Châu cũng không xa, Lý Trường Thọ tính toán tu vi Hư Bồ Đề biểu hiện ra, cùng với tốc độ bay đối ứng, 'đúng giờ' bay tới Thiên Nhai Hải Giác Tây Hải

không dám thi triển Phong Ngữ Chú, thành thành thật thật thả tiên thức ra, đáy lòng Lý Trường Thọ lập tức đạt được rất nhiều tin tức

ví dụ như, người chủ trì Phong Thần đại kiếp Xiển Giáo Khương Thượng, đã chủ trì đại điển Phong Thần tại Phong Thần Đài, sắc phong chư thần Thiên Đình, Thiên Đình từ đó đại hưng

Lý Trường Thọ trước khi đi phó thác Đả Thần Tiên, cũng có bộ phận tính kế này

nhưng bên trên Phong Thần Bảng kia không có vị trí của Khương Thượng, vị Phong Thần giả Khương Thượng này, lưu lại làm đại chư hầu tại phàm tục, làm cho người ta thổn thức không thôi

không có cách nào, trước đó bị Quảng Thành Tử hãm hại tổn hại âm đức

Lý Trường Thọ vốn còn lo lắng, Đạo Tổ cưỡng ép sửa chữa ký ức chúng sinh, trực tiếp rót vào kịch bản Phong Thần gốc nhưng cẩn thận nghe ngóng một hồi nghị luận truyền đến từ các nơi, hắn hơi nhẹ nhàng thở ra

kẻ giết thánh Triệu Công Minh được phong Long Hổ Huyền Đàn Chân Quân, chủ quản Tài bộ, Đấu bộ, Lôi bộ, Ôn bộ, mà Kim Linh Thánh Mẫu được phong thành Đấu Mỗ Nguyên Quân, chủ quản Đấu bộ, thống ngự hai mươi tám tinh tú

hai người phu thê này, về sau cũng coi như phái thực quyền Thiên Đình

hiển nhiên, Đạo Tổ hẳn là cố kỵ lực lượng bản nguyên thiên địa tiêu hao, cũng không trắng trợn sửa chữa ký ức chúng sinh, chỉ là sửa 'Thái Bạch Kim Tinh', xóa sạch cái danh hào Lý Trường Thọ này

« Bài diện »

Đãi ngộ ngang nhau với Lãng tiền bối

kỳ thật một đại át chủ bài của Lý Trường Thọ, liền ở chỗ tìm được bí mật Lãng tiền bối bỏ mình năm đó—— A Lãng vì sao nhất định phải phá toái Hồng Hoang

theo tin tức Lý Trường Thọ nắm giữ lúc này, vào sau khai thiên tích địa, Lãng tiền bối cũng bởi vì trọng thương mà ngủ say, sau khi tỉnh lại cũng đã trở thành người có công lớn khai thiên, dựa vào nguyên thần thứ hai 'Yêu tộc Phục Hi' che lấp, tản bộ đi lại tại Hồng Hoang

lúc ấy Lãng tiền bối đã quen biết với Hồng Quân, mấy vị đại năng tập hợp lại cùng nhau, gây dựng một tổ chức thần bí

【tổ dân phố Hồng Hoang】

Tổ chức này vô cùng mấu chốt, cơ hồ quyết định một loạt hướng đi đại sự Thượng Cổ; Lãng tiền bối lúc ấy cùng với Hồng Quân, là người mưu đồ sau lưng, người chấp cờ

Tam Thanh Thánh Nhân bởi vì là nguyên thần Bàn Cổ biến thành, là cao thủ【tổ dân phố Hồng Hoang】này bồi dưỡng trọng điểm chỉ là theo Lãng tiền bối đoạn tuyệt với Hồng Quân Đạo Tổ, lại ở bên trong quyết chiến cuối cùng bị Hồng Quân Đạo Tổ liên thủ với Thiên Đạo đánh chết, cái tổ chức thần bí này, cũng đã trở thành bụi bặm Hồng Hoang

Chương 1933: Nghe ngóng

nội tình nơi đây, Tam Thanh Thánh Nhân thậm chí đều không biết được

đến ngày hôm nay, Lý Trường Thọ còn có hai cái vấn đề không thể nghĩ thấu

một cái là quá trình chính mình xuyên qua tới Hồng Hoang, đến cùng là thực hiện như thế nào, một cái có quan hệ cùng với chân linh đại đạo

đây cũng là phương hướng ngộ đạo sau đó

Lý Trường Thọ lúc này có thể xác định chính là, sư phụ của hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cũng là một thành viên của【 tổ dân phố 】 năm đó

về sau hẳn là bị Đạo Tổ xoá bỏ

điều này rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến, 'lão giả thần bí Nhiên Đăng cổ quan' cùng với linh hạch Thiên Ma Tôn Giả cùng nhau bị chôn xuống dưới Luân Hồi Tháp

nhưng không phải, thời gian cả hai không chính xác, thân phận của lão giả kia Lý Trường Thọ cũng không biết được, nhưng thông qua chải vuốt rất nhiều quá trình đại đạo Hồng Hoang diễn biến, đã loại bỏ lão giả kia ra bên ngoài

đó chính là tiên thiên đại năng chết ở Viễn Cổ, thực lực bản thân có chút cường hoành, không có cách nào chết mất mà thôi

Hồng Hoang đã tồn tại năm tháng rất dài, bí ẩn nhiều vô cùng

Lý Trường Thọ cũng tự biết, thời gian hắn tồn lưu ở trong thiên địa quá ngắn, chẳng qua một ngàn tám trăm năm, hiểu biết đối với mấy chuyện này cũng quá ít

không có dừng lại ở phường trấn Thiên Nhai Hải Giác, Lý Trường Thọ thu thập một chút tin tức hữu dụng, liền độn đi về hướng Tây

Ngưu Hạ Châu

Phong Thần đại kiếp, bị Đạo Tổ cưỡng ép kết thúc

chính mình mới rời đi chưa được bao lâu, Tam Giới đã phát sinh rất nhiều biến cố, chẳng qua chỉnh thể đều ở bên trong phạm vi hắn suy tính trước đây

bởi vì Tiệt Giáo giận dữ phản thiên, Thiên Đạo hạ xuống thiên phạt, hủy diệt mấy ngàn tiên nhân Tiệt Giáo, sau cùng kiếp vận bị lấp đầy, đại kiếp chính thức kết thúc

Phong Thần đại điển cũng là vô cùng náo nhiệt, Thiên Đình hạ xuống Phong Thần Bảng, do Khương Thượng phong ba trăm sáu mươi lăm chính thần

tương đối làm cho người ta nói chuyện say sưa, có Đế Tân cùng với Đát Kỷ nhất vị song thần, chủ quản 'làm việc vui', xem như một cái thần vị bổ sung đối với Nguyệt Lão Nhân Duyên Điện, cũng coi như cho đôi đại vương, vương hậu phàm tục này một cái kết cục không tồi

còn có đoàn Thánh Mẫu Tiệt Giáo tương đối được Luyện Khí Sĩ chú ý kia, trừ Kim Linh Thánh Mẫu trở thành Đấu Mỗ Nguyên Quân, Kim Quang Thánh Mẫu được phong thành Thiểm Điện Thần cũng chính là 'Điện Mẫu', những người khác đều mơ hồ

có người nói Quy Linh Thánh Mẫu cùng với Vô Đương Thánh Mẫu chết ở dưới thiên phạt, thần hồn câu diệt

cũng có người nói, một lượng lớn cao thủ Tiệt Giáo trốn đi thiên ngoại, chờ đợi cơ hội trả thù Tam Giới

điều thú vị nhất là, ba vị tiên tử Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu này, hoàn toàn không có lộ diện ở Phong Thần đại điển, lại được phong thần vị 'tiên sứ đỡ đẻ'

nói một cách khác, ba người các nàng có tùy thời trở về Hồng Hoang thiên địa với 'thân phận đứng đắn', hoàn toàn khác biệt so với loại 'khách lén qua sông' như Lý Trường Thọ

đây coi là cái gì?

Đạo Tổ lấy lòng đối với phe mình?

Lý Trường Thọ đối với chuyện này chỉ có thể cười bỏ qua, cũng không suy nghĩ nhiều

Tam Giới không có ai thảo luận Thánh Nhân đại chiến, lại không có ai biết Tử Tiêu Cung đã xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có một số ít đại năng biết được, trong Tử Tiêu Cung nhiều thêm một bức tượng đá, đó là Thánh Nhân mạnh nhất có thể khiến Đạo Tổ hoảng hốt duy nhất trước đây

sau Phong Thần đại điển, Đạo Tổ không hiện thân ở bên trên Phong Thần Đài, định ra một quy củ

Hồng Hoang lại không hiển thánh

Tử Tiêu Cung cũng sẽ ẩn vào bên ngoài thiên địa, Tam Giới lấy Thiên Đình vi tôn, Địa Phủ, Long Cung, Thánh Nhân Giáo phụ Thiên Đình làm việc, đều về sự quản hạt của Ngọc Đế

Đạo Tổ đây là biến tướng, hạ lệnh cấm túc đối với Tiếp Dẫn Thánh Nhân cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn

bởi vì nơi phát ra tin tức—— phường trấn Thiên Nhai Hải Giác nơi đây là tại Tây Hải, Lý Trường Thọ không thể thám thính được tin tức của Độ Tiên Môn, sau đó còn phải tìm hiểu thêm

bước đầu tiên, liền bắt đầu từ sưu tập tình báo Hồng Hoang lúc này đi

Đạo Nhân Giấy tiềm ẩn khắp nơi trong mặt đất, giờ phút này đều là trạng thái chưa kích hoạt, tan ở giữa thiên địa, giữa địa mạch, như đất cát, như tro bụi

nhưng mạng lưới tình báo này, Lý Trường Thọ tuyệt đối không dám dùng

chiếc áo lót 'Bồ Đề lão tổ' này, nhất định phải phân chia ra với 'cắt giấy cuồng ma' kia, không thể có bất luận yếu tố gì có thể cung cấp liên tưởng

trên con đường phía trước, Linh Sơn đã là ở ngay trước mắt

Linh Sơn vẫn là bộ dáng bị lột một nửa, nhưng ở bên trên đỉnh núi Linh Sơn bị san bằng đã xây dựng rất nhiều cung điện vàng son lộng lẫy, trong đó tiên quang vờn quanh, thoạt nhìn như là thánh địa tu đạo

Chương 1934: Họp

ở phía tây, công trình Lão Diện Tử

Lý Trường Thọ rất tự nhiên rơi vào bên trong đại trận Linh Sơn, gật đầu ra hiệu đối với một hai vị lão đạo còn sót lại quen biết Hư Bồ Đề, liền vội vàng hướng về một chỗ đại điện che giấu phía sau núi

nơi đây là nơi chốn 'họp định kỳ' của các đệ tử hạch tâm Tây Phương Giáo

đi vào đại điện, Lý Trường Thọ khuôn mặt lạnh lùng, đi đến bồ đoàn ở hàng ghế đầu tiên bên trái, vén vạt áo sau, cúi đầu khoanh chân ngồi xuống

lúc vào điện dùng chân trái hay là chân phải, lúc ngồi xếp bằng chân nào ở bên trên, tần suất hô hấp sau khi ngồi xuống, phạm vi đạo vận tự thân kéo dài tới, các loại chi tiết đều được hắn thực hiện đầy đủ

thậm chí, hắn còn nhìn qua chỗ ở của Tiếp Dẫn Thánh Nhân giờ phút này, liền cúi đầu không nói

- Bồ Đề sư huynh...

Một bên chợt có dẫn âm, lại là một vị lão đạo

Lý Trường Thọ lập tức tìm được tin tức cơ bản của lão đạo này, dẫn âm trả lời:

- Chuyện gì?

Lão đạo kia cười nói:

- Lát nữa có thể đến chỗ ta được không? Ta đã chuẩn bị một ít tiên trà, muốn đưa cho sư huynh đánh giá

- Bận bịu

Lý Trường Thọ bình tĩnh dẫn âm trả lời, chỉ là hơi liếc nhìn lão đạo kia, tiếp đó liền nhắm mắt ngưng thần

cũng không phải hắn cố ý giả vờ lãnh khốc, Hư Bồ Đề chính là như thế đối với đồng môn Tây Phương Giáo

không bao lâu, hai ba mươi đạo thân ảnh ngồi xuống tại các nơi, bầu không khí có chút nặng nề

chợt nghe được một thanh âm thở dài, bên trên bồ đoàn trước mặt bọn họ nhiều thêm một vị lão đạo, thân mang áo bào trắng, mắt lộ ra thần sắc lo lắng, tất nhiên là Tiếp Dẫn Thánh Nhân

Lý Trường Thọ cùng với rất nhiều đệ tử đứng dậy, vái chào một cái đối với Tiếp Dẫn, miệng nói lão sư

sau đó lại từng người nhập tọa, chờ đợi Tiếp Dẫn Thánh Nhân mở miệng

Lý Trường Thọ: "..."

Tình thế bức bách, tình thế bức bách, hắn vĩnh viễn chỉ có một vị lão sư, một vị sư phụ!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân hoãn thanh thở dài, nói:

- Bây giờ đại kiếp đã qua, vi sư lần này tìm các ngươi tới, cũng là thương nghị Tây Phương Giáo sau này nên đi như thế nào. Hiện nay, Tây Phương Giáo chúng ta đối mặt với sự tình khó giải quyết, khí vận không ai qua được bị phá, đệ tử đột nhiên tăng mấy ngàn, các ngươi tự nhiên có thể nói thoải mái

chúng đệ tử giữ yên lặng, phần lớn ánh mắt đều hội tụ ở bên trên bảy tám thân ảnh hàng thứ nhất

một đạo giả trẻ tuổi hỏi:

- Lão sư, Kim Liên thật sự không xong?

- Ài...

Tiếp Dẫn khẽ thở dài, lòng bàn tay nở rộ ánh vàng, thêm một đài sen màu vàng trái phải đài sen mang theo ba cánh hoa héo rũ, nhưng ít nhất linh lực trên chúng vẫn ổn định

Lý Trường Thọ chau mày, nhìn kiệt tác của Văn Tịnh...

Tóm lại, suýt nữa bật cười thành tiếng

- Mà thôi, chung quy là vi sư đã nhìn lầm người

Tiếp Dẫn thở dài:

- Hiện giờ Kim Liên trấn áp khí giáo vận ta tuy ít, nhưng cũng chẳng qua là hoàn cảnh như Tiệt Giáo ở phía trước đại kiếp, đại kiếp tiếp theo hẳn là còn rất xa, không cần phải lo lắng, lại thêm Thiên Đạo báo trước, phương tây sắp đại hưng, cứ an tâm là được

một đệ tử nói:

- Lão sư, có thể dùng công đức khôi phục Kim Liên hay không?

Lập tức liền có đệ tử khác phản bác:

- Ba ngàn thế giới đã bị Tiên Minh cùng với Lâm Thiên Điện chiếm cứ, điện chủ Lâm Thiên Điện kia nghe nói tu hành chết bất đắc kỳ tử, Thiên Đình trực tiếp ra tay tiếp quản toàn bộ Lâm Thiên Điện, chúng ta đi nơi nào tìm công đức?

Chúng đệ tử lập tức phát sầu một hồi

Tiếp Dẫn lại nói:

- Công đức Kim Liên khó khôi phục, vi sư sẽ thay đồ vật trấn áp giáo vận khác, ba ngàn thế giới lúc này không cần nóng vội, ấn theo Thiên Đạo báo trước, trước tiên truyền bá ra một chút giáo nghĩa ta dạy là quan trọng nhất, vi sư ngày hôm nay gọi các ngươi trở về, chính là sự tình truyền bá giáo nghĩa. Bồ Đề, ngươi có biện pháp tốt nào không?

Lý Trường Thọ theo tính tình của Hư Bồ Đề, lập tức nói:

- Đệ tử cũng không có biện pháp gì, chỉ là có một hai chỗ không hiểu khóe miệng Tiếp Dẫn lộ ra một chút ý cười, nói:

- Chỗ nào không hiểu?

Lý Trường Thọ nói:

- Vì sao chúng ta đặt chân Tây Ngưu Hạ Châu, sao không truyền bá giáo nghĩa tại Tây Ngưu Hạ Châu? Ba ngàn thế giới cố nhiên quan trọng, Ngũ Bộ Châu kỳ thật mới là trọng yếu nhất

- Thiện

Tiếp Dẫn cười nói:

- Lời của Bồ Đề, chính là thượng sách

đáy lòng Lý Trường Thọ có chút run rẩy

quá cẩu thả

chính mình chỉ là cân nhắc làm một cái thân phận giả 'Bồ Đề lão tổ' đi lại, sẽ giúp cho việc tính kế sau này thuận tiện hơn, lại không để ý đến chi tiết này

hắn hiện tại, đang bày mưu tính kế cho Tây Phương Giáo!

Hư Bồ Đề mặc dù trước đó bại bởi Lý Trường Thọ hắn mấy lần

Chương 1935: Không mạnh

nhưng thông qua thất bại của những sư huynh đệ khác, cũng chứng minh, đây không phải Hư Bồ Đề quá yếu, mà là 'Thái Bạch tiểu tặc' kia quỷ kế đa đoan

nhưng nếu như thay một góc độ cân nhắc...

Chỉ cần chính mình chuẩn bị đầy đủ, chẳng phải là có thể trực tiếp lái chiếc xe Tây Phương Giáo này, hướng ra Tây Hải mang, hướng ra rãnh biển?

Chậc, thú vị đấy!

- Bây giờ Đạo Môn đại chiến đã kết thúc, Tiệt Giáo hủy diệt, Xiển Giáo ẩn vào Côn Luân Sơn, thời cơ phương tây chúng ta đại hưng đã đến. Bồ Đề, Già Diệp, A Nan, ba người các ngươi gần đây đừng có bế quan, cũng đừng có rời đi Linh Sơn, hãy nghĩ cách truyền bá giáo nghĩa Tây Phương Giáo chúng ta

Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói xong câu này, liền đi ẩn cư bế quan, làm chưởng quỹ vung tay

hiện nay bên trong thiên địa Thánh Nhân không hiện, không làm chưởng quỹ vung tay cũng không còn biện pháp nào

lúc này, lại quay trở lại tình huống phía trước Phong Thần đại kiếp, từng vị đệ tử Thánh Nhân đều sẽ có chút thu liễm, đệ tử hạch tâm phòng ngừa xung đột bộc phát, không liên quan da mặt Thánh Nhân

Xiển Giáo cùng với Tây Phương Giáo trước đó vốn là kết minh, đại giáo Thánh Nhân bên trong thiên địa này vốn là không có xung đột gì có thể nói

sau đó, ở dưới sự chủ trì của Già Diệp, chúng đệ tử Tây Phương Giáo tổ chức một cuộc họp nhỏ

Lý Trường Thọ phần lớn thời gian đều duy trì trầm mặc, chỉ có vào lúc phát hiện ra Tây Phương Giáo tựa hồ muốn đi lên 'con đường

Phật Môn', mới dùng vài câu đơn giản lại giàu có thâm ý gảy một chút, để cho bọn họ một lần nữa trở lại con đường tưởng chừng như sáng sủa hơn

con đường phía trước, đều là đầy rẫy khả năng

mà không có Di Lặc, Địa Tạng, Lý Trường Thọ nhìn những đệ tử Thánh Nhân ngày bình thường chỉ phụ trách tu hành, không quá am hiểu mưu tính cùng an bài Tây Phương Giáo như Già Diệp này...

Liền rất tịch mịch

Già Diệp đề xuất, để tuyên dương giáo nghĩa, nên xây thêm thần miếu, hiển lộ thần tích, hấp dẫn tín đồ

Lý Trường Thọ, 'Hư Bồ Đề từng chịu đựng Thiên Đình đánh đập' trầm ngâm vài tiếng, cố ý thăm dò giáo chúng Tây Phương, nhân tiện nói:

- Nếu muốn như thế, tốt nhất vẫn là đi Thiên Đình chào hỏi trước. Tuyệt đối không thể khinh thường Thiên Đình, trước đây chúng ta từng chịu thua thiệt, va vào tường, đã là nhiều không kể xiết, hiện tại, chúng ta nhất định phải nhìn thẳng vào Thiên Đình

chúng đệ tử Tây Phương Giáo khẽ nhíu mày, nhìn về phía Lý Trường Thọ

Già Diệp thấp giọng nói:

- Sư huynh, chúng ta cùng với Thiên Đình... có xung đột kịch liệt sao?

Chỉ có một vị lão đạo lộ ra mấy phần cười khổ, nhẹ nhàng lắc đầu đối với chính mình

—— nhà ai còn không có cao thủ giấu mà không lọt

Lý Trường Thọ thầm than dưới đáy lòng

hắn nhìn về phía đám đệ tử Già Diệp, cẩn thận phân rõ bọn họ có phải đang diễn trò hay không, rất nhanh liền cho ra kết luận ngoại trừ lão đạo kia, ký ức của những đệ tử này quả thật đã bị sửa đổi

đúng lúc này, một tia dẫn âm vang lên dưới đáy lòng Lý Trường Thọ, lại là Tiếp Dẫn Thánh Nhân

Tiếp Dẫn thở dài:

- Bồ Đề, bọn họ đã quên tồn tại dị số Nhân Tộc kia, việc này ngươi biết là được rồi, sau này đừng có đề cập ở trong thiên địa, đó đã là cấm kỵ Thiên Đạo

'Hư Bồ Đề' nhắm mắt gật đầu

ngàn tính vạn tính, không tính tới nhóm đệ tử Thánh Nhân Tây Phương Giáo như vậy... như vậy...

« Không mạnh »

Nhưng nhìn từ một góc độ khác, Đạo Tổ hẳn là đã hao phí không ít lực lượng bản nguyên thiên địa, dùng ở bên trên xoá bỏ dấu vết của hắn

đây cũng là một chuyện tốt

Lý Trường Thọ nhìn chúng sư huynh sư đệ Tây Phương Giáo trước mặt, chậm rãi nói:

- Hẳn là ta nhớ lầm, vậy làm phiền các ngươi phái người đi Thiên Đình một chuyến

—— đại phái tiểu, truyền thống trong giáo của Tây Phương Giáo

- Để bần đạo đi

Già Diệp chậm rãi nói

ở một bên có lão đạo thấp giọng nói:

- Sau Phong Thần đại kiếp, Thiên Đình đã là chúa tể Tam Giới, chúng ta nên coi trọng chuyến đi này hơn, không bằng để mấy vị đi thế là, đạo đạo ánh mắt nhìn về phía 'Hư Bồ Đề'

Lý Trường Thọ hừ một tiếng, căn bản không có trả lời

hắn lúc này còn chưa có hoàn toàn thích ứng với nhân vật Hư Bồ Đề, vì cầu ổn, vẫn là không thể tuỳ tiện tiến vào nơi lực lượng Thiên Đạo nồng nặc nhất

chúng đệ tử Tây Phương Giáo đành phải chuyển dời ánh mắt, lại thương nghị một hồi, định ra sáu vị đệ tử Thánh Nhân tạo thành 'Thiên Đình bái phỏng đoàn', ngày mai tiến đến Thiên Đình, thương nghị sự tình Tây Phương Giáo truyền giáo

còn có lão đạo đề xuất, có thể đi chào hỏi với Xiển Giáo, lại bị Lý Trường Thọ dùng một câu ngăn cản

- Các vị hãy tỉnh táo moojt chút, hiện giờ đã không có Tiệt Giáo, liên minh chúng ta cùng với Xiển Giáo đã sớm tan rã, lực cản gặp phải khi truyền giáo tiếp theo, phần lớn đều sẽ tới từ Xiển Giáo

Chương 1936: Hết thảy đều là trống rỗng

chúng đệ tử như mới tỉnh ở trong mộng, quăng tới ánh mắt sợ hãi thán phục đối với 'Hư Bồ Đề'

- Sư huynh có thể nghĩ tới chỗ này

- Ài, Tây Phương Giáo chúng ta gặp không may bị Tiệt Giáo tai hoạ, một lượng lớn đồng môn tử thương, bây giờ còn cần dựa vào Bồ Đề sư huynh bày mưu tính kế nhiều hơn

- Chúng ta ngu dốt, Bồ Đề sư huynh còn thỉnh chỉ điểm nhiều hơn

sắc mặt 'Hư Bồ Đề' hơi hoãn, khóe miệng lộ ra mấy phần mỉm cười tự tin

lập tức, cái trán hắn thấm ra một chút mồ hôi lạnh, hơi nhíu mày, hé miệng, hai mắt nhắm lại, sắc mặt có chút khó coi

một tia đạo vận chậm rãi nổi lên dưới đáy lòng Lý Trường Thọ, lại là Tiếp Dẫn Thánh Nhân kia ra tay, trợ hắn bình định sợ hãi bên trong đạo tâm

kỳ thật mặc kệ lập trường như thế nào, các Thánh Nhân đối với đệ tử thân truyền của mình, đều vẫn là không tồi

mặc dù Tây Phương Giáo sẽ không chút do dự trực tiếp bán đệ tử

sau một phen thương lượng, Lý Trường Thọ tìm được động phủ của Hư Bồ Đề tại Linh Sơn, bình tĩnh đi vào

theo thói quen của Hư Bồ Đề, hắn không có dùng tiên thức tiến hành dò xét

để cho ổn thoả, hắn cũng không thi triển Phong Ngữ Chú, cứ như vậy lẳng lặng bế quan tìm hiểu đại đạo tự thân

mấy canh giờ sau, hắn chắp tay sau lưng tản bộ ra động phủ, bộ dáng tâm thần bất định, đi ra phía sau núi Linh Sơn, đứng ở bên ngoài đại điện nơi đặt hoa sen kia, ngắm nhìn thiên khung thuận tiện, cũng bắt đầu thám thính nhóm đệ tử Linh Sơn xì xào bàn tán, tìm hiểu lịch sử Hồng Hoang sau khi bị sửa đổi

chuyện như vậy, tại Viễn Cổ, Thượng Cổ phát sinh bao nhiêu lần?

Lý Trường Thọ không có cách nào xác định

một việc duy nhất hắn có thể xác định lúc này, chính là Đạo Tổ hao phí không ít tâm huyết đối với chuyện này

vốn dĩ Lãng tiền bối chỉ là trốn ở phía sau màn, sinh linh thấy chẳng qua là Phục Hi, nguyên thần thứ hai của Lãng tiền bối, sinh linh cần sửa chữa ký ức rất ít

mà Lý Trường Thọ hắn 'lừng lẫy nổi danh' ở bên trong Hồng Hoang, muốn xoá bỏ dấu vết của hắn, hẳn là có chút phiền phức

cười!

'Cũng không biết tình trạng của Ngọc Đế bệ hạ lúc này như thế nào. '

Lý Trường Thọ điều khiển Hư Bồ Đề, ngửa đầu nhìn không trung, phảng phất như có thể nhìn thấy tầng tầng cung điện trên trời kia

nhìn Thiên Đình chính mình nâng đỡ lên, đột nhiên liền có chút tâm thái của một người cha già

Hỗn Độn Chung là mang theo Tiểu Quỳnh Phong cùng nhau rời đi, Thái Bạch Cung đã không có dấu vết của mình

đối với kiện tiên thiên chí bảo này mà nói, đừng nói là mang Tiểu Quỳnh Phong đào mệnh, liền xem như mang mười tám cái Độ Tiên Môn, đó cũng là không đáng kể

Hỗn Độn Chung có một đại công dụng, chính là có thể đặt hàng ngàn tiểu thế giới ở trong đó, sau đó thông qua Hỗn Độn Chung điều khiển tốc độ chảy năm tháng, làm cho tốc độ chảy năm tháng của hàng ngàn tiểu thế giới này tăng tốc hoặc là trở nên chậm

trở về làm ra dáng vẻ bế quan, phân một tia tâm thần ở chỗ này, đi làm những bố trí khác cố ý than nhẹ vài tiếng, 'Hư Bồ Đề' mang theo vài phần phiền muộn khó bình, trở về động phủ, mở ra trận pháp, ở dưới mí mắt của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, quanh người bao khỏa giải không chi đạo, bắt đầu tìm hiểu giải không chi pháp

'Hết thảy đều là trống rỗng. '

'Không có bồ đề thụ, cũng không có gương sáng. '

Đạo hành này, đang thong thả lại ổn định tăng cường

...

Mở mắt, quanh người bao quanh thánh quang trắng trẻo sạch sẽ

Lý Trường Thọ duỗi lưng một cái, đứng dậy từ bồ đoàn, để cho tứ Mai hộ pháp đi nghỉ ngơi

các nàng là đoàn đội kỹ thuật chuyên nghiệp bảo hộ 'thông tin' giữa chính mình cùng với Hồng Hoang, cũng không thể kiệt sức mà chết

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, dẫn âm kêu gọi, quanh người xuất hiện từng tia từng tia bảo quang, ngoài điện cũng có mấy đạo lưu quang bay tới

trong chốc lát, bảo quang trong đại điện này chớp loạn, mấy món trọng bảo xếp thành một hàng ở trước mặt Lý Trường Thọ, linh giác liên thông lẫn nhau, tâm thần tương liên cùng với Lý Trường Thọ

tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ, tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, tiên thiên cực phẩm công đức linh bảo Huyền Hoàng Tháp, tiên thiên linh bảo Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, tiên thiên linh bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu, tiên thiên linh bảo Kim Giao Tiễn, tiên thiên linh bảo Xuyên Tâm Tỏa

- Khục!

Lý Trường Thọ hắng giọng, nghiêm mặt nói:

- Hiện tại tình hình không thể lạc quan, ta trước tiên trao đổi một chút với các vị, các vị có thể hóa ra một ít thân hình không? Giống như Hỗn Độn Chung vậy

hai tiếng đinh linh nhẹ nhàng vang lên, Hỗn Độn Chung Chung Linh ngồi trên đỉnh chuông, hai chân tréo nguẫy, nhẹ nhàng chớp mắt đối với Lý Trường Thọ

tiếp theo, đạo đạo bảo quang lấp lóe, lại có mấy đạo thân ảnh hiển lộ ra

Thái Cực Đồ hiện ra một thân ảnh mơ hồ, xem như cấp mặt mũi cho tiểu đồ đệ, tùy tiện ứng phó một chút

Chương 1937: thương nghị

trên đỉnh tháp Huyền Hoàng Tháp xuất hiện một vị đại thúc râu ria xồm xoàm, người khoác huyền bào, bình tĩnh ngồi trên 'mũi' đỉnh tháp

Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ hóa thành một vị trung niên phụ nhân, khuôn mặt bình thường, mặc đạo bào, tóc bạc, quanh người bao quanh từng tia từng tia ánh lửa

Hỗn Nguyên Kim Đấu cùng với Kim Giao Tiễn hóa thành hai thiếu nữ, Xuyên Tâm Tỏa hóa thành một vị thanh niên đạo giả

thân hình bọn họ hoặc là như người thường, hoặc là bỏ túi, vốn là để giao lưu thuận tiện, lúc Lý Trường Thọ nói chuyện cùng với bọn họ, thoạt nhìn không còn kỳ quái

thiếu nữ Kim Giao Tiễn nhỏ giọng hỏi:

- Tỷ phu của chủ nhân vì sao để chúng ta nghị sự, không phải nên đi tìm chủ nhân sao

- Chuyện ta muốn nói kế tiếp, có quan hệ cùng với các ngươi, không có quan hệ với chủ nhân các ngươi

Lý Trường Thọ ấm giọng nói, nhẹ nhàng gật đầu đối với Đồ lão đại:

- Đồ lão đại, ngươi tới giới thiệu, tình hình thiên địa lúc này

Đồ lão đại hóa thành hình người mơ hồ mở miệng nói:

- Hiện nay, đại đạo bốn thánh bị phong ấn, pháp lực bốn thánh trở thành lực lượng Thiên Đạo có thể thuyên chuyển, Hồng Hoang đã trở thành nơi Đạo Tổ hoàn toàn khống chế

- Trước đây trước khi Đạo Tổ xuất thủ, chúng ta thất bại kỳ thật đã sớm nằm trong suy tính của lão gia, nhưng lão gia cũng không thể tìm ra phương pháp phá giải

- Chẳng qua, lão gia ký thác kỳ vọng đối với tiểu đồ đệ, lão gia từng nói, chỉ có tiểu đồ đệ mới có thể mang đến biến số ngoài dự liệu chân chính cho Hồng Hoang

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu

Xuyên Tâm Tỏa hóa thành thanh niên đạo giả, khuôn mặt có chút u ám, y chán nản thở dài, lẩm bẩm nói:

- Trước đó chủ nhân vì sao không để ta đả thương địch thủ... chung quy là ta quá yếu, theo không kịp biên độ chủ nhân tăng lên... không bằng nấu lại cho rồi

Lý Trường Thọ cười không nói, đem Lục Thần Thương ra, nhưng linh tính của Lục Thần Thương lại có chút yếu ớt, cũng không thể trực tiếp giao lưu cùng với bọn hắn

thanh thương này trước đó bị hao tổn quá mức nghiêm trọng

Lý Trường Thọ nói:

- Trước đó đấu pháp, địa phương cần dùng ngươi xác thực không nhiều, mỗi một kiện linh bảo đều có giá trị tồn tại của mình, đừng có nhụt chí

Tháp gia cười hắc hắc:

- Làm đồ chơi nha tiểu khóa, ngươi cũng không phá được phòng thủ của ta

Xuyên Tâm Tỏa cười khan, tiếp tục ủ rũ, Tháp gia nhíu mày một hồi đối với Xuyên Tâm Tỏa

Chung Linh cười mắng:

- Làm sao khi dễ người như vậy, có bản lĩnh đi khiêu khích Nhị phiên

- Vậy thì sao?

Tháp gia trong nháy mắt nhận túng:

- Hỗn độn kiếm khí vẫn là quên đi, ta dù sao cũng là đại lão gia bảo, nó đánh ta xem như loạn bối phận

Ly Địa Diễm Quang Kỳ chi linh cười nói:

- Cho nên, Xích ca xác thực không phải là bởi vì tiếng địa phương quá khó nghe, cố ý bị lưu ở bên người lão gia Tử Tiêu Cung?

- Cái gì tiếng địa phương chứ?

Thiếu nữ Hỗn Nguyên Kim Đấu nhỏ giọng hỏi

- Càn Khôn Xích cũng rất mạnh đó

thiếu nữ Kim Giao Tiễn vuốt vuốt hai đầu thương long chi linh trong tay:

- Dù sao cũng là càn khôn đại đạo

- Chuyện này, mọi người!

Mắt thấy tràng diện sắp mất khống chế, Lý Trường Thọ cưỡng ép kéo về chính đề:

- Nói chính sự

chúng bảo vật cấp tốc yên tĩnh trở lại, từng người nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ ngâm khẽ hai tiếng, tiếng nói không nhanh không chậm, êm tai nói

- Là như thế này, ta kỳ thật đang suy nghĩ một vấn đề, chính là sau khi vặn ngã Đạo Tổ, chúng ta nên thành lập dạng hệ thống gì tại Hồng Hoang, đây thật ra là một vấn đề rất lớn, nhưng chúng ta nhất định phải có ý tưởng trước

- Phản thiên quan trọng, sau khi phản thiên thành lập trật tự như thế nào, càng là vô cùng quan trọng

- Chúng ta cũng không thể nói, sau khi thay Đạo Tổ, trở thành Đạo Tổ kế tiếp, như vậy vô luận là thiên hướng về sinh linh hay là thiên hướng về thiên địa, đều chẳng qua là phiên bản Đạo Tổ

- Cho nên, chúng ta cần một cái hệ thống duy trì quan hệ hài hòa giữa thiên địa cùng với sinh linh... mọi người có hiểu ý tứ này không?

Biểu tình của chúng bảo vật muôn màu muôn vẻ

trên khuôn mặt mơ hồ của Đồ lão đại, lộ ra nụ cười mấy phần ôn nhu, nói:

- Việc này rất tốt

Chung Linh nói:

- Như vậy luôn luôn phải có người làm chủ... Ngọc Đế sao? Nhưng Ngọc Đế lúc này là như vậy, về sau không nhất định sẽ là như vậy, sinh linh đều sẽ biến hóa, tư dục sinh linh cũng sẽ không ngừng biến hóa. Rất ít sinh linh có thể trải qua được năm tháng lắng đọng cùng với quyền dục ăn mòn, Đông Hoàng Thái Nhất chính là như vậy, ta về sau quá thất vọng đối với gã

Lý Trường Thọ cười nói:

- Cho nên, ta mới gọi các vị đến đây thương nghị

chúng bảo chi linh lập tức có chút không bình tĩnh nổi

Chương 1938: Ý tưởng

Lý Trường Thọ cười nói:

- Làm sinh linh áp đảo phía trên đại đạo cùng với tự nhiên, cũng không phải là chuyện tốt, trái lại cũng thế, nhưng bản thân Hồng Hoang kỳ thật đã đưa ra phương án giải quyết, chính là các ngươi... những tồn tại xen vào giữa đại đạo cùng với sinh linh - tiên thiên linh bảo

- Mỗi một kiện tiên thiên linh bảo, đều có thể xem như hóa thân đại đạo, nhưng lại có linh tính tự thân, linh tính này sẽ bị đạo tắc ước thúc, không có cách nào sinh ra tư dục, tương đối mà nói, có thể công chính tốt hơn sinh linh

- Ý tưởng của ta lúc này, chính là vào sau khi lật đổ Đạo Tổ, đem quyền hạn của Đạo Tổ đối với Thiên Đạo, phân cho ba mươi sáu kiện tiên thiên linh bảo, giao phó giám sát Thiên Đạo, giám sát sứ mệnh Thiên Đình, bổ sung cho hệ thống Thiên Đình

- Cũng nhờ vào đó, làm tiên thiên linh bảo rời xa chúng sinh

chúng bảo mặt mũi tràn đầy ngốc trệ

Thái Cực Đồ hỏi:

- Nếu linh bảo phán đoán sai hoặc bị sinh linh lừa gạt thì sao?

- Không sao, ta còn có những hậu thủ khác

Lý Trường Thọ nói:

- Làm tiên thiên linh bảo có thể chịu đại đạo ước thúc, lại có thể khống chế đại đạo, tham dự đầy đủ vào Thiên Đạo vận chuyển, bản thân Thiên Đạo cũng có chút được lợi

- Mà các vị cần có nhất chính là một chút cảnh giác, chính là không thể bị Thiên Đạo đồng hóa, trở thành ý chí Thiên Đạo mới

- Ta cũng sẽ phá lệ chú ý vấn đề này, cho ra phương án giải quyết khác biệt cùng với thủ đoạn hậu bị

- Đây là chuyện thứ nhất

- Ba mươi sáu kiện tiên thiên linh bảo ta còn chưa lên danh sách, cần có ba thuộc Thiên Địa Nhân, ba thuộc phân biệt chiếm 11 chỗ, tổng cộng 33 bảo, đối ứng 33 trọng thiên Thiên Đình

- Đồ lão đại, Bàn Cổ Phiên, Chung, ba người các ngươi chính là Khai Thiên Thần Phủ biến thành, sau này cần các ngươi tiến hành trấn áp toàn bộ khí vận Hồng Hoang thiên địa, xem như tổng thanh tra

- Bên trong ba thuộc Thiên Địa Nhân, ta đem Thiên thư Phong Thần Bảng Đả Thần Tiên, Địa Thư Thiên Địa thai màng, Nhân Thư Sinh Tử bộ liệt vào thủ bộ

Lý Trường Thọ điểm nhẹ ngón tay, hư ảnh từng đạo bảo vật xuất hiện trong đại điện

- Như thế, hệ thống giám sát 36 linh bảo, hệ thống Thiên Đình, lực lượng Thiên Đạo liền có thể hoàn mỹ thống nhất, Hồng Hoang thiên địa tự nhiên sẽ càng thêm củng cố so với hiện nay, các vị có ý kiến gì không?

chúng bảo cùng nhau trầm mặc một hồi, đều cảm thấy có chút ít chấn động

Chung Linh hỏi:

- Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng sẽ ở bên trong hệ thống này sao?

- Sẽ không

Lý Trường Thọ nói:

- Tạo Hóa Ngọc Điệp nếu như có thể đoạt lại, sẽ dùng để mở rộng ranh giới Hồng Hoang thiên địa, chải vuốt ba ngàn đại đạo, gia cố trên thiên địa, đương nhiên, nếu như không đoạt được, vậy cũng chỉ có thể nát nó

thiếu nữ Hỗn Nguyên Kim Đấu hỏi:

- Bảo vật liệu có bị chủ nhân của từng người ảnh hưởng hay không?

Lý Trường Thọ đáp:

- Ta tự nhiên sẽ linh bảo được chọn trở về trạng thái vô chủ, lại bổ khuyết thiếu hụt linh tính của bọn họ, cũng giao phó cho bọn họ ý nghĩa tượng trưng khác biệt

- Tỷ phu của chủ nhân

thiếu nữ Kim Giao Tiễn nhỏ giọng hỏi:

- Ta muốn bồi tiếp chủ nhân, làm sao bây giờ?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Không sao, ta sẽ tôn trọng lựa chọn của các ngươi, hiện tại chỉ là lên dàn khung ý tưởng, danh sách còn chưa có định ra

Đồ lão đại nói:

- Có lẽ, chuyện này sẽ định nghĩa lại ý nghĩa tồn tại của bảo vật, thiên địa lâu dài, sinh linh thay đổi, chúng ta nếu như không có tổn thương thì sẽ vĩnh tồn cùng đạo, nếu không có chủ nhân ước thúc, chúng ta sẽ thiên hướng về đạo

- Ta sẽ giao phó tín niệm thủ vệ thương sinh cho các ngươi

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Cũng hóa tín niệm này thành linh bảo chi đạo, hơn nữa các ngươi là bộ phận bổ sung của hệ thống Thiên Đình, cũng không phải là liền có thể trực tiếp quyết định cái gì, Thiên Đình cũng sẽ luôn giám sát động thái của các ngươi, đã hiểu chưa?

Thân ảnh mơ hồ của Đồ lão đại chậm rãi gật đầu

- Còn có vấn đề không?

Lý Trường Thọ thấy chúng linh lắc đầu, cười nói:

- Đây chỉ là nhìn về tương lai mà thôi, chúng ta vẫn là phải thực tế một chút, từ giờ trở đi bắt đầu tích lũy lực lượng để lật đổ Đạo Tổ. Các ngươi kế tiếp sẽ là quan trọng nhất, ta sẽ không ngừng cường hóa các ngươi, dùng hết thảy thủ đoạn, nhưng những cường hoá này, sẽ bị thu hồi vào sau khi mọi chuyện kết thúc

Chung Linh hỏi:

- Cường hóa như thế nào?

- Dựa vào thứ này

Lý Trường Thọ mở tay trái ra, một đám lửa nhẹ nhàng toát ra, hai điểm sáng như đom đóm bay tới từ bên cạnh, bị ngọn lửa nuốt hết, hóa thành ba cỗ khí tức vàng, đen, tro

công đức, nghiệp chướng, chân linh chi tẫn

Lý Trường Thọ nói:

- Sau đó, ta sẽ để cho Côn Bằng mang mấy vị cao thủ, đi săn bốn phía ở bên trong Hỗn Độn Hải, giết Hỗn Độn Thần Ma thu thập lực lượng chân linh

Chương 1939: Hóa ra là như vậy

- Lại hóa lực lượng chân linh thành công đức cùng với nghiệp chướng, công đức cho các ngươi, nghiệp chướng dùng để đúc lại Lục Thần Thương

- Lục Thần Thương cũng là một bộ phận tương đối quan trọng bên trong hệ thống linh bảo, nó sẽ trở thành lưỡi dao treo ở trên đầu Thiên Đình, ta sẽ chôn giấu nó ở dưới chân chúng sinh

- Nếu thiên bất công, các linh bảo tránh lui, thương này sẽ hiện thế, lựa chọn một sinh linh chấp chưởng

chúng bảo vật lại là trầm mặc một trận

- Hít hà ——

Chung Linh buồn bực nói:

- Nghe ý tứ này của ngươi, là muốn vào sau khi lật tung Đạo Tổ, dựa vào tiên thiên bảo vật thành lập một cái hệ thống hoàn thiện, sau đó chính mình bứt ra bên ngoài?

- Không sai

Lý Trường Thọ lộ ra nụ cười thản nhiên:

- Đạo của ta rất rõ ràng, vô vi tự thanh tịnh

- So với làm một Đạo Tổ khác, ta tất nhiên là càng hi vọng có thể vô ưu vô lự ngao du Tam Giới cùng với Hỗn Độn Hải, làm bạn cùng với giai nhân, hảo hảo thưởng thức một chút thiên địa này

- Nói ra thật xấu hổ, tới Hồng Hoang như vậy lâu, ta còn chưa có nghiêm túc thưởng thức qua mấy lần vẻ đẹp của Hồng Hoang thiên địa

- Các vị, việc này có thể nói với chủ nhân các ngươi, chẳng qua tốt nhất vẫn là tạm thời bảo mật

chúng bảo từng người gật đầu, một đám trầm mặc không nói

- Được rồi, ta trước tiên phác thảo chi tiết hệ thống này, các vị cũng có thể tiến cử một ít tiên thiên linh bảo, tận lực đừng tiến cử đồng loại

- Vẽ xong hệ thống này, sau này cũng có thể tranh thủ được càng nhiều minh hữu

bảo quang trong đại điện lấp lóe một lần nữa, đám tiên thiên linh bảo này bắt đầu không ngừng mở miệng, ngươi một lời ta một câu, thật sự đưa ra rất nhiều gợi ý thích hợp

trước đại điện bí cảnh Côn Bằng, người giấy hóa thành tiên tử nhảy múa, món ngon do Thụy Thú nấu nướng bị tiên lực nâng đưa đi các nơi

Bạch Trạch vất vả nửa ngày vui mừng nhìn một màn trước mắt này, luôn có một loại... cảm giác quen thuộc Hùng Linh Lỵ phát cơm cho vườn linh thú

tường ánh sáng trận pháp bên ngoài đại điện nhẹ nhàng run run, Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng đi ra, mấy đạo bảo quang trở về bên người chủ nhân của mình

chúng tiên đang liên hoan cùng nhau đứng dậy

- Tinh Quân!

- Tâm tình của Trường Canh sư đệ đã tốt hơn chưa?

- Trường Canh ngươi không cần áp lực quá lớn, cuối cùng sẽ có một ngày trở về tìm bọn hắn thanh toán, nơi này có linh khí, tu hành không phải là vấn đề

- Chính là không thể ngộ đạo, đạo tắc không hiện... chẳng qua cũng không có việc gì, cùng lắm thì chúng ta suy nghĩ thần thông cùng với bản lĩnh đấu pháp đối với đạo cảnh trước mắt!

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, xem như bắt chuyện, dạo bước đến bên người Bạch Trạch

hắn không phát biểu thao thao bất tuyệt gì, cũng không nói lời nói cổ vũ sĩ khí gì, chỉ là cười nói một câu:

- Để ta làm vài món ngon

hơn sáu mươi đạo thân ảnh nơi đây từng người lộ ra nụ cười hiểu ý, mong mỏi

nhưng mà cuối cùng có thể ăn được, chẳng qua là đám nữ tiên kia

ưu tiên nữ sĩ nha

sau một phen đoàn tụ, Lý Trường Thọ cùng với Huyền Đô Đại Pháp Sư, Bạch Trạch dạo bước ở bên rìa bí cảnh

Lý Trường Thọ đưa Thái Cực Đồ cho Đại sư huynh nhà mình, linh giác Thái Cực Đồ cùng với Đại Pháp Sư giao lưu một hồi, giải thích tiền căn hậu quả việc này

Bạch Trạch chậm rãi thở dài, ngắm nhìn phương vị Hồng Hoang thiên địa, cười nói:

- Cuối cùng cũng an tâm đôi chút, mặc dù không còn năng lực xu cát tị hung

Lý Trường Thọ cười nói:

- Làm sao, Thiên Đạo trước đây còn muốn hãm hại ngươi như thế nào?

- Vậy cũng không đến mức

trong mắt Bạch Trạch mang theo vài phần do dự, cuối cùng vẫn khẽ thở dài, thấp giọng nói:

- Thuỷ Thần, ta nói cho ngươi sự thật

- Thủ đoạn xu cát tị hung này của bần đạo, thật ra là Thiên Đạo cấp

- Tại thời đại Thượng Cổ, bần đạo phụ tá vạn linh sáp nhập Thánh tộc, có công thành lập Yêu Đình, sau đó thành công lui thân, Thiên Đạo hạ xuống thần thông tường thụy như vậy, từ đó cũng trở thành Thụy Thú

- Cái giá phải trả, chính là không thể lại can thiệp sự tình Yêu tộc

- Lúc Yêu Đình đi đến lối rẽ, đáy lòng bần đạo chỉ cần nổi lên ý nghĩ đi uốn nắn, liền sẽ bị nhắc nhở —— đại hung

- Đại hung, đại hung, mỗi lần đều là đại hung

- Bần đạo trở nên mềm yếu, cũng hướng lên trời nói khuất phục, đối với lựa chọn sa đọa của Yêu Đình làm như không thấy, mắt điếc tai ngơ, cho nên cuối cùng lúc bị Hi Hòa nương nương phó thác Lục Áp, đáy lòng có chút áy náy, cũng liền đáp ứng

- Lúc này mới có sự tình sau này tới can thiệp Lục Áp, từ đó bị Thuỷ Thần ngươi trấn áp

- Hóa ra là như vậy

Lý Trường Thọ cười khẽ:

- Bạch tiên sinh cảm thấy, bên trong Hồng Hoang thiên địa này, nếu như không có Đạo Tổ, liệu sẽ có đường ra mới không?

Chương 1940: xụ người

Bạch Trạch nhíu mày ngưng thần, chậm rãi nói:

- Đạo Tổ áp chế Lục Thánh, nếu vặn ngã Đạo Tổ, có lẽ còn sẽ có người hợp đạo khác, vấn đề hẳn là xuất hiện ở bản thân Thiên Đạo, Thiên Đạo không thể bị sinh linh quấy nhiễu

Lý Trường Thọ cười không nói, liếc nhìn Đại sư huynh đang nhíu mày suy tư, tiếp tục cùng nhau chắp tay dạo bước với Bạch Trạch, sư huynh

ba người bọn họ, cũng hấp dẫn không ít sự chú ý

các tiên nhân Tiệt Giáo uống một chút rượu, ngồi thành một đoàn với mấy vị đệ tử Nhân Giáo Độ Tiên Môn, một nửa thổn thức một nửa nhìn ra xa

nhóm nữ tiên tương đối vui vẻ, Linh Nga lấy ra vài bộ bài, làm cho các nàng tạm thời quên đi phiền muộn đào mệnh trong Hỗn Độn Hải

- Chậc

Đại Pháp Sư chau mày:

- Trường Thọ ngươi và lão sư đã thương lượng xong?

- Cũng không

Lý Trường Thọ nói:

- Ta chỉ là suy tính đến, Thiên Đạo không có cách nào xoá bỏ lão sư cùng với hai vị sư thúc, mà lão sư cùng với Nhị sư thúc đều có tính kế, sư huynh không cần sốt ruột, ta đương nhiên sẽ không để lão sư bị phong ấn quá lâu

- Có chắc chắn hay không?

Bạch Trạch nhỏ giọng hỏi

- Lúc này cân nhắc toàn diện, có tám phần nắm chắc

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói

Đại Pháp Sư không yên tâm hỏi:

- Nắm chắc này cụ thể là chỉ...

Lý Trường Thọ nói:

- Nói một cách đơn giản chính là giải quyết thích đáng sự kiện lần này, muốn nói cụ thể, chính là theo đuổi xoá bỏ sư tổ, đồng thời lại phòng ngừa sinh linh Hồng Hoang đồ thán, giảm bớt những thiệt hại không đáng có, hiện tại chỉ có tám thành nắm chắc, nếu như cân nhắc trình độ hi sinh nhất định, hiện tại liền có thể trực tiếp ra tay

Đại Pháp Sư: "..."

Bạch Trạch: "..."

- Không thể nào

Bạch Trạch quay đầu trừng mắt nhìn Lý Trường Thọ:

- Đó là Đạo Tổ, Hồng Hoang Thiên Đạo, ngươi quả thực có chút mộng mơ rồi

Đại Pháp Sư cũng phê bình nói:

- Trường Canh, ta biết ngươi áp lực rất lớn, nhưng tối thiểu nhất cũng phải thiết thực một ít, hiện giờ lão sư đều đã bị Đạo Tổ phong ấn, chúng ta chẳng qua là trốn thoát

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Đại sư huynh, có một số việc ta hiện tại không tiện lộ ra, nhưng lúc này đối phó Đạo Tổ, ta đã xem như có nắm chắc không tệ, hiện tại chỗ khó liền ở chỗ, làm sao giảm thiểu sự hy sinh xuống thấp nhất, ta lo lắng tùy tiện động thủ, Đạo Tổ nếu như nổi lòng hung ác, rất có thể sẽ ngọc thạch câu phần

- Hơn nữa dạy một người cách câu cá còn hơn là cho đối phương một con cá. Hồng Hoang hiện nay, thuận theo Thiên Đạo là ý thức chủ lưu của sinh linh, nếu thiên bất công đại bộ phận sinh linh lựa chọn nhẫn nại, làm sao có thể gieo xuống hỏa chủng cho bọn họ, cũng là chỗ khó cân đối Thiên Đạo cùng với sinh linh

Bạch Trạch tán thưởng một tiếng:

- Thuỷ Thần mưu tính, đã qua Thiên Đạo

- Còn lâu mới có thể đánh đồng với Thiên Đạo

Lý Trường Thọ cười nói:

- Chung quy là mưu lợi, còn có rất nhiều tin tức mấu chốt vị tiền bối kia lưu lại, cũng không phải là mưu tính của ta

- Trường Thọ

Đại Pháp Sư tiến về phía trước nửa bước, cầm cánh tay Lý Trường Thọ, truyền âm nói:

- Trước tiên giải thích cho vi huynh cặn kẽ một chút, tiếp theo ngươi định làm gì? Lão sư hiện giờ bị nhốt trong Tử Tiêu Cung, ngươi nếu như có kế hoạch vạn toàn, cũng phải để vi huynh làm tròn lòng hiếu thảo. Được rồi, coi như ngươi bây giờ không muốn tiết lộ kế hoạch kế tiếp, như vậy cũng phải an bài cho vi huynh làm chút chuyện, để vi huynh đi cứu giúp lão sư, kể từ đó, lão sư về sau cũng sẽ không thúc vi huynh chặt chẽ như vậy

- Lão sư kỳ thật không cần chúng ta cứu

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Hiện giờ, đối phó Đạo Tổ ta có ba biện pháp, biện pháp thứ nhất trong đó chính là giúp lão sư chứng đạo hỗn nguyên, một tay liền có thể trấn áp thiên địa

- Chẳng qua, kế tiếp ta xác thực cần một vị cao thủ trở về Hồng Hoang, làm mấy món việc nhỏ, đại sư huynh ngài có thể khống chế Thái Cực Đồ, mở động ở bên trên hàng rào thiên địa cũng không thành vấn đề, việc này tất nhiên là cần sư huynh đi làm

- Ồ?

Huyền Đô Đại Pháp Sư hai mắt tỏa sáng:

- Chuyện gì? Tốt nhất là có thể sắp xếp đi làm trong thời gian gần đây, vi huynh chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó

- Gần đây rất không có khả năng

Lý Trường Thọ liếc mắt nhìn Văn Tịnh Đạo Nhân, Khổng Huyên tẩu tẩu ngồi ở trái phải Linh Nga Vân Tiêu, khóe miệng có chút run rẩy

- Không, có, khả năng?

Đại Pháp Sư dùng sức siết cổ Lý Trường Thọ, đôi mắt thường thường không có gì lạ lộ ra ánh đỏ, trong kẽ răng gạt ra một câu:

- Vậy ngươi lại giải thích cho bần đạo, lời hứa đối với Văn Tịnh, là ai cấp?

- Lão sư... thật sự là lão sư

- Vậy thì không sao

Đại Pháp Sư đột nhiên ủ rũ, cả người đều xụ xuống

Chương 1941: tăng thêm sức sống

Bạch Trạch cười đi theo sau, cùng với Lý Trường Thọ, Huyền Đô Đại Pháp Sư tiếp tục đàm tiếu

Lý Trường Thọ nói tới 'ba biện pháp chuyên dụng đối phó Đạo Tổ' tự nhiên không phải hư giả, mà giúp Thái Thanh lão sư chứng đạo hỗn nguyên, thật ra là hạ sách trong đó

Lý Trường Thọ cũng không muốn để Hồng Hoang xuất hiện Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, bởi vì chuyện này cần rút ra 'huyết mạch' Hồng Hoang, đem quà tặng Bàn Cổ Thần cấp cho chúng sinh năm đó, một lần nữa tụ tập ở trên người Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân

nếu tình hình thật sự đến tình trạng vô cùng nghiêm trọng, ngoại trừ con đường này, các con đường khác đã đi không thông; lão sư rất có thể sẽ trấn áp Thiên Đạo, sau khi xoá bỏ Đạo Tổ, đạp lên con đường năm đó của Bàn Cổ Thần

hi sinh bản thân, thành toàn sinh linh

Lý Trường Thọ hoàn toàn không nghi ngờ điểm này

hiện nay lão sư bị phong ấn, Lão Quân tại Đậu Suất Cung còn có thể tùy ý hoạt động, bình yên vô sự, đây cũng không phải là là tình hình 'bình thường'

điều này nói rõ, Lão Quân đã thoát ly chủ ý thức của lão sư

lão sư hẳn là tại thật lâu trước đó đã chuẩn bị con đường này, lúc này chẳng qua là muốn nhìn một chút, biến số nho nhỏ hắn, có thể đi ra con đường khác hay không

điều Lý Trường Thọ muốn làm lúc này, chính là thượng sách đối phó Đạo Tổ

—— tiếp tục tham ngộ thiên địa, cấu kết đại đạo, tái tạo Thiên Đạo muốn làm được điểm này kỳ thật vô cùng khó khăn, nhưng Lý Trường Thọ đã tìm được một con đường tắt

nguyên nhân chính là như thế, hắn mới có lực lượng nói với Thánh Mẫu nương nương, chính mình phản thiên cũng không cần tân hỏa Nhân Tộc

- Thuỷ Thần

Bạch Trạch cười nói:

- Ngươi chuẩn bị khi nào đại hôn? Cũng nên mang đến niềm vui cho trận doanh phản thiên chúng ta

Lý Trường Thọ quay người nhìn về phía phương hướng Linh Nga cùng với Vân Tiêu, cẩn thận nghĩ nghĩ, nói:

- Đại khái, ngàn năm sau, lúc này ta có chút không thể phân thân, nhất định phải hết sức chăm chú, nếu tại thời khắc mấu chốt trong trình tự kết hôn, Tiếp Dẫn Đạo Nhân kia hoặc là Thiên Đạo trực tiếp hô một tiếng 'Bồ Đề', vậy... cũng quá bất ổn

Đại Pháp Sư cười nói:

- Ngàn năm, chẳng phải rất gần sao

Bạch Trạch cũng nói:

- Bây giờ chuẩn bị dần là vừa

- Ha ha ha

Lý Trường Thọ có chút ngượng ngùng cười cười, nghiêm mặt nói:

- Còn có một việc, cần Đại sư huynh cùng với Bạch tiên sinh chủ trì

- Thuỷ Thần phân phó là được

- Sư đệ!

Trong mắt Đại Pháp Sư tràn đầy ánh sáng:

- Có việc làm sao không nói sớm!

Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù đưa cho Huyền Đô Đại Pháp Sư, cười nói:

- Khối ngọc phù này có thể khống chế thuyền Côn Bằng, ta muốn để Đại sư huynh, Bạch tiên sinh, Khổng Huyên sư tẩu, còn có Văn Tịnh, đi tìm kiếm sinh linh bên trong Hỗn Độn Hải này

- Nếu như có thể tìm được sinh linh Hồng Hoang, xem bọn họ phải chăng từng làm ác, nếu là ác linh liền giết, nếu là bất đắc dĩ rời đi Hồng Hoang hoặc là đơn thuần tránh né đại kiếp đi ra, liền hỏi bọn họ một chút có muốn cùng phản thiên với chúng ta hay không

- Tốt nhất là có thể khuyên được

- Nếu như tìm được Hỗn Độn Thần Ma, cần phải giết chúng nó, thu thập chân linh tiêu tán của bọn hắn... bên trên thuyền Côn Bằng có đại trận thu thập chân linh, sư huynh tìm hiểu một hồi liền sẽ rõ ràng thao tác như thế noà

- Thiện

Đại Pháp Sư nhíu mày ứng tiếng:

- Văn Tịnh...

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Nàng là xuất thân Hồng Mông hung thú, lại cũng coi như nổi danh tại Thượng Cổ - Hắc Sí Huyết Văn Tộc Đích Nữ Vương đại nhân, mang nàng đi theo, một là có thể bày tỏ thiện ý đối với những sinh linh Hồng Hoang trốn vào Hỗn Độn Hải đó, chứng minh chúng ta là có lòng hợp tác với bọn hắn, hai là nàng có thể nhận diện được rất nhiều kẻ tội ác chồng chất Viễn Cổ, Thượng Cổ

Đại Pháp Sư thầm nói:

- Luôn có cảm giác như ngươi đang tính kế vi huynh

- Ta nào dám lớn mật như thế? Nếu không có sư huynh tương trợ, Thọ nào có ngày hôm nay

Lý Trường Thọ nói một cách chắc nịch, âm thầm liếc nhìn Dựng Linh Đan Lão Quân cấp, suy nghĩ tìm cơ hội đưa cho Văn Tịnh mấy khỏa

nhiệm vụ của lão sư mà thôi

...

Thế là, nửa năm sau

thuyền Côn Bằng chở hơn hai mươi vị cao thủ chậm rãi bay vào Hỗn Độn Hải, Lý Trường Thọ sau khi bố trí thêm mấy toà đại trận chuyển đổi linh khí, liền tuyên bố bế quan đối với bên ngoài, đóng cửa không ra ở bên trong cung điện kia

chúng tiên đã cải tạo sơ bộ chỗ bí cảnh này, mở ra rất nhiều động phủ, dựng lên không ít lầu các, cũng thuận tay điểm ra một ít linh đồng linh nữ

Tiểu Quỳnh Phong tọa lạc ở bên cạnh cung điện kia, linh thú linh ngư trên đó, cũng bị ép sinh sôi gấp hai gấp ba, tăng thêm rất nhiều sức sống cho toà bí cảnh phiêu phù ở bên trong Hỗn Độn Hải này

Chương 1942: có không gian thao tác

cùng với nguyên liệu nấu ăn

kỳ hạn ngàn năm Lý Trường Thọ nói tự không phải tùy tiện nói, một ngàn năm kế tiếp này, đối với các hạng kế hoạch của hắn mà nói, đều có chút mấu chốt

cảm ngộ thiên địa cần thời gian, đóng vai Hư Bồ Đề cần thời gian, lừa gạt Thiên Đạo đạt được quyền khống chế hầu tử cần thời gian

nếu quả thật để Lý Trường Thọ lựa chọn, Lý Trường Thọ sẽ chọn sau khi quyết chiến lại kết hôn; chẳng qua cân nhắc đến như vậy quá không may mắn, cắm cờ quá mức rõ ràng, vẫn là định ra kỳ hạn ngàn năm này

cũng không biết là sư huynh lanh mồm lanh miệng, hay là Thụy Thú miệng rộng môi không có cản gió được, quay đầu liền để lọt ra ngoài

Linh Nga cùng với Vân Tiêu dứt khoát dọn đến bên trên Tiểu Quỳnh Phong, còn nói mấy trăm năm trước khi thành hôn liền không thể gặp nhau hàng ngày

quy củ này...

Được rồi, rất Hồng Hoang

Lý Trường Thọ cũng không quản nhiều, bắt đầu chuyên chú vào hành trình trưởng thành của Bồ Đề lão tổ

chẳng qua mấy năm, hắn bởi vì đạo cảnh chậm chạp lại kiên định không ngừng tăng lên, bị Tiếp Dẫn Thánh Nhân coi trọng, bổ nhiệm thành đệ nhất phó giáo chủ Tây Phương Giáo

nhưng 'Hư Bồ Đề' Lý Trường Thọ này biểu lộ đầy đủ ngạo cốt của chính mình, cự tuyệt chức trách tổng lĩnh giáo vụ Tây Phương Giáo, chỉ là treo chức quan nhàn tản, mỗi ngày say mê trong đạo của bản thân

Tiếp Dẫn Thánh Nhân mệnh hắn giảng đạo cho các đệ tử, hắn đem giải không đại đạo kia, dùng hết thảy trống rỗng, lý lẽ chung quy tĩnh lặng, khiến đệ tử từ trên xuống dưới tin phục

nghiễm nhiên đã là có phong phạm Đại sư huynh

sau khi Lý Trường Thọ đứng vững bước chân tại Tây Phương Giáo, hắn lặng yên bắt đầu kế hoạch của chính mình

【 Tu chỉnh giáo nghĩa Tây Phương Giáo! 】

Mặc dù không có cách nào động bộ phận hạch tâm trong đó, bằng không khẳng định sẽ dẫn tới Thiên Đạo nhìn chăm chú; nhưng hắn vẫn như cũ có thể cắt tỉa, thực hiện một số chuẩn bị, làm cho giáo nghĩa Tây Phương Giáo nhiều thêm một chút hướng thiện, ít mấy phần khuyên người ẩn nhẫn

theo đệ tử Tây Phương Giáo dần dần sinh động tại Tam Giới, danh tiếng Bồ Đề sư huynh cũng dần dần vang dội

mặc dù hiện nay bên trong Tam Giới, nhân vật chính là các vị tiên thần Thiên Đình, ví dụ như cự tinh Dương Tiễn, đại thần Na Tra, Lôi Công Điện Mẫu, Thác Tháp Lý thiên vương kia

Tây Phương Giáo vẫn như cũ chỉ là 'bổ sung', vai phụ không có tầm quan trọng gì mà thôi

vào một ngày, Tiếp Dẫn Thánh Nhân triệu 'Hư Bồ Đề' đơn độc đi chỗ ở Thánh Nhân, Lý Trường Thọ tất nhiên là ngoài lỏng trong chặt, đánh lên mười hai phần tinh thần, tùy thời chuẩn bị làm ra các loại ứng đối tất yếu

- Bồ Đề

Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói:

- Vi sư có một chuyện cần ngươi đi xử trí

Lý Trường Thọ cúi đầu nói:

- Mời lão sư phân phó

- Năm đó, sư thúc ngươi từng có mấy vị đệ tử, bị âm thầm đưa đi bên trong Xiển Giáo tu hành, Nguyên Thủy đạo hữu tuy biết việc này, nhưng lại không đâm thủng, xem như cho vi sư một chút mặt mũi

Tiếp Dẫn chậm rãi nói:

- Bây giờ đã đến lúc, để cho bọn họ quy thiên phương, tuyên dương giáo nghĩa, nguyện tu hành, tăng khí vận phương tây chúng ta

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày, thấp giọng nói:

- Lão sư, cứ như vậy trực tiếp đi Xiển Giáo đòi người, phải chăng có chút không quá thỏa đáng

- Tự nhiên không thể trực tiếp nói việc này với Xiển Giáo

Tiếp Dẫn Thánh Nhân tiện tay đưa tới một khối ngọc bội, một bình dược, ôn hoà nói:

- Ngươi đeo ngọc bội này ở bên người, đi Xiển Giáo kia đưa chút bảo dược, trước đây Quảng Thành Tử kia bị Hỗn Nguyên Kim Đấu nạo tam hoa, tản đi ngũ khí, đan này có thể trợ y củng cố đạo cơ, khôi phục càng nhanh, ngươi chỉ cần để ý lúc đi đưa đan, để cho mấy người nhìn thấy ngọc bội kia là được

- Lão sư, mấy vị sư huynh đệ kia là...

- Cụ Lưu Tôn, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nói:

- Đệ tử nhất định không nhục sứ mệnh

Ách!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại để cho kẻ phản bội hắn, đi Xiển Giáo tiếp nhóm kẻ phản bội trở về Tây Phương Giáo

đợt này rõ ràng là có không gian thao tác!

Cưỡi mây hành vạn dặm, đạo tâm nhiều tự tại

nghiêng nhìn Côn Luân Sơn, tiên tới từ Tây Thổ

thơ lực này, không người nào sánh được

Lý Trường Thọ mặt ngoài khuôn mặt căng thẳng, đáy lòng ngâm nga điệu hát dân gian, bản thể mở ra không minh đạo tâm, thời khắc cảnh giác phải chăng có ý chí gì buông xuống muốn điều khiển cỗ thể xác này

đi tới phụ cận Côn Luân Sơn, đám mây của Lý Trường Thọ chậm lại một chút

hắn không có sốt ruột trực tiếp tiến đến Ngọc Hư Cung, ngược lại là đi lòng vòng tại Tây Côn Lôn, tìm một chỗ sơn cốc, thì thào vài tiếng đối với bên trong sơn cốc, cuối cùng thở dài, nói một câu 'chung quy trống rỗng'

dưới chân, một tia không phải linh khí, không phải tiên khí, không phải đạo vận, không phải lực lượng hữu hình, lặng yên chui vào sâu bên trong đại địa

Chương 1943: Nói mỉa

mà cử động như vậy, cũng không lưu lại mảy may vết tích ở trong thiên địa, cũng không có đưa tới bất luận phản hồi gì

Lý Trường Thọ khẽ thở dài, lại thưởng thức một hồi mỹ cảnh Tây Côn Lôn thất thải rực rỡ, tự nhiên đắp ra kia, dùng tiên thức quan sát một hồi Ngọc Hư Cung, lúc này mới cưỡi mây tiến đến

đương ——

Xa xa liền nghe được một tiếng chuông vang

chỉ thấy trong Ngọc Hư Cung bay ra hai vị đạo giả trẻ tuổi, Lý Trường Thọ cưỡi mây về phía trước, cùng với hai đạo nhân này xa xa vái chào một cái, nói:

- Bần đạo Hư Bồ Đề, đến từ Linh Sơn, chuyên tới thăm viếng Ngọc Hư Cung

hai vị đạo giả trẻ tuổi không vội không chậm hoàn lễ, từng người lui lại nửa bước, quay người đối lập nhau, đưa tay làm dấu mời, còn dùng tiếng nói ôn nhuận nói một câu:

- Đạo hữu, mời đi hướng này

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, đáy lòng không nhịn được phàn nàn nửa câu

chính mình trước đó đến, lần nào không phải Thập Nhị Kim Tiên tự mình ra nghênh đón, lần nào không phải tiên hạc hiện lên, tiên quang vờn quanh, đến hiện tại, cũng chỉ có hai vị tiểu đệ tử ra ngoài chào hỏi...

Chậc, cảnh còn người mất, thói đời nóng lạnh

cảm xúc vi diệu dùng thân phận khác biệt như vậy tới dạo chơi Ngọc Hư Cung, cũng là có chút thú vị

ngọc bội bên hông đinh linh rung động, đạo bào trên người phản xạ ánh sáng Thái Dương Tinh, cảm nhận coi như không tệ

hai vị đệ tử dẫn hắn đến Ngọc Hư đại điện, trong đó tự có mấy thân ảnh đứng dậy

Lý Trường Thọ chân trước vừa đặt xuống, liền nghe bên trong truyền đến tiếng nói quen thuộc, giọng điệu quen thuộc, âm dương đạo vận quen thuộc...

- Hừm, đây không phải Bồ Đề sư huynh Tây Phương Giáo sao? Làm sao có rảnh đại giá quang lâm, tới Ngọc Hư Cung chúng ta rồi?

Tìm theo tiếng nhìn lại, tất nhiên là thấy được một thân áo bào đỏ dễ thấy kia, cùng với hai tay đút ở bên trong tay áo -Thái Ất Chân Nhân

đáy lòng Lý Trường Thọ nổi lên một chút ý thân thiết, biểu tình lại là cứng đờ cười một tiếng, chắp tay một cái đối với Thái Ất Chân Nhân, cũng không đáp lời

liền không thể cấp cho tên gia hỏa này cơ hội lập đoàn

nhìn trong điện, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Văn Thù Đạo Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân ngồi trái phải, chủ vị Quảng Thành Tử kia tất nhiên là trống không

đại chiến bên ngoài Triều Ca Thành trước đây, Lý Trường Thọ cùng với Tiếp Dẫn Đạo Nhân sau khi giao thủ, lúc tụ hợp cùng với Vân Tiêu, thuận thế cũng liền ném Quảng Thành Tử phế đi tu vi trở về trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn

giờ phút này Quảng Thành Tử tất nhiên là không có cách nào tùy ý hoạt động, hẳn là đang trốn ở nơi nào đó tu hành một lần nữa

cho nên, lúc này tiếp đãi Lý Trường Thọ, chính là Xích Tinh Tử bài vị thứ hai

lão đạo này cười nói:

- Đạo hữu mời ngồi, không biết tới Ngọc Hư cần làm chuyện gì?

Lý Trường Thọ duy trì nụ cười hơi có vẻ cứng ngắc, ngồi ở phía trên ghế khách nói:

- Trước đây nghe nói Quảng Thành Tử đạo hữu gặp kiếp tai không may, trong lòng mong nhớ, lão sư mệnh ta đưa tới đan dược củng cố đạo cơ, còn thỉnh quý giáo vui vẻ nhận

trong lời nói, Lý Trường Thọ lấy ra đan dược Tiếp Dẫn Thánh Nhân ban thưởng kia, bên cạnh tự có tiểu đệ tử tiến về phía trước, trịnh trọng tiếp nhận đan dược

Xích Tinh Tử vừa định mở miệng gửi lời cảm ơn, Thái Ất Chân Nhân lại là cười như không cười nói:

- Bần đạo làm sao nghe nói, đạo hữu giống như là đang tố khổ Đại sư huynh chúng ta?

Lý Trường Thọ: "..."

Mở, liền cứng rắn mở!

- Đây là nói mỉa sao?

Lý Trường Thọ vội nói:

- Tây Phương Giáo chúng ta luôn luôn giao hảo cùng với Xiển Giáo, đại kiếp rơi xuống, Quảng Thành Tử đạo hữu vì yểm hộ chúng đồng môn mà tự thân bị ách, chuyện này khiến bần đạo vô cùng khâm phục. Lần này bần đạo đến đây, chỉ là vì đưa đan dược này, không cầu gì cũng không làm gì, còn thỉnh Thái Ất đạo hữu đừng có nói mỉa bần đạo mới đúng

- Nói mỉa?

Thái Ất Chân Nhân tựa như nhẫn nhịn một cỗ hỏa, lúc này lập tức bốc cháy lên lục quang hùng hùng

y cười nói:

- Đạo hữu trước đây thế nhưng là tin tức hoàn toàn không có, cũng không biết tránh đi nơi nào, bây giờ đại kiếp dừng lại, thiên địa thay đổi, đạo hữu hẳn là, lại cảm thấy chính mình được rồi?

Tưởng tượng năm đó, anh tư đạo hữu kia tung hoành thiên địa, làm bần đạo... có chút hoài niệm

'Hư Bồ Đề' nhương mày, nhìn chăm chú Thái Ất Chân Nhân, lạnh nhạt nói:

- Bần đạo không biết, đạo hữu nói như vậy là có ý gì, nếu đây chính là đạo đãi khách của Xiển Giáo, bần đạo liền cáo từ, coi như chưa từng tới

- Ài

Thái Ất Chân Nhân cười nói:

- Chớ vội đi nha, ở lại ăn cơm rau dưa, trò chuyện chút chuyện lý thú năm đó, giảng một chút đoạn quang huy sự tích đạo hữu như thế nào phối hợp Thiên Đình hố Yêu tộc Bắc Châu

Chương 1944: trong lòng có quỷ

'Hư Bồ Đề' phất tay áo mà lên, nhìn hằm hằm Thái Ất Chân Nhân

Thái Ất Chân Nhân bình tĩnh cười một tiếng, nhích lại gần Ngọc Đỉnh Chân Nhân một bên, nhíu mày đối với 'Hư Bồ Đề'

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chỉ là nhắm mắt đả tọa, nhìn cũng không nhìn bên này một chút

Văn Thù Đạo Nhân ở một bên mở miệng nói:

- Đạo hữu xin đừng trách, Thái Ất sư huynh cũng không có ác ý, còn thỉnh nhập tọa nghỉ ngơi

- Không cần

'Hư Bồ Đề' đứng dậy vái chào một cái:

- Bần đạo ở đây bái Thánh Nhân lão gia Xiển Giáo, liền trở về Linh Sơn phục mệnh, trông mong Quảng Thành Tử đạo hữu sớm ngày phục hồi như cũ

nói xong, Hư Bồ Đề liếc nhìn Thái Ất, cứng đờ cười một tiếng, quay người cất bước ra đại điện, cưỡi mây bay về phía phương hướng tây nam

xa xa còn có thể nghe thấy tiếng thở dài của Thái Ất Chân Nhân:

- Chỉ như vậy? Tây Phương Giáo vừa mới đẩy lên giải không đại sư này, chỉ như vậy? Bần đạo còn muốn hảo hảo luận đạo với lão, tuyên dương một chút tinh nghĩa Xiển Giáo chúng ta, đáng tiếc, đáng tiếc nha... phi!

Thái Ất này, ở trên phương diện làm cho người ta tức giận này chưa từng khiến cho người ta thất vọng!

Mặc dù biết Thái Ất là đang nhằm vào Hư Bồ Đề, hơn nữa nhìn bộ dáng cũng không có bị Đạo Tổ 'bóp méo ký ức', nhưng vừa rồi Lý Trường Thọ suýt nữa không nhịn được muốn chế giễu lại, bắt đầu một trận đọ sức âm dương quái khí, khiêu chiến một chút địa vị đại âm dương sư

cuối cùng, vẫn là cho lão hữu một bộ mặt

chung quy hư vô

cưỡi mây trở về Linh Sơn, chuyến đi Ngọc Hư cũng không tính vui sướng này, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ viên mãn

chắc hẳn, Văn Thù cùng với Phổ Hiền giờ phút này kia, đang trù tính sự tình làm thế nào trở về Tây Phương Giáo, cũng không biết Xiển Giáo sẽ ngăn cản hay không, mà Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, liệu có sẽ bởi vậy mà bộc phát xung đột

Lý Trường Thọ cẩn thận thôi diễn một hồi, phát giác hai vị Thánh Nhân hẳn là sẽ tương đối khắc chế

Xiển Giáo muốn, hẳn là việc này vô thanh vô tức, sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn; Tây Phương Giáo muốn, là mấy vị đệ tử này trở về, tìm kiếm cơ duyên đại hưng

ừm, thêm mấy vị đệ tử, lúc xây dựng rầm rộ cũng có thể thêm mấy kẻ lao lực

đây tự nhiên chỉ là lời nói đùa, Lý Trường Thọ đã là thấy được một trận thay đổi quyền lực nội bộ Tây Phương Giáo, mà hắn cũng vừa vặn nhân cơ hội này rời xa Linh Sơn

trước đó, chính mình cũng có thể thuận thế dẫn hướng Tây Phương Giáo đến 'chính đồ'

để ánh sáng chính đạo, vẩy vào bên trên Bồ Đề đài Linh Sơn

tại Ngọc Hư Cung

sau khi Lý Trường Thọ 'Hư Bồ Đề' rời đi

Thái Ất Chân Nhân duỗi lưng một cái, lạnh nhạt nói:

- Hư Bồ Đề này, chỉ là đơn giản tới đưa dược?

- Phương tây thịnh truyền, gã hiện giờ đạo cảnh cao thâm mạt trắc

Văn Thù cười nói:

- Ngày hôm nay nhìn qua, cũng chỉ là như thế mà thôi

Hoàng Long Chân Nhân ở bên cạnh nói:

- Đừng có bình luận người khác sau lưng như vậy, không tốt

Văn Thù nhíu mày, liếc nhau cùng với Phổ Hiền, lại không để lại dấu vết dịch ra ánh mắt

Ngọc Đỉnh Chân Nhân mở hai mắt ra, nhìn về phía hai vị sư huynh này, tựa hồ cảm ứng được cái gì

trong lòng có quỷ?

Ngọc Đỉnh lại không có nói chuyện, chỉ là nói:

- Nếu như không có giáo vụ khác, bần đạo muốn về núi tu hành

- Ngọc Đỉnh sư đệ

Xích Tinh Tử ôn hoà nói:

- Sự tình vừa rồi vẫn chưa đi đến kết luận... Bàn Đào yến sau đó, ngươi cùng với Thái Ất sư đệ, Hoàng Long sư đệ cùng nhau đi tham gia náo nhiệt được chứ?

- Các ngươi đi đi thôi

Ngọc Đỉnh đứng dậy, khuôn mặt có chút ảm đạm:

- Các ngươi cảm thấy náo nhiệt, ta chỉ cảm thấy những tiên thần đó ồn ào náo động

nói xong, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đi về hướng cửa cung, bóng lưng vắng vẻ không nói ra được

- Ta cùng với Ngọc Đỉnh sư đệ cùng nhau trở về

Thái Ất Chân Nhân đứng dậy theo đó, đút hai tay ở bên trong tay áo, cười nói:

- Bàn Đào yến có thể ăn bàn đào, không bằng sư huynh ngươi mang Ân Hồng Ân Giao đi qua, hai người bọn họ đã sớm được phong thần vị, chỉ đợi tu hành có thành tựu liền đi Thiên Đình đưa tin, trước tiên dẫn bọn họ đi thích ứng một chút cũng tốt

- Được!

Xích Tinh Tử gật gật đầu, lại là cũng không cưỡng cầu

một lát sau, trên mây trôi về hướng Càn Nguyên Sơn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân khẽ thở dài một cái

Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh nói:

- Đừng có suy nghĩ nhiều, tên gia hỏa kia chỉ là chạy trốn, cũng không phải là vẫn lạc

Ầm ầm ——

Tiếng sấm vang lên giữa trời nắng, hình như có ánh mắt nhìn chăm chú Thái Ất Chân Nhân

Thái Ất Chân Nhân lập tức ngậm miệng, nháy mắt ra hiệu một hồi đối với Ngọc Đỉnh Chân Nhân

Ngọc Đỉnh vuốt ve ống tay áo, miễn cưỡng cười hai tiếng, lạnh nhạt nói:

- Trở về tu hành đi, thiên địa này lại có thể an ổn một hồi

Chương 1945: Chính sự quan trọng

- Vẫn là các đồ đệ tốt

Thái Ất ngẩng đầu nhìn về phía chỗ sâu nhất trời xanh mây trắng:

- Hiện giờ nội bộ Thiên Đình cũng là có chút phồn hoa, mấy người bọn hắn có thể vô câu vô thúc làm tiên thần, hưởng thanh phúc, đó cũng là vui vẻ nhất đẳng

- Ừm

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ứng tiếng, tựa hồ đang suy tư điều gì, cũng không nói thêm nữa

...

Lại nói Lý Trường Thọ trở về Linh Sơn phục mệnh, liền đề cập đối với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, chính mình sau đó muốn đi bên trong ba ngàn thế giới hành tẩu tìm hiểu, nhìn một chút hồng trần

Tiếp Dẫn Thánh Nhân tất nhiên là đáp ứng, đây dù sao cũng là đệ tử đang tu hành

nhưng Tiếp Dẫn Thánh Nhân thuận thế lại cho một nhiệm vụ khác

—— để hắn trước khi rời đi Linh Sơn đi ba ngàn thế giới đi lại, trước tiên đi U Minh Địa Phủ một chuyến, thăm hỏi Địa Tạng

Địa Tạng hiện giờ vẫn là trụ cột khí vận Tây Phương Giáo, cây trụ cột này vào sau khi Thập Nhị Phẩm Kim Liên phế đi, đối với Tây Phương Giáo mà nói rất là trọng yếu

Lý Trường Thọ vui vẻ lĩnh mệnh, đáy lòng vẫn không khỏi suy tư một hồi

Đế Thính kia, có thể nhận ra hắn hay không?

Nói đúng ra, Địa Tạng đại khái là không có bị sửa đổi ký ức, dù sao thân ở hai mươi người đứng đầu danh sách Thiên Đạo; nhưng Đế Thính hẳn là đã quên tồn tại 'Lý Trường Thọ' kia

Đế Thính nếu như phát giác được đáy lòng hắn có dị dạng, như vậy chính mình coi như phí công nhọc sức

trước đây Lý Trường Thọ cố ý mang Đế Thính ra ngoài dạo chơi, thuận thế gõ uy hiếp, chính là vì để tên gia hỏa này ngậm miệng

ký ức có thể sẽ quên mất, nhưng tính cách lại sẽ không bị ảnh hưởng; Lý Trường Thọ muốn chính là Đế Thính nhát gan sợ phiền phức, không dám mở miệng nói chuyện, cho nên mới vẽ xuống một cái bóng trong đạo tâm Đế Thính

sau đó còn muốn dùng thần thông của Đế Thính gây sự —— nó có thể truyền lại tiếng lòng đối với vạn linh, bằng không Lý Trường Thọ cũng sẽ không lưu lại tai hoạ ngầm như vậy

cấp cho đạo tâm nhiều hơn mấy tầng giải không đạo vận đi, cũng chỉ có thể như thế

thế là, lại mấy năm sau, mấy tiên Văn Thù Ngọc Hư Cung không hề có động tĩnh gì, phảng phất như chưa lấy được ám hiệu

Bàn Đào yến Thiên Đình tới đúng hạn, Tam Giới các nơi tường thụy nhiều lần hiện, bên trong thiên địa hào quang trận trận, khắp nơi đều là khí tức tường hòa

Lý Trường Thọ rời động phủ Linh Sơn, đổi lại áo bào xám, buộc lên đạo kế, điệu thấp rời Linh Sơn, hướng về biên duyên trụ trời Tây Hải mà đi

mặc dù bóng dáng có chút cô đơn, nhưng tóm lại cũng có thể được mấy phần an bình

hơn nữa, tự thân hắn cũng không phải là không có ai bồi tiếp

tâm thần dịch hồi bản thể, Lý Trường Thọ nhìn về phía đại điện bên cạnh, thông qua tầng tầng màn lụa che vừa mới được treo lên không lâu, có thể thấy Vân Tiêu mặc váy dài rộng rãi nằm nghiêng nghỉ ngơi trên giường êm

bên trên Tiểu Quỳnh Phong ngoài điện, tầng tầng tiên ảnh tụ tại phòng bài bạc, trong ngoài đều là bóng người các tiên nhân đoạn thời gian trước còn muốn ngộ đạo tu hành, bởi vì bên trong Hỗn Độn Hải không có đạo tắc hoàn chỉnh có thể cung cấp cho bọn họ thể ngộ, cả đám đều nhàn tản, tại phòng bài bạc đánh một chút bài, hạ chút cờ, tràng diện có chút sung sướng

ở bên trong Hỗn Độn Hải, cho dù có nơi phát ra linh khí ổn định, cũng chỉ là có thể bảo trì trạng thái Luyện Khí Sĩ, không có cách nào cung cấp Luyện Khí Sĩ ngộ đạo

chẳng qua, có thể có linh khí đã là có chút không tệ, so với những nhóm 'tiền bối' tuyệt vọng trốn vào trong Hỗn Độn Hải đó, cảnh ngộ đâu chỉ tốt hơn vạn lần

'Hư Bồ Đề' chậm rãi tiến vào U Minh Giới, cưỡi mây bay ở bên trên Tam Đồ Hà

Lý Trường Thọ rút về một chút tâm thần đến bản thể, đứng dậy, dạo bước, đi vào tầng tầng màn che, đi vào mấy tầng kết giới, đến bên cạnh giường êm nhập tọa

lông mi thật dài của nàng có chút rung động mấy lần, một đôi mắt sáng chậm rãi mở ra; da thịt trắng noãn vốn là óng ánh tăng thêm ánh mắt phụ trợ, giống như là hết thảy đều có linh tính

- Đánh thức ngươi rồi?

Lý Trường Thọ ấm giọng nói, đầu ngón tay xẹt qua gò má nàng, cảm thụ được một chút mềm nhẵn

Vân Tiêu khẽ lắc đầu, đầu ngón tay chống đỡ thân thể chậm rãi ngồi dậy, tóc xanh trượt xuống như suối, che lại một chút tư thái duyên dáng tinh tế

bốn mắt nhìn nhau, khí tức tương liên

- Thong thả à?

Nàng ôn nhu hỏi

- Không, tranh thủ tới một chút

Lý Trường Thọ híp mắt cười:

- Phải hết sức chăm chú phòng ngừa lộ ra sơ hở, chờ ta hoàn thành bố cục liền có thể chuyên tâm bồi ngươi

- Chính sự quan trọng

Vân Tiêu không yên tâm dặn dò

Lý Trường Thọ muốn nói lại thôi, đối mặt với tiên tử xuất trần như thế, chung quy là không thể nói ra câu gì dí dỏm

Chương 1946: ngơ ngác

- Được, ta đây đi làm việc...

Nói xong đang muốn đứng dậy, Vân Tiêu lại đột nhiên nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng áp trán Lý Trường Thọ

trong nháy mắt, hai người tâm thần tương dung, cảm nhận được “kiếp vận tình kiếp” của nhau trong lòng, lại khiến cho trong lòng cảm thấy vô cùng bình yên, phảng phất như một cái chớp mắt kia hiểu được lẫn nhau, nguyên thần gắn bó thắm thiết

hai má Vân Tiêu có chút ửng hồng, nhắm mắt quay đầu đi

Lý Trường Thọ ngơ ngác nói một câu:

- Vậy ta đi làm việc

sau đó quay người trở về bồ đoàn chính giữa đại điện, khoanh chân ngồi xuống, một hồi lâu không thể bình tĩnh lại

cảm giác này, nhẹ nhàng, mềm mại, đạo đang cộng minh, tim đang cộng hưởng

rất, rất cao cấp

tiên thiên đại năng lúc yêu đương đều là thân mật như vậy?

Vậy sau này có thể hay không chiếu cố một chút sinh linh hậu thiên hắn, cấp độ hơi thấp một chút, tục khí một ít

à chuyện này...

Cảm giác còn khá tốt

Lý Trường Thọ cười cười, hơn phân nửa tâm thần quy về 'Hư Bồ Đề', cưỡi mây ở bên trên Tam Đồ Hà, thưởng thức phong cảnh U Minh

bỗng nhiên nghe được trên gò núi nơi xa truyền đến tiếng sáo

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một thiếu nữ đứng ở nơi đó, ngồi trên chạc cây cổ thụ, nhẹ nhàng đung đưa đôi chân ngọc, thổi sáo ngắn trong tay

chuyển thế thân thất tình hóa thân

Lý Trường Thọ không dám nhìn nhiều, cũng sợ thất tình hóa thân thần thông khó lường này khám phá ngụy trang của chính mình, tiếp tục cưỡi mây tiến lên, không dám có nửa phần dị động

hắn dùng tiên thức quan sát một hồi, phát hiện ra thất tình thiếu nữ chỉ là đang thổi sáo trấn an vong hồn ở chỗ kia, hắn đi ngang qua không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với thất tình thiếu nữ, lúc này mới cảm thấy yên tâm

Lý Trường Thọ không muốn để cho Thánh Mẫu nương nương cuốn vào trận đánh cờ giữa hắn cùng với Đạo Tổ, cũng tương tự không muốn để cho Hậu Thổ nương nương bị liên lụy vào việc này

nhắm mắt cảm thụ một hồi 'hình thức tồn tại' của ba ngàn đại đạo tại U Minh Giới, bất tri bất giác đã là vòng qua Phong Đô Thành 'bận rộn', đến phía trước Luân Hồi Tháp

hắn lộ ra đạo vận, vái chào một cái đối với cửa sổ tầng cao nhất Luân Hồi Tháp, xưng một tiếng Địa Tạng sư đệ

Địa Tạng dạo bước đi đến cửa sổ, đáp lễ lại đối với Bồ Đề, gọi một câu Bồ Đề sư huynh

sau đó Địa Tạng quay người làm dấu mời, 'Hư Bồ Đề' bình tĩnh bay vào bên trong cửa sổ

Đế Thính kia ngồi bệt ở phía dưới một bệ cửa sổ khác, lười biếng híp mắt, sau khi nhìn thấy Hư Bồ Đề chỉ là liếc qua, liền ngóc cái đầu kiêu ngạo của mình sang một bên

không hứng thú, không muốn gặp

hừ, chẳng qua là thủ hạ bại tướng dưới tay nam nhân kia mà thôi

- Sư đệ bảo trọng, vi huynh đi vân du tứ phương

- Ừm, bảo trọng

Địa Tạng cười hàm súc, đưa mắt nhìn Hư Bồ Đề phiêu nhiên rời đi

chẳng biết tại sao, Địa Tạng đột nhiên cảm thấy, vị đồng môn tính kế chính mình mấy lần trước đây này, kỳ thật cũng không phải ghê tởm như vậy

hẳn là nguyên nhân đạo cảnh của đối phương tăng lên, càng tiếp cận với bản chất 'không', từ đó làm cho chính mình thiếu đi mấy phần ngăn cách

Địa Tạng tự lẩm bẩm:

- Nếu hết thảy là không, thế gian này chẳng lẽ không phải hư ảo?

- Đạo này là hư vô nhất, chỉ là trống rỗng trong lòng chúng sinh

- Không là huyễn, đạo là huyễn, linh nằm ở giữa đạo và chân, cần gì phải nhảy ra thế giới hữu hình, đi tìm rỗng tuếch kia

- Mọi thứ đều có quy luật riêng của mình và mọi thứ đều có kết thúc của mình

- Mọi pháp đều có sinh diệt chi tướng, mọi kiếp đều từ tâm mà ra

- Thay vì tìm kiếm sự trống rỗng trên thế giới, chẳng bằng truy tìm phần chân ý trong lòng mình kia, đại đạo mà vị sư huynh này đang tìm, chung quy chỉ là một giấc mộng mà thôi

Đế Thính cười hắc hắc:

- Chủ nhân, ngài ghen tị vì đạo cảnh của tên gia hỏa này tiến bộ sao?

Cái trán Địa Tạng treo ba vạch đen, đầu tiên là hừ một tiếng, sau đó nhân tiện nói:

- Đạo không phải dùng để so sánh, pháp không phải dùng để ganh đua, bên trong thiên địa này đã không có quá nhiều khe hở giữa sinh linh, điều bần đạo mong muốn chỉ là làm thêm chút chuyện cho chúng sinh mà thôi, cũng coi như...

Tiếp tục ý chí của tên gia hỏa kia

- Ài, Tây Phương Giáo đã bắt đầu đại hưng rồi

Đế Thính lười biếng ngáp một cái:

- Hiện tại cũng không còn ai có thể hạn chế được

- Sẽ không, Thiên Đình đang ở ngay đó, hiện giờ không ai có thể vượt qua Thiên Đình được

Địa Tạng cười nói một câu, ngồi trở lại bên người Đế Thính, thoải mái mà dựa vào trên người Đế Thính, tiện tay hút tới một bản đạo kinh, cẩn thận phẩm đọc, bên miệng lẩm bẩm một tiếng:

- Chỉ là chung quy sẽ cảm thấy có chút tịch mịch

Đế Thính cười hắc hắc, quay đầu nhìn về phía phương hướng 'Hư Bồ Đề' rời đi, vô thức lung lay sáu cái tai

Chương 1947: hạn chế của Thiên Đạo

cơ hồ trong nháy mắt, lông khắp người nó xù lên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc

Địa Tạng buồn bực nói:

- Làm sao vậy?

- Giải, giải không đại đạo cường đại như vậy? Thật là lợi hại

Đế Thính cắn đầu lưỡi, thấp giọng nói một câu:

- Thật đúng là một người lợi hại

nói xong nhanh chóng thu hồi ánh mắt, sáu cái tai lập tức biến thành hai cái tai chó, nằm xuống đất giống như đang ngủ rồi vậy

【 'Đế Thính, sau này an tâm ở bên người chủ nhân của ngươi, nếu một lúc nào đó trong tương lai, nghe được đồ vật gì đó không nên nghe... ' 】

Ực!

Đế Thính nuốt một ngụm nước bọt, yên lặng cúi đầu nhìn sàn nhà trước mặt

trước đó khi Đạo Tổ sửa chữa ký ức chúng sinh, chủ nhân dùng lực lượng Thiên Đạo bảo hộ nó làm gì chứ!

Nó cái gì cũng không biết, cái gì cũng đều không nghe thấy

Hư Bồ Đề kia hoàn toàn không có vấn đề gì! Bên trong đạo tâm tuyệt đối không có bóng dáng mơ hồ gì!

A chuyện này...

Đế Thính liếc mắt nhìn chủ nhân nhà mình, thầm nghĩ vấn đề 'Năm đó chủ nhân chính mình thật sự là tiếc bại? ' như vậy trong lòng, lâm vào suy nghĩ thâm thúy thật là quái cường

'Hư Bồ Đề' dần dần cách xa hơi quay đầu liếc mắt, khóe miệng xẹt qua một chút ý cười, cưỡi mây vòng qua Phong Đô Thành, đi về phía tây

quan ải phía đông còn có người quen, nhưng lần này tốt nhất không nên gặp

dù sao hai con hàng kia cũng không thể nào nhớ kỹ chính mình, đi cũng là tịch mịch, còn dễ dàng bị âm dương quái khí trào phúng

Địa Phủ hiện giờ, đã không có quá nhiều ký hiệu Vu tộc

Lục Đạo Luân Hồi Bàn bình ổn vận chuyển, tuyệt đại đa số sinh linh bên trong thiên địa đều cùng một nhịp thở với U Minh Giới, nhưng lực lượng Thiên Đạo nơi đây cũng không tính nồng đậm

Lý Trường Thọ cưỡi mây rời đi, cũng không làm thêm cái gì, cũng chỉ là tại hạ du Tam Đồ Hà, lưu lại hai sợi khí tức huyền diệu

như hai cây đinh bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, đính vào luân hồi đại đạo cùng với vong hồn chi đạo dễ dàng tìm được nhất tại nơi đây

không đợi Thiên Đạo kịp nhận ra, hắn đã đi đến rìa trụ trời, dọc theo trụ trời bay về phía rìa Tây Hải

hết thảy phảng phất như không có gì phát sinh, nhưng xác thực có điều gì đó đã thay đổi

rời đi Ngũ Bộ Châu, Lý Trường Thọ có thể cảm giác được, lực lượng giám sát bên trong thiên địa rõ ràng suy yếu mấy cấp bậc

Lý Trường Thọ đối với chuyện này tất nhiên là sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn, đây vốn chính là tệ nạn sau khi Đạo Tổ hợp đạo

khi Thiên Đạo có dục vọng ích kỷ, tất nhiên sẽ có “đối đãi khác biệt”, và khi Thiên Đạo nghiêng “tài nguyên” của mình về Ngũ Bộ Châu, lực chú ý đối với ba ngàn thế giới tự nhiên là sẽ giảm xuống

đây cũng là hạn chế của Thiên Đạo ở một trình độ nhất định

Lý Trường Thọ cũng không chủ quan, tiếp tục duy trì các loại thói quen của 'Hư Bồ Đề', không lộ nửa điểm sơ hở, bắt đầu truy tìm con đường 'trống rỗng'

nhưng thật ra là tìm nơi hội tụ đạo tắc chung quanh, khảm vào từng tia từng tia khí tức huyền diệu

đây kỳ thật chính là giai đoạn áp dụng thượng sách phản thiên

'ba ngàn đại đạo' cấu thành Thiên Đạo tuy là ở khắp mọi nơi, vô hình và không dấu vết, có thể hiểu thành là quy luật tự nhiên của Hồng Hoang thiên địa; nhưng ở một ít khu vực đặc biệt, lại càng dễ tìm kiếm được tung tích đại đạo đặc biệt

ví dụ như tại Địa Phủ vừa rồi, có thể thấy được tung tích luân hồi đại đạo cùng với vong hồn đại đạo khắp nơi

mà chính mình càng là nhẹ nhõm, không tốn sức chút nào khảm vào 'Huyễn Linh Đinh' ở bên trên những đại đạo này, khả năng Thiên Đạo có thể phát giác được liền càng thấp

Hư Bồ Đề muốn lĩnh ngộ giải không đại đạo đến cảnh giới cao thâm nhất, cần đi cảm ngộ thiên địa chung đồ, tìm kiếm huyền bí thiên địa, như vậy liền trở thành vỏ bọc hoàn hảo cho hắn làm việc này

cho nên, so sánh với thân phận của 'Bồ Đề lão tổ', giải không đại đạo mới là 'công cụ' trọng yếu nhất

một đường đi về phía tây, Lý Trường Thọ tiến vào hồng trần thế tục trước, ở trong đại thiên thế giới tiên phàm hỗn hợp mấy năm, tìm được vài nơi hiện dấu vết đại đạo, khảm mấy cây đinh, liền bắt đầu dạo qua hàng ngàn tiểu thế giới phụ cận

hắn vừa đi vừa nghỉ, lúc nào cũng có điều cảm ngộ, không chỉ là đạo cảnh đang thong thả tăng lên, khí độ tự thân cũng dần dần có chút biến hóa

không thể tránh khỏi, hắn vẫn là hấp dẫn sự chú mục của Thiên Đạo

không có cách nào, 'Hư Bồ Đề' vốn là đệ tử Thánh Nhân, lại là đệ tử Thánh Nhân có tên tuổi tại Tây Phương Giáo, đạo cảnh nếu như lại tăng lên hai đại cảnh giới, như vậy khoảng cách so với Di Lặc ban đầu cũng là không xa

Lý Trường Thọ lúc này động chút ít tâm cơ

hắn cũng không giả bộ như hoàn toàn không phát giác được Thiên Đạo chú mục

Chương 1948: khái niệm thú vị

biểu hiện ra một chút cẩn thận, một chút khẩn trương, tạm dừng truy tìm con đường trống vắng, còn cố ý nhớ tới những lời giống như 'Thuận thiên là bản chân'

Lý Trường Thọ không bỏ sót chi tiết nào về phản ứng của Hư Bồ Đề từ khi phát hiện ra Thiên Đạo chú ý mình

dù vậy, Thiên Đạo vẫn như cũ yên lặng chú ý 'Hư Bồ Đề' một hồi lâu

thậm chí, vào lúc Lý Trường Thọ ngộ đạo, còn có một tia đạo vận huyền diệu nhìn trộm đạo tâm của Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ nhíu mày, biểu hiện ra bộ dáng 'Phát hiện ra Thiên Đạo nhìn trộm, lại thản nhiên đối mặt Thiên Đạo nhìn trộm', đồng thời vẫn giữ lại một tia bí ẩn ở trong góc đạo tâm

tình huống như vậy kéo dài mấy năm

trong rừng trúc Tử Tiêu Cung, lão đạo khôi ngô kia cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt nhìn chăm chú, từng tia từng tia lực lượng Thiên Đạo cũng rút về tất cả

Lý Trường Thọ còn chưa kịp buông lỏng một hơi, bên tai vang lên một tiếng kêu gọi

【 Ba trăm năm sau, tìm bần đạo tại Hoa Quả Sơn Đông Thắng Thần Châu. 】

'Hư Bồ Đề' rùng mình, lập tức quỳ mọp xuống thấp giọng nói:

- Đệ tử tuân mệnh

bên trong rừng trúc kia, lão đạo khôi ngô lộ ra mấy phần mỉm cười hiểu ý, ngón tay nhẹ nhàng điểm chỉ, đạo tâm 'Hư Bồ Đề' nổi lên tầng tầng cảm ngộ, đều có quan hệ cùng với giải không đại đạo

cảm giác như vậy, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không lạ lẫm chỗ tốt của công cụ người Thiên Đạo mà thôi

quỳ mọp một hồi, 'Hư Bồ Đề' đứng dậy, đầu tiên là khóe miệng lộ ra mấy phần mỉm cười, lại cấp tốc thu liễm ý cười, vái chào một cái đối với không trung, quay người rời khỏi chỗ đại thiên thế giới này

ba trăm năm sau? Hoa Quả Sơn?

Hẳn là để cho chính mình đi khai hoá con khỉ đá kia, để lại dấu ấn, thuận tiện sau này thu đồ

Tây Du tiểu kiếp rốt cuộc đã tới, trận mưu tính tiếp theo của Đạo Tổ đã là bắt đầu

Mục tiêu nhỏ của Đạo Tổ là gì?

Lý Trường Thọ tất nhiên là biết rất rõ, mục tiêu chủ yếu là truyền bá giáo nghĩa Phật Môn ở trong thiên địa, mục tiêu này là xoá bỏ lực lượng phản thiên bên trong thiên địa, xoá bỏ ngọn lửa sau cùng của Yêu tộc

lai lịch của khỉ đá rất đặc thù, như Linh Châu Tử vậy, xen vào giữa sinh linh tiên thiên cùng với sinh linh hậu thiên, định vị có chút mơ hồ

—— Bổ Thiên Thạch vốn là tiên thiên bảo tài, nhưng sinh ra linh trí là vào sau khi Thiên Đạo khống chế thiên địa, bản thân thiếu đi đặc tính 'vượt qua giới hạn của thiên địa' giống như sinh linh tiên thiên

ý nghĩ của Đạo Tổ, chính là an bài khỉ đá trở thành Yêu tộc, tụ lại những Yêu Vương Yêu tộc không phục Thiên Đạo đó, mượn trận đại chiến giữa Hoa Quả Sơn cùng với Thiên Đình, hao hết lực lượng Yêu tộc

Lý Trường Thọ cũng không có cảm giác gì lắm về việc này

Yêu tộc cùng với Nhân Tộc vốn là tử thù, Đạo Tổ thì là kẻ địch của sinh linh

tương đối mà nói, chuyện tình Lý Trường Thọ càng lo lắng hơn à, bởi vì Đạo Tổ lau đi vết tích chính mình tồn tại, Thiên Đình phải chăng còn có đậu tiên binh pháp, sau đó ở bên trong tiểu kiếp, liệu có một lượng lớn Thiên Binh Thiên Tướng tử thương hay không

hy vọng là vẫn còn có đậu tiên binh pháp, dù sao cũng là hữu ích đối với Thiên Đình

Ngao Ất, Kim Bằng, Long Cát, Biện Trang... Ngọc Đế bệ hạ...

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, suy tư một hồi ở trong đạo tâm bản thể, tiếp tục trở về bên trong Hồng Hoang thiên địa, bắt đầu hành trình du ngoạn ba trăm năm

năm tháng là một khái niệm rất thú vị

ở trong mắt phàm nhân, năm tháng là cuộc đời ngắn ngủi lại dài lâu của họ

ở trong mắt Luyện Khí Sĩ bình thường, năm tháng chính là cầu thang thúc đẩy chính mình tu hành, bò lên trên trường sinh cảnh

ở bên trong mắt một ít trường sinh tiên tuổi tác cổ lão, năm tháng lại thay đổi hàm nghĩa

năm tháng như là một dòng sông dài, gánh chịu lấy quá khứ, hiện tại và tương lai, chúng sinh chìm chìm nổi nổi trong đó, nếu nhìn hai bên bờ, liền sẽ có cảnh sắc khác biệt

trường sinh tiên liền nhảy ra khỏi con sông này, đứng ở trên bờ sông

khi nước sông lặng lẽ chảy, đối với trường sinh tiên mà nói không có quá nhiều ý nghĩa, chỉ là sẽ nhiều hơn một chút ký ức 'như mọi khi', nhiều thêm một chút lý giải đối với đạo

đương nhiên nhiều khi, phần lý giải này sẽ bị gặp bình cảnh, cũng chính là không có chút biến hóa nào

mà khi nước sông dậy bọt nước, tức là có sự việc nào đó xảy ra, ký ức sẽ xuất hiện một chút đoạn ngắn 'đặc sắc', đối với trường sinh tiên mới tỏ ra có một ít ý nghĩa đáy lòng bỗng nhiên sinh ra cảm ngộ, Lý Trường Thọ đè xuống những cảm ngộ này, để bản thể chậm rãi tiêu hóa

đốn ngộ cũng là chuyện phiền toái, đạo cảnh của Hư Bồ Đề không thể tăng lên quá nhanh, bằng không chắc chắn sẽ khiến cho Đạo Tổ sinh nghi

bị mắc kẹt ở bình cảnh 300 năm?

Thiện!

Chương 1949: Sư đồ

Sau đó đột phá đại cảnh giới trước mắt, liền mắc kẹt ở bình cảnh 300 năm đi, như thế cũng càng dễ giải thích chính mình dạo chơi bốn phía ba ngàn thế giới

đại đạo sở hiện, huyễn linh chi đinh

mặc dù có thể lựa chọn tại lúc quyết chiến cùng với Đạo Tổ, nhất cổ tác khí rải xuống ba ngàn Huyễn Linh Đinh, nhưng như vậy du sao cũng không ổn thoả bằng việc chuẩn bị trước

bàn tàn cuộc này, sắp 'tướng quân'

thế là, mấy chục năm sau

...

Ở rìa thiên địa, ở một chỗ đại thiên thế giới rộng lớn và hoang vu, nhiều linh thú yêu thú

- Sư phụ, đó thật sự là Hư Bồ Đề?

- Tên gia hỏa này gặp bình cảnh? Đạo cảnh không tệ nha, so với vi sư mười Nguyên Hội trước, cũng chỉ kém hai ba bước

bên trong hư không thổ động, hai cặp mắt nhìn chăm chú vào thân ảnh ngồi xếp bằng trong rừng xa xa, dẫn âm nói thầm

nhìn thổ động này, lúc này đã như là động phủ bình thường, bày biện các loại đồ dùng trong nhà, bồ đoàn, từng kiện linh bảo tản ra ánh sáng mờ mịt, khiến nơi này trông giống như khố phòng

thổ động treo ở giữa thiên địa nơi đây, lại phân ly ở bên ngoài thiên địa, mà có thể làm được điểm này, tại Hồng Hoang chỉ có một vị đạo giả

Đại sư huynh Tiệt Giáo, người đào móc thổ động, chuột tầm bảo đi lại hư không—— Đa Bảo Đạo Nhân

từ trận chiến bên ngoài Triều Ca Thành lần trước, Đa Bảo ở dưới cơn nóng giận hô lên khẩu hiệu phản thiên, sau đó đưa tới thiên phạt, một cái Tiệt Giáo to như vậy chết thì đã chết, độ đã bị độ, chạy tứ tán thì đã chạy tứ tán

nếu như nói không hối hận, đó là không có khả năng

dù sao lúc ấy nếu như chính mình không hô câu kia, Thiên Đạo cũng không có lý do trực tiếp hạ xuống thiên phạt

nhưng ở bên trong đan dược Hồng Hoang, chính là không có thuốc hối hận

nếu như có thể làm lại một lần nữa, nhìn thấy sư tôn bị Đạo Tổ ám toán thành thảm trạng như vậy, đại đệ tử, Đại sư huynh hắn, làm thế nào cũng phải đứng ra, nói một chút đạo lý cùng với Đạo Tổ

đánh cũng đánh không lại, chính mình cũng không phải là tên gia hỏa Trường Canh kia

cũng may, đệ tử thân truyền của sư tôn, một nửa đều đi cùng với Trường Canh, non nửa đi Thiên Đình, tổn thất mặc dù thảm trọng, nhưng cũng không phải thảm đến mức hoàn toàn không có

ài, Thiên Đạo từ lúc ban đầu liền muốn cạo chết Tiệt Giáo bọn họ

- Sư phụ

Hỏa Linh Thánh Mẫu thấp giọng nói một câu, làm thủ thế cắt cổ

Đa Bảo cẩn thận nghĩ nghĩ, khẽ lắc đầu:

- Không cần thiết, tên gia hỏa này chỉ là đệ tử Tây Phương Giáo, giết hắn làm gì? Vi sư thật vất vả mới kiến tạo một chỗ ở bí mật nhất ở nơi đây, né tránh Thiên Đạo dò xét, nếu như trực tiếp bại lộ, có chút không đáng

- Sư phụ, đừng suy nghĩ nữa!

Hỏa Linh Thánh Mẫu truyền âm nói:

- Tây Phương Giáo sắp đại hưng, đạo cảnh của Hư Bồ Đề này tăng lên nhiều như vậy so với trước đó, khẳng định là Thiên Đạo trực tiếp cho hắn chỗ tốt, để đạo cảnh hắn tăng lên

điều này nói rõ cái gì?

Đa Bảo Đạo Nhân vỗ vỗ bụng tròn vo của chính mình, hai mắt tỏa sáng:

- Hắn là quân cờ Thiên Đạo kế tiếp?

- Tám thành không sai! Bằng không từ đâu ra đạo cảnh như vậy?

Hỏa Linh Thánh Mẫu cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, mắng:

- Đạo Tổ khống chế Thiên Đạo, diệt Tiệt Giáo chúng ta, còn sửa chữa ký ức chúng sinh, thật sự quá phận! Nếu không phải sư phụ ngài giúp đệ tử ngăn lại gợn sóng màu lam kia, đệ tử lúc này nói không chừng còn cảm thấy, là bản thân Tiệt Giáo chúng ta tồn tại sai lầm tội ác tày trời gì đó, mới khiến cho Thiên Đạo nhằm vào như thế

- Hừ, chúng ta đã là người bị Thiên Đạo trục xuất, lúc nên xuất thủ liền xuất thủ, khiến cho Đạo Tổ thêm ngột ngạt, cũng coi là xuất một ngụm ác khí cho những giáo chúng táng thân thiên phạt, bị cầm tù trong Linh Sơn kia!

- Chuyện này...

Đa Bảo Đạo Nhân rõ ràng có chút do dự, rất nhanh liền chậm rãi gật đầu:

- Giết một Hư Bồ Đề, cũng không tính là đại sự gì

- Sư phụ ngài đồng ý rồi?

- Đồng ý! Xả giận, giết liền chạy!

Đa Bảo cắn răng mắng, vung tay lên, bảo vật ở các nơi trong thổ động bay vào ống tay áo y

sau đó, đôi sư đồ này nói nhỏ một hồi, xác định đấu pháp đánh lén Hư Bồ Đề nói chung chính là khoan một động từ càn khôn, nhắm ngay vào nhược điểm đạo khu của Hư Bồ Đề, phát động đòn đánh lén từ dưới lên, cố gắng gây thương tích nặng nề cho Hư Bồ Đề!

Lập tức, đôi sư đồ này bắt đầu bận rộn một hồi, Đa Bảo Đạo Nhân cười hắc hắc, đào hư không thổ động hướng về phía nơi ở của 'Hư Bồ Đề'

- Ừm?

Tế văn xuất hiện trong càn khôn...

Lý Trường Thọ bén nhạy bắt được càn khôn biến hóa, lần theo nơi phát ra tế văn thả ra một tia tiên thức, khóe miệng không nhịn được có chút run rẩy

Chương 1950: Chớ nhiều lời

chuyện này?

Trực tiếp bỏ chạy liệu có tỏ ra cảm giác của mình quá nhạy cảm hay khong? Đa Bảo sư huynh làm sao lại trốn tránh ở đây? Nếu không thì cố ý bị Đa Bảo sư huynh đả thương

nhưng vạn nhất Đa Bảo sư huynh trực tiếp 'làm lớn', để một ngàn tám trăm linh bảo mở linh bạo đại trận, 'bản thể giả' này của chính mình chẳng phải là sẽ phi hôi yên diệt trong nháy mắt?

tóm lại chính là phi thường đau đầu

mà thôi, lại chạy trốn...

bò... ò... ——

Chân trời đột nhiên truyền đến một tiếng trâu kêu, một vị lão đạo ngồi ở trên lưng con bò xanh quen thuộc kia, chậm rãi đi về phía này

chính là Lão Quân!

- Sư phụ, Đại sư tổ cũng đều tới giúp chúng ta!

- Gọi loạn cái gì! Lão Quân là Lão Quân, Đại sư bá là Đại sư bá, Lão Quân tuy là hóa thân của Đại sư bá, nhưng cả hai là khác biệt, điểm này Đại sư tổ ngươi thật lâu phía trước đã từng cố ý tuyên cáo, ngươi cũng nên gọi là Lão Quân

bên trong thổ động, đôi sư đồ nào đó đã tiếp cận khu vực Hư Bồ Đề đang ở, vào giờ phút này một lần nữa ngừng lại

bọn họ liếc nhau, trong mắt Đa Bảo lộ ra mấy phần vẻ do dự, ra hiệu Hỏa Linh Thánh Mẫu cùng nhau lui về phía sau

nhưng mà, Đa Bảo Đạo Nhân cùng với Hỏa Linh vừa mới lui lại mấy chục trượng, thanh ngưu kia nhìn như chậm rãi dạo bước về phía trước, đảo mắt liền tới bên trong rừng, còn đi thẳng tắp về phía nơi ở của y cùng với Hỏa Linh

lão đạo trên lưng ngưu chậm rãi mở mắt, trong mắt không có chút ba động nào, nhìn cũng không nhìn Hư Bồ Đề một chút, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái đối với phía trước

- Hiện thân

càn khôn xuất hiện ba động yếu ớt, như hỏa diễm đốt sạch một tầng giấy mỏng, hiện ra hai thân ảnh trong đó

Đa Bảo: "..."

Thực, thực sự đột nhiên

Lý Trường Thọ vào giờ phút này đã là rõ ràng chuyện gì sắp phát sinh, thân hình đứng dậy từ ngồi xếp bằng, nhíu mày nhìn chăm chú vào tình hình nơi đây, làm ra một bộ trạng thái đề phòng, nhưng lại chưa chủ động mở miệng

- Lão, Lão Quân

Đa Bảo Đạo Nhân nặn ra một nụ cười khó coi:

- Ngài sao lại tới đây

Lão Quân nói:

- Theo ta trở lại, có đại sự phó thác đối với ngươi

đạo thân của Đa Bảo Đạo Nhân không khỏi chấn động, cái eo trong nháy mắt thẳng tắp, cười hắc hắc hai tiếng đối với Lão Quân:

- Đa tạ Lão Quân tin cậy, xin hỏi đại sự ra sao?

Hỏa Linh Thánh Mẫu ở bên cạnh hỏi:

- Lão Quân, ngài thế nhưng là muốn giúp Tiệt Giáo chúng ta báo thù rửa hận?

Ầm ầm!

Một tiếng sấm rền nổ vang, trong rừng tràn ngập uy áp Thiên Đạo

Lão Quân nhíu mày liếc nhìn Hỏa Linh Thánh Mẫu, chậm rãi nói:

- Chớ nhiều lời, rời đi với ta là được

- Lão Quân

Đa Bảo Đạo Nhân cổ động tay áo, trực tiếp thổi tan tầng mây xám trong không trung kia:

- Đệ tử cũng không phải là bất kính đối với ngài, chỉ là tình huống của Tiệt Giáo hiện giờ ngài cũng biết được, bên trong thiên địa này, đã không có lực lượng có thể phản thiên, đệ tử muốn biết, ngài là đứng ở phương nào, vì sao, vì sao Đại sư bá bị Thiên Đạo phong ấn, Lão Quân lại bình yên vô sự

'Hư Bồ Đề' ở một bên hơi lui lại, làm ra tư thế tùy thời liền sẽ bỏ chạy

Lý Trường Thọ thầm than dưới đáy lòng

Đa Bảo sư huynh chung quy là thượng đầu, lại bức Lão Quân tỏ thái độ ở nơi đây

Lão Quân có thể tùy tiện tỏ thái độ sao?

Đạo Tổ không dám động Lão Quân, tất nhiên là bởi vì kiêng kị Thái Thanh lão sư, sợ lão sư có hậu thủ gì

mà Lão Quân lúc này tới đây cần làm chuyện gì, Đạo Tổ tất nhiên là rõ ràng —— bắt Đa Bảo đi, kế tiếp thi triển tính kế hóa hồ vi phật

đối với Đạo Tổ mà nói, ai làm chủ đương gia tại Phật Môn cũng không quan trọng, quan trọng chính là giáo nghĩa Phật Môn

hóa hồ vi phật, ở một trình độ nhất định cũng có thể giảm bớt lực cản lúc Phật Môn truyền bá giáo nghĩa tại Tam Giới, càng có thể làm lớn mạnh thế lực Phật Môn, vì vậy Đạo Tổ sẽ âm thầm thúc đẩy chuyện này

chỉ là...

Lý Trường Thọ cơ bản có thể kết luận, Đạo Tổ chắc chắn sẽ trói buộc chặt Đa Bảo sư huynh, làm cho y trở thành công cụ người Thiên Đạo không có cách nào tự quyết làm chủ, bị đối xử giống như Ngọc Đế bệ hạ

chính mình giờ phút này có thể làm cái gì?

Kỳ thật không có cách nào làm cái gì, chỉ có thể làm nhân chứng

quả nhiên, Lão Quân mở miệng giải thích:

- Tranh đấu giữa sinh linh thiên địa không có quan hệ với bần đạo, con đường các vị đạo hữu lựa chọn, cuối cùng cũng có tính toán của các vị đạo hữu. Bần đạo vì bảo vệ Đạo Môn hoá sinh, bây giờ có chuyện liên quan đến vận mệnh của Đạo Môn, cần sự giúp đỡ của các ngươi

Đa Bảo gắt gao nhíu mày:

- Xin hỏi Lão Quân, chuyện ra sao?

Lão Quân nói:

- Cho ngươi mệnh đồ giáo chủ, mở tân giáo khác

Chương 1951: Bị thương

- Chuyện này?

Đa Bảo Đạo Nhân cười khổ nói:

- Lão Quân nếu muốn lập tân giáo khác, chỉ cần một bài hịch văn là được, vì sao nhất định phải để đệ tử làm?

- Ngươi, tu vi cao

Lão Quân chậm rãi nói:

- Mà nay trong thiên địa Thánh Nhân không hiện, phải có tu vi như ngươi, mới có thể trấn một phương đại giáo

tu vi...

Đa Bảo Đạo Nhân rõ ràng run lên, y thật sự không nghĩ tới chính mình còn có ưu thế như vậy, sau đó liền cười khổ

bên trong thiên địa này, cao thủ chết thì chết, trốn thì trốn, y chẳng qua là chuột tầm bảo, rốt cuộc cũng có tư cách trở thành giáo chủ đại giáo

thế nhưng mà...

- Lão Quân, đệ tử cuối cùng vẫn là muốn làm tiên Tiệt Giáo

Đa Bảo chậm rãi thở dài, vái chào một cái đối với Lão Quân:

- Còn thỉnh Lão Quân thứ tội, đệ tử phải làm trái lệnh của Lão Quân

Hỏa Linh Thánh Mẫu ở một bên cũng vái chào, nhỏ giọng nói:

- Lão Quân, còn có không ít đồng môn Tiệt Giáo đang nhìn gia sư, còn thỉnh Lão Quân giơ cao đánh khẽ, để cho lão sư rời đi

Lão Quân ngồi ở trên lưng ngưu trầm mặc một hồi, lại quay đầu nhìn về phía Lý Trường Thọ, cũng chính là vị trí 'Hư Bồ Đề'

Lý Trường Thọ lộ ra một chút gượng cười, nói một tiếng:

- Bái kiến Lão Quân, bần đạo chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đây, xin cáo từ

Lão Quân chậm rãi gật đầu, cũng không mở miệng

thân hình Lý Trường Thọ hóa thành một tia khói xanh, vừa đi bay ra ngoài, Đa Bảo lại nhấc ngang một chưởng, ấn xuống đối với Lý Trường Thọ

liền nghe được tiếng sấm rền rĩ, tia khói xanh kia bị đại đạo trấn áp, hóa thành thân hình 'Hư Bồ Đề', có chút chật vật rơi xuống giữa khu rừng, lui lại mấy bước

'Hư Bồ Đề' nhìn chăm chú Đa Bảo, lãnh đạm nói:

- Đạo hữu đây là có ý gì?

- Không có gì cả, nhìn ngươi không vừa mắt mà thôi

trong tay áo Đa Bảo Đạo Nhân ẩn ẩn có bảo quang lấp lóe:

- Đạo hữu liền rời đi như vậy, không khỏi quá mức tuỳ tiện rồi

- Làm sao

'Hư Bồ Đề' lạnh nhạt nói:

- Hẳn là còn muốn bần đạo mở miệng cầu xin tha thứ, nói vài lời nói chịu thua, hoặc là lưu lại một chút bảo vật, giống như bị cướp ở trên đường đi?

- Không hổ là sư đệ đã từng tranh luận với Trường Canh

Đa Bảo cười nói:

- Thật đúng là lợi hại. Đạo hữu, Tây Phương Giáo cùng với Tiệt Giáo chúng ta ân oán đã sâu, sư tôn ngươi trở mặt, hại Tiệt Giáo chúng ta, ngày hôm nay tự nhiên tìm chút thanh toán ở trên người ngươi!

- Hừ!

'Hư Bồ Đề' hừ lạnh một tiếng, đáy lòng lại là mỉm cười

quanh người hắn tuôn ra một vệt huyết quang, dưới chân giống như có một đóa huyết liên nở rộ

Đa Bảo khẽ quát một tiếng, trong tay áo bay ra đạo đạo lưu quang, đảo mắt phong bế phương vị các nơi quanh người 'Hư Bồ Đề', lập tức trấn áp tới

nhưng thân hình 'Hư Bồ Đề' lại quỷ dị lóe lên, tự thực mà hư, như là sóng nước nhẹ nhàng run run, đảo mắt liền bị bảo vật các nơi đập tới đánh thành cái sàng

- Ha ha ha!

Tiếng cười của 'Hư Bồ Đề' phiêu đãng tại các nơi giữa khu rừng:

- Trước tiên chúc mừng Đa Bảo đạo hữu làm giáo chủ đại giáo, bần đạo ngày khác chắc chắn sẽ đưa lên một phần hạ lễ!

Chân thân cũng không biết đã trốn đi nơi nào

đây là độn pháp vốn có của Hư Bồ Đề, năm đó liền từng thi triển qua rất nhiều lần ở trước mặt Lý Trường Thọ, cuối cùng cũng coi như trực tiếp chạy trốn

bây giờ đoạt xá Hư Bồ Đề, Lý Trường Thọ tất nhiên là ngay lập tức liền hiểu được độn pháp như vậy, thuận tiện còn cải tiến sơ bộ, làm cho lúc bỏ chạy không lại thương tổn nguyên khí tự thân

nhưng mà...

Lão Quân đưa tay nhấn một ngón tay đối với phương hướng 'Hư Bồ Đề' độn đi, thân hình Lý Trường Thọ mới xuất hiện ở ngoài vạn dặm, chính là mí mắt nhảy loạn, ngực thủng một lỗ lớn, máu tươi văng khắp nơi

hắn kêu rên nửa tiếng, nhanh chóng thoát ra đại thiên thế giới nơi đây

thiên thọ!

Đều tới xem một chút, Lão Quân đánh người này!

Đây có tính là tai bay vạ gió không? Bị Đa Bảo sư huynh cùng với Lão Quân liên thủ giáo huấn một trận

mà thôi, điều này nói rõ chính mình không bại lộ, hơn nữa đợt bị thương này, cũng có thể tính là khổ nhục kế 'tự nhiên', để cho độ tín nhiệm của chính mình ở phía Đạo Tổ lại đề thăng mấy cấp bậc

giống như Di Lặc kia vậy

lúc ấy Di Lặc vì sao có thể được Đạo Tổ thưởng thức? Lại được Đạo Tổ an bài các loại nhiệm vụ?

Còn không phải bởi vì đứng ở mặt đối lập với người tiên phong phản thiên hắn này

ngày hôm nay, chính mình ngược lại là 'thu hoạch không ỉt'

- Khụ, khụ khục!

Lý Trường Thọ cúi đầu ngậm máu, mặt đen, cấp tốc độn về hướng một chỗ đại thiên thế giới đã sớm nhìn kỹ, một đường tiềm hành ẩn tung, nửa điểm khí tức cũng không dám lộ

Thiên Đạo nhìn ở trong mắt, tại lúc hắn dưỡng thương, còn đưa cho hắn một chút chỗ tốt

Chương 1952: Dưỡng thương

—— ở nơi dưỡng thương chui ra mấy gốc dược thảo hậu thiên linh căn, linh thú tiên cầm đi ngang qua tự mình đâm chết tại cửa ra vào động phủ, trong miệng còn ngậm mấy khoả linh quả vạn năm

thuận thiên mà đi, khí vận hanh thông

Lý Trường Thọ về sau tìm hiểu được, Đa Bảo Đạo Nhân hôm đó vẫn là bị Lão Quân mang đi

Lão Quân hẳn là ra tay trấn áp Đa Bảo, có Kim Cương Trạc của thanh ngưu, Đa Bảo Đạo Nhân ở trước mặt Lão Quân cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trói

nhưng Lão Quân dù sao cũng là hóa thân của Thái Thanh Thánh Nhân, lúc này mặc dù phân rõ liên quan cùng với bản thể, thực lực vẫn như cũ không thể khinh thường

tóm lại, chỗ đại thiên thế giới kia không tổn thương chút nào, Đa Bảo Đạo Nhân liền bị Lão Quân bắt đi

Lão Quân cũng không làm khó xử Hỏa Linh Thánh Mẫu, mặc cho nàng rời đi

bằng không tin tức như vậy, cũng không có khả năng truyền tới, còn ở bên trong thời gian ngắn truyền khắp Tam Giới

rất nhiều Luyện Khí Sĩ không hiểu Lão Quân vì sao nhằm vào Đa Bảo, nhưng hầu hết đều coi đây là dấu hiệu cho thấy Đạo Môn đã từ bỏ Tiệt Giáo, toàn lực duy trì Thiên Đình

mà thực lực đấu pháp của Lão Quân, xem như lần đầu tiên được xác minh chính diện

đệ nhất cao thủ dưới Thánh Nhân chân chính

đệ nhất đại giáo bên trong thiên địa là nhà ai, tất nhiên là không cần nhiều lời

Lão Quân vì sao bắt đi Đa Bảo?

Việc này cũng là mỗi người nói một kiểu, tàn quân tiên Tiệt Giáo truyền ra tin tức, nói là muốn để Đa Bảo lập một giáo phái Đạo Môn mới, tăng tiến khí vận cho Đạo Môn, điều này có thể chấp nhận được

cũng chỉ có Đạo Tổ, Lý Trường Thọ mới biết, đại giáo chi tranh cũng chưa kết thúc, cách cục thiên địa rất nhanh liền sẽ nghênh đón rung chuyển một lần nữa

...

Lý Trường Thọ phải mất hơn hai trăm năm mới hồi phục vết thương

hơn một trăm năm trước đó, Lý Trường Thọ ở trong một chỗ đại thiên thế giới, lúc dưỡng thương mặt ngoài là cảm ngộ giải không đại đạo, thực tế là đang tìm hiểu ba ngàn đại đạo thiên địa

hắn không muốn lý giải lần lượt, dung hội quán thông, không có nhiều năm tháng như vậy để cho hắn tùy ý tiêu xài

Lý Trường Thọ chỉ là cảm nhận chung chung, để cho chính mình dễ khảm vào bên trong đại đạo như vậy hơn

trăm năm đằng sau, hắn tiếp tục đi dạo quanh ba ngàn thế giới, mặc dù chỉ là đi qua một mảnh không vực rất nhỏ, lại âm thầm đánh xuống hơn ngàn cây Huyễn Linh Đinh

Thiên Đạo giám sát đối với hắn đã có chút yếu ớt, mà hành tung của hắn hoàn toàn không có tính mục đích gì, thỉnh thoảng sẽ còn lâm vào bên trong trống vắng đại đạo, loại cơ hồ hóa đạo này

Lý Trường Thọ hiểu rõ Đạo Tổ, trước đó cũng đã từng có kinh nghiệm làm việc cho Thiên Đạo, lúc này đã là xe nhẹ đường quen

hơn hai trăm năm này, Tam Giới thật đúng là phát sinh mấy kiện đại sự

một kiện lớn nhất trong đó, tự nhiên là bên trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, có bốn vị phản giáo cải đầu phương tây hai chữ phản giáo, thật ra là nhóm Luyện Khí Sĩ xem náo nhiệt hô lên

ở trong miệng Tây Phương Giáo, đây là đệ tử cấp cho Xiển Giáo năm đó, lúc này trở về Tây Phương Giáo

ở trong miệng Xiển Giáo, chẳng qua là mấy vị đệ tử học đạo có thành tựu, chạy tới quản lý Tây Phương Giáo, Xiển Giáo giống như nơi đi học bồi dưỡng, Tây Phương Giáo giống như nơi chốn tốt nghiệp làm việc

tóm lại, quan hệ kết minh của hai giáo trước đây về cơ bản đã tan vỡ, chỉ là ở ngoài mặt đều còn đang duy trì thể diện

đệ tử hai giáo cũng đang âm thầm là phân cao thấp các loại, chỉ là cũng không có xung đột bộc phát

Cụ Lưu Tôn, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, bốn người trở về Tây Phương Giáo, tất nhiên là lập tức được ủy thác trách nhiệm

Hư Bồ Đề Lý Trường Thọ tản bộ ở bên ngoài, cũng không vì chuyện như vậy liền trở về Tây Phương Giáo, biểu hiện ra tư thái say mê đại đạo mà không luyến quyền lực đại giáo

hắn đi tranh thứ này, cũng không có động lực gì

đều là người muốn quy hoạch hệ thống Thiên Đạo Hồng Hoang một lần nữa, cũng không đáng đi để ý địa vị trong giáo của chính mình ở Tây Phương Giáo

nhưng đám người Văn Thù sau khi trở về Tây Phương Giáo, nhanh gọn kết thành phe phái mới, đoàn kết đệ tử từ trên xuống dưới Tây Phương Giáo ở quanh người bọn họ

nếu không phải dư uy của Thánh Nhân lão gia vẫn còn, nói không chừng trực tiếp liền giá không giáo chủ Thánh Nhân

danh vọng Hư Bồ Đề vừa mới dựng ra ở Linh Sơn, cũng cấp tốc bị quét sạch ra ngoài

Lý Trường Thọ thuận thế, liền cố ý hiển lộ hành tung, tiếp tục đi lại tại ba ngàn thế giới, ngộ đạo, bày ra tư thái không thèm để ý chút nào đối với quyền hành Tây Phương Giáo

Văn Thù kia liền thuận thế tạo thanh thế cho Hư Bồ Đề, khen ngợi Hư Bồ Đề đạo cảnh cao thâm, phẩm hạnh cao thượng vân vân, trực tiếp 'nâng' Hư Bồ Đề đến cấp độ đại năng cao thượng Hồng Hoang

Chương 1953: giết thời gian

thủ đoạn cũng là coi như không tệ

Lý Trường Thọ đối với chuyện này chỉ là cười cười, tiếp tục đi lại tại ba ngàn thế giới, cũng vào trước kỳ hạn Đạo Tổ định ra, âm thầm chạy tới Đông Thắng Thần Châu

trong hơn hai trăm năm này, Lý Trường Thọ tất nhiên là không có hoàn toàn dùng ở bên trên 'đại nghiệp phản thiên'

Cuộc sống ở bí cảnh Côn Bằng đã cơ bản ổn định lại, mọi người không có cách nào tu hành cũng sẽ không thiếu việc vui, trên trăm trò chơi tại Tiểu Quỳnh Phong cũng đủ để giết thời gian

chớ nói chi là, nhóm cao thủ ngây người một cái chính là mấy năm, mấy chục năm, nếu như vô tình tìm thấy một số mảnh vỡ đạo tắc liên quan đến đại đạo của mình trong Hỗn Độn Hải, nếu tìm hiểu kỹ càng cũng có lý giải khác biệt

mặc dù rất khó để tạo ra bước đột phá nào

đây kỳ thật cũng là nguyên nhân Đạo Tổ lúc này khí định thần nhàn

đuổi Lý Trường Thọ ra Hồng Hoang thiên địa, đã là làm Lý Trường Thọ mang đi biến số bên trong thiên địa, Thiên Đạo viên mãn, đạo tương dung cùng với thiên địa, cũng là chặt đứt cơ hội Lý Trường Thọ tiếp tục tăng lên đạo cảnh

Hỗn Độn Hải đại đạo vô tự, cho dù có thể giải quyết nan đề chuyển hóa khí tức hỗn độn thành linh khí, cũng không có cách nào chắp vá ra đại đạo hoàn chỉnh cung cấp cho Luyện Khí Sĩ tu hành

chớ nói chi là viên mãn chi đạo

ở trong mắt Đạo Tổ, tại thời điểm này, Lý Trường Thọ cùng với tiên Tiệt Giáo còn sót lại, vẫn là một cỗ lực lượng phản thiên không thể khinh thường nhưng chỉ thế mà thôi

tuy nhiên, Đạo Tổ không nghĩ tới, chư thánh không nghĩ tới, thậm chí Lão Quân thấy cũng không nhận ra... Lý Trường Thọ đã sớm trở về Hồng Hoang thiên địa, lén lút chôn một lượng lớn Ám Lôi

có sao nói vậy, chiêu này lấy lui làm tiến, xuyên lỗ thủng Thiên Đạo, mở cửa sau Thiên Đạo, xác thực cực kỳ 'xảo trá'

đạo tâm không đủ đen, căn bản không thể nghĩ tới tầng này

trong hơn hai trăm năm này, cảm tình giữa Lý Trường Thọ và Nga nhà mình, Vân cũng đã bền chặt hơn, cử chỉ đã là vô cùng thân mật

khục, lại nói thời gian ước định cùng với Đạo Tổ đã đến, Lý Trường Thọ điều khiển 'nguyên thần thứ hai Hư Bồ Đề', xuất hiện ở bờ Đông Hải, bên trên Hoa Quả Sơn

đáng nhắc tới chính là, sau Phong Thần đại kiếp, thế lực Yêu tộc lại có dấu hiệu ngẩng đầu

Yêu tộc chính là như vậy, hội tụ vạn linh, nội tình thâm hậu, đến lúc này còn có một đám lão yêu Thượng Cổ chưa chết hết, cũng khó trách Đạo Tổ muốn sớm ấn chết bọn hắn

Hoa Quả Sơn không chỉ là một ngọn núi, mà còn là một mảnh dãy núi liên miên

nơi này chính là chỗ Yêu tộc tụ tập, cũng là chỗ Yêu tộc tụ tập nổi danh nhất Đông Thắng Thần Châu, là một trong bảy đại thánh địa Yêu tộc tại Tam Giới

mà ở một chỗ vách núi quanh năm bị sương mù bao phủ không đáng chú ý tại Hoa Quả Sơn, có trận thế thiên nhiên, thường xuyên có thể nghe thấy tiếng sấm rền

'Hư Bồ Đề' lặng yên hiện thân ở chỗ này, liếc nhìn sương mù vài lần, nhíu mày đi qua trận thế nơi đây

- Ngươi đã đến

sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói, cách chính mình chỉ có vài thước; toàn thân Lý Trường Thọ căng cứng, suýt nữa liền trực tiếp ra tay

- Bần đạo... đệ tử tự nhiên không dám ngỗ nghịch mệnh lệnh của Thiên Đạo

- Ừm, ngươi rất tốt

một vị lão đạo áo bào xám đi ra từ phía sau Lý Trường Thọ, gật gật đầu đối với Lý Trường Thọ, nói một tiếng:

- Đi theo bần đạo

- Thiện

Lý Trường Thọ ứng tiếng, đi theo sau lưng lão đạo này, tới chỗ sâu nhất sương mù

nơi đây, tảng đá quen thuộc đang tỏa ra những tia sáng đầy màu sắc, tản ra từng tia từng tia đạo vận linh động, phảng phất như trong đó có sinh linh đang lặng lẽ thai nghén, có thai linh ngộ nhập bên trong linh thạch

Bổ Thiên Linh Thạch

- Bồ Đề, đối với mối hoạ Yêu tộc, ngươi cảm thấy thế nào?

Bên cạnh Bổ Thiên Linh Thạch, lão đạo áo bào xám đứng chắp tay, dẫn âm hỏi

Lý Trường Thọ đóng vai làm 'Hư Bồ Đề' đứng ở phía sau, duy trì tư thái hành lễ đệ tử Tây Phương Giáo thường dùng, hai tay đặt ở phía trước người, thân thể hơi nghiêng về phía trước, lúc này ngâm khẽ vài tiếng, nói:

- Đệ tử không dám nhiều lời, hoàn toàn nghe theo Thiên Đạo phân công

trực tiếp giao lưu cùng với Đạo Tổ và ý chí Thiên Đạo, kỳ thật cũng có chút nguy hiểm vấn đề lớn nhất, là chính mình không thể bại lộ quá nhiều tin tức, vạn nhất bị Đạo Tổ bắt được dấu vết để lại, nói một câu 'ngươi biết nhiều lắm', vậy thì nhất định phải lập tức lật bàn

bất ổn

đã tới mức độ này, tất nhiên là phải chờ tới chắc chắn chiến thắng 98%

lão đạo áo bào xám trầm mặc, bàn tay nhẹ nhàng thôi động, sương mù phía trước trong nháy mắt trở nên trong suốt, có thể nhìn thấy khung cảnh tuyệt đẹp của hẻm núi và con dốc thoai thoải bên dưới

còn có thể nhìn thấy một nhánh bộ tộc viên hầu Yêu tộc, đang cắm rễ sinh sôi ở chỗ này

Chương 1954: không tệ

- Bồ Đề, ngươi từng cộng sự cùng với Yêu tộc, cảm thấy những Yêu tộc hiện giờ này, đối với thiên địa còn có tác dụng gì?

Lý Trường Thọ: "..."

Tính đa dạng của sinh vật Hồng Hoang thật sự không quan trọng sao?

Nói chính sự, nói chính sự

- Đệ tử không dám trả lời nan đề như vậy, đây là vấn đề mà Thiên Đạo mới có thể tiến hành suy nghĩ

Lão đạo áo bào xám lộ ra một chút mỉm cười, nói:

- Thôi được, ngươi chung quy là tính tình cẩn thận chặt chẽ, ngươi hẳn là còn nhớ rõ cấm kỵ Thiên Đạo

Lý Trường Thọ vội vàng cúi đầu vái chào, duy trì tư thế khom người

- Ài, chung quy là lý niệm khác biệt

lão đạo áo bào xám nói:

- Ta vốn vô cùng yêu thích hắn, chiếu cố hắn nhiều nhất, chỉ rõ phương hướng cân đối chi đạo của hắn, thậm chí, để đại đạo vốn không nên bị sinh linh khống chế này, đều để hắn tìm kiếm đến cảnh giới viên mãn

- Nhưng như vậy cũng hại hắn, hắn cảm thấy chính mình đã nhảy ra bên ngoài Tam Giới, không ở bên trong ngũ hành, lại muốn vì sinh linh, khăng khăng muốn để sinh linh áp đảo trên thiên địa, cho rằng nếu không có sinh linh thì sự tồn tại của thiên địa cũng vô nghĩa

- Tự đại cỡ nào, thiên địa chính là thiên địa, không bởi vì sinh linh mà hủy, cũng không vì sinh linh mà tồn tại

Lý Trường Thọ chợt cười thầm trong lòng

thủ đoạn thu mua lòng người rất cao minh

đoạn văn này tất nhiên là Đạo Tổ nói, như đang giải thích lòng tham của “bản ngã sinh linh” dưới góc độ 'Thiên địa hằng tồn', trên thực tế chỉ là thủ đoạn nghe nhìn lẫn lộn

thiên địa mặc dù tồn tại vĩnh cửu, sinh linh lại có năng lực lật úp thiên địa

nếu như không có Thiên Đạo hoặc là Đạo Tổ ra tay ngăn cản, Tam Thanh Thánh Nhân đã có thể luyện chế gió, lửa, nước và đất, mở ra một giới khác

mâu thuẫn không thể điều hòa giữa bọn hắn, là Thiên Đạo có ham muốn ích kỷ, Lý Trường Thọ muốn xoá bỏ phần ham muốn ích kỷ này, mà Đạo Tổ chính là phần ham muốn ích kỷ này

chỉ lần này mà thôi

đương nhiên, nói là không thể nói như vậy

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Người kia không biết điều, bỏ lỡ tiền đồ tốt đẹp, thật sự khiến cho người ta không khỏi thổn thức

- Ngươi không tệ, không có thừa cơ mắng tên gia hỏa kia

Lão đạo áo bào xám cười khẽ, thở dài:

- Bất kể như thế nào, Tam Giới cũng đã bước ra một bước này, thiên địa đã trở nên cực kỳ củng cố, biến số bên trong thiên địa đã ít, sinh linh có thể an cư, Thiên Đạo tự nhiên an ổn. Bồ Đề, hiện giờ bên trong thiên địa này, còn có mấy chỗ lo nghĩ chưa giải quyết, ngươi có nguyện, thay trời hành đạo, làm một chút chuyện?

- Đệ tử! Nguyện máu chảy đầu rơi!

Tiếng nói của 'Hư Bồ Đề' có chút run rẩy, nhưng đạo tâm cấp tốc bình tĩnh lại lão đạo áo bào xám bí mật quan sát một hồi, sau đó mới thỏa mãn cười cười

bên vách núi lại an tĩnh chốc lát, đợi một cơn gió nhẹ thổi qua, lão đạo áo bào xám đi đến bên cạnh linh thạch kia, nhẹ nhàng vỗ vỗ:

- Nơi này có một thạch thai, chính là thiên địa tạo hóa, lại có công đức bổ thiên của Nhân Tộc Thánh Mẫu, bây giờ đã hội tụ pháp lực linh lực không thua gì Đại La Kim Tiên bình thường

- Nơi này sẽ dục ra một linh thai, linh thai này là mấu chốt phương tây các ngươi đại hưng, ngày hôm nay, bần đạo sẽ phó thác mấu chốt này cho ngươi xử lý, ngươi có nguyện giáo hóa linh thai này, truyền cho nó phương pháp tu hành, trợ nó hóa linh lực thành pháp lực?

- Đệ tử nguyện ý

'Hư Bồ Đề' lập tức đáp ứng, lại nói:

- Đa tạ Thiên Đạo đã suy tính như vậy vì phương tây, lão sư nếu biết việc này, không biết sẽ cao hứng như thế nào

- Không cần để y biết được

lão đạo áo bào xám lạnh nhạt nói:

- Việc này ngươi tự biết là được

- Vâng, đệ tử nhất định sẽ ghi nhớ chuyện này trong lòng

- Rất tốt, vậy ngươi lại nói, ngươi định dạy bảo linh thai này như thế nào? Lại làm thế nào để linh thai này giúp phương tây các ngươi đại hưng?

- Chuyện này...

'Hư Bồ Đề' trầm ngâm vài tiếng, đây quả thật là làm khó Lý Trường Thọ

chính mình là nên nói theo ý nghĩ Tây Du tiểu kiếp? Hay là nên phân tích dựa trên tình hình hiện tại ở Linh Sơn?

Nếu theo cái trước, chính mình có thể được Đạo Tổ thưởng thức, chẳng qua lại có nguy hiểm bại lộ

cho nên, Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Đệ tử, đệ tử không phải quá sáng tỏ, đệ tử ngu dốt, còn thỉnh lão gia chỉ rõ

- Mà thôi

lão đạo áo bào xám hơi lắc đầu:

- Ngươi hãy đi về phía tây bắc Nam Thiệm Bộ Châu tìm một chỗ động phủ, đặc tên là Phương Thốn sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, lại thu một số đệ tử dạy bảo, Nhân Tộc hay Yêu tộc cũng được

- Đợi linh thai này xuất thế, bần đạo tự sẽ dẫn linh thai trong đá này đi tìm ngươi, ngươi đến lúc đó thu đồ toàn lực dạy bảo là được

- Vâng

Chương 1955: Khó đảm nhiệm việc quan trọng

Lý Trường Thọ thầm than trong lòng

hỏi gì cũng không biết như vậy mặc dù ổn thỏa, nhưng cũng đã mất đi một ít cơ hội nhỏ

không có cách nào, có bỏ có được, vạn sự cầu ổn

Đạo Tổ tựa hồ rất có hứng thú nói chuyện, lại giống như mới đạt được một trận đại thắng, không có ai để chia sẻ, cho nên muốn tâm sự nhiều hơn với Hư Bồ Đề

lão đạo áo bào xám nói:

- Tùy tiện đi một chút đi

Lý Trường Thọ vội vàng đáp ứng, nhắm mắt đi theo sát

nhưng mà không đến nửa canh giờ, lão đạo áo bào xám liền ra hiệu cho Lý Trường Thọ có thể rời đi, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu hành lễ, cưỡi mây mà đi, rời khỏi Hoa Quả Sơn liền giấu kín hành tung

lão đạo áo bào xám bày ra biểu tình dở khóc dở cười, chắp tay lắc đầu, đưa ra đánh giá

- Khó đảm nhiệm việc quan trọng

lại nói Lý Trường Thọ rời Hoa Quả Sơn, lập tức đi về hướng Nam Thiệm Bộ Châu, ở chỗ giao hội tây bắc Nam Thiệm Bộ Châu cùng với ranh giới Tây Ngưu Hạ Châu, tìm đỉnh núi thích hợp làm động phủ

nhiệm vụ mà Thiên Đạo, Đạo Tổ bàn giao, như vậy tất nhiên là phải làm ngay lập tức

giờ phút này Thiên Đạo đang nhìn chăm chú, Lý Trường Thọ cũng không dám làm tiểu động tác gì, chỉ là nghiêm túc tìm động thiên phúc địa, xây một tòa đạo quán

Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động

lại điểm hóa ra bảy vị đồng tử đồng nữ, nuôi hai ba đầu tiên hạc

đạo quán nằm trọn trong vách núi, kết cấu hang động phổ biến, trong đó xếp đặt tàng kinh viện, thưởng phạt đường, nơi ở của đệ tử và một phòng ăn nhỏ

chính điện thờ thiên địa, tiền điện bày một lư hương lớn, tiên vụ lượn lờ cả ngày, tựa như tiên cảnh

sau đó, Lý Trường Thọ lại theo trận pháp bên trong ký ức của Hư Bồ Đề, bố trí mấy tầng mê trận, khốn trận, tụ linh trận, đều là những trận pháp có chút cao thâm, tương đương với việc nói cho những sinh linh linh đi ngang qua đây biết rằng ở đây có cao nhân sống

tiếp theo, chính là vấn đề thu đồ

căn cứ theo hắn suy tính, còn một đoạn thời gian nữa trước khi Hầu ca xuất thế, thu đệ tử sớm cũng chẳng có ích gì

lập tức, Lý Trường Thọ liền che lại Phương Thốn Sơn này, không có việc gì tản bộ khắp ranh giới đại lục

cứ như vậy mấy năm sau, hắn trở về Tây Ngưu Hạ Châu một chuyến, đi dạo quanh Linh Sơn một vòng, cảm thấy một loại ý vị 'xa lánh' nồng đậm

Linh Sơn đã không dung được hắn

đối với chuyện này, 'Hư Bồ Đề' cười cười, cũng không nhiều lời cái gì, chỉ là vái chào một cái đối với nơi Tiếp Dẫn Thánh Nhân bế quan, quay người phiêu nhiên mà đi

Linh Sơn hiện tại, về cơ bản đã bị đệ tử Xiển Giáo cùng với đệ tử Tiệt Giáo thống trị

đáng tiếc, đã không còn thuộc về Đạo Môn, mà là giáo nghĩa bản thân Tây Phương Giáo

Vì sao Lý Trường Thọ lại kết luận hầu tử còn chưa đến lúc xuất thế?

Rất đơn giản, Phật Môn còn chưa có được lập ra

gác lại ảnh hưởng của Đạo Tổ, Thiên Đạo vận chuyển tự có quy luật; thạch hầu là 'sứ giả' Phật Môn đại hưng, cho nên phải có Phật Môn trước, sau đó mới có hầu tử

cho nên, hầu tử xuất thế nhất định diễn ra sau khi hóa hồ vi phật

chờ khí vận Phật Môn hoàn toàn ổn định lại, mới có thể dẫn động thạch hầu hàng thế!

So với dạy dỗ hầu tử, Lý Trường Thọ vẫn là chú ý mỗi lần xuất thủ của Lão Quân hơn

giờ phút này Tây Phương Giáo cũng không có ý thức được cái gì sắp phát sinh; sự tình Lão Quân bắt đi Đa Bảo Đạo Nhân, ở trong thiên địa cũng đã hiếm khi được nhắc đến

chắc hẳn, Lão Quân vào giờ phút này đang tiến hành 'cải tạo' đối với Đa Bảo Đạo Nhân, về phần có thể cải tạo đến tình trạng nào, Lý Trường Thọ cũng không đoán được

việc này mặc dù quan trọng, nhưng Lão Quân cũng không phải kẻ nhẫn tâm

đừng nhìn Lão Quân ngày bình thường ít khi nói cười, làm hóa thân Thánh Nhân đi lại ở trong thiên địa, vô luận đi nơi nào đều là uy nghiêm nhất đẳng

trên thực tế, Lão Quân vô cùng hiền lành, đối với yêu cầu của đệ tử cũng sẽ không cự tuyệt

làm luyện khí sư, luyện đan sư mạnh nhất Hồng Hoang, Lão Quân chịu trách nhiệm hoàn toàn về 'hậu cần' của toàn bộ Nhân Giáo, từ Cửu Chuyển Kim Đan đến Tiểu Lục Thần Thương, Lý Trường Thọ có thể có ngày hôm nay cùng với thực lực khiêu chiến Đạo Tổ, tất nhiên là không thể rời bỏ sự nâng đỡ của Lão Quân

bây giờ, Đạo Tổ cũng không dám tùy ý động Lão Quân, điều này chứng minh tự thân Lão Quân có chút khủng bố

lúc Thái Thanh lão sư đi Tử Tiêu Cung chiến một trận cùng với Đạo Tổ, cũng không có triệu hồi Lão Quân

kỳ thật nguyên nhân chủ yếu cũng rất đơn giản, chính là bản thể Thái Thanh lão sư đã đầy đủ cường hoành, có Lão Quân hay không có Lão Quân, đều có thể áp đảo Đạo Tổ, kẻ đã sớm bị Thiên Đạo trói buộc ngược lại

Chương 1956: Ngột ngạt

chỗ khó của việc này, là không có cách nào tách Đạo Tổ ra khỏi bản nguyên thiên địa; giết Đạo Tổ liền nhất định phải mở lại Hồng Hoang thiên địa, sinh linh dưới Kim Tiên cảnh đều phải chết một lần

dốc hết sức giết địch, hoàn toàn không có không gian thao tác

mà đây cũng chính là ý nghĩa quan trọng cho sự tồn tại của Lý Trường Thọ

tựa như bước nhét con voi vào tủ lạnh, Lý Trường Thọ chỉ cần làm được 'mở cửa tủ lạnh', 'tách Đạo Tổ ra khỏi bản nguyên thiên địa', đằng sau hoàn toàn có thể không cần Lý Trường Thọ ra tay

đương nhiên, Lý Trường Thọ đương nhiên sẽ không ký thác hy vọng ở trên 'hy vọng' còn chưa hoàn toàn xác nhận, bản thân hắn cũng đã chuẩn bị mấy bộ át chủ bài đấu Đạo Tổ

hắn đã nghĩ đến mọi thủ đoạn có thể giảm thiểu tác động đến thiên địa và giảm thiểu thương vong do việc này gây ra

dần dần, trống vắng đại đạo của 'Hư Bồ Đề' một lần nữa có bình cảnh

Lý Trường Thọ cũng không lại đi ba ngàn thế giới ngao du, mà là lấy Phương Thốn Sơn làm chấm tròn, bắt đầu đi lại ở Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu

đi đến phường trấn, ngụy trang thành Kim Tiên bình thường, đi bái phỏng một ít tiên môn Đạo Môn Trung Thần Châu, lại dùng danh nghĩa luận đạo, kiếm một ít điển tịch Đạo Môn Tam Giáo

hắn tất nhiên là không thiếu những điển tịch này, nhưng 'Hư Bồ Đề' thiếu

vì có thể 'Đạo phật kiêm tu', 'thực lực nhảy vọt', nhất định phải làm dáng đầy đủ cứ như vậy qua mấy chục năm, đạo cảnh của Hư Bồ Đề đột phá một lần nữa

sau khi hiểu sâu hơn về không tịch, hắn lại đưa ánh mắt lên bên trên luân hồi đại đạo, đưa ra đại đạo rằng “sẽ có luân hồi mới sau khi tịch diệt”, đạo cảnh một lần nữa tăng lên

chỉ thoáng chốc, 'Hư Bồ Đề' đã có tư thái cao thủ thứ hai Tây Phương Giáo

đám người Văn Thù, phái thực quyền Tây Phương Giáo tựa hồ cảm thấy uy hiếp, âm thầm ra tay nhằm vào 'Hư Bồ Đề'

bên trong Hồng Hoang bắt đầu lưu truyền danh tiếng Bồ Đề lão tổ, các loại khen ngợi, các loại cường điệu, làm cho Bồ Đề lão tổ trở thành tồn tại cùng cấp độ với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cựu Chuẩn Đề Thánh Nhân Tây Phương Giáo

Linh Sơn này, 'Hư Bồ Đề' đã là triệt để không trở về được

Lý Trường Thọ thật sự không nghĩ tới, Văn Thù giở âm mưu quỷ kế còn rất bài bản

là một nhân vật tàn nhẫn, về sau cần trọng điểm chú ý

hắn thuận thế ở lại Phương Thốn Sơn lâu dài, dứt khoát lộ ra danh tiếng Bồ Đề lão tổ, cắt đứt mọi liên lạc với Linh Sơn

tiêu dao tự tại, chậm đợi khỉ tới

...

- Hắc hắc hắc ——

Tại Thiên Đình, một ngọn tiên sơn được bao quanh bởi tiên quang nào đó, trong một cung điện hoa mỹ trên đỉnh núi

Tài Thần gia mặc một thân hỉ bào ngồi ở bên giường, tựa vào cái bụng hơi căng của Kim Linh Thánh Mẫu, bưng bầu rượu, hơi có chút ngà ngà say

Kim Linh Thánh Mẫu cầm một cuốn sách lẳng lặng đọc, so với trước khi Phong Thần còn ôn nhu hơn mấy phần, nhất định phải đề cập tới 'mấy lần'!

Triệu Công Minh cười nói:

- Phu nhân, ngươi đây là muốn mang thai đến lúc nào, phu nhân cũng nên cân nhắc một chút cảm nhận của ta

- Hừ, chịu đựng đi

Kim Linh Thánh Mẫu lạnh nhạt nói:

- Lúc này ta còn có thể cấp cho hài nhi chúng ta một chút chỗ tốt, ngươi vội vàng xao động cái gì? Huống chi, Thiên Đình hiện giờ này, ta cũng không muốn để cho bọn chúng dính líu nhiều

- Thiên Đình thế nào, không phải rất tốt sao

Triệu Công Minh xoè tay nói:

- Phu nhân xem một chút, các nơi đều là vô cùng tường hòa, từng tòa tiên điện vận chuyển bình thường, từ ngũ bộ tới ba ngàn thế giới, Thiên Đình có chỗ nào xử lý không tốt?

Kim Linh Thánh Mẫu cẩn thận nghĩ nghĩ:

- Chính là vì xử lý quá tốt, Tam Giới vận chuyển hoàn toàn theo thiên quy Thiên Đình, các nơi đều là cẩn thận tỉ mỉ, ít nhiều có chút nhàm chán

- Đây là chuyện tốt

Triệu Công Minh thở dài:

- Liền xem như lão đệ trở về, cũng là dựa theo chương trình này tiến hành tiếp

- Đó không giống nhau

Kim Linh ngẩng đầu liếc nhìn mái vòm đại điện, nơi đó lóng lánh sao trời thôi xán, nói:

- Cảm giác trên đầu có chút ngột ngạt, không rộng thoáng

Triệu Công Minh không khỏi yên lặng

y chán nản thở dài, đưa tay sửa sang lại kiểu tóc trên trán, trong mắt toát ra mấy phần bất đắc dĩ

- Bọn họ có thể sống tốt ở bên ngoài là được rồi

Triệu Công Minh nói:

- Đối với mấy người bọn họ mà nói, như vậy đã là kết cục tốt nhất, rời xa Thiên Đình, tự mình chưởng khống vận mệnh của chính mình, tiêu dao khoái hoạt ở bên ngoài Tam Giới

trong mắt Triệu Công Minh mang theo vài phần sáng ngời, quang mang không ngừng lóe ra, ôn hoà nói:

- Nói không chừng chờ sau này hai bên hoà giải, chúng ta có thể lại gặp nhau với bọn họ, khi đó Nhị muội ôm hai đứa bé, chơi đùa với hài nhi nhà chúng ta, thật tuyệt vời

Kim Linh lại nói:

- Hoà giải? Không tồn tại

Chương 1957: Lo lắng

- Đây không phải là hy vọng sao

Triệu Công Minh cười nói:

- Bất kể như thế nào, thiên địa này vẫn là sẽ phát triển tiếp về phương hướng tốt hơn, Hồng Hoang còn có thể tiếp tục vượt qua hết Nguyên Hội này đến Nguyên Hội khác. Giống như thế tục Nhân Tộc vậy, sau khi chiến tranh nổ ra, con người sẽ ổn định cuộc sống và làm việc trong hòa bình một thời gian, chúng ta cũng nên cố gắng hài lòng, dù sao bây giờ chúng ta cũng không thể làm được gì nhiều

- Ngươi nha

Kim Linh mắng, đưa tay vỗ vỗ đỉnh đầu Triệu Công Minh

nàng kỳ thật biết, phu quân chính mình tại sao lại nói lời như vậy

phu quân thật ra là đang khuyên nàng, để nàng đừng có bởi vì thảm kịch Tiệt Giáo mà để tâm trong lòng, để nàng ẩn nhẫn nhiều hơn tại Thiên Đình

vị trí mà bọn họ đang ở lúc này, đều là đại tiên thần thực quyền Thiên Đình, duy trì mệnh vận tiên Tiệt Giáo lên bảng, duy trì hương hỏa truyền thừa Tiệt Giáo ở trong thiên địa hiện giờ

bởi vì tu vi cao, Thiên Đạo không có cách nào trực tiếp can thiệp tâm thần của bọn họ

nhưng Thiên Đạo biết Tiệt Giáo coi trọng tình nghĩa nhất, tròng lên cho bọn họ một tầng lại một tầng gông xiềng, để cho bọn họ không có cách nào động đậy ở chỗ này

phu quân nhà mình gánh vác những áp lực đó, đã quá mức nặng nề

Kim Linh chủ động chuyển chủ đề, hỏi:

- Long Cát gần đây đã nhớ ra gì rồi?

- Không

Triệu Công Minh lắc đầu:

- Ta đã âm thầm đi xem, nàng có chút thất hồn lạc phách, mỗi ngày đều không đề nổi tinh thần, thường xuyên lấy nước mắt rửa mặt, có cảm giác bi kịch Hằng Nga năm đó lại lặp lại một lần nữa

- Không sao

gương mặt xinh đẹp của Kim Linh Thánh Mẫu lạnh dần:

- Những thứ bọn họ mất đi, chung quy sẽ tìm trở về, những thứ thiên địa này mất đi, chung quy sẽ trở về một lần nữa

Oanh ——

Lực lượng Thiên Đạo nườm nượp mà đến, tựa như muốn hạ xuống lôi kiếp

Triệu Công Minh đứng dậy, cười chắp tay một cái đối với không trung, lực lượng Thiên Đạo kia chậm rãi tiêu tán

- Đừng nói lời này

Triệu Công Minh thở dài:

- Chúng ta liền an tâm dưỡng thai, sống qua ngày tại Thiên Đình, chuyện này có gì không tốt, cần gì phải tranh

Kim Linh Thánh Mẫu cũng không nhiều lời, tiếp tục đọc sách trong tay

Triệu Công Minh gãi gãi đầu, ngồi về chỗ cũ, hơi có chút xuất thần

Kim Linh đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, Đại sư huynh bị Lão Quân ném đi đâu rồi?

- Không nghe được, chẳng qua hẳn là không có vấn đề gì

Triệu Công Minh cười nói:

- Dù sao Lão Quân cũng không phải là ác thần gì

cùng lúc đó

trong Đậu Suất Cung

ở dưới gốc đại thụ Huyền Đô Đại Pháp Sư từng nằm ngủ say, Đa Bảo Đạo Nhân bị một tầng lại một tầng âm dương bát quái đạo vận bao khỏa, nhìn điển tịch chất thành núi nhỏ trước mặt, sắc mặt trắng bệch vô cùng

- Lão Quân ôi chao, ngài cho đệ tử thống khoái là được rồi! Đệ tử đều đã moi ra đạo cảnh!

Bò... ò... ——

Nghe đối diện truyền đến một tiếng trâu gọi, Đa Bảo Đạo Nhân lập tức run lập cập

đã thấy thanh ngưu mang theo khoen mũi kia, ghé vào phía trên một đống bảo sơn, hài lòng bình yên không nói ra được

khoen mũi mỗi lần lấp lóe ánh sáng, phía dưới liền có một kiện linh bảo cấp tốc ảm đạm, đạo tâm của Đa Bảo Đạo Nhân liền sẽ bị hung hăng cào một chút

- Đọc, đọc! Ta tiếp tục đọc!

Đa Bảo cười khổ nói, vỗ vỗ cái bụng gầy không đi không ít của chính mình, tiếp tục cúi đầu chăm chỉ đọc sách

làm giáo chủ, thật sự quá chịu tội

…

Hồng Hoang thấm thoắt thoi đưa, một bình rượu ngon có thể làm vơi đi nỗi sầu

cung điện trên trời cao vang tiếng ca, sông dài vô tận chảy về đông

Lý Trường Thọ ngồi xuống tại Phương Thốn Sơn, lại là tám mươi, một trăm năm vội vàng trôi qua

càng ngày càng có tư vị thế ngoại cao nhân

dưới đáy lòng hắn cũng không phải là không có lo lắng, thường xuyên sẽ mong nhớ Hữu Cầm, mong nhớ Độ Tiên Môn, cũng thường xuyên sẽ lo lắng đối với tình huống của Long Cát, Kim Bằng

so sánh mà nói, Lý Trường Thọ càng yên tâm đối với Ngao Ất hơn một ít

dù sao Ngao Ất gánh vác hy vọng Long tộc phục hưng, từ nhỏ đã rõ ràng sứ mệnh Long tộc trên vai chính mình, dù ký ức không có bị sửa đổi, cũng sẽ không dễ dàng làm ra bất luận quyết định gì có khả năng liên luỵ đến Long tộc

ngược lại là Kim Bằng

Kim Bằng bên trong thực chất vô cùng cuồng ngạo, thiếu đi sự trấn áp của hắn, nói không chừng liền sẽ làm ra một chút cử động khác người

cũng không biết Hữu Cầm như thế nào

những năm này chính mình hiếm khi đi lại bên ngoài, tin tức Thiên Đình ngẫu nhiên nghe được, phần lớn cũng đều tập trung ở sự tình Phong Thần Bảng

nữ chiến thần Thiên Đình giống như Hữu Cầm Huyền Nhã, tầm quan trọng bị 'pha loãng' ở bên trong Thiên Đình, số lần lộ diện cũng không nhiều bằng trước đó, cho nên người nhắc tới càng ngày càng ít

Chương 1958: Bạo động

Lý Trường Thọ thật đúng là muốn mượn mắt Hư Bồ Đề, nhìn hiện trạng của Hữu Cầm

tại Nam Châu, Chu quốc trải qua 'Thương loạn' sau khi Đế Tân chết lâu đến trăm năm, trở nên tương đối an ổn, Thương dân bị buộc phải di chuyển và phân tán, hầu hết bây giờ là Chu dân

Lý Trường Thọ không dám đi tìm hiểu tung tích của 'Vũ Canh' kia, bởi vì đây cũng không phải là sự tình mà Hư Bồ Đề có thể làm ra

cũng may, trừ Hữu Cầm, phần lớn đoàn thân hữu Tiểu Quỳnh Phong đã tránh đi thiên ngoại

hảo hữu ở lại bên trong thiên địa, hoặc là nhậm chức tại Thiên Đình, hoặc là tu hành ở trong núi hiếm khi đi lại, cùng với cỗ phân thân này không có một chút liên quan nào

'Lấy đại cục làm trọng đi. '

Lý Trường Thọ chỉ là lo lắng cho an nguy của Hữu Cầm, cũng không có vì vậy mà cảm thấy tịch mịch

dù sao bản thể luôn bồi bạn với Vân Tiêu Linh Nga, còn có các vị sư thúc sư bá tiểu sư tổ, tranh thủ lúc rảnh rỗi cũng có thể đàm tình cùng với chuẩn đạo lữ nhà mình, nói chút chuyện yêu đương

đánh bài, uống rượu là không thể làm, 'Hư Bồ Đề' bên này là đại sự, cũng không thể làm chậm trễ

dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, tại Phương Thốn Sơn cũng không có cách nào quang minh chính đại khảm đinh vào đại đạo, Lý Trường Thọ bắt đầu suy nghĩ, chính mình còn có thể làm được thêm việc gì

'Chỉ có thể cảm ngộ đại đạo tự thân. '

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng, từ khi bắt đầu tu hành đến nay, hắn rất ít khi đặt toàn bộ lực chú ý ở bên trên ngộ đạo trước đó hắn đã phát hiện ra rằng, giải không đại đạo của Hư Bồ Đề vẫn là rất có ý tứ

đầu đại đạo này thuyết minh đạo lý như vậy:

【 Vạn vật từ không mà đến, chung quy trống vắng hư vô, bản chất thế giới hữu hình chẳng qua là hình chiếu của thế giới vô hình. 】

Sau khi đầu đại đạo này cùng với giáo nghĩa Tây Phương Giáo va chạm, liền có thể đi đến kết luận:

【Vì vậy, không cần quan tâm đến đau khổ trước mắt, không cần quan tâm đến vinh quang và sỉ nhục hiện tại, mọi thứ cuối cùng sẽ quy về hư vô. 】

Vô cùng tiêu cực, hơn nữa không có bất kỳ cốt lõi đáng giá tán thưởng gì

Lý Trường Thọ đã tìm hiểu đại đạo này thời gian không ngắn, mặc dù phần lớn thời gian cũng là vì 'đóng vai Hư Bồ Đề', nhưng dần dần, hắn bắt đầu thử nghiên cứu bản chất sâu xa hơn của đại đạo này

Sau đó, hắn tìm hiểu...

Không biết qua bao lâu, đột nhiên nghênh đón một đợt sóng Thiên Đạo chấn động

thân hình Lý Trường Thọ bay ra động phủ tiềm tu, ngẩng đầu nhìn về phía không trung, đã thấy thiên khung xanh thẳm hóa thành màu đỏ sậm, phảng phất như có Huyết Hải khôn cùng muốn rót vào Ngũ Bộ Châu Hồng Hoang

Cửu Ô Tuyền? !

Đáy lòng hắn lập tức có chút kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt hắn đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, chuẩn bị sẵn độn pháp chạy ra Ngũ Bộ Châu

vào ngày này, Ngũ Bộ Châu nhiều lần dấy lên dị tượng đầu tiên là bầu trời đỏ sậm, giống như bị máu tươi nhuộm, có ô uế vô biên sắp hóa thành mưa máu rơi xuống

sau đó Tứ Hải chấn động, Tây Hải, Bắc Hải, Nam Hải, ba chỗ hải nhãn truyền ra trận trận tiếng long ngâm

theo sát đó, vô số quỷ hồn tại Địa Phủ khóc lóc đau khổ, vô số sinh linh bên trong thiên địa cùng nhau run rẩy, có một nỗi sợ hãi theo bản năng lặng lẽ tràn ngập trong lòng

Thiên Đình hiển lộ tung tích ở chính giữa thiên địa, trên đó có vô số tiên quang, tiên nhân không đếm được, vô biên vô tận Thiên Binh Thiên Tướng nhào về phía bốn phương tám hướng, tổ kiến thiên la địa võng chi trận, lại liên thông lẫn nhau, tạo thành đại trận hộ thiên!

Long tộc cũng đã nhận được Đông Hải Long Cung cùng với Thiên Đình viện hộ, mấy chục chính thần suất Thiên Binh Thiên Tướng hiện thân, trấn áp tam hải hải nhãn bạo động

rung chuyển như vậy, kéo dài trọn vẹn mười hai canh giờ

Thiên Binh Thiên Tướng cũng không biết địch nhân bọn họ đối mặt là cái gì, Long tộc cũng không biết hải nhãn vì sao bạo động

mãi cho đến khi Lăng Tiêu bảo điện Thiên Đình bắn ra một cột sáng màu vàng, màn trời bị máu tươi nhiễm đỏ mới cấp tốc lui tán, khôi phục thành xanh thẳm trong suốt như lúc ban đầu

ba chỗ hải nhãn an tĩnh lại một lần nữa, lực lượng ô uế nghiệp chướng trong đó giảm mạnh

bên trong thiên địa nhiều thêm từng tia từng tia thanh khí, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa phảng phất như càng thêm vững chắc

nhóm Luyện Khí Sĩ lộ vẻ mặt mộng bức

thế tục Nam Châu, một làn sóng thuyết pháp quỷ thần nổi lên

phàm nhân bị dị tượng như vậy làm cho kinh động, không ít lão giả sớm đi Địa Phủ báo danh rất nhanh, từng tin tức nhanh chóng lan truyền khắp thiên địa

Huyết Hải trong Địa Phủ biến mất không thấy gì nữa, một toà bảo tháp xuất hiện ở biên duyên Huyết Hải lúc trước, trấn áp một nửa U Minh

tháp kia chính là Luân Hồi bảo tháp, chẳng biết tại sao từ bên ngoài Phong Đô Thành bị dời đến nơi đây

Chương 1959: sấy khô

ẩn ẩn giằng co cùng với Lục Đạo Luân Hồi Bàn, mà chủ bảo tháp Địa Tạng Vương xuất hiện trên đỉnh tháp, đọc chuyển sinh luân pháp, dẫn độ oan hồn Địa Phủ

lại qua nửa ngày, Trấn Nguyên Tử, Tiêu Dao Tử, Quy Khư Đạo Nhân, các đại năng Hồng Hoang nhãn hiệu lâu đời chính miệng thừa nhận, lực lượng Cửu Ô Tuyền bên trong thiên địa đã tiêu tán, nguyên nhân cụ thể không rõ

ba ngày sau, một tin tức truyền ra tại Tam Giới:

【 Sẽ có đại giáo được Thiên Đạo chiếu cố xuất thế tại Ngũ Bộ Châu. 】

Tạm thời mỗi người nói một kiểu, có người nói là thời cơ Thiên Đạo giúp Tây Phương Giáo đại hưng đã đến, cũng có người nói, đây tám thành là dấu hiệu Đạo Môn sắp trung hưng

dù sao vị đại lão chấp chưởng thiên địa này, danh hào chính là 'Đạo Tổ', khẳng định là sẽ cấp cho Đạo Môn chỗ tốt

nhưng mà ai cũng không nhìn thấy...

Trong Đậu Suất Cung, Lão Quân cùng với thanh ngưu biến mất không thấy gì nữa, biến mất theo còn có vị Đại sư huynh Tiệt Giáo kia

ở bên trên đài cao Lăng Tiêu bảo điện, Thiên Đế thân mang áo bào màu vàng khuôn mặt ảm đạm, lại bị lão quan nhi bên người nhắc nhở chức trách của Thiên Đế một lần nữa

tại Linh Đài Phương Thốn Sơn, vị lão đạo nằm nghiêng ở trên giường cảm ngộ thiên địa biến hóa kia, đáy lòng lại là cười khẽ một hồi

khá lắm Hồng Quân Đạo Nhân

ấp ủ lâu như vậy, có thể dựa vào lực lượng Thiên Đạo, giải quyết mối tai hoạ ngầm Cửu Ô Tuyền trong một lần

vì sao như thế?

Không có gì khác, chỉ là hủy lá bài tẩy mà Lý Trường Thọ dùng để uy hiếp Đạo Tổ năm đó mà thôi

từ hôm nay trở đi, bên trong thiên địa sẽ không còn Cửu Ô Tuyền nữa, Lý Trường Thọ cũng không có cách nào trực tiếp dẫn động lực lượng Cửu Ô Tuyền hủy Thiên Đình

ở trong mắt Đạo Tổ Hồng Quân, sự kiêng kị đối với Lý Trường Thọ cũng ít đi mấy phần

không thể khinh thường, có khả năng cũng không phải đơn giản như vậy

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, bản thể thôi phát không minh đạo tâm, tiến vào thời khắc hiền giả chiều sâu, cẩn thận suy tư một hồi

hắn đang nghĩ, Đạo Tổ liệu có khả năng đang bày nghi trận hay không

nhưng suy tính một lần lại một lần, khả năng như vậy đều là cực kỳ bé nhỏ, lại thêm đối với Thiên Đạo mà nói, cái giá phải trả cũng quá lớn rồi

đợt này, Đạo Tổ đã mất đi cái cớ phát động sinh linh đại kiếp sau này, hao phí không ít lực lượng Thiên Đạo, chỉ là vì để Lý Trường Thọ không có cách nào thông qua đó dẫn động Cửu Ô Tuyền, hoàn toàn là 'đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm'

Đây tương đương với, vì phòng ngừa Lý Trường Thọ làm nổ bể tự hoại của Hồng Hoang thiên địa, Đạo Tổ âm thầm dùng đại lực khí, dọn sạch bể tự hoại!

Ừm...

Hạt dẻ này rất thơm

Cửu Ô Tuyền là bị dọn đi, hay là bị tinh lọc?

Nếu là bị dọn đi, như vậy lực lượng Cửu Ô Tuyền bị dọn đi sẽ ở nơi nào?

Lý Trường Thọ đối với chuyện này cũng không chủ quan, tâm thần trở về bí cảnh Côn Bằng, lập tức dẫn âm dặn dò vài câu đối với Vân Tiêu, để Vân Tiêu triệu hồi thuyền Côn Bằng, mời bọn người Đại Pháp Sư đi dò xét vùng ngoại ô Hồng Hoang thiên địa

nhất định phải xác định tung tích của Cửu Ô Tuyền, phòng ngừa Cửu Ô Tuyền trở thành thủ đoạn phản kích của Đạo Tổ

cách không đấu sức lại xuất hiện

mười mấy năm sau, Lý Trường Thọ đạt được phản hồi xác thực —— lực lượng Cửu Ô Tuyền nguyên bản đã bị Đạo Tổ sấy khô

nhưng vì trung hoà nghiệp chướng bên trong Cửu Ô Tuyền, Đạo Tổ lại dùng bí pháp phân giải chân linh, chế tạo ra số lượng công đức ngang nhau, để phần công đức này điền vào Cửu Ô Tuyền, dẫn những nghiệp chướng này vào bên trong Hỗn Độn Hải, cách Hồng Hoang vô cùng xa xôi

đây tương đương với chuyển Cửu Ô Tuyền đến nhà mới, khiến cho Cửu Ô Tuyền không còn cách nào ảnh hưởng Hồng Hoang thiên địa

về phần việc này sẽ sinh ra ảnh hưởng gì đối với Hỗn Độn Hải, Đạo Tổ cũng không thèm để ý

kỳ thật phần lực lượng nghiệp chướng này, đối với Hỗn Độn Hải vô cùng vô tận mà nói, cũng không tính là cái gì, tổng lượng rất nhỏ, lại sẽ bị Hỗn Độn Hải chậm rãi hòa tan thành khí tức hỗn độn không thuộc tính, vô định tính, nhưng lại bao hàm hết thảy

át chủ bài trong tay Lý Trường Thọ, thành công giảm đi một

mà lúc này, ánh mắt của Lý Trường Thọ rơi vào bên trong Hồng Hoang thiên địa, bén nhạy bắt được lực lượng Thiên Đạo suy yếu

Hồng Quân sợ?

Lý Trường Thọ khu trục ý tưởng này ra khỏi linh đài, hắn càng muốn tin tưởng, Hồng Quân Đạo Tổ lúc này là có mưu tính càng lớn, đó là 'tỏ ra yếu ớt trước địch nhân'

Ổn một tay, lại chuẩn bị thêm nhiều hậu thủ, bảo trì mười hai phần cảnh giác

hắn cùng với Hồng Quân, đều không thua được

lại ra ngoài đi dạo một chút

thiên địa xuất hiện biến động, nếu như chính mình vẫn luôn bế quan, cũng có chút không hợp với lẽ thường

Chương 1960: Bắt đầu

bởi vì lực lượng Cửu Ô Tuyền tiêu tán, thế gian hôm nay ngược lại là nghênh đón tu đạo khôi phục

xem chừng hóa hồ vi phật đã là không xa, chính mình cũng nên ra ngoài đi dạo một chút, thu một chút đệ tử trở về Phương Thốn Sơn điều giáo, làm tốt chuẩn bị dạy bảo thạch hầu

thế là, Bồ Đề lão tổ này điều khiển một đầu tiên hạc, bay ra Phương Thốn Sơn, đặt chân đến Trung Thần Châu một lần nữa

lần trước kiếm một chút điển tịch, lần này lại kiếm một chút đồ đệ...

Truyền thống tốt đẹp của Tây Phương Giáo

...

Lại mấy năm sau

- Này, có nghe nói không?

Bồ Đề lão tổ Tây Phương Giáo kia nghe nói ngụy trang thành Luyện Khí Sĩ bình thường, trộm đi một lượng lớn điển tịch Đạo Môn tại Trung Thần Châu chúng ta, lấy đi hơn mười vị đồng tử đồng nữ tư chất xuất chúng

- Ngọc Hư Cung đã phái tiên nhân điều tra chuyện này, chẳng qua đoán chừng cũng là không giải quyết được gì

- Ầy, Luyện Khí Sĩ làm chuyện này có thể gọi là trộm sao? Lời này của đạo hữu quá mức khó nghe, đó rõ ràng là tìm hiểu luận đạo

- Ha ha ha ha!

Tại phường trấn Trung Thần Châu nào đó

Lý Trường Thọ dựa vào thể xác Hư Bồ Đề hóa thành văn sĩ trung niên, lẳng lặng ngồi trong nhã gian tửu lâu nơi Luyện Khí Sĩ tụ tập, vừa thưởng thức trà, vừa nghe các nơi nghị luận nơi đây cách ranh giới Nam Thiệm Bộ Châu cũng không tính xa, Lý Trường Thọ lặng lẽ tản ra tiên thức của chính mình, nhìn chăm chú một màn đang phát sinh ở một chỗ cửa ải bắc bộ Nam Thiệm Bộ Châu

hơn hai mươi năm trước, Nam Châu nhiều thêm một vị lão học giả, du lịch tại các nước chư hầu, cuối cùng lại đi đến bên người Chu Thiên Tử, chưởng quản văn thư điển tịch Chu quốc

hơn hai mươi năm này, vị lão tiên sinh này đã đạt được danh tiếng cao trong “vòng xóa mù chữ” thế tục, cũng chỉ điểm không biết bao nhiêu nhân sĩ cầu học

nhưng lão tiên sinh này hai năm trước từ quan, cưỡi một con trâu xanh, ngao du nơi phồn hoa Nhân Tộc

xem hồng trần tâm không nhiễu, nói tẫn đạo lý về tự nhiên

lão tiên sinh cưỡi ngưu, đi về hướng tây bắc Nam Châu, quanh người tụ lại một chút khí vận Nhân Tộc

ngày hôm nay, lão tiên sinh này vừa vặn đến Hàm Cốc Quan, hùng quan tây bắc Chu quốc, quan viên thủ quan cũng coi là một nửa môn đồ của vị lão tiên sinh này, khi tuổi trẻ đã từng bái phỏng vị lão tiên sinh này tại quốc đô Chu quốc

quan viên thủ quan biết được sự tình lão tiên sinh muốn rời khỏi nơi phồn hoa trung nguyên, đi về hướng tây giáo hóa, trong lòng cảm niệm, năn nỉ lão tiên sinh lưu lại một thiên kinh văn, để mình có thể áp dụng cảm ngộ

lão tiên sinh vui vẻ đáp ứng, xuống lưng trâu, lấy ra bút mực, nâng bút viết xuống một mảnh kinh văn, từ giữa trưa viết đến hoàng hôn, cuối cùng thong thả đi xa cùng với trời chiều

quan viên kia tên là Doãn Hỉ

lão tiên sinh kia tên là Lý Nhĩ, tất nhiên là Lão Quân biến thành

bản kinh văn gánh chịu khí vận Nhân Tộc Lão Quân tụ lại này, ngưng tụ thành thiên chương thiên cổ bất hủ kỳ danh: « Đạo Đức »

Lúc mới đầu, 'việc nhỏ' như vậy cũng không có dẫn tới bao nhiêu chú mục

Lý Nhĩ rời khỏi phía tây Hàm Cốc Quan, lưu lại sự tình « Đạo Đức kinh » truyền thế danh thiên, cũng cần thời gian nhất định, mới có thể truyền ra tại Chu quốc

nhưng, một kiện đại sự có thể gây nên thiên địa rung chuyển, ngay sau đó liền sẽ phát sinh

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào một màn này, chờ đợi một màn này

trở ra Hàm Cốc Quan, trâu xanh chở Lão Quân đi một hồi, thân hình liền biến mất ở bên trong mặt trời lặn

một lát sau, cùng với dư huy mặt trời lặn, trâu xanh chậm rãi hiện thân ở đông nam bộ Tây Ngưu Hạ Châu, chở Lão Quân đến phía trên một chỗ núi cao, đối mặt với phương hướng Linh Sơn

vào giờ phút này, bên trong thiên địa có ít nhất bốn ánh mắt, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Lão Quân

chủ nhân của bốn ánh mắt này, tất nhiên là Hồng Quân Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung, Tiếp Dẫn Thánh Nhân bên trong Linh Sơn, còn có 'Hư Bồ Đề' Lý Trường Thọ giờ phút này đang uống trà trong nhã gian

chỉ thấy, trong tay áo Lão Quân bay ra một vệt ánh vàng, hóa thành một vị Đạo Nhân hơi mập

nhìn vị Đạo Nhân này, người khoác áo cà sa vàng, ngồi ở phía trên đài sen, khuôn mặt trang nghiêm, ánh mắt trong suốt, toàn thân tản ra đạo vận huyền diệu, sau lưng hiện ra tầng tầng bảo luân

tay phải giơ lên trước ngực, tay trái bóp hoa sen ấn đệm ở dưới tay phải, trước mặt có tử kim bình bát, quanh người có rất nhiều linh bảo trôi nổi

chính là Đại sư huynh Tiệt Giáo trước đó, Đa Bảo Đạo Nhân!

Lão Quân nói:

- Bắt đầu đi

- Ài...

Đa Bảo nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong miệng niệm tụng kinh văn, quanh người hiện ra đóa đóa hoa sen

bên trong thiên địa, đạo đạo ánh mắt hội tụ đến nơi đây, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm vọt tới nơi đây

Chương 1961: Đau khổ

tại chỗ ở của Thánh Nhân Linh Sơn, Tiếp Dẫn Đạo Nhân bấm ngón tay suy tính, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, hô hấp lại đều có chút gấp rút

- Không được!

Tiếp Dẫn khẽ quát một tiếng, thân hình phá tan càn khôn biến mất tại Linh Sơn, lao thẳng tới chỗ của Lão Quân cùng với Đa Bảo

tuy nhiên, Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa muốn bước ra càn khôn, phía trước lại có một đoàn khí tức màu xám chiếm cứ, ngưng tụ thành một lá cờ ngăn cản lão

Bàn Cổ Phiên!

Sắc mặt của Tiếp Dẫn trong nháy mắt đen thành đáy nồi, nhưng lại chưa trực tiếp vọt tới Bàn Cổ Phiên, mà là hiện ra thân hình ở bên ngoài ngàn trượng, thấp giọng nói đối với Lão Quân:

- Còn thỉnh đạo hữu hạ thủ lưu tình! Đừng có đoạt khí vận phương tây chúng ta

Lão Quân lại không phản ứng chút nào, hai mắt cụp xuống, lẳng lặng an tọa, chờ đợi Đa Bảo Đạo Nhân tụng kinh hoàn tất

trên bầu trời, Nguyên Thủy Thiên Tôn lặng yên hiện thân, cũng là nhìn chăm chú thân hình Đa Bảo, bên miệng mang theo mỉm cười như có như không, lại hoàn toàn phong tỏa con đường đi về phía trước của Tiếp Dẫn

Thiên Đạo đối với chuyện này, không có chút biểu thị nào

Tiếp Dẫn híp mắt lại, lập tức bấm ngón tay suy tính, mắt thấy thân hình Đa Bảo đã bị hoa sen bao trùm, hừ nhẹ một tiếng, bước trở về Linh Sơn, bắt đầu suy tư kế sách bổ cứu

thất sách rồi

lại bị Lão Quân đoạt trước một chiêu!

Kỳ thật cũng là vào lúc nhìn thấy Lão Quân cùng với Đa Bảo Đạo Nhân đang làm chuyện gì, Tiếp Dẫn mới hiểu được con đường phía trước của Tây Phương Giáo nên đi như thế nào

Tiếp Dẫn trước đây còn cảm thấy, bản thể Thái Thanh Thánh Nhân đã bị trấn áp, Lão Quân coi như có được thực lực tiếp cận Thánh Nhân, lại có thể làm được chuyện gì uy hiếp được Tây Phương Giáo?

Giờ phút này, Tiếp Dẫn Thánh Nhân mới biết chính mình đã chủ quan

Lão Quân lấy Đa Bảo Đạo Nhân làm vật trung gian, tái tạo giáo nghĩa Tây Phương Giáo của lão, lập đại giáo khác, trực tiếp đoạt khí vận Tây Phương Giáo của lão, phủ định 'ý nghĩa tồn tại' của Tây Phương Giáo!

Xem tình hình lúc này, giáo nghĩa Đa Bảo Đạo Nhân trình bày càng được Thiên Đạo ủng hộ!

hừ!

Thật sự cho rằng đại Thánh Nhân Tây Phương Giáo này là bài trí hay sao?

Tạm chờ Đa Bảo kia đọc xong giáo nghĩa, thành lập một phương đại giáo, chính mình chỉ cần dùng uy thế đã có của Linh Sơn, tuyên bố giáo nghĩa của Đa Bảo có chút không trọn vẹn, chỉ là tầm thường, tiểu thừa, giáo nghĩa Linh Sơn chính là đại thừa, đã bao hàm giáo nghĩa của đối phương!

Tự nhiên có thể chuyển bại thành thắng!

Phương tây đại hưng, cũng không phải là Tây Phương Giáo bọn họ đại hưng, mà là giáo nghĩa Tây Phương Giáo truyền bá ra ở trong thiên địa, ảnh hưởng sinh linh!

Rõ ràng, Tiếp Dẫn Đạo Nhân vào giờ phút này đã rõ ràng toàn bộ!

Lão Quân ra tay, muốn đoạt giáo vận Tây Phương Giáo của lão, cướp đi đạo quả Tây Phương Giáo của lão!

Đây vốn nên là chỗ tốt Thiên Đạo cho Linh Sơn lão!

Lão nghiêng tai lắng nghe, không bỏ sót nửa điểm tinh nghĩa Đa Bảo đọc, rốt cuộc...

Bên trong thiên địa vang vọng lời thề của Đa Bảo, lấy phương thức thỉnh cầu Thiên Đạo, nói chính mình sẽ phổ độ chúng sinh, cứu tế thế nhân, tuyên dương phật pháp như thế nào

đợi lập xong lời thề, Đa Bảo tuyên giáo nghĩa mới, hiệu là Phật Môn, đặt ở ranh giới Linh Sơn Tây Ngưu Hạ Châu

Tiếp Dẫn đã là tính trước, lập tức liền muốn mở miệng tuyên...

- Ngã phật từ bi, cứu khổ chúng sinh, ắt gặp sinh linh chất vấn, tất có ngoại ma giả tính loạn ngã phật danh, nay phụng thánh phương tây Tiếp Dẫn là vạn thế cổ phật, định căn Phật Môn

- Phàm tuyên thượng đẳng, đại thừa, siêu thừa, cực phẩm... gia phật loạn danh giả, đều là Phật Môn hư giả

- Ta tự phật giáo Đại Thừa, tuyên dương phật pháp Đại Thừa, cứu khổ cứu nạn, dẫn linh chúng sinh

- Không phải người đến từ ta, không thể coi là phật

Tiếp Dẫn: "..."

Chỉ là do dự một cái chớp mắt, bên trong thiên địa nổi lên khôn cùng ánh vàng, một lượng công đức hội tụ ở trên thân Đa Bảo, ngưng tụ thành chân hình Phật tổ, không cho Tiếp Dẫn một chút cơ hội nào

bên người Đa Bảo, Lão Quân mỉm cười lắc đầu, cưỡi trâu mà đi

bên trong nhã gian phường trấn kia, Hư Bồ Đề cúi đầu thở dài, khuôn mặt vào giờ phút này vô cùng xoắn xuýt, trong mắt mang theo vài phần không hiểu...

Bản thể đã sớm cười to tại bí cảnh Côn Bằng

Đau khổ, quá đau khổ!

Trong lòng cười to, biểu tình ưu sầu dữ tợn, giờ phút này Lý Trường Thọ thật sự là quá đau khổ

đợt này là cái gì?

Đa Bảo Đạo Nhân trộm nhà online, Lão Quân ra tay chặt đứt khí vận Tây Phương Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn ra mặt trấn trụ Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Thiên Đạo thuận nước đẩy thuyền làm cho Tiếp Dẫn Thánh Nhân triệt để mất đi lực ảnh hưởng ở trong thiên địa

đầu ẩn tuyến này, quả thực đã bị chôn vùi quá lâu

kể từ khi Thái Thanh Thánh Nhân từ trên người Văn Tịnh, suy tính ra Văn Tịnh muốn hút một ngụm Kim Liên, tràng vở kịch này đã nắm trong sự khống chế của Thái Thanh Thánh Nhân, Lý Trường Thọ cũng tham gia trong toàn bộ quá trình

Chương 1962: Rỗng tuếch

nhưng đôi sư đồ này, ai cũng không có chủ động đề cập đến chữ 'Phật' này, mỗi lần giao lưu cũng đều là giấu ở trong cuộc trò chuyện diễn ra trung bình mười tám ngày một lần kia

Lý Trường Thọ thật lâu trước đó liền đã nhắc nhở Thái Thanh Thánh Nhân, Tây Phương Giáo có thể sẽ có thủ đoạn phản chế, có thể tham khảo một chút mẫu lời thề Thiên Đạo mà hắn lập ra

Thái Thanh Thánh Nhân cũng nhắc nhở Lý Trường Thọ, đừng có biểu lộ ra những việc này, bằng không hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo có thể sẽ dùng phương thức triệt để đầu nhập Thiên Đạo, cắt đứt tính kế của bọn họ

đến lúc sau, bởi vì Thiên Đạo áp bách, Đạo Tổ bức bách, Thái Thanh Thánh Nhân phó thác việc này cho Lão Quân trước

từ sau lúc đó, Lý Trường Thọ sắp xếp Văn Tịnh Đạo Nhân âm thầm ẩn nấp tại Tây Phương Giáo, tiếp cận Kim Liên từng bước một

lại vào thời kỳ cuối Phong Thần đại kiếp trước đây, vào lúc Thiên Đạo cùng với Tiếp Dẫn đồng thời ra tay đối với tiên Tiệt Giáo, Văn Tịnh hủy Kim Liên, Tiếp Dẫn Thánh Nhân độ hóa mấy ngàn đệ tử Tiệt Giáo, trực tiếp làm sụp đổ khí vận Tây Phương Giáo

theo quy tắc Thiên Đạo, Tây Phương Giáo lúc này chính là đại hắc hộ, nếu có đại giáo thay vào đó, mau chóng truyền bá giáo nghĩa Tây Phương Giáo, tự nhiên sẽ âm thầm đẩy một cái

chỉ khi thoả mãn tất cả những điều kiện này, Đa Bảo mới có khả năng thành lập Phật Môn

sự tình nơi đây, xa xa không phải kà Đa Bảo Đạo Nhân đọc một đoạn kinh văn, nói một câu giáo nghĩa, sau đó lập một lời thề liền có thể làm được

vừa bao hàm khí vận chi tranh, lại có tính kế kéo dài nhiều năm của Nhân Giáo đừng nhìn Đa Bảo sư huynh hiện nay đang chậm rãi bay về phía Linh Sơn, sắp tiếp quản Linh Sơn trở thành Phật tổ, trên thực tế, người có cống hiến to lớn cho chuyện này chính là...

Lý Trường Thọ vừa định giơ tay, lại bị một bàn tay đè lên vai, một bóng người đi ra từ bên cạnh

Huyền Đô Đại Pháp Sư!

Nếu không phải có “lực vạn vật hấp dẫn” đối với con muỗi của Huyền Đô Đại Pháp Sư, Văn Tịnh có lẽ sẽ do dự vào lúc hút một ngụm, từ đó bỏ lỡ cơ hội

Lý Trường Thọ yên lặng giơ ngón tay cái đối với Đại Pháp Sư lúc này đang lái thuyền Côn Bằng ngao du Hỗn Độn Hải

vào giờ phút này, Đa Bảo duy trì chân thân Phật tổ, mặt mỉm cười, từ phương hướng đông nam chậm rãi tới gần Linh Sơn

Lão Quân mặc dù đã trở về Thiên Đình, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở bên trên một đóa mây trắng, chậm rãi đi theo phía sau Đa Bảo Đạo Nhân trên bầu trời, trong mắt mang theo một chút ý cười

đợt này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ở tầng cao nhất

không khí phía trên Linh Sơn vô cùng áp lực

Tiếp Dẫn Đạo Nhân tĩnh tọa tại chủ điện chỗ sâu nhất, không cần che lấp tâm tình, lúc này nhất định là vô cùng rối loạn

vào trước khi thành thánh tại Thượng Cổ, đôi sư huynh đệ Tiếp Dẫn cùng với Chuẩn Đề này, liền bởi vì một câu 'phương tây chú định đại hưng' mà bôn ba cố gắng

bọn họ không từ thủ đoạn, nói láo, lừa gạt, trộm cắp, thậm chí đem những thứ này xem như đạo pháp truyền thụ cho những đệ tử đại giáo được tuyển chọn phát triển đó

hết thảy cố gắng, cũng là vì phương tây đại hưng, vì để cho bọn họ không bị tiên thiên đại năng 'lai lịch thâm hậu' như Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ Thần biến thành làm hạ thấp đi!

Vì để 'Thánh Nhân thề' như bọn họ, đặt song song cùng với Tam Thanh!

Bọn họ chính là đang tranh những thứ này

nhưng kết quả hôm nay là...

Rỗng tuếch

thậm chí Chuẩn Đề Thánh Nhân bởi vì hành sự quá không có điểm mấu chốt, bị hai vị đệ tử Thánh Nhân Đạo Môn liên thủ giết chết

mà đại Thánh Nhân lão, cũng chung quy là kém Thái Thanh Thánh Nhân mấy bước, bị Thái Thanh ấn gắt gao, không có đường sống phản kháng gì

tính kế Đạo Môn nhiều năm như vậy

châm ngòi Xiển Tiệt chi chiến nhiều năm như vậy

rốt cuộc, Xiển Tiệt bộc phát đại chiến, nhưng Nhân Giáo trở tay là thủ đoạn thâu thiên hoán nhật, vào trước khi Tây Phương Giáo sắp đại hưng, đoạn đi giáo vận Tây Phương Giáo

thuận tiện còn chặn hoàn toàn con đường

việc này không có tiểu hỗn đản chín thành tám kia tham dự, Đạo Tổ tự sát Tiếp Dẫn lão cũng đều không tin!

Cho dù khí chất, tu dưỡng, lòng dạ ngày thường có cao đến đâu, vào giờ phút này đạo tâm của Tiếp Dẫn cũng hơi có chút bất ổn, đáy lòng có một cỗ lửa giận khó tả

nhìn đi nhìn lại, nhìn những đệ tử lúc này đây!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân đảo ánh mắt qua chúng đệ tử phía dưới, đã thấy một nửa đệ tử đều ngồi ở sau bốn đạo thân ảnh Văn Thù, Phổ Hiền, Cụ Lưu Tôn, Từ Hàng này

một nửa đệ tử còn lại, tuy vẫn ngồi ở vị trí ban đầu, nhưng ở hàng ghế đầu và chỗ ngồi gần lão nhất, chỉ có một mình 'Hư Bồ Đề'

Tiếp Dẫn lộ ra một chút mỉm cười vui mừng, đánh giá vị đệ tử này của chính mình

Chương 1963: quá giỏi

trừ Địa Tạng, hài lòng nhất chính là Bồ Đề đi

so sánh với mấy trăm năm trước, đạo cảnh của Bồ Đề đã là đến cảnh giới như vậy, so với Di Lặc năm đó cũng đã là không sai biệt nhiều

xem như an ủi

ở một bên, Già Diệp trầm giọng nói:

- Lão sư, chúng ta nên xử trí việc này như thế nào

Tiếp Dẫn im lặng

có lão đạo trầm giọng nói:

- Thái Thanh Thánh Nhân tính kế thật là lợi hại, hoàn toàn suy tính mệnh đồ của phương tây chúng ta, an bài chiêu này đã lâu

- Phật Môn, tốt cho một cái Phật Môn, ngưng tụ giáo nghĩa Tây Phương Giáo chúng ta, lại trộn lẫn rất nhiều tinh nghĩa Đạo Môn, trực tiếp chiếm số phận vốn nên đại hưng của Tây Phương Giáo chúng ta!

- Lúc này không phải thời điểm nói việc này

có lão đạo thở dài:

- Lời nói của Đa Bảo trước đây, Tôn lão sư là vạn thế phật, đã là có ý đoạt Linh Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn Xiển Giáo đi theo ở phía sau, ý uy áp đã là bày ở ngoài sáng, chúng ta nên nghĩ biện pháp ứng đối, hoặc là mở miệng ngăn chặn ngôn từ của đối phương, hoặc là làm tốt chuẩn bị đấu pháp

- Thiện

A Nan thở dài:

- Lão sư, bây giờ chỉ cần ngài nói một câu, chúng ta tự sẽ ngăn cản

Đa Bảo ở bên ngoài Linh Sơn

Tiếp Dẫn nhìn về phía Già Diệp A Nan, tất nhiên là thấy được nhóm đạo giả Văn Thù cách bọn họ cùng với chính mình

Văn Thù Đạo Nhân trầm ngâm vài tiếng, mở miệng nói:

- Thế cục bây giờ này, rất đỗi bất lợi đối với chúng ta

sau đó liền không nói gì nữa

Tiếp Dẫn Đạo Nhân đột nhiên lộ ra mấy phần mỉm cười, chậm rãi nói:

- Vậy theo ý kiến của Văn Thù ngươi, nên làm như thế nào?

- Đệ tử ngu dốt

Văn Thù Đạo Nhân vội vàng cúi đầu:

- Không dám nói bừa ở trước mặt lão sư... chuyện này, Bồ Đề sư huynh trong những năm gần đây tu vi liên tiếp đột phá, thanh danh ở trong thiên địa vô cùng vang dội, túc trí lại nhiều mưu, chắc hẳn sẽ có diệu kế ứng đối thế cục trước mắt

Hư Bồ Đề, cũng chính là Lý Trường Thọ quay đầu nhìn về phía Văn Thù, hơi nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần ý vị cảnh cáo

Văn Thù Đạo Nhân cũng lộ ra mấy phần mỉm cười khiêm tốn

Lý Trường Thọ cũng không mở miệng, chỉ là trầm ngâm, tràng diện lâm vào căng thẳng một lần nữa

Từ Hàng Đạo Nhân ở một bên mở miệng giảng hòa:

- Ta ngược lại là cảm thấy, đến trò chuyện với Đa Bảo kia, hỏi y tới Linh Sơn muốn làm chuyện gì

- Đúng vậy

có lão đạo lập tức lên tiếng phụ họa:

- Lão sư là Thánh Nhân, cũng sẽ không trực tiếp trò chuyện với đệ tử Thánh Nhân như Đa Bảo

Lý Trường Thọ ở một bên nghe, trong lòng âm thầm bật cười

quá giỏi rồi

những đệ tử Tây Phương Giáo này thực sự quá giỏi

mượn gió bẻ măng, tích cực đứng đội, phát huy đầy đủ phẩm hạnh tốt đẹp “người lên nơi cao, nước chảy xuống nơi thấp”, muốn trực tiếp vòng qua Tiếp Dẫn cùng với Đa Bảo trao đổi, làm thế nào chia cắt đạo quả Phật Môn

quả nhiên là...

không phải người một nhà, không vào cửa một nhà

những đệ tử hạch tâm do Tây Phương Giáo dạy dỗ này, sau khi hiểu rõ ràng tình thế trước mắt, đã là cấp tốc đưa ra phán đoán

tính thế trước mắt là như thế nào?

Con đường tương lai của Tây Phương Giáo bị đánh cắp, Đa Bảo hóa thân Phật Môn chi chủ, cho Tiếp Dẫn Thánh Nhân một cái tôn hiệu, liền dựng Tiếp Dẫn Thánh Nhân lên cao cao, muốn tới Linh Sơn đoạt quyền

Lão Quân lúc này đã trở về Đậu Suất Cung, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đi theo cùng, làm cho Tiếp Dẫn Thánh Nhân một cử động nhỏ cũng không dám làm ra

Bàn Cổ Phiên coi như bay trong không trung

Thiên Đạo chỉ nhận hai chữ 'Phật Môn', chỉ nhận 'tinh nghĩa Phật Môn', ai làm phật chủ không quan trọng, sau này nghe lời là được

càng thú vị hơn chính là, Văn Thù, Phổ Hiền, Cụ Lưu Tôn, Từ Hàn, bốn kẻ phản giáo Xiển Giáo trở về Tây Phương Giáo này, vào giờ khắc này khi Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp giá lâm, không chút hoang mang, khí định thần nhàn, phảng phất như đã sớm biết được một màn này trong đoạn thời gian bọn người Văn Thù trở về Linh Sơn này, đã làm những gì?

Kéo bè kết phái, xa lánh Hư Bồ Đề, loại bỏ một ít lão đạo chống đối bọn hắn, vào lúc Tiếp Dẫn Thánh Nhân còn chưa kịp mở miệng, vững vàng khống chế thực quyền Linh Sơn

thấy thế nào, đây đều là âm mưu 【 nguyên bộ 】cùng với Đa Bảo hóa phật ngày hôm nay!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân trừ phi trực tiếp ra tay huyết tẩy Linh Sơn, ngày hôm nay đã không có bất luận thủ đoạn gì ngăn cản Linh Sơn bị xâm chiếm

nhưng truy ngược về căn nguyên, đây chẳng qua là quả đắng chính mình ủ ra

những gì sư phụ làm, đồ đệ đều đang nhìn; sư phụ dạy như thế nào, bọn họ ngày hôm nay sẽ làm giống như thế đó

càng tệ hơn là, còn có Lý Trường Thọ đang âm thầm trợ lực, giờ phút này quyết ý phá phòng ngự của vị Tiếp Dẫn Thánh Nhân này

Chương 1964: Phật lý

- Lão sư...

'Hư Bồ Đề' khẽ hô một tiếng, thấp giọng nói:

- Đệ tử muốn trở về động phủ tu hành, tạm rời khỏi Linh Sơn

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhíu mày, vừa định nói chuyện, nhưng lại chậm rãi gật đầu, nói:

- Ngươi rời đi cũng tốt, bần đạo tối thiểu còn có y bát lưu truyền

- Đa tạ ân giáo hóa của lão sư, đệ tử không thể báo đáp

Hư Bồ Đề đứng dậy, vái chào một cái đối với Tiếp Dẫn Đạo Nhân, lại quay đầu liếc nhìn bọn người Văn Thù

vào giờ phút này, chúng đệ tử Tây Phương Giáo từng người không nói, chỉ có mấy người đối mặt cùng với Lý Trường Thọ, nhưng cũng rất nhanh chuyển dời ánh mắt

- Hừ

Lý Trường Thọ lộ sắc mặt âm trầm hừ lạnh một tiếng, cưỡi mây bay ra bên ngoài Linh Sơn

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thoáng qua, đạo tâm của Lý Trường Thọ trong nháy mắt căng cứng, nhưng ra vẻ như thường

cuối cùng, vị Nhị sư thúc này cũng không nhìn ra manh mối gì, giờ phút này cũng không ngăn cản Hư Bồ Đề, mặc cho Hư Bồ Đề cưỡi mây rời đi

ở bên trên Linh Sơn, bên người Tiếp Dẫn đã không còn bóng người

một tràng vở kịch bức thoái vị, theo Đa Bảo chậm rãi tới gần, Nguyên Thủy Thiên Tôn duy trì sau lưng, lặng yên trình diễn tại Linh Sơn

Lý Trường Thọ cũng không đi xa

giờ phút này hắn nắm thiết lập nhân vật 'Hư Bồ Đề' này, cảm thấy xử trí như vậy là hợp lý nhất, cũng là phương thức không có sơ hở nhất

Hư Bồ Đề bên trong thực chất có một loại 'thanh cao' giống như Địa Tạng, không muốn chung chạ với đám ô hợp Văn Thù, nhưng bản thân lại có chút cẩn thận chặt chẽ, trước đây càng là từng bị đuổi giết, bị nhằm vào

lúc này chọn rời đi Linh Sơn, là phản ứng chân thật nhất cũng nên có nhất

sinh linh phía trên Linh Sơn, kỳ thật đều không đáng để cho hắn thương hại, hắn cũng không có tư cách thương hại Thiên Đạo Thánh Nhân

đều là tự làm tự chịu mà thôi

hắn không hề rời đi quá xa, ở bên ngoài mấy ngàn dặm nhìn chăm chú vào tình hình bên trên Linh Sơn

lại nói Đa Bảo đội hào quang vạn trượng đến ngay phía trên Linh Sơn, xếp bằng ở bên trên đài sen cúi đầu hành phật lễ đối với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, tiếng nói vang dội, thuần hậu, chậm chạp kia, nhộn nhạo vang lên khắp Linh Sơn:

- Bái kiến vạn thế phật

Tiếp Dẫn mặt không thay đổi gật gật đầu, tựa như đã có quyết đoán, mở miệng nói:

- Đã tôn ta, lúc này nên gọi lão sư

- Phật là đấng tôn kính, ta là thế tôn, tức là người được tôn kính đương thời

Đa Bảo chậm rãi nói:

- Vạn thế phật tồn tại ở cổ kim tương lai, đặt móng cho Phật Môn, cũng không cần hiển hóa ở phía trước người, bản tôn, chỉ là biểu đạt kính ý đối với vạn thế phật, cũng không cần thuận theo và ngưỡng mộ ngài sắc mặt của Tiếp Dẫn Đạo Nhân khó coi không nói ra được

đợt này, đợt này là bị ép dưỡng lão

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói:

- Ngươi đã tôn ta, ta tự có thể trục xuất ngươi khỏi tôn vị

- Vạn thế phật sai rồi

Đa Bảo nhặt hoa mỉm cười, giảng phật lý:

- Phật Môn chính là bản tôn lập, phật tự bản tôn mà đến, tất cả hình tướng và quả vị đều đến đây. Tất cả những gì vạn thế phật làm trước đây, đều là vì mở cánh cửa cho bản tôn buông xuống

- Chư phật quá khứ nên tồn tại trong quá khứ, chư phật vị lai nên tồn tại trong tương lai, mà ta và ngươi chỉ tồn tại ở đương thời

- Thế tôn chính là phật chủ, vạn thế phật tuy là đặt móng cho Phật Môn, lại tồn tại vào trước khi Phật Môn sinh ra, không thể trục xuất tôn vị của bản tôn

Tiếp Dẫn Đạo Nhân trầm mặc một hồi, sau đó chậm rãi gật đầu, nói:

- Ngược lại là bần đạo khinh thường ngươi

- Phật Môn đã hưng, còn thỉnh vạn thế phật sau này đừng dùng Đạo Môn tự xưng

Đa Bảo Đạo Nhân mỉm cười nói:

- Phật đạo bản đồng nguyên, thiên địa vô thường an, vạn thế phật công đức vô lượng, thọ nguyên vô lượng, từ hôm nay trở đi hào A Di Đà Phật

- Phàm là người vào Phật Môn ta, nên niệm công đức vạn thế phật xây dựng tịnh thổ phương tây, tụng công tích vạn thế phật, lấy 'quy mệnh vô lượng chi phật' làm thiền ngữ

nói xong, Đa Bảo chắp tay trước ngực, cúi đầu hành lễ đối với Tiếp

Dẫn

- Nam Mô A Di Đà Phật

thanh âm của y vừa truyền ra, toàn bộ Linh Sơn vẫn là im ắng

cũng không biết ai là người đầu tiên chắp tay tụng niệm phật hiệu, chúng lão đạo Tây Phương Giáo, đệ tử hạch tâm Tây Phương Giáo Thánh Nhân, cùng nhau tụng niệm phật hiệu này

khóe miệng Tiếp Dẫn lộ ra mấy phần mỉm cười thoải mái, thân hình chậm rãi tiêu tán từ bên trên bồ đoàn, như thể đã hoàn toàn nắm chắc thắng lợi trong tay vậy

Đa Bảo Đạo Nhân cúi đầu nhìn về phía chúng đệ tử Tây Phương Giáo phía dưới, bình yên cười một tiếng, nói:

- Ngày hôm nay nên lập quy củ Phật Môn, làm rõ giáo nghĩa Phật Môn, hoàn thiện giáo vụ Phật Môn

chúng đệ tử phương tây đứng dậy hành lễ, đều đổi thành lễ tiết chắp tay trước ngực

Chương 1965: làm thế nào dạy dỗ

ánh vàng lấp lánh phía trên Linh Sơn, tường thụy hiện nhiều lần, càng là có từng bút từng bút công đức không tính quá nhiều hạ xuống

không có Cửu Ô Tuyền, Thiên Đạo không có cách nào tùy tiện 'tạo ra công đức', ban thưởng lúc này cũng rất tiết kiệm

Lý Trường Thọ tất nhiên là không mò được nửa điểm công đức, mà hắn giờ phút này cũng đã thành người ngoài cuộc, Bồ Đề lão tổ và Phật Môn cũng không có tính liên quan thực chất

cũng không tệ lắm

trên đường cưỡi mây trở về Phương Thốn Sơn, Lý Trường Thọ cúi đầu suy tư, Tiếp Dẫn có khả năng ra tay phản chế ở phương diện nào

nhìn Phật Môn này, vỏ ngoài là Tây Phương Giáo, bên trong thực chất lại là đạo giáo

'Lễ khánh công' của bọn họ sau đó, cũng không có quan hệ gì với Lý Trường Thọ

chỉ trong mấy ngày, tin tức Phật Môn thành lập, được Thiên Đạo cấp cho mệnh đồ đại hưng đã lan truyền khắp Hồng Hoang

Đa Bảo tự xưng Như Lai, vi Phật Chủ, Phật Tổ, Định Phật, Bồ Tát, La Hán, Kim Cương chính quả, cũng phong mấy vị đại bồ tát tại chỗ, cũng cấp cho mấy vị đệ tử Thánh Nhân tư lịch già nhất Tây Phương Giáo một ít 'phật danh chức quan nhàn tản'

Đa Bảo lại giao giáo vụ cho mấy vị bồ tát đại sĩ xử lý, bản thân thì vui vẻ nhàn nhã

lại qua mấy ngày, Mộc Công Thiên Đình tiến đến Linh Sơn tuyên chỉ, phong phật chủ Linh Sơn chi vị Ngũ lão—— chức quan nhàn tản trên danh nghĩa, nhưng Phật Môn trên danh nghĩa sau này thuộc sự quản hạt của Thiên Đình trên dưới Phật Môn vui vẻ đáp ứng, chính thức đạp lên mệnh đồ đại hưng

mà Đa Bảo cũng chưa quên Địa Tạng tại Địa Phủ, một đạo pháp chỉ hạ xuống, phong Địa Tạng thành phật

Địa Tạng đối mặt với đạo pháp chỉ kia trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng lại hủy pháp chỉ, nói ra câu danh ngôn truyền thế kia

'Địa ngục bất không, thề không thành phật. '

Ý tứ là, Địa Tạng tiếp nhận lai lịch Phật Môn của chính mình, lại không chấp nhận sự thật Linh Sơn đổi chủ, đối với pháp chỉ của Đa Bảo không tuân theo không để ý tới, tiếp tục làm trụ cột khí vận Phật Môn, cũng sẽ không đi Linh Sơn nháo sự

từ đó vĩnh trấn Địa Phủ, độ hóa oan hồn oán linh, thư giải sinh linh khốn khổ

Tiếp Dẫn Đạo Nhân ẩn cư ở phía sau núi Linh Sơn, không lại hiển lộ hành tung ở giữa thiên địa, khí tức tự thân cũng gần như hoàn toàn biến mất

đối với tình cảnh của vị Thánh Nhân này, Lý Trường Thọ cũng là thổn thức không thôi

sau khi do dự một phen, Lý Trường Thọ vẫn là chủ động đi Hoa Quả Sơn Đông Châu, ở dưới sự giám thị của Thiên Đạo, nhìn thoáng qua linh thai trong đá

lần này, có nhịp tim

làm thế nào mới có thể dạy dỗ tốt hầu tử?

Lý Trường Thọ trở về Phương Thốn Sơn, liền bắt đầu suy nghĩ vấn đề rất có chiều sâu này

vì thế, hắn còn cố ý đi đến phàm tục nhìn một chút, bái phỏng những người làm xiếc khỉ, đạt được một ít gợi mở, dưới đáy lòng cũng có rất nhiều ý nghĩ

thạch hầu nhất định là linh tính dồi dào, viễn siêu sinh linh phàm nhân

nó không cha không mẹ, bắt đầu tại thạch thai, là sinh linh kì lạ trên có thể bái Nữ Oa Thánh Mẫu làm mẫu thân, dưới có thể không vào ngũ hành Tam Giới

mà đối với thạch hầu, dưới đáy lòng Lý Trường Thọ thật ra là có chút kính trọng

Tề Thiên Đại Thánh...

Phải hào kiệt cỡ nào, lại phải lỗ mãng cỡ nào, mới có thể có tự xưng như vậy

nghé con mới để không sợ cọp, thạch hầu mới sinh không sợ Đạo Tổ

muốn dạy hầu tử, tất nhiên phải ra tay từ hai khía cạnh

một là bảo trì thiên tính của nó, hai là truyền thụ cho nó bản lĩnh đấu pháp

huyền công Lý Trường Thọ vừa ý nhất, tất nhiên là Bát Cửu Huyền Công, nhưng Bát Cửu Huyền Công hiện nay là công pháp hộ giáo Đạo Môn, chỉ truyền bá ở bên trong phạm vi nhỏ Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo

chính mình ở bên trên 'danh nghĩa', là không tìm được công pháp như vậy

còn có, bảy mươi hai phép thần thông, cân đấu vân thần thông, cương cân thiết cốt của hầu tử kia, đều cần đạt tới cấp độ 'huyền diệu', thì hầu tử mới có thể đi đương đầu với đủ loại tai họa trong tương lai

Lý Trường Thọ chưa bao giờ nghĩ đến việc an bài hay tính toán hầu tử, hắn muốn để hầu tử bảo trì thiên tính

nhưng Lý Trường Thọ đã tính toán, cân nhắc các loại tình huống

liền chỉ nói về 'chiến lực'

Theo tham khảo chiến lực của Dương Tiễn vào cuối Phong Thần đại kiếp—— lại qua mấy trăm năm nay, thực lực của Dương Tiễn tất nhiên cũng đã có bước nhảy vọt

lúc hầu tử đại náo Thiên Cung, chiến lực so với Dương Tiễn hẳn là ngang hàng

giả thiết hầu tử sau khi giáng sinh tiêu dao tự tại mấy chục năm trên Hoa Quả Sơn, lại đến chỗ chính mình cầu học, ít nhất cũng cần hai ba trăm năm, mới có thể để cho một thân linh lực của hầu tử chuyển hóa thành pháp lực, đấu bất phân cao thấp cùng với Dương Tiễn sau này

tốc độ này, đã coi như là cực hạn

Chương 1966: đạo văn

dù sao ngộ tính của hầu tử lại cao đến đâu, cũng không có khả năng dựa vào đốn ngộ tu hành giống như hắn

không thể dạy Bát Cửu Huyền Công, vậy nên dạy hầu tử cái gì?

còn có thuật bứt lông thổi gió phân thân của hầu tử kia, Lý Trường Thọ tất nhiên là có hơn mười mấy loại ý nghĩ có thể truyền thụ, hầu tử cũng cần phải tu hành nhiều năm tháng

nếu suy nghĩ kỹ thì vấn đề này thực sự phiền phức

nếu không?

Trước tiên tiến hành dưỡng thai?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, cảm thấy ngược lại là có thể nhân cơ hội này, tiến hành thăm dò Đạo Tổ, xem Đạo Tổ có thể đưa ra phương án giải quyết gì

thế là, hắn ngồi ở giữa Tà Nguyệt Tam Tinh Động khổ tư mấy tháng, thở một hơi thật dài, cất cao giọng nói:

- Còn thỉnh Thiên Đạo chỉ thị, nên dạy bảo đồ đệ tốt như thế nào

trong Tử Tiêu Cung, Đạo Nhân khôi ngô kia hơi nhíu mày, biểu tình lộ ra một chút xíu ghét bỏ, nhấn một ngón tay đối với Phương Thốn Sơn

ở trước mặt 'Hư Bồ Đề', từng tia từng tia bảo quang vờn quanh, ngưng tụ thành ba khối ngọc phù

Lý Trường Thọ đứng dậy vái chào một cái, cảm khái nói:

- Đa tạ Thiên Đạo lão gia

sau đó cầm ngọc phù trong tay, nhìn chăm chú

lúc xem khối ngọc phù thứ nhất, Lý Trường Thọ âm thầm cười khẽ trong lòng, phát hiện ra biện pháp Đạo Tổ cấp cho, vẫn là lấy nguyên thần làm chủ, lấy tìm hiểu làm chủ, để 'Hư Bồ Đề' ra tay giúp hầu tử tạo nên nhục thân cường hoành

đơn giản là trực tiếp bật hack

phương pháp này tên là « Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết », 'thiên tiên' không phải là ý phi thiên tiên cảnh, mà là ý 'thiên chi tiên'

dựa vào phương pháp này có thể tu thành Kim Tiên đạo cảnh ở bên trong thời gian ngắn, nếu ngộ tính của hầu tử tốt hơn một chút, Thiên Đạo hạ xuống nhiều cảm ngộ hơn một chút, mấy trăm năm thành Đại La cũng không thành vấn đề

nhưng có một chút, phương pháp này chính là công pháp tốc thành, đại đạo gánh chịu chính là 'đấu chi đạo'

đây là một khái niệm tương đối mơ hồ, bản thân đại đạo này sinh ra là vì mục đích chiến đấu, ý nghĩa chính chính là để sinh linh bên trong thiên địa tranh đấu không ngớt, có hiệu quả thần kỳ càng đánh càng mạnh

khuyết điểm cũng rất rõ ràng, chính là ngoài trừ chiến đấu, sẽ không có cảm ngộ khác

không có sự cải thiện nào về tố chất hàm dưỡng, đức trí mỹ cực cho Luyện Khí Sĩ

phương án giải quyết Đạo Tổ đưa ra, chính mình cũng coi như bớt phân tâm, nhiều lắm chính là lưu lại một ít hậu thủ hữu ích đối với hầu tử ở trên người hầu tử

lúc mở ra khối ngọc phù thứ hai, biểu tình của 'Hư Bồ Đề' không có thay đổi gì, Lý Trường Thọ lại là văng tục ở trong lòng

đây?

Là thứ gì?

Bảy mươi hai phép biến hóa —— bảy mươi hai loại biến hóa, có thể biến thành thực vật, côn trùng, đá, sinh vật và linh vật, thực chất là bảo bối tránh tai tị nạn

Lý Trường Thọ có chút không thể nào tiếp thu được chính là, khẩu quyết biến hóa, phương pháp tu hành thần thông bên trong, hoàn toàn giống với biến thân thuật phiên bản cải tiến mà hắn đã biên soạn tại nhà tranh Tiểu Quỳnh Phong, sau đó truyền cho Dương Tiễn, Linh Nga cùng với Long Cát!

Hoàn toàn chính là phiên bản biến hóa chi pháp chính mình nghiên cứu năm đó!

Đạo Tổ cũng thực sự quá mức rồi? Trực tiếp đạo văn của hắn!

Còn là chơi không! Loại thậm chí không thèm ơi hỡi một tiếng này!

Thảo, chỉ một loại thực vật

Lý Trường Thọ thầm nghĩ xúi quẩy dưới đáy lòng, lại cũng chỉ có thể nói thầm tại đáy lòng bản thể, đạo tâm 'Hư Bồ Đề' hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí còn có một chút mừng rỡ

khối ngọc phù thứ ba ghi lại rất nhiều thần thông lợi hại, chẳng hạn như kim cương thiết cốt (phiên bản nâng cấp Thiên Đạo gia), pháp tướng thiên địa, tị ngũ hành quyết, cân đấu vân, vân vân

để bổ sung, Lý Trường Thọ cũng sẽ truyền thụ cho hầu tử một ít bản lĩnh đấu pháp, những thứ này là công pháp không thể quyết định

ví dụ như 【biện pháp ứng đối sau khi bị tráng hán đầy trời vây quanh】,【 làm thế nào nhanh chóng cảm ứng nhược điểm trận pháp】,【tám mươi mốt kỹ xảo lấy lại lực trong khi đấu pháp】,【sáo lộ cận thân vật lộn miểu sát】

đều là những tổng kết kinh nghiệm chiến đấu vô cùng quý giá

đương nhiên, những vật này cần được dạy một cách tinh tế và không thể biên soạn trực tiếp thành sách

bởi vì chút chuyện nhỏ này khiến Đạo Tổ hoài nghi chính mình, vậy thì có chút bởi vì nhỏ mất lớn

ngay ở trước mặt Thiên Đạo, Lý Trường Thọ bắt đầu suy ngẫm về ba khối ngọc phù này, cũng tu hành từng công pháp trong đó một lần, cẩn thận tìm hiểu, cảm ngộ, còn gia nhập một ít 'giải không' đại đạo

lão đạo khôi ngô bên trong Tử Trúc Lâm đối với chuyện này có chút hài lòng

mấy năm này, Phật Môn vừa lập ra liền bắt đầu sự tình truyền giáo, thu môn đồ khắp nơi, sắc phong bồ tát la hán

Chương 1967: đừng chọc linh thai

bởi vì Đa Bảo vốn là Đại sư huynh Tiệt Giáo, những đệ tử Tiệt Giáo bị Tiếp Dẫn Đạo Nhân độ trở về Tây Phương Giáo đó, đã không còn bị giới hạn ở 'Độ nhân đại đạo' cùng với 'Tiếp Dẫn thần tràng'

nơi này vẫn là có không ít cao thủ

nhất là, lực lượng sinh linh bên trong thiên địa hiện nay, bởi vì Phong Thần đại kiếp mà giáng cấp một lần nữa, Thánh Nhân không hiện, đại năng ẩn lui, Đại La Kim Tiên cũng dám tự xưng cao thủ một phương, thực lực của Linh Sơn đã là không thể khinh thường

lượn quanh một vòng, tiên đoán phương tây đại hưng của Thiên Đạo đã sắp được thực hiện

những đệ tử Thánh Nhân nguyên bản giằng co với Thánh Nhân đó, chết thì chết, bị thương thì bị thương

thế sự vô thường, Thiên Đạo vô thường

không có đi đến một bước cuối cùng, ai cũng không biết, ai mới là người thắng cuối cùng

bên trong Phương Thốn Sơn, Hư Bồ Đề lộ ra mỉm cười mấy phần bình yên, nhắm mắt cảm nhận đại đạo thiên địa, tâm thần nhìn như buông lỏng, kỳ thực lại luôn bảo trì trạng thái khẩn trương

kiên trì thêm một hồi nữa, ngày tháng về hưu nghỉ ngơi, không còn xa

vào năm thứ mười lăm sau khi Phật giáo thành lập, Đông Hải tràn ngập ánh sáng rực rỡ trong vài tháng, phụ cận Hoa Quả Sơn xuất hiện dị tượng

chúng Yêu tộc dường như cảm nhận được điều gì đó, phần lớn tiểu yêu tránh đi Hoa Quả Sơn, đại yêu nhìn chăm chú vào khu vực có nhiều dị tượng nhất ở Hoa Quả Sơn nơi đó có một mảnh đại trận, bên trong trận không biết ẩn giấu bảo vật gì

có lão yêu nói, từ khi bọn hắn phát hiện ra Hoa Quả Sơn, nơi đó chính là cấm địa, có đạo vận huyền diệu vờn quanh, tới gần liền sẽ kinh hồn táng đảm

một số tin tức lưu truyền ở trong Yêu tộc

【 Hoa Quả Sơn sẽ có Yêu Vương tuyệt thế hiện thế, có thể dẫn dắt Yêu tộc đi đến huy hoàng. 】

【Yêu Vương tuyệt thế tại Hoa Quả Sơn không thể coi thường, đã sớm có lực lượng Thánh Nhân bao bọc, hẳn là Thánh Nhân tính kế. 】

【Yêu Vương tuyệt thế tại Hoa Quả Sơn là thần tướng Thiên Đình bồi dưỡng, là vì diệt Yêu tộc mà hàng thế. 】

Những tin tức này càng truyền đi càng mơ hồ, mà trong Yêu tộc cũng là có kẻ to gan, tiến vào bên trong sương mù kia

lại là một đi không trở lại, mệnh hồn tan thành mây khói

điều này càng khơi dậy lòng tò mò của Yêu tộc, bọn hắn âm thầm bắt tới mấy vị Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc tu vi không cao, để mấy vị Luyện Khí Sĩ này đi vào trong dò xét, cũng để mấy vị Luyện Khí Sĩ này lưu lại một tia mệnh hồn

nhưng mà, những Luyện Khí Sĩ đó tiến vào nơi đây, mệnh hồn tiêu tán trong nháy mắt

còn có một cỗ thi thể bị ném ra, trên đó viết một hàng chữ to màu vàng

【 Yêu tộc tránh lui, đừng chọc linh thai. 】

Lạc khoản là ấn ký Phật Môn, chỉ là tám chữ cùng với một đạo ấn ký, liền làm cho các cao thủ Yêu tộc kinh hồn táng đảm

sau khi trải qua thương nghị ngắn gọn, Yêu tộc quyết định tạm thời tránh xa Hoa Quả Sơn, chậm rãi quan sát

Rốt cuộc, Hoa Quả Sơn kia lấp lóe hào quang một trăm bảy mươi chín ngày

Hoa Quả Sơn xuất hiện mấy lần địa mạch chấn động, đám bộ tộc viên hầu bị lưu lại kia, đều là hầu tinh chưa mở linh trí, một đám không rõ ràng cho lắm

...

Tại Thiên Đình, Lăng Tiêu bảo điện

Ngọc Đế lẳng lặng ngồi bên trên bảo toạ, y bảo trì động tác như vậy đã là mấy trăm năm không đổi

bởi vì tâm không phục, bởi vì tính tình bướng bỉnh

kỳ thật Ngọc Đế biết, chỉ cần chính mình đầu hàng, chỉ cần chính mình cúi đầu, những xiềng xích trên người đó tự sẽ tiêu tán, chính mình lại có thể mặc áo bào màu trắng hoặc áo bào màu vàng

đệ nhất danh sách Thiên Đạo, tu vi tự thân Đại La viên mãn, Đạo Tổ ngoại trừ trực tiếp xoá bỏ y, hoặc là định đại tội cho y ở bên trong quy luật Thiên Đạo vận chuyển, đổi một một Thiên Đế khác, bằng không không có cách nào động đến y

vì sao phản kháng lão sư?

Kỳ thật không phải phản kháng, chỉ là cảm thấy hơi không cam lòng trước sự tuyệt tình của lão sư trong việc xử lý một số việc mà thôi

y là sinh linh cách Thiên Đạo gần nhất

quyền hành của y là Đạo Tổ giao phó, cũng là Đạo Tổ cho y vị trí chúa tể Tam Giới hiện giờ

chúa tể Tam Giới...

Ngọc Đế cười cười tự giễu dưới đáy lòng, lại bởi vì Thiên Đạo trói buộc, không có cách nào làm ra bất kỳ biểu lộ gì

y chỉ là khôi lỗi của Đạo Tổ mà thôi

Trường Canh không biết tại Hỗn Độn Hải như thế nào, hắn trước đây từng nói, có biện pháp sinh sống ở bên trong Hỗn Độn Hải, chính mình chung quy là có chút bận tâm

Ngọc Đế có đôi khi cũng muốn, nếu như Đa Bảo Đạo Nhân hô lên phản thiên, vị Thiên Đế chính mình này đứng ra phản đối Thiên Đạo, ngày hôm nay có thể có tình hình khác hay không

nhưng...

Chung quy là có quá nhiều bận tâm, có quá nhiều liên lụy, cũng có quá nhiều lo lắng

Chương 1968: đề bạt

phản kháng lão sư, Thái Thanh sư huynh kỳ thật đã từng thử, vẫn như cũ không có cách nào rũ sạch lão sư ra khỏi Hồng Hoang thiên địa

lão sư đã là ý chí thiên địa

'Người phát biểu' của ý chí thiên địa chính mình này đi phản đối thiên địa, sẽ không có tính hiệu quả quyết định gì, hơn nữa còn làm cho thiên địa gặp kiếp nạn càng lớn

đó sẽ là một trận đại chiến Thiên Đạo lật úp sinh linh

bởi vì tuyệt đại đa số sinh linh thoát ly thiên địa không có cách nào sinh tồn, cho nên một phương sinh linh nhất định là bên thua, nhất định phải thỏa hiệp đối với Thiên Đạo

ngoại trừ Trường Canh, không có người nào hiểu rõ Thiên Đạo hơn Ngọc Đế y

y kỳ thật đã sớm biết Đạo Tổ muốn làm cái gì, vào trước khi Phong Thần đại kiếp còn chưa bắt đầu, đã thấy được kịch bản Phong Thần

thậm chí, y đi Tử Tiêu Cung khóc lóc kể lể, kỳ thật cũng không chỉ là bởi vì Thiên Đế chính mình chịu biệt khuất, bị đệ tử Thánh Nhân Tiệt Giáo, Xiển Giáo phớt lờ

càng nhiều, là y bởi vì thấy được quá nhiều, muốn tiến hành thay đổi lại không có cách nào thay đổi, trong lòng bị đè nén quá nhiều

có khi Ngọc Đế thậm chí sẽ nghĩ, nếu như để Trường Canh ngồi ở vị trí này của chính mình, có phải hay không liền có thể phản chế lão sư?

Đương nhiên, đây chỉ là vọng tưởng, y cũng không thể quyết định chính mình có thể thoái vị hay ai sẽ là nhân tuyển Thiên Đế tiếp theo

Ngọc Hoàng đại đế, Hạo Thiên đồng tử...

Sao mà châm chọc

y cùng với Vương Mẫu, vốn chính là sinh linh tiên thiên do Thiên Đạo tạo hóa, vốn là phải trở thành chấp hành giả cùng với thủ hộ giả trật tự Thiên Đạo!

Mà thôi, nói những thứ này cũng vô dụng

Trường Canh làm nhiều chuyện vì Thiên Đình như vậy, cuối cùng cũng đều bị trục xuất

Trường Canh nói rất đúng, muốn làm một vị Thiên Đế thủ hộ sinh linh, liền phải học được khống chế tư dục của chính mình, bảo trì đầy đủ lý trí, ở giữa Thiên Đạo cùng với sinh linh, tìm kiếm điểm cân bằng

hiện giờ Tam Giới phong bế, Đạo Tổ điều động lực lượng bản nguyên Thiên Đạo hóa thành hàng rào thiên địa, phong kín 'số một chạy trốn' Trường Canh ở bên ngoài thiên địa...

Trước đây lại tinh lọc Cửu Ô Tuyền, làm cho lực lượng nghiệp chướng bên trong thiên địa rời xa thiên địa

một cái thiên địa không có biến số, không có kiếp nạn, có thể tồn tại vĩnh cửu, cứ như vậy đã được xây xong không phải sao?

Buồn cười!

- Bệ hạ

bên cạnh truyền đến một tiếng khẽ gọi, lão quan nhi khuôn mặt hiền lành gầy gò kia bưng phất trần vái chào một cái, ôn hoà nói:

- Nên triệu chư thần nghị sự

Ngọc Đế mở hai mắt ra, hai mắt hơi có chút vô thần, lạnh nhạt nói:

- Triệu!

- Thiện!

Lão quan nhi ứng tiếng, hất phất trần lên, bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện vang lên tiếng chuông du dương

không bao lâu, đạo đạo tiên quang từ ba mươi ba trọng thiên bay vụt đến, hóa thành từng vị văn thần võ tướng, xếp hàng trước điện, cúi đầu đi vào trong đại điện

đợi trăm vị chính thần đến đông đủ, Thái Bạch lão quan nhi bên người Ngọc Đế nói một tiếng, quần thần cúi đầu hành lễ đối với Ngọc Đế

- Bái kiến bệ hạ

- Ái khanh bình thân

Ngọc Đế chậm rãi nói một câu, liền hoàn thành phần lớn 'công việc' của triều hội

ở dưới sự chủ trì của Thái Bạch lão quan, chính thần túc trực ở Thông Minh Điện nói về những việc vặt gần đây trong Tam Giới, phần lớn đều là sự thay đổi của bốn mùa, lượng mưa và sương mù, tình hình chung sinh lão bệnh tử của phàm nhân

lại có tiên thần phụng tấu biểu, Thái Bạch lão quan nhi kia đọc từng cái, lựa ra những sự tình quan trọng, để chư thần thương nghị

toàn bộ triều hội diễn ra khá sôi nổi, hiệu suất cũng không tính thấp

Ngọc Đế ngẫu nhiên cũng sẽ nói vài câu, đều là một số đại sự liên quan tới quản lý Tam Giới

ngày hôm nay, có võ tướng khởi bẩm, tiến cử mấy vị Thiên Tướng chính thức nhập thần cấp

Ngọc Đế xem tấu biểu trong đó, thấy được một cái danh hào quen thuộc

Hữu Cầm Huyền Nhã

Ngọc Đế nói thẳng:

- Liệt Hữu Cầm Huyền Nhã tướng quân vào tứ giai chính thần, lĩnh bổng lộc tam giai chính thần, có quyền lực lãnh binh, vào hàng ngũ Đấu bộ chư thần, sau này liền phụ trách trấn thủ Nguyệt Cung

không ít tiên thần phía dưới sửng sốt một chút

Thái Bạch lão quan nhi ở một bên cười nói:

- Bệ hạ, đột nhiên đề bạt như thế, có phải hay không...

- Hửm?

Ngọc Đế quét ánh mắt sang một bên, Thái Bạch lão quan vội vàng cúi đầu

- Lời của ta, chẳng lẽ không được tính sao?

- Bệ hạ thứ tội, Thiên Đình tất nhiên là do ngài định đoạt

- Đi làm đi

Ngọc Đế hừ một tiếng, cầm tấu biểu trong tay ném lên trên bàn ngọc:

- Lại ban thưởng cho Hữu Cầm Huyền Nhã tướng quân Trảm Yêu thần kiếm, Ngự Mã Giám đưa tặng mấy đầu thiên mã, Dao Trì ban thưởng tiên y bàn đào

Mộc Công vội nói:

- Nhưng bệ hạ, Hữu Cầm tướng quân dù sao cũng phải có một ít công lao

Chương 1969: Thiên Lý Nhãn Thuận Phong Nhĩ

- Ta nhìn nàng thuận mắt, công lao này không đủ sao?

Lăng Tiêu bảo điện lập tức hoàn toàn yên tĩnh, chư thần từng người im lặng, Thái Bạch lão quan cúi đầu lĩnh mệnh, bưng phất trần chạy chậm rời đi

Ngọc Đế lạnh nhạt nói:

- Tiếp tục nghị sự

chúng thần lĩnh mệnh, khôi phục tiết tấu trước đây, không ít tiên thần còn đang suy nghĩ miên man, mà những người biết chân tướng, lại biết đây chẳng qua là Ngọc Đế đang biểu đạt bất mãn đối với Thiên Đạo, cùng với bảo hộ Hữu Cầm Huyền Nhã mà thôi

Thiên Đạo không đáng bởi vì Kim Tiên bình thường bị sửa đổi ký ức, liền làm sâu sắc thêm mâu thuẫn với Ngọc Đế

triều hội vừa qua hơn phân nửa, Hữu Cầm Huyền Nhã đã là nhận được một lượng lớn ban thưởng, còn được ban cho phủ đệ mới

Hữu Cầm Huyền Nhã có chút không hiểu, đứng dậy nhìn về phía Lăng Tiêu bảo điện, không biết chính mình vì sao mơ mơ hồ hồ liền được ban thưởng nhiều như vậy, muốn đi đến Lăng Tiêu bảo điện cầu Ngọc Đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra

chợt thấy bên trong thiên địa xuất hiện một đạo thất thải hào quang, chiếu đến từ Đông Thiên Môn, xông phá tầng tầng cung điện trên trời, bay thẳng đến Lăng Tiêu bảo điện!

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế chau mày, còn tưởng là Thiên Đạo đang cảnh cáo

song khi Ngọc Đế đập nát bàn ngọc, khẽ quát một tiếng 'Vật gì dám lay chuyển uy thế Thiên Đình', đứng dậy liền muốn tiến hành đối đầu với Thiên Đạo, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ vội vàng tới từ ngoài điện

- Báo ——

- Bờ biển Đông Hải có hào quang chiếu đến, chấn động Thiên Đình Địa Phủ!

Đông Hải?

Trong lòng Ngọc Đế nổi lên một chút lo nghĩ, cẩn thận cảm thụ tình huống Thiên Đạo vận chuyển, phát hiện ra hào quang này cũng không phải là Thiên Đạo cảnh cáo

chính mình ngược lại là hiểu lầm lão sư một lần

- Dò xét!

Lai lịch của Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ kỳ thật cũng rất có ý tứ

bọn họ vốn là một đôi huynh đệ Nhân Tộc, sau khi mất mạng gặp được hai sợi khí tức thiên địa kim tinh, thủy tinh, hóa thành yêu tiên, bái nhập Tiệt Giáo

Thiên Lý Nhãn tên là Cao Giác, Thuận Phong Nhĩ tên là Cao Minh, là tiên Tiệt Giáo vào Phong Thần Đài trong giai đoạn trước Phong Thần đại kiếp

bản thân đôi huynh đệ này không có bản lĩnh gì quá lớn, nhưng đủ cơ linh, phản ứng nhanh, lại có thần thông dò xét 'bán thiên sinh', trông cũng có chút thần thái, rất có uy nghiêm

Lý Trường Thọ rời đi Hồng Hoang, Khương Thượng chủ trì Phong Thần, hai huynh đệ này được chọn làm người mang tin tức phía trước Lăng Tiêu bảo điện, ở phía dưới lực lượng Thiên Đạo gia trì, có thể ở trong khoảnh khắc dò xét Thiên Địa Nhân Tam Giới

lại nói thất thải hào quang kia vọt lên Lăng Tiêu bảo điện, tiên thần nghị sự trong điện cùng nhau bị kinh động

Ngọc Đế đang tức giận, lập tức liền muốn nổi giận, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ đầu tiên là vào điện kịp thời bẩm báo, lại phụng mệnh nhìn tình hình nơi hào quang kia phát ra, vào trong điện bẩm báo một hai

- Khởi bẩm bệ hạ!

Cao Giác định tiếng nói:

- Mạt tướng thấy, ở chỗ hào quang phát ra có một thạch hầu, nơi ở chính là Hoa Quả Sơn tại Đông Thắng Thần Châu, thạch hầu này tựa như trời sinh thần thông, xuất thế hù dọa linh khí dao động, quấy nhiễu Thiên Đình!

- Thạch hầu?

Ngọc Đế trầm mặc một hồi, Lăng Tiêu bảo điện xuất hiện lực lượng Thiên Đạo ba động

rất nhanh, Ngọc Đế chậm rãi nói:

- Bổ Thiên Thạch thai nghén thạch thai mà thôi, có lẽ là được Thánh Mẫu Nhân Tộc ban thưởng pháp lực, các vị ái khanh tiếp tục nghị sự, không cần quản nhiều

chúng thần cúi đầu lĩnh mệnh, miệng nói 'tuân mệnh'

Thiên Lý Nhãn cùng với Thuận Phong Nhĩ cúi đầu lui lại, đi ra bên ngoài cửa điện trấn giữ, đứng sóng vai cùng với tứ thánh Cửu Long Đảo trước đây, bây giờ là Tứ Nguyên Soái trấn điện Lăng Tiêu bảo điện, uy phong đường đường

trong Lăng Tiêu bảo điện tiếp tục tiết tấu nghị sự, tâm tình của Ngọc Đế lại không hiểu sao tốt hơn một chút

đã rất lâu, vị Thiên Đế này không có lộ ra ý cười, ngày hôm nay ngược lại là mỉm cười mấy lần

tại Linh Đài Phương Thốn Sơn, Lý Trường Thọ bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền thông qua Thiên Đạo suy tính được sự tình thạch hầu Đông Hải xuất thế lại kinh động Thiên Đình

hắn hơi do dự, vẫn là cưỡi mây chạy tới Đông Hải, bí mật quan sát phản ứng của Thiên Đình

hầu sư do Đạo Tổ tự mình bổ nhiệm, làm chuyện này cũng là 'sự tình thuộc bổn phận' nửa ngày sau, lúc màn đêm buông xuống, Lý Trường Thọ cuối cùng cũng tận mắt nhìn thấy thạch hầu kia

thạch hầu co ro trong một khe núi trong rừng núi, một thân lông khỉ màu vàng nhạt phủ đầy bùn, bên hông còn có đồ che làm thành từ lá cây

đừng có xem thường đồ che này, đây chính là chỗ khác biệt giữa linh thai thiên địa cùng với sinh linh bình thường

trong mắt thạch hầu, Lý Trường Thọ thấy được một chút mờ mịt, một chút kinh hoảng, càng thấy được một loại hướng tới, một loại hiếu kỳ

Chương 1970: Đáp án

bóng đêm dần dần sâu, thạch hầu sờ sờ cái bụng khô quắt, ra ngoài tìm chút lá cây, bụi cỏ, đặt ở trong miệng nhai mấy lần, rất nhanh liền phát hiện ra mấy cây đào, trèo lên ăn như gió cuốn một hồi

sau đó, thạch hầu này còn có chút cẩn thận trở về khe hở vách núi trước đây, lẳng lặng cuộn tròn ở trong đó, vượt qua buổi tối thứ nhất sau khi chính mình xuất thế

phía trên Đông Hải có một lượng lớn mây đen bay tới, Hoa Quả Sơn nổi mưa gió

thạch hầu ngơ ngác nhìn vùng núi âm u, nghe tiếng mưa rơi, tiếng gió; Lý Trường Thọ cũng không biết, vào giờ phút này nó có thể thấy cái gì, có thể cảm nhận được cái gì

nhưng hẳn là, cảm nhận được sự cô độc của sinh linh

thạch hầu ngáp một cái, mí mắt không ngừng run lên, chậm rãi ngủ say

thân hình Lý Trường Thọ rơi vào bên trên vách núi này, ngồi xếp bằng xuống, che giấu khí tức tự thân, thân hình hóa thành phai mờ, cũng là lộ vẻ mặt suy tư, trông một đêm ở đây

có Thiên Đạo che chở, Lý Trường Thọ cũng không lo lắng an nguy của thạch hầu

nhưng chẳng biết tại sao, muốn tới gần hầu tử này một chút, cũng coi như âm thầm bồi bạn nó vượt qua một đêm gian nan nhất này

đợi đến sáng sớm ngày hôm sau, lúc Lý Trường Thọ chuẩn bị lặng lẽ rời đi, dưới đáy lòng nổi lên rất nhiều cảm ngộ

những cảm ngộ này cũng không phải có quan hệ với đại đạo, thần thông, mà là liên quan tới nhân sinh

sinh linh sinh ra cô độc, cho nên khát vọng kết bạn cô độc hãm sâu ở trong đêm tối không có ánh sáng, trong lòng thạch hầu có lẽ sẽ bởi vậy, đi về hướng quang minh, truy đuổi quang minh

bởi vì đêm tối thâm sâu như vậy, cho nên mới càng tin tưởng con đường đi sáng ngời phía trước

trong lòng Lý Trường Thọ tràn đầy cảm khái, chẳng biết tại sao, hắn nghĩ tới cuộc sống gian nan trước khi lâm chung ở kiếp trước của chính mình

khi tình trạng bệnh chuyển biến xấu lần thứ hai, hắn giấu diếm người nhà, chỉ là nhờ bạn thân đưa chính mình đi đoạn đường cuối cùng, để lại một đoạn video cáo biệt, biểu đạt lòng biết ơn, sự biết ơn và cảm giác áy náy đối với người thân của mình

lúc ngồi trên xe lăn, chịu đựng đau đớn, ngẩng đầu nhìn lên tán lá cây sung vàng úa, Lý Trường Thọ đã từng thắc mắc và mê mang, không biết cuộc đời kết thúc sớm ở tuổi trung niên của mình có ý nghĩa gì

nhưng thắc mắc và hoài nghi cũng không thể thay đổi gì, điểm cuối cuộc đời chính là hắc ám triệt để

Lý Trường Thọ đã nhiều lần tự hỏi mình vấn đề này —— 【chính mình tỉnh lại ở bên trong Hồng Hoang thiên địa, vẫn còn là bản thân ở kiếp trước sao? 】

Đáp án hắn đã tìm được:

Vẫn còn

đây không phải là ghép ký ức, cũng không phải linh hồn tái sinh, cũng không phải uống canh Mạnh Bà đầu thai

nói đơn giản hơn một chút, chân linh cá nhân của sinh linh Lý Trường Thọ này, xuyên thấu qua một chỗ khe hở thời không, bị kéo vào hệ thống lục đạo luân hồi Hồng Hoang

chân linh trường hà không chỉ là chảy xuôi tại Hỗn Độn Hải cùng với Hồng Hoang thiên địa, nó chảy xuôi tại hết thảy thế giới hữu hình, chiếu ra ngàn vạn sinh linh

Hỗn Độn Hải cũng không phải thế giới hữu hình duy nhất

chỉ cần tìm được chỗ khe hở thời không kia, chính mình liền có khả năng trở về địa cầu

【Sự thật đằng sau việc xuyên qua của hắn là một sự kiện cực kỳ bé nhỏ, một hạt chân linh bảo lưu lại ý thức hình chiếu sinh linh đời trước. 】

Vào sau khi Lý Trường Thọ ngộ ra điểm này, đạo cảnh liền tăng lên nhanh chóng

trước đây ở trong Tử Tiêu Cung, Lý Trường Thọ từng biện luận việc này cùng với Đạo Tổ, cố ý nói ra đáp án Đạo Tổ muốn nghe, để Đạo Tổ nghĩ lầm chính mình đã tin tưởng, là Lãng tiền bối kéo hắn đến Hồng Hoang

kỳ thật, Lãng tiền bối căn bản không làm được đến mức này, Đạo Tổ cũng làm không được điểm này

thuần túy là ngẫu nhiên

Lãng tiền bối thông qua thôi diễn Thiên Đạo, tại tương lai Hồng Hoang nhìn thấy Lý Trường Thọ đến, ngược lại còn tưởng rằng là Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo xuất thủ, gọi Lý Trường Thọ đi qua, bổ sung cho kế hoạch【tổ dân phố Hồng Hoang】 chưa hoàn thành của bọn họ

dù sao, Hồng Quân Đạo Tổ cũng thế, Lãng tiền bối cũng vậy, đều chỉ là đứng tại góc độ của từng người tiến hành suy đoán vấn đề

Lý Trường Thọ lại là mở ra lối riêng, tiến hành nghiên cứu đặc tính chân linh, cùng với cách chân linh tương tác với đạo, từ trên căn bản chứng minh phương thức chính mình xuyên qua

kế hoạch【tổ dân phố Hồng Hoang】chưa hoàn thành kia, chính là chân tướng Lãng tiền bối liều mạng một lần cuối cùng, Lý Trường Thọ giờ phút này chưa có chứng cứ sung túc, còn chưa thể hoàn toàn xác định

nhưng từ góc độ này mà nói, Lý Trường Thọ cùng với thạch hầu cũng coi như đồng bệnh tương liên tại thời điểm Lý Trường Thọ nhìn thạch hầu, phảng phất như liền thấy, bé trai vừa mới thức tỉnh ký ức đời trước, co quắp ở trong lều vải của cha mẹ, thân thể không ngừng run rẩy kia

Chương 1971: đệ tử ký danh

đối mặt với sợ hãi không biết

hướng tới đối với thế giới bên ngoài

kích động thu hoạch được sinh mệnh

cảm giác cô độc và đáng buồn trong lòng kia...

- Mà thôi

Lý Trường Thọ khẽ than

một cái chớp mắt này, hắn quyết định dạy dỗ thạch hầu này thật tốt, không tròng lên cho nó bất kỳ sứ mệnh nào, cũng không tận lực cột thạch hầu vào chiến xa phản thiên

phản thiên, một mình hắn đã là đủ rồi

trước khi đi, Lý Trường Thọ thấy được một bầy khỉ đi ngang qua khe hở vách núi nơi thạch hầu ở, khóe miệng lộ ra mấy phần mỉm cười

sư phụ ở trong luân hồi hẳn là bình an không có việc gì

mặc dù so sánh sư phụ với khỉ có chút không thỏa đáng, nhưng những hầu tử này đi nhặt thạch hầu, không phải chính là năm đó sư phụ đi nhặt chính mình sao?

Sau đó, Lý Trường Thọ khẽ chau mày

nhưng hắn cũng không làm thêm cái gì, đám mây cũng không dừng lại, thân hình giấu ở giữa mây trắng

hắn không giao phó sứ mệnh, tăng thêm số mệnh cho thạch hầu, nhưng Thiên Đạo lại muốn sử dụng thạch hầu tính kế Yêu tộc, đại hưng Phật Môn, thạch hầu thậm chí là vì số mệnh này, mới có thể bị thiên địa thai nghén

rào cản này có thể bị phá vỡ hay không, còn tùy thuộc vào sự lựa chọn của thạch hầu trong tương lai

Lý Trường Thọ cũng không ngại, hi sinh một chút phần thắng vì con khỉ này, sớm quyết đấu cùng với Đạo Tổ

liền xem Đạo Tổ chọn như thế nào

...

Sau khi trở về Linh Đài Phương Thốn Sơn, Lý Trường Thọ cũng không có nhàn rỗi

trước đây hắn đã thu nhận một số đệ tử từ Trung Thần Châu, lần này đi Hoa Quả Sơn, Lý Trường Thọ tiện đường lại thu một nhóm tiểu yêu, mang về đạo quán dạy dỗ, đồng thời thu làm môn đồ

dù sao là đồ đệ của 'Bồ Đề lão tổ', có quan hệ gì với 'người bị trục xuất' Lý Trường Thọ hắn chứ?

Thu một chút Yêu tộc, thật ra là muốn để hầu tử có thể thích ứng bầu không khí dạy học tại Linh Đài Phương Thốn Sơn, sẽ không sinh ra tâm lý tự ti gì ở nơi này, lúc tu hành ở chỗ này, cũng có thể có mấy người đồng bạn

từ một ít chi tiết tối hôm qua liền có thể phán đoán, tâm tư của thạch hầu này rất là tinh tế

cho nên, Lý Trường Thọ đã gom lại hai mươi bảy hài đồ, những đồng tử đồng nữ điểm hóa trước đó phụ trách chăm sóc thức ăn và cuộc sống hàng ngày của bọn họ, bắt đầu dãy dỗ, truyền đạo thụ pháp tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động

Lý Trường Thọ đối xử bình đẳng với mọi đệ tử —— đều tính là đệ tử ký danh của chính mình

lại có yêu cầu nghiêm khắc đối với phẩm tính của mỗi một đệ tử —— phòng ngừa để cho bọn họ gây tai hoạ, liên luỵ đến trên người sư phụ hắn này

lúc dạy bảo những đệ tử này, Lý Trường Thọ lại nghĩ tới năm tháng vui sướng chính mình bồi dưỡng Linh Nga năm đó đương nhiên, hắn không có cảm khái gì, Linh Nga ở ngay bên cạnh chính mình, hiện giờ cũng sẽ định kỳ bớt thời gian bồi bạn cùng với nàng

Lý Trường Thọ chẳng qua là cảm thấy, chính mình năm đó dạy dỗ Linh Nga coi như không tệ, Linh Nga cũng coi như là đệ tử hợp cách của Ổn giáo bọn họ

xuân tới thu đi như thế, trong núi không biết nóng lạnh, đã qua hơn sáu mươi năm

nhóm đệ tử ký danh của Lý Trường Thọ đều là đã trưởng thành, một nửa đều vượt qua kiếp nạn phi tiên, có tiên linh thân thể

ở dưới sự cố gắng dạy bảo của Lý Trường Thọ, bọn họ sẽ không để ý lai lịch, đối xử đối với sinh linh như nhau, sẽ đi trợ giúp tiều phu lạc đường trong núi rừng, cũng sẽ cứu trợ gấu đen bị thợ săn bắn bị thương

khi phạm vi hoạt động của những đệ tử này càng lúc càng rộng lớn, thanh danh 'Linh Đài Phương Thốn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động' của hắn, cũng là dần dần lan rộng

không ít Luyện Khí Sĩ mộ danh mà đến, nhưng căn bản không tìm được vị trí của Phương Thốn Sơn

cũng có một số lão thần tiên nhàn vân dã hạc muốn đến kết bạn với Bồ Đề lão tổ, lại đều bị một câu 'gia sư không gặp khách lạ' của môn nhân đệ tử tiễn đi

vì lý do ổn thoả, Lý Trường Thọ giảm bớt hoạt động bản thể của chính mình, chuyên tâm diễn tốt vai Hư Bồ Đề

ài, bên người có hai vị chuẩn đạo lữ, chính mình lại ở chỗ này chờ khỉ tới bái sư...

Không thể suy nghĩ nữa, suy nghĩ nhiều liền sẽ rơi nước mắt

ngày hôm đó, Lý Trường Thọ ngủ trưa ngay tại hậu đường, bỗng nhiên phát giác một tia đạo vận tràn ngập ra dưới đáy lòng, tiếng nói của Đạo Tổ xuất hiện tại linh đài

- Bồ Đề, thạch thai kia đã rời khỏi Hoa Quả Sơn, ngươi hãy âm thầm bảo vệ, đừng để cho người khác thu y đi

Lý Trường Thọ xoay người một cái nhảy dựng lên, đối với không trung vái chào một cái, thấp giọng xưng thiện

buộc đạo bào, bưng phất trần, vội vàng chạy tới chỗ giao giới Nam Thiệm Bộ Châu cùng với Đông Thắng Thần Châu, âm thầm canh giữ ở phụ cận thạch hầu xâm nhập hồng trần

Chương 1972: Tìm tiên

tên gia hỏa này...

Vừa mới vào thế gian, quả nhiên là trò cười chồng chất

thạch hầu rời đi Hoa Quả Sơn tất nhiên là chỉ có một cái mục đích —— bái tiên nhân vi sư, tìm trường sinh đại đạo

thạch hầu sinh ra đã bất phàm, có đủ loại thần thông xen lẫn, chỉ chinh phục một bầy hầu tinh tất nhiên là không đáng kể

trong hơn sáu mươi năm này, thạch hầu ở ngay bên trên Hoa Quả Sơn tiêu dao khoái hoạt, mang theo bầy khỉ kia vui đùa khắp núi đồi

Hoa Quả Sơn sản vật phong phú, trước đây cũng có Yêu tộc chiếm cứ, những hầu tinh đó rất nhanh liền phát hiện ra một ít động phủ, cũng tìm được một chút binh khí, bảo bối, không chỉ có không lo ăn uống, còn trực tiếp vượt qua ngày tháng 'Yêu tộc bậc trung khá giả'

vô ưu vô lự, rất là náo nhiệt

có lẽ là thạch hầu này có quá nhiều linh tính, bầy khỉ ở trong mấy năm này mở linh trí, mở miệng nói tiếng người, thân thủ nhanh nhẹn, lại hấp dẫn càng nhiều hầu tử gia nhập 'bộ lạc' của bọn chúng

bọn chúng đuổi hổ sói, đuổi sài báo, nhưỡng rượu ngon, sinh con đặt tên

thạch hầu là biết đánh nhau nhất, cũng là mạnh nhất, không ít mẫu khỉ rất có ý nghĩ đối với y, nhưng thạch hầu cũng không phải là sinh linh bình thường, hoàn toàn không có hứng thú

đợi thạch hầu phát hiện ra động thiên phúc địa Thủy Liêm Động của Hoa Quả Sơn kia, một đám hầu tinh thuận thế bái thạch hầu làm đại vương thạch hầu tự xưng gia gia, nhóm hầu tinh liền thành hầu tử hầu tôn

chẳng qua mấy chục năm, hầu tinh Thủy Liêm Động nghiễm nhiên thành 'Bá chủ' Hoa Quả Sơn, mặc dù không có nhiều cao thủ, nhưng sự tình toàn viên mở linh trí, làm cho những Yêu tộc bí mật quan sát Hoa Quả Sơn kia, nhìn mà hoảng sợ

thạch hầu cũng không biết, trong ánh mắt đám Thượng Cổ lão yêu kia lúc nhìn y, đều là màu xanh lục!

Sau khi tiêu dao khoái hoạt sáu mươi năm, có một lão khỉ tinh hết thọ nguyên, chết già ở bên trong Thủy Liêm Động, làm cho thạch hầu cảm nhận trực quan được uy lực của 'sinh lão bệnh tử'

sinh linh sợ chết hướng sinh, thạch hầu cũng là như vậy, hỏi chết là thế nào

một con khỉ lớn ở bên cạnh mở miệng giải thích một phen đạo lý huyền diệu, dẫn xuất tiên nhân, trường sinh đạo, nói cho thạch hầu tu tiên pháp có thể trường sinh

thạch hầu giật mình hiểu ra, lúc này mới lên đường muốn đi về phương tây, tìm tiên nhân tu hành trường sinh pháp

thạch hầu này cũng không phải đơn giản chỉ là muốn trường sinh, y trước khi đi vung tay lên, nói:

- Đợi bản đại vương trở về, nhất định phải làm các con cũng có thể tu tiên pháp, đắc trường sinh!

Y dám nói, đám hầu tử kia thật đúng là dám tin

tiện thể nhắc tới, con khỉ lớn kia hẳn là hóa thân Thiên Đạo

cứ như vậy, hầu tử xông qua Nam Thiệm Bộ Châu, ở dưới ánh mắt chăm chú của Thiên Đạo, sự thủ hộ của Lý Trường Thọ, tiếng la hét của người phàm, thể hội đủ loại phàm tục

cũng may mắn mà có 'Khỉ làm xiếc' hưng khởi phàm tục trước kia, mà bản thân thạch hầu đủ cơ linh, bằng không khẳng định sẽ ủ ra một chút thảm kịch thạch hầu sờ soạng lần mò ở trong hồng trần, bị ghét bỏ, bị đánh chửi, lại là cười đùa tí tửng, ghi tạc ở trong lòng

y cũng gặp được không ít thiện nhân, chủ động cho y thức ăn, cho y quần áo, còn để cho y ngủ lại ở trong nhà

nhưng thạch hầu phớt lờ mọi tiếng mắng, không nhận lòng thương xót hay từ thiện, chỉ là chơi đùa ở trong hồng trần, chưa từng bị trần thế bao phủ khoả đạo tâm tinh khiết kia

hắn trêu chọc một con khỉ bị xích, nhặt một ít vàng, bạc, tiền, lụa, ăn thức ăn mặn bên trong tửu lâu

cũng từng giáo huấn du côn thấy ngứa mắt, đuổi lợn rừng gặm hoa màu, cùng với một đám thiếu niên nằm sấp dưới bệ cửa sổ của cặp vợ chồng mới cưới

thậm chí còn giúp mọi người xua đuổi ma quỷ, đánh một ít giả tiên nhân, phá hủy mấy chỗ hắc đạo...

Mười mấy năm, tự phía đông Nam Thiệm Bộ Châu, đi tới tây bắc Nam Thiệm Bộ Châu

thạch hầu tìm tiên tại phàm tục, tất nhiên là tìm tịch mịch

khi y bị Thiên Đạo âm thầm chỉ dẫn đến phụ cận Phương Thốn Sơn, nghe được danh Bồ Đề tổ sư, biểu tình đã vô cùng bình thản

chờ thạch hầu ở xa xa nhìn về phương vị Phương Thốn Sơn, thấy nơi đó linh khí trùng thiên, tiên quang vờn quanh, đáy lòng lại là giật mình, biết chính mình đã tìm được chỗ ở của tiên nhân chân chính

thế là chân chạy như điên, lao trong sơn dã, phóng qua khe núi, xông qua sương mù, vô thức mất phương hướng, lại ngẫu nhiên gặp người tiều phu đang đốn củi, nghe được bài thi từ huyền diệu kia

thạch hầu liên tục thở dài, cầu tiều phu thu hắn làm đồ, tiều phu tất nhiên là chỉ đường giữa mây mù, dẫn y đi chỗ Tà Nguyệt Tam Tinh Động kia

Lý Trường Thọ tĩnh tọa ở trong động phủ, tiên thức thấy thân ảnh hầu tử kia, lộ ra mấy phần mỉm cười

rốt cuộc đã đến

Chương 1973: Đệ tử tới bái sư rồi

lại nhìn thạch hầu này, nhún nhảy một cái vọt tới phía trước đạo quán, đánh giá trái phải, do dự trước sau, lại là leo cây, lại là quanh co, rốt cuộc không nhịn được đến phía trước cửa đạo quan kia

thạch hầu nhìn trái nhìn phải, thấy trên khung cửa có khắc hai hàng chữ

'Người vào cửa ta sẽ đắc đạo, có hi vọng trường sinh mấy trăm năm. '

- Ồ?

Thạch hầu run lên, đi mấy bước liền lao tới cửa gỗ, đông đông đông gõ vài tiếng, lập tức gào to một tiếng:

- Sư phụ! Sư phụ! Đệ tử tới bái sư rồi!

Khỉ này, thật đúng là cơ linh

Lý Trường Thọ không nhịn được bật cười

cửa cũng không vào, hai chữ sư phụ này liền kêu lên, hơn nữa luôn có một loại, một loại... cảm giác bị gọi 'Sư phụ' ở đời trước

bình tĩnh, trang nhiêm

chẳng qua chỉ là Tề Thiên Đại Thánh tới bái sư, chính mình ngay cả trời cũng muốn lật, ngược lại là vừa vặn dạy bảo

Lý Trường Thọ ngồi bất động, tự có mấy vị đệ tử phụ trách tuần tra đạo quán ngày hôm nay tiến về phía trước

mấy vị đệ tử này cũng hoạt bát, hai nam hai nữ trực tiếp bay đến phía trên đại môn đạo quán, nam đệ tử thân mang đạo bào nghiêm trang, nữ đệ tử thân mang tiên váy trắng nhạt, đứng trái phải ở phía trên mái cong

hầu tử đã ở trong phàm tục nhiều năm, đã bao giờ thấy qua chiến trận như vậy?

Nhất là thấy tư thế hời hợt của bốn vị tiên nhân này lúc hiện thân, một viên đạo tâm của hầu tử càng là kích động không thôi, liên tục hành lễ đối với bốn vị đệ tử này

vẫn là lễ tiết văn nhân học được tại phàm tục

bên cạnh có nữ đệ tử cười nói:

- Vị đạo hữu này ngược lại là rất có cấp bậc lễ nghĩa, chỉ là chẳng biết tại sao, mở miệng liền gọi hai chữ sư phụ, còn nói đến đây bái sư, chẳng lẽ là từng có ước định cùng với gia sư trước đây?

Thạch hầu vội nói:

- Chưa từng thấy qua, chưa từng thấy qua, ta là lần đầu tiên tìm tới bảo địa, muốn bái sư cầu tiên pháp

lại có nam đệ tử cười nói:

- Đạo hữu có thể đến nơi đây, cũng là tính hữu duyên pháp cùng với gia sư, thật tình không biết mấy chục năm qua, không biết có bao nhiêu cao thủ tiên gia muốn đến bái phỏng, đều là không đến được phía trước cánh cửa này, còn thỉnh đạo hữu chờ một lát, chúng ta tiến đến bẩm báo, nếu lão sư muốn thu ngươi làm đồ, tất nhiên là sẽ để cho ngươi vào cửa này

thạch hầu nghe thế đại hỉ, càng là rõ ràng hàm nghĩa lời này

y, hỗn thành sinh linh hữu duyên!

Bốn vị đệ tử này cũng không thất lễ, toàn bộ hành trình đều là lấy lễ để tiếp đón, càng chưa từng giễu cợt dung mạo của thạch hầu như thế nào

dù sao chủng tộc khác biệt, thẩm mỹ cũng là không giống nhau, thạch hầu cũng chưa từng cảm thấy khuôn mặt của hai vị tiểu tiên tử này xấu xí

một nam đệ tử vào đạo quán, chạy tới trước mặt Lý Trường Thọ bẩm báo, nói là bên ngoài đạo quán có một sinh linh hầu tộc tới, nói là tới bái sư

- Bái sư?

Lý Trường Thọ cố ý ra dáng, xếp bằng ở bên trên giường mềm, chậm rãi nói:

- Có thể tới phía trước cửa, khẳng đỉnh không tầm thường, đồ nhi lại đến hỏi ba câu nhập môn, xem hầu nhi này có thành tâm hay không

- Vâng, đệ tử rõ ràng

đệ tử kia định tiếng nói một câu, quay người vội vàng chạy về phía trước cửa đạo quán

quá trình đến và đi này, ngược lại là dẫn tới đệ tử trong đạo quán chạy tới vây xem, đứng đầy đầu tường, người, yêu hỗn tạp, từng người đều mặc đạo bào, quanh người vờn quanh đôi chút thanh khí

thạch hầu thấy thế, càng là mừng đến suýt té ngã

y làm sao không biết thế gian này chia nhân yêu quỷ quái, chính mình 【 hẳn là 】 là thuộc yêu, còn có rất nhiều tiên nhân có mang theo pháp lực, sẽ hô hào trảm yêu trừ ma

thấy được nơi đây có nhiều đệ tử thuộc yêu như vậy, càng là không kìm được vui mừng

có không ít đệ tử bị y chọc cho cười không ngừng, một đám xì xào bàn tán, hỏi hầu tử này là tới từ đâu

kẹt kẹt ——

Cửa quan mở một nửa, nam đệ tử kia cất bước đi ra, vái chào một cái đối với thạch hầu

thạch hầu vội hỏi:

- Sư phụ thu ta không? Thu ta không?

- Đạo hữu, lão sư có lời, ngươi đã tới nơi đây, cũng có lòng bái sư, liền hỏi ngươi ba câu nhập môn, xem ngươi là có thành tâm hay không

nam đệ tử ôn hoà nói:

- Ngươi hãy suy nghĩ kỹ, nếu không chắc chắn thì hãy suy nghĩ kỹ trước khi nói, nhưng nếu há miệng hồ ngôn loạn ngữ, lão sư chắc chắn sẽ phạt ngươi tội bất kính

- Dễ nói, dễ nói!

- Câu thứ nhất, ngươi đến từ nơi nào, nhà ở chỗ nào, cha mẹ người thân như thế nào?

Thạch hầu đưa hai tay vái chào, trả lời:

- Ta đến từ Đông Thắng Thần Châu, nơi gọi là Ngạo Lai Quốc, chung quanh không có nhiều người. Ta không cha cũng không mẹ, sinh ra từ trong đá, đầy khắp núi đồi đều là cha mẹ người thân, huynh đệ tay chân của ta

Chương 1974: Bái sư

- Nói bậy!

Nam đệ tử này cau mày nói:

- Trong đá có thể sinh ra sinh linh? Chẳng lẽ ngươi là tiên thiên đại năng, thiên địa linh thai?

Đúng lúc này, một tia dẫn âm chui vào trong tai nam đệ tử này, lại là sư phụ 'Bồ Đề lão tổ' của y nhắc nhở:

- Hỏi tiếp

nam đệ tử cũng coi như cơ linh, lập tức rõ ràng gì đó, thái độ đối với hầu tử càng thêm ôn hòa

- Ngươi đã vượt qua câu hỏi này, không có lòng không thành, lại nghe câu hỏi thứ hai. Ngươi bái sư cần làm chuyện gì? Trước đây đã nghe qua danh hào lão sư nhà ta chưa?

Hầu tử cười nói:

- Bái sư là vì thành tiên trường sinh, tiêu dao tự tại! Trước đây, hắc hắc hắc, trước đây cũng chưa từng nghe tới danh hào sư phụ, chỉ là lúc tìm tiên trời xui đất khiến đi tới nơi đây

- Ồ?

Nam đệ tử cười nói:

- Còn có câu hỏi thứ ba, cũng là câu hỏi mấu chốt nhất. Nếu ngươi tu hành gặp bình cảnh, đời này vô vọng đột phá, ngươi là lựa chọn tiếp tục tu hành ở trong núi, hay là lựa chọn đi hồng trần thế tục làm chút việc thiện

vấn đề này, thật đúng là hỏi khó hầu tử

y gãi gãi đầu, ngẩng đầu nhìn cửa biển nơi đây, cảm thụ được đạo vận mờ mịt nơi đây hầu tử cười nói:

- Nhất định có thể trường sinh, nhất định có thể trường sinh

- Đây là đang hỏi ngươi, nếu tu không được trường sinh, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào

- Việc thiện việc ác đều không phải chuyện của ta, ta đi làm thiện, người khác nói không chừng tưởng ta làm ác, còn không bằng trở về tiêu dao khoái hoạt

- Câu trả lời này của ngươi...

Nam đệ tử nhíu mày trầm ngâm vài tiếng, quả nhiên chờ được câu dẫn âm thứ hai:

- Dẫn y đi vào, đổi quần áo, buổi trưa thu đồ trong điện

- Ngươi coi như vượt qua ba câu hỏi này

nam đệ tử quay người dùng tay làm dấu mời:

- Vào cửa đi, lão sư đáp ứng thu ngươi làm đồ, trước tiên đi theo ta tắm rửa thay quần áo, đổi quần áo

hầu tử quỳ xuống, lễ bái một hồi đối với trong viện:

- Đa tạ sư phụ! Đệ tử đa tạ sư phụ!

Sức lực cơ linh này, thực sự có thể nói 'tinh'

đại môn đạo quan kia mở rộng, chúng đệ tử nhảy xuống từ trên tường viện, xếp thành hai nhóm trong viện, tạm thời dừng lại nghị luận, từng người thả ra khí tức tự thân

hầu tử nhảy vào đại môn, cũng không để ý đến cảm giác nghi thức gì, không ngừng hành lễ đối với hai bên, nhảy tới nhảy đi ở trong viên, trêu đến mấy vị nữ đệ tử che miệng yêu kiều cười

toàn bộ đạo quán lập tức trở nên vui vẻ

tại hậu viện, Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi ở kia, đáy lòng suy nghĩ đôi chút lúc này Thiên Đạo nhìn chăm chú, chính mình ngược lại là lại không có cách nào phân tâm đi nói chuyện yêu đương, chỉ có thể chuyên chú vào mưu tính Thiên Đạo

nên làm thế nào ở dưới mí mắt Thiên Đạo, gia tăng một chút biến số cho hầu tử đã bị số mệnh khóa lại?

Độ khó của thao tác này, quả thực không nhỏ

hai canh giờ sau

đương đương đương đương ——

Trận trận mộc ngư thanh lọt vào tai, thanh âm niệm kinh nhiễu tâm thần người

trong chủ điện đạo quán khảm vào vách núi, chúng đệ tử ngồi ngay ngắn trái phải, cùng nhau đọc kinh văn

Lý Trường Thọ ngồi ở phía trước hai chữ 'Thiên địa', tay trái bưng phất trần, tay phải cầm một chuỗi tràng hạt, vật trang sức dùng là tóc bạc đạo cô, mặc trên người lại là đạo bào trăm miếng vá

thật sự đạo phật song tu

ở chỗ cửa điện, có một bàn tay đầy l-n chộp vào khung cửa, sau đó chính là một cái đầu đầy lông

thạch hầu này, vào giờ phút này cũng không nhìn ra khẩn trương gì, ngược lại là tính tình chơi đùa, đánh giá 'Bồ Đề lão tổ' tại cửa ra vào, tựa như muốn kiểm tra thử xem đây có phải là tiên nhân trường sinh hay không

Lý Trường Thọ giữ im lặng, thạch hầu bị người đẩy một cái, lập tức nhảy tới trong điện, cúi đầu lễ bái đối với Lý Trường Thọ

- Đệ tử bái kiến sư phụ, đệ tử bái kiến sư phụ!

Lý Trường Thọ lúc này mới mở hai mắt ra, biểu tình vô hỉ vô nộ, chậm rãi nói:

- Ngươi muốn bái ta làm sư?

- Vâng, vâng, đệ tử bái sư, đệ tử bái sư!

Lý Trường Thọ hỏi:

- Có tính danh không?

Thạch hầu vội nói:

- Đệ tử không họ không danh, mời lão sư ban cho họ tên

Lý Trường Thọ gật gật đầu, nhân tiện nói:

- Ngươi có khuôn mặt Lôi công, lại có một bộ đạo thể trời sinh, quanh người không mang nghiệp chướng, trong miệng ngậm thanh khí, tuy là xuất thân hầu tử, cũng đã giáo hóa, có thể là Hồ hoặc Tôn, như vậy, liền ban cho ngươi họ Tôn

- Tôn hay, Tôn hay!

Thạch hầu liên tục kêu to:

- Còn thỉnh sư phụ lại cho tên!

Đáy lòng Lý Trường Thọ cười khẽ

nguyện ngươi ngộ được đại đạo tâm dứt khoát, coi trời bằng vung tôn tự thân

lời này lại là không thể nói như thế, Lý Trường Thọ chỉ là nói:

- Bần đạo tu giải không chi đạo, tìm hiểu định không lý lẽ, liền gọi ngươi Ngộ Không, như thế nào?

Chương 1975: ý khó bình

Thạch hầu cẩn thận suy ngẫm:

- Ngộ Không, Ngộ Không... Tôn Ngộ Không! Ta cũng có danh tự sao?

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, lắc lắc phất trần, một bên có nam đệ tử tiến về phía trước nhắc nhở thạch hầu đi tới góc nhập tọa, vậy liền coi như vượt qua lễ bái sư

hầu tử lại là có phần hiểu quy củ, quỳ xuống dập đầu một hồi

Lý Trường Thọ ngược lại là không có quá nhiều cảm giác, dù sao đạo quán này, những đệ tử nơi đây này, đều là hoàn cảnh tạo nên để cho hầu tử trưởng thành, chính mình chỉ phụ trách cho hầu tử bản lĩnh

còn lại, cứ để Thiên Đạo hao tâm tổn trí đi thôi

đợi Tôn Ngộ Không vào chỗ ngồi, Lý Trường Thọ ra hiệu các đệ tử dừng tụng kinh, bắt đầu giảng giải kinh văn

Tôn Ngộ Không lúc này làm sao có thể định tâm?

Mặc dù chữ sư phụ niệm trong miệng, chính mình đều là nhận biết, nhưng những chữ này tập hợp lại cùng nhau, lại rất là chóng mặt, so với kinh văn các lão tiên sinh niệm còn khiến cho đầu khỉ lớn hơn

nhưng Tôn Ngộ Không biết quy củ, cũng không dám lên tiếng quấy rầy những đồng môn khác tu hành, chỉ là trừng đôi mắt to, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, không bao lâu lại buồn ngủ, đầu gật gù như gà con mổ thóc, thân giống như cỏ lau

rất nhanh, liền có tiếng "ngáy" lớn vang lên

Ngộ Không lấy sức một mình, phá hỏng toàn bộ bầu không khí lớp học

Lý Trường Thọ suýt chút cười nở hoa trong lòng, nhưng ngoài mặt lại rất nghiêm túc, bất vi sở động giảng giải kinh văn

chúng đệ tử cũng là cảm thấy sung sướng, nhưng phải kéo căng khuôn mặt, cảm thấy hơi khó chịu

khi mặt trời lặn, thân hình Lý Trường Thọ tiêu tán theo gió, chúng đệ tử mới nhẹ nhàng thở ra, cùng nhau vây quanh hầu tử đang ngủ say

- Ngộ Không sư đệ? Ngộ Không sư đệ?

Mấy vị nam đệ tử liếc nhau, lộ ra mấy phần cười xấu xa, điểm một chỉ về phía hầu tử, khiến cho y ngủ sâu hơn

nửa ngày sau...

- Ừm?

Hầu tử mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại phát hiện ra chính mình bị treo ở trên một cây đại thụ, dây thừng trói trên người còn lưu lại một chút pháp lực

y nhớ tới tình hình chính mình ở trong lớp học trước đây, không khỏi có chút xấu hổ, quay đầu chỉ thấy đây là ở hậu viện đạo quán, có chút nhẹ nhàng thở ra

làm sao lại ngủ rồi?

Y làm sao lại ngủ quên?

Lần đầu tiên tu hành đạo pháp, theo không kịp khóa, như nghe thiên thư là chuyện rất bình thường, đây làm sao...

Ông ~ ong ong ~

Hầu tử vô thức run run, hơi ngẩng đầu nhìn một chút, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt

trên cành cây buộc y, cách dây thừng chỉ ba tấc, chính là một tổ ong biện pháp sư phụ phạt người, làm sao giống như trêu cợt một con khỉ vậy?

Tôn Ngộ Không nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, mắt thấy các nơi không người, thân thể lắc lư như cá, tuột ra khỏi dây trói, chạy mất tiêu như một làn khói

chỉ như vậy?

Tôn Ngộ Không nhún nhún vai, quay trở lại nơi ở mà mình đã biết trước đó, trong lòng thầm lo lắng không biết làm sao có thể theo kịp lời giảng của sư phụ

...

- Ài, làm Nguyên Soái cái gì, quá là nhàm chán

tại Thiên Đình, bờ Thiên Hà

đại Nguyên Soái mới thăng nhiệm thuỷ binh Thiên Hà nào đó, mặc một thân chiến giáp vàng nhạt, nằm trên bờ đê đầy cỏ của Thiên Hà, trong miệng ngậm một nhánh cỏ khô, ra vẻ đắc ý oán trách

Ngao Ất vuốt vuốt ngọc phù trong tay, không khỏi nói:

- Thật nhàm chán

Biện Trang ngọ nguậy tiến tới:

- Làm sao? Ngươi lại được thăng quan rồi?

- Chính là tổng chỉ huy Thiên Binh ba ngàn thế giới

Ngao Ất chậm rãi lắc đầu:

- Không tính là đại quan gì, đây là ta đi thay thế Kim Bằng huynh trưởng

- Kim Bằng...

Biện Trang lẩm bẩm, sau đó liền bừng tỉnh đại ngộ:

- Hóa ra là có chuyện như vậy

- Như thế nào?

Ngao Ất nhíu mày hỏi một câu

- Trước đó vài ngày, Kim Bằng Điểu say rượu, nói chút lời nói không nên nói ở trước mặt mọi người

Biện Trang thở dài:

- Vị tướng quân này, bản lĩnh lợi hại, thần thông quảng đại, bên trong võ tướng Thiên Đình có thể xếp trong mười đại cao thủ, nhưng chính là hơi ngông cuồng một chút

Ngao Ất nói:

- Kim Bằng tướng quân không phải cuồng ngạo, chỉ là có chút ý khó bình mà thôi

Biện Trang nói:

- Là ý gì khó bình? Thiên Đình đối với gã còn chưa đủ sao?

Ngao Ất muốn nói lại thôi, trong mắt như có điều suy nghĩ, có chút không nắm chắc được lắc đầu

Biện Trang lại hỏi:

- Nhắc tới cũng kỳ, ngươi là Long tộc, gã là Phượng tộc, long phượng vốn là tử địch, các ngươi còn xưng hô với nhau là huynh trưởng, hiền đệ

- Luôn cảm thấy Kim Bằng tướng quân có chút thân cận

Ngao Ất chậm rãi nói:

- Long phượng đại kiếp đã là chuyện cũ năm xưa, năm tháng xa xưa như thế, cũng không có hận ý khó bình gì, ta trước đây đã từng hỏi qua phụ vương... mà thôi

Ngao Ất khẽ thở dài, hai mắt nhắm lại, đáy lòng lại nổi lên tình hình vài ngày trước, chính mình quỳ gối ở trước mặt phụ thân

Chương 1976: Đừng nhìn loạn

'Phụ vương, hài nhi luôn cảm thấy bên trong đạo tâm thiếu cái gì đó, hài nhi luôn cảm thấy, ở trong Thiên Đình hiện giờ này hết sức không được tự nhiên, phụ vương, có phải là trước đây đã xảy ra chuyện gì hay không... '

'Ngậm miệng, lui ra. '

Lại là kết quả như vậy

Ngao Ất nhìn ngọc phù điều lệnh trong lòng bàn tay chính mình, không khỏi có chút xuất thần

Biện Trang cười hắc hắc, gối lên cánh tay nằm tại kia, lại là thoải mái nói không nên lời, lẩm bẩm nói:

- Nếu có thể gặp lại Hằng Nga tiên tử, thật là tốt biết bao

Ngao Ất cười cười, nhưng lại không hề mở miệng nhiều lời

cùng lúc đó

tại Mai Sơn, chỗ ở của Nhị Lang Chân Quân Dương Tiễn

Na Tra đã tu luyện thành bộ dáng thiếu niên bóc quýt, có chút hăng hái mà nhìn gương đồng trực tiếp trước mặt

bên trong gương đồng là tình huống mấy vị tiên tử đang múa, đây là múa trong khánh điển, có thể lấy ra nhảy

nếu là hiến múa cho Ngọc Đế bệ hạ, hoặc là Bàn Đào yến, tất nhiên là không thể lấy ra

Dương Tiễn ở một bên hà hơi, cẩn thận lau sạch Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương

Na Tra đột nhiên nói:

- Sư huynh, gần đây ta luôn bị ám ảnh về sát khí tay Dương Tiễn khẽ run rẩy, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương suýt nữa cứa vào người

- Triệu chứng gì? Đây cũng không phải là việc nhỏ

- Chuyện này

Na Tra có chút nói không chính xác, ánh mắt dịch chuyển ra khỏi gương đồng, nhìn nóc phòng:

- Đáy lòng luôn hiện ra một cái bóng người nhàn nhạt, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ có mấy câu vang lên bên tai, cảm giác tựa như là Ma Tổ đang triệu hoán

Dương Tiễn như lâm đại địch, nghiêm mặt nói:

- Ngươi hãy nằm xuống, ta dùng Thiên Nhãn nhìn

- Đừng nhìn loạn

Na Tra có chút xấu hổ:

- Ta hiện tại cũng không phải tiểu thí hài

Dương Tiễn cười xùy một tiếng, lấy ra một quyển trục trong tay áo bày biện ở bên cạnh

y cùng với một vị công chúa điện hạ Long Cung nào đó hôn ước, vị công chúa kia năm trước vừa mới phá xác, được đưa đi Dao Trì giáo dưỡng, trăm năm sau thành hôn

hôn ước là Ngọc Đế ban thưởng, ý là để Dương Tiễn đại biểu cho Long tộc, kiềm chế Long tộc

Dương Tiễn sau khi cẩn thận suy nghĩ cũng không cự tuyệt, y cũng đã đến lúc lập gia đình, đối phương chỉ cần hiền lương thục đức liền có thể, sẽ không bởi vì chính mình là Nhân Tộc, mà đối phương là Long tộc, liền xem thường đối phương

lập tức, Dương Tiễn mở ra Thiên Nhãn, nhắm ngay cái trán Na Tra, nhìn thấy linh đài Na Tra chỉ là một cái chớp mắt

Dương Tiễn đầu tiên là sững sờ, sau đó sắc mặt tái nhợt, hô hấp cũng đều có chút gấp rút

Na Tra buồn bực nói:

- Sao thế...

Dương Tiễn nhanh tay lẹ mắt, đột nhiên bịt miệng Na Tra, lập tức nói:

- Đừng có mở miệng, sát khí này đã là thành hình, chúng ta đi tìm sư phụ sư bá trước

Na Tra không rõ ràng cho lắm, Dương Tiễn lại là như lâm đại địch, nhấc trường thương lên, đưa tới Hạo Thiên Khuyển, cùng với Na Tra cùng nhau độn về hướng Càn Nguyên Sơn

y nhìn thấy đạo hư ảnh bay ở trong lòng Na Tra kia, đột nhiên nghĩ đến một việc sư phụ từng tự nhủ

cấm kỵ Thiên Đạo

người phản thiên

sinh linh cấm kỵ từng dùng một tay kéo toàn bộ Thiên Đình, lại bị Đạo Tổ khu trục đi, Thái Bạch Kim Tinh chân chính

'Trường An thúc' !

Tại Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động, Thái Ất động phủ

giờ phút này tiên quang vờn quanh tầng tầng, từ đại trận hộ sơn đến đại trận hộ động, lại đến pháp trận giấu giếm che trời trong mật thất, đều là đã mở ra

Thái Ất Chân Nhân còn thỉnh thoảng thò đầu ra, quan sát dị trạng trên bầu trời

bộ dáng kia, phảng phất như mất tập trung một chút, Đạo Tổ liền sẽ trực tiếp xuất hiện ở phía sau bọn họ

- Chuyện này không hợp lý

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thấp giọng nói một câu, cúi đầu nhìn Na Tra đang mê man trước mặt, điểm một ngón tay lên trán Na Tra

Ngọc Đỉnh tất nhiên là thấy được những hình ảnh tàn tạ hiện ra trong đáy lòng Na Tra đó, đó là tình hình lúc ở Trần Đường Quan, Tiểu Na Tra cùng với gia đinh cao cấp 'Vương Trường An' ở chung

Vương Trường An dĩ nhiên chính là áo lót Lý Trường Thọ dùng năm đó

Na Tra vì sao có thể nhớ được điều này?

Đạo Tổ năm đó dùng lực lượng bản nguyên thiên địa sửa chữa ký ức chúng sinh, chỉ có tu vi đến cấp độ nhất định, bằng vào đại đạo tự thân bao khỏa Luyện Khí Sĩ, mới có thể tự động chống cự

hoặc là giống như Ngọc Đỉnh Chân Nhân giúp Thái Ất, Đa Bảo giúp Hỏa Linh như vậy, hiệp lực ngăn cản

cân nhắc đến Na Tra cùng Dương Tiễn làm thần tại Thiên Đình, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lúc ấy cũng không bảo vệ hai vị đệ tử này, mặc cho bọn họ bị Đạo Tổ sửa đổi ký ức liên quan tới Lý Trường Thọ

Na Tra quên sự tồn tại của Trường An thúc, phần thiếu hụt bị Lý Tĩnh lấp đầy

Dương Tiễn cũng quên lai lịch của Thái Bạch Kim Tinh chân chính, bên trong ký ức có thật nhiều cái bóng Thái Bạch Kim Tinh, nhưng nhận biết lại trở thành —— đó chẳng qua là người mang tin tức của Ngọc Đế, là Ngọc Đế đã an bài đây hết thảy

Chương 1977: Để bần đạo

nhưng mấy trăm năm đi qua, ký ức mà Đạo Tổ phong ấn, lại bị Na Tra đánh vỡ...

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cẩn thận dò xét, lại nói:

- Đây quả thật là không quá hợp lý

- Không, đây rất hợp lý

Thái Ất Chân Nhân chắp tay đứng ở một bên, chậm rãi nói

- Vì sao?

- Tùy tiện nói

Thái Ất Chân Nhân cười ngượng ngùng nói:

- Không có vì sao, chỉ là buột miệng

Ngọc Đỉnh: "..."

- Ta đang nghĩ, đây liệu có phải là tính kế gì đó không

Ngọc Đỉnh buông tiếng thở dài, đi trở về bồ đoàn một bên, ngồi xếp bằng nhập tọa, nhắm mắt suy ngẫm

Thái Ất Chân Nhân tiến đến bên người đồ đệ bảo bối của chính mình, học theo, ngón tay chỉ vào trán Na Tra, cẩn thận dò xét một lần

vị Chân Nhân này cẩn thận ngẫm nghĩ, lại nói:

- Kỳ thật cũng nói còn nghe được, Na Tra một thế này, thân cận nhất chính là Trường An thúc của y, cũng có thể nói, Trường An thúc của y có ảnh hưởng sâu nhất đối với y

- Chẳng qua từ đây mà nói, gợn sóng màu lam kia cũng không phải là tiêu giảm ký ức sinh linh, mà là phong ấn đoạn ký ức này, có lẽ, có thể tìm được biện pháp, khôi phục ký ức hoàn chỉnh có quan hệ đến 'Trường An thúc' của y

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Chỉ sợ đây lại là tính kế, Đạo Tổ muốn để Xiển Giáo cùng với Thiên Đình đối lập, đánh vỡ vận thế vĩnh hằng bất bại của lão sư, từ đó ra tay đối với lão sư

- Thiên địa hiện nay, Chuẩn Đề bỏ mình, Tam sư thúc bị cầm tù ở nơi không biết, Đại sư bá bị phong ấn ở trong Tử Tiêu Cung, Thánh Mẫu nương nương đã sớm bị Thiên Đạo kiềm chế, Tiếp Dẫn Thánh Nhân vài ngày trước thất thế, đã là lui khỏi sân khấu Hồng Hoang, cũng chỉ có lão sư của chúng ta, hiện giờ bình yên vô sự

Dương Tiễn nói:

- Sư phụ, đệ tử cảm thấy, hẳn là sẽ không có tính kế như vậy

Thái Ất Chân Nhân cười thán:

- Làm sao, ngươi cảm thấy vị tồn tại trên cửu thiên kia, còn sợ vì thế mà mất mặt? Khục... làm cho Na Tra khôi phục ký ức liên quan tới Trường An thúc thì lại có thể thế nào

- Thiên địa này cuối cùng đã là bộ dáng như vậy, Thánh Nhân đại giáo rời trận, Thiên Đình quật khởi; kỳ thật, Trường An thúc của các ngươi chỉ là ý kiến không hợp nhau cùng với sư tổ, cục diện như vậy là nhận thức chung của bọn họ, đã là như vậy, sao phải thay đổi nữa

Ngọc Đỉnh Chân Nhân liếc nhìn Thái Ất, Thái Ất nháy mắt đối với Ngọc Đỉnh

ổn một tay, diễn kịch cho Thiên Đạo nhìn, vạn nhất Đạo Tổ đang nhìn chăm chú nơi đây, thì cơ hội sống sót sẽ cao hơn

Hồng Hoang sinh tồn chi đạo

- Vậy xử trí như thế nào?

Ngọc Đỉnh hỏi:

- Là tùy ý để cho Na Tra nhớ lại, hay là vì lý do ổn thỏa, một lần nữa phong bế bộ phận ký ức này?

- Phong bế đi

trong mắt Thái Ất Chân Nhân mang theo vài phần không đành lòng, rất nhanh liền quyết định:

- Cũng chỉ có thể phong bế

Ngọc Đỉnh đứng dậy đi đến bên người Na Tra, nhẹ nhàng điểm lên trán Na Tra mấy lần, xua đi hư ảnh xuất hiện trên linh đài của Na Tra

Thái Ất Chân Nhân có chút muốn nói lại thôi, ánh mắt hơi có chút phức tạp

Dương Tiễn ở một bên hơi có chút thất lạc

- Sư phụ, sư bá, đệ tử cảm thấy, bộ phận ký ức này đối với chúng ta mà nói vô cùng quan trọng, chuyện này không quan hệ đúng sai, không quan hệ cách cục thiên địa, cũng không quan hệ đại giáo chi tranh, tối thiểu nhất cũng phải để chúng ta biết được chuyện gì đã từng phát sinh, từng có tranh chấp nào. Phải và không phải, đúng và sai, dù sao cũng nên có một thuyết pháp

- Biết những chuyện này có thể làm được cái gì? Có ích lợi gì?

Thái Ất lắc đầu, nghiêm mặt nói:

- Cũng không thể thay đổi gì, cũng chỉ tăng thêm phiền toái mà thôi

Dương Tiễn ánh mắt trong suốt, biểu tình bình tĩnh, lại nói:

- Nhưng nếu thậm chí còn không biết bộ mặt thật của thiên địa này, lại làm sao có diện mục nói thay trời hành đạo, có diện mục gì đi làm tiên thần Thiên Đình gì

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhìn chăm chú vào ái đồ của chính mình, ôn hoà nói:

- Được rồi, vi sư sẽ nói một ít cho ngươi

Thái Ất cười nói:

- Ta sẽ tăng thêm mấy tầng trận pháp

- Để bần đạo

Ngọc Đỉnh lạnh nhạt nói một câu, cái trán đãng ra từng vòng từng vòng ánh sáng thất thải rực rỡ, bao bọc toàn bộ động phủ ở bên trong hào quang

Na Tra ngủ say chậc lưỡi, nhất định là nghe không được những lời này

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Dương Tiễn, ổn trọng hơn rất nhiều so với Na Tra, nói với ngươi những việc này, ngươi hẳn là sẽ không mất khống chế, ngươi muốn biết cái gì?

- Thân thế của ngươi cùng với Na Tra có liên quan rất sâu với 'Trường An thúc', cha mẹ ngươi đều xem như đệ tử ký danh của hắn, huyền công của ngươi sở dĩ mạnh mẽ như thế, cũng là bởi vì 'Trường An thúc' cho ngươi rất nhiều chỗ tốt

Chương 1978: trấn bãi

- Bên trong ký ức hiện nay của ngươi, hẳn là có một phần rất lớn là không có bị sửa đổi, cho ngươi huyền huyết, dẫn ngươi vào Thiên Đình, phụng mệnh hộ ngươi tại Linh Sơn, đều là Thái Bạch Kim Tinh, nhưng cũng không phải là ý chỉ của Ngọc Đế

- Vào lúc hắn ở Thiên Đình, Ngọc Đế phần lớn nghe hắn, ở trong những năm 'Trường An thúc' chấp chưởng thần quyền Thiên Đình kia, ngươi, Na Tra, thậm chí Đạo Môn Tam Giáo, đều bị hắn an bài thở không nổi

- Vi sư khâm phục nhất chính là Trường An thúc của ngươi, là hắn, làm cho biến số trên người ngươi biến mất, lại cho ngươi cơ duyên vượt qua hạn mức cao nhất nguyên bản của ngươi

Ngọc Đỉnh sửa sang lại suy nghĩ, tiếp tục nói:

- Kỳ thật người giết thánh cũng không phải là phu phụ Triệu Công Minh, người giết thánh, là Triệu Công Minh cùng với Trường An thúc của các ngươi

- Mà lần giết thánh kia, thay đổi mệnh đồ Hồng Hoang từ trên căn bản, đến mức, về sau Đạo Tổ không thể không kéo xuống gương mặt ngụy trang dối trá trước đó, trực tiếp hạ xuống thiên phạt diệt Tiệt Giáo, dốc hết sức thôi động Phong Thần

- Tràng diện kia có chút châm chọc, Đạo Tổ tại lúc Thượng Cổ luôn miệng nói, Tử Tiêu Cung không hiện thế gian, kết quả là lại vẫn như cũ không nhịn được lộ ra khuôn mặt dữ tợn

- Điều này kỳ thật nói rõ, 'Trường An thúc' đã sắp làm thành sự tình cần làm, khiến cho Đạo Tổ không lo được thể diện, trực tiếp ra tay đánh vỡ tiết tấu hành sự của hắn

Thái Ất Chân Nhân có chút chột dạ nhỏ giọng thầm thì:

- Sư đệ, trực tiếp xưng hô Đạo Tổ như vậy... không có sao chứ?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói:

- Bần đạo tu chính là tâm, là nơi Thiên Đạo không có cách nào chạm đến, Thiên Đạo có thể thôi diễn ba ngàn đại đạo, lại không có cách nào thôi diễn chúng sinh chi tâm

- Chính là phàm nhân ý nghĩ hão huyền, cũng có thể cấu ra một đám thiên địa kỳ quái. Thiên Đạo có bao nhiêu lực lượng suy tính, cũng không có cách nào suy tính suy nghĩ dưới đáy lòng chúng sinh, Thiên Đạo chỉ có thể tiến hành cưỡng ép cho ý nghĩ, xóa đi ý nghĩ, chỉ như vậy mà thôi

Thái Ất cùng với Dương Tiễn đồng thời gật đầu

giờ khắc này, giữa bọn hắn phảng phất như không có khoảng cách bối phận thế hệ

bọn họ ngồi ở bên trong Kim Quang Động Càn Nguyên Sơn, nghe Ngọc Đỉnh Chân Nhân kể cố sự của 'Trường An thúc'

...

- Ừm ——

Tại Linh Sơn, Vạn Phật Điện

Phật Môn chi chủ lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở bên trên bảo tọa, kim thân cao mấy chục trượng kia tản ra ánh sáng ôn hòa, ở bên trong mộc ngư thanh cùng với tiếng tụng kinh phụ trợ xung quanh, tỏ ra trang nghiêm túc mục phá lệ

mà ở trung tâm kim thân này, nơi cùng loại với giới tử càn khôn, có một ốc xá nho nhỏ

Đa Bảo Đạo Nhân lúc này đang ngồi giữa các bảo vật, tính toán chính mình rèn đúc đại kim thân này hao tốn bao nhiêu linh bảo, nghĩ đến sau này nên làm thế nào dẫn dắt Phật Môn đi đến hướng vinh quang

đến đâu thì hay đến đó

tuy rằng đã làm giáo chủ nhiều năm rồi, an bài Linh Sơn ngay ngắn rõ ràng, lại thêm thanh danh Phật tổ cũng càng trở nên vang dội ở trong thiên địa nhưng tóm lại, ít nhiều vẫn là có chút không quá thích ứng

Đa Bảo cũng không biết, là pháp lực của Đại sư bá, hay là lực lượng Thiên Đạo đang thời khắc ảnh hưởng đạo tâm của y, làm cho y có khi gần như diệt tình tuyệt tính, chỉ tồn đạo tính

hẳn là lực lượng Thiên Đạo

nói trắng ra là, Đa Bảo y kỳ thật cũng chỉ là một 'Linh bảo người', đổi thành những người khác ngồi tại vị trí này, hiệu quả có khả năng kém một chút, nhưng cũng không phải không thể thay thế

Đa Bảo cười khổ, đưa tới một mặt 'Thủy Ngưng Tiên Lan kính', nhìn chính mình trong gương

bảo tướng tôn nghiêm, một đầu tóc quăn, thân hình mập ra, vành tai biến lớn

- Ài

Đa Bảo buông tiếng thở dài

quả thực không còn tiêu sái năm đó

cũng không biết tình cảnh của sư tôn hiện nay như thế nào, các vị sư đệ sư muội sống sót tại ba ngàn thế giới có còn chịu tai hoạ

y tiến hành phối hợp, có thể đáp ứng tới Tây Phương Giáo đoạt quyền, kỳ thật cũng là Lão Quân hứa hẹn, sẽ chăm sóc bọn người Hỏa Linh...

Đa Bảo những năm này vẫn luôn suy nghĩ, nếu chính mình có thể có một nửa mưu lược, một nửa lý giải đối với đại đạo của Trường Canh sư đệ, có lẽ cũng có thể thêm một người giết thánh, mà không phải 'Trộm người nhà' Tây Phương Giáo

không thú vị

giờ phút này y ở chỗ này, pháp thân không động được, bản thể thay không đổi được, giống như một bộ mặt của Phật Môn, cũng có thể coi là trụ cột của Phật Môn hiện giờ hiện giờ Thánh Nhân không ra, Huyền Đô Đại sư huynh Nhân Giáo cùng với Trường Canh sư đệ rời đi khỏi thiên địa, Đa Bảo y xác thực xem như một trong mấy vị cao thủ mạnh nhất, thực lực còn ở phía trên những đại năng nhãn hiệu lâu đời đó

có y trấn bãi Phật Môn, đúng là an bài không tệ

Chương 1979: vung tay chưởng quỹ

nói cho cùng, cũng là Đạo Tổ căn bản không để người phản thiên y này vào mắt

'Ài, Trường Canh. '

Đa Bảo khẽ thở dài, vừa định ngủ một lát, thì nhìn thấy hai bóng người từ ngoài đại điện đi tới

chính là hai vị 'sư đệ sư muội' Văn Thù cùng với Từ Hàng

hiện nay, bọn họ là bồ tát đại sĩ phụ trách giáo vụ, cũng là danh sĩ dần dần nổi danh bên trong Hồng Hoang hiện giờ

Đa Bảo giữ vững tinh thần, thúc khởi pháp thân, kim thân cao mấy chục trượng kia lấp lánh quang mang, hai mắt chậm rãi hé mở

Văn Thù cùng với Từ Hàng đi vào trong điện, hơi làm gián đoạn tần suất gõ mộc ngư của các tăng lữ

Văn Thù cúi đầu hành lễ:

- Bái kiến Phật Tổ

Đa Bảo chậm rãi nói:

- Chuyện gì?

- Phật Tổ

Văn Thù nói:

- Hiện giờ Ngũ Bộ Châu đã có rất nhiều chùa chiền, Tây Ngưu Hạ Châu càng là chùa chiền trải rộng, sinh linh bái nhập Phật Môn chúng ta nhiều không kể xiết, bây giờ giới luật Phật Môn kéo dài từ Tây Phương Giáo, tuy có tăng thêm, cũng đã có chút không đủ. Chúng ta đã soạn thảo các quy định cho giới luật mới của Phật Môn, còn thỉnh Phật Tổ xem qua

nói xong, Văn Thù chậm rãi đẩy một quyển trục về hướng Đa Bảo, rơi vào lòng bàn tay pháp thân

Đa Bảo Đạo Nhân nhìn mấy lần, cảm thấy giới luật này tuy nhiều, nhưng cũng không tính là chuyện xấu gì; nếu như có thể ước thúc đệ tử Phật Môn, sau này bên trong thiên địa cũng có thể ít chút náo động

y nói:

- Liền theo mở rộng theo biện pháp của đại sĩ

Văn Thù cười nói:

- Tuân pháp chỉ Phật Tổ

Từ Hàng ở một bên lại nói:

- Phật Tổ, bây giờ Nam Thiệm Bộ Châu tuy có không ít chùa chiền của Phật Môn chúng ta, nhưng những chùa chiền này không vào được nơi phồn hoa Nam Châu, lại thêm phật pháp lưu truyền ở trong phàm nhân, thường thường có chỗ bất công, không xác thực, không bằng chọn một hai vị cao tăng, truyền Đại Thừa phật pháp tại Nam Châu, như thế có thể bảo vệ giáo vận, cũng có thể phổ độ chúng sinh

- Việc này rất tốt

Đa Bảo ôn hoà nói:

- Vậy thì do quan âm đại sĩ phụ trách

Từ Hàng lập tức muốn nói lại thôi

ai đưa ra vấn đề, người đó liền đi giải quyết vấn đề?

Vị vung tay chưởng quỹ này

Đa Bảo cũng cảm thấy có chút xấu hổ, pháp thân ngưng ra một chút lưu quang trong lòng bàn tay, hóa thành mấy nhánh cây xanh biếc, rơi vào bên trong ngọc tịnh bình Từ Hàng nâng trong lòng bàn tay hậu thiên linh căn, nhánh dương liễu

cho một chút chỗ tốt, lại an bài làm việc, như vậy ít nhiều có chút lực lượng

Từ Hàng cũng không tiện nói thêm cái gì, hành lễ lĩnh mệnh, chợt nhớ tới sự tình Tiếp Dẫn Thánh Nhân dẫn âm căn dặn trước đây, nhân tiện nói:

- Phật Tổ, không bằng lại cho bần tăng thêm đôi chút giúp đỡ

Đa Bảo hỏi:

- Đại sĩ muốn giúp đỡ như thế nào?

- Gần đây bên trong Linh Sơn thịnh truyền, bên trong Kim Liên bảo trì kia lúc nào cũng có bảo quang lấp lánh...

Từ Hàng còn chưa dứt lời, mi tâm phật tượng kia bay ra một vệt ánh vàng, pháp thân trong nháy mắt hóa thành kích thước một trượng, ngồi ở bên trên đài sen màu vàng, xuất hiện ở trước mặt Từ Hàng

một cỗ uy nghiêm lan tràn ra, lại bị Đa Bảo che giấu

- Bảo quang? Mời dẫn đường. Khục, vừa rồi không phải là phản ứng bản năng nào cả

hai đại sĩ Từ Hàng cùng với Văn Thù liếc nhau, làm dấu mời lẫn nhau, dẫn đường tiến đến hoa sen bảo trì phía sau núi Linh Sơn

nơi này cách nơi Tiếp Dẫn Thánh Nhân ẩn cư khá gần, cho nên ngày bình thường đã rất thưa thớt người, mặt trời càng dài, cũng không khỏi có chút hoang vu

Đa Bảo hiếm khi đi ra đại điện, lúc này đang khá hào hứng

Linh Sơn những năm này biến hóa rất to lớn, khắp nơi đều xây dựng cung điện, toàn bộ Linh Sơn cũng đều triệt để bị cải tạo, thậm chí ngọn núi cũng đều bành trướng mấy phần

Cụ Lưu Tôn Phật phụ trách việc này, muốn xây dựng toàn bộ Linh

Sơn thành một toà đại tự, biến nó thành chỗ Phật Tổ tu hành, trở thành thánh địa trong lòng ngàn vạn đệ tử Phật Môn

không bao lâu, Đa Bảo, Văn Thù, Từ Hàng đi đến bên cạnh bảo trì, Đa Bảo đứng xa xa đánh giá, chóp mũi run run, cứ như vậy khẽ ngửi...

Bị lừa rồi, không có bảo vật

- Chính là nơi đây?

- Chính là nơi đây

Từ Hàng búng ngón tay, một chút bảo quang lưu chuyển, bảo trì lập tức biến thành trong suốt

đáy ao, một con ve sầu vàng bị phong cấm tầng tầng, nằm trong góc, cánh hơi rung

Đa Bảo tất nhiên là nhận ra lai lịch của ve sầu này, chính là Hồng Mông hung thú được Thánh Nhân thu làm đệ tử kia, lục sí kim thiền, Kim Thiền Tử

năm đó bị Trường Canh sư đệ suýt nữa nổ chết, lại bị Thánh Nhân Tây Phương Giáo cứu

—— Đa Bảo dù chưa lộ diện, lại ở bên cạnh sư tôn nhà mình, thông qua cửa sổ nhỏ Tru Tiên tứ kiếm mở ra, chứng kiến cảnh tượng này

Từ Hàng nói:

- Kim thiền này có khả năng có đại dụng

Chương 1980: Người thỉnh kinh

Văn Thù lại nói:

- Kim thiền tính tình bạo ngược, tàn nhẫn thị sát, bên trong Phật Môn chúng ta có rất nhiều người tài ba, sao phải dùng nó

Từ Hàng hiếm khi tranh chấp cùng với người khác, lần này lại định tiếng nói:

- Nặn lại thần hồn của nó là được

Đa Bảo nhìn ra gì đó, chậm rãi nói:

- Kim thiền đã gần như bỏ mình, giờ phút này hoàn toàn dựa vào thiên phú thần thông chống đỡ tính mạng, không bằng liền lấy phật pháp tái tạo thần hồn, dốc lòng dạy bảo, đã ở chỗ này, chính là hữu duyên cùng với Phật Môn chúng ta, tự nhiên có thể để Phật Môn sử dụng, cũng có thể chứng lý lẽ bể khổ vô biên với quay đầu là bờ

Văn Thù trầm ngâm vài tiếng:

- Phật Tổ nói rất đúng

Từ Hàng lại trong lúc vô tình liếc nhìn chỗ ở của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, đáy lòng khẽ thở dài, tiếp tục thương nghị xử trí kim thiền như thế nào, làm cách nào để kim thiền phát huy tác dụng tại sau này

nàng có khi, đúng là bởi vì mềm lòng, luôn làm những điều khiến bản thân gặp khó xử

rất nhanh, ba người bọn hắn liền định ra mệnh đồ kế tiếp của kim thiền

kỳ thật phần lớn đều là Từ Hàng nói, Đa Bảo cùng với Văn Thù ở bên cạnh nghe

kế hoạch của Từ Hàng là như thế này:

trước hết để cho kim thiền hồi phục tổn thương, trợ giúp kim thiền khôi phục bản nguyên, tái tạo nhân thân, quá trình này đại khái cần mấy trăm năm

đợi mấy trăm năm sau, liền để kim thiền hiện thân tại Linh Sơn, do Phật Tổ thu đồ, cho lai lịch, lại tìm cớ đưa kim thiền vào trong luân hồi, đầu thai đi nơi phồn hoa Nam Thiệm Bộ Châu

sau đó kim thiền đi từ đông sang tây, chủ động đưa Đại Thừa phật pháp đến Nam Thiệm Bộ Châu, tự nhiên có thể tuyên dương phật pháp tại nơi Nhân Tộc khí vận hội tụ

sau khi việc này được định ra, Đa Bảo đánh giá Từ Hàng vài lần, cười hỏi:

- Đại sĩ, những lời này, xuất từ vạn thế phật hay là xuất từ Thiên Đạo?

Từ Hàng run lên, mỉm cười trả lời:

- Không giống nhau sao?

Đa Bảo cười nói:

- Xác thực, cũng không kém nhiều, vậy cứ tiến hành như thế, liền do đại sĩ giám sát toàn bộ hành trình

- Thiện

Từ Hàng đáp ứng một tiếng, biểu tình nhìn không ra hỉ nộ, đáy lòng không khỏi than nhẹ vài tiếng

mệnh đồ sau này của Kim Thiền Tử này, liền cứ như vậy được an bài xuống

nó không có quyền được biết chút nào

cùng lúc đó, tại tây bắc Nam Thiệm Bộ Châu, Linh Đài Phương Thốn Sơn

Lý Trường Thọ lòng có cảm giác, có chút cẩn thận từng li từng tí bấm ngón tay suy tính, lại không nhịn được nhíu mày kim thiền sẽ xuất thế tại ba trăm năm sau? « Người thỉnh kinh » đã được an bài?

Hả?

Đó không phải là thời khắc hầu tử học thành trở về, giao lưu điên cuồng cùng với Thiên Đình?

Cũng đúng, Kim Thiền Tử giống như không chỉ luân hồi một lần, mà là trải qua chín lần mười lần ở trong luân hồi

Kim Thiền Tử...

Lý Trường Thọ bề ngoài duy trì đả tọa, nhưng lại âm thầm bắt đầu suy tư một hồi

không biết những tin đồn về Kim Thiền Tử mà bản thân tung ra đã lâu có còn tác dụng hay không

đạo pháp tự nhiên, ở đâu cũng được

tại Linh Đài Phương Thốn Sơn, Lý Trường Thọ nằm ở trên ghế bành, cảm thụ ánh nắng ấm áp, trên khuôn mặt nở nụ cười nhẹ nhàng

phương tây đại hưng không có quan hệ gì với hắn, kim thiền xuất thế có liên can gì với hắn

dạy dỗ tốt hầu tử, cũng thừa cơ chôn một ít đinh, giao chiến một đợt với Đạo Tổ và Thiên Đạo vào trước Tây Du, vô luận chính mình thắng thua, Tây Du kiếp nạn có tồn tại hay không, cũng đều không có ý nghĩa gì

thắng thiên hạ thái bình, thua trốn xa hỗn độn

nói trở lại, Tôn Ngộ Không đúng là cường giả trời sinh

lúc này vừa vặn là ngày thứ một trăm Tôn Ngộ Không lên núi, ngày hôm nay giảng giải kinh văn tại tiền điện, con khỉ này đã là có thể ngồi yên nghe giảng, cẩn thận thể hội ý nghĩa kinh văn

biểu hiện vô cùng xuất sắc

nói đến việc dạy khỉ, ngoại trừ tạo ra bầu không khí bình đẳng, tự do, hiền lành cho Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Lý Trường Thọ tạm thời không có làm thêm cái gì

Tôn Ngộ Không bằng vào hơn mười năm ma luyện tại phàm tục, rất nhanh liền hoà mình cùng với sư huynh sư tỷ

ở dưới sự ngầm đồng ý của Lý Trường Thọ, Tôn Ngộ Không dựa vào các đạo pháp mà y học được từ các sư huynh sư tỷ để nắm vững các phương pháp tu luyện cơ bản; cũng ở trong nửa tháng ngắn ngủi, đi qua con đường mà Luyện Khí Sĩ bình thường mất mười năm, mấy chục năm, cũng đều không nhất định có thể đi qua

đến tận đây, Lý Trường Thọ cũng không thể lại xem diễn kịch được nữa, nhất định phải bắt đầu tiếp nhận dẫn đạo

bằng không liền bỏ qua 'giai đoạn hoàng kim' hầu tử mạnh lên

phương pháp thiên vị hầu tử, hắn còn nhiều; ngày hôm nay lúc giảng giải kinh văn tại đại điện, đã là giải quyết tốt đẹp chuyện này

hắn làm cái gì?

Chương 1981: Hỏi

Kỳ thật chỉ là thuận thế, cấp cho hầu tử một chút ám chỉ

lúc ấy, Lý Trường Thọ nói xong đạo kinh đạo pháp, liền hỏi các đệ tử có thắc mắc hay điểm nào chưa rõ không

có mấy vị đệ tử ngày thường biểu hiện tốt trên lớp mở miệng, hỏi mọt chút vấn đề giảng giải kinh văn thông thường, Lý Trường Thọ lần lượt giải thích nghi hoặc

Ngộ Không kia cuối cùng vẫn là không nhịn được, chủ động nói ra một vấn đề

- Sư phụ! Ai này này, sư phụ ở trên, đệ tử có thể hỏi một câu không, đệ tử hiện giờ tu hành thế nhưng là trường sinh chi pháp?

Lý Trường Thọ mặt không thay đổi đáp lời:

- Thế gian vô thượng pháp, ba ngàn đại đạo thôi, mỗi đầu đại đạo đều có thể bước vào cảnh giới Trường Sinh, dựa vào là cơ duyên cùng với tạo hóa của ngươi

Ngộ Không làm sao nghe không ra, đây thật ra chỉ là nói chiếu lệ?

y vội vàng vái chào một cái, quỳ gối bên trên bồ đoàn nói:

- Đệ tử cũng không phải có ý ngỗ nghịch, cũng không dám vọng nghị đại đạo, chỉ là sư phụ, đệ tử ngu dốt, đã đến đây hơn mười năm rồi, nhưng vẫn chưa thể nhìn thấy cái bóng trường sinh chi pháp, nếu sư phụ có pháp, có thể cho đệ tử thông tin chính xác để đệ tử yên tâm được không?

- Làm sao?

Lý Trường Thọ khẽ nhíu mày:

- Nghe ý trong lời nói của ngươi, nếu như vi sư không có trường sinh chi pháp, ngươi liền đi sang chỗ khác?

- Đệ tử sao dám, đệ tử sao dám

Ngộ Không quỳ gối dập đầu:

- Đệ tử không cầm nửa điểm lễ vật, sư phụ ngài đã thu đệ tử, đệ tử đương nhiên không phải sinh linh không tim không phổi như vậy! Chỉ là, sư phụ ngài... đệ tử chỉ muốn biết, trường sinh sau này là có hi vọng hay là vô vọng, nếu như vô vọng, đệ tử trở về Hoa Quả Sơn trước an bài hầu tử hầu tôn, lại trở lại hiếu kính sư phụ!

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Ngươi có biết vi sư bao nhiêu tuổi không?

Ngộ Không lập tức run lên

bên cạnh có sư huynh cười nói:

- Sư đệ ngươi đến từ phàm tục, việc ngươi không biết danh hào của sư phụ chúng ta là điều dễ hiểu, lão sư là đại năng đi lại trong Hồng Hoang, được tôn một câu lão tổ, mọi người đều xưng tiền bối. Tiên nhân trường sinh mà ngươi ước ao mặc dù không nhiều, nhưng gặp được lão sư, cũng ϙaor cung cung kính kính, lão sư chỉ cần một chỉ bọn họ liền tan thành mây khói

Ngộ Không hai mắt tỏa sáng:

- Ồ? Thật không?

- Con khỉ nhà ngươi!

Lý Trường Thọ quả thực là bị con khỉ này chọc tức cười, bấm tay gảy nhẹ đối với Ngộ Không

trước mắt Ngộ Không lập tức nổi lên một chút hình ảnh, cảm nhận được một cỗ đạo vận thương minh, cổ lão, đạo vận này ở trong thiên địa đã tồn tại năm tháng lâu đời

thạch hầu này đã không còn nghi ngờ gì nữa, liên tục quỳ lạy xin lỗi

Lý Trường Thọ nói:

- Tu hành cũng không phải là tranh cường háo thắng, tu hành chính là con đường sinh linh truy tìm đại đạo. Ngộ Không, khi ngươi vào cửa của ta, đã là đặt chân lên con đường này, mà ngươi có thể đi đến nơi nào, đi đến chỗ nào, lại đều phụ thuộc vào chính ngươi

- Vi sư có thể dạy ngươi phương pháp tu hành, lại không thể giúp ngươi vượt qua bình cảnh, vi sư có thể dạy ngươi tiến hành cảm nhận đại đạo, lại không có cách nào phóng đầu đại đạo này vào bên trong lồng ngực của ngươi

- Cho nên, vi sư sẽ không nói cho các ngươi cái gì trường sinh đạo cảnh, hay là làm thế nào để trường sinh, các ngươi tu chính là đạo, truy tìm bản chân, hoàn quy chân ngã, tự tại yên vui, tìm chân ý ở bên trong không minh, dò xét bản ngã từ trong sương mù, đã biết chưa?

Chúng đệ tử cùng nhau cúi đầu xưng phải, Ngộ Không cũng là liên tục chắp tay

Lý Trường Thọ tiếp tục nói:

- Đã nói đến nơi đây, liền nói thêm vài lời, Ngộ Không, ngươi nhập môn đã trăm ngày, cũng coi như thành tâm tiến tới, vi sư để ở trong mắt, cũng coi ngươi như là đệ tử chính thức, ngày hôm nay vi sư liền truyền cho ngươi phương pháp tu hành, ngươi cũng có thể tự mình lựa chọn

Tôn Ngộ Không cười hắc hắc:

- Sư phụ, ngài dạy cái gì, đệ tử tự nhiên sẽ học cái đó

- Đừng có ba hoa khoe mẽ, hãy lắng nghe cho kỹ

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Ta có một pháp, tên là giải không chi đạo, tìm hiểu lý lẽ không minh, lúc nào cũng sửa đổi bản tâm, thấy chân thực tại hư ảo, rõ hư ảo trong chân thực, ngươi có muốn học không?

Ngộ Không hỏi:

- Sư phụ, pháp này cần bao lâu mới có thể trường sinh?

Lý Trường Thọ nói:

- Nếu ngươi cảm ngộ đủ sâu, tu hành thuận lợi lại không gặp bình cảnh, có lẽ năm sáu ngàn năm nữa có thể trường sinh

- Quá dài quá dài, đệ tử còn muốn giúp đỡ những lão khỉ đó tăng thọ nguyên

Lý Trường Thọ gật gật đầu, lại nói:

- Vi sư còn có một pháp, có thể chiếu sáng tâm tính, tăng tiến thọ nguyên, chỉ cần luôn cảm ngộ, suy tư thật nhiều, tìm hiểu ba bốn ngàn năm, nếu hết thảy thuận lợi, liền có thể trường sinh

Chương 1982: Thiên vị

- Quá dài, vẫn là quá dài!

Trong mắt Tôn Ngộ Không tràn đầy chờ mong, đầu tiên là không ngừng nhận lỗi, lại hỏi:

- Sư phụ, có biện pháp nào trường sinh chỉ trong mấy chục hoặc trăm năm không?

Phần lớn chúng đệ tử hai bên buồn cười

có đệ tử không nhịn được nói:

- Ngươi coi như tu ma công, cũng không có khả năng trong mấy trăm năm tu được trường sinh đạo quả

- Ngộ Không, ngươi đừng có chọc lão sư tức giận...

- Hừ!

Lý Trường Thọ trở mặt tại chỗ, lãnh đạm nói:

- Ngộ Không, ngươi tâm tính táo bạo, khát vọng trường sinh, lại tiến về phía trước!

Tôn Ngộ Không run run mấy lần, nhưng vẫn là bước nhanh về phía trước, ngồi quỳ chân ở trước mặt Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ đứng dậy, tiện tay triệu ra một cây roi gỗ, không nhẹ không nặng đánh ba lần ở trên lưng Tôn Ngộ Không, khiển trách:

- Hãy coi đây là cảnh báo, thể ngộ cho thật tốt!

Sau đó, thân hình Lý Trường Thọ lặng yên tiêu tán, lưu lại chúng đệ tử hai mặt nhìn nhau, lại gần quở trách một hồi đối với Tôn Ngộ Không

đều nói Tôn Ngộ Không nói năng lỗ mãng, chọc giận lão sư

Tôn Ngộ Không lại là cười đùa tí tửng, cũng không có cảm thấy xấu hổ gì

ngược lại là, bọn họ đều không để ý đến hai vấn đề

thứ nhất, hầu tử nói muốn tốc thành trường sinh tiên, sau đó trở về mang hầu tử hầu tôn nhà mình khoái hoạt tu tiên, đây là có ý một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên, chính là điều kiêng kị của Luyện Khí Sĩ

một là truyền thống Hồng Hoang pháp không thể truyên loạn, tiếp theo là hành sự như thế sẽ tăng thêm rất nhiều biến số cho sư môn, nói không chừng liền sẽ rước lấy nghiệp chướng

hai là, đám đệ tử này lúc nhập môn, lão sư cũng không có hỏi bọn hắn muốn tu pháp gì, trực tiếp ném một bản tu hành pháp vào mặt, hôm nay thậm chí còn đưa ra lựa chọn khác biệt

chậc, đãi ngộ khác biệt

...

Đêm dài, vắng người, Thọ nghỉ ngơi

ở bên trong Nguyệt Tam Tinh Động, một bóng người lén lút đi loanh quanh, cuối cùng lẻn đến ngoài cửa sổ 'hầm trú ẩn cao cấp' của Lý Trường Thọ, ở kia nhẹ nhàng la lên:

- Sư phụ, sư phụ ~

Chính là Tôn Ngộ Không

thấy bên trong không có động tĩnh, Tôn Ngộ Không cẩn thận từng li từng tí đẩy ra cửa sổ, rón rén bò vào, quỳ gối ở bên cạnh giường Lý Trường Thọ, không nói một lời trước hết dập đầu mấy cái

- Sư phụ, không biết ngài có phải là muốn đệ tử nửa đêm đến đây gặp ngài hay không

- Cái tên nhà ngươi, còn không tính ngu dại

trong khi nói, Lý Trường Thọ lặng yên mở ra kết giới, ngồi dậy từ trên giường, nhìn chăm chú vào khỉ ngồi quỳ chân trước giường

Tôn Ngộ Không cũng ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, ánh mắt vẫn là linh động trong suốt như vậy

Lý Trường Thọ nói:

- Đứng lên đi, về sau không cần nhiều lễ tiết như vậy

- Tạ sư phụ, tạ sư phụ

Tôn Ngộ Không liên thanh nói

y nói chuyện tương đối nhanh, lại yêu thích lặp lại những câu ngắn, giống như sợ người khác không nghe được vậy

Lý Trường Thọ nói:

- Nếu ngươi đã hiểu, vi sư tự nhiên có thể truyền cho ngươi tiên pháp ngươi muốn học, nhưng Ngộ Không, vào trước khi truyền tiên pháp cho ngươi, vi sư hỏi ngươi mấy vấn đề trước, lại ước pháp tam chương với ngươi, như thế nào

- Đệ tử hoàn toàn nghe sư phụ ngài an bài

- Thiện

Lý Trường Thọ mỉm cười đỡ râu:

- Đầu tiên là vấn đề ngươi vì sao tu đạo, ngoại trừ vì trường sinh bất lão, tiêu dao tự tại, ngươi còn có ý gì khác không?

Tôn Ngộ Không nói:

- Đệ tử không có tâm tư gì khác, chỉ là muốn học thành tiên pháp, như thế cũng có thể làm cho nhóm hầu tử hầu tôn trường sinh bất lão

Lý Trường Thọ ấm giọng hỏi:

- Những hầu tử hầu tôn kia của ngươi, đối với ngươi mà nói là vô cùng quan trọng?

- Đệ tử không cha không mẹ, cũng không biết thất tình lục dục gì

biểu tình của Tôn Ngộ Không hơi có chút sa sút, lại ra vẻ vui vẻ như ngày thường:

- Nhưng những hầu tử hầu tôn đó gọi đệ tử một tiếng đại vương, đệ tử tất nhiên là không thể không quản bọn họ

Lý Trường Thọ nói:

- Ngươi có biết, coi như ngươi mang tiên pháp về, tuyệt đại đa số tộc nhân của ngươi, kỳ thật ngay cả Nguyên Tiên cũng đều không thể tu thành

- Chuyện này... tóm lại là có thể có một cơ hội, không đến mức cơ hội cũng đều không có

Tôn Ngộ Không cười nói:

- Sư phụ, ngài đã làm đại vương chưa?

- Chưa làm qua, cảm giác như thế nào?

- Rất tự tại

- Ha ha ha!

Lý Trường Thọ đỡ râu cười khẽ:

- Mà thôi, vi sư sẽ cho ngươi một ít phương pháp tu hành Yêu tộc, chẳng qua đừng rêu rao việc này, đồ vật vi sư truyền cho ngươi, cũng tuyệt đối không thể tuỳ tiện lưu truyền ra ngoài

- Đa tạ sư phụ! Đa tạ sư phụ!

- Đứng lên đi

trong tay Lý Trường Thọ nhiều hơn một thanh phất trần, phất trần quét nhẹ, Tôn Ngộ Không đã là bị đẩy lên bên trên bồ đoàn bên giường, đặt mông ngồi xuống

Chương 1983: bất công

Lý Trường Thọ cũng không tàng tư, lấy công pháp Đạo Tổ cấp ra, dẫn Tôn Ngộ Không nhanh chóng nhập môn, củng cố đạo cơ

thật thiên vị

đây kỳ thật cũng là cơ hội số lượng không nhiều, Lý Trường Thọ cùng với thạch hầu chính diện tiếp xúc gần gũi, Lý Trường Thọ cẩn thận quan sát tư chất của thạch hầu, rất nhanh như là uống phải một ngụm giấm

cái con khỉ này, tư chất tốt đến mức có thể khiến cho đạo tâm của Kim Tiên phổ thông sụp đổ!

chẳng qua, tu hành cuối cùng vẫn là phải vững vàng, từng bước một tiến về phía trước; tình hình thiên vị giống như hầu tử vậy, kế tiếp cũng sẽ trở thành trạng thái bình thường

phần ước pháp tam chương này cũng là rất có ý tứ

đó là Lý Trường Thọ để Tôn Ngộ Không tuân theo mấy cái quy củ —— không thương tổn đồng môn, không thể khoe khoang thần thông pháp lực tự thân, không thể nói cho người khác bất luận sự tình gì có quan hệ tự thân tu hành

Tôn Ngộ Không tất nhiên là rõ ràng, công pháp y được truyền thụ, rất khác so với phương pháp tu hành của sư huynh sư tỷ

mà Tôn Ngộ Không cũng hỏi một câu từ tận đáy lòng:

- Sư phụ, vì sao không truyền thụ diệu pháp này cho sư huynh sư tỷ bọn họ?

Lý Trường Thọ ngâm khẽ vài tiếng, nghiêm mặt nói:

- Ngươi thế nhưng là cảm thấy, như vậy có chút bất công?

- Đệ tử cảm thấy... quả thật có chút bất công

- Nhưng ngươi là người được hưởng lợi từ sự bất công này

- Như vậy vẫn có chút bất công

Tôn Ngộ Không buồn bực nói:

- Lão sư, công pháp này của ngài, luôn không có khả năng là đặc biệt chế tạo riêng cho đệ tử đó chứ?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Phương pháp này đản sinh vào trước khi ngươi xuất thế, người không có nhục thân cường hoành không thể tu hành, người không có nguyên thần tràn đầy không thể tu hành, có thể bước qua ngạch cửa như vậy, bên trong quan chỉ có một mình ngươi

Tôn Ngộ Không lúc này mới tiếp nhận thuyết pháp như vậy

trải qua đêm thứ nhất, Tôn Ngộ Không liền chính thức bắt đầu con đường tu đạo, mà bắt đầu từ buổi tối này, tu vi của tên gia hỏa này liền bắt đầu tăng vọt

ai am hiểu bật hack tu hành nhất, Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung bận bịu!

Như Lý Trường Thọ đã căn dặn, Tôn Ngộ Không cũng không có khoe khoang việc này đối với bất kỳ người nào

chuyện này khiến Tôn Ngộ Không tương đối nghẹn khó chịu

nhưng vì trường sinh đạo quả, Tôn Ngộ Không chỉ có thể nghẹn, chịu đựng; y cách mấy ngày liền thừa dịp lúc ban đêm đi tìm Lý Trường Thọ, tu vi cảnh giới phi tốc tăng lên, lại không có nguy hiểm lật xe nào

cứ như vậy, đảo mắt liền lại là hơn sáu mươi năm

trong hơn sáu mươi năm này, Lý Trường Thọ tranh thủ thời gian ra ngoài dạo chơi một lần, tìm một địa phương khảm mười cây đinh, cũng coi như 'không quên chính nghiệp'

mặc dù Thiên Đạo một khắc cũng không ngừng quan sát nơi đây, nhưng chú ý chính là hầu tử, không phải Bồ Đề lão tổ hắn bên trong thiên địa gió êm sóng lặng, cũng không có việc gì lớn phát sinh

phàm tục Nam Châu các nơi an ổn, mấy trăm năm trước Đại Thương quốc đã có rất ít người đề cập, nhấc đến cũng phần lớn là phê bình

cũng ví dụ như Đế Tân, giờ khắc này ở phàm tục đã bị chửi thành đại hôn quân, còn phong cho ác thụy 'Trụ', gắn từng tội trạng ở trên người Trụ Vương

mà tình huống chân thực của Đế Tân lúc này, là làm một vị tiên thần nhàn tản tại Thiên Đình, tiêu dao khoái hoạt cùng với Đát Kỷ

mặc dù không thắng, nhưng cũng không tính quá thua thiệt

Thiên Đình cũng là vững bước phát triển, Thiên Binh Thiên Tướng không có mở rộng bành trướng vô hạn, mà là theo kiến nghị của Lý Trường Thọ, bảo trì tại ở một trình độ thận trọng

từng đám tinh binh cường tướng, dù sao cũng tốt hơn thật giả lẫn lộn

ba ngàn thế giới tổng thể coi như an ổn, Lâm Thiên Điện cùng với Tiên Minh trở thành phụ tá đắc lực của Thiên Đình, phụ tá Thiên Đình quản lý ba ngàn thế giới

nhưng thanh danh của hai thế lực này, ở trong miệng Luyện Khí Sĩ, đã là dần dần 'thối'

đây thật ra là sự tình không có cách nào tránh khỏi

trật tự sẽ hạn chế tự do cá nhân, tự do quá độ trái lại sẽ phá tan trật tự

đối với sinh linh ba ngàn thế giới mà nói, Lâm Thiên Điện cùng với Tiên Minh đại biểu chính là trật tự; mà nhóm Luyện Khí Sĩ ở trên người hai thế lực này cảm giác được không được tự nhiên, đương nhiên sẽ không cấp cho sắc mặt tốt

nói trở về Phương Thốn Sơn

chỉ là sáu mươi năm, tu vi của hầu tử liền đã tới Chân Tiên cảnh hậu kỳ

đương nhiên, hầu tử lúc này không biết cái gì là chân linh bất diệt, chỉ là theo Lý Trường Thọ dẫn đạo, bước qua hết cảnh giới này đến cảnh giới khác

cỗ linh lực tiềm ẩn bên trong thân thể y kia đã bị dẫn động, hướng về trường sinh cảnh dậm chân rảo bước tiến lên

không chỉ là đạo cảnh, hầu tử ở trong sáu mươi năm này cũng học được các loại đấu pháp thần thông, bảy mươi hai phép biến hoá đã xem như chính thức nhập môn, đằng vân giá vũ càng là không đáng kể

Chương 1984: cứ đợi đi

hầu tử tiến cảnh như vậy, cũng không thể tránh né... cắm xuống cho Phương Thốn Sơn hai cây chanh

cũng ví dụ như ngày hôm nay, Lý Trường Thọ vào trước khi chuẩn bị khai đàn giảng đạo, liền có một vị nam đệ tử tiến về phía trước bẩm báo, nói Ngộ Không sư đệ nhập môn đã lâu, nhưng vẫn như cũ giữ hình dạng khỉ, cũng không chịu biến hóa thành Tiên Thiên đạo thân

Lý Trường Thọ chỉ là mỉm cười lắc đầu, nhìn chăm chú vào tình hình Tôn Ngộ Không chơi đùa cùng với mấy vị đệ tử ở trong núi, chậm rãi nói:

- Không sao, y đã tự mình lựa chọn con đường cùng với đại đạo của chính mình, cũng có thể lựa chọn cách sống như thế nào, đồ nhi, tâm ngươi không yên tĩnh

đệ tử kia lộ nét mặt hổ thẹn, cúi đầu hành lễ, vội vàng cáo lui

Lý Trường Thọ như có điều suy nghĩ hình, lại bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền cười khẽ

Ổn một tay, ngày mai liền an bài nam đệ tử này ra ngoài du lịch, phòng ngừa ủ thành sự cố dạy học gì

dạy khỉ, hắn là nghiêm túc

đại đạo có bắt đầu, nhưng không có cuối cùng

Hồng Quân Đạo Tổ ngồi nhàn rỗi trong phòng trúc sâu trong rừng trúc kia, nhìn chăm chú vào Tạo Hóa Ngọc Điệp trên bàn thấp, bên trong Ngọc Điệp hiện ra tình hình tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động

đánh giá uy năng của một kiện chí bảo, kỳ thật cũng có thể tham khảo độ rõ nét của hình ảnh

giống như Tạo Hóa Ngọc Điệp của Đạo Tổ, có thể dễ dàng tiến hành diễn hóa ba ngàn đại đạo, một hạt cát trong hình cũng đều có thể hiện ra rõ ràng

những gì hiện ra trên đó:

Bồ Đề lão tổ đang đả tọa tại hậu đường, Tôn Ngộ Không cùng với mấy vị sư huynh đệ đánh nhau chơi đùa ở bãi đất trống trước điện, hết thảy đều không kém tình hình sáu mươi năm trước bao nhiêu

Hồng Quân Đạo Tổ cũng không nhìn Bồ Đề lão tổ nhiều, ánh mắt tụ tập ở trên người Tôn Ngộ Không, mang theo vài phần thưởng thức

Đạo Tổ đột nhiên cười nói:

- Đạo hữu, con khỉ ngươi nói thật sự làm cho người ta vui...

Lời nói rơi xuống, Hồng Quân nhìn chiếc ghế thấp bên phải chiếc bàn thấp, không khỏi bật cười

ngược lại, đều đã sớm không có ở đây

Hồng Quân búng ngón tay, bên trong rừng trúc nổi lên từng lớp sương mù, phảng phất như vượt qua năm tháng trường hà, trở về tiết điểm năm tháng rất lâu phía trước nào đó

bên người Hồng Quân xuất hiện ba đạo thân ảnh, hoặc là ngồi xếp bằng, hoặc là ngồi chéo chân, thần sắc của mỗi một người đều là buông lỏng

đây là một đoạn hình chiếu ký ức

Hồng Quân lúc này đang ngồi, nhưng cũng không có mở miệng, lộ vẻ mặt ngưng trọng, trước mắt là một loạt ngọc bài bày biện chỉnh tề

bên người Hồng Quân là hai vị lão đạo, ngồi đối diện là một vị Đạo Nhân hơi mập thần thái câu nệ

giữa tiếng đàm tiếu, năm tháng chầm chậm trôi qua

xung quanh chợt có một chút đạo vận ba động, Hồng Quân bấm tay gảy nhẹ, những hình ảnh này cấp tốc biến mất, chỉ để lại một mình bản thân ngồi bên cạnh bàn thấp, trước mặt không có những ngọc bài đó nữa, chỉ còn Tạo Hóa Ngọc Điệp

- Đạo hữu

bên ngoài phòng trúc truyền tới âm thanh khẽ gọi

một vị lão đạo áo bào xám cất bước đi tới, ngồi ở đối diện Hồng Quân

Hồng Quân hỏi:

- Sao rồi?

- Lý Trường Canh cũng không có động tĩnh, vẫn luôn ở bên trong bí cảnh Côn Bằng, bọn người Huyền Đô ra ngoài tựa như muốn tập hợp sinh linh Hồng Hoang chạy ra thiên địa, khó thành khí hậu

lão đạo áo bào xám chậm rãi nói:

- Gián điệp ta và ngươi xếp vào vẫn đang ở bí cảnh Côn Bằng, mặc dù tạm thời không tiếp xúc được với Lý Trường Canh, nhưng quả thật có thể cảm nhận được đại đạo cân đối vận chuyển

- Có mấy lần Vân Tiêu cùng với Lam Linh Nga ra vào cung điện kia, đều có thể thiết thực nhìn thấy thân ảnh Lý Trường Canh, hắn tựa như là đang cố gắng tu hành, muốn tìm hiểu cảnh giới đằng sau cân đối chi đạo viên mãn. Xác thực chưa từng rời đi bí cảnh Côn Bằng

Hồng Quân Đạo Tổ cười cười

- Xem ra, trước đó đúng là ta và ngươi quá lo lắng, hắn vào trước khi bị đuổi ra Hồng Hoang thiên địa, cũng chẳng qua tu hành ngàn năm, tích lũy xa xa không đủ, mặc dù không thể khinh thường Trường Canh, nhưng cũng không cần coi hắn quá mạnh, suy cho cùng vẫn là Thái Thanh tính kế mà thôi

Lão đạo áo bào xám hỏi:

- Nhưng đạo hữu, Lý Trường Canh nếu như vẫn luôn ở bí cảnh

Côn Bằng, chúng ta chẳng lẽ phải đợi mãi sao? Phải chăng ra tay hủy bí cảnh Côn Bằng, buộc hắn rời đi càng sớm càng tốt

- Không sao, cứ đợi đi

Hồng Quân ngồi ngay ngắn:

- Nếu như bức bách quá mức, rất dễ dàng kích thích hắn khai chiến với ta và ngươi, như vậy sẽ đi ngược lại tính kế của ta và ngươi

- Tam Giới mặc dù đều nằm dưới sự khống chế của ta và ngươi, nhưng nếu hắn dùng Côn Bằng mạnh mẽ xông tới thiên địa, ta và ngươi cũng sẽ chịu tổn thất không cần thiết, hiện giờ chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến, kiên nhẫn chờ đợi là được

Chương 1985: Không cần

- Lực lượng sinh linh đã không có cách nào uy hiếp thiên địa, lại thêm Thiên Đình ngăn ở phía trước Thiên Đạo, nếu như có sinh linh phản thiên, Thiên Đình liền có thể trấn áp, so sánh cùng với thiên địa, sinh linh chung quy khuyết thiếu tính nhẫn nại, mấy nguyên hội, mấy chục nguyên hội, chúng ta cũng đều chờ nổi

lão đạo áo bào xám chậm rãi gật đầu, lại hỏi:

- Tây Du kiếp nạn an bài thế nào rồi?

- Nhìn đi

Hồng Quân cười nói:

- Con khỉ này đã có chút bộ dáng, qua một hai trăm năm nữa có thể để cho ta và ngươi sử dụng. Phật Môn bên kia cũng không cần lo lắng, Tiếp Dẫn đã bí mật bị bần đạo khống chế, Tiếp Dẫn cũng không giãy dụa cái gì, trong thiên địa hiện nay chỉ còn biến số như Nguyên Thủy, nhưng Nguyên Thủy một cây chẳng chống vững nhà, cũng không cần quản y, khó đối phó nhất bên trong Tam Thanh chính là y

lão đạo áo bào xám cũng lộ ra một chút mỉm cười, nói:

- Thánh thuận thiên, thiên liền không thể loạn thánh, chỉ còn một mình y là thánh, xác thực không cần phải lo lắng

- Chỉ cần chế ước Tiếp Dẫn là đủ rồi

Hồng Quân Đạo Tổ dùng ngón tay gõ gõ Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong mắt xẹt qua mấy phần sầu lo

- Nhưng chẳng biết tại sao, bần đạo luôn có chút bất an

- Ngươi lo lắng Lý Trường Canh biết gì đó?

- Không sai

Hồng Quân chậm rãi nói:

- Mặc dù hết thảy chân tướng đều đã bị ta và ngươi che giấu, nhưng bần đạo luôn cảm thấy, Lý Trường Canh này thông qua một ít phương thức ta và ngươi không có cách nào xác định, nắm giữ một ít bí ẩn hắn không nên tiếp xúc đến

- Ví dụ như hắn là làm thế nào đến Hồng Hoang thiên địa, lời nói hắn nói với ta trước đây, phần lớn đều không thể tin, nói không chừng lúc ấy đã rõ ràng lý lẽ【 chân linh xuyên qua 】

Lão đạo áo bào xám trầm mặc một hồi, lại hỏi:

- Mấy quyển điển tịch thuyền bên trong Côn Bằng kia, đạo hữu không phải đều đã đọc qua

- Đọc qua tuy là đọc qua, trong đó nói không chừng còn ẩn giấu tin tức gì đó

Hồng Quân trầm giọng nói:

- Lúc này bần đạo còn không nghĩ ra, vì sao Lý Trường Canh có thể ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy, liền hiểu thấu đáo cân đối chi đạo, thậm chí lý giải đối với cân đối chi đạo còn vượt qua ta và ngươi

- Theo tính tình của hắn, mười thành công lực hiện ba thành, giấu ba thành, chôn ba thành, cuối cùng còn sẽ có một thành làm thủ đoạn đào mệnh cuối cùng

- Những gì ta và ngươi thấy trước đây, quả thực là cảnh giới chân thực của hắn? Bần đạo đối với chuyện này còn có nghi vấn

lão đạo áo bào xám không khỏi im lặng

Hồng Quân Đạo Tổ bấm ngón tay suy tính một hồi, thấp giọng nói:

- Có khả năng hay không tên gia hỏa kia còn có hậu thủ, ta và ngươi đều sơ sót

lão đạo áo bào xám lại nói:

- Người kia không có khả năng giấu giếm được ngươi

- Chuyện này cũng nói không chính xác, bần đạo cũng không phải giun đũa trong bụng tên gia hỏa kia

sắc mặt của Hồng Quân Đạo Tổ có một chút cảm khái, nhẹ nhàng thở phào một tiếng, chậm rãi nói:

- Tiếp tục giám thị bí cảnh Côn Bằng, những sinh linh khác không đáng để lo, cứ nhìn chằm chằm Lý Trường Canh là được

- Được

lão đạo áo bào xám khẽ gật đầu, thân hình vừa định tán đi, nhưng lại ngưng thực một lần nữa

- Chúng ta có nên bắt Hạo Thiên nghe lời hơn không

- Không cần

Hồng Quân Đạo Tổ hơi suy tư, lắc đầu nói:

- Y chẳng qua là có chút hành động theo cảm tính, đáy lòng là rõ ràng, hai chữ Thiên Đế nếu như không có ngươi và ta bảo vệ, chẳng qua chỉ là chuyện tiếu lâm, huống chi, bên trong Dao Trì có vợ con của y, y không có đường thối lui, cũng không có chỗ có thể đi

lão đạo áo bào xám chậm rãi gật đầu, nói:

- Để ngăn chặn chuyện ngoài ý muốn xảy ra, không bằng dùng gông xiềng Thiên Đạo khóa lại thân hữu cùng với đệ tử của Lý Trường Canh

- Không cần

Hồng Quân chậm rãi nói:

- Nếu như không có cử chỉ uy hiếp Thiên Đạo, sinh linh vốn là sinh linh, không cần ra tay với bọn họ

lão đạo áo bào xám lạnh nhạt nói:

- Ngươi đối với Lý Trường Canh vẫn còn có lòng trắc ẩn

- Đạo hữu hiểu lầm

Hồng Quân mỉm cười:

- Bần đạo chẳng qua là cảm thấy, sinh linh kỳ thật có chút mỹ diệu, chúng ta đã khống chế Tam Giới, tiêu trừ phần lớn tai hoạ ngầm, cũng không cần làm cho bọn họ khó xử, sinh linh chung quy cũng là một bộ phận của thiên địa, bọn họ nhiều một chút màu sắc, cũng có thể làm thiên địa nhiều thêm một chút sắc thái, Hồng Hoang thiên địa củng cố như vậy mới là đẹp nhất, không đúng sao?

- Đạo hữu nói có lý

lão đạo áo bào xám chậm rãi gật đầu:

- Hết thảy vì thiên địa vĩnh cửu

- Thiện, hết thảy vì thiên địa vĩnh cửu

thân ảnh lão đạo áo bào xám này tiêu tán theo gió

nụ cười trên môi Hồng Quân Đạo Tổ dần dần nhạt đi, tựa hồ suy nghĩ cái gì, rất nhanh lại cúi đầu nhìn tình hình bên trong Ngọc Điệp

Chương 1986: nông cạn

bước kế tiếp, đến nơi nào?

Trường Canh kỳ thật nói không sai

Thiên Đạo bởi vì y hợp đạo mà đã đản sinh ra ý thức cùng loại với sinh linh, đây cũng không phải là chuyện tốt, bởi vì Thiên Đạo sẽ nghĩ đến làm thế nào hộ vệ thiên địa, áp chế lực lượng sinh linh

Hồng Quân Đạo Tổ điểm ngón tay lên bên trên Ngọc Điệp mấy lần, trên đó xuất hiện nhiều hình ảnh khác nhau

trong một tòa phủ đệ nước gợn lăn tăn, Thông Thiên Giáo Chủ bị dây sắt vờn quanh nhàm chán ngáp một cái, dường như không để ý nhiều đến tình hình hiện tại

xông ra chính là một cái phóng khoáng ngông ngênh

trong Tử Tiêu Cung, phong ấn của Thái Thanh vô cùng củng cố, nếu như không có Thiên Đạo Thánh Nhân toàn lực ra tay, tự nhiên khó mà cởi bỏ phong ấn

kỳ thật Hồng Quân Đạo Tổ làm sao có thể không rõ ràng

vốn dĩ, chỗ dựa lớn nhất trong tay Lý Trường Thọ, một là nguyên thần Bàn Cổ - Tam Thanh, hai là Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên, tam bảo hợp nhất hóa thành Khai Thiên Thần Phủ, lấy phá hư thiên địa làm đại giá, Đạo Tổ y cùng với Thiên Đạo

mà chỗ dựa lớn nhất của chính mình, chính là bọn họ không xuống tay được đối với thiên địa

cuối cùng cũng không phải gia hỏa ở trong cơ thể Phục Hi thượng cổ

huống chi, y đường đường là Đạo Tổ, còn có thể thiếu át chủ bài hay sao?

Ví dụ như Càn Khôn Đỉnh có thể điều động lực lượng bản nguyên thiên địa, cùng với tứ thần thú lúc Thượng Cổ liền bị y luyện hóa, làm thành Thiên Địa Vô Cực Tứ Tượng Đại Trận thủ hộ Hồng Hoang... vân vân

át chủ bài y cũng có, nếu vào lúc Phong Thần đại kiếp kết thúc, Lý Trường Thọ lựa chọn không phải rời đi, mà là đối đầu trực diện

hai bên thắng bại khó liệu, nhưng sinh linh tất nhiên tử thương thảm trọng

mà Lý Trường Thọ chọn rời đi, theo Hồng Quân Đạo Tổ, nếu Lý Trường Thọ không có chuẩn bị át chủ bài cường hoành 'Nghịch thiên' gì, theo năm tháng trường hà chảy xuôi, phần thắng của Lý Trường Thọ sẽ càng ngày càng thấp

dù sao, Đạo Tổ y, cũng sẽ không ngồi chờ chết

bước kế tiếp đến nơi nào?

Cũng nên làm chuẩn bị cuối cùng, thôn phệ hết Thiên Đạo này

siêu thoát?

Đó thật ra là lời nói vô căn cứ, nếu như tâm đủ xa, Hỗn Độn Hải cũng chẳng qua là lồng giam

cho nên từ rất lâu trước đó, Đạo Tổ y, đã đi lên một con đường khác

lấy Hồng Hoang thiên địa thành đạo thân, hóa thành chung cực sinh linh chưa từng tồn tại, đi tiếp xúc với những ý thức thể định ra quy tắc chân linh đó, đây mới là siêu thoát chi đạo của y

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Ngọc Điệp trước mặt, khóe miệng trong lúc lơ đãng toát ra một chút mỉm cười

nụ cười kia, cùng với biểu tình ban đầu cố ý dọa Lý Trường Thọ ở Tử Tiêu Cung, giống như đúc

- Các ngươi, vẫn là quá mức nông cạn

...

- Ừm...

Sao cứ có cảm giác như có ai đang chửi mình sau lưng?

Tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Lý Trường Thọ mở mắt ra, nhịn dục vọng muốn ngáp, sửa sang cảm ngộ yếu ớt chính mình tu hành đoạt được lúc này, thoáng có chút cảm khái

sửa chữa giải không đại đạo thật sự không dễ dàng

tiên thức rơi vào trên người hầu tử, phát hiện ra hầu tử kia đang nhảy tới nhảy lui, tiêu dao lại sung sướng

mấy vị nữ đệ tử hô hào 'Ngộ Không tới nha', 'Ngộ Không tiếp tục', không ngừng đùa với y

hầu tử tràn đầy vui vẻ nhảy trái nhảy phải, chặn quả cầu hoa các nàng ném đi, khiến nhiều nam đệ tử ở một bên không khỏi chua xót

không có cách nào, Ngộ Không thật sự là rất được nữ đệ tử hoan nghênh

về phần tại sao như thế, Lý Trường Thọ cũng từng cẩn thận phân tích

thứ nhất, thạch hầu này chính là một tảng đá, không hiểu gì đối với chuyện nam nữ, đạo tâm cũng không có nửa điểm khe hở

tâm của y chỉ vì đạo, đạo của y chỉ vì tâm

thứ hai, chính là thạch hầu đủ cơ linh, sẽ nói một số lời khen ngợi, tâng bốc cũng là liên tiếp không ngừng, vào thời điểm nhập môn liền tâng bốc một phen, khiến chúng sư tỷ coi y là thân huynh đệ

thứ ba, cũng là bản thân Ngộ Không không có làm cho các nam đệ tử cảm giác được 'áp lực'

y càng giống như là linh vật trong đạo quán này, mặc dù thực lực lúc này đã vượt qua các đệ tử

thứ tư chính là Ngộ Không thiện chiến, lúc đấu pháp thường

thường có thể lấy hạ khắc thượng, lại là cận thân vật lộn

trong nhiều cuộc thí luyện ở vùng núi rừng gần đó, Tôn Ngộ Không xông lên trước nhất, tiện tay liền giết một ít yêu thú thực lực mạnh mẽ, toát ra khí thế anh hùng khó tả

mỹ hầu vương như vậy, nhân duyên làm sao kém được?

Lý Trường Thọ cười khẽ, đứng dậy đi đến gần cửa phòng, ngồi ở trên ghế bành, thưởng thức tình hình các đệ tử chơi đùa

sinh hoạt như vậy, kỳ thật cũng rất tốt

nhưng sự bình yên trước mắt chỉ là vẻ bề ngoài, nếu một ngày chưa trừ diệt Đạo Tổ, không đánh tan Thiên Đạo ý chí, toàn bộ Hồng Hoang sẽ giống như một chiếc thuyền buồm nhỏ trôi dạt trên biển cả vô biên

Chương 1987: trục xuất

nếu biển tốt, thuyền buồm tự nhiên có tiến về phía trước một cách thuận lợi

nhưng chỉ cần biển có sóng hoặc bão, thì thuyền buồm sẽ bị sóng biển nuốt chửng trong chốc lát

đây không phải nguy hiểm tiềm ẩn, đây là nguy hiểm rõ ràng

sắp rồi

chỉ còn hai, ba trăm năm nữa

chờ hầu tử trở về Hoa Quả Sơn, chính mình liền có thể thuận thế thoát ra Ngũ Bộ Châu, đến lúc đó nếu như Đạo Tổ lựa chọn xoá bỏ Bồ Đề lão tổ, như vậy chính mình chỉ có thể thuận thế lật bàn

nếu Đạo Tổ lựa chọn bỏ qua Bồ Đề lão tổ, như vậy chính mình liền có thể bổ túc một chút phần thắng thiếu hụt cuối cùng, ở trong ván cờ sau cùng, hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động

từ khi bản thể rời đi Hồng Hoang đến nay, trong nháy mắt đã trải qua năm tháng không ngắn, kỳ thật hai đến ba trăm năm có thể trôi qua rất nhanh

có đôi khi, năm tháng chính là như vậy, chỉ cần mở mắt nhắm mắt, mấy chục năm liền trôi qua

Lý Trường Thọ luôn duy trì tình trạng báo động ngoài lỏng trong chặt, dụng tâm truyền thụ công pháp Đạo Tổ cấp cho hầu tử, thần thông mà Đạo Tổ không cấp cũng truyền thụ cho hầu tử

cứ như thế, hắn còn giấu diếm Đạo Tổ, đem một ít không nên truyền cho hầu tử, cũng truyền cho hầu tử

tu vi của Tôn Ngộ Không vững bước lại nhanh chóng tăng lên, hoàn toàn không biết bình cảnh là vật gì

cỗ linh lực cực kì mạnh mẽ ẩn chứa bên trong thân thể y kia, hơn phân nửa đã hóa thành pháp lực tự thân

tu được mình đồng da sắt, tu được thân ngoại hóa thân

tu được đằng vân giá vũ, tu được bất tử kim hồn

Lý Trường Thọ ngồi trong đáy lòng Bồ Đề, vung tay lên, năm tháng chung quanh nhanh chóng trôi qua, hóa thành từng tia sáng chói mắt

nhanh chóng tua đến ——

【 Tôn Ngộ Không vượt qua Kim Tiên thiên kiếp, khoe khoang bị sư tôn trục xuất 】

Vào năm thứ 236 sau khi Tôn Ngộ Không vào núi, bình ổn vượt qua Kim Tiên thiên kiếp, lại cũng đạt được không ít chỗ tốt ở trong thiên kiếp

đợi Tôn Ngộ Không tu hành mấy tháng xuất quan, lúc không nhịn được khoe khoang ở trước mặt sư huynh sư tỷ, vừa vặn bị 'Bồ Đề lão tổ' bắt được, xụ mặt răn dạy vài câu

'Ngộ Không, bần đạo truyền cho ngươi đại đạo, thế nhưng là để ngươi lấy ra khoe khoang? '

Ngộ Không vội nói biết sai, thông minh như y, đã là nhìn ra gì đó trên nét mặt của sư phụ

quả nhiên, Lý Trường Thọ hất ống tay áo lên, mắng: 'Duyên phận sư đồ giữa ngươi và ta đã hết, ngày hôm nay ngươi liền rời đi đi, đừng có trở về. '

Tôn Ngộ Không không khỏi kinh hãi, chúng đệ tử cũng cảm thấy kinh ngạc

bên trong bọn họ, thật vất vả mới xuất hiện một vị trường sinh Kim Tiên, vì sao lão sư lại đuổi y đi một cách đơn giản như vậy?

Chúng đệ tử nhao nhao mở miệng cầu tình, Tôn Ngộ Không nói hết lời, nhưng Bồ Đề lão tổ lại là ý chí như sắt đá, hất ống tay áo lên trực tiếp ném Tôn Ngộ Không ra bên ngoài mấy vạn dặm thấy lão sư thật sự nổi giận, những đệ tử này cũng không dám mở miệng, không thiếu nữ đệ tử vành mắt phiếm hồng, từng người trở về nơi ở của mình tu hành

vào đêm

Lý Trường Thọ nằm nghiêng ở bên trên giường mềm, mặt hướng vào vách tường trong động phủ

- Sư phụ...

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nói mang theo run rẩy, lại là thạch hầu kia đi mà quay lại

Lý Trường Thọ im lặng, như ngủ say vậy

kẹt kẹt hai tiếng, hầu tử lặng yên không một tiếng động trèo qua cửa sổ, quỳ gối ở phía trước giường, muốn mở miệng nói chuyện, lại không biết nên nói cái gì, chỉ là cúi đầu quỳ xuống

quỳ như thế nửa canh giờ, Lý Trường Thọ vẫn không có nói bất kỳ lời nào

Tôn Ngộ Không run giọng hỏi:

- Sư phụ, đệ tử thế nhưng là chọc giận ngài không vui chỗ nào... ngài đánh cũng được, mắng cũng được, cứ như vậy đuổi đệ tử đi, đệ tử có chút không chịu nổi

Lý Trường Thọ vẫn như cũ không nói

lại qua một hồi, Tôn Ngộ Không thở dài:

- Sư phụ, ngài có phải là có chuyện gì không tiện nói cho đệ tử đúng không?

Lý Trường Thọ vẫn như cũ không nói

Tôn Ngộ Không không nhịn được nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hít vào một hơi

- Sư phụ, ngài có thể nói với đệ tử thêm một lời nữa không, chỉ một lời thôi...

Rốt cuộc...

- Sau này đừng có nhắc tới chuyện ngươi là đệ tử của ta với ai nữa

Lý Trường Thọ dẫn âm như thế, phòng tuyến tâm lý của Tôn Ngộ Không gần như bị phá vỡ trong nháy mắt, khuôn mặt có chút u ám

tên gia hỏa này... mà thôi mà thôi

Lý Trường Thọ dẫn âm giải thích:

- Đây cũng không phải là cảm thấy ngươi không xứng làm đệ tử của ta, mà là duyên phận sư đồ giữa ta và ngươi xác thực đã hết. Ngộ Không, ngươi còn nhớ đến, chính mình vì sao bái sư? Lại còn nhớ đến ngươi đã nói gì với ta khi quỳ ở đây vào đêm đầu tiên chứ?

- Đệ tử, đệ tử...

Lý Trường Thọ truyền âm nói:

- Tu hành trong núi là tu hành, đi lại hồng trần cũng là tu hành

Chương 1988: Chuyển nhà

- Ngươi là tính tình không thể ngồi yên, vi sư để ngươi rời đi, cũng chẳng qua là cảm thấy ngươi đã không còn gì để học ở nơi đây. Đi đi thôi, thiên địa này rộng lớn, đủ để ngươi mặc sức tung hoành

- Hồng Hoang này tuy thiếu đi rất nhiều đại năng, nhưng vẫn rất thú vị và đặc sắc, ngươi cứ đi xông một lần, nhưng nhớ lấy, chớ nên nhắc đến với người khác ta và ngươi từng là sư đồ, ngươi sau này gây ra hoạ gì, cũng đừng có tới tìm vi sư

nói xong, Lý Trường Thọ khoát khoát tay

Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy xung quanh phun trào sương trắng, lúc hiện thân một lần nữa, đã là ở dưới chân núi Phương Thốn Sơn

chính là nơi năm đó y tới đây, gặp được tiều phu kia

Tôn Ngộ Không sửng sốt một hồi, chỉ cảm thấy gió đêm phất phơ, có chút lành lạnh

y cúi đầu thở dài, hướng về phía sườn núi dập đầu mấy lần, đứng dậy muốn cưỡi mây bay đi, lại không nhịn được xoay người lại ở trên mây, dập đầu mấy cái đối với nơi ở của Lý Trường Thọ

cuối cùng, con khỉ này vẫn là vành mắt đỏ hoe, cưỡi mây về hướng rời đi lúc tìm tiên năm đó

Lý Trường Thọ: "..."

Chờ Đạo Tổ có chút biểu thị, liền lập tức bắt đầu hành động tiếp theo

Tà Nguyệt Tam Tinh Động này...

Đứng ở phía trước cửa điện hậu điện, Lý Trường Thọ đảo mắt nhìn đạo quán này, trong mắt mang theo một chút hoài niệm

hắn hất tay áo, khắp đạo quán sinh ra từng sợi dây leo, lại phảng phất như có bão cát tràn qua, làm nơi đây bị cát đất chôn vùi, tạo ra một loại cảm giác phong hóa

27 vị đệ tử bị hắn gọi đến trước điện, nói sự tình bọn họ phải dọn nhà

chúng đệ tử tất nhiên là có chút không hiểu, nhưng Lý Trường Thọ lại nói, hắn suy tính được sau đó Ngộ Không sẽ chọc ra phiền phức ngập trời, cho nên nhẫn tâm bắt Ngộ Không rời đi, bọn họ cũng phải cùng nhau rời đi

không ít đệ tử lại biểu thị, hành vi bọn họ bỏ rơi sư đệ như vậy, phải chăng có chút mất đạo nghĩa, vi phạm lời lão sư dạy bảo

Lý Trường Thọ lộ sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, không nói một lời, chúng đệ tử cũng không dám lại mở miệng nhiều

tiếp theo, Lý Trường Thọ thi triển càn khôn pháp trong tay áo, thu 27 vị đệ tử vào trong tay áo, từ đó cưỡi mây chạy tới Tây Hải

những tình hình này, kỳ thật cũng là diễn cho Thiên Đạo xem

chúng đệ tử chất vấn, cũng nằm bên trong dự liệu của hắn

mà lão sư ngày bình thường ôn hòa, giờ phút này đột nhiên trở nên cường ngạnh, thay vì bảo vệ, khuyên nhủ Ngộ Không, lại là trực tiếp đi thẳng một mạch... loại cảm giác mâu thuẫn trước sau cùng với không hài hòa này, cũng là đang diễn cho Thiên Đạo xem

không có gì khác, 'Hư Bồ Đề' chính là sẽ làm như vậy

khác biệt chính là, Lý Trường Thọ đối với hầu tử cũng không có ý đồ gì, cũng chưa từng nghĩ tới sử dụng hầu tử để đạt được chỗ tốt gì

- Ài

trên mây, 'Hư Bồ Đề' thở dài, bên trên mặt già lộ ra mấy phần ý cười thoải mái

mấy trăm năm này trôi qua thật đúng là rất nhanh

năm tháng sau này cũng sẽ là như vậy sao?

Sẽ không, hẳn là sẽ không, có sinh linh chính mình thích làm bạn, có thật nhiều bằng hữu làm bạn, sẽ luôn không đến mức cô đơn

Hồng Hoang lớn như vậy, Hỗn Độn Hải đặc sắc như thế, sau khi làm xong chuyện nhỏ xoá bỏ Đạo Tổ này, đi du ngoạn khắp nơi cũng không tệ...

Lý Trường Thọ bỗng nhiên nổi thơ tính, hắn do dự đôi chút, ngâm thầm trong lòng:

- Loạn hoa mê ngã...

Đúng lúc này!

Chợt có một tia đạo vận quen thuộc rơi lên trên người, đúng là uy áp Thiên Đạo chính mình quen thuộc nhất

Lý Trường Thọ trong nháy mắt bóp tắt ý nghĩ dưới đáy lòng, đạo tâm toát ra một chút cảnh giác

- Bồ Đề, lại đi tới Thiên Nhai Hải Giác Tây Hải

Lý Trường Thọ lập tức vái chào một cái, sau đó cưỡi mây dùng tốc độ cao nhất lao về phía trước

chính mình rõ ràng đang tiến đến Thiên Nhai Hải Giác Tây Hải, vì sao Đạo Tổ đột nhiên dẫn âm kêu gọi như vậy?

Chẳng lẽ Đạo Tổ có ham muốn kiểm soát mạnh mẽ đến mức phải khiến mọi thứ đều phải thực hiện theo chỉ dẫn của mình?

Cũng không đúng, Đạo Tổ tính kế thường thường là trốn ở đằng sau đại thế

như vậy lý do hợp lý chỉ còn lại một cái —— Đạo Tổ trước đó cũng không chú ý đến Bồ Đề lão tổ hắn

hầu tử sau khi trở về Hoa Quả Sơn, hẳn là muốn đánh một trận với Yêu tộc chiếm Hoa Quả Sơn, cứu ra con cháu hầu tử hầu tôn bị ức hiếp đã lâu của chính mình đó

Đạo Tổ hẳn là đang nhìn chăm chú nơi đó, kẻo có mấy đầu lão Yêu tộc cổ lão xuất hiện, trực tiếp làm cho Hoa Quả Sơn nổ tung

ý nghĩ vừa dứt dưới đáy lòng, mười vạn dặm sóng biếc đã qua

đằng sau bia đá Thiên Nhai Hải Giác, Đạo Nhân khôi ngô kia đứng chắp tay, đưa lưng về phía chúng sinh Ngũ Bộ Châu

Đạo Tổ!

Đạo Tổ chỉ là đứng ở nơi đó, liền giống như tự thành một giới

Chương 1989: chiến thần trời sinh

Luyện Khí Sĩ lui tới Thiên Nhai Hải Giác căn bản sẽ không quay đầu nhìn về phía phương hướng Đạo Tổ

chỉ là ngẫu nhiên có ánh mắt nhìn về phía Đạo Tổ, cũng chỉ là nhìn thấy ánh sao xán lạn, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều cái gì

'Hư Bồ Đề' rơi vào trước tấm bia đá, bước nhanh đi đến bia đá, thân hình bất tri bất giác liền bước vào một chỗ kết giới, Đạo Tổ liền đứng ở trước mắt

- Bái kiến Đạo Tổ

- Ừm

Hồng Quân Đạo Tổ xoay người lại, trong mắt mang theo vài phần ý cười hiền lành:

- Sự tình Ngộ Không, ngươi làm không tệ

Lý Trường Thọ: "..."

Sau đó, khen thưởng chính là hồn phi phách tán?

- Đa tạ lão gia khen thưởng, đệ tử chỉ là làm một ít sự tình nên làm

Trên trán 'Hư Bồ Đề' rịn ra hai giọt mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ, trong mắt mang theo thấp thỏm

- Ha ha ha ha

Đạo Tổ đỡ râu cười khẽ:

- Ngươi không cần phải lo lắng, bần đạo cũng không phải ác nhân không thèm nói đạo lý, ngươi đã có công, đương nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, tiến tới phía trước đi, nhìn nơi đây

- Đa tạ Đạo Tổ

Lý Trường Thọ thấp giọng nói một câu, đáy lòng hơi thở ra một hơi, có chút câu nệ đi về phía trước

trước mặt Đạo Tổ là hư ảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp

nói đúng ra, Đạo Tổ ở nơi đây cũng chỉ là hư ảnh, chỉ chẳng qua khiến người ta cảm thấy bản thân thiết thực tồn tại mà thôi

Đạo Tổ đưa tay điểm nhẹ, Tạo Hóa Ngọc Điệp chiếu ra tình hình Hoa Quả Sơn

nơi đó, Tôn Ngộ Không thân mang trường bào, trong tay xách theo hai thanh đao kiếm không biết đoạt tới từ chỗ nào, đại chiến cùng với yêu ảnh đầy trời

Ngộ Không mặc dù thoạt nhìn chật vật, trên thực tế lại là đang truy đánh đám yêu này, cũng không có ai đỡ nổi một hiệp

- Dạy dỗ không tồi

Đạo Tổ cười nhẹ, nói một câu như thế

Hư Bồ Đề cúi đầu nói:

- Là Đạo Tổ cấp cho huyền pháp huyền diệu

- Trong hơn hai trăm năm ở chung này, ngươi đối với Ngộ Không lý giải rất sâu

Đạo Tổ cười nói:

- Ngươi cảm thấy, y có thể đảm đương được trách nhiệm lớn không?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nghiêm mặt nói:

- Ngộ Không phải chăng có thể đảm đương trách nhiệm, đều dựa vào Đạo Tổ phán đoán, đệ tử chỉ là truyền cho y đạo pháp, cũng không thể quyết định con đường y đi sau này

Đạo Tổ gật gật đầu, tựa hồ không có nghe được đáp án chính mình muốn nghe, thiếu đi mấy phần hứng thú nói chuyện

trầm mặc một hồi như thế

Tôn Ngộ Không liên tiếp đánh nát mười mấy yêu ảnh, đứng trên đỉnh núi, vẻ mặt hung ác, nhưng ánh mắt vô cùng trong suốt, hiển nhiên, vẻ mặt hung ác này là dùng để hù dọa đối thủ

yêu ảnh đầy trời gào thét mà đến, trong đó trộn lẫn mấy đầu yêu vật Kim Tiên cảnh, cũng không dám tới gần người Ngộ Không

đây coi như là trận chiến mở màn của Tôn Ngộ Không, nhưng giờ phút này, sự bình tĩnh tỉnh táo mà Tôn Ngộ Không biểu hiện ra, thậm chí lúc hạ thủ hung ác không lưu tình, đều khiến cho người ta có một loại, đây là một 'người thiện chiến' đã trải qua chiến trận

sinh ra để chiến đấu, Tề Thiên Đại Thánh

đây chính là hầu tử

Lý Trường Thọ lại không lo được thưởng thức nghệ thuật chiến đấu của Tôn Ngộ Không, Đạo Tổ ở ngay bên người, hắn cần phải suy nghĩ chính mình nên biểu hiện như thế nào, mới có thể bình yên rời đi khỏi Đạo Tổ

cái thân phận giả Hư Bồ Đề này, hắn dùng quả thực là quá thuận tay rồi

mặc dù tổn thất cũng chẳng sao cả, nhưng tóm lại không muốn thua Đạo Tổ nửa trận

thế là, trong mắt Lý Trường Thọ toát ra một chút cảm khái, tán thán nói:

- Ngộ Không quả thực chính là chiến thần trời sinh

- Không sai, chiến thần trời sinh

Đạo Tổ khẽ cười nói:

- Chẳng qua mệnh đồ mà bần đạo định ra cho y, là cuối cùng sẽ quy về Phật Môn, trở thành Đấu Chiến Thắng Phật. Bồ Đề ngươi là đệ tử Tây Phương Giáo, đối với chuyện này có ý nghĩ gì?

'Hư Bồ Đề' lập tức có chút xấu hổ, cúi đầu nói:

- Linh Sơn hiện nay đã không phải Linh Sơn ngày xưa, ngày đó đệ tử rời khỏi Linh Sơn, cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc quay trở lại, chỉ là... Ngộ Không vì sao không phải quy về Thiên Đình? Thiên Đình không cần chiến lực như vậy sao?

Đạo Tổ cười nói:

- Chiến lực của Thiên Đình hiện giờ vậy là đủ rồi, Thiên Đình có thể điều động lực lượng Thiên Đạo, Ngộ Không tuy mạnh, lại cũng chỉ là cái dũng của thất phu, không có mưu kế lãnh binh. Bồ Đề, ngươi có biết, bần đạo vì sao muốn bồi dưỡng Ngộ Không không?

Lý Trường Thọ: Đến rồi đến rồi, Đạo Tổ xuất hiện dục vọng nói chuyện mãnh liệt!

Chẳng qua hắn cũng có thể lý giải

từ trong quá trình giao phong cùng với Đạo Tổ trước đó có thể phán đoán ra, Đạo Tổ kỳ thật rất tịch mịch, dù sao ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh, quanh người cũng không có sinh linh bình thường để nói chuyện

nhưng điều này không có nghĩa là Đạo Tổ vẫn còn chút “nhân từ” hay “mềm lòng” nào

Chương 1990: tất bại

Đạo Tổ có thể nói ra lời này, đã nói rõ Đạo Tổ động sát tâm đối với chính mình, dù sao chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật

cho nên, đáy lòng Lý Trường Thọ càng trở nên khẩn trương

liền nghe Đạo Tổ chậm rãi nói:

- Bần đạo muốn để Ngộ Không trở thành một biểu tượng, để câu chuyện xưa này lưu truyền ở trong thiên địa, làm gương cho các sinh linh, cũng xem như cảnh cáo

- Bồ Đề ngươi hẳn là biết được, tiềm lực của Ngộ Không mạnh bao nhiêu, tính cách kiêu ngạo cỡ nào, trước đây bần đạo không phải đã từng nói với ngươi, muốn để Ngộ Không đại biểu Yêu tộc, dẫn động Yêu tộc, làm cho Yêu tộc cùng với Thiên Đình đánh một trận nữa, từ đó tiêu hao hết thảy nội tình của Yêu tộc

- Đây chỉ là tầng nông, giao cho Ngộ Không sứ mệnh, để cho Ngộ Không trở thành biểu tượng đặc biệt nhất giữa thiên địa, làm cho những sinh linh khác lúc muốn phản kháng Thiên Đình, có thể có cái so sánh

- Sinh linh cường hoành như vậy, cuồng vọng như vậy, cũng chỉ có thể bị Thiên Đình tùy ý trấn áp, cũng không cần thiết có mộng viển vông phản thiên, đây mới là tầng sâu

'Hư Bồ Đề' trầm giọng nói:

- Ngộ Không, tất bại?

- Nếu không thì sao?

Đạo Tổ liếc nhìn 'Hư Bồ Đề', 'Hư Bồ Đề' lập tức cúi đầu xuống

Đạo Tổ cười nói:

- Đây chú định chỉ là một trận mưu tính, mà không phải đánh cờ gì; Trường Canh sau khi rời đi thiên địa, bần đạo đã không có đối thủ đáng giá để đánh cờ. Bồ Đề ngươi hẳn là, đáy lòng có chút không đành lòng đối với tao ngộ của đồ nhi chính mình?

Trong khi nói, Đạo Tổ nâng tay trái lên, vỗ lên vai 'Hư Bồ Đề'

Lý Trường Thọ lúc này khẩn trương không phải là giả vờ, hắn toàn thân căng cứng, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, thế đứng cũng đều có chút cứng ngắc, thậm chí khí tức cũng đều xuất hiện rối loạn, bày ra bộ dáng chạy trốn cùng với cầu xin tha thứ

nhưng...

Bộp một tiếng, bàn tay lớn của Đạo Tổ vỗ nhè nhẹ trên đầu vai Lý Trường Thọ, cũng không có lực đạo gì

Đạo Tổ cười nói:

- Không cần phải lo lắng, bần đạo sẽ đưa Ngộ Không lên vị trí cao, biến y trở thành truyền kỳ trong Hồng Hoang. Những vật Trường Canh mân mê ở Thiên Đình năm đó kia, ngược lại là cho bần đạo không ít dẫn dắt, đứng tại một phương thiên địa suy tính, chỉ cần bồi dưỡng ra một vị anh hùng phản thiên, sau đó để anh hùng này trở thành một vị tiên thần bảo vệ thiên, hết thảy, liền sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều

- Đạo Tổ diệu toán

'Hư Bồ Đề' cúi đầu ứng tiếng, chủ động nói:

- Nếu Đạo Tổ còn có chuyện cần phân công, đệ tử nguyện ra sức trâu ngựa

nhưng mà, đạo tâm bản thể của Lý Trường Thọ, đã là suýt nữa chửi ầm lên

lão tặc này, thủ đoạn đùa bỡn lòng người cũng quá mạnh

- Cũng không có quá nhiều chuyện phải làm

Đạo Tổ nói:

- Bồ Đề ngươi trước đây muốn đi nơi nào?

- Đi ba ngàn thế giới tìm nơi quy ẩn

Lý Trường Thọ nói:

- Đệ tử cũng biết trên người Ngộ Không có thiên đại nhân quả, tự nhiên không dám ở lâu tại Hồng Hoang, miễn cho ảnh hưởng đến đại kế của Đạo Tổ

Đạo Tổ cười nói:

- Ngươi chỉ là không muốn lại dính líu vào nữa, muốn tránh đi

Lý Trường Thọ cố ý lộ ra mấy phần biểu tình xấu hổ

- Cũng tốt, đi đi thôi, mở đạo quán bên trong ba ngàn thế giới, dạy một chút đệ tử, cũng là một chuyện tốt, ngươi có cần công đức cùng với bảo vật?

- Không cần, không cần

Lý Trường Thọ cúi đầu nói:

- Đệ tử có thể hay không ở nơi gửi thân, treo bức họa của Đạo Tổ ngài, để đệ tử mỗi ngày dâng hương, bái lạy tỏ rõ lòng của đệ tử

treo bức họa tế bái, kỳ thật không chỉ là chủ động biểu thị 'thuộc về trận doanh', còn có ý tứ càng sâu hơn, chính là nguyện ý tiếp nhận Đạo Tổ thời khắc giám sát

trong mắt Đạo Tổ có hào quang nhỏ yếu lấp lóe, nói:

- Không cần như thế, bần đạo đã ẩn cư phía sau màn, tế bái thiên địa là được rồi

- Đệ tử tuân mệnh

- Đi đi thôi

Đạo Tổ nhẹ giọng nói một câu, 'Hư Bồ Đề' khom người vái chào một cái, duy trì thần thái, động tác Hư Bồ Đề thường dùng, từ bên người Đạo Tổ bước vào hư không, cưỡi mây đi về phía nơi xa

cảm thụ được ánh mắt Đạo Tổ nhìn chăm chú vào chính mình, như đứng ngồi không yên

Lý Trường Thọ rõ ràng, ý nghĩ của Đạo Tổ giờ khắc này, là nên xoá bỏ Hư Bồ Đề hay giữ lại Hư Bồ Đề một thời gian, xem phải chăng còn có chỗ dùng đến

hắn ở trong mấy trăm năm trước đây 'biểu diễn' nhiều như vậy, thể hiện sự thận trọng và sợ hãi của Hư Bồ Đề, sợ gánh phong hiểm, chính là vì ngày hôm nay có thể thoát hiểm bình yên

điểm đến tốt nhất cho một con rối đã qua sử dụng là một chiếc nồi hơi

trăm trượng, ngàn trượng...

Bản thể Lý Trường Thọ cơ hồ ngừng thở, khống chế tốc độ 'Hư Bồ Đề' tiến về phía trước, không dám quá nhanh, cũng không dám quá chậm

Chương 1991: Mỹ Hầu Vương

áp lực, đã làm cho ngón tay hắn không ngừng run rẩy

Đạo Tổ vẫn còn đang nhìn chăm chú, nhìn chằm chằm bóng lưng của 'Hư Bồ Đề'

đây chính là uy áp tuyệt đối của cường giả, là áp lực nắm giữ sinh tử của người khác ở trong tay, tựa hồ như Đạo Tổ đang chờ đợi, chờ đợi một ý niệm giết chóc, chờ đợi một biểu hiện tiếc nuối

bay ra ngàn dặm...

Rốt cuộc!

Bên trong hư không chợt có sấm sét màu tím đen nở rộ, bổ thẳng vào 'Hư Bồ Đề'!

Ý nghĩ trong đầu Lý Trường Thọ xoay chuyển nhanh chóng, bằng vào sự hiểu rõ của hắn đối với uy lực thiên kiếp, sấm sét màu tím đen này dường như là một loại phong ấn chứ không phải thiên phạt mang tính hủy diệt

'Hư Bồ Đề' có thể chết, chính mình dùng Vực Ngoại Thiên Ma Chi Đạo mở cửa sau Thiên Đạo, lại không thể bại lộ như vậy

làm sao bây giờ?

Hai mắt Lý Trường Thọ xẹt qua một chút tàn khốc, bản thể lẳng lặng ngồi ở kia, tâm thần cưỡng ép giữ vững tỉnh táo, lại trải lên một tầng sợ hãi ở bên ngoài tỉnh táo

'Hư Bồ Đề' làm bộ muốn ngăn cản sấm sét, đây là phản ứng bản năng

nhưng lúc hắn sắp ra tay, phảng phất như thấy được thân ảnh Đạo Tổ, lập tức lựa chọn nhắm thật chặt hai mắt, chỉ là chống ra một tầng bình chướng tiên lực, mặc cho sấm sét nuốt chửng bản thân!

- Đệ tử không có nửa phần bất mãn nào, cũng không hề có ý phản thiên, vì sao!

Oanh!

Hư không chấn động, sấm sét màu tím đen thoáng một cái đã qua, thân ảnh 'Hư Bồ Đề' chật vật lui lại nửa bước, đã là bị trọng thương

đạo cảnh... đạo cảnh bị khóa

'Hư Bồ Đề' thất vọng lạc lõng, đứng ở bên trong hư không như tượng gỗ, tựa hồ đang hồi tưởng đủ loại chuyện trước đó, cuối cùng lại tự giễu cười một tiếng

hắn chắp tay một cái đối với phương hướng Ngũ Bộ Châu, liếc nhìn những đệ tử bình yên vô sự trong tay áo đó, quay người độn đi

Lý Trường Thọ ngồi ở trong đại điện bí cảnh Côn Bằng như có điều suy nghĩ, khóe miệng có chút cong lên

đây chính là Đạo Tổ

trước tạm biệt, Ngộ Không

hầu tử đã có cơ sở, con đường tiếp theo, toàn bộ do Thiên Đạo giám thị, ai cũng không có cơ hội nhúng tay

Lý Trường Thọ suy tính, hầu tử còn cần thời gian trưởng thành nhất định, thành lập đầy đủ uy vọng ở trong Yêu tộc

Đạo Tổ muốn hoàn thành những 'quy hoạch' vừa mới nói trước đó, cũng cần thời gian nhất định

trong giai đoạn này, Lý Trường Thọ xưng là 【 Mỹ Hầu Vương 】, khi Ngộ Không dẫn dắt Yêu tộc xung kích Thiên Đình, lúc đó mới dễ dàng xuất hiện biến số, chính mình cũng có thể thuận thế ra tay, kéo phần thắng đến lớn nhất

cảm thụ được ánh mắt Thiên Đạo nhìn chăm chú chính mình lặng yên tiêu tán, Lý Trường Thọ không khỏi lại nổi thơ tính thiết bổng thủ trung ác, hà nhu thắng phật danh

trước tìm địa phương non xanh nước biếc nhiều linh khí mai danh ẩn tích, an ổn mấy năm, lại thừa dịp lúc Ngũ Bộ Châu náo nhiệt, thực hành đại kế 'trộm nhà' của chính mình, cũng luôn chuẩn bị tinh thần ngả bài

thế là, lại ba mươi năm sau

bên ngoài Ngũ Bộ Châu đã lưu truyền danh tự 'Mỹ Hầu Vương', thanh danh này lại là có quan hệ cùng với Long tộc

một năm này, hầu tử đi Đông Hải Long Cung, lừa đi Định Hải Thần Châm...

- Đạo hữu có nghe nói? Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn sinh ra một vị đại Yêu Vương!

- Đây chẳng phải là chuyện năm ngoái sao? Yêu Vương kia là xuất thân hầu tinh, nghe nói còn là thiên địa linh thai, không biết bằng cách nào đó hỗn cùng một chỗ với Yêu tộc, lại càng không biết học được ở đâu một thân đại thần thông thông thiên triệt địa

- Khá lắm, đánh cho một đám lão Yêu Vương Yêu tộc đầu cũng không dám ngẩng lên; đi Long Cung, Long Vương kia cũng đều là hòa hòa khí khí đãi khách, còn bị lấy đi Định Hải Thần Châm Đại Vũ từng dùng khi trị thuỷ kia! Cũng không biết Mỹ Hầu Vương này đến cùng có bối cảnh gì, lại vô pháp vô thiên như vậy

- Long tộc là thật sự không được

- Đúng vậy, Long tộc là thật sự không được

- Yêu tộc không phải bắn tiếng, muốn nâng đỡ Mỹ Hầu Vương này? Lại muốn tranh thiên địa với Nhân Tộc chúng ta?

- Không phải nói, Mỹ Hầu Vương nghe được việc này, liền đi đập sơn môn lão yêu lên tiếng kia

- Ha ha! Tính tình của Mỹ Hầu Vương này thật sự lợi hại, chẳng qua hắn xác thực đã thành trụ cột vững vàng của Yêu tộc

- Yêu tộc tái khởi, ha ha, nằm mơ giữa ban ngày, thanh thế của Mỹ Hầu Vương này vẫn chưa hoàn toàn tăng cao, nếu còn gây ồn ào nữa, Thiên Đình tất nhiên sẽ xuất binh thảo phạt

- Đạo hữu nói có lý, có sao nói vậy, hiện tại Thiên Đình cũng không phải Thiên Đình trong đoạn năm tháng Thượng Cổ cuối cùng kia, Thiên Đình hiện giờ, Bát Bộ chính thần tùy ý chọn ra một hai cái, đánh Mỹ Hầu Vương tự nhiên không thành vấn đề

- Chỉ là Yêu Vương, còn có thể lật trời hay sao?

Chương 1992: tiên phủ

Ở một đại thiên thế giới nào đó cách Ngũ Bộ Châu Hồng Hoang khá xa, trong tiên rừng nơi các tiên nhân giới này thường tụ tập, một đám tiên nhân tụ tập lại với nhau, thảo luận 'tin tức Hồng Hoang' từ nửa năm trước

—— nếu không có Thiên Đình thôi động ở sau lưng, tin tức truyền bá cũng phải từ gần đến xa

Lý Trường Thọ điều khiển 【 Bồ Đề lão tổ bản giả thân 】, đi ngang qua tiên rừng nơi đây, nghe bọn họ đàm luận, mặt không biểu tình trở về đạo quán cách đó không xa

mặt không biểu tình...

Xác thực nên mặt không biểu tình

đạo cảnh đều bị phong lại, phong khinh vân đạm, mỉm cười ngâm khẽ đều không hợp lý

đạo cảnh của Hư Bồ Đề bị khóa, đối với Lý Trường Thọ tất nhiên là không có ảnh hưởng gì, bị khóa chỉ là giải không đại đạo

chỉ là...

Chính mình bận rộn mấy trăm năm, kết quả là chẳng thu được gì, còn bị phong lại đại đạo tự thân

nếu Hư Bồ Đề còn sống, nói không chừng sẽ hắc hóa

ngóng nhìn rừng hoa đào, bên trong giấu thần tiên phủ

đó là một chỗ đạo quan tráng lệ, có thể thấy nam nữ đệ tử trong đó tụ tập thành từng nhóm, hoặc là chơi đùa bên bờ suối, hoặc là luận đạo trong đại điện, hoặc là ngồi ở trên mái hiên uống rượu nói chuyện phiếm

Bồ Đề lão tổ lại có nhiều đệ tử hơn?

Cũng không phải vậy

đạo quan này vốn là【 tiên phủ 】nổi danh tại giới này, Lý Trường Thọ chẳng qua mượn nơi này, để cho nhóm đệ tử của chính mình tu hành ở chỗ này

mà hắn thì thường thường ra ngoài tìm kiếm linh căn, tìm kiếm biện pháp cởi bỏ gông xiềng Thiên Đạo

làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy vui mừng chính là, chiêu 'Thỏ chết nấu chó' này của Đạo Tổ, lại cho hắn một cái cớ hoàn hảo để tìm kiếm nơi đại đạo hiện hình bốn phía

thuận thế mà làm

chỉ là mỗi ngày đều phải giả vờ chán nản, hoặc nhiều hoặc ít có chút tang thương

trở về bên trong đạo quan này, Lý Trường Thọ trực tiếp đi lầu các của chính mình, đổi một thân đạo bào, ngồi xếp bằng nghỉ ngơi ở trên giường

ngón tay điểm ra = một mặt vân kính, mượn lực lượng Thiên Đạo, quan sát tình hình Thủy Liêm Động tại Hoa Quả Sơn

—— đã là mượn lực lượng Thiên Đạo, hành động như vậy tất nhiên là ngầm thừa nhận bị Đạo Tổ biết được

một chút chi tiết này cũng là tính kế, Lý Trường Thọ đang chủ động duy trì cảm giác tồn tại yếu ớt, để tránh cho Đạo Tổ một ngày nào đột nhiên nghĩ đến hắn, liền trực tiếp mở mắt nhìn qua

nếu như không khéo, Đạo Tổ nhìn thấy tình hình hắn động tay động chân đối với Hồng Hoang đại đạo, đại chiến liền sẽ bạo phát trước thời hạn

trong ba mươi năm này, tiến độ của Lý Trường Thọ coi như không tệ, tổng thể đã hoàn thành sáu thành, lại có hai ba mươi năm nữa là đủ rồi

những gì hiện ra trên vân kính:

bên trong Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn, một đám hầu tinh nhảy tới nhảy lui, trong động còn có một đám cao thủ Yêu tộc thực lực không tệ

bởi vì Yêu tộc biến hóa phần lớn sẽ giữ lại những đặc điểm của chủng tộc ban đầu của mình, và trong văn hóa chung của Yêu tộc, càng giữ được nhiều đặc điểm nguyên bản sau khi biến hoá thì sẽ càng vinh quang

cho nên nhìn thoáng qua, bên trong Thủy Liêm Động đều là đầu hổ, đầu hươu, đầu báo, người tai thỏ, người cáo, tai lừa, không khí coi như không tệ

Thủy Liêm Động nguyên bản xem như động thiên phúc địa, giờ phút này phần lớn là mùi rượu cùng với yêu khí

Tôn Ngộ Không cùng với mấy đại Yêu Vương, đang uống rượu, trò chuyện quanh bảo toạ trên đài cao

đám Yêu Vương quanh người hầu tử này, có một đầu lão ngưu đeo khoen mũi, một đầu giao long biến thành công tử xinh đẹp, một đầu đại bàng yêu lông đen, một đầu sư tử...

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú, đó lại là sư vương uống đến đỏ bừng cả khuôn mặt, Sư Đà đại vương

những đại yêu này, thuần một sắc đều là xuất thân Yêu tộc, ngoại trừ lão ngưu kia, sau lưng mỗi một Yêu Vương đều đại biểu cho một phương thế lực lớn Yêu tộc

lão ngưu kia... ngưu...

- Ừm?

Lý Trường Thọ âm thầm nhíu mày, thông qua vân kính bắt được mấy tiểu động tác theo thói quen của lão ngưu, đáy lòng cũng là ngạc nhiên một hồi

thanh ngưu của Lão Quân?

Lý Trường Thọ đối với chuyện này cảm thấy không hiểu

thực lực của mấy đầu Yêu Vương này không tệ, chính là huynh đệ kết bái của Tôn Ngộ Không, bảy đại thánh Yêu tộc được tấn phong tiếp theo, xem như là một bước tiến quan trọng của Yêu tộc

đầu lão ngưu kia sau này sẽ là Bình Thiên Đại Thánh Ngưu Ma Vương

nhưng vì sao ở trên người Ngưu Ma Vương này, Lý Trường Thọ lại là thấy được cái bóng thanh ngưu?

Thân ngoại hóa thân của ngưu ca?

Ách, hẳn là thanh ngưu vì có thể đi lại với Thiết Phiến, làm ra một cái thân phận tại hạ giới?

Nếu thật sự là như vậy, Ngưu ca về sau tương đương với 'nuôi tình nhân' ở bên ngoài...

Phi!

Cặn bã ngưu!

Không dám nhìn nhiều, Lý Trường Thọ tản đi vân kính thuật, sau đó cố ý lộ ra mấy phần vẻ mặt bất đắc dĩ, khẽ lắc đầu tại kia

Chương 1993: chán nản

làm sư phụ, tất nhiên là không muốn nhìn Ngộ Không 'sa đọa' như vậy

trên thực tế, Lý Trường Thọ có thể cảm giác được, Ngộ Không lúc này là thật sự khoái hoạt

vừa rồi nhìn thấy, Tôn Ngộ Không đội Phượng Sí Tử Kim Quan, xỏ Ngẫu Ti Bộ Vân Lý, mặc Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp trên người, hiển nhiên là đoạt được ở Long Cung

nghĩ đến đây, Lý Trường Thọ liền... có chút tiếc nuối

hắn chính là muốn nhìn một chút, tình hình cường giả Viễn Cổ Long Vương Đông Hải, bị đệ tử của chính mình 'Bắt nạt khi dễ' như thế nào

khí lượng của lão Long Vương kỳ thật coi như không tệ

Định Hải Thần Châm vẫn luôn rơi vào vị trí hải nhãn, vốn là đã không có tác dụng; trước đây khi phong ấn Đông Hải hải nhãn, cũng đã hao hết công đức

thần bảo này khác với bảo vật truyền thống Hồng Hoang, hoàn toàn phù hợp với phương thức chiến đấu của Tôn Ngộ Không, chú định sẽ tỏa sáng ở trong tay Tôn Ngộ Không

chính là...

Thiên Đình hiện giờ này, có không ít cao thủ là nhục thân lên Phong Thần Bảng, đạt được lực lượng Thiên Đạo gia trì; thực lực của Thiên Đình, viễn siêu Thiên Đình trước khi Phong Thần đại kiếp diễn ra

nếu như Thiên Đình không nhường, Ngộ Không đợt này, đoán chừng rất khó đánh tới Thông Minh Điện

Lý Trường Thọ chỉ có thể ngóng trông, con khỉ này sẽ không khiêu khích một số vị thần vô hại trên Thiên Đình, ví dụ như Tài thần, Ôn thần

tiện thể nhấc tới, Lữ Nhạc cuối cùng vẫn là không trốn thoát được vận mệnh bị Phong Thần, chẳng qua lão là bị Phong Thần trước, mới bị Thiên Đạo đuổi bắt

ngày ấy, tại thời điểm Lữ Nhạc đi ra từ bí cảnh Thiên Nhai Các, chân cẳng như nhũn ra, ánh mắt kiên định, dựa vào Triệu Công Minh cầu tình, chính là nhục thân lên bảng

e ngại Lữ Nhạc luyện chế độc đan, hơn nữa không cẩn thận liền sẽ độc non nửa trọng thiên, Thông Minh Điện hạ lệnh để Lữ Nhạc luyện đan bên ngoài, mỗi trăm năm nhậm chức ít nhất sáu mươi năm ở bên trong Thiên Đình, lại nhất định phải an phận thủ thường

đã xem như cho Lữ Nhạc rất nhiều chiếu cố

lúc náo Thiên Cung, nếu cao thủ cấp độ như Lữ Nhạc ra tay, Ngộ Không thật sự là có chút khó có thể chống đỡ, dù sao cơ sở tu đạo của Ngộ Không vẫn là yếu hơn một chút

Tôn Ngộ Không phải cần bao nhiêu năm nữa mới đi Thiên Đình làm quan?

Lý Trường Thọ cẩn thận suy tính đôi chút, lại không suy tính được thời gian cụ thể Đạo Tổ an bài

Lý Trường Thọ chỉ có thể âm thầm vạch ra con đường tiếp theo, cố gắng hiệu quả và bí mật nhất có thể, khảm thêm một ít Huyễn Linh Đinh

có thể hay không lấy đại giới nhỏ nhất đoàn diệt Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo ý chí, liền xem trong hai mươi năm kế tiếp này, chính mình có thể 'ẩn náu' đến mức nào

xác suất chiến thắng hiện tại: 92% hoặc 93%

chỉ còn sót lại ba mối nguy hiểm tiềm ẩn

thế là, mười ba năm sau

...

Tại luân hồi tiên đảo Địa Phủ, bên ngoài Diêm La Điện

- Mã, ngươi nói việc này, làm sao lại rơi vào trên người hai chúng ta, bò... ò... ~

- Đừng có phàn nàn, đừng có oán trách, hãy làm việc chăm chỉ, hí hí ~

Ngưu Đầu Mã Diện Nhị Nguyên Soái từng người ôm một thân 'quỷ sai phục', đi về phía phủ đệ của bọn hắn ở trong Phong Đô Thành

mặt đầu trâu biến thành hình quả mướp đắng, mặt ngựa lại rót canh gà cho gã

chờ bọn hắn ủ rũ trở về phủ đệ đơn giản như sân có hàng rào, chào hỏi mấy oan hồn bảo vệ đại môn, tiến vào trong phòng chính

liền nghe được hai tiếng ba ba, Ngưu Đầu Mã Diện kéo khăn trùm đầu xuống, hai tráng hán Vu tộc liếc nhau, từng người thở dài yếu ớt

bọn hắn những năm này, sống cũng không tốt

cũng không phải Địa Phủ có khó khăn, hoặc là Vu tộc Địa Phủ có phiền phức

nguyên nhân cụ thể, bọn hắn nói không rõ ràng

nhưng kể từ một ngày nào đó, bọn hắn quên đi cái gì là mỹ vị, quên khoái cảm nở rộ trên đầu lưỡi kia

bọn hắn tìm kiếm mấy trăm năm, chờ đợi mấy trăm năm, cuối cùng chỉ có thể đạt được một cái kết luận...

Mỹ vị đã từng, tồn tại ở bên trong mộng

là bọn hắn xuất hiện ảo giác

bọn hắn lúc sau, liền như là cá khô đã mất đi mộng tưởng, m ngày ngày tê liệt ở thiên hùng quan phía đông Phong Đô Thành, không có động lực khai phá đặc sản Địa Phủ, cũng mất chờ mong suy nghĩ âm luật âm phủ

gần như chán nản

- Đại nhân muốn chúng ta đi lúc nào?

Đầu trâu thuận miệng hỏi, lấy trường bào màu đen ra, nhìn từ trên xuống dưới

- Ba ngày sau, giờ Tý

mặt ngựa trả lời một tiếng, lấy trường bào trắng tinh ra, xoa cằm trầm ngâm một hồi

đầu trâu không nhịn được phàn nàn:

- Mặt mũi của hồn nào mà lớn như vậy, nhất định phải cần hai chúng ta đích thân đi! Đại nhân còn nói nếu như đối phương phản kháng, liền trực tiếp đập đối phương gần chết, lại không thể giết, trọng điểm là phải đem theo sinh hồn trở về, thần thần bí bí

Chương 1994: Hoá thân Hắc Bạch Vô Thường

mặt ngựa nói:

- Nửa tháng trước Sinh Tử Bộ xảy ra vấn đề, có lẽ có quan hệ với việc này

- Sinh Tử Bộ có thể xảy ra vấn đề gì?

- Có một Kim Tiên, vốn nên siêu thoát sinh tử, che giấu thọ nguyên trước khi tu hành trên Sinh Tử Bộ, nhưng thọ nguyên nguyên bản của vị Kim Tiên kia vẫn còn, tựa như là chỉ có hơn ba trăm năm, phán quan muốn sữa lại, nhưng Phán Quan Bút hình chiếu đứt mất, chúng ta chính là đi bắt đối phương

- Hít hà —— ba trăm năm? Kim Tiên?

Đầu trâu trừng mắt:

- Mạnh như vậy? Con ruột của Thiên Đạo sao?

- Chúng ta làm sao biết

mặt ngựa nhanh nhẹn chui vào trong trường bào màu trắng trước mặt, hất lên cái cổ thon dài:

- Làm việc là được

- Cũng đúng, mười vị Diêm Quân không ra khỏi cửa, ngũ phương quỷ đế sợ dương khí, Địa Phủ có thể đánh cũng chỉ có mấy người chúng ta, việc này khẳng định giao cho chúng ta làm

đầu trâu dạo bước một hồi, trong mắt mang theo bất an, thầm nói:

- Có vấn đề, nơi này khẳng định có vấn đề

mặt ngựa nói:

- Chúng ta cứ làm việc là được

đầu trâu trừng mắt nhìn mặt ngựa, tròng trường bào màu đen lên cho chính mình

hai vị cao thủ Vu tộc này chơi đùa một hồi, đeo mũ dài trắng đen lên, cầm hai kiện quỷ khí, chộp lấy hai cái lưỡi dài màu đỏ tươi treo lên môi

Ngưu Đầu Mã Diện siêu thoái hóa —— Hắc Bạch Vô Thường!

- Còn có ba ngày, bây giờ đi thôi?

- Ở đây cũng không có việc gì để làm

mặt ngựa trầm giọng nói:

- Mặc dù không biết vì sao, nhưng hiện tại ta luôn muốn ổn một chút, sớm đi đi

đầu trâu cười xùy một tiếng, quơ roi gỗ trong tay, cũng tính là có mấy phần bộ dáng

- Đi thôi, không thể để cho Địa Phủ chúng ta mất mặt

lập tức, Ngưu Đầu Mã Diện này ở trong bộ dáng Hắc Bạch Vô Thường, nghênh ngang đi ra bên ngoài Phong Đô Thành, tìm được giếng thành hoàng phụ cận Hoa Quả Sơn, dấn thân vào trong đó, thuận lợi buông xuống phụ cận Hoa Quả Sơn Đông Thắng Thần Châu

hệ thống thành hoàng của Địa Phủ, kỳ thật cũng là Lý Trường Thọ tu chỉnh, chỉnh đốn và từng cải cách, chẳng qua những công lao này hiện giờ đều tính ở trên người Thiên Đình

Ngưu Đầu Mã Diện là Câu Hồn Nguyên Soái Địa Phủ, chỉ có hai người bọn họ; Hắc Bạch Vô Thường giống như phán quan vậy, là 'chức danh' quỷ sai Địa Phủ

mà Ngưu Đầu Mã Diện chính là người lãnh đạo trực tiếp của Hắc Bạch Vô Thường

lần hành động nhiếp hồn này, thập điện Diêm Quân vừa muốn ổn thỏa, lại vừa không muốn biểu hiện coi trọng quá mức, lúc này mới có chuyện hoang đường để Ngưu Đầu Mã Diện đóng vai thành Hắc Bạch Vô Thường

dù sao cũng chỉ là hai bộ da, Ngưu Đầu Mã Diện cũng không thèm để ý

ba ngày thời gian cũng không tính quá dài, bọn hắn tản bộ vài vòng ở phụ cận Hoa Quả Sơn, lấy đi mấy trăm oan hồn không có cách nào tán đi, bất tri bất giác liền đến canh giờ 'định ra'

một đêm này, roi gỗ trong tay Ngưu Đầu Mã Diện hóa thành quỷ cờ, trường bào đen trắng trên người lấp lánh ánh sáng, chiếc lưỡi dài trang trí càng thêm đỏ tươi và đáng sợ

thúc khởi một cơn âm phong, Ngưu Đầu Mã Diện khóa chặt sinh linh muốn câu hồn, nhìn kỹ thì thấy mục tiêu là một con khỉ lớn

tất nhiên là Tôn Ngộ Không

Ngộ Không giờ phút này say rượu ngủ say, vừa lúc là đại yến qua đi, Thủy Liêm Động khắp nơi đều là tiếng ngáy như sấm

đám cao thủ Yêu tộc này vui đùa ở trong núi, bởi vì Mỹ Hầu Vương không gần nữ sắc, việc vui của bọn hắn cũng chỉ là uống rượu khoác lác

hai huynh đệ Ngưu Đầu Mã Diện liếc nhau, lặng lẽ đi đến phía sau khỉ lớn, cùng nhau lay động quỷ cờ trong tay

đúng lúc này!

Lực lượng Thiên Đạo buông xuống, cưỡng ép túm ra một đạo hư ảnh từ sau ót Tôn Ngộ Không

Ngưu Đầu Mã Diện nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp tròng hai sợi xiềng xích vào, lại thúc khởi âm phong, thổi về phía miếu Thành Hoàng phụ cận Hoa Quả Sơn, hoả tốc trốn vào Địa Phủ

toàn bộ quá trình vô cùng cấp tốc, hoàn toàn không có cấp cho Mỹ Hầu Vương say rượu nửa điểm cơ hội phản ứng

nhưng mà, Ngưu Đầu Mã Diện hoàn toàn không ngờ đến, bọn hắn lại...

Câu trở về một tổ tông!

Sau nửa canh giờ, trong Diêm La điện

nguyên thần Tôn Ngộ Không lại hóa thành thực thể, toàn thân trên dưới lóng lánh quang mang màu vàng, ngồi ở trên bảo tọa của Diêm Quân

đây cũng chưa hết, y bắt chéo chân trên bàn, cầm hư ảnh Kim Cô bổng trong tay, nhẹ nhàng gõ hai cái xuống bàn

- Tìm Sinh Tử Bộ của hầu tộc Hoa Quả Sơn đến!

Một đám đại quỷ tiểu quỷ chung quanh run rẩy, đại phán quan tròng lên khăn trùm đầu Diêm Quân, giả mạo Diêm Quân kia, giờ phút này ấp úng, muốn cự còn nghênh, xấu hổ mang e sợ, cuối cùng vẫn hạ lệnh đối với quỷ sai bên cạnh

- Đi, đi, mang tất cả đến

mặt ngựa trừng mắt liền muốn xông vào giáo huấn con khỉ này, lại bị đầu trâu đưa tay giữ chặt, túm sang một bên

Chương 1995: vì lý do ổn thỏa

mặt ngựa trừng mắt mắng:

- Ngăn ta làm gì? Con khỉ này thật quá mức!

Đầu trâu lại nói:

- Sốt ruột cái gì, ngươi không phải muốn ổn một chút sao? Đại nhân bọn họ đã sớm sắp xếp xong xuôi, con khỉ này xem ra lai lịch không nhỏ, khẳng định có tính kế

mặt ngựa hừ một tiếng, nhìn hầu tử làm mưa làm gió kia, đáy lòng chính là tức giận một hồi

nhưng đúng như đầu trâu nói, lúc này thập điện Diêm Quân liền tụ ở trong điện cách đó không xa, cùng nhau mong chờ hướng về bên này, thỉnh thoảng mỉm cười trò chuyện một hai câu

phần lớn đều là đang nhạo báng

nhưng mà, ai cũng không biết chính là...

Bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, nữ tử áo trắng vốn đang tĩnh toạ chải tóc ở bên bờ sông, giờ phút này lại quay đầu nhìn chăm chú vào nơi hầu tử đang ở

- Ồ? Bất Diệt Kim Hồn? Đây không phải thần thông chính mình từng tưởng tượng trước đây? Chỉ là cuối cùng, chưa thể thôi diễn hoàn toàn, sau này ghi chép tư tưởng Bất Diệt Kim Hồn ở bên trong điển tịch chiến kỹ Vu tộc, sai người đưa điển tịch cho... Trường Thọ! ?

Tại bí cảnh Lục Đạo Luân Hồi Bàn

Đại Đức Hậu Thổ lẳng lặng ngồi ở trên bờ sông, lúc này đã không nhìn tới vị trí của hầu tử kia, biểu tình cũng có chút bình tĩnh, tựa hồ như trước đây không có bất kỳ chuyện gì phát sinh

nàng quả thật có chút kinh ngạc

người giết thánh Lý Trường Thọ bị Đạo Tổ đuổi ra Hồng Hoang thiên địa, nàng tất nhiên là biết được

trong Tử Tiêu Cung kia, Đạo Tổ cùng với Thái Thanh Thánh Nhân đại chiến, nàng cũng có cảm ứng

Hậu Thổ biết được hết thảy những gì phát sinh vào ngày Tiệt Giáo phá diệt đó, càng là dựa vào hai mắt của thất tình hóa thân, mắt thấy một trận đánh cờ lớn nhất Hồng Hoang từ Viễn Cổ đến nay

đồng dạng, kết quả cuối cùng của trận đánh cờ kia, Hậu Thổ cũng biết rõ ràng

Thái Thanh Thánh Nhân bị phong ấn, Lý Trường Thọ bị khu trục, Tiệt Giáo hủy diệt, Ngọc Đế Thiên Đình bị Thiên Đạo trói buộc

nhưng vì sao ở trên người sứ giả phật giáo đại hưng được Đạo Tổ chọn trúng này, lại thấy được ấn ký của Trường Thọ...

Sự tình Bất Diệt Kim Hồn, Hậu Thổ chưa từng nói cho người khác; nếu như chỉ có Lý Trường Thọ biết, lại thêm công pháp được hoàn thiện, được con khỉ này tu hành thành công...

Sự tình nơi đây, thật sự có chút nghiền ngẫm

Hậu Thổ đột nhiên nở nụ cười, biểu tình hơi có chút phức tạp

là Đạo Tổ lấy ra công pháp nàng đưa cho Trường Thọ? Hay là, Trường Thọ đoán chắc hầu tử sẽ đến Địa Phủ, dùng phương pháp này để ám chỉ cho mình?

Hay là, chính mình đã cả nghĩ quá rồi, đây đơn thuần chỉ là một sự trùng hợp?

Nếu như không phải trùng hợp, vậy Trường Thọ hẳn là đang cầu viện chính mình, nhưng lại làm sao có thể để cho hầu tử tu được Bất Diệt Kim Hồn...

Hậu Thổ lẳng lặng suy tư, bất tri bất giác liền rơi vào trầm tư

về phần hầu tử kia nghênh ngang rời đi Phong Đô Thành trở về dương gian, Hậu Thổ nương nương cũng đều không có phản ứng gì

đợi nàng hoàn hồn một lần nữa, phát hiện ra luân hồi tiên đảo các nơi đã là yên tĩnh trở lại, thập điện Diêm Quân thương lượng sự tình thượng thiên cáo ngự trạng

chuyện này...

Cho dù Hậu Thổ đã thấy nhiều sóng to gió lớn, nhìn qua các loại tính kế, lúc này vẫn có chút không nghĩ ra

nàng không có cách nào xác định đây có phải là Lý Trường Thọ đang cầu xin viện binh hay không, càng không có cách nào xác định, bí pháp Bất Diệt Kim Hồn đến cùng phải chăng vẫn là độc hữu của nàng và Lý Trường Thọ không

thậm chí, giờ phút này nếu như bởi vì chính mình vọng động mà bại lộ cái gì, lại càng dễ làm hỏng tính kế có khả năng tồn tại của Thọ

- Ài...

Hậu Thổ nương nương nhẹ nhàng thở dài, tiếp tục ngồi ở bờ sông nhỏ kia chải tóc

nàng chỉ có thể giả thiết, Tôn Ngộ Không này có quan hệ cùng với Lý Trường Thọ, là quân cờ Lý Trường Thọ an bài xuống, bởi vậy trước tiên phải làm tốt chuẩn bị ra tay, suy tư sự tình chính mình có thể làm

nếu Lục Đạo Luân Hồi Bàn đột nhiên chấn động, Thiên Đạo có thể bị 'tê liệt' trong chớp mắt

đây, hẳn là chính là điều mà Trường Thọ mong muốn?

Đấu trí đấu dũng cùng với Đạo Tổ lão sư tất nhiên là tương đối cố sức, dò xét tâm tư đối thủ của Đạo Tổ, cũng là tương đương mệt mỏi

cứ chuẩn bị đi, chậm đợi hậu sự là được

câu nói kia nói thế nào?

Đúng rồi, vì lý do ổn thỏa

...

Ở một tiểu thế giới trong hàng ngàn tiểu thế giới, Lý Trường Thọ ngồi trước một gốc linh thảo như hoa lan, trong lòng âm thầm suy tính

vào một lần cuối cùng, hắn đã chôn thêm mười lăm cây Huyễn Linh Đinh, tiến độ hắn đạt được trong mười ba năm này tương đối khả quan

vẫn là phải cảm tạ Ngộ Không, vì đã giúp hắn đánh lạc hướng sự chú ý của Đạo Tổ

hối hả ngược xuôi nhiều năm như vậy, đi dạo từ tây bộ ba ngàn thế giới đến đông bộ, giờ phút này lại vòng về hướng bắc bộ

Chương 1996: cách giải thích khác

tìm kiếm được hơn 9.200 nơi xuất hiện đại đạo

đại đạo cơ sở cấu thành tầng dưới chót Thiên Đạo, đã có tám thành bị khảm vào Huyễn Linh Đinh

kỳ thật trình độ như vậy, đã là đủ rồi

nhưng người như Lý Trường Thọ, có một loại cảm giác phi thường đặc biệt, trong xương cốt viết đầy thận trọng, giờ phút này vẫn không thỏa mãn, muốn vào trước khi làm khó dễ Đạo Tổ chính thức, có thể làm thêm cái gì, liền làm thêm cái đó

cho dù chỉ gia tăng cơ hội chiến thắng lên 1 trên 120.000, cũng đủ để cho hắn đi làm

giáo chủ ổn giáo, vẫn một mực ổn

'Cũng không biết, Hậu Thổ nương nương phải chăng tiếp thu được tín hiệu chính mình phát ra ngoài. '

Hầu tử chỉ cần đi Địa Phủ, Hậu Thổ nương nương hẳn là có thể nhìn thấy; hơn nữa hầu tử có 'Bất Diệt Kim Hồn' độc môn do chính mình truyền thụ, cũng không biết Hậu Thổ nương nương có thể nhận ra hay không

Lý Trường Thọ mặc dù không muốn để Hậu Thổ nương nương ra tay, nhưng vì lý do ổn thỏa, nếu như tại thời khắc mấu chốt có 'người hợp đạo thứ cấp' như Hậu Thổ nương nương ra tay kiềm chế, tất nhiên có thể gia tăng một hai điểm phần thắng

việc này làm thế nào giấu diếm được Đạo Tổ?

Rất đơn giản, bí pháp Bất Diệt Kim Hồn này, là 'Hư Bồ Đề' từng bước một thôi diễn, cảm ngộ ra

Lý Trường Thọ mô phỏng toàn bộ khâu cảm ngộ, ở dưới Thiên Đạo nhìn chăm chú, viết xuống khẩu quyết tu hành bí pháp Bất Diệt Kim Hồn, lại thêm khẩu quyết này so với công pháp không hoàn chỉnh Hậu Thổ nương nương cấp năm đó, không có bất kỳ chỗ tương tự gì

lúc này mới có thể ở dưới mí mắt của Thiên Đạo, dùng nguyên thần của Tôn Ngộ Không truyền một phong thư

đương nhiên, ý nghĩa lớn nhất của phương pháp này, là cường hóa nguyên thần Tôn Ngộ Không, đền bù nhược điểm lớn nhất lúc đấu pháp của Tôn Ngộ Không, cũng làm cho Tôn Ngộ Không có thể đề thăng đạo cảnh một cách đơn giản, trực tiếp

khuyết điểm chính là lúc cấu tứ công pháp, rất dễ dàng rụng tóc

chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất đi, kế tiếp coi như Hậu Thổ nương nương không có nhận được 'tín hiệu' này

nếu Hậu Thổ nương nương có thể ra tay, như vậy tất nhiên là một chuyện tốt

nếu như không kịp ra tay, cũng sẽ không ảnh hưởng đến đại cục

một cơn gió nhẹ thổi qua, linh thảo trước mặt nhẹ nhàng lắc lư, tựa như đang xin tha; chung quanh đã bố trí hai tầng thúc trận pháp, còn có mấy tháng mới có thể thu hoạch gốc linh thảo này

hắn vẫn luôn đang suy nghĩ, làm thế nào giải khai gông xiềng đối với đạo cảnh của Thiên Đạo

tu hành đến trình độ như Hư Bồ Đề, đại đạo chính là hết thảy của hắn, chính là căn cơ hắn đặt chân

nếu như bị phong đại đạo mà không tiến hành nếm thử cởi bỏ, như vậy mới có vấn đề

mà giờ khắc này, hắn biểu hiện càng phiền muộn, càng bất đắc dĩ, càng không muốn từ bỏ, Đạo Tổ đối với 'Hư Bồ Đề' thì càng an tâm

【Muốn đóng tốt một nhân vật, nhất định phải phỏng đoán tâm cảnh chân thực của hắn, diễn xuất từ trong ra ngoài, tôn trọng nhân vật đã chết, biểu hiện ra đầy đủ bản tính của nhân vật này

—— « Trò chuyện điện ảnh truyền hình Hồng Hoang ». 】

Nghiêm chỉnh mà nói

thân phận của Hư Bồ Đề, đúng là đã giúp chính mình đại ân

từ khi truy sát Hư Bồ Đề gieo cho đối phương đạo tâm chủng ma năm đó, lại đến chính mình vùi sâu linh hạch Thiên Ma Tôn Giả vào phía dưới Luân Hồi Tháp kia, lại đến về sau lập tức phản công lúc bị ép rời đi Hồng Hoang

toàn bộ tính kế, đến hiện tại liền sắp chuẩn bị kết thúc

theo chính mình ở ngoài sáng, Đạo Tổ ở trong tối, chuyển đổi thành chính mình ở trong tối, Đạo Tổ ở ngoài sáng, lại đến kế tiếp từng bước một nắm giữ quyền chủ động, tìm hiểu sâu hơn về thiên địa này, đã là đặt vững thắng cục kế tiếp

kỳ thật, theo Đạo Tổ không kịp chờ đợi ra tay, để Thái Ất đánh giết Thạch Cơ, Xiển Tiệt nhị giáo hai bên bộc phát xung đột đại quy mô lần đầu tiên, Đạo Tổ đã là đi về hướng bại cục

thua ở chỗ Đạo Tổ không tự tin đối với kịch bản Phong Thần đại kiếp này

thua ở chỗ thực lực đấu pháp của Đạo Tổ không có cách nào thắng được Thái Thanh Thánh Nhân

tất cả những nỗ lực tiếp theo của Lý Trường Thọ, đều có thể cho rằng, là hắn đang tìm kiếm cái giá nhỏ nhất để xóa sổ Đạo Tổ

Bàn Cổ Thần kỳ thật lưu lại hậu thủ, chỉ là hậu thủ này có chút phức tạp, có thể nghĩ rõ ràng không nhiều mà thôi

Khai Thiên Phủ tại sao lại chia thành ba bộ phận?

Thiên Đạo Thánh Nhân có thể trùng luyện gió lửa khí hậu, tức là hủy thiên diệt địa sau đó mở thiên địa mới

bộ ba kiện khai thiên, kỳ thật còn có một cách giải thích khác

Thánh Nhân chấp chưởng Thái Cực Đồ phá hủy âm dương, khiến thanh trọc nghịch phản, quy về hỗn độn

Thánh Nhân chấp chưởng Bàn Cổ Phiên mở ra hỗn độn, mở thiên địa một lần nữa

Chương 1997: lý giải quá độ

bên trong Hỗn Độn Chung có thể dung nạp hàng ngàn tiểu thế giới, nếu như sử dụng tự thân Hỗn Độn Chung gia tốc năm tháng, thần thông chậm lại năm tháng, kỳ thật có thể đem sinh linh đếm không hết chen chúc ở bên trong hàng ngàn tiểu thế giới này, chỉ cần gia tốc năm tháng một chút, liền có thể chống đỡ đến khi thiên địa mới củng cố

ở trong quá trình này, Thiên Đạo, Đạo Tổ tất nhiên là sẽ vỡ nát

nhưng vấn đề liền ở chỗ, sinh linh bên trong Hồng Hoang thật sự là quá nhiều, Hỗn Độn Chung không có cách nào thu hết, tử thương sẽ vô cùng thảm trọng, sinh linh Hồng Hoang có thể còn sống sót ba thành đã khá tốt rồi

'Ài... '

Đáy lòng khe khẽ thở dài, Lý Trường Thọ nhìn chăm chú linh thảo trước mặt, đáy lòng xẹt qua mấy cái vấn đề tương đối sâu thúy

Hồng Hoang kết thúc, thiên địa quy đồ, Hỗn Độn Hải diễn biến, thế giới hữu hình tịch diệt

đây là vấn đề không thể tránh né phải thảo luận khi hắn lại đối mặt với Đạo Tổ, chỉ có đáp án ở trên những vấn đề này thắng được Đạo Tổ, mới có lực lượng chỉ vào cái mũi Đạo Tổ chửi một câu:

'Tên ngụy quân tử nhà ngươi, ngươi chính là muốn xưng bá thế giới hữu hình. '

Ngẫm lại liền đặc biệt hả giận

chờ cũng đã chờ, Lý Trường Thọ chủ động dẫn động lực lượng Thiên Đạo, mở ra vân kính, liếc nhìn tình huống của Tôn Ngộ Không giờ phút này

ồ, đàn khỉ chấn động

trên dưới Hoa Quả Sơn này, một đám hầu tử bị nghiệp chướng quấn quanh nhảy nhảy nhót nhót, hưởng thụ cái gọi là thọ nguyên vô tận, vẫn không biết tai hoạ ngập đầu sắp đến

Tôn Ngộ Không đi Địa Phủ một lần, hủy sổ ghi chép Sinh Tử Bộ của Hoa Quả Sơn, làm cho cả đám khỉ ở Hoa Quả Sơn đều 'trường sinh bất lão'

đây thật ra là lý giải của Tôn Ngộ Không xảy ra vấn đề

xóa bỏ bên trên Sinh Tử Bộ, cũng không đại biểu những hầu tử này sẽ không phải chết, chỉ là khiến những hầu tử này sau khi xuống mộ, thoi thóp cho đến khi thân thể không nhịn được, sau đó biến thành cô hồn dã quỷ

Sinh Tử Bộ cùng với Phán Quan Bút, là pháp khí nguyên bộ Lục Đạo Luân Hồi Bàn, công dụng chủ yếu là căn cứ vào công đức nghiệp chướng hồn phách mấy đời trước, định ra thọ nguyên phúc lộc một thế này

nếu không có tên trên Sinh Tử Bộ liền có thể trường sinh bất lão, thiên địa này đã sớm vào lúc Thượng Cổ hệ thống luân hồi chưa xác lập, liền bị sinh linh ép vỡ

hoàn toàn là do lý giải quá độ

mà thôi, là do lão sư hắn không dạy rõ ràng

kết cục của những hầu tử này, vốn là chú định vô cùng thảm đạm

nghĩ tới đây, Lý Trường Thọ ít nhiều có chút không đành lòng, dù sao cũng là hầu tử có ý tốt làm chuyện xấu, mà toàn bộ hành trình những việc này đều là Đạo Tổ tính kế ở sau lưng

người trước đó bị Đạo Tổ tính kế như thế, kỳ thật chính là Lý Trường Thọ

nhìn thêm nữa cũng vô dụng, lại chuẩn bị một chút, qua mấy năm nữa liền đi Tử Tiêu Cung ngả bài

Lý Trường Thọ nâng ngón tay lên, vừa định xoá đi hình ảnh trước mặt, chợt mí mắt có chút nhảy một cái hình ảnh bên trong vân kính chuyển động, khóa chặt vào Đông Thiên Môn

nơi đó, có một lão giả thân mang áo trắng, mặt mũi hiền lành, bưng phất trần, vuốt vuốt chòm râu, rời Đông Thiên Môn, chạy tới phương hướng Hoa Quả Sơn

Thái Bạch Kim Tinh, cái loại giả này

khóe miệng bản thể Lý Trường Thọ co quắp một trận, nhưng 'Hư Bồ Đề' giả thân không dám có phản ứng như vậy, ngược lại là khẽ nhíu mày, lại bấm ngón tay suy tính

Thiên Đạo đối với Hư Bồ Đề cũng không bố trí phòng vệ, hắn liền có thể tuỳ tiện suy tính được chuyện gì đã xảy ra

Lý Trường Thọ vốn cũng không am hiểu bí pháp suy tính, hắn am hiểu dùng bí pháp 'toàn diện'

nhưng hắn sau khi chiếm đạo khu nguyên thần Hư Bồ Đề, rất tự nhiên liền thu nạp nguyên thần của Hư Bồ Đề, nắm giữ bí pháp suy tính

quả nhiên, từ suy tính biết được, bốn vị Long Vương Tứ Hải Long Cung, liên hợp với mấy vị Diêm Quân thập điện Diêm Quân Địa Phủ, cùng nhau đi Lăng Tiêu bảo điện cáo trạng

Long Cung cáo trạng Mỹ Hầu Vương Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn kia cưỡng đoạt, gây chuyện thị phi tại Long Cung, càng là cướp đi Định Hải Thần Châm, đây là tội nặng

Địa Phủ lợi hại hơn, Diêm Quân trực tiếp cáo trạng Tôn Ngộ Không hủy hoại Sinh Tử Bộ Nhân Thư, tạo thành Địa Phủ rung chuyển, là đại tội

Ngọc Đế lúc này biểu đạt một ít phẫn nộ thích hợp, lập tức liền muốn hạ lệnh đuổi bắt yêu hầu, nhưng 'Thái Bạch Kim Tinh' bên người Ngọc Đế đứng dậy

góc độ giải thích cho hầu tử của tên giả mạo này cũng rất kỳ lạ, không nói hầu tử đã làm sai trước, cũng không nói sổ ghi chép Sinh Tử Bộ bị hủy, sẽ ảnh hưởng bao nhiêu sinh linh, ngược lại nói Mỹ Hầu Vương này có thể đánh Long Vương, chế trụ Diêm Quân, tất nhiên là có một thân bản lĩnh thật sự

Chương 1998: bành trướng

Ngọc Đế sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, chúng tiên thần bên trên Lăng Tiêu bảo điện trầm mặc một trận

tuy nói Thái Bạch Kim Tinh nói có lý, nhưng bọn hắn không biết từ chỗ nào đã nghe qua luận điệu tương phản

【 Thiên Đình nhận tiên thần, không thể chỉ nhận bản lĩnh, còn trọng phẩm hạnh 】

Đây là những lời được viết trong thiên quy bởi 'Ngọc Đế bệ hạ'

nhưng cuối cùng, Ngọc Đế cũng không nói thêm cái gì, tiếp thu đề nghị của 'Thái Bạch Kim Tinh', cũng hạ chỉ Thái Bạch Kim Tinh chiêu an Mỹ Hầu Vương, tới Thiên Đình làm việc vặt

vì vậy, mới có tình hình Lý Trường Thọ nhìn thấy thông qua vân kính lúc này

nghĩ nghĩ, Lý Trường Thọ tiếp tục quan sát một hồi, cho đến khi tên giả mạo cưỡi mây đến Hoa Quả Sơn, hiển lộ mấy phần tiên lực, cố tình mê hoặc một phen, xảo ngôn lừa dối Tôn Ngộ Không

Tôn Ngộ Không nghe xong Thiên Đình chiêu y đi làm đại quan, tất nhiên là hết sức vui mừng

y gọi hầu tử hầu tôn, các lộ Yêu Vương Hoa Quả Sơn tới, nói mình đi Thiên Đình đùa giỡn một chút, tìm kiếm đỉnh núi, nếu Thiên Đình là nơi đến tốt đẹp, liền trực tiếp mang Hoa Quả Sơn lên

Lý Trường Thọ: "..."

Đây đại khái, chính là bành trướng

cựu quyền thần Thiên Đình hắn trước đó này cũng không dám nói loại khoác lác này!

Đóng vân kính, Lý Trường Thọ cũng không để ý nhiều đến chuyện xảy ra tiếp theo, đơn giản chính là tiết mục 'Bật Mã Ôn đại chiến

Thiên Tướng vô lương'

Theo hiểu biết của hắn đối với Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không tại Thiên Đình tất nhiên có thể kết giao một lượng lớn bạn tốt, tình hình kia chắc hẳn vô cùng náo nhiệt

đáng tiếc, vân kính của hắn không dò xét được Thiên Đình, nếu như cưỡng ép xem kịch, sẽ rất dễ dàng bị Đạo Tổ chú ý

chờ hái gốc linh thảo này, liền tiếp tục chôn đinh thôi

Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi ở kia, nhìn chăm chú gốc linh thảo trước mặt này, tận lực không suy nghĩ gì

nhoáng một cái, chính là ba tháng trôi qua

gốc linh thảo trước mặt này lóe lên hào quang nhẹ nhàng, đã là đến thời điểm ngắt lấy

Lý Trường Thọ tràn ra uy áp tự thân, làm cho những sinh linh bị linh thảo hấp dẫn tới đều né tránh

linh thảo như vậy, kỳ thật không có quá nhiều tác dụng với hắn, chỉ làm dáng một chút, liền xem như ngắt lấy trở về, Hư Bồ Đề cũng không dùng để luyện đan

đạo cảnh, tu vi của hắn như thế, tại nơi vắng vẻ này, nếu như còn có thể bị người đoạt gốc hậu thiên linh căn này, vậy Lý Trường Thọ hắn... liền viết ngược lại tên Hư Bồ Đề

hái đi, cũng không quan tâm một tia dược lực cuối cùng

không ổn, 'Hư Bồ Đề' hẳn là vô cùng chú ý đối với dược thảo này, dù sao thứ này gánh chịu hy vọng giải gông xiềng đạo cảnh của Hư Bồ Đề

nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn, nhịn một chút, nhịn một chút

thế là, lại qua bảy tám canh giờ, đến sáng sớm ngày hôm sau

Lý Trường Thọ tâm linh phúc chí, lấy ra một hộp ngọc, chậm rãi tới gần gốc linh thảo này, trên mặt lộ ra mỉm cười thản nhiên, hưởng thụ loại cảm giác thỏa mãn yếu ớt này

đúng lúc này...

Một tia đạo vận đột nhiên xuất hiện gần đó, tiếng trâu kêu truyền vào tai hắn, làm cho động tác của Lý Trường Thọ trong nháy mắt cứng tại kia

có chút cố sức quay đầu liếc nhìn, đã thấy trong khu rừng bên cạnh nổi lên sương mù, một con trâu dạo bước ra từ trong đó, trên lưng còn có một lão giả hai mắt nửa rủ xuống

Lão Quân?

Thanh ngưu?

Đạo tâm Lý Trường Thọ chấn động, suýt nữa cắn đầu lưỡi

ngay khi hắn cho rằng mình đã lộ ra sơ hở, Lão Quân chính là một câu:

- Bần đạo dùng đan đổi lấy gốc bảo dược này của ngươi, có thể hay không

Lão Quân không có việc gì liền ra ngoài du lịch, chính là ra ngoài hái thuốc?

Chuyện này!

Đáy lòng Lý Trường Thọ khẽ động, bỗng nhiên liền có một cái ý nghĩ không tính lớn gan

có muốn hay không, tiếp xúc với Lão Quân trước?

Nói cho tổ chức chính mình đã trở về rồi?

Nếu như Lão Quân ra tay, cho một ít gia vị vào kim đan tại Đậu Suất Cung, nói không chừng thật đúng là có thể để cho Ngộ Không có thực lực khiêu chiến Thiên Đình, để Đạo Tổ không có cách nào kết thúc, từ đó sáng tạo thời cơ ra trận tốt nhất cho chính mình

đợt này, ngược lại là có thể

- Bái kiến Lão Quân

Lý Trường Thọ giả Hư Bồ Đề đứng dậy, vái chào một cái đối với Lão Quân, cũng thuận tay thu linh thảo vào trong hộp ngọc

chớ nên hiểu lầm, hắn đây không phải đang biểu thị công khai quyền sở hữu linh thảo

vô luận là lập trường của 'Hư Bồ Đề', hay là thân phận thật sự của hắn, tự nhiên cũng không dám đoạt linh thảo cùng với Lão Quân

hắn đưa hộp ngọc về phía trước, dùng tiên lực đẩy về hướng Lão Quân, trên mặt toát ra một chút tiếc hận, nhưng không có bao nhiêu do dự

đợt này, thực Hư Bồ Đề

Lão Quân là thần thánh phương nào? Đại lão phương nào?

Nếu như Lão Quân ngày hôm nay trực tiếp cầm linh thảo này, đó chính là mặt dày

Chương 1999: Không cứu

tuy nói, từng có vị Thánh Nhân chơi da mặt thành bột mì tinh, nhưng Lão Quân đức cao vọng trọng, đương nhiên sẽ không chiếm tiện nghi của vãn bối...

Cho dù vãn bối này đã từng là địch với Nhân Giáo, Thiên Đình

Lão Quân là không quản những chuyện này

quả nhiên, Lão Quân có chút đưa tay để hộp ngọc lơ lửng trên đỉnh đầu thanh ngưu, bình tĩnh mở miệng hỏi:

- Ngươi muốn đan gì?

'Hư Bồ Đề' cúi đầu nói:

- Thảo dược như vậy dâng cho Lão Quân, tất nhiên là thỏa đáng hơn so với bị vãn bối chà đạp, còn thỉnh Lão Quân nhận lấy, coi như kết một thiện duyên cùng với vãn bối

- Đan dược

Lão Quân từ tốn nói

ngụ ý, lại là không muốn kết thiện duyên với Hư Bồ Đề hắn

đáy lòng Lý Trường Thọ cũng là vui mừng

hai vị lão sư bên trong nhà này thật sự là quá đáng yêu

'Hư Bồ Đề' ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Lão Quân, trong mắt xẹt qua một chút quang mang 'quỷ dị'

Lão Quân khẽ nhíu mày... không hiểu được ý của ánh mắt này

Hư Bồ Đề trầm giọng nói:

- Lão Quân, đệ tử xác thực cần một loại đan dược, trước đây đệ tử bởi vì bị thương, đạo cảnh bị phong, đạo cơ bất ổn, xin Lão Quân ban thưởng một hạt bảo đan củng cố đạo cơ

- Ồ?

Lão Quân nhìn hộp ngọc trước mặt, lại nhìn Hư Bồ Đề, xoay người xuống từ trên lưng trâu

- Tới đây

thanh ngưu kia bò... ò... một tiếng, sau đó cùng với lưu quang hóa thành... một vị đồng tử

Tiểu Ngân!

Thanh ngưu quả nhiên không ở nhà! Xuống núi đóng vai Ngưu Ma Vương rồi!

Bản thể Lý Trường Thọ khóe miệng điên cuồng co quắp mấy lần, không nhịn được đưa tay che mắt, điều khiển Hư Bồ Đề giả thân tiến về phía trước

Tiểu Ngân xách theo hai cái bồ đoàn, nhìn cũng không nhìn Hư Bồ Đề, bày trên cỏ bên cạnh

Lão Quân ngồi ngay ngắn ở trên một bồ đoàn, 'Hư Bồ Đề' cúi đầu về phía trước, hơi do dự, vẫn là ngồi ở đối diện Lão Quân

Lão Quân lạnh nhạt nói:

- Đưa tay

biểu tình kia, làm Lý Trường Thọ nhớ tới lão trung y hắn từng thấy ở kiếp trước

thành thành thật thật đưa tay trái ra, Lão Quân điểm một chỉ vào lòng bàn tay, biểu tình thấy thế nào cũng đều có chút ghét bỏ, rất nhanh liền hơi lắc đầu, ra hiệu đồng tử Tiểu Ngân trả hộp ngọc lại cho 'Hư Bồ Đề'

- Không cứu

- Chuyện này?

'Hư Bồ Đề' vội nói:

- Lão Quân, vãn bối mặc dù từng làm rất nhiều chuyện sai trái, nhưng đó chung quy là bởi vì tuổi nhỏ vô tri, tranh danh đoạt lợi, hiện giờ đã rõ ràng hết thảy cuối cùng đều là lý lẽ trống vắng, còn thỉnh Lão Quân...

- Đạo cảnh cũng là trống vắng

Lão Quân từ tốn nói một câu, đứng dậy, đẩy hộp ngọc chứa linh thảo tới, đứng dậy đi sang một bên

Tiểu Ngân kia lắc mình biến hoá, hóa thành bộ dáng thanh ngưu, sau đó chở Lão Quân, chậm rãi đi về phía con đường nơi xuất phát, thân hình biến mất ở bên trong vân vụ

'Hư Bồ Đề' thất vọng mất mát, ngồi tại chỗ sửng sốt một hồi lâu, thẳng đến khi bồ đoàn trước mặt hóa thành tro bụi tiêu tán, mới thở dài, thu hồi hộp ngọc trong tay

toàn bộ quá trình thoạt nhìn, hoàn toàn không có bất kỳ dị dạng gì

Lão Quân khinh thường ra tay đối với di lão Tây Phương Giáo như Hư Bồ Đề, Hư Bồ Đề đối đãi với Lão Quân cũng là có chút cung kính; lại đều biết Lão Quân là đại năng luyện đan luyện khí quyền uy Hồng Hoang, hắn muốn lấy linh thảo cầu lấy đan dược, cũng là vô cùng hợp lý

cuối cùng Lão Quân lộ vẻ mặt không vui, phát giác được là Thiên Đạo phong đạo cảnh của 'Hư Bồ Đề', dùng đan dược cũng không thể giải, cũng liền nói một câu 'không cứu'

tự nhiên, Lão Quân cũng rất không có khả năng mỉa mai Hư Bồ Đề, sau khi biểu đạt 'không cứu, cáo từ, không cần tiễn xa', cưỡi trâu rời đi, cũng là có chút tiêu sái

nhưng trên thực tế...

Vào lúc Lão Quân điểm một chỉ vào lòng bàn tay Hư Bồ Đề, bên trong đạo tâm nổi lên từng tia từng tia linh giác, có chút giống như linh bảo đang giao lưu cùng với sinh linh

giờ phút này, thanh ngưu đạp đi hư không, Lão Quân cẩn thận thưởng thức phần linh giác kia, không có bất kỳ biểu tình hiển lộ gì

Lý Trường Thọ nói cái gì?

Hắn tại chỗ liền đọc ra phối phương Tâm Hỏa Thiêu, sau khi tự chứng thân phận lập tức nói tính toán của chính mình

'Lão Quân, đệ tử mượn thể xác Hư Bồ Đề, đang đánh cờ cùng với Đạo Tổ, có một chuyện cần Lão Quân ra tay... chính là linh hầu Ngộ Không kia, y là đệ tử của đệ tử, lại là quân cờ của Đạo Tổ, đệ tử muốn cho y thêm một chút chỗ tốt, để lúc y đối mặt với Đạo Tổ tính kế, có thêm mấy phần lực đạo phản kháng

phẩm tính không cần phải lo lắng, hầu tử cuồng ngạo thì cuồng ngạo, nhưng trong lòng có lòng từ bi

sau đó y sẽ có một hồi say rượu náo sự tại Thiên Đình, khi đó sẽ đi đến quậy phá Đậu Suất Cung, còn thỉnh Lão Quân làm một chút đan dược, để y tăng cường thực lực

Chương 2000: đã rất gần

đệ tử chôn xuống một phương đại trận trên người y, để bảo vệ bản thân y vào thời điểm mấu chốt, linh lực càng nhiều, đại trận này sẽ càng mạnh mẽ. '

Khóe miệng Lão Quân có chút khẽ động, cưỡi thanh ngưu phiên bản Tiểu Ngân đến địa điểm hái thuốc tiếp theo

mà khi đáy lòng Lão Quân nổi lên những linh giác này, ở sâu trong đạo tâm Lý Trường Thọ, cũng có một tia dẫn âm lượn vòng, cuối cùng chậm rãi tiêu tán

đó là vào lúc Lão Quân điểm vào lòng bàn tay hắn, chủ động truyền lại linh niệm cho Lý Trường Thọ

so với Lý Trường Thọ thao thao bất tuyệt, linh niệm này rất ngắn, nhưng câu văn bên trong linh niệm, lại làm cho chóp mũi Lý Trường Thọ có chút chua chua

'Thái Thanh không việc gì, bản hóa đồng tâm, đã sớm biết ngươi về

đừng có quá mệt mỏi, chuyện nếu không khả, phá rồi lại lập. '

Chuyện này...

Đáy lòng Lý Trường Thọ tất nhiên là run lên

cuộc tiếp xúc ngắn ngủi, giao lưu ngắn ngủi này, lại làm cho đáy lòng hắn an ổn hơn rất nhiều

Lão Quân hẳn là một bước ám kỳ lão lưu lại sư, mặt ngoài đã không có liên quan cùng với lão sư, chỉ là một bộ ý chí hóa thân 'hộ vệ Thiên Đình' của Thái Thanh Thánh Nhân năm đó

thậm chí ngay cả Thiên Đạo cũng đều lừa gạt được, cảm thấy Lão Quân tồn tại đối với Thiên Đình, đối với Thiên Đạo có ích vô hại

nhưng mà trên thực tế, Lão Quân cùng với Thái Thanh đồng tâm đồng đức... quan hệ liền rất huyền diệu

Lý Trường Thọ đột nhiên nghĩ đến gì đó, đáy lòng nổi lên một bức Thái Cực Đồ; Thái Cực Đồ này xoay chầm chậm, bên trên mắt cá âm dương song ngư, hiện ra hai thân ảnh

lão sư, Lão Quân

xì ——

đúng vậy, âm dương đại đạo!

Lão sư cùng với Lão Quân hẳn là một thân hai mặt, lại thêm lão sư đã làm được, đem đạo tâm một phân thành hai, từng người suy tính đạo âm dương, sau đó hợp hai làm một, tự thành vô thượng đại đạo!

lão sư cùng với Lão Quân đúng là hai sinh linh, bởi vì âm dương đối lập, hai sinh linh này phân chia hoàn mỹ, không có cách nào can thiệp lẫn nhau

nhưng bởi vì lý lẽ âm dương chung tế, âm dương cùng tồn tại, hai sinh linh này trên bản chất là một sinh linh, chính là Thái Thanh!

Chỉ có như vậy, chia cắt bản thân, một mặt đại biểu âm, một mặt đại biểu dương, tương sinh tương khắc, tương dung cách xa nhau, mới có thể thôi diễn âm dương đại đạo đến cực hạn!

Đại chiến ở trong Tử Tiêu Cung ngày đó, Lão Quân kỳ thật tham gia, đi cũng không phải là Lão Quân, mà là Lão Quân đại đạo!

Năng lực của Thái Thanh lão sư áp năm thánh còn lại, đấu pháp thắng Đạo Tổ, đó là bởi vì, khi Thái Thanh cùng với Lão Quân đại đạo tương hợp, liền có thể ở trong một cái chớp mắt ngắn ngủi bước vào âm dương quy nhất, Hỗn Nguyên Vô Cực chi cảnh!

Chiến lực tiêu chuẩn của lão sư có thể so với Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân!

Đáng tiếc chính là, lão sư cũng không phải thật sự là Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, cũng không đành lòng rút đi một nửa linh khí Hồng Hoang thành tựu chính quả Đại Đạo Thánh Nhân

—— rút đi một nửa linh khí Hồng Hoang mà thành thánh, là kết luận chuẩn xác đại năng đại thần thông giả thời đại Viễn Cổ liên thủ suy tính đạt được

nhưng 'linh khí' nơi này, cũng không phải là chỉ các thuộc tính, linh khí không thuộc tính phiêu đãng bên trong Hồng Hoang thiên địa, cũng bao gồm linh khí hóa thành pháp lực, khí tức chứa đựng ở trong cơ thể sinh linh

vào lúc lực lượng sinh linh cường thịnh, nếu muốn thành tựu chân thánh, liền nhất định phải tàn sát cao thủ sinh linh, phóng thích linh khí bọn họ chiếm cứ

Thái Thanh lão sư vẫn luôn có thể làm như vậy, nhưng lão sư vẫn luôn không có làm

Ài...

Không trở thành Chân Thánh, sẽ không có cách nào chặt đứt liên quan giữa Đạo Tổ cùng với bản nguyên thiên địa

trở thành Chân Thánh, liền phải làm cho Hồng Hoang thiên địa tổn thất nặng nề, lực lượng sinh linh triệt để ngã vào đáy cốc mà không có cách nào ngóc lên

nếu lão sư phát động đại kiếp thành thánh, tự nhiên sẽ có cao thủ chạy đi, linh khí bên trong thiên địa cuối cùng vẫn là bị một số ít sinh linh đại năng nắm giữ, vậy sẽ là mạt lộ của Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang

Lý Trường Thọ đột nhiên có chút rõ ràng, vì sao lão sư vẫn luôn không muốn thu nhiều đệ tử

Lão Quân ngày hôm nay, hẳn là cố ý tới gặp mình

vì để cho hắn không cần quá lo lắng, cũng không cần quá vất vả, hết thảy đều có lão sư vững tâm cho chính mình, để cho chính mình có thể yên tâm truy đuổi một con đường khác

ừm...

Lão sư lợi hại

- Ài

'Hư Bồ Đề' nhìn như thở dài chán nản, nhưng thật ra là biểu đạt ý dưới đáy lòng

hắn ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng Ngũ Bộ Châu, biểu tình hơi có chút âm trầm

trạm tiếp theo, tiếp tục chôn đinh

vì không để cho lão sư thất vọng, cũng vì phần nguyện vọng Bàn Cổ lão sư gánh chịu trên người kia

trận chiến cuối cùng

đã rất gần

Chương 2001: Khả nghi

...

- Tỷ tỷ, uống trà

tại bí cảnh Côn Bằng, trong trận pháp cách âm ở góc đại điện

Linh Nga mặc một chiếc váy ngắn màu xanh lá mạ, tóc dài thắt vòng tóc mai thiếu nữ, ngọc bội bên hông đinh linh rung động, dây chuyền đeo trên cổ tuyết trắng kia, đang phát ra tiên quang yếu ớt

chớp mắt đã nhiều năm trôi qua, Linh Nga lại vẫn không hề thay đổi

dù sao đã là Kim Tiên, lại thêm cuộc sống ở chỗ này cũng có chút nhàn nhã

sư huynh vẫn luôn ngồi xếp bằng ở chính giữa đại điện, mưu đồ bí mật đại kế phản thiên ở bên trong Hồng Hoang, tự mình gánh vác hết thảy mọi chuyện

nàng nhìn đau lòng, nhưng cũng không thể giúp cái gì, chỉ có thể ở bên cạnh lặng yên làm bạn, chờ đợi, chuẩn bị

nếu như sư huynh thua, chính mình liền cẩn thận an ủi, giúp sư huynh tiêu tán cảm xúc

nếu như sư huynh thắng, chính mình ở ngay bên cạnh reo hò cổ vũ, để sư huynh cảm giác được không khí sau khi đắc thắng

cộc cộc hai tiếng, chén trà được đặt xuống chiếc bàn thấp bày biện giữa giường êm, Linh Nga thuận thế ngồi xuống, nâng cằm lên nhìn chăm chú vào Vân Tiêu tỷ tỷ đang nói tạ ơn một bên

Vân Tiêu đang loay hoay với một trận pháp bàn vi hình, tại lúc Lý Trường Thọ không thể phân thân, suy nghĩ biện pháp cải tiến vật này

so với Linh Nga, biến hóa của Vân Tiêu càng là nhỏ bé, dù sao cũng là tiên thiên đại năng, thời gian chưa tới một nghìn năm này, gần như một cái chớp mắt đã vượt qua

Vân Tiêu cũng coi như cảm nhận được loại phiền muộn, người trong lòng ở ngay bên cạnh, lại không có cách nào trò chuyện này

nhưng nàng mỗi ngày đều duy trì trang dung nhàn nhạt, muốn để người kia mở mắt liền có thể nhìn thấy chính mình trạng thái tốt nhất, giống như lúc này

mái tóc dài được buộc cao ở thái dương, hai gò má trắng nõn óng ánh, từ đầu ngón tay nhỏ nhắn đến đầu lông mày, đều là tự nhiên ôn nhu tiêm linh như vậy

đừng nói nam tiên, coi như là Linh Nga nhìn Vân Tiêu cũng đều có thể thường xuyên nhìn nhập thần, ngàn năm vạn năm cũng sẽ không cảm thấy ghét

động tác trên đầu ngón tay Vân Tiêu hơi dừng lại, ôn nhu cười đối với Linh Nga, ôn nhu hỏi:

- Động tĩnh trước đây, thế nhưng là Huyền Đô sư huynh trở về rồi?

- Ừm

Linh Nga thở dài, chậm rãi ghé vào trên bàn thấp, đặt cái trán trên mặt bàn:

- Lần này đi ra ngoài, lại giết một chút lão ác đồ Hồng Hoang, hội tụ không ít lực lượng chân linh, mọi người hiện tại vô cùng nhiệt tình, đều nghĩ nếu tiếp tục tích lũy như vậy, một ngày nào đó có thể giết trở lại Hồng Hoang

Vân Tiêu thu hồi trận pháp bàn vi hình, trong tay nhiều thêm hai khối ngọc phù Lý Trường Thọ viết, nhẹ giọng hỏi:

- Vậy ngươi thấy thế nào?

Nga hữu khí vô lực nói một câu:

- Sư huynh tất thắng...

Vân Tiêu cười cười, lại nói:

- Có thể tranh phong cùng với Đạo Tổ đến trình độ như vậy, hắn đã đủ để làm cho chúng ta làm tự hào, chúng ta liền lẳng lặng chờ hắn làm xong những việc này, cùng với hắn quy ẩn ở chỗ này, hết thảy sẽ ổn thôi

- Hắc hắc hắc

Linh Nga đột nhiên cười ngớ ngẩn một hồi

Vân Tiêu ôn nhu nói:

- Đừng có bật cười như vậy, ta và ngươi tóm lại là phải đoan trang một chút

- Tỷ tỷ!

Linh Nga ngồi dậy, chớp đôi mắt đẹp thanh tú:

- Chúng ta chuẩn bị đồ vật dùng để thành hôn trước đi!

- Chuyện này... e rằng sẽ làm cho người ta giễu cợt

Vân Tiêu cười nói:

- Nói ngươi và ta nóng lòng muốn gả đi

- Quản bọn họ làm gì

Linh Nga nói:

- Theo quy hoạch của sư huynh trước đây, hơn nữa những năm gần đây, biểu tình sư huynh lộ ra mấy lần đều là cười khẽ, trêu chọc, hiển nhiên sư huynh đã cách thành công rất gần

- Căn cứ vào kinh nghiệm quan sát tích luỹ trường kỳ của bản sư muội, phần thắng hiện tại của sư huynh tuyệt đối vượt qua chín thành rưỡi, bằng không sư huynh sẽ không ngẫu nhiên lộ ra biểu tình buông lỏng

- Tỷ tỷ, chúng ta trước tiên chuẩn bị một chút, chờ sư huynh tỉnh lại, bên này liền trực tiếp khua chiêng gõ trống, như thế nào?

Vân Tiêu ngâm khẽ đôi chút, ôn nhu nói:

- Cũng không phải không thể, chỉ là lúc khai trận cẩn thận một chút, đừng có làm cho người ta nhìn thấy

Linh Nga hứng thú bừng bừng nói:

- Có cần để Tửu Cửu sư thúc các nàng đi vào hỗ trợ?

Vân Tiêu hơi suy tư, lắc đầu nói:

- Không thể, điện này ngoại trừ ngươi và ta, coi như là Quỳnh Tiêu Bích Tiêu cũng không thể đi vào, chúng ta đừng có thêm phiền cho hắn, hắn trước đây nói, bí cảnh Côn Bằng này có khả năng còn có gián điệp của Đạo Tổ, ta cẩn thận suy nghĩ, cũng cảm thấy hẳn là như thế, Đạo Tổ đúng là sẽ làm ra chuyện như vậy, bằng không thì cũng sẽ không yên lòng để nhiều sinh linh phản thiên như chúng ta tụ tập cùng một chỗ

Linh Nga nhỏ giọng hỏi:

- Tỷ tỷ, ngươi cảm thấy ai khả nghi nhất?

Chương 2002: phản thiên

- Mấy vị sư đệ sư muội

Vân Tiêu nhìn về phía nơi ở của Lý Trường Thọ, nói khẽ:

- Việc này còn chưa có kết luận, chờ hắn tỉnh lại rồi nói sau, chúng ta chỉ còn lại những cao thủ này, nếu sự việc này khiến mọi người bàng hoàng, cũng là có chút không đáng, hắn hẳn là muốn không đi điều tra việc này, dùng gián điệp như vậy khiến cho Đạo Tổ lơ là bất cẩn

Linh Nga như có điều suy nghĩ, cẩn thận nhớ lại một hồi, nhỏ giọng nói:

- Đúng là có mấy người, từng tìm ta nghe ngóng tình huống của sư huynh, đối với chuyện này có một tí xíu chú ý quá mức

Vân Tiêu ôn nhu cười cười, tiếp tục nghiên cứu ngọc phù trong tay, ôn nhu nói:

- Đừng có suy nghĩ nhiều, nhìn hắn làm ra quyết định như thế nào là được

- Ừm

Linh Nga nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, nâng cằm lên nhìn chăm chú vào góc nghiêng khuôn mặt của Vân Tiêu:

- Tỷ tỷ, ngươi có muốn đi chơi bài với họ một lúc không, ngươi đều là ở trong điện, không cảm thấy nhàm chán sao?

Vân Tiêu cười, ôn nhu nói:

- Dù sao cũng là sinh linh tiên thiên, đã vượt qua nhiều năm tháng

trong khi nói, nàng nhìn về phía thân hình Lý Trường Thọ, trong mắt rốt cuộc cũng nổi lên một chút sầu lo

- Tỷ tỷ làm sao vậy?

- Chỉ là sợ thời gian càng dài, thiếu đi cảm giác mới lạ, cùng với cảm giác gặp nhau không bao giờ chán, đáy lòng hắn sẽ có chút buồn khổ

- Tỷ tỷ suy nghĩ nhiều rồi

Linh Nga hì hì cười một tiếng:

- Tuyệt đối nhìn không chán!

Vân Tiêu cười không nói, nói:

- Chỉ là lo lắng như vậy mà thôi, gần nhất luôn có những suy nghĩ lung tung này

lời nói nhu nhu, khí tức mềm mềm

hai người ở bên trong trận pháp cách âm tiếp tục tán gẫu lời nói trong lòng, ngược lại là chia sẻ không ít thấp thỏm cho nhau

ở chính giữa đại điện, Lý Trường Thọ vẫn như cũ lẳng lặng ngồi xếp bằng, tự thân không có chút biến hóa nào, chỉ là khóe miệng ngẫu nhiên xẹt qua mấy phần ý cười, lông mày cũng không lại khẽ nhíu

...

Tại Thiên Đình, Ngự Mã Giám

hầu tử khoác lên mình quan bào đỏ chót, chắp tay sau lưng nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút khắp nơi, đắc ý đi chính đường

không tệ, không tệ, thiên mã hôm nay, cũng là rất có tinh thần

đợi một chút tiếp tục nuôi thả ngựa ở bờ Thiên Hà!

Thiên Đình này cho y chức tiểu quan Bật Mã Ôn, còn cho rằng y cái gì cũng không biết; quan chăm ngựa cho Ngọc Đế, đó không phải chính là lão Mã Hầu nuôi gấu đen cho mình sao?

Hừ hừ, bản đại vương tạm thời chịu uỷ khuất, tìm chỗ tốt tại

Thiên Đình, đợi ngày mai thu phục Thiên Đình, mang hầu tử hầu tôn tới này hưởng phúc thật tốt

hầu tử chấn chấn hai tay, tay áo rộng rãi rơi xuống, để lộ bàn tay lông nhung, cao giọng nói:

- Có ai không, mở chuồng ngựa cho ta!

Hầu tử vừa dứt lời, tiên quan một bên vừa định đáp ứng, liền nghe bên ngoài 'Ngự thiên mã giám' truyền tới một tiếng gào to

- Người đâu! Chuẩn bị ngựa cho bản Nguyên Soái!

Tại Nam Thiên Môn, một luồng ánh vàng phá vỡ thiên khung bình tĩnh, trực tiếp xông ra Thiên Môn

lúc Thiên Binh Thiên Tướng thủ vệ đang phát mộng, luồng ánh vàng kia đã biến mất ở chân trời

qua một lúc lâu, chúng Thiên Binh Thiên Tướng mới nghe được tiếng hét lớn truyền đến phía sau:

- Ngăn Bật Mã Ôn lại! Y lại mưu phản Thiên Đình!

Chúng Thiên Binh Thiên Tướng thủ vệ quay mặt nhìn nhau, lại nhìn đám mây ở chân trời, nơi nào còn có tung tích của luồng ánh vàng kia

Thiên Tướng trực ở Nam Thiên Môn vội vàng tiến đến Thông Minh Điện bẩm báo, nói Bật Mã Ôn Tôn Ngộ Không kia đã rời khỏi Thiên Môn, đi về hướng Hoa Quả Sơn hạ giới

bên trong Thiên Đình xôn xao một mảnh

phản thiên!

Vốn dĩ chiêu một vị Yêu Vương Yêu tộc vào Thiên Đình làm quan, đã làm cho không ít văn thần võ tướng bất mãn

bây giờ Mỹ Hầu Vương này bất mãn chức quan Thiên Đình cấp cho, đánh Nguyên Soái Thiên Đình, đạp lăn án thư Ngự Mã Giám, liền như vậy trực tiếp phản bội Thiên Đình?

Quá mức ương ngạnh!

Ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, đạo đạo lưu quang hóa thành văn võ chính thần, dũng mãnh bước vào trong điện

Nguyên Soái bị đánh kia, lúc này vẫn là mặt mũi bầm dập, chịu vết thương nhẹ, trần thuật tao ngộ bi thảm của chính mình trước đây ở trong điện, chỉ nói là xui xẻo bị hầu tử kia đánh lén, mới bị đánh thê thảm như thế

tiểu Nguyên Soái không biết tên này mắng:

- Nếu để cho mạt tướng đại chiến với con khỉ hoang kia, nhất định sẽ cho y đẹp mắt!

Ai ngờ, một vị tiểu lại Ngự Mã Giám quỳ phía sau Nguyên Soái này, không nhịn được nhỏ giọng nói:

- Lúc ấy không phải Nguyên Soái ngài ra tay trước à...

- Ừm?

Nguyên Soái này quay đầu trừng mắt nhìn tiểu lại kia, xoay người lại còn muốn nói chuyện, lại cảm thấy một cỗ uy áp không hiểu

Nguyên Soái này ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên người Ngọc Đế, Thái Bạch Kim Tinh ngày bình thường hoà hợp êm thấm, giờ phút này mặt không thay đổi nhìn chăm chú vào y, ánh mắt kia...

Chương 2003: lĩnh mệnh

Làm cho nguyên thần y run rẩy, linh đài thất thủ, suýt chút xụi lơ ở chỗ này

Ngọc Đế bình tĩnh nhìn một màn này, chẳng những không có tức giận, ngược lại còn muốn cười

Ngọc Đế muốn thấy tên giả mạo bên người mình này lại định làm cái gì; hoặc là nói, Đạo Tổ lão sư lại muốn làm cái gì

lập tức, Thái Bạch Kim Tinh này đứng ở bên trên đài cao, chắp tay hành lễ đối với Ngọc Đế, nói:

- Bệ hạ, Bật Mã Ôn kia không chịu quản thúc, lại dám cả gan làm loạn, trốn khỏi Thiên Đình như thế! Lão thần trước đây thấy y thần thông hơn người, bản lĩnh cường hoành mà tiến cử hắn tới Thiên Đình làm quan, thần cũng có sơ suất thất trách, tỉnh bệ hạ trách phạt!

Lại là mô tả việc này, làm cho tình thế càng nghiêm trọng hóa hơn

Ngọc Đế lộ ra mấy phần mỉm cười, không để ý tới 'Thái Bạch Kim Tinh' bên người, ngược lại là nhìn về chúng chính thần phía dưới, hỏi:

- Chư vị ái khanh, ai có thể đi bắt Bật Mã Ôn kia trở về Thiên Đình hỏi tội?

Chúng tiên thần phía dưới ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, võ tướng ở hàng đầu tiên Lý Tĩnh tiến về phía trước nửa bước

nhìn Lý Tĩnh lúc này

sau Phong Thần đã qua mấy trăm năm, y đã là tu vi có thành tựu, lãnh binh tác chiến tại Thiên Đình, nhiều lần lập chiến công

Lý Tĩnh cực thiện binh trận liên kích pháp, mỗi lần bài binh bố trận không có chút sai lầm nào, lại có con trai Na Tra làm tiên phong, chinh chiến ba ngàn thế giới chưa bại một lần, đã là có danh xưng Thác Tháp Lý Thiên Vương

tuy nhiên, Lý Tĩnh cũng không nhớ rõ chính mình trước đây từng có một vị nghĩa phụ, cũng không cảm thấy chính mình cùng với trên đài cao, vị người mang tin tức Ngọc Đế bên người Ngọc Đế kia có liên hệ gì

Lý Tĩnh chỉ biết, y xuất thân Độ Tiên Môn, được Độ Ách Chân Nhân coi trọng thu làm đệ tử, lúc Phong Thần ỷ vào quan hệ với Na Tra tiến vào Thiên Đình làm Nguyên Soái, bây giờ cũng coi như từng bước một chứng minh thực lực của chính mình

đương nhiên, nơi này tự có Ngọc Đế phá lệ chiếu cố

Thiên Đình đứng ở Tam Giới đã có năm tháng không ngắn, từng có thời điểm yếu ớt, cũng từng có phấn đấu dài dằng dặc, mới có được sự cường thịnh như hiện giờ

từ khi Thiên Đình thành lập đến nay, cực ít có tiên thần trắng trợn phản bội chạy trốn như thế

từ quan, phản thiên, tuy là kết quả giống nhau, nhưng là tính chất hoàn toàn khác biệt

huống chi, người phản thiên còn là Yêu Vương Yêu tộc

Lý Tĩnh nghe được Ngọc Đế hỏi ý, lập tức tiến về phía trước bẩm báo:

- Bệ hạ, mạt tướng nguyện đi đuổi bắt phản thần Bật Mã Ôn!

Mấy vị đại Nguyên Soái một bên hậm hực thu hồi bước chân, bọn họ lại phản ứng chậm nửa nhịp

Ngọc Đế nói:

- Có Lý ái khanh xuất mã, ta tất nhiên là yên tâm, ái khanh liền điều khiển binh mã, đi Hoa Quả Sơn kia bắt yêu hầu kia trở về

- Mạt tướng lĩnh mệnh!

Lý Tĩnh cúi đầu lĩnh mệnh, xoay người lại, áo choàng tơ vàng bay phất phới, tay trái đỡ bội kiếm ở bên eo, tay phải nâng một phương cổ tháp, mũ giáp bảo châu nhẹ nhàng lay động, cất bước đi về hướng cửa điện

ngoài điện tiếng trống ầm ĩ!

Hổ phù của Lý Tĩnh rơi xuống, lưu quang bay vụt vào Thông Minh Điện, từng đội từng đội Thiên Binh hướng về Nam Thiên Môn cùng với Đông Thiên Môn cấp tốc hội tụ, chờ đợi sau khi chỉnh quân tiến đến đuổi bắt Tôn Ngộ Không

Lý Tĩnh xuất binh, đại tướng đi theo tự nhiên không thể thiếu Na Tra, lại có võ tướng như Cự Linh Thần, Cự Lực Thần, Cự Chân Thần

phần lớn chúng tiên thần giờ phút này cũng không quá mức để ý việc này, chỉ cho rằng Mỹ Hầu Vương kia không hiểu quy củ, phạm phải tội chết như vậy, để Lý Tĩnh đi thảo phạt một Yêu Vương, vốn là giết gà dùng dao mổ trâu

Thiên Đình chinh phạt nha, tất nhiên là dùng võ là chủ

nếu thật sự đến thời khắc Thiên Đình sinh tử tồn vong, hoặc là đối mặt với khốn cảnh, mới có một đám văn thần ra ngoài 'bình sự'

đánh một Yêu Vương, sao lại cần mời đại lão bên trong bát bộ chính thần ra tay

Thiên Đình chỉnh quân tất nhiên là phải phí chút công phu, cũng không cần nhắc tới

lại nói Tôn Ngộ Không kia trở về Hoa Quả Sơn, thấy được hầu tử hầu tôn nhà mình chính là chửi ầm lên, nói Thiên Đình kia xem thường khỉ, cấp cho chức quan nhỏ thì cũng thôi đi, y tất nhiên là chịu đựng, muốn nhìn Thiên Đình là chỗ như thế nào

từ nhỏ làm tới lớn, đó cũng không phải là không thể được

nhưng Thiên Đình này, vô duyên vô cớ còn để một võ tướng bản lĩnh kém cỏi, tới trước mặt y làm mưa làm gió!

Khỉ có thể nhẫn nại nhưng không thể nhịn!

Có thể nuông chiều đối phương sao?

Yêu Vương các động Hoa Quả Sơn nghe hỏi mà tới, giờ phút này lại là có chút thấp thỏm

chúng Yêu Vương còn tưởng rằng, bọn họ lại nhặt được tiện nghi, đầu nhập vào Yêu Vương được Thiên Đình tiếp nhận, về sau ở trong thiên địa cũng có thể sống yên ổn chút ít, không cần lo lắng hãi hùng giống như trước đó

Chương 2004: Còn không mau mau chịu trói!

nhưng Mỹ Hầu Vương này làm sao lại đột nhiên trở về rồi? Lúc này mới đi không được mấy ngày

lập tức, có hầu tử hỏi:

- Đại vương ngài tại sao lại trở lại? Thế nhưng là ở trong Thiên Đình có chỗ nào không ổn sao?

Tôn Ngộ Không liền nói ra tao ngộ trước đây, chúng khỉ lập tức lòng đầy căm phẫn, những Yêu Vương đó lại là sắc mặt dần dần trắng bệch

- Đại vương!

Một đầu hươu yêu hô:

- Ngài hẳn là, hẳn là cũng chưa có từ quan, cứ như vậy trở về đó chứ?

Tôn Ngộ Không cười mắng một tiếng:

- Đại vương nhà ngươi, đã đánh cho Nguyên Soái Thiên Đình gây sự một trận! Xé quan phục thần tiên tầm thường kia, đổi về chiến giáp uy vũ này, lại đạp lăn bàn sách nát kia, cáo bọn họ một tiếng quan này không làm cũng được, cứ như vậy đi ra Nam Thiên Môn, khoái chăng, khoái chăng!

Đàn khỉ lập tức nhảy cẫng hoan hô, đám Yêu Vương kia nghe xong, tất nhiên là sắc mặt đại biến

chuyện này, chuyện này được sao?

Quan Thiên Đình, thế nhưng là nói không làm liền có thể?

Có Yêu Vương muốn mở miệng nói tính nghiêm trọng của việc này, lại bị Yêu tộc bên người giữ chặt; mười mấy vị Yêu Vương này đối mặt vài lần, từng người đã là có tính kế lại có hầu tử nói:

- Đại vương! Thiên Đình Kia cũng không phải chỗ quá tốt! Ngài ở trong núi cũng không có câu thúc, lên trời còn phải bị người trông coi! Chẳng bằng về sau ở trong núi tiêu dao tự tại cùng với chúng ta!

Ngộ Không nhảy trở về bên trong ghế đá, cười nói:

- Các con, lấy chút rượu ngon, cầm chút trái cây, bản đại vương say sưa một phen!

Chúng hầu tinh đồng ý ầm ầm

có mấy trăm hầu tử lập tức thoát ra Thủy Liêm Động, bắt đầu ngắt lấy trái cây đầy khắp núi đồi, vận chuyển chút rượu

những Yêu Vương đó thuận thế hướng về phía trước hành lễ, Tôn Ngộ Không nhìn bọn họ vài lần, cũng không có nhiều lời cái gì, chỉ là để cho bọn họ tùy ý là được

không bao lâu, bên trong Hoa Quả Sơn vô cùng náo nhiệt, nhóm hầu tử nhảy nhót khắp nơi, đại yêu tiểu yêu cũng là vui vẻ mãn nguyện

chỉ là có không ít lão yêu, đã là chạy trốn suốt đêm, sợ chạy chậm trên đỉnh đầu liền có thiên lôi đập xuống

Tôn Ngộ Không đối với chuyện này cũng là không để ý tới

Hoa Quả Sơn của y cũng không phải là nơi gì đã tới là không đi được

năm đó Tôn Ngộ Không rời đi Hoa Quả Sơn đi cầu tiên pháp, trong núi đã là có không ít hầu tinh; bọn chúng tuy không có phương pháp tu hành cụ thể, nhưng thu nạp thiên địa tinh hoa nhật nguyệt, cũng có mấy phần pháp lực

cũng chính là những hầu tinh này sống qua hơn hai trăm năm, Tôn Ngộ Không đắc đạo về núi, chúng khỉ trong núi vẫn là tôn y là đại vương

Tôn Ngộ Không ở trong nhà của sư phụ, cũng tu được một ít tiên pháp

sư phụ không cho phép y truyền lại tiên pháp đã tu, nhưng những tiên pháp phổ thông vẫn là có thể cấp cho hầu tinh tu hành, tăng trưởng thọ nguyên

lúc này, bên trong Hoa Quả Sơn khỉ binh đông đảo, lại đều có mấy phần thực lực, dưới trướng Tôn Ngộ Không cũng có mấy đầu khỉ Hồng Hoang dị chủng, cũng đều là người kế tục Yêu Vương không tồi

bởi vì thanh danh Mỹ Hầu Vương của y lan rộng, trước đây cũng có thật nhiều cao thủ khỉ thuộc Yêu tộc đến đây cậy nhờ, an cư tại Hoa Quả Sơn

Yêu tộc tại Hoa Quả Sơn, đã sớm có thành tựu

Ngộ Không cùng với chúng yêu đại yến mấy ngày ở trong núi, vô cùng vui vẻ

buổi trưa ngày hôm đó, chợt nghe tiếng sấm rền rĩ, hình như có thiên quân vạn mã cuồn cuộn mà đến từ đỉnh đầu, thiên địa một mảnh lờ mờ, chúng yêu quá sợ hãi, Ngộ Không cũng là giật mình một cái tỉnh rượu

liền nghe bên trong tiếng sấm có tiếng rống hô:

- Bật Mã Ôn lớn mật! Còn không ra ngoài chịu trói! Theo ta trở về Thiên Đình chịu thẩm!

Thân hình Tôn Ngộ Không lóe lên, trực tiếp nhảy đến đỉnh núi Hoa Quả Sơn, ngẩng đầu nhìn mây đen đầy trời kia, toàn thân chiến giáp lóe ra ánh vàng sẫm

chính giữa mây đen kia ngưng ra một khuôn mặt cự đại, một đôi mắt màu xanh thẳm phảng phất như thần lôi ngưng tụ thành mở ra, tiếng nói hùng hồn quanh quẩn ở giữa thiên địa một lần nữa:

- Bật Mã Ôn! Còn không mau mau chịu trói!

- Ồ?

Ngộ Không thản nhiên cười khẽ:

- Đừng có dùng xưng hô như vậy, Bật Mã Ôn này, lão Tôn không làm!

- Lớn mật!

Khuôn mặt to kia gầm thét:

- Thần chức Thiên Đình há lại là trò đùa! Đây là ngươi nói không làm liền không làm? Ngươi phản bội Thiên Đình, đã là phạm phải tội lớn ngập trời! Lúc này nếu như thúc thủ chịu trói, còn có một phần đường sống, nếu để cho bản tướng hiện thân, Hoa Quả Sơn này của ngươi e là cũng sẽ bị bản tướng san thành bình địa!

- Hừ hừ, khẩu khí thật lớn!

Tôn Ngộ Không mắng:

- Thiên Đình các ngươi không biết dùng người, còn không thể để chúng ta rời đi? Đây là đạo lý bá đạo gì!

- Tôn Ngộ Không! Đừng có nói vớ vẩn nữa!

Chương 2005: Cự Linh Thần

Mây đen rung động, khuôn mặt to kia trực tiếp hạ xuống, sau đó lại hiện ra cái cổ, thân thể

đây đúng là một vị cự nhân, cao ngàn trượng, hung thần ác sát, thân hình to lớn mạnh mẽ uy vũ, trong tay cầm một đôi đại phủ, cực kỳ giống chiến nữ Vu tộc buộc tóc đuôi ngựa năm đó

oanh!

Người khổng lồ này vững vàng đáp xuống mặt đất, đứng ở trên đỉnh bên cạnh Hoa Quả Sơn, dẫm đến ngọn núi xuất hiện tầng tầng vết rách, thân thể to lớn mạnh mẽ tản mát ra uy áp kinh người

ở trên đỉnh đầu người khổng lồ này, tầng tầng mây đen trùng điệp, tràn ngập trong khung trung, trên đó có mấy trăm Thiên Binh mình trần ra sức nổi trống, phía sau đếm không hết có bao nhiêu Thiên Binh cầm trường thương trong tay lặng im không nói

thiên uy, mênh mông!

Ánh mắt của Tôn Ngộ Không ngưng lại, thu hồi cười đùa tí tửng trước đây kia, lấy ra Như Ý Kim Cô Bổng từ trong tai

coong một tiếng, Kim Cô Bổng chống xuống đất, hai cánh của Sí Phượng Tử Kim Quan kia nhẹ nhàng lay động, Toả Tử Hoàng Kim Giáp nở rộ ánh vàng, một thân lông khỉ vàng sẫm tràn ra chiến ý nồng đậm

người khổng lồ kia hô to:

- Bản tướng Cự Linh, đến đây đuổi bắt!

Tôn Ngộ Không híp mắt lại, thân hình bỗng nhiên bành trướng, đảo mắt hóa thành mấy chục trượng, mấy trăm trượng, trong khoảnh khắc biến lớn ngàn trượng, đối mặt trực diện với Cự Linh Thần!

Pháp thiên tượng hay là pháp tướng thiên địa?

Con khỉ này lại nắm giữ thần thông hộ giáo Đạo Môn!

Trong mắt Cự Linh Thần hiện vẻ hoảng hốt, lập tức tiến về phía trước, giơ cao đại phủ bổ xuống đầu Tôn Ngộ Không

Tôn Ngộ Không lại là không muốn đại chiến ở chỗ này, thân hình cao ngàn trượng lóe lên, trực tiếp xuất hiện ở sau lưng Cự Linh Thần

lớn như vậy, còn có thể càn khôn na di?

Cự Linh Thần lập tức hoảng hồn

pháp thân thần thông này của y, trước đây đối chiến với mấy chục Yêu Vương đều là nhẹ nhõm chiến thắng, không nghĩ tới ngày hôm nay gặp phải cọng rơm cứng khó giải quyết như thế

đang muốn xoay người lại, Cự Linh Thần liền cảm giác cái cổ bị một bàn tay giống như vòng sắt tóm lấy, dùng một lực cực lớn kéo mạnh, tuỳ ý túm lấy thân thể y, như là ném bao tải, quăng về phía Đông Hải!

Chuyện này, chuyện này?

Bật Mã Ôn này không phải Yêu Vương Kim Tiên sao, vì sao mạnh như vậy?

Cự Linh Thần tức đến oa oa kêu to, ổn định thân hình từ giữa không trung, một chân giẫm ở bên trong biển cạn, quay người chạy về hướng Tôn Ngộ Không

mặt đất không ngừng rung động, nước biển bốn phía quay cuồng

Tôn Ngộ Không mặc dù hóa thành kích thước ngàn trượng, lại không thiếu cảm giác linh động phiêu dật, hai chân hơi đặt trên ngọn núi Hoa Quả Sơn, cũng không thực sự giẫm, đã là vọt tới bên cạnh Đông Hải, tiến hành đại chiến với Cự Linh Thần

xem đôi búa kia như muốn bổ ra lưng núi, nhìn gậy sắt kia gần như chấn vỡ càn khôn không trung mây trắng phấp phới, Đông Hải gợn sóng ngập trời

nhưng chiêu thức đấu pháp của Cự Linh Thần quả thực quá mức cứng ngắc, chỉ đối mặt vài lần, đã là chịu mấy gậy của Tôn Ngộ Không, bị đánh liên tiếp lui về phía sau, hai tay đều không cầm vững đôi đại phủ kia

đây là Tôn Ngộ Không không hạ tử thủ

Cự Linh Thần thầm nghĩ không đúng, vừa muốn hô vài tiếng xã giao lui lại, liền nghe không trung vang lên cổ lệnh thu binh

Cự Linh Thần thầm nghĩ may mắn, thuận thế cứng rắn đối một kích với hầu tử, cấp tốc nhảy về phía sau

- Ngày hôm nay dừng ở đây! Yêu hầu đừng vội càn rỡ!

Cự Linh Thần mắng to một tiếng, thân hình bỗng nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một đạo lưu quang phóng đi chân trời

Tôn Ngộ Không cũng không có đuổi theo, ngẩng đầu nhìn chiến trận trên không trung, mang theo một tiếng cười trào phúng, giải trừ pháp thân thần thông, xách theo Kim Cô Bổng bay trở về Hoa Quả Sơn

lại là nhẹ nhõm chiến thắng trận đầu tiên

Tôn Ngộ Không về núi, tất nhiên là có chúng khỉ tiến về phía trước chúc mừng, nhưng những Yêu Vương đó phần lớn không thấy bóng dáng, chỉ có bảy tám vị Yêu Vương trẻ tuổi mới tấn thăng tiến về phía trước chúc mừng

đối với chuyện này, Tôn Ngộ Không cũng không nói thêm cái gì, chỉ là hạ lệnh khỉ binh diễn tập chuẩn bị chiến đấu

lại nói Cự Linh Thần kia trở về bản trận Thiên Binh, sắc mặt xấu hổ, mặt lộ vẻ khó xử, thân hình hóa thành chiều cao thường nhân, quỳ một gối xuống ở trước mặt Lý Tĩnh

- Mạt tướng làm nhục sứ mệnh, còn thỉnh Nguyên Soái trách phạt

- Cự Linh tướng quân không cần thỉnh phạt, là bản soái đã đánh giá thấp thủ đoạn của Bật Mã Ôn này

Lý Tĩnh nói một tiếng như thế, ngồi ở bên trong ghế bành vuốt râu suy tư

y kỳ thật cũng không thích để râu, nhưng hiện giờ tay cầm binh phù, lĩnh quân một phương, nếu như tướng mạo không đủ uy nghiêm, không đủ để phục chúng

một bên lại có Thiên Tướng Kim Tiên cảnh tiến về phía trước, cất cao giọng nói:

- Đại Nguyên Soái! Bật Mã Ôn này vũ dũng hơn người, cũng là tính có mấy phần bản lĩnh, mạt tướng nguyện suất một nhánh Thiên Binh đi xuống đuổi bắt, dùng chiến trận công kích!

Chương 2006: Chiến một trận

Lý Tĩnh vốn định gật đầu, nhưng y đột nhiên nghĩ đến trước khi chính mình tới, vị người mang tin Ngọc Đế kia căn dặn

'Lý Nguyên Soái, sự tình đuổi bắt Bật Mã Ôn, nên tiến hành chậm rãi không nên sốt ruột. '

Lý Tĩnh cũng không thích lão quan này, nhưng đối phương là cận thần của Ngọc Đế bệ hạ, lại được xưng là 'ống truyền lời của Ngọc Đế bệ hạ'

Ý tứ của đối phương, tương đương với ý chỉ của bệ hạ

y làm thần tử, sự việc thứ nhất cần giải quyết chính là trung tâm đối với bệ hạ

- Không cần sốt ruột

Lý Tĩnh nói:

- Tạm chờ một chút, ngày mai lại phái dũng tướng tiến đến đuổi bắt, nơi đây là Ngũ Bộ Châu, chỗ phồn hoa Tam Giới, nếu có thể trực tiếp bắt Tôn Ngộ Không, cũng không cần mở rộng chiến trận

- Vâng!

Ở đằng sau chúng tướng, Na Tra ôm Hỏa Tiêm Thương ngáp một cái, bên trên khuôn mặt thiếu niên viết một chút nhàm chán

ngày hôm sau, lại có Thiên Tướng xuất trận gọi chiến, Tôn Ngộ Không vui vẻ nghênh chiến, ba chiêu hai thức liền đạp Thiên Tướng trở về trên trời

sĩ khí Yêu tộc đại chấn, chúng khỉ càng là vô cùng vui mừng

ngày thứ ba, ngày thứ tư, đều có Thiên Tướng ra ngoài khiêu chiến, đều bị Tôn Ngộ Không gạt bỏ một cách nhẹ nhàng và đơn giản

Yêu tộc làm sao chịu được 'cổ vũ' như vậy?

Một đám Yêu Vương vốn đã chạy đi xuất hiện tại phụ cận Hoa Quả Sơn một lần nữa, cũng có không ít cao thủ Yêu tộc Thượng Cổ cấp tiến nghe tin mà tới

Tôn Ngộ Không đối với chuyện này chỉ là khinh thường cười một tiếng, hạ lệnh Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn chỉ có khỉ có thể vào

ngày thứ năm

không trung xuất hiện tiếng sấm rền rĩ, Hoa Quả Sơn sáng sớm tràn đầy ồn ào náo động

bên trên bầu trời, Thiên Binh Thiên Tướng lại nhiều hơn một chút, tiếng nổi trống trở nên nhất trí lạ thường

phía trên mặt đất, bầy yêu hội tụ, yêu khí xông mây, khỉ binh bài binh bố trận, thân mang chiến giáp đơn giản, trong tay cầm binh khí, lớn tiếng gào to tại đầy khắp núi đồi

không khí đã là có chút ngưng trọng

Tôn Ngộ Không đứng một mình ở đỉnh núi, ngẩng đầu nhìn về phía mây đen phía trên

y thản nhiên nói một tiếng:

- Chiến tướng Thiên Đình, có người nào biết đánh không?

- Bật Mã Ôn, ngươi cảm thấy chính mình rất biết đánh sao?

Trong mây truyền ra một chút đáp lời, đã thấy dưới mây đen xuất hiện một tầng bóng đỏ rực lửa, một cỗ thanh diệu đạo vận lưu chuyển ra giữa thiên địa

đột nhiên, mây mù vỡ ra, một bóng người xuyên qua mây mù, từ trên trời bay xuống

Tôn Ngộ Không định thần nhìn lại, nhìn thấy một người mi thanh mục tú, tựa như thiếu niên, hai chân giẫm ở phía trên một đôi Hỏa Luân

tay cầm tiêm thương, thân mang hoa sen chiến y, trên đầu ghim hai búi tóc, khuôn mặt còn có chút ngây thơ

Na Tra!

Tôn Ngộ Không thấy thế lập tức cười, mắng:

- Thiên Đình đây là không có tướng để dùng sao, sao lại phái tiểu oa nhi này đến

- Tiểu oa nhi?

Na Tra nhíu mày, lạnh nhạt nói:

- Ngươi chưa xuất thế, ta đã là chính thần Thiên Đình, nếu tính theo tuổi tác, ngươi gọi ta một tiếng gia gia cũng đều không quá đáng, đừng tưởng rằng biết nói vài câu ngoan thoại, ngươi chính là ngoan nhân bên trong Hồng Hoang

- Trời này, ngươi không che được

- Đất này, ngươi không lật được

- Một con khỉ bị người đùa bỡn trong lòng bàn tay mà thôi, mạo xưng cái gì khỉ hùng Yêu tộc

Tôn Ngộ Không lập tức nhe răng lộ ra hung tướng

Na Tra cười nhạt, Hỏa Tiêm Thương trong vãn thương hoa, từng tia lửa bao trùm tự thân, dây buộc tóc tự cởi ra, mái tóc dài không ngừng phất phới theo ngọn lửa

mũi thương chỉ xuống

- Chiến một trận

…

- Thiên Đình lần này gặp phải phiền toái, đạo hữu có nghe nói không?

- Đó tất nhiên là có nghe nói, Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không này, một thân bản lĩnh, thần thông trởi sinh, đại chiến mười hai lần cùng với Tam Đàn Hải Hội Đại Thần Na Tra bất phân cao thấp!

Yêu tộc Ngũ Bộ Châu đều sôi sục rồi

- Hừ hừ, không nghĩ tới Thiên Đình cũng có ngày hôm nay! Ôi chao?

Tại phụ cận Ngũ Bộ Châu, bên trong một chỗ đại thiên thế giới

Lý Trường Thọ đội lốt Hư Bồ Đề lão đạo, mặc trường bào màu đen, ở một chỗ tiên nhân tụ tập giao lưu, nghe được tin tức như vậy

Tiểu Na Tra cùng với Ngộ Không đại chiến mười hai lần? Chuyện này không có đạo lý

Lý Trường Thọ bưng nước trà trước mặt, hít hà tại chóp mũi, đáy mắt xẹt qua mấy phần không hiểu

Na Tra hiện nay đã có thể chịu đựng được mười hai lần đại chiến mà không bộc phát sát khí rồi?

Lúc này Na Tra vẫn là Tiên Thiên Đạo Khu Nhân Tộc, lại thêm sát khí đã thành át chủ bài đối địch giấu giếm của Na Tra, nếu Na Tra bật hết hỏa lực, lúc này Ngộ Không theo lý thuyết không ngăn cản nổi mới đúng

hẳn là, chính mình có chút đánh giá sai thực lực của Ngộ Không?

Lý Trường Thọ ngâm khẽ đôi chút dưới đáy lòng, âm thầm thi triển Phong Ngữ Chú, thanh âm đối thoại của tiên nhân trong phương viên mấy vạn dặm nườm nượp mà tới

Chương 2007: bất phân cao thấp

không minh đạo tâm trấn áp bản thể, Lý Trường Thọ hóa thân tiến hành xử lý tin tức, tận khả năng sưu tập đến tin tức có quan hệ đến trận đại chiến giữa Na Tra cùng với Ngộ Không

mười hai lần đại chiến có thể xác định là thật, trước sau đánh hơn một tháng, cơ hồ cách ba ngày chiến một trận

Na Tra dùng sát khí, nhưng mỗi lần đều vào trước khi sát khí mất khống chế, không có cách nào hoàn toàn ngăn chặn Tôn Ngộ Không

Tôn Ngộ Không càng chiến càng mạnh, cùng với Na Tra ai cũng không làm gì được ai

Thiên Đình lâm vào một loại hoàn cảnh xấu hổ, có chút tiến thoái lưỡng nan, Na Tra nổi lên tính bướng bỉnh, hiện tại ai nói cũng không nghe, sau mỗi lần nghỉ ngơi xong liền đi tìm hầu tử ác chiến

một trận chiến này, thật sự đánh ra thanh danh Mỹ Hầu Vương

Na Tra bởi vì mỗi lần đều có thể chiếm được ưu thế, càng là chứng minh bản lĩnh tự thân, danh tiếng Tam Đàn Hải Hội Đại Thần càng trở nên vang dội

Lý Trường Thọ không khỏi âm thầm lẩm bẩm...

Khả năng kiểm soát kịch bản của Đạo Tổ yếu đến thế sao? Đây so với Tây Du bên trong ấn tượng của chính mình giống như không giống lắm

đổi góc độ cân nhắc, lúc này xấu hổ thật ra là Lý Tĩnh, cũng không phải là Thiên Đình, bên trong Thiên Đình đã là cao thủ nhiều như mây, Ngọc Đế nếu thật sự giận, trực tiếp dùng thần quyền hiệu lệnh một hai vị cao thủ, hạ phàm bắt khỉ cũng chỉ là sự tình trong giây lát

Na Tra cùng với Tôn Ngộ Không được xưng là Kim Tiên mạnh nhất. Bọn hắn coi như lại thiện chiến hơn. Cũng không ngăn được pháp bảo đập xuống, trận pháp trói buộc

Lý Trường Thọ âm thầm tính toán dưới đáy lòng, tiên thức chậm rãi khuếch tán ra. Cơ hồ bao phủ toàn bộ đại thiên thế giới

nơi này cách Ngũ Bộ Châu rất gần. Tất nhiên là có không ít tung tích Yêu tộc

Lý Trường Thọ rất nhanh liền tìm được Yêu tộc 'cứ điểm', hơi dò xét, cũng liền biết được đại chiến Hoa Quả Sơn bên trong thị giác của Yêu tộc là tình hình nào

'Yêu tộc xong rồi. '

Trận đại chiến này, kỳ thật đã bị Đạo Tổ sử dụng. Câu càng nhiều cao thủ Yêu tộc tiến đến Hoa Quả Sơn. Chế tạo Hoa Quả Sơn thành đệ nhất thánh Yêu tộc, từ đó một mẻ hốt gọn nguyên khí Yêu tộc Thượng Cổ còn sót lại

đại chiến bị kéo dài...

Na Tra cùng với Ngộ Không bất phân cao thấp...

Dần dần làm cho Yêu tộc phấn khởi, cùng với Thiên Đình giữ yên lặng kia...

Bàn cờ này, Đạo Tổ không có đối thủ, chắc hẳn cũng sẽ vô cùng tịch mịch

Lý Trường Thọ lần đầu tiên dùng 'Hư Bồ Đề' thi triển Phong Ngữ Chú, buông xuống chén trà cầm trong tay, đứng dậy rời đi nơi đây

hắn đang ở trên đường về

vốn dĩ, Lý Trường Thọ sẽ nhân thời cơ Tôn Ngộ Không lần thứ hai lên trời, trở về Ngũ Bộ Châu làm chuẩn bị cuối cùng

trước đây tuy bị Đạo Tổ cảnh cáo không thể trở về Ngũ Bộ Châu, nhưng hôm nay đã là sắp ngả bài lật bàn rồi. Tất nhiên là không cần cố kỵ nhiều cái gì

nhân sinh có đôi khi, chính là cần phải đi gánh chịu một bộ phận nguy hiểm

cơ hội ở ngay trên con đường phía trước, chính mình phải đi liều một phen, cho dù... chỉ là vì 0,02 phần thắng

có thể làm, đều đã làm, kế tiếp chính là tìm thời cơ

bay ra phiến đại thiên thế giới này, thân ảnh 'Hư Bồ Đề' dần dần ẩn vào bên trong hư không, độn ở chỗ sâu nhất càn khôn, trôi nổi ở ranh giới Tam Giới Ngũ Hành, chậm rãi tới gần Ngũ Bộ Châu

cùng lúc đó, bên trong bí cảnh Côn Bằng, Lý Trường Thọ mở hai mắt ra sau một khoảng thời gian dài, lập tức liền muốn lộ ra một chút mỉm cười nắm chắc thắng lợi trong tay, lại đột nhiên trông thấy...

Ách, tại sao lại cảnh bên trong lại thay đổi một chút?

Các nơi đều đã phủ lên màn che màu ấm, dán lên chữ hỉ đỏ chói

Lý Trường Thọ: "..."

Hắn đang chuẩn bị quyết chiến với Đạo Tổ, phía sau làm sao lại bắt đầu cưỡng ép 'cắm cờ' cho hắn rồi?

Còn cắm chính là cờ đen cường độ lời nguyền vô cùng to lớn 'đánh xong Đạo Tổ liền thành hôn' này!

Ây chà

Lý Trường Thọ nhíu mày ngưng thần, lập tức liền muốn đi tìm Vân Tiêu cùng với Linh Nga thành hôn trước, nhưng sau đó lại nghĩ tới, hành động như vậy ít nhiều có chút qua loa

chính mình thân là trường sinh tiên, nhân tài mới nổi Hồng Hoang, Đại La đỉnh tiêm bên trong thiên địa, người nắm giữ đại đạo cân đối, một trong mấy sinh linh Đạo Tổ Hồng Quân kiêng kỵ nhất, không thể luôn mê tín như vậy

hơn nữa Vân Tiêu cùng với Linh Nga cũng không có mở miệng nói ra không phải vấn đề gì lớn

cục diện Hồng Hoang lúc này xác thực đến thời khắc hết sức căng thẳng, chính mình nếu như tiến đến trễ, rất có thể sẽ làm cho hiệu quả trận quyết chiến cuối cùng giảm bớt đi nhiều

xoá bỏ Đạo Tổ cũng không phải là mục đích cuối cùng của hắn

cởi bỏ xiềng xích đã trói buộc thiên địa từ khi khai thiên kia, mới là chuyện hắn muốn làm nhất

Chương 2008: số hai, số ba

- Vân? Sư muội?

Lý Trường Thọ gọi khẽ, tiếng nói truyền đến trận pháp cách âm trong góc, lại phát hiện ra bên trong trận pháp cũng không có bóng người

tiên thức đảo qua, tất cả trận pháp tự nhiên không thể ngăn trở, hắn có thể thấy Vân Tiêu, Linh Nga, cùng mấy vị nữ tiên uống trà tại đại điện cách đó không xa, trong tay từng người còn đang làm nữ công

tiên thiên đại năng tự tay may khăn đỏ cô dâu... đây cũng là nhập gia tùy tục, truyền thống tôn trọng Nhân Tộc

nghĩ nghĩ, Lý Trường Thọ lưu lại một khối ngọc phù lơ lửng trước người, viết vào mấy câu an bài kế tiếp

sau đó, hắn ra lệnh cho Tứ Mai Tướng Quân bật hết hỏa lực, toàn phương vị thẩm thấu Hồng Hoang thiên địa, bảo đảm kết nối cùng với 'Hư Bồ Đề', đồng thời lại mở ra hai giả thân hậu bị

một là nghiệp chướng đại yêu, đạo tâm khó trừ ma tính

hai là một vị Luyện Khí Sĩ Thiên Tiên cảnh Trung Thần Châu, dưới đáy lòng có hổ thẹn, đạo tâm không viên mãn, cho nên bị Vực Ngoại Thiên Ma có cơ hội lợi dụng được

hai cái mục tiêu này đã được bí mật 'bồi dưỡng' mấy trăm năm, lúc này Lý Trường Thọ không có hai bút cùng vẽ, mà là thận trọng động thủ theo thứ tự, giống như Hư Bồ Đề, luyện thành nguyên thần thứ hai

lấy tên số hai, số ba

nhất tâm nhị dụng, Lý Trường Thọ khống chế vị nghiệp chướng đại yêu kia, từ ranh giới đông bắc Tây Ngưu Hạ Châu, một đường theo biên duyên Bắc Câu Lô Châu, lặng lẽ tiến đến Hoa Quả Sơn số hai không cần làm thêm cái gì, chỉ là trốn ở nơi đó nhìn, xác định thời gian của mỗi một 'trình tự'

chuyện này không thể mượn bí pháp suy tính để dò xét

bằng không, liền giống như hai nước giao chiến, một nước còn đang dùng công nghệ dẫn đường vệ tinh của đối phương vậy, rất dễ dàng liền sẽ bị phản chế

Lý Trường Thọ điều khiển hóa thân số hai một đường trốn trốn tránh tránh, thuận tiện tiêu hóa ký ức của số hai, tìm hiểu được rất nhiều tin tức trực tiếp

Yêu tộc đã là không còn tính nhẫn nại, không ít Thượng Cổ đại yêu sống sót lúc trước đã manh động, công khai ủng hộ Mỹ Hầu Vương Hoa Quả Sơn

Yêu tộc khởi động một cái kế hoạch 'Thất Tiểu Thánh', đẩy ra bảy vị cao thủ, trở thành thần tượng Yêu tộc... khục, trở thành cọc tiêu Yêu tộc, tụ lại yêu tâm Yêu tộc, sau đó thuận thế ở chung hòa thuận cùng với Thiên Đình

phản thiên là không dám thật sự phản, chẳng qua phản thiên có thể trở thành thủ đoạn Yêu tộc đầu nhập Thiên Đình

kỳ thật, cũng không thể trách Yêu tộc có ý nghĩ hão huyền như vậy; ký ức có quan hệ đến Lý Trường Thọ của bọn họ, đã bị Đạo Tổ rửa sạch, giờ phút này đối với Thiên Đình tuy có kiêng kị, lại không quá e ngại

nếu như không có những gợn sóng màu lam đó, đoán chừng Tôn Ngộ Không vừa mới ở tụ thế lực Yêu tộc tại Hoa Quả Sơn, cao thủ Yêu tộc còn sót lại khẳng định sẽ chen chúc mà tới, chụp chết thạch hầu không biết trời cao đất rộng này

lực uy hiếp của Thọ!

Lý Trường Thọ an bài số hai ở phụ cận Hoa Quả Sơn không xa, lưu lại một bộ phận tâm thần ở chỗ này

tiếp theo, hắn chuyển tâm thần đến chỗ số ba, ra ngoài từ một một tông môn Trung Thần Châu, đi về hướng Bắc Câu Lô Châu trên danh nghĩa là đi hái thuốc, trên thực tế là đi xem tình cảnh hiện giờ của Vu tộc Bắc Châu

hóa thân số một kia tự nhiên chính là Hư Bồ Đề, giờ phút này đang từ từ tiếp cận Thiên Nhai Hải Giác Nam Hải, trạm thứ nhất hắn đi là Linh Sơn, trên danh nghĩa là đi tìm Tiếp Dẫn Thánh Nhân, xem có thể cởi bỏ phong tỏa đối với đạo cảnh của Thiên Đạo hay không

trên thực tế, là muốn đi thăm hỏi Kim Thiền sắp xuất thế kia

hắn không phải là một vị tiên thần hẹp hòi, một chút ân oán trước kia đã sớm buông xuống

hắn đi tìm Kim Thiền Tử gây phiền phức, thuần túy là cân nhắc vì đại cục!

Vẻ mặt nghiêm túc!

Ba đường đồng thời mở ra, ba giả thân hoặc tĩnh hoặc động, Lý Trường Thọ tìm được cảm giác đã lâu kia, đáy lòng cũng thiêu đốt đấu chí hùng hồn

không minh đạo tâm trấn áp, tiếp tục giữ vững tỉnh táo

【 Trận thứ ba này, còn chưa phân ra thắng thua 】

...

Tại Tử Tiêu Cung, bên trong rừng trúc

một chút đạo vận lưu chuyển, lão đạo áo bào xám một lần nữa xuất hiện ở phía sau lão đạo khôi ngô, đây là ý chí Thiên Đạo cụ tượng hóa, mặc dù trước đây bị Tam Hoàng Nhân Tộc trấn áp, lại vẫn như cũ có rất nhiều uy năng

- Như thế nào?

Đạo Tổ hoãn thanh hỏi

lão đạo áo bào xám trầm giọng đáp:

- Đã xác định một lần, bên trong bí cảnh Côn Bằng, đúng là chuẩn bị đại hôn của Lý Trường Thọ cùng với Vân Tiêu, Linh Nga, Côn Bằng cũng đã trở về bí cảnh Côn Bằng

- Ồ? Đại hôn?

Khóe miệng Đạo Tổ lộ ra một chút ý cười, lại khẽ lắc đầu

lão đạo áo bào xám đi đến phía trước người Đạo Tổ ngồi xuống, liếc nhìn tình hình hiện ra trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, hỏi:

- Ngươi thế nhưng là muốn đi tặng quà cho hắn?

Chương 2009: danh hào vang dội

- Không cần

Đạo Tổ thở dài:

- Ngay cả nhân dục cũng đều không thể thoát khỏi, thì làm sao có thể đàm luận cân đối thiên địa cùng với sinh linh

Lão đạo áo bào xám nói:

- Đạo hữu tựa hồ có chút bất mãn đối với việc này

- Cũng không phải

Đạo Tổ nhìn về phía lão đạo áo bào xám này, chậm rãi nói:

- Đợi Tây Du kiếp nạn hoàn thành, ta và ngươi dung hợp lẫn nhau, tức là điểm cuối thiên địa, đạo hữu chẳng lẽ còn có lo lắng khác?

Lão đạo áo bào xám trầm mặc một hồi, nói:

- Bần đạo vốn không phải là sinh linh, là ý niệm của Thiên Đạo, cũng là ý niệm của thiên địa, hiện hình tại lúc Hồng Hoang Viễn Cổ sắp phá toái, đạo hữu muốn thống hợp thiên địa, củng cố thiên địa, bần đạo đương nhiên sẽ không có lo lắng

- Tốt

- Khi nào Ngộ Không sẽ gương đại kỳ phản thiên?

- Ngay vào ngày hôm nay

Đạo Tổ lộ ra một chút ý cười, ngón tay chỉ về phía Tạo Hóa Ngọc Điệp

bên trong Ngọc Điệp này, lập tức hiện ra tình hình bên ngoài Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn

ở nơi ánh mặt trời chiếu sáng, Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không đang nằm bên cạnh ghế đá của chính mình, ôm một nải chuối tiêu ăn vui sướng

bên cạnh, mấy vị Yêu Vương khen lớn Tôn Ngộ Không dũng mãnh, lại là Yêu tộc 'tân tú' trước đây kết bái huynh đệ cùng với Tôn Ngộ Không, cũng chính là người chấp hành kế hoạch 【 Thất Tiểu Thánh 】của Yêu tộc kia

Giờ phút này ngoại trừ Ngưu Ma Vương kia, năm vị huynh đệ kết bái còn lại đều trình diện, lại vừa mới tới không lâu

Tôn Ngộ Không tuy là tuổi nhỏ nhất, bài vị ở bên trong kết bái cũng là cuối cùng, nhưng ẩn ẩn đã là có phong phạm 'Lão đại ca'

nắm đấm lớn, không có cách nào

liền nghe Giao Ma Vương kia cười nói:

- Hiền đệ, ngươi hiện giờ đánh ra danh tiếng cho Yêu tộc chúng ta, đánh cho Thiên Binh Thiên Tướng ngã đầy bụi đất, quả nhiên là giúp Yêu tộc chúng ta trút một ngụm ác khí!

Bằng Ma Vương há miệng chim, mắng:

- Thiên Đình này không hiểu biết người, không biết bản lĩnh của nghĩa đệ chúng ta! Liền an bài một chức quan Bật Mã Ôn, đây không phải rõ ràng là làm nhục chúng ta!

- Ài

Tôn Ngộ Không ngậm chuối tiêu trong miệng, cười nói:

- Hiện giờ chỉ cần đánh lùi Thiên Binh này, để cho bọn họ biết lợi hại, cũng không dám lại đến phạm Hoa Quả Sơn chúng ta, các vị ca ca, tiếp theo có muốn ra trận cùng không?

- Được!

Năm vị Yêu Vương này đáp ứng một tiếng, cũng là có chút thoải mái, trong mắt một hai người thiêu đốt lên chiến ý cuồn cuộn

một bên chợt có tiếng nói:

- Đại vương! Ngài hiện giờ đã là giơ cao đại kỳ Yêu tộc chúng ta, cũng nên đổi một danh hào vang dội hơn!

Tôn Ngộ Không quay đầu nhìn lại, lại là một vị Yêu Vương sớm đến cậy nhờ Hoa Quả Sơn

lập tức lại có Yêu Vương khác phụ hoạ, nói lấy danh hào vang dội sự là điều tất yếu, còn là danh hào xưng với bản lĩnh của Tôn Ngộ Không y

Mỹ Hầu Vương, liền có chút quá thanh tú

Tôn Ngộ Không không chịu nổi chúng yêu khuyên, vừa gật đầu một cái, chúng Yêu tộc nhao nhao mở miệng, hết ngoại hiệu này đến ngoại hiệu khác bật ra, tràng diện lập tức có chút hỗn loạn

chợt nghe một hầu tử hô:

- Đại vương, bản lĩnh của ngài so với Thiên Đình còn lớn hơn, thần thông còn mạnh hơn Thiên Đình, sao không gọi là Tề Thiên Đại Thánh!

- Ồ?

Tôn Ngộ Không trừng mắt nhìn, cẩn thận phẩm vị, cảm thấy danh hào này thật sự bá khí, cũng là trút một ngụm ác khí Bật Mã Ôn trước đây

y định tiếng nói:

- Liền gọi là Tề Thiên Đại Thánh! Các con, nhanh chóng chế tạo một cây cờ lớn, treo ở trên đỉnh núi!

Đàn khỉ đồng ý ầm ầm, Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương cũng là cảm xúc bành trướng, một đám định ra danh hào của chính mình, ra lệnh cho yêu binh bọn hắn mang đến lập tức may đại kỳ

nửa ngày sau, Hoa Quả Sơn tiếng sấm cuồn cuộn, bên trong thiên địa hoàn toàn u ám

bảy lá cờ lớn chậm rãi dựng thẳng lên từ đỉnh núi Hoa Quả Sơn, mỗi lá cờ có cách trang trí và kiểu dáng khác nhau, lại đều là hổ hổ sinh uy, uy phong không nói ra được

lại nhìn cây cờ lớn ở giữa viết 'Tề Thiên Đại Thánh', trái phải phân biệt có ba mặt đại kỳ, viết Bình Thiên Đại Thánh, Phúc Hải Đại Thánh, Hỗn Thiên Đại Thánh, Di Sơn Đại Thánh, Thông Phong Đại Thánh, Khu Thần Đại Thánh

Ngưu Ma Vương mặc dù còn chưa có chạy đến, nhưng danh hào cùng với cờ xí của y, các huynh đệ cùng nhau giúp làm

Ầm ầm!

Thiên uy đột nhiên buông xuống, hóa thành sấm sét gào thét, lôi quang màu tím rọi sáng sáu thân ảnh đứng thẳng đằng sau cờ xí kia

Hoa Quả Sơn, yêu khí trùng thiên!

Bên trong vách đá sơn cốc cách đó không xa, Lý Trường Thọ dựa vào hóa thân đại yêu nhìn chăm chú vào một màn này, đáy lòng cũng hơi có chút cảm khái

Thánh Nhân không ra, Yêu tộc xưng đại thánh

chắc hẳn, giờ phút này chúng tiên thần bên trong Thiên Đình đã đứng ngồi không yên

Chương 2010: Át chủ bài thận trọng

dù sao loại cao thủ tràn đầy nhiệt tình giống như Triệu lão ca, rất có thể sẽ cảm thấy Hoa Quả Sơn quá mức ồn ào, tùy tiện một bàn tay liền có thể chộp được

Đạo Tổ hẳn là sẽ ở phía sau khống chế, cũng không cần lo lắng việc này

kế tiếp hẳn là Thiên Đình chiêu an lần thứ hai, để Tôn Ngộ Không đi Thiên Đình làm sự tình Tề Thiên Đại Thánh

cũng không biết, Ngộ Không do chính mình dạy dỗ sẽ làm ra lựa chọn nào, liệu có tuỳ tiện cúi đầu đối với Thiên Đình hay không; xem xét một cách bình tĩnh, Lý Trường Thọ càng hi vọng Ngộ Không có thể giữ vững một chữ 'Nghĩa' này

chỉ cần Ngộ Không làm ra lựa chọn, chính mình tùy thời có thể ra tay phá hủy sân khấu kịch Tây Du kiếp nạn

nhìn Ngộ Không đi

dù sao đây coi như là đệ tử thứ hai chính mình hài lòng, đệ tử hài lòng nhất, tự nhiên là Đại sư tỷ của hầu tử - Long Cát

Kim Bằng thuộc về mang nghệ tìm thầy, cảm tình tổng thể vẫn là không nồng hậu dày đặc bằng đệ tử tự tay dạy dỗ

tại Thiên Nhai Hải Giác Nam Hải, 'Hư Bồ Đề' trốn vào bên trong Ngũ Bộ Châu, lặng lẽ chạy tới Tây Ngưu Hạ Châu

tại Tử Tiêu Cung, Tử Trúc Lâm

Đạo Tổ nhíu mày một cái, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài Tạo Hóa Ngọc Điệp, tất nhiên là phát hiện ra thân ảnh Hư Bồ Đề, không khỏi hơi lắc đầu

lão đạo áo bào xám hỏi:

- Bồ Đề lão tổ đã thất hứa, có cần trực tiếp xoá bỏ

- Giữ lại có lẽ còn hữu dụng

Đạo Tổ chậm rãi nói:

- Đệ tử Thánh Nhân nghe lời như vậy, cũng là không thấy nhiều, y trở về cũng chỉ là đi tìm Tiếp Dẫn, xem thử có thể cởi bỏ gông xiềng Thiên Đạo hay không mà thôi. Tiếp tục nhìn chằm chằm bí cảnh Côn Bằng, Tây Du kiếp nạn sắp đến thời khắc mấu chốt nhất, đừng có để cho bọn họ trở về thêm phiền

- Thiện

thân hình lão đạo áo bào xám chậm rãi tiêu tán:

- Vì thiên địa tồn tại mãi mãi

- Vì thiên địa tồn tại mãi mãi

…

Một bước ba tìm, trốn đông trốn tây

Lý Trường Thọ tất nhiên là rõ ràng, Hư Bồ Đề chỉ cần đi vào Ngũ Bộ Châu, hẳn là liền sẽ bị Thiên Đạo nhìn chăm chú

nhưng chỉ có xác suất rất nhỏ bé, Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ sẽ trực tiếp xoá bỏ Hư Bồ Đề; điều này xuất phát từ nội tâm “ngạo mạn” của Đạo tổ, coi vạn vật như kiến

Đạo Tổ sừng sững trên đỉnh Tam Giới thật sự là đã quá lâu

lâu đến mức Đạo Tổ quen thuộc tất cả mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, từ đó thiếu đi phần cẩn thận do 'e ngại' cùng với 'sợ hãi' mang đến kia

Lý Trường Thọ rõ ràng, phần cẩn thận này, phần chu toàn này, chính là át chủ bài trọng yếu nhất chính mình đánh cờ cùng với Đạo Tổ

【 Át chủ bài: Thận trọng 】

Hư Bồ Đề lén lút từ Nam Hải đi vòng đến Tây Hải, sau khi tiến vào

Tây Ngưu Hạ Châu, liền triệt để ẩn giấu, lặng lẽ tới gần Linh Sơn

trên mặt hắn luôn mang theo một tia sầu lo kéo dài, thường xuyên cảm thấy do dự, lúc nhìn về phía Linh Sơn đã cảnh còn người mất, cũng luôn có một chút bất đắc dĩ cùng với phẫn uất

kỹ năng diễn xuất này, liền rất tự nhiên

phần diễn xuất này, Lý Trường Thọ không biết có thể đưa đến tác dụng hay không, chuyện này quyết định bởi Thiên Đạo có luôn nhìn chăm chú vào chính mình hay không

căn cứ vào nguyên tắc tin còn hơn không tin, hắn vẫn là cố gắng kiên trì

sau khi mò mẫm một hồi lâu, Lý Trường Thọ để 'Hư Bồ Đề' ngừng lại ở trong một chỗ sơn cốc

nơi này cách Linh Sơn cũng không tính xa, giờ phút này lại có chút do do dự dự, không biết nên đi vào như thế nào, cũng không biết có nên đi vào hay không

dù sao năm đó lúc Phật Môn đoạt quyền, Hư Bồ Đề lựa chọn trốn tránh, mà không phải kiên định duy trì Tiếp Dẫn Thánh Nhân; giờ đây hắn không còn lựa chọn nào khác, đến tìm Tiếp Dẫn Thánh Nhân cởi bỏ gông xiềng Thiên Đạo, đáy lòng tóm lại sẽ có mấy phần cảm giác chột dạ

trên thực tế, Lý Trường Thọ rút ra một bộ phận tâm thần, đặt ở trên hai giả thân khác

giả thân số hai nghiệp chướng đại yêu kia, tiếp tục quan sát động tĩnh tại Hoa Quả Sơn

thất đại thánh dựng cờ, danh hào của từng người đã là phạm vào kiêng kị, giờ phút này càng là chính diện khai chiến cùng với Thiên Đình

hai chữ phản thiên mặc dù không trực tiếp hô ra, nhưng đã là viết ở trên mặt

Lý Tĩnh xuất lĩnh Thiên Binh Thiên Tướng, rốt cuộc cũng chuẩn bị đại chiến một lần cùng với chúng yêu Hoa Quả Sơn, mây đen trên không trung tán đi hơn phân nửa, hiển lộ ra tầng tầng lớp lớp thân ảnh

Lý Trường Thọ cẩn thận cảm ứng một hồi, đáy lòng khe khẽ thở dài

không có Đậu Tiên Binh

đại chiến kế tiếp, liền cần các Thiên Binh dùng mệnh đi đối chiến cùng với yêu binh

chiến tranh nơi nào có không chết người?

Lý Trường Thọ trước đây vẫn nghĩ chính là, ở dưới tiền đề bảo đảm thắng lợi, để phe mình giảm bớt tổn thất đến thấp nhất

Chương 2011: quỹ tích

nhưng Thiên Đình ngày nay, đã không còn cẩn thận chặt chẽ như vậy, đã là không để ý đến, hoặc là đã quên đi vai trò đáng kể của Đậu Tiên Binh trong các trận chiến quy mô lớn

chuyện này có quan hệ với Đạo Tổ sửa chữa ký ức sinh linh

làm cho Lý Trường Thọ cũng rất bất đắc dĩ

tại Hoa Quả Sơn, sĩ khí yêu binh đang thịnh

bởi vì không ngừng có khỉ thuộc Yêu tộc khác chạy đến gấp rút tiếp viện, khỉ binh của Hoa Quả Sơn so với trước đó còn nhiều hơn mấy lần, nhưng giờ phút này khỉ binh lại không được tính là chủ lực yêu binh Hoa Quả Sơn

yêu ảnh tràn ngập khắp núi đồi kia, đã là không sai biệt lắm hội tụ sáu thành chiến lực Yêu tộc

Tương tụ bách vạn chúng, nhiên khởi hám thiên hỏa!

Yêu tộc mặc dù toàn bộ quá trình đều bị Thiên Đạo an bài, nhưng lúc này cũng coi như tràn đầy nhiệt huyết, đại biểu cho sinh linh yếu ớt phản kháng Thiên Đạo

Lý Trường Thọ đối với cảnh tượng hoành tráng này, đã không có quá nhiều cảm giác

nhân vật chính bên trong thiên địa này là Nhân Tộc, Thiên Đình hiện nay cũng là đại biểu cho lợi ích của Nhân Tộc, Nhân Tộc là nhất tộc được Thiên Đạo bảo vệ, cũng là nhất tộc thuận thiên mà đi

đây cũng không phải là Nhân Tộc đã từ bỏ tinh thần đấu với trời

vừa vặn tương phản

chính là bởi vì Nhân Tộc xác thực có thực lực đấu với trời, mới có thể được Thiên Đạo lôi kéo làm đại tộc Thiên Đạo che chở; Tam

Hoàng Nhân Tộc tuy không còn Hỏa Hoàng, nhưng nội tình Hỏa Vân Động vẫn còn đó

Thiên Đạo muốn diệt trừ Yêu tộc, Hoa Quả Sơn chính là phản kích sau cùng của Yêu tộc

Yêu tộc kỳ thật còn có một con đường ra, chính là cúi đầu với Nhân Tộc, đi Hỏa Vân Động cầu hoà, nói đạo lý 'Môi hở răng lạnh' lúc đối mặt Thiên Đạo

nhưng Yêu tộc hận không thể giết sạch Nhân Tộc bên trong thiên địa, tự nhiên không có cách nào làm như vậy

lại thêm, đại lão Yêu tộc có thể có phần nhãn lực này, phần lớn lúc trước liền đã bị Lý Trường Thọ xử lý

lúc này chờ đợi những Yêu tộc này, chẳng qua là mạt lộ

trận chiến tại Hoa Quả Sơn—— cuồng hoan sau cùng của Yêu tộc

so sánh với Yêu tộc, Lý Trường Thọ càng để ý đến trạng thái của Tôn Ngộ Không lúc này như thế nào

nhưng đầu nghiệp chướng đại yêu hắn 'điều khiển' này, cũng không tiện trắng trợn tiếp xúc Tôn Ngộ Không, chỉ có thể ở xa xa dùng tiên thức nhìn một chút Thủy Liêm Động không đề phòng...

Ngộ Không đã uống say ngủ

trái tim cũng thật sự lớn

- Con khỉ này?

Lý Trường Thọ cười khẽ dưới đáy lòng, lưu lại một chút tâm thần chú ý 'đại chiến' Hoa Quả Sơn kế tiếp, tâm thần chuyển đi giả thân số ba

giả thân số ba, chính là Luyện Khí Sĩ Thiên Tiên cảnh tiên môn Trung Thần Châu kia

lúc này giả thân này đã đến phụ cận bắc bộ Bắc Câu Lô Châu, tiên thức tràn ra, xa xa có thể thấy nơi Vu tộc Bắc Châu tụ tập nơi này ngược lại là thành thế ngoại đào nguyên hiếm thấy bên trong Tam Giới

rừng tùng liên miên ngăn cản hàn phong se lạnh Bắc Hải, trong tuyết trắng mênh mang luôn có thể thấy khói bếp dâng lên

trong một số ngôi làng ở rìa nơi Vu tộc tụ tập, trẻ nhỏ chạy chân trần trên tuyết, những người lớn tuổi xử lý các loại đồ ăn bổ sung huyết khí ở trước nhà

những thanh niên trai tráng Vu tộc đó đi săn bốn phía, ra biển đánh cá, cũng có không ít nữ tử Vu tộc canh tác trên đồng ruộng, trồng trọt một số loại cây trồng chịu lạnh

nhìn chung cuộc sống ổn định lại giàu có

Lý Trường Thọ chỉ là nhìn từ xa mấy lần, thân hình lặng yên trở ra, đáy lòng an ổn không ít

Vu tộc, là một tộc tương đối đặc thù bên trong Hồng Hoang thiên địa

bọn họ đản sinh tại Bàn Cổ Thần huyết mạch, mười hai Tổ Vu trời sinh có được quyền chi phối đối với thiên địa đạo tắc

Yêu tộc chính là vì đối kháng Vu tộc, do Đạo Tổ âm thầm chỉ dẫn, hội tụ lực lượng vạn linh hợp lại mà thành

lúc Thượng Cổ, Vu tộc thời kỳ toàn thịnh, là địch cùng với toàn bộ sinh linh Hồng Hoang, còn đánh cho toàn bộ sinh linh thở không nổi

nhìn vào lịch sử thăng trầm của Vu tộc, kỳ thật có thể nhìn thấy được một đầu quỹ tích ẩn giấu

một đầu quỹ tích Đạo Tổ phá đổ Vu tộc

theo ba lần vu yêu đại kiếp, mãi cho đến Xi Vưu cùng với Hoàng Đế đại chiến, Vu tộc liên tục xuống dốc, cuối cùng triệt để rớt khỏi đệ nhất đại tộc Hồng Hoang, bọn họ vào trước khi tiếp xúc với Lý Trường Thọ, càng là suýt nữa bị Yêu tộc tính kế đến tuyệt diệt đây chính là năng lực tính kế lâu dài của Đạo Tổ

sau Thượng Cổ đại chiến, những thế lực Yêu tộc còn sót lại đó, thật ra là Thiên Đạo, Đạo Tổ cố ý lưu lại, dùng để trấn áp Vu tộc

nghĩ tới đây, Lý Trường Thọ chỉ có thể than nhẹ dưới đáy lòng, thi triển độn pháp nhanh chóng rời đi phụ cận Bắc Hải, đi đến đông bộ Bắc Châu hái một chút dược liệu

Chương 2012: 97 %

mặc dù giả thân số ba là Luyện Khí Sĩ Thiên Tiên cảnh không có danh tiếng gì, nhưng công việc che lấp vẫn là phải làm

nhìn Vu tộc một chút, đáy lòng Lý Trường Thọ cũng an ổn không ít

hắn cũng không phải là muốn dùng Vu tộc đi đối kháng Thiên Đạo, chỉ là vào trước khi quyết ra thắng bại cùng với Đạo Tổ, tới chú ý bộ lạc Vu tộc Bắc Châu đã từng sóng vai chiến đấu

xác định huyết mạch của Bàn Cổ Thần vẫn còn ở bên trong thiên địa, có dấu hiệu vui vẻ phồn vinh, không ngừng khôi phục, quả thật làm cho Lý Trường Thọ tìm được một tia cảm giác thật

nửa tháng kế tiếp...

Giả thân số một Hư Bồ Đề trốn ở phụ cận Linh Sơn, tựa hồ vẫn luôn đang do dự bồi hồi, không tìm thấy phương thức hiện thân

trên thực tế, Lý Trường Thọ chỉ là đang chờ đợi một cái thời cơ hoàn mỹ, Linh Sơn hắn tự nhiên có thể ra vào tự nhiên

giả thân số hai nghiệp chướng đại yêu ở phụ cận Hoa Quả Sơn, quan sát Thiên Binh cùng với yêu binh bộc phát đại chiến, thất đại thánh Yêu tộc liên tục đánh bại thế công Thiên Đình mấy lần

lúc này hai bên tử thương còn không tính nhiều, nhưng Yêu tộc vững vàng chiếm cứ Hoa Quả Sơn, cờ xí thất đại thánh sừng sững không ngã, xác thực xem như thắng một trận này

một phương Thiên Đình, Lý Tĩnh mới nếm thử thua trận, nhưng y vẫn như cũ là khí định thần nhàn, không chút hoang mang, chỉ là điều binh khiển tướng, không ngừng va chạm cùng với Yêu tộc Hoa Quả Sơn

Lý Trường Thọ xem chừng, đây cũng là Thái Bạch Kim Tinh giả kia đang âm thầm mệnh lệnh Lý Tĩnh

chiến trận Thiên Đình rốt cuộc mạnh cỡ nào, Lý Trường Thọ tất nhiên là nhất thanh nhị sở, diệt thế lực Yêu tộc Hoa Quả Sơn lúc này, nhiều nhất chỉ cần nửa canh giờ

chỉ là giữ lại Yêu tộc mà thôi

giờ phút này, giả thân số ba đã là mang theo một chút vết thương trúng độc, một lượng lớn linh thảo ra Bắc Châu, tiến vào Đông Thắng Thần Châu, đi về phương hướng Độ Tiên Môn

đến Độ Tiên Môn trong phạm vi mấy ngàn dặm, Lý Trường Thọ lập tức cảm giác... vô cùng thân thiết

Đạo Nhân Giấy của hắn từng trải rộng ở chỗ sâu phiến đại địa này

dấu chân của hắn giẫm đầy đỉnh núi các nơi, vơ vét linh căn linh thảo nơi này một gốc cũng không lưu lại

thân ảnh hắn từng xuất hiện tại rừng rậm các nơi, tìm kiếm cây già linh khí dư thừa, lưu lại vô số oan hồn cây cối

chính là tại nơi này, thành tựu danh hào 'cao nhân cắt giấy' của hắn

cũng là tại nơi này, thành tựu lai lịch 'đệ tử Nhân Giáo' của hắn

Lý Trường Thọ khống chế giả thân số ba, núp ở một chỗ đỉnh núi cách Độ Tiên Môn ngàn dặm, chống ra mấy tầng trận pháp, làm mấy đạo kết giới tiên lực, bắt đầu quang minh chính đại chữa thương

hai ngàn dặm chung quanh Tiên Môn được coi là “vùng đất tư nhân”, nhưng vị Luyện Khí Sĩ Thiên Tiên này đến, cũng không có khiến cho Độ Tiên Môn chú ý

tính cảnh giác quen thuộc này, vẫn là lỏng lẻo như trong ký ức...

Tiên thức tản ra, Lý Trường Thọ dễ dàng xuyên qua trận pháp bảo vệ mỏng manh của Độ Tiên Môn, 'nhìn' đến tình hình trong đó

Phá Thiên Phong sừng sững không ngã, trên đó tiên ảnh trọng trọng, một lần nữa có khí tức Kim Tiên cảnh cẩn thận nhìn kỹ, đúng là một vị thái thượng trưởng lão có chút đột phá, tấn thăng thành đơn vị chiến lực Kim Tiên bình thường, Tửu Vũ Thi lúc này vẫn chỉ là Chân Tiên cảnh hậu kỳ

thực lực của vị trưởng lão Kim Tiên mới tấn thăng này, đại khái là 0.9 Quý Vô Ưu

đệ tử các phong không nhiều không ít, vẫn là tiêu chuẩn lúc chính mình rời đi

địa chỉ ban đầu của Tiểu Quỳnh Phong, đã thành hồ nước bốn bề toàn núi, rừng cây nhỏ xanh um tươi tốt trải rộng xung quanh, trở thành 'thánh địa' Luyện Khí Sĩ trẻ tuổi trong môn phát triển đạo lữ chi phong

nhìn một chút Đan Đỉnh Phong, nhìn một chút Tiên Lâm Phong

nhìn một chút Bách Phàm Điện, liền thấy đám gương mặt cũ quen thuộc kia

Lý Trường Thọ coi như thỏa mãn gật gật đầu, để giả thân số ba chữa thương ngay tại đây, thời khắc chú ý tình huống của Độ Tiên Môn

đề phòng Đạo Tổ vội vàng nhảy tường tại thời khắc sống còn

chuyện này thật đúng là không thể không phòng

kế tiếp chính là đợi

chờ Ngộ Không đại náo Thiên Cung, chờ thuyền Côn Bằng âm thầm tiếp chỉ lệnh của chính mình tiếp cận Hồng Hoang thiên địa, chờ Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo lộ ra một cái 'phá mông' nho nhỏ

phần thắng lúc này, 97 %

'Chỉ còn kém một chút... Ngọc Đế bệ hạ. '

Thế là, ba tháng sau

Lý Trường Thọ cũng không nghĩ tới, Lý Tĩnh có thể kiên nhẫn lâu như vậy bát bộ Thiên Binh bắt đầu thay phiên ra trận, mỗi một bộ đều ra hai mươi vạn đại quân, biến Hoa Quả Sơn thành nơi luyện binh, cách mỗi một hai ngày liền diễn ra một lần đại chiến

đối với Yêu tộc cùng với Thiên Binh mà nói, mệt binh chi pháp gần như mất đi hiệu lực

Yêu tộc càng trở nên phấn khởi, cảm xúc của Thiên Binh cũng dần dần có chút tức giận, hai bên đã là đánh ra chân hỏa

Chương 2013: nhận ra

Lý Tĩnh dụng binh, Lý Trường Thọ mặc cảm

cũng không biết Lý Tĩnh này đến cùng làm sao làm được, mỗi lần đại chiến đều có thể làm cho Thiên Binh lấy tử thương nhỏ nhất, đổi khá nhiều thương vong của yêu binh, lại thêm mỗi lần còn có thể để Thiên Binh làm ra dấu hiệu bị thua, thuận thế lui bước, kích phát lòng khiêu chiến của một phương Yêu tộc

nếu là một lần, hai lần, vậy thì cũng thôi

vấn đề là, Lý Tĩnh câu Yêu tộc, câu một lần chính là ba tháng, đại chiến to to nhỏ nhỏ mấy chục lần, vẫn như cũ duy trì tình hình như vậy

chuyện này có chút doạ người

Thiên Binh Thiên Tướng không thể tránh né sẽ có một ít tâm tình bất mãn, lại bị Lý Tĩnh vững vàng ngăn chặn

nhưng càng nhiều Yêu tộc bên trên Hoa Quả Sơn càng ngày càng không nhịn được, một đám đã hô to khẩu hiệu đánh tới Nam Thiên Môn, đánh vào Đông Thiên Môn

khí diễm tạm thời tương đối phách lối

phảng phất như Thượng Cổ Yêu Đình liền muốn phục hồi, Yêu tộc ngày mai liền có thể xuất hiện mấy ngàn Đại La Kim Tiên

cảm xúc đã lấn át tâm thần của Yêu tộc, thậm chí không ít Yêu tộc cổ lão cũng bị những cảm xúc này bao trùm, trở thành hậu thuẫn kiên cố của thất đại thánh

Bình Thiên Đại Thánh Ngưu Ma Vương kia lặn mất tăm hai tháng, cuối cùng vẫn là mang theo một nhóm ngưu yêu đến đây gấp rút tiếp viện, chẳng qua lão ngưu này xuất công không xuất lực, mỗi lần đại chiến đều là ưu tiên bảo toàn bản thân, cũng sẽ không đi đánh giết Thiên Binh

Lý Trường Thọ quan sát được một điểm rất thú vị —— ngoại trừ khỉ thuộc Yêu tộc, các Yêu tộc khác đều không thể tiến vào Thủy Liêm Động

Tôn Ngộ Không dời 'vương vị' của chính mình lên trên sườn núi, mỗi ngày chính là uống rượu, đánh nhau, ăn chuối tiêu, cùng với mấy vị huynh đệ thổi chút da trâu, gặp các lộ lão yêu, có chút sung sướng

y hẳn là đã nhận ra rất nhiều điều

Lý Trường Thọ thầm than dưới đáy lòng, luôn cảm giác người sư phụ chính mình này làm có chút không hợp cách, không thể đối đãi với hầu tử như lão sư đối đãi với hắn

nhưng không có cách nào, chính mình đánh cờ cùng với Đạo Tổ, đã là đối kháng trọng yếu nhất giữa sinh linh cùng với Thiên Đạo, không có chỗ cho sai lầm

chỉ có thể tạm thời ủy khuất hầu tử, coi như đây là đau khổ an bài cho hầu tử

ở bên trong kịch bản của Đạo Tổ, hầu tử tính mạng không lo, cũng không cần lo lắng nhiều an nguy của y

khi nào để Hư Bồ Đề đi Linh Sơn?

Lý Trường Thọ cẩn thận phân tích một hồi dưới đáy lòng, cảm thấy vẫn là phải chờ hầu tử bị Thiên Đình chiêu an, chính mình lại đi Linh Sơn dạo chơi, tìm cơ hội xử đầu Kim Thiền kia

cho dù chờ thêm ba đến năm năm, cũng không phải là đại sự gì

nhưng mà, ngay khi ý niệm này của Lý Trường Thọ vừa dứt, chợt thấy linh đài có đạo vận thổi qua, đáy lòng bay ra một tiếng thở dài, vang lên tiếng nói mà Hư Bồ Đề vô cùng quen thuộc

Tiếp Dẫn Thánh Nhân!

- Bồ Đề, khi nào tới? Đến đây đi

đáy lòng Lý Trường Thọ có chút run rẩy

hắn trước đây đã từng cân nhắc Tiếp Dẫn Thánh Nhân sẽ phát hiện ra hành tung của chính mình, dù sao vẫn luôn tản bộ ở phụ cận Linh Sơn; cũng nghĩ đến, Tiếp Dẫn Thánh Nhân có khả năng sẽ chủ động gọi hắn đi qua

thật sự không nghĩ đến, Tiếp Dẫn lại sẽ chủ động đến trình độ như vậy!

Đây là, đại Thánh Nhân đáy lòng phiền muộn? Muốn tìm đệ tử đi qua phàn nàn vài câu?

Lý Trường Thọ không dám trễ nãi, 'Hư Bồ Đề' hiện thân từ bên trong sơn cốc, vái chào một cái đối với Linh Sơn

phía trước lấp lóe ánh vàng, càn khôn mở ra một cánh cửa vàng óng

Lý Trường Thọ nâng cao mười hai phần tinh thần, điều khiển 'Hư Bồ Đề' đi vào, một bước liền bước vào bên trong đạo vận Thánh Nhân nồng đậm, vào chỗ ở của Tiếp Dẫn Thánh Nhân

đạo tâm quy về trầm tĩnh, đáy lòng lại không tạp niệm

đây là một căn nhà tranh, nhìn ra ngoài cửa sổ là khung cảnh phía sau núi Linh Sơn

Tiếp Dẫn Thánh Nhân mặc áo bào trắng, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, mỉm cười nhìn chăm chú 'Hư Bồ Đề' đối diện

lực lượng Thiên Đạo?

Lý Trường Thọ đã nhạy cảm nhận ra chút gì, nhưng lúc này cũng không điểm phá

- Đệ tử bái kiến lão sư

'Hư Bồ Đề' cúi đầu vái chào một cái, nhẹ nhàng thở dài, không biết nên nói cái gì

Tiếp Dẫn Thánh Nhân đưa tay điểm ra một chiếc bồ đoàn, bày ở trước mặt Lý Trường Thọ, chậm rãi nói:

- Ngồi đi, không cần lo lắng nhiều, nơi đây tuy bị Thiên Đạo giám sát, nhưng vi sư còn có thể bảo hộ ngươi

- Thiện

Lý Trường Thọ ứng tiếng, theo các loại thói quen của Hư Bồ Đề, xếp bằng ở phía trước Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cụp mi rũ mắt, không dám nhìn thẳng

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại cười khẽ, hỏi:

- Ngươi hẳn là còn chưa buông bỏ được đạo cảnh tự thân?

- Lão sư, đệ tử trải qua gian hiểm, thật vất vả...

- Đừng có suy nghĩ nhiều

Chương 2014: Giao lưu

Tiếp Dẫn Thánh Nhân ôn hoà nói:

- Thiên Đạo chính là như vậy, Đạo Tổ cũng là như vậy, đạo cảnh của ngươi càng cao càng là nguy hiểm, nếu như vượt qua ranh giới khiến cho bọn họ kiêng kị kia, ngươi cũng liền cách xấu số không xa, tình huống lúc này của ngươi kỳ thật không tệ, ít nhất sẽ không khơi dậy sự nghi kỵ của bọn họ

Lý Trường Thọ: "..."

- Nhưng lão sư, ài, đệ tử cũng không biết nên nói như thế nào

Tiếp Dẫn Thánh Nhân chậm rãi nhắm hai mắt lại, tươi cười bên miệng cũng dần dần biến mất, cuối cùng cũng chỉ là nhẹ nhàng thở dài

- Ngươi, thật sự muốn cởi bỏ gông xiềng đạo cảnh?

Làm sao trả lời?

Vì sao ở bên trong vấn đề này của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Lý Trường Thọ cảm nhận được một tia kích động, một tia nôn nóng?

Đại Thánh Nhân không dám công khai phản thiên, làm âm thầm biểu đạt bất mãn?

Đáng tiếc, muốn để hắn chủ động mở miệng, không có cửa ra vào, cũng không có cửa sổ

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, thấp giọng nói:

- Lão sư, đệ tử ngu dốt, ngài cảm thấy... đệ tử có nên cởi bỏ gông xiềng đạo cảnh Thiên Đạo thiết hạ hay không, đệ tử hoàn toàn nghe lão sư phân phó, đệ tử cũng không muốn lão sư bị liên luỵ

đá bóng trở lại người chuyền bóng

Tiếp Dẫn Thánh Nhân rõ ràng có chút do dự, hiển nhiên là đang không nắm chắc được chủ ý ở giữa【 giúp đệ tử 】 cùng với【 đắc tội Thiên Đạo 】

Lý Trường Thọ cũng không sốt ruột, chỉ là lẳng lặng chờ

Tiếp Dẫn Thánh Nhân thở dài:

- Không cởi bỏ gông xiềng Thiên Đạo đối với ngươi cũng có chỗ tốt

Lý Trường Thọ: "..."

Không dám thì không dám, hắn cũng không dám chế giễu Thánh Nhân

bầu không khí trong nhà tranh hơi có chút nặng nề, Lý Trường Thọ đóng vai Hư Bồ Đề lẳng lặng ngồi tại kia, chờ đợi Tiếp Dẫn Thánh Nhân mở miệng

qua gần nửa ngày, Hoa Quả Sơn tại Đông Châu đều đã đánh nhau, Tiếp Dẫn Thánh Nhân mới mở miệng, chậm rãi nói:

- Bồ Đề, Phật Môn hiện giờ này, ngươi thấy như thế nào?

Lý Trường Thọ cân nhắc một ít, trả lời:

- Lão sư, đệ tử chỉ cảm thấy Phật Môn này có chút phù hoa không thật, không có chút phong thái đại giáo Thánh Nhân phương tây nào, chỉ là đệ tử có chút không hiểu, hôm đó lão sư vì sao liền chắp tay nhường cho, nếu lão sư lúc ấy cấp cho đệ tử một câu nói, dù là một ánh mắt, đệ tử cũng sẽ...

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lộ ra mấy phần ý cười ôn hòa:

- Đã là sự tình quá khứ, không cần phàn nàn nhiều

'Hư Bồ Đề' thở dài:

- Nhưng lão sư, đệ tử quả thực có chút không hiểu

Tiếp Dẫn nói:

- Hôm đó Nguyên Thủy đạo huynh ở ngay bên cạnh, nhóm đệ tử Văn Thù đưa đi Xiển Giáo trước kia, hiện giờ tâm đã không ở Tây Phương Giáo, hôm đó tuy có chút khó xử, nhưng vi sư vào lúc bọn người Văn Thù trở về Linh Sơn, đã biết được sẽ phát sinh chuyện như vậy

- Chỉ là vi sư cũng không nghĩ tới, cuối cùng sẽ là Tiệt Giáo Đa Bảo đến đây đoạt quyền, nhưng giáo nghĩa Phật Môn, tinh nghĩa phật pháp, đều là vi sư sở định, đây là căn cơ khí vận phương tây, bọn họ không có cách nào sửa đổi rung chuyển, chỉ có thể trộn lẫn chút giáo nghĩa Xiển Giáo ở trong đó mà thôi, ngươi nói xem? Vi sư đến cùng là thua? Hay là thắng?

Hư Bồ Đề suy tư một hồi, trả lời:

- Lão sư tất nhiên là thắng? Chỉ là thắng có chút... không quá thể diện

- Thể diện cùng với tính mạng? Bên nào nhẹ, bên nào nặng?

Đạo vận quanh người Tiếp Dẫn Đạo Nhân chậm rãi lưu chuyển, tạm thời ngăn cách một phần lực lượng Thiên Đạo quanh người kia

trong mắt Tiếp Dẫn toát ra mấy phần cảm khái, chậm rãi nói:

- Mệnh mạch Hồng Hoang thiên địa, kỳ thật từ Thượng Cổ liền nằm trong tay của một số ít sinh linh, trễ một bước muộn cả đời, sai một bước thân tử đạo tiêu

- Sinh linh Hồng Hoang hiện giờ nào biết sự nguy hiểm tại Viễn Cổ? Còn cho rằng Viễn Cổ là tiên thiên đại năng đi khắp nơi, người người như long như phượng

- Bồ Đề, có một số việc ngươi không có cách nào tưởng tượng, cũng không có cách nào sáng tỏ. Hồng Hoang thiên địa vẫn luôn có một con đường cố định, vô số sinh linh đều bị tơ thừng dẫn dắt? Không cho phép rời đi con đường này

- Mấy người nắm giữ vận mệnh thiên địa kia đã từng trở mặt hai lần, một lần là tại Viễn Cổ, vi sư cùng với sư thúc của lão sư ngươi thân tử đạo tiêu, tổ long thủy phượng hoặc vẫn lạc, hoặc trọng thương

- Một lần phát sinh ở Thượng Cổ, sinh linh kì lạ từng làm bạn với

Bàn Cổ Thần lúc khai thiên tích địa, cuối cùng cũng chẳng qua là tro tàn cũng đều không sót lại

- Ài...

Tiếp Dẫn Đạo Nhân khẽ thở dài một tiếng:

- Bên trong thiên địa này cũng không tồn tại cái gọi là chân tướng. Bồ Đề, vi sư hi vọng giải không đại đạo của ngươi là đúng. Hết thảy bắt nguồn từ trống vắng, quy về trống vắng

- Lão sư

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Đạo không có đúng sai, cũng không thật giả. Trống vắng quy nhất, không phải đạo duy nhất

Chương 2015: hiu quạnh

Tiếp Dẫn Đạo Nhân dùng một loại ánh mắt kinh mang theo ngạc nhìn chăm chú vào 'Hư Bồ Đề' trước mặt, cười nói:

- Bồ Đề, từ sau khi người đánh bại ngươi kia rời khỏi Hồng Hoàng, ngươi quả nhiên đã vượt qua ma chướng tự thân, có thể hiểu được đạo lý như vậy, chẳng trách đạo cảnh sẽ có bay vọt lớn như thế. Thiên Đạo phong tỏa đạo cảnh của ngươi, chưa chắc đã không phải có ý kiêng kị đối với ngươi, Luyện Khí Sĩ có thể đạt đến một bước này, từ xưa tới nay không cao hơn trăm người

Lý Trường Thọ: Làm sao còn lấy bị Thiên Đạo phong tỏa đạo cảnh làm vinh rồi?

Vì tôn trọng văn hóa doanh nghiệp Tây Phương Giáo, Lý Trường Thọ vẫn là thành thành thật thật cúi đầu ứng tiếng phải

- Lão sư, đạo cảnh của đệ tử...

Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng không nhiều lời, ngược lại là nhắm mắt ngưng thần, lộ ra biểu tình để cho Lý Trường Thọ tự mình lĩnh ngộ

Lý Trường Thọ bày ra vẻ mặt trầm tư, dưới đáy lòng lại đang tính toán, nên làm thể nào để Tiếp Dẫn đối lập cùng với Thiên Đạo, phân tán lực chú ý của Đạo Tổ

nếu hắn đoán không lầm, Tiếp Dẫn vào lúc này đã bị Thiên Đạo giám sát cùng với giam cầm

vị Thánh Nhân này thật sự cam tâm như thế?

Nếu nói đáy lòng Tiếp Dẫn Thánh Nhân không có ý nghĩ gì, vậy Lý Trường Thọ tuyệt đối không tin; hơn nữa cuộc giao lưu vừa rồi cũng chứng tỏ, Tiếp Dẫn Thánh Nhân có chút bất mãn đối với Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ

chỉ kém trực tiếp mắng Đạo Tổ đắc vị bất chính, từ Viễn Cổ bắt đầu âm thầm khống chế Hồng Hoang, giam cầm sinh linh... vân

vân

nhưng Tiếp Dẫn cùng với Tây Phương Giáo mà Tiếp Dẫn đại biểu, cũng không có quá nhiều cốt khí, giáo nghĩa đều là khuyên người ẩn nhẫn, muốn dựa vào bọn hắn đi phản thiên, như vậy so với mong đợi Đạo Tổ tự mình rời đi bản nguyên thiên địa càng thêm không đáng tin cậy

trong nhà tranh lâm vào trầm mặc lâu dài

chuyện này khiến cho Lý Trường Thọ nhớ tới, tình hình chính mình từng giao lưu cùng với lão sư ở bên trong Thái Thanh Quan

khác biệt chính là, lão sư là bởi vì gần gũi đại đạo, quen thuộc năm tháng trôi qua

ở giữa Tiếp Dẫn cùng với Hư Bồ Đề, chỉ là xấu hổ đơn thuần

rốt cuộc, Tiếp Dẫn cảm thấy cái này cũng không tính là gì chuyện, đưa tay vẽ hình tròn ở trước mặt, dùng lực lượng Thánh Nhân, giám sát Hoa Quả Sơn Đông Thắng Thần Châu

- Bồ Đề, vị đệ tử này của ngươi không tồi, lại xem y đi con đường sau đó như thế nào

- Vâng, lão sư

'Hư Bồ Đề' đáp ứng một tiếng, Tiếp Dẫn đẩy vân kính sang một bên, lại chậm rãi tiến hành làm cho một vách tường nhà tranh hóa thành ',àn hình', hiển lộ ra hình ảnh đại chiến vừa mới kết thúc tại Hoa Quả Sơn giờ phút này

bên trong thiên địa một mảnh hiu quạnh

trong vòng phương viên mấy trăm dặm Hoa Quả Sơn có vài chục nơi chiến trường, giờ phút này đều đã nằm đầy thi thể Yêu tộc

Thiên Binh tại lúc chiến tử, thi thể đều sẽ hóa thành điểm sáng, nguyên thần Thiên Binh quy về trong ao công đức Thiên Đình, nếu như công đức đầy đủ liền có thể tiêu hao công đức tái tạo chân thân, nếu như công đức không đủ tái tạo, liền sẽ được đưa đi lục đạo luân hồi chuyển thế thành thiên nhân yêu binh thì không có đãi ngộ như vậy, bình thường là đại yêu lợi hại một chút sẽ phóng ra yêu hỏa từng bước xâm chiếm yêu thân, làm bụi về với bụi, đất về với đất, pháp bảo, chiến giáp lưu lại đều thuộc về thế lực Yêu tộc thu thập chiến cuộc

trên đỉnh núi Hoa Quả Sơn, hai mặt đại kỳ đổ xuống trước đây lại được dựng lên một lần nữa

chúng Yêu Vương tề tụ nơi sườn núi, phần lớn đều đang nhảy cẫng hoan hô, chúc mừng ngày hôm nay đánh lui Thiên Binh một lần nữa, lại duy chỉ có không thấy thân ảnh Tôn Ngộ Không

ngón tay Tiếp Dẫn Đạo Nhân xẹt qua, hình ảnh bên trong vân kính mờ đi như mực, biến thành cảnh tượng bên trong Thủy Liêm Động

thân hình có chút gầy yếu của Tôn Ngộ Không hãm ở bên trong ghế đá, bên trong Thủy Liêm Động trống rỗng, tia sáng cũng có chút lờ mờ

lông vũ trên Phượng Sí Tử Kim Quan xuyên qua chỗ tựa lưng ghế đá, khuôn mặt hầu tử giấu ở bên trong bóng tối, chỉ có giáp lưới trên người kia lưu lại kim mang yếu ớt, Kim Cô Bổng cũng không thu lại, nằm nghiêng ở trên vai y

- Hô...

Hầu tử chậm rãi thở hắt ra, hơi cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì

- Đại vương!

Tiếng nói có chút lanh lảnh vang lên ở bên ngoài Thủy Liêm Động, lại là hầu tử hầu tôn chạy tới, mời Tôn Ngộ Không đi ăn khánh công rượu

Tôn Ngộ Không khoát khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Ngày hôm nay đại chiến với Na Tra kia, đại vương ta có chút mệt mỏi, để các ca ca chúc mừng là được, ta lại đả tọa điều tức, đừng có để cho người ta đi vào

mấy đầu hầu tinh kia sững sờ, cũng không biết đại vương nhà mình đây là thế nào, lại cũng chỉ có thể tuân mệnh, quay đầu cấp tốc chạy xa

Chương 2016: Im ngay!

Thủy Liêm Động một lần nữa yên tĩnh trở lại, Tôn Ngộ Không hút lấy một nải chuối tiêu từ đống trái cây chất trong góc, chậm rãi ngồi ở đó nhai

tại Linh Sơn, nhà tranh

Tiếp Dẫn Đạo Nhân ấm giọng hỏi:

- Bồ Đề, vị đệ tử này của ngươi hẳn là đã biết mình bị Thiên Đình sử dụng?

'Hư Bồ Đề' cười khổ nói, nói:

- Lão sư, Ngộ Không nào chỉ là thông minh, y còn có thể hiểu được lòng người, hiểu được biến hóa, trước đây có lẽ là bởi vì ở trong cục không hiểu, hiện giờ lại đã sớm nhìn ra vấn đề

- Ồ?

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn chăm chú vào thân ảnh Tôn Ngộ Không bên trong vân kính:

- Vậy y, phải chăng có thể tìm được biện pháp phá cục?

- Cục này do Đạo Tổ định ra, không phải y có thể giải

'Hư Bồ Đề' có chút muốn nói lại thôi

Tiếp Dẫn Đạo Nhân khẽ vuốt cằm, trong mắt hơi có chút cảm khái

vào trước khi Hư Bồ Đề đến, y kỳ thật cũng không có chú ý chiến sự Đông Châu, cũng chưa từng chú ý Bổ Thiên Thạch Hầu có liên quan lớn lao với Tây Phương Giáo này

cũng chính là bởi vì Hư Bồ Đề ở đây, hai người sư đồ không tìm được đề tài, mới có thể nghĩ đến nhìn trộm một chút tình hình của hầu tử

mà vừa nhìn một chút, lại làm cho Tiếp Dẫn lâm vào suy tư, tựa như tìm được 'cơ duyên' gì đó

Lý Trường Thọ dựa vào vân kính thuật Thánh Nhân mở ra, nhìn thật kỹ Tôn Ngộ Không mấy lần

hắn có thể hiểu được áp lực trên người Tôn Ngộ Không, cũng có thể cảm nhận được tình cảnh hiện tại của Tôn Ngộ Không, có chút bận tâm tính tình của Tôn Ngộ Không sẽ bởi vậy mà có chút biến hóa

cho nên, quang mang trong mắt 'Hư Bồ Đề' giờ phút này, tràn đầy lo lắng của sư phụ đối với đồ nhi

Tiếp Dẫn Đạo Nhân để một màn này vào trong mắt, trong mắt cũng có quang mang lấp lóe, một lần nữa nhẹ nhàng hoạt động đầu ngón tay, hình ảnh bên trong vân kính biến hóa một lần nữa

lần này, lại hiện ra một chỗ tình hình bên trong mây đen trên không Hoa Quả Sơn giờ phút này

Tiếp Dẫn nói:

- Nhìn nhiều hơn, có thể tìm được cơ hội giúp y

- Đa tạ lão sư

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Chẳng qua, Đạo Tổ đã nghiêm lệnh đệ tử không được tiếp tục can thiệp sự tình Ngộ Không, đệ tử cũng chỉ có thể nhìn mà thôi...

Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, cũng không nhiều lời

bên trong hình ảnh, lại truyền ra tiếng ngọn lửa bùng nổ

Na Tra đeo Càn Khôn Quyển, chân đạp Phong Hỏa Luân, trực tiếp phóng qua đỉnh đầu chúng Thiên Tướng, vọt tới trước mặt Lý Tĩnh đang thương nghị chiến sự cùng với chúng tướng

- Phụ thân! Vì sao lại hành quân bày trận như vậy? Hài nhi nghĩ mãi mà không rõ!

Lý Tĩnh nhíu mày liếc nhìn Na Tra, chậm rãi nói:

- Đừng có mạnh mẽ xông tới ở trong quân, sau đó lại đi lĩnh năm lôi tiên

- Vâng...

Na Tra ứng tiếng, ôm quyền nhận lỗi đối với Thiên Tướng chung quanh, sau đó lại tiến về phía trước hai bước, khuôn mặt thanh tú kia mang theo một chút tức giận

- Phụ thân, mấy chục lần đại chiến này, vì sao mỗi lần đều bỏ qua cho Tôn Ngộ Không kia?

Lý Tĩnh đáp:

- Tôn Ngộ Không vũ dũng hơn người, lúc đấu pháp có chút cơ cảnh, lại có độn pháp không tệ, nếu như có thể nhẹ nhõm bắt lại y, vi phụ đã sớm động thủ, còn cần ngươi tới nhắc nhở?

Na Tra nắm chặt quyền, đối mặt với Lý Tĩnh trước mặt, cùng với đông đảo Thiên Tướng phía sau Lý Tĩnh kia

Na Tra định tiếng nói:

- Phụ thân, rõ ràng một mình hài nhi liền có thể trấn áp Tôn Ngộ Không, mỗi lần hài nhi muốn vận dụng sát khí pháp thân, phụ thân đều sẽ hạ lệnh thu binh! Phụ thân, vì sao sự tình có thể tốc chiến tốc thắng, nhất định để các tướng sĩ chảy máu uổng phí!

- Nếu Thiên Đình muốn tụ lại Yêu tộc, tiêu diệt nguyên khí Yêu tộc, như vậy khởi binh phong bế bốn phía Thiên Nhai Hải Giác Ngũ Bộ Châu, đại quân trấn áp, tự nhiên có thể giết chết tất cả Yêu tộc! Cần gì phải dùng âm mưu quỷ kế như vậy!

- Im ngay!

Lý Tĩnh định thanh quát nhẹ:

- Đừng vội hồ ngôn loạn ngữ, bằng không quân pháp thiên quy xử trí!

Trong con mắt Na Tra xuất hiện hai đám lửa:

- Phụ thân, hài nhi sẽ đi bắt Tôn Ngộ Không kia tới!

- Không có lệnh của Nguyên Soái, ai cũng không thể tuỳ tiện xuất trận!

- Phụ thân!

Na Tra nắm chặt Hỏa Tiêm Thương, ngọn lửa Phong Hỏa Luân dưới chân tăng vọt

- Lui ra

Lý Tĩnh khuôn mặt trầm tĩnh, uy nghiêm phía trên khuôn mặt cực thịnh:

- Đây là quân lệnh

- Hừ

Na Tra xoay người rời đi, tất nhiên là có chút không cam lòng

Lý Tĩnh trầm giọng nói:

- Phái hai vị tướng quân đi xem chừng Na Tra, đừng để cho y gây họa

- Rõ!

Hai vị Thiên Tướng Kim Tiên cảnh chủ động đáp ứng, quay người đuổi theo Na Tra

đợi Na Tra đi xa, Lý Tĩnh lại thở phào một hơi, nói:

- Tiếp tục bẩm báo thương vong các bộ trong cuộc chiến hôm nay

chúng Thiên Tướng từng người đồng ý, tướng quân mở miệng bẩm báo lúc trước nói tiếp tử thương đại chiến ngày hôm nay

Chương 2017: dỗ dành

...

Lý Trường Thọ nhìn một màn phát sinh trong trận doanh Thiên Binh này, đáy lòng cảm thấy vui mừng, biểu tình của 'Hư Bồ Đề' giả thân lại là hơi có chút xoắn xuýt

hắn xác thực cảm giác vui mừng, vừa vì phần đạo tâm không có biến chất của Na Tra, kiên trì đối với quan điểm đúng sai của bản thân kia

cũng vì sự bình tĩnh cùng với trầm ổn của Lý Tĩnh

ở góc độ của Na Tra, để ý thủy chung là Thiên Đình Thiên Binh tử thương

đứng tại lập trường của Lý Tĩnh, vừa phải cân nhắc mệnh lệnh bên trên, lại vừa phải cân nhắc trạng thái tâm thần của chúng tướng sĩ, áp lực rất nặng, lại nhất định phải chống đỡ gánh nặng này

chẳng qua, bằng vào sự hiểu rõ của Trường An thúc hắn đối với Na Tra, Na Tra kế tiếp không gây họa, là tuyệt đối không bình thường

Tiếp Dẫn Thánh Nhân tạm thời tán đi vân kính, trong mắt cũng có rất nhiều cảm khái

Lý Trường Thọ hỏi:

- Lão sư, ngài đây là...

- Bồ Đề, ngươi nói xem, vi sư cùng với sư thúc ngươi trước đây một mực bận rộn độ người làm lớn mạnh Tây Phương Giáo, có phải đã chọn sai đường rồi hay không

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói:

- Bây giờ thấy Na Tra kia, mới đột nhiên tỉnh ngộ, trước đây vi sư cùng với sư thúc ngươi thu đồ, đều chỉ là vì lớn mạnh khí vận Tây Phương Giáo, củng cố căn cơ Tây Phương Giáo, lại không để ý đến sự tình truyền thừa

- Ngộ Không thì không tính, đệ tử đời ba Tây Phương Giáo, không thể trưng dụng nhất

- Xiển Giáo có Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử, Tiệt Giáo có Hỏa Linh, Dư Nguyên vân vân, càng là nhiều không kể xiết

- Duy chỉ có Tây Phương Giáo chúng ta... đến lúc sau vi sư thậm chí tin nhầm Hồng Mông hung thú, nhưỡng xuống quả đắng ngày hôm nay

- Lão sư

Lý Trường Thọ chỉ có thể dỗ dành một câu:

- Ngài cùng với sư thúc, năm đó cũng là không còn lựa chọn nào khác

- Mà thôi

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lắc đầu:

- Hiện giờ đã không có Tây Phương Giáo, chỉ còn Phật Môn này, Bồ Đề ngươi mưu trí xuất chúng, liệu có còn biện pháp cứu giúp Ngộ Không?

- Lão sư, cũng không có biện pháp

Lý Trường Thọ vội nói:

- Nhưng lường trước Thiên Đạo cũng sẽ không thật sự tổn thương tính mạng Ngộ Không

Tiếp Dẫn bấm ngón tay suy tính, rất nhanh liền lâm vào trầm tư, tựa như đang thôi diễn thiên cơ trên người Tôn Ngộ Không

—— bây giờ đại kiếp tán đi, tất nhiên là không có kiếp vận quấy nhiễu suy tính chi đạo càng suy tính, Tiếp Dẫn liền càng nhíu mày

- Kỳ quái, vì sao mệnh số Tôn Ngộ Không, so với bần đạo suy tính trước đây có chút khác biệt?

Nói xong, đạo vận Thánh Nhân quanh người Tiếp Dẫn càng thêm nồng hậu dày đặc, ngón tay trái có chút chậm chạp véo lấy, một cỗ lực lượng Thiên Đạo xuất hiện một lần nữa, chẳng qua lại là xuất hiện ở trong cơ thể Tiếp Dẫn Thánh Nhân

hiển nhiên, đây là dẫn động lực lượng Hồng Mông Tử Khí

Lý Trường Thọ lẳng lặng chờ, đáy lòng kỳ thật có chút để ý

theo hắn suy tính, Na Tra nổi tính tình lên, giờ phút này khẳng định đã vọt thẳng tới Hoa Quả Sơn, hai vị Thiên Tướng Kim Tiên cảnh kia tất nhiên không giữ được Tiểu Na Tra

Na Tra y là ai?

Nhục thân vào Phong Thần Bảng, chính thần nổi danh Thiên Đình, đồ tôn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đệ tử của đại âm dương sư!

Tuy bị cha ruột của chính mình khiển trách, nhưng sư phụ nhà mình tuyệt đối sẽ cho chính mình chỗ dựa, cùng lắm thì chính là không làm chính thần, về trong núi tiêu dao khoái hoạt, tu hành ngủ và đánh thỏ

thậm chí, Lý Trường Thọ hoài nghi, Lý Tĩnh đây là đang cố ý khích giận Na Tra

suy nghĩ kỹ một chút, khả năng như vậy vẫn là rất lớn

Lý Tĩnh đối với Na Tra có chút bảo vệ, ngày thường nếu như ý kiến không hợp nhau, đều sẽ tận tình nói đạo lý, mà sẽ không phải là một câu quân lệnh như núi lạnh như băng

đúng vậy, Lý Tĩnh cũng không muốn tiếp tục đánh như vậy, nhưng mệnh lệnh của phía trên lại không thể công nhiên chống lại

để Na Tra ra tay xáo trộn bố trí của quyền thần Thiên Đình nào đó, nhanh chóng kết thúc trận chiến tại Hoa Quả Sơn, trăm lợi mà không có một hại

Lý Trường Thọ lo lắng, trong nháy mắt này nói không chừng cả hai đã đánh nhau, trong mấy cái hô hấp này nói không chừng đã có một phương bị thương

đáng tiếc, hắn chỉ có thể chờ đợi Tiếp Dẫn Thánh Nhân ra tay mở ra vân kính

bởi vì Tiếp Dẫn Thánh Nhân đang dựa vào Thiên Đạo suy tính, nói không chừng Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ cũng đang nhìn chăm chú vào bọn họ, vì lý do ổn thỏa, hắn cũng không na di tâm thần đi Hoa Quả Sơn quan chiến

lý trí một chút, chính mình nhìn thấy tình hình cụ thể cũng không giúp được cái gì

rốt cuộc...

Tiếp Dẫn Thánh Nhân suy tính nửa canh giờ, khuôn mặt lộ ra mấy phần thoải mái, nói một câu:

- Yên tâm, Ngộ Không có đại cơ duyên, cùng một nhịp thở với Phật Môn hưng thịnh, sẽ không có quá nhiều phiền phức

thuận thế đưa tay một chút, mở ra vân kính Lý Trường Thọ mong mỏi

Chương 2018: áp lực

trong lòng Lý Trường Thọ thầm nghĩ quả nhiên, sầu lo trong mắt lại không phải làm bộ

...

Lúc hoàng hôn mặt trời lặn, ở một khu rừng ven bờ Đông Hải

nơi đó, một phiến lớn rừng rậm hóa thành tro tàn, mặt đất rạn nứt, núi đá vỡ nát

một luồng khí đen bao phủ thân ảnh lơ lửng giữa không trung, sáu cánh tay dang rộng, trong tay cầm nhiều loại vũ khí khác nhau, đối với phía dưới phi tốc đánh ra thế công như mưa giông gió bão

lưu quang nện như điên, Tôn Ngộ Không giơ Kim Cô Bổng cưỡng ép chèo chống, hai chân đã vùi vào mặt đất, quanh người bị đánh thành một hố đá khổng lồ

- Tôn Ngộ Không!

Na Tra lạnh giọng quát mắng:

- Ngươi thật sự cho rằng ta không thắng được ngươi?

Tôn Ngộ Không cười lạnh, giờ phút này ở dưới pháp thân sáu tay cùng với rất nhiều trọng bảo của Na Tra áp chế, không có cách nào phản kích từ dưới mặt đất

đây là áp chế thuần túy, áp chế trên bảo vật, pháp lực

trong mắt Tôn Ngộ Không kỳ thật cũng có chút hồ nghi

y trước đây cùng với Na Tra đại chiến không ít lần, đối với đường lối đấu pháp của Na Tra đã là sớm rõ ràng, cũng đã gặp Na Tra thi triển pháp thân sáu tay

nhưng ngày hôm nay, Tôn Ngộ Không lần đầu tiên thấy quanh người Na Tra bao phủ sát khí nồng đậm như thế, lần đầu tiên nhìn thấy tròng mắt Na Tra hóa thành đỏ như máu thế công Na Tra đánh ra tại giờ phút này, làm cho y chỉ có thể chống đỡ, không có cách nào tìm cơ hội trở tay

đây mới là thực lực chân thực của tiểu oa nhi này?

Quả nhiên, Thiên Đình chẳng qua là đang lợi dụng chiêu bài Tề Thiên Đại Thánh của y này, hấp dẫn càng nhiều Yêu tộc đến đây, sau đó một mẻ hốt gọn

quả nhiên, đúng như Ngưu đại ca đã âm thầm nhắc nhở chính mình, bên trong thiên địa này không có chính nghĩa gì, cũng không có công bằng gì, Yêu tộc vốn là địch của Thiên Đình, Thiên Đình chính là muốn tiêu diệt chủ lực Yêu tộc

quả nhiên, chính mình không gánh nổi Hoa Quả Sơn

tiếng nổ vang, tiếng kiếm rít

Kim Cô Bổng đang không ngừng chiến minh, gắt gao ngăn cản đông đảo pháp bảo Na Tra đánh tới

lực đạo cường hoành không ngừng tán đi bốn phương tám hướng, vỡ tung đất đá xung quanh, dù là mặt đất xen lẫn cỗ lực lượng kỳ dị kia, giờ phút này cũng bị dư ba bọn hắn đấu pháp phá tan

cỗ lực lượng kia, hắn đã từng âm thầm hỏi qua mấy vị huynh trưởng, đó là lực lượng Thiên Đạo, phụ trách bảo vệ thiên địa này

Thiên Đạo!

Ở bên trong lý giải của hầu tử, cũng chính là đạo Thiên Đình, pháp Thiên Đình, quy củ Thiên Đình định ra

sư phụ không có dạy y những thứ này, nhưng đại khái hẳn là như vậy

trước đây không biết trời cao, tiếp xúc một chút võ tướng Thiên Đình, đã cảm thấy Thiên Đình không có gì hơn

nhưng khi đại quân Thiên Đình áp cảnh, Tôn Ngộ Không mới nhớ tới, bên trên Hoa Quả Sơn chỉ có chính mình có lực đánh một trận với Thiên Đình, nhóm hầu tử hầu tôn của y không có cách nào đối mặt với số lượng Thiên Binh khổng lồ như thế

đó là lần đầu tiên y cảm giác được áp lực

một loại áp lực làm đại vương

lúc đại quân Thiên Đình áp cảnh, những lão yêu vốn đến nhờ cậy đó rời đi, y không cảm thấy có cái gì

Hoa Quả Sơn là tự do, muốn tới thì tới, muốn đi tự nhiên cũng có thể đi, y sẽ không bắt buộc các Yêu tộc khác làm cái gì, cũng sẽ không bởi vậy thiếu nhân tình gì

nhưng trải qua mấy tháng này, y đột nhiên phát hiện ra, nếu như có thể nhiều thêm mấy minh hữu, có lẽ tình cảnh của Hoa Quả Sơn sẽ cải thiện hơn rất nhiều

nhưng, dần dần, Tôn Ngộ Không phát hiện ra hết thảy cũng không đơn giản như chính mình nghĩ

thực lực Thiên Đình thâm bất khả trắc, chiến trận Thiên Binh thường thường giống như cối xay sinh linh, một khi phát động liền có thể xoá bỏ yêu binh cùng với cao thủ Yêu tộc liên miên

thực lực bản thân mà chính mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, ở dưới chiến trận như vậy, chỉ sợ cũng sẽ trực tiếp bị áp chế

nhưng Thiên Đình vẫn luôn chỉ để Na Tra hoặc là mấy vị võ tướng khác liên thủ giao đấu với y, cũng không vận dụng chiến trận như vậy

mà một lần say rượu mấy ngày trước đây, sau khi Ngưu đại ca uống say, dẫn âm nói vài câu làm cho Tôn Ngộ Không có chút rầu rĩ không vui

'Hiền đệ, ngươi biết thực lực của Na Tra ở bên trong Thiên Đình xếp hạng bao nhiêu không... nhiều nhất là ba mươi vị trí đầu

ngươi còn trẻ, đừng bị Yêu tộc sử dụng, cũng đừng bị Thiên Đình sử dụng, Thiên Đình nếu quả thật muốn xoá bỏ ngươi, đều không cần phái binh, trực tiếp thập phương thiên phạt, Hoa Quả Sơn sẽ hủy diệt trong khoảnh khắc ngươi nha, là bị trở thành quân cờ, đi tính kế Yêu tộc, làm cho càng nhiều cao thủ Yêu tộc tới Hoa Quả Sơn chôn cùng, nhất là đám lão yêu vật Thượng Cổ trốn ở dưới mặt đất không xuất hiện kia '

Na Tra, ba mươi vị trí đầu?

Chương 2019: E ngại

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh bị sát khí bao phủ trên không trung kia, giơ Kim Cô Bổng không ngừng run rẩy

quân cờ, tính kế, Thượng Cổ lão yêu... Hoa Quả Sơn, chôn cùng...

Hoa Quả Sơn của chính mình, trở thành địa phương Yêu tộc chôn xương

như vậy hầu tử hầu tôn của chính mình, cũng sẽ tan xương nát thịt, hóa thành tro tàn? !

Đây chính là lực lượng của Thiên Đình sao?

Quả nhiên làm cho Yêu Vương y có chút thở không nổi

Tôn Ngộ Không suy nghĩ vài đêm, tìm kiếm biện pháp phá cục, muốn ở bên trong Thiên Đình vây quét cùng với Yêu tộc buộc chặt giết ra một cái khe hở

y nếm thử suy nghĩ, cố gắng phân tích, nhưng nghĩ càng nhiều, phân tích càng nhiều, càng phát hiện ra, chờ đợi Hoa Quả Sơn, chỉ là một kết cục bi thảm

Thiên Đình đang tỏ ra yếu đuối trước kẻ địch, Yêu tộc bị cái gọi là thắng trận làm choáng váng đầu óc

Hoa Quả Sơn đã là có càng ngày càng nhiều bộ lạc Yêu tộc, thanh âm khỉ thuộc đã cực kỳ bé nhỏ, lại ở bên trong nhiều lần đại chiến cũng hoặc nhiều hoặc ít có chút tổn thương

'Ta có lẽ, không phải Đại Vương tốt'

Tôn Ngộ Không nghĩ như vậy trong lòng, ánh vàng trong mắt thoáng có chút ảm đạm, Kim Cô Bổng giơ cao kia cũng đang chậm rãi tới gần mặt y

Thế công của Na Tra càng thêm lăng lệ, trong không trung sát khí cuồn cuộn, ngưng tụ thành hư ảnh Na Tra đen nhánh trời sắp tối

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú một màn bên trong vân kính này, hắn gần như có thể cảm nhận được sự đấu tranh nội tâm của hầu tử, nhưng cũng biết, đây là rào cản tinh thần mà hầu tử phải vượt qua

Tề Thiên Đại Thánh không phải là thứ có thể đạt được chỉ bằng cách la hét

Mỹ Hầu Vương cũng không chỉ là một cái xưng hô, đối với thạch hầu được bầy khỉ nhặt về này mà nói, càng là một phần trách nhiệm

chỉ là, hỏa lực của Na Tra có phải quá mạnh rồi không?

Không nghĩ tới, năm đó Chuẩn Đề Thánh Nhân gieo xuống sát khí đối với Ân phu nhân, cuối cùng lại thành tựu tiểu tướng Thiên Đình khống chế sát khí để đấu pháp hiện giờ

lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Lý Trường Thọ tự nhiên đều không đành lòng nhìn bọn họ bị thương

Tiếp Dẫn Thánh Nhân giờ phút này mỉm cười nhìn chăm chú vào 'Hư Bồ Đề' trước mặt, đưa tay điểm nhẹ, hình ảnh hiện trên vân kính một phân thành hai

bên trái vẫn là Na Tra thôi động sát khí pháp thân, lấy bảo áp khỉ; phía bên phải hiển lộ mây trên không trung, Lý Tĩnh cùng với chúng Thiên Binh Thiên Tướng

giờ phút này, chúng Thiên Tướng tạo áp lực trên không trung, ngăn chặn chúng Yêu Vương muốn đi gấp rút tiếp viện Tôn Ngộ Không ở trên mặt đất, tạo ra áp lực lớn lao cho một phương Yêu tộc, bất cứ lúc nào cũng sẽ bộc phát một trận đại chiến khác

Lý Tĩnh lại chỉ là nhìn chăm chú vào Na Tra, chú ý sát khí ăn mòn đối với đạo tâm của Na Tra, tùy thời chuẩn bị tế ra bảo tháp trong tay

một bên có Thiên Tướng thấp giọng nói, phải chăng đi trợ Na Tra một chút sức lực, bị Lý Tĩnh lên tiếng ngăn trở

- Nhìn là được rồi

Lý Tĩnh nói:

- Na Tra còn có dư lực

chúng Thiên Tướng không khỏi quay mặt nhìn nhau

ở ven biển, lực lượng Thiên Đạo đã hiện ra tăm hơi, bày ra một tầng ô vuông nhàn nhạt bên trên đại địa

Tôn Ngộ Không đã là bị đánh nửa người vào bên trong lòng đất, hố to quanh người đã lan ra đến mấy chục dặm

Na Tra sừng sững bất động ở trong không trung, lực đạo pháp bảo ném tới không giảm chút nào, tần suất thậm chí còn đang mơ hồ tăng lên

lòng bàn tay Tôn Ngộ Không nhuốm máu, nhục thân kim cương bất hoại, cũng bị lực đạo Kim Cô Bổng truyền đến phá hủy

'Hiền đệ, chúng ta chỉ là mấy Kim Tiên... '

Tiếng nói của ngưu đại ca tựa hồ còn vang vọng ở bên tai

'Đại La tại Thiên Đình cũng không tính là cái gì, phía trên Đại La còn có các loại cảnh giới, ta và ngươi chính là mấy tấm mộc bị Yêu tộc đẩy ra

chúng ta tranh cái gì chứ, vui vẻ là được rồi, tìm cơ hội nên đi liền đi, nên ở liền ở

bay ra Ngũ Bộ Châu, Hồng Hoang rất là lớn. '

Đi?

Cái ý niệm này nổi lên từ đáy lòng Tôn Ngộ Không, lập tức có chút một phát mà không thể vãn hồi

nhưng y đi như thế nào?

Các bộ Yêu Vương e là không cho phép, chính mình cũng không thể mang đi toàn bộ hầu tử hầu tôn; Hoa Quả Sơn là cội nguồn của y, y sinh ra từ đó, nơi này chính là cố thổ của y

làm sao có thể đi?

E ngại Thiên Đình? E ngại tiên thần?

Đúng vậy, chính mình chẳng biết lúc nào, đạo tâm đã có e ngại, e ngại đối với thế lực như Thiên Đình

muốn che chở hầu tử hầu tôn đồng dạng chỉ là cái cớ, những người thân của y đó, đã sớm chết già hơn phân nửa vào lúc chính mình cầu tiên

hết thảy đều chẳng qua là e ngại bên trong đạo tâm của chính mình, là khe hở đạo tâm

Chương 2020: không nói võ đức

hết thảy đều là chính mình thực lực không đủ, mới đưa đến khốn cảnh hiện giờ

dựa vào cái gì!

Thiên địa rộng lớn này, lại không có đất cho y dung thân!

Lại dựa vào cái gì!

Thiên Đình này chúa tể hết thảy, cấp Thiên Đình một chút nhan sắc, liền bị coi là ngỗ nghịch!

Tôn Ngộ Không cắn chặt răng, nặng nề hừ một tiếng, trong mắt xuất hiện từng tia từng tia ánh lửa màu vàng, máu trong lòng bàn tay bắn ra ánh vàng!

Đang!

Càn Khôn Quyển đập tới, Kim Cô Bổng trầm xuống phía dưới, lại bị Tôn Ngộ Không dùng tay phải chống, trụ ở trước người

ánh vàng trên trán nở rộ, lưu quang từ không trung đập tới không chút lưu tình đánh về hướng gương mặt Tôn Ngộ Không, lại bị ánh vàng bắn ra quanh người Tôn Ngộ Không cản bay!

Bất Diệt Kim Hồn!

Một đạo hư ảnh cao mấy chục trượng, giống như viên hầu, xuất hiện ở phía sau Tôn Ngộ Không, ngửa đầu gào thét đối với Na Tra trên không trung

- Phô trương thanh thế

Na Tra nắm chặt Hỏa Tiêm Thương, Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Kim Chuyên, Âm Dương Bảo Kiếm, sau lưng hiện ra hình bóng bản ngã Ma Tôn, bay nhào xuống từ không trung

ma diễm ngập trời, nhưng lại có lực lượng công đức vờn quanh!

Hư ảnh viên hầu sau lưng Tôn Ngộ Không nắm lại song quyền, đột nhiên đập, thân ảnh Tôn Ngộ Không từ chỗ sâu đại địa vọt lên cao, cự viên kia bao khỏa thân hình y!

Tôn Ngộ Không hai tay nắm chặt Kim Cô Bổng đánh về hướng Na Tra, cự viên nắm lại quyền phong đánh về phía hình bóng Ma Tôn

'Đại vương, ngài lúc nào mới có thể trường sinh bất lão? '

'Đại vương, Hoa Quả Sơn chúng ta lần này cũng xem như nổi danh Ngũ Bộ Châu! '

'Đại vương... Đại vương... '

'Ngộ Không. '

Hai mắt Tôn Ngộ Không bị ánh vàng lấp đầy, toàn thân đột nhiên bắn ra một cỗ uy áp tuyệt cường!

Trời cao lại như thế nào, đất dày lại như thế nào!

Trời này có thể đụng tay đến, đất này đều ở dưới chân!

Thiên Đình cường thịnh? Vậy y liền đánh vào Thiên Đình, cắm cờ xí của chính mình ở Lăng Tiêu bảo điện!

Y là Tề Thiên Đại Thánh, Tôn Ngộ Không!

Nhìn không trung!

Hai thân ảnh bỗng nhiên chạm vào nhau, tầng tầng gợn sóng quét qua tứ phương, viên hầu vàng óng cùng với ma ảnh đen nhánh đồng thời nổ tan, khiến không ít Thiên Tướng mí mắt trực nhảy!

Một tiếng quát nhẹ, gầm lên giận dữ, sau đó chính là thanh âm binh khí chạm vào nhau

thiên lôi loạn tuôn, thiên hỏa lan ra

bên trong tiếng nổ vang, thân hình Na Tra bay ngược hướng về không trung, cúi đầu phun một ngụm máu tươi, ngực xuất hiện một vết lõm thân hình Tôn Ngộ Không cũng rơi xuống mặt đất, cái trán xuất hiện lỗ máu to bằng móng tay, làm khuôn mặt y càng lộ vẻ hung hãn

hai người này, gần như đồng thời dừng thân hình, từng người lao về phía trước đánh giết!

Yêu tộc hò hét ầm ĩ chói tai, sau lưng Thiên Tướng vang lên tiếng trống ù ù

Lý Tĩnh càng là nắm chặt bội kiếm bên hông, tùy thời chuẩn bị tiến về phía trước đánh vỡ thế cân bằng trên sân

đúng lúc này!

- Dừng tay! Hai vị mau mau dừng tay!

Trong ánh chạng vạng, một đạo thân ảnh mặc áo bào trắng xuất hiện tại nơi biên duyên Na Tra cùng với Tôn Ngộ Không đại chiến, giơ cao ý chỉ trong tay

- Ngọc Đế bệ hạ có chỉ, phong Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không thành Tề Thiên Đại Thánh, ăn bổng lộc tại Thiên Đình! Xây dựng Tề Thiên Đại Thánh phủ!

- Cút!

Na Tra cùng với Tôn Ngộ Không gần như trăm miệng một lời mà quát mắng đối với thân ảnh lão thần tiên kia, làm cho con mắt của tiên thần đầy trời, Yêu tộc lớn nhỏ đều co giật

Một chữ cút này, làm Tiếp Dẫn Thánh Nhân mỉm cười mấy canh giờ, tâm tình bỗng nhiên vui vẻ

Thiên Đạo cũng có ngày hôm nay!

Lý Trường Thọ nhìn hình ảnh không ngừng biến hóa bên trong vân kính, khuôn mặt có nhiều sầu lo, điểm chú ý tất nhiên là ở trên người Tôn Ngộ Không

kỳ thật đáy lòng cũng đang mừng thầm

hai hậu bối này, không nói võ đức!

Sao có thể hung hãn đối với người mang tin tức Ngọc Đế đức cao vọng trọng Thiên Đình như vậy?

Lại nói tên Thái Bạch Kim Tinh giả mạo kia hiện thân, muốn ngăn trở Na Tra cùng với Ngộ Không đại chiến, ngược lại nhận được một tiếng quát tháo, sắc mặt của lão quan nhi này lại là không có chút biến hóa nào

Na Tra cùng với Tôn Ngộ Không đánh ra chân hỏa, đối bính lẫn nhau tại không trung, lưu lại đạo đạo tàn ảnh

quỷ thần thập phương đều kinh tâm, đại năng lâu năm mí mắt nhảy

vẫn là Lý Tĩnh phản ứng cấp tốc, trực tiếp tế ra bảo tháp, ra lệnh, để mấy chục Thiên Tướng sau lưng cùng nhau ra tay

chúng Thiên Tướng bày ra Thiên Cương Đại Trận, cưỡng ép ngăn cách Tôn Ngộ Không cùng với Na Tra, nhưng cũng bị thế công cả hai đánh ra chấn cho khí huyết sôi trào, thần hồn bất ổn

Na Tra trừng mắt nhìn Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không trừng mắt nhìn Na Tra, nhưng từng người bị Thiên Cương Đại Trận đẩy lùi lên không trung và dưới mặt đất

tư thế kia, phảng phất như hôm nay nhất định phải có ai ngã xuống ở chỗ này

Chương 2021: quá bất hợp lý

sau một phen huyên náo, Thiên Binh cùng với yêu binh từng người thu trận

Tôn Ngộ Không khiêng gậy sắt, lông khỉ nhuốm máu, áp giáp đỏ sậm, ánh mắt khóa chặt vào Na Tra bị Thiên Tướng vây quanh bên trên không trung, khóe miệng có chút co rúm

- Tiểu thí hài

Na Tra vừa mới bình tĩnh trở lại lập tức giận dữ, tóc tai bù xù mắng:

- Thối hầu tử! Lại gọi một lần thử xem!

- Xùy

Tôn Ngộ Không cười lạnh, lạnh nhạt nói:

- Lần sau lại đánh tiếp

- Sợ ngươi chắc?

Na Tra hừ một tiếng, thu hồi sáu tay pháp thân cùng với chúng pháp bảo, giẫm lên Phong Hỏa Luân cúi đầu bay về phía Đông Thiên Môn, lại là ngay cả quân doanh cũng đều không trở về

mặc dù Na Tra nghĩ mãi mà không rõ vì sao, rõ ràng Thiên Đình có thể tận diệt Yêu tộc nơi đây, lại nhất định phải chiêu an thối hầu tử này

nhưng cuộc chiến hôm nay, ngược lại là cảm thấy con khỉ này cũng không tệ

rất mạnh

đối với sự 'tùy hứng' của Na Tra, nhóm Thiên Tướng cũng không dám nói thêm cái gì

Na Tra tự nhiên không tính đần, biết 'Người mang tin tức Ngọc Đế

• Thái Bạch Kim Tinh' chỉ cần lộ diện, lại muốn tuyên đọc ý chỉ Ngọc Đế, đại chiến mấy ngày liền liền kết thúc, không còn cơ hội ra tay

khí tức của Tôn Ngộ Không cấp tốc khôi phục đến đỉnh phong, nhìn chúng tiên thần trên trời, cúi đầu nhổ một ngụm bọt máu, gánh Kim Cô Bổng trên đầu vai, quay người đi về hướng chúng yêu

trên mây, Lý Tĩnh nhìn Thái Bạch Kim Tinh kia, lông mày gắt gao nhíu lại

Ngọc Đế thân phong, Tề Thiên Đại Thánh...

Danh hào này không khỏi cũng quá lớn

Thiên Đình thiếu một vị cao thủ như Tôn Ngộ Không sao? Rõ ràng không thiếu

có lẽ, nơi đây lại có tính kế cùng với mưu lược nào đó, chính mình một vị tướng lĩnh mang binh? Lại là không thể hội được nước đi này

- Các quân thu binh

Lý Tĩnh trầm giọng nói

chúng tướng phía sau cùng kêu lên đồng ý

'Thái Bạch Kim Tinh' kia truyền âm đối với Lý Tĩnh nói:

- Lý Nguyên Soái, đem đại quân lui trở về Đông Thiên Môn, chiến sự nơi đây tạm thời coi như thôi

Lý Tĩnh trầm ngâm vài tiếng. hơi có chút muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn là sáng suốt lựa chọn ngậm miệng

y chắp tay hành lễ đối với 'Thái Bạch Kim Tinh', bắt đầu truyền lệnh các bộ Thiên Binh trở về hướng Đông Thiên Môn

nhưng Lý Tĩnh cũng không hạ đạt mệnh lệnh lui binh, vẫn để đại quân cắm trại ở bên ngoài Đông Thiên Môn, tùy thời có thể đi đến Hoa Quả Sơn

Thiên Binh trên đỉnh đầu bắt đầu lui bước, chúng yêu Hoa Quả Sơn càng là sôi trào khắp chốn

nhưng không ít lão yêu trước đây tự cho là nhìn thấu dự định của Thiên Đình, đều có chút mộng; bọn hắn nguyên bản cảm thấy Thiên Đình là đang lấy thất Đại Thánh Yêu tộc làm mồi nhử, câu Yêu tộc đến đây một mẻ hốt gọn

giờ phút này đều bị đánh mặt

Thiên Đình lại hạ chỉ chiêu an Tôn Ngộ Không, thành toàn danh xưng Tề Thiên Đại Thánh của Tôn Ngộ Không

đây là đạo lí gì?

Chẳng lẽ Thiên Đình đột nhiên thấy Yêu tộc mi thanh mục tú, cảm thấy Thiên Đình hẳn là nên gia tăng một ít nguyên tố Yêu tộc, cho nên thu nạp Yêu Vương trẻ tuổi tiềm lực to lớn như Tôn Ngộ Không để cho chính mình sử dụng?

Chuyện này hợp lý sao?

Không hợp thói thường!

Không khỏi cũng quá bất hợp lý!

Như vậy trước đó đánh nhiều ngày như vậy để làm cái gì? Chỉ là vì tô đậm không khí, cấp cho Tôn Ngộ Không dương danh?

Phàm là đại năng đại thần thông giả đang nhìn chăm chú nơi đây, phần lớn đều nổi lên nghi hoặc như vậy, không biết Thiên Đình đang làm cái trò gì

tại Linh Sơn, nhà tranh của Tiếp Dẫn

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào những gì hiện ra trên vân kính, Thái Bạch giả kia rơi về hướng Hoa Quả Sơn, tựa như làm sự tình chiêu an, đáy lòng thầm than một hồi

Đạo Tổ thực sự là 'Kịch bản khống'

nếu như không có đầy đủ áp lực, liền kiên định đi theo đường lối cố định kia, tám con trâu cũng đều không thể kéo lại

Lý Trường Thọ yên lặng phàn nàn một hồi dưới đáy lòng, chỉ thấy những gì hiện ra trên vân kính, bên trên Hoa Quả Sơn lại xảy ra nhiễu loạn

Thái Bạch giả cưỡi mây tới, quanh người tiên quang trận trận, đối với Tôn Ngộ Không bị chúng Yêu Vương chen chúc ở đằng xa gọi:

- Đại Thánh! Đại Thánh ~

- Ừm?

Tôn Ngộ Không quay đầu liếc nhìn lão quan này, ra lệnh một tiếng, mệnh một đám hầu tử hầu tôn tiến về phía trước, trói lại lão quan nhi này, treo ở trên cây cạnh tiệc ăn mừng

tình hình như vậy, thật sự khiến không ít tiên thần Thiên Đình đang nhìn kinh tâm, cũng có ngưu yêu nào đó biết lai lịch của Thái Bạch này kinh hồn táng đảm

ngưu yêu này, tất nhiên là Ngưu đại ca mà Tôn Ngộ Không nhận, đứng đầu thất Đại Thánh Yêu tộc, kẻ cầm đầu khiến Lão Quân đi ra ngoài chỉ có thể cưỡi Tiểu Kim Tiểu Ngân—— Ngưu Ma Vương

Ngưu Ma Vương nhìn chúng khỉ ba chân bốn cẳng, liền treo lão thần tiên áo bào trắng ở trên cây, trong lúc nhất thời cũng là vô lực phàn nàn

Chương 2022: mất cấp bậc lễ nghĩa

ai da, ý chí Thiên Đạo, phân thân Đạo Tổ, cứ như vậy bị trói lại rồi?

Ngưu Ma Vương xích lại gần Tôn Ngộ Không, mày rậm mắt to lóe ra một chút sáng ngời, thấp giọng nói:

- Hiền đệ, nghĩ lại đi hiền đệ, đây chính là cơ hội giải vây cho Hoa Quả Sơn, đừng có mất cấp bậc lễ nghĩa đối với Thái Bạch Kim Tinh này

Tôn Ngộ Không hừ một tiếng, chỉ là chào hỏi mấy vị huynh đệ kết bái đi uống rượu ăn đào, cũng không chính diện đáp lại vấn đề này

rõ ràng là trong lòng có tức giận

Ngưu Ma Vương cũng không tiện khuyên nhiều, bị chúng yêu bao vây đi uống rượu khoác lác, không thể thiếu lại nói chút lời tán dương thất đệ dũng mãnh

lão quan nhi bị treo lên tàng cây kia có chút xấu hổ, lại chỉ là duy trì gương mặt tươi cười

bên trên bảo tọa trên đài cao Lăng Tiêu bảo điện, khóe miệng Ngọc Đế lộ ra mỉm cười thản nhiên

trên không Hoa Quả Sơn, quân doanh Thiên Binh còn chưa rút đi, có Thiên Tướng nói đi cứu 'Thái Bạch Kim Tinh' trở về, lại bị Lý Tĩnh ngăn cản

Lý Tĩnh nói:

- Vị đại nhân này nhất định có tính toán của chính mình, chúng ta đừng có tùy ý suy đoán

thế là, chúng tướng cũng chỉ có thể nhìn xa xa

ở bên trong chỗ ở Thánh Nhân Linh Sơn, Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng mang theo nụ cười hiền lành, có chút hăng hái mà nhìn một màn trước mắt này, còn giới thiệu thân phận của vị Thái Bạch này cho ái đồ 'Hư Bồ Đề' phía đối diện

Lý Trường Thọ ra vẻ kinh ngạc:

- Đây là phân thân ý chí Thiên Đạo? Đệ tử vốn còn tưởng rằng, đây chỉ là một cỗ khôi lỗi

- Đạo Tổ phóng phân thân này ra, chỉ là vì giám sát Ngọc Đế bệ hạ

Tiếp Dẫn nói:

- Ngọc Đế cùng với cấm kỵ kia đi lại quá gần, đến mức Thiên Đạo cũng đều nổi lòng kiêng kỵ đối với Ngọc Đế. Bồ Đề, Thiên Đình này, hoặc nói sự tình Thiên Đạo chiêu Ngộ Không đi Thiên Đình làm Tề Thiên Đại Thánh này, ngươi thấy thế nào?

- Đây nhìn như là chuyện tốt, nhưng nhất định có mưu tính khác

Lý Trường Thọ hơi suy tư, chậm rãi nói:

- Trước đây Đạo Tổ từng nói việc này với đệ tử ở bên cạnh thạch thai. Đạo Tổ tựa như muốn để Tôn Ngộ Không dương danh, làm tấm gương sinh linh phản thiên, lại bị thiên thuần phục, từ đó cảnh cáo kẻ đến sau, trừ cái đó ra, còn có sự tình liên quan đến Phật Môn hưng thịnh

- Tốt

Tiếp Dẫn Đạo Nhân khe khẽ thở dài:

- Đạo Tổ mưu tính chính là như vậy, như thế cũng không cần lo lắng nhiều an nguy của Ngộ Không

- Lão sư

'Hư Bồ Đề' thấp giọng hỏi:

- Ngài vừa rồi suy tính mệnh số Ngộ Không, thế nhưng là suy tính đến tai hoạ kiếp nạn gì?

Tiếp Dẫn chậm rãi nói:

- Đúng là có kiếp nạn, thiên cơ biểu lộ ra, trong mệnh của y có lao khốn tai ương, sau này cũng có đại tai sinh tử

- Đại tai sinh tử?

Lý Trường Thọ hơi nhướng mày, không phải là Mỹ Hầu Vương thật giả? Phật Môn man thiên quá hải?

Sự tình Tiếp Dẫn Thánh Nhân suy tính lúc này, đều là thiên cơ sở hiện, phương hướng khả năng lớn nhất bên trong Thiên Đạo thôi diễn, cũng không phải là sự tình tương lai cố định

Lý Trường Thọ đối với chuyện này cũng không nghĩ nhiều

nếu như sau đó hắn quyết đấu thắng Đạo Tổ, như vậy tất nhiên là không cần lo lắng nhiều cái gọi là mệnh số trên người Tôn Ngộ Không

hình ảnh trên vân kính vẫn luôn đang duy trì, bên trái là 'Thái Bạch Kim Tinh' bị treo trên cây, bị một đám hầu tinh đùa tới đùa đi, cũng coi như bị nhục; phía bên phải là Tôn Ngộ Không cùng với chúng Yêu Vương uống rượu khánh công

ý cười bên miệng Tiếp Dẫn vẫn luôn không lui bước

'Thái Bạch Kim Tinh' này vừa là hóa thân Thiên Đạo, vừa lại đại biểu Đạo Tổ, hơn nữa còn là bộ dáng túc địch Tây Phương Giáo nhị Thiên Đế Thiên Đình trước đó thường dùng

vui vẻ gấp ba!

Lý Trường Thọ đối với chuyện này ngược lại là không có cảm giác cười trên nỗi đau của người khác gì, Đạo Tổ nếu như tính toán với hầu tử, như vậy không khỏi mất khí lượng

hắn tại nhìn những Yêu Vương chung quanh Tôn Ngộ Không đó, cũng dựa vào vân kính nghe được đối thoại ở nơi đó

Yêu tộc, đang khuyên Tôn Ngộ Không đi Thiên Đình làm Tề Thiên Đại Thánh

Ngưu Ma Vương uống một mình trong góc, Tôn Ngộ Không và mấy vị huynh đệ kết nghĩa khác giờ phút này cũng không nói nên lời, ngược lại là mấy vị lão Yêu Vương tư lịch xa xư, ở bên người Tôn Ngộ Không không ngừng khuyên:

- Đại Thánh, Thiên Đình đây là không muốn mở rộng chiến sự, chúng ta cho bọn họ bậc thang đi xuống đi, Đại Thánh ngươi suy nghĩ một chút, nếu như Thiên Binh Thiên Tướng tất cả đều áp xuống, bọn họ coi như cuối cùng có thể chiến thắng, tất nhiên phải bỏ ra đại giới núi thây biển máu, đại giới này là Thiên Đình không thể chịu được, hơn nữa danh hào Tề Thiên Đại Thánh này nếu như được Thiên Đình tán thành, Tam Giới đều xưng tụng, sau này ngài ở trong thiên địa, chính là có danh hào vang dội như vậy!

Chương 2023: Khuyên bảo

Tôn Ngộ Không liếc nhìn lão bồ câu tinh lắc lư ngón tay cái kia, hừ một tiếng, tiếp tục nhàm chán ăn chuối tiêu

- Đại Thánh, đây là thiên đại hảo sự, Thiên Đình phong Tề Thiên Đại Thánh, so với chính chúng ta gọi Tề Thiên Đại Thánh, đó thuần túy là hai việc khác nhau, ngài thụ phong đi Thiên Đình hưởng phúc, Hoa Quả Sơn tự có chúng ta chăm sóc, nhất định sẽ không để cho những hầu tử hầu tôn này chịu ủy khuất!

- Đại vương!

Có lão khỉ hô:

- Lần trước Thiên Đình lừa ngài, lần này nói không chừng cũng có quỷ kế gì!

Tôn Ngộ Không rất tán thành gật đầu, nói:

- Hừ hừ, chúng ta đừng nghĩ so tâm địa gian xảo với những tiên thần Thiên Đình này, bọn hắn vô cùng âm hiểm

một bên lại có lão khỉ mở miệng:

- Đại vương, chúng ta cố chấp với Thiên Đình, kỳ thật cũng không có chỗ tốt gì, trải qua đại chiến liên tiếp này, các bộ tử thương thảm trọng, tuy nói mỗi lần đều đánh lui Thiên Binh, nhưng binh mã của cá vị đại vương đều tổn thương ít nhất ba thành, Thiên Binh tử thương lại không bao nhiêu, hơn nữa bên trong Thiên Đình có mấy trăm chính thần, Na Tra kia chỉ là một trong số đó, cha của Na Tra Lý Tĩnh vẫn luôn chưa từng ra tay, đằng sau còn có các cao thủ khác, Tam Giới đều là do Thiên Đình trông coi, chúng ta cứng đối cứng... kỳ thật chỉ có một con đường chết

- Lão khỉ nhà ngươi!

Có đại yêu đứng dậy mắng:

- Ở bên trong này hồ ngôn loạn ngữ cái gì! Người đâu! Mang nó xuống ném vào chảo dầu!

Lão khỉ kia run rẩy liền muốn quỳ xuống, nhưng quang ảnh trước mắt nó lóe lên, đại yêu hung ác kia trực tiếp bay ngược ra ngoài, trong miệng còn bị nhét một quả đào to mọng nước, miệng đầy răng sắc trong khoảnh khắc căng đứt

Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng, lại là nhìn cũng không nhìn yêu kia, ngồi ở trong ghế đá hơi xuất thần, sắc mặt có chút âm trầm

tiệc ăn mừng lập tức yên tĩnh trở lại

Tôn Ngộ Không đột nhiên nói:

- Nhấc Thái Bạch Kim Tinh tới

chúng khỉ đáp ứng một tiếng, tháo Thái Bạch giả từ trên cây xuống, gánh về phía Tôn Ngộ Không bên này

không ít Yêu Vương cúi đầu không nói, sợ bị lão quan này nhìn thấy mặt, càng có Yêu Vương trực tiếp rời tiệc, tạm lánh nơi đây

lúc này, vị Thái Bạch này nhìn như lão giả phàm nhân bình thường, mảy may không dùng pháp lực gì, cũng không hiện uy áp gì, bị chúng khỉ nâng tay chân, trực tiếp mang đến trước mặt Tôn Ngộ Không

chúng khỉ cùng nhau dùng sức, lão quan này bị đẩy lảo đảo, miễn cưỡng đứng vững thân hình

lão quan ngẩng đầu nhìn lên, lại vừa vặn thấy khuôn mặt Tôn Ngộ Không ở trước mắt, hàm răng sắc há ra, Kim Cô Bổng đặt ở đầu vai, tựa hồ tùy thời liền muốn động thủ

'Thái Bạch Kim Tinh' vội vàng hô:

- Đại Thánh đừng có động thủ, đừng có động thủ! Tiểu lão nhân là phụng mệnh Ngọc Đế bệ hạ, đến nơi đây tuyên chỉ, còn thỉnh buông xuống gậy sắt, buông xuống gậy sắt

Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng, nói:

- Như thế nào? Thiên Đình bị đánh sợ?

'Thái Bạch Kim Tinh' này xấu hổ cười một tiếng, lại nói:

- Đại Thánh lời ấy sai rồi, Thiên Đình lúc này chưa lấy ra mấy phần thực lực, chỉ là bên trong Tam Giới này, sinh linh đều là con dân Thiên Đình, Ngọc Đế bệ hạ nhân từ, không muốn đại khai sát giới, lại bởi vì Đại Thánh vũ dũng hơn người, Ngọc Đế bệ hạ thấy thế vui mừng, nhân đây phong Tề Thiên Đại Thánh, để Đại Thánh đi Thiên Đình ăn bổng lộc

- Đại Thánh, ngươi trước đây ngại phẩm giai Bật Mã Ôn kia quá thấp, thật tình không biết chức vị chính thần Thiên Đình đã đủ, vốn là không có cách nào lại phong chính thần phẩm giai, nhưng Đại Thánh lần này lên trời, dùng là đãi ngộ chính thần tam giai, hành chính là quyền hành chính thần tam giai, tu hành ngộ đạo tại Thiên Đình, chịu công đức kia, sớm ngày tìm hiểu Đại La chi đạo, chẳng phải đẹp quá thay?

- Ồ?

Tôn Ngộ Không xoay động nhãn châu, buông lỏng ra cổ áo Thái Bạch, hỏi:

- Vậy Hoa Quả Sơn của ta đây tính như thế nào?

- Hoa Quả Sơn... Hoa Quả Sơn

Thái Bạch giả cười nói:

- Hoa Quả Sơn sau này sẽ thuộc quyền sở hữu của Đại Thánh, Thiên Đình sẽ cấp cho Đại Thánh, nếu Đại Thánh ngài chịu phong thưởng, Thiên Đình liền sẽ không truy sát chèn ép đối với Yêu tộc bên trong Hoa Quả Sơn

Tôn Ngộ Không ngồi trở lại ghế đá, hơi có chút do dự

một bên lại có Yêu Vương mở miệng, khuyên Tôn Ngộ Không thuận theo ý chỉ Thiên Đình, cũng tiện thể ló mặt ở trước mặt người mang tin tức Ngọc Đế để nhìn quen mắt

rất nhanh, Tôn Ngộ Không nhìn về phía Ngưu Ma Vương trốn tránh trong xó xỉnh, hô một tiếng:

- Ngưu đại ca, ý của ngươi như thế nào?

Lão ngưu thầm nghĩ muốn mạng, ngẩng đầu nhìn về phía bên này, miệng chảy đầy mỡ lại cười hắc hắc, có chút chột dạ liếc nhìn Thái Bạch giả, mở miệng nói:

- Hiền đệ, ngươi chịu thụ phong, đối với Hoa Quả Sơn, đối với Yêu tộc đều là chuyện tốt, đối với chính ngươi cũng là chuyện tốt, chỉ là, về sau phát đạt đừng có quên mấy ca

Chương 2024: E là có tính kế

- Được thôi

Tôn Ngộ Không nhìn Kim Cô Bổng trước mặt, ước lượng mấy lần ở trong lòng bàn tay, đứng lên nói:

- Ta đây lại tin Thiên Đình một hồi

lão ngưu cảm nhận được ánh mắt Thái Bạch giả quăng tới, nhanh chóng lộ ra nụ cười mang theo mấy phần lấy lòng

trong mắt 'Thái Bạch Kim Tinh' kia có một chút quang mang lấp lóe, lại cũng chỉ là cười ôn hòa, cũng không trò chuyện cùng với lão ngưu

đây chính là:

thiên phong Đại Thánh tâm bất cam, Ngộ Không thu bổng nhĩ bàng ninh

...

- E là có tính kế

tại nhà tranh Linh Sơn, ở trước mặt Tiếp Dẫn Thánh Nhân

Lý Trường Thọ đóng vai Hư Bồ Đề chậm rãi phun ra năm chữ này, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng là mỉm cười gật đầu, đối với chuyện này có chút tán thành

Tiếp Dẫn nói:

- Đạo Tổ tính kế, không phải sư đồ chúng ta có thể nghĩ, đừng có quan tâm chuyện này, ngươi lần này trở về Linh Sơn, không bằng ở một thời gian tại Linh Sơn, đợi chuyện Ngộ Không giải quyết xong, tự nhiên có thể cởi bỏ gông xiềng đạo cảnh cho ngươi

'Hư Bồ Đề' lộ vẻ mặt vui mừng, đứng lên nói:

- Đa tạ lão sư

Tiếp Dẫn hỏi:

- Ngươi muốn tu hành tại nơi nào?

- Động phủ trước đây của đệ tử tựa hồ đã bị chiếm

Lý Trường Thọ thở dài, liếc nhìn các nơi ngoài cửa sổ, thấy được hồ sen nơi xa, nhân tiện nói:

- Đệ tử đi bên cạnh ao kia tu hành đi, cũng làm thủ vệ cho lão sư

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lộ ra mấy phần mỉm cười vui mừng, giơ tay lên một chút, mở ra một khe hở ở bên trên gông xiềng đạo cảnh của 'Hư Bồ Đề', thấp giọng nói:

- Tìm hiểu cho tốt, đừng có lộ ra

Lý Trường Thọ cúi đầu lĩnh mệnh, suýt nữa cười ra tiếng

một lát sau, hắn lẳng lặng ngồi ở bên cạnh hồ sen, hai mắt nhắm lại, tiên thức khóa chặt Kim Thiền chỉ cách hắn một ao nước

đơn giản, không cần tốn nhiều sức

- Tề Thiên Đại Thánh? Tôn Ngộ Không?

Tại ba ngàn thế giới, nơi Thiên Binh trú đóng nào đó

Ngao Ất nhìn ngọc phù trước mặt, nghe mấy vị tướng lĩnh đàm luận, ít nhiều có chút không hiểu

y lúc này vẫn là khuôn mặt thiếu niên, mặc dù trước đây đã trưởng thành thành bộ dáng thanh niên, nhưng không biết tại sao, Ngao Ất vẫn cảm thấy chính mình bảo trì hình tượng này tương đối thoải mái

bây giờ, Ngao Ất cũng là một trong những Nguyên Soái Thiên Đình có quyền thế nhất bên ngoài Ngũ Bộ Châu, dưới trướng không chỉ là có một lượng lớn võ tướng năng chinh thiện chiến, cũng có các cao thủ Long tộc có thể tùy thời gấp rút tiếp viện

lấy thực lực của Long Cung trấn áp ba ngàn thế giới, phối hợp với

Lâm Tiên Điện và Tiên Minh, ba ngàn thế giới về cơ bản tự nhiên có thể ổn định

nghe nói Ngao Ất nói thầm như thế, tả hữu đều có Thiên Tướng nói nhỏ, nói đều là sự tình Tôn Ngộ Không

tự có Thiên Tướng đối với chuyện này chẳng thèm ngó tới, nói là 'Lão hổ không ở nhà, hầu tử xưng đại vương'; cũng có Thiên Tướng ngửi được hương vị không giống bình thường, thử phân tích chuyện này

Ngao Ất nói:

- Đừng có suy đoán nhiều sự tình vô dụng như vậy

chúng Thiên Tướng thấp giọng đồng ý

- Chẳng qua

Ngao Ất ngâm khẽ vài tiếng:

- Danh hào Tề Thiên Đại Thánh này, quả nhiên là hơi lớn, Thiên Đình trước giờ coi trọng sắc phong đối với thần vị, danh hào không vào hệ thống thần vị Thiên Đình như vậy, cũng không biết cụ thể là dụng ý gì

chúng Thiên Tướng cười hắc hắc, tiếng thảo luận càng thêm sôi nổi so với trước đó

- Hừ!

Bên ngoài trướng truyền đến một tiếng hừ nhẹ, một cỗ uy áp tùy theo mà đến, chúng tướng đồng thời đứng dậy ôm quyền

có một đạo thân ảnh đi đến từ màn cửa, thân mang chiến giáp, sau lưng khoác đấu bồng màu đen, mũi ưng, con mắt sắc bén, chính là cao thủ Phượng tộc Kim Sí Đại Bằng

gã đi vào lều vải, trực tiếp đi trở về vị trí dưới tay Ngao Ất, ngồi ở kia rầu rĩ không vui một hồi

chúng tướng không dám mở miệng, Ngao Ất lo lắng hỏi:

- Kim Bằng Nguyên Soái, đây là thế nào?

- Đừng có hỏi!

Kim Sí Đại Bằng mắng:

- Thiên Đình này vì sao muốn phong một Yêu Vương làm Tề Thiên Đại Thánh, uy danh Thiên Đình quả thực chỉ là trò cười!

- Kim Bằng Nguyên Soái đừng có sốt ruột

Ngao Ất ôn hoà nói:

- Việc này nhất định có nội tình

sắc mặt Kim Sí Đại Bằng hơi hoãn

nhắc tới cũng kỳ quái, Nguyên Soái vốn dĩ ngồi trên vị trí này của Ngao Ất, chính là Kim Sí Đại Bằng; bởi vì Kim Sí Đại Bằng nhiều lần say rượu lỡ lời, biểu đạt bất mãn đối với Thiên Đình, đối với Thiên Đạo, bị Thiên Đình giáng chức

theo lý thuyết, Kim Sí Đại Bằng đối với Ngao Ất hẳn là có một phần lời oán giận, Thiên Đình cũng cố ý mượn Long Cung ép Kim Sí Đại Bằng một chút, còn để Ngao Ất mang đến không ít cao thủ bản gia vào doanh

nhưng vạn lần chưa từng nghĩ đến... liền rất hài hòa

Kim Sí Đại Bằng không chỉ không khó xử Ngao Ất, còn có chút ôn hòa đối với Ngao Ất, chủ động chia sẻ nhiều công việc khó khăn thay cho Ngao Ất

Chương 2025: Đừng có nói quá nhiều

cũng bởi vì Ngao Ất đến, Kim Sí Đại Bằng bình tĩnh hơn rất nhiều, không lại say rượu nháo sự, Thông Minh Điện nhận được phản hồi này, cũng liền không điều chuyển Kim Sí Đại Bằng nữa

giờ phút này, Kim Bằng ngồi ở trong ghế bành, thân hình mở rộng ra, chậm rãi thở một hơi

- Sự tình Tề Thiên Đại Thánh này, ít nhiều có chút khó chịu? Nhưng việc này tất nhiên có tính kế đối với Yêu tộc, chỉ là không biết Thiên Đình đổi phong cách hành sự từ khi nào? Đối với Yêu tộc lại không kêu đánh kêu giết, lại lấy chiêu an làm chủ

Ngao Ất cười nói:

- Mặt trên có suy tính của mặt trên, nói không chừng là đang kể chuyện xưa đối với Yêu tộc, lừa dối những lão yêu Yêu tộc giấu đi đó đều tụ lại, sau đó một mẻ hốt gọn, trước đây Lý Tĩnh Nguyên Soái vây công đối với Hoa Quả Sơn, mặc dù binh pháp xảo diệu, nhưng hương vị câu Yêu tộc cũng quá mức rõ ràng, cao thủ chân chính Yêu tộc đều trốn ở phía sau màn không dám hiện thân

- Bây giờ Thiên Đình đột nhiên chơi chiêu này, Yêu tộc e là cũng có chút bị mê hoặc, chỉ cần Tôn Ngộ Không bình ổn đợi một thời gian tại Thiên Đình, Thiên Đình lại thả ra tin tức, mở rộng cánh cửa cho Yêu tộc, những lão yêu đó e rằng sẽ là ngươi thứ nhất lao ra, sợ cơ hội bị bọn hậu bối cướp đi, Yêu tộc, xác thực chính là như vậy

Kim Bằng cùng mấy vị Thiên Tướng khác hơi suy tư, sau đó từng người gật đầu

Kim Bằng Điểu buồn bực nói:

- Yêu tộc sao lại có thể bị lừa một cách đơn giản như vậy?

- Chuyện này...

Ngao Ất giang hai tay ra, cười khổ nói:

- Ngoại trừ giải thích Thiên Đình như vậy, còn có cách giải thích hợp lý nào khác nữa? Thiên Đình lần này chiêu an Yêu Vương, thật sự làm cho người ta khó hiểu. Nói một cách đơn giản, sự dao động trong lòng mọi người và tình trạng bất ổn do việc này gây ra không phải tăng thêm một cao thủ là có thể xua tan, chớ nói chi là, còn là danh hào Tề Thiên Đại Thánh như vậy

cái trán Kim Bằng treo đầy vạch đen, cười mắng:

- Ta suýt nữa liền tin lý do thoái thác của ngươi!

Ngao Ất cười ngượng ngùng một chút, ngón tay gõ lên mặt bàn, cũng đang lẳng lặng suy tư

một bên có võ tướng nhỏ giọng nói:

- Mạt tướng nghe nói, vài ngày trước cũng có không ít tiên thần bất mãn đối với chuyện này, muốn liên danh thượng tấu, tước di danh hào Tề Thiên Đại Thánh của Yêu Vương kia, nhưng việc này chẳng biết tại sao, cuối cùng cũng vẫn không giải quyết được gì

- Nghe nói, là bị Thái Bạch Kim Tinh áp xuống

- Nói một câu không dễ nghe, vị đại nhân này lần này xử trí Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không kia như vậy, đều khiến ngườita cảm thấy, giữa bọn hắn có quan hệ gì đó không rõ ràng

- Nói cẩn thận, nói cẩn thận

- Khục!

Ngao Ất hắng giọng, nói:

- Gần đây ba ngàn thế giới cũng không có chiến sự, còn thỉnh các vị tướng quân thực hiện chức trách của mình, giám sát những thế lực tiên đạo không an phận đó, ngày hôm nay trước hết dừng ở nơi này, từng người trở về nghỉ ngơi đi

chúng tướng đứng dậy ôm quyền hành lễ đối với Ngao Ất, từng người lui ra, vào lúc đi còn bàn tán Thái Bạch Kim Tinh cùng với Tề Thiên Đại Thánh kia có phải hay không có bí mật gì không thể cho ai biết nơi này là ba ngàn thế giới, Thiên Đạo giám sát kém xa Ngũ Bộ Châu, các vị Thiên Tướng cũng không có lo lắng quá mức

hơn nữa việc này vốn chính là Thiên Đình xử trí không kịp, đưa tới chỉ trích đúng là bình thường

sau khi chúng tướng đi, Kim Sí Đại Bằng thở dài

- Sao vậy?

Ngao Ất hỏi:

- Còn chưa tìm được sao?

- Ừm

Kim Bằng khẽ lắc đầu:

- Tìm không được, không biết nên đi nơi nào tìm kiếm, cái bóng dưới đáy lòng kia vẫn là rất nhạt

khuôn mặt Ngao Ất cũng có chút u ám, ngồi ở trong ghế bành không nói một lời, khuôn mặt thiếu niên mang theo một chút mê mang

tiểu long thấp giọng nói:

- Vì sao, ta ngay cả cái bóng cũng đều không nhớ nổi...

Kim Bằng cổ vũ y nói:

- Đừng có suy nghĩ nhiều, trước đây có một vị cao nhân chỉ điểm ta, đến thời cơ thích hợp tự nhiên sẽ nhớ tới, ta cũng vào lúc thi triển cực tốc trước đây, bắt được đạo thân ảnh xuất hiện dưới đáy lòng kia, hắn đưa lưng về phía ta, ngồi ở trên ghế bành, trong tay vuốt vuốt hai khối ngọc phù, không hiểu sao liền sẽ cảm thấy an tâm, chỉ cần chờ hắn mở miệng phân phó một câu, bên người ta còn có cái bóng của ngươi cùng với Long Cát điện hạ

- Đừng có nói quá nhiều

Ngao Ất chỉ chỉ đỉnh lều

Kim Bằng bĩu môi nhíu mày, cũng không để ý

- Tề Thiên Đại Thánh

Ngao Ất thở dài:

- Cũng không biết vị Thái Bạch Kim Tinh kia rốt cuộc muốn làm gì, chẳng qua luôn cảm thấy, Yêu tộc khoảng cách đại tai, đã là không xa

Kim Bằng cười cười, nói:

- Không bằng ta trở về một chuyến, đi Thiên Đình cân nhắc một chút phân lượng của Tề Thiên Đại Thánh kia, nói không chừng còn có thể đuổi kịp trận chiến tiêu diệt Yêu tộc

Chương 2026: lạm dụng tư quyền

- Ôi chao

Ngao Ất vội nói:

- Ta và ngươi không nên tự ý rời vị trí, trở về Thiên Đình cần có điều lệnh của Thông Minh Điện, đây là quy củ, đừng có cấp cho người hữu tâm cơ hội làm khó dễ

- Được thôi

Kim Bằng đáp ứng một tiếng:

- Trong quân nếu như vô sự, ta lại đi thử đột phá cực tốc, nói không chừng ngày ta đột phá, chính là thời điểm có thể tìm về ký ức mất đi

nói xong, Kim Bằng đứng dậy, chắp tay hành lễ đối với Ngao Ất, quay người rời khỏi đại trướng này

đợi sau khi Kim Bằng đi, Ngao Ất ngồi ở sau án thư sững sờ một lúc, mãi cho đến sau lưng xuất hiện làn sóng càn khôn, hiện ra hai vị lão giả đầu rồng

- Điện hạ

lão long bên trái nói khẽ:

- Đừng có suy nghĩ nhiều, nếu không sẽ khiến cho Thiên Đạo kiêng kỵ

Ngao Ất gật đầu ứng tiếng, đứng dậy đi về phía bình phong ở góc lều, đằng sau bình phong chính là một chiếc giường êm, y xoay người nằm nghiêng, nhắm mắt ngưng thần, lại là ngay cả tâm tình đả tọa cũng đều không có

hai vị lão giả đầu rồng bảo hộ Ngao Ất kia liếc nhìn nhau, từng người không nói gì

Nhị điện hạ nhà bọn họ, quả thực quá khó khăn

...

Tại Linh Sơn, bên cạnh hồ sen

Lý Trường Thọ lẳng lặng canh giữ ở bên cạnh Kim Thiền kia, đáy lòng cũng không có ý nghĩ gì, ngẫu nhiên sẽ còn bấm ngón tay suy tính

Tôn Ngộ Không lên trời lần thứ hai đã nhiều ngày, phương hướng tình thế hiện tại, cơ bản đều ở bên trong suy tính của Lý Trường Thọ

Tôn Ngộ Không lần này lên trời, tất nhiên là được Thiên Đình coi trọng, lại là ban thưởng phủ đệ, lại là thưởng linh thạch, càng là cho Tôn Ngộ Không rất nhiều chỗ tốt, lại chỉ cho Tôn Ngộ Không làm một vị tiên thần 'Không chức', không tham dự bất luận chính sự gì

đối với chuyện này, Tôn Ngộ Không cũng vui vẻ đến nhàn nhã, mỗi ngày chính là đi dạo ở bên trong Thiên Đình, làm quen không ít tiên thần nhàm chán, cũng gia nhập mấy lần bữa tiệc do đại lão Thiên Đình tổ chức

ví dụ như Tài Thần gia làm huyền đàn đại hội, hoặc là Nguyệt Lão chủ trì lớp học nhỏ nhân duyên

con khỉ này mỗi ngày ăn tiên quả, uống tiên nhưỡng, thỉnh thoảng còn có thể xem tiên tử múa, hơi có chút hương vị vui quên cả Hoa Quả Sơn

mà vào lúc Tôn Ngộ Không hưởng lạc, Hoa Quả Sơn cũng là càng ngày càng náo nhiệt

Thiên Đạo lần này, làm hơi có chút quá phận

nếu dựa theo lẽ thường suy đoán, Hoa Quả Sơn vẫn là viên 'lôi', Thiên Đình treo từng thanh từng thanh lợi kiếm tại phụ cận Hoa Quả Sơn, nhóm cao thủ Yêu tộc tránh còn không kịp, làm sao sẽ đến nơi đây hội tụ?

nhưng chúng cao thủ Yêu tộc chính là vẫn đến, vẫn là mang theo một ít ý nghĩ không thiết thực, nghĩ đến từng người có thể được

Thiên Đình phong thưởng hay không

muốn ăn quả đào • chân chính

Yêu tộc từ trước đến nay xảo trá, chớ nói chi là những lão yêu trước đây tránh thoát Thiên Đình đuổi bắt, thiên địa đại linh bạo

Lý Trường Thọ nghiêm trọng hoài nghi, Thiên Đạo trực tiếp ra tay đối với mấy vị cao thủ Yêu tộc này, ảnh hưởng tới tâm thần bọn hắn, hoặc là dứt khoát chính là khống chế bọn hắn đến phụ cận Hoa Quả Sơn, chuẩn bị thu hoạch một đợt

bằng không căn bản là không có cách giải thích tình hình như vậy

tạm thời không cân nhắc Yêu tộc cùng với Nhân Tộc đối lập, tổng thể Yêu tộc mặc dù kém cỏi, nhưng cũng là sinh linh

nếu đứng tại lập trường sinh linh để đối đãi việc này, chẳng qua là Thiên Đạo lại đang lạm dụng tư quyền

đương nhiên, Lý Trường Thọ cũng vui vẻ nhìn thấy những lão yêu này bị thanh lý, vì vậy lúc này không chỉ ổn định bất động, thậm chí còn trì hoãn kế hoạch của mình một chút

Hoa Quả Sơn lúc này đã thành thánh địa Yêu tộc

cao thủ Yêu tộc nhãn hiệu lâu đời qua lại, chiếm giữ động phủ của từng người tại Hoa Quả Sơn

tân tú Yêu tộc quần tụ, thể hiện bản lĩnh của mình ở khắp mọi nơi

nhóm hầu tinh Hoa Quả Sơn cũng trở thành quần thể tương đối đặc thù, thế lực các bộ đối với bọn chúng đều là có chút chiếu cố, cũng là muốn nhờ vào đó kéo gần quan hệ với Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không

kết quả là, Nam Thiệm Bộ Châu đều ít một chút yêu ma làm loạn, rất nhiều Yêu tộc bắt đầu ước thúc một ít tiểu yêu bất thành khí, để cho bọn hắn không đi ra ngoài hại người, miễn cho ảnh hưởng tới đại kế của Yêu tộc

đại kế nào?

Vọng tưởng quy thuận Thiên Đình, để Thiên Đình sử dụng mà thôi

'Bàn cờ này của Đạo Tổ vừa là một đầm nước đọng, vớt cá chạch ở bên trong nước đọng mà thôi. '

đáy lòng đang cảm khái như thế, Lý Trường Thọ chợt thấy một tia khí tức quen thuộc quấn quanh người chính mình, liền nghe bên tai vang lên cười khẽ

- Đạo hữu đến Linh Sơn lúc nào vậy?

Sau lưng có một chút ánh vàng lấp lánh, ngưng tụ thành Đa Bảo Phật Tổ được ánh vàng bao bọc

Chương 2027: Nhịn cười

Lý Trường Thọ lại cũng không quay đầu, chỉ là nhìn chăm chú vào ao nước trước mặt, nhìn Đa Bảo phản chiếu ra bên trong ao nước... cà sa tơ vàng, tóc quăn đầu đầy, dái tai to, bảo tướng phúc hậu

suýt nữa liền bật cười

khục, đừng có nghĩ đến lần đầu tiên chính mình gặp Đa Bảo sư huynh, đừng có nghĩ đến anh tư Đa Bảo sư huynh lúc đấu pháp cùng với thất tình hóa thân

bình tĩnh, bình tĩnh

Lý Trường Thọ cấp tốc bình phục tâm cảnh, lại không có mở miệng đáp lại, phảng phất như không nghe thấy lời nói của Đa Bảo

Đa Bảo đối với chuyện này cũng không để ý, ngồi ở bên trên đài sen chậm rãi tiến về phía trước, rơi vào bên người 'Hư Bồ Đề', đáy mắt mang theo một chút ý cười, ôn hoà nói:

- Đạo hữu thế nhưng là đến thăm vạn thế phật?

'Hư Bồ Đề' mặt lạnh, liếc nhìn Đa Bảo, lãnh đạm nói:

- Phật Tổ đây là đang nói chuyện cùng với bần đạo?

- Tất nhiên

Đa Bảo ôn hoà nói:

- Bồ Đề đạo hữu còn đang oán ta chiếm khí vận Tây Phương Giáo các ngươi?

- Hừ!

'Hư Bồ Đề' quét qua ống tay áo:

- Phật Tổ hẳn là còn muốn khoe khoang một phen công tích vĩ đại năm đó

- Sao lại là nói chuyện khoe khoang

Đa Bảo cười nói:

- Đạo hạnh của đạo hữu tựa hồ lại có tinh tiến, nhưng lại tựa hồ là bị phong lại đạo cảnh, làm việc vì Thiên Đạo, khen thưởng cũng đều không tồi, ghen tị không được, ài, ghen tị không được

cái trán 'Hư Bồ Đề' lập tức nổi gân xanh

làm sao đều bị Thái Ất sư huynh lây bệnh? Đường đường Phật Tổ, trên danh nghĩa cùng một trình độ với Đạo Tổ, âm dương quái khí cái gì ở chỗ này

Lý Trường Thọ ra vẻ tức giận, nói:

- Phật tựa hồ là vô tình bị đẩy đến vị trí hiện tại, trói buộc ở bên trong Linh Sơn, chỉ là không biết, hiện giờ Phật Tổ còn lại mấy thành bảo vật?

Đa Bảo bị đâm chọt chỗ đau, trừng mắt nhìn Hư Bồ Đề trước mặt

Lý Trường Thọ khẽ động tâm niệm

theo kịch bản Đạo Tổ kiên trì, Đa Bảo sau đó khẳng định còn muốn đi Thiên Đình hàng khỉ, ngược lại là có thể giúp đỡ rất nhiều chuyện

nhưng, lúc này Đa Bảo sư huynh phải chăng còn có thể tin?

Đáy lòng Lý Trường Thọ hơi có chút lo nghĩ, cũng không có cách nào xuất lời dò xét, càng không thể ở phía dưới mí mắt Thiên Đạo cùng với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, chắp đầu giống như với Lão Quân vậy, lại chắp đầu cùng với Đa Bảo

nguy hiểm hơi cao, lợi nhuận không đủ

xẹt qua những ý niệm này bên trong điện quang hỏa thạch, Lý Trường Thọ lại tăng thêm một câu:

- Phật Tổ, hiện giờ đã không có Tây Phương Giáo, Phật Môn cũng có xu hướng đại hưng, ngươi là giáo chủ đại giáo cao quý, sao phải tới nói mỉa khổ tiên như ta?

Đa Bảo cười ngượng ngùng, niệm một câu phật hiệu

- Tâm bình khí hoà một ít, không cần nói nhiều về tao ngộ quá khứ, ta và ngươi cũng là có đồng bệnh tương liên, Bồ Đề ngươi còn nhớ đến cấm kỵ Thiên Đạo?

Lý Trường Thọ trầm mặc một hồi, đáp:

- Nhớ rõ

- Bằng vào đạo cảnh của ngươi, nhớ rõ cũng bình thường

Đa Bảo thở dài:

- Thật đúng là hoài niệm ngày tháng hắn ở trong thiên địa, hiện giờ lại chỉ còn buồn tẻ, cũng không biết, hắn cùng với Vân Tiêu sư muội của ta sống như thế nào, quả thực là tiện nghi cho tên gia hỏa này!

Lý Trường Thọ nhắc nhở:

- Đó là cừu địch của ta

- Đúng vậy, cho nên mới phàn nàn với ngươi

Đa Bảo cười nói:

- Đều có quan hệ với hắn, không phải là mối liên quan duy nhất giữa ta và ngươi?

Lý Trường Thọ: "..."

- Bồ Đề ngươi nói, tên gia hỏa kia có trở về không?

Đa Bảo híp mắt cười:

- Giáng xuống từ trên trời, giết trở lại Hồng Hoang, vô cùng tiêu sái thoải mái, chẳng qua, khi đó ngươi liền sẽ lo sợ bất an, lo lắng chính mình liệu có bị thanh toán hay không. Ài, ta cũng không biết nên đối mặt hắn như thế nào, giải thích tình huống hiện nay của chính mình thế nào, mơ mơ hồ hồ thành Phật Tổ, còn phải đi khắp nơi tuyên dương giáo nghĩa Tây Phương Giáo

Lý Trường Thọ vừa định lên tiếng châm chọc vài câu, nhắc nhở Đa Bảo đừng có 'phóng đãng' như thế, nhưng hắn vừa muốn nói chuyện, linh giác dưới đáy lòng nhẹ nhàng nhảy một cái, lại là cảm nhận được khí tức của Đa Bảo Đạo Nhân có chút biến hóa

quay đầu chỉ thấy, Đa Bảo khẽ nhíu mày, đang bấm ngón tay suy tính, nhìn chăm chú vào lòng bàn tay chính mình

rất nhanh, Đa Bảo thu hồi biểu tình thong thả trước đây kia, một cỗ uy áp tuôn ra từ quanh người y, ngẩng đầu nhìn chăm chú phương hướng Thiên Cung

Lý Trường Thọ hỏi:

- Phật Tổ đây là thế nào?

- Không có quan hệ gì với ngươi

Đa Bảo lạnh lùng thốt một câu, ấn lòng bàn tay vào ao sen trước mặt, mở ra một mặt vân kính, trong đó lại hiển lộ ra tình hình Lăng Tiêu bảo điện

phía trên bảo điện, nữ tiên thân mang kim giáp đứng ở chính giữa văn võ quần thần, trực diện với Ngọc Hoàng đại đế bên trên bảo tọa, cùng với Thái Bạch giả bên người Ngọc Hoàng đại đế

Chương 2028: Không cùng đẳng cấp

tư thái nữ tiên gần như hoàn mỹ, chiến giáp bó sát người tăng lên mấy phần cảm giác lực lượng cho những đường cong mảnh mai của nàng, kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản làm nổi bật khí khái hào hùng bức người

Hữu Cầm Huyền Nhã!

Giờ phút này, nàng chắp tay cúi đầu, cao giọng nói:

- Bệ hạ, mạt tướng thấp cổ bé họng, ngày hôm nay gián ngôn có nghi ngại vượt khuôn, tự xin chịu phạt, tuy nhiên, sự tình Thiên Đình sắc phong Tề Thiên Đại Thánh, là không công bằng!

- Tôn Ngộ Không vô công đức, không chiến công, vốn là địch bị Thiên Đình tiêu diệt, nếu chỉ bởi vì bản lĩnh của y cường hoành, Thiên Đình liền cho phong thưởng như vậy, sau này cường giả Tam Giới chẳng lẽ không phải đều phải đối địch với Thiên Đình, chờ Thiên Đình chiêu an?

- Đây làm sao để những binh tướng Thiên Đình rơi vãi nhiệt huyết vì thảo phạt yêu ma cam tâm, lại làm sao để anh linh hao tổn tại Hoa Quả Sơn cam tâm

- Còn thỉnh bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Thiên Đình chiến tướng, thà tử chiến với cường địch, không cùng uống với cường địch

bên người Hữu Cầm Huyền Nhã, phần lớn chúng võ tướng cúi đầu ôm quyền, cùng nhau chờ lệnh

bên trên đài cao, Ngọc Đế sắc mặt như thường, Thái Bạch giả một bên lại là sắc mặt lạnh lùng

ở bên cạnh ao sen Linh Sơn, Đa Bảo nhìn chăm chú tình hình như vậy, đạo vận quanh người phun trào, đã làm xong chuẩn bị càn khôn na di

bầu không khí trong Lăng Tiêu bảo điện có chút áp lực

Hữu Cầm Huyền Nhã chờ lệnh, chúng võ tướng cùng nhau phụ họa; chúng văn thần bên cạnh lặng im không nói, Ngọc Đế bên trên đài cao khuôn mặt trầm tĩnh

mọi người đều biết, việc này chính là Thái Bạch Kim Tinh dốc hết sức thúc đẩy, Lý Tĩnh suất quân chém giết cùng với chúng yêu Hoa Quả Sơn, Thái Bạch Kim Tinh vẫn đang thôi động việc này

hiện giờ võ tướng biểu đạt bất mãn, tự nhiên cũng là muốn Thái Bạch Kim Tinh đứng ra bình chuyện

rèm ngọc nho nhỏ trước mặt Ngọc Đế bệ hạ nhẹ nhàng lắc lư, liếc nhìn Thái Bạch giả bên người, Thái Bạch giả mỉm cười chắp tay một cái đối với Ngọc Đế, quay người nhìn về phía Hữu Cầm Huyền Nhã

Thái Bạch giả chậm rãi nói:

- Hữu Cầm Nguyên Soái, việc này cũng không phải là một lời mà định ra, cũng đã từng thương nghị ở bên trên Lăng Tiêu bảo điện, vì sao lúc đó không nói là không thể, bây giờ lại muốn bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, như thế, thiên uy ở đâu, uy tín của bệ hạ ở đâu

- Xin hỏi Tinh Quân

Hữu Cầm Huyền Nhã không vội không chậm nói, đỡ kiếm hướng về phía trước nửa bước, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm lão giả áo bào trắng

không hiểu sao, đáy lòng Huyền Nhã có chút quái dị, nhưng một chút cảm giác quái dị này bị nàng cưỡng ép đè ép xuống, lúc này chỉ là luận sự

nàng định tiếng nói:

- Trước đây lúc thương nghị việc này, có bao nhiêu tiên thần có mặt, lại có mấy vị Thiên Đình võ tướng có mặt? Huyền Nhã ngày hôm nay sở dĩ đứng ở đây, chính là bởi vì hành vi như vậy của Tinh Quân, thực khó khiến người tin phục

- Như thế nào?

Thái Bạch giả cau mày nói:

- Hẳn là thương nghị cơ mật đại sự thiên địa trong Lăng Tiêu bảo điện, cũng cần thông bẩm một tiếng đối với Hữu Cầm Nguyên Soái?

Hữu Cầm Huyền Nhã đáp:

- Nếu như trước đó không có công bố, lúc này vì sao lại nói chúng tiên thần đã sớm biết?

- Ngụ ý của Hữu Cầm Nguyên Soái, là ý chỉ của Ngọc Đế bệ hạ, còn cần chúng tiên thần thương định?

Thái Bạch giả mỉm cười đáp:

- Ngọc Đế bệ hạ nhân từ, đối với các lộ tiên thần tín nhiệm có thừa, ngày bình thường cũng là chiếu cố rất nhiều, không đành lòng trách cứ, nhưng Hữu Cầm Nguyên Soái đừng có quên, Thiên Đình này, cần tôn ý chỉ của Ngọc Đế bệ hạ, Thiên Đình này, vẫn là lời nói của bệ hạ mới được tính

- Ngày hôm nay ngươi lấy danh nghĩa gián ngôn, làm sự tình chống đối Ngọc Đế bệ hạ, xem thường thiên uy, không phục thiên quy, phải bị tội gì?

Hữu Cầm Huyền Nhã nhấp nhẹ bờ môi, lại chỉ là cúi đầu không nói

nói không lại

rất rõ ràng không phải đối thủ cùng một đẳng cấp

Thái Bạch giả lại chủ động lui về phía sau nửa bước. nói:

- Hữu Cầm Nguyên Soái, tiểu thần biết ngươi cũng là một mảnh lòng thành? Chỉ là bị người châm ngòi, để người lợi dụng? Lúc này mới có chuyện hôm nay. Tề Thiên Đại Thánh chẳng qua là hư danh, cấp cho Mỹ Hầu Vương liền cho Mỹ Hầu Vương? Có thể có tệ nạn gì đối với Thiên Đình?

- Lời nói vừa rồi của Hữu Cầm Nguyên Soái, kỳ thật có chút nói ngoa, Mỹ Hầu Vương là tiên thiên thạch thai, xuất thân Bổ Thiên Thạch, tự thân có đại công lớn, đại pháp lực, phẩm tính cũng xem như tốt, y chỉ là sau khi xuất thế gần gũi với yêu hầu, cho nên mới mang lai lịch Yêu tộc

- Bây giờ ngũ châu yên ổn, Tứ Hải thái bình, Thiên Đình quản hạt Tam Giới, cũng không thể chỉ có sự tình chinh chiến chinh phạt, cũng phải học được hai chữ biến báo

Chương 2029: tự động cách âm

- Thiên hạ vạn linh chi tộc đều là Yêu tộc, yêu trừ không hết, giết không dứt, không bằng cảm hóa Yêu tộc, để cho bọn hắn cũng có thể tồn tại ở trong thiên địa

- Yêu tộc, Nhân Tộc, sinh linh tiên thiên, đều là sinh linh, Hữu Cầm Nguyên Soái đừng có bởi vì xuất thân Nhân Tộc? Liền cố chấp cảm thấy, nhất quyết phải trừ sạch hết thảy yêu vật trong thiên địa mới có thể, đó chỉ là cách cục nhỏ, phải có ánh mắt xa hơn

- Nhưng...

Hữu Cầm Huyền Nhã lời nói nhất đốn, sâu trong đáy lòng không hiểu nổi lên một đoạn lời nói

đó là một giọng nói ấm áp không nhanh không chậm nói xong sinh linh Tam Giới hắn an bài, ở trong đó nhắc tới, nhắc tới...

- Hữu Cầm Nguyên Soái

Thái Bạch giả lại cười nói:

- Ngươi đã hiểu chưa!

- Tinh Quân nói sai rồi!

Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lấp lóe quang mang, định tiếng nói:

- Vạn linh chi tộc cũng không phải là đều hóa thành Yêu tộc, vạn linh chính là vạn linh, danh xưng Yêu tộc xuất phát từ Yêu Đình, vốn là tự xưng Thánh tộc, sau đó lại xưng là Yêu tộc. Yêu tộc ở trong Nhân tộc là nghĩa xấu, nhưng ở nội bộ Yêu tộc lại là có ý tuệ tinh thần

- Tam Giới hiện giờ, Thiên Địa Nhân, lục sinh hiện giờ, người, linh, tiên, ma, yêu, quỷ, linh tộc chỉ cần thoát khỏi lai lịch Yêu tộc, liền có thể trở về diện mạo bản sơ vạn tộc

- Phần lớn yêu tại Hoa Quả Sơn, tuy đều sinh ra trong vạn năm qua, lại chịu ý chí còn sót lại của Yêu Đình Thượng Cổ khống chế, nghiệp chướng bản thân rất nhiều, hành sự không kiêng kỵ, trong đó cho dù có hạng người lương thiện, nhưng người lương thiện đã ít càng thêm ít

- Yêu tộc như vậy, làm sao có thể quy thuận Thiên Đình, Yêu Vương sinh ra trong Yêu tộc như vậy, cho dù phẩm đức cao thượng, đức hạnh vẹn toàn, lại làm sao có thể được phong cho danh hào Tề Thiên Đại Thánh? Hai chữ tề thiên, chính là ngang trời, đây mới là không tuân theo đối với Ngọc Đế bệ hạ!

Thái Bạch giả hơi nheo mắt lại trong giây lát

bầu không khí trong Lăng Tiêu bảo điện trầm mặc một lần nữa, chúng tiên im lặng không nói, Ngọc Đế bệ hạ vẫn là mặt không thay đổi ngồi iwr bên trên bảo tọa, như thể cái gì cũng đều không nghe thấy vậy

tại Linh Sơn, bên cạnh hồ sen

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào thủy kính thuật Đa Bảo Phật Tổ mở ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hữu Độc sư muội, đáy lòng nổi lên đủ loại tình hình khi nàng mới quen chính mình tại Độ Tiên Môn

chính là năng lượng này, chính là tinh thần này

cho dù chính mình nhận biết có hạn, cũng phải kiên trì chính nghĩa của chính mình, đây mới là Hữu Cầm Huyền Nhã lóng lánh quang mang

Lý Trường Thọ yên lặng giơ ngón tay cái lên

Đa Bảo ở một bên cũng là hơi hoãn sắc mặt, chậm rãi nói:

- Huyền Nhã không tệ, có thể nói cho Thiên Đạo hóa thân không thể phản bác, giống như Trường… khục, vị cấm kỵ Thiên Đạo kia

tự động cách âm • đích thực

Lý Trường Thọ giờ phút này khoác lên da Hư Bồ Đề, tự nhiên cân nhắc Hư Bồ Đề nên nói cái gì

tuy rằng đã tiếp cận ngả bài lật bàn, nhưng chính mình chỉ có tôn trọng đối thủ của chính mình, cũng như làm đến cực hạn những gì chính mình có thể làm, cho dù là một phân một hào, một khắc một cái chớp mắt, cũng có thể ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng

đã muốn tìm kiếm thận trọng, vậy dĩ nhiên là phải quán triệt đến cùng

cho nên, Lý Trường Thọ nói:

- Nữ tiên này e là nguy rồi

- Đạo hữu lời ấy sai rồi

Đa Bảo Phật Tổ chậm rãi nói:

- Tạm không nói Ngọc Đế bệ hạ sẽ bảo vệ nữ tiên này, coi như là chúng bạn tốt tại Thiên Đình của cấm kỵ Thiên Đạo kia, cũng sẽ che chở nữ tiên này

- Thiên Đạo ở bên trong thiên địa này tất nhiên là không gì không làm được, nhưng cũng không thể tùy tâm sở dục, càng không thể muốn làm cái gì liền làm cái đó, trong đó tự có hai chữ cân đối

- Điều Thiên Đạo muốn cân nhắc chính là, động Hữu Cầm Huyền Nhã, chắc chắn sẽ kích thích các cao thủ bất mãn đối với Thiên Đình, tuyệt đối không có lời

Đa Bảo hơi dừng lại một chút, lại nói:

- Bần đạo, khục, bần tăng cũng sẽ ra tay khi tất yếu, cùng lắm thì liền mang Hữu Cầm Huyền Nhã về Linh Sơn che chở, khi tất yếu đưa nàng rời đi Hồng Hoang thiên địa, đi tìm gặp cấm kỵ Thiên Đạo kia

Lý Trường Thọ nói thầm một tiếng đa tạ sư huynh dưới đáy lòng, mặt ngoài lại chỉ là lãnh đạm gật đầu

hắn vừa định nói mấy lời không hay, liền nghe mặt nước truyền đến một giọng nói quen thuộc

Đông Mộc Công!

- Chuyện này... bệ hạ, lão thần có lời nói

Đông Mộc Công khom người đứng dậy, Ngọc Đế chậm rãi gật đầu, ôn hoà nói:

- Mộc Công cứ nói thẳng, vô luận ngươi nói cái gì, đều tha thứ cho ngươi vô tội

Đa Bảo chớp chớp đầu lông mày, Lý Trường Thọ cũng là cười khẽ một hồi dưới đáy lòng

Chương 2030: biến số

Hữu Cầm sư muội đứng sau lưng cấm kỵ Thiên Đạo hắn này, cùng với đông đảo bạn tốt của hắn, cho nên Ngọc Đế bệ hạ chỉ là nhìn nàng phản bác Thái Bạch giả như thế nào, vẫn luôn chưa từng lên tiếng

phía sau lưng Mộc Công chỉ có Ngọc Đế, muốn nói một chút lời nói làm dịu tràng diện xấu hổ, Ngọc Đế lại là chủ động bảo vệ Mộc Công

lại nghe Đông Mộc Công ôn hoà nói:

- Hữu Cầm Nguyên Soái, các vị đồng liêu bất mãn đối với chuyện này, nhưng việc này ván đã đóng thuyền, Thiên Đình cũng không thể thay đổi xoành xoạch, theo ý kiến của lão thần, sắc phong Mỹ Hầu Vương thành Tề Thiên Đại Thánh, quả thật có chút... qua loa

- Nhưng Thái Bạch Tinh Quân cũng là suy tính vì Thiên Đình, việc này chẳng qua là chư vị đồng liêu đối với quản lý Tam Giới ý kiến không hợp nhau, cũng không phải là tranh chấp quá lớn, cũng đừng có làm bệ hạ chịu bêu danh như vậy

- Thay vì tiếp tục tranh luận việc này, chẳng bằng ngẫm lại biện pháp đền bù, xem thử có kế sách song toàn hay không, vừa có thể trấn áp khí diễm Yêu tộc, cũng sẽ không làm việc này ảnh hưởng uy danh Thiên Đình, ảnh hưởng Tam Giới vận chuyển

nói xong, Đông Mộc Công vái chào một cái đối với Ngọc Đế, cúi đầu đi trở về vị trí của chính mình, nhẹ nhàng thở ra một hơi

Thái Bạch Kim Tinh cũng chậm rãi gật đầu, lui lại nửa bước, đứng ở bên người Ngọc Đế

Ngọc Đế chậm rãi nói:

- Các vị ái khanh, thương nghị đi

- Bệ hạ!

Lý Tĩnh lập tức phát ra tiếng:

- Mạt tướng nguyện lãnh binh hủy diệt Yêu tộc Hoa Quả Sơn, trong vòng một trăm năm, dẹp yên đại yêu Thượng Cổ Tam Giới!

- Bệ hạ!

Văn Khúc Tinh Quân trịnh trọng hành lễ:

- Tề Thiên Đại Thánh đã quy thuận Thiên Đình, hạng người lương thiện trong Yêu tộc, cũng có thể hóa thành trợ lực của Thiên Đình chúng ta, vừa vặn dùng chuyện này làm cơ hội, tan rã lai lịch Yêu tộc

lại có đại thần nói:

- Thần cho rằng không ổn, Yêu tộc là gút mắc đã lâu của Thiên Đình, ngày xưa Thiên Đình đánh Yêu tộc là địch của thiên địa, hiện giờ lại trắng trợn chiêu nạp, làm sao có thể không ảnh hưởng thiên uy?

- Mạt tướng ngu dốt, ngược lại là cảm thấy có thể tru diệt toàn bộ sinh linh phía trên Thiên Tiên cảnh trong Yêu tộc, đồng thời đuổi yêu còn lại đến sơn dã

- Phải biết những Yêu tộc phía trên Thiên Tiên cảnh này cũng có dòng dõi, có bạn tốt tri kỷ, bọn hắn cừu thị đối với Thiên Đình, thiên địa sẽ càng loạn hơn

lập tức, ngươi một lời, ta một câu, trong Lăng Tiêu bảo điện hiếm khi náo nhiệt

Hữu Cầm Huyền Nhã đã lui sang bên cạnh, nàng mạo hiểm liều chết gián ngôn, bây giờ đã xem như công thành lui thân

nhưng Lý Trường Thọ thấy cảnh này, đáy lòng lại thoáng có chút bất đắc dĩ

cô nương ngốc này rõ ràng sẽ bị Thiên Đạo dùng làm thương...

Cùng lúc đó, phía trên ba mươi ba trọng thiên, trong Tử Tiêu Cung ngay phía trên Hồng Hoang thiên địa

Đạo Tổ cùng với lão đạo áo bào xám ngồi ở bên cạnh Tạo Hóa Ngọc Điệp, sắc mặt từng người có chút ngưng trọng, nhìn chăm chú vào tình hình trong Lăng Tiêu bảo điện

bọn họ đương nhiên không phải đang rầu rĩ sự tình duy trì kịch bản như thế nào, mà đang lo lắng hướng đi của chuyện hôm nay

lão đạo áo bào xám kia trầm giọng nói:

- Vì sao lại xuất hiện biến số ngươi không có cách nào trực tiếp khống chế?

- Hữu Cầm Huyền Nhã cùng với Lý Trường Thọ quan hệ quá sâu, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng

trong mắt Đạo Tổ xẹt qua một chút lạnh lùng:

- Tạm chờ việc này đi qua, khống thần hồn này, đừng có lại để cho nàng lại sinh sự

- Hiện tại mấu chốt ở chỗ sự tình biến số

lão đạo áo bào xám định tiếng nói:

- Theo con đường ta và ngươi định ra, Tôn Ngộ Không phản thiên hẳn là diễn ra sau Bàn Đào yến, ngày hôm nay chúng tiên thần đã là giải quyết việc này, sau đó nếu không đi hủy diệt yêu Hoa Quả Sơn, e là khó có thể kết thúc, như thế, toàn bộ đã không còn nằm trong tầm kiểm soát

- Ảnh hưởng sẽ không quá nhiều

Đạo Tổ nói:

- Biến số như vậy, chỉ là do lòng người không chắc chắn gây ra, ngươi lại tìm đúng thời cơ, an bài Hữu Cầm Huyền Nhã lãnh binh chinh phạt Hoa Quả Sơn, làm cho biến số này để cho ngươi và ta sử dụng là được

lão đạo áo bào xám trầm giọng hỏi:

- Lúc Lý Trường Thọ thoát ra thiên địa, bần đạo đã phong tỏa

Thiên Đạo, vốn không nên lại tái xuất biến số, bây giờ sinh ra biến số như vậy, nếu không phải bần đạo thôi diễn không đủ đối với đại đạo, thì chính là... 'số một' chạy trốn, cũng chưa độn đi

Đạo Tổ trầm mặc một hồi, nói:

- Bí cảnh Côn Bằng có động tĩnh gì không?

- Không có động tĩnh, Lý Trường Thọ kia... chẳng lẽ là Đạo Nhân Giấy chi đạo?

- Đạo Nhân Giấy chi đạo, hắn hẳn là cũng chưa ngộ ra, bằng không Tạo Hóa Ngọc Điệp sẽ có phản ứng

Chương 2031: Kỳ quái

trong mắt Đạo Tổ có tinh mang lấp lóe, nói:

- Ngươi lại lại dò xét bí cảnh Côn Bằng, bần đạo cảm ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp một lần nữa, Hữu Cầm Huyền Nhã liền xử trí theo biện pháp thương thảo vừa rồi

- Được

lão đạo áo bào xám đáp ứng một tiếng, thân hình dần dần quy về phai mờ

trong Lăng Tiêu bảo điện, chúng tiên thần thảo luận tới thảo luận lui, cuối cùng đều không thảo luận ra được phương án vẹn toàn đôi bên

biện pháp dẫn đến ảnh hướng trái chiều nhỏ nhất, nhưng thật ra là tuyên dương đối với Tam Giới Tôn Ngộ Không chính là tiên thiên linh thai mà không phải Yêu tộc, có liên luỵ lớn lao cùng với Nữ Oa nương nương, Thiên Đình xem ở bên trên mặt mũi của Nữ Oa nương nương, cho Tôn Ngộ Không hư danh như vậy

như thế cũng có thể miễn cưỡng giải thích được

sau đó lại nhanh chóng hủy diệt yêu hội tụ tại Hoa Quả Sơn, triển khai một dợt diệt yêu trừ ma tại Tam Giới, để Tôn Ngộ Không vạch ra giới hạn cùng với Yêu tộc

phần lớn chúng tiên thần đều cho rằng điều này là khả thi

cũng có tiên thần đề nghị, phải chăng chiêu Tề Thiên Đại Thánh tới cùng nhau thương nghị, lại bị Thái Bạch Kim Tinh giả kia lấy lý do 'Tề Thiên Đại Thánh' không có phẩm cấp không vào được Lăng Tiêu bảo điện, trực tiếp cự tuyệt

Mộc Công thở dài:

- Như thế, lại là Thiên Đình đang dựa vào Tề Thiên Đại Thánh chúng tiên thần im lặng không nói, Ngọc Đế lại nói:

- Có thể tha cho yêu vốn sinh ra ở Hoa Quả Sơn không chết, như thế, cũng là tính chiếu cố cảm nhận của Tôn Ngộ Không

mặc dù Tôn Ngộ Không lúc này còn uống rượu ở trong phủ Tề Thiên Đại Thánh, không biết chút nào trên người mình đã xảy ra chuyện gì

vào lúc chúng tiên thần cho rằng việc này đã tính kết thúc, để Thác Tháp Lý Thiên Vương đi giải quyết hậu sự là được, Thái Bạch giả kia lại lên tiếng một lần nữa

lão quan nhi này cười nói:

- Lý Tĩnh Nguyên Soái, ngày hôm nay chính là Hữu Cầm Nguyên Soái gián ngôn, mới có sự tình chinh phạt như vậy, công lao này phải chăng cũng nên chia cho Hữu Cầm Nguyên Soái một nửa? Bệ hạ, chẳng hạn như cũng để cho Hữu Cầm Nguyên Soái cùng nhau lãnh binh tiến đến, như thế cũng tiện luận công hành thưởng sau chiến

một cái chớp mắt này, trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế, Mộc Công, mấy vị tiên Tiệt Giáo đạo cảnh đầy đủ cao ký ức không tổn hao gì nhíu mày

tại Linh Sơn, bên cạnh hồ sen, biểu tình của Lý Trường Thọ cùng với Đa Bảo cũng là hiếm khi đồng bộ, từng người nhíu mày lại

nhưng Lý Trường Thọ rất nhanh liền cười lạnh, nói:

- Vị Hữu Cầm Nguyên Soái này e là có phiền toái

- Kỳ quái thay

Đa Bảo Phật Tổ buồn bực nói:

- Hữu Cầm chẳng qua là một tiểu Kim Tiên, tại sao lại bị Thiên Đạo để mắt tới rồi? Ngày hôm nay gián ngôn chính là nàng, nếu lãnh binh xuất chinh Hoa Quả Sơn cũng là nàng, nếu như bầy khỉ tại Hoa Quả Sơn lại chết bất đắc kỳ tử, như vậy hầu tử chẳng phải là sẽ hận chết nàng? Giết người tru tâm, cũng chỉ như vậy

Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài dưới đáy lòng, lại là trong nháy mắt suy nghĩ rõ ràng Đạo Tổ vì sao muốn nhằm vào Hữu Cầm

biến số

chịu ảnh hưởng của chính mình sự tình, Tây Du kiếp nạn, ở dưới sự can thiệp của Hữu Cầm xuất hiện biến số

lúc này nếu như Đạo Tổ cẩn thận một chút, nói không chừng liền đã bắt đầu giám sát ba ngàn đại đạo

dù sao trước đây Đạo Tổ phí hết tâm tư, làm cho 'số một' chạy trốn rời đi thiên địa, Thiên Đạo thuận thế đạt đến 'viên mãn' tạm thời, lại đóng băng trạng thái 'viên mãn' này

một khoảnh khắc tức vĩnh cửu

mà thôi, cũng không phải đại sự gì

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào tình hình trong Lăng Tiêu bảo điện, đã là chuẩn bị hiện thân tiến đến Lăng Tiêu bảo điện, bảo hộ Hữu Cầm, thuận thế quyết đấu với Thiên Đạo

nhưng mà, không đợi hắn quyết định chủ ý, ngoài Lăng Tiêu bảo điện có mấy đạo lưu quang bay tới, hiển lộ chân hình tại chỗ cửa điện, dậm chân đi vào trong điện

người đi phía trước nhất, thân mang đại hỉ bào, để bộ râu đẹp, quanh người tản ra đạo đạo ánh vàng, tràn đầy phúc khí

tất nhiên là Long Hổ Huyền Đàn Chân Quân, Tài Thần gia Triệu Công Minh

Triệu Công Minh vừa hiện thân, chính là có chút khom người, ôm quyền hành lễ bốn phía, trên mặt mang theo nụ cười, nhưng cũng bao hàm uy nghiêm

ở sau lưng y, là bốn vị chính thần 'làm công' Chiêu Bảo, Nạp Trân, Chiêu Tài, Lợi Thị

chúng tiên thần cùng nhau hành lễ, Ngọc Đế cũng lộ ra một chút ý cười

Triệu Công Minh cười nói:

- Tiểu thần bái kiến bệ hạ!

- Ừm

Ngọc Đế đưa tay ra hiệu Triệu Công Minh miễn lễ, ôn hoà nói:

- Tài thần không ở Đấu Mỗ Điện chiếu cố Đấu Mỗ Nguyên Quân, lại bị chuyện gì kinh động đến nơi đây

- Bệ hạ, tiểu thần là hướng bệ hạ mời một vị Nguyên Soái

Triệu Công Minh thở dài:

- Hiện giờ hai đứa con trong bụng mẹ của ta kia có phần không thành thật, tiểu thần liền muốn, liệu có thể mời một vị tướng quân chính trực, kiên cường, đi qua chấn chỉnh bọn nó

Chương 2032: tâm rối loạn

chúng võ tướng lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu

Triệu Công Minh vừa cười vừa nói:

- Tốt nhất là một vị nữ tướng, dù sao trong nhà còn có nữ tiên chờ sinh, nam tiên không thỏa đáng

Ngọc Đế cười nói:

- Như vậy, Hữu Cầm Nguyên Soái như thế nào?

- Không thể tốt hơn, không thể tốt hơn

Triệu Công Minh quay người nhìn về phía Hữu Cầm Huyền Nhã, cười nói:

- Liền chọn nàng

Hữu Cầm Huyền Nhã cau mày, vội nói:

- Tài thần, mạt tướng còn muốn đi hạ giới thảo phạt...

- Ài, Hữu Cầm Nguyên Soái ngươi nhìn dưới chân là vật gì?

Triệu Công Minh đột nhiên mở miệng, Hữu Cầm Huyền Nhã vô thức cúi đầu, đã thấy có mấy thỏi vàng ròng nằm dưới chân; cứ như vậy, ánh sáng xung quanh lóe lên, một thỏi vàng ròng dài một trượng trống rỗng hiện thân, phong Hữu Cầm Huyền Nhã ở trong đó

- Đây chính là thù lao cấp cho Hữu Cầm Nguyên Soái!

Triệu Công Minh cười ha hả nói một câu, sau đó liên tục chắp tay đối với Ngọc Đế cùng với Thái Bạch giả, để tứ tướng quân Chiêu Bảo, Nạp Trân, Chiêu Tài, Lợi Thị tiến về phía trước, nâng lên thỏi vàng ròng bay ra Lăng Tiêu bảo điện

- Bệ hạ, ngài bận rộn chính sự, tiểu thần trở về che chở ba mẹ con

Ngọc Đế nói:

- Nếu có cần gì nữa, liền đi Dao Trì tìm, mau đi đi

- Hắc hắc

Triệu Công Minh mặt dạn mày dày cười cười, bước nhanh rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện

Thái Bạch giả từ đầu đến cuối không mở miệng, Ngọc Đế thuận thế hạ lệnh, để Lý Tĩnh suất chính thần Đấu Bộ, tiêu diệt yêu Hoa Quả Sơn, thả đi hầu tử hầu tôn của Tôn Ngộ Không

Lý Tĩnh lĩnh mệnh mà đi, cấp tốc chạy tới Đông Thiên Môn

nơi đó, đại quân đã sớm chờ lệnh

tại U minh Địa Phủ, Huyết Hải di chỉ, dưới Luân Hồi Tháp

từng tia từng tia khí xám vờn quanh, ngưng tụ thành thân hình khôi ngô của Đạo Tổ

y nhíu mày liếc nhìn Địa Tạng Vương bên trong Luân Hồi Tháp, bàn tay lớn khẽ vung đối với Luân Hồi Tháp, vô thanh vô tức chấn vỡ khối linh hạch to lớn kia

nhưng coi như là linh hạch Thiên Ma Tôn Giả vỡ nát, đầu đại đạo kia vẫn như cũ bị lưu ở bên trong Hồng Hoang thiên địa, trở thành quy tắc Hồng Hoang thiên địa, đây là Thiên Đạo không có cách nào xóa đi

Lý Trường Thọ!

Cánh mũi Đạo Tổ rung động nhè nhẹ, hiển nhiên là thật sự nổi giận

dù sao tư vị bị đùa nghịch, quả thực không dễ chịu

bên trong thiên địa, một đợt lại một đợt lực lượng Thiên Đạo càn quét qua lại; mà 'Hư Bồ Đề' ngồi ở bên cạnh hồ sen khẽ nhíu mày, đáy lòng thầm than quả nhiên...

Chính mình kế tiếp chỉ có thể làm một chuyện, cũng chỉ có cơ hội làm một chuyện

thuyền Côn Bằng cách Hồng Hoang còn xa, chính mình ngược lại là nhất định phải vững vàng

chỉ cần thuyền Côn Bằng tiếp cận ranh giới Thiên Đạo, như vậy quyền chủ động vẫn là nằm trong tay chính mình

- Lý Trường Thọ đã trở lại...

- Hắn cũng không rời đi, vẫn luôn chưa từng rời đi, dùng Thiên Ma chi đạo treo ở trong góc lòng người âm u, vẫn luôn đang nhìn chăm chú vào ta và ngươi, Đạo Tổ

- Linh hạch Thiên Ma Tôn Giả vào trước khi Phong Thần sát kiếp diễn ra đã được chôn xuống, hắn đã sớm chuẩn bị, Đạo Tổ

- Ngươi đã nhìn lầm sinh linh này, Đạo Tổ

- Hắn cũng không có trốn tránh, thậm chí căn bản không nghĩ tới đi tìm quê hương của hắn, Đạo Tổ

- Hắn đùa bỡn ta và ngươi, Đạo Tổ

- Biến số chưa hề tiêu tán, bên trong thiên địa vẫn luôn tồn tại biến số 'số một' chạy trốn đã thành khí hậu, đây là điềm dữ, Đạo Tổ

- Ngươi đã thua, Hồng Quân

- Đạo hữu, tâm rối loạn

tại Tử Trúc Lâm Tử Tiêu Cung

Đạo Tổ lộ ra khuôn mặt âm trầm đứng ở phía trước bàn cờ kia, trước mặt là Tạo Hóa Ngọc Điệp quang mang lấp loé không yên, quanh người có từng vị từng vị lão đạo áo bào xám đứng

các lão đạo áo bào xám không ngừng mở miệng

trào phúng, châm chọc, quỷ quyệt, cười lạnh, thất lạc, tuyệt vọng, rên rỉ, biểu tình trên mỗi một khuôn mặt không hoàn toàn giống nhau, giống như một cuộc triển lãm và sưu tập tư dục thiên địa

thân hình khôi ngô của Đạo Tổ không ngừng run rẩy, khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh kia, giờ phút này lại có chút vặn vẹo

- Tìm kiếm, tìm kiếm sinh linh mà hắn ẩn trong góc đạo tâm!

Những lão đạo áo bào xám đó cùng nhau mở miệng, dùng ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp nói xong lời nói tương tự:

- Như ngươi mong muốn, người sở hữu thiên địa

một cái chớp mắt kia, biểu tình của bọn họ nhất trí lạ thường

là trào phúng nhàn nhạt

lão đạo áo bào xám hóa thành đạo đạo lưu quang tiêu tán, Tử Trúc Lâm chỉ còn lại thân hình Đạo Tổ

Hồng Quân đứng ở phía trước Tạo Hóa Ngọc Điệp, sắc mặt âm tình bất định, tựa như quên đi hỉ nộ không lộ như thế nào, không hề cố kỵ biểu lộ sự tức giận của chính mình

đã bao nhiêu năm, chính mình chưởng khống Hồng Hoang thiên địa này đã bao nhiêu năm, chưa hề nhận qua vũ nhục như thế!

Chương 2033: Hắn định làm cái gì?

Lý Trường Thọ này dám man thiên quá hải, coi y là khỉ đùa nghịch một lần!

Cái gì ở bên ngoài thiên địa nhìn chăm chú vào chính mình, cái gì đại đạo cân đối thoát ra Hồng Hoang!

Thế nhưng tất cả đều là một trận vở kịch!

Lý Trường Thọ này đã làm cái gì ở bên trong thiên địa của y?

Hồng Quân cẩn thận cảm thụ Tạo Hóa Ngọc Điệp trước mặt, cảm thụ được ba ngàn đại đạo Hồng Hoang, ánh mắt cấp tốc đảo qua mỗi một góc Tam Giới, lượng tin tức khổng lồ căn bản không tạo thành gánh nặng gì

kẻ này nhất định đã làm cái gì đó

tên Lý Trường Thọ này không bao giờ làm sự tình mạo hiểm, hắn chủ động bỏ qua cơ hội khai chiến Thiên Đạo tại Phong Thần đại kiếp, đối mặt với việc Thông Thiên Giáo Chủ bị phong cấm thờ ơ, đối mặt với việc Thái Thanh bị phong ấn cũng có thể nhịn xuống, hẳn là có thủ đoạn đối phó với Thiên Đạo

làm Thiên Ma tiến vào chiếm giữ đạo tâm sinh linh? Từ đó làm cho vô số cao thủ sinh linh cùng nhau phản thiên?

Hay là, hắn tại các nơi chôn xuống vô số Đạo Nhân Giấy, muốn trực tiếp nổ nát vụn Hồng Hoang thiên địa? Dùng Hỗn Độn Chung mang đi hỏa chủng sinh linh? Mở lại một giới?

Hắn định làm cái gì?

Đến cùng đã làm những gì?

Hồng Quân hơi híp mắt lại, vẻ tàn khốc vờn quanh trong mắt; lại vô thức ngẩng đầu nhìn một chút, phảng phất như trên đỉnh đầu có một thanh lợi kiếm treo cao nhưng đỉnh đầu trống rỗng

Đạo Tổ đột nhiên cười khẽ, thân hình chậm rãi ngồi xuống, đưa tay phủ tro bụi bên trên áo bào, trong mắt xẹt qua một chút nghiền ngẫm, đột nhiên lại là cười to một hồi

trong tiếng cười mang theo thoải mái, mang theo sảng khoái, mang theo vài phần tự giễu

rất tốt, lúc này mới xứng làm đối thủ của bần đạo

tư tưởng vượt mức quy định Hồng Hoang, cùng quê quán với tên gia hoả kia, mưu tính ngoài dự liệu, đây mới là sinh linh bần đạo kiêng kỵ

nhưng Trường Thọ

thiên địa này, bần đạo kinh doanh năm tháng dài đằng đẵng như thế, chỗ nương tựa lớn nhất của ngươi, Thái Thanh đều đã không thể làm gì? Ngươi còn có thể làm cái gì?

'Muốn chơi một ván mèo vờn chuột cùng với bần đạo? '

Khóe miệng Hồng Quân nhẹ nhàng run rẩy, bàn tay chậm rãi ép xuống Tạo Hóa Ngọc Điệp, tiếng nói hùng hồn kia không ngừng quanh quẩn ở trong thiên địa

- Thiên Tôn ta lệnh, chưởng khống chúng sinh

bên trong thiên địa, từng tia từng tia quang mang màu vàng vẩy xuống từ bầu trời, rơi vào các nơi Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu, tại góc độ sinh linh không thể nào nhìn thấy, chui vào cổ của bọn hắn

cây cối, hoa cỏ, côn trùng, chim bay

phàm nhân, tiên nhân, yêu ma, quỷ quái

phàm là sinh linh không có viên mãn chi đạo cảnh bảo vệ, không có tu vi Đại La Kim Tiên bảo vệ, đều bị ánh vàng này xuyên vào sau gáy, lại một chút cũng không biết

trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân chậm rãi nâng bàn tay lên, ngọc bàn kia có chút xoay tròn, đột nhiên 'vỡ nát', hóa thành từng khối lập phương, lơ lửng ở trước mặt Đạo Tổ

cùng lúc đó, một chiếc đại đỉnh trôi nổi ở phía sau Hồng Quân Đạo Tổ, bốn đạo hư ảnh thần thú vờn quanh xung quanh đỉnh

đạo vận không có cách nào miêu tả khuếch tán ra từ bên trong chiếc đỉnh lớn này, Tử Tiêu Cung cùng với vô số hào quang hòa thành một thể

Vực Ngoại Thiên Ma Chi Đạo lại như thế nào?

Ngươi vụng trộm trở về Hồng Hoang lại có thể làm cái gì?

Trường Thọ ngươi đang chờ mong cái gì, đặt hi vọng ở cái gì?

Đúng vậy, cơ hội duy nhất có thể khiến cho Thiên Đạo rung chuyển rất nhỏ là tại Tây Du, Ngộ Không náo thiên, lần phản kháng cuối cùng của sinh linh, lần cuối cùng sinh linh hướng tới tự do...

Nhưng ngươi coi như âm thầm tham dự vào trong đó, lại có thể làm cái gì?

Tôn Ngộ Không không giúp được ngươi

Phật Môn?

Đa Bảo?

Bản tính của y nhát như chuột, y chính là một con chuột tầm bảo, vốn khó đảm đương trách nhiệm lớn, bần đạo xem ở trên giao tình năm đó, cho y vị trí Phật Tổ, bây giờ chẳng khác gì chúng thần

ngươi đến cùng đang tính kế cái gì?

Hồng Quân híp mắt lại, nụ cười nơi khóe miệng dần dần lạnh lùng hơn

như vậy, để bản tọa cho ngươi thấy, con khỉ này, đến cùng có thể làm cái gì

- Đạo hữu

lại có thân ảnh lão đạo áo bào xám xuất hiện ở phía sau Hồng Quân

- Lấy danh nghĩa Hoa Quả Sơn tổn hại Sinh Tử Bộ, hủy diệt khỉ thuộc nhất tộc Hoa Quả Sơn, phá toái tàn hồn, không vào luân hồi, quan sát những sinh linh khỉ thuộc đó, xem trong đó có người đạo tâm dị dạng hay không

- Được

lão đạo áo bào xám kia hóa thành lưu quang tiêu tán

Hồng Quân chậm rãi nhắm hai mắt lại, tâm cảnh hơi rung chuyển trước đây, giờ phút này đã là không hề bận tâm

vượt qua tuổi tác dài dằng dặc như thế, trải qua nhiều đối thủ như vậy, làm người thắng cuối cùng, y có tình huống nào chưa từng gặp qua?

Địch thủ lần này, đúng là chưa từng gặp qua

y tại sao lại mất cân bằng đạo tâm?

Chương 2034: khuyết điểm trên tính cách

Rất đơn giản, linh hạch Thiên Ma Tôn Giả, kỳ thật chỉ chứng minh một việc

Lý Trường Thọ tại thật lâu trước đó liền đã làm xong hết thảy chuẩn bị

Lý Trường Thọ đã sớm ngầm thừa nhận Đạo Tổ chiến thắng Phong Thần đại kiếp, hắn làm 'số một'

chạy trốn tất nhiên sẽ thoát ra bên trong thiên địa, Thiên Đạo sẽ diễn biến cho tới trình độ bao trùm Hồng Hoang như bây giờ

mà ở dưới tiền đề này, Lý Trường Thọ vẫn như cũ còn có cân đối Thiên Đạo, lực lượng ngăn cơn sóng dữ

'Lá bài tẩy của ngươi đến cùng là cái gì? Hiệu triệu sinh linh cùng nhau cầu nguyện? '

Đừng có đùa như vậy

sinh linh, cũng chẳng qua là chất dinh dưỡng của Hồng Hoang thiên địa

...

Bắt đầu thôi

ở bên cạnh ao sen Linh Sơn, Lý Trường Thọ điều khiển Hư Bồ Đề giả thân, lẳng lặng ngồi ở kia

Đa Bảo Phật Tổ đã là rời khỏi nơi đây, tiến vào trong chính điện, triệu tập một đám cao thủ bên trong Linh Sơn, cảm thụ được Thiên Đạo dị thường

tùy cơ ứng biến

tiên thức Lý Trường Thọ đảo qua phương viên mấy ngàn dặm Linh Sơn, có thể thấy bầu trời các nơi lấp lánh ánh vàng, từng tia từng tia sợi tơ chui vào cái cổ sinh linh từ linh hươu nhảy nhót ngọn trong núi, cho đến sinh linh dưới Đại La cảnh bên trong Linh Sơn

từ cá bơi trong sông, tiều phu đốn củi bên trong núi rừng nơi xa, lại đến Kim Thiền đang ngủ say trong linh ao trước mặt hắn

hết thảy sinh linh, chỉ cần tự thân chi đạo không viên mãn, tất cả đều bị tia ánh vàng đó chui vào cổ

mà sinh linh không hề biết chút nào

không cần phải đi xem, cũng không cần đi tìm

giờ phút này tại Nam Châu thế tục, nơi độc chướng Bắc Châu, tiên sơn rộng lớn Đông Châu, Tây Ngưu Hạ Châu sản vật mỏng manh núi non trùng điệp, Trung Thần Châu tiên giới rộng lớn, đều là như vậy

Thiên Đạo hấp thu lực lượng sinh linh

Thiên Đạo khống chế mệnh đồ sinh linh

mà giờ khắc này, Thiên Đạo đang trực tiếp giám sát đạo tâm sinh linh thiên địa, tìm kiếm tung tích của mình

làm cho Lý Trường Thọ cảm thấy có chút buồn cười chính là, Đạo Tổ lúc này còn chưa từng hoài nghi Hư Bồ Đề

đây cũng là chỗ khác biệt giữa hắn cùng với Đạo Tổ

dựa theo phương thức tư duy của hắn, nếu 'biến số' thiên địa kế tiếp ở trên người Tôn Ngộ Không, vậy trước hết liền tra rõ sinh linh có quan hệ cùng với Tôn Ngộ Không

lão sư hắn này, là có ảnh hưởng sâu nhất đối với Tôn Ngộ Không, cũng là đại năng tiếp xúc lâu nhất cùng với Tôn Ngộ Không, hẳn là có hiềm nghi lớn nhất

thậm chí, nếu đổi chỗ cho nhau, Lý Trường Thọ sẽ trực tiếp ra tay xoá bỏ Hư Bồ Đề

nhưng Đạo Tổ sẽ không

Đạo Tổ bên trong thực chất thật ra là có chút tự phụ, Hư Bồ Đề chính là 'đại sư dạy khỉ' Đạo Tổ tự mình chọn, là đã trải qua thử thách của Đạo Tổ

nếu Đạo Tổ hoài nghi Hư Bồ Đề, liền xem như phủ định bản thân ở một trình độ nhất định

chuyện này đối với Đạo Tổ quen thuộc khống chế hết thảy mà nói, là rất khó tiếp nhận

【 Chỉ cần bảo trì phương thức tư duy của sinh linh, đều sẽ có khuyết điểm trên tính cách, đây là định nghĩa sinh linh cơ bản】

Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi ở bên cạnh hồ sen, giờ phút này nhìn như bình tĩnh, trên thực tế tâm thần đã hoàn toàn căng cứng, tính toán mỗi một cái tiết điểm thích hợp chính mình ra tay

hắn nhất định phải lợi dụng được mỗi một lần cơ hội xuất thủ kế tiếp, ở trong tay Đạo Tổ, mọc ra thêm một chút chỗ tốt có lợi đối với phe mình

đường dài dằng dặc đã là đi tới điểm cuối cùng, đi về phía trước chính là lạch trời

đã đến trình độ như bây giờ, đã là không có cách nào lui bước, cũng không thể nào lui về sau

Lý Trường Thọ khống chế Hư Bồ Đề nhắm hai mắt lại, tâm thần chuyển đến chỗ giả thân số hai ở, nhìn chăm chú vào Hoa Quả Sơn 'yêu thanh' huyên náo lúc này

giả thân số ba tùy thời chuẩn bị tự bạo chuyển dời lực chú ý của Đạo Tổ, tranh thủ một cút thời cơ cho lần ra tay kế tiếp của chính mình

hắn mơ hồ có thể cảm ứng được...

Tại Hỗn Độn Hải, thuyền Côn Bằng đang toàn lực lao vùn vụt về hướng Hồng Hoang

đoàn cao thủ Nhân Giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư, Khổng Huyên, Văn Tịnh Đạo Nhân, mang theo mười mấy vị tiên Tiệt Giáo đã qua xét duyệt xác định không có vấn đề, chính là hậu viện ổn định của phe mình

tại Hỏa Vân Động, mấy vị Nhân Hoàng đứng ở phía trước hồ nước Toại Nhân Thị từng tĩnh dưỡng, nhìn chăm chú vào hồ nước không ngừng cuồn cuộn bong bóng kia

ở phía sau bọn họ, từng chiếc chiến xa đã bị huyết quang bao trùm, anh linh Nhân Tộc duy trì trầm mặc

tại Nam Thiệm Bộ Châu, An Thủy Thành

từng sợi tơ nối liền trời đất, bách tính ở nơi đây bình tĩnh tế điện Long Vương bên trong miếu Hải Thần, bình tĩnh trải qua sinh hoạt ồn ào náo động, bình tĩnh chờ đợi mệnh đồ sau này

thiên địa hoàn toàn yên tĩnh

Chương 2035: chuyện xưa khủng bố Hồng Hoang

mà tại ranh giới Ngũ Bộ Châu, từng đầu từng đầu đại yêu thân mang theo nghiệp chướng, cõng từng sợi tơ, hai mắt vô thần trốn vào địa mạch, mà về hướng Hoa Quả Sơn Đông Thắng Thần Châu

đây chính là một đại át chủ bài của Đạo Tổ, cũng là thiên địa chân chính Đạo Tổ bày ra cho hắn xem sau khi lột xuống giả nhân giả nghĩa

như lồng giam

Lý Trường Thọ có thể đoán được đại khái dự định của Đạo Tổ, đối phương nếu như không điều tra được thân ảnh của chính mình, tự nhiên sẽ bức bách chính mình hiện thân

mà giả thân số hai 'nghiệp chướng đại yêu', cùng với giả thân số ba 'Luyện Khí Sĩ Thiên Tiên cảnh', cũng không có cách nào trốn qua mệnh đồ bị Thiên Đạo giám sát, bị Thiên Đạo ảnh hưởng tinh thần

Lý Trường Thọ nhất tâm tam dụng, tận lực duy trì ba cỗ giả thân sẽ không bại lộ, giảm ý nghĩ dưới đáy lòng xuống đến thấp nhất

lúc này Đạo Tổ triển lộ ra thủ đoạn như vậy, chính là đang cảnh cáo Lý Trường Thọ

vô luận Lý Trường Thọ muốn làm cái gì, chọc giận Thiên Đạo, Thiên Đạo tùy thời có thể xoá bỏ hết thảy sinh linh dưới Đại La cảnh

đến lúc đó, sinh linh chết hết, cái gọi là lập trường sinh linh liền biến thành lời nói suông

nếu đổi lại thành người khác đối mặt với cục diện như vậy, sợ đã sớm là thúc thủ vô sách. —— Đạo Tổ khống chế đối với thiên địa, đã là đến tình trạng vô cùng khủng bố, cầm chúng sinh để uy hiếp đơn giản nhất, cũng trực tiếp nhất

chuyện xưa khủng bố Hồng Hoang • chân thật

Đạo Tổ còn có bao nhiêu át chủ bài?

Chắc hẳn hẳn là còn có rất nhiều, nhưng đều không trọng yếu

Lý Trường Thọ khe khẽ thở dài dưới đáy lòng, quanh người xuất hiện từng tia từng tia sương mù, đạo vận giải không đại đạo vờn quanh tự thân, khuôn mặt toát ra ba phần cảnh giác, ba phần nghi hoặc, ba phần khẩn trương, một phần mờ mịt

một biểu đồ hình quạt hoàn hảo đã sẵn sàng

giờ phút này, ở điểm xung đột tại Hoa Quả Sơn bên trong thiên địa

yêu tộc chỉ là vật làm nền, Thiên Binh Thiên Tướng đã ở trên đường

trước đây dựa vào 'tivi nhỏ' Đa Bảo sư huynh mở, có thể nhìn thấy Ngọc Đế đã hạ lệnh, thảo phạt chúng yêu Hoa Quả Sơn nhưng bỏ qua cho bầy khỉ

nhưng lúc này Đạo Tổ đang khống chế đông đảo đại yêu tiến đến Hoa Quả Sơn, mục đích của y chính là muốn gây ra thương vong bừa bãi tại Hoa Quả Sơn, khi tất yếu sẽ còn trực tiếp hạ xuống thiên phạt

dựa vào lý giải của bản thân đối với Đạo Tổ, Đạo Tổ đã có tâm tư xoá bỏ 'khỉ làm công' Tôn Ngộ Không này

giết khỉ cảnh cáo Thọ

mệnh của bầy khỉ kia, trở thành vòng xoáy trung tâm nhất, cũng chính là đầy đủ châm chọc

nhưng không có cách nào, điều Tôn Ngộ Không để ý nhất, trừ sư phụ cùng với những sư huynh sư tỷ đã tìm không thấy đó, chính là đám hầu tử trung thành với y này

ngoài ra, Đạo Tổ còn có lá bài tẩy uy hiếp chính mình

sư muội lúc trước muốn truy tìm chính nghĩa cùng với giá trị của bản thân ở trong thiên địa này, Hữu Cầm Huyền Nhã chẳng qua, Huyền Nhã giờ phút này hẳn là có chút an toàn

phần an toàn này cũng không phải là bởi vì nàng được Triệu lão ca cùng với Kim Linh tẩu tẩu che lại, đơn thuần là bởi vì Đạo Tổ biết chính mình đối với hai chữ thân hữu có bao nhiêu coi trọng, Đạo Tổ vào lúc chưa xác định được át chủ bài của hắn đến cùng là cái gì, sẽ không dễ dàng đi động Huyền Nhã

Lý Trường Thọ cảm thấy, xác suất rất lớn, ở bên trong nhận biết của Đạo Tổ giờ phút này, điểm mấu chốt đánh cờ vẫn là ở trên người Tôn Ngộ Không

nhưng trên thực tế, Lý Trường Thọ giờ phút này muốn cũng không phải là quay chung quanh Ngộ Không đánh cờ, mà là làm thế nào bảo vệ Ngộ Không

...

Tại Thiên Đình, phủ Tề Thiên Đại Thánh

Tôn Ngộ Không nằm ở trên lan can phía trước cửa chính điện, toàn thân lông khỉ tản ra khí tức rượu ngon, trong đó còn có mười tám tiểu thần ngũ giai bị đánh ngã

Tôn Ngộ Không híp hai mắt, hưởng thụ nhàn nhã giờ phút này, đối với thiên địa biến hóa, dị thường bên trong thiên địa, dường như nửa điểm cũng đều không cảm ứng được

kỳ thật cảm ứng được

y cảm thấy bầu trời dường như thấp hơn một chút, có chút đè nén ngột ngạt, không mấy sảng khoái

Tề Thiên Đại Thánh...

- Hắc hắc

hầu tử nhếch miệng cười cười, nhưng cười được một nửa liền hoãn thanh thở dài

cũng không biết hầu tử hầu tôn như thế nào cũng không biết bọn người Ngưu đại ca phải chăng còn ở Hoa Quả Sơn

hẳn là vẫn còn ở đó, dù sao xem dự định của những lão yêu vật đó, là muốn phát triển Hoa Quả Sơn thành thánh địa Yêu tộc, trở thành bàn đạp cho Yêu tộc tiến vào Thiên Đình nhậm chức

Mỹ Hầu Vương y được Thiên Đình tiếp nhận này, chính là đèn sáng sau này của Yêu tộc

đèn sáng? Minh đèn còn tạm được

Tôn Ngộ Không hút tới nửa bầu rượu cách đó không xa, cầm lấy rót vào trong miệng

Chương 2036: Dẫn xà xuất động

y làm sao không cảm giác được, Thiên Đình là xem thường Yêu tộc, đại bộ phận chính thần bên trong Thiên Đình, đối với Yêu tộc đều ôm địch ý, hơn nữa là địch ý thuần túy

bởi vì tuyệt đại đa số chính thần Thiên Đình này, không phải sinh linh tiên thiên, mà đều là Nhân Tộc

đây chính là Thiên Đình Nhân Tộc

Yêu tộc cùng với Nhân Tộc ân ân oán oán, y tất nhiên là nghe mấy huynh đệ của mình nhắc qua, nhất là Ngưu đại ca, nói với y rất nhiều, cũng khuyên y rất nhiều

trước đó Hoa Quả Sơn lâm vào tuyệt cảnh, điều duy nhất y nghĩ tới, chính là liều mạng với Thiên Đình, chết ở trước mặt hầu tử hầu tôn của chính mình

sư phụ lấy tên Ngộ Không cho y, để y đi tìm hiểu hết thảy trống vắng lý lẽ, nhưng Tôn Ngộ Không tìm hiểu một hồi lâu, liền phát hiện ra chính mình còn chưa rõ ràng vấn đề tự thân

y từ đâu mà đến, lại vì sao mà tới

y tồn tại ở trong thiên địa lại có ý nghĩa gì

thiên địa tạo hóa y, đến cùng là vì giao cho y một sứ mệnh, hay đó là một sự ngẫu nhiên không có mục đích gì

về sau, Tôn Ngộ Không phát hiện ra chính mình nghĩ mãi mà không rõ những thứ này

nhưng y nhớ rõ đêm mưa kia, đêm mưa lúc phá đá mà ra kia, chính mình co quắp ở bên trong khe đá, đáy lòng vắng vẻ không có nửa điểm gợn sóng, mà sau khi tỉnh ngủ mở mắt nhìn thấy, là một đám hầu tử hình dáng tướng mạo giống như chính mình

cho nên...

Bỏ đi tiên thiên thạch thai, y chính là khỉ, khỉ Hoa Quả Sơn!

- Đột nhiên buồn bực cái gì

Tôn Ngộ Không cười mỉa mai, ngồi ở kia ợ rượu, tưởng tượng phủ đệ của chính mình trồng đầy cây đào, các nơi tràn đầy hình ảnh hầu tử hầu tôn

thật là tốt biết bao

đây cũng có thể coi là một đại động lực y phấn đấu sau này

- Đại Thánh ~ Đại Thánh ~

Đinh linh linh

bên tai đột nhiên nghe được một tiếng kêu gọi, Tôn Ngộ Không rùng mình, ngẩng đầu nhìn về phía nơi phát ra thanh âm

đó là trong lương đình bên trong đại viện, có một đồng tử đứng ở trong sương mù, trong tay cầm một chiếc lục lạc, đang nhẹ nhàng lay động

Tôn Ngộ Không nghiêng đầu, không hiểu ra sao liền đứng dậy, lảo đảo mà đi về hướng lương đình, chỉ mấy bước liền xuất hiện ở bên trong lương đình, bị sương mù nuốt mất

tiếng nói của đồng tử kia vang lên một lần nữa:

- Đại Thánh, nơi này có bảo bối

Tôn Ngộ Không mơ mơ màng màng nhìn về phía trước, thấy được đại môn hé mở, lại chậm rãi đưa ánh mắt hướng lên trên, giật mình một cái liền thanh tỉnh một chút

Đậu Suất Cung!

Đây không phải phủ đệ của Thái Thượng Lão Quân sao?

Hầu tử lên trời mặc dù ít ngày, nhưng Thái Thượng Lão Quân là ai, hắn tất nhiên là biết được, càng là không chỉ nghe qua danh hào này một lần ở trong miệng Ngưu đại ca trụ cột Thiên Đình, đại cao thủ Nhân Giáo, là tồn tại tuyệt đối không thể trêu chọc bên trong Thiên Đình

chính mình lúc này làm sao lại mơ mơ màng màng đi đến Đậu Suất Cung? Đáy lòng còn có một loại xúc động, không thể không bước về phía trước?

Giờ phút này Tôn Ngộ Không tất nhiên là không có cách nào nhìn thấy, sau lưng y có một sợi tơ vàng đang khe khẽ run rẩy, khu sử y từng bước một, tiến vào trong Đậu Suất Cung

tại Tử Tiêu Cung, Tử Trúc Lâm

Đạo Tổ nhìn chăm chú vào tình hình như vậy, không ngừng gảy tơ vàng trong tay

một bên có lão đạo áo bào xám vừa vặn hiện thân, thấy thế hỏi:

- Đạo hữu, vì sao còn muốn tăng pháp lực cho Tôn Ngộ Không?

- Dẫn xà xuất động

Đạo Tổ lạnh nhạt nói:

- Bên trong thiên địa tìm không được cái bóng của Lý Trường Thọ, nhưng Lý Trường Thọ tính kế tất nhiên có quan hệ cùng với Tôn Ngộ Không, làm cho Tôn Ngộ Không mạnh lên, phối hợp với chấn động Thiên Đạo, dẫn hắn hiện thân ra tay

lão đạo áo bào xám gật gật đầu, nói:

- Đã liên tục xác nhận qua, bí cảnh Côn Bằng bình yên vô sự, đại đạo của Lý Trường Thọ xác thực ở lại tại kia, tựa hồ như là bản thể không dám trở về

Đạo Tổ hơi nhíu mày, thấp giọng nói:

- Không thể phớt lờ, hắn có lẽ đã thông qua Thiên Ma chi đạo buông xuống, vẫn là không có cách nào sửa chữa Thiên Ma chi đạo sao?

- Không sửa chữa được

lão đạo áo bào xám trầm giọng nói:

- Đầu đại đạo này cũng không phải là ngưng tụ thành tại Hồng Hoang, mà là ở bên trong Hỗn Độn Hải, dựa vào Thiên Ma Tôn Giả không ngừng thôn phệ chân linh cùng với mảnh vỡ đạo tắc, tự động ngưng tụ mà thành

Đạo Tổ nói:

- Mà thôi, nghĩ biện pháp phong tỏa liên quan giữa Lý Trường Thọ cùng với thiên địa này

- Đạo hữu, phải chăng có chút phản ứng quá độ

lão đạo áo bào xám nói:

- Có lẽ linh hạch kia, chỉ là một cái hậu thủ của Lý Trường Thọ...

- Tuy có khả năng như vậy, nhưng tuyệt đối không thể phớt lờ

trong mắt Hồng Quân xẹt qua một chút tàn khốc, nhìn chăm chú vào tình hình dưới lòng bàn tay mình

Chương 2037: mưa phùn

Tôn Ngộ Không đã là đi vào phòng luyện đan trống rỗng, lấy xuống từng hồ lô, đổ vào trong miệng ăn như gió cuốn, còn không ngừng ợ hơi bật cười

một cỗ dược lực bề bộn hóa thành linh lực, tràn ngập toàn thân y, lại cấp tốc thấm vào máu thịt của Tôn Ngộ Không, cường hóa thân thể của y

- Dương Tiễn ở nơi nào?

Đạo Tổ đột nhiên hỏi một câu, lão đạo áo bào xám một bên kia nhắm hai mắt lại, ngực hiện ra một bức tranh, hiển lộ ra cảnh tượng Mai Sơn

Dương Tiễn đang ngồi chơi ở trong một chỗ núi rừng, bên người còn có mấy vị tiên tử, lại là Dương Thiền cùng với thị nữ của nàng

Đạo Tổ nheo mắt lại, hiển nhiên là đang suy nghĩ, nhưng cuối cùng lại lắc đầu

- Không cần dùng y, để Thiên Đình trực tiếp đại chiến cùng với Tôn Ngộ Không

lão đạo áo bào xám ứng tiếng, trong khi thân hình cấp tốc tiêu tán, lại có lão đạo áo bào xám mới sinh ra ở bên cạnh

phân thân Thiên Đạo, cũng bắt đầu bận rộn

tại Đậu Suất Cung, Tôn Ngộ Không mơ mơ màng màng ngã xuống bên cạnh lò luyện đan, lông khỉ toàn thân bị lô hỏa phản chiếu đỏ bừng; giờ phút này hắn chỉ cảm thấy đạo tâm mông lung, đầu óc quay cuồng

'Lão Tôn ta, đây là thế nào? '

Sợi tơ vàng phía sau lưng Tôn Ngộ Không kia lặng yên biến mất, dưới thân một lần nữa xuất hiện từng đoàn từng đoàn sương mù một chút lực lượng Thiên Đạo xẹt qua, thân ảnh Tôn Ngộ Không đã biến mất không thấy, không biết tung tích

...

Ba ngày sau, tại Hoa Quả Sơn Đông Châu

Hoa Quả Sơn mấy ngày nay có chút náo nhiệt, náo nhiệt vượt quá dự đoán của một đám cao thủ Yêu tộc trước đây

bọn họ cũng không biết Lăng Tiêu bảo điện tại Thiên Đình đã nghị sự cái gì, cũng không nghe thấy tin đồn nào, sở dĩ náo nhiệt như vậy, chỉ là bởi vì một số lớn cao thủ Yêu tộc, tụ đến từ năm châu bốn biển

chỉ trong vòng hai ba ngày ngắn ngủi, mấy ngàn vị cao thủ Yêu tộc đã tụ tập tại Hoa Quả Sơn

nơi đây lúc này, vẻn vẹn chỉ là Yêu tộc Kim Tiên cảnh đều có hơn sáu trăm, hơn phân nửa cũng đều là lão yêu Thượng Cổ, một đường trốn trốn tránh tránh đến ngày hôm nay, không hiểu ra sao liền chạy đến Hoa Quả Sơn

ngoài ra, càng có hơn mười mấy vị Đại La Kim Tiên tới nơi đây tham gia náo nhiệt, muốn nhìn một chút đường ra của Yêu tộc đến cùng ở nơi nào

thật giống như, Hoa Quả Sơn đã thật sự trở thành thánh địa Yêu tộc trung hưng

ở trong mắt của Yêu tộc đúng là như vậy

đám Yêu tộc từ trên xuống dưới đều tin rằng, bọn hắn nhất định có thể hưng thịnh một lần nữa, nhất định có thể trở thành đại tộc thứ hai trong thiên địa

có một số Yêu tộc thậm chí còn chuyển đến vài đỉnh núi, ghé vào phụ cận Hoa Quả Sơn, mở rộng phạm vi thế lực Hoa Quả Sơn

Yêu tộc tụ tập, Nhân Tộc tránh lui, trong phương viên mấy vạn dặm đã không có tông môn tu tiên Nhân Tộc, càng không tung tích phàm nhân gì bởi vì Tôn Ngộ Không đi Thiên Đình làm Tề Thiên Đại Thánh, mấy vị thất Đại Thánh Yêu tộc còn lại trở thành 'tân tinh' chạm tay có thể bỏng, mỗi ngày tiệc rượu không ngừng, càng được lọt vào mắt xanh của không ít nữ yêu

cũng là bởi vì Tôn Ngộ Không không gần nữ sắc lên Thiên Đình, nhóm Yêu Vương tại nơi này cũng coi như buông thả một chút, có thể làm một ít sự tình bọn hắn ngày bình thường thích làm

ăn uống thả cửa, làm xằng làm bậy, tóm lại là làm đủ thứ chuyện ẩu tả

tại 'thánh địa', nơi Yêu tộc uống rượu nhảy múa, sống mơ mơ màng màng này, tại phụ cận Thủy Liêm Động của Tôn Ngộ Không, vách núi được trận thế thiên nhiên bảo vệ, nơi ban đầu đặt Bổ Thiên Linh Thạch

tôn hầu tử lẳng lặng nằm ở đó, mặc chiến giáp uy vũ, trên người còn có không mùi rượu tán đi, khuôn mặt khi thì tràn đầy ánh vàng, khi thì hóa thành màu xanh

một cỗ linh lực kinh người, giờ phút này đang không ngừng cuồn cuộn ở trong thân thể y

'Ngộ Không... Ngộ Không? '

Sư phụ? !

Tôn Ngộ Không mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, nhưng cơn buồn ngủ đánh tới, lại không nhịn được ngủ thiếp đi

đôi mắt khỉ trước khi nhắm lại, Tôn Ngộ Không thấy được một lượng lớn mây đen đột nhiên bay tới từ bốn phương tám hướng, nhưng trong lòng lại không tuôn ra ý nghĩ nào

một cơn mưa phùn bắt đầu rơi xuống Hoa Quả Sơn, phảng phất như đang gột rửa yêu khí nơi đây

mưa phùn mông lung như vậy chỉ kéo dài trong chốc lát, mây đen trên không trung liền dày hơn rất nhiều, lại chậm rãi đè xuống Hoa Quả Sơn lại một lát sau, một tiếng sét đùng đoàng nổ vang!

Lôi long gào thét ở chân trời, thiên uy bỗng nhiên buông xuống!

Bên trên Hoa Quả Sơn, bên trên hơn mươi đỉnh núi gần đây, sinh linh đếm không hết kia tất cả đều mộng, bọn hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, mờ mịt lại không biết làm sao

đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao chiến trận lại đột nhiên đến rồi?

Chương 2038: Buông xuống!

- Thiên Đình hẳn là, hẳn là lật lọng? !

- Đừng vội, mọi người đừng vội, Đại Thánh vừa mới lên Thiên Đình, Thiên Đình lúc này đổi ý là không có chỗ tốt đối với thanh danh của Thiên Đình!

- Đi nhanh đi, đây không phải nơi có thể ở lâu

trong phút chốc, các phong bay ra mấy trăm đạo lưu quang, lại là một nhóm lão yêu phản ứng nhanh nhất, tu vi tương đối cao, lập tức bỏ chạy về bốn phương tám hướng

nhưng một lượng lớn lưu quang này vừa muốn bay đi, bên trong thiên địa đột nhiên trải rộng sấm sét, từng cột sáng xông phá mây đen, như lồng sắt hoàn toàn bao quanh phương viên ngàn dặm Hoa Quả Sơn!

Buông xuống!

Tiếng tụng kinh nổi lên, tiếng trống trận lấn át tiếng sấm!

Tổng cộng ba trăm sáu mươi cây cột sáng cùng nhau chấn động, càn khôn trong phương viên mấy ngàn dặm bỗng nhiên ngưng kết!

Bên trong những cột sáng đó, vô số Thiên Binh Thiên Tướng cấp tốc bay ra, từng dãy, từng nhóm, trận hình không loạn chút nào, mở ra đại trận thiên la địa võng ở trong thiên địa

chúng Thiên Binh nhấc ngang trường thương trong tay, từng tia từng tia tiên quang nổi lên trái phải, liên thông trên dưới lẫn nhau, ở đằng sau ba trăm sáu mươi cây cột sáng, bày ra một hàng rào sắt thứ hai

thập phương phong cấm, thiên địa không thiếu sót!

Ngay phía trên Hoa Quả Sơn, đạo đạo lưu quang như sao chổi đánh tới, hóa thành thân ảnh mấy trăm vị chiến tướng ở trên không, từng người thả ra uy áp tự thân sau khi được Thiên Đạo gia trì

Lý Tĩnh bưng bảo tháp vượt qua đám người đi ra, ánh mắt không có chút rung động nào, đầu tiên là trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói:

- Phụng mệnh bệ hạ, tiêu diệt yêu thân mang nghiệp chướng tại Hoa Quả Sơn, người can đảm dám phản kháng thần hồn câu diệt, người thúc thủ chịu trói lưu tàn hồn vào mười tám tầng địa ngục gặp nạn. Đấu bộ thiên thần nghe lệnh! Tịnh nghiệp chướng, hộ khỉ linh!

Chúng chiến tướng đồng ý ầm ầm, từng người cầm tiên khí, thần quyền pháp khí trong tay, bay nhào xuống từ không trung

tầng mây phía sau chúng chiến tướng đột nhiên mở rộng, từng toà chiến trận do mấy trăm Thiên Binh Thiên Tướng tạo thành đồng thời đè xuống, chiến trận hóa thành hình long hổ phượng hoàng, dáng vẻ Thượng Cổ thần khí, oanh sát đến Hoa Quả Sơn!

Thiên Đình không có cho bầy yêu Hoa Quả Sơn nửa phần cơ hội phản kích

cũng đồng dạng, không có cho bầy yêu Hoa Quả Sơn nửa điểm cơ hội cầu xin tha thứ

chỉ có những hầu tử xuất thân Thủy Liêm Động nhất mạch đó, giờ phút này đều được lực lượng Thiên Đạo đánh dấu; không trung có mấy ngàn Thiên Binh Thiên Tướng tạo thành đại trận che chở, đánh từng chùm tiên quang rơi lên trên người bọn chúng

chỉ chốc lát, hơn mười mấy ngọn núi bốn phía Hoa Quả Sơn đều vỡ nát!

Hơn phân nửa bầy yêu chạy tứ tán, một cuộc thảm sát một chiều giữa thiên địa bắt đầu

Uy thế Thiên Đình, bày ra không thể nghi ngờ!

Nhưng ở trong trận đại chiến này, không ít cao thủ Yêu tộc như thể phát điên, nhào về phía những khỉ binh tràn đầy mờ mịt đó

- Tôn Ngộ Không phản bội chúng ta! Triệt để đầu nhập Thiên Đình!

- Đám hầu tinh này dựa vào cái gì được Thiên Đình che chở, bọn chúng mới là đáng chết nhất!

- Giết bọn chúng!

Trên bầu trời, Lý Tĩnh nhướng mày, ném bảo tháp trong tay xuống phía dưới, muốn thu những khỉ binh đó vào bảo tháp bảo vệ

Lý Tĩnh thấp giọng nói:

- Tốc chiến tốc thắng

đúng lúc này!

Một tia lực lượng Thiên Đạo đột nhiên xuất hiện ở phía sau Lý Tĩnh, ngưng tụ thành bộ dáng một vị lão giả áo bào trắng, tất nhiên là người mang tin tức Ngọc Đế, Thái Bạch Kim Tinh

- Lý Nguyên Soái, mệnh lệnh của bệ hạ có thay đổi, khỉ thuộc Hoa Quả Sơn trước đây bởi vì sự tình Sinh Tử Bộ bị hủy, đã thành dị số Thiên Đạo, ý của bệ hạ, chính là nhân cơ hội này, hủy diệt thần hồn những hầu yêu này, Lý Nguyên Soái đừng có do dự, tai họa như vậy, vốn là Tôn Ngộ Không trêu chọc ra

Lý Tĩnh chau mày, quay đầu nhìn chăm chú lão giả áo bào trắng

trong Lăng Tiêu bảo điện Thiên Đình, Ngọc Đế nắm chặt song quyền, lại giấu song quyền ở trong tay áo

ở một chỗ ngóc ngách trong trận đại chiến nay, trong một sơn cốc phụ cận Hoa Quả Sơn, đầu nghiệp chướng đại yêu vẫn luôn trốn trốn tránh tránh kia, vẻ sợ hãi trên khuôn mặt lúc này hơi có chút lui bước, nhìn về phía trận kịch chiến tại Hoa Quả Sơn, khóe miệng có chút run rẩy

tất nhiên là giả thân của Lý Trường Thọ

đường đường là Đạo Tổ lại tự mình ra tay đối phó một đám hầu tinh, thật sự đã bị chính mình đoán đúng

'Nếu như thế, vậy thì tới đi. '

Bản thể Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra một hơi, khống chế giả thân số ba 'Luyện Khí Sĩ Thiên Tiên cảnh', tại phụ cận Độ Tiên Môn trực tiếp vọt ra mấy vạn dặm

giả thân số ba vươn tay ra sau ót, tựa như chạm vào một sợi tơ, hời hợt trực tiếp kéo đứt

tiếp theo, đạo vận trên người lão đạo Thiên Tiên cảnh này bắt đầu xuất hiện tầng tầng biến hóa, hóa thành cân đối chi ý

Chương 2039: thiên phạt rơi xuống!

hóa thành vô cùng vô tận biến hóa chi ý, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Tử Tiêu Cung đằng sau Thiên Cung cùng với Thiên Cung, hơi chắp tay

đại đạo cân đối, buông xuống một lần nữa!

Tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ hơi híp mắt lại, cách không đối mặt cùng với lão đạo Thiên Tiên cảnh này

gần như đồng thời, giả thân số hai 'Nghiệp chướng đại yêu' kia trốn vào giữa ngọn núi trước mặt, cấp tốc lao về hướng khỉ binh Hoa Quả Sơn

giương đông kích tây mà thôi

...

- Huyền Nhã, đang suy nghĩ cái gì?

Tại phủ đệ Đấu Mỗ Nguyên Quân, trong đại điện óng ánh hoa lệ dưới trời sao kia

Kim Linh Thánh Mẫu càng trở nên ôn nhu ngồi nghiêng ở bên trên giường mềm, bàn tay vuốt bụng, nhẹ giọng hỏi Hữu Cầm Huyền Nhã xuất thần một bên

Hữu Cầm Huyền Nhã đứng ở bên cạnh giường êm chỉ là khẽ lắc đầu, chắp tay nói với Kim Linh Thánh Mẫu:

- Tâm thần mạt tướng có chút không chừng, còn thỉnh đại nhân chớ trách

- Ngồi xuống nói chuyện đi

Kim Linh Thánh Mẫu lại nói một câu như vậy, Hữu Cầm Huyền Nhã lại chỉ là khẽ lắc đầu, nói chính mình không dám

- Đây coi như là mệnh lệnh của bản tọa

- Vâng

Hữu Cầm Huyền Nhã dứt khoát ứng tiếng, ngồi ngay ngắn ở bên cạnh giường êm, đại kiếm phía sau lưng cũng bị nàng thuận thế thu vào

nàng nhớ rất rõ đối với sứ mệnh chính mình tới nơi đây—— chấn nhiếp hai vị ái tử còn chưa xuất thế của Tài Thần gia cùng với Đấu Mỗ Nguyên Quân, để cho bọn họ đừng có nghịch ngợm

mặc dù Hữu Cầm Huyền Nhã cảm thấy, việc này có chút hoang đường, nhưng có mệnh lệnh hạ đạt, nàng tất nhiên là sẽ không cự tuyệt

giờ phút này Tài Thần gia Triệu Công Minh đang đứng ở ngoài điện, thương lượng cái gì đó cùng với một đám tiên Tiệt Giáo

đại điện bị trận pháp bao khỏa, trong ngoài ngăn cách lẫn nhau, cũng không biết bọn họ cụ thể đang nói cái gì

Kim Linh Thánh Mẫu nhìn chăm chú cái cổ thon dài trắng nõn của Hữu Cầm Huyền Nhã, trong mắt toát ra mấy phần suy tư

trầm mặc chỉ chốc lát, Kim Linh Thánh Mẫu hỏi:

- Ngươi, quên hết rồi?

Hữu Cầm Huyền Nhã nói:

- Đại nhân là chỉ?

- Một vị Nhân Tộc

tiếng nói của Kim Linh Thánh Mẫu vang lên dưới đáy lòng Hữu Cầm Huyền Nhã, quần áo của hai người kết nối với nhau, giờ phút này vừa vặn liên thông

Kim Linh Thánh Mẫu nói:

- Đối với ngươi mà nói, là một người vô cùng quan trọng, ngươi quên hết rồi sao?

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng nhíu lại đôi mi thanh tú, vừa định mở miệng nói chuyện, tơ vàng sau lưng có chút rung động, đáy lòng nổi lên một đạo thân ảnh nhàn nhạt

đó chỉ là một cái bóng lưng, chắp tay đứng ở bên trên một đóa mây trắng

mây trắng bay ở độ cao không cao không thấp, duy trì tốc độ không nhanh không chậm, mờ ảo giữa các đỉnh núi

đó là...

- Sư huynh?

…

Thiên địa này, đã xảy ra chuyện gì?

Lý Trường Thọ điều khiển giả thân số ba 'Lão đạo Nhân Tộc Thiên Tiên cảnh' đứng ở trên đỉnh núi một ngọn núi hoang tại Đông Thắng Thần Châu, nhìn chằm chằm khí xám cuồn cuộn tụ tập trên đầu

thiên phạt rơi xuống!

Nơi đây cụ thể đã xảy ra chuyện gì?

Câu chuyện bắt đầu từ khi Mỹ Hầu Vương tại Hoa Quả Sơn được phong làm Tề Thiên Đại Thánh

phần lớn tiên thần Thiên Đình đối với việc này có chút phê bình kín đáo, Hữu Cầm Huyền Nhã gián ngôn tại Lăng Tiêu bảo điện, cùng Thái Bạch giả biện luận bác bỏ vài câu, làm cho Tây Du kiếp nạn chưa được Thiên Đạo báo trước xuất hiện biến số yếu ớt, khiến cho Đạo Tổ cảnh giác

Đạo Tổ nhìn kỹ ba ngàn đại đạo, phát giác được vết tích Thiên Ma chi đạo, đi đến Luân Hồi Tháp hủy linh hạch Thiên Ma Tôn Giả, nhận ra Lý Trường Thọ đã hoàn thành tính kế

cho dù ai gặp được tình hình như vậy đều sẽ tức giận cho dù là ai tự cho mình là bên thắng, khiến đối thủ chật vật chạy tới bên trong Hỗn Độn Hải, lại hưởng thụ 'khoái cảm thắng lợi' ngàn năm, cuối cùng lại phát hiện ra chẳng qua là mưu kế của đối thủ, đáy lòng hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ hơi khác thường

Đạo Tổ chính là như vậy

hết thảy đều đang phát triển theo hướng ngoài tầm kiểm soát của Đạo Tổ y, 'số một' chạy trốn không chỉ còn là tồn tại không thể xoá bỏ bên trong quy tắc đại đạo

Đạo Tổ y đã sớm bị Lý Trường Thọ an bài tính kế!

Vì đoạt lại quyền chủ động, Đạo Tổ lựa chọn tự hủy kịch bản, bắt đầu một loạt thao tác

tâm thần Tôn Ngộ Không bị điều khiển đi lạc vào trong Đậu Suất Cung, ăn linh đan trong Đậu Suất Cung, bị Thiên Đạo ném vào bên trong Hoa Quả Sơn tiềm ẩn

Đạo Tổ trực tiếp khống chế tâm thần của tàn quân Yêu Đình, khiến những cao thủ Yêu tộc này tụ tập ở bên trong Hoa Quả Sơn

chẳng qua ba ngày, Hoa Quả Sơn một mảnh huyên náo

Thiên Binh rào rạt mà đến, muốn hủy diệt bầy yêu Hoa Quả Sơn, phát động thế công sấm sét

Hoa Quả Sơn kịch chiến say sưa, một số lớn cao thủ Yêu tộc ở trước mắt hủy diệt

Chương 2040: Hiện thân

Thái Bạch giả đột nhiên hiện thân, lấy mệnh lệnh Ngọc Đế làm lý do, muốn giết sinh linh khỉ thuộc dưới trướng Tôn Ngộ Không

cử động lần này của Đạo Tổ là để kích Tôn Ngộ Không đối chiến với Thiên Đình, dẫn động biến số lớn nhất Tây Du kiếp nạn

logic của Đạo Tổ kỳ thật cũng không tính phức tạp —— thời cơ duy nhất trong thiên địa hiện nay có thể tạo thành xung kích đối với Thiên Đạo, tạo thành Hồng Hoang thiên địa rung chuyển rất nhỏ, chính là vào lúc Tề Thiên Đại Thánh đại náo Thiên Cung, Lý Trường Thọ có khả năng ra tay tại thời cơ này nhất

Đạo Tổ làm rối loạn trình tự của chính mình, kỳ thật chính là muốn đánh loạn trận cước của Lý Trường Thọ, từ đó bức bách Lý Trường Thọ hiện thân

hiệu quả cũng là có chút rõ ràng, Lý Trường Thọ quả thực đã đứng ra

nhưng đây thuộc về Đạo Tổ 'chó ngáp phải ruồi'

Lý Trường Thọ đứng ra, chỉ là không muốn để cho đệ tử nhà mình khổ sở sau ngày hôm nay mà thôi

hắn làm sao không hiểu dự định của Đạo Tổ?

Nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể ứng chiến

một tia chiến thắng cuối cùng có thể nắm bắt được, vẫn còn cơ hội móc ra từ trong tay Đạo Tổ

đây là một trận chiến can hệ đến vô số sinh linh Tam Giới, hắn nhất định phải thận trọng hết sức có thể, không cho phép sai lệch một chút nào

nhưng tương tự, đây cũng là một trận chiến quan hệ đến mệnh đồ của đệ tử chính mình sau này

Hai bên cũng không cần phải phân biệt bên nào nặng bên nào nhẹ, Lý Trường Thọ cũng không muốn hi sinh Tôn Ngộ Không để đổi lấy thắng lợi toàn bộ chiến cuộc

cái gọi là bi kịch cố hữu, chẳng qua chỉ là cái cớ cho sự thiếu năng lực

nếu ngay cả đệ tử của mình cũng không bảo vệ được, chính mình làm sao có thể nói, ở trước mặt Thiên Đạo tư dục, bảo vệ thiên hạ thương sinh?

Lần này!

Lý Trường Thọ sẽ không như lần trước nữa, mặc kệ Thiên Đạo hủy diệt Tiệt Giáo, mặc kệ Đạo Tổ phong ấn lão sư, mặc kệ Đạo Tổ tùy ý ức hiếp sinh linh có quan hệ cùng với chính mình!

giả thân số ba chủ động hiện thân, nhìn về phía Tử Tiêu Cung, tản ra đạo vận đại đạo cân đối hấp dẫn sự chú ý của Đạo Tổ

hắn làm động tác chắp tay, chỉ kém nói một câu 'đạo hữu'

Đạo Tổ đáp lại hắn cũng rất nhanh chóng dứt khoác, không có chút đạo vận nào hiển lộ, lại trực tiếp điều động lực lượng Thiên Đạo không có cách nào tính toán, hóa thành từng đoá từng đoá kiếp vân, tụ đến chỗ của giả thân số ba

chỉ là một cái chớp mắt!

Đại đạo cân đối hiện ra ở bên trong thiên địa

thân ảnh lão đạo chắp tay đứng ở trên đỉnh núi

thiên kiếp kiếp vân không giới hạn kia, đã bắt đầu liên tục ấp ủ thần lôi màu tím đen...

Hấp dẫn ánh mắt của đám sinh linh mạnh nhất bên trong thiên địa kia!

Trong Thánh Mẫu Cung, thân hình Nữ Oa nương nương đang đọc sách ở bên ao lóe lên, xuất hiện ở phía trước cửa lầu các, nhìn chăm chú vào nơi Lý Trường Thọ đang đứng ở bên trên Lăng Tiêu bảo điện, Thiên Đế thân mang áo bào màu vàng, đeo miện quan đứng dậy, nhìn chăm chú bàn ngọc trước mặt, thân thể không ngừng run rẩy

tại Đấu Mỗ Nguyên Quân Cung, Triệu Công Minh đẩy nhóm tiên Tiệt Giáo trước mặt ra, trừng mắt nhìn phía dưới biển mây

tại Linh Sơn, nơi giả thân số một Hư Bồ Đề của Lý Trường Thọ ẩn thân, thân ảnh của Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã là biến mất không thấy gì nữa, tiếng tụng kinh trong đại điện của Đa Bảo Phật Tổ đã ngừng

tại Côn Luân Sơn, tam hữu tiểu viện đằng sau Ngọc Hư Cung, trung niên đạo giả đang ngồi dưới tàng cây kia hơi ngừng lại động tác lật sách, sau đó khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu

đạo thân ảnh kia có chút lạ lẫm, lại phảng phất như có thể chứa thiên địa

đệ tử Thái Thanh...

- Trường Canh!

- Trường Thọ?

Nhưng mà, giờ phút này ai cũng không biết, Lý Trường Thọ vì sao lại đột nhiên xuất hiện

xem như là Đạo Tổ phản ứng nhất nhanh, giờ phút này cũng hơi có chút không hiểu, Lý Trường Thọ tại sao lại chọn hiển lộ tung tích tại thời cơ như vậy

theo quan điểm của Đạo Tổ, hành vi của Lý Trường Thọ rõ ràng là không quá lý trí, cũng không có mục đích đặc biệt, đối với Lý Trường Thọ mà nói cũng không phải thời cơ thích hợp

—— đây chính là điều Lý Trường Thọ đã từng nói với Đạo Tổ trước đây, góc độ bọn họ nhìn vấn đề tồn tại khác biệt căn bản

giả thân số hai âm thầm trốn vào trong lòng núi Hoa Quả Sơn

thừa dịp các nơi loạn chiến, bảo tháp của Lý Tĩnh không ngừng xoay tròn trên không trung, Thiên Đình còn chưa thu hồi đại trận che chở, chạy đến địa phương khỉ binh tụ tập

phàm là hầu tinh có một phần nghiệp chướng Thiên Đạo đặc thù vờn quanh, đều là sinh linh khỉ thuộc Tôn Ngộ Không xoá bỏ trong Sinh Tử Bộ ở Địa Phủ ban đầu

trong tay áo Lý Trường Thọ bay ra điểm điểm tinh quang, từng trận bàn vi hình do giả thân này âm thầm chế tác trước đây bay ra từ trong đại địa, đảo mắt bố thành bảy mươi hai toà na di trận

Chương 2041: thiên hỏa lưu tinh!

trận cùng với trận tương liên, pháp cùng với pháp tương thông

ở bên trong chùm sáng đại trận che chở Thiên Đình rơi xuống, những hầu tử kia hoặc là kinh ngạc, hoặc là sững sờ, hoặc là mang theo một bầu nhiệt huyết muốn đi chống lại Thiên Đình tàn sát đồng bào Yêu tộc, hoặc là muốn chạy trốn lại bị chùm sáng vây khốn

đúng lúc này, từng tia tiên quang như dây leo, quấn quanh ở mắt cá chân những hầu tử này

càn khôn đạo vận tràn ngập ra

trên bầu trời Hoa Quả Sơn, Lý Tĩnh nhìn chăm chú 'Thái Bạch Kim Tinh' trước mặt, trên khuôn mặt trầm tĩnh toát ra mấy phần không hiểu

Lý Tĩnh không hiểu hỏi:

- Chỉ là khỉ thuộc, vì sao khiên động bệ hạ chú ý như thế? Tinh Quân ngươi đến cùng muốn làm cái gì?

- Lý Tĩnh Nguyên Soái

Thái Bạch giả mỉm cười nói:

- Đây chẳng qua là bởi vì lai lịch của Tôn Ngộ Không dẫn phát phán đoán sai, trước đây vẫn luôn cho rằng Tôn Ngộ Không là Bổ Thiên Thạch do Nữ Oa nương nương luyện chế, cho nên xem y như nhân tài có thể đào tạo, nhưng hiện giờ chúng Nguyên Soái Thiên Đình bất mãn, cũng chỉ có thể giết chết Tôn Ngộ Không nhằm lắng lại lửa giận, những sinh linh khỉ thuộc này phá vỡ luân hồi trật tự, chính là ác quả do tự thân Tôn Ngộ Không dẫn xuất, cần phải giết

Lý Tĩnh chau mày, muốn mở miệng lại chỉ là sợi râu giật giật

Thái Bạch giả liếc nhìn nơi giả thân số ba của Lý Trường Thọ đang ở, cười nói:

- Lý Tĩnh Nguyên Soái đừng có do dự, việc này tiểu thần tự mình gánh chịu

- Làm việc như thế, phải chăng quá không coi những Yêu tộc này là sinh linh?

Lý Tĩnh trầm giọng nói:

- Yêu tộc tuy là Thượng Cổ di tộc, trong đó cũng có rất nhiều hạng người tàn nhẫn hiếu sát, lòng dạ khó lường, nhưng ở đây phần lớn là tiểu yêu tu vi sa sút, không khác gì yêu tinh trong núi, chúng khỉ thuộc cũng là như vậy

- Thiên Đình là vì bảo vệ Tam Giới mà sinh, vì bảo vệ kẻ yếu trước kẻ mạnh mà tồn tại, hiện giờ đối đãi với những sinh linh này như thế, phải chăng đã làm trái bản ý Thiên Đình?

- Tinh Quân đại nhân, không bằng trước tiên giam chúng khỉ thuộc ở trong bảo tháp của mạt tướng, sau đó đi đến Lăng Tiêu bảo điện, nếu bệ hạ mở miệng hạ lệnh ban chết, mạt tướng sẽ tự tay khiến bọn họ thần hồn câu diệt, có thể hay không?

- Không thể

ý cười trên mặt Thái Bạch giả dần dần biến mất, vừa định mở miệng, dưới chân đột nhiên có một cỗ đạo vận kỳ dị bộc phát

Lý Tĩnh, Thái Bạch giả đồng thời cúi đầu nhìn xuống, đã thấy bên trong chùm sáng đại trận che chở của chúng Thiên Binh, nơi nào còn có cái bóng hầu tử?

Chỉ có mấy sợi lông khỉ nhẹ nhàng bay xuống

Lý Tĩnh sửng sốt, Thái Bạch giả kia lại là cười lạnh, trong miệng thốt ra mấy chữ:

- Càn khôn na di, giới tử càn khôn, đạo hữu hóa ra là vì như vậy, thật sự là hảo thủ đoạn

lập tức, Thái Bạch giả vượt qua Lý Tĩnh, toàn thân tản ra thiên uy nồng đậm, ngôi sao năm cánh trên trán tỏa sáng rực rỡ

Thái Bạch giả nhẹ nhàng hất lên phất trần trong tay, Tôn Ngộ Không được đặt ở 'nơi xuất sinh', đang muốn tỉnh lại ngủ say một lần nữa

tiếp theo lại từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc phù, ném nó về phía trước

phù lục khắc họa bên trên ngọc phù kia phun ra ánh sáng rực rỡ, biển linh khí nồng đậm như thủy triều phun trào, ngưng tụ thành từng ngọn núi màu đỏ sậm từ trên đỉnh đầu Thái Bạch giả

tiếng nói của Thái Bạch giả truyền khắp các nơi:

- Chúng Thiên Binh về trận

Lý Tĩnh vừa định mở miệng, lại phát hiện ra chính mình lúc này không có cách nào há mồm, toàn thân đều không thể động đậy, nguyên thần chẳng biết lúc nào đã bị giam cầm

Thái Bạch giả kia giơ cao tay trái, tay áo lớn rơi xuống, bàn tay tràn đầy nếp nhăn giơ lên nâng bầu trời

- Phụng mệnh trời, nay ở đây, hủy diệt Yêu tộc Hoa Quả Sơn

lời nói chưa rơi xuống, tay trái kia đã là hời hợt trượt xuống dưới

sau lưng Thái Bạch giả, mấy trăm ngọn núi cao kia nện như điên về phía Hoa Quả Sơn, bên trong không trung như là xuất hiện mấy chục khoả Thái Dương Tinh, sóng nhiệt cuồn cuộn dâng trào ở trong thiên địa

không biết bao nhiêu Thiên Binh Thiên Tướng nhìn cảnh này, mí mắt giật giật

bên trên Hoa Quả Sơn, bảy cây đại kỳ đón gió tung bay, vô số sinh linh Yêu tộc ngẩng đầu nhìn chăm chú vào tận thế hàng lâm, dưới đáy mắt tràn đầy tuyệt vọng

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú vào một màn này, đáy lòng hơi có chút bất đắc dĩ đây chính là Đạo Tổ

luôn có thể không hề cố kỵ đích thân ra sân, cho dù là đối phó với một ít tàn quân Yêu tộc không có thành tựu, cũng có thể đường hoàng điều động linh khí gấp mười, gấp trăm lần thực lực của bọn hắn

thiên hỏa lưu tinh!

Chủ phong Hoa Quả Sơn, sụp đổ ầm ầm!

Ở trong hình ảnh tráng lệ như vậy, sinh linh rú thảm, cực kỳ bi ai, tuyệt vọng kêu gọi

【 Thiên địa rốt cuộc cũng không còn yên tĩnh như vậy nữa. 】

Chương 2042: Nổ!

Nhưng càng nhiều ánh mắt vẫn là dịch chuyển khỏi nơi này, xê dịch về phía núi hoang không biết tên bên ngoài mấy vạn dặm

bên trong thiên địa vang lên một tiếng cười khẽ, phàm là Luyện Khí Sĩ phía trên Đại La cảnh, đều cảm nhận được rõ ràng đạo vận đại đạo cân đối

theo sát đó, tiếng nói trong sáng kia vang lên khắp Đông Châu

- Đệ tử Đạo Môn Lý Trường Thọ, cầu kiến Đạo Tổ

đáp lại hắn, là tiếng nổ vang phát ra bên trong kiếp vân không ngừng cuồn cuộn trên đỉnh đầu

Lý Trường Thọ lẩm bẩm nói:

- Xem ra, phải tìm biện pháp chống đỡ lần thiên kiếp này mới được

hắn vừa dứt lời, một đạo thần lôi màu tím đen to như thùng nước bổ xuống từ không trung, cơ hồ trong nháy mắt đánh nát nửa bên thân thể giả thân của Lý Trường Thọ, trực tiếp hóa thành sương mù màu xám tiêu tán

Lý Trường Thọ lại là không động chút nào, thân thể lão đạo tàn phế này chậm rãi đổ xuống, nhưng ngay trong tay áo bên phải lão đạo, lại có thân ảnh một vị lão đạo bay ra

Thiên Ma chi pháp, làm sao có thể không có hậu bị

- Đạo Tổ, không muốn nói chuyện với ta sao?

Lời còn chưa dứt, lại có thần lôi màu tím đen bổ xuống, cơ hồ đảo mắt liền phá hủy cỗ giả thân này, cái loại cặn bã cũng không lưu lại này

ở giữa vị trí núi hoang phía dưới xuất hiện một cái động sâu, chỗ sâu nhất có thể thấy dung nham màu đỏ sậm lại có một tiếng cười khẽ vang lên, trong núi rừng bên trái có một vị trung niên đạo giả đi ra, chắp tay nhìn về phía kiếp vân trên không trung

trong Tử Tiêu Cung, mặt Đạo Tổ trực tiếp xụ xuống

tại bí cảnh Côn Bằng, Lý Trường Thọ giờ phút này cũng có chút cảm thụ không được tốt cho lắm, cưỡng ép cảm nhận được hai lần cảm nhận bị 'hủy diệt'

những Luyện Khí Sĩ đạo tâm có khe hở này, phần lớn là trước đây làm điều ác mà chưa gặp báo ứng, Lý Trường Thọ cũng coi như là mượn tay Đạo Tổ thay trời hành đạo

mặc dù có chút không tôn trọng bọn hắn, không thể vào lúc bọn họ bị chính mình công chiếm đạo tâm nói một câu 'quấy rầy', nhưng ở trong tình hình đặc thù cũng không có cách nào, chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía kiếp vân trên không trung, lạnh nhạt nói:

- Chẳng lẽ Đạo Tổ muốn ta đánh tới Tử Tiêu Cung?

Đây là chiêu thứ hai, phô trương thanh thế

tựa hồ là vì nghiệm chứng câu nói này của hắn, sâu bên trong đại địa đột nhiên truyền đến từng đợt linh lực dao động

những linh lực dao động này rất là yếu ớt, lúc mới đầu có lẽ chỉ như là cát bụi, nhưng ngay sau đó, những cát bụi này hóa thành hòn đá, hòn đá hóa thành ngọn núi

lấy Độ Tiên Môn làm tâm điểm, trong phương viên mấy ngàn dặm, linh khí bỗng nhiên bạo động!

Trong núi rừng, bên trong từng thân cây có từng đạo thân ảnh đi ra

trong dòng sông, từng người giấy bay tới mặt nước, cấp tốc hóa thành kích thước người bình thường, hai mắt vô thần bay ra khỏi mặt nước tại sơn cốc, khoáng mạch vứt bỏ, sơn lâm, thậm chí trong địa mạch!

Từng điểm sáng được thắp sáng, từng thân ảnh lần lượt đứng dậy!

Bọn họ có nam có nữ, biểu tình thường xuyên lặp lại, trước đây giống như là đất cát cây khô, lúc này cũng không có nửa phần linh tính

Đạo Nhân Giấy • trạng thái tự bạo

ở nơi kiếp vân tụ tập, Lý Trường Thọ khống chế giả thân phất tay áo một cái, phía dưới kiếp vân xuất hiện một ngụm lại một ngụm 'lỗ rách càn khôn'

tổng cộng hơn trăm!

Trong lỗ tuôn ra điểm điểm sáng ngời, mấy trăm, mấy ngàn, mấy vạn đạo thân ảnh dày đặc bay ra!

Mang theo linh khí pha tạp có thể so sánh với so với Luyện Khí Sĩ Thiên Tiên cảnh, mang theo phần lớn mặt nạ lặp lại, giống như vô số côn trùng bay, đâm xuyên vào kiếp vân!

Sấm sét gào thét, lực lượng Thiên Đạo dâng trào mãnh liệt

nhưng Đạo Nhân Giấy đột nhiên xuất hiện quả thực quá nhiều, kiếp vân cũng đều có chút không kịp phản ứng

Đạo Nhân Giấy lao tới từ mọi hướng, khảm vào trong kiếp vân trong thời gian ngắn nhất, không cho kiếp vân cơ hội bộc phát, phù lục trên người cùng nhau dẫn động, linh khí tích lũy trong đó phun trào ra!

Nổ!

Lý Trường Thọ chắp tay đứng ở phía trước sơn lâm, nhìn kiếp vân bị nổ tan kia, khóe miệng lộ ra một chút mỉm cười

một tia ánh nắng rơi ở trên người hắn, có chút ấm áp

kiếp vân tạm thời khó có thể tụ tập, Lý Trường Thọ không chút hoang mang mở ra cánh cửa một lần nữa

tình hình như vậy, liền phảng phất như thiên địa này là vườn hoa sau nhà hắn vậy

một nhóm Đạo Nhân Giấy không biết từ chỗ nào lại bay tới

nhưng Đạo Nhân Giấy lần này cũng không tự bạo, mà là 'xếp chồng lên nhau' ở xung quanh giả thân Lý Trường Thọ

từng cỗ Đạo Nhân Giấy hóa thành linh kiện, ở bên trong một thời gian ngắn chắp vá ra một đạo thân hình to lớn cao trăm trượng

một vệt tiên quang xẹt qua, thân hình này biến mất trong tay chân đan xen của Đạo Nhân Giấy, hóa thành khuôn mặt Lý Trường Thọ, thân hình Lý Trường Thọ

Chương 2043: Không đúng

thân mang đạo bào kiểu dáng bình thường, tóc dài chải thành đạo cô, hai tay chắp sau lưng nhìn về phía không trung

linh khí trong cơ thể những Đạo Nhân Giấy này, hơn phân nửa bị Lý Trường Thọ điều động, chấn động rất nhiều đại đạo nơi đây, đem tiếng nói của chính mình, truyền ra khắp thiên địa này:

- Ta đã trở về, nhưng kỳ thật vẫn luôn chưa từng rời đi, các phương không cần ra tay, có bất mãn đối với Thiên Đình, cũng tạm thời nhẫn nại, bây giờ là thời điểm ta cùng với Hồng Quân Đạo Tổ đọ sức, ai cũng không cần liên lụy vào trong đó, nếu lần này ta lại thua, các ngươi từng người mạnh khỏe, không cần mong nhớ

Chuyện này...

Bên trong Hỏa Vân Động, anh linh đại quân đã là chuẩn bị xuất phát, giờ phút này bị Hiên Viên Hoàng Đế nhíu mày ngăn lại

trong Thánh Mẫu Cung, Nữ Oa nương nương nhẹ nhàng nhíu mày, ngọn lửa vừa định dấy lên trong mắt cấp tốc lui bước

tại Đấu Mỗ Nguyên Quân Cung Thiên Đình, Kim Linh Thánh Mẫu đã chuẩn bị cho một ca sinh nở khẩn cấp, sinh con xong liền tham gia đấu pháp, giờ phút này cũng là bị lay động không nhẹ

mà Hữu Cầm Huyền Nhã bên cạnh Kim Linh Thánh Mẫu, giờ phút này đã là ngất xỉu —— là bị Kim Linh Thánh Mẫu phát giác điểm ngất đi vào lúc cảm xúc của Hữu Cầm Huyền Nhã dao động kịch liệt

trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đưa tay điểm vào Tạo Hóa Ngọc Điệp trước mặt

tại Đông Thắng Thần Châu, một đạo thần lôi bổ xuống, đánh nát hóa thân Lý Trường Thọ thật vất vả mới ngưng tụ ra, từng người giấy hóa thành tro tàn phiêu tán

Thiên Đạo chấn động, tiếng nói của Lý Trường Thọ cũng trực tiếp bị chặn lại, cấp tốc bị che đậy

phảng phất như bên trong thiên địa cũng chưa từng có rung chuyển

giống như một giấc mộng mà chỉ có một số nhỏ cao thủ nhìn thấy

nhưng giờ phút này, Thiên Đạo có thể phát giác được, Đạo Tổ có thể phát giác được, lực lượng nhân đạo cùng với lực lượng sinh linh mà lực lượng Thiên Đạo giam cầm, xuất hiện sinh động không giống bình thường

tại Lăng Tiêu bảo điện Thiên Đình, khóe miệng Ngọc Đế bệ hạ lộ ra nụ cười thản nhiên, cúi đầu liếc nhìn phần lớn tiên thần lộ vẻ mặt không hiểu ở phía dưới, lại...

Duỗi lưng một cái

ở phía trước chính điện Đấu Mỗ Nguyên Quân Cung, Triệu Công Minh vừa cười thầm, vừa vỗ đùi, lại vừa cố gắng nhịn cười

những tiên thần đó phần lớn có chút mờ mịt, đều đang tự hỏi tiếng nói nghe được, đạo vận cảm giác được vừa rồi, vì sao bên trong lạ lẫm lại mang theo một chút quen thuộc như vậy

càng có hai, ba vị tiên Tiệt Giáo tu vi tương đối cao, thình lình phát hiện ra bên trong đạo tâm của chính mình nhiều thêm một đạo thân ảnh

một cái danh tự kẹt ở trong giọng nói của bọn họ, lại không thể hô ra

- Không đúng

Triệu Công Minh chau mày:

- Lão đệ bày ra tư thế này để làm gì? Chuyện này không đạo lý, chẳng lẽ lại là bị phát hiện ra hành tung, bị ép phát ra tiếng? Có cảm giác như đây không phải là tính tình của lão đệ

chúng tiên thần xuất thân từ Tiệt Giáo quay mặt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì không chỉ là Triệu Công Minh, đại năng Hồng Hoang giờ phút này phàm là nhớ được Lý Trường Thọ, lại bắt được tình hình vừa rồi, đều đang tự hỏi, cũng đều không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra

phần sau đâu?

Đứng ra nói lời cổ vũ sĩ khí như vậy, còn bảo các lộ thế lực yên lặng theo dõi kỳ biến là được, chính mình đi đơn đấu Đạo Tổ

kế tiếp không phải là một màn ra mắt hoành tráng sao?

Đạo Tổ, Thiên Đạo, mấy vị Thánh Nhân, chúng đại năng, cũng bắt đầu không ngừng tìm kiếm ở trong thiên địa, muốn tìm được những dấu vết lưu lại khác

từ một góc độ nào đó, Lý Trường Thọ đã chiếm cứ chủ động

...

Tại Mai Sơn, trong mảnh núi rừng hoan thanh tiếu ngữ kia

Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân Dương Tiễn lật tới lật lui cá nướng trước mặt, liếc nhìn Dương Thiền cười đùa vui vẻ với thị nữ, không khỏi lộ ra mấy phần mỉm cười

không hiểu sao, mắt dọc trên trán y nhẹ nhàng rung động, tự động mở ra, lại cấp tốc khép kín

những tiếng nói bị Thiên Đạo giữ lại vừa rồi đó, tự động xuất hiện ở dưới đáy lòng Dương Tiễn

'Ta đã trở về, nhưng kỳ thật vẫn luôn chưa từng rời đi... '

Là ai?

Không biết vì sao, Dương Tiễn đưa tay sờ về phía trong tay áo, lấy ra một túi bảo nang bị phong cấm

y đã quên mất ai đã nói điều này với mình:

【Thứ này rất quan trọng, bên trong cũng không có bảo vật gì, chỉ là một ít lời, một ít kế sách của ta nếu có một ngày, ta rời đi thiên địa này, mà thiên địa, Thiên Đình gặp nguy nan khó có thể hóa giải, hoặc là ngươi cảm thấy, chính mình một lần nữa lâm vào tâm cảnh tuyệt vọng bị ta khống chế toàn trình trước đây, phong cấm trên đó sẽ tự động tiêu tán

khi đó, ngươi có thể mở ra nhìn một chút, bên trong có cẩm nang diệu kế ta để lại cho ngươi. 】

Chương 2044: Sắp quyết chiến

Những lời này tựa hồ được nói ra ở một nơi bí ẩn, bỗng nhiên khắc sâu vào trong ký ức của Dương Tiễn

chỉ là không nhớ nổi người nói chuyện là ai, chỉ nhớ được tiếng nói của người kia rất hòa hoãn, để cho chính mình có chút kính trọng, lại có chút không dám đối mặt

trước đây, Dương Tiễn đã nhìn qua cẩm nang này mấy lần, phong cấm phía trên cũng chưa từng mở ra

nhưng ngày hôm nay, vào lúc này!

Miệng cẩm nang, cứ như vậy đột ngột... mở ra

...

Tại bí cảnh Côn Bằng, nơi bản thể Lý Trường Thọ ở

trong hai mắt Lý Trường Thọ xẹt qua hai luồng khí trắng đen, tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ xuất hiện ở trước mặt hắn, lại trực tiếp biến mất không thấy gì nữa

tại phòng điều khiển chính thuyền Côn Bằng, Huyền Đô Đại Pháp Sư đang nhìn chăm chú vào 'đường thuyền' trước mặt nheo mắt, mở tay trái ra, hai luồng khí trắng đen ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, chậm rãi ngưng tụ thành Thái Cực Đồ

đây là 'thần thông' của chí bảo Thái Cực Đồ, có thể bỏ qua hết thảy ngăn trở, có thể tùy ý truyền tống giữa các 'hạt giống' mà nó chôn xuống

đương nhiên, hạt giống này rất khó chôn, nhất định phải là cao thủ có lý giải sâu sắc đối với âm dương đại đạo, phối hợp cùng với Thái Cực Đồ, mới có thể đạt tới mục đích vượt ngang Hỗn Độn Hải

dưới đáy lòng Huyền Đô Đại Pháp Sư vang lên một chút linh giác, sắc mặt lập tức trở nên có chút ngưng trọng

'Sư huynh, kế hoạch diễn ra trước thời hạn, mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát, ta trước tiên sẽ trì hoãn Đạo Tổ một thời gian, nhờ vào ngươi. '

Huyền Đô nhẹ nhàng hít vào một hơi, lập tức dẫn âm đối với Khổng Huyên, lại trực tiếp tế lên Thái Cực Đồ

âm dương nhị khí bao trùm hoàn toàn thuyền Côn Bằng to như vậy, Ngũ Sắc Thần Quang phun trào tại phần đuôi thuyền Côn Bằng, thuyền Côn Bằng vốn đã đạt tới tốc độ cực nhanh, trong một cái chớp mắt này...

Xuyên thấu vô tự càn khôn bên trong Hỗn Độn Hải!

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra một hơi, thôi diễn một lần trình tự sau cùng dưới đáy lòng

lúc này đã không còn nhiều nhánh tồn tại như vậy nữa, cây suy luận đã đi tới nhánh cây cuối cùng

hắn cũng muốn chính diện đối mặt với một trận chiến này

vận dụng lúc này chẳng qua là mấy tấm át chủ bài phế liệu mà thôi, có thể thu hút sự chú ý của bên trong thiên địa, nói cho Thánh Mẫu nương nương cùng với các vị tiền bối Nhân Hoàng Hỏa Vân Động, để cho bọn họ không cần ra tay, đã xem như hoàn thành đại bộ phận mong đợi của chính mình

về phần Thiên Ma chi pháp, át chủ bài chân chính ở chỗ Hư Bồ Đề cùng với giải không đại đạo

ngẫm nghĩ một hồi, hắn dẫn âm đối với Vân Tiêu, để Vân Tiêu cùng với Linh Nga vào điện, đáy lòng chuẩn bị một chút ngôn ngữ, vào lúc các nàng phiêu nhiên đi vào liền trực tiếp nói một câu:

- Sắp quyết chiến

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Ta sau đó sẽ đích thân đi Hồng Hoang một chuyến, làm xong việc liền trở lại, các ngươi không cần phải lo lắng sự an nguy của ta, ta tự nhiên có một trăm phần trăm tự tin toàn thân trở ra, nếu chuyện không thể làm cũng sẽ không ép buộc bản thân. Bên trong bí cảnh Côn Bằng còn có một hai gián điệp của Đạo Tổ, thực lực của đối phương không đủ, cũng là bị ảnh hưởng tâm thần, sau đó các ngươi vây khốn bọn họ là được, không cần bại lộ, cũng không cần trừng phạt

Vân Tiêu lập tức nói:

- Ta có thể đi cùng

Lý Trường Thọ thoáng có chút khó xử

- Tỷ tỷ

Linh Nga nhỏ giọng kêu lên, đưa tay giữ chặt tay mềm của Vân Tiêu, hé miệng cười đối với Vân Tiêu, nói khẽ:

- Chúng ta đợi sư huynh trở về liền tốt, nếu như chúng ta đi cùng, cũng không có cách nào tham dự quyết đấu ở giữa Đạo Tổ cùng với sư huynh, ngược lại sẽ dễ dàng trở thành con tin Đạo Tổ muốn bắt lúc chó cùng rứt giậu, ta và ngươi sau đó liền lưu lại hai cỗ Đạo Nhân Giấy, trốn vào Hỗn Độn Hải, né tránh gián điệp của Đạo Tổ, đây mới là sự tình khẩn yếu

Lý Trường Thọ: "..."

Rốt cuộc, sư muội rốt cuộc cũng trưởng thành!

Vân Tiêu còn muốn kiên trì, Linh Nga ôn nhu khuyên nàng vài câu, cấp cho sư huynh một cái biểu tình 'yên tâm, nàng sẽ chăm sóc Vân Tiêu tỷ tỷ thật tốt'

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Từ nơi này đi Hồng Hoang, nếu như không có Thái Cực Đồ tiếp ứng, bằng vào pháp lực của Vân Tiêu, ít nhất cũng phải mấy chục năm mới đến

Linh Nga nháy mắt mấy cái, sau đó khóe miệng nhẹ nhàng co quắp, không nhịn được đưa tay nâng trán

làm sao lại quên mất điều này!

Vốn định vào sau khi sư huynh đi, cùng với Vân Tiêu tỷ tỷ tạo thành đoàn hậu viện mạnh nhất, Linh Nga trong nháy mắt nước mắt lóng lánh, đáng thương nhìn về phía Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ thua trận, thở dài:

- Thôi được, các ngươi nếu muốn đi cùng, thì cùng nhau tiến vào Vân Hỗn Nguyên Kim Đấu, ta mang các ngươi đi theo, chúng ta đến đâu cùng đều có nhau, cũng may lần này ta chuẩn bị đầy đủ

Chương 2045: Tiền bối không làm được

Vân Tiêu mím môi một cái, hơi có chút áy náy mà liếc nhìn Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ tất nhiên là biết nàng áy náy cái gì, đơn giản chính là nàng cảm thấy mình không giúp được gì, còn cố chấp gây thêm phiền toái, trong lòng có chút áy náy

nhưng đúng như Linh Nga vừa rồi nói, đánh cờ cùng với Đạo Tổ, trừ phi là cấp bậc Ngũ Thánh trước Lục Thánh, chứ không phải cũng đều có thể tham dự

Lý Trường Thọ phất phất tay, để các nàng cấp tốc đi gọi người

lập tức, hắn nhắm hai mắt lại, nghiêm mặt nói:

- Tứ Mai hộ pháp, đừng có lưu thủ, đây là một trận ác chiến cuối cùng

Tứ Mai hộ pháp cùng đồng thanh trả lời, trên mặt từng người treo đầy quang huy thánh khiết

các nàng tin tưởng vững chắc, vào giờ phút này các nàng là đang vì giải cứu càng nhiều sinh linh mà kính dâng, cho dù những sinh linh này hoàn toàn khác biệt so với Vực Ngoại Thiên Ma các nàng, nhưng chuyện như vậy vẫn như cũ có ý nghĩa sâu xa

Thiên Ma chi đạo, được các nàng thôi phát đến cực hạn!

Tại Hồng Hoang, Ngũ Bộ Châu, bên cạnh hồ sen Linh Sơn

'Hư Bồ Đề' mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm vào mặt nước một lúc, như đang suy nghĩ điều gì đó, khẽ thở dài

liền nghe bên tai truyền đến một tiếng nói ấm áp, lại là Tiếp Dẫn Thánh Nhân kia chậm rãi nói:

- Bồ Đề, chớ sợ, người kia đã không có cách nào nổi lên gợn sóng, vừa rồi chẳng qua là phô trương thanh thế dưới đáy lòng Lý Trường Thọ cũng thực sự có chút không đành lòng

hắn đứng dậy, vái chào một cái đối với chỗ ở của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, sau đó thở dài thật dài

có mấy lời, kỳ thật nói ra không bằng không nói

có một số việc, chung quy là nhất định phải đi đến một bước này

hắn thấp giọng nói:

- Lão sư, đệ tử muốn mượn một vật để dùng

Tiếp Dẫn Thánh Nhân khẽ nhíu mày, đã nhạy bén nhận ra ngữ khí biến hóa yếu ớt của Hư Bồ Đề

quang mang lấp lóe, Tiếp Dẫn Thánh Nhân xuất hiện ở bên cạnh hồ sen, hai mắt nhìn chăm chú vào 'Hư Bồ Đề'

- Vật gì?

Lý Trường Thọ chỉ ngón tay vào ao sen, Kim Thiền mang theo đạo đạo phong cấm bay ra từ trong đó, theo thủ thế cỉa Lý Trường Thọ hóa thành kích thước một tấc, bị hắn hời hợt nắm

- Kim Thiền

Tiếp Dẫn nhướng mày, nhìn chăm chú ái đồ trước mặt

- Ngươi...

Lý Trường Thọ cúi đầu vái chào một cái, lúc lại đứng lên, mái tóc dài xám trắng chậm rãi hóa thành đen nhánh, thân thể cao lớn ba tấc, rộng nửa tấc, khuôn mặt hóa thành diện mạo nguyên bản của Lý Trường Thọ

- Liền mượn sự tình Hư Bồ Đề này, vãn bối nói một câu xin lỗi đối với tiền bối. Hư Bồ Đề đã sớm chết dưới tâm ma, mà ta chính là tâm ma của gã

khuôn mặt của Tiếp Dẫn trong một chớp mắt già đi rất nhiều, đáy mắt mang theo vài phần giận dữ:

- Ngươi không sợ bần đạo đánh chết ngươi ở chỗ này?

- Tiền bối không làm được

Lý Trường Thọ khẽ lắc đầu, đạo vận quanh người đột nhiên trở nên trống vắng huyền diệu, tự thân như sương mù

- Trống vắng vô ngã, vô ngã hư định

Lý Trường Thọ phảng phất như biến mất ở bên trong thiên địa, mà ở bên trong sương mù kia, một sợi xiềng xích màu tím đen hiện ra, lại ầm một tiếng nổ nát vụn

tiếng nói nhàn nhạt kia vang lên:

- Mặc dù vạn vật chung quy hư vô, tuy nhiên đạo tâm ta vẫn cố định, vì sao quy hư, bởi vì năm tháng chi đạo chỉ là hình chiếu hư ảo

- Đạo ta vĩnh cửu bất di bất dịch, trống vắng không đến tự phía trước, hết thảy vạn vật vạn linh hữu hình đều không phải hư ảo, thuỷ triều phun trào tự có chu kỳ

- Thấy chính là 'quá trình', không thấy 'kết thúc', ta tại, cho nên vô không

thân hình Lý Trường Thọ ngưng thực một lần nữa, đạo cảnh lại nhanh chóng tăng lên

hắn không nói thêm gì nữa, chắp tay một cái đối với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, nắm bắt Kim Thiền kia liền muốn rời khỏi Linh Sơn

- Ngươi đi nơi nào?

Tiếp Dẫn đột nhiên hỏi câu này

- Tử Tiêu Cung, trước mặt Đạo Tổ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta cùng với Đạo Tổ chưa luận đạo xong, ta cùng với Đạo Tổ còn có một trận giao đấu, tiền bối, nghỉ ngơi đi

lời nói chưa rơi xuống, thân hình Lý Trường Thọ đã là biến mất không thấy gì nữa

ở trên bầu trời Tây Ngưu Hạ Châu, một viên sao băng bắn lên thiên khung, ba ngàn đại đạo cùng nhau chấn động

【 Át chủ bài: Bồ Đề lão tổ, giải không đại đạo 】

Không phải chứ!

Hư Bồ Đề... là Trường Canh sư đệ?

Chuyện này, chuyện này?

Tại chủ điện Linh Sơn, Đa Bảo Phật Tổ dùng linh bảo đắp ra pháp thân kia mặt không biểu tình, bản thể trốn ở bên trong pháp thân mặt mũi tràn đầy nhăn nhó, không ngừng vỗ cái bụng của chính mình

y trước đó, thấy Hư Bồ Đề cô độc tịch mịch ở bên cạnh hồ sen, còn đi qua trêu chọc một phen!

Không hiểu sao cảm thấy hơi xấu hổ

Đa Bảo rên rỉ trong lòng, lại đưa ánh mắt nhìn về phía thân ảnh đang lao lên trời, cảm thụ được phần đạo vận đại đạo không giống bình thường kia

Chương 2046: Huyễn cảnh

y đột nhiên rõ ràng, câu 'chưa hề rời đi' kia là có ý gì

công khai trốn xa, ám tu thổ động!

Chiêu thức y thường xuyên dùng khi đoạt bảo vật với người khác tại thời Viễn Cổ!

Trường Canh nhất định đã sớm thay thế Hư Bồ Đề, dùng thủ đoạn cao minh ngụy trang thành bộ dáng Hư Bồ Đề

chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, giải không đại đạo của Trường Canh sư đệ cũng đến trình độ như vậy, thật sự có chút không thể tưởng tượng

còn có sự tình Ngộ Không kia

làm Phật Môn chi chủ, Đa Bảo Đạo Nhân tất nhiên là rõ ràng tầm quan trọng của hầu tử, Kim Thiền, Thiên Đạo trước đó đã không sai biệt lắm chỉ rõ; y bóp bóp ngón tay suy tính một chút, an bài của Thiên Đạo đối với Tây Du liền hiện ra ở trước mặt

hiện tại là tình huống gì?

Nhân vật chính Tây Du kiếp nạn mà Thiên Đạo ký thác kỳ vọng, đi theo Bồ Đề lão tổ, cũng chính là Trường Canh sư đệ, tu hành mấy trăm năm!

Đây tương đương với giáng một bạt tai vào trên mặt Đạo Tổ

Đạo Tổ từ Viễn Cổ đến hiện tại, đâu chịu nổi ủy khuất này?

Giờ này khắc này, Đa Bảo Đạo Nhân chỉ có thể đem ngàn vạn lời nói hóa thành một câu:

'Diệu a Trường Canh... '

Đáng tiếc, lúc này không thể nói thẳng ra

Trường Canh không cho bọn họ lẫn vào đại chiến kế tiếp, Đa Bảo

Đạo Nhân cũng có tính toán của chính mình, ví dụ như đi tìm cơ hội cứu giúp sư tôn nhà mình gì đó

nhưng Đa Bảo cẩn thận suy nghĩ, lại cảm thấy, chính mình lúc này làm cái gì cũng đều là sai

nếu Trường Canh có thể thắng Đạo Tổ, hết thảy vấn đề tự nhiên đều không phải vấn đề

nếu Trường Canh thua một trận này, chính mình coi như tìm được sư tôn, cũng không có cách nào cứu sư tôn ra, cứu ra cũng không thay đổi được cái gì

mệnh đồ của ngàn vạn sinh linh, đều gắn ở trên người Trường Thọ

giải không đại đạo... không phải là cấp cho Thiên Đạo một cái 【 rỗng tuếch 】?

Đa Bảo nhẹ nhàng thở ra một hơi, đáy lòng ngược lại là rất có cảm xúc, ý nghĩ hết sức phức tạp

ánh mắt của Đa Bảo xuyên thấu qua pháp thân, xuyên thấu qua đại điện, xuyên thấu qua đại trận Linh Sơn, nhìn về phía ngôi sao sáng rực trên bầu trời kia, trong mắt mang theo vài phần chờ mong

thân hình Lý Trường Thọ cấp tốc lên cao

hắn có thể cảm giác được áp lực tới từ phía trước, phía trước xuất hiện tầng tầng lớp lớp ngăn trở

linh khí, thiên uy, lực lượng Thiên Đạo, lực lượng đạo tắc...

Bay càng cao, lực cản phải đối mặt cũng càng mạnh

Đạo Tổ tựa hồ... còn chưa có điều chỉnh tốt tâm tính đối mặt với chính mình

lúc này không cần che giấu, Lý Trường Thọ thả ra tiên thức, quét về phía Hoa Quả Sơn

nơi đó chiến hỏa vẫn chưa ngừng, Yêu tộc phản kháng đã vô cùng yếu ớt, chỉ còn lại có tiêu diệt sau cùng

Tôn Ngộ Không ngủ mê man ở bên vách núi kia, thuỷ triều linh lực bên trong cơ thể đã biến mất rất nhiều, quanh người xuất hiện thất thải hào quang, Tề Thiên Đại Thánh chân chính, đã là sắp xuất thế trong tình huống như thế này

con khỉ này...

Trên đỉnh đầu Lý Trường Thọ đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy? Trong đó tản mát ra uy áp Thiên Đạo nồng đậm

hắn do dự một hồi, ở phía trước vòng xoáy đánh giá trái phải, cẩn thận suy tính, quan sát kỹ cấu tạo linh lực của vòng xoáy, suy tư đủ loại tình hình có thể sẽ xuất hiện sau khi chính mình xông vào trong đó

cũng không thể, địch nhân mở ra một cánh cửa truyền tống, chính mình liền đi vào bên trong, vạn nhất bên trong là cạm bẫy gì đó, vậy chẳng phải sẽ bị thiệt thòi lớn sao

tuyệt đối không thể đánh giá thấp bất kỳ đối thủ nào, nhất là tồn tại như Đạo Tổ, có khả năng xuất kỳ bất ý nhất

liền như vậy, Lý Trường Thọ cẩn thận quan sát trong chốc lát

mãi cho đến không ít đại năng chú ý nơi đây rõ ràng hắn đây là thận trọng cẩn thận, cùng nhau đưa tay nâng trán

mãi cho đến khi khóe miệng Đạo Tổ điên cuồng co quắp mấy lần, đưa tay huy sái, quét sạch mặt ngoài của vòng xoáy, lộ ra cánh cửa trong đó

đơn giản, rõ ràng, trực tiếp, bày ra cấu tạo trong đó cho Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ cảm ứng một hồi, lúc này mới cười nhạt một tiếng, phong khinh vân đạm cất bước bước vào trong đó, thân hình biến mất không thấy gì nữa

phía trước truyền đến tiếng côn trùng và chim chóc, thanh hương nhàn nhạt bay tới từ mảnh rừng trúc quen thuộc kia, làm cho hắn hơi có chút hoảng hốt, giống như tình hình đi đến Tử Tiêu Cung lần trước

- Lý Trường Thọ

tiếng kêu truyền đến từ phía trước

Lý Trường Thọ dẫm chân xuống, xung quanh xuất hiện từng mảnh từng mảnh sương mù, đất đai dưới chân hóa thành màu đỏ sậm, phảng phất như đưa thân vào một chỗ di tích Thượng Cổ

phóng về phía trước nửa bước, cảnh sắc xung quanh biến hóa một lần nữa, tiếng người huyên náo càng ngày càng gần, hoảng hốt một cái, đã đến một chỗ phường trấn huyên náo

huyễn cảnh?

Chương 2047: trò chuyện

Lý Trường Thọ cười cười, cũng không phá đi huyễn cảnh như vậy, cứ như vậy từng một bước, chậm rãi bước đi về phía trước

thế gian phồn hoa mê mắt ta, nhưng đạo vẫn ở trong tim ta

nếu như phá đi huyễn cảnh này, liền chứng minh huyễn cảnh này là tồn tại, ngược lại sẽ khốn tự thân vào trong đó

cạm bẫy thực cao minh

đạo tâm Lý Trường Thọ vẫn bất động, chỉ là không vội không chậm tiến lên, đợi đi ra bước thứ ba mươi ba, tất cả những huyễn tượng đó đều tiêu tán, phía trước đã là phòng trúc nho nhỏ kia

lão đạo thân hình khôi ngô mặt đen kia, cúi đầu nhìn chăm chú Lý Trường Thọ bên ngoài cửa, tức giận nói một câu:

- Vào đi

Lý Trường Thọ chắp tay một cái, phối hợp đi tới bên cạnh bàn thấp trước mặt Đạo Tổ, cũng không đợi Đạo Tổ chào hỏi, ngồi xếp bằng xuống

có một chi tiết —— bên trên bàn thấp trước đây vẫn luôn bày biện Tạo Hóa Ngọc Điệp, giờ phút này đã biến mất không thấy

Đạo Tổ hơi nheo mắt lại, nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, tựa như muốn xác nhận thân phận của Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Đạo hữu, có khoẻ hay không?

- Hừ

Đạo Tổ lãnh đạm nói:

- Ngươi thế nhưng lại trêu đùa bần đạo như thế! Đến cùng là lấy niềm tin từ nơi nào, cảm thấy bần đạo sẽ không ra tay đối với những thân bằng hảo hữu đó của ngươi

Lý Trường Thọ nói:

- Sinh linh Tam Giới, ở trong mắt đạo hữu chỉ là sâu kiến, lật tay liền có thể lật, kể từ đó, đạo hữu kỳ thật sẽ không tiến hành tính toán sâu kiến. Những thanh âm ầm ĩ phàm tục kia, dù là chính nghĩa, dù là tà ác, dù là phản thiên, dù là thuận thiên, đạo hữu đều chỉ sẽ cảm thấy bọn họ ầm ĩ

- Đây là khác biệt về cấp độ sinh mệnh, đạo hữu đứng cao nhưng không nhìn xuống, đương nhiên sẽ không khó xử bọn hắn, nói một cách đơn giản, chính là không cần thiết, nếu đạo hữu thật sự dùng thủ đoạn như vậy bức hiếp ta, đạo hữu đã là mất đi đạo tâm hằng định, như thế đã thua một nửa

khuôn mặt Hồng Quân Đạo Tổ khôi phục bình tĩnh trước đây, trong mắt toát ra mấy phần nghiền ngẫm, nói:

- Trường Thọ, ngươi tựa hồ có thủ đoạn đối phó bần đạo

- Chuyện này tự nhiên không thể nói cho đạo hữu

Lý Trường Thọ lắc đầu, cười nói:

- Trước đây ta và ngươi đánh ba ván cờ, hôm nay sao không đánh thêm ba ván nữa, ta và ngươi phân định thắng thua, năm cục thắng ba

Hồng Quân chậm rãi nói:

- Đạo hữu tựa như định chơi xấu

Lý Trường Thọ lại là không nhường chút nào:

- Ngày xưa, đạo hữu dùng thiên phạt hủy diệt Tiệt Giáo, âm thầm đánh lén Thông Thiên sư thúc để đưa thế cục quy về tầm kiểm soát của đạo hữu, tựa hồ mới thật sự là chơi xấu

Hồng Quân không khỏi im lặng, nhìn chăm chú thanh niên đạo giả trước mặt này đây chỉ là giả thân của Lý Trường Thọ

lại thêm giả thân này ở bên trong Hồng Hoang đã gần ngàn năm, Lý Trường Thọ làm cái gì, an bài cái gì, Thiên Đạo mảy may không xem xét, đây chính là chỗ Đạo Tổ kiêng kị lúc này

nhất là, tính tình của Lý Trường Thọ...

- Đạo hữu hiện giờ hẳn là đã có thủ đoạn 98% đối phó bần đạo?

- Không sai biệt lắm

trong mắt Lý Trường Thọ có hào quang nhỏ yếu lấp lóe, ngoài miệng trực tiếp thừa nhận, lại càng khiến Đạo Tổ đoán không ra

bên trong phòng trúc rơi vào trầm mặc

Lý Trường Thọ phối hợp lấy ra một bộ đồ uống trà ở bên trong tay áo, tiện tay hút hai phiến lá trúc ở bên ngoài tới, xem như lá trà

hắn lặng yên loay hoay, thần thái tự nhiên, thần sắc buông lỏng, hoàn toàn không có nửa phần khiếp đảm, cũng không có bất kỳ lo lắng gì, phảng phất như chính là đến pha trà cho Đạo Tổ uống

kế vườn không nhà trống

- Mời đạo hữu

Lý Trường Thọ chậm rãi đẩy một chén trà qua

Hồng Quân đưa tay tiếp nhận, bày ở phía trước người chính mình, đột nhiên lại cười khẽ:

- Nếu như thế, ta và ngươi trò chuyện đi

- Đạo hữu muốn trò chuyện từ chỗ nào?

Lý Trường Thọ lộ vẻ mặt suy tư:

- Ta biết, giống như có chút nhiều... cơ bản đã là mò thấy lai lịch của đạo hữu

- Tin tức tên gia hỏa kia lưu lại?

- Một nửa

Lý Trường Thọ nói:

- Phải nói là gần một nửa, một nửa khác liền viết ở bên trong thiên địa này, có một câu nói dùng tại nơi này tựa hồ không quá thỏa đáng, người đang làm, trời đang nhìn, tất cả những chuyện đạo hữu làm ra, ở bên trong Hồng Hoang thiên địa đều có ký ức, liền khắc vào bên trong cánh cửa đại đạo, tồn tại ở bên trên những đại đạo đó

- Đúng vậy, đạo hữu đối với phương diện này lý giải không sâu, dù sao đạo hữu có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, có thể dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp thôi diễn ba ngàn đại đạo, cũng có thể dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp bù đắp Thiên Đạo, đồng thời chiếm cứ quyền chủ đạo Thiên Đạo

Hồng Quân chậm rãi gật đầu, trong mắt toát ra mấy phần hiểu rõ

- Xem ra, đại đạo cân đối đã cho ngươi không ít chỗ tốt

Chương 2048: kẻ cướp đoạt lớn nhất

- Không

Lý Trường Thọ bình tĩnh nói ra một bí mật nhỏ:

- Là đạo của Linh Nga, Linh Nga lấy sao chép Ổn Tự Kinh nhập đạo, nhưng đạo của nàng cùng với Ổn Tự Kinh lại không có quá nhiều liên quan, đạo của nàng ở chỗ hình thức sao chép, ở chỗ mỗi lần bị ta phạt, vừa bất đắc dĩ kháng cự, lại vừa không thể không sao chép kinh văn, từ đó đạt được cảm ngộ

- Đầu đại đạo này, ta xưng là đọc viết chi đạo, hoặc là đọc chi đạo, nhưng cảnh giới của Linh Nga quá thấp, chưa phát hiện ra huyền bí đại đạo tự thân; đầu đại đạo này có một tác dụng kỳ diệu, chính là có thể đọc hiểu tin tức vạn vật gánh chịu, ta âm thầm tu hành đại đạo của nàng, bởi vậy mới có phi tốc đột phá trên đạo cảnh, đây thật ra là một trong những át chủ bài lớn nhất của ta

Hồng Quân Đạo Tổ có chút dở khóc dở cười, thở dài:

- Bần đạo ngày hôm nay thụ động, thế nhưng là bắt nguồn từ đạo của Linh Nga? Bần đạo chưa từng để nàng ở trong mắt, chỉ xem nàng là sinh linh phụ thuộc ngươi, chưa từng nghĩ tới... không hổ là ngươi, có thể ép sư muội mình tu được đạo cảnh như vậy

- Đạo hữu quá khen

Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần mỉm cười thành khẩn:

- Là nàng ngộ tính kinh người

- Tốt cho một câu ngộ tính kinh người

Hồng Quân hơi híp mắt lại:

- Vậy còn ngươi, ngươi cảm thấy ngộ tính của chính mình như thế nào?

Lý Trường Thọ trầm mặc chốc lát, thở dài:

- Giản dị tự nhiên, rất nhiều đốn ngộ phía trước Kim Tiên nhưng thật ra là đạo hữu chỉ điểm, rất nhiều cảm ngộ lúc sau Kim Tiên kiếp đạt được từ cân đối đại đạo cùng với bản thân ta, đạo hữu nếu như không biết trò chuyện cái gì, không bằng để ta mở đầu, tâm sự về Lãng tiền bối đi, y tên là gì?

- Ngươi đã gọi y là Lãng tiền bối, vậy liền gọi Lãng đi

Hồng Quân thở dài:

- Đây coi như là lão hữu của ta, chỉ là một mực ở trong cơ thể Phục Hi Thượng Cổ, đúng vậy, bí pháp nguyên thần thứ hai, ngươi chính là dùng bí pháp nguyên thần thứ hai cùng với Thiên Ma chi đạo, tiến hành thay thế Hư Bồ Đề

- Kỳ thật không phải

Lý Trường Thọ nói:

- Ta dùng là bí pháp bắt chước ngụy trang nguyên thần tương tự với bí pháp nguyên thần thứ hai, đây cũng là bí ẩn của Đạo Nhân Giấy chi đạo, chắc hẳn đạo hữu đã sớm biết

Hồng Quân Đạo Tổ cười nói:

- Ngươi quả nhiên đã nhận ra

Lý Trường Thọ nhướng mày một cái:

- Đạo hữu quả nhiên đã sớm biết

sau đó hai vị đạo giả này từng người cười khẽ, ngược lại là tỏ ra khá hiểu ý

Hồng Quân Đạo Tổ khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Trường Canh... Trường Thọ, kỳ thật ta và ngươi không cần đi đến tình trạng không chết không thôi, ngươi muốn để cho thiên địa cùng với sinh linh cân đối lẫn nhau, chuyện này kỳ thực là có thể thảo luận, chỉ cần ngươi có thể đưa ra thẻ đánh bạc có thể khiến cho bần đạo cảm thấy uy hiếp, bần đạo tự nhiên sẽ lui về phía sau mấy bước

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Đạo hữu kỳ thật không cần dùng lý do như vậy, át chủ bài của ta liền bày ngay ở đây, lúc này chẳng qua là muốn cho đạo hữu thể diện sau cùng, nếu đạo hữu buông ra liên quan cùng với bản nguyên thiên địa, ta tự nhiên sẽ lưu tính mạng cho đạo hữu

Hồng Quân cười nói:

- Lời nói lớn lối như vậy, hẳn chỉ là vì trì hoãn thời gian?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Trì hoãn lại có thể trì hoãn đến lúc nào? Lúc này bằng vào đầu giải không đại đạo này, đạo hữu đã không có cách nào triệt để xoá bỏ ta, chỉ có thể phong cấm, mà đây chẳng qua là một cỗ giả thân của ta, ta xác thực có chuẩn bị đầy đủ, có thể cưỡng ép trấn áp đạo hữu, lúc này chẳng qua là... niệm chút tình xưa, đạo hữu kỳ thật không tính hung ác, chỉ là đã quen khống chế thiên địa, thiếu đi lòng kính sợ đối với sinh linh

- Kính sợ? Kính sợ là nói thế nào? Sinh linh chẳng qua là cỏ rác, bần đạo cũng chẳng qua là phù du, thiên địa mới là vĩnh hằng, là thiên địa này sáng tạo ra sinh linh, cho sinh linh chỗ dung thân, sinh linh lại lấy tư dục không ngừng cướp đoạt thiên địa, làm cho thiên địa này không chịu nổi gánh nặng

- Đạo hữu mới chính là kẻ cướp đoạt lớn nhất

- Không

Hồng Quân nhìn chăm chú Lý Trường Thọ:

- Bần đạo cũng không cướp đoạt

- Chỉ là chưởng khống?

- Có gì sai khi chưởng khống?

Hồng Quân hỏi lại như thế, lại nói:

- Thiên địa cần một người cầm lái, sinh linh cần một người giám hộ, ở giữa thiên địa cùng với sinh linh cần cũng không phải là cân đối, mà là phân rõ giới hạn, kính trọng lẫn nhau, nếu như không có bần đạo, thiên địa này đã sớm mất khống chế, căn bản sẽ không có ngày hôm nay!

Lý Trường Thọ cãi lại nói:

- Những sự tình chưa phát sinh đều là hư ảo, đạo hữu lấy thiên địa lúc này làm đạo quả của mình, khó tránh khỏi có chút quá mức tự đại

Chương 2049: Khó mà nói

- Mà thiên địa hiện nay, cố nhiên là theo kịch bản đạo hữu đưa ra đi tới ngày hôm nay, nhưng mọi thứ phát sinh, ngoài khuôn khổ của kịch bản này, đều là sinh linh đang đi về phía trước, thậm chí, thiên địa này và sinh linh Tam Giới có rất nhiều cơ hội đi theo hướng cho phép họ cùng tồn tại hài hòa hơn, lại bị đạo hữu sửa chữa đến trình độ như vậy

- Đây không phải cầm lái, cũng không phải giám hộ, đây là gông xiềng thiên địa, lồng giam sinh linh, điều nó thỏa mãn, chẳng qua là lòng hiếu thắng của đạo hữu, chẳng qua là tư dục dưới đáy lòng đạo hữu

Hồng Quân nói:

- Lực lượng sinh linh giống như nước sông Hoàng Hà, nếu như không có đê đập củng cố, đã sớm nước tràn thành lụt

Lý Trường Thọ nói:

- Nhưng đê đập Hoàng Hà nổi lên từ đất bằng hạ du, treo ở bên trên mặt đất, nước sông Hoàng Hà nếu như tràn lan, hậu quả khó mà lường được, thay vì đắp đê, không bằng phòng hộ đất màu ở thượng du

Hồng Quân lại nói:

- Hoàng Hà vẩn đục, vốn là hậu quả sinh linh hoạt động, lòng tham của sinh linh sáng tạo ra phiến phù sa đó, lại như con sông lớn ở phía Nam kia, sinh linh chiếm giữ vùng đất đai màu mỡ gần sông, lũ lụt tràn ngập lại làm sao có thể trách dòng sông bất nghĩa?

Lý Trường Thọ dừng một chút, nói:

- Nhưng Thiên Đạo cũng không phải là đê, đạo hữu là đang lén đổi khái niệm, Thiên Đạo và đạo hữu bảo vệ chính là thiên địa, bảo vệ chính là bản thân dòng sông kia, mà đê tồn tại, là vì bảo hộ bách tính dọc theo sông, một trận lũ lụt là thiên tai cũng là nhân họa, sinh linh cướp đoạt tự nhiên, bị tự nhiên trả thù, đây cũng là lý lẽ sinh linh cân đối chi đạo

- Quan hệ giữa sinh linh cùng với tự nhiên vốn là khó có thể dùng một lời để khái quát, đây cũng là đáp án mà sinh linh cần đi tìm, tìm cân bằng bên trong động thái, thăm dò đường đi bên trong biến hóa

- Ta cũng không phải là cảm thấy những gì sinh linh muốn là đúng, cũng không cho rằng những điều chúng sinh làm là đúng, thử lỗi tất nhiên cần trả giá thật lớn, nhưng dù sao cũng tốt hơn một đầm nước đọng chờ bốc mùi, không đúng sao?

Hồng Quân cười cười, lắc đầu nói:

- Đạo của ta và ngươi quả thật khác biệt

- Lúc này luận đạo còn sớm

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời, cùng với Hồng Quân cùng nhau nâng chén trà lên, từng người nhấp một miếng, thấm giọng một cái, nói:

- Vẫn là vấn đề trước đây, ta và ngươi không bằng lại đánh hai ván cờ

- Ồ?

Đạo Tổ cười nói:

- Hai ván gì?

- Ván thứ tư, Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung

Lý Trường Thọ nói:

- Liền xem thử y có thể đánh vào Lăng Tiêu bảo điện hay không

Hồng Quân lạnh nhạt nói:

- Chuyện này không có quá nhiều ý nghĩa, ngươi chẳng qua là muốn dùng hình thức như vậy, bảo vệ tính mạng của Tôn Ngộ Không, để cho bần đạo không trực tiếp giết quân cờ đã hỏng này, đạo hữu, quả nhiên là người có cá tính, không cần có ván thứ tư, bần đạo liền cùng với ngươi xem vở diễn này, xem thế cục Thiên Đình phát triển như thế nào, nếu bần đạo ra tay can thiệp, chính là bần đạo thua một ván này, như thế nào?

Lý Trường Thọ cong khóe miệng lên, nói:

- Ta đây liền chiếm tiện nghi lần này

Hồng Quân cười không nói, đưa tay điểm lên bên trên mặt bàn trước mặt, tạo nên tầng tầng gợn sóng trên đó, hiện ra tình hình Tôn Ngộ Không mê man

bên trong phòng trúc lại yên tĩnh trở lại, chờ đợi hầu tử tỉnh ngủ

sau một lúc, Đạo Tổ chậm rãi nói:

- Vừa rồi ngươi nhắc đến Lãng, ngươi cảm thấy y là hạng người gì?

- Khó mà nói

Lý Trường Thọ nói:

- Nếu gặp được Lãng tại kiếp trước, ta hẳn là sẽ không có gặp gỡ gì với y

Hồng Quân cười nói:

- Ồ? Là bởi vì sự tình Hi Hòa?

- Không phải

Lý Trường Thọ lắc đầu:

- Trong bằng hữu kiếp trước của ta, cũng có người có đời sống riêng tư không đúng mực, nhưng đó là chuyện riêng tư của họ, ta mặc dù là một người chủ nghĩa bảo thủ giá trị quan, nhưng cũng sẽ không vì vậy mà cắt đứt liên lạc, đạo hữu, nếu như ta phỏng đoán không sai, Lãng kiếp trước có chút thất bại

- Có thể nói như vậy

Hồng Quân thở dài:

- Y năm đó kể cho ta nghe chuyện kiếp trước, y luôn có chút tâm ý khó bình

Lý Trường Thọ nói:

- Cho nên tự sát?

- Ồ?

Hồng Quân lộ vẻ mặt suy tư:

- Tự sát? Bần đạo cũng không biết việc này

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta nói là sự tình Lãng tiền bối khăng khăng trở về Hồng Hoang, quyết chiến cùng với đạo hữu, cuối cùng bị đạo hữu liên thủ với Thiên Đạo đánh chết, đây không phải giống như là tự sát sao?

Hồng Quân cười cười, thở dài:

- Y là địch nhân khó giải quyết nhất ta từng gặp được, cuối cùng y là bại bởi thiện niệm của mình

- Đối với đạo hữu mà nói, Lãng tiền bối so với lão sư Thái Thanh của ta còn muốn khó giải quyết hơn?

Chương 2050: Xin lắng tai nghe

- Không sai

Hồng Quân nói:

- Tính nết của Thái Thanh như thế nào ta nhất thanh nhị sở, nhưng Thái Thanh không biết bần đạo, bần đạo cùng với Lãng biết gốc rễ của nhau, đây là sự tình bần đạo kiêng kỵ nhất

Lý Trường Thọ chậm rãi gật đầu, nâng chén trà lên nhấp một hớp

Hồng Quân hỏi:

- Vì sao bần đạo luôn cảm thấy, Trường Canh ngươi là đang lừa gạt? Không bằng ngươi nói một chút bí ẩn có quan hệ với Lãng, bần đạo cũng yên tâm tiếp tục hạ bàn cờ này cùng với ngươi, mà không phải trực tiếp xoá bỏ ngươi

lại đến khâu nghiệm chứng át chủ bài quen thuộc

Lý Trường Thọ bình tĩnh gật đầu, nói khẽ:

- Lãng tiền bối năm đó sở dĩ không muốn sống, thật ra là có ba tầng lý do, ta lần lượt nói cho đạo hữu nghe, như thế nào?

Đạo Tổ nhấc chân, ngồi xếp bằng để thoải mái hơn:

- Nói đi

Lý Trường Thọ nói:

- Chuyện này khá xa, cần nói từ【tổ dân phố Hồng Hoang】... đạo hữu đối với danh tự này hẳn là cũng không lạ lẫm

Đạo Tổ mỉm cười gật đầu, cũng không có kinh nghi gì

Lý Trường Thọ liếc nhìn tình huống của Tôn Ngộ Không, không vội không chậm chậm rãi kể:

- Tổ dân phố Hồng Hoang, hẳn là danh tự Lãng tiền bối tùy ý đặt, thành phần đùa ác chiếm đa số, ta lúc này còn chưa thể xác định, danh tự này là bắt đầu dùng từ khi nào, cũng không có cách nào hoàn toàn xác định thành viên trong đó có ai, chuyện này sau đó ta sẽ tự nói phân tích của ta

- Nhưng có thể xác định chính là, tổ dân phố Hồng Hoang này, thật lâu trước đó liền đã bắt đầu quyết định hướng đi của Hồng Hoang thiên địa, căn cứ vào bút ký Lãng tiền bối lưu lại, Lãng tiền bối cùng với đạo hữu xảy ra bất đồng hẳn là phát sinh ở thời kỳ giữa đến cuối Thượng Cổ, trước khi Nhân Tộc cùng với Yêu Đình quyết chiến, khi đó là thời kỳ các ngươi bộc phát mâu thuẫn

- Đây chính là nguyên nhân đầu tiên khiến Lãng tiền bối tự sát năm đó, Lãng tiền bối cùng với đạo hữu có mâu thuẫn, lại là mâu thuẫn không thể điều hòa

Hồng Quân cười nói:

- Cụ thể?

Lý Trường Thọ trầm ngâm đôi chút, tựa như đang châm chước ngôn ngữ

Hồng Quân tiếp tục nói:

- Suy đoán như vậy quá mức nông cạn, cho dù ai nắm giữ một chút tin tức da lông đều có thể đẩy ra, không đủ để làm bần đạo kinh ngạc

- Cụ thể rất phiền phức

Lý Trường Thọ nói:

- Nếu đã như vậy, ta liền nói cả nguyên nhân thứ nhất và nguyên nhân thứ hai, đây tuy là hai nguyên nhân, nhưng lại tương hỗ lẫn nhau. Nếu như ta đoán không sai, đạo hữu lúc ấy đưa ra hai chuyện

- Thứ nhất, lấy Phong Thần kiếp nạn cùng với Tây Du tiểu kiếp làm kiếp cuối cùng của Hồng Hoang thiên địa, dùng hai kiếp nạn này phong tỏa tư dục sinh linh, hóa Lục Thánh thành nền tảng thiên địa, chế tạo Hồng Hoang thiên địa thành một chỉnh thể, mở rộng Hỗn Độn Hải vô hạn độ

- Thứ hai... làm cho Hỗn Độn Hải thôn phệ vũ trụ nơi địa cầu toạ lạc

tròng mắt Hồng Quân nhẹ nhàng rụt lại, sắc mặt có chút phức tạp, nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, lãnh đạm nói:

- Y không có khả năng có cơ hội nói với ngươi những điều này, ngươi cũng không có khả năng từ bất luận đường tắt gì biết những thứ này, ngươi không phải là đang gạt bần đạo đó chứ?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Vĩnh sinh là cái gì? Ta từ trước đó rất lâu đã suy nghĩ vấn đề này, vĩnh sinh kỳ thật chính là tuổi thọ vô tận, vĩnh sinh bên trong Hồng Hoang cũng không phải là tu thành Kim Tiên, Kim Tiên chẳng qua là trường sinh trùng ký sinh ở giữa thiên địa mà thôi, vĩnh sinh tại Hồng Hoang, chính là siêu thoát

- Sinh linh sau khi thu được vĩnh sinh, liền sẽ khát vọng năng lượng vô tận, nhưng đạo hữu ngươi đã bỏ qua một điểm, chính là ta trước đây vẫn luôn nói, bộ hệ thống mà đạo hữu ngươi thiết kế này có trăm ngàn sơ hở

- Ồ? Xin lắng tai nghe

- Hỗn Độn Hải biến hóa

Lý Trường Thọ tiện tay phất qua, bên người xuất hiện một đoàn sương mù xám, đoàn sương mù xám này nhìn như chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, nhưng lại có áo nghĩa vô biên bát ngát

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Bàn Cổ Thần khai thiên tích địa, Hỗn Độn Hải đã không còn là Hỗn Độn Hải vô tự lúc trước, cho dù thiên địa này chỉ là một mảnh nhỏ khu vực tại Hỗn Độn Hải

- Hỗn Độn Hải bắt đầu hướng về diễn hóa có thứ tự, nhưng diễn hóa này lại không ngừng bị thuộc tính của bản thân Hỗn Độn Hải đánh vỡ, đạo hữu chắc hẳn đã biết định luật thứ hai của nhiệt động lực học là gì, vạn vật đều là xuất phát từ trật tự đến hỗn loạn, tức là entropy tăng lên

- Khai thiên tích địa là một quá trình phản entropy, những vết rìu Bàn Cổ Thần tạo ra, chính là lấy ra entropy âm cho chúng sinh, nói một cách đơn giản, là Bàn Cổ Thần thông qua săn giết Hỗn Độn Thần Ma, tích lũy đầy đủ năng lượng, đem những năng lượng này mở ra Hồng Hoang có thứ tự tại Hỗn Độn Hải vô tự

Chương 2051: chính thức trở mặt

- Từ đó về sau, vô tự đang ăn mòn có thứ tự, biên duyên thiên địa kiểu gì cũng sẽ chậm rãi trở nên vô tự hóa, trừ phi có nguồn năng lượng mới

- Tại Viễn Cổ và nửa đầu Thượng Cổ, Huyền Đô Thành đại hưng, sinh linh bên trong thiên địa thăm dò ở bên trong Hỗn Độn Hải, nghĩ biện pháp hóa khí tức hỗn độn thành linh khí, kỳ thật đó chính là bản năng sinh mệnh, đối kháng với định luật entropy tăng

- Nhưng đạo hữu, Lãng tiền bối đứng ở bên ngoài chúng sinh, lý giải đại đạo bên ngoài này, lại biết ở giữa Hồng Hoang thiên địa cùng với Hỗn Độn Hải, chỉ có hai loại kết quả

- Hoặc là sinh linh Hồng Hoang thành công đối kháng entropy tăng, hóa Hỗn Độn Hải thành nguồn liên tục linh lực không ngừng của Hồng Hoang thiên địa, hoặc là chính là có thứ tự khôi phục vô tự, Hồng Hoang thiên địa quy về hỗn độn

- Hồng Hoang thiên địa hiện giờ này bị hàng rào Thiên Đạo bao khỏa, đã làm xong chuẩn bị thôn phệ Hỗn Độn Hải, tư tưởng đầu tiên của đạo hữu đã cơ bản hoàn thành, nhưng đạo hữu không chỉ là kế hoạch việc này, cùng lúc đó còn đang lo lắng Hỗn Độn Hải sau này liệu có bị khai thác cạn kiệt, mà Hồng Hoang thiên địa lại sẽ đi đến một kết thúc khác - tịch diệt

- Cho nên đạo hữu đã có tầm nhìn xa, nghĩ đến quê hương của Lãng tiền bối, một thế giới song song với thiên địa hữu hình như Hỗn Độn Hải - vũ trụ nơi địa cầu toạ lạc

Hồng Quân chậm rãi thở dài, đưa tay phất tay áo, xung quanh xuất hiện hai đạo huyễn ảnh mơ hồ, nhưng lời nói của bọn hắn lại truyền vào trong tai Lý Trường Thọ

thân ảnh nghi ngờ là Lãng tiền bối kia lớn tiếng quát lớn:

- Ta không đồng ý! Tên khốn Hồng Quân nhà ngươi! Đó là quê quán của lão tử! Ngươi đừng nói là nuốt địa cầu, ngươi coi như trộm một chút vật chất, cái vũ trụ kia đều sẽ không chịu nổi lực lượng đè ép của vũ trụ song song từ đó tịch diệt trước tiên! Ta không có khả năng làm việc này!

- Ngươi theo ta đi, đi với ta đến Hỗn Độn Hải! Rời đi Hồng Hoang thiên địa! Lão tử không thể để cho ngươi tai họa Hồng Hoang do Bàn Cổ lão ca lưu lại!

Sau đó chính là tiếng thở dài của Hồng Quân Đạo Nhân

Hồng Quân Đạo Tổ phất tay áo một lần nữa, huyễn ảnh này lập tức biến mất không thấy gì nữa

gió nhẹ lướt qua, rừng trúc vang sào sạt, thân hình Hồng Quân Đạo Tổ phảng phất như còng xuống một chút

Lý Trường Thọ gật gật đầu, nói:

- Ngược lại không chênh lệch so với ta suy đoán, đạo hữu cùng với Lãng tiền bối cũng chính là tại lúc này chính thức trở mặt

Hồng Quân cười nói:

- Sao ngươi có thể suy đoán được việc này?

- Kỳ thật rất đơn giản, ta thắc mắc tại sao Lãng tiền bối lại phải tới Hỗn Độn Hải trước khi quyết chiến với đạo hữu? Loại bỏ hết thảy khả năng có thể giả tạo, phỏng đoán còn lại dù có hoang đường hơn nữa, đó cũng là chân tướng

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Bên trong Hỗn Độn Hải tất nhiên có một chỗ khe hở huyền diệu, là cánh cửa giữa vị diện cùng với vị diện, là Lãng con đường tiền bối tới Hồng Hoang, Lãng tiền bối năm đó đi Hỗn Độn Hải, chính là vì che lấp cánh cửa này, giấu đi cánh cửa này

- Tương tự, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu đạo hữu sau khi phát hiện ra ta là đồng hương của Lãng tiền bối, tại sao lại thiên vị đủ kiểu, mở rộng cánh cửa tiện lợi

- Đạo hữu bồi dưỡng ta thành 'số một' chạy trốn, mục đích chính yếu nhất không phải làm thiên địa củng cố, cũng không phải làm

Thiên Đạo tiến hóa

- Mà là muốn trục xuất ta tới Hỗn Độn Hải, giải mã manh mối Lãng tiền bối có thể sẽ lưu lại, để ta đi hoàn thành sự tình Lãng tiền bối chưa hoàn thành, tìm được khe hở vị diện, buông xuống vũ trụ nơi địa cầu toạ lạc, thôn phệ năng lượng cái vũ trụ kia!

- Mượn nhờ bộ phận năng lượng này, có thể khiến cho Hồng Hoang thiên địa tương lai sắp tịch diệt kéo dài tính mạng trên diện rộng, tại điểm cuối Hồng Hoang, tiếp tục đối kháng entropy tăng, đương nhiên, con cờ ta này, có một ít công dụng đối với Đạo Tổ

Hồng Quân Đạo Tổ lặng lẽ một hồi, nhìn chăm chú hai mắt trong suốt của Lý Trường Thọ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào

Lý Trường Thọ cười cười, nâng chén trà lên nhấp một hớp, nói:

- Ta người này cẩn thận chặt chẽ, chưa từng cảm thấy sẽ có chỗ tốt vô duyên vô cớ, cũng không nghĩ rằng đạo hữu thật sự sẽ như thế yêu thích sinh linh như ta, sơ hở lớn nhất của đạo hữu ngươi, chính là để lại thuyền Côn Bằng cho ta

- Nếu như nói đạo hữu không đối phó được Côn Bằng, chuyện này hoàn toàn không hợp lý, đạo hữu từng đi qua thuyền Côn Bằng, biết được hết thảy bí mật của thuyền Côn Bằng, đạo hữu coi thuyền Côn Bằng là hy vọng tương lai của Hồng Hoang, khuyết thiếu chỉ là một người dẫn đường

- Đạo hữu cũng đã lật tới lật lui mấy quyển điển tịch lưu lại ở trong đó, lấy đi hai bộ trọng yếu nhất, còn có bia đá phòng điều khiển chính kia, cũng là đạo hữu lưu lại

Chương 2052: Đạo hữu không nhận?

Hồng Quân Đạo Tổ lộ ra một chút biểu tình hoang mang, hỏi:

- Ngươi đã biết những chuyện này, vì sao không công bố việc này cho mọi người?

- Chuyện này không có cách nào công bố cho mọi người, đây là đạo hữu suy tính vì Hồng Hoang thiên địa, sinh linh Hồng Hoang hẳn là đứng ở phía đạo hữu

Lý Trường Thọ có chút bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi nói:

- Kỳ thật, đạo hữu sai rồi

- Ồ?

Hồng Quân cười nói:

- Sai ở chỗ nào?

- Nhận biết sai

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Hỗn Độn Hải là thế giới hữu hình, cùng với thế giới chỗ địa cầu cũng không phải là vũ trụ song song gì, cũng không tồn đè ép ở giữa vũ trụ song song, đạo hữu ngươi bị Lãng tiền bối ảnh hưởng quá sâu, mà những gì Lãng tiền bối nhận biết, kỳ thật đều là một ít sản phẩm khoa học tưởng tượng ở quê nha của ta

Hồng Quân nói:

- Đạo hữu cao kiến?

- Âm cùng dương, chính cùng phản

Lý Trường Thọ thở dài:

- Đạo sinh nhất, nhất là ý nghĩa tồn tại, nhất sinh nhị, nhị là âm dương đối lập, hư không vốn là hư vô, trong hư vô xuất hiện hạt chính phản, ở dưới tình huống ngẫu nhiên, hạt chính phản dẫn phát hai đợt thủy triều hoàn toàn khác nhau, thế giới hữu hình sinh ra ở giữa thuỷ triều, hai thế giới hữu hình này chính là nhất chính nhất phản, là làn sóng mỹ lệ sinh ra bên trong hư không

sắc mặt của Đạo Tổ có chút âm trầm, lãnh đạm nói:

- Chứng cứ

Lý Trường Thọ nói:

- Thuộc tính âm dương của hai thế giới hữu hình chỉ là khác nhau về định nghĩa và tên gọi, bản chất là thế này, vật chất cùng với năng lượng quê nhà ta không có khả năng tồn tại ở thế giới hữu hình này, cưỡng ép lấy tới, cũng chỉ là sẽ dẫn phát chôn vùi

- Ngươi cùng với Lăng xuyên qua, lại giải thích như thế nào?

- Tồn tại cùng cấp độ với hư không chính là chân linh

Lý Trường Thọ nói:

- Thậm chí ta hoài nghi, thuỷ triều hư không chính là một lượng lớn chân linh tự giải gây nên

Hồng Quân lặng lẽ một hồi, cúi đầu nhìn chén trà trước mặt, cùng với cái bóng trong chén trà

- Đây chẳng qua là ngươi phỏng đoán

Hồng Quân nói:

- Bần đạo nhất định phải tận mắt chứng kiến được đáp án, vô luận như thế nào, tất cả những gì bần đạo làm, hết thảy cũng là vì Hồng Hoang thiên địa này có thể tồn tại lâu dài mà thôi

Lý Trường Thọ lại cười lạnh, chậm rãi lắc đầu

- Đạo hữu đừng có dối gạt mình, nếu thật sự là vì thiên địa, ngươi liền sẽ không thúc đẩy long phượng đánh nát Hồng Hoang, nếu thật sự là vì thiên địa, ngươi liền sẽ trước tiên ngăn lại La Hầu, mà không phải làm chúa cứu thế vào lúc cuối cùng, kích phát Thiên

Đạo! Làm cho hệ thống phòng ngự Thiên Đạo Bàn Cổ Thần lưu lại lộ ra sơ hở, chính mình thừa lúc vắng mà vào, trái lại khống chế Thiên Đạo!

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Ngươi chẳng qua là muốn chứng minh, chính mình mạnh hơn so vơi bản tôn, chính mình càng thích hợp tồn tại hơn so với bản tôn, từ đó lẽ thẳng khí hùng xoá bỏ bản tôn mà thôi, đúng không? Tiền bối?

- Nói chuẩn xác hơn, tâm ma của Lãng tiền bối, thiện niệm của Lãng tiền bối, nhân cách hư giả Lãng tiền bối sinh ra lúc chìm chìm nổi nổi ở bên trong Hỗn Độn Hải

- Đạo Tổ, Hồng Quân!

- Sinh linh đơn chân linh duy nhất ở bên trong Hỗn Độn Hải ngoại trừ Lãng tiền bối

- Ngươi đang hồ ngôn loạn ngữ gì vậy?

Đạo Tổ nhíu mày nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, tựa hồ muốn nhìn xem Lý Trường Thọ có phải đang nói đùa hay không, thấy sắc mặt nghiêm chỉnh của Lý Trường Thọ, lại nói:

- Đừng có nói như thế, bần đạo cùng với vị tiền bối kia của ngươi làm sao lại là một người?

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú Đạo Tổ, mặc dù cách nửa trượng khoảng cách, nhưng giờ phút này ánh mắt của hắn sắc bén như đao, tựa như có thể đâm thủng hai mắt Đạo Tổ

bên trên mặt bàn thấp ngay ngắn vẫn như cũ duy trì vân kính, trong đó hiển lộ tình hình của Tôn Ngộ Không

bên trong phòng trúc trầm tĩnh một hồi

- Đạo hữu không nhận?

Lý Trường Thọ nhẹ giọng hỏi

- Ô danh này, không thể tưởng tượng

Đạo Tổ lạnh nhạt đáp

hai người nhìn không ra nửa điểm uy thế, như là đang nói việc nhà, nhưng giữa lẫn nhau tồn tại một loại đạo vận huyền diệu

sấm sét có ở nơi tĩnh mịch, tiếng chiến hống vang lên ở nơi yên tĩnh

phảng phất như là 'yên tĩnh trước giông bão' phổ biến, nhưng phần yên tĩnh này chung quy bị một tiếng cười sang sảng của Lý Trường Thọ đánh vỡ

- Ha ha, ha ha ha! Ta liền biết hữu sẽ không nhận, dù sao nếu công bố chân tướng này cho mọi người, Hồng Hoang thiên địa tự nhiên sẽ đại loạn, không biết có bao nhiêu sinh linh sẽ tan biến trong tuyệt vọng, cũng không biết lão sư liệu có lại mở một thế giới mới hay không, đạo hữu hẳn là không dám nhận

Đạo Tổ lạnh nhạt nói:

- Nếu việc này là thật, bần đạo có gì không dám nhận?

Chương 2053: Nói liền mất linh

- Thiên địa này sẽ không bởi vì bất cứ chuyện gì mà vỡ nát, sinh linh tan biến trong tuyệt vọng chẳng qua là nội tâm sinh linh quá mức yếu ớt, lão sư ngươi tuân theo Bàn Cổ Thần di chí, những gì làm chính là canh gác Hồng Hoang, mà không phải khai thiên tích địa một lần nữa

Lý Trường Thọ cười nói:

- Nếu đạo hữu đã tự tin như vậy, vậy có thể trả lời ta mấy vấn đề không?

Đạo Tổ lạnh nhạt nói:

- Cứ hỏi đi

Lý Trường Thọ nói:

- Trang nhật ký cuối cùng bị hủy của Lãng tiền bối, nội dung đến cùng là cái gì? Vì sao Lãng tiền bối lại nổi điên trong một thời gian ngắn?

Hồng Quân đáp:

- Như ngươi đã nói trước đây, bần đạo cùng với Lãng lẫn nhau xảy ra bất đồng

- Đoạn ký ức đạo hữu bày ra vừa rồi kia, cảm xúc của Lãng tiền bối trong đó rõ ràng không khớp với cảm xúc trong bút ký

Lý Trường Thọ định tiếng nói:

- Lãng tiền bối chứng kiến quá trình khai thiên tích địa, ở trang thứ hai đếm ngược trong bút ký kia ta thấy Lãng tiền bối, tựa như gặp đả kích to lớn, đạo tâm hoàn toàn thất thủ, nhất định là có chuyện gì đột nhiên hiện ra ở trước mặt y, hoặc là bị hắn đột nhiên nghĩ thông suốt, đến mức phòng tuyến đạo tâm vỡ nát, đạo hữu, điểm này ta hẳn là nói không sai chứ

Hồng Quân im lặng không nói

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta suy đoán, khi đó hẳn là Lãng tiền bối biết được liên quan giữa các ngươi

- Bần đạo cùng với y cũng không có liên quan!

Trong mắt Hồng Quân lộ ra mấy phần tức giận

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Đạo hữu sao không lấy ra trang cuối cùng trong bút ký của Lãng tiền bối, để chân tướng có thể được sáng tỏ

- Chân tướng thì như thế nào, trọng yếu sao?

Hồng Quân lãnh đạm nói:

- Bần đạo hiện giờ chính là Hồng Hoang thiên địa, bần đạo bây giờ chính là chủ nhân Tam Giới! Bản nguyên thiên địa ở trong cơ thể bần đạo, ngươi cuối cùng cũng chỉ là kẻ bại trận mà thôi!

- Phải không?

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Nếu ta có thủ đoạn, có thể khiến đạo hữu mất đi liên quan cùng với bản nguyên thiên địa thì sao?

Hồng Quân vô thức che ngực, sau đó nhìn chăm chú Lý Trường Thọ, cười nói:

- Nếu có thủ đoạn như vậy, ngươi sao phải nói những lời nhảm nhí này cùng với bần đạo

- Bởi vì ta muốn cho ngươi một con đường sống

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Mặc dù ngươi chỉ là nhân cách hư giả Lãng tiền bối sinh ra? Lại còn giết chủ nhân cách? Nhưng ta vẫn coi ngươi như một nửa đồng hương của ta, huống chi, ta có thể có ngày hôm nay? Cũng là dựa vào ngươi trông nom

- Ngươi cho ta rất nhiều chỗ tốt, mặc dù càng nhiều chính là tính kế, nhưng ta cũng không phải là người vô ơn. Ngươi hại chết rất nhiều sinh linh, nhưng ngoại trừ thầy ta, cũng không đụng đến thân hữu của ta; mặc dù ngụm ác khí thầy ta chết kia, đáy lòng ta vẫn luôn không thể tiêu tán, nhưng cuối cùng vẫn là muốn cho ngươi một con đường sống

- Lúc này biết được việc này, chỉ có hai người ngươi và ta, thu tay lại đi, ta sẽ ở bên trong lồng giam bên ngoài thiên địa, cho ngươi một toà tiểu viện, để ngươi lẳng lặng Hồng Hoang biến hóa sau này

Hồng Quân nở nụ cười mang theo một chút bất đắc dĩ:

- Ngươi ngay cả thủ đoạn của chính mình cũng không chịu nói? Bần đạo làm sao có thể tin

- Nói liền mất linh

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Còn phải xem đạo hữu có tin ta hay không

- Luôn cảm thấy đạo hữu là đang tay không bắt sói

ánh mắt của Hồng Quân khôi phục trong suốt, lắc đầu nói:

- Hết thảy chẳng qua là suy đoán của ngươi mà thôi, suy đoán này mặc dù đặc sắc, nhưng cũng không có căn cứ gì

Lý Trường Thọ nói:

- Như vậy sự tình Hằng Nga kia, đạo hữu giải thích như thế nào? Ta thực sự cảm thấy có lỗi với Hằng Nga đạo hữu, dù sao Hằng Nga tâm tư đơn thuần, mà ta lại lợi dụng nàng. Lúc Hỏa Hoàng phạt thiên, ta đã cơ bản tin rằng đạo hữu ngươi và Lăng tiền bối có liên quan, mời nàng đi cùng, chẳng qua là vì nghiệm chứng suy đoán này. Thái độ của đạo hữu đối với Hằng Nga lúc đó là bằng chứng rõ ràng nhất

Hồng Quân lạnh nhạt nói:

- Bần đạo khoan thứ cho Hằng Nga, chẳng qua là bởi vì nàng là đệ tử của lão hữu

- Ồ? Đệ tử của lão hữu?

Lý Trường Thọ chậm rãi thở dài:

- Như vậy đạo hữu có thể để ta kể một câu chuyện xưa không?

- Ngộ Không còn chưa tỉnh lại, ngươi có thể kể bất cứ điều gì ngươi muốn

Hồng Quân nói:

- Nhưng chuyện xưa từ đầu đến cuối chỉ là chuyện xưa

- Đạo hữu quả nhiên là... chưa thấy quan tài chưa rơi lệ

tay phải Lý Trường Thọ nâng đoàn khí tức hỗn độn kia, chậm rãi đẩy lên ngay phía trên bàn vuông; tay trái bắt kiếm chỉ, quanh người tiên quang vờn quanh, phía sau lưng xuất hiện một quyển sách

đạo của Linh Nga

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo hữu có biết, ta đã làm những việc gì trong ngàn năm qua kể từ khi rời khỏi Hồng Hoang thiên địa không?

Chương 2054: Hỏi

- Đừng có thừa nước đục thả câu, nói thẳng đi

- Chuyện thứ nhất tự nhiên là dùng Thiên Ma chi đạo khống chế Hư Bồ Đề, cảm ngộ thiên địa đại đạo, tìm kiếm thủ đoạn xoá bỏ đạo hữu. Chuyện thứ hai, là bồi các nàng Linh Nga cùng với Vân

- Còn có chuyện thứ ba, chính là phân ra một tia nguyên thần, mô phỏng thành trạng thái Thiên Ma, chậm rãi triển khai tiên thức của chính mình tại Hỗn Độn Hải, hòa làm một thể cùng với Hỗn Độn Hải, tương tự như dây ăng-ten vậy

Lý Trường Thọ nói:

- Đây kỳ thực là một chuyện rất nguy hiểm, đạo tâm mất cân bằng liền sẽ ảnh hưởng bản tâm, nhưng ta nhất định phải tìm được đáp án chính mình muốn

- Đáp án?

- Đúng vậy, đáp án

Lý Trường Thọ mím môi, thấp giọng nói:

- Đáp án của một vấn đề mà từ khi đến Hồng Hoang thiên địa, ta liền đã tự hỏi

Hồng Quân có chút hăng hái hỏi lại:

- Vấn đề gì?

- Thiên địa này, vì sao lại là như vậy?

Hồng Quân không khỏi càng cảm thấy hứng thú hơn một chút

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra một hơi, bắt đầu nói về nơi phát ra vấn đề

- Đạo hữu... ta liền xưng hô ngươi là tiền bối đi, tiền bối ngươi cảm thấy, một đứa trẻ mới sinh ra, ở dưới tiền đề không tiếp xúc với bất luận ngôn ngữ gì, liệu có thể nắm giữ một ngôn ngữ hay không?

Hồng Quân khẽ lắc đầu

Lý Trường Thọ nói:

- Đúng vậy, đó là chuyện không thể, ở quê nhà của ta đã có rất nhiều thí nghiệm, ngôn ngữ là tập thể ký ức, là một bộ phận thuộc về truyền thừa; không chỉ ngôn ngữ mà cả từ ngữ, kỹ năng, tư tưởng và giai điệu, đây đều là một bộ phận của tập thể truyền thừa, tức là, nó là công cụ mà trẻ sơ sinh cần phải học, ghi nhớ và nắm giữ khi dung nhập vào tập thể này, đạo lý này đạo hữu hẳn không có dị nghị

- Không sai

- Vậy chúng ta tiếp tục mở rộng một số... logic, logic là tư duy quy luật cùng với quy tắc, có thể chia thành khách quan và chủ quan, điều này mở rộng sang một từ mấu chốt khác, tư duy logic

Lý Trường Thọ nghiêng thân thể về phía trước, híp mắt, nhìn chăm chú Đạo Tổ, thấp giọng nói:

- Văn minh được hình thành trong những hoàn cảnh khác nhau, nếu như hai nền văn minh không tồn tại giao lưu nguyên thủy, lâu dài và ổn định, tư duy logic hình thành giữa hai nền văn minh là khác biệt

- Các nền văn minh cổ đại trên địa cầu, chỉ là văn minh cổ đại mấy ngàn năm trước, các nền văn minh hình thành ở lưu vực sông Tigris và Euphrates, so với các nền văn minh hình thành ở Bắc bán cầu, chính là có khác biệt

- Nếu như hai nền văn minh có thể gặp nhau, bọn họ là có thể thông qua học tập trao đổi với nhau, bởi vì ngược dòng tìm hiểu, bọn họ có cùng tổ tiên và tư duy logic của họ cũng tương tự nhau. Nhưng Hồng Hoang thiên địa, địa cầu thì sao?

- Ta liền hỏi một câu, vì sao ta có thể lý giải thế giới này mà không gặp bất kỳ trở ngại nào. Vì sao ta có thể trao đổi với sinh linh trong thiên địa này mà không có quá nhiều giới hạn, ngoại trừ việc học thổ ngữ ở đây?

- Rất đơn giản, tư duy logic của các sinh linh trong thiên địa này, có mối liên hệ với tư duy logic ban đầu của ta, đây là nghi hoặc ở trong lòng ta vào trước khi tu đạo, mà sau khi khi ta tiếp xúc đến Lãng tiền bối, đột nhiên liền có một ý nghĩ điên rồ nhưng hợp lý

- Hồng Hoang thiên địa này, đến cùng là ai sáng lập, thế giới kết hợp giữa thần thoại và văn hóa của quê hương ta này, đến cùng là thủ bút của ai, là ai, đã áp dụng mô hình tư duy logic tương tự như của ta vào thế giới này

khuôn mặt của Hồng Quân Đạo Tổ âm trầm không nói ra được

Lý Trường Thọ cười khổ, thở dài nói:

- Đạo hữu, ngươi còn cho rằng đây chỉ là ta suy đoán không? Đây chính là sơ hở lớn nhất của ngươi, ngay từ lúc đầu đã đặt ở trước mặt ta, theo đạo cảnh của ta càng ngày càng thâm sâu, nó chỉ dẫn ta từng bước một đến gần chân tướng Hồng Hoang thiên địa, đạo hữu, còn không nhận sao? Còn muốn chứng cứ sao? Ta còn có rất nhiều

Đạo Tổ lãnh đạm nói:

- Muốn

tay trái Lý Trường Thọ bắt kiếm chỉ điểm lên bên trên đoàn khí xám kia, quyển sách sau lưng mở ra

một tia đạo vận truyền ra từ quyển sách này, hóa thành 'cảm giác' như linh giác, ngưng tụ thành vài tiếng thì thào ở dưới đáy lòng hai người:

【 Nơi này đến cùng là địa phương quỷ quái gì, cảm giác như đã lâu lắm rồi, mỗi ngày mê man như vậy, đây chính là chết sao? 】

【 Không phải, chết khó chịu như vậy sao? Không phải nói chết là hết sao? Lão tử sống hơn bốn mươi năm chẳng làm nên trò trống gì, bị xe đụng chết còn phải chịu tội như thế này? 】

【 Ôi chao? Nơi này sẽ không phải là Hỗn Độn Hải bên trong

truyền thuyết đó chứ? Hồng mông sơ tích, Bàn Cổ khai thiên địa?
】

Chương 2055: nhân cách phân liệt

Hồng Quân Đạo Tổ gắt gao nhíu mày, giờ phút này lại chỉ là nhắm hai mắt lại, nụ cười trên khóe miệng ít nhiều có chút thảm đạm

Lý Trường Thọ thu kiếm chỉ lại, nhìn chăm chú Đạo Tổ, chậm rãi nói:

- Đạo hữu, để ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện xưa, liên quan tới chuyện xưa giữa Lãng tiền bối cùng với ngươi

Hồng Quân im lặng

Lý Trường Thọ dùng tiếng nói có chút êm dịu kể:

- Có một trung niên đại thúc như vậy, thất vọng nửa đời, lục bình không rễ, bị một trận tai nạn xe cộ đưa tiễn

- Lúc y mở mắt tỉnh lại, cũng không tính mở mắt, mà là lúc ý thức thanh tỉnh lại, lại phát hiện ra chính mình thân ở trong một cái không gian màu xám không có cách nào miêu tả, hư vô, trống không, bất lực

- Sau đó y vào một tình thế bi thảm, chỉ có tư duy, không có thực thể, không cảm giác được thời gian trôi qua, nhưng tư duy tự thân lại đang không ngừng nhảy lên, muốn chết cũng không thể, chỉ có thể ngủ say một lần lại một lần

- Y cũng không biết là, phiến khu vực ẩn chứa lực lượng gần như vô tận, không thể nào hiểu được cũng không có cách nào miêu tả này, chỉ có một tư duy là y, sẽ phát sinh rất nhiều chuyện kỳ diệu

- Y thật ra là chúa tể duy nhất của phiến khu vực này tại thời kỳ này, y cảm nhận được cô độc vĩnh cửu, không có điểm cuối không có điểm dừng, ở bên trong gợn sóng an tĩnh, gần như nổi điên

- Ở bên trong ngơ ngơ ngác ngác, y bắt đầu đối thoại cùng với chính mình, y phát điên, tinh thần phân liệt, tư duy phân liệt, vì đối kháng với cô độc cùng với tịch mịch vĩnh cửu, ở dưới tình huống chủ nhân cách không có phát giác, xuất hiện nhân cách khác

- Nơi này không tồn tại thời gian, cũng không tồn tại khái niệm không gian, nhưng làm tư duy duy nhất, bất kỳ ý niệm gì của y đều đang ảnh hưởng khu vực này, đột nhiên có một ngày, y chợt nảy ra một ý tưởng: 'Ôi chao? Nơi này sẽ không phải là Hỗn Độn Hải bên trong truyền thuyết? Hồng mông sơ tích, Bàn Cổ khai thiên địa? '

- Y không biết là, ý niệm như vậy của chính mình, phán đoán bên trong tiềm thức, ký ức tự thân, ảnh hưởng tới phiến khu vực thần kỳ này diễn biến

- Làm cho phiến khu vực thần kỳ này diễn biến ra đạo tắc phá toái, diễn biến ra nhiều chân linh sinh linh

- Bàn Cổ, ở bên trong nguyện vọng nho nhỏ của y, ra đời, nếu như đưa khái niệm thời gian vào, như vậy tất nhiên là thời gian vô cùng lâu đời

- Sau đó những từ mấu chốt quay chung quanh Bàn Cổ đó—— Hỗn Độn Thanh Liên, Hỗn Độn Kê Tử, Khai Thiên Phủ, Tiên Thiên Thần Ma, đều ra đời

- Tư duy yếu ớt chúa tể hết thảy kia, cũng bởi vì nhiều chân linh sinh linh sinh ra, tư duy thể bên trong khu vực này tăng nhiều, rất tự nhiên liền mất đi quyền chúa tể nguyên bản lúc chỉ có y đơn độc tồn tại kia

- Nhưng trong tiềm thức y, đã truyền ra ngoài phương thức suy nghĩ của chính mình, hết thảy đều là biến hóa xuất hiện ở bên trong ý nghĩ của y

- Thời đại này, được xưng là Hồng Mông

- 'Y' kia, chính là Lãng tiền bối, càng đáng sợ hơn chính là, chủ nhân cách Lãng tiền bối mơ mơ màng màng, liền hoàn thành phân liệt cùng với nhân cách khác

- Có thể suy đoán chính là, chân linh đầu tiên phân liệt, phát sinh vào trước khi nhiều chân linh sinh linh sinh ra, phát sinh vào trước khi Bàn Cổ Thần xuất hiện

- Mà nhân cách phân liệt ra, phụ thuộc ở phía trên một cái chân linh

- Điểm này, thất tình hóa thân của Hậu Thổ nương nương liền có thể chứng minh, xác thực cho phép tình huống như vậy tồn tại

- Lãng tiền bối ở bên trong ngơ ngơ ngác ngác, quên đi đó chính là đồng bạn chính mình giả tưởng ra—— đây cũng là vì đối kháng cô độc không ngừng thôi miên bản thân, theo bản năng xem nhân cách của mình như bằng hữu

- Sau đó, chủ nhân cách của Lãng tiền bối, thật sự trở thành bằng hữu với nhân cách phân liệt của mình

- Những nhân cách phân liệt đó có được ký ức của Lãng tiền bối, biết được Lãng dẫn phát hết thảy, bọn họ có chút thiếu hụt trí mệnh, hoặc là cố chấp, hoặc là nhân từ, hoặc là muốn bắt chước chủ nhân cách

- Bọn họ là không hoàn chỉnh, lại cố gắng bồi chủ nhân cách vượt qua đoạn năm tháng gian nan cô độc kia

- Một nhân cách mạnh nhất bên trong, cũng ôn nhu nhất, tiến hành đề nghị, để từng nhân cách che giấu tung tích, trở thành một phần tử của thế giới mà chủ nhân cách kỳ vọng nhìn thấy kia

- Cho nên bọn họ tự nhận thân phận hỗn độn, Hồng Hoang, cũng từng bước biến kỳ vọng mạnh mẽ nhất của chủ nhân cách vào thời điểm đó thành hiện thực

- Lúc này, nhóm nhân cách này vẫn đang dùng chung thân thể do một chân linh hóa thành

- Nhóm nhân cách này gặp được Bàn Cổ Thần, lừa gạt Bàn Cổ Thần, cũng dựa vào chủ nhân cách cầu tình cho 'hảo bằng hữu' mà sống tiếp được

Chương 2056: đều là giả

- Sinh linh đơn chân linh này chính là đạo hữu, Hồng Quân khi đó, đúng không?

- Chủ nhân cách Lãng tiền bối, chờ đợi nhất chính là cái gì?

- Căn cứ vào tin tức lưu lại bên trong Hỗn Độn Hải, tần suất xuất hiện nhiều nhất, chính là chủ nhân cách an ủi bản thân:

'Lão tử xuyên qua đến Hỗn Độn Hải? Về sau còn có thể làm huynh đệ cùng với Bàn Cổ Thần, sau đó sống sót trở lại địa cầu! '

- Đến lúc sau, chủ nhân cách Lãng tiền bối chứng kiến khai thiên tích địa, Hồng Hoang sinh ra

- Khu vực này được xưng là Hỗn Độn Hải

- Đợi sau khi Bàn Cổ Thần chết, những nhân cách đó, bắt đầu sử dụng ký ức cùng với ấn tượng của chủ nhân cách, viết kịch bản Hồng Hoang thiên địa, từng bước chia lìa ra từ trong cơ thể Hồng Quân, đạo diễn hết vở kịch này đến vở kịch khác

- Ma Tổ La Hầu, là nhân cách hư giả của Lãng tiền bối

- Đạo Tổ Hồng Quân, là nhân cách hư giả của Lãng tiền bối

- Lão giả nằm bên trong quan tài đá của Nhiên Đăng, hẳn là ngươi đúng không, tiền bối?

- Thiên địa này là Bàn Cổ Thần mở đường, cho nên tốc độ tăng cao tu vi của tam hữu do nguyên thần Bàn Cổ Thần biến thành là rất nhanh, đều không hợp thói thường

- Thái Thanh lão sư từng nói, lão giả bên trong quan tài đá kia từng là nhóm cường giả đầu tiên sau khi khai thiên tích địa, thực lực từng ở phía trên lão sư, chuyện này hoàn toàn không hợp lý

- Còn có, Tiếp Dẫn cùng với lão sư của Chuẩn Đề cũng là một nhân cách ở trong đó, về sau đều bị Đạo Tổ Hồng Quân thôn phệ

- Đây chính là tiền thân của tổ dân phố Hồng Hoang, tổ dân phố Hồng Hoang trước khi Lãng tiền bối gia nhập

- Tại đại chiến Viễn Cổ, trận chiến giữa Ma Tổ cùng với Đạo Tổ, kỳ thật chính là một trận chiến của hai nhân cách 'khá lớn' không ngừng thôn phệ các nhân cách khác, quy tắc chính là bên thắng ăn sạch

- Ma Tổ sau khi bại, nhân cách phân liệt ra hợp lại làm một, có niệm tưởng hoàn chỉnh, có ý nghĩ cố chấp, có tư tâm không cam lòng quy về chủ nhân cách, mà khi nhân cách phân liệt cùng với chủ nhân cách bất đồng ý kiến...

- Không, không đúng, lần nhân cách phân liệt cùng với chủ nhân cách bộc phát mâu thuẫn kia, cũng nằm bên trong tính kế của nhân cách phân liệt

- Nhân cách phân liệt nghĩ hết biện pháp, xoá bỏ chủ nhân cách! Vì thế đã tìm cho chính mình một lý do đường hoàng —— hộ vệ Hồng Hoang thiên địa

- Trên thực tế thì sao? Cái tên Hồng Hoang, là do tiềm thức bên trong sinh linh ngoài ý muốn xuyên qua đến Hỗn Độn Hải thời kỳ đầu giao phó

- Khi nhân cách phân liệt xoá bỏ chủ nhân cách, bản thân nó đã mất đi hết ý nghĩa, nhưng nhân cách phân liệt này cũng không bởi vậy mà lâm vào hỗn loạn, ngược lại đặt chính mình ở phía trên chúng sinh

- Tư dục, dã tâm của nhân cách phân liệt, chẳng qua là vì che lấp khuyết điểm của bản thân

Lý Trường Thọ ngừng nói, nhìn về phía Đạo Tổ nhắm mắt trước mặt

- Đạo hữu, không muốn nói gì sao?

Hồng Quân chỉ là giữ yên lặng

Lý Trường Thọ lại nói:

- Nguyên nhân thứ ba khiến cho Lãng tiền bối nổi điên, cũng lựa chọn tự sát, chính là ở đây, chủ nhân cách Lãng tiền bối phát hiện ra những bí mật này, triệt để sụp đổ, nói thật, nếu đổi thành ta, ta cũng sẽ sụp đổ, vào lúc ta nghĩ đến chuyện này, cũng đã từng phủ định bản thân

Lý Trường Thọ cười lạnh nói:

- Hoá ra, ta vẫn luôn sống trong câu chuyện do người khác viết ra

- Cho ngươi

Hồng Quân lạnh nhạt nói, trong tay áo bay ra một mảnh giấy, rơi vào trước mặt Lý Trường Thọ

tiếp theo, chung quanh trang giấy kia xuất hiện một chút sương mù, xung quanh lâm vào một mảnh huyễn cảnh, Lý Trường Thọ thấy được thân ảnh Lãng tiền bối

Lý Trường Thọ nhìn thấy Lãng tiền bối một cách rõ ràng

rất bình thường, khuôn mặt trung niên trắng nõn, dáng người không cao không thấp, mặc đạo bào tao nhã

Lãng tiền bối quỳ gối ở trước tấm bia đá thuyền Côn Bằng, vành mắt phiếm hồng, biểu tình có chút dữ tợn, kiếm chỉ dùng để viết chữ lớn cũng run rẩy

cùng lúc đó, bên ngoài hình ảnh xuất hiện tiếng gầm của Lãng tiền bối:

- Giả, đều là giả! Thiên địa này vốn cũng không nên tồn tại, thế giới này đã diễn hóa sai hướng!

- Thế giới Bàn Cổ Thần lão ca muốn sáng tạo, bị ta tự tay tròng lên gông xiềng, chân linh không ngừng luân hồi ở trong thiên địa sai lầm như thế, chỉ là đang lặp lại hết sai lầm này đến sai lầm khác!

- Ta muốn hủy thiên địa này, ta muốn để Hỗn Độn Hải quy về bản sơ, để trạng thái của nó trở lại thời điểm ta chưa đến

- Không, đây không phải Hỗn Độn Hải, Hỗn Độn Hải là số mệnh ta giao phó cho nó

- Gông xiềng! Ta chính là gông xiềng của thiên địa này!

- Là tên khốn kiếp nhà ta không chịu nổi tịch mịch, giao phó số mệnh cho nhóm chân linh trong thiên địa này! Ta mẹ nó còn mỗi ngày hô hào quan niệm về số mệnh là giả!

Chương 2057: Lai lịch bị phá

- Hủy nó, ta nhất định phải hủy nó... sai lầm của ta làm phải do ta tự mình gánh chịu!

Tiếng nói tràn đầy ý điên cuồng kia dần dần bay xa, hình ảnh cũng chậm rãi tiêu tán

Lý Trường Thọ nhìn trang giấy trước mặt, rất nhanh liền xác định, đây chính là trang bút ký cuối cùng Lãng tiền bối viết kia, chữ viết ngoáy trên đó, cũng không sai biệt lắm với những lời nghe được vừa rồi

hắn cảm nhận được khí tức quanh người Đạo Tổ có biến hóa yếu ớt, không khỏi mở mắt nhìn lại, cùng với Đạo Tổ đối mặt một lần nữa

lần này, trong con mắt Đạo Tổ xuất hiện mấy thân ảnh

thanh niên thân mang chiến giáp đỏ lòm, trong tay cầm thần thương đen nhánh, lão giả ngực có một lỗ rách thật lớn, Đạo Nhân trắng nõn ngồi ở bên trên ghế xích đu an tường ngủ say

Ma Tổ La Hầu, bản tôn Nhiên Đăng, Lãng tiền bối

mà ngoại trừ Lãng tiền bối, La Hầu, bản tôn Nhiên Đăng, Đạo Tổ Hồng Quân đồng thời mở miệng, ba loại tiếng nói hỗn tạp thành một thể, đúng là thô cuồng, nặng nề như vậy:

- Không có ai có thể hủy diệt Hồng Hoang thiên địa do chúng ta sáng tạo

Lý Trường Thọ: "..."

Hồng Quân nhắm hai mắt lại, lúc lại mở ra, đã là không có dị tượng như trước đây, ngưng tụ thành một câu:

- Đúng, thì lại như thế nào

Hồng Quân thở dài:

- Bần đạo mặc dù không nguyện ý thừa nhận lai lịch của chính mình, thậm chí còn dùng giun đất và dế để che đậy, nhưng đây cuối cùng chỉ là vấn đề lai lịch, hiện giờ, bần đạo là người hộ đạo thiên địa, điểm này ngươi không có cách nào phủ nhận, bần đạo là vì thiên địa này, xoá bỏ chủ nhân cách sinh ra bần đạo

- Vì thiên địa?

Lý Trường Thọ cười hai tiếng:

- Đừng có lừa mình dối người, ngươi làm những việc này, có kiện nào là vì thiên địa

- Đạo hữu, Lãng tiền bối bị thương tại lúc khai thiên tích địa, sau đó tìm kiếm địa phương dưỡng thương, ngủ qua Viễn Cổ dài dằng dặc

- Nếu ta phỏng đoán không sai, Lãng tiền bối sở dĩ ngủ qua toàn bộ Viễn Cổ, là do bị các ngươi phong ấn

- Bắt đầu từ một khắc chân linh Lãng tiền bối phân liệt, ngươi đã phản bội chủ nhân cách

- Các ngươi cùng chia sẻ ký ức, biết Hồng Hoang thiên địa Lãng tiền bối muốn bên trong tiềm thức, mà ngươi lại tự lĩnh danh hào Hồng Quân, thành Đạo Tổ, đây chính là khởi đầu cho dã tâm của ngươi

- Các nhân cách khác chẳng qua là bị ngươi tính kế, sự tình thôn phệ chủ nhân cách, cũng là ngươi lên kế hoạch cẩn thận từng bước

- Mỗi một bước, ngươi đều đi vô cùng xảo diệu, thậm chí ta hoài nghi ngươi tại lần chân linh phân liệt thứ hai, lúc đem tự thân chia ra Ma Tổ cùng với linh cữu lão đạo, sửa đổi nhận biết của hai nhân cách 'khá lớn' này, bằng không Ma Tổ làm sao có thể ngây ngốc mắc lừa

Hồng Quân cười nói:

- Đây thuần túy là suy đoán của ngươi

- Không sai, những việc này không tìm thấy chứng cứ

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Trừ phi tìm được thi thể Ma Tổ, hoặc là đánh thức người biết chuyện Thủy Phượng từ Bất Tử Hoả Sơn

nụ cười của Hồng Quân hơi có chút ngưng trệ

rừng trúc một lần nữa lâm vào yên tĩnh, đoàn khí xám ở giữa hai thân ảnh kia đã bị Lý Trường Thọ thu vào, quyển sách hiển lộ ở sau lưng Lý Trường Thọ cũng lặng yên tiêu tán

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo hữu, còn chưa nhận thua sao? Lai lịch của ngươi đã bị ta phá

- Bần đạo thua ở nơi nào?

Hồng Quân lạnh nhạt nói:

- Ngược lại là đạo hữu ngươi, nếu như thật sự có thể thắng được bần đạo, sẽ xử trí thiên địa này như thế nào? Hủy diệt Hồng Hoang?

- Làm sao có thể

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta cảm thấy thiên địa này rất không tệ

- Đây là một mô hình thu nhỏ của hệ thống thần thoại quê hương ta, phù hợp với văn hóa quê hương ta, rất thân thiết và mới lạ

- Trong một thế giới mới sinh, phương hướng phát triển nào không phải là phát triển chứ?

- Tiềm thức của Lăng tiền bối cung cấp cho thế giới một bản mẫu, ảnh hưởng tới đoàn linh lực ban đầu kia diễn biến, sáng tạo ra thiên địa mỹ lệ tốt đẹp như vậy, để nó tồn tại không phải rất tốt sao?

- Đạo hữu ngươi còn chưa có phát hiện ra sao? Vấn đề không phải thiên địa là dạng gì, sinh linh là dạng gì, loại thế giới vốn chỉ có thể tồn tại ở trong thần thoại quê nhà ta này, đã tương đối khá, vấn đề xuất hiện ở trên người ngươi, xuất hiện ở trên người Thiên Đạo

- Làm cho thế giới này thoát ly gông xiềng, để nó căn cứ vào ảnh hưởng giữa sinh linh cùng với đạo tắc, tiến hành mở rộng, tiến hành phát triển, không được sao?

- Không cần phải nói nhất định để Hồng Hoang phá toái thành khôn cùng tinh không, cũng không cần nói nhất định phải có Thái Dương Hệ, có một tinh cầu màu xanh

- Vũ trụ quê nhà ta càng thêm hùng vĩ

- Để Hồng Hoang tự mình phát triển tiếp không tốt sao? Làm cho Thiên Đạo không có tư dục, đạo hữu thoát ly bản nguyên thiên địa, thiên địa cùng với đại đạo không có bất kỳ ý thức gì, như vậy không tốt sao?

Chương 2058: nói bóng gió

- Ta phản đối kế hoạch Lãng tiền bối hủy diệt thiên địa, đó là phương thức trốn tránh không chịu trách nhiệm, mà loại ý nghĩ trốn tránh thô bạo, không đi tìm phương án bổ cứu này, thật sự là quá mức thô ráp

ánh mắt của Lý Trường Thọ có chút thành khẩn:

- Đạo hữu, buông ra đi, cấp cho thiên địa tự do, cấp cho sinh linh tự do

Hồng Quân hơi híp mắt lại, nhìn chăm chú Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo hữu không phải luôn mồm nói, chính mình là vì thiên địa sao? Vấn đề này tựa hồ đâm chọt điểm đau nhức của đạo hữu, đạo hữu trong lúc nhất thời hẳn là không có cách nào trả lời

- Bởi vì ngươi căn bản là không có nghĩ tới buông ra thiên địa này!

- Thiên Đạo là bàn đạp của ngươi, sau khi giết Lãng tiền bối, ngươi đã hoàn thiện chính mình, ngươi bây giờ chính là Hồng Quân Đạo Tổ, một sinh linh muốn khống chế thiên địa, khống chế Hỗn Độn Hải

- Ngươi truyền bá nguyên thần đạo, tuyên dương cái gọi là trảm tam thi chi pháp

- Trảm tam thi chi pháp đạo hữu truyền cho ta năm đó kia là cao minh, nhưng ở đằng sau công pháp này, ta lần đầu tiên cảm nhận được bệnh trạng tâm lý của đạo hữu

- Một thể đang êm đẹp, nhất định phải chém ra bản ngã thi, thiện thi, ác thi

- Ta không thể không hoài nghi, đạo hữu ngươi là muốn để cho nhóm Luyện Khí Sĩ đều giống như ngươi, là ảo tưởng chính mình mới là 'bản ngã'

- Hết thảy chẳng qua là thỏa mãn đạo tâm vặn vẹo của ngươi, đừng có nói cái gì cũng đều là vì thiên địa, thiên địa này, tại Viễn Cổ liền bị mấy người các ngươi làm phế đi!

- Mà thôi, ta và ngươi từ đầu đến cuối không có cách nào lý giải lẫn nhau

- Đạo hữu ngươi bây giờ làm cho ta có chút buồn nôn...

Nhìn Đạo Tổ trước mặt với vẻ mặt đáng tiếc, Lý Trường Thọ lần đầu tiên cảm giác được im lặng như thế

- Ta và ngươi cuối cùng vẫn là phải chiến một trận

Hồng Quân không chút phật lòng đối với lời phàn nàn của Lý Trường Thọ:

- Nếu như thế, bần đạo tạm thời tin ngươi có át chủ bài uy hiếp được bần đạo, ngươi muốn quyết đấu như thế nào, khi nào quyết đấu? Đây coi như là chiếu cố sau cùng của tiền bối đối với hậu bối

- Kỳ thật, Trường Thọ... năm đó ngươi nếu lựa chọn tu hành trảm tam thi chi pháp bần đạo tặng ngươi, ta xác thực sẽ đưa vị trí Đạo Tổ cho ngươi, sau đó tự thân sẽ đi thăm dò con đường trở về viên tinh cầu xanh thẳm kia

Lý Trường Thọ lắc đầu:

- Như vậy quá không ổn thỏa với ta, tính tình của ta thế nhưng là ngay cả người giấy cũng không dám để cho bọn chúng có ý thức, đừng nói những lời giật gân này nữa, loại lời này của đạo hữu kỳ thật không có nhiều ý nghĩa

vừa nói xong, Lý Trường Thọ cúi đầu nhìn lại, đã thấy pháp thuật bảo kính trên mặt bàn hiện ra, Tôn Ngộ Không đã mở hai mắt ra, nhìn mây đen dày đặc trên bầu trời, hơi xuất thần

- Y đã tỉnh

nụ cười trên khóe miệng Đạo Tổ càng trở nên nồng đậm:

- Ta và ngươi trước khi đấu pháp, không bằng xem y có thể đi tới một bước nào

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đạo hữu, ngươi cũng đang trì hoãn thời gian

- Ồ? Tại sao lại nói như vậy?

- Ngươi đang tranh thủ thời gian thôn phệ Thiên Đạo mà thôi

Lý Trường Thọ đưa tay, phía sau lưng Đạo Tổ chậm rãi nổi lên một bức tranh

ở bên ngoài Tử Tiêu Cung, một chiếc ngọc bàn phi tốc xoay tròn, phía dưới trấn áp một chiếc đại đỉnh

bên trong đại đỉnh kia, có một thân ảnh thất thải rực rỡ lẳng lặng ngồi xếp bằng, đang bị Càn Khôn Đỉnh không ngừng luyện hóa, từng tia từng tia lưu quang vọt vào bên trong ngọc bàn

mà ở bên ngoài đại đỉnh, bốn vị lão đạo áo bào xám ngồi xếp bằng, duỗi bàn tay ra đối với Càn Khôn Đỉnh

thấy một màn này, Lý Trường Thọ khí định thần nhàn, thản nhiên nói:

- Có thể lừa dối tư dục Thiên Đạo tự hủy ý chí Thiên Đạo, đạo hữu quả thực lợi hại, chẳng qua... ý chí Thiên Đạo vốn là tại thời kì cuối Viễn Cổ, bị đạo hữu một tay gây ra, đạo hữu coi như thôn phệ ý chí Thiên Đạo, cũng chẳng qua là khống chế đối với Thiên Đạo càng mạnh hơn một ít, so với lúc này cũng không có khác biệt quá lớn

Hồng Quân nói:

- Ngươi, tựa hồ cũng không lo lắng bần đạo hoàn toàn khống chế thiên địa

Lý Trường Thọ cười không nói, nhìn chăm chú thân ảnh Tôn Ngộ Không bắt đầu bị ánh lửa quấn quanh, cười nói:

- Cái gọi là át chủ bài, tất nhiên là phải phải được sử dụng vào thời điểm mấu chốt để giải quyết dứt khoác, đạo hữu liền có thể tùy ý, đợi ngươi chuẩn bị thỏa đáng, ta sẽ cho đạo hữu cảm giác nghi thức nên có

nói bóng gió...

nếu như bản thể hiện tại liền có thể đến nơi này, liền sớm ra tay 'dương' ngươi

chẳng qua, Lý Trường Thọ cũng không tính động thủ cùng với Đạo Tổ

phương thức hắn 'dương' Đạo Tổ, cũng không phải là đấu pháp đại chiến một trận; Thái Thanh lão sư đã từng thử qua, cũng không giải quyết được căn bản vấn đề

Chương 2059: Làm sao lại thế

tại Tử Tiêu Cung, Tử Trúc Lâm, bên trong phòng trúc

ở giữa lão đạo khôi ngô cùng với thanh niên đạo giả, rơi vào trầm mặc một lần nữa

Lý Trường Thọ phất tay tan hết hình ảnh trước mặt, tựa như mọi chuyện phát sinh lúc này đều không liên quan gì đến hắn

Hồng Quân lộ ra mấy phần mỉm cười, nhưng lại chủ động điểm ra tình hình nổi lên ở sau lưng Lý Trường Thọ vừa rồi:

【 Càn Khôn Đỉnh luyện hóa ý chí Thiên Đạo, Tạo Hóa Ngọc Điệp thu nạp ý chí Thiên Đạo, Đạo Tổ sắp từ một ý nghĩa nào đó thôn phệ Thiên Đạo, áp đảo bên trên Thiên Đạo. 】

Tình hình như vậy, liền phảng phất như một chiếc đồng hồ cát, khi cát trong đồng hồ cát chảy xuống hết, sẽ xuất hiện sự kiện khủng bố gì

đánh cờ

cả hai vẫn như cũ đang đánh cờ

Hồng Quân nhờ vào đó tạo áp lực đối với Lý Trường Thọ, mà Lý Trường Thọ lại bình tĩnh ngồi tại kia, phảng phất như đối với chuyện như vậy cũng không thèm để ý, chỉ là cúi đầu nhìn tình hình hầu tử hiện ra trên mặt bàn

- Đạo hữu... không ngăn cản bần đạo?

Hồng Quân hơi có chút buồn bực hỏi một câu

Lý Trường Thọ gật gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Đạo hữu muốn làm gì thì làm, sau đó ta ra tay xoá bỏ đạo hữu, đối với đạo hữu mạnh cỡ nào cũng không có quá nhiều liên quan

Hồng Quân Đạo Tổ thật sự có chút tức giận

- Trước đây bần đạo vẫn cảm thấy, Trường Thọ ngươi mưu trí xuất chúng, đạo tâm trầm ổn, chưa từng nghĩ tới còn có tính nết mạnh miệng

- Đạo tâm của đạo hữu đã bị ta nhiễu loạn

Lý Trường Thọ nói:

- Mục đích giả thân của ta tới Tử Tiêu Cung lần này, đã đạt được hoàn mỹ, đạo hữu bố cục nhiều năm như vậy, hiệu quả kết thúc công việc như vậy dường như có chút giảm bớt, ý chí Thiên Đạo còn chưa có trưởng thành đến trạng thái bên trong lý tưởng của ngươi

- Không sai, chưa thu nạp đầy đủ ý chí tự do

Hồng Quân Đạo Tổ lúc này cũng rất thản nhiên, nói:

- Nhưng kém không nhiều, vì đề phòng át chủ bài của ngươi, bần đạo có thể làm ra hi sinh như vậy, không truy tìm phần hoàn mỹ này

Lý Trường Thọ cười nói:

- Kỳ thật ta có thể chờ một chút, chờ đạo hữu bồi dưỡng ra Thiên Đạo hoàn mỹ lại thôn phệ Thiên Đạo, sau đó lại ra tay đối với đạo hữu

trong mắt Hồng Quân toát ra mấy phần suy tư, cẩn thận sắp xếp lại những gì Lý Trường Thọ nói ngày hôm nay, chậm rãi nói:

- Ngươi là nghĩ, để sinh linh lầm tưởng rằng thế giới này là giả, từ đó thuận lợi mở lại một giới khác?

- Làm sao lại thế

Lý Trường Thọ thở dài:

- Chân thật nhất bên trong thiên địa chính là thiên địa, nó tồn tại một cách khách quan, nếu như không có đạo hữu cưỡng ép khống chế, bắt nó đi theo kịch bản, cũng sẽ không thay đổi theo ý muốn chủ quan của sinh linh

- Điều mà sinh linh tìm kiếm là tự do, điều Thiên Đạo cần làm chỉ là tăng thêm một phần giới hạn cho tự do này, đạo hữu lại chiếm thiên địa làm của riêng, giống như địa chủ vậy, xem sinh linh như tá điền của ngươi, thực tế điều này là sai lầm

ta thật không cần phải nhằm vào thiên địa, tương phản, ta sẽ còn vào sau khi xoá bỏ đạo hữu, tiếp tục thủ hộ thiên địa này

Hồng Quân lại nói:

- Nếu theo câu chuyện xưa ngươi vừa kể, thiên địa này vốn là chúng ta sáng tạo

- Không? Ngươi sai rồi, Lãng tiền bối chỉ là tăng thêm một định nghĩa cho thiên địa, khảm vào tư duy logic cơ bản, thiên địa này vốn có thể có xưng hô khác

- Các ngươi chỉ là đặt tên cho Sáng Thế Thần là Bàn Cổ, cũng không có sáng tạo ra Bàn Cổ Thần

Bàn Cổ Thần là thế giới này sáng tạo ra, Lãng tiền bối làm ra, chỉ là nói cho thế giới —— ngươi còn có thể đi như vậy, chỉ như thế mà thôi

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Thiên địa diễn biến, là vô số chân linh tụ tập thành sinh mệnh đa chân linh chủ động, thụ động mở đường, là do các chân linh không ngừng cố gắng, từng bước một diễn hóa đến ngày hôm nay

- Lãng tiền bối đối với cái thiên địa này, không có công cũng không có quá nhiều sai lầm

- Mà đạo hữu vào sau khi thôn phệ hết Lãng tiền bối? Đã là người có tội lớn nhất bên trong thiên địa

—— Sinh mệnh đa chân linh chủ động mở đường, có nghĩa là Bàn Cổ Thần chém Tiên Thiên Thần Ma; đồng lý, Tiên Thiên Thần Ma thụ động mở đường, có nghĩa là bị Bàn Cổ Thần chém

Hồng Quân cười không nói, khẽ thở dài:

- Trường Thọ? Từ xưa đến nay? Ngươi xem như sinh linh tiếp cận bần đạo nhất? Cũng là sinh linh đầu tiên điểm phá lai lịch của bần đạo, thật sự không suy nghĩ một chút, liên thủ cùng với bần đạo, chế tạo một cái thiên địa vĩnh viễn không có điểm kết thúc sao?

- Sinh linh bởi vì sinh lão bệnh tử mà chân thực, thiên địa bởi vì sinh ra tịch diệt mà tồn tại

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo hữu không cần nhiều lời, xem Ngộ Không đi

Chương 2060: tâm lý vặn vẹo

Hồng Quân cười nói:

- Ngươi định khi nào ra tay với bần đạo?

- Một là lúc đạo hữu không nhịn được ra tay với ta, ta sẽ trực tiếp ra tay, hai là đạo hữu động thủ can thiệp chuyện phát sinh kế tiếp, ta sẽ trực tiếp ra tay

Lý Trường Thọ liếc nhìn Hồng Quân, lạnh nhạt nói:

- Làm một nửa đồng hương, cuối cùng ta sẽ cho đạo hữu đủ thể diện

Hồng Quân cười nói:

- Như vây làm một nửa đồng hương, bần đạo sẽ vào sau khi ngươi xuất thủ đối với bần đạo, sẽ dùng hết toàn lực xoá bỏ ngươi, đây là đãi ngộ mà lão sư ngươi cũng đều chưa từng có

- Ta đây có phải hay không, còn phải đa tạ đạo hữu phần tán thành này?

Lý Trường Thọ chắp tay một cái

Hồng Quân dùng tay làm dấu mời

- Xem kịch đi, ta cũng muốn nhìn, Ngộ Không ngươi dạy dỗ nên, sẽ làm thế nào xung kích hệ thống Thiên Đình ngươi lập ra, vở diễn này bần đạo kỳ thật cũng đã chờ rất lâu

Lý Trường Thọ: "..."

Chậc, tâm lý vặn vẹo

- Có lẽ sẽ làm cho đạo hữu thất vọng

Lý Trường Thọ cười cười, nhìn chăm chú tình hình phía dưới

Hồng Quân cũng xê dịch ánh mắt về Hoa Quả Sơn...

Ở nơi đó, Tôn Ngộ Không nhảy lên một cái từ trên vách núi, cầm Kim Cô Bổng xông về thiên khung, bầu trời đã có mười mấy vị Thiên Tướng tạo thành Thập Nhị Thiên Đấu Đại Trận, trấn áp về hướng Tôn Ngộ Không

khí thế cường hoành, tựa như long trời lở đất

Hồng Quân lạnh nhạt nói:

- Tôn Ngộ Không chỉ cần giết vài Thiên Binh Thiên Tướng, đối với đạo hữu mà nói, một trận này đã là thua rồi

- Chuyện này không quan hệ thắng thua

Lý Trường Thọ thở dài:

- Chỉ là sẽ làm cho đáy lòng ta cảm giác có chút khó chịu, nhưng đạo hữu, ngươi trước đó không ngừng ra tay, đẩy Tôn Ngộ Không cùng với Thiên Đình lên trình độ như vậy, chuyện này cũng chẳng trách Ngộ Không

Hồng Quân cười nói:

- Nói là nói như thế, đáy lòng ngươi chắc chắn có chút buồn bực, đây chính là khuyết điểm của ngươi, quá mức để ý sinh tử của sinh linh không liên quan, chuyện này đối ngươi và ta mà nói, vốn là không có ý nghĩa gì

- Không, ta đắc đạo tại Hồng Hoang, sinh linh Hồng Hoang luôn có liên quan với ta, hơn nữa đạo hữu làm sao biết được, ta ở trên việc này liền không có hậu thủ?

Lý Trường Thọ hỏi ngược một câu như thế, khóe miệng đột có ý cười nở rộ

Hồng Quân lộ vẻ mặt suy tư, nhìn chăm chú tình hình trên không Hoa Quả Sơn, lúc này cũng không nói thêm gì

những tình hình thay đổi ở đó cũng trực tiếp phản ánh mức độ mưu tính của Lý Trường Thọ đối với vấn đề này, gián tiếp chứng minh Lý Trường Thọ phải chăng có át chủ bài đối phó Đạo Tổ y đoán không được, đoán không ra, đây mới là điều Hồng Quân kiêng kỵ nhất giờ phút này

mà Lý Trường Thọ, giờ phút này là thật sự khí định thần nhàn

...

Ở bên trên Hoa Quả Sơn, tiếng gầm của thạch hầu khiến đáy lòng Thiên Binh Thiên Tướng không ngừng run rẩy

hơn mười vị Thiên Tướng Kim Tiên cảnh bày ra đại trận, tạm thời giam Tôn Ngộ Không ở trong đó

người ngoài chỉ có thể nhìn thấy một đám ngọn lửa đỏ sậm xông trái xông phải, mà hơn mười mấy vị Kim Tiên đã là khó mà chống đỡ được, chỉ có vài người bị lực lượng đại trận phản phệ chấn miệng phun máu tươi

bên trong trời cao, Lý Tĩnh cúi đầu nhìn chăm chú vào một màn này, vị 'Thái Bạch Chân Quân' trước đó kia đã biến mất không có tăm hơi

thực lực của Tôn Ngộ Không vì sao đột nhiên tăng lên nhiều như vậy?

Dưới đáy lòng Lý Tĩnh nổi lên đủ loại ý nghĩ, nhưng y cấp tốc thu liễm ý nghĩ không thỏa đáng như vậy, bắt đầu phân phối cao thủ

chiến trận, xem như 'bí tịch độc môn' Thiên Đình đối phó cao thủ Luyện Khí Sĩ Hồng Hoang, áp chế cao thủ Đại La cảnh đã không phải lần một lần hai

lập tức, ba mươi sáu Thiên Tướng tạo thành Thiên Cương Trận, cùng nhau bao bọc mười mấy vị Thiên Tướng sắp chống đỡ không nổi kia

Lý Tĩnh ra lệnh một tiếng, mười mấy vị Thiên Tướng kia đồng thời rút lui về phía sau, ăn ý lại nhanh chóng thoát ly phạm vi của Thiên Cương Trận; Thiên Cương Trận sau đó khép kín, ba mươi sáu vị Thiên Tướng cùng nhau phát lực, trấn áp Tôn Ngộ Không

Tôn Ngộ Không trố mắt muốn nứt, Kim Cô Bổng gần như bị y bóp nát, giơ gậy sắt không ngừng mạnh mẽ xông tới!

Trong lúc mê mê mang mang, y nghe được những tiếng hô hoán đó ——

'Thiên Đình thật giỏi lừa dối! Lại dùng ác kế như vậy hủy Yêu tộc chúng ta! '

'Đại vương đi mau! Đại vương nhanh... đừng có bỏ tiểu nhân lại, đại vương! '

'Đại vương nhà ta là Tề Thiên Đại Thánh! '

Lúc mở hai mắt ra, sững sờ đứng ở bên vách núi, nhìn tình hình như luyện ngục trước mắt

Hoa Quả Sơn của y! Đã vỡ nát!

Hầu tử hầu tôn của y! Hài cốt cũng không còn!

Thiên Đình, Thiên Đình, Thiên Đình đáng chết!

- A!

Hai mắt thạch hầu thấm ra từng giọt máu màu vàng tươi, toàn thân bị hào quang bảy sắc bao khỏa

Chương 2061: lực lượng Đại La

một cỗ pháp lực mênh mông dũng mãnh tuôn ra, nơi gậy sắt kia đảo qua, càn khôn đều xuất hiện tầng tầng nếp uốn

lực lượng Đại La!

Y đã là không có bao nhiêu năng lực tiến hành suy tư, dù là ai cũng không có cách nào khuyên y tỉnh táo

y muốn đánh tới Thiên Cung, đánh tới Lăng Tiêu bảo điện!

Đi tìm Ngọc Đế lão nhi kia hỏi một chút!

Dựa vào cái gì liền hủy diệt Hoa Quả Sơn của y! Dựa vào cái gì liền định sinh tử hầu tôn hầu tử của y!

- Cút đi!

- Trấn!

Ba mươi sáu Thiên Tướng gầm thét, bên trong thiên địa xuất hiện thiên uy hạo đãng

thân hình Tôn Ngộ Không trực tiếp bị đè xuống, nhưng chỉ là đè xuống mấy trượng, thân thể y đột nhiên cứng lại, trên khuôn mặt xuất hiện một tầng hoa văn ngọn lửa, động thân mà lên một lần nữa!

Ở bên trong trời cao, Lý Tĩnh càng là nhíu chặt lông mày, y đưa tay, rơi xuống, lại là một nhóm Thiên Tướng bắt đầu bố trí Tiểu Chu Thiên Đại Trận

- Điều một bộ Thiên Binh tổ hợp Thập Vạn Thiên Binh Trận, chuẩn bị trấn áp Tôn Ngộ Không!

- Rõ!

Phía sau lưng có Thiên Binh Thiên Tướng đồng ý ầm ầm

mà Lý Tĩnh thì ngẩng đầu nhìn một chút phương hướng Đông

Thiên Môn, trong mắt mang theo vài phần ý buồn bực; Thái Bạch giả kia, làm ra cục diện rối rắm như vậy liền trực tiếp rời đi

Tôn Ngộ Không này rõ ràng hơi khác thường, trực giác dưỡng thành trong nhiều năm chinh chiến nói cho Lý Tĩnh, ngày hôm nay nếu không xử trí kịp thời, phe mình nói không chừng sẽ xuất hiện thương vong to lớn

cùng lúc đó

trên không Trung Thần Châu, thân ảnh duy trì cực tốc bay lượn kia cũng đang gầm nhẹ

phía sau lưng đạo thân ảnh này là Ngọc Tuyền Sơn, động phủ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân

bên tai còn có tiếng thở dài của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, cùng với vài tiếng căn dặn kia

- Ngọc phù này là thật, ấn theo lời của hắn mà làm, không cần hỏi nhiều tại sao... nếu như trên đời này còn tồn tại chính nghĩa sau cùng, đó nhất định là ở trên thân người này

- Đạo giả cho ngươi ngọc phù, là một sinh linh Nhân Tộc tâm địa thiện lương, vi sư tu chính là tâm chi đạo, đối với tâm của hắn, là ước mơ nhất, hắn ân nhân của một nhà ngươi, cũng là hi vọng cuối cùng của sinh linh, đi đi thôi, giúp hắn làm chút chuyện

- Tên? Hắn tên là Lý Trường Thọ, lại thường gọi là Lý Trường Canh, là Thái Bạch Kim Tinh chân chính

Lý...

'Dương Tiễn, ngươi có biết tội của ngươi không?

Nhớ được rồi! Là hắn!

Dương Tiễn nắm chặt song quyền, hơi có chút thống khổ cúi đầu gào thét, những mảnh vỡ xuất hiện dưới đáy lòng đó cấp tốc hội tụ, ngưng tụ thành lần lượt từng thân ảnh

thanh niên đạo giả yêu thích giả trang lão đạo kia!

Lão thần tiên dùng một bàn tay vỗ y vào trên mây!

Tên khốn an bài y một đường, định ra mạng đồ của y, cuối cùng lại trả lại mọi thứ cho y

Đạo giả cho y cẩm nang ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn kia!

Bên trong ngọc phù là một phong thư, một phong thư viết hơn sáu mươi loại tổ hợp khả năng, đồng thời yêu cầu y đọc kỹ từng tổ hợp khả năng, tìm ra khả năng phù hợp với thế cục bây giờ

y thật đúng là đã tìm ra một khả năng khả thi, là điều thứ 17 trong loại tổ hợp khả năng thứ hai ——

【 Bên trong thiên địa xuất hiện thân ảnh người phản thiên, lại thêm người phản thiên xông lên chín tầng mây, khiến cho tứ phương kinh động

chúng cao thủ Yêu tộc hủy diệt tại Hoa Quả Sơn, Thiên Đình tạo áp lực lên Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không 】

mà phương án giải quyết khả năng này, lại là:

【 Trấn áp Tôn Ngộ Không, đóng vai ác nhân trấn áp ý chí tự do của chúng sinh, cũng tìm thời cơ nói ra những lời kịch phía dưới này. 】

Dương Tiễn tại thời điểm tiến đến Ngọc Tuyền Sơn, liếc nhìn những khả năng khác, phương án giải quyết đối ứng đều rất đơn giản, đại khái phân loại thành ba loại lớn:

【 Đóng vai ác nhân trấn áp Tôn Ngộ Không 】, 【 Ra tay hiệp trợ Tôn Ngộ Không 】, 【 Vụng trộm đi Thánh Mẫu Cung cầu viện bảo mệnh cho Tôn Ngộ Không】

Chia nhỏ còn có càng nhiều chi tiết

những điều mục đối ứng trên đó, đúng là đã suy tính tất cả các tình huống có thể xảy ra

thật là!

Có cẩm nang tận thế phức tạp như vậy sao? Đây nếu như không có thời gian đọc nội dung phức tạp bên trong, chẳng phải là sẽ bị hố?

Khóe miệng Dương Tiễn có chút run rẩy, đáy lòng như là xuất hiện một tiếng thở dài, tiếng nói bên trong ký ức kia đọc hai đoạn lời nói đằng sau ngọc phù kia

'Dương Tiễn, thấy tin như thấy mặt

ngươi có khả năng đã không biết ta là ai, Thiên Đạo hẳn là sẽ thanh tẩy sạch ký ức của sinh linh liên quan tới ta, chẳng qua sư phụ ngươi hẳn là sẽ biết được

khi nhìn thấy những lời này, nếu như hành động của ngươi chưa bị hạn chế, có thể đi Ngọc Tuyền Sơn, để sư phụ ngươi Ngọc Đỉnh Chân Nhân nghiệm chứng ngọc phù này, đây là biện pháp hữu hiệu nhất

Chương 2062: Tứ Đại Thiên Vương

thiên địa này xảy ra chút vấn đề, nhìn bề ngoài thì có vẻ không có cái gì, nhưng không sai biệt lắm đã mắc bệnh nan y

có một ý chí vượt lên trên chúng sinh, Thiên Đình cũng chẳng qua là công cụ của đối phương, tất cả chúng sinh đều bị đối phương chưởng khống, thiên địa nhất định phải diễn biến về phương hướng đối phương định ra, mà diễn biến như vậy sau mấy ngàn năm, có khả năng chính là Hồng Hoang phá toái thành vô tận tinh không

ý chí này chính là Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ tổ hợp

ngươi không nhớ ra được ta là ai, có thể nói ở một trình độ nhất định là chúng ta bại, nhưng điều này cũng nằm ở bên trong một bộ phương án khác của ta, không cần quá lo lắng, ta sẽ trở lại

giúp ta một việc, đi làm sự tình phù hợp với tình hình thiên địa lúc này

đây là một ngọn lửa, mặc dù so với cỗ lực lượng sinh linh phải đối mặt kia, ngọn lửa này rất yếu ớt, nhưng nhất định sẽ gây nên một ít cộng minh, là ngọn lửa sinh linh nhóm lửa phản kháng

làm như vậy là đủ rồi. '

Ở đằng sau mấy lời nói này, lại có một đoạn văn khác được ép vào góc ngọc phù:

'Nếu ngươi bị hạn chế hành động, cũng không cần mạo hiểm đi làm những chuyện này, tùy cơ ứng biến, lấy tự vệ làm chủ

chuyện khác để cho ta làm là được rồi, ngươi không cần gánh vác quá nhiều

ngươi giống như Tôn Ngộ Không, đều là tiên thần ta thích. '

Chuyện này...

Dương Tiễn chau mày, những ký ức dưới đáy lòng kia đã là hợp thành một chuỗi, loại đau khổ xé rách thần hồn kia cũng đã lui tán

thần nhãn trên trán y bỗng nhiên mở ra, bởi vì tốc độ nhanh chóng, tiên lực quanh người ma sát cùng với linh khí xuất hiện từng tia lửa, khiến mái tóc dài của y phất phới giống như thiên thần đi ra từ bên trong hỏa diễm

Đông Thắng Thần Châu!

Đông Thắng Thần Châu!

Hoa Quả Sơn!

Hoa Quả Sơn!

Dương Tiễn nhướng mày, thần nhãn đã thấy được tình hình lúc này

Quanh người Tôn Ngộ Không được bao quanh thất thải hào quang, thân hình cao ước chừng trăm trượng, đỉnh đầu có một tầng lại một tầng mây đen, trên đó có Thiên Binh Thiên Tướng dày đặc đứng

từng chùm tiên quang ngưng tụ thành mấy trăm sợi xiềng xích, quấn quanh ở trên người Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không đang không ngừng giãy dụa, xiềng xích kia tràn ngập nguy hiểm, sắc mặt của Thiên Binh Thiên Tướng trên trời trắng bệch

Lý Tĩnh đang tế ra bảo tháp trong tay, trấn áp về hướng Tôn Ngộ Không

linh lực thật mạnh...

Tựa hồ những linh lực này là bị áp đặt cấp cho Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không còn chưa thể trực tiếp khống chế

Dương Tiễn lập tức rõ ràng cái gì

đã như vậy, đã như vậy!

Keng!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương phát ra một tiếng chiến minh, thân hình Dương Tiễn vạch phá thiên khung, bay thẳng đến Hoa Quả Sơn!

Đúng lúc này!

Tôn Ngộ Không cúi đầu gầm thét, hai tay đột nhiên giơ cao, những xiềng xích quấn ở trên người đó trong khoảnh khắc vỡ nát hơn phân nửa!

Một lượng lớn Thiên Binh Thiên Tướng bị lực phản chấn chấn đến thổ huyết bị thương, càng có một lượng lớn Thiên Binh trực tiếp bất tỉnh, mây đen liên miên kia cấp tốc lui tán!

Tôn Ngộ Không ngửa đầu nóng nảy gầm thét, nắm lấy Kim Cô Bổng cùng nhau biến lớn phóng lên tận trời

- Trấn!

Lý Tĩnh há miệng gầm nhẹ, cổ tháp hóa thành cao ngàn trượng, trấn áp tới Tôn Ngộ Không, nuốt hết thân hình Tôn Ngộ Không vào trong đó

nhưng chỉ là một cái hô hấp, đỉnh tháp bỗng nhiên bị lật tung, Tôn Ngộ Không kia khôi phục thành kích thước bình thường trực tiếp chui ra, giơ cao Kim Cô Bổng phóng tới Lý Tĩnh!

Coong!

Thanh âm dây đàn tì bà rung động vang lên, một đạo lưỡi đao trong suốt kéo dài ra mấy trăm trượng, chém về phía Tôn Ngộ Không

đôi mắt khỉ đỏ tươi của Tôn Ngộ Không nheo lại, bỗng nhiên biến chiêu, một gậy đập nát lưỡi đao này, thế xông tới lại là bị ngăn cản

phía sau Lý Tĩnh có bốn vị thiên thần mặc giáp đi ra, từng người thân hình khôi ngô, khuôn mặt hung ác, hoặc trong tay cầm bảo tì bà, hoặc tay nâng phong hỏa kiếm, hoặc cánh tay quấn quanh xích xà, hoặc giơ cao lưu ly bảo ô!

Tứ Đại Thiên Vương, Ma gia tứ tướng!

Tiên Tiệt Giáo Phong Thần, chính thức ra tay!

- Yêu ~ hầu chịu tru!

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh Nã cường điệu hét lớn một tiếng, bảo kiếm trong tay soi sáng ra từng chùm sáng

lại có tì bà tấu khởi loạn huyền, đầy trời lưỡi dao bắn nhanh về phía Tôn Ngộ Không

xích xà hóa thành dài mấy trăm trượng, phun lưỡi rắn ở đằng sau lưỡi dao, há mồm cắn về phía thạch hầu

lưu ly bảo ô kia xoay tít, từng tia từng tia làn sóng nhộn nhạo lên, đang không ngừng xung kích nguyên thần Tôn Ngộ Không

Tôn Ngộ Không hất tay phải lên, phía sau lưng trồi lên Bất Diệt Kim Hồn đã hóa thành màu vàng óng, từ không trung nhảy lên một cái, trực diện thế công của Tứ Đại Thiên Vương!

Chúng ta đã làm gì, thiên lại trừng phạt!

Chúng ta đã phạm sai lầm gì, thiên lại tru diệt!

Chương 2063: làm chuyện tốt

- A!

Trong điện quang hỏa thạch, Tứ Đại Thiên Vương lại đều bị đụng bay, người thì thổ huyết, người thì giận mắng

Tôn Ngộ Không nhe ra răng nanh sắc bén, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lý Tĩnh, thân hình một bước vọt lên, Kim Cô Bổng đánh tới đỉnh đầu Lý Tĩnh!

Lý Tĩnh hừ lạnh một tiếng, bàn tay trái nắm chặt bội kiếm bên hông, thân hình theo động tác rút kiếm bỗng nhiên vọt tới trước!

Đây là, độ tiên kiếm!

Nhưng chỉ là vừa đối mặt, thân hình Lý Tĩnh liền bị thất thải hào quang không giảng đạo lý chút nào kia đánh bay

y cuối cùng vẫn là không sở trường đấu võ

Tôn Ngộ Không đắc thế không tha người, thân hình chớp nhoáng mà qua, đuổi theo thân hình Lý Tĩnh bay ngược, nâng bổng đập về phía trước

ở Đông Thiên Môn, Na Tra đạp Phong Hỏa Luân bay tán loạn thấy cảnh này, không nhịn được cắn răng la hét:

- Hầu tử chết tiệt ngươi dám!

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Ngọc Đế nắm lại nắm đấm đang khe khẽ run rẩy, ngọn lửa trong hai mắt lúc ẩn lúc hiện

Đạo Tổ, ngươi đã làm chuyện tốt!

Thái Bạch giả đã một lần nữa đứng ở bên cạnh y, nhìn như chỉ là nhắm mắt cười khẽ, trên thực tế lại đang nhìn chằm chằm vị Ngọc Đế bệ hạ này

nói thì chậm, khi đó thì nhanh!

Gậy sắt của Tôn Ngộ Không đã rơi xuống đối với cái trán Lý Tĩnh, lửa giận trong mắt làm Tôn Ngộ Không không có chút do dự nào, chính là muốn đánh chết vị tiên thần Thiên Đình này, để cho đối phương chôn cùng với hầu tử hầu tôn!

Nhưng!

Đương ——

Một tiếng vang binh khí tương giao vang vọng ven bờ Đông Hải

Lý Tĩnh đã nhắm chặt hai mắt, Tôn Ngộ Không đã bị phẫn nộ choáng váng đầu óc, đồng thời nhìn về phía cán thương nằm ngang ở phía trước gậy sắt!

Cán thương kia không nhúc nhích tí nào, một chùm tua đỏ từ nón trụ nhẹ nhàng phiêu động ở bên cạnh

thương là thương gì? Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương!

Tướng là tướng nào! Nhị Lang Thần!

Dương Tiễn đứng ở bên người Lý Tĩnh, phía sau là một loạt tàn ảnh, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương bị y dùng hai tay nắm chặt, rõ ràng dùng chín thành lực đạo, nhưng vẫn như cũ có cảm giác hời hợt

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương nhẹ nhàng chấn động, Tôn Ngộ Không bị đẩy lui nửa trượng

Dương Tiễn đập ngang trường thương, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương nhẹ nhàng đánh bay Lý Tĩnh

trên khuôn mặt anh tuấn của Dương Tiễn tràn đầy lạnh lùng, nhìn chăm chú vào thạch hầu trước mắt này, lạnh nhạt nói:

- Đối thủ ngày hôm nay của ngươi là ta, Tôn Ngộ Không

Tôn Ngộ Không nắm chặt Kim Cô Bổng, thấp giọng quát hỏi:

- Tại sao! Ta đã về Thiên Đình, Thiên Đình còn diệt Hoa Quả Sơn ta!

- Đây là mệnh lệnh của Thiên Đạo, không cần giải thích đối với ngươi

Dương Tiễn nhẩm lại những lời trong ngọc phù, lạnh nhạt nói:

- Sinh linh đều là sống dưới sự che chở của Thiên Đạo, mà phía sau lưng Thiên Đình, chính là ý chí Thiên Đạo

Tôn Ngộ Không nghe vậy không những không giận mà còn cười, lại ngửa đầu cười to, từng giọt huyết lệ trượt xuống từ khóe mắt

- Thiên Đạo, Thiên Đạo chó chết! Ha ha ha! Đều nói lão tử thiên sinh địa dưỡng, tính mạng của lão tử liên quan gì với Thiên Đạo! Ta hôm nay liền đánh nát Thiên Đình này, đi tìm Thiên Đạo đòi thuyết pháp!

Sau khi gầm một tiếng, Ngộ Không vọt tới phía trước, đang muốn đại chiến cùng với Dương Tiễn, không trung lại có một đoàn bóng đen đập xuống, một thương nện Tôn Ngộ Không xuống đám mây!

Na Tra!

Giờ phút này toàn thân Na Tra bị sát khí bao khỏa, tóc dài ở sau lưng không ngừng phất phới, hoa sen chiến giáp trên người đã dấy lên ngọn lửa đen nhánh

bả vai y lắc một cái, hiện ra sáu tay pháp thân

tả hữu quay đầu, ngưng ra ba mặt giận, sân, tĩnh

vòng tay bên trên cổ tay không ngừng lấp lánh sáng ngời, nhưng lại bị y trực tiếp gỡ xuống, để vào bên trong lồng ngực

- Tôn, Ngộ, Không!

Na Tra cúi đầu nhìn chăm chú vào hầu tử cũng đang phẫn nộ phía dưới, thân hình lao xuống một lần nữa

- Ngươi dám đả thương cha ta!

Tôn Ngộ Không cũng không nói lời nào, chính diện đối bính với Na Tra, trực tiếp kéo ra đại chiến, vạn dặm không vực bị dư ba đấu pháp quấy nhiễu, linh khí sôi trào, sinh linh sợ hãi

Dương Tiễn khẽ nhíu mày, nhưng thấy Na Tra lúc này triển khai toàn bộ thực lực, lấy thương đổi thương, lại chỉ có thể bất phân thắng bại cùng với Tôn Ngộ Không, mà thương thế trên người Tôn Ngộ Không luôn có thể khôi phục cực nhanh

là cỗ linh lực trong cơ thể Tôn Ngộ Không kia, cỗ linh lực có thể so với pháp lực Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ kia

mà thôi, mặc dù lấy hai địch một có chút không ổn, nhưng mấy câu lời kịch kia còn chưa nói xong

sưu ——

Dương Tiễn cầm thương gia nhập chiến đoàn, tuy bị Na Tra tức giận mắng hai câu, lại vững vàng áp chế Tôn Ngộ Không

mà mấy câu Lý Trường Thọ để cho Dương Tiễn nói với Tôn Ngộ Không kia, chính là được nói ra vào lúc này

bởi vì đại chiến truyền khắp Tam Giới, rơi vào trong tai những sinh linh chú ý chiến cuộc nơi đây, chú ý tình hình trên cửu thiên

Chương 2064: Thăm dò

- Tôn Ngộ Không, thiên muốn diệt Hoa Quả Sơn ngươi, ngươi lại dám can đảm không phục

- Như không thuận ý Thiên Đạo, Thiên Đạo tự nhiên tru diệt

- Đây, chính là Thiên Đạo

Thiên Đạo?

Tại Thánh Mẫu Cung, trong mắt Thánh Mẫu nương nương dựa nghiêng vào bên trên bảo tọa dần dần nhóm lửa ánh sáng

trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cười như không cười nhìn Lý Trường Thọ, biểu tình kia tựa hồ muốn hỏi —— đây chính là mưu kế của ngươi?

Lý Trường Thọ bình tĩnh cười một tiếng

cử động lần này của hắn chỉ là mượn lúc Dương Tiễn áp Tôn Ngộ Không, nói ra những lời này, kích phát sinh linh bất mãn đối với Thiên Đạo đối với Thiên Đình, để cho sinh linh không quên ý chí chống lại Thiên Đạo

xoá bỏ Đạo Tổ cố nhiên quan trọng

vào sau khi xoá bỏ Đạo Tổ, tạo dựng ra một cái thiên địa ổn định, tự do, có quy củ, quan trọng hơn

chẳng qua, Lý Trường Thọ nhíu mày, đột nhiên cảm giác có chút đồ vật giống như đang biến hóa

Hồng Quân cũng là nhíu mày, nhìn về phía Lý Trường Thọ

- Ngươi đã làm cái gì?

Hồng Quân Đạo Tổ lạnh lùng hỏi

- Đây, cũng không phải là ta đang mưu tính

Lý Trường Thọ nhìn chăm chú Hồng Quân:

- Muốn đối phó đạo hữu, một mình ta đã là đủ rồi

hắn vừa dứt lời, vân kính trên bàn kia xuất hiện từng tia từng tia gợn sóng, một vệt đạo vận kì lạ lan truyền ở trong thiên địa

tại Địa Phủ, Luân Hồi Tháp

thanh niên tăng nhân sau khi cắt tóc kia nhặt hoa mỉm cười, lẳng lặng ngồi ở bên trên bồ đoàn giữa tầng cao nhất Luân Hồi Tháp

con chó lớn lông xanh ở một bên run rẩy hỏi:

- Chủ nhân, thật, thật sự muốn làm như vậy?

- Làm

Địa Tạng chậm rãi nói:

- Ta mặc dù có rất nhiều ý kiến đối với hắn, nhưng lúc này hắn là vì sinh linh mà chiến, cũng không thể để hắn chiến đấu một mình

- Đừng, người ta nói không chừng không cần ngài ra tay!

Chó lớn lông xanh sốt ruột hô hào:

- Ngài đây không phải là cố tình gây sự sao?

- Ừm?

Địa Tạng yên lặng thả ra cánh hoa trong tay, ở bên trong tay áo lấy ra một cái nồi sắt

Đế Thính run run, nhe răng nhếch miệng một hồi đối với Địa Tạng, ảo não chửi một câu:

- Thật là... được rồi, vốn dĩ ta còn tưởng rằng tên gia hỏa Thái Bạch Kim Tinh này sẽ dùng ta như pháp khi, vào sau khi đại chiến nói vài lời an ủi sinh linh, không nghĩ tới, cuối cùng dùng một chiêu này của ta, là chủ nhân ngốc nhà ta

Địa Tạng cười nói:

- Ta làm chuyện thế nào, không cần xem sắc mặt của bất luận kẻ nào, thiên địa này đã đến trình độ như vậy, ta dù sao cũng nên làm gì đó

- Được thôi, được thôi!

Đế Thính đi tới trước mặt Địa Tạng nằm xuống, nhắm hai mắt lại, sáu lỗ tai tinh xảo nhẹ nhàng run rẩy, lông xanh toàn thân nở rộ quang mang!

- Muốn chết thì cùng chết, dù sao cũng tuỳ ngươi

thần thông: lắng nghe tiếng lòng vạn vật!

nghịch thần thông: bày tỏ tiếng lòng đối với vạn vật

Địa Tạng nhẹ nhàng hít vào một hơi, tiếng nói ôn nhuận kia truyền khắp đáy lòng sinh linh Tam Giới:

- Thiên có tư dục, là tai ách của sinh linh

- Địa Tạng ta, đệ tử của Tiếp Dẫn Thánh Nhân Tây Phương Giáo, chủ Luân Hồi Tháp, bổ lục đạo luân hồi

- Ngày hôm nay không đành lòng sinh linh cực khổ, phản thiên chiến một trận với Đạo Tổ Hồng Quân

- Nguyện dùng bạc mệnh tiếp thêm sức mạnh cho ý chí bất khuất của sinh linh

- Nguyện dùng đạo ta đốt lên hỏa diễm tinh thần trong đêm dài

- Sinh linh cần tự lập, Thiên Đạo cần hạn chế

Địa Tạng?

Lý Trường Thọ gắt gao nhíu mày, liếc nhìn Đạo Tổ trước mặt, tựa hồ đều muốn nhìn thấu đối phương đang nghĩ gì

Hồng Quân lắc đầu than nhẹ:

- Hẳn là bần đạo đã đánh giá cao đạo hữu, chẳng lẽ đây là biện pháp phá cục của đạo hữu?

- Tập hợp lực lượng sinh linh thiên địa, cũng không có cách nào giải quyết vấn đề đạo hữu dung hợp bản nguyên thiên địa

Lý Trường Thọ cau mày nói:

- Đạo hữu hẳn là biết được, mấu chốt vấn đề không ở chỗ đấu pháp, ta càng muốn để bọn họ an tĩnh chờ một hồi hơn, sẽ không khiến cho đạo hữu chú ý, bị đạo hữu ra tay bóp chết tại thời khắc đánh trả

- Ồ?

Hồng Quân cười nói:

- Ngươi thật sự có nắm chắc cân đối bần đạo?

Trong mắt Lý Trường Thọ có chút quang mang lấp lóe

lời này có vẻ bình thường, lại là đang bẫy hắn, nếu như hắn khẳng định, vậy liền chứng minh át chủ bài sau cùng của hắn chính là đại đạo cân đối

« Thăm dò »

Cho nên, Lý Trường Thọ chỉ là cười không nói, nhìn chăm chú Hồng Quân Đạo Tổ

Hồng Quân có rất nhiều khuyết điểm, khuyết điểm dễ dàng nắm chặt nhất, liền ở chỗ y ngồi ở vị trí phía trên chúng sinh quá lâu, đã tin tưởng vững chắc sinh linh không đả thương được y

xác thực như thế

Thái Thanh Thánh Nhân không có cách nào hạ quyết tâm hủy diệt Hồng Hoang, chỉ có thể trở thành lực lượng kiềm chế Hồng Quân, Hồng Quân chỉ cần không làm ra sự tình diệt sạch Nhân Tộc, bởi vì hậu quả của chuyện này còn lớn hơn luyện lại gió lửa khí hậu

Chương 2065: Ngươi ra tay, ta liền ra tay

cũng chính là bởi vì Thái Thanh Thánh Nhân tồn tại, hạn chế Hồng Quân làm chuyện tuyệt diệt

nhưng Hồng Quân đã quen với việc mọi thứ đều có thể kiểm soát, mọi thứ đều có thể bị trấn áp và mọi thứ đều có thể bị thao túng theo ý muốn

y sau khi dung hợp với Thiên Đạo, ba ngàn đại đạo y đều có thể điều động, bản nguyên thiên địa tương dung cùng với y, đơn giản là tổng lượng linh khí mà sinh linh có thể điều động, liền kém xa tổng lượng linh khí Đạo Tổ có thể điều động

sinh linh lấy cái gì thắng?

Chỉ cần chiếm đóng bản nguyên thiên địa, Hồng Quân lấy cái gì thua?

Giờ phút này, Hồng Quân đã thôn phệ một nửa Thiên Đạo, tất nhiên là vững vàng tại Tử Tiêu Cung, chỉ là Địa Tạng cho dù là từ Địa Phủ bay đến trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng sẽ không để vào trong mắt

Hồng Quân chậm rãi mở miệng:

- Đế Thính kia...

Ông ——

Tử Tiêu Cung đột nhiên rung động, phòng trúc bên ngoài Tử Trúc Lâm không ngừng lắc lư

Đạo Tổ chau mày, Lý Trường Thọ cũng lộ sắc mặt ngưng trọng

biến hóa tái sinh

xem ra, Địa Tạng ra tay, đã trở thành kèn lệnh tiến công cho trận doanh phe mình

nơi phát ra chấn động lần này...

Thánh Mẫu Cung!

Mắt thấy Hồng Quân liền muốn đưa tay, Lý Trường Thọ đột nhiên cười cười, ôn hoà nói:

- Chẳng lẽ đạo hữu vẫn còn kiêng kị Thiên Đạo Thánh Nhân đầu tiên bị đạo hữu giam cầm sao?

Hồng Quân cười nói:

- Ngươi rất lo lắng cho vị Thánh Mẫu Nhân Tộc này

- Chẳng qua là cảm thấy Thánh Mẫu nương nương quá khó khăn, hơn nữa hai chữ Nữ Oa, đối với ta mà nói có chút thần thánh

Lý Trường Thọ lấy ra một khối ngọc phù ở bên trong tay áo, cầm trên tay phải, trên đó tản mát ra từng tia từng tia âm dương đạo vận

nụ cười trên khoé miệng của Hồng Quân dần dần tiêu tán, hỏi:

- Đây là vật gì?

- Đạo vận Thái Thanh đại đạo, đạo hữu hẳn là sẽ không lạ lẫm

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo hữu thu nạp ý chí Thiên Đạo, ta thì chờ bản thể ta chạy đến, ta và ngươi ở nơi này đều không cần vọng động, nếu đạo hữu muốn động thủ trước, ta chỉ có thể đánh thức lão sư nhà ta, để lão sư nhà ta lại vất vả một lần

Hồng Quân cười nói:

- Nếu bần đạo bất động, ngươi sau đó đánh thức lão sư nhà ngươi, bần đạo chẳng lẽ không phải càng thêm bị động? Chớ có lừa dối, coi như là Lão Quân tới cứu, lão sư của ngươi cũng không có cách nào thoát khốn, điểm ấy tự tin bần đạo vẫn là có

- Lần trước ngươi bỏ chạy, kỳ thật đã đánh mất át chủ bài lớn nhất của ngươi. Thái Thanh... ta đã dùng đại đạo tầng dưới chót trấn áp chân thân của y, một ngày bần đạo vẫn còn, y liền không có cách nào giải phong, pháp lực của y liền do bần đạo sử dụng, lần này, ngươi không lừa dối được bần đạo

- Như vậy đạo hữu không ngại thử xem

Lý Trường Thọ dùng tay làm dấu mời:

- Ngươi ra tay, ta liền ra tay

Hồng Quân có chút nheo mắt, đối mắt với Lý Trường Thọ, ai cũng không nhường

Hồng Quân đột nhiên cười, nói:

- Bần đạo đột nhiên thay đổi chủ ý, quyết định thanh tẩy thiên địa một lần, để những sinh linh có ý phản thiên tụ tập lại, tiêu diệt bọn họ ở bên ngoài Tử Tiêu Cung, như thế thiên địa mới có thể an ổn lâu dài

Lý Trường Thọ không nói gì, đáy lòng lại là âm thầm than nhẹ

Đạo Tổ nói là sự thật

hắn cảm ứng được, linh khí ba ngàn thế giới bắt đầu vọt về hướng Ngũ Bộ Châu; những lão đạo áo bào xám đã từng vây quét chính mình, đặt bẫy Ngọc Đế, đã bắt đầu tụ tập về hướng Ngũ Bộ Châu

chỉ xét về thực lực, lực lượng mà sinh linh có thể hội tụ, coi như là thêm vào ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không có cách nào đối kháng Đạo Tổ trong trạng thái lúc này

Đạo Tổ ngày hôm nay, so với trạng thái đại chiến với Thái Thanh lão sư lúc trước, đã không thể so sánh nổi

huống chi, Đạo Tổ còn có át chủ bài chưa dùng

pháp lực cùng với đạo hạnh của Ma Tổ La Hầu, bản tôn Nhiên Đăng, Lăng tiền bối, Đạo Tổ đã thôn phệ tất cả, chỉ cần Đạo Tổ buông xuống hình tượng mỹ hảo y lập, triệt để vạch mặt, coi như là nắm giữ thực lực của bốn vị đại cao thủ cộng thêm lực lượng Thiên Đạo chỉ xét từ góc độ lực lượng, thiên xác thực vô cùng củng cố

nếu như không suy xét biến số Lý Trường Thọ hắn này, sinh linh chú định sẽ là một trận bi kịch

bọn người Thánh Mẫu nương nương, hẳn là cũng rõ ràng điều này

đúng vậy, bọn họ không biết thủ đoạn của chính mình, cũng không biết chính mình dự lưu bài tẩy gì, giờ phút này muốn đứng ra, có thể đứng ra, đã là ôm lòng quyết tử, chống lại thiên một lần cuối cùng

tự luyến nghĩ một chút, bọn họ có phải hay không, không muốn để cho chính mình chiến đấu một mình?

Lý Trường Thọ khẽ ngẩng đầu, mỉm cười thở ra một hơi

đừng suy nghĩ nhiều, chính mình nào có được hoan nghênh như vậy, vẫn luôn bị người ta lên án thận trọng

Chương 2066: thống khổ

hắn đột nhiên nói:

- Nếu ngày hôm nay ta thua, đạo hữu cũng sẽ bỏ qua cho Thánh Mẫu nương nương một mạng đúng không

Hồng Quân hơi run lên, lộ ra nụ cười thản nhiên đối với Lý Trường Thọ, nói:

- Nếu như không có lực lượng uy hiếp bần đạo, bần đạo cũng không muốn đại khai sát giới

Lý Trường Thọ gật đầu ứng tiếng, ngồi ở kia lộ vẻ mặt suy tư, trong mắt thoáng có chút sầu lo

sau kế thành không, là tỏ ra yếu thế trước địch nhân

tư thế ngồi của Đạo Tổ vào giờ phút này, quả thực là đã ổn định hơn

...

'Sinh linh cần tự lập, Thiên Đạo cần hạn chế? '

Sinh linh cần tự lập?

Tại Thánh Mẫu Cung, Nữ Oa nương nương cúi đầu nhìn lòng bàn tay của chính mình

bàn tay ngọc giống như bạch ngọc ngưng tụ đột nhiên xuất hiện vết thương, máu tươi không ngừng trào ra ngoài

Nữ Oa nương nương có chút thống khổ che ngực, thân thể trượt xuống bảo tọa, ngồi sụp xuống đất, tay phải ấn lên mặt đất băng lãnh, khuôn mặt bởi vì thống khổ hơi có chút dữ tợn

thiên...

Phản thiên...

'Nữ Oa, đây chính là tinh nhuệ Nhân Tộc của ngươi? '

'Một nhóm Nhân Tộc ban đầu, hơn phân nửa đều ở đây, Nữ Oa, ngươi khư khư cố chấp hại chết bọn họ, rõ ràng ngươi là đệ tử bần đạo vừa ý nhất, lại không rõ lý lẽ Thiên Đạo, bần đạo là muốn hưng Nhân Tộc, mới có thể cho Nhân Tộc thí luyện như vậy. '

Ở phía trước bảo tọa, Nữ Oa nương nương cắn thật chặt hàm răng, từng giọt nước mắt trượt xuống từ khóe mắt nàng, nàng run rẩy, kháng cự, không muốn nhớ lại đoạn ký ức này

Thượng Cổ Yêu Đình tàn sát Nhân Tộc, Nữ Oa nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, cuối cùng không có cách nào nhẫn nại, muốn dẫn tinh nhuệ Nhân Tộc thảo phạt Thượng Cổ Yêu Đình

tuy nhiên, nửa đường bị tập kích, bị đại trận na di vào hư không bên ngoài Ngũ Bộ Châu, bị vây khốn chính là năm tháng lâu đời

chợt có một ngày, Đạo Tổ buông xuống, một đạo pháp chỉ rơi xuống, muốn nhóm cao thủ tinh nhuệ nhất Nhân Tộc này tự diệt

nàng phản kháng, nhưng Đạo Tổ hiện thân lúc này, không ngờ đã triệt để hợp đạo

lúc Đạo Tổ ra tay, Nữ Oa cảm ứng được huynh trưởng Phục Hi bỏ mình, thần hồn trong cơ thể huynh trưởng kia đã hoàn toàn tiêu tán

nàng rốt cuộc rõ ràng, chính mình đã bị tính kế

không chỉ là chính mình, huynh trưởng cũng bị tính kế

thiết hạ mai phục nàng cùng với tinh nhuệ Nhân Tộc ở chỗ này không phải Yêu Đình, mà là Đạo Tổ!

Thông qua Côn Bằng hạ lệnh đối với Yêu Đình, làm Yêu Đình tàn sát Nhân Tộc, cũng là Đạo Tổ!

Mà chính mình, đã không có khả năng chiến thắng Đạo Tổ lúc này

nhưng ở dưới sự phẫn nộ, Nữ Oa lựa chọn chiến một trận, các cao thủ Nhân Tộc lựa chọn chiến một trận nhưng, lại có thể như thế nào đây?

Lại có thể như thế nào đây?

Giờ phút này, Nữ Oa nương nương gần như cắn nát hàm răng, trên người xuất hiện từng đạo huyết ấn màu đỏ sậm

đại điện trực tiếp bị phong cấm, trong đó dũng động quang mang màu đỏ sậm

nhóm tiên tử Thánh Mẫu Cung ngoài điện cùng nhau chạy đến, lo lắng nhìn một màn này, ăn ý ngồi xổm xuống, không ngừng tụng kinh cầu nguyện

cứ cách một đoạn thời gian, vết thương cũ của nương nương liền sẽ phát tác, mỗi lần như vậy sẽ kéo dài trong nhiều ngày

'Nữ Oa, ngươi chống lại Thiên Đạo, phải bị tội gì. '

'Nhân Tộc chẳng qua là ngươi dùng đất đá bóp thành, ngươi thật sự muốn vì bọn họ là địch với vi sư? '

'Mà thôi, đây chính là kết cục phản thiên. '

Ký ức đang không ngừng cuồn cuộn, ký ức thống khổ vẫn còn như mới

Nữ Oa phảng phất như trở về trận chiến kia, gông xiềng thiên không ngừng rơi xuống, xuyên thấu đầu vai, cánh tay, lưng, đuôi nàng, đính nàng ở bên trong hư không hoang vu

bên trong ký ức, mỗi một đạo gông xiềng thiên rơi xuống, lúc này trên người nàng liền sẽ nhiều thêm một vết thương, huyết quang trong đại điện cũng liền càng trở nên nồng đậm

nhóm hài tử của nàng, bọn nhỏ Nhân Tộc đang lần lượt chết đi

nàng ra sức giẫy giụa che chở mười mấy nam nữ Nhân Tộc sau cùng ở trước người, dùng thân thể mình thừa nhận thiên phạt sấm sét, thiên hỏa, lại cuối cùng không bảo hộ được, trơ mắt nhìn bọn họ bị ý chí Thiên Đạo hạ xuống khống chế, tự giết lẫn nhau...

Nữ Oa gầm nhẹ, rên rỉ, đến cuối cùng khóc không không thành tiếng, bị gông xiềng Thiên Đạo triệt để đính tại địa phương hư vô

trọng thương ngã gục, Thánh Nhân bất diệt, muốn chết cũng không thể

'Nữ Oa'

Hồng Quân ngồi ở bên trên đài sen, bay đến phía trước mi tâm bản thể nàng, tràn đầy tiếc rẻ nhìn nàng:

'Bần đạo vốn định lưu lại một ít ngọn lửa cho Nhân Tộc, nhưng ngươi dám can đảm phản thiên... '

'Ta sai rồi... lão sư, ta không nên phản thiên, đừng có giết bọn hắn, bọn họ đều là vô tội, đều là bị sự khư khư cố chấp của ta liên luỵ. '

'Ồ? '

Hồng Quân thỏa mãn cười:

'Nếu như thế, bần đạo sẽ cho ngươi cơ hội lấy công chuộc tội, chỉ cần ngươi thuận thiên mà đi, bần đạo tự nhiên sẽ giống như Thiên Đạo Thượng Cổ bày ra, đại hưng Nhân Tộc'

Chương 2067: Gông xiềng căng đứt

nói xong, thân hình Hồng Quân biến mất không thấy gì nữa, nguyên thần của nàng bị bóc ra từ mi tâm bản thể, vứt ra bên ngoài hư không; hư không kia chỉ để lại thân ảnh nàng, còn có từng cỗ thi thể cao thủ Nhân Tộc kia...

Ngàn năm, vạn năm, mấy chục vạn năm...

Phản thiên giống như ác mộng, quấn quanh nàng, gặm ăn nàng

phản thiên lại có thể thế nào?

Cuối cùng thì sao?

Cuối cùng thì sao?

...

'Nương nương, đệ tử có liên quan cùng với người kia? '

Tiếng cười khẽ bỗng nhiên vang lên bên tai, Nhân tộc trẻ tuổi chính là cười như vậy, nói

'Một chút tiểu cố sự nhiệt huyết mà thôi. '

'Nương nương, ngươi muốn xem truyện tranh lãng mạn hay là nhiệt huyết? '

Hài tử này, đúng vậy, hài tử này đi Tử Tiêu Cung

bên trong con ngươi màu tím tràn đầy đau khổ của Nữ Oa, đột nhiên nhiều hơn một phần ánh sáng, nàng giẫy giụa ngồi dậy, mặc cho máu tươi chảy xuôi trên người, hít vào một hơi thật sâu

'Nương nương... '

Không biết như thế nào, Nữ Oa nghĩ đến hôm đó, ngày hài tử này diệt Kim Ô

đó là một lần duy nhất hắn yếu ớt quỳ tại đó, nâng tro cốt của sư phụ hắn, trong mắt nổi lên tuyệt vọng

từ đó về sau, hắn liền thay đổi rất nhiều, ẩn ẩn có thể cảm giác được sự bất mãn cùng với phẫn nộ đối với Thiên Đạo của hắn dưới đáy lòng

Nữ Oa lại đột nhiên nghe được câu kia, câu kia...

'Vào ngày hết thảy đáp án lộ ra, ta hi vọng có thể được nương nương lý giải, chỉ là lý giải là được. '

Hài tử kia, hài tử kia thật sự đi đối kháng Đạo Tổ!

Sao lại thế...

Đạo Tổ thật sự đang đại hưng Nhân Tộc sao?

Hỏa Vân Động đau khổ chèo chống, Trung Thần Châu tiếng kêu than dậy khắp trời đất, phàm nhân không có bất kỳ chống lại thiên địa nào, ngược lại trở thành con cưng của Thiên Đạo

đây hẳn là một lần đánh cuộc cuối cùng

không thể để cho hài tử kia đi đối mặt với cường địch như vậy một mình...

Không thể để cho hài tử kia chiến đấu một mình...

Chính mình kéo dài hơi tàn, đến cùng còn có ý nghĩa gì!

'Nương nương. '

Một tiếng khẽ gọi, Nữ Oa nương nương có chút ngơ ngác ngẩng đầu, hoảng hốt thấy được thân ảnh thanh niên đạo giả kia

hắn đang ngồi trong góc lầu các vẽ tranh, cúi đầu múa bút thành văn, khóe miệng mang theo vài phần tươi cười, thấp giọng lầm bầm:

'Nguyện ngọn lửa này có thể cho ngài một chút ấm áp. '

- Định!

Nữ Oa đột nhiên lên tiếng quát khẽ, tóc dài hướng về phía sau phất phới, cái trán bốc cháy lên một đám lửa, ngọn lửa này càn quét toàn thân, trong nháy mắt đốt sạch vết thương, vết máu trên người nàng!

Nàng đứng dậy, hai tay nắm chặt, trở thành tâm của ngọn lửa!

Tân hỏa Nhân Tộc!

Hướng về phía trước bước ra nửa bước, dưới chân Nữ Oa có một vầng sáng lưu chuyển ra, càn quét toàn bộ đại điện

đại điện trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa!

Tiên vân, cung điện, dòng sông, hồ nước tại Thánh Mẫu Cung, toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, hóa thành thiên địa hoàn toàn u ám, hóa thành phiến thiên địa tràn đầy thi thể kia!

Nhóm tiên tử vẫn như cũ ngồi quỳ chân tại kia, nhưng trên người các nàng nhiều thêm từng tầng từng tầng chiến giáp, thân hình trở nên có chút trong suốt

các nàng cúi đầu cầu nguyện, ngâm tụng kinh văn để vong linh nghỉ ngơi

ở quanh người các nàng, từng điểm sáng hội tụ, hóa thành thân ảnh từng vị từng vị Nhân Tộc nam tính, thân hình đồng dạng trở nên trong suốt

mỗi người bọn họ quỳ sát, cầu nguyện đối với phía trước

anh linh, anh linh Nhân Tộc!

Phía trước bọn họ!

Phía trước chính là bản thể Nữ Oa nương nương bị tầng tầng gông xiềng thiên trói buộc thân thể, vô cùng khổng lồ, tràn đầy vết thương!

Đoàn ngọn lửa kia chậm rãi bay lên, quy về mi tâm bản thể Nữ Oa

càn khôn đang rung động!

Tiếng tụng kinh của nhóm anh linh Nhân Tộc càng trở nên rõ ràng, đoàn ngọn lửa kia bao quanh Nữ Oa, gông xiềng thiên đang không ngừng run rẩy

Nữ Oa đột nhiên mở hai mắt ra, tóc dài bay tứ phía, thân thể đang rung động, đang lắc lư, đang không ngừng gầm nhẹ, đang ra sức giãy dụa!

Gào thét, gầm thét, gầm nhẹ, khóc nức nở, hò hét!

Binh!

Gông xiềng thiên đều căng đứt!

Tam Giới chấn động, Tử Tiêu Cung xuất hiện lắc lư rất nhỏ!

Đạo Tổ lộ ra khuôn mặt bình tĩnh đối mặt cùng với Lý Trường Thọ, thất thải bóng người trong Càn Khôn Đỉnh bên ngoài Tử Tiêu Cung kia đã tiêu tán hơn phân nửa

đột nhiên, dưới đáy lòng Lý Trường Thọ truyền đến một tiếng la lên

đó là Nữ Oa, Nữ Oa tạo hóa Nhân Tộc, Thánh Mẫu Nhân Tộc nương nương, mượn lực lượng từ tân hỏa, phát ra tiếng la lên đối với Nhân Tộc!

- Sinh linh tiên thiên Nữ Oa, ngày hôm nay phạt thiên

- Vì ngọn lửa Nhân Tộc chúng ta không tắt, vì Nhân Tộc chúng ta không cần kéo dài hơi tàn, vì những anh linh Nhân Tộc phấn đấu ở trong thiên địa, lại bị Thiên Đạo xoá bỏ một cách khuất nhục đó!

- Bỏ mình không hối hận, hành động như mẫu thân

một cái chớp mắt này, Tam Giới hoàn toàn yên tĩnh

Chương 2068: tỉnh táo

không biết bao nhiêu Luyện Khí Sĩ Nhân Tộc đứng dậy từ ba ngàn thế giới, ngắm nhìn nơi Ngũ Bộ Châu, không tự giác lưu lại một giọt nước mắt

cũng không biết có bao nhiêu tiên thần Nhân Tộc, không chịu nổi xúc động không hiểu nổi lên từ đáy lòng, mau chóng vọt về hướng Trung Thần Châu

chỉ có thế tục Nam Châu, cũng chỉ có thế tục Nam Châu hoàn toàn yên tĩnh

đây cuối cùng không phải trận chiến của phàm nhân

tại Trung Thần Châu, thân ảnh Nữ Oa ngưng tụ thành ở bên trong thiên địa, thân người, đuôi rắn, thân mang chiến giáp, đầu đội vòng hoa, phía sau phiêu khởi Giang Sơn Xã Tắc đồ, trong tay cầm một chiếc tú cầu, một thanh trường kiếm

tú cầu là ý Nhân Tộc sinh sôi

trường kiếm là ý thủ hộ Nhân Tộc

nàng ngẩng đầu nhìn chăm chú thiên khung, hồng tú cầu nhẹ nhàng lắc lư, ngọn lửa trên trán cháy hừng hực, từng tiếng thanh âm cầu nguyện, thanh âm tụng kinh vang lên từ quanh người nàng

lực lượng Thánh Nhân!

Lực lượng tân hỏa Nhân Tộc!

Niệm lực Nhân Tộc cầu nguyện đối với Thánh Mẫu năm tháng dài đằng đẵng ngưng tụ ra!

Nàng đưa tay khẽ vồ, bên trong thiên địa xuất hiện từng gợn sóng màu lam, sâu trong thiên khung hiện ra một thần tràng màu đỏ như máu

- Tộc nhân chiến đấu hết mình vì Nhân Tộc sinh tồn, không nên bị quên mất

hồng tú cầu nhẹ nhàng chấn động, đánh về hướng hư không, trực tiếp đụng ngã thần tràng phía trên thiên khung kia

vô số gợn sóng màu lam bỗng nhiên nổ tan!

Nữ Oa giơ cao kiếm trong tay

- Nhân Tộc, tụ binh tại Trung Thần Châu, gấp rút tiếp viện đệ tử Nhân Tộc Lý Trường Thọ, thảo phạt Thiên Đạo!

- Rõ!

Phía sau, mấy vạn anh linh đồng thanh đáp, từng cây cờ xí tung bay mà lên

bọn họ đến từ các bộ tộc, đến từ các bộ tộc Nhân Tộc thịnh thế nhất Thượng Cổ!

Bốn phương tám hướng, từng đạo tiên quang tuôn ra, cấp tốc hội tụ về chỗ của Nữ Oa

Giờ phút này không có Đạo Môn Tam Giáo, không có đại giáo đạo thừa, không có tư oán tiên môn

đã là tiên nhân, liền nên chiến đấu vì Nhân Tộc, cũng nên chiến đấu vì Thánh Mẫu Nhân Tộc nương nương!

Tại Hỏa Vân Động

mấy vị Nhân Hoàng liếc nhau, bọn họ đã là ở trên chiến xa đồng thời giơ kiếm, cánh cửa Hỏa Vân Động mở rộng, từng đám anh linh Nhân Tộc tuôn ra

chiến xa phía trước nhất trống rỗng, mang theo một chiếc áo bào, áo bào kia nhuộm máu tươi, lưu lại đạo vận hỏa chi

Hỏa Hoàng tiên chinh!

Tại thế tục Nam Châu, Thiên Tử Nhân Tộc bừng tỉnh trong giấc ngủ trưa, quay đầu la hét người hầu, khai tông tế bái tiên tổ Nhân

Tộc

bên trong Thiên Đình, Thiên Binh Thiên Tướng đều lâm vào mờ mịt

trên người bọn họ tiên quang vờn quanh, tựa như đang thúc giục bọn họ chuẩn bị nghênh chiến, nhưng lòng dạ lại nổi lên khát vọng trở lại bên người Thánh Mẫu nương nương

đó là rung động tới từ huyết mạch Nhân Tộc

trong Lăng Tiêu bảo điện, chúng thần quần tình kích động, chính thần Nhân Tộc cùng với chính thần không phải Nhân Tộc cãi lộn không ngớt

cùng lúc đó, ở bên ngoài Ngũ Bộ Châu

một vệt ánh vàng từ bên ngoài thiên địa bay vụt về hướng Thiên Nhai Hải Giác, chính là Kim Bằng chở Ngao Ất cùng với mười mấy vị Thiên Tướng

gợn sóng màu lam dưới đáy lòng bọn họ đột nhiên nổ nát vụn, một đạo thân ảnh chậm rãi hiện lên từ dưới đáy lòng bọn họ

Kim Bằng ngừng bay, thấp giọng lầm bầm hai chữ 'Lão sư'

Ngao Ất trên lưng Kim Bằng đột nhiên vô lực quỳ xuống, trố mắt muốn nứt, nắm lấy tóc dài của chính mình, thân thể không ngừng rung động

Thiên Đạo ngươi làm sao dám!

Ngao Ất ngươi làm sao dám!

Ngươi làm sao dám quên giáo chủ, quên huynh trưởng của chính mình!

- Hồng Quân lão tặc!

Kim Bằng nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình bỗng nhiên vọt tới phía trước, suýt nữa quăng Ngao Ất cùng với chúng tướng Thiên Đình ra ngoài bọn họ vốn là chịu lời mời của Lý Tĩnh, đến đây gấp rút tiếp viện Hoa Quả Sơn, bây giờ cách Ngũ Bộ Châu đã không tính xa

tỉnh táo, phải tỉnh táo

bốp!

Ngao Ất đưa tay tát chính mình một cái, ngồi quỳ chân trên lưng tại Kim Bằng, gắt gao nắm lại song quyền

tỉnh táo lại, ghi nhớ Ổn Tự Kinh!

Ngao Ất chính là xuất thân Long tộc, cũng không được Thánh Mẫu nương nương thông qua tân hỏa Nhân Tộc phát ra lệnh triệu tập, nhưng nghe được nhóm Thiên Tướng phía sau la lên, cũng lập tức biết được việc này

giáo chủ đi Tử Tiêu Cung, đang tự mình chèo chống!

Nhân Tộc có nội tình Hỏa Vân Động, nhất định có thể tụ khởi một thế lực đi thảo phạt Thiên Đạo

nhưng không đủ, như vậy khẳng định không đủ!

Bên trong Thiên Đình ngoại trừ bộ phận chính thần, toàn bộ hệ thống binh tướng đều là do tiên nhân Nhân Tộc cấu thành, thực lực của bộ phận Nhân Tộc này coi như không thể để Thánh Mẫu nương nương sử dụng, ít nhất cũng phải phòng ngừa đối chiến cùng với đại quân Nhân Tộc!

Làm sao bây giờ?

Chính mình có thể làm sao?

Đi Long tộc thuyết phục phụ vương xuất binh?

Không, chính mình chỉ là Nhị Thái tử Long Cung, rất khó nói động phụ vương cùng với nhóm thúc phụ

Chương 2069: Cơ hội sau cùng

nghĩ biện pháp, nhanh chóng nghĩ biện pháp!

'Ngao Ất ngươi phải nhớ kỹ, mọi thứ đều không cần đi vào ngõ cụt, cần nhìn vấn đề theo góc độ khác. '

Tiếng nói của Giáo chủ ca ca đột nhiên vờn quanh bên tai

theo góc độ khác, theo góc độ khác...

Có rồi!

Ngao Ất vỗ tay một cái thật lớn, lập tức ấn vào lưng Kim Bằng, từng tiếng hét lớn như hồng chung trống to, dần dần đánh thức Kim Bằng nổi giận

- Nghe ta, nghe ta! Như vậy mới có thể giúp giáo chủ ca ca, ta và ngươi trực tiếp đi Tử Tiêu Cung chỉ gây thêm phiền toái mà thôi!

Kim Bằng mắng:

- Cho dù chết, cũng phải không chết không thôi cùng với Hồng Quân!

- Nghe ta! Ngươi nhất định phải nghe ta!

- Ngươi ngược lại mau nói đi!

- Ngươi đi Long Cung, đi Long Cung mắng bọn người phụ vương ta, châm chọc hiện trạng của bọn họ, để cho bọn họ nhớ tới tai ách hải nhãn!

Ngao Ất định tiếng nói:

- Ta đi Thiên Đình tìm tiên nhân xuất thân Tiệt Giáo, để cho bọn họ nghĩ biện pháp ngăn chặn Thiên Binh Thiên Tướng, không thể để cho thực lực Nhân Tộc phạt thiên bị Thiên Đình tiêu hao, hiện tại Thiên Đình có vấn đề, Ngọc Đế cùng với Ngọc Đế bên trong ấn tượng của ta không đồng dạng!

Kim Bằng nghe nói lời ấy cũng là sững sờ

lại bay nhanh một hồi, cửa vào Ngũ Bộ Châu ở trước mắt, Kim Bằng rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần

- Hy vọng ta có thể mắng động những long tham sống sợ chết đó

- Các vị!

Ngao Ất buông lỏng một hơi, y bỗng nhiên quay người, nhìn về phía chúng Thiên Tướng phía sau lưng, trên khuôn mặt thiếu niên tràn đầy trang nghiêm, giờ phút này tự có một cỗ uy áp phát ra

- Thời khắc Nhân Tộc sinh tử tồn vong ngay tại ngày hôm nay! Nhưng có một số việc, chỉ có thể do chúng ta đi làm! Ta là huynh đệ của Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh chân chính, các ngươi có nguyện tin ta!

Chúng Thiên Tướng từng người giữ vững tinh thần, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú Ngao Ất

một trận 'đại chiến' tới từ tướng lĩnh Thiên Đình ngoại phái, mở màn như vậy

Kim Bằng bộc phát cực tốc, sau khi xâm nhập Ngũ Bộ Châu thiên địa trực tiếp chạy về Đông Thiên Môn; một lát sau lại bay ra từ Đông Thiên Môn, tiến đến trên không Đông Hải Long Cung, toàn lực la lên, chửi ầm lên

mắng Long tộc tham sống sợ chết

mắng Long tộc không dám nhắc tới sự tình Viễn Cổ

mặc dù Ngao Ất cùng với Kim Bằng cũng không biết Viễn Cổ có bí ẩn gì, lúc này cũng coi như là mèo mù đụng phải chuột chết

tại Đông Hải Thuỷ Tinh Cung, Long Vương Điện

Ngao Quảng ngồi ở bên trên bảo tọa san hô, nghe Kim Bằng ồn ào, mắt rồng thon dài mang theo vài phần suy tư, không ngừng nắm chặt ngọc phù ở giữa long chưởng đó là ngọc phù trống không, trong đó vốn có chữ nhỏ dày đặc, là Lý Trường Thọ đưa cho, viết từng câu lời nói tru tâm

Cửu Ô Tuyền làm sao tới? Công đức vì sao có thể lấp Cửu Ô Tuyền?

Long tộc bọn hắn làm sao không biết!

Long tộc bọn hắn đều nhớ rõ!

Một trận chiến Viễn Cổ, long phượng phân biệt bị Đạo Tổ cùng với Ma Tổ xúi giục, không chết không thôi, không tiếc đánh nát Hồng Hoang, cuối cùng chẳng qua là may làm áo cưới cho Đạo Tổ cùng với Ma Tổ

Long tộc bọn hắn thắng, lại phải gánh vác vận rủi phá toái Hồng Hoang, bị Đạo Tổ trêu đùa, tính kế, cuối cùng không thể không đi lấp hải nhãn

đó là bao nhiêu tộc nhân, bao nhiêu cao thủ, bao nhiêu huyết nhục, mới có thể trấn áp cơn thịnh nộ của hải nhãn!

Từ đây Long tộc chỉ có thể cụp đuôi trốn tại đáy biển, Thuỷ Tinh Cung nhìn như phồn hoa kỳ thực chỉ là lồng giam

Long tộc còn có chuyện phải đi tìm Đạo Tổ thanh toán!

Cơ hội sau cùng

Long Vương Đông Hải đột nhiên đưa tay vung vẩy, một đạo long chưởng cự đại xuất hiện ở trên không, tại một cái chớp mắt Kim Bằng không kịp phản ứng, trực tiếp đánh bay Kim Bằng

- Truyền Long Vương Lệnh của ta! Tộc huyết Long tộc Viễn Cổ, người không cần trấn áp hải nhãn, gấp rút tiếp viện Thánh Mẫu Nhân Tộc!

Tại Tứ Hải, trống trận ầm ầm vang lên!

Tại Thiên Đình, Ngao Ất cùng với chúng Thiên Tướng lao tới các nơi, lại đều không gặp được ai giờ phút này tiên thần Thiên Đình đều tụ tập tại Lăng Tiêu bảo điện

Ngao Ất vội vàng tiến đến Lăng Tiêu bảo điện, từ xa xa liền nghe được trong điện ngoài điện cãi lộn

có tiên thần quỳ gối trong điện ngoài điện, khẩn cầu Thiên Đình đừng ra binh thảo phạt Nhân Tộc phản thiên

bọn họ lấy Nhân Tộc làm chủ

cũng có tiên thần lấy chức trách Thiên Đình làm lý do, nói Thiên Đình không thể dung túng người phản thiên, bằng không Thiên Đình liền không còn quy củ lập thân

phần lớn bộ phận tiên thần này là người có tên bên trên Phong Thần Bảng

Ngao Ất đột nhiên suy nghĩ rõ ràng

ý nghĩ của chính mình trước đây là sai, tìm tiên Tiệt Giáo bên trong Thiên Đình là không có tác dụng!

hơn phân nửa bọn họ đều bị Phong Thần Bảng cải tạo, đáy lòng chỉ có lập trường Thiên Đình cùng với Thiên Đạo

Chương 2070: ngậm miệng

Ngao Ất đứng ở ngoài điện, nhìn về phía trong đó, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt

Ngọc Đế thân mang áo bào màu vàng ngồi ở bên trên bảo tọa, không nhúc nhích

Thái Bạch giả bên người Ngọc Đế mặt ngậm mỉm cười lẳng lặng đứng thẳng, phảng phất như tình cảnh này cũng không tính là chuyện phiền toái gì

Thái Bạch giả này...

Ngao Ất cắn răng nắm quyền, hận không thể đi lên hiện ra bản thể một ngụm nuốt tên khốn này, nhưng y không thể, y phải nhịn

tỉnh táo, khắc chế, nghĩ biện pháp tận lực giúp đỡ giáo chủ

chỉ có dùng hết biện pháp sau cùng, Ngao Ất mới có thể phóng tới Tử Tiêu Cung, cho dù táng thân dưới thiên lôi cũng đều không tiếc

mấy thân ảnh đột nhiên đi đến từ bên cạnh, Ngao Ất nhìn thoáng qua, không nhịn được xoay người sang chỗ khác

Long Hổ Huyền Đàn Chân Quân Triệu Công Minh, Đấu Mỗ Nguyên Quân Kim Linh Thánh Mẫu!

Giờ phút này Kim Linh Thánh Mẫu đã không còn mang thai, khí tức quanh người vô cùng lăng lệ

đôi phu phụ này rơi vào phía trước Lăng Tiêu bảo điện, Triệu Công Minh quét tay áo qua, thổi ra văn thần võ tướng có chút hỗn loạn phía trước, một đạo thân ảnh đỏ rực lóe ra từ phía sau bọn họ, cõng đại kiếm, cất bước đi vào!

Hữu Cầm Huyền Nhã!

Giờ phút này Hữu Cầm Huyền Nhã hai mắt phiếm hồng, phía trên gương mặt xinh đẹp tràn ngập kiên nghị, bước vào Lăng Tiêu bảo điện chẳng qua mấy bước, đại kiếm phía sau lưng trực tiếp ra khỏi vỏ, bị nàng nắm chặt trong tay

Triệu Công Minh thấy thế nhíu mày

Kim Linh Thánh Mẫu lại là hừ lạnh một tiếng, lập tức hướng về phía trước đi theo, che chở Hữu Cầm Huyền Nhã

có Thiên Tướng hét lớn:

- Hữu Cầm Nguyên Soái, Lăng Tiêu bảo điện há có thể rút kiếm!

- Hữu Cầm Nguyên Soái ngươi làm càn!

- Hữu Cầm Nguyên Soái!

- Đều ngậm miệng cho bản tọa!

Kim Linh Thánh Mẫu mở miệng giận dữ mắng mỏ, kiếm ý lăng lệ bao phủ các nơi, Thiên Tướng vừa mới kêu gọi lập tức im lặng

Hữu Cầm Huyền Nhã bước nhanh đến dưới đài cao kia, ngậm miệng, giơ cao đại kiếm, chỉ về hướng Thái Bạch giả bên người Ngọc Đế

- Ngươi không phải hắn, không phải sư huynh của ta, không phải Thái Bạch Kim Tinh Thiên Đình! Đội túi da này! Ngươi không xứng!

Chúng tiên thần cùng nhau giật mình

kể từ một khắc Thánh Mẫu nương nương xuất hiện tại Trung Thần Châu, đánh vỡ Đạo Tổ sửa chữa ký ức đối với sinh linh thiên địa, chúng tiên thần trong điện đã biết sự tình Thái Bạch Kim Tinh đứng trên đài là kẻ giả mạo

nhưng không có một thần nào đứng ra, không có một tiên nào dám đứng ra

Thái Bạch giả kia là ai?

Phân thân Đạo Tổ, phân thân Thiên Đạo!

Đây là đang ở nơi đây giám thị Thiên Đình cùng với Ngọc Đế bệ hạ!

Giờ phút này, Hữu Cầm Huyền Nhã đột nhiên đến, trực tiếp làm khó dễ đối với Thái Bạch giả, quả thực làm cho không ít tiên thần hãi hùng khiếp vía

Thái Bạch giả kia cười khẽ, chậm rãi nói:

- Hữu Cầm Nguyên Soái, ngươi...

- Bệ hạ!

Đông Mộc Công đột nhiên lên tiếng, bước hai bước vọt tới bên người Hữu Cầm Huyền Nhã, cúi đầu quỳ sát, cao giọng la lên:

- Khởi bẩm bệ hạ! Thái Bạch Kim Tinh lao khổ công cao, mưu đồ sâu xa vì Thiên Đình, lập được chiến công hiển hách vì Thiên Đình. Đạo Tổ lão gia không nên, không nên dùng khuôn mặt của Thái Bạch Kim Tinh, hưởng phúc báo của Thái Bạch Kim Tinh! Còn thỉnh bệ hạ cho phép, để phân thân Đạo Tổ lão gia thay khuôn mặt khác...

Nói xong, Đông Mộc Công đầu đầy mồ hôi ngẩng đầu lên, đối với Thái Bạch giả lộ ra mấy phần ý cười xấu hổ:

- Hắc hắc, bộ dáng vốn dĩ của Trường Canh liền khó coi, ngài xem

Thái Bạch giả híp mắt lại, định tiếng nói:

- Lớn mật! Bản Tinh Quân chính là Thái Bạch Kim Tinh! Người đâu! Mang Mộc Công cùng với Hữu Cầm Huyền Nhã xuống!

Yên tĩnh

trong đại điện trong nháy mắt tiếng kim rơi cũng có thể nghe được

chính thần đầy trời lẳng lặng đứng tại kia, người có tên bên trên Phong Thần Bảng, giờ phút này khuôn mặt có chút mờ mịt

các nguyên lão Thiên Đình ban đầu, phần lớn chỉ là cúi đầu đứng

Thái Bạch giả cười lạnh, phất trần trong tay ngưng tụ một chút tiên quang, bàn tay chậm rãi nâng lên, lực lượng Thiên Đạo hội tụ...

ba!

Bên trong tiếng vang lanh lảnh, một bàn tay to dò tới từ bên cạnh, vững vàng nắm lấy cổ tay Thái Bạch giả

đạo đạo ánh mắt nhìn theo bàn tay to này, đã thấy Ngọc Đế mặt không biểu tình ngồi ở kia, tay trái nâng lên, vững vàng bắt lấy cánh tay Thái Bạch giả, sau đó nhẹ nhàng lắc một cái

thân hình Thái Bạch giả lảo đảo mấy bước, thất thanh nói:

- Bệ hạ? !

- Nơi này là Thiên Đình, không phải Tử Tiêu Cung

Ngọc Đế nói một câu như thế

Thái Bạch giả gật gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Bệ hạ hẳn là cảm thấy, chính mình đã có thể nói không với Đạo Tổ?

- Không, ta nói rồi đấy, lại như thế nào?

Ngọc Đế quay đầu nhìn về phía Thái Bạch giả, đột nhiên giật xuống áo bào màu vàng trên người, lộ ra từng sợi xiềng xích thất thải rực rỡ trong đó

Chương 2071: tham chiến

chúng tiên thần cùng nhau kinh hãi, không ít nguyên lão Thiên Đình vọt tới phía trước, Mộc Công càng là trừng mắt nhìn Thái Bạch giả kia, tức giận đến toàn thân run rẩy, mắng:

- Ngươi, ngươi làm sao dám!

- Hạo Thiên!

Thái Bạch giả định thanh quát lớn:

- Ngươi hẳn là không biết kết cục đối nghịch cùng với Đạo Tổ? Ngươi hẳn phải biết lực lượng của Đạo Tổ!

- Ta đương nhiên biết, lại như thế nào?

Ngọc Đế cười lạnh, bị xiềng xích trói buộc, có chút cố sức đứng dậy, đứng chắp tay

những xiềng xích gia thân đó, tựa như áo bào của Thiên Đế

y nói:

- Ta đương nhiên biết Đạo Tổ nắm giữ linh khí thiên địa, ba ngàn thế giới đã có một lượng lớn phân thân Thiên Đạo như ngươi chạy đến

- Ta cũng biết, Đạo Tổ giờ khắc này đang thôn phệ ý chí Thiên Đạo, sau này Thiên Đạo sẽ chỉ còn ý chí của Đạo Tổ tồn tại, à đúng rồi, còn có khôi lỗi như ngươi

- Ta còn biết được, một trận chiến này sinh linh rất khó thủ thắng, cơ hồ không phần thắng

- Nhưng sai lầm là năm đó y không nên dạy ta làm Thiên Đế như thế nào

-Ta chính là chúa tể của Tam Giới, chính là Thiên Đế của Tam Giới, không phải Thiên Đế của Đạo Tổ, không phải Thiên Đế của Thiên Đạo!

- Đạo Tổ làm nhiều chuyện bất nghĩa, tàn ngược sinh linh!

- Ta đã là không thể không đứng ra

trong khi nói, Ngọc Đế đưa tay lấy xuống miện quan trên đầu, đặt ở bên trên bàn ngọc

Thái Bạch giả định thanh mắng:

- Hạo Thiên! Ngông cuồng!

Ngọc Đế đột nhiên nói:

- Sư muội, giải trói cho vi phu

hưu!

Tiếng kiếm reo chói tai rung động, bên cạnh chợt có kiếm quang thiểm quá, tiếng nói của Thái Bạch giả im bặt mà dừng, thân hình trực tiếp bị trảm làm ba, trong nháy mắt nổ tan!

Xiềng xích trên người Ngọc Đế đều phá toái, thong thả duỗi lưng

bên cạnh đại điện, Vương Mẫu nương nương sắc mặt bình tĩnh tra bảo kiếm trở vào bao, tiện tay ném bảo kiếm cho Long Cát phía sau, hai tay đặt ở phía trước người, chậm rãi đi vào

trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, coi như là Long Cát cũng nhìn đến ngây người

Ngọc Đế cười khẽ, nhìn chăm chú vào Vương Mẫu nương nương, nói:

- Thiên Đế phản thiên, nói ra có chút không dễ nghe, ta thoái lui chức vị Thiên Đế, sư muội là dự khuyết danh sách Thiên Đạo, tạm chưởng quản Thiên Đình, Trường Canh cần ta đi trợ giúp

- Ừm

Vương Mẫu nhàn nhạt gật đầu, nói khẽ:

- Đi sớm về sớm

- Được

Ngọc Đế cười khẽ, ở bên trong tay áo lấy ra ấn tỉ Ngọc Đế, ném lên trên bảo tạo kia, sau đó một bước phóng ra, xuất hiện ở bên ngoài đại điện

tóc dài theo gió mà lên, áo bào trắng lắc tâm thần người

- Bần đạo, Tiên Thiên Kim Phách, Hạo Thiên, ngày hôm nay muốn đi Tử Tiêu Cung phân trần cùng với Đạo Tổ sự tình thiên địa bất công, nếu có người bất mãn đối với Đạo Tổ, có nguyện cùng đi với ta?

- Mạt tướng!

Một vị Thiên Tướng vừa muốn hô to, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đưa lấy xuống mũ giáp đặt ở bên chân, cao giọng hô:

- Bần đạo nguyện đi theo đạo hữu!

- Ta nguyện!

- Bần đạo nguyện!

- Lão thần nguyện! Bệ hạ ngài chờ lão thần một chút! Lão thần đi đứng chậm!

Đông Mộc Công ầm ĩ hô to, xách theo vạt áo đạo bào liền xông tới

Hữu Cầm Huyền Nhã nhẹ nhàng hít vào một hơi, cõng lên đại kiếm, ánh mắt kiên định nhìn về hướng bóng lưng Ngọc Đế

Hạo Thiên đứng ở phía trước cửa điện, cười thoải mái, híp mắt nhìn về phía thiên khung

- Đừng vội, đợi đại quân anh linh Nhân Tộc đến đây, đi hỏi một chút cháu trai của ta Dương Tiễn, hỏi bọn họ một chút đã đánh đủ chưa, đánh đủ liền đến đây

- Vâng!

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Vương Mẫu ngồi ở bên trên bảo tọa, bàn tay trắng nõn lật một cái, Phong Thần Bảng lại xuất hiện, bị nàng ấn tại kia lẳng lặng bất động

- Mở Thiên Môn, nhường đường cho Nhân Tộc phạt thiên, Thiên Đình ngừng hoạt động một ngày

chúng thần cúi đầu lĩnh mệnh

tại Địa Phủ, Lục Đạo Luân Hồi Bàn, một đạo chùm sáng bảy màu chiếu vào bầu trời U Minh Giới, hướng đến Hồng Hoang thiên địa

tiếng nói ôn nhu của Hậu Thổ nương nương, cùng với thiếu nữ bên trong chùm sáng bay lên không

- Đi thôi hài tử

ngươi đến từ sinh linh thất tình, nên trợ sinh linh một chút sức lực

tương lai của sinh linh, liền giao phó cho các ngươi

thất tình hóa thân, tham chiến!

Đây? đây là tình huống gì?

Biện Trang đứng ở bên cạnh Thiên Hà ngắm nhìn Lăng Tiêu bảo điện, nhất thời chấn kinh đến nói không ra lời

lên Thiên Đình lâu như vậy, Biện Trang lần đầu tiên nhìn thấy quang mang Lăng Tiêu bảo điện ảm đạm đi, lần đầu tiên cảm nhận được lực lượng Thiên Đạo bên trong Thiên Đình trở nên tản mạn lại vô tự

mấy chục vạn thuỷ quân Thiên Hà tự động hội tụ tại bên bờ, đáy lòng Biện Trang cũng nghe được hiệu lệnh của Nữ Oa nương nương, nhớ tới chỗ dựa nguyên bản của chính mình

y rất muốn quẳng xuống chiến giáp đi Trung Thần Châu, lại nghĩ tới Thiên Đình cùng với trận doanh Nhân Tộc phạt thiên có thể sẽ bộc phát xung đột, muốn phóng đến Lăng Tiêu bảo điện nhìn tình hình

Chương 2072: Đều ở đây!

không thể được

chính mình bây giờ là đại thống lĩnh Thuỷ Quân Thiên Hà, nhất định phải ở đây ổn định quân tâm; giống như thống lĩnh trực tiếp các bộ binh mã Thiên Đình vậy, chỉ có thể ở xa xa dùng tiên thức nhìn Lăng Tiêu bảo điện vài lần

Biện Trang nhìn...

Tài Thần gia tiến vào, Đấu Mỗ Nguyên Quân thật xinh đẹp, chính là khí thế quá dọa người

Ngọc Đế bệ hạ đi ra, áo trắng rất đẹp trai, lại đột nhiên tự xưng bần đạo, gia nhập trận doanh phản thiên

không phải chứ, Thiên Đế phản thiên?

Cái trán Biện Trang treo đầy dấu chấm hỏi, chỉ cảm thấy có chút choáng váng, đáy lòng nổi lên bốn chữ to:

« Không hợp thói thường »

- Nguyên Soái!

Phía sau truyền đến tiếng quát khẽ:

- Chúng ta còn đang chờ cái gì! Bệ hạ đều đã mở miệng!

Biện Trang chau mày, trong lúc nhất thời chỉ là trầm mặc

chúng tướng nhao nhao mở miệng:

- Nguyên Soái, ta và ngươi đều là xuất thân Nhân Tộc, Thánh Mẫu nương nương cho gọi làm sao không đi?

- Thái Bạch Kim Tinh vì bảo vệ sinh linh đã đi tìm Thiên Đạo giằng co! Thiên Đạo này liền mẹ nó có vấn đề! Tiên tông chúng ta đang êm đẹp, ngày thứ hai liền đột nhiên không có! Trung Thần Châu trước đó phồn hoa như vậy, mấy chục năm trực tiếp bị Thiên Đạo làm cho suy tàn!

- Mạt tướng không biết cái gì đại sự thiên địa, cũng chưa từng xác thực cảm nhận được Thiên Đạo áp bách, vẫn luôn xuôi gió xuôi nước, nhưng Thánh Mẫu cho gọi, Thái Bạch Tinh Quân đi Tử Tiêu Cung, sự tình nhất định đã là đến mức không thể vãn hồi

- Thất phu không thông quốc sự, lại có thể đổ máu sa trường! Chúng ta nếu như để ý quan chức Thiên Đình này, chẳng phải là mất mặt huyết tính Nhân tộc sao!

Biện Trang vẫn như cũ là không chịu mói, lông mày nhăn thành chữ 'Xuyên'

Có Thiên Tướng mắng:

- Nguyên Soái ngài nếu như tham sống sợ chết, các huynh đệ sẽ từ quan đi làm!

- Ta tham sống sợ chết? !

Biện Trang trừng mắt nhảy dựng lên, nước bọt bay loạn:

- Ta nếu không phải muốn ổn các ngươi, ta đã đi sớm bên kia! Lão tử là lăn lộn cùng với Thái Bạch Tinh Quân tới đây! Cửu Xỉ Đinh Bá của ta đây đều là Lão Quân cấp!

- Ta không vội sao? Ta không tim không phổi sao? Các ngươi quay đầu nhìn mấy chục vạn huynh đệ này! Mấy người các ngươi dẫn đầu đi về phía trước, bọn họ có thể không tiến về phía trước?

- Mỗi một người đều là Nguyên Tiên Chân Tiên, tu vi Thiên Tiên cũng đều không có, phản thiên cũng không thể dùng chiến trận Thiên Đạo, có thể đi làm cái gì! Chịu chết sao? Hả !

Chúng tướng không khỏi im lặng, một đám cúi đầu không nói

Biện Trang hít vào một hơi thật sâu, thở dài:

- Bản Nguyên Soái cảm xúc kích động, các ngươi đừng có để trong lòng, Thiên Tiên Kim Tiên muốn đi ta không ngăn, những người khác đều chờ ở nơi này, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không được vọng động, để ta đi tìm Ngao Ất thống lĩnh, hỏi một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

nói xong, Biện Trang vừa muốn quay người cưỡi mây, lại nghe phương hướng Lăng Tiêu bảo điện truyền đến một tiếng long ngâm, một đầu thanh long bay từ không trung bay đến, cấp tốc rơi vào trước mặt Biện Trang

chính là Ngao Ất!

Ngao Ất hét lớn một tiếng:

- Thuỷ Quân Thiên Hà ở đâu!

Biện Trang lập tức tiến về phía trước:

- Đều ở đây!

Ngao Ất từ trong tay áo lấy ra một viên hổ phù chất ngọc:

- Vương Mẫu nương nương có lệnh, Thiên Đình mở Thiên Môn, để cho Thánh Mẫu Nhân Tộc đi qua!

- Thiên Đình ngày hôm nay dừng hoạt động một ngày, chính thần các bộ tạm thời không còn chức quan!

- Mệnh Thuỷ Quân Thiên Hà trấn giữ từ Trung Thiên Môn đến ba mươi ba trọng thiên? Bảo vệ Thánh Mẫu Nhân Tộc cùng với anh linh phạt thiên!

Chúng tướng cùng đồng thanh đáp ứng, quay người thuộc cấp của mình

Biện Trang cũng là hơi nhẹ nhàng thở ra

Biện Trang vừa định nói chuyện, Ngao Ất lại hơi chớp mắt đối với y, dẫn âm căn dặn vài câu

rất nhanh, Biện Trang nhảy đến không trung, cầm bảo kiếm trong tay, cất cao giọng nói:

- Tư dục Thiên Đạo đã ảnh hưởng Tam Giới vận chuyển, Thiên

Đình vì bảo vệ Tam Giới mà sinh, vì bảo vệ nhỏ yếu mà sinh, thiên nếu bất công, Thiên Đình không tuân theo lệnh này! Mặc dù Thiên Đình là Thiên Đạo lập ra, để mà chưởng quản Tam Giới, nhưng tiên thần cùng với binh tướng Thiên Đình, đều là sinh linh Tam Giới này!

- Lần này, Thuỷ Quân Thiên Hà hộ tống đại quân thảo phạt Tử Tiêu Cung? Nếu có Thiên Tiên Kim Tiên muốn đi hiệp trợ, có thể đi theo đuôi trận! Bản Nguyên Soái khẳng định đi!

Mấy chục vạn thuỷ quân Thiên Hà đồng ý ầm ầm, tiếng la chấn động ba mươi ba trọng thiên

không chỉ là Thuỷ Quân Thiên Hà, chính thần bát bộ, binh tướng các bộ cũng cùng nhau bắt đầu chuyển động

Vương Mẫu ngồi ngay ngắn ở trong Lăng Tiêu bảo điện, trong tay cầm Phong Thần Bảng, trấn áp lực lượng Phong Thần Bảng

Trong Thông Minh Điện, chúng chính thần vốn là duy trì Thiên Đình vận chuyển, giờ phút này lại đang nỗ lực ngăn chặn lực lượng Thiên Đạo lưu chuyển

Chương 2073: hiệp trợ

cũng phân tán lực lượng Thiên Đạo, đồng thời nhìn chằm chằm Thiên Đạo biến hóa

Thần Phạt Điện, sấm sét bên trong vạn lôi trì đã bị tầng tầng tiên lực phong cấm

kỳ thật, Thiên Đạo trực tiếp hạ xuống thiên phạt không có bất kỳ cái gì liên quan cùng với vạn lôi trì, chúng tiên thần Thiên Đình cũng chỉ cầu sự an tâm

'Phản kháng Thiên Đạo. '

Lời này nói thì dễ, nhưng đối với tiên nhân Nhân Tộc bên trong Thiên Đình mà nói, lại có chút nặng nề

Thiên Đình là Đạo Tổ lập tại Thượng Cổ, là bổ sung cho Thiên Đạo, phụ trách duy trì Tam Giới vận chuyển; bây giờ tiến hành phủ định Thiên Đạo, đối địch với Thiên Đạo, tóm lại không khỏi sẽ làm cho tiên thần Thiên Đình cảm thấy có chút bất an

đây kỳ thật cũng coi như một đợt kiếp nạn của Thiên Đình

chỉ là hướng đi kiếp nạn, giờ phút này có rất ít người có thể trông thấy

tiếng trống trận ù ù vang lên, dưới Trung Thiên Môn đã hội tụ vô số ánh sao, phi tốc vọt tới Thiên Môn

anh linh Nhân Tộc—— tướng sĩ Nhân Tộc chinh chiến mà chết tại Thượng Cổ, tín niệm tự thân không mất, dựa vào hương hỏa công đức của Nhân Hoàng Nhân Tộc, ngưng tụ niệm lực trên dưới Nhân Tộc, thủ hộ Nhân Tộc Hồng Hoang

nhưng giờ phút này số lượng nhiều nhất cũng không phải là anh linh đại quân, mà là tiên Nhân Tộc

Nữ Oa Thánh Nhân ngưng bản thể cao trăm trượng thành kích thước thường nhân, thu lại đuôi rắn, thân mang chiến giáp, suất lĩnh mấy vạn anh linh Nhân Tộc bất khuất bay lên trên không

bánh xe cuồn cuộn, Tam Hoàng Ngũ Đế và mấy chục vạn anh linh Nhân Tộc Hỏa Vân Động theo sát phía sau

đây là toàn bộ nội tình của Hỏa Vân Động

mà ở đằng sau một lượng lớn anh linh này, còn có vô số tiên nhân, vô số sinh linh

thương long xoay quanh, mấy trăm đầu Long tộc Viễn Cổ hỗn tạp ở bên trong tiên nhân, khí tức bá liệt làm không ít tiên nhân vận chuyển tiên lực không thoải mái

tiếng kèn đột nhiên vang lên, một lượng lớn Vu tộc chạy nhanh đến từ bên trên đại địa phương bắc, thi triển chiến trận Vu tộc, giẫm trên từng đoá từng đoá mây đen, tựa như muốn cướp vị trí tiên phong phạt thiên

tại Thiên Đình, một số đông tiên thần Nhân Tộc tụ tập ở quanh người Ngọc Đế

bọn họ đứng ở phía trước Lăng Tiêu bảo điện, chờ đợi thân ảnh của Nữ Oa nương nương

lúc này bên trong thiên địa còn có hai vị Thánh Nhân, hai vị Thánh Nhân này cũng không có trực tiếp hiện thân

nhưng tại tiểu viện Côn Luân Sơn, trong nhà tranh Linh Sơn, đã không có thân ảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng với Tiếp Dẫn Thánh Nhân

thánh tung mờ nhạt, không biết đi đâu

trước hết tiến vào Trung Thiên Môn, là một đạo thân ảnh lẻ loi trơ trọi

Địa Tạng, cưỡi Đế Thính mà tới

đợi Địa Tạng cùng với Đế Thính vào Trung Thiên Môn, Vương Mẫu nương nương trong Lăng Tiêu bảo điện đánh ra một đạo tiên quang; ba mươi ba trọng thiên đột nhiên chấn động, lấy Trung

Thiên Môn dẫn đến Lăng Tiêu bảo điện làm trục trung tâm, tách ra hai bên trái phải

thiên lộ từ đó mở rộng, nối thẳng tam thập tam thiên!

Địa Tạng nhắm mắt ngưng thần, ngồi ở trên lưng Đế Thính nhanh chóng bay lên, đợi bay đến nơi tương đối cao, lại nghe thấy tiếng chào hỏi của Ngọc Đế

- Địa Tạng Vương có nguyện đi cùng không?

Địa Tạng mở mắt nhìn về phía bên cạnh thiên lộ, gật đầu gật đầu đối với Ngọc Đế, cưỡi Đế Thính bay ra thiên lộ, rơi vào trước mặt Ngọc Đế

Địa Tạng nói:

- Bệ hạ cao thượng

Ngọc Đế cười buông tiếng thở dài, cũng không nói thêm cái gì

ở phía sau Ngọc Đế, Triệu Công Minh cởi bỏ hỉ bào đỏ chót, đổi lại một thân chiến giáp, đỉnh đầu dâng lên một tấm thẻ gỗ —— người giết thánh • Triệu Công Minh, quay đầu nhìn tiên Tiệt Giáo trái phải, trên mặt có chút đắc ý

lại một lát sau, đạo đạo lưu quang bay từ dưới lên trên, anh linh Nhân Tộc bất khuất đã đến

mấy chục đầu thương long bay đến phía trước nhất, dùng thân thể cường hoành đi phía trước dò đường

Ngọc Đế nói:

- Chúng ta hiệp trợ Thánh Mẫu Nhân Tộc

nói xong dậm chân về phía trước, đem đám tiên thần xông vào thiên lộ, đi theo phía sau Nữ Oa nương nương

giữa thiên lộ lấp lóe lưu quang, càng ngày càng nhiều

tại Thái Âm Tinh, Quảng Hàn Cung, Hằng Nga đứng ở bên trong bóng tối Nguyệt Quế Thụ lẳng lặng suy tư một hồi, thấp giọng nói gì đó đối với nữ tử đeo trang sức tai thỏ phía sau

trong Đậu Suất Cung, Lão Quân đi ra khỏi luyện đan phòng, nhìn thanh ngưu thành thành thật thật ăn cỏ trong viện kia, lộ ra mỉm cười hài lòng

bên trong Dao Trì, mười mấy vị tiên tử tu vi cao nhất cùng nhau bay ra, hướng trời đường gấp rút tiếp viện

bên ngoài Thiên Đình, tại Ngũ Trang Quan Trung Thần Châu, lão đạo kia đứng dưới nhân sâm quả thụ khe khẽ thở dài, thu bức Địa Thư Chi kia vào trong tay áo, một bước đạp phá càn khôn...

Tại Tử Tiêu Cung

Lý Trường Thọ lộ ra sắc mặt phức tạp nhìn Đạo Tổ Hồng Quân trước mặt, Đạo Tổ Hồng Quân lại là lộ vẻ mặt mỉm cười, không chút phật lòng đối với tình hình như vậy

Chương 2074: lạnh nhạt

Lý Trường Thọ thở dài:

- Đạo hữu, ngươi thực sự... gây ra quá nhiều oán hận

- Bần đạo tự nhận không thẹn lương tâm

Hồng Quân bình tĩnh đáp lại, bên trong hình ảnh hiện ra phía sau lưng, bóng người bên trong chiếc đỉnh lớn kia chỉ còn lại bóng dáng mờ nhạt

Hồng Quân vung tay áo, Càn Khôn Đỉnh nhẹ nhàng rung động, bóng người kia trong nháy mắt nổ tan

một cái chớp mắt này, Thiên Đạo cùng với Hồng Quân kết nối vô cùng chặt chẽ, không còn phân biệt được nữa

thế là, ánh mắt của Hồng Quân càng thêm bình tĩnh bình yên, mở miệng hỏi:

- Từ Thiên Đế đến tiên nhân, còn có thất tình hóa thân của Hậu Thổ, tựa hồ cũng có liên quan mật thiết cùng với đạo hữu ngươi, đạo hữu ngươi từng bước đi tới, hẳn là đều đang tính toán vặn ngã bần đạo như thế nào?

Lý Trường Thọ cười lắc đầu, cũng không nhiều lời, nhìn chăm chú vào Tạo Hóa Ngọc Điệp bay trở về trong tay Đạo Tổ kia

đồ tốt nha...

Lý Trường Thọ nói:

- Có bảo vật này, khống chế thiên địa thật sự thuận tiện

Hồng Quân hỏi:

- Ngươi không đi tìm bọn họ thương lượng một chút đối sách? Nơi đây ngươi tự có thể tùy ý tới lui, bần đạo đã không có sự tình lại cần chuẩn bị, các ngươi bất mãn đối với Thiên Đạo, bất mãn đối với bần đạo, bần đạo liền cho các ngươi cơ hội này, chỉ cần các ngươi ngày hôm nay đánh thắng bần đạo, bần đạo tự không có nửa phần lời oán giận

Lý Trường Thọ quả thực có chút tức giận:

- Đạo hữu thôn phệ Thiên Đạo rồi mới nói lời này, có phải hay không quá khi dễ người?

- Ha ha ha

Hồng Quân híp mắt cười, ánh mắt lại có chút ảm đạm:

- Đại khái, lạc thú của bần đạo cũng chỉ có như vậy, Trường Thọ, ngươi còn chưa có trải qua năm tháng quá mức dài đằng đẵng...

- Ta có đạo lữ

Lý Trường Thọ cắt đứt lời nói của Hồng Quân, lại duỗi ra hai ngón tay:

- Còn là hai vị, bằng hữu cũng rất nhiều

Hồng Quân: "..."

- Mà thôi

Hồng Quân vỗ vỗ đầu gối, đứng dậy từ tư thế ngồi, chắp hai tay sau lưng

Lý Trường Thọ cũng đứng dậy ở một bên, cẩn thận khống chế cỗ giả thân vốn nên là Hư Bồ Đề này, làm cho động tác tỏ ra nhẹ nhõm tùy ý hơn chút

Hồng Quân hỏi:

- Vào trước khi bọn họ chạy đến, ta ngươi làm một trận trước?

- Tuỳ đạo hữu

quanh người Lý Trường Thọ xuất hiện đạo vận nhàn nhạt, tự thân hóa thành phai mờ, lạnh nhạt nói:

- Ta tự hư vô, thân này hư giả, duy đạo hằng tồn. Giải không đại đạo, không định chi pháp

Hồng Quân đưa tay nhấn một ngón tay, thân thể Lý Trường Thọ bỗng nhiên vặn vẹo thành một đoàn, như khăn trải bàn bị túm lên

nhưng Lý Trường Thọ chỉ là tùy ý đưa tay, thân hình phóng ra một bước ở trong vặn vẹo, bình yên vô sự

một chỉ, khoát tay nhìn như hời hợt của hai người, lại ẩn chứa đại đạo có chút cao thâm

Hồng Quân hơi suy tư, cười nói:

- Giả thân Bồ Đề lão tổ này của ngươi nguỵ trang không tồi, phần ngộ tính này của ngươi làm cho bần đạo cũng đều có chút đỏ mắt

- Đạo hữu lúc này đã dung hợp hoàn toàn với Thiên Đạo, muốn phong cấm giả thân của ta vào chỗ nào đó là cực kỳ đơn giản

Lý Trường Thọ lạnh nhạt nói:

- Nhưng đạo hữu muốn mạt sát ta, trừ phi có biện pháp chấn vỡ giải không đại đạo

Hồng Quân hỏi lại:

- Ngươi đang thử thăm dò khả năng khống chế của bần đạo đối với Thiên Đạo?

Lý Trường Thọ cười không đáp, quay người đi ra bên ngoài phòng trức

Hồng Quân cười nói:

- Ngươi là định đi khuyên bọn họ trở về?

- Có dự định như vậy, đáng tiếc...

Lý Trường Thọ đưa lưng về phía Đạo Tổ, thở dài:

- Theo sự độ lượng của đạo hữu, bọn họ đã đứng dậy, liền không có đường rút lui, ta đi tụ hợp với bọn họ, sau đó lại đánh vào Tử Tiêu Cung

- Không cần đánh vào, bần đạo sẽ đi ra ngoài cung chờ

Hồng Quân nghiêm mặt nói:

- Bất kể như thế nào, đây đã là địch thủ sau cùng của bần đạo, bần đạo cũng sẽ cho bọn họ đầy đủ tôn trọng

Lý Trường Thọ đưa tay lắc lắc, dưới chân phóng ra mấy bước, thân thể "nhẹ nhàng" lóe lên vài lần, đã là rời Tử Trúc Lâm

Hồng Quân nhìn chăm chú bóng lưng Lý Trường Thọ, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc

buồn bực, liền rất buồn bực

Hồng Quân giờ phút này quả thực muốn hỏi một chút, Lý Trường Thọ đến cùng dựa vào cái gì phách lối như vậy, tới lui tự nhiên tại Tử Tiêu Cung của y

ý chí Thiên Đạo đã bị Hồng Quân y thôn phệ, hiện giờ Hồng Quân y chính là trời, chính là đạo Hồng Hoang này!

Đây đã không phải Hồng Quân lúc giao thủ cùng với Thái Thanh Thánh Nhân trước đây, chỉ có thể bằng vào bản nguyên thiên địa, làm cho Thái Thanh Thánh Nhân không có cách nào hạ thủ; lúc ấy hợp đạo giả Hồng Quân y, ít nhiều có chút kiêng kỵ Thánh Nhân mạnh nhất

nhưng lúc này, y làm sao có thể thua được?

Hồng Quân quả thực nghĩ không ra

hẳn là Lý Trường Thọ đã động tay động chân ở bên trong ý chí Thiên Đạo?

Chương 2075: Vẫn là tới mức độ này

Hồng Quân ngồi xếp bằng xuống, giữa lông mày mang theo vài phần ngưng trọng, bắt đầu cẩn thận điều tra tự thân, nhanh chóng kiểm tra hết thảy khả năng có thể nghĩ ra

không tìm thấy vấn đề gì

chín thành tám đang lừa gạt?

Hồng Quân lâm vào trầm tư, nhìn chăm chú vào thân hình Lý Trường Thọ sau khi rời đi Tử Tiêu Cung, xếp bằng ở bên ngoài Tử Tiêu Cung

phần khí định thần nhàn kia, phần đã tính trước kia của Lý Trường Thọ, hoàn toàn không giống làm bộ...

Hồng Quân hơi híp mắt lại

cũng không sao

cho đến ngày nay, thiên này, ai cũng không lật được

Hạo Thiên bị biến số ảnh hưởng quá sâu, cũng nên cho y chút dạy dỗ

...

Kỳ thật Lý Trường Thọ hiện tại hoặc nhiều hoặc ít có chút buồn bực

tới quá nhanh!

Thế lực khắp nơi và trận doanh phe mình tới quá nhanh!

Chỉnh quân không cần thời gian sao? Thay vì hô khẩu hiệu, sao không diễn thuyết trước khi đánh nhau hay gì đó?

Vội vã chạy đến Tử Tiêu Cung, dùng đầu đụng Thiên Đạo?

Hắn rất cảm động, cũng lý giải mọi người là muốn làm ra một phần cống hiến vì thiên địa này, muốn kính dâng một phần lực lượng của chính mình vì sự tự do của sinh linh

đương nhiên cũng có thể là đến đây trợ giúp hắn, chẳng qua điểm ấy không có bằng chứng gì, không nghĩ ngợi thêm là được

nhưng...

Bản thể của chính mình còn chưa thể trực tiếp buông xuống, cần Huyền Đô sư huynh nhà mình đả thông một đạo hàng rào cuối cùng

nếu như Đại sư huynh đến trễ một chút, bên này đánh nhau, chính mình chỉ vẻn vẹn dựa vào giải không đại đạo, căn bản là không có cách bảo vệ toàn bộ người phe mình

vấn đề liền ở chỗ, chính mình còn không thể nói thẳng để mọi người chờ một chút

nếu bị Đạo Tổ khám phá ra chính mình giờ phút này chẳng qua là ngoài mạnh trong yếu, ra tay trước diệt sát sinh linh trận doanh phản thiên, hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn

chẳng qua, cũng khó được có được cơ hội như vậy, phần thắng đạt đến mười thành

tại bí cảnh Côn Bằng, nơi bản thể ở

Lý Trường Thọ nhìn về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu trước mặt, lúc này toàn bộ sinh linh bên trong bí cảnh, đều bị ngăn cách, đặt vào bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, để phòng có người làm khó dễ

Lý Trường Thọ lẳng lặng chờ đợi, quanh người quấn quanh âm dương nhị khí, đã có chút không kịp chờ đợi

hút Kim Đấu đến trước mặt, bỏ vào trong ngực, trong đó có một cái đầu nhỏ thò ra, tất nhiên là Linh Nga

Linh Nga nhỏ giọng hỏi:

- Sư huynh, ngươi làm sao không trở về trước?

- Tỏ ra yếu thế, giương đông kích tây

Lý Trường Thọ nói:

- Nhờ vào gián điệp, để Đạo Tổ biết được ta vẫn luôn ở nơi đây, từ đó yểm hộ ta thực hiện hoạt động vụng trộm quan trọng tại Hồng Hoang. Vì lý do ổn thoả, ta chỉ cần tìm được một phương pháp ổn định trở về Hồng Hoang trong chớp mắt, liền có thể dùng phương pháp này mê hoặc Đạo Tổ

Linh Nga nháy mắt mấy cái, giơ ngón tay cái đối với sư huynh, nhỏ giọng hỏi:

- Phương pháp trở về, thỏa đáng không?

- Ba bộ phương án, không cần phải lo lắng

Lý Trường Thọ nói:

- Ta tùy thời có thể buông xuống, chỉ là trả giá nhiều ít, lúc này chờ đợi chính là biện pháp không cần trả giá quá lớn

- Vậy ngươi cố lên!

Linh Nga làm một động tác khích lệ, Lý Trường Thọ mỉm cười đưa tay, dùng một ngón tay ấn đầu Linh Nga

tiếp theo, hắn khẽ cau mày, đáy lòng lẩm bẩm:

- Đến nhanh như vậy

cưỡng ép ấn Linh Nga trở về Hỗn Nguyên Kim Đấu, lại thu Kim Đấu vào trong tay áo

phải làm chuẩn bị

tại Hồng Hoang thiên địa, bên ngoài Tử Tiêu Cung, đã có mấy chục đạo thân ảnh đến nơi đây, chạy tới sau lưng Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ vào giờ phút này cũng không quay người, chỉ là lẳng lặng ngồi ở kia, đáy lòng nghĩ ngợi nên kéo dài thời gian như thế nào tới trước hết nhất, là Ngọc Đế áo trắng cùng với Triệu Công Minh, hai người đi đến trái phải Lý Trường Thọ, vừa định mở miệng, Lý Trường Thọ chính là cười khẽ một tiếng:

- Có khoẻ hay không?

Triệu Công Minh cười nói:

- Lão đệ ngươi thật biết giấu giếm

Ngọc Đế nhìn về phía Tử Tiêu Cung, ánh mắt ít nhiều có chút phức tạp, thở dài:

- Vẫn là tới mức độ này

- Bệ hạ

Lý Trường Thọ đứng dậy vái chào một cái:

- Có thể thay mặt sinh sinh lên tiếng, trực diện tư dục Thiên Đạo, tiểu thần quả thực...

- Ài

Ngọc Đế khoát khoát tay:

- Những lời này đợi đánh xong một trận lại nói cũng không muộn, người nhìn xem, ai đến rồi?

Lý Trường Thọ thuận thế quay người, nhìn những thân ảnh ở phía sau kia

Thánh Mẫu nương nương ngồi ở phía trên chiến xa, ôn nhu cười một tiếng đối với Lý Trường Thọ, chiến giáp màu vàng trên người tản ra đạo vận Thánh Nhân nồng đậm

hiển nhiên, tân hỏa Nhân Tộc không chỉ làm cho Thánh Mẫu nương nương khôi phục thực lực ở trong ngàn năm, lại còn làm cho nương nương tiến thêm một bước

Lý Trường Thọ cúi đầu vái chào một cái:

- Đệ tử Nhân Tộc Lý Trường Thọ, bái kiến Thánh Mẫu!

Chương 2076: Đệ tử không phục!

- Trường Thọ vất vả

Thánh Mẫu nói:

- Ngày hôm nay tự nhiên ra sức chiến một trận, đừng đi quản thắng thua như thế nào, đây đã là hi vọng cuối cùng

- Nương nương đừng vội, ta tự có biện pháp...

Chợt nghe được một tiếng la lên tràn đầy kinh hỉ:

- Trường An thúc!

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, đã thấy Na Tra, Dương Tiễn song vai đi đến, Tôn Ngộ Không đang nhíu mày đứng ở chỗ xa xa, trên người bị tầng tầng tiên thằng trói buộc

Lý Trường Thọ làm thủ thế, để cho bọn họ đừng có tới gần phía trước

- Tinh Quân!

Có Thiên Tướng lớn tiếng la lên, mấy trăm vị Thiên Tướng bỏ đi nón trụ cúi đầu ôm quyền hành lễ, hô to:

- Bái kiến Thái Bạch Tinh Quân

phía sau Thiên Tướng, các lộ tán tu Nhân Tộc vái chào, những chính thần Thiên Đình đi theo Ngọc Đế mà tới đó đồng thời hành lễ

lại đằng sau, chúng anh linh cũng quăng tới ánh mắt nhìn chăm chú

- Các vị đa lễ!

Lý Trường Thọ đưa tay hư đỡ, cất cao giọng nói:

- Chư vị tiền bối! Các vị đồng đội!

- Thiên Đạo gặp rắc rối, tư dục Đạo Tổ xâm nhiễm Thiên Đạo, hoàn toàn theo ý nghĩ của bản thân, định mệnh đồ sinh linh, định diễn biến thiên địa!

- Sinh linh như bị cầm tù ở giữa thiên địa, thiên ý như đao, càng trở nên kiềm chế!

- Nay, làm cử chỉ hành phạt thiên, ý tại mời Đạo Tổ thoái vị, giải phóng thiên địa, trả thiên địa cho chúng sinh!

Chúng Thiên Tướng, chúng anh linh, xông ra từ trên thiên lộ, sinh linh thiên địa càng tụ càng nhiều, tất cả đều dấy lên đấu chí

Đúng lúc này!

Tử Tiêu Cung bị thất thải hào quang bao phủ, dọc theo từng sợi xiềng xích thăm dò vào bên trong khí tức hỗn độn xung quanh kia, xuất hiện từng mảng lớn mây đen

Ngọc Đế áo trắng thấy thế phóng về phía trước mấy bước, tay nâng nhật nguyệt càn khôn, chân đạp hình bóng vì sao, trong hai mắt phun ra lôi quang xanh lam

một lượng lớn mây đen ngưng tụ thành trên đỉnh đầu Ngọc Đế áo trắng, trực tiếp đánh về phía mây đen bay tới từ Tử Tiêu Cung

song phương va chạm tại nửa đường, sấm sét trong đó vang dội, không ai nhường ai!

Trong Lăng Tiêu bảo điện Thiên Đình, Vương Mẫu nhắm mắt ngưng thần, mượn thần thông dưới đáy lòng nhìn chăm chú vào một màn này, bàn tay trắng nõn vỗ Phong Thần Bảng, lực lượng Thiên Đạo vận chuyển gần như hoàn toàn ngưng trệ

- Đạo Tổ!

Ngọc Đế áo trắng tóc dài phất phới, ầm ĩ hô to:

- Đệ tử không phục!

- Xin hỏi Đạo Tổ

Địa Tạng cưỡi Đế Thính tiến về phía trước, chậm rãi nói:

- Thiên địa bệnh tật là do sinh linh gây ra?

Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu cùng nhau tiến về phía trước, Triệu Công Minh hô:

- Sư tổ, ngày hôm nay đệ tử cả gan, tìm sư tổ báo mối thù sư tôn bị nhục

thần nhãn trên trán Dương Tiễn nở rộ quang mang, tựa như muốn khám phá Tử Tiêu Cung, y định thanh hô:

- Cái gì là công, cái gì là chính, cái gì là thiên

- Hồng Quân!

Mấy chục tiếng nói thô cuồng, thương lão rót thành một tiếng gầm thét này, lại là một đám cao thủ Long tộc vọt tới bên trái!

- Nợ máu trận chiến Viễn Cổ, ngày hôm nay nên có kết quả, Long tộc chúng ta bị ngươi hại, khốn thủ hải nhãn đến hôm nay! Chiến hồn Viễn Cổ bất diệt, nhất định phải đòi một cái công đạo!

- Lão sư

tiếng nói của Nữ Oa Thánh Mẫu tuy nhỏ, lại ẩn chứa một loại lực lượng rung động lòng người nào đó:

- Sinh linh đã làm gì sai, vì sao gặp kiếp nạn không ngừng từ Viễn Cổ. Hồng Hoang đã làm gì sao, vì sao nhất định phải phá thành mảnh nhỏ?

- A di đà phật!

Một tiếng phật hiệu đột nhiên bay tới

khí tức hỗn độn nơi xa lăn lộn, càn khôn vỡ ra một cái lỗ lớn, đạo đạo ánh vàng soi sáng ra từ trong động, trong đó bay ra một vị đại phật, hai mắt nửa rủ xuống, bảo tướng tôn nghiêm

Đa Bảo Phật Tổ chậm rãi nói:

- Xin hỏi Đạo Tổ, vì sao giáo nghĩa Phật Môn nhất định phải dạy người ẩn nhẫn, dạy người thuận thiên, dạy người tin vào vận mệnh của chính mình, vì sao không thể, là cố gắng hết sức lấy ra một chút hi vọng sống

- Bần đạo cũng có chút nghi hoặc

có một vị lão đạo tóc xám thân mang huyền bào từ hư không dậm chân mà đến, tay áo rộng rũ xuống, tiên quang lượn lờ, lại là Trấn Nguyên Đại Tiên

- Năm đó Đạo Tổ lão sư giảng đạo ba lần tại Tử Tiêu Cung, nói rằng thiên địa từ đây sẽ củng cố, sinh linh an cư Ngũ Bộ Châu cùng với ba ngàn thế giới, nhưng vì sao đến ngày hôm nay, Tử Tiêu Cung càng ngày càng cao, mà Tam Giới càng ngày càng nhỏ, sinh linh càng trở nên suy tàn, những đạo hữu trước đây càng trở nên khó tìm?

- Đạo Tổ!

Ở đằng sau anh linh đại quân, một bà lão Vu tộc thân hình khô bại cố sức hô to:

- Vu Tộc chúng ta, phải chăng bị Đạo Tổ tự tay tính kế đến bại vong mạt lộ! Hậu Thổ Tổ thế nhưng là bị ngươi khổ tâm tính kế, hóa thân Lục Đạo Luân Hồi Bàn kia, vĩnh thế không được giải thoát!

Chương 2077: Mười thành

- Ài, đây vẫn chỉ là khổ chủ còn sống sót

trong góc anh linh đại quân truyền ra một tiếng thở dài, đã thấy thanh niên đạo giả thân mang áo bào đỏ kia, đứng ở phía sau đạo giả diện mạo, thân hình có chút mộc mạc, có chút chột dạ nói một câu:

- Từ xưa đến bây giờ, những sinh linh không mở miệng được đó, cũng không biết có bao nhiêu ủy khuất

Thái Ất, Ngọc Đỉnh!

Ông ——

Trong Tử Tiêu Cung xuất hiện đạo vận chấn động kịch liệt

Thái Ất Chân Nhân rụt cổ một cái, trừng mắt trốn ở phía sau Ngọc Đỉnh Chân Nhân

lời này của y cũng không âm dương quái khí, làm sao y mở miệng nói, Đạo Tổ lại muốn ra tay?

Phía trước Tử Tiêu Cung có ngàn vạn hào quang lấp lánh, thân ảnh lão đạo khôi ngô kia xuất hiện ở chính giữa hào quang, thân mang trường bào xám trắng, ngồi xếp bằng ở phía trên đài sen

lão đạo chỉ là nửa mở hai mắt, lực lượng Thiên Đạo nồng đậm đến cực điểm kia, liền lấn át khí tức chúng sinh linh nơi đây

Đạo Tổ, Hồng Quân!

Dưới đáy mắt không ít sinh linh dấy lên lửa giận, trong mắt Thánh Mẫu Nhân Tộc cũng chỉ còn thừa kiên quyết

Lý Trường Thọ giờ phút này lại chủ động hướng về phía trước phóng ra nửa bước, thân hình xuất hiện ở phía trước chúng sinh, để lại bóng lưng cho chúng sinh

hắn nhất định phải khống chế tiết tấu toàn trường, như thế mới có thể khống chế thời cơ bản thể ra sân

Lý Trường Thọ khẽ thở dài nói:

- Các vị không biết chính là, Đạo Tổ nào chỉ là an bài như vậy, tự hồng mông sơ tích, khai thiên tích địa, Đạo Tổ liền bện một cái lưới lớn, đùa giỡn thiên địa ở trong lòng bàn tay

- Y cùng với Ma Tổ từng có mưu đồ bí mật, chôn vùi toàn bộ Viễn Cổ

- Y cố ý xúi giục, ngầm thi thủ đoạn, không tiếc làm Viễn Cổ Hồng Hoang vỡ nát, kích phát ý chí thủ hộ thiên địa cuối cùng của Bàn Cổ Thần, diễn hóa thành ý chí Thiên Đạo, mục đích là để bị y thôn phệ lúc này, để y cùng với thiên địa tương dung

- Thượng Cổ Yêu tộc chẳng qua là con cờ trong tay của y, các phương đại năng chẳng qua là nhược điểm trong tay y, hết thảy mọi chuyện đều dựa theo kịch bản của y, không cho phép có phản kháng, không cho phép có thanh âm dị dạng

- Mà y lấy mỹ danh là đang thủ hộ thiên địa

Hồng Quân thở dài:

- Tất cả những gì bần đạo làm, đều là vì thiên địa

- Ta vì giữ thể diện sau cùng cho đạo hữu, sẽ không nhiều lời nữa

Lý Trường Thọ lúc này đã đi tới giữa chúng sinh cùng với Đạo Tổ, cố ý ngăn chúng sinh ở phía sau, ý nghĩ dưới đáy lòng hơi đổi, tiếp tục nói:

- Giờ phút này Thiên Đạo chỉ còn ý chí Đạo Tổ, thiên địa sau này, cũng chỉ là lật tới lật lui ở trong lòng bàn tay Đạo Tổ

- Đạo Tổ, ta hỏi lại một lần cuối cùng, có thể hay không trả lại thiên địa cho sinh linh, có thể buông ra trói buộc đối với sinh linh hay không, có thể nói một tiếng áy náy đối với Hồng Hoang thiên địa hay không

Hồng Quân mặt không thay đổi nhìn Lý Trường Thọ, nâng tay phải lên điểm nhẹ đối với càn khôn bên cạnh

sau lưng y hiện ra tầng tầng Bảo Luân, tổng cộng ba mươi sáu vòng

quang mang Bảo Luân hơi lấp lánh, hư không các nơi xuất hiện từng cánh cửa hình tròn, đếm không hết bao nhiêu lão đạo áo bào xám đi ra từ trong đó

trong chớp mắt, uy áp nồng đậm từ những lão đạo này tràn ra thật sâu

vẻn vẹn chỉ là những lão đạo này liên thủ, lực lượng chúng sinh nơi đây đã hoàn toàn bị áp chế

đây, chính là câu trả lời của Hồng Quân

không ít sinh linh sắc mặt trắng bệch, không ít sinh linh trong mắt dấy lên lửa giận

Hồng Quân tựa hồ không nguyện ý nói thêm nữa, nâng tay trái lên, liền muốn phát ra mệnh lệnh tuyệt diệt sinh linh nơi đây

bò... ò... ~

Một tiếng ngưu gọi, thanh ngưu chở Thái Thượng Lão Quân từ hư không mà đến, làm cho Hồng Quân ra tay nhiều hơn một phần chần chờ

- Lão sư

phía sau lưng thanh ngưu truyền đến một tiếng kêu gọi, đã thấy trung niên văn sĩ kia chắp tay mà đến, nhìn chăm chú thân hình Hồng Quân

Nguyên Thủy Thiên Tôn!

- Nhiều sinh linh như vậy, lão sư trực tiếp diệt sát, lực lượng sinh linh bên trong thiên địa e là sẽ ngã xuống đáy cốc, lão sư đã từng sửa chữa ký ức chúng sinh, vì sao không làm như thế nữa, cũng coi như lưu thêm một chút niệm tưởng cho Hồng Hoang thiên địa

Hồng Quân lạnh nhạt nói:

- Ngươi thế nhưng là muốn ra tay?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Lý Trường Thọ, cười nói:

- Trường Canh hôm nay có mấy thành phần thắng?

- Mười thành

Lý Trường Thọ lộ ra ánh mắt kiên định phun ra chữ này:

- Mười thành tự tin toàn thắng

- Ồ?

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi nhíu mày

- Sư thúc ngày hôm nay không cần ra tay, để đệ tử xử lý là được

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra một hơi, cỗ thân thể này lại cấp tốc hòa tan, hóa thành một tầng sương mù bay lên, bao bọc cho sinh linh một tầng đạo vận

Chương 2078: giờ lành đã đến

không chi đạo, từ thực vào hư

tiếng nói của Lý Trường Thọ vẫn vang lên tại chỗ:

- Mở miệng nói nhiều như vậy, chẳng qua là vì trì hoàn một chút thời gian, lại nghe…

Hồng Quân ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng đông nam

đó, đã từng là phương vị Huyền Đô Thành toạ lạc!

Tiếng nổ vang lên!

Tử Tiêu Cung bùng lên ánh sáng, trên người không ít lão đạo áo bào xám phun trào tiên quang, toàn bộ hư không tựa hồ cũng đang rung động, những xiềng xích kết nối trên Tử Tiêu Cung đang điên cuồng run rẩy

tựa như có cự vật gì đụng phải Hồng Hoang thiên địa!

Lại nhìn địa điểm cũ Huyền Đô Thành!

Một tia ngũ sắc chậm rãi tiêu tán ở bên trong hư không Hỗn Độn Hải

đầu Côn Bằng kia, Côn Bằng thân hình vô cùng cự đại, giờ phút này đã đâm vỡ hàng rào thiên địa, gần nửa người cắm vào Hồng Hoang thiên địa!

Ngay trên đỉnh đầu Côn Bằng, Huyền Đô Đại Pháp Sư ngạo nghễ đứng, khoan bào cùng với tóc dài trên người tùy ý bay lên, hai tay giơ cao, dựng thẳng nâng lên Thái Cực Đồ!

- Mở!

Đại Pháp Sư hét lớn một tiếng, âm dương song ngư Thái Cực Đồ trực tiếp tách ra!

Ở phía sau y, từng đạo hư ảnh Thái Cực Đồ mở ra đại môn!

Lưu quang lấp lóe từ Hỗn Độn Hải!

Đó là độn pháp, độn pháp cực hạn!

Thân ảnh thôi phát độn pháp đạo này, đụng vào từng toà càn khôn đại môn mở ra bên trong Hỗn Độn Hải, bị âm dương nhị khí bao khỏa, trong chớp mắt hoàn thành mấy trăm cú nhảy, xuất hiện ở bên người Đại Pháp Sư!

một thân trường bào màu xanh, đạo trâm xâu tóc dài

không phải Lý Trường Thọ thì lại là người nào!

- Giao cho ngươi

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười khẽ, đưa Thái Cực Đồ cho Lý Trường Thọ

- Đa tạ sư huynh

Lý Trường Thọ nâng Thái Cực Đồ, ánh mắt nhìn về phía trước:

- Sư huynh sau đó chạy đến gặp mặt mọi người, ta lại đi bình tư dục Thiên Đạo

Đại Pháp Sư còn chưa kịp phàn nàn, Lý Trường Thọ cất bước một lần nữa

hắn đưa tay mở ra âm dương, áp súc thiên địa phía trước ở bên trong một bước, phảng phất như biến bề dày của Hồng Hoang thiên địa thành một khung kính, từ bên ngoài khung kính, bước vào bên trong khung kính!

Thân hình Lý Trường Thọ, từ biên duyên ba ngàn thế giới, xuất hiện ở phía trước Tử Tiêu Cung!

Bình ổn, tự nhiên, không có nửa phần cảm giác đột ngột

Lý Trường Thọ ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Quân, khóe miệng lộ ra mỉm cười nhàn nhạt

- Đạo hữu, giờ lành đã đến

...

Phía trước Tử Tiêu Cung triệt để yên tĩnh trở lại

chúng sinh nhìn chăm chú vào bóng lưng Lý Trường Thọ, cũng chỉ có thể nhìn chăm chú vào bóng lưng Lý Trường Thọ

cỗ đạo vận, cỗ tự tin tản ra toàn thân trên dưới Lý Trường Thọ vào giờ phút này kia, khiến cho bọn họ có chút kinh ngạc, cùng với Đạo Tổ kinh ngạc bình thường

Lý Trường Thọ cũng không hề che giấu, hắn đưa Hỗn Nguyên Kim Đấu đến bên người Triệu Công Minh, trong đó bay ra đạo đạo thân ảnh

không quay đầu lại, Lý Trường Thọ bắt đầu từng bước một tiến về phía trước, lời nói trong miệng truyền khắp các nơi:

- Vấn đề xưa nay không phải là đấu pháp, vào lúc viết hai chữ Thiên Đạo vào đại đạo cân đối của ta, đã sớm có giác ngộ như vậy

- Đạo Tổ cũng không phải là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Đạo Thánh Nhân, ở bên trong thiên địa này làm sao thắng được được lão sư cùng với hai vị sư thúc liên thủ?

- Vấn đề ở chỗ, Đạo Tổ giành trước một bước hợp đạo, mượn Thiên Đạo giam cầm bản nguyên thiên địa tại tự thân, muốn hủy diệt Đạo Tổ, liền phải lôi kéo Hồng Hoang thiên địa cùng nhau chôn cùng

- Vấn đề nằm ở chỗ Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo hợp đạo

- Ồ?

Hồng Quân nhìn chăm chú vào Lý Trường Thọ, phía sau lưng hiện ra một chiếc đại đỉnh

Lý Trường Thọ nhìn cũng không nhìn, tiếp tục nói:

- Thiên địa này là tâm huyết của Bàn Cổ Thần, là chỗ sinh linh ký sinh, ai cũng không có cách nào quyết định thiên địa này phải chăng hủy diệt

- Ta không thể không suy nghĩ, có biện pháp nào có thể bóc ra Đạo Tổ cùng với bản nguyên thiên địa

- Lúc đầu ta đi lầm đường, vẫn luôn đang suy nghĩ làm thế nào để tách Thiên Đạo cùng với Đạo Tổ ra, nhưng theo ta bắt đầu tiếp xúc Thiên Đạo cấp độ sâu, lại phát hiện ra đây là lời nói vô căn cứ

- Thiên Đạo là Đạo Tổ làm chủ, đã thành pháp khí của Đạo Tổ, nhưng Thiên Đạo đối với Hồng Hoang cũng không phải là nhu yếu phẩm, nó trên bản chất chỉ là một cơ chế phản hồi

Hồng Quân đưa tay nhấn một ngón tay, khôn cùng sấm sét tím đen đánh về phía Lý Trường Thọ

y tựa hồ chỉ là thăm dò, mà Lý Trường Thọ ứng đối càng thêm đơn giản

Huyền Hoàng Bảo Tháp treo ở trên đỉnh đầu, Thái Cực Đồ tùy ý che lại, quét sạch mọi sấm sét

Hồng Quân lạnh nhạt nói:

- Cho nên, ngươi đã tìm được phương pháp?

- Không sai, ta đã tìm được

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta lúc ấy tự hỏi chính mình rất nhiều lần, Thiên Đạo là cái gì, Thiên Đạo đến cùng là cái gì

Chương 2079: Tận dụng thời cơ!

- Khái niệm này rất mơ hồ, cũng rất trừu tượng

- Đầu tiên, Thiên Đạo bắt đầu bằng tín niệm Bàn Cổ Thần thủ hộ thiên địa, phần tín niệm này cùng với ba ngàn đại đạo cấu thành đạo tắc chi hải Hồng Hoang cộng minh, mới có Thiên Đạo

- Ba ngàn là tham chiếu

- Thiên Đạo là lưới đại đạo đan dệt ra, là diễn dịch đối với đại đạo, là quyền hạn quản lý đại đạo tán thành

- Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không thể khống chế đại đạo, Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ có thể ghi chép đại đạo, phụ tá tìm hiểu đại đạo, mà bởi vì đại đạo cùng với đại đạo chỏi nhau, đạo hữu đối với tuyệt đại đa số đại đạo, đều không thể viên mãn

- Đây chính là cơ hội của ta

trong lúc nói, Lý Trường Thọ đưa tay ép xuống, quanh người xuất hiện một chút sương mù, từ sau lưng chuyển ra ba đạo thân ảnh giống nhau như đúc với hắn

【 Thần thông: Nhất Khí Hóa Tam Thanh 】

Ba bộ phân thân phân biệt cầm Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Lục Thần Thương, đứng ở phía sau Lý Trường Thọ, cùng nhau nhìn về phía Đạo Tổ, cùng nhau mở miệng, tiếng nói hoà quyện hoàn mỹ:

- Thiên Đạo, cũng không phải là không thể sửa đổi

trong hai mắt Hồng Quân xẹt qua mấy phần ý cười, lạnh nhạt nói:

- Dựa vào cân đối đại đạo của ngươi?

- Một bộ phận

Lý Trường Thọ nói:

- Đạo hữu, lúc này còn không ra tay ngăn cản ta sao?

Hồng Quân dù bận vẫn ung dung giơ tay khẽ đẩy, đại đỉnh phía sau lưng chuyển đến phía trước

đột nhiên, bên cạnh có tiếng sáo vang lên, Hồng Quân nhíu mày, đạo tâm nổi lên mấy phần tạp niệm, ánh mắt dư quang phiết về hướng thiếu nữ phía thổi sáo kia

thất tình!

Không chỉ như vậy

bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn kia, nữ tử ngồi quỳ chân tại bờ sông ôn nhu dùng hai tay bóp ấn, Lục Đạo Luân Hồi Bàn không có dấu hiệu nào chấn động một lần, lực lượng Thiên Đạo xuất hiện độ trễ rõ ràng!

Thậm chí, động tác của Đạo Tổ cũng hơi chậm chạp một chút

các cao thủ phía sau lưng Lý Trường Thọ, cơ hồ trong nháy mắt bắt được 'chiến cơ' này!

Tận dụng thời cơ!

phân thân tay cầm Hỗn Độn Chung của Lý Trường Thọ đột nhiên quay đầu, bàn tay nhắm ngay vào Nữ Oa nương nương nơi xa, đã là thi triển đại đạo cân đối!

Cân đối: đạo cảnh!

Đang!

Hỗn Độn Chung bỗng nhiên tấu vang, năm tháng quanh người Lý Trường Thọ đột nhiên tăng tốc, thanh âm liên tiếp biến thành một tiếng “đát” nhẹ nhàng

đại đỉnh phía trước người Hồng Quân, lập tức liền muốn ngã úp xuống Lý Trường Thọ!

Nhưng giờ phút này, Lý Trường Thọ mượn tới đạo cảnh Thánh Nhân, thôi phát uy năng Hỗn Độn Chung gia tốc tốc độ chảy năm tháng của tự thân, động tác nhanh đến vượt qua cực hạn!

Bản thể thi triển đại đạo cân đối

ba bộ phân thân cùng nhau thi triển đại đạo cân đối!

Một chút màu vàng nở rộ tại lông mày Lý Trường Thọ, cơ hồ đảo mắt liền càn quét bốn phương tám hướng, bao trùm toàn bộ Tử Tiêu Cung vào bên trong

ở trong mắt Lý Trường Thọ, Đạo Tổ cùng với đám lão đạo áo bào xám muốn cùng nhau ra tay kia, vào giờ phút này động tác chậm như ốc sên!

Đạo Tổ tự nhiên cũng có biện pháp tăng tốc năm tháng, Lý Trường Thọ muốn làm chính là tạo ra thời gian trễ!

Dùng uy năng Hỗn Độn Chung trấn áp tự thân, tại thời khắc mấu chốt còn có thể trực tiếp rút lui một cái chớp mắt, Đạo Tổ trừ phi đánh rớt Hỗn Độn Chung, mới có thể ngăn cản hắn hành động

mà quá trình đánh rớt Hỗn Độn Chung này, đối với chuyện Lý Trường Thọ cần làm mà nói, đã hoàn toàn đầy đủ

hắn đã nghiệm chứng vô số lần, tin chắc có thể làm xong hết thảy bố trí của chính mình!

【Đạo ta, đại đạo không trên dưới, cần có sự cân đối.】

【Đạo ta, sinh linh tu đại đạo, tự nhiên tồn tại tính chân linh.】

【Đạo ta, sinh tử phân giới hạn, đạo ngân tồn tại mãi mãi.】

(*) Đạo ngân: dấu vết đạo

Cân đối, đạo cùng đạo!

Cân đối, đạo cùng linh!

Cân đối, sinh cùng tử!

- Tế cân đối chi đạo của ta! Vĩnh thế không nhập thánh cảnh!

Ở bên trong điên cuồng gia tốc năm tháng, Lý Trường Thọ hét lớn một tiếng, bốn cái đòn cân phía sau lưng bản thể cùng với phân thân hóa thành đạo đạo ánh vàng, đầu tiên là tràn vào phía sau lưng Lý Trường Thọ, tiếp theo lại nở rộ trên trán Lý Trường Thọ!

Quá trình như vậy, ở dưới sự bảo vệ của Hỗn Độn Chung, ở trong mắt người bên ngoài chính là không tới một cái chớp mắt!

Ánh vàng kia càn quét các nơi, huyền diệu tối nghĩa, không biết cụ thể vì sao

Lý Trường Thọ đánh ra một chưởng, trước mặt trống rỗng xuất hiện một chiếc thư án màu vàng, mà theo thư án này xuất hiện, một tòa cung điện màu vàng óng rộng lớn cấp tốc ngưng tụ thành, ngăn cách Đạo Tổ, chúng sinh ở bên ngoài!

Đây chính là phương án hắn giải quyết Đạo Tổ!

Chỉ có tại Tử Tiêu Cung này, tại Tử Tiêu Cung hội tụ ba ngàn đại đạo này, tại điểm khởi đầu lực lượng Thiên Đạo này —— Tử Tiêu Cung, mới có thể thuận lợi áp dụng phương án!

Chương 2080: Chúng Đạo Chi Đình

Lý Trường Thọ hút tới một chiếc ngọc bút, lăng không huy sái, viết xuống từng hàng chữ lớn

đại điện các nơi, ba ngàn đại đạo nối tiếp với nhau, như hào quang, vô định hình

gần như hai phần ba hình chiếu đại đạo, lóe ra ba đến năm điểm sáng yếu ớt

Huyễn Linh Đinh!

Tay trái Lý Trường Thọ vẩy ra ánh sao đầy trời, đánh mấy ngàn viên Huyễn Linh Đinh vào những đại đạo trước đây không có bị hắn tìm được cơ hội gieo hạt đó!

Đại đạo ở khắp mọi nơi, nhưng lực lượng đại đạo phân bố ở các nơi cũng không đều

chỉ có Tử Tiêu Cung, là nơi duy nhất có thể tìm ra toàn bộ ba ngàn đại đạo!

Ba ngàn đại đạo bị Lý Trường Thọ tế lên đại đạo cân đối dẫn động, đều xuất hiện ở chỗ này!

Những chữ lớn Lý Trường Thọ viết xuống đó, giờ phút này hóa thành từng tiếng chuông vang, làm từng đầu đại đạo không có chút thực chất nào không ngừng rung động

【 Thứ nhất: Nơi đây là do đại đạo cân đối biến thành, chỉ ở dưới Hỗn Độn Chung cùng với Thái Cực Đồ đồng thời dẫn động, lại được thủ hộ giả điện này cho phép mới có thể xuất hiện, đại đạo cân đối lại không còn thuộc về sinh linh

Thứ hai: Mỗi đầu đại đạo nếu từng có sinh linh viên mãn khống chế, dùng sinh linh này làm điểm chuẩn, thôi diễn hình chiếu của nó dựa vào đạo ngân đại đạo còn sót lại bên trong này, giam cầm trong điện nơi này, vì thế thuộc về đạo linh

Thứ ba: Nếu một đầu đại đạo không có người tu hành, liệt vào trầm mặc chi đạo; nếu như không có sinh linh viên mãn khống chế đại đạo này, thì lấy đạo ngân của sinh linh từng đi xa nhất trên đại đạo này làm hình chiếu!

Thứ tư: Nơi đây không vào Tam Giới ngũ hành, không vào Hồng Hoang thiên địa, không vào thế giới thực chất, không nhập đại đạo chi hải

Thứ năm: hình chiếu sinh linh nơi đây là do sinh linh cùng với đại đạo cộng minh, nếu sinh linh sống sót, nhập vào đạo, không thể tồn tư dục, sinh sinh được phép lưu giữ những ký ức liên quan về nơi này như một lời cảnh báo cho sinh linh

...

Thứ ba mươi hai: Chư đạo sở hiện là đạo ngân sinh linh lưu lại, chư đạo không thể tồn tại nửa phần linh niệm

Thứ ba mươi ba: Trừ thủ hộ giả nơi đây, toàn bộ sinh linh không thể vào

Thứ ba mươi bốn: Sinh linh quấy nhiễu nơi đây vận chuyển, đại đạo cùng vứt bỏ

Thứ ba mươi lăm: Đại đạo quấy nhiễu nơi đây vận chuyển, đại đạo cùng vỡ

Thứ ba mươi sáu: Đạo Tổ Hồng Quân cùng với ý chí Thiên Đạo hiện hữu không thể tiếp xúc nơi đây

... 】

Lý Trường Thọ huy sái bút sắt, một thiên 'quy tắc' đã sớm chuẩn bị xong cấp tốc ngưng tụ thành, từng chữ khảm vào đại điện các nơi, hóa thành từng đạo văn huyền diệu

Rốt cuộc!

Lý Trường Thọ hít vào một hơi, buông xuống bút sắt định thanh la lên:

- Nay lấy đại đạo cân đối lập Chúng Đạo Chi Đình! Ba ngàn đại đạo, nhanh chóng hiện thân!

Ông ——

Ánh vàng trong đại điện tiên quang chớp loạn, từng đạo hư ảnh trống rỗng xuất hiện, từng người đứng ở phía trên đài sen của từng người, các đài sen đều không giống nhau

những hư ảnh này, chỉ có non nửa khuôn mặt có các loại biểu tình, tất nhiên là sinh linh cao thủ lúc này còn sống, đại biểu cho đầu đại đạo này

đây là mấu chốt 0.2 mà Lý Trường Thọ nói tới!

Hơn phân nửa hư ảnh không chút biểu tình, cùng nhau vái chào hành lễ đối với Lý Trường Thọ

nhìn lão giả đứng ở bên trên đài sen ngọn lửa màu đen vờn quanh kia, không phải là Toại Nhân Thị sao?

Lại nhìn thi thể không đầu bên trên đài sen bao quanh quang mang màu vàng đất kia, chính là đại vu Hình Thiên đang vung vẩy kiếm!

Từng đầu thương long uy vũ thân hình thu nhỏ lại không biết gấp bao nhiêu lần, chính là đạo ngân Tổ Long cùng với các cao thủ Long tộc lưu lại hóa thành tàn ảnh, chiếm cứ rất nhiều đài sen ở chỗ này

văn sĩ trung niên bị ngọn lửa màu vàng bao trùm kia, tựa như Yêu Hoàng Thượng Cổ Đế Tuấn

lão giả thân mang áo bào đỏ, vừa vặn là người hiền lành Viễn Cổ Hồng Vân kia

nhìn mười hai Tổ Vu kia, từng người thân hình kỳ dị, sắc mặt dữ tợn, Hậu Thổ nương nương cũng ở trong đó

nhìn thập đại Nguyên Soái Yêu Đình, một đám khí thế khôi hoành, nhưng giống như Tổ Vu, đại đa số chỉ còn hình chiếu lưu lại

sinh linh mất đi chỉ tồn tại tàn ảnh

biểu tình của cao thủ còn sống cũng không phong phú lắm

nơi này, tự nhiên không thể thiếu rất nhiều khuôn mặt quen thuộc đối với Lý Trường Thọ, phần lớn là cao thủ Hồng Hoang có thể nhìn thấy tình hình nơi đây, cảm nhận tình hình nơi đây

Đại Pháp Sư, Vân nhà mình, Công Minh lão ca, hai vị tiểu di, Vô Đương Thánh Mẫu, Ngọc Đế bệ hạ, Vương Mẫu nương nương... còn có Linh Nga dựa vào tự thân chi đạo kỳ quái...

Vân vân vân vân

thân ảnh Lục Thánh cũng ở chỗ này

duy chỉ có Chuẩn Đề Đạo Nhân đã chết là khuôn mặt lạnh lùng, năm vị Thánh Nhân còn lại biểu tình khác nhau, biểu tình thuộc về Tiếp Dẫn Thánh Nhân là phức tạp nhất

Chương 2081: Dựng lại Thiên Đạo!

ở bên trong xó xỉnh, thậm chí còn có thân ảnh Hồng Quân Đạo Tổ

vì lý do ổn thoả, Hồng Quân Đạo Tổ trực tiếp bị quy tắc Lý Trường Thọ định ra ngăn trở ở bên ngoài, hư ảnh nơi đây chẳng qua là lúc Hồng Quân tu hành năm đó, từng lưu lại dấu vết tự thân ở trên đại đạo biến thành

Huyễn Linh Đinh, vốn dĩ chỉ là pháp khí đơn giản, tác dụng chính là để vật chết xuất hiện hư ảnh huyễn linh

đại đạo cân đối, vốn là cân đối vạn vật, lại bị Lý Trường Thọ dựa vào Nhất Khí Hóa Tam Thanh đồng thời thi triển bốn lần, tạo dựng ra nơi đây

Lý Trường Thọ không chút chần chờ nào, lập tức vỗ án thư

- Đạo Tổ vô đạo, Thiên Đạo mất cân bằng

ta nhân danh danh nghĩa thủ hộ giả đời thứ nhất Chúng Đạo Chi Đình, đề nghị dựng lại Thiên Đạo!

nhân danh quyền lực thủ hộ giả, việc này nếu như không có trên bảy thành đại đạo phản đối, lập tức chấp hành!

Ai phản đối?

Đại đạo cân đối biến mất

trong một cái chớp mắt ánh vàng nở rộ kia, Đạo Tổ Hồng Quân chưa làm ra bất luận ứng đối gì, hết thảy đã thành kết cục đã định

Lý Trường Thọ không có nói láo, câu hắn nói đối với Đạo Tổ kia 'xoá bỏ đạo hữu không có quan hệ cùng với đạo hữu' kia, vốn là lời nói thật

hiến tế đại đạo cân đối, Nhất Khí Hóa Tam Thanh thi triển bốn lần cân đối, cưỡng ép dẫn động ba ngàn đại đạo, cấu tạo Chúng Đạo Chi Đình, dùng đại đạo cân đối xoá mờ ranh giới sinh cùng tử, đạo cùng linh, lấy Huyễn Linh Đinh làm cơ sở, ngưng tụ thành 'Đại đạo chi linh'

toàn bộ thao tác đã được thôi diễn nhiều lần, không có bất kỳ sai lầm gì, đạt thành trong một lần

sinh linh đi xa nhất ở trên một đầu đại đạo, chỉ lưu lại một phần hình chiếu chỉ tồn đạo tính, đại biểu cho thanh âm sinh linh phát ra trên đầu đại đạo này

ở trong đó, sinh linh đã qua đời chỉ để lại một đoạn 'tư duy đạo tính', bảo lưu lại năng lực suy tính không trộn lẫn tư dục

sinh linh vẫn tồn tại, có thể cảm giác hết thảy tình hình phát sinh trong Chúng Đạo Chi Đình, có thể làm ra lựa chọn được hỗ trợ bởi 'tư duy đạo tính'

bởi vì là người mở ra Chúng Đạo Chi Đình, Lý Trường Thọ trở thành thủ hộ giả đời thứ nhất

hắn không có lãng phí bất luận thời gian gì, trực tiếp đưa ra đề nghị thứ nhất; nếu như không có trên bảy thành đại đạo phản đối, vận dụng quyền hạn của thủ hộ giả trực tiếp thông qua

hình bóng ba ngàn đại đạo...

Không hề có động tĩnh gì!

Lý Trường Thọ ấn lòng bàn tay xuống, ba ngàn đại đạo cùng nhau rung động

những ý thức sinh linh cao thủ bị kéo vào nơi đây, rốt cuộc cũng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra!

Dựng lại Thiên Đạo!

Vượt qua Đạo Tổ, trực tiếp dựng lại Thiên Đạo!

Phần lớn sinh linh cao thủ bị khiếp sợ, đạo tâm mất cân bằng, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, lại không biết nên nói cái gì

giờ phút này, tiếng nói của Lý Trường Thọ tràn đầy uy nghiêm:

- Chúng đạo lập tức dựng lại Thiên Đạo, tước bỏ sự khống chế của Đạo Tổ đối với bản nguyên thiên địa!

- Giải thoát Thái Thanh Thánh Nhân, Thông Thiên Thánh Nhân khỏi sự giam cầm

- Chúng đạo bảo vệ bản nguyên thiên địa trở về đạo tắc chi hải!

- Nhanh chóng chấp hành!

Lý Trường Thọ định thanh quát lớn, trong đại điện, vô số thân ảnh đồng thời nâng tay phải lên

một cái chớp mắt!

Vô luận là một cái chớp mắt nơi Hỗn Độn Chung bao phủ, hay là một cái chớp mắt Đạo Tổ, chúng người phạt thiên trải qua!

Hồng Hoang thiên địa xuất hiện biến hóa tính căn bản!

Ba ngàn đại đạo chấn động, đạo tắc chi hải hiển lộ hành tung tại Hồng Hoang, từ Ngũ Bộ đến ba ngàn thế giới, thậm chí ở giữa phiến hư không kia, các loại hào quang không ngừng lấp lóe!

Đạo có thể thấy được!

Vô số ô lưới hình dạng khác nhau xuất hiện khắp thiên địa, lại vỡ ra, gây dựng lại, ẩn giấu

hào quang tại Ngũ Bộ Châu là nồng nặc nhất, khôn cùng linh khí bỗng nhiên mãnh liệt, bỗng nhiên ôn hòa, bên trong thiên địa xuất hiện vô số dị tượng hỗn loạn

dị tượng rực rỡ này lại ở bên trong thời gian rất ngắn tan thành mây khói!

Giờ phút này, đạo tắc cơ sở nhất Hồng Hoang cũng không có bất kỳ cải biến gì, thiên địa tất nhiên là vô cùng củng cố, bản thân thiên địa cùng với sinh linh không có chút biến hóa nào

lúc này bị ảnh hưởng đến chỉ là Thiên Đạo, chẳng hạn như sự thay đổi của bốn mùa, sự chuyển động của các vì sao, sự giám sát của thiên quy, Thiên Đình vận chuyển vân vân

Thiên Đạo lâm vào hỗn loạn một cái chớp mắt, mà hỗn loạn ở trong chớp mắt tiếp theo quay về trật tự

nói một cách đơn giản, chính là ba ngàn đại đạo phế bỏ Thiên Đạo ban đầu, dựng lại Thiên Đạo hoàn toàn mới dựa vào Chúng Đạo Chi Đình cộng minh!

Chúng Đạo Chi Đình!

Thân thể Lý Trường Thọ hơi run rẩy, trong hai mắt xẹt qua một chút mệt mỏi, nhưng ánh mắt kia lập tức khôi phục thành sáng ngời

Chương 2082: hoàn thành

trả lại tự do cho tất cả chúng sinh

trả lại tự do cho thiên địa!

Đây là áo nghĩa của đại đạo cân đối!

Ở dưới ánh nhìn chăm chú của Vân Tiêu, ở dưới ánh nhìn chăm chú của Linh Nga, ở dưới ánh nhìn chăm chú của Ngọc Đế, Vương Mẫu, Triệu Công Minh, Trấn Nguyên Đại Tiên, mấy vị Thánh Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu...

Ở dưới ánh nhìn chăm chú của sinh linh cao thủ có thể đứng ở nơi đây!

Ở dưới ánh nhìn chăm chú của một đám cường giả đến từ Hồng Hoang Viễn Cổ!

Lý Trường Thọ cầm ngọc bút một lần nữa, vung lên không trung

【 Từ hôm nay trở đi, Chúng Đạo Chi Đình đứng ở phía trên Hồng Hoang Tam Giới, không vào Tam Giới, giám thị Tam Giới, nếu sinh linh căm phẫn thiên địa bất công, nếu thiên địa bị sinh linh tùy ý phá hủy, tự có thể hiện thân!

Từ hôm nay trở đi, Thiên Đình vẫn như cũ là Thiên Đình, danh sách Thiên Đạo xoá bỏ Lục Thánh, tăng thêm tứ ngự chi vị Thiên Đình, tương hỗ tiết chế cùng với Thiên Đế

Từ hôm nay trở đi, thiên địa lại không còn kịch bản, tương lai lại không còn định số! 】

Ầm ầm ——

Chúng Đạo Chi Đình đột nhiên rung động, đó là Thiên Đạo cũ đang giãy dụa

Lý Trường Thọ cắn chót lưỡi, phun một ngụm máu lên ngọc bút, trong nháy mắt đè ép chấn động, viết ra tất cả các phương án mà mình đã chuẩn bị nhiều năm ở chỗ này

kế hoạch của hắn kỳ thật rất đơn giản, trọng điểm ở chỗ mở ra Chúng Đạo Chi Đình

bắt đầu từ lúc Thái Bạch áp long, Lý Trường Thọ vẫn luôn đang tăng lên phần thắng, kỳ thật cũng không phải là tập hợp bao nhiêu lực lượng sinh linh đi phản thiên

phần thắng sở dĩ tăng lên, đó chính là những 'sinh linh' có thể đại biểu đại đạo tiến vào Chúng Đạo Chi Đình, sẽ bất mãn đối với Thiên Đạo hiện hữu

mặc dù bọn họ chỉ có thể làm ra phán đoán căn cứ vào 'đạo tính', nhưng cơ sở của phán đoán này, vẫn là bắt nguồn từ sinh linh!

Cho nên, lựa chọn của sinh linh là vô cùng quan trọng

suy tính của Lý Trường Thọ tất nhiên là không sai, giờ phút này trong Chúng Đạo Chi Đình, Long tộc, Phượng tộc chiếm tỉ trọng rất lớn

thông qua sự tình Thái Bạch áp long, Lý Trường Thọ xác nhận Long tộc bất mãn đối với Thiên Đạo, phần thắng tăng lên đối với Đạo Tổ xa xa không chỉ một thành...

Lý Trường Thọ không ngừng tìm tòi, lần lượt mưu tính, rốt cuộc cũng đi tới ngày hôm nay

bóc bản nguyên thiên địa ra khỏi Đạo Tổ, để Đạo Tổ lộ ra thanh máu!

Chuyện đấu pháp kế tiếp, liền giao cho lão sư cùng với sư thúc đã thoát ly trói buộc, hắn còn phải tiếp tục bận rộn

phá hủy trật tự cũ, liền phải cấp trật tự mới cho thiên địa

ba ngàn đại đạo bác bỏ Thiên Đạo cũ, ở dưới đại đạo cân đối can thiệp diễn hóa Thiên Đạo mới, đây chỉ là bước đầu tiên, chính mình nhất định phải cho ra trật tự cùng với phương hướng phát triển của Thiên Đạo mới ba mươi sáu linh bảo giám sát Thiên Đạo

Thiên Đế, Nhân Hoàng, Hậu Thổ nương nương định thiên nhân Tam Giới...

cho dù là lại chép lại thần vị Thiên Đạo cũ một lần, cũng nhất định phải trải qua quá trình này

Lý Trường Thọ nâng bút như bay, chữ viết trước mặt hóa thành từng chữ lớn bay về phía các nơi, ba ngàn đại đạo đang không ngừng cộng minh

năm tháng đại đạo hơi hơi rung rung động, 'tàn ảnh Nữ Oa nương nương' đứng ở bên trên năm tháng đại đạo huy sái tiên quang, toàn bộ Chúng Đạo Chi Đình tiến vào bất động chi cảnh tuyệt đối

có Hỗn Độn Chung gia trì, lại có đại đạo của Nữ Oa Thánh Nhân tăng phúc, Lý Trường Thọ viết quy tắc càng thong dong

trong điện trôi qua không biết bao lâu...

- Các vị, tiếp đó không nên tới gần Đạo Tổ

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Còn thỉnh bảo vệ cẩn thận chúng sinh dám đến phản thiên ngày hôm nay, bọn họ là hỏa chủng sinh linh Hồng Hoang, phòng ngừa Đạo Tổ cuối cùng nổi điên đả thương người

- Chuyện đấu pháp, giao cho lão sư cùng với hai vị sư thúc là được

- Đạo Tổ đã đánh mất bản nguyên thiên địa, mạnh hơn cũng không phải Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, Tam Thanh lão sư tự nhiên có thể tru diệt

- Nhớ kỹ, đừng có máu nóng lên nào, bệ hạ cùng với lão ca trông chừng bọn họ

- Đừng để lần tâm huyết này của ta uổng phí

ngôn ngữ rơi xuống, Lý Trường Thọ đã dừng viết hoàn thành!

Ngẩng đầu nhìn một chút 'Đại Đạo Chi Bia' đã ngưng tụ thành, trật tự thiên địa mới viết trên đó đã hoàn thành xây dựng, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra một hơi

quét qua ống tay áo, hắn nói một tiếng:

- Đi thôi, thưởng thức thật tốt tràng đại chiến khoáng thế này

huyễn linh ba ngàn đại đạo cụ tượng cùng nhau hành lễ đối với Lý Trường Thọ, từng người hóa thành điểm sáng yếu ớt phiêu tán

Chúng Đạo Chi Đình lập tức trở nên vô cùng trống trải

Lý Trường Thọ ngửa đầu thưởng thức kiệt tác của chính mình, lộ ra mấy phần ý cười, vái chào một cái đối với đại điện trống rỗng phía trước

lúc ngẩng đầu, một giọt máu tươi đột nhiên trượt xuống, rơi vào lòng bàn tay Lý Trường Thọ

Chương 2083: Song Tổ

đưa tay sờ sờ cái mũi, sấy khô vết máu, Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra một hơi, muốn cất bước hướng về phía trước, nhưng lại dừng bước, có chút vô lực ngồi xếp bằng xuống

được rồi, nghỉ ngơi một hồi đi

đằng sau cũng không cần chính mình làm cái gì

...

Đương ——

Tiếng chuông vang thứ hai của Hỗn Độn Chung xuất hiện ở bên ngoài Tử Tiêu Cung, khoảng cách so với tiếng chuông vang thứ nhất chỉ có sai lệch trong nháy mắt

Đạo Tổ nâng tay lên vừa muốn điểm về phía trước, lại đột nhiên dừng lại động tác, kinh ngạc mà cúi đầu nhìn về phía ngực

nơi đó, đạo khu mà y cùng với Thiên Đạo tương hợp, không hiểu sao vỡ ra một cái lỗ lớn, 'quả cầu' vốn dĩ không ngừng nhảy trong đó không cánh mà bay!

Thiên Đạo, Thiên Đạo...

Thiên Đạo của bần đạo ở đâu?

Không, nó vẫn còn, Thiên Đạo đang ở trong tay bần đạo, vì sao lại không có cách nào nắm chặt...

Hồng Quân bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía trước, nhưng thân ảnh Lý Trường Thọ đã bị Hỗn Độn Chung trực tiếp chế trụ

phía sau lưng Hồng Quân, Tử Tiêu Cung nơi xa đang không ngừng vỡ nát, thân ảnh vô số lão đạo áo bào xám trước đây vừa mới xuất hiện trực tiếp nổ tan!

Một cỗ linh khí hết sức tinh thuần, trở về Hồng Hoang thiên địa

Thiên Đạo hoàn toàn mới, không còn bất luận ý chí gì

- Lý Trường Thọ! Ngươi đã làm cái gì!

Ông ——

Hư không rung động, càn khôn trước mặt Hồng Quân hơi vặn vẹo, lão đạo khô gầy ngồi ở trên bồ đoàn kia một lần nữa ngăn ở trước mặt Hồng Quân, ánh mắt đúng là lạnh lùng chưa từng thấy

Thái Thanh!

- Hồng Quân!

Một tiếng hét lớn đè nén phẫn nộ, vang lên từ phía sau lưng Hồng Quân Đạo Tổ

một đạo kiếm quang tung hoành mấy chục vạn dặm, từ bên trong thiên địa mà đến, chặt đứt càn khôn, phá toái tàn xác hàng rào Thiên Đạo cũ!

Đằng sau kiếm quang, có thân ảnh loé lên một cái, xuất hiện ở phía sau Hồng Quân

tay cầm kiếm gãy, chân đạp trận đồ rách nát, thanh niên đạo giả này tóc dài dựng thẳng, trố mắt cắn răng

Thông Thiên!

Thái Cực Đồ quy vị, bị lão đạo khô gầy kia tiện tay nâng lên, triệt để phong tỏa càn khôn quanh người Hồng Quân

Thông Thiên Giáo Chủ cắn răng tiến lên, lửa giận trong mắt liền muốn đốt lão sư ngày xưa!

Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện ở một bên khác Hồng Quân, phía sau lưng hiện ra một lá cờ, lạnh nhạt nói:

- Lão sư, tha thứ cho chúng ta vô lễ

- Ha ha, ha ha ha! Ha ha ha ha!

Hồng Quân bỗng nhiên ngửa đầu cười to, không ngừng vỗ tay, nhìn về phía Hỗn Độn Chung:

- Ba ngàn đại đạo, Chúng Đạo Chi Đình, sinh linh cùng với đại đạo tương quan, dựng lại Thiên Đạo. Trường Thọ, uổng cho ngươi nghĩ ra được biện pháp như vậy, hay, quả nhiên là hay

- Ngươi đúng là khác biệt cùng với người kia, bần đạo thua ngươi một trận này; nhưng tóm lại, bần đạo cũng không muốn rời trận như thế, tới đi, một trận chiến định thắng thua

thân hình khôi ngô của Hồng Quân đột nhiên khô quắt xuống, một đạo thân ảnh đi ra phía sau

thân ảnh này quấn quanh khôn cùng sát khí, quanh người tung bay từng kiện trọng bảo ma đạo

Ma Tổ La Hầu!

Ma Đạo Song Tổ, đồng thời mở hai mắt ra, khí tức lại hoàn mỹ dung hợp

giờ phút này, Hồng Quân đã khôi phục thân hình thường nhân, cùng với La Hầu đồng thời mở miệng, tiếng nói u lãnh, ấm áp xen lẫn thành tiếng cười quỷ dị:

- Chiến ở thiên ngoại, đừng hủy thiên địa này

- Không cần vẽ vời thêm chuyện

hai mắt Thái Thanh lão tử phun ra hai luồng khí tức một đen một trắng, lại ngưng tụ thành Thái Cực Đồ ở phía dưới, ngăn cách đầu thiên lộ kia

kiếm gãy trong tay Thông Thiên Giáo Chủ phun ra hào quang, thân hình vọt thẳng tới Hồng Quân!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm chặt Bàn Cổ Phiên, ném ra Ngọc Như Ý, hỗn độn kiếm khí chém về phía thân thể La Hầu!

Thái Thanh lão tử nhấn một ngón tay về phía trước, tóc dài xám trắng cùng với đạo bào bay múa, áp về phía thân hình Ma Đạo Song Tổ!

Tam Thanh chiến Song Tổ!

Đây không phải đấu pháp bình thường, cũng không phải thần thông, pháp bảo có thể giải thích, Đại La Kim Tiên cũng chỉ có thể nhìn thấy, có mấy đạo thân ảnh tại nơi đạo vận Thái Cực Đồ bao trùm, chuyển hướng cực nhanh

Thái Thanh khống chế vững vàng đại cục, khiến cho Hồng Quân không còn đường trốn thoát

Thông Thiên Giáo Chủ cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn chủ công, nhưng tạm thời cũng khó có thể lấy được ưu thế

chúng sinh ở cách đó không xa, phần lớn ngơ ngác nhìn một màn này

xem không hiểu, nhưng cảm giác rất chấn động, tự thân chi đạo cùng với đạo tâm cũng đang run rẩy

bọn họ còn không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra

không biết ngực của Đạo Tổ tại sao lại xuất hiện lỗ rách

không biết những lão đạo áo bào xám tạo ra cho bọn họ uy áp vô biên vô hạn kia, tại sao lại trực tiếp tiêu tán

Thái Thanh Thánh Nhân cùng với Thông Thiên Giáo Chủ nghe đồn bị trấn áp trước đây, lại tại sao lại đột nhiên buông xuống

Chương 2084: Khóc cái gì

lại càng không biết, vì sao Ma Tổ lại đi ra từ bên trong thân thể khôi ngô của Đạo Tổ, thi thể Ma Tổ nghe đồn là ở chỗ sâu nhất Cửu Ô Tuyền...

Chúng sinh phần lớn là mờ mịt

bọn họ mang theo một bầu nhiệt huyết mà đến, giờ phút này chỉ có thể đứng ở xa xa quan chiến

chỉ có cực ít sinh linh vừa mới tiến vào Chúng Đạo Chi Đình, mới biết được đại khái tiền căn hậu quả

đệ tử Thái Thanh Lý Trường Thọ, Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh, đã hoàn thành cử chỉ khoáng thế!

Ý nghĩ này liền rất kì lạ, dựng lại Thiên Đạo, định ra đạo tắc mới, trực tiếp... trực tiếp...

- Sư huynh...

Linh Nga bị Vân Tiêu ngăn ở phía sau không hiểu run lên

đôi con ngươi xinh đẹp của Linh Nga đang nhẹ nhàng rung động, đạo tâm đột nhiên nắm chặt mấy lần

nàng liều lĩnh vọt ra từ phía sau Vân Tiêu, tại thời điểm toàn bộ sinh linh nhìn chăm chú Thánh Nhân đại chiến, trực tiếp xông về phía Hỗn Độn Chung

tế cân đối chi đạo của ta, tế cân đối chi đạo của ta!

Luyện Khí Sĩ tu đạo thường thường tu mấy đầu đạo, tu hành rất nhiều thuật pháp, ví dụ như ngũ hành đạo thuật thường thấy nhất, chính là giao thiệp ngũ hành chi đạo

nhưng mỗi một sinh linh thành tiên thành đạo, dựa vào chính là một đầu đại đạo duy nhất

tự thân chi đạo

đây là cơ sở thành đạo, là căn bản trường sinh, là mệnh hồn chi đạo của Luyện Khí Sĩ

đại đạo cân đối, chính là đạo của sư huynh...

Sư huynh hắn dựa vào đạo này tu thành Thiên Tiên, Kim Tiên, dựa vào...

- Linh Nga!

Vân Tiêu vội vàng đuổi theo, nhưng nàng vừa định cất bước, gương mặt xinh đẹp đột nhiên tái nhợt, ngẩng đầu nhìn về phía Hỗn Độn Chung kia

không, không

lúc hắn mở ra Chúng Đạo Chi Đình, vẫn là ở dưới trật tự Thiên Đạo cũ!

không có ngoại lực tương trợ, chỉ có hắn chủ động thi triển đại đạo cân đối, cân đối đạo cảnh Thánh Nhân, sau đó bằng vào đạo cảnh hư giả, triệu tập ba ngàn đại đạo

lực phản chấn, lực cản mở đường, tự thân chi đạo thiếu hụt...

gương mặt xinh đẹp của Vân Tiêu trắng bệch

- Ài...

Linh giác của Hỗn Độn Chung vang lên dưới đáy lòng chúng sinh, chuông lớn chậm rãi bay lên nửa trượng, hiển lộ ra thân hình đang ngồi xếp bằng

từng sợi từng sợi tóc trắng tiều tụy rối tung

thân hình gần như khô héo ngồi tĩnh toạ tại kia

như phàm nhân

như đang ngủ, cúi đầu, nhắm mắt lại, phảng phất như còn có thể nghe được tiếng lẩm bẩm của hắn trong giấc ngủ

phải làm như thế nào, để cân đối Thiên Đạo?

Đúng vậy, phải làm như thế nào để cân đối Thiên Đạo?

Thay đổi trật tự nói dễ dàng, hô khẩu hiệu cũng rất nhiệt huyết, nhưng phải làm như thế nào?

Ở bên trên bờ cát tiên đảo kia, sau mấy năm sư phụ bị hỏa diễm Kim Ô đốt kia, ở bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu ấm áp kia, Lý Trường Thọ lẳng lặng ngồi ở kia, suy nghĩ, hồi tưởng, suy tư

hắn cố gắng thử nghiệm rất nhiều ý nghĩ

ví dụ như, có thể tìm được Hỗn Độn Chung, bằng vào Hỗn Độn Chung dẫn động năm tháng đại đạo, mang dấu rìu thứ năm mươi do Bàn Cổ Thần đánh xuống, từ khai thiên tiếp vào ngày hôm nay, đánh nát Tử Tiêu Cung

ví dụ như, có thể nghiên cứu đại đạo chi độc, lây nhiễm cho Thiên Đạo một ít 'Virus', từ đó trái lại ảnh hưởng đến Hồng Quân Đạo Tổ

lại ví dụ như, có thể nghĩ cách làm cho Lục Thánh cùng nhau ra tay đối kháng Hồng Quân...

Vân vân

lúc ấy lý giải của Lý Trường Thọ đối với Thiên Đạo có hạn, suy nghĩ không toàn diện như vậy, nắm giữ tin tức không đủ, ý nghĩ cũng có chút hão huyền

nhưng mỗi một cái ý nghĩ, có thể đoán được, đều là đếm không hết bao nhiêu sinh linh tử thương

Lý Trường Thọ chỉ có thể không ngừng phủ định những ý nghĩ này

muốn diệt Đạo Tổ cùng với Thiên Đạo, là niệm tưởng của chính mình, từ hận ý của chính mình mà lên, không nên dùng tính mạng của những sinh linh khác làm thẻ đánh bạc

ai làm người nấy chịu

cho nên, chính mình kỳ thật chỉ có một con đường, tiến hành cân đối Thiên Đạo, tiến hành tìm hiểu Thiên Đạo, tiến hành dựng lại Thiên Đạo làm như thế nào tiến hành cân đối Thiên Đạo?

Làm như thế nào...

- Sư huynh!

Một tiếng kêu gọi đánh thức Lý Trường Thọ mê man

hắn cảm nhận được thân ảnh Linh Nga xông tới, lại cảm thấy linh lực Hỗn Độn Chung tràn ra, tiến hành ngăn cách Linh Nga

- Ôn nhu một chút

Chung Linh hiện thân ở một bên, thấp giọng nói:

- Hắn hiện tại không chịu nổi ngươi va chạm

Linh Nga không nhịn được bật khóc, quỳ gối ở bên người Lý Trường Thọ, ở bên trong bảo nang của chính mình đổ ra bình lớn bình nhỏ đan dược, nâng tóc trắng của Lý Trường Thọ, nhìn mặt mũi già nua của Lý Trường Thọ, tay nhỏ run không ngừng

- Sư huynh không nên làm ta sợ! Ngươi không phải một trăm phần trăm tự tin chính mình không có chuyện gì sao? Ngươi không phải cầu ổn sao! Ngươi không phải...

- Khóc cái gì, khó coi như vậy, phạt ngươi chép kinh

Chương 2085: hâm mộ

Lý Trường Thọ có chút cố sức nâng tay trái lên, muốn sờ đầu Linh Nga, lại phát hiện ra bàn tay chính mình khô quắt như cây khô, phía trên tràn đầy nếp nhăn

- Ta đây không phải là không có việc gì sao, chỉ là thoát lực mà thôi

hắn muốn đặt tay xuống, nhưng Linh Nga lại vội vàng tiến về phía trước, nắm chặt bàn tay hắn, đặt trên gương mặt của chính mình

thân ảnh Vân Tiêu vọt đến phía sau Lý Trường Thọ, nàng yên lặng ngồi quỳ chân, hai tay vịn đầu vai hắn, từng tia từng tia linh lực cẩn thận từng li từng tí tràn vào trong cơ thể Lý Trường Thọ, vành mắt không nhịn được có chút phiếm hồng

đạo khu đã trở nên khô nứt như lòng sông khô cạn

đạo đạo lưu quang lấp lóe...

- Trường Canh!

- Tinh Quân đại nhân!

- Sư huynh!

- Trường An thúc!

- Chuyện gì đang xảy ra vậy!

Triệu Công Minh bờ môi phát run, ngồi xổm ở trước mặt Lý Trường Thọ, muốn đưa tay nâng lại không dám loạn động:

- Chơi lớn như vậy làm cái gì? Ngươi không phải làm chuyện gì cũng đều có lưu dư lực sao?

- Thật sự, không chết được

Lý Trường Thọ thấp giọng nói:

- Chỉ là ném đi đạo hạnh, trùng tu là được

Vân Tiêu lập tức muốn mở miệng, nhưng Lý Trường Thọ kịp thời vỗ vỗ tay ngọc nàng

- Trường Canh

tiếng nói của Ngọc Đế hơi có chút nghẹn ngào

Lý Trường Thọ lập tức bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài:

- Bệ hạ, ta thật sự chính là thoát lực, tạm thời không có đạo hạnh mà thôi

- Lão Quân đến rồi!

- Nhanh! Nhanh nhường đường cho Lão Quân!

Tiên thần xung quanh vội vàng tản ra, Lão Quân bay xuống từ trên lưng ngưu, nhíu mày cầm cổ tay Lý Trường Thọ

rất nhanh, Lão Quân nói một tiếng:

- Tính mạng không lo

chúng tiên thần lập tức nhẹ nhàng thở ra

Lão Quân ở bên trong tay áo lấy ra một viên đan dược, nghĩ nghĩ, lại hóa đan dược này thành bột phấn, nhặt một chút bột đưa vào trong miệng Lý Trường Thọ

sắc mặt của Lý Trường Thọ lập tức dễ nhìn hơn một chút, tóc trắng vốn tiều tụy thêm một tia màu xám, khuôn mặt cũng trẻ hơn một chút

- Đa tạ Lão Quân

tiếng nói cũng nhiều thêm một chút khí lực

- Ừm

Lão Quân gật gật đầu, trầm ngâm vài tiếng:

- Trước đi Đậu Suất Cung điều dưỡng

- Chờ nơi đây đánh xong đi

Lý Trường Thọ nhìn về hư không phía trước, hắn không có tu vi, giờ phút này hoàn toàn dựa vào một ngụm linh lực duy trì tự thân, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn quang ảnh mơ hồ

- Vậy ngươi chờ thêm một lát

Lão Quân thấp giọng đáp, thân hình hóa thành một vệt ánh trắng phóng tới nơi đấu pháp

chỉ chốc lát, Thái Thượng Lão Quân cùng với Thái Thanh Thánh Nhân hợp hai thành một, trong miệng niệm tụng chú văn huyền diệu, nói chuyện lại không có khoảng cách cùng với cảm giác cố sức, vẫy gọi ngưng tụ thành Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn

khí thế kia, lăng lệ không nói ra được

Lý Trường Thọ nhẹ nhàng thở ra một hơi...

Hắn đương nhiên biết tình huống của mình như thế nào; lựa chọn con đường này, tự nhiên đã cân nhắc qua rất nhiều tình hình, chuẩn bị sẵn một hai phương án dự phòng

nào có biến đổi không chảy máu

có thể làm được trình độ như vậy, hắn đã rất hài lòng

trận chiến hủy diệt Đạo Tổ kéo dài rất lâu

Tam Thanh Thánh Nhân triển khai toàn bộ thực lực, Đạo Tổ cũng sử toàn bộ át chủ bài

bọn họ đều đã thoát ly Thiên Đạo trói buộc, cũng không có cách nào mượn lực lượng Thiên Đạo mới, hoàn toàn là dùng pháp lực tự thân đấu pháp

một trận chiến này, so với lúc trước Thái Thanh đại chiến Hồng Quân tại Tử Tiêu Cung, còn muốn gian nan hơn rất nhiều

Nữ Oa nương nương canh giữ ở bên người Lý Trường Thọ một hồi, xác định tính mạng của Lý Trường Thọ không cần phải lo lắng, liền đi lược trận cho Tam Thanh Thánh Nhân

nhưng Nữ Oa nương nương hoàn toàn không có cơ hội ra tay, chỉ có thể du tẩu ở biên duyên

Đạo Tổ bộc lộ hoàn toàn thực lực, sau khi thôn phệ ý chí Thiên Đạo cũ, hoàn toàn có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung

đáng tiếc, khoảng cách so với Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh vẫn còn kém một đường

mãi cho đến khi Hỗn Độn Chung gia nhập chiến đoàn, Tam Thanh đồng thời kích phát khai thiên chí bảo, Thái Thanh Thánh Nhân tay cầm hư ảnh Khai Thiên Phủ, mới được tính là chế trụ Hồng Quân trạng thái như vậy

uy năng của Càn Khôn Đỉnh rất lợi hại, Tạo Hóa Ngọc Điệp biến hóa vô cùng

Đạo Tổ cùng với Ma Tổ hai vị nhất thể, tựa hồ còn có nhiều phân thân hơn muốn ra ngoài chiến một trận

nhưng ánh mắt của Hồng Quân, phần lớn là nhìn về phía Lý Trường Thọ bị đông đảo sinh linh vây quanh, nhìn Lý Trường Thọ pha tạp tóc trắng kia, bên miệng lộ ra mấy phần cười khổ

vẫn là, thật hâm mộ

cảm giác được người quan tâm, đã là vô cùng lạ lẫm

bên trong ký ức lâu đời, nhiều nhất chính là u ám không giới hạn, cô độc tịch mịch vô biên vô tận kia

khi đó, ký ức đời trước trở thành giải dược tốt nhất, để cho chính mình hồi tưởng đi hồi tưởng lại

Chương 2086: vì sao?

thẳng đến những ký ức này dần dần bị hao mòn, dần dần không nhớ nổi, thậm chí tính danh cũng đều quên

buồn cười chính là, chủ nhân cách cũng không biết những thứ này

bởi vì những tâm tình tiêu cực cùng với cảm nhận này, tại lúc chân linh phân liệt, đã bị Đạo Tổ y mang đi

lúc lấy lại tinh thần, đã là ở bên trong thiên địa Viễn Cổ đặc sắc rực rỡ, 'mọi người' vì lý tưởng bôn ba, mưu tính bên trong thiên địa, mỗi một cái nháy mắt đều là vô cùng phong phú

lại bình tĩnh lại, chính mình đứng ở trước mặt 'đồng bạn cuối cùng', bóp yết hầu đối phương, làm cho đối phương quy về tự thân

dựa vào cái gì, y chỉ là 'sản phẩm diễn sinh' của nam nhân cực kỳ bình thường kia!

Lại dựa vào cái gì, mệnh đồ cuối cùng của y nhất định phải là quy về tên khốn kia, thành toàn cho cái gọi là chủ nhân cách!

Y đã đứng ở trên đỉnh chúng sinh, ngồi ở trong Tử Tiêu Cung kia, thu Tam Thanh làm đệ tử!

Y là Hồng Quân!

Huyền Môn chi chủ, Đạo Môn chi nguyên!

Y!

Ài... kỳ thật chỉ là không cam tâm

bên trong đấu pháp, đầu lâu Ma Tổ bị kiếm quang của Thông Thiên Giáo Chủ xoắn nát, thân thể Ma Tổ lại không có cách nào duy trì

Hồng Quân vung vẩy tay áo, thân thể tàn phế của Ma Tổ hóa thành lưu quang chui vào trong cơ thể Hồng Quân, Hồng Quân nắm chặt chân vạc Càn Khôn Đỉnh, độc chiến Tam Thanh Thánh Nhân!

Y từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ là điều vận pháp lực mênh mông như biển

thân hình mặc dù không lại khôi ngô như vậy, lại vẫn như cũ tràn đầy uy nghiêm

Thái Thanh nhíu mày, hư ảnh đại phủ trong tay nở rộ quang mang

- Hợp lực!

Thái Thanh Thánh Nhân quát nhẹ một tiếng, Thông Thiên Giáo Chủ cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện ở trái phải Thái Thanh, đồng thời đẩy chưởng

đạo thân ảnh cự nhân kia xuất hiện ở phía trước người Tam Thanh Thánh Nhân, bàn tay lớn chụp vào Hồng Quân

Hồng Quân run lên, trong mắt có quang mang chớp động

- Lão ca...

Hồng Quân lẩm bẩm, sau đó tràn đầy nghi hoặc nhíu mày, cúi đầu liếc nhìn lòng bàn tay của chính mình

vì sao?

Vì sao!

Vì sao!

Bàn tay lớn kia không trở ngại chút nào nắm chặt thân thể Hồng Quân, ánh mắt của Hồng Quân đột nhiên trở nên vô cùng phức tạp, có mê mang, có áy náy, có day dứt, có hoài niệm, có thản nhiên...

Còn có mấy phần kích động

thậm chí, Hồng Quân còn giơ tay phải có thể hoạt động lên, vô thức đưa về phía khuôn mặt cự nhân này

không có để ý cự nhân này chỉ là hư ảnh

không có để ý cự nhân này giơ cao Khai Thiên Phủ không có để ý biểu tình lạnh lùng lại không có chút gợn sóng nào của cự nhân này

- Lão ca

Hồng Quân nhẹ giọng hô hào, bờ môi run nhè nhẹ, khuôn mặt quỷ dị kia hóa thành một khuôn mặt trắng nõn không râu, mang theo thất lạc, mang theo mỉm cười, mang theo cầu xin

- Chúng ta không khai thiên tích địa được không? Hỗn Độn Hải, cũng rất tự tại

lưỡi rìu chém xuống

tại thời điểm Đạo Tổ bị Khai Thiên Phủ đánh chết, tâm tình của Lý Trường Thọ thoáng có chút phức tạp

nhìn thân thể Đạo Tổ bị Khai Thiên Phủ nghiền nát, đáy lòng không biết như thế nào, như là tịch mịch mất đi một lão hữu

mặc dù lúc này rất suy yếu, mặc dù đáy lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng chuyện nên làm vẫn là phải làm

Lý Trường Thọ quay đầu nhỏ giọng nói vài câu đối với Vân Tiêu, Vân Tiêu lập tức dẫn âm truyền đạt đối với Tam Thanh lão sư...

Ở dưới kiến nghị của Lý Trường Thọ, Tam Thanh Thánh Nhân ra tay, bao trùm càn khôn nơi đại chiến, dùng Thái Cực Đồ luyện hóa, trực tiếp dương phiến hư không này

Thông Thiên Giáo Chủ cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng nhau đi vào bên trong thiên địa, điều tra phải chăng có hậu thủ của Hồng Quân Đạo Tổ

cho dù là ai cũng đều cảm thấy, Hồng Quân kinh doanh thiên địa vô số năm tháng, mặc dù bị Lý Trường Thọ phá phòng, nhưng bị chém giết cũng quá mức tuỳ tiện

kỳ thật suy nghĩ kỹ một chút, loại không chắc chắn này, vẫn là bắt nguồn từ 【trận chiến chém giết Đạo Tổ này, không có trả giá quá nhiều 】 vốn dĩ, đây là một trận chiến chú định sinh linh đồ thán

cho dù là trấn áp Hồng Quân cùng với bản nguyên thiên địa, bên trong thiên địa cũng sẽ bởi vì khuyết thiếu lực lượng bản nguyên, mà xuất hiện sụp đổ ở những mức độ khác nhau

phương án giải quyết Lý Trường Thọ đưa ra, là thôi động, chấp hành, chung quy vẫn là đạt đến mục đích của chính mình

một lần đại quyết chiến không cần chảy máu, liền hoàn thành như vậy

kỳ thật, làm gì có chuyện không có chảy máu

oan hồn vạn tộc Viễn Cổ lấp đầy toàn bộ Huyết Hải, long phượng rên rỉ vô tận ở bên trong hải nhãn cùng với núi lửa

chư linh tộc Thượng Cổ bị trói trên xa giá Yêu Đình, cuối cùng táng ở dưới tay Đạo Tổ

Nhân Tộc kể từ khi được tạo hoá vẫn đau khổ giãy dụa, cái gọi là ma luyện mà Thiên Đạo cấp chỉ là vì chôn cừu hận ở tộc vận Nhân Tộc, hoàn thành thay đổi thế hệ Hồng Hoang, tước đoạt tính động của sinh linh ở trong thiên địa đến thấp nhất

Chương 2087: Cơm cứng

sinh linh Hồng Hoang đã chảy quá nhiều máu

chân linh trường hà xuyên qua hư không, chân linh chậm rãi chảy xuôi ở trong đó, bọn họ toát ra đến cái thiên địa này, hình chiếu đến cái thiên địa này, rất nhiều đều không tìm được ý nghĩa tự thân, đã là trở lại một lần nữa

đạo giả cho Hồng Hoang trật tự kia, lại làm cho Hồng Hoang trở nên vô cùng hiểm ác

Lý Trường Thọ đã từng thử cố gắng ở trên con đường thuận theo Thiên Đạo, hắn trợ giúp cải cách Thiên Đình, đưa lý giải đối với pháp lý của chính mình vào bên trong Thiên Đình, cổ vũ Ngọc Đế đi con đường Ngọc Đế muốn đi

nhưng sinh linh trong Tử Tiêu Cung kia, lại bởi vì sự cố chấp của bản thân, tiếp tục lấy kịch bản làm vui...

Cho nên mới không nghĩ cuối cùng sẽ chảy máu

Lý Trường Thọ nghĩ như vậy, không muốn tự cho mình là cao thượng, dù sao hắn vốn cũng không muốn nhúng tay vào những thứ này

bất kể nói như thế nào, mối thù của sư phụ, cũng coi như đã báo

- Sư huynh

Linh Nga hai mắt sưng đỏ xông tới, chôn đầu ở trong ngực Lý Trưởng Thọ, động tác rất nhẹ nhàng vòng quanh vòng eo của hắn

Lý Trường Thọ mỉm cười vỗ phía sau lưng nàng, trong mắt xẹt qua mấy phần cảm khái

nhìn địa phương Hồng Quân tan biến, Lý Trường Thọ khẽ giật mí mắt, cũng không nói thêm cái gì

đại chiến kết thúc, chỉ là sự khởi đầu của thiên địa mới đợi Thiên Đình cùng với Thiên Đạo mới hoàn thành kết nối, Lý Trường Thọ lúc này mới an tâm, cùng với Lão Quân trở về Đậu Suất Cung, cùng với Linh Nga, Vân Tiêu, dưỡng thương trong năm ngày

tự thân tuy vẫn không có đạo cảnh, nhưng trong cơ thể linh khí dồi dào, thọ nguyên vẫn là Kim Tiên, chỉ là khuôn mặt hơi có chút thương lão

nhất là làm nền ở dưới Linh Nga cùng với Vân Tiêu chói lọi, Lý Trường Thọ vẫn là có mấy phần cảm giác suy yếu

mấy ngày này, bên ngoài Đậu Suất Cung vẫn đứng đầy người

Ngọc Đế trực tiếp đứng ở ngoài cửa, không có tiếp quản Thiên Đạo mới

không chỉ là tiên thần Thiên Đình, còn có không ít đệ tử Đạo Môn tới Đậu Suất Cung thăm hỏi, nhưng đều bị đại môn Đậu Suất Cung ngăn cản

mãi cho đến ngày hôm đó, đại môn Đậu Suất Cung từ từ mở ra, Lý Trường Thọ mang theo Linh Nga cùng với Vân Tiêu dậm chân mà ra

tóc dài xám trắng, vẻ ngoài già nua và nụ cười hiền lành

lão thần tiên • chân chính

Lão Quân bảo vệ trường sinh đạo quả của Lý Trường Thọ, lại không có cách nào để cho Lý Trường Thọ tu hành một lần nữa

không có gì khác, Chúng Đạo Chi Đình hạn chế đối với thủ hộ giả

đại đạo cân đối mặc dù hóa thành Chúng Đạo Chi Đình, nhưng lại chưa triệt để rời đi Lý Trường Thọ, cũng xa lánh rất nhiều đại đạo Lý Trường Thọ từng tu

dùng một từ không thích hợp để hình dung, Lý Trường Thọ giờ phút này chính là...

Kim Tiên yếu nhất

chỉ có thể dùng linh khí nâng lên một chút gió, tốc độ khôi phục linh lực còn vô cùng chậm chạp, so với trọc tiên còn thảm hơn

pháp sinh từ đạo, vô đạo thì không có cách nào

Lý Trường Thọ lúc này, rõ ràng nắm giữ Chúng Đạo Chi Đình, ở phía trên vô số tiên thần đại năng, có thể tùy thời khiến Hồng Hoang đổi thiên, tự thân lại không có thực lực đấu pháp, nguyên thần đều gần như khô kiệt

cân đối, tồn tại ở giữa vạn vật

vạn hạnh chính là, Lý Trường Thọ đã không còn phải sợ sệt nữa; dù sao sư muội đã trưởng thành, tuyệt đại đa số cao thủ lên được mặt bàn bên trong Hồng Hoang đều là người một nhà

về sau cùng với Vân nhà mình không xa rời nhau là được, Hỗn Nguyên Kim Đấu vừa ra, ngoại trừ năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân ban đầu, phần lớn có thể chiến một trận

« Cơm cứng»

Nhìn viện tử Đậu Suất Cung, đáy lòng Lý Trường Thọ hơi có chút cảm khái

đại sư huynh bởi vì sợ Lão Quân lải nhải thúc đẩy sinh nở, cũng không vội trở về, cùng với rất nhiều bạn tốt chờ tại một chỗ phong cảnh không tồi trong hàng ngàn tiểu thế giới, sau này mới gặp lại nhau

hiện tại, lại là phải chính thức cáo biệt cùng với Thiên Đình

Lý Trường Thọ chắp tay sau lưng, Vân Tiêu ở một bên chân thành tiến đến, sửa sang lại cổ áo đạo bào cho hắn

Linh Nga nhỏ giọng hỏi:

- Sư huynh, không ở nơi này thêm một đoạn thời gian sao?

- Không được, còn có chút chuyện phải xử lý

Lý Trường Thọ hơi chớp mắt đối với Linh Nga:

- Đã đưa bái thiếp đến Quảng Hàn Cung chưa?

- Ừm... đã để tiểu chất tử Na Tra đưa qua, Hằng Nga tiên tử nói sư huynh tùy thời có thể đi qua

Linh Nga nhếch miệng nhỏ, nhẫn nhịn một hồi, mới nhỏ giọng thầm thì:

- Sư huynh ngươi sẽ không phải thật sự có ý tưởng đối với Hằng Nga tiên tử đó chứ, ta là không ngại nhiều thêm một vị tỷ tỷ, nhưng ngươi cũng suy nghĩ một chút cảm nhận của Vân Tiêu tỷ tỷ nha. Vân Tiêu tỷ tỷ của ngươi vì ngươi một mực yên lặng không ra danh tiếng, đều đã sắp bị người quên danh hào Hồng Hoang ngoan nhân

Chương 2088: tự có sự cân bằng

Lý Trường Thọ híp mắt cười nói:

- Thật sự không thèm để ý?

- Ừm... một chút thôi

Vân Tiêu ôn nhu cười, kéo Linh Nga, ôn nhu nói:

- Đừng có suy nghĩ nhiều, Hằng Nga tiên tử dù sao cũng xem như đệ tử của đồng hương hắn

- Ngươi xem một chút

Lý Trường Thọ cười nói:

- Học Vân nhiều thêm một ít, đừng có luôn hoài nghi phẩm tính của sư huynh ngươi

Vân Tiêu nhỏ giọng nói ở bên tai Linh Nga:

- Hắn hiện tại đánh không lại chúng ta

Linh Nga nháy mắt mấy cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì, khuôn mặt đỏ rực nhìn về phía Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ: "..."

Tại sao địa vị gia đình lại đáng lo ngại đến thế?

Gia đình tiên nhân, liền rất chân thực

- Đi ra thôi, chú ý biểu tình

nói xong, Lý Trường Thọ ngẩng đầu ưỡn ngực, bưng lên uy nghiêm của đại trượng phu, cất bước ra Đậu Suất Cung

- Trường Canh!

Ngọc Đế nhanh chóng đi đến đầu bậc thang, sau khi nhìn thấy thân hình Lý Trường Thọ liền thở phào nhẹ nhõm, thiên ngôn vạn ngữ kẹt ở bên miệng, chỉ còn một câu:

- Không có việc gì là được

- Bệ hạ, ta tiếc mệnh như vậy, làm sao lại liều mạng cùng với Đạo Tổ

Lý Trường Thọ cúi đầu vái chào một cái:

- Sau này, xin thứ cho tiểu thần không có cách nào lại hiệu mệnh cho bệ hạ

Ngọc Đế vội nói:

- Ngươi cứ an tâm tĩnh dưỡng là được, tìm chỗ nghỉ ngơi tốt nhất tại Thiên Đình

- Bệ hạ, chớ quên Chúng Đạo Chi Đình

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Chúng Đạo Chi Đình hiện giờ ở trong linh đài của ta, không thể ở lâu tại Hồng Hoang, phải đi thiên ngoại

Ngọc Đế chau mày, trong mắt tràn đầy vẻ không muốn

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ta tự nhiên sẽ thường xuyên trở về thăm hỏi bệ hạ, hơn nữa bệ hạ, ta đều đã như vậy, cũng không thể tiếp tục làm việc tại Thiên Đình, nên để ta nghỉ ngơi một chút

Ngọc Đế thở dài:

- Xin lỗi, là Thiên Đế ta đây vô dụng

- Bệ hạ, ngài đã rất ưu tú

Lý Trường Thọ lấy ra hai túi bảo nang trong tay áo, trong đó chứa đầy ngọc phù

hắn nói:

- Hy vọng sau này bệ hạ sẽ tiếp tục giữ vững tín niệm, nơi này có một ít gián ngôn ta viết, còn có quy hoạch ba mươi sáu thần khí, đều cần bệ hạ thực hiện từng bước một

- Ừm

Ngọc Đế tiếp nhận bảo nang kia, không ngờ hai tay trầm xuống phía dưới, sau đó nặng nề gật đầu:

- Nhất định

Lý Trường Thọ mang theo Vân Tiêu, Linh Nga vái chào một cái đối với Ngọc Đế, ánh mắt nhìn về phía sau Ngọc Đế, đi thẳng về phía trước

- Sư phụ

Long Cát vành mắt phiếm hồng, thấp giọng nói:

- Đệ tử nguyện đi theo sư phụ

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, nói:

- Ta đây liền sẽ dạy ngươi thêm một vài thứ

Linh Nga từ bên cạnh tiến về phía trước, kéo Long Cát ra phía sau Lý Trường Thọ; Long Cát vội vàng làm lễ cùng với Linh Nga cùng với Vân Tiêu, mở miệng chính là xưng hô sư nương

tiếp tục hướng về phía trước, Triệu Công Minh cùng với Kim Linh Thánh Mẫu, mang theo một đám tiên Tiệt Giáo vọt tới

biểu tình của Triệu Công Minh trực tiếp xụ xuống, thấp giọng nói:

- Ngươi nói xem, nếu lão ca có thể đi theo ngươi thì tốt rồi

- Chính là không có thực lực đấu pháp

Lý Trường Thọ khuyên nhủ ngược lại:

- Cái giá phải trả đã giảm xuống thấp nhất, hơn nữa hiện tại ta vẫn là thủ hộ giả Chúng Đạo Chi Đình, có mất có được nha

Kim Linh Thánh Mẫu hỏi:

- Không có cách nào lại trùng tu sao? Giải không đại đạo đâu?

Lý Trường Thọ trầm ngâm vài tiếng, nghiêm mặt nói:

- Thủ hộ giả Chúng Đạo Chi Đình, không nên có thực lực quá mạnh, nơi đây tự có cân đối, quy tắc bên trong thiên địa, không chỉ là những cái ta viết đó, những cái đó chỉ là bảo hộ cơ sở nhất mà thôi, Hồng Hoang Tam Giới này, tự có sự cân bằng riêng

- Hóa ra là như vậy

Kim Linh Thánh Mẫu chậm rãi gật đầu, kéo lại hai nam đồng phấn điêu ngọc trác phía sau:

- Còn không qua đây bái kiến thúc phụ của các ngươi

hai nam đồng mặc tiểu hào đạo bào lập tức tiến về phía trước, khom mình hành lễ đối với Lý Trường Thọ, dùng giọng trẻ con gọi một câu:

- Bái kiến thúc phụ

tốc độ lớn lên này, một ngày bằng một năm

- Ai, tốt, tốt

Lý Trường Thọ ấm giọng nói:

- Các ngươi học tập cho tốt, chờ ta chuyển bí cảnh Côn Bằng về phụ cận Hồng Hoang, lại đi đến chỗ của ta chơi đùa, thúc thúc sẽ chuẩn bị cho các ngươi thật nhiều kinh văn!

Hai mắt của hai nam đồng lập tức tỏa sáng, nhảy cẫng hoan hô một hồi

Lý Trường Thọ nhìn về phía Triệu Công Minh, Triệu Công Minh giơ ngón tay cái đối với Lý Trường Thọ, biểu thị tiếp thu được tín hiệu như vậy

sau đó đi tụ họp một chút

lại hướng về phía trước, nghênh đón chính là tiểu tướng trứ danh Thiên Đình

Na Tra co mũi lại, ủy ủy khuất khuất kêu lên:

- Trường An thúc

Lý Trường Thọ đưa tay sờ sờ đầu y, ôn hoà nói:

- Đừng có như vậy, cũng không phải là chia lìa, ta chỉ là đến một nơi khá xa ở

Chương 2089: không dám nhận

- Khi nào ngươi được nghỉ phép, liền gọi bọn người Kim Bằng đến thăm ta là được, ta đi về trước điều dưỡng thân thể

Na Tra cười hắc hắc:

- Vậy ta sẽ tích luỹ ngày nghỉ, một lần đến liền ở mấy năm!

- Ta sẽ lưu chỗ ở cho ngươi tại Tiểu Quỳnh Phong, có thời gian liền đi Quảng Hàn Cung giao lưu trao đổi cùng với Thỏ Ngọc tiên tử

- Nàng quá yếu ớt

Na Tra cau mày nói:

- Còn nói ta hạ thủ không phân nặng nhẹ, rõ ràng là nàng muốn luận bàn! Chẳng qua bánh trung thu nàng làm ăn rất ngon

Lý Trường Thọ: "..."

Vỗ vỗ đầu vai Na Tra, tiếp tục đi về phía trước

- Tinh Quân!

Biện Trang mang theo một lượng lớn Thiên Tướng cúi đầu hành lễ

Lý Trường Thọ nhìn Biện Trang, cười nói:

- Về sau quản tốt chính mình, mặc dù thực sắc là nhu cầu tự nhiên, lại không thể phóng túng tự thân, không nên lấy háo sắc làm tính tình thật, không nên lấy hoa tâm làm phẩm tính, hiện tại bên trong thiên địa đã không có cái gọi là số mệnh, ngươi nếu như dám phạm thiên quy, cũng không có đường lui bảo mệnh

Biện Trang lúc này có chút chột dạ, vò đầu ấp úng một hồi, không biết nên nói cái gì, chỉ có thể trịnh trọng gật đầu đáp ứng

- Nghĩa phụ

Lý Tĩnh chủ động tiến về phía trước chắp tay hành lễ, trong mắt mang theo vài phần áy náy, thở dài:

- Lý Tĩnh vô dụng

- Ài

Lý Trường Thọ vỗ vỗ đầu vai Lý Tĩnh:

- Đừng nói lời như thế, hai chữ nghĩa phụ này cũng đừng có hô, tránh làm cho người ta cho rằng ngươi đang bấu víu quan hệ

Lý Tĩnh ngượng ngùng cười cười, cố ý chà xát râu, y giờ khắc này ở trước mặt Lý Trường Thọ lộ vẻ già nua rõ rệt, lại là rất có tu thái con cháu

Lý Trường Thọ muốn mở miệng nói cái gì, lại phát hiện ra Lý Tĩnh đã không cần chính mình đề tỉnh thêm

- Phụ tá Ngọc Đế bệ hạ cho thật tốt

Lý Trường Thọ ôn hoà nói:

- Tam Giới mặc dù đã an bình, nhưng vẫn như cũ có chút tai hoạ ngầm, không thể phớt lờ

Lý Tĩnh nghiêm mặt nói:

- Đệ tử tuân mệnh

- Tốt

Lý Trường Thọ lão khí hoành thu nói một tiếng, cười vượt qua Lý Tĩnh, đi về hướng lão Tam tiên Thiên Đình cười tủm tỉm một bên

Thọ Tinh Nam Cực Tiên Ông, Nhân Duyên Thần Nguyệt Lão, Thiên Đình Lão Tín Sử Đông Mộc Công

Nam Cực Tiên Ông ở bên trong tay áo lấy ra một túi bảo nang, cười nói:

- Trường Canh sư đệ, nơi này có một kiện pháp bảo hộ thân lão sư đưa ngươi, nếu có cơ hội liền đi Ngọc Hư Cung ngồi một chút, có thể sẽ có chút trợ giúp đối với thương thế của ngươi

Nguyệt Lão buồn bực nói:

- Tinh Quân đại nhân bị thương sao?

Lý Trường Thọ mỉm cười lắc đầu, nói:

- Cũng không lo ngại

- Trường Canh... khục

Mộc Công không nhận ra giọng mình có chút khàn khàn, cúi đầu thở dài:

- Chung quy, không thể giúp được ngươi quá nhiều

- Mộc Công là trụ cột Thiên Đình

Lý Trường Thọ khích lệ nói:

- Là con đường ta chọn quá vắng vẻ, lại không có thương lượng cùng với mọi người trước. Mộc Công, nơi này có chút văn thư chế thức, còn có một ít thượng tấu cần ngươi đề nghị

- Thiên Đình sau này có thể đi chính hay không, có thể làm sinh linh tin phục hay không, liền ở sự kết hợp giữa nhân từ và uy áp. Thiên Đình ta hy vọng nhìn thấy, là một Thiên Đình kính sợ thiên địa, tôn trọng sinh linh, điểm này liền cần Mộc Công thường xuyên giám sát nhắc nhở

- Ừm, Tinh Quân yên tâm!

- Nguyệt Lão

Lý Trường Thọ cười nói:

- Đa tạ chiếu cố

- Ôi chao, không dám nhận không dám nhận

Người đầu tiên đổi hoá thân Ngọc Đế nào đó vội vàng khoát tay:

- Nếu không phải ngài một đường đề điểm, tiểu lão nhân đã sớm không có

Lý Trường Thọ cúi đầu vái chào một cái, ba vị lão thần tiên đồng thời hành lễ

trái phải càng có một lượng lớn tiên thần cúi đầu hành lễ, Lý Trường Thọ đều hoàn lễ tất cả

dăm ba câu, lưu luyến không dứt, chúng tiên thần vốn dĩ đều lo lắng cho thương thế của Lý Trường Thọ, lúc này lại đều phát hiện ra trạng thái kỳ diệu kia của Lý Trường Thọ, liền biến lời an ủi thành chúc phúc

đạo quả vẫn còn, đạo không có

đạo cảnh không có, lại nhưng trường sinh

càng có một loại thấu triệt phiêu nhiên ở bên ngoài, không nhiễm phàm trần

đại khái, đây cũng hẳn là một loại cảnh giới

trạm tiếp theo của Lý Trường Thọ là Nguyệt Cung, hắn muốn vào trước khi rời đi Thiên Đình đi bái phỏng Hằng Nga một lần

Ngọc Đế bệ hạ chính miệng hạ đạt công sai Thiên Đình cho Triệu Công Minh, muốn Triệu Công Minh đưa Lý Trường Thọ đi bí cảnh Côn Bằng định cư, mới có thể trở về Thiên Đình phục mệnh

Kim Linh Thánh Mẫu vốn cũng muốn đi theo gặp đoàn thân hữu của Lý Trường Thọ, nhưng không có cách nào, phải trông con

hai huynh đệ Tử Vi cùng với Câu Trần này lúc này đang tại thời khắc mấu chốt thành đạo, không nên ra ngoài đi lại lung tung

Na Tra cùng với Long Cát cũng đi theo ở phía sau, một đường đi về hướng Nguyệt Cung

Chương 2090: sớm biết

tới gần Nguyệt Cung, nghe được một tiếng 'tấu nhạc', liền có tiếng nhạc du dương chậm rãi truyền đến từ phía trước, dưới Nguyệt Quế Thụ có mấy trăm thường nga nhảy múa, thể hiện phương hoa cùng với tốt đẹp của tiên tử

Triệu Công Minh cảm khái nói:

- Nơi này, đã từng để lại rất nhiều mồ hôi của Trường Canh ngươi

- Khục! Khụ khụ!

Lý Trường Thọ khí tức suýt chút phạm sai lầm, trừng mắt nhìn Triệu Công Minh, nhanh chóng cải chính đối với Vân Tiêu cùng với Linh Nga:

- Ta từng làm tổng giáo tập một đoạn thời gian, cũng chính là ngồi ở một bên uống chút trà, chỉ điểm bọn họ múa

Vân Tiêu cùng với Linh Nga từng người cười khẽ

ở phía trước Quảng Hàn Cung, cửa cung bị đẩy ra, một thiếu nữ linh hoạt vọt ra, vội nói với Lý Trường Thọ:

- Tinh Quân đại nhân ngài trở về!

Lý Trường Thọ: "..."

Có thể bỏ hai chữ trở về không?

Có biết trở về có mấy loại cách viết không!

Làm sao có cảm giác hiện tại Thiên Đình đối với chính mình tràn đầy ác ý?

Thế đạo này làm sao vậy? Hắn là người sắp kết hôn, khắp nơi đều muốn tạo ra tin tức lớn cho hắn? !

Hết lần này tới lần khác... Quảng Hàn Cung này, Lý Trường Thọ nhất định phải tự mình đi vào

Lý Trường Thọ ho hai tiếng, chậm rãi nói:

- Ta đi thăm bạn cũ, các ngươi ở chỗ này chờ ta một hồi, rất nhanh liền sẽ ra ngoài

Vân Tiêu ôn nhu đáp ứng, Linh Nga làm ra thủ thế thúc giục

đẩy ra cửa gỗ Quảng Hàn Cung, Lý Trường Thọ nội thị tự thân, liếc nhìn Đồ lão đại, Chung nhị tỷ, Tháp tam gia trôi nổi ở cung điện hơi co lại bên cạnh linh đài, bình tĩnh đi vào

« cảm giác an toàn »

cửa gỗ chậm rãi đóng lại, nhưng để lại một khoảng hở

Hằng Nga đứng ở phía trước lầu các, trang điểm nhẹ, hai tay ôm trước bụng, nghê thường tiên váy trên người cũng là tỉ mỉ chọn lựa

nàng hạ thấp người hành lễ, hô một tiếng Tinh Quân, sau đó quăng tới ánh mắt nghi hoặc đối với Lý Trường Thọ

Lý Trường Thọ cười nói:

- Thái Âm Tinh Quân không cần quản ta nhiều, ta là tới gặp cố nhân, hoặc nói là mang cố nhân này đến gặp đạo hữu

đầu ngón tay Hằng Nga khẽ run, cúi đầu đáp ứng một tiếng

Lý Trường Thọ có chút đảo khách thành chủ, nhìn thấy phía dưới tàng cây cách đó không xa có hai băng ghế đá, một phương bàn cờ, liền đi tới

hắn phối hợp ngồi ở một bên, nhìn tàn cuộc bên trên bàn cờ

Hằng Nga ở một bên có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng khi Lý Trường Thọ cười nói một tiếng:

- Đạo hữu, ngươi cảm thấy cờ này giải thích như thế nào

trên băng ghế đá trống rỗng một bên khác hiện ra điểm sáng như hạt gạo, bên trong điểm sáng run run, đã là hóa thành một vị trung niên văn sĩ, mặt trắng không râu, không thể nói anh tuấn, thân mang đạo bào màu đen, ngồi ở đối diện Lý Trường Thọ

người tới nhìn về phía Hằng Nga, lộ ra mấy phần mỉm cười áy náy đối với Hằng Nga

Hằng Nga cúi đầu không nói, ngón tay lại siết chặt ống tay áo của chính mình

người tới nhìn về phía Lý Trường Thọ, thở dài:

- Đa tạ, chỉ có một lần cơ hội gặp mặt, còn có thể dẫn ta tới gặp vị đệ tử duy nhất này

- Không cần khách khí

Lý Trường Thọ nói:

- Ta trước đây đã đáp ứng Thái Âm Tinh Quân, lúc đương thời có chút qua loa tắc trách, hôm nay dẫn nàng tới đây, cho dù nàng đã không nhớ nổi sư phụ là ai

- Ngươi thắng

người tới cười cười, trong mắt tràn đầy bình yên

người tới nhìn Lý Trường Thọ, như là đang nhìn bằng hữu nhiều năm không gặp, lại có chút áy náy nói:

- Xin lỗi, đã gây ra không ít phiền phức cho thiên địa này, cũng gây ra không ít phiền phức cho ngươi

Lý Trường Thọ khoát khoát tay, nói:

- Không cần nói thêm, đã qua

người tới buồn bực nói:

- Chẳng qua ta vẫn còn có chút không hiểu, ngươi làm sao biết được, ta còn có thể gặp mặt ngươi một lần cuối cùng?

Lý Trường Thọ nói:

- Lãng tiền bối là ngươi, nhưng ngươi không phải Lãng tiền bối

- Hồng Quân cùng với Lãng tiền bối kỳ thật không có phân chủ thứ, mặt khác Ma Tổ, bản tôn Nhiên Đăng cũng không có phân chủ thứ, đều là tính cách của ngươi sau khi bị vô tận cô độc phóng đại, cuối cùng là một bộ phận của ngươi mà thôi

- Không có tính cách của người nào là đơn nhất, cho nên bọn họ thoạt nhìn không giống nhau, trên tính cách đều có thiên lệch

- Chỉ là tính cách của bản thân ngươi càng tiếp cận với lãng, làm cho bọn người Hồng Quân cùng với La Hầu cảm thấy, lãng mới là chủ thể

- Hồng Quân cũng thế, Lãng cũng thế, kỳ thật đều là ngươi, nhưng ngươi không phải bọn họ, chỉ khi mọi thứ trở về số 0 và trạng thái cân bằng được khôi phục ở trạng thái số 0, ngươi mới có thể hoàn chỉnh, mới có thể xuất hiện một lần nữa

- Đúng không?

Người tới tự giễu cười một tiếng:

- Ngươi quả nhiên đã sớm biết...

- Hồng Quân Đạo Tổ đã bỏ qua cho ta quá nhiều lần

Chương 2091: Quá xấu hổ

Lý Trường Thọ thở dài:

- Phàm là lúc dính đến ta, Hồng Quân Đạo Tổ đều sẽ trở nên có chút chần chờ, thậm chí có chút không quả quyết, thậm chí, đến tình trạng ta tạo áp lực ngược lại đối với Hồng Quân, Hồng Quân lại vẫn như cũ bỏ qua thân hữu ta để ý, chuyện này không hợp thói thường

- Đây thật ra là tính khí của Hồng Quân

người tới cười nói:

- Cũng không phải là ta ảnh hưởng, 'y' vốn là mặt giả nhân giả nghĩa của ta, có đôi khi giả nhân giả nghĩa là có thể thôi miên bản thân, muốn đi làm một ít chuyện ôn nhu

- Ta cũng không phải là người ôn nhu gì, ngươi có thể xem Lãng cùng với Hồng Quân như ta ở độ tuổi khác biệt, tính cách phát sinh một chút biến hóa

- Ta kỳ thật rất mâu thuẫn, đáy lòng tràn đầy u ám, hết lần này tới lần khác lại có khát vọng sống, luôn nghĩ đến cái chết, lại muốn tiếp tục tham sống sợ chết, thậm chí vì thế liều lĩnh

Lý Trường Thọ nói:

- Giả nhân giả nghĩa không dễ nghe, gọi là hư thiện đi

người này cười nói:

- Kỳ thật ta vốn cho rằng, ngươi sẽ hiệu triệu cao thủ Tam Giới, làm một lần phạt thiên oanh oanh liệt liệt, làm cho sinh linh cùng với Thiên Đạo quyết đấu, ta nếu như chết ở trong đại chiến như vậy, quả thực cũng là không hối hận

Lý Trường Thọ khẽ chau mày, nhìn chăm chú người tới, thở dài:

- Tiền bối ngươi bị Hồng Hoang ảnh hưởng quá sâu, quá coi thường tính mạng sinh linh, kẻ yếu không nên trở thành vai phụ của cường giả, mỗi một sinh linh đều đáng tôn trọng, đây là đạo lý sư phụ dạy ta, mặc dù rất lý tưởng hóa, nhưng đây cũng là một phần tín niệm

người tới cười ngượng ngùng nói:

- Có lẽ vậy, dù sao đến hiện giờ, ta cũng không biết chính mình rốt cuộc là muốn cái gì, đến cùng là muốn truy tìm cái gì

- Sư phụ ta từng nói

Lý Trường Thọ nói:

- Phải học được kính trọng cùng với tôn trọng

- Được được được, lại bị thuyết giáo

người tới giang hai tay ra:

- Ở giữa ta và ngươi, hoàn toàn không có dáng vẻ tiền bối cùng với hậu bối nha

Lý Trường Thọ cười cười:

- Mà thôi, lúc này nói những điều này cũng không có ý nghĩa gì

- Ài

người tới buông tiếng thở dài, nhìn Hằng Nga, chậm rãi nói:

- Ta rất muốn trở về nhìn, đáng tiếc không về được, lập tức liền sẽ biến mất

Lý Trường Thọ nghiêm mặt nói:

- Còn có sự tình gì phó thác không?

- Không có, tại thời điểm ta có thể làm chủ tư duy của chính mình, ý nghĩ sau cùng chính là làm thế nào tan biến, hiện tại rốt cuộc cũng làm được

- Chuyện kia, ách…

- Xin lỗi, ta không biết sẽ khiến thiên địa này trở thành như vậy

- Ta lúc ấy chỉ là nghĩ lầm nơi này là Hỗn Độn Hải, ta lúc ấy chỉ là quá nhàm chán, có chút ý tưởng đột phát, ta thật sự không biết đẩy thế giới một chút, sẽ sinh ra nhiều phân thân tính cách mặt trái chủ đạo như vậy, đến mức để cho bọn họ định ra số mệnh toàn bộ thiên địa

- Ta...

- Chính mình không khống chế nổi một mặt kia, sẽ hại nhiều người như vậy, làm nhiều việc ác như vậy

- Quá xấu hổ

thân hình người tới bắt đầu phai mờ, điểm sáng quanh người không ngừng phiêu tán, tiếng nói cũng có chút run rẩy

- Ngươi nói xem, Bàn Cổ lão ca sẽ tha thứ cho ta sao?

Lý Trường Thọ lộ ra mấy phần mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Bàn Cổ Thần vào thời điểm nhìn thấy Hồng Quân tại Hỗn Độn Hải, đã thấy được mọi chuyện ngày hôm nay, thật sự cho rằng đạo cảnh của Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân là bài trí sao? Đi đi thôi, Bàn Cổ Thần đang chờ ngươi tới xin lỗi

- Biết sao? Thật sự... biết sao...

Người tới lầm bầm, hóa thành từng tia từng tia lưu quang, lại không còn nửa phần vết tích lưu lại

Lý Trường Thọ ngồi ở kia thất thần một lát, quay đầu nhìn lại, đã không nhìn thấy thân ảnh Hằng Nga

rốt cuộc vẫn quên hỏi lão ca này tên gì

chẳng qua vẫn là đa tạ... sư tổ

...

Tại Hoa Quả Sơn, trên ngọn núi cháy đen kia

Tôn Ngộ Không ngơ ngác ngồi ở kia, nhìn thải hà nơi chân trời; trên tảng đá đen cách đó vài thước, Dương Tiễn cầm bầu rượu, nhìn gương đồng trước mặt, cũng không biết chính mình vì sao nhất định phải bồi con khỉ này

một đóa mây trắng đến từ chân trời, Dương Tiễn ngẩng đầu nhìn một chút, lập tức đứng dậy

bắt lấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương, đeo lên nón trụ chùm tua đỏ, vái chào một cái đối với hơn mười mấy đạo nhân ảnh bên trên mây trắng

- Đệ tử Dương Tiễn, bái kiến sư thúc!

Lý Trường Thọ cười gật đầu, Triệu Công Minh ở một bên điểm ra một đóa mây trắng, bồi tiếp Lý Trường Thọ chậm rãi rơi xuống

Triệu Công Minh ra hiệu Lý Trường Thọ tùy ý, Lý Trường Thọ đi thẳng tới trước mặt Tôn Ngộ Không như là hóa đá kia, cười hô:

- Đại Thánh?

Tôn Ngộ Không lúc này mới quay đầu, nhìn Lý Trường Thọ một hồi, nhận ra đây là ông lão tóc trắng trước đây kia, liền vội vàng đứng lên ôm quyền hành lễ

Chương 2092: phản trinh sát

y muốn mở miệng, nhưng lại không biết xưng hô người trước mắt như thế nào, chỉ có thể gãi gãi đầu, nói một tiếng:

- Lão anh hùng ngươi cũng đừng ép buộc lão Tôn ta, cái gì Đại Thánh chứ?

Lý Trường Thọ suýt chút bật cười, nói:

- Ngộ Không, trước đây ta quá bận rộn, vẫn luôn không có cơ hội tới đây; lại bởi vì ném đi đại đạo bản thân, không có Thiên Ma chi đạo trợ lực, cũng không có cách nào điều khiển giả thân từ xa, đã để cho ngươi chờ lâu

Tôn Ngộ Không có chút phát mộng

Lý Trường Thọ bình tĩnh đưa tay đối với cách đó không xa một chút, càn khôn yên lặng

quên mất chính mình không thể thi pháp

- Dương Tiễn, ngươi dùng thần nhãn nhìn xem nơi đó, giải trừ phong cấm nơi đó

- Vâng!

Dương Tiễn định thanh đáp ứng, thần nhãn trên trán mở rộng, soi sáng ra một mặt giới tử càn khôn trong đó, lại tiện tay giật ra môn hộ giới tử càn khôn

từng đầu hầu tinh lần lượt nhảy ra từ trong đó, đánh giá các nơi vài lần...

- Đại vương! Là đại vương!

Tôn Ngộ Không toàn thân cứng đờ, không dám tin quay đầu nhìn lại, thấy được chúng khỉ nhảy nhót lao tới kia

Triệu Công Minh hướng về phía trước nửa bước, bảo hộ Lý Trường Thọ ở phía sau

Lý Trường Thọ lại chỉ là cười cười, không đành lòng quấy rầy Tôn Ngộ Không cùng với chúng khỉ đoàn tụ, nói một tiếng đối với Dương Tiễn:

- Đi uống vài chén đi, bọn người sư phụ ngươi đã chờ đợi trên con đường phía trước

- Chuyện này

Dương Tiễn nói:

- Sư bá cùng với sư thúc đi trước đi, đệ tử sẽ đi theo sau

Triệu Công Minh cười cười, mang Lý Trường Thọ đi tụ hợp với bọn người Vân Tiêu, sau đó đi về phía chân trời

Hoa Quả Sơn lộn xộn bừa bãi, bởi vì đám khỉ này hiện thân đột nhiên trở nên náo nhiệt; Tôn Ngộ Không nhếch miệng cười, đã là không biết nên nói gì

đợi mây trắng kia bay xa, Tôn Ngộ Không đẩy bầy khỉ sang một bên, vọt tới trước mặt Dương Tiễn

- Lão anh hùng kia...

- Đi

Dương Tiễn lạnh nhạt nói:

- Nếu ngươi muốn bày tỏ lòng biết ơn, bản Chân Quân tự nhiên có thể mang ngươi một đoạn đường

- Muốn đi, muốn đi!

- Coi như ngươi biết cất nhắc

Dương Tiễn thu hồi Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương, cười nói:

- Lại chỉnh đốn một chút, đừng có lôi thôi như vậy, hầu tử hầu tôn của ngươi nếu như không có địa phương an bài, có thể đến Mai Sơn của ta, còn có, đừng có hô lão anh hùng lão anh hùng nữa

- Vị này là sư thúc của ta, cũng là... Đạo Đình Chi Chủ, đại năng

Nhân Giáo, 'số một' chạy trốn, người giải cứu chúng sinh, nhị Thiên Đế Thiên Đình vinh dự cả đời, bí mật hữu Ngọc Đế, người nói chuyện Đạo Môn, đệ tử Tam Thanh Thánh Nhân tín nhiệm nhất, tổng giáo tập ba trăm thường nga Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh, Thuỷ Thần, Hải Thần, chín thành tám Đạo Tổ ngày xưa, hủy diệt giả Yêu tộc, hậu bối Nhân Tộc thích nhất Thánh Mẫu nương nương công khai thừa nhận, người thừa kế tân hỏa đại đạo, Đại giáo chủ Ổn giáo, đạo lữ của hai vị tiên tử Vân Tiêu, Linh Nga

- Chẳng qua ta nghe nói, trước đây hắn vì âm thầm đối kháng tư dục Thiên Đạo, mai danh ẩn tích dùng hóa thân đi lại tại Hồng Hoang thiên địa, dùng thân phận giả tên là Bồ Đề lão tổ

- Bồ... sư, sư phụ?

Tôn Ngộ Không bỗng nhiên quay người, nhìn về đám mây đã biến mất không thấy phía chân trời kia

Dương Tiễn ở một bên cười không nói, đột nhiên còn có chút mừng thầm

Tôn Ngộ Không vừa muốn lộn nhào, lại bị Dương Tiễn kéo lại, Dương Tiễn cười nói:

- Gấp cái gì, trước tiên thu xếp tốt hầu tử hầu tôn của ngươi, ta lại dẫn ngươi đi tìm là được

- Được, được! Không có vấn đề! Không nghĩ tới tam nhãn quái ngươi còn có lương tâm như thế!

Dương Tiễn mặt tối sầm, trực tiếp đạp một chân ra ngoài

Tôn Ngộ Không thân hình linh mẫn tránh thoát, liên tục thở dài cầu xin tha thứ; dù sao có việc cầu người, cũng không thể quá cuồng ngạo

ở bên ngoài Ngũ Bộ Châu

đóa mây trắng kia vừa mới bay ra Thiên Nhai Hải Giác, Lý Trường Thọ lại đột nhiên hô ngừng

chúng tiên đồng hành tràn đầy nghi hoặc, Lý Trường Thọ liếc nhìn về hướng Thiên Nhai Hải Giác, ra hiệu Triệu Công Minh chống ra kết giới tiên lực, lấy ra hai tiểu đồ vật bày ở trên lưng

trang phục phản trinh sát—— Trắc Cảm Thạch, Trắc Cảm Châu

Triệu Công Minh buồn bực nói:

- Sao vậy lão đệ, thiên địa này, chúng ta còn không thể đi ngang, còn phải cẩn thận như vậy?

Lý Trường Thọ cười không nói, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt ngưng thần

hắn ở bên trong tay áo lấy ra một đầu Kim Thiền, đưa Kim Thiền này cho Triệu Công Minh, nói:

- Đây là Kim Thiền Tử, lão ca có rảnh rỗi giúp ta đưa cho Tiếp Dẫn Thánh Nhân, đây coi như là một nữa đệ tử của Tiếp Dẫn, ta vốn là dùng để uy hiếp Đạo Tổ, lúc ấy nghĩ chính là, Đạo Tổ nếu giết Tôn Ngộ Không, ta liền cường sát Đường Tăng... chẳng qua về sau không cần dùng

Chương 2093: trả thù

- Đúng rồi, Đạo Tổ bên kia xảy ra chuyện gì?

- Tình huống rất phức tạp

Lý Trường Thọ nói:

- Chính là đạo tâm của Đạo Tổ bị ảnh hưởng, y cuối cùng lựa chọn không trốn mà là thản nhiên đối mặt với mệnh đồ, đây có thể coi là một cách bản thân tự hòa giải

chúng tiên chậm rãi gật đầu

nghe không hiểu

- Ta trước tiên bận bịu một chút, mọi người đợi ta một chút

trong khi nói, Lý Trường Thọ ở bên trong tay áo lấy ra một chiếc hộp gấm, từ từ mở hộp gấm ra, trong đó lóe ra ánh vàng thôi xán

- Sư huynh, đây là cái gì?

Linh Nga nhỏ giọng hỏi

- Kim Đan

Lý Trường Thọ bình tĩnh cầm khoả Kim Đan này, chậm rãi nói:

- Tiểu át chủ bài, ta đã tế ra đại đạo cân đối, mà Chúng Đạo Chi Đình không cho ta tu hành đạo khác, nhưng dù sao ta cũng phải có một chút thực lực đấu pháp, bằng không tại Hỗn Độn Hải cũng không có cách nào sinh tồn, đừng xem thường Kim Đan này, trong đó cất giấu một đạo, đạo mà Thái Thanh lão sư dạy ta, đạo gửi ở giữa Kim Đan, Kim Đan gửi ở thân ta, đây chẳng phải là lại có đạo, có thể thi pháp rồi?

Nói xong, Lý Trường Thọ đưa Kim Đan vào trong miệng, ngửa đầu nuốt xuống

chính xác là vậy!

Nuốt một viên Kim Đan vào bụng, mệnh ta do ta... cũng do trời

chỉ chốc lát, quanh người Lý Trường Thọ ngưng tụ đạo vận một lần nữa, quanh người xuất hiện huyền quang đen trắng, Thái Thanh • thủy đức thiên sở thừa tái đại đạo lưu chuyển một lần nữa

đây cũng chưa tính muộn

Chúng Đạo Chi Đình làm đạo khu nguyên thần của hắn tồn tại hao tổn rất lớn, cũng chính là đả thương nguyên khí

một khối này kỳ thật... cũng có một chút át chủ bài nho nhỏ

Lý Trường Thọ dùng hai tay bóp ấn, tâm thần trong nháy mắt kết nối với mấy đám Đạo Nhân Giấy ban đầu do tự tay hắn chế tác chôn giấu bên trong thiên địa

chỉ một thoáng, các nơi Hồng Hoang Ngũ Bộ Châu bay lên một chút điểm tinh huy, từng người giấy bay đến không trung, cung kính cúi chào đối với phương hướng Lý Trường Thọ, người giấy tự hành thiêu huỷ

mà từng tia từng tia lực lượng nguyên thần ẩn chứa trong đó, hóa thành lưu quang bay về phía chân trời, bị càn khôn đại đạo đưa đi Thiên Nhai Hải Giác

trở về, đều đã trở về!

Lý Trường Thọ lấy ra hai viên đan dược ăn vào, lại nhẹ nhàng khẽ hấp, tóc dài xám trắng chậm rãi khôi phục thành đen nhánh, nếp nhăn lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến mất

không bao lâu, thanh niên đạo giả kia đứng dậy, hơi chớp mắt đối với chúng tiên xem ngây người phía sau

- Chớ kinh ngạc, chỉ là để thực lực của ta hơi khôi phục một ít

Lý Trường Thọ kiên nhẫn giải thích, liền nghĩ tới bảo nang Nam Cực Tiên Ông cho chính mình, liền lấy ra pháp bảo hộ thân trong bảo nang ra ách, giống như là Bàn Cổ Phiên

bộ ba kiện khai thiên thủ hộ Chúng Đạo Chi Đình, hẳn là sự tình lão sư định ra

thở dài, Lý Trường Thọ thu Bàn Cổ Phiên vào trong cơ thể, làm cho Tháp gia trong nháy mắt thành Tháp Tứ gia

« Kim Tiên yếu nhất »

Lý Trường Thọ liếc nhìn phương hướng Thiên Đình, lại nhìn về phía Vân Tiêu cùng với Linh Nga, lại cười nói:

- Thuận lợi về hưu từ Thiên Đình, đến báo danh với hai vị

- Sư huynh!

Linh Nga reo hò một tiếng, không để ý đến mọi người đang nhìn, nhào lên ôm Lý Trường Thọ nhảy nhót một hồi, trên mây lập tức tràn đầy tiếng cười vui vẻ

…

Hôm qua mưa gió bịt bùng

rượu say không hiểu xuân sầu

ôm lấy eo nói không sao

chỉ là có chút hào hứng

Tại Tiểu Quỳnh Phong

Lý Trường Thọ duỗi người bay ra khỏi mật thất dưới lòng đất, chắp tay sau lưng đi bộ một chút ở trong đan phòng, suy nghĩ làm thế nào cải tạo nơi đây thành hôn phòng, liền đi ra bên ngoài cửa nghỉ ngơi

ghế nằm quen thuộc, quạt hương bồ kinh điển

Lý Trường Thọ vịn tay vịn nằm xuống, nghe chim hót, ngửi hương hoa, nhìn cổ linh thụ phía xa khẽ đung đưa, cảm thấy an tâm mình trở về Tiểu Quỳnh Phong lúc nào?

Lý Trường Thọ tuy bị chuốc say, nhưng vẫn nhớ rõ ràng chuyện đã xảy ra

trả thù!

Sư huynh nhà mình chính là trả thù trần trụi! Trả thù mưu đồ đã lâu!

Bọn họ vốn là hẹn gặp tại biên duyên thiên địa, nơi năm đó liên hợp với đệ tử Tây Phương Giáo Địa Tạng, Đế Thính đánh Vực Ngoại Thiên Ma tại hàng ngàn tiểu thế giới, làm một bữa tiệc rượu chúc mừng đơn giản

sư huynh đã sớm tiến hành xử lý chuyện này, cùng với Bạch Trạch, đoàn phòng bài bạc Tiểu Quỳnh Phong cùng với thân thuộc cùng nhau bố trí, làm cũng là ra dáng

bữa tiệc này, sinh linh quan hệ mật thiết cùng với Lý Trường Thọ cơ hồ đều đến

Long Cung còn đặc biệt phái mấy trăm ngao nữ bưng trà đưa nước, chuyển đến mấy trăm thùng trân bảo không có đại dụng gì, khiến bầu không khí khá cao hứng

nhưng Lý Trường Thọ vừa đến, còn chưa kịp mở miệng, Đại Pháp Sư liền lao đến, nói muốn dùng Thái Cực Đồ

Chương 2094: Quỳ xuống!

thân sư huynh nhà mình muốn dùng Thái Cực Đồ, Lý Trường Thọ còn có thể không cho sao?

Hắn là thật sự không nghĩ tới, sư huynh lại trực tiếp mời Thái Thanh lão sư ra tay!

Thái Thanh lão sư dựa vào 'hạt giống' Thái Cực Đồ rơi xuống, trực tiếp đưa sư huynh về bí cảnh Côn Bằng, sư huynh thu bí cảnh Côn Bằng vào bên trong Thái Cực Đồ, lại dựa vào Thái Cực Đồ mà Thái Thanh lão sư triệu hoán, thuận thế chạy về!

Nhất mạch mà thành!

Trong nháy mắt biến bí cảnh Côn Bằng thành Huyền Đô Thành mới, trực thuộc ở bên ngoài hàng rào thiên địa cũ!

Khá lắm, Lý Trường Thọ trực tiếp tán dương

hắn vốn là muốn bảo trì một chút khoảng cách cùng với Hồng Hoang thiên địa, như vậy chính mình mới có chút cảm giác thần bí, cũng có thể thanh nhàn một chút

bây giờ bị Đại Pháp Sư nháo trò như vậy, hắn cùng với Hồng Hoang thiên địa lại giữ vững liên hệ vi diệu

cũng may có thuyền Côn Bằng, về sau có thể đi vào bên trong Hỗn Độn Hải hưởng tuần trăng mật gì đó

nhưng mà làm cho Lý Trường Thọ không nghĩ tới chính là...

Đây, chỉ là một bộ phận kế hoạch của Đại Pháp Sư

bên trên tiệc rượu, Đa Bảo Phật Tổ cùng với Triệu Công Minh một trái một phải đi đến, lôi kéo Lý Trường Thọ uống vài hũ tiên tửu

Lý Trường Thọ lúc ấy liền phát hiện ra có điểm gì là lạ

cũng không phải trong rượu tăng thêm Cố Bản Bồi Nguyên Đan, hắn hiện tại miễn miễn cưỡng cưỡng cũng coi như bị thương, sư huynh đau lòng chính mình, cho chính mình một chút đan dược Cố Bản là hợp tình hợp lý

vấn đề là, Linh Nga bị Tửu Cửu, Tửu Y Y, Tửu Thi kéo đi qua uống rượu

Vân Tiêu tức thì bị hai vị tiểu di tử cùng với mấy vị tiên tử Tiệt Giáo vây quanh, cùng với từng tiếng tỷ tỷ không ngừng mời rượu

hai vị đạo lữ nhà mình là trình độ trí lực gì? Có thể nhìn không ra thế cục đơn giản như vậy?

Sau đó, ba người rất ăn ý ai cũng không điểm phá, cứ như vậy uống rượu say chuếnh choáng, trò chuyện vui vẻ cùng với chư vị thân hữu

đợt này, đợt này là tương kế tựu kế

nhưng mà Lý Trường Thọ rất nhanh liền phát hiện ra, gia vị trong rượu thay đổi; không chỉ là thay đổi, uống rượu uống đến cuối cùng, Thái Thanh Dựng Linh Đan cũng đều cho vào bên trong!

Hắn có thể chịu đựng được?

Lý Trường Thọ lúc này liền muốn phát tác, nhưng hắn còn chưa kịp ra tay, liền nghe bên cạnh truyền đến một tiếng quát nhẹ:

- Quỳ xuống!

Gần một nửa tuyển thủ trợ công bên trong hội trường quỳ xuống

tràng diện kia, có thể xưng Hồng Hoang xưa nay khó gặp

cũng may, Lý Trường Thọ tiến về phía trước lôi đi Vân Tiêu cùng với Linh Nga, rất có phong phạm nam tử đưa các nàng về Tiểu Quỳnh Phong

chuyện về sau, Lý Trường Thọ đương nhiên nhớ rõ, nhưng hắn vì để tránh xấu hổ, chỉ có thể giả bộ như không nhớ rõ

dù sao thì bước quan trọng nhất cũng đã được thực hiện, cuộc sống hạnh phúc trái ôm phải ấp Hồng Hoang đã kéo ra màn che, chính mình liền giả vờ ngây ngốc mấy ngày cũng không có gì

đêm qua ba người trở lại Tiểu Quỳnh Phong, Linh Nga khuôn mặt hồng hồng lấy ra tiên nhưỡng trân tàng nhiều năm, nói muốn mời sư huynh lại uống một ly

một bữa uống rượu chỉ có ba người bọn họ

Linh Nga rất nhanh liền say, phàn nàn sư huynh nhà mình một hồi, liền thay đổi thế công, nói ra tiếng lòng của chính mình

Vân Tiêu ở một bên lẳng lặng nghe, thân thể nằm ở mép bàn, cánh tay chống đỡ gương mặt, trên gương mặt xinh đẹp có một chút đỏ ửng

Lý Trường Thọ chủ động cầm tay nhỏ Linh Nga, bữa uống rượu thành bữa thổ lộ, nói những điều mà người trẻ không học được

về sau, Vân Tiêu liền bắt đầu múa, dáng múa vẫn là hơi có chút cứng ngắc...

Về sau, Linh Nga nói là đi tắm, lôi kéo Vân Tiêu cùng nhau rời đi, nhưng chỉ trong chốc lát, hai người liền thay váy mỏng

về sau, chính là hình ảnh đài truyền hình không cho phát

làm một phần trong kế hoạch của Đại Pháp Sư, tối hôm qua Tiểu Quỳnh Phong không có sinh linh

ngay cả linh thú cũng đều không có!

Tóm lại chính là phi thường thận trọng, Đại Pháp Sư cũng coi như thành công báo thù, tiếp tục lâm vào bên trong nan đề bị Văn Tịnh đuổi đánh tới cùng

Lý Trường Thọ... tà mị cười một tiếng

lẳng lặng ngồi ở kia, tâm tính có chút yên tĩnh

đây là một loại yên tĩnh rất khó dùng ngôn ngữ biểu đạt, trên người không có gánh vác, tâm thần không có cảm giác cấp bách, lại thêm một chút tác dụng thời khắc hiền giả, cùng với cảm giác mất mát không minh đạo tâm giữ vững hơn nghìn năm rốt cuộc cũng yên tâm cởi bỏ

cuộc sống sau này, cuối cùng cũng có thể nhẹ nhõm chút ít

nhưng luôn cảm thấy còn có chút không nỡ

có mấy đạo lưu quang bay tới từ bên trong thiên địa, lại là cư dân thường trú bí cảnh Côn Bằng bắt đầu trở về

cao thủ Tiệt Giáo trước đây đi theo chính mình lưu lạc Hỗn Độn Hải, mấy ngày trước đây cũng đã dọn đi, trở về Ngũ Bộ Châu trùng kiến Bích Du Cung tàn tạ

Chương 2095: ngươi sẽ không đuổi ta đi chứ?

bí cảnh Côn Bằng sẽ chia thành hai bộ phận nội ngoại, ngoại bộ cải tạo thành một tòa phường trấn, cung cấp cho Luyện Khí Sĩ muốn đi thăm dò Hỗn Độn Hải nghỉ chân, cũng sẽ cho bọn họ một phần chỉ nam thăm dò Hỗn Độn Hải

nội bộ chính là Tiểu Quỳnh Phong cùng với vài ngọn núi xung quanh, tất nhiên là không mở ra cho người ngoài

nhà sau này của Lý Trường Thọ ở ngay nơi đây, mà nhóm người Độ Tiên Môn lúc trước rời đi theo hắn một chuyến, cũng đều lựa chọn lưu lại, nửa ẩn cư, nửa nhập thế, xử lý toà phường trấn ở biên duyên hỗn độn này

từ nơi này trở về Hồng Hoang thiên địa, chỉ cần nhấc chân, chẳng qua cách Ngũ Bộ Châu quả thật có chút xa vời

Lý Trường Thọ an tĩnh chờ đợi một hồi, ngón tay điểm nhẹ trên ngực mấy lần, một "mô hình" đại điện rộng một thước vuông bay ra từ trong cơ thể hắn, bị Lý Trường Thọ đưa lên bên trên giá sách trong đan phòng

về sau, nơi này chính là thánh địa bảo đảm Chúng Đạo Chi Đình

xông ra chính là một cái tiêu sái tùy ý

hắn lấy mấy món bảo vật ra, để cho họ tìm chỗ ở tại Tiểu Quỳnh Phong, cũng coi như bảo vệ Chúng Đạo Chi Đình này

Chung tỷ rất nhanh liền ẩn nấp kỹ bản thể Hỗn Độn Chung, huyễn hóa ra thân hình mặc váy ngắn không có nhiều vải, dưới chân mang một đôi guốc gỗ, nhìn Lý Trường Thọ từ trên xuống dưới

- Khá lắm, bản đại tỷ trước kia vẫn luôn lo lắng ngươi sẽ trở thành vị Đạo Tổ thứ hai, không nghĩ tới ngươi lại thực sự dâng hiến đại đạo cân đối như ngươi đã nói với ta năm đó, khá lắm, khá lắm, đợt này ta chịu phục, về sau liền làm tiểu pháp bảo chuyên môn thủ hộ ngươi

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ngươi cần bảo vệ chính là Hồng Hoang thiên địa

Chung tỷ liếc mắt, ôm cánh tay tựa ở một bên khung cửa, híp mắt cười:

- Cũng may ta là pháp bảo, không phải sinh linh, không có thất tình lục dục gì, bằng không e rằng cũng sẽ phải lòng ngươi nha

Lý Trường Thọ: "..."

- Nói đến thất tình lục dục, hôm qua bên trên tiệc rượu ta bị lôi kéo uống rượu, thất tình hóa thân của Hậu Thổ nương nương có phải hay không cũng tới?

- Đúng thế, thất tình đến đây một chuyến, nhìn thấy ngươi bị một đám đại lão rót rượu, không nói nên lời

Chung tỷ cười nói:

- Cũng không sao, ngươi cũng không đi xa, cách gần như vậy

Lý Trường Thọ cười nói:

- Ngày khác vẫn là phải đi cám ơn Hậu Thổ nương nương cùng với thất tình, các nàng đã giúp ta một đại ân

- Khụ, khụ khục!

- Còn phải đa tạ Chung đại tỷ ngăn cơn sóng dữ, cho ta cơ hội tiến hành cân đối Thiên Đạo

- Đây còn tạm được

Chung tỷ lập tức cười đến híp cả mắt, vừa định chém gió, đột nhiên phát giác được có một đạo lưu quang bay tới nơi đây, lập tức nói:

- Trước không quấy rầy ngươi, quay đầu chúng ta trò chuyện tiếp

Lý Trường Thọ mỉm cười gật đầu, vừa định ngồi dậy, đạo lưu quang kia rơi vào phía trước đan phòng, hóa thành một đạo thân ảnh có chút nhỏ nhắn

ừm... dùng hai chữ nhỏ nhắn hình dung thánh nữ Lâm Thiên Điện tiền nhiệm, e là có chút không ổn

- Hì hì, ha ha, hắc hắc hắc

Tửu Cửu mặt mày hớn hở, trong mắt tràn đầy ranh mãnh

Lý Trường Thọ cười nói:

- Cười cái gì

- Tiểu sư điệt có tiền đồ nha

Tửu Cửu chắp tay sau lưng nhảy lên, Lý Trường Thọ bình tĩnh dịch chuyển ánh mắt nhìn về phía hồ nước một bên

Tửu Cửu bây giờ đã quen với trang phục của thánh nữ Lâm Thiên Điện, mặc một chiếc váy sa màu đen, thẹn thùng e lệ, đôi mắt đầy nụ cười

nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, trừng mắt nhìn, hỏi:

- Như vậy, ngươi sẽ không đuổi ta đi chứ?

- Nói cái gì đó

Lý Trường Thọ thở dài:

- Tiểu Quỳnh Phong này còn không phải hậu hoa viên của sư thúc ngươi, muốn đi đâu ai có thể ngăn được ngươi? Ở lại đây đi, muốn đi đâu, muốn làm cái gì, đều là tuỳ ngươi, về sau muốn đi dạo liền mang theo ngọc bài của ta, Tam Giới đều có thể đi, gặp được Tiên Thiên Thần Ma bên trong Hỗn Độn Hải cũng có thể chấn động bọn hắn!

- Thật hay giả?

Tửu Cửu nháy mắt mấy cái:

- Ta uống rượu nhiều, ngươi cũng đừng gạt ta

- Có một chút thành phần khuếch đại

Lý Trường Thọ mỉm cười, điểm ra một chiếc bồ đoàn ở bên cạnh

hắn nói:

- Ngồi xuống nghỉ một lát đi

- Chuyện này, đột nhiên còn có chút lạ không thích ứng

Tửu Cửu đưa tay sửa lại lọn tóc bên tai, thanh âm càng nói càng thấp:

- Vậy, vậy ta trở về Độ Tiên Môn một chuyến, chuyển lầu các của ta tới... trận pháp ngươi tạo ra năm đó vẫn còn ở đó... ta, ta đi về trước

nói xong quay người chạy hai bước, lại quay đầu liếc nhìn Lý Trường Thọ:

- Đường Đậu Đan?

Lý Trường Thọ cười nói:

- Thần Tiên Túy

- Phần lớn! Ta muốn một phần lớn!

- Vâng, đệ tử tuân mệnh

Lý Trường Thọ hữu khí vô lực đáp lời, Tửu Cửu lại là đắc ý cười một tiếng, vênh vang đắc ý, thần thái sáng láng, mang theo tội ác rất lớn kia, gọi ra Tru Tà Như Ý Kiếm, giẫm lên hồ lô lớn bay vút lên trời

Chương 2096: phong thư

sư thúc của Đạo Đình Chi Chủ, cũng coi là có tư lịch tại Hồng Hoang

tiểu sư thúc!

Lý Trường Thọ cười cười, dưới đáy lòng cũng không có ý niệm kỳ quái gì

năm đó khi Tiểu Quỳnh Phong rơi vào tình trạng chán nản nhất, đi tới Tiểu Quỳnh Phong chỉ có vị sư thúc này, chính mình cùng với Vong Tình thượng nhân nhất mạch tất nhiên là có liên luỵ không dứt bỏ được

về sau nơi này liền sẽ là thánh địa Hồng Hoang, loại tấc đất tấc vàng kia

nhìn một chút Vân cùng với Nga còn đang ngủ say trong kết giới mật thất trong lòng đất, Lý Trường Thọ đứng dậy, duỗi lưng một cái, điều khiển một đóa mây trắng đi về hướng nhà tranh linh hồ

trong linh hồ trống rỗng, bên trong linh thú quyển vắng tanh

Lý Trường Thọ lúc này mới lấy lại tinh thần

chao ôi, nguyên liệu nấu ăn dùng bên trên tiên yến mấy ngày trước đây, đều là Tiểu Quỳnh Phong hắn cung cấp? !

Hùng Linh Lỵ này, còn mỗi ngày tự thổi nhóm linh thú Tiểu Quỳnh Phong là đồng bạn tốt nhất, quay đầu lập tức trừ tiền lương!

Đến phía trước nhà tranh, Lý Trường Thọ đi quanh nhà tranh của chính mình, lại đi nhà tranh của sư phụ

bài vị không nhuốm bụi trần, lư hương tràn đầy tàn hương, hiển nhiên là Linh Nga ngày bình thường không có mệt mỏi, vẫn thường xuyên tới trông nom

thắp ba nén nhang lại dập đầu ba lần, Lý Trường Thọ nhìn danh hào bên trên bài vị mấy lần, xoay người đi ra ngoài phòng

Kim Đan chấn động, tiên lực bao trùm gian nhà tranh này, phong cấm; Lý Trường Thọ lại đưa tới hai khối ngọc phù khống chế đại trận Tiểu Quỳnh Phong, để gian nhà tranh này rơi vào trong ngọn núi

nhìn mặt đá bốn phía bị cỏ dại bao bọc, hắn thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tỉnh

'Trường Thọ... '

- Ừm?

Lý Trường Thọ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy liễu rủ bên bờ, mặt hồ lấp lánh

có lão đạo tựa hồ liền đứng ở bên trên mặt hồ, lại theo gió nhẹ mát mẻ, lặng yên tiêu tán

Lý Trường Thọ cười cười, gãi gãi đầu, cưỡi mây chạy về đan phòng

Linh Nga cùng với Vân Tiêu đã tỉnh lại, kết giới tiên lực chống ra lúc này... vẫn là kết giới tiên lực Lý Trường Thọ nhìn không thấu

hắn tự nhiên hiểu, đây là đạo lữ thẹn thùng

thân là một người từng trải, hắn tự nhiên là phải chiếu cố cảm xúc của hai người, lúc này tốt nhất biểu hiện ra quan tâm từng li từng tí, để phòng các nàng sinh ra ý nghĩ tiêu cực gì đối với tương lai

Lý Trường Thọ tự mình động thủ, chuẩn bị một phần trà bánh, pha một bình tiên trà tỉnh rượu

không bao lâu, hai sợi mây mù bay ra từ mật thất dưới đất, hóa thành hai vị tiên tử quần áo tương tự, từng người vén mái tóc dài lên, hoặc tươi tắn đáng yêu, hoặc nói không nên lời

Vân Tiêu ngược lại là tự nhiên hào phóng, chủ động lôi kéo Linh Nga tiến về phía trước, ôn nhu cười đối với Lý Trường Thọ

Linh Nga mở miệng chính là một tiếng:

- Phu, phu quân...

Bồng!

Đỉnh đầu tràn ngập sương mù, đan phòng trong nháy mắt báo nguy!

Lý Trường Thọ: "..."

Ba người thân cận một hồi, đã thấy mười mấy đạo lưu quang bay trở về bí cảnh Côn Bằng

trên lưng Kim Bằng, Long Cát công chúa mang theo bọc hành lý nho nhỏ của chính mình chạy đến, tất nhiên là muốn thường trú ở bên trên Tiểu Quỳnh Phong

Vân Tiêu lôi kéo Linh Nga đi đến ngọn núi sát vách tìm Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, ít nhiều có chút hương vị chật vật mà chạy

Lý Trường Thọ cười đến híp cả mắt, ở phía trước đan phòng chờ Long Cát đến đây

con gái của Ngọc Đế bệ hạ chính là khác biệt, thân có chức vị chính thần, có thể tự do tới lui Thiên Đình

- Sư phụ!

Long Cát ngọt ngào kêu lên, tò mò đánh giá sư phụ biến hóa, lại đỏ mặt, ngậm miệng cúi đầu tiến về phía trước, lấy ra một phong thư đưa cho Lý Trường Thọ

- Sư phụ, Hữu Cầm Nguyên Soái nhờ ta mang tới, trước đây nàng đi đến tiệc rượu, sư phụ đã là rời đi trước một bước

- Ồ?

Lý Trường Thọ tiếp nhận phong thư, hiếm thấy vẫn là dùng tờ giấy

mở phong thư ra, rút ra giấy viết thư, Lý Trường Thọ đọc từng câu từng chữ, khóe miệng lộ ra một chút mỉm cười

【Kính gửi sư huynh:

nhờ đức của sư huynh, chúng sinh không tổn hao gì, thiên địa thanh minh, Tam Giới quy về trật tự, Thiên Đạo lại không tư dục

mỗi lần nghĩ đến những gì sư huynh đã làm vì chúng sinh, Huyền Nhã đều cảm thấy hổ thẹn, tự giác còn lâu mới có thể so sánh

ngày xưa Độ Tiên Môn may mắn được sư huynh nhận biết, chuyến đi đến Bắc Châu được sư huynh chiếu cố rất nhiều, đã biết sư huynh không phải hạng người tầm thường, có tài kinh thiên

Huyền Nhã còn nhớ sư huynh nói mình có tật không thể chạm vào nữ tử, lúc đó Huyền Nhã vô tri, cố ý đụng vào, tăng thêm rất nhiều phiền phức cho sư huynh

sau đó nhớ tới việc này, mặc dù cảm thấy rất vui, nhưng tâm bất an

lúc sư môn gặp nạn, sư huynh đứng ra, lại không tham công cực khổ, không tăng thanh danh; Huyền Nhã lúc đó không biết ý chí của sư huynh, càng đặc biệt xấu hổ

Chương 2097: ĐẠI KẾT CỤC

chuyện cũ vẫn như mới ngày hôm qua, Huyền Nhã chưa hề quên mất

Huyền Nhã thầm mến sư huynh đã lâu, biết không có cách nào xứng với sư huynh, nên cũng không dám nhắc tới

hôm nay viết bức thư này không chỉ để cầu yên tâm mà còn cầu sư huynh đừng quên Huyền Nha

sư huynh không cần hồi âm, Huyền Nhã đã không ở Thiên Đình

Ngũ Bộ Châu đã không còn quá nhiều yêu ma, Huyền Nhã tại Thiên Đình chỉ còn chức vụ thanh nhàn, cho nên quyết ý từ quan về dã

một kiếm một người đi lại tại ba ngàn thế giới, gặp chuyện bất bình thì giương công lý Thiên Đình, gặp sự tình bất công, thì làm cử chỉ chính nghĩa

nếu có thể cứu giúp một người, Huyền Nhã tự sẽ không hối tiếc

nếu Huyền Nhã ngày khác tâm thần mệt mỏi, lại không còn lực bôn ba, không biết có thể cầu một túp lều tranh ở bên cạnh sư huynh, canh gác cả ngày hay không

Huyền Nhã. 】

- Hữu Cầm sư muội...

Lý Trường Thọ xem xong liền gấp lại, bỏ vào trong phong thư, trịnh trọng thu vào trong tay áo

- Long Cát, ngươi có ngọc phù truyền tin cho Thiên Đình không?

- Có sư phụ

- Nhờ Thiên Đình giúp ta truyền tin tức, nhất định phải để cho Huyền Nhã nghe được

Lý Trường Thọ chậm rãi nói:

- Liền nói, tùy thời trở về, không cần phải lo lắng... được rồi, cứ nói tùy thời trở về là được

- Vâng!

Long Cát đáp ứng một tiếng, tìm kiếm một khối ngọc phù, lại hỏi:

- Sư phụ, còn có gì muốn căn dặn không?

- Không

Long Cát vung tay, ngọc phù cấp tốc phá không mà đi, tiến đến nơi Thiên Đình đóng quân cách nơi đây gần nhất

- Đúng rồi sư phụ, ngài có nghe nói không?

- Nghe nói cái gì?

Long Cát nhỏ giọng nói:

- Thái Thanh lão gia muốn chuyển Thái Thanh Quan đến bí cảnh Côn Bằng

Lý Trường Thọ trừng mắt:

- Thật hay giả?

- Thật

Long Cát nói:

- Đại Pháp Sư giống như bị gọi trở về, việc này là Văn Tịnh a di nói cho ta

- Đừng gọi a di

Lý Trường Thọ thuận miệng nói một câu:

- Gọi nàng là nữ vương đại nhân

- Ừm?

- Khục, ta cũng phải làm ít chuẩn bị, hoan nghênh lão sư vào ở bí cảnh Côn Bằng

Lý Trường Thọ cười nói:

- Sau đó ta liền đi ngọn núi của sư huynh dọn dẹp một chút, nhường chỗ cho lão sư

Long Cát không nhịn được che miệng cười khẽ

nàng để bọc hành lý ở một bên, ở dưới sự ra hiệu của Lý Trường Thọ, ngồi ở bên trên bồ đoàn bên cạnh, nhỏ giọng hỏi:

- Sư phụ, đệ tử thực sự không hiểu rõ gần đây thiên địa xảy ra chuyện gì, ngài có thể nói một chút với đệ tử không? Thiên địa này tựa hồ thay đổi rất nhiều, lại như thể không có thay đổi gì

- Đây có gì hay mà nói, chỉ là một ít sự tình đánh giết

Lý Trường Thọ híp mắt cười, nằm ở trên ghế nằm, hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh, cùng với loại niềm vui dạy không biết mệt, thích lên mặt dạy đời này

hắn cười nói:

- Đồ nhi ngươi hãy nhớ kỹ, vô luận thiên địa này diễn biến như thế nào, cũng không có bí quyết nào để chiến thắng, nói tới nói lui cũng chẳng qua bốn chữ

- Dĩ Nhân Vi Bản (Lấy con người làm trung tâm)

- Nhìn về quá khứ và tương lai, sự luân phiên của thời gian và không gian dường như chỉ để minh họa một sự thật, đó là sự khởi đầu của mọi thứ và sự kết thúc của mọi thứ, nó chứa đựng ý nghĩa thực sự của mọi thứ và sự kết thúc của mọi thứ

- Sư phụ, đó là cái gì?

- Đạo, pháp tự nhiên

...

(Toàn văn • kết thúc)